00142561

THE
ASIATIC SOCIETY OF BOMBAY
TOWN HALL, BOMBAY-400 023.

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 05 January, 2016

00142561

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

THESAVRVS GRAECAE LINGVAE,

Ab Henrico Stephano conſtructus.

IN QVO PRÆTER ALIA PLVRIMA quæ primus præſtitit, (paternæ in Theſauro Latino diligentiæ æmulus) vocabula in certas claſſes diſtribuit, multiplici deriuatorum ſerie ad primigenia, tanquam ad radices vnde pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI,

Nunc alii intrepidè veſtigia noſtra ſequantur:
Me duce plana via eſt quæ ſalebroſa fuit.

ANNO M. D. LXXII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CÆS. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

B2019
Ax. b.
vol. 1
1.42561
1572

HENRICVS STEPHANVS lectori, de ſuo Theſauro.

Θησαυρὸν γλώσσης Ἀσκραῖος ἔξπεν ἄριστον,
Πασῶν δ' Ἑλλαδικὴ γλῶσσα ἀρίστη ἔφυ.
Ἀλλ' ὅ με θησαυροῖς θησαυρὸς ἀπηῦρεν, ἄριστος
Πᾶσιν ἐὼν ἑτέροις, ἐστὶ κάκιστος ἐμοί.

IDEM DE EODEM.

Theſauri momento alii ditántque beántque,
Et faciunt Crœſum qui prius Irus erat.
At Theſaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit vt iuuenem ruga ſenilis aret.
Sed mihi opum leuis eſt, leuis eſt iactura iuuentæ,
Iudicio haud leuis eſt ſi labor iſte tuo.

SVMMA PRIVILEGIORVM HVIC THESAVRI editioni conceſſorum, quæ prodiit anno M.D.LXXII, CAL. MART.

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris ſemper augusti cautum eſt Henrico Stephano nequis in vniuerſis ditionibus ipſius Cæſareæ maieſtatis, locis atque ciuitatibus tam ſacro Romano imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & prouinciis eius mediatè vel immediatè ſubiectus, niſi ipſius Henrici Stephani aut hæredum permiſſu, hunc Theſaurum linguæ Græcæ, vel quicquam eorum quæ in hanc eius editionem contulerit, excudere ante octennium, à die qua finita fuerit computandum: vel ea quæ excuſa fuerint exemplaria vendere atque diſtribuere publicè vel occultè aut quouis alio prætextu, auſit. Alioqui ſibi præter amiſſionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri, irrogatam eſſe ſciat imperiali fiſco & ipſi Henrico Stephano, vel eius hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo perſoluendam.

Diploma vnum datum fuit Pragæ, die XV Febr. Anno M. D. LXX.

Subſign.

Maximilianus.

Ad mãdatum ſacræ Cæſ. maieſtatis proprium, A. Erſtenberger.

Q16483'7 Steph 104 142561

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subſign.

Maximilianus.

Ad mandatum ſacræ Cæſ. maieſtatis proprium, M. Gerſtman.

Diplomate CAROLI IX, Galliarum regis Christianiſſ. cautum eſt eidem Henrico Stephano in eandem formam, ad decennium. Et edictum hoc violanti, præter amiſſionem librorum, mulcta arbitraria irrogatur, atque vt omne damnum eidem Henrico præſtare ſarciréque teneatur. Datum fuit apud ſanctum Germanum, Pariſiorum ſuburbium, Iulii die XIII, Anno M.D.LXI.

Subſign.

Delomenie.

MAXIMILIANO II, ROM. IMP. SEMPER AVGVSTO, GERMANIAE, HVNG. BOHEM. DALM. CROATIAE ET SCLAVONIAE REGI, &c.

Ac nobiliſsimis eius academiis, Viennenſi & Pragenſi:

CAROLO IX, GALL. REGI CHRISTIANISS.

Atque omnium eius academiarum antiquiſsimæ nobiliſsimæque, Pariſienſi:

ELISABETHAE, ANGLIAE, FRANCIAE, HIBERNIAEQ. REGINAE SERENISS.

Et celeberrimis eius academiis, Oxonienſi & Cantabrigienſi:

ITEM,

ILLVSTRISS. PRINCIPIBVS AC DOMINIS, FRIDERICO, COMITI PALAT. AD RHENVM, IMPERII ELECTORI PRIMARIO, &c.

Et clariſsimæ eius academiæ Heidelbergenſi:

AVGVSTO, SAXONIAE DVCI, IMPERII ELECTORI, &c.

Et celeberrimis eius academiis, Lipſienſi & Vitebergenſi:

IOANNI GEORGIO, MARCHIONI BRANDEBVRGICO, IMPERII ELECTORI, &c.

Inclytæque eius academiæ, quæ eſt Francofurti ad Viadrum,

HENR. STEPHANVS S. D.

ISOCRATES, ſummus & orator & philoſophus, eos qui regibus veſtes vel æs aurúmve cælatum afferrent, vel aliud quidpiam eorum quæ ſibi deeſſent, illis contrà ſupereſſent, mercaturam maiore quodam artificio exercere aiebat quàm qui apertè inſtitores ſe profiterentur. At ego ſacræ tuæ Cæſareæ maieſtati, itémq; veſtris regiis MM. & Augg. DD. offero quæ mihi cõtrà ſuperſunt, illis deſunt. Offero enim Theſaurum quem antea (inuidia dicto abſit) nuſquam gentium ne venalem quidem theſauris veſtris inueniſtis. Ne-

que verò meum iſtud munus eiuſmodi eſt vt eius vtilitas ad vos tantùm aut veſtros aulicos peruenire queat, ſed quàm latè ditionum veſtrarum fines patent, eius vtilitas ad omnes Muſarum cultores dimanabit. Quum autem maior eorum in academiis quàm alibi ſit numerus, & has vobis non ſecus ac patribus filias, charas eſſe conſtet, rem vobis longè gratiſſimam facturũ me exiſtimaui ſi eas quoque compellarem. Minimè enim verendum mihi fuit (opinor) ne, ſi vobis eas conſociaré, tantum illarum honori addere, quantum veſtro detrahere iudicarer: quum illæ non ſolùm honorem veſtrum amplificare, ſed etiam immortalem vobis gloriam comparare poſsint. Huius autem comparandæ ſtudium præ quouis alio principes decere, iam olim Ptolemæo regi cecinit Syracuſanus poeta, his verſibus, (quantum quidem Muſa mea Latina Græcam aſſequi poteſt) —quid enim mage principe dignum,

Quàm decus immortale ſibique ſuiſque parare?
Hoc manet Atridis ſaluum: caligine contrà
Nunc adoperta latent (nullus datur vnde regreſſus)
Quæcunque obtigerant Priami populantibus vrbem.

Vbi quod de Atridis canit, nihil aliud illis quàm decus immortale ſaluũ manere, idem de reliquis omnibus heroibus, (vt alios innumeros fortes viros omittam) ac nominatim de Achille, canere poterat: cuius ad tumulum quum Alexander aſtitiſſet, O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inueneris. At vos in academiis veſtris non ſolùm certum veſtrarum laudum præconium repoſitum habetis, ſed etiam in illis, non ſecus ac patres in liberis, vobiſipſis quodammodo ſuperſtites eſſe poteſtis: quandoquidem tanta viciſsim in earũ alumnos liberalitas ac munificentia veſtra extitit, vt vobis, ſecundum deum, omnia debere dici poſsint. Vbi verò inſigniorem & principibus conuenientiorem liberalitatis materiam inuenietis quàm iis in locis quæ (vt M. Tullius domum Iſocratis, officinam eloquentiæ vocauit) omnium liberalium artium velut officinæ quædam ſunt: quæ literariis rebuſpublicis ſeminaria eſſe dici poſſunt: quæ denique cæteris ditionum veſtrarum locis non aliter quàm animæ corporibus incluſæ videri queũt. Cyrum minorem narrat Xenophon, quum Lyſander Lacedæmonius ad eum veniſſet Sardis, eique dona à ſociis attuliſſet, & cæteris in rebus comem erga illum atque humanũ fuiſſe, & ei quendam conſeptum agrum ac diligenter conſitum oſtendiſſe. Lyſandrum autem, admirantem proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum ſubactam atque puram, & ſuauitatem odorum qui afflarentur è floribus: dixiſſe, mirari ſe ſolertiam eius à quo illa dimenſa & deſcripta eſſent. Cyrum autem ei reſpondiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus: mei ſunt ordines, mea deſcriptio: multæ etiam iſtarum arborum mea manu ſunt ſatæ. Quanto maior & principe dignior gaudii materia eſt, poſſe de eloquentibus & ſapientibus viris dicere, Hos academia mea iam inde à pueritia, tanquam teneras plantas, educauit & excoluit: hos formauit, hos omnibus quibus excellunt artibus inſtituit atque perpoliuit. [illegible] literarum ſtudia, quæ ibi florebant, Græcia Græciæ [illegible]

& vos aliquam Germaniam Germaniæ, Galliam Galliæ, Angliam Angliæ habere dicemini? Ex Iſocratis ludo, tanquam ex equo Troiano, innumeri principes exiêre: nimirum qui in dicendo & ſcribendo principes extiterunt. quid? nónne itidem ex eorum ſcholis qui academiis veſtris præſunt, prodire ſolent ii quos à conſiliis ad latus ſemper habetis, aut legatos in exteras regiones mittitis? nónne inde prodeunt & illi qui velut vicariam in ſoliis veſtris ſedem obtinent, ſiue ius tanquam ex ore veſtro dicant, ſiue alia in vrbibus, quarum gubernacula illis commiſiſtis, adminiſtrent?

Neque tamen academiæ eos tantùm homines vobis ſuppeditant qui domi, ſed eos etiam qui belli præclarā vobis operam nauaturi ſint. Longè enim falluntur qui Muſarum cultoribus non poſſe martia pectora ineſſe, & ipſi perſuaſum habent, & aliis perſuadere conantur. Literas quidem certè inter arma ſilere, (ſicut de legibus dictū fuit) minimèq; gratam inter illa ſedē aliud literarū genus quàm poeticā Tyrtæi alicuius tubam, habere fateor: ſed tantum abeſt vt eundem & literarum & armorum laude poſſe excellere negem, vt contrà, quemadmodum Græci vulgari ſenario eos qui literas didicerāt duplo oculatiores eſſe aiebant quàm cæteros, ita ego imperatores literarum peritos duplicem quendam artis imperatoriæ vſum habere contendam. Etenim ſi Agamemnon meritò decem Neſtores, non decem Aiaces ſibi optabat, idémque & vos in bellicis veſtris rebus optare debetis: nónne ex quatuor quibus imperatorium munus demandare voletis, ſi duo literati ſint, duo illiterati, (cæteris alioqui in rebus pares) illorum magis quàm horum prudentiæ confidendum vobis exiſtimabitis? Monumenta hiſtoricorum euoluant qui fortitudinem cum doctrina copulari poſſe non putant: & ex illis diſcant quales viri apud Græcos fuerint (vt alios quamplurimos ſilentio prætereā) Pericles, Themiſtocles, Epaminondas, Ageſilaus, Philolaus, Xenophon: quales viri apud Romanos, duo fulmina belli Scipiadæ, C. Lælius, L. Furius, Fab. Maximus, M. Craſſus, vterque Cato: quales innumeri alii. Vel vnius certè Luculli exemplum eos qui in illa opinione ſunt, magnā literis iniuriam facere oſtendit. Is enim tantus imperator in omni genere belli erat, præliis, oppugnationibus, naualibus pugnis, totiúſque belli inſtrumentis & apparatu, vt Mithridates, rex poſt Alexandrum maximus, hunc à ſe maiorem ducem cognitum quàm quenquam eorum quos legiſſet, fateretur: & tamen cùm omni literarum generi, tum philoſophiæ ita deditus erat, vt in bello etiam & ſub ipſis pellibus aliquid temporis illis impertiretur. Verùm quid externis exemplis opus eſt, quum veſtræ Germaniæ, Galliæ, Angliæ, ſuos itidem Pericles, ſuos Ageſilaos, ſuos Scipiones, id eſt, homines & armorum & literarum ſimul laude præſtantes, & habuerint iam olim, & nunc quoque habeant? Vnde verò illi doctrinam niſi ex academiis veſtris hauſerunt? Quemadmodum igitur dicebat ille,

Sint Mæcenates, non deerunt Flacce Marones:

ita certè quò plures vobis ſimiles, nimirum ſui itidem amatores atque fautores, academiæ habebunt, eo fœcundiores talium hominum eſſe poterunt.

Hæc autem quum ita ſint, & quum academiis quas illis de cauſis charas vel potius chariſſimas habetis, gratificari modis omnibus cupiatis, gratiam me à tua S. C. M. & veſtris tum RR. MM. tum AA. DD. initurum putaui, ſi munus offerrem quo illas, non ſecus ac patres filias, munerari viciſſim poſſetis: & quod illis non ſolùm vtilitas, quam ex eo percepturas ſpero longè maximam, ſed & ipſæ manus veſtræ (quæ alio etiam omni munificentiæ genere demereri iampridem earum amorem cœperunt) commendarent. Deus opt. max. huic meo Theſauro omnes ſuæ erga vos beneficentiæ theſauros comites addat.

IISDEM DE HOC THESAVRO.

HIC theſaurus, hic eſt, tua quem Germania, Cæſar,
Hic quem Carle optat multis tua Gallia votis,
Hic eſt, Eliſabeth, tua quem ſitit Anglia dudum.
Hic illis theſauro Arabum pretioſior omni,
Pactoli auriferis fuerit mage charus arenis,
Gratior eoo venientibus æquore gemmis.
Germanos ergo hic Gallóſque beabit, & Anglos:
At me, cuius opes tandem conſumpſit opimas,
Veſtrum eſt (ſic vobis ſint regna beata) beare.

DE EODEM.

Inſperata alios theſauros lucra videmus
Ferre repertori: triſtémque repentè fugari
Pauperiem, vilémque caſam mutarier arce,
At me contrà inopem meus hic ex diuite fecit
Theſaurus, gazáſque omnes exhauſit auitas.
Si tamen hic animum veſtrum pectúſque benignum
Conciliare mihi (quod ait ſe poſſe) valebit,
Tum verò haud aliter quàm quondam Pelias haſta,
Fecerit id vulnus, factóque medebitur idem.

CATALOGVS AVTORVM GRAECORVM, EX QVORUM ſcriptis vocabula & loquendi genera, eorum item vnde expoſitiones vocabulorum aut loquendi generum petitæ ſunt in hoc THESAVRO GRAECAE LINGVAE.

Indicatur autem in quibuſdam, etiam ex qua editione ſint, in iis videlicet quorum locis nonnunquam paginæ numerus: in poetis autem, verſus numerus interdum adſcribitur.

POETAE,

Homerus,
Heſiodus,
Orpheus,
Callimachus,
Aratus,
Nicander,
Theocritus,
Moſchus,
Bion,
Dionyſ. Alex.
Coluthus,
Tryphiodorus,
Muſæus,
Theognis,
Phocylides,
Pythagoræ aurea carmina,
Epigrammata Græca, } *Ex editione Henr. Steph.*
Apoll. Rhodius,
Oppianus,
Nonnus,
Ariſtophanes, } *Ald.*
AEſchylus,
Sophocles, } *Henr. Steph.*
Euripides,
Lycophron, } *Ald.*
Pindarus, & cæterorum lyricorũ fragmenta. } *Henr. Steph.*

HISTORICI,

Herodotus, *Ald.*
Thucydides,
Xenophon,
Diodorus Sicul.
Dionyſius Halicarnaſſeus, } *Henr. Steph.*
Dion,
Appianus,
Herodianus, } *& Rob. Steph.*
Polybius, *Germ. ann. 1530.*
Arrianus, *Germ.*
Strabo,
Pauſanias, } *Ald.*
Philoſtratus,
Plutarchus, } *Ald.*
niſi numero pag. adiungantur hæc verba, Mez editionis.
Athenæus, *Ald.*
AElianus, *Rom.*
Diog. Laertius. *Germ.*

ORATORES,

Iſocrates,
Demoſthenes,
AEſchines,
Demades,
Lyſias,
Antiphon,
Andocides, } *Ald.*
Iſæus,
Dinarchus,
Lycurgus,
Gorgias,
Leſbonax,
Herodes,
Alcidamas,
Antiſthenes, } *Ald.*
Ariſtides. *Flor.*
Lucianus, *Ald.* Sunt tamen huius & hiſtorica quædam ſcripta.

RHETORES, ſeu ſophiſtæ,

Aphthonius,
Theon,
Libanius.

PHILOSOPHI,

Plato,
Ariſtoteles,
Themiſtius, } *Ald.*
Epictetus,
Philo,
Porphyrius,
Iamblichus,
Proclus.

II EX QVORVM epiſtolis aliqui proferuntur loci,

Heraclitus,
Democritus,
Hippocrates,
Euripides,
Iſocrates,
AEſchines,
Demoſthenes,
Plato,
Ariſtoteles,
Chion,
Diogenes,
Crates,
Anacharſis,
Lyſis,
Muſonius,
Apollonius Tyaneus,
Philoſtratus,
Alciphron,
AElianus,
Theophylactus,
Procopius,
Phalaris,
Brutus,
Syneſius,
Baſilius,
Gregorius Nazianzenus,
Libanius,
Iulianus imp.

IVRISCONSVLTI, aut ſcripta ad iuriſprudentiam pertinentia,

Pandectæ iuris Græcæ,
Iuſtiniani nouellæ,
Theophili interpretatio Inſtitut. Iuſt.
Harmenopulus.

MEDICI,

Hippocrates,
Dioſcorides,
Theophraſtus,
Galenus,
Oribaſius,
Paulus AEgineta,
Aetius,
Alexander Aphrodiſianus,
Alexander Trallianus,
Hippiatriæ autores.

GRAMMATICI, AVT qui ad grammaticam pertinentia ſcripſerũt, ſcholiaſtæ & lexicographi.

Iulius Pollux,
Harpocration,
Heſychius,

Suidas,
Etymologus, qui Etymologicus vulgò,
Ammonius,
Ioannes grammaticus,
Thomas Magiſter,
Phrynichus,
Moſchopulus,
Theodorus Gaza,
Euſtathius ſchol. Hom. *Rom.*
Didymus, qui putatur autor breuium in Homerum ſcholiorum,
Scholiaſtæ, ſeu enarratores:
Heſiodi, Arati, Apollonii Rhodii, Nicandri, Callimachi, AEſchyli, Sophoclis, Euripidis, Ariſtophanis, Pindari, Demoſthenis, Thucydidis, Dionyſii Areopagitæ.

Nondum autem editi libri, ſunt hi, Xenophontis Epheſii hiſtoria, Charitonis hiſtoria, Statii hiſtoria, Euſtathii hiſtoria, Longi Pœmenica, Iuliani imperatoris varia opuſcula, Sextus philoſophus, Scholia in Oppianum, Lexica duo Græca. item Lexica vetera Latinogræca, & Græcolatina, quæ recentiores Gloſſaria vocarunt.

SACRA SCRIPTA, AVT qui ſcripſerunt quæ ad ea pertinent.

Teſtamentum vetus, ex interpr. ea quæ LXX interpretum vocatur,
Teſtamentum nouum,
Canones conciliorum,
Ioſephus,
Iuſtinus martyr, *Rob. Steph.*
Dionyſius Areopagita,
Baſilius Magnus,
Gregorius Nazianzenus, } *Ald.*
Gregorius Nyſſenus, }
Chryſoſtomus, *Ver.*
Damaſcenus, *Ver.*
Clemens Alexandr. *Flor.*
Euſebius, }
Theodoritus, }
Socrates ſcholaſticus, } *Rob. Steph.*
Sozomenus, }
Euagrius,
OEcumen. Arethas. *Ver.*

IN THESAVROS LINGVAE GR. ET LATINAE.

Auſonias quondam Muſas Robertus egentes
Excepit grato prouidus hoſpitio:
At nunc Henricus, patris veſtigia ſectans,
Errantes Graias excipit hoſpitio.
Illæ autem memores accepti muneris, ecce
AEternas Stephanis conſtituère domos.
Vos æternùm igitur Stephani nunc viuite. nanque
AEternùm præſtant viuere Pierides.
Et vos cum Stephanis æterno fœdere pactæ
Et Graiæ & Latiæ viuite Pierides.
Tu quoque muſarum cultrix, Muſis Stephaniſque
Communes colito ſedula turba domos.

IN THESAVRVM LINGVAE GRAECAE.

Fr[illegible] Argos Agamemnoniáſque Mycenas
Romanus Troiæ Mummius vltus auos.
Quinetiam longùm Romanis fracta tyrannis
Græcia, mox Turcæ eſt dilaniata cani.
Sic periyt Sparte, ſic vos periiſtis Athenæ:
Sic nihil infelix Hellados Hellas habet.
Quorſum ergo nouus hic populator tertius, (inquis)
Quæ ſola ſuperant qui rapit vnus opes?
Immò ô te tandem iſto prædatore beatam,
Quas ſparſêre aliy qui legit vnus opes.
O te, inquam, Henrico Hellas prædatore beatam.
Nam te eadem ditat quæ populata manus.

IN EVNDEM.

Quid Graiis inhias ſpolys nunc barbare miles?
En Graias Gallus congerit vnus opes.
Immò iſtas Gallus quas veras ſomniat (inquis)
Poſſideat, reliquas dum mihi linquat opes.

ROBERTO STEPH. ET HENRICO ROBERTI filio, illi quidem, Latinarum, iſti verò, Græcarum Muſarum fautori & alumno, TH. B. V. dicauit.

HENRICI STEPHANI AD LECTOREM EPISTOLA, SEV PRAEFATIO IN SVVM Theſaurum linguæ Græcæ.

ΓΛΩΣΣΗΣ τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης, vt Aſcræus olim vates cecinit: at ego, non vt ᾠδός, ſed vt παρῳδός, canere de Græca lingua non dubitarim,

Γλώσσης θησαυρὸς γλώσσαις παρὰ πᾶσιν ἄριστος
Ἑλλαδικῆς, πασῶν χαρίτων πᾶν μέτρον ἐχούσης.

Ecquis enim dici vel fingi præſtantior & maior theſaurus poſſit quàm is qui ad alios etiam maximos theſauros, vel potius ad eos qui ſoli verè ſunt theſauri, quóſque poſſeſſorum quilibet & facilè & tutò portare ſecum poteſt, (vt Prienenſis ille Bias ſe omnia ſua ſecum portare aiebat) nimirum ad omnes liberales & ingenuas artes, viam nobis aperit? Quæ verò χάριτες non comitantur eum ſermonem qui ipſas etiam deas quæ ὁμωνύμως appellantur Χάριτες, reddit χαριεστέρας? Si enim alio quàm Græco ſermone loquantur, non itidem χαρίεντα ἔπη fundere poterunt. Adeo vt quemadmodum ait Hecuba apud Euripidem,

--λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
κἀκ τῶν δοκούντων, αὑτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει:

Ita dici poſſit, (ſi & hic παρῳδίαν mihi liceat)

--λόγος γὰρ Ἑλλάδος ἴσος ἐξιὼν
Γλώσσης τε κἀλλῆς, αὑτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει.

Et meritó: quum Græcus ille ſermo dulcior melle fluat. Nam quod de Neſtorea lingua teſtatus eſt Homerus, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή: id generatim etiam de Græca (ſi aliæ cum ea comparentur) dici poſſe videtur. Sed hæc lingua (quę eſt eius miranda felicitas) quamuis ſuapte natura ſit μέλιτος γλυκίων, valet etiam, quum res poſtulat, verba fundere νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. Quid quòd vnum idémque vocabulum & λευκαίνειν & τραχύνειν hæc lingua poteſt? ánnon hoc non miræ ſolùm ſed propemodum incredibilis felicitatis exiſtimari debet? Enimuero quoniam vereor ne, ſi vlterius orationem meam in huius linguæ laudes prouehi ſinam, lauiſſimum illum campum ingrediatur vnde non facilè abduci poſſit, iam nunc eam aliò conuertendam cenſeo: præſertim quum ab aliis ſcripta illius encomia hic additurus ſim, & hoc argumentum ipſe quoque ſcripto illi peculiari & pauca cum aliorum encomiis communia habente, tractare aliquando decreuerim.

Equidem, ſi quadam amoris vehementia *Res minimè pulchræ, pulchra tamen eſſe videntur*, vel (ipſiſſimis Syracuſani poetæ verbis) τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται: non erit quòd quiſquam miretur ſi linguam hanc, quam nemo pulcherrimam eſſe vel negat vel negare poteſt, inſitus mihi à teneris propemodum vnguiculis eius amor, aliquid amplius quàm pulcherrimam videri coegerit. Sed in hoc meo amore verum non comperitur quod poetarum Latinorum ἐρωτικώτατος teſtatur, -- *ignoti nulla cupido*. Linguæ enim Græcæ cupido iamtum me inceſſit quum vix de nomine mihi nota eſſet, vixq; ipſas elementorum eius notas à Latinis poſſem diſcernere. ita vt oculi in hoc amore, ſicut in eo quem elegiaci poetæ decantant, duces fuiſſe minimè dici queant. Ac nihilo magis de auribus dici hoc poteſt, (vt illorũ canit vnus. *Pro lena multis vox ſua ſæpe fuit*) quandoquidẽ hæc lingua me in ſui amorẽ iamtum pellexit & rapuit quum aures nec de modulatione quidẽ eius (etiamſi eas quodammodo titillare viderentur) vllum ferre iudicium poſſent, quin potius eius auditor tanquam ἐν τοῖς λόγοις eſſem. Fecit denique hic non ſolùm inuſitatus ſed præproperus etiam & præcox amor vt Græca lingua diſcenda mihi ante Latinam eſſet. Hoc autem quo miraculo contigerit, quoniam alibi ſcripſi, nimirum in iis quæ editioni poetarum heroici carminis principum præfixi, (ibi enim quum iis quæ de poetices laudibus ſcribere inſtitueram, aliquid περὶ τῆς ἐμῆς φυσικῆς φιλομουσίας ab eo argumento non alienum præfari vellem, ad narrationem illam mea delapſa eſt oratio) ſiqui iam ibi

legerint, minimè repetendum illis nunc fuerit: at iis qui nondum lectum legere cupient, locum indicaſſe contentus ero.

Sed vide obſecro lector quomodo in meo illo præcoci (vti dixi) Græcarum literarum amore prouidentia Dei optimi maximi iam tum ſemina quædam huius tam operoſæ πραγματείας includeret. Quid enim amor ille fecit? vel potius quid non fecit? Eo accenſus, Herculeum quendam laborem, qui exantlandus in ea erat, eluctari potui: eo inflammatus, tantam laborum aſperitatem tanta voluptatis dulcedine temperaui, vt quemadmodum Prometheus & Pelopis parens dulci ſono decepti laborum feruntur, ita ego ſæpenumero Siſyphei quod voluebam ſaxi oblitus fuerim, atque id à me volui minimè ſenſerim. Quot enim quantáſque difficultates obiectas mihi fuiſſe putas? quàm confragoſa & ſalebroſa, quàm prærupta per loca perrumpendum mihi fuiſſe credis? Quoties tantis difficultatibus deterritum pedem referre voluiſſe arbitraris? Verùm vt de Aenea cecinit Maro, *Vicit amor patriæ*: ita de me affirmare poſſum, Vicit amor linguæ. Quinetiam cum eo amore cuius ex poetis elegiacis mentionem feci, meum comparare in multorum malorum tolerantia poſſum. Apud eum qui omnium ingenioſiſſimus non immerito cenſetur, legemus,

Quis niſi vel miles vel amans & frigora noctis
Et denſo miſtas perferet imbre niues?

Alius quidam hoc de ſe, vt amatore, profitetur,

Non mihi ſæua nocent hybernæ frigora brumæ:

Proh quàm aſpera frigora non dicam mihi non nocuerunt, ſed tanquam non nocentia, patienter à me tolerata fuerunt! Poſſum illi amanti ſimúlque illi militi in eo item me adiungere quod ab eodem poeta canitur, *Peruigilant ambo.* Magna enim ex parte vigiliæ appellari mea hæc ſcripta poſſunt. Quid de inediæ tolerantia dicam? In ea me & milites & amatores quoſlibet ſuperantem non domeſtici mei ſolùm ſed etiam quicunque domum meam frequentarunt, non ſine admiratione ſæpenumero viderunt. Vnum addam, in quo itidem multos me id genus amatores viciſſe, nemo negauerit. Canit de amica ſua quidam,

Quinetiam ſedes iubeat ſi vendere auitas,
Ite ſub imperium ſub titulúmque lares.

Quàm paucos in animum inducere putamus vt idem propter amicas faciant? At ego propter amicam meam linguam Græcam & præ ardenti conſtruendi eius θησαυροῦ deſiderio, penè vniuerſas meas diuitiolas paulatim ἀποτεθησαυρισμένας repentè me ἐκτεθησαυρικέναι, vtinam non tam verè dicere poſſem. Et hæc quidem ſunt quæ cum illo amatorum genere, partim cum eorum multis, partim cum paucis communia habeo. (quorum commemoratio nequaquam mira videbitur ei qui celebris illius verſiculi meminerit, Ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων) at verò quod in eorundem malorum tolerantia commune cum illis non habeo, id demum eſt quod me ſolatur: nimirum fructus quem ex meis qui cum tantis malis coniuncti fuerunt laboribus, non à me tantùm ſed à multis hominum multiſque perceptum, ingentis theſauri loco futurum ſpero.

Vt autem & ipſe de hac ſpe mea déque opinione quam concepi iudicium ferre poſſis, audi obſecro quæ in hoc opere præſtiterim, & in quibus potiſſimùm præſtandis ſudauerim. Primùm quidem mea eſt nec prius audita vocum Græcarum diſpoſitio, qua earum maxima pars ad ſuas origines, tanquam riui ad ſuos fontes, vel ſtirpes ad ſuas radices, reuocantur: qua deriuata nonnunquam ducenta, interdum trecenta ad vnum primitiuum ita reducuntur vt interim ne ipſa quidem permixtim collocentur, ſed in certos ordines diſtribuantur. Hæc autem ſeries (propter quam indice opus huic Theſauro fuit, vt etiam in præfatione illi præfixa docui) vix dici poteſt quàm multa huius linguæ ſtudioſis afferre commoda & adiumenta poſſit. tria quidem certè affert longè maxima: quòd lector magno labore quærendi per diuerſos ſparſa locos, & eadem in diuerſis legendi, leuetur: quòd à primitiuis deriuatiua dignoſcat, & quomodo factæ ſint deriuationes, primo aſpectu intueatur: quòd vno eodémque loco & in promptu habeat quæ mutuam quodammodo lucem ſibi afferant, & ſeſe mutuò explicent. Adde quòd hæc ſeries ditiores (vt ita dicam) reddere videtur Græcæ linguæ diuitias: & quæ antea locupletiſſima verborúmque omnis generis fœcundiſſima eſſe viſa eſt, facit vt multo etiam locupletior fœcundiórque quàm credita ſit comperiatur: vt etiam dixi in epiſtola ante biennium excuſa, qua ad multas multorum amicorum, de meæ typographiæ ſtatu, nominatímque de meo Theſauro linguæ Græcæ, reſpondi: vbi & alia pleraque non ſolùm hac de re ſed etiam

de aliis ad hunc Theſaurum & ad vulgaria lexica pertinentibus diſſerui: quæ in hac præfatione (quam & properans & animo minus quàm in vlla operis parte tranquillo ſcripſi) non immeritò deſideraturus ſis. Cæterùm tu quoque pulchram eſſe hanc meam vocabulorum antea permixtorum & confuſorum diſpoſitionem, fateberis, ſat ſcio: ſed ad καλὸν, addito χαλεπὸν: & Græcum prouerbium hac in re, non minus quàm in alia vlla earum quæ ad linguam Græcam pertinent, ἀληθεύειν existimato. Atque vtinam non tam expertus loquerer: vtinam diſpoſitionem illam mihi aſſerere non poſſem: vtinam mihi nihil deberet: nec me viæ ducem eſſe, ſed monſtratam ab alio quopiam ſequi oportuiſſet. Vix enim vllis exprimi verbis poteſt cum quibus mihi difficultatibus luctandum fuerit, & quoties de me dici illud potuerit,

Vt ſtat & incertus qua ſit ſibi neſcit eundum,
Quum videt ex omni parte viator iter.

Quum enim omni ex parte viam vel potius viarum inexplicabilem errorem & labyrintheo ſimilem cernerem, quomodo non hæſiſſem? ſic autem hærens animus quî potuiſſet in varias ſententias non diſtrahi? Nec verò mihi in his labyrinthis aliquod Ariadneum filum, tanquam alteri Theſeo, auxilio erat: ſed idem quod Terẽtiano Getæ vſuueniebat, vt in me omnis ſpes eſſet mihi. Lexicographos omnes, ſcholiaſtas, grãmaticos, cunctos denique qui aliquid ad Græcæ linguæ cognitionem pertinens ſcripſiſſent interrogabam: ſed in maxima parte eorum quæ ſciſcitabar, magis muti quàm piſces erant: ſicubi autem ſententiam ſuam proferebant, idem mihi contingebat quod Demiphoni apud eundem comicum, quum ab aduocatis quos conſuluerat, incertior quàm antea reuerteretur. De pleriſque enim deriuationibus aut tacere aut inter ſe diſſentire veteres quoque grammaticos, de nonnullis verò eoſdem diuerſa diuerſis locis, aliquando etiam contraria, ſentire comperiebam. Scio autem fore multos qui & huiuſmodi diſſenſionum & aliarum quas dixi difficultatum exempla requiſituri ſint: ſed ea in Theſauri huius corollarium iam inchoatum reſeruanda cenſui: vbi etiam plurima ad reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem pertinentia, nec adhuc à quoquam tractata (inter alia autem, ea quæ ad Atticam dialectum & cæteras pertinent) Deo fauente tractabuntur. Sed interim ſiquis hoc ipſum opus euoluere non grauabitur, ſuo deſiderio aliqua ex parte ſatiſfactum eſſe dicet. In aliquot enim locis, & illius diſcrepantiæ & multorum quæ lexicographi vel ſcholiaſtæ vel alii grammatici nobis pro oraculis obtrudunt mendaciorum mentionem ſimul & reprehenſionem inueniet. Quòd ſi verum eſt illud, --*in magnis & voluiſſe ſat eſt*, mihi æquus eſſe debebis lector, qui omnes propemodum difficultates oppugnaui, plurimas verò oppugnatas, etiam expugnaui.

Illum tantum circa talem vocabulorum diſpoſitionem laborem excipiebat alius non minor, vel potius multo maior, diſponendi itidem ordine certo ſignificationes, & ſingulas quoad fieri poſſet aptis exemplis confirmandi: quinetiam eas quæ in ſuperioribus lexicis turmatim (vt ita dicam) collocatæ eſſent, examinandi, & veras à falſis diiudicandi. Quod enim ad ordinem attinet, plerunque vna ſignificatio primum locum certis de cauſis mereri videbatur: ſed ecce ſtatim aliam, quæ de primatu cum ea contendebat, & cui itidem rationes ſuæ deeſſe non videbantur. adeò vt ſubinde vſurpare illud poſſem,

Et magis hæc nobis & magis illa placet.

Quid? an leuem hanc difficultatem fuiſſe exiſtimas, quum animus meus, quamcunque ſe in partem verteret, nihil niſi varias dubitandi cauſas intueretur? Quid certi, quæſo, ſtatuere poterat qui vagabatur & errabat, -- *vt à ventis diſcordibus acta phaſelus*? Expectandum certè erat dum vtriſque rationibus, quæ prima fronte ἰσόῤῥοποι eſſe putabantur, in vtraque lance poſitis, alterutræ præponderarent. Siquando autem in æquilibrio manere eas videbam, lectores admonebam. Vulgaria enim lexica ne hîc quidem vllo mihi adiumento erãt: vtpote in quibus tam parua vel potius adeò nulla huius ordinis ſignificationum habita fuerit ratio, vt linguæ huius vel mediocriter periti multa ibi præpoſtera eſſe animaduertere poſſint: & caput plerunque ibi poni vbi ponendi pedes erant: nonnunquam verò in magna permixtarum ſignificationum turma ſiue caterua nec caput nec pedes apparere. Adde quòd ſæpe in iiſdem contingit vt ex duabus ſignificationibus vna planè falſa ſit, & quam aliquis ex malè intellecto quopiam loco ſomniauerit: altera, vera quidem ſit, ſed falſum quod ad confirmationem eius ſubiungitur exemplum: id eſt, falſò (vtpote nihil commune cum illa habens) afferatur.

Ad alia multa incommoda hoc accedebat, quòd quum vulgaria illa lexica, non πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ, ſed contrà παῦρα μὲν ἐσθλὰ. πολλὰ δὲ λυγρὰ, habeant, (idque potiſſimùm in ſignificationibus recenſendis) vel vtraque ſint ἀδιάφορα, vel τὰ λυγρὰ potius

quàm τῶν ἰθ λαῶν autor nominetur. Cui enim adſcribenda hæc eſſent diuinandũ mihi erat, deinde ad inueſtigationem veniendum. Mihi ſiquidem propoſitum hoc erat, vt quoad fieri poſſet, nihil quod alicuius momenti & minimè vulgare foret, ſui autoris nomine careret: vt nimirum hoc modo ab alienis mea diſcernerem, ac neminem honore ſuo fraudarem. Sed paulatim ita me diuinationi illi aſſueféci, vt quid Budæi, quid Eraſmi, quid Petri Victorii, quid Ioachimi Camerarii, quid aliorum eſſet, coniectura facilè aſſequerer. Vnde fiebat vt in pleriſque locis, vnoquoque eorum quos nominabam, ſuas repetentẽ plumas, furtiuis coloribus bella illa lexica nudarentur. Interim tamen non diſſimulabo me autores non inueniſſe quorundam quæ non contemnenda erant, quorundam etiam quæ erant eiuſmodi vt ſi non omnino vera, ſaltem aliqua ex parte veriſimilia viderentur. Sed quum minimè prætermittenda cenſerem, quanuis de iis ἐπέχειν cogerer, (præſertim quum nullis confirmarẽtur exemplis, aut eiuſmodi quæ non facilia inuentu apud ipſos ſcriptores eſſent: præterquam quòd ne quærere quidem ſemper vacabat) hanc rationem inii, vt ſaltem in vulgatis ſeu vulgaribus lexicis ea legi indicarem, eorum nomen pro autoris nomine quod celant, afferens, ſimúlque fidem penes ea eſſe volens. Ipſe autem non ſolùm multas ſignificationes ab aliis omnibus prætermiſſas, aut omiſſa earum exempla addidi, vel aliis aptioribus confirmaui, ſed etiam quoties in alicuius vocabuli ſignificatione, aut alicuius loci interpretatione, vel à doctiſſimo Budæo, vel ab alio quopiam diſſenſi, id minimè diſſimulaui, (quippe qui in nullius magiſtri verba iuraſſem) ſed ſemper aut certè plerunque rationem cur ab aliis diſſentirem adiunxi. Ac iſtorum quoque omnium exempla in eo cuius paulo antè memini Theſauri corollario habebis. Quinetiam quod attinet ad ea in quibus à doctiſſimi Budæi ſententia diſceſſi, ſpero fore vt ſi iis quas illic attuli rationibus tibi non ſatisfeci, vel in eodem Corollario, vel quum edam illius in linguam Græcam commentarios ſatiſfaciam. Cogito enim de libri illius editione quæ habeat cùm alia quibus multo quàm antea vtilior reddatur, tum verò meas in quoſdam locos annotationes.

Hæc ſunt, lector, quæ ad illuſtrandam Græcam linguam, præſertimque ad diſcutiendas tenebras quas ei lexicorum vulgarium conſarcinatores offuderant, primus ego præſtiti: parentis mei Roberti Stephani (cuius tot tantáque in rempub. literariam merita extant) exemplum ſequutus. Eum enim in ſuo Latinæ linguæ theſauro multas itidem errorum nebulas quæ in præcedentibus dictionariis erant, diſcuſſiſſe, nemo eſt qui ignoret. Spero autem fore vt paternis vigiliis meas aliquando addens, illud Theſauri Latinæ linguæ opus cùm aliis rebus tum verò vocum diſpoſitione ei ſimili qua in Græcis vſus ſum, luculentius reddam.

Sunt quidẽ certè & per hoc ipſum opus ſparſa nonnulla quæ obiter de quorundam Latini ſermonis vocabulorum aut loquendi generum ſignificationibus annotaui, non prius (quod quidem ſciam) à quoquam indicata. Quinetiam animaduerti, dum ipſum conſcriberem, multo plura Latinos à Græcis ſumpſiſſe vocabula, & plura etiam ex Græca phraſi mutuatos eſſe, ſiue pluribus modis linguam Græcam eſſe imitatos, quàm vulgò exiſtimẽtur. Ex vocabulis quæ à Græco ſermone ſumpſiſſe mihi viſi ſunt, (à nemine tamen adhuc annotatis, quod ſciam) ſunt Bifarius & Trifarius. Nec enim dubito quin hæc Bifarius & Trifarius (vnde ſunt aduerbia Bifariam & Trifariam: ad quorum formam fictum fuit Multifariam) originem habeant à Græcis διφασίως & τριφασίως. vt nimirum ita hic mutarint σ in r, vt in quibuſdam aliis quas ex eodem ſermone in ſuum tranſtulerunt vocibus: veluti in Valerii & Furii, pro antiquis Valeſii & Fuſii, in Muſes & Pluſima & Aſena, pro Mures & Plurima & Arena, aliiſque quorum Varro & Fabius meminerunt. Nihilque nos talis mutatio literæ vnius mouere debet, quum videamus in aliis quoque mutatione eſſe vſos: & ita quidem vt alicubi hanc literam in illam, & viciſſim illam in hanc verterint. veluti quum pro μελετῶ dixerunt Meditor, λ in d mutantes: viciſſimque Lacryma ſeu Lacruma pro δάκρυον, (licet Liuium Andronicum Dacruma dixiſſe teſtetur Feſtus) itidémque Vlyſſes vel Vlyxes pro Ὀδυσσεὺς, ex δ facientes l. Verùm vt ad alia veniam exempla illorum quæ dixi vocabulorum, (quæ nimirum à Græcis orta mihi viſa ſunt, quanuis hanc illorum originem à nemine obſeruatam inuenerim) nomen Cachinnus Latinos ex Græcis & quidem comicis habere comperi: nimirum ex voce illis vſitata καγχάζειν. Nec dubito quin AEmulor ſit ab ἁμιλλῶμαι: quin Pronus ſit à πρηνὴς, (hinc enim deducere malo quàm à πρόνως) quin Spolia ſit à σκῦλα, quod fortaſſe γλώσσημα [illegible] eſt, ſignificans τὰ [illegible] ἀπὸ τῶν [illegible] τῶν [illegible], teſte Heſychio. Ex κολώνη non ſolùm Collis, ſed etiam Columna deduci exiſtimo. Atque vt ex γιγνώσκω ſeu γινώσκω fit Noſco, aphæreſi prioris ſyllabæ, & ex ἀμέλγω Mulgeo: ſic ex ἦθος factum eſſe puto nomen Mos, ex [illegible] factum eſſe ſuſpicor Teres. Ad particulas item nonnullas quod attinet, vt In præpoſitio eſt ex ἐν, ita En pro Ecce, eſſe

ἰοῦ,(vnde eſt ἰοὺ ἰδοὺ dictum ἐκ παραλλήλου, ſiue ἠν ἰδού)& Dum,in Ehodum & Agedum,eſſe Græcum δὴ, quo vtuntur itidem in ἄγε δὴ, propemodum perſuaſum habeo. Quinetiam vnum idémque vocabulum in vna ſignificatione Græcam originem habere puto, in altera non item. vt Ita. hoc enim aduerbium, quum adiunctam habet particulam Ne, ex εἶτα eſſe arbitror, ſed eo quod indignationi ſeruit. Animaduerti præterea quædam eſſe vocabula quæ ab alia voce Græca deducenda ſint fortaſſe quàm deduci ſoleant. In exemplum afferam nomen Forma. (quòd meliora quædam & certiora exempla in mentem nó veniant) quanuis enim rationi conſentanea ſit deriuatio à μορφή, ſic inuerſo ſyllabarum ordine vt in Tæda ex δαιτί, (licet & δετὴ inueniatur) aliquis ex Φορμὸς potius ſumptum eſſe ſuſpicetur, quanuis huius deriuationis ratio ignota ſit. Obſeruaui inſuper, ex iis etiá vocabulis quæ apud priſcos Latinos in vſu erant, pleraq; originem Græcá habuiſſe. Quo in numero eſt Cluere, à κλύειν: item Clepere à κλέπτειν. (neq; enim dubitare debuit Varro eſſétne hoc à Clam, an ab illo Græco verbo: potuitque fortaſſe & κλέπτειν dicere) Item Calare à verbo καλεῖν. vnde Calata comitia, & Nomenclator: pro quo alii ſcribunt Nomenculator. Necnó Antlare & Exantlare, ab ἀντλεῖν & ἐξαντλεῖν. quod non animaduertentes quidam, dubitarunt an altera ſcriptura, Anclare & Exanclare, reiicienda eſſet. In hoc numero eſt etiá Dædala (quo & Virgilius vſus eſt) pro Græco δαιδαλόεντα. Quibus cùm alia plurima poſſunt addi, tum verò præpoſitio Endo, pro In. nam Endo ex ἔνδον eſſe, perſuaſum habeo: licet & ſimpliciter pro In accipiatur: ſicut εἴσω apud Homerú legitur pro εἰς. Huius auté præpoſitionis vſum apud Lucretium quoque non vno in loco habemus. Sed quú eius ſignificatio ignoraretur, & vox corrupta eſſe crederetur, è quibuſdam locis eiecta fuit, in quibuſdam ſuperiorum editionum, & alia in eius locum repoſita, nimium audaci (vt in aliis pleriſque locis) coniectura. Sic & apud Lucilium,

Quàm lepidè lexeis compoſtæ vt teſſerulæ omnes
Arte pauimento atque emblemate vermiculato,

pro *Endo pauimento*. Neque Endo tantùm, verùm etiam Indu dicebant, ſed potius in compoſitione.

Iam verò & comici multa è Græcis mutuati ſunt, è quibus nónulla cæteri itidé ſcriptores poſt eos vſurparunt, quorundam verò paruus apud alios aut etiam nullus vſus fuit. Neque enim quædam duntaxat compoſita in Latinam linguam introduxerunt comici quæ apud Latinos appellationem non habebant, aut non tam ſignificantem: vt Sycophanta, & ab eo deducta, Sycophantia, Sycophanticus, Sycophantioſus, (vnde & aduerbium Sycophátioſe apud Plautum) Sycophantari. Quibus adde Paraſitus, Paraſitor, necnó Paraſitaſter. Adde & Aſymbolus. (quãuis enim Donatus hoc nomen inter paraſitos confictum atque compoſitum eſſe tradat, in eo compoſitionis Græcæ analogiam ſeruari, & apud Græcos quoque inueniri conſtat. Sed & ſubſtantiuum Symbola, vnde illud adiectiuum factum eſt, vocabulis quæ comici Latini è Græcis primi ſumpſerunt, annumerare poſſumus: & in pleriſque eorum locis vbi Symbolum legitur, hoc reponere debemus) Quibus adiici poſſunt hæc, OEnopolium, Thermopolium, Myropolæ, & alia quamplurima. Non inquam, comici talia duntaxat vocabula in Latinum ſermoné introduxerút, ſed etiam Daniſta, & Machæra, & Phylaca, necnó Aſtu, de Athenienſiú vrbe dixerunt, & alia non pauca, palliatæ comœdiæ conuenientià. Dicam autem pro Græco δίκη, nó illi ſolùm verùm alii quoq; poſt eos dixerunt, (inter quos eſt Cicero) ſed duntaxat in certis quibuſdam loquendi generibus. Quinetiá credibile eſt ſingulis comicis certa quædam vocabula Græca præ aliis placuiſſe, ideóque vſum eorum apud hunc vel illum magis quàm apud alios frequentem fuiſſe. Sic videmus voce Baſilicus Plautum identidem vti: dicentem, Baſilicus victus, Baſilicus ſtatus, Baſilica facinora: eundémque vſu hinc deducti aduerbii Baſilicè gaudere. Apud eundem extat verbum Harpagare, & paſſiuæ vocis participium Harpagatum. Idem Architectonem alicubi dicere maluit, declinatione Græca, quàm Architectum. Neque verò mirum eſt comicos hiſce Græcis nominibus ſub terminatione Latina eſſe vſos, quum etiam voces quaſdam Græcas nihil immutatas ſuo ſermoni intermiſceréti & quidem in iis etiam locis interdum vbi Latinis idem ſignificantibus vti poterant. Id videmus apud Plautum in verbo οἴχεται, in Trinummo, *--Ratio quidem herclè apparet, Argentum* οἴχεται. Quinetiam alicubi dicit λῆροι λῆροι, quum alibi Nugæ & Meræ nugæ dicere ſoleat. Apud eundem legimus Vendere λόγους. At Terentius dixit λόγοι ea ſignificatione qua alibi Verba: vbi ſcribit, Verba iſthæc ſunt. Neque tamen Plauto ſuam in vſurpandis quibuſdam Græcis rationem defuiſſe exiſtimo, quę nobis ſit incognita.

Verùm vt ad vocabula è Græcis ſumpta reuertar, hoc quoque obſeruatione dignum eſt, quaſdam habuiſſe linguam Latinam in quibus terminationẽ Græcam in ſuam mutauiſſet: quæ à nobis ignorentur. Coniecturam facio ex nomine Auliones pro Aulœdi. Nam in ve-

teri lexico Latinogræco,cui Gloſſarii nomen à recentioribus datum fuit,ſcriptum eſt, Auliones, αὐλητικοί. Enimuero huius lexici mentio quædam verba mihi in memoriam reuocauit quæ ſuperioribus poſſunt adiungi. Vnum eſt, Gnetonſum, quod ibi exponitur ἀμαυρὸν & σκοτεινόν: quum Cnephoſum apud Feſtum legatur, ita ſcribentem, Cnephoſum antiqui dicebant tenebricoſum. Græci enim κνέφας appellabant obſcurum. De quo vocabulo Gnetōſum hoc tantùm dico, dubium eſſe poſſe debeátne mutari in illud Cnephoſum, an in Gnophoſum, à γνόφος. Alia autē ſunt de quibus maior & difficilior moueri quæſtio poteſt,quod ad ſignificationē attinet. Ecce enim, verbum Andruare Feſtus exponit Recurrere, à Græco verbo ἀναδρᾶν: (pro quo repono ἀναδραμεῖν) at in Gloſſario illo Andruare exponitur Græco verbo ἀνδρίζεσθαι. In eodem legimus, Auxillæ, μικρόχυτρα, ὡς Βάῤῥων. quum Feſtus ſcribat,(ſi modò non mentiuntur quæ extant eius editiones typographicæ)Auxilla,Olla paruu la. Illam quidem certè Gloſſarii expoſitionem,ſi μικρόχυτρα pro μικρὰ χύτρα aut per imprudentiam aut etiam conſultò ſcriptum eſſe dicamus,confirmat quod ibidem legitur:videlicet, Auca,χηλωνόν. adeò quidem vt verear ne pro Olla in illo Feſti loco reponi debeat Auca. Inueni porrò apud eundem ſcriptorem quædam Græca vocabula ſecus etiam quàm à lexicographis Græcis expoſita. Eorum vnum eſt μῶμαρ, quod Siculis ſtultum ſignificare dicit: at Heſych. exponit μέμψις,ὄνειδος,αἶσχος: itidémque apud Lycophronem pro μῶμος poſitum extat.

Ne hoc quidem tacebo, quod vocibus quibuſdam ex earum numero quas ſermo Latinus è Græco mutuatus eſt, peculiare eſſe obſeruaui: nimirum eas non ex communi Græcæ linguæ vſu,ſed ex aliqua dialecto ſumptas eſſe:qualia vocabula ipſi Græci γλωσσηματικὰ nominant. Neque enim quum hic dialectum dico, vnam tantùm ex illis quatuor generalioribus,ſed etiam quamlibet intelligo. Ac poſſunt fortaſſis illa duo nomina διφάσιος & τριφάσιος(vnde Latinos ſumpſiſſe Bifarius & Trifarius dixi)exemplum primum horum vocabulorum eſſe. Neque enim dubito quin Ionica ſint. Equidem præterquam quòd in Ionicarum vocum collectione quadam (à me ſubiuncta libello Galeni qui inſcribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις) inter illas recenſetur τριφάσιοι,Herodotum aliquot locis vtrunq; vſurpare cōſtat. Præſertim verò ex Dorica dialecto multa vocabula in ſuum ſermonē Latini tranſtulerunt: quos etiam in iis quæ Dores cum cæteris Græcis habent cōmunia, Doricam ſcripturam amaſſe videmus. veluti quum Fagus dixerunt, η quod eſt in φηγὸς, mutantes in α. Sic in Fama maluerunt φάμα quàm φήμη: non illud tantùm α quod terminationis eſt, ſed alterum etiam ex Dorico ſermone accipientes. Sic in Garrio videmus γαρύω magis illis placuiſſe quàm γηρύω. Sic Ganeum dixerunt, non ἀπὸ τῆς γῆς, ſed ἀπὸ τᾶς γᾶς deriuantes. ſi tamen verum eſt quod ſcribit Donatus, Ganeum dictam eſſe meretricum tabernam, quòd ſit in terra. Dubitationem enim mouet quod ſcribit Heſychius, γανεῖον, δίαιτα, [illegible] Pro quo fortaſſe ſcribendum aliquis putet γανεῖον, à γανύεσθαι) Sic & in aliis pleriſque Doricam ſcripturam imitati eſſe comperiuntur. Nam & pronomen Tu ex Dorico τύ, non ex σύ eſſe videmus. Eodémque modo Pratum ex Dorico πρατὰ ſumpſiſſe literam τ exiſtimamus. Atque adeò vocem Bos eſſe ex Dorico βῶς,non ex βοῦς,non abſimile vero eſt. Alias haberem eiuſmodi obſeruationes,& quidem his etiam inſigniores (quæ mihi nunc in mentem non veniunt) hoc in opere inutiles: quanuis Fabius non Doricæ rationi ſed AEolicæ ſermonem Latinum eſſe dicat ſimillimum. Verùm quod ad voces attinet quæ non ſcriptura tenus ſeu terminatione ſed omnino ſunt Doricæ, incipiam à nomine Cubitum. Dicunt enim Latini Cubitum eadem ſignificatione qua & κύβιτον apud Græcos legimus:verum hoc Græcos omnes commune inter ſe non habuiſſe,ſed Dores ſibi vendicaſſe,& quidem eos qui Siciliam incolebant,cùm aliunde tum ex Polluce diſcimus. Eius verba ſunt, καὶ κύβιτον ὥσπερ [illegible] Δωρικὸν τοὔνομα, τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. Quibus addit, Hinc [illegible] eſſe vt Epicharmus κυβιτίζειν dixerit, ſignificare volens παίειν τῷ ἀγκῶνι. Euſtathius [illegible] aliâqui ſcholiaſtes,hoc ignorans,κύβιτον pro Latina voce habuit. Horū Sicilienſium Dorum eſt etiam Nummus:quod alioqui nemo non putet Latinum eſſe vocabulum, [illegible] Suetonius apud Suidam à Numæ nomine deductum eſſe tradat. Pollux l.9. [illegible] Ἰταλικὸν τοὔνομα τοῦ νομίσματος· ἀλλὰ [illegible] τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. Sed [illegible] apud eum legitur,pro quo repono illud Δωριέων. Ex eodem diſcimus,Vnciam Siculorum fuiſſe vocabulum. Varro illud quidem prius nomen,videlicet Nummus,à Siculis ortum eſſe & ipſe teſtatur:ſed hoc poſterius pro Latino habet. quippe qui ſcribat, Vncia ab vno. Atque his annumerari poteſt & nomen Libra, ex Polluce, vel potius ex Ariſtotele apud eum: quanuis Galenus Romana vocabula λίτραν & οὐγγίαν eſſe dicat,ſicut & ξέστην. ſed cur illi potius fidem adhibendam eſſe dicemus? Quinetiam nominis

Campus origo Siculis tribuitur. κάμπος, (inquit Heſych.) ἱππόδρομος, Σικελοί. Huic ſubiungo vocem Allia. ſiquidē hanc quoque à Doribus manaſſe arbitror, quū ἄγλιθες eorum eſſe ſcribat Corinthus. Si autē vera ſit hæc mea coniectura, dicta fuerint Allia quaſi Aglia. Quinetiam Ruta Latinum non eſt, ſi ſcholiaſtæ Nicandri credimus, vel potius ei quem producit teſtem. Nam ῥύτην Peloponnenſium vocabulum eſſe tradit, ſignificans πήγανον. Dicunt autem Syracuſanæ mulieres apud Theocritum, --πελοποννησιστὶ λαλεῦμες. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Hoc porrò in memoriam mihi reducit & Σαυκόν, quod Heſychius exponit ξηρόν, Syracuſanum vocabulum eſſe tradens. Ex illo certè nemo non ſuſpicetur manaſſe Latinam vocem Siccum. Verùm vt aliqua ex aliis etiam dialectis ſumpta recenſeam, quis verbum Ridere à Græcis oriundum eſſe credat? Strattis tamen apud Athen. lib. 14, Thebanis σκεραδδέμεν eſſe ait γελᾶν. Ne Capra quidem Latinorū eſt, ſi Heſychio fides adhibenda eſt. tradit enim eſſe Tyrrhenorum. Sed nec Verres Latinum eſſe videtur: quum ἔρρας extet apud eundem lexicographum, ſed exponentem κριός. (ſic autem Caper aliud Latinis eſſe videmus quàm Græcis κάπρος, quanuis hinc eſſe credi poſſit) Quoniam tamē non addit è qua dialecto ſit ſumptū, dubitare quis poſſit an ſuperioribus annumerari debeat, an potius inter illa poni quæ Græci quipiam ſcriptores pro Latinis attulerint. Sunt certè & alia quædam Latina vocabula, quæ licet in Græco ſermone inueniātur, aliquid dubitationis nobis relinquunt, donec inueniatur annotata dialectus cui adſcribi debent. Ex iis eſt Caballus. inuenitur enim καβάλλης de vili itidem equo dictū. Sunt præterea quæ à Græcis quidem profecta eſſe conſtat, ſed dubiam apud illos ipſos originem habent. In hoc numero eſt Sanna, vnde factum eſt Sannio. Nam Σαννᾶς de quouis ſtulto dicitur, ſiue à cuiuſdam ſtulti nomine, vt quidam arbitrantur: ſiue (vt alii volunt) à nomine cuiuſdam gentis Aſiaticæ: ſiue (vt nonnullis placet) à verbo σαίνειν. At Heſychius ſcribit Σάννορος ſignificare μωρὸν Tarentinis, vſumque eius extare apud Rhinthonem. Simul autem obſeruandum hîc eſt quomodo Latini à ſignificatione aliquantum deflexerint.

Hoc etiam obſeruaui, habere Latinam linguam vocabula ex Græcis ſumpta, ſed qui ea & ipſi aliunde mutuati eſſent. Tale eſt Cadus. hoc enim eſt à Græco κάδος, iſtud ab Hebraico כד eſſe conſtat. Eodémque modo Saccus ex σάκκος, hoc ex Hebraico שק profectum eſt. Sic etiam Mitra Latini à Græcis, Græci à Syris habent. *Sic Arrhabo Latina lingua ſumpſit è Græca, hæc è Syriaca. (niſi potius Hebraicæ adſcribi debet: in qua ſententia pleroſque eſſe ſcio)* Idémque & de nomine Turris dici poteſt. Quinetiam vocabula quædam inueniuntur quæ Latini à Græcis, Græci à Perſis, vel aliis, hi quoque aliunde ſumpſerunt. Quanuis autem aliquot huiuſmodi in conſtruendo Theſauro obſeruarim, vnicum nunc occurrit, Paradiſus. cuius mentionem minus libenter facio, quòd à noſtræ duntaxat religionis hominibus vſurpatum (in Latino quidem ſermone) exiſtimetur, & quidem ſignificationem eius reſtringentibus. Paradiſus enim vox eſt è Græcis ſumpta: Græci ex Perſis, Perſæ ex Hebræis ſumpſerunt: nimirum ex eorum vocabulo פרדס.

Obſeruaui præterea in conſtruendo hoc Theſauri opere, Latinum ſermonem in omnibus aut ſaltem in pluribus quàm vulgò credamus, ad imitationem Græci (vt ità loquar) ſe compoſuiſſe. Verbi gratia (vt ex multis exemplis pauca proferam) ſicut Græci ἄνους, ex α priuatiuo & nomine νοῦς, (ex qua voce ἄνους Feſtus nomen Anus ortum videri poſſe exiſtimat: eadémque eſt & in ſynonymo ἄφρων compoſitionis forma) ita & ipſi Amens dixerunt, ex litera a priuandi vim habente, & nomine Mens. Atque vt illis ἔξαιμος, ex præpoſitione ἐξ priuandi itidem vim habente, & nomine αἷμα: ſic iſtis Exanguis dicere placuit, in quo præpoſitionem eadem vi præditam & nomini Sanguis itidem præfixam habemus. Item, verba quæ apud Græcos imperſonalia ſunt, apud hos quoque magna ex parte talia ſunt. Necnon quæ apud illos in præterito ſignificationem præſentis habent, vt οἶδα, μέμνημαι, apud hos quoque: qui pro illis dicunt itidem Noui, Memini. Omitto terminationem primæ & ſecundæ perſonæ verborum in vtroque ſermone eandem: id eſt, in eandem literam: omitto & alia, eodem pertinentia, ſed leuia: & ad verba quæ deſideratiua vocantur, venio: cuiuſmodi eſt Bellaturio. Dico enim me ſuſpicari, Latinos in hac terminatione imitari Græcos voluiſſe, ſed vertentes literam ſ in r. nam vt in Bellaturio (ea forma dicto qua Empturio, Vomiturio, & alia) habes terminationem in rio, ita πολεμησείω, quod eam ſignificationem habet, in σειω deſinere videmus. Quinetiam metaphoras Græcas in pleriſque verborum & ſimplicium & compoſitorum ſignificationibus imitati ſunt: veluti quum dixerunt Conferre pro Prodeſſe: planè exprimentes Græcum συμφέρειν: ſic quum Seducere pro Decipere vſurparunt. Vt enim Seducere eſt ſeorſum ducere, ſic ἀπατᾶν eſt quaſi abducere ἀπὸ τοῦ πάτου. In nominibus quoque permultis metaphoras Græcas ſeruari non obſcurum eſt: ſed in multo pluribus, vt opinor,

eas inueniremus, ſi non tot veteres ſcriptores, ac præſertim comicos, deſideraremus. Sunt verò & apud eos quos habemus nonnullæ quæ pleroſque latent. vt ῥυπαρὸς apud Platonem, eodem planè modo quo Latinè Sordidus, de auaro. Sic ῥυπαρία de auaritia, ex Critia Pollux affert. Nónne Sordes & Sordidus horum exemplo dixiſſe Latinos de auaritia & auaro credere debemus? Verùm alicubi tranſlationem Græcam non ad verbum expreſſerunt, ſed potius alia ſimili vſi ſunt. veluti quũ pro σχολὴ (quod propriè otium ſignificat) ludum vel ludum literarium dixerunt. Non dubito autem quin huiuſmodi omnia ſint ab iis orta qui Græca in Latinum ſermonem conuertebant: præſertim quum ipſum etiam Ciceronem, in iis quæ interpretatur, quædam vſurpare videamus quorum nullus alibi apud eum eſt vſus. Iam verò præter illa quæ attuli imitationis exempla, omnibus obuia, aliáque id genus varia, hoc in opere obſeruata: quædam ſunt vocabula in quibus Latinam linguam omnino Græcã exprimere, non itidem facilè nec à quolibet animaduerti poteſt. Exempli gratia, quis in aduerbio Denuo repræſentari ſermonis Græci formam exiſtimet? Incluſa tamen ſunt in eo duo hæc verba ἐκ νέης, expreſſe (vt ita dicam) reddita: quæ in iſta ſignificatione apud Herodotum leguntur. Eodémque & nos modo dicimus *Denouueau* pro Rurſus, πάλιν. Huic autem vocabulo aptè adiungetur aliud quod itidem ex aduerbiorum numero eſt, nimirum Sedulo. Minimè enim dubium eſt quin hoc fingentes Latini ad Græcum ἀδόλως reſpexerint, atque adeò ipſum exprimere voluerint: dicentes nimirum Sedulo quaſi ſine dolo.

Et quoniam nihil te eorum quæ ad inſtitutum ſermonem pertinent celare volo, (niſi quid meipſum memoria celauerit) aliud addam, quod dum Theſaurum hunc conſtruerem animaduerti: linguam Latinã, quanuis à Græcæ diuitiis longiſſimè abſit, in multis multo eſſe quàm credatur ditiorem: & (quod maius eſt) aliquam nobis relinqui eam ditandi nouis quibuſdam vocabulis, ac præſertim compoſitis, artem: qualia nonnulla memini me aliquot huius operis locis finxiſſe. Non immeritò certè dicit Fabius, Latinos aduerſus ſeipſos eſſe iniquos iudices, ideóque paupertate ſermonis laborare. Verùm quod Fabius de Latinis generatim dicit, non tam de priſcis quàm de eorum poſteris dici poteſt. Quid enim in fingendis vocabulis non auſos eſſe putabimus eos qui arietem reciprocicornem, lanicutem, veſtitrahum vocare non dubitarunt? qui teſtudinem terrigenam, tardigradam, domiportam appellarunt? Quinetiam ipſemet Fabius repandiroſtrum & incuruiceruicum affert ex Pacuuio. Sed paulo pòſt, Quum κυρταύχενα (inquit) mirati ſumus, incuruiceruicum vix à riſu defendimus. Poſſumus certè vel ex his coniecturam facere quàm audaces fuerint priſci Latini in imitandis huiuſmodi compoſitis vocibus linguæ Græcæ: aut ſaltem quanto poſteris ſuis audaciores: vt omittam quæ apud Lucretium [illegible] huius audaciæ exempla habemus. Quinetiam Catullus, veterum poetarũ imitator potius quàm verus poeta dicẽdus, cùm alia eiuſmodi protulit, tũ verò Falſiparens: vt Græcum Herculis epithetum [illegible] aſſequeretur. Illa certè audacia multa illis alia epitheta ſuppeditauit, quæ [illegible] ſequentis ætatis poetas non tranſierunt, aut certè tranſiiſſe non exiſtimantur. Poſſumus tamen interim aliqua nobis permittere, & ea quidem præſertim quæ [illegible] comparata analogiam ſeruare videmus. Ecce enim, quum de vſu compoſiti Dulciſonus non dubitemus, cur non itidem Argutiſonus ad exprimendum Græcum λιγύ-[illegible] dicere audebimus? Si Monticola dicere fas eſt, cur non & Rupicola? Si [illegible] νῆας Pontigradas naues appellare poſſumus, cur non [illegible] rupigradum vocabimus? Neque verò hic conſiſtendum eſt: ſed ſi Tardigradus etiam admitti dicemus, cur Tardiuorus repudiemus? Equidem multo etiam audaciora iſtis fingi poſſe exiſtimaui (vt aliquot huius Theſauri loci docebunt) ad exprimendam Græcorum vim. Sic certè in vertendis quibuſdam verſibus talia nonnulla mihi permiſi: veluti illud Tardiuorus in interpretatione horum,

[illegible]

[illegible]

[illegible] epigrammation ita verti.

[illegible] es nimium, nimiúmque es dentibus acer:

[illegible] pede ſis, dentéque tardigradus.

Præſertim verò hic locum habère videtur, vtpote inter duo eiuſdem generis compoſita collocatum. Verùm aliqui idem epigramma & aliis viginti modis, quædam alia pluribus etiam: atque adeò vnum pluſquam trecentis modis interpretatus ſum. Ex qua exercitatione Latinã linguam non tam eſſe pauperem quàm vulgo credatur, & ipſe didici & alios docui. Multo tamen ditiorem olim fuiſſe & multo etiam plura eius vocabula quàm putemus, nobis periiſſe, oſtendent & vetera quædã lexica, partim Latinogræca, partim Græcolatina, quæ propediem ex mea officina (vt ſpero) prodibunt. Eorum vnum eſt id quod Gloſſarii nomine appellari antea dixi.

Iam verò quoniam multa Græci habent loquẽdi genera quæ Latinæ linguæ ſunt negata, quum Gallica contrà non adumbret ea tantùm, ſed ad viuum (vt ita loquar) exprimat: me, Gallum hominem, & verò in ipſa Galliæ Gallia, id eſt Pariſiis, natum atque educatum, patriæ ac linguæ meæ iniuriam facturum exiſtimabam niſi latentes has ſermonis ei familiaris diuitias in apertum proferrem, & exteris etiam nationibus conſpiciendas præberem. Ideóque in multis huius operis locis, quum Latiniſmis deſtituerer, Galliciſmorum auxilium imploraui, aut ſaltem ad eos qui à me commemorati fuerant in libello de Gallicæ linguæ affinitate cum Græca, (qui inſcriptus eſt, *De la conformité du langage Francois auec le Grec*) lectorem remiſi.

In eo quoque tuis ſtudiis, lector, conſului, quòd quorumlibet ſcriptorum Græcorum, ſed præſertim lexicographorum, Pollucis, Heſychii, Suidæ, Etymologi, multos locos qui mendoſi erãt proferens, eadem opera emendaui, aut ſaltem quomodo emendandi viderentur, admonui. Sed ad Suidam quod attinet, quædam in eo ex veteris etiam codicis autoritate reſtitui. Sæpe autem & vetuſta quædam incertorum autorum lexica, quæ ex Italia attuli, in conſilium adhibita, cùm ad alia tum verò ad quorundam in illis lexicographis locorum emendationem profuerunt.

Præſtiti denique lector, in hoc opere, vel potius præſtare conatus ſum, quæ ipſum Theſauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certè titulum mihi præripere iam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiſſent: ſed illi θησαυρῶν eorum appellationi meritò aliquis ex prouerbio deprompturn vocabulum ἄνθρακες adſcripſiſſet. Foris enim & titulo theſaurus erat: intus autem nihil aliud quàm vulgaris conſarcinatio quæ antea lexici Græcolatini recogniti nomine appellabatur, nouis aliquot ſuturis aucta: aut (ſi mauis) quædam interpolationum acceſſio, vt vel ex ipſa collatione perſpici poteſt. adeò vt perinde eſſet acſi perſonatus Irus Crœſum ſe mentiri ſub eius perſona vellet. Quòd ſi me roges an hoc opus ita numeris omnibus eſſe abſolutum exiſtimem, vt in eo nihil deſiderari poſſit, quiduis potius quàm hoc perſuaſum mihi de illo eſſe, vel aliis perſuadere velle, quin potius me iam nunc plura in eo deſiderare quàm quiſquam fortaſſe deſideraturus ſit, reſpondebo. Primùm enim quod ad vocabulorum numerum attinet, quanuis multo magis hac vna theſauri editione quàm multis illorum *de quibus dixi lexicorum* editionibus fuerit auctus: & multa vocum millia acceſſiſſe comperturus ſit quicunque cum aliis conferre voluerit: inſuper tamẽ extare aliqua in libris qui quotidie manibus terũtur, ſcio, necnõ in iis qui nondum in lucẽ prodierunt, latere multa ſuſpicor: ex nonnullis nondum luce donatis, qui apud me ſunt, coniecturam faciens. Deinde ſi ad ſignificationes veniendum ſit, eſſe vocabula plures habentia quàm quæ traditæ ſint, negare nolim. Atque adeò non circa hæc ſolùm ſed & circa quædã alia, eſſe quæ deſiderari hoc in opere poſſint, ac potuiſſe maiora præſtari, ingenuè fateor. Nam, vt de aliis me doctioribus taceã, maiora ipſemet præſtare potuiſſem, ſi maiore cum otio ſingula expendere licuiſſet. Falleris enim lector ſi hoc opus (exceptis paucis quibuſdam eius locis) aliter quàm ad clepſydram (vt loqui ſoleo) typographicam ſcriptum fuiſſe putas: id eſt, vt quemadmodum typographicæ operæ certo quotidie penſo obnoxiæ ſunt, ita & ipſe certo certáque hora exhibendo ſcriptionis meæ penſo obnoxius eſſem. Adde quòd ne id quidem conficiendi penſi tempus, *licet breue*, liberum ab aliis occupationibus & negotiis erat, ſed ita vario eorum genere & circa rem typographicam & circa rem familiarẽ diſtrictum atque implicitum, vt vnius interdum horæ ſpatio decies illa mihi ſcriptio intermittenda eſſet. Verùm occupationum iſtarũ nonnullas in tuum commodũ ceſſiſſe, & eius temporis quod illi operi elaborando defuit, partem aliquam me tibi alibi impendiſſe, ſatis ſupérque illi teſtantur libri quos mea officina, dum opus illud excudebatur, ſubinde in publicum proferebat. Hæc autem quum ita ſint, quàm dura & difficilis à me ſuſcepta prouincia fuit, tam faciles in danda mihi erratorum venia fore ſpero quibuſcunque pectus non liuore contaminatum ſed candore refertum erit: præſertim quum in illo cuius antea mentionem feci Theſauri huius corollario, non ſolùm multa huic operi adiecturus ſim, fauẽte Deo opt. max. (eorum potiſſimùm quæ ad reconditiorem linguæ huius cognitionem pertinent) ſed etiam eorum in quibus hic peccauerim locorum pleroſque ſim emendaturus. Caueant interim ſi-qui in hoc opere meo ingenioſi eſſe cupiẽt, (vel in epitomẽ redigendo, vel in certos vſus quædam excerpendo, vel alio quouis commento) ne contra mei operis ingenium (quod nulli tam benè quàm mihi perſpectum eſſe poteſt) ingenioſi fuiſſe comperiantur: & in quibuſdam eius locis ſuæ temeritati inſidias tendi non ignorent. Præcipuè autem quod ad compendium attinet, vix alium quenquam ſine ſui pariter meique honoris diſpendio id conficere poſſe arbitror: & quemlibet, ne eum periclitetur, non ſolùm hortor, ſed etiam oro atque obſecro.

VERVM enimuero quoniã quem impendi huic Theſauro laborem, cum Herculeo comparaui, atque adeò Herculeũ vocaui, nequis hoc dictum arrogantiæ damnet, duplicem huius appellationis ſenſum eſſe, ac ſi non vno, altero ſaltem verum comperiri ſciat. Herculeus nanque labor meus hac ſaltem ratione vocari poſſit, quòd aliquid in ſuo genere cum Augiæ ſtabulo comparandum repurgauerim. Quidni enim infinita errorum portenta quæ in illis vulgaribus Lexicis Græcolatinis toties interpolatis accumulata erant, ſic appellem? Eorum tamen aliquot exempla ſtatim proferre, deinde nomen illis dignum iudicio lectorum relinquere, ſatius fuerit. Quum autem varia ſint illorum errorum genera, in varios itidem locos & velut claſſes digeram.

Primus autem locus tribuetur iis vocabulis quæ in illis præclaris Lexicis linguæ Græcæ affinguntur, vel potius quæ illi repugnanti & inuitæ adſcribuntur: idque diuerſis modis: vtpote errore ex imperitia quidem vbique, ſed quæ variè allucinaretur, orto.

Κυμῆνα, (vt ſcriptũ eſt in nouiſſima illorum Lexicorum editione, omnium emendatiſſima atque locupletiſſima) *vocabulum eſt caſtrenſe, ad ſignificandum militum ſeriem fluctuum inſtar gradientem.* Non credis lector, ſed rides? At ecce tibi Arriani locum, qui aduerſus tuum riſum teſtis producitur: ἦγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί οἱ ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος. At κυμῆναν hic non eſt accuſatiuus nominis κυμῆνα, (quod nunquam viſum fuit οὐδ᾽ ἐν ὀνείρασιν) ſed participium aoriſti 1, à verbo κυμαίνω inquies. Ita quidem vſum eſſe Arrianum longè manifeſtiſſimũ eſt, ſed nouiſſimus λεξικογράφης, ſiue λεξικογράφος, aliquid noui hic ſomniauit, ac nouam linguæ Græcæ vocem, quam ne vnus quidem veterum ſcriptorum (ſi omnes reuiuiſcant) intelligat aut agnoſcat, ſuo mirifico ſomnio excogitauit.

Συνηλοία dignũ eſt quod illi κυμῆνα ſubiungatur. Eadem enim illa editio nouiſſima (nam præcedentes hoc inſigni vocabulo, ſicut & illo, indignæ fuerunt) hæc tradit, Συνηλοία, ἡ, *Strues & congeries*, συνάθροισις. συνηλοία τῶν νεκρῶν, *Strages.* Hic quoque rides, & monſtra tibi narrari dicis? Vide ne riſum tuũ Ioſephus ridiculũ reddat, ex quo iſtud illius συνηλοία exemplum ibi affertur: πολλὴ δὲ συνηλοία περὶ ἀλλήλοις πιπτόντων ἐμπεσόντων. Imò verò (inquies) συνηλοία apud Ioſephum eſſet verbum præteriti imperfecti temporis, à themate συναλοιάω. ſed reponendũ eſt συνηλοία vnico λ, à συναλοιάω; vt ſimile ſit ſimplici ἀλοιάω. Fateor, & idem fateantur omnes neceſſe eſt: ſed Ioſephus & quicunque illi aſſentimur, nihil noui, nihil niſi vulgare & tritum dicimus: at λεξικογράφος qui hoc annotauit, minimè vulgaria, ſed noua & ingeniis non inueſtigata priorum (vt dixit Naſo) loquutus eſt.

Ἀγάγης, κ, ὁ, tertium locum tenebit, nouum certè nomen & ipſum atque inauditum. Rogas quid ἀγάγης ſit? *Sua ſponte ſubiectus, Adducens.* Quomodo (inquies) ἀγάγης nomẽ eſſe, quomodo hoc ſignificare poteſt? Imo ab ἄγω eſt ἤγαγον, in ſubiunctiuo modo, ἀγάγω, ἀγάγῃς, ἀγάγῃ. Id quidem & Suidas docet, ſcribens, ἀγάγης, αὐθαιρέτως ὑποταγείς: ſed debuit ſcribere quæ λεξικογράφος intelligeret, & quæ nullam errandi occaſionem illi præberent.

Ὑθλῆς quoque & Φλυαρῆς, verba ſecundæ perſonæ, indicatiuorum ὑθλέω & φλυαρέω, nomina ibi fiunt. Ita enim deſcriptum eſt, Ὑθλῆς, *nugatores*, Φλυαρῆς *Suidas*. Scilicet ὑθλῆς & φλυαρῆς Suidas à nominatiuis ὑθλὴς & φλυαρὴς eſſe putauit. Et hæc quidem ſint μεταμορφώσεως in quibuſdam vocabulis exempla, qua videlicet verba in nomina transformantur.

Alicubi autem vocabula ſunt, noua quidem & ipſa, prorſúſque inaudita, ſed ex alio erroris genere profecta, veluti quæ ſequuntur.

Ζωθμίζειν, *Ad normam libellámque dirigere, Corrigere, Emendare.* Hanc quoque vocem explodis? Attamen ne ipſa quidem eſt ἀμάρτυρος. Hæc enim ibi ſubiunguntur, *Lucianus in ſuo libello de Phidia.* ἐπειδ᾽ ἂν τὸ ἐπισκέψασθαι καὶ ζωθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ ἀκριβὲς δοκῇ. Lucianum dices ῥυθμίζειν ſcripſiſſe, nõ ζωθμίζειν: & manifeſtiſſimum vel puero (vt prouerbii verba vſurpem) fuiſſe hic mendum. ſed quid ſi quæ aliorũ omnium iudicio mendoſa erant, λεξικογράφος ille emendata iudicabat?

Ἀποζωθμίζειν proximum ab illo tenebit locum, quòd ibidem legatur. Nam verbo illi ζωθμίζειν ſubiungitur, *Idem quod* ζωθμίζειν, ἢ ἀποζωθμίζειν. Quibus adiicitur lepida illa interpretatio, *Ad normam libellámque dirigere.* Miraris huius verbi ἀποζωθμίζειν nouitatem? At ego in eo cuius ignorantia infinitis aliis erroribus perſpecta ſit atque explorata, nihil tale admiratione dignum iudico. Equidem vel proximè præcedens verbum ζωθμίζειν ne ἀποζωθμίζειν miremur facere poteſt. Quomodo enim ſciuerit ἀπορυθμίζειν dici, non ἀποζωθμίζειν, qui ῥυθμίζειν, non ζωθμίζειν, dici ignorauit? Sed ad aliud tranſeo.

Ῥυμικὴ λέξις, *perpetua elocutio vertitur ab Aquila.* Hic mendacii ſocium ſibi Aquilam adiungit λεξικογράφος. Illi tamen ignoſcendum eſt, quia mentiri ſe ignorauit, quum ῥυμικὴ pro εἰρομένη diceret.

Aliud erroris genus, vel potius alia errorum genera ſunt in iſtis, Μεθύω & Μεθύομαι, Ἀμύω, Ῥάγνω, Χερσωμένος. Siquidem μεθύω & μεθύομαι perperam afferri, tanquam ſignificantia Inebrio & Inebrior, ſicut μεθύσκω & μεθύσκομαι, nulli niſi valde huius linguæ imperito ignotum eſſe poteſt. At verò in Ἀμύω non tantùm thema vnum pro alio ſtatui, ſed vocabulum ſuppoſititium genuini locum occupare dicendum eſt. Ibi enim ſcribitur, *Ἀμύω, Inclino, Cado, καταπίπτω. Submitto. Apollon. 2 Argon.* ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι, id eſt, ἔκλιναν κεφαλὰς, *capita inflexerunt.* Atqui ἤμυσαν non eſt ab ἀμύω, (quod nuſquam legitur) ſed ab ἠμύω. Eodémque modo καταμύω perperam pro καταημύω in iiſdem lexicis habetur. Sic ῥάγνω ibi thema ſtatuitur præteriti ἔρραγκα: quum tamen non dicatur ῥάγνω, ſed ῥαίνω. At in χερσωμένος more nouo omitti augmentum quilibet videre poteſt.

Atque vt verbis pleriſque thema vnum pro alio, ſic nominibus vna declinatio pro alia datur: veluti quum ἀμφοραὶ ſcribitur pro ἀμφορεῖς: quaſi videlicet hoc nomen ad formam Latini Amphoræ refingendum eſſet. Rectius autem fortaſſe vocabulum vnum pro alio, (nimirum adulterinum pro genuino) non tantùm declinationẽ pro declinatione poni dicemus. Sic certè ῥαφία Græcis incognitum pro vſitatiſſimo ῥαφὴ ibi ſcribitur. Quum enim κακορραφία legiſſet vnus quiſpiam ex lexicorum interpolatoribus, etiam ῥαφία pro ſutura dici exiſtimauit: eámque vocem Græcis lexicis aſſuere non dubitauit, eam ſcilicet autoritate illius compoſitæ κακορραφία confirmans. Eiuſdem cum hoc ῥαφία eſt farinæ nomen ῥησία, quod exponitur colloquium. Quia enim in quibuſdam compoſitis terminatio iſta inuenitur, vt in ἀρρησία & παρρησία, exiſtimauit idem ille non ῥῆσις ſolùm ſed etiam ῥησία dici. Vel potius ne hoc quidem cogitauit, ſed ῥήσιας inueniens apud Heſychium ὁμιλίας expoſitum, ῥησία, tanquam ſingularem eius nominatiuum, interpretatus eſt colloquium.

A ſimplicibus vocabulis ad compoſita, ſimúlque à ſimplici inſcitia ad compoſitam quandam (vt ita loquar) tranſeo. Quæ enim audiſti, licet fœdæ ignorantiæ plena, leuia eſſe præ his quæ audies videri poterunt. Iam enim producere libet Ῥινοτορωκυθέρεια, & Γέναιθος, & Ἀθεραδούλη, & Ἀκονήλιθος, & Φειδωπικόμβρος, & Χαλκοκαυμένος, & Ἀμφιθρεμματίλας, & Ἀναυλαπίστης, & Ἀπογυμνοφῆ, & Ἀρικχάπεχος, & Σφιγξῆναι, & Πολυωνικῷ. Quid? ánnon hîc O monſtroſam inſcitiam exclamabis? Sed monſtrificam potius appellato, quæ tot verborum monſtra nobis fingit: quorum quædam poetis, quædam oratoribus, quædam hiſtoricis, quædam medicis, quædam lexicographis affingit. Suidæ quidem certè & Heſychio lexicographis affinguntur illa duo, ἀκονήλιθος, & ἀθεραδούλη. neque enim talem compoſitionem agnoſcunt, ſed hic quidem ſcribit, Ἀθέρα, δούλη: ille autem, Ἀκόνη, λίθος. Primum autem illud ῥινοτορωκυθέρεια Heſiodo poetæ affingitur. eſt enim ex iſto eius loco ſumptum, -- αὐτὰρ Ἄρηι ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν. Sed quidnam eſſe ῥινοτορωκυθέρεια tradunt illa lexica Græcolatina? Nomen proprium fictitium. Mentiuntur ſanè, ſi vocem Fictitium ex eorum ſenſu interpretemur: at ſi aliter, veriſſima dicunt. Eſt enim ῥινοτορωκυθέρεια vocabulum quod inſcitia finxit & commenta eſt, ſicut cætera quæ illi adiunxi, & alia permulta quæ adiungere potui. Sed eorum quædam non ſolis lexicis Græcolatinis, vt illa, verumetiam deprauatis exemplaribus imputanda ſunt. cuiuſmodi eſt ἀπολαιμότομος, quod Euripidi falſò adſcribitur. quum enim ita legendus ſit locus illius in Hecuba, Μόχθων δειλαία δειλαίων ἐξέλιπες χερὸς παρθένος ἀπὸ ἄτ, λαιμότομοί τ' Ἀΐδα ταῖς ὑποπιπτούσας σκότος: perperam disiuncta præpoſitio à ſuo genitiuo in vulgatis editionibus, erroris illius occaſionem præbuit. Talia autem pleraq; annotaui in iis quæ meæ editioni Homeri aliorúmque poetarũ heroicorum præfatus ſum, exempla videlicet vocum in quibus præpoſitiones cum aliis vocibus perperam coaluerũt. Cuiuſmodi ſunt iſtæ, Ὑπίμορον, Ὑπέτρεμος, Ὑπονηλεές, Ὑφίμεθον, Ἐπικτήρια, Ἐνδάκτυλον, Παρακείμενον, Καταθέμενοι, Ἐπαύλεις, Πολυκέρδιον, quod poſtremum ſimile omnino eſt illi Πολυωνικῷ ſuprà commemorato. Sed his addi permulta poſſunt quæ Lexicis illis peculiaria exiſtimari queant. In illis enim currum Homerus non tantùm ἀπήνην vocat, ſed etiam ὑπαπήνην ex iſto loco, Iliad. ω, Ἑρμεῖας ὑπερῷον ἐζεύγνυ ὑπ' ἀπήνην. (aut ex alio quopiam, vbi eidem nomini eadem præpoſitio præfixa eſt) Atque ita videmus Homerum tali præpoſitionum vſu magnã laudis materiam iſtis lexicorum locupletatoribus præbuiſſe, & in poſterum etiam fortaſſe præbiturum eſſe. vt enim ex loco illo ἐζεύγνυ ὑπ' ἀπήνην, factum fuit nouum vocabulum ὑπαπήνη, fieri poterit ab aliquo nouo locupletatore ὑπαπήνη, ex iſto, -- ζεῦξαι θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Indémque ὑπαπήνης, ab alio, hinc, -- εἰς ἀπ' ἀπήνης ἡμιόνους λῦον. Quinetiam illa ἐπαύλεις & παρακείμενον ab iiſdem fortaſſe Lexicis originem habuerunt. Præbere tamen potuit & Heſychii mendoſum exemplar talium errorum occaſionem: ſed illis duntaxat qui craſſa ignorantia laborarent. Cæterùm qui multo plura exempla nouarum vocum, quas inſcitia variis modis allucinata produxit, & aliarum quæ ita deprauatæ ſunt vt vix ab ipſis ſcriptoribus Græcis agnoſci queant, videre cu-

piet, ea in epiſtola mea cuius antea mentionem feci, extare ſciat. Vtinam autem huic meo in examinandis iſtis labori idem non contingat quod paterno. Quum enim ille Theſaurum Latinæ linguæ conſtruens, vocabula itidem multa conſultò prætermiſiſſet quæ in præcedentibus dictionariis erant, vtpote ab ignorantia variè errante inuecta, aut ex ſcriptoribus qui planè barbari ſuo in ſermone eſſent, deprompta, ea tandem ſedem ſuam in ſequentibus editionibus velut poſtliminio receperunt. Atque hoc Venetiis primùm non ſine magno dolore fieri vidit. Quum enim quandam officinam typographicam ingreſſus eſſet, ſumpta in manus vna ſui Theſauri, qui ibi excudebatur, charta, continuò vocabulum quoddam in eius oculos incurrit quod ſe olim reieciſſe recordabatur. Tunc eum qui editioni illi præerat, interrogare quo conſilio id vocabulum Theſauro adieciſſet. Hic verò non aliud reſpondere quàm ſe non hoc ſolùm ſed alia eiuſmodi multa addidiſſe: quòd certo conſilio fuiſſe omiſſa ignoraret. Hoc autem narraſſe, ſaltem ad reddendum lectorem cautiorem, profuturum ſpero. Neque enim ab iis tantùm vocabulis quæ commemorata ſunt cauere ſibi debet, aliiſque eiuſdem generis, ſed ab aliis propemodum infinitis in quibus alia errorum genera & quidem varia commiſſa ſunt: ſic tamen vt ſeries alphabetica certo iudicio (ſi tantæ inſcitiæ aliquod iudicium ineſſe dici poteſt) ita ſcripta fuiſſe oſtendat. Talia ſunt, Ἀπαναβαίνω, Ἀπανορθόω, Ἀπεμφορέζω, Ἀπαρήγω, pro Ἐπαναβαίνω, Ἐπανορθόω, Ἐπεμφορέζω, Ἐπαρήγω. Sic etiam Ἀπιβάτης pro Ἐπιβάτης, & Ἀπάλλαξ pro Ἐπάλλαξ. Hæc enim duobus in locis ibi ponuntur: cum α quidem inter vocabula quæ à litera α initium habent, cum ε verò inter illa quorũ prima litera eſt ε. Neque verò illud duntaxat ε quod eſt præpoſitionis ἐπὶ (vt in præcedentibus verbis) mutatũ fuit in α: ſed alibi etiam idem mutationis erratum contigiſſe videmus. vt in Ἀπελαιώθη pro Ἐπελαιώθη, in Ἀκρίσασθαι pro Ἀκίσασθαι, & quibuſdam aliis. Atque vt in ſuperioribus illis præpoſitioni ἐπὶ ſuum ε in α mutatur, ſic in Ἀπεκαρύομαι ο præpoſitionis ἀπὸ perperã in eandem vertitur. Viciſſimque ο pro α habent in Ἀπομύνω. In iiſdem eſt Κατεσκιάζω & Κατεσκίασμα: necnon Ἀπολίμπανος pro Ἀπολιμπανόμενος. Plura autem exempla in illa quam dixi epiſtola inuenturus es: vbi etiam falſorum thematum, quorum paulo antè mentionem feci, inſignia quædã ſunt exempla: Διαπαρείς, *Transfixus*, *Traiectus*, à Διαπείρω: & Ἐπιλήθης ab Ἐπιλήθω: & Διαδεδραμοῦσα à Διαδιδράσκω. Quibus addere potes Ἐρίμβρεμοι, & Ἐπηλημμυρέω. Vt autem hic perperam præfigitur ε, ex augmento ſumptum, ita nominibus quibuſdam perperam præfixum eſt τ, quod eſt articuli τὸ, vel τῶ, tanquam ipſorum ſit. Sic enim Ταὐάφρεος pro αὐάφρεος, & Ταἰθέρια pro αἰθέρια in illis ſcriptum eſt. Viciſſimque litera in capite quarundam vocum perperam omittitur: vt in Ταὐθαλία. Sunt verò & quædam vocabula quorũ falſæ ſcripturæ falſa itidem deriuatio, ſed illi ſcripturæ conſentanea, adiungitur. vt ἐχμάλωτης, quum manifeſto errore ſcriptũ ſit pro αἰχμάλωτης, dicitur eſſe ab ἔχω. Sed tranſeo ad exempla erratorum quæ in tradendis ſignificationibus illi lexicorum interpolatores commiſerunt: ex multis, vel potius propè infinitis, pauca deligens, & à nominis αὐτόματος interpretatione initium ſumens. Quum enim Gellius caput primum libri decimitertii verbis hiſce clauſiſſet, Quod Cicero fatum atque naturam videtur dixiſſe, id multo antè Demoſthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος, quaſi naturalis & fatalis, nulla extrinſecus vi coactus venit: quum inquam hæc Gellius ſcripſiſſet, interpretationem iſtam quæ ab illo tribuitur nomini αὐτόματος dicto de morte, vulgarium lexicorum interpolatores & conſarcinatores ei tribuerunt vbi dicitur de conuiua. Allato enim hoc verſu Homeri ex Il. libro β. Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, ſubiungũt, ἄκλητος: deinde hæc verba, *Quaſi naturalis & fatalis, quique nulla extrinſecus vi coactus venit, autore Gellio.* Quid verò de interpretationibus dicemus quæ planè contrariam ſignificationem nonnullis vocabulis tribuũt? ἀπαναισχυντῶ eſſe Inuerecundè me gero, vel impudenter, Impudentia vtor, ſatis notum eſt: at ibi contrà redditur Verecundè facio. Sic παραθαρσύνω quod eſt Hortor, ibi contrà dicitur ſignificare Dehortor. Sic διώξοντες, quod eſt Perſequentes, redditur contrà Fugare mandantes. Quinetiam quibuſdam locis falſæ & ſtultæ interpretationes, expunctis vulgaribus quæ veriſſimæ ſunt, tribuuntur. vt videmus in nouiſſima illorũ lexicorum editione tradi, verbi φρονεῖν eſſe Pati, in hoc diui Pauli loco, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε, & ſignificari, Nihil aliud mali vos paſſuros eſſe. Præſertim verò in reddendis Latinè lexicographorum Græcorũ expoſitionibus variè peccatũ eſt: vt in illo cuius antea memini huius Theſauri corollario docebo, vbi de quibuſdam quæ lexicographorũ & ſcholiaſtarũ ſermoni peculiaria ſunt, diſſeram. Interim tamen & in illa cuius mentionẽ aliquoties feci epiſtola, talium quoq; erratorum, aliorum item quæ variis modis lexicorum interpolatores atque conſarcinatores peccarunt, exempla, necnon alia quædam legere hunc Theſaurum volentibus profutura inueniri poterunt. Vale, & meis vigiliis faue.

SCIPIONIS CARTEROMACHI PIſtorienſis oratio de laudibus literarum Græcarum.

SCIPIO CARTEROMACHVS DANIELI Renerio, Patricio Veneto, ſalutem.

ORATIONEM noſtram de laudibus Græcarum literarum, multorum petitionibus & quaſi conuiciis efflagitatam, ſub tuis auſpiciis publicamus, Daniel Reneri. Non modò enim ſingularis humanitas tua beneuolentiáque erga nos id facere nos cogit, ſed & Græcæ quoque linguæ tanta experientia, vt me ego, quoties de his rebus vnà (vt fit) confabulati ſumus, adiutum abs te in ea maximè ſenſerim. Ergo tu quum eam à nobis habitam vulgo paſſimque commendaris: editioni quoque plus fortaſſe iuſto fidere nos effeciſti. Sumus enim neſcio quo pacto perſuaſi, quod tu laudaris, id à nemine iri improbatum. Quod ſiue ſuccedet, tibi laudem omnem debebimus: ſiue erunt quibus ea re minus ſit ſatisfactum, tuum erit vel tueri nos, vel emendare. Vtrunque autem nobis optatiſſimum, ac voto proximum. nam & patrocinium tuum meritum videri, ampliſſimum & morum & doctrinæ teſtimonium cenſeri poterit: ac limam tuam ſubire, nil aliud erit quàm accipere τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου, ἢ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ψῆφον. Vale.

QVVM varia multipliciáque ſint, viri ſtudioſiſſimi, quæ apud diuerſos homines bona honeſtáque exiſtimantur, pro cuiuſque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimum videri debet quod conſenſu omnium, aut certè probatiſſimorum, vtiliſſimum humano generi natura edidit. Quòd enim beneficia ſumma omnibus contulit, confértque quotidie, id non eſſe optimum, dici non poteſt. metitur enim bonitatem beneficentia. Diſciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum eſſe homini, tam nemini dubium eſſe video quàm nihil animo ipſo diuinius: cuius illæ ſunt poſſeſſiones ac facultates. Neq; verò obſcura ſunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quòd ſi diſciplinæ vtiliſſimæ, quantæ id dignitatis eſſe cenſendum eſt cuius hæ potiſſimùm beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel poſſit, vel debeat. Id autem eſſe Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quauis diſciplina viros, non credidiſſe modò ſed & tradidiſſe, vel legerim vel audierim: ipſe quoque facilè me in eandem ſententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præſentia facio, qui quum eiuſmodi ornamentis inſigniti omnes atque honeſtati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipſis admiramini, vel in aliis ſtudio proſequimini. Exiſtimo autem quicquid laudis vniuerſis ſimul obueniat diſciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adſcribi oportere, quod quàm verum ſit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguæ laudes exploraturi acceſſimus, quantúmque ex ea manarit vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præſertim hominibus contulerit ſemper, conferréque poſſit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (ſi Græcorum ſcriptorum ſua prodentium fidem ſequimur) vetuſtiſſima nobiliſſimáque eſt. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, ſed apud ſuos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus aſſiduè incrementis moleuerit. Nam quũ Athenienſes, quorũ purior atque elegantior ſermo eſt, αὐτόχθονας (hoc eſt indigenas ipſique ſuæ terræ perpetuos incolas, proprióſque cultores) dici cõueniat inter ſcriptores, quis non videt linguã quoque ipſam nõ minus αὐτόχθονα dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certã hominis ætatẽ neceſſariò cõſequitur: niſi quid impediat. nõ enim poſſunt non loqui homines, expeditis præſertim loquutionis vocalibus inſtrumẽtis. at quãnã alia quæſo lingua vſos credamus eos qui nõ aliunde migrarint, niſi ea quæ ipſos ſemper comitata ſit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Grçca lingua ſortita eſſe videtur, quòd aliæ, hominũ inuẽta proculdubio ſunt: hæc, naturalis quodammodo exiſtimari poteſt: quandoquidẽ in eã primi illi homines nulla arte nulláque induſtria, ſed naturali quodã inſtinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mẽtẽ venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipſa omniũ rerũ prouida, ea voluit lingua inſtituere illos homines quæ ad ſui poſtea indagationẽ atq; expreſſionẽ plus aliquid cæteris collatura eſſet humano generi. Quod nõ feſellit. tãto enim Græca lingua

cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerũ cognitione,quãto homo aliquis omniũ rerũ peritiſſimus,atque ingenio perſpicaciſſimo ac propè diuino,hominem alium mediocris literaturæ,tenuiſſimíque à natura ingenii,antecedit. Non modò enim diſciplinas omnes quotquot vnquã fuerunt,& melius & copioſius Græca ipſa & perluſtrauit & tradidit, ſed & ſi alio ſermone hæc exprimere aut efferre nitare,plurimum neceſſariæ lucis ac propè veritatis ipſius abſtuleris. Ideóque veluti mancum meritò credi poteſt quicquid aliis literis ſcriptum legatur: ſi cum eo conferatur quod à Græcis proditum ſit. Nec id hominum tantùm cauſa euenire dixeris, qui nõ eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur:(quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit) ſed ipſe quoque cæterorum ſermo non eam patitur expreſſionem quam Græcus.atque adeò vt plus naturam efficere quàm verbis monſtrari poſſit,in aliis quidem loquutionibus non procul abſit à vero:in Græca autem tantum abeſt vt verè dicatur,vt melius etiam aliquanto atque ſignificantius nõnulla ante oculos ponat,quàm natura ipſa moliatur. Id autem Latini interim ſermonis argumento intelligere licet:qui quum elegantiſſimus & ſit & habeatur,à Græco tamen longè ſuperatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatẽ(inquit) Græcam Latinus ſermo nõ exprimit. Quintilianus, Videtur mihi ſermo ipſe Romanus non recipere illam ſolis conceſſam Atticis venerem. Gellius, Adieci(inquit) ſæpe animum ad vocabula rerum nõ pauciſſima,quæ neque ſingulis verbis vt à Græcis,neque ſi maximè pluribus eas res verbis dicamus,tam dilucidè támque aptè demonſtrari Latina oratione poſſunt quàm Græci ea dicunt priuis vocibus. Et paulo pòſt, Sed huius,inquam,tui erroris culpam eſſe intelligo in mea ſcilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim nõ obſcuriſſimè dicere quod à Græcis rectiſſimè vno verbo & planiſſimè dicitur. Cicero,quum Ariſtippi illud amico ſcriberet,Habeo,nõ habeor à Laide: Græcè, inquit,id melius. Lucretius multa ſe Græcè dicere affirmat propter egeſtatem linguæ, & rerum nouitatem. Quòd ſi Latinitas Græcitatem,vt ſic dixerim,vſquequaque referre non poteſt,cui coniunctiſſima eſt,ac propè germana:quid alias linguas exiſtimemus,quibuſcum nullum eſt illi cõmercium,nulla affinitas:ſed (quod dici ſolet) diametro inter ſe diſtãt? At habent & illæ ſuum fortaſſe nitorem,ſuam elegantiam. Equidẽ non negauerim ineſſe aliquid ſingulis propriç venuſtatis. Neque enim veriſimile eſt ingenii cuiuſvis homines nullam omnino curam proprii ſuſcepiſſe ſermonis. Quin potius,quemadmodũ colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vſus eſt,ſed aliis aſperius ſolum,ac natura ipſa horridius multum veri cultus reſpuit ac negligit: aliis cõtrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnémque induſtriã: ſic quæuis loquutio ſplendoris quidem aliquid in ſe retinet:ſed cæteris multa negata ſunt, Græca omnia vna cõplexa eſt,atque eouſque vt quæ apud omnes alias peculiaria natiuáque ſunt, ipſa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipſas habeantur:nulla autem vim eius penitiſſimã poſſit exprimere. Quo fit vt noſtri,quoties aliquid efferre cogitant,quo nil venuſtius,nil elegantius intelligi velint, Atticos lepores, Atticos ſales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id eſſe dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Iouem,ſi loqui velit,non aliter loquuturum quàm ſcripſerit Plato: ſi idem aut ſimile quiddam de Græca lingua pronuntiemus,non abſurdè dicturos nos arbitror,naturã,ſi loqui velit,non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipſa comprobauit.ſua ſiquidem myſteria omnibus ſanè hominibus in medio propoſuit perquirẽda,vt cuiuis in eius arcanis liceret ingenium exercere:at perfectã de iis ipſis atque abſolutã tradere cognitionẽ, Græcis procul dubio ſolis conceſſiſſe & quaſi diuinitus reſeruaſſe videtur. Itaque ſoleo mecum ipſe quoſdã ex Græcis ridere nõnunquã, qui adeò ſibi inuidere videãtur vt quicquid in diſciplinis Græci profecerint, id aliorũ inuentis totũ tribuere conentur. Quid enim (quæſo) ſunt aliorũ inuenta niſi minuta quædã & puſilla,quæ caſu magis quàm ratione habita iure exiſtimes? vt liceat in his poetica illa vti ſentẽtia. τύχη τέχνην ἔτευξεν, id eſt, fortuna artem peperit. At verò quæ à Græcis & cõperta ſunt & tradita, nõ tã hominés exploraſſe aut retuliſſe credas,quàm naturã ipſam de ſe ſingula prodidiſſe:atq; adeò vt in cæterorũ ſcriptis illorum ipſorũ hominũ ſermo ſit, in Græcis natura ipſa,quod dixi,loqui videatur.

Quòd ſi aut tempus aut locus pateretur ſingulas nos vel ſcientias proſequi, vel artes, vt quæ à Græcis & inuenta in his & tradita ſunt,cum cæterorum omnium quos ſcimus traditionibus cõferremus:profectò nemo veſtrûm(vt arbitror) relinqueretur qui non tantùm Græca à cæteris diſtare magnitudine fateretur quantum elephantem à culice. Quid enim(vt alia omittam) philoſophia ipſa,omnium ſcientiarum parẽs ac domina, adiumenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis?tãtum enim abeſt vt quicquã cæteri cõtulerint philoſophiæ,vt ſi qui etiã barbaris eius aliquãdo ſtudio incẽſi fuerint,ad Græcos migrarint:atque iidẽ ſiquid ex philoſophia poſteris relinquere voluerint,id nõ ſua magis quàm Græca lingua efferre dignũ iudicarint: nõ tam ſteris relinquere voluerint,id nõ ſua magis quàm Græca lingua efferre dignũ iudicarint,nõ tam quàm quòd aut remunerãdi gratia(vt exiſtimo) eam linguã cui acceptũ referrẽt quicquid ſcirẽt, quàm quòd aut

inſolens aut impoſſibile videretur, vel diſci vel tradi rectè philoſophiam alio quàm Græco ſermone. Hinc Toxaris atque Anacharſis è Scythia Athenas philoſophandi ſtudio ſe contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & ſuperioris Anacharſidis, extant Græcæ quoque epiſtolæ perquàm elegãtes, nec minus præceptis refertæ. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Græcè in philoſophia conſcripſit, ſed & Romæ quoque, vbi vixit, multa ſæpe Græcè diſputauit: quemadmodum Gellius ex noſtris, ex Græcis Philoſtratus, autores ſunt. Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Græcè philoſophiam illuſtrare conatus eſt. Muſonius autem omnium Stoicorum Neronis tempeſtate celeberrimus, quum è Vulſinio eſſet, Romæ proxima vrbe, Græcis potius ſcriptis quàm Latinis monumentis philoſophiam augere voluit. Prætereo quot Syri, quot AEgyptii, quot Thraces philoſophiæ myſteria Græcè ſcripſerint: Orpheum, Muſæum. qui tametſi inter poetas connumerantur, attamen poſſunt & philoſophiæ adſcribi, quum vetus illa theologia nonniſi carminibus texeretur. Sed quid opus eſt alios connumerare? quum Ariſtotelem, ipſum philoſophiæ magiſtrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit. Cuius celebriores quoque expoſitores nõ Græci, Græcè eum interpretati ſunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblichus è Syria, Ammonius & Philoponus ex AEgypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græcè ſcripſerunt, non Græci: de grammatica, exactiſſimè Apollonius & Herodianus AEgyptii: de muſica atque aſtrologia, Ptolemæus itidem: arithmeticam Nicomachus & Iãblichus, Syri: & geometriæ nonnihil. Dialecticæ quoq; ante Ariſtotelem ab Archyta Tarentino ſcriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non poſſe homines aliter philoſophari quàm Græcè: ſed quicquid cæteri philoſophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non abſolutum cõſiſtere, ſed quod extremam & quaſi Apelleã manum deſideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philoſophandi ſtudio in AEgyptum ſe contuliſſe. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retuliſſe hos viros, ex iis præſertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in AEgyptum pulſis manaſſe veriſimile eſt. Nã & legiſſe Platonem Hebraica ſcripta, & lecta imitatum fuiſſe, autor eſt Euſebius, atque ea in Græcam linguã tralata: quãdo & Triſmegiſtum, qui omnem penè veritatem (vt ait Lactantius) neſcio quo modo inueſtigauit, Græcè ſcripſiſſe videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio. nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque poſtea à Græcis potiſſimùm explicata ſunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quòd & Indos philoſophos Græcæ linguæ ignaros non fuiſſe ſcribit Philoſtratus, & cum Tyanenſi Apollonio Græcè nonnunquam fuiſſe loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vſu cæteras antecellat, dicta ſufficiãt: nunc quantum Latino ſermoni adiumẽti præſtet, dicemus. Nam aliæ profectò loquutiones sciri ſine Græca lingua parum rectè poſſunt: vt verò optimè loquantur, nihil impedit. At Latinus ſermo ne loqui quidem poteſt exactè ſine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognationis vel coniunctionis cum illa ſortita eſt hæc noſtra, vt eſſe fortaſſe poſſit ſine illa, bene autem eſſe non poſſit. Quemadmodum homo ſine virtute vt ſit, nihil prohibet: vt verò bene ſit, fieri non poteſt, ſi virtus nõ adſit. Quare quid aliud eſſe dicemus Græcam linguam, ſi ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua ſua illi felicitas comparetur? Quod ſi Ouidianum illud ſub eius perſona prætulerimus, non ab re fortaſſe dixerimus,

Ergo ego ſum virtus, ego ſum tibi nobile regnum. Minimè autem indignari debet ſermo Latinus quòd è Græco manarit, ſed gloriari potius. nam quod ab optimo autore initium ſui traxerit, fieri non poteſt quin ſit & ipſum optimum, atque illi proximum. Non poteſt ergo non eſſe cuiuis rei accommodatiſſimus Latinus ſermo, qui è Græco proceſſerit: ac mihi ſanè videtur, quum vtrunque conſidero, nihil aliud eſſe Latinus ſermo quàm Græci exemplum atque imago: vt quicquid in illo ſit, in hoc quoque eniteat. Principio enim ſi elemẽta, ac literas, earum inter ſe contextum intueare, eandem in vtriſque inueneris rationem: ſi verba ac voces, eodem modo ſignificare, eodémque modo necti ac conſtrui, ac penè vim habere eandem. Ideoque ſi qua etiamnum innouanda nobis ac fingenda ſint, ita demum habitura fidem ait Horatius, ſi Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta tranſpoſitis literis noſtra fecimus. μορφὰ illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi ἅρπαξ, nos rapax. multa immutatis, φὼρ, fur: νὺξ, nox. multa additis, ἕξ, ſex: ἕρπυλλον, ſerpyllum. multa eadem permanſere. Infinitum eſſet omnia perſequi, vt dictionum eadem ratio, vt nominum ac verborum inflexio, vt præpoſitionum, aduerbiorum, coniunctionũ eadem obſeruatio: ſed minutiora hæc quàm vt in præſentia examinãda ſint, & à noſtris grãmaticis abundè tractata. Orationis verò compoſitio ita pẽdet è Græco, vt quæcũq; à Græcis tradita ſint in ratione dicẽdi, eadẽ à Latinis & ſeruẽtur & ſeruari iubeãtur. nã & quas dicũt ſententiarũ & quas orationis figuras, in vſu à Latinis nõ minus receptæ ſunt quàm à Græcis, & earũ nomina aut Græca adhuc vſurpãtur, aut Græcorũ imitatione ſigni-

ficantur, vim quoque rei appellatione ipſa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipſam non diligenter animaduertunt. Neque verò caſu eueniſſe dixeris tantam hanc conuenientiam, ſed induſtria, ſed prouidentia. quare nonniſi Græca lingua duce procedere Latinam poſſe, veriſſimè affirmari poteſt. Quemadmodum enim, ſi principium rei atque origo neſciatur, ſciri ea res non ſatis rectè poteſt: ita Latina lingua, ſi Græca ignoretur, vt benè teneatur, non ſit veriſimile.

Quòd ſi te ad diſciplinas artéſque contuleris, ac rerum cognitionem ſectari volueris: iam verò hic quàm penè nihil effeceris, ſi te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticã, quæ, vt multa habet propria peculiariáque in vnoquoque loquendi genere, ſic multa etiam retinet Græcæ Latinæque linguæ ita communia vt quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad noſtrum loquendi vſum non renuêre noſtri. At verò Dialectica tam poteſt ſine Græcis literis incolumis ſciri quàm ſine Ariſtotele. niſi fortè à recentioribus vel noſci vel tradi melius exiſtimemus: aut iis libris perdiſci poſſe qui ex Ariſtotele tralati habeantur: quos ſi aſpiciat ipſe, non recognoſcat, ſed (quod de aquila dici ſolet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro ſuis: quippe qui Ariſtotelici ſolis radios non ferant. Poſſem hoc loco afferre ſingula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione ſint facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio ſequenda eſt: quam qui ignorant, ſæpe falluntur. Quàm multa autem ſunt apud ipſum Ariſtotelem, quæ aut Latinè transferri optimè nequeunt, aut, ſi transferantur, ſenſum ipſum Græcum non vſquequaque reddant? Quod ea de cauſa dictum velim, quòd nonnulli exiſtimant, ſi legant Ariſtotelicas quaſcunque tralationes, ſtatim ſe ſententiam tenere philoſophi. Quæ res pleroſque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt plerunque ipſi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerunque accipiant quàm ab eo dicatur. Tam igitur Ariſtoteles ſine Græcis literis intelligi optimè poteſt, quàm ſine ſe. Quomodo enim vim ſaltem ipſam Ariſtotelicæ loquutionis intelligent, quam ille adeò elaborauit vt aditum eo pacto ſuæ philoſophiæ præcluſerit ſocordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam ſunt qui hæc ſanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ vſum longè melius teneri hac noſtra tempeſtate affirmant quàm Ariſtoteles ipſe calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in noſtros viros beneuolentia, tam verè quàm animoſè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶν: néue, dum alios arrogantiæ fortaſſe arguimus, ipſi arrogantiores reperiamur, qui ſupra crepidam iudicare audeamus.

Tranſeo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vſus, ita totus Græcorum eſt, vt quod de furore ait Plato, inanem eſſe hominis conatum qui ſine furoris ea quam vult ſpecie ad poeticas fores acceſſerit, de ignaro Græcarum literarum dici poſſit, incaſſum ſcilicet eum laborare. nunquam enim ingreſſurum muſarum penetralia. Nam, vt omittam principem omniũ Homerũ,

— à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis:

vt alios Græcos poetas, qui quaſi viam ſtrauere poſteris ad quoduis poematis genus: nónne fabulæ ac figmenta ipſa poetica, quibus tota vis atque vniuerſa penè conſtat poeſis, ita Græcorum propria ſunt, vt vel ab illis ſint accipienda, vel illorum more confingenda? Quòd ſi qua etiam à noſtris conſcripta extant, ea aut è Græcis pendent, aut manca ſunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipſæ verborum, & quos tropos appellant, tralationes, comparationes, ſimilitudines, (quæ quaſi condimenta ſunt totius poeticæ compoſitionis) vel à Græcis mutuanda ſunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideóque inquit Horatius,

— vos exemplaria Græca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris eſt, vt noſtri, quotiens aliquid acutius aut elegãtius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris ſententiis verbiſque ſeruatis. Quid quòd & nomina ipſa vel locorum vel hominum, quibus in poeſi nonnunquam vti cogare, Græca ſunt magna ex parte: in quibus, ſi Græcam originem ignores, plerunque fallare neceſſe eſt. Quod nõ modò noſtræ tempeſtatis hominibus contigit, alioqui nõ indoctis: ſed & vetuſtiorũ nõnullis, vt Sidonio, Prudentio, Aratori, Iuuẽco: qui Græcorũ nominũ quantitate ſæpe ſunt abuſi. Carminũ inſuper, numerorũ pedúmq; genera, Græcã habẽt & originẽ & appellationẽ. quæ tametſi à noſtris quoq; tradãtur, attamẽ à Græcis & copioſius explicãtur, & melius intelligũtur. Rurſus verborũ ac rerũ copia à Græcis tota ſumẽda eſt: quibus (vt ait Martialis) nihil eſt negatũ. ſiqua enim ſit apud nos dictionũ cõpoſitio facienda, aut vocabulũ innouandũ, ſequẽda eſt Græca figuratio: ac, ſi qua in ſyllabarũ quãtitate licẽtia vti velis, niſi Græcã adhibeas obſeruatio-

nem, non probabere, ſed aut argutulè aut imperitè feciſſe videbere. Itaque non immeritò Ariſtophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes exiſtimari voluit in iudicandis poetis, exceptis Atheniẽſibus: quos & natura ſapientiſſimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam ſibi vendicant, quum & cæteri dii, qui aut poeticæ aut eloquentiæ numina eſſe creduntur, Græcis & ipſi adſcribantur. nam (vt inquit Horatius)

Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo Muſa loqui. Ac de poetica quoq; hactenus.

At (puto) orator euadet quis egregius ſine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectò non poteſt, Marcum Tullium, veluti normam eſſe dicendi in ſermone noſtro, ſi tota teneatur in eo vis atque vniuerſa dicendi ratio: ſed id qui fieri poteſt ſine Græcis literis? Quemadmodum enim in diſciplinis, qui ante Ariſtotelem philoſophi mathematicive claruere, vſos eſſe nonnunquam demonſtrandi figuris, ſunt qui ſcribant, ſed demonſtrationem omnino ignoraſſe: eodem modo poteſt & quis ſine Græcis literis loqui fortaſſe ex arte aliquid, ſed id vt ſe facere ſentiat, aut quo modo fiat vt ſciat, vix credi poteſt. Vis enim ipſa dicendi tota pendet è Græco tanquam è ſui autore. Huc accedit, quòd quæ de arte à noſtris traduntur, aut confuſa ſunt & inuoluta, aut parum idonea ad explicanda ſingula quæ in orationis artificio latent: quæ verò à Græcis, anxia penè dixerim diligentia & obſeruata ſunt & perquiſita. denique cæterarum artium aut ſcientiarum poteſt in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuentio atque vſus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem diſſimulare potuiſſe palam eſt, quum inquit, *Orabunt cauſas alij melius.* Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeò vt non veritus ſit pronunciare Ariſtides, aliorum omnium non barbarorum modò (vt ait) ſed Græcorum quoque loquutionem, ſi cum Athenienſium ſermone comparetur, puerorum eſſe balbutientium vocem. Quod tametſi nimis magnificè dicitur, attamen non procul abeſt à vero. Idem enim de Attica venere dici poteſt, quod de Periclis eloquutione ſcriptum reliquere tum Eupolis, tum Ariſtophanes: in eius ſcilicet labris leporem ac perſuaſionis deam inſediſſe: atque in eorum mentibus qui audiſſent, quaſi quoſdam aculeos relinqui ſolitos: demum fulgere eum, tonaréque, atque omnia permiſcere. Demoſthenes quoque Athenienſes ipſos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores ſint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noſter, tametſi tantus in eloquentia, ſe quidem conari, Demoſthenem autem perficere: ſe velle, Demoſthenem poſſe, ingenuè profeſſus eſt. Et Quintilianus Ciceronem à Demoſthene quantus fuit, effectum ſcribit. Quo fit vt non falſò Ariſtides dixerit Athenienſes ſolos trophæum ſibi erexiſſe, nullo ſanguine, ſubactis omnibus gentibus oratione ac diſciplinis: proindéque homines ſe ſuóſque à diis immortalibus petere optaréque vt Athenienſibus potiſſimum ſimiles euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi eſſe cenſetur: cuius inuentio non minus Athenienſibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primùm largita Ceres dicitur. Nec mirum profectò videri debet ſi ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere ſoliti fuerint, diſcendi gratia. vt enim cætera animantia eò præcipuè trahuntur naturali impetu, vbi veſci atque impleri cibo maximè poſſint, ita & homines (qui aut animus tantùm ſunt, vt Platonici volunt: aut potiſſimùm animus, vt Ariſtoteles) illuc ſua ſponte duci veriſimillimum eſt, vbi largiſſima ſit copia ſpiritalis cibi, ac verè diuini: quem diſciplinæ ipſæ ſuppeditant, quæ Athenis in primis claruere. indéque factum eſt vt noſtri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quaſi appellatione vocitarint. Sed de oratoria ſatis.

Philoſophiæ verò pars tantùm naturalior recentioribus Latinis in vſu ſemper eſt habita, quam Ariſtoteles diligentiſſimè eſt perſequutus. At diuinior illa quæ Platoni adſcribitur, & quam veteres quoque Romani admirati euſque ſunt vt diuinitatem quandam ineſſe eius viri ſcriptis intellexerint quidem, explicare autem non auſi fuerint: ac ſequuti poſtea noſtri Græcique theologi Chriſtianæ religioni maximè conuenire demonſtrarunt: intacta hactenus iacuit noſtris his philoſophantibus, nunc verò à pleriſq; deſideratur magis quàm habeatur. Nam ſine Græcis literis deguſtari fortaſſe poteſt, hauriri non poteſt.

At mathematicæ ſcientiæ tam poſſunt ſine Græcis literis perfectè teneri, quàm ſine Græcis autoribus. eiuſmodi enim ſunt quæ ab aliis traduntur, vt ſiquid modò vel paullum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere ſeſe poſtea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, ſi ſemel excedere eum è via aut aberrare contigerit, quo longius proceſſerit, non magis eò tendit quò vult, quàm recedit inde, ac fugit: ſic qui in diſciplinis, præcipuéque mathematicis, præſcriptum ſemel ordinem liquerit, dediſcenda diſcit. Satius enim eſt neſcire aliquid prorſus, quàm peruerſè ſcire: quum deterior longè ſit diſpoſitionis ignoratio, quàm negationis, vt Ariſtotelicè interim loquar. Quàm autem fallantur qui mathematicas res ſine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggreſſi ſunt, facilè intelliget qui Campani expoſitiones in Euclidem cum Theonis editione

ac Procli commentariis conferet diligentius: aut Euclidis eiuſdem perſpectiuam, atque opus aliud de ſpeculis, cum iis quæ Latinè ſcripta ſunt iiſdem de rebus: aut mathematicas Ariſtotelis quæſtiones in libris quos Problematum appellant: atque in omni philoſophia rimentur quemadmodú à Latinis intelligantur. Quòd ſi Boetii quoque arithmeticam, tametſi diligentiſſimi Græcéq; doctiſſimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi cómentaria referát accuratius, perſpiciẽt profectò quàm Græca ipſa nó modò exactiora, ſed & veriora dicátur. De muſica illud ſatis dictu fuerit, omnia inſtruméta, ſonos, proportiones, conſonátias, neruos, Græcã habere appellationẽ. Prætereo Græcos muſicæ ſcriptores, Euclidẽ, Ariſtoxenũ, Nicomachũ, Ptolemæum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos vnicus ſit Boetius, exceptis diui Auguſtini paucis, & Macrobii, ac Marciani Capellæ nonnullis. Nam noſtram hanc muſicam à vetere illa iampridem deſciuiſſe, cùm pluribus indiciis, vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philoſophi teſtimonio maximè moueor, qui cæterarum diſciplinarum, arithmeticæ, geometriæ, aſtronomiæ reliquias ſua quoque tempeſtate ſeruari ſcribit: de muſica autem illum verſum vſurpauit,

Ημεῖς μὲν κλέος ἐσθλὸν ἀκούομεν, ὐδέ τι ἴδμεν.

id eſt,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus:

quaſi nihil ſit reliquum veteris muſicæ. In aſtronomia quoque multa mihi videntur eſſe apud Græcos quæ à Latinis deſiderentur. Nam præter Ptolemæi ſcripta, & ea non nimium fortaſſe fideliter ad nos tralata, pauca ſunt quæ ad veræ aſtronomiæ vſum aditum præbeant. Quid enim ſimile apud nos habetur τῶν Εὐκλείδου Φαινομένων, quæ veluti aſtronomiæ elementa traduntur à Græcis. Quin & Theodoſii σφαιρικά, vti principia totius aſtronomiæ ſumi debere, autor eſt Philoponus: quippe quæ exactiora ſint, & eandem obtineát rationem ad aſtronomiam quam geometria ad opticen, ad harmonicen arithmetica. ſiquidem ἀυλότερα, hoc eſt immaterialiora, ſint, vt ſcribit Dauid, philoſophus non incelebris. Theodoſii autem σφαιρικά ſequi dicit Philoponus Autolyci opus περὶ τῆς κινουμένης σφαίρας, hoc eſt, de ſphæra quæ mouetur: indéque poſtea principium ſumere aſtronomiam, vtpote minus exactis minúſque certis demonſtrationibus vtentem quàm ii faciant. quæ enim in Aſtronomia demonſtrentur, ſummam extremámque certitudinem non polliceri dicit, ſed quod proximè accedat. Vmbrarum inſuper ratio non abeſſe ab aſtronomiæ præceptis creditur: cuius rei à Græcis quoque traduntur demonſtrationes. nec deſunt qui de his ſcribant. Sed nos hæc aliis penſitanda relinquimus. ſatis enim habuimus innuiſſe.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quo maius periculum affert ignoratio medicamenti, aut ægritudinis. quod euenire illis nonnunquá veriſimile eſt qui Græcè neſciant, quádo Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos, & eius artis autores Græci præcipuè in pretio habeantur: à quibus ſiqui in alia lingua claruerút, veluti riuuli fluxerint manarintque, ac ſi quid habent, inde acceperint, quanquam non purum id ſincerúmque ſecum ferant. Quæ res non modò à nonnullis noſtræ quoque tempeſtatis medicis animaduerſa eſt, ſed ſcriptis etiã prodita. Ad ſummam non video quid in quauis diſciplina ſciri rectè poſſit ſi Græca ignorẽtur.

Nec fuerit iuris quoque conſultis hoc inutile. nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nuſquam legantur. ſiquidem (ut Politianus præceptor noſter dicere ſolebat) multa Græcis legibus addidit Iuſtinianus, quippe quæ Latinis notiora exiſtimaret quàm vt ſcribi oporteret: Græcis autem (vtpote alienis admodum à Romanis moribus conſuetudinibúſque) explicanda latius cenſuit, quæ nunc remanſere, illis apertiora quàm nobis, proptereáque inde petenda. Accedit & illud, quòd in Latinis Pandectis quæ nunc Florentiæ viſuntur, integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adſcripta: quæ & ipſi vidimus, legimúſque: & Græca teſtimonia citata, vt Homeri ſæpenumero: & Græca verba addita ſignificátiæ gratia atq; expreſſionis. Quod nó ab re feciſſe videtur Iuſtinianus, inter Græcos magis quàm Latinos referendus: quádo in Græcia ſemper vixerit, quod ex Procopii certè hiſtoriis licet animaduertere.

Et quoniam in hiſtoriæ mentionem incidimus, quantam hac quoque in parte vtilitatẽ præſtet Latinis hominibus Græca lingua, haud facilè dixerim, quum multa ſint à Græcis petenda & noſtris quoque rebus. non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenere, ſed quota pars, atque ea neſcio an ſatis fideliter. qua de re (ne, quod dicitur, cum laruis luctер, mortuos inſectando) dicere nunc ſuperſedeo: præſertim quum iam plerique animaduertere incipiant quàm ſit erratum in hiſtoricis potiſſimum tralationibus: & nos hæc & pleraque alia quæ perperam in ſingulis diſciplinis traducta habentur, copioſiore oratione, non maledicendi certè ſtudio, ſed ad noſtrorum hominum vtilitatem aliquando oſtendemus.

Theologia demum etſi nonnihil à Græcis diſſidet in præſentia, attamen multa eſt ab illis o-

lim mutuata, & nunc quoque poteſt. Sunt enim veteres Græci ſcriptores quibus non minus quàm noſtris veritas ipſa roboretur: quippe quos ſequuti noſtri, quorúmque placitis innixi, totius religionis validiſſima firmiſſimáque iecerint fundamenta. Quis enim (quæſo) Baſilium illũ magnum non complectatur, Chriſtianæ quoque fidei hoſtibus admirandum, incertúmque doctiorémne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nyſſes & Nazianzenum, non duo belli fulmina, (vt poetæ Scipiones) ſed duo religionis lumina, vel potius ſoles nunquam obſcurandos? quorum alter theologi cognomentum meruit apud ſuos, & diuum noſtrum Hieronymum quantus eſt, effecit: alter, propter philoſophiæ quendam veluti afflatum, tanto quoque fluit lepore, ornatúque verborum, vt Baſilii fratrem vel potius diſcipulum (vt ſe ipſe appellat) facilè poſſis agnoſcere. Prætereo Athanaſium, minus his fortaſſe cultum, ſed certè non minus diuinum. Tranſeo Damaſcenum, non theologum modò acutiſſimum, ſed acrem & philoſophum & dialecticum. Taceo Chryſoſtomum, non abs re profectò cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & ſcripta & ſententiæ ita circumferuntur à noſtris, vt pro oraculis haberi videantur. Quid quòd omnia quæ de Chriſto literis mandata ſunt, Græcè primùm compoſita ferũtur, excepto Matthæi euangelio? Quare fieri non poteſt vt nonnullorum fides è Græco petenda non ſit, quemadmodum eorum quæ à Moſe aut prophetis ſcripta ſunt, ex Hebraicis petitur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & feciſſe ante eum Origenes credi poteſt, atque Apollinaris, vir vterq; doctiſſimus, & Hebraicæ linguæ ſtudioſus. Quoquo igitur te vertas, præſtò adeſt Græca lingua, operam ſuam in omnia præſtatura: quam ſi refugias, non tam illam reieciſſe quàm te neceſſariis admodum rebus fraudaſſe videare. Atque hæc ſunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel vtilitate dicenda ſeſe nobis obtulerunt: nimium fortaſſe multa Latino homini. non enim videor inuidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, vt pene nihil noſtra eſſe contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quàm noſtros homines admonendi, dictum exiſtimari par eſt. quippe quum in ea perdiſcenda maiores noſtri ita laborare ſint ſoliti vt vix ſine illa quicquam ſe ſcire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam vtilitatem cum Græcis Latina coniunxi. Quintilianus à Græcis incipiẽdum præcipit. Ouidius quoque inquit,

Nec leuis ingenuas pectus coluiſſe per artes
Cura ſit, & linguas edidiciſſe duas.

Claudius Cæſar vtranque linguam noſtram appellare ſolebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, vt nihil apud eos differret Græcéne an Latinè vel ſcriberent vel loquerentur. Ennius tria corda ſe habere iactabat, quòd triplicem linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oſcam. Ouidius, dum in Scythia exularet, atque aduenarum congreſſum nonnunquam deſideraret: Eius, inquit, qui acceſſerit, ſiue Græca ſcierit ſiue ille Latina voce loqui, certè gratior vſus erit. Nero imperator apud patrem conſulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Ilienſibus Græcè verba fecit. Veſpaſianus Græcis quoque iocis extemporalibus vſus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare ſolitum, nemo eſt qui ignoret: eundémque Græcè aliquãdo Rhodi oraſſe. quem quum audiſſet Apollonius, exclamaſſe fertur, Græcã quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri. Idem quum de temporibus ſuis Græcè ſcripſiſſet, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à ſcribendo deterruit. Scripſit iiſdem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quòd Atticam linguam ita referre crederetur, vt natus educatúſque Athenis videretur. Quod Theophraſto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, ſed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epiſtolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philoſtratus omnium imperatorũ epiſtolis longè anteponit: & Mithridates quidã regii generis ſummoperè admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epiſtolas vehementer probat Philoſtratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè hiſtorias ſcribere aggreſſi ſunt? Albini meminit Gellius, Luculli Plutarchus. Diui Claudii Græcas hiſtorias, præter Suetonii atteſtationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant hiſtoriæ, & de Epicteti Stoici diſſertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus. AElianũ, cuius multa adhuc Græcè ſcripta leguntur, Romanum fuiſſe ſcribit Philoſtratus, & (quod maius eſt) Græcam linguã in vrbe didiciſſe, ac nunquã exceſſiſſe Italia. Germanicum Cæſarem Græca quoque ſcripſiſſe poemata, autor eſt Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberii, Adrianíque, omnium elegantiſſima. Noſtra quoque tempeſtate non defuere qui Græcè ſcriberent: vt præceptor noſter Politianus, (quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, ſæpe admirationi fuiſſe vidimus) vt veſter Hermolaus, nunquã ſatis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari com-

mendaríque,in qua videam maiores noſtros non minus laboraſſe quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint:à qua etſi nihil aliud,diſciplinæ certè noſtræ fluxerint, vt ait Quintilianus. Quemadmodũ autem qui de parentibus optimè mereri ſtudent, non ægrè ferre creduntur ſi tota eorum dignitas atque exiſtimatio in eos referatur qui non ſolùm fundamenta iecerint ſuæ felicitatis,ſed eò quoque perduxerint vnde illi nunc apud omnes in pretio ſint:ſic non indignari debet Latina lingua ſi tota eius gloria in Græcam redundet,omnium bonarum artium magiſtram.Quum enim vetus lex ſit (vt Ariſtides inquit) altoribus vniuerſam referre gratiam, quoad fieri poteſt, tantum abeſt vt me Latina offendere putem,Græca laudando, vt & gratificari me magis exiſtimem Latinæ linguæ, quòd gratiam ſi non omnem,ſaltem quam poſſum,eius(quod dicitur) verbis, illi referam,cui & debere ſe plurimum & debuiſſe,ſemper ingenuè profeſſa ſit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium.Benignum eſt autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem noſtrum hac in re tantum abeſt vt oſtentare in præſentia vobis ſtuduerim, vt vehementer doleam,me non tam hæc dicere coactum, quàm ſentire ac ſequi, veráque quotidie experiri. Neque enim exiſtimetis,me tantum laboris exhauſiſſe ab ineunte ætate, aliena ſectando, vt penè negligerem mea,niſi peruidiſſem & doctiſſimorum quorumque exemplo, & veterum teſtimoniis,omnem vim Latinæ linguæ in Græca conſiſtere.Quod quum & re ipſa demum cognouerim, non committendum putaui quominus & vos & ſingulos quoſque bonarum artium ſtudioſos, quantum in me eſſet, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta eſt enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio atque affinitas,vt eadem propemodum vtrique conueniant. Quare non video quid hac in re ſit cuiquam pertimeſcendum, quum nihil penè noui ſit offenſurus. Sed quod de animis noſtris aiebat Plato,reminiſci eos,quum eſſent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuiſſent imbuti,id Latino homini euenire credendum eſt Græca diſcenti,eadem quaſi reſumere. quo fit vt non magis præceptore vobis opus eſſe dixerim, quàm mõſtratore,qui in memoriam ſuggerat excitétque Græca veluti veſtigia, quæ ſubobſcura tenuiáque,veſtris ingeniis iamdiu repoſita conditáque ſeruantur. Ad quã ſanè rem Græci fortaſſe hominis opera cõmodior quàm noſtra:ego verò,vt non negauerim,ſua melius Græcos tenere quàm nos:ita affirmauerim, noſtra nos melius noſſe quàm Græcos: inſupérque tam poſſe nos res illorum perdiſcere, quàm illos noſtras. Quum itaque Latini docendi ſunt Græca, neſcio an Græci ſtudium Latinæ ſedulitati anteponendum ſit. non tam enim intelligendi (quanquam id quoque) ratio habenda eſt, quàm explicandi. Quòd ſi quis pronunciationis tantùm Græcæ ſtudio, eius ad vnguem perdiſcendæ gratia, Græcum ſibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat,præcipientem, non eſſe dandam operam literis Græcis ſuperſtitioſe, vt & plurima oris accidant vitia, & in peregrinum ſonum corruptus ſermo perduret: ſed ita diſcendam eſſe Græcam linguam comite Latina, vt neutra alteri officiat. quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi poteſt. Siquis autem examuſſim vtrunque ſe præſtaturum confidit, --*illum mirabor & ipſe: Et dicam,monitis non eget iſte meis*. Nos verò operam noſtram,quibus ingrata non videbitur,pollicemur, non magis duces præceptoréſque profeſſi noſipſos quàm comites ſodaléſque: quippe qui nullum laborem, nullam moleſtiã recuſaturi ſimus:dum vos ita Græcis imbuamini, vt diſciplinas inde omnes, quaſcunque libuerit,facillimè adipiſcamini:à quibus eò poſtea perducendi ſitis vbi quum fueritis,liceat iam humanam felicitatem(ſi qua modò eſt in hac vita) quaſi manu prehenſam tenere: quàm ſi dimiſeritis,vobis ipſi defuiſſe videamini.

Non eſt autem cur vos moneam vlterius vti homines eſſe memineritis,quibus felicitas hæc quæcunque ſit,debeatur. nam hoc tam cuiuis notum eſſe debet,quàm quòd viuat. Illud potius noſtra intereſt,confirmare vos atque adhortari,ne laborem reformidetis,qui voluptati (quam in ipſo ſtatim limine Græcarum literarum percepturi eſtis) adeò iunctus eſt,vt non magis laborãdum nobis eſſe videatur,quàm voluptati honeſtiſſimæ inſeruiendũ: qua vt ampliore quoque perfruamini,nihil mihi videor omiſſurus, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut deſiderari nouerim:ſi modò eiuſmodi ſit futurũ quod & nobis quoque non ignoretur.Quid enim literato homine turpius,aut ab humanitate alienius,quàm ſi aut ſciſſe aut didiciſſe fruſtrà videatur? Fruſtrà autẽ & ſcit & didicit, qui nec commentando nec docẽdo cuiquã prodeſt. Sicut enim in animãtibus propriũ ac naturale maximè opus eſſe cenſetur procreare tale aliquid quale ipſum eſt ſi integrum abſolutúmque ſit:ita erudito homini nihil conuenire magis dixeris quàm efficere relinquerequé poſt ſe ſui ſimillimos in ſtudiis ac diſciplinis: ſi aut homo fuiſſe videri vult,aut non indoctus homo.hominem enim hominis cauſa natum credi par eſt.Quare neque inuidere cuiquam in literis,fas iudico,neque ſupprimere quicquam quod vtile futurum exiſtimes aut viuentibus aut poſteris.Nam (vt ait Theognis)

Χρὴ μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
 Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
 Τί σφιν χρήσηται, μοῦνος ἐπιστάμενος;

Hoc eſt,

Muſarum interpres ſi quid ſapientius vnquam
Nouerit, inuidia ſit procul inde mala.
Núncque alia inueniat, nunc monſtret, plurima condat.
Si ſolus ſapiat, nempe quis vſus erit?

Quippe (vt Plato aiebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quàm bonum eſſe. ideóque nulli magis idem familiarius ſe offerre ſolitus erat quàm cui plurimo vſui eſſe poſſet: quanquam ſe ſuiſque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video eſſe faciendum, in ea præſertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipſius ſit Italiæ metropolis, quàm quibuſuis virtutibus, totius orbis grande ſpecimē atque ornamentū, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari ſolent, non modò ita refugerit vt non ineſſe poſſint huic reipublicæ, ſed ne excogitari quidem. Quare beatum iudico eum quem cuiuis ſtudio incumbentem degere in ea contigerit: ſed beatiſſimum, quem literariæ facultates exceperint: quū tot præſertim tantáque vndiq; ſuppetát affluántq; ad eam rem commoda, vt fingi fortaſſe plura poſſint, haberi certè nō poſſint. Ibi enim (vt alia omittam) tanta librorū copia, quanta poſt Gothicā ruinam nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extant, facilè credi par eſt: quum nouo hoc inuento carerent imprimendorum librorum, qui & pulcherrimi iam atque emendatiſſimi prodire incipiunt, Aldi potiſſimùm noſtri opera: de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demoſthenes, quem interpretaturi ſumus, Athenienſibus protulit. ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: *ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ἐνετοὶ, μονονουχὶ φωνὴν ἀφιεὶς λέγει ὅτι τῶν Ἑλληνικῶν ὑμῖν λόγων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστὶν, εἴπερ ὑπὲρ εὐτυχίας αὐτῶν φροντίζετε.* hoc eſt, Præſens itaque tempus, ô viri Veneti, quaſi emiſſa voce pronuntiat capeſſendas eſſe vobis Græcas literas, ſiquid de felicitate veſtra cogitatis. Nam, vt Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Via prima felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab vrbe. Expergiſcimini igitur iam, & capeſſite Græcas literas, vltrò ſeſe vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI, DE literarum Græcarum laudibus oratio, in Ferrarienſi gymnaſio publicè habita.

IN degenda hominum vita, ii qui alicui prodeſſe conantur, quantopere laudandi ſint, ſpectatiſſimi viri, non vos præterire crediderim: quum & ingenii acumine & longo rerum vſu præſtetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ vtilitati conſulunt, ac non ſolùm ſibi, ſed & patriæ & amicis ac humanæ ſocietati ſeſe natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare exiſtimauerim. A qua ſanè animi ſententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam poſtquam noſtra caneſcere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil præclarius, nihil commodius, nihil conducibilius atque præſtantius in toto vitæ curſu eſſe duxerimus, nihilque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occaſio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recuſare, non ſolùm turpe, ſed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratiſſimi gymnaſii inſtauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni ſcientiarum & virtutum genere eminentiſſimi, (cui ex iſto hominum flore qui viuunt, paucos admodū pares inuenias) non ſpe honoris aut gloriæ, cui ſapiens quiſque ſemper ſtuduit, nec lucri cupiditate, ſed potius quò id quod in animo habebā, re facilius præſtare poſſem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti ſuſcepimus. Eo itaque conſilio huc acceſſimus, vt quæ ad communem Græcè diſcere cupientium vtilitatem ſpectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis theſaurus & ſplēdor, qui tam magno oneri ſuſtinendo par eſſet ac tantæ rei dignitas poſtularet, necnon tot clariſſimorum virorum conſpectus mihi multò iucundiſſimus mereretur, in me reperiatur: ſed vt fretus humanitate veſtra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti conſueuiſtis, huiuſmodi opus aggrediar, ac propoſitam rem pro tenuitate ingenii mei perſequar. Cuius planè tanta eſt magnitudo atque præſtantia, vt nemini vel mediocriter erudito deeſſe poſſit oratio: ſed in exitu inueniēdo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti ſe offert difficultas.

Tanta eſt profectò literarum Græcarum, ampliſſimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta vtilitas, (quarū notas antiquiſſimis temporibus, ſeu Cadmo, ſiue Danao autoribus, ſiue Orpheo admonente, Græcos habuiſſe, memoriæ proditum eſt) vt eæ non ſolùm apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiam apud barbaros ipſos maximo in vſu fuerint, & ab ortu ad occaſum vſque peruaſerint: quādo Druidas Gallorum religioſos in publicis priuatiſque rationibus literis Græcis vſos fuiſſe conſtat: & Romanorum tēporibus in Heluetiorum caſtris tabulas repertas eſſe literis Græcis cōfectas, & ad Cæſarem perlatas, ex hiſtoriarum lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo exiſſet eorum qui arma ferre poſſent: & item ſeparatim pueri, ſenes, mulieréſque. Brachmanas itidem (è quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit) & gymnoſophiſtas Indorum ſapiētes, eaſdem in vſu habuiſſe, eaſdem Indorum ipſorum regem Phraotem calluiſſe, compertum eſt. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore ſemper ſint habitæ, (quum penè eædem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium afferente Nicoſtrata) etiam me tacente, vel facillimè poteſtis intelligere.

Nullum enim ſtudiorum genus, quod aliqua ſapientiæ luce præfulgeat, nullas prorſus ingenuas diſciplinas, eſſe comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinóſque in omnibus liberalibus artibus illorum ſequutos imitatóſque fuiſſe veſtigia. Nam ſi à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ii qui eam rem diligentius peruestigarunt, Mercurium ferūt: ſine qua ad nullum ſcientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis cōgruitatem aſſequamur, ac ad alias ſcientias faciles aditus adipiſcamur, nónne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis eſt particeps, vt ſummus ipſe rerum omnium opifex ſtatim penè à mundo, verbo, non manibus condito, ſua myſteria per eam literarum monimentis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexanima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de

dialectica, quæ diſſerendi artem aperit, verúmque à falſo ſegregat, ac nos ad veritatem ducit, ſentiemus? Quid de philoſophia, legum inuentrice, morum diſciplinarúmque magiſtra, quæ bene beatéque viuendi rationes demonſtrat, ac diiudicato bonorum & malorum fine, quid fugiendũ, quídve expetendum ſit, proponit, ad ſedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ ſecreta rimatur, rerum omniũ cauſas perſcrutatur, humana deſpicit, cogitánſque cæleſtia, hæc noſtra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad ſummam cuius intelligentiam conſideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm ſimillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altrice, quæ vniuerſas ſcientias complectitur, ſingulas diſciplinas cogitatione proſequitur, rerum omnium cognitionem nutricatur & continet, ac humanæ vitæ conſeruandæ, necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi poteſtatem habet, rogati reſpondebimus? nónne hæc omnia nos à Græcis mutuatos eſſe (niſi ingrati nuncupari velimus) confitebimur? quando ab ipſis & Mathematicas accepimus. Nam arithmeticam, reliquarum ducem, ex cuius numeris animam creari, ac ſingula conſtare Pythagorici ſentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima ſolida demonſtratio inuenitur) rerum omnium opificem cauſámque eſſe affirmabant, quòd ab eo, tanquam à radice atque principio, cuncta dependérent: ac geometriam, quæ cum ſuperiori adeò connexa colligatáque eſt, vt ſine ea haudquaquam videatur poſſe conſiſtere, quũ punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conueniat ſuperficies: qua (dum eius lineamentis, formis, interuallis ac magnitudinibus vtimur) mare, terras, cælúmque metimur, quin à Græcis ſuſceperimus, nemo, vt opinor, vel impudentiſſimus negauerit. Muſicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quòd eorum quæ ſunt, abſque ſymmetria & analogia nihil exiſtat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, ſi abſque congrua ſymmetria atque analogia confectum fuerit, vnquam bene habeat, ſiue arte fabrefactum fuerit, ſeu natura comparatum: ſiue ſenſu comprehendatur, ſeu ſolius intelligentiæ ſpeculatione percipiatur: quæ duo nimirum in muſica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniicimus: & item aſtronomiam, (cuius ſcientiam Chaldæi diuturna ſiderum obſeruatione putantur effeciſſe) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, aſtrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motúſq; ſtellarũ, ac cæli meatus conuerſionémque explicat, quid cuique euenturum ſit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum eſt. Nec, mea quidem ſententia, vllus adeò peruicax, adeò obſtinatæ mentis, duræque ceruicis, ac tam peruerſi iudicii reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus ſanè rebus quanta hominibus cõmoda, quantæ vtilitates humano generi, quot honores proueniant, non meum eſt dicere, quum res ipſa per ſe loquatur. Ideo nõ eſt quòd vos (qui incredibili diſcendi cupiditate ardetis) ad huiuſmodi literarũ ſtudia, ex quibus maximos atque vberrimos fructus percipietis, niſi vobis ipſis deeſſe volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur abſurdum: quum tantæ (ſicuti accepiſtis) dignitatis, honoris, commoditatis, ſplendoris, vtilitatis atque præſtantiæ ſint, vt vnuſquiſque qui in bonarum artium ſtudiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præſertim quum illis qui eas conſequuti fuerint, maxima præmia non ſine nominis celebritate proponantur, ampliſſimi honores non abſque immortalitatis gloria reſeruentur. Reliquũ eſt, vt demõſtrata tantæ rei maieſtate, (ex qua, vt intellexiſtis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines cõfluunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, induſtriam ac ſtudium denique meum vobis pollicear. quæ omnia, ſine vlla laboris aut temporis intermiſſione, me libentiſſimè præſtaturum ſpõdeo: nec aliqua in re, quæ in diſcẽdo vſui vel commodo eſſe poſſit, me vobis vnquam defuturũ recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experientia quàm doctrina ornatiſſimo, ac (vt ſuprà memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndecunque refertiſſimo, qui huius clariſſimi gymnaſii non minus ornamẽto quàm vtilitati ſemper ſtudet, mehercule velim referatur acceptum: eo quòd ipſe omnium vnus procurauerit effeceritque (ne quod verum eſt inficiemur) vt Græcè profitendi munus obierimus. Ago inſuper humanitati omnium veſtræ, ſi non quas debeo, ſaltem quas poſſum gratias: ac ſi obſequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumulatiſſimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quòd hodie frequenti ac iucundiſſimo conſpectu veſtro, me (quæ veſtra eſt benignitas) ornandum amplificandúmque ſuſceperitis, cuius beneficii memoria apud me reſideat ſempiterna neceſſe eſt.

EX CONRADI HERESBACHII

oratione in commendationem Græcarum literarum, EXCERPTA.

Siue autem autore Iauam, linguæ huius, ſicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam tranſlata, ſiue temporum iniuria neglectus characterum vſus, & à patribus antè repertus, velut poſtliminio à vicinis, ſiue Phœnicibus, ſiue AEgyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conſeruabantur) repetitus ſit, etiamſi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non ſimul cœptam abſolutámque. Primi per figuras animantium AEgyptii ſenſus mētis explicabant: & antiquiſſima monumenta ſaxis impreſſa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intuliſſe Græciæ: hi gloriam adepti ſunt quaſi repererint quæ acceperant. Quippe fama eſt Cadmum, claſſe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuiſſe. Quidam Cecropem Atheniēſem & Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem XVI literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonide cæteras reperiſſe. Quum autē Palamedem ad deos retuliſſe hoc inuentum teſtetur Philoſtratus, & Plato ſcribat apud AEgyptios ſe audiſſe deū quendam coli illic nomine Theuth, qui cùm alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Aſſyrios referant: alii denique æternum fuiſſe literarum vſum: veriſimile apparet, ſicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutuatas: quod elementorum ipſorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Euſebius, Ioſephi & Clementis teſtimonia citans: & ſicubi varient, id non mirum in tam diuturno & variarū gentium vſu: quum & Græcas vetuſtas Cadmeas in tripode inciſas, ab his quibus nunc Græci vtimur, etiam diſcrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineruæ Romæ teſtari ſcribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, ſicut alia pleraque, ita hæc quoque retuliſſe, quum tamen multis antè ſeculis apud Hebræos fuiſſe deprehendantur. Porrò quum Phœnices & AEgyptios (à quibus literæ primùm in Græciam tranſlatæ memorantur) è poſteritate Cham fuiſſe conſtet, iíque mox poſt ſortitionem liberorū Noe, pulſo ſemine benedicto Sem, è ſua hereditaria ſorte ad filios Iaphet migrare compulerint: & poſtea Iſraelitæ, duce Ioſua, hereditaria terra ſancta recuperata, exactam Chami ſtirpem alias ſedes quærere adegerint: quo factum vt profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias ſecum adduxerint: (vti etiam idololatriam peruerſúmque per apoſtatam Cham, eiúſq; nepotem Nemrod, inſtitutum deorum cultum Græcos AEgyptiis debere proditum eſt) & ex his fuiſſe Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, veriſimile eſt: quòd ſimul cum deorum portentoſo cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerūt: atque hinc eſſe quòd alii Syris, alii Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferant. Syriam autem ac Phœniciam & AEgyptum, Hebræorum fuiſſe ſedes, in confeſſo eſt, apud quos patrum monumenta conſeruabantur: & conſtat Græcos ſapientiæ ſtudioſos diſcendi cupiditate frequentes eò, vt ſacerdotes & prophetas audirent, profectos fuiſſe, (id quod de Orpheo, Muſæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliíſque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidiſſe. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicum, AEgyptiorúmque inuentis prodita ſunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum eſt: & quæ illi diis ſuis inuentoribus tribuunt, ea conſtat longè antè ab Hebræis reperta vſurpatáque fuiſſe. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè ſeculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, vt rectè poſt ſacram hiſtoriam admonuit Lactantius. Ad eundē modum de frugum, medicinæ, aliiſque inuentis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortaléſque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetuſtiores pleraque vſurpata ſint priuſquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude ſua minimè fraudandi ſunt, qui ab aliis inuēta, meliora reddiderint, atque ſic excoluerint vt non aliorum ſed ſua inuenta eſſe videantur: vt mox latius declarabitur. Græciam autem feliciſſimam ingeniorum altricem fuiſſe conſtat: adeò vt appareat, huius vniuerſi opificem, & linguarum virtutiſque diſpenſatorem Deum Opt. Max. hominibus qui ſecundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguā voluiſſe largiri quæ idoneorum

tradendarum honeſtarum artium præberet inſtrumentum, & fida virtutis eruditioniſq; cuſtos eſſet. itaque νὴ τὰς Μούσας citra cõtrouerſiam Græca lingua aſſequuta. Nã etſi initio rudis & contracta, ſic tamẽ exculta propagatáque, vt nulla lingua vel elegantior, vel latius ſe ſparſerit: nulla quam non hæc elegantia & copia omnique ornamentorum ſupellectile ſuperarit: inter omnes tantum emicans, quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potiſſimùm in hoc diuina diſpenſatione tributæ, vt quæ velis, commodè ac ſignificãter (vt diximus) exprimas: quæ, obſecro, ſignificantioribus magiſque appoſitis vocibus ſingula declarat quàm Græca? Adeò vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis nõ temerè pro inſtituentis voluntate, ſed naturali ἐνεργείᾳ natiuáque perſpicuitate rẽ velut oculis ſubiicere. Vnde exquiſita in Græcis vocibus venus καὶ εὐφωνία, Atticus lepos, Muſa Attica, Laconiſmus, & id genus alia ſingularis cuiuſdam appoſitæque in exprimendo ea lingua venuſtatis prouerbia peperêrunt. Hinc quod grauiſſimus inter Latinos poetas, Graiis, inquit, dedit ore rotundo Muſa loqui. Adde quòd & Muſas atque adeò deos ipſos aiunt Græco ſermone vſuros, ſi humana lingua vti voluiſſent. Porrò quum ſeptuaginta duæ linguæ numerentur, ex his ſeptẽ præcipuæ, quas recenſet Volaterranus, Aſſyriorum, Arabum, AEgyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarúmque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius ſparſa ſit, vel præſtantiora ingenia nacta ſit, vel denique plures honeſtas diſciplinas tradidit. Neque enim ſolùm hæc lingua ſe continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc eſt AEgeo pelago & Ionio atque Iſthmo concluſa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur, ſed præter inſulas & peninſulas, ampliſſimáque regna, Peloponneſum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Aſiam minorem, Macedoniam, Epirum, Myſiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, AEgyptum, ob Alexandrum victorem longè latéque complexa eſt, ſed Galliæ Germaniæque etiam communis eſt. Nã & Maſſilia celeberrimum Græcarum diſciplinarum gymnaſium habuit: & in nobili Cliuenſiũ oppido Menianæ ſcholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teſte Eumenio: & Druides, Celtarum ſacerdotes, Græco ſermone in ſacris vſi. additque Iulius Cæſar, Gallos in publicis inſtrumentis Græcas literas vſurpaſſe. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ profitetur. Quid dicam de Germania noſtra, in cuius linguâ innumera veſtigia Græcæ linguæ remanent? & nos obſeruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca ſunt. Poſtremò neque Scythas à Græca lingua abſtinuiſſe, declarant Anacharſis & alii plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipſa Latina vulgatior fuit: & clariſſimi ſcriptores in Italia & media Roma Græcè ſcripſerunt. Siquidem AElianus (vt ſcribit Philoſtratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egreſſus, & tamen eius extant Græcæ hiſtoriæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionyſius, Appianus, Diodorus, & innumeri alii Romæ vixerunt, & ſcripta ſua illic ediderunt Græco ſermone: quemadmodum in Syria & AEgypto Ioſephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Græca lingua in ipſa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus teſtatur apud Tacitum: eóſque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipſos, non ſolùm Romanos, quos omnes propè Græcè peritiſſimos fuiſſe conſtat, & multorum carmina extant Græca: ſed Germani etiam imperatores (quos alioqui ἀμούσους eſſe ſolitos nouimus) Græcam linguã calluerũt. De Carolo magno traditur quòd Græcos legatos audiuerit, & Græcè reſpõderit ipſe. Otho II, imperator in bello quod in Apulia cũ Saracenis & Gręcis geſſerat, inſidiis interceptus quum Græcè ſciret, eóque ſermone vteretur, hoſtes fefellit: vt nõ animaduertẽtes eũ eſſe Germanũ, facilè pecunia ſe redimi paterentur. Porrò, ſi linguæ alicuius vtilitatẽ æſtimare velimus, quid hac vna cõmunius, quidve vbique ad omnes diſciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis neceſſarium? nempe qua, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique vti cõueniat: primum quum (vt dictum) nulla gens, nulla ſchola, nullum virtutis ac diſciplinarũ emporium, quod hanc linguam, velut commune vtiliſſimũmque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel diſciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit, & per orbem tranſmiſit, ac fidelius conſeruauit. Quota quæque plures, eóſque clariſſimos in omni diſciplinarũ genere ſcriptores exhibuit? è quorum ſcriptis & inſtitutis, cùm omnis doctrina liberalis, omnis hiſtoria, omnis ſermo elegans ſumi poſſit. Aut quæ tandem lingua vel diſciplina, quæ huic colonias non duxerit? quæ indidẽ, ceu è locupletiſſimo mercatu, ſupellectilem non compararit, aut potius, ceu ex vbere artium eruditioniſque fonte, riuos non diduxerit? Nã, vt Homerus de Oceano canit, Ἐξ οὗπερ πάντες, inquit, ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα πάντα νάουσι: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari, diſciplinæ, artes, præceptiones, atque adeò ipſa elemẽta, manarũt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, diſciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, phyſica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuerſa ipſa philoſophia, diſciplinarúmque omnium orbis, quam encyclopædiam vocamus. quæ omnes artes

Græcos etiam nunc fontes reſipiſcunt, vt ne nomina quidem alia quàm natiua & Græca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoſcamus: eóque iure ſe nobis permittentes, vt à fontibus ſecludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & diſciplinæ ea lingua traditæ, ex hac fluxerũt, ádque huius ductũ ſe ſic compoſuerunt ut inſtar alumnæ & diſcipulæ πτερυγίζουσαι ἐκ τῆς ὑπηρε-πέρας manu fulciantur ac ſuſtententur, ab illius ductu ne latum digitum diſcedentes. Id quod à literis, velut ab ouo, ordienti per omnes diſciplinas oſtendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna duntaxat atque altera dempta, inde mutuatæ ſunt: etiamſi iucundiſſimis illorũ caremus, altera, vocali, altera, conſonante, quibus nullæ apud eos ſpirãt dulcius. Adde quòd nos vix quatuor literis, illi duabus exprimunt: vt apparet in dictione φθία, ἀπόφθεγμα. Scribendo autem & pronunciando (quæ ſunt præcipuæ Grãmaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes paſſim labantur ac ſeſe traducant, ſatis liquet, quũ imperiti Criſte pro Chriſte, Eleiſon pro Eleeſon, & ſonent & ſcribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quũ innumera nomina (velut exempli gratia, in e primæ inflexionis, & patronymica omnia: itẽ Dido, Sappho, Laches, & id genus ſimilia) citra Græcorũ inflexiones vſurpari legitimè non queãt. Taceo generum rationẽ, articuli in oratione vim. Quid memorẽ ſyntaxeως, figurarum rationes à Græcis pẽdentes? Taceo quòd Nonius Marcellus vniuerſa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elemẽtis balbutiamus, ſat fuerit, ſi perſpicuum fecerimus, Latina ſine Græcis, quibus ſuperſtructa ſunt, non poſſe ſubſiſtere: áque ipſis elementorum crepundiis Græca diſcentem, operæpretium facere laboriſque compendium parare.

Cæterùm vt ad ſerias diſciplinas progrediar, inter quas primas facilè ſibi vendicat Poetica, (ſeu vetuſtatis autoritatem ſpectes, ſiue rerum traditarum vtilitatem atque œconomiæ prudentiam) huius & vſus & inuentio Græcorum eſt. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certiſſimos eius artis magiſtros, relegauit: *--vos*, inquiẽs, *exẽplaria Græca Nocturna verſate manu, verſate diurna.* Nã vt cæteros, Muſæum & Orphea, poetarum antiquiſſimos, præteream, ex vno Homero, tanquã vniuerſæ eruditionis fonte, diſciplinarum omniũ ſeminaria hauſta, cùm per ſe perſpicuũ, tum Plutarchus ſingulari libro conteſtatũ reliquit. neque poetas ſolùm indidem hortos ſuos irrigaſſe, ſed oratores admirabile illud dicẽdi artificium figuráſque, ac denique philoſophos reip. bene viuendi præcepta mutuaſſe declarat. Neque vel conſiliorũ vel litiũ artes, vel ſimilitudines, vel amplificationes, vel argumẽta, vel digreſſiones vllæ, quæ ab illo nõ ſint commóſtratæ. Quid obſecro tentari potuit quod ab illo in ſuis poematis nõ ſit excogitatum vel animaduerſum? Quæ regio, quæ pugna, quæ formæ, quod remigiũ, qui deniq; motus animorũ, quæ ferarũ figuræ, quas ille cęcus nõ viderit? quũ ita nobis eas depinxerit vt eas quaſi videre, quũ legimus, videamur? Ac veriſſimè his ſuccinẽs poeta Latinus de Homero, *Qui quid ſit*, inquit, *pulchrũ, quid turpe, quid vtile, quid nõ, Plenius ac melius Chryſippo & Crantore dicit.* Quibus hoc addere licet ſummę laudis loco, ſingula propemodũ verba ei⁹ poetæ, quaſi apophthegmata eſſe, & prouerbii loco vſurpari, vt teſtatur Macrobius. Et an à Latino Homero, alioqui abſolutiſſim⁹, ſuperatus ſit, apud eundẽ licet intueri, Homerica cũ Virgilianis cõferentem. Hoc cõſtat, Latinos primarii nominis poetas magna cum laude Græcorũ poemata vel tranſtuliſſe, vel imitatos fuiſſe, inopia magis impulſos quàm ſuperãdi fiducia fretos. Siquidẽ Virgilium, Latinorũ coryphæũ, nemo neſcit bonam AEneidos partem ex Homeri poeſi tranſcripſiſſe, atque in totum ſe ad Homerum æmulandum compoſuiſſe: Georgica ad Heſiodi ἔργων καὶ ἡμερῶν imitationem feliciter ſcripſiſſe: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expreſſiſſe, critici fatẽtur: etiamſi illorum inuentis iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea ſententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiam Accium, Cæcilium, Pacuuium: nunquid Menandrũ ſolùm interpretantur, víxque leuem illius aſſequuntur vmbram, iuxta Fabii ſententiam? Quãquam in comœdiis aliquid præſtitiſſe Latinos, etiamſi totæ è Græcorũ myrotheciis mutuatæ ſint, fatendũ eſt: tragœdia certè Græca tota eſt. Solius enim Senecæ apud Latinos (quod quidẽ ſciam) extant tragœdiæ, atque illæ ex Euripide interpretatæ. Deus bone quàm non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac ſententiarum grauitatem! Iam, ſi vtroſque cum alteris conferas, annon reperies omnia Latinorum inuenta, fabularum ingenioſa inuolucra, compoſitiones illuſtres, allegorias appoſitas, affectus acriores, mirandos motus, cõpoſitiones ſignificantiores, ac breuiter ſupellectilem quandam natiua quadam poeticæ copia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè omnia, gratia non ſolùm inferiora, verùm etiam à dignitate plerunque & à decoro aliena. Quanquam non inficior quin noſtrorum poetarum carmina, ſi ſeorſum legas, venuſta appareant & eleganter ſcripta, atque etiam vt iis nihil melius poſſe fieri cenſeas: at ſi componas & conferas Græca ipſa vnde illa deſcripta ſunt, ac ſingula conſideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus committas, comperies vix Συγκρουσμὸν τῶν δυεῖν, vt eſt in prouerbio, adeò tacere ac putere incipiunt Latina, vt quæ Græcorum, quæ æmulari non poterant, luminibus

gratiiſque obſoleſcant. Cuius quidem rei apud Gellium, linguæ Latinæ acerrimum cenſorem, requirere iudicium atque exempla licebit, vbi Cæcilii cum Menandri, Virgilii cum Homeri & Theocriti, verſus exponũtur, quos ab his mutuari ſunt: Diomedis hercle & Glauci arma nõ diſpari magis pretio æſtimari poſſunt. Atque hic mihi Cicero ignoſcat, qui Latinos à Græcis ſumpta, meliora reddidiſſe clamat. Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut tranſlata aliunde intelligat, niſi huius linguæ ſupellectile inſtructus?

Poeticen excipit rhetorice, cùm numerorum & figurarum ornatu, tum ſtructura orationíſque filo atque charactere propemodum coniuncta: quæ quũ omnia, perinde atque inuentionis & eloquutionis, ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur. Quãdoquidem in hac illi ſic regnant vt Cicero fateatur hanc Athenis & inuentam & abſolutam: ſiue diuidendi, præparandi rationem, conſilium, ordinem, ſeu affectuum motus ſpectes, figurarum & troporum picturas, eorum ſummatim omnium apparatum inde fluere videas. Et haud ſcio quid aliud poetæ oratoréſque noſtri quàm poeſin & oratoriam ciuitate donauerunt Romana: qui, ſiquid eximium præſtiterint, id ex illorum omniiugis pratis, veluti floſculis, decerptis, illorúmque virtutum imitatione comparauerunt. Cato iam ſenex, Græcis alioqui parum amicus, commentarios ſibi collegit, è Thucydidis orationibus & Demoſthenis, quas in dicendo magno ſibi vſui fuiſſe teſtatus eſt. Quid Ciceronem, Latinæ linguæ principem, in eloquentiæ illam arcem ſubuexit, niſi Græcorum ſtudia, inque iis æmulandis contentio? Nempe qui totum ſe ad Demoſthenis vim, Platonis copiam, Iſocratis iucũditatem, Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque certè infeliciter, compoſuiſſe deprehenditur, beatiſſima quadam immortalis ingenii benignitate ſuffragante: adeóque Græcorum ſtudiis operam nauauit, vt ſe Græcis declamationibus exerceret: Græca vbique cum Latinis coniungens, modò Latina Græcè, modò Græca Latinè vertendo, ſtilum exercuit. Idémque filio (cui non niſi compendioſiſſimam fideliſſimámque rationem præcipere potuit) faciendum ſuadebat. Quod ſi hodie iuuentuti perſuaderi queat, felicius diſciplinæ tractarentur, neque tam exangues ingeniorum venæ exiſterent. Nihil enim mirum omnes bonas diſciplinas iam diu ſepultas, cùm Græca lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ tamen primaria ſunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum peruenire contendant.

Dialectica, rhetoricæ germana. quum vtraque alteri coniungenda eſſet, noſtri hanc neglecta prorſus altera, veluti dextra manu, ad meras cauillationum ſtribiligines, aniles rixas, protraxerunt: vt nullum hodie veræ dialecticæ in ſcholis remanſerit veſtigium. Quorſum parua (praua dicere debebã) logicalia? quorſum barbara non ſolùm, ſed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnaſiis oneratur commentaria? quorſum pro Ariſtotele, Porphyrióque, genuinis & Græcis elegantiſſimis, carúmque artium peritiſſimis magiſtris, ineptis & corruptiſſimis tralationibus vti coguntur: quas quum nec intelligant ipſi profeſſores, tamẽ miſeram iuuentutem ediſcere cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipſis fontibus artes hæ facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiares eius artis voces nondum ſint Latinitate donatæ, neque commodè inopia linguæ Latinæ omnes poſſint, fit vt identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendiſque offendat: quum vbique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diateſſarων, excentrici, ſyncentrici, epicyclii, eclipſes, & eius ordinis tanta turba vt annus deficeret ſi omnia vel commemorare vel oſtendere nitar loca vbi interpretes nos in fœdiſſimos ſecum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis ſolùm ſed per totam philoſophiam euenit. quæ quum tota ſit Græcorum, nos vix faces quaſdam ex illorum fontibus hauſimus, eáſque è tam multis transfuſas. Interim tamen noſtri philoſophaſtri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adoleſcentes ad philoſophiam veluti πτερυγίζοντες ſolùm Alexandri Galli doctrinali, ceu communi omnium copiæcornu, inſtructos, ſtatim Icari in morem ad philoſophiæ ardua (hoc eſt ad volandum ſine pennis) tranſmittunt. Cicero, alioqui Græcorũ gloriæ æmulus, philoſophiã declarat citra Græcam eruditionem neque percipi neque ſubſiſtere. Nam quum apud nos pauca admodum eáque à Græcis deſumpta extent digna lectu, (ſophiſtarum enim nugas & delira commẽtaria nõ libet inter philoſophiæ ſcripta referre) apud illos tã copioſa, pretioſa, nitidáque philoſophicæ ſupellectilis monumenta nobis ſunt repoſita, quæ ſi in ſua lingua legantur, & cũ Teutonicis his conferantur, (hoc eſt, quæ in Latinã linguam tranſlata) iure dici poterit quod poeta de exanimato Hectore, Hei mihi qualis erat, quantũ mutatus ab illo Ariſtotele & Platone! Nã præter hoc quòd parum cõmodè multa verſa, parúmque ſignificãter expreſſa, etiã pleraque prætermiſſa ſunt, quæ nõ ſunt ſatis aſſequuti interpretes, nõnulla de ſuo addiderũt: alicubi obſcuriora relinquuntur, quæ ſubinde lectorem diligentẽ vel cruciãt, vel fallunt: vt cernere licet in libris

meteorologicis,& De cælo, ac phyſicis Ariſtotelis, vtiliſſimis quidem libris,ſed à noſtris nō intellecti in ſcholis reiiciuntur. De Platone quid dicam? is niſi ſua lingua legatur,nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia:reclamāte quadam inexplicabili & copia & ſuauitate,in qua vir ille in ea lingua ſupra humanum ingeniū dominatur. Quare doctiſſimus iuuenis Thomas Lupſetus,quū alterna opera Platonē legeremus Lutetiæ, is ſubinde verſum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare conſueuit quoties Latinum cum Græco conferremus:adeò diuinæ illius virtutes extra Græcum ſermonem percipi nequeunt. Idem de Xenophonte,Theophraſto,Plutarcho atque cæteris grauiſſimis philoſophis,& doctrinæ caſtitate & eloquentiæ dotibus admirandis,iudicare licet.

Iam verò vt per cæteras philoſophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philoſophiæ & honeſta & neceſſaria diſciplina, ſi purè próque dignitate tractetur, certiſſimúmque πρὸς τὰ ἄλφιτα compendium afferens,ſed barbarorum linguæque Græcæ imperitorū ſcabie eam occupāte, Deus bone quàm ſqualida & ſtrigoſa reddita, quámque periculoſis erroribus & impoſturis elegantiſſima ſimul vtiliſſimáque profeſſio deformata eſt! vbi pro Hippocrate & Galeno, huius artis κορυφαίοις, & qui citra Græcorum eruditionem percipi nō poterant,neſcio qui barbari Auerroes & Auicennæ in ſcholas recepti ſunt: quum illi interim multorum inſtar eſſe poterant,& reuera Homerico encomio digni,ἰατροὶ ἀνδρῶν πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων. Tota enim medicina,ſicut & reliquæ philoſophiæ partes,à Græcis petita.Idque indicant eius artis pharmacorum,vnguentorum,cataplaſmatum,potionum,ceromatum vocabula: item animantium,plantarum,gemmarum,morborum,remediorum,inſtrumentorum,ponderum, menſurarum innumeræ nomenclaturæ:quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguæ imperitorum abuſu detrita corruptáque,non intelligantur,non rarò fit vt indocti medici potiones pro cataplaſtis, & (vt dicit poeta) φάρμακα πολλὰ μεμιγμένα λυγρὰ καὶ ἐσθλὰ miniſtrent. Id quod deſignauit quidam,ſuppoſitorium,hoc eſt peſſum,pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hiſce impoſtoribus non dubitamus vitæ noſtræ arbitrium concedere: nempe vt per experimenta mortis agant:quum ſit in nulla profeſſione periculum maius : vt de his verè ſcripſit Plinius. Atqui videmus nunc,Muſis benè fortunantibus,ac melioribus literis reuiuiſcentibus, quoſdam Græcarum literarum adminiculo fretos,ſtrenuam operam nauare vt hæc diſciplina ſuæ dignitati reſtituatur:huc iam incumbentibus Theodoro Gaza, Leoniceno, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis pleriſq; ætatis noſtræ ἀρχιάτροις, qui Augiæ illud barbarorum medicorū ſtabulum è Græcorum fontibus abluentes,eius diſciplinæ candidatos ad ea collimare docent,ſine quibus ἄσκοπα τοξεύουσι.

Ad iuriſprudētiam(hoc eſt νομικὴν) venio,profeſſionem & ampliſſimam & religioſiſſimam, nempe Reipub.humanæque ſocietatis ac pacis tuendæ magiſtram. Qua arte quum & hæc Academia maximè celebretur,& nos olim,nondum ſatis politiorum literarum viatico inſtructi,ad huius ſtudium perpulſi,atque etiámnum ſtudiorum noſtrorum ſcopum defiximus : ne illotis manibus tam ſeriæ ac ſacroſanctæ artis ſtudium capeſſeremus,(quæ diuinarum humanarúmq; rerum,iuſti & iniuſti notitiam profitetur)Imperatoris conſilio admoniti exiſtimauimus ſatius παλινδρομῆσαι ἢ δραμεῖν κακῶς,vt dicitur in prouerbio:& ad vtriuſq; linguæ ſtudia,veluti ad ſuauiſſimas pellices reuerſi,tantiſper dum illarum conſuetudine inſtructis atque exatiatis liceret cū legitima pro dignitate συνοικεῖν:quum citra illas,nullas ſeueriores diſciplinas exactè tractari poſſe exploratum ſit. Iam verò ſat ſcio eſſe pleroſque ſic perſuaſos,vt exiſtiment ad iuriſprudentiæ ſtudia Græcam eruditionem non tantoperè requiri:quos tamen, ſi me patienter audierint, bonam ſpem concipio,ſententiā eos immutaturos. Primum enim nemo diffiteri poteſt, iuris noſtri originem & reipub.inſtituendæ formas Romanos à Græcis petitas inſtituiſſe. Deinde (vt antè quoque commemoratum,Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconſulti,qui iuſtitiæ magis quàm impoſturarum ac litium ſtudioſi,quū vtriuſque linguæ periti & in omni diſciplinarum genere exculti eſſent , non exiſtimabāt quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religioſiſſimam artem accederet,niſi & ipſe Græca eruditione inſtructus eſſet. Vnde ſubinde è Græcorum theſauris κειμήλια proferunt, quibus vel in reſpondendo vel interpretando iure vtuntur:non ſolùm voces & ſententias Græcorum philoſophorum,poetarum,oratorum,tanquam gemmas & lumina orationis,ad res ſignificátius exprimendas,ádque propoſitum probādum infulcientes, ſed & epiſtolas & reſcripta Impp. atque aliorum iureconſultorum reſponſa Græco ſermone ſubinde inſerunt. Neque id abs re : quādoquidem iuriſprudentiam cum philoſophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus teſtātur, nempe politicæ ethicæque portionem eſſe. Philoſophia autem cum ſuis pediſſequis orbem diſciplinarum complectitur,quam Quintilianus,vir in iureconſultorum ſeminario cōſularis verſatus, cauſis agendis neceſſariam exigit. Ad hæc iureconſulti communiter fatentur, in cauſis dicendi

philoſophorum, poetarum, oratorúmque autoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iureconſ. comprobat: quum Hippocratis autoritate comprobet, ſeptimo menſe partum legitimum naſci. Et Iulianus ſequitur Ariſtotelis ſententiam in reſpondendo, qui tradit quinque ſimul liberos naſci poſſe. Emptionis venditioniſque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hîc Accurſius, quantumuis ab his literis alienus, tamen neceſſitate veritatéque ipſa compulſus, erumpere cogitur: Nota, (inquiés) poetarum & philoſophorum autoritates in cauſis allegandas. Idque feciſſe iureconſultos paſſim videre licet, ſuas LL. ex horum ſcriptis locupletantes: vt cùm alias innumeris locis, tum ff. de LL. ex Demoſthene & Chryſippo & Theophraſto, item ex Ariſtotele titulo de vſuris, & Platone, ff. de nundinis l. ſecunda. Sic tit. de pœnis, animaduerſio delictorum ſuppliciorúmque ratio ex Homeri carminibus petitur, quemadmodum eo titulo capitalium cauſarum qualitas è Demoſthenis ſentētia ſancitur. ſed quæ loca deprauata lectoribus iudicibúſque ſæpe impoſuerunt. Notarúntque hæc eruditiores litium deciſores, ob linguarum meliorúmque literarum inſcitiam capitaliter hallucinatos pleroſque. Animaduerterunt igitur iureconſulti veteres, non modò lenociniis verborum, ſed ſententiarum etiam grauitate ſcatere literas humaniores: quæ etiam teſtimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è ſeptem Græciæ ſapientibus vnus, Homeri verſibus ſententiam ſuam iudicibus approbaſſe dicitur: vt videlicet Salamin inſula à Megarenſibus occupata adiudicaretur Athenienſibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iuſtiniano Homerus omnis virtutis eruditioniſque parens celebratur. Et quanquã iureconſultis qui iuriſprudētiæ ſyluam peruagati fuerint, non eſt obſcurum, leges exactè rectéque intelligere citra Græcæ linguæ peritiam perinde eſſe acſi quis ſine pedibus ambulare tentet: tamen ſiquis hîc mihi ex iis quæ dicta ſunt, ἀμάρτυρα credere nolit, hunc ego iubebo mox aſpicere ea quæ ſunt ante pedes, hoc eſt ipſa iuris incunabula: & reperiet in ipſa ſtatim iuris diuiſione, ius ſcriptum & non ſcriptum vocari ad imitationé Græcorum νόμον ϗ θεσμόν, vbi hactenus imperitum vulgus ridiculè legit, fonoi monoi. Verùm vt hæc leuiora, & quæ §. item pretium, tit. de empt. Et § 1. de iniur. item §. de ſuibus ad l. Aquil. & alia pleraque inſtitutionum loca trãſiliam, vnum proferam de donatione locum, vbi donationis cauſa mortis, ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur, locus hactenus à paucis dum rectè explicatus: ac primùm (quod equidé ſciam) à nobis ex Odyſſ. libro ρ, interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iureconſ. Claudius Cantiúcula teſtari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata excepit, atq; hinc alii quidam imitati. Quemadmodum & de pub. iud. obſcurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accurſius, cum Academicis iubet lectorem ἐπίσχειν, Græcũ (inquiens) hoc totum: omitte. Sicut aliâs, Hoc Græcum eſt: (inquit) quod legi non poteſt. Quid (obſecro) id aliud eſt quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrunque in foueam, hoc eſt in errorem, prouoluere. ô infelicia tempora. At verò ipſas Pandectas, hoc eſt apothecas, atque adeò iuris ciuilis campos ingreſſis, Deus bone quàm hîc ſe offerunt multa noſtrum inſtitutum comprobantia. Siquidé in ipſo limine, hoc eſt titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipſum prooemium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro λύται, hircos, loco προλύται, colores, hoc eſt, pro gneſiis Græcis neſcio quæ κνώδαλα & carcinomata, Græcæ videlicet linguæ inopia, ſuppoſita atque ignata ſunt: quibus tamen nominibus Iuſtinianus iuris ciuilis gradus diſtinguere voluit, quemadmodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorum vocabula recepta ſunt: vt totius prooemii intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundé lapidem impingitur l. 2, C. de vet. iur. enucl. vbi pro κατὰ πόδα ſurrepſit nihil niſi, Hoc Græcum eſt. & mox pro [illegible] matrix; perinde ac ſi quis ſcripturam interpretetur piſcem. Quid (obſecro) excogitari potuit abſurdius? quum tamen totius conſtitutionis ſententia in his lateat vocabulis, quæ de legum interpretatione loquitur. Lib. 5 ff. ex Adriani principis reſcripto Græco, parum fideliter verſo, Accurſius, hircum mulget, & Bartholus ac cæteri cribrum ſupponunt: vtrique æquè inepti, priuatum Athenienſium magiſtratum, hoc eſt ἄρχοντας, ad quoslibet magiſtratus referētes, genuinam reſcripti ſententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid ſibi voluerit princeps, quum dixerit, magiſtratus cognoſcere de his rebus pro quibus tutores fuerint. non enim rebus tutores dantur, ſed perſonis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit. de appellat. vbi Vlpianus diſputat an aduerſus principis reſcriptum appellari poſſit: vt ſi fortè præſes aliquis ad Imp. ſcripſerit, atque reſponſum ſit, an hic appellandi locus. Iureconſultus reſcriptum Græcum citat. eius tã verba quàm ſententia corruptè reddita, tamen oraculi vice leguntur ſuppoſititia, exploſis genuinis. Nam pro eo quod Græcè, ὅτι ἂν ὑπάρχει τοῖς βουλομένοις ἀποκαλεῖσθαι πρὸς τὴν ἀπόφασιν, horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licētia exiſtit. Ita vt Accurſius ſenſerit, ab enunciatione, hoc eſt à peruerſè principi narratis, appellari poſſe: quum ſit accipiendum de eo ad quem prouocamus, & ab ipſo reſcripto, non autem à quo. ἀπόφασις enim hic non enunciationem (vt apud Ariſtot. ἀπόφανσις) ſignificat, ſed ſententiam & reſponſum, vt Andreas Alciatus eruditè

animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ eſt Eudæmonis cuiuſdam ſupplex ad Antoninum Cæſarē libellus. Tota lex Græco ſermone à Voluſio Metriano iureconſulto refertur: ex peruerſa autē interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot profeſſores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis teſtimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rom. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non eſſe ſub imperio Rom. quum Græca ipſa, ſi ritè intelligantur, exertè contrarium probent, atque omnem ambiguitatem facilè diſcutiant. ἐγὼ δὲ κόσμου κύριος, ὁ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non ſit dominus maris, ſed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiuſdem notæ in L. Lucius. ff. de ſeruit. inb. pr. Bartholi lapſus. nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, neſcio quas ἀπροσδιονύσους comminiſcitur diſtinctiones de conceſſionibus perſonalibus, & quæ ad heredem tranſeant: quum quod Græcè legitur, χαρίζομαί σοι, nihil ad heredes faciat. Poſſem innumera reſcripta, epiſtolas, legéſque integras, perinde atque alias Græcas & voces & ſententias, commonſtrare: niſi ab eruditiſſimis noſtræ ætatis iureconſultis Budæo & Alciato petere liceret, quæ paſſim per totum corpus iuris ſparſa, inſcitiáque huius linguæ deprauata, periculoſos errores pepererint, at Græcè peritis perſpicua ſunt. Cuiuſmodi ſunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. cauſ. pig. vel hypo. L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. reſcriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis. L. ſepticia, ff. de pollic. Scęuolæ nuncium in L. thais, ff. de fideicommiſſ. lib. L. natorū, ff. de verb. ſign. Poſtremò totū titulum de excuſationibus Tut. Græcè ſcriptum ſi Modeſtinus ipſe non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, ſordidus & incultus, à quodam vtriuſque linguæ æquè imperito tranſlatus: quod quiuis facilè deprehendet (niſi prorſus plumbeo ſit ingenio) ſi cum nitido & culto iureconſultorum ſtilo conferatur. Ridiculum quàm Accurſius hîc ſe torqueat, hæſitās è Latinóne in Græcum ſermonem, an contrà, conuerſus ſit, in omnes formas pueriliter ſe verſans, neque elabi poteſt. vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non pœnitendi tamē momenti: in quibus ſimul & is, quiſquis eſt, qui Græca interpretāda ſuſcepit, & cum hoc gloſſatores fœdè lapſi ſunt, vel perperam ipſa Græca interpretando, vel ſubmotis germanis notha inſuentes. vt in L. 3. ff. de LL. ἐπὶ τὸ πλεῖστον: & in L. obſeruare, de off. proconſ. ἐπιδήμια, καταπλοῦς, μητρόπολις: & L. athletas ff. de his quæ no. infa. βραβεῖα. Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomina propinquitatis, de verb. ſignificat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconſultis citata, in quibus interpretādis ridiculus eſt Accurſius. Vnum proferam è quibus cætera, ſicut leonem ex vnguibus, licebit æſtimare. Parabolanos inquit medicos eſſe ab eo quòd multas parabolas habeant & loquaces ſint: & Archigerontes, ſacerdotes quibus delicta ſua in metallum damnati confiteantur. Atque hæc tanta fiducia ſui profert (tanquam certus ſuarum interpretationum) vt quicquid, quantumuis ineptum, in mentem illi venerit, pro oraculo recipiendum poſtulet: reuera quod à Thucydide dictum, τὴν μὲν ἀμαθίαν θρασεῖς efficere, declarans: quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen ſibi Accurſio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius auſim, ab accerſendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconſultum, ſicut nec medicum, eſſe ſolicitum, ſi de rebus conſtet. Sed quomodo (obſecro) de rebus conſtare poterit, ſi voces quibus res ſignificantur, non percipias? cui tandem diuinare dabitur germanam legis ſententiam, ſi verba quibus ea conſtet non intelligātur? An non voces ſunt rerum notæ, ſicut & ſcripta vocis ſunt ſymbola? Quorſum attinet iureconſultos tam anxiè de vocabulorum ſignificatis diſputare? quorſum titulus de verborū ſignificationibus, & de legatis, aliiſque paſſim locis, vbi iureconſulti in legibus & edictis vocum rationes diligentiſſimè explicant? Condonari facilè poterat iureconſultis qui in infeliciora ſecula inciderunt, ſi non ita terſè aut etiam Latinè ſcripſerint, quum alioqui in reſpondendo plerique ingenioſi fuiſſe deprehendantur: verùm qui tanta impudentia bona ſtudia corrumpunt atque conſpurcant, quò ſuam ignorantiam tegant, ii per Nemeſim digni ſunt vt à ſtudioſis omnibus lapidibus obruantur, aut certè ſtercore conſpergantur. Eóque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac ſimilibus viris immortali laude dignis, qui hoc Accurſianum nobis ſterquilinium exportant. Quanquam hîc non deſunt qui obganniant, nō eſſe has cultiorēs diſciplinas de pane lucrando: hoc eſt, οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα. Certè L. munerum, ff. de muneribus & hono. Arcadii reſponſum declarat, etiam iureconſulto neceſſariam eſſe harum cognitionem: vbi frumenti & olei coemptores, σιτῶναι & ἐλαιώνησαι appellati, à leguleis exploſi, ab eruditis Græcæ linguæ reſtituūtur. Cæterùm hîc de priori iuriſprudentiæ ſeculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vaſtata, imperiique ſede Conſtantinopolim tranſlata, ipſa ſimul iuriſprudentiæ ſchola eôdem commigrauit: & quum tota Italia atque adeò Latino orbe exularet, in Græcia ſeruata eſt. Imperator autem qui legum exuuias concenturiauit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipſe, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconſultis vteretur Græcè quàm Latinè peritioribus, quorum opera leges deſcripſit:

& quia ad populi vſum eius regionis leges conderet, neceſſe fuit promulgare ſanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incurſibus occupata, Beryto terræmotu diruto, ſola Conſtantinopolis & imperii ſedes & iuriſprudentiæ ſchola fuit. Hîc à Iuſtiniano, (vt dixi) Græco principe, Græcæ editæ ſunt Nouellæ, hoc eſt νεαραὶ conſtitutiones: quas poſt Pandectarum, Codicis & Inſtitutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac abſolutū iuris promptuarium per ſuos conſiliarios componi iuſſerat, Græcóque ſermone vulgarat. Sed pòſt in Latinum ſermonem tranſlatæ non minus barbarè quàm ineptè, adeò vt ſententiam pluribus locis parum aſſequi queas, helleniſmo ſuboleſcente. Quum autem alibi Græcum exemplar conſeruari dicatur, ſpes eſt fore vt propediem in communem ſtudioſorum vſum & magnam reipub. vtilitatem prodit urum ſit. Iuriſprudentia igitur iam in ſolis Græcorum ſcholis verſante, factum eſt vt & Pandectæ κατὰ πόδας trāsferrentur in Græcum, & Inſtitutiones, Pandectarum epitome, quò Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copioſius in Græcā linguam tranſlatas Politianus teſtatur. Et nos eas è bibliotheca Beſſarionis, quæ eſt Venetiis, exhibitas inſpeximus, & loca quædam decerpſimus: futurúmq; ſperamus vt aut noſtra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis ſcholis illuſtratum in lucem propediem proditurum ſit.

Sed ne diutius vos remorer in iuriſconſultorum ſchola, & veluti in propria arena longius παρεμβαίνειν videar, ad theologiam conſcendimus, eámque profeſſionem quæ ſacroſancta religionis nobis oracula tradit, atque adeò ſalutis noſtræ ſummam. Ea verò quum & ipſa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur, neque è ſpinoſis quæſtionibus, aut vanis ſophiſtarum argutiis, ſed ex nouo & veteri inſtrumento, éque Prophetarum & Apoſtolorum doctrinis, diuini ſpiritus dono & inſpiratione hauſtis, reuerenter flagitanda ſit: non video quo pacto eam aſſequaris aut certè pro dignitate tractare, déque ea rectè iudicare poſſis, ſi ſermonis Græci, quo hæc tradita, rudis ſis. Siquidem totum nouum teſtamentum (quod nobis lætum æternæ redemptionis nuncium exhibet) Græcè ab Apoſtolis & Euangeliſtis traditum: quibus reliquiis totus mundus nihil habet venerabilius. Adhæc, vt in Græcia Chriſtiana fides plurimùm propagata, & Chriſtiani primùm appellati, ita theologos nobis præbuit ea regio & ſcripturæ ſingulari peritia & eloquentia vitæque ſanctimonia commendatos. Nam quos tulit, obſecro, ab Apoſtolorum temporibus vlla lingua vel ætas, quos cum *Baſilio*, Chryſoſtomo, Nazianzeno, Euſebio, Origene, Theophylacto, Athanaſio, Epiphanio, atque innumeris aliis, iiſque grauiſſimis, Græcis theologis conferas?

Aliquanto pòſt.

Porrò quanquam declaratum ſit, nullas apud Latinos diſciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari poſſe: ídque ita clarè commōſtratum per omnia Latinorum ſtudiorum genera, vt inficiari nemo poſſit: tamen non deſunt paſſim in academiis literarum hoſtes, qui, non dico, muſſitent apud ſe, ſed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorſum (inquiunt) hæc ſtudiorum nouatio? quid nobis cum iſtis linguis, iam plus octingentis annis hîc nō vſurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingentia illa præbuit & theologiæ & aliarum profeſſionū columina: Thomam, Scotum, Bonauenturam: qui ob ſingularem in ſcripturis vel eminentiam, vel perſpicaciam, doctores ſancti, ſubtiles, ſeraphici, irrefragabiles appellati: item Bartholū, Baldum, Alexandros, Durandos, iuris monarchas. in medicinis, Auerroem, Arnoldum de villa noua: in philoſophia, Occam, Buridanum, Tartaretum, atque innumeros alios in ſua profeſſione celeberrimos viros, qui Græcas literas nūquā attigerint? *Paulo pòſt.* Quod autē dicūt hāc linguam eſſe nouam: quid audio? nouáne hæc lingua? quia ipſi eam non didicerunt? quum Græcam conſtet ante Latinam fuiſſe, & qua omnes diſciplinas traditas, ádque Latinos velut è fonte deriuatas, ſuprà ſatis demonſtratum arbitror. Certè conſtat, hanc à noſtris olim vſurpatam, & ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vſos, cùm in reliquis ferè rebus, tum priuatis rationibus & tabulis, Cæſar oſtendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat, Græcéne an Latinè loquereris, quum Romanorum literæ in faſtigio eſſent: & Claudius Cæſar vtranque linguam, noſtram appellare ſolebat: qui & ipſe Romanus Græcas ſcripſerit hiſtorias, quas citat Steph. περὶ πόλεων Imò & Romæ natos, neque Italiam egreſſos, Græca monumenta reliquiſſe. Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in ſcholis, ſed publicis adminiſtrationibus vſos: vt de Carolo & Friderico Impp. Inque noſtra lingua tam multa eius linguæ veſtigia extare, ſuprà admonitum. Et hinc eſt quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti inſtituēdæ præfuit) Græca cum Latinis non ſolùm cōiungenda cenſuit, ſed à Græcis etiam auſpicari. quem morem ſua ætate duraſſe, T. Liuius lib. 9. ab vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc reſpexerunt, quum decretis, priuilegiis ac ſtipendiis harum linguarum profeſſores in publicis ſcholis inſtituerunt. Porrò quòd ætas hæc aliquot ſeculorum præclara tulerit ingenia ex omni ſcientiarum genere, non diffiteor: attamen longè futuros abſolutiores ſi in feliciora ſecula incidiſſent, & huius linguæ præſidio adiuti fuiſſent. Ne-

gare enim non poſſum* quin plerique fœdè huius inopia lapſi ſint: & haud dubiè longè rectius & elegantius ſua quique ſcripta tradidiſſent, ſi Græcorum literis exornati fuiſſent.

Paulo poſt.

Sunt & alterius claſſis harũ literarũ impugnatores Suffeni, qui etſi ſcioli & rhetoricaſtri videri velint, & Latinæ linguæ deos ſe exiſtimantes: id inde eſt quia vident huius linguæ peritos præferri, literáſq; felicius tractare: vulpeculæ inſtar AEſopicæ, quæ, quum pira in arbore aſſequi non poterat, inſipida cauillabatur. ad eundem modum & his literis deſtituti, & tamen erudituli videri volentes, vndecunque ſugillandi captant occaſionem: acutè ſe & valde ſalſè impetiiſſe ſtudia rati, quoties vel Græculos eſuriẽtes per contumeliam appellent: vel illud ζωὴ καὶ ψυχή, ex poeta, in Græcorum mores iactent. Mirum autem quàm ſibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterùm donemus, quod Cicero teſtatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degeneraſſe: fuerintq;, ſeruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuſlibet quæſtibus expoſiti, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων: an ex illis decet vniuerſam gentem æſtimare, aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruerſum per Nemeſin certè iudicium. Quin pro his producunt Ageſilaos, Socrates, Phociones, Ariſtides, & innumeros alios, vitæ continentia morúmque grauitate inſignes: & totidẽ quot apud Romanos, qualeſcunque virtutes ſpectes: adeò vt Plutarchus in παραλλήλοις non dubitauerit cum Romanis præſtantiſſimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd ſi paulatim veterum morum ſeueritas vnà cum imperio declinauerit, vt eſt rerum viciſſitudo, vt nihil vſquam ſtabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cum in aliis gentibus tum in Romanis deſiderare, ſi cum veteribus componas.

Paulo poſt.

Quòd ſi Græcis voces ſunt ad quamlibet rem ſignificandam, etiam parũ pudicam, appoſitæ, ſunt in eadem lingua quæ ſacroſancta myſteria eadem dexteritate exprimant. Quare non vitium hoc, ſed laus eſt linguæ, poſſe ſignificanter & viuam rem exprimere. quo dono ſiquis abutatur, id non linguæ ſed abutentis vitium. Quòd ſi ea omnia abiicienda eſſent quæ in abuſum rapi poſſunt, ipſa elementa tollere è medio neceſſe foret. Neque Græci ſolùm blandientibus verbis vtuntur, verumetiam Latini Corculum meum & ſuauium, animula vagula, blandula, dixere. Quòd ſiquis re per ſe non inhoneſta malè ad obſcœnitatem abutatur, impuri hominis, non linguæ, morbus eſt. Romanis antiquam ſeueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum ſi Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quò cauſam ſuam, hoc eſt Latinæ linguæ eminentiam, commendatiorem redderet, Græcorum fidem moréſque eleuarit apud ſuum populum, quo nullum numen præſentius duceret, palpando, atq; linguam, cuius ipſe princeps fuit, velut ſimia ſuos catulos foueret? Non immeritò repetundarum (vt teſtatur Hieronymus) atque adeò ingratitudinis à Græcis accuſatus Cicero: quum ipſe fateatur præclara illa ingenii ornamenta, philoſophiam & oratoriam facultatem, à Græcis accepiſſe, atque Athenas inuentrices vocet omnium doctrinarum: in quibus ſumma dicendi vis & inuenta & perfecta ſit: neq; quenquã vel in philoſophia vel alio quouis eruditionis genere citra haſce literas poſſe quicquam laude dignũ præſtare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnicè diligebat, Athenas miſerit, vt ſuo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: idque non in philoſophia ſolùm, ſed in dicendi quoque exercitatione. Vnde ſatis liquet, Ciceronem in hac cauſa perinde atq; in aliis quibuſdam, non ex animo ſed contra conſcientiæ teſtimoniũ pleraque ſcripſiſſe. Neque dubium quin ſi Græcæ linguæ, vti Latinæ & à ſe illuſtratæ, patrociniũ ſuſcepiſſet, aliis vſus fuiſſet argumentis, & diuerſa longè protuliſſet. Verumenimuero quum Latinam, etiam (ſi diis placet) Græca locupletiorem facere contendat, & oſtendere, Græcos voce qua inepti ſignificatio exprimatur, carere: hic quàm fuerit æquus, facilè intelligunt qui Græcè norunt: quum eam ſignificationem non ſemel exprimant, & vocabulis oppidò quàm appoſitis. Id quod eruditè ſimul & copioſè declarat vtriuſque linguæ antiſtes Guilelmus Budæus. Quòd ſi donetur Græcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam ieiunam eſſe, & Latinam Græca copioſiorem: ſi expendamus quàm multa ſint quæ quũ Latinè dici cõmodè non queant, Græcis vocibus efferimus: vt liquidius antè demonſtratum.

Paulo poſt.

Iacebant logicæ diſciplinæ cũ mathematicis: philoſophia omnis obſcurata, hac lingua ſemel ſublata: medicina cum iuriſprudentia, poetica ſimul & hiſtorica: breuiter omnes diſciplinæ & monimenta ingeniorũ ſic barbarorum commentis conſpurcata fuerant, vt, niſi hæc lingua reuixiſſet, ad ſolidã eruditionem perueniendi nulla ſpes affulgeret. &c.

THESAVRI
linguæ Græcæ,
ab Henr. Stephano conſtructi,
TOMVS I.

THESAVRVS linguæ Græcæ, ab Hẽrico Stephano cõſtructus.

Ἄλφα A Αλ α α

A PRIMAE Græcorum literæ no- A
ta eſt,cui nomen Ἄλφα,quod à prima
Hebræorũ litera mutuatur, אלף, quã-
uis enim tria hæc elemẽta אלף ſonent
Aleph , ſequendo ea quæ ף *pe* finali
ſubſcribuntur puncta, ſiquis tamen
voluerit pro arbitrio alia ſubſcribere, poterit alios etiã
ſonos literis illis dare, ex quibus fit & hic, *Alpha*. Hanc
autem alioqui tam manifeſtam & planè indubitatam
deriuationem ignorantes grammatici, Ἄλφα à verbo
Ἀλφῶ originem habere tradiderunt,quum contrà vo- B
cem hanc ex illa oriundam dicere,rationi magis con-
ſentaneũ videri potuiſſet.vt infrà docebo. Itidem cer-
tè elementũ ſecundum Βῆτα ex Hebraico בית *Beth*, ma-
naſſe perſpicuum eſt:nec de hac deriuatione ambigent
ii præſertim qui qualis fuerit olim τῶ η ſonus,nouerint.
Ἄλφα, præter figuras quas illi in fronte huius pagi-
næ dedi,habet & alias quaſdam in manuſcriptis libris
vetuſtioribus : quarum vna partim ad Hebraici א,par-
tim ad Latinæ formam accedit: vt aliquãdo (Deo fa-
uente) in meo de calligraphia Græca libro videbis.Sed C
vſus illius eſt in iis potiſſimum locis quibus typogra-
phi literas quas maiuſculas appellant, adhibere con-
ſueuerunt.
Ἄλφα,cur primam inter ςοιχεῖα, id eſt elementa, ſe-
dem obtinuiſſe exiſtimatum ſit, tunc dicendum erit
quum de illa à verbo ἀλφῶ origine diſſeretur : quæ ſi
fabuloſa eſt,(vt certè eſt) ſimul & illi rationi vel potius
illis rationibus fidem derogemus neceſſe eſt.
Ἄλφα vnum eſt ex illis elementis quæ nomẽ ſuum
apud omnes Græcas dialectos immutatum retinue- D
runt, quum aliquæ nonnulla ex cæteris immutaue-
rint. Nam ex Γάμμα Iones Γέμμα,ex Κάππα quidam
Κόππα fecerunt : vnde putatur eſſe κοππατίας dictus
quidam equus apud Ariſtoph. ab impreſſo videlicet
[illegible] Nonnullis maior etiam mutatio contigit:
vt τῷ Σίγμα, quod Dores Σὰν appellarunt. Μῦ autem à
Democrito vocatum fuiſſe traditur Μῶ,eadem forma
qua Ρῶ.
Ἄλφα indeclinabile eſt, ſicut Βῆτα, & reliqua etiam,
vno aut duobus exceptis. Perperam enim Priſcianus E
de omnibus elementorum tam apud Græcos quàm
Latinos nominibus pronuntiauit , ea eſſe indeclinabi-
lia. Et ſunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos
elementorum nomina quàm apud Latinos: ſiue quòd

A à barbaris inuenta dicuntur : ſiue quòd ſimplicia hæc
& ſtabilia eſſe debent,quaſi fundamentum omnis do-
ctrinæ immobile: ſiue quòd nec aliter apud Latinos
poterat eſſe,&c. Debuit certè ex hoc indeclinabilium
numero Σίγμα ſaltem excipere Priſcianus , quod ha-
bere genitiuum ſingularem Σίγματος, pluralẽ Σιγμάτων
apud Platonem comicum , nominatiuum & accuſ.Σί-
γματα apud Xenophontem, alibi oſtendam : vbi & de
vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ
fueruntſcuiuſmodi ſunt ex hoc Σίγμα iſtæ, Σιγματοειδὴς
B ſiue Σιγμοειδὴς, ἄσιγμος, (ex quo vox Ἀσιγμοτισῦ) item
Πολύσιγμος. Præter iſtud autem nomen elementi Σί-
γμα,debuit fortaſſis & Γάμμα excipere.nam & hoc de-
clinatum inueniſſe mihi videor. Sed donec exem-
plum ſuppetat,in dubio relinquatur.Hoc addo,articu-
los præfixos reliquis elementorum nominibus inde-
clinabilibus (ſicut & aliis quibuſlibet vocabulis quæ
indeclinabilia ſunt) veluti declinationis loco eſſe.Di-
citur enim τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα, τῷ ἄλφα : itidémque in
plurali, τὰ ἄλφα, τῶν ἄλφα, τοῖς ἄλφα. Eodem modo τὸ
C Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius
generis articulus , quòd & γράμμα & ςοιχεῖον (quæ lite-
ram & elementum ſignificant) neutrius generis ſint.
Poſſunt tamen hunc articulorum vſum præſtare & a-
lia vocabula illis præfixa : veluti quum dicitur in pro-
uerbio, τρία κάππα κάκιστα.
Ἄλφα numero declarando adhibetur , & primum
ſignificat , ſicut Βῆτα ſecundum, Γάμμα tertium , iti-
démque in cæteris. Sed quadam velut prærogatiua
in iſto literarum vſu libri Homerici donati fuerunt.
D Primus enim liber Iliadis ſiue Odyſſeæ , vocatus fuit
Ἄλφα, ſecundus Βῆτα , tertius Γάμμα , atque ita dein-
ceps. exiſtimantúrque harum appellationum autores
fuiſſe veteres grammatici,ac nominatim Ariſtarchus.
Hunc autem iſtorum elementorum vſum videmus
in verſibus ſingulis qui libris illis præfixi ſunt , & ἐπι-
γραφαὶ vocantur , id eſt inſcriptiones , ſeu tituli : quòd
ſingulis ſingulorum argumentum contineatur. Ver-
bi gratia: libro primo, Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ,
ἔχθος ἀνάκτων. Libro ſecundo, Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγο-
E ρὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Iuncto deinde vnicuique horum
nominum ſubſtantiuo dicitur ἡ ἄλφα ῥαψῳδία,(adden-
do aut ſubaudiendo τῆς Ιλιάδος , ſiue τῆς Ὀδυσσείας) iti-
démque in genitiuo, τῆς ἄλφα ῥαψῳδίας : eodémque
modo cum Βῆτα, cum Γάμμα , cæteriſque omnibus

pergendo videlicet illud ſubſtantiuum & per reliquos caſus declinare. Legimus porro & alii ſubſtantiuo iuncta hæc nomina apud Euſtathium, dicentem & τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος, & ita deinceps. Vocatúrque τμῆμα vnuſquiſque liber, reſpiciendo ad totum poema, quod eſt velut σῶμα. Sed an Euſtathius hanc vocem τμῆμα in iſta ſignificatione aliunde, an à ſe afferat, non ſatis liquet. Quanuis autem hic ſcribat veteres grammaticos οὕτω τμῆσαι τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν τῷ ἀριθμῷ τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen & à quibuſdam philoſophis in ſuorum librorum inſcriptionibus factitatum fuiſſe teſtatur. Addit idem, hanc ob cauſam libros Homericos γράμματα etiam fuiſſe vocatos, ſicut Ἄλφα, Βῆτα, & reliqua hoc nomine appellãtur. Vbi quanuis ſingularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin & ſigillatim vnuſquiſque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γράμμα, & ita deinceps. Ex his patet quouſque extendi debeat quod de Ἄλφα, cæteriſque elementorum appellationib⁹ dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim paſſim hoc declarandi numeri officio funguntur per ſe ipſorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β ſecundũ vel ſecundam, & ita deinceps. Sed ad diſcernendas ab aliis has literas, quum numerales ſunt, ſeu numeratiuæ, (ſi ita loqui licet) lineolã illis quidam ſuperpoſuerunt, alii accentum acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipſa numeri appellatio addiderunt: pro πρῶτος ſcribentes α habens supernè lineolam cui affixa eſſet ſyllaba ος, & quidem minutiore ſcripturæ genere ſcripta: pro πρώτου, ſcribentes α habens supernè lineolam quæ affixam haberet ſyllabam ου cum accentu: pro πρώτῳ, α habens supernè lineolam cui affixa eſſet litera ῳ, cum accentu itidem. Quorum compendiorum (ita enim compendiariæ notæ vocari cõpendiariè poſſunt) formas margini appoſui. Eadem eſt autem & accuſatiui πρῶτον ratio. ſcribitur enim litera α, cui ſuperponitur lineola affixam habens ſyllabam ον. Quinetiam in ſcribendo fœminino πρώτη & neutro πρῶτον idẽ mos ſeruatur. Hac autem de re monẽdum te eam præſertim ob cauſam exiſtimaui quòd ſciam à nonnullis ignoratam, vetera exemplaria legentibus, negotium illis exhibuiſſe.

Ἄλφα penulatorum, βῆτα togatorum iocosè dixit Martialis, pro eo quod eſt, Primum locum tenens inter penulatos, ſecundùm locum inter togatos obtinens. vt videlicet inter literas Alpha, primum, Beta ſecundum locum habet. Eraſmus ἄλφα penulatorum exponit præcipuum & quaſi primatem. Ego, vt ἄλφα penulatorum, primarium penulatorum, ita etiam βῆτα togatorum, ſecundarium togatorum (ſi modò ſecundarius ita vſurpari poſſet) exponendum cenſerem. Scazontes Martialis in quibus ita luſit, ſunt iſti, lib. 5, Quòd Alpha dixi Codre penulatorum Te nuper, aliqua quum iocarer in charta, Si fortè bilem mouit hic tibi verſus, Dicas licebit Beta me togatorum. Talem iocum, aut certè talem ioci formam habet diſtichum hoc lib. 1, Si tibi Miſtyllus coquus Æmiliane vocatur, Dicetur quare non Taratalla mihi? Quum enim vtraque harum appellationum ex Homerico iſto verſu ſumpta ſit, qui non ſemel apud eum legitur, Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν: ita iocatur poeta, Si tu ex primo verſus Homerici vocabulo, μίστυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex ſequentibus vocabulis τ' ἄρα τἆλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellaui, tu me viciſſim nomine ſecundæ appellato. Scio tamen quibuſdam videri aliquid maioris argutiæ his verſibus ſubeſſe: ſed vereor ne nimis arguti eſſe velint.

Ἄλφα καὶ βῆτα, Alphabetum, vt vulgò loquimur. Iuuen. Sat. 14, Hoc diſcunt omnes ante alpha & beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum, & Anthol. epigramm. lib. 1, pag. 164, meæ editionis, inuerſo propter metrum ordine dixit, Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων. id eſt, Gargarenſium liberos elementa docens, ſeu prima elementa. Hinc eſt factum pulchra compoſitione VOCAB. Ἀναλφάβητος, ου, ὁ & ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta nouit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, vt ne ipſa quidem earum elementa habeat cognita. Gallicè ad verbum, *Qui ne ſcait ni A ni B.* Quidã interpr. ex Seneca, Qui nec elemẽtarius fuit. Sed in hac interpretatione alius dabitur vſus voci Elementarius quàm habeat apud ipſum Senecam, epiſt. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus eſt elementa, ſeu inſtitutus eſt in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is ſit qui elementa docetur, ſeu diſcit. Locus enim in quo voce illa vtitur, eſt hic, Sed quemadmodum omnibus annis ſtudere honeſtum eſt, ita non omnibus inſtitui. Turpis & ridicula res eſt elementarius ſenex: iuueni parandum, ſeni vtendum eſt. Cæterùm afferunt hanc vocem & vulgaria lexica, ſed nullius ſcriptoris vſu eam comprobant: vti tamen illa Athenæum ſciendum eſt, lib. 4, vbi ſcribit, εἰς [κωμῳδίας] καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος περὶ τῶν ἰδιωτῶν, ἀγροῖκόν τι καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως δεῖ συνιδεῖν ὡς τὸ χρῆμα ἐλέγχει τὸ περὶ τοὺς κριτὰς ἁμαρτήματα γινόμενα.

Ἄλφα καὶ Ω μέγα quo ſenſu vſurpentur in Apocalypſi, dicetur in litera Ω.

Ἄλφα (vt ad alteram illam deriuationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promiſi) deductum eſſe à verbo Ἀλφῶ, ſignificante Inuenio, teſtatur Etymologus: eam ob cauſam quòd prima literarum inuenta fuerit. Moſchopulus quoque (ſicut & alii nonnulli) Ἄλφα vult ab Ἀλφῶ habere originem, ſed aliam ob rationem: quòd nimirum ex Ἄλφα primo elemento inuenta fuerint & cætera. Eius enim in ſua grammatica (eam dico quæ nondum excuſa fuit) hæc ſunt verba, Ἄλφα παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω. ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. At Euripidis ſcholiaſtes contrà vult ἀλφαίνω (idem ſignificans quod ἀλφῶ) ab Ἄλφα ortum habere. Ego verò non quidem ἀλφαίνω, ſed ἀλφῶ, ex quo deinde factum illud fuit, ex Ἄλφα oriundum eſſe arbitror. Quum enim literarum inuentio, quarum prima eſt Ἄλφα, ſupra quanuis aliam celebrata & nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inuentionis omnium recordari ſolitos, (vt ii qui ἄλφα καὶ βῆτα vocabant quod vulgò alphabetũ dicitur, ſub duabus illis ἄλφα καὶ βῆτα omnes comprehendebant) hinc tandem verbum ἀλφῶ deduxiſſe, non abſimile vero eſſe videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet vt aliud probabilius non deſiderem. Sed qualecunque illud eſt, plus fidei ſaltem mereri exiſtimo quàm duo illa quibus deriuationis literæ Ἄλφα à verbo ἀλφῶ ratio redditur. Vt enim demus (quod dandum non eſt) Ἄλφα non eſſe ab Hebraico אלף, ſed aliam ei quandam eſſe originem, nõ video quomodo rationi conſentaneè loquatur qui dicit Ἄλφα eſſe ab ἀλφῶ, quòd primum omnium elementorum inuentum fuerit. quod enim ſecundum eſt, inuentum & ipſum fuit: itidémque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excuſari commentum illud poſſit, niſi (ſi hic iocari licet) prouerbii valde triti autoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At cauſam quam Moſchopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? Ἄλφα, inquit, ab ἀλφῶ, ſignificante Inuenio: quoniam ex eo & cætera elementa inuenta fuerunt. Hoc certè ſi verum eſt, ſi inquam primæ literæ inuentio cæterarum inuentionem præbuerit, conſentaneum id quoque veteri illi prouerbio eſſe reſpondebimus. Sed vereor ne potius ipſe Cadmus nobis ſit aduocandus, ſi ſcire velimus quomodo ex prima litera cæteras inuenerit.

Ἄλφα primo loco poſitum à Cadmo (nam & hæc commenta me commemoraturum eſſe pollicitus, quanuis ipſa quoque, ſicuti vera illa literæ Ἄλφα deriuatione, concidant) cenſet Ammonius, apud Plut. Sympoſ. 9, quòd Phœnices Ἄλφα nominent bouẽ: cui

quidem non ſecundus aut tertius, iuxta Heſiodum, ſed A
primus inter neceſſarias res locus debeatur. Moſchopulus autem primam ſedē obtinuiſſe illud tradit quòd à ſeipſo incipiat pariter & deſinat: quum elementa cætera à ſeipſis inchoentur, ſed non itidem finiantur.

Quos vſus habeat α præfixum vocabulis.

Στερητικὸν in quibuſdam vocabulis, in nonnullis contrà ἐπιτατικὸν, in quibuſdam ἀθροιστικὸν à grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compoſitionem (loquor autem de nominibus præſertim) & hos & alios quoque vſus habet. Occurrit autem frequenter στερητι- B
κὸν, id eſt priuatiuum, ſeu priuandi vim obtinens: (quēadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex: interdum verò itidem hæc ipſa litera, vt in Amens & Auius) Exemplo ſunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Inſtabilis. Sic σοφὸς, Sapiens, Doctus, Scitus: ἄσοφος, Inſipiēs, (ſi, exempli cauſa, ſic interpretari liceat) Indoctus, Inſcitus. Sic κακός, Malus: ἄκακος, Minimè malus. Item, ἡδὺς, Iucūdus: ἀνηδὴς, Iniucundus. (In quo obſerua obiter, accedente per compoſitionem α, mutari ſcripturam, verſo υ in η. quod in aliis quoque C
nonnullis vſuuenit. Hoc autem ignorans aliquis mendoſam ſcripturam eſſe putet) Sed quum vocabulum cui α præfigitur, à vocali initium habet, inter ipſum & ſequentem vocalem interiicitur ν, euphoniæ gratia. vt ἄξιος, Dignus: ἀνάξιος, Indignus. Ἴσος, Æqualis: ἄνισος, Inæqualis. ἐραστὸς, Amabilis: ἀνέραστος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex ſubſtantiuis fiunt, vt ἄνολβος, ex ὄλβος: ἀνίστωρ, ex ἵστωρ. Excipiuntur quædam: non tamē quæ reiicere literam ν dicenda ſint, (vt vulgò tradunt) ſed potius ea poſſe carere, poſſe etiam il- D
lam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, Ἄοσμος, Ἄοικος, Ἄοζος, minimè reiiciunt ν: quum alicubi quidem hanc ſcripturam habeant, alicubi verò & iſtam cum ν, Ἄνοσμος, Ἄνοικος, Ἄνοζος. His autem addo Ἄϋλος: pro quo reperiri itidem & Ἄνυλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ εὖ. vt quum dicitur εὔμορφος, Formoſus: ἄμορφος, Deformis. Itidémque, εὔχαρις, Venuſtus, Lepidus: ἄχαρις, Inuenuſtus, Illepidus. Atque hæc quidem, ſicut & præ- E
cedentia, ex adiectiuis adiectiua fiunt: verùm ex ſubſtantiuis quoque adiectiua fieri quædam ſciēdum eſt. vt ex νοῦς ſubſtantiuo, quod eſt Mens, fit adiectiuum ἄνους, Amens. (Vbi obſerua quomodo Latini in cōponenda voce iſta Amēs, exemplar Græcæ ἄνους ſibi propoſuiſſe videātur, vel potius propoſuerint. Vtrobiq; enim vna eademq; litera vim eandem, nimirū priuādi, obtinet: vtrobique ſubſtantiuū nomen in adiectiuum abſq; vlla mutatione tranſit) Itidē ex ſubſtātiuo νόσος, Morbus, fit adiect. ἄνοσος, Morbo carens, Morbi expers. F
Eodémq; modo ex ſubſtantiuo γάμος quo Nuptiæ ſignificantur, fit adiectiuum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex ſubſtāt. πόνος, quo ſignificatur Labor, fit ἄπονος, id eſt Illaborioſus. Et in his quidem quatuor adiectiuis, ſicut & in aliis pleriſque, integrum atque immutatum retinetur ſubſtantiuum: ſed ſunt etiā quamplurima in quibus adiectiuum aliam terminationem accipit. Sic ex ſubſtātiuo φρὴν, quod & ipſum mentem ſignificat, fit adiectiuum ἄφρων, quo itidem declaratur Amens, Inſipiens. Ex ſubſtantiuo κέρδος quod eſt Quæ- G
ſtus ſeu Lucrum, fit ἀκερδὴς, Inquæſtuoſus, Illucroſus. (hæc enim aliquando dicta fuiſſe aut putemus aut certè fingamus) Ex ſubſtantiuo βουλὴ, quod eſt Conſilium, fit ἄβουλος, Conſilio carens, Inconſultus. Ex ſubſtant. χάρις fit ἄχαρις: ex γνώμη, ἀγνώμων: ex ὄνομα, ἀνώνυμος (vbi obſerua etiam mutationem vocalis) ex χρῆμα, ἀχρήματος: ex αἷμα, ἀναίματος, & ἄναιμος, & ἀναίμων: id eſt Exanguis, particula Ex στέρησιν indicante.

A eſt στερητικὸν non ſolùm in eiuſmodi nominibus H
qualia ſunt præcedentia adiectiua, quæ vel ex aliis adiectiuis itidem, vel ex ſubſtantiuis (aut cum mutatione, aut citra mutationem) ſunt facta: verumetiam in quamplurimis eorum quæ verbalia dicuntur. Cuiuſmodi ſunt, φθαρτὸς, Corruptibilis: ἄφθαρτος, Incorruptibilis. Sic τρεπτὸς, Mutabilis: ἄτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτὸς, Solubilis: ἄλυτος, Inſolubilis. Sic κλητὸς, Vocatus: ἄκλητος, Inuocatus. id eſt Non vocatus. Sic πλαστὸς, Fictus: ἄπλαστος, Non fictus. Sic βαπτὸς, Tinctus: ἄβαπτος, Non tinctus. Iam verò & non præcedente ſimplici reperitur ſæpe compoſitum verbalis formam habens: id eſt, cui per compoſitionem hoc στερητικὸν α præfixum eſt. Talia ſunt, Ἀήττητος, Ἀνίκητος, Ἀκόλαστος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀγύμναστος, Ἀδόκητος, Ἄθραυστος, Ἀμίαντος, Ἀμόλυντος, aliáque propè innumera. Horum certè vix vllum eſſe puto quod abſque iſto priuatiuo α inueniatur: nec memini me vel Ἡττητὸς, vel Νικητὸς, vel Κολαστὸς, vel Βασανιστὸς, vel Βασιλευτὸς, vel Γυμναστὸς, vel aliud ex ſequentibus legere: ſed dicitur potius Ἡττημένος, Νενικημένος, Βεβασανισμένος, Βεβασιλευμένος, vel Βασιλευόμενος, Γεγυμνασμένος, itidémq; in cæteris. Præfigitur porro α iſtud priuatiuum iis etiam quæ non ſimplicia ſed cum præpoſitione ſunt compoſita. Cuiuſmodi eſt Ἀδιάτρεπτος, (& quidem non præcedente Διάτρεπτος, ſicut alteram vocem Ἄτρεπτος antecedit Τρεπτὸς) cuiuſmodi etiam eſt Ἀνεξέταστος, Ἀνέκφραστος, Ἀδιήγητος. Deniq; & iis quæ bicompoſita ſunt (liceat enim mihi meis verbis breuitatis cauſa vti) præfigitur α στερητικόν. qualia ſunt, Ἀδιέξοδος, Ἀδιεξίτητος, Ἀδιεξήγητος, Ἀδιευκρίνητος, Ἀνεπίδοτος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικὸν præfixum eſt, verbalium formam habent ex præterito paſſiuo formatorum, nimirum ex tertia eius perſona ſingulari: ſed inueniri ſciendum eſt præfixum nōnullis etiam nominibus quæ & ipſa originem à verbis ſed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cuius generis eſt ἄαπτος apud poetas. Sed vereor ne iſta ſubtilius perſequi ſit infinitum.

A eſt στερητικὸν in multis etiam verbis, ſed ita vt prius præfixum fuerit nominibus vnde fiūt. Exemplo ſunt, Ἀδοξῶ, Ἀπορῶ, Ἀχαριστῶ, Ἀγνωμονῶ: necnon paſſiuæ horum voces Ἀδοξοῦμαι, Ἀποροῦμαι, Ἀγνωμονοῦμαι: (omitto Ἀχαριστοῦμαι, quòd nullum eius vſum extare exiſtimem) præcedentibus nominibus Ἄδοξος, Ἄπορος, Ἀχάριστος, Ἀγνώμων. Nonnunquā compoſitis etiam verbis præfigitur, veluti in Ἀναξιοπαθῶ, quod fit ex Ἀνάξιος. Sed de hoc admonēdus mihi eſt lector, contingere nonnunquam vt verbum nominis ſignificationem non ſequatur. Ecce enim ἄβουλος quod conſilio carentem ſeu inconſultum ac minimè circunſpectum ſignificat: at ecce Ἀβουλῶ, quo declaratur Nolo non ſemel à Platone, itidémque à Demoſthene. Cuius autoritas facit vt eo magis Suidæ fides derogetur, ſcribēti, Ἀβουλεῖν, μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certè exemplis quæ ex hoc ſcriptore deprompta inuenies, aliiſq; aliquot quæ depromi poſſunt, non illam ſed hanc ſignificationem apertè obtinet. Cæterùm quum talia ſint verba quibus α στερητικὸν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non poſſum quin valde mirer participium ἀμορφωθέντος, quod apud Euſtathiū legitur. Eſſe enim verbi ἀμορφοῦμαι, clarum eſt: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam ſi ex ἄμορφος verbum ἀμορφῶ (præcedat enim hæc vox actiua paſſiuam illā ἀμορφοῦμαι neceſſe eſt) facere poſſumus, quidni viciſſim εὐμορφῶ ex εὔμορφος, quidni & alia ex aliis itidē facere licebit? Si tamen Euſtathiū aliquis non ſine exēplo vocē illam vſurpaſſe exiſtimat, eam & ipſe vſurpare non dubitet: ſed ego crediderim potius eum hic quod & aliis pleriſque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis ſibi permiſiſſe.

A geminatum in quorūdam nominum principio, στερητικὸν eſt in poſteriore loco, quū in priore ſignificationi vim addat. Cuius vſus exemplum proferam vbi de α quod ἐπιτατικὸν appellatur diſſeram.

A in ἄκοιτις quoque & in ἄλοχος eſt στερητικὸν, ſi Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgò credatur. Qua de re plura dicam infrà.

A non omnino στερητικὸν, & ex toto (vt ita dicam) ſed ex parte duntaxat eſſe cenſetur in quibuſdam vo-

cabulis: vtpote in quibus ὀλίγον ſignificet. ſicut in nomine ἀμαθὴς. Hoc enim interdum ſonare ὀλιγομαθὴς teſtatur etiam Euſtath. Atque ita ἀμαθὴς non ſolùm erit Indoctus, ſed interdum Parum doctus. Idem ἀκέφαλοι eodem modo pro βραχυκέφαλοι dictum teſtatur.

Tale eſt & α quod μικρὸς indicat: vt ἄφωνος dicitur interdum ſonare μικρόφωνος. Ad hunc autem locũ pertinere mihi videtur & illud α quod ſignificationẽ particulæ δυς obtinere exiſtimatur. vt in ἄβατος, pro δύσβατος, & ἀπείρατος pro δυσπείρατος, item αἰδάμας quaſi δυσδάμας, ſi ſcholiaſtæ Heſiodi credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, ſicut quum propriè Inacceſſus ſignificet, ſonat interdum Acceſſu difficilis: ita etiam Latinè Auius locus, quũ propriè ſit Ad quem nulla eſt via, interdum de illo dicitur ad quẽ difficilis patet via.

A in vna eadémque voce interdum ςερητικὸν eſt, interdum κακὸν ſignificat: vt docebo in nomine ἀκηδής.

A ὑπερστερητικὸν, non ſimpliciter ςερητικὸν, vocatur à grammaticis in voce ἀάατος. Homer. Iliad. ξ, Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. in quem locum hæc Euſtath. annotat, Vocabulum ἀάατον tribus α profertur, quorum duo ſunt ςερητικά. ideóque ὑπερστερητικὸν vocatur ab antiquis, tanquam geminans ςέρησιν. Eſt autem ſecundum, ςερητικὸν vocis ἄτη: at primum hanc ςέρησιν tollit. Vnde ἀάατον eſt τὸ μὴ ςερούμενον ἄτης [illegible], ſed quod maximè cauſam affert ἄτης. Tale eſt Ἀνάπηρος, & in Odyſſea Ἀνάπυστα. Nam Ἄπηρος eſt ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν at verò Ἀνάπηρος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς ἑαυτοῦ στερήσεως. Itidémque Ἄπυστος eſt ὁ [illegible]: at Ἀνάπυστος eſt ὁ [illegible], nimirum [illegible] τῆς τοῦ ἀπύστου ςερήσεως. Obſerua autem obiter vſum huius NOMINIS Ὑπερστερητικὸν: quo fuiſſe appellatum vocabulum illud ἀάατον innuere videtur Euſtath. quum dicit geminare ςέρησιν: ſed α quod ςέρησιν tollit, meritò dicetur ὑπερστερητικὸν, tanquam ſua ςερήσει illam ςέρησιν tranſcendens & exuperans.

Hactenus de α priuandi vim habente. Quot enim modis eam obtineat, multò hic à me exactiùs & fuſius quàm alibi vſquam traditum habes. Duo his addenda ſunt, de ſpiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itémque de quantitate eius ſyllabica. Sciendum eſt igitur α ςερητικὸν tenuem ſpiritum accipere, vt videre eſt in præcedentibus ἄπορος, [illegible], [illegible], aliíſque infinitis: ſed duo à grammaticis excipi, videlicet ᾅδης & ἅπαξ. nam & quod his duobus nominibus præfixum eſt α, volunt eſſe ςερητικὸν licet non ita præfigatur vt in præcedentibus, ſed maiori cum aſpiratione. Sed conſiderandum eſt, ex nomine POETICO Ἀΐδης factum eſſe hoc ᾅδης, in quo Ἀΐδης manifeſtior eſt illius α ςερητικοῦ vſus, præfixi videlicet verbo ἰδεῖν, quod eſt videre: quoniam illo nomine Orcus, (qui locus eſt noctis profundæ Maroni: vocaríque tenebroſus ac niger à cæteris poetis conſueuit) ſignificatur. Verùm de hac deriuatione quidam grãmatici certant, & adhuc ſub iudice lis eſt. Placet enim quibuſdam ab ἅδω deductum eſſe, per antiphraſin hunc locum, quem Latini Orcum appellant: ſicut ETIAM Χάρων, qui ianitor necnon portitor Orci à Virgilio vocatur, per antiphraſin nomine iſto donatus fuit. Sunt verò & qui ab ἅδω factum eſſe contendant: ſed hanc deductionem ſequendo, eundem ſpiritus mutationem fieri neceſſe foret. Quam certè & ipſe admitto, illi à verbo ἰδεῖν deductioni vt alii ſimpliciori acquieſcens. Alterius autem nominis ἅπαξ deductionem minus controuerſam eſſe puto, à verbo πήγω videlicet, ſeu verbali eius [illegible] præfixo α illo priuatiuo: vt videlicet catena dicta ſit [illegible], ex eo quòd conſtrictum aliquem teneat ita vt ſolui non poſſit. Nunc quod ad quantitatem eius ſyllabicam huius α ςερητικοῦ attinet, corripi certè ipſum multis paſſim poetarum locis oſtenditur: ſed annotatur excipiendum eſſe ἀθάνατος, quippe quod metri gratia, vel potius, vt metrum heroicum ingredi poſſit, productam primam habet. Huic autem addo ἀκάματος & [illegible], de quibus idem planè dicendum eſt. Sed pro [illegible] quibuſdam [illegible] ad producendũ α ſcribitur plerumq;

A Eſt contrà ἐπιτατικὸν in quibuſdam vocabulis: quod ſonat quaſi dicas intenſiuum: id eſt, intendens ſignificationem vocis cui præfigitur, & vim ei addẽs. Hoc porrò fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando: id eſt, ſignificãdo τὸ μέγα, vel πολύ, vt grammatici loquũtur. Magnitudinẽ denotare exiſtimat Heſych. in voce Ἀχανὴς, quũ dicitur ἀχανὴς πέλαγος: multitudinem in Ἄξυλος, quum ὕλη appellatur ἄξυλος. Sic NOMEN Ἀχύνετον vult Nicãdri ſcholiaſtes eſſe πολύχυτον, quòd α ſit ἐπιτατικὸν: in iſto Nicandri verſu, Πῦρ [illegible]. Quã expoſitionem habet & vnum ex meis vet. lexicis. Eſt autem πολύχυτον, Per multum ſpatium fuſum, Latè fuſum. Apud Heſych. extat eadem illa vox ἀχύνετον, expoſita πολύ: ſed non dubito quin potius & ipſe ſcriptum reliquerit πολύχυτον. Saltem πολύ in πολὺ mutandum fuerit, vt huic Nicandri loco conuenire poſſit. Itidem apud Apoll. Rhodium ſchol. ἀτενὴς ſcribit habere α ἐπιτατικὸν, & ſignificare πολυτενής. Iã verò & in ἀφρόνεως apud Theocritum, α denotat ἐπίτασιν, ſi eius enarratori credimus, valetque ἀφρόνεως idem quod πολυφρόνως. Itidem ἄβιος apud Antiphontem eſt ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, vt tradit Harpocratiõ. Quæ & Suidas habet, ex eo ſumpta. Idem verò & in illo ἀχανὴς vult α hunc ipſum vſum habere: exponit enim τὸ ἐπὶ πολὺ κεχηνός: quæ expoſitio & apud alios inuenitur: quum tamen Heſychius (vt ſuprà docui) tradens α nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verùm eodem res redit, quum τὸ ἐπὶ πολὺ κεχηνὸς, eſſe μέγα neceſſe ſit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, iunctum cum nomine ὕλη apud Homerum, quanuis Harpocration, dicens ἄβιον eſſe τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat, tale eſſe quale eſt ἄξυλος ὕλη apud Homerum pro πολύξυλος, quãuis item ſcholiaſtes Apollonii ἀτενὴς eſſe dicat pro πολυτενής, ſicut ἄξυλος pro πολύξυλος, quanuis denique alii quoque ſcholiaſtæ ἐπιτατικοῦ α mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam & peruulgatum & minimè dubium eius ſignificationis exẽplum afferant: aliam tamen huic vocabulo ſignificationem quoſdam tribuiſſe ſciendum eſt: & in eorum numero eſſe Porphyrium, vt docebo ſuo loco, id eſt, inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compoſitionem ſunt facta.

A geminatum in voce ἀάσχετος, priore quidem loco ἐπιτατικὸν, poſteriore autem ςερητικὸν eſſe exiſtimatur. In hac voce (inquit Euſtath.) τὸ μὲν πρῶτον α ἐπιτατικόν, τὸ δὲ δεύτερον [illegible]. Heſych. tamen ἄσχετον & ἀάσχετον itidem exponit ἀκατάσχετον.

A in quibuſdam vocibus vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν eſſe poſſe cẽſetur. Exemplum autem vide in iis quæ proximè ſequuntur.

A ἀθροιστικὸν etiam in quibuſdam vocibus appellatur, q.d. coaceruatiuum, ſeu collectiuum, veluti in ἅπας, id eſt omnis. quod α alioqui vacare hoc in nomine dici poteſt, quum illo omiſſo dicatur πᾶς eadem ſignificatione. (Scio tamẽ poſſe etiam videri prius eſſe ἅπας quàm πᾶς, & hoc ex illo factum, detracto α. ſed id minimè ſit mihi veriſimile) Euſtath. tradens Atticos ἀθροιστικὰ vocabula aſpirare ſolitos, in exemplum affert ἅπας, & ἅμα, & ἅλις. vnde etiam quoſdam nomen ᾅδης (ſed hoc ridiculum mihi videtur) exiſtimaſſe aſpirari, facta ex [illegible] conſtructione, [illegible]. Quod autem α ſemper aſpirari dicatur quum eſt ἀθροιστικὸν, id in nomine ἄλοχος nequaquam verum comperitur: quare vel excipiendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non ἀθροιστικὸν eſſe, ſed ἐπιτατικόν. Addidi & alia de hac voce in ſequenti ſermonis huius [illegible].

A vel ἀθροιστικὸν vel ἐπιτατικὸν in nonnullis vocabulis eſſe poſſe exiſtimatur. Euſtathius in hunc verſum Homeri, Il. [illegible], ſcribit, ex eo α quòd ſit ἐπιτατικὸν, vel ex eo quod ἀθροιστικὸν ſit, poſſe eſſe [illegible] (quod in loco repetendũ eſſe exiſtimo [illegible]) ſed etiam verbũ [illegible] (ſuperuacaneum tamen fuit verbi [illegible] mentionẽ facere: quum [illegible] eſſe manifeſtũ ſit,

ſpiritum nominis ἀολλὴς in verbo ἀολλίζω, quod ab eo deriuatur, ſeruari debere nemo negare poſſet) Idem alibi ἀολλὴς eſſe annotat Homero quod Herodoto ἁλής. hoc autem deriuari fortaſſe à verbo ἁλίζω, vnde ἁλιὴς & ἅλις. Cæterùm annotaui paulo antè ex eodem, Atticos gaudere aſpiratione in vocabulis ἀθροιστικοῖς, quibus illud ἅλις annumeratũ fuit. Quod certè pro iis non faciet qui α in voce illa ἀολλὴς vocare ἀθροιστικὸν malent. Sed ego vt ἀολλὴς, licet tenuatum, poſſe vocari ἀθροιστικὸν puto non minus quàm ἐπιτατικόν, ita viciſſim ἅπας quanuis aſpiratum, non minus ἐπιτατικὸν quàm ἀθροιστικόν.

A illi ἀθροιστικῷ ſignificationi vicinam habet eam qua pro ἅμα ponitur. vt in ἄζυγοι pro ἅμα βρέμω, & ἀΐαχοι ſiue αὐΐαχοι pro ἅμα ἰαχῇ, apud Homerum: ſic tamen vt aliter etiam exponantur hæ voces.

A vt ἅμα in quibuſdam vocibus, ita etiam ὁμοῦ in nonnullis ſignificare traditum eſt. Plato certè huius ſignificationis exempla affert ἀκόλουθος & ἄκοιτις: dicta eſſe tradens pro ὁμοκέλευθος & ὁμόκοιτις. Eius verba ſunt, in Cratylo, vbi de Apollinis nomine differit, κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὥσπερ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανόν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν περὶ τὴν ᾠδὴν ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται. Et paucis interiectis, ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτιν, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβαλόντες ἀντὶ τοῦ ο, α· οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὃς ἦν ὁμοπολῶν, ἕτερον λ ἐμβαλόντες, ὅτι ὁμώνυμον ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus (meo quidem iudicio) dicere poſſumus α declarare ὁμὸς (id eſt idem) quàm ὁμοῦ. Vt autem hoc dicam, mouent me cum alia, tum vox ἄλοχος, quæ quũ illi ἄκοιτις ſynonyma ſit, itidémque vxorem ſignificet, in ea tamen α eſſe potius ὁμὸν quàm ὁμοῦ, vel hic locus Heſiodi teſtari videtur, – καὶ ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνειν. Rationi enim magis conſentaneum videtur vt ὁμόλοχος (pro quo dictum eſſe aiunt illud ἄλοχος) reſoluatur in ὁμὸν λέχος ἔχουσα quàm in ὁμοῦ λέχος ἔχουσα: quòd poſſit aliqua ὁμοῦ λέχος ἔχειν, cui alioqui ipſum λέχος minimè commune ſit. Quæ tamen non ita dico quaſi illud ὁμοῦ excuſari non poſſit. De ἀδελφὸς autem in quo Heſychius vult α ſignificare itidem ὁμοῦ, verba faciam in proximè ſequente tmematio. Sed quod ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις & ἄλοχος, ſciendum eſt Porphyrium in lib. quem ὁμηρικὰ ζητήματα inſcripſit, ab iis longè diſſentire qui in illis α indicare putant ὁμοῦ. Se enim credere ait ἄκοιτιν & ἄλοχον propriè appellatam fuiſſe eam quæ virgo eſſet, tanquam videlicet λέχους ἑτέρου μὴ μαθοῦσαν μηδὲ κοίτης: vnde ab Homero dici κουριδίην ἄλοχον. ſed poſtea per catachreſin de aliis quoque vxoribus vſurpata hæc nomina fuiſſe. Ego hæc vero non prorſus abſimilia mihi videri dico: quam tamen addit rationem, ex eo quòd Homerus κουριδίην ἄλοχον appellet, infirmam eſſe nec minus pro altera etymologia facere iudico. Cur enim κουριδίην diſcriminis cauſa additum eſſe minus credibile ſit?

A indicat interdum & ὁμοιότητα, id eſt ſimilitudinem vel ἰσότητα, id eſt æqualitatem. Euſt. ἀτάλαντον apud Hom. (vbi Vlyſſem vocat Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον) eſſe dicit τὸ ἰσοτάλαντον. hic enim α denotare ἰσότητα, vt tradiderunt veteres: vel ὁμοιότητα, ſicut in voce ἀδελφός. Quæ quũ ſcribit Euſtath. videtur omnino intellexiſſe ἀδελφὸς dici tanquã ὁμόδελφος, non ad ὁμοῦ & δελφὺς, ſed ad ὁμὸς & δελφὺς reſpiciens, vt nimirum ἀδελφὸς dictus ſit quaſi ὁμὸς δελφύς, id eſt κατὰ τὴν δελφύν: aut certè, quaſi cui fuerit ὁμοία δελφύς. Tunc enim meritò dicetur α declarare ὁμοιότητα, quippe quum ὁμὸς ſonet ὅμοιος. Heſychius tamen (vt antea docui) vult α ſignificare ὁμοῦ in iſto vocabulo: ſicut & in ἄκοιτις, in ἄλοχος, in ἀκόλουθος, ſignificationem hanc illi tribui dictum eſt. Sed in his vocibus parui refert vtrius vocabuli ſignificationem habere velimus α. At verò ἀδελφὸς ſi dicatur eſſe pro ὁμόδελφος ab ὁμοῦ & δελφὺς, hac etymologia decipi poterit aliquis, vtpote qui ἀδελφὸν arbitraturus ſit vocari eũ non ſimpliciter qui in eadem matrice (eſt enim propriè δελφὺς matrix) ſeu qui in eodẽ vtero: ſed eum qui vnà cum alio in matrice fuerit, id eſt gemellum. Idem verò & de ἀγάστωρ dici poteſt, quod ſonare ὁμογάστωρ traditur, eſtque itidem fratris appellatio, planè eiuſdem generis. Quòd ſi quis tamen in his pertinaciter tueri velit α eſſe ὁμοῦ, at certè in ἀγάλακτις, quod itidem pro ὁμογάλακτις poni perhibetur, à pertinacia deſiſtere cogetur. Miretur forſan aliquis me has minutias tam accuratè perſequi, & ſubtilius fortaſſe quàm par ſit, examinari à me iſta arbitretur: ſed ſciat quaſdam eſſe grammaticas nugas quæ ad ſeria nos ducũt. Quaſdam dico: quippe qui alioqui multas grammaticorum planè nugatorias minutias tanto proſequar odio vt maiore nullus. Dum verò in illis ſunt occupati, alia quæ ad ſeria ducere nos poſſunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oſcitanter tractant, vt multis quæ opponere illis poſſint, relinquant. Equidem, etiamſi hic longior iam fuiſſe videri poſſim, pauca tamen (ne quam rudiori lectori dubitationem relinquam) addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere ὁμὸς, ſonare potius Latinè Idem quàm Similis. Neque enim ὁμόλεχος vel ὁμόκοιτις (per quod exponũtur ἄλοχος & ἄκοιτις) eſt quæ ſimili lecto vtitur, ſed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α ſignificans ἰσότητα, exemplo illi quod affert Euſtathius addi poteſt ἄπεδον. hoc enim exponi etiam ἰσόπεδον, ſuo videbis loco.

A illis quæ proximè præcedũt ſignificationibus, ac præſertim illi qua dicitur declarare ἀθροισμόν, contrariam habet eam qua μείωσιν indicat. Huius autem ſignificationis meminit Euſtath. comm. in librum Il. ȝ, de ἀμαζόνων nomine loquens, & dicens quibuſdam placuiſſe ἀμαζόνας dictas eſſe tãquam μονομάζους, (cuius etymologiæ meminit etiam in commentariis in Dionyſium τὸν περιηγητὴν) quòd ſeipſas vna ex mammis mutilas redderent (in cõment. illis in Dionyſ. dicit, quia dextra mãma illis adhuc infantibus adurebatur) ne in emittendis arcu ſagittis obſtaculo illis eſſe poſſet, addit, Literam autem α ſignificare interdum μείωσιν quoque, apparet etiam ex nomine ἀπελλοῦ, quod ſonat μόνον πέλλον, id eſt ἕν: quaſi quis dicat ἄπελλον: ad differentiã eius quod dicitur διπελλοῦ. Hæc ille, cui fidẽ adhibebit qui volet: mihi certè iſta etymologiarum commenta parum fide digna videntur: quanuis eas apud etymologum quoque extare non ignorem. Parua enim eſt apud me eius autoritas, & paruam in pleriſque apud alios quoque eſſe debere, ſuis locis docebo.

A ſignificans ὀλίγον, vel μικρὸν, vide ſuprà inter illa quæ περὶ τοῦ ἐπιτατικοῦ α differui. Ibidem habes & illud quod particulæ δυς locum obtinere exiſtimatur.

A ſignificans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur: vt in ἄβιωλος & ἀβιωλία apud Sophoclẽ. hæc enim in quodam eius loco exponi κακόβιωλος & κακοβιωλία, docebo quum de illorum ſignificatione agam. Sic & ἄδωρα δῶρα apud eum ſignificare putantur κακόδωρα. Itidémque apud Homerũ ἀμήχανοι Ἧρα quidam expoſ. κακομήχανε: & ἀβάκχευτον θίασον apud Euripidem, κακοβάκχευτον. Quibus addi poteſt ἄξεινος, ex autoritate enarratoris Apollonii. nam in hac voce α ſignificare τὸ κακὸν ſcribit: ideóque ἄξεινος ſonare κακόξεινος. Addi denique poteſt & ἀφυής. interdum enim pro κακοφυὴς accipi creditum eſt. Tunc autem aptè reddetur, Qui eſt malæ indolis: meliúſque vis eius exprimetur quàm interpretando Malus, vel Peruerſus. Sed & pro μικροφυὴς accipi, ex Euſtathio ſuprà docui. Cæterùm quemadmodum α priuatiuum (id eſt, cui alioqui priuandi vis propriè conuenit) interdum τὸ κακὸν ſignificat, ita viciſſim apud Latinos aduerbium Malè priuationem nonnunquam indicare ſciendum eſt: præſertimque apud poetas, & ex poetis Ouidium præſertim. hunc enim præ quouis alio iſta aduerbii huius ſignificatione gaudere animaduerti. Reperiuntur certè apud alios Malè ſanus pro Inſanus, (ſuntq; & illo ſolutæ orationis ſcriptores interdum vſi) Malè fidus pro Infidus, (quibuſdam autem Malefidus itidémque Maleſanus coniunctim ſcribere placuit) Malè amicũ,

pro Inimicum, Malè concordes pro Diſcordes: apud Ouid. autẽ leges etiam Malè formoſa pro Nõ formoſa, Deformis, Malè fœcunda pro Infœcũda, Malè firma pro Infirma, Malè fortis pro Non fortis, Malè ſobrius pro Non ſobrius, & alia quædam. Adhibendum tamen eſt iudicium iis in locis in quibus aduerbio iſto vtitur: quoniam nonnulli ſunt vbi hunc vſum habere videri poſſit, quũ longè alium habeat. Hoc quoque ignorandum non eſt, quibuſdam placere in Malè ſanus aduerbium Malè ſonare Parum. ſed vt dem illis, quibuſdam aliis adiectiuis iunctum, ſignificationem iſtam habere: at cum iſto non facilè illud ſignificare credidero. Cæterùm (quod mirum alicui fuerit) vt alicubi poni pro Parum, ita viciſſim pro Valde aut Nimis vſurpari exiſtimatur: ac certè nõ malè quibuſdam Horatii præſertim locis ſignificatio iſta conuenire videtur. Poſſitque credi hunc vſum aduerbio Malè tribuiſſe, exemplo Græci aduerbii κακῶς. Nam & hoc pro Valde poſitum obſeruaui, ſed cum verbis potius quàm cum nominibus. Iam verò (quandoquidem enim in hunc ſermonem incidi, progredi longius libet) quemadmodum quum Græcis α priuatiuũ (id eſt, quod propriè vim priuandi obtinet) interdũ τὸ κακῶς ſignificet, Latinis viciſſim aduerbium Malè priuandi vim alicubi habere oſtendi: ita quoque quum α, quod alioqui priuatiuũ eſt, nõnunquam Græcis idem valeat quod ὀλίγον, (vt ſuprà docui de α priuatiuo agẽs) Latinos vice verſa aduerbio Parum nonnunquam vim priuandi tribuere dico: & quidem tam cum verbis quàm cum nominibus. Exempla proferrem, niſi finem huic ſermoni tandem imponendum eſſe, & lectorem aliqua reperire poſſe exiſtimarem.

Α eſſe παρέλκειν cenſetur, (id eſt ſuperuacaneum) ſeu poni κατὰ πλεονασμὸν, vbicunque nullum ex præcedentibus vſum habet, vocabulo cuipiam præfixum. Non ſolùm autem quibuſdam nominibus ſed & verbis præfixum [illegible]. Nominibus, vt Ἀσταχυς pro ϛάχυς, Ἀσπαίρ pro [illegible]. Sic Ἀ[illegible] pro [illegible] poni teſtatur Euſtath. Sic Ἀϊστος pro ἴστος vſurpatum à Cratino tradit Athenæus. Sic etiam Ἀστάλαξ pro σπάλαξ dictũ fuiſſe nonnulli ſcribunt. Quidam verò & in Ἀσφόδελος literam hanc abundare putarunt: dici enim & σφόδελος. Verbis autem præfixum vacat, vt Ἀσπαίρω pro σπαίρω, Ἀλαπάζω pro λαπάζω. Qui verò itidem Ἀμαυρόω pro μαυρόω dici exiſtimant, longè [illegible]untur. non enim eſt pleonaſmus literæ α in ἀμαυρόω, ſed eius ellipſis eſt in μαυρόω, ſicut in μαυρὸς pro ἀμαυρός. Idémque fortaſſe & aliis quibuſdam vocibus vſu venire poteſt, vt nimirum in iis abundare litera α exiſtimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam nõ habet, deeſſe dicenda ſit.

Accentum autem retinent interdũ vocabula quibus α præfixum eſt (ſiue παρέλκον, ſiue aliquem vſum ex iis habens qui enumerati fuerunt) interdum mutãt. Retinent: vt [illegible]: mutant, vt [illegible].

De α vſum præſtante vnius ex partibus orationis, & ita quidem vt vna illarum & cenſeatur & ſit.

Α interdum, præter eos vſus de quibus dictum eſt, alios etiam habet. fungitur enim aliquando vice vnius ex partibus orationis, vel potius vna illarum eſt: ſed aſſumpto accentu cum ſpiritu, aut ſaltem ſpiritu, & eo quidem aſpero. Interdum enim articulus eſt, interdum pronomen, nõnunquam aduerbium. Primùm autem de articulo.

Ἁ articulus eſt præpoſitiuus linguæ Doricæ, cum ſpiritu aſpero, addítum non habente accentũ: pro ἡ, frequens Theocrito. vt initio primi idyllii, ἁ χίθυρισμα. Sic apud Moſchum, Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα [illegible]. Et apud Homerum, Ἁ [illegible]. GENIT. Τᾶς pro τῆς. Itidémque DAT. Τᾷ pro τῇ.

Ἅ autem cum accentu articulus eſt poſtpoſitiuus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ. cuius vſus paſſim exempla occurrunt. Sed interdum ἃ pro ἃς, interdum pro ἃ μὲν vſurpatur. Pro ἃς affert Suid. ex Men. [illegible]

Euripidea, Πράξαις' ἃ μάλιστα καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. quia dicitur τυγχάνω [illegible], non [illegible]. Verùm ita fortaſſis excuſari poſſit ille accuſatiuus vt dicatur referri ad βούλομαι: at τυχοῦσα iungi cum genitiuo ſubaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τυχοῦσα ἐκείνων ἃ βούλομαι. Illud autem ἃ pro δι' ἃ apud Thuc. poſitũ teſtatur eius ſchol. in quodam 4 libri loco. Præterea vt dicitur Ἔστιν οἳ ad verbum Eſt qui, pro Sunt qui, id eſt Aliqui, vel Quidam: ſic in gen. NEVTRO Ἔστιν ἃ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tùm apud Thucydidem non rarò. vt, ἔστιν ἃ εἰπεῖν βουλόμενοι. Et, ἔστιν ἃ προσχόμενος ἄλλα, apud eundem, Alia quædam. Item, [illegible] ἔστιν ἃ χρεία. Item, καὶ ἔστιν ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Item particula γὰρ interiecta inter ἔστι & ἃ: vbi ſcribit, ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτὸς [illegible]. Dicitur ETIAM Ἔσθ' ἃ, vt à Demoſth. in Timocr. [illegible] Affertur ἃ redditum & aduerbio ἃ δὲ [illegible] τῆς ἑορτῆς, Quatenus ad feſtũ attinet.

Quemadmodũ item dicitur Ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro Alius quidem, Alius verò: in ſingul. NEVTRO, Ὃ μὲν, ὃ δὲ, Aliud quidem, aliud verò, (vt Matth. 13, ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα) ſic in plur. ἃ μὲν, ἃ δὲ, Alia quidem, alia verò. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim verò. Phalar in epiſt. [illegible] ἃ μὲν [illegible], ἃ δὲ [illegible]. Ex Plut. affertur & ἃ δὲ, præcedente τὰ μὲν: vbi ſcribit, τὰ μὲν [illegible], ἃ δὲ [illegible].

Ἅ pronomen poſſeſſiuum, pro ἑά, Sua. vt τὰ ἃ [illegible] ἕκαστος, apud Homerum. Idem Odyſſ. ξ, [illegible] τὰ ἃ [illegible]. Sic ἃς pro ἑὰς etiam ponitur.

A autem aduerbium non eodem vbique ſpiritu nec eodem accentu notatur, ſed pro ſignificatione modò hunc modò illum ſpiritum itidémque accentum accipit. Dicam autem primùm de ἃ quod eſt motus aduerbium.

Ἃ motus eſt aduerbium apud Dores, ſignificans Quò. Theocr. [illegible] ἃ πόδες ἆγον ἐχώρει, quò pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii quod inſcriptum eſt Hylas: [illegible], ἃ πόδες ἆγον [illegible]. Exiſtimo autem [illegible] redditum in hoc loquendi genus ex Horatio, – ille pedes ibat, quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, vt credibile eſt, reſpiciens. Extat hoc ἃ & in alio Theocriti loco, ἃ πόδες ἆγον [illegible] in idyllio quod illud proximè ſequitur, eſtque [illegible] inſcriptum: [illegible] καὶ [illegible], ἃ πόδες ἆγον. Vtroque in loco ſcholiaſt. ἃ exponit ὅπου. Conſtat certè ſignificationem hanc in his locis obtinere iſtud aduerbium ἃ: ſed quum alibi, vbi alium vſum habet, dici poſſit reſpondere aduerbio ᾗ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hic dicere poſſimus, quum ᾗ talem vſum nuſquam habeat, quod ſciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc vſum eſſe exiſtimandum eſt. Ἃ apud eundẽ poetam longè alium vſum habet, vbi ἃ τὺ χὺ pro καὶ τὺ χὺ vſurpat. ita enim exponit eius ſcholiaſtes, addens ſubaudiendum eſſe imperatiuum [illegible]. Exiſtimo autẽ illud ἃ eſſe pro illo ἢ quod ſuperlatiuo iungi ſolet. (conſtat enim interdum dici ἢ [illegible], ἢ [illegible].) atque perinde ſuiſſe, vt opinor, acſi pro ἢ [illegible] dixiſſet [illegible]. At verò exponendi alteram lectionem ἃ [illegible] (quam editiones quædam habent, & nominatim Aldina atque Germanica) rationem inire nullam poſſum. Locus ille Theocriti extat in fine idyllii cui titulum fecit [illegible]. Quòd autem dicquædam ſcholiorum editiones habent [illegible], non dubium eſt quin ex errore id contigerit, & vera lectio ſit [illegible].

Ἃ eſt etiam aduerbium ſimilitudinis apud Homerum, Il. [illegible], [illegible]. Sed hîc pro ἃ vulgares editiones habent ὡς: at certè vtrúmque

lectionis meminit Euſtathius. Eſtque obſeruandum, vt hic quædam exemplaria habent ὢ pro ἆ, ſic ὦ τάχος in loco Theocriti pro ἆ τάχος habere, vt modò annotatum fuit. A

ἆ admiratiuum eſt, vt inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiæ epigr. verſum, Ἆ μέγα νηλειὴς κηρὸς αὐτοπλάστης, qui verſus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum epigrammatum: ſed hic (qui à quibuſdam ſedem illius occupaſſe creditur) ἆ μέγα νηλειὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Extat autem lib. 3, pag. 159, meæ editionis, in epigrammate quod Agathias in imaginem cuiuſdam adoleſcentis immatura morte prærepti ſcripſit. Non B videtur certè ſatis conuenire verſus ille qui à Suida affertur (quem tamen quidam huius locum obtinere putant, vti dixi) cum præcedentibus epigrammatis verbis. ita enim clauditur, – πῶς δὲ πλέω ἐκείνα ἀρχομένως Τῆς ἀλίτου μοίρης καταμέμφομαι, αὐτίκα δείνη ἆ μέγα νηλειὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Præterea, quod Suidas dicit ἆ eſſe θαυμαστικόν, huic loco nõ quadrat. potius enim σχετλιαστικὸν eſſe liquet. Cæterùm quamuis hoc in loco ſcripſerim ἆ cum ſpiritu aſpero, Suidã ſequens, tenuatum C tamen eſſe in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc ſcripturam autoritate Euſtathii tueri poſſumus, vt infrà docebo. Suidas certè hoc diſertè tradit, voculam hanc, quum eſt ἐκπλήξεως, tenuari: at quum eſt θαυμαστική, aſpirari. Verùm & hoc mirum videri poſſit, quòd vtrobique illam geminat: quum ἆ ἆ nullo modo legi poſſit in verſu quem affert, ſed ſemel tantùm ἆ. Quinetiam meritò ſuſpectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quòd ex Ariſtoph. afferatur ἆ ἆ in ſignificatione ἐκπλήξεως: & paucis interiectis addatur, καὶ ἔστι μὲν, ἐκ- D πλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἆ ἆ θαυμαστικὸν, δασύνεται. Si enim Suidas vocem iſtam in ſignificatione ἐκπλήξεως accentu illo notaſſet, poſt δασύνεται addere hic debuiſſet, (nec dubium eſt quin addidiſſet) καὶ περισπᾶται. Circumflexum certè in ipſis quoque editionibus Ariſtophanis habet.

Ἆ autem cum tenui & circumflexo alios vſus habet. Initium ſumam ab eo qui Homero frequentiſsimus eſt: nimirum, cum vocatiuis δειλὲ & δειλοί. vbi vocãdi aduerbium eſſe tradit Euſtathius. Quoniam porrò fre- E quentiſſimè apud Homerum occurrunt hæc VERBA, ἆ δειλ' (ſic enim δειλὲ ob ſequentem vocalem ſcribitur) & ἆ δειλοί, interdum & ἆ δειλώ, & diuerſum in diuerſis locis vſum habent: pluſcula proferre exempla libet, deinde de horum verborum ſignificatione (vt φιλομαθεῖ lectori gratificer) diſſerere. Legimus igitur Il. λ, v. 441, ἆ δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Et paulo poſt, ἆ δειλ', οὐ μέν τοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, &c. Atq; vt hic ſubiungitur particula οὐ illis verbis, ſic alibi οὐδέ. vt Iliad. F π, v. 837, ἆ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Item Iliad. ρ, v. 200, Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, ἆ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, Ὃς δή τοι σχεδὸν εἶσι. Quinetiam particula illa ἦ, quam habuiſti ſubiunctam huſce duobus verbis, in verſu quem primum protuli, in aliis quoque verſibus ſubiuncta itidem reperitur. vt in alio eiuſdem poematis loco, ἆ δειλ', ἦ ἔτι τοι πάλιν κακόν … ἀγρεύοντες. Alicubi poſt ἦ ponitur & δή. Il. ω, ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Alicubi ſubiungitur particula τί. vt Il. ρ, Κινήσας δὲ κάρη προ- G τὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι θνητῷ; Sic Odyſſ. φ, ἆ δειλώ, τί τε δάκρυ κατείβετον; Itidemq; eiuſdem poematis libro υ, v. 350, ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί &c. (Eſt autem hic verſus, ille ipſe cuius initiũ affert Suidas, ſed mendoſè ſcriptum: hoc videlicet modo, ἆ δειλοὶ τί κακῶν) Sic cũ aduerbio interrogatiuo πῇ legitur Od. κ, ἆ δειλοί, πῇ ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; Alicubi poſt ἆ δειλοὶ poſitus eſt alius nominatiuus, ſeu poſiti ſunt alii no- H minatiui, & in ſequente verſu particula ὡς. vt Il. λ, v. 815, ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ. Inuenitur denique ἆ δειλὲ & ſequente genitiuo: vt ἆ δειλὲ ξείνων. de quo vſu alius erit dicendi locus:

A nunc de particula iſta ἆ dicendum eſt, ſimúlque de nomine quod illi adiungitur in hiſce tot verſibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Euſtathio de hac particula ſcribuntur, proponam. Vult ille ἆ hic eſſe vocandi aduerbium, maiorem habens emphaſin magiſque poeticum quàm ὦ: & ſuccenſentibus atque perterritis, item minitantibus eſſe frequens. Idem alibi ſcribit ἆ vocem eſſe hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiſerantis. Sed ipſamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. ξ, ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυ- B μὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθης, iſta annotat, ἰστέον ὅτι τὸ ἆ, κλητικὸν ἐπίρρημα ὄν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τὸ κλῆσις, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καί τινα πλείω ἔμφασιν, ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἢ θαύματι, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτου. Quibus addit, particulam αἲ itidem dici interdum δυσφορικὸν, nonnunquam μεμπτικόν. Idem in iſtum verſum Iliad. ω, ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν, annotat, ἐν δὲ τῷ, ἆ δειλὲ, κλητικὸν συνήθως ἐπίρρημα τὸ ἆ, οὐ μόνον πτωτικώτερον τοῦ ὦ, ἀλλὰ καὶ θυμουμένοις καὶ ἐκπεπληγμένοις καὶ ἀπειλοῦσιν συνήθης. Ego autem non lu- C benter hanc particulã aduerbiũ vocandi appellauerim (licet caſui quem vocatiuũ grãmatici nominant, itidẽ iungatur) atque adeo miror Euſtathiũ, quum illi ſignificationes illas tribueret, hoc nomine appellandum cenſuiſſe. quid enim tale ſignificat ὦ, quod vocandi aduerbium eſſe conſtat? Nequaquam igitur particula ô (quæ Latinis eſt vocantis aduerbium, vt Græcis ὦ) interpretandum eſſe cenſuerim: ſed quum eſt quiritantis aut commiſerantis, (nunc enim ſequor ſignificationes quas ille grammaticus ei tribuit) aliqua harum interiectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti D ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Eho: quum admirantis, Vah, aut rurſus Eho. nam hæc interiectio modò perturbationem, modò admirationem indicat. Verùm vt iam non ex Euſtathii iudicio pendeamus, ſed ipſimet vim huius particulæ perſpiciamus, conſiderandi ſunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur δειλὲ in illis, duobus modis vſurpari, ſicut noſtrum vocabulum *Miſerable*. quum enim propriè hæc vox dicatur de eo cuius vicem dolemus, aut etiam deflemus, (interdum & præfixa voce alia dicentes, *Poure miſe-* E *rable*) ſæpe tamen eodem illo verbo compellamus eum quem grauiter increpamus, & quidem minitando etiam nonnunquam. Idémque & de voce *Malheureux* dici poteſt. At vox Latina Infelix non itidem vſum vtrunq; habet, quod ſciam: nec altera illi ſynonyma, Miſer. Vbi igitur ἆ δειλὲ dicitur deflendo ſortem alicuius, vt in illo loco Il. λ, ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες &c. (nam & ipſe poeta hæc eſſe τοῦ ὀλοφυρομένου verba teſtatur, verſu iſto qui illum proximè præcedit, Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα) reddi poterit Heu miſer, vel Ah F miſer. (Valla certè vim illorum verborum ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες aliis verbis aliáque orationis forma non malè expreſſiſſe videtur: ita interpretans, O indignum caſum luctuoſámque fortunam principum Achiuorum: hóccine fato venerunt vt &c.) Sic etiam in hoc verſu Il. ω, ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic & in aliis pleriſque locis. At verò quum verba illa ſunt eius qui ſtomachatur, qui temeritatẽ vel ignauiam hoſtis ſui increpat, qui illi illudit, qui denique illi inſultat, tunc ἆ δειλὲ interpretari Heu miſer, vel Ah G miſer, nullo modo rationi conſentaneum eſſet. Talis autem locus eſt ille, ἆ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficiſci ab eo qui ἐπεύχεται, ipſemet Homerus teſtatur hoc hemiſtichio, – ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς. Itidem certè ἐπευχομένου verba erant paulo ante hunc locum, ἆ δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Ἦτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι· Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φη- H μὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem vt in illo cuius mentionem feci paulo antè, iudicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in poſteriore Miſer, omiſſa interpretatione particulæ ἆ. At ego contrà, ſi ex duabus vocibus altera prætermittenda fuiſſet,

vocatiuum quàm illam voculam omittere maluiſſem. Nam vel ſola particula Vah ſtomachantis verba eſſe indicaſſet. Sed quoniam prætermittendus ille vocatiuus non eſt, quo tandem Latino vocabulo in huiuſmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus ſignificationibus altera dari debeat: nimirum vt reddatur Ignaue, aut Improbe, ſeu Nequam. (nam δειλὸς improbum etiam ſignificare, ſuo loco oſtendam) Alioqui certè in huiuſmodi locis peculiaris quæpiam ſignificatio nomini iſti tribuenda eſſet.

Ἆ admirantis eſt apud Antiphilum Anthol. epigr. lib. 1, pag. 84, meæ editionis. Ibi enim primi duo verſus epigrammatis ſunt hi, quibus Antiphilus admiratur ſimul & laudat apum in conficiendo melle induſtriam: Ἆ [illegible] Sed quædam exemplaria habent ἆ, non ἆ.

Ἆ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur eſſe apud Agathiam ſcholaſticum, Anthol. epigr. lib. 6, pag. 419, [illegible]

Ἆ exclamantis eſt, non itidem præ gaudio, ſed contrà præ dolore, atque adeo quiritantis, ſeu commiſerantis: vt apud eundem Agathiam, in hoc quem ſuprà attuli loco, — [illegible] Ἆ μάγα [illegible]. Ita enim ſcriptum eſſe in omnibus editionibus, (quãuis Suidas cum aſpero ſcribat) admonui antea.

Ἆ ſequente particula μὴ, aduerbium eſt ἐπιτιμητικὸν, quod ſonat q. d. increpitiuum. Ariſtoph. in Pluto, Ἆ μὴ λέγ' [illegible], vbi ſchol. ἐπίῤῥημα ἐπιτιμητικὸν eſſe annotat. In vulg. lex. ſcriptum eſt ἅ, non ἆ, ſed perperam, vt oſtendit etiam Platonis locus, eandem ſcripturam eundémque vſum habentis in Hippia maiore, Ἆ, μὴ μέγα [illegible]

Ἆ eſt etiam optantis aduerbium, idem valens quod εἴθε, id eſt Vtinam, vt teſtantur non ſolùm Heſychius & Suidas, ſed Euſtathius quoque non vno in loco: additque veteres huius ſignificationis exempla proferre. Afferunt certè Heſychius quoque & Suidas locum Callimachi in huius ſignificationis exemplum: ſed ita depravatũ vt hæc ſignificatio minimè in eo animaduerti poſſit. Habet enim Heſychius, ἆ [illegible] (aſpero ſcriptum [illegible] quæ apud eum extat, cum aſpero, non cum tenui) Suidas autem, ἆ [illegible].

Ἆ eſt præteriti temporis aduerbium, ſignificans Nunc, ſi Suidæ credimus, ita vſurpaſſe dicentis quendam Euclum [illegible]. Sed hæc Suidæ verba ſuſpecta ſunt: quum ſcribatur, [illegible] tanquam videlicet non facta fuerit prius huius ſcripturæ mentio. Et tamen paulo antè ſcriptum eſt, [illegible]. Quinetiam illa quæ de hac vltima ſignificatione tradit, ſubiuncta iſta, [illegible], eiuſmodi ſunt quæ ſuſpicione non careant. Sed multo magis ſuſpectũ eſt vel potius apertè mendoſum quod apud eum legimus de ἆ ſignificante [illegible] apud Archilochum. Poſtquam enim dixit ἆ ſignificare etiam [illegible] & attulit Homeri locum, ἆ [illegible], (pro quibus reponi hæc debent ἆ [illegible]) addit, ſignificare etiam [illegible] & μάγα apud Archilochum: ſubiungitque hæc verba, ἆ [illegible]. quod exemplum aliter apud Varinum ſcriptum extat, hoc videlicet modo, ἆ, [illegible]. Sed non video quod commodi ex hac ſcripturæ illius mutatione (vndecunque ſit) percipere poſſimus. Equidem literam hanc [illegible] & [illegible] ſignificare, & ipſe antea docui, ſed præfixam quibuſdam vocabulis. Qualiacunque autem ſint iſta Suidæ, (quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiit) omittenda non exiſtimaui, nequis per incuriam potius quàm conſultò prætermiſſa eſſe putaret. Cæterùm quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, vndecunque ſumptum ſit. Illius verba ſunt, Ἆ [illegible]

[illegible] Quibus ſubiungit illum Callimachi locum quem & ſuprà ex Heſychio & Suida habuiſti. His autem Varini verbis (ſi tamen eius verba vocari debent quæ illum aliunde deſcripſiſſe conſtat) tribuitur alia ſignificatio huic aduerbio, præter eas omnes quarum mentio facta in ſuperioribus fuit: videlicet vt ponatur etiam pro καί. Quæ ſignificatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit ſignificare [illegible]: ſed loquẽs de eo quod βραχέως & ψιλῶς ſcribitur. quæ verba (vti dixi) ſuſpecta eſſe poſſint: diuinatione certè indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro [illegible], nam poſt Archilochi locum, addit, καὶ [illegible] Πλάτων. Quibus ſubiungit quæ apud Suidam quoque leguntur, [illegible] &c. Quum autem hæc de iſta ſignificatione velut interiecta ſint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiã eius exemplari ſumpta putarem: niſi quamplurimi eiuſdem lexicographi loci, quos ille à ſe deſcriptos dedit quales & nos in vulgatis editionibus legimus, id eſt depravatiſſimos, eum veteris codicis auxilio caruiſſe mihi perſuaderent. Quæ ego conſultò dico vt quiſque quãta Varini eſſe autoritas debeat, admoneatur. Hoc conſtat, multos eum locos inemendatos reliquiſſe in quibus latentia menda non magni ingenii erat deprehendere, deprehenſa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidiſſe de ſuo quicquam quod ad vocabulorum expoſitionem faceret, exiſtimo: nihil tale certè ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hunc leguntur vltra ea quæ apud Heſychium, Suidam & Etymologum extant, (ex quo tamen pauca deſcripſit, quum contrà ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expoſitionem pertinent ſumpſerit: niſi ſiqua per incuriam prætermiſſa fuerunt) ea ex Euſtathio, ex enarratore Ariſtophanis, aliiſque qui ſcholia in poetas ſcripſerunt, ſumpta eſſe conſtat. Verùm & ex grammaticis non pauca deſcripſit, & quidem nullo eorum habito delectu. vt videmus ſtatim initio ſui operis (poſt illa quæ de etymologia nominis ἄλφα traduntur, quæ ex Etymologo ſumpta ſunt) quædam de litera huius ſignificationis afferre, quæ ex Moſchopulo petita eſſe conſtat, & eiuſmodi ſunt vt vix alio quàm Moſchopulo digna videri poſſint [illegible] quæ ſi propius intueamur, fide indigna eſſe comperiemus. Volens enim ille [illegible] grammaticus [illegible] de ſuo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis ſignificationibus leguntur, [illegible] quæ veteres grammatici non negarint [illegible] (vt opinor) ſed [illegible] etiã. [illegible]

[illegible]

[illegible]

Heu. Ei autem addit poſtea ἆ, quaſi increpandi & admirandi aduerbium, vt in ἆ δειλέ. Sed ego nihil tale apud illum ex veteribus grammaticis reperio. Ac fortaſſis vt hanc voculam aduerbio iſto incluſam dicerent, eos mouit quòd produci primam eius ſyllabam viderent. vt Epigr. lib. 1, pag. 73, meæ editionis, Ἄβαλε μηδ᾽ ἐγένου με κατέκλυσε κύματα πόντου. Sic quoq; in principio alius cuiuſdam epigrammatis, Ἄβαλε μηδ᾽ ἐγήματο γάμον. Id autem epigramma Agathiæ eſt, ſi bene memini. Quod ſi ita eſt, facilè crediderim hunc verſum eſſe illum ipſum quẽ Suidas protulerat (gaudet enim exemplis ex Agathia petitis) quũ dixiſſet ἄβαλε ſignificare εἴθε. Apud eum enim ita legitur, Ἄβαλε, εἴθε, ἄβαλε. Quod poſterius ἄβαλε eſſe initium vel huius vel alius verſus, (quem ille in exemplum afferre voluerit) omnino perſuaſum habeo. Productio inquam illa primæ ſyllabæ in ἄβαλε ad comminiſcendam hanc deductionem illos fortaſſis impulerit: ſed etiamſi dicamus in ἄβαλε eſſe α ἐπιτατικόν, exemplo ea productio nõ carebit. Euſtathius tamen tradens α corripi ante β, addit θαυμαστικῶς hoc ἄβαλε.

Α Α quoque interdum legimus, cum geminatione. ſed quemadmodum quum vnicum ponitur, non vno eodémque modo vbique ſcribitur: quin potius diuerſè etiam ſcriptum in diuerſis exemplaribus, vnus idémque locus habet interdum: (vt ex iis quæ proximè dicta fuerunt, ſatis liquet) ita quum geminatur, variam ſcripturam accipit. Siquidem cum circunflexo vtrunque ſpiritum, nec minus cum acuto (qui in grauẽ mutatur propter orationis ἀκολουθίαν) admittit. Quum autem vtrunque dico, nolim te ita intelligere quaſi vtrumlibet recipere poſſit, ſed pro loco modò hũc modò illum admittere. Quatuor igitur modis ſcribitur hæc vocula in geminatione: videlicet ἆ vel ἇ: & ἀ vel ἁ. ſed longè diuerſa ſignificatione. De ſingulis autem eodem ordine dicam.

Ἆ Ἆ aduerbium efficiunt conueniens homini perterrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Ariſtoph. in Pluto, ἆ ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι προσφέρε. vbi ipſius poetæ ſcholiaſtes ait eſſe aduerbium ἐκπλήξεως & κελεύσεως: Suidas autem (qui multa paſſim habet quæ ex illo ſumpta eſſe manifeſtum eſt) aduerbium μετ᾽ ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Sed quomodo vim κελεύσεως, id eſt iubendi, vel παρακελεύσεως, id eſt adhortandi, habere poſſit iſto præſertim loco, illi viderint. Multo conuenientius, meo quidem iudicio, fuiſſet appellare hic aduerbium ἐφεκτικόν, (vt à ſcholiaſte Euripidis vocari docebo paulo pòſt) id eſt, cohibentis, ſeu reprimentis. Nunc de ſcriptura huius aduerbii pauca. Sciendum eſt igitur hic ſcriptum eſſe ἆ ἆ cum circunflexo & tenui, non in ipſo duntaxat Ariſtophanis contextu, ſed in ſcholiis quoque. Quinetiam in eiuſdem poetæ Veſpis extare quendam locum (fortaſſis autem & alii alibi apud eundem inueniuntur) in quo eandem & ſignificationem & ſcripturam habet: ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν; At Suidas vt de ſpiritu conſentit, ita de accentu diſſentit. Legitur enim apud eum, ἀ ἀ παρ᾽ Ἀριστοφάνει, ἐπίρρημα μετ᾽ ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Affértque illum ipſum ex Ariſtophanis Pluto locum, in quo itidem aduerbium illud ſcribit. Ne autem hic ſuſpecta ſit nobis fides exemplarũ eius, prohibent ea quæ verbis Ariſtophanicis ſubiũgit. Poſtquã enim dixit illud ἀ ἀ legendum eſſe κατὰ διαίρεσιν, non καθ᾽ ἕνωσιν, (quæ verba mox explicabo) & tenuari vtrunque debere: addit, Si enim vna pars orationis eſſent, non opus haberent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc eſt de huius aduerbii accentu Suidæ ſententia. Ex iis autem quæ dicit de hoc ſcribendo κατὰ διαίρεσιν, id eſt diuiſim, ſeu diſiunctim, non καθ᾽ ἕνωσιν, ſiue κατὰ σύναψιν, (vt paulo pòſt loquitur) id eſt, non coniunctim: colligere nos poſſe arbitror fuiſſe quibus placeret has duas voculas, nullo interiecto ſpatio, quamuis ſuum vtriq; dando accentũ, ſcribere. Nam aliud quàm quod dixi, nõ indicari verbis illis, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ᾽ ἕνωσιν, ex ſequentib⁹ apparet. Si enim (inquit) vnica pars orationis eſſent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas orationis partes eſſe ἀ ἀ conſequetur: duo videlicet aduerbia: ſimulque hinc, eum ſibi non conſtare, atque adeò (ſi verum eſſe id exiſtimandum ſit) errare in ſui operis limine, vbi dicit eſſe ἐπίρρημα, non ἐπιρρήματα, arguemus. Adeo nihil in pleriſque huiuſmodi lexicographorum locis eſt certi. Hoc verò inde contingit quòd penè omnia ex variis, & quibus varia iudicia erant, ſunt conſarcinata. Cuius rei euidentiſſimum hic exemplum habes. ecce enim, verba illa à quibus hic, quicunque ſit, Suidas opus ſuum orditur, ἀ ἀ, παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ᾽ ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως, eſſe ex enarratore Ariſtophanis deprompta, (ſicut alibi paſſim multa ex iis affert) nemo, vt opinor, negauerit. At quæ ſubiunguntur de hoc eodem aduerbio, aliunde ſumpta ſunt: & quidem ex quopiã qui non pro vno aduerbio, ſed pro duobus habendas haſce duas literas cenſuerit. I nunc, & huiuſmodi lexicographorum ſcripta non adhibita magna cautione lege. Apud Heſychium quoque extant quædam quæ faciunt vt ſuſpicer duas haſce voculas in vnum vocabulum conflatas fuiſſe. In vno enim eius loco legimus, Ἆα, σύστημα ὕδατος: in alio habemus, ἆ ἆ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος: ſed quum σύστημα ὕδατος ſignificari non poſſit illis voculis niſi coniunctim ſcriptis, ſuſpicari quis poſſit eum aduerbii quoque ſignificationi ſcripturã illam dediſſe: quæ deinde mutata fuerit à quopiam non animaduertente ſequentem expoſitionem, aut certè eius rationem non habente. Alioqui dicendum eſſet, quum Heſych. ſcripſiſſet, ἆ ἆ eſſe σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, aliquem temerè addidiſſe ἢ σύστημα ὕδατος, non animaduertentem huic ſignificationi aliam ſcripturam tribui. Sed hoc mihi parum ſit veriſimile. Venio ad locum Euripidis in quo ſcholiaſtes ἐφεκτικὸν aduerbium eſſe ſcribit. is eſt in Oreſte, Ἆ ἆ, τί δῆτα μίμνετ᾽, ἐξακρίζετ᾽ αἰθέρα Πτεροῖς. hic inquam ἐφεκτικὸν eſſe tradit enarrator, id eſt cohibentis, ſeu reprimentis. nam ἐφεκτικὸν ab ἐπέχω deductum eſſe conſtat, quod Cohibeo ſignificat: ita vt ſonet illud verbale, Cohibendi vim habens: quaſi quis dicat Cohibitorium. Magis tamẽ fortaſſe illi Ariſtophanis loco quàm iſti ſignificatio hæc conuenire dici poſſit. niſi dicamus hic cohiberi morã: quod alioqui aptius diceretur corripi vel increpari. Sed quanã Latina particula poſſe exprimi huius aduerbii vim putabimus? Ego aut particulam Hau, ſiue Ahu, aut certè nullam eſſe quæ iſti aduerbio in hac ſignificatione reſpondeat, exiſtimo. Scio ſcribi à Donato interiectionem eſſe conturbatæ mentis, nec conſtantis ſibi in iſto Eunuchi loco, actus 4, ſcena 4, PY. – An tu hunc credidiſti eſſe obſecro Ad nos deductum? PH. Nanque alium habui neminem. PY. Hau, Ne comparandus hic quidem ad illum eſt. Sed quem vſum habere dicenda ſit hoc loco iſta interiectio, necnon in aliquot aliis eiuſdem poetæ, ſicut & in quibuſdam Plautinis, aliis iudicandum relinquo: geminatam certè hanc in quodam Terentii loco reperiri dico, vbi optimè cum ἆ ἆ cohibendi vim habente ſeu reprimendi, conuenire aio. Locus is in Adelphis legitur, Act. 3, ſcena 2, – hau hau, mi homo, ſanúſne es? An hoc proferendum tibi vſquam eſſe videtur? Iam verò & Ahu non abſimilem apud hunc poetam ſignificationem habet, in iſto Eunuchi loco, – ahu, tace obſecro. Videtur certè vnũ ex altero factum eſſe, permutata literæ aſpiratiuæ ſede: niſi potius, quoniam altera illa particula Hau multo eſt vſitatior, hanc illius locũ occupaſſe aliquis exiſtimet. Non ignoro interim Donatũ velle hic eſſe interiectionem perturbatæ mulieris: vt apud Græcos ἰού: ſed nihil vetat nos ſimul dicere eſſe ἐφεκτικήν, ſeu ἐφεκτικὸν ἐπίρρημα (loquendo more Græcorum) in iſto loco: qui enim dicit Tace, is certè τὴν φωνὴν ἐπίσχει, ſeu τὸν λόγον. Et de iſto quidem vſu aduerbii ἆ ἆ (aduerbiorum etiam dici poſſet, ea ſequendo quæ ex Suida paulo antè attuli) hæc diſſeruiſſe ſit ſatis.

Ἇ Ἇ, VEL Ἁ Ἁ apud Euripidem quoque alios etiam vſus habere videtur quàm eum quem ex eius Oreſte attuli, conuenientem cum eo quem ex Ariſto-

phane protuleram. Legimus enim in eadem tragœdia hæc Electræ verba, — ἆ ἆ, σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι. Legimus ibidem, nõ multis pòſt verſibus, ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν &c. Vbi eum accentum his voculis tribuo quem apud ſcholiaſtem habent: quum vtrobique nõ ἆ ἆ ſed ἃ ἃ in textu legatur. Sed quid ſi in priore quidem horum locorum eundem habere vſum dicamus quem in illo qui primus ex hoc poeta allatus fuit? Certè ἐριστικὸν quodãmodo videri ibi poſſit: vt dicamus, Electrã, quòd hæc verba ἰδοὺ πείθομαι, altiore quàm vellet voce prolata fuiſſent, oſtendere hac interiectione illum elatiorẽ ſonum ſibi diſplicere, eúmque ἐπέχειν. At verò in poſteriore loco, ἆ ἆ, ſiue ἃ ἃ, nõ aliud eſſe puto quàm Ah ah. cuius vſus multa paſſim exempla extant, vt proximè ſequente huius ſermonis tmematio docebo.

Ἆ ἆ, vel ἃ ἃ, ſæpe eſt dolẽtis atq; adeo ingemiſcentis, aut indignantis, ſeu quiritantis, (eodẽ modo quo αἲ αἲ) σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, inquit Heſych. & tunc illi cõuenit ea cuius modò mentionẽ feci interpretatio, videlicet Ah ah: niſi malis Heu heu. Hæc enim particula frequentius geminata inuenitur quàm illa. quæ tamẽ & ipſa apud Plautum geminata reperitur à ſuſpirante in Milite glorioſo: PY. — habe bonum animũ. PA. ah, ah, Quum venit in mentem, mores vt mihi mutandi ſient. Sed quoniam particula iſta Ah multos alios inſuper habet vſus, alteram illam interpretationẽ adhibere ſatius eſſe duco. Hanc porro ſignificationem habens ἆ ἆ ſiue ἃ ἃ, apud tragicos præſertim frequẽs eſt. Eurip. in Rheſo, ἆ ἆ, ὀδύνη με τείρει. Cui loco addi poteſt alter eorum quos ſuprà ex eius Oreſte attuli: nimirum poſterior, ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν. Apud Æſchylum quoque extat, cum alibi, tum in Prometheo, duob⁹ in locis, (fortaſſis & in pluribus) & quidem præfixum alii aduerbio eundem vſum habenti: pag. 11, meæ editionis, ἆ ἆ, ἔα, ἔα, Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; Sic pag. 37, initio. Sed hìc ἃ ἃ ſcriptum eſt, illic autem ἆ ἆ. quæ ſcripturæ diuerſitas ex veteri exemplari profecta eſt: quo minus mirari eam apud cæteros debemus.

Ἃ ἃ, inquit Heſychius, ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. Quibus addit, συναφθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vbi quid ſignificare voluerit illis verbis, ἐπὶ τοῦ μεγάλου, non ſatis liquet. Sed nihil ſimilius vero mihi in mentem venit, quàm vt his verbis declaretur ἃ ἃ dici cum exclamatione de re quapiam magna: quæ videlicet (nam & hoc ſubaudiendum fuerit) repentè contigerit, aut certè oculis noſtris repentè ſe obtulerit. Hoc autem modo vocabulum ἐπιφώνημα, quod ſequitur, huc quoque pertinere cenſebitur. perinde acſi dixiſſet, ἐπιφώνημα ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Fateor interim multa fuiſſe alia verba quibus Heſychius aptius & apertius exprimere hæc potuiſſet. quod facit vt hoc meum cõmentum parum mihimetipſi placeat, vixque illa verba non ſuſpecta mihi eſſe poſſint. Quod ſubiungit, eſſe etiam σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ex multis quos attuli locis, ſatis manifeſtum eſt. At verò quod tertio loco de his voculis annotatur, refellitur, quod ad ſcripturam attinet, tum Heſychii tum Latinorum comicorum teſtimonio, vt in proximè ſequente tmematio manifeſtum faciam.

Ἃ ἃ autem longè alium vel potius contrarium vſum habet. eſt enim ridentis aduerbium. (niſi quis aduerbia vocare malit, vt non coniunctam vim duæ iſtæ voculæ habere cenſeantur, ſed vnaquæq; ſeorſum ſuã. Eodem certè modo ἃ ἃ, vel ἆ ἆ, ſequendo alterã ſcripturam, pro duobus aduerbiis à nonnullis haberi, dictum antea fuit) Teſtatur autem Euſtathius, & quidem ex aliorum obſeruatione, ἃ ἃ eſſe ridentis: teſtantur idem & Latini comici, Plautus atque Terentius: apud quos frequenter voculis iſtis Ha ha he, riſum indicari videmus. Vnum ex illo, alterum ex hoc exemplum proferre ſatis habebo. Apud Plautum igitur in Pſeudolo legimus, Vt ego te hodie accipiam lepidè, vbi effeceris hoc opus. S. Ha ha he. P. Lepido victu, vnguentis, vino. In Terentii autem loco quem afferam, hoc ipſum dicitur, videlicet voculas iſtas eſſe ridentis. Is eſt in Eunucho, actus 3, ſcena 1, Quid tibi ego multa dicam? domini ſimilis es. G. Ha ha he. T. Quid rides? G. Iſtuc quod dixti modò. Faciunt igitur apertè tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Euſtathio, aduerſus ea quæ leguntur apud Heſychium, videlicet ἃ ἃ cum ſpiritu tenui, riſum declarare. Sed omnino mihi perſuadeo non penes eum ſed penes librarium reſidere culpam. ab illo enim ſcriptum fuiſſe διασπασθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ: non, συναφθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc modo, συναφθὲν δὲ καὶ διασπασθὲν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo potius quàm hoc modo emendandum eſſe cenſuerim, omiſſo videlicet participio συναφθὲν: quoniam ne apud Latinos quidem comicos coniunctæ hæ particulæ leguntur. Ac profectò ſiquis vocem vel potius ſonum ridentis obſeruet, id eſt ſonum quem aliquis ridendo edit, diſiungendas potius quàm coniungendas eſſe has voculas cognoſcet. Quinetiam aſpiratè potius quàm tenuiter efferri animaduertet: quod & ipſum illam meam emendationem confirmat. Neque enim hoc intelligi volo de iis dictum qui aſpiratione præ cæteris gaudent: (vt certè in quadam noſtræ etiam Galliæ parte ſunt qui Catullianum illum Arrium imitentur, qui Chõmoda nõ Cõmoda, Hinſidias non Inſidias, Hionios fluctus non Ionios, dicebat) ſed de iis potius qui ab aſpiratione non abhorrẽt. Verùm his opponet fortaſſe quiſpiã, alio tum modo quàm nunc ridere ſolitũ fuiſſe: quod ego prorſus ignotũ mihi eſſe fateor, nec vnde probari poſſit video. Riſum quidẽ certè multo minus quàm ploratum fuiſſe tum temporis, vel ex eo colligerem quòd plurima plorantium, aut certè gementium, ſeu quiritantium, pauciſſima ridentium aut alioqui exultantium aduerbia reperiantur: niſi magis varias hodiéque eſſe gemebundas voces quàm exultabundas perpenderem: ſiue ex eo quòd maius doloris quàm gaudii ſit ingenium, (vt Naſo cecinit, Grande doloris ingenium eſt) ſiue aliunde id contingat. Sed hæc ἐπὶ τοῦ γέλωτος ſicut [illegible] videbuntur, nunquam γελαστικῶς dicta accipiat.

Ἃ ἃ vel ridentis, vel ſaltem exultantis aduerbium (ſiue interiectionem, ſi loquar more Latino) efficere manifeſtum eſt apud Euripidem in Cyclope. vbi Silenus poſt præſtantiſſimi vini potum, ſibi ab Vlyſſe donati, erumpit in hæc verba, Βαβαί, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. ἃ, ἃ, ἃ. Ibi tamen legi ἆ, ἆ, ἆ, fateor: verùm quum nemo negare poſſit eum eſſe harum particularum quem dixi vſum, itidem retinendam & hic eſſe ſcripturam illam quam ſuprà tum aliunde, tum ex Euſtathio confirmaui, nemini, meo quidem iudicio, negandum fuerit.

Κάζω,

ἌΑΖΩ, Fut. ἀάσω. Præt. ἄακα, Exhalo, propriè, Calidum halitum efflo. Ariſtoteles in Probl. ſect. 34 φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Idem ibidē, ὁ δὲ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος. Paulò poſt, ὁ δ' ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Crediderim autem deductum eſſe verbum à ſono quem inter exhalandum edimus: quo magis mirum videri poſſit tenui ſpiritu illud notari.

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio. ἔστι δ' ἀασμὸς, ἀθρόου ἐκπνεύσις. Differt autē à φυσῆσμὸς ſiue φυσιασμὸς, ſicut ἀάζω à φυσῶ, in loco proximè præcedēte. Bud.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, à genitiuo Græco ſuum nominatiuum formantibus.

Ἄβαξ, Abacus, Perſio, id eſt Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quaſuis figuras ſeu diagrāmata ducūt. Pythagorica mēſa, veteribus dicta, ſecūdū quoſdam, qui tamen ex particulari appellatione generalem facere videntur, ſed Martiani autoritate nitūtur. παρὰ τοῖς φιλοσόφοις χρήσιμος εἰς διαγράμματα, inquit Euſtathius. | Ἄβαξ generalius etiam pro quauis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον.

Ἄβαξ, Abacus, Macrobio id eſt Tabula aleatoria, ſiue Alueus aleatorius. παρὰ τῇ κυβευτικῇ, inquit Euſtath. quod idē valet ac κυβευτικῇ. Nam & Pollux inter κυβευτοῦ σκεύη recenſet, ἄβακα, ἀβάκιον, κόσκινον, &c. Ath. lib. 10, κυβεύοντος δέ ποτε αὐτοῦ, καί τινος ἀγγείλαντος ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαταραχθεὶς ὤσεν ἐπὶ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα.

Ἄβαξ, Tabula ſiue menſa cui vaſa quælibet ad vſum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce vtens Ammonius dicat, Ἄβαξ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα τίθενται. Quum tamen in abaco apud Ciceronem, Liuium, & alios, vaſa potius ad ornatum quæſita exponantur.

Ἄβαξ, Caniſtrum, vt colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232, vbi in mentione καλάθων, item κανισκίων & κανίσκων, ex Cratino affert etiam, βαδίζων ἄβακα. Idem verò p. 388, eadem verba citans, ἄβακα coquinariis vaſis ſiue inſtrumentis annumerat.

Abacus præterea ſignificat Vitruuio tabulam quadram quæ ſupponitur epiſtyliis ſiue capitulis columnarum. Idem Abacum in podiis vocat planitiē quæ ſedilis vicem præbet, inquit Bud. | Cælius Rhod. Solis corpus orbémque inuenio diſcum quandoque dici. Paulo poſt, Obſeruaui & illud, ſolis latitudinē ſcienter abacum dici, eadem qua diſcus notione.

Ἄβαξ pro ἄλαλος, vide in Βάζω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutiui forma, pro Ἄβαξ: id eſt Tabula calculatoria, ſiue Tabula in qua ſupputationes fiunt. ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, Euſtathius, & Ammonius. Polyb. quinto οὗτοι γάρ εἰσιν ὄντως παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Lyſias apud Pollucem, μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπέζης πωλῶν ταυτήν. Alexis apud Athenæum, ἀβάκιον ψῆφον λέγε. fortaſſe pro ἀβακίου. Hinc Plinio Abaculi ſunt calculi ſupputatorii, Hermolao teſte. Hinc etiam ortum vt peritiam ſupputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacū vulgaris conſuetudo vocauerit.

Ἀβάκιον, ſicut Ἄβαξ, Abacus, id eſt Tabula in qua mathem. &c. vt ſupra in Ἄβαξ. Plut. in Catone, καταγράφων ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν διαγραμμάτων.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obſonia commodum. ἐπὶ ὀψοφόρου σκεύους, Pollux.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, Teſſella pauimenti, Budæus Moſchion apud Ath. 5, ἅπαντα δὲ ταῦτα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων. Vbi Euſtathius, Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκος ὃ δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ὁ μονογραμμάτων ξυλίνοις ἄβαξιν.

ἉΒΡΟΣ, ά, ὸν, Mollis, Delicatus, Effœminatus. Vel Luxui deditus, τρυφερός. vt ἁβρότερος γυναικῶν, Mollior mulieribus, Mollitie vincens mulieres, Luciano p. 33. Sic quidam apud Suidam, ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος καταγείς. Ἁβρὰ παθεῖν, Deliciis frui, apud Theogn.

Ἁβρὸς, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ ſtudioſus. Philoſtr. epiſt. 40, de Ionia loquens, καὶ ἡ τῆς γῆς ἐκείνης ἁβρότερον; Herodot. Melpomene, Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Id eſt, ἁβρότατοι ἐσταλμένοι,

A vt loquitur quidam apud Suidam. Eodem modo & Lucianus p. 53, hæc coniungit καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν. (Poteſt tamen & priorem illam ſignificationem in duobus hiſce locis habere pro τρυφερὸς, vel ἁβροδίαιτος.) | Dicitur & de re. vt ἁβραὶ κλῖναι, Æliano apud Suidam. Idē verò Suidas ἁβρὸς λειμὼν exponit χλοηρὸς καὶ εὐθαλής, quoniam prata quo floridiora & viridiora, eo ſunt pulchriora. ἁβρὸν autem ſignificare καλὸν apud Herodotum (id eſt pulchrum,) idem teſtatur. Ἁβρὰ τράπεζα, Lauta mēſa, vel ſumptuoſa. na exponitur πολυτελής. B.

B Ἁβρὸς, Feſtiuus, Lepidus. Luc. καὶ μάλιστα ὁ πάππος αὐτῷ καὶ ἁβρὸς τῇ Ἑλληνικῇ, ὃν οὐ ἀπηλαύσαμεν, φασί. Idem in Iudicio dearum, τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν.

Ἁβρὸς, Magnificus, Grauitatem præ ſe ferens, Elatus. Vnde ἁβρὰ βαίνων exponit Budæus Magnificè ſeſe inferens, in hoc loco quem Suidas affert, Ἐκεῖνος οὕτως ἁβρὰ βαίνων ἔδοξεν, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηφανίας ἄνω. Sic apud Eurip. in Medea, — ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί, Δώροις ὑπερχαίρουσα, &c. Ipſe quoque Suidas poſtquam dixit ἁβρὸν ſignificare καλὸν apud Herodotum, addit αὐθάδες, σεμνόν.

C ad quam ſignificationem reſpexiſſe videtur Budæus, vt ſit ἁβρὰ βαίνειν quod Gallicè dicitur *Marcher en grauité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61, ὑπερόπτικῶς μεγάλα βαίνειν dicit. Poteſt tamen ἁβρὰ βαίνειν alicubi ad inceſſum etiam referri quem Quintilianus fractum vocat, qualis eſſe ſolet hominum mollium & effœminatorū. vt Propertius de puella dixit, — vt ſoleant molliter ire pedes. Heſychius quoque ἁβρὰ βαίνων exponit τρυφερῶς, id eſt molliter viuens. tanquam videlicet molli inceſſu mollitiem in toto vitæ genere arguente:

D vnde Æſchylus Perſas ἁβροβάτας appellat. Suidas autem non tantùm exponit θρυψίβιος, ſed addit etiam κολακινόφρος, id eſt, Qui aſſentatoribus aures patefacit, & ſe adulari ſinit, vt loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur quòd qui ab aſſentatoribus inflati fuerint, cū in cæteris rebus magnificè ſe efferre, tum ipſo inceſſu elationē animi oſtendere ſoleant. Animaduertēdum eſt item ἁβρὰ & ἁβρὸν in hoc loquendi genere (quod velut prouerbiale eſt) aduerbialiter poni pro ἁβρῶς.

E Ἁβρὸς alii ab ἅπλω deducunt, vt ſit propriè ὁ λαφυγής: alii à βάρος, præfixo α priuatiuo, vt ſit quaſi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. Vtranque deriuationem habet etymologici autor: poſteriorem Euſtathius, qui etiam admonet Atticè aſpirari contra hanc deriuationem. Quare quin aſpirari debeat dubitandum non eſt: quum item paſſim in libris etiam ſcriptis hunc ſpiritum habeat: at de illis etymologiis dubito; & ſtultè curioſas potius quàm veras aut veriſimiles puto: ſicut & alias multas, quas ideo prætermittere in hoc opere ſtatui.

Cōp. Ἁβροσαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffluens, ex ἁβρὸν & σάζω. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, καὶ ἁβροσαγὴς ἔχων

F ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους. In vulg. lex. exponitur ἁβροσαγὴς, crapula diffluens. Ἁβρόβιος, Ἁβροδίαιτος, Ἁβρομίτρης, Ἁβροχαίτης, &c. vide in ſubſtantiuis.

Ἁβρῶς, Molliter, Delicatè. Retinet & cæteras nominis ἁβρὸς ſignificationes, pro Feſtiuè, & pro Magnificè, &c. Eurip. Medea, Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος. Heſychius ἁβρῶς exponit αὐστηρῶς.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, Mollicies, Deliciæ, Luxus. Xenoph. Pæd. lib. 8, τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι. Ibidem ἁβρότητα, θρύψιν, τρυφὴν, μαλακίαν pro eodem vſurpat. Dion hiſt.

G pag. 67, τρυφὴν & ἁβρότητα coniungit. Significat & Magnificentiam ſiue Splendorem.

Ἁβροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁβρότης, ſed magis poeticum eſt hoc quàm illud. Eurip. in Oreſte, de Menelao, — πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ Δῆλος ἐστὶν ὢν τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν. Vbi pro magnificentia & ſplendore poni videtur. Ab Heſychio & Suida φαιδρότης etiam exponitur.

¶ Ἁβρύνω, Fut. υνῶ (vt καλλύνω à καλὸς) Orno, Splendidum reddo. Æſch. Agam. p. 104, Καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις

H ἐμὲ ἅβρυνε. Vbi ſchol. exponit καλλώπιζε.

Ἁβρύνομαι, Ornor, Niteſco, Cultum mihi comparo. Gall. *Ie me brague de quelque choſe*, vel *Ie me fay braguard*, κοσμοῦμαι, καλλωπίζομαι, Heſych. Cum datiuo rei, Ath. lib. 12, οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. Itē Glorior, Inſoleſco, Mihi placeo, Magnificè me & lautè infero,

σεμνύνομαι, Heſ. Plat. Apol. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην A
τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν εἰ ἠπιστάμην ταῦτα. Id eſt, Bud. interpre
te, Ego quoque, ſi hæc ſcirem, nitidè elegantérque me
haberem, & gloriarer, mihique ipſi placerem.

C. Ἐναβρύνω, idem quod Ἁβρύνω: & Ἐναβρύνομαι idem
quod Ἁβρύνομαι. Dion hiſt. p. 154, τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνοτέρᾳ
ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο. Pro quo paulo antè κοσμεῖσθαι dixit.

Ἀβελίζομαι, Idem quod ἁβρύνομαι, Heſ.

ἌΓΑΝ, Nimis, Immodicè, Supramodum. vt ἄγαν λυ
πεῖσθαι apud Plat. quod Cicero vertit, Nimis
mœrere. Vide Cic. Lex. p. 7. interpretationum. ‖ Poni- B
tur & pro Valde, Vehementer. Xenoph. Pæd. 1, περὶ ἀ-
φροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. Iungitur
& ſuperlatiuo in hoc Chryſoſtomi περὶ τῆς ἱερωσύνης lo-
co, πρὸς τοὺς ἄγαν πολεμιωτάτους. Vtranque porro ſignifica
tionem habere videtur ἄγαν in hoc verſu, Τὸ μηδὲν γὰρ
ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

Ἄγαν in vtraque ſignificatione eleganter præfixum
articulum habet, & tum nominis adiectiui formam
induit pro Nimius ſiue Immodicus, & pro Vehemens.
Frequẽtius tamen pro Nimius ſiue Immodicus. Plut. C
περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Τὸν φόβον οὐκ ἀφεῖλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον.
Plat. Pol. 8, ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄ-
γαν δουλείαν μεταβάλλειν. Sic ἡ ἄγαν πλησμονή, Nimia exple
tio. Apud eundem αἱ ἄγαν σπουδαὶ, & αἱ ἄγαν φιλονεικίαι,
Vehementes contentiones, Bud.

Ἄγαν in compoſitione aliquando ν amittit, aliquan-
do in aliam literã mutat, vt ἀγακλεής, ἀγάῤῥοος, &c. quæ
omnia ſimul in Indice, ſingula autem ſuis locis in hoc
opere habes.

ἈΓΑΝΑΚΤΕ΄Ω, τῶ. F. τήσω. P. τηκα, Doleo, id D
eſt Doloris ſenſu afficior. B.
Dioſcor. lib. 5. cap. 76, ἀγανακτοῦν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει.
Sic & ἀγανάκτησις verbale à Platone vſurpatur, de den
tibus itidem loquente, vt videbis paulo poſt.

Ἀγανακτῶ, Indignor, Stomachor, Ægrè fero. Item
Conqueror. Æſch. in Cteſiphon. ἀλλ᾽ εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφά
νῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖ, Itidem cum his particulis εἰ
μὴ, vſus eſt Iſocr. De pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἑ-
κάστοις τιμὴν ἕξομεν. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί
τινι, vt ab eodem in Buſ. encomio, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπὶ γε τοῖς ὑπὸ E
σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειεν. Idem in Paneg. ἀγανακτῆ-
σαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Iungitur & datiuo ſine præpoſitione,
vt apud Plat. Phædo. p. 73, οἴεσθαι ἂν οὐκ ἀγανακτοῦντι τῷ θα-
νάτῳ. Dicitur & ἀγανακτεῖν ὑπέρ τινος, & περί τινος, cum ge-
nitiuo rem itidem ſignificante. Idem Iſocr. ὑπὲρ τῆς ἐ-
κείνων ἀρετῆς ἀγανακτοῦμεν. Plat. Epiſt. 7, πολλὰ περὶ τῶν τότε
πραγμάτων ἠγανάκτει. Idem præpoſitioni διὰ cum accu-
ſat. iunxit in eodem Phæd. loco, ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως
ἀγανακτῶ. Inuenitur & ἀγανακτῶ πρός τινα, & κατά τινος
ſicut & ἀγανακτῶ τινι. Plutarchus in Camillo, ἠγανά- F
κτουν πρὸς αὐτούς, Cum ipſis expoſtulabãt. Lucian. in Ti-
mone, τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ᾽ αὐτῶν; ‖ Rarior autem præ-
cedentibus conſtructio eſt in eadem Phædonis Plat. p.
93, vbi accuſatiuo rei iungitur, ὅταν τις δὲ ἐν αὐτῷ, ἀγανα-
κτεῖ ὃ πάλαι πεπίστευκεν τι καὶ ἐπιτήδειον. Vbi Bud. ex-
ponit AEgrè ferre vel Queri.

Ἀγανακτῶ, Gemo, στένω, apud Platonem, inquit Heſ.

Ἀγανακτήσασθαι etiam dicitur voce media pro ἀγανα-
κτῆσαι, vnde participium ἀγανακτησάμενος, Luc. in So-
mnio.

Compoſita, Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. Ὑπεραγανα- G
κτῶ, Supramodũ indignor, Vehemẽti' ſtomachor, vel
cõqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, Dolor, Doloris ſenſus. Plato in Phæ-
dro, καὶ οἷον τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνε-
ται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα.

Ἀγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. Thucydides,
καὶ μέχρι οὗ τε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ᾽ οἵου
κακοπαθεῖ.

Compoſ. Συναγανάκτησις, Condoleſcentia, Budæus apud
Ariſtot. H

Ἀγανακτητὸς, Adiect. Vnde ἀγανακτητὸν, Indignè ferẽdum,
Querendum. Plato, νικᾶν καὶ τὸν ἀγανακτητόν. Bud.

Ἀγανακτικὸς, οῦ, ὁ, Querulus, Qui facilè conqueritur & æ-
grè fert caſus incommodos, ὀργίλος. Plat. Pol. 10, γίνεται

A πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει τὸ ἀγανακτητικόν· τὸ δὲ φρόνιμον
καὶ ἡσύχιον, παραπλήσιον ἀεὶ αὐτὸ αὐτῷ. Bud.

ἈΓΑΠΆΩ, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Amo, Diligo. Quidam
ſcripſerũt ἀγαπῶ, minus eſſe quàm φι-
λῶ, vt Diligo minus quàm Amo: ſed vt hæc apud La-
tinos, ita illa apud Græcos differentia confunditur. Et
fuerunt qui contrà putauerint ἀγαπῶ plus eſſe quàm
φιλῶ. Iſocr. in Hel. encomio, ἣν ἐπιδείξομεν τοὺς ἀγαπήσαν-
τας καὶ θαυμάσαντας ἐκείνην. Xen. Pæd. 7, ὥστε μόνον οὐκ ἐν ταῖς
ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Idem Ἀπομν. 1, de ho-
B neſto & de inhoneſto amore vſurpauit ſimul, ſcribens,
τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Hinc etiã ὁ ἀγαπώ-
μενος & ἡ ἀγαπωμένη prò ὁ ἐρώμενος & ἡ ἐρωμένη, vt dicetur
infrà. Vſurpatur etiam de amore rerum inanimata-
rum, vt Iſocr. ἀγαπᾶν τὸν πλοῦτον, amare diuitias, dixit. Pla
to Pol. 1, ἀγαπᾶν τὰ χρήματα & ἀσπάζεσθαι pro eodem po
nit: vt Latinè dixeris, Amare pecunias, vel Amplecti pe
cunias, pro Pecuniarum ſtudio vel amore teneri. Di-
citur autem aliquando ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ
τοῦτο πρὸ ἐκείνου, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi,
C ad verbum, Amo hoc pro illo, vel loco illius: &, Amo
hoc præ illo. Demoſthen. Pro corona, ἀγαπᾶν τὰ δῶρα
ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων. Plut. in Camillo,
ἀγαπήσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸ τῆς ἐλευθερίας. Iũgitur & cum μᾶλλον.
vt, ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam
quàm pecunias, pro, Præfero gloriam pecuniis. Item
cum infinitiuo, vt Amo apud Latinos. Ariſt. Œcon. 1,
τοὺς Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τὰ χρώματα φέρειν. ‖ Significat e-
tiam, Amicè & hilariter accipio, Odyſſ. ψ, Οὕνεκά σ᾽ οὐ
τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὧδ᾽ ἀγάπησα. Vbi Euſt. ſignificare dicit
D ἐφιλοφρονησάμην, & ita ſumi vt ἀμφαγαπάζειν. Videtur au
tem hic vno verbo complecti voluiſſe Penelope illa
beneuolentiæ & amoris ſigna quæ Vlyſſi exhibuerat,
manus collo iniiciens, & caput deoſculans. Vnde au-
tor breuium ſcholiorum ἀγάπησα exponit hic περιεπτύ-
ξάμην, amplexata ſum expanſis vlnis. ‖ Ἀγαπῶ, i-
tem, pro Oſculor vt ait Euſtathius: qui exponens hæc
verba ex fine Od. χ, Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι, ſcribit hinc
videri ſumpſiſſe Homeri poſteros vſum verbi ἀγαπᾶν
pro φιλεῖν, & ἀγάπην pro φίλημα.

E Ἀγαπᾶν, Contentum eſſe, Cicerone interprete. quod
enim Plato dicit, ἀλλ᾽ ἐὰν ἄρα μηδὲν ἧττον παρεχώμεθα
εἰκότας, ἀγαπᾶν χρή, interpretatur, Contentique eſſe debe-
tis ſi probabilia dicentur. Vide Cic. interpr. pag. 14 in
meo Lex. Ciceroniano. Sic Iſocr. in Panegyrico dixit,
ὥστε καὶ τοὺς ἀφεστῶτας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν. id eſt,
Non iam libertate contenti eſſent, Non ſat haberent
eſſe liberi, Non boni cõſulerent libertatem. (Nam ma-
lè exponitur in vulg. Lexicis, Vt non iam amplius li-
bertatem affectarent) Sic in ἀφεστῶτ. Libanius, ἀγαπᾶν
F τοῖς ἀρχαίοις ὅροις, Contenti eſſe antiquis finibus. Thuc.
lib. 6, οὐκ ἀγαπήσοντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Demoſth.
Philipp. 1, οὐς δεῖ μὴ πλεονεξίας τὰ παρόντα ἀγαπήσειν εἰπεῖν,
Contentos fore præſenti rerum ſtatu. Pro eodem ſæpe
etiam datiuo iungitur, vt ſignificationem ita & con-
ſtructionem habẽs verborũ ἀρκοῦμαι & στέργω. Sic apud
Lyſiã, ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγα-
θοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι, &c. Non rarò &
cum particula εἰ vel ἐὰν ſiue ἂν iungitur. Iſocr. οὐδ᾽ ἂν τοῖς
πάνυ τοῖς καλοῖς ἀγαπῶσιν εἰ τοῖς οἰκείοις τοῖς ἑαυτῶν διασῶσαι δυνη-
θεῖεν. Dion. Hal. ἀρχ. 11, οἱ τ᾽ ἀγαπῶντες καὶ τοῖς θεοῖς πολλὴν χά-
G ριν εἰδότες εἴ τις αὐτοῖς εἴα τὴν ἑαυτῶν ἔχειν ἀσφαλῶς. id eſt, Et
qui boni cõſulebant. vel, Et qui præclarè ſecum agi pu
tabant, ac magnam diis gratiam habebant ſi, &c. Xen.
Pæd. 8, καὶ ἀγαπᾶν ἂν εἰ οὕτως ἑκαστοι αὐτὸν πρῶτον ἐργάσον-
ται λαμβάνειν. Nonnunquam etiam cum infinitiuo. He-
rodianus, ἀγαπήσειν αὐτοὺς μάχης καὶ κινδύνων ἀπαλλαγέντας. Sæ
pe cum participio. Luc. in Timone, ἀγαπῶ ἀποφέρων τέτ-
ταρας ὀβολούς. Idem alibi, ἀγαπῶ σωθεὶς μόνον. Cum parti-
cula ὅτι apud Homerum, Odyſſ. φ, Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος
ὑπερφιάλοισι μεθ᾽ ἡμῖν δαίνυσαι; quod imitatus Lucianus di-
H xit, τοὺς ἐν τύχῃ ἀγαπητῶς ἀπαλλάξαντας, ἀγα-
πᾶν ἀξιοῦντος ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψας. Vbi malè pu-
tatur (qui error eſt & in Lexic. vulgar.) ἀγαπᾶν abſolutè
poſitum hic eſſe pro ἱκανὸν εἶναι, ſatis eſſe: perinde ac ſi di
xiſſet ἀγαπητὸν εἶναι. quum Græcè dici non poſſit τὸ ἀγα-

τα pro τῶν ἀγαθῶν ἐστι. non igitur ita verti debet vt illic vertitur, Satis eſſe rati ſi ſolùm aſpexerint. nam ἀσπάζεσθαι refertur ad eos qui reſalutant, ſed ad obuios qui ſalutantur. Et intelligendum eſt, ἀξιοῦντας τοῖς ἐντυγχάνουσι ἀγαπᾶν: hoc ſenſu, AEquum eſſe iudicantes vt obuii contenti ſint ſe fuiſſe ab ipſis aſpectos tantummodo. Ad verbũ, Cõtẽti ſint quòd ſolùm eos reſpexerint.

Ἀγαπᾶν, Acquieſcere: ſed non accipiendo verbum iſtud pro Cõtentum eſſe (vt quum hæc Iſocr. verba, μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν, Budæus interpretatur, Non iam acquieſcerent in libertate) ſed pro Gratum acceptumque habere, & approbare. Interdum cum datiuo, vt ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, Acquieſco iis quæ ſtatuta ſunt ab arbitris, Grata acceptaque habeo quæ, &c. vel Approbo quæ, &c. In qua ſignificatione idem valet ἀγαπῶ quod ἀρέσκομαι, id eſt Acquieſco, & Mihi ſatisfit, & Placet conditio: vt Budæus interpretatur, citans hunc Luciani locum ex Menippo, vbi hæc duo verba copulauit, δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, ... ἀφορμὴν οἷον δή. Cum accuſatiuo autem videtur idem ſignificare in hoc Plutarchi loco, ἠγάπησε τὸ παραχθὲν ὑπὸ τῆς γυναικός. perinde ac ſi dixiſſet ἀπεδέξατο. nam pro ἀποδέχεσθαι ſumi author eſt Suidas, ponens etiam optatiuum ἀγαπώῃ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, Paſſiuum, Amor, Diligor. Ariſtoteles Rhetor. 1, τὸ δὲ φιλεῖσθαι, ἀγαπᾶσθαί ἐστιν αὐτὸν δι' αὐτόν. ‖ Nonnunquam & de amore venereo: vnde participia Ἀγαπώμενος & Ἀγαπωμένη, quæ tanquam nomina vſurpantur pro ἐρώμενος & ἐρωμένη. id eſt amaſius & amaſia, ſeu amica. Luc. in Nigr. ἀγαπῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων ... τῶν ἀγαπωμένων. Idem, χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην.

Ἀγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. ‖ Item, Res ſeu perſona quæ diligitur. Crates in quodam epigrammate, Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα. id eſt, Virorum bonorum amor. vt Virgil. Nymphæ, noſter amor, Libethrides. τὸ ἱμερτὸν ἀγάπημα. Sic Cicero dicit Antonium amores deliciáſque ſuas, Phil. 6.

Ἀγάπησις, Dilectio, pro ἀγάπη, Atticorum eſt: vt πρέσβευσις pro πρεσβεία, vt inquit Corinthus De Attica dialecto. Plut. in Pericle, ἀγάπησιν ἐρωτικὴν vocat dilectionem amatoriam. id eſt, ex ſagittis cupidineis prouenientem.

Ἀγαπησμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, ſiue ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπησμὸν ſeu ἀγάπησιν dici etiam τὴν φιλοφροσύνην. Apud Heſychium per ... ſcribitur ἀγαπισμός.

Ἀγαπητός, Dilect⁹, Charus, vel Amabilis. Ariſtot. Ethic. li. 9. cap. 12, ἆρ' οὖν ὥσπερ τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι, id eſt gratiſſimum. ‖ Hieronymus annotat ἀγαπητὸν magis ſonare diligibile, dignum qui diligatur: quàm dilectũ, id eſt ἠγαπημένον. Sed in mentem veniſſe debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστὸν pro ἐγνωσμένον, & κτιστὸν pro κτισμένον, item χριστὸν φάρμακον pro χρισμένον capitur, ita ἀγαπητὸν pro ἠγαπημένον vel ἀγαπώμενον ſumi. Suidas quoque ἀγαπητὸν exponit ἠγαπημένον. Idem ἀγαπητὰ exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά, id eſt, pulchra ſiue honeſta, & bona. ideo (opinor) quòd conſequens ſit vt quæ talia ſunt, ſint amabilia. ‖ Idem addit, ἀγαπητόν, τὸ ἠγαπημένον, ἢ τὸ μονογενές. Plut. περὶ τῆς ἐκλελ. coniungit μονογενῆ & ἀγαπητόν, ſic, Αὐτὴ δὲ φησι δοκεῖν ἵνα ... μονογενῆ τοῦ θεοῦ καὶ ἀγαπητόν. at Heſychius ἀγαπητὸν exponit μονογενῆ, κεχαρισμένον. id eſt, vnigenitum, gratum. quòd videlicet filius qui vnicus eſt, magis diligatur. Plutarch. item περὶ πολυφ. dicit ab Homero vocari ἀγαπητὸν υἱόν, μοῦνον, τηλύγετον, natum parentibus alium nec habentibus, nec habituris. Locus Homeri eſt hic, ... ἰσθλὸς ἵησι πολλῶν ἐπὶ γαῖαν Μοῦνος ἐών, ἀγαπητός: vnde apparet diſtinguendum eſſe apud Plutarchum poſt μοῦνον, nec coniungẽdum cum τηλύγετον. Sic apud Xenophontem in Pædia, παῖς ἀγαπητός, & παρθένος ἀγαπητή. Ariſt. quoque Rhet. 1. elegater vnicum oculum appellat ἀγαπητόν.

Ἀγαπητόν ἐστι, cum infinitiuo, Satis eſſe putãdum eſt, Non reſpuendum eſt, Boni conſulendum eſt. Xenoph. Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ... ἐστι. Ariſt. Ethic. 1, ἀγαπητὸν γὰρ ... ἀποφαίνεσθαι. id eſt, Satis igitur fuerit oſtẽdere. Quod Eraſmus malè interpretatus eſt, Gratũ igitur fuerit, in prouerbio, Tenuiter dixiſſe. Idem Ariſt. lib. 9, ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, id eſt, Bene nobiſcum agi putandũ eſt ſi vel paucos amicos inuenire poſſimus. Vel, Boni conſulendũ eſt quòd, &c.

Ἀγαπητῶς, Aduerb. Gratè, Amabiliter. Plat. De fort. R. οὐ πάντως ἀγαπητῶς οὐδ' ἀλύπως διεζῶσαν, id eſt, (Bud. interpr.) Haud omnib⁹ vſquequaq; voto cõpetẽtibus. Interdũ, Cupidè & libẽter. Demoſth. τὴν εἰρήνην ἐποιήσατε ἀγαπητῶς. ‖ Idẽ, τὰ πλεῦσαι δὲ ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῆς τετραγωνίου ἀγαπητῶς περιφερόμενον. id eſt, Ita vt præclarè tecũ agi putares quòd, &c. Herodianus, δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, Oportet vnumquenque ſuis finibus contentum eſſe. pro ἀγαπᾶν ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ.

Ἀγαπητικός, οῦ, ὁ, Vim diligendi habens. Habes apud Heſychium in ἀγαπήνωρ, vbi tamen videtur eſſe mendum.

Ἀγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Charitas. φιλίας ποιησάμενον ἀρχὴν καὶ ἀγάπης, Plut. Sympoſ. 7.

Ἀγάπαι, Comunia Chriſtianorum cõuiuia, ſic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis & coniunctionis cauſa eſſent inſtituta. Iudas apoſt. οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες. In his autem cõuiuiis ſacra etiam Domini cœna ſolebat vſurpari. Tertull. in libro aduerſus Gẽtes, cœna noſtra de nomine rationẽ ſuam oſtendit. vocatur ἀγάπη, id quod dilectio penes Græcos eſt. Plura de his apud eundem. ‖ In vulg. lex. citatur ex lib. Cõcil. ſacr. ἀγάπας ποιεῖσθαι pro Cõuiuia pauperibus dare.

Ἀγαπήνωρ, vide in ἠνορέη.

C. Ἀμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Chariſſimum habeo, τελείως ἀγαπῶ, præpoſitione ἀμφὶ augente ſignificationem. Poeticũ eſt. Heſ. in Op. – ἐὰν κακοὶ ἀμφαγαπῶντες. Heſychius tamẽ ἀμφαγαπῶντες exponit ſimpliciter ἀσπαζόμενοι, id eſt amplectentes. Vide Ἀμφαγαπαζόμενος.

C. Περιαγαπάω, Valde amo: vnde Περιαγαπαζόμενος voce media apud Heſychium: ſed hoc mihi ſuſpectum eſt.

C. Ὑπεραγαπάω, Idẽ apud oratores quod proximè præcedens ἀμφαγαπάω apud poetas. Herod. lib. 1, ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸν ὁ Κόμμοδος.

¶ Ἀγαπάζω, apud poetas pro ἀγαπῶ, id eſt Amo. Item, Comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, Beneuolentiæ ſigna exhibeo alicui, Amplector ſeu amplexor, Hom. Odyſſ. π, circa principiũ, Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει, Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. vbi Didymus ἀγαπάζει exponit περιπτύσσεται, id eſt, amplectitur, brachia collo circundans. Vide ſuprà ἀγάπησε ex Homero. Gall. vno verbo Careſſer.

C. Ἀμφαγαπάζω, idem quod ἀμφαγαπάω. Dicitur & Ἀμφαγαπάζομαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ θεὸν ἐόντα, Vehemẽti amore proſequens, Omnia amoris ſigna exhibens.

ΑΓΑ'Ω, ἄσω. F. ἄσω. P. κα, & Ἀγάομαι, ῶμαι, Demiror, Cum ſtupore vel ad ſtuporem vſque miror, Stupeo. Item Inuideo. Item, Odio proſequor. Homerus Odyſſ. π, Τηλέμαχ' οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. Vbi Euſt. ἐστὶ δέ, inquit, τὸ ἀγάασθαι, τουτέστιν ἐκπλήττεσθαι, ἐπὶ τοῖς τις τὸ θαυμάζειν. Heſiod. Theog. v. 619, Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος, vbi Tzetzes vult eſſe pro θαυμάζων vel φθονῶν. Apud eũdẽ Homerũ itidẽ pro φθονῶ, vel μέμφομαι, Euſt. teſte, Od. ε, Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. & duo bus verſibus interiectis. Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. Et ſtatim pòſt pro eodẽ ponit ἀγᾶσθε. quod etiã notat ibi Euſtathius. Vnde miror eum alibi ita diſtinxiſſe vt ἀγάασθαι eſſet idem quod ἀγάειν, id eſt φθονεῖν: ἀγᾶσθαι autẽ, ἐκπλήττεσθαι. Idem in illum Od. ε locũ, annotat ex veterum autoritate, ἀγάασθαι tria ſignificare, Admirari, Inuidere, Odiſſe: & ab ἀγάω deriuatum eſſe ἀγάζω. quum tamen alibi ſcribat, (vt modò dictum eſt) ἀγάασθαι non eſſe ſimpliciter θαυμάζειν, ſed indicare ἐπίτασίν τινα τοῦ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipſo tacente, ex illo Homeri loco & aliis colligi poſſet. Tertium addam de hac eadem voce in quo non ſatis ſibi conſtare videtur hic alioqui gramaticorum facilè princeps. Quũ in Odyſſ. δ, non aliunde quàm ab ἀγάζω deducat ἀγασσεν, (& abiecto σ, mutatáque tenui in aſpiratã, ἀγάσθη) ſicut à γελάζω inuſitato themate, γελᾶσιν, & ab ἑζάζω, itidem

inuſitato, ἱερατὸν & ἐπίερατον: & quum in Iliad. ψ, itidem ἀγαςὸν ab ἀγαασάμενοι deriuet: addit tamen, poſſe etiam ab ἄγαμαι proparoxytono fieri ἀγαςόν. Vt autem hîc diſcrepat diſſentitque à ſeipſo in iis quæ de hac voce tradit, ita & in aliarum plurimarũ deriuatione vel expoſitione non ſolùm hunc à ſeipſo, ſed cæteros quoque à ſeipſis, multo verò etiam magis ipſos inter ſe diſſentire ſciendum eſt. Quod quum ita ſit, cogitet lector, vbi aliquid apud eos leget non per omnia conſonum iis quæ in hoc opere à me ſcripta fuerint, me diuerſorum opiniones, & eiuſdem etiam diuerſos eadem de re locos, inter ſe contuliſſe, & ad illam collationem aliqua etiam argumenta à meipſo allata, aut certè coniecturas, addidiſſe: atque ita adhibito tanto quantum in huiuſmodi rebus adhiberi à me potuit iudicio, pauca quædam multis reiectis excerpſiſſe: atq; hoc in toto opere meminerit. Vide & quod annotaui initio verbi Ἄγαμαι de eius formatione.

Ἄγη, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obſtupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄζω deduci vult, ſed ab ἀγῶ deduci conſtat. Hom. Od. γ, Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει. id eſt, θάμβος, vel ἔκπληξις, Heſych. & Etymol. Sic loquitur Homerus & Od. π. Sed in vulg. edit. quæ meam præceſſerunt, legitur perperam ἄγημ' vtrobique coniunctim, quaſi eſſet ἄγημα ἔχει, non ἄγη με ἔχει.

Ἄγη apud tragicos, Honor, Veneratio, τιμὴ, σέβασμος, Heſych. | Ab eodem exponitur μίασμα.

Ἀγαῖος, α, ὁ, Admirabilis. Itẽ Inuidioſus. Suidas ab ἀγαίομαι deducere videtur, ſcribens, Ἀγαίομαι, φθονοῦμαι. καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος. Ego malim cum Heſ. & Etymol. ab ἄγη deducere. Eſſet tamẽ magis regularis deductio (meo iudicio) ſi ab ἀγὴ oxytono deduceretur, vt apud illos Ἀγαὶ, ζηλώσεις & Ἀγαῖος, ſimul ponuntur. eſſet enim Ἀγάω, ἀγὴ, ἀγαῖος, vt Ἀράω, ἀρὴ, (pro ἀρὰ) ἀραῖος. Verùm hi ipſi alibi ἄγη ſcribunt in ſignificatione admirationis ſiue ſtuporis: & Suidas hoc nominatim dicit, Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Vnde apparet mẽdoſè apud eũ ſcriptũ eſſe paulo antè, Ἀγὴ, θαῦμα, &c.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Itidem pro Stupor, annotatur in vulgar. lexicis: ſed natus fortaſſe eſt error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modò dictũ eſt. Quin tamẽ ab ἀγῶ formari poſſit ἄγημα, minimè dubium eſt, nimirum à prima perſona præt. paſſiui: vt ἀγητὸς (quod proximè ſequitur) à tertia formari conſtat. | Ἄγημα autẽ ſignificans apud Macedones τάγμα ἐπίλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν (quod & ipſum Euſtathius ab ἀγῶ deduci poſſe exiſtimat, ἀπὸ τοῦ ἄγεσθαι) vide poſt Ἀγῶ.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, Admirabilis, Stuporem excitans. Vel, Cuius præſtantia obſtupefacit. Od. ξ, εἶδος ἀγητόν. Il. ε, εἶδος ἀγητοί. | Legitur apud Heſychium non ſolùm Ἀγητοὶ, θαυμαστοὶ, ſed etiam Ἀγητοὶ, itidem expoſitum θαυμαστοί.

¶ Ἀγίομαι, idem quod ἀγαίομαι, Admiror. Ἀγιόμενοι, θαυμάζοντες, Heſych.

¶ ΑΓαυὸς, οῦ, ὁ, ab eodem ἀγάω, pro ἀγαὸς, interiecto Æolicè υ (ſecundum alios tamen à γαίω) Admirabilis, Præclarus, Illuſtris, Heſ. Itẽ τίμιος, Euſt. Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Euſt. & καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, ex veterum autoritate. Hom. Od. ι, —ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο. & Od. ι, Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων. | Ἀγαυοὶ μνηστῆρες apud eundem Homerum (id eſt proci Penelopes) ſuperbi, ſiue arrogãtes, à quibuſdam exponitur. | Ἀγαυὸς Heſychio eſt etiam φανερὸς, id eſt lucidus.

Ἀγαυόμαι, Admiror. Opp. Hal. 4, Εἴδεϊ ἀγαυόμενοι πολυθαμέες. id eſt ἀγάμενοι, vel poeticè ἀγώμενοι, ſiue ἀγαζόμενοι.

Ἀγαυρὸς, quod ab illo ἀγαυὸς quidã deducũt, vide in Γαῦρος.

¶ ΑΓαίω, (ex ἀγάω, vt κεραίω ex κεράω) pro θαυμάζω, i. Admiror, inquit Euſt. Idẽ alibi exponit ἐκπλήσσω. i. Obſtupefacio, vel Perterrefacio. | Idẽ vbi ſignificare dixit θαυμάζω, addit & μέμφομαι, Succenſeo, Indignor.

Ἀγαίομαι vſitatius eſt quàm ἀγαίω, (vt ἀγάομαι magis eſt in vſu quàm ἀγάω) & inter cætera ſignificat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. Et apud Hom. Od. υ, ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, breuiũ ſchol. autor exponit ἄγαν θαυμάζοντος ἢ χαλεπαίνοντος. | Ἀγαίομαι pro Succẽſeo, Indignor, vel Inuideo, cum datiuo perſonæ, Heſiod. in Ergis, Τῷ δ' ἔπι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. id eſt (inquit Etym.) βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. Euſtathius autem in illo Homeri loco quem modò protuli, ἀγαιομένου exponit μεμφομένου, atque ita ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, erit, Succenſentis & indignantis ob facta improba. Sic & in illo Heſiodi loco ἀγαίεται exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Illud autem ἀγαιομένου κακὰ ἔργα exponi in breuibus ſcholiis non ſolùm ἄγαν θαυμάζοντος, ſed etiam χαλεπαίνοντος, modò dixi.

Ἀγαίομαι, Inuideor, φθονοῦμαι, Suid. Ἀγαιόμενον participium Heſych. exponit Inuidioſum, Admirabile. Item Inuidum.

ἌΓΑΜΑΙ, itidem vt præcẽdentia, & vt ſequens ἀγάζομαι, pro Admiror, &c. ſed illa themata poetica ſunt, hoc proſæ ſcriptoribus cum poetis commune eſt. Deducitur autem ab ἄγημι inuſitato, vt ἔραμαι ab ἔρημι. Euſtathius tamen exiſtimat potius ἄγαμαι paſſiuũ eſſe præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔραμαι ab ἐρῶ. εἰπεῖν γὰρ, inquit, ὡς κατὰ ἀρχὴν αὐτῶν τὸ ἔρημι καὶ τὸ ἄγημι, ὁμοίως τῷ ἵημι, ἀμφότερόν ἐστι. Hæc Euſtath. in Il. ξ. qui tamen in Iliad. ι, vtranque deriuationẽ vt æquè probabilẽ nobis proponit. Hom. Od. ζ, Ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. (qui locus videri fortaſſe poſſit pro iis facere qui ἄγαμαι præter. perfect. eſſe putant, quòd copulatum ſit cum eiuſdem temporis verbo.) Xenoph. Pæd. 3, ἀγάσαι τοῦ παιδὸς ἢ ὅσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπραχε. Iſocr. ad Phil. καὶ γὰρ ἐκείνων ἀγαίμην μᾶλλον τὴν φύσιν. Plat. Pol. 1, τὴν φύσιν Γλαύκωνος ἠγάμην. Et in infinit. ἀγάσθαι. Xenophon, διὰ τὸ ἀγάσθαι αὐτοῦ, καὶ ἐπιεικῶς ἔχειν πρὸς αὐτόν. Sic idem OEcon. cũ genit. πάνυ δ' ἂν μᾶλλον ἀγαίμην τοῦ κατασκευάσματος. &c. vbi Cic. interpr. Miror. Vide pag. 44. mei lex. Cic. Ἀγάμην ἄν, Pla. 189. Mirarer. Et partic. ἀγάμενος. Idem Ἀπομν. 1, ἀγασθέντες μὲν ἑαυτοὺς, ἐπαινουμένους δὲ καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων.

Ἄγαμαι, Laudo, Probo. Plato Polit. 1, πάνυ ἄγαμαι ὅτι οὐκ ἐπιεικεῖς μόνον καὶ ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀπεκρίνω πάνυ καλῶς. Vbi notanda conſtructio à ſuperioribus diuerſa. Idem cum accuſatiuo, ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν, vbi videtur poſſe eodẽ modo exponi. Cum accuſatiuo perſonæ & genitiuo rei videtur hanc ipſam ſignificationem habere, apud Iulianum, ἐγὼ δὲ ἐκεῖνόν με, [ſub. Δαίδαλον] εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Videtur enim hîc ἄγαμαι & ἐπαινῶ pro eodem poſuiſſe. | Exponitur etiam alicubi à nonnullis Oblector, & (quod malim) Mirificè oblector. vt in hoc Platonico ex Polit. ἦ καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἶπον ἐγὼ. Sed hoc partic. eſt ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo pòſt.

Ἀγαμένως, aduerb. Mirabiliter, vel Mirificè. θαυμαστῶς, Heſych. A participio Ἀγάμενος (cuius & antè poſitum exemplum fuit) ſignificante Admirãs, vel Admiratus. nam Heſychius exponit θαυμάσας. Ariſt. Rhet. 3, ἐὰν δὲ ἐπαινῆται ἀγαμένως [ſub. λέγει] ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Vbi ſchol. Græcus accepit pro θαυμαστῶς. ſecundum quam expoſitionem intelligendum fuerit (vt opinor) de mirifico quodam dicendi genere, & admirationem pariente, vel traducente auditores ad magnam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui aptè opponetur ταπεινὸς λόγος. Quidam tamen doctiſſimus vir hîc interpretatus eſt ἀγαμένως Libenter & cum voluptate quadam animi. Sed viderit.

C. Ὑπεράγαμαι, Demiror, Supramodũm miror, Vehementer miror. ὑπερθαυμάζω, Suid.

ἈΓΑΖΟΜΑΙ, eiuſdẽ cũ præcedẽtibus ſignificationis: à quo hæc tempora frequenti in vſu ſunt apud poetas (quædam & apud oratores.) Præt. imperfect. ἠγαζόμην. (vnde ἠγάζετο apud Orph. in Arg.) Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1. ἠγάσθην. Aor. medius ἠγασάμην. Et participia, ἀγασάμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασσάμενος (& ἀγασσάμενος apud poetas, ſicut & ἀγάσσατο pro ἠγάσατο, & ἀγασσάμεθα pro ἠγασάμεθα, item ἀγάσσασθαι pro ἀγάσασθαι.) Ἀγάζομαι, (pro quo oratores ἄγαμαι) Admiror, Suſpicio, Admirationi habeo, vel Admiratione proſequor. Habet accuſatiuum rei, vel genitiuũ, vel etiam datiuũ, & quidem interdũ cum præpoſitione ἐπί: perſonæ autẽ vel genitiuũ, vel datiuum, vel accuſatiuum. Cum accuſat. rei, Hom. Il. ρ, v. 29, Μὴ τι ἀγασσάμενοι μάλα τῶν κρατερὰς ὑσμίνας, id eſt θαυμάζοντες, vt ſchol. exponit. Sic Iſocr. Paneg. ἀγασθέντες τὴν ἀρετὴν

αὐτῶν. At Demoſth. genitiuo iungens dixit Pro corona, τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Cum datiuo autem rei, vt apud Xenoph. Pæd. 6, ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Et cum datiuo iuncto præpoſitioni ἐπὶ, apud Suidam, ἀγασθέντες ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Perſonæ autẽ genitiuo iungitur, vt apud eundem Xenoph. ἀγασθείς τι αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. Sic Plato Pol.1, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Datiuo perſonæ, Xen. apud Suidam, ὅπως ἔχει ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, pro θαυμάσω τινά, inquit. Sed rara eſt hæc conſtructio. At perſonæ accuſat. habet frequentiſſimè. Hom. Il. γ, v. 181, Ὣς φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε. i. ἐξεπλάγη, Euſt. Sic Xen. Pæd. 7, ἀγασθεὶς τι τὴν γυναῖκα καὶ ταῦτα ὀλοφυράμενος ἀπῄει. ❘ Quum autem ſimul caſui rei & perſonæ iungitur, tum vel perſonæ accuſatiuum, rei genitiuum, vel contrà, rei accuſatiuũ perſonæ genitiuum habet: vt ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος, vel ἠγάσθην τὴν πραότητα αὐτοῦ. Xenoph. Pæd. 2, τοῦτο ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς τε πραότητος. Idem Sympoſio, ἀλλά τι σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Hoc enim poſterius exemplum proponit Budæus vnius conſtructionis verbi ἄγαμαι duobus caſibus iuncti: (nam mutuatur ἄγαμαι ſua tẽpora ab hoc ἀγάζομαι) pro alterius autẽ exẽplo, hæc Iuliani verba, ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Verùm ſciendum eſt, quum dicitur ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος & Δαίδαλον τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι, ſecundum quoſdam grãmaticos ſubaudiri ἕνεκα: (quod & ſenſiſſe videtur Suidas.) ſubaudiẽtes autem ἕνεκα, genitiuum illum rei ab eo regi dicemus. Et ſic videri poſſit in illo quoque Demoſthenis loco paulo antè prolato, τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, iungendus eſſe genitiuus ἀρετῆς cum ἕνεκα ſubaudito. Quod autẽ ad alteram conſtructionem attinet, quum dicitur ἠγάσθην τὴν πραότητα αὐτοῦ, πραότητα quidem ab ἠγάσθην, pronomen autem αὐτοῦ à πραότητα regi, non itidem ab ἠγάσθην, exiſtimo. Sic in illo Iſocr. loco in Paneg. ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic & in illo quẽ Budæus ex Xenoph. affert loco, ἀλλά τι σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Atque ita neutra harũ duarum conſtructionum duplex fuerit. ❘ Interdũ copulantur ἀγασθῆναι & θαυμάσαι. Plut. in Publicola, ἀγασθεὶς καὶ θαυμάσας τὸ φρόνημα. Idẽ in Theſeo, τὸ δὲ κάλλος ἐθαύμασε, καὶ τὴν τόλμαν ἠγάσθη. Sic Homerus ἄγαμαι & τέθηπα copulauit. vide Ἄγαμαι. ❘ Notãdũ præterea Heſychiũ, ſicut vno in loco ἀγάσαι vocem actiuam exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγασθεὶς exponere voce paſſiua θαυμασθείς, id eſt Admirationi habitus.

Ἀγάζομαι, Veneror. Anth. epigr. libr. 1, — σὺ μὲν χρυσαυγέϊ πολλῷ, Ὡς θεὸς, ἀθανάτων Ἥλιος ἠγάζετο. Heſychio quoque ἀγάζεται inter cætera eſt σέβεται. quam ſignificationem Etymol. τῷ ἀγάζει tribuit.

Ἀγάζομαι, Indignor, Succenſeo, Il. υ, — ἔφατο Ποσειδάων ἀγασσάμενος Ἠμῖν. & Od. κ, Ἀλλ' ὅτι δὴ μοι πάντες ἀγασσάμενοι Μνηστῆρες, id eſt ἐμεμψάμενοι, inquit Euſtathius. Legitur autem & ἀγάζομαι. Item Il. ξ, — καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος. Et cum accuſatiuo rei, Od. β, — ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. Sic idem ὕβριν ἀγασσάμενος dixit. Sed in locis huiuſmodi διὰ ſubaudiri grammatici quidam putãt: vt paulo antè dictum eſt ἕνεκα ſubaudiri in illo genere loquendi, ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος. Sic & apud Latinos poetas Indignari accuſatiuo iunctũ reperitur. ❘ Heſych. & Etym. has ſignificationes ἀγανακτεῖ & βαρέως φέρει (id eſt Indignatur, Ægrè fert) tribuunt voci actiuæ Ἀγάζει. Idem Heſych. habet ἀγασμένοι, μεμφόμενοι, fortaſſe pro μεμφάμενοι.

Ἀγάζομαι, Inuideo. Il. ρ, — εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Il. ψ, — ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Cum accuſatiuo rei, Od. ψ, Ἀλλὰ τὰ μὲν μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. Vide ſupra Ἄγαμαι. Heſych. quoque ἀγάσασθαι (ſicut & ἀγάσθαι) vult eſſe φθονεῖν.

Ἀγάζομαι, Heſychio, præter has ſignificationes, eſt etiam βλάπτομαι, id eſt lædor: & κάμνω id eſt laboro: & λυποῦμαι. i. mœreo: & λιτανεύω, id eſt obſecro: & πλεονάζω, id eſt redundo. Quæ ſignificationes tam differentes inter ſe, & ab iis etiã diſcrepantes quæ paſſim apud Græcos ſcriptores extant, valde mihi ſuſpectæ ſunt. ſicut & alia propè infinita apud Græcos lexicographos erroris ſuſpecta, plurima iam côuicta etiam erroris leguntur.

A Quã de re ſemel hoc in opere admonere viſum eſt: nequis nos, quæcunque huiuſmodi ſunt, ab eo ſeparaſſe miretur.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, Veneratio, Vel, Quod veneramur. ἀγάσματα, σεβάσματα, Suidas, Heſych. Euſt.

Ἀγαστὸς, ἡ, ὸν, Admirabilis, Admiratione ſumma dignus. Xenoph. Ἑλλ. 2, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν. Eſt alio qui rara vox in oratione ſoluta. ❘ Apud Homerum autem εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, id eſt Stuporem afferens: vel ἐπίφθονον, Inuidioſum, Euſtath.

B Ἀγαστὴς, οῦ, ὁ, Inuidus, βάσκανος, Heſych.

Ἀγάσιος autem (ſi mendo caret) à ſecunda perſona ἠγάσω (vt ἀγαστὸς à tertia ἠγάσατο) fuerit deriuatum. ſignificat autem τὸ ἀγάσιον Heſychio ἔνδοξον, id eſt celebre.

❘ Apud eundem Ἀγασσὶς legitur expoſitum φθόνος, id eſt inuidia. item σφαῖρα, ſi mendum non eſt.

¶ Ἀγαθὸς, ὁ, ὁ, ex ἀγαστὸς, (inquit Euſtath.) abiecto σ, & mutato τ in θ. Idem tamen ἄγαν hac voce includi tradit, vt infrà dicetur. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus. ἀγαθὴ γυνὴ, Mulier proba. Plat. & Xen. Cui opponitur κακὸς, ſiue πονηρός. Cicero apud Platonẽ ἀγαθὸν vertit Probum,

C item Virtute præſtãtem. Idem Xenophontis hæc verba, ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna coniuncta eſt. Vide à me editum Ciceronianum lex. Græcolatinum. Καλὸς κἀγαθὸς, vide in καλός. Ἀγαθὴ τύχη, vide in τύχη. Ἀγαθοῦ δαίμονος, vide in δαίμων.

ὦ γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, Compellatio quædam illi Latinæ ferè reſpondens, Bone vir. Nonnunquam (vt & ὦ βέλτιστε, ὦ λῷστε) videtur idem ſonare quod Amabo te, Obſe-

D cro te.

Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, ἀνδρεῖος, γενναῖος: vt viciſſim κακὸς, Ignauus, ἄνανδρος. Hom. Il. ρ, Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, Ἤ κακὸς, ἢ ἀγαθός. In eadem ſignificatione opponuntur inter ſe à Thuc. lib. 2, καὶ οὐκ ἐν δυσσοροις προφάσιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι τὴν δέ τις ἄρα καὶ βουληθῇ, καλὰ ἔσονται τῇ πρεπούσῃ ζημίᾳ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς.

Ἀγαθὸς, Prudens. Suid. Et in hunc Il. τ, verſum, Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Euſtath. ἀγα-

E θὸς hic vel ſtrenuum vel prudẽtem ſignificare. Sic verò & apud Thucydidẽ βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

Ἀγαθὸς, Diues, Opibus potens. Od. ο, Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

Ἀγαθὰ πράγματα, Res ſecundæ, Res proſperæ. Thuc. lib. 3, ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ τοῖς ἀγαθοῖς πράγμασι.

Ἀγαθὴ δαὶς, Lautum & opiparũ epulum. Il. ψ, Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσι. Gall. ad verbum, *Vn bon banquet.* Euſtath. tamen frugale epulum exponit.

F Ἀγαθὸς, Præſtans, Excellens: ſæpe cum accuſatiuo, ſubaudita præpoſitione κατὰ, vt — βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, paſſim apud Homerũ. Sic ἀγαθοὶ τὰ πολέμια, Xen. Pæd. 1. Idem ibidem, τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, id eſt bellicoſi, ſtrenui milites. Pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, Plut. in Themiſtocle. ❘ Aliquando præpoſitione εἰς accuſatiuo præfixa, vt ἦν ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, Idem Plut. in Publ. ❘ Item cum datiuo, præfixa præpoſitione ἐν, vt idem ibidem, ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος.

G Ἀγαθὸς, Peritus rei alicuius, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitiuo, Ælianus, οἱ Κρῆτες εἰσι τοξεύειν ἀγαθοὶ, Cretenſes artis ſagittandi ſunt periti. Polyb. ἀγαθοὶ γὰρ μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον Ῥωμαῖοι. Sic apud Virgilium, Boni calamos inflare. pro, Periti inflandorũ calamorum. ❘ Aliquãdo ἀγαθὸς cum ſubſtantiuo idem ſignificat: vt quũ dico ἀγαθὸς σκυτεὺς, bonus ſutor, id eſt, artis ſutoriæ bene peritus: ſic ἀγαθὸς στρατιώτης, bonus miles, id eſt, artis militaris peritiſſimus, inquit Euſtathius. Item in quodã loco quem citat Suidas, ἀγαθοὶ ἀκοντισταὶ, pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, id eſt, Bo-

H ni iaculatores, pro Bene periti iaculandi: vt viciſſim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere poſſis, τοξόται ἀγαθοί. Ita enim hæc loquẽdi genera cõuertũtur. Sic Gall. Bõ.

Ἀγαθὸς, Vtilis, cum datiuo perſonæ, vt apud Homerum, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. Inter-

dum etiam cum datiuo rei, vt ἀγαθὸς τούτῳ, Vtilis ad hoc. ‖ Apud Theophraſtum cum genitiuo rei, vt in lib. De hiſt. plantarum, ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, & ἑρπετῶν, & φαλαγγίων, & ἐλκῶν, pro Vtilis aduerſus comitialem morbum, ſerpentes, &c. ‖ Apud eundem cum accuſatiuo, præcedente πρὸς, idem valet, vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη.

‖ Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ (ſubſtantiuè) Bonum. vt, ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος, id eſt, interprete Cicerone, Ipſum bonum creſcēdi acceſſionem nullam habet. Interdum & præpoſito articulo τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθόν. Epicurus apud Athenæum, οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν, &c. Quæ verba ſic reddit Latinè Cicero, Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas, &c. ‖ Tradunt quidam, à Græcis ſcriptoribus, ac præſertim ab Ariſtotele, obſeruari, vt ἀγαθὸν non præfixo articulo vſurpetur de quolibet bono: at præfixo articulo, de ſummo illo bono. Quibus fortaſſe hîc Cicero videri poſſit ideo pronomen illud addidiſſe: ſed id non perpetuum eſſe animaduerti.

Ἀγαθὸν, Commodum, Emolumentum, Vtilitas. vt, ὅπως μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενὸς, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν, &c. Demoſth.

Ἐπ' ἀγαθῷ, Thuc. lib. 5, ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ὅπως καταδουλώσῃ τῆς Πελοποννήσου σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους τοῖς πρὶν ἐχθίστοις πεποίηνται. id eſt, ὅπως συμφέροντι, vt ſchol exponit. Aliquando & genitiuus additur, vt, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, Xen. Pæd. 7. id eſt, Commodo Cyri & Perſarum. Interdum cum datiuo, vt Ariſtoph. Ranis, Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις. Item, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. Xen. Pæd. 3, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. Id eſt, Cum tuo emolumento, aut cum tuo damno, ſiue detrimento. Opponit enim hîc ἀγαθὸν & ζημίαν.

Ἀγαθὸν cum infinitiuo. Hom. Il. ω, -- ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι. Sub. ἐστὶ, i. Cōfert, Vtile eſt, Iuuat.

‖ Ἀγαθὰ (pluraliter) Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lyſias in oratione κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως, Τόν τε πατέρα ἀφείλετο ἃ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθά. Significat & cuiuſuis generis bona: vt apud Xenophontem Pæd. 4, πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. Id eſt, Multæ pecudes, multi boues, multa plauſtra multis bonis referta.

Ἀγαθὰ, Commoda, Emolumēta, Beneficia. Xenoph. Pæd. 4, πολλοὺς δὲ πολλὰ διὰ φιλανθρωπίαν ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθὰ διαπέπρακται. Res ſecundas Cicero interpretatur, quum hanc Stoicorū definitionem, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia eſt ægritudo ſuſcepta propter alterius res ſecundas. Atque hîc ſubſtātiuè ponitur ἀγαθοῖς. Interdum additur ſubſtantiuum πράγματα, vt in loco Thucydidis modò citato.

Ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ πάσχειν, Commodum vel commoda percipere, Beneficio ſiue beneficiis affici. ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, Beneficia conferre in aliquem. Lyſias, τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι; Iſocr. in Euag. encomio, καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν πλεῖστα ἀγαθά. Luc. in Toxaride, Ἀλλ' εἴ τι καὶ ἄλλο μὲν Τόξαρις ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσατο. Id eſt, Siquod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis cōmmodarunt, Siquid præterea de vobis benemeriti ſunt.

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od. α, -- ἀλλ' ὁ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων. & Il. ω, Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα.

Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes. Iſocr. De pace, δεῖ γὰρ ἀγαθοὺς εἰς ἔχειν ἐν τῇ ψυχῇ τοιαῦτα κτήματα καὶ τὰς ὠφελείας τὰς δυναμένας τοὺς χρωμένους. Xen. περὶ ἱππικῆς, Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τἄλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχει, κακόπους δ' εἴη, id eſt Etiamſi alias omnes dotes habeat.

Ἀγαθὸς nullum comparatiuum nec ſuperlatiuum habet (inquit Euſtathius) propter ſignificationem aduerbii ἄγαν illo incluſam: ſicut nec δῖος, quia ſummam excellentiam denotat. nam vt διώτερος aut διώτατος non dicitur, ita apud nullum Græcum ſcriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inueniri ſcribit Ælius Dionyſius. Citatur tamen ex calce cuiuſdam epiſtolæ Syneſii, τῷ ἀγαθωτάτῳ ἑταίρῳ πάντα μοι πρόσειπε. Irregulares autē comparatiui ſunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λωΐων. ſuperlatiui, βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. quorum comparatiuorum & ſuperlatiuorum inuenies vnumquemque in βελτίων.

Ἀγαθῶς (aduerb.) Vtiliter, apud Hippocratem. συμφερόντως, Erotian.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, Probitas. vt à κακὸς fit κακότης. Ἀγαθότης (inquit Bud.) pro θειότης, de Deo dictū. Greg. 155.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Idem. At in Eccleſiaſtico nouè pro felicitate & rebus ſecundis vſurpatur. Scribi autem debet ita, non ἀγαθοσύνη per ο, ſecundum Moſchopuli & aliorum quorundam regulam.

Ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, Adiect. ἀγαθικὰ Suidas exponit σπουδαῖα id eſt Proba, Rectè & cum virtute facta vel dicta.

C. Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel Boni principatus. De Deo dicitur à Dionyſ. Areopagita. Hinc adiectiuum Ἀγαθαρχικός. vnde ἀγαθαρχικὴ τελετὰς ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς & ἀρχή.

C. Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel boni: ἀγαθοδότις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Areop.

C. Ἀγαθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸν & εἶδος.

C. Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus. Suid. Ex ἀγαθὸν & θέλω. Vnde ad verbum ſonat, Bonorum voluntas. i. Ipſa affectio qua volumus quæ bona ſunt.

C. Ἀγαθολογέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, ſiue Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accuſatiuo, Euſtath. Huic opponitur κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν & λέγω.

C. Ἀγαθοποιέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. Bene facio alicui, Bene mereor de aliquo, Beneficia confero in aliquem. cum accuſatiuo. Aliquando abſolutè, pro Rectè vel Recta ago. In vſu eſt præſertim apud Eccleſ. ſcriptores. Ex ἀγαθὸν & ποιῶ.

Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Bonum vel bona efficiens, Bonorum effector. vt, ἀγαθοποιοὶ ἀπόρροιαι, Alex. Aphrod. Exponitur & Munificus, Beneficus, id eſt liberalis.

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, ſeu Beneficiorum collatio.

C. Ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decens, Bonis conueniens. Ex ἀγαθὸς & πρέπω. Hinc aduerbium apud Areopagitam, ἀγαθοπρεπῶς, pro Benignè, Vt eum decet qui bonus eſt. Bud.

C. Ἀγαθοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bonum efficiens, ſeu perficiens: aut Perfectè bonus, ex ἀγαθὸν, & verbo τελῶ, aut nomine τέλος. ‖ Hinc Ἀγαθοτέλεια, Boni efficientia: aut Boni perfectio: ſeu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionyſ. Areopagita.

C. Ἀγαθουργέω, ῶ. Fut. γήσω. P. ηκα, Compoſitum verbum ex ἀγαθὸν & ἔργον, eadem formatione qua ὀρθουργέω, κακουργῶ. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum ſiue bona facio. Item, Beneficus ſum, Beneficentia proſequor.

Ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ſiue Ἀγαθοεργὸς, Beneficus, Benignus. Areop. Ἀγαθουργὸς προθυμία, apud Suidam. Promptitudo animi ad beneficentiā. Ἀγαθουργικὸς, ὲος, ὁ καὶ ἡ, Idē, apud Areop. Et ἀγαθουργικῶς apud eundem ſæpe de Deo. ‖ Ἀγαθοεργοὶ, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, vt Herodotus narrat. Sic apud Spartiatas. Heſychius. At Suidas ait eſſe qui ex ephoris deligūtur ſtrenuitatis ergò. Vide Herodot. lib. 1.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ ſiue Ἀγαθοεργία, Beneficentia, Beneficium, Bonum opus.

C. Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. Natura ſiue indole bonus. & Ἀγαθοφυΐα, Bonitas à natura proueniens. Ex ἀγαθὸς & φυή.

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ. Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio. Dionyſ. Areopagita. Iūgitur accuſatiuo. At in Bibliis vſurpatū eſt abſolutè eo loco, ἀγάθυνον Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel Beneficus eſto Domine erga bonos. Niſi fortè ſcriptum eſt malè ἀγάθυνον pro ἀγάθυνε.

Ἀγαθύνομαι, Paſſ. Benè afficior, vel bene affectus ſum. In bonitatem ſum pronus, Bonitatis ſum particeps. In Bibliis, Nehem. cap. 2, ἀγαθυνθήσεται ἐνώπιόν σου, pro eo quod Hebraica verba ſonant, Placere coram facie alicuius. Daniel. 6, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro, Gauiſus eſt ſuper

eo. Quæ ſignificationes ab etymologia ipſius verbi alienæ ſunt. Habetur & aliis locis, ſed non conſenſu omnium exemplarium.

Ἀγαθίζομαι, Bona dico, Bona loquor, Heſych. Ariſtophanes, δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν.

ἈΓΆΛΛΩ, Fut. λῶ. Præt. αλκα. Orno, Inſignio, Decoro. Ex ἀγάω ἄγω deductum, vt vult Euſtathius, p. 867. ideo Ἀγάω cum toto ſuo comitatu illi præpoſui. Plato De leg. lib. 11, οἷς ὅπως ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Ariſt. in Pace, καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. Dion hiſt. p. 391, καὶ τούτοις οἷς τέθηκα ἄθλοις ἀγάλλω. Suidas ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνοποιῶν, id eſt Magnificè ſeſe efferens. Itidem Heſychius ἀγῆλαι exponit σεμνῦναι. Suidæ autem ἀγάλλων ἑαυτὸν eſt σεμνοποιῶν.

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, ſignif. paſſiua: ſed vſurpatur potius vt deponens, pro Exorno me. Hom. Iliad. σ, ἀγάλλεσθαι & ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem ponit. v. 131, — τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ φημι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι. Id eſt, Quibus ſe exornat. Vel, Quorũ ornatu ſe venditat. Gall. *Deſquelles il ſe brague.* Greg. in Epit. Baſilii, ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασι. i. Bud. interpr. Viſendæ ſunt, Viſuntur & memorabiles ſunt.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, Glorior hac re, Iacto hanc rẽ. Herodot. 1, αἱ δὲ δώδεκα πόλιες αὗται τῷ τε οὐνόματι ἠγάλλοντο. Thucyd. 3, καὶ τοῖς μὲν αἰσχυνόνται, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγάλλονται. Xenoph. Symp. ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ; Qua potiſſimùm re gloriaris, & tibi places? Id eſt, μέγα φρονεῖς, vt ibidem loquitur. ¶ Idem Xenoph. infinitiuo iũxit Ἑλλ. 6, ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. Thucyd. autem partic. p. 152, τῆς τε πόλεως ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam poſſit etiam participium ἔχων à verbo ſeparari. Heſych. ἀγάλλεται exponit γαυριᾷ, & τέρπεται. de qua ſignificatione ſtatim dicetur.

Ἀγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto. cũ dat. rei. Hom. Odyſſ. ε, — νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Sic de auibus dixit, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quod exponit Euſtath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς. Id eſt, Gaudentes volatu, & ſe oblectantes pennis, quaſi deliciis. Sic Heſ. Theog. ἀγαλλόμεναι ἐπὶ καλῷ, quod alibi τερπόμεναι. Xenoph. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Ἀγάλλεσθαι & ἥδεσθαι copulat, Pæd. 8, ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Imitatus autem Gregorius Xenophontem dixit (inuerſo tamen ordine) θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. ‖ At nouè iunxit accuſatiuo hoc verbum Apollonides, & ex ἀμεταβάτου fecit μεταβατικὸν lib. 3. Epigram. de marito & vxore eodem in loco & eodem ferè tempore tumulatis, Ξυνὴν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον. Id eſt, Lætitia proſequentes. ‖ Nonnus autem infinitiuo iunxit, — ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quaſi πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἅλλομαι, ab Euſtathio annotatur: quod ſi verũ eſt, falſum fuerit quod idem alibi dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω deriuari. nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum eſt.

Cõp. Ἐπαγάλλομαι pro ſimplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides, Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. Vt Lat. Exultare lætitia. Hom. Il. υ, Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Apud Baſil. autem pro Superbio, Efferor. μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Idem, ἐπὶ συγγενείαις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος.

Ἀγαλότιμος, ὁ, Magnificè honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Heſych.

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, à præterito paſſiuo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Euſtathius in Hom. Iliad. δ, — βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Od. θ, Ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι. Id eſt καλλώπισμα, ſchol. Et Od. μ, — ἔνθα με θῆκεν ἀγάλματα πολλὰ καλά. quod de donariis dictum eſt. Vt autem antea oſtendi Homerum ἀγάλλεσθαι & ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem dicere, ſic ἄγαλμα & ἀγλάϊσμα pro eodem ab Æſchylo poni obſeruaui in Choephoris, pag. 135 & 136 meæ editionis.

Ἄγαλμα apud Homeri poſteros, Simulacrum, Statua, Herodot. lib. 1, loquẽs de Perſis, ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιευμένους ἱδρύεσθαι. Plato, ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. Ponitur & pro imagine picta. ita enim appellari nõ ſolùm ἀνδριάντας ſed etiã γραφὰς, ait Suidas. Ariſt. tamen diſtinguit, Pol. 7, ſcribẽs, μηδὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero apud Plat. ἀγάλματα formas interpretatur. Vide meum Lexicum Cic. pag. 40. Ἄγαλμα quomodo Ammonius à βρέτας & ξόανον diſtinguat, vide in ξόανον. ‖ Vſurpatur & metaphoricè ἄγαλμα vt Simulacrum & Imago Latinis. Syneſ. Epiſt. 123, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide Ἀγαλματοφορέω.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, Statua parua, Imagũcula. Luc. De ſomnio ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων.

Ἀγαλματικὸς, Auditor, ἀκουστὴς, Heſychius ſi mendo caret locus.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ, F. ήσω. Præt. ηκα. Statuas conficio. Ἀγαλματοποιὸς, Statuarũ artifex. Ἀγαλματοποιία, vel Ἀγαλματοποιητικὴ, Statuaria, Ars conficiendi ſtatuas, Poll. Ex ἄγαλμα & ποιῶ.

Ἀγαλματουργὸς, ex ἄγαλμα & ἔργον, idem quod ἀγαλματοποιὸς, & Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματουργικὴ, idẽ quod ἀγαλματοποιία, apud eũdem Pollucem. Quibus addit & θεοποιὸς, θεοποιίαν, θεοποιητικήν.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. ex ἄγαλμα & φορέω, Simulacrum ſeu imaginẽ geſto, vel circũfero (ſub. in animo. nam accipienda ſunt hæc metaphoricè.) Frequens eſt vox Philoni. vt, ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ. Et, τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορεῖν.

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, Quaſi ſimulacrum geſtor, vel animo circunferor. Idem Philo, τὸ κάλλιστον τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ παραδειγμάτων. Suidas autem apud hunc ipſum Philonem ἀγαλματοφορούμενος ſumi dicit pro ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ‖ Ἀγαλματοφορεῖσθαι Heſych. exponit καλλωπίζεσθαι, id eſt Decorari, vel Inſigniri. Idem Philo, καὶ τίς ἄρα ὁ ἐνοικῶν αὐτοῦ τῷ σώματι καὶ ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ἐστι; Id eſt (Turn. interpr.) Ecqua obſecro mens corpus eius incolit, & quaſi ſimulacrum inſignit?

Ἀγαλματοφόρος apud eundem Heſychium exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ. vbi deeſſe videtur φέρων, vel περιφέρων: vt ſit, Tanquam ſimulacrum vel imaginem animo circunferens.

Ἀγαλματόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, In ſtatuam verto. Lycophr. in Alexandra.

ἈΓΑΛΛΙΆΩ, ῶ, & Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequẽtia ſunt (ac præſertim poſteri⁹) apud Eccleſ. ſcriptores pro Exulto, Lætitia geſtio. ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου, Luc. 1. Heſychius his duobus participiis ἀγαλλιῶν & χαίρων exponit ἀγαλλόμενος. Ἀγαλλιᾶσθαι autẽ in frequenti eſt apud Eccleſiaſticos ſcriptores vſu. Luc. 10, ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idẽ Act. 16, ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apocal. 19, χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4, χαίρετε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. εὐφραίνομαι καὶ χαρᾷ ἀγαλλιῶμαι.

Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, Exultatio. Luc. 1, καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις. Heſychius tamen ἀγαλλίαμα exponit δόξασμα.

Ἀγαλλιάζω, Conuitior, λοιδοροῦμαι, Heſychius. Ἀγάλλιος, Conuitiator, λοίδορος, Idem Heſych. Apud eundem Ἀγαλλιασμὸς eſt λοιδορία, id eſt Conuitium. Quod potius eſt ab ἀγάλλω. nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμός. quo fortaſſe modo ſcriptum reliquit.

ἈΓΓΈΛΛΩ, F. λῶ. P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accuſat. rei & datiuo perſonæ iungitur. Hom. Il. ρ, Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. Thucyd. 8, p. 286, ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Interdum ſolum accuſat. rei habet. Ariſt. Pluto, ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν. ‖ Interdũ præpoſitioni εἰς iungitur, motum incluſum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium adfero. vt apud Plutarchum in Parall. ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. ‖ Ἀ λέγω fit ἀλλέγω, & per hyperbibaſmon ἀγγέλλω, mutato λ in γ, inquit Etym. Euſtathius autem ἄγγελος (cui ἀγγέλλω præire debet) ab ἄγχι deducit, p. 1012. at p. 181 dicit ἀπὸ τοῦ ἄγχι φαίνεσθαι γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. ‖ Sing

adiunctione pro ἄγγελος ponitur interdũ. Herod. vt οἱ δὲ ὑπὸ ἀπιστίης τὸν μὴ ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ, id eſt τὸν ἄγγελον.

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut perſona de qua nuntius adfertur. Sic & in participiis, Philo de vita M. p. 472, ἐφ' οἷς ἀγγελλομένοις καὶ ἅμα ὁρωμένοις καταπλαγεὶς Μωϋσῆς. Thucyd. p. 194, ὅτι δὴ σὺν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν. Hic de re: de perſona autem in locis ſequentibus. Xen. Hellen. 6, ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς ἢ ἀγγελθεὶς ἐπεὶ προσβῆναι. Eurip. Medea, ἀγγελθεῖσά μοι Γεραιός. ‖ Ἀγγέλλομαι, voce media pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Aiace, Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος. Vbi ſchol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, id eſt Polliceor, Promitto. quam ſequẽdo expoſitionem, εἶναι pro ἔσεσθαι accipietur. Fortaſſe tamen poteſt & aliter exponi.

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nũtiatur. Heſychius ἀγγελίαν exponit ἄγγελμα. fit ab ἤγγελμαι prima perſona præt. τοῦ ἀγγέλλομαι. Herodian. 7, τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Αὐτάγγελτος, vide in Αὐτάγγελος, poſt Ἄγγελος.

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuntius vel Nuntia. Hom. Il. χ, — οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ' ὅττι, &c. Xen. Pæd. 1, τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπισχὼν ἑαυτῷ, ἔπεμψε. Herodian. 8, ἐς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. Et pro nuntia, Il. ω, dicitur ἄγγελος μήτηρ. & alibi Ἶρις itidem ἄγγελος.

Compoſita ſunt Αὐτάγγελος, Διάγγελος, Ἐξάγγελος. Dicitur autem Αὐτάγγελος, Qui ſibi nuntius eſt, Qui ſua ipſe nuntiat, aliena opera nõ vtens. Vel, Qui vltro nuntius venit. Vide Suidam & Ammonium. αὐτάγγελοι, inquit Heſychius, ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις. Thucyd. libro 3, αὐτάγγελοι δ' αὐτοῖς ἰδοῦσι ἐν τῇ Κλάρῳ. Plut. περὶ φιλαδ. cũ genitiuo, αὐτάγγελοι τῶν πάθους ἦσαν ἀκουσμάτων. Idem in Catone, 750, μετὰ δὲ τὴν μάχην ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἐπέμπετο τῶν γεγενημένων αὐτάγγελος, Rerum abs ſe geſtarum nuntius, Ore ſuo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελτος itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui nõ alio vtitur nuntio. Arrian. 4, καὶ τινες ἀπὸ τῶν παίδων αὐτοὶ διαφυγόντες, αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. Bud. Suſpicor autem legendum αὐτάγγελοι. Reliqua duo Διάγγελος & Ἐξάγγελος vide poſt διαγγέλλω & ἐξαγγέλλω.

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, ſeruato nomine apud Latinos theologos: vt ſeruarunt in Apoſtolus, in Martyr, & aliis quibuſdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De mũdo, Μωϋσῆς δὲ ἀνωνύμῳ χρώμενος ὀνόματι ἀγγέλους προσαγορεύει, πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τά τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τῷ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπήκοοι χρεῖοι. eoſdemque eſſe putat quos philoſophi Græci heroes & dæmones vocauerint. ‖ Ἀγγελικὸς, κὴ, κόν, Angelicus, ca, cum, Ad angelum pertinens. ἀγγελικαὶ δυνάμεις, Greg. Naz. εἰς τὰ θεοφάνια. Ἀγγελικῶς, quod eſt Angeli.

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, ſiue ἀγγελία, Nuntium. vt Latinis Nuntius interdum idem eſt quod Nuntium. Thucyd. 7. p. 236, τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν id eſt τῇ ἀγγελίᾳ, Schol.

Ἄγγελος à Syracuſanis dicta Diana, teſte Heſychio.

Ἀγγελικὴ ſaltatio quædã quæ inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14, καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ παρ' οἴνον ὠρχοῦντο ὄρχησιν. Heſychius autẽ habet, ἀγγελικὴ, ὄρχησίς τις παροίνιος.

C. Ἀνάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγγελος (& quidem ſiue nuntius, ſiue nuntium exponatur) & α priuatiuo, inſerto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens. Id eſt, ex qua ne vnus quidem euaſit, nũtius cladis futurus. Suidas hæc ex poeta quopiam affert, Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ Πίπτοντες. Exiſtimo autem ἀνάγγελον pugnam appellatam fuiſſe alludendo ad illa Homerica, Οὐκέτ' ἔπειτ' ἦλθε οὐδ' ἄγγελος ἀπονέεσθαι Κηφῆος ποτὶ ἄστυ.

C. Εὐάγγελος, ου, ὁ, Lætus vel fauſtus nuntius, Qui fauſta nuntiat. Euripidi in Phœniſſis, Gratus nuntius, inquit Camer. Ita vocatum Mercurium ſcribit Heſych.

C. Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (quaſi ψευδὴς ἄγγελος) Nuntius mendax, Falſa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, apud Ariſtoph.

C. Θεαγγελὴς, έος, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat ſolẽnitates quæ panegyres dicuntur. Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες, Heſych. Deduci puto à θέα.

Ἀγγελίης, ου, ὁ, & Ionicè Ἀγγελίης, idem poetis quod ἄγγελος, Nuntius. Hom. Il. λ, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν αἰτωλοῖσιν Ὀδυσσῆι. Euſtathius tamen exponit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν, ſubaudiẽs (opinor) εἰς. Heſiod. Theogonia, v. 780, Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. vbi ἀγγελίης à quibuſdam exponitur nũtia. Sed hæc terminatio fœminino generi conuenire poſſe non videtur. Quare videndum an non potius ſubaudiendum ſit ἕνεκα, aut legẽdum ἀγγελίης pro ἀγγελίαις. In quibuſdam codicibus legitur ἀγγελίη.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ. Idem poetis quod ἄγγελος. Callim. hymno in Iouem, Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην. Sic initio poematii Muſæi, Ἡροῦς λυχνῆτα μόνον γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, Nuntia. Idem Callim. hymno in Delum, — πάντα περισκαίροντα διέδραμεν ἀγγελιῶτις. ‖ At verò Arethas in Apocalypſin noue dixit ἀγγελιῶτις τάξις pro ἀγγελικὴ, id eſt angelica.

Ἀγγελίεια, ας, ἡ, poeticè Nuntia. Orph. in hymno Auroræ, p. 126, Ἀγγελίεια θεοῦ Τιτᾶνος ἀγαυοῦ μεγάλοιο.

¶ Ἀγγελία, ας, ἡ, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nũtiatur. Il. σ, — φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν. Ionicè pro ἀγγελίαν. Sic λυγρὴν ἀγγελίην, Il. τ. Thucyd. 3, ἐλθεῖν μὴ καὶ ἀπὸ τῆς Ἐφέσου βεβαίας ἀγγελίας. Sic apud Xenoph. Pæd. 7, ὥσγε μήποτε ἦλθεν ἡ ἀγγελία, τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συνεγείρεσθαι. Eodem modo & apud Ciceronem, Venit nuntius. Dicitur & ἀγγελίαν φέρειν (quo modo apud eundem Ciceronem, Perferre nuntium) & ἀγγελίας φέρειν, vnde compoſitum ἀγγελιαφόρος. Sic Herodian. lib. 3, ἀγγελίας ἀπορρήτους dixit quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα.

Ἀγγελία, Mandatũ à nuntio perlatum. Ἐξάγγελμα tamen ſimpliciter alicubi apud Homerum exponitur à ſcholiis Græcis, id eſt mandatum, vt Od. ι, Ἀγγελίης ἕνεκα μετὰ τὸν φόρον. Ita expono ἀγγελιάων, mandatorũ, Od. ε, — ἐπεὶ Ζηνὸς ἐπέκλυον ἀγγελιάων. ſed mãdatorum per nuntium expoſitorum, vel à nuntio perlatorum, intellige, vt retineatur vis vocabuli. Sic Il. ο, 174, ἀγγελίην φέρειν, Mandatum perferre. Iris enim exponens ἀγγελίαν quam ἦλθε φέρουσα, dicit, Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε, &c. Sic & apud Lucianum ἀγγελίας διαφέρειν accipi videtur.

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοὴ, Heſych. & ita videtur accipi Od. β, Ἤ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο. Sic Il. π, Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἶος. Apud Thucydidẽ quoq; alicubi ἀγγελίαι pro rumoribus.

Ἀγγελία, pro relatione, ſecũdum quoſdam, apud Herodotum lib. 1, vbi quod ille dicit χρησμῶν τε πέρι καὶ ἀγγελίης vertit interpres, Primas partes in conſulendo oraculo & referendo.

C. Ἀγγελιαφόρος, ου, ὁ, Nuntius, Tabellarius. Ad verbum Nuntiorum lator. Politianus apud Herodianum tabellarios vertit, lib. 3, ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβήρου ἀγγελιαφόροι, ἐπί τε γράμματα δημόσια ἀπεδίδοσαν καὶ ἐξήτουν, &c. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui eſt à nuntiis, & Qui eſt à reſponſis, apud Herodotum, qui πυλουρὸν & ἀγγελιαφόρον coniungit. Et alibi, δορυφόρους, ἀγγελιαφόρους, δορυφόρους. Ariſtot. autem De mundo, quatuor ſimul poſuit, ἡμεροδρόμοις τε καὶ σκοποῖς καὶ ἀγγελιαφόροις καὶ φύλαξι. Syneſius in epiſt. ad Olympium, οὐδεὶς βασιλικὸς ἀγγελιαφόρος δημοσίου ἵππου ἀμοιβὰς ἔξω τῆς πόλεως, ᾧ μὴ παρ' ἐμοῦ τὴν ἐπιστολὴν λαβόντι φίλος γίνεται τοῦ κατ' ἐμὲ φορτίου. Vbi obſeruat Budæus βασιλικὸς ἀγγελιαφόρος dici tabellarium regium, qui publico vtitur vehiculo vel equo. Ponitur etiam ἀγγελιαφόρος (inquit idem Bud.) pro admiſſionali, qui & εἰσαγγελεὺς ab Herodoto vocatur. Stator etiam dici poteſt, vt ἡμεροδρόμος. Vide εἰσαγγελεύς.

C. Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Lætum nuntium, Fauſtũ vel fœlix nuntium. Ad verbum, Bonum nũtium. Eodem modo quo Gallicè dicitur Bonne nouuelle, pro Ioyeuſe nouuelle. Appianus de nece Ciceronis, τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλια ἐπέφερον. Luc. in Aſino, εὐαγγέλια αὐτῆς ἐμοῦ ἀποδεδωκυῖαν μήτηρ. Obſeruandum autem veteres plurali numero ſæpius vſos fuiſſe. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, Ariſtides. Ex quo loco explicatur illud Ariſtophanis in Equitibus, Εἶτ' εὐαγγέλια ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. pro ἐστεφάνουν με εὐαγγέλια ποιοῦντ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, vt dixit idem in Pluto, — κἀγώ γ' αὐτὸς ἂν σ' εὐαγγέλια στεφανῶσαι

(βούλομαι)

βούλομαι Εὐαγγέλιά σ᾽ ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ᾽ ἀπαγγείλαντα. vbi ſchol. notat eum iocoſè dixiſſe κριβανωτῶν ὁρμαθῷ pro ςεφάνῳ. Luc. in Demoſth. encomio, 423, τῶν εὐαγγελίων χάρις, gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe εὐαγγελίων δευτερεῖα vocauit dona ab Artoxerxe data ei qui ſecūdus lætū nuntiū ipſi attulerat. i. d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ εὐαγγελισαμένῳ δῶρα. ‖Εὐαγγέλιον autē κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur peculiariter à Chriſtianis annuntiatio inſignis illius beneficii à Chriſto in humanum genus collati, quum ſua ipſe morte illud à morte æterna liberauit. Interdum tamen per metonymiam pro hiſtoria ipſa de Chriſto accipitur, cuiuſmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam (quanuis rarius) ipſam doctrinæ Euāgelii promulgationem declarat. vt 1. ad Cor. 9, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et 2. ad Cor. 10, ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic eiuſdem epiſtolæ 8, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Quem locum perperam Hieronymus & poſt eum multi de hiſtoria euangelica à Luca ſcripta intellexerunt, quum ipſam potius euangelizationem declaret.

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. ξ. v. 152, – εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. id eſt (inquit Euſtath.) κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας. Sed euangelion petenti denegatur, v. 166, his verbis, Ὦ γέρον, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. Plut. opuſc. Vtrum Athen. &c. εὐαγγέλιον οὐκ φειδιτίου κρέας ἀπέςειλαν. Cicero ad Att. lib. 2, plurali numero vſus eſt, O ſuaues epiſtolas tuas vno tempore mihi datas duas: quibus εὐαγγέλια quæ reddam neſcio, deberi quidem, planè fateor.

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætum nūtium. Iſocr. Areop. ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1, ἔθυε τὰ εὐαγγέλια. Pollux lib. 5, ἡ μέντοι ἐπὶ τῷ συνήδεσθαι θυσία, εὐαγγέλια, ὡς περ καὶ ἐπὶ τῷ ἥδεσθαι.

Εὐαγγελικὸς, κὴ, κὸν, Euangelicus, Ad euangelium pertinēs. Verbum ſacris ſcriptoribus proprium.

Εὐαγγελίζω & Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, εὐαγγέλια λέγω. Cyprianus alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. Sed veteres ſcriptores voce media potius vſi ſunt. Ariſtoph. Equitibus, – λόγους ἀγαθοὺς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Vbi ſcholiaſtes annotat, εὐαγγελίσασθαι Atticè dici pro εὐαγγέλια λέγειν. Ex quibus colligo eum εὐαγγελίσασθαι cum accuſat. λόγους non coniunxiſſe, ſed abſolutè poſitum exiſtimaſſe. Solet tamen alioqui cum accuſatiuo poni rem ſignificante: ac tum exponitur à multis ſimpliciter, Nuntio. Antiphō, ὥσπερ τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. Sic Demoſth. Pro cor. εὐτυχήματα εὐαγγελίζεσθαι dixit, τὸ δεξιὸν περιτιθεὶς, καὶ εὐαγγελιζόμενος τούτοις οἷς ἀεὶ ᾤχετο ἀπαγγέλλειν οἴομαι. hic enim nō abſolutè poſitū puto εὐαγγελιζόμενος, ſed cum εὐτυχήματα (vel eius relatiuo ἐκεῖνα) debere iungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur è proximè præcedentibus. Poſſumus (meo iudicio) tamē & vim verbi retinendo, εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχίας vel εὐτυχήματα, interpretari, Lætum de ſucceſſu vel ſucceſſibus (vel de rebus proſperè geſtis) nuntium afferre. Syneſ. epiſt. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῷστα. vbi Adr. Turneb. vir doctiſſimus εὐηγγελίσω, ſimpliciter vertit Nuntiaſti. Idē apud Philonem De vita Moſis, εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων reddidit ſimpliciter, Prouentum baccarum denuntiantem. Ego reddere maluiſſem, Lætum (vel iucundum) nūtium de prouentu baccarum afferentem. Alioqui ſi εὐαγγελιζομένην ſimpliciter reddas Denuntiantem vel Nuntiantem, nihilo maiorem vim habebit quàm ſimplex ἀγγέλλουσα. ‖Εὐαγγελίζομαι, Victoriam nuntio, Bud. ex Luciano.

Εὐαγγελίζειν, & εὐαγγελίζεσθαι (quorum illud quidē rarius, vtpote duobus tātùm locis) in ſacr. lit. declarat Annuntiare Chriſti doctrinam quæ εὐαγγέλιον κατ᾽ ἐξοχὴν vocatur. Interdum abſolutè ponitur, vt 1. ad Cor. 9, ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται. οὐαὶ δέ μοι ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur caſus perſonæ, iſque vel accuſatiuus, vt Act. 8, καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας: vel datiuus, vt ad Rom. 1, ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdum verò caſus rei, videlicet accuſatiuus, vt Act. 10, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. 1, εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. 5, εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. nam & hic accuſatiuus eſt rei, quū per Ieſum Chriſtum ſignificetur doctrina de Ieſu Chriſto: quæ etiam pacis & fidei aliiſq; huiuſmodi nominibus intelligitur: adeo vt εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην ſit Lætum de pace nuntium afferens. i. de doctrina Chriſti. Itidémq; in aliis ſimilibus locis. ‖Ponitur etiā paſſiuè aliquoties tū de re, vt 1 Petri 1, τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de perſona, ad Hebræos 4, καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Euangeliſta. Sic autē vocātur in nouo Teſtamento qui erant ſecundi ab Apoſtolis, quóſque illi tanquā aſſeclas & collegas habebant in fungendo ſuo munere promulgandi Euangelii, ideóq; nulli eccleſiæ erāt addicti: vt ad Epheſ. 4, τοὺς δὲ, προφήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς. Poſtea verò ædificatis iam eccleſiis, quum & Apoſtolorum & Euangeliſtarum munus deſiiſſet, tranſlatū eſt nomē ad quatuor illos hiſtoriæ Chriſti ſcriptores, ac peculiariter Ioanni tributū pro cognomine, vt ab altero Ioanne diſtingueretur.

C. Ἀναγγέλλω. F. λῶ. P. κα, ex ἀνὰ & ἀγγέλλω compoſitum, vt Latinè, Annuntio, vel Renuntio, pro Nūtio. Cum dat. rei & accuſ. perſ. Et Ἀναγγέλλομαι, paſſ. Nūtior, Nūtius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς, Allatus eſt nuntius ipſum mortuum eſſe. vel Allatus eſt de eius morte nuntius. Ἀναγγελήσεται, διηγηθήσεται (id eſt narrabitur) Suid.

C. Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ & ἀγγέλλω cōpoſitum, itidē pro ἀγγέλλω, (vt Latinè, Annuntio & Renūtio, pro Nūtio) vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hom. Il. ι, 621, – ἀπαγγεῖλαι ᾗ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα. & Il. ρ, 409, Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. Xenoph. Pæd. 2, ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. & 8, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγείλατε ὡς παρ᾽ ἐμοῦ. Demoſth. Pro cor. ὁ δεῦρ᾽ ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ. Sic ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινὰ, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demoſth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plutar. in Conſol. ad vxorē, ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς. ‖Pro ἀπαγγεῖλαι autē dicitur & ἀπαγγείλασθαι voce media. vnde Plut. in Alex. τοὺς δὲ πρῶτους τὴν Ἁρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγειλαμένους ἔδησεν. ‖Sic & Ἀπαγγέλλομαι pro ἀγγέλλομαι. Xen. ἀπαγγελθέντος δ᾽ αὐτοῖς τούτου. Plato, ἐπιεικῶς, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἀληθῆ ἀπήγγελται. Plut. in Galba, ἀπηγγέλη τῷ Γάλβᾳ εἰς τὸ παλάτιον.

Ἀπαγγέλλω, Demoſth. Renuntio, vt legati faciunt à legatione redeūtes. quod ἀποπρεσβεύειν Plutarch[9] alicubi dixit, Homerus ἀποφάσθαι. Bud.

Ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα προθεσμίων, pro Denuntio tibi litem, affertur ex Libanio.

Ἀπαγγέλλω, Pronuntio, Enuntio, id eſt Cœptum mentis eloquor, inquit Bud. addens hoc exemplū ex Demoſthene p. 214, οὐδεὶς ταῦτ᾽ ἀπαγγέλλων, δυνάμενος τὸ δέον προστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Addit idē Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς, Obſcurè effari. Idem quod ἑρμηνεύειν. Cum his Budæi conuenire puto hæc Hermogenis, ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι᾽ ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Sæpe autem apud autores ἐπαγγελία perperā poſitū inuenitur pro ἀπαγγελία.

Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito, τὰ γεγραμμένα ἀπὸ στόματος λέγω. Syn. Πυνθάνῃ περὶ Διοσκορίου πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα. Bud.

Ἀπαγγέλλω, ἐπὶ τῷ ἀπειλῶ καὶ δεδίττομαι, Bud. ex Polluce.

Ἀπαγγέλλομαι dicit Plato pro ἀπαγγέλλω, Pol. lib. 2. p. 92, τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἀπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Bud.

Ἀπαγγελτέον, Nuntiandum eſt, vel Enuntiandum, &c.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, Enuntiatio, Pronuntiatio. Ἀπαγγελία videtur ſumi hic ab Hermogene pro ἑρμηνεία, (vt Budæus ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς expoſuit ἑρμηνεύειν) Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι᾽ ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Vide ἑρμηνεία. Sunt tamen qui hic genus figuræ eſſe ſcribant. ‖Ἀπαγγελία ſignificat etiam recitationem quæ ſit memoriter. Syneſ. verbis paulo antè citatis ſubiungit, καὶ ἡ συντεῖνον τέλος ἐστὶν ἀπαγγελίας.

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, Nuntius, Index, in Anthol. epigrammatum.

Ἀπαγγελτικὸς, κὴ, κὸν, Enuntiatiuus. Affertur ex Seneca & τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

C. Διαγγέλλω, ex διὰ & ἀγγέλλω, Nuntio circunquaque, vel per diuerſa loca, Diuulgo. Plut. in Camillo, ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. Philo, πρεσβευτὰς ὀρθίας & διαγγελλούσας, vbi διαγγελλούσας ab interprete exponitur Internuntias. Budæus διαγγέλλω exponit etiam Denuntio, Effero, Prodo. ‖ Διαγγέλλω (vt ἐπαγγέλλω) pro Edico, vel Indico, Herodian. lib. 1, τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Liban. in argumẽto τοῦ περὶ παραπρ. de matre Æſchinis, τὸ δὲ καθαίρουσαν καὶ τελετάς τινας διαγγέλλουσαν φησὶ διαζῆν. A

Διάγγελος, Internuntius, Bud. Ammonius à Thucydide διάγγελον vocari ait quem cæteri ἐξάγγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris ſunt nũtiat. B

C. Εἰσαγγέλλω, ex εἰς & ἀγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. Pæd. 8, εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμὲ, ἵνα κοινῇ βουλευώμεθα. &c. Idem Sympoſio, κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη, &c. Sic εἰσαγγέλλομαι apud Demoſth. εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων.

Εἰσαγγέλλω, Defero, Poſtulo, Accuſo, In ius voco. Iſocrates περὶ ζεύγους, Εἰσήγγελλεν εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγείλας pro delatore, apud Iſæũ. Sic & in voce paſſ. Εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accuſor. Demoſth. Pro cor. οὐχ ὑμεῖς ἐν μὲν οἷς εἰσαγγελλόμενον ἐπὶ ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. περὶ ὧν εἰσηγγέλθη καὶ διελύθη πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non ſolùm εἰσαγγέλλω τινὰ, ſed & εἰσαγγέλλω τι περὶ τινός. Plut. de coniuratione Catilinæ loquens, ἐκεῖνον δὲ ἔπεσχε καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγειλε. Sic Liuius crimina de aliquo ad ſenatum deferre dixit. C

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, Delatio, Accuſatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem: cuius verba ſunt, ἡ δὲ εἰσαγγελία τέτακται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικόν· ἀμφοτέρως γὰρ, &c. Εἰσαγγελίας (inquit Bud.) eſſe aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Iſæus tamen (Harpocr. teſte) rem eandem εἰσαγγελίαν & γραφὴν appellauit. Iſocr. De pace, καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις καὶ ταῖς γραφαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demoſth. Pro corona ad εἰσαγγελίας & γραφὰς addit etiam εὐθύνας. D

– Ἀπ' εἰσαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro Criminis læſæ maieſtatis reus.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, Qui nuntiat aduentũ alicuius. vt in εἰσαγγέλλω ex Xenophonte protulimus, κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη, &c. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicuius aduentum & illum ad eum admittendi. Bud. admiſſionalẽ vocat, ex Lampridio fortaſſe ſumpta voce. Herodotus in Thalia, παρέστας ἐς τὰ βασιλήια παρῆλθε ἐς τὸν βασιλέα εἶπε, ὁ δὲ ἀγγελιηφόρος. Quò alludens (vt opinor) Lucianus ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ, dixit, ἀπίξεσθαι γὰρ παρ' ἡμέας αὐτὸν εἰσαγγελέες. Vtrobique autem habes εἰσαγγελέες Ionicè pro εἰσαγγελέας. ‖ Εἰσαγγελεύς, Delator. ſed propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, inquit Suidas. E F

Εἰσαγγελτικός, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

C. Ἐξαγγέλλω, Renuntio. Plat. Pol. 2, ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ πεπραγμένα. Xenoph. cum aduerbio motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε. Sic apud Iſæum pro Certiorem facio, inquit Bud. Propriè ἐξαγγέλλειν eſt Nuntiare iis qui foris ſunt ea quæ intus fiunt, ſequendo Ammonii & Heſychii expoſitionem quam dant nomini ἐξάγγελος. ‖ In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα, Efferre arcana ſeu ſecreta, vel prodere. Euulgare. Demoſth. Philipp. 1, αἱ δὲ δυνάμεις οὐ πρὶν ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τῶν ἡμετέρων. Sic Plut. in Themiſt. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολεμίους. ‖ Apud Xen. Pæd. 7, pro Nuntio, ſeu Nuntiũ perfero, ſeu iuſſa perago, inquit Camer. G

Ἐξαγγέλλω, Enuntio, Indico, id eſt ἑρμηνεύω, quod & ἀπαγγέλλω, apud Hermogenẽ περὶ δεινότητος, Bud. Fortaſſe autem Eloqui interpretari poſſumus τὸ ἑρμηνεύειν.

Ἐξαγγέλλομαι, Paſſ. Nũtior. vt ἐξηγγέλθη ὁ θάνατος, Mors nuntiata eſt. ‖ Item pro Efferor, Prodor, &c. H

Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo nuntius allatus eſt, Detectus, Patefactus per nuntium. Thucyd.

Ἐξαγγελτικός, ή, όν, Enuntiatiuus. Affertur ex Ariſtotelis Probl. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, pro Qui ad intelligẽtiam referri poteſt.

A Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propriè, Qui vel quæ nũtiat iis qui foris ſunt quæ intus fiunt, Heſych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8. p. 179, αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ‖ Ἐξάγγελος, index, qui in fabulis eſt nuntius aliquid de ſcena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ. Camer.

Ἐξαγγελία, ας, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Euulgatio. ‖ Item Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. vt ἐξαγγέλλειν eſt ἑρμηνεύειν, Bud.

C. Ἐπαγγέλλω, Denũtio, Indico, vt ἐπαγγέλλω πόλεμον, (ſicut καταγγέλλω) vel πολεμεῖν, Bud. ex Polybio. Sic ἐπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν Βρεττανίαν ἔξοδον, Herodian. Id eſt, Expeditionem vel profectionem edicit. Sic autem ante hos vſus eſt Thucydides hoc verbo, vt quum p. 137 dicit στρατιάν τε ἐπαγγέλλειν ἐς τοὺς ξυμμάχους. Demoſthenes autem ἐπαγγέλλω στρατείαν dixit, vt Polybius ἐπαγγέλλω πολεμεῖν. Xenophon Pædiæ 8, βοηθήσετε καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ,τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio & condico, hoc eſt conſtituo. Plut. Demetrio 188, ἐπεὶ δὲ εἰς Λακεδαίμονα ἧκεν, αὐτοῖς ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio & edico, cum infinit. Demoſth. πρὸς Μακαρτ. 117, τοὺς ἀπογεγενημένους, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγέλλειν τὸν δήμαρχον τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν, denuntiet & edicat, Bud. ἐπαγγέλλουσι, κελεύουσι, Heſych. ἐπήγγελλεν, προσέταξεν, Suid. Idẽ, ἐπαγγέλλω, αἰτῶ ἢ ὑπισχνοῦμαι, ἐπὶ τιμῇ διαγγέλλω. Idẽ, εἰς τιμήν τινα ἢ κέρδος ἐπάγγελμα exponit παράγγελμα.

Ἐπαγγέλλω, Edico, Pronuntio, Id eſt Promitto in publicũ. Herodian. de Gordiano, τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπιδόσεις χρημάτων ὅσας οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε. i. cõgiaria pronũtiauit, Bud. Vide ἐπαγγέλλομαι.

Ἐπαγγέλλω, Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xen. Pæd. 8, πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν εἰ φίλοι τοὺς ἑταίρους. i. Id denuntiãt, vel ſignificant illis. Quidã apud Suidam, καὶ καλῶν τὸ παιδίον, καὶ εἴ τι θέλει, ἐπαγγέλλειν. i. (vt ille vult) αἰτεῖν. Vide infrà inter ſignificationes τοῦ ἐπαγγέλλεσθαι, pro Significare quid nobis opus ſit.

Ἐπαγγέλλω, Defero, Nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. Et δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, quoddam accuſationis genus: vide in δοκιμασία.

Ἐπαγγέλλομαι, Paſſ. Denuntior, Indicor, Cõdicor, vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna condicta, Bud. Et ἐπηγγέλθη ὑπὸ Ἀθηναίων, Thuc. p. 167 pro Denuntiatũ eſt vel Indictũ Athenienſibus vt adeſſent. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Promittor. Vnde οὔτε τὰ ἐπαγγελλόμενα οὔτε τὰ ἀπειλούμενα, pro Neque promiſſa, neque minæ, Bud. ex Greg.

Ἐπαγγέλλομαι, deponens, Poſco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus ſit. quod vim habet verecundæ petitionis. αἰτεῖν τε αὐτοῦ καὶ παρακαλεῖν. Demoſth. Pro cor. ἔφη Σάτυρος ὃ δεόμενος οὐδεὶς ἐπαγγέλλεται. Et paulo pòſt, ἃ δεῖ αὐτοὺς ἐπαγγέλλεσθαι εἰδότας, φάναι οὐδὲ τὸν Φίλιππον δυνασθαι, Bud. ἐπαγγέλλεται, παρακαλεῖ, αἰτεῖ, apud Herodot. teſte Suida. (qui ἐπαγγέλλεσθαι quoque exponit αἰτεῖσθαι) Heſychius etiã habet, ἐπαγγελλόμενοι, παρακαλοῦντες, αἰτοῦντες. Herodot. Euterpe, ἐπαγγέλλεσθαι ἀδεῖάν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεχόμενον. i. (interpr. Camerario) Pronũtiari curaſſe, ſe impunitatem dare & multa promittere.

Ἐπαγγέλλομαι, itidẽ deponens, Polliceor. Cum accuſ. vel cum infin. Theophyl. Epiſt. 37, ἐπαγγέλλῃ πολλὰ καὶ προθύμως ἔχεις. Polyb. 5, ἐπαγγελλομένου δὲ Ῥωμαίοις αὐτὸς παρέσεσθαι στρατιᾷ. Cum infinitiuo, Xenoph. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν. Paulo aliter apud Demoſth. ad Lept. ἀλλὰ τὴν προθυμίαν [θαυμάζω] καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, i. Vltrò hoc feciſſe. Quod etiam polliceri dicitur, Bud. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Profiteor. vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, apud Xen. Profiteor virtutẽ, quod exponitur Promitto me poſſe virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. περὶ εἱμαρμένης dixiſſe videtur τοὺς τὴν μαντικὴν ἐπαγγελλομένους ſimpliciter pro Profitentibus diuinationes, vt dicitur Ius vel philoſophiam profiteri. Itẽ ἐπαγγέλλομαι ἐμαυτόν, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ, Xen. Œcon. φιλοτιμεῖσθαι. Κύρος ἐπηγγέλλετο οὐδὲν εἶναι ὅ,τι τῷ χεῖρας ὀρέγοντι οὐ &c. Quæ conſtructio in hac ſignificatione rariſſima eſt.

Ἐπάγγελμα, ατος, τό, Pollicitatio, Promiſſio. Iſocr. Contra Sophiſtas, τοῖς τὸ ἐπάγγελμα τὸ μεῖζον καὶ τοῖς μεγάλα ἐπαγγελλομένοις. Idẽ ibidẽ, οὐ τὰς ἐπαγγελίας ἐπάγγελμα. ‖ Ἐπάγγελμα, Profeſſio, Plat. in Euthyd. inquit C.

Ἐπαγγελτικός, ϰή, ϰόν, Ad promiſſionem pertinens. q.d. Promiſſiuꝰ. & Ἐπαγγελτικῶς, Promiſſiuè, Per promiſſionē. B. Ἐπαγγελία, ας, ἡ, Denuntiatio, Bud. ‖ Item, Promiſſio. Plutarchus de diſcern. adulat. φίλος μὴ ἐκείνην ἔχει τὴν ἐπαγγελίαν. Hac ſignificatione ſæpe vſurpatur in Teſtamento nouo: quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. ‖ Ἐπαγγελία, genus quoddam accuſationis, id eſt γραφῆς, apud Poll.

c.1. Ἀνεπάγγελτος, ο, ὁ ϰ ἡ, ex α priuatiuo & ἐπαγγέλλομαι, Nō denuntiatus, Non indictus. Polyb. 4, καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοῖς. i. bella non indicta.

c.1. Αὐτεπάγγελτος, ο, ὁ καὶ ἡ, ex αὐτὸς & ἐπάγγελτος, Sua ſponte (vel vltrò) aliquid faciens. Thucydides, αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, Sua ſponte ad libertatem ſe contulerunt. Iſocr. ad Demonicum, ἀλλ᾽ αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς [τοῖς φίλοις] βοήθει, vltrò ſubuenias, & non expectans dum ab illis rogeris. præceſſit enim, ἀλλὰ μὴ περιμένης τὰς παρ᾽ ἐκείνων δεήσεις. Demoſth. Pro corona, ὥστε τῆς Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Vbi mirum eſt ἐθελοντὰς addi, quum alioqui αὐτεπάγγελτος & ἐθελοντὴς idem ſint: & ſuſpectus eſſe poteſt locus. Expoſui autem αὐτεπάγγελτος, Sua ſponte (vel vltrò) aliquid faciens, quum tamē participium in his & ſimilibus exemplis addere neceſſe non ſit. Vulgò autem exponitur Sponte pollicens, Nullo nuntio accerſitus. quarum expoſitionum prior eſt etiam Budæi. Ego tamen ab Ἐπαγγέλλω malim deducere ſignificante κελεύειν ſiue προστάττειν, (vt αὐτεπάγγελτος ſit αὐτοκέλευστος, vel αὐτεπίτακτος), quàm ab ἐπαγγέλομαι ſignificante polliceor.

¶ Καταγγέλλω, ex κατὰ & ἀγγέλλω. Interdum idem quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω: vnde καταγγελτος apud Thucydidē, & ἐξάγγελτος pro eodem, id eſt Patefactus, Detectus per nuntium. In Actis Apoſt. καταγγέλλειν ſæpe ſimpliciter pro Annuntiare. ‖ Καταγγέλλω, Indico. vt καταγγέλλω πόλεμον, Indico bellum, (quod & ἐπαγγέλλω) Lyſias, αὐτοὶ δὲ εἰρήνης πόλεμον καταγγέλλουσι. Sic Plut. in Lycurgo, καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς Εἵλωσι. ‖ Item Καταγγέλλω pro Obnuntio. vnde καταγγελεὺς & κατάγγελος. ‖ Καταγγέλλω, Defero, Accuſo, vt ἐπαγγέλλω. Herodian. δοῦλοι δεσπότας καταγγέλλειν, Bud.

Καταγγέλλομαι, Paſſ. Pateſio per nūtium. Itē, Indicor. Item, Accuſor, ſecundo ſignificatione vocis actiuæ. hinc Κατάγγελτος, ο, ὁ ϰ ἡ, Pateſactus per nuntium, vel Detectus. Thucyd. καταγγελτος πολεμίοις γίγνεσθαι. quod exponitur δῆλος διὰ μηνυμάτων.

Ἀκατάγγελτος, ο, ὁ καὶ ἡ, Non indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος id quod ἀνεπάγγελτος. Plut. Numa, Nō indictū bellum.

Καταγγελεύς, έως, ὁ, Annuntiator, Denuntiator. vt Act. Apoſt. cap. 17, ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Exponitur & Obnuntiator hic à Budæo.

Κατάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnuntiator. Plut. Apoph. Lacon. σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψαν ἁμῖν, te obnuntiatorem miſit? B.

c.1. Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, vt ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, Plut. Romulo, Qui ludos indixit.

c.1. Προκαταγγέλλω, Prænūtio, Antè denūtio. vt Act. c. 3. v. 18, ὁ δὲ θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, &c. ‖ Προκαταγγέλλομαι, Paſſ. Prænuntior, Antè denuntior. vt 2. ad Cor. capite 9. v. 5, καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. id eſt prænuntiatam, vel (cum Beza) antea indictam.

¶ Παραγγέλλω, ex παρὰ & ἀγγέλλω, Denuntio, Condico, vt conſtituentes ſolent. Plato in Phædone, παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν. Bud. ‖ Cui ſignificationi affinis eſt hæc, παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Inuito ad cœnam, Condico cœnam. q.d. Denuntio alicui vt adſit ad cœnā. Lucianus, ϰ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι καινολογουμένων. ‖ Item παραγγέλλω in Pand. Græcis, Denuntio, vt quum mulier prægnans, poſt diuortium marito denuntiat ſeſe prægnātem eſſe ex eo, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex ſe prægnantem eſſe negat. Bud. Vide ἀντιπαραγγέλλειν. Huc pertinet & παραγγέλλειν εἰς δίκην, Denuntiare iudicium. ſignificat enim diem dicere in iudiciis publicis, Bud. ‖ Παραγγέλλω, Denuntio alicui vt hoc faciat, Vel Denuntio hoc eſſe faciendum, Iubeo, Impero. Herodot. Thalia, οὐδὲ παρασκευὴν ὅπου οὐδεμίαν παραγγείλας. Lyſias, παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς. Xenoph. Pædiæ 6, παραγγέλλει τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν, &c. Demoſth. ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγελλεν ἀνάγεσθαι. Vbi Budæus παρήγγελλεν eſſe ait Edixit, id eſt Edicto præcepit. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quum milites per manus dant præceptum imperatoris. vnde παράγγελσις, Xenoph. vide infrà. Idem Xenophon dicit etiam παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, pro Edicere ſuis vt arma capiant. Quod autem legitur apud eundem, στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, (id eſt, Citans milites ad nomina, Delectum habens, vt inquit Bud.) Suidas exponit καταλέγων. ‖ Item pro Denuntio, id eſt ſignificando iubeo. vt quidam apud Suidam, ὁ δὲ αἰεὶ ἐχώρησεν, οὐδὲ τὸ ἀνακλητικὸν παραγγείλας, id eſt σημήνας, inquit Suidas. Ponitur autem non ſolùm pro Edico, ſed & pro Interdico. vt Act. Apoſt. 5, οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; id eſt, Nonne conceptis verbis interdiximus vobis. Bud. Videtur tamen & hîc & ſimilibus locis poſſe etiam ſignificatio τοῦ κελεύω, ſiue προστάττω, retineri. vt ſit, Imperauimus vobis vt deſineretis docere, &c. Vel, Denuntiauimus vobis ne doceretis, vt Beza vertit. Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. ‖ Significat etiam Παραγγέλλω, Denuntio, id eſt accerſo amicos. Lyſias, ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου, Καίτοι γε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ᾽ ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν᾽ ὡς ἀσφαλέστατα μετ᾽ αὐτῶν εἰσῄειν. Ex quo factum mea ſententia (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere ſignificet, id eſt ambire magiſtratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accerſebant ἐπὶ τὸ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarchus, οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες. ἐκείνῳ χρώμενοι χορηγῷ. Idem παραγγέλλειν ἀρχὴν & μετέρχεσθαι pro eodem hic dixit, Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγελλεν αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῆλθε. Idem alicubi præpoſitionem εἰς addidit: vt in Cæſare, αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur abſolutè qui ambit & eſt candidatus.

Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, Refero me vel Referor in virorum numerum. Latinè Virilē togam ſumo, Ad virilem ætatem perueni. quod & τελεῖν εἰς ἄνδρας dicitur. B. Syneſ. aduerſus Andronicum, ϰ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδὲν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξε.

Παραγγέλλω τινὶ, ſecundum Suidam, eſt etiam Verſor cum aliquo, Congredior alicui quotidiana conſuetudine. in hoc quem affert loco, ὁ δὲ, παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς, ποτὲ δὲ τοῖς, ἔπραξε μετ᾽ αὐτῶν ϰ διέδυεν. Id eſt (inquit) συνδιερχόμενος, συνδιατελῶν, συναναστρεφόμενος. Vel eſt ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκως ἐρχόμενος.

Παραγγέλλομαι, Paſſ. vnde τὸ παραγγελλόμενον, Quod imperatur, vt τὰ παραγγελλόμενα ποιεῖν, apud Xen. Sic Thuc. lib. 1, ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας. Idem lib. 2, καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. Vbi Bud. παραγγελλόμενα non exponit ſimpliciter Imperata, ſed quæ imperata ſint tradito per manus imperio. Vide παράγγελσις.

Παράγγελμα, ατος, τὸ, Præceptum. Lyſias, παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς. Xenoph. in Cyneget. τὰ μὲν οὖν τῶν σοφιστῶν παραγγέλματα παραινῶ φυλάττεσθαι. Eſt etiam interdictum vetitúmque. Demoſth. καὶ τῶν πολεμάρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χρηματίζεσθαι, Quum edicta interdictoria propoſuiſſent. Et interdicta prætoria παραγγέλματα dicuntur in Pandectis. Bud. ‖ Παράγγελμα non ſolùm pro præcepto, ſed & pro hortamento conſilióq;. Iſocr. ad Demon. καὶ τοῖς μέλλουσι χρόνοις παράγγελμα καταλιπεῖν.

Παραγγελματικός, ή, όν, Præceptiuus, Denūtiatiuus, Bud. qui etiam affert ex Aphrod. in Top. παραγγελματικὸς τρόπος.

— Παραγγελματικῶς, Præceptiuè, Denuntiatiuè, Tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur etiam Adhortatiuè, ſicut & παραγγελματικός, Adhortatiuus.

Παραγγελτικός, ή, όν, Præceptorius. Item Prohibitorius, B.

c.1. Ἀπαράγγελτος, Sine mādato, Sine cohortatione. Polyb. 16, ἅμα δὲ πάντες οἱ σύνεγγυς ἀπαραγγέλτως συνέβαλον ἀλλήλοις. Id eſt, Nulla egentes cohortatione, Bayf.

Παραγγελμα, ατος, τό, Præceptum, Mandatum. Vel, Ipſe præcipiendi ſiue imperandi actus. Xenoph. ἀναβασ. 4, ποιοῦντες τὰ ἀναγκαῖα, ἀπὸ παραγγέλματος περιμένοντες. Eſt autem ἀπὸ παραγγέλματος aliquid fieri in caſtris, vel in acie, quū claſſico non edicitur, ſed per manus imperium traditur & accipitur. Bud. Plato Leg. 12, καὶ ἐγείρειν δεῖ νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλματα.

Παραγγελία, ας, ἡ, Idem. Ariſtoteles Ethic. 2, οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνην, οὔθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει, Neque ſub artem, neque præceptionem vllam cadit. Camer.

‖Παραγγελία, Ambitus, Prehenſatio, Petitio magiſtratus cum prehenſatione. Gall. Brigue. App. de Cæſare loquens conſulatum petente antequam vrbem intraret, ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἔμελλε παραγγελίας. Item ambitus vel preces amicorum pro reis cauſam dicentibus. Demoſth. De falſa legat. [illegible] καὶ παραγγελία [illegible]. Sic in principio eiuſdē, [illegible] τὰ ἐν [illegible] & παραγγελίας coniungit.

C.2. Ἀντιπαραγγέλλω, Ex ἀντὶ & παρὰ & ἀγγέλλω, q. d. Obnuntio, vel Nuntium remitto prægnanti. na mulier prægnans poſt diuortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur in Pand. Græcis, quum marito denuntiat ſeſe prægnantē eſſe ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum agnoſcere vterum non vult, & negat ex ſe prægnantem eſſe. quod eſt quaſi obnuntiare vel nuntium remittere prægnanti. ‖Ἀντιπαραγγέλλω, Competitor ſum alicui magiſtratum petenti. vt in hoc Appian loco, [illegible] ὑπατείας ἀντιπαραγγέλλει [illegible].

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, Ipſe actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, ſiue de eo dicatur qui Nuntium remittit prægnanti: ſiue de eo qui competitor eſt. Quæ duæ ſignificationes τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν proximè præcedunt.

C. Περιαγγέλλω, Ex περὶ & ἀγγέλλω, Nuntio circunquaque, vt apud Thucydidē, περιαγγέλλοντες τὰς ἐκεχειρίας. Quod tamen alii ſimpliciter interpretantur, Nuntii induciarum. Sed malo Circunquaque nuntiantes inducias, vt exprimatur vis præpoſitionis περὶ. Idem lib. 2, ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις. quod exponitur, Naues imperabant. Malo, Nauium apparatum per vrbes denuntiabant. vel Nūtios mittebant qui imperarent, &c. Sic libro 7, [illegible] περιήγγελλον κατὰ [illegible]. Interdum etiam genitiuo iungit. vt lib. 4, περιήγγελλον δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον [illegible] Perſcotam circunquaque Peloponneſum miſſis nunciis auxilia accerſebant.

Περιαγγέλλομαι, Paſſ. vt παρασκευὴ ἡ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, apud eundē Thucyd. lib. 4, apparatus bellicus qui per vrbes denuntiatur.

C. Προαγγέλλω, Ex πρὸ & ἀγγέλλω, Prænuntio. Xenoph. Pæd. [illegible] προαγγέλλων.

Προάγγελμα & Προάγγελσις, Prænuntiatio.

Προάγγελος, ὁ & ἡ, Prænūtius, vel Prænūtia. Plut. [illegible] dixit [illegible]. Vtitur Muſæus.

C. Προσαγγέλλω, Ex πρὸς & ἀγγέλλω, Nūtio, pro ſimplici. Sic προσαγγελία apud Polybium pro ſimplici ἀγγελία ſumitur. ‖Προσαγγέλλειν ἑαυτόν, Deferre ſeipſum, [illegible] inquit Suidas. Sic apud Lucianū Toxaride, [illegible].

Προσαγγελεύς, ὁ, Emiſſarius, [illegible] inquit Suidas. Idem de emiſſariis loquens. Dicuntur etiam huiuſmodi miniſtri & aurici commentatores προσαγγελεῖς & [illegible], qui etiam aures & oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, Nunciatio. Polyb. apud Suidam, [illegible] προσαγγελίας [illegible]. Item, [illegible]. Vix tamen ex his & aliis verbis quæ affert Suidas, ſtatui poteſt an προσαγγελία pro ſimplici ἀγγελία poſitum ſit. ‖Προσαγγελία lex data fuit de iis qui excedendam ſibi vitā putarent: eorum conſilio reddenda publicè ratio erat. Camer. ‖Προσάγγελμα exponitur etiam προσαγγελία ab Heſychio, vt [illegible] eſt idem quod προσαγγέλλω, ſuprà.

C. Ὑπαγγέλλω, ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, [illegible]. Clam nuntio. Muſæus, [illegible] quod vertunt Innuens. Malim, Nuntians oculis damclam ſigna amoris prænuntia. ‖Ὑπαγγέλλω vulgò exponitur Ad maiorem vel potentiorem aliquid dico, [illegible].

A Ὑπάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ſuprà ἐξάγγελτος, vel κατάγγελτος, Patefactus, Delectus, Manifeſtus, in hoc loco quem affert Suidas, ὁ δὲ, καταπροϊδόμενος [illegible] ὑπάγγελτος τοῖς Ῥωμαίοις κατέστησεν. ille exponit καταφανής.

ἌΓΓΟΣ, εος, τό, Vas, generali nomine: vt apud Hom. Il. β, [illegible] ἄγγεα [illegible] ἄγγεα [illegible]. Idem ἄγγεα in quæ recipitur lac, in γαυλούς & σκαφίδας diuidit, Odyſſ. ι. Idem Il. π, [illegible] ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Heſiod. ἄγγεα ſunt vaſa in quæ

B frumentum reconditur, in Ἔργοις, Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. In proſa etiā vſurpatur ἄγγος, (ſed rarius quam ἀγγεῖον) Dioſcorid. lib. 5, [illegible] ἄγγεσιν [illegible]. Inuenitur & ἄγγος [illegible].

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ, ex ἄγγος & θήκη, Vaſorum apotheca. Vide apud Athenæum lib. 5, quam appellauerint Alexandrini ἀγγοθήκην. Vbi etiam legitur aliquoties ἐγγυθήκη, (pro quo Budæus ἀγγοθήκην reponendum putauit) quæ fuerit [illegible] ἐπίθημα.

Ἀγγαρεύω, vide in suo.

C Ἀγγεῖον, ου, τό, Vas, Conceptaculum, Gellius lib. 8. cap. 10. Idem quod ἄγγος, & ex eo factum diminutiua forma, quanuis ſignificationem primitiui potius retineat. Herodot. 1, ἐν [illegible] ἀγγηΐοισι, Ionicè pro ἀγγείοις. Plutarchus De aud. ἀγγείοις [illegible]. Idem in Alexandro, καὶ τῶν [illegible] τὰ ἀγγεῖα καὶ τῶν [illegible]. Et Dioſcorides lib. 4, cap. 97, ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas fictile. ‖Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, [illegible] χρημάτων τὰ ἀγγεῖα. ‖Gaza apud Aphrod. Probl. lib. 1,

D ἀγγεῖα ἰατρικὰ vertit medicinales cucurbitas. ‖Ἀγγεῖον pro vena, quæ eſt cōceptaculū ſiue receptaculū ſanguinis. Vnde ἀγγειολογία. Gal. ad Glauc. lib. 1, [illegible] ἀγγείων. Idē, [illegible] ἀγγείων, [illegible]. Bud.

Ἀγγειολογέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, (ex ἀγγεῖον & λέγω) Venas lego. & Ἀγγειολογία, Ipſe actus legendi venas. Budæus ex Gal. Vide paulo ante ἀγγεῖον pro conceptaculo ſanguinis, id eſt vena.

Ἀγγειοσπερμος, vel Ἀγγειοσπέρματος (ex Ἀγγεῖον & σπέρμα) Vaſculo ſiue vaſculis ſemē incluſum habēs. Ex Theophr.

E in hiſt. plantarū citatur. Itē [illegible], pro eodē.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vaſis formam vel vaſis capacitatem habēs. Et ſubſtantiuē τὸ ἀγγειῶδες, Capacitas tanquā vaſis.

Ἀγγείδιον, ου, τό, Diminut. Vaſculum. [illegible] ἀγγεῖον, Suid.

ἈΓΕΙΡΩ, F. ἀγερῶ. P. ἤγερκα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Euſtathius & Etymol.) Congrego, Colligo. Homerus Iliad. γ, [illegible] ἀγείρας. In proſa quoque dicitur ἀγείρω, Thucyd.

F [illegible] τε ἀγείροντες: ſed frequentius compoſitū συναγείρω.

Sic ἀγείρομαι, Congregor, Colligor. Il. β, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, [illegible]. Huius præterit. Atticum eſt ἀγήγερμαι, (vt τοῦ ἀγείρω præt. eſt ἀγήγερκα) hinc autem, à tertia videlicet perſona ſingulari ἀγήγερται formatur ab Ionibus ἀγηγέραται, tertia perſona plural. pro Congregati ſunt: & pluſquamperfect. ἀγηγέρατο, congregati erant. Quæ in vſu ſunt poetis. Hom. Iliad. [illegible]. In vſu ſunt poetis & hæc, ἀγέροντο pro ἠγείροντο, & ἀγέρθη, nec non ἄγερθεν, pro ἠγέρθησαν. Iidē

G Vtuntur & τῷ ἀγρόμενος, & Ἀγρόμενοι & Ἠγερέθοντο. De quibus infrà.

[illegible] dicit idem Homerus, [illegible] eo modo quo Latini Recolligere ſe, & Recolligere vires, Recolligere animum, vt Iliad. [illegible]. Id eſt, Vitalis vis (vel anhelitus, ab anima) recollecta eſt, quæ fuerat diſſipata deliquio animi. quod & [illegible] compoſita voce dixit. Sic Il. [illegible].

H [illegible] pro Meditando colligo, [illegible] colligo, Congrego. Hom. Od. [illegible]. Vbi Euſt. annotat hinc eſſe [illegible]. Ad hæc & huiuſmodi [illegible] Homeri reſpexiſſe puto, vſurpantem [illegible] cum ſolidioni perſonæ, pro ſuprà congrego, vel colligo, [illegible]

Lucianus, ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σφῶν αὐλοῖς. Idem Pſeudo- A
mante, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τι καὶ ἐνθεάζοντες. pro
Stipem cogentes matri deorum (vt Ouid. dixit περὶ μητραγυρτῶν loquens, -exiguæ quis ſtipis æra neget?)
non autem, cum Eraſmo, pro A matre deorum afflati
conuenientes. Sic Plato Pol. 2, ὡς ἱέρειαι ἀγείρουσαι Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Sic & Plut. in Romulo, αἱ δὲ
θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιϊοῦσαι καὶ παίζουσι. (qui ambo loci in lexicis vulg. perperam exponuntur.) Athen. quoque verbo ἀγείρειν ita vſus eſt, lib. 8, ἀγειρόντων τῇ Κορώνῃ.
Sic & apud Plutarch. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. Et quidam apud B
Suidam, καὶ τῷ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας ἕνεκα λιμοῦ φάρμακα ἀγαπητῶς λαμβάνων. Budæus ἀγείρειν in hoc ſenſu
exponit Circulatorum more petere. Pollux hæc tria
coniungit, πλανᾶσθαι, ἀγείρειν, μητραγυρτεῖν. & paulo pòſt, πλανᾶσθαι, ἀγείρειν.

Ἀγείρειν etiam dicitur (vt Euſtath. ex Ælio Dionyſio
refert) Vagari victoriæ aut rei talis cauſa, τὸ περιϊέναι καὶ
περιφοιτᾶν ἐπὶ νίκῃ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. Quæ verba inueniuntur & alibi citata, addito verbo ἐπαιτεῖν poſt τοιούτῳ. vnde quidam exponunt, Circumire venditantem ſe ob C
partam victoriam.

Ἀγερμός, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις, εως, ἡ, Collectio, Congregatio. Poll.
Vide Ἀγυρμὸς poſt Ἄγυρις. Annotatur & Ἄγερσις pro eodem, cuius compoſitum ἐπάγερσις extat apud Herodotum. vide in Ἐπαγείρω.

¶ Ἀγερέθω, poeticū pro Ἀγείρω, Congrego, Cogo. Et paſſ.
Ἀγερέθομαι, vnde ἠγερέθοντο, Il. α, - ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο.

¶ Ἠγερέομαι, οῦμαι, itidem poeticum pro ἀγείρομαι. Il. κ, - ἵνα
σφίσιν ἐπὶ φρεσὶν ἠγερέθωνται. D

Ὁμηγερέες, Congregati ſimul, ex ὁμοῦ & ἠγερέομαι pro ἀγείρομαι. Hom. Il. α, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.
vbi ὁμηγερέες ἐγένοντο repetitio eſt τοῦ ἤγερθεν. Poſſet autem
(ſi ἠγερέομαι non extaret) formari ὁμηγερὴς ab ἀγείρομαι,
accipiente η in incremento: vel ὁμηγερὴς per cōtractionem ex ὁμοαγερέες, vt vult Etymol.

¶ Ἀγρόμενος, partic. per ſyncopen, pro ἀγειρόμενος, Qui cōgregatur. Vel ſignific. præteriti, Congregatus, ἀγηγερμένος.
Od. π, - μετὰ δὲ σφίσιν ἀγρομένοισιν. Et Il. υ, - ὃν τι καὶ αὐτοὺς
δείδιμεν ἀγρόμενοι μεμαῶτας, Ἀγρόμενοι περὶ δῆμον. Item ἀγρομένων, E
Qui congregabantur, vel Dum congregarentur, Od. θ,
Καρπαλίμως δ' ἐπέτελλεν βροτῶν ἀγρομένων τε καὶ ἕδρας Ἀγρομένων.
Grammatici vero ἀγρόμενος ab ἀγρέω deriuatum hoc participium, exempla non ponunt: ab ἔγρομαι tamen, ex ἐγείρομαι ſimilem ſyncopen paſſo inueniuntur ἔγρω & ἔγρετο. ‖ Reperitur & Συναγρόμενος itidem pro συναγειρόμενος, vel συναγερθείς.

Παλλάγγετος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur παλλάγγετον (q. d. quod vice
verſa recolligitur) Quod reuocatur ſeu retractatur. vel,
Quod reuocari ſeu retractari poteſt. Hom. Il. α, v. 519, F
- οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ τι
κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Euſtath. παλινάγρετος, ὁ οὐκ μεταμέλεια ἐπανάγων ἀγρόμενος.

C. Ἐπαγείρω, vel Ἐπαγείρω, pro ſimplici ἀγείρω, Colligo, Cōgrego. Item Recolligo (eo ſenſu quo recolligere animum dicimus.) Hom. Il. ε, - ποτὶ δ' ἐπαγείρετο θυμόν. Et
Il. χ, - μέγας δ' ἐπαγείρετο θυμός. ‖ Ἐπαγείρετο, paſſ. ſignif.
pro ἀγήγερτο, vel ἠγέρθη, Odyſſ. ξ, - ἐπαγείρετο λαός.

C. Ἐπαγείρω itidē pro ἀγείρω. Hom. Il. α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. G

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, Idem quod ἄγερσις, vel ἀγερμός, Collectio.
ἐπαγέρσεως στρατοῦ πάντων, Herod.

¶ Συναγείρω, Idem, Luciano frequens. Vtitur & Homerus,
Od. ξ, - ἵνα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς.

Συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, vide Ἀγρόμενος.

ΑΓΟΡΑ, ᾶς, ἡ, Forū. Ab ἀγείρω (inquiunt Euſt. & Etym.)
fit ἀγορά: ab ἀγορὰ autem ἄγυρις & ἀγύρτης. quem
ego ordinem ſeruabo. Ἀγορὰ igitur ab ἀγείρω, ſignificat locum εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (i. in quē congregatur
populus) inquit Euſtathius in hunc verſum Odyſſ. β, i- H
nitio, Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic alibi
ſæpe apud hunc poetam: & quidem peculiariter de loco in quo habetur concio, ſiue in quo exercentur iudicia. Sic & in proſa, ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου ſiue δικαστηρίου. Xen.
Hell. 5, ἐν ᾧ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ στοᾷ. Plut. in A-

popth. ἀξιοῦντος δὲ τὴν κρίσιν αὐτοῦ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, ἕως A
μὲ σοῦ, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ. Hinc οἱ κατ' ἀγορὰν pro cauſidicis, & τὰ κατ' ἀγορὰν pro rebus forenſibus, vt interpr. B.
Hinc ἀγορὰ πλήθουσα & πληθούσης ἀγορᾶς, referto foro. id
eſt, ea hora qua refertum hominibus eſt forum. vel,
qua frequentiſſimum eſt forum. Dicitur & ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγοράν, Circa eam horam qua, &c. Eſſe autem ait
Suidas horam tertiam. Vulgò exponitur de hora meridiei, ſecundum receptam apud nos conſuetudinem.
Sunt autē qui putent in πληθούσης ἀγορᾶς intelligendum
ἀγορὰν de foro rerum venalium: ſed diſſentit Suidas. B
‖ Ἀγορὰ μυρμήκων, Conuentus formicarum, Camerar.
ex Luciano.

Ἀγορὰ non tantùm pro loco in quo multitudo hominū cōgregatur, & in quo habetur concio, ſed & pro
ipſa multitudine cōgregata, quæ etiā cōcio appellatur
Il. β, Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης. Il. α, - λῦσαν δ'
ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Od. β, - οὐδὲ θέμιστας Ἠτ' ἀνδρῶν
ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Sic apud Xenoph. ἀγορὰ λύεται.
Apud AEſchin. ἀγορὰν ποιεῖσθαι, Concionē aduocare. ‖ Eſt
præterea ἀγορὰ (vt itē Lat. cōcio) oratio ipſa quæ apud C
concionē populi habetur. & ἀγοραὶ plur. pro eodē apud
Hom. vt Od. δ, - οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Et Il. β, Ὅς
τὴν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. ‖ Item ἀγορὰ pro ipſa facultate concionādi, quæ & ἀγορητὺς alibi vocatur,
vt infrà dicetur. Il. β, Ἡ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. ο, - ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι. Et Od. θ,
- χέρμα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.

Ἀγορά, Forū. i. Locus in quo res venales exponuntur.
Forū rerum venaliū. Demoſth. Phil. 3, νῦν δ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα. Ita enim legi debet, nō ἐκπέπρακται, vt in vulg. edit. typogr. Idē Phil. 4, τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος D
ἑωρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Plut. Pericle, ἕκαστα τῶν ἀναγκαίων ὤνια ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος. Plato De leg. μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Interdum ad ἀγορὰ in hac ſignificatione additur genitiuus
ὠνίων vel τῶν πωλουμένων. Plut. ἀγορὰς plurali numero Nūdinas interpretatur in Coriol.

Ἀγορά, Annona, Cōmeatus, Quæ ad victū neceſſaria
in foro venire ſolent. Thucyd. 6, πόλεις μὲν αἱ οὐ δέξασθαι, ἀγορὰν δ' ἔξω παρέξειν. Ariſtot. OEcon. συνηγόρευσε πάντα τὰ ὤνια E
πωλεῖν ἐν τῷ ἄστει καὶ πωλεῖν, καὶ τὴν δίχα ἀγοράν. Xen. Pæd. 6,
ὅστις δ' αὖ τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων φαίνηται. Hinc
ἀγορὰ εὔωνος, Annona vilis. In qua ſignificatione Thuc.
dixit etiā ἀγορὰν τῶν πωλουμένων, lib. 7. ‖ Ἀγορὰ præterea
& ὠνὴ pro eodē (id eſt pro emptione) ponuntur, ſi Polluci vel potius ſi eius exēplaribus credim⁹. Tzetzes verò ἀγορὰν vult etiam ſignificare & rem quæ emitur, &
nummos quibus emitur. Sed viderit.

Ἀγορήνδε, aduerb. pro εἰς ἀγορὴν (Ionicè pro ἀγοράν) In forum. Hom. F

Ἀγορῆθεν, aliud aduerb. pro ἐξ ἀγορῆς (Ionicè pro ἀγορᾶς) E
foro. Hom.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ. cōpoſ. ex ἀγορὰ (ſignificāte forū rerum venaliū) & νέμω. Magiſtratus qui foro rerū venaliū præeſt,
Annonæ præfectus, AEdilis, ſecundū quoſdā (quē tamē
alii ἀστυνόμον potius eſſe putant) Ad ædiles enim (inquit
Budæus) cognitio menſurarum & annonæ pertinebat:
qui propterea Græcè ἀγορανόμοι dicuntur. i. foro venalium legē imponentes & macello ius dicētes. Hæc Budæus. At Dionyſ. Halic. non eoſdem, ſed ſimiles duntaxat in plurimis rebus eſſe ait. καὶ σχεδὸν (inquit) ἐοίκασί πως G
κατὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. Ob hanc ſimilitudinem factū eſſe puto vt Græci Romanā tractantes hiſtoriā ædiles ἀγορανόμους vocauerint: vt & apud Dionē videre eſt. At qui interpretātur ἀγορανόμον, Annonæ præfectum, non ſatis generali vti mihi vidētur vocabulo:
quia ὠνίων latius patet quàm annonæ appellatio. Ariſtoph. Veſpis, καὶ τὰ ταγηνιᾶς μου περιεγκαλυμμαί σ' ὅστις εἶ Πρὸς
τοὺς ἀγορανόμους βαδίζεις τῶν φορτίων. Demoſth. contra Tim.
εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ τοὺς νόμους τεθνήκοτας, κλοπῆς ἐν τῇ Ἀθήναις ἑάλωκεν. Fortaſſe vt ἄρχων à Latinis archon etiam dicitur, ita agoranomus pro ἀγορανόμος dicere tutius ſit. H

- Ἀγορανομία, ας, ἡ, AEdilitas, Agoranomi munus vel officium. AEdilitia dignitas, λογιστεία, Suid.

— Ἀγορανομικὸς, κή, κόν, Ædilitius, Ad agoranomũ pertinens, vt ἀγορανομικὰ νόμιμα, Ariſt. Pol. 2.

— Ἀγορανομέω, μῶ. F. ήσω. P. ηκα, AEdilitatem exerceo, Sum agoranomus, Agoranomiam exerceo.

¶ Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Adiect. penult. circũfl. In foro verſãs, Ad forũ rerũ venaliũ pertinens, Circũforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xen. Hell. 6, Turba in foro verſans, Turba circumforanea. ‖ Ariſt. Pol. 4, tertiam vrbis partẽ vocat ἀγοραῖον, id eſt (inquit) quæ in vẽdendo & emendo occupata eſt. Sic Plato vocari ait καπήλους eos quorum negotium eſt emere & vendere: & pro ἀγοραίους dicit ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Sic Luc. Act. 17, προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius eo ſenſu (ſecundum quoſdam) quo & ἐμπολαῖος, Suidas exponit Qui colitur in foro. ‖ Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. Circũforaneus) pro Vulgari, Triuiali, Vili, Contempto. Ariſtoph. Ranis, Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὡς οὗτοι νῦν, μηδὲ πανούργους. Idem in Pace, Ἔπεσι μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, apud Lucianum. Et ἀγοραῖος νοῦς a Suida exponitur ὁ πανδημικὸς καὶ συρφετώδης. Sic Ariſtot. Eth. 8, φιλίαν ἀγοραίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ.

Ἀγοραῖος, Forenſis, Ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. 7, ἔκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς. Idem, τὰς μὲν πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισαν, &c. Syneſius, ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἀπηλλάχθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς. Et apud Plutarchum ἀγοραῖος χάρις. Citatur ex eodem in Lycurgo pro hac ſignificat. τὰ πρὸς χρηματισμὸν ἢ χρείαν ἀγοραῖον συμπλεκόμενα. Suidas ἀγοραίαν δίκην exponit τὴν δικαιολογίαν. ‖ Ἀγοραῖος, Forenſium rerum peritus, vel Forenſibus rebus aptus. Plut. Pericle, ἦθος μὲν ὢν πολεμικὸς ὁ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον. Vbi animaduertendum copulari ἀγοραῖος & πολιτικὸς, vt Herodianus in loco quem modò protuli, copulat πολιτικὰς & ἀγοραίους.

Ἀγόραιος, cũ accentu in antepenult. ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἀγορὰ πληθύνει, inquit Suid. Id eſt, Dies in qua forum agitur. Sic fortaſſe in illo loco Actorum cap. 19, pro ἀγοραῖοι ἄγονται, legendum ἀγόραιοι ἄγονται, & ſubaudiendum ἡμέραι.

Ἀγοραιότερος, ου, ὁ, Comparatiui forma, pro ἀγοραῖος, id eſt Circumforaneus, In foro verſans. Athen. lib. 10, ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ὀχλεῖν συγκινηθῆναι. Poteſt & accipi ſignific. comparatiui pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant.

Ἀγοραίως, q.d. Circumforaneè. pro Scurriliter, Non grauiter, Bud. ex Plut. Sic paulo antè ex Ariſtoph. σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, non ſcurrilibus.

¶ Ἀγοράζω. F. άσω. P. ακα, In foro verſor. (Intellige autem de foro rerum venalium) Herod. Thalia, χλανίδα περιβαλλόμενος πορφυρέην ἠγόραζε ἐν τῇ Μέμφι. Idem Melpomene, καταβαινούσης ἀγοράζοντα κτήνεα. Sic Thucyd. lib. 6. p. 114, καὶ ἐπελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Ariſtoph. ἀγοράσαι τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Λεωγόρας. ‖ Ἀγοράζω, Conſulto, Delibero, διαβουλεύομαι, Heſych. Intelligendum autem propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id eſt in foro iudiciali.

Ἀγοράζω apud poſterioris ſeculi ſcriptores ponitur potius pro Emo, Mercor. Ariſtoph. in hac quoque ſignificatione vſus eſt in Pluto, ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Iſocr. ad Nicoclem, δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείους ἀγοράζειν παρὰ τῶν διδόντων ἢ παρὰ τῶν πωλούντων. Dicitur & ἀγοράζειν ἀγοράσματα. vide Ἀγόρασμα.

Ἀγόρασμα, ατος, τό, Emptio & Res empta, inquit Budæus, afferens prioris ſignificationis exemplum ex Ariſtotele OEcon. 2, ἀποτιμήσας τί τινα ἐπ' ἀγοράσματι. Sed ſunt qui ἐπ' ἀγοράσμασι ibi legant. Ἀγοράσματα autem plurali numero frequenter dicũtur Res promercales, Merces, Mercimonia. Sic Ariſtot. ibidem, ἐν αἷς ἀνάγκη ἦν τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑπὸ τιμῆς ἠγορακέναι. AEſch. aduerſus Cteſiph. τὰ μὲν ἀγοράσματα ἐωνημένα δι' ἀγοράζοντος. ‖ Polluci & Heſ. ἀγοράσματα ſunt ὤνια, Suidæ autem, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγορασμός, Emptio, in vulg. lex.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, Emptio, Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, Emptio. vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, Emptio & Venditio, in Pand.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, Emptor. Ariſtot. OEcon. 2, πρὸς δὲ τοὺς ἀγοραστὰς τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν, &c. ‖ Ἀγοραστὴς qui Ariſtoph. ὀψώνης, peculiariter Emptor opſoniorum, Opſonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Men. in Phanſa, φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής. Xenoph. ἀπομν. 2, διάκονον δ' ἐγὼ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τοιοῦτον ἥδιστ' ἂν βουλοίμην [illegible] λαβεῖν.

— Ἀγοραστικὸς, κή, κόν, Ad emptionem pertinens. Plato in Soph. ἀλλακτικῆς τέχνης facit δύο μέρη, δωρητικὸν καὶ ἀγοραστικόν, id eſt (Fic. interpr.) duas ſpecies, quarum altera in largitione, altera in emptione venditionéque cõſiſtit. ‖ Idem Plato in Cratylo, ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε (legendum puto ταὐτό γε) ἔοικε περὶ λόγον τι εἶναι ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ἑρμηνέα εἶναι, καὶ τὸ ἄγγελον, καὶ τὸ κλοπικόν τι καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν.

C. Ἐξαγοράζω & Προαγοράζω. Ἐξαγοράζω, pro ſimplici ἀγοράζω. Interdum pro Redimo, cum genit. rei & accuſat. perſonæ, vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Redimit mundum magno pretio, Naz.

C. Προαγοράζω, à quo fit Προαγοραστής, Præemptor, in vulg. lex.

Ἀγορασείω, (à fut. ἀγοράσω formatum) Empturio. Vt περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων φαίνεται, apud Budæum.

¶ ἈΓΟΡΆΟΜΑΙ, ῶμαι. Fut. ήσομαι. P. ημαι, Concionor, δημηγορῶ. Il. α, Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Itẽ ſimpliciter pro λέγω, id eſt dico. ‖ Ἠγορόωντο autem primo verſu Il. δ, videtur eſſe pro conſultabant, aut, conſultabant ſimul & concionabantur. Vide Euſtathium. Heſychius (vt antè dictum eſt) ἀγοράζειν quoque inter cætera ſignificare vult διαβουλεύεσθαι.

Ἀγορητής, οῦ, ὁ, Concionator, Orator. Il. α, — λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς vocatur Neſtor.

Ἀγορητύς, ύος, ἡ, Concionandi ars, ſiue facultas, vel Eloquentia in concionando. vel ſimpliciter, Eloquentia. Hom. Od. θ, — οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν. Vocari ἀγορὰς ab eodem, dictum eſt ſuprà.

Ἀγορητής, οῦ, ὁ, à quo ſuperlat. apud Heſychium Ἀγορητίστης, pro λογιώτατος, Eloquẽtiſſimus, Diſertiſſimus. Sed ſuſpecta hic ſunt Heſychii exempl.

ἈΓΟΡΕΎΩ. F. σω. P. κα, Idem quod ἀγοράομαι: ſed hoc poeticum duntaxat: illud autem, etiam oratorium. Ἀγορεύειν (inquit Heſychius) Verba facere pro concione: ac propriè, In conſeſſu hominum verba facere, & Concionari: per catachreſin ponitur & ſimpliciter pro Dicere. Hæc ille. Ἀγορεύω igitur pro Cõcionor, Verba facio pro concione, vel gen[illegible]ter pro Orationem habeo. Od. θ, — ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει Αἰδοῖ μειλιχίῃ. Eiuſdẽ Od. β, Τίς ὧδ' ἤγειρε γέροντας; Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Et ἀγορὰς ἀγόρευεν, pro ἀγόρευεν ſimpliciter, apud eundem, Il. β. Demoſth. Pro corona, ἐρωτᾷ μὲν ὁ κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται. Et λόγον ἀγορεύειν, itidem pro Orationẽ habere, apud Philoſtr. in Heroicis, [illegible] δὲ Ἀχιλλεῖ [illegible] Μηνιδὶ ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευεν. At ſimpliciter pro Dico, ſiue Loquor, Verba facio, apud eundẽ Hom. interdum cum ὡς pro οὕτως, ſine caſu: interdum (& quidem ſæpius) cum accuſatiuo rei. vt Od. ι, Οἶνε δὴ ποῖον τοῦτον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι. Il. η, — οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Od. ρ, Ἐσθλ' ἀγορεύοντος. Nonnunquã etiam cum accuſatiuo rei & accuſatiuo perſonæ, vt Od. σ, Δαιμόνι' οὔτι σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. In proſa autem, vt Herod. lib. 6, πέμψαντες κήρυκα ἠγόρευόν σφι τάδε. Et lib. 4, οἱ τὰ ἐντεταλμένα ἠγόρευον. ‖ Iungitur & præpoſitioni περί. vt apud Platonem De legib. ἀγορεύω περὶ Διός, loquor de Ioue. Et cum περὶ, vt apud Ariſtot. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Et vt Homerus dixit ἀγορεύω τι κακόν τι, ſic in proſa quoque ponitur: vel mutato accuſatiuo rei in aduerbium κακῶς, aut καλῶς. Luc. in D. ἀλιεῦσι inſcripto, ἐγώ γε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον. Plut. in Solone, κακῶς ἀγορεύειν τὸν τεθνεῶτα. Apud Ariſtoph. autem ἀγορεύω μὴ cum infinitiuo pro Veto: in Ranis, — ἀγορεύω τοῖς μύσταις μὴ βαδίζειν.

C. Ἀναγορεύω, Publicè pronũtio, Proclamo, Per præconem (vel præconio) declaro, aut denuntio, vel ſignifico. Demoſth. Pro corona, καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι ὁ δῆμος Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ. Vno verbo, Prædicare. Vide Lexici mei Cicer. paginam 140. Capitur etiam latius, ſicut & Prædico, apud Latinos. Et pro Appello, vel Palàm appello, ſeu voco. Plut. Demetr. καὶ βασιλέας ἐκέλευσεν ἀποκαλεῖσθαι τὸν Δημήτριον, αὐτὸν [illegible] Ἀντίγονον

ἀναγορεύοντες. ‖ Dicitur & ἀναγορεύω eo ſenſu quo Saluto, quum dicitur Salutare imperatorem. Et pro Declaro vel Renuntio, vt Declarare conſulem, vel Renuntiare. Plutarch. Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ. id eſt (Polit. interprete) auguſtum illum declarat. Idem in hoc libri 8 loco αὐτοκράτορά τε ἀναγορεύσαντες vertit, Imperatorem cõſalutabant. Bud. Comm. p. 364. κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως vertit, Regẽ ciuitatis ſuæ pronuntiare. Sic paſſiuum ἀναγορεύεσθαι actiui ſequitur ſignificationes. Demoſth. Pro corona, ἐστεφανοῦτο κ̀ νικῶν ἀνηγορεύετο. Plut. in Æmyl. ὡς ἀνηγορεύθη κτ̀ τ̃ Περσέως στρατηγὸς ὑπὸ τ̃ δήμου παντός. Licet autẽ in verbis ex ἀγορεύω compoſitis, hoc vulgò obſeruetur vt exemplis ſignificationum horum verborum inſerantur & exempla earundẽ quas habẽt ſynonyma ab inuſitatis thematib⁹ orta (vt verbi gratia, in ἀναγορεύειν, ponatur etiam ἀνειπεῖν, & ἀνερρήθην, cũ ἀπαγορεύειν ponatur etiam ἀπειπεῖν, ἀπείρηκα, ἀπερρήθη) certis tamen de cauſis ſingula ſuis locis reſeruare malui, & duntaxat, quæ illa eſſent indicaui, vt ea (ſi tibi videatur) inter ſe conferre poſſis. In hoc igitur verbo ἀναγορεύω vide, ſi libet, ἀνειπεῖν in ἔπω themate inuſitato, & ἀνερρήθην in ῥέω itidem inuſitato.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, Proclamatio, Prædicatio. Demoſth. Pro corona, τῆς δ' ἀναγορεύσεως τ̃ στεφάνου ἐπιμελήθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλήν. Idem ibidem, τὰς ἀναγορεύσεις τ̃ στεφάνων ποιεῖσθαι. ‖ Item Renuntiatio, Declaratio, ea ſignificatione qua dicitur Renuntiare conſulem, vel Declarare conſulem.

C. Προσαναγορεύω in vulg. lex. pro Ex alto dico. Quod verbum mihi ſuſpectum eſt, ſicut & eius interpretatio.

C. Ἀπαγορεύω, Veto, Interdico. Herodot. ἀπηγόρευον Σκύθησι ἐπιβαίνειν τ̃ σφετέρων οὔρων. Idem in Thalia, πολλὰ τ̃ μαντηίων ἀπαγορευόντων. Et cum μὴ (quæ abũdat) vt Aeſchin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους. Plat. Pol. 1, ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Item cum accuſat. Plut. in Theſeo, ἀπαγορεύω σοι τὸν φόνον. ‖ Sic in paſſ. Ἀπαγορεύομαι, Vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. Idem in Fabio, ἀπηγόρευτο κτ̀ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι. Citatur & ex Naz. perſonæ tributum, μὴ πάθω μὲν ὑπὸ ὁ Λώτ ἐκεῖνος ἀπηγόρευται παρὰ τοῖς ἐν πύλαις.

‖ Ἀπαγορεύω, Fatiſco, Elaſſeſco, Defatigor, Frãgor. Syneſ. μήτε ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσωσι. pro μὴ ἐκκακεῖν, ne elaſſeſcant, vt Paulus dixit. Bud. Interdum cum datiuo rei, vt ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demoſth. Quidam apud Suidam, ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον. Et cum πρὸς habente accuſat. (vt in illo Synesij loco) apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος. & Plutarch. ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους. Et cum participio, vt apud Xenoph. in Cyneg. ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει. Idem De arte equeſtri, οὐδεὶς γοῦν οὔτε ἀποκτείνει αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει ἀθλῶν. ‖ Ἀπαγορεύω, Animũ deſpondeo, Animo concido, Spem abiicio. Plutarchus Galba, οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν οὐδ' ἀπαγορεῦσαι παντάπασιν εἴη οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάρτυς. Vide ἀπειπεῖν in illo themate inuſitato ἔπω, & ἀπείρηκα in ῥέω itidem inuſitato.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, Interdictio. Et peculiariter Vetitũ & Interdictũ magiſtratus (ſicut ἀπόρρημα) oppoſitum τῷ προστάγματι, apud Plutarchum. Paul. iuriſc. edictum prohibitorium appellat. Bud.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, Interdictio. ‖ ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, myſticum quoddam ſignum vt à thiaſis abſtinerent, in lex. vulg. Quintil. lib. 9. cap. 2, in fine, Viſellius, quanquam pauciſſimas faciat figuras, facit ἐνθύμημα tamen, &c. Paulo põſt, Viſellius adiicit & ſententiam. Inuenio qui aggregent his διασκευάς, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγήσεις. Vbi ſunt qui hanc vocem ἀπαγορεύσεις ſuſpectam habeant. ‖ Ἀπαγόρευσις, Defatigatio. citatur ex Plut. in Antonio.

C. Διαγορεύω, Explicitè dico & diſtinctè. Plat. lib. 7. De leg. καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, idem quod διηγόρευται, Id eſt, Hæc explicitè dicta ſunt & diſtinctè, explicata ſunt, inquit Budæus: qui & διαγορεύω oſtendit à Dionyſio Areop. poni pro Tracto, Diſſero, Diſputo. Sic Heſychius διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, & διασαφῆσαι.

Διαγορεύω, Sancio, Edico. ἐκκαλέω, διαγγέλλω, Heſ. Vel, Nominatim edico. Itẽ Præconis voce pronũtio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cauere. Theodor. Hiſt. Eccleſ. 4, νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cauet. Et pro Iubeo, itẽmque pro Veto. Plut. in Graccho, τοῦ δὲ μικροτέρου διαγορεύοντος ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κατιέναι. pro Imperauit. Idem, ὡς αὐτοκράτωρ τι διαγορεύσας, pro poteſtate hoc vetans. Bud. Vide διειπεῖν. ‖ Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι, vt ſcribit idem ex Suida, qui addit apud Iſæum διαγορεύων accipi pro διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. ‖ Διαγορεύω item cum accuſatiuo perſonæ citatur ex Luciano, διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala iacit in Platonem.

Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies conſtitutus, Dies compactus & condictus, Bud.

C. Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum & palàm effero, Notum reddo. φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, Heſych. Plut. ad Col. ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτῶ κακά. Greg. De bapt. μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν. id eſt, Ingenuè fateri, vel Profiteri. ‖ Eſt etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, vt inquit Budæus, citans Halic. locum, in quo tamen eſt ἐξειπεῖν, in vita Lyſiæ de Thucydide & Demoſthene, οἳ δεινότατοι τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο.

Ἐξαγόρευσις, Indicatio rei arcanæ. Item Confeſſio, Declaratio eius quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. in Iulianum, καὶ τὰς ἐν αὐταῖς τοῖς θεοῖς ἐξαγορεύσεις. Pollux vt ἐξαγορεύειν & ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις & ἐκλάλησις tanquam ſynonyma ponit. ſed hanc vocem duram eſſe addit.

C. Καταγορεύω, Defero, Indico, id eſt καταμηνύω, Bud. Xenophon, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλήν. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, id eſt καταγορεύειν. Citatur ex Iſocrate, καταγορεύω τἀληθῆ. & ex Thucydide, καταγορεύω τῷ φίλῳ pro Ad amicum querelã defero. Eius ſcholiaſtes lib. 6. μηνύειν exponit, lib. 4. καταδηλοῦν. Suidas καταγορεύω genitiuo perſonæ iungi ait, quam etiam conſtructionem habere κατηγορῶ notum eſt.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur ex Plut. De orac. pro expoſitione ſiue ſignificatione, ἐπομένη περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόρευσις.

C. Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio, Item præmoneo. Xenoph. Pæd. 3, εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. Sic Terent. Prædico & Prædictũ, id de quo quis eſt præmonitus, pro προαγορεύω & προαγορευθέν ponit. ‖ Significat etiã Denũtio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. Thucyd. lib. 1, καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Plut. in C. Martio, τοῖς δὲ Μαρσοῖς προαγορεύομεν εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι. Ipſe etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herodotum in Thalia, κῆρυξ προηγόρευε στὰς ἐν μέσοις. ‖ Προαγορεύω, Teſtor, Cõteſtor, Bud. apud Syneſium exponit.

Προαγορεύω cum accuſat. rei. vt προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denuntio bellum, apud Thucyd. & Demoſth. ‖ Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. in Ageſilao, inquit Bud. Idẽ ait προαγορεύειν apud Plat. De leg. eſſe eorum qui diem dicebant ob cædem admiſſam: qui indicebant accuſationem, vt rei in ſordibus eſſent, & interim εἰργόμενοι eſſent τ̃ ἱερῶν.

Προαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio, Prænũtiatio. προφητεία, Heſych. ‖ Eſt & προαγόρευσις dicta (vt teſtatur Pollux) de reis cædis quibus interdicebatur ſacris donec lata eſſet ſententia: quo etiam modo προαγορεύειν à Platone accipi, modò dictum eſt.

C. Προσαγορεύω, Compello, Saluto, ἀσπάζομαι, Heſychio. Thucyd. lib. 3, καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, ſalutare imperatorẽ, apud Herodianum. Idem ἀξιοῦσθαι & προσαγορεύειν copulat lib. 1, & 2. ‖ Προσαγορεύεσθαι apud Thucydidem videtur ſumi pro Compellari blandè: lib. 6, ἀλλ' ὥσπερ διεγνωκότες οὐ προσαγορευόμεθα. ‖ Cum infinitiuo citatur ex Xenophonte, προσαγορεύω σοι χαίρειν, Te ſaluto, Tibi ſaluere dico. Ex Platone autem De leg. προσαγορεύω χαίρειν pro Iubeo valere.

Προσαγορεύω, Appello, Nomino. Naz. προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, huiuſmodi vocatur nominibus. Προσαγορεύουσι, καλοῦσι, Heſ.

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, Compellatio, Salutatio. Lucianus, ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως. Phalaris Polyſtrato, τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, Extremùm à me ſalutati.

Προσαγορευτικός, κή, κόν, Compellatiuus, Salutatiuus, vel Salutatorius. vt κλητικὴ à grammaticis vocatur προσαγορευτική, (inquit Moſchop.) quia προσαγορεύει, id eſt quoniã ea vtimur in ſalutatione, ſiue compellatione.

C. 2. Ἀντιπροσαγορεύω, Reſaluto. ſicut & ἀντιπροσερρήθη apud Xenoph. pro Reſalutatus eſt.

Προσαναγορεύω vide ſuprà.

C. Συναγορεύω, Aſtipulor, Aſſentior. συναγορεύω σοι ταῦτα, Thucyd. pro In his tibi aſſentior. q.d. Tecum dico. Apud Xenoph. συναγορεύω pro Tueor & defendo ſententiam aliquã, Bud. Eſt etiam συναγορεύω Tueor cauſam alicuius, Patrocinor. (quod & συνηγορῶ) Athen. 249, Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ. Thucyd. 288, καὶ ἠπίλητο καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις. Apud Philonẽ οἱ συναγορεύοντες, qui cauſas agunt. | Citatur præterea ex Plut. in Fabio, ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο. pro Quæ vates fieri mandabant: ſed ſuſpecta eſt hæc interpretatio.

C. Ὑπαγορεύω, Verba ſubiicio, Viciſſim reſpondeo, Sermonem excipio, Bud. ex Luciano: addens à Theodorito accipi in hiſt. Eccleſ. p. 60 pro Subiicio, id eſt, Poſt factum verba addo. | Ὑπαγορεύω, Nuncupo. Plut. ἐν Ἀλεξάνδρου Καισάρειον ὑπηγόρευσαν. Dicto. Synesius, κλέπτης τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα. Sic Xenoph. OEcon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro Dicto, eo ſenſu quo dicitur ratio aliquid dictare pro Suadere, vel Hortari. (licet nonnulli ſecus illud Latinum verbum exponant) Gal. ad Glauc. 1, οὔτε μὲ αἰδοῦς κωλυτικόν, ὅταν γε καὶ τἆλλα ὑπαγορεύῃ τοῖς δ' ἑτέροις, οὐδ' εἰ τἆλλα σύμπαντα προστάττοιτο. Hic ὑπαγορεύειν & προστάττεσθαι pro eodem ponit. Budæus apud Syneſium ὡς ἑκάστῳ ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exponit, Vt facultas ſuppeditauit. Et ſimile eſſe ait ὡς ἂν ἡ χρεία ὑπαγορεύῃ, Vt neceſſitas poſtulauerit, vel ſuggeſſerit. Quod poſterius malo.

Ὑπαγορεύω pro ἑρμηνεύω, Suid. | Pro προσαγορεύω, vide ὑπειπεῖν.

Ὑπαγορεύομαι actiuà ſignificatione apud Baſilium p. 90, vt annotat Bud.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, Dictatio, Ipſa dictandi actio. Item Hortatio, vt ex Ioſepho citatur ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, pro Antipatri hortatu, ſiue impulſu.

ΑΓΟΡΕ΄Ω. F. ήσω. P. ηκα, eiuſdem cum ἀγορεύω originis & ſignificationis, ſed in compoſitione duntaxat vſitatum. Niſi quis cõpoſita ſequentia malit ex ἀγορεύω deducere, cũ Euſtathio qui κατηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

C. Ἀπηγορέω, Accuſationi, reſpondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur Ἀπηγορέομαι. nam ἀπηγορήσομαι, Suidas & Heſych. exponunt ἀπολογήσομαι. Ariſtot. in Probl. ὁ μὲν φεύγων, ἐν ᾧ ἀγῶνι μόνον ἀκούει αὐτοῦ πρὸς ἃ δεῖ αὐτὸν ἀπηγορῆσαι, Id eſt. (Bud. interprete) Reus, quum cauſa agitur, tunc primum ea audiuit ad quæ reſpondere debeat.

Ἀπηγόρημα, ατος, τό, Reſponſio ad accuſationem. Plato De leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit, ἔστω τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἓν τοῦτ' ἔστω καὶ ἀπηγόρημα· τῶν μὲν ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος. Id eſt, Hæc vna ſit accuſatio & defenſio, vt exponitur in vulg. lexicis.

C. Κατηγορέω, aduerſus aliquẽ loquor, Accuſo, Reprehendo. Cum genitiuo perſonæ, Iſocr. Paneg. κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν ὡς τῶν ἐρώτων βουλευσαμένων. Interdum cum genitiuo præfixa præpoſitione κατὰ, vt Xen. Hell. 1, κατηγορούντων κατὰ τῶν στρατηγῶν. Dicitur & κατηγορῶ τοῦτο πρός σε, Plut. in Publ. πρὸς τὰ περὶ Βρούτου υἱῶν ἔλεγεν κατηγορεῖν. Iungitur etiam accuſatiuo perſonæ, vt Chryſ. ad Rom. 4, ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. Cum genitiuo rei, Demoſth. κατηγορῶ τῆς δεῖνα κατηγορεῖ. Cum accuſatiuo rei, Xenoph. τὰ ἄλλα μαρτυρούμενα. Cum genitiuo perſonæ & accuſatiuo rei, εἰς κατηγόρει. Cum Plut. in Lycurgo, ταῦτα κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου, hac in re accuſant Ageſilaum. Vel, hac de re. Vel In hoc Ageſilaum reprehendunt. Dicitur & κατηγορῶ σου περὶ τούτου. Thucyd. 289, κατηγορήσοντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου, καὶ περὶ αὑτοῦ ἅμα ἀπολογησόμενον. (vbi obſeruandum eſt obiter κατηγορεῖν & ἀπολογεῖσθαι opponi, vt & apud alios paſſim.) Annotatur dici etiã κατηγορῶ σε φόνου, ſicut viceverſa κατηγορῶ σου φόνον. Citatur & ex Gaza gramm. lib. 4. cum duobus genitiuis, vno perſonæ, altero rei, κατηγορῶ σου κλοπῆς. In voce paſſiua dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, De hoc accuſaris. q.d. Hoc dicitur aduerſus te. Plato in Apol. Socr. δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, Ad ea de quibus primùm accuſatus fui.

Κατηγορῶ, Indico, Arguo. Demoſth. ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύασται. Sic Iulianus imperator, ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν. Id eſt παρέχει καὶ δεικνύει, inquit Budæus. Idẽ apud Baſiliũ, τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν τῆς ψυχῆς ἔκλυσιν κατηγορεῖ, interpr. Prædicat, & Exprobrat, ex Seneca. Itidémque κατηγορεῖς ait poſſe verti Exprobras in hoc Demoſth. loco, ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Vide pag. 1093 Comm. Sed & obſeruandus eſt hoc in loco Demoſth. vſus particulæ ὡς cum κατηγορῶ. Idem Bud. κατηγορεῖν exponit Præ ſe ferre hoc in loco Luciani, πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, ineptiam multam præ ſe ferentes. | Κατηγορεῖν quidam Denuntiare interpr. in hoc Thucyd. loco, lib. 1, καὶ σαφῶς κατηγορούντων ὅτι τειχίζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει.

Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, Prædico hoc de illo, vel Dico hoc de illo. Sic Philo de mũdo, τοὺς τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, qui de mundo ortum & interitum prædicant, Bud. Ariſtot. Metaph. 7, συμβαίνει τἀναντία τὸ αὐτοῦ κατηγορεῖν. Alex. Aphr. De fato, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀναγκαίως γίνεσθαι τίθενται αὐτοὶ, ἐπὶ τούτων τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, de iis prædicant vel dicunt ταὐτόματον. Idem, ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ προκείμενα. pro In quibus ſignificatis hæc vocabula accipiantur, Bud. Cu περὶ iunxit. Plut. ad Col. εἰ περὶ ἑκάστου τὸ ἕτερον κατηγορούμενον, οὐ φησὶ τοῦτο εἶναι τῷ περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Dicitur etiã κατηγορεῖσθαί τι pro Appellatione ipſa ſignificari & declarari, Vel, Nomine ipſo indicari, vt Bud. interpr. in hoc loco Galeni Therap. lib. 14. ἀπὸ μὲν οὖν κρατίστης ἐν τῇ μίξει τοὔνομα αὐτοῦ ἠξίωσα κατηγορεῖσθαι δὲ τοῦτο τὸ κρατούμενον.

Κατηγόρημα, ατος, τό, Id de quo quis accuſatur, Crimẽ quod alicui obiicitur. Demoſth. Pro cor. Πρὸς αὐτὰ τὰ σαυτοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, ad propria crimina metis tuæ, interpr. Bud. Plut. Gaio, καινὸν δὲ κατηγόρημα αὐτῷ προσεγέγονε κατηγόρημα, τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων. | Κατηγόρημα etiam pro accuſatione citatur ex Plat. De leg. lib. 6. Vide ἀπηγόρημα, paulo antè.

Κατηγόρημα, (ſequendo ſignificationem quam dialectici dant verbo κατηγορεῖν) Quod dicitur de aliquo, vel prædicatur. Vulgò Prædicatũ. Cic. Tuſc. 4, Diſtinguũt etiam illud, vt deſiderium ſit earum rerum quæ dicuntur de quodam, aut quibuſdam, quæ κατηγορήματα dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Vide ἀκατηγόρητος paulo poſt.

Κατήγορος, ὁ, Accuſator. Æſchin. in Cteſiph. μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρακαλεῖν.

Κατηγορία, Accuſatio. Thucyd. lib. 3, κατηγορία μὲν ἀδικήματος προσήκει. Idem αἰτίας & κατηγορίας ita diſtinguit, lib. 1, αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Κατηγορίας ποιεῖσθαι eſt Accuſationẽ inſtituere, vel ſimpliciter Accuſare, apud Thucyd. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, Accuſari. Citatur ex Æſchine κατηγορίαι Κιρραίων paſſiua ſignificatione pro Accuſationes aduerſus Amphiſſenſes. Sic ex Demoſth. κατηγορία μου, Mei accuſatio. Demoſth. μέμψιν & κατηγορίαν copulauit Pro cor. Opponuntur κατηγορία & ἀπολογία, Luc. πρὶν δή γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ.

Κατηγορίαι decem apud dialecticos, (quæ vulgò Prædicamenta) ad quas vox omnis ſimplex refertur. ſunt autem hæ, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Luc. in Demon. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν ... μὲν ὄντα, ... μωρία καλὰ ἐργαζόμενον, τὰ Κεστὸν ... τὰ ὀνόματα ...

καὶ αὐτὸ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῆν, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Κατηγορικὸς, κὴ, κὸν, Accuſatorius, Ad accuſationem pertinens. Apud Plutarchum verò etiam pro accuſatore, ſiue delatore, vt inquit Budæus. ‖ Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, citatur ex Martiano Capella, qui dedicatiuam & abdicatiuam interpr. Vide ἀποφαντικός.

c. 2. Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè accuſari poteſt, Aduerſus quem facilè reperiri accuſationes poſſunt. Thucyd. pag. 121, τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν. B

c. 2. Ἀντικατηγορῶ, Viciſſim accuſo, Recriminor, Bud. Ἀντικατηγοροῦμαι, Viciſſim accuſor. ‖ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ viciſſim prædicantur, id eſt, quæ inter ſe viciſſim prædicati & ſubiecti vicem obtinent. quæ etiam ἐξισάζοντα quaſi adæquãtia dicuntur. Bud. ex Ariſt. & Philopono.

Ἀντικατηγορία, Mutua accuſatio, Recriminatio: cuius duo ſunt genera: alterum, quo litigatores idem crimen inuicem intentant: alterum, quo aliud atque aliud. Non abſimile huic genus eſt quod ἀντέγκλημα dicitur. Hæc Bud. in Annot. pr. in Pand. C

c. 2. Προσκατηγορέω, Inſuper accuſo, Vltrà accuſo. Xen. ἐὰν δέ σου προσκατηγορῶσιν ὅτι, &c. Citatur & ex Thucydide, προσκατηγορεῖ ἐπιδείξειν τινὰ ἐπὶ χρήμασι.

c. 2. Συγκατηγορέω, Simul accuſo. ‖ Item, Simul prædico, ea ſignificatione, qua vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat. HINC & Συγκατηγόρημα apud dialecticos q. d. Comprædicamentum. A quibuſdam redditur Vox conſignificatiua, id eſt, Significans aliis adiuncta, non per ſe. vt Omnis, Nullus, Quidam. A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικὸς, Conſignificatiuus, & aduerbium Συγκατηγορηματικῶς, Conſignificatiuè. D

C. Παρηγορέω, Hortor, παρακαλῶ, Heſychio. Apoll. Rh. Arg. 2, — παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce paſſiua ita ſumitur, vt παρηγορέεται ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος. Sic idem alibi παρηγορεόμενος.

Παρηγορέω, Conſolor. Item, Conſolandi gratia dico. vt apud Apoll. Rhod. — ἃ δή μοι ταῦτα παρηγορέεις, id eſt παραμυθητικῶς λέγεις, cōſolatoriè dicis. ‖ Παρηγορέω. Solor: (eo ſenſu quo dicitur aliquis ſucceſſus ſolari priorē calamitatem) Plut. in Pyll. χαλέπτει μεθ' ἡμῶν παρηγορεῖ. Παρηγορέω, Lenio, Mitigo, quod & Lat. Solor. Plut. τὸ μὲν φρονεῖν ἐπιεικῶς παρεσκευάζειν καὶ παρηγορεῖν αὐτοῖς. Philo, ἅμα καὶ τὴν ψυχὴν παρηγοροῦντες ἀναλόγῳ προσσχήματι. Plutar. Sympos. 6, παρηγορεῖν τὰ πάθη τῆς χολώδους μίξει καὶ ἁρμονίας, lenire, vel (vt alii) ſedare perturbationes. E

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, Adhortatio. Item, Conſolatio. Vel, Hortamentum, Solamen. ‖ Παρηγορήματα Cælius Rh. ex ſchol. Ariſtoph. in Ranis annotat vocata fuiſſe quū chorus aliquid intus agebat quod tamen in theatro exaudiebatur: vt ranarum chorus apud Ariſtoph. Sed ſuſpecta eſt ibi hæc vox παρηγορήματα. F

Παρηγορητὸς ex Cicerone citatur pro Conſolabilis.

Ἀπαρηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſolabilis, Qui conſolatione flecti non poteſt. Plut. in Galba. ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exponitur, Nullam principum conſolationem admittebant.

— Ἀπαρηγορήτως, Aduerb. Inſolabiliter, Horatio.

Δυσπαρηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vix conſolabilis, Conſolatu difficilis. Cicero dolorem vix conſolabilem dixit δυσπαρηγόρητον. G

— Δυσπαρηγορήτως, Aduerb. Vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, Vix poſſe conſolatione flecti, ſiue leniri.

Παρήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hortator vel Hortatrix. Item Conſolator vel Conſolatrix. Soph. pag. 91, αὐτή μ' αὐτὴ παρήγορος, pro παρήγορος. Apoll. Rh. Arg. lib. 1, μῦθοι παρήγοροι, verba conſolatoria. παρήγορα ταῦτα, in Anth. epigr.

Εὐπαρηγόρως, Aduerb. exponitur in epiſt. Phalar. Æquo animo. q. d. Facilem ſe præbendo conſolantibus, Vel, Facilè conſolationem admittendo. Donatus in illud Terentii, Laudare fortunas meas, ἀπαρηγορωτέρως, inquit, fortunas, quàm fortunam. H

Παρηγορία, ας, ἡ, Adhortatio. Item Conſolatio, Mitigatio. Plut. De exilio, παρηγορίαν ἐστὶ, μὴ συνηγορίαν τῆς λύπης.

Παρηγορικὸς, κὴ, κὸν, Conſolatorius, Conſolandi vel leniendi vim habens. Galenus, τροφὴ προσηνεστάτη καὶ παρηγορικωτάτη, id eſt (inquit Bud.) quæ maximè ægrotum ſoletur & morbi tædium leniat.

c. 2. Ἀντιπαρηγορέω, Viciſſim conſolor, Mutuam conſolationem affero. In vulg. lexicis ἀντιπαρηγοροῦντες interpr. Alloquutionibus contrariis obſtantes.

C. Προσηγορέω, idem quod προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed huius verbi προσηγορέω in vulg. lexicis (vbi reperitur) nulla exempla afferuntur, eſtque ſuſpectum.

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, Alloquium. Et apud Euripidem, Salutatio.

Ἀπροσηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſalutatus. Cicero in Epiſt. de Pōpeio fugiente loquens, Vrbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, expertes ſui conſilii relinquebat.

Προσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compellator, Alloquutor, Salutator. Æſch. Prom. Τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες, quercus quæ vnumquenque venientem ad ſe compellabant, oracula fundentes. vnde fatidicæ vocatur à Seneca. Quidam tragicus poeta apud Suidam, Θνητῶν ὅπου φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος. Itidē cum genitiuo apud Soph. Antigona, Ὅπως ἱκοίμην δαιμόνων προσήγορος, id eſt, Camer. interpr. Supplex precibus vti ſalutare deam. Hinc fortaſſe προσήγορος ab Heſychio exponitur προσκυνητής. ‖ Budæus προσήγορον interpr. familiare in hoc Themiſtii loco, Phyſ. lib. 5, οὐδὲν δὲ πλέος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ σπουδῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τι καὶ προσήγορον. Ibidem citat ex D. Areop. ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις, 173.

Προσηγορικὸς, κὴ, κὸν, Compellatiuus, Salutatiuus. προσηγορικόν, Quo vtimur in compellando, vel ſalutando.

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſe compellari ſiue ſalutari non permittit præ moroſitate. vel actiuè, Qui non lubenter compellat ſiue ſalutat. Hinc Ἀπροσηγορία, Neglectum ſalutandi officium. q. d. Inſalutatio. Vide prouerb. apud Eraſmum, πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Εὐπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Libenter ſalutans, Affabilis, Qui benignè & comiter appellare ſolet, Bud. Locum Iſocratis vide in ſequenti voce Εὐπροσηγορία. In vulg. lexicis citatur ex Demoſthene εὐπροσηγόρῳ φρενὶ, & εὐπροσήγορον σῶμα (quæ potius videntur ex poeta quædam ſumpta) pro comi.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, Affabilitas. Iſocr. ad Demonicum, τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Cicero, Quis in me vnquam facilitatem ſermonis deſiderauit: id eſt εὐπροσηγορίαν, inquit Bud. Vide ſeq. vocem.

Φιλοπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Salutandi ſtudioſus. nam Iſocrates in illo loco ait eſſe φιλοπροσηγορίας, ſalutare eos qui nobis fiunt obuiam: vt εὐπροσηγορίας, conuenienter eos affari.

¶ Ἀλληγορέω, (quaſi ἄλλο ἀγορέω, id eſt ἀγορεύω) Aliis verbis ſignifico, vel Sub aliis verbis allegoricè ſignifico, inquit Bud. citans ex Aretha, in Apocal. 15, ἕλκος φησὶ πονηρὸν συμβῆναι, τὴν ἐν καρδίᾳ σπαργῶσαν ὀδύνην ἀλληγορῶν. hoc eſt αἰνιττόμενος καὶ τροπολογῶν. Vel, Aliud verbis, aliud ſenſu oſtendo, ex Quintil. Sæpe etiam ἀλληγορεῖν eſt aliter interpretari quàm verba præ ſe ferunt, Allegoricè interpretari. Greg. de mythologiis loquens, τὰ μὲν ληρήσεις, ἀλληγορήσεις τὰς συντυχίας ἢ φαντασίας. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Syneſium, Alium fabulæ ſenſum afferre quàm qui ſub verbis apparet. id eſt Allegoricè fabulam interpretari, vel Allegoriam fabulæ exponere. Ἀλληγορεῖσθαι paſſ. voce & ſignificatione dicuntur ea quorum talis interpretatio affertur, diuerſa videlicet à verbis quibus ſcribuntur aut dicuntur. Euſtath. σημείωσαι ὅτι εἰς τὸν θυμὸν ὁ κύκλωψ ἀλληγορεῖται. Id eſt, Per Cyclopem iracundia allegoricè ſignificatur. Eſt etiam ἀλληγορεῖσθαι, Allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, Interpretatio allegorica, Bud. ET Ἀλληγορητὴς, Interpretator allegoriæ. vt Palæphatus, Charax, & alii dicuntur ἀλληγορηταὶ μύθων.

Ἀλληγορία, Significatio rei alius quàm ſub verbis apparet. Figura qua aliud dicitur, aliud ſignificatur. Fabius, Ἀλληγορία (quam inuerſionem interpretamur) aliud

verbis, aliud ſenſu oſtendit, ac interim etiam contrarium. Dem. Phal. καὶ δίως περ συγκαλύμματι τῷ λόγου τῇ ἀλληγορίᾳ κέχρηται. A

Ἀλληγορικός, κή, κόν, Allegoricus. Per allegoriam dictus, ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, Euſtathio, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. Apud Hermog. ἀλληγορικαὶ μέθοδοι.

C. Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor. Cui opponitur κακηγορέω, vt Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Heſ.

Εὐήγορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Benedicus. Et in vulg. lexicis Facundus. ε τ Εὐηγόρως aduerb. Benedicè, Plauto.

Εὐηγορία, Benedicentia, vt κακηγορία, Maledicentia. Item, Sermonis elegantia, Facultas ornatè loquendi. καλλιέπεια, καλολογία, καλορρημοσύνη, Suid. & Heſ. B

C. Ἰσηγορέω, Ex æquo loquor. Id eſt, Æquè liberè loquor, Pari libertate loquendi vtor. Item in voce paſſiua, ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, Ex æquo loqui, in Eccleſiaſtico.

Ἰσηγορία, Æqua loquendi libertas, ſiue poteſtas. Vnde accipitur generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea eſt, licet pari libertate loquendi vti.

C. Κακηγορέω, Maledico, Vitupero, Conuitior. κακηγορεῖν τινα, Plat. De rep. 2. Phocylides, Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων πρὸς ἄνακτα, Vituperans apud herum, vel Detrahens illi. C

Κακήγορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Maledicus, Obtrectator. πεφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι, Athenæus lib. 5. Κακηγορέστερος cōparat. & κακηγορίστατος ſuperlat. apud Pollucem, hoc ex Ecphantide, illud ex Pherecrate. ε τ Κακηγόρως apud eundem, Maledicè, Cum maledicentia.

Κακηγορία, Maledicentia, Obtrectatio. Item, Maledictum. Vnde κακηγορίας δίκη apud Demoſthenem, id eſt Actio iniuriarum, interpr. Bud. Quidam vertunt Actio iniuriarum ob maledictum. Fortaſſe reddi poſſit ſimpliciter Actio maledicti, ad differentiam. Demoſth. in Midiam, p. 119. εἰ μὴ τοίνυν ἰδιώτην ὄντα τινὰ αὐτῶν ὕβρισέ τις ἢ κακῶς εἶπε, χωρὶς ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας φεύξεται. ε τ Κακηγορεῖν pro eodem, vt κακηγορίας δίκη, idem quod κακηγορίας, in eadem orat. p. 117, ἵνα αὐτῷ Δημοσθένης ἔλαχε τὴν τῆς κακηγορίας δίκην. D

C. Μεγαληγορέω, Magnificè loquor, Magna loquor. Tibullus vtrunque ita iunxit, Magna loquor: ſed magnificè mihi magna loquuto, &c. Exponitur etiam Magna iacto. Luc. De ſacrif. σφόδρα γὰρ (οἶμαι) αὐτὸ ὄντα μεγαληγορεῖν. ‖ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro Magnificè de re aliqua loqui, Magnificis verbis rem aliquā extollere. Herodian. lib. 3, καί τι πράξεις μεγαληγορῶν. E

Μεγαλήγορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Magnificè loquens, Iactabundus. Xenoph. Luc.

Μεγαληγορία, Magniloquentia, Magnificentia verborum. Plut. καὶ εἰ διῶντας εἴποι, ὑψαυχεῖν καὶ κομπεῖν, καὶ μεγαληγορεῖν, ἀξίως βιοῦν τὴν μεγαληγορίας.

C. Ὑψηγόρης, ὁ, ὁ, vel Ὑψηγόρας. Et apud poetas Ὑψαγόρης, aut Ὑψαγόρας, q. d. Altiloquus, vel Celſiloquus. Qui magnificè & tanquā ex alto loquitur. Ita enim malo, quàm cū aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallicè tamē dicimus, *Parler bien haut*, item *Parler comme haut monté*. Hom. Od. α. Ὑψαγόρη τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν. Vbi Euſtath. annotat ὑψαγόρην eſſe ὑψηλολόγον, μεγαλορρήμονα, τὰ μικρὰ καὶ ἄπειρα ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Odyſſ. ρ, Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες; Quidam anonymus apud Suidam, ἐχρῆτο δὲ κομπολογίαις, καὶ ὑψηγόρας τις ἦν ἐς πράξεις. Vtitur & Baſilius hac voce. ε τ Ὑψηγόρως pro eodem apud Suidam & Etymol. Grandiloquus apud Cic. aliud ſignificat. F G

Ὑψηγορία ας ἡ, q. d. Altiloquentia. Ex Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur & generaliter pro ſuperbia. exponitur enim ab Heſychio ὑπερηφανία. Vtitur Greg.

ΑΓΕΛΗ, ης, ἡ, Armentum. Et aliquando Grex. Propriè boum apud Hom. nam hanc vocem ille τῶν τῶν βοῶν πλήθει ἀφωρισμένον, vt inquit Euſtathius, p. 178. Paſſim certè βοῶν ἀγέλην apud Homerum legimus. vt Odyſſ. μ, Εἰ δ' αἰεὶ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Εὐρυβίῃ. & Iliad. σ, Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων. Il. λ, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν. Ex quibus & ſimilibus locis conicere poſſumus alibi ſubaudiēdum hunc genitiuum βοῶν cum ἀγέλαι, vt Od. ξ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ H

ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Eſt tamen apud eundē poetā ἀγέλη etiam equorum, vt Iliad. τ, Ἵπποι δ' εἰς ἀγέλην ἐλάσω θεράποντες ἀγαυοί. Atque ita fortaſſe accipit ἀγέλας Heſiod. in hoc Theog. verſu, Βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ποίμνας τ' εἰροπόκων οἴων. Et Euſtathius quoque in illo Homeri verſu, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι non ſolùm βοῶν poſſe ſubaudiri ait, ſed ἵππων etiam fortaſſe: & addit ὑπ' ἀμφοῖν γὰρ (φασὶν) ἡ ἀγέλη κυριολεκτεῖται. Etiā λύκων ἀγέλην dixit Bianor in epigram. Ἡνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην. ‖ Dicitur & de auibus à poſteris Homeri, vt annotat Euſtath. Sic apud Soph. Aiace, πτηνῶν ἀγέλαι. Et apud Ariſtot. de perdicibus κατ' ἀγέλην, gregatim. quod & ἀγεληδὸν dicitur. ‖ Dicitur & de hominibus, vt Lat. Grex. Sic ἀγέλη μειρακίων, Athen. lib. 2. Et Pindaro, Λάκαινα μὲ παρθένων ἀγέλα. Budæus ἀγέλας claſſes ſiue decurias interpr. in hoc Plut. loco in Lycurgo, ἀλλὰ παῖδας εὐθὺς ἑπταετεῖς παραλαμβάνων, εἰς ἀγέλας κατέλεγε.

Ἀγέληθεν, aduerbium, Ex armento, E grege. Apoll. Rhod.

Ἀγεληδὸν, aduerb. Gregatim. Hom. Il. π, v. 160, de lupis, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασι. Dicitur per metaphoram & de hominibus à Philone, pro Turmatim, Aceruatim.

Ἀγεληδοῦς etiam legitur apud Heſychium: ſed mendoſè, vt opinor.

Ἀγελήτης, ὁ, ὁ, Armētalis, Qui eſt ex grege. vt βοῦς ἀγελήτης.

Ἀγελαῖος, ὁ, ὁ, Idem quod proximè præcedens ἀγελήτης, Armentalis. Od. κ. v. 410, Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας, &c. vbi Euſtath. exponit νομάδας (pro quo alibi νεμομένας dicit) & ἀζύγας. Eidem p. 881 βοῦς ἀγελαία eſt ἀδάμαστος, & ἄφετος, & quam alibi Hom. vocat ἀδμήτην. Heſych. ἀγελαίας exponit ἀγαύλους. Ariſtot. Pol. 1, ἀγελαῖα & σποραδικὰ vocat quæ Cicero congregata & ſoliuaga, Tuſc. 5: in 1. autem De off. congregabilia. Gaza & gregatilia & gregalia interpretatur. Auguſt. De ciuitate Dei aues congreges dixit. Quidam ἀγελαῖα verterūt etiam ſocialia. Plut. περὶ πολυφιλίας. Οὐ γὰρ ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον ἐστὶν, οὐδὲ κολοιῶδες. Vbi negans eſſe ἀγελαῖον, non tamen vult intelligi eſſe σποραδικόν: ſed ſignificare vult (vt opinor) eſſe quidem vna paſcens animal, & propterea non abhorrens à ſocietate: ſed ita tamen vt non gaudeat numeroſi gregis ſocietate, more graculorum. His autem auibus ipſe etiam Varro nomen à gregatim volando impoſitum teſtatur.

Ἀγελαῖος, ὁ, ὁ & ἡ, Triuialis, Vilis. Vt ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰχάδες, viles, Heſ. Suid. Euſt. Dicitur & de hominibus, eadem metaphora qua Latinis Gregarius. Iſocr. Panath. 37, ὡς ἐν τοῖς λοιποῖς ἐν ἑκατέροις ἔστι τι τῶν ἀγελαίων ὄχλων. Quem locum Pollux intelligit quum ſcribit, εἴη δὲ ἂν καὶ ὡς ἀγελαῖος, ἀπλοῦς καὶ ἀγελαῖος ὄχλος. Suidas τῶν ἀγελαίων εἶναι ἀνθρώπων ἐστὶ ὁ ἰδιώτης, pro ἁπλοῦν, inquit: & ἀγελαῖον pro τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Syneſius in epiſt. τὸ δὲ λοιπὸν ἀγελαῖον, ἀγροικῶδες, πορνικὸν ἡμῖν.

Ἀγέλαιος, (proparoxytonum) Rudis & imperitus, ἀμαθής, Suid. Euſtath. A quo fortaſſe poſſit eſſe & ille genitiuus ἀγελαίων in loco quē ex Ariſtoph. modò citaui.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, Locus armenti, Suidas. Locus in quo paſcitur armentum, ſiue grex: vel (ſecūdum alios) in quo ſtabulatur.

Ἀγελαΐς, ίδος, ἡ, Congregatilis, fœm. gen. nam Numenius apud Athen. lib. 7, ὕκας ἀγελαΐδας (alibi τάρας) videtur dixiſſe pro ἀγελαίας.

C. Ἀγελάρχης, ου, ὁ, vel ἀγέλαρχος, Armenti ſiue gregis præfectus, Pecoris magiſter, Armentarius. Plut. Romulo. Philo, οἱ δ' ἀγελάρχαι, καὶ οἱ λοιποὶ θρεμμάτων ἡγεμόνες. Idē ἡ τῶν νεμεῖν καὶ ἀγελαρχεῖν ἐπιστήμη ἐπαινετή. ‖ Ἀγελάρχης ταῦρος, Taurus armenti dux: qui & admiſſarius quod idem vtroque fungi ſoleat officio. Lucian. ταῦρος ἀγελάρχης βοῶν ἐπιτρέποντα.

Ἀγελαρχέω, Præſum armento vel gregi. ‖ Plutarchus in Galba ἀγελαρχοῦσαν τῶν παλλακίδων dixit eam quæ præerat pellicibus, q. d. præfectam gregi pallacarum, τῶν παλλακίδων ἀγέλης ἄρχουσαν. Sic ἀγέλην metaphoricè vſurpari, dictum eſt antea.

¶ Ἀγελάζω, Aggrego, Congrego. ab ἀγέλη, eodem modo quo Aggrego & Congrego à nomine Grex.

Ἀγελάζομαι, Aggregor, Congregor, Gregatim volo, ſecundum Gazam, in hoc Ariſtotelis loco, ἀγελάζονται δ' αἱ φάτται καὶ αἱ τρυγόνες ὅταν, &c. A

C. Συναγελάζω, Idem quod ἀγελάζω. Exponitur & Conſocio. Συναγελάζομαι itidem pro ἀγελάζομαι. Budæus συναγελάζεσθαι exponit gregatim viuere in hoc Aphr. loco, De anima lib. 2, ὡς οὖν τὰ ἄλλα ζῶα τὰ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ' ἔχει φαμὲν, οὕτω καὶ ἄνθρωπος φύσει ἀνέχοι κοινωνικὸς ἐστὶ.

Συναγελασμὸς, Aggregatiô, Armenti ſiue gregis in eundem locum cogregatio. In Geoponicis habetur in propria ſignificatione, vbi ſcribitur de pullo equino, ἐὰν οὐκ ἀναιδὴς ἕτερον ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων περιβαίνειν. In iiſdem legitur, ἐκ τούτων πάντων προδηλόν ἐστιν ὁ ἀγαθὸς καὶ μέγας ἐσόμενος ἵππος, ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλονεικῶν ᾖ, οὐκ εἴκων, &c. pro quibus habetur apud Varronem, Equi boni futuri ſigna ſunt, ſi cum gregalibus in pabulo contendit, in curr. &c. ‖ Συναγελασμὸς in vulg. lex. vertitur etiam Conſociatio, ex Cicerone. B

Συναγελαστικὸς, Congregabilis. vt συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀγελαῖα, ſuprà. Euſtathius, συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῶον, καὶ ὁ κατ' λέοντα καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα. C

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, Hamus. Od. δ. — ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, Piſcabantur vncis hamis. Plut. Vtra anim. prudentiora, τῶν δὲ ἀγκίστρων τοῖς μὴ στρογγύλοις ἀλλὰ κισσίας καὶ ἀμίας χρῶνται μικροστόμοις οὖσι. ‖ Capitur & pro quouis vnco, ſecundû quoſdam. Fortaſſe ab ἄγω, de quo vide in ἀκὶς. Etymol. ab ἄγω.

Ἄγκιστρος, ὁ, pro ἄγκιστρον, apud Baſil. pag. 83, inquit Bud.

C. Ἀγκιστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Hami formam habens, ἀγκίστρου εἶδος ἔχων. Quod & ἀγκιστρωτὸς & ἠγκιστρωμένος dicitur. D

C. Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hamiuorus, (ad verbum) Ariſtot. de ſiluro piſce, ἐὰν ἡ σιωπῆς καὶ ἀγκιστροφάγος, κεῖται μὲν οὐδ' ὡς τὸν χρόνον. Gaza vertit hamifragam. ‖ Item Auarus φιλάργυρος, Heſychio, per metaphoram.

C. Πολυαγκίστρον, ου, τὸ, Hamorum frequentia, vt exponitur in vulgat. lex. ex Ariſtot. De animal. lib. 4, πολυαγκίστρου τῷ ἄκρῳ λαβέσθαι. Ego hic aliter expoſuerim.

¶ Ἀγκιστρόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Hamo capio. Vnde ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον (præt. paſſiui ἀγκιστροῦμαι) Hamo captus piſciculus, Syneſio in epiſt. ‖ Et per metaphoram ἠγκιστρωμένος, qui ita detinetur vt elabi ſeu effugere non poſſit, velut hamo captus piſcis. Apud Etymol. perperam ἀγκιστρωμένος, pro ἠγκιστρωμένος. ‖ Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν οἰστῶν, hamatæ cuſpides ſagittarum, pro hami formam habentes. quo fortaſſe ſenſu Propertius hamatas dixit ſagittas Cupidinis. E

Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, Hamatus, Hami formam habens. In vulg. lex. Hamis conſertus, ἀγκιστρωτός.

¶ Ἀγκιστρεύω, Hamo piſcor. Item cum accuſatiuo, pro ἀγκιστρόω, Adhamo, interprete Bud. ‖ Per metaphoram eſt Heſychio θηρεύειν, venari, & δελεάζειν, inreſcare, quia δέλεαρ hamo præfigi ſolet. vnde Lucianus p. 48, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπιών. F

Ἀγκιστρεία, Piſcatio quæ fit hamo, Hamatilis piſcatus, apud Plat. De legib. ET Ἀγκιστρευτὴς, hamiota. ET Ἀγκιστρευτικὴ (ſub. τέχνη) Ars piſcadi, Ars hamatilis. Pollux ipſam piſcandi artem non ſolùm ἀγκιστρευτικὴν ſed & ἀγκιστρείαν vocat.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, Vallis, Côuallis. ἄγκος eſt locus profundus ac côcauus & præruptus, inquit Euſtath. Scribit Heſych. quoque, ἄγκεα eſſe concaua loca & prærupta: ſed nimis generaliter vterque, fortaſſe. neque enim quiuis locus huiuſmodi ita dici poſſit, ſed locus montanus. Quare alibi rectius dicit Euſtathius ἄγκεα eſſe loca montana, depreſſa, & concaua. At idem alibi addit, arboribus condenſa. Quod tamen, vt opinor, in plurimis quidem ἄγκεσι verum côperietur, ſed non in omnibus. Quod autem dicit ἄγκος eſſe locû profundum, concauum, depreſſum, præruptum, hæc omnia valli conueniunt, ſiue conualli: quam poetæ Latini altam (id eſt profundam) appellant: item cauâ, ſiue concauam: depreſſam quoque. Sed & denſam ſiue conſertam arboribus vallem legimus in proſa etiam. & Virgilius dixit, nemus ſeclſum in valle reducta. Idê G H

virentem conuallem dixit eodem ſenſu, ni fallor, quo Homerus ἄγκεα ποιήεντα, Od. δ. Idem alibi βαθέα vocat, id eſt profunda, Il. υ, Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xenoph. αἰῶνα. 4, dicit ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη eſſe διέξοδα καὶ τραχέα καὶ λάσια. locus eſt hic, ἀπῄκασται δὲ [τὸ αἰ. σχῆμα] τῇ κατ' ἄγκη πορείᾳ, ὅτι διέξοδα καὶ τραχέα καὶ λάσια ὄντα, ἴσχει τὸ ἰέναι. vbi non ſine grauiſſimo & periculoſiſſimo errore non in Aldina ſolùm editione, ſed & in aliis omnibus τῇ κατ' αἰσθηὴν πορείᾳ legitur, pro τῇ κατ' ἄγκη vt in noſtris veteribus exemplaribus legimus: quæ tamen aut quibus ſimilia ne Ficinus quidê viderat, quippe qui & ipſe κατ' αἴσθησιν legat. vertit enim ita hunc locum, Deſcribitur autem ex proceſſu ſecundum neceſſitatem. quum vertendum omnino fuiſſet aut hoc aut ſimili modo, Similitudinem autem habet cum inceſſu per valles. Cæterùm ἄγκος dici ἀπὸ τοῦ κατασκιάζεσθαι, paſſim tradit Euſtathius. quanquam mallem ab ἀγκάζεσθαι deduxiſſet, quod pro ἀνακάζεσθαι per ſyncopen à poetis vſurpatur.

Ἄγκος, Editus locus montis, vt inquit Suidas, hunc ex poeta quopiam locum proferens, Πρὸς δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἔδιζεν.

C. Βαθυάγκης, έος, ὁ καὶ ἡ, Profundas valles habens. vt in Anthol. epigr. βαθυάγκεις dicuntur Alpes.

C. Μεσάγκεια, ας, ἡ, in vulg. lex. Vallis. in qua ſignificatione abundat præpoſitio μετά.

C. Μισγάγκεια, ας, ἡ, Locus in valle in quo fit miſtio aquarum. ἐὰν δὲ εἰς τοιοῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μισγάγκεια τοῦτο λέγεται, inquit Euſtathius in hûc Homeri locum, Iliad. δ, ex quo ſignificatio huius vocis oſtêditur, Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, &c. vbi Euſtathius (quod & antea dixerat) annotat Homerum ſeipſum explicare his verbis, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, quû μισγάγκεια nihil aliud ſit quã κοίλη χαράδρα. Idem Euſtathius poſtquam docuit μισγαγκείας dici ἐὰν εἰς τοιοῦτον ἄγκος, &c. (vt ſupra) addit paulo pòſt, μισγαγκείας eſſe aquarum σύρροιαν. Secûdum illum igitur fuerit μισγάγκεια non ſolùm locus in valle in quê confluût & ingurgitantur aquæ, ſed & ipſe aquarum gurges ibi collectus. At in vulg. lex. primis μισγάγκεια exponitur Coniunctio duarum vallium.

Μισγάγκειον apud Heſychium pro eodem, ſi mendo caret illa ſcriptura.

C. Συνάγκεια, ας, ἡ, Conuallis, id eſt, Locus in quo duæ valles inter ſe conueniunt. Ita redditur in vulg. lex. & hoc certè ſenſu συνάγκεια & côuallis planè ſibi reſpondent: ſed alii tam latè patere exiſtimant συναγκείας quàm μισγαγκείας ſignificationem. Suidas tamen συνάγκειαι exponit συνδένδρους τόπους, quod conuenit cum illo Theophraſti loco, συναγκείας φυτεύειν. (quo ſenſu conuallis virens à Virgilio dicitur) Eidem in litera ξ, eſt ξυνάγκεια, κοῖλος τόπος, vt conuallis dicitur caua ab eodem Virgilio.

Ἀγκίον, ου, τὸ Diminutiuum, Vallis parua, Vallecula, ſeu Vallicula, vt habetur apud Feſtum. Gaza apud Ariſtotelê ἐν ἀγκίοις vertit In anguſtiis conuallium. quæ interpretatio in vulg. lex. citatur in nomine ἀγγεῖον, perinde ac ſi ἀγγείοις legiſſet.

ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, η, ὁ, Adûcus, Curuus. ἀγκύλον Il. ζ, eſt epithetum arcus. ſic Ouidio aduncus arcus ἀπὸ τῆς ἀγκύλης. Aquilinæ vngulæ dicûtur ἀγκύλαι (vnde côpoſito nomine ἀγκυλοχείλης ἀετός) aut aquilinû roſtrû, ἀγκύλον enim legendo ἀγκυλοχείλης. Item ἀγκύλος, Curuus, Incuruus. & σκολιὸς, id eſt tortuoſus, (vt explicat Heſychius.) Etymol. apud eundem ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἐλαύνει exponit ἰσχυρὰ ἅρματα, id eſt validos currus.

Ἀγκύλος metaphoricè aliquando vſurpatur, vt Latinè Tortuoſus. ſic enim dixit Lucianus ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, vt Cicero Tortuoſum diſputandi genus, Acad. 4. Sic & σκολιὸν ſæpe per metaphoram vſurpant Græci. explicat autem ἀγκύλον etiam per σκολιὸν Heſychius.

Ἀγκύλως, Aduncè, Tortuoſè. Heſychius exponit ἀπατηλῶς.

Ἀγκυλόεις, ὁ, & ἀγκυλόεσσα, ἡ, & ἀγκυλόεν, τὸ, poeticè pro ἀγκύλος, ἀγκύλη, ἀγκύλον.

Ἀγκυλόω, ῶ, Curuo, Incuruo, Tortuoſum reddo: vnde

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, in paſſiua voce, Recuruor, Incuruor. vt apud Ariſtophanem, ἀγκυλωμένους ὄνυχας, Recuruatus vngues, id eſt, Curuatos ſiue curuos habens vngues. Gal. ad Glauconem, πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἀγκυλωμένα τε καὶ κυλλωμένα. Dicitur & κατηγκυλωμένος pro ἠγκυλωμένος à Gregorio De homine, [illegible] Item ἠγκυλωμένος, laborans morbo qui dicitur ἀγκύλη aut ἀγκύλωσις. Vide in ἀγκύλη. At ἠγκυλωμένος ab Ἀγκυλόομαι vide poſt ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, Verbale, Incuruatio, Recuruatio. Item peculiariter ἀγκύλωσις morbus quidam in articulis, apud Paulũ Æginetam, vt dicemus in Ἀγκύλη.

Ἀγκυλοῦμαι, Idem quod ἀγκυλόομαι. Heſych.

Compoſita, Ἀγκυλοχείλης, Ἀγκυλομήτης, Ἀγκυλότοξος, &c. vide ſingula ſuis locis.

ΑΓΚΥΛΗ, ης, ἡ. Iaculi genus. Suid. Heſych. Euſt. vnde etiã μεσάγκυλον, ac fortaſſe idem valet vtrunque: Euſtathius. Ita vſus videtur Euripides, videlicet pro iaculo, in Oreſte, quum ſcribit, Ὁ μὲν πέλεκυς, ὁ δ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος προτείνων ἐν χεροῖν ἔχων.

Ἀγκύλην fuiſſe lorum medio iaculo alligatum, (id Latinis amentum dicitur) videtur mihi ex his ſcholiaſtæ Euripidis verbis poſſe colligi. ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, [illegible] vbi etiam notandum, exiſtimare illum ἀγκύλην dictum eſſe ipſum iaculum ab ἀγκύλη ſignificante lorũ quod ipſi alligatur. Cuius tamen ſignificationis nec Suidas nec Heſychius meminerit ſed nec Euſtathius, quod ſciam. Licet is qui indicem in eius commentarios collegit, ponat, ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου & εἶδος ἀκοντίου, id eſt Anſa iaculi, & Genus iaculi, quum Euſt. in iis, ad quos index remittit, locis, dixerit dicat iaculi genus eſſe. Et enim qui indicem illum collegit, alibi quoque in eo peccaſſe aliquoties, [illegible] nonnunquam addendo, interdum detrahendo, ſæpe mutando, nonnunquã contraria etiam ſcribendo, non ſine magna moleſtia animaduerti. Sed hic ſiue de ſuo hanc ſignificationem addidit, ſiue ex aliquo Euſtathii loco ſumpſit, vera eſt ſané, vt ex illis Schol. Euripidis verbis apparet. Quinetiam ἀγκύλην dictam fuiſſe anſam aliorum iaculorum (id eſt lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligo, lib. 4. [illegible]

[illegible]

Ἀγκύλη (inquit in lex. Budæus) pro ſuffragine accipi videtur apud Baſil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hiſt. Eccleſ. 5, [illegible] id eſt Poplitibus dextris ſuccisis. Eſt autem vicina hæc ſignificatio proximè præcedenti.

Ἀγκύλη, Genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Heſychius ait eſſe genus poculi cottabis aptum. Item Ariſtophanis ſcholiaſtes ait ἀγκύλην appellari ipſam cottabi proiectionem: aliter quàm Athenæus, qui non ἀγκύλην ſed ἀπ' ἀγκύλης appellari eam tradit. hinc ἀγκυλητοὺς κότταβους apud eundem, pro quo corruptè apud Ariſtoph. enarratorem [illegible]. De his omnibus copioſè tractabimus, Deo fauente, in voce κότταβος, à cuius explicatione pendent hæ ſignificationes: ea autem ſatis multis verbis indiget.

Ἀγκύλη, media pars haſtæ exponitur in vulg. Græco-lat. lexicis, etiam in nouiſſimo: ſed falſam eſſe puto hãc expoſitionem & per errorem poſitam, ex verbis ſcholiaſtæ Euripidis (quæ paulo antè citauimus) non intellectis. Cæterùm poſui nomen hoc ἀγκύλη poſt ἀγκύλος, quòd quaſdam ſignificationes habeat quæ vocis ἀγκύλος apertè ſignificationem retinent. [illegible] verò & in aliis retinet, vt quũ iaculi quoddã genus declarat. Eſſe autem ἀγκύλας antiquiorem vocem quàm [illegible], veriſimile eſt.

Ἀγκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celſus lib. 4, his verbis, Igitur Euticles eſt & ad articulos, & ad omnem dolorem, & ad veſicæ, & ad recenti cicatrice contractos articulos, quos ἀγκύλας Græci nominant. Sic Paulus Æginetæ ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocat ait articulorum aſtrictiones, [illegible] ἴδιον, [illegible] Vbi [illegible] vocat eos qui huiuſmodi [illegible] vel ἀγκύλαις laborant.

[illegible]

[illegible]

perinde eſſe ſiue quis dicat ἀγκυλόγλωσσον compoſita voce, ſiue ſeparatim ἀγκύλην, aut ἀγκύλην ἐν γλώσσῃ. ¶ Dicuntur & ἀγκυλόγλωσσοι ii qui hoc vitio laborant, appellati etiam μογιλάλοι, quia μόγις διαλέγονται, inquit Aetius.

Ἀγκυλοτόμον, q.d. Ancyles inciſorium. Inſtrumentum chirurgicum quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, & membranæ quæ linguam vinciunt & contrahunt, reſcinduntur. ET Ἀγκυλοτόμος genere maſc. Bud. ex Ægin. lib. 6.

Ἀγκυλότοξος, ου, ὁ, Iaculo dicto ἀγκύλῃ, & arcu pariter vtens, ſecundum quoſdam.

Ἀγκυλοδέτης, pro ἀγκύλας ἔχον apud Hippocratem, id eſt, Anſulatum, ſiue Anſulam vel annulum habens. Dictum eſt autem de curru. Gor. Sed apud Galenum (vnde poſtrema hæc verba ſumpſit) pro ἅρματος legendum eſt κορτώματος, ex vet. cod. quam lectionem in meo dictionario medico habes.

ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, Ancora. Hinc ἀγκύρας αἴρειν, inquit in lex. Budæus, Ancoram ſoluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altū nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἀγκύρας ἀρυσσαμένους, ἀνάγεσθαι, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. Hactenus Budæus. Videtur autem ſignificare idem ἀγκύρας ſiue ἀγκύρας ἀναφρέρειν, vt apud Athenæum 15, τὰς ἀγκύρας ἀνῃρηκότες, εἰρηκέναι τὸ πλεῖν χρησμῳδοῦντας, ἀπαίρειν οὐ δυνάμενοι. Sic Leonidas in epigr. quodam, Ἀγκύρας ἀνέλκεσθε καὶ ἐκλύσατε γύαια. vbi etiam obſerua υ in hoc nomine produci. ¶ Metaphoricè etiam vſurpatur pro præſidio, vt apud Euripidem Hecuba filium ſuum vocat ἄγκυραν οἴκων, præſidiū & quaſi columen ſuæ familiæ. Hinc Ariſtid. in Panathenaico, τούτους ἐπὶ δυοῖν ὁρμοῦν ἐδόξατε οἱ Ἕλληνες, id eſt, duabus nixi eſſe ancoris, quaſi gemino fulti præſidio, inquit Eraſmus. quem etiam vide in prouerbio ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, id eſt Sacram ancoram ſoluere. Lucianus, μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος. quæ verba exponit Eraſmus ita, Mihi fortaſſis vna illa ancora adhuc ſupereſt integra. Id eſt, Illud mihi adhuc ſupereſt quò poſſim confugere. Budæus autem in lex. ſic explanat, Nondum omnia expertus ſum, Nondum omnia conſumpſi defenſionis ſubſidia. Significat porrò ad verbum illæ Luciani voces, Vna mihi fortaſſe illa ancora adhuc non madefacta eſt.

Ἄγκυρα, Vncus. Theophraſtus de amputatione loquens, τὰ δὲ ἄκρα, ὥσπερ αἱ ἄγκυραι, ἐῶν καταδύοντας ἀφαιρεῖν.

Ἄγκυρα, Membrum genitale, apud Epicharmum: Cypriis autem ita dicitur triobolum. Heſ.

Ἄγκυρα, In qua ficus capiunt. Heſ. At Suidas ἀγκύρισμα dicit, ſic ἐκάλουν ὀργάνιον σύκων.

Ἄγκυρα, Nomen vrbis Galatiæ, aut Phrygiæ, cuius ciuis dicitur Ἀγκυρανός. Steph.

C. Ἀγκυροβόλιον, Ancora, vt Bud. interpretatur. Ait Suidas eſſe ferrum nauigii. Plutarchus, ὑποτυπώσας τὰς σκάφας ἀγκυροβόλια καὶ τὰ περὶ ταῦτα. Ab ἄγκυρα & βάλλω (vnde βόλος) videtur factum, & ad verbum ſonare, Ancoræ iactus. nā & Euſtathius annotat, ex Homerico εὐνὰς βαλεῖν, id eſt Ancoras iacere (accipiendo poetico more εὐνάς pro ancoris) compoſitum fuiſſe à poſteris ἀγκυροβολεῖν. vbi etiam obſerua ἀγκυροβολεῖν legi, non ἀγκυροβάλλειν. ſed in hac voce, vt in aliis multis, ο & ι locū habent. Sunt qui ἀγκυροβόλιον eſſe ſcribant inſtrumentū ad iaciendam vel tenendam ancoram.

C. Ἀγκυροβόλια, ων, τά. Phœnices ἀγκυροβόλια vocabant cœnas quæ publicanis apparabant, vt inquit Heſychius. Idem addit, eſſe etiam mercedem quam in portu exigebant. Apud eundem Ἀγκυροβόλιον, Cœno, ἄγκυρα.

C. Ἀγκυροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ancoræ formam habens. Ex ἄγκυρα & εἶδος.

C. Ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, exponunt Galenus & Erotianus ἀγκυρομήλη apud Hippocratem.

C. Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, Ancoræ retentio, non retentio qua ancora retinetur, ſed actiua, qua ancora retinet nauem. Æſchyl. in Supplic. pag. meæ editionis 333, — νεὼς ἀγκυρουχίαις θαρσήσας ναῶν ποιμένες παραυτίκα. vbi ſchol. exponit ταῖς ἀσφαλείαις, id eſt præſidiis: & καταγωγαῖς ταῖς ἀγκυρῶν, id eſt retentionibus ancorarum, eo (vt opinor) ſenſu quem dixi.

¶ Ἀγκυρόω, ῶ, F. ώσω, Ancora ſiue ancoris firmo, aut fūdo. Vnde per metaphorā ἀγκυρωτὸς λόγος Epiphanii, q.d. ancorata oratio. i. quæ fidei Chriſtianæ ancoræ vicē præbet, ad eam aduerſus eius hoſtium impetum firmandā & fulciendam.

¶ Ἀγκυρίζω, F. ίσω. P. ικα. Supplāto. verbum eſt palæſtricū, id eſt ad palæſtram pertinens, vt inquit Ariſtoph. ſcholiaſtes, in hæc verba quæ leguntur in Equitibus, — διαβαλῶν ἀγκυρίσας, Εἶτ' ἀποπρίω τὸν ὦμον, αὐτὸς ἐγκαλινδήσομαι. Neceſſe eſt autem per metaphoram id ſignificet hoc verbum. quam tamen non aperit, ſed inter cætera ait, μετενήνεκται δὲ ὡς, ὅτι τῇ ἀγκύλῃ καταλαβεῖν, ὥσπερ ἐστὶν ἀγκυρίου εἶδος. ſecūdum quam expoſitionem ἀγκυλίζω diceretur, non ἀγκυρίζω.

Ἀγκύρισμα, ατος, τὸ, Verbale nomen, Supplātatio. Eſt quoddam genus artificii in lucta, inquit Ariſtoph. ſchol. Item Suidas. Addit vterque eſſe inſtrumentum ad capiēdos ficus.

¶ Ἀγκύριον, ου, τὸ, Diminutiuū, Ancora parua. Lucianus, ἀγκύριον ἀπαρτᾶσθαι.

Ἀγκύριον, Nomen vrbis Italiæ, cuius ciuis Ἀγκυρεύς aut Ἀγκυρεάτης appellatur. Suid. Addit Stephanus his duobus tertium Ἀγκυριανός.

ἈΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, Cubitus, ſiue Cubitum. Tradunt propriè eſſe locum curuaturæ ſeu flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκυλοῦσθαι (ita enim legendum, pro ἀνακαλεῖσθαι) ἐπάνω ὄντα τὸ ὀστοῦν. id eſt, quòd ſuperiaceat vnum os alteri: ſed pro toto cubito accipi. Iul. Pollux ait πῆχυν duo habere oſſa, alterum craſſius, alterum minus. & vbi cum lacerto velut compage quadam committuntur, totum vocari ἀγκῶνα. Galenus in libro περὶ χρείας μορ. 2, refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα eſſe quo innitimur. Sic apud Homerum legimus Odyſſeæ ξ, H, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Vbi annotat Euſtathius ſubaudiendum eſſe & πῆχυν. Perinde eſt enim, inquit, ac ſiquis dicat ſuper fundamento eſſe tectum, vt enim illic parietes tacentur, ita & hic πῆχυς. Sic idem Hom. Il. κ, Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας. Apud Athenæum, lib. 4, ὁ κλεῖς τὸν ἀγκῶνα. ὅτι τὰ προσκεφάλαια ἐρείδει. Et quoniam vbi nexus eſt lacerti ac cubiti, ibi nominatur tota iunctura ἀγκών, hinc γαλιάγκωνες ab Hippocrate appellantur Qui ſunt breuibus lacertis, inquit Cam. ex Polluce. Vide infrà γαλιάγκων.

Ἀγκών, vt volunt quidā, ſignificat etiā τὸ ὑποκαμπὲς τῆς χειρός, id eſt curuatura manus. Ac puto ita accipi apud Homerum, Il. λ, Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. adeo vt non rectè verterit illic Valla Subter cubitum. Bud. in lexico ſuo ita ſcriptum reliquit, Ἀγκών ponitur & pro quocunque flexu membrorum: vt τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὦμον ἀνακαμπτομένην τῷ ἀγκῶνι τὸ ἀγκῶνα τῷ ὤμῳ. In equis genuū flexuræ ſic appellantur in Hippiatria, ἀρθρῶν φλεβοτομίαι ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων.

Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectum angulum deſcribit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3, de Ancone vrbe Italica loquens, vulgo nota, In ipſo, inquit, flectentis ſe oræ cubito ſita. his verbis ſignificans cur ἀγκών dicatur. Et lib. 1, Conflexa in cubitos, aut cōfracta in humeros. ſic enim Hermol. emendauit. Vt enim in parietibus ἀγκῶνες, ita & in promontoriis dicuntur. Hactenus Bud. in prior. ann. in Pandect. Sciendū eſt autē ab Hom. ἀγκῶνα τείχεος (ad verbum, cubitum muri) appellari angulum, id eſt prominentiam angularem, & per hoc formam quandam cubiti habentem: quidam anfractum interpr. Talem autem cubitum alibi apertius exprimit, dicens πύργῳ ἐπ' ἀγκῶνι, id eſt, In turre prominente, hoc eſt, eminentiam quandam habēte angulo ſimilem, qualem cubitus inflexus efficit. Hæc Euſtathius in illum Il. π verſum, Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος. Notandum eſt autem, non ſolum muro, (vt in illo loco) ſed etiam flumini dari ἀγκῶνα ab Herodoto. Nam in Euterpe Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum ſeu brachium appellat: vt in Clione ἀγκῶνας de muri flexibus dicit. Cam. Hic autem Nili ἀγκών dedit locum prouerbio, γλαῦκας ἀγκῶνι, de quo lege Eraſmum.

Ἀγκῶνων appellatio transfertur & ad littorum ſinus (inquit Camerarius) vt apud Soph. in Aiace maſtig. Οἱ δ' ἀπείρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀθηναίους Ζητεῖτ' ἰόντες. Schol. τοὺς ἀγκῶνας τῶν ὑδάτων exponit. Item ἀγκών, rupiũ ſiue petrarum ſinus, apud Apoll. Argon. 2. Itẽ ἀγκών, Flexus ſcorpionum ac catapultarum. Cam. Itẽ ἀγκῶνες cornua citharæ in vulgaribus lexicis exponitur ex Heſychio. Item, ſecundum eadem vulg. lexica in fontibus pars quæ alio nomine κρουνός appellatur.

Ἀγκὼν item nomen vrbis in agro Picentino: de qua paulo antè, ex Plinio. Huius ciuis appellatur Ἀγκωνίτης, ſiue Ἀγκωνῖνος, inquit Steph. Vt autẽ ab ἀγκὼν dicta eſt vrbs Ancone, ſic & Ancus Martius, ſecundum Seruium. Ἀγκῶνας præterea vocabant Carthaginienſes tenebricoſum quoddam domicilium in regia Gelimeris in quod detrudebantur omnes quibus intenſus eſſet hic tyrannus. Teſtis Suidas: apud quem paulo plura.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, Diminutiuum, Paruus cubitus.

Ἀγκωνίσκος, metaphoricè, Exod. 26, δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Vbi vetus interpres incaſtraturas vertit: quidam recentiores, denticulos, alii cardines: alii, ex Vitruuio cõmiſſuras & catenationes.

Ἀγκωνισμοί, inquit Suidas, ὄργανα βασανιστικά, id eſt, Inſtrumenta ad afficiendũ ſupplicio, Inſtrumẽta tortoria.

C. Γαλιάγκων, Qui eſt breuibus lacertis. Γαλιάγκωνες ab Hippocrate οἱ μικρὸν ἀγκῶνα vocitur Qui ſunt breuibus lacertis, ſiue ἀπὸ τῶν γαλῶν, id eſt à felibus, ſiue aliunde ducto nomine, inquit Gal. Apud Poll. γαλιάγκων ſcriptum eſt, non γαλιάγκων.

Ὑπαγκώνια, Cubitalia, Quæ cubitis ſupponuntur (vt ὑπαυχένια, Ceruicalia, Quæ ceruici ſupponuntur) apud Gal. Com. in 2. περὶ ἀγμῶν. Cam.

Ἀγκωνίζομαι, Fut. [illegible], P. [illegible], Sinuo me, vel Sinuor, Per ſinus quoſdam quaſi flexus me verto. De fluuio dictum ab Euſtathio in Dionyſium De ſitu orbis pag. 139.

C. Ἀνταγκωνίζομαι, Cubitum intendo, Heſ.

C. Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens: vt Suidas διαγκωνισάμενος exponit ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας, hoc in loco [illegible], &c. HINC Διαγκωνισμός, Reclinatio in cubitum.

C. Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus infero, vt cubiti emineant. Ariſtoph. in Concionant. ἐξαγκωνιῶ in Attico fut. dixit quod ſchol. exponit [illegible]. Quidã (inquit Cam.) interpretantur, Inferam manus lateribus, vt cubiti emineant. quo in geſtu quendam anſatum Plautus appellat. Quidam malunt, Cubitum explicabo & præbebo manum: ſed prius verius eſſe videtur. Hæc Cam. Locus autem Plauti eſt in Perſa, vbi Anſatum ambulare & Subnixis alis inferri pro eodem ponuntur.

C. Ἐπαγκωνίζομαι ab Heſychio exponitur [illegible] exempl.

C. Παραγκωνίζομαι, Cubito repello ſiue ſubmoueo, aut arceo. Budæus interpret. Importunè cubito propellere, & obnixè vel admotis protrudere, citans hunc Luciani locum in Timone, vbi de quodam helluone dicitur, [illegible]. Alciphr. in epiſt. [illegible], id eſt, [illegible] inquit idem B. Capitur & generalius pro Repudio, vt & ἐξωθοῦμαι.

Ἀγκάλη, ης, ἡ, Vlna, Amata. Et frequentius Ἀγκάλαι in plur. idem quod ἀγκάλαι, Vlnæ. Poeticum eſt. Odyſſ. [illegible]. ἐν Epigram. [illegible] quo [illegible], mutato [illegible].

Ἀγκαλίζω, Vlnis amplector, ἀγκαλίζομαι.

Ἀγκάς, ad. Vlnis, [illegible] quod ab [illegible] ἀγκὰς apud Homerum & alios poetas. vt [illegible]. Od. κ. [illegible]. Vbi Euſtath. [illegible] pro ἀγκὰς [illegible]. Il. ξ. [illegible]. Il. ξ. [illegible], Habebat in vlnis, Habebat in amplexu. Et ἀγκὰς

A λαβεῖν, In vlnas ſumere, vel amplecti. Poetæ Latini dicunt etiam Vlnis complecti, & Vlnis aliquem circundare. Budæus ἀγκὰς interpretatur, Inter vlnas, vel Amplexando, ἀγκὰς ἔμαρπτεν, Od. ξ, vt ſubaudiatur præpoſitio. Quam tamen Euſtathius non ſubaudit (vt nec ſubaudire neceſſe eſt) in hoc verſu Iliad. ψ, Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι. Sed nec in aliis locis (quod ſciam) ſubaudiendam docet. Ac poteſt fortaſſe omitti, vt dicamus totum & partem in eodem caſu poni, ſicut alibi ſæpe videmus. Alii tamen ἀγκὰς aduerbium eſſe puta-

B runt, (eiuſdem formæ cum ἀθρόας, & ἑκάς) à futuro ἀγκάσω deriuatum. Ego Etymol. potius ſequor quatenus ἀγκὰς ex ἀγκὼν deducit. nam quæ addit, non probo. Vide Ἀγκάζω. Ex ἀγκὰς quidã putarunt fictum ab Homero nomen aptũ palæſtritæ Ἀγκαῖος, vt inquit Euſtath. pag. 1311, iuxta illud modò citatum, Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην.

Ἀγκάζω, vel potius Ἀγκάζομαι, voce media, In vlnas ſumo, Vlnis amplector, Vlnis attollo. Hom. Iliad. ρ, — οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὑψι μάλα μεγάλως. Ab ἀγκὰς

C deducere ἀγκάζω, multo magis eſt analogiæ conſentaneum quàm contrà deducere ἀγκὰς ab ἀγκάζω, quod alioqui primitiuum eſſe oporteret. Idem verò de ἀγκάλαι & ἀγκαλίζομαι dicendum eſſet: quod tamen aperti abſurdum foret.

ΑΓΚΑΛΗ, ης, ἡ, Vlna. Ex Ἀγκὰς factum Ἀγκάλαι (cuius nominatiuus ſingularis Ἀγκάλη) interiiciendo ſyllabam λα, vt tradit Euſtath. pag. 990, ex eorum quidem opinione qui ἀγκὰς nomen eſſe voluerunt, quam & ego ſequor. Lucian D. Neptuni & Nereidum, [illegible]

D [illegible]. Ἀγκάλαι vſitatius eſt plurali numero, ſicut & Lat. Vlnæ quàm Vlna. & vt ex illo Luciani loco dicere poſſumus [illegible] ἐν ἀγκάλαις, ita ex aliis aliorum locis, ἀγκάλαις vel potius ἐν ἀγκάλαις [illegible]. Eurip. Oreſte, [illegible]. Xen. Pæd. 7, [illegible] ἐν ταῖς ἀγκάλαις [illegible]. Plutarchus in Othone, [illegible]. ¶ Cicero [illegible] ἐν ἀγκάλαις apud Euripid. vertit Tenero circumuectu. vt videbis pag. 124 mei libri Ciceroniani. Sed apud Ciceronem legitur etiam cir-

E cumuectu.

C. Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ, & ἡ, Complexu facilis, Quem facilè cõplecti poſſumus. Item Portatu facilis. Æſch. Prometh. p. 15, de Atlante, [illegible]. Quo licet poetico vocabulo vtitur Alianus, de Ænea loquens patrem humeris impoſitũ portante, [illegible].

C. Ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ, & ἡ, vt [illegible], puer qui in vlnis geſtatur, velut in hoc loco quẽ affert Suid. [illegible] per quod deſignatur

F [illegible].

Ἀγκαλιδὸν, aduerbium, q. d. Vlnatim, vel Vlnari quodam amplexu, Amplexabũdè. Nam vt Euſt. hic vocem videtur fingere, ita fingit & videtur eius interpretatio.

Ἀγκαλίζομαι, Vlnis amplector, In vlnis geſto. VNDE verbale Ἀγκάλισμα apud Lucianũ, Quod vlnis amplectimur, vel Quod in vlnis geſtamus. ¶ At Etymolog. vult Ἀγκαλίζομαι ſignificare non ſolùm [illegible], ſed etiam [illegible].

C. Ἐναγκαλίζομαι, quod Bud. interpr. Amplexabũdè geſto, Amplector. Quod à Luca dicitur in Euangel. cap.

G [illegible], Gregorio eſt [illegible].

C. Παραγκαλίζομαι, idem quod ſimplex ἀγκαλίζομαι. VNDE [illegible] vel quem amplectimur, vt apud Sophoclẽ Antigone pag. 230, [illegible] vocatur [illegible].

C. Προσαγκαλίζομαι, idem eſſe videtur Polluci quod [illegible], ſiue [illegible], procumbendo: [illegible].

H ¶ Ἀγκάλη, [illegible], (forma diminutiua) idem apud poetas quod ἀγκάλη. Et vſitatius eſt plur. [illegible] & [illegible] Hom. [illegible] Callim. [illegible]. Antipater in epig. [illegible].

Ἀγκάλη, Manipulus, Fa[illegible]. Athenæus

in Romulo, χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδα κοντῷ περικειμένην ἀ- A
νίσχον. μανίπλα ταῦτα Λατῖνοι λέγουσιν. Heſychio ἀγκαλίδες
ſunt αἱ τῶν φρυγανίων δέσμαι, ἢ μικρίδες, vocant δέσμας fa-
ſciculos, non vincula, vt exponitur in vulg. lex. Reſpon
det Gallicæ voci *Vne braſſee*. Eſt enim ἀγκαλὶς faſciculus
propriè quem ἐν ἀγκάλαις geſtare poſſis: at Manipulus
reſpondet potius Gallico *Poignee*. Latius tamen vſurpa-
tur ἀγκαλὶς, vt ex compoſitis ἀγκαλιδαγωγὸς & ἀγκαλιδο-
φόρος apparet. Et Euſtathius quoq; ſcribit ἀγκαλίδα eſ-
ſe δέσμον non ſolùm ξύλων (quod habet & Pollux) ſed
& σιτίων ἤτοι, pag. 1183. Etymolog. ſcribit quidem ἀγκα- B
λίδας eſſe φρυγανίων δέσμας, ſed addens, ἀγκαλὶς, ἀχὸς.
Quam expoſitionem habet & Heſychius. Vide Poll.
pag. 179. | Idem Heſychius addit & δρέπανον ſignifica-
re Macedonibus, id eſt falcem.
C. Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, Qui manipulos ſeu
faſciculos (propriè φρυγάνων) vehit nauigio aut ſuper iu
mēto. Et Polluci 179, ſunt aſini ἀγκαλιδαγωγοὶ, ſicut ho
mines ἀγκαλιδοφόροι. Apud Etymol. autem mendoſe le-
gitur ἀγκαλιαγωγοί. VNDE Ἀγκαλιδαγωγεῖν, Vehere
&c. Euſt. ex Pauſania.
C. Ἀγκαλιδοφόρος, ſiue Ἀγκαλιδηφόρος, Qui manipulos por- C
tat, ſiue faſciculos. Et latiore ſignificatione, Baiulus.
Pollux pag. 81 ἀγκαλιδηφόροι habet, at pag. 179 ἀγκαλιδο-
φόροι, quod malo, & verius eſſe exiſtimo. HINC Ἀγ-
καλιδοφορεῖν, Manipulos portare, ſiue faſciculos, Baiu-
lum eſſe.
C. Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, Qui vendit illos manipulos, Ety-
mol. Pono autem poſt ἀγκαλιδοφόρος (quum ordine al-
phabetico præcedat) ob vicinitatem ſignificationis
quæ eſt τῷ ἀγκαλιδοφόρος cum ἀγκαλιδαγωγὸς, ob quam D
etiam grammatici vtriuſque vocis mentionem ſimul
faciunt.
C. Παραγκαλίζομαι. Dicuntur ἀγκαλιδοφόροι (de quibus mo-
dò dictum eſt) παραγκαλίζεσθαι quum de onere ſuo ali-
quid ſubducunt. ita enim hæc Pollucis verba interpre
tatur Camer. παραγκαλίσασθαι δὲ, τὸ τοὺς ἀγκαλιδηφόρους αὐ-
τούς τι παραφορεῖσθαι. Cæterùm hoc compoſitum
poſt ἀγκαλὶς poſui quod faſciculum declarat, non poſt
ἀγκάλη (vt reliqua) ſignificationis rationem habens.
¶ Ἄγκαλος idem quod ἀγκαλὶς, Faſciculus. Homerus hy- E
mno in Apollinem, Τῶν τοι σπουδῆσαι νεόθηλέας ἀγκάλους ὕ-
λης. Vbi obſeruandum eſt σπουδῆσαι, confirmans illud
quod dicunt grammatici, ἀγκαλίδα eſſe δέσμην ſeu δι-
σμὸν ξύλων. Scribitur & ἀγκαλίς.
¶ Ἀγκάλαι (Argiuorum lingua) ἀγκάλαι, Vlnæ. Heſ.
ἈΓΡΟΣ, οῦ, ὁ, Rus, Ager. quæ vox ab illa deducta
eſt, vt Fabius docet. Hom. Od. α, – ἐπ' ἀ-
γροῦ νόσφι πόληος. Ariſtot. Pol. 5, διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τὰς
πόλεις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸν δῆμον ἄσχολον ὄντα. Pro-
uerbium eſt, ἀγρὸς τὴν πόλιν τρέφει. Aliquando Ager quē
quiſque poſſidet. Odyſſ. ψ, Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. F
Sic Latini dicunt Ager meus, Rus meum. Poſſumus
ἀγρὸν etiam fundum ſiue prædium interpretari. Heſy-
chius exponit χωρίον, χωρίον.
Ἀγρὸς, Ruſticitas, vt ἀγροῦ πλέως, Plenus ruſticitate, He
ſychius. Eſt item prouerbium apud Suidam, οὐδὲν ἐξ ἀ-
γροῦ λέγεις. Nihil ex agro dicis, pro eo quod eſt, Nihil vi-
le loqueris, aut, nihil vulgare.
Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, Aduerbia præſertim apud poetas:
(Pollux ait eſſe Atticas formationes) pro quibus in ſo- G
luta oratione vſurpatur ſæpe nomen ἀγρὸς cum præ-
poſitionibus ἐν, ἐξ, εἰς. vt Ἀγρόθι, In agro, Ruri, ἐν ἀγρῷ.
Ἀγρόθεν, Ex agro, Rure, ἐξ ἀγροῦ. Ἀγρόνδε, εἰς ἀγρὸν, In a-
grum, Rus.
Cōpoſita ex ἀγρὸς hic omiſſa. vide pag. ſeq. Dici au-
tē ἀγρὸς ait Etym. παρὰ τὸ ἄγεσθαι (at ego potius ἄγεσθαι dici
παρὰ τὸν ἀγρὸν) aut παρὰ τὸ πρὸ τοῦ ἀροτριᾶν, quaſi ἀρὸς, ex
quo ἀγρός.
Ἀγρίδιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Agellus, apud Arrianum. He
ſychius ait eſſe & loci cuiuſdam nomen apud Ætolos. H
Ἀγρότερος, α, ον, Ruſticus, Agreſtis vir, accipiendo Ruſticum
ſiue Agreſtem in propria ſignificatione. vt in hoc ver-
ſu, Πᾶσιν δ' ἀγροτέρων ἀνδρῶν ἐπελάμπετο θυμὸς, id eſt, Ruſti-
corum. & verba ἀγροτέρα ἐλαία, in epigrammis. pro ἀγρία,
Latinè Agreſtis olea. Homerus αἶγας, id eſt capras, ἀγρο-
τέρας dicit ad differentiam τῶν ἡμέρων, id eſt cicurum. vt A
ſint ἀγρότεραι quaſi ἀγρειότεραι, ſicut ex ἀγρὸς fit ἄγρειος, vt
ait Euſtathius: qui alibi ἐλάφους, id eſt ceruas, ἀγροτέρας
dici ait ἁπλῶς, id eſt ſimpliciter: hoc eſt, non ad diffe-
rentiam: aut ἀγροτέρας quaſi ἀγηροτέρας, quòd non citò
ſeneſcant. Idem in illum Homeri verſum, Iliadis β, Ἐξ
Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, annotat ἀγροτέρας di-
ci quæ non educantur domi ob raritatem, ſed in armen
tis, ob multitudinem: alios autem exponere, Quæ
non facilè domātur, ob feritatem: alios, Quarum vſus
eſt in agris, ſiue ad ruſtica opera idoneas. Hæc Euſta- B
thius. At ego exiſtimo αἶγας ἀγροτέρας, vt & ἡμιόνους ἀγρο-
τέρας, eadem planè ratione dici ab Homero qua σῦς ἀ-
γροτέρους, ad differentiam videlicet τῶν ἡμέρων ſiue σιτοτρε-
φῶν: & vt σῦς ἀγροτέρους interpretari poſſumus ſues a-
greſtes, ex Latino quodam poeta: ita & αἶγας & ἡμιόνους
ἀγροτέρας, capras & mulas agreſtes: ceruas autem ἀγροτέ-
ρας, non quaſi ἀγηροτέρας dici, ſed quòd natura agros &
ſyluas colant, (vnde & cerua ſyluicultrix apud Catul-
lum) nec inter homines verſentur. Quare, ἀγρότερος eſſe
dico nomen in terminatione comparatiui, ſignifica- C
tionem poſitiui habens, eodem modo quo ὀπλότερος,
κουρότερος, & alia. nec eſſe neceſſe ἀγροτέρας intelligere
quaſi ἀγριωτέρας. vt enim ab ὅπλον factum ὀπλότερος, ita
& ab ἀγρὸς formatum eſſe ἀγρότερος.
Ἀγροτέρα, (quaſi agreſtis, aut potius ſyluicultrix, ſeu
venatrix) cognomento appellatur Ἄρτεμις, id eſt Diana,
cui Xenophon vota facere vult venatores. Homerus
Iliad. φ, – πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη. vbi Euſtathius ait
poſſe etiam dici ἀγροτέρη θηρῶν, quaſi ἀγρευτικὴ θηρῶν, id
eſt Ferarum venationi dedita, vel Ferarum venationis D
perita. Sed hæc expoſitio dura & violenta eſſet. Poſſit
autem meo quidem iudicio ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi
ſyluicultrix Diana. vt ἀγροτέρα ἔλαφος ab Homero dici-
tur quæ à Catullo cerua ſyluicultrix. Certum eſt enim
ἀγροτέραν appellatam Dianam, quatenus venationi præ-
erat: vnde & venatores ei vota nuncupabāt. Poſſit etiā,
opinor, ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi venatrix: vt ſit ἀγροτέρα
idem quod ἀγρότις. Dicitur autem ἀγρότις κούρα in Epi-
gramm. ἡ Ἄρτεμις, & Heſychius ἀγρότις idem vult eſſe
quod κυνηγὸς, id eſt venatrix: & idem valere quod ἀγρο- E
τέρα. Dicitur autem non ſolùm ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ſed &
ἀγροτέρα abſolutè, vt apud Ariſtoph. τῇ ἀγροτέρᾳ σφάξ.
Ἀγρότης, ητος, ἡ, Ruſticitas: at Ἀγρότης, ου, ὁ, Ruſticus vir: &
Ἀγρότις, Ruſtica mulier, apud poetas, intelligendo ru-
ſticum & ruſticam in propria ſignificatione. Odyſſ. π,
– οἷόν τε πίονα ἀγρόται ἐξείλοντο, id eſt homines ruſtici.
Ἀγρότις κούρα, Agreſtis puella, pro Diana, in Epigram.
Sic ἀγρότις νύμφη, Apollon. Et ἀγρότις αἰγανέη, itidem
in Epigramm. Ἀγρότης præterea exponitur ab Heſy-
chio Venator, & ἀγρότις, venatrix: item ἀγροτέρα, quod F
eſſe Dianæ epithetum modò dictum eſt. Hanc autem
dando ſignificationem his nominibus, ab ἄγρα potius
deducenda eſſe videntur.
Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, Homo ruſticus, Iliad. λ, – κύνες τε
καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Fit ab ἀγρότης, per pleonaſmum li
terarum ι & ω. Erant etiam, vt Heſychius ait, ἀγροιῶται
Athenis qui diſtinguebantur ἀπὸ τῶν εὐπατριδῶν, ſicut
& δημιουργοί. erant autem εὐπατρίδαι qui apud Roma-
nos patricii.
G Ἀγρεῦαι, Ruſtici, inquit Heſychius: aut θηρευταί.
Ἀγρωνδές, Ruſticus, Heſ.
Ἀγρεῖος, Ruſticus. Idem ſignificant (inquit Euſtathius) ἄ-
γροικος, ἀγρότης, ἀγροιώτης, ἀγρεῖος. Suidas ex Ariſtophane ci
tat ποιητὴν ἰδεῖν ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. Item, ὡς ἀγρεῖος εἶ
καὶ σκαιός. vbi tamen pro ἀγρεῖος ait ſcribi etiam ἀγροῖκος.
Habet idem, ἀγρεία αὐδὴ, ἡ ἀγροικική.
¶ Ἄγροικος, accentu in prima, (vt inquit Euſtathius)
Ruſticus, Qui in agro viuit. Apud Pollucem tamen
ἀγροῖκος, penultima circumflexa exponitur ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν.
id eſt In agro viuens, vel, Ruri viuens. Alii tradunt ἄ- H
γροικος proparoxytonū, Attica ἀγροῖκος autē cōmuni lin-
gua dici. At ego hic aliud nō poſſū quā ſcripturā qua-
lē in variis autorum locis reperi, proferre. Ariſt. Nubi-
bus, – ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος. vbi dicit Strepſiades, ſe, quū eſ-
ſet ἄγροικος, i. ruſticus, duxiſſe in vxorē neptē Megaclis,

quæ ex vrbe erat. hic ἄγροικος in omnibus vulgatis edi- A
tionibus legitur, proparoxytonum. Paulo ante dictum
erat à poeta ἄγροικος βίος, ruſtica vita (eſt enim ἄγροικος
etiam adiectiuum) cum eodem accentu. Eodem modo
& apud Pollucem ἄγροικον μέλος & ἄγροικον μοῦσαν habes
[illegible], pro Ruſticum carmen, Ruſtica muſa.
At illum Ariſtophanis locum quem primum citaui, e-
narrans ſcholiaſtes, habet ἀγροῖκον circunflexa penult.
[illegible] . ſedenim
apud Suidam, vbi eadem verba extant, ἄγροικον eodem
accentu quo in ipſo textu Ariſtophanis legitur. B

Ἄγροικος (inquit idem Euſtathius) [illegible], Im-
peritus. Ac pro Euſtathio locos qui facerent inueni
nonnullos: ex quibus ſunt hi duo, Platonis vnus, Sui-
dæ alter. Apud illum enim in Sympoſio legitur [illegible]
τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζειν. apud hunc autem in explicatio-
ne vocis ἀγροῖκος, citantur hæc Ariſtophanis verba, ὡς ἀ-
γροῖκος εἶ καὶ σκαιός. ſubiungiturq; ſtatim, ſcribi etiam ἀ-
γροικος pro ἀγροῖκος. At non paulo plures reperi pro iis fa-
cientes qui dicunt ἄγροικος, quum imperitum ſignifi-
cat, inſcitum, illepidum, inurbanum (quod etiam ſonat C
vox Ruſticus metaphoricè ſumpta) eſſe proparoxyto-
num. Idem Ariſtoph. in eadẽ comœdia, Οὐκ οἶδεν οὕτως
ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα. Οὐδ' ἄπειρον, οὐδὲ σκαιόν, &c. Plut. Ar-
toxerxe, ἔδοξεν [illegible] καὶ ἄγροικος.
Quidam comicus apud Athenæum, lib. 7, [illegible] ἄγροικος,
[illegible]. Ariſtoteles Rhet. 1, [illegible]
[illegible] vbi obiter ob-
ſerua ἄγροικον opponi τῷ [illegible], vt in proximè
præcedente exemplo copulantur ἄγροικος & ἀπαίδευτος.
nam id valet, [illegible]. Theophr. in Cha- D
racteribus, ὁ δὲ ἄγροικος, τοιοῦτός τις οἷος, &c. Sed & in illo i-
pſo Suidæ loco cuius modò memini, ſtatim poſt ἀγροῖ-
κος ſequitur ἄγροικος pro eodem, nulla (opinor) cum ra-
tione. Niſi fortè prius ἀγροῖκος, vtpote in ipſo textu poe
tæ, [illegible] ſcriptum eſt Atticè. Denique, vtvt
ſit, pro ruſtico in propria ſignificatione, & pro ruſtico
per metaphoram, multo pluribus in locis reperio ἄγροι-
κος proparoxytonum, quàm ἀγροῖκος properiſpomenô.
ſit igitur penes vetuſtiſſima exemplaria fides. Cæte-
rùm in comparatiuo non rarò vſurpant hoc nomen E
in hac metaphorica ſignificatione ſumptum: vt quidã
comicus apud Athenæum, ἀγροικότερος εἰμι. [illegible]
[illegible]. Iſocrates, εἰ καί τις ἀγροικότερον ἐστι [illegible]
[illegible]. Plato in Apologia, εἰ μὲν ἀγροικότερον [illegible]. Liba-
nius in legatione ad Iulianum, [illegible] ἀγροικότερον
[illegible]. Dicunt autem ἀγροικότερον quum non planè
ruſticum ſignificare volunt, ſed duntaxat aliquantum
ruſticum. Latini Subruſticum & Subagreſte dicunt,
præpoſitione Sub diminutionem his in vocibus, vt in
alijs multis, indicante. F

— Ἀγροίκως, Aduerb. Ruſticè, Ruſtico more. Theocr. in Bu
coliſco, — [illegible] Ἀγροίκως [illegible]. Item, Imperitè,
Illepidè. Philoſtratus in quadam epiſtola, [illegible] ἀγροίκως
[illegible]. Et ἀγροικοτέρως in compa
ratiuo, Subruſticè, Plato Pol. 1, καὶ [illegible] ἀγροικοτέρως
λέγειν.

Ἀγροικία, ας, ἡ, pro ἄγροικος apud Gregorium, p. 163, niſi ſit
menda, vt ſcribit Bud. in ſuo lexico.

Ἀγροικία, ας, ἡ, Ruſticorum habitatio, Locus in quo ruſti-
ci habitant, [illegible], inquit Euſtathius. Ager, G
Rus, Villa. Athenæus, [illegible] ἀγροικίας
[illegible]. Plutarchus, ὁ δὲ [illegible] ἀ-
[illegible]. Idem,
[illegible], id eſt, In a-
gris verſabatur.

Ἀγροικία, Ruſticitas, Inurbanitas. Plut. in Præc. de ſa-
nitate, [illegible] ἀγροικίας [illegible]
[illegible]. Ariſtot. in
Ethicis [illegible] mediam eſſe dicit inter ἀγροικίαν &
βωμολοχίαν. H

Ἀγροικικός, ἡ, ὁ, Ruſticanus. Vt à Rus fit Ruſticus, à Ruſti-
cus fit Ruſticanus: ſic ab ἀγρός fit ἄγροικος, ab ἄγροικος
deinde ἀγροικικός. Sed rarum eſt apud veteres ſcriptores
hoc verbum. [illegible] Suidas explicat [illegible]. Sic
ἀγροικικὴ [illegible], in Canone 17 Chalced. concilii. Apud
Athenæum lib. 11. pro ἀγροικικῶς legendum fortaſſe ἀγροι-
κικῶς: hoc in loco, [illegible]
ἀγροικικῶς. Quòd ſi errore vacat hæc ſcriptura, ἀγροικικός di-
cemus dici pro Ruſticus, ſiue Ruſticanus. nam & Ni-
candri ſchol. quodam loco dicit λέξιν ἀγροικικήν.

Ἀγροικίζομαι, F. ίσομαι, reponit Budæ⁹, [illegible]. Ruſticè a-
go vel loquor, Ineptio. Plato in Theæteto, Οὐχ [illegible]
[illegible] φιλολογίας ἀγροικίζομαι [illegible] ὑ-
μᾶς [illegible]; Θ. Οὐχ ἥκιστα ὦ Σώκρατες [illegible]
ἂν εἴη ἄγροικον. Apud Gregorium [illegible] (partici-
pium à verbo compoſito [illegible]) dicitur Qui
eſt ad mores ruſticos redactus.

C. Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro ſiue in agris ſtabulans, ὁ ἐν ἀ-
γροῖς αὐλιζόμενος, Heſ. In agro pernoctans, idem Heſ. Sic
βοῦς ἄγραυλος dicitur ab Homero, Od. μ, & Il. [illegible]. Sic ipſi
quoque paſtores apud Homerum pariter & Heſiodũ,
ποιμένες ἄγραυλοι, vt apud D. Lucam ποιμένες ἀγραυλοῦντες.
Componitur ex ἀγρός & αὐλή. quaſi habens ἐν ἀγρῷ αὐ-
λήν, id eſt habens in agro ſtabulum. Propriè igitur eſt
In agro ſtabulans. quæ expoſitio magis conueniet quũ
dicitur de boue: at quum Heſychius ἄγραυλοι explicat
In agro pernoctãtes, reſpicit, opinor, ad ποιμένας ἀγραύλους.

Ἄγραυλον Heſychius exponit etiam Quod ſub dio eſt,
Deſertum.

Ἄγραυλος, pro ἀγλαός, id eſt, Splendidus, Pulcher, vi-
de in Ἀγλαός.

Ἄγραυλος, vna ex Cecropis filiab⁹, in cuius tẽplo ephe
bos iurare mos erat, vt ex Demoſthene diſcimus. Et ita
apud Plutarchum in Alcibiade intelligi debet, καὶ τὸν ἐν
ἀγραύλῳ (vel potius ἀγραύλου in Agraulæ, ſub. templo)
[illegible] ὅρκον [illegible]: non vt
vertitur in vulg. lex. ἐν ἀγραύλῳ, ruri. quaſi videlicet nõ
eſſet nomen proprium, ſed appellatiuum. Quòd ſi etiã
appellatiuum eſſet, id ſignificare non poſſet. neque e-
nim ἄγραυλος idem valet quod ἀγρός, id eſt rus.

Ἀγραυλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod ἄγραυλος, vt ἀγραυλὴς κοίτη, a-
pud Nicandrum, τῷ ἐν ἀγρῷ γινομένῃ, quæ fit in agro. vbi
ἀγραυλὴς non retinet ſignificationem incluſam τῆς
αὐλῆς.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, Stabulatio in agro, Pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Stabulor in agro, Pernocto in a-
gro. vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud D. Lucam, Euang. cap.
2. Sues noctu in agris iacentes Strabo [illegible] dixit, [illegible]
[illegible]

Ἀγραυλεῖν, inquit Budæus, vt [illegible], pro Ruſticari
Ruri eſſe. [illegible] ἀγραυλεῖν
[illegible].

C. Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, Vicinum agrum ſeu fundum, aut vi-
cinam villam habens. Plut. ἀγρογείτονες καὶ [illegible]. Sy-
neſius, [illegible] ἀγρογειτόνων, [illegible]. Componitur
ex ἀγρός & γείτων.

C. Ἀγροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro vitam agens, aut Agreſtem
ſeu ruſticam viuendi rationẽ ſectans. Propriè ὁ ἐν ἀγρῷ
διαιτώμενος. ex ἀγρός & δίαιτα.

Ἀγροδίαιτος à Gellio ponitur pro Ruſticus, id eſt Inſci-
tus, Illepidus (quòd ruſticum vitæ genus tale ſit) lib. 1.
cap. 4. Dionyſia malo equidem eſſe quàm quod tu Tor
quate, [illegible] ἀγροδίαιτος, [illegible].

C. Ἀγροδότης, ου, ὁ, Agrorũ dator. ſed accipitur & pro Vena-
tionis dator, deducendo ab ἄγρα. Vide igitur & infrà
inter compoſita ab ἄγρα.

C. Ἀγρομένης, ου, ὁ, In agro cõmorans, & in vrbẽ non accedẽs,
vt inquit Heſych. Componitur autẽ ex ἀγρός & μένω, vt
ſit ad verbum, In agro manens, vt ἀστυμένης cõtrà In vr-
be manens. ex quo & nomen proprium factum eſt.

C. Ἀγρόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum accentu in antepenult. In agro
commorans, In agro verſans. ἀγρόνομοι Suidas explicat
οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, id eſt, in agris vitam degentes. ſic &
Heſychius. Od. [illegible] ἀγρόνομοι appellãtur αἱ [illegible] ἀγροὺς
νεμόμεναι, accipiendo νέμεσθαι ἀγρούς pro Habitare ſiue In-
colere agros, vt Homerus dicit [illegible]
[illegible]. Vel, Ἀγρονόμος, Qui aut quæ in agro paſcitur, Siue
vbi agreſtes agreſtiáve paſcuntur: accipiendo νέμεσθαι in
propria ſignificatione. Sic apud Soph. in Œd. tyranno [illegible]
citur Apollini grata eſſe πλάκες ἀγρόνομοι, [illegible]
[illegible] explicat [illegible], vbi agreſtia paſcunt,

hoc eſt fera animalia. Sed in vulgaribus exemplaribus A
ἀγρονόμοι malè legitur παρθένιοι. Apud Suidam autem
in verſu quẽ ex Epigr. affert, ἀγρόνομος μοῦσα dicitur ci-
cadæ, tribuẽdo eius carmini quod ad eam pertinet. eſt
enim ipſa ἀγρόνομος. id eſt in agris paſcitur, quos etiam
incolit. Euſt. apud Dion. De ſitu orbis ἀγρόνομοι Μασυλῆ-
ες ſcribit itidẽ καὶ παρθένιοι, vt paſſ. ſignificationẽ ha-
bens, eadẽ forma qua παρθένιοι παῖδες dicũtur. expo-
nit autem ἀγρόνομοι, qui in agris degunt, aut qui more
ferarũ beſtiarũ degunt. Sic enim intelligo κατὰ τὰ ἄγρια.

Ἀγρονόμος, cum accẽtu in penult. In agro paſcens, aut B
agreſtia paſcẽs. vt apud Hom. in loco modò poſito, Ἀ-
γρονόμοι νύμφαι (ſi ſecundũ alios παρθένιοι ſcribatur) In
agro paſcẽtes, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι. aut Quæ paſcunt agre-
ſtia. i. feras, αἱ τὰ ἄγρια νέμουσαι. Atq; ita fortaſſe exponi
poſſit in illo Soph. loco hoc vocabulũ, ſeruãdo eũ quẽ
habet in vulg. edit. accentũ. Nam quũ Apollo ſit νόμιος,
i. paſtoralis, meritò amat ea loca quæ paſcũt. i. quæ pa
ſcua feris ſuppeditãt. Quanquã ſi dicamus ei grata eſſe
loca in quibus feræ paſcuntur, (vt ſit ἀγρόνομοι) eòdem
res redibit. Sic & ὕλη ἀγρόνομος vel ἀγρονόμος ſcribi volũt, C
vt ſit ἐν ᾗ τὰ ἄγρια νέμονται, vel ἡ τὰ ἄγρια νέμουσα. A qui-
buſdam autem illud ἀγρονόμοι νύμφαι exponitur αἱ νέμου-
σαι τοὺς ἀγρούς, id eſt διοικοῦσαι, vt agrorum præſides.

Ἀγρονόμος, Nomen magiſtratus quæ ad rura ſuburba-
na agróſque vrbi vicinos pertinebãt adminiſtrãtis: qui
& ὑλωρός dicebatur. Ariſt. Pol. 6. ἄλλη δὲ περὶ τὴν χώραν ἐστὶ καὶ τὰ
περὶ τὰ ἔξω τῆς πόλεως [ἀρχή.] καλοῦσι δὲ τοὺς ἄρχοντας τούτους οἱ μὲν ἀ-
γρονόμους, οἱ δ' ὑλωρούς. Eſt & in 7. HINC Ἀγρονομία,
Adminiſtratio quæ ad ἀγρονόμον pertinebat, Magiſtra-
tus quem gerebat ἀγρονόμος. Ita dicuntur vt ἀγορανόμος D
ἀγορανομία, ἀστυνόμος ἀστυνομία, verbo νέμειν hic ſignificã-
te gubernare ſeu adminiſtrare.

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, Agri cuſtos.

Ἄγριος, α, ον, Agreſtis. vt enim adiect. Agreſtis apud Lat. in
terdũ pro ruſtico ſiue ruſticano & rurali, interdũ pro fe
ro vſurpatur: ſic ἄγριος apud Græcos. Sed rara eſt illa
prior ſignificatio. nec ἄγριος de homine dictũ, pro ἀγροῖ-
κος, ſiue ἀγρότης, aut ἀγρώτης (i. Ruſtic⁹, Agrũ incolẽs) ad-
huc legere me memini, nec à Græcis lexicographis ad-
notatũ reperio. At de rebus dictũ, & quidẽ rebus quas E
agri producũt, obſeruaui. vt apud Ath. malua ἀγρία op-
ponitur hortẽſi, lib. 2. Sic ἄγριος ἐλαία ſiue ἀγρία, quæ &
per cõpoſit. ἀγριελαία dicitur: vt ἀγρία μαλάχη (quæ
& ἀγρία μαλάχη à Nicãdro dicitur) ἀγριομαλάχη. Latini
herbas erraticas pro agreſtibus dicũt nonnunquã, & ſa
tiuas illis opponũt. Pauſ. in Atticis, ἀμπέλους μὲν οὐδεὶς ἔχει δὲ
ἡμερώτας ἔχοντες ἀγρίους. Sic σῦκα ἄγρια apud eundẽ Ath. & a-
pud Herod. agreſtis, quæ & ſylueſtris dici poteſt. Sic &
animalia quadã ἄγρια dicta obſeruaui ad differentiã a-
liorũ eiuſdẽ generis quæ inter homines alũtur & ve- F
lut domeſtica ſunt: ἡμερα vocant Græci. Sic oues ἄ-
γριαι apud Xen. aſini ἄγριοι (qui & ὄναγροι nomine cõpoſi-
to apud eundẽ dicuntur. Sic ἄγριοι σῦες (qui & σύαγροι cõ-
poſitè) & ἄγριαι αἶγες appellãtur: & ab Hom. ἀγρότεροι σύες
nominantur etiã, & ἀγρότεραι αἶγες. Vt plurimùm verò
ἄγρια opponitur τοῖς ἡμέροις, animalia præſertim, nõnun
quam & quæ terra gignit: vt apud Xen. in Cynegetico,
ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα φυτευόμενα, τὰ δὲ ἄγρια γέρα
ἐφεῦσα.... vbi ἄγρια non ad differentiã hortẽſiũ, ſed agre-
ſtia natura. ſic quũ δρῦς. i. quercus dicitur ἄγριος (vnde a- G
pud Theocr. δρυὸς ἀγρίας φύλλα) nõ ad differentiã τῆς κηπου-
ρικῆς, ſed quæ natura eſt agreſtis. i. in agris naſcẽs. Præſer
tim verò eas quæ in mõtib⁹ naſcũtur arbores ἀγρίας vo
cãt. Sic & ἄγριος λέων, aut πάρδαλις, nõ ad differentiã, ſed
natura ἄγριος. i. ferus. De qua ſignificatione mox dicã.

Ἄγριος Budæus exponit Ruſticus, Qui vrbanitatẽ nõ
nouit, nec ferre poteſt. qui & ἄγροικος vocatur. Ariſt. in
Ethic. 4. ὁ δ' ἄγριος οὐδὲν πανταχοῦ ἄγριος. Ego exi-
ſtimo verti poſſe hoc loco, Agreſtis moribus & incul-
tus, Horridus & incultus vir, vel Subhorridus, ex Cice- H
rone. Ideo autẽ libẽter Incult⁹ & horridus interpretor,
quod & ἄγριος τις apud Platonẽ De legibus is ſit qui
Latinis propriè Incultus & horridus diceretur.

Ἄγριος, Ferus. Quonia & fructus agreſtes aliis acerbio-
res ſunt minuſq; mites, & animalia agreſtia domeſticis

vtplurimũ ſunt minus mãſueta, hinc factũ eſt vt ἄγριος
Græcis, vt Latinis agreſtis, per metaphorã pro fero ſu-
meretur. Propriè autẽ ἄγριος dicitur feritatẽ habẽs qua
lis eſt animaliũ quæ fera dicũtur. hoc autẽ cõiicio ex eo
quòd ἄγρια dicũtur interdũ abſolutè ipſæ feræ & ἄγρια
ζῶα pro θηρία vſurpetur. Alioqui dicitur & ἄγρια θη-
ρία. vt Iſocr. in Panath. θηρίων τῶν ἀγριωτάτων καὶ πλείστης ἀμό-
τητος μεστῶν.

Ἄγριος de homine dictũ, Ferus, Immanis, Immitis, A-
trox, & quod apud Latinos ſonat nõnũquã Barbarus, vt
Cic. dixit, Immanis ac fera ac barbara gẽs. Od. ι, Ἄγριον,
οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας. Od. α, — χαλεποὶ δὲ μιν ἄνδρες
ἔχουσ' ἄγριοι. Od. η, — καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Plato imita-
tus Homerum ἄγριος & χαλεπὸς copulauit, in Minoe, τὸν δὲ
Μίνω ἄγριόν τινα καὶ χαλεπόν. Apud Xenoph. Pæd. 1, ἄγριοι &
πρᾶοι opponũtur. Interdũ Ἄγριος de homine dicitur
iunctum alii epitheto: vt Il. ζ, Ἄγριον αἰχμητήν. q. d. Fero
cẽ bellatorẽ ſiue atrocẽ. i. ferociter ſiue atrociter bellan
tẽ. Suid. ait Menãdrũ, quendã aleæ ſupramodũ deditũ
appellaſſe aleatorẽ ἄγριον. Sic Latinis immanitas aliquã
do neſcio quid tale ſonat: vt ἄγριος κυβευτὴς dici poſſit,
Aleã immaniter amãs, vel Aleã immani ſtudio perſe-
quẽs. Nã immãneſtudiũ loquẽdi dixit, vt opinor, Ouid.
Cæterũ Euſt. tradẽs ἀγρίους in illo Od. α. loco dici prædo-
nes, ait Comœdiã homines ἀγρίους appellare, aliã notãdo
improbitatẽ. ſed quæ illa ſit, non addit. Exiſtimo autẽ
intellexiſſe de ea ſignificatione qua ἄγριοι ſignificãt πονη-
ροὺς καὶ.... de qua vide Suid. & Ariſtop. ſch. in illũ ex Nubi
bus verſũ, Ἄγριον τινὰ τῶν λασίων τούτων, οἷον τὸν τοῦ Ξενοφάντου.

Ἄγριος de rebus dictũ. Cic. apud Plat. τὸ θηριῶδές τι καὶ
ἄγριον τῆς ψυχῆς μέρος, vertit, Illa pars animi in qua feritas
quædã ſit atq; agreſtis immanitas. vt videre potes in
Cic. lex. à me edito. Ἄγριος πόλεμος, Il. ρ, Atrox bellũ: & Ἄ-
γριος μῶλος, eodẽ libro, ſicut & ἄγριος αἰχμητὴς (vt modò
dixi) Atrox bellator. Poſſit etiã ferum bellũ dici. Euſt.
exponit ἀγριοποιόν. i. Feritatẽ inducens. Ἄγριος θυμὸς Il. ι,
Ferox animus vel Crudelis mẽs, Ferum pectus: vnde &
cõpoſitũ ἀγριόθυμος. Ἄγριος χόλος, apud Hom. Il. δ, & a-
libi itẽ Ἄγριον αἶδος, Il. χ. & Ἄγριος ὀργὴ apud Phocylidẽ,
& Ἄγριον μῖσος apud Luc. nomine Atrox videntur reddi
cõmodè poſſe, ſiquis aliud quàm Ferum quærat. At E-
raſmus hunc Luciani locũ exponẽs, μῖσος δὲ ἄγριον, φασί,
.... ἐπὶ τῇ ἐμβολῇ, nõ intellexit ἄγριον dici
in hoc loquendi genere metaphora ſumpta à feris be-
ſtiis: ſed ἄγριον μῖσος appellari agreſte odiũ. i. quale eſſe ſo
let hominũ ruſticorũ: quia ruſtici plerunq; miſanthro-
pi ſunt, & acerbius atque implacabilius oderunt. Vide
meã annot. in prouerbiũ Odium agreſte, quæ cum aliis
eſt in calce Chiliadum Eraſ. à patre meo excuſarum.

Ἄγριον ἕλκος, Ferũ vlcus. Theocr. (aut quiſquis eſt au-
tor epit. Adonidis) Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις,
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος. vbi poeta ludit
eleganter in cõparatione duorũ vlcerũ, vnius in corpo-
re, alterius in animo: epithetũ ἄγριον ab illo ad hoc trãſ-
ferẽs. Propriè enim vlcera ſunt corporis, de quibus vſi-
tata medicis tranſlatione ἄγριον dicitur: de iis videlicet,
quæ talia ſunt vt nulla curatione miteſcant, ſed quaſi
recrudeſcant potius. Huc pertinet ἀγρία ψώρα. Celſus de
ſcabie loquens, Quo aſperior eſt, quóq; prurit magis,
eo difficilius tollitur. Itaq; eam quæ talis eſt, ἀγρίαν (i. fe
ram) Græci vocant. Heſychius autem ἀγριοψωρίαν dicit
eſſe morbum, aliud non addẽs. ἀγριοψωρία, inquit, νόσος,
καὶ ἀγριελκυλίαι.

Ἄγρια, Feræ. Vt enim Latinè Feræ abſolutè dicitur,
ſubaudito nomine ſubſtant. Beſtiæ, aut Belluæ, aut A-
nimãtes: ſic Græcè ἄγρια interdũ ſubauditũ habet ζῶα.
Schol. Soph. ἀγρονόμοι, ἐν οἷς τὰ ἄγρια νέμεται. ὅ ἐστι τὰ μὴ ἥμε-
ρα θηρία. Euſt. exponẽs ἀγρονόμοι Μασυλῆες apud Dion. De
ſitu orbis, dicit ſignificare etiã poſſe τοὺς κατὰ τὰ ἄγρια νεμο-
μένους. i. ferarum more degentes. Primus autem Home-
rus ita eſt vſus, Il. ε, Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν
ὕλη. Apud eundẽ poetam ἄγρια itidem in plur. gene-
re neutro ponitur etiam pro ἀγριότητας. i. feritates: vel
potius ἀγριότητα, feritatẽ, ſingulari numero. Il. ω, — λέων
δ' ὡς ἄγρια οἶδεν. Itẽ Ἄγρια aduerbialiter pro ἀγρίως a-
pud Heſiodum in Aſpide, Ἄγρια δερκομένω.

Ἀγρίως, Aduerb. Ferè, Immaniter.

Ἀγριάς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, Agreſtis. Nicand. Theriacis, Ἦ καὶ ἀγριάδος μαλάχης [illegible]. Sic φηγοὶ ἀγριάδες, Apoll. 1. Argon. & ἀγριὰς ἄμπελος, Labruſca, lib. Epigr. 1, quæ & ἀγριάμπελος.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ, pro ἄγριος, Agreſtis. Item pro ἀγριωπός, id eſt Ferum ſiue feros reddens, Feritatem inducens, apud Nicandrum Alexiph. Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἀγριόεντος [illegible] ὀπώρης, hic enim per ὀπώρην vuam intelligit.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, Feritas, Immanitas. opponitur τῇ ἡμερότητι apud Platonem in Sympoſio, ἡμερότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ᾽ ἐξορίζων.

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ, Idem in Epigr.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ferus, ἄγριος. vel Feritatem præ ſe ferens.

Ἀγριμαῖος, ου, ὁ, Ferus, Ferinus. Opponitur enim ἀγριμαῖα τοῖς [illegible], vt oſtendit Euſtathius ex hoc loco, [illegible] τῶν ἀγριμαίων [illegible], πολλὰ δὲ ἄττα καὶ τῶν ἡμέρων [illegible]. Citantur autem & ab Athenæo hæc verba.

C. Ἐπάγριος, pro ſimplici ἄγριος, Agreſtis, Ferus. Citatur ex Anthol. epig.

C. Πανάγριος, Omnino ferus. Exponitur & Præferox in hoc Phocylidis loco, — [illegible] πανάγριος.

C. Ἀγριάμπελος, ου, ἡ, Labruſca. quæ & ſeparatis vocibus dicitur ἄμπελος ἀγρία, item ἀγριὰς ἄμπελος, Epigr. lib. 1.

C. Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fero animo præditus, Ferum & immane pectus habens. Compoſitum ex duobus nominibus quæ ſeparatim poſuit Hom. Il. ι, hoc in verſu, Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν.

C. Ἀγριοεργοί, Carpentarii, Fabri erant plauſtrorum artifices, & ex omnibus agreſtibus lignis opera conficiētes, Schol. Ariſtophanis in Equitum verſum hunc, [illegible] ἁμαξουργοῦ λόγος. addens huiuſmodi ἀγριοεργοὺς Atticis ἁμαξουργοὺς appellari. Carpentarii Latinè à quibuſdam dicuntur, quanquam carpentum certum plauſtri genus erat. In vulg. lexicis ἀγριοεργοὶ exponitur Caprarii. Componitur autem ex nomine ἄγριος & verbo [illegible].

C. Ἀγριωπός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ferum reddens, ſiue efferatum, Efferans, Feritatem inducens. ἄγριος [illegible], inquit Euſtathius, dicitur quaſi ἀγριωπός. & ſchol. Nicandri ait ἀγριόεντος ὀπώρης ab eo dici pro ἀγριωποῦ.

Ἀγριωπὸς dicitur Æſchylus ab Ariſtophane, quòd faceret heroas feros & immanes, id eſt, eos induceret immanes. Ita Suidas explicat, citās hæc Ariſtophanis verba, [illegible] ἀγριωπόν, [illegible], &c. Locus eſt in Ranis. Compoſitum ex ἄγριος & ποιῶ.

C. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ, apud Theophilum lib. 2. Inſt.

C. Ἀγριόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agreſtem ſeu ferā vocem habens. Odyſſ. θ, Ὡς [illegible] Σίντιας ἀγριοφώνους. Vbi Euſtathius ait Lemnios dici ἀγριοφώνους, eadē ratione qua Caras βαρβαροφώνους: aut quòd latrocinia exercere, ideóque & agreſti ſermonis genere de induſtria vti ſint ſoliti. Compoſitum nomen ex ἄγριος & φωνή.

C. Ἀγριοχηνάρια, Feri anſeres, apud Theoph. 2 Inſtit. Ex ἄγριος & χήν, vel potius χηνάριον, diminutiuo. ac propriè ἀγριοχηνάρια ſonat Parui anſeres feri.

C. Ἀγριωπός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Agreſtem aſpectū habens, Qui eſt agreſti vultu aut fero. Plutarchus, de Mario loquens, [illegible]. Compoſitum ex ἄγριος & ὤψ, ὠπός, eo modo quo [illegible].

¶ Ἀγριόω, F. ώσω. P. ωκα. Agreſte reddo. Item, Effero, id eſt efferatum reddo, Vel ſimpliciter, Exaſpero. In paſſiua voce frequentius vſurpatum reperitur ἀγριοῦμαι, apud Theophr. 5 De pl. cauſis, τὰ ἀγριούμενα, quæ fiunt agreſtia. At [illegible], Xen. Pæd. 1, Facies efferata. & eodem modo Eurip. Oreſte, [illegible]. Apud eundem in Electra ἀγριοῦσθαι videtur dici ferocire, & quem ἄγριος χόλος αἱρεῖ, vt Homerus loquitur.

Ἀγριωθείς, έντος, ὁ, Efferatus. Nomen verbale factum ex ἠγρίωται tertia perſona præteriti τοῦ ἀγριοῦμαι.

C. Ἀπαγριόω & Ἐξαγριόω & Ἐπαγριόω compoſita. Ἀπαγριόω, Agreſte ſeu ſyluestre reddo. vnde paſſiuum ἀπαγριοῦσθαι apud Theophr. lib. 2. cap. 8. hiſt. pl. pro Syluestre reddi[illegible], aut [illegible] quam Gaza Syluestreſcit. Item Effero, vel ſimpliciter, Exaſpero, Irrito. Hinc Ἀπαγρίωσις, Ipſa actio qua aliquid ſyluestreſcit, Mutatio in ſylueſtrem naturam. Gaza ſylueſtrem habitum interpretatur lib. 4. cap. 6. Theophr. De hiſt. pl. [illegible] ἀπαγρίωσις. Eſt etiā Efferatio, Exaſperatio. SECVNDVM Ἐξαγριόω, idem: à quo itidem fit Ἐξαγρίωσις, idem valens quod Ἀπαγρίωσις. TERTIVM Ἐπαγριόω, eandem & ipſum ſignific. habet: ſed minus eſt vſitatum.

¶ Ἀγριαίνω, F. ανῶ. Ἀγριαίνειν vt & ἀγριοῦν, Efferare ſignificat, Efferatum reddere, & interdum ſimpliciter Exaſperare: ſed vſitatius eſt ἀγριοῦν in actiua ſignificatione quàm ἀγριαίνειν. Item ἀγριαίνω pro Tyrannum ago (inquit Budæus) apud Plutarchum in Galba. Idem valent compoſita ἀπαγριαίνω & ἐξαγριαίνω.

Ἀγριαίνω, Neutraliter poſitum, Ferocio, Ferociter ago, Efferor efferaris. Plut. De audiendo, ἀγριαίνοντας [illegible] λέγοντα. Gregorius, [illegible] καὶ ἀγριαίνοντα. Dion. Hal. Archæol. 1, [illegible] ἀγριαίνοντα [illegible]. Heſychius ἀγριάνατο explicat ὠργίσθη, id eſt Succenſuit, Iratus eſt vel irata eſt. Sed ἀγριάνατο eſt pro ἠγριάνατο.

Ἀγριαίνομαι, F. ανοῦμαι, Paſſiuum, idem quod ἀγριαίνω neutraliter poſitum in proximè præcedentibus exemplis. Plut. in Antonio, de tributorum exactione loquēs, [illegible] ἀγριαίνοντα, [illegible].

C. Διαγριαίνω & Ἐξαγριαίνω compoſita, idem ſignif. Διαγριαίνω, Effero, vel Exaſpero, Exacerbo. Vnde paſſiua διαγριαίνομαι & Ἐξαγριαίνομαι, Efferor, vel Exaſperor, Exacerbor. Plat. De rep. [illegible] ἤρξατο ἀγριαίνεσθαι, cœpit oratione exacerbari, vel exaſperari. Vſitatiora ſunt ἐξαγριαίνω & ἐξαγριαίνομαι quàm διαγριαίνω & διαγριαίνομαι.

¶ Ἀγριάζω, Ferus ſum. vel potius, Ferus fio. Heſychius tamen ἀγρίαζε exponit, Ferus eſto.

Ἄγρα,

ας, ἡ, Captura, Venatio, Res quam capimus, & ipſe capiendi actus. Quod venamur, & ipſe venandi actus. Pro ipſo venādi actu, (& quidem latè venationem accipiendo vt apud Latinos) Odyſſ. μ, Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ, Ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, φίλας ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο. Od. χ, — χαίρουσι δέ τ᾽ ἀνέρες ἄγρῃ. Plut. Sympoſ. 8, [illegible] ἰχθύος ἄγρα καὶ [illegible]. Xenoph. in Cynegetico, [illegible], Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἄγραι καὶ κύνες. Herodot. 1, [illegible] ἐς ἄγρην [illegible]. Pro ipſa venatione, id eſt præda venatu quæſita, Luc. in dialogo Ἁλιεὺς inſcripto, [illegible], καὶ τὴν ἄγραν [illegible]. Xenoph. Cynegetico [illegible] &c. [illegible] ἄγρας. Antiphilus in epigramm. ſuo de polypo & lepore, Ἄγρας [illegible] καὶ [illegible].

Ἄγραι Locus Atticæ, extra vrbem, templum Cereris inquit Heſychius. Suidas quoque Cereris templum eſſe ait, apud quem ἄγρα ſingulari numero legitur. Apud Etymol. itē Ἄγρα [illegible] & pluraliter, inquit, ἄγραι pro loco. At Pauſanias de eo ſic, Traiecto autem Iliſſo locus Agra dictus, & templum Dianæ quæ ἀγροτέρα dicitur.

Ἄγραι dicebantur etiam mulieres quædam. Idem Heſ.

Ἄγρηθεν, Aduerb. Ex venatione, [illegible] ἄγρας. Apoll. in Argonaut.

Ἀναγρία, Tempus non venandi, vt interpr. Bud. in hoc loco Xenoph. [illegible] ἀναγρίαν [illegible].

Πανάγρον, ου, τό, Retis genus ſic dictum, vt opinor, quaſi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, id eſt omne genus prædæ capiēs. nam πανάγρον ex ἄγρα fit, non ex ἀγρέω, licet Heſychius πανάγρον exponat [illegible]. Sic & [illegible] rete quod omnis generis feras concludit. Hom. Il. ε. v. 487, [illegible] [illegible]. Vbi animaduertendum eſt [illegible] adiectiui modo iunctum eſſe cum [illegible]. Non dubium eſt autem quin iſta expoſitio Heſychii ad hunc locum pertineat. Quidam [illegible] deducendum putauerunt, videlicet [illegible] pro [illegible], aut ex paſſiuo [illegible], vt videlicet ſit [illegible], id eſt [illegible], vel [illegible], quod vndique compa[illegible] hatur ad comprehendendam prædam.

¶ Ἀγρέω, F. ήσω. P. ηκα. Venor ſiue feras, [illegible] capio, Venatu capio. Xenoph. in Cynegetico [illegible].

hymno in Dianam, Αἱ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μέτιον δάκος ἢ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσαι. Bianor in Epigr. Ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος. Paſſiuum eſt Ἀγρεύομαι, Venatu capior. Vtrũque vſurpauit Iſidorus in epigr. de polypo & lepore, Ἀγρεύσας δ' ἠγρεύθη. id eſt, captus cepit. ſed intellige, venando captus.

Ἀγρεύω, Capto per metaphoram, vt apud Latinos Venor & Aucupor pro Capto. vt ἀγρεύειν δόξαν, apud Phal. in epiſtolis, Gloriã venari, ſeu aucupari. Sic ἀγρεύω ὕπνον, Capto ſomnum, in Epigr.

Ἄγρευμα, ατος, τό, Ab ἀγρεύω nõ ab ἀγρέω, Quod venatu captum eſt, Præda venatu quæſita. Lycophr. in Alexandra, Ἀγρευμα ... ἀγρεύματι. Itẽ metaphoricè vt Præda Latinis, Captura, Res quouis modo capta, & ſtudio ac labore parta.

Ἀγρεύματα, Spolia vocat Euripides in Andromacha, inquit Heſychius.

Ἄγρευσις, εως, ἡ, Venatio, Ipſe venandi actus, Prædatio, Captura. Heſychius Ἄγρευμα exponit εὕρημα, Ἄγρευσις autẽ εὕρεσις. ſed εὕρημα & εὕρεσις in hac expoſitione non ſignificant Inuentum & Inuentio (vt in vulg. lexic. habetur) ſed potius Acquiſitum & Acquiſitio.

Ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, & Ἀγρευτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Callim. hymno in Dianam, Οὐ μὰν οὐδ' ... Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες Μέμφονται κάπρου. Theocr. in Idyllio ἁλιεῖς inſcripto, Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες. Eſt enim ἀγρευτὴρ poeticum, ἀγρευτὴς & poeticum & oratorium.

Ἀγρευτικὸς, κή, κόν, Venandi peritus. vt Κρητικοὺς ἀγρευτικοὺς ... εἶναι Euſtath. 1147.

¶ Ἀγρέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Idem quod ἀγρεύω. vt in epigr. Phaniæ, Αὐτὰ σὺ γ' ἐν κήποις ... αὐτὰ τὰ ἄγρεις Μοιμύλον.

Ἄγρει, imperatiuus eſt ab Ἀγρέω, ad verbum ſignificãs, Venare, Cape. ſed hortandi vim habet, idémque valet apud poetas quod Age, Agedum, Ageſis. éſtque tranſlatum à celeritate quæ adhibetur in venatione: vnde & Euſtathius in quodam Homeri loco ἄγρει vult eſſe perinde ac ſi dictum foret σπεῦδε, Propera, Feſtina. Odyſſ. φ, Ἄγρει νῦν δὴ κεῖνον ἐπὶ μνηστῆρσι Μελανθεῦ. Il. ε, Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην. pro ἄγε δή. Et in plurali Ἀγρεῖτε, Agite, Od. υ, — ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

Ἀγρεσία, idem quod ἄγρευσις, Venatio. — ἄλλης ἄλλας ἀπ' ἀγρεσίης, in Epigr.

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, Qui eſt ſuper venationem, ὁ ἐπὶ τῆς θήρας, inquit Suidas. id eſt, opinor, Venationi præfectus. Ita dictus eſt Pan, vt ex Apollodoro refert Heſychius. At ſchol. Apollonii ait Ariſteum dictum ἀγρέα, quòd cum eius matre Apollo rem habuiſſet in agro.

¶ Ἀγρώσσω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Idem quod ἀγρεύω.

¶ Ἀγρώσσω, Idẽ quod ἀγρεύω. & de omni genere venationis dicitur, vt de piſcium venatione, Od. ε, Ἰχθῦς ἀγρώσσων. Sed Heſychius ἀγρώσσων exponit etiam Irritum fecit, Fruſtratus eſt.

Ἀγρώστης, ου, ὁ, Venator. Item Operarius, Heſ.

Ἀγρώστης, genus phalangii, Nicand. in Theriacis, Ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ. Ἀγρώστης apud eundẽ in Alexiph.

Ἀγρώστης, ου, ὁ, Venator. Item Ruſticus, & Ἀγρώστιδες, dictæ montanæ nymphæ, Heſ. Ideo autem ſic dictæ ſunt, vt opinor, quòd quum ſint venatrices, gaudeant montibus ob ferarum in illis copiam.

¶ Ποδάγρα, Pedica, Tendicula, inquit Bud. citans ex lib. 1 Pæd. Xenoph. ... ἄρκυς καὶ ... ἀγῶνες ... ποδάγρας καὶ ... Apud Pollucem lib. 5. cap. 4. Ποδάγρα, quæ & ποδοστράβη. ita enim ſcribit, ἡ δὲ ποδάγρα ... Eadem autem deductione dicuntur μυάγρα & χαλκάγρα & βαλανάγρα atque alia quæ ſuis poſui locis, vt μυάγρα in μῦς & χαλκάγρα in χαλκῷ. Etymolog. βαλανάγραν dictam ait ... τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. quem ſequendo, de cæteris idem dicemus ... τὸ ἀγρεύειν ... ſed vicinior eſt deductio à nomine, vt ποδάγρα ſit ἡ ... ποδῶν ἄγρα, & ſic de cæteris. ¶ Eſt etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in ...

¶ Ζωγρέω, ῶ. F. ήσω, P. ηκα, Viuum capio, A cæde conſeruo, Vitæ alicuius parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, id eſt ἀγρεύω. Il. ζ, Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Sic Iliad. κ, Ζώγρει, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τε ὅσους μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν. Idem lib. 7, ἀπέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοί. Sic apud Xen. & cæteros. ¶ Ζωγρῶ, Viuifico, Vegeto, Vegetum reddo. Iliad. ε, — πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Vbi Euſtath. exponit ἀναζωπυρεῖ, ἀγείρουσα τὴν ζωήν. addens, alibi (vt in locis quos modò citaui) apud eundem poetam ζωγρεῖν eſſe τὸ ζῶντας ... ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiam, quod hic ζωγρεῖν θυμὸν dixerit, alibi θυμηγερέειν ab eo dictum eſſe. Idem Euſtathius pag. 613, hoc ζωγρεῖν eſſe ait ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπαναλείπειν. Et Heſychius ζωγρήσονται exponit ζωογονήσονται. Fuerat autem (ſecundum hanc ſignificationẽ & deductionem) ponendum potius in ἀγείρω aut in ζωὴ hoc verbum: ſed duas eiuſdem verbi ſignificationes ſeparandas non putaui. Vide ζωάγρειον.

Ζωγρεία, ας, ἡ, Ipſe actus capiẽdi viuũ, aut viuos. vnde ζωγρείᾳ λαβεῖν idem quod ζωγρεῖν, Capere aliquem cum vitæ conſeruatione. Herodotus, ζωγρίῃ ἔλαβε τὸν Ἰστιαῖον. Idem, ζωγρίῃ αἱρέουσι μιν. In Macc. 2, legitur καὶ βουλομένου τὸν Νικάνορα λαβεῖν ζωγρείας, quod mẽdoſum putat Bud. pro ζωγρείᾳ. Heſychius tamen ζωγρείας exponit etiam ζῶντα. ¶ Scribitur & Ζωγρεία apud Polybium. Citatur & ex numer. cap. 21, ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν. vbi videntur LXX interpret. ζωγρείας vocare ipſos qui viui capiuntur.

Ζωγρεῖον, ου, τό, Viuarium. Euſtathius ζωγρεῖον peculiariter dicit τῶν ἰχθύων, pag. 613. Dicitur tamẽ & de aliis animalibus. Schol. Ariſtoph. in Veſpis, χοιροκομεῖον eſſe dicit τὸ καλούμενον ζωγρεῖον καλυβίον, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. In vulg. lexicis ζωγρεῖον exponitur Auiarium, item Beſtiarũ cauea ex Suetonio.

Ζώγρος, idem quod ζωγρεῖον. Heſychio ζωγρός eſt τόπος ἐν ᾧ θηρία ἐκβάλλεται. vbi hoc poſtremũ verbum videtur eſſe deprauatum.

Ζωάγρειον, ου, τό, Præmium pro vita ſeruata. Herodot. δῶρα κομιοῦνται ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob ſeruatam Crœſo vitam. Nonnus, Λύτρον ἑῶν ἑτάρων ζωάγρειον, Pretiũ quod pro ſuorũ redẽptione ſoluit. Ζωάγρια θρεπτήρια (inquit Heſ.) τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. ¶ Apud Homerum ζωάγρεια retinet ſignificationẽ quam habet ζωγρεῖν in loco Iliad. ε, paulo antè citato. Eſt enim ζωάγρεια, Præmium ob redditum vitalem vigorem ſpiritum vix trahenti: Odyſſ. θ, — ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις. vbi Euſtathius, ... ζωὴν ἀγείρας (ὅ ἐστιν ἀναζωπυρήσασα) ... αὐτὴ γὰρ ἐλεγοθρήνησεν τὸν Ὀδυσσέα ... ζωὴν ... αὐτοῦ ἀγείρασα. Et addit, καὶ ἔστιν ἄλλως τὰ ζωάγρεια ... τὰ ἐν πολέμῳ, ὅ γίνεται περὶ τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύεσθαι. In vulg. tamen lex. confunditur hæc ſignificatio cum præcedente.

Ἀνδράγρια, Quæ quis homini prædatur, Spolia quæ quis homini detrahit. Sed intelligendum eſt, homini qui in prælio cecidit. Hom. Iliad. ξ, Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ' ἐπεί, &c. id eſt (inquit Euſtath.) σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρὸς ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀγρευθέντα. Et addit, ... λέξις ἅπαξ ... Alibi autem, videlicet pag. 890, alteram tantùm deductionem ponẽs, explicat τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, ἤτοι σκῦλα, ἀπὸ ... Heſychius autem σκῦλα exponit, & ... πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα ἀγρεύματα ὄντα, rectè addens πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ.

Βοάγρια, Spolia quæ ἐκ βοῆς ἀγρεύονται, id eſt ex pugna colliguntur. Alii ſecus exponunt, aliunde deducentes. Vide in Βοῦς.

Μοιχάγρια, Quæ perſoluit qui in adulterio eſt deprehenſus, τὰ ἀποτινόμενα ὑπὸ τοῦ ἐν μοιχείᾳ ἁλόντος. vel (vt Euſtath.) τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως ἤ ἐπὶ συλλήψει μοιχῶν ἐκτινόμενα, quæ pro comprehenſione mœchorum perſoluuntur. Hom. Od. θ, — τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

ΑΓΧΙ, ſiue Ἄγχοῦ, Aduerb. Propè, Iuxta. Cum genitiuo, vt ἐγγὺς & πλησίον. Iliad. θ, — ἄγχι δ' ἄρ' ... ἀγχιστῆρες. ſic ω, — ἄγχ' αὐτοῦ καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum, ſed rarius, cum datiuo, vt Iliad. ψ, — ἄγχι δὲ ... ἀγχιστῖνοι. Item ſine caſu, Iliad. ω, Ἄγχι παρισταμένη ... Dicitur etiam de tempore, vt Iliad. τ, — καὶ ἐλεύσεται ἤδη Ἄγχι μάλα — id eſt, Et venturus eſt valde propè.

pro Breui. q.d. Propè eſt, Vel In proximo eſt tempus quo veniet.

Ἄγχιστα, Proximè, Aduerbium ſuperlatiui gradus ab ἄγχι: quod iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τῷ γένους ὄντες, inquit Bud. idem quod οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες & οἱ ἐγγύτατα γένους, Qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquã ἄγχιστα, vt & ἄγχι, ſine caſu ponitur: vt ἄγχιστα ἐοικώς, apud Homerum Proximè ſimilis, id eſt Maximè ſimilis. nam & Erotianus apud Hippocratem ἄγχιστα exponit μάλιστα, id eſt Maximè. Ab hoc autem ſuperlatiuo fit ἄγχιστος, ex quo deinde multa ſunt nata vocabula, quæ proximè ſequuntur. Quanquam poſſumus & ab ipſo aduerbio ἄγχιστα illa deducere.

Ἄγχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquiſſimus, Proximus. apud Euripidem, Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει, Genere proximus patri. Ἀγχιστον Heſychius exponit Proximum genere. Ponitur etiam comparatiuus ἀγχίων ab Etymol.

¶ Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, Cognatus, Propinquus. Ἀγχιστεῖς (inquit Budæus) οἱ συγγενεῖς, Agnati & cognati. Idem in Pandectis ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς affines & cognatos dici annotat. Propriè dicuntur ἀγχιστεῖς (ſi Suidæ teſtimonium fide dignum putamus) qui è fratribus & patruelibus, itẽ è patruis & auunculis gradu proximo contingunt defunctum: qui autem extra hos, ſunt duntaxat συγγενεῖς. At qui per contractum matrimonium familiis admixti ſunt, dicuntur οἰκεῖοι. In quo Suidæ loco vox ἀνεψιῶν, quam patruelibus reddidi, variè verti poteſt, vt etiam Budæus annotat in loco Iſæi qui paulo pòſt citabitur in Ἀγχιστεία. Porrò Ammonius ita diſtinguit, ἀγχιστεῖς ſunt, quib⁹ quum ex eorũ genere mortuus quis fuerit, iura eiuſmodi ſibi vendicare lex permittit: συγγενεῖς autem qui quamuis ſint ex eodem genere, à lege tamen ad iura ἀγχιστείας non vocantur: οἰκεῖοι verò qui contracto matrimonio admixti ſunt familiæ. Bud. in lex. hãc ex Pādectis profert ἀγχιστείας (quæ ab ἀγχιστεύς deriuatur) definitionem, Ἀγχιστεία ἐστὶν οἰκειότης προσγινομένη ἐκ γάμου ἐκ τῶν συνηρμόσθαι, συγγενείας ἐκ τῶν ἄλλων ...ρόγον, πρόγονος, νύμφη, id eſt, priuigna, nurus. Luc. in Timone, ...ν δ' γέγραφεν Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. Vbi obſeruandum συγγενὴς ἀγχιστεύς, quaſi generalius nomẽ per ſpecialius reſtrictum.

Ἀγχιστεύς ponitur etiam pro συγγενής, vt vult Heſych. Sic & Sophoclis ſchol. ἀγχιστείας apud eum explicat συγγενείας.

Ἀγχιστεύς fit ab ἀγχοῦ, inquit Gaza. nam ν in ι mutatur in compoſitis ab ἀγχοῦ, vt in ἀγχίαλος, ἀγχιστεύς, ἀγχίθυρος. At ego (quod pace Gazæ dictum ſit) ab ἄγχι illa fieri potius crediderim, videlicet ἀγχίαλος, ἀγχίθυρος, & infinita alia compoſita quæ ordine alphabetico in indice proponam. At ἀγχιστεύς compoſitum non eſt ſed ab ἄγχιστα ſuperlatiuo gradu formatum, aut certè à nomine ἄγχιστος facto ab ἄγχιστα.

Ἀγχιστεύω, F. σω. P. κα, Genere propinquus ſum. Ἀγχιστεύοντα enim Heſ. exponit, ἐγγὺς ὄντα κατὰ τὸ γένος.

Ἀγχιστεύω, Propinquitatis iure ad ſucceſſionem venio. Iſæus, γνώσεσθε ὅτι ... ἐγγυτάτω ἀγχιστεύων, ... id eſt (Bud. interpr.) Iure propinquitatis hæreditatem retinere, aut petere.

Ἀγχιστεύω (inquit in lex. Budæus) Ioſue 20 circa principium, cum accuſatiuo, Iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth cap. vltimo, Propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ... ἀγχιστεύσω σε, ... ἀγχιστεύσω σε ἐγώ. Hactenus Budæus. In vulg. lexico libro Eſdræ 2, ἐγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας exponitur Eiecti ſunt de ſacerdotio: ſed in Compl. editione ἀπεξενώθησαν legitur, non ἠγχιστεύθησαν. Ac ſanè ἐγχιστεύθησαν id ſignificare non poteſt.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, Propinquitas, vel Propinquitatis ius. Budæus in lexico explicat Propinquitas generis, Cognatio. Idem in Comm. explicat Ius ſucceſſionis legitimæ, citans hunc Iſæi locum, ... ἀγχιστείαν ... id eſt (inquit) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim accipitur ἀνεψιοί. Idem in ſuo lexico, ἀγχιστείαν explicat ius ſuccedendi ab inteſtato. Heſychius ἀγχιστεία exponit συγγένειαν.

Ἀγχιστεία ἡ πρὸς τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit qui accedit Deo proximè, inquit Bud. in ſuo lexico.

Ἀγχιστεῖον, Idem: vnde apud Sophoclem in Antigone κατ' ἀγχιστεῖα genere neutro pro κατ' ἀγχιστείας, vt ſchol. notat: exponens κατ' οἰκειότητα, καὶ συγγένειαν: vt videlicet confundatur hoc diſcrimen quod inter ἀγχιστεῖς, συγγενεῖς, οἰκείους, antea poſuimus. Sophoclis verba ſunt hæc, Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.

Ἀγχιστευτικός, ή, όν, Adiectiuum, Ad ἀγχιστείαν pertinẽs, Ad cognationem pertinens. ἀγχιστευτικὰ δίκαια apud Ammonium in ἀγχιστεῖς, Iura eorum qui ſunt ἀγχιστεῖς. Quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας. Id eſt, propter eum propinquitatis gradum qui ἀγχιστεία dicitur.

Ἀγχιστίνδην, Aduerb. Secundum gradum propinquitatis, Pro gradu propinquitatis. vt à πλοῦτος fit πλουτίνδην, ab ἀριστος fit ἀριστίνδην. Moſchopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὁ τὴν εἰς γάμον ἄγοντα τὴν ἐγγύτατα τοῦ γένους. id eſt, ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima eſt.

Ἀγχιστίνδην iurans, id eſt, Prope aras iurans, apud Solonem, Heſ.

Ἀγχιστῖνος, η, ον, vel Ἀγχιστῖνος, ad verbum, Propè ſtãs, Euſt. Il. ε, de ouibus, Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Aliæ prope alias ſtantes, & minimo ſpatio inuicem diſtantes, Aliæ aliis contiguæ, Addenſatæ, coaceruatæ & quaſi conglobatæ, metu videlicet leonis ouilia inſultantis, aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis lõgius diſtãtes paſcantur. Hæc ferè Euſtathius: qui etiam admonet, vocis huius antepenultimam per ι ſcribi, vt ab ἄγχι & ἵστημι factam, mutando ι in ε quum cætera omnia vocabula deriuata ab ἄγχι, ſeruent eius ι. De penultima autem nihil dicit, quæ ibi in exemplari Romæ edito per ι ſcripta eſt & ipſa: at alio loco apud eundem in eodem exẽplari ἀγχιστῖναι habetur, cum ι in antepenultima, ſed ι in penultima. Apud autorem etymologici, trifariam ſcribitur, per ι in antepenultima, & ι in penultima: per ι vtrobique: per ε in antepenultima, & ι in penultima. et & apud Suidam habetur. At verò in Heſychii editione legitur cum ι vtroque in loco. Ego certiſſimam ſcripturam eſſe puto cum ι in penultima, ſi ... fieri conſtet: at in antepenultima neſcio cur ι in ε mutare oporteat. Certè vetuſtiſſimum habeo exemplar Iliadis in quo ἀγχιστῖναι cum ι in antepenult. cum ι in penultima legitur. Cuius autoritas adiuncta rationi etymologicæ, facit vt ἀγχιστῖνος ſcribam: ſi tamen pro confeſſo habeatur eſſe inde vocem compoſitam. Ego enim ſimplicius & verius eſſe puto à ſuperlatiuo ἄγχιστος hoc vocabulũ, ſicut & præcedentia, deducere.

Compoſita ex ἄγχι, vt Ἀγχίαλος, Ἀγχίαλος, Ἀγχίμολον, Ἀγχίθυρος, Ἀγχίνοος, item Ἀγχέμαχος (in quo ι mutatur in ε) vide ſingula ſuis locis, id eſt, vnumquodque in nomine cum quo aduerbium hoc componitur. Gaza tamen (vt antè dixi) hæc compoſita ab ἀγχοῦ deducit, dicens hoc aduerbium in compoſitione mutare ου in ι.

Ἀγχοῦ, itidem cum genitiuo: & vſurpatur ab Herodoto, quamuis ſit poeticum, ſicut ἄγχι, vt lib. 1 pro In propinquo, ἀγχοῦ τῆς θαλάσσης. Comparatiuum habet Ἀγχότερον, id eſt Propinquius (vnde & nomen ἀγχότερος, Propinquior.) Superlatiuum habet ἀγχοτάτω, Proximè, quo etiam vtitur Herodotus. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες dicuntur genere proximi, vt loquitur Terentius. Fiunt autem ἀγχότερον & ἀγχοτάτω detracto ν, vt πρόσω à πρόσω.

Ἀγχόθι idem quod ἀγχοῦ, ſiue ἄγχι, vt ἐγγύθι apud poetas pro ἐγγύς. Odyſſ. ν, — ἀγχόθι δ' αὐτῆς. Etymol. ait ab ἀγχοῦ formari ἀγχόθι, à quo per ſyncopen fieri ἄγχι. Secundum quam deductionem ἀγχοῦ ponendum fuiſſet ante ἄγχι ſed controuerſa eſt hæc deductio.

ἌΓΧΩ, F. ξω. P. χα, Strangulo, Suffoco, Conſtringo fauces: quæ ſignificatio maximè in nomine ... ἄγχε. Ab ἄγχω autẽ pro Strãgulo fiunt ſuffoco, & ἀπάγχω & ἀπάγχομαι. neque enim ſuffocat quiſquis fauces ſtringit. Apud Latinos olim in vſu fuit Græcũ verbum, mutata duntaxat litera γχ, Ango. Angere (inquit ...

medes) propriè ſignificat præfocare ſiue ſtrangulare. vnde & Angina dicta eſt. Lucianus initio cuiuſdam dialogi, τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην προσπεσών; id eſt, Quid Helenam ſuffocas? Ariſtoph in Ranis, Ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον Ἀπῇξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβών. Verba ſunt Æaci ad Bacchum. id eſt, Abduxiſti fauces conſtringens, vel conſtrictis aut obſtrictis faucibus. Latini dicunt Obtorto collo: Plautus pro eodem Obſtricto collo.

Ἄγχω, non tantùm Fauces conſtringo ſignificat, ſed latius accipitur pro Quouis modo conſtringo, ſiue coarcto, pro περισφίγγω poſitum, ſiue θλίβω (id eſt Circunſtringo, vel Premo) quæ Suidas ſignificare vult hoc in loco, ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων, περιαιρεῖται τὸ ξίφος. Greg. aduerſus Eunomianos, de equis loquẽs, καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν ἀλαβίναν ἀποπτύουσιν. Heſychius ἄγξαι exponit etiam χαλινῶσαι, id eſt Frænare. nam frænum conſtringit & coercet.

Ἄγχομαι, Paſſ. Suffocor, Conſtringor. vnde imperatiuus ἄγχου, qui accentu diſtinguitur ab ἀγχοῦ, id eſt prope. Pro Angor, mœrore afficior, Liban. περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Ἤγχετο δὲ διαφερόντως τῷ τῶν ἐπιδείξεων ἀριθμῷ.

Ἄγχος, Suffocatio, Strangulatio. Heſych.

C. Ἀπάγχω, Suffoco, Strangulo, Laqueo interimo, Suſpendo ſtrangulans. Hom. Od. τ, — ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Paſſ. Ἀπάγχομαι, Suffocor, Strangulor. Sed frequenter ἀπάγχεσθαι pro Strangulare ſeipſum, Mortem ſibi laqueo conſciſcere. Thuc. καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et ſæpe aoriſtus medius ἀπάγξασθαι ita vſurpatur. Theocr. idyll. 3, ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς. Ariſtoph. Neb. ἀπαγξαίμην τρέχων.

C. Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo. Ad verbum, Circunſtrangulo, q. d. Circuniectis manibus ſtrangulo.

C. Συνάγχη, Παρασυνάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, nomina ſunt à poſterioribus medicis inuenta, quibus totidem anginæ ſpecies deſignarent. Quæ ita deſcribũtur à Paulo Ægineta. Prima, quum interni τῆς φάρυγγος (id eſt faucium) muſculi inflammati ſunt. Voco autem fauces internum oris locum vbi ſimul conueniunt gutturis gulæque extrema. atque hæc proprio nomine συνάγχη appellatur. Secunda, παρασυνάγχη, quum exteriores faucium muſculi patiuntur inflãmationem. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni muſculi τῆς λάρυγγος (id eſt gutturis) inflammantur. Quarta, παρακυνάγχη, quum externi eiuſdem gutturis muſculi laborant inflammatione. Hactenus Gorræus, qui ſe in deſcribendis his differentiis Paulum ſequi maluiſſe dicit quàm Galenum. Addit eſſe & quintam anginæ ſpeciem, luxatis & prominentibus colli vertebris in anteriora, pueris præſertim, ex caſu euenĩẽtem, & ferè incurabilem. Eam autẽ ſcribit Aetius, propriè κυνάγχην à veteribus appellatam fuiſſe, quòd lingua propter luxatum verticulum à ſua radice mota & propriis ſedibus excedente, factáque multùm difficili reſpiratione, cogantur ægri aperto ſemper ore hiare & reſpirare, & canum in morem linguam exerere. Idem Gorr. tradit κυνάγχην ſibi videri ſignificare apud Hippocratem morbum acutum in gutture conſiſtẽtem, cum anguſtiæ ſenſu & ſpirandi difficultate. FIT Συναγχικὸς à συνάγχη & de eo dicitur qui laborat anginæ ſpecie quæ ſynanche appellatur. Gal. ad Glauc.

C. Ἀργυράγχη, fictitia vox, quæ exponitur ad verbũ Argentangina. Quum Demoſth. συνάγχην pati ſe diceret, ideóque contra Mileſios loqui non poſſe, quidam è populo exclamauit, id nõ συνάγχην ſed ἀργυράγχην eſſe. Quod narratur à Gellio lib. 11 cap. 9, & à Plut. in vita Demoſthenis. Pollux, ἀργυράγχη ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένην συνάγχη λέγοντα εἰπεῖν. Hinc cœpit vſurpari hoc vocabulum de iis qui muneribus corrupti tacerent.

C. Ἀντάγχη, q. d. Præfocatio obluctans & obſiſtens. Hoc nomine appellantur inueterati faucium tumores, qui diſcuti non poſſunt. Ita exponitur in vulgaribus lexicis ex Vlp. ff. De ædil. edicto. & in illis ſcribitur Ἀντάγχην.

C. Λιμάγχω, χῶ, Fame neco, Inedia neco, λιμοκτονῶ. Ad verbum, Fame ſtrangulo. q. d. Angina inediæ ſuffoco. B. C. 86. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. quod vide infrà poſt ἀγχόνη.

¶ Ἀγχόνη, ης, ἡ, paroxytonum, Suffocatio, Strangulatio. πνιγμός, Heſ. Apud Dioſcoridem puto ſignificare Suffocationem qualis eſt in ſuſpendio: potius quàm ipſum ſuſpendium vt interpres vertit: in hoc videlicet loco lib. 6 cap. 24, quum dicit, μύκητες ἐπιφέρουσι πνιγμοὺς ἐοικότας ἀγχόναις.

Ἀγχόνη, paroxytonum, Laqueus, Reſtis: at Ἀγχονὴ, oxytonum, indicat ipſum actum, inquit Suidas. Idem ait Ariſtophanis enarrator. Idem tradit Euripidis ſcholiaſtes. Viderint tamen tres illi, aut qui illos ſequi volent, quem habeant autorem. Nam apud ſcriptores paſſim pro vtraq; ſignificatione reperitur ἀγχόνη paroxytonũ. Nam vt quum dicunt ἀγχονὴν ſcribi pro ipſo actu, ſeu pro re ipſa, actum intelligamus non ſtrangulationem & ſuffocationem (in qua ſignificatione habes ἀγχόναις paroxytonum in proximè præcedente loco Dioſcoridis) ſed totum ſuſpendium, id eſt totam actionem quæ eſt in ſuſpendendo: id verum non reperietur in variis autorum locis, niſi falſam eorum dicamus eſſe ſcripturam. Nam in eo ipſo Euripidis loco in quem ſcholiaſtes illud annotat, legitur ἀγχόνης in genitiuo pro ſuſpẽdio, cum accentu in penultima. — ἐγὼ μὲν οὖν Δμωαὶ ἀεὶ εἴργουσ' ἀγχόνης, κἀμοὶ φίλαι. & paulo antè dixerat, Μόλις δέ νιν σχήσουσιν ἀρτῆσαι δέρην Εἴργουσι φύλακες. vbi ἀρτῆσαι δέρην eſt collo laqueum innectere: quam actionẽ poſtea vocat ἀγχόνην. Sic apud Soph. in OEdipo tyranno, — οἷν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. vbi ἀγχόνη nõ video quid aliud ſignificare poſſit quàm ipſum ſuſpendii actum. Philo De mundo, πάντα τὸν οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένει. Sic apud Lucianum, ἀγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτ' αὐτοῖς, id eſt, Hæc res ſuſpendium illis fuerit. Pro, Hæc res ad ſuſpendium eos aget, vel adiget. Denique apud Euſtathium quoque ita ſcribitur, φασὶν ὡς τὴν ἀγχόνην ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μιαρὸν τοῦ τοιούτου θανάτου. In eo autem Ariſtophanis loco in quem ſcholiaſtes illud annotat, tranſlatè ponitur ἀγχόνη: de qua ſignificatione lege quæ ſubiungam. Illud etiã conſiderãdum, eum cuius eſt libellus de vocibus pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem habentibus, huius diſtinctionis inter ἀγχονὴ & ἀγχόνη non meminiſſe, quanuis ſatis diligenter & φιλοπόνως (Philoponũ autorem eſſe ſuſpicor) eas vndique cõquiſierit. Quod autem ad Suidam & Ariſtophanis ſcholiaſten attinet, non magis amborum quàm vnius me mouet autoritas: quia alterutrum ex altero deſcripſiſſe hoc, vt infinita alia, ſatis conſtat.

Ἀγχόνη, Pro re quæ angit & cruciat aliquem, vel vrit, vt loquitur Terentius. Æſchines περὶ πράγματος. τοῦτο δ' ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. Id eſt, Hoc illum vrebat, Hoc eũ angebat, vel cruciabat. Metaphoram Græcam, reddẽdo Latina, ἀγχόνη ἦν τούτῳ aptiſſimè verti poſſe exiſtimo, Crux erat illi. Poteſt fortaſſe, & ſignificationem vocis retinendo, per verbum Strangulo exprimi. nam reperio apud Ouidium dolorem ſtrangulare dici qui vehementer hominem cruciat, foras non erumpens. Ango quum apud Latinos olim poneretur pro ἄγχω, id eſt Suffoco, Strangulo, tandem cœpit metaphoricam duntaxat huius verbi habere ſignificationem: quam & in hoc ab eo deriuato nomine ἀγχόνη ſeruari dicemus, ſi illo in loco Æſchinis, metaphora velimus eſſe à quolibet ſuffocationis genere ſumptam. Quod autem de illo Æſchinis loco dictum fuerit, idem & de hoc Ariſtophanis dicendum erit, — ταῦτ' οὖν ἐστ' οὐκ ἀγχόνη; vbi neſcio quorſum annotet ſchol. illam cuius ſuprà memini diſtinctionem in accentu. Certè ἀγχόνη cum accentu in penultima illic legitur: id eſt (ſequẽdo illam) Laqueus, non autẽ ſuſpendiũ: ſed metaphoricè accipiamus ita vt laqueum. Niſi fortè aliquis ταῦτ' οὖν ἐστ' οὐκ ἀγχόνη; intelligat, Nónne hæc ſunt laqueus, aut ſuſpendium? pro, Nónne hæc ſunt eiuſmodi quæ ad ſuſpendium adigere poſſint? vt ex Luciano modò protuli, ἀγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτ' αὐτοῖς.

Ἀγχονιμαῖος, α, ον, Ad laqueum pertinens. ἀγχονιμαῖος θάνατος quaſi dicas, Laquearis mors, pro Morte laqueo illata.

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Suffoco, Strangulo, Suid. Itẽ, Suſpendo ſequendo ſignificationem compoſitorum

ἀπάγχω & ἀπαγχονίζω. Ab ἄγχω fit ἀγχόνη, deinde ex ἀγχόνη formatur ἀγχονάω, idem valens quod ἄγχω.

C. Λιμαγχονάω, & Λιμαγχονέω, idem quod λιμάγχω, paulo ante. vnde λιμαγχονούμενοι apud Baſilium. Bud. Comm. pag. 869. 870.

C. Ἀπαγχονίζω, Strangulo, Suſpendo ſtrangulans, idem quod ἀπάγχω. Et paſſiuum ἀπαγχονίζομαι, Strangulor, Suſpendor cum ſtrangulatione. Laert. in Diogene, ἰδών τινα γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας. Sic Thuc. dixit ἐκ τῶν δένδρων ἀπήγχοντο.

¶ Ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, Id quo conſtringimus aliquid. nam ἄγχω, vnde fit, conſtringere fauces ſignificat. Hinc pro vinculo ponitur (quia qui vinciũtur, cõſtringi ſolẽt) ſiquidẽ ab Heſychio δεσμὸς exponitur. Apud Galenũ redditur Fibula, ad Glauc. 2, καὶ δὲ εἰς βάθος ἥκει τὸ τραῦμα, καὶ ῥαφαῖς καὶ ἀγκτῆρσιν εὐθέως αὐτὸ τὸ χεῖλος συνάγειν. Qui locus conuenit cum eo quod ſcribit Celſus lib. 5, ἀγκτῆρες fibulæ ſunt quibus oræ vulnerum committuntur.

Ἀγκτῆρες, Loca in collo quibus fit ſuffocatio. Iul. Pollux & Etymol. atque Heſychius, qui ex illo, vt opinor, ſumpſerunt.

Ἀγκτηριάζω, F. άσω. P. ακα. Anctere cõſtringo, Conſtringo fibula quæ ancter dicitur. ET nomẽ verbale Ἀγκτηριασμός, Conſtrictio per ancterem.

¶ Ἀγχαλίζω, F. ίσω. P. ικα, Suffoco, Strangulo, ἄγχω, Heſ.

ἌΓΩ, F. ἄξω, P. ἦχα, & Atticè ἄγηχα, deinde per pleonaſmum literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2, ἦγον, Atticè ἤγαγον. ſed ἀγήοχα potius dicitur quàm ἦχα aut ἄγηχα. maximè verò ἤγαγον eſt in vſu. Habet autem varias ſignificationes hoc verbum pro varia conſtructione: ſed prima & propria videtur eſſe pro Duco, quum de animatis dicitur: pro Affero, de inanimatis. & quum inanimatum eſt quod ἄγει, tum verbo Vehere redditur. Proximæ ſunt ſignificationes quæ exprimuntur per compoſita à Duco, vt Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco ſiue Impello. vt Latinè Ago. Item pro Traho. Sed & alio ſenſu vſurpatur Græcum ἄγω, itidem vt Latinũ Ago. Alicubi & per verbum Habeo interpretãdum eſt, vel per Duco, in phraſibus quibuſdam in quibus Latina lingua Habere & Ducere indifferenter vſurpat. Interdum & pro Ducere (id eſt exiſtimare) ponitur. Itẽ pro Ducere, id eſt regere: in qua ſignificatione & Ago Horatius effert. Necnon pro Formare, Inſtituere: quod Latini tum ſimplici Ducere, tum compoſito Educere exprimunt. Quinetiam pro Delectare, quo ſenſu ſæpe paſſiuum Duci ponitur. Habet & alia ſignificata, quæ declarabimus vbi horum exempla ordine protulerimus.

Ἄγω, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus propriè dici tradunt grammatici. Iliad. [illegible] Eodem libro, [illegible] id eſt Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγω σοι τοῦτο, vel ἄγω τοῦτο πρός σε, adduco tibi hoc. Et ἄγω et ſimpliciter, [illegible] Xenophon, [illegible]

[illegible]

aut veſtes aut aurum adducere non dicerent, ſed afferre aut aduehere. Ἄγειν pro inuehere, vt Demoſth. Pro corona, πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις Αἰσχίνη, id eſt, Bellum in Atticam inuehis. quæ tamen ſignificatio metaphoram habet. Tribuitur verò inanimatis ἄγειν & alio modo. id eſt, non quum dicimur ἄγειν ea quæ ſunt inanimata, ſed quum inanimata dicuntur nos ἄγειν: veluti naues aut currus. vt Xenophonti ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας.

Ἄγειν metaphoricè, vt apud Latinos Adducere. vt ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν. Xenoph. Adducere ad felicitatem. id eſt, Facere vt aliquis perueniat ad felicitatem, Promouere ad felicitatem. Sic idem, ἄγειν ἐπὶ καλοκἀγαθίαν. Plato De repub. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν. ſic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, vt Cicero, Adducere in ſuſpicionem. Idem Plat. in Timæo, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, id eſt, interprete Cicerone, Idque ex inordinato in ordinem adduxit. Vt autem dixit Plato ἄγειν εἰς τάξιν ἐκ τῆς ἀταξίας, ſic Philo De mundo, ἄγειν εἰς ἁρμονίαν ἐκ συγχύσεως.

Ἄγειν pro Abducere, ἀπάγειν. Il. α, Τὴν δὲ νέον ἀπ' ἐμεῦ [illegible] βασιλῆος.

Ἄγειν, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere. vt apud Dioſcoridem, ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, Ciere vrinam, menſes, lac. Sic ἄγειν κοιλίαν, Ciere aluum, apud eundẽ.

Ἄγειν, Inducere, Impellere, vt & Latinis Agere vſurpatur. Il. [illegible] Sic Iliad. β, [illegible] Interdum cum accuſatiuo & infinitiuo, Apoll. Arg. 1, [illegible] Significat & quandam violentiam ἄγειν interdũ, & veluti Trahere aut Rapere ſonat: vt apud Aeſchinẽ contra Cteſiphontem, ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀπαιτήσειν [illegible].

Ἄγειν affinem habet proximè præcedenti ſignificationem in hac phraſi quæ frequentiſſima eſt, ἄγειν καὶ φέρειν, id eſt Diripere, ſiue (vt inquit Bud.) populari & expilare. Demoſth. Philipp. 3, [illegible] Hocr. in Archidamo, [illegible] Liuius 4 Decadis lib. 10, Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandam Celtiberiam legiones: & quum ferret paſſim cuncta atque ageret. Vbi obſeruandum, quod depopulari dixerat, poſtea dicere ferre atque agere. Idem lib. 8 de Maced. bello, Tum demum fracta pertinacia eſt, vt ferri agique res ſuas viderunt. Vbi Liuius ferre priore loco poſuit: vt & Græci ſæpe. Herodot. [illegible] id eſt, Tua diripiunt. Xen. Pæd. 3, [illegible] Virgilius pro ἄγειν dixit rapere, hoc verſu Æn. 2. – alii rapiunt incenſa feruntque Pergama. Cæterùm metaphoricè etiam vſurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, ſumpta videlicet à bello tranſlatione, pro Quaſi hoſtili more vexare. Eraſmus ἄγει καὶ φέρει apud Lucianum ſignificare ait, Suo arbitratu quò vult trahit: citans hunc Corn. Taciti locum in quo [illegible] Nunc principes in Curia [illegible] cuncta, atque ab ipſo principe cum quadam [illegible] Eſt autem [illegible]

[illegible]

ponit, Ad diem agendum natalem. Alioqui ἄγειν ἡμέραν verti ſolet Celebrare diem, vt quum de feſto die dicitur. Sed & hic τῷ Agere vti poſſumus ex Cicer. vt ἄγειν ἑορτὴν, Diem feſtum agere. ἄγειν Διονύσια, agere Bacchanalia. Sic, ἄγειν ἀπραξίας, Ferias agere Plautino dicēdi genere vertere poſſumus pro Feriari. Sic εἰρήνην ἄγειν, Pacem agere, vt Sall. loquitur. Cuius dicti exemplo & σπονδὰς ſiue ἐκεχειρίαν ἄγειν fortaſſe poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, pactas inducias obſeruare. Interdum verò agere vtimur in interpretatione: ſed pro accuſatiuo Græco ablatiuum ponimus cum præpoſitione, vt ἀδεῶς ἄγειν In ſecuritate agere, ſicut Cornel. Tacitus dixit In bona ſpe agere. Nonnunquam iunctum ἄγειν præpoſitioni ἐν cū genit. iti dem verbo agere reddi poteſt: vt ἐν φροντίδος ἄγειν, Curā agere. Sic ἐν φυλακῆς ἄγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo pòſt tractabitur.

Ἄγειν accuſatiuo iunctum, exprimendum aliquando ſubſtātiuo verbo Eſſe, cum nomine adiectiuo, aut verbo quod vtriuſque ſignificationem complectatur: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Demoſth. Quietum eſſe, vel Conquieſcere. Σχολὴν ἄγειν, Otioſum eſſe, Feriatum eſſe, vel Otiari, Feriari. Nam otia agere dicitur quidem à Vergilio, ſed non ſimpliciter pro Non occupatum eſſe, ſed pro Otioſam & tranquillam vitam agere. Ἄγειν ἀσιτίαν, apud Ariſtoph. Ieiunum eſſe, Ieiunare. Ἄγειν πένθος, Luc. In luctu eſſe. Apud Polybium autem ἄγειν φιλίαν pro Colere amicitiam. At illa ἄγειν γέλωτα, apud Sophoclem, pro Ridere: ἄγειν κτύπον apud Euripidem, pro Strepitū facere: & ſiqua ſunt ſimilia, poetica eſſe iudico. vt Ducere ſomnum ſiue ſomnos, Latinis oratoribus non permitteretur.

Ἄγειν cum genitiuo, interiecta præpoſitione ἐν, ſæpe vertendum per verbum habere, ſed variè coſtructum: vt ἐν τιμῆς ἄγειν τινὰ, apud Syneſium, Habere honorem alicui, vel, In honore aliquem Habere. Sic δι' αἰδοῦς ἄγειν Gregor. In veneratione habere. Ἄγειν ἐν μνήμης ad verbum, Mentionem habere. quo genere loquendi Fabius vtitur: vt apud Syneſium Ἄγειν τινὰ δι' εὐφήμου μνήμης, eſt honorificam alicuius mentionem habere. Ἄγειν δι' εὐχῆς Syneſio, in votis habere. Ἄγειν ἐν φροντίδος, Curæ habere: vt & Græcè pro eodem ἔχειν ἐν φροντίδος dicitur. Poſſunt tamen & aliter exprimi hæc dicendi genera. nam ἐν τιμῆς ἄγειν & δι' αἰδοῦς ἄγειν commodè verbo Proſequi reddentur, Honore proſequi, Veneratione proſequi. At verò ἄγειν ἐν φροντίδος, verbo Agere aptè interpretabimur, vt Ἄγειν τινὰ ἐν φροντίδος ſit Curam agere alicuius vel de aliquo. Sic ἐν φυλακῆς ἔχειν Cuſtodiam agere. Liuius enim verbum agere cum vtroque horum ſubſtantiuorum vſurpat. Poſſunt itē hæ omnes loquendi formulæ ſingulæ ſingulis verbis reddi, vt ἐν τιμῆς ἄγειν, Honorare: δι' αἰδοῦς ἄγειν, Venerari: δι' εὐχῆς ἄγειν, Optare: ἐν φροντίδος ἄγειν, Curare: ἐν φυλακῆς ἔχειν, Cuſtodire.

Ἄγειν datiuo iunctum cum præpoſitione ἐν, itidem verbo Habere reddi poteſt in quibuſdam phraſibus: vt ἄγειν ἐν τιμῇ Pauſaniæ, pro eo quod modò diximus ἄγειν ἐν τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς Syneſio, In ſororum numero habere, Pro Sorore habere, vel elegātius Sororis loco habere. Sic apud Arrianum lib. 6, ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἄγειν, Loco nullo habere, vel (vt Budæus vertit) Nullo loco ducere: vt & illud Syneſii ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti poteſt In ſororum numero ducere, vel Inter ſorores ducere, vel In ſororū numero locóque ducere. Sic enim loquutum Ciceronē comperio.

Ἄγειν pro Ducere (in ea ſignificatione in quā Ducere ſynonymum eſt verbo Habere) vſurpatur & cum alia cōſtructione diuerſa à proximè præcedente: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, Duco te æqualem mihi. Arrianus hiſtoricus, ὃν ἴσα ἴσον τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, id eſt, Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æquè ac me æſtimabam. Illud ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, videtur & per verbum Habeo poſſe efferri, hoc modo, Eodem loco te habeo quo meipſum. Huc pertinent illæ phraſes, ἄξω ἐντιμοτέρους ὑμᾶς, Habeo vos honeſtiore loco. & ἄξω οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν, Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æſtimabo vel pluris faciam quām vos. Quanquam illud ἄξω ἐντιμοτέρους poſſit fortaſſe & aliter accipi.

Ἄγειν, pro Ducere, Exiſtimare, Pendere, Æſtimare, vt ἄγομαι, Budæus accipi etiam dicit, citans hunc Ariſtidis in Panath. locum, εἰς πάσας δ' αὖ σοφίας προστάτας ὑμᾶς ἄγει πρὸς οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chryſoſtomus, ὅπερ καὶ αὐτὸ χρημάτων ἄγωμεν, hoc pluris æſtimemus quām pecunias.

Ἄγειν, pro Ducere, id eſt Regere, Moderari (vt Plautus dixit, Eius ducuntur nutu, illi obtemperant) apud Plutarchum, τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ἐξηγεῖσθαι. Sic Oppianus ἄγειν νῆα dixit pro Gubernare nauem, Hal. 2. ſed & Horatius Agere nauem pro gubernare itidem dixit. Affinem ſignificationem habet ἄγειν apud Gal. ad Glauc. 1, quū dicit ἄλλον ὑπὸ τρίτης μακρότερος καὶ ἄγων. magis aptè tamen exponetur tractare hoc loco. quo ſenſu in vernaculo ſermone dicimus Regimine vti in aliquo morbo.

Ἄγειν, Formare, Inſtituere. quam ſignificationem ſæpe & in paſſiua voce habet, vt infrà dicetur. Lucian. in Anacharſi, ὑπὸ παιδείας ἐκεῖ Σκύθαις ἄγειν τι καὶ τρέφειν αὐτοῖς. Tamen & in actiua voce vſurpans Theophr. dixit ἀμπελουργίαν ἄγειν, inquit Budæus, pro Plantas adhuc tenellas formare, vt in modum condecentem & commodum naturæ ſuæ creſcant & expandantur. Sic autem Latini Ducere pro Formare in propria ſignificatione vſurpant interdum, vt quum dicunt lateres ducere. hinc & opus ductile apud Vitruuium. Pro Formare autē metaphoricē, id eſt Inſtituere, Educere, compoſitum vſurpant: vnde & Bene eductus, καλῶς ἀχθεὶς, vt Xen. loquitur.

Ἄγειν, Delectare, Oblectare, vel Ductare & Oblectare, vt ait Budæus, citans hæc ex Plut. Pol. præceptis, ὥσπερ εἰς χάριν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, id eſt, Duci natura ſolet. Et ex eodem in Antonio, ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπὸ φωνῆς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Subiungit & hūc Ciceronis locum pro Muræna, Si noſmetipſi qui alias occupationes habemus, ludis tamē oblectamur & ducimur. Hactenus Budæus. Dicit autem Cicero alibi Delectatione duci, vt Hominis mens videndi & audiendi delectatione ducitur. Videtur porrò ἄγειν aliquando ſumi peculiariter pro Allicere ſeu Pellicere (quæ ſignificatio affinis eſt ei quam verba Ducere & Ductare habent interdum) Herodian. lib. 3, πάντας ἦγε, ὡς ἀμυντικὸς.

Ἄγειν, Pendere. Demoſthenes contra Timocratem, ὃ ἀκούσας τι Μαρδόνιον ἐς ἄγει ταλάντου Δαρεικοῖς. Citat & Suidas locum in quo id ſignificat hoc verbum, non exponens tamen. In eo autem notandum dici ἄγουσαν ἑκάστη χρυσοῦ μνᾶν: & verbum ἕλκω (vnde factum eſt illud ὁλκὴ) pro ἄγειν indifferenter poni, vt apud Laertium in Platonis teſtamento, φιάλην κατάλιπω ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ῥξέ, καὶ ἄλλην ἄγει με.

Ἄγειν abſolutè poſitum, id eſt ſine caſu, pro Ire, & (vt Plautus loquitur) Agere ſe: (vnde & ἄγυια, id eſt vicum ſeu viam vrbis, dici volunt) ſic autem vtitur Homerus, vt notat Heſychius. Ita & à D. Matth. Marco, Ioanne vſurpatur ἄγωμεν, pro Eamus.

Ἄγειν Heſychio eſt etiam μέλπειν, id eſt Cantare, Hymno celebrare. ‖ Pauſanias apud Euſtathium dicit ἄγειν & ὑπάγειν etiam pro πίνειν vſurpari, id eſt bibere.

Ab ἄγειν compoſita nomina mutant α in ο, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligendum. nam in στρατηγὸς, ὁδηγὸς, mutatur α, at in χορηγὸς, ψυχαγωγὸς, manet.

Ἄγε Aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi Ἄγειν, idem quod Latinis Age, Agedum, Ageſis, Eia, quando compellatur vnus: quum autem plures, dicitur Ἄγετε, agite. Sed nonnunquam Ἄγε ſermoni ad plures accommodatur: vt Od. Ϟ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. & Il. ζ, Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες. Sic apud Xen. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic apud Latinos Agedum plurali etiam iūgitur. Sæpe autem additur particula δὴ, vt in modò citato Xenophontis loco. Sic Il. α, Ἀλλ' ἄγε δὴ, τινὰ μάντιν ἐρείομεν. Ariſtoph. in Pluto, ἄγε δὴ, ἄγε μοι. pro ἄγε εἰπέ μοι. Ἄγετε autem cum plurali, vti dixi. Od. φ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες.

Xenoph. Pæd. 5, ἄγετε [illegible].

Ἄγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι pro Ducor, in prima ſignificatione, vt ἄγω: nec ſolũ de rebus animatis, ſed etiã de inanimatis, vt & illud. 1. ἄγεσθαι pro Ferri, Afferri, Aduehi. Xen. Pæd. 3, ὅσα χρήματα [illegible] ἄγεται. Vſurpatur & pro Adducor, Abducor, Deducor, vt ἄγω pro Adduco, &c. Ἄγεσθαι τὸν ἐπὶ θανάτῳ, apud Pauſ. Rapi vel Trahi ad mortẽ, potius quàm Duci ad mortẽ. Subauditur accuſatiuus ὁδὸν, quod articulus τὴν indicat. Reperio & ἄγεσθαι per ſe poſitum in eodem ſignificato: vt apud Plutarchum, [illegible], &c.

Ἄγεσθαι in ea ſignificatione in qua & φέρεσθαι, interdum vſurpatur, & apud Latinos Habere: vt Greg. in epiſt. Baſilii, [illegible] ἄγεσθαι. id eſt, Sic res noſtræ ſeſe habeant, Sic nobiſcum agatur. Sequitur, [illegible].

Ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι (vt ἄγω καὶ φέρω) Diripi, Spoliari, Vexari hoſtili more. Ariſtoph. Nubibus, ἄγομαι, φέρομαι, [illegible]. Iſocrat. ad Philippum, [illegible].

Ἄγεσθαι φόνου, apud Plutarchum, Homicidii accerſi, ſiue arceſſi.

Ἄγεσθαι, Regi, Gubernari, Gregor. Olympio, [illegible].

Ἄγεσθαι, Formari, Inſtitui, Educi, vt Xen. Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἠγμένοι, A pueritia bene inſtituti: quod ad mores potiſſimùm attinet. Aliquando tamen additur ἔθεσι, vt apud Ariſtot. in Ethicis, ἔθεσι καλῶς ἦχθαι. Quanuis autẽ ἄγεσθαι, ſicut & ἄγειν, de inſtitutione potiſſimum dicatur quæ eſt in moribus formandis & componendis: vſurpatur tamen & de canibus à Xenophonte in [illegible] 4, [illegible]. Idem ibidem de canibus, [illegible].

Ἄγεσθαι, Oblectari, Duci delectatione alicuius rei, Exempla vide paulo antè inter ſignificationes actiui ἄγειν.

Ἄγομαι, Deponens, ſignificationẽ actiuam habens, pro Duco, vt [illegible], apud Xenoph. pro ἄγει [illegible], vel [illegible], vt ex Platone habuimus in Ἄγω. Item ἄγομαι, inquit Budæus, pro Mecum duco: vt coniugem vocatũ ſolemus ducere. Xenoph. Pæd. [illegible]. Item pro Affero, Od. ζ, [illegible].

Ἄγεσθαι ἐν [illegible], apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν [illegible], id eſt, Honore proſequi, In honore habere: vt paulo antè dictum eſt.

Ἄγεσθαι, inquit Budæus, Vehere, Traiicere. Xen. [illegible].

Ἄγεσθαι, In neruum abducere. Vide Bud. Comment. in [illegible].

Ἄγεσθαι, Accipere & Admittere, Bud. in hoc Xenophontis loco, qui eſt Pæd. 1, [illegible], id eſt, quibus conditionibus in ſocietatem aſciunt.

Ἄγεσθαι, Fouere & Protegere, vt gallina pullos ſuos, inquit Bud. citans hæc Ariſt. verba ex Hiſtoria anim. 9. [illegible]. In quo tamen loco ἄγεσθαι per ſe non ſignificat Fouere & Protegere, ſed cum [illegible].

Ἄγεσθαι, Accipere mulierem in matrimonium, Matrimonio ſibi aliquam coniungere, Ducere in vxorem: [illegible], Plut. in Solone, id eſt, bene puellam in vxorem ducere, vel potius ſine lo, magis [illegible]. Od. [illegible]. Bud. & [illegible]. Herod. 1 [illegible]. Apud Ariſtophanem [illegible]. Aliquando additur [illegible]. Chryſoſt. De ſacerdotio, [illegible] ἄγεσθαι. Et [illegible], Matrimonium contrahere, [illegible].

& ἠγμένος γυναῖκα, Qui vxorẽ duxit, Maritatus, Qui eſt maritus: abſolutè poſitũ: cui contrariũ eſt ἄγαμος & ἀγύναιος. Ari. hiſt. in 6, [illegible] γυναῖκας. Nonnunquam dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα [illegible], Homerus cum genitiuo ſine præpoſitione dixit Od. ξ, Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα [illegible]. Cæterum videtur eſſe elliptica phraſis ἄγεσθαι γυναῖκα, id eſt Ducere vxorem, pro ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, id eſt Ducere vxorem domum. quam phraſin integram inuenimus apud veteres ſcriptores, Homerum, Heſiodum, Herodotum. Hom. Il. [illegible], &c. Heſ. [illegible] ἄγεσθαι. Herod. 1, ἀγαγέσθαι γυναῖκα εἰς [illegible]. Aliquando tamen ne accuſatiuus quidem γυναῖκα additur: vt apud Thucydidem vii. libro, [illegible], id eſt, neque illis [filias ſuas] collocare, ſiue nuptum dare, aut collocare in matrimonium, neque [illorum filias] in matrimonium accipere, vel ducere. Herod. [illegible], Inuicem vel vltrò citròque matrimonia contrahebant. vbi [illegible] eſt pro [illegible]. Vſurpatur ἄγεσθαι nõ ſolùm de eo qui accipit Vxorem, ſed & de eo qui dat, id eſt (vt ait Budæus) de patre filio ſuo vxorem ſtipulante, hoc eſt [illegible]. Pauſanias, [illegible]. Od. δ, [illegible]. Plut. in Catone, [illegible], ſtipulatus eſt, deſpondit, hoc eſt, deſpondendam curauit. Hactenus Budæus, citans duos Terentii locos vbi pater dicitur filio puellam deſpondere. Videtur autem ἄγεσθαι in hac poſteriore ſignificatione tam generale eſſe quàm [illegible], id eſt Nuptum dare, Collocare in matrimonium: vt ex Thucyd. & Herodoti locis modò oſtendi.

Ἀγόμενος, η, ον, Participium, Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert, aut Qui fertur. Item, Qui regitur, &c. vt in ipſo verbo. [illegible], teſte Heſychio, pro ſeruo apud Archilochum.

Ἀκτέον, Aduerb. poſitionis, Ducere oportet, Ducendũ eſt, vel Agendum eſt: vt [illegible], agenda eſt pax. Apud Xenoph. Hell. [illegible], Eundum eſt. Formatur autem à tertia præteriti τοῦ ἦγμαι, vt à [illegible].

¶ Ἀγωγή, ῆς, ἡ, Ductus, Adductio & ἀπαγωγή, ait Heſychius, id eſt Abductio. Item Portatio ſiue Inſportatio, Vectio, Vectura, Adductio, vt [illegible], apud Suidam, Importatio frumenti aut vini, Adductio frumenti. Plato Polit. 1, [illegible], id eſt Ad vectiones oneris, ad vehenda onera, vel iumentis. Suidas ait ἀγωγὴν ſignificare etiam [illegible], id eſt, Onus quod vehitur.

[illegible], Rhet. [illegible], Ipſa via & ratio ducendi legẽ in hanc vel illa partem, id eſt [illegible] in hunc aut illum ſenſum. [illegible].

Ἀγωγή, Eductio. Vt ἄγειν [illegible] dicit Dioſcorides pro Educere, Elicere & ciere menſtrua, ita ἀγωγὴν [illegible] ipſam eductionem menſtruorum, ipſum actum ciẽdi menſtrua.

Ἀγωγή, Motio apud Ariſtotelem, quum dicit, [illegible], [illegible] ap. Alex. Aphrod. in Top. 4.

Ἀγωγή, Inſtitutio, Educatio, [illegible]. Plutarchi libellus [illegible] ἀγωγῆς. Ex his ductus compoſita παιδαγωγὸς & παιδαγωγία. Luc. in Nigrino, [illegible]. Polybius, [illegible].

Ἀγωγή, [illegible]. Dueta, [illegible] apud Galenum. [illegible] ἀγωγή apud eundem, id eſt [illegible] corporis [illegible], Bud. interpretre. Idem alibi exponit, Educatio & [illegible]. Galenus [illegible] ἀγωγή [illegible]. Apud Dioſcoridem ἀγωγὴ [illegible].

[illegible], inquit Budæus, in hoc Ariſtotelis loco, [illegible], id eſt, [illegible].

Ἀγωγ-

Ἀγωγή, Cultus in herbis & arboribus, ſiue cultura. Theophr. Hiſt. plant. 1, τὰ δὲ καὶ διὰ τὴν ἀγωγὴν ἀλλοιούμενα γίνεται, καὶ ἐκβαίνει τῆς φύσεως.

Ἀγωγή, Contextus ductuſque & ſtructura orationis oratoris, inquit Budæus, citans Dion. Halic. hæc, τὸ μὲν οὖν ὕψος καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, &c. Itē hæc, τὸ μέντοι ἀγωγῆς τῆς περιόδου πεπλασμένον.

Ἀγωγή, Via, inquit Heſych. Item, Profectio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit idem.

Ἀνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἀγωγή) ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τυχών, inquit Etymologicus. B Suidas & Heſychius pro καθηκούσης poſuit δεούσης, id eſt, Cui non cōtigit inſtitutionē habere qualem decebat, vel breuius, Cui non contigit inſtitui vt decebat, vel educari. Propriè tamen ἀνάγωγος dici deberet Qui nullam habuit inſtitutionem, Qui prorſus caruit inſtitutione, Qui inſtitutus non fuit. quaſi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidā ex Gellio proferunt. Quia autē ferè fit vt quibus in teneris annis defuit inſtitutio, ſint immorigeri, & ad quodlibet vitiū ſint procliues, moribus etiam ſint rudes: ideo ἀνάγωγος appellatus fuit C Intractabilis, Contumax: item, Diſſolutus, Qui vita eſt diſſoluta: item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Poteſt tamē intelligi ἀνάγωγος & alio modo, videlicet quaſi qui Inſtitui nō poſſit, Cuius ingenium nullam inſtitutionem admittat, In cuius mores ſiue ingeniū aut naturā non cadat vlla inſtitutio, aut educatio & diſciplina. & ita vno verbo Ineducabilis potius quàm Ineducatus reddi deberet. Ita Xenophon ἀναγώγους vocat canes qui ad venationem inſtitui nequeunt. Alii malunt pro Malè inſtitutus accipere. Dicuntur tamen ἀνάγωγοι παῖδες D illo potius quàm hoc ſenſu. Alias ſignificationes huius nominis ſigillatim tractabo. Ἀνάγωγος igitur interpretari poſſumus Cōtumax, Intractabilis. Dicitur & equus ἀνάγωγος apud Xenophontem, id eſt indomitus, vt exponit Budæus. Poteſt autem ἀνάγωγος in hac ſignificatione, quam primam pono, non à metaphorica nominis ἀγωγή ſignificatione pro inſtitutione & diſciplina, ſed à propria, pro ductu, ſeu ipſa ducendi actione deriuari. vt ſit ἀνάγωγος quaſi Qui duci nequeat, Qui minimè ſit ductilis, Qui ſit inducibilis, ſi Latina lingua hoc E nomen admitteret.

Ἀνάγωγος, Diſſolutus, Qui eſt vitæ diſſolutæ, Intemperans ſiue petulans. Heſychius enim ἀναγώγους exponit ἐκλελυμένους. Suid. ἀνάγωγον explicat ἀπαίδευτον, ἀκόλαστον. Ex quibus videtur Budæus hanc interpretationem collegiſſe, vt ſit ἀνάγωγος, Qui ſuo animo obſequitur intēperanter. Ab Heſychio exponitur etiam ὑβριστής, id eſt iniurioſus, vel procax. Videtur autem ἀναγωγότατος in hac ſecunda ſignificatione accipi apud Plutarchum in hoc libri περὶ πλούτου loco, ὥσπερ οὐ πάνυ λέγεται ἐκ τῆς κακίας καὶ F ἀναγωγότατον εἶναι Φίλιππος, πεπλασμένον προσποιούμενος.

Ἀνάγωγος, Imperitus, Indoctus. Euſtathius enim ἀπαίδευτον ſignificare dicit, hunc citans locum, τοὺς ἀναγομένους θεραπευτὰς ἱερέας καὶ τὸν δήμου τὸν καλούμενον ἀνάγωγον. Reperio autem locum hunc ab Euſtathio citatum apud Athenæum lib. 12, ex Callia hiſtorico. Timon apud eūdem Athen. lib. ἐν Ἐπιγραμμασιδιδασκαλίᾳ ἀναγωγότατα ζῶντα. Exponitur ἀνάγωγος etiam ineptus.

Ἀναγώγως, Contumaciter. ‖ Item Petulanter, Iniurioſè, Contumelioſè. Athen. 13, ἀναγώγως δέ τινος τῶν μειρακίων G ἢ προσπαίζοντος αὐτῇ συνανατείνοντος.

Ἀναγώγως, Imperitè, Indoctè, Ineptè. Ath. 13, ἀπαιδαγωγήτως μὲν οὖν τὸ σκῶμμα λέγειν αὐτὴν ἐκείνης. Vbi Euſt. ἀναγωγότερον ait ſignificare ἀπαιδευτότερον. Gellius, Culpauit autē primùm hoc quòd Cato inerudité & ἀναγώγως (vt ipſe ait) principio nimis inſolenti nimiſque acri & obiurgatorio vſus ſit.

Ἀναγώγως, Citra inductionem & certam quandā cohærentiam, quæ ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot. quū quis per plura ſingularia progrediens, v- H niuerſale aliquod probat: id quod Platoni frequentiſſimum eſt. Hæc ad verbum in vulg. lex. Græc. ſine vllo teſtimonio. Hanc autem annotationem ſequendo, hoc aduerbium ab ἀγωγή inductionem ſignificante deducendum fuerit.

A Ἀπαιδαγωγία, ας, ἡ, Defectus diſciplinæ, inquit Bud. Item, Diſſoluta vita, & Animus iuuenis indomitus, vt σπατάλη ἐστὶ τῆς ἀπαιδαγωγίας διεφθαρμένη. Plut. in Pol. præceptis, τὸ γὰρ δεῖ λέγειν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἱ αὐτὸν τοῖς περὶ τὴν δίαιταν ἀπαγωγίαις καὶ ἐρωτικοῖς; Idē περὶ τοῦ ἀκούειν, de pueris togā virilē ſumentibus, καὶ λύσαντες τὸν κατασχηματίζοντα αὐτοὺς περίβολον, καὶ ἀποθέμενοι τὸ αἰδεῖσθαι, ἄδεις ἀναπιμπλάνται τῆς ἀπαιδαγωγίας. quæ exēpla citat Bud. Sciendū eſt autē Plut. de eodē Alcibiade idem vocabulū alibi vſurpaſſe, nimirū in eius vita, vbi ſcribit, πολλαῖς δὲ τῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου τῆς ἄγαν λαμπρότητι, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀπαιδαγωγίας ἢ βωμολοχίας. Eſt igitur hic locus cū illo conferendus.

Δυσπαιδαγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Εὐπαιδαγωγος, oppoſita. Εὐπαιδαγωγος enim ſonat Ductilis, Qui facilè duci poteſt: vnde pro tractabili & docili accipitur. Ariſt. Pol. 7, ὅτι δὲ δυσπειθεῖς τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Δυσπαιδαγωγος, Qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσπαιδαγωγος ἵππος, Contumax equus.

Εὐάγωγα, apud Dioſc. Quæ facilè reiiciuntur & excreantur. Sic in vulg. lex. Vide Εὐανάγωγος.

Sunt & quædam verba compoſita ab Ἀγωγή deriuata (vt σκληραγωγῶ, vnde & σκληραγωγία) quæ ſuis vide locis. Alia autem (meo iudicio) eſt ratio huius verbi & ſimiliū, quàm τοῦ παιδαγωγῶ, χειραγωγῶ, & ſimiliū. Præcedit enim in his ἀγωγός: vt παιδαγωγὸς præcedit παιδαγωγῶ.

Ἀγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, ſiue Vehibilis, ſi dici poſſet. Xenophon Pædiæ 6, ἐπεὶ δὲ πάντα συνεσκεύαστο αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου. id eſt, periculum faciebat facilitatis vehendi, vel rationis vehendi. nam ἀγώγιμον pro ſubſtantiuo vſurpat. hoc eſt, experiebatur quàm facilè aut qua ratione vehi ea poſſent. ‖ Apud Plut. Alcibiade ἀγώγιμος metaphoricè, quum dicit ἦν μὲν ἁπλῶς καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος. i. Erat is qui facilè ad voluptates duci poſſet, vel adduci. hoc eſt, Erat procliuis ſiue pronus ad voluptates.

Ἀγώγιμον, Adiect. Quod aduehere licet, aut aduehi ſolet. vel, Quod importari poteſt ex vno loco in aliū. Plut. Lycurgo, ἀγώγιμον οὐκ ἦν τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Iul. in epiſt. ad Serapionem, μόνη δὲ ἡ παρ' ἡμῖν χώρα φέρει φυτὰ ἀλλαχοῦ φῦναι μὴ δυνάμενα, ὥσπερ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ εἰ Περσικοί τινες, ἢ ὅσα, &c.

Ἀγώγιμον, Onus quod vehitur, ἀγώγιμα Suidas exponit onera mercatoria: citans hunc locum, αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπελθεῖν κακῶς ἀπαιτοῦσι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀναπαύσασθαι. Apud Baſilium ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur: quum dicit, ὅτι οἱ πλέοντες ἑκουσίως ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὥστε διασῴζειν τὸ σκάφος, ὑφίστανται τὴν ἐκβολήν. Bud. ἀγώγιμα exponit vno verbo Merces in hoc Demoſthenis loco, τὰ δ' ἄλλα ἀγώγιμα ὡς ὑμᾶς ἀπιέναι. Idem in lexico ſcribit, ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta, Sarcinæ, Res promercales, Polluci ſæpe: vt in nundinis, τὰ ὤνια καὶ πιπρασκόμενα, ἀγώγιμα λέγεται, Mercimonia, Merces, Demoſtheni.

Ἀγώγιμοι, (inquit Budæus) dicuntur quaſi ductiles οἱ καταδεδικασμένοι, id eſt iudicati: aliique in quos ius eſt prehenſionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob cauſam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι, Demoſthenes, πρὸς Νικόστρατον, id eſt, Ne addicar cui debeo. Idem in Ariſtocr. ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων συμμαχίδος, &c. Qui Charidemū occiderit, eum in nexū abducere ius eſto ex omni loco, vrbe, agro, populo, Athenieſi fœderato & ſocio. Plut. in Solone, οἱ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν. Qui verſuram faciebant corporis nexu, duci à creditoribus velut addicti poterāt, vt inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in comm. Bud.

Ἀγώγιμον Heſych. exponit etiam ὠφέλιμον, id eſt vtile.

¶ Ἀγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ, ὁδηγός, inquit ſchol. Thucyd. in hunc locū lib. 2, ξυμπέμψαι τέ τινα τῷ Μελησίππῳ ἀγωγούς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένωνται. Ariſtid. in Panath. idē officium ſtatuit eorum quos vocat ἀγωγούς, quum dicit, καὶ ἅμα ἀγωγοὺς ἔχει τοὺς χειραγωγοῦντας, ὅπως μή τις ἀλλότριος μετά τινος ἐξελθῃ. Suidas ἀγωγοὺς dicit eſſe προπομπούς: & ita malint

d. ii

exponere in vtroque locorum horum quàm ὁδηγός.

Compoſita autem nomina cum ἀγωγὸς vide in vnoquoque corũ: vt παιδαγωγὸς (vnde παιδαγωγία) in παῖς, ſic χειραγωγὸς in χείρ, & ὑδραγωγὸς in ὕδωρ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, Aquæ ductus. ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus. In Pand. pro eodem ἀγωγὸς & ὑδρεῖον. Ab Heſychio exponitur ῥύαξ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Valẽs ad adducendũ, ſiue attrahendum, aut illiciendum: vt apud Max. Tyr. edit. meæ pag. 308, οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis alliciens, vel, Ad virtutem alliciendi vim maiorem habens. Item Ἀγωγὸς, Educendi vim habens, ſiue eliciendi, aut ciendi: vt ἀγωγὸς ἐμμηνίων, ἀγωγὸς καταμηνίων apud Dioſcoridem, Vim habens ciendi menſtrua, Efficax ad cienda menſtrua. Idem, δύναμιν ἔχει ἐμβρύων ἀγωγόν, id eſt, vim extractoriam, aut extractiuam, ad verbum. Bud. vertit elicientem & attrahentem. Plut. in Lycurgo δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines ſiue pelliciendi, Pellax. Facultas homines oratione adducẽdi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν, id eſt homo ad pelliciendum efficax, Pellax, vel (vt Bud. vertit) Dicendi vim illiciendiq; habens. Heſ. ἀγωγὸν inter cætera vult eſſe ἐπίβουλον, id eſt inſidiatorem ſiue inſidioſum. quòd fortaſſe ſæpe ſub pellacia lateãt inſidiæ.

Ἀγωγὸν, οῦ, τό, Neutrum ſubſtant. poſitum, pro δύναμις ἀγωγός, Ipſa vis ſeu facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebroſitas, ſi dici poſſet, vt Plaut. dixit Illecebroſum.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, Dux viæ ſicut ἀγωγός. vt hic ἀγωγέα [illegible]

Ἀγωγεύς, Qui litem intendit, Actor. ὁ ἐπάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Suid.

Ἀγωγεὺς, Lorum quo trahitur equus, Suidas. Habena vel lorum equi, ait Bud. citans hæc Xenophontis, ἔπειτα τὸν ἀγωγέα ἀφιέναι [illegible], id eſt, Habenam intendere, vt equus tranſiliat poſt equitem qui manu trahit. Videtur idem ſignificare apud Polybium lib. 3, vbi de equis loquens, ſcribit, [illegible]. Dicitur pro eodem ῥυταγωγεὺς à Xenophonte.

Ἀγωγεῖον, ου, τό. Pollux inter infames vrbis partes ponit ἀγωγεῖα, ſi mendo caret is locus.

¶ Ἀγώγιον, ου, τό, Onus quod curru vehitur, apud Xenophontẽ, inquit Suidas. Sentit autem (vt opinor) de hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, [illegible] ἀγώγιον.

C. Ἀνάγω, Suſtollo, Tollo, Subueho, Subduco, Erigo, Surſum veho, quaſi ἄνω ἄγω (quum tamen in quibuſdam ſignific. non aduerbii ἄνω ſed præpoſitionis ἀνὰ vim retineat) Iſocr. in Helene, [illegible] ἀνήγαγε, Suſtulit ad deos, id eſt In cælum ſuſtulit, Lat. Inter deos referre, & In numerum deorum referre dicunt. — ἀνήγαγον [illegible], apud Heſiodum, Subduxerunt ad locum ſurſum, vel ad ſuperas auras. Niſi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacante aduerbio [illegible], vt ſæpe ſolet. Herodianus lib. [illegible], id eſt, in aulam palatinam ſiue regiam ſubduxiſſe: Sunt tamen qui vertant per ſimplex verbum Adduxiſſe. Verùm non fruſtra Herodianus ἀναγαγεῖν non ἀγαγεῖν dixiſſe putandus eſt: ſed potius dixiſſe ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. in Numa [illegible], Ad homines euehebat, ſeu promouebat. Idem in Galba [illegible], in maiorem audaciam ſe efferebat. Apud Gregorium, [illegible]. Apud eundem, [illegible], ſublimes reprimere [illegible], vt Bud. interpr.

[illegible] Naues ſubduco vel ſubueho, vel in altum educo, à portu videlicet (quum Latini contra ſubducere in portum ſiue in terram, dicant: qua de re vide in [illegible]). Hinc Ἀναγωγή, pro ſolutione nauis, vt infrà dicetur. [illegible] Soluere nauem [illegible], Appian. [illegible] dicitur [illegible]. Ex loco aliquo ſoluere.

Ἀνάγω, Reduco, Refero [illegible]

ponitur etiam Refero, eo ſenſu quo dicitur Referre ad Senatum. vt εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magiſtratus referre. Alii, Reiicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Reiicere ad maiorem poteſtatem, citãs hunc Ariſtotelis locum ex Ethic. 4, [illegible], ἀλλὰ μὴ τοὺς [illegible] ἀνάγοντας εἰς τὸν δῆμον. Subiungit alium eiuſdem locum in quo ἐπανάγεσθαι eodem modo vſurpatur. ‖ Ἐπανάγειν ἐπὶ πόδα, Xenoph. eo ſenſu quo Latini Referre pedem. vide in Πούς. Obſeruandum autẽ, eſſe in hoc genere loquendi ἀμετάβατον.

B Ἀνάγω, Redhibeo. vnde ἀναγωγή, Redhibitio. vide exẽplum in Comm. Bud. ex prolixo Platonis loco.

Ἀνάγω, Offero, προσφέρω. Act. 7, ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur & ex Luciano ἀνάγειν in affini ſignificatione, in [illegible] ἀνάγειν. Quidam tamen ἀνάγειν exponunt celebrant.

Ἀνάγω apud Xenoph. pro ἀπάγω, i. Abduco. Suidas.

Ἀνάγω, Reiicio, Emitto. vt ἀνάγειν αἷμα. Plinius iunior dicit Sanguinem reiicere, item Sanguinem reddere. Hinc & ἀναγωγὴ αἵματος apud Galenum & Dioſcoridem: item [illegible] & [illegible], vt poſtea dicetur. Sic & ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος pro Emittere cantum.

Ἀνάγω, Educo, Extraho, Eiicio. apud Dioſcor. idẽtidẽ. vt lib. 2, cap. 19, vt ἀνάγει σκόλοπας, Educit aculeos. ſic ἀνάγει [illegible]. Citatur ex eodem lib. 3, cap. 119 ἀνάγει τὰ παχέα ἐκ τοῦ θώρακος, pro Ex pectore craſſam pituitam eiicit. & ex lib. 3, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, pro Extrahit vitia pulmonis, vel excreabilia facit.

Ἀνάγω, Euado, vt Bud. interpr. in hoc Ariſtotelis loco, ex lib. De part. an. 4, [illegible] ἀνάγει πρὸς τὸ [illegible]. ‖ Idem apud Soph. ἀνάγειν τῷ χρόνῳ interpretatur Tempore anticipare rem, ex ſcholiis.

Ἀνάγω, Retrocedo, ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 3, [illegible] ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. pro eo quod alibi dicit ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, id eſt Retrocedere paulatim, Paulatim pedẽ referre.

Ἀνάγω, Inſtituo, Educo, Doceo. ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός, inquit Bud. Inſtituit, Docet. & ἀνάγειν Educare, Docere. Xenoph. de canibus, [illegible].

E Ἀνάγω, Indico ſceleris autorem & in eum tendo, vt exponitur in vulgatibus lex. ex Harpocr. ‖ Exponitur præterea in vulg. lex. In memoriam reuoco. Heſychio ἀνάγειν eſt etiam [illegible] (ſi mendo carent exemplaria) & πείθειν, quam expoſitionem ſequendo ἀνάγειν tradunt quidam ſignificare inter alia, Perſuadere, Incitare, Stimulare. quæ ſignificatio tamen verbo ἀνάγειν magis conueniat.

Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, Anticipare el tẽpore, Bud. ex Soph. Schol. ‖ Apud eundem ἀνάγειν exponitur [illegible] in illo loco [illegible]. Sed malim interpretari [illegible], ſic ita cõueniet cũ ſignificatione quæ prima eſt à nobis poſita.

Ἀνάγω, pro ſimplici ἄγω apud Hom. ſæpe, quod eſt Ionicæ linguæ, vt ait Euſtath. Sic Il. [illegible]

Ἀνάγομαι, Suſtollor, Tollor, Subuehor, & c. Greg. [illegible], id eſt, Ad eam diuinam contemplationem in ſublime euehuntur, & qui ſenſu altiſſimo à terrenis eleuantur, inquit Bud. Idem in hoc Matth. loco, cap. 4, [illegible], ait ἀνάγεσθαι accipiendum pro ſublatus eſt, Subuectus eſſet: vel ad verbum Subductus eſt. vt Cæſar lib. 2, Cæſar ſuas copias in proximum collem ſubducit. Citatur ex Nazianzeno [illegible] ἀναγομένη, pro Terra in montium cacumina aſſurgens.

Ἀνάγομαι, Reducor, Referor. Ariſtot. [illegible] lib. 4, [illegible], quam autem ipſe vertit Bud.

Ἀνάγομαι, Educor, Extrahor, Eiicior [illegible], apud Alexandrum Aphr.

Ἀνάγομαι, Soluo, [illegible] [illegible]

Ex Pandectis, τοῦ διαπεμφθῆναι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς αἰτίους. vbi ἀνάγεσθαι, alibi dicitur περιφέρεσθαι.

Ἀνάγομαι, abſolutè poſitum, Soluo. nam qui ſoluit, è portu in altũ educitur, ſiue ſubducitur, aut ſubuehitur: Il. α, Καὶ ποτ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. vbi annotat Euſtathius, quemadmodum ἀναβαίνειν, ita & ἀνάγεσθαι eſſe τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν. id eſt, E portu ſoluere: Cui opponi καταπλεῖν & κατάγεσθαι, tanquam aqua ſupra terram ſita ſit, & ita conſcendatur à nauigantibus. Xenophon, ἀνήχθη ἐκ τοῦ Γυθείου, Hell. 1. Lyſias, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀνήγοντο εἰς πλοῦν, &c. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπό. vt ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντησίου, à Brunduſio ſolui. Dicitur etiã ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, οἱ δὲ ἀνηγάγοντο ἐπ' αὐτὸν ταῖς ναυσί. Apud eundem ipſæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. vt eodem libro, νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνήχθησαν εἰς Κύζικον.

¶ Citatur ex Plat. De legibus, ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro Paro me ad interrogandum. quaſi accingor ad interrogandum. quæ ſignificatio videtur eſſe ſumpta per metaphoram à proximè præcedente, videlicet ab iis qui ſoluunt.

Ἀνάγομαι, pro ἄγομαι. vt ἀνάγεσθαι συνῳκίσθησαν apud Herod. Annotaui autem paulo antè ex Euſt. Homerũ Ionum more ἀνάγειν pro ſimplici ἄγειν ſæpe vſurpare. Sunt tamen qui ἀνάγεσθαι συνῳκίσθησαν non pro ἄγεσθαι accipiant, id eſt, ducere: ſed pro ἀπάγεσθαι, id eſt abducere. Verùm illi viderint.

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ, Subductio, Subuectio, Elatio apud Gr. Naz. Ἀναγωγή peculiari nomine appellatur à theologis intellectus noſtri velut ſubuectio ad inueſtigandum reconditiorẽ alicuius loci ſenſum. Apud Dionyſ. (inquit Bud.) ἀναγωγή & θεωρία pro eodẽ accipiuntur, i. pro ſenſu oraculorũ myſtico & recondito, qui nos in cælũ meditando ſubuehit, propéq; Deum cernendũ cõtemplantibus præbet. ¶ Item ἀναγωγή dicitur ἔκπλους, Exitus è portu, vel Abitio è portu, vel, Solutio è portu, ſi dici poſſet: quia tum naues è portu in altũ ſubuehuntur. Sic dictum fuit, τὴν ἀναγωγὴν ἐποιούμεθα. Legimus in Athen. apud Erycem Siciliæ tẽpus quoddã vocari ἀναγωγάς, quòd in eo dicant ipſam deã ἀνάγεσθαι in Libyam. Dicitur & ἀναγωγὴ τῆς νεώς à Demoſthene.

¶ Ἀναγωγή, Reductio, Relatio. Ariſtot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. lib. 4, ... ἀναγωγὴ ... ἀγαθόν.

Ἀναγωγή, Reiectio, Emiſſio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Reiectio ſanguinis. Galenus, ... αἵματος, καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς αἱμορραγίας. ¶ Vtitur eodem modo & Dioſcorides.

Ἀναγωγή, Redhibitio. Plato ... ἀναγωγῆς τοῦ ... πρ... ⁂

Ἀναγωγή, Inſtitutio, Diſciplina. Syneſius, ... τῆς φύσεως. Natus honeſto loco, etiã honeſtè educatus eſt & inſtitutus, vt interpretatur Bud. Apud Theophr. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν quæ & ἀγωγή, Inſtitutio plantarum. Theodorus Gaza educationem vertit & eruditionẽ. De cauſ. pl. lib. 3, ὁ δὲ ἀναγωγή ... Budæus per ἀναγωγήν cum ſignifica ... exactiorem cultum conformationẽmq; plantarum. Alibi ſubmiſſionem & ductum plantarum vertit.

Ἀναγωγεύς, ἔως, dicta eſt à Dionyſio theologo quaſi ſublimipeta, inquit Budæus. Ego ſubuectricem interpretari malim ad exprimendam actiuam ſignificationem. Male autem in vulg. lex. confunditur hoc ἀνάγωγος cum altero quod fit ex ἀγωγή præfixo α priuatiuo. ¶ Ab eodem Budæo exponitur δύναμις ἀναγωγός ſubductrix facultas, ſiue potentia. Apud Athenæum libro 1, καὶ τὴν ... ἀναγωγός, eſt extractoria ſaliuæ. id eſt, vim habet extrahendæ ſeu eliciendæ ſaliuæ. Sic Alexander Aphrodiſeus dixit ἀναγωγὸν ... Dicitur autem in hac ſignificatione ἀναγωγός, accentu poſito in vltima. Nam ἀνάγωγος aliud ſignificat, tactum ex ἀγωγή præfixo α priuatiuo: vnde & ἀναγωγία & ἀναγωγία, vt alibi annotatum fuit. Porro ſic dicitur ἀναγωγός, vt ἐπαγωγός, προσαγωγός, συναγωγός, quæ & Bud. tanquam ſimilia ponit.

Ἀναγωγικός, ή, όν, ad verbum, Subuectiuus, in actiua ſignificatione, vel Subuectitius, in paſſ. Arethas in Apocal. cap. 16, ἐν δὲ τῷ νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν. id eſt, ſubuectiuas noſtrarum precationum. Minus durè diceretur ſubuectrices: ſed non aſſequerer vim terminationis Græci nominis. Bud. vertit per participiũ, Surſum tollẽtes & ad Deum perferentes noſtras precationes. ἀναγωγικά (inquit idẽ Bud.) dicuntur myſtica, & quæ à ſenſilibus nos ἀνάγουσι (id eſt ſubuehunt vel ſubducunt) ad intellectualia. Vnde τοὺς ἀναγωγικούς, apud theologos, quum ſenſus literalis, vt vocant, in ſpiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ ſenſus remotiſſimos atque abſtractiſſimos exquirit. Hinc & aduerbiũ Ἀναγωγικῶς, Myſticè. vt apud Gregorium Nazian. χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, Et temporariè & myſticè, interpr. Bud.

Ἀνάγωγις, ἰως, ὁ, Quod alligatur alicui rei, quaſi ad eã ſuſtollendam Euſt. ait ἀσπίδος ἀναγωγέα dici qui propriè appellatur ἀναφορεύς. Idem alibi vult πλαμῶνα & ἀναγωγέα idem valere. Eſt autem πλαμὼν τῆς ἀσπίδος, lorum è quo pendet clypeus.

c. 2. Δυσανάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Εὐανάγωγος. Δυσανάγωγος, Qui ægre reiicitur, vel excreatur. Dioſc. vt contrà Εὐανάγωγος, Qui facilè reiicitur, ſiue excreatur. Dioſc. lib. 3, cap. 44, δυσανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος π. ε. id eſt (ex Plinio) Excreabilia pectoris vitia facit. vt quod apud eundem Dioſcoride habetur, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In vulg. autem lexicis hæc eadẽ ſignificatio τῷ δυσανάγωγος, tribuitur & τῷ δυσάγωγος. ſed ſiqui autorum loci δυσάγωγος in hac ſignificatione habent, erroris mihi ſuſpecti ſunt.

c. 1. Ἀντανάγω, & Ἀντανάγομαι, Ex aduerſo in hoſtem prodeo, Obuiã hoſti prodeo. Propriè ſonat, Soluo ad prodeundum in hoſtem. Thuc. lib. 8, pag. 296, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰσθόμενοι, ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανήγοντο καὶ αὐτοί.

c. 2. Ἐπανάγω, Reduco. vt ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, ſicut κατάγειν dicit Herodianus, Bud. teſte. Citatur ex Platone De leg. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, pro In lucem reducere. Interdũ Reuoco: vt Pla. epiſt. 7, ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me reuocaui à malis quæ tum erant. Alii, Me recepi à malis, &c. Apud Æſch. autem in Cteſ. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem. id eſt, orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον. vt Syneſius dixit, ἐπαναγκαῖον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον. quod vertit Budæus, Res mihi altius repetenda. ¶ Ἐπανάγειν (inquit Bud.) Reducere, id eſt Retrorſus agere. Xen. loquens de eo qui impetum capere vult vt iaculetur, προβάλλεσθαι τὰ δεξιά, ἐπανάγειν τὰ δεξιά. ¶ Ἐπανάγω, Reiicio ad maiorem poteſtatem, vt & ἀνάγω. Ariſtot. Pol. 4, ἀλλ' ἐπανάγεσθαι πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, ſed reiiciantur ruſus plebiſcita ad magiſtratus. Bud. comm. 378 & 379. ¶ Ἐπανάγειν poſitum ἀμεταβάτως, pro Redire, Heſ.

Ἐπανάγομαι, idem quod ἀντανάγω, paulo antè. exponitur enim à Budæo, E portu erumpo in hoſtem, vt cum eo confligturus. Polyb. 1, ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὴν πρόθεσιν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. Sic & apud Herodotum.

c. 3. Ὑπεξανάγομαι, Clàm è littore ſoluo, & enauigo, Nauem aſcendens lateo, & me mari ſubduco. Budæus ex Thucydide.

C. Ἀπάγω, (ex ἀπό & ἄγω) Abduco. Sæpe oppoſitum habet προσάγω. vt Ariſt. Probl. ſect. 31, ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Xenophon Pæd. 7, pag. 112, ἀπάγειν συσκευασάμενον τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idem lib. 1, pag. 21, ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, ſub. ex præcedent. accuſatiuo στρατιάν. (Niſi potius vtrunque ἀμεταβάτως hic ponitur, pro Accedere & Abſcedere. quod malo: quum reperiam alibi apud eundem ἀπάγειν ita poſitum: vt Hellen. lib. 2, pag. 253, ἰδὼν δὲ ταῦτα Ἆγις ἀπήγαγε ταχέως. Vide προσάγω.) Interdũ ἀπάγω pro Auoco, vt & Lat. Abduco. Thuc. lib. 2, & ἀπὸ τῶν ... ἀπάγειν τὸν πόλεμον. ¶ Interdũ ἀπάγειν ſignificat peculiariter Abducere in carcerẽ, vel Ad pœnã abducere, Ad ſuppliciũ rapere, aut ad iudicẽ.

Quarum ſignif.exempla ex Demoſth. vide apud Bud. in comm.p.214.Sic paſſ.Ἀπάγεσθαι, ad ſupplicium rapi, Ibidem.quod & ἀπάγεσθαι τῇ ἐπὶ θανάτῳ vel τῇ πρὸς θάνατον dicitur,vt quidam ſcribunt.(Potius tamen ἄγεσθαι τῇ ἐπὶ θανάτῳ,aut ἀπάγεσθαι ſine adiunctione) Sic Æſch.in Cteſ.ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον dixit, ſicut & Polyb.in 5, ἀπηγμένοι εἰς τὰς φυλακάς. licet ἀπάξειν & ἀπάγειν per ſe etiam id ſignificent,teſte Budæo. ‖Ἀπάγομαι, ſignific. actiua,pro Abduco mecum, inquit Bud.ex Xen. Item pro Auerto,Depello,vt apud Lyſiam ἄραι ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Vide Bud.comm.p.215.

Ἀπάγειν,Reducere. Ariſtoph.Nub. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε.Citatur & ex Hom.in hac ſignif.cum eodẽ aduerb. Interdũ πάλιν additur.vt Ariſt. OEcon.2,ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε.Sic Ἀπάγομαι, Reducor.Hinc ἀπαγωγή,Reductio.de quo infrà.

Ἀπάξειν φόρον,pro Afferre tributum. ex Ariſtoph.citatur.Bud. ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro Penſitare, ex Xenoph. profert,& ἀπάξειν δασμὸν,ex eodem,pro Pendere tributum, c.p.214.

Ἄπαγε, Apage, Apageſis. Aduerb.eſt reiiciẽtis,ſiue abominãtis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter poſitus,ſiue vſum aduerbii habẽs. Interdũ caſũ ipſius verbi retinet,videlicet accuſatiuũ,vt apud Greg. ἄπαγε τὴν δούλην οὕτως ὑπόνοιαν,i. Abſit vt de eo tanquam Deo quicquã ſeruile intelligas ſignificatũ à Scriptura. ſic Bud.‖Cũ genit.etiã ponitur,idq; frequẽter.Philo De vita Moſis lib.3,ἄπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων,apageſis iſta profana & ſcelerata cogitata. Theophyl.52,ἄπαγε τῆς ἀκολάστου μέθης ἀκόλασε.Syn.epiſt.3, ἄπαγε τοῦ νόμου, apageſis iſtã legẽ.q.d.(imperat.formã retinẽdo) Recede vel Faceſſe procul ab hac lege. accipiẽdo ἄπαγε tanquã verbũ ἀμετάβατον, vt in exẽplis ſuprà citatis.Poſſet etiã exponi,Remoue te à lege. Sic & in cæteris duobus locis,vbi genit.iũgitur, & in aliis omnibus huiuſmodi. ‖Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν,prouerb. vide in μακαρία. Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι,i. Apage hoſpitẽ in tẽpeſtate , aliud prouerbium eſt,de quo lege Eraſmum.

Ἄπαγε τὴν μόθωνα ἀπὸ κώπης,eſt etiã prouerbiale dictum quod Eraſm.interpr. Aufer Mothonẽ à remo.Vide eius ſenſum apud eundẽ.Itẽ Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας , quod prouerbialiter dicebatur,i.Abduc me in lapicidinas. Vide apud eundẽ Eraſm. qui ex Suida cæteriſq; colligit quæ ad hæc prouerbia pertinẽt. Licet autẽ vulg.lex.ſequens, hæc prouerbia poſt ἄπαγε poſuerim ſignificans Apageſis , nihil tamen aliud videtur eſſe ἄπαγε in his quàm imperatiuus. Fortaſſe autem in ἄπαγε τὴν μόθωνα ἀπὸ κώπης poſſit & aliter exponi ἄπαγε quàm ab Eraſmo exponitur.

Ἀπαγωγή, Abductio. Itẽ peculiariter Abductio in carcerẽ, Cõiectio in carcerẽ:vt Polyb. τὴν ἀπαγωγὴν Λεοντίου dixit. Vide B.p.214. Sic ex Eſaiæ 4 affertur, τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε,pro Non liberauit eos qui in carcerẽ abducti erãt, vel Qui in carcere erãt.Suid.ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας.Itẽ Ἀπαγωγή ſcriptũ quod magiſtratui exhibebatur de cõiiciendo quopiã in carcerẽ. Vide Suid. Heſych. & Pollucem. ‖Ἀπαγωγή, Reductio . vt ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή,reductio ad impoſſibile.B.p.214.

Ἀπαγωγός,οῦ,ὁ καὶ ἡ, Abductor, Expulſor, Expellẽdi vim habẽs.Ἀπαγωγὸς(inquit Bud.)Expulſor & expultrix,Depulſor &depultrix.Gorg.in Encom. Helenæ , αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, id eſt , adductrices voluptatis,abductrices mœroris, ſiue expultrices.

Ἀπακτός, Abduct⁹,vnde Ἀπακτόω quod proximè ſequitur.

Ἀπακτόω κτῶ, pro ἀπάγω,Abduco.Soph.Aiace, Καί σφ' ἀπακτοῦ.Vbi ſchol.exponens ἄπαγε,addit,ab ἄγω,ἄξω,ἦχα, ἦγμαι,ἦκται,fieri ἀκτὸν,à quo ἀπακτόω. Legitur tamen & aliter ille Sophoclis locus:vt dicetur in πακτόω.

C.Συναπάγω,Simul abduco,Simul abripio.Vnde Συναπάγομαι,Simul abducor, Simul abripior. vt ad Galat.cap.2, ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiã Barnabas abreptus fuit in eorũ ſimulationẽ.Indicat Barnabam impetu & exẽplo potius abreptũ quàm iudicio fuiſſe impulſum.Beza. Sic & 2 Pet.cap.3,ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες,ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ,ne illorũ nefariorũ errore abducti,excidatis à propria ſtabilitate . At verò ad Rom. cap. 12, minus vſitato genere loquẽdi dictũ eſt, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες,ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι,quod vet. interpr. reddidit, Non alta ſapiẽtes,ſed humilibus conſentiẽtes.Alii,Humilibus obſecundantes. Alii,Humilibus ſe accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde eſſe puto acſi dixiſſet, Sinentes vos ab illis quocunq; velint duci , eádemque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus inſiſtẽtes.

C.Διάγω,Traduco,Traiicio,Trãſmitto, vt διάξειν τὴν στρατιάν. Sic apud Xen.ἀναβ.2,ἐξ ἧς οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτους,trãſportabant. ‖Itẽ διάγω σε πρὸς τοῦτον,Trãſmitto te,vel adduco,vt Bud.exponit, apud Syn. p. 379. Porro vt Latini dicũt etiã Traiicere vitã, ſic Græci διάξειν τὸν βίον. Ariſtoph.Nub.ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις. Sic διάξειν τὸ γῆρας,& διάξειν τὸν αἰῶνα, apud Xen.Itẽ διάξειν τὸν χρόνον,& διάξειν τὴν ἡμέραν apud eundẽ. Apud Plut.autem διάξειν τὸν χρόνον exponitur etiã Tẽpus terere,vel extrahere,in Timoleõte,ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος,ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον.Sic διάξειν τὰ ὀλύμπια, pro Agere olympia,apud Herodot.Ponitur Διάξειν & ſine caſu pro Degere,Vitam traducere, Viuere,vt διάξειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Ariſtoph.Sic διάξειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur.Et apud Dem.διάξειν ἡδέως, itẽ ῥᾷον διάξειν . Et generaliter διάξειν pro Verſari, vt Lat.dicũt Agere in aliquo loco.Herod.lib.1,καὶ τὸ πλεῖστον διάγοντος ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου . Sed & διάξειν ſine caſu pro διάξειν τὸν χρόνον videtur poſitũ à Thucyd. lib.1, οὐ προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς,ἀλλὰ διῆγε,καὶ προυφασίζετο.

Διάγω,Rego,vel Facio vt viuas,inquit Bud.citãs hæc Iſocratis,χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν.i.ita regere & ducere vt in concordia viuãt. Dem.Pro corona,ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ ἀσφαλεστέροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης. Ad hanc autem ſignificationem referendũ puto paſſiuũ Διάγομαι,quo vtitur Plato De rep.lib.10, τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν ᾗ αὖ διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη.‖ Ex Aphrod.lib.1 Probl.citatur,τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν διασωθὲν,διάγει ψυχὴν πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν , & hæc Gazæ affertur interpretatio,Hic ſpiritus quandiu conſtans atque integer eſt, facultatem rectè cogitandi·agendique omnia præſtat animo.

Διάγω,Abduco,Dirimo,Remoror,Detineo. vt διάγω σε τούτου,pro ἀφίστω,Bud.Sic apud Philoſtratum διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A ſermone te abduco ſiue auoco, A dicendo te reuoco. ‖Διάγω,Diduco,Diuarico.Ezech.cap.17,διήγαγες τὰ σκέλη σου,Diuaricaſti crura tua.

Διαγωγή,Traductio,Traiectio,Tranſportatio.Item Traductio eo ſenſu quo dicimur vitam traducere. Ariſtot.8. Polit.πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν, Ad vitam traducendam in otio,Ad degendum in otio. ‖Eſt etiam Inſtitutum vitæ.Ariſtot.Polit.καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ καλὸν,ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν.Plato genitiuum βίου addidit,Pol.1, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν ᾗ αὖ διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Idẽ διαγωγήν non inſtitutum ſed inſtitutionem appellaſſe videtur epiſt. 7,ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, &c. ‖Item Διαγωγή,Oblectamentum quo tædium vitatur,vt ſunt ludicræ actiones & παιδιαί, inquit Bud.citans Ariſtot.& Strabonis locos,pag.379.Sic Plutarch.εἰ πρεσβ.πολ. mihi videtur dixiſſe , ἄλλοις δὲ διαγωγῆς χάριν ὡς ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν.& Athen. lib.10, τὰ ἀπὸ παρόντων ἀθρόως ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατελεῖ. In hac autem ſignificatione planè reſpondere mihi videtur διαγωγή voci noſtrati paſſetemps,quum vt διάξειν interdum ſignificat Tempus traducere,ſic & διαγωγή hãc ipſam actionem traducendi temporis,id eſt traductionem temporis,ſi ita loqui liceret. ‖Διαγωγή, Statio. Herodianus lib. 4, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς κατάγουσι,id eſt(Pol.interpr.)Naues in tutas ſtationes dirigunt.

Εὐδιάγωγος,ου,ὁ καὶ ἡ,ex Dioſc. citatur pro Qui eſt iucundi conuictus.Suidas in Νικόλαος Δαμασκηνὸς,videtur τὸ εὐδιάγωγον appellaſſe quod oblectat & tædium adimit,vel quod accommodatum eſt ad oblectandum.

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud.ex Strab.lib.4. Fortaſſe Vectigal quod pro traiectione penditur.

Διάκτωρ, ὁ, Internuntius: ex cuius genitiuo factus nominatiuus Διάκτορος, exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q.d. Qui tranſmittit nuntia. Mercurii epithetum apud Homerum, vt Il.β, Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Nonnum βίου διάκτορος ὥρη, hora vitæ nuntia, vel adminiſtra. vt qui nuntia perferunt, ſunt adminiſtri rerum gerendarum. Sed & Suidæ atque Heſychio διάκτωρ eſt etiam διάκονος, id eſt miniſter. Verùm alteram earum deductionum hui⁹ vocis quas affert Heſychius puto eſſe deprauatam: & pro διὰ διακτόρως καὶ σαφῶς legendum eſſe διὰ διατόρως καὶ σαφῶς. ‖ Idem Heſychius διάκτορσι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν. quæ ſignificatio optimè conueniet cum διάγω ſignificante Rego, vt antea dictum eſt. HINC Διακτόρως quod ab eodem Heſychio exponitur εἰρηνικῶς, id eſt Pacificè. ITEM Διακτορία, Functio perferendi mandata, vt faciunt internũtii, vel id miniſterium. Affertur & ex Theophr. De hiſtoria pl. lib. 4. cap. 12, συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῆς γλώττης, ὃ πρὸς τὴν διακτορίαν ἐστὶ χρήσιμον, vbi expoſitio quæ datur voci διακτορίαν, magis conueniret voci διατορίαν: de qua tamen & ipſa dubitatur. Vide διάτορος.

c.2. Συνδιάγω, Simul dego. συνδιάγω ὑμῖν, Vobiſcum dego; Vobiſcum verſor, Dioſc. in præfat. lib. 1. Apud Ariſtot. Rhet. 2, ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, iucundos in conuictu.

C. Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. ξ, Οἱ δ' αὖ εἰσάγαγον μάλα πίονα πενταέτηρον. Apud Iſ. εἰσάγειν δῶρα afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: ſic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. Paſſiua εἰσάγεσθαι & ἐξάγεσθαι pro Importari & Exportari: apud Dem. Pro cor. οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν οὔτ' εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτο αὐτοῖς. Sed εἰσάγομαι actiua etiã ſignific. poſitũ reperitur, vt apud Ariſtot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, Introducũt. Exponitur & Acceſſunt, Acciũt. Sic ex Xen. paulo antè εἰσάγειν. Polyb. lib. 2, τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετ' ἀλλήλων φιλοφροσύνης. ‖ Εἰσάγω, Introduco, vt quum in ſcriptis noſtris perſonas introducimus loquentes.

Εἰσάγω, verbũ foreñſe, In iudiciũ ſiſto, vt Bud. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, eũ vndecimuiri in vincula coniiciunto atque ad iudiciũ ſiſtunto. Idẽ Dem. Pro cor. ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταί, quũ à ratiociniorũ præfectis rationẽ geſtæ adminiſtrationis repoſcebar. Dicebatur autẽ εἰσάγειν interdũ actor, interdũ iudex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dem. Cæterũ plena loquutio eſt εἰσάγειν τὴν δίκην, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, dictare iudicium. de quibus vide Bud. comm. p. 111 & 112.

Εἰσάγειν apud Hom. pro εἰς ἓν ἄγειν, in vnũ adducere, vt exponit Euſt. in hoc loco Hom. Il. μ, princ. — ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. ‖ Idẽ ἐσάξειν (poſitũ pro εἰσάγειν) accipi ait pro εἰσιέναι vel ὑπάγειν in hoc ver. Il. τ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. intelligẽs (vt opinor) eſſe ἐσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, proficiſcens ad Laodicen. nam & breuiũ ſchol. autor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Euſt. in illo etiã præcedẽte loco ait εἰσαγαγόντες poſſe intelligi εἰσελθόντες, ſed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

Εἰσαγωγὴ, Introductio, Intromiſſio, Importatio, Syn. epiſt. 57, εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι. ‖ Εἰσαγωγὴ (ſequẽdo ſignificationẽ τοῦ εἰσάγειν, quũ eſt verbũ foreñſe) Conſtitutio iudicii in aliquẽ. Et τῆς δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, experiundi iuris poteſtatẽ auferre, certamẽq; detrectare, B.c.p 51. ‖ Eſt præterea εἰσαγωγὴ ſcriptio qua prima artis alicuius elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, id eſt ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγεὺς, έως, ὁ, Qui actionẽ rei dare poteſt, & lege agere iubere. Dem. οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς. i. Legibus autẽ exceptiones dantur earum rerum quarũ actiones apud iudices proditæ non ſunt. Vide B. comm. p. 112.

Εἰσαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος τροφὴ, victus qui aliunde importatur, Ariſtot. in Rhetor. εἰσαγώγιμος τέχνη, ars aduectitia, id eſt externa, Plato De legibus. ‖ Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cuius exordium præſcriptio obiici iure non poteſt, Bud. ex Dem. & Iſocrate. Vide p. 112. comm.

c.2. Ἀντεισάγω, Viciſſim introduco, Vel In alterius locũ introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Greg. Hinc Ἀντεισαγωγὴ, Introductio quæ fit viciſſim, vel in alterius locum. Eſt & figura quædam apud Aquilam Romanum.

c.2. Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliũde inueho, Aſciſco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Chryſ. De off. epiſc. ἕτερον ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ παιδὸς οἰκίᾳ τοῦ σοῦ. Baſ. in epiſt. ad Diodorũ, eadẽ conſtr. dixit, ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις.

Ἐπεισαγωγὴ, q.d. Superinductio. Dicitur quũ aliquid præterea introducimus, vel aliunde inuehimus, ſiue aſciſcimus. In epiſt. ad Hebr. ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Aſcita ſpes melior. ‖ Thuc. lib. 8. p. 292, διόπερ καὶ τὸ τεῖχος ἔτι καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων. vbi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit receptacula. Præcedit autem apud Thuc. ἀλλὰ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo vt per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere loca per quæ commodè hoſtes intromitti poſſent.

Ἐπεισαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuectitius, Importatus aliũde, q.d. Superinductitius. Sic Plato De rep. lib. 2, τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur.

Ἐπείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος, vt apud Dem. 194, ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, frumento aliundè importato, non proprio. Ἐπείσακτος exponitur etiam Aduentitius, Aſcititi⁹. Herodian. lib. 1. ἐπείσακτον & προσκτητὸν pro eodẽ vſurpaſſe videtur, ἔδωκε δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ. Polit. vertit Aſcititiũ. Bud. ἐπείσακτον ab Areop. dici ait Profectitium, Aduentitium, Tranſlatitium.

c.2. Παρεισάγω, Penitus introduco, Inſinuo. Παρὰ in cõpoſ. (inquit Bud.) nõnunquã ſignificat Penitus, vt in παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plut. in Galba, τὸν Ὄθωνα παρεισήγαγεν ὁ Οὐίνιος, inſinuauit in aulam & protulit. C.p. 573. Idẽ in lex: hunc Polybii locũ affert, διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν.

Παρείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irreptitius, Qui ſe clam inſinuauit. Paulus ad Galat. cap. 2, διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, &c. Item παρείσακτος, Aduena, Aduentitius. Bud. ex Suida. à quo σύγκλυδες exponitur πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμίκτων, παρεισάκτων. Fortaſſe autem non malè & in illo Pauli loco παρεισάκτους interpretemur Aduentitios, vel Externos & aduentitios, vt hæc à Lat. ſæpe copulantur. Apud Greg. παρείσακτον, peregrinũ & inſolitum, οὐ ξένον τοῦτο οὐδὲ παρείσακτον, ἀλλὰ τοῖς πάλαι καὶ τοῖς νῦν γνωριζόμενον.

c.2. Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecũm intromitto. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ, Chryſoſt. Exponitur & Confero (eo ſenſu quo dicitur Conferre in commune) apud Syneſium epiſt. 44, καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι τινὰ γνώμην, conferre aliquam ſententiam, vel aliquod conſilium. HINC Συνείσακτος, Simul introductus, Qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3 Concilii Niceni pro aliunde importato & externo. ‖ Peculiari autem ſignificatione dicebatur Socius ſociáve cælibatus, ſiue virgo contubernalem haberet virum, ſiue monachus fœminam. Quod genus olim in vſu fuit inter Chriſtianos, ſed improbatum propter ſuſpicionem ſtupri. De quibus vide locum Gregorii quem Budæus affert, pag. 113 comm. Et συνεισάγω verbum eiuſdem rei ſignificatiuum, ibidem.

C. Ἐνάγω, Induco, id eſt Impello, Incito. Thucyd. lib. 6. p. 217, ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν. Syneſ. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chryſoſtomus, ἐνάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpoſ. εἰς iunxit, copulans cum verbo ἀναπείθω, lib. 5, ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν. Citatur autem ex Syneſio cum alia conſtructione, in epiſt. ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχὴν, incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic paſſ. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Greg. De homine,

A συνκοινῇ τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κινήσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἐναγόμεθα. ‖Interdum ἐνάγω τι, Suadeo hoc. Sic apud Thucyd.lib.2, ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιϛα. Sic alibi ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt Ad mouendum bellum incumbere: ſ fortaſſe verti debet Vrgere bellum. Sic Bud.apud Plut.in Cam. ἐνῆγον interpr. Vrgebant, καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι φιτιαλεῖς ἐνῆγον ἐπὶ Θαλέστης. Itidē in illo Thucyd.loco ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν reddi poſſit Vrgētibus hoſtibus.

Ἐνάγω, Accuſo, Defero. Et paſſ. Ἐνάγομαι, Accuſor, Deferor. Baſ.Neocæſ. ἀλλ᾽ ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐναγο-

B μένου. B. c.pag.379.

Ἐναγωγή, Accuſatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suidas, afferēs exemplum.

Ἀντεναγωγή in vulgaribus lexicis exponitur Compenſatio: videtur tamē potius eſſe Mutua accuſatio: & quum ἐναγωγή ſit ἔγκλησις, ἀντεναγωγή eſſe ἀντέγκλησις ſiue ἀντέγκλημα.

C. Ἐξάγω, Educo. Iliad.α, — Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην. Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. Sic ἐξάγειν ϛρατὸν, Thucyd. lib.4.p. 147. vt Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, ſiue in expeditionem. Item ἐξάγειν pro Educere milites extra vallum. B. c.pag.380. Interdum Ἐξάγω eſt Exporto, vt ἐξάγειν σῖτον, apud Demoſth. Exportare frumentum. Vide ἐξαγωγή. Item Proueho, vt apud Herod.lib.3, ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντες τοῦ ῥεύματος. Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque ſignificatione qua Virgil.dixit, — cælóque educere certant. eúmque ad hunc verbi ἐξάγω vſum reſpexiſſe crediderim. Thucyd.lib.1, μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. habet autem aliquid affinitatis hæc

D ſignific. cum præcedente, pro Prouehere. Nam etiam Prouehere in altum Lat.dicunt, de mari loquentes.

‖Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q.d. Educere ſeipſum, è vita videlicet) Vim ſibi afferre, Mortem ſibi conſciſcere. Syneſ. ad Anaſtaſiū, κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Dicitur & ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου. quod Cic. interpr. Mortem oppetere, pag.58 lex.Cic. Apud Dioſcoridem lib.4, cap. 76, ἐξάγει τοῦ ζῆν, pro Vitam adimit. q.d. Educit è vita.

Ἐξάγω, (vt ἐνάγω) Induco, Impello, Incito. Budæus addit & Stimulo, Concito, Vehementer commoueo,

E ſed affert tantùm exempla paſſiui verbi ἐξάγομαι, pag. 379. at ego actiui exempla, pro Impello ſiue Incito, vt obſeruaui apud Thuc.lib.6, οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib.3, ἐξαγόμενοί τε εἰς κινδύνους. Apud Plut.Sympoſ.4, ἐξάγει videtur eſſe Excitare, ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γαργαλίζει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat & illicit appetitum. ‖Apud Iſæum autem ἐξάγω pro Expello, Depello, Bud.380.

Ἐξάγω poſitum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il.ψ, Τύμβον δ᾽ ἀμφὶ πυρὴν εἶτα χεύοντο ἐξαγαγόντες. id eſt, ἐξελθόν-

F τες ἐκ πορθήσεως. Xenoph.Hell.6, pag.73, ἔγω ἐξάγοιμι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου. Vide & εἰσάγω contrariū ita poſitum ἀμεταβάτως, item ἀπάγω, & προσάγω.

Ἐξαγωγή, Eductio, Exportatio. ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, Iſocr. Sic σύγκρον ἐξαγωγή, Plut. Solone. ‖Ἐξαγωγὴ (ab ἐξάγειν ἑαυτὸν ſignificante mortem ſibi conſciſcere) Mors conſcita. Alex.Aphr. εἰ δὲ εὔλογος μὴ ἡ ἐξαγωγή, ſi iuſta eſt occaſio mortē ſibi conſciſcendi. Cic. De finibus 3, μονὴν ἐν τῷ βίῳ & ἐξαγωγὴν interpr. Manſionē in vita & exceſſum è vita, pag. 184 mei lexici Cic.

‖Ἐξαγωγὴ exponitur etiam Subductio alui, in vulg. lex.

Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur: vt cōtrà τὰ εἰσαγώγιμα merces quæ importantur. Ariſtot. Œcon.2.

c.2. Δυσεξάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu.

c.2. Ἀντεξάγω, Viciſſim educo, E contrario educo. ſub. milites. Polyb. de Annibale, οὔτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις ἀξιόχρεως ἦν. Plut. in Publ. ἀντεξῆγον τοῖς Ῥωμαίοις

H οἱ ὕπατοι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντιπέμπειν & ἀντιπαρατάσσεσθαι. quæ expoſitio conuenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις. Heſych. explicat etiam ἀντεκφέρειν & ἀντεισφέρειν.

c.2. Διεξάγω, Traduco, διάγω. vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. Vitā traducere: apud Polyb.autē διεξάξειν τὸν βίον eſt Vitā tolerare, Vitam agere victitaréque, lib.1, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ᾽ ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud. C.p.380. Greg. autē ad Baſilium dixit πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, pro Vitā noſtram traducas ac perducas eò quò maximè noſtræ ſalutis intereſt, Bud.ibidem. Διεξάγω, Rego, Tranſigo. (eo ferè ſenſu quo dicitur Negotium tranſiggere) & paſſiuum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, ὁ πάσῃ λόγον ἐνθεὶς καθ᾽ ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. De fato, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ᾽ ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur & traducūtur, inquit Bud. Et quemadmodum Tranſigo Lat. capitur pro Controuerſiam dirimo, ſic Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. circa principium lib.5, καὶ τὸ λέγω διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγή pro diremptione controuerſiæ, poſitum ſine adiectione, vide ſtatim póſt.

Διεξαγωγή, Traductio (à Traduco, iuncto cum accuſatiuo Vitam, & ſimilibus) vt & διαγωγή. Syneſ. De inſomn. τοῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζον-

C τες, viſis ſomniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibidem, ἔχειν τῆς ἐν ἑκατέρᾳ ζωῇ διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Budæus διεξαγωγὴν vitam & moram in rerū natura interpr. in hoc Damaſceni loco De prouident. πρόνοια ἐστὶ βούλησις Θεοῦ δι᾽ ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Baſil. Homil. 8. in Hexaem. διά τε τὸν πόλεμον τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego apud Damaſcenum & in aliis eiuſmodi locis malim interpretari, In commodo ſtatu vitam degunt. ‖Διεξαγωγή, Tranſactio, Compoſitio.

D Polyb.5, ἵνα τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς. Idem in alio eiuſdē libri loco διάλυσιν eodē ſenſu dixit.

c.2. Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur, vt ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. comm. p. 888. ſed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in lex. ſcribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente compoſito agmine, vt παράγειν à Plutarcho. Idem ibidem Educere exercitum interpr. Thucyd.lib.2, ἀλλ᾽ ἐνόμιζον ὅτι ϛρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξήγει. Plut.in Antonio, καὶ βραδέως ἐπεξάγοντες ἔβαλλον. HINC Ἐπεξαγωγή, Progreſſio

E exercitus compoſito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Apud Thucyd.autem lib.8.pag.196, παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, Valla interpr. Omiſſa iam contentione circumagendi cornu.

c.3. Ἀντεπεξάγω, Ex aduerſo progredior, vel in occurſum, Inuadenti hoſtiliter occurro, vt ἀντεπέξειμι exponitur à Bud. Thucyd.lib.8.pag.196, ἡ μὲν ἐβούλοντο ἀποφράξαι αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, ἀντεπεξῆγον. Valla interpr. Perrumpebant.

c.2. Παρεξάγω & Ἀντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hoſtes, Infeſto exercitu eo in hoſtes. Dem.in epiſt. Philippi, B.

F c.p.386.

c.2. Προεξάγω, Prior educo, in vulg.lex.

c.2. Συνεξάγω, Simul educo. vt συνεξάγω ϛρατὸν, copias ſimul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

c.2. Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chryſoſt. De ſacerd. εἰ γὰρ διά τινα συντονίαν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτουργίας.

C. Ἐπάγω, Induco, Inueho, Infero. Pla. Timæo, καὶ νόσους γήρας τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. Ἐπάγομαι autem pro Induco ſiue Introduco, apud Thucydidem. Ἐπάγω item

G ἐξωθεν ἄγω, Importo, vnde ἐπακτὸς aduentitius. Quod & paſſiua voce dicitur à Thucyd. lib.1, καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται. Interdum ἐπάγω, Aſciſco, vel Accerſo. vnde ἐπαχθεὶς particip. paſſ. apud Thucyd.lib.3. Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem actiua ſignific. pro Accerſo & Aſciſco. Pauſ. Meſſen. βασιλέα ἐπάγονται, vltro accerſunt. Demoſth. αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte ſua ſeruitutem ſibi aſciſcunt. Bud comm. pag.375. Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem ſignificationi Aſciſcendi vicina eſt hæc qua ponitur pro Cito autorem & laudo teſtem. Qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit. Ariſtot. De part.an.lib.3, τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipiſci apud Xenoph. Sunt autem vicina Aſciſcere & Adipiſci.

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre, Greg. ἐπὶ τὸν τῆς ψυχῆς ἐπαγόμενον κίνδυνον. Sic autem & ἐπάγειν δίκην

apud Dem. Dicā impingere alicui, vt loquitur Terent. Sic ἐπάγειν γραφὴν, aut ἔγκλημα. Herodia. autē ἐπάγειν αἰτίαν dixit, lib. 4. ἀπέκλειεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δακρυσάσῃ πρὸς τῇ μητρὶ, &c. criminatus quòd, &c. At ψῆφον ἐπάγω τινὶ eſt Cenſere eum iubeo, & (vt nunc loquimur) opinari, Bud. ex Thuc. in Ann. pr. in Pand. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Vbi & verbum Impingere poteſt retineri, quum Plautus dixerit Vulnus impingere. Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. vt Ariſtoph. Veſpis, ἀλλ' ἔπαγε τὴν σιαγόνα, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. Et vt dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγὰς τινὶ, eadem conſtructione, ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, animum ad ſpectacula intendere, Plut. Pericle.

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thucyd. lib. 1, δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Item Attrahere (quod & Latinè Adducere dicitur) vnde ἐπαγόμεναι χαλινὸς, Xen. Vide Bud. 375. Idem ἐπάγεσθαι pro Aſciſcere poni tradens, addit de iis propriè dici qui vinctum quippiam poſt ſe trahunt. Vide paulo pòſt Ἐπάγομαι pro Mecum duco.

Ἐπάγω, Adduco vel Affero poſt aliud, Adiicio. Plut. Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, verbis opus adiiciens, vel ſubiungens. Hinc ἐπαγόμενα, quæ ſequuntur. q. d. quæ adiiciuntur. Ἐπάγω (inquit Bud.) Subinde inferoꝫ καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, Alia atque alia addo. vnde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, id eſt, conſequētia prægredientibus hærent. Plut. Numa, ἐπήγαγε περὶ ἐνιαυτὸν ἐπὶ τῷ φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adiecit. Itidem verò apud Herodotum in Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ τριηκονθημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, adiiciunt, vel interiiciunt. Bud. interpr. Intercalant, & extrinſecus addunt. Vnde ἐπακταὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui intercalares appellantur. Huic vicinum eſt Ἐπάγομαι in ſignificatione actiua pro Superinduco, Superinueho. Plat. De legibus lib. 11, μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. Accipitur autem ἐπάγομαι & pro Mecum duco. Herodot. lib. 7, πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ.

Ἐπάγω, Stipo, Obſtruo. Theophr. de coquenda pice loquens, ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην δίοδον· εἶτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud.

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo aluum, ex Dioſcoride citatur in vulg. lex. Sed Ducere aluum aut Subducere aluum commodius exponetur ex Celſo, vt vocis Latinæ metaphora Græcæ reſpondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendoſe legi puto: vt docebo in ὑπάγω.

Ἐπάγω, Impello, Incito, Irrito. Ariſtot. Ethic. 5, loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, τοὺς μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτούς· τοὺς δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thucyd. lib. 1, τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Impellebant, Incitabant, vel, Sollicitabant. Huic autem ſignificationi adnectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet quum ponitur pro Flecto, Perſuadeo, vt Latinè Adduco. Odyſſ. ξ, Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Vbi Euſtath. annotat πείθω eſſe expoſitionem præcedentis verbi ἐπήγαγον, & Homeri poſteros voce paſſiua in hac ſignificatione vſos eſſe, videlicet pro ἑφέλκεσθαι & πείθεσθαι. Sic autem Philo De vita Moſis lib. 2, πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει. vbi ἐπάγεσθαι exponitur Pellicere.

Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum aduerſus Perſas. Herod. lib. 6, δύναμίν τε ἤθροιζε καὶ παρεσκεύαζεν ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibidem. Citatur etiā ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις ex Plut. pro Congrediuntur cum hoſtibus.

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cuiuſdā machinæ radice collocata. Vitr. Archit. lib. 12, cap. 5, In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea. eam autem Græci ἐπάγοντα, noſtri artemonem appellant.

Ἐπαγωγὴ, Importatio. vt Thuc. lib. 5, ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Citatur ex eodē ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii aſciſcendi modus, vel Ipſe actus aſciſcendi auxilium. ‖ Item ἐπαγωγὴ, Inuaſio hoſtilis, apud eundem Thucydidem

A exponitur, διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. ‖ Ἐπαγωγὴ, Pellacia & illecebræ. Plato De republ. lib. 2, de circulatoribus loquens & maleficis, ἐπαγωγαῖς τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν. ‖ Ἐπαγωγὴ, Ordinum ſeries & conſequutio deinceps continuata: vt in exercitu compoſito agmine procedēte, quum ordines deinceps alii poſt alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta eſt argumentatio quæ ex conceſſis ſenſim laqueos texit ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum præbuit. A Cic. & Fabio Inductio appellatur.

B Ariſtot. Top. 1, ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide B. c. pag. 375 & 376.

Ἐπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatem vel inductiuus voluptatis, id eſt vim habens inducēdi voluptatem. Item Inductiuus, id eſt perſuadendi vim habens, Perſuaſorius. A Bud. exponitur etiam Blandus, Pellax, Illecebroſus. A nonnullis additur & Inuitabilis, ex Gellio. Hac voce frequenter vtitur Thucyd. vt lib. 5. pag. 192, ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἀπατηθῶσι. Et lib. 6. pag. 200, τά τε ἄλλα ἐπαγωγά, καὶ οὐκ ἀληθῆ.

C Et lib. 4. pag. 150, διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφολκὰ dicit: quod conuenit cum Euſtathii expoſitione dicentis ἐπαγωγὸν eſſe ἐφελκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur ex Plutarcho in Publicola genitiuo iunctum hac in ſignificatione, ἐπαγωγὰ δήμου γράμματα, ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ.

Ἐπαγωγεὺς, vnde in plur. Ἐπαγωγεῖς, apud Pollucem, dicti certas quaſdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, Præputium (pro quo malè in vulg. lexicis Præcipitiū) Dioſcor. lib. 3. cap. 25, ἐπαγώγια παίδων ῥηχθέντα προσκολλᾷ. Vbi Marcellus annotat ἐπαγώγια

D præputia ſignificare, ita dicta quòd ducantur & reducantur. Idem Dioſcor. lib. 4. cap. 247, χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδερμῶν, id eſt (Ruellio interprete) Valet ad integēdam colis glandem iis qui natura non circunciſione curti ſunt. Marcellus autem interpr. ſic, In apellis, ſed non circunciſione, præputiis vtilis eſt. Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod ſit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo vtitur Paulus hac ipſa de re: quum dicit, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω, 1. Cor. cap. 11.

E Ἐπακτὸς, Aduentitius, hoc eſt ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, Tranſlatitius, οὐκ ἐγχώριος, & Profectitius. vt ἡμεῖς γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Herodot. Polymnia, καὶ τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, virtus verò aliunde acceſſit, à ſapientiæ vtique ſtudio abſoluta & legis ſeueritate. Bud. Ex Soph. citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ pro Externus vir, & ex Eurip. ἐπακτὸς τιμωρεῖ. Et ex Plut. in Fa-

F bio, λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, & exponitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber procelloſus & impetuoſus, teſte Suida. ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies: de qua ſignificatione verbi ἐπάγειν paulo antè dictum eſt. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur curſus lunaris ab imperitis, vt Budæus teſtatur. Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. iuſiurandum delatum, & ait eſſe ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, ab alio impactum, non ſponte ſuſceptum. Iſocr. ad Demonicum, ὅρκον ἐπακτὸν δέχου διὰ δύο προφάσεις.

G Ἐπακτόω, τῶ, pro Obſtruo, Obturo, in vulg. lex. affertur ex ſcholiis Ariſtophan. ſed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, vt declarabitur in πακτόω.

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Euſtathius ait τοὺς θηρατὰς id eſt venatores, dictos eſſe ἐπακτῆρας, vel ὡς ἀεί τι ἐπαγομένους, ἢ κύνας, ἢ ὅπλα: vel, ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντας. Heſychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους.

Ἐπακτῆρες, Venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες, Heſych.

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, (& apud Nicandrum, Ἐπακτρον, ου, τὸ) Nauigiolū, Nauigiū piſcatoriū. nam ἁλιὰς exponitur à Græ-

H cis lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano quam ἁλιάδα vocet Plutarchus, ipſumque adeo Plutarchum ἁλιάδα & ἁλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere, docet Bayfius. Heſychius cenſet ἐπακτρίδας dictas eſſe τὰς ἁλιάδας quòd iis vtantur ἐπακτῆρες, quorum appella-

tione comprehendantur & ἁλιεῖς, id eſt piſcatores, Xenophon Hellenicῶν 1, ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἧκεν ἐκ τῆς Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. In vulg. tamen lex. exponitur ἐπακτρὶς, nauis oneraria. HINC Ἐπακτροκέλης, nauigium prædatorium, Suid. Etym. Euſt. ita dictum quòd ſit inter ἐπακτρίδα & κέλητα.

Ἐπακτικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Illex, Illecebroſus. ἐπακτικὴ διὰ τὴν ἡδυτὴν τοῖς ἀπείροις ἐπὶ παράδοξως, Dioſc. pro, Ignari ſuauitate eius magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὀσμῇ.

Ἐπακτικὸς, vt ἐπακτικοὶ λόγοι, habentes ἐπαγωγὴν, id eſt inductionem, de qua paulo antè dictum eſt. Et argumentatio duplex erat, vna συλλογιστική, altera ἐπακτική, id eſt quæ fiebat per inductionem. HINC aduerbium Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Vtendo inductione. Ariſtot. περὶ φυσ. ἀκρ. lib. 4, ὑπὸ δὲ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, id eſt, Si ſigillatim æſtimemus, vt interpr. Bud. cuius comm. vide pag. 376. Idem in lexico ἐπακτικῶς exponit Singula æſtimando percurrendóque: & ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Ariſt. pro eodem dici ſcribit.

C. Κατάγω, Deorſum ago, ſiue duco, quaſi κάτω ἄγω. Ego vno verbo interpretor Deduco. nam vt Plut. in Numa dicit καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, ſic à Virgil. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cælo poſſunt deducere lunam. Et vt κρόκην κατάγειν dicitur à Luciano, & ab aliis νήματα κατάγειν etiam, ſic à Lat. Deducere fila vel ſtamina. Conuenit autem cum illo Plutarchi loco, hic eiuſdem in Fabio, κατάγων αὐτὸν ὑπερελπιζόμενον. Apud Nicarchum epigr. lib. 2, – ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θνῄσκοντας, deducit ad inferos, ſeu deſcendere facit. Hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους exponitur, A genere deſcendentes. Et apud Plutarchum in Numa, καίτοι ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων. Ad hunc deduci ſtemmata, q. d. deſcendere. Budæus in lex. κατάγει τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in comm. p. 381 dicit κατάγειν eſſe Deducere à capite ad finem, hunc ipſum locum afferens. Idem Bud. ibidem ſcribit κατάγειν pro Deorſum agere, theologicum eſſe verbum oppoſitum τῷ ἀνάγειν. ‖ Κατάγειν τὴν ναῦν (ſub. εἰς λιμένα) eodem reſpectu dicitur pro Appellere nauem ſeu Applicare: contrario autem à Latinis Subducere nauem. ſicut & quum ἀνάγειν τὴν ναῦν & ἀνάγεσθαι dicantur qui è portu ſoluunt, contrà Lat. ad mare deſcendere. Eodem autem reſpectu quo dicitur κατάγω τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themiſtocle, εἰωθυῖαν ὥραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσαν. Idem in Solone, κατάγοντες ἐπ' αὐτήν. Paſſ. κατάγομαι, Appello in portū ſiue applico, καταπλέω, vt ἀνάγομαι, Soluo è portu, ἀναπλέω. Vide Euſtath. pag. 138 & alibi. Obſeruaui tamen & κατάγειν εἰς θάλασσαν, ſed nequaquā relatum ad nauigationem. Herod. lib. 3, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τὰ διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων αἵματος πλέον ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, id eſt, Adeo vt plus ſanguinis quàm aquæ in mare deuoluerent. Sed & Archimedes apud Athenæum lib. 5 dicitur mirabilem illam nauē εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, id eſt in mare deduxiſſe, vel deuoluiſſe. Accipitur κατάγω pro deduco, generalius etiam ſumpto. Dicitur & κατάγειν πομπὴν à Syneſio epiſt. 40, καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ πολέμῳ πομπὴν ἐπινίκιον, Lat. dicitur Ducere pompam, non deducere. Sic & Ducere triumphum, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio, καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους. quod alii exponunt Reportaſſe. Itidémque apud eū in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, qui ex bello aurum reportauit. Citatur autem ex Herodoto κατάγω στρατιὴν pro Caſtra moueo.

Κατάγω, Reduco. Quam ſignificationem ex eo eſſe ortam puto quòd qui κατάγονται, id eſt appellunt, ſint reduces. Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτήν. Qui vrbem in priſtinum ſtatum reduxit. Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam. quæ ſignificatio frequentiſſima eſt apud Thucydidem. Xen. Pauſan. Thuc. 1, φεύγων ἐπῆγεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. Ibidem, τοῦ φόβου τι ὑποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν περιεχόμενοι ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν. At cum genitiuo φυγῆς affertur ex Iſocrate, τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, ab exilio populum reduxerunt. Thucydides autem κατάγειν iunxit cum ἐπὶ datiuum habente, lib. 2, καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ κατάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ, pro Non reduceret in regnum, vel Non reſtitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam.

Κατάγομαι, Diuerſor, Hoſpitor. Quod à Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verrem, Parum lautè diuerſari dicit: ad Philodemum deduci iubet. Æſch. καὶ παρ' αὐτῷ κατῆγον ἐν Ὠρεῷ. Plut. in Amat. narrat. εἰς πανδοκεῖόν τι κατήχθη: Vide Bud. comm. p. 381.

B Καταγωγὴ, ῆς, ἡ, Appulſus in portum, Applicatio. Ariſtides, ἐν τῇ Σάμῳ οὔσῃ ἐν θαλάσσῃ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς. ‖ Eſt etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. ‖ Item, Manſio & diuerſorium. Statio, apud Herodotum & Appian. inquit Bud. Sic Herodianus lib. 4, ὑπὸ γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνεισῄεσαν ἀλλήλοις. Eſt præterea καταγωγὴ apud Lucianum Sedes, id eſt locus ſedendi, Bud. ‖ Καταγωγὴ, Veſtimenti quoddam genus ſecundum nōnullos grammaticos: quod ab Heſychio κατάγυις appellatur: cui & alia ſignificat hæc vox.

C Καταγώγιον, Diuerſorium, καταγωγὴ apud Lucianum.

Καταγωγικὸς, apud Areop. opponitur ἀναγωγικῷ, id eſt myſtico. B. com. p. 381.

Κάταγμα, ατος, τὸ, (à κατάγω ſignificante Deducere nendo) Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ νήματα κατάγειν, ὅθεν κάταγμα τὸ νήρυμα, Pollux. In vulg. lexicis malè cum hoc confunditur κάταγμα à κατάγω frango.

c. 1. Ἐπικατάγομαι, Poſt alium applico. Dicitur à Thucydide nauis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur poſt aliam, lib. 4, 4. ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατήχθη, pro ἐπὶ τῇδε κατάγεται, pòſt appellitur. Bud.

D c. 2. Συγκατάγω, Vnà reduco, Adiuuo in reducēdo exule, vel Reducētes adiuuo. Sic Iſocr. περὶ ζεύγους, εἰς ἣν ἀλλ' ἡ πόλις ἢ φίλοι ἢ ξένοι οὐκ ἦλθεν δεόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; Sic Æſch. περὶ παραπρ. de patre ſuo loquens, συγκατήγαγε τὸν δῆμον.

C. Μετάγω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimoueo. Herodian. lib. 3, πρῶτον δὲ πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι ἤθελεν. Ibidem χρημάτων δὲ ἐπιθυμεῖν διδάξαι, καὶ μεταγαγεῖν εἰς τὸ ἁβροδίαιτον. Plut. De primo frigido μετάγειν & μετοικίζειν copulauit. E ‖ Μετάγω, Sequor cum exercitu, inquit Budæus, citans hæc ex Xenoph. Pæd. 7, μετάγειν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἤδη ὁ Ὑστάσπης προάγειν.

Μεταγωγὴ, Tranſlatio, Traductio. ET Μεταγωγὸς, Tranſlator, apud Dionyſ. Areop. inquit Bud. Idē ſcribit, Didymum interpretantem illud Odyſſeæ α, – αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, annotare, τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον.

C. Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον, In medium produxerunt, F Bud. Luc. in Caucaſo, τοῖς ἀνθρώποις εἰς βίον παράγειν. Idem, παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον. Plato εἰς τὸ μέσον addidit, De leg. lib. 4, διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lyſias μάρτυρα παράγει εἰς τὸν δῆμον, Teſtem producit in medium. ‖ Item Παράγω in altera ſignificatione verbi Produco. vt παράγειν χρόνον, in vulg. lexicis, Producit tempus, id eſt cunctatur. ‖ Παράγω, Deduco. Plut. de Cratippo loquens, qui cum Pompeio iam victo Mitylenæ diſſerebat, G συναπονοουμένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, id eſt, Verbis & conſolatione deducente ad meliorem ſpem, vt Budæus interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quàm Deducente. Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, pro Quum ad partum vſque mulierem deduxiſſet. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, id eſt deriuare. vt apud Plutarchum in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquā foſſis in planitiē deriuare. Itē Deducere ſiue deriuare, ea ſignificatione qua vſurpant grammatici: vnde H παράγωγα nomina & verba. Quint. lib. 8. cap. 6, Vix illa quā παραγόμενα vocāt, quæ ex vocibus in vſum receptis quocūq; modo declinātur, nobis permittimus: qualia ſunt Sullaturit & Proſcripturit, atque, &c.

Παράγειν, Promouere, Prouehere, vt παράγειν εἰς ἀξίαν

μα ἐπισκοπῆς, Chryſoſt.

Παράγειν, Diſſerendo & diſputando fallere, Alex. 1 Top. Item παράγειν Verba dare, & à propoſito ſub dola oratione abducere. quo ſenſu ponitur παραγωγὴ à Demoſthene. Eſt etiam Oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc eſt, perſuaſione ſubdola obrepere. Sic Plato παράγειν ἀναπείθοντας dixit quod Homerus παραιπεπιθὼν ἀνθρώπους. Hactenus Budæus. Sic Thucydides lib. 3, τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται. Plutarch. in Amat. narrat. οἱ τοὺς ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Sic in paſſiua voce, idem Thucyd. lib. 2, ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Et cum datiuo λόγοις (vt in præced. exemplo) lib. 1, κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. In alio eiuſdē libri loco datiuum ἀπάτῃ addit, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. In his autē locis ſub παράγειν latere puto ſignificationē abducēdi: vt ſit παράγειν, Extra rectā viā ducere, & ita in errorē abducere. Citatur & ex Plutarcho in Galba ἐλπὶς παρῆγε, pro Spes decipiebat, vel ſuſpenſos tenebat, τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν ἀποδώσοντος. At verò in hoc loco Philoſtr. epiſt. 19, οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν, παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ ψευσμάτων, puto παράγειν eſſe deprauare, vel potius peruertere. Vt autem hic expono παράγειν Peruertere, ſic & Budæus apud Antiphontem τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. Peruertere & tranſuerſum agere: vbi ille dicit, οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιοῦσιν ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι. Sic Demoſth. οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅποι ἂν βούληται. Sic 1 ad Cor. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Budæus interpret. Tranſuerſos enim agit ſpecies huius mundi. Vide paulo pòſt in Παράγω ſignificāte Prætereo. Accipitur παράγειν & pro Peruertere, propriam ſeruante ſignificationem: vnde παραγωγή, Peruerſio.

Παράγειν, verbum militare, Porrò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id eſt ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγά, atque etiam tranſuerſos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hoſtes. Xenophon, ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenophonte citatur in vulg. lex.

Παράγειν, neutrali ſignificatione, Tranſire, Præterire, vt προάγειν, Præire, & προσάγειν Accedere. Matth. 9, v. 9, καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, inde tranſiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27, καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ. Et cap. 20. ver. 30, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει. & alibi. Sic autem & in illo loco 1 ad Cor. cap. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. παράγει, præterit, cum vetere interpr. non cum Budæo, Tranſuerſos agit, aut cum Fabro Stapulenſi & Alciato, Decipit, blanda nimirum ſpecie homines alliciens. Ego, prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo παράγει vel Budæum, vel ex cæteris duob' alterutrū poſſe nos ſequi exiſtimo. In epiſt. autem Ioannis cap. 2, Παράγομαι etiam vſurpatur vt παράγω pro prætereo, v. 8, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, quia tenebræ prætereunt. Et ver. 17, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quē paſſiuæ vocis vſum apud receptos linguæ Græcæ autores extare non puto.

Παραγέτης, Qui canes venatorum ducit venatum. Heſ.

Παραγωγικός, ή, όν, q.d. Productiuus, Qui vel quæ vim habet producendi in lucem ſiue proferēdi. A Budæo exponitur, Qui vim habet ſubſtātias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παραγωγικὴν καὶ συνεκτικὴν ἀγαθότητα. Vide Cōm. p. 385.

Παραγωγή, Productio, eo ſenſu quo παράγειν ponitur pro Producere, ſiue Producere in medium, ſiue Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Proclum, apud Bud. pag. 385. Item, Deductio, Deriuatio, apud grammaticos: ſicut & παράγωγα dicuntur vocabula deriuatiua, ſeu deductiua. Volunt item nonnulli παραγωγὴν ab iiſdem appellari quum aliquid fini vocabuli adiicitur, vt quum vſurpatur Dicier pro Dici. Vide in nomine παρασχηματισμός. Παραγωγή, Deceptio. Demoſth. λόγος ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστιν. Et alibi, ψευδόμενοι καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. 385. Hinc ἀπαράγωγος, ſupra ſequitur. Παραγωγή, Productio & tradu-
A ctio ordinum ab altitudine aciei, id eſt, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza Deductionem vertit. Vide Bud. Παραγωγή, Peruerſio, vide in Ἐκβολή.

Παραγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Deriuatiuus, Deductiuus. Vox eſt familiaris grammaticis: quam interdum genitiuo iungunt: vt quum dicit Euſtathius τρωγάλια eſſe παράγωγον τοῦ τρώγειν.

C. Εὐπαράγωγος, ου, ὁ, ἡ, Qui vel quæ facilè decipitur, Cui verba dare facile eſt, vt Terentius loquitur. Ἀνεξαπάτητος. Ariſtoph. ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, θωπευόμενός τε χαίρεις, κἀ-
B ξαπατώμενος. Plato Timæo, θυμόν τε δυσπαραμύθητον, ἐλπίδα τ' εὐπαράγωγον αἰσθήσει. Suidas tamē in illo Ariſtoph. loco exponit εὐπειθής.

C. 2. Ἀντιπαράγω, Hoſtium exercitum captans, cum exercitu ipſe adequito. Polyb. in 3, ὁ δὲ Φάβιος ἐγγίσας τῷ Φαλέρνῳ, τοῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφαινόμενος, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Plura vide apud Bud. pag. 386, & 387. Citatur & ex Maccab. ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ εἰς πάντα τόπον οὗ ἐπορεύετο. HINC Ἀντιπαραγωγή apud eundem Polybium, διόπερ αἵ τε τῶν ἡγεμόνων στρατοπέδων ἀντιπαραγωγαὶ καὶ τὰς μάχας ἀλλήλοις κατ'
C αὐτῶν ἐγίγνοντο.

C. Περιάγω, Circunduco (in propria ſignificatione huius verbi Lat.) Circūago. Plato De leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα. id eſt (Bud. interprete) quòd quum anima ſit quæ nobis omnia circumagat. Ariſtoph. Veſpis, Φέρε νῦν σε τὴν δὴ τὴν τέχνην περιάγω. Luc. Nigrino, ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Vbi Micyllus (ad exprimendam metaphoricam ſignificationem) vertit, Dum verbis ita ſuſpendis & circunducis. Ego reddere maſim, Hoc verborum circuitu moras
D mihi nectens. Περιάγομαι etiam dicitur pro Circūago, vel Mecum duco, Xenoph. Pæd. 2, περιάγει τοῦτο τὸ μειράκιον. Sic Athen. 12, de Dionyſio tyranno, διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλοις ἀπήναις περιαγόμενος καὶ ἵπποις καὶ θεράποντας ὡραίους. Secum trahens, Circūagi iubens, vt inquit Budæus: qui & addit, Auriga autem & agitator περιάγειν dicitur, non περιάγεσθαι. Περιάγω, Circumago, id eſt verſo. vnde Περιακτός, Verſatilis. vide infrà. Περιάγω, Circumeo, Luſtro, Matth. 9, περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Et alibi. Sic &
E & ex Cebete citatur ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumuagantes. Eſt etiam περιάγω, Conuerto, Cic. interpr. Nam quod Plato dixit Pol. 2, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Cic. Off. 3, reddit, Ibi quum palam eius annuli ad palmā conuerterat. Idem hæc Plat. in Timæo κατ' ἀριστερὰν ἐπὶ δεξιὰ περιῆγε, reddit, Detorſit à latere in dextrā partē. Vide hoc verbum & aliis locis à Cic. redditum, pag. 20 & 23 mei lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, vt inquit Bud.
F in lex. hunc Ariſtot. locum afferens ex Pol. 2, vbi de Socratis apud Platonem politia loquitur, καὶ ταύτην δὲ πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere & ad extremum attrahere & aſciſcere, interpr. in hoc loco Herodiani lib. 4, de filiis Seueri loquentis, πάντα τε ἔπραττεν ἑκάτερος πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi paſſiui affert hoc ex eodem, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος αἰδοῖ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήχθη, id eſt, Adductus eſt tandē
G ad cōditiones amicitiæ & concordiæ. Et addit, hoc verbum ſignificare ſenſim & ægrè aliquid fieri. Vide Bud. comm. pag. 387. Luc. εἰς τοῦτο τῶν περιήχθην, Huc tandē euaſi, & in hanc opinionem Perductus ſum. Idem Bud. lex. Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus poſt terga, vel Retorquere (nam Heſych. περιάγειν explicat κάμπτειν, ſicut & περιφέρειν) Vincire, Plut. Cam. Vide περιαγής. Euſtath. περιηγμένον, ſicut & περιηγές, exponit etiā περιφερές, pag. 1512.

H Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Dioſc. 6, σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοπαθείας περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad ſimiles affectiones redigunt. Sic περιαχθήσῃ εἰς τὸ, &c. redigeris, apud Them. Vide Cōm. p. 387.

Περιαγωγή, Circumductio, Circumactio, vel Circumact', δίνησις, Ariſtot. οὐρανὸς μιᾷ περιαγωγῇ συναναχορεύει πᾶσα

τούτοις, Vno circumactu, Vna conuerſione, vt alii interpretantur. Plut. De Socr. dæm. οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας τοῦτο μὲ ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. Pollux περιαγωγὰς appellauit piſtilli in mortario circumactus, lib. 6, ταῖς δὲ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς περιαμφίδας Εὔπολις κέκληκε. A

Περιαγωγὸς, Circumductor, Circumactor. Apud Plat. autẽ συμπεριαγωγὸς, quod vide infrà.

Περιηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (apud poetas) Rotundus. q. d. Circumactus aut circumactilis: eadem ratione qua περιφερὴς pro rotundo itidẽ, dicitur à περιφέρω. Significat & curuum. Heſychius περιηγὲς exponit κυκλοτερὲς, περιφερές. Euſtathius περιηγὲς ἄξυγον alicubi explicat περιφερὲς, alibi dicit περιηγὲς & γναμπτὸν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγεται, id eſt περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὅ ἐστι κάμπτεται. Cum hac autem expoſitione Euſtathii conuenit illa qua περιηγὴς ἀκτὴ apud Apoll. Rhod. redditur Curuũ littus: ſic λιμὴν περιηγὴς, apud eundem. Hanc certè ſignificationem manifeſtè habet περιηγὲς quum eſt epithetũ τόξου, cum apud alios, tum apud Dionyſium De ſitu orbis. ſcimus enim τόξα dici καμπύλα, ſicut à Lat. curuos arcus. ‖Citatur ex alio quodam poeta περιηγέας χεῖρας Ἔρωτος pro Aſtrictas, Circũuinctas. q. d. Circũadductas, pro περιηγμένας. Vide paulo antè περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω. B C

Περιάκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Verſatilis. Athen. τῶν γὰρ ποδῶν ἑστώτων ἐπί τινος βάσεως ἀστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων ἄφρων καταπεκυλάζονται θέσεις. id eſt στροφῶν. Bud. in comm. vbi Athenæi nomen omiſſum eſt. Apud Poll. lib. 4, cap. 19, machina quædam verſatilis in ſcena. Vitruuius lib. 5. cap. 7, de ſcenis loquens, Secundum autem ea ſpatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt, ab eo quòd machinæ ſunt in iis locis, verſatiles trigonos habentes) in ſingula tres ſunt ſpecies ornationis, quæ quum aut fabularum mutationes ſunt futuræ, ſeu deorum aduentus, &c. D

‖Ἀντιπεριάγω, In contrarium conuerto. Syneſ. ad Anaſt. ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, cogitationem meam in diuerſum circumegit. B. c. p. 387.

‖Ἐμπεριάγω, Circundo, in vulg. lex.

‖Συμπεριάγω & Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι. vel Mecum quoquouerſum duco. Xen. in Hierone, de tyrannis loquens, ὡπλισμένοι ἀεὶ οἴονται δεῖν διάγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι. E

Συμπεριαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plato Pol. 7, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνεριθοῖς καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις. quæ poſtrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adiutricibus ac miniſtris quibuſdam vtens his artibus quas narrauimus. F

‖Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promoueo, Proueho. Xenoph. προτρέψασθαι μὲ ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστοι γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανοί. Thucyd. lib. 1, τόν τε βάρβαρον ἀπώσαντο καὶ ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. Et paſſ. Προάγομαι, Prouehor, Euado. Demoſth. ἐπειδὴ περ εἰς τοῦτο προήχθην τοῦ λόγου, quando huc vſque ego dicendo prouectus ſum. Idem, οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, non eò vſque erumpam. Huc pertinet προάγομαι pro εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τοῦ τι ποιεῖν ἢ λέγειν, quum eò vſque quis progreſſus eſt vt referre pedem non poſſit & regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήχθην τοῦτο λέγειν eſſe Luciano, Tandem huc prorupi & euaſi vt dicerem. Apud eũdem προήχθη τὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι καὶ, &c. interp. Impetum cepit, ὡρμήθη, vel eò euaſit vt, &c. Xenophon autem eadem ratione pro Delabi vſus eſt, quum Ἀπομν. 1 dixit εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, delapſos, Bud. Vt autem ille indicat προάγεσθαι pro delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demoſth. loco pro Prouehor, vel Euado, itidem προάγων σεαυτὸν per Demittens te, in vulg. lex. exponitur (ex Valla, vt opinor) in hoc Herodoti loco προάγων σεωυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, ad tãtã nequitiã te demittẽs. Sed malim, Inferẽs te, aut Intrudens te, vel aliud ſimile. Significat autẽ προάγειν Prouehere, in alio etiam loquẽdi genere. nam G H

dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα à Plutarch. in Lycurgo, eo ſenſu quo Lat. Prouehere vel Promouere ad dignitatẽ vel ad honores. Idem in Themiſt. προάγειν εἰς δόξαν dixit. & in Galba, προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed & ſine huiuſmodi adiunctione, & eadem tamen ſignificatione, copulauit προάγεσθαι cum τιμᾶν idem Plutarchus, hîc, αἰτιώμενοι ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρὸν, id eſt, Prouehit ad honores, vel Auget honoribus & opibus. Sic & in paſſ. voce & ſignificatione apud eundem, Μαρκελλίνου τινὸς τῶν ὑπὸ Πομπηίου προηχθαι δοκούντων. In qua ſignificatione planè reſpondet προάγειν Gallico noſtro Auancer, & προάγεσθαι eſtre auancé. In qua etiam ſignificatione habemus verbale Auancement. ‖Προάγειν pro Prouehere, vel Impellere. Iſocrates ad Philippum, οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγένηται τηλικοῦτον ἔργον ὅσον ἐστὶ τὸ πάντας ἐκ τοσούτων πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Eadem conſtructione dicitur ab Ariſtot. Rhet. 3, προάγειν εἰς γέλωτα, ad riſum impellere, & προάγειν εἰς πάθος. Iungitur & cum infinitiuo hac in ſignificatione, videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. προάγει τινὰ κινδυνεύειν. Sic & voce paſſ. προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Ariſtot. Pol. 2, προάγεται τοὺς πολίτας ὁπλείους ποιῆσαι παῖδας, præmiis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenophon, τοῦτο γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν. In his tamẽ locis poteſt προάγεται itidem exponi Impellit.

Προάγω εἰς φῶς, Plat. epiſt. 7, In lucem profero, vel produco. ‖Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός.

Προάγω, cum accuſatiuo & genitiuo, Educo, Abduco; Ariſtot. OEcon. 2, προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Euripide autem citatur eadem conſtructione, προάγειν δάκρυα ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, ſiue effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legiſſe pro Elicere alicui lacrymas.

Προάγω (neutraliter poſitũ) Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, προάγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου προκαθιζησόμεθα. Plut. De muſica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec ſubſequi. (In hac autem ſignif. datiuo iungitur: accuſatiuum tamen habet frequenter apud Matth. & Marcum, vt προάγειν αὐτὸν, & προάγουσιν ὑμᾶς, &c.) Xen. in Cyneget. de canibus fallacibus & vanis loquens, ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temere procurrunt, Bud. ‖Citatur autem ex Ariſtot. OEcon. 2, τέως δὲ τὸν τρόπον προΐεσαν, pro Ad hũc autem modum progreſſum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui Alcyõ inſcribitur, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ. id eſt progredi. Interpres tamẽ vertit Regredi. Poteſt verti & ſimpliciter Ire, vel Iter facere. Athen. de thalamego naui, προάγοντι δὲ ἐπὶ τὴν πρῷραν οἶκος ὑπέκειτο βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, Progredienti, Procedenti. Vſurpatur & metaphoricè in hac ſignificatione. vt apud eundem Athenæum, καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως, ἴσας τῶν ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, tandem eò petulantiæ euaſerunt & progreſſi ſunt. Demoſth. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatémq; euadit. Bud. ‖Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. (vel potius, compoſito agmine. ita enim legendum exiſtimo apud Bud. pag. 383.) Polyb. Πόπλιος μὲ ἀναζεύξας προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ Πάδου γέφυραν.

Προάγω, Præcello. in qua ſignificatione Lat. itidem vſurpant Anteeo. Dioſc. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, καὶ μετ' ταύτην ἡ σχινίνη.

Προηγμένα & Ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota & Remota interpret. Idẽ προηγμένα, vertit etiã Producta, Præpoſita, & Præcipua: Ἀποπροηγμένα, Reiecta. De finib. lib. 3, Itémque hinc eſſe illud exortum, quod Zeno προηγμένον, contráque, quod ἀποπροηγμένον nominauit: quum vteretur in lingua copioſa factis tamen nominibus ac nouis. quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. quãquam tu hanc copioſiorem etiam dicere ſoles. Sed non alienum eſt, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere. Vt enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipſum quaſi productum eſſe ad dignitatem

(id enim eſt προηγμένον) ſed eos qui in aliquo honore ſint, quorum ordo proximè accedit vt ſecundus ſit ad regium principatum: ſic in vita, non ea quæ primario loco ſunt, ſed ea quæ ſecundum locum obtinent, προηγμένα, id eſt producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus, (id erit verbum è verbo) vel promota: velut illa, remota. vel (vt dudum diximus) præpoſita, vel præcipua: & illa, reiecta. Re enim intellecta, in verborum vſu faciles eſſe debemus. Quoniam autem omne quod eſt bonum, primum locum tenere dicimus, neceſſe eſt nec bonum eſſe nec malū hoc quod præpoſitum vel præcipuum nominamus. Itaque, &c.

Προαγωγὴ, Promotio, Prouectio. Et peculiariter Prouectio ad honores, *Auancement* ad verbum, vt modò dictum eſt. vt ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. quod exemplum affertur ab Euſtathio, dicente τιμὴν hîc per προαγωγὴν ſignificari. Conuenit autem hic locus ab eo citatus cū iſto Plut. in Apophth. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, amici ad dignitatis gradum promoti & euecti. Sic Ioſephus, ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, pro προῆγεν. Gall. *Il les auancoit.* ‖Προαγωγὴ pro Inſtitutione (quæ ἀγωγὴ appellari ſolet, quaſi ductus) citatur ex hoc Polybii loco in eius operum fragmentis, τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hîc quoque in præcedente ſignificatione potius accipi.

Προαγωγὴ, Perductio mulierum qualis à lenonibus fit, Lenocinium. vide προαγωγεία, poſt προαγωγεύω.

Προαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Perductor, ſiue Productor (nam Iuuen. Producere filiam dixit) Leno, Proſtitutor. qui alio nomine μαστροπός. Æſch. contra Timarchum, καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει· κἂν ἁλῶσι, θανάτῳ ζημιοῦν. Theophyl. epiſt. 51, gen. fœm. ὅτι δὲ τὴν προαγωγὸν προσείπον. Ariſtoph. Veſpis, ἵνα τὰς μούσας αἷσι χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ. quod quidam interpr. Ne Muſas quibus vtitur in componēdis comœdiis, redderet meritorias & proſtitutas. vel, Ne Muſas ſuas proſtitueret ad quæſtum faciendum.

Προαγωγικὸς, κὴ, κὸν, q.d. Ad lenocinium aptus. Bud. interp. Qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionyſium Areopagitam, ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ἐστι προαγωγικὸς καὶ κινητικός.

Προαγωγεὺς, Idem. VNDE Προαγωγεύω, Perduco, Perductor ſum, Proſtituo. Gall. *Produire*, quod Græco ad verbū reſpondet. Cum accuſatiuo, Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Sic Ariſtoph. Nub. Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. ‖Metaphoricè Προαγωγεύω, Pellicio quibuſdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Apud Xen. cum accuſatiuo & datiuo, & quidem vtroque perſonæ, οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ.

Προαγωγεία, Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adoleſcentulorum nobilium appellauit προαγωγείας, Epiſt. ad Attic. lib. 1. Spartianus voce Græca vſus eſt, & ante eum Suetonius, ita ſcribens in Nerone, Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, veſtali virgini Rubriæ vim intulit. vbi Proagogia eſt à nominatiuo ſingulari Proagogium: ſed egò Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facilè omitti potuit. Alioqui certè προαγωγεῖον potius eſſet locus in quo fierent huiuſmodi perductiones.

Προαγωγία etiam legitur apud Pollucem & Suidam: quæ ſcriptura ſi mendo caret, erit à προαγωγὸς, vt à παιδαγωγὸς fit παιδαγωγία.

Προσάγω, Adduco, Admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Ariſtot. Problem. ſect. 31, ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admouent. In vulgaribus lexicis citatur προσάγομαι ex Ariſtotele in eadem ſignificatione, videlicet pro Admoueo. Item Offero. vt Ariſtoph. Pluto, δεῖπνον κατὰ μνᾶν προσάγειν. Luc. Caucaſo, ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσι, Quum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. Chryſoſt. τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ‖Προσάγω, Adhibeo, Admitto. Iſæus, οὔτε δούλους προσήγαγεν. Xenoph. προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, qui ad-missionibus præfectus erat.

Προσάγω, Iniungo, Impono. Ariſtot. Œcon. de ſeruis loquens, ἀναγκαῖον καὶ παρασκευαζόμενον τρέφειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον. Apud Herodot. autem προσάγειν ὅρκους, Deferre iuſiurandum, Iureiurando adigere. ‖Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, ſiue εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Ariſtot. Vide Comm. p. 381.

Προσάγω, neutraliter poſitum, Accedo, Propè accedo, Appropinquo. Plut. Galba, προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. Idem in Pol. præcept. καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captioſè inſinuātur apud reges. Idem in Pompeio, ἀληθείᾳ δὲ τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac ſignificatione: vt apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσι. Hac in ſignificatione paſſiuam etiam vocem poſuit Gregorius, ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud.

Προσάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5. De republ. καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, &c. ‖Item Aſciſco, προσκτῶμαι, Heſych. Item, Allicio, Concilio. Iſocr. Plataico, εἰ δὲ μὴ, τί λέγοντες, ἢν πάλιν γένηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; aſciſcere. Fortaſſe pro προσάγεσθαι συμμάχους, vt etiam loquuntur. Idem, καὶ τοὺς μὲν κατὰ σύνεσιν προέχουσι φθονοῦμεν, ἢν μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγωνται, Concilient, Demereantur. Idem, παρὰ μὲν τῶν ἐκπρίασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι, perlicere. Citatur & προσάγω hac in ſignificatione, ex Plutarcho in Publicola, ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ, eidem in Rom. videtur eſſe προσκτᾶσθαι. quo Heſychius interpretatur hoc verbum, vt modò dictum eſt. ‖Προσάγομαι τροφὴν pro Cibū capio, citatur ex Ariſtot. in Probl.

Προσαγωγὴ, Acceſſus, Aditus. Plut. ἱδρυμένος ἐπὶ χωρίων οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἐχόντων, A nulla parte acceſſum ſiue aditum habentibus. Id eſt, vndique inacceſſis. Itē προσαγωγὴ acceſſus & aditus ad principes, qui datur per illorum emiſſarios, hinc προσαγωγέας dictos, quaſi admiſſionales, vt loquitur Lampridius. Sic Paulus ad Epheſ. cap. 2, v. 18, dicit nos habere per Chriſtum προσαγωγὴν ad patrem. i. aditū, vel acceſſum, vt vet. interp. reddidit. Sunt qui admiſſionem vertant, de qua interpr. vide in προσαγωγεύς. Idem Paulus ad Rom. 5, v 2, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. ‖Προσαγωγὴ, Appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, dicitur imperator à Polybio, id eſt appropinquare, vel copias ſuas propius admouere. Gall. *Faire les approches*, quidam reddiderunt. Eius verba ſunt, προθέμενος δὲ τῆς πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε. Quod exponitur in vulgaribus lexicis, Quum propoſuiſſet admotis copiis ad vrbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accuſatiuo προσαγωγήν: ſed malim à πύργους regere, vt ſit ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως. ‖Προσαγωγὴ exponitur adiunctio in hoc Thucydidis loco, lib. 1, κἂν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur quum acceſſione fit ſenſim creſcente. Luc. in Zeuxide, ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη. Alia exempla vide apud Bud. pag. 382. 383.

Προσαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebroſus, ἐπαγωγός. Thuc. lib. 1, οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον. Greg. ὅσοι τελειοὶ τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, id eſt (Budæo interprete) conciliatores & interpretes capturarū atque lucrorum.

Προσαγωγεὺς, έως, ὁ, Qui aditum præbet, Admiſſionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequeſter, Emiſſarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos inuiſiſſimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Greg. Chriſtum Seruatorē noſtrum προσαγωγέα Dei patris, id eſt emiſſarium, conciliatorem & interpretem, vocauit: alludēs ad verbum προσαγωγῆς quo Paulus vtitur. apud quem quidam (vt antè dixi) προσαγωγὴν admiſſionem verterunt: in qua

interpretatione, admiſſio paſſiuè dicetur, qua admittimur: at προσαγωγεὺς eſt ille qui admittit, & aditum præbet. Quoniam autē qui admiſſionales erant, iidem & emiſſarii erant, & velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur.

Προσαγωγίδης, idē Plutarcho eſt in illo libri περὶ πολυπραγμοσύνης lo co, qui & προσαγωγεύς. Eraſm. προσαγωγίδας interpretatur exploratores, in prouerb. Multæ regum aures atque oculi. Meminit & in prouerb. Midas auriculas aſini.

¶Apud Ariſtotelē Pol. 5, legitur αἱ ποταγωγίδες pro quo Budæus reponit οἱ ποταγωγίδαι, quod idem ſit cum προσαγωγίδαι: vt ποτιδόρπιον Hom. dixit pro προσδόρπιον. Vide Comm. p. 581.

Προσαγώγιον, ου, τὸ, Inſtrumentum fabrile quo admoto ligna curua dirigunt, inquit Suidas: cuius verba ſunt, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Vbi quidā προσάγοντες interpr. attrahentes. Heſychio eſt etiam διαβήτης.

C. Συνάγω, Conduco, id eſt Congrego, Colligo. vt συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thucydidem. Sic Herodotus lib. 7, ὅσον διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτὴν χεῖρα. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, ſummam colligere, apud Ariſtotelem. Et ex Demoſth. affertur συνάγειν εἰς ἓν pro In vnum colligere, vel redigere: ex Thucyd. συνάγειν εἰς ὀλίγον. Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον, apud Demoſth. Conſlare inuidiam, ad verbum (ex Cicerone) Colligere inuidiam. ¶Eſt etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari. quod & ad verbum reddere poſſumus Colligere. Bud. citat ex Philopono in Proclum: qui etiam affert συνάγειν, συμπεραίνεσθαι, ex Them. ¶Συνάγειν, Contrahere quod apertū eſt, id eſt claudere. quo ſenſu διοίγειν & συνάγειν, itidémque διοίγεσθαι & συνάγεσθαι opponuntur ab Ariſtotele. Vide Bud. comm. p. 587. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Ariſtoph. Neb. Contrahere ſupercilia. Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα apud Xenoph. Suidas συναγομένων λιμὸς τ Καρχηδονίων exponit στενοχωρουμένων. ¶Ex Herodoto citatur in vulg. lex. συνάγοντες πρώρην, pro Prorā acuminantes. Apud Suidam εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον, in acutum gracileſcens. B. vide in Συναγωγή. ¶Συνάγω, Intendo, Augeo. Greg. ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τι καὶ βεβαιότερον. Bud.

Συνάγειν, Coniungere, Conſociare. Ariſtot. De mundo, τὸ ἄῤῥεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autē alia conſtructione dixit συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Et Herodot. lib. 4, ἀρχὰς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν. Apud Syneſium συνάγεσθαι & χωρίζεσθαι opponuntur. Apud Homerum συνάγειν ὑσμίνην & συνάξειν ἄρηα pro Conſerere pugnam. q. d. Conſociare pugnam. (Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conſerere manus, dixit in Publ.) Huic porro Conſociandi ſignificationi valde eſt affinis hæc qua pro Concilio ponitur, & quidem apud Herodianum potiſſimùm. vt στασιάζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο, lib. 4. Sic & lib. 3, ὡς δὲ καὶ τὰ αὐτὰ ἐγίνοντο, συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο. Et eodem libro, ὁ δὲ Σεβῆρος ταῦτα πυνθανόμενος συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν τοὺς παῖδας ἐπειρᾶτο. In alio autem eiuſdem libri loco addit εἰς φιλίαν, ſcribens, αὐτὸς δὲ ἐπειρᾶτο συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν, καὶ προτρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν.

Συνάγειν, Compotare, vnde Συναγώγιον, Compotatio, vide paulo pòſt in Συναγώγιον.

Συναγωγή, Collectio, Congregatio, Ipſe colligendi ſeu congregandi actus. Thucyd. lib. 2, συναγωγὴν πολέμου appellat collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι. quod quidā interpr. Quum videretur in bello contrahēdo mollior ac remiſſior eſſe. ¶Συναγωγή, Cœtus, Concilium, Conuentus. In Teſtamēto nouo dicitur peculiariter de conuentu Iudæorum ſeu loco ipſo in quem conuenire ſolebant ad Scripturam tractandam. Quidam Collegium interpretatus eſt. Matth. 10, συνεδρίων & συναγωγῶν fit mentio, v. 17, παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Vbi annotat Beza, συνέδρια, Gentium, vt συναγωγὰς Iudæorum fuiſſe. Hinc ἀποσυνάγωγος & ἀρχισυνάγωγος, de quibus infrà. ¶Συναγωγή, Cumulus, Aceruꝰ. Baſ. Homil. 4, in Hexaem. περὶ

A καὶ αὐτὸ τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῦον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alexandrum Aphr. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ ſignificatio vicina eſt. ¶Συναγωγή, Contractio, vt σιμωμὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς. Συναγωγή, Concluſio, συμπέρασμα, vt συνάγειν eſt συμπεραίνειν, apud Themiſtium.

Συναγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Collectiuus, Aptus ad colligendum vel coniungendū. Plato Timæo, δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖ τινα ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίγνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, B Quaſi nodum vinculúmque deſiderant. Συναγωγός, Collectiuus, apud Areopagitam, inquit Budæus. Porphyrius, συναγωγὸν γὰρ τῶν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ γένος, congregatiuum.

Συναγωγεὺς, Collector, Coactor. Lyſias, συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχοντες δὲ τῶν συνωμοτῶν. Item, Congregator & Conciliator, apud Plat. Symp. ἔστι δὴ οὖν ἐκ τοσούτου ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς.

Συναγώγιον, Conuiuium, Compotatio, vt συνάγειν eſt Cōpotare. Athen. lib. 8, ἔλεγον δὲ συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων C πίνειν, καὶ συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Sed conuiuium intelligendum eſt quod ex ſymbolis fit. Addit enim Athen. (interiecto Menandri loco) μή ποτε δὲ τοῦτ' ἔστι τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide συναγώγιμα δεῖπνα ſtatim pòſt.

Συναγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collectilis, Collatitius. vt συναγώγιμα δεῖπνα apud eundem Athenæum. Ibidem τὰ συναγώγια, Collatitia conuiuia, id eſt quæ ex collatis ſymbolis fiunt: vel Collectitia, quæ ex collectis ſymbolis.

Ἀποσυνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Synagoga motus, Cui interdictum eſt ſynagoga. (eo ſenſu quo dicebatur aliquis à Lat. ſe-D natu moueri) Ioan. cap. 9. v. 22, ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Iam enim conſtituerant Iudæi vt ſiquis eum confiteretur eſſe Chriſtum, ſynagoga moueretur, vt vertit Beza. Videtur autem fuiſſe apud Iudæos idem genus pœnæ ἀποσυνάγωγον γίγνεσθαι atque apud Chriſtianos excommunicari.

Ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, Princeps ſynagogæ, vel Præfectus ſynagogæ, apud Marcum & Lucam. Erant autem plures hoc nomine, vt apparet ex Marci cap. 5, ἰδοὺ ἔρχεται E εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων. Hos putant fuiſſe certos homines qui multitudini moderabantur in ſingulis ſynagogis. ¶Ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη apud Areopagitam adiectiuè ponitur, Quæ eſt præcipuè autor congregationum. Bud.

Εὐσυνάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè congregari poteſt. In vulgaribus lex. exponitur, Commodus hominum concilio & conuentui. Item, εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς τιμωμένοις, Ariſtot. Pol. 7, Locus in quem facilis eſt importatio.

Συνάγμα, ατος, τὸ, Sedimentum lotii, quaſi collectio. A Ga-F leno exponitur ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πόρος. Citatur ex Hipp. Epid. 6.

Σύναξις, Collectio, Congregatio, Conuentus. Euſtathius pag. 1335, ὅποι κοινῶν λύσις ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ λῦσαι ἀγῶν. ¶Σύναξις peculiariter dictus eſt à quibuſdam theologis Conuentus qui fiebat ad celebrandā cœnam Domini: item Celebratio ipſius cœnæ.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, propriè Collector, vel Contractor & Aſtrictor. Peculiariter ſic vocatur ſubligaculi ſeu femoraliū quoddam genus, quod ita deſcribitur à Ioſepho in An-G tiquit. ὁ πρὸς τούτοις μὲν περιτίθεται τὴν μαναχασὴν λεγόμενον. βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς, εἰργνυμένων ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδας.

Συνακτήριον, ου, τὸ, Accumulatio, Cumulus, συνάθροισμα, Heſ.

Συνακτικὸς, κὴ, κὸν, Collectiuus, Coactiuus, Congregatiuus. Aptus ad colligendum ſeu cogendum. vnde Συνακτικὴ δύναμις, Vis cogendi aut contrahendi.

Ἀσύνακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ congregari non poteſt, Inſociabilis. Ab Heſychio exponitur ὁ μὴ συγγενόμενος, & H ἐξέλκης voce corrupta. ¶In vulg. lex. affertur ex Epicteto ἀσύνακτοι λόγοι, pro ſermonibus incongruentibus. Ego ἀσυνάκτους actiuè dici puto τοὺς μὴ συνάγοντας, id eſt συμπεραίνοντας. de qua ſignific. verbi συνάγειν ſuprà dictum eſt.

c.2. Ἀποσυνάγω, Diſgrego, Diſpello. Ita enim vertendum puto ad

puto ad verbum in hoc loco, Regum 4, cap.5, καὶ ἀποσυνάξει ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν αὐτοῦ, Ab eo diſgregabit vel ſeparabit lepram, Id eſt auferet. At paulò pòſt inuerſa conſtructione, καὶ ἀποσυνάξεις αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, exponitur Curabis eum à lepra, vel Sanabis. Ego ad vim verbi reſpexiſſe LXX interpretes puto, perinde ac ſi diceremus, Recolliges eos à lepra, vt Lat. dicitur Recolligere ſe à morbo. A

Ἐπισυνάγω, Aggrego, Poſt alium colligo, ſeu congrego, vel Inſuper colligo. Interdū ſimpliciter pro συνάγω. Polyb.5, Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε κατ' ἀπουσίαν ἐπισυνάξοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Idem lib.1, καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. Apud Matth. cap.23, ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Apud Marcum 13, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου. HINC Ἐπισυναγωγή, Aggregatio. Vt ad Theſſal.2. cap.2, principio, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. B

C. Ὑπάγω, Subduco, Clàm eximo. Hom. Il.λ, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Vbi Euſtathius ὕπαγε exponit ὑπεξῆγε. Et vt Subducere aluum dicit Celſus metaphorica ſignificatione, ſic ὑπάγειν κοιλίαν Dioſcorides: Galenus ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. At in vulgaribus lexicis pro eadem ſignificatione citatur, ἐπάγειν κοιλίαν, pro Aluum ciere, deiicere, ex Dioſcoride: ſed vitioſam eſſe hanc ſcripturam plerique alii loci probant, & illi adeo in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, & ὑπαγωγός. Apud eundē Homerum ὑπάγειν ζυγὸν ἵπποις, quod eius poſteri dixerūt (vt annotat idem Euſtathius) ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere ſub iugum, Subdere iugo. Iliad.π, Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et ψ, Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν. Eſſe autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, oſtēdit verſus qui ſtatim pòſt ſequitur. — ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους. Vt autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, & paſſiuè etiam, ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, apud Lucianum, ſic idem ὑπάγειν σταυρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone, σὺ δὲ τὸν σταυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. p.18. ‖Ὑπάγω, Subiicio. Gr. ὑπάγειν τούτων ἕνι τῶν ἐγκλημάτων τῆς δίκης. Ariſtides, καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subiicere ſibi, Subiugare. ‖Ὑπάγω, Clàm induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. Xenophon Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dem. ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα. Et ὑπάγεσθαι pro eodem, vt apud Herodianum, αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud eundem ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, ἐς φιλίαν τοὺς Γερμανοὺς ὑπηγάγετο. Et alibi ὑπάγεσθαι εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, &c. lib.2, τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν ὧν ὑπέχετο. Iſocrates ad Phil. τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, quum alliceret ſeu perliceret proponendo has ſpes. Demoſthenes autem Pro corona dixit εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων pro Impulſis & prouectis, inquit Budæus. Etiam cum infinitiuo citatur ex Demoſthene in hac ſignificatione, ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellum inferendum. Budæus ὑπάγειν pro Cogere etiam & ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotauit. in qua ſignificatione planè Latinis Subigere & Subigi reſpondent. ideóque per illa interpretari mallem, niſi in hac ſignificatione poetica potius eſſent. Æſchines autem in Timarchū ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit pro Dolo adducimini, Fallimini. Significat autem ὑπὸ dolum in hoc verbo ὑπάγομαι ſicut & in ὑπέρχομαι. Sed & per ſe hoc verbū id ſignificat. nam Suid. in hoc quem affert loco γυναίου ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος eſſe πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Itidem apud Plutarchum in Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur decepti. Idem Suidas ἀπάγει ait eſſe ἐξαπατᾷ vel ὑποπίπτει. C D E F G

Ὑπάγειν & Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In iudicium adducere. Plato in Apol. ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Xen. ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Poſtulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, ſacrilegii accuſatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thucyd.3, καὶ ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in lex. Obiicere iudicibus damnandum: & exemplum addit ex Xenophōte Hellenicῶn 2, καὶ τοὺς ὁμολογουμένως συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Budæus in comm. pag.390. Ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. Cæterùm vt Herodotus dixit ὑπάγειν θανάτῳ Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitiuo Xenophō, Hell.2, συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. Et in 1, ὃς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι. Exponitur autem in vulgaribus lexicis ὑπάγειν θανάτου, accuſare mortis. quum potius dicendum ſit, Accuſare criminis capitalis. Porrò vt ibi Herodotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον pòſt ὑπάγειν, ſic alibi ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς ἐφόρους. Lucianus autem ὑπάξειν δικαστηρίοις dixit, quaſi Subiicere iudiciis aut Sub iudicia adducere: & Ariſtides, ὑπάγειν ταῖς πρεπούσαις ζημίαις. In vulgaribus lexicis legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον ex Demoſthene. H

Ὑπάγειν (neutraliter poſitum) Se ſubducere, Retrocedere. Ariſtoteles de leone, ἀλλ' ἐὰν καὶ διὰ πλῆθος ἀναγκασθῇ τῶν θηρευόντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Ariſtophane, ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos è via. ‖Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subſidere, Demitti, & clunem ſubmittere in coitu, vt tradit Bud. C.p.388, ex Ariſtot.

Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. ex Plut. Vide pag.388. Suidas ὑπάγουσι pro προάγουσι citat ex Philipp. Demoſthenis. Sed & paſſiua voce ac ſignificatione ὑπήχθη, Productus eſt, vel adductus, protruſus, exponitur à Budæo in hoc loco Demoſthenis, ἐπεὶ δὲ διακρουόμενος πάντα τὸν ἐμμεσοῦντα χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοῦτον ὑπήχθη καιρόν. ‖Ὑπάγειν, pro ſimpliciter Ire. Citatur ex Ariſtoph. Nub. ὕπαγε· τί μέλλεις; Apud Euang. Matth. & Marcum frequens. Ammonius ex Eupolide affert, σὺ δ' ὕπαγε εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

Ὑπάγειν, Heſychius exponit ἡσύχως πίνειν, id eſt Potare quietè aut tranquillè: & ſic accipi poſſe videtur apud Theognin, inquit Bud.

Ὑπάγεσθαι Præter ſignificationes ſupradictas, Subiugare ſignificat apud Lucianum, teſte Budæo. Sic autē & Philo De mundo, dixit, οὐδὲν ἔχει δὲ νῦν μέλλον, τῷ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένῳ πέρατα, qui in ſuam poteſtatem redegit. In hac autem ſignificatione optimè reſpondet Latino verbo Subigere, ſicut & quum pro cogi ponitur. ‖Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert ex hoc Xenoph. loco, ἀναβάσεως lib.2, ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, &c. ‖Item ὑπάγεσθαι ſine caſu pro Inſurgere (vt vult Bud.) in hoc Xenophontis loco, ἐξορμῆσαι ὑμᾶς τοῖς προφήταις ὑπαγομένοις ἐς ἡμᾶς, δίκην ἐπιθεῖναι, id eſt, Inſurgentibus in nos. de triginta tyrannis loquens.

Ὑπαγωγή, Subductio. Et quidem in ea etiam ſignificatione qua dicit Celſus Subducere aluum. nam à Dioſcoride ὑπαγωγὴ κοιλίας appellatur cum alibi, tum lib.3, cap.30, vbi de hyſſopo ſcribit, βιβρώσκεται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σύκων λείων, πρὸς ὑπαγωγὴν κοιλίας. Et ſubiungit, σφοδρότερον δὲ καθαίρει μιγὲν τῆς αὐτῆς καρδαμώμου, &c. vbi καθαίρει nihil eſt aliud quàm κοιλίαν ὑπάγει. Eſt etiam ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur. vt apud Thucydidem ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει. quæ quia interdum ſubdola eſt ad pelliciendum hoſtem in inſidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur ἀντὶ ἀπάτης, id eſt pro deceptione. Vel ideo dicta eſt ὑπαγωγὴ quòd ὑπάγω ſignificat ἐξαπατῶ & pellicio. inquit Bud. ‖Ὑπαγωγή, Submiſſio & ſuccidua exceptio maris. Vnde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Ariſtot. de hiſt. anim. lib.6.

Ὑπαγωγός, οὗ, ὁ καὶ ἡ, Subductiuus, Vim habens ſubducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας ex Dioſcoride citatur (ſicut & præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας) pro Vim habens ſubducendi aluum, vel Vtilis ad ſubducendam aluum. Pro quo malè alicubi legitur ἐπαγωγός.

Ὑπαγωγεύς, Inſtrumentum fabrile, vt volunt Pollux & Ariſtophanis ſcholiaſtes, ſed de eius vſu non conſentientes. Hunc vide in iſtos Ariſtophanis verſus in Auibus, Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι Ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέτονθ' ἔχουσαι κατόπιν ὥσπερ παιδία. Vbi ſunt qui tomentum eſſe putent aut aliquid huiuſmodi quod calones oneri ſupponunt, vt puluini vſum præſtet: quale eſt quod Feſtus ceſticillū appellat. Quod conuenit cum vna ex interpretationibus quam affert, vt videlicet πηλὸν ſignificet. nam pro πηλὸν reponendū eſt πῆλον ex Suida.

c.2. Ἀνθυπάγω, Recriminor, Viciſſim accuſo. Thuc.3, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας. A

Ἄγω cum nominibus compoſiti exempla ſunt hæc. Ἀγησίανδρος vocatur orcus, tanquam adducens homines ad ſe, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας. Eodémque ſenſu Ἀγησίλαος vel Ἀγεσίλαος appellatur idem, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Callimachus apud autorem etymologici, φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. Exiſtimo autem Callimachum hoc epithetum ſiue cognomentum ex Æſchylo eſſe mutuatũ, quem eo vſum teſtatur Athenæus lib.3. Dicitur etiam Ἀγεσίλας. Eſt præterea Ἀγησίλαος, nomen proprium notiſſimum. ‖ Apud Pindarum ἀγησίχορος Ductor chori, Ducens chorum vel auſpicans, vt ἀγησίχορα προοίμια, eodem ſenſu & eadem compoſitionis forma qua Steſichorus ἀρχεσίμολπον appellauit Muſam. B

‖ Ἀγέστρατος, Dux exercitus, Mineruæ epithetum apud Heſiodum in Theogonia, Δεινὴν, ἐγερσίκυδοιμον, ἀγέστρατον ἀτρυτώνην. Fit ex ἄγω & στρατός. ‖ Ἀγώνυμος vide in ὄνομα.

Ἄγομαι, ὦμαι, vnde ἀγεόμενος apud Herodotum, pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Agmen elephantorum, equorum & peditum, quod regem anteibat. Heſychius, Suidas. ſed pro ἵππων apud vtrunque melius legeretur fortaſſe ἱππέων, id eſt equitum. Ælius Dionyſius apud Euſtathium ἄγημα exponit cohortem ex ſelectis equitibus & grauis armaturæ militibus. Plutarchus in Eumene, τοὺς ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. ex quo loco poſſunt emendari eo modo quo dixi exemplaria Heſychii & Suidæ, reponendo ἱππέων pro ἵππων. nam ἵππος quidem fœminino genere equitatum ſignificat, at ἵπποι in plurali, minimè, quod ſciam. Sed & quod dicit Plutarchus, ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς conuenit cum eo quod eſt apud Suidam. Plutarchus ibidem, ὅτι δὲ τοῦτο τὸ ἄγημα τρίτον οἱ λογάδες τῶν Μακεδόνων. Xenoph. Laced. politia, λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς. Polybius quoque lib.5, ἄγημα regibus tribuit, ſcribẽs, Εὐρύλοχος μὲν γὰρ ὁ Μάγνης ἡγεῖτο σχεδὸν ἀνδρῶν τρισχιλίων, τοῦ καλουμένου παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀγήματος. Athenæus etiam elephantorum ἄγημα dicit, lib. 12. Euſtathius, ἰστέον τὸ τρόπου ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. Cæterũ quin ab ἄγομαι deductũ ſit ἄγημα (vel potius ab ἀγέομαι pro ἄγομαι, vt πόνημα formatur à πονῶ pro πονέω) minimè dubitandum puto. licet Euſtathius tradat ἄγημα dictum quaſi ἀγητὸν id eſt admirabile, ab ἀγῶ ἀγάσαι. C D E

Ἀγητήρ, ῆρος, ὁ, Vector. Ἀγητὴρ dicitur pars colli quæ eſt inter προστῆρας & φάρυγγα, à vehendo, vt quidam putant. Vide Iul. Pollucem.

Ἀγινέω, ῶ, (poeticum, pro ἄγω, à quo fit ἀγινῶ, vt οἰχνῶ ex οἴχω: deinde per pleonaſmum literæ ι, ἀγινῶ. Euſtathius, ἐστὶ δὲ (inquit) ἀγινεῖν κυρίως μὲν τὸ ἄγειν, ἐκ τῆς τοῦ ἄγω παραγωγῆς) Affero, Apporto, Adueho. Odyſſeæ ξ, — ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. Et Iliadis ω, Ἐννῆμαρ μὲν τοίγ' ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην. Et Odyſſeæ χ, — ἐπεί χ' ἀγινεῖς Αἶγας μνηστῆρσι. Vbi Euſtathius pro futuro ἄξεις poni tradit, vel pro ἀγάγῃς. F

Ἀπαγινέω, ῶ, Idem quod ſimplex ἀγινέω, vt ἀπαγινέειν φορτία apud Herodotum. Apud eundem autem ἀπαγινέειν ἀργύριον, vel φόρον, pendere tributum: habente præpoſitione ἀπὸ eandem vim quam habet in ἀποφέρω, quum eidem nomini iungitur. G

Καταγινέω, ῶ, Deorſum fero, vel Deorſum veho, Deueho, E loco ſuperiore fero. vt Odyſſ. κ, — ᾗπερ ἅμαξαι Ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.

Ἀγιῶ pro ἄγω, Cretenſium eſſe tradit Heſychius: quod tamen Etymologicus non ſcribit, quum eius facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἀγιῶ, deinde ἀγινῶ interiecto ι.

Ἄξω pro ἄγω, formatum è futuro, vt οἴσω pro φέρω. Homerus Odyſſeæ ξ, Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον. Et Iliadis ω, Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε. Et Iliad. σ, ἀξέμεναι. Et ἄξασθε, Il.Θ, Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας. H

Ἀνάξω itidem pro ἀνάγω: vnde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra ſubuehit & ſubmittit, id eſt fruges: ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ, inquit Heſychius, δῶρα videlicet exponens τοὺς καρπούς. Ego autem δῶρα puto dici eo modo quo Latini poetæ has ipſas fruges Cerealia dona vel munera appellant.

Ἀγυιά, ᾶς, ἡ, (ab ἄγω Euſtathio & Etymologiſtæ) Vicus, Via, ea ſignificatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Iliad. ε, Ἰλίου ἐξαλαπάξει πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xenophon Pædiæ 2, ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν στενωπὴν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου πάντας ἱέναι. Sunt qui ἀγυιὰς & στενωποὺς idem ſignificare velint: ſed diſtingui ſolent: vt hîc à Theodorito in Eccleſ. hiſt. 3, ἐβόησεν ἐν ταῖς ἀγυιαῖς καὶ τοῖς στενωποῖς. Macrobius Saturn. 1, cap. 9, Græci vias quæ intra pomœria ſunt, ἀγυιὰς appellant. Heſychius ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν & γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα, id eſt membra, id eſt incedamus. Suidas autem ἀγυιαὶ exponens αἱ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, id eſt longæ viæ: ſubiungit, quòd non habeant γυῖα, id eſt membra: neque καμπάς, id eſt flexus, anfractus. Vel ab ἀΐσσω deriuatur, vt Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam quam ex Euſtathio & Etymologiſta attuli etymologiam, ſequutus ſum, vt minus longè petitam & veriſimiliorem.

Ἀγυιά, Vicinia, γειτνία, inquit Heſychius. addens ἀγυιὰς à quibuſdam exponi etiam στενωπούς. ſed diſtinguuntur, vt modò dictum eſt. Idem ἀγυιὰν explicat ἄμφοδον, quod & ipſum diuerſum eſt, vt ſuo loco oſtendetur.

C. Εὐρυάγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latas vias habens. vt — πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, Iliadis β, id eſt πλατύρρυμον (inquit Euſtathius) ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. At Heſychius habet, εὐρυάγυια, μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. quaſi videlicet εὐρυάγυια idem valeat quod εὐρεῖα ἀγυιά. niſi fortè mendoſa hîc ſunt Heſychii exemplaria.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, Ara ſtans pro foribus, formam columnæ habens, Heſychius. Itidem ſcholiaſtes Ariſtophanis in hunc ex Veſpis verſum, Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον ἀγυιεῦ τοῦ 'μοῦ προθύρου προπύλαιε, annotat ἀγυιεῖς dici apud Atticos, aras quæ pro foribus erant. Idem tamen (ſicut & Harpocration, Stephanus, Suidas, & Euſtathius) dicit ἀγυιεὺς eſſe columnam ante fores ſtantem, in ſumma parte acutam. Huiuſmodi autem columnas ait ſecundum quoſdam Apollinis proprias fuiſſe, ſecundum alios, Bacchi: iuxta quoſdam verò, illis duobus eſſe proprias. Euſtathius autem, ἀγυιεύς, inquit, Columna Apollini ſacra, ſtans pro foribus. Stephanus ait ἀγυιεῖς Eupolidi eſſe obeliſcos diis dicatos. qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipſe (ſicut & alii modò nominati) vocat columnas in acumen deſinentes. Apollo quoque (inquit idem) dicitur ἀγυιεὺς & ἀγυιάτης, hoc eſt ἐφόδιος. vbi ἐφόδιος pro ſimplici ὅδιος accipere eum puto. vt ſit ἐφόδιος qui in viis colitur: quaſi Viarius, Latinè dicas, à via: vt ab ὁδὸς dicitur ὅδιος. Item Ariſtophanis ſcholiaſtes ait, Aliquando ipſe deus Apollo, ἀγυιεὺς dicitur. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. & ita accipi etiam in illo Ariſtophanis verſu modò citato manifeſtum eſt. Macrob. Saturn. cap 9, Idem Apollo apud illos [Græcos] & ἀγυιεὺς nuncupatur, quaſi viis præpoſitus vrbanis. illi enim vias quæ inter pomœria ſunt, ἀγυιὰς appellant. Hæc Macrobius. Habetur autem & hoc cognomentum apud Demoſth. aduerſus Midiã, Ἀπόλλωνι ἀγυιεῖ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι, &c.

Ἀγυιεὺς in accuſatiuo plurali ἀγυιέας facit, & ἀγυιᾶς per ſynæreſin, vt inquit Stephanus: Suidas autem dicit per ſynalœphen, Harpocrationem ſequens, qui & Atticis eam in huiuſmodi locis ait eſſe propriam. Ariſtophanes In equitibus, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιᾶς; vbi ſcholiaſtes ἀγυιᾶς exponit ἀγυιεῖς θεούς, & ſtantes ἐν ἀγυιαῖς, id eſt In viis: atque ita exponens, oſtendit ſe ἀγυιᾶς circunflexa vltima legere. Nam ἀγυιάς acuta vltima ſonaret vias. Harpocration quoque apud Demoſthenem κατὰ Μειδίου κνισᾶν ἀγυιᾶς, & in loco quem ex eiuſdem Ariſtophanis Auibus citat, κνισᾶν τ' ἀγυιᾶς, cum circunflexo in ἀγυιᾶς legere mauult, non explicans tamen huius nominis in illis locis ſignificationẽ. Cæterùm vt in Ariſtophanis textu melius legetur ἀγυιᾶς vltima circũflexa quàm ἀγυιάς acut.

ſta apud eius ſcholiaſten ἀϊγεῖς rectius quàm ἀγυιεῖς, A
ni fallor.vt ſit ἀΐγεες quod paulo pòſt dicitur ἔις ἐν ἀγυιαῖς ἱστάμβροις.Nam ἀγύιος (cum acuto in penultima,non in vltima,vt illic legitur)eſſet potius quaſi à γυῖον,id eſt membrum,præfixo α priuatiuo:vt ἀγύιοις eſſet quaſi carentes membris.De qua etymologia nihil apud vllum eorum quos citaui reperio.

Ἀγυιάτης,Apollo dictus,eadem ſignificatione qua ἀγυιεὺς, vt modò ex Stephano docui.

Ἀγυιάτις,ιδος,ἡ,vt ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, ad verbum Agyiatides famulæ, id eſt Aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ : qui ante portas colebatur, vt ἀλεξίκακος,id eſt malorum depulſor:inquit Euſtathius, ex quo emendandum puto Heſychii exemplar,in quo θεραπεῖαι legitur:& ἀγυιάτιδες, quaſi per ſe ſignificans, αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι. At Stephanus dicit propylæa Agyiei dici ἀγυιάτιδας,cui potius aſſentior. B

Ἀγυιόω,Eo. quaſi quis formet verbum Vios,vias,à nomine Via. Coniugatur autem vſque ad præteritum imperfectum duntaxat, vt ὀπυίω,& alia eodem modo terminata. Ex vulgaribus lexicis. C

ΑΓΩ,
(pro quo ἈΓΝΥΜΙ & ἈΓΝΥΏ) F. ξω, P. ἦχα. medium autem ἦγα, quorum vtrunque inuſitatum: ſed hinc formatum Atticum præteritum ἔαγα in vſu eſt. Aoriſtus 1 ἦξα,& Atticè ἔαξα: vnde κατέαξα.Significat Frango, Rumpo. Euſtath.ait apud Homerum ὕλην ἄξε exponi poſſe κλᾶν,id eſt Frangere. Hinc & ἄγη,Fractum eſt(tanquam à paſſiuo ἄγνυμαι) Iliad.π, —ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος.& ἄξε,Iliad.λ,Τοὶ δ' ἐξῆκο μένοιο πάλιν ἄξεν ὀξέες ὀϊστοί. pro ἐάγησαν,Fracti ſunt:vt ἔφαν pro ἐφάνησαν. Iliad.ρ, Τῆς δ' ἐξ αὐχὴν ἐάγη. Grammatici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod ſua tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quòd ἄγω in præſenti tempore vix reperiatur,at ἄγνυμι paſſim.vnde & ἀγνυμένων,Odyſſ.κ,Ἀνδρῶν ὀλλυμένων,νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων:à paſſiuo verbo ἄγνυμαι, id eſt Frangor. Heſiod. περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ. Herodotus, ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Dicitur & Ἀγνύω, quodquidem ἄγνυμι præcedit,ſi Euſtathio credimus.Ait enim primum eſſe ἄγω, cui inſerto ν ἄγνω, inſerto & υ,ἀγνύω: vnde ἄγνυμι. D

Sed quæcunque ſit formatio,hoc ſaltem conſtat, Ἄγνυμι & ἀγνύω in proſa vſurpari, & huius imperfectū quoque:ſed ab ἄγω cætera tempora ſumi.Vnde & apud Platonem κατάξαι Frangere, & κατέαξεν Fregit, & καταγῇ Frangatur, vt dicetur in κατάγω. Frequentius enim vſurpant compoſitum. Cæterùm verbalia etiam nomina hinc deriuantur,& ipſa tanquam ab ἄγω nō tanquam ab ἄγνυμι formantur, quæ quidem proximè ſequuntur. E

Ἀγή,ῆς,ἡ, Fractio,Ruptio.Fractio fluctus, inquit Suidas & autor Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, Curruū fracturæ ſiue fractiones,Euripidi. F

Ἀαγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui vel quæ frangi non poteſt,Infrangibilis, vel Latinius Infragilis. Homerus Odyſſ.λ, Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. Heſychius ἀαγὲς exponit ἄθραυστον, ἰσχυρὸν πάνυ, Quod rumpi non poteſt, Validiſſimum. Etymologicus addit, ἢ τὸ πολύθραυστον, vt videlicet α vim augendi habeat. Apollonius Rhodius δόρυ ἀαγὲς dixit, vt Homerus ῥόπαλον ἀαγές,pro ἄθραυστον:vel (vt ſcholiaſtes apud eum exponit)pro ἀκαμπής.

Ἄγμα,ατος,τὸ,Fractio,vel potius Fragmentum,κλάσμα.Heſychius exponit etiam κάταγμα, id eſt, τὸ κατειργασμένον ἔριον,lana excultá,vt & Ouidius loquitur.Explicat item κλέμμα,hoc eſt furtum. Euſtathius quoque ex Rhetorico lexico docet ἄγμα eſſe interdum idem quod κάταγμα, ſed illius tertiæ ſignificationis non meminit.Notandum eſt autem quod ad eam attinet qua pro κάταγμα ponitur, non à verbo ἄγω, id eſt Frango,tum deriuari(aut ego valde fallor)ſed ab ἄγω,id eſt Duco.Vnde & κατάγω eo ſenſu quo deduco Latinè:vt κατάγω κρόκην, Filum deduco nendo. G

Ἀγμὸς,οῦ,ὁ,Idem quod ἄγμα,Fractio. vnde Hippocratis liber περὶ ἀγμῶν. H

Ἀγμοὶ, Loca montoſa & præcipitium habentia, Suidæ. Abrupta ſiue prærupta loca, Heſych. Nicander in Ther. κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. ‖ Apud eundem in Alexiph. ἀγμοὶ, Littora, Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. Hìc enim ſcholiaſtes ἀγμοὺς exponit αἰγιαλούς.

Ἀγμιεὶς,idem quod ἀγμοὶ, Præruptiones aut Præruptura, ſi dici poſſet.Heſ.

Ἀγμίζω,Frango, Concutio,in vulg.lex.

Ἀγαλέος,ου,ὁ,pro quo dicitur ἠγαλέος.Heſychius ἠγαλέον exponit Mutilum, Fractum, Cauum, Quod facilè frangi poteſt. Autor etymologici citatis his ex aliquo pentametro verbis, —ἠγαλέῃ κάλπιν ἀειράμενον, vult ἠγαλέην ſignificare ruptam, aut mutilatam, aut excauatam.vt ab ἄγω,id eſt frango,fit ἄγος ruptio,& inde ἀγαλέος:vt à τάρβος factum eſt ταρβαλέος.

Ἄγανος, (accentu in antepen.) Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur fractum : vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγανα ξύλα vocantur ſecundum quoſdam τὰ εἰς τὸ κάγνυσθαι κομιζόμενα,id eſt κοπτόμενα.

C. Κατάγω(pro quo dicitur καταγνύω & κατάγνυμι)vnde κατέαξα pro κατῆξα,ſicut ab ἄγω,ἔαξα: itē,præteritū medium κατέαγα,vnde participium κατεαγώς. Apud Matthæum autem cap.12,in Eſaiæ teſtimonio legitur etiam futurum habens inſertum ε.ibi enim habetur κατεάξει; quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo: vel ſimpliciter Frango. Καταγνύναι,à κατάγνυμι, apud Platonem in Phædro, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν,κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον. Καταγνύουσι autem à καταγνύω dixit Xenophon, περὶ τῶν βαναυσικῶν τεχνῶν ita loquens, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι.vbi hoc verbo metaphoricè vtitur,pro eo quod alibi dicit θηλύνειν & ἀῤῥώστους ποιεῖν. ſicut & Latini Frangere & Infringere dicunt pro Eneruare & Effœminare. Ab ἄγω autem eſt κατάξαι apud Platonem, & κατέαξεν, & ἐὰν καταγῇ, ſi frāgatur:apud Galenum, καταγῆναι ὀστοῦ,& κατεαγὸς ὀστοῦ: apud Lucianum,κατέαγα τῆς κεφαλῆς:apud Ariſtophanē καταγῶσι.Sic in participio καταγείς & καταγῆναι:vt apud Philoſtratum Heroicis, κατεαγὼς τὰ ὦτα, aures fractus, pro Fractas habens aures.Dicitur & κατέαγμαι,vnde participium κατεαγμένος apud Lucianum in Timone,κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ [τοῦ κεραυνοῦ] καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες. ‖Interdum κατεαγὼς ponitur pro fracto id eſt effœminato, ſicut καταγνύουσι in loco Xenophontis proximè præcedente.

Καυάξαις ſunt qui putent ab Heſiodo metri cauſa dictum pro κατάξαις, in Op. —σύν τ' ἐκ νῆα καυάξαις.Alii thema faciunt Καυάζω, Frango.

Κάταγμα,ατος,τὸ, Fractura. Apud Dioſcoridem ὀστῶν καταγμάτων quod Plinius oſſa fracta. Idem Dioſcorides lib. 1,τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα. Idem lib.1, κάταγμα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum oſſa confracta ſolidat. Vbi Marcellus annotat τὰ κατάγματα de confractis tantùm oſſibus dici. In vulgaribus lexicis,κάταγμα exponitur etiam Fragmen & Fragmentum:quæ interpretatio his & ſimilibus locis non conuenit.

Καταγκτὸς, οῦ, ὁ, Fragilis:cui opponitur Δυσκάτακτος, apud Dioſcoridem,Difficilis fractu. ‖Item Κατακτὸς κότταβος vide in Κότταβος.

C.2. Ἐπικατάγνυμι, pro Inſuper frāgo,ex Ariſtotele affertur in vulg.lex.

C.2. Περικατάγνυμι, quaſi dicas, Circūfringo,pro Circumquaque frango vel in circuitu.Interdum pro κατάγνυμι, aut ſimpliciter ἄγνυμι.Theophraſtus,περικαταγνύμενα δὲ ἔνδοθεν ἔχει πυρῆνα quod Plinius, Quibus fractis ineſt nucleus oliuæ ſimilis.

C. Περιάγνυμι, vel Περιαγνύω, Circumfringo, Confringo torquendo,Contorqueo. Chion in epiſt.ad Matridem, καὶ τέλος τὸν μὲν λακτίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐκβαλὼν αὐτοῦ τὸ ξίφος, extortam ei ſicam abieci,i. contorto brachio ereptam, Budæus. Apud Apolloniū lib.2, Ὅσσοις βιαζομένη αὖ περιάγνυται ὕδωρ exponitur Interrūpit & dirimit. ‖Περιαγὴς pro circumfracto,citatur ex Anth. epigr.vel(vt alii)περιαγὴς participium.

Ἀκτὴ, ῆς,ἡ, Littus.fit etiā ab ἄγω, ſignificāte frango (vt volūt Græci grāmatici)quòd videlicet vndæ littori alliſæ frangantur. Hom. Iliad.β, Ἀκτῇ ἐν προὔχούσῃ...

Od.ο, περάτην ἀκτὴν Ἰθάκης. Diſtinctè autem ponuntur A ab eodem λισσάδες & ἀκταὶ, Il.μ, – λιμένες τε καὶ ἀκταί. Actam pro littore dixit & Virgilius Æneid. 5, At procul in ſola ſecretæ Troades acta. Ἀκταὶ (vt Ammonius tradit) ſunt petricoſa maris loca, θῖνες autem, arenoſa. Eſt porrò hæc vox ἀκτὴ non ſolùm in carmine, ſed & in ſoluta oratione vſitata. Strabo de littoribus ſinus Corinthiaci loquens, dicit, ἐνταῦθα συναγωγὴν ἀξιόλογον λαμβάνουσιν αἱ ἑκατέρωθεν ἀκταί. vtitur & Lucianus.

‖Ἀκτὴ eſt etiam maritimus locus, vt Heſychius ſcribit. Apud Herodotum ſæpe pro ora, id eſt littorali regione. B

Ἀκτὴ, Fructus vel potius fruges, vt Iliad.ν, – καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, id eſt Cereris fruges. Sic apud Heſiodum ſæpe, – Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. vbi ἀκτὴν quidam putant maſculino genere poni. Nam profertur etiam ἀκτὴς nominatiuus, vt Euſtathius tradit: qui tamen alibi eos reprehendit qui apud Heſiodum maſculinum eſſe cenſuerint ἀκτήν. quæ tamen fuit Tzetzis poſtea ſententia. declinauit enim ἀκτὴς, ἀκτοῦ, & δώρημα interpretatus eſt, illũ Heſiodi locũ exponẽs. Alibi idẽ Euſt. C dicit Δημήτερος ἀκτὴν eſſe cibũ ex tritico & triticeis, ſiue frumẽto & frumẽtaceis. aliter enim vertere nõ poſſum τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σπουδαίων τροφήν. Et fit (inquit) ab ἄγω, id eſt frango. nam molitum frumentum aptũ ad eſum. vt ſit ἀκτὴ Δήμητρος fragmentum panis. Quanquam non video cur hoc dicat, ἀκτὴν Δήμητρος eſſe panis fragmentũ, ex eo quòd molatur frumentum. molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autem apud eundem poetam ἀλφίτου ἀκτὴ, Od.ξ, – παλαιῆς ἀλφίτου ἀκτῆς. Odyſſ.β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. D vbi Euſtathius ἀκτὴν ἀλφίτου ait, iuxta veteres, eſſe farinæ munus, παρὰ τὸ προσάγεσθαι ἢ προάγεσθαι: aut κλάσμα ab ἄγω. Idem Homerus Iliad. λ, – παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. vbi ille ait, ἀκτὴ eſt δωρεὰ (id eſt munus) quam quis alicunde ἄγεται, id eſt apportat, ſiue accipit. Sunt (inquit) & qui Δήμητρος ἀκτὴν velint dictam διὰ τὸ προῆχθαι τῶν ἄλλων, i. quòd prælata ſit aliis. Idẽ verò exponẽs hunc Il.ν locum, – καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, non dicit ἀκτὴν ſignificare δωρεὰν (i. mun⁹) ſed ſubaudiri poſt ἀκτήν: E vt perfecta oratio ſit Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν: vt (inquit) quũ dicitur ξυστὸν, ſubintelligitur δόρυ: & quũ διπλὸν, ſubauditur χλαῖνα. Tã parũ ſibi cõſtat in expoſitione huius vocabuli hic grãmaticus. Certè nec illud perpetuò verũ reperietur, dici ἀκτὴν Δημήτερος, fruges, aut ipſum panem, ex eo quòd frangatur & comminuatur frumentum molendo: quum & ſegetes ipſas Heſiodus Δημήτερος ἀκτὴν appellet.

Ἀκτὴ, Sambucus, de qua Dioſcorides libr.4. cap.174, ἀκτῆ διοσσή ἐστιν. ἡ μὲν ἐστί τις δενδρώδης, κλάδους καλαμοειδεῖς ἔχουσα, &c. Dicitur & Ἀκτὴς ab eodem Dioſcoride, qui F lib.2, cap.187, loquens περὶ δράβης, ſcribit, ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτῆς. Vocatur eadem & Ἀκτέος, ſi mendoſæ non ſunt Theophraſti vulg. editiones. legitur enim apud eum lib.3, De hiſtoria pl. cap.6, περιέκλασται δὲ καὶ καρύα, καὶ δρῦς, καὶ ἀκτέος.

Ἀκτὴ Attica fuit dicta ab Actæo rege (vt tradit Stephanus) aut Actæone, vt Suidas: vel quòd eius bona pars ſit littoralis, & maritima. Vide Stephanũ. Eſt Ἀκτὴ & aliorum locorum nomen proprium, vt te idem docebit. Vide Ἄκτιος quod proximè ſequitur. ‖ Ἀκταὶ G etiam dictæ ſunt Athenæ primò, vt tradit Seruius.

Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Littoralis. Ἄκτιος Pan apud Theocritum, ὁ ἐπὶ τᾶς ἀκτᾶς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel pro Venator. nam & ἐπακτῆρες appellantur venatores. Vel qui Athenis colitur. Etymol. ‖Item ἄκτιος & ἐπάκτιος Apollo à loco quodam Magneſiæ dicto ἀκτή. autor Stephanus. Vide Ἐπάκτιος.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Littoralis, Commorans in littore. vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμευτής, hoc in verſu, Ἀκτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξερὸν ἕλκ' ἀπὸ H πέτρης. Ἀκτίτης, Atticus. vnde Ἀκτίτου πέτρα, i. Ἀττικοῦ, inquit Stephanus.

Ἀκταῖος, ου, ὁ, Littoralis, Maritimus. nam ἀκταίου Heſychius explicat παραθαλασσίου. Apud eundem ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales piſces. Virgilius vt ſubſtantiuum actã, ita & adiectiuum actæus pro littorali vſurpat, Ecl.2, Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Nam Seruius in hunc verſum ſcribit, Sanè Aracynthus mons eſt Thebanus: vnde actæo littorali debemus accipere. vt, At procul in ſola ſecretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Athenienſis. vnde, vt idem Seruius tradit, Actæo (in proximè præcedẽte Virgilii loco) pro Athenienſi plerique accipiunt: non quòd Aracynthus apud Athenas eſt, ſed vt oſtẽdatur ruſtici imperitia. ‖Ἀκταία, Veſtis genus. ‖Item, Nereis quædam ita dicta. vtrunque apud Euſtath.

C. Ἀκταιωρέω, ῶ, Littora cuſtodio, Sum cuſtos littorum, Heſychius. Idem Ἀκτωρεῖ triſyllabè ſcribit, & explicat τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει, id eſt maritima cuſtodit. quod eodem modo Etymologicus habet, niſi quòd infinitiuus eſt ἀκτωρεῖν apud eum.

Ἀκταίωρος, Littorum cuſtos, ab ἀκτὴ & οὐρεῖν, mutato ου in ω, vt habet idem Etymologicus. Heſychius autem ſcribit ἀκτωρούς triſyllabè, exponens γεωργοὺς ἢ φύλακας, id eſt agricolas aut cuſtodes. Sic & Etymol. in ἀκταίωρος, ſed ſine particula ἤ.

C. Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quaſi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad littus ſitus, Littoreus, Littoralis, Maritimus. vt apud Sophoclem Trachiniis ἐπακτία Τίρυνθι ſcholiaſtes exponit παραθαλασσία. Sic ἐπάκτιος οἶκος, quæ à Martiale Littorea domus, id eſt ad litt⁹ ſita. At ἐπάκτια πῶϋ, oues iuxta littus paſcentes, exponitur. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, apud Apollonium Rhodium Arg. lib.1, Νηὸν αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου Ἀπόλλωνος. Sed quod dicit ibi ſcholiaſtes, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, non videtur intelligendum vt in vulgaribus lexicis exponitur, Qui in littore colitur, ſed Qui colitur in quodam loco Magneſiæ qui Acte nominatur: vt ex Stephano annotaui in Ἄκτιος.

C. Παράκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἐπάκτιος, Littoreus, Littoralis, Maritimus. Æſchyl. Prom. pag.51, Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Sophocles παρακτίους λειμῶνας dixit.

C. Παρακτίδιος pro παράκτιος (eodem modo quo παραθαλασσίδιος dicitur pro παραθαλάσσιος) ex παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. Littoreus fluctus, id eſt qui ferit litt⁹, vt loquitur Virgil.

Ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, (itidem ab ἄγω, frango, ſecundum quoſdam) Radius ſolis. Luc. in Anacharſide, οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. Id eſt, Non amplius galero indigemus, qui radium ſolis ad noſtrum caput pertingere prohibeat. Apud Homerum pluralis datiuus ἀκτῖσι & ἀκτίνεσσι: vt Odyſſeæ ι, Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. Iliadis κ, Αἴγλῃ ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. Heſiodus in Theogonia, – οὐδέποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. ‖Capitur & pro radio κεραυνοῦ, id eſt fulminis. Luc. in Timone, κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ [τοῦ κεραυνοῦ] καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτὶς etiam dicitur in nominatiuo. Antiphilus in Anthologia epigrammatum, Ἤδη σβεννυμένην με νέα κατέφλεξεν ἀκτίς (?). Seruius in Virgilium, Græci, inquit, ἀκτὶν & ἀκτὶς dicunt, δελφὶν & δελφὶς, Ἐλευσὶν & Ἐλευσίς: ſed verius in ν deſinunt, quod in obliquis habent, vt ἀκτῖνος, Ἐλευσῖνος & δελφῖνος.

Ἀκτὶς habet & alias ſignificationes. nam & ſambucus apud Dioſcoridem exponitur, libro 2, ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτῆς. & ita ἀκτὴς idem fuerit quod ἀκτή.

‖Sic etiam vocatur (teſte Pauſania apud Euſtathium) vas in quod coniiciuntur oboli. ‖ Eſt & οἰκέτου ὄνομα, id eſt ſerui nomen, vt idem ibidem teſtatur. Apud Xenophontem autem in Cyneg. canis eſt nomen.

Ἀκτινωτὸς, οῦ, ὁ, Radiatus. tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινηδὸν, Aduerbium, In formam radiorum, vel radii, apud Lucianum.

C. Ἀκτινοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Radiorum formam habens. Ex ἀκτὶν & εἶδος.

C. Ἀκτινοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Radios iaciens, Radios eiaculans. Vnde Ἀκτινοβολία, Radiorum eiaculatio, apud Plutarchum. Ex ἀκτὶν & βάλλω.

C.Ἀκτινοβολέω,ῶ,F.ήσω,Radios iacio, Radios eiaculor,Radio. Et paſſiuum Ἀκτινοβολέομαι,οῦμαι, apud Athenæũ, Irradior. libro 4, ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, A ſole irradiari.

Ἄξων, ονος,ὁ,(ab ἆξαι aor.1 verbi ἄγω) Axis rotæ.Hom. Iliad.λ,— αἵματι δ' ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον.& Iliad.ν, — ὁ δ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Xenoph.Pæd.6, de bellicis curribus loquens, ὄχοις τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi.Proclus enim ita(poſt Ariſtotelem De mundo)ſcribit,ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται,id eſt, Axis mundi appellatur eius dimetiens, circa quam voluitur.

Ἄξων vocatur ſpondylorum ſecundus qui eſt immobilis.τῶν δὲ σπονδύλων (inquit Pollux) ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὤν, ἄξων ὀνομάζεται.

Ἄξονες erant apud Athenienſes, velut apud Romanos,leges duodecim tabularum: nam ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis inciſæ erant. Gellius libri 2 ſic orditur 12 caput,In legibus Solonis illis antiquiſſimis,quæ Athenis axibus ligneis inciſæ ſunt,quáſque latas ab eo Athenienſes, vt ſempiternæ manerent, pœnis & religionibus ſanxerunt,legem eſſe Ariſtoteles refert ſcriptam ad hanc ſentẽtiam, Si ob diſcordiam,&c. Ἄξων pro decem tabulis,inquit Budæus,citans hunc ex Demoſthene aduerſus Ariſtocratem locum,ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. Plut.in Solone,ὁ δὲ τρισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον. Idem in Numa,ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ. Solent autẽ vulgò ἄξονας Σόλωνος tabulas Solonis interpretari:vt in modò citato Plutarchi loco,ὁ τρισκαιδέκατος ἄξων,decimatertia tabula. Idem verò teſtatur leges illas Solonis inſcriptas fuiſſe εἰς ξυλίνους ἄξονας,in ipſius Solonis vita. Hos autem ἄξονας quadratam figuram habuiſſe autor eſt Suidas, qui itidem ab iis ipſas quoque leges in eos inſcriptas nomen accepiſſe teſtatur. Pollux verò ante Suidam annotauit quadrata fuiſſe forma, ſed ait fuiſſe χαλκοῦς,id eſt æneos.Quæ ſit autem differentia inter ἄξονας & κύρβεις,videbis in κύρβεις.

Ἄξων,in Solomonis parabolis bis legitur pro tramite & orbita: vbi & ita Latinè habetur. Alibi,τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, id eſt, Aberrauit à ſulcis ſuæ ſegetis. Bud.

Ἀξόνιος,ου, ὁ καὶ ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthologia epigr.citatur ἀξονίοις δεσμοῖς pro Vinculis axi alligatis.

C.Ἀκραξόνιον,ου,τό.i.τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Sũma pars axis, apud interpr.Apollonii. Apud Pollucẽ autẽ legitur ἀκροξόνια.

C.Παραξόνιος vide in Ἐπίβολος.

ἈΓΩΝ, ῶνος,ὁ,Certamen, Solennes ludi, vel ſimpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἀγών. Sed malim ἀγῶνας aut ſimpliciter Certamina; aut Certamina ludorum interpretari,ex Ouidio: ad reſtringendam,quæ paulo alioqui latius patet, ludorum ſignificationem. Ἀγῶνας poſſumus etiam commiſſiones ex Suetonio interpretari,vt opinor. Athen.5,ἐπιτελεσθέντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν. Dem. Epit. καὶ θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἠξιωμένους ἀθανάτων. Intelligit autẽ de iis qui ἀγῶνες ἐπιτάφιοι vocabantur, quaſi dicas certamina funebria(eo ſenſu quo dicũtur laudationes funebres,& orationes funebres)qualibus apud Hom.ornatur Patrocli funus. Varia autẽ ἀγώνων genera(de quibus dicuntur ἀγωνοθέτης & ἀγωνοθετεῖν)diſtinguũtur additis adiectiuis,vt γυμνικοὶ ἀγῶνες,& μουσικοὶ,& ἱππικοὶ,(qui & ἱππικῶν ἀγῶνες Dem. in Midiam)vt apud Xenoph.Hell.3,ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς certamen equeſtre & gymnicum. Ariſtoph.Pluto,ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.quem locum vide & in ἐναγώνιος. Notandus eſt autem vel ob id quod Pollux ſcribit, Atticos vix dicere ἀγῶνας μουσικούς,ſed potius ἀγῶνας μουσικῆς. De his autem Plutarchus in Alex. πλείστους γὰρ τοὺς ἀγῶνας οὐ μόνον τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν,&c. Apud eundem Plutarchum in eodem Alex.memoratur ἀγὼν ἀκρατοποσίας: ſic apud Athenæum lib.10, ἀγὼν πολυποσίας & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdũ autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ i.certamina ſacra,quæ quatuor erãt,Nemeæa,Pythia,Iſthmia,Olympia: vel Pythica,Iſthmica,Olympica.Inter ἀγῶνας alii (vt docet Poll. lib. 3) στεφανῖται & φυλλῖται fuerunt appellati,alii ἀργυρῖται, ex iis videlicet qui nominabantur θεματικοί.Quò alludens Plutarchus in Pol. præceptis dixit,ὥσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα τὸν λιτείας ἀγωνιζομένης, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus extat epigramma Archiæ, quod primum eſt in Anthol.epigr. Ἔξω τοῦ ἀγῶνος apud Lucianũ in Anach.metaphoricè, Quæ aliena ſunt à re de qua agitur,ſiue à ſermone inſtituto.pro quo dicit ἔξω τοῦ πράγματος eodem in loco: καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα. οὐ γὰρ,&c. Paulo pòſt, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι,ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Idem alibi compoſita voce ἐξαγώνια in eodem ſignif.vſus eſt,adiungẽs καὶ πόρρω τοῦ πράγματος: De huius autem nominis etymo vide ſectionem ſequentem.

Ἀγὼν non ſolùm τὸν ἆθλον ſignificat, id eſt ipſum certamẽ,(pro quo malè apud Etymol.legitur τὸ ἆθλον)verumetiam locum in quo certamen ipſum editur. Imò verò & alia multa declarat, ſi Euſtathio credimus hæc ex vet.gramm.afferenti,ἀγὼν,ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ,συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις. Idem verò ναὸν hac voce ſignificari,alibi ſcribit. Etymol.autẽ tradit ἀγῶνα eſſe τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, item τὸ ἄθροισμα,præterea τὸν ἆθλον,(ſed ibi mendoſe legitur τὸ ἆθλον in nominat. pro ὁ ἆθλος) necnon τὸν ναόν. Inuenio præterea ex quopiam grammatico citatum, ἀγῶνα ſignificare τὸ ἄθροισμα, τὸν ἆθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίνδυνον, τὴν κρίσιν. Quæ ſignificationes,ſeptem quidem ſunt numero, vt & apud Euſtathium,ſed non omnes eædem. Ego autẽ quomodo hæ tot ſignificat.ad paucas reſtringi poſſint oſtendam, lectorem ſimul admonens; *in aliis itidem* multis vocabulis id me feciſſe,nec huiuſmodi tãtũ ſed & aliis multis grammaticorũ tricis in hoc opere eum exoluiſſe. Dico igitur ἀγῶνα eſſe in vna eademq; prima ſignificatione,τὸν ἆθλον,& τὴν μάχην,& τὴν ἔριν,necnon τὴν ἐπίδειξιν.quia ὁ ἀγωνιζόμενος,is μάχεται,is ἐρίζει,is ἐπιδείκνυται, id eſt Qui certat,is pugnat, is contendit,is ſpecimen ſuarum virium aut ſuæ induſtriæ edit.Huius autem primæ ſignificationis velut appendicẽ eſſe illũ vſum quo τὸν κίνδυνον & τὴν κρίσιν declarat, vt infrà docebimus. quẽadmodum autẽ ἀγορὰ non tãtùm ſignificat concionem, ſed & turbam hominum ad illam audiendam congregatorum, necnon illum in quem congregati ſunt locum,ita & ἀγῶνα non certamen duntaxat,ſed & ipſam ſpectantium certamen multitudinẽ, & locum præterea in quem ad ſpectandum conueniũt, in quo videlicet certamen editur,declarare. ab hac autem ſignificatione qua pro multitudine congregatorum ſpectatorum ponitur, manare has expoſitiones,τὸ ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸν ὅμιλον, τὸ πλῆθος, atque adeo τὴν ἀγοράν: at locum in quem coacti ſunt, eſſe quod dicunt τὸν τόπον: & ab hoc ſignificato illas etiam duas expoſitiones pendere,τὸν ναὸν & τὸν κύκλον,necnon & tertiã Heſychii τὸ στάδιον. Nunc ad exempla veniendum eſt. Ἀγὼν pro multitudine ſpectantium certamen: vt probat Etymol.ex hoc verſu qui eſt initio Il.ω, Λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι. vbi Euſtathius annotat ἀγῶνα eſſe τὸ πλῆθος, addens, ex veterum autoritate, ἀγορὰν à Bœotis appellatam eſſe ἀγῶνα. Ἀγὼν pro multitudine,de nauibus etiã dictũ eſt. vt Il. π, Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μένεω νηῶν ἐν ἀγῶνι.vbi ἀγῶνα Euſtathius eſſe ait ἄθροισμα,quod interpretor Cõgregationem nauiũ, vel potius Multitudinem congregatarum nauium. Pro qua ſignif.ab Etymol. affertur hic eiuſdem Homeri verſus,Ἧρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. At Il.ο, vbi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, tradit idem Euſtathius poſſe hîc ἀγῶνα accipi & pro ipſa concertatione quæ fit in prælio:rectius tamen,ſequendo veteres,ſumi pro multitudine & congregatione. Hæc illi. Quibus addo, poſſe (meo iudicio) ἀγῶνα hîc quoque exponi τὸν τόπον, vt mox docebo. Ἀγὼν,Locus in quo ſpectatores certaminis congregantur, in quo videlicet editur ipſum certamen. Ita tamen vt aliquando ad ſpatium illud quod certantibus relinquitur, reſtringi videatur. id eſt, ad ipſum στάδιον, vt Heſychius exponit.

Odyſſ.θ, Λεῖηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Sic Il.ψ, Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε ἵππους. Heſiodus, — προὔκειτο μέγας τρίπος ἐν τῷ ἀγῶνι. Suidas quoque ἀγῶνα dicit locum ſignificare in quo certatur, proferens hunc ex Thucyd.5.locum, προσελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. Vt autem in his locis ἀγὼν de loco dicitur congregatorum hominum, ita & paulo antè ἀγὼν νεῶν videtur ita ſignificare congregatarum nauium multitudinem, vt ſimul intelligamus locum in quo illa multitudo erat. Ἀγὼν autem pro templo in hoc eiuſdem poetæ verſu ponitur (vt volunt Etymol.& Euſtathius) A Il.η, Αἴ τέ μοι ἀχνύμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Sed hanc ſignificationem ſub proximè præcedente comprehendi, B tanquam ſpeciem ſub genere, vel ex eo apparet quod ipſemet Euſtathius addit, videlicet ἀγῶνα hic accipi ἀντὶ τοῦ ναοῦ, quatenus hic ſit θεῖον καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. Iam verò & quum ἀγῶνα vet. interpretati ſunt κύκλον, de loco intellexiſſe vocem κύκλον credibile eſt, quum alioqui ἀγὼν putetur hoc etymum habere vt ſit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, & proinde κυκλοτερής: præfixo videlicet α priuatiuo. Cuius etymi C Euſtathius quoque meminit pag. 1335: ponens & alia duo, videlicet vel παρὰ τὸ ἄγω, vel ἀπὸ Ἀγῶνος υἱοῦ ἐγχου Πέλοπος. Sed ego aut primitiuam eſſe hac vocem ἀγὼν, (vnde & literis maiuſculis eam hic ſcripſi) aut non aliunde quàm à γωνία deductam exiſtimo. Κύκλον tamen pro loco rotundam habẽte formam legere me non memini: ſed videat lector an iuuare nos poſſit quòd locus Romæ dictus circus Flaminius, vocatus eſt ἀγών. nam ſcio & aliam huius appellationis cauſam reddi.

Ἀγὼν, Bellum, Belli certamen (vt loquuntur interdum Latini) Item, Concertatio quæuis, aut Contentio. Poll. D lib.1, cap.10, χρήσιον δέ ποτε καὶ τοῖς ἀντιπάλοις, εἴ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα καλοῖεν. Demoſth. Pro corona, πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidẽ ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit, καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μὲν ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι. In qua ſignificatione (videlicet pro belli certamine) ſumi ἀγῶνα quidam volunt in his prouerbiis, ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, & ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. quorum meminit Suidas, & poſt eum Eraſmus, qui exponit Certamen. In vulg. tamen lex. annotatur ἀγῶνα hic pro diſcrimine accipi E poſſe, vt ſit ſenſus, Quũ agitur de periculo, non licet tergiuerſari, aut nõ oportet expectare occaſionẽ. Sed ego ἀγῶνα exiſtimo pro Diſcrimine nõniſi certa cũ cõſtructione poni, & referẽda hæc prouerbia ad id quod Curtius dixit, Bellum rarò permittit tempora legere. Cæterùm quoniam ἀγὼν de variis certaminum generibus dicitur, interdum addito adiectiuo πολεμικὸς ad belli ſignificationem reſtringitur. vt apud Syneſium epiſt. 40, χρήσῃ δὲ ὅταν ἐπὶ θύραις ἐξάγῃς καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς.

Eſt ἀγὼν & generaliter Concertatio quæuis ſeu contentio, Studium & Contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in ſignificatione Iſocrates pluralem etiam F numerum vſurpat, ſiue pro conatibus qui ſumma contentione fiunt. Demoſth. Pro corona, τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἕτεροι χωρὶς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι. Quod ita dictum puto vt Lat. Pugnaui ne hoc fieret, vel Contendi ne, &c. Et εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. In cõtentionem venire de re aliqua. Plut. in Symp ſap. de vulpe loquens, ἐκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας καταστᾶσα πρὸς τὴν πάρδαλιν. vbi etiam obſeruãdum ποικιλίας pro περὶ ποικιλίας. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Cicero ἀγῶνα ſtudium cõtentionis interpretatus eſt: ad Atticum lib. G 1, Cætera non poſſunt habere eandem neque vim, neque venuſtatem, remoto illo ſtudio contẽtionis, quem ἀγῶνα vos appellatis.

Ἀγὼν, Actio fabulæ in ſcena. quæ ſignificatio ad primam reduci poteſt. Non enim eſt ſimpliciter Actio fabulæ, ſed de qua certatur in theatro. Ariſtot. De poetica, ἡ γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστι.

Ἀγὼν, Actio forenſis. ἀγῶνες, inquit Budæus, dicuntur H à Plutarcho Actiones forenſes, id eſt δίκαι. Sed exemplum non profert. puto autem hunc ipſius Plutarchi locum in Alcibiade pro exemplo nobis eſſe poſſe, ὥσπερ κακὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς εἶναι μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός. Sic Iſocr. in Paneg. ὥστε οὐ τοὺς πρὸς ὑμᾶς συμβολαίων [λόγους] πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων ποιοῦσι. ‖Ἀγὼν (inquit Bud.) Iudicium, Periculum: vt καταστῆσαι εἰς ἀγῶνα: & καταστὰς εἰς ἀγῶνα, Poſtulatus, Reus, Qui in reatu eſt (vt periculum Latinè reatum ſignificat.) Demoſth. aduerſus Neæra 245. & alibi. Sic & Lyſ. Apud Plat. Pol.6, εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, Periculũ creare, In diſcrimen vocare, Accuſare. quum dicit, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντες. Hactenus Budæus. qui interpretatur etiam Negotium faceſſere: ſed hanc interpretationem omiſi vt quæ ſignificationem det his verbis nimis latè patentem. Libanius ἀγῶνα περὶ τιμῶν ἀπαγγέλλειν dicit. Notandũ eſt autem ἀγῶνα & κρίσιν ab Iſocrate, itidem ἀγῶνας & κρίσεις à Demoſthene copulari: quum dicit in orat. Pro corona, εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, καὶ τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια. Iſocr. in Panath. εἰς ἀγῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων. Idem Demoſthenes contra Midiam ἀγῶνα & κίνδυνον copulat: dicens, εἰ μὴ δ' εἰς ἐμὲ ἀγὼν μηδὲ κίνδυνος. ‖Sciendum eſt & hoc, ἀγῶνα non ſignificare periculum eo duntaxat ſenſu quo pro reatu vſurpatur à Latinis, ſed & ſecundũ primam vocabuli ipſius ſignificationem: vt apud Xenoph. Pæd.3, νῦν γὰρ περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγών. Id eſt, Nunc enim vita vniuſcuiuſque veſtrûm adducitur in periculum, Nũc quiſque veſtrûm venit in diſcrimen de vita. Sic & apud Euripidẽ in Medea, Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος ἢ κακὸν λαβεῖν, Ἢ χρηστόν, &c. Id eſt, Et hac in re magnum diſcrimen eſt. vel potius (vt ego alibi interpretatus ſum) Res eſt plena aleæ & periculi. Eodem modo vſus eſt Thucydides hoc nomine, cum duobus infinitiuis, præfixam habentibus particulam ἤ, lib. 2, ὁ δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι, &c. Exiſtimo Ciceronem ad iſtam ſignificationem vocis huius alludentem, certamen & diſcrimen aliquando copulaſſe. Sed & dimicationem eodem ſenſu & eodem reſpiciens vſurpaſſe mihi videtur, quum dixit, Qui me amor ſubuenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. ‖Ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις pro Moleſtiam exhibere hominibus, citatur ex Eſaiæ cap.7.

C. Προαγὼν, (q.d. Præcertamen) Præludium certaminis. Plut. ἀγωνισαμένου τῷ προαγῶνος, οὐκ ἔχει ὁ ἀγὼν τὸ λεῖπον ἐπιεικέστερον. Idẽ in Bruto προαγῶνες, excurſiones ante pugnã, inquit Bud. ‖Προαγὼν, Præluſio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic δίκης προαγῶνες, Plut. in Pompeio, ἐγένετο δὲ αὐτῷ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æſch.61, Demoſth. 255 κτ' Ἀνδροτίωνος. Erant autem προαγῶνες apud θεσμοθέτας οἳ τοὺς εἰσάγοντες τὰς γραφὰς, τὰς προδιαγιγνώσκοντες, vt notatur apud Demoſthenem 203. Vulgaria lexica teſtantur in priore illo Plutarchi loco προάγωνος legi, non προαγῶνες: ſed mendoſa eſt illa ſcriptura.

C. Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminũ præſes. Sophocles in Aiace, Καὶ πῆμα τύχῃ μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχαι exponit per ἀγωνοθέται, quod nomen paulo pòſt declarabitur. Euſtathius ait Bœotis ἀγῶνα dici ἀγοραί. vnde ἀγοραιόμος qui ἀγωνάρχης.

C. Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, Deſignator. nam ἀγωνοδίκας Heſychius exponit βραβευταί. Deſignatores, inquit Vlpianus, quos Græci βραβευτὰς appellant. Videtur autem ἀγωνοδίκης ex ἀγὼν & δίκη eſſe compoſitum: vt ſit iudex certaminum. βραβευτὴς tamen potius reſpondet τῷ ἀθλοθέτης, id eſt Munerarius. Vide aliud compoſitum ἀγωνοθέτης quod proximè ſequitur.

C. Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonum præſes & iudex, id eſt certaminum, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex ἀγὼν & θέτης, quod in compoſitione tantùm vſurpatur, & poſitorem ſignificat, vt in νομοθέτης: ſed hic diſpoſitorem potius ſonat. nam Euſtathius ἀγωνοθέται exponit οἱ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενοι, id eſt, qui certamina bene diſponunt & adminiſtrant. hoc eſt, omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. in Nigrino, ἀμφιθεάτρῳ μὲν ὥσπερ τινὰ τῶν πολιτῶν ἀγαθῶν παρὰ τῷ ἀγωνοθέτῃ, ὃς βαθὺν ἔχει ἱμάτιον ἀφιέναι. Iudicẽ ludis præſidẽ em, B.

Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant eũ qui l'tta-

mini præſidet propoſitis præmiis, vt apud Homerum A Achilles,& apud Virgilium Æneas.Idem Valla munerariũ vertit.Sed munerarius potius eſt ἀθλοθέτης. ſiquidem ἀθλοθέτης ex ἆθλον & θέτης eſt factum, quaſi Præmii aut præmiorum poſitor. Ait autem Suidas ἀγωνοθέτην eſſe in ſcenicis(ſub.certaminibus:)ἀθλοθέτην in gymnicis.Heſychius ex Nicandro eãdem differentiam affert, muſica vocans, quæ Suidas ſcenica.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, F. ήσω. [illegible] Præſum certaminibus, Omnia moderor & rego in certaminibus. Thucydides, αἴτιοι δ' ὑμεῖς κακῶς ἀγωνοθετοῦντες. id eſt, Qui perperam B hæc certamina conſtituitis,vt vertit Bud.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, Agonothetarum munus, ſiue officium. Conſtitutio & ordinatio certaminis,id eſt eorum quæ ad certamen pertinent. ‖Ἀγωνοθέτης per ι citatur ex Sophocle pro ἀγωνοθεσία.

¶ Ἀγώνιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad certamen pertinens. Pindarus in Iſthm. hym. 4, ἀγωνίοις ἀέθλοις vocat labores certaminũ,qui ſunt circa certamina, periphraſticè pro ἀγῶνας, vt opinor. alioqui enim ἄεθλος & ἀγὼν itidem certamen ſignificant. Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Gregorius Nazian.in C lib. De vita in ſolit. tranſ. Bona contentione ſumma comparanda,Bud.interprete.

Ἀγώνιος Mercurius à Pindaro dicitur in Iſthm.hym.2. certaminum præſes: πάντα δ' ἐξειπεῖν ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν, &c. Eodem ſenſu ἐναγώνιον eum appellat in Pythiis. Heſychio quoque ἀγώνιοι θεοὶ ſunt certaminũ præſides. At Euſtathius ἀγωνίους θεοὺς vult eſſe apud Æſchylum τοὺς ἀγοραίους, id eſt fori præſides, aut qui in foro coluntur: vt Suidas ἀγοραῖον Mercurium appellari ait ex eo quòd colatur ἐν ἀγορᾷ,id eſt in foro. D

Ἀγώνιος, Angulo carens,vide infrà. item Ἀγώνιος ab ἀγωνία,vide poſt ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conueniens,ſeu ludis aut ſpectaculis.vt Plut.Sympoſio dixit de Arione, τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, ornatũ certaminum,ſiue commiſſionum. id eſt,quo ſolebat vti in certaminibus & commiſſionibus.Lucianus autẽ ἐναγώνιον νόμον dixit legem athleticã, vbi ſcribit, μονομαχοῦντες κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον. Sic & ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Ariſtoph.in Pluto, E [illegible] præfectus & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας [illegible],ſequendo genus loquendi quo ibidem vtitur.

‖Ἐναγώνιος,Qui in certamine verſatur.Bud.ex Chryſoſt. in epiſt.ad Titum,cap.1, τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐν ἔργοις καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥᾳθυμίας μεστός. Itẽ Ἐναγώνιος Ad certamen compoſitus & comparatus, Certamini accinctus.Syneſ.epiſt.67 [illegible] ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν [illegible] καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur quæ & στρατηγική,(Lat.paludamentum) quæ in prælio geſtabatur.q.d. Veſtis militaris. In vulg.lex.ex Bud. F epiſt.poſt.citatur ἐναγώνια ὄργανα,pro inſtrumentis quibus in bello vtũtur.Et ex Polybio, παρακελευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος,pro Certatim vtrinque adhortatio. At Budæus apud eundem Polybium κατὰ τὰς ἐναγωνίους πονήσεις interpr.In pugna conferta. ‖Et quia ἀγὼν vocatur interdum actio forenſis, ἐναγώνιος pro forenſi ponitur nonnunquam,vt à Dionyſ. Halic. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum vſurpat,vt Bud. obſeruauit.In vulgaribus lexicis ex Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος expo[illegible]citatiua oratio, vt idem ſit quod ἀγωνιστικός.

Ἐναγώνιος,Trepidus,vide poſt Ἀγωνία.

C. Ἐξαγώνιος, ου,ὁ καὶ ἡ,Ad certamen nõ pertinẽs, Qui eſt extra certamẽ, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur Quæ ad cauſam non pertinent, vel ad ipſam quaſi concertationem cauſæ: aut generalius Quæ ad rem de qua agitur non pertinent:quæ ſunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος,(quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, vt ſuprà docui)id eſt, Hæc ad rem de qua agimus, non pertinent, Hæc ſunt per digreſſionem dicta,vt interpr.Budæus: addens, τὸ ἐξαγώνιον opponi ἐναγώνιον. Talem huius vocis ἐξαγώνιος vſum Suidas ex Æſchine affert. H

¶ Ἀγωνίζομαι, F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι, vſitatiſſimũ) P. [illegible] Certo, Certamen ineo, In certamen venio, Dimico. Abſolutè poſitum aliquando, vt ἐπειδὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιεῖται. Apud Philoſtratum nonnunquam cum accuſatiuo, vt ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα, apud Platonem, & ἀγωνίζομαι μάχην,apud Plutarchum & ἀγωνίζεσθαι στάδιον, apud eundem Currere ſtadium, vt loquitur Cicero. id eſt, inire certamen curſus in ſtadio. Sic autem & ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα (quod exponitur Agere fabulam) propriè eſt Actione fabulæ certare aduerſus alium. Vide infrà. Dicitur & ἀγωνίζομαι πρός σε, aut σοι(Tecum certo, Congredior tecum) cum accuſatiuo perſonæ, præfixa præpoſitione,aut cum datiuo. vt Xen. Pæd. 1, ἐνίαδε ἐστὶν ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Vbi non ſolùm accuſatiuus eſt perſonæ,ſed & accuſatiuus rei.vt ita dicere liceat, ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε, Hanc rem decerto tecum.pro,hac de re tecum certo.Cum περὶ autem,vt Dem.Pro corona, ἀγωνιζομένη περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. Dicitur & cum ὑπὲρ,ſed alio ſenſu.nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is qui de gloria certat ſiue dimicat,aut aſſequenda,aut conſeruanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας,apud eundem Demoſth. ibidem eſt dimicare pro tuenda & conſeruanda libertate.

Ἀγωνίζεσθαι,Præliari, Prælium inire, πολεμεῖν, apud Xenoph.in [illegible]. vt ἀγὼν ſignificat aliquando πόλεμον.Sic apud Thucydidem lib.1, ἔξεστι πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, id eſt ὑποκρίνεσθαι. vt ἀγὼν Actio fabulæ,apud Ariſtotelem De poetica. Eſt autem propriè ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare aduerſus alium, Agere fabulam propoſito aduerſus aliquem de ea certamine. quo ſenſu ad primam ſignificationem pertinet τὸ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα ſimpliciter pro ὑποκρίνεσθαι. nam pro eodem à Demoſth. ponuntur eodem in loco orationis περὶ παραπρεσβ. Itẽ ἀγωνίζεσθαι, διηγεῖσθαι (inquit Bud.) Ariſtot.de poeta in perſona ſua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare iudicio, vt faciunt qui cauſam orant apud iudices. Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus, dicitur de oratoribus pro Orare cauſam,apud Demoſth.vnde ἐπαγωνίζεσθαι, Secũdo loco orare.Sic ἀγῶνες à Plutarcho appellantur δίκαι. Hactenus Budæus.Ita autem apud Plutarchum intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib.De audiendo, δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων ἀφελοῦς καὶ ἁπλοῦς [illegible]. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν,Prouocationis cauſam iudicio perſequi, Appellationem in iudicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι,inquit Budæus,Cauſam dicere,Periclitari iudicio, Demoſtheni vbiq;. vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Falſi cauſam dicere,Reum falſi eſſe.Et ἀγωνιζόμενος ξενίας,peregrinitatis poſtulatus. Quin & κατὰ Τιμοκράτους vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipſe accuſat vt abrogandum.Hactenus Budæus. Videndum autem num in hoc poſtremo loco ἀγωνιζόμενον in paſſiua ſignificatione accipiendum ſit, vt & in hoc loco contra Midiam, ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. vbi de re loquens hæc duo verba copulauit,vt de perſona alibi,vbi dicit, οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. ‖Sciendum eſt præterea, vt ἀγὼν non ſolùm de periculo dicitur eius qui adducitur in iudicium & qui accuſatur: ſic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipi.

G Ἀγωνιστέον, Aduerb. poſitionis, Certandum eſt. Xenophon Pæd. 1, ἐνίαδε ἐστὶν ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. & Ἀγωνιστέος, τέα, τέον, quaſi gerundiuum nomen Latinis, Certandus,da,dum. Herodot. Terpſichore, φάμενοι οὐ βαρβάροισι ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα.

Ἀγώνισμα, ατος, τό, ab ἠγώνισμαι prima præteriti τοῦ ἀγωνίζομαι, Certatio, Certamen. Plut. Sympoſ. 8, κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων. ‖Itẽ Palma,id eſt præmium certaminis,vt tradunt Suidas & Heſychius: & hoc fortaſſe ſignificat apud Thucydidem lib.vlt. [illegible] τὸ ἀγώνισμα [illegible].

Ἀγώνισμα, à Suida exponitur σπουδή, ἐπιμέλεια, i. Studium, Diligentia, hoc in loco, ἀγώνισμα ἔθεντο συλλαβεῖν αὐτόν. Sic Ariſtid. in Panathenaico, ἐν ἤδη ποτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, In hoc vnũ omni ſtudio & omni virium contentione incumbens. Apud Herodotum autem ἀγώνι-

σμα videtur ſumi pro egregio facinore: quum dicit, καὶ ἀγώνισμα τοῦτο μέγα ποιοῦνται, κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκας τε καὶ ὄφεις. A

Ἀγώνισμα, Oſtentatio quæ fit in turba, ſiue apud turbam, ab eo videlicet qui ſpecimen ingenii ſui vult edere. ἀγωνισμάτων enim exponit Heſ. ὀχλικῶν ἐπιδείξεων. Dicitur autē de ſophiſtis ſæpiſſimè ἐπιδείκνυσθαι & ἐπίδειξις. & fortaſſe ἀγώνισμα ſignificationē huic affinem habet apud Thucyd. lib. 1, quū dicit, κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. vt (à ſophiſtis traſlatione ſumpta, ingenii oſtentandi cauſa decertantibus orationum politarum & comptarum ſcriptione) ἀγώνισμα vocet ludicram quandam & oſtētationis plenam orationem. Ac tale quid eſſe videtur cōmiſſio Latinis qualē ἀγώνισμα, exponendo cum Heſychio ὀχλικὴν ἐπίδειξιν. adeo vt apud Suetoniū Cōmiſſionibus reddi poſſit ἀγωνίσμασι, quum dicit in Auguſto, Admonebátq; Prætores ne paterētur nomen ſuum commiſſionibus obſoleſieri. Scholiaſtes Thucyd. ἀγώνισμα exponit dulcē ſermonem, itidem, vt opinor, alludens ad ſophiſtarum orationes. Aut ἀγώνισμα (inquit) Spectaculum, Ludicrū, (ita expono apud eum παιδιὰ) Poeticum ἀγώνισμα comicorum, aut tragicorum. B C

Ἀγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Ariſtotelem, de ſcenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, fabulam agere. Item Recitatio ab Ariſtotele ita dicitur, vbi loquitur de poeta narrante, vt Bud. ait.

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, Certatio, itidem vt ἀγώνισμα, & itidem ab ἠγώνισμαι formatum. Dion hiſtoriæ lib. 16. μάχη καὶ ἀγωνισμὸς τῶν στρατιωτῶν διὰ κενῆς ἐγίγνετο. Heſ. ἀγωνισμὸν exponit ἀντιλογίαν, id eſt diſceptationem, altercationem. D

Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucianus, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτόν. Libri 2 Epigr. titulus primus eſt εἰς ἀγωνιστὰς, id eſt In pugiles. quanquam pugiles peculiari nomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themiſtocle, ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, i. equi ad certamina exercitati. Horatius dixit equum in certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. | Interdum genitiuo iungitur hoc nomen pro certante de re qualibet. vt ἀγωνιστὴς ἀληθείας, apud Plutarchum, Certans pro veritate. ad verbum, Certator veritatis: Latinè, Propugnator veritatis. Sic apud Xenophontem, ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας. E

Ἀγωνιστὴς, Actor ſcenicus, Ludio, Hiſtrio. ἀγωνισταὶ, οἱ ὑποκριταὶ, Heſ. Sic apud Athen. 12, πάντες οἱ ἀγωνισταὶ ἐσπούδαζον τέρπειν τὸν βασιλέα. Demoſth. contra Midiam, παρασκευάσαι διαφθείρας τοὺς κριτὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν.

Ἀγωνιστήριον, Locus certaminis, id eſt, In quo certamen committitur, inquit Heſychius. Ariſtid. in Panath. ἀλλ' ὥσπερ ἀγωνιστήριον τοῖς θεοῖς ἀνεῖται. | Item ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Heſychius: & ita ἀγωνιστήριον idem valebit quod ἆθλον. F

Ἀγωνιστικὸς, ή, ὸν, Certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens, id eſt certatores. ἀγωνιστικὴ τοῦ σώματος ἀρετὴ, Ariſtot. Rhet. 1. Idem ibidem, ἀγωνιστικὴ δύναμις, Apta corporis conſtitutio ad obeunda gymnica certamina. Ἀγωνιστικὸς etiam dicitur is qui aptus eſt ad certamina.

Ἀγωνιστικὸς λόγος (inquit Bud.) ab Ariſtotele dicitur ſophiſtarū, eodē ſenſu quo ἐριστικὸς, qui & ipſe eſt ſophiſtarū. quorū ars non ſolùm ἐριστικὴ, ſed etiam περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ à Platone dicitur. Hactenus Budæus, non explicās Latinè ἀγωνιστικὸς nec ἀγωνιστική. ſed videtur reddi poſſe λόγος ἀγωνιστικὸς, oratio altercatoria, vel diſceptatoria. itidem ars ἀγωνιστικὴ, altercatoria. G

Ἀγωνιστικῶς, Aduerbium, Certatoriè, Certatorum more. Budæus dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi deſiderio teneor. | Alex. Trall. pag. 142 editionis patris mei, ψυχρὸς δὲ κατὰ μὲν τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρήσιον ἀγωνιστικῶς. οὕτω δὲ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἅπαξ τε ἐν ψυχρότατον καὶ πολὺ δοίημεν. Id eſt, Frigida autem in vigore morbi vtēdum eſt ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, quum ſemel & frigidiſſimam & multam damus. H

Ἀγωνιστὶ pro eodem, in vulg. lex.

C. Ἀναγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, Qui non certat. vt ἀναγώνιστος ἀθλητὴς apud Xenoph. Qui certamen non expertus, Iners. Ex Platone autem De legibus citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς pro Ad virtutis certamen impotens ſeu ineptus. Sed malim abeſſe περί.

C. Πρωταγωνιστὴς, Δευτεραγωνιστὴς, Τριταγωνιστὴς, Hiſtrio qui primas partes fabulæ, Qui ſecundas, Qui tertias agit. (nam tres tragœdi fabulam abſoluebant, vt Bud. ex Laertio obſeruauit, Comm. pag. 123.) vnde verba Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui primas partes in ſcena agit. Plutarchus Politic. præcept. ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μισθωτῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι, &c. Vbi pro τὰ τρία reponendum cenſeo τὰ τρίτα, vt declarabo mox in Τριταγωνιστεῖν. Interdum additur genitiuus δράματος, vt apud Lucianum De cal. πρῶτον μὲν δὴ εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος· λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. vbi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος vertit Actus principem, & quaſi præſultorem. Sic apud Pollucem, παρὰ τὸ πρωταγωνιστοῦ τοῦ δράματος, vt paulo pòſt dicetur. | Πρωταγωνιστὴς Œcumenio in Acta, eſt Anteſignanus, ἔνθα γὰρ πλείων ὁ πόλεμος, ἐκεῖ παρατάττεσθαι τοὺς πρωταγωνιστὰς ἔδει. Transfertur & ad quemlibet qui primum in quouis certamine atq; adeo in quouis negotio locū tenet, princépſque eſt. HINC Πρωταγωνιστέω, ῶ, id eſt πρωταγωνιστής εἰμι, Primas partes in ſcena ago. | Non ſolùm autē de actoribus ſcenicis dicitur, (inquit Bud.) ſed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, Primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demoſthenem pag. 190, πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν, καταλείποντος εἰς ἐπίδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστῶ pro δευτερολογῶ. | Apud Plutarchum περὶ μουσικῆς pro Primas partes obtineo, id eſt præcipuas, pag. 661, πρωταγωνιστούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως. Ab Ariſtotele iungitur accuſatiuo, & dicitur πρωταγωνιστῶ τοῦτο (inquit Budæus) pro Imprimis polleo hoc certamine, vel Primas partes huius certaminis obtineo, Pol. 8, ὥστε τὸ καλὸν ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honeſti certamine ante alios eminere, no in feritatis atq; immanitatis. hoc eſt πρῶτον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

Δευτεραγωνιστὴς, Qui ſecundas fabulæ partes agit. | Lucianus metaphoricè vſus eſt in Peregr. pag. 391, καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demoſthenes itidem metaphoricè δευτεραγωνιστὴν appellauit quaſi optionem & ſecundarium [illegible] ſcepti tractantem, quaſi ſecundarium proditorem, [illegible] περὶ παραπρ. pag. 144, καὶ ἔχων Ἴσανδρον δευτεραγωνιστήν. Sic apud Ciceronem Marci Craſſi quaſi ſecundarius, id eſt ὡς ἦν τῷ Κράσσου ὑστέρει δευτεραγωνιστής, inquit Budæus comm. pag. 123. HINC Δευτεραγωνιστῶ pro Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundā orationem habeo in iudicio, δευτερολογῶ, Bud. 123.

Τριταγωνιστὴς, Qui tertias fabulæ partes agit & vltimas. vt in vita Æſchinis legitur, λεγόμενον δὲ μεγάλην φασὶν ὑποκρίνασθαι τραγῳδίαν, ὥστε τριταγωνιστεῖν. vnde hoc illi Demoſthenes probroſè obiicit, Pro corona, πονηρὸν ὄντα πίθηκον καὶ γραμματέα καὶ τριταγωνιστήν. Ibidem, ἐμὲ δι' ὧν τριταγωνιστεῖ τὸν περὶ, &c. Et in oratione περὶ παραπρ. dicit τριταγωνιστοῦ fuiſſe tanquam γέρας τὸ ἐξαίρετον, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Æſchinem (inquit Suidas) τριταγωνιστὴν appellat Demoſthenes, ὡς ἀδικιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταλεγόμενον. Hinc fit vt τριταγωνιστὴς de vili & contempto homine dicatur.

HINC Τριταγωνιστῶ, Tertias fabulæ partes ago, Demoſthenes Pro corona, ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. Sciendum eſt autem Demoſthenem τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citaui ex orat. περὶ παραπρ. locum, vbi ſcribit, τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος, οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίναντο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plutarchi à me modò citatum in πρωταγωνιστής, & τῷ τὰ τρίτα λέγοντι repono. cuius emēdationis alibi iampridem admonui. Obſeruandū eſt autem, etiam Theodori hiſtrionis ab vtroque fieri mentionem.

C. ΑΝταγωνίζομαι, In certamine oppono me alicui, Prælio aliquem excipio. Cum dat. Xenophon Pæd. 1, πάνυ μοι δοκῶ αἰσχρὸν εἶναι τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. Item Ἀνταγωνίζεσθαι pro

Aduerſor, id eſt Refragor, apud Thucydidem.
Ἀνταγωνιστής, οῦ, ὁ, Qui in certamen prodeunti ſe opponit, Qui certamen ſuſcipit aduerſus alium, Aduerſarius. Plut. Alex. τῶν περὶ αὐτὸν ἀποπειρωμένων εἰ βούλοιτ' ἂν ὀλυμπιάσιν ἀγωνίσασθαι στάδιον (ἦν γὰρ ποδώκης) εἴγε ἔφη βασιλεῖς ἔμελλεν ἕξειν ἀνταγωνιστάς. Vbi animaduerte priore loco eſſe poſitum ſimplex ἀγωνίσασθαι, & ἀνταγωνιστὰς eſſe qui opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Iſocratem exponitur Æmulus: παρασκεύαζε σαυτὸν τῶν μὲν ἐλαττόνων κριτὴν, τῶν δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, Ita te compara vt inferiorum ſis iudex, ſuperiorū æmulus. Sic ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, æmulus regni. Dicitur & ſine præpoſitione, vt apud Demoſthenem Philipp. 2 & 4, ἀρχὴν βούλεται τοῦτον δὲ ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπείληφεν ὑμᾶς, de hoc autem ſibi aduerſus vos ſolos eſſe certamen exiſtimat.

c. 2. Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nullus in certamine ſe opponit, vel ſe opponere poteſt, Aduerſus quē nemo certare poteſt. Vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 2, φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον· τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται. Herodianus ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον & στρατὸν ἀνανταγώνιστον, inuictum, inſuperabilem, vel inexpugnabilem, dixit.

c. 2. Δυσανταγωνιστής, in vulg. lexicis, Moleſtus aduerſarius.

C. Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, apud Xenophontem Pæd. 1. Dicitur & διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, vt apud eundem, ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. ¶ Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, ſiue ad extremam dimicationem, vt διαμάχομαι, Bud. ex Æſchine. Sic ex Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. ¶ Gaza διαγωνίζεσθαι accepit & pro Conari, quum apud Cic. Tanta conati ſunt, vertit τοσαῦτα διηγωνίσαντο.

C. Ἐναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo. Plutarchus, τόπος ἀφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. ¶ Thucydides, θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν παρέχετε ἀμφότεροι ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησι, qui fauiſtis Græcis aduerſus Medos pugnantibus, Bud.

C. Ἐπαγωνίζομαι, Poſt alium certo. vt Greg. in Encomio Macc. προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco cauſam orare, vel Perorare, vt inquit Budæus, citans hæc ex Libanio in argum. orat. in Androt. κατηγοροῦσι τοίνυν γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθροὶ, προείρηκε μὲν ὁ Εὐκτήμων δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. ¶ Apud Plutarchum autem in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exponitur, Certamē cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certans. Apud eundem autem in Numa, ἐπαγωνίζονται τοῖς ἔξωθεν τεκμηρίοις, nituntur externis coniecturis. Secundum quam interpretationē ἐπὶ vacaret, aut epitatica eſſet.

C. Καταγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello. καταπαλαίω. Lucianus, τὰ θεῖα καταγωνιζόμενος. Plutarch. Numa, καταγωνισάμενος Πομπήιον, qui ſuperauit vel debellauit Pompeium. Apoſt. 11 ad Hebr. κατηγωνίσαντο βασιλείας. HINC Καταγωνισμός, Expugnatio, Subactio, citatur ex Thucydide.

c. 2. Ἀκαταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inexpugnabilis. Chryſoſt. De ſacerdotio, τὸ δὲ θῆλυ τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνήμερον θηρίον. ET Δυσκαταγώνιστος, Expugnatu difficilis, δυσκαταμάχητος, apud Thucydidem. CONTRA Εὐκαταγώνιστος, Expugnatu facilis. vnde ex conſequenti accipitur pro parum valido.

C. Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno. vt in illo loco quem modò ex Gregorio citaui in Ἐπαγωνίζομαι. Προαγωνίζομαι, Antea pugno. Herodianus libro 3, αἰφνιδίας αὐτοῖς ἐπιπεσούσης στρατείας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως, quæ antea non pugnauerat. Sic apud Thucyd. lib. 4, pag. 161, ἐξ ὧν τε προηγωνίσασθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, id eſt προεπολεμήσατε. at Valla errauit in ſua interpr. quā tamen ſequuntur vulg. lex. ¶ Προαγωνίζομαι, Certo pro aliquo, ſiue Pugno, Propugno. Philo, ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος. HINC Προαγωνιστής, Propugnator, Defenſor. Luc. De ſalt. ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῆς, προορχηστῆρας ἐκάλουν. ET Προαγωνιστικὸν in vulg. lex. Præiudicialis cauſa.

C. Συναγωνίζομαι, Vnà cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adiuuo, Certaminis ſocius ſum. Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thucydides lib. 1, καὶ αὐτοὶ ὑπισχνούμενοι ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἁπάσης ξυναγωνιουμένης. Sic & alibi ſæpe apud eundē. Συναγωνίζομαί τινι apud Demoſth. Ad hæc conficienda operam meam vnà impēdo. ¶ Συναγωνίζομαι apud eundē Dem. pro συνηγορῶ, Patrocinor, inquit Bud. Qua in ſignificatione citatur & ex Platone in epiſt. πολλοῖς συνηγωνισάμην, Multos meo patrocinio iuui. HINC Συναγωνιστής, Certaminis ſocius, Certanti opitulans.

ἈΓΩΝΊΑ, ας, ἡ, Certamen, ἀγὼν apud Xenophontem, Suida teſte, qui tamen exemplum non profert: ſed poſſit in illius Pæd. 2 inueniri. Verùm & Iſocr. ita vſus eſt in Euagora, οἱ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Sic & Plato in Gorgia, δεῖ μέντοι ὦ Σώκρατες τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. ¶ Φιλονεικία, ἅμιλλα, ἀγωνία ἔρις, pro eodem apud Platonem de certaminibus loquentem, inquit Budæus. Idem ait ἀγωνίαν pro gymnaſtica poni hoc in loco, qui eſt libro De legibus 6, μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἱρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων. Quanquam non ἀγωνία per ſe ſignificat hîc gymnaſticam, ſed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. ¶ Heſychius ait ἀγωνίαν palæſtram ſignificare, item bellum, apud Eurip. in Troadibus.

Ἀγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æſtuatio. Ἀγωνία, (inquit apud Etymol. Orion) de eo qui in certamen deſcenſurus eſt: per catachreſin autem pro timore ſimpliciter ponitur. Id eſt, Ἀγωνία propriè eſt timor quo corripitur is qui in certamen deſcenſurus eſt: ſed per catachreſin ponitur pro quouis timore. Laertius ἀγωνίαν exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, id eſt timorem rei incertæ ac dubiæ. Ariſtot. in Probl. ἀγωνίαν eſſe ait timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggreſſuri. Damaſcenus ἀγωνίαν eſſe dicit φόβον ἀποτυχίας, id eſt metum excidendi, incœpto videlicet, aut ſpe. Demoſthenes Pro corona, οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. quo in loco aliquid amplius ἀγωνία ſignificat quàm timorem, alioqui enim cōtentus fuiſſet Demoſthenes dixiſſe φόβῳ. Vide alia in verbo ſequenti Ἀγωνιάω, ab hoc nomine deducta.

Ἀγωνία ab Heſychio exponitur etiam Fractio, item ἀγοραία. Vt fractionem ſignificet, ab ἄγω deducendum eſt: vt ἀγοραίαν, id eſt forenſem, ab ἀγὼν Bœotorum lingua ἀγορὰν ſignificante, ſicut antea dictum eſt. nec pro ſubſtantiuo nomine ſed pro adiectiuo accipiēdum eſt, vt ſit ἀγώνιος, ἀγωνία, ἀγώνιον. quanquā & ἀγώνιος vtrique generi ſeruit.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Trepidationem aut angorem afferens, ſeu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Soph. Aiace, σπείρει ποτὲ τάδ' ἀγώνιος χολά. vbi tamen & ἐναγώνιος poſſe ſignificare tradit Demetr. Triclinius. Alter autem ſcholiaſtes priorem deductionem ſequitur ex ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauidus. Apud Baſil. 94, ἔντρομοι & ἐναγώνιοι pro eodem poni ſcribit Budæus: qui tamen miſcet cum ἐναγώνιος ſignificante Compoſitum vel accinctum ad certamen: at ego ad ἀγωνία referendum putaui.

¶ Ἀγωνιάω, ῶ, F. άσω. P. ακα, Certo, ἀγωνίζομαι, apud Iſocratē, teſte Suida.

Ἀγωνιᾶν, Anxium eſſe, Dolere vel angi metu, vt ſcribit in lexico Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Cæſare, de Bruto, ἐφ' ᾧ λέγεται μὴ φαινομένου μὲν ἀγωνιάσαι, σωθέντος δὲ καὶ προσαγγελομένου πρὸς αὐτὸν, ἡσθῆναι. id eſt, Doluiſſe tanquam ob mortuum, vel Sollicitus & metuens ei fuiſſe. Et in Demetrio, ὡς εἰκὸς ἐπὶ διακεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item Ἀγωνιᾶν, Vereri, Timere, cum accuſatiuo. Polybius, ἀγωνιῶσι τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Hactenus Bud. Notandum eſt autem ἀγωνιᾶν dici etiam eum qui alioqui metu vacuus ſit: vt apparet ex hoc Ariſtotelis loco, Rhet. 1, καὶ περὶ ὧν ἀγωνιῶσι, μὴ φοβούμενοι, [καλά ἐστι] περὶ γὰρ τῶν πρὸς δόξαν φερόντων ἀγαθῶν τοῦτο πάσχουσι. id eſt, Honeſta ſunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes. nam de bonis quæ ad gloriam tendunt, ſic animo afficiuntur. Idem libri eiuſdem Rhet. 2, ἀλλὰ δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Damaſcenus (recens quidem autor, ſed veteres, vt opinor, ſequutus) ἀγωνία, φόβος διαπτώ-

σεως, ἤγουν ἀποτυχίας. φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς πράξεως, ἀγωνιῶμεν. Dicendum igitur puto ἀγωνιᾶν duobus modis vſurpari. Nonnunquam ſimpliciter pro Timere, & tum non ſolùm accuſatiuo iungitur (vt in ſuperiore exemplo Polybii) ſed & infinitiuo: vt apud eundem, τὰ μὴ ἠγωνία λέγειν τὸ φαινόμενον. item cum ſubiunctiuo, præfixa particula μὴ, vt apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Nonnunquam verò ſignificare Anxiũ eſſe ob dubitationem de euentu rei alicuius, non tam ne malum aliquod nobis accidat, quàm ne bonum aliquod ſperatum non eueniat, aut ne voti compotes eſſe non poſſimus. Breuius, ἀγωνιᾶν eſſe Æſtuare dubi- B tatione de ſperato bono. Sic & ἀγωνίαν, quum ἀπὸ τοῦ φόβου diſtinguitur, æſtuantem dubitationem de ſperato bono intelligemus, ſequendo definitiones paulo antè expoſitas. Sed & æſtum vel æſtuationem ſimpliciter interpretari poterimus non malè, quum vehementiſſimũ quendã metũ declarare voluerimus. Qui autem ἀγωνίαν reddunt angorem, videntur voce quidem ſignificãtiſſima vti: ſed ἀγωνία existimo eſſe aliquid magis repentinum quàm angorẽ. Nec verò prætermittẽdum C eſt quod tradit Græcus quidam grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, (id eſt ne non aſſequi poſſint) dicuntur ἀγωνιᾶν, vt Hector cum Achille pugnaturus. nam alii qui ſolùm ſpectatores erant, modò non tremebãt: at ille quum in ipſo periculo conſtitutus eſſet, duntaxat agonia percellebatur, vtpote magna animi fortitudine præditus. ‖ Heſychius præterea ἀγωνιᾷ explicat κινδυνεύω, id eſt periclitor. ‖ Paſſiuum Ἀγωνιάομαι, ῶμαι, idem valet. quod quædam exemplaria habẽt in loco Ariſtotelis modò citato ex Rhet. 1, D nam pro ἀγωνιῶσι legitur in illis ἀγωνιῶνται.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur apud Diogenem Laertium, vt notat in lexico Budæus: hunc (vt opinor) locum intelligens qui eſt in Menedemi vita, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν οὐθεὶς διείμαρτε ἐκ τοῦ θυμιατηρίου.

C. Διαγωνιάω, ῶ, Valde anxius ſum, præpoſitione διὰ vim τῆς ἀγωνίας augente. Citatur ex lib. 2 Maccab. cap. 3, ἀγωνιῶντες pro Trepidantes. Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, vnde διαγωνιάσαντες apud Suidam, quod exponit εὐλαβη- E θέντες, id eſt Veriti: in hoc quem ex innominato autore affert loco, οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ περιηπλᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί.

C. Συναγωνιάω, Vnà cum alio anxius ſum, Anxietatis alicuius vel trepidationis particeps ſum, aut ſocius. Plut. De Socr. dæmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι.

¶ Ἀγωνιάζω pro Ἀγωνιῶ in vulg. lex. legitur: itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι ex Philoſtrato.

ἉΔΡΌΣ, οῦ, ὁ, à Suida & Heſychio exponitur Multus, Magnus, Abundans, Opulẽtus, Craſſus. A Gaza quibuſdam locis Craſſus redditur. Gellius lib. 7. cap. 13 ait tres characteres eſſe, id eſt tria dicendi genera, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: id eſt, vt interpretatur, vberẽ, gracilem, mediocrem. Apud Herodotum libro 1, καρπὸς ἁδρὸς exponitur Fruges adultæ. ἁδρὸν δένδρον apud Dioſcoridem lib. 1, Craſſa arbor, vt Hermolaus: Dura arbor, vt Ruellius: ſpecioſa & fortis, vt Marcellus interpretatur. adnotans ἁδρὸν ſignificare εὐτραφὲς, id eſt pingue & feliciter nutritum, ex eóque, cum decore validum & G forte. Sumit autem Marcellus hanc expoſitionem ab Heſychio, qui ἁδρότερον comparatiuum ab ἁδρὸς, exponit μείζον, εὐτραφέστερον. Apud Plutarchũ ἁδρὸς apertè magnum ſignificat: nam opponitur μικροπρῷ, in Lycurgo, ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Sed & apud Athenæum copulantur μέγας & ἁδρὸς, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Ælianus apud Suidam ἁδρὸν μισθὸν vocat magnam mercedem, id eſt amplam. apud Ariſtophanem autem ἁδρὸς πόλεμος magnum bellum: accipiendo magnum pro acri ſeu vehementi. Ἁδρότε- H ρος explicatur etiam habitior. & ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius & largius cibare, Apud Galenum. Cæterùm ἁδρὸς Etymol. exponit χονδρὸν, deriuãs ab ἥδω, id eſt Delecto, nam (inquit) ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, id eſt, De-

A lectamur magnis & χονδροῖς. accipit autem χονδρὸν pro craſſo, vt opinor. Gallicum noſtrũ Dru hinc originem habere exiſtimo.

Ἁδρὸς, ad animum tranſlatum. Athen. 6, μέγας & ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Iſocrates in Panathenaico, τοῖς ἁδροτέροις ἅπασι καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι. Sed & quum dicitur χαρακτὴρ ἁδρὸς, character vber, (Gell. interpr.) eſt metaphora ad res ad animum pertinentes.

C. Ἁδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenas glebas habens, ſeu craſſas, aut grandes. ἁδρόβωλον de thure vel bdellio apud Dioſcoridem. Ex ἁδρὸς & βῶλος. Huic opponitur μικρόβωλος.

B C. Ἁδρομερὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Craſſis particulis conſtans, Craſſiorem ſubſtantiam habens. De pane, Galenus, ὁ δὲ ἐπιτυχεῖτης ἄρτος, ἁδρομερέστερος. De vino Dioſcorides, ὁ δὲ Ἀλβανὸς ἁδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερής. Fit autem ἁδρομερὴς, ex ἁδρὸς & μέρος: vt λεπτομερὴς, ex λεπτὸς & μέρος.

C. Ἁδροχῶροι, Qui vberem regionem vel vberes regiones habitant, Heſ. ex ἁδρὸς & χώρα.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, Magnitudo, Robur, Heſ. Proceritas, Suidæ C Exponitur etiam Craſſitudo, Abundantia. Homerus Il. π, de anima loquens diſcedente de corpore, — λιποῦσ' ἁδροτῆτα καὶ ἥβην. ſed in aliis exemplaribus legitur ἀνδροτῆτα, & hanc lectionem agnoſcit Euſtathius. Vide igitur in Ἀνήρ. Conſtantinus Laſcaris hanc vocem in vltima tradit acui, ἁδροτὴς, ῆτος.

Ἁδροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁδρότης. vt ab ἁβρὸς dicitur ἁβρότης & ἁβροσύνη. ſed vt ἁβροσύνη magis eſt poeticum quã ἁβρότης, ita ἁδροσύνη magis poeticum quàm ἁδρότης. Heſiodus in Ergois, Ὡ δέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Id D eſt, præ vbertate, præ copia, præ denſitate.

¶ Ἁδρύνω, F. υνῶ. Craſſum reddo, In iuſtam magnitudinẽ vel craſſitudinem conſummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophraſtus De cauſis pl. 4, ἁδρύνει τοὺς ὄγκους, reddit craſſiores. Aliquando ἁδρύνω neutrum eſt, & idem valet quod ἁδρύνομαι. vt apud eundem, ὥστε μήτε ἁδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρι αὐξῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι, id eſt proficere, vt Gaza vertit.

Ἁδρύνομαι, Paſſiuum, Craſſeſco, Craſſus fio. Iuſtã craſſitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad iuſtam craſſitudinem peruenio, Turgeſco, Grãdeſco. Heſych. E ἁδρυνθέντες exponit μεγαλυνθέντες. Herod. 1, ἐπεὰν δὲ ἤδη μέλλῃ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἁδρύνεσθαι τὸ λήϊον. Sic apud Nicandrum Theriacis, Τῆμος, ὅτ' ἁδρύνονται, ὀροιτύποιο βάτῃσι Κόψαντες, &c.

Ἅδρυνσις, εως, ἡ, Craſſatio. Apud Ariſtotelem & Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum.

¶ Ἁδρόω, ῶ, F. ώσω. P. ωκα, Ad maturitatem vigorémque perduco. Vnde paſſiuum Ἁδρόομαι, οῦμαι, Ad maturitatem peruenio, Adoleſco. Plato Pol. 6, τῶν δὲ σωμάτων ἐν ᾧ F βλαστάνει τε καὶ ἁδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι.

¶ Ἁδρέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Idem quod ἁδρόω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, ſicut ἁδρύνω pro ἁδρύνομαι. vnde apud Dioſcoridem ἡδρηκὼς, Adultus, Maturus factus.

Ἅδρησις, εως, ἡ, Maturitas, apud Baſilium.

ἈΈΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Herodot. 1, ἐπιπλεοῦντων δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Homerus Odyſſ. θ, Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etymol. ait ſignificare etiam locum certaminis. G Sic ἀγὼν & pro certamine & pro loco certaminis poni diximus antea. ‖ Ἄεθλος, Labor. vt ἄεθλοι Vlyſſis, Od. α. Vbi Euſtathius ait ἀέθλους appellari honorificè ab Homero Vlyſſis labores, tanquam certantis aduerſus fortunam: aut ſimpliciter vocari labores: & ἀέθλους dici quaſi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit. vt videlicet ſit ex α priuatiuo & verbo ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etymol. ἄεθλον (in neutro genere pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλειν eſſe compoſitum & α epitatico: vt ſit ἄεθλον quaſi quod quis valde velit & cupiat, τὸ πάνυ ἐθέλη- H τόν. Idem ponit & aliam etymologiam: vt videlicet à τλῶ id eſt tolero factum ſit τλὸν, & α præfixo ἄτλον: mutato τ in θ, ἄθλον. quam poſteriorem etymologiam tenendo, neceſſe foret dicere ex ἄθλον factum eſſe ἄεθλον, non contrà. ſequendo autem alteram, vt ἄεθλον ſit quaſi τὸ πάνυ ἐθελητὸν, contrà ἄθλον ex ἄεθλον factum eſſe dicere-

mus. ſed ex vtraque cõſequeretur prius nomen impoſitum fuiſſe præmio certaminis quàm ipſi certamini. loquitur enim de ἄεθλον & ἆθλον, non de ἄεθλος & ἆθλος. Atqui rationi cõſentaneum nõ eſt poſterius etymum, vt videlicet ἆθλον, præmium certaminis, dictum ſit à to[l]erando. Ego igitur confuſa omnia in his duabus poſterioribus etymologiis cernens, primam ſequor, ab Euſtathio duobus locis notatam: ſed ita vt illam voci ἄεθλος, non tantum quum ſignificat laborem, ſed & quũ primam ſignificationem habet, pro certamine, accommodandam putem. quotuſquiſque eſt enim qui certamen non refugiat?

Ἄεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis de quo reportata eſt victoria. Il. ψ, Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. η, Χρύσειος δ' ὢν ἐσιδεῖν; χρύσεος καταθῦναι ἄεθλον;

Ἄεθλον pro ἄεθλος videtur vſurpaſſe Diotimus in Anthol. Epig. hoc in verſu, Τοὶ ἦσαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιάς. niſi fortè poſuerit quod conſequitur pro eo quod præcedit; id eſt præmium certaminis pro certamine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, id eſt labores, hoc verſu, Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

C. Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, Qui præmium certaminis ſtatuit. Compoſitum ex ἄεθλον, & θέτης, quod in compoſitione poſitorem ſignificat. Vide infrà ἀθλοθέτης.

C. Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, Præmiũ certaminis ferens, Victor in certamine. Herodot. 1, ἀεθλοφόροι ἀμφότεροι ὁμοίως ἦσαν. Dicitur etiam equus ἀεθλοφόρος, ſiue ἀθλοφόρος: vt Iliad. χ, circa principium, Σευάμενος ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος. At Iliad. ι, — δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπάθεια, Miſeria. Ab Heſychio exponitur ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præmium reportans, ἀθλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callimachus hymno in Delum, — ἠμὲν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας. Archias, Ον Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθώ. Poteſt & ἀέθλιος ἵππος intelligi ſimpliciter ἀγωνιστής, certator equus, aptus ad certamen: vt deriuetur ab ἄεθλος. & ita videtur accipi apud Theognin, quum dicit, Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, &c. ‖ At verò ἀέθλιος pro ἄθλιος miſerum ſignificat, vt videbis paulò poſt.

Ἀέθλιον, ου, τὸ, Idem quod ἄεθλον, Certaminis præmium. Il. ι, — δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. Il. χ, — ἅπερ ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν. Dicitur autem ἀέθλιον ab ἄεθλον, vt ἴχνιον ab ἴχνος, inquit Euſtathius: qui alibi admonet non eſſe diminutiuum, ſed denominatiuum ſiue deriuatiuum ab ἄεθλον.

¶ Ἀεθλεύω, F. σω. P. κα, Certo, Dimico. Pugno. Il. δ, Ἀλλ' ἤγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο.

Ἀεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exerceri. κακοπαθεῖν Euſtathius exponit hoc in loco, Il. ω, Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου. Ita enim legitur in vulg. edit. Vide Ἀθλεύω.

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, Certator, qui in proſa oratione dicitur ἀθλητής, Athleta.

¶ Ἀεθλέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Idem quod ἀθλεύω. Herodot. 1, συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας, pugnabant aduerſus Tegeatas.

Ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀεθλευτήρ.

G Ἆ Θ Λ Ο Σ, ου, ὁ, Certamen. Idem quod ἄεθλος. ex quo etiã fit, craſi literarũ α & ε. vt ex ἀείδω fit ᾄδω. Ἆθλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra: certamina Pythica. ἆθλοι Ἡρακλέους, qui à Latinis dicuntur Herculis labores. Iſocr. ad Philippũ, ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦντες καὶ τοὺς ἄθλους ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσι. Apud Euſebium in Præp. Euangelica, ἀνδρὶ δὲ δουλεύων τῷ Ἡρακλεῖ Εὐρυσθεῖ ὃ τ' βασιλείαν ἔχων τῆς Ἀργείας προσταχθεὶς ἄθλους πλείους δώδεκα. Dicitur & de quouis labore, ſeu laborioſo negotio. vt Plutar. in Camillo, οὐδ' ὑπέστη τὸν ἆθλον ἑκουσίως. ‖ Apud Lucianum in Iudicio dearum τὸν ἆθλον pro τὸ ἆθλον ponitur, aut, (quod potius credo) malè legitur.

Ἆθλον, ου, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet victori datur. Xenophon Pæd. 2, καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Idem Hell. δὶς ἆθλον & νικητήριον pro eodem ponit. Nec verò pro certaminis duntaxat vſurpatur, ſed & pro cuiuſuis egregii facinoris præmio. Thucyd. 2, οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. Id eſt, Strenui autem decorabuntur præmiis virtutis quæ eos decebunt. Apud Thucydidem ſcholiaſtes ἆθλα exponit κέρδη, id eſt lucra, hoc loco libri 3, τὰ δὲ κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο. ‖ In malam partem etiam vſurpatur ἆθλον pro præmio ſeu mercede alicuius ſceleris, id eſt pœna: vt apud Lyſiam, οἱ γὰρ τοιαῦτα πεπραχότες, ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων, ἧττον εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτήσονται. Id eſt, Nam qui talia perpetrant, videntes qualis merces delictis huiuſmodi propoſita ſit, minus in alios delinquent.

Ἆθλον pro ἆθλος, id eſt Labor, Ærumna. Antiphilus in Epigr. — δεκέτου τ' ἆθλα λέγει πολέμου. id eſt labores decennalis belli, ſiue ærumnas. Poteſt etiam exponi certamina. Apud Demoſth. autem ἆθλα τοῦ πολέμου in propria ſignificatione dicuntur belli præmia, id eſt præmia quæ manent victores in bello.

C. Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, Præmii propoſitor, Præmii ſtatutor: ſed propriè præmii certaminis. Qui certamina exhibet præmiis propoſitis. Munerarius à Valla exponitur, Deſignator ludorum, ab aliis. Sed genitiuum illum omittendo deſignatorem ſimpliciter malim appellare, cum Vlpiano. qui deſignatores eſſe ait quos Græci nominant βραβευτάς. Videtur autem βραβευτῶν appellatio & ἀθλοθέτας & ἀγωνοθέτας complecti, de quorum differentia diximus ſuprà in ἀγωνοθέτης. quanquam, vt Budæus notat; qui præmium proponebant, iidem erant iudices & arbitri: vnde ἀθλοθετῶ ſignificat etiam ἀγωνοθετῶ. Lucianus Ἀναβιοῦσι, Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν. id eſt, Athlothetæ flagris cædere conſueuerunt eum hiſtrionem qui Mineruæ aut Neptuni aut Iouis perſonam repræſentans, actione non decora nec diis digna vtatur. vbi obſeruandum eſt ἀθλοθέτην ſignificare eum qui ſit iudex & arbiter in ſcenicis etiam certaminibus: non ſeruata illa quam ex grammaticis annotauimus differẽtia in ἀγωνοθέτης. ‖ Dicitur ἀθλοθέτης & qui quoduis præmium proponit (vt & ἀθλοθετεῖν generale eſt) vnde & Dionyſius Seruatorẽ noſtrum ἀθλοθέτην vocat, vt qui ſequentibus ſe præmium propoſuerit, & quidem luculentiſſimum. Fit ἀθλοθέτης ex ἆθλον, & θέτης, id eſt poſitor, in compoſitione, à τίθημι.

Ἀθλοθετέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Præmium certatorib[us] propono, Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat & ἀγωνοθετῶ, inquit Budæus. Eſt autem ἀγωνοθετῶ, Sum iudex & arbiter certaminis. quanquam in exẽplo quod affert Budæus, non verbum ἀθλοθετῶ pro ἀγωνοθετῶ, ſed nomen ἀθλοθέτης pro ἀγωνοθέτης vſurpatur. eſt enim illud exemplum ex loco Luciani petitum, modò citato in ἀθλοθέτης. ‖ Ἀθλοθετῶ, Præmium ſeu præmia propono, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. Athenæus 12, ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ πορίζουσι, Perſarum rex præmia proponens iis qui voluptatum ei cognitionem dabant.

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, Præmii propoſitio, Præmiorum conſtitutio. apud Ariſtophanem, Ipſum munus & officium athlothetarum, vt ἀγωνοθεσία munus & officium agonothetarum. Dionyſius ἀθλοθεσίαν, vt Budæus tradit, vocat vitam Euangelicam ab ipſo iudice & athlotheta inſtitutam & propoſitam. ‖ Ἀθλοθεσίαν aiunt etiam nominari mutuam depoſitionem vtriuſque concertãtium.

Ἀθλοθετὴρ etiam dicitur pro ἀθλοθέτης: vt ἀθλητὴρ pro ἀθλητής, ſicut modò docuimus.

Ἀθλοφόρος vide ſuprà in Ἀεθλοφόρος.

C. Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, Certaminis præmium, quod videlicet accipit victor: vnde & νικητήριον exponitur. Sed accipitur generaliter pro quouis præmio, ſeu mercede. Herod. lib. 1, νεανίαν τινὰ ὀνόματι Νάρκισσον γυμναστήν τε καὶ ἀκμαστὴν πέμψαντες εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνῖξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι.

C. Πεντάεθλον ſiue Πένταθλον, Quinquertiũ, Quinque certamina, videlicet πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herodot.

πένταθλον ἐπασκήσας. Sic Pauſanias in Lac.pag.72,οὕτω πένταθλον Ὀλυμπιάσιν ἀσκήσας,ἀπῆλθεν ἡττηθεὶς. vbi πένταθλον appellat quod dixerat πέντ᾽ ἀγῶνας,ambiguo tamen vocabulo. Apud Sophoclē plurali numero πεντάεθλ᾽ ἀνομίζεται,perinde ac ſi ſeparatim πέντ᾽ ἄεθλα dixiſſet.

Πένταθλος,ου,ὁ,Quinquertio,Qui illis quinque certaminibus victor euaſit, vel Victor quinque gymnaſticorum certaminum.Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum : quòd eſſent tantùm quinque illa ſolennium certaminum genera. Item, Qui ſe illis quinque certaminibus exercet.Pauſanias Eliacῶν 2,πεντάθλοις μὲν ἐν αὐτοῖς καθεστήκασι ἐς δρομέων αἱ μελέται. ‖Metaphoricè apud Laertium in Democr. pag. 465, καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philoſophiæ partes complexus eſt,Bud.

Πενταθλέω,ῶ,Quinque certaminib⁹ me exerceo,Quinque generibus certaminum certo.Pauſanias Eliacῶν 2,ὅς τὸν Ἠλεῖον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαισε. Idem paulo inferius, πρῶτον γὰρ δὴ τότε οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταθλήσαντες ἐσεκλήθησαν.

¶Ἀθλεύω.F.σω.P.κα,Certo,Certamen ineo: (vt ἀεθλεύω)apud Apollon. lib.2. Aliquando ſignificat κακοπαθῶ, id eſt Mala tolero,Exerceor malis.Sic autem fortaſſe & apud Homerum legendum Iliad.ω, Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, non ἀεθλεύων..ſicut idem poeta & ἀεθλοφόρος & ἀθλοφόρος dicit, prout ratio verſus poſcit.

¶Ἀθλέω,F.ήσω. P.ηκα. Idē quod ἀθλεύω. nam vt ἀεθλεύω & ἀεθλέω in carmine, ita in oratione ſoluta ἀθλεύω & ἀθλέω pro eodem ſumuntur:ſed illic ἀεθλεύω, hic contrà ἀθλέω frequentius eſt,& multa à ſe deriuata nomina habens,quæ ſubiungam. Notandum eſt præterea ἀθλεῖν verbū id eſſe à quo athletæ denominati ſunt, & quod de illis certantibus dicitur.

Ἄθλημα,ατος,τὸ,Certatio, Certamen. Aliquando ipſum certamen athleticum quod certatur,vt Plut. Sympoſ.2,de lucta loquens, τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων. Aliquando ipſa certandi actio,id eſt ἄθλησις. ‖Exponitur etiam ἀθλήματα,geſta,apud Aphthonium. ſed geſta non poteſt ſignificare ſimpliciter : verùm cum labore geſta. nam ἀθλεῖν,vt & ἀθλεύειν, dixim⁹ ſignificare κακοπαθεῖν.Fit autem ἄθλημα ex ἤθλημαι prima præteriti τοῦ ἀθλέομαι.

Ἄθλησις,Ipſa certandi actio,Certatio athletarum, ſiue exercitatio athletica.à ſecunda ἤθλησαι,vt ἄθλημα à prima ἤθλημαι.Aliquando & de quauis certatione,ſiue exercitatione,pro ἄσκησις.

Ἀθλητὴς,οῦ,ὁ, Certator, Athleta. nam retinuerunt Latini Græcā vocē. Qui autē exponunt ἀθλητὴν pugilem, aut luctatorem, pro generali ſignificatione particularem huic nomini tribuunt. neque enim pugilem vel luctatorem ſignificat peculiariter, ſed ex æquo quemlibet certatorē gymnicū: adeo vt ἀθλητὴς ſit certator gymnicus,id eſt vel παλαιστὴς luctator:vel δρομεὺς,curſor:vel πύκτης,pugil:vel δισκοβόλος,diſci iaculator : vel ἁλτικὸς, ſaltus velocitate valens,& de ea contendens.Gymnici,inquit Pollux,propriè athletæ dicūtur ἀθλητὴς ἀξιόνικος ἡγούμενος, Xenoph. Pæd.1, de quolibet ex illis quinque intelligens. ſic Plut. Pericle, ἀθλητὴν νικηφόρον dixit, de quouis.Vbi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut ſequentia docere ſolent. vt apud eundem De audiendo τοῖς ἀθληταῖς ponitur pro πύκταις id eſt Pugilibus:quia illis dat ἀμφωτίδας.

Ἀθλητὴς,Qui in quolibet certaminis genere exercitatus eſt.præſertim genitiuo iunctum.vt ἀθλητὴς πολέμων in loco quem Suidas citat.Philoſtratus,ἀθλητὴς γὰρ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο,μεγαληγορίαν ἐπαινῶν.

Ἀθλητὴρ,ῆρος,ὁ,Idem quod ἀθλητὴς,Certator.ſed poeticum eſt.Od.θ,— οὐδ᾽ ἀθλητῆρι ἔοικας.id eſt ἄθλων δαήμονι, perito certaminum,vt paulo antè dixerat.

Ἀθλητικὸς,οῦ,ὁ,Athleticus, Ad athletas pertinens. vt apud Plutarchum Symp.8,ἀθλητικοὶ ἀγῶνες,athletica certamina.Idem Symp.3, ἀθλητικὰ dicit athletis conuenientia. ‖Ἀθλητικὴ ἕξις, Athletica corporis habitudo,id eſt firma & robuſta. Sunt qui corpulentam habitudinem exponant: ſed habitudo hac in ſignificatione ferè adiunctū habet genitiuum corporis.dicitur enim habitudo corporis bona:verùm habitudo corporis corpulenta, durè diceretur. Præterea corpulentum Feſtus exponit obeſum:quo ſenſu cōuenire huic explicationi non poteſt. Ariſtoteles Pol.8,νῦν μὲν αἱ μάλιστα δοκοῦσαι τῶν πόλεων ἐπιμελεῖσθαι τῶν παίδων,αἱ μὲν ἀθλητικὴν ἕξιν ἐμποιοῦσιν. Sic Plut. in Fabio ἀθλητικὸν σῶμα dixit firmum ac robuſtum corpus. Quanquam & ſimpliciter alicuius athletæ corpus intelligi poteſt.

Ἀθλητικῶς, Aduerbium, Athleticè, Athletarum more. Plutarchus in Apophth. σῶμα γεγυμνασμένον οὐκ ἀθλητικῶς μόνον ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς. id eſt, corpus exercitatum non athletico tantùm ſed & militari modo. Plautus athleticè valere dixit, pro optima corporis habitudine eſſe & firmiſſima : eo ſenſu quo Ariſtoteles vocat ἀθλητικὴν ἕξιν,vt modò dictum eſt. Idem & pugilicè valere dixit pro eodem, à generali videlicet appellatione ad particularem veniens.

¶Ἄθλιος,ου,ὁ,Miſer, Ærumnoſus, Malis exercitus. à verbo ἀθλέω,ῶ,quod (vti dictum eſt) ſignificat nonnunquam κακοπαθῶ, id eſt Malis exerceor, Malis conflictor. Ita quidem nonnulli.ſed rectius cum Euſtathio ab ipſo nomine ἆθλος,quàm à verbo ex eo formato ἀθλέω, deducetur nomen ἄθλιος,vt ab ἄεθλος fit ἀέθλιος, de quo paulo antè dictum eſt. Scimus autē ἆθλον ſignificare Laborem,Ærumnā. Ἄθλιος vertitur Miſer à Cicerone,apud Platonem in Gorgia. nam hæc verba, ἄθλιος ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος,interpretatur, Miſer ergo Archelaus? Iſocrates ad Nicoclem copulat ἀθλιωτάτους & δυστυχεστάτους. Xenophon Pædiæ 7, ἀθλιώτατον & ἡδυπάθειαν opponit: accipiens ἀθλιώτατον pro re miſerrima. Videtur autem de induſtria ἡδυπάθειαν illi oppoſuiſſe quaſi idem ſignificanti quod κακοπάθεια. Apud Platonem, ἀθλία συμφορὰ,Miſera calamitas.Etſi Latinè melius ſonaret, Miſeranda calamitas.

Ἀθλίως, Aduerb.Miſerè, Ærumnoſè.ἀθλίως διάκειμαι, Miſerè me habeo.Dem. Pro corona,ἀθλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑμετέρων πολεμούντων.

Ἀθλιότης, ητος,ἡ,Miſeria. Vt ἄθλιος & δυστυχὴς copulata oſtendimus, ita nonnunquam ἀθλιότης & δυστυχία copulantur.

C. Πανάθλιος,Omnino miſer,Omnibus modis miſer, Miſerrimus,Soph.Philoct. Sic [illegible]. Eurip.

ἈΕΙ, Pro quo dicitur & αἰεὶ & αἰὲν (nam reliqua illa αἰὲν,αἰὲς,αἰῇ,αἰὴν,αἰῆ,ἀὲ,ἀὲς, obſoleta ſunt) Aduerbia temporis,Semper, Perpetuò. Xenophon Hell.3, ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ,Semper munera ei afferebat. Demoſth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρὸν, ſemper & vbique diis inuiſum & execrabilem. Idem Pro corona, ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Et tunc,& nunc,& ſemper bellum gerere cum his.Notant autem grammatici quidā omnibus temporibus iungi ἀεί.Quanquam Euſtathius in hoc verſu Iliadis φ, - ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, vult κιχήσατο eſſe pro ἐκίχανε præterito imperfecto.

‖Θεοὶ ἀεὶ ὄντες,apud Xenophontem Pæd.1, Dii qui ſemper ſunt,pro Dii immortales. quod ex Homero ſumpſit,à quo dicuntur θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Aliquādo ὁ ἀεὶ,ſubaudito participio ὢν, idem eſt quod æternus: vt apud Xenophontem ὁ ἀεὶ χρόνος, Æternum tempus. ‖Nonnunquam dicitur ἀεί ποτε, pro ἀεὶ ſimpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thucyd.2,ἀεί ποτε πολεμίους ὄντας. ‖Interdum præfigitur præpoſitio εἰς, ſiue ἐς, & dicitur ἐς ἀεὶ pro ἀεὶ ſimpliciter. Lucianus, παῖδα δ᾽ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando ſignificat In perpetuum, & quidem vtplurimum hanc ſignificationem habet,iunctum videlicet cum futuro.vt apud Sophoclem in Aiace,ἢ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον; In quem locum annotat ſcholiaſtes futuro iungi ſolere. Obſeruandum autem hic εἰσαεὶ ſcriptum coniunctim. nam vtraque inuenitur ſcriptura,ſed frequentius εἰσαεὶ coniunctim,ſi bene memini.

Ἀεὶ,pro Sine vlla intermiſſione. Od.β,— δύο δ᾽ αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα.Nam ait Euſtathius αἰὲν hic indicare τὸ συνεχές.

Ἀεὶ dicitur etiam de breui tempore,vt docet Suidas, hæc citans Homeri verba,— ἔχον πόνον ἔμμενες αἰεί. Citat & Sophoclis hæc verba (quæ ſunt ex Œdipode Coloneo) ὡς

neo) ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίσασο. vbi τὸν ἀεὶ βίοτον(id eſt, Sempiternam vitam, ad verbum) appellat longam ſenectutem, aut vitam. Sed apud Suidam error eſt. legitur enim apud eum τῆς ζωῆς, pro ἢ τὴν ζωὴν, vt ex Sophoclis ſcholiaſte liquet. Euſtathius quoque in huiuſ verſum Iliad. ψ, Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, annotat αἰεὶ de breui tempore vſurpari, tum in hoc loco, tum in aliis nonnullis eiuſdẽ poetæ. Sic & εἰσαεὶ in hoc Sophocl. loco, τὸν εἰσαεὶ λειπλατίας χρόνον. At Od. φ, — ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἔμμενὲς αἰεὶ, capitur quidem αἰεὶ pro πολλοῦ χρόνου, id eſt longo tempore: ſed longum hoc tẽpus perbreue eſt cum ſempiternitate comparatum. Sic & Lat. Semper, & Gall. *Touſiours*. Dicitur & ἐς ἀεί. A

Ἀεὶ interdum Latinè reſoluendum per particulam, vt Thuc. καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ. id eſt, Et vnamquãque nauem, vt inſtructa fuerat, mittebant. vel, Vt quanque inſtruxerant. Gall. diceretur, *Et a meſure qu'on les equippoit*. Vel, *Faict à faict qu'on les equippoit*. B

Ex ἀεὶ compoſita, vt ἀειβλαςὴς, ἀειθαλὴς, ἀεικίνητος, ἀείμνηστος, & alia multa (quæ omnia in indice ordine ponentur) explicata reperies ſuis ſingula locis, vt ἀειβλαςὴς in βλαςάνω, & ἀειθαλὴς in θάλλω, & ita de cæteris. In quibuſdam autem compoſitis amittitur ι, vt in ἀέναος, quod vide in νάω. C

Εἰς ἀεὶ, vel Εἰσαεὶ, pro In perpetuum, vide paulo antè.

¶ Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, vt Cicero interpretatur. Ariſtoteles, κόσμος ἀΐδιος, mundus æternus. Idem, κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, qui perpetuo mouetur motu. ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plut. in Pericle. In quibus exemplis notandum eſt fœminino genere eſſe enuntiatum. In vſu eſt apud poetas etiam: vt apud Heſiodum, Οἱ δ' ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον. ‖ Ἀΐδιον pro ſubſtãtiuo ponitur, & æternitas à Cicerone exponitur, apud Platonem in Timæo, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν, Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, vt ipſe interpretatur. Hinc ἐξ ἀϊδίου pro ἐξ ἀϊδιότητος, Ab æterno, Ab æuo. ἐς ἀΐδιον, In æternum, In æuum. vt ἥτις ἐς ἀΐδιον μνήμην λείψεται. ‖ Euſtathius ait dici ἀΐδιος, quaſi ὁ μὴ ἵζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ σάσιμος, (id eſt, Nõ ſubſidens, ſed firmus & ſtabilis:) intelligens, opinor, ex α priuatiuo & verbo ἵζω fieri, mutato videlicet ζ in δ, vt in [illegible] & aliis. Non tamen pro firmo & ſtabili vſurpatur ab autoribus ἀΐδιος, ſed pro perpetuo & ſempiterno, vti dictũ eſt. verùm firma ſtabiliáque ſint neceſſe eſt quæ æterna futura ſunt. Cæterùm ego cõtra Euſtathii opinionem, ab aduerbio ἀεὶ deriuo ἀΐδιος (vt ſit pro ἀείδιος, quod & ipſum apud Heſychium inuenitur) ideoque illi ſubiungo. Sic autem ab ἀεὶ fieri ἀΐδιος, vt Sempiternus à Semper, veriſimile eſt. D E

Ἀϊδίως, aduerb. Sempiternè, In perpetuum.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Æternitas, Perpetuitas. vt apud Ariſtot. 2 De mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ. Ibidẽ, ἀϊδιότης τοῦ κόσμου, æternitas mundi. F

C. Συναΐδιος, Coæternus, Vnà æternus: vt Chriſtus à theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Heſychio exponitur συνυπάρχων.

¶ Αἰεὶ apud poetas pro ἀεὶ, ſicut αἰετὸς pro ἀετός. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum eſſe contendunt, ι abiecto: ſed magis recepta eſt opinio, præcedere ἀεί. Iliad. ξ, — σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. Iungitur cum aduerbiis ſæpe: vt Iliad. τ, Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. Iliad. ι, — νωλεμὲς αἰεί. Odyſſ. φ, — ἐμμενὲς αἰεί. Herodotus quoque hoc vtitur, vt lib. 1, αἰεὶ ποτὲ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέεται, ſemper eadem lingua vtitur. G

Αἰεὶ quoque ſua compoſita habet, vt αἰειγενέτης, αἰενάωτος, αἰειφρουρος: quæ vide in nominibus cum quibus aduerbium ipſum compoſitum eſt.

Αἰὲν, idem quod præcedentia αἰεὶ & ἀεὶ, & ipſum in vſu apud poetas. vt Odyſſ. ξ, — ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. Et Iliad. α, atque alibi, — θεοὶ αἰὲν ἐόντες, dii qui ſemper ſunt. pro ἀθάνατοι, immortales. Sophocles Œdipo Coloneo, λόγος αἰὲν ἀνέχει. Vt autem dicitur εἰς vel ἐς ἀεὶ, ita & εἰς vel ἐς αἰὲν dixit Apoll. Rhod. Arg. 2, — ἀρήξειν ἀλλήλοισιν ἐς αἰέν. H

Ex Αἰὲν compoſitum eſt αἰένυπνος, quod vide in ὕπνος: item αἰέναος pro ἀέναος, quod vide in νάω.

ΑΕΙ'ΔΩ, F. σω, P. κα, Cano, Canto, Carmine celebro, apud poetas: ex quo fecerunt ſcriptores proſæ ᾄδω, facta contractione, & ι ſubſcripto ipſi α: Interdum ſine caſu: vt Odyſſ. θ, — ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum caſu, accuſatiuo videlicet: vt eodem libro, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il: initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accuſatiuo perſonæ, Theocrit. Id. in Char. Μοῖσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Itẽ, ἀείδω σοι, Cano tibi, id eſt in tuam gratiam: Odyſſeæ χ, — ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poetis, vt de oratoribus λέγειν. Fit autem ἀείδω ex α epitatico & verbo εἴδω, id eſt cognoſco: quòd rerum multarũ cognitio poetis tribueretur. Hinc factũ volunt vt proprium ſit poetarum ἀείδω, ſicut oratorum λέγω.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, Cantio, Cantilena, Carmen, vt ἀοιδὴ νεωτάτη, Od. α: & Od. σ, — ὀρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. & Odyſſ. φ, — φόρμιγγος ἐπιςάμενος καὶ ἀοιδῆς. & Odyſſ. θ, — καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Eodem libro, Ὡς ἄρα σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. Vbi obſeruandum eſt ex ὕμνος ἀοιδῆς compoſitum poſtea fuiſſe verbum ὑμνῳδεῖν, vt θεσπιῳδεῖν ex θέσπις ἀοιδή: verſo videlicet nomine ἀοιδὴ in ᾠδή.

Ἀοιδὴ nonnunquam Fama, φήμη, vt exponũt ſchol. Græca. Hom. κλέος & ἀοιδὴν copulat, quum dicit, Od. γ, — καὶ οἱ Ἀχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Odyſſ. ω, ἀοιδὴν & φήμην, quũ dicit, — συγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Hac autem ſignificationẽ ἀοιδῆς retinet ἀοίδιμος, vt paulo pòſt docebo.

Ἀοιδὴ, Incantatio. ſed frequentius ἐπαοιδή. & apud Homerum Odyſſeæ τ, non ἐπ' ἀοιδῇ legendum eſt (vt in multis editionib⁹ habetur) ſed ἐπαοιδῇ vno verbo: quũ dicit, — ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. In proſa dicitur ἐπῳδή.

C. Ἀοιδοπόλος, ου, ὁ, Poeta. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολούμενος, id eſt, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναςρεφόμενος, vt habet Heſychius, Qui verſatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, ex μοῦσα & πολέω: vt illud ex ἀοιδὴ & πολέω. Euſtathius & Heſychius ὀνειροπόλος (quod ab eadem eſt origine) exponunt ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, id eſt, Qui circa ſomnia verſatur & voluitur. accipiendo verſatur, paſſiuè. Quod ſi eſſet, ὁ τοὺς ὀνείρους πολῶν ſignificaret Qui verſat & volutat ſomnia. Ac videri poſſit hoc nomen exprimere voluiſſe poeta (Propertius, ſi bene memini) quum dicit, Quæ mea non decies ſomnia verſat anus? Sic igitur ἀοιδοπόλος eſſet qui verſat carmina. Heſychius autem quũ exponit, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναςρεφόμενος, intelligit Qui verſatur circa carmina: vt dicimur Latinè Verſari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, Cantor. ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισαὶ ſunt à Muſis & Apolline, inquit in Theog. Heſiodus. Od. ψ, Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν. & Od. θ, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.

Ἀοιδὸς, Poeta. Apoll. Argon. 1, οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ, Antiqui poetæ, ſuperiorum temporum poetæ.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum nomen, Canorus, de auibus: vt in proſa dicuntur ᾠδικοὶ & ᾠδοί. Heſiodus in Ergois, Τῇ δ' εἰς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν. verba ſunt accipitris ad ἀηδόνα, id eſt luſciniam. id eſt, Vadis quà mihi libeat te ducere, quamuis canoram: vel, vt alii, cantricem ſeu cantatricem. Callimachus hymno in Delum vſus eſt ſuperlatiuo, Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν, id eſt maximè canoræ inter aues. Et in illo quoque Heſiodi loco ἀοιδὸν malim exponere Canoram, quòd luſciniæ optimè conueniat hoc epithetum, & videatur Heſiodus, ἀηδόνα appellans ἀοιδὸν, ad ipſius nominis etymologiam alluſiſſe.

Ἀοιδὸς, Celeber, Magni nominis. nam ἀοιδοὶ Heſychius exponit περιβόητοι, ὀνομαστοί. Igitur & in hac ſignificatione ἀοιδὸς adiectiuum nomen erit, idẽ valens quod ἀοίδιμος.

Ἀοιδὸς in vulgat. lexicis exponitur etiam philoſophus. quæ interpretatio nata eſt ex eo quod tradit Athenæus, apud veteres ἀοιδοὺς aliquid habuiſſe commune cum philoſophis, præſertim quod ad temperantiã attinet. Aut huic interpretationi occaſionem præbuit quod ait Euſt. ἀοιδὸν Clytæmneſtræ cuſtodẽ apud Hom.

nonnullos accepiſſe pro philoſopho, vt qui à muſis omnium rerum cognitione inſtructus eſſet. Sed nequaquam putandum eſt tamen ἀοιδὸν generaliter pro philoſopho vſurpari. A

Ἀοιδὸς, ῦ, ὁ, Eunuchus, inquit Heſ. Ἀοιδὸν (inquit Euſt.) nonnulli apud Hom. ſiniſtrè intellexerunt dici eunuchum: videlicet ἀοιδὸν quaſi non habentem αἰδοῖα, i. verenda. Hæc Euſt. Sed hanc ſequẽdo ſignificationẽ non ab ᾄδω deriuaretur hoc nomen, ſed ab αἰδὼς: vnde & αἰδοῖον.

Ἀοιδοσιώνη, ης, ἡ, Idem quod ἀοιδή. B

Ἀοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decātatus, Carminibus celebratus, vel celeber. vt nomẽ reddatur nomine, potius quàm participio. Sed accipitur generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, vel celebris factus eſt: & cuius clarũ eſt nomen. ET tã de re quàm de perſona dicitur. vt apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον, factũ celeberrimum. ‖ Apud Hom. in malã partem vſurpatur ἀοίδιμος, Il. ζ, Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. i. famoſi. Sic & nobilis apud Latinos in vtranque partem ſonat.

Ἀοιδιάω, ῶ, Idem quod ἀείδω, Od. κ, Καλὸν ἀοιδιάει.— & Od. ε, —ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ. C

ἌΔΩ, F. ᾄσω, & ᾄσομαι. P. ᾖκα. Ex ἀείδω factum (quod retinuerunt poetæ) vnde & α habet ι ſubſcriptum. Significat Canto, Cano. Lucianus, ὦ Ἄπολλον κιθαρίζοντι ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις, Apollini citharam pulſanti, aut muſis canentibus. ᾄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiã, apud Athenæum, lib. 4. ‖ Item cum accuſatiuo, nonnunquã pro Cano: interdum verò pro Decanto, id eſt celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Demoſth. Cãtare elegos verſus. Sic Plut. Sympoſ. 9, ᾄσαντες δὲ τὰ περὶ τὰ τῶν ἔργων. vbi ἔργων ſignificat libri Heſiodi qui inſcribitur ἔργα. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον, Ariſtoph. in Nub. Canere carmen de laudibus alicuius. Pro celebro autem in paſſiua præſertim voce ponitur. vt Luc. in Somnio, ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Sic apud Gregorium ᾀδόμενον & μνημονευόμενον pro eodẽ. Propriè autẽ ᾄδεσθαι dicitur quod à poetis celebratur, & quod verſibus decãtatur. vt apud Pauſaniam in Corinth. de Atreo, καὶ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. D

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei. vnde & περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς dicunt Græci, Circa gallicinium. id eſt circa id tempus quo galli ſolent cantare. Latini quoq; cantum dant gallo. Ouid. Iam dederat cantus lucis prænuntius ales. E

Ἀστέον, Aduerb. poſitionis, Canere oportet, Canendum eſt. Ariſtoph. Nub. ᾀστέον ἐγκώμιον.

Ἆσμα, ατος, τὸ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen. vt ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luciano, Cantilena amatoria, αἰσχρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Dem. μοχθηρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Athen. 14. ᾄδειν ᾆσμα, vt Latinè Canere cantilenam. Plut. in Pericle, πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα. Non ſolùm autẽ ᾆσμα dicitur ᾄδεσθαι, ſed & αὐλεῖσθαι, & κιθαρίζεσθαι ab Ariſtot. vt etiam modò citaui ex Athenæo, ᾄδειν πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾖσμαι prima præteriti τοῦ ᾄδομαι. vt ᾀστέον aduerb. proximè præcedens à tertia ᾖσται. F

Ἆσμα Suid. ait ſignificare etiã δίασμα: ſed tũ ab ἄττειν videtur exiſtimaſſe deduci: quod pro διάζεσθαι ait à Sophrone vſurpari.

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, Dimin. Cantiuncula.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ, vide in κάμπτω. G

Ἀσματοποιὸς, οῦ, ὁ, Cantilenas faciens, Cantilenarũ ſeu canticorum artifex. Athen. 14, ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς περιέχει τοῖς τῶν Φαιάκων ᾀσματοποιοῖς. Ex ᾆσμα & ποιῶ.

¶ Ὠδὴ, ῆς, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena. Idem quod ᾆσμα. ᾠδὰς Dion. Hal. interpr. carmina. ait enim Arch. 1, p. 20 edit. paternæ, τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. Pæd. 1, διὰ σώματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Ath. 14, ἐστι γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀναάζεται μᾶλλον τῶν ἐπαινουμένων, οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι. Dicũtur & ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, gallorum cantus: vt paulo antè dixi in Ἄδω. H

Ὠδὸς, οῦ, ὁ, Cantor. Plato De leg. 7, τοῖς Διονύσου ἑξηκοντούταις ᾠδοῖς. Idem in Phædro, de cicadis loquens, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ, quæ ſuper capita noſtra canunt.

Ab ᾠδὸς compoſitum κιθαρῳδὸς (à quo verbum κιθαρῳδέω) vide in κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in λύρα, & ὑμνῳδὸς in ὕμνος: ſic τραγῳδὸς, &c. in τράγος, vt κωμῳδὸς, &c. in κώμη. Sic & cætera compoſita ſuis locis quære.

Ὠδὸς dicebatur poculum quod pro ſcolio (id eſt cantilenæ genus) dabatur. Tryphon apud Athen. lib. 11.

Ὠδικὸς, οῦ, ὁ, Canorus. vt ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Lucian. magis canorus cycnis. ‖ Ὠδικὸς cantandi peritus, muſices peritus. Athen. 12, ἑταίρας δὲ τὰς μὲν ᾠδικὰς, τὰς δὲ ὀρχηστικάς. vbi obſerua ὀρχηστικὰς itidem ſignificare ſaltandi peritas. Apud Plut. quoq; videtur ita ſumi ᾠδικὸς, Sym. p. 1, προσεπιόντας ᾠδικοῖς ᾄσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν.

Ὠδικῶς, Aduerb. Canorè. Ariſtot.

Ὠιδεῖον, ου, τὸ, ad verbũ, Cãtilenarium. Locus (inquit Heſ.) in quo rhapſodorum cõmiſſiones fiebant, item citharœdorum, priuſquam theatrum eſſet cõſtructum. Suidas autem ait, ᾠδεῖον Athenis velut theatrum quod cõſtruxit Pericles muſicis. vnde & ᾠδεῖον dictus fuit ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ibi autẽ iudiciũ exercebat is qui ἄρχων appellatur. Menſurabantur etiam ibi farinæ. Ariſtoph. in Veſpis, Οἱ μὲν ἡμῶν οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοῖς ἕνδεκα, Οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις. vbi ſchol. Ariſtoph. ait, ᾠδεῖον locus eſt formã theatri habens, in quo ſolent poetæ ſua poemata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod apud Suidam habetur, ibi tribunal eſſe archontis (quod ex hoc Ariſtoph. loco fortaſſis collegit) ſed ſubiungit, perinde eſſe ac ſi dixiſſet Ariſtoph. In omnibus Atticæ locis inueniũtur iudices. Cæterũm quod Suidas ait menſurari ſolitas in Odeo farinas, id verò ex Demoſthene ſumpſit, vt opinor: cuius in oratione πρὸς Φορμίωνα hæc ſunt verba, οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ ᾠδείῳ. Pauſanias Atticis, τὸ θέατρον ὃ καλοῦσιν ᾠδεῖον, ἀνδριάντες, &c. Id eſt, Theatri quod appellant Odeum. Plut. De audiendo, μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. id eſt, recordatem ſe nõ in theatrũ nec odeum, ſed in ſcholam & didaſcaleum veniſſe. Idẽ in Pericle, ᾠδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, id eſt, Odeum multa ſedilia & multas columnas habens. Xen. Hell. 2, ἐκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ ᾠδείῳ, id eſt, ſomnum capiebant etiam equites in Odeo.

C. ἈΝΤᾼΔΩ, Contrà cano, Occino. Apud Lucianum, teſte Budæo, capitur etiam pro Compono carmen aduerſus aliquem. Heſychius ἀντᾴδεται exponit ἀντιποιεῖται.

Ἀντῳδὴ, Cantus quo alteri occinitur, Cantus alteri reſpondens. In vulg. lexicis exponitur ex Quintiliano, Canticum alternis modulatum. Apud comicos autem ſic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suidas.

Ἀντῳδὸς, Qui cantu mutuò reſpondet, Qui occinit. Suidas κατάλληλον exponit, ſubiungens ex epigr. ἀντῳδοῖς χείλεσι. Locus integer eſt apud eum.

C. ἈΠᾼΔΩ, In cantu diſcrepo, Diſſono, Sum abſonus. quod Gaza vno verbo dicit Abſono. Ariſtot. in Probl. διὰ τί τῶν ᾀδόντων οἱ βαρύτερον ᾄδοντες τῶν ὀξὺ ᾀδόντων, ἐὰν ἀπᾴδωσι, μᾶλλον κατάδηλοι γίνονται. Vbi ſine caſu ponitur. Apud Platonem cum datiuo, De leg. lib. 7, δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν, ἢ ῥυθμῷ ἄρρυθμον. Sic apud Dionyſ. Areop. pro Diſcrepo, Diſſentio, ἔστι γὰρ οὖν οὐκ ἀπᾳδούσας αἰνίττεσθαι τοῖς οὐρανίοις μορφὰς κἀκ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς ὕλης μερῶν. Idẽ ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodẽ dixit. Iungitur & genitiuo apud Iuſtinum martyrem, τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, Ab Orphei poeſi diſcrepat, vel diſſentit. Plut. in Lycurgo præpoſitioni πρὸς iungit habens accuſatiuũ, ἀπᾴδουσαν πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν. Apud Lucianum autem ἐν εἰκόσιν ἀπᾴδον ſine caſu poſitũ pro Abhorrens, ὅπως ἐκ τούτων μίαν τινὰ συνθεὶς οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσηται. Heſychius itidẽ ἀπᾴδοντα exponit ἀλλότρια, id eſt Aliena, Abhorrentia.

Ἀπᾴδω citatur ex Ariſtotele & in alia ſignificatione, in Problematis, Διὰ τί ἐπὶ τὸ ὀξὺ ἀπᾴδουσιν οἱ πλεῖστοι, id eſt, Cur plurimi in acutum cantum deſinunt. Vel, vt Gaza interpretatur, Cur in acutum magna ex parte vox aberrare conſueuit. Sed enim ἐπᾴδουσι in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπᾴδουσι. Licet videatur deſinentia (vt ita loquar) aptius præpoſitione ἀπὸ quàm ἐπὶ ſignificari.

Ἀπῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Abſonus, Diſſonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδὸν eſt τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Item τὸ μὴ

ἀρίσκον, quod non placet. Item ἀπῳδὸς is dicitur qui eſt κακόηχος, id eſt, malum ſonum edit. Adnotant præterea quidam ἀπῳδὸν dictum cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit verbum ἀπῳδέω, δῶ, idem valens quod ἀπᾴδω. A

C. Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, Diſſono. vt Heracl. apud Ariſtotelem, συνάψιας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾶδον καὶ διᾶδον.

C. Ἐξᾴδω, Excanto, i. Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine ſoluo. (in qua ſignificatione opponitur τῷ ἐπᾴδω) Itẽ, Incantationibus ſiue cãtibus eiicio ſeu expello. Luc. τί δὲ περὶ τούτων φὴς ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες τὰ φάσματα; B

Ἐξᾴδω, Percanto, Decanto, vt exponit Bud. in hoc Plut. loco in Symp. vbi de Arione loquẽs, ſcribit, ἐξᾴσαι δὲ καὶ τὸν βίον πλέοντα, καὶ μὴ χείρονα κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀμείνονος. Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, οἱ δὲ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν. id eſt (inquit) Occinere, vel Canere. ſuprà enim ᾄδειν dixerat.

C. Ἐπᾴδω (& poeticè Ἐπαείδω) Accino. Luc. in fine dialogi Plutonis, Menippi, & Crœſi, ἐγὼ δὲ τὸ Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον. Sic apud Xen. ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὁμήρου. Idem, ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Apud eundem ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. Plut. in Romulo dixit τὸν Ταλάσιον ἐπᾴδουσι τοῖς γάμοις pro Cantãdo inuocant. Apud Plat. in Theæteto ἐπᾴδουσαι μαῖαι, Incantationibus vtentes, & (vt Camer. exponit) Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum grauidarum mulierum. ‖ Ἐπᾴδειν, Incantare. Chryſoſt. κἂν μυριάκις ἡμῶν ἐπᾴδωσι ταῖς ἀκοαῖς. Qua in ſignif. ἐπᾴδειν & ἐξᾴδειν proximè præcedens opponuntur. ET paſſ. Ἐπᾴδομαι, Incantor, Carmine illicior, vt ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπᾳδέντας. C D

Ἐπᾴδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. ex Plat. 298 & 351. Et pag. 266 pro Admoneo frequẽter & inſto adhortando, vt vult idẽ. Sic & Gall. dicitur, *Ie luy châte tous les iours ceſte leçõ*, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro autem præfixit particulam ὥσπερ, p. 61, καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ. E

Ἔπασμα, prõ ἐπῳδή, Incantamentum. Greg. μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπὶς πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idem alibi, de baptiſmo, οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται τῷ καθάρσει σφραγισθέντι. Vocantur item ἐπάσματα cantilenæ quales pueris nutrices canunt, In vulg. lex.

Ἐπῳδή, (& apud poetas Ἐπαοιδή, & Ἐπαοιδία) Incantatio, (Cic. Cantio, & Gell. Incentio) Incantamentum, Carmẽ ad amoliendũ aliquid noxium, vel ſimpliciter Carmẽ. Od. τ, — ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. vbi Euſtath. ἐπαοιδὴν ſcribit περιττότερον eſſe τῆς ἐπῳδῆς. Heſ. ἐπαοιδίαν exponit φαρμακείαν & γοητείαν. Soph. Aiace, — οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Vbi notandum eſt ſicut & in illo Homeri loco, ἐπῳδὴν pro medicina adhiberi. Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιαμμάτων πεῖραν ἐλάμβανον. Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδάς, profeſſores artis incantamentorũ. Chryſoſt. De off. epiſc. αἱ τῆς μητρὸς ἐπῳδαί, matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt ſicut incantamenta. F

• Ἐπῳδή, verſus intercalaris, qui & ἐπιμεσῴδημα, & πρόασμα, vt ſcribit ſchol. Theocr. apud quem talis eſt verſus Idyll. α. Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Apud Virgilium autem talis hic, Incipe Mænalios mecũ mea tibia verſ'. & hic, Ducite ab vrbe domũ mea carmina, ducite Daphnim. Gall. *Le refrein de la balade*. In lyricis autẽ verſibus poſt στροφὴν & ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή. G

Ἐπῴδιον, ab ἐπῳδή, forma diminutiui, Quod odæ accinitur: vt ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgò verſiculum vocãt, Bud. ann. in Epiſt.

Ἐπῳδός, Incantator. Eurip. Hippolyto, Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; vbi animaduerte copulari ἐπῳδὸν, & γόητα, ſicut ἐπῳδῆς & γοητείας in τῷ Polyb. loco paulo antè citato.

Ἐπῳδός, Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud. ‖ Ἐπῳδῶν librum Diomedes & Marius Victorinus aliique veteres grãmatici ab Horatio appellatum putant quòd ſingulis longioribus verſibus ſinguli breuiores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus eſſe in quo verſus ita inter ſe connexi vt alter ſine altero auditi non poſſit: quorum prior, προῳδικός, i. præcinens: poſterior, ἐπῳδικός, quaſi ſuccinens, vocatur: vt in elegis lõgus & hexameter, eſt προῳδικός: breuior & pentameter, ἐπῳδικός. ‖ Apud Herm. autẽ ſumitur etiã aliter ἐπῳδός, vt Εὑρέσεων tomo 4, οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸν ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δ' ὑποκάτω, κόμμα. Vide ibidẽ plura. H A

C. 2. Κατεπᾴδω, Incanto. Pla. Gor. 429, τοὺς ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες, καταδουλούμεθα. Item, Mulceo vt incantatores ſolent, ſic tamen vt in bonam partem accipiatur nonnunquã, vt apud Greg. 251, ἐγὼ δὲ τῆς λύπης ἀφίουν τὸ πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ κατεπᾴδων τοῖς λογισμοῖς, i. rationibus mulcens, inquit Bud. Ego reddere malim (ad exprimendã vim huius verbi) Rationibus tanquã carmine ſiue carminibus mulcens, aut deliniens. Poteſt autẽ & in illo Plat. loco metaphoricè accipi. ‖ Dicitur & κατεπᾴδω σοῦ, pro Cãtu te oppugno, vel Cãtu expello, vt apud eundem Gr. p. 231, ὅταν τὸ πνεῦμα αὖ ποιμένα λάβῃ, ψάλτην ποιεῖ πνευμάτων πονηρῶν κατεπᾴδοντα. ET Κατεπᾴδομαι, paſſ. vt apud Baſil. ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ, quod, tanquã delinitoriũ carmẽ, cordi accinitur: εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ, 249, τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ πρεσβυτέρων παιζομένῳ ἐν καιρῷ δεῖ γίνεσθαι τῇ καρδίᾳ κατεπᾳδόμενον. B C

C. 2. Συνεπᾴδω, Simul incanto, Vnà cum alio incanto. Et τοῦτο συνεπᾴδω, Hoc ſimul accino.

C. Κατᾴδω, Occino, Cantu obſtrepo, Eurip. Vnde καταδόμενον dixit Luc. pro eo cui cantu obſtrepitur, vel pro eo qui cantoribus eſt comitatus. ‖ Apud Herodotum autẽ καταείδειν ἀνέμῳ (quod eſt pro κατᾴδειν) pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulceréque. Vide Bud. Comm. pag. 1079. D

C. Παραείδω, vt παραείδω σοί, Cano apud te. Od. χ, — ἔοικα δέ τοι παραείδειν Ὥστε θεῷ. Sed & diuidi etiã poſſit fortaſſe & ſcribi παρ' ἀείδειν.

C. Περιᾴδω, Circunquaq; cano. (q. d. Circũcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino) vnde Περιᾴδομαι. Plut. κωνώπων χορῷ περιαδόμενον, culicum turba perſtrepens.

C. Προσᾴδω, Accino. vt προσᾴδω ταῖς μούσαις, accino muſis apud Ariſtoph. Sic Soph. Philoct. καί μοι προσᾴδετε, mihi accinitis. E

Προσῳδός, Qui muſicis inſtrumentis accinit, vt προσῳδία eſt ἡ μετ' ὀργάνου ᾠδή. Pollux ex Ariſtoph. προσῳδὸς & μελῳδὸς vt ſynonyma ponere videtur. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci τὰ κρουόμενα (ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων) inſtrumenta muſica quæ pulſantur. quia ſolet illis vox accinere. ‖ Προσῳδός, Cõgruens, Non diſcrepãs. Quaſi, Cantu congruens, vel Cantũ congruentẽ habens (vt Cõſonus metaph. dicitur à Lat.) apud Plut. Sed frequẽtius eſt in hac ſignif. συνῳδός. F

Προσῳδία, ας, ἡ, Accentus, apud grãm. Modulatio quæ ſyllabis adhibetur. Gell. veteres προσῳδίαν, tũ notas vocũ, tũ moderamẽta, tũ accẽtiunculas, tũ voculationes appellaſſe ſcribit. ‖ Προσῳδίας appellauit Critias (teſte Poll.) τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδάς, i. Cãtus ad citharã, Cãtus qui citharæ accinebantur. Heſychio quoq; προσῳδία eſt μετ' ὀργάνου ᾠδή. Suidæ autẽ ὕμνος, ſicut & προσῴδιον. HINC adiect. Προσῳδιακός, κὴ, κόν, Ad accẽt' pertinẽs. vt προσῳδιακοὶ κανόνες apud grãm. Eſt præterea προσῳδιακὸς ῥυθμὸς ſchol. Ariſtoph. in Nub. qui & ἐνόπλιος. Apud eundem in Ranas quoddam τρίμετρον ἀκατάληκτον, vocatur προσῳδιακόν. G

Προσῴδιον, Cãticum quod diis canitur. A Suida exponitur ὕμνος: ab Heſ. ᾠδὴ θεοῦ ὕμνον περιέχουσα: ab Etym. autẽ λιτανεία μεθ' ὕμνων, qui addit παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. ſecundũ quã etymologiã ſcribẽdũ eſſet προσόδιον: quam etiã ſcripturã habet alibi Suidas: & ſanè apud Heſych. quãuis προσῴδιον ſcribatur per ω, eſt tamen in ordine alphabetico τοῦ προσόδιοι per ο. Sic autem & apud Athenæum ſcribitur, vt docebo in προσόδιον. H

C. Συνᾴδω, Concino, Conſono, Conſonum cantum edo. Cui opponitur διᾴδω, vt in illo Heracliti loco qui citatus fuit in διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro Conſentio, Aſtipulor. vnde Ariſtot. συνᾴδειν & διαφωνεῖν opponit, καὶ συνᾳδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ

λόγους ὑπολημπτέον, id eſt (Bud. interpr.) Et ii probãdi ſunt quorum opera dictis conſentanea ſunt. A

Συνῳδὸς, Concinens, Conſonus, Cantus ſocius. Ælianus apud Suidam, ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συνᾴδων ἐπιρρέπει τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, συνῳδόν τι καὶ συμμελὲς ἀναμέλπων ἐν ἀρχῇ τῶν ἔπων. Lucianus, παρακαλέσαντες τὰς μούσας συνῳδούς. Apud Ariſtot. Ethic. 1, συνῳδὸς, Non abſonus, Congruus. Apud Ariſtophanem, συνῳδά σοι φρονῶ, pro Tibi aſtipulor, συνᾴδω σοι.

Συνῳδία, Concentus, Luc. Icaromenippo. A Suida exponitur ψαλμῳδία. Heſychius autem habet συνωδεία cum ει, quod exponit συγχορεία. B

C. Ὑπᾴδω, Succino, quo vtitur Horatius. Pollux, προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, coniungit, de ſonis muſicis loquens. Luc. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, ὑπᾴδειν & περιτίζειν coniunxit, quæ Eraſmus reddit Cantillare & garrire.

Compoſita alia, quæ non ex ᾄδω ſed ex eius verbali ᾠδὴ deducta ſunt,

Κιθαρῳδὸς & Κιθαρῳδέω, in κιθάρα, vt Λυρῳδὸς & Λυρῳδέω in λύρα, & Ὑμνῳδὸς atque Ὑμνῳδέω, in ὕμνος. Itidem Μαγῳδὸς in μάγος, Μονῳδὸς & Μονῳδέω, & Μονῳδία in μόνος. Sic & in cæteris quæ hîc poſita non fuerint. Sed Ἀρνῳδὸς & Στιχῳδὸς vide in Ῥαψῳδός. C

C. Παλινῳδέω, δῶ, Recanto, Horat. Pro quo dicitur prouerbialiter Palinodiam cano. Eſt παλινῳδεῖν (inquit Eraſ.) Palinodiam canere, Diuerſum ab iis quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere ſententiam. Tranſlatum eſt à Steſichori lyrici poetæ facto, qui quum Helenam carmine vituperaſſet, & inde oculis orbatus eſſet, palinodiam cecinit, Helenámque prius vituperatã laudauit, atque ita viſum recepit. Hactenus Eraſmus. Quibus addo ex Iſocrate, ipſum Steſichori poema παλινῳδίαν vocatum fuiſſe. Cicero (inquit Bud.) Retexere orationem in eodem fermè ſenſu dixit in Philipp. quo Græci παλινῳδεῖν dicunt. ‖Luc. metaphoricè vſus eſt, καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis ſeſe dedendo. D

Παλινῳδία, Recãtatio. Vel Cãtus priori contrarius (inquit Heſ.) vel Sententia priori contraria. In qua expoſitione ponitur propria, deinde metaphorica ſignificatio. Suidas autem dicit, ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Sed quum Heſ. dicat Sententia priori cõtraria, poſſunt & dicta prioribus cõtraria ſub hac expoſitione intelligi, quibus videlicet ſententiam noſtrã aperire ſoliti ſumus. Ponit Suidas & prouerbiũ ᾄδειν παλινῳδίαν, canens palinodiã. quod Græcum loquẽdi genus non adſcripſit Eraſmus illi Latino. Plut in Alex. οὕτω δὴ τὸν ἄνδρα πρὸς παλινῳδίαν πραττόμενον, πολλὰ παρρησιάσασθαι κατὰ τῶν Μακεδόνων. Plato in fine epiſt. tertiæ quæ ad Dionyſium, εἰ δ᾽ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ τοῦτο ἡγησάμενος σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστήσει. Vbi παλινῳδία Steſichori intelligi poteſt vel eius recantatio de vituperatione Helenæ, vel eius liber qua illa cõtinebatur, ab Iſocrate ita vocatus, vt modò dictum eſt: malo tamẽ in priore illo ſenſu accipere. Iſocratis locus eſt in Helenes encomio, vbi de Steſichoro loquens, & narrans hiſtoriã paulo antè memoratam (cuius & Plato meminit) ſcribit, ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε. E F G

C. Παρῳδέω, δῶ, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compoſitum canticũ vel carmen παρῳδὴ & παρῳδία appellatur. Vnde παρῳδεῖν exponitur Parodias ſcribere. Laertius in Bione, ἀφορμὰς γὰρ ἦν παρῳδῆσαι. οἷα δὴ ἐπὶ αὐτοῦ καὶ ταῦτα, ὦ πῖον Ἀρχύτα ψαλληγενὲς, ὀλβιότυφε. Euſtathius in primum verſum Iliadis, ἱστορεῖ δὲ ὅτι Ὁμήρου χλευάζοντες Κίθρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύζωον, φασί τις ἱστορῶν σκωπτικῶς παρῳδῆσαι ἔγραψε, Κίθρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκρεπον. Vbi animaduerte quod dicit σκωπτικῶς. hoc enim conuenit cum eo quod Ariſtoxenus apud Athenæũ lib. 14. refert, ex verſibus hexametris parodias ioci gratia & ad captandũ riſum fieri ſolitas: vbi & nomine παρῳδὴ vtitur. ὥσπερ (inquit) τῶν ἑξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδὰς εὗρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athenæo lib. 1 citatur Μάτρων ἐν παρῳ- H

δαῖς. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. lib. 9, cap. 2, Incipit eſſe quodammodo παρῳδή. quod nomen ductum à canticis ad aliorum ſimilitudinem modulatis, abuſiuè etiam in verſificationis ac ſermonum imitatione ſeruatur. ‖Heſych. παρῳδεῖν inter cætera exponit eſſe χλευάζειν: quæ ſignificatio referenda eſt ad id quod modò dixi, ex parodiarum videlicet ſcriptione riſum captari ſolitum.

Παρῳδὸς, Parodiarum ſcriptor, vt Sopater apud Athen. & Matron, cuius etiam opus vocatum παρῳδαὶ ab eo citatur.

Παρῳδία, idẽ quod παρῳδὴ proximè præcedẽs: vnde παρῳδιῶν ποιηταὶ, Athen. lib. 15. & τοὺς τὰς παρῳδίας γράψαντας, ibidem. Παρῳδία eſt (inquit Camer.) quum alterius poetæ verſus iocoſè in aliud argumentum transferuntur: vt illud ex Alceſtide, Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς; Ariſtoph. in ſuas Nebulas tranſtulit ita, Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ᾽ οὐ κλάειν δοκεῖς; Alia exempla affert idẽ Cam. quæ apud eum videnda relinquo, col. 195, Comm. vtr. linguæ. Eſt autem hîc id genus παρῳδίας cuius meminit Suidas, videlicet quũ verba tragœdiæ ad comœdiam transferuntur. quale eſſe, inquit, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ab Eurip. & ab Ariſtoph. dictũ. ‖Eſt præterea παρῳδία Hermogeni (vbi δεινότητος methodum tradit) ὅταν ὁ λέγων μέρος τι ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ᾽ αὐτοῦ πεζῶς ἑρμηνεύσῃ. id eſt, quum quis vbi partem aliquam verſus protulit, reliquum à ſe (id eſt de ſuo) oratione ſoluta eloquitur. Dicitur & παραπλοκὴ, vbi exemplum vide.

Παρῳδικὸς adiect. Ad parodiam pertinens, Parodiæ formã habens. ‖Item παρῳδικὰ μέλη apud ſchol. Ariſtoph. in Veſpis: niſi fortè παροδικὰ legendum eſt: vt & ἐξοδικὰ ibidem ſcriptum eſſe conſtat pro ἐξοδικὰ, quũ exponat ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεσθαι.

C. Περιῳδέω, δῶ, Incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo, Budæus ex Luciano, cuius hæc verba citantur in vulgaribus lexicis, περιῳδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδίαις.

C. Ῥαψῳδέω, δῶ (vnde Ῥαψῳδὸς & Ῥαψῳδία: pro quibus nonnulli Ῥαβδῳδὸς & Ῥαβδῳδία ſcribendũ putauerunt) Carmina contexo, & quaſi conſuo aut conſarcino. nam quum ῥαψῳδεῖν ſit ῥάπτειν ᾠδὰς, (ad quod etymum alludens Pindarus rhapſodum vocauit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδὸν) conſuendi aut conſarcinandi vocabulum hic cõuenire exiſtimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Euſtathius ῥαψῳδίας vocari ait διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τιχικὴν ῥάπτεσθαι, ἤτοι τὴν ᾠδήν. ego autem exiſtimo ῥαψῳδίας initiò dictas fuiſſe poemata longiuſcula, & quidem hexametris verſibus ſcripta, quòd multos verſus veluti conſutos haberent: poſtea verò latiorem fuiſſe datam huic verbo ſignificationem: ſic tamen vt de ſcriptione heroicorum verſuum potius dictum ſit, & quidem de Homericis etiã interdum peculiariter. vnde etiam peculiariter ſinguli eius Iliadis & Odyſſeæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infrà Ῥαψῳδία.

Ῥαψῳδῶ, non tantùm pro Carmina contexo & quaſi cõſuo, ſed & pro Carminibus decanto, ſiue celebro: propriè autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Q.d. Rhapſodia verſuum celebro. Ariſtophanes, ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδείοις τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Lucianus in dial. Achillis & Antilochi, ποῦ δὲ συνίημι ἤδη ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς ἡ εὐκλεία, καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. Æſchines autem ῥαψῳδεῖν τοὺς ἐπαγγέλτης dixit epiſt. 11. ‖Interdum etiam ſignificat Carmine heroico perſcribo, vel trado, vt apud eũdem Lucianum, ἔτι τοίνυν μοι εἰ ἀληθῆ ἐπὶ ἀπὸ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ ὑμῶν ἐμοὶ ἐρραψῳδήκασι. ‖Frequentiſſimè autem vſurpatur ῥαψῳδῶ pro Rhapſodias recito, vel Carmina recito alicui⁹ poetæ, ex eorũ videlicet numero qui rhapſodi vocantur. Iſoc. in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri & aliorum poeſi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Athen. 164, τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοὺς ἐρραψῴδησεν Ὀλυμπίασι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. Sed & ipſimet autores ſua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur vt apud Platonem Homerus & Heſiodus, Politicon 10, pag. 131. Lucianus autem quendam Homeri verſus ſermoni ſuo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem

dicit.nam quum Menippus Philonidi dixiſſet, Ὦ φιλό- A
της, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου
Τειρεσίαο,(qui verſus ſunt Homerici)reſpõdet Philoni-
des,σὺ δὲ παρὰ παίζεις. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς
ἄνδρας φίλους.vbi ἐμμέτρως abundat,quum in ἐρραψῴδεις
comprehendatur. Inuenio ῥαψῳδεῖν non ſolùm de re-
citatione verſuum,ſed & de recitatione ſcriptorum hi
ſtoricorum dictum. vt apud eundem Lucianũ περὶ τῆς
ἐπὶ τὸ μ.&c. ἣν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς πλούσιος ᾖ, πα
ρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε &c. ‖Item Ῥαψῳδεῖν,
Loquaciter aliquid recenſere, Oratione redundãti vti, B
vt inquit Bud.hæc ex Greg. epiſt.citans,ἡμῖν γε σχολὴ μα
κρότερα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψῳδεῖν. HINC Ῥα-
ψῴδημα,Mendaciũ,Nugæ, Heſychio & Suidæ. Hic ve-
rò etiam verbo ῥαψῳδῆσαι ſimilem dat expoſitionem:
ait enim eſſe τὸ φλυαρῆσαι,aut τὸ ἁπλῶς λαβεῖν καὶ ἀπαγγεῖ-
λαι χωρὶς ἔργου τινός.

Ῥαψῳδὸς,Carminum cõtextor & quaſi conſutor,Qui
ea poemata quæ rhapſodiæ appellantur, cõponit. Hoc
nomine appellatur Heſiodus à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φα-
τὲ,σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός.Secundum hanc ſignifica- C
tionem Sphinx quoque appellata eſt ῥαψῳδὸς à Sopho-
cle in OEdipode tyranno, videlicet ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς.
Vide pag.168. ‖Ῥαψῳδὸς frequentius pro rhapſodia-
rum recitatore.Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carmi-
nis heroici recitatores,in hoc Platonis loco, De repu-
blica 3,οὐδὲ ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Ibi-
dem citat ex Athenæo,pag.223, μετὰ δὲ τοὺς θαυματοποιοὺς
ἐπεδείξατο ῥαψῳδὸς Ἄλεξις Ταραντῖνος. vbi ῥαψῳδὸν pro a-
croamate poni ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοὶ, etiam
Ὁμηρισταὶ, vt ſcribit idem Athenæus lib.14. ideo autem D
fortaſſe quòd Homeri præſertim recitare verſus ſole-
rent.Quò pertinet expoſitio quam Suidas & Heſychius
dant huic nomini. Cæterùm notandum eſt ῥαψῳδοὺς
dictos non ſimpliciter qui carmina recitarent, ſed qui
ea recitarent in publicis conuentibus. Vide Ῥαβδῳδὸς
paulo póſt.

Ῥαψῳδία, Cõtextura carminum(hexametrorum præſer-
tim)& quaſi conſarcinatio: de qua lege quæ modò di-
xi in Ῥαψῳδῶ.Ariſtoteles De poetica,καθάπερ Χαιρήμων
ἐποίησεν ἱπποκένταυρον μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέ- E
τρων.Idem Rhetoricῶn 3, καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψω-
δίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Athen. 6, λιμώδης γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία.
Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poe
ſin,in vnum quaſi corpus conſutam, quum antea eius
membra diuulſa à quibuſdam circulatoribus poetis re
citarentur:(& citatur ex Luciano ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος,ac
teſtatur Euſtathius veteres totam Homeri poeſin eo
nomine appellaſſe)ſed videmus non ſolùm totam poe
ſin ita inſcribi,ſed ſingulos etiam libros. Quò credide-
rim reſpexiſſe Heſychium quum ῥαψῳδίαν eſſe dixit μέ F
ρος ποιήματος. Quam tamen ſignificationem poſteriorẽ
eſſe puto. ‖Ῥαψῳδία eſt etiam inanis loquacitas. Vi-
de Suid.& Heſ.

c.2. Ἀπορραψῳδῶ, Verba fundito. Xenophon Pæd.3, εἰ δέ
τοι ἴσασιν εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ἐν τούτῳ δυνήσεταί τις ἀπορρα-
ψῳδήσας παράχρημα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, πάντων ἂν ῥᾷστον
εἴη καὶ μαθεῖν καὶ διδάξαι τὴν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετήν.
Quæ verba, ſunt Cyri eleuantis autoritatem imperato-
ris aduerſarum partium,qui dicebatur caſtrenſi oratio
ne ſuos pulchrè animaſſe ad prælium, vt inquit Bud. G
qui etiam exponit hic ἀπορραψῳδεῖν, Verba fundere,Lo
quitari ſophiſticè,vel Inaniter multa proloqui.

c.3. Ἐπιρραψῳδῶ, Recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appel-
lantur. Luc. ὁ δὲ αὐτῶν παρῄνει πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν, καὶ
τὸ σῶμα καταναγκάζειν, συνεχὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐ-
κεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη.id eſt(Budæo interpre
te)Carmina illa allegans & velut accinens, vel Carmi-
na illa ſuis ſermonibus accommodans. Ego exiſtimo
ἐπιρραψῳδῶν eſſe (vt vis verbi exprimatur) Recitans,
velut aſſuendo ea ſuis ſermonibus. Citatur ex Philone H
in vulg.lexicis, τὸ ἔπος αὐτοῦ ἐπερραψῴδει, pro Carmen in
ipſum canebat.

C. Ῥαβδῳδοὶ, pro ῥαψῳδοὶ,& Ῥαβδῳδία pro ῥαψῳδία qui-
dam ſcribendum putauerunt, quod in componendis
vel recitandis rhapſodiis virgam lauri manu tenerent.
A Vide Euſtathium pag.6.

C.Στιχῳδοὶ, Iidem qui & ῥαβδῳδοὶ,Qui inter componen-
dum vel recitandum carmina virgam lauri ſeu ra-
mum manu tenebant: vt per στίχον intelligamus ῥά-
βδον.Euſtath.

C: Ἀρνῳδοὶ, Sic dicti iiſdem rhapſodi, vtpote quibus a-
gnus proponeretur præmiũ recitationis verſuũ.Euſt.

C: Προσῳδικὸς,vide ſuprà cum Ἐπῳδικὸς in Ἐπῳδός.

ἈΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, Luſcinia.ab ἀείδω, Æolica mutatione
diphthongi ει in η. Heſiodus ad etymologiam huius
nominis alludens videtur ἀηδόνα vocaſſe ἐπιθετικῶς ἀοι- B
δὸν,vt dixi antea in ἀοιδός. Idem eodem loco ἀηδόνα ap-
pellat ποικιλόδειρον: Odyſſ. τ, — χλωρηῒς ἀηδών. Lyco-
phron ſirenas appellat ἀηδόνας,ὡς καλὸν ἀειδούσας,inquit
Euſtathius,id eſt feſtiuè canentes. ‖Heſych.ait ἀηδό-
να eſſe tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας,tibias. I-
tem ἀηδόνα vocari Mineruam à Pamphyliis. Sunt qui
ab ἀεὶ & ᾄδω deriuati velint,quòd luſcinia ſemper cãtet,
vbi ſemel inceperit.ſed lõgè tutius eſt alterã etymolo-
giam ſequi,quam ſequendo,& ι ſubſcribi debet ipſi η.

C Ἀηδὼ, όος, & οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών:
Sophocles in Aiace, Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει
δύσμορος. vbi ſcholiaſtes ait, ἡ ἀηδὼ, ſecundum Mityle-
næos.& Suidas ait,ἀηδὼν & ἀηδοῦς,vt Σαπφὼ,ſecundum
Mitylenæos. Euſtathius quoque nominatiuum ponit
ἀηδὼ,vt Λητὼ,vnde reperiri ait ἀηδοῦς genitiuum,& ἀη-
δοῖ datiuum. In vulg. tamen lexicis Græc. ſcriptum eſt
ἀηδώς.

Ἀηδονὶς,Luſciniola, vel Luſcinia, vt diminutiui formam
habeat,non etiam ſignificationem.Theocritus Idyll.η,
— αἴπερ ὅμοιον Μοισίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι.Id eſt,Si tam D
vocalis ſit Daphnis in ſua muſica,quàm ſunt luſciniæ.
Callimachus, Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων Ἆγε βαρὺ
κλαίουσα,in hymno in laud.Pall.

Ἀηδονὶς,Locus vbi canebant, inquit Heſych. addens,
καὶ ἐργαστήριον.

Ἀηδονιδεὺς, έως, ὁ,Idem quod ἀηδὼν,ſed maſculina termina-
tione,quaſi dicas Luſcinius, aut Luſciniolus. Theocri-
tus, Οἱ δ' ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. Videtur eſſe fa-
ctum ex ἀηδονίς.

E Ἀηδόνειος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad luſciniam pertinens. ἀηδόνειος ᾠδὴ,
Luſciniæ cantio,& pro eodem ἀηδόνειον μέλος.Var.

Ἀηδόνος Heſychius exponit νεοσσός,id eſt Pullus. Niſi for-
tè legendum eſt νεοσσοῦ,i.Pulli. vt ſit ἀηδόνος genitiuus
quem exponat itidem per genitiuum. Eodẽ nomine
vocari ait pudendum muliebre ab Archilocho.

ἌΖΩ, Veneror, cuius tamen paſſiua vox ἄζομαι eſt
potius in vſu. Euſtathius poſtquam dixit ἄζω
ſpiritu tenui notatum ſignificare ξηραίνω, ſubiungit,ἅ-
ζεσθαι ſignificans σέβεσθαι,aſpirari,à χάζω quod eſt ὑπο-
F χωρῶ. At Etymologicus, vel potius Orion apud Etym.
vocem actiuam ἄζω ponit, quæ prout vel aſpero vel te-
nui ſpiritu notabitur, vel σέβομαι vel ξηραίνω declaret.
Cur autem ἅζω pro Veneror à χάζω deducatur, hanc
reddit ratiõẽ,quòd quẽ veneramur, via ei cedim⁹(vbi
pro τούτῳ ὑποχωροῦμεν malo τούτῳ ὑποχωροῦμεν.) Ego autẽ
quãuis in deriuatione τοῦ ἄζω pro ξηραίνω,illis ſubſcribã,
in deductione tamẽ τοῦ ἅζω,vel potius ἅζομαι pro σέβο-
μαι,vt longius petita, ab iiſdẽ diſſentio: atq; adeo pro-
totypi locũ ei tribuo. Multo tamẽ placet minus Hero-
G diani ſententia, qui ab ἅγος format ἁγίζω, ex quo per
ſyncopẽ ἅζω,vt ex σκέλος fit σκελίζω, ex τεῖχος fit τειχίζω.&
pro ſuæ ſententiæ confirmatione affert ex Alcmane ἀ-
γίσδεο pro ἅζεο. Quæ quidẽ ſpiritu tenui ſcribo,nõ meã
opinionem, ſed ea vnde hæc ſumpſi exemplaria ſe-
quens. Quæ tamen in ἅγιος, ſcriptum habent ἅγιοι
in ea tantùm ſignificatione qua pro μιαροὶ ponitur: vt
dicetur in Ἄγος.

Ἅζομαι,Veneror,Colo,Reuereor,potius in vſu eſt(vti
dixi) quàm ἄζω. Vtũtur autẽ τῷ ἄζομαι cũ alii poetæ,tũ
H Hom.aliquoties.vt Il.ε,Ἀλλ' ἐγὼ ἀρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο.Et Il.
α,circa principiũ,Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.vbi
ἁζόμενοι exponitur Venerãtes, Veneratione proſequen
tes: ſed malo Reuerẽtes. Itidẽ Od.ρ,Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν
ἅζευ τόγε,μήτε τιν' ἄλλον Δμώων,Ne reuerearis meã matrẽ.
i. Nulla rationẽ habeas eorũ quæ tibi hac de re mater

mea mandauerit. Cæterũ pro Veneror ſiue Colo, nõ ſolùm accuſatiuo ſed & genitiuo iungi à Gregorio, ſcribitur in vulgaribus lexicis. Heſychius ait ἄζομαι eſſe & αἰσχύνομαι: necnõ apud Euripidem poni pro ἀγανακτεῖν, id eſt indignari. In vulgaribus lexicis additur ἄζειν pro Minari, apud Sophoclem.

Ἄγος, εος, τό, Res veneratione habens, Res quã veneramur, Res ſacra. Exponitur præterea ab Heſ. ἅγνισμα, i. purificatio. item ἅγνισμα θυσίας, id eſt luſtratio. nã luſtratio exponitur ſacrificium expiationis. Explicatur ab eodem τέμενος, id eſt delubrum. quæ duæ ſignificationes à prima non recedunt. nam luſtratio ad venerationem pertinet: item delubra veneratione dignamur. Fit enim ἄγος ἀπὸ τοῦ ἄζω, (vt vult Euſtathius) quod veneror ſignificat. At Sophoclis ſcholiaſtes ab ἄγαμαι videtur velle deducere. Heſychius & Suidas exponunt σεβάσματα, id eſt venerationes: & hic addit à Sophocle ita vſurpari. ſed per εὐφημισμὸν (inquit ſcholiaſtes Sophoclis) ἄγη dicuntur etiam μιάσματα, id eſt piacula. At Etymol. autor ait, Ἄγος duo ſignificat, propriè mundũ ſiue purum: at per antiphraſin, ſordidum. In qua expoſitione duo miror, & quòd purum vel contrà ſordidum ſignificari velit nomine ἄγος, & quòd per adiectiua exponat. Potius enim per ſubſtantiua explicare debuerat Munditiem ſiue puritatẽ, & Sordes. Sed neque illi priori etymo ab ἄζω, neque poſteriori ab ἄγαμαι, cõgruit hæc ſignificatio puritatis, quam propriam eſſe dicit. Fortaſſe autem Etymologici autorem impulit in errorem illa recepta paſſim expoſitio, vt ἄγος ſignificet μίασμα: quæ vox μίασμα ab illis accipitur pro ſcelere ſiue potius piaculo, vt & paſſim vſurpatur: ita tamen vt propriè ſonet Inquinamẽtum, à μιαίνω quod Inquino, ſiue Polluo ſignificat. quo etiam modo Latini Polluere ſe ſcelere, & Impurum hominem dicunt. Sed qua metaphora μίασμα ſumitur, non item ῥυπαρότης, vel (vt illic legitur) ῥυπαρόν. Præterea ἄγος non ſignificat μίασμα niſi quatenus per antiphraſin, vel potius εὐφημισμὸν vſurpatur. Sed vt in pauca quæ de ἄγος dici poſſe videntur, conferam: primùm quod ad ſignificationem attinet, dico ἄγος propriè venerationem declarare, aut rem veneratione dignam: ſignificare & puritatem, (quemadmodum & ἅγιος ab ἄγος deductum, venerandum ſeu venerabilem aut veneratione dignum, itémq; purum, Heſychio teſte, ſignificat) vel purificationem & luſtrationem. quia idem ἁγίων exponit ἁγνισμάτων. Præterea ἄγος declarare ſanctitatem: vt ex ἅγιος inde ducto apparet. Quod autẽ ad etymologiam attinet, ἄγος ab ἄζω deducit Euſtathius, vti dixi: à quo verbo ἁγνὸς Etymol. format. at hoc nomen ἁγνός, ſicut & ἅγιος, ab ἄγος fieri conſtat: quare ab ἄζω immediatè (vt ita loquar) deriuari dicendum non eſt: ſed ἄγος ab ἄζω deduci, ab ἄγος autem, ἅγιος & ἁγνός. ex quibus multa formata ſunt alia cum nomina, tum verba. Sed alia etymologia videtur Sophocl. ſcholiaſtæ placuiſſe, videlicet ab ἄγαμαι. ſiquidem poſtquam dixit ἄγος eſſe τὸ ἱερὸν σέβας, citat hoſce duos Homeri locos, ἄγη μ' ἔχει: &, ὥς σε γύναι ἄγαμαι. Pro qua etymologia poſſet facere etiam ἄγασμα, quod nomen itidem pro veneratione accipitur. Sed & ἁγνὸς ab ἄγαζω deducere Etymol. (aut Orionem apud eum) vno in loco, (quum in altero deducat ab ἄζω) docebo in Ἁγνός. Verùm deducendo ab ἄγαμαι, ſcribendum eſſet ἀγνὸς cum tenui ſpiritu. Eo porrò nomine magis placeat fortaſſe, deductio ab ἄγαμαι, quòd ſimilior & minus longè petita videatur quàm ab ἄζω. Malo tamen cum Etymol. autore, & cum Euſtathio (quem puto veteres grammaticos hìc ſequutum eſſe) ab ἄζω deducere: tum quòd ἄζω, vel potius ἄζομαι, propriè Veneror ſignificet (quum verbi ἄγαμαι propria & vſitatiſſima non ſit hæc ſignificatio) tum quòd ἄζω ſpiritu aſpero notetur. quo & ἄγος notari debere, non ſolùm ex deriuatis ἅγιος & ἁγνός, ſed & ex verbo ἁγηλατεῖν probare poſſum: quod aſpirandũ eſſe, ſi pro ἄγος ἐλαύνειν ſumatur, Suidas, Sophoclis ſcholiaſtes & Euſtathius teſtantur.

Ἄγος, Piaculum, Scelus. (ſiue per ἀντίφρασιν, vt dicitur de ὑμνεῖν & κυδάζειν pro κακολογεῖν, ſiue λοιδορεῖν: ſiue per εὐφημισμὸν, vt ex Soph. ſchol. retuli) Valla nõ malè, meo iudicio, Piaculare crimẽ interpretatur apud Herodotum: vt lib. 6, αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι, eum peculiari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, ad verbum, Piaculum expellere, pro Scelus expiare, id eſt, ſceleratos ipſos qui piaculum admiſerunt exterminare. Thucyd. 1, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Vtitur hoc loquẽdi genere & aliis aliquot locis. Greg. περὶ φιλοπτ. plurali numero vtens dixit, οὐδ' ἂν ὦσιν, ὡς ἄγη ἀπελαυνόμενα. Sophocles ἁγηλατεῖν vno verbo pro eodẽ dixit (ſequendo quorundam expoſitionem in OEdip. Tyrãno, Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε Ἁγηλατήσειν. vbi ſcholiaſtes ſcribit, ſi cum aſpero legatur, ſignificare τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον: ſi cum tenui, eſſe pro βασιλεύσειν. Vide Euſt. pag. 437 & 1704. Quanuis autẽ ſcribam ἄγος cum ſpiritu aſpero, tãquam ab ἄζω (vt antea dictum eſt) paſſim tamen ἄγος pro piaculo ſeu ſcelere ſcriptum inueniri fateor: (excipio grammaticos, & præſertim Euſtathiũ, cum alibi, tum pag. 647 & 1356) vt aut temere & ex errore hanc ſcripturam inualuiſſe, aut aliam huic voci deriuationem datam fuiſſe putandum ſit. quod poſterius confirmat quod apud Etymol. legitur in Ἅγιος: videlicet ἅγιοι ſcribi quum pro μιαροὶ ponitur.

Nominis ἄγος venerationem declarantis retinent ſignificationem plurima, quædam verò & alteram. Primùm autem de ἀγής, ἐναγής, παναγής, cæteriſque deriuatis eiuſdem formæ, deinde de cæteris tractabo. nam ἀγής, ἐναγής, εὐαγής, παναγής, ex ἄγος facta eſſe conſtat: at originem nominum ἅγιος & ἁγνός (quæ ſuam & ipſa ſobolem habent) ab eodem verbo repetunt grammatici à quo & nominis ἄγος, videlicet ab ἄζω. à quibus tamen diſſentio.

¶ Ἀγής, έος, ὁ, ἡ, (pro quo frequentius vſurpatur compoſitum ἐναγής) Sceleſtus, Deuotus, Sacer, Qui piaculũ commiſit, vt in hoc verſu Hipponactis, quem ſcholiaſtes Lycophronis affert, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω, F. ίσω. P. ικα. Idem quod ἁγιάζω, Sanctifico, Conſecro. Item Adoleo. Ariſtoph. Pluto, Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. vbi ſchol. indicat, pro eo quod dicendum erat ἥγιζεν εἰς βωμὸν, dictum eſſe ἥγιζεν εἰς σάκταν: & ἥγιζεν poſitum pro Sanctè recõdebat. ἥγιζεν, inquit, pro ἁγίως ἀπετίθετο. addit autẽ ἁγίζειν (quidam) quia propriè ἁγίζειν eſt ἁγίως καῦσαι, id eſt, Sãctè vrere: quod Latini Adolere dicunt. In vulg. lex. ſcribitur, ἁγίζω dici pro ἁγιάζω. quod videtur ex Suidæ verbis non attentè conſideratis ſumptum eſſe. exponit enim ἁγίζων pro ἁγιάζων, ſed non ita vt ἁγίζων dicatur pro ἁγιάζων, quaſi facta ſyncope. Etymol. tamen ἁγισία itidem pro ἁγιασία dictum exiſtimat, vt paulo pòſt docebo. Quod autem ad compoſita attinet, Εὐαγίζω quære poſt ἐναγής: at καθαγίζω hic ſubiungam, quia non eſt nomen quod præcedat.

Ἁγιστεύω. F. σω. P. κα, pro ἁγιάζω, inquit Suidas. Idem exponit, Perago quæ ad ſacrificium pertinent. Heſychius, Veneror. Item, Pietatem colo. intellige autem pietatẽ in deos. & ita fortaſſe exponi in hoc Platonis loco poſſit, ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item, Caſtimoniam ſeruo. in qua ſignificatione videtur ſumi apud Demoſthenem κατὰ Νεαίρας: vbi tale eſt iuſiurandum ſacerdotis Bacchi, ἁγιστεύω, καί εἰμι καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Scribitur & Ἁγιστέω, ῶ, vnde ἁγιστεῖν infinitiuus apud Heſychium.

Ἁγιστεία, ας, ἡ, ab Ἁγιστεύω (Ἁγισία autem eſt aliunde, vt mox dicetur) Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorũ, inquit Suidas. Idem exponit ἱεροπραξίαν, id eſt, ſacrorum vel rerum ad ſacra pertinentium peractionem: aut breuius, ceremoniarum peractionem. Poſſumus & ſacrum vno verbo interpretari. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία. Sed & ipſæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur ab Iſocrate in Buſiride: vbi de Pythagora dicit, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε. Plato Axiocho (aut quicunque huius dialogi eſt autor) ἐνταῦθα τοῖς μεμυημένοις ἐστί τις προεδρία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖ συντελοῦσι. id eſt, Rem diuinam obeunt, Sacra faciunt. Chryſoſtomus euchariſtiã ἁγιστείαν appellat, ſicut & τελετήν. Quanquam apud eum ἁγιασία legitur. & fortaſſe idem vtrunque valet. Eſtque error in Suidæ exemplaribus, vbi ſcribitur, ἁγισία,

ἁγιωσύνη· ἁγιστεία δὲ, ἡ ἱεροπρέπεια, δίφθογγον. Nam Suidas quum diphthōgo ſcribi ait poſterius, oſtendit ſe hoc vnum diſcrimen ſtatuere: adeò vt legendū ſit & hoc poſterius cū α, ἁγιασία. Varinus tamen ἁγιστία ex eo deſcripſit. Etymol. ἁγιστία habet ſine diphthongo, quod ita format, Ἁγιάζω, ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασαι, ἡγίασται, ἁγιασμός, ἁγιασία, & per ſyncopen ἁγιστία. exponit autem ἁγιασίαν per ἁγιωσύνην. Verùm illi non aſſentior: ſed ſi ἁγιστία ſine diphthongo ſcriberetur, ab ἥγισται tertia perſona ſingul. præteriti verbi ἁγίζομαι, aut ab ἁγιστὸ contracto (cuius infinit. ἁγιστεύειν apud Heſ.) deduci putarem. A

C. Καθαγίζω, Conſecro, συντελῶ καὶ καθιερῶ, Heſ. Exponitur etiam, Soluo iuſta, Perago exequias, Offero mortuo ſacrificium aut epulum ſuper ſepulcro. Luc. De luctu, προσφέρονται τὰς παρ' ἡμῖν χοὰς καὶ τοὺς καθαγιζομένους ἐπὶ τῶν τάφων. Ponitur ſæpe pro Adoleo, ſicut & Valla vertit apud Herodotum. Plutarchus καθαγίζειν & καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæſaris. Apud Pauſaniam autem, pro Vrere ad odorem excitandum: τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι, τὰ ἄλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι. καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τῆς παιδέρωτος συγκαθαγίζουσι. | Apud Soph. Καθαγίζω contraria ſignificatione pro Polluo, teſte Heſychio. HINC Καθαγισμός, Conſecratio. Item, Parentatio. Eraſmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello De luctu, τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν, καὶ αὐτοί, &c. Idem illa eiuſdē opuſculi verba, modò citata, τὰς παρ' ἡμῖν χοὰς καὶ τοὺς καθαγιζομένους ἐπὶ τῶν τάφων, interpr. Noſtris libationibus inferiiſq; quæ ſepulcris inferuntur: ſed vtrobique de iis quæ adolentur, intelligi, videntur oſtendere quæ ſequuntur apud Lucianum verba poſt illud καθαγισμῶν. vt ſit καθαγισμός ipſe adolendi actus. D

C. Συγκαθαγίζω, Vnà conſecro, Vnà adoleo. Item, Vnà vro, vt in loco illo Pauſaniæ, qui modò citatus fuit, συγκαθαγίζουσι. vbi καθαγίζειν quod ibidem habetur, eſt ſimpliciter vrere ad odorem excitandum, vt ſcribit Bud.

C. Ἐναγής, Idē quod ἀγής. Bud. hæc ſynonyma, ἐναγής, & ἀλιτήριος, & ἐξάγιστος, & ἐπάρατος, & τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, exponit, Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & ſacer. Hæc Budæus: quibus addo Piacularis. nam vt ἄγος Piaculū dicitur, ſic ἐναγὴς commodè Piacularis poſſe reddi exiſtimo, quod & de perſona nonnunquam dicitur. Idem Budæus ex Thucydide affert, καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quaſi quorum capita deuota deæ atque ſacrata eſſent. Citat & ex Æſchine, ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς προνοίας. In quorum locorum vtroq; genitiuū habet: ſed & ſine illo ſæpe ponitur: vt Plutarch. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. E

Ἐναγὴς ên contraria ſignific. ab ἄγος ſignificante venerationem, vide in ſequente aduerbio Ἐναγῶς.

Ἐναγῶς, Piè, Cum veneratione, Sanctè. Philo De vita Moſ. lib. 3, τὸν τ' ἐπιπλέοντα, ἐναγῶς ἀξιῶν κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο. Vbi Turnebus exponit Ritè. Poteſt autem & cum ἐπιπλέοντα iungi hoc aduerbium. Cæterùm ſi non mendoſè legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς (quod aliquando ſuſpicatus ſum) nomen itidem ἐναγὴς pro pio & ſancto ſumi poſſe conſtat. F

Ἐναγικός, ή, όν, Piacularis. de re dicitur, vt ἐναγὴς de perſona. Plut. Pol. præc. ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορευθέντων εἰς χάριτας οἰκοδόμησαν.

C. Ἀναγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Impurus, Suidæ: at Heſychio, Purus. Duas expoſitiones ita poſſe inter ſe conciliari exiſtimo, vt dicamus ἀναγὴς impurum ſignificans eſſe ex α priuatiuo & ἀγὴς ſignificante purū: at verò ἀναγὴς pro puro, eſſe ex ἀγὴς ſignificante impurum. Quam tamen poſteriorem expoſitionem ſolam poſui in Ἀγής, quòd exemplum alterius non haberem. G

Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pauſanias pag. 231, ὅτι δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκιδάσῳ καὶ ταῖς παισὶν ἐνήγισέ τι καὶ ηὔχετο. Et cum accuſatiuo, pro Immolare vel pro ſimpliciter Offerre parentandi cauſa, ſiue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Idem in Catone, ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐχ ἄρνας οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eodem Plut. in Numa, τοῖς φυσικοῖς ἐναγίζουσι τινί. Quod exponitur, Germinibus tūc parentant. | Etymol. vult inter cætera ſignificare φονεύειν, id eſt occidere. H

Ἐναγισμός, οῦ, ὁ, Parētatio. vt apud Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Herod. 4, ἑκατόμβας τε οὐ καὶ θύειν προσκαθίδρυσαν, ἐναγισμούς τε παντοδαπούς, id eſt, parentationis omne genus, vt Pol. interpr. DICITVR & Ἐνάγισμα pro ἐναγισμός, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Heſychio ἐναγίσματα, ſicut & ἐναγισμοί, ſunt ὁλοκαυτώματα.

B C. Εὐαγής, έος, ὁ & ἡ, Sāctus, Sacer, Purus. vt εὐαγέεσσι θυηλαῖς, Sacris victimis, & εὐαγέων Ἱεροσολύμων, citatur ex Nono. Εὐαγὴς τὰς χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens; id eſt cæde non contaminatas. Et Philo De vita Moſis lib. 2, πράξεις οὐκ εὐαγεῖς appellat impuras actiones, id eſt flagitioſas. Interdū εὐαγὲς ἐστὶ exponitur Fas eſt. vt apud Plut. Lycurgo, ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀνελεῖν. Apud Ariſtot. autem De mundo κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος exponitur Mundus claritate ſynceriſſima præditus.

Εὐαγέες μέλισσαι, Anthol. epigr. lib. 1, Agiles apes, quòd per aerem citò ferantur & facilè, vt in vulg. lex. exponitur ex Iani Laſcaris viri doctiſſimi ſententia, deducentis ab εὖ & ἄγω. Sic & apud Suidam εὐαγὴς exponitur εὖ πορευόμενος. Ad hāc autē deductionē ἀπὸ τοῦ εὖ & ἄγω referri etiā poſſe exiſtimo εὐαγὲς πνεῦμα ad Herodotum pro vento ſecundo, in Euterpe, εὐαγέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, vt ſit εὐαγὲς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, vt dicuntur venti ferentes pro ſecundis. Sed malo vet. exempl. ſequi in quibus reperi εὐαεῖ, ab ἄω. | Εὐαγὴς πύργος ex eorundem epigr. libro 4 citatur pro turri patente & aperta, id eſt liberum proſpectum habente. Quæ ſignificatio aliam rurſus deductionem poſcere videtur: Non malè autem fortaſſe ibi quoque εὐαής legeretur: quia quæ in patenti loco ſita ſunt, ventis magis ſunt expoſita. Vult tamen Heſychius quoque εὐαγὲς inter cætera ſignificare εὔοπτον. | Eſt & Εὐαγὲς, Quod facilè frangi poteſt, (ita enim malo quàm cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον) ab ἄγω, frango.

Εὐάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purus, Splendidus. Ariſtoph. Nub. ipſis nubibus tribuit δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod Suidas exponit καθαρὰν & λαμπράν: ſchol. autem, nō ſolùm λαμπράν, ſed & πανταχοῦ φερομένην. ſecundum quam expoſitionē erit ab εὖ & ἄγω, vt & de εὐαγὲς dictum eſt: in altera autem ſignific. ſunt qui ab αὐγὴ deducant.

C. Παναγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino ſanctus, vel purus, Sanctiſſimus, Puriſſimus, Heſ. Apud Suidā παναγεῖς γυναῖκες. ET Παναγίς, ίδος, ἡ, Dies ſacra, in vulg. lex. ET Πανάγισίαι Heſ. exponit παναγίας.

C. Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sceleſtiſſimus, Impuriſſimus. habet enim quandam ſuperlatiui formam, meo iudicio: vnde & λίαν ἐναγὴς à Suida exponitur. Et cum nomine ſuperlat. iungitur à Demoſthene in Ariſtog. τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους ταῖς συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσι. Iungitur tamen & cum poſitiuo: vt apud Æſchinem, λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὀνομαζόμενος. id eſt, Sceleratus portus & nefaſtus, inquit Bud. Sic apud eundem, τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπαράτων χρημάτων. Quinetiam præpoſitio ἐξ ſignificatione intendere videtur. Exponitur & ἀκάθαρτος atque πονηρός ab eodem Suida, apud quem legimus ἐξάγιστον ἡδονήν. &, τὸ ψεῦδος ἀποστρέφει καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Citatur & ex Plut. in Public. πρὸς πατέρα Βρούτῳ ὢν ἐξάγιστα κατηγορεῖν.

ΑΓΙΟΣ, Sanctus. vt ἁγιωτάτη νήσων, Call. in hymno in Delū. Plut. in Probl. τῇ δὲ ἐμῇ ποιοῦσιν αὐτὴν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. vbi ἱερὸν καὶ ἅγιον, pro ſacrū & ſanctū ponit, quod vocabulo cōpoſito Latini ſacroſanctum appellāt. & hoc nomen exprimere fortaſſe voluit Plutarchus, de Romanorum tribuno hic loquens. Ἁγίας fœminino genere dixit Iſocrates, pro ἁγία, id eſt ſancta, in Hel. enc. θυσίας ἁγίους καὶ πατρίους. ſi modò caret mendo locus. Cæterùm Etym. vult ἅγιος ab ἅζω eſſe, à quo factū ſit ἄζιος, deinde ἅγιος. ſed ab ἅζω fieri fatendum eſt, immediatè ab eo fieri negandum eſt. nam ex ἅζω fit ἄγος, ex ἄγος autem ἅγιος, & ἁγιός. quod poſterius tamen minus vſitatam formationem habet: quam non conſiderans Orion inepta quædam de alia huius vocabuli origine at-

tulit: vt in eo dicetur.

Ἅγιος ab Heſychio exponitur etiam καθαρός, id eſt purus: & σεβάσμιος, id eſt venerandus ſeu venerabilis: & εὐσεβής, id eſt pius, pietatem colẽs. Idẽ ἅγια in plur. neutro exponit τίμια, hoc eſt honorata, ſiue honorabilia.

Ἅγιον, τὸ, Subſtantiuè poſitum: vt ἅγια ἁγίων, Sancta ſanctorum, locus templi ſanctiſſimus. Sic autores eccleſiaſtici appellarunt, ſequuti LXX interpretes. Gregor. οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς σεραφὶμ συγκαλύπτεται, καὶ, &c. Apud D. Paulum ἅγια etiam dicitur pro ἅγια ἁγίων.

B

C. Πανάγιος, ου, ὁ, Omnino ſanctus, Sanctiſſimus. vt & dicitur παναγής.

C. Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad verbum Sanctoſcriptus, ſi ferre poſſet Latinitas adiectiuum nomen ita compoſitum. vt ἁγιόγραφοι πτύχες, apud Dion. Areopagitam, Sanctoſcripti libri, id eſt Sanctæ ſcripturæ libri.

Ἁγιόγραφα, τὰ, Sãcta ſcripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri: de qua lege Hieronymum, Damaſcenum, & alios.

Ἁγίως, Aduerb. Sanctè.

C

Ἁγιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. pro quo & Ἁγιωσύνη dicitur.

Ἁγιοσύνη, vel potius Ἁγιωσύνη, Idem. Apud D. Paulum ſuperioris temporis editiones ἁγιοσύνη per o habebãt: at in editione patris mei ἁγιωσύνη per ω poſitum fuit, ex conſenſu veterum exemplarium in quibus omnibus (ſaltẽ in antiquioribus & fide dignioribus) ipſe hanc ſcripturam inueni. Quinetiam regula eſt quædam apud grammaticos ſecũdum quam vt ἱερωσύνη, ἀγαθωσύνη, ita & ἁγιωσύνη ſcribi debet. Non ignoro tamen ἁγιοσύνη multis in locis ſcriptum reperiri. Vide ἁγιόω, quod proximè ſequitur.

D

¶ Ἁγιόω, ῶ, Sanctifico, Sanctum reddo. pro quo frequentius eſt ἁγιάζω. Cæterùm ſi ab ἁγιόω formetur ἁγιωσύνη, erit Sanctificatio: ſed pro ἁγιότης potius ponitur, vt dictum eſt.

¶ Ἁγιάζω. F. άσω. P. ακα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et paſſiuum Ἁγιάζομαι, Sanctificor, paſſim in Nouo Teſtamento. Significat etiam Conſecro & Conſecror. Heſych. ἁγιάζειν exponit etiã Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sanctè vrere. Eſt etiam Victimas comedere, ſecundum quoſdam, vt ait idẽ Heſychius. Suidas ἁγιάσατε exponit etiam παρασκευάσατε, & κηρύξατε. Heſychius habet tantùm κηρύξατε. quod verbum accipiendum videtur in ea ſignificatione quæ ad ſacra pertinet: de qua vide ſuo loco.

E

Ἁγιασμός, οῦ, ὁ, vel Ἁγίασμα, ατος, τὸ, Sanctificatio, Purificatio. ab ἡγίασμαι prima præteriti ab ἁγιάζομαι. Gregorius Nazianzenus, ἁγιασμὸς δὲ καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι. Ab Heſ. exponitur etiam ἁγιστεία. Vtitur D. Paulus nomine ἁγιασμός, non item altero.

F

Ἁγιασία, ας, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chryſoſtomus, ζητεῖ καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιασίας ταύτης ἰδεῖν τὴν ὑπερβολήν. At ἁγιστεία ſignificat ἱεροπραξίαν, vt ex Suida paulo pòſt docebitur.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, Sãctuarium, vt vertunt ſcriptores Eccleſiaſtici.

C. Καθαγιάζω, Conſecro, ἀφιερῶ. Suid. Item pro καθαγίζω ſignificante Cremo, vide in Καθαγίζω.

G

ἉΓΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Caſtus, Purus, Pudicus. Plut. in Artoxerxe fœminam ἁγνὴν hoc ſenſu vocauit, ὅπως ἁγνὴ διάγῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον. Naumachius δέμας ἁγνὸν, Corpus caſtũ virginis appellauit. Corpus impollutum vel non pollutum vertere poſſumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Quum caſtum amiſit polluto corpore florem: caſtum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadẽ ſignificatione additur genitiuus ἀφροδισίων. vt ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis, Plut. κεφ. ῥωμ. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plato De legibus. Apud Demoſthenem Aduerſus Neræam, Bacchi ſacerdos ita iurat, ἁγιστεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Sic apud Homerum Diana dicitur ἁγνή, vtpote virgo.

H

Ἁγνός, Purus, Nullo ſcelere contaminatus, καθαρός, ἀναγής. Sophocl. Antigone, Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην, id eſt, Nos enim puri ſumus quod ad hanc puellam attinet. hoc eſt, nullum ſcelus ſiue piaculum admiſimus. οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν, inquit ſcholiaſtes. Dicitur autem hoc à Creonte apud poetam, quòd eam manibus ſuis non occideret. Sic Latinè puræ manus abſolutè dicuntur aliquando pro puræ à cæde. Aliquando additur genitiuus φόνου, vt ἁγνὸς ἐκ φόνου, Purus à cæde, Non pollutus homicidio. Dicitur item ἁγνὸς qui alio quouis modo pollutus non eſt: vt quum dicit ἐν κεφ. ῥωμ. Plut. ἁγνοὺς non eſſe eos quorum funus curatum fuiſſet, & quibus ſtructum ſepulcrum, tanquam mortuis. Qua in ſignificatione ἁγνός (vt opinor) poſſumus interpretari, Non funeſtatus. nam funeſtæ ſeu funeſtatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἁγνεύειν (quod declarat ἁγνὸν εἶναι) dicit ſignificare Purum eſſe à rebus venereis & à mortuo. Dicitur ἁγνὸς & aliis modis. vt ἁγνὴ ἑορτή, Purum feſtum, ob purificationes & expiationes quæ in eo fierent: & Proſerpina ἁγνή, ob purificationem & luſtrationem mortuorum quæ fit igne. Cæterùm ſi Orionẽ ſequeremur, ἁγνὸς ſcriberemus. Is enim apud Etymol. ἁγνὸν eſſe dicit ab ἁγάζω: facto inde ἀγανός, à quo per ſyncopen ἁγνός: vt à παίζω fit παιδνός. Sed apud eundem tamen Etymol. legitur paulo antè ἁγνὸς ab ἄζω deductum: vt ſit ἀγός, ἀγανός, & ἁγνός. Vide ſuprà in ἅγιος.

Ἁγνὸς cum genitiuo de aliis etiam rebus dicitur: vt, ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eurip. Panis expers. ad verbum, Purus à Cerere, id eſt à pane. Sic ἁγνὸς θήρης, Purus à venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthologia epigrammatum.

C. Ἄναγνος, Non caſtus, Impudicus, Impurus. Gregorius in Enc. Maccab. ὡς ἂν μηδὲ σῶμα ψαύσειεν ἄναγνον ἁγνοῦ καὶ γενναίου σώματος.

C. Πάναγνος, Omnino caſtus, Caſtiſſimus, Puriſſimus. Heſychius παναγής exponit κατὰ πᾶν ἁγνός.

C. Ἁγνόπολος pro ſimplici ἁγνός, Orph. Argon. ἁγνόπολον τε καθαρμόν.

Ἁγνής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Pro ἁγνὸς ſiue ἁγνὴ etiam dicitur apud poetas. Ἁγνάζοι item Purum Heſych. exponit.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, Caſtitas, Caſtimonia. pro quo ἁγνεία ſæpius vſurpatur.

Ἁγνεών, ῶνος, ὁ, Locus vbi virginibus pudicitia eripiebatur: per antiphraſin ſic dictus, apud Athenæum, lib. 12, qui tamen dicit ex ipſo facto nomen hoc inditum loco fuiſſe. Sed videtur intelligendum per antiphraſin, quaſi ex contrario eius quod illic fiebat.

¶ Ἁγνεύω, F. σω. P. κα. Caſtus ſum, Caſtitatem ſiue caſtimoniam colo. Purus & impollutus viuo, vt faciunt ſacerdotes. Sic in κεφ. ῥωμ. Plut. διὰ τί νενόμισται τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι. Plinius apud Dioſcoridẽ ἁγνεύουσαι γυναῖκες interpr. Caſtitatem cuſtodientes: quem locum citaui in Ἄγνος. Heſychius ἁγνεύειν ſignificare ait, Purũ eſſe à rebus venereis & à mortuo. id eſt (opinor) quum quis non attingit cadauer, aut non intereſt funeri, alióve modo funeſtatur. Æſchylus ἁγνεύειν de aue etiam dixit, Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum eſt, abſolutè poſitum.

Ἁγνεύω, cum genitiuo, Purus ſum, Impollutus ſum hac vel illa re (pro ſignificatione genitiui qui illi ſubiungitur) Abſtineo hac vel illa re, caſtitatis gratia. Plutarchus, ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ... Lucianus, ὁ δ' ἁγνεύων ἔρωτος ἄρρενος εἰς γυναῖκας ἐπτόηται. Demoſthenes aduerſus Timocratem, τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων. Syneſius, ἡμῖν δὲ ἀπόχρη ἁγνεῦσαι ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλιτηρίας. Iũgitur etiam infinitiuo apud Herodotum lib. 1, οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι. pro, Puros ſe conſeruant & impollutos in eo quòd nõ occidũt, &c. ¶ Ἁγνεύω cũ genit. in actiua ſignificatione, pro ἁγνίζω, Purũ reddo, Expio, Luſtro. vt ἁγνεύειν τὴν πόλιν, Ciuitatem luſtrare, expiare ab homicidio, apud Antiphontem. Idem de eo qui cædem admiſerat, loquens, ἁγνεύσει τὴν ἑαυτοῦ, καὶ, &c.

Ἁγνεία, ας, ἡ, Puritas, Caſtitas, Caſtimonia, apud Iſocratẽ in Buſiride. Sic Antiphon, ἐπὶ εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιὼν, τὴν ἁγνείαν τῶν χειρῶν μιαρῶν, vtpote qui non ſim cædis reus. Phocylides, Ἁγνεῖαι ψυχῆς, οὐ σώματός εἰσι καθαρμοί. Soph.

ϑύσιμον ἁγνείαν λόγῳ ἢ ἔργῳ τι πάντων. Sumitur etiam in a- A
ctiua ſignificatione pro Expiatio, Luſtratio: ſicut ἁ-
γνεύειν pro Expiare, vt modò dictum eſt.

Ἅγνευμα, ατος, τὸ, pro ἁγνεία, apud Euripidem.

Ἁγνευτικὸς, ὁς, ὁ, Caſtitatis aliquid habens, Caſtitatē aliqua-
tenus ſeruans. ita verti poſſe exiſtimo per periphraſin,
quum vno verbo reddi nullo modo poſſit. Ἁγνευτικὰ
ζῶα Ariſtot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς. erunt igitur a-
nimalia ἁγνευτικὰ, Minus libidinoſa, Minus in venerem
procliuia. Gaza vertit, Quæ minus venere valent.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, Bud. interprete, Locus in quo mens ex- B
piari debet & à contagione vitæ ciuilis expurgari. vel,
Locus religioſus in quo animi à contagione vitæ ciui-
lis purgantur. Gregorius aduerſus Iulianum, ἐπὶ ϑ κατα-
γώγια πήξασθαι, καὶ ξενῶνας, ἁγνευτήριά τε καὶ παρθενῶνας καὶ
φροντιστήρια.

Ἁγνίζω, F. ίσω. P. ικα, Purifico, Luſtro, Expio. Plut. in Romu
lo, καθαρμοῖς ἥγνισε τὴν πόλιν. Vnde Ἁγνίζομαι paſſiuum. v-
troque ſimul vtitur Apollonii Rhodii ſchol. in librum
4, χοιρίδιον μικρὸν ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἀ-
γνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. Et ἡγνισμένος, Expiatus, C
Purificatus, apud Greg.

Ἁγνίζω, Adoleo. Apollonius Rhodius, — ἥγνισαν ἔντομα
μήλων. id eſt, ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Heſ.

Ἁγνίσαι, Sacrificare. Item Corrumpere, apud Soph.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, Purificatio, Expiatio, Luſtratio, Plut. κεφ. ῥω-
μαϊκοῖς, Καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοῖς ἁγνισμοῦ δεομένοις. Itē
Adolitio, ab Adoleo. Pro eodem dicitur etiam Ἅγνι-
σμα, ατος, τό.

Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, Expiandi ſiue luſtrandi vim habens, Ex-
piandi facultate præditus. vt ἁγνιστικὸν πῦρ, Euſtathio in D
Hom.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi fit expiatio. vel, Id quo fit expia
tio. Heſ. ἁγνιστήριον ſalem eſſe dicit.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, Expiatus à ſcelere. aut, Qui expiauit aliquem,
vt ait Heſychius. ἁγνίτης ἅλς, Diuinum ſal, apud Lyco-
phronem. Euſt.

C. Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suidas ἀφοσιῶ exponit ἀποκα-
θαίρω & ἀφαγνίζω. Gregor. de Iuliano loquens, αἵματι μὴ
οὐχ ὁσίῳ τὸ λουτρὸν ἀποῤῥύπτεται, καὶ τὰς χεῖρας ἀφαγνίζεται. id
eſt, ἀποκαθαίρεται, vt ibidem. E

Ἄγνος, ου, ἡ, Frutex quidam in arborem aſſurgens, qui La-
tinè Vitex. Quanuis autem ἄγνος non ſolùm accentus
ſedem mutauerit, ſed & ſpiritum, dicitur tamen ἄγνος
tanquam ἁγνὸς, vt colligere poſſumus ex his Dioſcori-
dis verbis, lib. 1. cap. 136, ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς
θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐ-
τῇ. Pro quibus Plinius hæc, Alii ἄγνον vocant quoniam
matronæ Theſmophoriis Athenienſium caſtitatem cu
ſtodientes his foliis cubitus ſibi ſternunt. At ſcholia-
ſtes Nicandri agnoſcit quidē & ipſe ἄγνου in Theſmo- F
phoriis vſum, ſed tamen ἄγνον tanquam ἄγονον dictum
tradit: ac certè pro eo facit ſpiritus tenuis quo paſſim
hæc vox notatur. Apud Theophraſtum ἄγνος exponitur
à Gaza Amerina. Dioſcorides in illo loco addit, ἄγνον di-
ctam eſſe etiam λύγον, διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον.
HINC Ἀγνώδης q. d. Viticeus. vt ἀγνῶδες φύλλον apud
Theophr. Viticeum folium, Viticis folium.

Ἄγνος, auis cuiuiuſdam nomen apud Suidam, εἶδος ὀρνέου.

Ἄγνος, ex Athen. lib. 8. affertur pro piſce Vranoſcopo, qui
Callionymus à Plinio dictus ſit, atque ab ipſo A- G
thenæo.

ἈΗ'Ρ, ἀέρος, ὁ, Aer, vnum ex quatuor elemētis. ἀέρος εὐ-
κρασία, apud Athenæum 8, Aeris temperies,
vel Cæli temperies. Nam in hoc genere loquendi vſur
patur interdum cælum pro aere. Apud eundem lib. 2,
μαλακὸς ἀὴρ, Mollis aer: cui opponitur σκληρὸς ἀὴρ lib. 14.
Apud Theophraſtum, De cauſ. plant. 2, cap. 10, ἀὴρ ὑγρό-
τερος, aer humidior. σπᾶν τὸν ἀέρα, dicit quidam poeta a-
pud Plutarchum, id eſt aerem attrahere: ſed Latini di-
cunt potius Haurire vel carpere aerem. ‖ Πρὸς τὸν ἀέ-
ρα διάγειν, apud Ariſtophanem, Sub dio commorari. id
eſt, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβειν. Plutarchus autem τὸν ὕπαιθρον
ἀέρα dicit qui vndique patet, & nulla parte clauſus eſt.
‖ Vſurpatur etiam in plurali numero, vt ἀέρων φθοραὶ, Ae
rum corruptiones, Peſtilentiæ. ſic ἀέρων ἀκρασίαι, apud

Chryſoſtomū. Vtitur & Plutarchus plurali in Solone,
& in Præceptis de valetudine tuenda. Itidem aeres plu
rali numero dixit Vitruuius. ‖ Quidam malè tradunt
communis eſſe generis apud Homerum. quum enim
in fœminino ponitur, caliginem ſignificat. ‖ Etymol.
vult ἀὴρ deriuatum eſſe vel ex αἴρω, quia in eo animalia
quædam αἴρονται, id eſt ſurſum attolluntur (vel quòd ſit
κοῦφος, id eſt leuis. quia αἴρειν eſt κουφίζειν, & αἴρεσθαι, κουφίζε-
σθαι) aut ex ἄω, id eſt ſpiro, flo: quòd eius motus vētum
efficiat. Apud Platonē habentur tres etymologiæ, vel
quia αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, vel quia ſemper fluit, vel quia ex
eo fluente fit ſpiritus. In vulg. lex. Græc. ponitur vnica,
& ea quidem falſiſſima, vt ἀὴρ ſit factus ex α priuatiua
& ὁρᾶν. cuius etymologiæ occaſionem dedit eā ſignifi-
catio qua pro tenebris ponitur & ἀορασία. Ego à ſpiran
do dictum eſſe aerem facilè crediderim: ſed malim ab
ἄημι quàm ab ἄω formare. Quid ſi verò dicat aliquis ἄη-
μι ex ἀὴρ eſſe deductum? Ei ſanè non valdè repugnabo:
nam facilè crediderim non aliunde deriuatum eſſe no
men ἀὴρ, ab eo autem multa eſſe deducta. Quod enim
vocabulum non deriuatum eſſe dicēdum eſt, ſi & huic
deriuationem tribuamus? ‖ Habet autem ἀὴρ lōgum
α paſſim apud poetas. Greg. tamen corripit (licentia v-
tens neſcio an conceſſa) quum dicit in enumeratione
plagarum Ægypti, Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ καὶ γαῖα κα-
λύφθη.

Ἀὴρ, fœm. genere, Caligo, Aer tenebroſus, Aer nubi-
lus: vt contrà αἰθρία, Aer ſerenus. Exponitur etiam ἀορα-
σία, hoc eſt inuiſibilitas, ad verbum. Il. ε, Οἵη δ' ἐκ νεφέων
ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Od. ι, Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. Cuius
loci meminit Gellius, lib. 13, cap. 19, ſcribens, Contrà ve-
rò idem Ennius in Annali duodeuiceſimo, aere fulua
dicit, non fuluo. non ob id ſolùm quòd Homerus ἠέρα
βαθεῖαν dicit: ſed quòd hic ſonus, opinor, vocalior eſt vi
ſus & amœnior. ‖ Apud Theocritum Idyl. 17 ſunt qui
ἀέρα pro infernis tenebris accipiant, hoc in loco, — τὰ δὲ
μυρία κεῖνα Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον χηδάνασαν ἑλόντες,
Ἀέρι πάντα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. atque hic citant il-
lud ex Virgilio Æneid. 6, Aeris in cāpis, & locū ex Au-
ſonio in Cupidine afflicto. Sed poteſt & generaliter pro
tenebris accipi, atque ita exponi hic Theocriti locus,
At infinita illa quæ compararunt [Atridæ] ampla re-
gia Priami euerſa, tenebris condita iacent, vnde redi-
tus minimè patet. Sic poetæ quæcunque perierunt, di-
cunt tenebris eſſe condita, ſeu caligine, vel cæca nocte
ac præſertim metaphoricè hoc de iis dicunt quorum
memoria periit ac planè abolita eſt. Fateor tamen poſ-
ſe & de infernis tenebris intelligi, iuxta illud eiuſdem
Theocriti (vulgò enim autor putatur) in Adonidis epi-
taphio ad Proſerpinam, — τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καὶ ᾅδην. ita
enim illic legere nonnulli malunt quàm Ἀέρι aut ἔῤῥει:
harum lectionum mendoſam vtranque eſſe exiſtiman
tes. Illam autem ſequendo, videri poſſit Catullus in e-
pigr. de paſſere ad vtrunque locum Theocriti à me ci-
tatum alluſiſſe. nam iter tenebricoſum, vnde nemo re-
dit, eſt ἀὴρ ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. Quod autem ſequitur a-
pud Catullum, — malæ tenebræ Orci, quæ omnia bel-
la deuoratis, meritò videri poſſit ex hoc Theocritico
expreſſum, — τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καὶ ᾅδην. Hos autem lo
cos inter ſe confero, vt oſtendam poſſe ἀέρι in illo Thé
ocriti verſu, itidem pro infernis tenebris accipi.

Ἀὴρ, iuxta Erotianum in ſuo lexico, pag. 14 meæ edi-
tionis, eſt etiam noſter ſpiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. id eſt,
opinor, ἀὴρ ὁ ἐκπνεόμενος eſt, Aer quem efflamus. nam
aer in prima ſignificatione eſt ὃν εἰσπνέομεν. Sophoclis
autem ſchol. dicit ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν. ‖ Ibidem ait eſſe
τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοὴν, id eſt, Graueolentem halitum
per ſedem, ſiue anum.

Ἀὴρ, notatum eſt etiam poni pro balnei parte: ex
hoc loco Galeni ad Glauconem lib. 1, ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλα-
νείου χρονίσαι. H

C. Ἀεροβατέω, F. ήσω, P. ηκα, Incedo per aerē, Gradior per ae-
rem. Lucianus, ὅτι μὴ ἀεροβατοῦντας δηλοῦσα καὶ νεφέλαις
συνόντας. quod ſumpſit ex hoc loco Ariſtophanis in Nu
bibus, ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Id eſt, interprete
Hieronymo, Scando per aerem, & pluris me eſſe puto

quàm ſolem. Bud. ſcribit Ciceronem pro ἀεροβατεῖν dicere In ſumma inanitate verſari. Ex ἀήρ, & βατέω (quod βατέω in compoſitione tantùm vſurpatur) factum eſt βάτης, quod & ipſum à βάω deductum eſt. Sic dicitur αἰθεροβατῶ.

C. Ἀεροβλέω, ῶ, Tendo, Extendo. ἀεροβλεῖ Heſychius exponit τείνει. In quo verbo ἀεροβλεῖ videtur βλεῖ dictum eadem ſyncope qua βλεῖο apud Homerum.

C. Ἀεροδρομέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Per aerem curro. Lucian. De vera hiſtoria, ἑπτὰ ἡμέρας καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες. Ex ἀήρ & δρομέω, quod in compoſitione ſolùm vſurpatur, pro τρέχω.

C. Ἀεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aerius, Aeris ſpeciē ſeu formam habens. Ex ἀήρ & εἶδος. Vide ἠεροειδής.

C. Ἀερολέσχης, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus. ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, inquit Heſychius: id eſt, Elatus in loquendo. hoc eſt, elato ſermone vtens. Exponitur ab eo & κομπηγόρος, id eſt, Cum iactatione loquens. vel, Iactabundè loquens. Poteſt fortaſſe ſignificare & eum qui inania quædam loquitur, vel potius de rebus quibuſdam inanibus, & quæ in imaginatione duntaxat poſitæ ſunt. Poſſumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui ſermocinatur, Qui verba fundit. Ex ἀήρ, & λέσχη, vnde & ἀδολέσχης.

C. Ἀερομαχέω, F. ήσω, Aeriam quandam pugnam pugno. (vt σκιαμαχῶ, vmbratilem pugnam pugno) vel, In aere pugno. VNDE Ἀερομαχία, Aeria pugna, id eſt, inanis quædam & imaginaria. Item, Pugna in aere, vt apud Lucianum περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.

C. Ἀερόμελι, τος, τὸ, Aerium mel. Quidam eſſe putāt quod in Bibliis manna dicitur. Athen. lib. 11.

C. Ἀερομετρέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Aerem metior. Apud Xenophontem Socrates ita loquitur, ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν. Quaſi videlicet Socrates non reliquorum hominum more vellet γεωμετρεῖν, ſed ἀερομετρεῖν. & per hoc generaliter intelligitur rerum nimis ſublimium & captum humanum excedentium inanis cōſectatio. quod & per ἀεροβατεῖν exprimitur. Fit autem ἀερομετρέω, ex ἀήρ & μετρέω, ῶ.

C. Ἀερομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aeri permixtus. Ex ἀήρ & μιγής, quod in compoſitione tantùm vſurpatur, factum ex μίγω: ex eius videlicet paſſiui aoriſti poſterioris perſona tertia ἐμίγη.

C. Ἀερονηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, In aere natans. Ex ἀήρ & νήχομαι. Ariſtophanes Nubibus nubes ἀερονηχεῖς appellat, in aere natantes: quum ait, Εἶτ' ἀερίας διερὰς γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς.

C. Ἀεροπετής, έος, ὁ καὶ ἡ, in omnibus vulgar. lex. Græcolat. exponitur In aere volans. ſed perperam: quum exponi debuerit, Ex aere delapſus. vt οὐρανοπετής, Ex cælo delapſus. Sic Διοπετής, à Ioue delapſus: vt διοπετὲς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετὴς ex ἀήρ, & πετής, quod in compoſitione tantùm ponitur, factum ex πίπτω. Quòd ſi ſcriberetur ἀεροπέτης accentu in penultima, tum ſignificare poſſet In aere volans, vt ὑψιπέτης, altè volans, In alto volās.

C. Ἀεροπόρος, Aerigradus. vt ναῦς ποντοπόρος, nauis pontigrada. Poteſt ἀεροπόρος exponi etiā Aeriuagus. Cicero apud Platonem πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum & aereum: vt inuenies in Cic. lex. Græcol. à me edito. Ex ἀήρ & πόρος. HINC & verbū Ἀεροπορέω, ῶ, Per aerem gradior. vt aues à Baſilio dicuntur ἀεροπορεῖν.

C. Ἀεροπὸς exponitur ab Heſychio κοχλίας, Limax. De cuius nominis compoſitione vix quicquā certi afferri poteſt. propinquum eſſet φέρειν τὸν ἀέρα & ὀπὰ. ſed quorſum? Fortaſſe γλωσσηματικὸν eſt vocabulum, ideóq; in eo non quærenda compoſitio. ‖ Ponitur & Ἀέροπος in vulg. lex. Græc. tanquam nomen proprium viri: ſed perperam illic ponitur ἀέροπος tanquam nominatiuus, quum ſit genitiuus à nominatiuo ἀέροψ. ‖ Item Ἀέροπες, apud eundem Heſychium, gentis nomen Trœzenem incolentis: & in Macedonia Aeropes familia quædam. ‖ Præterea ἀέροπες, aues quædam. ‖ Eſt & Ἀερόπη nomen propium mulieris, videlicet vxoris Atrei.

C. Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, Aerem frequentans, Ad aerem ventitās. Ex ἀήρ & φοιτάω, ῶ. vt dicitur οὐρανοφοίτης.

C. Ἀερόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, Colorem aeris habens, ἀερίζων τὴν χρόαν.

Ἀερίπους, Aerios pedes habens, AEripes apud Virgilium. A Suida autem ἀερίπους exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ ſignificatio conuenit potius nomini ἀερσίπους, quod vide inter cōpoſita ab ἀείρω, quæ ipſum ſequuntur.

Ἀέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aerius. Ἀέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ eſt in aere. & ἀέριος, qui eſt in aere. Apud Ariſtotelem De mundo, ἀέριος φύσις, Aeria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, Animantia aeria, id eſt in aere viuentia. Lucianus ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. id eſt, res ad aerem pertinentes. Gregorius De theologia, loquens de araneis, αἱ δὲ διὰ λεπτῶν οὕτω καὶ ἀερίων σχεδὸν τῶν νημάτων πολυειδῶς διαπεταννυμένων πολυπλόκους τοὺς ἱστοὺς ἐξυφαίνουσι. Id eſt, Hæ autē per adeo tenuia & propemodum aeria ſtamina multifariam extenſa, telas multiplices texunt. Sed in vulgaribus lexicis Græc. hîc ἀερίχων legitur nō ἀερίων, & quidem citatur hic locus ob hoc ipſum nomen ἀερίχων, ex non deprehenſo videlicet errore (alioqui tamen manifeſtiſſimo) exemplaris habentis ἀερίχων pro ἀερίων.

C. Διαέριος, pro ἀέριος, à Luciano nouè & iocoſè dictum ad imitationem Homerici vocabuli διηέριος, in Icaromen. μὴ θαυμάσῃς εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν.

Ἀερία, ſubſtantiuum, Caligo, apud Ætolos: vt inquit Heſychius: addens, inſulam Thaſum, Ægyptum, Libyā & Cretam, Siciliam, Æthiopiam & Cyprum dictam fuiſſe aeriam. Gellius quoq; lib. 14, cap. 6, Ægyptū, ſicut & Cretam, ἀερίαν nuncupatam tradit. Stephanus autem ita ſcribit, Aeria, Ægyptus ab aere dicta. nam ἠερόεσσαν eam vocāt. Homines, Aerii. Et ἀερίτης ex genitiuo ἀέρος factum eſt. Item Celtica vrbs ἀερία, vt ſcribit Apollodorus Chronicorum quarto. Eſt & alia vrbs Cretæ non ignobilis, quæ appellabatur ἀερία, item ἰδαία, item δολιχὴ, propter longitudinem.

Ἀεριώδης, Idem quod ἀέριος, aerius. Dicitur & Ἀερώδης pro eodem. vt Dioſc. 5, ἀερώδης τὴν χρόαν. Apud Ariſtotelem De mundo ἀερώδης, Aeriam naturam habens, vel naturam ſpirabilem, vt quidam exponunt. ‖ Ἀερώδης ſignificat etiā Obſcurus, Caliginoſus. (vnde & Heſychius ἀερωδέστερα exponit ἀφανέστερα) iuxta id quod dictū eſt ἀέρα eſſe aliquando caliginem & ἀορασίαν.

Ἀερήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀερώδης. item, Multus, Immenſus, Heſych.

Ἀερὶς, ίδος, ἡ, Apis. ἀερίδες, μέλισσαι, Heſych.

Ἀερόεις, εντος, ὁ, Obſcurus, Caliginoſus. Eſt autem poeticū ἀερόεις. quāquam ſæpius vſurpant poetæ ἠερόεις (de quo paulo pòſt) mutato α in η. Fœmininum eſt ἀερόεσσα, Neutrum ἀερόεν. Explicat autem ἀερόεν Heſychius, Nigrum, Profundum, Magnum. A Suida explicatur duntaxat μέγα, id eſt magnum.

Ἀερίζω, Aerius ſum, aut Aeria natura ſum præditus. Dioſcor. lib. 1, οὐ γὰρ κατ' ἴσον ἐμφανιζόμενον ἀερίζοντι τῷ ἀτμῷ, ἀσβολώδη δὲ καὶ οὐ καθαρόν. Hic ἀερίζοντι Budæus exponit aereo & puro. Item, Qui purus eſt aeris modo, non craſſus. Dicitur autē ἀερίζω eadem forma qua κυανίζω vt κυανίζω τὴν χρόαν.

¶ Ἠήρ, έρος, ὁ, vel ἡ, Pro ἀήρ apud poetas. quāquā pro Tenebris, Caligine, ſeu Nubilo aere vtplurimum vſurpatur (quo modo & ἀὴρ accipitur) non pro aere. qua in ſignificatione opponitur τῷ αἰθέρι apud Homerum, Iliad. ρ, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Interdum ἠέρα & νεφέλην coniungit. Vt Od. θ, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. Nonnūquam ἠέρα & ὁμίχλην, vt Il. ρ, Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην. Eſſe autem tam maſculini quàm fœminini generis hoc nomen, ex his eiuſdem locis apparet. Maſculini, vt Iliad. ε, περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε. Fœminini, vt Od. η, — ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certè frequentius vſurpat in hoc genere. nam ſic & Il. π, Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε. & Iliad. φ, — ἐκάλυπτε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Ibidem aliquanto pòſt, — κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Sic ibidem ἠέρα βαθεῖαν dicit, item Iliad. υ. Denique videtur Homerus magis probaſſe genus fœmininum. nam in illo loco vbi poſuit ἠέρα πουλὺν, ponere ἠέρα πολλὴν non permiſit ei metrum. Heſiodus tamen vtroque genere & ipſe vtitur. apud eum enim in Theogonia legitur, — κεκλυμ

μέγαι ἠέρι πολλῇ. & ibidem, ἠέρα δῖαν. Euſtathius in illum locum Odyſſ. η, Πολλὴν ἠέρα χεῦε, annotat ἠέρα ſignificare ἀορασίαν (q.d. Inuiſibilitatem) & fœminini nominis formam ei dari ab Homero, more Ionico. ‖Ἠέρα quidam exponunt Nimbum quo dii inuiſibiles homines efficiunt, ex aliquot Homeri locis hanc expoſitionem colligentes. ſed ἠέρα quamuis caliginem ſignificare, etiam compoſita ex eo nomina ſatis declarant. Euſtathius exponens ἠερόεις, dicit ſignificare σκοτεινὸν, id eſt tenebroſum, quòd natura niger ſit aer: vnde & ἠέρα pro tenebris accipi.

C. Ἠεροδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aerem agitans, vt vulgò exponitur: ſed poteſt & in paſſiua ſignificatione accipi, pro Qui in aere agitatur. vt in Anthol. epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aerem agitata, aut Quæ agitatur per aerem. vt ſit ἠεροδινὴς pro ἠεροδίνητος, eo modo quo dicitur ab Æſchylo οἰστροδίνητος. Eſt enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ & δινέω.

Ἠεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Aeris formam habens, ex ἠὴρ & εἶδος, vt ἀεροειδὴς ex ἀὴρ & εἶδος. Euſtathius tradit ex Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Odyſſ. ν, mũdum allegoricè διὰ τὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης αἰσχρὸν καὶ ἀειδὲς. Sed vtplurimum exponitur ſimpliciter Tenebroſus, Caliginoſus, Præ profunditate caliginoſus. vt ἠεροειδὴς πόντος, Od. β, Ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. vbi tamen Euſt. vult ἠεροειδέα ſignificare ſecundum veteres, vel Nigrum aeris modo: vel Profundum, aut Patentem & Latum ex quo ſolus aer conſpicitur nauigantibus. Idem alibi κοῖλον σπέος ait idem eſſe quod σπέος ἠεροειδές. ſiquidem, quæ profunda ſunt, aeris nigrore tenebroſa reddi. Heſychius quoque ἠεροειδέα exponit Nigra, Tenebroſa. Item Patentia, eo ſenſu videlicet quo campi patentes dicuntur.

C. Ἠερόπομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, In aere apparens. ſi emendatè legitur apud Heſychium, ἠερόπομπα, κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur ſignificare potius τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πεμπόμενα.

C. Ἠερόφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per aerem itans, Aerem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ & φοιτάω, quod non ſimpliciter Ire ſignificat, ſed Ire ſæpius, id eſt Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠερόφοιτος dicitur apis à Phocylide, hoc in verſu, Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα. Idem, Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον. Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ' ἀλκήν τε λέουσι. vbi ſi ἠερόφοιτον iungamus cum verſu ſequente, dicemus datam naturam aeriuagam auibus. & Bud. ita videtur intellexiſſe, ſcribens in lexico, ἠερόφοιτος, epithetum volucrum Phocylidi. Durè tamen videtur iungi cum ſequenti verſu: ſed niſi cum eo iungatur, viciſſim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgò exponunt naturam aeripetam, dicentes aeripetam ſignificare diuinam.

Ἠεροφοῖτις, pro ἠερόφοιτος dicitur ab Homero, mutata declinatione, Il. β, — τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν. & Iliad. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. Id eſt, Furia per aerem itans, ſeu vagas. vel, Inuiſibiliter contra hos vel illos itans. Heſychius enim inter cæteras explicationes ponit hanc, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα: Euſtathius addit κατά τινων. Scribit enim, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα κατά τινων. Poteſt etiam intelligi ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur.

C. Ἠερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ἠὴρ & φωνή. Apud Homerum præcones vocantur ἠερόφωνοι, id eſt, vt ait Heſychius (nõ dubium eſt enim quin ἠερόφωνοι ex hoc Il. σ verſu ſumpſerit, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων) Elatam vocem habentes, ſeu altam. vel, Voce aerem replentes. Quæ poſterior explicatio mihi valde placet, quòd ſimul etymologiam vocis oſtendat. Euſtathius in Iliad. ι, huius nominis proprii Ἠερίβοια etymologiam declarans, Ἠερίβοια, inquit, ſi ſit à nomine βοὴ, ita vocari dicetur tanquam altiloqua: eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι.

Ἠερόθεν, aduerb. Ab aere, Ex aere. pro ἐξ ἀέρος, in Anthol. epigramm.

Ἠερόεις, εντος, ὁ, Tenebroſus, Caliginoſus. vt τάρταρος ἠερόεις apud Homerum: & τάρταρα ἠερόεντα, apud Heſiodum. Hom. Iliad. θ, circa initium, Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα. Heſiodus, τάρταρά τ' ἠερόεντα. Euſtathius ait ἠερόεντα κέλευθα vocari ab Homero, vel viam ad inferos, ſeu per inferos: vel ſimpliciter, iter per aerẽ. Quo in ſenſu commodè ἠερόεντα κέλευθα ad verbũ exponeremus Vias aerias, ex Ouidio.

Ἠέριος, ου, ὁ, Aerius, Per aerem gradiẽs, aut potius volans. Qui eſt in aere. Il. γ, de gruibus loquens, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται. Id eſt, Aeriæ grues, ex Ouidio, qui aeriam auem dicit in aere volantem. Aerias grues Seruius vult eſſe Virgilio vel aerii coloris, vel altùm volantes. ‖Ἠέριος eſt etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ὀρθρινός. vt Iliad. α, Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. id eſt Matutina, Manè profecta, vel Manè iter faciens: vel ſimpliciter, Aſcendit cælum matutina, id eſt manè. Sed & hîc pro Aeria ſumi poteſt ἠερίη: vt viciſſim in illo Il. γ, loco, ἠέριαι accipi pro πρωϊναὶ volunt quidam. At Odyſſ. ι, ἠέριοι vnico modo exponitur, videlicet Matutini. vbi dicitur, Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι. vbi tamen aliter poſſe legi, & aliam expoſitionem inueniri, dicam in ἦρ, vnde deducitur ἠέριος quum hanc ſignificationem habet.

C. Διηέριος pro ſimplici ἠέριος, Aerius. vnde διηέριαι ποτέονται, Apoll. Arg. 2, pro ἠέριαι, vel quaſi δι' ἠέρος.

ἈΘΗ'Ρ, έρος, Ariſta, Pars ſpicæ acuta. A Galeno ἀθὴρ exponitur Quod in hordeo acuminatum eſt. ab Erotiano autem ἀθέρες (pag. 19 meæ editionis) Illa tenuiſſima quæ ſũt in ſummitate hordei. Et ſic Dioſcorides quoque ἀθέρας de auena vſurpat. ‖Sciendum eſt tamen ἀθὴρ generale eſſe. nam certè & de frumenti ariſtis (quæ propriè dicuntur Latinis ariſtæ) à Xenoph. vſurpatur, quum dicit, τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει. Sic & à Luciano in Anacharſide, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Vnde & generaliter ἀθέρες expoſuerunt quidã veteres grãmatici, στάχυες ἀγενεῖς (q.d. ſpicæ degeneres) quæ explicatio habetur & apud Euſtathiũ. Gaza quoq; quas Cicero vocat ariſtas in libro De ſenectute, loquẽs de tritico, vertit ἀθέρας. Sciendum eſt autem ab Euſtathio poni hanc etymologiam nominis ἀθέρες ſignificantis τοὺς ἀγενεῖς στάχυας, vt ſint ita dicti quaſi οἷς οὐκ ἔστι θερίζειν. Vide in Ἀθερίζω.

Ἀθὴρ (inquit Gal.) ſignificat apud Hippocratem non ſolùm quod in hordeo acutum eſt, vt in lib. 2 De morbis: ſed & eius partis ſummum quæ in cuſpide ſagittæ πώγων (hoc eſt barba) appellatur, vt τῶν ἐπιδ. lib. 5. Citatur ex Plut. ἀθὴρ pro Mucrone gladii, in hoc ex Catone loco, τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ἐσπάσατο καὶ κατενόησεν. ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. vbi tamen alii rectius aliquid particularius eſſe putant ἀθέρα, quum addat ἀκμήν. Heſychius Æſchylum ait ἀθέρα vocaſſe τὴν ἐπιδορατίδα, id eſt lanceæ cuſpidem.

Ἀθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ariſtatus. vt ἀθερώδης στάχυς, Ariſtata ſpica, Gazæ.

Ἀθερηγενής (ſiue ἀθερηγενής) Ariſtas generans, ſiue producens. Ariſtas habens, Ariſtatus. Nicander Theriacis, Ἐν δ' ἀθερηγενέος καρπὸν κέρσαιο κυμίνου. vbi ſchol. ſcribit, ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή.

Ἀθηρηλοιγός, οῦ, ὁ, Ventilabrum. Hom. Od. λ, Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Ita dicitur quaſi quòd ſit ariſtarũ pernicies & exitium, pro ἀθερηλοιγόν. ab ἀθέρος & λοιγός. vt dicitur βροτολοιγός. ‖Apud Heſychiũ Ἀθηρολοὸν etiam legitur, & exponitur τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. quibus verbis Euſtathius & alii explicant ἀθηρηλοιγόν. Ipſe autem Heſychius τῷ ἀθηρηλοιγὸν quoque dat hanc expoſitionẽ τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. ſed mendoſè apud eum legitur ὅ ἀθερολόγον pro ὅ ἀθερολοιγόν, ſi rationem habeamus ſequentis etymi. Sed aliquando ſuſpicatus ſum deeſſe aliqua verba ante τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν: & Heſychium poſuiſſe alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, vt videlicet ἀθηρολογὸν dictum ſit, τὸ πτύον quaſi τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον. ſecundum quam deriuationem dixerit Heſychius ἀθηρολογὸν quaſi ἀθερολόγον (non ἀθερόλογον, vt apud eum legitur.) De altera autem ſignificatione quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine ἀθηρόβρωτον, quod proximè ſequitur.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocauit quod Homerus ἀθηρολογὸν, vt inquit Euſtathius. qui ait Homericorum verborum eſſe hanc Sophocleam paraphraſin, Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. At Heſychius ſcribit ἀθηρόβρωτον ὄργα

νον εſſε ζρωύλω ἢ τλὼ ἀθηραὶ ἀνακινοῦσι. quam Euſtathius A
dicit eſſe alteram expoſitionem vocis ἀθηρηλοιγὸς apud
Homerum: ſed ἀθήρλω habet, non ἀθήραν, vt videlicet ſit
rudes aut cochlear quo agitatur in olla puls quædam
ἀθήρη dicta ſiue ἀθηρα. Euſtathius certè ibi τορύνλω & δοί-
δυκα pro eodem ponit, quæ tamen diſtingui ſolent.

¶ Ἀθερίζω, F. ίσω, Vilipendo, Paruipendo, Contemno. Pro-
priè, Contemno tanquam ἀθέρας. Quanquam & alia e-
tymologia datur, vt ſit videlicet ex α priuatiuo & ver-
bo θερίζω, id eſt meto: ducta metaphora (inquit Etymo-
log.) à fructibus qui meti non poſſunt, qui ex area ab- B
iiciuntur, & ad vſum non colliguntur. nam qui venti-
lant, abiiciūt ἀθέρας. Quæ ab Etymol. confuſè dicuntur.
Euſtathius autem dicit ἀθερίζειν dici ſumpta tranſlatio-
ne ἀπὸ τῶν ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, id eſt
metere dedignatur. Sed non dubium eſt quin ſequi po
tius oporteat priorem etymologiam, vt ἀθερίζω ſit Cō-
temno quaſi ἀθέρα. ſicut Floccifacio Latini pro Con-
temno dicūt. Iungitur autem accuſatiuo hoc verbū, vt
Il. α., —καὶ οὔ ποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον. Od. θ, Τῶν δ' ἄλλων οὔ τί-
πν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Apud Apolloniū Rhod. Arg. C
2, genitiuo iungitur, —νύμφης ἀθέριξε λιπάων. Sic & in 4,
Πελιάδαο μέθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίσαι.

C. Ἐξαθερίζω compoſitum idem quod ſimplex ἀθερίζω.

Ἀθερίνη, νης, ἡ, Atherina, piſcis: Ariſta, Gaza interprete apud
Ariſtotelem lib. 6. De hiſtoria anim. cap. 17. Apud eun
dem inter piſces gregatiles enumerantur ἀθερῖνοι, lib. 9.
cap. 2, vbi Ariſtulæ ab eodem forma diminutiua expo-
nuntur. Fortaſſe autem legendum eſt ἀθερῖναι non ἀθε-
ρῖνοι. Apud Euſtathium certè legitur ἀθερίνα in recto: di
centem ἀφύλω miſellum eſſe piſciculum, magis etiam D
quàm ſit qui apud Athenæum habetur ἀθερίνα. Et ali-
bi ab ἀθερίζω deductum videri ait. Athenæus lib. 8, ὃς τὰς
ἀκαλήφας ἀεὶ ἐκλέγει ἑψητῶν τε καὶ ἀθερινῶν.

¶ Ἀθήρη, ET Ἀθηρα, ET Ἀθάρα, (quæ & ipſa ab ἀθὴρ quidā
putant deriuata) Pultis ſeu polentæ quoddam genus.
Euſtathius dicit ἀθήρλω eſſe τλὼ ἑψημένλω σεμίδαλιν, quæ
à comico (id eſt Ariſtophane) vocetur ἀθάρα. Heſy-
chius ἀθηρὰν eſſe vult apud Ægyptios quoddam eduliū
ex tritico quod cum lacte ſit coctum. In vulgar. lexicis
Ἀθήρα ex Dioſcoride affertur lib. 2, & exponitur Sorbi- E
tio ſeu medicamentum ex zea minutiſſimè molita
confectum: vel puls triticea, aut ex alia fruge. vnde Ἀθή-
ρωμα, q. d. Pultatio. (de quo vide paulo pòſt) Quod au
tem ad Ἀθάρα attinet, in hunc Ariſtophanis verſum in
Pluto, —ἀλλά με Ἀθάρης χύτρα τις ἐξίπληττε κειμένη, anno-
tat ſchol. ἀθάραν eſſe μόνλω σεμίδαλιν, & ab Atticis ἀθάρης,
ab Æolibus ἀθήρας, at cōmuni lingua ἀθάρας dici. (vbi
fortaſſe legendum eſt ἀθάρη, ἀθήρα, ἀθάρα) Idem ſchol.
alibi ſcribit τὸν κοῖλον ἄρτον μυσίλλω vocari, ἤγουν ἀθάραν.
Galenus ad Glauc. lib. 2, ſcribit multos apud Alexan- F
driam inter alia ἀθάραν edere. quod facit pro Heſychio
in eo quòd ἀθηρᾶς eſum tribuit Ægyptiis. Galeni verba
ſunt, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πάμπολλοι διὰ τλὼ δίαιταν ἐλεφαντιῶσιν.
ἀθάραν δὲ ἐσθίουσι, καὶ φακῆν, καὶ κοχλίας, &c. Apud Plinium
quoque ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam eſſe
tradit. quod ſi verum eſt, ab ἀθὴρ deriuata falſò exiſti-
matur.

Ἀθήρωμα (quod & ἀθέρωμα) Tuberculum in capite naſci
ſolitum, cui ſubeſt aliquid pulticulæ ſimile, vt ſcribit
Celſus lib. 7 cap. 6. Affertur & ex Galeno hæc definitio, G
eſſe neruoſam tunicam in qua pultaceus humor conti-
netur. Quum autem ab ἀθήρα deductū appareat, rectius
ſcribitur ἀθήρωμα.

ἈΘΈΡΙΞ, & per pleonaſmum literæ ν, ἈΝΘΈΡΙΞ,
ικος, ὁ, idem quod ἀθὴρ, Ariſta. Apud Heſychium ambo
leguntur. ſed ἀνθέρικας inter cætera ſignificare ait non
ſolùm τὰ τῶν ςαχύων ἄκρα, ſed etiam τὰ ἐν τοῖς ςάχυσι κάρφα.
Heſiodus de Iphiclo loquens, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν
θέεν, οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πό-
δεσσι, &c. quò alluſiſſe Virgilium credibile eſt in his ver H
ſibus quibus clauditur Æneidis liber 7, Illa vel intactæ
ſegetis per ſumma volaret Gramina, nec teneras curſu
læſiſſet ariſtas. Sic autem & apud Homerum quidam
expoſuerunt ἀνθερίκων, in hoc verſu qui illi ſimilis eſt,
Il. υ, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Alteram
autem expoſitionem vide in iis quæ proximè ſe-
quuntur.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ, Aſphodeli fructus, & ſecūdum alios, Aſpho-
deli caulis. Euſtathius in dubio ponit, ſcribens, Ἀνθέρι-
κος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At Theocriti ſchol. in
hunc eius verſum qui eſt Idyllio 1, Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκοισι
καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, ſcribit, ἀνθέρι-
κος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μεί-
ζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυ-
αῖος ὢν, καὶ μείζων. Quod & à Theophraſto tradi addit.
Apollodorus autem Dorienſis (vt idem ſubiungit) ne-
gauit aſphodeli fructum ſic appellari. Neoptolemus
autem ridiculè putauit ita vocari τὸν ἀθέρα τοῦ ςάχυος (quā
ibi mendoſè ἀνθέρα) Sed alia ibidem ſequitur expoſitio,
vt δι' ἀνθερίκων ſit διὰ καλάμης. In vulg. lexicis habe-
tur, Ἀνθέρικος, Albucū, herba eſt quam Græci ἀσφόδελον
nominant: Latinorum quidam ſandaracham, quidam
haſtulam regiam. Theophraſtus pro planta aſphodeli
poſuit: at Plinius pro caule tantùm, vt in iiſdem ſcri-
ptum eſt. Dioſcorides autem lib. 2. cap. 199, aſphodelum
deſcribens, dicit, φύλλα ἔχον πράσῳ μεγάλῳ ὅμοια, καυλὸν
δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον. Vide
Euſtathium. pag. 1206. Heſychius ἀνθέρικας non ſolùm
eſſe dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, ſed & βοτάνης εἶδος. Fortaſ-
ſe autem de illa intelligit herba quam quidam eiuſmo
di eſſe tradiderūt vt manibus velli, ſicut linū, neceſſe
habeat, quòd meti non queat: deque ea factum eſſe
prouerbium ἀνθέρικον θερίζειν. quod & Gorr. annotauit.
HINC Ἀνθερικώδης, Antherici formam referens.

ἈΘΡΈΩ, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Video, Cerno, Intueor. I-
tem, Diſpicio, Circunſpicio, Conſidero,
Perpendo. Obſeruaui, ἀθρεῖν apud poetas ad oculos cor-
poris magis referri: apud ſcriptores orationis ſolutæ,
magis ad oculos mentis, vt ita dicam. quod & de νοεῖν
dici poteſt, præſertim vt ab Homero vſurpatur. Pro
Intueor, interdum accuſatiuo iungitur ſine præpoſitio
ne, interdum cum præpoſitione εἰς. vt Iliadis κ, Ἤτοι ὅτ'
ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Pro Conſidero, Perpendo, ac-
cuſatiuo ſine præpoſitione. vt apud Iſocratem, εἴ τις ἀ-
θρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς, ſiquis conſide-
ret & perpendat aliorum calamitates. Interdum ſine ca
ſu cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympoſ. ἀθρητέον
δὲ καὶ πῶς ποτε, &c. Plato in Critone, ἐκ τούτων δὴ ἄθρει πό-
τερον, &c. Idem in Gorgia, ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ἦ τὸ ἀγαθὸν, &c.
Vbi vertendum potius, Vide ne, quàm Conſidera ne.
Sic apud eū ſæpe ἄθρει δὴ pro σκόπει δὴ, vide. Cæterùm
& pro Intueor aliquando ab Atticis etiam vſurpatur.
Ariſtoph. Nubibus, ἀθρήσω πρότερον ὅ, τι δρᾷ. ‖ Hoc ver-
bum ſi deriuatum eſſe dicendum eſt, à verbo θεωρῶ per
ſyncopen, præfixo α epitatico, vel à δρῶ id eſt Cerno,
præfixo α itidem epitatico, & δ verſo in θ, deductum
eſſe putatur. Vtranque etymologiam habent Etymol.
& Euſtathius: & iuxta vtranque α denotat epitaſin:
eam ſi exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ,
Oculis perueſtigo, Oculis intētis cerno, Peruideo. vt Ho
ratius, Quum tua peruideas oculis, &c. Aſpirari autem
illud α ſecundum Atticos, tradit idem Euſtathius, ex-
ponens περισκοπεῖν & μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν.

C. Ἀναθρέω, ῶ, Perſpicio, Attentè conſidero. Apud Thucy
didem autem lib. 4, pag. 149. ἀναθρούμενα exponitur à
ſcholiaſte φανερὰ γινόμενα, vbi dicit τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων
ἀναθρούμενα.

C. Διαθρέω, ῶ, Diſpicio. Themiſtius in Sophiſta, fol. 115,
καὶ διαθρῆσαι εἰ δή τις εἴη φαρμάκῳ ἀληλιμμένοι. Apud A-
riſtophanem in Nebulis Socrates diſcipulo dicit, φρόντι-
ζε δὴ καὶ διάθρει.

C. Ἐσαθρέω, ῶ, Conſpicio, Conſpicor. Il. γ, Εἴ που ἐσαθρήσειεν
Ἀλέξανδρον.

C. Περιαθρέω, ῶ, Circunſpicio, Attentè ſiue diligenter con-
ſidero, περισκοπῶ, Heſych. HINC Περιάθρησις, Cir-
cumſpectio, Diligens conſideratio.

ἈΘΡΌΟΣ, ου, ὁ, Confertus, In vnum collectus,
Coaceruatus: aut per nomina, Den-
ſus, Frequens, interpretari debemus, pro loco. Nec
malè alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul o-
mnis. vt ἀθρόα πόλις, apud Thucydidem, & σύμπασα pro
eodem.

eodem, Tota ciuitas, Simul omnis, vel, Vniuerſa ciuitas, vt Curtius dixit Vniuerſus fluuius. Sic ἀθρόος ὁ λαός, Vniuerſus populus, In vnum collectus, Simul omnis. A Xenophon Pædiæ 4, καὶ τὸ ἀθρόον τῶν πολεμίων. Alciphr. in epiſtolis, καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν, confertas & cumulatas bonorum diuitias. id eſt, conferta & cumulata bona. vel magis propriè, Magnam bonorum congeriem. Bianor in epigrammate, Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Ruit à tecto domus tota ſimul. id eſt vniuerſa, non paulatim. itidem apud Theocritum, — κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, ſimul toto corpore. Alii exponũt, Vno ictu. μεῖζόν τι καὶ ἀθροώτερον Xen. Hellenicῶν 5. κένωσις ἀθροωτέρα, effuſior euacuatio, vide paulo pòſt. B ‖ Frequenter in plurali numero vſurpatur. Iliad. τ, — ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, Simul omnes, Vniuerſi. quod & Cuncti ſonat propriè Latinis. Lucianus in Pſeud. διομνύων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. Plato in epiſt. ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή, μάλιστα μὲν ἀθρόους· εἰ δὲ μή, κατὰ δύο κοινῇ. id eſt Omnino, ſi fieri poteſt, ſimul omnes. vel in vnum congregatos. nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσκεδασμένοις, id eſt diſperſis. Xenophon Hellenicῶν 1, C πρῶτον μὲν ἀθρόαι, ἔπειτα δὲ διεσκεδασμέναι. Imitatur autem Homerum, Iliad. ο, — ἔμειναν ἀθρόοι πάντες ἐκέλευσεν. Sic ex Homeri imitatione dictum eſt illud, ἀθρόα πάντα δυνῆ ἀπελέσθαι. nam ἀθρόα πάντα ſæpe dicit. vt Odyſſ. α, — νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε. Iliad. χ, νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις. Odyſſ. β, — τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω. vbi tamen ἀθρόα ſunt qui aliter exponant: vt dicam in aduerbio Ἀθρόως. ἀθρόα ποιεῖν, vniuerſa & ſimul omnia: cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galenum ad Glauconẽ 1, ἀθρόαι κενώσεις, effuſæ euacuationes. vt & κένωσις ἀθροωτέρα, ibidem. D

Ἀθρόον, aduerbialiter poſitum pro ἀθρόως, exponitur à Valla Identidem, vbi dicit Thucydides, ἀθρόον ἐμβοήσαντες. Idem alibi, ἀθρόον ἐμβοήσαντα στρατόν. ſed verti etiam poteſt (& melius fortaſſe) Confertim, Simul. vel in priore loco, Simul omnes vociferati: in poſteriore, Exercitũ ſimul omnem vociferatum, vel vniuerſum. aut aduerbialiter, Vniuerſè.

Ἀθρόον aiunt Euſtathius & Etymologicus ſignificare etiam αἰφνίδιον, id eſt repentinum. Sed apud Etymologicum error eſt. ait enim θρόος ſignificare αἰφνίδιον, id E eſt repentinum: & præfixo α epitatico fieri ἀθρόοι, pro ἄνευ θρόου καὶ ψόφου, id eſt abſque ſtrepitu: ἀψόφητοι, ſtrepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, ſi ἄνευ θρόου ſignificet? Imò verò erit priuatiuum. Deinde hæc etymologia oſtendit ſignificare ſtrepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexiſſe Strepitu carentem pro Repẽtino accipiẽdum. nam & Euſtathius ait, ἐπὶ μὲν αἰφνιδίου, οἱονεὶ τὸ δίχα θρόου. tradens Atticos F hac in ſignificatione ſolitos tenuare, ob α priuatiuum: at quum ſignificat ὁμοῦ, tunc aſpirari (vt moris eſt α collectiuum) quòd ſit ἀθρόον quaſi ἅμα θρόῳ, id eſt vnà cum ſtrepitu: vel ἀθρόον dicatur quaſi ἅμα θορὸν, id eſt πηδῶσαι. Quanquam miror cur velit Euſtathius, quod ſit ſine ſtrepitu, eſſe repentinum, non autem quod cum ſtrepitu. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino προπαροξύνεσθαι, pro collecto παροξύνεσθαι ſimul & δασύνεσθαι. Suidas poſtquam ἄθροι καταρρέοντες expoſuit ὁμοῦ, addit oportere προπαροξύνειν hoc G nomen, & aſpirare primam ſyllabam Attico more. ſed hoc de ἄθρόοι non de ἄθροι videtur dixiſſe: ac fortaſſe ἄθρόοι reponendum eſt. neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen diſſyllabum. At rurſum ἄθροοι hac in ſignificatione προπαροξύνεσθαι mirum ſi dixerit Suidas. nam ἄθροος eſt ὁ ἄψοφος, vt etiam Euſtathius docet: ἀθρόος, Collectus. Puto igitur apud Suidam legendum ἀθρόοι pro ἄθροι, & παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, vt vera comperiantur quæ dicit. Nam & Arcadius (cuius librum de accentibus in Regia bibliotheca H vidi) ἀθρόος quũ eſt παροξύτονον ſignificare ait ἅμα: at προπαροξύτονον, eſſe ἄφωνον. (de qua ſignificatione dicam & in Θρόος) Sed illum in eo non ſequor quod ait ἀθρόος ſignificare ἅμα. Quinetiam Euſtathium miror dixiſſe ἀθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ:

Neque enim ipſa vox ὁμοῦ ſignificat, ſed α duntaxat quod in principio eſt, denotat ὁμοῦ, vt in aliis multis vocabulis, Niſi dicamus ὁμοῦ exponi, reſpiciendo certos locos in quibus aduerbio ὁμοῦ explicatur, vt apud Homerum Iliad. β, ἀθρόοι εἰόμεν, id eſt ὁμοῦ. Sic apud Suidam ἀθρόοι κατέρρεον, id eſt, ὁμοῦ. Verùm malim ὁμοῦ πάντες, vt Heſychius habet. Porro notandum eſt quod Euſtathius ſubiungit iis quæ modò protulimus ex eo, ſolitum ſuo tempore tenuari α in ἀθρόος pro vtraque ſignificatione, eo quòd præfixum eſſet literæ aſpiratæ. ‖ Ἀθρόον autem aduerbialiter pro αἰφνιδίως, id eſt repentè, ſunt qui exponant in hoc Apollonidis verſu, libro epigrammatum primo, Τὰς δὲ περιφρίξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω, vt videlicet ἀθρόον & ἄφνω poſita ſint ἐκ τοῦ παραλλήλου. ſed videtur & aliter poſſe accipi, videlicet pro Vniuerſè, vel Simul omnes.

Ἀθρόως, Aduerbium. Cõfertim, Vniuerſè, Cicero, Vniuerſim: Gellius, Summatim, vniuerſimque. Oppoſitum habet aliquando κατὰ βραχύ, id eſt Paulatim. ‖ Suidas exponit ταχέως, id eſt Confeſtim. & ſic apud Homerum in loco paulo antè citato quidam ἀθρόα πάντα τετύχθω exponunt Confeſtim fiant.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, Vniuerſitas: eo ſenſu quo Vniuerſus dicitur pro Simul omnis; vel confertus. Sunt qui ἀθροότητα verterint Confertitudinem, vt ἀθρόος confertus, ἀθρόως confertim ſolet verti. ſed nimis durum eſt illud. Vtitur autem nomine hoc ἀθροότης Alexand. Aphrod. in Probl.

¶ Ἄθροις (non ἄθρος, vt in vulgaribus lexicis Græcolatinis) idem valet quod ἀθρόος. & eſt factum ex eo per ſynæreſin. quoniam autem ἄθροις in ἀθρόος reſoluitur, ſunt qui cum circunflexo ſcribendum putauerint ἀθροῖς: ſed conſuetudo obtinuit vt cũ acuta priore proferretur, quead modum & vt tenui ſpiritu notaretur, licet Atticè aſpiretur. In Rhetoricis autem lexicis proferuntur hæc exempla, ἄθροις ἐπῆλθεν ὁ στρατηγός, Vniuerſus imperator pro, cum vniuerſo exercitu. Ariſtophanes, ἐσῶται ὥσπερ τοὺς ἐριωνόμους ἄθροις. ‖ Habet & comparatiuum ἀθρούστερος, apud Athenæum lib. 3, καὶ τὴν διαχώρησιν ἀθρουστέραν, καὶ διακεχυμένην.

¶ Ἀθροίζω, F. σω. P. κα, Congrego, Colligo, Congero, Coacerùo. Plato epiſtola 7, εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, in vnam ciuitatem congregare totam Siciliam. Iſocrates De pace, μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν, non ex omnibus hominibus temere multos ciues colligentem: ἀθροίζειν πυράν, Struere rogum. quod & νῆσαι πυρὰν dicitur.

Ἀθροίζομαι, Paſſiuum, Congregor, Colligor. ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτούς, Confluentes ad illos, Multi ſimul conuenientes. ἠθροισμένοι ἐπὶ θύραις, Congregati. ‖ Budæus in ſuo lexico, ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτόν, apud Platonem in Phædro ſignificare Contrahi in ſeipſum, hoc eſt, apud ſe eſſe: & ſic ſæpe eum vti ait. Vide in verbo Συναθροίζω, ex eodem Platonis dialogo citatum συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτήν quomodo ex Cicerone exponatur.

Ἀθροιστής, οῦ, ὁ, Congregator, Collector, à tertia ἤθροισται.

HINC Ἀθροιστήριον, Locus cõgregationis. vt θεῶν ἀθροιστήριον apud Euſtathium, Locus in quo dii ſunt congregati. ITEM Ἀθροιστικός, Congregatiuus, Collectiuus. vel Vim congregandi habens. Ab Euſtathio aliiſque nonnullis grammaticis ἀθροιστικὸν α fuit appellatum illud à quo incipientia vocabula congregandi ſiue colligendi vim habent. vt quum dicunt τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεσθαι in ἅπας. ſed & vocabula quæ congregandi ſignificationem habent, ἀθροιστικὰ nuncupantur, cuiuſmodi ſunt ἅπας & ἅμα.

Ἄθροισμα, τος, τό, ET Ἀθροισμός, οῦ, ὁ, ET Ἄθροισις, εως, ἡ, Coactio, Congregatio. ἄθροισμα & ἀθροισμὸς ab ἤθροισμαι prima præteriti ab ἀθροίζομαι: ἄθροισις ab ἤθροισαι ſecunda. ſed ἄθροισις, ac vtplurimum ἀθροισμὸς etiam, ipſam congregationem, id eſt ipſam congregandi actionem, ἄθροισμα ipſam congregationem, id eſt rem congregatam, cœtum, vel aceruum ſeu congeriem ſignificat. Suidas ἄθροισμα exponit σώρευμα, id eſt cumulum, ſiue congeriem: Heſychius πλῆθος, id eſt multitudinem. ἄθροισμα νεῶν, in quodam

huius libri loco Multitudinem nauium congregatarum ſeu coactarum interpretatus ſum. A B Ἄθροισις fit & Ἀθροισμὸς, vt ἀθροίσιμος ἡμέρα, dies quo populus congregatur. quaſi dicas Dies congregatoria, ſiue congregatiua. Greg. ἣν δὲ ἡμέρα τῶν ἐπιφανίων καὶ ἀθροίσιμος.

C. ΣΥΝαθροίζω, Coaceruo, Colligo. Syneſ. epiſt. 141, ἐπὶ τὸ πλῆθος ὥμιλω ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσιν. Platoni in Phædone, συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν, videtur eſſe quod Cicero dicit Tuſc. 1, Animus à negotio omni ſeuocatus, & ſecum eſſe coactus. Sunt qui ex Claudiano, initio libri 1 De raptu Proſ. interpretentur Mens congeſta. B vbi tamen congeſta aliam etiam expoſitionem admittit.

Συνάθροισις, εως, ἡ, ET Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, Coaceruatio, Congeries. Eſt tamen Συνάθροισις potius Ipſe coaceruandi actus, at Συναθροισμὸς declarat & id quod coaceruatum eſt, ideóque rectè exponitur Congeries. ‖ Συναθροισμὸς eſt etiam nomen figuræ apud rhetores. Quintilianus libro 8. cap. 4, poſtquam dixit, Poteſt adſcribi amplificationi congeries quoque verborum ac ſententiarum idem ſignificantium, & exemplum attulit, ſubiungit, Simile eſt hoc figuræ quam συναθροισμὸν vocant: ſed illic plurium rerum eſt congeries, hîc vnius multiplicatio. Vide ibi exemplum: vide & apud Rutilium Lupum.

ΑἸ pro εἰ, ſi. Vtuntur autem hac particula Dores. Theocritus, Αἴ τοι πείσωσιμι. Apud Thucydidem, Dorico ſermone, καὶ αἴ τινα οἱ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχοντι. Plutarchus in Lycurgo, αἰ δὲ λῆς, πεῖραν λάβε. Itē αἴ κα Doricé. vt apud Thucydidem, eodem libro, ſtatim poſt verba D modò citata, αἴ κα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Homerū frequēter cū particula κε ſiue κεν. Iliad. ψ, & ω, — αἴ κε πίθηαι, ſi parueris, ſi pareas. Iliad. η, — αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως apud eundem, Siquo modo, Siquo pacto, Si fortè aliqua ratione. vt Iliad. β, Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν. & α, — αἴ κέν πως βούλεται. Apud eundem αἴ κέ ποθι, vacante ποθι. ‖ Αἰ μὴ, Niſi, εἰ μὴ, apud Theocritum, Idyll. 5, Αἰ μὴ τὺ φλάσαιμι. Nonnulli αἰμὴ coniunctim ſcribunt. ‖ Vt autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, ſic & αἲ, & quidem frequentius quàm εἰ. Ferè autem ſubiungitur γὰρ particulæ αἲ. vt Iliad. β, Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, Ἡβῶμ' ὡς, &c. Odyſſ. υ, Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων. Vtitur & Herodotus libro 1, αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσαιεν ἐπὶ νόον τρεπομένῃ ἐλθεῖν. Gregorius Nazianzenus iunxit aoriſto indicatiui, Αἲ θάνον, ὄφρα με μηδὲν ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησαν. Eſt autem αἲ pro αἴθε, per apocopen, vt Suidas tradit. qui tamen (vt & Heſychius) in hac ſignificatione vult tenuari & circunflecti. ſed apud Homerum paſſim in omnibus exemplaribus tenuatur & acuitur: & ita habetur etiam apud Euſtathium. Etymologicus autem vult αἲ dici pro εἰ ſignificante εἴθε, id eſt Vtinam, mutato ι in α.

ΑἸ vel ΑἿ, Hei, Heu, Eheu. Αἲ (inquit Euſtathius) eſt etiam δυσφορικὸν, id eſt, quo vtimur nos aliquid ægrè ferre ſignificātes. item μεμπτικὸν, i. quo vtimur alicui ſuccenſentes. vt apud Ariſtoph. αἲ τάλαν, Hei miſer. Suidas autē ſcribit, αἶ cum tenui & circunflexo eſſe θρηνητικὸν ἐπίρρημα, id eſt aduerbium (Latinis interiectio diceretur) luctus ſignificationem habens, vel, luctui aptū. Itidem ſcholiaſtes Euripidis ex Herodiano annotat hac in ſignificatione circunflecti. At Euſtathius, αἲ pro εἴθε, vtinā: & pro εἰ, ſi: item quum eſt θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu, acuto videlicet, notat. Ac reuera multo pluribus in locis αἲ pro Heu cum acuto reperio quàm cum circunflexo, paſſim in omnibus exemplaribus. Rarò autem ſolum poſitum, frequenter geminatum reperitur hoc aduerbium. In Adonidis epitaphio inuenitur & ſolū & geminatum. vt Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος. αἲ αἲ. in verſu ſequenti, Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem, Τμαθ' ἐς αὖτ' αἲ θρήνων μέλος ἄδεται, αἲ αἲ. Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ ὑμέναιον. Vtrobique autem obſeruādum αἲ non geminatum, cum accuſatiuo. Sic Heu Latini accuſatiuo iungunt, vt, Heu me miſerum. Sic, Heu dementiam. Interdum datiuo: vt apud Plautū in Milite, Heu mihi: nequeo quin fleam. Idem in Mercatore, Heu miſero mihi. Notandum etiam, quum abſque caſu ponitur Heu, fere geminari ſolere, vt αἲ apud Græcos. In Bionis epitaphio, Αἲ αἲ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται. Ibidem, Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ λάμβανε σοῖς πετάλοισι. id eſt, Nūc hyacinthe eloquere tuas literas, & amplius quàm antea accipe αἲ αἲ in tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quòd florem hyacinthum poetæ fabularentur ex Aiacis ſanguine productum eſſe, vnde & αἲ ſeruaſſe primas nominis Aiacis (qui Αἴας Græcis) literas. Sophocles Aiace, Αἲ αἲ, τίς ἄν ποτ', &c. vbi animaduertendum eſt in textu quidem eſſe αἶ αἶ cum circunflexo, apud ſcholiaſten autem cum acuto αἲ. Ariſtophanes Acharn. Αἲ αἲ. οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι. Apud Antipatrum tamen in epigramm. circunflexum habet in editionibus vulgatis, Πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐστημένον εἴασατ', αἶ αἶ. ‖ Non ſolùm geminatur, ſed térque quatérque repetitur interdum, vt apud Lucianum in dial. qui Philopatris inſcribitur, αἲ αἲ αἲ αἲ τῶν κενῶν ἐλπίδων.

¶ Αἰάζω. F. ξω. Lugeo, Lamentor. Fit ab αἲ, id eſt Heu, vt docent grammatici. Et Aiax apud Sophoclem quum exclamaſſet αἲ αἲ, ſubiungit, Quis vnquam putaſſet fore vt nomen meum congruam meis malis ſignificationē haberet? nunc enim mihi eſt vnde debeam térque quatérque αἰάζειν. Vbi αἰάζειν ſuſpicor poſſe accipere pro clamare αἲ: eodem videlicet modo quo ἰάζειν, eſt clamare ἰαί: οἰμώζειν eſt (ni fallor) clamare οἴμοι. Iungitur autem accuſatiuo αἰάζω, vt in epitaphio Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. Anthol. lib. 2, Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται, Id eſt, Diotimi ſortem deploro. Ἐπαιάζω autem datiuo iungitur, vi præpoſitionis ἐπὶ: vt apud Lucianum, ἐπαιάζω τῷ νεκρῷ.

Αἴαγμα, τος, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Euſtathius Αἴαντα dictum ait παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν. id eſt, ex eo quòd paſſus eſſet digna gemitibus.

Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, Deflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuoſus, Lugubris. Citatur ex Ariſtoph.

C. Δυσαίακτος, ὁ, ἡ, Grauiter aut miſerabiliter defletus. Id enim puto hic ſignificare δυς. Exponitur tamen & Qui non facilè lugetur. vt δυς difficultatem indicet: ſecundum quem ſenſum interpretarer, Cui vix luctus vſus par eſſe poteſt, Qui vix ſatis lugeri poteſt. Citatur ex Maccabæorum tertio, αὐτὴ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet δυσθρήνητος. Redditur & Lugubris, vt ſit pro ſimplici αἰακτός. ‖ Item ſignificatione actiua, Qui non facilè luget, ἀσυμπαθής.

C. ΕΠαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ὥστε ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἐπὶ γράμματα ἔχον ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro De luctu, ἐπὶ αὐλοῦντες ἐξάρχουσι τοῦ μέλους ἐπαιάζοντες. In epitaphio Adonidis, cuius autor putatur Bion, repetitur aliquoties hic verſus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

¶ Αἰαῖος, οῦ, ὁ, vel Αἰανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauis & acerbus. vel, Luctuoſus. Nam Pindari ſcholiaſtes vult eſſe αἰανὸς ab αἲ αἲ factum. quem ſequutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Ponit & aliam etymologiam, videlicet ab αἰεί. nam exponens hæc Pindari verba, γαστρὶ δὲ πάντων πέρι τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ πίτνει, ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famem grauem & moleſtam, ab αἲ αἲ: vel perpetuam, ab αἰεί. At Sophoclis ſcholiaſtes in hæc ex Electra verba, ὡς μόλις αἰανῆ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factam eſſe illam particulam αἲ: & eſſe hîc αἰανῆ pro θρηνητικῇ, id eſt Lamentabilis, Luctuoſa. Idem tamen in hoc Aiacis hemiſtichium, — νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος ſonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος. id eſt, tenebroſus, vel perpetuus. nullam etymologiam ponens. In qua expoſitione obiter animaduertendum eſt, illum non αἰανῆς legere, vt ſit genitiuus fœmininus ab αἰανὴ qui iungatur cum νυκτός: ſed αἰανὴς in nominatiuo, primæ declinationis nominum contractorum. Heſychius habet duntaxat αἰανόν, χαλεπόν, αἰνόν fortaſſe intelligens αἰανὸν eſſe id nomen vnde per ſyncopen factum fuerit αἰνόν.

ΑΙΓΛΗ, ης, ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. χαλκοῦ αἴγλη, A apud Homerum, Iliadis β, χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφανόωσα. Item αἴγλη ſolis aut lunæ, Odyſſeæ δ, ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης. qui verſus repetitur & Odyſſeæ η. Cicero αἴγλην interpretatur lumen. quum ὀλίγη αἴγλη de ſtellis dictum ab Arato, reddit — tenui cum lumine. Eſt autem poeticũ vocabulũ, vſurpatum tamen & in proſa, vt ab Ariſtide in Romæ encomio, πόλεις τε οὖν ἤδη λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάριτι.

Αἴγλη eſt etiam placẽtæ genus. Itẽ ſacrificiũ quoddam quod Delphos mittebatur. Itẽ iactus alearius. vt B ex Pauſania Euſtathius refert. Heſychius ait eſſe nomẽ ma[illegible]s alearii.

Αἴγλη, Proprium nomen filiæ Panopei, quam ſibi Theſeus, Ariadne relicta, adiunxit: vt Plut. in Theſeo. Item, Ægle Naiadum pulcherrima, apud Virgilium.

Αἰγλήεις, εντος, ὁ, Splendidus, Fulgens, Coruſcus. vt αἰγλήεντος ὀλύμπου. In fœminino genere αἰγλήεσσα, Splendida.

C. Στρεψαίγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulgorem auertens. Ariſtophanes in Nebulis ex Philoxeno, νεφελᾶν στρεψαίγλαν δάϊον ὁρμάν, C Doricè pro νεφελῶν στρεψαίγλων, id eſt τὴν αἴγλην στρεφουσῶν, quod ſumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Apud Suidam malè exponitur στρεψαίγλαν per accuſatiuum ſingularem.

ΑΓΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, Splẽdidus, Clarus, Fulgens, Illuſtris. Aratus, Αὐτὸς μὲν ἀνέφελός τε καὶ ἀγλαός. id eſt, Fulgentem ſine nubibus atris, Cicerone interprete. Apud eundem ἀγλαὴ interpretatur, illuſtri prædita ſigno. vbi in propria ſignificatione ſumitur vocabulum Illuſtris. Sic Homerus ἀγλαὸν ὕδωρ dixit Odyſſ. γ, Aquam ſplendidam, quæ propriè dicitur limpida. D Ab αἴγλη, quod ſplendorem ſignificat, vel ab ἀγάλλω per metatheſin literarum factum volunt. nam Euſtathius ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγάλλω deducit, eſt autem ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγλαός. Significationi quam diximus, magis conuenit vt ſit ab αἴγλη, quod vicinum eſt: & inde factum adiectiuum αἰγλήεις ſignificat itidem Splendidus, Clarus. Sed quum ἀγλαΐα pro ornatu ponitur, item pro lætitia, tum verò aptior videtur eſſe ab ἀγάλλω etymologia. Sed malè deducitur ab ἄγαν λάμπω. nam hoc etymol[illegible] nominis ἀγλαός E aut verbi ἀγλαΐζεσθαι: ſed verbi ἀγάλλεσθαι, vnde factum ἀγλαΐζεσθαι.

Ἀγλαός, metaphoricè, Splendidus, Clarus, Illuſtris, Inſignis. Item, Pulcher. vt ἀγλαὰ τέκνα, Odyſſ. ξ. — ἀγλαὰ ἄποινα, Iliadis α, — ἀγλαὰ μνεία, Heſiod. Erg.

Ἀγλαὸν, teſte Heſychio, Cretenſibus & Cypriis idem quod γλαφυρὸν, id eſt, Scitum, Feſtiuum & elegans.

Ἄγχαυλος, pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcher. Nicander in Theriacis, Ἤτοι ὅγ' ἄγχαυλός γε τέτυκται. Sed & hîc & in alio eiuſdem poetæ loco lego ἀγλαυρός, ex vet. cod. vt F admonui in annot. meæ editioni adiunctis.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ, Splendor, Nitor, Heſiodus in Scuto, — αἱ δ' ἀγλαΐη πτάλυψαι, id eſt veſtim[illegible] ſplendore, vt ſchol. ait. Sic Odyſſeæ τ, videtur ſignificare nitorem circa veſtitum, non lætitiam, vt vertit Valla, Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετ' δμωῇσι κέκασαι. Sic & Odyſſeæ ρ, ἀγλαΐας φορέειν accipi puto pro Veſtimenta geſtare nitorem habentia & munditiẽ. Item ἀγλαΐη, Pulchritudo, κάλλος. Odyſſeæ σ, Ἀγλαΐην γὰρ ἐμοίγε θεοὶ οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν ὤλεσαν. id eſt, τὸ κάλλος, inquit ſcholiaſtes. Poſſit tamen fortaſſe & aliter G exponi. Item Ornatus, Decus. Homerus Odyſſeæ ρ, — ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες. vbi περὶ τῶν τραπεζῶν κυνῶν loquitur. quam ſignificationem ex Homero mutuatus Xenophon, dixit equo datam à Deo iubam ἀγλαΐας ἕνεκα. Heſychius ἀγλαΐας plurali numero exponit, Delicias, Decoramenta, Ornamenta.

Ἀγλαΐα etiam exponitur à ſcholiaſte Sophoclis, ἡδονὴ, & δόξα, id eſt Voluptas (ſiue Lætitia) & Gloria: in hoc Electræ loco, Μηδέποτ' ἀγλαΐαις ἀποναίατο τοῖαδ' ἀνύσαντες ἔργα. Apud Heſiodum plurali numero ἀγλαΐαι itidem H vſurpatur, pro voluptatibus ſiue gaudiis, & hilaritatibus, ſi Latinè dici poſſit. In Scuto, — τοὶ δ' αὖτ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. & paulo pòſt, — πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, Ἀγλαΐαι τ' εἶχον.

Ἀγλαΐη, nomen vnius ex tribus Gratiis, Vulcani vxor, apud Heſiodum in Theogonia, Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. cuius nominis meminit & Plutarchus. Vocata fuit Ἀγλαΐη & Nirei mater, teſte Homero, Iliad. β.

Ἀγλαΐζω, F. ίσω. P. ϊκα. Illuſtro, id eſt, Illuſtrem & ſplendidum reddo, Splendeſcere facio. Theophylactus, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ἐκλάμψεων τὴν παλαίστραν ἀκτίνων δίκην ἠγλάϊζεν, id eſt, Illuſtrabat radiorum more. Vno verbo, Irradiabat. Quod ſignificat & apud Dionyſium Areopagitam. Item, Honeſto, Orno, Decoro. Euſtathius in Odyſſ. σ, οὐ πρὸς θρέπτειαν ἔμελλεν ἑαυτὴν ἀγλαΐζειν. Apud Heſychium ἀγλαΐζει exponitur θάλλει, id eſt Floret. & ita neutram ſignificationem haberet.

Ἀγλαΐζομαι, Paſſ. Splendeo, vel Splendeſco, Niteo, Splendidus reddor. Apud Dionyſium Areopagitam pro Irradior. Item, Illuſtror, Illuſtris reddor, Ornor, Decoror. Iliadis κ, — ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι. Pindarus Ode Olymp. 1, ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ. Hinc participium ἠγλαϊσμένος, Illuſtratus ſiue Illuſtris, Lucidus, Splendidus. nam ἠγλαϊσμένον explicat Heſychius φωτεινὸν, λαμπρὸν, videlicet participio ſignificationem nominis tribuens. Item ἠγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suidas ἠγλαϊσμένη exponit etiam χαίρουσα, id eſt Gaudens. & ita ἀγλαΐζομαι inter cætera ſignificabit & Gaudeo.

Ἀγλάϊσμα, ατος, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἠγλάϊσμαι, prima perſona præteriti τοῦ ἀγλαΐζομαι. Significat Ornamentum, Honeſtamentum, Æſchylo pag. 217, & 235, meæ editionis. A tertia autẽ eiuſdem præteriti perſona ἠγλάϊσται formatum videtur ἀγλαϊστός, id eſt Optabilis, Pretioſus. Nam Heſychius ἀγλαϊστὴ exponit κτητὴ, τιμία.

C. Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυιος ἥβα, apud Pindarum. Ex ἀγλαὸν & γυῖον.

C. Ἀγλαέθειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchricomus, Splendidam ſeu nitidam comam habens. Ex ἀγλαὸς & ἔθειρα.

C. Ἀγλαοθαλὲς, έος, τὸ, Tenerum. Heſ. Ex ἀγλαὸς & θάλλω: vel certè ex ἀγλαὸς & τέθηλα præterito verbi θάλλω. vnde etiam deducitur.

C. Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum fructum habens. Odyſſeæ η, — καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι. Cuius epitheti rationem vide apud Plutarchum Sympoſ. Nonnus θέρος (id eſt æſtatem) ἀγλαόκαρπον vocat: id eſt, Pulchros fructus ferentem, vel Pulchrorum fructuum datricem. Ex ἀγλαὸς & καρπός.

C. Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum cubile habens. Ex ἀγλαὸς & κοῖτος, vel κοίτη, id eſt Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος à Suida, Valde honoratus. quæ ſignificatio aliam etymologiam exigit, & aliam fortaſſe ſcripturam.

C. Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendens & quaſi florens iuuenibus, Pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorũ Ode ιγ. Ex ἀγλαὸς & κοῦρος.

C. Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram choream habens. Pindarus Olymp. Ode 3, φωνὰν ἀγλαόκωμον vocat canticũ pulchram choream inſtituens. Ex ἀγλαὸς & κῶμος.

C. Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, Conſilio clarus: & Ἀγλαομῆτις, ιος, ἡ, Conſilio clara, vt legitur in vulgaribus lexicis Græcolatinis: & hæc compoſitio analogiam ſeruat. Apud Suidam autem & Etymologici autorem Ἀγλαομητία legitur, & exponitur ἡ μεγάλη βουλή, id eſt magnum conſilium. Apud Heſychium quoque habetur: ſed is exponit λαμπ[illegible] pro λαμπρὰ βουλὴ, vt opinor: id eſt, Præclarum & illuſtre conſilium. Componitur autem ex ἀγλαὸν & μῆτις, vt Etymologicus ait. Rara tamen eſt hæc terminatio deriuatorum à μῆτις, id eſt conſilium: at frequens altera, ἀγλαομήτης, ſiue ἀγλαόμητις. Talia ſunt enim quæ in μήτης habebimus αἰολομήτης & αἰολόμητις: talia ποικιλομήτης & ποικιλόμητις. Quod autem dicitur de αἰολομήτης (ex quorundam grammaticorum opinione) à verbo μήδω deriuatum eſſe: at αἰολόμητις, à μῆτις: idem & de ἀγλαομήτης dici poteſt.

C. Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram formam ſiue faciem habens, libro Epigrammatum 1, de Apolline, Ἀβρότατ,

ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἁβροχαίτην. Ibidem tribuitur A Baccho hoc epithetum. Ex ἀγλαὸς & μορφή.

C. Ἀγλαόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros liberos habens, aut pueros. Nonnus. Ex ἀγλαὸς & παῖς.

C. Ἀγλαόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclarè fidelis. Heſ. Ex ἀγλαὸς & πιστός.

C. Ἀγλαότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendidè vel pulchrè honoratus. Sic Heſychius, qui antea ἀγλαότιμον eodem modo expoſuit. Orpheus in thymiamate Herculis, Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον. Ex ἀγλαὸς & τιμή.

C. Ἀγλαόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclaram vocem habens. Ex ἀ- B γλαὸς & φωνή.

C. Ἀγλαώπις, ιδος, ἡ, Pulchrè oculata, Pulchros oculos habens. Empedocles apud Plutarchum, Νυκτὸς ἐρημαίης, ἀγλαώπιδος. In vulgaribus lexicis habetur Ἀγλαώψ, ωπος, ὁ, Aſpectu ſplendidus. Sunt ex ἀγλαὸς & ὤψ ὠπός compoſita.

ΑΙΔΩΣ, όος, & per craſin οῦς. in datiuo, αἰδοῖ. in accuſatiuo, αἰδῶ, vel αἰδόα, vt quidam. Verecundia, Reuerentia, Veneratio. Nonnũquam generaliter idem ſonat quod Pudor. Xenophon Pædiæ pri- C mo, ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξῃ, Reuerentiam conſequeris ab aliis, aut venerationem, Venerationi eris aliis, Te reuerebuntur alii & venerabuntur. Ariſtides in Panathenaico, ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ἐστὶ καὶ γέγονε τῇδε τῇ πόλει, id eſt, Operæpretium eſt ergo commemorare etiam quanta reuerentia præſtetur & præſtita fuerit ab omnibus huic ciuitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore ſit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Sed ego interpretationem meam veriorem eſſe puto. certum eſt enim αἰδῶ ſonare ali- D quid amplius quàm τιμὴν, id eſt honorem. Vnde & Homerus poſtquam dixit τιμῆς, ſubiungit αἰδοῦς, tanquam ſignificantius, Odyſſeæ θ, Τιμῆς ἔμμοροι εἰσὶ καὶ αἰδοῦς. Budæus αἰδῶ obſeruantiã vult ſignificare in hoc Syneſii loco, καὶ ὡς ἔχοιεν πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς. ſubaud. οἱ νεανίσκοι. Heſiodus, — θεὸν ὡς ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ, id eſt, Cum reuerentia. Ariſtides, οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τῶν θεῶν, id eſt, Ita honore proſequuntur, deorum reuerentia. accipiendo paſſiuè reuerentiam, pro reuerentia quæ diis præſtatur. Sic apud Syneſium αἰδοῖ μουσῶν, verterim, E Reuerentia Muſarum. quum dicit, αἰδοῖ γὰρ μουσῶν, τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἄξιοι προεστάναι. Id eſt, Nam reuerentia Muſarum, ſacerdotes earũ par eſt tueri. Budæus tamen, αἰδοῖ μουσῶν interpretatur, In honorem Muſarum. Sic αἰδὼς τοῦ βασιλέως, Regis reuerentia, Plutarcho in Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in ſignificatione (quæ vſitatiſſima eſt) eſſe obſeruantiam per quam ætate aut ſapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. ¶ Item αἰδὼς, Verecundia, quæ cenſetur virtus à vulgo: at Ariſtoteles virtutem F eſſe negat, quanuis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, id eſt Verecundus. Hanc αἰδῶ ita diſtinguit Damaſcenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, vt αἰδὼς ſit metus ob expectationem vituperii: αἰσχύνη metus ob aliquid turpiter commiſſum. eius verba ſunt, αἰδὼς, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Hanc αἰδῶ ſæpe Homerus commendat atque adeo requirit in militibus. vt Iliadis ο, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. ſic Iliad. ν, — ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Interdum cum genitiuo, vt rurſus Iliadis G ο, — καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων. ſed Verecundiam aliorum hominum Latinè non dixerimus. quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines. aut, Pudorem incutiant: accipiendo pudorem in bonam partem. Quo etiam modo apud Sophoclem Aiace, αἰδῶ λαβεῖν verti poſſit, Pudore tangi, non, vt alii vertunt, pudore affici. nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum ſonat Pudorem accipere, à ſeipſo videlicet: at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. ¶ Αἰδὼς dicitur etiam generaliter de quouis pudo- H re. vt apud Homerum, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Id eſt, Pudorem viro egeno non bonum eſt adeſſe. & Iliad. ω, — οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Apud Euſtathium neſcio quis duplicem faciens αἰδῶ, καλὴν & κακήν, ait αἰδῶ bonam & laudabilem dici παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν. id eſt, ex eo quòd ſemper habeat quod rectum & honeſtũ factu eſt. malam autem, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι. id eſt, ſemper cauſa ſit egeſtatis. Sed quiſquis is eſt qui hoc dixit, videtur ioco non ſerio dixiſſe. Certè conſtat à non videndo dictam eſſe αἰδῶ, quaſi δυσωπίαν. (quòd pudor oculos cogat auertere) ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν. ita enim malo quàm ab εἴδω, cum Etymologico, vt ex ἀειδὼς fiat αἰδώς. Huius autem etymologiæ fidem facere videtur ipſum prouerbium, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, id eſt, Pudor in oculis. quod apud Eraſmum habes expoſitum, & meam annotationem in illam eius expoſitionem, in Chiliad. à patre meo excuſis.

Αἰδὼς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda & Pudenda nominant à Pudore: ab Ouidio dicitur etiam Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellauit Martialis. Iliad. β, Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dionyſius Halicarn. in ἀρχ. ὑπεζωσμένοι τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς.

Αἶδος, εος, τὸ, Idem quod αἰδώς. & ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδόφρων, id eſt verecundus: quaſi verecundiam ſapiens: vt dicitur ἀγαθόφρων, & alia. Poſſet tamen & ab αἰδὼς deriuari.

C. Κίναιδος, Cinædus, Pathicus. ἀσελγής, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, id eſt τὸ αἰδοῖον. Potius quàm ſecundum alteram etymologiam quaſi κινὸς αἰδοῖς. Dicitur κίναιδος, & πόρνος, & καταπύγων, & θηλυδρίας, & αἰσχρουργὸς, aliiſque nominibus, quæ vide apud Pollucem. Plutarchus in Politicis præceptis, μηδὲν διαφέρειν ὁπόθεν πιᾷ ἢ ἐμπεσόντ' εἶναι κίναιδον. HINC compoſitum Κιναιδολόγος, Turpiloquus. quaſi dicas, Cinædiloquus, id eſt Cinædica impudentia in loquendo vtens. Euſtathius pagina 746 κωμολέσχην exponit κιναιδολόγον, qui κοπρολόγον dicatur αἰσχρορρήμων. Athenæus libro 14, τὸν Ἰωνικὸν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit. HINC & Κιναιδία, Cinædica obſcœnitas, ſiue impuritas, aut impudicitia. Æſch. ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν βάταλος. ET Κιναιδίζομαι, Cinædicè me gero, Impuritate & obſcœnitate cinædos imitor. vnde Κιναίδισμα, Obſcœnitas cinædica, apud Euſtathium.

Κίναιδος (in vulgaribus lexicis) Gemma quæ & ἐρυθραῖος λίθος, & λίθος Ἰνδικὸς, & μαργαρίτης, Gallicè Perle, Margarita, Vnio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum rubri maris, Hieronymo. Erythræus etiam lapillus appellatur. Arrianus, Ἡρακλέα λέγουσι κίναιδον ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήιον, ὅντινα καὶ εἰς τόδε ἔτι οἱ ἐκ τῆς Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι, τὴν μαργαρίτην τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον.

C. Αἰδόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecundus. Poeticum eſt.

C. Ἀναιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, (quod compoſitum poſſit & ab αἰδοῦμαι deduci) Impudens, Inuerecundus, vt Odyſſeæ ρ, Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐστι προΐκτης. Et Iliad. α, Ἀλλὰ σοὶ ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς. Plut. in libro περὶ δυσωπίας, eum qui ἀδυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδὴς, ita diſtinguit, ἀναλγὴς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδὴς πρὸς τὸ αἰσχρόν, ἀπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ ἀδυσώπητος. Vt Latinis oculus dicitur impudens, ſic & ὀφθαλμὸς Græcis ἀναιδής: iuxta prouerbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Demoſthenes dixit ἀναιδὴς εἰς χρήματα, in Androt. οὕτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σκαιός ἐστι. Affertur autem & ἀναιδὴς, pro eo cuius nos non pudet, vt ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις, minimè pudendus intemperantibus. ¶ Apud Homerum aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδὴς, vt Iliadis δ, Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Sic & Siſyphi ſaxum λᾶας ἀναιδὴς ab eo appellatur, Odyſſeæ λ, — ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic & ἀναιδὴς πέτρα, Iliad. ν. Euſtathius autem non aliud dicit (quod ſciam) quàm ἀναιδῆ vocari metaphoricè, eo modo quo ferrum crudele appellatur. Heſychius λᾶαν ἀναιδῆ exponit σκληρὸν, & ſcholiorum breuium autor, παχὺν, in loco illo Iliadis δ. Quas expoſitiones planè alienas eſſe puto, & potius vocari exiſtimo ſaxum impudens reſpiciendo ad vaſtam eius molem: eo modo quo Gallicè de quibuſdam rebus dicimus Honteuſement grand. Cui affine eſt quod frequentius vſurpatur, Vilai-

nement grand. Item, Vn grand uilain. pro eo quod alio gene- A re loquendi dicitur Deſpiteuſement grand. extra metaphoram autem, Deſmeſureement grand. Euſtathius pag. 1701 quum dicit Σίσυφος ἐώθει πρὸς τὸν ὦμον πέτρον μέγαν καὶ ἀναιδῆ, videtur per hæc intelligere λίαν ἀναιδῆ.

Τὸ ἀναιδὲς pro ſubſtantiuo ἡ ἀναίδεια, Impudentia, interdum ponitur. Interdum autem aduerbialiter: vt quum dicitur ἀναιδὲς βλέπειν (eadem forma qua δριμὺ βλέπειν, & alia) pro Impudente aſpectu eſſe, Impudentiã oculis præ ſe ferre.

Ἀναιδῶς & Ἀναιδέως, Impudenter. Sed ἀναιδέως magis poeti- B cum eſt. In vulg. lex. ἀναιδέως exponitur etiam Liberè: quæ expoſitio ἀναιδέως confundit cum ἀηδέως.

Ἀναίδεια, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Demoſth. Pro corona, εἰς τοῦθ' ἥκει ἀναιδείας ὥστε τολμᾷ λέγειν. Apud Homerum Iliad. α, & ι, dicitur ἀναιδείην ἐπιειμένος, qui eſt impudens. q.d. Impudentia amictus. Od. χ, — ἀναιδείης ἐπιβῆναι. Alibi, — ἀναιδείῃφι πιθήσας.

Ἀναιδεύομαι, Impudentia vtor, Impudenter me gero, ἀναισχυντῶ. Dicitur autem ἀναιδεύομαι (quo Atticos vti negat Phrynichus) eadem forma qua ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, & πανουργεύομαι, & ἀσωτεύομαι. C

¶ Αἰδοῖος, α, ὁ, (ab αἰδὼς fit αἰδῶος, & mutato Bœoticè ω in οι, αἰδοῖος, vt Etymologicus ait) Venerabilis, Veneratione dignus, Venerandus, vel, Cui præſtari debet reuerentia, Reuerendus, Reuerentia dignus. A Liuio Verendus dicitur. Od. ι, — ξεῖνοι αἰδοῖοι. Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μοι Κρήτεσσι τέτυκτο. Od. θ, Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Sic & alibi, vt Odyſſ. τ, φίλος & αἰδοῖος copulat, vt αἰδῶ & φιλότητα, Iliad. ω. vnde & comparatiuus αἰδοιότερος cum φίλτερος, Odyſſ. λ, Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴη. pro quo & αἰδοιέστερος dicitur, vt Euſta- D thius annotat. ‖ Αἰδοῖος ἱκέτης (inquit Budæus) Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Budæus hanc expoſitionem accommodare voluiſſe huic Homeri loco, Odyſſ. ο, — αἰδοίοισιν ἔδωκα. Vbi Euſtathius dicit αἰδοίοις, ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. ‖ Αἰδοίη ταμίη, Odyſſ. α, vult dictum eſſe περὶ τῆς σώφρονος, id eſt de caſta. ſed fortaſſe αἰδοίη ταμίη ita dicitur ab Homero, vt παρθένος αἰδοίη, Iliad. β. id eſt (vt ego interpretor) virgo verecunda, virgo pudibunda. vt hic αἰδοίη ſignificationem actiuam habeat, non paſſiuam, vt αἰδοῖος in ſuperioribus E exemplis: & vt Penelope dicitur αἰδοίη, Odyſſ. τ, matrona venerabilis, verenda. ‖ Αἰδοῖος in actiua ſignificatione, Verecundus. Odyſſ. ρ, circa finem, — κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

Αἰδοίως, Aduerb. Cum reuerentia, Cum obſeruantia. Od. τ, Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον, &c.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, Subſtantiuum, Inguen. nam ex iis vocabulis quæ in vulgaribus lexicis Græcolatinis ponuntur pro interpretatione huius nominis, nullum conuenit: F quum αἰδοῖον tam mulieris ſit, quàm viri: vix autẽ aliud nomen Lat. ſing. num. commune ſit vtrique, quàm Inguen. Plurali numero ſæpe dicitur αἰδοῖα pro eodem, Iliad. ν, Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Thucyd. α, διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere, Herodot. β, ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς γυναικός. In ſingulari autẽ numero, Plutarchus κεφ. ρωμ. Sabinos enim aiũt mulieris αἰδοῖον appellare ſpuriũ. Sic autẽ Græci ab αἰδὼς dicunt αἰδοῖα, vt Latini à nomine pudor vocant pudenda, & Verenda à verendo. quare vana eſt altera etymologia, vt ſint αἰδοῖα dicta παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. neque enim οἰδοῖα dicitur, ſed αἰδοῖα. & Homerus ipſe αἰδῶ pro αἰδοῖα vſurpat. ‖ Αἰδοῖα Gaza teſticulos alicubi vertit, item coles. G

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis ſpeciem referens. Ath. ζ. λέγεται δὲ τῶν πολυπόδων τοὺς ἄρρενας ἔχειν αἰδοιῶδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν.

Αἰδοιϊκὸς, οῦ, ὁ, Ad inguen pertinens. αἰδοιϊκὰ φάρμακα apud Æginetam, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia. id eſt, morbis inguinis medentia. Item αἰδοιϊκά, Quæ pudendis adnaſcuntur, apud eundem. H

C. Αἰδοιομανία, Morbus τῶν αἰδοίων, id eſt pudendorum, vt ſatyriaſis & priapiſmus, In vulgaribus lex. Poteſt & ab αἰδὼς deduci ſignificante τὰ αἰδοῖα.

¶ Ἀπαιδοιόω, ῶ, quaſi dicas, Pudẽda mutilo, pro Præputiũ ſeco, Circuncido. Pollux libro ſecundo, Æolibus ἀπαιδοιῶσαι ſignificaſſe tradit ἀποκολοβῶσαι. Is autem A dicitur ἀποκολόβωσαι qui caret præputio: Recutitus Martiali, Apella Horatio. ἀπαιδοίωται, ἀπηκρωτηριάσται, τέτμηται, Heſychius. Animaduertendum eſt autem ἀπαιδοίωται legi apud Heſychium, non ἀπηδοίωται, ſicut apud Pollucem ἀπαιδοιῶσαι, non ἀπηδοιῶσαι.

¶ Αἰδέομαι, οῦμαι, Fut. ἔσομαι & ήσομαι. Præt. ᾔδεσμαι. Aoriſtus primus, ᾐδέσθην. Idem quod ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Budæus. Addi etiam poteſt Reuereor. Hac autem in ſignificatione accuſatiuo iungi- B tur. Xenophon Pædiæ primo, αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, Reuerentiam præſtans maioribus natu, vel, Maiores natu venerans. Honore proſequens, quidam. ſed malim, Veneratione proſequens. vt & αἰδῶ non lubenter interpretor honorem, ſicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς apud Homerum, Revereri deos. αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα apud Sophoclem, Patrem ſuum reuereri. vt apud Terentium, Imperium patris reuereri. Apud Homerum αἰδεῖσθαι & ἐλεεῖν ſæpe copulantur. vt οὔ σ' ἐλεεῖ, Οὐδέ τι σ' αἰδεῖται, Iliadis ω, & Odyſſeæ ξ, Οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι, οὐδέ σ' ἐλεήσω. Quibus in locis obiter notandum duplex futurum αἰδέσομαι & αἰδήσομαι. Habet autem in hac ſignificatione non tantùm accuſatiuum perſonæ, ſed & accuſatiuum rei. vt Iliadis ι, Αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον. Sic Il. χ, — τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. ‖ Nonnũquã αἰδοῦμαι eſt magis Timeo, Vereor, quàm Reuereor, (in qua tamẽ ſignificatione potius infinitiuo iungitur) vt Il. χ, Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. qui verſus & alibi habetur. loquitur autem hic de metu ignominiæ & dedecoris à Troianis. Sic eum à quo metuebat ne obiurgaretur, dicit αἰδέομαι & δείδια, Odyſſeæ ρ, Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι ὄπισθεν Νεικείῃ. ſic Iliadis δ, Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, veritus increpationem regis: ſed veritus ipſius regis increpationem, ob reuerentiam quam illi præſtabat. additur enim αἰδοίοιο. ‖ Apud Euripidem αἰδοῦμαι τάδε exponitur, horum me pudet. vt ſit pro αἰσχύνομαι. quanquam notatur à grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. id eſt (opinor) αἰδεῖσθαι eſſe Vereri aliquem ſeu reuereri, ob honorẽ quem virtutis ergò, aut ætatis, aut conſanguinitatis, aut huiuſmodi rei alicuius cauſa deferimus; aut Rei alicuius honeſtæ reuerentia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquem, eſſe Pudore affici ex eo quòd mali alicuius, aut rei alicui turpis ſit nobis conſcius. aut Pudere nos eum facere illius conſcium, aut etiam pudere nos alicuius rei, cuius ipſi ſoli ſimus nobiſmetipſis conſcii. Plutarchus eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας. Videtur tamen apud Lucianum quoque αἰδεῖσθαι F pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco qui citatur proximè ſequente annotatione. Apud Homerum certè videtur propriè vſurpatum αἰδέομαι, etiam abſolutè poſitum, pro Verecundor, Verecundia tangor, à muliere dictum, Odyſſeæ σ, Οἴη δ' οὐ κεῖσ' εἶμι μετ' ἀνέρας. αἰδέομαι γάρ. Apud eundem cum infinitiuo, Odyſſeæ ζ, — αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι.

Αἰδοῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infinitiuo, Iliadis η, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Odyſſeæ ξ, — καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Euſtathius exponit εὐλαβεῖσθαι. Quanquam aliquis fortaſſe dixerit ineſſe G his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris quandã reuerentiæ ſignificationem. vt ſit αἴδεσθεν ἀνήνασθαι (obiter autem notandum αἴδεσθεν per ſyncopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθην aoriſto primo, pro ᾐδέσθην) reuerentia tacti non auſi ſunt, timuerunt recuſare. Sed apud Sophoclem quoque αἰδὼς pro δέος, id eſt metus, ponitur: vt infrà dicetur. ‖ Apud Lucianum autem αἰδεῖται cum participio, ſignificat Eum pudet: quum dicit, ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην H τοῦ γάμου. & ita αἰδεῖται erit pro αἰσχύνεται, quo non vſus eſt ob ſequens nomen αἰσχύνην.

Αἰδοῦμαι, inquit Budæus, non modò ἐντρέπομαι ſignificat καὶ μετ' αἰδοῦς ἐπιδέχομαι, hoc eſt veneror & honori habeo: ſed etiam πείθομαι, placor, & iniuriam

remitto, Iram cõdono. Demoſthenes πρὸς Ναυσίμαχον, Ὥς τ' ἂν ἑλών τις ἀκουσίου φόνου, καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, &c. Vt ſiquis propter cædem non voluntariam alium arceſſerit, reum etiam peregerit, manifeſtóque conuicerit, deinde à reo placatus quoquomodo culpam criménve condonarit: &c. Gregorius, καὶ φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδώς, homo qui in tempore rationem habere amicitiæ noſſet, & amico exorabilem ſe præbere. Significat αἰδοῦμαι etiam Placo, Exoro. Demoſth. contra Ariſtocratem, καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, extorrem eſſe quoaduſq; aliquem exorarit gentilium mortui. Vide Harpocrat. & Heſychium.

Αἰδοῦμαι non ſolùm vſurpatur in ſignificatione actiua (vt verba quæ deponentia vocant Latini) ſed & in paſſiua, vtpote cuius inueniatur actiuum Αἰδῶ. ſic apud Demoſthenem contrà Ariſtocratem, ᾐδεσμένος, Exoratus, placatus. Verbum autem actiuum αἰδῶ vide cum compoſito καταιδῶ.

Αἴδομαι etiam dicitur barytona coniugatione: vnde αἴδετο apud Homerum Od. θ, Αἴδετο γὰρ Φαίηκας. & Od. ζ, — αἴδετο γάρ ῥα Παῖδα κασίγνητον. & Αἰδόμενος apud eundem aliquoties. Vſus eſt & Plut. Sympoſ. 3, ἐκβάλλειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδόμενον.

Αἴδεσις, εως, ἡ, (à ſecunda præteriti ᾔδεσαι) Veneratio, Reuerentia. Item αἴδεσις, vt inquit Budæus, Venia & Miſericordia, & Perſonæ periclitantis reſpectus & tuitio, Vltionis animaduerſioniſq; remiſſio. Demoſthenes contra Midiam, τοὺς δ' ἀκουσίως ἀποκτιννύντας οἱ νόμοι αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, id eſt, Clemẽtia dignos cenſuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen euadere, ſi is qui cædis reus erat, quendam ex conſanguineis precibus exorare potuiſſet, & ad clemẽtiam adducere. cuiuſmodi exorata placabilitas, αἴδεσις vocabatur.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in oratione ſoluta, pro poetico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione & reuerentia dignus, Verendus. Heſychius αἰδέσιμον exponit σεβάσμιον, ἔντιμον. Liuius, Clarus genere factiſque, tũ etiã ætate verendus. id eſt, διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος. Luc. in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. vide paulo póſt. Apud Gregorium αἰδέσιμος eſt dignus qui exoret. Theophyl. in epiſt.. ἀλλ' οὐκ αἰδέσιμα δῶρα παρ' αὐτοῖς, ὡς ἔοικε, id eſt, Dona non exorant, non videntur illis digna quæ exorent. ‖ Pauſan. in Laconicis, ἦν δὲ ἄρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις αἰδέσιμον, id eſt (interprete Budæo) inuiolatum, & in quo ſupplicibus ius aſyliæ conſtabat. hoc enim αἰδέσιμον ſignificat. hoc eſt, intactum, ἄσυλον.

— Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Veneratio, vt vulgò exponitur: ſed magis paſſiuam quàm actiuam habet ſignificationẽ. & vt αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas, ſi Latinè dici poſſet. Elegantius autem vſurpatur αἰδέσιμον pro hoc ſubſtant. αἰδεσιμότης, vt apud Lucianum in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. id eſt, Oris venerabilitas. id eſt, oris quidã habitus ſui venerationem & reuerentiam excitans. Latini Oris dignitatem dicunt. Notandum eſt autem αἴδεσις ab ᾔδεσαι ſecunda præteriti eſſe deductum: αἰδέσιμος autem ab αἴδεσις: at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεστὸς, οῦ, ὁ, Reuerentia dignus. idem quod αἰδέσιμος, ſed minus vſitatum. Fit autem ab ᾔδεσται tertia præteriti: vt αἴδεσις ab ᾔδεσαι ſecunda. Plutarchus εἰ πρεσβ. πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἀδικοῦσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. id eſt, Tales vt iis qui delinquunt ſint terrori: at bonis reuerentiam ſui & deſiderium excitent.

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecũdus. nã actiuã habet ſignificationem. vnde nõ intelligo cur à Suida & Heſychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. eſt verecũdus, ὁ αἰσχυντηλός. Athenæus de Iſocrate, ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Ariſtoteles τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediumque facit inter καταπλῆγα & ἀναίσχυντον, in Ethic. 2. Idem in 4, καὶ ἐπαινοῦμεν τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat. Hactenus Budæus. Poſſit αἰδήμων (vt opinor) verti etiam Pudens, eo ſenſu quo Ouidius pudentem petulanti opponit. Poſſit etiã fortaſſe Pudibundus reddi, ea ſignificatione qua Horatius matronam pudibundam dixit. Notandum eſt autem, vt αἰδοῦμαι duplex habet futurum, per ε & per η, αἰδέσομαι & αἰδήσομαι, ſic ab eo deducta, quædam ε, quædam η ſeruaſſe. αἴδεσις ε ſeruauit & ab eo deducta, quæ proximè præcedunt, vtpote à præterito perfecto conſimiliter futuro: ſic & αἰδεστός. at αἰδήμων η retinuit tanquam à præterito ᾔδημαι, conſimiliter futuro αἰδήσομαι. dico autem tanquam à præterito: quia in vſu non eſt, quod ſciam: ſed vnde niſi ab eo formari poſſit αἰδήμων, non video. ‖ Ab αἰδήμων cõparatiuum αἰδημονέστερον vſurpat Xenophon in Lacedæmoniorum politia, διέπραξε καὶ αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. ibidem, αἰδημονεστέρους παρθένων.

Αἰδημόνως, aduerbium, Verecundè, Pudenter. Xenophon αἰδημόνως & θρασέως opponit in Sympoſio. Suidas αἰδεσίμως exponit, ſicut αἰδήμων, αἰδέσιμος. ſed tamen αἰδέσιμος & αἰδεσίμως paſſiuam potius habent ſignificationẽ, αἰδήμων & αἰδημόνως actiuam. Imò nec eo tantùm differunt: quum αἰδέσιμος non eum ſignificet quem verecundari oportet, (ſi ita loqui conceditur) ſed quem venerari & reuereri. Niſi fortè in paſſiua etiam ſignificatione vſurpatum reperit Suidas αἰδήμων & αἰδημόνως.

Αἰδημονέω, ῶ. F. ήσω, Verecundus ſum, Verecundiam ſeruo, αἰδήμων εἰμί.

C. Ἀναίδητος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Non verecũdatus. Accipitur pro ἀναιδής, impudens. Sed fit ἀναίδητος, à verbo αἰδοῦμαι, (à tertia videlicet ſingulari præteriti) ideóque ſonare dixi Non verecundatus.

C. Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro ſimplici αἰδέομαι, Erubeſco, Verecundia afficior. ἐπαιδεσθήσομαι, Eurip. Me pudebit. ἐπαιδεσθείς, Reueritus, Plut. De leg.

C. Καταιδέω, δῶ, (quod & Αἰδῶ, ſed rarius) Erubeſcere facio. Pudore perfundo, & ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud. citans ex Plutarcho Pol. præc. pag. 581, προσάγουσα πειθοῖ καὶ καταιδοῦσα τοῦ δήμου τὸ αὔθαδες. In Comm. autem pag. 678 & 679 affert & alia exempla. Vbi & vnum ſimplicis Αἰδέω (quod alioqui multo rarius eſt) ex Baſ. in orat. ad iuuenes, ὅπως αὐτὴν ἐξ ἐλέου, &c. qui dicit Vlyſſem αἰδέσαι reginam, Areten videlicet, pro Flexiſſe, oratione ſua & aſpectu calamitoſo.

C. Καταιδέομαι, οῦμαι, Reuereor, vel, Valde reuereor. Ariſtoph. Nubibus, καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, vt ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone, ὅμως κατῃδέσθη μὴ γενέσθαι τοῦ προκινδυνεύοντος ἀριθμοῦ τῆς πατρίδος.

ΑἼΘΩ, Vro, Incendo, Accendo, cum accuſatiuo. Herodot. Melpomene, τί θέλοντες ἥκοιεν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν. ‖ Interdum eſt neutrum abſolutum, & quidem frequenter, Ardeo, Fulgeo. pro αἴθομαι. Sophocl. Aiace, — ἡνίχ' οἱ ἄστροι Λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον. id eſt ᾔθοντο, ardebant. vel ἔλαμπον, fulgebant.

Αἴθων, οντος, ὁ, Particip. Qui vrit, aut Qui vritur. Ardẽs, Splendens. Fœmininum αἴθουσα, Quæ vrit aut vritur, Quæ ardet, Quæ ſplendet. ‖ Sed tranſit in nomẽ participium hoc, ac ſignificat porticum domus, apud Homerum: dicitúrque αἴθουσα hac ſignificatione, vel quaſi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, id eſt, quæ calefit aut illuſtratur à ſole: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος. id eſt, quòd hyeme calefiant homines in ea. vt Etymol. ait. Homerus Od. σ, — ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. υ, Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sunt autem αἴθουσαι ξεσταὶ, vt Euſtathius ait, ſubdiales porticus ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare στυλωτὰς ἕδρας ait: vocans ἕδρας, meo quidẽ iudicio, quas Cicero dicit exedras: & στυλωτὰς pro περιστύλους, vndique columnis circundatas. quanquam potius porticus, id eſt στοὰ, dici debet στυλωτὴ aut περίστυλος, quàm exedra.

Αἴθομαι, Paſſ. Ardeo. vt αἰθόμενον πῦρ, Il. π, & apud Pindarum initio Olymp. hymni 1.

Compoſita, Ἀναίθω & Καταίθω, itidem pro Vro, Accendo. Moſchus in Amore fugitiuo, Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. Καταίθω autem ex Euripide citatur.

Αἶθος, εος, τὸ, Ardor, Æſtus, καῦμα, Heſych.

Αἰθὸς, ἡ, ὁ, Ardens, Flagrans. Item, Ambuſtus. Euſtathius ait αἰθὸν apud Ariſtophanem ſignificare ἀπηνθρακωμένον, id eſt in carbones redactum. Callimachus in hymno in Dianam σποδιὴν αἰθὴν appellat cinerem nigrum, vt ait ſchol. Sed intellige nigrum ex vſtione, ſiue ex fuligine collectã ex vſtione. Exponit etiam κεκαυμένην, id eſt vſtam. ſed non placet exponere σποδιῆ αἰθῆ, cinere vſto.

Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè comburitur, Comburi facilis. vt αἴθινα ξύλα, apud Etymol. Idem ait καπνὸν αἴθινον appellari τὸν δριμὺν, id eſt fumum mordacem: ſiue μέλανα, nigrum.

Αἰθόλικες, Puſtulæ in ſumma cuti, ex igni, aut aliunde. dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani lexicon in Hippocratem à me excuſum. vide & Galeni itidem lexicum in eundem, in quo legitur αἰθόλικες non αἰθόλικες: ſed apud Etymologicum habemus itidem αἰθόλικας. In Heſychio inuenimus αἴθοκας, ſed per errorem (opinor) omiſſa ſyllaba λι. Galenus addit αἰθολικώδη dici quæ αἰθολίκων formam habent.

Αἴθων, ωνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικὸς, id eſt Combuſtorius. hoc eſt, Côburendi vim habens: vt apud Lycophronem, σφηκτὴρ αἴθων. ‖ Significat & ſplendidum. vt αἴθων σίδηρος, apud Homerum exponitur Splendidum ferrum, aut nigrum, vt inquiût grammatici. αἴθωνες λέβητες, Lebetes ſplendidi, & nitentes: aut οἱ πυρὶ αἰθόμενοι, id eſt, Qui igni vruntur, vt ait Euſtathius. ſic & αἴθωνες τρίποδες. ‖ Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphoricè. Αἴθωνες ἵπποι, Il. β, & μ, à colore, nigri, ſeu rutili: aut agiles, quaſi feruidi curſu. id eſt acres ad curſum. Αἴθων λέων, Leo feruidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνὴρ, Vir feruidus, Feruido ingenio præditus: apud Sophoclem Aiace, Οἷαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς Αἴθωνος ἀγγελίαν. vbi διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, ſchol. exponit. id eſt ignei, ardentis in prælîis. Verùm Suidas αἴθοπος ibi legit, non αἴθωνος. Apud Suidã autem legitur, αἴθων, ὁ βίαιος λιμὸς, id eſt, Violenta fames. quaſi videlicet αἴθων per ſe tam ſubſtantiui quàm adiectiui ſignificationem habeat. ſed ex Etymologico falſum hoc eſſe comperitur. apud quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Heſiodus αἴθοπα λιμὸν dixit: vt ſtatim oſtendetur.

Αἴθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Niger, ſeu Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. αἶθοψ οἶνος, Nigrum vinum (vt αἶθοψ χροιὰ, Niger color, inquit Euſtathius) vel Rubrum, ſecundum alios. Iuxta alios autem αἴθοπα Homerus vocat οἶνον non à colore, ſed ab effectu: quaſi τὸν καυστικὸν, id eſt quod incendat & ardere faciat. &, vt Gellius lib. 17. cap. 8, natura ignitum, quòd ſemina quædam caloris in ſe habeat: vnde non facilè congelaſcit. Item Od. κ, — αἴθοπα καπνὸν Homerus appellat fumum qui fit dum aliquid incenditur. αἴθοπα χαλκὸν, æs ſplendidum: quaſi coruſcum, flammæ modo. Apud Sophoclem autem αἴθοπος ἀνδρὸς, viri ardentis in prælîis. quaſi dicas, feruidi bellatoris. & ita quidem Suidas legit: ſed in vulgatis editionibus habetur αἴθωνος non αἴθοπος apud Sophoclê, vt modò admonui. Aiunt & Heſiodum dixiſſe λιμὸν (id eſt famem) αἴθοπα, pro μέλανα, id eſt nigram: vel, θερμὸν, calidã: ſeu καυστικὸν, quaſi incendêdi vim habêtem. Quæ expoſitiones parum conuenire videntur. & Etymol. ac Suidas non αἴθοπα λιμὸν ſed αἴθωνα habent, & aliter explicant, vt modò dictum eſt. Quomodo autem compoſitum ſit αἶθοψ, vide in proximè ſequente αἰθίοψ.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Æthiops, Qui vel quæ eſt ex Æthiopia. Dicitur autem αἰθίοψ, vt Etymol. tradit, ab αἴθω & ὄψ ὀπὸς, quaſi qui ſit vſta ſiue vſtulata facie, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν πρόσοψιν. Toſtam faciem non malè dixerimus (opinor) vt dixit Tibullus, Illi ſint comites fuſci, quos India torret. Denique ſequendo hoc etymon quod Etymol. tradit, αἰθίοψ ſonabit ἡλιόκαυστος: quo nomine vtitur Theocr. Sed nô probo quod ait Etymol. fieri ex αἴθω ſignificãte καίω, i. vro: potius enim ex αἴθω dicerê, poſito pro αἴθομαι, & ſignificante καίομαι. neq; enim αἰθίοψ dicitur ὁ καίων τὴν ὄπα, ſed ὁ κεκαυμένος τὴν ὄπα. Quid ſi ab adiectiuo nomine αἰθὸς, potius quàm à verbo αἴθω deriuari dixerimus? in ea certè ſum ſententia. Euſtathius autem ab vtro deriuetur non dicit: ac tãtùm ſcribit, αἰθίοψ οἷονεὶ, quaſi ὁ ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν. quam compoſitionê habet & αἶθοψ nomen ἐθνικὸν, ab eo tantùm differens ſyllabarum numero. ‖ Αἰθίοπι χροιῇ in Anthol. epigr. Colore nigro. ET fœm. Αἰθιόπισσα apud Euſtathiũ, ſed ἰδιωτικῶς dici ſolitum, vt ille admonet.

Αἰθάλη, ης, ἡ, ab αἴθω, Fuligo. λιγνὺς, apud Dioſcoridem. Galenus quoque apud Hippocratem αἰθάλην exponit λιγνὺν, licet Etymolog. differre exiſtimet hæc duo. Heſychius αἰθάλην eſſe ait σποδὸν, id eſt cinerem: & τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, id eſt nigrum illud quod ex camino colligitur. Sed & Lucianus apertè αἰθάλην pro fuligine vſurpat. Vertitur αἰθάλη etiam fauilla à Gaza, in Alexandri Aphrod. Probl. lib. 2.

Αἴθαλος, ου, ὁ, Subſtantiuum, idem ſignificans quod αἰθάλη. vt apud Ath. 14, ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. Lycophron, Παιδὸς κατεβροχθεῖσα αἰθάλῳ δέμας. id eſt σποδιᾷ, inquit ſchol.

Αἴθαλος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum. Vſtus, Toſtus, Ardens, apud Pindarum. αἰθάλῳ κηλῖδι apud Euripidê ſchol. exponit καυστικῇ.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν, Fuliginoſus, ab αἰθάλη. vt Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur apud Suidam, id eſt, deus fuliginoſus, fuligine oblitus. à Luciano eodem ſenſu dicitur κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου. ‖ Αἰθαλόεις μύδρος, apud Nicandrum, Ferrum câdens. quod tamen & μύδρος per ſe ſignificat. Αἰθαλόεις κεραυνὸς apud Heſiodũ, Ardens fulmen, vel coruſcum. αἰθαλόεν μέλαθρον, Od. χ, Domus reſplendens igni. αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. σ, & Od. ω vocatur cinis. vbi Euſtathius ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quaſi ξηρὰν κόνιν dici, id eſt ſiccum puluerem, qualis fit ex combuſtis corporibus. Aridum puluerem, aut aridam puluerem, non malè dixerimus, opinor: vt poeta quidam aridam puluerem appellat cinerem, quum ait, — qui nunc iacet arida puluis. Poteſt etiã αἰθαλόεσσα κόνις ſimpliciter accipi pro puluere qui ex aduſtione eſt. hoc eſt, puluere in quê res vſta redigitur. Cæterùm conſtat ab αἴθω deriuari αἰθαλόεις: ſed ita tamen vt non proxima ſit ab eo verbo deductio, id eſt, nô immediatè (vt ita dicam) deriuetur ab ipſo verbo: ſed (meo quidem iudicio) quum fuliginoſum ſignificat, ab αἰθάλη aut αἴθαλος ſubſtantiuo formetur: quum ardentem aut ſplendidum, ab αἴθαλος adiectiuo. αἰθάλη autem & αἴθαλος ab αἴθω immediatè deriuari notum eſt.

Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fuliginoſus, Fumeus, Obſcurus, ex atrore videlicet. καπνώδης, σκοτώδης, ait Heſychius. Ariſtoteles De mundo, τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται.

Αἰθαλέος, ου, ὁ, Cineritius, τεφρώδης, inquit ſchol. Nicandri, in hunc ex Ther. verſum, Αἰθαλέη δ' ἐπὶ γυῖον ἐρεύγεται αὐχένα κόρση. ſed per cineritium intellige cineris habentem colorem, id eſt nigrum.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, Ardens. aut Ardorem ſeu æſtum ſectans, Ardore gaudens. τέττιγες αἰθαλίωνες dicuntur à Theocrito cicadæ æſtu ſolis gaudentes. nam quo vehementior eſt ſolis calor, eo magis canunt. Idyll. ζ, Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. Dicuntur autem ab αἴθεσθαι. Habet porro formam diminutiui hoc nomen: quam quidam exprimere volentes, interpretati ſunt, ardenticulæ.

¶ Αἰθαλόω, ῶ, F. ώσω. P. ωκα, Vro, Côburo, apud Euripidem & Lycophronem. Item, Nigrefacio, Nigrũ reddo. Propriè Fuliginoſum facio, In cinerem & fauillam redigo, ab αἰθάλη. Apud Dioſcoridem αἰθαλόω, vt Bud. ait, eſt Vro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλολιγνύω, Hermolaus exponit Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, ἡ, ὁ, Vſtus, Combuſtus. apud Lycophronem. formatum ab ᾐθάλωται tertia præteriti ab αἰθαλόομαι, οῦμαι.

C. Ἀπαιθαλόω, & Καταιθαλόω. Apud Baſilium, Ἀπαιθαλόω, Comburo, quum dicit, τὸ λυχναῖον πῦρ διὰ τῆς θρυαλλίδος τὸ παραχεόμενον ἔλαιον ἐπισπώμενον, ταχέως διὰ τῆς μεταβολῆς ἀπηθάλωσε. A Gaza ἀπηθαλωμένος alicubi vertitur Torrefactus. Alterum compoſitum eſt καταιθαλόω, idem ſignificans. Apud Lucianum autem dicitur Vulcanus κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro Vſtulatã

A faciem habens fuligine,vel Nigrefactam.vt ab Heſiodo dicitur αἰθαλόεις θεὸς,Fuliginoſus deus.Heſychius καὶ τεθαλωμένα exponit κατεσποδωμένα. hoc tamen participium κατεσποδωμένα ſignificare puto In cinere redacta. Sic autem apud eum repono pro κατεσποδημένα.

Αἰθάλω,idem quod αἰθαλόω,in vulg.lex.

¶Αἰθήρ,ῆρος,ὁ,Incenſor,Qui incendit. Opp. De piſc.lib. 5, Δαλὸν εὐδμήτων μελάθρων αἰθῆρα φέροντες, titionem ferentes ædium incenſorem.

¶Αἰθύσσω,Splendeo,Calefacio,vt inquit Suidas, qui & κινεῖν ſignificare ait,item ἐκτείνω.Quod autem ad ſignifica
B tionem attinet qua pro κινεῖν ponitur, exiſtimo tali metaphora eã accipere quaſi μαρμαρυγὰς ποδῶν apud Homerum declarant τὰς σποδινὰς κινήσεις. Sed enumerabo ſignificationes huius verbi, earúmque exempla,eo quo ſunt apud Suidam ordine. Αἰθύσσω, Moueo,ab eo exponitur in hoc verſu,Αὐτόθεν ἐξ ὕλης ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα.Sic apud Athen.2, Bacchylides αἰθύσσει φρένας videtur dixiſſe pro Excitat mentem. Heſychius explicat etiam Concutio: item in ſignificatione neutra Prorumpo. Suidas exponit Splendens,in hoc verſu qui eſt Anthol.
C epigr.lib.4,Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης. Idem ait ſignificare etiam Calefacere, Extendere.ſubiungens tamen locum in quo non ſimplex αἰθύσσει habetur,ſed ab eo compoſitum παραιθύσσει. Rurſum Heſychius ait ſignificare & ῥιπίζειν,quod (vt opinor)accipit pro Ventilare, aut Inſufflando excitare. nam & Suidas ait αἴθυγμα dici de igne. Etym. denique tradit αἰθύσσειν & ἀναιθύσσειν ſignificare Iacere,Nauigare,Ferri.deducitque ab αἴθυια, quod eſt marinæ cornicis nomen, vt ipſe ait : interim
D tacens de ſcriptura quæ diſſimilis eſt.Apud eundem alio loco αἰθύσσειν exponitur ἀνασείειν,ἀνακαίειν,id eſt,Concutere, Incendere. Cæterùm quin ab αἴθω deducatur hoc verbum,eiúſque ſit παράγωγον,(vt loqui ſolẽt Græci grammatici) minimè dubito, ideóque hîc locum ei dedi.Poſſit tamen non immediatè ab eo deduci, ſed ab αἴθυια(quod ab αἴθω factum conſtat)non habita diphthõgi ratione, & accipiendo vt apud Lycophronem, quũ αἴθυιαν Mineruam appellat τὴν φωσφόρον.

Αἴθυγμα,τος,τὸ,Suidas ait de igne dici.Etymol. exponit κίνησις(ſed apud eum mendoſè legitur αἴθυσμα)id eſt mo
E tus. Suidas explicat etiam ὅρμημα, & ſubiungit hunc locum,ὁ δὲ βασιλείαν ὠνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα ἀμηχάνῃ καὶ φαντασίαι τινὰ ἀπεπέμπετο μοναρχίας. Vt à κινύσσω fit κίνυγμα, ſic αἴθυγμα ab αἰθύσσω, inquit Euſtathius. Heſychius αἰθύσσει exponit ῥιπίζει: eodémque modo αἴθυγμα explicatur ῥίπισμα,& Latinè Suſcitabulum,vel Fomes & incentiuum, metaphoricè pro incitamento ſeu incitabulo (vt loquitur Gellius)& citatur hic Polybii locus,ἔσκαπε λείπουσι τινὰ καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα.

F Compoſita ſunt ἈΝαιθύσσω & ΠΑραιθύσσω.Suidas (vti modò dixi) poſtquam tradidit αἰθύσσω ſignificare Calefacio,Item Extendo:ſubiungit hunc locum in quo παραιθύσσων legitur,non αἰθύσσων,ex epigr. Οὐδ᾽ ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερώπιδος ἠελίοιο Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων. At verò apud Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν, ponitur Mouere, Commouere ſeu excitare.vt quũ dicit,θόρυβον παραίθυξε μέγαν, tumultum magnum excitauit. Quod autem attinet ad Ἀναιθύσσειν,Etymol.vult, itidem vt ſimplex αἰθύσσειν,ſignificare ῥίπτειν,πλεῖν,φέρεσθαι. id eſt,Iacere,Nauigare,Ferri,ſiue Cum impetu agi.

Αἰθήρ, έρος,ὁ,& aliquando ἡ,Æther.Item Aer. Ariſtot.in 1 De mundo, ait cæli & ſiderum ſubſtantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι,id eſt ab ardendo ſiue flagrando:ſed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν,ex eo quòd ſemper currat.vbi melius legetur αἰεὶ quàm ἀεί.nam αι ſyllaba prior aduerbii αἰεὶ ſeruatur in αἰθήρ. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab αἴθεσθαι, quod Ariſtoteles improbat.Apuleius quoque hũc Ariſtotelis locum velut interpretans,aut ſaltem exponens,ait, Ætheris appellatione cælum ipſum ſtellæque omniſque ſiderea cõpago intelligitur,nõ (vt quidam putant) quòd igneus ſit & incenſus, ſed quòd curſibus rapidis ſemper rotetur. Cic.2 De natura deorum,Hunc aerem ruſus amplectitur immenſus æther qui conſtat ex altiſſimis ignibus &c. Ab eodem αἰθὴρ alicubi redditur æther (vt quum

A hunc Euripidis verſum, Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα,interpretatur, Vides ſublimè fuſum immoderatũ æthera) Alicubi etiam aer:vt quum hoc Arati hemiſtichium,—ἀπ᾽ αἰθέρος ὠσφρήσαντο,vertit,Naribus humiferum duxere ex aere ſuccum. Apud Homerum αἰθὴρ exponitur aliquando ab Euſtathio altiſſimus aer,& luce reſplendens aer, ſiue ſplendor qui eſt circum aerem,vt Iliad.θ,—οὐρανόθεν δ᾽ ἄρ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Interdum autem aer:vt Od.ο,Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι᾽ αἰθέρος.Nõnunquam etiam αἰθρία,aer ſerenus, & ſudus,ac minimè nubilus.vt Iliad.ρ,Ἔμμηλοι πολέμιζον ὑπ᾽ αἰθέρι. Vſurpatur au
tem & in fœminino genere, vt Iliad. π, Αἰθέρος ἐκ δίης. capitur etiam αἰθὴρ à poetis Græcis (vt & æther à Latinis)pro cælo,deorum domicilio. vt Apoll. Arg. 1, — ἐς αἰθέρα χεῖρας ἀείρον, ad cælum manus tendebant, vel tollebant.vt αἰθέρα δῦναι,cælum ſubire,apud Sophoclem. Idem periphraſticè dicit οὐρανίαν αἰθέρα pro οὐρανὸν, cælum, in Tyranno. vbi obſeruandum αἰθέρα fœminino genere enũtiatum itidem vt ab Homero.Sic & Pindarus protulit,Olymp.hymno 1,quum dixit, ἐρήμας δι᾽ αἰθέρος.

C C. Αἰθεροβατέω,ῶ,F.ήσω. P.ηκα, Per æthere incedo. Luc. in Philopatride,οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ζῶντα ἠκηκόαμεν.Ex αἰθὴρ & βατέω (quod in cõpoſitione vſurpatur pro βαίνω) quo modo ex ἀὴρ compoſitum eſt ἀεροβατέω.

C.Αἰθερεμβατέω,ῶ, Idem quod αἰθεροβατέω, Anthol:epigrãmatum lib.4.

C. Αἰθεροειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Ætheris formam habens, Ætheris ſpeciem referens.Ex αἰθὴρ & εἶδος.

D C. Αἰθεροδρόμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per ætherem currens, in Anth. epigr.& apud Ariſtophanem.

Αἰθέριος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ætherius,vel potius Æthereus,Ad ætherem pertinens.Apud Ariſtot. αἰθέριος genere fœminino pro αἰθερία,in libro De mundo, μεθ᾽ ἣν τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν.Idem ibidem docet αἰθέριον Iouem appellari ἐπιθετικῶς.quod epithetum in Philopatr.Lucianus ponit, νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον,Per Iouem æthereum. Sic à Martiali dicitur æthereus pater,ab Ouidio æthereus vindex.

E Αἰθερώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Ætheris naturam habens, Ætherem referens, Aliquam cum æthere affinitatem habens. vt apud Galenum,1 ad Glauc.2, αἰθερῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro ſpiritu tenuiſſimo. ¶Αἰθερώδης pro αἰθέριος, Apud Iuſtinum Martyrem,ἀλλ᾽ ἐν ᾧ αἰθερώδη πέμπτῳ στοιχείῳ εἰς αὐτὸν ἀποφήναντα.

ΑΙ Θ Ρ Α,ας,ἡ,vel Ionicè Αἴθρη,ης,ἡ,Aeris ſerenitas, Aer ſerenus & ſudus. Hoc ſenſu αἴθρη opponitur τῇ ἠέρι apud Homerum Iliad. ρ, — ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ᾽ αἴθρην.Fit autem αἴθρη à genitiuo αἰθέρος, eodẽ modo quo γαστὴρ à γαστέρος, & πάτρη à πατέρος, vt tradit
F Euſtathius. Æthra autem à Latinis poetis generaliter appellatur aer,ſiue æther. Etymol.ait αἴθραν dici lingua communi,αἴθρην autem Attica.

Αἶθρος,ου,ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Heſych. Euſtath. Od.ξ,Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἤγαγ᾽ ἐς οἶκον. At Etym. αἶθρον exponit τὸ ὀρεινὸν ψῦχος, id eſt, Montanum frigus. niſi legendum eſt τὸ ὄρθρινον. Suidas autem αἶθρον explicat τὸ καῦμα,id eſt Vehementem calorem,Ardorem.

Αἰθρεὺς,ου,ὁ, Flans à ſerena parte cæli, ventus videlicet.αἰθρεὺς,ὁ ἐκ τῆς αἰθρίας πνέων,Heſ.

Αἰθρινὸς,οῦ,ὁ,Matutinus,αἴθρινον,πρώϊνον,Heſ.

G Αἴθριος,ου,ὁ,Frigidus, Soph. Antigone, καὶ δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. Neceſſe eſt autem ab αἶθρος deducatur hanc ſignificationem habens : de αἴθριος autem ab αἴθρη paulo poſt dicetur.

Αἰθρέω,ῶ,Tempeſtate conturbo,ſeu Procella.αἰθρεῖ,χειμάζει, Heſych.& Suidas.Sed apud hunc eſt αἴθρει non αἰθρεῖ.

C.Αἰθρηγενὴς,έος, ὁ καὶ ἡ,vel Αἰθρηγενέτης,ου,ὁ,id eſt αἶθρον ποιῶν, Frigus & pruinam,vel ſerenitatem inducens. Iliad.ο,& τ,— ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο.Od.ε,Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Vtranque expoſitionem referũt
H Etymol.& Euſtathius.at Heſychius habet duntaxat,αἰθρηγενεῖς,εὐδίαν ποιοῦντες. id eſt, Serenitatem facientes. quæ etiam magis recepta eſt explicatio.vnde αἰθρηγενέτην compoſito nomine quidam interpretati ſunt ſerenificum,item ſudificum . ac profectò ſi ab αἶθρος deduceretur,αἰθρογενέτης & αἰθρογενὴς ſcribendum erat. adeo

vt mutationem eſſe literæ,ſequendo hãc etymologiã, A dicere neceſſe ſit.Gellius autem ait,lib.2,cap.22, Qui ab æſtiua & ſolſtitiali orientis meta venit, Latinè aquilo, Boreas Græcè dicitur, eúmque propterea quidam dicunt ab Homero αἰθρηγενέτην appellatum.

Αἴθελος,ὁ καὶ ἡ,(ab αἴθρη,non ab αἴθρος)Serenus,Sudus.vt apud Dioſc.αἴθελον κατάστημα,Serena cæli cōſtitutio,Serena tẽpeſtas.Ariſtot.in fine libri De mũdo inter Iouis cognomina ponit αἴθελος: ſed id nō explicãs. A Theocr. opponũtur Iupiter pluẽs & Iupiter αἴθριος. Id.4,Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθελος, ἄλλοκα δ' ὕει. Quem verſum non B inſcitè vertit neſcio quis,(Philelphus,ſi bene memini) Nunc pluit & claro nunc Iupiter æthere fulget. Erit igitur hic αἴθελος ab effectu dictus Iupiter, vt ſit αἴθελος ſerenificus. ‖ Αἴθελος ἠχὼ apud Nonnum periphraſticè pro tonitru: quaſi dicas,æthereus ſonitus: vt αἴθελος ſumatur pro αἰθέριος.

Αἴθριος,Subdialis,Qui eſt ſub dio,Qui eſt ſub aere,vel ſub Ioue frigido,vt Horatius loquitur. vt apud Lucianum,τὸ αἴθελον τῆς αὐλῆς,ſubdialis pars atrii.

• Ἐναίθελος,ἢ ὑπαίθελος, compoſita,pro eodem,vt ἐναίθελοι C τόποι apud Theophraſtum,De cauſis pl. lib.5, Subdialia loca.

Αἰθρία,ας,ἡ, Aer ſudus & ſerenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latinè,abſolutè:vt & Virgilius Serena dixit,& in proſa Sereno,ſubaudito ſubſtantiuo tempore, vſurpatur,pro αἰθρίας οὔσης, vel αἰθρίας, ſub.οὔσης. Ariſtoteles De mundo, ἔστι ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος,ἀντίπαλος οὖσα τῇ ὁμίχλῃ. id eſt, αἰθρία nihil eſt aliud quàm aer nubibus & nebulis vacuus:cui opponitur ὁμίχλη.Lucianus in Nigrino, ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς D ἀναβλέπων. Alciphron, τῇ καθαρᾷ τῆς αἰθρίας. Ariſtoph. Nubibus,Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν.Si,inquit, ita eſſet, pro ſuo arbitrio pluere poſſe Iouem, quoties libitum eſſet,ſine nubium adminiculo, oporteret illum pluere tunc quum eſt αἰθρία.Xen. Hell.7,ἐξ αἰθρίας ἀστραπαὶ vocat tonitrua tempeſtate ſerena,vt Suetonius loquitur.

Αἰθρία,Nocturnum ſerenum,vt quidam apud Herodotum expoſuerunt,in Euterpe, θερμότερον γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίης καὶ τῆς δρόσου. id eſt, Nam calidior eſt aqua nocturni ſereni tempore & roris.Xenophon, οἱ δὲ E τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herodotum ἐν τῇ αἰθρίῃ exponitur etiã Sub dio: vt ſit idem quod ἐν ὑπαίθρῳ. Ariſtoph. Pluto, Ἀσκωλίαζ' ἐνθάδα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

Αἰθελοκοιτέω,ῶ,F.ήσω.Sub dio cubo.Theocr.Idyll. 8, Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθελοκοιτεῖν. Iucundum eſt æſtate apud aquæ riuum ſub dio cubare.

• Μιξαίθριον,vel(vt alii) Μιξαιθρία, Serenitas pluuiis hyemalibus permixta. In vulgaribus lexicis exponitur ex F Hippocrate & Theophraſto, Temporis conditio permixta ex ſerenitatis hyemiſque natura:item ex Hippocrate, Hyems in qua interdum pluuiæ, interdum ſerenitas apparet.

Αἰθριάζω.F.άσω.Sereno,Serenum reddo,Illuſtro. Ariſtot. in Probl.αἰθριάζειν τὸν ἀέρα & ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit: quũ dicit,ὅταν μὲν οὖν κρατῇ ὁ ἥλιος,αἰθριάζει τὸν ἀέρα· ὅταν δὲ κρατῆται,ἐπινεφῆ ποιεῖ. ‖ Apud Gregorium Naz.εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν abſolutè αἰθριάζω pro In ſereno cælo verſor,νῦν μάρτυρες αἰθριάζουσι,καὶ πομπεύουσι,&c.

G Compoſita,Ἀπαιθριάζω, ET Διαιθριάζω, ET Ἐξαιθριάζω, ET Συνεξαιθριάζω. Ariſtophanes,ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας,Iupiter ſerenat nubes.Id eſt, Iupiter ſerenitatem inducit,pulſis nubibus. Διαιθριάζω autem abſolutè ponitur apud Xenophontem, pro Diſſerenare, καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν.Exponitur etiam Sub dio agere.

Ἐξαιθριάζω autem eſt Sereno cælo expono. Exponitur etiam In ſereno habeo,Sub dio teneo.Item Ad ſolẽ expono, Inſolo. Et paſſiuum Ἐξαιθριασθὲν ex Dioſcoride lib.3.cap.53.Refrigeratum ſub dio. Ex eiuſdem lib. 3.cap.163,Συνεξαιθριασθεὶς,Sub dio vnà poſitus.

ΑΙΜΑ, τος, τὸ, Sanguis, Cruor. γαῖα ῥέουσα αἵματι, apud Homerum Il.δ,& ο,& υ.Item,αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς,Iliad.λ. Iliad.ε, — αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς. Iliad. φ,Ἀλλά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.In quo verſu notandum & κελαινὸν epithetum. Il. φ, αἷμα κελαινεφές. Il.ρ, αἷμα πορφύρεον.Apud Athenæum 13, ἀνθρώπειον αἷμα, humanus ſanguis. αἷμ' ἀνθρώπου, Il. ρ. αἵματι φωτῶν,Iliad.σ. αἵματος ἀνδρομέοιο,Iliad.χ. Apud medicos αἵματος ἀναγωγὴ,& αἵματος ἀναφορά, vide in ἀναγωγὴ & in ἀναφορά. Itẽ αἵματος πτύσις, ſanguinis excreatio. vnde compoſitum αἱμοπτυϊκός.quod vide infrà ſuo loco, in ordine compoſitorum ex αἷμα.

Αἷμα,Cædes,Homicidium.vnde apud Demoſthenẽ, ἐφ' αἵματι φεύγειν,Ob cædem exulare.Sic vtitur & Sophocles,item Eurip.Oreſte. ‖ Heſychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocaſſe τὴν μάχαιραν, id eſt Enſem. quod & Suidas annotat.ſed Etymol.αἵματι habet,an tamen ex eodem loco,incertum eſt.

Αἷμα,Conſanguinitas.quam vocem Latinam à ſanguine itidem factam eſſe manifeſtum eſt. Ariſtoteles Pol.2,ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ,ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύει,ἢ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν,ἢ πρὸς αἵματος,ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν.Apud Sophoclem quoque οἱ πρὸς αἵματος, conſanguinei. Quam ſignificationem retinent compoſita ὅμαιμος & ὁμαίμων,σύναιμος & συναίμων.

Αἷμα, Genus,Semen.Iliad.ζ,& υ, Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. vbi per γενεὰν pater conſideratur, in αἷμα autem mater,vt Heſychius tradit. Sed tamẽ & pater filium vocat ſanguinem ſuum:vt Od.π, Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο.id eſt,Si reuera meus es,& è meo ſanguine. Sic apud Virgilium dicit pater filio Sanguis meus. Et Italæ matres hodieq́; puerulis blandientes dicunt,*Sangue mio.*

Compoſita ex αἷμα partim genitiuum aut potius genitiui terminationem αἵματος ferè integram ſeruant (licet magna ex parte in datiuum reſoluantur quum exponuntur)partim αἱμο tantùm retinent,amiſſa per ſyncopen vna ſyllaba. Sunt & quæ ſyllabam ατ retineant, ſed ο abiiciant, ob ſequentem vocalem: vt Αἱματωπὸς, Αἱματεκχυσία, Sic viciſſim ex αἱμο etiam abiicitur interdum ο,vt quum pro Αἱματωπὸς dicitur Αἱμωπός. Cuius generis eſſe videtur & Αἱμωδία. In nonnullis verò non αἱματ,ſed αἱμα tantùm manſit,ſequente conſonante,vt in Αἱμακουρίαι,& in Αἱμάλωψ,quod pro Αἱμάωψ dictum eſſe videtur. Ex iis autẽ quæ α priuatiuum, aut præpoſitionem aut aduerbium præfixum habẽt, quædam itidem ſyllabam ατ retinent, quædam per ſyncopen duas illas literas abiiciunt. vt Ἀναίματος(pro quo & Ἄναιμος)Φιλαίματος(pro quo & Φίλαιμος,ſed rarò) Δίαιμος, Ἔναιμος,Ἔξαιμος,Ὕφαιμος.Sic etiam Ὅμαιμος & Σύναιμος. Inueniuntur præterea ex his quædam in ων terminata, vt Ὁμαίμων & Συναίμων.

Primum igitur dabo locum iis quæ genitiuum ferè integrum ſeruant, vel potius eius terminationem: in quibus animaduertendum eſt quod dixi,bonam videlicet partem ita exponi ac ſi cum datiuo compoſita forent. nam αἱματοπότης quidẽ rectè diſſoluetur in αἵματος πότης, itidem αἱματωπὸς in αἵματος ὦπα ἔχων:at αἱματόρρυτος diſſolui potius deberet in αἵματι ῥυτὸς,ſic αἱματόφυρτος, in αἵματι φυρτὸς, ſiquis conſtructionẽ vſitatam reſpiciat. neque enim dicitur φύρειν αἵματος ſed αἵματι, vnde & πεφυρμένος αἵματι.ſic etiam αἵματι ῥέων non αἵματος. Eadem eſt ratio in αἱματοσταγής. Idem & de iis dicendum quæ αἱμο pro αἱματο habent in principio. nam αἱματοβόρος rectè reſoluetur in αἵματος βόρος:at αἱμομίκτης nequaquam in αἵματος μίκτης, ſed in αἵματι μίκτης. ſic αἱμοφόρυκτος in αἵματι φορυκτὸς, vt αἱμόφυρτος in αἵματι φυρτός. Sunt etiam quædam vocabula quorum principio præfixum αἱμο non per ſyncopen pro αἱματο poſitum videri poſſit,ſed pro αἷμα.vt in αἱμοπτυϊκός,pro αἷμα πτύων.ſic αἱμορραγέω.

C. Αἱματοπότης,ου,ὁ,Sanguinipota.Ex αἵματος & πότης.draconis epithetum in oraculo apud Ariſtophanem, Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. vbi propter metrum in penultima ſyllaba ο in ω mutatum eſt.

H Αἱματοποτέω,ῶ,F.ήσω.P.ηκα. Sanguinem poto.ex αἱματοπότης factum,vt οἰνοποτέω ex οἰνοπότης.

C. Αἱματόρρυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens,Sanguine manans.αἱματορρύτοις ῥανίσι,Guttis ſanguinifluis,id eſt ſanguinolentis. pro quo alibi dicit αἱμακταῖς ῥανίσι.Fit ex αἵματος,& ῥυτὸς,quod in com-

poſitione duntaxat vſurpatur, vt apud Latinos fluus: à A
ῥύω, pro ῥέω.

Αἱματοσταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fluens, Sanguine ſtillãs, ſeu manans. Idem quod αἱματόῤῥυτος. ſed αἱματοσταγὴς rectius de homine dicetur quàm αἱματόῤῥυτος. vt Æſch. Perſis αἱματοσταγεῖς νεκροὺς appellat ſanguine manantes: pro quo corruptè legitur in Aldina editione αἱματοσυγεῖς. Fit ex αἵματι & στάζω. ab ἔσταγον videlicet formando, aut σταγὶς participio poſt. aor. paſſiui.

C. Αἱματοσφαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentè iugulatus, Sanguinolentam cædem habens. Æſch. Ex αἵματι & σφάζω, B
formando videlicet ab ἔσφαγον aut à σφαγὶς, eodem modo quo dixi in αἱματοσταγής.

C. Αἱματοφλεβοστάσεις, αἱ, exponitur à Galeno ex Dioſcoride, Suppreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas ſanguine & tumeſcentes venas. Ita Gorr. in ſuis Defin. medicis. Sed apud Galenum prior illa expoſitio tribuitur voci αἱματοφλοιβοστάσεις, poſterior autem voci αἱματοφλεβοστάσεις. Componitur autem αἱματοφλεβοστάσεις ex αἷμα, & φλεβὸς (genitiuo nominis φλέψ) & στάσις. C

C. Αἱματόφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine permixtus, Sanguinolentus. vt αἱματόφυρτα βέλη, Sanguinolenta tela, in Anthol. epigr. Fit ex αἵματι & φυρτὸς, quod formatur à πεφυρται tertia præteriti à φύρομαι. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος à Lycophrone, vt infrà videbitur.

C. Αἱματοχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sãguine gaudẽs, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Apud Suidam, λύκοι αἱματοχαρεῖς. Ex αἷμα & χαίρω. Vide αἱμοχαρής. Sic αἱματωποὶ dicuntur ab Euripide Erinnyes. Apud Heſychium legitur & αἱματώπης, pro fœm. genere, (cui accommodatur etiam αἱματωπὸς) & exponitur αἷμα βλέπουσα, id eſt Sanguinẽ D
intuens, pro Sanguineum & cruentum quendam aſpectum habẽs. eo modo quo dicitur πῦρ βλέπειν pro Igneũ ſeu flammeum quendam intuitum habens. Notãdum eſt autem in αἱματωπὸς & αἱματώπης abiectum eſſe ο ex αἵματι, propter ω à quo incipit nomen ὤψ, ὠπὸς, cũ quo componitur.

C. Αἱματεκχυσία, ας, ἡ, Sanguinis effuſio. Ad Hebr. epiſt. cap. 9, χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις. Ex αἵματι & ἐκχυσία. eliſum eſt autem ο ex αἵματι propter vocalem ſequentem. E

C. Αἱμακουρίαι, Inferiæ, Parentationes. Pindarus Olymp. Ode 1, Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις ἀγλααῖσι μέμικται. vbi ſchol. annotat Bœotorum eſſe hanc vocem, qui ea ſignificẽt τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. quæ expoſitio apud Heſychiũ quoque & apud Etymol. habetur, apud quem perperã αἱμακουρία ſing. numero legitur. A Corintho quoque inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ inferiæ ἀπὸ τοῦ αἵματι κορέσασθαι, quaſi animæ mortuorũ ſaturentur ſanguine eorũ quæ illis immolantur. Inuenitur autem & Αἱμακορίαι, quæ ſcriptura illi etymologiæ magis eſſet conſentanea. F

Compoſita autem quæ pro αἵματι habent duntaxat αἱμο in principio, amiſſa per ſyncopen vna ſyllaba, ſunt hæc, inter alia,

C. Αἱμοβαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Sophocles Aiace σφαγὴ αἱμοβαφῆ. Ex αἱμο (pro αἵματι ab αἷμα) & βαφὴς, quod in compoſitione tantùm vſurpatur, deriuatum ab ἔβαφον, aut participio paſſiuo aoriſti βαφείς.

C. Αἱμοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguiuorus. Ex αἱμο & βόρος, à βορά. pro αἱματοβόρος. G

C. Αἱμόκερχνον, apud Hippocratem Quicquid in ſanguinis profluuio inducit eam tuſſiendi cupiditatem quam medici κέρχνον appellãt. Eſt autem κέρχνος, morſus quidam ſubaſper, irritans in aſpera arteria. Hæc Gorr. ex Galeno. At Erotianus pag. 13 meæ editionis αἱμόκερχνα eſſe ait Hippocrati quæ ſimul ſanguinolẽta ſint & ſicca. κέρχνον enim appellaſſe Atticos τὸ ξηρόν. Heſychius autem αἱμόκερχνα exponit ἡλκωμένα.

C. Αἱμομίκτης, ου, Inceſtus, adiectiuè. αἱμομίκται, inquit Budæus, Inceſti, Inceſtuoſi, in Pandectis. Fit ex αἱμο pro αἵματι, & μίκτης: quaſi ὁ αἵματι μιγνύμενος, qui miſcetur ſuo ſanguini. H

C. Αἱμοπτυϊκός, οῦ, ὁ, Sanguinem ſpuens, Sanguinẽ excreans. ſic apud Æginetam ſcriptum habetur. At verò apud Dioſcoridem & Galenum αἱμοπτοϊκοὶ dicuntur qui apud Æginetam αἱμοπτυϊκοί. vt quum dicit Dioſcorides, αἱμοπτοϊκοὺς τὸ ὠφελεῖ πτόρθος. Sed quum αἱμοπτυϊκὸς dicatur ἀπὸ τοῦ πτύειν τὸ αἷμα, non video quomodo aliter ſcribi poſſit quàm αἱμοπτυϊκὸς, & quin ex errore ſit apud Galenum & Dioſcoridem αἱμοπτοϊκὸς, non dubito. In quibuſdam lexicis Græcis corruptè legitur αἱμοπτικὸς omiſſo υ: in vulgaribus viciſſim malè αἱμοπτυκὸς, omiſſo ι.

C. Αἱμοπότης, ου, ὁ, Sanguipota, Sanguinis potator, pro αἱματοπότης. Apud Lycophronem αἱμοπώτης poſito ω in penult. metri gratia.

C. Αἱμοῤῥαγέω, ῶ. F. ήσω, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Dioſcoridem lib. 5, στέλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμοῤῥαγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1, καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμοῤῥαγοῦσι, Qui ex vulneribus acceptis, ſeu propter vulnera, ſanguinem emittunt. Apud Æginetam caput eſt περὶ καθάρσεως αἱμοῤῥαγούσης ὑστέρας. Cæterùm αἱμοῤῥαγῶ qui vertunt Sanguinem fundo, ſeu effundo, aut Sanguinem emitto, vim Græci verbi nullo modo exprimunt: exiſtimo autem poſſe exprimi vertendo, Sanguinem erũpo. id eſt, cum eruptione & cum impetu emitto. nam erumpo Latini iungunt interdum accuſatiuo: Galenus ad Glauc. 2, τὴν αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα, Narẽ quæ ſanguinẽ erũpit: aut, à qua ſanguis erumpit. De huius autem verbi compoſitione, vide ſtatim pòſt in Αἱμοῤῥαγία.

Αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, apud Galenum ſæpe, Sanguinis eruptio. Dioſcorid. 1, αἱμοῤῥαγίαν καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐπέχει. Idem 2, τὰς ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγίας, ſanguinis è naribus eruptiones. vel, ſanguinem è naribus erũpentem. Gal. ad Glauc. 1, καὶ τῆς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίας. Sic αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα appellat, vt modò dictum eſt, Dioſc. 3, αἱμοῤῥαγίας ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοίδων: dicens ἵστησι quod in illo priore loco ἐπέχει. Sic & apud Athenæum 2, ἐπέχειν τὴν αἱμοῤῥαγίαν. Gorr. in ſuis definitionibus medicis, Cæterùm (inquit) à partibus ferè omnibus profluere ſanguis poteſt, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, iecinore, inteſtinis, & hæmorrhoidibus, atque earum partium ἡ αἱμοῤῥαγία dicitur à quibus ille profluit. Verùm apud Hippocratem quum ſimpliciter αἱμοῤῥαγία dicitur, non addito partis nomine quæ ſanguinem fundit, id modò profluuium ſanguinis intelligitur quod è naribus manat, vt annotauit Galenus Comm. 1, τῶν ἐπιδημιῶν. Quũ autem τῆς αἱμοῤῥαγίας nomine omne ſanguinis profluuiũ intelligi poſſit, de eo tamen propriè dicitur quod confertim fit, ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι. quod apud Hippocratem ſignificat ἀθρόως ὁρμᾶν, vt Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις explicauit. Hactenus Gorræus. Cuius verbis addo, de eo dici non ſolùm quod confertim, ſed & quod cum impetu fit, vt exponatur ἀθρόως ὁρμᾶν. Deducens autem αἱμοῤῥαγία à paſſiuo ῥαγῆναι, in eo Galenum ipſum ſequitur, qui poſtquam ſcripſit, ῥαγῆναι ſignificare apud Hippocratẽ interdum ἀθρόως ὁρμῆσαι, ſubiungit, καὶ ἡ αἱμοῤῥαγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται. Ego tamen ab actiua voce commodius deductum iri exiſtimo, & quidem eam in vſitata paſſim ſignificatione accipiendo, vt αἱμοῤῥαγεῖν (à quo fit αἱμοῤῥαγία) ſit αἷμα ῥαγεῖν, pro αἷμα ῥῆξαι, eodem modo quo dicitur ῥῆξαι κλαυθμὸν, & ῥῆξαι φωνὴν, atque alia quæ (Deo fauente) in verbo Ῥήγνυμι explicabo. Talis autem eſt verbi ψυχοῤῥαγῶ qualis & τοῦ αἱμοῤῥαγῶ, compoſitio. Vſurpatur autem ῥαγῶ in compoſitione ab ἔῤῥαγον.

C. Αἱμοῤῥοέω, ῶ, F. ήσω. Sanguinem effundo, Sanguinis profluuio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη. Dioſcorides lib. 2, de alliis loquens, ἐχιοδήκτοις καὶ αἱμοῤῥοοῦσιν ἁρμόζει. quem locum ita reddit Marcellus, Contra viperæ & hæmorrhoi ſerpentis morſus vtile eſt. accipiens αἱμοῤῥοεῖν, vt apparet, non pro Laborare ſanguinis profluuio, ſed pro Laborare ex hæmorrhoi ſerpentis morſu. Quanquam αἱμόῤῥους quidem apud Suidam dicitur eſſe genus ſerpentis ſeu viperæ: ſed αἱμοῤῥοεῖν pro Laborare ex morſu hæmorrhoi, à veteribus expoſitũ nõ inuenio. Fit ex αἷμα & ῥοὴ poſito in compoſitione pro ῥέω. nam à ῥέω fit ῥόος, vnde ῥοή. Vel potius αἱμόῤῥοος dicemus præcedere, vnde fiat αἱμοῤῥοέω.

Αἱμόῤῥοια (non, vt in vulgar. lex. Græci αἱμοῤῥοΐα, quinque ſyllabis. nec enim ὤροια, διάῤῥοια, παλίῤῥοια, ſed εὔροια, διάῤῥοια, παλίῤῥοια) Sanguinis profluuium. Dioſcorides, ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἱμοῤῥοίας, καὶ προπτώσεις ὑστέρας. Sic Gregorius de illa Chananæa, quæ αἱμοῤῥοοῦσα dicitur Matth. 9, θέλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ. A

Αἱμοῤῥοΐς, ΐδος, ἡ, pro αἱμόῤῥοια, Sanguinis effluuiū, aut profluuium, ſiue profuſio. Gaza apud Ariſtotelē interpretatur etiam Mariſcam. Eſt autem genus morbi particularis ex ſanguine profluente, vel ex naribus, vel ex gingiuis, vel ex ſede, nonnunquam & ex ore, nullo cum dolore: vt Ariſtoteles tradit, ita ſcribens 3 De partibus, διόπερ ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ τῶν οὔλων καὶ τῆς ἕδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ στόματος αἱμοῤῥοΐδες ἄπονοι γίνονται. Idem, νενοσηκότος δ᾽ αἵματος, αἱμοῤῥοῒς ἤτ᾽ ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν. Idem ait, vt in aluo ex cruditate fit διάῤῥοια, ita in venis tum alias hæmorrhoidas, tum etiā menſtruorū fieri. de iis enim dici αἱμοῤῥοΐδας. eius verba ſunt, ὥσπερ οὖν ἐν ταῖς κοιλίαις διὰ τὴν ἀπεψίαν γίνεται διάῤῥοια, οὕτω ἐν ταῖς φλεψὶν αἵ τε ἄλλαι αἱμοῤῥοΐδες καὶ αἱ τῶν καταμηνίων. καὶ γὰρ αὕτη αἱμοῤῥοΐς ἐστι. Celſus hæmorrhoidas vocat ora venarum ſanguinem fundentia. Quanuis autē vena quoque dicatur αἱμοῤῥαγεῖν, & venæ ſeu venarum αἱμοῤῥαγία, diſtinctè ponuntur tamen αἱμοῤῥαγίαι & αἱμοῤῥοΐδες à Galeno & Dioſcoride. Galen. ad Glauc. lib. 1. λειποθυμοῦσι γὰρ ἐπὶ αἱμοῤῥοίαις τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις. Quinetiam dicitur αἱμοῤῥαγίαι αἱ ἐξ αἱμοῤῥοΐδων, nō αἱμοῤῥοΐδες αἱ ἐξ αἱμοῤῥαγιῶν. eſt enim generalius αἱμοῤῥαγίαι. Dioſcorides 3, αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων. ¶ Paulus Ægin. αἱμοῤῥοΐδων aliud præterea genus conſtituit, eas vocans τυφλάς, i. cæcas, ex quibus nullus fluat ſanguis. Αἱμοῤῥοΐς, (inquit Gorr.) duo ſignificat, ſcilicet ipſum ſanguinis effluuium per venas quæ in ano ſunt, (vt ſcribit Galenus in libro De atra bile, vbi ait ſymptomati hæmorrhoidis nomen impoſitum:) tum venam ipſam quæ in ano eſt, dilatatam ſanguinémque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem huius duæ ſummæ differētiæ: alia, cæca eſt, alia, aperta. Idem Gorr. paulo pòſt, Sunt verò & aliæ τῶν αἱμοῤῥοΐδων differentiæ, quas definitionum medicarum autor recenſet. Idem paulo pòſt, Ac quanuis eæ ſolæ venæ quæ in ano ſunt, ſanguinem effundentes, αἱμοῤῥοΐδες propriè appellentur, attamen ad earum ſimilitudinem etiā venæ quædam circa vteros mulierum ſanguinem profundentes, eodem nomine à medicis dicuntur. B C D E

Αἱμοῤῥοῒς, Serpentis genus, inde appellatū quòd morſu ſanguinem eliciat & quaſi profluuium ſanguinis excitet, ac diſſolutis venarum commerciis, quicquid animæ eſt, euocet per cruorem, vt Sol. tradit. Lucanus 9, At non ſtare ſuum miſeris paſſura cruorem Squamiferos ingens hæmorrhois explicat orbes. Plinius lib. 20. cap. 20, Sagittarum venena, & ſerpentium hæmorrhoidum & preſterum reſtringi. ¶ Hic ſerpens appellatur & αἱμόῤῥοος & per ſynæreſin αἱμόῤῥους. Nicander in Theriacis, Σῆμα δέ τοι δάκνος αἱμοῤῥόου αὐτὶχ᾽ ἐνίψω. Apud Suidam legitur, αἱμόῤῥους, ſerpentis ſeu viperæ genus (χλόος ἴχνος) quod in petricoſis cauernulis morari ſolet. Hoc autem ex Nicandro ſumpſit. ſequitur enim hic verſus proximè citatum, Ὅς τε κατ᾽ εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει. ¶ Sed αἱμόῤῥους dicitur etiam mulier quæ menſtrua patitur. F G

C. Αἱμορυγχία, ας, ἡ, Roſtri vel rictus cruētatio. καθημαχθαι τὸ ῥύγχος, Heſ.

C. Αἱμοφόβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinem metuens, vel Sanguinis metuens. Sed apud Galenum, Metuens miſſionis ſanguinis. nam in Therap. 9, loquens de imperitis & inexercitatis medicis, timentibus tum φλεβοτομίαν (id eſt venæ inciſionem, hoc eſt ſanguinis miſſionē) tum ψυχρὰν πόσιν, (id eſt frigidam potionē) ſubiungit, ὧν τοὺς μὲν αἱμοφόβους, τοὺς δὲ ψυχροφόβους ὀνομάζομεν ὥσπερ ὑδροφόβους τοὺς λυττῶντας. H

C. Αἱμοφόρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fœdatus, vel Sanguine commixtus, vt ait Heſychius. Homerus Od. υ, Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. vbi in quibuſdam editionibus αἱμοφορυκτὰ legitur, accentu in vltima. Fit ab αἷμα & πεφόρυκται tertia præteriti à φορύσσομαι.

C. Αἱμόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4, φυρόμενος αἱμόφυρτος. Lycophron Alexandra, Τὸν αἱμόφυρτον ἐσκώλυμον μάγαις. Vide ſuprà αἱματόφυρτος.

C. Αἱμοχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis auidus, Sanguinarius: quaſi αἵματι χαίρων. ſed componitur ex χαρής, quod in compoſitione ſolùm inuenitur, ab ἐχάρην. Eſt autem Martis epithetum, vt Seruius notat in illud Virgilii carmen, Sanguineus Mauors clypeo increpat.

C. Αἱμωπός, οῦ, ὁ, Idem quod αἱματωπός, quod fuit explicatum ſuprà. Suidas tamen αἱμωποὺς λύκους exponit αἵματι χαρέντας, id eſt, Sāguine gaudentes, Sanguinis auidos: quæ expoſitio notationi nominis non reſpondet, vt nec ea quam Heſychius habet, αἱμωποὶ eſſe dicens αἱματώδεις, id eſt Sanguinolenti. Idem autem eſt etymon τοῦ αἱμωπός (pro αἱματωπός) quod & τοῦ αἱμάλωψ, quod proximè ſequitur, licet differant ſignificatione.

C. Αἱμάλωψ, ωπος, ὁ, (ſcribitur & Αἱμάλωψ) Suggillatio in oculis, ex plaga aut ictu effuſo ſub contuſum locum ſanguine. Sic quidem Archigenes definiuit, qui etiam idem malum ὑπόσφαγμα appellauit. Sic dicitur quaſi αἷμα ἐν ὠπί, etiamſi in omni alia corporis parte naſci dicique poſſit. Siquidem Dioſcorides etiam cruorē per adipem ſparſum αἱμάλωπα nuncupauit, ſcribens, καὶ τρίβεται κατ᾽ ὀλίγον ὕδωρ ἐπιχέων, ἄχρις αἱ μήτε αἱμάλωψ ἐκκρίνηται, μήτε λίπος ἐπιπλέῃ. Galenus etiam ἐν ταῖς γλώσσαις annotauit αἱμαλῶπας vocari rubentes quoſdam in cute circulos, qui alio nomine αἰθόλικες dicuntur. Hæc Gorræus. In vulg. autē lex. αἱμαλῶπες affertur ex Galeno 4 κατὰ τόπους, pro iis etiam quibus oculi ſunt cruentati. In loco autem illo Dioſcoridis αἱμάλωψ exponunt Cruētæ reliquiæ: Budæus autem Cruentum virus, aut Sanguinolentum quiddam. Quod autē ad huius vocis etymon attinet, αἱμάλωψ mihi videri dictūm quaſi αἱμάωψ, alibi & ipſe annotaui, idq; iampridem: quò pertinet & quod à Gorræo ſcribitur, ſic dici quaſi αἷμα ἐν ὠπί. Hoc autem ſequendo etymon, quum literā λ abundare animaduerterem, ſuſpicatus ſum tale quiddam & voci νυκτάλωψ contigiſſe, vt videlicet νυκτάλωψ dicatur quaſi νυκτάωψ, & ſignificet ἄωψ in compoſitione (ſeorſum alioqui inuſitatum) videndi facultate priuatum, ex α priuatiuo videlicet & ὤψ ὠπός. Mihi enim parum fit veriſimile, veteres in νυκτάλωψ tres voces includere voluiſſe, vt videlicet νυκτάλωπες ſint quaſi νυκτὸς ἀλαοὶ ὦπας. Sed vnde λ interiicitur? Ad vitādū (vt opinor) hiatū qui κακοφωνίαν affert. Hoc quoque obſeruandum eſt, ſi ſequamur accentum qui datur voci νυκτάλωψ, melius αἱμάλωψ quàm αἱμαλώψ ſcribi.

Αἱμαλωπίς, ίδος, ἡ, Sanguinem præ ſe ferens color, ſiue Concrementum ſanguinis. vt in vulg. lex. exponitur. Eſt autem ex Ruellio ſumpta illa poſterior interpretatio, in hoc Dioſcor. loco, lib. 2, cap. 95, vbi de medulla animalium loquitur, ὀπωίζεται δὲ ἥρως. ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς αἱμαλωπὶς καὶ οἱονεὶ σὰρξ θρυπτός ἐν τοῖς ὀστέοις εὑρίσκεται. Eſſe autem hanc vocem à præcedente ortam, minimè dubium eſt.

C. Αἱμωδεῖν, (ab αἱμωδέω, ῶ) Suidas ait eſſe αἱμωδιᾶν, & Dolorem ſentire ex dentibus ſanguinolentis. αἱμωδεῖν, inquit, αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδεις. vbi videri poſſit de induſtria additum αἱμώδεις adverbi huius etymologiā oſtendendam. vt videlicet ab αἱμώδης, id eſt Sanguinolentus. Varinus tamen in deſcribendo ex Suida eo loco, accuſatiuum illum αἱμώδεις omiſit, per imprudentiam (vt opinor) ſicut alia multa imprudenter & parum attentè atque adeo negligenter ex aliis lexicis & ex ſcholiaſtis deſcripſit. Conſtat tamen dolores dentium eſſe vtplurimū ſine vllo ſanguine: quū alicqui nonnunquam & ſanguis ex gingiuis in ipſo dolore emittatur: vnde ſuſpicor αἱμωδεῖν ex αἷμα & ὀδοὺς cōpoſitum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus poſtea attributum fuiſſe. deinde verò ex αἱμωδεῖν factum eſſe αἱμωδία (vt ex ὑμνῳδεῖν factum videri poteſt ὑμνῳδία) tandem ex αἱμωδία verbum αἱμωδιάω, pro eo dolore qui eſt ex obſtupefactis ſeu torpefactis dentibus. HINC igitur Αἱμωδία, ας, ἡ, Dentiū dolor, Dentium ſtupor, vt Gaza vertit apud Ariſtot. in

Probl. διὰ τί τὴν αἱμωδίαν παύει ἡ ἀνδράχνη, καὶ ἅλες. Itidem Aphrodiſæus, τὴν ἀπὸ τῆς ψυχρᾶς ὀπώρας προσγινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἀνδράχνη ψυχρὰ θεραπεύει. Id eſt, Stupori dentibus inducto à frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic pomis generaliter. Marcellus αἱμωδίαν interpretatur dentium ex acri acerbóve aliquo cibo torporem. A

Αἱμωδιάω, ῶ, Dentium obſtupefactione aut torpore laboro. Ariſtot. in Probl. ſectione 7, αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας, Stupeſcunt vel Obſtupeſcunt nobis dentes videntibus, &c. Heſychius ait αἱμωδιᾶν eſſe Torpere dentes, vel Torpore dentium affici ex aliqua re quæ videtur aut auditur. Sunt etiam qui αἱμωδιᾶν explicet τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ. id eſt, Dolorem dentium ſentire cum pruritu. Bibliorum Græci interpretes ſatis propriè vſi ſunt, vt videlicet (ſequendo ſignificationem quam in αἱμωδία poſuimus) Dentes dicantur αἱμωδιᾶν qui ex acerbo aliquo cibo veluti torpeſcũt, id eſt in torporem veniunt: Hierem. 31, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἡμωδίασαν, id eſt, Patres comederunt vuam acerbam, & dentes liberorum obſtupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo ſermone dicimus *Les dents agacees.* HINC Αἱμωδιασμός, οῦ, ὁ, Talis obſtupefactio dentium, αἱμωδία. ſed ex αἱμωδία fit αἱμωδιάω, ex quo αἱμωδιασμός. B

Sunt & adiectiua ex αἷμα compoſita, quibus aut α priuatiuum, aut præpoſitio, aut nomen, aut aduerbium præfigitur: quibuſdam etiam verbum. Atque horum alia in μας, alia (& quidem mũlto plura) in μος, facta ſyncope, alia in μων terminãtur. Quæ eo quo hic propoſita ſunt ordine expediam. C

Exempla eorum quæ in μας.

C. Ἀναίμας, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poeta quidam apud Athenæum lib. 2, γλαῦκος, ἀνάκανθος, ἀναίμας, ὑγρόχολος. Dicitur etiam ἄναιμος & ἀναίμων, pro eodem. D

C. Φιλαίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus. qui Latinè dicitur vno etiã verbo Sanguinarius. φιλαίματος Ἄρης, in Anth. epigram. Mars ſanguinarius. qui & αἱμοχαρὴς idem ſignificante voce à poetis appellatur. E

Exẽpla terminatorũ quæ in μος, quæ vel ſyncopẽ paſſa eſſe, vel à nominatiuo formata, dicere poſſum⁹. Vide quæ hac de re ſcripſi in fine deductorum ab αἷμα compoſitione carentium.

C. Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine carens, idem quod ἀναίμας, ſed vſitati⁹. Plin. Inſecta ſine ſanguine eſſe prodiderũt, pro eo quod Ariſtot. ἄναιμα εἶναι. Dionyſ. Long. τὰς δὲ κακοζήλους ἰδέας ἐν ἐγκυκλίοις μαλακὰς καὶ ἀναίμους. Vſus eſt & Anacreon in odario de cicada, ſi pro ἀναιμόσαρκε legamus ἄναιμε, ἄσαρκε. alioqui ἀναιμόσαρκος fuerit Carnem habens ſanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam alteram lectionem ſequutus ſum. Ἄναιμος exponitur etiam vno verbo Exanguis: de qua interpret. vide in Ἀναίμων. HINC aduerb. Ἀναίμως in vulg. lex. Sine ſanguine. F

Ἀναιμία, Sanguinis priuatio, quaſi dicas, Carentia ſanguinis.

Ἀναίμωτος autem vide poſt verbum Αἱμόω.

C. Ὅμαιμος, Qui eſt eiuſdem ſanguinis. ... vnde Ὅμαιμοι, Fratres, ... Heſ. Citatur ex Anthol. epigrammate. ET Αὐθόμαιμος apud Lycophr. ... inquit Euſt. G

C. Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, apud Erotianum. In vulgar. lex. αἱματηρὸς exponitur, id eſt Cruentatus.

C. Ἔναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine præditus. Herodotus, ... Quod opponitur ei quod ex Anacreonte modo protuli ἄναιμε ἄσαρκε quibus ſubiungit ... Fortaſſe autem hoc dicto alludit Herodotus ad Homericum verſum qui deos teſtatur eſſe ἀναίμονας, vt dicetur in Ἀναίμων. Ἔναιμος, Sanguinolentus, Cruentus. vt ἔναιμα ἕλκη, & ἔναιμον τραῦμα, Vulnus cruentum, id eſt ſanguine ... Apud Dioſcoridem interdum ἔναιμα dicitur ſine adiunctione, interdum ἔναιμα τραύματα. vt Lib. 1 cap. 133, H

ἐναίμων κολλητικά, id eſt quæ ſanguinolenta glutinant. Alibi, δύναται δὲ κολλᾶν ἔναιμα τραύματα. Item ἔναιμον φάρμακον, Medicamentum quod adhuc cruento vulneri iniicitur, vt tradit Gal. initio Comm. 3, εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi ſolet Medicamentũ ſiſtendo ſanguini aptum. Dioſcor. lib. 5, cap. 21, de ... loquens, ἔναιμόν τε ἐστὶ καὶ ἀφλέγμαντον, Sanguinem ſiſtit, qui videlicet manat è vulnere. Exponitur à Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic & in vulg. lex. ἔναιμα, Emplaſtra quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικὰ vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον, à quibuſdam κολλητικὸν etiam nominari ſcribit. Alibi autem tradit ea quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna ex parte eſſe κολλητικά: Therapeut. lib. 6, οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπιθήσομεν φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων ἐναίμων ἐστὶ, ἃ τοῖς προσφάτοις ἐπιτίθενται τραύμασι.

C. Ἔξαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine deſtitutus, Qui multũ ſanguinis effudit, vt Suidas ἐξαίμους exponit οἱ λείψαιμοι, & οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Eadem enim planè forma dicitur qua Exanguis Lat. ſed minus tamen ſignificat. Plut. De anim. prudentia, τὸ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιφέροντος ἀποθανόμενος.

C. Ἴσχαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quaſi ἴσχων αἷμα) ſiſtens ſanguinem ſiue ſupprimens, Siſtẽdi ſanguinis vim habens, aut Aptus ad ſiſtendum ſanguinem. Vnde ἴσχαιμον φάρμακον apud Galenum & Æginetam: necnon apud Lucianum in Timone, ita iocantem, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἰάσῃ, μικρὸν ἐπιπάσας τῇ χειρί. δεινὸς γὰρ ἴσχαιμος ὁ χρυσὸς τὸ φάρμακον. vbi Eraſmus ἴσχαιμον φάρμακον præſentaneum remedium vertit, non expreſſa vi huius vocabuli. In vulg. lex. ἴσχαιμον non ſolum exponitur Sanguinem ſiſtens, & ſanguinem ſedans, verũ etiã ſanguinem attenuans. ſed per errorem (vt opinor) ſumendo ἴσχαιμον pro ἴσχναιμον, id eſt ita interpretando ac ſi ἴσχναιμον ſcriptum eſſet. quod ſi vſquam reperiretur, id ſignificare poſſet, à verbo ἰσχναίνω. nam ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω ſuſpectum eſſet, quanuis ἰσχαίνεσθαι pro ἰσχναίνεσθαι Hippocr. poſt Homerum dixerit. Eſt autem inter ἴσχαιμον φάρμακον & ἔναιμον hoc diſcrimen, quod hoc non ſanguinem tantum ſupprimit, ſed & inflammationem arcet: illud facultatem duntaxat ſiſtendi ſanguinis habet.

Ἴσχαιμος, vel Ἴσχαιμον, Herba à ſiſtendo ſanguine appellata. Theophr. Hiſt. pl. lib. 9, cap. 15, ... Vnde Plinius, libro 25 capite 8, Iſchæmonem Thracia inuenit, qua ferunt ſanguinem ſiſti, non aperta modo vena, ſed etiam præciſa. Serpit e terra, &c. Euſtathius illam herbam quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, ... (Il. λ, circa finem) ait à quibuſdam exiſtimatam eſſe ἀχίλλειον, ab aliis ariſtolochiam, quæ & ἴσχαιμος dicta ſit. Sunt qui ἴσχαιμον herbã eſſe ſcribant milio ſimilẽ, atque adeo nonulli milium agreſte appellari putant.

C. Κάθαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus. vt καθαίμακτα τραύματα apud Eur. p.

C. Λείψαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ὁ λείποντος ἔχων αἷμα) Qui ſanguine deficitur, Cui ſanguis deficit, Cui minus eſt ſanguinis quam oportet. Gal. Comm. 4 in Hippocratem De diæta in morbis acutis, λειψαίμους exponit ... Quem ſequens ... ſcribit. λειψαίμους propterea ... id eſt decolores ... non eos tantum, verum omnes quibus minus eſt ſanguinis quam oportet, etiam ſi colore nondum prorſus ſint deſtituti: eos vero qui aliã ob cauſam corpore ſint male affecto ... à medicis vocari. In vulg. lex. λείψαιμοι, decolores & pallidi, quaſi ſanguine carentes, exangues. Hipp.

Λειψαιμέω, ῶ, Sanguine deficior, ſeu deficio, Exanguis & pallidus reddor. Ariſt. Probl. ... Sic Lat. dicitur aliquis metu exanguis eſſe.

C. Ὀλίγαιμος, vel potius Ὀλιγαίμων, Cui paucus eſt ſanguis, Cui parum eſt ſanguinis, apud Alex. Aphrod. Sed frequen-

frequentius inuenitur Ὀλίγαιμος, & ita habetur apud Iul. Pollucem. HINC Ὀλιγαιμία, Sanguinis paucitas. A

C. Πολύαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Multiſanguis) Multum ſanguinis habens, Sanguine abundans. Gal. ad Glauc.

HINC Πολυαιμία, Sanguinis abundantia. ET Πολυαιμέω, ῶ, Abũdo ſanguine, Ariſt. De gen. anim. lib. 4.

C. Σύναιμος, ET Ὅμαιμος, ET Αὐθόμαιμος, ὁ καὶ ἡ, apud Lycophronem, Conſanguineus, ad verbum, συγγενής, Heſ. Euſtath. Sed Σύναιμος & Ὅμαιμος appellatur etiam frater peculiariter (& quidem frequentius) vel Soror. Sophocles, τὸν τῆς μανείσης ξύναιμον ἐκποκαλοῦσης, poſito Atticè ξ pro σ. Et ἡ ξύναιμος, Soror, apud eundem in Antigone. Apud eũdem ὅμαιμος, Soror, in Electra, pag. 80, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών. Vbi annotat ſchol. ὁμαίμου & κασιγνήτης poni ἐκ παραλλήλου. Heſychius συναίμος exponit duntaxat ἀδελφός: ſed ὅμαιμοι eſſe dicit & ἀδελφοὶ, & συγγενεῖς: & addit ὁμόαιμοι. Interdũ & adiectiuè ponitur ὅμαιμος, vnde ὅμαιμον αἵματα apud Soph. Antigone. Sunt autem poetica hæc tria, ſicut & quæ in μων terminantur ſynonyma συναίμων & ὁμαίμων, de quibus paulo pòſt. B

C. Ὕφαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Subſanguineus) Subtus ſanguinem habens, Cui ſubeſt ſanguis. Quaſi ſanguinem habens ſubtus latentem, & concretum, vt in ſugillatione. Heſychius ὕφαιμον exponit αἱματῶδες.

Exempla eorum quæ in μων.

C. Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod præcedens ἄναιμος, Sanguine carens, Sanguinis expers. Hom. Il. ε, de diis loquens, οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. Contrà autẽ Herodotus de aliis quibuſdam diis dixit ἔναιμοί τε καὶ ὀλιγοχρόνιοι, tanquã huc alludens. Cæterùm ἄναιμος & ἀναίμων lubentius verto Sanguine carens, aut Sanguinis expers, quàm Exãguis: quum exãguis ſit potius Sanguine defectus, quàm qui natura ſanguinis eſt expers. C

C. Συναίμων ET Ὁμαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cõſanguineus, Frater. Idem quod præcedentia, συναίμος & ὅμαιμος, & poetica itidem. vt in hoc verſu, Μηδ' ἀμφὶ κταμένων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς. Apud Soph. cõparat. gradus Ὁμαιμονεστέρα, in Antig. vbi ſchol. exponit οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα. D

Ὁμαιμοσύνη in Anthol. epigr. Conſanguinitas. Eſt item Fraternitas.

C. Φιλαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Idem quod φιλαίματος paulo antè poſitum. φιλαίματος ἄμα, Heſych.

Deriuata compoſitione carentia.

Αἱμάτιον, ου, τό, Dimin. q.d. Sanguiculus, Exiguus ſanguis. Etymol. αἱμάτια exponit ἀλλᾶντα. Eſt autem ἀλλάντιον diminutiuum ab ἀλλᾶς, ᾶντος, quod nomen genus farciminis ſignificat, ſecundum quoſdam dictum lucanicam. E

Αἱματικὸς, ή, όν, Sanguineus, Conſtans ſanguine. vt αἱματικὸς χυμὸς, Al. Aphrod. Sic apud Ariſtotelem, τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν αἱματικῶν ἐστὶν ἴδια, id eſt, Sanguine præditorum. Quæ autem ſanguine prædita ſunt, ſeu quæ ſanguinẽ habent, vocant etiam αἱματώδη & ἔναιμα. F

Αἱμάτινος, η, ὁ καὶ ἡ, Idem: ſed minus vſitatum.

Αἱματηρὸς, Sanguinolentus, Cruentus, in Electra, Ἔλυσαν αἱματηρὰν, id eſt ἡμαγμένον, inquit ſchol. Eſt autem ἡμαγμένος participium ab αἱμάσσομαι, ſonans cruentatum. Addit αἱματηραὶ σταγόνες, ſanguineæ guttæ, guttæ quæ ſtillantẽ ſanguine. Apud eundem Soph. in Trach. φλὸξ id eſt Flamma, vocatur αἱματηρὰ quæ fit ex victimarum ſanguine. G

Αἱματόεις, εσσα, εν, Sanguinolentus, Cruentus. Idem quod αἱματηρός: ſed in carmine iambico vſurpatur hoc, illud in hexametro. vt apud Homerum paſſim, Od. χ, παρειὰς τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει. Fœm. eſt αἱματόεσσα, apud eundem.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permixtus. vt apud Galenum ad Glauconẽ, αἱματώδεις διαχωρήσεις, ſanguinolenta alui excrementa. Nonnunquam αἱματῶδες apud Ariſtotelem idem eſt quod Sanguineus, Sanguine præditus, id eſt αἱματικὸς, ſiue ἔναιμος. H

Αἱματίας, ὁ, Μέλας ζωμὸς, vt ait Pollux, id eſt Ius nigrum, quod vſitatiſſimum Lacedæmoniorum erat edulium.

Etymologicus autem hunc μέλανα ζωμὸν ait appellari αἱμαλιὰν, Heſychius αἱμαλίαν: quam ſcripturam potiùs ſequor: vt differat ab αἱμάλεον, ſignificante (vt ipſe ait) ἀσθενές. quod & Etymologicus ſcribit: ſed apud hũc eſt αἱμαλεὸν cum accẽtu in vltima: vbi & puto eſſe debere. A

Αἱματίτης, Hæmatites, lapis. q.d. Sanguineus. ita enim appellatur vel quòd ſanguinis colorem referat, ac ruborem ſanguineum habeat: vel ab effectu, quòd videlicet ſanguinem reprimat. Vide Plinium lib. 36. cap. 16. & Dioſcoridem lib. 5. Idem lapis dicitur & εἰαρίτης, vt Nicandri ſcholiaſtes teſtatur. nam & εἶαρ ſanguinem ſignificat. Item αἱματίτης, ἡ φλέψ, id eſt vena. B

Αἱματῖνις, ιος, ἡ, Enſis, Gladius, apud Sophoclem. Etymol. Heſychius tamen & Suidas aiunt αἷμα id ſignificare apud eum in Electra. An verò Etymologicus eodem Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium eſt.

Αἱματίζω, Sanguinem elicio. Ariſtoteles, ἐπεὶ καὶ αἱ μυῖαι τῷ κέντρῳ θιγγάνουσαι αἱματίζουσι, ſiquidem & muſcæ aculeo attingentes, ſanguinem eliciunt.

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, Cruento, Cruore ſeu ſanguine inficio, Sanguinolentum reddo. Item Interficio, vt Heſych. & Etymol. tradunt. C

Αἱματοῦμαι, paſſ. Cruentor. Item, In ſanguinem vertor. vt apud Galenum αἱματοῦται ἡ τροφὴ κατὰ τὸ ἧπαρ. id eſt, In ſanguinem vertitur cibus verſus iecur. Participium eſt ἡματωμένος, Cruentatus. Vel, In ſanguinem verſus. Apud Xenophontem Pæd. 1, ἀκόντια ἡματωμένα, iacula cruentata.

C. Ἐξαιματόω, itidem vt αἱματόω, In ſanguinem verto, apud Aphrod. in Probl. HINC Ἐξαιμάτωσις, Ipſa actio vertendi in ſanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, vt Gaza vertit alicubi. A Budæo redditur Sanguinis generatio, in hoc Galeni loco ad Glauc. 2, γίνονται δὲ μὴ ἡμῖν τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα διεξαίνων ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Greg. ἐπιτηδειότατα μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργίας ἡ χρεία πρὸς τὴν εὐχερῆ ἐξαιμάτωσιν. HINC etiam Ἐξαιματωτικὸς, Vim generandi ſanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις apud Aphrodiſæum in Probl. Vis generandi ſanguinis Vis ſanguinis generatrix, ſeu effectrix. DICITVR & Καθαιματόω pro Cruento, pro quo perperam in vulg. lex. legitur Καθαιμαζόω. D E

C.2. Συνεξαιματόω, ῶ, Vnà cruẽto. Et paſſ. Συνεξαιματοῦμαι, Vnà cruentor. Philo De vita M. lib. 1, συνεξαιματοῦσθαι δ' αὐτοῖς λίμνας.

Αἱμάσσω, & Atticè Αἱμάττω, F. ξω, P. χα, Idem quod αἱματόω, id eſt Cruento, Sanguine inficio, Sanguine conſpergo. Sophocles, ἐν βουσὶ χεῖρας αἱμάξας βοτοῖς, manus cruẽtare. Interdũ ſignificat, Vellicando ſanguinem elicio, Vellico ita vt ſanguinem eliciam. à qua ſignificatione dicitur αἱμασιά. F

Αἱμάσσομαι, paſſ. Cruentor, Sanguine inficior. vnde participium præſens αἱμασσόμενος, qui cruẽtatur: & præteritum ἡμαγμένος, cruentatus. ξίφων αἱμασσομένων, apud Sophoclem in Aiace. Lucianus, ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος. Apud Sophoclem αἱμάσσεσθαι exponitur etiam φονεύεσθαι, id eſt occidi: hoc loco, οἷς ἄρ' αἱμάξεις. Sic & αἱματῶσαι pro Occidere à Suida & Heſychio exponi dictum eſt.

Αἱμακτὸς, ή, όν, Sanguinolentus. vt αἱμακταὶ ῥανίδες apud Euripidem, Sanguinolentæ guttæ, Sanguine permixtæ. Fit ex ἥμακται tertia præteriti ab αἱμάσσομαι, & quanuis ſit nomen, participii ἡμαγμένος ſignificationem habet. HVIC contrarium eſt Ἀναίμακτος præfixo α priuatiuo, & ν inſerto euphoniæ cauſa. Eſt igitur ἀναίμακτος, Non cruentus, aut cruentatus, Non ſanguinolentus. vnde & Ἀναιμακτὶ aduerbium, Non cruentè, Sine ſanguine, apud Heſychium. G

C. Ἀφαιμάσσω, Sanguinem elicio, Sanguinem detraho. vt ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatria. HINC Ἀφαίμαξις, Sanguinis detractio.

C. Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω. vel, Valde cruento. vt apud Syneſium, ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo videlicet calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenophon Pædiæ 7, οὐδὲν φειδόμενος τοῦ ἵππου, ἀλλ' ἐξαιμάττων κατὰ τὸ πολὺ τῷ κέντρῳ. H

C. Καθαιμάσσω, Itidem pro Cruento, vel Valde cruento.

VNDE Καθαιμακτὸς, Cruentatus, Cruentus. In vulgaribus lexicis malè exponitur καθαιμάσσω per καθαιμάζω, quod (licet bis illic poſitum) mendoſum eſt pro καθαιμάττω.

Αἱμασιά, ᾶς, ἡ, Sepes. Propriè inquit Suidas, ſepes quæ ſpinas habent dicuntur αἱμασιαί. Etymologicus itidem & Theocriti quoq; ſcholiaſtes aiūt, αἱμασιὰς dici, quia αἱμάττονται (id eſt, cruentantur) earum ſpinis qui eas ingrediuntur. Theocr. in Thyrſide, Τᾶν ὀλίγος τις χῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμερος.

Αἱμασιά, Maceria, Septum murale exponitur apud Herodotū. Suidas ait Herodoto eſſe murum ex minutis ſilicibus extructum abſque luto. Herodot. 1, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου αἱ ἐπικάμπται παρὰ χεῖλος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτῶν παρατείνει. Sic Demoſthenes, αἱμασιὰν περιῳκοδόμησε τῷ ὕδατι.

Αἱμασιαὶ perperam appellat vulgus locum circundatum αἱμασιαῖς, id eſt ſepibus, inquit Suidas.

Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sepis vel maceriæ formam habēs. Aut, Ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Apud Platonem De legibus αἱμασιώδης vertitur Macerioſus à Ficino.

¶ Ex deriuatis autem ab αἷμα compoſitione carentibus, nonnulla itidem ſyncopen paſſa ſunt, aut certè à nominatiuo αἷμα formata, non à genitiuo aut datiuo. vt ἄναιμος vel pro ἀναίματος per ſyncopen dictum eſſe videri poteſt, vel ex αἷμα abſque ſyncope deductum: ac cætera itidem, ἔναιμος, ἔξαιμος, κάθαιμος, &c. Quod autem ad αἱμοφόρυκτος attinet, & αἱμόφυρτος, & αἱμοβαφὴς, & αἱμόρρυτος, & alia huius generis compoſita, ea συγκεκόφθαι vult Euſtathius. αἱμοφόρυκτα (inquit) συγκέκοπται ex αἱματοφόρυκτα. nam ab αἷμα debuiſſet eſſe αἱμαφόρυκτα. Quæ Euſtathii ratio vt valeat in his compoſitis (etſi inueniri poſſe arbitror aliqua quæ illi rationi opponantur exempla) non itidem in alterius formæ compoſitis locum habere videtur: nec in deriuatiuis compoſitione carentibus, quæ itidem triſyllaba ſunt pro quadriſyllabis, vt αἱμηρὸς pro αἱματηρὸς, & αἱμοῦμαι pro αἱματοῦμαι, de quibus nūc tractabo.

Αἱμηρὸς (ſiue hoc ſiue illo modo formatum, vt modò dixi) idem quod αἱματηρὸς, Sanguinolentus. nam αἱμηρὸν Suidas exponit αἵματος πλῆρες: Heſychius autem αἱμηραὶ (pro quo mendoſè apud eum legitur αἵμηραι) αἱματώδης. Stephanus Epidaurum appellatam αἱμηρὰν ſcribit quòd frequenter ſanguine inficeretur ara Æſculapii quæ illic erat. Reponi enim debet in illo Stephani loco aduerbium ἐκεῖ: vt ita legatur, καὶ αἱμηρά, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τῶν θυσιῶν. Sed apud eundem eſt, vt & apud Heſychium, error in accentu: diuerſus tamen. nam αἵμηραι apud Heſychium legitur pro αἱμηραί: apud illum verò αἵμηρα pro αἱμηρὰ habet Aldinus codex.

Αἱμόω, ῶ, itidem pro αἱματόω, ῶ, Crueto. Nā αἱμώθη Heſychius exponit ἡματώθη, quod ab αἱμοῦμαι illius paſſiuo factum eſſe dicendum eſt, pro ᾑμώθη. HINC autem Ἀναιμωτὶ deductum eſſe puto, vt ἀναιμωτὶ ſonet ad verbum Incruentatè, pro Abſque cruentatione: pro quibus Latini dicere ſolent Incruenta pugna, vel Incruento marte. Ennius dixit, Sine ſanguine & ſudore. Hom. Il. ρ, Νήπιοι οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. Sic Odyſſ. σ, Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω. Et Odyſſ. ω, Ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθῶσι τάχιστα. Scribitur verò & ἀναιμωτεὶ, cum ει: ſed ἀναιμωτὶ legit Euſtathius. Sic & apud Apollonium Argon. 2, —ἀναιμωτί γ' ἐελδήναι. Apud Suidam quoque ita ſcriptum reperitur. Talem autem huius aduerbii formationē ab αἱμοῦμαι eſſe exiſtimo, qualis eſt τοῦ ἀναιμακτὶ ab αἱμάσσομαι: vt videlicet ſit ἀναιμωτὶ ab ᾕμωται, ſicut eſt ἀναιμακτὶ ab ᾕμακται. nam vt ab ᾕμακται vel potius αἵμακται, poſito pro ᾕμακται, fit αἱμακτὶ, deinde præfixo α priuatiuo, & interiecto ν, ἀναιμακτί: ſic ab αἵμωται pro ᾕμωται (vt apud Heſychium αἱμώθη habetur pro ᾑμώθη) fit αἱμωτὶ, ex quo ἀναιμωτί. Certè vt eadem eſt vtriuſque aduerbii formatio, ſic & eadem ſignificatio. ſonat enim & ἀναιμακτὶ Incruentatè. Sed in proſa ἀναιμακτὶ dicitur potius quàm ἀναιμωτί: quo tamen vſi ſunt interdum ... tum Lucianus & Herodianus. Vſus eſt & Plutarchus, coniungens cum ἀνιδρωτὶ, eiuſdem generis aduerbio. ‖ In vulg. lexicis habetur & Ἀναιμακτὶ, pro eodem, ſed ſine exēplo. Habetur ibidem & Ἀναιμεὶ, ab ἄναιμος, quod ſuprà expoſitum fuit.

Αἶμος, ου, ὁ, Locus arboribus denſus aut fruticibus, Dumus. Αἱμοὶ δρυμοὶ, Αἰσχύλος Αἰτναίαις, habet Heſychius: ſed repono, Αἶμοι, δρυμοί. pro quo δρυμοὶ apud Euſtathium perperam legi exiſtimo δρόμοι, pag. 1851. quum addat (ex quorundam gramm. ſententia) eandem fortaſſe etymologiam eſſe huius vocis αἶμοι, quæ ſit vocis αἱμασιά: ipſe autem poſtea ab αἱμάσσω hanc deduci cenſeat. Quomodo autem ἐν δρυμοῖς contingat αἱμάσσεσθαι (quod ad confirmationem huius etymologiæ facit) apparet ex Bionis idyllio in Adonidem, vbi poſtquam dixit Venerem vagari per δρυμὼς, ſubiungit, —αἱ δὲ βάτοι νιν Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Apud Suidā quoque mendoſè legi puto δρόσους pro δρυμοὺς, vbi ſcribit, αἴμους τοὺς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. ‖ Αἵμους Heſychius exponit etiam ὀβελίσκους. Apud eundem legitur mutato accentu αἱμὸς expoſitum τράχηλος.

Αἵμιον, Hoſtia, (σφάγιον, Heſychio) Quæ vox ſi mendoſa non eſt, & ipſa inter ea quæ à nominatiuo αἷμα formātur, referri debere videtur. ET Ἀμνίον apud Suidā, Vas quo ſanguis excipitur. ſed hoc vocabulum magis etiam ſuſpectum eſt. Vide Ἀμνίον in ἀμνός.

Αἱμευτὴς, οῦ, ὁ, Salgamarius apud Dioſcoridem, inquit Budæus: quod & ipſum ab ᾕμευται factum videtur, vel potius tanquam ab ᾕμευται, tertia præteriti τοῦ αἱμεύομαι, quod ſit paſſiuum τοῦ αἱμεύω.

Αἱμόνια σῦκα, Ficuum genus in Paro inſula, ita dictorum ob ruborem, inquit Athenæus lib. 3, & poſt eum Euſtathius: qui quum tradunt ita dicta διὰ τὸ ἐρυθρῶδες, id eſt ob ruborem, ab αἷμα deriuari innuunt, quaſi dicerent διὰ τὸ αἱματοειδὲς χρῶμα, id eſt ob ſanguineum colorem. Eadem & Lydia vocata ſcribit ibidem Athenæus.

ΑΙ'ΜΥΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Blandus, Feſtiuus, Lepidus, Affabilis. Ab Heſychio exponitur ἀστεῖος, id eſt, Vrbanus, Feſtiuus, ſiue Lepidus. Item συνετὸς, Circunſpectus. & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, id eſt, Acumine dicendi præditus. Vſurpatur nonnunquam de perſona, vt Plutarchus in Eumene, εἰπεῖν μὲν οὖν δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. epigrammatum 3, κούρη αἱμύλος. Sæpius de re, id eſt de ipſa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, id eſt, aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus, αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σου.

Αἱμύλος, in malam partem, Illecebroſus, Deceptor, Blanditiis decipiens. Suidas αἱμύλος exponit ἀπατεὼν, id eſt impoſtor: item κόλαξ, Aſſentator: & ſubiungit hunc locum, τῶν δ' ἄρ' τινες αἱμύλων καὶ κομψῶν ἠνέσχοντο μὴ παίζειν. vbi tamē αἱμύλων arbitror poſſe ſignificare, feſtiuorum, lepidorum hominum. Sed Heſiodus occaſionem videtur dediſſe huius expoſitionis, αἱμύλος, id eſt ἀπατεὼν, Impoſtor: quum ſcribit in Ergοις, —ἐξαπατῶσα Αἱμύλα κωτίλλουσα. vbi notandum αἱμύλα neutrum plurale pro aduerbio αἱμύλως. Sic & in Theogonia, —δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Platonem αἱμύλος ἔρως à quibuſdam exponitur Impoſtor: ſed intelligendum eſt de impoſtura quæ fit verborum blanditiis & illecebris. Quare αἱμύλον hoc ſenſu interpretandū puto Pellacem. Cæterùm αἱμύλον quidā volunt eſſe tanquam forma diminutiui factum ab αἵμων, id eſt Peritus: Euſtathius autem deductionis ab αἷμα rationes duas affert, pag. 1391, quò te remitto.

Αἱμυλία, ας, ἡ, Feſtiuitas, Lepor. Plutarchus αἱμυλίαν & χάριν copulat aliquando. vt, οὔτε ἁρμονία καὶ συνήθεις ἔχει τοσαύτην αἱμυλίας καὶ χάριτος. Idem in Paulo Æmylio, Μάρκος ἦν, Πυθαγόρου παῖς τοῦ σοφοῦ, δι' αἱμυλίαν λόγου καὶ χάριν Αἱμύλιος προσαγορευθείς. vbi αἱμυλίαν λόγου compoſita voce reddideris aptè blandiloquentiam. vnde apparet Æmylius non Latino i ſed Græco υ in ſecunda ſcribendum eſſe ſyllaba. Quinetiam præfigenda eſſet aſpirata H, quæ tamen omitti ſolet.

Αἰμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deriuatum ab αἱμύλος, poſſeſſiui formam habens, & idem ſignificãs. αἰμύλιοι λόγοι apud Homerum & Heſiodum ſæpe. vt Od.α, Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει. Vbi Euſtath. exponit αἱμύλιοι λόγοι, ſecundum veteres, Verba doloſa, perſuaſoria, impoſtoria, verſuta. Heſ. Theogonia, – πότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Idem ψεύδεα & αἱμυλίους λόγους ſæpe copulat. vt in Ergis, Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. Itidem in alio loco eiuſdem poematis. A

Αἱμύλλω, Decipio. ἀπατῶ. vnde χειμύλος vir quidã dictus ab Ariſtophane, quaſi αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας, id eſt, decipiens creditores. Schol. Ariſtoph. B

ΑἸΝΟΣ, οῦ, ὁ, Grauis, Horrendus, Horribilis. Hom. Il.θ, αἰνὸν ἄχος, Grauis mœror. Ibidem, αἰνὸς χόλος, Grauis indignatio. Od.μ, αἰνότατον κακὸν, grauiſſimũ malum. Apud eundem, in primo verſu Iliad.ζ, φύλοπις αἰνή, pugna horrenda. Sic Il.ξ, dicit αἰνοτάτην ἔρειδε πολέμοιο. Heſychius αἰνὸν inter cætera vult ſignificare χαλεπόν: quod Heſiodus coniungit cum αἰνὸν, in Ergois, – ἐπὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί. Homerus autem αἰνότερον & κύντερον copulat, Od.λ, Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατε Κρονίδη, Iliad.α & ξ. In compoſitione grauem ſeu horrendum, item malum & infelicem ſignificat, vt mox videbimus. Fieri autem volunt αἰνὸς à δεινὸς, abiecto δ & mutato ε in α: cuius etymologiæ meminit etiam Euſtathius. Orion apud Etymologicum ponit & aliud etymon, videlicet à δαΐς, id eſt pugna. vt à δαΐς fiat δαϊνὸς & δαινὸς, abiecto autem δ, αἰνός. Ego autem ab aduerbio αἲ potius deduxerim: vel ex αἰανὸς ab αἲ deriuato per ſyncopẽ factum eſſe dixerim: ſi quidẽ αἰανὸν cum Heſychio interpretemur duntaxat χαλεπὸν & αἰνόν. C

Αἰνὸν ὄνειρον apud Homerum exponit Euſtathius obſcurum & ænigmaticũ, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur, vt infrà dicetur.

Αἰνὰ aduerb. poſitum pro αἰνῶς. vt αἰνὰ χολώθη apud Callimachum hymno in Delum, Grauiter ſuccenſuit. D

Αἰνῶς, Aduerbium, Grauiter, Horrendè. Il.κ, – ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, Grauiter metuo, vel Grauiſſimè. Poteſt etiam exponi Valde metuo. vt Il.γ, Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν, Immortalibus deabus valde ſimilis eſt facie. Od.α, φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, id eſt, Diligebat vehementer. Od.ι, – ἐχάρη δ' αἰνῶς, Gauiſus eſt vehementer. E

Αἰνόθεν, Aliud aduerbium, formam habens aduerbii è loco: deductum ab αἰνὸς eodem modo, & ſeruiens adiectiuo αἰνὸς, vt ſubſtantiuo αἶνος, quod eſt vrbis Thraciæ nomen. vt ſit αἰνόθεν, Ab Æno vrbe: item αἰνόθεν, ἀπ' αἰνοῦ πράγματος, A re graui & horrenda. Il.η, Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς. Id eſt, Ex malo malè, vel, Cum graui malo, à grauibus malis. ſiue poſt grauia mala. Budæus vernaculo ſermone interpretatus eſt ad verbum valde propriè, *De mal en mal.* id eſt, De malo in malum. Exiſtimo autem ita dictum οἰόθεν οἶος. F

C. Αἰνοβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter bacchans, Qui vel quæ grauiter bacchatur, aut horribiliter, Graui furore percitus. vt Λαγαίνης αἰνοβακχεύτου, apud Lycophronem in Alexandra. Euripides ἀβάκχευτον dicit pro αἰνοβάκχευτον, ſi αἰνοβάκχευτον exponamus κακοβάκχευτον.

C. Αἰνοβίας, ου, ὁ, & Ionicè αἰνοβίης. Strenuus, Bellicoſus. ad verbum, Vehementi robore præditus, ex αἰνὸς & βία: in Anthol. epigr. Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα. G

C. Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius malæ, id eſt infelices, ſunt nuptiæ, Infelix nuptiis. Ex αἰνὸς & γάμος. ſignificat autem αἰνὸς malum in hoc vocabulo, vt & in aliis multis. adeo vt ſit αἰνόγαμος ad verbum noſter *maumarié.*

C. Αἰνόθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè delicatus, aut Perditè delicatus. Quidam exponũt, Quem malè decent deliciæ, aut Cui malè conueniunt deliciæ. Lubenter verò interpretarer Deliciis perditus, vel potius Perditè delicatus. Nam αἰνὸς etiam in compoſitione vehementiam ſignificat: ſed vt αἰνῶς Græcis ſignificantius eſt quàm λίαν aut ἄγαν, ita Perditè amare Latinis ſignificantius eſt quàm Vehementer amare. Theocr. in Idyllio quod Syracuſiæ inſcribitur, Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε θὲς πάλιν. Ex αἰνὸς, & θρυπτὸς, quod extra compoſitionem non vſurpatur: deductum à θρύπτομαι tertia præteriti à θρύπτομαι. H A

C. Αἰνόλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Torum malum habens, id eſt infelicem (intellige autem torum iugalem) apud Lycophronem in Alexandra. Idem valet quod αἰνόγαμος. Fit ex αἰνὸς & λέκτρον.

C. Αἰνολέων, οντος, ὁ, pro Αἰνὸς λέων, Horrendus leo, Horribilis leo. Theocr. Idyll. 32, Θηρίον αἰνολέοντα κακὸν τέρας ἀγροιώταις. Ex αἰνὸς & λέων.

C. Αἰνόλυκος, ου, ὁ, pro αἰνὸς λύκος, Horrendus lupus. Eodem modo quo Theocritus αἰνολέοντα dicit horrendum leonem. Vtitur Laſcaris in epigr. neſcio an ad imitationẽ Theocritici αἰνολέοντος hoc vocabulum fingẽs, an vt alibi inuento vtens. Ex αἰνὸς & λύκος. B

C. Αἰνομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Furore graui percitus. Ex αἰνὸς & μαίνομαι.

C. Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periens horrenda morte, vel miſera morte. Aut, Quem manet horrenda mors. Vel, accipiendo μόρον pro ſorte, Qui eſt malæ ſortis, id eſt miſeræ ſeu miſerandæ, Cui miſera ſors contigit. Aut ſimpliciter, Infelix, Miſerandus. id eſt δύσμορος. Odyſſ.ι, – κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Il.χ, δύσμορον & αἰνόμορον eadem facit: quum ait, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα Δύσμορος αἰνόμορον. Vtitur & Æſchylus in tragœd. ſecunda. Fit ex αἰνὸς & μόρος. C

C. Αἰνοπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauia perpeſſus. Od.σ, Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. Muſæus, (id eſt autor opuſculi quod Muſæo falſò adſcribitur) Αἰνοπαθὴς Λεάνδρε. Ex αἰνὸς & παθὴς, quod in compoſitione duntaxat vſurpatur, factum ex aoriſto 2, ἔπαθον.

C. Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter feriens, Grauiter percutiens. vt αἰνοπλῆγος ἐχίδνης apud Nic. Ex αἰνὸς & πλήσσω, formando ex fut. πλήξω, vel ex aoriſto 1 ἔπληξα, detracta prima & vltima ſyllaba: eodẽ videlicet modo quo οἰνοπλήξ. Sed vt οἰνοπλὴξ accipitur in paſſiua ſignific. pro Percuſſus vino, id eſt temulentus: ita & αἰνοπλὴξ non dubium eſt quin paſſiuè dici poſſit, Qui grauiter eſt ictus. D

C. Αἰνοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, paroxytonum, Qui infeliciter generat, de viro: Quæ infeliciter parit, de muliere. nam τίκτειν etiã de viro per catachreſin dicitur, pro γεννᾶν. Nonnus, Αἰνοτόκου Σίμωνος ἐπίκλοπον υἱὸν Ἰούδαν. Ex αἰνὸς & τόκος. vel ex τέτοκα præterito medio. E

Αἰνότοκος, proparoxytonum, Infeliciter natus, Infeliciter editus in lucem. Accentu duntaxat diſtinguitur à præcedente, actiuam ſignificationem habente.

Αἰνοτύραννος, ου, ὁ, Idem quod αἰνὸς τύραννος, Grauis tyrãnus, Horrendus tyrannus.

C. Αἰναρέτης, ου, ὁ, Cuius grauis eſt virtus & pernicioſa, ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων τὴν ἀρετήν. id eſt, ad verbum, Qui virtutem habet ad malum. Hoc eſt, Qui virtute abutitur, Qui virtutẽ habet ad malos vſus. Per virtutem autem intelligitur fortitudo κατ' ἐξοχήν. Hom. Il.π, Αἰναρέτη, τίς σεῦ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ; Aliis legere placuit αἰναρέτης, vt referatur ad χόλος, quod nomen eſt in proximè præcedente verſu: vt ſit αἰναρέτης χόλος, ira quæ grauis eſt & pernicioſa virtutibus. Fuerunt etiã qui legerent diuiſim, Αἰν' ἀρετῆς, &c. ſed prima lectio magis recepta eſt, quæ & Ariſtarcho placuit. Fit autem αἰναρέτης ex αἰνὸς & ἀρετή. Eſt & nomen viri proprium Αἰναρέτης. F

Componitur αἰνὸς etiam cum nominibus propriis: vt in αἰνόπαρις & in αἰνελένη, pro Malorũ autor Paris, vel, Grauis ſeu pernicioſus Paris, & Pernicioſa Helena. Dicitur & δύσπαρις ab Homero pro αἰνόπαρις, vt inquit Euſtath. G

ΑἸΝΕΙ'ΑΣ, Troiani illius herois nomen, ab αἰνὸς deriuatum, vt teſtatur Hom. hymno Veneris, his verſibus, Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν Ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ. Quidã tamen ab αἰνεῖν, id eſt laudare, deriuatum eſſe putarunt.

ΑἾΝΟΣ, ου, ὁ, Apologus, Apologatio, apud Quint. Dictũ fabuloſum, aut prouerbiale, Sermo ſeu oratio prouerbialis. λόγος παροιμιώδης, inquit Suid. Euſtathio autẽ αἶνος eſt λόγος μυθώδης καὶ ἀπόκρυφος, καὶ ἐσχηματισμένος, id eſt Oratio fabuloſa, & obſcura, & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idẽ ait veteres tradere quæ ſequuntur, Αἶνος & παροιμία differunt: nam αἶνος eſt oratio fabuloſa quæ à brutis animantibus aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur, H

vt ait Lucillius Tarræus in primo De prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Heſiodus, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω. ὧδ' ἴρηξ, &c. A plantis autem, vt apud Callimachū, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν ποτε Πύλῳ δάφνῃ, &c. Hæc apud Euſtathium, quæ & apud Ammonium reperiuntur. Quint. lib. 5. cap. 11, αἶνον Græci vocant & αἰσωπείους, & vt dixi λόγους μυθικούς. noſtrorum quidam non ſanè recepto in vſum nomine apologationem. Cui confine eſt παροιμίας genus illud quod &c. ‖ Videtur αἶνος pro παροιμία poni, (id eſt prouerbium) à Theocrito, quum ἐν Κυνίσκας dicit, Αἶνος θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.

Αἶνος ſimpliciter pro quolibet dicto capitur, vt inquit Euſtathius, exemplum tamen nullum ponens: ſed videtur poſſe ex hoc verſu Od. ξ afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Nam quod in quibuſdam lex. Græc. dicitur αἶνος hîc ſignificare prouerbium, apertè falſum eſt. Obſeruandum eſt autem, αἶνος quum fabuloſam orationem ſeu fabuloſum dictum ſignificaret, vſurpatum fuiſſe pro quolibet dicto: ſic μῦθον pro quolibet dicto poſuiſſe Homerum, quum apud eius poſteros in oratione ſoluta pro fabuloſo tantùm dicto ſeu fabula vſurpatum ſit.

Αἶνος, Aſſenſio, συγκατάθεσις, vt ait Euſtathius: hinc fieri dicens αἰνίζεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro aſſentiri vſurpatur, vt dicemus poſtea.

Αἶνος, Laus, Encomium, Dictū laudatoriū, aut Oratio laudatoria. Od. φ, — τί με χρὴ μητέρος αἴνου; quid opus habeo laude matris, ſeu laudatione? Apud Athen. 15, quidā poeta, Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπεμψόμενος εἰς μέγαν αἶνον. Hinc & πολύαινος vocatur Vlyſſes, multùm laudatus.

Αἶνος, Thraciæ vrbs. Suid. Heſ. Euſt. Steph. Strabo.

C. Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm laudatus, Multa laude dignus. vt Vlyſſes πολύαινος apud Homerum, Il. κ, Εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od. μ, Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. ‖ At verò Il. λ, Ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο, exponitur στωμύλε, μυθολόγε, φλύαρε, id eſt, garrule, loquax, nugator, ab αἶνος ſignificante ſimpliciter λόγον: ſed malim in priori ſignificatione hîc quoque accipere, vt ſit ironia.

Αἴνη, ης, ἡ, Apud Herodotum idem quod αἶνος in ſignificatione proximè præcedente, id eſt pro Laude. lib. 8, ἐπὶ ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς. id eſt, Maxima laus Themiſtocli tribueretur. vel, In maxima eſſet exiſtimatione. Vtitur & Arrianus 8 libro, Ionicè ſcripto.

Αἰνέω, ῶ. F. έσω vel ήσω (vt ποθέσω & ποθήσω, καλέσω & καλήσω) ſed ήσω magis antiquum eſt, & à poetis Ionicè vſurpatur, potius quàm in ſoluta oratione. P. ᾔνεκα. Laudo, ſecundum ſignificationem illam quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exponitur & Approbo, ſeu Comprobo. Il. κ, Τυδείδη μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτι νείκει. Od. π, Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. id eſt, Non laudabunt. vel, Non approbabunt. Plutarchus dicit αἰνεῖν, hoc in verſu Heſiodi, Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι, ſignificare ἐπαινεῖν id eſt Laudare: Laudare autē dici pro παραιτεῖσθαι. Ad huius autem Heſiodei verſus imitationem compoſitum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingentia rura, exiguū colito. ‖ Αἰνέω, Aſſentior. Cum datiuo perſonæ apud Apollonium Argon. 2, — Ἀγκαίῳ δὲ πολέες ᾔνησαν ἑταίρων, id eſt, Ancæo autē multi ex ſociis aſſenſi ſunt. Apud Homerum initio Il. θ, αἰνεῖν itidem pro aſſentiri cum accuſatiuo rei. Πειρᾶτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ' ἔφρα, &c. id eſt, Aſſentimini ſimul omnes meæ orationi. Poteſt etiam exponi, Approbate meam orationem. Nam licet Euſtathius velit poni hîc αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet ſententia, vtrolibet modo vertas. fortaſſe etiam abſolutè poſitū hîc eſſe putauerit αἰνεῖν, vel ſubaudiri datiuum perſonæ ἐμοί. vt ſit αἰνεῖν ἐμοί. ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.

Αἰνείω pro αἰνέω interiecto ι. vnde αἰνεῖν in quibuſdam lexicis ponitur pro Laudet. ‖ Item αἰνέομαι, οῦμαι, voce paſſiua pro αἰνῶ. vnde Heſychius αἰνεῖται explicat συγκατατίθεται, id eſt aſſentitur.

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. vtitur Homerus, — οὐ μὲν ἐγώ γ' Αἴνημ'. οὐ γὰρ, &c.

A Αἴνεσις, εως, ἡ, Laudatio vel Aſſenſio. ab ᾔνεσα, nō ᾔνησα. eſt enim duplex aoriſtus, vt & futurum. HINC Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laudabilis, Laude dignus. Heſychius αἰνέσιμοι exponit καθήκοντες. HINC & Αἰνεσία, à quo datiuus pluralis αἰνεσίῃσι apud poetas reperitur, vt apud Callimachum in hymno Dianæ, & apud Apoll. Rhodium: vide in Ἐννεσία poſt Ἐννοῦς in Νοῦς.

Αἰνετός, οῦ, ὁ, Laudabilis, Laude dignus. Fit ab ᾔνεται tertia præteriti ab αἰνέομαι. quanquam ᾔνηται potius dicitur, præſertim in ſoluta oratione. vt ᾔνημαι, & ᾔνησαι. Heſy-

B chius citans hæc verba Αἰνετὰ νεικείοντε, (quod poſterius vocabulū mihi ſuſpectū eſt) αἰνετὰ exponit ἐπαίνου ἄξια, id eſt, Laude digna.

C. Ἔπαινος, ου, ὁ, Laus, Laudatio, vt τοῖς ἐπαίνου ἐργαστάς, Xen. Pæd. 1. Et Hell. 6, ἐπαίνου μὲν ὀρεγόμενοι, αἰσχρῶς δὲ ἔργον ἀπεχόμενοι. Apud Plat. De leg. ἔπαινον ἔχειν, Laudari. Sæpe etiam in plurali vſurpatur: vt apud eundem Xenoph. οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. Apud Iſocrat. Paneg. ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι & ἐγκωμίων τυγχάνειν pro eodem. ‖ Ἔπαινος pro oratione quæ habetur in laudem alicuius

C ex Plutarcho citatur in Lycurgo, ἐψηφίσατο μετὰ θάνατον ἐπὶ ταῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον.

Ἐπαινέω, ῶ, F. έσω, & έσομαι (& interdum apud Poetas ήσω) Laudo. Iſocr. Panath. θαυμάσαντες αὐτὸν ἐπήνεσαν, ἐζήλωσαν, ἐμακάριζον. Xen. Pæd. 5, ἐπαινεῖν & ἐγκωμιάζειν ponit tanquam aliquid differentiæ habentia, ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνεσαν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. Ab Iſocrate tamē ἐπαίνους & ἐγκώμια eadem prorſus ſignificatione poni, modò dictum eſt. Idem Xenophon eiuſdem Pæd. 1. ἐπαινεῖν & ἀτιμάζειν inter ſe opponit, ſicut Plato Minoe

D ἐπαινεῖν & ψέγειν. Cum accuſatiuo perſonæ rei, vt apud eūdem Plat. De legibus, ἐπαινῶ σε ξένε, In his te laudo: pro κατὰ ταῦτα. Sic Sophocles, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγοισι. Interdum etiam iungitur cum genitiuo rei, ſubaudito aduerbio ἕνεκα. vt Iulian. Imp. in epiſt. ἐγὼ δὲ σε καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Et in voce paſſiua Ἐπαινοῦμαι, Laudor. Plut. De diſcern. amico ab adulatore, ὥσπερ οὖν ὁ Ἀγησίλαος ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαι φησὶν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων. Sic ἐπαινούμενοι & ψεγόμενοι opponuntur ab Iſocrate in Panath. Ibidem, ἀγνοοῦσι

E δ' ὁ λόγος, ἐπαινηθεὶς δ' ὑπὸ καὶ πεθορυβημένος. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accuſatiuo ſolo, interdum (& quidem ſæpius) cum accuſatiuo præpoſitione interiecta. ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν, Philoſtratus Heroicis, pro Nauigandi peritia laudem conſequor. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, Laudatur ob pulchritudinem, Lucian.

Ἐπαινεῖν, Approbare, Aſſentiri, συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι, vt exponit Euſtathius cum alibi, tum Il. δ, — καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον. Sic Il. β, Μῦθον ἐπαινήσαντες, pro συγκατατιθέμενοι

F τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. Et quemadmodum iungitur συναινῶ datiuo, ſic & ἐπαινῶ, ſed potius datiuo perſonæ: vt Il. 6, Ἔκπαγλ' ἐπεὶ μέγ' ἐπήνησαν κακὰ μνηστῆρι. ‖ Ad hūc ſignificationē referendū videtur ἐπαινῶ in hoc loquendi genere, κάλλιστ' ἐπαινῶ, apud Ariſtophanem in Ranis, quod Budæus ita accipit vt ſint verba modeſtè recuſantis. Idem alibi ſcribit, verba hæc eſſe laudatis inuitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc ſciendū eſt, in Aldina editione interiectam eſſe diſtinctionem inter κάλλιστ' & ἐπαινῶ in ipſo textu, ſed non apud ſcholiaſten.

Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, Qui laudem meretur. Vnde

G aduerbium quod citatur ex Diodoro, Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, ἐπαινετῶς.

Ἐπαινετέος, Laudandus, vel Laudabilis.

Ἐπαινετός, ή, όν, Laudabilis, Laude dignus, Laudatus. Chryſippus, τὸ δ' ἀρεστὸν, ἐπαινετόν, Quod optabile, id eſſe expetēdum. Vide pag. 61, mei lexici Ciceroniani. Sæpe cum genitiuo ponitur hoc verbale, ſubaudito aduerbio ἕνεκα, ſicut & ipſum verbum ἐπαινῶ. vt ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους pro ἕνεκα τοῦ ἤθους. Sic ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως, Gregorius. Et ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον ἀξίας apud eun-

H dem. HINC Ἐπαινετῶς, Laudabiliter, Ita vt laudem mereatur.

Ἐπαίνετος, Nomen propri, mutato accentu adū differentiam. Euſtath.

C. 2. Προεπαινῶ, Prius laudo, vel Ante alium laudo.

c.2. Συνεπαινέω, νῶ, Collaudo. Accipitur pro Comprobo, Aſtipulor, Aſſentior, συγκαταινῶ. Plut. τοὺς μεταχόντας τοῦ φόνου καὶ τοὺς συνεπαινέσαντας ἀπῴκισαν εἰς Λευκανίαν. Apud Herodotum οὐ συνεπαινέω, pro Diſſentio, vel Diſſuadeo. HINC Συνέπαινος, quod adiectiuè ponitur (non ſubſtãtiuè, vt ἔπαινος: ideóque tanquam poſterius verbo hîc à me ponitur, ſicut & Συγκάταινος poſt Συγκαταινῶ) Aſtipulator vel Aſtipulatrix, Qui vel quæ aſſentitur aut cõprobat. vt συνέπαινός εἰμι τῷδε, pro Comprobo hoc.

c.2. Ὑπερεπαινέω, νῶ, Supramodum laudo, Immenſis laudibus proſequor, apud Æſchin.

C. Καταινέω, νῶ, Comprobo, Annuo, Aſſentior, Acquieſco. Thuc. lib. 4. pag. 160, Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει, Σκιωναίοις δὲ, &c. id eſt, Cætera quidem approbabat, Cæteris acquieſcebat, vel aſſentiebatur. Schol. exponit, συνετίθετο, κατένευε συναινῶν. Ex Herodoto autem citatur καταινεῖν cum ἐπὶ, vt καταινέσαι ἐπὶ τούτοις, quum hæc approbaſſet. ‖Καταινεῖν, Concedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicuius. vt τὴν παῖδα vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν. Euripides, ὅτῳ παῖδα κατῄνεσας, quod exponitur in vulg. lex. Cui filiam deſtinaſti. Plut. in Pompeio, 211, μείλιγμα Σκιπίωνι τῆς ὀργῆς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καταινέσαι. vbi Bud. καταινεῖν vult eſſe Concedere. Sunt qui Spondere vel Deſpondere interpr. HINC Κατάινεσις non ſolùm exponitur Aſſenſus vel Approbatio, ſed etiam Sponſio, ſequendo peculiarem illam verbi ſignificationem.

c.2. Συγκαταινέω, νῶ, Simul approbo, vel ſimpliciter Approbo, Aſſentior, Aſtipulor, κατανῶ. Xen. ἣν δὲ τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. HINC Συγκάταινος adiectiuũ (vt de Συνέπαινος modò dixi) Qui vel quæ aſſentitur, Aſtipulator ſiue Aſtipulatrix. Apud Dem. pro Cteſiph. in Philippi epiſt. βουλομένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις. ET Συγκατάινεσις idem quod κατάινεσις modò expoſitum.

C. Παραινέω, νῶ, Suadeo, Hortor. Item Admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο. Pla. epiſt. 7, ἐθέλοντι πείθεσθαι καὶ τἄλλα ἤδη παραινεῖν. Xen. ὁπόσα ἐκείνοις παραινοίη, ταῦτα φαίνοιτο ποιεῖν. Thuc. lib. 1, παρῄνει τοιάδε, Suadebat hæc, Hortabatur ad hæc. Plut. in Publ. παραινῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν. vbi παραινῶν non ſolùm poteſt exponi Suadens vel hortans, verumetiã Admonens. Παραινεῖν interdũ cum ſolo datiuo perſonæ pro Cõſilium dare alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, Conſilium tibi do quomodo faciẽdum ſit, vel Admoneo quomodo, &c. Xen. Pæd. 3. p. 48, ἐγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπισταμένους ἐμοὶ ἐπισταμένους. Paſſiua autem voce dicitur παραινεῖσθαί τι apud Thuc. pro Suaderi. ‖Παραινεῖν interdũ pro Admonere ſimul & præcipere, vel Præcepta dare. vt Bud. exponit in hoc loco Iſocr. ad Philippũ εἰ μὴ πρότερόν σοι ἐτύγχανον παρῃνεκὼς ἐξ ὧν ἐδόκεις μοι μάλιστα τὰ πρέποντα σαυτῷ πράττειν. Idem hæc Galeni ad Glauc. lib. 1, παρῄνηται μὲν οὖν, ὡς ἄν τινι δόξῃ, τὸ πᾶν, interpr. Cupiã igitur videri poſſit omnia de hac re eſſe dicta & præcepta, vel cõmonefacta. Apud eũdem παρῃνημένον accipi ait pro Probatũ & fieri iuſſum. & citat, παρῄνηται γὰρ ὑπὸ πάντων, Iubetur fieri & probatur. Hactenus Bud. Quibus addo, Παραινεῖν interdũ etiam videri eſſe iubentis pro imperio, ſiue imperantis aliquid fieri. vt apud Ariſt. Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν.

Παραίνεσις, εως, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Cõſilium quod datũ: Thuc. lib. 2, θαρσῦναί τι καὶ παραίνεσιν ἐν τῷ παρόντι ποιήσασθαι [ἐβούλετο] eos cõfirmare & officii monere. Xenoph. Pæd. 3. p. 50, οὐδεμία γὰρ οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς, αὐθημερὸν ἀκούσαντας, ἀγαθοὺς ποιήσει. quum antea παρακελεύσασθαι eadẽ de re dixiſſet. Hæc tãquã ſynonyma poni ſolent, νουθεσία, παρακέλευσις, συμβουλή, παράκλησις. Ex quibus παρακέλευσιν quidem ſynonymũ eſſe, ille Xen. locus ſatis probat. Quinetiam Thuc. lib. 4. p. 161, ὑπόμνημα & παραίνεσιν appellat quod διδαχὴν & παρακέλευσιν dixerat. At inter συμβουλὴν & παραίνεσιν differẽtiam ſtatuit Ammonius: ſed quam confundi videmus in hoc Iſocratis loco, vbi παραίνεσιν γράφειν & συμβουλεύειν de re eadem dicit, παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομεν σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. At verò παράκλησιν & παραίνεσιν ab eo diſtingui dictum eſt in παρακλήσει: ſed tamen quin παράκλησις aliquando παραίνεσιν ſignificet, minimè dubiũ eſt. Παραινέσεις & δεήσεις copulantur à Plut. in Fabio, παραινέσεις καὶ δεήσεις πολλὰς αὐτοῦ ποιησάμενος. Apud Thucydidẽ παραίνεσιν quidam ſententiam interpr. lib. 2, βραχεῖα παραινέσει ἄπαν σημανῶ. Idem verò genitiuum γνώμης addidit cum παραίνεσις, lib. 1, οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν ὧν κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Vbi ἐπὶ γνώμης παραινέσει exponitur Vt conſilio monerent. Fortaſſe autem ita etiam verti poteſt, Vt conſiliũ ſuum exponerẽt: id quidẽ ſequendo quod Euſtathius ſcribit, εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοιά τι, τὸ παραινῶ καὶ τὸ παράφημι. At verò παραίνεσιν ἀσκήσαι apud Aphthonium redditur, Sapiẽtiæ præcepta cõplexus. ‖Παραίνεσιν Gellius ad caſtigationem & emendationem pertinere vult, ita ordiens cap. 14. lib. 6, Puniẽdis peccatis tres eſſe debere cauſas exiſtimatum eſt. Vna eſt quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur: quum pœna adhibetur caſtigandi atque emendandi gratia: vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque: altera eſt quam ii qui vocabula iſta curioſius diuiſerunt, τιμωρίαν appellant.

Παραινέτης, ου, ὁ, Adhortator, Suaſor, Admonitor. HINC Παραινετικὸς, κὴ, κὸν, Adhortatorius, Suaſorius, Monitorius. παραινετικὸς λόγος, Oratio ad bonos mores hortatrix, vel Oratio præcepta ad vitam bene inſtituendam complectens. nam παραινετικὸς exponitur etiam præceptiuus, quo vtitur Seneca. προτρεπτικὴ παραινετικὴ στάσις interpr. ex Quint. Status exhortatiuus. ET aduerb. Παραινετικῶς, Exhortatiuè, Exhortatoriè, More exhortantis. Vel, Cum exhortatione.

c.2. Συμπαραινῶ, Simul exhortor, Vnà cum aliis hortor: vel ſimpliciter pro παραινῶ. Sic Suidas ex Ariſtophane affert συμπαραινέσαι ἔχω non pro συμπαρῄνεσα, ſed pro παρῄνεσα.

C. Συναινέω, Aſſentior. Item Comprobo, Approbo. Philo De vita M. lib. 1, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἐπιδέξ. Apud Xen. autem cum datiuo perſonæ & accuſat. rei, Pæd. 8, βούλομαι δὲ, ἔφη, σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ καὶ τῇ τῆς μητρὸς, ταῦτά σοι συναινέσαι. Vbi putet fortaſſe aliquis accuſat. regi poſſe à ſubaudita præpoſitione κατά.

Συναίνεσις, Comprobatio, Aſſenſus. ET Συναινέτης, Comprobator, Qui aſſentitur. ET Σύναινος pro eodem. exponitur enim ὁμόδοξος ab Heſychio, id eſt, Qui eiuſdem eſt opinionis. non (vt in vulg. lex. exponitur hîc) Laudis particeps.

C. ἈΝΑΊΝΟΜΑΙ, Abnuo, Renuo, Recuſo, Detrecto. Itẽ Inficior. Ex αἶνος quod aſſenſionem ſignificat, vt ait Euſtathius: præfixo α priuatiuo, & interiecto ν euphoniæ gratia. Interdum cum infinitiuo iungitur, vt Il. σ, Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Ariſtides, οὐκ ἀναίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν. Sæpe cum accuſatiuo: vt apud eũdem poetam, Od. γ, de Clytæmneſtra, — τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2, ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτοῖς πράσσειν ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, id eſt, Vt nullum opus detrectent, ſed exiſtiment decere ſe agere quicquid imperator iuſſerit. In Anth. epigr. — ὠδίνων μνηστὴν ἀνηναμένη. Habet & accuſatiuum perſonæ pro Repudio, Reſpuo, & (ſecundũ quoſdam) Aſpernor. Od. θ, Τῶν δ' ἄλλων οὔτι περ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. Demoſth. εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἣ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, id eſt Repudias, vel reſpuis ſocerum præ nobilitate tua. vel, Non agnoſcis eſſe ſocerum tuum, vt interpretatur Budæus.

Ἀναίνομαι quidam grammatici volunt propriè dici de recuſatione circa nuptias, aut concubitum: & non eam quam paulo antè annotaui deriuationem ſequuntur, ſed ex ἀρνοῦμαι factum volũt ἀρναίνομαι, deinde ſublato ρ, ἀναίνομαι.

c.2. Ἀπαναίνομαι, aor. 2, ἀπηνηνάμην, Renuo, Reſpuo, Recuſo, Reiicio. Cum accuſat. Od. κ, Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Et Il. η, Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος. vbi autor breuium ſcholiorum exponit ἀπηρνήσαντο. Heſiodus, ‖Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν, Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι. Quod conuenit cum noſtro prouerbio, *A beau demandeur, beau refuſeur*. Vſi ſunt hoc verbo interpretes Bibliorum non ſemel, vt Eccleſiaſtici

cap.4, ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου, Supplicem qui affligitur ne reſpuas, vel reiicias. Citatur & ex Pſalmo 76, cum infinitiuo, ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, Anima meâ conſolationem accipere recuſauit. Vel, cõſolationem reſpuit. Videtur autem eſſe ſignificantius ἀπαναίνομαι quàm ſimplex ἀναίνομαι, quòd negatio velut geminata ſit.

ΑἸΝΊΖΟΜΑΙ, F. σομαι, Idem quod αἰνῶ, Laudo. Exponitur etiam Admiror ab Heſychio. Il. ν, Ὀβρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ᾽ ἁπάντων. & Odyſſ. θ, Δημόδοκ᾽ ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ᾽ ἁπάντων.

Αἰνίζομαι item pro αἰνίσσομαι, apud Euſtathium, & Αἰνίζω etiam, apud Suidam, Obſcurè ſignifico, &c. Vide ſignif. verbi Αἰνίττομαι.

ΑἸΝΊΣΣΟΜΑΙ, (pro quo frequentius dicitur Αἰνίττομαι Atticè) Obſcurè ſignifico, Obſcurè vel occultè innuo, Inuolucro quodam verborum ſignifico, Ænigmaticè ſignifico. A Budæo exponitur, Occultè ſignifico, & do intelligendum. Item, Alludo ad aliquid. Iungitur ſæpe accuſatiuo: vt Pl. Apologia, τοῦτ᾽ ἂν εἴη ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Gregorius De baptiſmo, τὴν ἀπόγνωσιν αἰνιττόμενος. Plutarchus De plac. philoſophorum, τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται. vbi Budæus vertit, Euemerum autem & Callimachus taxat. ‖Interdum etiam præpoſitio interiicitur, vt apud Æſchinem, τὴν τάξιν τοῦ προδότης λέγων οὐκ ἂν ἔφη ἐπιτρέψαι τινὶ, αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ. id eſt, Occultè me ſignificans, De me id intelligendum dans. Schol. Ariſtophanis, αἰνίττεται εἰς Εὐριπίδην, Alludit ad Euripidem. vel, Taxat Euripidem, vt Bud. Εὐήμερον αἰνίττεται, reddit, Taxat Euemerum. Alicubi etiam præpoſitio περὶ interiicitur: vt, αἰνίττομαι τοῦτο περὶ τὸν ἀέρα, Per hoc occultè ſignifico aerem. ‖Aliquando & infinitiuo iungitur. vt apud Plut. in Themiſtocle, αἰνίττομαι πράξειν τὰ ἐγκλήματα. ‖Dicitur & ita, αἰνίττομαι τί τοῦτ᾽ ἐστι, pro Occultam ſeu obſcurã do huius rei ſignificationẽ, Obſcurè ſignifico quid & quale ſit hoc. Plato Pol. 1, ἠνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, id eſt, Obſcurè & tectè, poetico more, declarauit quid eſſet iuſtum, Poeticis quibuſdam verborũ inuolucris ſignificauit. Qua periphraſi mihi melius & apertius vim huius verbi exprimere videor, quàm vertendo vt quidam, Velamine poetico ſignificauit. Cæterùm poſſit alicui videri δίκαιον in accuſãndi caſu eſſe poſitum (vt ſi dicerẽ δηλῶ τὸν σὸν πατέρα τίς ἐστι) ſed potius intelligendum τὸ δίκαιον ὃ εἴη pro ὃ εἴη τὸ δίκαιον. vt alibi. ‖Ponitur etiã abſolutè αἰνίττομαι, vt apud Ariſtot. Rhet. 3, μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται, id eſt (vt ſchol. Græcus explicat) ſunt ænigmata, quatenus videlicet obſcurè res declarant. Quidam vertit, Ænigma gignunt. Ego malim reddere, Ænigmaticum aliquid habent, vel ænigmaticæ ſunt.

Αἰνίττομαι, in paſſiua ſignificatione vſurpatur, præſertim in participio præteriti temporis ἠνιγμένος. vt χρησμὸς ἠνιγμένος apud Ariſtophanem, oraculum obſcurè editum & ænigmaticè. nam exponitur μετ᾽ αἰνίγματος λελεγμένος. Sic quidã & in loco Ariſtot. proximè citato. Sic apud eundem τὰ εὖ ἠνιγμένα, Quæ eleganter per ænigma ſignificata ſũt, Quæ ænigmaticè expreſſa ſunt cum aliquo lepore & gratia, Quæ aptis ænigmatis expoſita ſunt.

Αἰνιγμός, οῦ, ὁ, ab ἤνιγμαι, prima præteriti ab αἰνίττομαι, Ænigma. In vulg. lex. Græcol. ponuntur duntaxat exempla genitiui pluralis αἰνιγμῶν. Sed reperitur & in ſingulari numero, vt apud Athenæum 10, δηλῶν ἐν αἰνιγμῷ τὴν περὶ αὐτῆς κατάστασιν. Vtuntur autem ſæpe genitiuo plurali αἰνιγμῶν, dicentes δι᾽ αἰνιγμῶν, per ænigmata, pro αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, obſcurè, cum ambagibus verborũ, aut inuolucris. Ariſtophanes Ranis, δι᾽ αἰνιγμῶν σοι ἐρῶ. Sic Plato in epiſt. φραστέον δή σοι δι᾽ αἰνιγμῶν. Plut. in Galba, δι᾽ αἰνιγμῶν & ἄντικρυς oppoſuit, οὐ δι᾽ αἰνιγμῶν, ἀλλ᾽ ἄντικρυς ἔφη σημεῖα, id eſt, οὐκ αἰνιγματωδῶς, ἀλλ᾽ ἄντικρυς. Æſchines dixit, οὐ δι᾽ αἰνιγμάτων, ἀλλ᾽ ἐναργῶς. Plato in Timæo τὴν δι᾽ αἰνιγμῶν φήμην dixit pro τὴν αἰνιγματώδη φήμην.

Αἴνιγμα, τος, τὸ, Idẽ quod αἰνιγμός, & fit itidẽ ab ἤνιγμαι prima præt. ab αἰνίττομαι. poſui autẽ αἴνιγμα poſteriore loco, quia ab eo formantur alia nomina, & quòd αἰνιγμὸς quoque potuiſſet videri ab eo eſſe deriuatũ, quum ſit itidem ab ἤνιγμαι. Αἴνιγμα vocatur etiam à Latinis Ænigma: ſunt & qui ſcirpum interpretentur. Non malè periphraſticè Ambages verborũ exponeremus, aut Verborum inuolucra. Ambagioſus ſermo, nimis d... diceretur. Poſſet etiam exponi αἴνιγμα, Oratio verborũ inuolucris tecta: ſed breuius, Ænigmatica oratio. Quintilianus lib. 8. cap. 6, allegoriam obſcuriorem ait dici ænigma. Sphingis αἴνιγμα apud Athenæum 10, Quæſtio ænigmatica, & obſcurum ac latentem ſenſum habens. Pythagoræ αἰνίγματα, apud eundem, ibidem. αἰνίγματα & γρῖφοι, Plut. Symp. 5, & 8. Dicunt δι᾽ αἰνιγμάτων, vt & δι᾽ αἰνιγμῶν, pro ænigmaticè, id eſt obſcurè. Æſch. contra Cteſiphontem, οὐ γὰρ δι᾽ αἰνιγμάτων, ἀλλ᾽ ἐναργῶς γέγραπται ἐν τῇ ἀρᾷ. Cicero dicit eſſe ἐν αἰνίγμασι quæ obſcurè & occultè ſunt ſcripta: ad Att. lib. 2, In his epiſtolis me Lælium, te Furium faciam. cætera erunt ἐν αἰνίγμασι.

Αἴνιγμα pro occulta ſignificatione alicuius rei. vt apud Aretham in Apocal. ἡ λευκὴ στολὴ αἴνιγμα τοῦ κεκαθάρθαι αὐτοὺς τῷ οἰκείῳ αἵματι. id eſt αἰνίττεται τὸ κεκαθάρθαι.

Αἴνιγμα Thebanis λόχον etiam ſignificabat (vt refert Euſtathius ex Palæphato) quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ ἀφανισθῆναι. Hoc autem ſubiungit ei quod dixerat, quoſdam αἶνον in ſignif. τοῦ συμβολικοῦ λόγου deduxiſſe παρὰ τὸ αἰανόν.

— Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ænigmaticus, Ænigmaticè (id eſt obſcurè) dictus vel ſcriptus. Ariſtot. Rhet. 2, ἁρμόττει δ᾽ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα, καὶ τὰ αἰνιγματώδη. HINC Αἰνιγματωδῶς, aduerbium, Ænigmaticè, Per ænigmata, δι᾽ αἰνιγμάτων. Athen. 10, ἐστὶ δ᾽ ὅτε καὶ μελαίνει τὴν φράσιν, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει.

— Αἰνιγματίζομαι, Ænigmaticè loquor, Sermone ænigmatico (id eſt obſcuro) vtor. VNDE Αἰνιγματιστής apud Gregorium, ἐν τῷ περὶ υἱοῦ, Sermone ænigmatico vtens, vel potius, vti ſolitus. Expoſiturus mihi aptiſſimè videor hoc modo, Sermonis ænigmatici affectator. quia non ſimpliciter ſignificat αἰνιγματιστὴς eum qui ſermone ænigmatico vtitur, ſed qui eo vti gaudet. τοῖς παρ᾽ ἡμῖν αἰνιγματισταῖς, &c. Id eſt, hominibus ænigmaticum ſermonem & obſcurum affectantibus.

Αἰνικτός, οῦ, ὁ, Ænigmaticè & obſcurè dictus, Ænigmaticus, Obſcurus. fit ab ἤνικται tertia præteriti ab αἰνίττομαι. & idem valet quod ἠνιγμένος, ſicut αἰμακτὸς. diximus ſumi pro ἡμαγμένος. Suidas αἰνικτὰ exponit ἄγνωστα, κεκρυμμένα, id eſt ignota, occulta: citans hunc verſum ex Sophocle (licet ipſe cuius ſit non admoneat) in Œdip. tyranno, Ὡς πάντα γ᾽ αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις. ſed in vulg. edit. legitur, Ὡς πάντα γ᾽ ἄγαν αἰνικτά.

Αἰνικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰνικτὸς, & ab eo formatũ. VNDE aduerb. Αἰνικτηρίως, Ænigmaticè, Obſcurè, Cũ inuolucris & ambagibus verborum. Æſch. in Prometheo, pag. 51 meæ editionis, ὑφ᾽ ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως προσηγορεύθης, &c. Rurſum pag. 58, Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως Ἀλλ᾽ αὐτ᾽ ἑκάστ᾽ ἔκφραζε.

C. Παραινίττομαι, Obiter declaro, & quidem non apertè, ſed velut per ænigma, Tacitè & obſcurè innuo. Baſilius, ὁ κ δύο τῶν ἀρχῶν τοῦ παντὸς τὴν ὕπαρξιν παρῃνίξατο. Fortaſſe παρῃνίξατο & pro ὑπῃνίξατο accipere poſſimus, de quo mox dicã. Plutarchus αἰνίττεσθαι & παραδηλοῦν copulauit, vt & in proximè ſequente Demoſth. loco ὑπαινίττεσθαι & παραδηλοῦν coniunguntur.

C. Ὑπαινίττομαι, Subobſcurè declaro, ſiue innuo, Ænigmaticè ſignifico. αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, inquit Heſych. A Budæo exponitur Clàm ſignifico in hoc Demoſthenis loco, ὑπῃνίττετο δ᾽ οὕτω πω καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπόν. Ego malim, ad exprimendam vim præpoſitionis ὑπὸ, interpretari, Subobſcuris verbis innuo. vel Tacitè verbis obſcuris innuo, aut Tacitè & obſcurè innuo, vel Tacitè & occultè innuo. Obſeruanda eſt autem hic præpoſitio παρὰ in παραδηλοῦν, iuncto cum ὑπαινίττεσθαι, quæ in proximè præcedenti cõpoſito habetur παραινίττεσθαι. Plut. in lib. De orac. def. ἡ δ᾽ ἀπὸ στοιχείων ἔφοδος ἣν αὐτὸς ὑπῃνίξατο. ‖Apud Aretham identidem Ὑπαινίττομαι pro Significo, Figuratè dico, χαρακτηρίζω. Bud.

ΑἼΞ, αἰγός, ἡ, Capra. Interdum & ὁ αἴξ, Caper. vt apud Herodotum Euterpe, γράφουσι δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ

Μυνδήσιοι. Sic & apud Ariſtotelem De nat.anim.3,& de gen. anim. 4, αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ. Euſtathius vult Attico more in maſculino genere vſurpari. Dicuntur autem αἶγες, tam ἔριφοι, id eſt recens natæ capræ, quàm χίμαροι, quæ ſunt anniculæ vel mediæ ætatis: & adultæ, τράγοι. ſed τράγοι mares dũtaxat appellantur. Vide ſcholiaſten Theocriti. Sunt qui velint ab Homero has, πρεσγόνους appellari, medias μετάσσας, alias ἕρσας. Fieri autem aiunt αἴξ à verbo ἀΐσσω: vt ſit primùm ἄϊξ, deinde per ſynæreſin αἴξ. Αἴξ ἄγριος, Caper ſylueſtris, Ariſtot. De nat.anim. lib.8.cap.28,& apud Homerum ſæpe. αἴξ ἀγρία, capra ſylueſtris aut agreſtis. vno verbo, caprea. Apud Homerum autem ἄγριον αἶγα poſſumus de vtrolibet ſexu intelligere. nam ἄγριος pro ἀγρία vſurpatur aliquando. A B

¶ Ἀπὸ τῆς αἰγὸς denominata fuerunt varia loca. vt Αἰγὸς ἕλος, Αἰγὸς ποταμοὶ, Αἰγόσθενα, de quib' vide in dictionariis propriorum nominum.

Αἴξ, Capra, Signũ cæleſte: videlicet ſtella in ſiniſtro Aurigæ humero, vt inquit Proclus. Αἴξ οὐρανία, Capra cæleſtis, prouerbium apud Suidam & Euſtathium, cuius meminit & Eraſmus.

Αἴξ, Auis quædam in aquis verſans. Citatur ex Ariſt. De nat.anim.l.8.c.3. Capella vertitur à Gaza.

Αἴξ, Fluuius quidam iuxta Seſtum, apud Herodotũ lib.9, ad finem, ὑπὸ αἰγὸς ποταμοῦ.

C. Αἰγιβοσκός, οῦ, ὁ, Caprarius, Caprarum paſtor. Idẽ quod αἰγιβότης. In vulg.lex. Græ colat. παροξυτόνως ſcribitur αἰγιβόσκος: ſed malo αἰγιβοσκὸς vt πορτιβοσκός. planè enim eadem eſt formatio.

C. Αἰγοδίωξ, ωκος, ὁ, Capras perſequens, Qui capras perſequitur. Capriſequus vulgò exponitur. Fit ab αἴξ & διώκω. Sed eſt rariſſimum vocabulum, & quidem duram compoſitionem habens. perinde eſt enim ac ſi pro ἐργοδιώκτης diceret quis ἐργοδίωξ. Scribi etiam poſſet fortaſſe αἰγοδιώξ, αἰγοδιῶκος. D

C. Αἰγοθήλης, ου, ὁ, Caprimulgus, auis quædam à capræ vberibus ſic dicta. nam θηλὴ vber ſignificat, ſeu mammam.

C. Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, Capricornus. Interdum ſecundum Atticam declinationem αἰγόκερων pro αἰγοκέρωτα habet in accuſatiuo. quo vtitur Lucianus. Sic & Plut. αἰγόκερῳ in datiuo dixit pro αἰγοκέρωτι, vbi ſcribit, ἐπὶ δ' αἰγόκερῳ ὑδροχόος. ¶ Tradunt quidam & fœnogræcum ſignificare. Ex αἴξ & κέρας. E

Αἰγοκερεὺς, έως, ὁ, pro αἰγόκερως. Vnde αἰγοκερῆος genitiuus Ionicus apud Aratum, Νειόθι δ' αἰγοκερῆος ὑπὸ πνοιῇσι νότοιο, &c. Id eſt, Cic. interprete, Voluitur inferior Capricorno Piſcis ad Auſtrum.

C. Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capriceps. id eſt, Caprinum caput habens. Sed peculiariter ita vocatur auis quædam ab Ariſtotele lib.2. De natura animal. cap.22. Ex αἴξ & κεφαλή. F

C. Αἰγονόμος, ου, ὁ, Caprarum paſtor. In Anthol.epigr. Ἦχει φιλοκρήμνων αὐλιν ἐς αἰγονόμων. ¶ Item locus aliquis dicitur αἰγονόμος, tanquam paſcens capras, quòd paſcua capris ſuppeditet. qua ſignificatione αἰγονόμος Μυκάλη vocatur. (Sic & αἰγίβοτος vtrũque ſignificat, vt paulo pòſt docebimus) Ex αἴξ & νέμω.

Αἰγονομεὺς, έως, ὁ, Idem quod αἰγονόμος. vnde αἰγονομῆες apud Nicandrum in Alexipharm.

C. Αἰγονόμιον, ου, τὸ, Grex caprarum, vt αἰπόλιον ab αἰπόλος appellatur. G

C. Αἰγόνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, Vngulas habens caprinas. in Anth. epig. Ex αἴξ & ὄνυξ.

C. Αἰγοπόδης, Vide paulo pòſt in αἰγίπους.

C. Αἰγοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinam habens faciem. ex αἴξ & πρόσωπον.

C. Αἰγοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capriuorus, Capram ſeu capras vorans, aut edens. ¶ Peculiariter autem Iuno ita vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ illi immolarentur.

C. Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinos oculos habens. ¶ Eſt etiam gẽmæ nomen, ſicut & λευκόφθαλμος, τριόφθαλμος, λυκόφθαλμος. Fit autem ex αἴξ & ὀφθαλμός. H

C. Αἰγιβότης, ου, ὁ, Caprarius. nã vt αἰγελάτης (nomen paulo pòſt ſequens) dicitur caprarius, ab agendis capris: ita αἰγιβότης idem à paſcendis capris. ¶ Αἰγιβότης σκόπελος, à capris depaſtus, exponitur vulgò in hoc Leonidæ verſu, Ὅς τὸν αἰγιβότην Παὶ κατέχεις σκόπελον. ſed αἰγίβοτος quidem ita poſſet accipi fortaſſis: at αἰγιβότης nullo modo paſſiuè poteſt ſumi. quare expono αἰγιβότην σκόπελον qui capras paſcit. id eſt qui capris paſcua ſuppeditat. Ex αἴξ & βότης nomine facto à verbo βόσκω.

C. Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capras paſcens, Capris paſcua ſuppeditans. vt αἰγίβοτος γῆ. Sic autem dicitur vt βούβοτος, & ἱππόβοτος. Od.ν, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. & δ, — οὐδέ τι λειμὼν Αἰγίβοτος. Heſychius autem, αἰγίβοτον, inquit, quæ capras poteſt βόσκειν, id eſt paſcere. & per hoc intelligunt montanam. Diodorus Sardianus in Anthol. epigramm. Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον. vbi optimè Scyro inſulæ epithetum hoc tribuitur. nam (vt eſt apud Athenæum) Σκύριαι δ' ἐς ἀμολξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώταται.

C. Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Capricrus. ſi ita dici poſſet vt dicitur Capripes. nam & αἰγικνήμους epithetum eſt Priapi in Anthol.epigr. ſicut αἰγίπους (id eſt capripes) Panis, Faunorum, atque Satyrorum. Eſt autem Græcis κνήμη crus.

C C. Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ καὶ ἡ, vt πέτρα αἰγίλιψ (Il.ι & ν, αἰγίλιπος πέτρης) petra quæ à capris relinquitur, præ altitudine: ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ ταῖς αἰξὶ λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν, inquit Suidas. Non ſatis aptè tamen dicitur Latinè petra relinqui à capris, hac in ſignificatione. pro, eius faſtigiũ nõ poſſe eas conſequi & attingere. Græci autem dicũt nos ἀπολείπεσθαι cum genitiuo, de eo quod nequimus aſſequi. Poſſit verò & ſimpliciter accipi Relinqui: vt ſit, petra quæ à capris relinquitur, id eſt à qua capræ recedunt, quum eam ſe vident non poſſe conſcendere. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ huius epitheti αἰγίλιψ: ſed & apud Athenæum hæc confirmatur: vbi ſcribitur, vt à τέτριμμαι fit οἰκότριψ, ſic αἰγίλιψ fieri à λέλειμμαι.

C. Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, Vitium oculi. Etiamnum in angulo (inquit Celſus lib.7. cap.7) qui naribus propior eſt, ex aliquo vitio quaſi parua fiſtula aperitur, per quam pituita aſſiduè diſtillat. αἰγίλωπα Græci vocant. idque aſſiduè malè habet oculum. nonnunquam etiam, &c. Hactenus Celſus. Dioſcor. lib.2, χοιράδας καὶ αἰγίλωπας ὠφελεῖ. Idem lib.5, αἰγίλωπες ἀρχόμενοι. id eſt, oculorum fiſtulæ, interprete Marc. Virgilio. Αἰγίλωψ (inquit Gorræus) eſt apoſtema inter maiorem oculi angulum & nares ruptum atque exulceratum (antequam enim diſruptum exulceretur, ἀγχίλωψ vocatur, autore Paulo) quod aliquando neglectum paruam fiſtulam aperit, per quam pituita aſſiduè diſtillat: idque &c. Pauli locus quem intelligit Gorræus, eſt hic, lib. 3, πρὶν δ' εἰς ἕλκος ῥαγῆναι τὸ ἀπόστημα, ἀγχίλωψ λέγεται. Ex quo loco annotatur & in vulgaribus lexicis, αἰγίλωπα dici tumentem abſceſſum in angulo oculi qui eſt ad nares ſuppurãtem: ἀγχίλωπα autem vocari eundem quum diſruptus fiſtulæ modo diſtillare cœperit. confundi tamen hanc differentiam. Additur & ſonare αἰγίλωπα caprinum oculum, à vitio quod capris ferè proprium & perpetuum ſit: ἀγχίλωπα verò, ab ἄγχι & ὢψ ὠπὸς, quòd prope oculum oriatur.

Dicitur & αἰγιλώπιον forma diminutiua (non tamẽ & ſignificatione) pro αἰγίλωψ. Dioſc.2, αἰγιλώπια ἰᾶται. Ibidem, αἰγιλώπια ἀρχόμενα θεραπεύει. Gorræus autem habet Αἰγιλώπι non Αἰγιλώπιον.

Αἰγίλωψ, Auenæ quoddam genus quod ſpecialiter Latini feſtucam appellant. Spica illi ante meſſem decidit, ita vt ſpicilegii tempore ſpica ipſa inanis & orba grano, vaneſcẽſque culmus, quaſi feſtuca reperiatur. vnde inditum illi à Latinis feſtucæ nomen fuiſſe veriſimile eſt. Eamq; ob id Virgilius ſterilem auenam appellaſſe videtur, frugum peſtes enumerans hoc verſu; Infelix lolium & ſteriles dominantur auenæ. Sic autem fortaſſe dicta eſt Græcis quòd illita cum farina herba τῷ αἰγίλωπι oculorum vitio medeatur. Hæc Gorræus. Cuius ſententiam mihi comprobare videtur hic Theophraſti locus de peſtibus frugum ante Virgilium hæc ſcribentis, lib.5 De cauſis plantarum, καὶ ὅσα δὴ συγγεννᾶται καθ' ἕκαστον σπέρμα, οἷον αἶρα καὶ αἰγίλωψ ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς. id eſt, Et quæcunque naſcuntur vnà cum vnoquoque ſemine, vt lolium & αἰγίλωψ in tritico & hordeo.

Eidē Theophraſto lib.8, cap.8, αἰγίλωψ rurſus eſt herba quæ hordeum enecat. In vulg. tamen lex. additur eſſe etiam apud eundem non auenam ſed frugem qua veſcuntur equi. Vide βρόμος. A

Αἰγίλωψ Plinio arboris glandiferæ ſpecies quæ fert panos arentes, muſcoſo villo canos, &c. In vulg. lex. αἰγίλωψ, Cerrus, ſpecies roboris ſeu quercus, ex Theophr. Hiſt. pl. lib.3. cap.9.

C. Αἰγινόμας dictus fuit quidam, quòd quum infans expoſitus fuiſſet, eum capra ſuis vberibus nutriſſet.

C. Αἰγίοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iupiter ἐπιθετικῶς dicitur ab αἴξ, & ὀχῶ id eſt alimentum: quòd eum capra aluerit, nomine Amalthea. Secundum alios autem (ex quibus eſt Heſychius) αἰγίοχος appellatur quaſi αἰγιδοῦχος, id eſt αἰγίδα ἔχων, id eſt ægida tenēs, ſeu geſtans. Quid autem ſit ægis, ſuprà dictum fuit. Eſt autem frequentiſſimum hoc epithetum apud poetas, & Homerum præſertim. Il.β, — Διὸς αἰγιόχοιο. Vide Lactantium & Cornutum. B

C. Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Capripan, ad verbum, id eſt, Pan ſemicaper, vt ab Ouidio appellatur: vt qui dimidia parte ſimilis capro eſſet. Compoſitio manifeſta eſt.

C. Αἰγίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Capripes, Caprinos pedes habens. Epithetum Panis, interdum & Faunorum ac Satyrorum. C

Dicitur & αἰγιπόδης pro eodem: item αἰγοπόδης in Anthol. epigr. αἰγοπόδης σάτυρος.

C. Αἴγαγρος, ου, ὁ vel ἡ, Caprea, Capra, vel Caper ſylueſtris, pro αἴξ ἄγριος. Dicitur & Αἰγάγριος: ſed αἴγαγρος malim, ea forma qua σύαγρος apud Homerum pro σῦς ἄγριος.

C. Αἰγελάτης, ου, ὁ, Caprarius, in Anthologia epigrammatum, q.d. Caprarū agitator. qui videlicet caprarum gregem agit. Dico autem agit, Virgilium ſequens, Ecl. 1, — en ipſe capellas Protenus æger ago. Sic agere iumētum per campum Cicero dicit. Liuius, Agere præ ſe armenta. A Græcis verò vt αἰγελάτης caprarius dicitur ab agendis capris: ita βοηλάτης bubulcus, ab agēdis bobus. nam ἐλάτης nomen eſt verbale ab ἐλάω. D

C. Αἰγώνυχον, ου, τὸ, Herba quæ etiam λιθώνυχον & ἡράκλεια & λιθόσπερμον appellatur, ob ſeminis eius firmitudinem. vel (vt alii apud Dioſcoridem vertunt ἰσχὺν) duritiem. vt quod videlicet vngulas caprinas duritia referat. Ex αἴξ & ὄνυξ, mutato ο in ω. E

C. Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, Habens oculos caprinos. Ariſtot. De gen. anim. 5, καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ καὶ μελανόφθαλμοι τινές εἰσιν, οἱ δ' αἰγωποί. Ibidem dicit αἰγωπὰ ὄμματα, caprinos oculos. ſcribens, ἔνια δ' ὄμματα αἰγωπὰ, καθάπερ τὰ τῶν αἰγῶν. Vbi notandum αἰγωπὰ ὄμματα eodem pleonaſmi genere dici quo οἰκοδομεῖν οἶκον. nam αἰγωπὸς componitur ex αἴξ, & ὤψ ὠπὸς, id eſt oculus.

Αἴγεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinus, Hircinus. Il.γ, & Odyſſ.ζ, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, in vtre hircino. Apud Athen 14, τυρὸς αἴγεος, Caſeus caprinus. Apud eundem lib.9, κρέατα αἴγεα, carnes caprinæ, vel hircinæ. F

Αἴγειος etiam dicitur pro αἴγεος, eodem modo quo ἀργύρειος & χρύσειος. Ab αἴγεος autem fœmininum αἰγέη, quod abſolutè nonnūquam ponitur, pro Pellis caprina: ſubaudito videlicet nomine δορά: vt quum dicitur κυνέη, λυκέη, & per contractionem αἰγῆ, vt λεοντῆ. Herodotus in Melpom. αἰγέας γὰρ ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, id eſt pelles caprinas. Alii exponunt, lora ex pelle caprina.

Αἰγινόεις, εντος, ὁ, adiect. poet. Capris abundans. vt αἰγινόεντα οὔρεα, Hom. hymno in Panem, Πολλάκι δ' αἰγινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά. G

Αἰγίσκος ET Αἰγίδιον (forma diminutiua) Caper iuuenis, qui Lat. dicitur hœdus, Græcis alio nomine, & quidem vſitatiore, ἔριφος. Αἰγίδιον citatur ex LXX interpr. Αἰγίσκος autem apud Heſ. habetur, qui dicit eſſe αἶγα ὀκταμηνιαῖον (ita enim legendum eſt apud eum, non ὀκτομιαῖον, qui error & in vulg. lex. ſeruatus eſt) id eſt caprum caſtratum.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, Pellis caprina. Idem quod αἰγέη. ſed αἰγέη dicitur forma poſſeſſiui nominis, αἰγὶς autem forma diminutiui. In Herodoti loco proximè citato, pro αἰγέας, ſūt qui legant αἰγίδας, vtrolibet nomine pelles caprinas ſignificante. ſed Euſtath. αἰγέας legit.

Αἰγὶς à poetis Ioui tribuitur, nonnunquam & Palladi. Inducunt enim Iouem pelle Amaltheæ capræ (à qua & nutritum ferunt) amictum. nam in hoc Virgilii verſu, Æn. 8, Arcades ipſum Credunt ſe vidiſſe Iouem, quum ſæpe nigrantem Ægida concuteret dextra, nimbóſque cieret: Seruius annotat, ægida vocari pellē Amaltheæ capræ, à qua nutritus fuerat Iupiter. Alii autem non ipſius Amaltheæ, ſed cuiuſlibet alius capræ pelle amictum Iouem fingūt, quam in memoriam Amaltheæ nutricis ſuæ geſtaret. Idem Virg. ibidem, Ægidáque horrificam, turbatæ Palladis arma. In quem locum idem grammaticus hæc ſcribit, Ægis propriè eſt munimentum pectoris, æreum habens in medio Gorgonis caput. quod munimentum ſi in pectore numinis fuerit, ægis vocatur: ſi in pectore hominis (ſicut in antiquis imperatorum ſtatuis videmus) lorica dicitur. Hæc Seruius. à quo grammatico quæ de munimento pectoris dicuntur, cum iis conferenda ſunt quæ Heſychius ex Nymphodoro refert, Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων. ‖ Apud Homerum certè (quem imitatus eſt in verſu proximè citato Virgilius) Iupiter ægide nimbos ciet. Apud Lucianum verò in dialogo Cupidinis & Iouis, ponitur αἰγὶς tanquam quæ quatiatur & vibretur à Ioue. nam illi dicitur, μὴ ἐπισείῃς τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε. Quo in loco non dubito quin Lucianus ex Homero verbum ἐπισείειν ſumpſerit ad hunc verſum Il.δ alludens, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. vbi Euſtathius annotat verbo ἐπισείειν innui αἰγίδα eſſe ὅπλον Iouis σειστὸν, non βλητικόν. item epitheto ἐρεμνὴν ſignificari αἰγίδα eſſe nubem denſam & procelloſam. Notandū eſt autem αἰγίδα θυσανόεσσαν ab Homero vocari ἐπιθετικῶς: & ita dixiſſe Herodotum Libyſſas mulieres geſtare αἰγίδας θυσανωτὰς, in loco paulo antè citato: in quo & αἰγέας legitur, & quidem iuxta Euſtathium, vti dictum eſt. Quidā autem αἰγίδα ſcutum eſſe volunt: vt docet Euſtathius in hunc Il.ο locum, vbi de Apolline dicitur, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ'· ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Plura de hac fabuloſa ægide paſſim apud grammaticos. ex quibus nonnulli nolūt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ad Amaltheam capram referendo (vt videlicet ſit eius ipſius pellis, aut certè alius quidem capræ, ſed in eius memoriam) verùm αἰγίδα ab ἀΐσσω vocaſſe poetas ὅπλον Iouis, à Vulcano fabricatum: ex eo quòd id ventorum turbines & procellas efficiat.

Αἰγὶς, ſecundum etymologiam proximè præcedentem ab ἀΐσσω, quidam grammatici voluerunt idem eſſe quod καταιγὶς, id eſt procellam: item ὀξεῖαν πνοήν: & oculorum coruſcationem. Dicitur & Καταιγίς: item Αἰγίζω & Ἐπαιγίζω & Καταιγίζω: de quibus vide in Ἀΐσσω.

Αἰγὶς, rete contextum ἐκ σημμάτων, inquit Dionyſius apud Euſtathium. Idem tradit ibidem Pauſanias, addēs eſſe, τὸ ἐκ σημμάτων πλέγμα. Sed quæ res ſit huiuſmodi αἰγὶς, (ait Euſtathius) apertè nō ſignificarunt. Veriſimile eſt autem huiuſmodi σήμματα eſſe lanea: & quæ ex eis contexta erant non reipſa fuiſſe retia piſcatoria, ſed quædam αἰγιδοειδῆ, id eſt ægidis formam habentia.

Αἰγὶς quiddam quod meditullio pini arboris innaſcitur. ſi mēdo carent Theophr. exēplaria, apud quem legitur lib.3. Hiſt. plant. cap.10, τὴν αἰγίδα τὴν καλουμένην (ſed expungendus poſterior articulus) ἢ θήλεια τῆς πίτυος ἔχει· τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς. Idem lib.5. c.1, πυκνότατα γὰρ ἔχουσι τὰ ξύλα καὶ ταῖς αἰγίδας αὐται.

Αἰγῶν, ῶνος, ὁ, Caprile. At αἰγῶν circumflexa poſteriore, genitiuus pluralis à nominatiuo αἴγες. eſt igitur αἰγῶν caprarum. ‖ Αἴγων autem, genitiuum habens αἴγωνος, paſtoris nomen apud Theocritum, Idyll.4. quod Virgilius ex eo tranſlatum vſurpauit in Palæmone. Fuit & rex Argiuorum hoc nomine, vt ait Plut.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ου, ὁ, Caprarius, Paſtor caprarum. αἰγονόμος, αἰγοβότης, αἰγοβοσκός. In primo verſu idyll.1 Theocriti, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα. Od.υ, — Μελανθεὺς αἰπόλος αἰγῶν. vbi ſuperuacaneus eſt genitiuus αἰγῶν. ſicut & quum dicitur αἰπόλια αἰγῶν apud eundem. H

‖ Vſurpatur etiam pro ποιμὴν, id eſt Paſtor ouium, vt

docet ſchol. Theocriti. ſed hoc καταχρηστικῶς. Niſi fortè A quis ex propria ſignificatione putet αἰπόλος generale nomen eſſe vt & ποιμὴν, ideóque apud Homerum non eſſe otioſum genitiuum αἰγῶν in αἰπόλος αἰγῶν & αἰπόλια αἰγῶν, ſed diſtinctionis gratia eſſe adhibitū. Sed etymū hanc ſignificationem refellit. ‖Dicitur autem αἰπόλος pro αἰγοπόλος, per ſyncopen: vt ſit ex αἴξ & verbo πολῶ compoſitum: & ſonet, Qui circa capras vel inter capras verſatur. vt μουσοπόλος dicitur poeta, quaſi qui inter muſas verſetur. Eſt & alia etymologia, vt videlicet αἰπόλος dictus ſit quaſi αἰπὰ περιπολῶν, aut περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, id B eſt, Circa loca verſans alta. De quo etymo dicetur mox in αἰπόλιον.

Αἰπολικός, ἡ, ὁν, Ad caprarium pertinens. id eſt caprarum paſtorem. Aut Paſtoralis, αἰπόλον pro paſtore accipiendo. αἰπολικὴ ᾠδὴ, Caprariorum cantilena, id eſt, Quam canere ſolent caprarii. ‖In vulgaribus lex. Græcol. αἰπολικός exponitur ad capras pertinens, ſed malè.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, Grex caprarum. Herodot. 1, τά τε αἰπόλια καὶ τὰς ποίμνας καὶ τὰ βουκόλια ὁ Κῦρος ἔθυε. Hom. Il. λ, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. qui verſus habetur & C Od. ξ. Hemiſtichium autem hoc, αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν legitur & apud Heſiodū in Theogonia. Idem Hom. Od. υ, Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι. Hieronymus in cap. 43, Ezechielis, Græco ſermone caprarum & hircorum grex, ſublimium conuerſatio. hoc eſt αἰπόλιον quaſi αἰποπόλιον. Siquidem αἶπος excelſum, πόλιον conuerſationē ſignificat. Hactenus Hieronymus. Sic & etymologici autor, αἰπόλια τὰ αἰγονόμια, αἰποπόλια ὄντα. Ita enim lego apud eum, corrigens mendum quod eſt in vulg. exempl. videlicet αἰπόλια poſteriore etiam loco. D Sciendum eſt autem, verum quidem eſſe capras altiſſima loca petere, & in iis verſari (vnde & αἰγίλιπες πέτραι, vt paulo antè dictum eſt) ſed tamen ſimplicior eſt & magis recepta altera etymologia. vt quemadmodum αἰπόλος dicitur quaſi αἰγοπόλος, ſic etiam αἰπόλιον dicatur quaſi αἰγοπόλιον, per ſyncopen, quæ & in aliis nominibus reperitur. Fit enim αἰπόλιον ex αἰπόλος, non contrà: at αἰπόλον, id eſt caprarum paſtorem, dicere ita vocari quaſi αἰποπόλον, id eſt, In locis altis verſantem (quaſi videlicet capras ea in re imitari poſſint earum paſtores) rationi conſentaneum non videtur. Fallitur autem E Hieronymus qui πόλιον conuerſationem ſignificare dicat. & durè etiam conuerſationem ſublimium dicit, pro commoratione in altis locis. Sed & αἶπος non excelſum ſignificat ſed excelſitudinem, id eſt altitudinem. quare ſcribendum αἰπός, vt ſit pro αἰπύς.

ΑἸΌΛΟΣ, ου, ὁ, Varius, Variegatus. Iliad. μ, Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι. Idē Il. ν, σάκος αἰόλον. & Il. ε, τεύχεα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Sophocle in Trachiniis, quòd (vt volunt grammatici) diuerſis ſtellis variata & velut variegata ſit. F

‖Aliquando etiam αἰόλος eſt varius, metaphoricè: id eſt non ſimplex nec vniformis, ſed multiplex, implicitus, ambagioſus. quo ſenſu dicitur αἰόλον στόμα à Lycophrone initio Caſſandræ, Λύουσα χρησμῶν ὡς πρὶν αἰόλον στόμα. ſed tribuit ori vatis quod oraculis ex eius ore prodeuntibus tribuendum erat. Exiſtimo autem dixiſſe Lycophronem χρησμῶν αἰόλον στόμα, imitando Æſchylum, qui ſcripſit in Prometheo αἰολοστόμους χρησμούς. Euſtathius in Od. κ, ait memoriæ proditum, virum prudentem fuiſſe G Æolum: à quo prouerbialiter etiam qui ſit verſutus, αἰόλος dicatur.

Αἰόλος, ſi credimus Porphyrio, non ſignificat ποικίλον [id eſt varium] ſed ταχὺν, [id eſt velocem] deductum ἀπὸ τῆς ἀέλλης. vnde αἰολόπωλος, οὗ πόδας ὠκύς. Itidem Euſtathius in hunc verſum Il. τ, circa finem, Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος, annotat πόδας αἰόλος idem eſſe ac πόδαργος, celeripes. Volunt autem αἰόλος hac in ſignificatione deduci ab ἀέλλα. Sed (quod Porphyrii pace dictum velim) nonnulli reperiuntur loci in quibus αἰόλον neceſſe eſt pro ποικίλον accipiamus, & in eo veteres grammaticos ſequamur: quum ταχὺν exponere nullo modo queamus: vt cum ex aliis tum ex modò citatis patet exemplis. Quinetiam αἰόλλει à Nicandro pro Variat: ſicut ab Heſiodo αἰόλλονται apertè vſurpatur pro Variantur, Variæ fiunt, vt mox docebitur. Quod autem ad etymologiam huius nominis attinet, in ea tradenda nullus mihi ſatiſfacit grammaticus. nā Euſtathius vult αἰόλος eſſe ab αἰόλλω: αἰόλλω autem ab ἀέλλα. Tzetzes in Lycophronem, αἰόλον vult dictum eſſe pro ποικίλον, ab antiquo Æolo qui eſſet πολύτροπος. eo modo quo δαιδάλεον dicitur à Dædalo. at Heſychius αἰολίζειν explicat ποικίλλειν. Videri autem poſſit, vnde αἰολίζειν deductum eſt pro ποικίλλειν, hinc & αἰόλος deriuatum eſſe pro ποικίλος. Αἰολίζειν autem deductum eſſe ἀπὸ τῶν Αἰολέων, id eſt ab Æolibus, manifeſtum eſt, quum inter cætera ſignificet Æolico ſermone vti. Et quidem αἰόλος pro vario, id eſt vaſro & aſtuto, ſi deriuem ἀπὸ τῶν Αἰολέων, autoritate ſcholiaſtæ Theocriti & aliorum me tuebor, qui αἰολίζειν pro decipere teſtantur accipi. Sed αἰόλος pro vario, id eſt variegato, quid pertinet ad αἰολίζειν pro decipere? At hîc reſpondere poſſim αἰολίζειν non ſolùm pro decipere accipi, ſed & pro ποικίλλειν, id eſt variare, id eſt variegare. Sed enim aliter exponere quis vòlet fortaſſe hoc verbum apud Heſychium. At verò ſi αἰόλος ab αἰόλλω deducamus cum Euſtathio, primùm durum erit nomen illud ab hoc verbo formare, quū contrà videatur hoc ab illo deductum: vt à ποικίλος videlicet ποικίλλω. Sed eſto tamen, demus nomen αἰόλος à verbo αἰόλλω formari: ſi ipſum αἰόλλω fit ab ἀέλλα, vt vult Euſtathius: (nam Porphyrius ipſum nomen αἰόλος ab ἀέλλα deducit, ſed in illo nomine duplex λ vocis ἀέλλα non comparet) αἰόλον ſignificans varium ſeu variegatū, quid commune cum ſignificatione vocis ἀέλλα habebit? Ego certè αἰόλλω ab αἰόλος (quod cunque ſit eius etymum) deriuatum eſſe, vt ποικίλλω à ποικίλος, contendo.

‖Ad accentum verò quod attinet, paſſim apud grammaticos legitur Αἴολος pro nomine proprio προπαροξύνεσθαι, at αἰόλος varium ſignificans παροξύνεσθαι. Arcadius tamen (cuius librum de accentibus non contemnendum legi in regis Gallorum bibliotheca) repugnans illis, ſcribit vtraq; in ſignificatióne παροξύνεσθαι. Eius verba ſunt, τὸ δὲ αἰόλος ἐπὶ κυρίου ἐπὶ ἐπιθέτου παροξύνεται. Vide in Κορυθαιόλος quæ de eius accentu annotaui.

Αἰόλλω, Vario, Variego. Nic. Theriacis, Ἄλλῳ δ' ἐσχαλόωσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. ‖Exponitur etiā Verto, Voluo. vt apud Homerum Od. υ, γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει. vbi Euſtathius ait accipi pro κινεῖν κατ' ἔλιξιν, alicubi verò pro κινεῖν ſimpliciter poſitū reperiri. ſed ſecundum etymologiam ab ἀέλλα, ſignificare Variè & crebrò ac celeriter voluere ac mouere.

Αἰόλλομαι, Paſſ. Varior, Variegor. Item Varius fio. Heſiod. in Aſpide, – ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, id eſt (vt vulgò exponitur) quando vuæ adhuc acerbæ colorem mutāt. Sed malim, verbum Variari hîc quoque retinendo, explicare, Quū vuæ variātur: vel cum Catone, (quem facilè mihi perſuaſerim Heſiodi vocabulum Latinè reddere voluiſſe) Quum vuæ variæ fiunt.

Αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλητο apud Apollonium, metaphoricè dictum, Curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολίζειν quoque Heſychius exponit ποικίλλειν. Eſt autem ποικίλλειν propriè Variare, Variegare. in qua ſignificatione videri poſſit ab αἰόλος deduci. At quum Æolico ſermone vti ſignificat, item quum ponitur pro Decipere, ἀπὸ τῶν Αἰολέων deduci certiſſimum eſt. Sed & in hac ſignificatione quam Æſchylus affert pro ποικίλλειν, fortaſſe itidem ἀπὸ τῶν Αἰολέων deriuatur: & ποικίλλειν ſumitur pro Verſutè agere: quod etiam ſignificare quidā ſcribunt.

C. Αἰολόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Verſicolorem ceruicem habens.

C. Αἰολόδωρον, Varium donum, id eſt quod ex variis rebus conſtat. ποικίλον δῶρον. Heſ.

C. Αἰολόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variā cutem habens. id eſt variegatam. Ex αἰόλος & δέρμα.

H C. Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, Varium thoracem habens, ſeu variegatum. Il. δ, – Ἄντιφος αἰολοθώρηξ. Il. π, – Μενέσθιος αἰολοθώρηξ. Ex αἰόλος & θώρηξ, pro θώραξ.

C. Αἰολόμητις, ου, ὁ, Varium conſilium habens: & per hoc, Vafer, Aſtutus. Heſiod. Theogonia, – ἠδὲ Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν. vbi notandum, ποικίλον & αἰολόμητιν dicere

pro ποικιλομένην, vno verbo. nam αἰόλος & ποικίλος idem valent. Fit ex αἰόλος & μίτρης. Reperitur tamen ſcriptum etiam αἰολομήτης, circunflexa penultima. De compoſitis autem ex μίτης dictum eſt in ἀγκυλομήτης. A

C. Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variam mitram habens, ſeu variegatam. apud Theocritum Perſarum eſt epithetum, hoc in verſu, Ἑδριάει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης. Componitur ex αἰόλος, & μίτρα, quod vocabulum in vulgar. lex. Græcis dicitur in hoc compoſito nomine ſignificare zonam bellicam. ſed quid ad Perſas zona bellica? Intellexerim potius de mitra ea de qua loquitur Virgilius hoc in verſu, Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ. B

C. Αἰολόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variam formam habens, Multiformis.

C. Αἰολόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variegatum tergum habens. Opp. Hal. 1, — σάλπαι τε μετ' σφίσιν αἰολόνωτοι.

C. Αἰολόπωλος, ου, ὁ, Velocem equum habens, ſeu veloces equos. aut, Qui velociter in equo mouetur. aut, Variè equitans. Vide Euſtathium in hunc Il. γ verſum, Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους. C

C. Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, Id eſt, inquit Euſtathius, ὁ ποικίλας ἔχων χαίτας, ad verbum, varios habens capillos. Sed varios capillos puto intelligi debere qui contorti ſint in varios nodos.

C. Κορυθαιόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non Κορυθαίολος) Variam habens galeam, id eſt variegatam, vt Hector ἰλ. β, v. 324, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ, & alibi paſſim. Exponitur etiam Ornatam habens galeam. ‖Vel κορυθαιόλος dicitur vt qui ſit αἰόλος εἰς μάχην μετ' ὅπλων, (quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte ſignificante totum) αἰόλος declarante ταχύ: Qui armatus celer eſt ad pugnam, id eſt agilis & expeditus. q. d. Expeditè pugnam ciens. Ex quo declaratur Bellicoſus. Αἰόλος autem hanc ſignificationem habens deducit Euſtathius ab αἰόλλω. cui ea in re non aſſentior, ſed potius Heſychio ab αἰολεῖν deriuanti. ‖Κορυθαιόλα νείκη Ariſtophanes iocoſè dixit, ad κορυθαιόλον Hectorem alludens, in Ranis, Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαιόλα νείκη. q. d. bellicoſæ ſiue pugnaces contentiones, id eſt acres & aſperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem apud eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Aldino etiam exemplari. & apud ipſum quoque Homerum κορυθαίολος habent omnes quas vidi editiones, & ipſa quoque vetera exemplaria: ſed Euſtathius à veteribus grammaticis παροξύνεσθαι ſolitum ſcribit. Ac certè quum αἰόλος ſcribendum exiſtimetur, & in emendationibus Homeri exemplaribus ita legatur, necnon apud Suidam & Euſtath. (apud Heſychium tamen αἴολος) non ſine ratione videntur veteres grammatici ſcripſiſſe κορυθαιόλος. Niſi dicamus propter compoſitionē mutari ſedem accentus: & illos κορυθαιόλος voluiſſe παροξύνεσθαι tanquam ab αἰολεῖν deriuatum. alioqui enim ſi κορυθαιόλος ab αἰόλος ſcribamus παροξυτόνως, itidem ſcribendum videri poſſit παναιόλος: quum tamen contrà paſſim παναίολος inueniatur. D E F

C. Παναίολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino varius, Multùm variegatus, Ornatu multùm vario inſignitus. vt σάκος παναίολον, apud Heſiodum. Ab Heſychio παναίολος exponitur παμποίκιλος. De accentu autem huius παναίολος vide quæ annotaui in præced. compoſito.

Αἰόλλω, vide poſt ſimplex Αἰόλος. G

ΑΙΟΝΑΏ, ῶ, Aſpergo, Perfundo, καταντλέω. Gal. αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν οὐ χρή. Idem cum alia conſtructione vſus eſt, αἰονᾶν δὲ τὸ μὲν πλεῖστα δι' ὕδατος θερμοῦ. In vulg. lexicis exponitur etiam Deſuper irrigo, & Superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit καταχέειν & λούειν, item καταντλεῖν. quo verbo Galenus de eadem re vtitur, vt καταντλεῖν σὺν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν διαφορῆσαι τοῖς ἔσω ταῖς ἰχῶρας.

C. Καταιονάω, ῶ, Idem. nam Gal. καταιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit. Apud eūdem legitur, καὶ τὸ ἀπαλύνειν ... καταιονῶντά τε καὶ καταπλάττοντα τοῖς μαλάττειν ἢ χαλᾶν δυναμένοις. Vt autē hic καταιονᾶν & καταπλάττειν, ſic alibi καταντλεῖν & καταπλάττειν copulat, ſcribens, τὴν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει, καὶ σχάζει, &c. vbi Linacer vertit, Perfundit & cataplaſma ſuperimponit, & ſcarificat. HINC Καταιόνησις, Perfuſio, Fotus, quod Gall. dicitur Eſtuuement. καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Euſtathio. H

Αἰονέω etiam & καταιονέω legitur in vulg. lex. ſed Αἰονάω potius & Καταιονάω à Galeno & aliis dicitur. apud quem tamen & καταιονεῖν alicubi habent quædam exēplaria, quum in aliis contrà ſit καταιονᾶν.

¶Αἰνέω, Subigo ordea, madefaciēs aqua: vt ait Ælius Dionyſius apud Euſtathium, citans hunc Pherecratis locum, νῦν ἐπιχεῖσθαι ταῖς κριθαῖς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, αἶα βρέττειν, αἰνεῖν. At Pauſanias ibidem ſcribit αἰεῖν non αἰνεῖν, in hoc ipſo Pherecratis loco: dicens αἰεῖν ſignificare πτίσσειν cum ibi, tum apud Ariſtophanem in Pace. At Heſych. Ælium Dionyſium ſequens, αἰνῶν exponit πτίσσων.

ΑἸΠΥΣ, έος, ὁ, Altus, Excelſus, In edito loco poſit⁹. Hom. Il. β, — Αἰπύ τ' αἰπὺ πτολίεθρον. Apud eūdem, αἰπὺ τεῖχος. Fœm. gen. αἰπεῖα. neut. αἰπύ. vt — αἰπεῖα κολώνη, apud eundem in Bœot. Compar. αἰπύτερος, Altior. Superlat. αἰπύτατος, Altiſſimus. ‖Αἰπὺς δόλος, Altus dolus, fortaſſe verti poſſit apud Heſiodū, pro Alto pectore excogitatus. Sic aliquando Latini poetæ videntur adiectiuum altus vſurpaſſe.

Αἰπύς, Grauis, Ingens. Item Difficilis (ſicut Lat. Arduum opus, metaph.) Αἰπὺς πόνος, grauis labor. Itidē αἰπὺς ὄλεθρος, Graue exitium, Il. ρ, — ἡμῖν δ' αὖτ' αἰαφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sic apud Heſiodum, — ποδῶν αἰπεῖα ἰωὴ exponitur Pedum grauis ſonitus.

Αἶπος, εος, τό, Altitudo, Celſitas, ὕψος. Apud Euripidem πρὸς αἶπος ἔρχεται exponitur In arduum tendit. ‖Αἶπος item Cacumen montis. Heſychius autem ait αἶπος ſignificare locum altum ſeu ὑλώδη. Item κάματον, id eſt laborem.

Αἰπός, ή, όν, Idem quod αἰπύς, εῖα, ύ. vt πόλιν αἰπήν, Il. ν. Sic αἰπὰ ῥέεθρα, Il. θ & φ. quod tamen αἰπά vult Euſtathius ex αἰπεῖα per ſyncopen eſſe factum: ſed quū αἰπός inueniatur, illinc eſſe potius dicendum eſt.

Αἰπεινός, ή, όν, Idem quod αἰπύς, ſiue αἰπός. vt Ἴλιον αἰπεινήν, Il. ρ. Πήδασον αἰπεινήν, Il. ζ. Antipater in epig. Καὶ μέγαν αἰπεινῶν πυραμίδων κάματον.

Αἰπήεις, εσσα, εν, Idem. vt Apoll. Arg. 2, — πόσον λῖπον αἰπήεσσαν. Ibidem, Καύκασον αἰπήεντα. In Anth. epigr. αἰπήεσσα καταιγὶς, Alta procella.

C. Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè extructus, In edito loco ædificatus. vel In altum extructus, Cuius alta eſt ſtructura. Nonnus. Ex αἰπύς & δμητός. Vide δομέω.

C. Αἰπύκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Excelſa cornua habens. vt αἰπύκερως ἔλαφος. Ex αἰπύς & κέρας.

C. Αἰπύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excelſum tergum habens, Excelſus. Ex αἰπύς & νῶτον. vt αἰπύνωτος Δωδώνη, apud Æſchylum.

ΑἹΡΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα. (Aor. 2, εἷλον, ſicut & ἑλῶ, alterum futurum, tanquam ab ἙΛΩ, inuſitato: de quo vide in fine ſignificationum ipſius Αἱρῶ) Capio, Prehendo, Comprehendo, Corripio. Vel, Inuado, Occupo. Il. α, — κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Prouerbium apud Suidam, αἱροῦντες ἡρήμεθα, Capiētes capti ſumus, vel Comprehendentes comprehenſi ſumus. Il. ω, Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, Si te corripuerit, Si tibi manus iniecerit. Xen. Pæd. 1, ἥρουν τινὰς αὐτῶν. Il. ρ, Τῶν κεν ἔγωγ' ἐλποίμην αἱρησέμεν, ſub. ἵππους, ſperem me potituru equis. Sæpe αἱρεῖν dicitur curſu capere, id eſt currendo aſſequi, & comprehendere. Il. φ, — οἱ μὲν κεν ἀπὸ κραιπνὸς Ἀχιλλεὺς Φθήσῃ, &c. Αἱρήσει με καὶ ὥς. Xenophon Pæd. 4, τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀναιρεῖν. Hinc & venatores apud Heſiodum dicuntur αἱρεῖν lepores. & apud Lucianum in Dial. Ven. & Cupidinis, de Diana, ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύειν. ‖Vt autem per metaphoram inanimata quoque dicuntur nos Capere aut Occupare apud Latinos (vt Capit me deſiderium, tædium, pauor, obliuio: Macies artus occupat, & ſopor lumina) ſic apud Græcos, poetas præſertim, talia dicuntur nos αἱρεῖν, videlicet ἵμερος, δέος, λήθη, &c. Il. κ, — μηδέ τιν' ὕπνος αἱρείτω, neque ſomnus quenquam occupet. Il. β, — μηδέ σε λήθη αἱρείτω, neque te capiat obliuio. Iliadis γ, — καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, inceſſit me cupido, ſiue deſiderium. Od. α, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. Item vt Latinè dicunt Occupare imperium, ſic αἱρεῖν τὴν ἀρχήν, apud

Platonem.

Αἱρεῖν, Deturbare, Euertere, Decutere. Itē Expugnare, Subigere, ὁ πέλεκυς τὸν ἄνδρα αἱρεῖ, id eſt, Deturbat, Euertit, καταβάλλει. Quod exemplum citat Bud. in lexico. Sic autē & αἱρεῖν πόλιν, Euertere ciuitatem, pro καθαιρεῖν, πορθεῖν. vt apud Thucydidem, τὴν Φειὰν αἱροῦσι ſchol. exponit, τὴν πόλιν αὐτὴν πορθοῦσι. & αἱρεῖν idem exponit πορθεῖν apud eundem. Sed aliquando & χειροῦσθαι exponit. id eſt, Subigere, Expugnare, In ditionem ſuam redigere. Herodot. in Clione, αἵρεε τὰς πόλιας χώμασι, Expugnabat ciuitates, aut Subigebat, ductis aggeribus. vel ſimpliciter Ciuitates capiebat. Idem in Thalia, συχνὰς μὲν δὴ τῶν νήσων αἰρήκεε, vbi nota αἰρήκεε pro ᾑρήκει. Ariſtides in Panathenaico, πρότερον δ' ᾑρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον δὶς ἤδη, antea bis iam Ægyptum vniuerſam ſubegerat. Αἱρεῖν de homine dictum à Xenophonte itidem interpretor Expugnare, nō, vt alii, Allicere: quū dicit, τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ διδοίης τι. id eſt, Improbos homunciones nullo pacto magis expugnes quàm dādo aliquid. Alii autē vertunt, Non aliter allicias. Sed exiſtimo Xenophontem ita αἱρεῖν dixiſſe ſumpta metaphora ab vrbibus, vt Latini Expugnare dicunt metaphoricē. ſic Expugnare pudicitiam, Liuio: Expugnator pudicitiæ, Ciceroni. Idem, Sapientis animus virtutibus omnibus vt mœnibus ſeptus, vincetur & expugnabitur. Sic poeta quidam dixit, Artibus innumeris mens expugnatur amantum. Gregor. Nazianz. in epit. Baſilii, ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, Nos nō expugnabis, Nō facies nos tibi cedere & acquieſcere. At in lex. vulg. perperam exponitur, Nos in hæreſin non induces.

Αἱρεῖν τὴν δίκην, Bud in Comm. exponit Vincere iudicio, Reū peragere. Demoſth. contra Midiam, τὴν δίκην ἐρήμην. Sed ad verbum αἱρεῖν δίκην eſt Cauſam obtinere, ſiue tenere, & quaſi Capere cauſam & ea potiri. Sed hoc intereſt, quòd αἱρεῖν τὴν δίκην de actore tantùm dicitur, vt Bud. annotat: at Latinis Cauſam obtinere ſeu tenere, de reo quoq; vſurpatur. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν Dem. Pro corona, Obtinere accuſationem, Obtinere cauſam ſuā in accuſando aliquo, Vincere accuſando.

Αἱρεῖν, Cōuincere & Damnare, inquit Budæus. Æſchines in Cteſiph. μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. pro eodem dicitur & ἁλίσκειν. Eodem modo Ariſtoph. in Nubibus, Κλέωνα δώρων ἑλόντες. Idem ibidem, αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμὴ ἀλλὰ τὰ δημόσια γράμματα, id eſt, Acta publica eum conuincunt, ſeu Reum peragunt. Actis publicis reus peragitur, conuincitur, tenetur. At verò apud Platonem aliter vertendum exiſtimo in Apologia, quum dicit, τοῦτ' ἐστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐάν περ αἱρῇ, οὐ Μέλιτος, οὐδὲ Ἄνυτος, ἀλλ' ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος, Calūnia vulgi & inuidia me cauſa cadere faciet, aut Condemnari me faciet, non Anytus aut Melitus. Sic enim malo vertere quàm Conuincet. ſed ita vt intelligatur, Me cauſa cadere faciet tāquam cōuictum, Condemnari tāquam peractum reū. Subiungit ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν. At pro conuincere ſeu euincere per metaphoram eleganter vſurpatur in hoc genere loquendi, ὁ λόγος αἱρεῖ, vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ. Æſch. contra Cteſiphontem, ἐπιθυμῆσαι ἀληθὲς ἐστὶν ὅ, τι ἂν αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρῇ. id eſt, quod ipſa ratio euincat. Ita enim verto ſequens Horatium. Quintilianus Rationem dictare aliquid, diſſimili quidem metaphoræ genere, ſed ſignificatione ſimili vſurpare videtur. Plut. in Conſol. ad Apollonium, τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα ὅπῃ λόγος αἱρεῖ βέλτιστα ἔχειν. i. diſponere, ordinare, conſtituere res ſuas eo modo quo ratio euincit optimè conſtitui. Alii vertunt, Prout ratio exigit ſeu poſtulat. At ego vertēs, Ratio euincit, metaphoricam verbi huius ſignificationem retineo. Poſſit etiam verti fortaſſe Ratio dictat, ex Quintiliano, vt modò dixi. Denique is ita ordinat res ſuas vt ratio euincit ordinandas eſſe, cui ratio ordinationis ſuæ conſtat. Quare hac etiam dicendi formula commodè, vt opinor, exprimere poſſimus illam Græcam. Herodotus in Euterpe, καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει, Quin etiam ipſa ratio id euincit, vel id dictat. Sic &, παρὰ τὸν αἱροῦντα λόγον, Contra quàm euincat & dictet ratio. Sed apud Herodotum videtur latius accipi hæc phraſis cùm alibi, tum libro I, ἀποφέρεται ὁ θύσας τὰ κρέα, καὶ χρᾶται ὅ, τι μιν ὁ λόγος αἱρέει, id eſt, Qui ſacrificauit, ſecum aufert carnes, & eas conuertit in quemcunque vſum ei viſum fuerit. vel, ei libuerit. Quidam vertunt, In quemcūque vſum fert animus, vtitur. Idem in Melpom. πρότερον δὲ ἢν μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, οὐ συμμίξομέν τοι, id eſt, Niſi nobis viſum fuerit. Alii interpretantur, Niſi nos ratio traxerit. At ſi rationis vocabulum retinere vellem, dicerem potius Niſi ratio nos moueat, vel, Niſi hoc nobis placeat vt rationi conſentaneum, vel, Niſi hoc rationi conſentaneum videatur. Sed rationis vocabulum nihil neceſſe eſt retinere, quòd in eadem phraſi videatur id mutare in γνώμη, quum dicit αἱρέει ἐμὴ γνώμη. pro Sic libet, ſic placet. q. d. Euincit mea opinio. Verùm obſeruari debet dici ἐμὴ γνώμη, at λόγος ſimpliciter non ἐμὸς λόγος.

Αἱρεῖν pro ἀναιρεῖν, Interficere. Sophocles apud Suidam πόλεμος γὰρ οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί, .i. Bellum virum nullum improbum occidit vltrò, ſed probos ſemper. Sic autē & ἕλω ſignificare φονεύω tradit Euſtathius, à quo deductum ſit ἕλωρ (qui & aliam tamē deriuationem affert, videlicet ab ἕλκω) Obſeruandū eſt autem, quanuis inuſitatum ſit thema ἕλω, magis tamē grāmaticorū iudicio, recepta eſſe ab eo deriuata quædā tēpora, quàm quæ ab αἱρῶ deducta ſunt. Euſtathius enim in Iliad. λ, v. 453, ὅσ' αἱ καθαιρήσουσι θανόντι περ, annotat καθαιρήσουσι poſitum eſſe pro καθελοῦσι. Itidem verò apud Suidam reperio καθαιρήσεται, καθελεῖται: addentem in vſu eſſe apud Thucydidem, & bonam aliorum ſcriptorum partem. Ab hoc autem ἕλω fit & nomē adiectiuū ἑλεῖν (quod poſt deriuata ab αἱρῶ ponetur, ante compoſita) fit & compoſitum ἑλέπολις, quod vide in πόλις.

Αἱρέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι, P. ᾕρημαι, Aor. 1, ᾑρέθην, Aor. 2, εἱλόμην (ab ΕΛΟΜΑΙ innuſitato) in actiua ſignificatione, Capio, Sumo. Od. β, Ἕσπερος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, id eſt ſumā, capiā, videlicet ἀμφιφορῆας & ἄλφιτα ἐν δοροῖς. non, vt Valla exponit, Soluam. quaſi αἱρεῖσθαι abſolutè ponatur pro αἴρειν ſiue ἀπαίρειν. Od. π, — ὕπνου δῶρον ἕλοντο, ſomnū ceperūt. Od. ξ, δόρπον ἕλοντο, cœnarunt. q. d. cœnā ceperūt, vt dicitur Sumere cibū, Capere cibū. Sic Herodotus in Thalia ἄριστον αἱρεομένοισι, prandium ſumentibus, prandentibus. Thuc. 2, τοῦ δ' ὕπνου τε καὶ σίτου αἱρεῖσθαι, id eſt cibum & ſomnum capere. Xenophon Pæd. 8, ὑπ' αὐτῆς ποτε περὶ ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾑρεῖτο. Et pro Capio quidem vſurpatum reperitur in huiuſmodi phraſibus vtplurimū. Aliquando Capeſſo exponitur, vt αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις, Capeſſere. ſed hic poteſt Eligere reddi (de qua ſignificatione, quæ frequentiſſima eſt, mox dicetur.) Sic & apud Xenophontem αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν quod Capeſſo iter, Ineo viam & inſtituo, quidam interpretantur: ſed poteſt hic itidem Eligere verti. Itidem apud Demoſthenem, εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, talem Reip. adminiſtrandæ rationem inſtituiſti, vel elegiſti. Atque hoc loco vtro modo reddas, parum refert. nam qui dicit ſe hanc vel illam rationem inſtituiſſe, ſignificat rationē eam ſibi placuiſſe præ aliis, & eam ſe elegiſſe.

Αἱρεῖσθαι (inquit Budæus) eſt Anteponere & Pluris facere, cum ἀντὶ iunctum. Ariſtot. Ethic. 9, εἰκότως δὴ δοκεῖ σπουδαῖος εἶναι, ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλόν. Hactenus Budæus. Habet autem & alias cōſtructiones in hac ſignificatione: vt cum πρό, itidem cum genitiuo, loco ἀντί. Xenophon, τόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, Hunc decem minis prætulerim. Sic Plato Pol. 2, δικαιοσύνην ἂν πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱροίμεθ' ἄν. Herod. 1, πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, bellum præfert paci. Plut. in Numa, ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι, Quietem honori antefero. Reperitur etiā alicubi αἱροῦμαι poſitum cum genitiuo ſine alterutra harū præpoſitionum, vt αἱροῦμαι τῶνδε χρήματα, pro χρήματα πρὸ τῶνδε. Sic αἱροῦμαι ζωὴν θανάτου, Præfero vitam morti. Sed ſuſpecti ſunt hi loci. Αἱρεῖσθαι, exponitur etiam Malle, conſtructum cum illis duabus præpoſitionibus ἀντὶ & πρό. vt in illo Xenophontis loco, τόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, hunc malim quàm decem minas. αἱρεῖσθαι autem cum ἀντὶ poſitum redditur verbo Malle, præſertim quum infinitiuo iungitur. vt Dem.

pro Corona, πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. Xenophõ, A
ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, Malle ſerui-
re quàm bellare. Sed poſſumus his quoque verbis An-
tefero & Antepono vti in horum locorum interpre-
tatione: ſi ex infinitiuis nomina faciamus: vt ſi Xeno-
phontis hunc locum ita reddamus, Præferre ſeruitutẽ
bello. Αἱρεῖσθαι verti ſolet Malle in hac quoque con-
ſtructione, αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Xenophon, αἱρήσομαι
τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν, Malim mori quàm &c.
Sed poteſt etiam exponi, Præferam mortem illiberali
vitæ generi. Rectè & hoc modo exprimi poſſe mihi vi- B
detur, Potior mihi erit mors vita illiberali. Ita & apud
Iſocratem in Paneg. ὅμως ἡγούμεθα τοῖς ἀσθενεστέροις βοηθεῖν
μᾶλλον, ἢ τοῖς κρείττοσι συναδικεῖν. Sic & apud Platonem in
Apologia μᾶλλον αἱροῦμαι Budæus exponit Malo, καὶ πο-
λὺ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδε ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν.
Sed hîc itidem poteſt μᾶλλον αἱροῦμαι exponi Antepo-
no aut Præfero: hoc modo, Hanc mortem, poſt talem
apologiam, illi vitæ antepono. Idem Bud. tradit, in hac
ſignificatione αἱρεῖσθαι ſine alia etiam particula vſurpa-
ri, citans hæc Laertii in Ariſtippo, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ἕλοιτ' C
ἄν τις νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Sed dixerit quiſpiam fortaſſe hîc
deeſſe μᾶλλον, vt ἕλοιτο μᾶλλον, ſit Magis velit, id eſt malit.
Quanquam & apud Demoſthenem eandem ἔλλειψιν (ſi
ἔλλειψις vocanda eſt) reperio. Sic quoque apud Home-
rum cũ verbo βούλομαι. Dicit præterea Budæus αἱρεῖ-
σθαι ſignificare Velle: citans tamen locum Platonis in
quo eſt αἱροῦμαι μᾶλλον, quod explicat Malo. Sed notan-
dum eſt αἱροῦμαι poni pro Volo, etiam ſine particula
μᾶλλον, cum infinitiuo. Iſocr. in Euagora, αἱροῦμαι καταλι-
πεῖν. Idem alibi, αἱροῦμαι λέγειν. Nonnulli tamen vertere D
maluerunt his in locis αἱροῦμαι, Conſtituo. At ego Suidã
ſequens reddo ſimpliciter Volo. Nam αἱρῇ pro βούλει ſu-
mi ait hîc, ἐπείπερ αὐτὸς αἱρῇ λέγειν. Plato de Repub. σὺ οὖν
ποτέρως αἱρῇ? Vtro modo vis, vel mauis? Et vt αἱροῦμαι pro
Volo, ſic οὐχ αἱροῦμαι pro Nolo capitur, vt apud Laertiũ
in Socrate, hoc in loco quem & Budæus citat, Χαρμίδου
τε διδόντος αὐτῷ οἰκέτας, ἵν' ἀπ' αὐτῶν προσοδεύοιτο, οὐχ εἵλετο.
Sic & alibi apud eundem.

Αἱρεῖσθαι, Eligere, Deligere. Dem. Pro corona, τὴν ὁποτέ-
ρου τύχην ἂν ἕλοιτο ἕκαστος αὐτῶν, Vtrius eligat conditio- E
nem, vel Vtrius conditionem malit. Apud eundem, αἱ-
ρεῖσθαι φίλους, Deligere amicos, Deligere pro amicis, vel
quos in amicorum numerò habeamus. Plato in epiſt.
τὸν μὲν παλαιὸν φίλον προδοῦναι, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι. De-
moſth. εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, talem reip., adminiſtratio-
nem elegiſti. Xenophon, αἱροῦμαι τὴν ὁδόν. Nonnulli ta-
men in hoc loco αἱροῦμαι vertere maluerunt Inſtituo,
ſicut & in illo Demoſthenis, non magno diſcrimine.
Sic apud Ariſtot. ad Theod. αἱρεῖσθαι interpretati ſunt
quidam Cõſectari, Perſequi: propter oppoſitum ei φεύ- F
γειν. ¶Dicitur etiam αἱρεῖσθαι δικαστήν, Eligere iudicem, &
αἱρεῖσθαι ἄρχοντα, Eligere belli imperatorem, vel, vt alii,
Deſignare, Creare. Xenophon. Pæd. 1, αἱρούμεθα αὐτὸν τὸν
τῶν Ἰνδῶν βασιλέα δικαστήν. Idem Pæd. 7, ὡς εἵλοντό με πάντες
οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου. Idẽ Pæd. 1, αἱροῦν-
ται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς, eligunt. vel, vt alii,
deſignant, creant, pro χειροτονοῦσι.

Αἱρεῖσθαι, inquit Budæus, Opinari, Cenſere, Sectam ali-
quam conſectari, vt philoſophi faciunt. Theodor. in
Eccl. hiſt. 1, οἱ πλεῖστοι τῶν τὴν ἀσέβειαν αἱρουμένων. Philo De G
mundo, κατὰ τοὺς τἀναντία αἱρουμένους, ſecundum eos qui cõ-
trarium dogma ſequuntur.

Αἱρεῖσθαι, in paſſiua ſignificatione, Capior, Comprehen-
dor, vt in prouerbiali hoc dicto apud Suidam, αἱροῦντες
ᾑρήμεθα. Phal. in epiſt. αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου. ¶Αἱρεῖσθαι Reũ
peragi, Cõuinci, Manifeſtum eſſe, pro ἁλίσκεσθαι: vt αἱρεῖν
ſignificat Reum peragere, Conuincere, pro ἁλίσκειν. Itẽ
αἱρούμενος dicitur qui ſuis verbis conuincitur. Bud. in
Comm. ¶Αἱρεῖσθαι, Eligi, Deligi, vel Deſignari, Creari,
frequẽtiſſimè de magiſtratibus. Demoſth. Pro corona, H
ᾑρέθη τῶν ἀμφικτυόνων ἡγεμών. Plut. in Pericle, αἱρεθεὶς ἀ-
θλοθέτης. Idem in Themiſtocle, αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὸ τῆς
πόλεως. Thuc. ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως. Plato De leg.
ᾑρημένος ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

Αἵρεσις, εως, ἡ, Expugnatio, vt dicitur αἱρεῖν πόλιν, Expugna-
re vrbem, vel capere: ſic αἵρεσις πόλεως Expugnatio vr- A
bis, aut captio, ſi poſſet vſurpari. Thuc. 2, προὐχώρει δ'
αὐτοῖς οὔτε ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως, οὔτε &c.

Αἵρεσις, Electio, vel Optio. Iſocr. De pace, περὶ τὰς αἱρέ-
σεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, errantes in electione re-
rum, in eligendis rebus. Idem in Panath. κρείττω τὴν αἵ-
ρεσιν εἶναι τοῦ δεινὰ ποιεῖν ἑτέρους ἢ πάσχειν αὐτοὺς ἐνόμισαν, id eſt,
Exiſtimarunt eſſe potiorem electionem grauibus iniu-
riis afficiẽdi alios quàm eas ab illis patiendi. Sed Lati-
nè hoc durè diceretur ita ad verbum: malim ergo ita,
Sed optabilius exiſtimarunt, alios afficere &c. vel. Sed B
ex duobus quæ illis propoſita erant, aut alios lædere,
aut ab illis lædi, illud huic anteponendum eſſe duxe-
runt. Idem Iſocrates in Areop. αἵρεσιν & δοκιμασίαν copu
lat: ibidem, αἵρεσιν & κρίσιν, quum dicit, ποιεῖσθαι καὶ τὴν αἵ-
ρεσιν καὶ τὴν κρίσιν περὶ αὐτῶν. Apud Demoſthenem autẽ
Pro corona, ἐφ' ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν, vulgò ex-
ponunt, Sectari vos. At verò Politianus apud Plutar-
chum αἵρεσιν ποιοῦμαι ἐπὶ τῷ Πυθίῳ reddit, Eius optionis
Pythium cõſulo. Vertitur autẽ αἵρεσις optio, in hôc præ-
ſertim loquendi genere, αἵρεσιν διδόναι, quod eſt frequẽ- C
tiſſimum. Iſocr. ad Philippum, εἴ τις θεῶν αἵρεσίν σοι δοίη
μετὰ ποίας ἂν ἐπιμελείας &c. Demoſth. Olynth. 2, εἴ τις αἵρε-
σίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην ἢ τὴν
ἐκείνου. Soph. pro αἵρεσιν διδόναι, id eſt optionem dare, di-
cit, αἵρεσιν νέμειν. Thucyd. 2, γίγνεταί μοι αἵρεσις, Optio mi-
hi datur, Eligere poſſum vtrum malim. ¶Dicitur etiã
αἵρεσις στρατηγοῦ, Electio imperatoris, vel potius creatio:
vt αἱρεῖσθαι στρατηγόν, Creare imperatorem, ſeu eligere. vn-
de αἵρεσιν ποιεῖσθαι, apud Plat. De leg. Chryſoſt. de crea-
tione epiſcopi loquens ὡς οὐκ ὀρθῇ κρίσει λογισμῶν τὴν αἵ- D
ρεσιν πεποιημένους. Apud Ariſtotelem quidam magiſtra-
tus creãtur αἱρέσει, quidam κλήρῳ. vnde etiam αἱρεταὶ ἀρ-
χαὶ & κληρωταί.

Αἵρεσις, Conditio, à Budæo ex Pandect. annotatur. κα-
λῇ αἱρέσει, Bonis cõditionibus. Inſtit. De iure perſonarũ,
& ὑπὸ αἵρεσιν γραφείς, Hæres ſub cõditione ſcript⁹. Eſt au
tẽ finitima hæc ſignif. illi qua pro optione ponitur.

Αἵρεσις idem. eſt etiã quod γνώμη, Animus, hoc eſt
Volũtas & propoſitum, vt ait Budæus, citans hunc Po-
lybii locum, in 1, ἐξ ὧν καὶ μάλιστα συνίδοι τις ἂν τὸ μεγαλό- E
ψυχον καὶ παράβολον τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως. & addit ſic ſæ-
pe vſum eſſe. Et quidem lib. 5, eodem modo vſum eſſe
comperio, quũ dicit, τεθνάναι μὴ διαψεύσασθαι τῆς αἱρέσεως καὶ
διαλήψεως τοῦ βασιλέως. Sequendo autem hanc Budæi ex-
poſitionem, dicemus αἵρεσιν idem valere hic quod προ-
αίρεσιν. Quam ſignificationem mihi videtur habere &
apud Demoſthenem, quum dicit, τὴν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εἶχε τὴν
πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶ. Scio tamẽ & aliter hic exponi.

Αἵρεσις, Secta, Dogma, inquit Budæus. Nonnulli autẽ
αἵρεσιν, quum de philoſophis dicitur, exponunt, opinio- F
nem de aliquo dogmate firmatã. αἱρέσεις philoſopho-
rum à quibuſdam enumerantur decem, ab aliis nouẽ
duntaxat, excludẽdo videlicet Pyrrhonicã. Ex his no
uem celeberrimæ fuerũt quatuor, Academica, Peripa-
tetica, Stoica, Epicurea. Apud Galenum ad Glauc. 1, μεθο-
δικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις, Secta methodicorum, Se-
cta empiricorũ, à quibus diſtinguitur δογματική, Secta
dogmaticorum. Vnde & videri poſſit impropriè expli-
cari αἵρεσις ἐμπειρικὴ ſeu μεθοδική, methodicorũ dogma
& empiricorũ dogma, ſi methodici & empirici diſtin- G
guũtur à dogmaticis: aut etiam illis opponuntur. Ser-
uius hæreſes appellari ait habitus animorum & inſtitu
ta philoſophiæ circa diſciplinã. Cic. in Paradox. præfa-
tione, Cato autem perfectus, mea ſententia, Stoicus, &
ea ſentit quæ non ſanè probantur in vulgus, & in ea eſt
hæreſi quæ nullũ ſequitur florem orationis. Athen. 13,
καθάπερ οἱ τῆς Ἀριστίππου παρεισχθείσης αἱρέσεως, ἄσωτοι καὶ
θρασεῖς. Apud eundem ἡ περὶ τὴν τρυφὴν αἵρεσις dicitur fe
ſtiuè, dogma mollitiem & delicias approbans: lib. 12,
φιλοσόφων δὲ αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντι- H
ποιήσαντο. ¶Αἵρεσις apud eccleſ. ſcriptores Dogma pra-
uum de iis quæ ad Chriſtianorum religionem perti-
nent, Dogma orthodoxæ fidei non conſonum. Vnde
αἱρετικοί, praui alicuius dogmatis ſectatores: de qua vo-
ce paulo pòſt dicam.

Αἱρεσιάρχης

C. Αἱρεσίαρχος, vel Αἱρεσιάρχης, Hæreſis autor, id eſt ſectæ, A quo ſecta quæpiam initium cepit. Et apud eccleſ. ſcriptores Autor dogmatis à religione Chriſtiana alieni.

HINC Αἱρεσιαρχεῖν, eſſe autorem ſectæ.

C. Αἱρεσιομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hæreſis (id eſt ſectæ) propugnator, Qui pro hæreſi pugnat. Philo De vita M. lib. 1, ὡς ἔθος τοῖς αἱρεσιομάχοις, οἳ τοῖς προτεθεῖσι δόγμασιν, ὁποῖα ἂν τύχῃ, βοηθοῦσι, id eſt (Turnebo interpr.) Vt ſolent contentioſi pugnaceſque ſectatores.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, Hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιῶτις fœm. genere: vnde αἱρεσιῶτις πολιτεία exponitur à Suida ἡ τῶν αἱρετικῶν. vt αἱρεσιώτης idem ſonet quod hæretica, id eſt quæ recepta eſt apud hæreticos. Sed apud Suidam malè poſita στιγμή, erroris occaſionem præbuit in vulg. lex. Græc. vt αἱρεσιώτης per ſe dicatur ſignificare πολιτεία τῶν αἱρετικῶν.

Αἱρετέον, aduerbiũ poſitionis, Eligere oportet, Expetere oportet. vnde nomen gerundiui Latini formam habens, αἱρετέος, έα, έον, Expetendus, da, dum. Xenoph. ἀπομν. 1, ἀνθρώπου γνώμη αἱρετέα ἐνόμιζεν εἶ).

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, Eligendus præ aliis, Ad verbum, (ſed barbarè) Eligibilis. A Cicerone exponitur Optabilis, itẽ Expetendus. Ariſtoteles in Rhet. βίος ἄλυπος, αἱρετός, Vita tranquilla & moleſtiis carens, expetẽda. Idem ibidem, καὶ γὰρ καθ' αὑτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος. Ab Athenæo 7. lib. citatur liber Chryſippi philoſophi περὶ τῶν δι' αὑτὰ αἱρετῶν. Hinc αἱρετώτερος in comparatiuo gradu, Potius eligendus, Potior habendus, Optabilior. Et ſæpe in neutro genere αἱρετώτερον, Optabilius. Xenophon Pæd. 2, τοῖς πολεμίοις δὲ τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον, Hoſtibus autem fugere eſt optabilius quàm manere. vel, Hoſtes ſatius ducunt fugere. Idem Pæd. 3, ὡς αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σώζεσθαι, Optabilius eſt inter præliandũ mori, quàm fuga ſalutem quærere. A Polybio opponuntur αἱρετὸς & φευκτὸς, vt diximus antea αἱρεῖσθαι & φεύγειν ab Ariſtotele opponi.

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, Electus, Delectus, vel Creatus. Plutarch. in Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοὶ, Viri delecti aut lecti. nam lectus pro delectus eleganter ponitur. αἱρετοὶ δικασταὶ, Electi iudices, Iudices quos elegerunt qui diſſident, id eſt Arbitri. Vnde αἱρετὸν δικαστήριον, Arbitrium in Pandect. Æſch. contra Cteſiphontem, ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή. Apud Iſocratẽ & Ariſtotelem αἱρεταὶ ἀρχαὶ quæ dantur αἱρέσει: à quibus differũt κληρωταὶ quæ dantur κλήρῳ. Apud Demoſthenem αἱρεταὶ diſtinguuntur ἀπὸ τῶν χειροτονητῶν & κληρωτῶν.

C. Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius, Spontaneus, Sponte inuectus: vt αὐθαίρετα πήματα, Damna ſponte inuecta. Pyth. in Carm. aur. Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας. Apud Xen. Hellenicῶν 6, θάνατος αὐθαίρετος, Ciceroni Mors voluntaria. Sic αὐθαίρετος δουλεία dicitur, & κίνδυνος αὐθαίρετος, periculum quod aliquis ſponte adiit. ‖ Apud Thucyd. lib. 1, pag. 26, ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ βουλία, id eſt, In amborum arbitrio & poteſtate poſita. hoc eſt, Dum adhuc liberum & integrum eſt bene conſulere. A ſcholiaſte exponitur αὐτεξούσιος. Puto in verbum etiam reſolui poſſe: vt ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἡ βουλία, perinde ſit ac ſi dixiſſet, ἕως ἔτι αἱρεῖσθαι δυνάμεθα τὴν βουλίαν, id eſt, Dum poſſunt adhuc eligere & amplecti bonum cõſilium. Ariſtoteles Ethic. lib. 3, cap. 5, ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος, quod exponitur à Lãbino, Si appetitionẽ finis nemo ſibi ſuo arbitratu adoptare poteſt. ‖ A Suida αὐθαίρετος exponitur αὐτάγγελτος: ſecundum quam expoſitionem αὐθαίρετος ποιεῖν dicetur qui ſponte ſua ſiue vltro aliquid facit.

HINC aduerb. Αὐθαιρέτως, Vltro, Sponte.

C. Εὐαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expugnatu facilis, Facilè expugnabilis. In qua ſignif. citatur ex Xen. Item, Qui facilè eligi poteſt, Electu facilis, In vulg. lex.

C. Παλιναίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rurſum creatus (eo ſenſu quo dicitur creari magiſtratus) Qui, poſt abrogatum ei magiſtratum, rurſum creatur magiſtratus. Apud Harpocrat. (qui & alias expoſitiones affert) legitur πάλιν αἱρετὸς diuiſim: ſed apud Suidã, qui ex illo deſcripſit, habemus παλιναίρετος: quam lectionem meliorem eſſe puto. In vulg. lexicis, ex ipſo Harpocrat. ſic annotatur illa expoſitio, πάλιν αἱρετὸς dici qui initio per ſuffragia reiecti

A eſſent, ac poſtea per eadem probati. Sed pro ἀρχὴν quod Harpocr. habet, legitur apud Suidam ἀρχῶν παρ' ἀρχήν. In iiſdem lex. ita referuntur reliquæ duæ Harpocr. expoſitiones: vt πάλιν αἱρετὸς dicatur is qui muneribus corruptus defendendos ſuſcipit eos quos antea calumniatus eſt: aut qui in manifeſta calumnia deprehenſus mulctatur, nec ad dicendum admittitur priuſquam impoſitam illi mulctam exoluerit. Tu Harpocr. & Suid. vide.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, id eſt παλιναίρετα ædificia, Quæ fuerũt diruta, deinde inſtaurata, Pindaro in Dith. B inquit idem Harpocr. In vulg. lex. citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα.

Αἱρέτις, ἡ, Electrix, Sapient. 8, αἱρέτις τῶν ἔργων. A maſculino αἱρέτης, ου, ὁ, Elector.

Αἱρετίω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, in vulgar. lexicis Græcis annotatur idem valere quod αἱροῦμαι. ſed apud Græcos lexicographos nondum reperi.

Αἱρετικὸς, οῦ, ὁ, vt apud Ariſtotelẽ Moral. magn. 1, αἱρετικοὶ τῆς οὐσίας κίνδυνοι, Pericula quæ quadam eſſentia deligantur, id eſt quodam modo & mediocritate, vt Iac. Faber C exponit. Verùm notandum eſt αἱρετικὸν potius actiuam quàm paſſiuam habere ſignificationem: vt ſit αἱρετικὸς qui eligit, vel qui aptus eſt ad eligendum: hoc autem in loco habeat priorem ſignificationem. ſed ibi οὐσίας meritò viris doctis ſuſpectum eſt.

Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, Sub conditione factum. Bud. ex Pand.

Αἱρετικὸς, inquit Budæus, Qui ſectam alicuius amplectitur & fouet, vt à Suida vſurpatur in Πυῤῥώνειοι. Sunt qui ſectatorem interpr. ‖ Apud eccleſ. ſcriptores αἱρετικοὶ D opponuntur τοῖς ὀρθοδόξοις, id eſt, Iis qui rectam de fide Chriſtiana habẽt opinionem. Iuſtinianus in Nou. Conſt. 118 hæreticos opponit iis qui ſunt τῆς καθολικῆς πίστεως.

Αἱρετίζω, F. ίσω, P. ικα, Eligo, Deligo. Item, Optabile iudico. Matth. 12, ἰδοὺ ὁ παῖς μου ὃν ᾑρέτισα, quem elegi. Suidas αἱρετιεῖ exponit Potiorem me ducet. eſt autem αἱρετιεῖ tertia futuri pro αἱρετίσει. Hippocrates, ἠρεμίην οὐχ αἱρετίζουσι. pro οὐχ αἱροῦνται. Maccab. 2, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν αἱρετίζοντες, id eſt, inquit Budæus, præferentes & ma- E gis volentes.

Αἱρετίζω, Hæreticis adhæreo, Sectæ hæreticorũ adhæreo. Suid.

Αἱρετίζομαι, Eligo, Potius duco, Malo. Arethas, αἰνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι, καὶ τῆς Χερσοῦ δουλείας ἀφηνιάσαντες.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, Qui ſectam aliquam ſuſcepit. Laertius, ὡς καὶ αἱρετισταὶ ἀπ' αὐτοῦ χρηματίσαι οἱ κληθέντες Ἡρακλείτειοι.

‖ Αἱρετιστὴς, Sectator, Qui partes alicuius ſequitur, ex Polybio, vt ait Bud.

Αἱρετιῶ Heſychius exponit Aſſumo, & αἱρῶ αὐτοὺς πρὸς ἐμαυτόν. ſecundum quam expoſitionem præſentis tem- F poris eſt αἱρετιῶ, factum per contractionem, opinor, ex αἱρετιάω. Poteſt & ex αἱρετιόω factum videri. Quinetiam αἱρετιῶ futurum eſſe poſſet pro αἱρετίσω: vt αἱρετιεῖ pro αἱρετίσει apud eundem Heſychium.

¶ Ἑλετὸς, τή, τόν, (ab Ἑλῶ, vt dixi, à quo etiam ἑλῶ, & εἷλον) Qui capi ſeu prehendi poteſt. q. d. Prehenſibilis. Hom. Il. ι, v. 408, Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ, Οὔθ' ἑλετή, i. ληπτή, vt exponit Heſ. & autor breuiũ ſchol. Subaudio autẽ ὥστε cum ἐλθεῖν: vt ſit οὐκ ἔστι λεϊστή, οὐδὲ ληπτή, ὥστε δύνα- G σθαι ἐπανελθεῖν. Euſt. autem vult λεϊστὴ eſſe ἀκουσίως ἡττωμένη, at ἑλετὴ contrà ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, αἱρετὴ διὰ τὸ κατὰ προαίρεσιν. quã expoſitionem, vt nimis ſubtilẽ & quæ inuſitatã ſignif. det voci ἑλετή, repudiandã puto.

C. Ἀναιρέω, ῶ, (aoriſtum ſecundum mutuans ab Ἀνέλω) Aufero, Tollo. Item Euerto. Plutarchus in Numa, ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο, Ex vrbe hoc ſuſtulit. Citatur ex Dioſcoride, ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν pro Auferentes vel euellentes radicem. ἀναιρεῖν (inquit Bud.) Tollere & Auferre, & ἀναιρεῖσθαι itidem pro eodem Plato dixit lib. De leg. 11, in H principio, ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην: & paulo pòſt ἀνελεῖν, deinde μὴ ἀνῃρημένος, de eadẽ loquẽs. Apud Dem. ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους, pro ἐκκρούειν, hoc eſt, tẽpus eximere, & occaſiones rerũ gerẽdarũ auferre, in orat. περὶ παραπρ. Hactenus Bud. Notãdũ eſt autẽ Dem. ſæpe dicere ἀναιρεῖν ἐκ μέσου, eodẽ modo quo dicũt Latini Tollere è medio: vt

Pro corona, τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόν τας ἐκ μέσου.& Philipp.4, εἰ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφη- A
μίας. Apud eundē verò eſt(ſicut & apud alios)ἀναιρεῖν πόλεις pro Euertere ciuitates.vt Phil.3,ὥστε τὸ πόλεις ἀνῃρηκέναι.& Pro corona, πόλεις Ἑλληνίδας ἐνίας μὲν ἀναιρεῖν,εἰς τινας δὲ τοὺς φυγάδας κατάγειν. Dicitur & ἀναιρεῖν τοὺς νόμους pro Tollere leges è medio, id eſt Abrogare leges,ſiue antiquare,aut abolere. Æſchines τῷ ἀναιρεῖν νόμους oppo nit τὸ καταλείπειν, in Cteſiph. ſcribens, τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων,τοὺς δὲ καταλείπειν. Sic dicitur ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, Rumpere & reuocare teſtamentum, vt Budæus expo- B
nit.Et ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, iuxta eundem,eſt Actionem negare,Agentem ſummouere. ‖ Eſt etiam ἀναιρεῖν,E medio tollere,id eſt Interficere. Plut.in Apophth. ὀργισθεὶς ἀνελεῖν προσέταξεν. ἐπεὶ δὲ ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, &c. Et apud eundem in Galba, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Se occi dere, Sibi manus afferre, Sibi mortē conſciſcere. ‖Capitur etiam ἀναιρεῖν pro Condemnare quempiam: propriè (vt opinor) quaſi ſententiam pronuntiare de eo tollendo è medio.vnde & ἀναιροῦσαι ψῆφοι(quæ & καθαιροῦσαι) ſicut & ψῆφοι σώζουσαι. quod annotauit Budæus: C
ſicut & hoc, ἀναιρεῖν, Damnare. Dem.τὸν μὲν ἀνῄρηκε,de Timarcho,id eſt,ἠτίμασε, Damnauit, Reū peregit actionis famoſæ.

Ἀναιρεῖν ὀλύμπια, apud Herod. pro ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια, Auferre olympia.i.Auferre palmam Olympicam, Vincere Olympia dicunt Latini. Vide Ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια,ex Pauſania.

Ἀναιρεῖν & Ἀνελεῖν, tanquam ab Ἀνέλω, Capere, In manus ſumere:vnde ἀνελὼν exponitur λαβὼν ab Euſtathio in hoc verſu Il. α. v.39, Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος D
ἐμεῖο. Propriè tamen eſt E terra ſublatum accipere, ſeu Tollere de terra. vt Il. ψ. v.550, Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, id eſt κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαβόμενος, Euſtathii expoſ.ſequendo pag. 107 & 1315,& ita contrarium eſt verbo καθελεῖν. Thuc.ἀνελόντες ὅσα ἐξέβαλον. Quò pertinet & ἀναιρεῖν τὸν νεκρὸν, de quo vide in Ἀναιρεῖσθαι. Quanuis autem per ſe hoc ſignificet ἀνελεῖν,additur tamen ἀπὸ χθονὸς, Odyſſ.γ, v. 455, Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Ἔσχον.vbi Euſtath.exponit ἀναβαστάσαντες. Vide Ἀναιρεῖσθαι ſignif.actiuæ. E

Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula.Plut. in Solone, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, Vtriſque reſpondit, vel reſponſum dedit. Nam & vatum reſponſa dicuntur à Latinis. Vel ἀνεῖλεν,oraculo edidit, vt Cicero loquitur. Xenophon, ἡ γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας ὅσια ποιεῖν. Antiphō, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς καὶ ἔχρησεν. Plut.in Theſeo, ἀνελεῖν αὐτῷ τὸν θεὸν λέγεται. Dicitur & ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, apud Herodotum. Dicitur & ἀνελεῖν cum accuſatiuo: vt Plato lib.De leg.9, ὃν ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, Quē deo oraculo ediderit.vel(vt alii) Quē deus oraculo approbauerit. F
¶ Ἀναιρέομαι, οῦμαι actiua ſignif. pro ἀναιρῶ, Aufero, Tollo, apud Plat.lib.De leg.11, vt diximus in principio prioris annotationis de verbo ἀναιρῶ. Sic idem eodē De leg. lib. ἀναιρεῖσθαι dixit pro Tollere & auferre,vt vult Bud.p. 224: (quāquam pro Tollere de terra, aut Sublatū è terra capere, malim intelligere, vt infrà dicā) ἄν τις τι αὑτοῦ τι καταλίπῃ ἑκὼν ἢ ἄκων, ὁ προστυγχάνων ἐάτω κεῖσθαι, νομίζων φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα· ἂν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ, &c. Citatur ex Dioſc. ἀναιροῦ τὴν σποδὸν pro Aufer cinerē, vel, Subtrahe cinerē. ‖Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere,i.E medio tol G
lere, Abolere, Abrogare,& pro Circūducere, vel Expungere, in ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν, vt vult Bud. Idē ἀνελέσθαι τὴν γραφὴν vertit Accuſationē inducere. ‖ Ἀνελέσθαι pro Interficere,ſicut & ἐπανελέσθαι,apud Polyb.

Ἀναιροῦμαι capitur pro Aufero & pro Tollo in alia etiā ſignif. nam (vt ait Bud.) ἀναιρεῖσθαι ponitur & pro Auferre,i. vt fortè propriam accipere. Pauſ. in Meſſenis, ἐπὶ τῇ διῃρημένῃ μοίρᾳ ἀναιρεῖσθαι τῆς χώρας προτέρους ὁποτέρων ἂν πάλος ἀνέλθῃ πρότερον. ‖ Addit idē Bud.pro verbo ἀναιρεῖσθαι, quū Vinco & Reporto præmium ſignificat, Cice H
ronē ſolere Auferre dicere. Idē Bud. ἀναιρεῖσθαι νίκην interpretatur Ferre victoriā. Syn. καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο. & ἀγῶνας ἀναιρεῖσθαι apud Pauſ. idē vertit, Vincere certamina. ſic & ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια, apud eundē. Simile eſt. ἀνελόμενος πρότερον τὰ πύθια. Eſt verò & apud Herodot. ἀναιρησόμενος ἀγῶνας, eadē ſignif. qua apud Pauſ. Sed idem ſcriptor ἀναιρεῖν ὀλύμπια pro ἀναιρεῖσθαι dicit, vt modò annotatum fuit. Apud Luc.legitur, ἀναιρεῖσθαι τὰ ἆθλα, pro Auferre præmia, Reportare præmia. Quam ſignif. mirū ſi voluit Bud. dare ipſi verbo ἀναιρεῖσθαι, per ſe etiam poſito,& adiunctum nomen non habenti.

Ponitur autē Ἀναιροῦμαι pro Tollo, in alia etiā huius verbi ſignificatione, & diuerſa à ſupradicta: vt ἀναιρεῖσθαι παῖδας, Tollere liberos, & quidē duplici ſignif. videlicet pro Suſcipere: vt quum quis dicitur liberos ex vxore ſuſtuliſſe (quod dixit modo Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος) & pro Tollere, hoc eſt non exponere, ſed educādos curare, id eſt τὰ τεχθέντα παιδία ἀνατρέφειν καὶ μὴ ἐκτιθέναι. quanquā propriè ſignificat expoſitum noſtrū puerum tollere. quo etiā verbo lingua vernacula vtitur. Hermog. περὶ εὑρέσεων, Ἐπὶ τῶν πεντήκοντα τυράννων ἐξετέθη οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γῆν, Μετρεῖς ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. Huic autē exēplo quod Bud. ponit, aptè iſtud addiderimus ex Iſocr. ad Philippum, vbi itidē ἐκτεθῆναι & ἀναιρεῖσθαι inter ſe reſpondēt, (ſed ἀναιρεῖσθαι paſſiuā ſignif. habet) ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικὸς, i. Sublatus, non Collectus: vt in vulg. lex. Græcol. exponitur. ‖Eſt præterea ἀναιρεῖσθαι, Tollere mortuos ad ſepeliēdum, vt ait Bud. citās hunc Dem. locum, ἐὰν δὲ τοῦ δημάρχου ἐπαγγείλαντος μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες, ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι. id eſt, Si denuntiāte demarcho agnati & gētiles nō ſuſtulerint eos, ipſe demarchus funerādos defunctos ſepeliendóſq; locato. Iſæus ὑπὲρ Πύρρου κλήρου, Ὅτι γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; Quum enim teſtatori à quo hæres relictus eſt, exequias iuſtáq; funebria non fecerit, cúmq; in rogum non intulerit. Quæ interpretatio, ſicut & præcedētis loci, Budæi eſt. Dicitur autē ἀναιρεῖσθαι τετελευτηκότα, aut ſimpliciter ἀναιρεῖσθαι τινὰ (vt in præcedente loco) quòd ſatis ſubaudiatur τετελευτηκότα. vt quū dicitur Sepelire aliquē, intelligitur ſepelire mortuum. Dicitur tamē rarius ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας, i. Tollere mortuos ad ſepeliēdum, quàm ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, i. Tollere defunctos, hoc eſt cadauera. Bud. autē vertit, Occiſorum cadauera ſepelire. ſed malim vertere, Tollere ad ſepeliendū. quia ſi ἀναιρεῖσθαι ſiue ἀναιρεῖν eſt ſepelire, fruſtra addiderit Demoſth. in loco paulo antè citato καταθάψαι poſt ἀνελεῖν, & alio loco idē poſt ἀναιρεῖν ſubiunxerit καὶ θάπτειν. Legitur autē vtrūq; apud Iſocr. in Panath. ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς & ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας. Thuc. lib.4, καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀνελόμενοι νεκροὺς, τούς τε τῶν πολεμίων σκυλεύσαντες. vbi miror ſcholiaſten ἀνελόμενοι exponere per ἀνελόντες, quum non minus vſitatū ſit ἀναιρεῖσθαι in hoc genere loquēdi, quàm ἀναιρεῖν. Xen. Pæd.7, λέγεται αὐτοῦ ἡ γυνὴ ἀνελομένη τὸν νεκρὸν καὶ ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἣν περ αὐτὴ ὠχεῖτο, &c. Iſocr. in Paneg. καὶ τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τελευτήσαντας αὐτοὺς μὲν οὐ δυνάμενος ἀνελέσθαι. Inuenitur etiā ἀναιρεῖσθαι ὀστᾶ apud Herod. Tollere oſſa. Eodē verò modo dicitur ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, vel τοὺς ναυαγοὺς, quo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, pro Naufragos(ſiue naufragorū corpora) tollere ad ſepeliendum. Xen. δικαίους τι λέγων λόγον ἀπολογεῖν διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς. Bud. tamē ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας vertit, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad ſepulturā cōquirere, & naufragos ſeruare: Xenophōtiſq; locū hūc ſubiungit, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ ὅτι οἱ στρατηγοὶ οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενομένους, id eſt, E pugna nauali naufragos non ſeruarunt, quum poſſent.

Ἀναιρεῖσθαι, Capere, Sumere in manus. Et propriè, E terra ſublatum capere, ſeu In manus ſumere, ſiue Tollere de terra. (vt de ἀναιρεῖν ſuprà dixi) quam ſignificat. habere videtur in loco Plat. ſuprà citato, ἂν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ. Od. ξ, — ἂν δὲ τάχιστ' ἀνέλετ' αὐτὸς, per dialyſin pro ἀνείλετο τάχιστ'. Heſiodus, Χερσὶν δ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, Vtraque manu ſumpſit, vel ſuſtulit. Dicitur autem à Latinis ipſa quoque manus tollere aliquid: vt apud Ouid. — ter acutū ſuſtulit enſem, &c. Et Ariſtot. De mundo, ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται. Et ἀναιρούμενος εἰς πυξίδα, apud Dioſcoridem libro 1, cap. 63 exponitur In pyxidem ſuſcipiens: ſed fortaſſe commodius exponeretur Imponens in pyxidem, vel excipiens pyxide.

Dicitur & ἀναιρεῖσθαι σῖτον, vt αἱρεῖσθαι σῖτον, pro Cibum ſumere. Apud Herodotum autem ἀναλέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς, Pœnas ſumere. Poſſumus autem in illo ἀναιρεῖσθαι σῖτον dicere otioſam eſſe præpoſitionem: vt eam vacare vult Euſtathius, cum alibi apud Homerum, tum in hoc verſu qui eſt 356, Od. σ, Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην; A

Ἀναιρεῖσθαι, Suſcipere. vt ἀναιρεῖσθαι πόνους apud Herodotum, Labores ſuſcipere. ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Suſcipere bellum, Plato Apud Budæum. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, Suſcipere inimicitias, Iſæus apud eundem. Habemus verò & ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας apud Xenophontem in Cynegetico. B Dicitur etiam ἀναιρεῖσθαι ἔργον pro Redimere & ſuſcipere opus faciendum, à Platone apud eundem Budæum. Poteſt autem illud ἀναιρεῖσθαι πόνους verti & aliter, videlicet Adire labores, vel Capere labores. Idem Budæus verbi ὑφίσταμαι ſignificationes exponens, ait, Significat etiam Suſcipio, id eſt Aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, Inſtituo & Incœpto. Dicitur & ἀναιρεῖσθαι παῖδας vt Lat. Suſcipere liberos ex vxore. Plutarchus in Antonio, παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. Idem Budæus. Vide ſuprà in Ἀναιρεῖν pro Tollere. nam Lat. Suſcipere liberos ex vxore & Tollere, pro eodem dicuntur. C

Ἀναιρεῖσθαι, Excipere, Recipere ad ſeſe. Budæus κομίζεσθαι apud Antiphontem exponens Ad ſeſe recipere, Domũ deducere, ait idem valere ἀναιρεῖσθαι.

Ἀναιρεῖσθαι citatur ex Chryſoſtomo pro Eligere, vbi dicit ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον, Qui vitam angelicam elegerunt. Fortaſſe exponi etiam hic poſſit ἀναιρεῖσθαι Sumere: vt ſit, Qui vitam angelicam ſibi ſumpſerunt.

Ἀναιρεῖσθαι, Demereri ſibi aliquem, Conciliare ſibi aliquem, vel Amicum reddere ſibi quempiam, Demereri & conciliare gratiam alicuius. Xen. Pæd. 2, ποίῳ σε ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; Quo facto ſe tibi conciliauit, vel Quid faciens te ſibi demeritus eſt? nã ἀναιρεῖσθαι eſt etiã Demereri & ſibi conciliare gratiam alicuius, vt inquit Bud. Exiſtimo autem poſſe etiam verti ſignificanter, Aliquem in ſui amorem pellicere. Notandum eſt autẽ ἀναιρεῖσθαι ſumi In hac ſignificatione, itémque pro Accipere, ſiue in manus ſumere: vt apud Lat. Capio (præſertim apud poetas & ex poetis Ouidium præcipuè) vtrãque hanc ſignificationem habet. D

Ἀναιρεῖσθαι Suidas citat ex Herodoto pro Concipere & grauidã eſſe: quam ſignif. Heſych. dat actiuo ἀναιρεῖν. Reſpondet autẽ hæc metaphora ei quam in vernacula lingua habemus, quum dicimus mulieres encharger pro Concipere. Vide Ἐπαναιροῦμαι. E

Ἀναιροῦμαι, in paſſiua non ſolùm voce, ſed & ſignific. Auferor, Tollor: vt ἀναιρεῖται κλῖμαξ, Scala aufertur. Gregor. ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα, ſublatum eſt peccatum, ſeu tollitur. Itẽ Euertor. Dem. καὶ ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicũtur & νόμοι ἀναιρεῖσθαι pro Aboleri, Abrogari, Antiquari. Itẽ Tollor è medio, Interficior: vt ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni. F

Ἀναιρεῖσθαι, Tolli, de puero expoſito dictũ. Iſocr. ad Philipp. ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Πιερίδος γυναικός. Vide ſuprà inter ſignif. verbi ἀναιροῦμαι actiuè ſumpti. Ἀναιρεῖσθαι etiã dicitur quod oraculo editur, ſiue quod à vate editur: vt ἀναιρεῖσθαι dicitur ipſe vates, oraculo ſuo edere. Ἀνῃρημένα χρήματα, Receptæ & diſſolutæ pecuniæ, apud Demoſthenem. Bud.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ, Ablatio, Sublatio. Item Euerſio: vt ἀναίρεσις τῶν πόλεων. & ἀναίρεσις, Abrogatio, Antiquatio, Abolitio, Interlitio, Reſciſſio: vt ἀναίρεσις τῶν νόμων, ἀναίρεσις τῆς γραφῆς. Exponitur etiam ἀναίρεσις à Budæo Antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ. Nazianzenus ἀναίρεσιν opponit τῇ θέσει. G

Ἀναίρεσις, Interfectio: vt & ἀναιρέτης, Interfector, φονευτής, Heſ.

Ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, Sublatio cadauerũ ad ſepeliendum, vel (vt alii) Cadauerũ collectio. vnde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι, Permittere vt tollãtur cadauera in ſepulturam, vel Permittere vt colligãtur. At Polit. nomẽ hoc longè ſecus intellexit in hoc genere loquẽdi: ſed perperam. nam ἀναίρεσιν putauit ſignificare Diſcretionẽ, i. actum ipſum diſcernẽdi: quum hæc verba, ὡς μηδὲ νεκρῶν ἀναίρεσιν H

ἐπὶ πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι διὰ τὸ πλῆθος τῶν φόνων, ita interpr. Sic vt præ multitudine interfectorũ neq; diſcerni ad ſepulturam funera potuerint. Notandum eſt autem hic πλεονάζειν hæc verba πρὸς ταφήν. quum dicendo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς & ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, ſubaudiatur facilè πρὸς ταφήν, ideóq; ab aliis ſcriptoribus rarò addi ſoleat. Quinetiã ἀναίρεσις per ſe poſitum reperitur, nõ adiecto genitiuo νεκρῶν, apud Euripid. & Iſocratem atq; alios. Obſerues igitur hoc in exemplo, interdum idem vno verbo ſignificari quod duobus, tribúſve, aut quatuor. quũm ἀναίρεσις per ſe idem valeat quod ἀναίρεσις νεκρῶν; ſiue τῶν νεκρῶν, aut ἀναίρεσις νεκρῶν πρὸς ταφήν. Sciendum eſt præterea, pro τῶν νεκρῶν dici etiam τῶν τετελευτηκότων ſeu τῶν τελευτησάντων (vt ex Iſocrate annotauimus ἀναιρεῖσθαι τοὺς τελευτήσαντας) item τῶν πεσόντων, vt apud Plutarchum.

Ἀναιρέτης, οῦ, ὁ, Ablator, Sublator. Itẽ Euerſor, & Interfector, Interemptor. Ab Heſ. exponitur φονεὺς & ἐκπομπεύς.

Ἀναιρετικός, ἡ, ὁ, Euerſorius, Interfectorius, ad verbum: ſed Latinius, Exitioſus vel Exitialis, Lethalis, Mortifer: vt ἀναιρετικὸν νόσημα apud Ariſtotelem, Morbus lethalis, idem quod θανάσιμον νόσημα.

c.2. Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, ſignif. actiua, Suſcipio, Capeſſo, inquit Bud. in Comm. pag. 225. In vulg. autem lex. ex Luciano affertur ἐπαναιροῦμαι λατρείαν pro Vltro ſeruitutẽ ſuſcipio. Et ex Phal. epiſt. ἐπαναιροῦμαι τινὰ τὸν βίον pro Deligo hanc vitam. Sed poſſumus & hic ἐπαναιροῦμαι interpretari Capeſſo: vt apud Artemidorũ quoq; in loquendi genere omnino ſimili, ὀνειροκρ. lib. 1, ἐπεὶ δὲ ὀνειρος τοῖς τὸν ἥσυχον ἐπανῃρημένοις βίον ταραχὰς καὶ ὕβρεις μαντεύεται. Bud. in lex. ἐπαναιρεῖσθαι ſumi ait à Luc. pro Suſcipere, & pro Inſtituere, id eſt Sibi proponere, & pro Capeſſere. Ab Heſychio ἐπανελέσθαι exponitur ἐπαναλαβεῖν. In vulg. autem lex. habetur actiua vox ἐπανελῶ expoſita, Tollam, Auferam. Ἐξαναιροῦμαι, eſt etiã De medio tollo & neco, apud Polyb. vt docet Bud. ibidem.

Ἐπαναιρέεσθαι apud Herodotum, Ionicè pro ἐπαναιρεῖσθαι, ſignif. paſſiua, Vltra concipi, de fœtu dictum. ita enim de leporibus loquens, ſcribit, καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δ' ἐπαναιρέεται. quem locum affert Euſtath. pag. 908, ἐπαναιρέεται exponens, ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ πλεοντέροις κυήμασι ἀπαρτιστικῶς συλλαμβάνεται.

Ἐπαναίρεσις, Occiſio, Cædes, apud Polyb. Bud. 225.

c.2. Προσαναιρέω, ῶ, Inſuper occido. Herod. lib. 1, προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου. Προσαναιρῶ, Inſuper reſpondeo, Inſuper vel denuo reſponſum do, (de oraculo dictum) Plut. De def. orac. τὴν Πυθίαν προσανελεῖν.

Προσαναιροῦμαι, Inſuper ſuſcipio. Thucyd. lib. 7. pag. 241, καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάσσω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος.

c.2. Συναναιρέω, ῶ, Simul perimo, Simul aufero. Citat Budæus ex Alex. Aphrod. in Top. & Porphyrio in Iſagoge. In vulg. lex. habetur & paſſiua vox Συναναιροῦμαι, expoſita Colligo, omiſſa ſignif. præpoſitionis σύν, & fortè etiam poſito verbo Colligo pro quopiam alio.

C. Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, In locum alterius eligo, ſufficio in locũ alicuius. Plato De legibus lib. 6, ἄλλον ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταὐτά. Et cum genitiuo perſonæ, ἀνθαιροῦμαι τούτου, vt apud Syneſ. epiſt. 57, ἐξαιρετέος οὖν ἀφ' ὑμῶν ὁ λοιπὸς ἄνθρωπος, καὶ ἀνθαιρετέος ἡμῖν οἱ μόνοι μόλις σωζόμεθα, id eſt, Et in noſtrum locum ſufficiendus. Interdum etiam ſignificat Antefero, Antepono. q. d. Præeligo. vt apud eundem Syneſium epiſt. 103, τοὺς λόγους δ' ἐποιούμην ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγροίκου ταύτης διατριβῆς.

C. Ἀφαιρέω, ῶ, Aufero, Adimo. Iſocr. Panath. καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν ἔχοντες τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφαιρεῖν, nec addere, nec auferre, vel detrahere. Dicitur ἀφαιρῶ σοι τοῦτο, & frequentius ἀφαιρῶ σου τοῦτο. Hom. Od. ξ, v. 455, Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος, Cibaria illis abſtulit, id eſt, Ab illis remouit. Luc. τὸν γοῦν ἀφελὴς τῶν ὑμετέρων τῆς κομψείας ταύτης. In vulg. lex. notatur dici etiam ἀφαιρῶ σε τόδε, quæ conſtructio eſſe ſolet verbi medii ἀφαιροῦμαι. In iiſdem habetur, dici etiam ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ, & in exemplum affertur hic Plutarchi locus, in lib. De repub. μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τοῦ ἀδίκου, ἀπὸ τῆς ἀδικίας, μήτε τοῦ δικαίου, ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo & ἀπαιρεῦμαι apud Hom. inte- A
gra manente præpoſ.) verbum medium, itidem pro Aufero, Adimo, Detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, & ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, & interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο. Xenoph. Pæd. 4, τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχήν. Sic Gal. Therap. 12, σκοπὸς μὲν ἀνδρός ἐστιν, ἅμα τῷ νοσήματι καὶ τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. Exempla autẽ huius conſtructionis, ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, apud eundem Xenophontem, οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν. Plut. in Camillo, ἀφαιρούμενος τοῦ δήμου τὴν ψῆφον, Populo ſuffragium adimens, Populum ſuffragio priuans. Idem in Polit. τὴν βουλὴν ἑαυτῶν ἀφαιρουμένους τιθέασι. Exemplum autem huius conſtructionis ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, apud Iſocr. Panath. πολλὴν ἄλλην χώραν τοῖς μὲν πολεμίοις ἀφελομένην, τοῖς δὲ συμμάχοις κτησαμένην. Quam conſtructionem cæteris rariorem eſſe obſeruaui, vt contrà primã illam ἀφαιροῦμαί σε τόδε, cæteris frequentiorem. Homerus autem vtraque harum vſus eſt: vt Il. α, ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος. Ibidem, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες. Cum accuſatiuo autem & datiuo, Od. α, — αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. Verbo autem ἀπαιρεῖσθαι vtitur Iliad. α, Δῶρ' ἀπαιρεῖσθαι ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ. C
¶ Citatur & ἀφαιροῦμαι τῆς ὑπερβολῆς ex Ariſtot. pro Detraho exceſſui: ſed hic ſubaudio τι aut aliquid tale cum genitiuo. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Demoſth. & ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Lucianum eſt Vindicare in libertatem, vel Aſſerere in libertatem. Demoſth. ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν. Vide Budæum Comm. pag. 229. Inuenio autem apud Iſocr. hãc ſignificationem & cum alia conſtructione, videlicet παρά τινος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι οἰκέτας, pro Seruos aliis D
ablatos ſiue ademptos in libertatem vindicare: in Panathen. παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσι. Exiſtimo autẽ ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro Aſſerere in libertatem, eo reſpectu dici quòd qui aſſeritur in libertatem, è reliquorum ſeruorum numero eximatur: vnde & ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro eodem dicitur. ad quod loquẽdi genus Latinos reſpexiſſe crediderim quum Eximere in libertatem dixerunt pro Vindicare ſiue aſſerere in libertatem. cuius tamẽ nullam Budæus E
mentionem facit. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τι τινός pro Eius animo aliquam opinionem eximere. Demoſth. ταῦτ' οὖν ἐλέγχων ἔτι δεῖται μακρῶν; ἢ τοῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; id eſt (Budæo interprete) Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Sic autem dixiſſe Tibullum obſeruaui (haud ſcio an ad hunc verbi ἀφαιρεῖσθαι vſum reſpicientem) lib. 1, eleg. 9.

Illis eriperes verbis mihi ſidera cæli
Lucere, & puras fluminis eſſe vias.

Ἀφαιροῦμαι, paſſ. ſignific. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, Auferor hanc F
rem, pro Aufertur mihi res hæc. Ariſtophanes Nubib. ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Sic ἀφαιρεθέντες τὰς τιμάς, Honoribus ſpoliati: & ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχήν, apud Plutarchum in Publicola, Regno ſpoliatus, Cui regnũ ademptum eſt. Apud Philonem De mundo, ἀφῃρημένον δύναμιν opponitur Vi defectum. Apud Xenophontem autem ἀφαιρεθέντες ſine adiectione redditur Detrimento affecti, in hoc ex Hierone loco, οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες, ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσι.

Ἀφαίρεμα, ατος, τό, vel Ἀφαίρημα, Ablatio, vel potius Quod aufertur. vt ἀφαιρέματα [illegible]ntur partes quæ auferun- G
tur à victimis, vt ſunt, τὸ στηθύνιον [illegible] ὁ δεξιὸς βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος. Greg. μὴ τὸ στηθύνιον μόνον ἀφαίρεμα ἱερατικὸν ποιησώμεθα, ἀλλ' ὅλους διδόντες ἡμᾶς. Iam [illegible] De lege Moſis, ὅσα τε περὶ θυσιῶν καὶ καθαρσίων καὶ ἀφαιρεμάτων νενομοθέτηται. ¶ Eſt item Ἀφαίρεμα, Quod pro donario eximitur & ſeligitur, Exodi cap. 35. qua in ſignificatione Xenophon verbo ἐξαιρεῖσθαι frequenter vtitur. Heſychius ἀφαίρεμα exponit ἀνάθημα, δῶρον. ¶ Ἀφαίρεμα apud Plinium, Alicæ genus ita dictum à cortice ſiue tunicis zeæ ablatis.

Ἀφαιρεματικός, & Ἀφαιρηματικός, quaſi dicas Ablatiuus. H
Apud philoſophos pro abſtracto: quaſi dicas Abſtractorius. Vide apud Budæum Cõm. p. 231, ἀφαιρεματικὰ εἴδη & ἀφαιρεματικὴ θεωρία. HINC Ἀφαιρηματικῶς

vel Ἀφαιρηματικῶς, apud Philoponum, q. d. Ablatoriè, A
vel Abſtractoriè. Per abſtractionem, Bud. interpr.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, Ademptio, Ablatio, Detractio. ἀφαίρεσις & πρόσθεσις oppoſita (vt ἀφαιρεῖν & προστιθέναι ex Iſocr. paulò antè protuli) in hoc loco Plutarchi in Lycurgo, ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαφερόντων καὶ παραβιαζομένων. Sic apud Ariſtot. in 3 De cælo, τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται, τὰ μαθηματικά, τὰ δὲ φυσικά, ἐκ προσθέσεως, illa per ademptionem materiæ, hæc verò per adiectionem, vt interpretatur Bud. vbi docet mathematica dici τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως & τὰ ἐν ἀφαιρέσει, formas B
videlicet & ſpecies abſtractas, & à materia ſpeculando ſeparatas, ab omnique ſchemate ſenſu percepto. Vide Comm. pag. 231. ¶ Ἐξ ἀφαιρέσεως curare, id eſt detractione, non adiectione. Cic. epiſt. ad Att. 1, lib. 6, Sic Appius, quum ἐξ ἀφαιρέσεως prouinciam curarit, ſanguinem miſerit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: προσανατρεφομένην eam à me non libenter videt. Vide Eraſ. Adagia. ¶ Δι' ἀφαιρέσεως philoſophari de Deo opponitur τῷ διὰ θέσεως, vt docet Dionyſ. in myſtica theologia: vt ſi dicas, Deus non eſt corpus, non eſt anima. Vide Bud. Comm. p. 231. ¶ Apud grammat. ἀφαίρεσις eſt figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Ἀφαίρεσις (inquit Diomedes) eſt ablatio de principio dictionis, contraria protheſi, quum aut litera amputatur, aut ſyllaba aufertur. litera, vt — Ruit omnia late, pro Eruit: ſyllaba, vt Temnere diuos, pro Cõtemnere: & Linquere caſtra pro Relinquere.

Ἀφαίρεσις, Quod ex cæſi animalis interaneis extrahitur. Athenæus lib. 8, ἔπειτα ἀπορρύψαντες τοῦ πολλοῦ αἵματος, πάντα τὰ ἐντόσθια μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως (εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἐξαίρεσις, ὣς τὸ μυελὸν θρυλοῦσι δαιταλεῖς) διακλύσαντες ἐπιμελῶς οἴνῳ πολλάκις, ἐκρέμασαν ἐκ ποδῶν. Vide in Ἐξαίρεσις.

Ἀφαιρετός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui vel Quæ auferri poteſt. Item, Exemptilis, vt cortex arboris exemptilis. CVI opponitur Ἀναφαίρετος, Qui vel quæ auferri non poteſt: vt virtus dicitur κτῆμα ἀναφαίρετον, poſſeſſio quæ auferri nequit.

¶ Ἀπαιρεῖσθαι etiam reperitur apud Homerum, ſeruata præpoſitione integra, vt modò docui. Ex Herodoto autem citatur Ἀπαιρέω pro ἀφαιρέω, in hoc loco, ὅκως μὴ ἀπαιρεθέω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ. Ex eodem verò citatur etiam ἀπαιρεμένοι, (vt ἀπαιρεμένοι τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Μήδων, id eſt, A Medis imperio ſpoliati) & ἀπαραιρημένος, vt ἀπαραιρημένος ὅπλα. Sic & infinitiu᷒ præſ. ἀπαραιρέεσθαι τὴν ἡγεμονίην. quæ ad Ionicam dialectum referenda ſunt, ita tamen vt melior ſit cum α lectio (quum ibidem dicatur ἐξαραιρημένος) licet exemplaria inter ſe non conſentiant.

c. 2. Ἐξαφαιρέομαι, οῦμαι, vt ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quaſi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem aſſerere. Demoſth. περὶ τῶν χρρ. Καὶ πάντας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in Ἀφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpoſitionem ἐξ attinet, Budæus ab illa hoc in verbo (ſicut & in aliis nonnullis) ſignificationem cum ornatu augeri etiam cenſet. Videtur tamen & is vſus eius eſſe poſſe quem dixi.

C. Διαιρέω, ῶ, Diuido, Diſtribuo. Ariſtoteles De mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. De leg. διαιρεῖν κλήρους. Herodotus autem dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν pro Διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. Dicitur & διαιρεῖσθαι actiua ſignificatione pro Diuidere, apud Plat. in Phædro. Ex quo etiam citatur διελέσθαι μέρη (ſimili præcedentibus loquendi forma) pro Diuidendo facere partes. Ex Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον pro Per partes negotium ſuſcipiamus: ſed malim ſimplicius Partiamur opus. vt apud Thucydidem (vnde ſumpſiſſe Luc. videri poteſt) lib. 7. pag. 236, ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod ſubſtantiuum idem ſcriptor omittit interdũ, dicitque tantùm διελόμενοι. vt lib. 5, p. 190, καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον, i. (vt in margine meæ editionis annotaui) Et vrbem muro cingere cœperunt, opus inter ſe partiti. At Valla hũc verbi huius vſum non intelligẽs, procul aberrauit, quũ accuſ. τὴν πόλιν cum διελόμενοι iungens, interpretatus eſt,

Expugnatámque vrbem muro cinxerunt). Occurrit autem & aliquot aliis Thucyd. locis idem huius verbi vſus. Διαιρεῖσθαι paſſiua itē ſign. dicitur pro Diuidi, Diſtribui, vt διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. A

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco (ſicut Diuidere & Secare interdum copulantur) Xenoph. Hellen. 6, καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Quod ante eum dixerat Thucydides, lib. 4, p. 137, καὶ διελόντες τὴν ὀροφήν. Idem pag. 157, καὶ τὴν κατὰ Κανασραῖον πυλίδα διῄρουν. Sic Gal. ad Glauc. διαιρεῖν τὴν φλέβα. Luc. τέμνειν & διαιρεῖν copulauit in Zeuxide, τέμνοντες τὴν Δία καὶ διαιροῦντες ταῖς δρεπάνοις. Apud Xenoph. autem διαιρεῖν γῆν pro Aperire, id eſt effodere (inquit Bud.) ἐσίαν δὲ τὰς ποδοστράβας, διελόντα τῆς γῆς βάθος πεντεπάλαισον. B

Διαιρῶ τοῦτο, Explano hoc, Bud. ex Theophr. Citat ex eodem, ὑφ' ἧς καὶ πειρῶνται γε διαιρεῖν, vbi exponit Differentias conſtituere & diſcrimina notare. Sic & διαιρεῖσθαι pro Explicare, apud Platonem De rep. 5, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα, &c. Sic De rep. 9, τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσίν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. Idem ab Herodoto ſæpe poni tradit pro Diſcutere & diſſerere. Sic autem & in hoc Plat. loco pro Diſſerere & diſputare, accipi tradit, Polit. 7, τυγχάνομεν δὴ διῃρημένοι πρότερον ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. Vide apud ipſum Bud. plura huius ſignif. exempla, Comm. p. 666 & 667. Inter quæ ponit & hoc Theophr. ὥραι δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν φυτῶν ἐφάπτονται, ita exponens hæc verba, Vitis putandæ tempus partim ex agrorum varietate, partim è generū natura ſtatuūt. Vbi tamen διαιρῶ videtur ad primam ſignif. referri poſſe, vt ſi dicam Diuidere & diſtinguere locis, id eſt pro differentia locorum ſeu varietate. Quod autē ad cætera exempla attinet, διαιρεῖν ſiue διαιρεῖσθαι pro Differere, plane retinemus in ſermone vernaculo, quum deviſer dicimus à Latino Diuidere, pro Diſſerere. Διαιρεῖσθαι & διορίζεσθαι pro eodem ab Ariſtotele poni Polit. 7, ab eodem Bud. annotatur. C D

Διαίρεσις, εως, ἡ, Diuiſio, Diſtributio. Διαίρεσις diuiſio quæ fit in argumentando. Ariſtot. ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. ‖ Apud grāmat. κατὰ διαίρεσιν & κατὰ σύνθεσιν opponūtur interdum, vt apud Ath. lib. 11, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἀλλὰ κατὰ σύνθεσιν, ὑποπιθέμενος. Itē Διαίρεσις apud grammat. quæ opponitur συναιρέσει, vide in Συναίρεσις. ‖ A Bud. exponitur etiā Διαίρεσις Diſcriminatio, differētiarumq; adnotatio, earumque rerū quæ ad rem conſtituendā pertinēt: & exēplum ex Theophr. affert. Vide Comm. pag. 667. E

Διαιρετός, ή, όν, q. d. Diuiſibilis, Qui diuidi poteſt. Exponitur & Separabilis. Ariſt. Ethic. 1, συνεχὲς & διαιρετὸν inter ſe opponit: Xenoph. autem διαιρετὸς & σύνθετος (ſicut κατὰ διαίρεσιν & κατὰ σύνθεσιν inter ſe opponi, modò dictūm eſt) Pæd. 4, ὅτι τὸ ἄλλο ἡ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι, Vbi lubēter διαιρετὸς interpreter Diuiduus: quum hic διαιρετὸς non ſit Qui diuidi poteſt, ſed Qui diuiſus eſt. ‖ Διαιρετὸς, Fiſſilis, vt διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. ‖ Διαιρετὸς λόγῳ, Explicabilis ſermone. Thucydides lib. 1, pag. 28, καὶ τὰς περιπεσούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς, id eſt, Et euentus fortunæ non poſſe oratione definiri & explicari: vt referatur ad illam ſignificationem quam Budæus dat τῷ διαιρεῖν & τῷ διαιρεῖσθαι pro Explicare ſiue Explanare. Haud ſcio tamen an & ita poſſit accipi vt dicat tam varios eſſe fortunæ euentus, vt nulla eorū iniri ratio poſſit, & quaſi in certa quædam genera diuidi. Scholiaſtes exponit φανεράς, quam vocem ſuppoſititiam eſſe ſuſpicor. HINC Διαιρετῶς, Diuiſim, Separatim. quæ ſignificatio in vulg. lex. malè datur τῷ διαιρετικῶς. F G

Διαιρέτης, ου, ὁ, Diuiſor, Diſtributor, apud Greg. Nazian.

Διαιρετικός, κή, κόν, Vim aut facultatem diuidendi habens vel ſeparandi, Aptus ad diuidendum. Plut. De primo frigido, καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικὸν ἐστι καὶ διαιρετικόν, id eſt (Turnebo interprete) Atque omnino dirimit ac diſſipat ignis. Theophylactus epiſtola 79, περὶ τοῦτο καὶ παιδεύει καὶ κήρυκας καὶ θεσμῶν ὑψηλοτάτων ἐπιτυχεῖς, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀρχαὶ, καὶ διαιρετικώτατος πέφυκε τῶν ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autē epiſtola (vt de hoc obiter admoneam) ineptè inter epiſtolas Iſocratis ponitur, quum Theophylacti ſit, Iſocratis nomē in hac epiſtola mutuati (vt in aliis alia mutuatur) & quidem alius potius Iſocratis quàm huius. HINC Διαιρετικῶς aduerb. q. d. Cum quadam diuidendi facultate. Plutarchus tamen in Politicis præceptis aliter vſus videtur. In vulg. lex. exponitur Diuiſim, Diſcretim & diſcriminatim, quæ potius conuenirent aduerbio διαιρετῶς. H A

c. 2. Ἀδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiuiduus, Inſeparabilis, ἀχώριστος. Ariſtoteles Metaphyſ. 9, τὴν γὰρ μονάδα τιθέασι πάντῃ ἀδιαίρετον. Greg. Nazianzenus in lib. De diuinitate, ὡς ἀδιαίρετός ἐστι καὶ μονοειδὴς ἡ θεία τε καὶ ἀμερὴς τοῦ κρείττονος οὐσία. Et ibidem paulo pòſt cum genitiuo, ὁ περιφερὴς οὗτος καὶ κοινὸς ἅπασιν ἡμῖν λόγος ἀδιαίρετος μέν ἐστι τῆς προενεγκαμένης ψυχῆς, id eſt, Ab anima ſeparari non poteſt. ‖ Item Ἀδιαίρετος pro non diuiſo (vt διαιρετὸν pro diuiſo, non pro diuiſibili, alicubi poni oſtendi) citatur ex Ariſtotele Politic. 2, τότε δ' ἀδιαιρέτων οὐσῶν, ἀνάγκη τοὺς γεωργοὺς μηδὲν ἔχειν. B

c. 2. Δυσδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilè diuiſibilis, Cuius diuiſio difficilis eſt. CVI Εὐδιαίρετος opponitur, Qui facilè diuidi poteſt. Exponitur & Facilè ſciſſilis. Theophr. ſcillæ foliū dicit eſſe εὐδιαίρετον, lib. 7. cap. 12, Hiſt. pl. ‖ Ex Xenophonte Hellenicῶν 1, καὶ ὁ ἄνεμος εὐδιαίρετος ἦν, exponitur in vulg. lex. Vētus apertus: ſed deprauata eſt vox illa εὐδιαίρετος in Florentino etiam codice, & in εὐδιαίριος corrigenda, vt ego ex vet. etiam librorum autoritate in mea editione reſtitui. Tantùm autem permutantur literæ in hac emendatione. C

c. 2. Ἀντιδιαιρῶ, Ex oppoſito diuido, Oppono ad diuiſionem. Budæus in hoc Ariſtotelis loco, Topicorum 6, πᾶν γὰρ τὸ γένος ταῖς ἀντιδιῃρημέναις διαφοραῖς διαιρεῖται, appellari ἀντιδιῃρημένας ait è regione oppoſitas ad generis diuiſionem: quòd has aſſumi in definitione oporteat; vt non vitioſa ſit. Nazianz. εἰ πρὸς ἐκεῖνον ἀντιδιῄρητο μόνον ἀληθινόν, pro Si illi ex aduerſo reſponderet. Citatur ex eodem ἀντιδιαιρεῖται τῷ μέλλοντι pro Ex aduerſo reſpondet. Heſych. ἀντιδιαιρεῖται exponit ἀντιμερίζεται. D

Ἀντιδιαίρεσις, Diuiſio ex oppoſito, apud Galenum.

c. 2. Προσδιαιροῦμαι, Inſuper diuido, Citatur ex Ariſtotele in Rhet.

c. 2. Συνδιαιρῶ, Simul diuido, Simul diſtinguo, apud Gregorium Naz. E

c. 2. Ὑποδιαιρῶ, Subdiuido, Particularius diuido.

VNDE Ὑποδιαίρεσις, Subdiuiſio, vtrunque apud dialecticos.

C. Ἐξαιρέω, ῶ, Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. Plato in Cratylo ἐξαιρεῖν γράμματα & ἐπεμβάλλειν inter ſe opponit. Iſocr. Panath. προσθέσεις καὶ λόγους ἐξαιρεῖν ἐπιφέρων τὰς διαφοράς. Lucianus Caucaſo, γῦπας αὖ ἐπιστῆσαί σοι τὰ ἧπατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. Ciceronem ἐξαιρεῖν interpretari voluiſſe verbo Eximere apparet ex iis quæ dicit de adiectiuo ἐξαιρέσιμος, quæ proferam paulo pòſt. Idem, ἐπειδὰν τὸ ἄλγος ἐξαιρεθῇ interp. Quum dolor detractus eſſet, vt habes pag. 53 mei lexici Cicer. Ἐξαιρεῖσθαι ſignific. actiua pro eodem, vt apud Platonē in Ione, διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Homerus & Heſiodus ἐξέλετο φρένας itidem dixerant: Hom. Il. ρ, — ἐκ δ' ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς: Heſiodus Aſpide, — τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sic Iſocrates, τοὺς φόβους ἐξαιροῦντες τῶν πολιτῶν. Sic Theophraſtus, ἐπεὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα. Vt autem dicitur ἐξαιροῦμαί τι τοῦ σοῦ, ita ἐξαιροῦμαί σε τούτου: vt apud Plut. Romulo, βίᾳ ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic ἐξέλεσθαι κινδύνου. Item addita præpoſitione ἐξ, vt ἐξελοῦ με ἐξ ἐχθρῶν. quæ duo exempla ponuntur ab Euſtathio, docere volente hoc verbum accipi à poſteris Homeri pro λυτρῶσαι. Paſſiuū autem cum accuſatiuo interdum iungitur, vt Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, id eſt, Quibus exempta eſt iniuſtitia. Syneſ. autem dixit ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου Θέας καὶ Ἀνδρόνικος, Eximantur è ſermone, id eſt excipiantur. ‖ Ἐξαιροῦμαι in ſignif. actiua à Budæo redditur etiam Effero, Expono: vt Demoſth. in Dionyſ. ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Idem, τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατεκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο παρὰ τὴν συγγραφήν. Sic Cebes Thebanus, αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem F G H

ſignificatio poteſt quodammodo ſub proximè præce- A
dente comprehendi. merces enim exponi non poſſunt quin educantur è naui. Sic Thucydides lib. 8. pag. 272, ἐκεῖθεν ἐξεῖλοντο dixit, è naui videlicet. vbi Exemerant è naui aut Eduxerant, commodius verti putem quàm Expoſuerant. In hoc autem eiuſdem Thucydidis loco ἐξαιρεῖσθαι videtur potius eſſe Reponere quàm Exponere, lib. 8. pag. 291, εἰς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐσπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι. ‖ At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exponitur Vindicare in libertatem apud Lyſiam, Iſocratem, Demoſthenem, ad primam il B
lam ſignificationem referendum itidem eſſe, oſtendit Latinum loquendi genus quod in ἀφαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem. q. d. Exemptos è ſeruitute in libertatem vindicare.

Ἐξαιρῶ, Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra ſortem do. Il. λ, – ἣν οἱ Ἀχαιοὶ Ἔξελον. Et α, Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xenoph. Pæd. 4. de manubiarum diuiſione itidem loquens, ἀλλὰ τοῖς μὲν θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ,τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρῃ ἐξέλεσθε ὁποῖον ἂν οἴεσθε μάλιστ' αὐτῷ χαριεῖσθαι. Sic Pæd. 7, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τὸ πλῆθος ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Et in 5, de muliere quæ C
inter alias deligitur tanquam cæteris præſtans, νῦν μὲν δὴ ἐξαιρούμεθα ἀνδρί σοι, ἔφη, ὃς ἰδών, αὐτῆς τὸ εἶδος, &c. Quod & voce paſſiua dicitur, cum ab aliis tum ab eodem Homero & ab eodem Xenophonte. ab Hom. vt Od. ξ, – καί μοι μάλα πόλλ' ἀπένειμαν Τὸν ἐξαιρούμενον μοιρῶν. Et Il. λ, Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτός, Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν. id eſt ἀκρόθινα, inquit Euſtath. At verò Il. β, non dicitur ſimpliciter τὴν ἐξείλετο, ſed τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο. vnde à quibuſdam exponitur Abduxit, D
vel Captiuam abduxit: ſed poteſt & hic illa ſignificatio incluſa intelligi, vt ſit, Quam quum ſelegiſſet, ex Lyrneſſo abduxit. vel, Quam ſelectam à ſe abduxit. Poteſt & ſimplicius accipi, Quam è Lyrneſſo ſelegit, pro Ex iis vel inter eas quæ apud Lyrneſſum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa ſua ſignificatione. At verò Il. η, – ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἀλλαν, πτερόεντα, &c. ἐξείλετο duas admittit expoſitiones, vt annotat Euſtathius, vel pro Selegit, ſiue Delegit, vel pro Eduxit, ſiue Prompſit. A Xenophonte autem, vt eiuſdem Pædiæ 5 λαβεῖν ἐξῃρημένην σοι αὐτήν. Sic autem interdum vſurpatur ἐξαιρούμαι in paſſiua etiā ſignificatione: vt apud Thucydidē E
lib. 3, Δημοσθένει ἐξῄρηντο, Demoſtheni exemptæ ſunt, Demoſtheni extra ſortem ſunt datæ.

Ἐξαιρῶ, Diripio, Populor, Heſych. Cuius ſignificationis exemplum à Budæo non ponitur in hoc ſimplici compoſito ἐξαιρῶ, ſed tantùm in hoc cōpoſito [illegible], ex Demoſthene. At habemus in hoc Thucydidis loco lib. 4. pagin 144. τὴν Νισαίαν [illegible], [illegible], ἐξελεῖν, &c. Quæ ſignificatio vicinior eſt primæ quam proximè præcedenti. Sic autem F
& Herodianus poſt Thucydidem dixit, lib. 4. [illegible] τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verum ſciendum eſt & de hominibus dici pro Subiugare. nam apud eundem Thucydidem, lib. 8, [illegible] ſchol. exponit [illegible]. Apud Euripidem quoque in Phœniſſis ita lego, – [illegible] [illegible] quum tamen vulg. edit. habeant [illegible] & interpretor Expugno, eo ſenſu quo à Plauto Expugnare aurum alicui, & à Cicerone talia quædam dicuntur. Hæc autem ſignificatio verbo etiam [illegible] conuenire videtur in hoc G
Herodoti loco, in Polymnia, [illegible] [illegible]. Eadem certè vtrique danda eſſe interpretatio videtur, quæcunque ſit: niſi quòd huic paſſiuum, illi actiuum adhibendum eſt verbum. Vide igitur [illegible].

Ἐξαιρεύμενος, participium Ionicæ dialecto peculiare (ſicut [illegible] antea in verbo [illegible]) quo vtitur Herodotus [illegible] [illegible] Ex [illegible] id eſt Selectus & dicatus.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, Exemptio, Eductio. Ἐξαιρέσεις apud He H
rodotum, vnde [illegible]. Peculiariter autem dicuntur [illegible] quæ exenterando eximuntur, vt apud Euſtathium, [illegible]. Pro qua ſignificatione vide & locum qui in Ἀφαίρεσις ex Athenæo citatus eſt. ‖ Ἐξαιρέσεις, Locus in portu in quē merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. lib. 9, καὶ ὡς Ὑπερείδης φησίν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται. quod tamen φορτία redditur Onera in vulgaribus lexicis, ego Merces. ‖ Ἐξαιρέσεως δίκη, Actio qua quis experiebatur aduerſus eum qui ſeruum abduxiſſet & liberum aſſeruiſſet: ea petebat actor à prætore vt vindicias ſecundum ſeruitutem decerneret. Sic in vulgaribus lexicis, ex Suida.

Ἐξαιρέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemptilis, Qui eximi poteſt. vt ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui è menſe eximebantur, vt cum B
ſolis lunæque ratione congruerent. Quibus opponuntur ἐμβόλιμοι, qui intercalantur. Cic. in Verrem, Eſt conſuetudo Siculorum cæterorùmque Græcorum, quòd ſuos dies menſéſque congruere volunt cum ſolis lunæque ratione, vt nonnunquam, ſiquid diſcrepet, eximant vnum aliquem diem, aut ſummùm, biduum ex mēſe, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nomināt. Vide & Ariſt. Œcon. ἐξαιρέσιμος λίθος apud Herodot. non pro exemptili, ſed pro exempto. exponitur enim ab Euſtathio ὁ ἀπὸ τείχου ἐκβληθείς. ſecundum quam expoſitionem fuerit ἐξαιρέτης λίθου apud eundem Herodotum ἡ ἐκ τεῖχου. C

Ἐξαιρέτης vide in Ἐξαίρετος.

Ἐξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemptus è numero, Selectus, Eximius. Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Il. β. & κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. δ, id eſt ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod eſt ἐπιλεχθέντες. qui & ἐξαίρετοι dicuntur per ſyncopen, vt ἐξαίρετοι ἐρέται, Euſtath. 1512. Mulieres ſelectæ, & iuuenes ſelecti, illæ ob pulchritudinem, hi ob fortitudinem. vnde ab Homero ponitur, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἄριστοι, & κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστας. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας in- D
terpretentur Eximia ſiue egregia forma præditas. Apud Thucydidem ἐξαίρετον ποιεῖν, Seligere, Seponere. q. d. Exemptitium facere: apud eūdem lib. 2, [illegible] τὰ μὲν αὐτῶν ἐξαιρέτους ἐποιήσαντο, triremes ſepoſuerunt. Ibidem, χίλια τάλαντα ἐξαίρετα [illegible] χωρὶς θέσθαι. Politianus apud Herodianum lib. 7, [illegible] ἐξαίρετον τε [illegible], interpr. Putantem ſibi inſignem gratiam relatum iri. Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni eximium munus. Ἐξαίρετον (inquit Budæus) dicitur Præcipuum, [illegible], E
Eximium, [illegible]. Extra ordinem datum. Plutarchus, Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem eſt data. Significat etiā receptum, [illegible] & exceptum, & qui non venit in ſortem. Et apud Galenum ἐξαίρετον alicubi declarare dicit Præcipuum & maximè curandum. ‖ Ἐξαίρετα, Peculiaris, vt quum Demoſth. Pro corona, ἐξαίρετα & ἴδια copulat, vt Lat. proprium & peculiare interdum copulantur. Plutarchus in Coriol. [illegible]. ἐξαίρετον δὲ [illegible] [illegible]. Sic exponitur & in hoc Æliani loco, [illegible]. ‖ Apud Ari- F
ſtidem ἐξαίρετον genitiuo iunctum exponitur Exemptum, [illegible], exemptum à ſolis occaſu.

Ἐξαιρετέος, Eximendus, Eiiciendus. Xenophon Pæd. 2, [illegible] [illegible]. Ita quidem Budæus, & ita in mea etiam Xenophontis editione legi fateor, pag. 19. ſed vt in annot. docui, quum pag. ſequēti ἐξαιρετέοι dicat, nō dubito quin & hic ἐξαιρετέοι itidem legendum ſit. Eſt autem Ἐξαιρετέος etiam Euertendus, Dignus qui euertatur, vt Polyb. [illegible] Καρχηδόνα [illegible] Ῥωμαίοις [illegible]. G

Ἐξαιρετὴς oxytone, [illegible], vt exponit Suidas, id eſt Qui eximitur. In vulgaribus tamen lexicis interpretatur Electus. ſed videtur ἐξαιρετὴς eſſe Qui eximit, vel potius Electitius, quod quidem accipiatur paſſiuè. [illegible] [illegible] & Exemptilis non malè interpretabimur.

Ἐξαιρέτως, aduerbium, Eximiè. Item, Præcipuè, Præſertim, In primis, vel Potiſſimum. Herodot. lib. 4, [illegible] [illegible] ἐξαιρέτως, id eſt Egregiè venerantur, Pol. interprete. Malim tamen In primis. Sic lib. 3, [illegible] [illegible], ἐξαιρέτως [illegible], [illegible] vertit Maximè. Philo De vita Moſis lib. 1, [illegible] [illegible] ἐξαιρέτως [illegible]. In hoc autem Plutarchi loco Sympoſiac. 4. [illegible], videtur ἐξαιρέτως exponi commodè poſſe Peculiariter: ſunt tamen qui vertant

Per excellentiam.

A c.2.Συνεξαιρέω, ῶ, Vnà diripio, ſiue populor, Adiuuo in diripiendo. Demoſth. ὧν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὡμολόγει, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκατασκάψειν.

c.2.Ὑπεξαιρέω, ῶ, & Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι, Clàm aufero vel auerto, Interuerto, Subduco, Subtraho. Luc. de Prometheo, ὃς τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἀπατηλὴν ἐποιήσατο, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι. Eſt etiam Ὑπεξαιροῦμαι, Excipio, ſiue Recipio, id eſt Retineo mihi in re alienâda, vt interpret. Budæus in hoc Luciani loco, πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. Eſt præterea (vt vult idem) Excipio, id
B eſt In pacto contineri nolo, vt in hoc Athenæi loco, qui eſt lib.10, initio pag.178, ἰδιμίαν ὑπεξαιρέμενοι προφάσει. Vide verbale ſequens ὑπεξαίρεσις.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, Subtractio, Detractio. vt quum dicit Epicurus apud Sextum philoſophum & apud Laertium, ὅρον τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν eſſe τὴν παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσιν. pro quo tamē Cicero dixit, omni priuatione doloris terminari ſummā voluptatē. Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem lib.3.cap.8, Legales autem quæ-
C ſtiones has fecit, ſcripti & voluntatis, quam ipſe vocat κατὰ ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, id eſt ſecundum dictum & exceptionem. Sic μεθ᾽ ὑπεξαιρέσεως pro Cum exceptione, citatur ex Marco Aurelio.

C.Ἐφαιρέομαι, οῦμαι, Pòſt eligo, Poſt aliū eligo, id eſt Subſtituo in locū alius qui fuerat electus. Vel paſſ. Poſt eligor, &c. vnde apud Thuc. lib.4. pag.134, τοῦ δὲ μετ᾽ αὐτὸν ἐπιτεταγμένου ἐφῃρημένου. vbi vel vacat μετ᾽ αὐτὸν, vel præpoſitio in ἐφῃρημένου.

D C.ΚΑΘαιρέω, ῶ (quæ actiua vox actiuam ſignificationem ſola habere putatur) Deiicio, Deturbo, Deduco. Ariſt. Nebulis, καθελοῦσα νύκτωρ τὴν σελήνην. Quem imitatus Luc. dixit itidem in Dial. Veneris & Amoris, τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, id eſt, Cælo deducis lunam vt Virgil. loquitur. Budæus exponit etiam Deorſum elicis. Eadem conſtructione dixit Antipho, καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες, ἐποίησαν στήλην, quum deturbaſſent. Subiungit autem Budæus illi Ariſtophanis loco, vbi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere, iſtum Homeri Odyſſ. ι, Κυανόπρῳροι δὲ νεὸς καθείλομεν ἱ-
E στία [illegible]. vbi καθείλομεν itidē exponit Deduximus, vel Contraximus. Καθελεῖν ponitur etiā pro Deiicere metaphoricè ſumpto: vt apud Theodor. Eccleſiaſt. hiſt. 2, καθελεῖν τοῦτον ἐπεχείρησαν, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήλασαν, epiſcopatu abdicauerunt & deiecerunt. Et ſic alibi ſæpe Bud. Comm. pag.670. Καθαιρεῖ, Euerto, Diruo. Thucyd. 3, καὶ τείχη καθελεῖν. Item Euerto, Subuerto, Peſſundo, metaph. ſignif. vt apud eundem, libro eodem, καὶ Ἀθηναίοις ῥᾷον καθαιρεῖσθαι, [illegible] αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Sic
F lib.1, εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξετε, Si euerſo noſtro imperio, ipſi imperaretis. Ad verbū, Euerſis nobis. Καθαιρεῖ itē pro Abrogo, Reſcindo, quæ affinis eſt ſignificatio. vt καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plutarchum in Pericle. Apud Thucyd. item ſchol. καθαιρεῖν exponit ἀκυροῦν. Καθαιρεῖ, Damno. Bud. ex Baſil. Vide Comm. pag.670. Καθαιρεῖ denique pro Occido, Interimo, vt Cicero interpretatur apud Sophocl. Trach. Vide pag.113. Cic. lexici. Vide & Καθαίρεσις.

*Καθαιρῶ, Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, & καθαι-
G ρεῖν τὰ ὑπεραυξανόμενα apud Galenum, Quod excreuit & ſupramodum auctum eſt aut ſublatum ſubmittere & minuere. vnde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plutarchus in Antonio, καὶ τὸ σῶμα λεπτῆς καθεῖλε διαίταις. Sic καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν apud Lucianum in Nigrino pro Imminuere, Frangere potentiam. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plutarchum in Themiſtocle. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τοῦ υἱοῦ, Spiritus minuere & inhibere, Spiritus elatos comprimere, hoc eſt καταστέλλειν, Bud. Comm. 670. Apud Homerū
H καθαιρεῖν ὀφθαλμούς, claudere oculos morientium. vt Il. λ, Ἀλλ᾽ οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ. Et Odyſſ. λ, Χερσὶ κατ᾽ ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ᾽ ἐρεῖσαι. Et eiuſdem Od. ω, Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. Ideo autem hanc ſignificationem hic poſui quòd Comprimere oculos etiā dicatur ab Ouidio, cuius verbi alteri quoque ſignificationi reſpondet καθαιρῶ in proximè præcedētibus exemplis. Virgilius ſimplici pro compoſito vtens, Premere oculos, etiam dixit.

Καθαιρῶ ἀγῶνα, Vinco certamen ſuſceptum, Plut. ἄθλησις προπηδήσαντες ἐν ἀνδράσι, καὶ τοὺς παντοχοῦ καθελόντες ἀγῶνας. Ponitur καθαιρῶ (inquit Budæus) etiam pro Perago, & Vinco certamen ſuſceptum. deinde locum Plutarchi proximè præcedentem, & Herodoti proximè ſequentem affert. At ego καθαιρέεσθαι pro Peragi apud Herodotum admitto (etſi malim Expugnari, vt in Ἐξαιρῶ dixi) at Καθαιρῶ per ſe alteram illam ſignificatiōnem habere non exiſtimo, ſed cum nomine ἀγῶνα aut alio ſynonymo. Herodoti locus eſt in Polymnia, μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, id eſt, καθορθοῦσθαι καὶ ἐπιτυχῶς ἀποτελεῖσθαι, inquit Bud. (Eſt autem poſitum Ionicè καταιρέεσθαι pro καθαιρεῖσθαι) Itidem Valla apud Thucydidem καθαιρετέον ἀθέτη vertit, Cōſequendum exercitatione, vt habent vulg. lex. Vide quæ ſcripſi in fine Verbi Ἐξαιρῶ, in loci Euripidei expoſitione.

Καθαιροῦμαι, paſſ. voce & ſignif. Deiicior, Euertor. Itē Imminuor, vt Act. Apoſt. cap.19, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς.

Καθαίρεσις, Deiectio, Deturbatio. Item Euerſio, Subuerſio. Apud Herodianum lib.3, Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις pro Iuliani cæde: vt ſi Καθαιρεῖν dicas Euertere vita. Sed & ipſum verbum καθαιρεῖν pro Interficere à Sophocle poni dictū eſt. Suidas autem Steſichorum quoque ita vſum eſſe tradit, atque adeo Demoſthenem. Ab Heſychio exponitur κατάλυσις & καταστροφή. Καθαιρέσεις, Damnatio, apud Baſil. Quæ ſignif. affinis eſt præcedenti.

Καθαίρεσις, Depreſſio, oppoſitum τῇ ἐπάρσει apud Gregorium, διὰ τὴν ἔπαρσιν ἡμῶν δεομένην καθαιρέσεως. Apud Ariſtotelem autem opponitur τῇ αὐξήσει, Phyſ. audit. lib. 3. Dioſcorides καθαίρεσιν σαρκὸς vocat imminutionem, ſiue extenuationem: de caſeo ita ſcribens, ὁ δὲ παλαιὸς πρὸς τὴν καθαίρεσιν σαρκὸς ἐπιτήδειος. Sic Plinius minuere corpus dixit caſeos, ſed de veteribus loquens. Apud Ariſtotelem De generatione lib.2, σωμάτων καθαιρέσεις, tabes & extenuationes. Sic Plutarchus in Antonio de Cleopatra quæ mortem ſibi lentam conſciſcere ſtatuerat, ἐζήτει καὶ συνεργοῦ τῆς καθαιρέσεως. id eſt τῆς τοῦ σώματος συντήξεως, Bud. C. p.670.

Καθαιρέτης, Deiector, Euerſor. Thucyd. lib.4, p.148, καθαιρέτην ὧν αὐτὸς ἀποφαίνει πολεμίων. In vulg. lex. καθαιρέτης exponitur etiam Demolitor, Vaſtator, Interfector, Carnifex, ſed nullo addito exemplo.

Καθαιρετικός, κή, κόν, Euertendi vim habens. In vulg. lexicis ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα Galeno, Quibus reprimuntur & minuūtur quæ ſupra modum aucta ſunt, & ad modum naturalem ſalubrēmque ea reducūnt, τὰ κατασταλτικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων.

c.2. Συγκαθαιρῶ, Vnà euerto, In euertendo adiuuo, Thuc. Ex Herodoto autem citatur συγκαταιρέειν ἀγῶνας (poſitū pro συγκαθαιρεῖν) pro Certamina obtinere, vel vincere. ſecundum quam expoſit. eadem eſſet ſignificatio τοῦ συγκαθαιρεῖν quæ & τοῦ καθαιρεῖν, ex eodem Herodoto ſuprà poſita.

c.2. Ἀκαθαίρετος, ΕΤ Δυσκαθαίρετος, ΕΤ Εὐκαθαίρετος. Heſychius ἀκαθαίρετον exponit τὸ μὴ χρεούμενον, ἢ ἀφανιζόμενον, id eſt Inexpugnabile, vel Quod peſſundari non poteſt, ſiue aboleri. Suidas ἀκαθαίρετος exponit ἀκατάβλητος, exēplum addens, πύργος ἀκαθαίρετος, turris quæ euerti ſeu dirui non poteſt. Δυσκαθαίρετος autem & Εὐκαθαίρετος opponuntur. Δυσκαθαίρετος enim Qui vix euerti poteſt: at Εὐκαθαίρετος, Qui facilè euerti poteſt.

C. ΠΑΡαιρέω, ῶ, (licet Bud. ſcribat voce tantùm paſſiuâ dici) Theoph. De hiſt. plant. lib.5, διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰς πρὸς τὴν μήτραν, itaque architecti hoc addunt in ſyngrapha, ac nominatim cauēt, vt eximatur medulla, vt vertit ipſemet Bud. Comm. p. 594. Apud Thucydidem autem παραιρεῖν pro Diruere, vt Valla interpretatur lib.3. pag.113, καὶ τὸ περιφρούριον τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε [τὸ ἐπιτείχισμα videlicet] Schol. exponit μέρος περιέκοψε, ſi mendo caret hæc ſcriptura. Inuenitur & apud Euripidem παρεῖλες pro Detraxiſti.

Παραιροῦμαι, Adimo, Auſero, Ariſtot. Pol. 3, ἀπορούντες δ' ὄχλου, παραιροῦνται κατὰ μικρὸν τοὺς ἐκ δούλου ἢ δούλης, id eſt (Bud. interpr.) Quum autem abundat ipſis multitudo, auferunt è numero ciuium ex ſeruo ancillâque natos. Demoſth. ἕως πόλεις ἑώρα παραιρουμένον αὐτὸν βαρβάροις καὶ ἰδίας. Idem De f. leg. οὐ δέ γε τοὺς χρόνους ἴσον ἐστ' ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ἡμῶν, Rerum gerendarum occaſiones eximere. Et cum duobus accuſat. Ariſtid. Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτούς, Xerxi ſpem ſuam expectationémque abſtulerunt. Item cum accuſatiuo & genitiuo: Xenophon, βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι. vbi παρελέσθαι ſonat quod Gallicè dicitur *ſouſtraire*. In vulg. lex. exponitur Auertere. Dicitur & παραιροῦμαί σε τούτου, pro Priuo te hac re, Adimo tibi hãc rem. Herod. lib. 6, καὶ παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς. Idem lib. 5, καὶ τὴν τιμὴν παρελόμενος. Hoc etiam ſcribit Budæus, Demoſthenem verbis παραιροῦμαι & περιαιροῦμαι in eundem ferè ſenſum vti.

Παραίρεσις, Ademptio, Detractio. Ariſtot. Polit. 5, καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, pro παραιροῦνται τὰ ὅπλα, Adimunt arma vel detrahunt. Plato, καὶ μετὰ δὴ τοῦτο δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις, fortunarumque ademptio ob æs alienum. Bud. Apud Thucydidem autem παραίρεσις exponitur diminutio, lib. 1, ξυμμάχων τε ἀποστάσεις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων αἷς ἰσχύουσι.

Παραίρημα, Quod adimitur aut detrahitur. In vulg. lex. exponitur Reciſio, è Bud. epiſt. poſt. Thuc. lib. 4, pag. 137, καὶ ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι, &c. vbi παραιρήματα Pollux ait vocari à Thucydide τὰς περὶ ταῖς ὤαις, ἃς παραιρεῖσθαι φησὶν ὡς ἰσχυρὰς εἰς ἀγχόνην. Schol. autem dicit, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τελαμῶνας τινὰς ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων. Heſychius exponit παραρρήγματα ἱματίων. Ego exiſtimo ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες eſſe dictum pro παραιρούμενοι μέρη τινὰ τῶν ἱματίων. vt quum Gall. dicitur, *Faire des pieces de quelque choſe* pro *Deſpecer*. Valla interpretatur Reſtes. Quidam autem παραιωρήματα perperam ibi legerunt, vt in hac voce docebo.

C. ΠΕΡΙαιρέω, ρῶ, Circum auferó, vel in circuitu. Item pro Circuncido, Amputo. vnde περιαιρουμένη ἄμπελος, vitis amputatis ſarmentis. Putatas Gaza ex Cic. dixit. Bud. Comm. 668. Theophr. de cauſ. Plant. lib. 3, cap. 6, περιαιρεῖν τὴν θάλειαν τῶν κλάδων. Item Detraho. vt Herodianus lib. 3, καὶ περιελεῖν τινα αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον. Idem lib. 2, τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν. Ab Ariſtophane autẽ περιελῶ σ' ἀλαζονείας inuerſa illa conſtructione dicitur, quod ſchol. exponit παύσω. In paſſiua voce, cum priore illa conſtructione, vt περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accuſ. (ſicut ἀφαιροῦμαι) vt Demoſth. in Midiam, ἐπεὶ περιαιρεθεὶς ἑαυτοῦ τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι, Si ab eo auferrentur eius diuitiæ & publicarentur, modeſtius deinde ageret. Eadem conſtructione dicitur περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, quod exponitur à Gaza Ablaqueatur. Περιῃρημένος exponitur etiam Euerſus, vel Profligatus: vt in hoc Thucydidis loco, lib. 3, καὶ τὰ πλεῖστα αἰτιῶντες, τοῦ ἄλλου περιῃρημένου, ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν. A Budæo exponitur etiam Excutio, Abſtergo. & ſubiungitur hic ex Demoſthene locus, περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν.

Περιαίρεσις, Detractio, Circũamputatio, Theophr. De hiſt. pl. lib. 4. cap. 17, περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ. quod alibi φλοισμὸν appellat, Plinius decorticationem.

Περιαιρετὸς, Exemptilis. vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ Luc. Hiſtoriæ veræ lib. 1, τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὑτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

C. ΠΡΟαιρέω, ρῶ, Promo, Depromo. Thuc. lib. 8, pag. 291, ἐς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν. vbi Valla προαιροῦντας interpr. Promentes, non malè, mea ſententia. Reperio enim & apud Lucianum, καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. Rara eſt autem hæc vox actiua, & in vulg. lex. omiſſa.

Προαιρέομαι, οῦμαι, ſignif. actiua, Præfero, Antepono, Præopto, Malo. q. d. Præeligo. Herod. lib. 6, ὃ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν, id eſt (Polit. interpr.) Futurum quàm præſens periculum præoptans, honorem ſcilicet recepit. Luc. in dialogo Achillis & Antilochi, ὅς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Interdum verò additur particula ἀντὶ aut μᾶλλον, quæ facit vt quodammodo vacet præpoſitio. Xen. θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Ariſtot. Pol. 5, cap. 11, προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν. Rurſus Xenophon, προαιρεῖσθαι τὸ καρτερεῖν μᾶλλον πράττειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι. vbi animaduertenda eſt etiam traiectio aduerbii μᾶλλον. Lucianus cum μάλιστα iunxit in Anacharſide, διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος. Dico autem hic velut otioſam eſſe præpoſitionem, quia ſimplex αἱροῦμαι poni poſſet: vt αἱρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν, & εἱλόμην μάλιστα: ſic, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ αἱρετέον ἦν. at in duobus exemplis quæ prima attuli, locũ itidem habere ſimplex non poſſet.

Προαιροῦμαι, Conſtituo, Statuo, Mihi certum eſt. vnde προαίρεσις Propoſitum, Bud. Exponitur etiam, Conſultò ſeu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Demoſth. Pro Cteſiph. πάλιν σκέψασθε τί ὑμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν. Idem ibidem, πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις Αἰσχίνη καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Idẽ ibidem, ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα προῃρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν, &c. Ex quibus locis colligimus duplicem huius verbi conſtructionem, videlicet προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο & προαιροῦμαι τοῦτο. Cõmodè autẽ προειλόμην πράττειν τοῦτο exiſtimo poſſe reddi Mihi propoſui hoc facere: (vt dixit Ouid. Hæc ſibi propoſuit thalamos violare pudicos) Sed & Propoſui hoc facere, nõ addito illo pronomine, non puto exemplo carere. Fortaſſe προῃρημένος με ὑβρίζειν commodè etiam interpretabimur Propoſitum ei fuiſſe iniuriam mihi inferre. At προαιροῦμαι τοῦτο, non ſeq. infinitiuo, In animum induxi hoc facere, vel dicere. Sed & in animo habeo, vel, In animo mihi eſt hoc facere, vel, In animum induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, reſpondere videtur τῷ προαιροῦμαι. Sunt qui προῃρούμην τὰ τοιαῦτα πολιτεύματα in illo Demoſthenis loco vertant Suſceperim: ſed inter προαιρεῖσθαι & Suſcipere longum eſſe interuallum puto. Multa enim poſſumus προαιρεῖσθαι diu antequam ſuſcipiamus, atque adeo quæ nunquam ſuſcepturi ſimus. Apud Ariſtotelem autem προαιρεῖσθαι philoſophicè poſitum verterunt olim Eligere, & προαίρεσις Electio. Apud quem Ethic. lib. 3. cap. 2, & deinceps ſæpe occurrit hoc verbum προαιροῦμαι (ſicut & verbale προαίρεσις) vt quum ſcribit, καὶ ὁ ἀκρατὴς, ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ· ὁ ἐγκρατὴς δ' αὖ ἀνάπαλιν, προαιρούμενος μὲν, ἐπιθυμῶν δ' οὔ. vbi nouiſſima interpretatio huius operis ſic habet, Præterea incontinens à cupiditate impulſus agit, non conſilio capto: continens contrà, conſilio capto, non cupiditate impulſus agit. Et cum accuſatiuo ibidem, προαιρεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα οὐδεὶς, ἀλλ' ὅσα οἴεται ἂν γενέσθαι δι' αὑτοῦ. ἔτι δὲ ἡ μὲν βούλησις, τοῦ τέλους ἐστὶ μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τῶν πρὸς τὸ τέλος. οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν. id eſt (ex eadem interpretatione) Præterea voluntas, eſt vltimi ac finis: conſilium autem, eorum quæ ad finem pertinent. Verbi gratia, bene valere volumus, conſilium autẽ capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Item quæ proximè ibi præcedunt, προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τῶν ἀδυνάτων· καὶ εἴ τις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη ἂν ἠλίθιος εἶναι. id eſt, Conſilium enim non eſt eorum quæ fieri non poſſunt: & ſiquis dicat ſe talium rerum agendarũ conſilium cepiſſe, ſtultus eſſe videatur. Item cap. 3, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, id eſt, Nam quibus de rebus reges conſilium ceperant, eas populo renuntiabant. Idem Ariſtoteles, lib. 5. cap. 8, τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι. προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι· ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα. id eſt, Eorum autem quæ ſponte aguntur, alia conſilio capto agimus, alia conſilio non capto. Conſilio capto agimus quæ re deliberata: non capto conſilio, quæ re non deliberata agimus. Quos locos colligendos putaui vt ex iis conaretur lector veram huius verbi ſignificationem elicere: ſed eius etymologiam præterea ex eodem Ariſtotele afferam in προαίρεσις, quæ ad eam eliciendam adiumento eſſe poterit: ſimul autem & quomodo alii interpretentur, docebo.

Προαίρεσις, εως, ἡ, Propoſitum, Studium, Inſtitutum, Voluntas. Demoſth. Pro corona, καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν πόλιν μηδὲ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν. Vbi obſerua προαίρεσιν & τύχην opponi, eodem modo quo ab Ariſtotele Pol. 7, τὸ δὲ σπουδαίαν εἶναι τὴν πόλιν, οὐκέτι τύχης ἔργον, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ προαιρέσεως. Rurſus Dem. ibidem, ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις. Vt autem hic πολιτείαν καὶ προαίρεσιν, ita προαιρέσεις τῆς πολιτείας in alio eiuſdẽ orationis loco dixit. Iſocr. quoque προαιρέσεις plurali numero dixit, ad Demonicum, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀπομιμούμενος, patris inſtituta vel ſtudia. Syn. epiſt. 103, εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρκοῦντες ταῖς προαιρέσεσιν. Idem ἀγωγὴν & προαίρεσιν coniunxit epiſt. 96. Alex. Aphrod. προαίρεσιν Σωκράτους τὴν κατὰ τὸν βίον, Inſtitutum vitæ, vel inſtitutam ab eo vitam. Sic Herodianus initio lib. 5, τοῦ τε βίου μου τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν, id eſt (Polit. interpr.) Quódnam fuerit meum iam inde à principio vitæ inſtitutum. Non minus autem commodè per verbum reddi poſſe exiſtimo, ſic, Quomodo iam inde à principio vitam inſtituerim. Προαίρεσις interdum etiam vertitur Voluntas: vt in hoc Cic. loco in Philipp. Vt ſiquid mihi humanitus accidiſſet, hanc vocem teſtem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam voluntatem eſſe dicit τὴν ἀξιέπαινον προαίρεσιν. Syneſ. καὶ χάριν μὲν ἔχοι τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος, Voluntati cõmendatoris, vel Studio & voluntati. Hinc fit vt ἐκ προαιρέσεως quidam vertant Voluntariè: quod tamen potius redditur Sponte, vel Conſultò, vel Dedita opera, vel De induſtria, necnon Cogitatò, à quibuſdam. Quo ſenſu Demoſth. ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν & ἐκ προνοίας pro eodem ponit. Apud eundem Philipp. 2, qui ἐκ προαιρέσεως aliquid facit & qui ἄκων, inter ſe opponuntur. Herodianus autem ἐκ προαιρέσεως & δι' ἀνάγκης contraria facit, lib. 3, καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως ἀλλὰ δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ. Vbi videri poſſit legẽdum potius δι' ἀνάγκην. Alibi pro ἐκ προαιρέσεως dixit ἑκουσίως, (vt apud Demoſthenẽ, qui ἄκων facit, opponitur illi qui ἐκ προαιρέσεως facit) pro contrario ponens ὑπ' ἀνάγκης, eodem libro. At verò apud Ariſtotelẽ ſubtilior eſt huius vocabuli vſus, quum προαίρεσιν differre vult ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου. Quis autem ille ſit, dicã in iis quæ proximè ſequuntur.

Προαίρεσις apud Ariſtotelem ſunt qui verterint non ſolùm Propoſitum, vel Inſtitutum, Electio, Delectus, ſed etiam Conſilium, Studium, & Prima animi ſuſceptio: item Intentio. Conſilium autem ita acceperunt vt à Cicerone ſumitur, quum dicit, De inuent. lib. 2, cõſilium, eſſe aliquid faciendi non faciẽdive excogitatam rationem: vel (vt in quibuſdã exempl. legitur) verè excogitatam rationem. Quem vſum habere volunt hoc nomen apud eum ipſum nonnunquam: vt quum ſcribit in Lucullo, Nec verò ſatis conſtituere poſſum quod ſit eorum conſilium, aut quid velint. Et De fin. lib. 5, Nam voluptatis cauſa facere omnia oportere, quum, etiamſi nihil conſequamur, tamen illud ipſum conſilium ita faciendi, per ſe expetendum, & honeſtum & ſolum bonum ſit, nemo dicit. Sic & apud Plautum, vt quum ſcribit in Aulularia, Narraui amicis meis conſilium meum de conditione hac. Qui autem προαίρεσιν interpretati ſunt Intentionem, hunc Quintil. protulerunt locum, ex lib. 10. cap. 3, Nanque illa ipſa quæ delectant, neceſſe eſt auocent ab intentione operis deſtinati. Quia ſequitur, Deſinit intueri quod propoſitum fuerat. Ego excẽpla itidem aliquot ſignificationis nominis προαιρέσεως ex Ariſtotele proferam, deinde quid mihi de eius interpretatione videatur, dicam. Πᾶσα τέχνη (inquit ille exordiens primum Ethic. librum) καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Vbi προαίρεσις à quibuſdam Propoſitum, à nonnullis Conſilium redditur: ſunt & qui Studium ac Inſtitutũ vertãt. Et lib. 3. cap. 2, τοῦ μὲν γὰρ ἑκουσίου καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ. Et aliquanto pòſt, ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ. Idem lib. 7 itidem negat bruta habere προαίρεσιν, ita ſcribens de illis, οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμὸν, ἀλλ' ἐξέστηκε τῆς φύσεως, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τῶν ἀνθρώπων. Et lib. 10. cap. 8, ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Idem lib. 3, cap. 3, in fine, & lib. 6. cap. 2, dicit προαίρεσιν eſſe ὄρεξιν βουλευτικήν. Et paulo pòſt, eandem quæſtionem perſequẽs, ſubiungit, πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, ὅθεν ἡ κίνησις, ἀλλ' οὐχ οὗ ἕνεκα· προαιρέσεως δὲ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ ἕνεκά τινος. Quæ exempla ad cognoſcẽdam huius vocabuli ſignificationem ſatis eſſe poterunt: nunc de interpretatione dicendum eſt. Primùm igitur quod attinet ad vocem Electio, qua veteres Ariſtot. interpretes reddiderunt προαίρεσιν (verbum προαιρεῖσθαι vertẽtes itidem Eligere, & προαιρετὸς Eligibilis) eam planè repudiandam eſſe iudico: licet vir doctiſſ. Petrus Victorius ea nobis quoque abutendum eſſe cenſeat. Ideo autem repudio quòd προαίρεσις non ſit electio, id eſt non ſit id quod per electionem illi vet. interpr. intellexerunt, ſed quod ex ipſa electione ſequitur. Nam Electio (ſicut & Delectus) eſt ipſa eligendi actio, vt ita loquar: at προαίρεσις tum demum animo noſtro inſidere poteſt quum iam hoc vel illud elegimus. Eſt enim προαίρεσις eius qui ex pluribus rebus vnam quandam tandem poſt deliberationem elegit & cæteris prætulit. id eſt πρὸ ἑτέρων εἵλετο, ſicut Ariſtoteles προαιρετὸν dictum eſſe tradit ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Quò reſpiciens in quodam Rhet. loco προαιρεῖσθαι & προκρίνειν poſuiſſe exiſtimatur. Ad cæteras autem interpretationes quod attinet, nullas mihi magis placere fateor apud Ariſtotelẽ, vbi ſtrictè προαιρέσεως vocem accipit, quàm vel Propoſitum, vel Conſilium. Sed quum nonnulli ex illis quibus vocem Conſilium ſuæ interpretationi adhibere libuit, alterum illud vocabulum Propoſitum reiiciant: ego contrà ſic mihi placere dico Conſilium, vt multo magis placeat Propoſitum. Quinetiam addo, periphraſticè quoque verti poſſe Propoſitam ſententiam, ex eodem Cicerone. Cæterùm cur vocem Propoſitum improbent, hanc afferunt rationem: quòd quum Ariſtoteles Ethic. 3, τὴν προαίρεσιν velit eſſe non finem, ſed eorum quæ ad finẽ pertinent, Propoſitum contrà vel finis ſit, vel de fine dicatur. vt apud Cic. Epiſt. lib. 1, Neque mihi in omni vita tã erit res vlla propoſita quã vt quotidie vehemẽtius te de me optimè meritum eſſe lætere. Sic & alibi rem quampiam eſſe alicui propoſitam, eodem modo dicit. Et De finibus 5, dicit habere Propoſitum quaſi finem, ita ſcribens, Omnium naturam eſſe cõſeruatricem ſui, idque habere propoſitum quaſi finem & extremum, ſe vt cuſtodiat in quamoptimo ſui generis ſtatu. Hos illi & ſimiles afferunt locos: quibus reſpondeo, alium eſſe vſum nominis ſubſtantiui Propoſitum vt quum dicor Manere in propoſito, & A propoſito deterreri nõ poſſe: id eſt, Propoſiti tenax eſſe, vt Ouidius loquitur. qui etiam dixit Vtile propoſitum. Cic. quoque Offic. lib. 1, Catonem ſemper in propoſito permãſiſſe, hac ſignificatione dixit. quem alioqui Manere in ſententia pro eodem fateor dicere, & quidem frequentius. Sed & Propoſita ſentẽtia ei ſonat idem quod Propoſitum, vt quum ſcribit pro Ligario, Quem de ſuſcepta cauſa propoſitáque ſententia, nulla vis, nullum periculum poſſet depellere. Quòd ſi obiiciant, Propoſito etiam & Propoſitæ ſententiæ aliquam finis ſignificationem ſubeſſe, ideóque προαίρεσιν eo exprimi non poſſe, eadẽ certè ratione & vocem Conſilium reiiciemus. Nam quum dicitur à Cicerone (quod etiam exemplum illi tanquam pro ſe faciens afferunt) Nónne eo conſilio ex Italia profectus eſt vt prohiberet Syria Dolabellam? quum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum declarare quid illa profectio propoſitum habuerit tanquam finem.

Æquè igitur commodè (meo iudicio) vertemus apud Ariſtotelem Ethic. initio, πᾶσα προαίρεσις, Propoſitum omne, ac Conſilium omne. Cur autem Propoſitum malim etiam quàm Cõſilium, in cauſa eſt quòd talis quædam vis ſub præpoſ. Latina latere videatur in Propoſitum (nam de ſubſtantiuo peculiariter hoc dico) qualem habere πρὸ in προαίρεσις, Ariſtoteles docet: quum idem de προαίρεσις & προαιροῦμαι intelligẽdum ſit quod de προαιρετὸν dicit. Aut enim valde fallor, aut Propoſitum dicitur quaſi Antepoſitum: vt Pro in aliis

quibuſdam compoſitis ita accipi nemo ignorat. Sed A
poterimuſne eadem voce in verbi quoque interpre-
tatione vti, quemadmodum qui προαίρεσιν conſilium
vertunt, προαιρεῖσθαι Conſilium capere reddunt? Incō-
modius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere red-
di fateor (addito gerundio & pronomine datiui caſus)
quàm προαίρεσις nomine Propoſitum: ſed ita tamen vt
nec alteram interpretationem incommoditate carere
exiſtimem. Exempli gratia, Ariſtoteles docens βούλησιν
eſſe finis, at προαίρεσιν, eorum quæ ad finem pertinent,
vel quæ ad finem nos veluti ducunt, ſcribit, οἷον, ὑγιαίνειν B
βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν. quod in po-
ſtrema illius operis interpretatione ſic vertitur, Bene
valere volumus, conſilium autem capimus eas res ad-
hibere quibus bene valeamus. Cui interpretationi ob-
iici poſſe videtur, nos προαιρεῖσθαι ea quæ ad valetudi-
nem conſeruandam ſpectant, id eſt πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι,
conuenienter ei quod iam ceperimus conſilio: & ita
προαιρεῖσθαι non eſſe Conſilium de illis capere, ſed po-
tius Conſilium de illis cepiſſe: conſilium inquam de il-
lis conſectandis, ſiue amplectendis: Vel potius, Conſe- C
ctari ea, ſeu amplecti, certo cōſilio. Quæ quum ita ſint,
nihilo incōmodius (imò verò paulo etiam cōmodius)
ita verti poſſe exiſtimo, Bene valere volumus, ea autē
nobis conſectanda proponimus per quæ bene valea-
mus. Sed pro Conſectanda, & in huius loci & in ſimi-
lium interpretatione, alio vti vocabulo poſſumus,
quod rei de qua agitur, aptum eſſe videbitur. Quinetiā
nomen Propoſitum accommodare nos poſſe ad verbi
interpretationem exiſtimo, ſi hoc aut ſimili quopiam
modo reddamus, Ea certo propoſito conſectamur, vel D
cæteris anteferimus, quæ, &c. In illo itē cap. tertii lo-
co, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, nō video
quid obſtet quominus vertamus, De propoſito ſuo cer-
tiores eos faciebant. Itidem verò cap. 2, vbi dicit, τὸν ἐγ-
κρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium προαιρού-
μενον verti poſſe per nomen: vt ſit προαιρούμενον πράττειν
Cum certo propoſito facere. Alio præterea modo
nomen Propoſitum interpretationi verbi προαιρεῖσθαι
adhibere poſſumus: vt ſi ἀποτρέπεσθαι τὸν φιλοσοφεῖν προ-
αιρούμενον interpretemur, A philoſophandi propoſito E
aliquem auocare.

Quas tamen ego interpretationes, non vt quæ mihi
planè ſatiſfaciant, ſed vt quæ minus cæteris diſpliceat,
affero: quippe qui in his quoque quod reprehēdi poſ-
ſit animaduertam. Miror certè fuiſſe qui προαίρεσιν in-
terpretati ſint Voluntas, apud ipſum Ariſtotelē ſtrictè
hanc vocem accipientē, & ita quidem vt manifeſtum
diſcrimen inter προαίρεσιν & βούλησιν ſtatuat. Illos igitur
ſatis ipſe refellit Ariſtoteles. Sed & Iudicium aliud eſſe
quàm προαίρεσιν, nec poſſe ita reddi, manifeſtiſſimum F
eſt. nam προαιρεῖσθαι poſterius eſt quàm προκρίνειν. quum
dicat Ariſtoteles, τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν
ἐστι. Loquor autem in tota hac diſputatione, de προαιρέ-
σει, quatenus ſtrictè accipitur: quum latius interdum
accipiatur, & tum eas etiam interpretationes quæ ſu-
prà fuerunt poſitæ, admittat. Sic quum Ariſtoteles ſi-
gnificationem προαιρέσεως arctè ſumens, eam ἀπὸ τοῦ ἑ-
κουσίου diſtinguat initio cap. 2, libri 3 Ethic. vidimus con
trà ἐκ προαιρέσεως & ἑκουσίως confundi, latius ſignifica-
tionem eius extendendo. Quin & ipſemet Ariſtoteles G
quum in fine eiuſdem capitis dicat, ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ
λόγου καὶ διανοίας, itidémque lib. 6, cap. 2, ſcribat, διὸ οὔτ' ἄ-
νευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἐστὶν ἕξεως ἡ προαίρεσις, in
Rhet. tamē ἀπὸ διανοίας & ἀπὸ προαιρέσεως diuerſa facit:
ita ſcribens lib. 3, καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγῃ, ὥσπερ οἱ νῦν,
ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν ſonare πρό-
νοιαν dicemus in illis Ariſtotelis locis quos protulimus,
aut in ſimilibus (quanuis ἐκ προαιρέσεως & ἐκ προνοίας
eodem ſenſu alibi poni dixerimus) & tamen προαίρεσιν
& πρόνοιαν de vna eadémque re dixiſſe illum compe- H
rio. nam pro eo quod lib. 3, cap. 2 dicit, ὅσα γὰρ διὰ θυ-
μὸν καὶ προαίρεσιν ἀδικεῖ, ſcribit lib. 5, cap. 8, διὸ καλῶς τὰ
ἐκ θυμοῦ οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται. Sic etiam, quum προ-
αίρεσιν neget eſſe finem (vt paulo antè docui) ſed de iis
dici velit quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen

σκοπὸν & προαίρεσιν apud eum habemus. nam quum lib.
6, cap. 12 ſcripſiſſet, ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ
φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo pòſt, ita lo-
quutus eſt, τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν ὀρθὴν ποιεῖ ἡ ἀρετὴ, τὸ δ' ὅ-
σα ἐκείνης ἕνεκα πέφυκε πράττεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέ-
ρας δυνάμεως. Quos ego locos profero vt diuerſum hu-
ius vocis vſum oſtendam, prout eius ſignificatio vel
extenditur, vel contrahitur: vnde nemini debere mi-
rum videri dico, ſi interpretatio quæ in vno loco repu-
diabitur, in altero admittatur: quanuis alioqui quæ v-
trique adhibebitur, eodem pertineat, & diuerſum dun-
taxat (vt ita loquar) reſpectum habeat.

Προαιρετὸς, ὁ, ἡ, ὁ, Spontis humanæ & arbitrarius, inquit Bu-
dæus, citans ex Ariſtotele, Metaph. 5, τῶν δὲ πρακτῶν ἐν ᾧ
πρᾶξις ἡ ἡ προαίρεσις. τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ πρακτὸν καὶ προαιρετόν.
Idem Ariſtot. Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ
πᾶν προαιρετὸν, ἀλλ' ἆρά γε τὸ προβεβουλευμένον. Et cap. 3, βου-
λευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτὸ πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προ-
αιρετόν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. vbi προ-
αιρετὸν vet. interpretes reddiderunt Eligibile: ex illis au
tē qui illis poſteriores fuerūt, alii verterūt Eligēdū ſeu
Deligendum, alii, Quod ſub delectum cadit, alii, Id de
quo conſilium captum eſt: ego vt προαίρεσιν commo-
dius reddi exiſtimo voce Propoſitum quàm alia vl-
la, ſic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo
eſt noſtrum propoſitum; Vel, Id de quo amplectendo
propoſita eſt animo ſententia; Vel, Id ad quod certo pro-
poſito ferimur. Vel, Id quod cæteris poſthabitis ample
ctendum nobis proponimus: ſequendo etymon quod
habetur, Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ
τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν.

Προαιρετικὸς, Propoſitum habens ad aliquid propenſum,
Vel, Qui certo animi propoſito cupidus eſt alicuius rei,
ſiue ad rem aliquam fertur. cum genitiuo, apud Ari-
ſtotelem Ethic. 5, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτι-
κὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καί-
περ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Vbi προαιρετικὸς qui-
dam olim barbarè interpretati ſunt Voluntatiuus. Ex
nouiſſimis autem interpretationibus quædam habent
Qui enim talibus eligendis atque agendis idoneus ſit:
aliæ, Qui conſilium huiuſmodi cepit vt hæc ſequatur,
ad eáque ipſa agenda aptus eſt. Bud. autem Comm. pag.
668 vbi dixit προαιρετικὸς ἀνὴρ eſſe Qui cupidè & liben-
ter & propenſè aliquid facit, hunc ipſum Ariſtotelis lo
cum in exemplum affert. Legitur apud eundem
Ariſtotelem Politicōn 2, προαιρετικοὶ τοῦ πλουτεῖν, ἢ χρη-
μάτων, ἢ τιμῆς, cui etiam loco conuenire meam in-
terpretationem arbitror quam primam poſui. ¶Προ-
αιρετικὸς abſolutè poſitum, id eſt ſine caſu: vt προαι-
ρετικαὶ φύσεις, quæ libero arbitrio diuinitus præditæ
ſunt, inquit Budæus. A quo προαιρετικὸς exponitur
etiam ὁ αὐτοκίνητος, Sponte faciens. Ab eodem apud
Philonem De mundo προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exponitur
Actiones à propoſito proprio manantes: quæ interpre
tatio ad meam illam accedit. In vulg. lex. ex Ariſto-
tele citatur προαιρετικὴ ἕξις pro Electiuus habitus: & ex
Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις pro Voluntarii motus ſeu
arbitrarii.

Προαιρετικὰ ῥήματα apud grammat. quæ προαιρέσεως
ſignificationem incluſam habent (accipiendo προαίρε-
σιν generaliter pro volūtate vel hoc vel illo modo pro-
penſa) vt θέλω, βούλομαι, ποθῶ: atque adeo ipſum verbū
προαιροῦμαι, à quo nomen hoc deriuatum eſt.

c. 2. Ἀπροαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuoluntarius, vt quidam expo-
nunt. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo propo-
ſito, & conſultò. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 8, προελόμενοι μὲν ὅσα
προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα. vbi qui-
dam ἀπροαίρετα vertunt Quæ aguntur non capto conſi
lio, ſequendo illam προαιρέσεως & προαιρετοῦ interpreta-
tionem de qua dictum eſt. In vulg. lex. citatur ex Dioſ-
cor. lib. 6, cap. 32, ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος pro Inuita
ſeminis profuſio, Sua ſponte manans ſeminis fluxus.
Sed contrà dicendum fuit, Non ſua ſponte manans.

HINC Ἀπροαιρέτως, Inuoluntariè, Non ſponte, Non
conſultò, Non de induſtria, Bud.

c. 2. Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ſicut & αὐτοκέλευστος & ἐθελουργὸς

apud Philonē De mundo) Libero arbitrio agens, Bud. A

ET Ἀυτοπροαιρέτως aduerb. Suo ipſius arbitratu, vel Sua ſponte, Bud.

C. ΠΡΟσαιρέομαι, οῦμαι, Allego, Inſuper lego, ſiue Deligo. Προσαιροῦμαι (inquit Budæus) Allego, id eſt, Ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Plut. Camillo, ἵνα ἄρχων αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Προσαιρεῖσθαι etiam dicitur (addit idem Budæus) quum vir virum legit. Xen. Pæd. 1, οὕτω δὴ δεξαμένου τοῦ Κύρου, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς. ἔδοσαν δ' αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι. Vt autem in illo Plutarchi loco quem affert Budæus, habetur αὐτῷ προσελόμενος, ſic & apud Dem. κατὰ Νεαίρας legimus αὐτοῖς προσαιροῦνται, vbi ſcribit, κοινὸν δ' αὐτοῖς προσαιροῦνται Διογείτονα. B Sed & in illo Xenophontis loco ſubaudire poſſumus itidem pronomen: vt non videatur diſtinguenda fuiſſe ſignificatio quam habet προσαιροῦμαι apud Plutarchū ab ea quam habet apud Xenophontem. Puto tamen, vt aliquis dicitur προσελέσθαι ἑαυτῷ τινά, ita etiā dici poſſe προσελέσθαι ἄλλῳ. vt ſit προσαιροῦμαί ἐμαυτῷ τοῦτον, vel προσαιροῦμαί σοι τοῦτον. Conuenit porro cum illo Plutarchi loco hic eiuſdem in Publicola, προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, Allegit ſibi collegam. C

C. ΣΥΝαιρέω, ρῶ, Simul euerto, Simul profligo, quaſi συναγαγὼν ἀφανίζω, vt ex quopiam grammatico in vulgar. lex. habetur. quem (quicunque fuerit) ad hunc Thucydidis locum aut ſimilem quempiam reſpexiſſe puto, lib. 2, σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα, Sed omnia ſimul profligabat, vel Sed omnia pariter conficiebat, etiam quæ omni victus ratione curabantur: vt ego in mea editione hunc locum verti, totum à Valla peſſimè & intellectum & Latinè redditum. Sic D vſus eſt & paſſiua voce, lib. 8, pag. 271, τὰ τῶν Ἀθηναίων τὰ χύ συναιρεθήσεσθαι, Simul vniuerſa euerſum iri. Niſi quis otioſam eſſe hic velit præpoſitionem.

Συναιρῶ, Cōtraho in vnum. Item, Simul complector, quaſi contrahendo. Hom. Od. υ, v. 95, χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν. vbi Euſtathius exponit συνάξας & συνειλήσας, id eſt, Quum contraxiſſet & conuoluiſſet. Qui tamen Lat. interpr. ſunt, reddiderunt Corripiens, E Idem Euſt. affert & hunc verſum ex Il. π, v. 740, ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, vbi σύνελεν itidem poſitum eſſe ait pro συνήγαγε. quod ita videtur intellexiſſe vt Homerus dicat ſupercilia coiiſſe, vtpote diſrupto oſſe quod interſtitium cōſtituebat. Breuium tamen ſcholiorum autor exponit συνέτεμψε, quem vulgò ſequuntur exponētes Confregit. Vtrobique autem Euſtathius admonet hinc eſſe dicta à grammaticis τὰ συνῃρημένα, & συναίρεσις. In illo certè Homeri loco, ſequēdo Euſtathii expoſitionem, σύνελεν eſſe crediderim interpretandum Commiſit: vt quum dicit Celſus oras F alicuius plagæ committere ſuturis. Huc referendum συναιρεῖν de ſermone dictum, vt Thucyd. πολλὰ ἂν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν, id eſt, Contrahens in pauca, Complexus paucis. Idem lib. 3, ἓν δὲ ξυνελὼν λέγω, πιθόμενοι μὲν ἐμοί, &c. vbi ſunt qui ἓν cum ξυνελὼν iungunt, ſed malè, vt ex aliis locis apparet. Sic lib. 6, ξυνελόντες τε λέγομεν οἱ Συρακούσιοι. Greg. συνελὼν δὲ φαίην ἂν οὐκ ἀπεικότως. Quod & per accuſatiuum & per datiuum etiam dicitur. Greg. in Iul. lib. 1 καὶ συνελόντα φάναι, τινὶ τοιούτων, &c. Sic συνελόντι δὲ εἰπεῖν, & συνελόντι δὲ φάναι. G Interdum autem additur ὡς, vt apud Xenoph. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Nonnunquā verò breuitatis gratia omittitur infinitiuus: vt apud Iſæū, συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ ὑμᾶς, &c. Interdū & nominatiuus per ſe ponitur, vt apud Gregorium συνελὼν ὅσον συνδέχεται, Breuiter colligens, Dicens quàm breuiſſimè fieri poteſt, vt Budæus interpretatur. Pro eodē dicitur ἐνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vel potius ἐνὶ δὲ λόγῳ, ſine verbo. Latini dicunt, Vt vno verbo abſoluam, Vt ſemel dicam, vel Vt ſemel omnia dicam, Vt ſemel finiam, Vt paucis complectar. H

Συναιροῦμαι, Sto ſuſpenſus, Pendeo animi, Cōtrahor. Ita in vulg. lexicis: vbi ex Phalaride affertur, συναιρούμενος ἤδη θανάτου προσδοκίᾳ. (vbi ἤδη ſuſpectum eſt) & ex Plutarcho in Numa, συναιρούμενοι τῷ μέλλοντι. Crediderim autem eſſe potius exponendum hic συναιρεῖσθαι verbo Cōtrahi, ſed metaphoricè ſumpto, vt quum Cicero dicit Contrahi incommodis amici. ‖ Συναιρεῖσθαι autem quid ſit grammaticis, vide in Συναίρεσις.

Συναιρεῖσθαι alia etiam ſignif. ponitur ab Ariſtotele, Rhet. 1, ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι, πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνήρηται πολλάκις. vbi Victorius συνήρηται interpr. Simul aptum connexúmque eſt, vt πρὸς οὓς, ſit σὺν τῇ κρίσει ὧν. quam expoſitionem verbi συναιρεῖσθαι, & vt nouam & vt violentam, ſuſpectam habeo: lectorémque moneo vt conſideret annon, queadmodū συναιρῶ reſpondet interdum Latino Contraho, ſumpto in propria ſignificatione, ſic & συναιρεῖσθαι hîc reſpondere illi metaphoricam ſignificationem habenti poſſit: id eſt ſicut Contrahi amicitia & odium dicitur, ita hîc τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν συνήρηται dictum ſit: vt ſit κρίνουσι πρὸς ἐκείνους πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν, &c. Apud illos quibuſcum vel amicitia contracta eſt vel odium. Sed quod ſequitur, καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον, non æquè commodam interpretationem admittere fateor: niſi & hîc συνήρηται τὸ συμφέρον dici quis putet, vt à Latinis interdum Contrahere damnum. Alioqui & hoc ipſum verbum συνήρηται non immeritò fortaſſe alicui ſuſpectum fuerit.

Συναίρεσις, Contractio, Complexio. Ex Greg. Nazianz. citatur συναίρεσις εἰς ἀριθμόν, pro Complexus numeri. ‖ Συναίρεσις apud Græcos grammaticos figuræ nomen, quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur, vt quum ex ἀληθέϊ fit ἀληθεῖ, ex Δημοσθένεϊ fit Δημοσθένει: ſic ex πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις (inquit Euſtathius) δι' ἧς αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Quintilianus lib. 1, cap. 5, in Europaï διαίρεσιν eſſe dicit, quæ contrarium vitium ſit ei quod συναίρεσις & συναλοιφὴ vocetur, vt Phæthon, hoc in verſu, Quum te flagranti deiectum fulmine Phæthon. Ab iiſdē grammaticis Græcis συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit huiuſmodi συναίρεσις. Animaduertendū eſt autem συναίρεσιν pro contractione opponi τῇ διαιρέσει, vt συναιρῶ pro Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ: ita quidem vt præpoſitiones in his res contrarias declarent. HINC Ἀσυναιρέτως, q. d. Incontractè, pro Abſque contractione, Euſtath. p. 16.

C. ΥΦαιρέω, ρῶ, Subtraho, ὑφέλκω. vt Iliad. β, — ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thucydidem pro Subduco, lib. 3, καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Et ὑφαιροῦμαι pro eodem: vt apud Plutarchum in Camillo, ταῖς μὲν ἄλλαις ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, hîc ὑφελέσθαι exponitur Subduxiſſe. Sic apud eundem in Themiſtocle, ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. ‖ Item Subripio, Suffuror, apud poſteros Homeri, vt Euſtathius annotat pag. 194. ſed tamen & apud ipſum Homerum ὑφαιρούμενοι ait ſignificare poſſe ἀποκλέπτοντες, Iliad. π. v. 353, vbi de lupis dicitur, — ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. Altera autem expoſitio eſt, τὰ ἐξαίρετα διαρπάζοντες, videlicet ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως. ſed hæc alteri affinis eſt. Ariſtoph. Veſpis, Οἴκτειρόν μ' ὦ πάπερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ κ' αὐτὸς πόποθ' ὑφέλοιτο. Apud eundem ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, in Neb. Ariſtot. De animal. lib. 9, ὑφαιρεῖται τῷ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, Suffuratur coruo. vel, Eripit coruo, Aufert coruo.

Υφαίρεσις, Subtractio, Subductio. Item, Diminutio, Priuatio, Heſych.

Υφαιρέτεια, ας, ἡ, Obſtetrix, μαῖα, Heſ. Vt ſit quæ fœtum ſubtrahit ex vtero, aut ſubducit.

Υφειλήτης, (ſecundum quoſdam vet. gramm.) ab ὑφελεῖν, deinde ablato υ ex principio, & ε ex diphthōgo, φιλήτης, Euſt. p. 194. Vide φιλήτης in φιλῶ.

ΑΙΡΩ, F. ἀρῶ, P. ἦρκα, (ex ἀείρω, vt opinor factum, de quo infrà) Tollo, id eſt Attollo, Surſum tollo, Euebo, Subueho. ὑψῶ, Thucydidis ſchol. Hom. Il. ρ, — ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. Feſt. ab ἄρειν ſignificātē Tollere, dictas Latinis ærumnas putat. Apud Ariſtophanem autem in ἐκκλησ. χεῖρας αἴρειν exponitur Manus attollere, vel potius porrigere. quòd Cicero in oratione pro Flacco, Manus porrexerunt dixerit pro χεῖρας ἀνέτειναν, ibi autem Ariſtophanes χεῖρας αἴρειν pro χεῖρας ἀνατείνειν

vſurparit. At verò ἐπαίρειν χεῖρα,& δάκτυλον αἴρειν,quidã A
volunt eſſe Manum dare,quaſi victum ſe fatendo.
‖Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demoſth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ.at Plutarchus addit ἐπὶ μεῖζον,dicens in Gaio,ἐπὶ μεῖζον αἴρων τὸ πρᾶγμα.Nõnunquã verò additur datiuꝰ λόγῳ,pro Amplificare oratione,Exaggerare dicẽdo. Hic autem datiuus ſubauditur in illis Demoſthenis & Plutarchi locis. ‖Αἴρειν,Capere,Sumere. Soph. Antigona, — μύδρους αἴρειν χεροῖν,Sumere in manum. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Ariſtophanes in Ranis,αἶρε τὸ πλῆκτρον, Cape plectrũ. Niſi quis mauult, Attolle. Sic & in metaphoricis B loquutionibus,vt αἴρειν θάρσος,apud Euripidem,Sumere fiduciam,Sumere animos,vel Tollere animos,vt Latini loquuntur. Sumere ſuperbiam dixit Horatius.Contrà verò αἴρειν δειλίαν,apud Sophoclem in Aiace,q.d.Sumere timiditatem.Melius,Concipere timiditatem.Quidam exponunt, Metum in ſe admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibidem,Faſtum concipere,vel Faſtum attollere. At Αἴρειν λείαν,verterem Prædam reportare:alii tamen Prædã obtinere,reddiderũt. Vide αἴρομαι. ‖Αἴρειν in proxi C mè præcedẽte phraſi expoſui Reportare:ſignificat verò & generaliter Afferre: vt Ariſtoph.initio Pacis,Αἶρ' αἶρε μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. Alicubi etiam redditur Admouere,προσφέρειν.

Αἴρω (vt Latinè Tollo) pro Erigo & pro Aufero, De medio tollo,inquit Bud.Vt autẽ exponitur aliquando Admouere,(cui tamen expoſitioni non facilè ſubſcribo) ſic interdum Remouere:vt αἴρειν τράπεζαν,Remouere menſam. Vertitur etiam Euerto:vt apud D.Ioannem, ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Sunt tamen & qui hîc D ἀροῦσι interpretentur Corripient:ſed ego malim aut Euertent,aut De medio tollent. licet magis conueniat hæc interpretatio huic verbo quum de homine vſurpatur:vt Luc.23,αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν.

Αἴρω,Moueo,id eſt Soluo, Proficiſcor, Abeo,vt ait Budæus.Sciendum eſt autem in hac ſignificatione interdum abſolutè poni, nonnunquam cum datiuo ναυσὶ,aliquando cum præpoſitione ἐκ aut ἀπὸ,iuncta genitiuo. Thucydides, καὶ οἱ μὲν ἄραντες τῇ παρασκευῇ ταύτῃ παρέπλεον. Plutarchus in Themiſtocle,αἴρειν βουλόμενος καὶ E πλεῖν ἐπὶ τὸν ἰσθμόν. Thucydides, ἄραντες ἐκ τῆς Αἰγίνης. Sic Syneſius,ἄραντες ἐκ Συνεσίου. Dicitur verò & αἴρειν τὴν ναῦν,vt Latinè Soluere nauem.& ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur:vt apud Thucydidem lib.1. ‖Item αἴρειν, pro Caſtra mouere, item de quauis profectione terreſtri.Plutarchus,ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄρας μεγάλῳ στρατῷ.Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. Budæus tamen ponit duntaxat Mouere,generaliter.

Αἴρομαι, F.ἀροῦμαι. P. ἦρμαι, in actiua ſignific. Tollo, F Erigo:vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία,pro Erigere vela,Plutarcho.

‖Item,vt αἴρω,Porto, geſto,vel potius Geſtandum tollo(inquit Bud.)hoc eſt,ἀνατίθημαι,ἐπιφορτίζομαι.Plutarchus in Antonio,τὴν δὲ σιτηγίαν ἤδη μεμετρημένους φορὰν μέλλοιεν αἴρεσθαι.de frumento loquens quod portare humeris cogebantur. Hactenus Budæus:pro quo videtur facere hic locus Ariſtophanis ἀράμενος φέρε, id eſt Fer, ſeu porta, quum ſuſtuleris in humeros. vel, Sublatum in humeros fer.Exiſtimo enim ſubaudienda hæc duo vocabula ἐπ' ὤμων,quæ adduntur nonnunquam:vt a- G pud Demoſthenem,ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Qui tamen & ipſe ἀράμενον ſimpliciter dicit: vt ad Phil. epiſtolam μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Poſſit verò alicui videri non ſatis generale illud ἐπ' ὤμων, quòd onera geſtentur etiam alia corporis parte, vt capite:ſubaudiat igitur ſiquis velit ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,aut tale quid. Vtplurimum certè committuntur humeris onera. Vnde & Horatius ſcripſit,— quid ferre recuſent,Quid valeat humeri.Propertius tamen dixit,— capiti committere põdus. ‖Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud eſt H quàm φέρειν: vt apud Ariſtophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι,id eſt, Quos ferre non poſſint, Quos non tulerint (ſeu portauerint) vel centum Ægyptii.Sic apud Euripidem in Oreſte,Ἣς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις,id eſt, Cicerone interprete, Quod

non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι,Sumo,Capio,Capeſſo.πόνον αἴρεσθαι, Laborem ſumere.quod & Laborem ſuſcipere,exponitur.δίκας αἴρεσθαι,Pœnas ſumere. Soph. Aiace, Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα.Pœnas de interfectoribus ſumerem. Apud eundem ibidem in ποδῶν κλοπαῖς ἀρέσθαι,videtur ἀρέσθαι reddi debere verbo Capeſſere:vt quum dicitur Latinè Fugam capeſſere. quod ad verbum eſt apud Euripidem in Rheſo,φυγὴν ἀρέσθαι.

Αἴρομαι,(inquit Budæus)τὸ φέρομαι & λαμβάνομαι [illegible], hoc eſt,Reporto præmium vel lucrum:vt αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην.Hactenus Budæus, exempla non afferens. nec putandum eſt αἴρεσθαι per ſe ſignificare Reportare præmium vel lucrum : ſed prout huic vel illi nomini iungitur. Sicut nec Reportare laudem ſiue gloriam,ſignificat per ſe,ſed cum accuſatiuo δόξαν, aut ἔπαινον in oratione ſoluta:in carmine autẽ cum accuſatiuo κλέος, vel κῦδος,vel αἶνον. vt ἄροιτο κλέος,Gloriam reportet,apud Homerum. Et apud Heſiodum, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι. Rurſus apud Homerum Il. γ, — ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Sic Od.ξ,— ὡς ἄσπετον αἶνον ἄροιτο. Eodem modo Apollon. Argon.2, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄρωνται. Sic ἀράμενοι νίκην apud Plutarchum in Themiſtocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, eſſet itidem αἴρεσθαι κέρδος:Reportare mercedem, αἴρεσθαι μισθόν:non autem αἴρεσθαι per ſe. Aut ſaltem dicendum eſt αἴρεσθαι ſonare Reportare pro præmio vel lucro, id eſt, Reportare aliquid vice præmii ſeu lucri. vt qui gloriam ex bello reportat, præmii loco gloriam reportare meritò dicitur. Habetur autem Il.μ hæc phraſis μισθὸν αἴρεσθαι, vbi dicitur ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.dicitur verò pro eodem μισθὸν ἀρνυσθαι,& vno verbo μισθαρνεῖν. ‖Sciendum eſt verò & in malam partem accipi αἴρεσθαι,vt κακὸν φάτιν ἄρῃ,apud Sophoclem in Aiace, pro Reportes malum rumorem vel ſiniſtrum rumorem:aut potius infamiam.Quidam autem vir alioqui doctiſſimus reddidit,Infamiam ſuſcipiat: putans hic ἄρῃ eſſe tertiam perſonam à voce actiua αἴρειν, ſignificante Suſcipere in hoc loquendi genere.Sed ἄρῃ ſit neceſſe eſt ab αἴρομαι: & malim hic ἄρῃ κακὰν φάτιν vertere Infamiam reportes, quàm Infamiã ſuſcipias. Vſurpant verò Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. ‖Sunt porro qui αἴρεσθαι κλέος apud Homerum alio in loco velint ſonare,Parere gloriam alii,& afferre:hoc videlicet in loco, — ὦ παιδί μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Sed poteſt αἴρεσθαι κλέος hic quoque ſignificare Reportare gloriam: vt παιδὶ datiuus ſit qui vocatur acquiſitionis à grammaticis. Poteſt etiã hæc verbi αἴρομαι ſignificatio in nonnullis phraſibus aliter reddi quàm per verbum Reporto aut Aufero. nam νίκην ἄρεσθαι,poterit(qui malet) vertere Obtinẽre victoriã, Potiri victoria:non ſolùm Reportare victoriam. ſed ita tamen vt intelligat,quamuis in lingua Latina eadẽ hæc ſignificent, tamẽ Reportare victoriam,propriam verbi ἄρεσθαι vim melius exprimere. Sciendũ eſt autem dici pro eodem ἀναιρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι,etiam Suſcipio,id eſt Incepto, Aggredior (vt inquit Budæus)duo proferens exempla,in quorum tamen altero duntaxat,αἴρεσθαι,Inceptare & aggredi,verti poſſe videtur.nam in loco Demoſthenis, ἀρέσθαι πόλεμον, Suſcipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, poſſumus interpretari :at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἀρέσθαι,Suſcipere periculum,reddi queat:non item, Inceptare periculum aut aggredi.Sed & Adire aut Subire periculum dicitur potius: vt Laborem ſuſcipere. Licet Cicero alicubi (vt fit nonnunquam) idem verbum vtrique horum nominum accommodauerit. Quinetiam ἀρέσθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellũ quàm Suſcipere bellum, ſi ſpectanda ſit verbi Græci proprietas, ac tum præſertim quum additur præpoſitio πρὸς cum accuſatiuo. vt apud Demoſthenem ἀρέσθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον,Bellum Argiuis inferre, Thucyd.1, πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἀρέσθαι, His bellum inferre.Nec tamen magnopere improbo Aduerſus hos bellum ſuſcipere. At verò ἀρέσθαι πόνον non dubium eſt quin verti debeat Laborem ſuſcipere : vt apud Philoſtratum,ἤραντο τὸν ἀγῶνα,Certamen ſuſceperũt.Sic apud

Platonem Pol.2, οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἠράμεθα, Haud rem parui momenti ſuſcepimus, vel aggreſſi ſumus. Sciendum eſt autem pro eodem dici κίνδυνον αἴρεσθαι aut πόλεμον, & κίνδυνον ſiue πόλεμον ἀναιρεῖσθαι.

Αἴρομαι, paſſiuam habens ſignificationem, Tollor, Attollor, Euehor. Item Erigor. Sic Erotianus apud Hippocratem αἴρεται exponit ἐπαίρεται. Lucian. in Somnio, ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. vbi notandum eſt εἰς ὕψος additum, quum ἀρθεὶς per ſe ſignificare poſſet Altè ſublatus, vel in altum. ‖Itē metaphoricè ponitur αἴρομαι vt actiuum αἴρειν, in hac ipſa ſignificatione. Demoſthenes de Philippo, Olynth.2, διὰ τούτων ἤρθη μέγας, Ad verbum, Per hæc ſublatus eſt magnus, vel euectus eſt magnus. Id eſt, euectus eſt ad magnitudinem. hoc eſt magnam potentiam. ita enim expono μέγας. Alii, ἤρθη μέγας, euaſit magnus, reddunt: vim verbi αἴρομαι non exprimētes. ‖Vſurpatur μεταφορικῶς etiā aliter hoc verbum: vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per ſe ponitur, vt apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. Intellige autem, Erectus animo, vel, Erecto erat animo: vt etiā cōtrà à Latinis eadē metaphora dicitur Demitti animus in contraria ſignificatione. Plutarchus autem, quod hîc αἴρεσθαι, alibi μετέωρον εἶναι dicit (ni me fallit memoria) eodem metaphoræ genere: & ἀναλόγως quoque ταπεινὸν εἶναι pro Animum Demittere. ‖Αἴρεσθαι etiam Tolli, id eſt Auferri: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα, Sublata menſa, vel remota, vt Virgilius loquitur.

‖Αἰρομένου ἡλίου Gaza apud Ariſtotelem vertit Sole abeunte. Fortaſſe autem dicitur αἴρεσθαι, quaſi Auferri à cōſpectu noſtro. ‖Αἴρεσθαι ſunt qui velint accipi & pro Commoueri, citantes hunc ex Euripidis Rheſo locū, κἂν μὴ αἴρωνται φυγῇ. ſed minimè dubium eſt quin mendoſè ibi legatur in vulgaribus editionibus φυγῇ pro φυγὴν: vt ibidem dixerat, αἴρεσθαι φυγὴν μέλλουσι, quo loco αἴρεσθαι ſignificationem actiuam habet, pro Fugam capeſſere, vt antea interpretatus ſum: potius quàm Suſcipere fugam.

Ἄρσις, εως, ἡ, Eleuatio, Sublatio, ſeu Elatio, id eſt Euectio. Ariſtoteles De mundo, λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριοδεύειν τῇ σελήνῃ. quod interpretatur, Aiūt vndarum elationes cum luna circumagi. ἄρσις τῆς ζύμης apud Nazianzenum Tumor fermenti: quum videlicet intumeſcendo in altum tollitur. Vt autem hîc ἄρσις τῆς ζύμης habemus, ſic apud Heſychium legimus ipſam vocem ἄρσις expoſitam ζύμη. ‖Ab eodem ἄρσεις explicatur ἀροτριάσεις & βαστάγματα. Sed mihi non dubium eſt quin ἀρόσεις (non ἄρσεις) expoſitum fuerit ἀροτριάσεις. ſed quum ἄρσεις (quod librariorum incuria irrepſerat) aliquis videret expoſitum ἀροτριάσεις, addidit & alterā explicationem βαστάγματα, ex ipſo Heſychio ſumptam: quippe qui dixerat ἄρσεων, βασταγμάτων. Conuenit autem hæc cum iſto qui ex LXX interpretibus citatur loco, in Pſal.81. ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων νῶτον αὐτοῦ, Auertit ab oneribus dorſum eius. Hinc autem puto accepiſſe iſtam ſignificationem, quòd onera ſoleant in altum tolli quum imponuntur dorſo aut capiti. ‖In vulgaribus autem lexicis citatur ex iiſdem LXX interpret. 3. Regum cap.11, κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἄρσεις pro Conſtituit eum præfectum tributis. Quæ ſignificatio ad ſequentem potius pertinere videri poſſit.

Ἄρσις, Ablatio, Detractio. Dioſcorides lib.5, cap.157, πρὸς τριχῶν ἄρσιν, Ad detrahendos pilos. ἄρσις καὶ θέσις, Oratio qua quum vnum tollitur, alterum infertur. Vide θέσις in τίθημι.

Ἄρδην, aduerbium ab αἴρω deductum, ſi Sophoclis ſcholiaſtæ & Euſtathio credimus, vt ἀέρδην ab ἀείρω. Ille ἄρδην apud Sophoclem exponit Altè & Agiliter, ſecundum eam ſignificationem qua αἴρω vſurpatur pro ὑψῶ, id eſt Attollo, Tollo in altum. Verſus Sophoclis eſt hic in Aiace, Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;

Ἄρδην Euſt. explicat φοράδην, citans hunc Euripidis locum ex Alceſtide, — νέκυν ἤδη πρός τινος Φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. Eſt autem φοράδην (quo ἄρδην explicat) quaſi dicas Geſtabundè aut Geſtatitiè. Et φοράδην ἐκκομίζεσθαι dicitur qui ex aliquo loco exportatur, geſtatus ab hominibus: ſiue geſtantibus eum hominibus, aut etiam homine eum geſtante vnico. Vnde & vulnerati dicūtur φοράδην ἐκκομίζεσθαι, vt ſuo loco docebo. Suidas videtur hāc aduerbii huius ſignificationem cum proximè ſequente non bene confundere.

Ἄρδην, Penitus, Funditus. Æſchines contra Cteſiphontem, τὸν δὲ δὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετραφότα, id eſt, Eum autem qui Græciam & ciuitatem funditus euertit. Idem aliquanto antè, τὴν δημοκρατίαν ἄρδην ἔλαθεν ὑφελόμενος. Exponitur etiam παντελῶς, id eſt Planè, Penitus, Prorſus, Omnino: in hunc ex Phœniſſis Euripidis verſum, Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις Κρέον; Atque in hac ſignificatione ἄρδην ſonat idem quod ἀφανιστικῶς, (quaſi dicas, Abolitoriè, vel Exterminatoriè) vt notarunt veteres quidam grammatici: iuxta eam verbi αἴρω ſignificationem qua pro ἀφανίζω ponitur, id eſt aboleo.

C. Ἀνταίρω, Contrà attollo; Aduerſus quempiam attollo, vt ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ET Ἀνταίρομαι voce paſſiua pro eodem, vt χεῖρας ἀνταιρομένοις, Thuc. 3. & ὅπλα ἀνταιρόμενοι, apud eundem lib.1. & apud Libanium in Declam. καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ οὐκ ἀντιτείνομεν, οὐδὲ ὅπλα ἀνταιρόμεθα. Quoniam autem qui χεῖρας vel ὅπλα ἀνταίρει ſeu ἀνταίρεται (id eſt contrà attollit) is reluctatur & reſiſtit, ipſum etiam verbum ſine adiectione in hac ſignificatione capitur: videlicet pro Reſiſto, Reluctor, Renitor, Deiecto: vt Plutarchus, Σκιπίωνι πρὸς τὴν Φαβίου δύναμιν ἀνταίροντι. Dicitur autem non ſolùm ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαι πρός τινα, ſed etiam ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαι τινί. Lucianus, δῆλος γοῦν ἐστιν οὐδὲ ἀνταίρεσθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος. Idem in Lapithis, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίζων καὶ παιζόμενος, Cum morione decertans. ‖Dicitur etiā ſcopulus ἀνταίρειν pro Contrà aſſurgere, apud Strabonem. Bud.

Ἀνταείρω, idem, vide poſt ἀείρω.

Ἄνταρσις, Inſurrectio. q.d. Ipſa actio attollendi manus aduerſus aliquem. ET Ἀνταρσία apud Suidam, per quod exponitur vox συνωμοσία. ET Ἀντάρτης Heſychio, Tyrannus qui inſurgit aduerſus regem, ſeu repugnat regi. Apud Suidam autem vt συνωμοσία exponitur ἀνταρσία, ſic συνώμοτος, ἀντάρτης.

C. Ἀπαίρω, F. ἀρῶ. P. κα, Proficiſcor naui, Soluo. Item aliquando ſimpliciter pro Diſcedo, Abeo. Interdum cum præpoſitione ἐπὶ, vel εἰς, aut cum aduerbio ſignificante locum ad motum: interdum cum genitiuo, aut aduerbio ſignificante motum è loco. Polyb. lib.2, ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Naui profectus eſt Alexandriam vel, Naue conſcenſa profectus eſt. Demoſth. ὅτε ἐπὶ τὴν προτέραν ἀπήειμεν πρεσβείαν τὴν περὶ τῆς εἰρήνης. Idem, ἀπῆραν διὰ τοῦ πολεμίου στρατεύματος εἰς Παγασάς. Sic ἀπῆρεν εἰς Δελφούς, apud Plutarchum in Lycurgo. Apud Herodotum ἀπαίρειν ἐς τὸ πέλαγος. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου, vel οἴκαδε, pro Soluere domum, id eſt, Soluere ad redeūdum domum. vel ſimpliciter, Redire domum. Cum genitiuo autem, vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν apud eundem. Apud Euripidem, ἀπῆρας πατρίδος. Apud Platonem epiſt.7, ἀπῆρα οἴκοθεν. Interdum etiam ſine caſu. Demoſth. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπηρκεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου. Æſchines, ἤδη κεχειροτονημένων ἐπὶ τοὺς ὅρκους, οὔπω δὲ ἀπηρκότων. Suidas ἀπηρκότος itidem abſolutè poſitum exponit ἀναχωρήσαντος, hoc in loco, ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σοραίχου, ἡ Σινωνὶς ἐφίσταται. Heſychius ἀπαίρει explicat ὁδεύει, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ. ‖Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur ſicut Latinè Soluo nauem. Herodotus, ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Ἀπαίρομαι etiam dicitur, ſi credimus Heſychio: apud quem legitur ἀπαίρονται expoſitum ἀποδημοῦνται.

Ἀπαίρω, Suſtollo, Eleuo in Altum. ἀπῆρεν, ὕψωσεν, Suidas. Sed ἐπαίρω potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho. vnde Ἀπαίρομαι, Auferor, vt apud Matth. Marc. & Lucam, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, εως, ἡ, Profectio, Abitio, Diſceſſus. vt ἀπαίρειν pro Proficiſci, Soluere. Apud LXX interpr. Num. cap.33

καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, A
vbi exponitur Profectiones & Manſiones eorum. Di-
ctas autem volunt ἀπάρσεις à tollendis ſarcinis. Vide in
ἐξαίρω, eiuſdem libri cap. 9, locum, in quo ἐξαίρειν & παρ-
εμβάλλειν copulantur vt hic ἀπάρσεις & σταθμοί: quam ſi-
gnificationem ſequendo, fuerint ἐξάρσεις quæ hîc ἀπάρ-
σεις, & παρεμβολαὶ quæ hîc σταθμοί.

C. Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo. vt διῆρκε τὸ ῥόπαλον, apud
Lucianum. Sic in voce media διαρθεῖσα apud Ariſtot.
De mundo, διαρθεῖσα πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, Quæ ſe ere
xit, (vt ſit pro διάρασα ἑαυτήν) vel Erecta, Sublata. Lu-
cianus autem & Plutarchus paſſiuum etiam partici- B
pium διηρμένος pro διηρκώς poſuerunt in hac ſignifica-
tione, διηρμένος τοὺς ἄκοντας. At paſſiua ſignificatione διηρ
μένος, vt in hoc Baſilii loco, ἰδεῖν ἔστι χεῖρας μὲν διηρμένας κατὰ
τῶν ὁμοφύλων, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας. Apud
Hermogenem autem διῆρται exponitur δίαρμα καὶ ὄγκον
ἔχει: & alibi διηρμένος, ſublimis. Budæus hæc eiuſdem ver
ba in lib. περὶ σεμνότητος, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ὦ καὶ
τὸ ᾶ διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον exponit Faciunt gran-
dius pronuntiare & ore patentiore. στομφάζειν ποιεῖ. Scien- C
dum eſt autem, quanuis διαίρειν per ſe Attollere ſignifi
cet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale
quid. Xenophon in lib. De arte equeſtri, ἄνω δὲ τὸν αὐχέ-
να διαίρειν. Sic Gregorius de Baſilio loquens, dixit, ἀλλ' ὑ-
ψοῦ τὴν κεφαλὴν διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περια-
γαγών. Et apud Theophraſtum, διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus
locis adhiberi ſimplex etiam poſſet, ſed minus ſignifi-
canter & eleganter. Legitur & διηρμένος πρὸς ὄγκον apud
Hermogenem.

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Latini di D
cunt Hiſcere, aut Mutire. Chryſoſtomus, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ
χάναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne occaſio
nem quidem hiſcendi reliquimus ipſis aut mutiendi.
vt apud Liuium, Non hiſcere quenquam præ metu po
tuiſſe. Demoſthenes in Midiam, μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ
αὐτοῦ νυνὶ ἔχειν ἐμέ. vbi videtur accipi pro Ne verbum
quidem facere. ſicut Bud. οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα apud eũdem
interpretatur Ne verbum quidem fecit.

Διαίρω, Traiicio. Polyb. 1, καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφα-
λῶς. Idem, καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Δίαρμα, Tra E
iectus, quod vide paulo pòſt.

Δίαρμα, Elatio. Hermog. τοῦτο δὲ, καὶ περὶ κομματικὸν, ὅμως λε-
πτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. ‖ Δίαρμα, Traie
ctus. Strabo lib. 4, τίθεται δ' ἐστὶ διάρματα οἷς χρῶνται συνή-
θως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polybius apud
Suidam.

Δίαρσις, Elatio, Sublatio. Peculiariter de ſublatione enſis
ad ictum. vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2, ἀφελό-
μενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, id eſt (Camerario in-
terprete) Adimentes facultatem illis ſublatis enſibus F
dimicandi. In vulg. lexicis. ἐκ διάρσεως μάχη, quum
cæſim res geritur: quum verò punctim infertur plaga,
dicitur ἐκ καταλήψεως, vel ἐκ διαλήψεως, vel ἐκ μεταλή-
ψεως. Idem autor apud Suidam in Διάληψις, opponit in-
ter ſe ἐκ διαλήψεως & ἐκ καταφορᾶς quod eſſe idem pu-
tatur cum ἐξ ἐπάρσεως.

ΕἸΣαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur menſa,
(interprete Camer.) qui autorem non citat. Apud Poll.
lib. 6. cap. 12 in principio, αἱ δὲ ἐπιτήδειαι καὶ αἱρόμεναι
τράπεζαι.

C. Ἐξαίρω, Effero, Extollo, Attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Ariſto G
teli De mundo. Et ἐξαρθῆσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδας, apud
Ariſtidem. πάλιν τε ἐξήρθη μέγας, Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθείς, Plu
tarchus Camillo. Apud Sophoclem ἐξάρης exponitur
Intentes, vbi dicit μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος. Apud eundẽ
in Antigona, κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cam. interpretatur Greſ
ſum accelerans. Citatur ex eodem Sophocle, ἐξαίρεσθαι
ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Latinè Erigi ſpe.
Et ex Platone De leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Faſtu e-
latus. Apud Baſilium autem ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ
πνευματική, Sublatum eſt gaudium. Ἐξαίρω Bud. apud H
Luc. interpr. etiam, In ſublime rapio. ‖ Ἐξαίρεσθαι per ſe
poſitum, Cam. interpr. Efferri opinione in hoc loco ex
Eurip. Rheſo, Ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξῆρθαι κλύων Φλέγειν
Ἀχαιούς. ‖ Ἐξᾶραι (vt tradit Heſ.) dicitur etiã auis quum
ſublime volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Homerus
Od. ι, Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς. Eu-
ſtathius tamen & alias longius petitas expoſitiones
affert. ‖ Ἐξαίρωνται apud Plat. in Prot. pro E medio
tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. pag. 547. Ex Eu-
ripide autem citatur ἐξαίρετε θανεῖν, pro Efferte ad mo-
riẽdum. Et ex eodem, θῆρας ἐξαίρει χθονός, pro A terra fe-
ras excitat.

Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, ἐξαίρων τε καὶ ἐντι-
θεὶς γράμματα οὐδέσι. quum de eadem re in eodẽ dia-
logo ἐξαιρεῖν dicat. Et vt idem dixit, Σωκράτην δ' ἐξαίρω
τοῦ λόγου, ſic ex Syneſio habuimus ſuprà, ἐξῃρηκότων τοῦ λόγου,
ab ἐξαιρῶ. Fortaſſe autẽ illic ἐξαιρῶν, hîc ἐξαιρῶ ab eo ſcri-
ptum fuit. Affertur tamen ex Xenophonte ἐξαίρειν iti-
dem oppoſitum τῷ ἐμβάλλειν: vbi dicit ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸ
χαλινόν. Et ex Galeno, ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. Et ex Syneſ.
ἐξαίρεσθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere,
addita genitiuo præpoſitione ἀπὸ, vbi dicit, ὡς γὰρ νῦν ἔ-
χομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξαίρεσθαι βιβλία.

Ἐξαίρω, Moueo caſtra. Polyb. lib. 2, ἐξάραντες παντὶ τῷ
στρατεύματι. Hinc Num. cap. 9, παρεμβαλοῦσι & ἐξαροῦσι op
ponuntur: vbi tamen ἐξαροῦσι exponitur Proficiſcentur.
Vide ſuprà in Ἄπαρσις.

Ἔξαρσις, Sublatio, Ipſe extollendi actus. Item Ablatio, Ex-
emptio. Suidas ἐξάρσεις exponit ἐπάρσεις in hoc quem af-
fert loco, ὁ δὲ θρασύτερον προσεχώρει, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ
περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vo
catur poli ſublatio, ſiue elatio, quam ἔπαρσιν & ἔπαρμα
dixit Ptolemæus (vt ſcribitur in vulg. lexicis) & alii
δίαρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, id eſt Inclinatio. Dicitur
autem non ſolùm πόλου ἔξαρμα, ſed etiam ἡλίου, & ἔξαρ-
μα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio,
quum medium tenet cælum, apud Strabonem. Poli in
globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. ‖ Ἔξαρμα ex-
ponitur etiam Impetus.

c. 2. Ὑπεξαίρω, & Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoueo, Reiicio.
Plato in Theæteto, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Item,
Clàm de medio tollo. Xenophon de tyrannis loquens,
ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται,
Bud. Comm. pag. 518. Sed particula Clàm quam addit
in poſteriore ſignificatione, videtur & in cæteris ad-
denda, niſi quum ὑπεξαίρεσθαι ſimpliciter pro ἐξαίρεσθαι
ſumitur.

C. ἘΠαίρω, Attollo, Erigo: vt ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Demoſth.
Pro corona, ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγ-
γίζων, &c. Dicitur & ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibidem, τὸ
πρὸ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοῖς λόγοις.
Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκὼς, vt Plut. Pericle, πρεσβύ-
του πέτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐ- F
πηρμένοι τὸ ῥόπαλον. Dicitur & ἐπαείρασθαι pro ἐπαίρειν, vnde
ἐπαειράμενος. Plut. in Apophth. ἐπαειραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου
τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος.

Ἐπαίρω, metaphoricè vt Lat. Erigo. Item pro Impello,
ſeu Perpello, Incito, Stimulo, Accendo. qua in ſignifi-
catione cum apud alios tum apud Thuc. eſt frequens.
& præſertim in voce paſſiua. Sic lib. 3, καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐ-
τοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et lib. 8, ᾤοντο
τε δ' αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα.
Demoſth. in Midiam, cum infinit. ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑ-
βρίζειν. At in orat. Pro corona, ſine infinitiuo, οὐκ ἐλπὶς,
οὐ φθόνος, οὐκ ὀργὴ, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem
Latinè itidem ſpes erigere: ſed hîc vertendum eſt ἐπῆ-
ρε per verbum quod & cum cæteris nominibus con-
ueniat quæ ipſi ἐλπὶς adiuncta ſunt. Apud Ariſtoph.
ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, exponitur Quæ mihi
autor fuit vt tuam matrem vxorem ducerem. Ἐπαί-
ρειν (inquit Camer.) Ad ſuperbiam & fraudem induce-
re, & Inflare: ſed exemplum non addit. Ego verbum φυ-
σᾶν, quo illud Inflare ſignificatur, interdum adiun-
ctum reperio: vt apud Plutarchum De lib. inſtitut.
δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν. quaſi
dicas, Efferre, id eſt elatos reddere. Vide Μετεωρίζω
cum φυσῶ itidem copulatum. ‖ IN paſſiua etiam
voce & ſignificatione frequentiſſimum eſt in eadem

metaphora,non apud Thucydidem tantum(cuius antè memini) ſed & apud cæteros. Inter alia autẽ exẽpla quæ ex eo poſſunt ſumi,hæc ſunt,lib. τῷ κέρδει ἐπαιρόμενος,quæſtu impulſus,vel adductus,aut allectus.Cui affine eſt lib.7, ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ ὑποσχέσεων ἐπαρθέντες.Sic in 1,καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα.Eodem libro οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ exponitur Non mouemur illecebra.Et in alio loco,ἐπαιρόμενος τῇ δεινότητι, dicendi facultate ſubnixus. Poteſt etiam exponi Elatus: de qua ſignificatione poſtea dicetur. Apud eundem ἐλπίδι ἐπαιρόμενος,quod Latinè ad verbum Spe erigi. ſed & Spe impelli verti poteſt.vt lib.3,ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι.Et lib.1, μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς τάχυ παυθήσεται ὁ πόλεμος,Illa ſpe erigamur,vel Impellamur,vel Excitemur.Sic Herodianus lib.2,ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι.Idem ibidem,καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι.Rurſus apud Thucydidem lib. 2,ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρτο. vbi puto ἐπῆρτο verti itidẽ poſſe Erecta erat:ſed addito ablatiuo Expectatione: hoc modo, Erecta eſt expectatione quò hic tumultus erumpet. Sed & Suſpenſa eſt, exiſtimo poſſe reddi. Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infinitiuo iungitur:vt & actiua vox ἐπαίρειν.Iſocrates ad Phil.ἐπῆρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς.Idem ibidem, ἐπῆρθην μὲν οὖν ἐπιστεῖλαι σοι διὰ ταῦτα. Quibus tamen in locis commodius ἐπῆρθην voce actiua reddi poſſe arbitror, ita, In animum induxi. ‖ Ἐπαίρεσθαι,Inflari, vt ἐπαίρειν,Inflare,metaphorica ſignificatione. Sed poſſumus ad verbum etiam reddere Efferri: (commodius quàm actiuum ἐπαίρειν,actiuo Efferre) vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθεὶς, Elatus. Æſch.in Cteſiph. οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb.lib.1,ἐκ τοῦ γεγονότος προτερήματος ἐπαρθέντες. Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quàm ἔκ τινος: vt Xenophon Pæd. 8, ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις.Sic Thucydides lib.1,καὶ μή τι τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι.Herodianus autem lib.6,dixit,καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος. vocãs εὐπραγίας quod Thucyd.εὐτυχίας,Xenophon τύχας. Apud eundem ἐπηρμένος cum datiuo,præcedente præpoſitione ἐπὶ, quum dicit ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ.

Ἔπαρμα,& Ἔπαρσις (quod frequentius eſt) Elatio, Eleuatio,Sublatio in altum : vt in Definitionibus quæ Galeno tribuuntur, σταφύλωμα ἐστὶν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum,quod Latinè fratrare dicitur, autore Feſto. ſororientes etiam mammas dixit Plinius, vt ſcribitur in vulgaribus lexicis. Ἐπάρσεις & πτώσεις opponuntur à Zenone apud Galenum,Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς ἀλλὰ τὰς ἐπιγινομένας αὐταῖς συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις,τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, id eſt (Turnebo interprete) Zeno autem non iudicia ſed iudiciis adiunctas contractiones & ſolutiones, elationes & collapſiones; animi perturbationes eſſe cenſebat. ‖ Ἔπαρσις, Elatio animi,Inſolentia: vt de ἐπαίρεσθαι dictum eſt.Sic vtitur Gregorius Nazianzenus. Et ab Heſychio quoque ἔπαρσις exponitur ὑπερηφανία. ‖ Ἔπαρσις voluptatis etiã habet ſignificationem:& Latinè Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce vſi ſunt quum ἡδονὴν definierunt, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpretatur nimiam ſine ratione, animi elationem. Vide & aliam eius interpretationẽ mei lex.Cic.pag.59.

E

F

G

.2. Συνεπαίρω, Vnà attollo, Adiuuo in attollendo. Exponitur etiam Vnà excito. & citatur ex Xenoph. OEcon. Apud Nazianzenum, τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, Vnà cum cruce attollitur. Apud eundem,συνεπαίρειν τοῖς νοουμένοις interpretantur, Ad ea quæ ſola mente videri poſſunt penetres.

Ἐπαείρω apud poetas pro ἐπαίρω, vt ἀείρω pro αἴρω. Heſychius ἐπαείρει exponit ἐπαίρει : item ἐπαείρας, ἐπηείρας : item ἐπαειρόμενον, ἀφαιρούμενον. Vnde ἐπαείρω exponitur Latinè Attollo, Erigo, & Excito, Sollicito. Item Aufero. In vulgaribus lexicis, ἐπάειραν ἁμαξάων explicatur ταῖς ἀμάξαις ἐπέθηκαν, carris imponebant. Vide & poſt Ἀείρω.

.ΚΑΤαίρω, (de nauigantibus) Appello, Applico, Deſeror, (vt Virgilius dixit, Huc vbi delati portus intrauimus) Alciphr. in epiſt. οἶδα τὸν Μήδιον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δεῦρο καταίροντα. Polybius lib.5, ἀναχθεὶς ἐκ τῆς Λευκάδος κατῆρε κατὰ τὸ ἔσχατον τοῦ κόλπου πρὸς Κόρινθον. Pro Deſcendo apud eundem ſæpe,vt teſtatur Budæus. Exponitur etiam Aduenio,Proficiſcor,& aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Plato Hippia maiore,ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας, Contuliſti te Athenas,Camerario interprete. Plutarchus in Romulo de vulturibus, ἀφ' ἑτέρας τινὸς γῆς καταίρειν ἐνταῦθα,aduenire, vt Budæus interpretatur : qui & apud Xenophontem, ἀπὸ ὄχθων καταίρειν vertit Deſilire, Comm. pag.747.

B

Κάταρσις,Appulſus nauium, Budæus ex Plutarcho. In lexicis Græcis exponitur ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος. AT Καταίρεσις (quod mendoſum eſſe videtur) ab Heſychio exponitur κατάλυσις, id eſt Diuerſorium.

C.2. Ἐπικαταίρω,Decumbo, Delabor. quaſi dicas, Deſilio ſuper.vt καταίρειν apud Xenophontem pro Deſilire,Plutarchus in Pompeio, εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, id eſt(Budæo interprete pag. 747) Vt inertem auem,alienis cadaueribus inſidentem , vel In aliena cadauera decumbentem . quam poſteriorem interpretationem malo , vt motus indicetur.Perinde ac ſi dixiſſet καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. ita enim reſoluendam præpoſitionem puto.Exponitur etiam Deſcendere,& Deferri.

C

C.ΜΕΤαίρω,Transfero (inquit Budæ⁹.) Theophraſtus De cauſis plantarum lib. 1, τὰ χρονίσαντα ἐν τῇ ξηρᾷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν.Et μετηρμένος voce paſſiua Tranſlatus. Gregorius 265. καὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον.Eſt etiam Muto, Tranſmuto,vt ſcribit idem Budæus:citans ex Demoſthene pag.165,ἔπειτα τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησα κινεῖν καὶ μεταίρειν ἐφ' ᾧ πρεσβεύοντες ᾔκομεν. Idem ſignificare dicit & in quodam loco Prouerb.Solom.

D

¶ Μέταρσις,Tranſlatio:vt μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophraſtum,Tranſlationem admittere,id eſt Transferri poſſe: vt Gaza vertit. De cauſ. plant.lib.1, αἱ γὰρ τοιαῦται φυτεῖαι μόνον δέχονται καὶ μέταρσιν.Eſt etiam Mutatio, Tranſmutatio:vt μεταίρω,Muto,Tranſmuto.

Μετάρσιος, Sublimis , Altus. (à verbali μέταρσις, tanquam ſublationem etiam ſeu eleuationem ſignificante) Dicuntur autem peculiariter μετάρσια quæ ſunt ἀπὸ τοῦ κύκλου τῆς σελήνης καθήκοντα μέχρι πρὸς τὴν θέσιν τῆς γῆς : vt ſcribit Plutarchus initio libri 3 De placitis philoſophorum,id eſt(vt Budæus interpretatur) Quæ à circulo lunæ ad ſitum vſque terræ pertinent. Ocellus autem μετάρσιον ſiue ἀέριον vocari tradit quod eſt inter cælum & terram. λέγω δὲ (inquit) μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανὸν, γῆν, τὸ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μετάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. Sic apud Philonem De mundo μετάρσιον χώραν ſublimem regionem interpretantur. ‖ Apud Herodotũ autem in Polymnia μετάρσιαι νῆες, quæ altum tenent & in ſalo ſunt. Pro quo malè in vulgaribus lexicis,Exteriores naues.Vide Μετέωρος. HINC verbum Μεταρσιόω,ῶ, In altum vel ſublime tollo. vnde μεταρσιωθὲν apud Herodotum:μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, in ſublime elatum, ſeu euectum.

c.1. Μεταρσιολέσχης, Qui de ſublimibus rebus (id eſt cæleſtibus)inaniter diſputat.Vel magis ad verbũ,Qui fabulatur de rebus ſublimib⁹.vnde μεταρσιολέσχαι dicti ſunt phyſici,inquit Budæus. HINC & Μεταρσιολεσχεῖν, De ſublimibus rebus diſputare aut fabulari,ſeu ſermocinari,more phyſicorum. ET Μεταρσιολεσχία, De rebus ſublimibus diſputatio.Plutarchus in Pericle,τῆς λεγομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος. Μεταρσιολεσχεῖν exponitur etiam De rebus futilibus fabulari, ſeu ſermocinari : ſic & Μεταρσιολεσχία,De rebus futilibus fabulatio ſeu ſermocinatio.

H

c.2. Μεταρσιολόγος,idem quod μεταρσιολέσχης. ET Μεταρσιολογία idem quod μεταρσιολεσχία:niſi quòd μεταρσιολέσχης & μεταρσιολεσχία maiorem quẽdam contemptum indicare videntur.

C. ΠΡΟαίρω,Progredior.Plut. apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς

- φίλον προαίρειν,id eſt Progredi,inquit Bud. ‖ Προαίρειν ὅρκον,vide in Ὑπαίρειν. A

C. ΠΡΟΣαίρω, Affero,Exhibeo,vt apud Pherecratē προσαιρε τὸ κανοῦν, Affer caniſtrum. Item Sumo: vt προσαίρεσθαι τροφὴν apud Galenū,Sumere cibum: ſicut dicitur προσφέρεσθαι τροφήν. HINC Πρόσαρσις & Πρόσαρμα. Eſt autem Πρόσαρσις Exhibitio cibi,vel Vſus cibi. Hippocr. περὶ μὲν οὖν ῥοφήματος προσάρσιος οὕτω γινώσκω. Ab Erotiano exponitur προσφορά. AT Πρόσαρμα,Cibus qui exhibetur.Hippocr. Aphor.15,lib.1,ἐν ταύτῃ οὖν τῇ ὥρῃσι καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον. Vtitur & alibi. Euſtathius vult πρόσαρμα dici quaſi πλῶ τῷ σώματι προσφυῆ τροφὴν, id eſt cibum corpori congruum: inde deducens vnde & ἐρίηρες. ſed quum legamus προσαίρεσθαι τὴν τροφὴν pro προσφέρεσθαι,quin ab eo deducatur,minimè nobis dubitandum eſt. atque adeo ipſe alibi hanc deriuationem ſequitur.nam in hoc verſu Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ, poſtquam ἄειρε expoſuit πρόσφερε,addit ἄρον,inde dictum fuiſſe, & προσάρματα, τροφάς. B

C. ΣΥΝαίρω,Vnà cum alio attollo, Adiuuo in attollendo. Item,Cum alio tollo,id eſt Aufero, Mecum tollo:vt apud Ariſtotelem De generat. animalium lib.1, ἐπ᾽ ὅταν συναίρῃ ἄλλα περιπλώματα.Bud.C.528. ‖ Συναίρειν & Συνάραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18,pro Conferre rationem cum ſeruis, vel potius Conferre rationes, vt loquitur Cicero in epiſt.ad Atticum lib.5. Ac certè plura lem numerum in his omnibus loquēdi generibus Latinius vſurpari puto quàm ſingularem. C

Συναίρω & frequentius Συναίρομαι, Adiuuo,Opitulor, συμπράττω. Cum datiuo perſonæ, aut qui eius locum obtineat.Philop. in Proclum lib.2, ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγελλόμενοι. Vbi Budæus vel Opitulari vel Aſtipulari poſſe verti exiſtimat.Eſt autem obſeruandus hic locus contra id quod à Varino ex quopiam grammatico affertur,συναίρω videlicet nō inueniri.quod an generaliter dictū ſit,an intellexerit συναίρω non dici vt συναίρομαι pro βοηθῶ, dubium ibi relinquitur: συναίρομαι certè multo vſitatius eſſe conſtat. Plutarchus in Galba, τοὺς Γαλάτας Οὐίνδικι συναραμένους.Herodianus lib.7,συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι.Ibidem, μηδεὶς αὐτοῖς συνάρηται. Et lib. 3, ἡ συναιρομένη τύχη τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Iungitur autem & cum accuſatiuo rei, necnon cum genitiuo: licet accuſatiui tantùm Budæus meminerit. Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου,Te adiuuo in periculo,vel Tibi opem fero in periculo. q.d.Tecum ſubeo periculum,vel Suſcipio. Vtriuſque conſtructionis apud Thucydidem exempla reperio. Nam lib.4.pag.124 ſcribit, Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου. Vbi ſchol. exponit συνεφαψάμενοι.Sic autē alibi,Ἀργεῖοι οὐ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου. At lib.2,pag.71,μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης. Hac autem conſtructione Demoſth.Olynth.1, dixit ἐπίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα.Herodianus genitiuo rei & ipſe iunxit lib.7, ἣν μὲν ἡμῖν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς τῶν κινδύνων γένῃ(hunc enim puto eſſe verborum ordinem grammaticum,ἣν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ τῶν κινδύνων ἡμῖν. alioqui συνάρῃ ἡμῖν dicendū fuiſſet)Sed ſchol. Thucydidis in illo libri 4 loco ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου poſitum ait pro ξυναράμενοι τόνδε τὸν κίνδυνον. Ac profectò ſi reſoluatur compoſitum in ſimplex, per accuſatiuum duntaxat reſolui poteſt:vt ſit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quaſi αἴρομαι σὺν σοὶ τὸν κίνδυνον.Obſeruandum eſt autem,συναίρεσθαι pro opitulari eodem reſpectu dici quo συλλαμβάνω & συνεφάπτομαι. Sciendum eſt autem aoriſtum ἄραι & ἄρασθαι inueniri etiam cum α non habente ι ſubſcriptum, & quidem frequentius. ſic & in cæteris modis,idque itidem in compoſ. D E F G

C. ΥΠΕΡαίρω, Extollo vel Effero ſupra. Interdum autem ſimpliciter Extollo ſiue Effero, vacante præpoſitione ὑπέρ. vt quum dicit Lucianus ὑπερήρκασιν ὑπέρ,in dialogo qui inſcribitur Ἔρωτες,circa finem, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι. ‖ Ὑπεραίρω, Excedo,Supergredior,Antecello:cum accuſatiuo,& interdum etiam cum genitiuo. Ariſtoteles Politicῶν 2, H ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ τῆς οὐσίας μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμὸς,ἀνάγκη τόν γε νόμον λύεσθαι. Plutarchus in Lycurgo, ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Ariſtides, ὥστε ὑπερῆρεν αὐτὴν τοσοῦτον ἡ πόλις ὅσον τὰ πρῶτα τοὺς ἄλλους. Theophraſtus autem τὸ ὑπεραῖρον τὸ ὕδωρ dixit, Quod excedit aquam,id eſt,Quod extat ſupra aquam,ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ φανερὸν ὑπὲρ τοῦ ὕδατος εἶναι καὶ ἀνοίγειν τὸ ἄνθος, συχνὸν δὲ τὸ ὑπεραῖρον εἶναι τὸ ὕδωρ. Interdum cum accuſatiuo pro Supero in propria ſignificatione ſumpto:vt dicitur Superare montes, & Superare viam ſaltu: vt apud Xenophontem,πεζῇ ὑπεραίρειν καὶ ἐπ᾽ ὄχθοις ἀναβαίνειν. Genitiuo etiam interdum iungitur. Ὑπεραίρω (vti dixi) pro Excedo,&c.Sic Pauſanias, τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων ἤδη τὰ πολύ δή τι καὶ ὑπερῆρε τῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου. Eandem conſtructionem ei dedit & Theophraſtus alicubi.Quidam autem grammatici annotarunt hanc ſolam habere conſtructionem quum ponitur pro περιέχειν & προφέρειν. Interdum ſine caſu ponitur ὑπεραίρων, ſicut ὑπερβάλλων, pro ſupramodum magno: vt ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Gregorium.

Ὑπεραίρω de nauigantibus dictum, ſicut καταίρω. Polyb.in 1,Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν πολεμίων ναυσὶ,id eſt,Superato pelago.Hanc autem ſuperandi ſignificationem habet & in alio vſu, vt modò dictum eſt.

Ὑπεραίρομαι, Exuperor,Superor: eo ſenſu quo dicitur aliquid magnitudine ſuperari ab alio pro Minus eſſe, Gregorius, καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Ab Heſychio autem ὑπεραίρεται exponitur ὑψοῦται. At D. Paulus ὑπεραίρεσθαι ponit pro Seipſum extollere ſeu efferre, ad Theſſal. cap. 2,v. 4,ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit,Qui extollitur.Et 2.Corinth. cap.12. v. 7, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι.Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur neceſſe addere Supramodum, aut aliquid huiuſmodi,ne videatur concedi illi ſe efferre, ſed non ſupramodum.

ΥΠαίρω, Attollo,Eleuo,in vulgaribus lexicis. Budæus ὑπαίρειν τὸν ὅρκον pro προαίρειν poni dicit, vt ὑπάγω pro προάγω ponitur:ſed nec expoſitionem, nec exemplum addit.

ΑΙΩΡΕΩ, ῶ, F.ήσω.In ſublime attollo,Surſum tollo,Eleuo,Effero,Eueho,Subueho.Item ſuſpēdo,Demoſthenes Pro corona, ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anthologia epigrammatum, Τέσσαρες αἰωροῦσι ταυνήρυγον ἐπὶ νώτου Νῖκαι ἰσπεύθμοις ἱέας ἀθανάτων. Ab αἴρω fieri αἰωρῶ interiecto ω, ſeu per pleonaſmum τοῦ ω,& grammatici quidam tradunt, & mihi fit veriſimile.

Αἰωροῦμαι, (& Ἐωροῦμαι apud Heſychium, vt modò dictum eſt) Surſum vel in ſublime attollor, Euehor, Subuehor.Item Voluor. nam ita exponit apud Aratum Cicero. ‖ Αἰωροῦμαι (inquit Budæus) Spe ſuſpēſus ſum & rebus nouis immineo. Plutarchus in Cicerone,καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο σὺν χειρὶ μεγάλῃ περὶ τὰς πόλεις ἐκείνας αἰωρούμενος,id eſt ἐλπίσιν ἀναρτώμενος.Idem in Antonio, Αἰωρουμένης δὲ Παρθικῆς στρατιᾶς περὶ τὴν Μεσοποταμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ eſt exultare, & gaudio efferri, & lætitia geſtiente affici.Xenophon de venatione, ἀπὸ τῆς ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερχαίρειν ὅτι τὸ λαγὼς ἐγγὺς εἴη.Hactenus Budæus. Animaduertendum eſt autem præterea vt interpretetur apud Platonem Cicero: qui hunc eius locum ex Epitaphio,ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται,ἐξ ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς πραξάντων,&c.ſic interpretatur Tuſcul.5,Nam cui viro ex ſeipſo apta ſunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, nec ſuſpenſa aliorum aut bono caſu,aut contrario,pendere ex alt.&c.

Αἰώρημα, τος, τὸ, Elatio , Eleuatio , Exaltatio , Subuectio. Item Suſpenſio. Antipater in Anthologia epigrammatum,Κάπων τ᾽ αἰώρημα,καὶ ἠελίοιο κολοσσός.vbi de penſilibus hortis intelligit. ‖ Apud Dionem vnam habet ex αἰώρας ſignificationibus modò ex Budæo annotatis.nā pro geſtatione accipitur,vt opinor, & pen-

ſili quædam exercitamēto. locus eſt apud Dionem pag. A 381 editionis paternæ.

Αἰώρησις, εως, ἡ, Idem quod αἰώρημα. Galenus, ὅταν κινηθῶσι σφοδρότερον ἤτοι δι' αἰωρήσεων, ἢ περιπάτων, ἢ γυμνασίων.

Αἰώρα (pro quo & Ἑώρα ſcribi, docebo paulo pòſt) ἡ κρεμάθρα, hoc eſt, Vas penſile, quali hodie vtuntur ruſtici ad exiccandum caſeum. ſic enim exuccior redditur, ſerò abſumpto & ſtillante. Et domi etiam in promptuario κρεμάθρα vtimur ad eſculenta aſſeruanda: è funiculo enim ſuſpenditur vas vitile, ne à muſculis erodantur quæ in eo condita ſunt. Quare Plato in Phædone de B igne & aere & aqua loquens, quæ ſuper terram ordine naturæ ſita ſunt, ita inquit, ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Hæc Budæus: apud quem præcedit & alia ſignificatio, ſed hanc eſſe primam exiſtimo. ‖Αἰώρα (inquit idem) Geſtatio, Vel Penſilis exercitamenti genus, vt ſunt lecti penſiles quibus ægroti vtuntur. Plut. εἰ πρεσβ. πολ. Ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφίοις μηδὲ ἀλτῆρσι χρῆσθαι ὡς καὶ πρότερον, ἀλλ' αἰώραις καὶ περιπάτοις. Idem in Politicis præc. τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος, id eſt, Ge- C ſtationis cauſa. Plato 7 Legum, de exercitatione corporis loquens, ὅσα τε [σώματα] ὑπὸ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ἐν αἰώραις, ἢ καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ καὶ ἐφ' ἵππων κινούμενα. Hactenus Budæus. Αἰώρα (inquit Gorræus) Geſtatio, id eſt Corporis exercitatio ex motu ſtatúque (ſiue quiete) compoſita. Cuius hi præcipui ſunt modi: primus in lecto, eóque vel penſili, vel rotis ſubnixo: ſecundus in lectica, ſiue in ea homo deſideat, ſiue decumbat: tertius in curru, quartus in naui. ‖Suidas autem vult αἰώραν ſignificare ἀγχόνην, id eſt ſuſpēdium, vel ipſum funem D quo quis ad ſuſpendium vtitur: item ὕψωσιν, ἔπαρσιν, id eſt elationem, exaltationem, accipiendo hæc nomina in propria ſignificatione. Euſtathius autem αἰώραν ait eſſe in Pauſaniæ lexico nomen mulieris quæ laqueo vitam finierit. Ἑώρα etiam ſcribi teſtatur Euſtathius pag. 389, à quo fieri dicit μετέωρος. Apud Heſychium autem non ſolùm ἑώρα habetur, quod exponitur νόσος, verumetiam ἑωρούμενος & ἑωρηθῆναι, necnon ἑωρίζεται, & ἀπεωρούμενον. Vide & quæ dixi in Μετέωρος de hac ſcriptura.

E

C. Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, In ſublimi protendor, vel pendeo. Exponitur à Budæo & Dependeo, Suſpenſus ſum. Affert autem in exemplum hunc Baſilii locum, ἄπειρος μὲν οὖν τῶν ὑδάτων ἡ χύσις πανταχόθεν ἐπικυμαινόντων τῇ γῇ καὶ ἀπαιωρουμένων αὐτῆς. Sic apud Lucianum, de Phaethōte ita ſcribentem, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Heſiodum ἀπαιωρεῖσθαι Dependere, — ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες Δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, id eſt ἀπεκρέμαντο: vt Erotianus quoque hoc verbum apud Hippocratem exponit. Heſychius ἀπεωρούμενον habet F per ε, & exponit κρεμάμενον.

Ἀπήωρος, idem quod ἀπῃωρημένος, Euſtathio pag. 1729, exponenti hunc locum Odyſſ. μ, — ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι Μακροί τε μεγάλοι τε, quod pag. 1587 idem Euſtathius explicat, ἀποκρεμεῖς & πόρρω τῆς ῥίζης ὄντες, vel ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, ἀπηρτημένοι. In interpr. Raph. Volat. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι vertitur, Rami quoque in ſublime recedebant.

C. Ἐναιωρέομαι, οῦμαι, Suſpenſus agitor. Apud Hippocratē ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ exponitur Oculi inſtabiles & qui perpetuò mouentur. HINC ἐναιώρημα apud Alex. G Aphrod. Quod in vrina ſublime ſupernatat ſpecie araneæ, vt in vulg. lexicis habetur. Vſus eſt autem hac voce Hippocrates quoque, à quo Galenus νεφέλην pro eodem accipi exiſtimat: qui tamen alibi, nimirum Comm. 2. in Prognoſtica, dubitare videtur num Hippocrates τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τοῦ γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, vt ſcribit Gorræus: qui ἐναιώρημα eſſe dicit portionem vrinæ craſſam candidámque in eius medio ſublimem. Ἐναιώρημα (inquit Budæus) in vrinis nubecula quæ non ſubſidet. nam vbi ſubſedit, vo- H catur ὑπόστασις. ‖Inuenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα, de quo vide Galenum.

C. Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodianus, κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, id eſt, Spe inani elatus & geſtiens. ‖Ἐπαιωροῦμαι, Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodianus lib. 5, ξίφος ἀποσεῖσθαι τὸ τῷ αὐχένι ἐπαιωρούμενον. Plutarchus, Λεπτίνῳ δὲ οὐδὲν ἦν μεῖζον στρατηγὸς ἐπῃωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. Herodianus, κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, periculum non impendens, ſed iam præſens, id eſt ἐπηρτημένον. Sic Syneſius, ἐπῃωρημένου τοσούτου κινδύνου. ‖Item (inquit Budæus) Immineo, hoc eſt Occaſionem quæro. Plut. in Timoleonte; Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud eundem Plut. in Pelopida, ἐπῃωρεῖτο τῷ πολέμῳ vertit Lentè bellum gerebat & ſuſpenſè.

C. ΚΑΤαιωρέομαι, οῦμαι, Depēdeo. Heſiod. — θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοί, Fimbriæ dependebant.

C. ΠΑΡαιωρέω, ῶ, Suſpendo. (eo quidem ſenſu quo dicitur Collo vel ex collo ſuſpendere, aut ex ceruice) Item Luxo, ἐκ χώρας ἄρθρον, in vulg. lex. paſſ. Παραιωρεῖσθαι, Suſpendi. Herodotus in Polymnia, ἐγχειρίδια πρὸς τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης. Herodianus autem non ſolùm dixit παρῃώρητο αὐτῷ ξίφος, ſed & aliquos παρῃωρῆσθαι ξιφίδια. Nam libro 3, ſcribit, παρῃώρητό τι αὐτῷ ξίφος, id eſt Enſem geſtabat, vt vertit Politianus: ſed mihi aptior videtur Budæi interpretatio, Enſe accinctus erat. Idem lib. 2, τά τε ξιφίδια περιῃροῦσιν αὐτῶν ἃ παρῃώρηντο, id eſt (Politiano interprete) Quos ſuſpenſos habebant. Plutarchus in Antonio, πεφυρμένος γὰρ αἵματι καὶ δυσθανατῶν εἵλκετο τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκεῖνον καὶ παραιωρούμενος, id eſt, Suſpenſus & manus porrigens, inquit Budæus. Rurſum Herodianus de militibus barbaris loquens qui ex equo arcu vtebantur, eis παρῃωρημένας ἐσθῆτας tribuit, lib. 3, id eſt Pendulas, Politiano interprete. Item παρῃωρῆσθαι τὰ μέλη de ſenibus dici ſcribit Pollux. HINC Παραιώρημα, Id quod ſuſpenditur, Id quo aliquis cinctus eſt. Item, Laqueus ſuſpendio aptus, ex Poll. pag. 270 citat Budæus: & ſic quoque in vulgaribus lexicis exponitur Reſtis & Laqueus ad ſtrangulandum: ſed ex errore vtrobique. Nam & Pollux παραρτήματα habet, non παραιωρήματα, & ipſe quoque Thucydides. (ex quo Pollux affert hanc vocem) vt videre potes pag. 137 necnon ipſe ſcholiaſtes eam agnoſcit, vt ſuprà docui in eius expoſitione.

ἈΕΙ'ΡΩ, quaſi εἰς ἀέρα αἴρω, inquit Euſtathius. ſecundum quam deriuationem rectè poſitum eſſet ἀείρω poſt αἴρω: ſed ego contrà ex ἀείρω factum puto αἴρω, vt φαίνω ex φαείνω, & αἰκίζω ex ἀεικίζω. quam formationem quum & ipſe Euſtathius alicubi agnoſcat, ſi bene memini, miror eum alteram illam attuliſſe. (verbo tamen αἴρω priorem locum certis de cauſis dedi) Tollo, Attollo, Erigo, Eueho. Iliad. η, — ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. Iliad. θ, — Διὸς αἶψα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Attollere. Apud Apollonium autem in Argon. ἀείρειν τεύχεα quidam exponunt Arma portare. nam βαστάζειν etiam ſignificat, Heſychio teſte. At Iliad τ, ἔντεα, id eſt arma, dicuntur ἀείρειν Achillem, id eſt κουφίζειν, Pennarum more in altum erigere. Metaphoricè autem dicitur θάρσος ἀείρας, vt Latinè, Animos attollens, vel tollens. ‖Ἀείρειν, Afferre, Præbere: vt Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε, Heſychius, Euſtathius. At εὖχος ἀεῖραι, in Anthologia epigrammatum, Gloriam reportare. ‖Ἀείρειν, Excitare. Heſ. Item ἀειρομένην (ſed legendum puto ἀειρομένην) Eam quæ excitatur.

Ἀείρειν eſt etiam ὁμοῦ εἴρειν & συμπλέκειν, inquit Euſtathius, id eſt, Simul nectere & copulare (intelligens opinor, ἀείρειν eſſe hac in ſignificatione ab εἴρω, præfixo α ſynathrœſtico) exponens hunc locum Iliadis κ, Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Vbi tamen nōn ἤειρεν per ſe id ſignificat, ſed cum præpoſitione σύν: vt συναείρω, ſit συμπλέκω, vel συνάγω, vt quidam apud Porphyrium exponit etiam συναείρομαι in illo eiuſdem Homeri loco, συναείρεται ἵπποις, ita legens pro συναγείρεται. Præterea ſi ἀείρειν per ſe ſignificaret συμπλέκειν, ſuperuacanea eſſet præpoſitio σύν illi præfixa.

Ἀείρομαι, in ſignificatione actiua: vt ἀειραμένη pro ἀείρασα, Iliadis ζ, Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. vbi videtur ſignificare λαβοῦσα, quū cepiſſet, πέπλον videlicet. Sic enim apud Ariſtoph. αἴρειν exponitur etiā Capere. Sunt qui exponāt ἀειραμένη, Attollēs, ſed cōuenire non exiſtimo. ‖Ἀειρόμενοι πόλεμον τοῖς βαρβάροις, Herod. 7,

Iz. iii.

Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum aduerſus barbarū ſumere, aut ſuſcipere. A

Ἀείρομαι, in ſignif. paſſ. Tollor, Attollor, Erigor, Euehor, apud Hippocratē. Il. ψ, Υἱὸς ἀειρέσθω. vbi ἀείρεσθαι ſimpliciter ſignificat Tolli. additur enim ὑψόσε, id eſt, In altum, Surſum. Alibi per ſe & ſine adiunctione, Attolli, id eſt Surſum tolli. vt & ἀείρειν Attollere. Sic & Tollere apud Latinos. ‖ Aor. 1, ἠέρθην, & interdum ἀέρθην, ſine incremento. ἀερθῶ in coniunctiuo. ἀερθεὶς participium, Sublatus, In altum ſublatus. Inuenitur & ἠερμένος particip. præteritū apud Apollonium Argon. 2, Αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον. B

Ἀέρδην, Aduerb. Cum portatione, vel Portando. Vide ἄρδην poſt ἀείρω.

C. Ἀνταείρω, Contrà attollo, Aduerſus quempiam attollo, Et ἀνταείρομαι pro eodem. Herodotus, ἀνταείρεταί σφι χεῖρας. Apud eundem, ἀνταειράμενοι χεῖρας. Citatur & ἀνταειρόμενοι πόλεμον pro Bellum inferentes.

C. Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono: vt citatur ex Herodoto ἐπαείρας ἁμαξέων.

Ἀερέθω, Idem quod ἀείρω, (interdum etiam pro κρεμῶ, id eſt Suſpēdo, vt vult Euſtathius) & ab eo formatum: vt ἀγερέθω ab ἀγείρω deductum oſtendimus antea. Hinc paſſiuum Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι. vnde ἠερέθοντο, Il. β, vt ἠγερέθοντο. Sed reperitur & ἠερέθομαι in præſenti (vt Il. γ, — φρένες ἠερέθονται) formatum ex præterito imperfecto, vt ἠγερέθομαι ex ἠγερεθόμην, ſecūdum quoſdam. Exponitur autem interdum ἀερέθομαι ſiue ἠερέθομαι, εἰς ἀέρα αἴρομαι: vt Il. φ, initio, — ἀκρίδες ἠερέθονται, id eſt, Attolluntur in aerē, dum volant. Explicatur & κρέμαμαι, id eſt Pendeo, Pendulus vel Suſpenſus ſum, in propria ſignificatione. vt Il. β, — θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebāt, vel ſuſpēſi erāt. ‖ Accipitur & metaphoricè pro Inconſtantem eſſe. vel, Nihil certi & conſtituti habere, Animi dubiū eſſe. vt Latinè Suſpenſo animo eſſe dicitur qui nihil certi de re aliqua ſtatuere apud ſe poteſt. Il. γ, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. vbi Euſtathius ait ἠερέθεσθαι eſſe propriè ἐν ἀέρι κρέμασθαι, ſed accipi metaphoricè pro ἀβεβαίως ἔχειν, id eſt inſtabilem eſſe: vt ſit, Iuuenum mētes ſunt ſemper inſtabiles. nam (inquit) quæ in aere pendent, facilè huc illuc impelluntur: contrà quæ in terra poſita ſunt, firma & immota manent. Ad verbum, φρένες ἠερέθονται, Mentes pendulæ ſunt. AB HOC ἀερέθομαι fit Παραερέθομαι, aut Παρηερέθομαι ab ἠερέθεσθαι: vnde Il. π, — παρηέρθη δὲ κάρη, id eſt παρεκρεμάσθη, inquit Euſtathius. C D E

Ἀερτάζω, F. σω, Tollo, Attollo, βαστάζω, id eſt Porto. Apoll. Argon. 2, — ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλίβατοιο κάρην, id eſt, Portabat ſublatum in humeros. Leonid. in Anth. epigramm. Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν. Dictus fuit hinc (ſecundum quoſdam) Λαέρτης, quaſi videlicet λᾶας ἀερτάζων, id eſt (inquit Euſt.) λίθους αἴρων, κουφίζων. F

Ἀερτάω, Idem quod ἀερτάζω. vnde paſſiua vox Ἀερτάομαι, ῶμαι. cuius præteritum ἠέρτημαι, in Anth. epigr. Suſpenſus ſum.

C. Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, Attollens conum. epithetum eſt galeæ, quaſi quæ in altum tollat conum, id eſt, Conū habeat ſublimē & altè ſublatum. ἀερσίλοφοι τρυφάλειαι, Apoll. Argon. 2. Ex ἀείρω (accipiendo Æolicum futurum ἀέρσω) & λόφος. Eadem & ſequentiū compoſitorum formatio.

C. Ἀερσίνοος, ου, ὁ, Attollens mentē, vel Altè attollens, id eſt Superbus. Apud Nonnum epithetum eſt cacodæmonis. Tollere animos, Attollere ſpiritus pro Superbire dicunt itidem Latini. Ex ἀείρω & νόος, itidem accipiēdo futurum Æolicum. G

C. Ἀερσίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, Altè attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi. vt Iliad. γ, ἵπποι ἀερσίποδες. Ex ἀείρω & πούς. Quidam malè confundunt ἀελλίπους quod eſt aeripes, cum hoc ἀερσίπους.

C. Ἀερσιπότης, in genitiuo ἀερσιπότου, vel ἀερσιποτήτης, ὁ, Qui in altum attollitur volando, Altè volans, Altiuolans, vel Altiuolus. Sic enim exponendū puto potius quàm, vt vulgò, In aere volans, Aeriuolus. etſi nō ignoro exponi à quibuſdam grammaticis ὁ ἐν ἀέρι πετόμενος, id eſt in aere volans. Sed quum ab ἀέρσω futuro Æolico verbi H

ἀείρω conſtet factum eſſe ἀερσι in præcedentibus ἀερσίλοφος, ἀερσίνοος, ἀερσίπους, non video cur non idem hic in ἀερσιπότης dicamus: vt videlicet paſſiuè exponatur ἀερσιπότης, ὁ ἀειρόμενος ἐν τῷ πέτεσθαι. quemadmodum & ἀερσίπους paſſiuè à nonnullis expoſitum fuit ὁ ἀειρόμενος τοῖς ποσί. Eſt autem ἀερσίπους epithetum auium quarundam: vt κύκνοι ἀερσιπόται, apud Heſiodum in Aſpide. Homini quoque tribuitur per metaphoram Anth. epigr. lib. 7, Ὁ πρὶν ἀερσιπότης ἤελιον ζαθίνης.

C. Ἀερσιπότητος, ου, ὁ, Idē quod ἀερσιπότης, & ab eius genitiuo formatum. Declinatur enim ἀερσιπότου τ ἀερσιπότης, vt docet Tzetzes. Apud Heſiodum epithetum eſt araneæ, quaſi quæ in aere volet, vt vulgò exponitur: ſed potius (iuxta ea quæ modò dixi in ἀερσιπότης) quæ altè volet. Quanquam vtroque modo impropriè tribuitur volatus araneæ.

¶ Ex ἀείρω fiunt & hæc compoſita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Vt ex ἀείρω ſignificante συζυγῶ fit παρήορος (inquit Euſtathius) ſic ex ἀείρω ſignificante κουφίζω, fit μετήορος. Ex quo ἀείρω factum & μετέωρος. De his igitur compoſitis prius dicam, deinde de Μετέωρος & illis quæ ab eo deriuata ſunt. Ἀπήωρος autem vide poſt Αἰωρῶ.

C. Μετήορος, ου, ὁ ϗ ἡ, Sublimis, apud poetas pro μετέωρος, quod ab eadem eſt origine. Hom. Il. θ, — τὰ δὲ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. vbi exponitur μετέωρα, & ἐφ' ὕψους. Aratus, Καὶ τῷ μὲν μάλα πάγχυ μετήοροί εἰσι κέλευθοι. ‖ Capitur μετήορος (ſicut & μετέωρος) etiam pro ſuſpenſo & animi dubio. Item μετήορον, Quod inſtabile eſt tāquam in aere ſuſpenſum. vt — μετήορα δῶτα φωτῶν. hic enim puto μετήορα δῶτα eſſe quas Homerus φρένας ἠερεθομένας appellat. Cæterùm hoc compoſitum, ſicut & ſequētia, cum η ſcribo habente ſubſcriptum ι, etymi ſupradicti rationem habens: quod tamen apud Euſtathium in παρήορος potius obſeruatum fuit quàm in cæteris, ſed ne in illo quidem ſatis conſtanter.

C. Παρήορος, Equus ad iugum deuinctus, qui & παράσειρος, inquit Cam. Παρήορος (inquit Euſtathius pag. 700) ex παραείρω ſignificante παραζεύγνυω, dicitur ὁ παραζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῆς ζυγῆς τῶν ἢ ζυγίων. Addit appellatum poſtea fuiſſe παράσειρον & σειραῖον. Idem pag. 1319 tradit hoſce equos παρηόρους dictos non ſtrictè & firmiter curru alligari ſolitos, ſicut ζυγίους, ſed ἀφέτως παραείρεσθαι, ἤτοι παραζεύγνυσθαι. At pag. 695 à ſimplici ἀείρω deducit ſignificante συζυγῶ. HINC Παρηορία, Habena ſeu lorum equi qui παρήορος appellatur. vt Il. θ, v. 87, Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, id eſt, τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας, inquit Euſtathius. Suidas autem παρηορίαι exponit τὰς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίας.

Παρήορος, Prominens vbique, vt exponitur à Camer. in hoc loco Il. π, — ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Euſtathio autem παρήορος in hoc Il. η verſu, Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exponitur παρηρτημένος, ὁ ἐπὶ πολὺ κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος: atque ſumptam eſſe metaphoram ab equo qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus. q. d. Qui menti non firmiter adhæret, ſed ab ea velut excurrit longius & euagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim velle puto Euſtath. pag. 1319, cuius verba ibi vide. Id autē ſcribit in hunc locum Homeri Il. ψ, — ἐπεὶ οὔπω παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. at quidam παρήορος ab ἄρω deriuari putarunt.

C. Συνήορος (pro quo & συνήρος in vulg. lexicis mendoſè legitur) itidem ab ἀείρω ſignificante συζεύγνυω, inquit Euſtathius in hunc verſum Od. θ, Φόρμιγγος θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, id eſt congruens, & velut apto quodā vinculo ei annexa. Vide Euſtathiū pag. 1587. In vulg. lex. συνήορος exponitur etiam Conſors, Compar: & φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, epuli coniuga & ſocia. Et apud Nonnum συνήορα γοῦνατα, Conſociata genua, & paria ſeu comparia.

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, idem quod μετήορος, paulo antè poſitum: videlicet Sublimis. Budæus μετέωρος deductum eſſe ait à nomine αἰώρα, vel potius vtrunque ab ἀείρω. quæ poſterior deductio magis mihi placet, ſicut & Euſtathio placuiſſe video: qui ſcribit, (aliorum tamē referens ſententiā, ſed quam approbare videtur)

ab ἀείρω fieri ἄοιρος, & mutato α in ε, & diphthōgo ει in ω, μετέωρος. Recordor tamen in vet. codicibus aliquando μετήωρος me legiſſe, & quidē vet. ... alioqui nō emendatè ſcriptis. Apud Etymologicum quoque (in antiquiore etiam illa editione) legitur μετηωριζόμενοις in verbo Αἰωρῶ. Sic autem viciſſim ἑώρα pro αἰώρα ſcribunt Græci lexicographi. Sophoclis autem ſcholiaſtes ab hoc ἑώρα fieri μετέωρος, addit. Cui certè potius ſubſcriberem quàm deducentibus ab ἀείρω. Ad hoc autem nomen quod attinet, verbo αἰωρῶ poſterius eſſe puto, quod quidem malim ab ἀίρω per pleonaſmum quàm ab ἀείρω deducere. B

Μετέωρος igitur (quæcunque ſit eius deductio) prima ſignificatione ſublimē ſignificat ſiue editum. Thucyd. lib. 3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφυγή, Ad loca edita ciuitatis, vel editiora. Sic lib. 4, οἱ δὲ λοιποὶ διαφυγόντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσύχαζον. Apud eundem lib. 2, ἀπὸ τοῦ μετεώρου exponitur E loco ſuperiore. Sic apud Syneſium epiſt. 104, τὰ μετεωρότερα comparat. gradū, Superiora & montoſa loca. ‖ Μετέωρα etiam dicūtur quæ fiunt circa locum aſtris vicinum, de quibus Ariſtoteles tres libros ſcripſit, qui μετεωρολογικὰ dicuntur, Bud. pag. 837. Alii μετέωρα interpret. Quæ ſupra nos ſunt, in aere videlicet aut in cælo. vnde μετεωρολόγος apud Platonem, Qui verba facit de iis quæ in cælo fiūt. C

‖ Μετέωρος, Erectus: vt equus μετέωρος apud Xenoph. Qui poſterioribus pedibus inſiſtens erigitur (vt annotat Camer.) in lib. De arte equeſtri, ἣν τις βούλοιτο καὶ πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. ‖ Apud Suidam μετέωρον ἀράμενοι videtur ita dictum vt Lat. Sublimem rapere: οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἀράμενοι τὸν Σύφακα, &c. D

‖ Budæus apud Galenum, μετέωροί τε εἰσι καὶ τεταμέναι φλέβες, interpr. Tumidæ & extantes. ‖ Μετέωρος, Qui eſt in ſummo tantùm & non profundus, Superficiarius, ἐπιπόλαιος. Bud. ex Theophr. De cauſ. pl. lib. 1, ὅτι μετέωρα καὶ οὐ βαθύῤῥιζά ἐστιν. ‖ In vulg. lex. μετεωρότερον πνεῦμα citatur ex Galeno lib. 3, De diffic. ſpirandi pro τὸ σμικρὸν καὶ πυκνῶς, vt ei anhelitus vehementior atque incitatior opponatur. Ibidem exponitur ex Horatio Sublimis anhelitus. Quæ expoſitio conuenire mihi non videtur illi interpretationi, quum ſublimem anhelitum vocet Horatius eum qui ex alto imóque pectore ducitur, qui à Virgilio appellatur Attractus ab alto ſpiritus. E Quòd ſi μετεωρότερον opponeret Galenus vehementiori & incitatiori, ſignificaret contrà non ex alto, id eſt nō ex profundo petitum, ſed veluti ſuperficiarium, & ita μετέωρον hic affinē ſignificationem haberet ei quæ eſt in proximè præcedente exemplo. Gorræus μετέωρον πνεῦμα ab Hippocrate dici tradit ſecundum tertiam Galeni interpretationem, ſpiritum qui ad fauces modò penetrare, atque in iis ſubſiſtere, non autem in imum thoracem ſubire videatur. Vide ibidem plura de μετεώρου πνεύματος expoſitione. F ‖ Μετέωρος, Qui in alto nauigat, Qui in altum prouehitur, Qui vela in altum dedit. Bud. ex Demoſthene. Sic Syneſ. μετέωρος πλεῖν. Vide Comm. pag. 837. Dicitur & ipſa nauis eſſe μετέωρος (& quidem frequentius, vt opinor) Quæ altum tenet. Apud Thucydidem autem frequentior eſt hic vſus. Sic lib. 1, καθορῶσι ταῖς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας. Sic lib. 2, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. Sic & lib. 4, pag. 126, & 130: item lib. 8, pag. 267, & alibi. Sed & ipſa nauis dicitur σαλεύειν ἐπὶ μετεώρου, à Syneſ. epiſt. 4, id eſt (Bud. interpr.) In alto ſtare in ancoris, In ſalo iactari, id eſt οὐ προσπελάζειν τῇ γῇ. G Sic autem & in Demoſthenis loco qui ab eodem Budæo affertur (poſtquam dixit μετεώρους eſſe qui in alto nauigant, ſiue in altum prouehuntur) habetur ἀποσαλεύειν μετεώρους, & additur etiam ἐπ' ἀγκύρας cum ἀποσαλεύειν. Sic & in illo Thucyd. loco lib. 4, καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο κατὰ μέρος, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν, ſchol. in μετέωροι annotat ἤγουν ἐπ' ἀγκυρῶν. Cui loco & ſimilibus non conuenit illa expoſitio In alto nauigare, nec quòd dicit Suidas, μετεώρους ναῦς apud Thucydidem eſſe πλαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένας. Quare diſtinguendum eſt inter exempla citata ex Thucydide. Budæus tamen poſtquā ſcripſit μετεώρους dici qui in alto nauigāt, Syneſii loco ſubiungit illum Demoſth. ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, & Thucydidis, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. H

Μετέωρος (metaphoricè Erectus & intentus. Lucianus, ὑφ' ἑκάστῳ τῶν περαινομένων μετέωρος εἶ. Significat (addit Bud.) & ἐπαιρόμενον καὶ ὑπερφαιδρυνόμενον. Plutarch. Catone, καὶ στόλον εὐθὺς ἡ Ἑλλὰς εἶχε, καὶ μετέωρος ἦν, ἐλπίσι διαφθειρομένη τῆς βασιλικῆς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Quanquam metaphoram hoc loco Plut. à nauigantibus duxiſſe videtur qui in alto nauigant & vndis eriguntur. μετέωροι enim ſunt qui in alto nauigant, &c. Idem paulo pòſt, Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non eſt, ſed expectatione ſuſpenſos homines tenet. Dem. De falſ. leg. ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ περιφανῶς ἀδήλου. Et inde μετέωρος δίκη, quæ pendere Latinè dicitur, cuius ſcilicet iudicium ſuſpenſum eſt. Hactenus Budæus. Vt autem μετέωρος δίκη, ſic & μετέωρος ἀρχὴ φέρεσθαι dicitur ab Herodiano, lib. 1, principatus de quo adhuc contenditur, ſiue qui adhuc controuerſus eſt. A Budæo exponitur μετέωρος ἀρχή, Quum imperium adhuc controuerſum eſt, & in nullo reſidet, & vno verbo Interregnum, apud eundem Herodianum, vbi dicit τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα, ſcribens, οἱ δὲ ὕπατοι τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν ὁπηνίκα ἂν τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ. quod Polit. interpr. Quoties de imperio ambigitur. Et μετέωρα πράγματα, Quæ in expectatione ſunt, vel Quorum exitus expectatur. Rurſum μετέωρος de perſona dictum exponitur ab eodem Budæo Suſpenſus, Erectus animo, Nondum fixo animo ſed ſuſpenſo, vt qui eſt ex euentu conſulturus. vt apud Thucydidē lib. 2, ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων. veluti ἐπαιωρουμένη τῇ ψυχῇ, vel ταλαιπωρουμένη τῇ γνώμῃ. Sic ferè & ὀρθὸς interdum vſurpatur. Μετέωρος exponitur etiam Animi dubius, quod conuenit cum præcedēte interpretatione. ‖ Dicitur etiam aliquis eſſe μετέωρος ad rem quampiam pro Eius deſiderio erectus eſſe: vt quum ita ſcribit quidam innominatus autor apud Suidam, ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et, μετῆλθε τὰς πόλεις μετεώρους πρὸς ἀπόστασιν οὔσας. Sic apud Ciceronem Ardens & erectus ad rem quampiam faciendam. Subiungit autem illud exemplum Suidas poſtquam μετέωρος ſignificare dixit, ὁ ἤδη πρὸς πρᾶξίν τινα ηὐτρεπισμένος. Vide & alia exempla ibidem cum alia conſtructione. Budæus ſcribit μετέωρον à Polybio ſolere dici qui defectionem circunſpectat. vnde μετεωρίζειν apud eum lib. 5, Ad defectionem excitare. Pro hac autē expoſitione τὸ μετέωρος faciunt quæ à Suida in ea voce citantur. ‖ Μετέωρος etiam dicitur Elatus ſpe alicuius rei: ita enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino, γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Dictū autem fuerat eadem de re initio dialogi, ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. Sic Latinis dicitur non ſolùm Erigi ad ſpē, vel in ſpem, & Erectus ſpe, ſed & Erectus abſolutè. Videtur autem tali quadam metaphora μετέωρος cum γαῦρος & cum σεμνὸς copulari qua dicitur Gall. *Aller la teſte leuee*. Sic ferè & apud Ciceronem, Extollere caput & ſe erigere: cui opponit Abiicere ſe. Itidem Horatius Liberum & erectum fortunæ reſponſare, dixit.

Μετεωρότερος, Sublimior, vel Altior. Μετεωρότατος, Sublimiſſimus, ſi Latinè dicere liceat: vel Altiſſimus. τὸ μετεωρότατον, Quod eſt omnium altiſſimum: vnde & pro faſtigio ponitur. At vulg. lexica perperam μετεωρότατον interpretantur Faſtigium.

C. Μετεωροθῆραι, q. d. In ſublimi venantes. Auium genus, ita dictum quòd prædam in ſublimi petant. Ariſtot. De animal. lib. 9, μετεωροθῆραι οἱ ἱέρακες, quo in loco ſi ἱέρακες vertatur Accipiter, non bene μετεωροθῆραι dicētur eſſe accipitrum genus. alioqui enim perinde eſſet ac ſi ita loqueretur Ariſtoteles, Accipiter eſt ex accipitrū genere qui μετεωροθῆραι appellantur. Niſi accipitrum appellatio generalius & peculiarius accipiatur. Μετεωροθῆραι (inquit tamē Bud.) Ariſtoteli ſunt ex accipitrū genere qui prædam in ſublimi petunt, οἱ τὴν περιστερὰν πετομένην πειρῶνται λαμβάνειν, οὐκέτι δὲ τὴν ἐπὶ γῆς καθημένην. quod faciunt οἱ χαμαιπῆται. Obſeruandum eſt autem

dici *μετεωροθῆραι* eadem forma qua *ὀρνιθοθῆραι*.

C. Μετεωροκοπεῖν, Latiore remi parte fruſtra aquam cædere: ita quidem propriè: ſed metaphoricè pro *περὶ τὰ μετέωρα πέτεσθαι*, & *μάτην ὡς ἔτυχε κάμνειν*: vt ſchol. Ariſtophanis tradit in hunc eius locum in Pace, *τοῦ δῆτ᾽ ἄλλως μετεωροκοπεῖς*; Sic *θαλαττοκοπεῖν* à Suida exponitur *ματαιολογεῖν* apud eundem. Mirum verò cur, ſi à *κώπη* deducitur hoc verbum, non ſcribatur *μετεωροκωπῶ*, cum ω in penult. Quod etiam fecit vt aliquando *μετεωροσκοπεῖν* legendum ſuſpicatus ſim.

C. Μετεωρολέσχης, Qui de rebus ſublimibus (id eſt cæleſtibus) fabulatur, ſiue garrit, aut nugatur, Qui de rebus ſublimibus inaniter diſputat. A Luciano (inquit Bud.) *μετεωρολέσχαι* appellatur quidam philoſophi faſtu præditi, & verborum inſolentia vtentes, ſiue philoſophi ſuperciliosi & verborum inſolentia philoſophos ſe emetientes. Locum autem quem Budæus intelligit, huncce eſſe puto in dialogo qui Ἔρωτες inſcribitur, circa finem, *μετεωρολέσχαι δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερῆρκασι, σεμνὸν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνουσιν*. Plato De republica lib. 6, *μετεωροσκόπους* & *μετεωρολέσχας* vocari ſolitos dicit ab ignaris philoſophos, vt Socratem. Apud Suidam legimus & *μετεωρολέσχοις* ex Ariſtophanis Nebulis. HINC Μετεωρολεσχῶ, De rebus ſublimibus garrio, apud Plut. *περὶ τὸ μηχανᾶν*, &c.

C. Μετεωρολόγος, ου, ὁ, Qui de rebus ſublimibus (id eſt cæleſtibus) verba facit, ſeu diſputat. Plato Cratylo, *κινδυνεύουσι δὴ οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές*. HINC Μετεωρολογία, Sermo de rebus ſublimibus, ſeu diſputatio. Sic dicitur & commentatio ac ſcriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit *μετεωρολογίας ἐμπλησθείς*, Cicero vertit Quum præclara quædã & magnifica didiciſſet. Vide pag. 125 mei lex. Cic. Atque ita olim in bonam partem accipiebatur, licet poſtea in loquacitatis & vanitatis ſignificationem venerit, inquit Bud. pag. 837.

ITEM adiectiuum Μετεωρολογικός, κή, κόν, Ad meteorologiam pertinens. ET Μετεωρολογῶ, De ſublimibus rebus verba facio, aut commentor & ſcribo. Plato in Axiocho (aut quicunque eſt autor illius dialogi) *ἵνα καὶ ἐγὼ μεμνησάμενος τοὺς ῥήτορας περὶ ὧν εἴπω καὶ πάλαι μετεωρολογῶ*. Bud. *μετεωρολογεῖν* exponit *τὰ μετέωρα ἐπικρυπτόμενος* in loco alio eiuſdem Platonis. Vide pag. Comm. 837 & 838.

C. Μετεωροπολῶ, Sublimia verſo, vel Sublimia perago, vel perluſtro. In vulg. autem lexicis malè, Sublimia contemplor. Plato in Phædro, *πάντα μὲν οὖν οὖσα ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ*. q.d. *τὰ μετέωρα περιπολεῖ*. Philo De vita M. lib. 1, *μετεωροπολοῦσα ἀεὶ καὶ τὰ θεῖα διερευνωμένη*.

C. Μετεωροπόρος, In ſublimi gradiẽs. ſic dictum vt *ἀεροπόρος*. Citatur ex Baſilio, *μήτε λογισμοὺς ἔχε μετεωροπόρους* pro Elatos vel Inania ſectantes.

C. Μετεωροσκόπος, Sublimium rerum (.i. cæleſtium) ſpeculator. Accipitur & pro curioſo ac inutili rebus agendis, apud Platonem. Vide Bud. Comm. 838. ET Μετεωροσκοπική, in vulg. lex. Aſtrologiæ pars quæ eleuationum differentias aſtrorũmque diſtantias exquirit. ITEM Μετεωροσκοπῶ, Sublimia ſpeculor. Apud Ariſtoph. in Pace, pro Cælum intueor.

C. Μετεωροσοφιστής, οῦ, ὁ, Qui circa ſublimia (id eſt cæleſtia) philoſophiam oſtentat. Ariſtoph. Neb.

C. Μετεωροφέναχες, Qui per ſuas de rebus ſublimibus argutias imponunt auditoribus. Ariſtoph. Neb.

¶ Μετεωρίζω, In ſublime tollo. Vel ſimpliciter attollo, Extollo. Plut. De Socr. dæm. *ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου διαλαβὼν τὸ δόρυ, καὶ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐβόων ἀφεῖναι*. ‖ Interdum abſolutè ponitur pro *μετεώρως φέρομαι*, Sublime peto, Bud. ex Theophr. pag. 838. Sic *μετεωρίζειν εἰς πέλαγος* citatur ex Philoſtrato pro In altum prouehi, de nauigante dictum. ‖ Ponitur etiam metaphoricè *μετεωρίζειν* ſignif. actiua pro In ſpem erigere, Ad ſpem rerum nouarum excitare. Polyb. 5, *πολλοὺς ἐμετεώριζε πρὸς ἀπόστασιν τοὺς ἐναντίους ἡγεμόνων*, id eſt, Ad defectionem excitauit, inquit Bud. Idem ſcribit *μετεωρίζειν* pro Erigere, Confir-

A mare, Ad ſpem meliorem perpellere, apud Plutarchũ ſumi, & Athen. 66. ‖ Reperio item *μετεωρίζειν* iũctum cum *φυσᾶν*, id eſt, Inflare, metaph. (vt *ἐπαίρειν* & *φυσᾶν* copulata antea vidimus) pro Elatum reddere, Animum addere. Apud Phil. De vita M. lib. 1, *μετεωρίσαι καὶ φυσῆσαι ἡμᾶς τῷ λόγῳ*.

Μετεωρίζομαι, In ſublime tollor, &c. Apud Thucydidẽ lib. 8, pag. 268, *μετεωρισθεὶς ἐπὶ τῷ πλάγει*, In altum prouectus, de nauigante dictum. Apud Alex. Aphrod. *μετεωρίζεσθαι περιπατῶν* exponitur Vultu ſublimi ſuſpenſóque

B corpore inceſſu. Et metaphoricè *μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν*, Elatis propter ſucceſſum, *ἐπαρθέντων*, inquit Suid.

Μετεωρισμός, οῦ, ὁ, Eleuatio in ſublime, Ipſa actio attollendi in ſublime. A Suida exponitur etiam *ὑπερηφανία*, id eſt Superbia.

Ἄρτος, Panis (ab *αἴρω* ſignificante *προσφέρω*, inquit Etymologicus, quaſi ὁ *καθ᾽ ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος*. Huic autem etymo Euſtathium quoque ſubſcribere docui in voce *πρόσφαγμα* à *προσφέρω*. Sed ad-

C ditur & alia ratio huius deriuationis ab Etymol. vt videlicet *ἀπὸ τοῦ αἴρω* deducatur nomen *ἄρτος*, *διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν*. Ego autem, ſi ab *αἴρω* deriuari dicẽdum ſit *ἄρτος*, alteram illam etymologiæ rationem potius amplector, vt ſimpliciorem & deriuationi nominis *φόρημα* conſonam. Niſi quòd *φόρημα* à compoſito, *ἄρτος* autem à ſimplici ortum eſſe manifeſtum eſt. A Gaza *ἄρτος* exponitur etiam Maſſa triticea, inquit Budæus. Ἄρτος ναυτικός Luc. Panis nauticus, Plin. in vulg. lexicis. Quæ & buccellatum interpr. ex Spartiano & Am-

D miano. Eadem & *δίπυροι ἄρτοι* ex Ariſtotele in Probl. afferunt. ‖ Ἄρτος Suidæ eſt etiam *ψωμός*, Panis fruſtum, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. *τὰ χεῖσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπίνοντες*.

C. Ἀρτόδειγμα, ατος, τὸ, ſiue Ἀρτοδεῖγμα, q.d. Specimen panis, id eſt, Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In vulgaribus lex. ex Polluce annotatur, *ἀρτόδειγμα* ſpecimen fuiſſe aduecti frumenti. mercatores enim, vt frumenti bonitatem probarent, emptoribus ex eo confectum panem dare ſolitos. Quæ ex loco Pollucis elici

E poſſe videntur (lib. 9) ſi tanquam integer expendatur.

C. Ἀρτοδοτῶ, τῶ, Panem do, id eſt, Panem aliquibus diſtribuo. Dicitur eadem forma qua *σιτοδοτῶ*, & alia.

C. Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, Repoſitorium panis, Locus in quo panis reponitur. In vulgaribus lexicis exponitur Panarium, ex Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem lex. interpretantur aliud nomen ex *ἄρτος* compoſitum, videlicet *ἀρτοφόρον*.

C. Ἀρτοκόπος, ου, ὁ & ἡ, Piſtor, Piſtrix. vt interpretatur vulg. lex. Xenoph. Hell. 7, *ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ*

F *οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι*. Artocopum dixit etiam Iuuenalis. Apud Herodotum genere fœminino. ET Ἀρτοκοπῶ, πῶ, Piſtrinam exerceo. ET Ἀρτοκοπεῖον, Piſtrinum, in iiſdem lex. Videntur autem hæc compoſita aliam etiam interpretationem admittere. ET Ἀρτοκοπικὸς liber apud Athenæum.

C. Ἀρτόκρεας, Panis carni mixtus, Cibus pane & carne conſtans. Perſius, — oleum artocreáſq; popello Largior: an prohibes?

Ἀρτολάγανα, vide in Λάγανα.

G Ἀρτολάγυνος πήρα, Panem & lagenam habens pera, in Anthol. epigr.

C. Ἀρτοσιτῶ, τῶ, Pane veſcor. Et generaliter pro *ἐσθίω*. Xen. Pæd. 6, *καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον*. Luc. in Lexiph. principio, *καὶ λουσαμένους ἀρτοσιτεῖν*. In vulg. lex. habetur & Ἀρτοσιτέω, quod exponitur Pane cibo. In prioribus autem hoc ſolum habetur (non Ἀρτοσιτῶ) ſed exemplum deſidero. malè enim locus ille Xenoph. in *ἀρτοσιτῶ* citatur.

H C. Ἀρτοτροφῶ, ῶ, Pane alo. In vulgaribus tamen lexicis exponitur Pane veſcor, ex Ariſtoph. & Polluce, ſed non additis eorum locis, adeo vt mihi ſuſpecta ſit hæc expoſitio.

C. Ἀρτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paniuorus, Qui pane veſcitur. Ath. 10, *Αἰγυπτίους δὲ Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι*. Muris nomen

apud Hom. in Batrachom. ET Ἀρτοφαγέω, ῶ, Panem voro, Pane veſcor. A

C. Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, Vas quo panis fertur. Ἀρτοφόρον (inquit Bud.) Vas ad ferendum panem, quo structores ferũt in conuiuiis. Athen. 4, καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων. In vulg. lex. exponitur Panarium, ex Varrone, Plin. Suet.

C. Ἀρτοποιός, οῦ, ὁ, Panifex, ad verbum: Piſtor. Plut. Alex. πέπτης δὲ, τοὺς δοκοῦντας τῶν ἀρτοπτῶν ὀψοποιοὺς καὶ ἀρτοποιούς, ἔφη τούτων μηδὲν δεῖσθαι. Item ἀρτοποιὸς adiectiuè: vt ἀρτοποιὸς ζύμη apud Nazianz. Panificum fermentum, Fermentum ex quo panis conficitur. ET Ἀρτοποιέω, ῶ, Panem conficio, Sum piſtor, Piſtoriam artem exerceo. Exponitur etiam In panem vel in panes formo. ET Ἀρτοποιΐα, Panificium, Piſtura. Xenophon, ἀπὸ δὲ ἀρτοποιΐας Κύρηβος τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. ET Ἀρτοποιϊκὸς, Inſcriptus liber apud Athen. B

C. Ἀρτοπτεῖον, ου, τὸ, Officina in qua panes coquuntur. Vel, Vas in quo panis coquitur, Teſtus, ſecundũ quoſdam. qua voce Cato vtitur pro tegmine teſtaceo, ſub quo placentæ & alia coquuntur. ET Ἀρτόπτης, pro eodem, Artopta, apud Plautum: cuius vocabuli meminit & Plinius. Pollux poſtquam dixit ἀρτοπτεῖον vocari τὸ ἐργαστήριον, videlicet τῶν ἀρτοποιῶν, addit nihil vetare quominus ita vocetur vas etiam in quo panes coquant, quod (inquit) nunc ἀρτόπτην nominant. C

HINC Ἀρτοπτίκιος ἄρτος, Panis in artopta coctus, Artopticius panis, Plinio lib. 18. cap. 9. Athen. lib. 3, ὁ ἀρτοπτίκιος ἄρτος καλούμενος κλιβανικίου καὶ φουρνακίου διαφέρει. Plinius quoque eadem panum genera ponit quod ad diuerſam coquendi rationem attinet, lib. 18, cap. 11, Panes à coquendi ratione appellati vel furnacei, vel artopticii, aut in clibanis cocti. Sunt autem qui apud Athenæum putent legendum ἀρτοπτίκιος ex Plinio: & certè ἀρτοπτίκιος cum κλιβανίκιος & φουρνάκιος conueniet. inuenitur tamen & altera terminatio in quibuſdam huiuſmodi adiectiuis. D

C. Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. ET Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Quæ panem vendit. Ariſtoph. Ranis, λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας. Apud Pollucem autem habetur ἀρτοπωλίδες, non ἀρτοπώλιδες, ſed perperam, vt opinor. ET Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo venduntur panes. Ariſtoph. Ranis. Ἀρτοπωλεῖον autem piſtrinum eſſe volunt: quia & Suidas annotat ἀρτοπωλεῖον eſſe τὸ μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίγνονται: vt ἀρτοπώλειον eſt ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι πιπράσκονται). ſed exemplum huius differentiæ deſidero. Apud Pollucem legitur non ſolùm ἀρτοπώλιον, ſed etiam ἀρτοπωλίαι. ET Ἀρτοπωλεῖν verbum apud eundem, Panem vendere. E

C. Ἀρτεπίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pani inſidians, nomen muris apud Homerum in Batrach. vt & illud ἀρτοφάγος. cuius ſuprà mentio facta fuit. Sic & Τρωξάρτης quod proximè ſequitur. F

C. Τρωξάρτης, Paniuorus, vt ἀρτοφάγος, & itidem nomen muris apud Homerum in Batrachom. ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, id eſt, Ex eo quòd panem edat.

C. Ὀλιγαρτία, ας, ἡ, Penuria panis. Ad verbum ſonat Paucitas panis. ἡ λεῖψις τοῦ ἄρτου, inquit Suidas. In vulgaribus autem lexicis malè ὀλιγαρχία pro hoc ponitur.

¶ Διαρτίζω, Subigo & panem informo, vt quum maſſa in panes informatur. Bud. G

ΑΙΣΑ, ης, ἡ, Parca. Item Fatũ. αἶσα dicitur ſors, quaſi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt Ariſtot. docet De mundo. Autor Etymologici vult αἶσα eſſe quaſi ἡ ἀεὶ ἴσα, id eſt par ſemper, & quæ nunquam mutatur. Vel à δαίω, id eſt Diuido (formando videlicet δαίσω à futuro δαίσω, & αἶσα abiecto δ) quaſi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, id eſt, Vnicuique diuiſa. Interdũ αἶσα eſt ipſa dea fati præſes, id eſt Parca. vt apud Homerum Iliad. υ, — ἅσσά οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. ſic & Od. η. Interdum verò ipſum Fatum, vel quod fatale eſt, cum infinitiuo paſſim apud eundem: vt Od. ξ, — ἔτι γάρ τοι αἶσα βιῶναι, id eſt, Adhuc enim mihi fatũ eſt viuere. vel potius, fatale eſt. Sic Il. ω, — εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. Sic Od. θ, Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι. Sic Iliad. π, αἶσα πέρσαι πόλιν. Apud eundem ſæpe κακὴ αἶσα, Mala ſors, Dura ſors, vel aſpera. Od. ι, — κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν H αἰνομόροισιν. Od. τ, — τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς Ὤχετ' ἐποψόμενος &c. mala ſorte, malis auibus, vt Latini dicunt.

Αἶσα, Pars, Portio. Cui ſignificationi magis congrua eſt illa etymologia à δαίω, id eſt diuido (ſicut etiã μοῖρα Parcam ſeu Fatum, item Partem ſignificat.) Heſiodus, Ὡς φρὴν ἔργῳ τεῖν ἀπομείρεται αἶσαν. Homerus Od. ε, — λαβὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. Apud eundem Od. π, & τ, ἐλπίδος αἶσα. ſed Euſtathius vult eſſe periphraſin pro ἐλπίς ſimpliciter. Apud eundem, — τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ id eſt, ἐν μοίρᾳ θανάτου. vel, Caris loco & numero habeo. ſic enim accipitur vt μοῖρα. Bud.

Αἶσα, Officium, τὸ καθῆκον. vnde κατ' αἶσαν, Officioſè, Decenter, vt ait Bud. Il. ζ, Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. vbi opponuntur κατ' αἶσαν & ὑπὲρ αἶσαν.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fauſtus, Auſpicatus, Fortunatus. vt enim ab αἶσα fit αἴσιος, ſic fortunatus à nomine fortuna. Xen. Pæd. 1, ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι, id eſt, Fulgura & tonitrua auſpicata. Idem Pæd. 2, ἀετὸς δ' ἐπιφανεὶς αἴσιος, aquila auſpicata & fauſta. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut. in Romulo, aues fauſtæ. Idem in Fabio, χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, id eſt, Quum non fauſtas aues habuiſſet, vel Non bonas aues, vel Malas aues. Ouidius Bonis auibus dixit: Horatius, Mala aui, pro, Non auſpicata. Quod genus loquendi ex eodem Xenophonte accepit, Pæd. 3, ποτὲ δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις. Sed pro ὄρνισιν hîc eſt οἰωνοῖς. quo nomine alibi Plutarchus vtitur (in Galba videlicet) in ſingulari numero, οὐ χρηστὸν οὐδὲ αἴσιον ποιοῦντος τῷ Γάλβᾳ τὸν οἰωνόν, id eſt, Minimè fauſtum augurium. Budæus ὄρνιθας αἰσίους ait appellari à Plutarcho aues augurium facientes.

Αἰσίως, aduerb. Fauſtè, Auſpicatè. Item Decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, Auſpicatum reddo, ſiue fauſtum. ET Αἰσιόομαι, οῦμαι, paſſ. Auſpicium accipio, exponitur. Et cum accuſatiuo, αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, Loci captantes auſpicium. Appianus in Mithrid. αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σκηνῶσαι, id eſt (Budæo interpr.) In fauſtum vtique omen vertens, quòd in qua Alexander manſione requieſſet, Mithridates diuerſorium habuiſſet.

C. Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& Ἀπαίσιος, in vulg. lex.) Infauſtus, Mali augurii, Inauſpicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι qui opponuntur τοῖς αἰσίοις, Euſtath. 1439. Syneſ. epiſt. 108, μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθέγξαιμι, Nihil inauſpicatũ, vel ominoſum. Et apud eundem, σύμβολος ἀπαίσιος, Omen infauſtum. Theophr. epiſt. 20, καὶ τὸν πρέσβιν ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον ἀπέπεμψατο.

C. Ἐξαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quaſi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, vt olim dicebatur ἔκδικος quaſi ἔξω τοῦ δικαίου. Apud Homerum πρᾶγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quàm deceat, Res iniqua. Od. δ, Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. ο, id eſt ἄδικος, Euſtath. At verò Od. ρ, Ἢ ἐνά που δείσας ἐξαίσιον, vel de perſona dicitur, vt ſit ἐξαίσιον ἄνδρα, id eſt τὸν ἄδικον: vel aduerbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος: vel pro μέγα φοβηθείς, Euſtath. 1832. ‖ Ἐξαίσιον poſtea poſitum etiam fuit in contraria ſignificatione pro ἄγαν αἴσιον, præpoſitione ἐξ declarante ἐπίτασιν, inquit Euſt. p. 1032.

Ἐξαίσιος, (q. d. Decentem quandam portionem excedens) Ingens, Immenſus. vt ἐξαίσιον κακόν, Ingens malum, Syneſ. epiſt. 104. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος, Ingentes diuitiæ. Ariſtot. De mundo, ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, id eſt, pluuiis atque procellis ſtupẽdis, Bud. interpr. Apud Xenoph. autem ἐξαίσιοι ὄμβροι exponunt quidam Imbres intempeſti. Plato Axiocho, ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίους σύρμούς. Vbi ἐξαισίους interpr. Immanes quoſdam & horrendos. Dicitur & μέγεθος ἐξαίσιον, inuſitata quædam vis. Plato epiſt. 7, χειμώνων δὲ ἐξαισίων καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος. Luc. in Alcyone, καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντάς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto ſignificãte μοῖραν. vnde ἐξαίσιον perinde eſſe puto ac ſiquis dicat Decentem quandam portionem excedens, ſicut interpretatus ſum: ſed addo etiam, menſuram, extendendo paulò latius ſignificationem nominis αἶσα.

C. Παραίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& Παραίσιμος apud Heſ.) Infauſtus.

Inauſpicatus,Dirus. Idem quod ἀπαίσιος, vt Iliad.ε. παραίσια σήματα, quæ poſtea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Euſtathius. ‖ Apud Heſychium Παραίσιμα, ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. A

¶ Αἴσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ, apud Homerum non ſemel, Fatalis dies. Il.θ, — ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Iliad.χ, — ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Fatalis dies Hectoris. Latini poetæ vocant interdum diem extremum vel nouiſſimum. Nonnunquam dicitur αἰσιμόν ἐστι pro eodem pro quo & αἴσιόν ἐστι, vt Iliad.φ, Ὡς οὔπω ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.

Αἴσιμον, Decens, Quod eſt ex officio. Budæus ait αἴσιμον ſiue ἐναίσιμον apud Homerum ſignificare quod officioſe factum eſt. Ab Heſychio exponitur δεξιόν, ἀγαθόν, συμφέρον, id eſt, Quod cum dexteritate fit, Bonum, Vtile. Homerus Iliad.ο, — ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od.θ, Τίσιν αἴσιμα πάντα. ‖ Apud eundem Od.ξ, αἴσιμα ἔργα, exponitur Pia opera. Et Od.η, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, quidā exponunt μέτρια, id eſt Mediocria, Moderata. Euſtath. tamen exponit τὰ καθήκοντα: vt & αἴσιμα πίνειν, vult eſſe pro κατὰ τὸ καθῆκον. B

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, vt Plautus loquitur. Vel, Qui facit quod decet. Od.ψ, τοῖιν δὲ φρένας αἰσίμη ἦδα. vbi Euſtathius, ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον. C

¶ Αἴσιμος, Claudus & inhonoratus, & imperitus. Suidas ex Ariſtoph. Qui Suidæ locus ſuſpectus eſt.

Αἰσιμία, ας, ἡ, Diuinatio. μαντεία, Suidæ exponitur & τὸ καθῆκον, id eſt, Officium, Quod decet.

C. Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuerſè accipitur pro diuerſitate ſignificationum primitiui αἶσα. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες, qui fatale aliquid portendunt, Od.β. v.181, Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. perinde ac ſi dicat, non omnes αἶσάν τινα δηλοῦσι, ſuntque vel αἴσιοι, vel ἀπαίσιοι. vnde male à quibuſdam hîc exponitur ὄρνιθες ἐναίσιμοι, aues præpetes & fauſtæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι fatale aliquid portendentes, ex Euſtathio; qui quod pag.1439, dicit αἶσάν τινα δηλοῦντες, (vtens verbo δηλοῦντες, pro σημαίνοντες) dicit pag. ſequente πεπρωμένον τι δηλοῦντες. Ego igitur ἐναισίμους ὄρνιθας puto exponi etiam poſſe Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il.β.v.355, Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, id eſt σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν βραχυτέροις ἀνθρωπίνοις, Euſt. 236. Et rurſus Odyſſ.β, Ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. Ἐναίσιμος ἀνήρ, Qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit, Qui ſe decenter gerit, Qui ſcit quid deceat, idque obſeruat. Item Æquus, Æqui amans. Il.ζ, Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. vbi Euſtath. exponit ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν. vbi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expoſitione τοῦ κατ' αἶσαν, quum ab αἶσα deriuetur ἐναίσιμος. Exponitur ab eodem etiam δίκαιος ſiue συνετός. A Valla non male (mea ſentētia) redditur hîc ἐναίσιμος, Æquus rerū æſtimator. Bud. δίκαιος καὶ εὐγνώμων, & Lat. Æquus & bonus, interpr. ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίστοις, Odyſſ.ρ.v.363, Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσμιος κατὰ τὸ καθῆκον, vt in hoc verſu, — γέρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα ἵκηται. Euſtath.1440.

Ἐναίσιμον de re itidē dictū, ſignificat Ex officio & decenter factum. Item Iuſtum, Æquum. Od.η, v.299, — ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε πάϊς ἐμή, exponitur καθῆκον. Sic paulo pòſt, videlicet verſu 310, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, id eſt καθήκοντα. Quæ poſterioris loci expoſitio habetur & apud Euſtathium & apud autorē breuium ſcholiorum: at prioris apud hunc duntaxat. Sed pag. 1440 Euſtath. ſcribens ἐναίσιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος, in exemplum affert ſimilem illi priori verſum ex Odyſſeæ β, — ἀτὰρ οὐ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι de ſeruis dictum, Od.ρ. verſ. 321, Facere quæ ſunt ex officio, Vel cōmodius (meo iudicio) Fungi ſuo officio. Apud Apollonium Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, Decens oratio, Qua videlicet proponuntur quæ decent & rationi conſentanea ſunt.

Ἐναίσιμον aduerbialiter poſitum pro ἐναισίμως, ſignificat καθηκόντως ſiue πρεπόντως, Il.ζ.v.519, — οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Videtur ſumi pro Tēpore apto & conuenienti, id eſt maturè.

Ἐναισίμως, aduerb. Decēter, apud ſchol. breuium autorem, in loco proximè præcedenti.

Ἐναισιμία, Oſtentum, Prodigium, δυσσημία, Heſych.

C. Παραίσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ. Dicitur παραίσιμον quod fit contrà quàm decet, ſiue præter officium: ſi ſequamur Heſychium, qui παραίσιμα exponit ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων.

ΑἸΣΙΜΟΏ, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Inſinuo, Impendo. τὸ καταναλίσκω, inquit Suidas. ET COMP. Ἀναισιμόω, pro eodem. Euſtathius vult Αἰσιμοῦν eſſe ſumptus facere in ea quæ decet: Ἀναισιμοῦν autem eſſe fortaſſe ſumptus facere in ea quæ non decet: vt apud eum qui dixit, τὰς γυναῖκας ἀπέπνιξαν (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ ἀναισιμῶσι τὸν σῖτον. Quòd ſi fortè alicubi ἀναισιμοῦν inueniatur dictum de ſumptibus decenter factis, tunc præpoſitionem ἀνὰ eſſe ſuperuacaneam. Hæc Euſtath. Sciendum eſt tamen ἀναισιμοῦσθαι vtplurimum ſumi pro ſimplici αἰσιμοῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, In operarios abſumptum eſt, ſiue impenſum: vel (vt alii) erogatum eſt. Apud Herodotum autem, ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφρου ἡ γῆ, exponitur, Egeſta eſt è foſſa humus. Ex ἀναισιμόω autem eſt nomen ἀναισίμωμα. nam Heſychius ἀναισιμώματα exponit ἀναλώματα, id eſt impenſas, ſiue ſumptus. Vt autem ab ἀναισιμόω dicitur ἀναισίμωμα, ſic à ſimplici αἰσιμόω dicendum videtur αἰσίμωμα: eſt tamen apud Heſychium αἰσμάτων expoſitum δαπανημάτων, id eſt impenſarum: à nominatiuo ſingulari αἴσμα, ſed videndum num ſit αἰσμάτων apud Heſychium pro αἰσιμωμάτων. DICITVR & Καταναισιμοῦν, quod habetur apud Hippocratem. apud eum enim Galenus καταναισιμοῦται explicat καταναλίσκεται, ſic & Erotianus: ſed apud eum legitur καταναισιμᾶται, malè, vt opinor.

ΑἸΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ, Certaminis præſes & curator. ἀγωνοθέτης, ſiue βραβευτής, apud Homerum, Od.θ, — αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι, vt ſit αἰσυμνήτης quaſi ὁ αἰσίμως νεμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοῖς ἀγῶσι, vt ait Budæus. Euſtathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Ariſtarcho docet αἰσυμνητήρ eſſe dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Notandum autem hîc αἴσιμον ponere, non αἴσιον, vt illic. Affert & aliam etymologiam, vt videlicet αἰσυμνητήρ ſit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. Rurſum aliam oſtendit, nimirum vt ita dicatur ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. quam poſtremā ſequendo, nihil ſcrupuli afferret litera υ. Quodcunque autem ſit verum huius vocabuli etymum, ſciendum eſt, ita fuiſſe appellatos olim reges. Scribit enim Ariſtoteles Polit.3 lib.cap.10, Tertium [genus monarchiæ] quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Eſt autem hoc (vt ſummatim dicam) tyrannis per electionem: differens à barbarica, non eo quòd non ſecūdum legem, ſed eo ſolùm quòd nō hæreditaria eſſet. Hoc autem imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii vſque ad præfixa quædā tempora, aut donec ab iis quædam geſta eſſent. Idem eius operis lib.4, ait quoſdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina: eodem modo videlicet quo αἰσυμνήτης, Rex, certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia poteſtas, data cuipiam per electionem. nam Ariſtoteles Pol.3, cap.11, quatuor βασιλείας genera conſtituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ eſt (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, Regno, Impero, Euripidi in Medea: vt docet Heſychius. Euſtathius vult ab αἰσυμνήτης eſſe factum: at magis videtur eſſe rationi conſentaneum vt αἰσυμνήτης ab αἰσυμνᾶν deducamus, vt κυβερνήτης à κυβερνάω deriuatur.

¶ Αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, ſiue Αἰσυήτης. Secundum quoſdam, idem qui & αἰσυμνητήρ: vt ſit αἰσυητήρ quaſi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios autem αἰσυητήρ dicitur adoleſcens, ſeu iuuenis, qui valde eſt robuſtus. ex α epitatico & verbo σύω, id eſt Ruo, vel Cum impetu feror. Vel αἰσυητήρ, Decens, Moderatus: deriuando ab αἶσα: vt videlicet ab αἶσα fiat verbū αἰσύω, vnde nomen αἰσυητήρ. Secūdū quoſdā autem, Paſtor. Aut, Qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσειν. Hæc Euſtathius in illum Iliados verſum, Βῆ δ'

γέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς. vbi tamen Heſych. αἰσυμνητῆρι legit, ſi mendoſum non eſt eius exemplar. Sed non video quomodo αἰσυμνητῆρι conuenire poſſet hoc etymum περὶ τηρουμένῳ τὰ αἴσια (quod & ipſe affert ex Appione) ſicut & αἰσυητῆρι. nam vnde eſſent μ & ν in αἰσυμνητῆρι. A

¶ Αἰσυήτης, Viri Troiani proprium nomen, Il. β.

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, à quo præteritum imperf. ᾐσθανόμην: & Αἰσθόμαι, οῦμαι, inuſitatum, à quo Fut. αἰσθήσομαι: Pr. ᾔσθημαι: Aor. med. 2, ᾐσθόμην. Significat Sētio, propriè ſenſu corporis, cum genitiuo: vt αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, Sentio frigus. Interdum de iis quæ aurium ſenſu percipiuntur, pro Audio: vt apud Xenophontem, αἰσθάνομαι κραυγῆς, Audio clamorē. Ariſtophanes Nubibus, ᾔσθου φωνῆς. Dicitur & cum accuſatiuo, αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Ariſtophanes in Pluto cum genitiuo vtens dixit αἴσθηται ψόφου, & per accuſatiuum ᾔσθητο τὸν ψόφον. Sic Plautus dicit Sētire ſonitum. Sic verò Itali hodieq; Sentio pro Audio vſurpant, veluti quum dicūt *Sentire la muſica*. Thucydides dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q.d. ad verbum, Auditione audio. Latinè, Fādo audio. Sic iidē Itali, *Io ho ſentito dire*, ad verbū ferè, ᾐσθόμην ἀκοῇ. ‖ Refertur verò αἰσθάνομαι & ad alios ſenſus: ſicut & Sentio Latinè. nam & Sentire odores dicit Lucretius. ‖ Nonnunquam abſolutè ponitur αἰσθάνομαι: vt apud Ariſtophanem in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ἐπιμαστιγωτέος. Εἴπερ θεός γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, id eſt, Quin & multo magis flagris cædendus eſt. nam ſi deus eſt, non ſentiet. Sed facilè eſt ſubaudire genitiuum τῶν πληγῶν. B C

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animum transfertur, vt Sentio Latinè, pro Mente percipio, Intelligo, Animaduerto, Cognoſco. Iungitur cum participio, eóque nominatiui caſus: ſi quidem ipſum verbum & participium de eadem dicantur perſona. vt quum dicimus αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, Sentio me ferri. vel, Animaduerto. Ariſtophanes, αἰσθάνομαι ἕξων, Sentio me habiturum. Sic apud Lucianum in Anacharſide, ἢν αἴσθῃ καταρρητορευόμενος, Si ſentias te artis dicendi velut torrente rapi. At ſi verbum & participium de eadem perſona non dicantur, tum participium eſt accuſatiui caſus, cum nomine videlicet aut pronomine accuſatiui itidem caſus. Ariſtophanes Pluto, εἰ λυπούμενόν γ' αἴσθοιτό με, Si mœrentem me animaduertiſſet, vel mœſtam eſſe. Xenophon Pæd. 1, εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον, ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. Sic dicitur ab eodem ibidem, οὐδεμίαν πώποτε ἀγγελίαν ᾐσθόμεθα συσᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας. Ibidem, ᾐσθάνετο τήν τε ἐπιβουλὴν καὶ τὴν προσβολὴν αὐτῶν ὁμωσαμένην ἐφ' ἑαυτήν. Idem Pæd. 5, ὡς ᾔσθετο τὸ γεγονός. Idē, αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, Intelligo autem hæc ita ſe habere. ‖ Interdum cum participio genitiui caſus. Idem, ᾔσθησαι οὖν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος, ἤ, &c. Sed & genitiuum perſonæ habet apud eundem, non ſequente participio, ſed ſubaudito. vt, οὐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος; hic enim ſubauditur particip. nom. caſus ὤν. Aliquando cum genitiuo perſonæ, non ſubaudito illo participio: alia forma loquendi. Idem, οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις. ‖ Nonnunquam verò cum nomine accuſatiui caſus, abſque participio. Idē Pæd. 1, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Demoſth. Pro corona, αἰσθόμενοι τὸ πρᾶγμα. Xenophon Pæd. 5, αἰσθόμενος τὴν καλοκἀγαθίαν αὐτῆς. Iſocrates ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, Sic illorum mentem cognoſces. Habet & genitiuum in ſimilibus phraſibus, vt αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας, Suam imbecillitatem ſentiens, Suæ imbecillitatis conſcius. Gregor. Nazianzenus in orat. De ſancto baptiſmate, διαυτὸ τὸ λουτρὸν τοῖς ᾐσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, id eſt, Iis largitur qui ipſum mente perceperunt. ‖ Apud Thucydidem autem iungitur hoc verbum genitiuo, interiecta præpoſitione περί, lib. 1, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῶν γε δοκεῖτε. D E F G H

Αἰσθάνομαι pro Scio etiam vſurpatur apud Areopagitam, vt ait Bud. In illo quoque Xen. loco modò citato, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, ſunt qui exponant οἶδα, id eſt Noui, Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι & αἰσθέσθαι ita differre vult Suidas, vt αἰσθέσθαι ſit exactè cognitum aliquid habere: αἰσθάνεσθαι autē ſuſpicari aliquid, & coniecturam de eo habere.

Αἴσθημα, ατος, τό, Senſio, Ipſe ſentiendi actus. Heſychius, αἰσθήματα, τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη. vbi pro ὄψει legendum videtur αἰσθήσει. Apud Ariſtotelem περὶ ἐνυπνίων ſæpe habetur hoc nomen αἴσθημα.

Αἴσθησις, εως, ἡ, Senſus: vt, εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autem humani corporis ſenſus quinque. videlicet, viſus, auditus, &c. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, Senſus auditiuus, ad verbum. Ciceroni in Somn. Scip. ſenſus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς.

Αἴσθησις, Sēſio (quo & Gaza vtitur) Ipſa actio vel paſſio ſentiendi. nā αἴσθησιν prout vel cū hoc vel cum illo verbo iungimus in infinitiuo, vertimus Sentire vel Sentiri. & quidem cum ἔχειν vtranque ſignificationem habet. nam αἴσθησιν ἔχειν, ad verbum, Senſum habere, pro Sentiri. Thucyd. 2, τὸ μὲν λυπηρὸν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, id eſt, Mœror ſeu moleſtia ſenſum habet vnicuique, id eſt, Vim hanc vt ſentiatur. vel, Vim ſentiendi: ſi ſentiendi paſſiuè vſurpari poſſet. Id eſt, Vnuſquiſque mœroris ſenſum habet. vel, Mœroris ſenſu afficitur. Hoc eſt breuiter, Vnuſquiſque mœrorem ſentit. At ſi dixiſſet, τὸ λυπηρὸν ἕκαστος ἔχει τὴν αἴσθησιν ἕκαστος, eadem eſſet ſententia: ſed αἴσθησιν ἔχει ſignificaret, Sentit: vt apud Plutarchum, πῶς αἴσθησιν ἔχει &c. τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων [οἱ ζῶντες] αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι. Sic apud Galenum ad Glauc. 1, ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exponitur, Frigoris ſenſu afficiuntur. Eſt autem frigoris ſenſu afficiuntur, idem quod, Frigus ſentiunt. Sic apud Platonem, in Apol. Socratis, μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα. pro, Nec quicquam prorſus ſentire eum qui ſit mortuus. Nam idem hæc valēt verba atque iſta quibus Cicero illum locum interpretans, vſus eſt, Vt ſenſus omnino mors omnes auferat. ‖ Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod ſentitur. Xenophon Hellen. 5, ὅπως μὴ φανερὸς εἴη, μηδ' αἴσθησιν παρέχοι, Vt non manifeſtus eſſet, nec ſenſum præberet, id eſt, Nec ſentiretur. Sic exponitur & hoc in loco, αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀσχημονοῦντες παρέχουσιν, ſentiuntur à nobis inimici quum, &c. Apud Thucydidem autem lib. 2, αἴσθησιν παρέχειν vertitur à Valla Significationem dare. vbi ille dicit, οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρέχοντες ἀποδάντος. ‖ Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Senſu affici alicuius rei. vel ſimpliciter, Rem aliquam ſentire. Iſocrates ad Demonicum, ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευτῆς αἴσθησιν λαμβάνομεν. ‖ Dicitur autem διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, qui non ſentit hoc vel illud. vt apud Greg. Naz. De theologia, καὶ μηδὲν διαφεύγειν τοῦ ἡλίου τὴν αἴσθησιν, & nihil effugere quin ſentiat ſolem. Quidam vertunt, Senſum ſolis effugere, aut notionem.

Αἴσθησιν, reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiā, iudicium: pro loco. In verbis Thucydidis modò citatis Valla (vti dictum eſt) ſignificationem exponit. Quintilianus lib. 3, cap. 8, In voce quæri putat [Poſidonius] an ſignificet quid, quàm multa, quomodo: in rebus, coniecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

Αἰσθητός, οῦ, ὁ, Senſibilis, vel, cum Lucretio, Senſilis, Sub ſenſum cadens, Senſu perceptibilis, Qui ſenſu percipi poteſt: vt αἰσθητὴ ἀκοῇ, Cadens ſub ſenſum aurium, Qui ſentiri auditu poteſt. αἰσθητά, Cicero interpretatur Sēſus mouentia. Idem hæc Platonis in Timæo, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γίγνηται [ὁ λόγος] interpretatur, Quum [ratio] eādem partem attingit qua ſenſus cieri poteſt. ‖ Αἰσθητά & νοητά opponi ſolent. nam αἰσθητά ſunt quæ ſub ſenſum cadunt, quæ ſenſu percipi poſſunt: νοητά, quæ mēte percipiuntur duntaxat ſeu intellectu. Gregorius Naz. cuiuſdam ex veteribus profert hoc dictum, τοῦτο ἐν αἰσθητοῖς ἥλιος, ὅπερ ἐν νοητοῖς θεός, id eſt, Hoc in ſenſilibus ſol, quod deus in intellectilibus, ſiue intellectualibus. Ariſtot. περὶ τῶν περὶ τι loquens, τὸ αἰσθητὸν πρότερον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι. HINC aduerb. Αἰσθητῶς (q.d. Senſibiliter) Ita vt ſenſu percipiatur. Plut. De primo frigido, ἐν ᾧ μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικός, οῦ, ὁ, Sentiendi vim habens, Senſu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, Vis ſenſitiua, Senſitrix facultas, ſeu ſenſoria: ſi talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Ariſtoteles, ἔτι ἡ μὲν αἴσθησις ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, id eſt, Vnà cum eo quod ſenſu eſt præditum. vel, Præditum ſentiendi facultate. ‖Αἰσθητικὴ γραῦς videtur appellari apud Athenæum non ſimpliciter quæ eſt facultate ſentiendi prædita, ſed quæ vi & acrimonia pollet in ſentiendo.

Αἰσθητικὸν exponitur etiam paſſiuè, Quod ſenſu percipi poteſt, Quod ſub ſenſus cadit. Qua in ſignificatione αἰσθητικὸν idem valebit quod αἰσθητόν. Sic apud Galenum ad Glauconem 2, ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, Dolor qui ſentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, Senſorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars ſenſoria, cum Gaza. Alii exponunt, Sentiendi organum, ſeu inſtrumentum. quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium ſenſus, ſeu ſedem ſenſoriam: quidam & Partem percipiendi miniſtram interpretati ſunt. Gaza hæc verba, τὸ τούτων αἰσθητήριον ἡ σὰρξ ἐστι, vertit, Caro in his ſentiēdis poſita eſt. Poſſint autem & ſic reddi, Caro eſt ea per quam hæc ſentiuntur. Dicuntur verò interdum αἰσθητήρια per ſe, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipſi ſenſus agunt. adeò vt αἰσθητήρια denique ſint ſenſuum ſiue ſentiendi inſtrumenta: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, id eſt, Senſorium auditus, eſt auris: αἰσθητήριον ὁράσεως, eſt oculus. Quum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὁράσεως, tunc αἰσθητήριον poſſumus interpretari ſimpliciter Inſtrumentum: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, Inſtrumentum audiendi, vel auditus. Poſſit tamen & ita reddi, Inſtrumentum ſenſus auditus. Quidam vir doctus apud Themiſtium αἰσθητήριον γεύσεως vertit ſenſorium guſtandi.

C. ἈΝαισθησία, ας, ἡ, Carentia ſenſuum, Defectus ſenſuum, Stupor. A quibuſdam vno verbo redditum fuit Inſenſibilitas, ab aliis Senſuum ſiue ſenſus vacuitas. Ex α priuatiuo & nomine αἴσθησις, i. ſenſus: vel potius ab ᾔσθησαι, ſecūda præteriti ab αἴσθομαι, pro quo vſurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12, οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demoſthenes in Timocratem, εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ τόλμης προεληλύθασι.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens ſenſu ſiue ſenſibus, Expers facultatis ſentiendi, Non ſentiens. Ex α priuatiuo & ᾔσθηται tertia præteriti: vt præcedens ἀναισθησία à ſecunda ᾔσθησαι. Galenus, ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, Nō ſentit quæ patitur, Caret facultate ſentiendi. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali ſentiens. Eodem fortaſſe modo quo Latinè dicitur Sentire incommodum, ſiue damnum. ‖ Dicitur & in paſſiua ſignificatione ἀναίσθητος, Qui non ſentitur, Senſum effugiens, vt Lucretius loquitur. Ariſtot. Pol. 2, ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, id eſt, Vt enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem quæ ſenſum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thucydidem libro 4.

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quaſi ſenſu communi carens (vt Horatius loquitur) alludens (meo quidem iudicio) ad vocem hanc Græcam ἀναίσθητος. Demoſthenes Pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Idem ibidem, οἱ μὲν κατάπτυστοι Θετταλοί, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thucydidem τὸ ἀναίσθητον ſubſtantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, aduerb. Sine ſenſu, Sine ſentiendi facultate. ‖Metaphoricè pro Stupidè, Stolidè, quaſi Carēdo ſenſu communi. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι pro Stupidum eſſe, apud Iſocratem. ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινόν, apud Plutarchum in Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupidè ſiue ſtolidè iubeo, id eſt, Ita ſum ſtupidus & ſtolidus vt iubeam.

Ἀναισθητέω, ῶ, Sum ſine ſenſu, interprete Cicerone. nam hæc ex Epicuri ſelectis ſententiis verba, ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos pertinere: quod enim diſſolutum ſit, id eſſe ſine ſenſu: quod autē ſine ſenſu ſit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Baſilium ἀναισθητῶ cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non ſentio: in hoc eius περὶ πλεονεξίας loco, ἀλλ' ἔοικεν αὐτὸς τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τῆς συμφορᾶς ‖Capitur & metaphoricè ſicut præcedentia. Demoſth. Pro corona, ἐπιστάμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπιστάμην, Stupidus, & quaſi communi ſenſu carens.

Ἀναισθητεύομαι, Idem quod ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur qua ἐγκρατεύομαι, ἀκρατεύομαι, ἀναιδεύομαι. Sed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι.

C. Δυσαίσθητος ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Senſu non valens, Hebetem ſenſum habens. q.d. Difficilè ſenſu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exponitur Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον ſubſtātiuè poſitū interpretatur Hebetudo ſenſus. AT Εὐαίσθητος, Senſu valens, Senſum acrem habens. q.d. Facilè ſenſu percipiens. vt Ariſtoteles De animal. lib. 5, τὴν μὲν οὖν πόρρωθεν τῶν αἰσθήσεων ἀκρίβειαν ἥκιστα, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει· τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα πάντων εὐαίσθητον. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (ſicut τὸ δυσαίσθητον) ſubſtantiuè, Senſus vigor, apud Galenum.

ITEM Εὐαισθησία pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, ſenſuum vigor & integritas, Budæo interpr. Citatur itidem ex Plat. De leg. εὐαισθησίαν ἔχειν, pro Integris vti ſenſibus.

C. ΔΙαισθάνομαι, Perſentiſco, Perſpicuè percipio, vel Planè ſenſu percipio. Ariſtot. De gen. anim. lib. 5, λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet διὰ in hoc verbo eandem vim quam in διορῶ, aliiſque nonnullis: ideo ita interpretatus ſum. In vulgatis autem lexicis διαισθάνεσθαι exponitur Dignoſcit, in hoc Platonis loco, De republica 2, ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται.

C. ἘΠαισθάνομαι, Sentio, pro ſimplici αἰσθάνομαι. Gregor. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, ita vt non ſentiret frigus. Et de rebus quæ ſenſu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, — οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Sic apud Æſchinem in epiſt. μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων. qui locus eodem pertinet quò & ille Sophoclis. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῶν συμφερόντων. Baſil. 418, ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. ‖Et cum accuſatiuo ſicut ſimplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio: vt Soph. — τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. HINC Ἐπαίσθημα, Senſus, in vulgaribus lexicis. Vt autem Budæus ex Plutarcho ſcribit, ἐπαίσθημα eſt τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, effectum ſenſus, id eſt ſenſum.

C. 2. Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (paſſiua ſignificat.) Qui non ſentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι. Suidas. Sic vtuntur Lucianus & Areopagita, inquit Budæus. In vulgaribus autem lexicis affertur ex Luciano hac ſignific. ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα. HINC aduerb. Ἀνεπαισθήτως, Ita vt non ſentiatur.

C. 2. Συνεπαισθάνομαι, Vnà ſenſum & fructum percipio, vt exponit Bud. in hoc Greg. loco, ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις νεαρώτεραι τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

C. ΠΑΡαισθάνομαι, In ſenſu fallor, Non ſum ſatis compos exacti ſenſus, inquit Bud. afferens ex Plat. in Theæteto, ὅσα τι παρακούειν ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλό τι παραισθάνεσθαι λέγεται. ‖In vulg. lex. παραισθάνομαι exponitur etiam Percipio, Certior fio, cum genit. ex Xen.

C. ΠΡΟαισθάνομαι, Præſentio, Antè ſentio. Plutarchus in Publicola, ταῦτα προαισθόμενοι, Quū hæc antè ſenſiſſent agi. Thucyd. lib. 3, οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν, &c. Citatur ex eodem cum genit. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præſcire aduentum exercitus. ‖ A Demoſthene accipi non ſolùm pro Præſentiſco ſed & pro Prouideo, ſcribit Bud.

Προαίσθησις, Præſenſio, vt Multarum rerum præſenſio, apud Ciceronem.

C. ΣΥΝαισθάνομαι, Vnà cum alio ſentio, id eſt ſenſu percipio. Plut. de ciuili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν.

συναλγεῖν ἀλλήλοις, id eſt conſentiſcere & συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Senſu rei alicuius vnà tangi. In vulg. lex. perperam exponitur συναισθάνομαι, Conſentio. ‖Dionyſius theologus, οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis conſcii noſtri ſumus & ſic nouimus. Bud.

Συναίσθησις, medicorum verbum Galen. lib. 13. Therap. in principio. q. d. Conſcientia morbi, inquit Bud. Citatur & ex Dioſc. lib. 8. cap. 2, συναίσθησις κνησμώδης pro ſenſu pruriginis. Ego exiſtimo hanc morbi συναίσθησιν eo ſenſu dici quo ſolemus in vernaculo ſermone dicere, *Ie me ſens malade.*

ἈΊΣΣΩ, F. ξω, Ruo, Cùm impetu feror, Irruo, Ingruo. Item, Erumpo, Proſilio. In vſu eſt potiſſimùm apud poetas. In Anthol. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξασα δι' ἥπατος ἤλασε λόγχην. Euſtathius vult apud Homerum eſſe, Feſtinare, & ῥᾳδίως ἀπιέναι. Vtitur tamen & in aliis ſignificat. Il. ρ, ἵπποις ἀΐσσων. Il. λ, — θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίον ἀΐσσοισι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Sophocles, κατ' ἴχνος ἀΐσσω, quod vulgò exponitur Per veſtigia feror. At ſchol. huius poetæ vult hoc verbum ſignificare περισβάλλω in Trachiniis, vbi dicitur, νέων ἀϊσσόντων γάμων. Homer⁹, φασγάνῳ ἀΐξας, quod exponunt, Enſe inſurgens. Item, ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, Concuſſis armis proripiens ſeſe. & ἀΐξαντες δορὶ, apud Euripidem, Marte perciti. ‖Cicero Vagari interpretatus eſt in hoc Homeri loco, — τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. ‖Eſt in vſu & in ſoluta oratione, licet rarius: Laertius, ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, Impetu contendere, vt Bud. exponit. Idem, quod Plato dicit, ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν, vertit, Eum impetus ſubire poſſit dicere. Apud Plutarchũ in Pompeio, ἐπὶ δὲ Πομπήιον εὐθὺς ἀΐξας, interpret. ἀΐξας, Inſiliens.

Ἀΐσσομαι paſſ. pro ἀΐσσω, Ruo, Proſilio, Exilio. Hom. Il. γ. v. 367, — ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον· οὐδ' ἔβαλόν μιν. vbi ſchol. exponit ἐξέδραμεν, ἐνέχθη. quæ poſterior interpretatio mihi non placet, qui ἠΐχθη hic eſſe puto Exiliit. Heſychius ἠϊχθήτην eſſe vult ἐφάνησαν, ὥρμησαν. Heſiod. in Theogonia, — χεῖρες ἀπ' ὤμων Ἀΐσσοντο, quod vulgò interpr. Manus ab humeris prodibant & manabant: at ego malim, Erumpebant cum impetu, vel Prodeuntes impetum faciebant ſeu irruebant.

Ἀΐγδην, aduerb. (ab ἦιγα præterito medio formatũ, vt opinor) Impetuoſè, Irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 2, — ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην. Vide etiam Μεταΐγδην in Μεταΐσσω, & Προσεγκαταΐγδην in Καταΐσσω.

Ἀΐγις, Procella, à præterito medio ἦιγα formatum, vide paulo pòſt in compoſito Καταΐσσω.

Ἀΐκη, ῆς, ἡ, Motus alicuius qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit ἀΐκη ab ἀΐσσω eodem modo quo φυλακὴ à φυλάσσω, vt docet Euſtath. Hom. Il. ο, v. 708, — οὐδ' ἄρα τοί γε Τόξων ἀΐκας ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων.

Ἀΐκες idem quod proximè præcedens ἀΐκαί. nam ἀΐκες ab Heſychio exponitur ὁρμαί. Eſt autem ἀΐκες à nominat. ſing. ἀΐξ. VNDE cõpoſ. Πολυάϊξ, quod exponitur Impetuoſus, Varios impetus ſeu motus habẽs, πολυόρμητος, πολυκίνητος. vt κάματος πολυάϊξ. Il. ε, v. 806, Ἀλλά σευ ἡ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν, id eſt In quo varii ſunt mot⁹, ſeu variæ agitationes. vel, Labor multis modis agitans. Ita enim melius exprimi vim huius verbi exiſtimo: licet πολυάϊξ ſit ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Dicitur ab eodem poeta πολυάϊξ πόλεμος, Varios motus ſeu impetus habens, aut, Valde impetuoſus. Nec malè etiam (vt opinor) Valde turbulẽtus interpretabimur. Habetur autem Il. α. v. 166, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Vbi Euſtath. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς καὶ μεταπτώσεις. propter quas (inquit) Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in ſequentibus. HINC & Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, Galeam quatiens cum impetu. vel, Cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoſo ſeu violento, pro ſtrenuo denique ac forti accipitur, vt κορυθαιόλος, quod vide. ET Τριχάϊξ, eiuſdem formæ, & eodem pertinens ſecundum quoſdam. nam Odyſſ. τ. v. 174, Δωριέες τε τριχάϊκες, volunt eſſe ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον. id eſt, e quorum galeis propendentes ſetæ agitantur in prælio. In vulgatis lexicis habetur, τριχάϊκας dici Qui aſſiduè verſantur in præliis, veluti aſſiduè concutientes ac motantes criſtas: è quibus plerunque capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. vnde illud, — criſtáque hirſutus equina. Ibidẽ exponitur Capillati & quaſſantes crines. Camerarius eſſe ait τριχάϊκας capillatos & quaſſabundo crine, licet alii aliter interpretati ſint. Ab Euſtathio certè aliæ etiam expoſitiones huius epitheti ſcribuntur, ab hac valde diuerſæ: quas vide pag. 1861. In vulgatis autem lexicis additur, Heſiodum hoc nomine tres diuerſos populos appellaſſe qui Cretam incoluerunt, Pelaſgos, Achæos, & Dores, οὕνεκα τηλόθι γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο, id eſt, Quoniam procul à patria terram diſtribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum eſt autem poſſe compoſita huiuſmodi pro diuerſitate ſignificationum vel ab ἀΐκες deduci, quod eſt ab ἀΐσσω, vel ab ipſomet verbo ἀΐσσω, formando videlicet ab eius futuro.

¶Ἄϊσσω etiam dicitur pro Ἀΐσσω, Irruo, &c. vnde & Ἄϊξω, Irruam. Ex Euripide citatur μάτην ἦξα pro Fruſtra laboraui. Inuenitur etiam ἦξα ſignif. act. cum accuſatiuo, vt ἦξεν χέρα apud Sophoclem in Aiace circa principium, Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; id eſt, Manum impetuoſè ſeu violentè admouit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quàm vt alii, Manum mouit, aut Manum impulit. In vulgatis autem lexicis perperam hoc ἦξεν deducitur ab ἄσσω poſito pro ἀΐσσω: & rurſum alibi ἦξα perperã ab ἀΐσσω. Verbi autem ἀΐσσω mentionem facit Etymologicus: vbi ſcribit ἄττεσθαι eſſe ab ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ. nam ab hoc ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde ἄττω, mutatis σσ in ττ. ſed loquitur de ἀΐσσω quatenus duntaxat ad formationem τοῦ ἄττω fingitur. Compoſita autem ab ἀΐσσω, Ἀναΐσσω, Εἰσαΐσσω, Ἐξαΐσσω, vide paulo pòſt cum Ἀναΐσσω, Εἰσαΐσσω, Ἐξαΐσσω.

C. Ἀναΐσσω, Ruo, Proſilio, Prorumpo. Item, Exurgo cum impetu. Homerus Odyſſ. σ. v. 40, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Sic Il. α. v. 587, Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει. vbi exponitur ἀνορμήσας, ἀναστάς. Citatur & ex Odyſſ. ν, Στῆ δ' ἀναΐξας. Ab eodem poeta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, vt Latinè interdum Erumpere, Iliad. χ. v. 148. Vſus eſt autem huius verbi in proſa etiam, vt apud Xenophontem, ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσῃ τῶν κυνῶν. Ex Ariſtophane quoque citatur hoc verbum, ſed triſyllabè poſitum: vt videbis in proximè ſequentibus.

Ἀνάσσω etiam dici pro Ἀναΐσσω, annotatur in vulgatis lexicis, quæ ex Ariſtophanis Pluto afferunt ἔφθη γ' ἀνάξας. Sic εἰσάσσω & ἐξάσσω citantur ex eodem.

C. Ἀπαΐσσω, Proſilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter ſe auferre. In vulgatis lexicis ex Sophocle citatur pro Vi irruo. quæ ſignificatio potius eſt verbi Ἐπαΐσσω.

C. Διαΐσσω, Cum impetu tranſeo. A medicis vocatur πόνος διαΐσσων (vt inquit Ægineta) ὅταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ πεπονθότος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ παρακείμενα. Exponitur & Emico, vt διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur.

C. Εἰσαΐσσω. Irruo aliquò, Irrumpo. ET Εἰσάσσω, apud Ariſtophanem Nub. vnde affertur in vulg. lex. ἡ δ' εἰσῆξε δᾷδας ἔχουσα.

C. Ἐξαΐσσω, Proſilio alicunde, Cum impetu prodeo. ET Ἐξάσσω apud Ariſtophanem in Pluto, ἐξῆξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

C. Ἐπαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Homerus Iliad. γ, v. 369, Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel impetu facto, inuaſit galeam. Idem, Odyſſeæ ξ, Ἤδη μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον δήϊοι, In me irruebant haſtis. Id eſt, haſtis me petebant irruentes. Sic apud eundem, ἔγχει ἐπαΐσσων. Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, apud Apollonium. ‖Iungitur autem & accuſatiuo: vt Iliad. ω, Ἦ, καὶ ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. vbi præpoſitio iungitur cum illis accuſatiuis. eſt enim pro ἀΐξας ἐπὶ ἅρμα, vt docet Euſtathius. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσων ξίφος pro Enſem cum impetu mouens in aliquem. HINC Ἐπαιγίζω, de quo vide poſt Καταΐσσω quod proximè ſequitur.

C. ΚΑΤαίσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu, Et ſimpliciter pro Irruo. HINC Καταῖξ, Procella, vt quæ cum impetu ingruat. ET Καταιγὶς (ſicut & Αἰγὶς) eiuſdem ſignificationis. Sed vſitatius eſt καταιγὶς quàm αἰγίς. Ariſtot. De mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μὲν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. A

VNDE Καταιγίζω, quod de vento dici ſolet, ſeu procella ingruente aut delabente cum impetu. Euſtathius tamen, poſtquam in hunc Homeri locum, Il. β, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotauit ἐπαιγίζειν eſſe τὸ ἐφορμᾷν καὶ ἄνωθεν ἐπιπνεῖν (vnde eſſe αἰγίδες & καταιγίδες) addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται. B Idem eodem loco illud ſimplex Αἰγὶς ab ἦιγα medio præterito τοῦ αἴσσω formari tradit. Fortaſſe autem non malè & ab ἀΐσσω diſſyllabo deriuaretur. Vide & αἰγὶς in Αἶξ αἰγός. ET aduerb. Προπροκαταίγδην, quod exponitur Antrorſum cum impetu: apud Apoll. Argon. 2, — ἐπρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταίγδην κοίλης ἁλός. vbi ſchol. εἰς τοῦμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. Vtitur autẽ & ſimplici aduerb. αἴγδην idẽ Apoll. vt ſuprà dictũ fuit.

C. ΠΑΡαίσσω, Prætereo, Pertranſeo. Propriè autem Cum impetu pertranſeo. Exponitur etiam Proripio me raptim, Prorũpo. Il. ε, v. 690, Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, &c. vbi exponitur παρέδραμε, παρῆλθε. Citatur & ex Il. θ, Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, cum eadem expoſitione. C

C. ΣΥΝαίσσω, Simul irruo. vnde apud Heſiod. συναΐκτην, in hoc verſu, Καί τε συναΐκτην ὥστε ζωοὶ περ ἐόντες, id eſt, Simul irruebant, vel potius In ſe mutuo irruebant.

C. ΥΠαίσσω, Clã proſilio. Exponitur & Subrepo apud Homerum Il. β, Βωμοῦ ὑπαΐξας. Heſychius ὑπαΐξας vult eſſe ὑφορμήσας, vt ἀναΐξας antea dixi ab eo exponi ἀνορμήσας. D

¶ Αἰξάσκω, pro αἴσσω, formatum ab αἴξασκε, dicto vt ἐλάσασκε, νεμέσασκε, & ſimilia.

ἌΤΤΩ, Proſilio, Subſilio, Subſulto. Demoſth. ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc proſiliens. Vide alia exempla in Budæi Comm. 643. Ex Philoſtrati heroicis citatur ἄττων ἐν ὅπλοις pro Ruens in armis. Greg. εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν. vbi ἄττειν ὑπὲρ δύναμιν exponitur in vulg. lex. Anniti ſupra vires: ſed malim Proſilire vel erumpere ad res maiores ſuis viribus. In iiſdem μὴ θερμὸν ἄττειν affertur pro Non calidè res aggredi. Scribit autem Etymol. ex ἀΐσσω pro αἴσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω. Ab hoc autem verbo ἄττω deriuari Gallicum haſter (pro Feſtinare) credibile eſt. E

C. ΔΙάττω, Proſilio, Deſilio huc & illuc, Emico. Ariſtot. De mundo, ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Et apud eundem διάττοντες ſunt igniculi in cælo emicantes & exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in Probl. dixit pro traiectionibus ignium, quos etiam διάττοντας appellat. Apud Gregorium, ἀστραπὴ διάττουσα, emicans. Bud. Comm. 643. In vulg. lex. citatur ex Probl. διάττοντος τοῦ αἵματος pro Sãguine turgeſcente, Gaza interpr. F

Διάττομαι, Proſilio, Emico, & quaſi Raptim elidor, Plat. in Cratylo, τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπεικασμά ἐστι. Bud. ibidem.

C. ΕΙΣάττω, Inſilio, Ingredior, in vulg. lex. Fortaſſe ſonat Raptim aut cum velocitate inſilio.

C. ΕΞάττω, Exilio, Subſilio. In vulgatis lexicis, ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In ſomnis excitantur. Ibidem ex Dioſc. affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo, lib. 5, ἐξασμένη συνηθείᾳ κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερής. pro Sigillatim vel diuiſim in capillamenta quædam caneſcentia dehiſcens, ex Ruellio & Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη (ſi mendo caret) deducamus neceſſe eſt. ‖ In iiſdem lex. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuoſus. G

C. 2. ΔΙεξάττω, Erumpo, Proſilio, Raptim emico. Ariſtot. De mundo, οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται. id eſt ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Budæus ibidem.

ΑἸΣΧΟΣ, εος, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas. Xen. Pæd. 2, ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, id eſt, Vt autem viderunt faciem hominis fœditate modum omnem excedentem. Aut breuius & Latinius, Supramodum fœdam, Supramodum deformem. Sic apud Plutarchum, πίθηκοι αἴσχεις μετεῖχον. ‖ Significat etiam probrum ſiue dedecus, & infamiam. H

Odyſſ. σ, Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in plurali: vt Iliad. τ, Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων. Iliad. γ, copulat αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. Etymologicus vult αἶσχος per ſynæreſin factum eſſe ex ἄϊσχος, deducto ex ἴσχω, præfixo α priuatiuo: vt ſit αἶσχος quaſi quod quis habere nolit. vel, inquit, τὸ παρὰ ἴσχον τοῖς λαμβάνοντας αὐτό. ſed omiſit Etymol. ſecũdum hoc etymũ (quod futile puto) fore α non priuatiuum, ſed epitaticum.

Αἰσχύνω, ω, F. ύνω. Dedecoro, Infamo. vnde αἰσχύνη id eſt ὁ αἰσχύνας. licet apud Heſychium legatur αἰσχίας. Fit autẽ ab αἰσχύω & verbale Αἴσχυνσις, Dedecoratio.

C. Παναισχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino fœdus, ſeu turpis. Vel, Penitus turpis, Turpiſſimus. Et ſuperlatiuum Παναίσχιστος, vnde παναισχίστην πέρψιν legimus in Anthologia epigrammatum.

¶ Αἰσχρὸς, ὁ, ὁ, Turpis, Fœdus, Deformis. Vt à κῦδος fit κυδρὸς (ita enim lego apud Etymol. non κυδνὸς) à ψῦχος fit ψυχρός: ſic αἰσχρὸς ab αἶσχος. Opponitur autem αἰσχρὸς & αἰσχρὸν in neutro genere τῷ καλῷ, id eſt Pulchro. Plutarchus in Præc. connub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς, &c. id eſt, Deformes corrigere virtute, formoſos autẽ, &c. Plato Sympoſio, ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν παντὶ τῷ θείῳ, τὸ δὲ καλὸν, ἁρμόττον.

Αἰσχρὸν, Inhoneſtum, Probroſum (ſicut Turpe ac fœdum vſurpantur) vt αἰσχρὰ ἔπεα, Iliad. γ, & ζ, & ω. Demoſthenes contra Midiam, αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης. Idem Ol. 2, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Idem Pro corona, τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. & cum infinitiuo, Idem Pro corona, ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσχρὸν ἐστιν εἰπεῖν ἐμοί. Iliadis β, Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, &c. ‖ Item αἰσχρὸν velut ſubſtantiuum, Turpitudo, Probrum, Dedecus. Demoſthenes Pro corona, φέροντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη.

In comparatiuo gradu αἰσχρότερος regulariter, vel αἰσχίων irregulariter. Itidem in ſuperlatiuo vtroque modo, αἰσχρότατος vel αἴσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχρίων, abiecto ρ, vt Etymologicus docet. Non reperitur tamen αἰσχρίων, quod ſciam: ſed αἰσχρότερος tantùm, ſicut & αἰσχρότατος. Athen. 13, ἐκδῦσα δὲ τὴν αἰσχροτάτην. Vt elegantiora, ſic & frequentiora ſunt apud veteres αἰσχίων & αἴσχιστος. Iliad. φ, — τὸ μὲν αἴσχιον αἴ κ' ἀμαχητί. Xenophon Pædiæ 7, αἴσχιον δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη. Superlatiuus αἴσχιστος. Iliad. β, — αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Sic, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, Vſque ad id quod fœdiſſimum eſt, vel ignominioſiſſimum. Vel (vt alii) Vſque ad ea quæ ſunt maximè pudenda. Iſocr. De pace, πάνθ' ἅπαντα γὰρ ἅπαν αἴσχιστον. id eſt, fœdiſſima quæque. ‖ Ponitur & aduerbialiter αἴσχιστα, pro Turpiſſimè, Fœdiſſimè. vt αἴσχιστα πενίαν φέρεις.

Αἰσχρῶς, aduerbium Turpiter. Iliad. ψ, Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν. In comparatiuo autem gradu αἰσχρότερον ſiue αἴσχιον, Turpius: in ſuperlatiuo, αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpiſſimè. Vide proximè præcedentem annot.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exponitur etiam Obſcœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Turpis. non συνθέτως, ſed παραγώγως. In Anthol. epigramm. Αἰσχρήμων ἔνθα καὶ ἀπαίσχυμος αἰδίσκη.

¶ Αἰσχρὴ, (vel potius Αἰσχρὴ) nomen μοίρας in verſ. Emped. apud Plutarch. περὶ εὐθυμίας.

C. Αἰσχροεπέω, ῶ, F. ήσω, Turpia loquor, apud Athenæum, lib. 12. Idem quod αἰσχρολογῶ, de quo paulo pòſt. Dicitur autem αἰσχροεπεῖν eadem forma qua καλλιεπεῖν. Componitur αἰσχροεπεῖν ex αἰσχρὸν & ἔπος.

C. Αἰσχροκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & κέρδος, Turpi lucro deditus, Sordidum quæſtum faciens. D. Paulus in epiſtola ad Titum vult epiſcopum non eſſe αἰσχροκερδῆ, id eſt, non deditum turpi lucro, vt quidam interpretantur. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam interpretat. nam poſſit generaliter dici Turpiter lucro eſſe deditus, qui ſupramodum ei ſtudeat eiuſque ſit auidus, alioqui tamen minimè ſordidi.

Αἰσχροκερδῶς, aduerb. Cum turpi lucro, Turpe lucrum faciendo. vel, Turpis lucri ſtudio.

Αἰσχροκέρδεια vel Αἰσχροκερδία, (frequẽtior tamen & rationi magis conſentanea illa ſcriptura) Turpe lucrum, Turpis & ſordidus quæſtus. vel, Turpis lucri ſtudium. De-

moſthenes aduerſus Æſchinem, τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, id eſt, Commodis publicis lucrum priuatum, idque turpe, prætulerũt. Αἰσχροκέρδεια (inquit Budæus) Vita turpiter quæſtuoſa. cui πλεονεξία cognatum eſt vitium. Demoſthenes αἰσχροκέρδειαν de corruptis legatis à Philippo dixit. Hactenus Budæus. Illa autem ſignificatio αἰσχροκερδείας pro vita turpiter quæſtuoſa, apud Polybium habetur.

Αἰσχροκερδέω, ῶ, F. ήσω, Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro.

C. Αἰσχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸς & λόγος, Turpia loquens, Turpiloquus, Obſcœnus, Qui obſcœno & prætextato ſermone vtitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia. ad verbum, Sermo turpis & obſcœnus, vel Sermonis aut verborum obſcœnitas.

Αἰσχρολογέω, ῶ, F. ήσω, Turpia loquor ſiue obſcœna.

C. Αἰσχροποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & ποιέω. Apud Ariſtophanem, Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo miniſterio, inquit Budæus. ET Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale miniſterium exercet, apud Athen. 8. ET Αἰσχροποιία, hoc ipſum miniſterium, Obſcœnitas oris.

C. Αἰσχρορρήμων, Idem quod αἰσχρολόγος. ET Αἰσχρορρημοσύνη idem quod αἰσχρολογία, Iul. Pollux.

C. Αἰσχρουργός, οῦ, ὁ, Idem quod αἰσχροποιός. ET αἰσχρουργία apud Ariſtophanem & Lucianũ, idem quod αἰσχροποιία. ET verbum αἰσχρουργεῖν pro αἰσχροποιεῖν. vnde & αἰσχρουργέομαι, οῦμαι, paſſ. & in participio, τὰ αἰσχρουργούμενα, Quæ ita obſcœnè fiunt, vel Obſcœnè facta, apud Laertium.

Αἰσχρουργία apud Xenophontem generaliter pro quouis turpi facto, in Laced. politia, ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Sunt verò & qui in hoc Luciani loco ex Pſeudologiſta, ἀλλ' ἡ πᾶσα ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐπιτιμαστέρα, exponant αἰσχρουργία, Facinoris turpitudo. Sed viderint.

ΑΙΣΧΥ'ΝΗ, ης, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor: nam propriè αἰσχύνη in malam partem ſumitur, quum videlicet ob turpia erubeſcimus: & vt ait Ariſtoxenus, αἰσχύνη eſt ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, id eſt, Ob ea quæ turpia exiſtimantur. Vnde & philoſophi αἰσχύνην definiunt (vt docet Gell. lib. 19. cap. 6) φόβον δικαίου ψόγου, id eſt metum iuſtæ reprehenſionis. Cõfunditur tamen interdũ hæc differentia, & αἰσχύνη interdum eſt αἰδώς, id eſt Verecundia, ſeu honeſtus pudor: vt apud Soph. in Aiace, quum dicit, Δίος γὰρ ὦ πάρεστιν αἰσχύνη δ' ἐμοῦ. Sic & apud Iſocratẽ: quippe qui inter virtutes iuuenum enumeret, quum dicit, ὑμῖν μάλιστα ταῦτα πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. Sic apud Plutarch. quoq; πῶς ἄν τις διακρ. &c. αἰσχύνη & αἰσχύνεσθαι capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demoſth. Pro corona, αἰσχύνην συμβαίνει τῇ πόλει, ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλωτα. Idem ibidem dicit, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, Dedecore afficere ciuitatem, Ignominiam inurere ciuitati. Quod Plato in Apologia dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Citatur verò ex eodem in Epiſt. 7, αἰσχύνη καλὴ pro dedecore. ‖ Interdum αἰσχύνη certum quoddam dedecus ſignificat, quo nullum maius eſſe poteſt: nimirum ſtuprum alicui illatum. Vſurpatur autem in plurali numero hac in ſignificatione ab Iſocrate, in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Idem in Panathenaico, οὐδὲ αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων, ἀλλ' οὐδὲ πολιτείας μεταβολάς.

Αἰσχύνω. F. υνῶ, Pudefacio, Erubeſcere facio. In qua ſignificatione volunt accipi Cõfundo apud Liuium, quum dicit, Adeo vt ipſum quoque confunderent dicentem. ‖ Item αἰσχύνω, Dehoneſto, Fœdo, Deturpo: contrarium τῷ καλλύνω: vt αἶσχος & κάλλος opponuntur. Il. σ, — χαίτην δ' ἤσχυνε πρόσωπον. ‖ Significat & Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. ζ, Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν: Od. θ, — λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος, id eſt, Dedecorauit cubile, Polluit cubile, Contemerauit. ‖ Et vt αἰσχύνη ſtuprum ſignificat, ita αἰσχύνειν interdum Stuprum offero, ſiue Vitium offero. Lyſias, ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ. Eadẽ ſignif. dicitur καταισχύνειν ab eodem, τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας.

Αἰσχύνομαι, F. ῦμαι, Pudeſio, Pudeſco: ſed Latini, Me pudet. Iungitur autem vel cum alio verbo, vel cum nomine, videlicet cum infinitiuo verbi, aut cum participio. Cum infinitiuo, Herodot. 1, αἰσχύνομαι ἀπονοστεῖν, Reuerti me pudet. Xenophon Pæd. 8, αὐτὸν δέ με αἰσχυνόμενον περὶ ἐμαυτοῦ λέγειν. Idem Pæd. 5, αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Æſchines contra Cteſ. αἰσχύνθητι ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν. Sæpe etiam participio iungitur. Demoſth. Pro corona, πάντων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Xen. Pæd. 3, αἰσχύνομαι παραιτῶν. Idem, αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀπαλλάξειν. Plato Minoe, ἵνα ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν αἰσχυνθείημεν. ‖ Nonnunquam cum futuro indicatiui, aut cum præſenti ſiue aoriſto optatiui, interiecta particula εἰ. Æſchines, ᾐσχύνοντο γὰρ (οἶμαι) οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Xenoph. αἰσχύνοιτο ἂν ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε. Iſocr. De pace, οὐ μὴν ἀλλ' αἰσχυνθείην ἂν εἰ φανείην μᾶλλον φροντίζων. &c. Demoſth. in Epitaph. αἰσχυνοίμην ἂν εἰ τι τούτων φανείην παραλιπών.

Cum nominibus item iungitur, aut datiui caſus videlicet aut accuſatiui. Datiui: vt apud Xenophontem Pæd. 5, αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Idem, τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι. Ariſtoph. Nubibus, αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. ‖ Interdũ cum nomine aut articulo relatiuo datiui caſus, interiecta præpoſitione ἐπὶ vel ἐν. aut (ſi quis ita malit dicere) cum præpoſitionibus ἐπὶ vel ἐν, datiuum habentibus: vt αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. Æſchines contra Cteſ. οὐκ ἐπὶ ταῖς ἐμαυτοῦ διατριβαῖς αἰσχύνομαι. Iſocr. ad Philippum, ᾐσχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασύνοντο. Æſch. contra Cteſ. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, Illum pudet eorum quæ peccauit. vel, Eum ſuorum peccatorum pudet. vel, Suorum peccatorum pudore mouetur. Cum ἐν autẽ apud Thucydidem, lib. 2, ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic apud D. Paulum, ad Philippẽſes 1, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ‖ Cum accuſatiuo item frequenter conſtruitur. Hom. Odyſſ. φ, Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Ariſtoph. Pluto, αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς. Gregorius, τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος, Quem pudebat immutatum videri. Plut. πῶς ἄν τις ὑπὸ &c. τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους ἐφ' οἷς ἐξαμαρτάνομεν. Sæpe tamen αἰσχύνομαι cum accuſatiuo Revereri ſignificat: vt in proximè ſequentibus dicetur.

Αἰσχύνομαι pro αἰδοῦμαι, Reuereor. Chryſoſtomus, αἰσχυνόμενοι τὸν θεὸν, Reuerentes deũ. Xen. Pæd. 1, αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. Iſoc. ad Demonicum, τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, Amicos reuerere, & in eorum conſpectu erubeſce indecorè agere. Idem ad Euthynũ, καὶ τούτοις ἐξελαύνουσιν οὓς ἂν μήτ' αἰσχύνωνται, μήτε δεδίασιν. Plut. quoque in Præc. connub. αἰσχύνεσθαι & αἰδήμονας ἔχειν pro eodem vſurpat, quum duobus in locis Platonis præceptũ refert, oportere ſenes αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Budæus quoq; in Comm. hæc ſcribit, Thuc. lib. 3, in prima concione, αἰσχύνεσθαι pro αἰδεῖσθαι dixit, αἰσχυνθέντες οὖν τάς τε τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν ὀλύμπιον, hoc eſt, Verentes igitur & rationem habentes, Honorem hunc habentes Græcis. Hoc eſt, Pudeat vos contra Græcorum ſpem nos miſſos facere, conceptámque de vobis expectationem deſtituere. Ac ſi diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Budæus, Αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accuſatiuis conſtruitur pro Verecundari. Demoſth. καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ᾐσχύνοντο οἱ τοιαῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν πατρίδα οὖσαν. Sic ille. Malim tamen & hîc ᾐσχύνοντο interpretari Reuerebantur quàm Verecũdabantur. Sed nec ſatis intelligo quod de duobus accuſ. dicit.

Αἰσχυντός, οῦ, ὁ, Pudẽdus, Cuius nos pudere debet. citatur ex Phocylide. At quũ præfixũ habet α priuatiuũ, tũc actiuam ſignif. habet. Nam ἀναίσχυντος dicitur impudens.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, Pudor, Verecundia. aut Verecundatio, vt oſtendatur eſſe verbale nomen, & ab αἰσχύνη differre. Habetur autem hæc vox in vulg. lexicis non addito exemplo. Vide Ἀναισχυντία.

Αἰσχυντηλός, οῦ, ὁ, Verecundus, Pudibundus. Nam pudibundum pro verecundo ſunt qui Latinum eſſe dicant. Ariſtoteles pro eodem ponit νέους αἰδήμονας & αἰσχυντηλούς, eos laudari dicens: ſicut & Iſocrates αἰσχύνην inter iuuenum virtutes enumerat. Idem Ariſtoteles Ethicõn quarto, πρεσβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὅτι αἰσχυντηλός· ἐπαινοῦμεν δὲ τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. ‖ Αἰσχυντηλοὺς

l. ii.

Pudorē mouēs,ſeu afferēs,vel Pudendū. Ariſt.Rhet.2. αἰσχύνονται δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα. ET Αἰσχυντηλία, Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propenſi. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυντηλία, θαρραλεότης. Vide Ἀναισχυντηλία. A

Αἰσχυντηλῶς, aduerb. Verecundè, Pudibundè.

Αἰσχυντηρός, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος. Heſychius αἰσχυντηλός exponit αἰσχυντηρός. ſed mēdoſe legi αἰσχυντηρός pro αἰσχυντηλός, & αἰσχυντηρός ac αἰσχυντηλός ita dici vt σιωπηρός & σιωπηλός exiſtimo. Mirum eſt verò ſi αἰσχυντηρός dicatur lingua communi: at αἰσχυντηλός Attica (annotauit enim quidam αἰσχυντηρῶς κοινῶς, αἰσχυντηλῶς Ἀττικῶς) quū Plato dixerit αἰσχυντηρότερος potius quàm αἰσχυντηλότερος. B

C. Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impudens, Inuerecundus. Demoſthenes in Epitaphio, οὐδένα οὔτ' ἀναίσχυντον, οὔτε τολμηρὸν οὕτως εἶναι. Apud Ariſtophanē in Nubibus, κατάπυγον εἶ κἀναίσχυντος. ‖Dicitur ἀναίσχυντος non ſolùm perſona, ſed & res: vt apud Thucydidem, καὶ πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων. vbi ἀναισχύντους enarrator exponit ἀλλοτρίας, ξένας. ego Pudēdas interpretandum puto. vt apud Ouidium, Amor pudendus, ἔρως ἀναίσχυντος, & Lucra pudenda, κέρδη ἀναίσχυντα. Sic facta pudenda, πράξεις ἀναίσχυντοι. C

Ἀναισχύντως, aduerb. Impudenter, Inuerecūdè. Plato in Apologia, ὅ μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυντότατον εἶναι ... ἀναισχύντως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαισχυνθῆναι.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Cicero impudentiam interpretatur, quum hæc ex Platonis Apologia verba, οὔτε τόλμης οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In vulgatis lexicis habetur etiam ſimplex Αἰσχυντία: cuius tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini. D

¶ Ἀναισχυντέω, ῶ, Impudēter loquor, vel ago, Impudentia vtor, Impudenter dico aut facio: vt λόγῳ δ' αὖ ἀναισχυντῶσιν, οὐ καλῶς ποιοῦσι. Sunt qui vertant Impudēs ſum. Ego malim Impudentia vtor, aut potius Impudenter me gero: quā tamē interpretationē apud neminē reperio. Apud Demoſthenem & Athenæum inquit Budæus accipi pro Impudenter & improbè ago. Cum præpoſitionibus πρὸς & περὶ iungitur: vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia vtor erga veritatem. vel, Impudenter me gero erga veritatē, id eſt, Impudenter oppugno veritatem, vel Impudēter veritati reſiſto. Apud Iſocratem autem, ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, Impudens ſum de hac re: ſed Latinius, Huius rei me non pudet. E

C.2. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, Impudenter me gero, Impudentia vtor. Plato Apolog. in loco quem modò citaui in ἀναισχύντως. In vulgatis lexicis falſò exponitur etiam Verecundè facio. In iiſdem ex Hierem. cap. 3, ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας, pro Deſiiſti erubeſcere apud omnes. F

ET Ἀπαναισχυντέομαι in iiſdem ex Chryſoſt. pro Impudenter attento.

C. Ἀναισχυντηλία, ας, ἡ, Idem quod ἀναισχυντία, vt in vulg. lexicis Græcolat. annotatur: at ego dixerim ἀναισχυντηλίαν ſic ab ἀναισχυντίᾳ differre, vt αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυντίᾳ vel potius αἰσχύνῃ. nam αἰσχυντίαν nondum apud vllum ſcriptorem reperi. Secundum autem hanc differētiam quam dico, erit ἀναισχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut à natura inſita, non impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem. G

C. Ἐπαισχύνομαι, Erubeſco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubeſco. ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis cauſa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, Vel, Nomen mihi eſt pudori. Vel, Nomen mihi pudorem affert. Iungitur etiam accuſatiuo, cuius conſtructionis exempla ſunt in Nouo Teſtamento: vt apud Marcum, cap. 8, ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με. & paulo pòſt, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paulus ad Rom. cap. 1, οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Iungitur præterea participio, & interdum infinitiuo. Cum participio, vt apud Sophoclem, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinitiuo, vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν. H

C.2. Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuerecundus, Impudens, Baſil. in epiſt. pro ἀναίσχυντος. ET Ἀνεπαισχύντως, Inuerecundè, Impudenter. Naz. pro ἀναισχύντως.

C. Καταισχύνομαι, vide poſt Καταισχύνω.

C. Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demoſthenes Pro corona, οὐ κατῄσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Herodianus lib. 5, κλέος προγονικὸν παραλαμβάνοντα ἔργου φαυλότητι καταισχῦναι, id eſt (Politiano interprete) Fœdis moribus contaminare. Καταισχύνασα παρθενίαν apud Plutarchum in Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminauit. A Budæo exponitur Notam & infamiam inuro, in hoc Antiphontis loco, μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ‖Καταισχύνω, Vitium vel ſtuprum offero. Lyſias, ἢ τοῖς πατρῴοις νόμοις τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide & alia exempla apud Budæum Comm. pag. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, &c. paſſiua ſignificatione. ‖Interdum verò deponentis ſignificationem habet eandem quam αἰσχύνομαι, & ἐπαισχύνομαι, pro Erubeſco, Me pudet. Iungitúrque interdum accuſatiuo: vt apud Iſocratem, καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, Quum eos virtutis noſtrorum puduiſſet.

ΑἸΤΕΩ, τῶ, F. ήσω, P. ηκα, Peto, Poſtulo, Poſco. Cū accuſatiuo rei: vt Xenophon Hellenicῶν 1, πρὶν αἰτῆσαι χρήματα, λαβών. Itidem cum accuſatiuo perſonæ, (Xenoph. Pæd. 4, δοὶ, ὅτι ἐμὲ ᾔτησας, ἢ σὺ ἐμοί, ὅτι λαμβάνεις) ſed ferè coniunctò cum accuſatiuo rei: vt idem Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Æſchines in Cteſiphontem, μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Ariſtophanes Pluto, ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν αὖ σ' ὑποδήματα. Sic Poſco apud Latinos vtrunque accuſatiuum habet aliquando. ‖Interdum αἰτεῖν accuſatiuū rei habet cum præpoſitione παρὰ genitiuo iuncta: eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plutarchus in Themiſtocle, αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, id eſt, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. ‖Sæpe etiam cum infinitiuo: vt αἰτοῦσι πιεῖν in loco Xenophontis modò prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Iliad. ζ, — ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q. d. Peto accipere. in quo loquendi genere videtur ſuperuacaneus eſſe infinitiuus λαβεῖν. Iſocrates in Areopag. οὔτ' ἔχομεν, ὅτι λαβεῖν αἰτοῦμεν. Ariſtoph. Pluto, Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, vt Latinè, Pœnas poſcere, vel repoſcere: ſic apud Platonem Pol. 1, αἰτῶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Et cum duplici accuſatiuo, vt, αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, Pœnas cædis te poſco, Pœnas à te repoſco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν ſiue αἰτεῖσθαι, Vide in Ἀρχή.

Vult autem Etymologicus Αἰτῶ, à τῶ ſignificante ζητῶ (id eſt Quæro) deriuatum eſſe, præfixo α epitatico, cum pleonaſmo τοῦ ι. at Euſtathius tradit αἴτης eſſe itidem ex α epitatico & τῶ, ſed ſignificāte λαμβάνω. Vtut ſit, vel αἴτην ab αἰτῶ, vel contrà αἰτῶ ab αἴτης deducamus neceſſe eſt.

Αἰτέομαι paſſ. voce nonnunquam actiuam ſignificationem habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam conſtructionem ſeruans. Ariſtoph. Nubibus, ἐμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου, Me æqua poſtulante. Apollonius in Argon. Ἡ δ' ἔτι παρθενίην ᾐτήσατο. Item αἰτοῦμαι παρά τινος, vt & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 1, αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Æſchines autem dixit (vt paulo antè annotatum eſt) αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Et cum infinitiuo, ſicut & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 5, ἵνα σε τοῦτον ἵνα αἰτήσωμαι παῖδά μοι χρῆσθαι. Nam quidam perperam citāt hunc locum, tanquam vbi αἰτοῦμαι duos habeat accuſatiuos. Interdum αἰτοῦμαι eſt τὸ κιχρῶμαι, Vtendum peto. cuius exēplum apud Suidam. Volūt autem quidā eſſe hanc differentiam inter αἰτεῖν & αἰτεῖσθαι, quòd αἰτεῖν ſimpliciter ſit petere: at αἰτεῖσθαι, Vtendum petere, Commodatò petere. Sed quis non ex modò citatis exemplis perſpicit hanc differentiam confundi?

Αἰτοῦμαι, in paſſiua ſignificatione, præſertim in participiis αἰτούμενος & αἰτηθείς: vt αἰτουμένην τὴν πόλιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μανίαν, apud Athenæum libro 13.

Sic αἰτηθεὶς, apud Thucyd. 1, αἴσχιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poſcebatur non dare, quàm eum qui poſcebat non impetrare. Plutarchus in Themiſtocle, αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἵππον. Itē Αἰτούμενος δίκας, Qui pœnas poſcitur, A quo repoſcuntur pœnæ. Alii exponunt, In ius vocatus. Sed malim, Qui pœnas repoſcitur coram iudice, vel apud iudicem. A

Αἴτημα, τος, τό, Petitio, Poſtulatio, Poſtulatum, αἴτησις. ¶ Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ poſitiones notæ ſunt, quæque ſimulac à præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur: quæ verò non vſqueadeo notæ ſunt, ſed argumento quodam aſtruuntur antequam fidem faciant, & tamen citra demōſtrationem ſumuntur à præceptore, αἰτήματα dicuntur, id eſt Petitiones vel Poſtulata. B

Αἴτησις, εως, ἡ, Idem quod αἴτημα. Iſocrates Archid. ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, ad verbum, Vt non iuſtam facientibus petitionem, Id eſt, non iuſta petentibus.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, Petitor, Poſtulator. Quidam hiſtoricus apud Suidam, οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Nō magis petitores pacis quàm datores. C

Αἰτητὸς, οῦ, ὁ, Petendus, Qui peti debet, vel poteſt. Barbarè, Petibilis. αἰτητὸς ἀρχὴ in vulgatis Græcolatinis exponitur Petitum imperium. Heſychius ait αἰτητὰ eſſe τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα.

Αἰτήσιος, apud Suidam, ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit: Si modò ita ſcripſit Suidas.

Αἰτητικὸς, οῦ, ὁ, Petax. accipiendo petacē pro homine propenſo ad petendum, & propemodum aſſiduè petente. ¶ A Budæo exponitur Flagitator & procax, in hoc Ariſtot. loco Ethic. 4, οὐκ ἂν εἴη δὲ αἰτητικὸς ὁ ἐλευθέριος. Et αἰτητικὸς στίχος, Verſus petitorius, Verſus petitionem continens, Verſus quo quid petitur. D

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης dicitur. Quanquam Euſtathius vult factum eſſe ex τοῦ quod eſt accipio, præfixo α epitatico. Intelligendum autem, inſerto etiam ι. Vide ſuprà in αἰτῶ.

C. Ἀπαιτέω, τῶ, Repoſco, Repeto, Exigo, cum duobus accuſatiuis: vt ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. Ariſtophanes Nubibus, ἀπαιτοῦσι με τοὺς τόκους. Lucianus, ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Reſpondet autem ἀποδιδόναι, id eſt Reddere, verbo ἀπαιτεῖν. vt apud Platonem Pol. 1, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὐ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι. Et ἀπαιτεῖν δίκας, Latinè Pœnas expetere. Pauſanias, οἱ Ἠλεῖοι δίκας τοῦ φόνου παρ' Ἀργείων ἀπῄτουν. Dicitur & de aliis rebus, vt Lucianus in Nigrino, λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi. E

Ἀπαιτοῦμαι, Repoſcor, Exigor, cum duobus itidē accuſatiuis. vt enim dicitur ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος, ſic etiam ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος. Naz. πόσον μὲν ἀπαιτούμεθα, quantum exigitur à nobis. F

Ἀπαιτοῦμαι ſignif. etiam actiua, pro Repoſco, in vulg. lex. annotatur.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, Repetitio, Exactio. vt ἀπαίτησις τοῦ χρέους, vel τῶν ὀφειλομένων. ET Ἀπαιτητικὸς, Promptus ad repoſcendum, vel Qui frequenter repoſcit, ſeu Qui repoſcere ſolet. In vulg. autem lex. exponitur Repetitiuus, & Repetens, & Agens repetitorem, ex Ouidio.

ET Ἀπαιτητοὶ χάριτες, in iiſdem lex. Debitæ gratiæ.

C.1. Ἀνταπαιτέω, Viciſſim repoſco, ſeu exigo. Thuc. 3, τὴν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι αὐτούς. G

C.1. Προσαπαιτέω, Inſuper repoſco, ſeu exigo.

C. Ἐξαιτέω, τῶ, Poſco, Mihi dari peto. Ἐξαιτῶ σε, & Ἐξαιτῶ σε τι. vt apud quendam tragicū, Τὰς τοὺς θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, Expoſco ad pœnam, vt Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Expoſco ad quæſtionem. ſed frequentiſſimus eſt verbi ἐξαιτεῖν vſus ſine adiectione: pro Expoſcere ad pœnam: (vt & Lat. interdum Expoſcere vel Depoſcere pro Expoſcere ad pœnam dicitur) Iſocr. Trapez. ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, vt me à vobis expoſcerent, Vt me à vobis dedi ſibi poſtularent. Plut. in Narr. amat. ἔπειτα πέμψαντες Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et paſſiuum ἐξαιτοῦμαι, Expoſcor ad pœnam: vt Demoſthenes dicit ſe ἐξαιτηθῆναι ὑπὸ Φιλίππου & ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Apud eundem ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Seruum expoſcere ad quæſtionem, vel poſtulare: vt Dedere illum eſt παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι, Bud. Comment. pag. 45 & 46. Interdū additur εἰς βάσανον. idem enim Budæus in lexico ex eodem Demoſthene citat ἐξαιτῶ τὰ ἀνδράποδα εἰς βάσανον. quemadmodum & ἐπὶ τιμωρίᾳ adiunctum verbo ἐξαιτεῖν pro Expoſcere ad pœnam, in vulgatis lexicis habetur. Dicitur autem & Ἐξαιτεῖσθαι ſignificatione actiua pro ἐξαιτεῖν, id eſt Depoſcere ad pœnam: vt Plutarchus De orac. defectu, οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι. H

Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce paſſiua, ſed ſignif. actiua, & quidem præcedenti contraria, pro Depoſcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ & periculo reum eximere. Demoſthenes in Midiam, παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, id eſt, Eorum lacrymis ſeſe condonari poſtulabit. Æſch. ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, poſtulant reorum delationes hominúmque reatus ob maleficia condonari precibus ſuis. In quibus exemplis à Budæo citatis pag. 45 alteram tantùm habemus huius verbi ſignificationem. Cum quibus conuenit & hoc ex Lyſia, τούτους δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ. His autē addo ea in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantùm ſignificat Depoſco reum (vt Valer. loquitur) ſed etiam impetro. Xenophon ἀναβάσ. lib. 1, principio, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuiſſe παραιτησαμένη ab aliis eandem hiſtoriam narrantibus, docebo in verbo παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono vnico verbo Deprecata. (de qua interpretatione dicam & in παραιτοῦμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor ſignificationem habet) Poteſt etiam exponi, Quum deprecatione ſua periculo eum liberaſſet. Item, Quum effeciſſet vt ille ſuis precibus condonaretur. Vel, Quum ſuis precibus eum ſeruaſſet. Eurip. Hec. ἐξῃτησάμην τοὺς κάτω θανόντα τύμβου κυρῆσαι ſimpliciter pro Impetraui ab illis, &c. Et ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, apud eundē, pro Erratorū veniā impetrās, ſeu expoſcens. Item ex Plutarcho, ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, pro A iudicibus exorauit Aſpaſiam, vel, Impetrauit. Sed malim A iudicibus deprecatus eſt Aſpaſiam: vt Cicero dixit, Nullæ ſunt imagines quæ me à vobis deprecentur. Simul autem obſeruandum dico in hoc Plutarchi loco, addi δεηθεὶς, quanuis alioqui δεήσεως ſignificatio verbo ἐξαιτεῖσθαι incluſa ſit, ſicut ex aliis locis liquet: quemadmodum & cum παραιτεῖσθαι idem ſignificante addidit δεήσει, vt in illo verbo docebo. hoc tamen intereſt quòd non ſimpliciter δεήσει, ſed πολλῇ δεήσει adiunxit. ¶ Ἐξαιτεῖσθαι paſſiuè in hac poſteriore ſignif. apud Lyſiam.

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipſa actio depoſcendi aliquem, ad ſupplicium videlicet. Poſtulatio ad quæſtionem, ¶ Item, Deprecatio pro reo, vt interpr. Bud. in hoc Dem. loco, οὐκ οὖν ἡ τῶν συγγενῶν οὐδ' ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν.

C. Ἐπαιτέω, τῶ, q.d. Superpeto, i. Inſuper peto, vel Poſt aliud peto: vt Il. ψ, v. 590, — ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἄρομην. εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Vbi ἐπαιτήσειας Euſt. exponit, ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας. Legitur tamen & ἀπαιτήσειας: quā lectionem mea editio in contextu habet (vtpote in pluribus exempl. à me repertam) alteram margini adſcriptam. Ipſe quoque Euſt. vtriuſque meminit, ſed ita vt ἐπαιτήσειας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. lib. 8, Νόμος Κορώνῃ χεῖρα δ' οὖν ἐπαιτοῦσι. vbi pro δ' οὖν fortaſſe reponendum δοῦν' ex hoc præcedente verſu, Ἐσθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα προΐσχετε κριθῶν. Vbi fortaſſe reponendū itidem ἐσθλὴ pro ἐσθλοί. HINC Ἐπαίτης, Qui ſtipem petit, ſeu corrogat, Mendicus. ἐπαίτης (inquit Suidas) ὁ πτωχὸς, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. ¶ Item Ἐπαίτης, Circulator & θαυματοποιὸς, apud Chryſ. pag. 15, inquit Bud. quam tamen expoſitionē locus Chryſoſt. admittere non videtur, qui ita habet, ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοῖς θαυματοποιοῦσι προσέχουσιν, εἶτα ἐλθόντες βραδέως, οἴκοι τὰς ἐσχάτας ὑπομένουσι πληγάς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur ἀντὶ τῶν θαυματοποιούντων, quum dicat, Illis qui, ἐπαῖται

quum ſint, θαυματοποιοῦσι: quaſi peculiare quibuſdam A
ἐπαιτεῖν ſit θαυματοποιεῖν, id eſt Circulari, vel circulato-
riis quibuſdam præſtigiis vti. Dedi autem huic ſi-
gnificationi τὸ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, poſteriorem
locum, quòd planè perſuaſum habeam antiquiorem
eſſe: & primùm dixiſſe Græcos ἐπαιτεῖν (ſicut & προσαι-
τεῖν) pro Inſuper petere vel Vltrà petere, de quibuſuis:
deinde ad mendicos hæc verba reſtrinxiſſe, quòd a-
liud ſemper atque aliud petant, ſiue quòd ad petẽdum
quotidie redeant. Niſi quis malit eò illos reſpexiſſe
quòd ſæpe coniũcti aliquot ſtipẽ petant, adeo vt quum B
vni donata eſt, ſuccinat alter, Et mihi diuiduo findetur
munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis & προσ-
αιτεῖν reſpectu eorum qui iam ᾔτησαν. Quò reſpexiſſe vi
deri poſſunt in verbo Μεταιτεῖν potiſſimùm, de quo ſta-
tim pòſt tractabo: vt dicatur μεταιτεῖν quaſi qui ſtipem
vnus poſt alterũ petunt, vel vnà cum aliis. Poteſt ta-
men (& quidẽ melius) ſignificationis huius verbi reddi
alia ratio, vt videlicet μεταιτεῖν ſit poſt petitũ vnũ alte-
rum petere, ſicut ἐπαιτεῖν & προσαιτεῖν, vltra vnum quod
petitum ſit, petere & alterum, id eſt, aliud atque aliud C
petere.

Ἐπαιτῶ in vulg. lexicis exponitur præterea Inſimu-
lo, Incuſo. in quo errari puto, & verbo ἐπαιτῶ dari ſi-
gnificationem quæ eſt verbi ἐπαιτιῶ.

C. ΜΕΤαιτέω, ῶ, Inter alios peto, Vnà cum alio vel aliis
peto. Vnde etiam ponitur pro Partem peto, ab Hero-
doto: ſicut μεταδίδωμι pro Partem do, vt annotat Bud.
Sic Demoſth. ἡ περὶ τούτων ἀφ᾽ ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Ad-
iungitur tamen τὸ μέρος ab Ariſtoph. vbi ſcribit, Τούτων
μεταιτεῖ τὸ μέρος, εἰ δὲ μή, δάκνει. Vbi vacat præpoſitio in
hoc verbo, vel certè abundat τὸ μέρος. D

Μεταιτῶ, Stipem peto, Mendico. cuius ſignificationis
rationem vide in fine proximè præcedentis verbi Ἐπαι-
τῶ. Heraclitus in epiſt. ἀμείνους ἂν ἦσαν μεταιτοῦντες. Luc.
cum accuſatiuo iunxit, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.
Sic & Lat. Mendicare ponitur interdum abſolutè, inter-
dum cum accuſat.

C. ΠΑΡαιτέομαι, οῦμαι, Deprecor. Exponitur etiam Recuſo,
Auerſor, Repudio. Plut. Cor. καὶ μηδεμία τότε κρίσεως,
μηδὲ ἂν ἄλλης κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplum pri- E
mum pono, quòd eodem planè modo & ſenſu dica-
tur Lat. Deprecari pœnam, quo hîc παραιτεῖσθαι κόλασιν.
Cic. autẽ etiã Deprecari & recuſare copulauit in eodẽ
genere loquendi, Tuſc. 2, Nullum genus ſupplicii de-
precatus eſt neque recuſauit. Sic apud eundem pro C.
Rab. Et vt idem Cic. Deprecari inuidiam, & Deprecari
odium, dicit, ſic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Ariſtides & Plutar
chus. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, apud eundem Plut. Pericle.
Herod. lib. 4, ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, id eſt
(Bud. interpr.) Ipſe autem, ſenectutem excuſans, repu- F
diauit, deprecatus eſt. Politian. autem vertit Abnuit
imperium. Eadem iiſdem verbis dixit idem Herodia-
nus, lib. 7, παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊσχόμενος. vbi Pol.
vertit Recuſare. Idem hiſt. iiſdem verbis & lib. 2 vſus
eſt, ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον γῆρας
τε προϊσχόμενος, id eſt (Pol. interpr.) At ille recuſare inſti-
tit, tanquam rem inuidioſam, nomẽ imperii. Sic idem
Herod. de Commodo, τὴν πατρῴαν προσηγορίαν παραι-
τήσασθαι, id eſt, Vt repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi ver
tit etiam Detrectare. Apud Plut. Themiſt. παραιτεῖσθαι
πότους συνήθεις, Repudiare aſſueta conuiuia, vel Auerſari. G
Poteſt etiam exponi vitare. Budæus παραιτεῖσθαι pro Vi-
tare & cauere ex Dioſc. citat: à Laertio quoque identi-
dem ſic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat
Vel Refugit, in hoc Halic. loco, de Iſocr. loquẽtis, τῶν τε
φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις παραιτεῖται. Idem in Augu
ſti apophth. ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖ-
πνον, ita vt prandium recuſauerit: vel commodius per
infinit. Prandere recuſauerit. Bud. interpr. liberius Pran
dio abſtinuerit. ‖ Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα apud Plut. in H
Apophth. Vxorẽ repudiare, Vxori nũtiũ remittere, in
vulg. lex. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παρ-
αιτεῖσθαι ſignificãte Repudiare, Vitare, Auerſari. Affer-
tur præterea ex Dioſc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebe
tudines oculorum amoliri, vel diſcutere. ‖ Παραιτοῦ-
μαι cum infinit. Herod. lib. 3, φανερῇ μὲν ἔχθρῃ ἀέκων καὶ πο-
λέμιον ἔγειρε παρῃτήσατο, Minimè inimicitiis apertis ac
manifeſto bello agendum putauit, Pol. interpr. Ego
malim (ad retinendã vim verbi Græci) Ab apertis ini-
micitiis abſtinuit. Citatur & ex Porphyrio παραιτοῦ-
μαι λέγειν pro Superſedebo dicere.

Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herodotum ea itidem ſi-
gnific. qua Deprecari vitam dixit Cicero. ita enim ille
in Clione, de Arione loquens, τὸν δὲ, σωθέντα τινὶ, λίσσεσθαι
χρήματα μὲν προΐεντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, id eſt (Au-
lo Gell. interpr.) Tũ illum ibi pernicie intellecta, pecu-
niam cæteraque ſua vt haberent dediſſe, vitam modò
ſibi vt parcerent oraſſe. Cicero dixit Vitã alicuius ab
aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαι τινά (cuius conſtructio-
nis exemplum affert Suidas, poſtquam dixit παραιτεῖσθαι
eſſe συγγνώμην αἰτεῖν, id eſt, Veniam petere) puto reddi
poſſe eadem planè conſtructione, Deprecor aliquem:
ex hoc Ciceronis loco, De lege agr. contra Rullum,
Sic, ſiquid deliquero, nullæ ſunt imagines quæ me à
vobis deprecentur. Vtitur autẽ & παραιτεῖσθαι in hac con-
ſtruct. & ſignif. quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ita ſcri-
bens, ὁ δὲ, ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτη-
σαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ φυλάξασης. Quæ
verba eandem prorſus hiſtoriam continent quam ha-
bemus initio τῆς ἀναβάσεως Xenophontis, ſed vtentis
verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι.
ſcribit enim, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτε-
νῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρ-
χήν. Plutarchus tamen, ſicut & ille qui à Suida citatur,
verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda vti
maluit, in vita Artoxerxis, ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμέ-
νη, [μήτηρ Παρύσατις] παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ
θάλασσαν. Idem Plutarchus in Demetrio ita loquutus
eſt, ſed addens πολλὰ δεηθεὶς, vbi ſcribit, παρῃτήσατο πολλὰ
δεηθεὶς τοὺς Μιθρεῖς. Sunt qui παραιτοῦμαι τοῦτον reddãt De-
precor pro hoc: ſed mihi longè aptior videtur illa mea
interpretatio ad verbũ, præſertim quũ & Cic. ita loqui
obſeruarim. nam videtur poſſe aliquis dici Deprecari
pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in
vulg. lex. ex Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam
orans ciuitati. Et ex eodem in Theſeo, παραιτούμενος τὸν
ἀνεψιόν, liberandum patruelem impetrans. ‖ Dicitur
etiam (& quidem frequentius) παραιτοῦμαί σε, A te ve-
niam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniã
impetro, Te exoro. Sic apud Ariſtoph. in Veſpis, οἱ γὰρ
παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα, Eum exorarunt qui læſus eſt,
Ab eo veniam impetrarunt. Sic apud Herodotum παρ-
αιτέομαι τὸν βασιλέα. Et apud Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχον-
τας ἀποδημείτω, exponitur, Cum bona magiſtratuum ve
nia peregrè proficiſcatur. Et vt dicitur παραιτεῖσθαι τινά,
ſic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργήν τινος. Plut. Themiſtocle,
παραιτεῖσθαι μνησικακοῦντος ὀργήν. Vtitur & in Romulo, &
alibi. Obſeruandum eſt autẽ, παραιτεῖσθαι tam in his lo-
quendi generibus quàm in proximè præcedentibus
eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν: quæ ta-
men expoſitio ita diſtinguẽda eſt, vt quũ dicitur παραι-
τοῦμαι τοῦτον pro Deprecor hunc, id eſt deprecatione mea
periculo libero, ſit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at quum
dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecando exoro, ſit συγ-
γνώμην αἰτῶ τοῦτον. (vt dicitur αἰτῶ σε τοῦτο) Sed non ſatis
mihi placet hæc expoſitio quum aliud ſit Veniam pe-
tere, aliud Veniam impetrare. Suidas tamen hanc ex-
poſitionem vtrique loquendi generi accõmodat: nam
poſtquam dixit παραιτεῖσθαι eſſe συγγνώμην αἰτεῖν, & poſuit
exemplum in quo παραιτήσασθαί τινα eſt Veniam alicui
impetrare: ſubiungit aliud in quo παραιτήσασθαί τινα eſt
Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit &
παρακαλεῖν, de qua expoſ. paulo pòſt dicam. ‖ Dicitur
etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, id eſt aliqua de re, quod iti-
dem exponitur συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι: vt apud
Ariſtidem, παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολ-
λάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι in hoc loco exponitur à Tho
ma Magiſtro, & à Moſchopulo. ac certè eam hic admit
to libentius quàm in præcedẽtibus exemplis, propter
eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως (inquit Thomas Magiſter)

A id eſt ἀπολύω καὶ ἐλεύθερος, vt ſit Libero te crimine. Ego autem melius expreſſum iri παραιτοῦμαι exiſtimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere: vt quemadmodum dicitur à Cicerone aliquis A ſe crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod ſit Depellere ſeu Remouere quaſi deprecando. Simile autem eſſe puto apud Syneſium, παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc à te diſſimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec diſſimile apud Plut. De Herod. Θεσσαλοὺς τοῦ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen reſpondebit conſtructio
B Latina Græcæ, ſi παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας interpretemur Excuſabam te de diſſimulatione: eodémq; modo Θεσσαλοὺς τοῦ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Theſſalos de mediſmo excuſare. id eſt, De eo quòd Medis fauerint. Sunt autem affinia Excuſare & Veniam alicui impetrare: atque ita affine erit hoc loquendi genus (excepta cōſtructione) illi præcedenti, παραιτοῦμαι τοῦτον, Deprecor hunc, id eſt, Deprecando veniam illi impetro. In vulg. lex. citatur ex Philoſtrati Heroicis παραιτοῦμαί σε τοῦ πατρὸς pro
C Apud patrem te excuſo. Item ex eodem libro, παραιτοῦμαι τοῦ λόγου pro A ſermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis lexicis non ſimul ponuntur. ‖ Poſt quæ tot exēpla nō debet noua videri ſignificatio verbi παραιτεῖσθαι quæ eſt apud Lucam, cap. 14. v. 18, καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, id eſt Se excuſare. Ita tamen vt fatear, quod ibidem ſubiungitur bis, ἔχε με παρῃτημένον, pro Habe me excuſatum, minus vſitato loquendi genere eſſe dictum. Iam verò & apud Plutarchum παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, vt videlicet παραιτεῖσθαι ſit eius qui inuitatus ad cœnam, non it: & παραιτεῖσθαι dicatur
D vel Recuſare, vel Excuſare ſe. ἐδόκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι παραιτούμενος δὲ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ μὴ βουλόμενος.

Παραιτοῦμαι pro ſimplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo (vt Deprecor interdum pro ſimplici Precor, vel pro Poſtulo aut Poſco: vt docet Bud. 1035. Niſi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpoſitionem παρὰ, in Deprecor præpoſ. De, ſignificationem augere.) Ariſtoph. Equitibus, ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, vnum hoc eos rogemus. Sic Plato
E Apol. ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, apud Menandrum. Dicitur & cum infinitiuo, παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, & παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herodotus, συγγνώμην παραιτεῖσθαι θεοὺς αὐτοῦ σχεῖν τῶν ῥηθέντων. Sic apud Suidam neſcio quis, παραιτοῦ τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. (Cui exēplo apta eſt expoſitio per verbū παρακαλεῖν, nō autem illi cuius ſuprà memini. Sed huic expoſitioni rurſum adiūgit aliā minimè cōuenientē, videlicet ἀπαγορεύοι) at tertium illud vſurpat Xenophon, quum ſcribit
F παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι. Nec tantùm dicitur παραιτοῦμαί σε ποιεῖν, ſed etiam παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν. Thuc. lib. 5, pag. 186, ὁ δὲ παρῃτεῖτο μηδὲν τοῦτον δρᾶν. Sic Demoſth. παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quāuis autem apud veteres ſcriptores παραιτοῦμαι in hac poſtrema ſignif. ſæpius obſeruarim, primum tamen ei locum non dedi quòd viderentur illa exempla in quibus præpoſitio vim ſuam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

G Παραιτοῦμαι in paſſ. ſignif. vt παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας. quod exemplum à Suida citatur, & παραιτηθεὶς exponitur παρακληθεὶς. Sic autem παρῃτημένος paſſ. pro excuſatus, in Lucæ loco quem ſuprà citaui.

Παραίτησις, εως, ἡ, Deprecatio, & quidem accipiendo hoc nomen in vtraque ſignif. Sed frequentius pro deprecatione, i. vehementi precatione: vt apud Plat. in Gorg. οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν οὖν τῆς κρίσεως, χρήσιμα, Amicorum preces ſupplices & deprecatio, apud populum multum valent. Item Veniæ petitio. Thucyd. lib. 1, ἐνδείξεως δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου, κ. τ. λ. &c. nam hic exponit ſchol. οὐχ ἕνεκα τοῦ αἰτῆσαι συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. Sunt & qui pro deprecatione (in recuſandi ſignif.) accipiant. Apud Plutarchum in Numa, πρὸς

θεῶν τιμὴν ἡ παραίτησιν exponitur Ad poſtulādam à diis veniam. Eſt παραίτησις eius etiam qui veniam dat, ſequēdo Bud. qui παραίτησιν ait eſſe etiam veniam, id eſt, gratiam & indulgentem conceſſionem, in hoc Plat. loco De leg. lib. 11, καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἐν τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed poſſit hic quoque παραίτησις ad eum referri (& quidem rectius, meo iudicio) cui venia indulgetur: vt dicat Nullo pacto veniā moræ impetret à iudicibus. ‖ Παραίτησις, Excuſatio (de qua ſignificatione dixi & in ipſo verbo) Syneſius, αἰθρώπῳ δὲ παραίτησις γίνεται, διαβαλουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic & apud Baſilium in epiſt. ad Leontium. Affinia autem ſunt Excuſare & Purgare, quo poſteriori verbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco vſum.

Παραιτητής, οῦ, ὁ, Deprecator. ET Παραιτητός, q. d. Deprecabilis (vt Gellius Indeprecabilis) Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato De legibus lib. 10, τὸ δὲ παραιτητοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα, &c.

C. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprecabilis, Inexorabilis. (Gellius Indeprecabilis dixit, ſed de re tamen non de perſona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœna ſubeunda eſſet) Plato, θεοὶ περὶ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Apud Plut. in Cæſare ἀπαραίτητος δυνάστης, Durus & inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiphonte in Leocratem, ἀπαραιτήτους δικαστὰς μὴ παρέχοντας συγγνώμην. Et ex Gregorio, ἀπαραίτητος δήμιος, Crudelis, Qui precibus non flectitur, ὁ δικαστὴς ἀπάνθρωπος, ὁ δήμιος ἀπαραίτητος. Rurſum apud Plutarchum ἀπαραίτητον ἰατρὸν & ἐπίτιμον eſſe ait Qui ſeuerè curat, qui τῷ ἡδίστῳ opponatur. Dicitur etiā aliquis ἀπαραίτητος eſſe περί τι vt apud eundem Plut. Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς δίκας, Seuerus in exigendis rationibus, vel potius Seueritate quadam inexorabili vtens. Itē dicitur aliquis eſſe ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, Eſſe ſæuus ira & inexorabilis, vel Eſſe inexorabili quadam ira & implacabili præditus: apud Philonem De vita Moſis lib. 1, εἶθ' ἅτε χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Et τὸ ἀπαραίτητον ſubſtantiuè, Seueritas quædam inexorabilis, ſiue indeprecabilis: vt Plut. Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηρούς. ‖ Dicitur etiam de re. ac primùm vt dicitur aliquis eſſe ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν in proximè præcedente exemplo, ſic etiam ira eius eſſe ἀπαραίτητος. Itē ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος τιμωρία, vt à Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de mundo, ἀπαραίτητον δίκην ἀποτίσει. Sic apud eundem De vita M. lib. 1, ἀπαραιτήτου τιμωρίας. ‖ Apud Plutarchum, ἱκέτευμα ἀπαραίτητον, q. d. Irrecuſabilis ſupplicandi modus. Plut. De primo frig. ἐν δὲ Πέρσαις τῶν ἱκετευμάτων μέγιστον ἦν καὶ ἀπαραίτητον. id eſt (Turn. interpr.) Atque etiam apud Perſas genus erat ſupplicandi ſine vlla recuſatione. Ego exiſtimo poſſe etiam verti Repulſam non patiens. Apud Plut. autem ἀπαραίτητος πορεία, Profectio quæ recuſari non poteſt, Iter quod ſuſcipiendū eſt ſine recuſatione. Plut. in Conſol. ad Apoll. καθάπερ γὰρ τῆς εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας προεκκειμένης πᾶσιν ἀναγκαίας καὶ ἀπαραιτήτου, εἰμὶ, &c. At verò ἀπαραίτητος κίνδυνος, Ineuitabile periculum, interprete Ruellio, apud Dioſc. lib. 7. cap. 2, in principio, καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κίνδυνος ἀπαραίτητός ἐστιν εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι. Sic ἀπαραίτητον κακὸν, interpretor Ineuitabile malum, non, implacabile, vt in vulg. lexicis.

HINC aduerb. Ἀπαραιτήτως, Inexorabiliter, Cum ſeueritate inexorabili: vt ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Thuc. lib. 3. ἀπηνῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Philo De vita Moſis lib. 1. Apud Plut. in Solone, ἀπαραιτήτως κολάζειν. Et in Pericle, ἀπαραιτήτως τούτοις χρησάμενος, Quum ſe inexorabilem ſeu implacabilem illis præbuiſſet, Quum rigidus & inclemens erga illos fuiſſet. Ad verbum, Quum inexorabiliter illis vſus fuiſſet, id eſt, Valde inclementer erga illos ſe geſſiſſet. Ex eodem Plut. in Themiſt. citatur, ἀπαραιτήτως ἔχειν πρὸς αὐτὸν δοκεῖ, pro Non videtur
H cum eo in gratiam vnquam rediturus.

C. Δυσπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Εὐπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contraria. Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficilè exoratur, Non facilè exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æſchyl. Prometh. p. 7 meæ edit. — Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. Citatur & ex Plu

tarcho in Fabio, δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. Hvic oppoſitum Εὐπαραίτητος, Facilè exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine antè expoſuimus παραιτητός. A

C. ΠΡΟΣαιτέω, τῶ, Inſuper peto. Xen. in Apol. Socr. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτεῖν. Niſi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua ſignif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpoſitione quæ eſt in hoc verbo.

Προσαιτέω, τῶ, Stipē peto, Stipē oſtiatim peto, Mēdicor: vt ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Iſocr. Areop. τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, B id eſt, Stipem petens à quouis obuio, Bud. Sic apud Plutarch. περὶ εὐθυμίας, Καὶ ζηλωτὸς ἡμῖν ὁ βίος, οὐ προσαιτοῦσιν, οὐκ ἀχθοφοροῦσιν, οὐ κολακεύουσιν.

Προσαίτης, Qui ſtipem petit, Mēdicus. Plut. in Hellen. problem. ἀναλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. Chryſoſtomus, ἐλθόντες ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν. Ab Homero dicitur προΐκτης.

ΑἼΤΙΟΣ, ὁ, ὁ, Fœm. αἰτία, Neutr. αἴτιον, Qui vel quæ vel quod in cauſa eſt. vel, Qui cauſa eſt rei alicuius. Autor. vt Iſocr. ad Phil. θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis autores. Ariſtophanes Pluto, πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demoſth. Pro corona, ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ. Iſocr. De pace ἣν ἤδη φασί τινες αἰτίαν γενέσθαι τῇ Σπάρτῃ τῶν κακῶν. Demoſth. τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι, &c. Quid in cauſa eſt cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. pro αἰτία. Ariſtot. De mundo, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. ‖ Aliquādo αἴτιος ponitur cū datiuo perſonæ duntaxat: vt Il. γ, Οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί· θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι. vbi Euſt. ſubaudit genitiuum πολέμου. C D

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accuſandus, Qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. ὁ αἰτιατός, ὁ ὑπὸ αἰτίασιν καὶ μέμψιν, vt exponit Euſtath. Homerus Il. α, Οὔ τί μοι αἴτιοί εἰσι. Od. θ, Ἡφαιστος γενόμην ἀτὰρ οὔ τί μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω. Idem Il. ν, ὦ Θόαν, οὔ τις ἀνὴρ νῦν αἴτιος. Il. ο, — ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί. Il. τ, — οὐδέ τι ἡμεῖς Αἴτιοι. Herod. 1, οὐδὲν ἐόντας αἰτίους, minimè affines culpæ, vel Innocentes, ἀναιτίους. Exponūt quidam, Nihil commeritos. Cicero apud Platonem οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι interpretatur, Non accuſare quod eſſet accuſandū. Idem hæc eiuſdem verba, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο [τὸ γῆρας] αἴτιον, vertit, Nam ſi id culpa ſenectutis accideret. Vide meum lex. Cic. Αἴτιος ab Euſtath. exponitur ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος, id eſt, Sons vel reus, & ſupplicio dignus: hoc in verſu, Αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου. E

Αἴτιος cum genitiuo putatur ſumi pro Obnoxius apud Dioſcoridem, lib. 8, ληθαργώδεις γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, id eſt Lethargici fiunt, & veterno obnoxii.

Comparatiuū αἰτιώτερος, Qui magis eſt cauſa, vel in cauſa. Superlat. αἰτιώτατος, Qui maximè eſt in cauſa. Apud Athen. 2, ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὔσης. Xen. ἀπομν. 1, οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι; Quicquam aliud magis in cauſa eſſe putas? Idem Hell. 5, αἰτιώτατοι εἶεν. Apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus autor fuit. F

¶ Αἴτιον, ου, τὸ, Subſtant. Cauſa, Ratio. Demoſth. Pro corona, τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς. At Philipp. 3, πολλὰ μὲν οὖν ἴσως τὰ αἴτια τοῦ ταῦθ' οὕτως ἔχειν, hic & in huiuſmodi locis αἴτια eſt adiectiuè poſitum, non ſubſtantiuè. At ſubſtantiuè paſſim apud philoſophos: vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, Cauſæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικά, Cauſæ antecedentes vel antegreſſæ. αἴτια προσεχῆ, Proximæ cauſæ. συναίτια, Adiuuantia cauſarum, vel, Quæ rerum adiuuant cauſas. Quas interpretationes ex Cicerone habes in meo lexico Ciceroniano. Gregorius Nazīazenus De theologia, τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum. Inſcripſit Theophr. quendam ſuum librum, αἴτια φυσικά. Callimachus item quendam ſuūm appellauit αἴτια abſolutè: cuius meminit Martialis. legendum enim apud eum ætia Callimachi, non ethia. De illis fertur & hic verſus, Αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου. ſed apud Euſtath. legitur Καλλιμάχου. ‖ Quandam apud rhetores differentiam inter αἴτιον & αἰτίαν vide apud Fabium. G H

¶ Αἰτία, ας, ἡ, aliud ſubſtāt. Cauſa, Ratio. Plato in Timæo, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπεχείρησαν, id eſt (Cicer. interprete) Hanc rationem habuit vt abſolueret. Idem

ibidem, δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο vertit, Quæ cauſa collocandi fuerit. Idem αἰτίαι πρῶται, Cauſæ primæ.

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1, ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστὶν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, id eſt (interprete Cic.) Sed in moribus eſt culpa, non in ætate. Vbi tamen αἰτία verti etiam poſſit fortaſſe cauſa. Eſt autem frequentiſſimum hoc loquendi genus, αἰτίαν ἔχειν cum genitiuo, vt αἰτίαν ἔχει τοῦ πολέμου. Plut. in Pericle, Culpam belli ſuſtinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim malo quàm vt exponitur vulgò, Inuidiā belli in ſe vertit. Xenophon, αἰτίαν ἔχει τούτου, Ob hoc culpatur, Huius rei culpa in illū cōfertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ. Idem, οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι. Nonnunquam infinitiuum habet loco genitiui, Lucianus, αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Inſimulor mēdacii, Culpor vt mendax. Plut. Themiſtocle, αἰτίαν ἔχει μηδίζειν, accuſatur quòd Medorum partibus faueat. Syneſius, ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν εἶχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, id eſt (vt Budæus interpretatur) Qui ab ineunte ætatula malè audieram, quaſi inſano ſtudio armorum equorúmque flagrarem. Idem eiuſdem Syneſii hæc verba, αἰτίαν ἔχων πρᾳότητος εἶναι, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Et cum præterito infinitiui. Demoſthenes Pro corona, Φιλίππῳ προσδεδωκέναι πάντας αἰτίαν ἔχει. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν, abſolutè. Xenoph. Pæd. 5, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν, eo quòd cum multis in culpa ſint. Hic enim αἰτίαν ἔχειν hoc ſignificat: quum alibi frequentiſſimè αἰτίαν ἔχειν is dicatur qui accuſatur rei alicuius nomine, in quem culpa confertur, ſiue meritò, ſiue immeritò. Quo etiam modo vſurpatur αἰτίαν ἔχω ταύτην, Accuſor hoc nomine, Crimen hoc in me cōfertur. Dem. contra Midiam, δικαιότατ' ἂν ταύτην ἔχοι τὴν αἰτίαν. Iſocr. in Areop. εἰκότως ἂν ἔχοιεν τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicunt & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accuſari ab alio. Thucydides, αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ. vbi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur & αἰτίαν ὑπέχειν pro αἰτίαν ἔχειν. Xenophon Pæd. 6, καὶ αἰτίαν ὑπέχειν, ἡ ἐβαρύνετο. Quod loquendi genus imitari volens Cicero, ad verbum dixit Cauſam ſuſtinere. vt Budæus annotat. ‖ Sunt autem aliæ phraſes αἰτία cum verbo ἔχειν habentes, quæ actiua ſignificatione dicuntur. Nā vt αἰτίαν ἔχειν paſſiuè ſumitur pro Accuſor, Inſimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur: ſic δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro Accuſo, Inſimulo, Culpo. Thuc. 2, ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε. Idem 5, ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἄγιν.

Alia ſunt verba quæ cum nomine αἰτία iuncta idem valent quod αἰτίαν ἔχειν, paſſiua ſignificatione: & quod δι' αἰτίας ἔχειν vel ἐν αἰτίᾳ ἔχειν, actiua. Xenoph. Pæd. 5, ἐν αἰτίᾳ εἶναι & αἰτίαν ἔχειν eodem loco dixit in eadem ſignificatione, ita ſcribens, καὶ πάντες ἐδόκουν ἐν αἰτίᾳ εἶναι καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτ' αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Eſt autem ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Latinè verbum è verbo, In culpa eſſe. Quanquam ſiquis propius intueatur, animaduertet poſſe aliquem αἰτίαν ἔχειν, id eſt Accuſari, & in eum culpam conferri, qui tamen non ἐστὶν ἐν αἰτίᾳ, atque immeritò accuſatur. Αἰτίαν λαμβάνω pro αἰτίαν ἔχω, id eſt Accuſor. Thucyd. 6, τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβόντας. Dicitur pro eodem αἰτίαν φέρομαι. Thucyd. αἰτίαν δ' ἀδικεῖν φέρομαι. Item αἰτίαν ὑπομένειν, idem quod αἰτίαν ὑπέχειν. nam ὑπέχειν & ὑπομένειν ſynonyma ſunt. Æſch. contra Cteſiph. τὴν τοῦ βουλεύειν ὑπομείνας αἰτίαν. ‖ At verò pro δι' αἰτίας vel ἐν αἰτίᾳ ἔχω in actiua ſignificatione, videlicet pro Culpo, Accuſo, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ἐν αἰτίᾳ τίθημι. Herodotus, ἐν αἰτίῃ τιθέντες τὸν Μαρδόνιον. Id eſt ad verbum, è Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, αἰτίαν σοὶ ἀνατίθημι. Apud Iſocratem autem ad Demonicum, in plurali, ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι. Reperitur pro eodem αἰτίαν σοὶ ἐπάγω, vel αἰτίαν ἐπί σε ἄγω, apud Demoſthenem. ſic enim in Æſchinem, ἐμοὶ τὴν αἰτίαν σοὶ ταύτην ἐπάγειν. Idem, αἰτίαν φόνου ἐπ' ἐκεῖνον ἄγω. Dicitur & αἰτίαν ἐπιφέρειν. & apud Iſocratem De pace, αἰτίας ἐπιφέρειν. Item ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαί τινα, apud Syneſium: vel αἰτίαν ποιεῖσθαί τινος: vt apud Plutarchum in Pericle: vel κατά τινος, vt apud eundem in

Publicola, οἱ δὲ δήμαρχοι τοῦ Μαρκίου τὴν αἰτίαν ἐποιοῦντο. Sophoclês autem dixit eodẽ ſenſu, αἰτίαν νέμω, ſcribẽs, — ἐκεῖνῳ ποῦ τις αἰτίαν νέμει. Habetur item apud Plutarchum, αἰτίαν τρέπω εἴς σε, vt Latinè dicitur, Culpam in te transfero. ad verbum, Culpam in te verto, ſeu Converto. ‖ Contraria autem ſunt his, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, Culpa liberare ſiue culpæ, (vt Liuius loquitur) Abſoluere culpa ſeu crimine, Exoluere culpa, cum Tacito. Dimouere culpam ab aliquo, vel Remouere. Item Culpæ eximere, vel ex culpa: quod loquendi genus ad verbum reſpondet illi poſteriori, αἰτίας ἐξελεῖν.

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι (inquit Budæus) eſt In ſe crimen recipere, Crimini ſe offerre, Agnoſcere rem perpetratam, & ſe mandatorem profiteri. Quod & ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα & τὸ ἐγκαλούμενον dicitur: quibus omnibus Demoſth. vſus eſt.

Αἰτίας pluraliter ſæpe etiam dicunt: vt Iſocrates ad Nicoclem, ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἕξων ὧν ἂν ἐκεῖνοι πράξωσι. Idem ad Demonicum, ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Sic dictum eſt, αἰτίας μεγάλας ἔχω, Grauia crimina in me conferuntur. Reperitur & ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, ſicut & ἐν αἰτίαις εἶναι apud Æſchinem contra Cteſiphontem, ἐν ταῖς μεγίσταις δ' ἦσαν αἰτίαις οἱ πρέσβεις, Grauiſſimæ res legatis obiiciebantur, Grauiſſima crimina legatis impingebãtur. Budæus autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι ſignificare non ſolùm Accuſari & inculpari, ſed etiã pœnas pendere. Apud Athenæum, ἐν αἰτίαις ἔσονται ταῖς μεγίσταις, verba ſunt edicti Antiocheni, Non impunè ferent, Graui animaduerſione plectentur.

Notandum eſt autem αἰτίαν vſurpare Iſocratem in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, ἀναθεῖναι, ἐπιθεῖναι, ἐπιφέρειν. fortaſſe & cum aliis: ſed hæc tantùm obſeruaui: vt, ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν ἕξομεν, pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In epiſtola quadam ad Philippum, ἀλλὰ καὶ τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατηγοῖς ἀνατιθέασι, Talia exercitibus accepta ferunt. In Panathenaico, καίτοι τῶν μὲν ῥηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαίνοιμι, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Idem ibidem, τῶν μὲν οὖν διαφερόντως τῶν ἄλλων οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ἡμῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, δικαίως ἂν ἐπιγραφομένων τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεύουσιν αὐτῆς.

Αἰτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cauſalis: vt αἰτιώδεις σύνδεσμοι, apud quoſdam Græcos grammaticos, quæ apud Latinos cauſales coniunctiones. frequentius tamen vocantur αἰτιολογικοί. ‖ Αἰτιώδης ψῦδος vide apud Suidam.

C. Αἰτιολόγος, ου, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exponũt, Qui ſequitur rationem & vtitur probationibus.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, Cauſæ redditio, ſeu rationis, Cauſatio, Cauſificatio. Eſt autem ſchema apud rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius lib. 9, cap. 3, Quod verò ſchema eſt ad propoſitum ſubiecta ratio? vtrum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat? nam de illo dubitari poſſit an ſchema ſit diſtributis ſubiecta ratio. Meminit idem lib. 1. cap. 15: quanquam ibi pro ætiologiæ & ætiologia legitur in nõnullis exemplaribus ethologiæ & ethologia.

Αἰτιολογικός, οῦ, ὁ, Peritus ætiologiarum, id eſt reddendi rationem eius quod in quæſtione verſatur, vel quaſi artẽ illam factitans, apud Sextum philoſophum. ‖ Αἰτιολογικός, Cauſalis, Cauſæ redditiuus: vt apud grammaticos Græcos σύνδεσμοι αἰτιολογικοί, coniunctiones cauſales apud vulgus Lat. grammat. ſiue rationales. ‖ Αἰτιολογική, pars medicinæ quæ cauſarum differentias & vires expendit. Quum autem cauſæ duplices ſint (vt docuit Galenus) ſalubres & inſalubres, quarum illæ ad tuendam ſanitatem, hæ ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non eſt dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem ſpectare, ſed earum maximè à quibus morbi prodeunt. quam ob cauſam etiam à quibuſdam παθολογική pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, ſed maximi ſemper fecere dogmatici, Hippocratis veſtigiis inſiſtentes. Hæc Gorr.

Αἰτιολογέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Rationem ſiue cauſam reddo. Apud Sextum philoſophum cum accuſatiuo: vt ὥστε τὸ λυθῆναι αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον. Exponitur & Cauſor. ‖ Αἰτιολογῶ, Vtor ſchemate quod ætiologia dicitur. ‖ Exponitur præterea in vulg. lex. Græc. Cauſas ago: ſed perperam.

Αἰτιολογέομαι, οῦμαι, paſſ. pro eodem. Quidam grammatici veteres exponunt, προφασίζομαι, σκήπτομαι.

c.2. Ἀναιτιολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius cauſa reddi non poteſt, apud Alexandrum Aphrod. De fato. Idem in Problem. διὰ τινα ἔξιν φυσικὴν ἄρρητον καὶ ἀναιτιολόγητον. Ex α priuatiuo & αἰτιολογέω, quod ſignificat Cauſam reddi. formando videlicet à tertia ſingulari præteriti ᾐτιολόγηται. Dioſcorides lib. 7, cap. 1, καλεῖται ἀναιτιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, id eſt (inquit Budæus) quorũ cauſæ ſunt abditæ. In vulg. autẽ lex. Græcol. ἀναιτιολόγητα exponitur hîc Cæci affectus. accipiẽdo cæci pro abditi, vt opinor. Exponitur & Cauſarum cognitione & ratiocinatione carentia. Sed ſimpliciſſima eſt & ad verbũ hæc interpretatio, Quorum cauſa reddi non poteſt.

C. Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cauſam non habens, Cuius cauſa nulla eſt. vt ἀναίτιος κίνησις apud Alexandrum Aphrodiſeũ De anima. Ita vſurpatur & à Dionyſio Areopag. Apud Damaſcenum quoque hoc ſenſu Deus dicitur ἀναίτιος, & apud Gregorium Nazianzenum.

Ἀναίτιος, Qui in cauſa non eſt cur aliquid fiat, Qui nõ eſt autor, Qui in cauſa non eſt huius vel illius rei. A quo culpa rei alicuius abeſt. cum genitiuo: vt apud Plutarchum, ἀναίτιος τῶν κακῶν, Qui autor malorum non eſt. Plato De rep. 2, τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶς, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοὺς ὧν ἑκόντες ποιοῦσι, id eſt, Talos confringunt, qui in cauſa non ſunt eorum quæ ipſi ſponte ſua faciunt. vel, Qui ſunt extra omnem culpam eorum quæ. Ita autem interpretans, Ciceronem ſequor, vt paulo pòſt docebo.

Ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xenophontem, Dementiæ non accuſandus. quaſi Dementiæ culpa vacans. ἐγὼ σοι τούτων ἀναίτιος, Horum tibi autor non ſum, Hæc mihi imputare non debes. Plato in Timæo, διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τῆς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, id eſt, (Cicerone interprete) Quæ quum ita deſignaſſet, ſeſéq; ſiquid poſtea fraudis aut vitii eueniſſet, extra omnem culpam cauſamque poſuiſſet. Vbi notandum Ciceronem non cõtentum dicere Culpam, addidiſſe Cauſam: nomine Græco vtriuſque horum ſignificationem complectente.

Ἀναίτιος (ſine caſu) Inſons, Crimine vacans, A quo omnis abeſt culpa, Nulli culpæ affinis. Apud Homerum Iliad. ν, Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι. Iliad. λ, Δεινὸς ἀνήρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. Od. υ. Οὐκ ἂν μὲν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο. Dicitur & ἀναίτιον εἶναι παρά τινι, pro Non culpari ab aliquo, vel Non accuſari, Culpam non ſuſtinere apud aliquem. Xen. Pæd. 1, ἀναίτιος ἔσῃ παρὰ τοῖς σοῖς στρατιώταις.

Ἀναιτίως, aduerb. Abſque cauſa, Sine cauſa. Alex. Aphrod. De anima, εἰ μηδὲν ἀναιτίως γίνεται, Si nihil fit abſque cauſa, Si nihil fit niſi præcedente cauſa. vt à theologis dicitur deus eſſe ἀναιτίως, id eſt nulla præcedente cauſa. Philo De mundo, εἰ δ' ἀναιτίως φθείρεται. ‖ Item, Ἀναιτίως, Inculpatè.

C. Μεταίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà cum alio in cauſa eſt alicuius rei. Particeps, eo ſenſu quo à Cicerone dicitur aliquis belli particeps, & coniurationis particeps, quod Gall. *complice*. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Cauſa ſimilis cum alio. Xenophon Hell. 5, οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. vbi μεταιτίους interpretor Participes. ‖ A Budæo autem μεταίτιος exponitur ſimpliciter Autor & cauſa alicuius facti: & citatur ex Herodoto, οἳ μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ἦσαν. Item, πᾶν γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον. Et ex Xen. de Theramene, οὐ δὲ διὰ τὸ ἀμεταβολος εἶναι, πλείστοις μὲν μεταίτιος εἶ τῆς ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι, &c. Sic & in vulg. lex. μεταίτιός εἰμι τοῦ πάθους exponitur Damni culpa eſt penes me. Videtur tamen in locis illis Herodoti μεταίτιοι ſignificare Participes, vt & in illo priore loco Xen.

c.2. Συμμεταίτιος, vt συναίτιος, Adminiculum primæ cauſæ, inquit Budæus, citans ex Platone in Timæo 156, τὰ μὲν οὖν τῶν ὀμμάτων, ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν, εἰρήσθω. Suprà dixerat συναίτια.

C. Παραίτιος,ου, Qui ex parte in cauſa eſt.vel, Qui in cauſa eſt, Autor, ſumendo pro ſimplici αἴτιος. Exponitur etiã ὁ αἰτίαν παρέχων. Democr.in epiſt. καὶ σὲ οἱ τέχνην κατεμέμψαντο ὡς παραίτιον παραφροσύνης γεγενημένην. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεῖον παραίτιον γίνεσθαι, οὐκ εὔλογον. Sic & alibi. Philo De vita M. lib. 1, παραίτιοι γενόμενοι τῆς ὑπαχθείσης χαλεπῆς ἀπωλείας. Athenæus, κακοσόμαχα, ἐπιπολαστικά. τί καὶ νοσοποιά, καὶ φθίσεως παραίτια. In vulg.lex.citantur ex Phalar. epiſt.hæc verba quæ trimetrum iambicum efficiunt, πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro συναίτιον.

C. Συναίτιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ſimul cum alio vel aliis in cauſa eſt alicuius rei, vel Qui ex parte in cauſa eſt, & autor. Xen. Pæd. 1, ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demoſth. Pro corona, τῶν μὲν ἐν λόγοις καὶ τῷ βουλεύεσθαι πραχθέντων οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes eſſe dicit, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ᾽ αὐτὴν αἴτιον. Theophraſtus De cauſ.plant.lib.5, πάντα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenophontis loco, συναίτιος exponitur ſimpliciter autor, perinde ac ſi pro αἴτιος acciperetur.

Συναίτιον ſubſtant. Cauſa adiutrix, vel Adiuuãs cauſa. Cicero συναίτια interpr. Adiuuantes cauſæ. pag. 188 Cic. lex. Item, Adiuuantia cauſarum & Quæ rerum adiuuãt cauſas, pag. 38. Verùm ſi ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam ex Sexto philoſopho ſubiungere viſum eſt, quum eleganter eam deſcribat, ſed in opere quod nõdũ in publicũ prodiit, in ipſa quidẽ certè autoris lingua. Sic igitur Pyrrh. lib. 3, cap. 2, τούτων δὲ τῶν αἰτίων (inquit) οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ συναίτια, τὰ δὲ συνεργά. καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἰρομένων αἴρεται, καὶ μειουμένων μειοῦται. οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης, αἴτιον εἶναι φασὶ τοῦ πνιγμοῦ. Συναίτιον δὲ ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥᾳστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα. οἷον ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο. Quem ego locum, recognoſcẽs operis huius interpretationẽ quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem cauſarum aliæ (vt illorũ bona pars exiſtimat) ſunt συνεκτικαὶ [quaſi dicas continentes] aliæ συναίτιοι, [q.d. concauſales] aliæ συνεργοί, id eſt adiutrices [q.d. cooperatrices.] Et συνεκτικὰ quidẽ αἴτια eſſe volunt cauſas, quæ quum adſunt, adeſt & effectus: quum tolluntur, is tollitur: quum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, ſtrangalen appoſitam cauſam eſſe ſuffocationis. At αἴτιον συναίτιον eſſe cauſam quæ eaſdem cum altero ſynætio vires ad faciendũ effectum affert. Et hoc modo vnumquenque boum aratrum trahentiũ, cauſam eſſe tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, cauſam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus: vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis adueniens, vnà cum ipſis illud portando ſubleuat. Hactenus Sextus: apud quem an συναίτιον αἴτιον vel ipſe Cicero potuiſſet vertere Adiuuantem cauſam, iudicandũ lectori relinquo: certè ſi ita συναίτιον interpretatus eſſet, quod ſibi verbum ad συνεργοῦ interpretationem reliquiſſet non video.

Quæ autem ſequuntur compoſita, alteram accipiũt αἰτίας ſignificationem, videlicet pro culpa.

C. Ἐπαίτιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui eſt in culpa, Culpandus. ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam huius rei ſuſtinet. Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his inſimulatur. Idem lib. 5. pag. 186 dixit, ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, id eſt δι᾽ ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἆγιν, vt paulo antè loquutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοι εἰμί, (vt & ὑπαίτιός σοι εἰμί, ſicut infrà dicetur) Eſt quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terentium autem habemus & ſine his accuſatiuis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita eſt. Hom. Il. α, v. 35, – οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ᾽ Ἀγαμέμνων.

C. Μικραίτιος,ου,ὁ καὶ ἡ, De paruis reb⁹ expoſtulãs, Vel paruã ob cauſam. μικραίτιος amor, Plin. in epiſt. id eſt, Paruam ob cauſam expoſtulans. Bud.

C. Ὑπαίτιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Obnoxius crimini, ſeu facinori, Non inſons, nec extra noxam. Philo De vita Moſis libro 1, ἀλλ᾽ οὐχ κτηνῶν ἀνθρώπων, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιασθεὶς, ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Syneſius epiſt. 44. καὶ νῦν ἂν οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούοις κακῶς. Dicitur etiam ὑπαίτιός εἰμί σοι, pro Obnoxius ſum tibi (vt vſus eſt Plautus, quum dixit, – ego tibi Me obnoxium eſſe fateor, culpæ compotem) Xenophon, τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι: quod in vulg. lexicis exponitur, Obnoxium cuiquam eſſe & reprehendi. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοι εἰμὶ τοῦδε, q. d. Obnoxius tibi ſum huius rei. Pro quo poſſe dici exiſtimo, Eſt quod me culpes hac de re (vt ὑπαίτιός σοι εἰμὶ vertere nos poſſe arbitror, Eſt quod me culpes, vel Culpa apud te non vaco, vel Reprehẽſionem à te mereor.) Plut. ὑπαίτιοι τῷ Πομπηίῳ τῆς ἐκβολῆς, Qui culpam erga Pompeium de eiectione eius commeruerant.

Et ſubſtant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in epiſt. pr. ET aduerb. Ὑπαιτίως, Reddendo ſe crimini obnoxium, Reprehenſionem merendo.

C.2. Ἀνυπαίτιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis: vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία Philoni De mundo, Innoxia muneris functio.

C. Φιλαίτιος,ου, ὁ καὶ ἡ, (quod poſt μικραίτιος licet contra alphab. ordinem melius poneretur, quia ſignific. eiuſdem generis habet) Querulus, Qui leui de cauſa quenuis culpare amat. μεμψίμοιρος. Xenophon, τοὺς φιλαιτίους φεύγειν. Eraſmus τὸ φιλαίτιον ſubſtantiuè poſitum à Plut. in lib. De cohibenda iracundia, interpr. propenſionem ad accuſandum. Sic idem in Solone τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον dixit. Exponitur etiam Contentioſus, Litigioſus (quæ ſignificatio ex altera pendet) & ita Bud. vult accipi apud Dem. Pro corona, πονηρὸν ὁ συκοφάντης καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον.

¶ Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Cauſam attribuo ſeu aſſigno, Cauſam eſſe dico. Apud Dem. περὶ στεφάνου, αἰτίαν ἡγεῖσθαι τὴν τύχην, & αἰτιᾶσθαι τὴν τύχην, manifeſtũ eſt pro eodem poni. Ariſtot. De nat. anim. 8, αἰτιῶνται τὰς τροφάς, cauſam cibis attribuũt. Idẽ Pol. 7. cap. 12, αἰτιῶμαι τοῦ καλῶς κιθαρίζειν τὴν λύραν, id eſt (vt vulgò exponitur) Bene ludendi cithara lyram cauſam eſſe dico. Sic apud Theophraſtum De cauſ. pl. lib. 4. cap. 10, τὸ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιᾶσθαι exponitur, Cauſam ſeminis naturæ attribuere. Apud eundẽ lib. 4. De cauſ. pl. cap. 8, ἀμφοῖν τούτων αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, interpretãtur, Vtriuſque cauſam acceperit quis imbecillitatem. Ego verò malim ita, Vtrunque aliquis imbecillitati imputauerit. vt videlicet αἰτιᾶσθαι in hac ſignificatione reddatur Acceptum ferre, quum in bonam partẽ vſurpatur: Imputare, quum in malã. Quanquam & in malam partẽ ſumitur aliquãdo Acceptum ferre, ſed rarius. Chryſoſtomus De ſacerdotio, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιασαίμην αὐτῶν τῶν κακῶν, Sed neque ſacerdotio hæc mala imputauerim. Poteſt etiam verti illud Ariſt. Quòd bene ludã cithara, ipſi citharæ acceptũ fero. Nã vt Bud. ait, αἰτιῶμαί σε inter cætera ſignificat, Cauſam eſſe, vel In cauſa eſſe dico, Cauſam ad te refero, etiam in bonã partẽ. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς, Hoc acceptum geniis loci refero. Syneſius, ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ τότε, Φαῦσον αἰτιατέον τῶν γενομένων. Hacten⁹ Budæus. Sciẽdum eſt autem αἰτιᾶσθαι exponi etiam Cauſari: vt apud Demoſthenem Pro corona, ὧν δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι. Sic apud Æſchinem cum infinitiuo itidem videtur idem ſignificare, quum dicit, αἰτιώμενος τινὰς ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς. Niſi quis malit vertere, Criminans quoſdam quòd impedirent, &c.

Αἰτιῶμαί σε τούτου, inquit Bud. Criminoſè hoc tibi obiicio. Demoſth. pro Cteſ. ἐγὼ γὰρ τὴν τύχην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων. Interdum cum duobus accuſatiuis. Idem Pro Phorm. ἵνα ἂν ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος, &c. Quid contra ſeipſum obiicere poteſt quamobrem, &c. Hactenus Budæus. Notandum eſt autem αἰτιᾶσθαι Ciceronem interpretari Accuſare: quum hæc Platonis, οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι vertit, Non accuſare quod eſſet accuſandum. Vt verò αἰτίαν idem vertit Culpã, ita αἰτιᾶσθαι

Culpare nõ malè reddemus:vt οὐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσαιο,Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes.Dicitur verò αἰτιᾶσθαι & Accuſare in iudicio . Xen. τούτου Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται. ‖Interdum præpoſitio εἰς inſeritur : vt αἰτιᾶσθαί τινα εἰς ὑπερηφανίαν, apud Chryſoſtomum De ſacerdotio. ‖Iungitur & infinitiuo,ſicut & quum pro Cauſor ſumitur.Xenophon,αἰτιῶνται αὐτὸν ἀργὸν ἐσθίειν, Eum criminantur quòd iners comedat.vel,Inertem comedere. Sic αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν,Criminor te inſidiari,vel Accuſo te inſidiarum.

Αἰτιῶμαι, In paſſ. ſignificatione, Accuſari, Culpari. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος,id eſt,Si dignus eſt qui accuſetur, vel qui reprehendatur.

Αἰτίαμα,τος,τὸ, Criminatio, Accuſatio, in propria ſignificatione, non autem, vt in vulg. lexicis Græc. Crimen, Culpa.nam aliter explicandum eſt nomē primitiuum αἰτία,aliter nomen verbale αἰτίαμα factum à verbo αἰτιῶμαι,& ipſo ab αἰτία deducto. Plut.in Publicola, τοῦτο δὴ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐολούσκων ἐλάμβανον, Hanc primā Voluſcorum criminationem capiebant. vel,Hanc primam Voluſcos criminandi occaſionem . Luc. Act.Apoſt.cap.25,circa principium, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, Multas & quidē graues criminationes afferentes aduerſus Paulum. Notandum eſt autem omnia vetera exemplaria quibus vſus eſt pater meus in vltima Noui Teſtamēti Græci editione,(quæ non pauca nec paruæ autoritatis ob antiquitatem erant)habuiſſe hoc in loco non αἰτιάματα, ſed αἰτιώματα per ω. ‖Αἰτίαμα licet propriè criminationem ſignificet (vtpote verbale nomen) non crimen : aliquando tamen & pro αἰτία,id eſt Crimen,vſurpatur:vnde & Heſychius αἰτιαμάτων alicubi vult eſſe poſitum pro ἐγκλημάτων. Notandum eſt autem, ſecundum hanc ſignificationem αἰτίαμα paſſiuam habere ſignificationem,non actiuam.nam quum αἰτίαμα dico pro criminatione,& ipſo criminandi actu,(vt ita dicam) manifeſtum eſt actiuè ſumi : at quum pro eo de quo alicui criminatio infertur,tunc paſſiuè accipi liquet. Id autem de quo alicui criminatio infertur,eſt ipſum crimen.

Αἰτίασις,εως,ἡ,Idem quod αἰτίαμα. A Budæo in Comm. exponitur Accuſatio & querela: citante hunc Antiphontis locum,ἡ μὲν γὰρ τούτου αἰτίασις μὴ ἔχει νῦν τέλος.Fab.lib.9, cap.2,non procul à fine, Vnde ſunt enthymemata κατ' αἰτίασιν, μετάληψιν etiam .Quo loco αἰτίασιν exponunt vulgò Cauſationem.Bud.in lex. ſcribit αἰτίασιν in Pandectis poni pro litis principio & actione contra aliquē, vt αἰτίασιν ἀποθέσθαι.

Αἰτιατὸς,οῦ,ὁ,Cauſatus,barbarè loquendo , id eſt, Ex alio tanquam ex cauſa procedens : vt,ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος,ἀλλ' αἰτιατός· καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον,ἀλλ' αἰτιατόν.In vulgatis lexicis αἰτιατὸν, Cauſatum , A cauſa vel ab autore ortum. ‖Dicitur etiam αἰτιατὸν id cuius cauſa ſeu ratio redditur:vt quum dicit Euſtathius τὴν αἰτίαν poni περὶ τοῦ αἰτιατοῦ . Sunt qui αἰτιατὸν exponant etiā Id quod pro cauſa ſeu ratione affertur.

Αἰτιατικός,οῦ,ὁ,Criminatorius,Accuſatorius. Apud grammaticos αἰτιατικὴ πτῶσις, Accuſatiuus caſus. HINC αἰτιατικολογῶ, vnde αἰτιατικολογούμενα Gaza vocat quæ in accuſatiuo caſu enuntiantur.

C. ἘΠαιτιάω,ῶ,vel potius ἘΠαιτιάομαι,ῶμαι,Criminor, Accuſo vel Incuſo, Inſimulo, Culpā in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί σε, vel ἐπαιτιῶμαί σε τούτου,& ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. Plato Epiſtola 7, φοβούμεθα μὴ τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο.Demoſth.in Midiam, ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii , pro αἰτιασάμενος . Ariſtophanes in Veſpis, φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ . Dicitur & ἐπαιτιῶμαι τοῦτο , vt rurſus apud Plat.in quadam epiſtola,ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam reiicio,vel confero.In vulgatis autem lexicis exponitur Ob itineris longitudinē me excuſo. ‖Item Ἐπαιτιῶ τὴν ξυμφορὰν,apud Thucydidem voce actiua,lib.8.pag.288,τὴν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτιάσατο καὶ ἀπωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης.(vbi legitur & ἐπῃτιάσατο,vt in marg.edit.meæ annotatum eſt) quod Valla interpretatur,Iacturas exilii ſui queſtus eſt & deplorauit. At ego malim , Sui exilii calamitatem illis loco criminis obiecit,Vel ſimpliciter Obiecit:vt ἀπωλοφύρατο ſeorſum accipiatur, non autem cum illo accuſ. iungatur.

Ἐπαιτιῶμαι, pro Cauſam ſeu cauſas aſſigno. Plato in Phædro , οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα.Paulo pòſt αἰτιώμενον dicit.

c.2. Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor , Simul vel vnà accuſo.Plut.in Pericle , οἷς συνεπῃτιᾶτο τοῦ λακωνισμοῦ, quos Laconiſmi ſimul accuſabat.

C. ΚΑΤαιτιάομαι,ῶμαι,Criminor, Accuſo,Inſimulo:vt ἐπαιτιῶμαι,& ſimplex αἰτιῶμαι . Greg. εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν οὐ τὰ βέλη καταιτιάσῃ,ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας.Et καταιτιώμενος ταῦτα apud Demoſth. Hæc criminis loco obiiciens, De his accuſans.

Καταιτιαθεὶς paſſ. ſignif.apud Polyb.lib.3,τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου καταιτιαθέντας ἀπολύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς.

c.2. Ἀκαταιτίατος,ου,ὁ καὶ ἡ,q. d.Non accuſabilis,pro Inculpatus,Culpa carens, Crimine vacans . ἀκαταιτίατον Heſ. exponit ἀνέγκλητον & ἀκατηγόρητον.

C. ΠΡΟαιτιάομαι,ῶμαι, Antè criminor,Antè accuſo.
‖Προῃτιασάμεθα apud Paulum,ad Rom. cap.3, v.9, pro ἠλέγξαμεν,vt Græc. ſchol.ait, id eſt Arguimus. Verùm non ſimpliciter Arguimus intelligendum eſt, ſed cauſis redditis ſeu rationibus.Poteſt & ſic verti (meo iudicio) Cauſas vel cauſam aſſignauimus propter quā,&c. vt καταιτιᾶσθαι & ſimplex αἰτιᾶσθαι à Platone poni pro Cauſas aſſignare,dictum eſt.Vet.interpr.reddidit,Præcauſati ſumus.

C. ΠΡΟΣαιτιάομαι,ῶμαι,Inſuper accuſo,vel Criminor.

¶ Αἰτιάζω, Actiuum,idem quod αἰτιῶμαι:vnde formatum paſſiuum αἰτιάζομαι, pro Accuſor, Culpor , vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco,Hell.4,καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, id eſt, Qui ob id incuſabantur quaſi ipſi obſtitiſſent. Alibi(inquit idem)actiuè poſuiſſe videtur,πρὸς ἃ ἔγωγε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται.Hæc Budæus. Sed notandum eſt alteram quoque eſſe eius loci lectionem, ſcribendo videlicet αἰτιάζεσθε. vt ſit,Vos ea culpatis ad quæ magno ſtudio contendo ac laboro,ſimul etiam ciuitas. At legendo αἰτιάζεται & imperfecta maneret ſententia, & conſtructio eſſet planè noua & inuſitata πρὸς ἃ αἰτιάζεται. ſed & hoc dictum minimè cum præcedentibus cohæreret.

ΑἸΧΜΗ', ῆς,ἡ,Cuſpis,Mucro.Sed rectius cuſpis : vt αἰχμὴ λόγχης, Cuſpis lanceæ.ſic αἰχμὴ ἔγχεος,Il.π, — καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμήν. at Philoſtratus in Heroicis videtur καταχρηστικῶς dixiſſe αἰχμὰς τῶν κεράτων, vt ſiquis dicat Latinè Cuſpides cornuum,pro eo quod eſt,acumina cornuum,αἱ ὀξύτητες . Sunt & qui velint αἰχμὰς ὀξείας Heſiodum appellaſſe falces. ‖Sæpe etiam αἰχμὴ (ponendo partem pro toto, poetico more) pro haſta,ſiue lancea,vſurpatur.Exponitur verò & Haſtile, Spiculum,Telum.Iliad.μ, Αἰτωλοὶ ἵσταντο,καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν.

Αἰχμὴ etiam pro bello ſumitur ,ſicut Ferrum interdum apud Latinos poetas , & arma tam in carmine quàm in proſa. vnde & Heſychius αἰχμαὶ exponit πόλεμοι.Vtitur hoc modo Herodotus quoque: vt, τὸ εἷλε αἰχμῇ, quod bello ceperat, vel armis . Item Plut.in Numa,αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. ‖Videtur αἰχμὴ pro fortitudine & bellicoſitate (vt ita dicam) poni in hoc poetæ cuiuſdam loco,apud Plutarchum in Lycurgo, Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια.

Αἰχμὴ,vel ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν dicitur , id eſt à fundendo ſanguine:vel ab ἀΐσσω.vide Etymol.autorem.

C. Αἰχμόδετος,ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος , de quo paulo pòſt. Vtitur illo αἰχμόδετος Sophocles,teſte Heſychio.Sonat autem q.d.Haſta vinctus,ſeu ligatus (ex αἰχμὴ & δέω)quia captiui vinciri ſolent.

C. Αἰχμοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Haſtatus,'Haſtam gerens.ad verbum Haſtifer.Capitur pro ſatellite,eadem forma & eadem ratione qua δορυφόρος . Herodotus in 1, λῶστοι οἱ τῶν αἰχμοφόρων.

C. Αἰχμάλωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, (q.d.αἰχμῇ ἁλωτὸς) Bello captus, Armis captus, Manu captus , cum Saluſtio: Captiuus,

ad verbum Haſta vel cuſpide haſtæ captus. eodem modo quo & δορυάλωτος. Sed vſitatius eſt illud quàm hoc, præſertim in ſoluta oratione. Quanuis autem αἰχμάλωτος conflatum ſit ex αἰχμῇ ἁλωτὸς, & ἁλωτὸς ſit pro ληφθείς: dicitur tamen ληφθεὶς αἰχμάλωτος, vt ſi dicas, captus captiuus: ſed Latinè aptius dicitur, Abductus captiuus, vel in captiuitatem: aut, In hoſtium redactus poteſtatē: aut breuiſſimè, Bello captus. Plut. Hellen. ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. in Alexādro, γυναιξὶν αἰχμαλώτοις. Sic & αἰχμάλωτοι νῆες appellātur ab hiſtoricis Naues bello captæ. Dicūtur & πόλεις αἰχμάλωτοι, vrbes ab hoſtibus captæ & in ſeruitutem redactæ, apud Iſocratem & Plut. A B

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, ſubſtantiuum, Mancipium, apud Xenoph. Demoſth. & Philoſtratum in Heroicis. Dicitur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα abſolutè. & tunc αἰχμάλωτα adiectiuum eſt. Propriè autem αἰχμάλωτοι de perſona bello capta & ſeruituti mancipata.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. licet αἰχμαλωτὶς diminutiui nominis formam habeat. αἰχμαλωτίδες χέρες, Captiuæ manus, id eſt eius qui eſt captiuus, vel eius quæ eſt captiua. Sophocl. Aiace, — τὸν παῖ αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. C

c.2. Συναιχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concaptiuus, Captiuitatis ſocius. Paulus ad Rom. 1. v. 7, τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου. In vulg. lexicis habetur etiam Συνεχμάλωτος, itidem pro Concaptiuus, tanquam ab ἔχμα, vt illic ſcribitur. quum alioqui apertè mendoſa ſit hæc ſcriptura, ideóque minimè quæri debuerit eius deriuatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ET Αἰχμαλωτίζω ab αἰχμαλωτὶς, Captiuum abduco, vel in captiuitatem, Bello captum abduco, vel In ſeruitutem abduco. Heſych. αἰχμαλωτίζοντα exponit, In ſeruitutem violenter abducentem: αἰχμαλωτεύοντα autem, προνομεύοντα. D

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, Captiuitas: vt αἰχμάλωτος ſit ex αἰχμῇ & ἁλωτὸς, ſic αἰχμαλωσία ex αἰχμῇ & ἅλωσις.

C. Ὁμαίχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Collancearius) Socius in bello, Arma conſocians, Confœderatus, σύμμαχος, Heſych. Exponitur etiam Commilito. HINC Ὁμαιχμία, Belli ſocietas, Confœderatio. Herodotus, ὁμαιχμίαν συνθέσθαι πρὸς τὸν Πέρσην. ET Ὁμαιχμία apud Heſychium. ET Ὁμαίχμη, pro eodem, videlicet pro συμμαχία. E

C. Συνάιχμος, Idē quod ὁμαίχμος. nam συναίχμος quoque exponitur σύμμαχος à Suida & Heſychio.

C. Μεταίχμιον, ου, τὸ, (q. d. Interlancearium) Spatium inter duas acies. τὸ μεταξὺ τῆς αἰχμῆς, id eſt στρατευμάτων: vt μεσαμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Vel μεταίχμιον quaſi μεσαίχμιον. quarum deductionum vtraque ponitur ab Euſtathio. Sed & Heſychius μεσαίχμιον quoque agnoſcit, vt paulo pòſt docebo. Euripides Phœniſſis, — κἂν μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται. Vbi ſcholiaſtes eſſe μεταίχμιον dicit τὸν μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπον. Idem verò alibi ſcribit μετακύμιον dictum τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ¶ Per metaphoram autem, ſiue (vt vult Euſtath.) per catachreſin, dicitur & de interſtitio quod eſt inter res quaſlibet. Herodotus, ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένων. Euſtathius poſtquam dixit μεταίχμιον per catachreſin vocari etiam τὰ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν, vt ſi (inquit) aliquis dicat ἐν μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶ. Greg. in Macc. encomio, καὶ τῶν δύο παθῶν ὢν ἐν μεταιχμίῳ. Damaſcenus, νοῦς γὰρ μεταίχμιόν ἐστι θεοῦ καὶ σαρκός. Lucianus, paulo etiam aliter vſurpauit, vbi Momum inducit Apollini dicentē, σὺ δὴ λοξὸς εἶ καὶ γρίφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις, id eſt, (inquit Bud.) Oracula ancipitia das, & in vtranque partem ambigua. q. d. Inter duas acies ambigentia. F G

Μεσαίχμιον in eadem ſignif. agnoſcit Heſychius. Vulgata autem lexica μεσαίχμιον interpretantur etiam Partem mediam haſtæ. Quæ expoſitio ex illo ſumpta videtur, ita ſcribente, Μεσαίχμιον, μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum Heſychii expoſitionem dubiam reddunt quæ ſequuntur apud eum. Nam ſubiungitur ab illo, Μεσαίχμιος γῆ, ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. καὶ Μεσαίχμιον, πᾶν τὸ μέσον τινὸς, κυρίως τῆς αἰχμῆς. H

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicoſus: vt apud Homerum, — βασιλεῖ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, id eſt, Regi bono, ſtrenuóque bellatori. Exponitur etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Haſta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potiùs acer: quia acerrimus eſſet pro κρατερώτατος. Idē Il. β, dicit Κικόνων αἰχμητάων pro Ciconum bellicoſorum. A

Αἰχμάζω, F. σω, Iaculor, Vibro. Il. δ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, id eſt ἀκοντίσουσι, vt quidam exponūt. quæ mihi optima omnium videtur expoſitio. nam ipſe Homerus Il. μ & ξ, dicit αἰχμὰς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμὰς αἰχμάσουσι, Haſtas ſeu haſtilia vibrabunt, ſeu contorquebunt, aut librabunt, aut iaculabuntur: ſi iaculari itidem καταχρηστικῶς velimus vſurpare vt Homerus ἀκοντίζειν. Et eſt ita dictum αἰχμὰς αἰχμάζειν, vt diceretur ἀκόντια ἀκοντίζειν. Apud Suidam αἰχμάσουσι exponitur δοξαπομαχήσουσιν: ſed αἰχμάσουσι per ſe hoc non ſignificat, verùm cum αἰχμὰς coniunctum. quem accuſatiuū exiſtimo per errorē in eius exēplari eſſe omiſſum. Per hoc autē Haſtas vibrabunt (ex ſpecie genus intelligendo) ſignificat, Prœliabuntur. Sophocles in Aiace, Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; id eſt intorſiſti: vt Bud. exponit. ſchol. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. B C

Αἰχμάσσω idem quod αἰχμάζω. quo vti dicemus Homerum ſi in eius loco modò citato αἰχμάσουσι præſentis temporis eſſe voluerimus: vt etiam videtur eſſe ſi ita duplici σ ſcribatur: ſed apud Suidā vnico ſcriptum habetur.

ΑἾΨΑ, aduerb. temporis, poeticum. Statim, Continuó. vel, Citò, Celeriter. ἀθέως, αὐτίκα. Il. α, Αἶψα δ' ἄρ' ἑζόμενοι διὰ λεῖχ' εἰσκονίουσι. Il. τ, — λαρὸν πρὸς δέρπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως. vbi Heſych. αἶψα καὶ ὀτραλέως exponit ταχέως πάνυ, id eſt Valde citó. D

Αἰψηρὸς, οῦ, ὁ, Celer, Citus. Odyſſ. β, — αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Iliad. τ, — λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Vbi nomen pro aduerbio ponitur, αἰψηρὴν pro αἰψηρῶς, vt docet Heſychius ex Ariſtarcho. Erit autem αἰψηρῶς aduerbium formatū à nomine αἰψηρὸς, idem ſignificans quod αἶψα. Ac ſi verum eſt quod ait Ariſtarchus αἰψηρὴν eſſe poſitum ibi pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Homerum dixiſſe eo loco λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν pro eo quod Il. β dixerat, αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν. E

C. Αἰψηροκέλευθος vide in proximè ſequent. poſt Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, vt docet Heſychius. vnde λαιψηρὰ γούνατα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη, apud Homerum. HINC Λαιψηροδρόμος, Celeriter currens, Volucer, apud Euripidem. ET Λαιψηροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cuius via eſt celer, Velox: vt apud Heſiodum in Theog. Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην λαιψηροκέλευθον. Vbi legitur etiam αἰψηροκέλευθον. F

ΑΪΏ, (poeticum) Audio, Apud Homerū modò cum genitiuo, modò cum accuſatiuo. Iliad. ο, Ἀργέων ἀΐων. Od. ξ, οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Iliad. κ, Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Iliad. ω, Οὐκ ἀΐεις ἅ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη; Apoll. Arg. 1, Ἀλλ' ἐπὶ ἄϊε βάξιν ἀγαυροτάτων ἡρώων. In ſoluta autē oratione rarum eſt ἀΐω, ac potius vſurpatur ἐπαΐω, vt mox dicetur. Quanquam apud Lucianum videtur vſurpatum οὐκ ἀΐοντι pro Non audienti, vel non intelligenti: quum ſcribit, νῦν δὲ αἰτιᾶσαί τούς σου ποιεῖν, ὁ παῖς οὐδὲν ἀΐοντι ἔοικε. Idem in Philopatride dixit οὐκ ἀΐεις, ſed tanquam Homerica verba vſurpans, vt opinor. ſunt enim apud Homerum aliquoties initio verſus hæc verba: vt in carmine modò citato. ſic Odyſſ. σ, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιμίζουσιν ἅπαντες; Iliad. ο, Οὐκ ἀΐεις ὅ μοι νῶιν, &c. Ariſtoph. autem ἀΐειν cum genitiuo dixit pro Audire, id eſt dicto audientem eſſe, Auſcultare, in Nubibus, ὦ παῖ, παῖ, ἔξελθ' οἴκοθεν, ἄϊε τοῦ πατρός, O fili fili, egredere domo, patri tuo auſculta. vel, eſto dicto audiens. ¶ Ἀΐοντες Heſychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. non dubito quin explicans illud ἀΐοντες quod eſt in hoc Homeri loco, Iliad. λ, — ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, id eſt, Verberauit equos flagello arguto. illi autem verbera ſentientes, velociter celerem currum agebant. Et ita quidem expono, Heſychium ſequens. at Euſtathius ἀΐοντες pro Audientes accepit, ita G H

ſcribens

ſcribēs, Quis autē ſit vſus flagelli arguti [id eſt arguté ſonantis] declarat, quū ſubiungit, οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες ῥίμφα ἔφερον θοὸν ἅρμα. Terret enim equos flagellū, argutū qu ẽdam ſtrepitum edens. Addit etiam γοργὸς eſſe hoc ab Homero dictum, quaſi dolor ex verbere vnà etiam auditu percipiatur. ‖Ἄϊον idem Euſtathius exponit ἀπέπνεον (vt ſit ab ἄω) in hoc Il. ο verſu, — ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Vnde exiſtimo poſſe corrigi deprauatiſſimū apud Heſychium locum. nam apud eum ita legitur Ἄιω * νὴ πορεξέπνεον τὴν ψυχὴν. at ego contendo legi debere, Ἄϊον ἦτορ, ἐξέπνεον τὴν ψυχὴν, id eſt, Expirabam animam. Admonet tamen Euſt. quoſdam expoſuiſſe, ᾐσθανόμην κατὰ ψυχὴν, i. Sentiebā in animo: vt videlicet habeat hîc eandem quam in proximo loco ſignificationem.

C. ΕἸσαΐω, Audio. Interdum cum genit. rei, interdum & cum accuſatiuo. Cum genit. vt apud Nonnum, φθογγῆς εἰσαΐοντα: cum accuſat. vt epigr. lib. 4, — ποθήγορον εἰσαΐοντα μέλος. Perſonæ autem genitiuum habet.

C. ἘΠαΐω, vt dixi, in ſoluta oratione potius vſurpatur quàm ſimplex ἀΐω. Eſt autem ἐπαΐειν (inquit Bud. in C.) intelligere, & cum præpoſitione περὶ iūgitur, vt in hoc loco [Plat. De Rep. 10, αὐτός τι οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας] & in Gorgia, ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. Aliquādo genit. iūgitur ſine præpoſ. vt lib. De rep. 7, τάξεων ἐπαΐειν. Plut. in Bruto, τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ. Ariſtoph. σφηξὶ ſine caſu poſuit, καταγελώμενος δ' οὐκ ἐπαΐεις, Nō ſentis te ludibrio haberi. Hactenus Budæus. ‖Sciendum eſt autem ſimpliciter accuſatiuo iungi aliquando apud eundem Platonem, vt quum dicit, ἐπαΐοντες τό, τι καλὸν καὶ μή. Sic & Sophocl. accuſatiuo iunxit hoc in verſu, Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. in qua ſignificatione iunxit Lucianus genitiuo. Nam Budæus nihil aliud dicit quàm ἐπαΐειν ſignificare intelligere, nihil præterea addens. atqui notandum eſt illud Intelligere non eodem accipi modo in exemplis quæ extat. nam in locis Platonis ἐπαΐειν eſt intelligere, id eſt Cognitionem habere. (nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionem alicuius rei habere) at in Plutarchi loco, τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, vocem eius non intelligentes, id eſt (ſi modò Latine id quoque ſonat Intelligo) non audientes ſeu exaudientes. Neque enim puto ita ibi accipi à Plutarcho φωνῆς ἐπαΐειν, vt hîc apud Lucianum, ἐπεὶ κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. nam hoc loco ἐπαΐω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς eſt vocem Romanam ſeu ſermonem Romanum intelligo, id eſt Calleo, Percipio, Cognitum habeo. vel, Cognitionem habeo ſermonis Romani. Fortaſſe verò Budæus ita & apud Plutarchum illud ἐπαΐοντες accepit vt hîc accipiendum dico ἐπαΐω apud Lucianum: ideóque expoſuit etiam ibi verbo Intelligere. Verùm mihi non fit veriſimile eos quos Brutus ſocios coniurationis habebat (de quibus Plutarchus dicit οὐκ ἐπαΐοντες) eius linguæ qua vtebatur Lænas apud Brutum, ignaros fuiſſe. Dico igitur ἐπαΐοντες ibi eſſe audientes ſiue exaudientes: apud Lucianum autem ἐπαΐω, Intelligo. quam duplicem ſignificationē itidem apud noſtrates habet verbum *entendre.* ‖Ἐπαΐοντες exponitur apud Herodotum ſentientes (accipiendo in propria ſignificatione) quum dicit ἐπαΐοντες σιδηρείων: at in loco Luciani quum οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Bud. vertit, Non ſentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis metaphoricè pro Animaduertis.

Ἐπαΐστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Is de quo auditū eſt, Reſcitus, Qui innotuit. Apud Herod. ſæpe in vſu. vt quū dicit in Euterpe, ὡς ἐπαΐστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος. Apud eundē ἐπαΐστοι ἐγένοιτο, exponitur Fuerunt deprehēſi. Et, ἐπεί τε ἐπαΐστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεω, Poſtquā à Cābyſe conuictus eſt. Et, ἐπαΐστον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δῶμα ἔλαβε, cum ſubiit metus iā manifeſtū maleficii in Demaratū excogitati. Deniq; ἐπαΐστος & αἴστος ab hoc ſcriptore pro eodē accipi puto. Caeterū ἐπαΐστος hîc poſui, ac nō itidē ἄϊστος in ἀΐω, quū nec eadē ſit ſignificatio, nec deriuatio.

ΑἸΩ'Ν, ῶνος, ὁ, Æuū, Æternitas. Dicitur αἰὼν quaſi ἀεὶ ὤν, vt docet Ariſtot. 1, De cælo. Hieron. in Ezech. c. 26, αἰῶνα. i. Seculū, annos 70 cōtinere ait. Phil. De mūdo, ἐν αἰῶνι δ' οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hîc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab æuo, Ab æterno. & εἰς αἰῶνα, In æternū, In perpetuū. quod & δι' αἰῶνος dicitur. Dem. in epitaph. ταῦτα δι' αἰῶνος ὑπάρχει τοῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ἐκγόνοις. Ariſtot. ταῦτα δ' ἔοικεν ἡ γῆ τὸν δι' αἰῶνος χρόνον ἀεὶ παρέχειν. ‖Eſt etiā αἰὼν (iuxta Hier. in Ez. c. 26) ſeculū, i. 70 annorū ſpatiū. πρὸ αἰῶνος Bud. apud Areopag. Ante ſecula. ‖Αἰὼν, Vita, Tēpus vitæ hominis (quā ſignif. habet itidē Æuū apud Lat.) apud Hom. & alios, ac Herodot. præſertim & Xen. Il. η, — ἐπεί με καὶ λίποι αἰών. ſic Il. π, Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Dici autē poteſt de mortuo, nō ſolùm τοῦτον λίπεν αἰών, ſed inuerſa forma orationis, οὗτος λίπε τὸν αἰῶνα: vt dixit Archias in Anth. epigr. — ὅσοις αἰῶνα λιπόντας. Xen. Pæd. 3, Κάλλιον καὶ ἥδιον τὸν αἰῶνα διάξει. Idē, ἐμοὶ δ' οἶον γὰρ τὸν αἰῶνα διδάσκει, τοιαύτην καὶ τελευτὴν δοίησαν. Herod. in Call. τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, Vitā finire. Ponitur autē nō ſolùm gen. maſc. quū hāc ſignif. habet (vt Od. ε, — κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών) ſed & in fœm. apud poetas: vt Il. χ, — αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Sic & apud Heſiod. γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσαι, Dulci vita priuare. Annotat autē Euſt. in illū locū Il. χ, poſitū eſſe nomen αἰὼν in fœm. genere, more Ionico, quanquā in modò citato Herodoti loco legitur τὸν αἰῶνα nō τὴν, aſſentiente ipſo etiā Euſt. Quare dicendū eſt hoc ideo ſcripſiſſe Euſtath. (libet enim eū excuſare) non quod hoc ipſum nomē fœm. gen. enuntiet, ſed quod multa alia quæ lingua cōmunis maſc. enuntiare ſolet. ‖Αἰῶνα (inquit Heſ.) vocauit ψυχὴν (id eſt animā) Euripides in Philoct. dicens ἐκπνεύσειν αἰῶνα, id eſt, Efflauit animam, ſeu expirauit.

¶Αἰὼν, Spina medulla, apud Hipp. ὁ νωτιαῖος μυελὸς, inquit Erot. in ſuo lexico, p. 16 meæ edit. citās duos Hipp. locos, & hūc Pind. præterea, αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρράισθη. Sic autem expoſuerunt quidam Il. τ, Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.

D Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æternus, Sempiternus. Plut. θεὸς γὰρ αἰώνιος. Deus enim eſt æternus. Αἰώνιος μέθη, Perpetua ebrietas ſiue ſempiterna, Pla Pol. 2. Αἰώνιος δόξα, in epiſt. D. Pet. Αἰώνιος ζωὴ, in epiſt. D. Ioānis. Αἰωνία λύτρωσις, in epiſt. ad Hebr. ‖Seculares ludos à Romanis dictos Græci vocabāt αἰωνίους, vt Herod. teſtatur lib. 3, ſcribens, αἰωνίους δ' αὐτοὺς ἐκάλουν οἱ τότε, ἀκούοντες βίων ἀνθρώπων διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖσθαι. In Solom. Parab. μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια. i. cœtū annorū, & poſt memoriā hominū immota Bud.

Αἰωνίζω, Æternū reddo, Æterno. Et in paſſ. ſignificatione, E Perenno, Duro perpetuò, In æternum maneo. nam Suidas αἰωνίζει exponit διὰ παντὸς μένει.

C. Διαιώνιος & Διαιωνίζω cōpoſita ſignif. ſimpliciū habent. (quæ facta puto ex δι' αἰῶνος quod In æuū, ſeu In perpetuū ſignificat) Pla. in Tim. πρὸς τὸ τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως. Sic διαιωνίζω pro αἰωνίζω, Perpetuò duro, In æternū permaneo. Themiſt. paraphr. in φυσ. ἀκρόασιν Ariſtot. ὁ δ' οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exponitur à nōnnullis Perēno, accipiētib⁹ hoc verbū pro Perpetuò duro, non pro Diu duro. F HINC ET Συνδιαιωνίζω, Vnà ſum ætern⁹, Æternitate cū alio ſeu aliis fruor. Greg. orat. in Pentec. συνδιαιωνίσει καὶ συμπαρατείνεσθαι. Ab Heſ. exponitur συνδιάγειν εἰς αἰῶνας.

C. Δηναίων, ονος, ὁ & ἡ, Lōgæuus, Annoſus. μακρόβιος, Heſ.

C. Δυσαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui ærūnoſa eſt vita, Qui vitā miſerā degit, Miſer, apud Soph. OEdip. qui ἐπὶ κολωνῷ inſcribitur. In vulg. lex. citatur ex Eurip. δυσαίων βίος, q. d. Vita infelicis æui.

C. Εὐαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui vita eſt beata, Qui beatā vitā deG git, Beatus. Callim. hymno in Delū, — καὶ εὐαίων Ἑκαέργη. vbi ſchol. εὐαίων exponit ἡ μακαρία. Apud Soph. in Philoct. vocatur ὕπνος εὐαίων pro ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt ſcribit ſchol. In Epigr. autē εὐαίων βίος. q. d. Vita æui felicis.

C. Μακραίων, ονος, ὁ & ἡ, Longæuus, Annoſus. Soph. in OEdipo Coloneo.

ἌΚΑΝΘΑ, ης, ἡ, Spina. Et Ἄκανθαι, Spinæ, quales videlicet ſunt in βάτοις, id eſt rubis, ſeu vepribus. Hom. Od. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας Ἂμ πεδίον. Dioſcor. ἔστι δὲ ἡ δὲ ἡ βάτος ἁπαλωτέρα πολλῷ τῆς πρὸ αὐτῆς, ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Pro quibus Plinius, Tenuius eſt quàm cætera, hoc rubi genus, minoribusq; ſpinis & minus aduncis. Luc. De hiſt. ſcrib. καὶ ἀπὸ ἀκανθῶν ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι ἐκκεκομμέναι εἰσί. Dicūtur ἄκανθαι & illi aculei qui ſūt circa roſam, ſicut & à Lat. Spinæ itidē. Idē Luc. ibidē, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν,

τοὺς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τοὺς περὶ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. A Theophr.epiſt. οὐδὲ ῥόδον τρυγήσεις τὴν ἄκανθαν ἀλλ' λαβοῦμενος. Apud eundem, καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Per catachreſin autem animalium etiam quorundam (vt hyſtricis & echini) aculei, ἄκανθαι vocantur, ſicut & à Latinis ſpinæ. Sic in hoc verſu qui legitur apud Athen.lib.4, Αὐτὰρ ἐχίνοις ῥῖψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Hinc & ἀκανθίων dictus eſt, vt infrà docebo. ‖ Metaphoricè verò ἄκανθα tribuitur etiam piſcibus, pro illorum aculeis qui vulgò areſtes.q.d.ariſtæ.Plut.in Præcept. De valet. Νίγρος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατίᾳ σοφιστεύων ἄκανθαν ἐπιτυγχάνει ἰχθύος καταπεπωκώς, B id eſt(Eraſmo interprete) Niger autem familiaris noſter dum in Galatia ſophiſticen profiteretur, forte fortuna piſcis ſpinam deglutiuerat. Athen.lib.8, ἀφύαι δὲ καὶ μαινίδες καὶ τριχίδες καὶ τἄλλα ὅσων συγκαταπίομεν τὰς ἀκάνθας. Sic & alibi apud eundem. ‖ Eſt & ſpina dorſi. Herod. in Melp. ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου περὶ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Propriè autem dici ἄκανθαν putarunt quidam ſulcum ad lumbos vſque, vocatum etiam ὑπόρραχιν. Sed Galenus nomina hæc diſtinxit lib. 12 περὶ χρείας μορίων. Totā enim ſeriem vertebrarum(vt Cam.ſcribit) ῥάχιν nominari putat, & in hac viginti exteriores proceſſus, (quaſi C munimenta quædam, id eſt προβλήματα illarum) ἀκάνθας. Gorræus poſtquam verba fecit de herba quæ ἄκανθα vel ἄκανθος appellatur (de qua mox dicam) ab illius ſimilitudine partem illam ἄκανθαν vocari ait, ita ſcribens, Cæterùm ab acanthi ſimilitudine tota etiam vertebrarum ſpinalis medullæ compages ἄκανθα dicta eſt. nec modò ipſa tota, ſed ſinguli etiam vertebrarū proceſſus in corporis poſteriora exerti, & aculeo ſpinæque D non diſſimiles. ‖ Ἄκανθα præterea (vt idem Gorr. annotat) dicta eſt peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam propriè ἀντικνήμιον appellant, anterior ſcilicet tibiæ angulus, quòd multùm acutus ſit. ‖ Ἄκανθα (inquit Nicandri ſchol.) propriè ἀπὸ ἔξω τοῦ δράκοντος. Et paulo pòſt ἀκάνθας exponit φολίδας & λεπίσματα, id eſt ſquamas: enarrans hæc Nicandri verba in Theriacis, ἑκὰς δ' ὑπότερον ἀκάνθας. ‖ Ἄκανθαι denique dictæ ſunt per metaphoram (vt à Lat. ſpinæ) Difficultates, Moleſtiæ, ſiue Salebræ & ſcrupuli, vt aliis metaphoris Latini di- E cunt. Hinc apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. Et apud eundē lib.6, ἐκ τούτων πάλιν τῶν λεχθέντων τὰς ἀκάνθας ἀναλεξάμενος Οὐλπιανός. Et apud eundē lib.3, ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, i. (Bud.interpr.) Omniáq; à diſſerente prolata ad diſputationē reuocas, & velut ad vnguem vis omnia eſſe exacta inter loquēdū: vt ne ſcrupul⁹ quidē maneat.

Ἄκανθα, ης, ἡ, Herba, acāthus à Plinio dicta. Dioſc.lib. 3, cap.19. ait ἄκανθαν vel ἑρπάκανθαν eſſe herbā, quæ folia multo lactucaceis latiora habet & longiora, erucæ diui- F ſura, nigricantia, &c. Acāthos (inquit Plin.) eſt topiaria & vrbana herba, elato longóque folio, crepidines marginum aſſurgentiúmq; puluinorum toros veſtiens. duo genera eius ſunt, aculeatum & criſpum, quod breuius: alterum læue, quod aliqui παιδέρωτα vocāt, alii μελάμφυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autē ponitur non ſolùm ἄκανθα ſed & ἄκανθος, afferente illam Dioſc. deſcriptionem. Cui ſubiungit, Non eſſet in aculeatarum cenſu niſi foliorum extrema per caulem in ſpinulas occalleſcerent. Hunc alii παιδέρωτα.

Ἄκανθα ἀγρία (itémq; Ἄκανθος ἄγριος, vt putat Gorræ⁹) id eſt Acantha ſylueſtris, ſcolymo ſimilis, &c. Dioſcor. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam ſcolymo ſimilē eſſe dicit, eiuſdē cum ſuperiore generis (hæc enim, ſylueſtris, illa, ſatiua eſt) ſed breuiorē & magis aculeatam.

Ἄκανθα λευκή, Acantha alba, Spina alba. frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido, molli folio & chamæleonis albi ſimili, anguſtiore cādidioréq;, ſubhirſuto, ſpinis infeſto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. ex Dioſcor. & aliis. ET Λευκάκανθα cōpoſito no- H mine apud eundē Dioſc. de qua ſeorſum tractat, videlicet lib.3, cap 22: quum deſcriptio ἀκάνθης λευκῆς habeatur eiuſdem libri cap.14. Dicit autem huius λευκακάνθης radicē ſimilem eſſe radici cyperi, amarā & validā, pluribus eam non deſcribens. Vnde ſumens Gorr. Λευκάκανθα (inquit) frutex eſt radice cyperi, valida & amara. Is diuiſis nominibus etiā ἄκανθα λευκή vocatur, de qua ſuo loco dictū eſt. Hæc ille. At ſunt qui contrà diuerſarum eſſe plātarum nomina exiſtimēt: ex quorū ſententia hæc in vulg.lexicis ſcripta ſunt, Differūt λευκάκανθα & ἄκανθα λευκή. nā illa inter ſpinoſas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & carduos cēſetur. Illa vndique ſpinis infeſta riget, hæc præter ſpinas in foliis aculeatū etiā echinum in ſummo caule habet. Illa in ſepibus, hæc in ſyluoſis ac montanis locis naſcitur. Illa ſolidā habet materiā, hæc cōcauum & inanē caulem. Hæc, inquā, in vulg.lex. ſumpta ex nonnullis qui de re herbaria ſcripſerunt. Sed quàm ſint cōſentanea deſcriptionibus Dioſcor. & aliorum veterum, tibi lector iudicādum relinquo. Cæterùm quem nos fruticē vocamus aubepine, quod eſt ad verbum ἄκανθα λευκή, Spina alba. (q.d. albe eſpine) ſunt qui aliū ab hoc eſſe putēt, quum deſcriptio in omnibus nō cōueniat. Nōnulli autē aliud eſſe genus albæ ſpinæ autumāt. Vide infrà Ὀξυάκανθα.

Ἄκανθα Αἰγυπτία ſiue Ἀραβική, Frutex eſt qui (vt ait Dioſc.) ſpinæ albæ ſimilis eſſe creditur. ET Ἀκανθὶς alio nomine à quibuſdā appellatur, vt ſcribit idem Dioſcorides.

Ἄκανθα βασιλική (q.d.Spina regia) ex Theophr. affertur, De cauſ.pl.lib.1.c.10.

Ἀκανθὶς, quæ & Arabica ſpina ſeu Ægyptia. vide paulo antè. Præ ſe fert autē hæc quoq; vox nominis diminutiui ſpeciē. ‖ Ἀκανθίδας accuſ. pluralē ab ἀκανθὶς, ſunt qui adiect. eſſe putent, in hoc Phaniæ verſu in Anth. epigr. Χαλκίδας ἢ δὲ φέρης φίλ' ἀκανθίδας: vt videlicet χαλκίδες piſces à Gaza ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες ob ſpinarum multitudinem.

Ἀκανθὶς, auis nomen, vide infrà.

Ἀκάνθιον, dimin. Parua acantha, id eſt ſpina. q.d. Spinula.

Ἀκάνθιον eſt etiam herba ſimilis albæ ſpinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, & lanugine araneoſa obductis. qua collecta depexáq; veſtes bōbycinis ſimiles texūtur. Hæc Gor. ex Dioſ. & aliis. Scribitur & ἀκάνθιον.

Ἄκανθος, ου, ὁ, vel ἡ, Arbor, quæ à Gaza redditur Acer apud Theophr.lib.3. hiſt.pl.cap.4, vbi & fœm. gen. vſurpatur. Virg.Georg.2, Balſamáq; & baccas ſemper frōdentis acanthi. In quem locum hæc annotat Seruius, Acanthus arbor eſt in Ægypto ſemper frondens, ἄκανθος dicta quia ſpinis plena eſt. Hæc Seruius. Probus in eundē locum annotat ἄκανθον herbam eſſe ſpinoſam, folia habentē lata & rugoſa. Idem Seruius alibi fruticē, quodā loco & herbam eſſe tradit. In illo certè cum Theophr. conuenit, quòd eſſe arborem quæ in Ægypto naſcatur, & à ſpinis nomen habuiſſe tradit. Sic enim Theophr. ἡ δὲ ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πλὴν τοῦ στελέχους. Theocr.Id.1, Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. quē verſum imitatus Virg. in Palæmone ſcripſit, Et molli circū eſt anſas amplexus acātho. In illo autē Theocr. loco ſcribit ſchol. εἶδος δὲ φυτοῦ (φασὶν) ὁ ἄκανθος. Heſ. quoq; inter cætera dicit eſſe nomen φυτοῦ. Huius ſeu arboris ſeu fruticis virgulta flexibilia eſſe aiunt: vnde Virgilium alibi dixiſſe, -flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in vulg. lex. cum acantho Plinii confunditur, de qua ſuprà in Ἄκανθα.

Ἄκανθος pro erinaceo, vide infrà.

G C. Ἑρπάκανθα, herba quæ & ἄκανθα. nā ita Dioſc.lib.3.c.19, Ἄκανθα, ἢ ἑρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις, &c. Putatur ita vocata quòd foliis ſuis longius ſerpat, hæreat & nitatur.

C. Κυνάκανθα, vel Κυνακάνθη, Sētis canina, de qua Ariſt. anim. lib.5. Ita in vulg.lex. Reſpōdet tamē potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. ſonat enim Sentis canina ſeu Rubus caninus. C. Λευκάκανθα vide ſuprà in Ἄκανθα λευκή. C. Ὀξυάκανθα, vel Ὀξυάκανθος, Acuta ſpina. Ὀξυάκανθα (inquit Dioſc.lib.1.c.123) quā alii πυρίναν, alii & πυξακάνθην appellāt, arbor eſt pyraſtro ſimilis, ſpinoſa valde & minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. Sunt & qui κυνόσβατον eam appellent, vt idem tradit cap.124 eiuſdē libri. ita enim id orditur, κυνόσβατον, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι. Hæc à Theophr. & Ægin. ὀξυάκανθος etiā appellatur. Officinæ (inquit Gorr.) Berberis, rura ſpiniuinetum appellant. In

quo tamen ſunt qui Gorræo repugnent,ſcribentes non eſſe illam quam officinæ Berberis appellẽt, ſed ſpinam illam in ſepibus naſci ſolitam quæ vulgò *aubepine*, vel *blanchepine*(ſiue *blanch' eſpine*)nuncupetur. C. Πολυάκανθος (q. d. Multiſpinis) Genus ſuffruticis, apud Theophraſtum Hiſt.pl.lib.6,ſic dictum à multitudine ſpinarum. C. Πυξάκανθα arbor alio nomine λύκιον dicta.vide igitur Λύκιον. C. Πυρᾶκανθα,planta cuius meminit & Nicander in Ther. Λάζεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄῤῥενος αὔλω. Quidam putarunt eſſe Berberis officinarum:ſed ab aliis reprehenduntur:ſicut & qui ὀξυάκανθαν eſſe crediderunt. Dioſc. lib. 1. cap.18, βάλσαμον eſſe ait pyracanthæ magnitudine.

C. Τραγάκανθα,(q.d. Hircina ſpina) Frutex eſt (inquit Gorræus ex Dioſcoride,lib.3.cap.23) cuius radix lata & lignoſa ſummo ceſpite nititur: vnde ſurculos humiles robuſtos latiſſimè fundit.In quibus minuta folia multa, nonnunquam tenuia exoriuntur,quæ ſub ſe ſpinas albas,rectas & firmas occulunt. Ab eius radice vulnerata, manat lacryma pellucens, gracilis, læuis, ſincera, ſubdulcis,quæ etiam τραγάκανθα dicitur, arteriacis medicamentis accommodatiſſima. Citatur & ex Theophr. lib.9. Hiſt. plant. cap.1. Apud Heſychium autem legimus, Ἄφος, ἡ τραγάκανθα.

C. Ἀνάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spinis carens,ſeu aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. Hiſt. pl.lib.6.c.1, ἀνάκανθα & ἀκανθώδη opponuntur. Piſces quoque qui ſunt exoſſes (vt in vulg.lex. annotatũ eſt) ἀνάκανθοι dicuntur,vt muræna: ſic qui vnicam ſpinam habent, μονάκανθοι,ab Ariſtotele. In iiſdem lex. citatur præterea ex Herodoto, κῆτη ἀνάκανθα τρέφειν. C. Μονάκανθος, ου,ὁ καὶ ἡ, vide in proximè præced. C. Πτερθάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ramos habens ſpinoſos,ſeu aculeatos,apud Theophr. ὧ οἱ πτόρθοι ἀκάνθας ἔχοισι. C. Φυλλάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ. Ita dicitur planta quæ foliis eſt ſpinoſis ſeu aculeatis: vt acanus,eryngium,cnecus. Theophr. Hiſt.pl.lib.6.cap. 1,τῶν ἀκανθικῶν δὲ τὰ μὲν ἁπλῶς εἰσὶν ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος,&c. τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος,&c. ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ὅτι τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἄκανθαν. διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται.

C. Ἀκανθοβάτης,ου,ὁ, Per ſpinas ſeu ſentes gradiens. Spinigradus,vno verbo:ſi modò dici poſſit vt Pontigradus. Ex ἄκανθα & βάτης quod à βάω deducitur, & in compoſitione tantùm vſurpatur. ἀκανθοβάται σῆτες, in Anthol. epigr.per ſpinas gradientes:vbi ſpinæ metaphoricè accipiũtur. ‖In fœm.gen. Ἀκανθοβάτις:vt ἀκανθοβάτις ἀκρίς.

C. Ἀκανθοβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Iaciens ſpinas,vel potius Emittẽs ſpinas. vt βόλος ita hîc vſurpetur vt in ἀβόλος:quum dicitur ἄβολος ἵππος. Exponitur ἀκανθοβόλος in vulg. lex. Græc. Aſper in morem ſpinæ.quæ expoſitio vim compoſitionis non exprimit. Nicand. ῥόδον ἀκανθοβόλον appellauit,ὡς ἀκάνθας προβάλλον,inquit Euſt.

C. Ἀκανθολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spinas colligens, Spinarum collector,in Anth. epigr. Eodem modo quo ἀργυρολόγος dicitur argenti collector.

C. Ἀκανθονώτος apud Heſychium exponitur ἐχῖνος. Videtur autem eſſe echini epithetum, qui ita dicatur quaſi Aculeatum tergum habens.

C. Ἀκανθοστεφής,έος,ὁ καὶ ἡ,Ex ἄκανθα & στέφω.Spinis coronat⁹, Spinis cinctus.ἰχθὺς ἀκανθοστεφής,apud Ariſtot.

C. Ἀκανθοφάγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spiniuorus, Spinis veſcens.& verbum Ἀκανθοφαγέω,ῶ,Spinis veſcor.Ex ἄκανθα & φάγος.

C. Ἀκανθοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spiniger,Spinifer,Spinas gerẽs ſeu aculeos.vel Spinas ferens.– ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Gregor.Naz.in Car.id eſt,aruis ſpinas ferẽtibus,ſeu producentibus. Hinc verbum Ἀκανθοφορέω,ῶ,Spinas gero.

C. Ἀκανθοφυέω,ῶ,F.ήσω, Spinas emitto ſeu produco.In vulgatis lex.Græcol. ἀκανθοφυῆσαι exponitur Spinoſum fieri.ſed ita non exprimitur vis cõpoſitionis. eſt enim ἀκανθοφυέω ex ἄκανθα & φυέω, quod in compoſitione ponitur pro φύω.

C. Ἀκανθόφυλλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Spinoſa ſeu aculeata folia habẽs. ex ἄκανθα & φύλλον. Vide Φυλλάκανθος ſuprà.

Ἀκανθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Spinoſus,Spinis abundãs. Vel ſimpliciter,Spinas habens:vt quũ τῷ ἀνάκανθος opponitur:ſicut apud Theophr.lib.6.c.1,ὅτι τὰ μὲν ἀνάκανθα,τὰ δὲ ἀκανθώδη πέφυκε. Sic apud Ath.lib.2, κυνὸς βάτος (vel poti⁹ κυνόσβατος) dicitur eſſe ἀκανθῶδες φυτὸν,ſpinas habẽs. A quibuſdã ἀκανθώδης exponitur etiã Spinis horrens. ‖Ἀκανθώδης, Dumoſus,Sẽticoſus.Herodot.1,ὡς ἐὼν ὁ χῶρος ὁ Περσικὸς ἀκανθώδης. ‖Itẽ Ἀκανθώδης,Aculeatus,Aculeis horrẽs.

Ἀκανθώδης,metaphoricè,Difficultatibus & moleſtiis plenus.ſicut & ἄκανθαι pro difficultatib⁹. Sic vſurpatur in prouerbio, βίος ἀκανθώδης, ad verbum Spinoſa vita. Vide Suidam.

Ἀκανθικός,ή,όν,Spinoſus. Idẽ quod ἀκανθώδης apud Theophr.nã lib.6.c.1,quæ dixerat ἀκανθώδη,ſtatim pòſt appellat ἀκανθικά. ‖Ἀκανθικὴ appellatur & lacryma helxines herbæ,iucundi ſaporis,quæ in ſummo huius vertice continetur.Hanc non ſimpliciter ἀκανθικὴν ſed μαστίχην ἀκανθικὴν Plinius appellat libr. 21. cap. 16. Gorr.

Ἀκανθήεις,εντος,ὁ, in carmine,idem quod ἀκανθικός vel potius ἀκανθώδης in proſa:vt ἀκανθῆεν πτάλειον,Nic.Ther.

ET Ἀκανθής apud Heſ.idẽ.Nã ἀκανθὴς exponit ἀκανθῶδες.

Ἀκάνθινος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spineus, Ex ſpinis factus,Ex ſpinis cõtextus:vt ἀκάνθινος στέφανος apud Marcũ & Ioannem Corona ſpinea,Corona ex ſpinis cõtexta,qua fuit coronatus Seruator noſter.Quidã ſpinoſam coronã vertit,nõ diſcernens ἀκάνθινος,i. Spineus,ab ἀκανθώδης,i. Spinoſus. Dioſc.ἀκάνθινα ξύλα,Spinea ligna,Spinea materies.

Ἀκανθεών,ῶνος,ὁ,Spinetum,Senticetũ.nomen τοπικὸν,vt à χαράδρα dicitur χαραδρεών. ET Ἀκανθὼν quoque triſyllabum pro ἀκανθεών,in vulg.lex.habetur. Quod ſi recipiamus,tale eſſe dicemus quale δαφνὼν à δάφνη.

Ἀκανθόω,ῶ,F.ώσω,Spinoſum ſeu aculeatũ reddo. Vnde ἀκανθοῦμαι paſſ.Spinoſus ſeu aculeat⁹ fio,vel ſum,Spinis ſeu aculeis horreo.Theophr.de lactuca ſylueſtri, θριδακίνη ἡ τε φύλλον ἔχει βραχύτερον τῆς ἡμέρου,καὶ πλείστων ἀκανθοῦται.Cicer.animalia ſpinis hirſuta vocat quæ ἠκανθωμένα Græci dicerẽt,vt opinor. ET cõp. Ἐξακανθόω,pro eodẽ. Vnde paſſ. Ἐξακανθοῦμαι,quod Baſil.metaph.vſurpauit in epiſt.quadã ad Libaniũ,μέμψεσι δέ πισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο, accuſationibus quibuſdã & criminationibus literæ tuæ tanquã aculeis horrebant, vel,tanquam ſpinis inhorreſcebãt, vel,horridæ & aſperæ redditæ erant.

Ἀκανθίζω, Spinoſum reddo,in actiua ſignif. Exponitur & in neutra,Spinoſus ſum,Spinis horreo. ET Ἐξακανθίζω cõpoſ.cõtraria ſignif.q.d.Expinare,i.Spinis priuare,Spinas euellere. ‖Sed in vulg.lex.exponitur etiam Aculeatum eſſe.

¶Ἄκανθος,Echinus,ſeu Erinaceus:vel(vt alii)Erinacei genus.Habet autẽ erinaceus aculeatũ totũ ferè corpus.vnde & ab aculeis ac ſpinis nomẽ accepit : ob quas etiam ἀκανθονώτης apud Heſ.appellatur.Sic & in illo verſu quẽ ſuprà citaui,videmus echinos appellatos χαρμιομόωντας ἀκάνθαις. Heſychio ἄκανθος eſt ζῷον & φυτὸν & ἄλλο. vbi poſt ζῷον deeſſe videtur aliquid. ET cõpoſ. Ἀκανθόχοιρος in vulg.lex.Echinus terreſtris.

Ἀκανθίων,ωνος,ὁ,idem quod ἄκανθος, pro Echino. Ἀκανθίων (inquit Gal.lib.1,τῶν κατὰ τόπους) terreſtris erinaceus dictus eſt à Sorano,quòd armatus ſit ἀκάνθαις,id eſt Spinis. In vulg.lex.ex eodem citatur ἀκανθίων ὅπλιγος quem Heſychius ἐχῖνον χερσαῖον nominat.

¶Ἀκανθίς, Auis quæ Spinus à Gaza dicitur apud Ariſtot. item Ligurinus. Virg.Georg.3, Littoráq; halcyonẽ reſonant & acanthida dumi. Vbi Seruius, Per dumos verò [reſonat] acanthis,quam alii luſciniam eſſe volunt, alii verò carduelem, quæ ſpinis & carduis paſcitur: vt inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta ſit ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν,i.ſpinis, quibus paſcitur.Hæc Seruius. Theocr.Idyl. 7,Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. ET Ἀκανθὶς adiect.poſitũ(vt quidã putãt)vide ſuprà in Ἀκανθὶς poſt Ἄκανθα.

Ἀκανθυλλὶς eadem auis quæ & Ἀκανθὶς, ſi ſchol. Theocriti fidem adhibemus. Is enim in illum Theocriti verſum hæc ſcribit, Ἀκανθὶς δὲ ὀρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. Quibus ſubiungit,ἀκανθίδας vocari à Theocrito quòd (vt Ariſtoteles & Alex. teſtantur) διατρίβει ἐπ' ἀκανθῶν. Et addit,καὶ ἀκανθίδες ὄρνεα μικρὰ ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. In vulg.tamen edit.legitur hîc ἀκανθιλίδες. Heſychio autẽ ἀκανθυλλὶς

eſt paſſeris ſpecies. Etymologico quoque (ex Orione) ἀκανθὶς vel ἀκανθυλλὶς, eſt paſſer qui ſpinis inſidet. In vulgatis lexicis Ἀκανθυλλὶς, Spinus auis, Ariſtot. De nat. an. lib. 8, cap. 3, & lib. 9. cap. 13, vbi argatilis auis exponitur. A

¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ ſpecies, vt ait Heſychius. At Suidas negat cicadæ ſpeciem eſſe ἀκανθίαν, traditque eſſe eius epithetum ex eo quòd ἐν ἀκάνθαις (id eſt inter ſpinas) canat. ET Ἀκάνθιος Etym. eſt itidem ſpecies cicadæ. In vulg. lex. Ἀκάνθιος τέττιξ, prouerb. in mutos, muſices ignaros atque indoctos, ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων: quòd cicadæ ἀκάνθιοι dictæ, minimè ſint vocales, ſed mutæ. B

Ἀκανθίας, Spinax piſcis, apud Ariſtot. De nat. anim. lib. 6, cap. 10, & lib. 9. cap. 37, ἀκανθίαι καὶ γαλεοὶ, Spinaces & muſtelli. Sic interpres. Vide & Athen. lib. 7.

ἌΚΑΤΟΣ, ου, ὁ, Genus nauigii actuarii, quod probari poſſit hoc Baſſi verſu in Anthologia epigr. Ἀνθαίης ἀκάτιο πετηκοσίους ὅτι ναύτας Δεύτερον ἔσχ' αἴδης πάντας ἀρηΐφατας. Sed apud Herod. eſt nauis oneraria, in Polymnia ſcribentem, καὶ τοῖς ἐν τῇσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἐοῦσι, id eſt, In acatis frumentariis. Quidam poeta apud Athen. lib. 1, φορτηγοὺς videtur ἐπιθετικῶς appellare ἀκάτους, dicens eorum inuentores Caras fuiſſe: Φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. ❘Bayſius De re nauali, Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide & Luciano De veris narrationib. qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δ' ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, id eſt, Et nauem quæ acatus erat, vt ad longam ſæuámque nauigationem ferendam eſſet idonea, armandã inſtruẽdámque curaui. Et paulo pòſt ſubdit, καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, i. Neque amplius contrahere vela in poteſtate noſtra erat. Thuc. in 7, μάλιστα πληρώσει πλοίοις καὶ ἀκάτοις, ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίζοντες. Hactenus Bayſius. ❘Ego autem obſeruaui (quod à nemine annotatum reperi) poetas Græcos vtplurimum Charonti dare ἄκατον. Herměſianax apud Athen. lib. 13, Ἔνθα Χάρων ἀκάτῳ ἕλκεται εἰς ἄκατον ψυχὰς οἰχομένων. vbi mendum videtur ſubeſſe voci ἀκάτῳ. Sic Baſſus in Anth. epigr. Ἀνταίοις ἀκάτιο, &c. nam modò hunc locum citaui. Sic Antiphilus Byzantius ad Charontis cymbam alludens, Πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου. Alia teſtimonia mihi nunc non ſuccurrunt. Videndum eſt autem an ἄκατον Charontis dixerint pro eo quod Latini interdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάροντος σκάφος vel σκαφίδιον. C D E

Ἄκατος, Genus poculi metaphoricè ſic dicti à magnitudine vel à concauitate. Euſtathius ſcribit eſſe φιάλην πλοιοειδῆ, i. phialam nauigii formam habẽtem. Quæ autem ea eſſet, lege apud illum.

Ἀκάτιον, Parua acatus: eſt enim diminut. ab ἄκατος. Thuc. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ πολλοῦ πειρεχομένοις τὴν ἀνοίξιν τῶν πυλῶν, ἀνέθεσαν ἐπὶ ἅμαξαν, πείσαντες τὸν ἄρχοντα διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν, id eſt (interprete Bayſio) Acatium ambireme, ceu prædones, multo antea aucupantes facultatem aperiendarum portarum impoſuerunt currui. quò nocte intempeſta, permiſſu magiſtratus, per foſſam tranſportarent ad mare. Quem in locum annotat Græcus ſchol. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν eſſe nauigiolum quod vtrinque remis agatur, in quo vnuſquiſque remigum binos remos ducat. Idem Bayſius alio loco annotat Strabonem ἀκάτια pro prædatoriis nauigiis poſuiſſe, ita ſcribẽtem lib. 11, ζῶσι δ' ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν λῃστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ εἴκοσι δεχόμενα· σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνάμενα, id eſt, A latrociniis quæ in mari factitant, vitam tolerant, acatia habẽtes leuia, anguſta & velocia, quæ vix vectores vigintiquinque recipiant: rarum autem eſt ea poſſe in totũ triginta capere. Videtur autem Bayſius hoc potuiſſe confirmare (videlicet ἀκατίῳ prædones etiam vti conſueuiſſe) ex Thucydidis loco modò citato vbi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, &c. Idem Bayſius non probat quòd Valla Nauigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque nauigii actuarii genus fuiſſe tradit, autores eſſe dicens cum alios omnes ferè hiſtoricos, tum verò Plutarchum. Ego verò, ſi actuariæ naues gene- F G H

raliter eſſe dicantur (cum Nonio) celeres, ita vocatæ quòd cito agi poſſent, ἀκάτιον actuariam nauem, ſeu actuarium nauigium non malè reddi crediderim: aut (vt formam diminutiuam exprimamus) actuariolum, vel, cum Cicerone, Actuarium minutum. Budæus actuarias naues à Latinis dici putauit quæ remis agerentur, non tantùm velis. Certè ἀκάτιον non ſolùm velis ſolitum agi (vt appâret ex Xenophonte, καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ ἔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἔχειν) ſed & remis, ex Thucydidis loco modò citato manifeſtiſſimũ eſt. Quidã ἀκάτιον eſſe voluerunt quod Galli *brigantin* vocant. quod propriè ſonat nauigiolum velox & expeditum quo prædones vtuntur. eos enim appellamus *brigants*. & quidem ἀκάτιον etiã appellari prædatorium nauigium, ex Strabonis loco patuit paulo antè.

❘Quod autem ſcribit Bayſius ἀκάτια etiam quædam fuiſſe maxima, & ad id probandũ hũc ex 1 Polyb. locũ affert, παρεσκεύαζον δὲ καὶ τὰ ἀφελκόμενα τῶν πλοίων, πεντήρεις καὶ τὰ πεντηκοντόρους καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc verò ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polybius καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ μέγιστα ὄντα: ſed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, id eſt, Quæ ex acatiis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Vt ſi quis ſcripſiſſet apparari cum aliis nauigiis etiam maximas quaſque cymbas, eſſe cymbas maxima etiam nauigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quaſque cymbas intelligeremus eas quæ inter cæteras maximæ eſſent, vel Quæ præcipuæ eſſent magnitudine, ſiue Quæ cæteras magnitudine excederent. Sic & maximas quaſque formicas dicere quis poſſit, non intelligens tamen formicas maxima eſſe animalia.

Ἀκάτιον (inquit Heſychius) Velum acatii, aut, Princeps qui ciuitatem gubernat, aut Iudex, aut Magnum velum, aut Nauis, ſeu nauigium. Eſt etiam phiala, ideo fortaſſe quòd rotundo nauigio ſit ſimilis. Hæc Heſych. Harum autem ſignif. (quarum quædam metaphoricæ ſunt) exempla deſiderantur.

Ἀκάτειος (inquit Iul. Pollux) ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, id eſt, Magnus & proprius (ad verbum, germanus) malus. ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων, id eſt, Qui autem eſt retrò, ἐπίδρομος: at minor, δόλων. Ita quidem accipiendo ἱστὸν pro malo: ſed Hermolaus ἱστὸν pro velo accipit: ita ſcribens, Eſt enim acatium nauigii genus actuarii: autores Plutarchus & omnes ferè hiſtorici. Pollux quidem velum in naui maximum acatium vocari tradit: ſicut minimum, dolonem: tertiũ verò quod retrorſum panditur, epidromon. Vbi ἱστὸς malum ſignificet an velum, dicetur in explicatione ipſius vocis, ſuo loco. Heſych. certè præter ſignificationes modò ex eo deſcriptas, vult ἀκάτια eſſe etiã calceamenti genus: itẽ τὰ μεγάλα δέρματα. Et Suidas δόλωνας eſſe ſcribit τὰ μικρὰ ἱστία. ❘Notandum eſt interim & hoc ἀκάτειος ex Polluce poni, nõ ἀκάτιον. quãuis non diſtinguat Hermolaus, eius locum proferens. Heſychius certè pro omnibus ſignificationibus neutrum genus ponit.

ἈΚΕΌΜΑΙ, οῦμαι. Fut. ἀκέσομαι (& ἀκήσομαι, vnde ἄκημα) Sano, Medicor, Medeor: vt Il. π, Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, Vlcus hoc ſana, Vlceri huic medere, vel medicinam adhibe. Ibidẽ ἐν δ' ἕλκε' ἀκειόμενοι poſito ἀκειόμενοι pro ἀκεόμενοι, pleonaſmo literæ ι. Apollon. Argon. 2, — ἕλκεά τ' ἀνδρῶν Οὐταμένων ἀκέοντο. Rurſum Hom. dicit ἀκέσασθαι δίψαν (Il. χ, — πίοντ' ἀκέοντό τε δίψαν) ad verbũ, Sanare ſitim, pro Sedare ſiue reſtinguere ſitim. quaſi videlicet ſitis ſit morbus.

Ἀκέσασθαι, Mederi, metaphoricè. Herodotus in Thalia, οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur vt & ἰάσθαι pro incommodo cuipiã mederi, aliquo videlicet ſalubri cõſilio, aut alio modo: vt Od. κ, — ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι. δυνάμεις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem Il. ν, Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. Poteſt tamen & aliter accipi, vt dicam in ἀκεστός. Idem Herodotus ibidem, ἦν τι μὴ ἐναλλὰξ ἤδη αἱ εὐτυχίαι τοι τῷ πάθει προσπίπτωσι, τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο. ❘Capitur & pro Expiare apud Platonem Pol. 2, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, Mederi ſceleribus, id eſt ſcelera

expiare. Nam ſcelera ex animi morbo proueniunt: eorum igitur expiatio veluti medicina eſt. A

Ἀκέσαι, Sarcire, Reſarcire. Ariſtot. de phalangio, πάλιν ὁρμᾷ ἐπὶ τὴν θήραν, ἀκεσαμένη πρότερον τὸ διερρωγός. Atque vt hîc Ariſtoteles dixit ἀκεσαμένη τὸ διερρωγός, ita Lucianus, ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Sic enim ἐν δραπέταις ſcribit, αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διερρωγότα, Rurſum veſtimenta rupta ſarcire. Idem, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ‖ Item, Ἀκεῖσθαι, Sarcire, metaphoricè. Xenophon, ἃς ποιεῖας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, id eſt, Damna quæ amici in re familiari paſſi erant ex ignorantia, ſarcire conſilio conabatur. B

Ἀκέω etiam inueniri teſtatur Heſychius, qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι. A quo Ἀκεῖσθαι interdum paſſiuè accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pauſaniam, Sanato autem morbo. & Heſ. ἀκεόμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ, ET Ἀκεσμὸς, οῦ, ὁ, Sanatio, Medicatio, Medela. Heſychius ἀκέσματα exponit ἰάματα: & ἀκεσμὸν, θεραπείαν, ἰατρείαν. Exponitur & ὑγίασμα, id eſt Sanitatis recuperatio. vno verbo, Conualeſcentia, ſi Latinè dici poſſet. Fit à præteriti prima perſona ἤκεσμαι. C

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis. Idē quod ἀκέσιμος. Heſychius ἀκέσιμον exponit ἰάσιμον. Et vt ab ἄκεσις fit ἀκέσιμος, ſic ab ἄκεσμα fieri ἀκέσιμος dicemus: niſi fortè deprauatè legitur apud Heſych. ἀκέσιμον.

Ἄκημα, ατος, τὸ, Idem quod ἄκεσμα ſiue ἀκεσμὸς, ſiue ἄκεσις, aut ἄκος, quorū illa duo hîc præcedūt, hæc ſequuntur. Iliad. ο, — ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων, id eſt Remedia. Fit autem ἄκημα tanquā à futuro ἀκήσω, quum præcedentia omnia verbalia ab ἀκέω fiant: ſicut & quæ ſequūtur compoſita. Verbi ἀκῶ ἀκήσω (inquit Euſtathius) videtur futurum eſſe per η etiam: vt apparet ex ἀκήματι ſignificante θεραπεύματι. Nam ab ἀκῶ ἀκήσω fit ἄκημα. Quod tamen Euſtathii dictum non ita intelligendum eſt quaſi ἄκημα immediatè formetur à futuro habente η, ſed illud η futuri in præterito quoque poni (ſiue vſitato, ſiue inuſitato) à quo formatum ſit ἄκημα: quemadmodum ab ἤκεσμαι habente ε futuri ἀκέσω, vel potius ἀκέσομαι, formantur ἄκεσμα & ἀκεσμός. D E

Ἄκεσις, εως, ἡ, Idem quod præcedentia Ἄκεσμα ſiue Ἀκεσμὸς, ab ἤκεσαι formatum. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας exponit ἰάσεις. Sed ἀκεσίας ibi legitur tanquam ab Ἀκεσία. Exponitur etiam ὑγίασμα, id eſt, Valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis, Medicabilis. ἀκεστός. ‖ Item Valens ad ſanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quaſi ἀκέσιμος, à facultate ſanandi qua præditus eſt. nam & arti medicæ præeſſe fertur.

C. Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortales ſanans. Orpheus initio libelli De lapidibus filium Apollinis ἀκεσίμβροτον appellat. Ex ἀκέσαι & βροτὸς, inſerto μ, vt in aliis ex βροτὸς compoſitis. F

C. Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans laborem, ad verbum: vt ſit quaſi Corroboratorius. Linguam noſtratem ſequendo Confortatiuus. ex ἀκέσαι & πόνος. Scribitur interdum ἀκεσσίπονος duplici σ, metri gratia.

C. Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans dolores. Ex ἀκέσω & ὀδύνη, verſo ο in ω, vt fit in aliis multis ex ὀδύνη compoſitis. Ἀκεσώδυνον, θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν, Suidas. De Hippocrate quidam loquens, dixit, σοὶ πάτηρ ὑγιίας, σοὶ σωτήρ, σοὶ ἀκεσώδυνος. G

Ἀκεστὸς, οῦ, ὁ, (ex ἤκεσται, tertia præteriti, vt ἄκεσις, à ſecunda ἤκεσαι: ἄκεσμα & ἀκεσμὸς à prima ἤκεσμαι) Sanabilis, Medicabilis. Idem quod ἀκέσιμος. Erotianus apud Hippocratem ἀκεστὰ explicat ἰάσιμα. Poteſt verò ἀκεστὸς reddi etiam Sanatu facilis. nam ἀκεστοὶ Heſychius exponit εὐίατοι. ‖ Apud Homerum ἀκεσταὶ exponitur εὐδιόρθωτοι ab Euſtathio, hoc in verſu Iliados ν, Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, id eſt, Faciles emendatu ſunt mentes virorum virtute præditorum. Videtur autem, vt exponitur ἀκεσταὶ, ſic & ἀκεώμεθα exponi debere. quod tamen in breuibus ſcholiis non eſt obſeruatum: in iis enim exponitur ita hic locus, Sed errori ſeu peccato medeamur. virorum ſtrenuorum mentes H

faciles ſunt ſanatu, id eſt, facilè in melius conuertuntur. Ita illic: at ſi exponendum ſit ἀκεώμεθα eodem ſenſu quo ἀκεσταὶ, exiſtimo ἀκεώμεθα perinde eſſe acſi quis diceret, Sed hanc animorum infractionem & demiſſionem ſanemus. Nec tamen nego poſſe aliò ἀκεώμεθα, aliò ἀκεσταὶ referri. A

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medicus. Apud Euſtathium ἀκέστης habetur cum acuto in penultima, ſcribentem ex vet. gram. Phryges medicum ita appellare. Apud Suidam legitur ἀκεστὰς (itidem παροξυτόνως) vt ſit α Doricè pro ἀκέστης: fortaſſe quòd apud quempiam Dorica vtentem dialecto ſcriptum ita reperiſſet. Volunt tamen quidam, ſequentes eum qui voces collegit diuerſum pro diuerſa ſignificatione accipientes accentum, ἀκεστὴς pro medico ſcribi ὀξυτόνως, at quum eſt nomen proprium, ἀκέστης, παροξυτόνως. B

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Sartor. Xenophon Pæd. I, ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἰατροὶ, ὅταν τινὲς νοσήσωσι, τότε ἰῶνται τούτους, id eſt, Vt ſunt veſtimentorum ruptorū quidam ſartores, ſic & medici, quum aliqui in morbū inciderint, tunc illis medētur. Quo tamen in loco vetera nonnulla exemplaria non ἀκεσταὶ ſed ἠπηταὶ habent. ſed ſi ἀκέστρ{ι}αν dicere oportet non ἠπήτειαν, & ἠπήσασθαι prorſus eſt barbarum, nequaquam hîc exēpl. illis adhibere fidem debemus. C

Ἀκεσταὶ vocantur etiam vehicula quædam Sicula, à quadam Siciliæ vrbe. Fortaſſe autem ἀκέσται potius ſcribendum eſt apud Heſ. (quamuis duobus locis ἀκεσταὶ in eius exempl. legatur) nam apud Stephanum eſt ἀκέστη vrbs Siciliæ. ET Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, Fornacis ferreæ genus, ἐν ᾗ καμινεύεται ὁ χαλκὸς, vt habet Dioſcorides lib. 5. cap. 84. Is enim poſtquam dixit, γίνεται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων, ſubiungit, εἰσὶ δὲ αὗται σιδηραὶ παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες, κατὰ κορυφὴν συνημμέναι, &c. Quæ poſtrema verba ita vertit Ruellius, Prægrandes autem ac ferreæ ſunt rudes ab officinis appellatæ aceſtides, per ſumma faſtigia connexæ, &c. Marcellus quoque (vt in vulgatis lexicis refertur) ἀκεστίδας eſſe tradidit virgas veluti axes tranſuerſas aut regulas, quâ voce Græci ab Aceſta Siciliæ ciuitate ploſtelli genus axibus huiuſmodi compactum vocabant. At ego ſatis mirari nequeo quî factum fuerit vt hi interpretes non viderint αὗται ad præcedens καμίνων referri, vt ſit αὗται αἱ κάμινοι. D E

C. Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſanabilis, Immedicabilis: vt ἀνήκεστον νόσημα, Morbus inſanabilis, ἀνίατος. Dicitur & ἀνήκεστος διαφορὰ à Plutarcho in Pericle, & ὀργὴ ἀνήκεστος ab eodem in Coriolano, Diſſidium & ira quibus nullum adhiberi remedium poteſt. Ego ἀνήκεστον in his aliiſque huiuſmodi locis exiſtimo reddi poſſe Implacabile, quum Placare & inter ſe reconciliare diſſidentes & iratos, ſit velut Sanare diſſidium & iram. Eodem verò ſenſu ἀνήκεστον Irreconciliabile verti etiam poſſet, ſi Latina lingua pateretur. ‖ Transfertur autem & ad alia, & dicitur ἀνήκεστον κακὸν, Malum graue, ſeu grauiſſimum. q. d. malum ex quo ſequatur damnum irreparabile. Vel, Malum inexpiabile. Iſocr. Helenes encomio, καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσόντος. Idem in Panathenaico, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν ἀνηκέστων κακῶν. Citatur & ex Heſiodo, — καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστι. Ex Herodoto autem, ἀνήκεστα πάθος ἔρδειν, pro Atrociter tractare. Apud eundem in Thalia legitur ἀνηκέστως λώβη de Zopyro, pro fœdiſſima, & quâ nulla fœdior eſſe poſſit. Sicut & ἀνήκεστον κακὸν, Malum grauiſſimum, ſeu maximum, & quo nullum maius eſſe queat. ducta à morbis metaphora, qui quum inſanabiles ſunt, pro grauiſſimis habentur. Sed quibuſdā in locis puto μηδὲν ἀνήκεστον aptiſſimè reddi poſſe, Nihil grauius, quibus verbis Latini ſæpe vtūtur cū verbo Cōſulere: vt Cic. ad Att. Quintū fratrē ames, néue quid eūm patiare grauius cōſulere de ſe quā expediet ſororis tuæ filio. Vide & alia exempla in Theſauro Lat. linguæ à patre meo edito. Talis autem interpretatio huic Thucydidis loco conuenire videtur, lib. I, μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον. ‖ Budæus ἀνήκεστον vult ſignificare interdum G H

Atrox & facinoroſum, vel inexpiabile: vt apud Demoſthenem, τὸ μηδὲν ἀνήκεστον γενέσθαι. vbi per ἀνήκεστον declarari cædes & homicidia: & ſic ab eo ſæpe accipi. Ibidē citat hæc ex Iuliano, quæ ille ſcribit de morte Cōſtantii loquens, ζῶμεν δὲ διὰ τοὺς θεοὺς ἐλευθερωθέντες τοῦ παθεῖν ἢ δρᾶσαι τι ἀνήκεστα, id eſt (eodem Budæo interprete) Deûm benignitate nō neceſſe fuit nobis aliquid indignū vel pati vel admittere. Sed vox Indignum non ſatis ſignificans eſſe videtur ad exprimendam vim nominis ἀνήκεστον. Obſeruandum eſt autem in hoc & in præcedente loco (ſicut & paſſim in aliis apud ſcriptores Græcos) ἀνήκεστον & ἀνήκεστα poni, nō addito κακὸν & κακά. ET Ἀνηκέστως, aduerbium, Inſanabiliter, Immedicabiliter: vt ἀνηκέστως ἔχω, Inſanabili morbo teneor, ſeu laboro.

Ἀνηκέστως, Atrociſſimè, Crudeliſſimè, Exitialiter. q. d. Inſanabili malo vel clade. Herodotus non procul à fine Thaliæ, φὰς δὲ διὰ τοὺς πολιορκουμένους σέωυτὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι. Apud Plutarchum, μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως exponitur, Neque in quempiam inimicorum ſe crudelem præſtare.

C Ἀκεστικὸς, ὁ, q. d. Sartorius, Ad ſarturā veſtiū pertinēs: vel, Ad ſarciendū aptus: aut Sarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (ſubaudiēdo τέχνη) Ars ſartoria, Ars ſarciēdi veſtes, Ars ſartrix veſtiū. Plut. in lib. περὶ τῶν ζώων φρον. &c. tradit Democritū dixiſſe homines ab aranea duas haſce artes didiciſſe, ὑφαντικὴν & ἀκεστικήν. Gal. περὶ συστάσεως ἰατρικῆς ad Patrophilum, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῆς πτωχείας οἰκίας ἐπανορθωτικῆ καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων ἀκεστική. Apud Platonem in Politico ἀκεστικὴ ſubiecta eſt fullonicæ, vt πλυντική. Poſſit etiam ἀκεστικὸς dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus: & Ἀκεστικὴ, Ars medicandi, ab ἀκεστὴς ſignificante medicum. D

Ἀκέστρια, ας, ἡ, Medicatrix: vt ſit ἀκεστὴς, ἀκέστρια: ſicut ποιητὴς ποιήτρια. Item Sartrix, ῥάπτρια. Ælius Dionyſius vult ἀκέστριαν dici, non ἠπήτριαν: ſcribens & ἠπήσασθαι prorſus barbarum eſſe: vt quidem refert Euſtathius. qui etiam ὑφάντριαν appellari tradit ἀκέστριαν. Quidam vir doctus Antiphanis fabulam ἀκεστρίας interpretatus eſt Sutrices, quid ſequutus, neſcio: ego certè Sartrices vertiſſem.

Ἀκεστρίας (inquit Erotianus in lex. in Hippocr. pag. 16 meæ editionis) Attici τὰς ῥαφίδας appellant (id eſt acus) παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια, id eſt, Ex eo quòd ſanent (id eſt ſarciant) veſtimenta. Vbi vereor ne pro ἀκεστρίας vel ἀκέστρας vel ἀκέστρια legendum ſit, de quibus iamiam dicam. E

Ἀκέστρα, ας, ἡ, Acus. Lucianus in dialogo Mercurii & Charontis, καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, id eſt Acum ad velum ſarciendum. Quod rectè conuenit cum eo quod ab Etymologico ſcribitur, Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι. Id eſt, ἀκέστρα, acus maior, quam nunc appellant σακκοράφιον. Dicitur autem ἀκέστρα παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα τῆς ὀθόνης. Hac ille. Generaliter tamen quāuis βελόνην (i. acū) ſignificari hac voce crediderim: quum ſcribant quidam grammatici ἀκεστρίας eſſe quæ ſubtiliſſimis ῥαφίσι (confunduntur autem ῥαφὶς & βελόνη interdum) veſtimenta ſarciant. DICITVR & Ἀκέστριον eadem ſignif. qua ἀκέστρα, videlicet pro acu. nam Etymologicus ἀκέστραν ait eſſe ἠπήτριον: quo nomine Euſtathius exponit ἀκέστριον: ſed apud hunc legitur ἠπητήριον, quod perinde valet. ET Ἀκεστήριον Heſychio idem quod Ἀκέστριον Euſtathio: ſicut viciſſim Heſychius & Euſt. nominant ἠπητήριον quod Etymol. ἠπήτριον. F

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, Idem quod ἀκεστὴς, Medicus. Suid. Gregorius, Χρήζων δὴ παθέεσσιν ἀκέστορος. Apud Euripidem ἀκέστωρ Φοῖβος, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præſes.

Eſt etiam Ἀκέστωρ nomen proprium filii Ephippi ab Achille occiſi. Plut. in Probl. HINC Ἀκεστορία, ας, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. Argon. 2, — ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν. vbi ἀκεστορίην Ionicè poſuit pro ἀκεστορίαν. VNDE Ἀκεστορικὸς, οῦ, ὁ, Medicinalis, Ad medicum vel ad medicinam pertinens. ET Ἀκεστορικῶς, Aduerb. Medicinaliter, ad verbum.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poetas interdum: vt apud Heſiodum, — νήκεστον ἄασεν, quod aduerbialiter ponitur pro ἀνηκέστως, id eſt inſanabiliter.

A Ἄκος, εος, τὸ, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. ἄκεα, Ionicè pro ἄκη, remedia, apud Herodotum lib. 1. Propriè medela quæ adhibetur alicui morbo, vt & apud Hippocratem vſurpatur. Vide apud Colum. ἐμβρύου ἄκος, lib. 7. cap. 3. Item ἄκος remedium cuiuſlibet mali. Il. ι, — οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Archias in Anthologia epigramm. — ἰοῖ δὲ κακῶν δῶρον ἄκος φθίμενοι. Apud Platonem, ἄκος ποιεῖσθαι, Remedium afferre.

C. Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnia ſanans, Omnibus morbis medens. In vulg. lex. ex Strab. lib. 6. Apud Pollucē quoque hac ſignificatione πανάκη φάρμακα accipi videtur, ſed pro πανακῆ malè ſcriptum, vt opinor. B

Πανάκεια, Medela, Medicina. Apud Heſychium autem legitur πανακία, accentu in penult. At verò apud Suidā (ſicut & alibi paſſim) πανάκεια: qui non ſolùm exponit θεραπεία, vt Heſychius: ſed & nomen deæ eſſe ſcribit. Eſt autem hæc dea, filia Æſculapii, vt ex Ariſtophanis Pluto annotatur. Sed & Plinius id teſtatur lib. 25. cap. 4. Callimachi autem ſchol. in hunc illius locum hymni in Apollinem, Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exponit τὴν ἴασιν. quod idē eſt cum θεραπείᾳ, quod ex Heſ. & Suida attuli. Sed non placet ita exponi ſimpliciter, quum ſignificet omnem morborum curationem.

Πανάκεια, Panacea herba (quæ & Πάνακες, & Πάναξ, à Galeno ad Glauc. lib. 2) ita dicta quaſi omnia ſanans. vnde Plinius, lib. 25. cap. 4, Panaces ipſo nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc à Lucano vocatur potens, in hoc verſu, Et panacea potens & Theſſala centaurea. Schol. Nic. in hunc Ther. verſum, Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι, ſcribit ἐπαλθέα, id eſt, θεραπευτικὴν vocari τὴν Χειρωνείαν, quæ & κενταυρεία & πανάκεια vocetur. Πάνακες (inquit Heſychius) herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Dioſcorides πάνακες Ἡράκλειον, & πάνακες Ἀσκληπιοῦ, & πάνακες Χειρώνιον deſcribit lib. 3. cap. 55, & 56, & 57. Πανάκεια (inquit Gorr.) à quibuſdam leuiſticum, à quibuſdam etiam centaureum maius dictum fuit, quòd ſuccurrat omnibus vitiis, plurimiſque polleat remediis. Idem ſubiungit, varia medicamēta hoc nomine vocata fuiſſe. Liguſticū autem hoc vocabulo appellatū fuiſſe teſtatur Dioſcorides eiuſdem libri cap. 58, & Theoph. Hiſtor. lib. 9, cap. 7. Nicandri ſchol. in Ther. vbi ipſe poeta πάνακες dicit, ait poſſe intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταύρειον (quod & Χειρώνειον) vel τὸ Ἀσκληπίειον. multa enim eſſe πανάκη. Idem ſchol. in hunc eiuſdem libri locum Ἄγει καὶ πάνακες φλεγύνιον, ὅρρά τε πέτρης Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἀμέρσεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ παιωνικὸν εἶδος φυτοῦ. In vulg. lex. habetur Lucretium ſaleſin etiam hoc nomine adoptare conſueuiſſe.

Πανάκη, ης, ἡ, pro πανάκεια herba, & filia Æſculapii, in vulgatis lexicis citatur ex epigr. ET Πανακὶς, ίδος, ἡ, apud ſchol. Nicandri.

Πάναξ etiam vocatur illa herba (vti dixi) vnde ſuccus eius ὀποπάναξ, ſed peculiariter ſuccus ſeu liquor panacis Heraclei. Ita enim Dioſcor. orditur caput 55 libri 3, Πάνακες Ἡράκλειον ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, id eſt, Ex panace herba confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 72.

G C. Ἐξακέομαι, οῦμαι, Medeor, Sano. Vel potius Perſano, vt exprimatur vis præpoſitionis quæ auget. Sed & vacare interdum conſtat. Ab Homero metaphoricè dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. δ, & Od. γ, pro Placare: ſicut & ἀνήκεστον ὀργὴν ſuprà interpretatus ſum Implacabilem iram. Elegāter autem hoc dicitur, tanquā ſit ira morbus animi. Et Ἐξακεῖσθαι pro Sarcire, ſicut & ἀκεῖσθαι Euſtath.

Ἐξακίω, ῶ, etiam inuenitur eadem ſignific. in Pyth. Carm. aureis.

H Ἐξάκεσις, Sanatio. ET Ἐξακεστήριος, Sanandi vim habēs. Quod nomen Iupiter & Iuno habent, vt tradit Heſych. In vulg. lex. exponitur Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo & manifeſto errore.

Ἀκιώ, pro ἀκέω, & Ἀκιόομαι pro ἀκέομαι, vnde Ἀκίωμα, pro ἄκεσμα, Medela, ἴαμα.

ἈΚΗ, ῆς, ἡ, Mucro, Cuſpis, Acies ferri. In compoſitione præſertim vſurpatur. nam hinc ταναήκεα χαλκῷ & τανύηκες ἄορ deducit Euſtathius. Ab eodem ἀνήκης αἰχμὴ exponitur ἡ οὐ τὴν ἀκὴν ἔχουσα. de quibus paulo pòſt dicetur. Ab ἀκὴ formantur ἀκὶς & ἀκωκὴ, quæ ſunt vſitatiora: hoc per reduplicationem: illud per formam diminutiui. Quin & ἀκμὴ ab ἀκὴ deductum eſſe volunt grammatici epentheſi literæ μ. A

Ἀκάζω, Acuo. Et paſſ Ἀκάζομαι, Acuor: vnde ἠκασμένος, Acutus, & ſine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. Hom. Od. α, Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. id eſt ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Heſychius. Euſtath. autem hanc quidem & ipſe ſignificationem agnoſcit, videlicet pro ἐστομωμένον: ſed vt ſit ἀκαχμένον quaſi ἀκὴν ἔχον, quæ etymologia multo minus eſſe videtur rationi conſentanea quàm altera illa ex Etymologico à me allata. Affert autem idem Euſtath. & aliam deriuationem, ſimul cum alia ſignificatione. ſed ridiculè ſubtilem, meo iudicio: vt videlicet dicatur ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τὸ λυποῦν, à verbo ἀκαχεῖν. B

C. Ἀμφήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque acutus, Anceps. Ex vtraque parte incidens: vt ἄμφηκες ἔγχος, apud Sophoclem in Aiace, id eſt, ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, Enſis vtrinque exacutus cote, vel redditus acutus. Non dubium eſt autem quin ἀμφήκης dicatur quaſi ἀμφιακής, eadem formatione qua & reliqua quæ ſequũtur. Quare nemo (vt opinor) negauerit deprauatũ eſſe Etymologici locũ, in quo ab ἥκω deducitur. & pro eo quod ibi poſt ἀμφήκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, legitur ἀπὸ τοῦ ἥκω, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξύ, ita legendum, ἀπὸ τοῦ ἥκω, ἥκη καὶ ἀκὴ ἡ ὀξύτης. quanquã nec hæc deductio τοῦ ἀκὴ mihi valde placet. Cæterùm ἀμφήκης non ἀμφηκης, ab aliis ſcribi ſciendum eſt. C D

Ἀμφήκης γλῶττα, metaphoricè Ariſtoph. in Nebulis, Lingua anceps. quæ metaphora & in noſtrate ſermone manet. Chion in epiſtola ad Matridem, ἀμφήκης φιλοσοφία πρὸς τὸν πολιτικὸν βίον καὶ πρὸς τὸν ἀπράγμονα, id eſt ancipitem vſum præbens.

C. Εὐήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Valde acutus. q.d. Bene acutus. Nic. Alexiph. ἐυήκεϊ ξυρῷ. vbi ſchol. ἀκονήτῳ. Sic Apoll. Arg. 1, ἐυήκεα φάσγανα, acutiſſimos enſes dixit: quod alius poëta ἐύηκη per contractionem. Apud Heſychium εὐήκης.

C. Νεήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt νεήκες ξίφος, Enſis quem aliquis nuper ſeu recẽs exacuit. Heſychius, νεηκέσι, νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι. Vbi obſerua νεηκέσι (non νεήκεσι) tanquam à νεηκής. Habet tamen idem Heſych. ἀνήκες, non ἀνηκὶς, aut ἀνήκες. Sed fuerit τὸ νεηκής ſimile ſequentibus compoſitis ταναηκὴς, & τανυηκής, quæ ita ſcripta ſunt apud eundẽ Heſ. Dicitur ſignif. eadem & νεηκονής, quod vide infrà. E

C. Ταναήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, ET Τανυήκης, Protenſam habẽs aciem, ſiue longam. Il. η, Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ. Ita enim legit Euſtath. quum alioqui in textu inſerto eius comment. ſit ταναήκεϊ, accentu in penult. Sic & apud Heſychium ταναηκὴς, & ταναηκεῖ, item τανυηκὴς & τανυηκέας. Sed contrà Suidas τανυήκης & τανυήκεας, vt Euſtathius. Exponit autem τανυήκης Heſychius, τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην. quæ ſimpliciſſima & optima eſt tam huius quàm alterius vocis expoſitio. Idem tamen ταναηκεῖ χαλκῷ vult eſſe ſimpliciter τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ. Sed ταναηκὴς exponit & εὐήκης. de qua ſignific. vide in ſequentibus. F G

Τανυήκης, Protenſus, In longum protenſus, Longus: quum alioqui ſignificet etiam Protenſam habens aciem, veluti quum dicitur τανύηκες ἄορ, à τανύω & ἀκή. At verò apud Homerum Il. ψ, τανυήκεας ὄζους, ſimpliciter ſignificat ἐκτεταμένους, vt Heſych. ſiue μακρούς, vt Euſtath. tãquam per παραγωγὴν dũtaxat à τανύω factum, minimèque nomen ἀκὴ incluſum habens, vt idem ſcribit.

¶ Ἀκὶς, ίδος, ἡ, Diminutiuum ab ἀκή: vt σκαφὶς à σκάφη, habet tamen ſignificationem primitiui ἀκή. quanquam Græca lexica volunt peculiariter ἀκίδα eſſe ſagittæ cuſpidem: quibus aſſentiri videtur Pollux. At Chryſoſtomus quodam loco non ἀκίδα ſimpliciter, ſed ἀκίδα βέλους appellat ſagittæ cuſpidem. Hinc & ἀκιδωτὸν βέλος, quaſi dicas Cuſpidata ſagitta, Cuſpidatum telum. Dioſcorides lib. 3, ἀγκαλὴ σκόλοπας καὶ ἀκίδας. vbi ἀκίδας alii aculeos, alii cuſpides, quidam & ſpicula interpretantur. Apud eũdem verò alio loco ἀκὶς exponitur Sagitta. ¶ Poni autem generaliter ἀκὶς pro acumine, ſiue acie, apparet ex eo quod appellatur ὀνύχων ἀκὶς, Vnguium acumen ſiue acies, in Anthol. epigr. Pro eodẽ ὀνύχων ἀκμὴ dicitur. H A

Ἀκίδες, teſte Seruio, dicũtur à Græcis curæ. vnde Acidalia Venus, iuxta quoſdam. Non video autem quomodo hæc ſignificatio quam Seruius huic voci tribuit aliter quàm per metaphoram accipi poſſit. eadem videlicet qua Latini aculeos vſurpant. B

C. Τανακίδες, Protenſam habens aciem. Idem quod ταναήκης, ſiue τανύηκες. Erit autem τανακίδες (ſi apud Heſychiũ rectè ſcriptum eſt) à τανύω & ἀκὶς, vt illa à τανύω & ἀκή.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cuſpidis ſagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuſpidis ſagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, Cuſpidatus, ad verbum. ἀκιδωτὸν inquit Suidas, τὸ ἔχον ἀκίδας. At Heſychius contrà, ἀκιδωτὸν βέλος explicat χωρὶς σιδήρου, id eſt Sine ferro. niſi forte legendum eſt σιδηρείου, id eſt Sine acie. Sed rectius Suidas, meo quidem iudicio. nam ἀκιδωτὸς formatur tanquam à verbo ἀκιδόω, vt λεπιδωτὸς ſquamatus, tanquam à λεπιδόω facto à nomine λεπίς. C

¶ Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, Idem quod ἀκὴ, & ab ἀκὴ formatũ per ἀναδιπλασιασμὸν, id eſt reduplicationem, vt Etymol. tradit, vt ab ἔδω: ἐδὴ, & ἐδωδὴ, itidem, ἄγω, ἀγὴ, & ἀγωγή. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuſpis, ὀξύτης, vt ait Heſychius, id eſt acumen. Ab eodem tamen exponitur particularius, ἡ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμή: & ab Etymologico, ὀξύτης τοῦ βέλους. Ab Homero ἀκωκὴ δουρὸς ſiue ἔγχεος & αἰχμὴ ἔγχεος pro eodem ponuntur. Il. χ, Ἀντικρὺ δ᾽ ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή. vbi intellige ἀκωκὴ ἔγχεος ex proximè præcedente verſu. Vſurpatur & in ſoluta oratione à Luciano in dial. Diog. Antiſth. & Cratetis, τῇ πέλτῃ ἀπεκρύσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή. HINC deriuari volunt quidam nomen ἀνακωχὴ, vt dicetur ſuo loco. D

Ἀκωκὴ, Turris forma quædam. Etymol.

C. Ἀνακωχὴ, ῆς, Induciæ, Pax ſequeſtra, Requies à bello. Thucydides lib. 1, Κορινθίοις μὲν γε ἔνσπονδοι ἐστέ· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι᾽ ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε. Herodianus lib. 6, εἶχεν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέμνηται τῷ βαρβάρῳ. Ἀνακωχὴ generaliter Requies, Laxamentum: vt ἀνακωχὴ κακῶν ex Thucydide citatur à Budæo. Ab eodem autem poni videtur pro remoratione ſeu retardatione, lib. 8, pag. 290, πειθοῦς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῆς Ἑλληνικῆς. Dictum ἀνακωχὴ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν (id eſt, quod ſurſumuerſus habeatur telorum cuſpides, induciarum tempore videlicet) tradunt ſchol. Thuc. Suidas & Etymol. atque alii quidam grammatici. Quam deriuationem quanuis hîc ſequar, quod ad ordinem attinet, ſuſpectam tamen habeo, & potius ab ἀνοχὴ, verbali τοῦ ἀνέχω deduci poſſe ἀνακωχὴ dico: præſertim quum Galenus apud Hippocratem ἀνακωχὴ exponat ἀνοχὴ & ἀνάβασις. Dionyſius Halic. inter vocabula γλωσσηματικὰ & ἀπηρχαιωμένα, atque adeo ἀποξενωμένα τοῖς πολλοῖς, quibus eſt vſus Thucydides, hoc annumerat. Ab Heſychio ἀνακωχὴ exponitur etiam ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. HINC Ἀνακωχεύω, ET Ἀνακωχέω, ῶ, Retineo nauem in alto, Nauem in ancoris ſtare facio, ſubductis velis propter tempeſtatem, vt Bud. ex Suida & Heſych. exponit. Herodot. in Eratone, ὑπὸ τοῦτο ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας. Sed & ipſæ naues dicuntur ἀνακωχεύειν: vt apud Arrianum lib. 2, ὀλίγον γὰρ πρὶν προσσχεῖν τῇ πόλει, ἀνακωχεύουσι ἐπὶ πελάγιαι αἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ νῆες. Metaphoricè etiã ἀνακωχεύειν ἅρμα, Currum retrahere & inhibere. ſecundum quam ſignific. ſchol. Sophoclis in Electra ἀνακωχεύειν exponit ἀνασειράζειν, & κατέχειν. ¶ Ἀνακωχεύειν in alio Herodoti loco Valla Stabilire vertit: ſed eius interpretatio reprehenditur. Ἀνακωχεῖν autem apud Heſychiũ habetur, qui exponit ἀναχωρεῖν: ſicut & ἀνακωχήσαντες, ἀναχωρήσαντες & ἀνακωχὴ, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. E F G H

ἈΚΟ´ΝΗ, ης, ἡ, Cos, in Iſocratis apophthegmate, καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ, Etenim c

non ſecat ipſa quidem, at gladios acutos reddit, ſiue acuit. Horatius in Arte poetica — fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipſa ſecandi. Ἀκόνη Ναξία, Cos ex Naxo inſula, apud Dioſc. l. 9. Prouerbia ſunt, ξυρὸς εἰς ἀκόνην, Nouacula in cotē. ſub. ἔπεσε, vel ἐνέπεσε. i. incidit. & Ἀκόνην στίζεις, Cotē alis, vt Eraſmus exponit. quem vide. Huius autē vocis ἀκόνη Etymologicus aliā etiam deductionem affert, videlicet à κονῶ, ſed prætuli quam ponit ab ἀκή. Vide Κατακονῶ paulo póſt. A

Ἀκόνη à quibuſdam exponitur, ex Iulio Polluce, Pila, Hirci pars iuxta tempora. Intellige autem hircum (τράγον dicit Pollux) cauitatis eam partē quæ ſub temporū extremitate in interiorem neruum aſſurgit. B

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Acuo, Exacuo, propriè cote: nā ab ἀκόνη factum eſſe manifeſtiſſimum eſt. Luc. in Timone, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι.

Ἀκονάω, metaphoricè, etiā pro Incito, Impello. vt apud Latinos Acuo, Exacuo. & ſæpe apud Græcos παροξύνω, & θήγω. Herodianus, εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχήν. Id eſt, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt & incitarunt. Xenophon autem Παρακονᾶν ψυχὴν dicit abſolutè pro animum exacuere ad fortitudinem, & quaſi alacritatem animo comparare. Pæd. 6, ὁ γὰρ λόγον ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Vſurpatur verò hoc compoſitum Παρακονῶ in propria ſignificatione à Theophraſto De pl. lib. 5, cap. 6, pro ſimplici ἀκονῶ. ‖ Paſſiua autem terminatione huius verbi in actiua ſignificatione vtitur idem Xenophon Hell. 7, πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας. Alioqui Ἀκονάομαι, ῶμαι, eſt Acuor, Exacuor. C

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, Incitamētum, metaphorica ſignificatione, vt ἀκονᾶν pro Incitare. D

C. ΚΑΤακονάω, ῶ, ab Etymologico affertur ex hoc Euripidis loco. κατακονᾷ μ' οὐ σοῦ ἀβίωτος βίῳ, idque, vt confirmet etymologiam vocis ἀκόνη à κονῶ ſignificante φθείρω & λεπτύνω, præfixo α epitatico, vt videlicet dicatur ἀκόνη quaſi διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expoſitione verbi κατακονῶ conuenit quod legimus apud Heſychium, videlicet κατακόνα expoſitum διάφθειρε. Fuerit igitur Κατακονῶ (vt opinor) Corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Sed & quin pro Acuo ſumatur hoc cōpoſitum, minimè dubitandum puto. In illo porro Euripidis loco pro βίῳ reponendum credo βίον, ſiqua ex tam paucis verbis de eo fieri coniectura poteſt. E

C. ΠΑΡακονάω, ῶ, vide paulo antè cum ſimplici Ἀκονάω.

C. Νεηκονής, Recēns vel nuper exacutus, id eſt redditus acutus. Νεηκονές, ἠκονημένον νεωστί, Heſ. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo antè.

ἌΚΩΝ, & Ἄκων, οντος, ὁ, Iaculum, Spiculū, Miſſile, Telum. In Anthol. epigr. — κατ' αἰγὸς ὕλαις ἕρνος ἄκων, Ab ἀκὴ ſignificante ὀξύτητα, fit ἄκων (inquit Euſtath.) vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam. & priorem corripit, quum contrà ἄκων quo ſignificatur Inuitus, priorem producat, vtpote ex ἀέκων factum per contractionem. Hom. Odyſſ. ξ, verſu tertio à fine, Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Ariſtid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς προπίπτοντες, ἀλλήλους ἐξαπαλλάττονται. Vſurpant tamen poetæ frequentius ἄκοντα, proſæ autem ſcriptores frequentius ἀκόντιον. Heſychius ἀκόντων exponit per ἀκοντίων, tanquam per notius: exponit & per βελῶν. F

C. Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculi vibrator, Qui iaculum ſeu ſpiculum mittit, Iaculator. Opp. De venat. lib. 3, Οὐ πάντες ἐπιοῦσιν ἀκοντοβόλων αἰζηῶν. G

C. Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iacula obſeruat, id eſt iaculorum ictus, vt videlicet eos vitet. Vide Etymol. qui habet ἀκοντίῳ malè pro ἄκοντι.

C. Ἀκοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Iaculifer, Iaculum ferens. Quē ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Vtitur autē hac voce ἀκοντοφόρος Dion hiſtoricus. H

¶ ἈΚόντιον, idem quod ἄκων, (licet formam diminutiui habeat) ſed frequentiore in vſu, ac præſertim in oratione ſoluta. Xenoph. Hell. 4, ἥρπαζον τε τὰ ὅπλα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xenophontem Thuc. ἀκοντίου βολὴν dixit lib. 5, p. 186, καὶ μέχρι μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἤκαν ἔραζε Οἰνοπόται. Heſychius, ἀκόντιον exponit δοράτιον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro teli iactu ſumitur: vt apud eundē Xenoph. ἃ ὅσον δύναται εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται ἀκοντίζειν τὸ φεῦγον. Vbi ἀκόντιον exiſtimo poſſe exponi ἀκόντισμα, ex hoc eiuſdem ſcriptoris loco, Hellen. 4, τοὺς μέντοι Λακεδαιμονίους οὕτως αὖ οἱ πελτασταὶ ἐδεδίεσαν ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσῄεσαν τοῖς ὁπλίταις. Ἀκόντιον à Macedonibus dicta fuit & ſpina dorſi, teſte eodem Heſychio: qui addit & aliam ſignificationem, ſed quæ mendoſè ſcripta eſſe videtur.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, Iaculus, ſerpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quaſi à Iaculum dicas Iacularis. Luc. De dipſad. ἐμπρηστὰς καὶ ἀκοντίας καὶ ἀμφισβαίνας καὶ δράκοντας. Nicād. in Ther. — οὐδ' ὅσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μύουροι. vbi ſchol. dicit ἀκοντίας eſſe τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας, addens eſſe & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὥσπερ τὰ ἀκόντια.

Ἀκοντίαι, Stellæ ſic dictæ quòd iaculi modo ferātur.

Ἀκοντίας, Herba quæ medetur canibus morſis à ſerpentibus, vt inquit Heſychius. Exiſtimo autem de ſerpentibus id intelligendum qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco quem modò citaui.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Heſychius tamen habet duntaxat, ἀκοντικὸν, φάρμακον οὕτω καλούμενον.

Ἀκοντίδες, Heſychio idem ſerpens qui & Ἀκοντίας. E T

Ἀκοντίλη, idem in lex. vulg. ex Nicandro. Etymologicus autem ſcribit, Ἀκοντίαι, ὄφεις τινὲς καλοῦνται, ἢ καὶ ἀκοντίλαι. καὶ Ἀκοντία, βοτάνη τις. Vbi pro ἀκοντίαι reponendum eſſe ἀκοντίαι, apparet ex iis quæ modò dicta ſunt. Sed & ἀκοντίας pro ἀκοντία legendum puto.

¶ Ἀκοντίζω, Iaculor, Iaculum vibro, vel intorqueo, ſeu ſpiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1, de Perſis loquens, πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accuſatiuo, accuſatiuo (inquam) rei vel perſonæ: cum accuſatiuo rei, vt Il. ξ — ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plutarchum, περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. (Sed & datiuo rei iungit idem poeta, quū dicit ἀκοντίζειν ἔγχει & ἀκοντίζειν δουρί). Cū perſonæ autē accuſatiuo, pro Iaculo peto, ſeu ferio. (quo etiam modo Horatius verbo Iaculari eſt vſus) vt apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xenoph. ἀκοντίζῃ τὸ φεῦγον. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τόπον. vt Thuc. lib. 7, ἐς τὰς ναῦς ἀκοντίζοντες. Citatur ex eodem cum datiuo: ſed eum locū aliter accipio. Ab Homero autē dicitur ἀκοντίζειν cum genitiuo perſonæ, ſed ſubaudita præpoſitione κατὰ, vt Il. ρ, Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animaduertendum eſt autē (vt etiam ex citatis exemplis colligi poteſt) ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam latè patere interdum quàm Iaculari quod à iaculo deducitur. De vētis dicitur à Muſæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, paſſ. Iaculo ſeu telo petor. vnde ἀκοντισθεὶς, Iaculo petitus, ſiue ictus.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, Iaculatio, Iaculi ſeu teli iactus Xen. Hell. 4, ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσῄεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. ‖ Ἀκόντισμα (q. d. Iaculamentum) pro vulnere quod eſt iaculatione ſeu iaculando inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπλέως. At vulg. lexica ἀκόντισμα non ſolùm pro vulnere, ſed & pro ipſo iaculo ſeu telo poni volunt.

Ἀκόντισις, Iaculatio. Hac verbali ἀκόντισις vtitur Suidas ad expoſitionem τοῦ ἀκοντισμοῦ.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, Iaculator. Interdum Iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰς Ἀχιλλῆα apud Theocr. (Doricè pro ἀκοντιστήν.) Hom. Od. ε, Ἡ μὲν ἀκοντιστὰς ἠδ' ἐρυτῆρας τόξων. Vbi obſeruandum eſt coniungi ἀκοντιστὰς & τοξότας (quod per ῥυτῆρας τόξων ſignificatur, id eſt ἄνευ τῶν Euſtathio) ſicut & paſſim apud ſcriptores Græcos coniungūtur. Thuc. lib. 1, πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως ἱππικὸν φυλάττειν, ἢ ὅπως ἀκοντισταὶ ἢ τοξόται. Herodianus lib. 7, μάλιστα τε οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τὰς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσι. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν ſuprà.

Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, Iaculatio. Vel, Iaculandi ars, ſeu peritia. Hom. Il. ψ, deſcribens illa quatuor celebria certamina,

— οὐ γὰρ πὼς χρῆμα χήσεται, οὐδὲ παλαίσεις, Οὔδέ τ' ἀκοντιςὺν εἰ-δύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι. Ea autem forma dici puto ἀκοντιςὺν pro iaculandi arte ſeu peritia, qua dicitur ἀγρηνὸς & alia nonnulla. A

Ἀκοντιςικὸς, Iaculandi peritus, Xenoph. Pæd. 7, οὐδ' ἠσόν τι ἱππικοὶ, οὐδέ ἠσόν τι ἀκοντιςικοὶ, οὐδὲ ἧσσον φιλόπονοι.

C. ἈΝακοντίζω, Eiaculor. Ab Herodoto metaphoricè dicitur aqua ἀνακοντίζειν (& quidē neutraliter, vt opinor) in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἅλος ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, aqua erumpit. Adeo vt huic loco poſſit accommodari illa expoſitio ἀθρόον ἀναφέρεται. B

C. ἈΠακοντίζω, pro ſimplici ἀκοντίζω, in vulg. lex. exponitur enim ſimpliciter Iaculor. Fortaſſe autem ἀπὸ ſignificationem auget, aut iaculationem è certo loco fieri indicat.

C. Διακοντίζω, Iaculor. Idem quod ſimplex ἀκοντίζω. Poteſt etiam διὰ eſſe ἐπιτατικὸν, ſicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω ex Xenoph. Et ex eodem διακοντιζόμενος ἢ διατοξευόμενος paſſiuè.

C. ΕἸΣακοντίζω, Iaculor in aliquem locum. In vulg. lex. exponitur, Miſſilia ingero. C

C. ἘΞακοντίζω, Iaculor, Iaculum emitto, ſeu telum. Sed ἐξ videri poteſt ſignificationem intendere. Plutarchus Artoxerxe, ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτὸν· ὁ δὲ θώραξ στερεὸς αὐτὸν ... Xenophon autem iunxit cum datiuo rei, & quidem datiuo inſtrumenti, dicens Hellen. 4, τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες, vt paulo antè vidimus ex Homero, δουρὶ δ' ἀκοντίζω. HINC Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμὸς, Iaculatio. In vulg. lex. annotatur eſſe etiam fulgoris genus in aere, Ariſtoteli De mūdo. Eſſe item ſcatebram, κρουνὸν, ſanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig. Quæ expoſitio Euſtathio tribuitur. D

C. ἘΠακοντίζω, itidem pro iaculor. VNDE Ἐπακοντισμὸς pro ἀκοντισμὸς, Iaculatio. Sed & βόλου ὄνομα Heſ. eſſe dicit.

C. ΚΑΤακοντίζω, Iaculis confodio, ſeu telis, vel miſſilibus. Herod. lib. 4, διώξαντες τὸν Μαρπάλιον κατηκόντισαν. ET paſſ. Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν.

C. ὙΠΕΡακοντίζω, ad verbum, Supra iaculor, ſeu vltra, aut vlterius. Sed frequentius eſt in metaphorica ſignificatione, pro Supero, quemadmodum videlicet qui vlterius iaculatur quàm aduerſarius, eum iaculatione ſuperat. Exponi etiam poteſt Antecello. Ariſtoph. in Auib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Citatur ex eiuſdem Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισε. Sic vſus eſt & Chryſoſtomus, ſcribens, τοὺς πολλοὺς σατράπας καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης. E

Ὑπερακοντίζομαι, eadem ſignif. metaphorica ex Alex. Aphrod. citatur cum genit. τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν. F

Ἀκμὴ, ῆς, ἡ, Cuſpis ſiue Acies: vt ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, In acie nouaculæ. quod etiam prouerbiale eſt dictum, pro, In ſummo diſcrimine. Il. κ, Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Sic in Anthol. epigr. Ἀκμῆς ἑστηκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Alio eiuſdem libri loco, dicitur hac ſignif. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ abſolutè. qui tamē locus mēdi ſuſpectus eſt, putántque multi reponendum eſſe ἀκμῆς pro ἀκμή. Notandum eſt autem vt dicitur ἀκμὴ ξυροῦ, ita & ἀκμὴν ὀνύχων dici à Plutarcho, in lib. περὶ τῶν ζώων φρον. Sic & Baſilius, τοῖς μὲν ἁρπακτικοῖς πρὸς τὴν ἄγραν ἡ τῶν ὀνύχων ἀκμὴ, Acumen vnguium poteſt verti ἀκμὴ ὀνύχων: ſed Plinius aciem vnguium dixit. Ἀκμὴ ὀμμάτων, Acies oculorum, apud Ælianum. Huic autem ſignificationi primum tribuo locum, quòd nomini ἀκὴ ſubiungam, tanquam ab eo deductum, per pleonaſmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen & alteram deductionem à κάμνω. G

Ἀκμὴ, Vigor ætatis vel flos, Integra ætas, Firma ætas. Exponitur etiam νεότης à Suida, id eſt iuuentus. οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες ſiue ἔφηβοι, ſiue (participio verbi ab hoc nomine facti) ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma ſunt ætate & vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes. iidem qui & ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν, & οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ appellantur. Gal. ad Glauconem lib. 1, καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπίκαιρα. Vt autem ἀκμὴ exponitur νεότης à Suida, ſic H

& οἱ ἐν ἀκμῇ, iuuenes quibuſdam interpretari placet. B. interpr. adoleſcētes in hoc Polybii loco, ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ διαγωνιζόμενος ἀρετῇ τῷ σώματι, ξυλοκοπείτω. Interdū pro ἀκμὴ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμὴ τοῦ βίου, vt apud Xen. Pæd. 7, ὁ δὲ ἄριστος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Sic ἀκμὴ τοῦ ζῆν, quidam apud Athenæum, σὺ δὲ νέος εἶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ ζῆν. Dicitur etiam abſolutè nonnunquam ἀκμὴ (vt paulo antè οἱ ἐν ἀκμῇ) Lucian in Dearum iudicio, εἰς ἀκμὴν καπτῆ. Sed Iſocratem frequentius quàm vllum alium ex antiquis ſcriptoribus ita vſurpare obſeruaui, vt in Euagora, ὑπερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ. Idē ad Philippum, ἀνδρὸς ἀνθοῦσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος. Et in plurali ἀκμαὶ eodem modo, apud eundem in Areop. ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς πλείονος ἐπιμελείας ἐτύγχανον ἢ παῖδες ὄντες. Ἀκμὴ exponitur virilis ætas à Budæo in hoc Plutarchi loco, de Pompeio loquentis, καὶ τοῦ νεαροῦ καὶ αἰδοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμὴ τὸ γεραρὸν καὶ βασιλικὸν τοῦ ἤθους. Notandum eſt autem vt dicitur ἡλικίας ἀκμὴ & νοσήματος ἀκμὴ (vt proximè ſequēte annotatione docebitur) ita etiam dici θέρους ἀκμὴν, æſtatis vigorem, id eſt, illud æſtatis tempus quo maximè viget calor. Sic ferè dicitur & σίτου ἀκμή. quæ phraſis exponetur paulo pòſt in Ἀκμάζω, vbi σίτου ἀκμάζοντος.

Ἀκμὴ, inquit Budæus, eſt quæ Latinè ſumma dicitur, vt apud Quintilianum in 5, Vt enim ſunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis conſertus eſt. Habent enim omnia exordium, incrementum, ſummam. Idē, Ἀκμὴ in morbo, Plenus impetus, & morbus iam adultus. Παρακμὴ, Morbus iam inclinatus & conſeneſcens. morbus enim increſcit, conſiſtit, minuitur ſeu inclinatur. Celſus morbum increſcentem vocat τὸ ἐπακμάζοντα, conſiſtentem & ſubſiſtentem, τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα: ad ſanitatem inclinantem & qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Budæus in Commentariis. His autem addere potes ἀκμὴν ὀδύνης, item ἀκμὴν κακῶν ex Æliano apud Suidam. Idem Budæus in ſuo lexico ἀκμὴν ἀγῶνος, exponit intenſionem certaminis, in hoc Pauſaniæ loco, vbi de quodam picto bello loquitur, γέγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ἐπίδειξιν τὸ ἔργον ἤδη προήκον, ἀλλὰ &c.

Ἀκμὴ, inquit idē Budæus, eſt etiam cuiuſque rei ſummum incrementum. ἀκμὴ etiam intercedit inter ἄνεσιν & ἐπίτασιν ἐν τοῖς ἀνωμάλως κινουμένοις. ſic Ariſtoteles in 2 De cælo. Idem Budæus ait alio loco, ἀκμὴ, Status rerum inter incrementum & decrementum.

Ἀκμὴ (inquit idem Budæus) eſt etiam καιρός. Sophocl. Aiace, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν. οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, non tempus eſt ſedendi & quieſcendi. Significat etiam punctum occaſionis & momentum. Idem in Electra, Ὡς ἐνταῦθ' ἐσμὲν, ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή, Quandoquidē in eo ſumus vbi iam minimè cunctandum eſt, ſed rei efficiendæ momentanea occaſio. vt ſit ἀκμὴ αὐτὴ τῆς ὀξύτητος καὶ σπουδῆς, id (vt opinor) quod Virgilius in 1 Æneid. dixit, — haud tanto ceſſabit cardine rerum. Hactenus Budæus. Notandum eſt autem pro hac ſignificatione, videlicet pro puncto occaſionis & momēto, ſiue articulo tēporis quo res aliqua debet agi, dici interdū ἀκμὴν καιροῦ: interdū καιρὸν ὄντα ἐπ' ἀκμῆς: nōnunquā etiā ſolū ἀκμὴν cū infinitiuo. Iſocr. ad Nicoclē, κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Optimum eſt ipſum occaſionum punctum ſeu articulum aſſequi, vel nanciſci. Ariſtoph. Pluto, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἔσ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ᾗ δεῖ παρόντας ἀρήγειν. hîc enim malo ἔσ' eſſe poſitum pro ἐστί, vt eius nominatiuus ſit ὁ καιρός: ſitque ſenſus, Properate: quoniam non eſt cunctandi tempus: ſed eſt in ipſo articulo quo oportet &c. vt intelligamus tempus in ipſo articulo & puncto eſſe, pro adeſſe ipſum temporis articulum. At vulgò exponitur (vt etiam in Tuſ. lexico) Quoniam tempus non eſt cunctandi: ſed eſtis in ipſo articulo, quo &c. vt ſit ἐσ' pro ἐστέ. Cum infinitiuo autē, apud Iſocratem ad Philippum, ἀλλ' ἐγὼ μὲν πεπαρρησίασμαι, τὸ δὲ παραλιπεῖν τὴν ἀκμὴν εἴληφεν. Notandum eſt autem Suidam ἀκμὴν καιροῦ exponere felicitatem: citantem locum Iſocratis paulo antè à nobis poſitum, vbi dicit τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Sed viderit Suidas.

Ἀκμαῖος, ου, ὁ, Vigens ætate, Florens ætate, Integer æui. aliquando ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, aliquando ἀκμαῖος ſimpliciter. & de eo dicitur qui ætate viget ſimul & robore, id eſt cui per ætatem datur robuſto eſſe. quo ſenſu ἀκμαίων λέσχη dicebatur, cuius Plutarch. in Probl. meminit. vnde à Suida ἀκμαίων exponitur ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων. Plut. in Alexandro, αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἀκμαιοτάτης δυνάμεως εἰς τὴν ὑρκανίαν κατέβαινε. id eſt, cum validiſſima & robuſtiſſima parte exercitus. ¶Transfertur verò & ad alia ἀκμαῖος. vt ἀκμαιότατος χειμὼν, maximè vigēs hyems, vel vehemens. Greg. Naz. De baptiſmate, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον, Meridies tempus lucis maximè vigens. vel, Tempus quo lux maximè viget. Aut per nomen verbale vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. Ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, Lucianus in Timone, Ira vigens, ira vehemēs, vt ira ſit ablatiuus. Et cum præpoſitione, ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, in Anthol. epigr.

Ἀκμαῖος, Tempeſtiuus. Antipater Sid. in Anthol. epigramm. ἀκμαῖος ῥοθίῳ νηῒ δρόμος. Sic exponitur ἀκμαῖον & apud Theophr. De cauſ. plant. lib. 3. ſed Scaliger ἀκμαῖον ad ipſa vigoris momenta ac tenorem referendum eſſe docet. Vſurpatur & de perſona: atque ἀκμαῖος venire dicitur qui tempeſtiuè aduenit. Soph. Aiace, Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Vbi Teucer? quàm tempeſtiuus, ſi acceſſerit, adueniat. Notat autē hic ſchol. ἀκμαῖος, καίριος, κατὰ καιρὸν, παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. quod dicēdi genus paulo antè expoſuimus. ¶Ἀκμαῖος, Maturus (ſunt autem affinia tēpeſtiuus & maturus) vt ἀκμαία παρθένος apud Lucianum, nubilis virgo. quæ matura viro à poeta Latino dicitur.

Ἀκμάζω, F. σω, Vigeo vel floreo ætate. Ætate ſum firma. Item, Sum vegetus & validus per ætatem, Polleo iuuenili robore. Iſocr. De pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. Apud eundē ἀκμάζοντες & πρεσβύτεροι opponūtur, in Panath. Ἀκμάζοντες νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, iuuenilis ætas, viuida & vegeta. ¶Dicitur verò per metaphoram ἀκμάζειν pro florere, vigere, pollere quacūq; re. vt ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodotum in 1, Opibus florere. Et apud Æſchinem in Cteſ. dicitur Perſarum rex ἀκμάζειν nauibus & pecuniis & pedeſtribus copiis. Interdum & cum præpoſ. πρὸς accuſatiuo iuncta. vt Plut. in Fabio, ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, quod quidā interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opibus.

Ἀκμάζειν non ſolùm de homine dicitur, ſed de variis etiam rebus: ſicut & ἀκμή. Et vt ἀκμὴ dicitur νοσήματος, ſic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod eſt ἐν ἀκμῇ. quaſi quod eſt in ipſo vigore mali, quum dolor ad ſummum venit, vt ita dicam: adeo vt iam conſiſtat. Ἀκμάζων πόλεμος, Bellum quod eſt in ſuo veluti vigore, Bellū vigens. Fortaſſe feruere potius diceretur bellum hoc ſenſu: vt dicitur calere pugna. Fortaſſe etiam non malè ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phraſis idem ſonat quod Feruente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente conuiuio, vt ita loquar. Vel, Quum vigeret conuiuium, In medio conuiuio. ¶Ἀκμαζούσης νυκτὸς, apud Herodianum, Nocte intempeſta, interpr. Politiano. q. d. Vigente nocte. tunc videlicet quum eſt μεσονύκτιον, id eſt medium noctis, ſiue media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, apud eundem Herodianum dicitur meridies. quò pertinet illud Gregorii, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thucydidē ἀκμάζον θέρος, adulta æſtas, vt loquitur Cornel. Tacitus, helleniſmum hunc (vt opinor) æmulās. At παρηκμακὸς θέρος, præceps æſtas, vel potius præcipitans, ſeruata eadem quidem in Græco, ſed non & in Latino ſermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1, adultis iā frugibus. Vbi adultus in propria ſignificatione capitur, nō metaphoricè, vt modò in Adulta æſtas. Intelligendū autem, Tempore eo (æſtatis videlicet) quo iam adultæ ſunt fruges. Interdum copulantur hæc duo θέρους & σίτου. vt apud Thuc. 2, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν. Pollux περὶ σίτου ἀκμὴν & σίτου ἀκμάζοντος coniungit. Apud Dioſc. lib. 1, τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, quæ vere ad maturitatem perueniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Iam adultis frugibus, quidā Maturis iam frugibus, reddiderunt.

Ἀκμάζει τὰ πράγματα, apud Xenophontem exponitur, Res ſunt in ipſo articulo, Res ſunt in cardine. Pæd. 4, οὐ γὰρ διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ἐπιμελείας δεόμενα.

Ἀκμαστὴς, οῦ, ὁ, Strenuus, Validus, Robuſtus. Herodianus, νεανίσκον γενναῖόν τι καὶ ἀκμαστὴν πείθουσι. Ita accipi ἀκμαῖος, paulo antè docui. Fit autem ἀκμαστὴς ab ἀκμάζω, formādo videlicet à tertia præteriti perſona verbi paſſiui. (quod tamen inuſitatum eſt) ἤκμασται: at ἀκμαῖος fit ab ἀκμή.

C. Ἐνακμὴς, & Ἔνακμος, Vegetus, Robuſtus, In vulg. lexicis.

ET Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Inualeſco, ἐνισχύω, Suid.

C. Ἔπακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod præcedens Ἔνακμος. Dioſcorides autem ſcribens, ἧττον δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, minus validos aculeos, vt quidam interpret. id eſt minus validè pungentes. In vulg. lex. ἔπακμος ἄκανθα, redditur Non penitus integra ſpina, ex Marcello. (perperam, vt opinor, addita negatione.) Itē, Rotunda & mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον eſſe dicit Budæus, Quod eſt acie exacutum, vel Quod aciem ſeu cuſpidem habet. Cui expoſitioni ſubiungit illum Dioſcoridis locum.

ἘΠακμάζω, Vigeo, Vegeta ſum ætate. Et ἐπηκμακὼς, Vigens, Adoleſcens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro florente ætate, citatur ex eodem B. HINC Ἐπακμαστικὸς, Inualeſcens paulatim, vel Senſim efferueſcens, vt Bud. exponit in hoc Galeni loco, πολλοὺς δὲ ἄλλους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικοὺς, τοὺς δὲ ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικοὺς, ἐνίους δὲ, παρακμαστικούς. Idem, πυρετὸς δὲ ἐφάνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorræus ἐπακμαστικὸν πυρετὸν eſſe ſcribit qui quum vnam à principio ad finē vſque acceſſionem habeat, non tamen eodem tenore perſeuerat, ſed aſſurgit atque inualeſcit: eúmque ἀναβατικὸν alio nomine appellari. In vulgat. lex. annotatur, morbum increſcentem Celſo eſſe τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν παρακμαστικὸν, qui ſenſim decreſcit, leuiórque fit & languidior.

C. ΠΑΡακμὴ, ῆς, ἡ, Vigoris remiſſio, Languor, inquit B. Plut. De cohib. irac. διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς παρακμῇ τινι δι' ἡλικίαν τὸ θυμοειδὲς οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον. quem locum Eraſ. ſic reddidit non malè, (meo iudicio) Vnde liquet & illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem ſimul cum deficiente corporis vigore neque ſuapte ſpōte velut emarceſcere. Apud Galenū παροξυσμῶν παρακμαὶ, acceſſionum remiſſiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ apud eundem, Remiſſio febris. Et παρακμὴ cuiuſuis morbi, Tēpus quo ſe remittit & miteſcere incipit. Latini morbū inclinatum dixerunt. ¶Παρακμὴ, ſenilis ætas & flacceſcens, quando iam robur conſeneſcit, Budæus 605. Ad quam ſignificationem pertinet exemplum ex Plutarcho modò allatum. De vi autem præpoſitionis in hoc nomine, dicam in ſequente verbo.

ΠΑΡακμάζω, Vigorem languidiorē habeo, Vigor meus elangueſcit, aut iacet. Vel, Vigorem amitto, Flacceſco. Hoc autem quia fit in ſenectute præcipuè, exponitur παρακμάζω & Conſeneſco, Marceſco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ ex tribus interpretatio magis mihi placet: qui verti etiam poſſe exiſtimo, Ad effœtam ætatē vergo. quia quum effœta ætas dicitur, vigor amiſſus declaratur. At verò Marceſcere ætate, & Marcere ab annis, (vt dixit Ouidius de Tithono) eſt decrepiti, ideóque lōgè vlterius progreditur quàm τὸ παρακμάζειν. In quo verbo (ſicut & in nomine παρακμὴ) præpoſitionē παρὰ tempus elapſum denotare arbitror. vt παρακμάζειν propriè dicatur is cuius vigoris tempus elapſum eſt, ſiue cuius vigor aut vegeta ætas præteriit, ſeu deſiit: aut παρακμάζων ſit is cuius vigor præterit, ſeu deſinit: παρηκμακὼς autē, cuius vigor iam præteriit ſiue deſiit. eandémque vim habeat præpoſitio παρὰ in παρηκμακὼς quam habet in παρηβηκὼς, (pro quo & ἀφηβηκὼς dicitur) & in παρηλικιωμένος. Denique παρηκμακὼς propriè ſonare exiſtimo, Vigoris tempus egreſſus, aut vegetam ætatem, ſicut παρηβηκὼς, Pubertatem egreſſus. Sed παρηκμακὼς exponitur etiā Emeritus, Qui cōſenuit. ¶Trāſ-

fertur autem & ad alia.vt apud Xenoph.Sympoſio, τὸ μὲ A
τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, marceſcit.In qua ſignificatione de flore itidem dictum μαραίνεσθαι obſeruaui. Cui exemplo apte adiungi puto hoc ex Plutarcho, in quo παρακμάζειν & παρανθεῖν copulat, vt Xenophon ἄνθος παρακμάζειν dicit. Habetur autem apud eum in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, id eſt(Bud. interpr.) quũ conſenuerit ira & deferbuerit. In vulg.lex.citatur ex Dioſcor.lib.5,cap.27, παρακμάζοντα μύρτα, pro Quammaturiſſimæ baccæ myrti, Marcello interprete.(Ruellius autem vertit Quæ maturitatem B
exceſſerunt: ego lubenter verterim Flacceſcentes) contrà ex Plutarcho in Cæſare, παρακμάζειν pro Non peruenire ad maturitatem ſeu vigorem. Et παρηκμακὼς φθινόπωρος, præceps autumnus, Bud.interpr. Item παρακμάζοντος κινδύνου ex Dioſc. citatur pro Inclinato decedentéque periculo. Quum autem de homine dicitur παρακμάζω, interdum additum habet accuſatiuum ἡλικίαν, & dicitur παρακμάζειν τὴν ἡλικίαν(vt apud Gregor. Naz.) pro παρακμάζειν ſimpliciter.

Παράκμασις, Vigoris amiſſio, & ſecundum quoſdam Effœtatio(ficto nomine) in hoc Theophr. loco De cauſ. C
pl.lib.1, ὅταν δ' ἐλλίπῃ σπέρμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ παράκμασιν, ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾶν.

Παρακμαστικός, Cuius remiſſus eſt vigor, vt παρακμαστικὴ ἡλικία, apud Galenum, Ætas cuius remiſſus ſeu remiſſior eſt vigor, Ætas iam vergens & inclinata, Bud. Eam Galenus à triceſimoquinto anno incipere tradit, & vſque ad quadrageſimumnonum durare, à quo ſenectus capiat initium. Et παρακμαστικὸς πυρετὸς Febris quæ ſenſim leuior fit & languidior, eodem Budæo D
interprete. Gorræus παρακμαστικὸν πυρετὸν eſſe dicit febrem decreſcentem (vt ἐπακμαστικὸν increſcentem) & ſpeciem eſſe vnam febris continentis quæ συνόχος vocatur, quæ à primo die ad poſtremum vſque ſemper de ſua magnitudine remittit aliquid, donec prorſus deſinat.

C. ΣΥΝακμάζω, Simul vigeo & ætate floreo, vt συνήκμαζε Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exponitur etiã Temporibus eius floruit, ſeu claruit. Sic συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus clarüiſſe. ¶Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη, epigr.lib.2, Ἀλλ' αἰεὶ E
πιστὴ ἥκα συνακμάζουσαν ὀπώρην.

C. ΥΠΕΡακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ætatis florem egreſſus. vel Qui exceſſit æt.&c. Ætatem vegetam egreſſus, ὑπερεκβραμὼν τὴν ὥραν, inquit Suidas. Paulus 1 ad Cor.cap.7, verſu 36, εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, vbi vet.interpr. ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος reddit Quòd ſit ſuperadulta: Eraſmus, Si prætereat nubendi tempus: vt videlicet dicatur ὑπέρακμος quæ ſit non matura viro(vt loquitur Virgilius) ſed pluſquam matura. vt ἀκμὴ F
hoc in compoſito ſit tempus illud quo nuptiæ contrahi ſolent, aut certè debent: quod eſſe ſcimus in ætatis flore. ΕΤ ΥΠερακμάζω, quo Myron Prienenſis apud Athenæum vtitur lib.14, εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. id eſt(vt opinor) Siqui vegetiores eſſent quàm pro ſeruili forma. Vel, Siqui vigorem quendam præ ſe ferrẽt maiorẽ quàm qui in ſeruis ſoleat cõſpici. vt ſit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν.

¶Ἀκμάω, ῶ, idem quod ἀκμάζω. nam Etym. ἀκμῶσαι exponit ἀκμάζουσαι.

¶Ἀκμής, ῆτος, malè ab hoc ἀκμὴ quidam deduxerunt, quũ G
à κάμνω deriuatum ſit, vt ibi docebo.

¶Ἀκμηνός, οῦ, ὁ, Adultus, vel Florens & exuberans, vt inquit Bud. citans ex Hom.Od.ψ, v.190, Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς, Ἀκμηνὸς θαλέθων. Vbi Euſtath. ἀκμηνὸς obſeruat ὀξύνεσθαι, ex Ariſtarchi ſententia, exponentis, ἀκμὴν ἔχων τοῦ θάλλειν.

Ἄκμηνος autem pro Ieiunus, quidam ab ἀκμή, quod Æolibus inediam ſignificat, alii ab ἰκμὰς deduxerunt, vbi & ponere decreui.

¶Ἀκμήν, Adhuc, Etiam nũc. idem quod ἔτι, inquit Suidas. H
Iſocr. ad Demonicum, ἔτι σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς. Sic & in hoc epigramm. loco, quem Suidas citat, Ὅσσος ἐν ἡρώεσσι ποτ' ἦν χόλος, ἢ μέγος ἀκμὴν Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀχρείμοσιν, id eſt, ſeruatur etiamnunc. Citat & alia exempla. Sic accipi mihi videtur & à Theocrito Idyll.4, in fine (legitur autem ἀκμὰν apud eum Doricè pro ἀκμὴν) hoc in verſu, Ἀκμὰν γ' ὦ δείλαιε. περὰν γ' ἐμὲ αὐτὸς ἐπήνθει, & in vulg.lex.exponitur ἀκμὰν, nuper. Cuius interpretationis error contigit ex non ſatis attentè conſiderata expoſitione ſcholiaſtæ, qui per προ ὀλίγου exponit πρᾶν, non autem ἀκμάν. Planè enim exiſtimo hîc ἀκμὰν eſſe quod verſu vno interiecto dixerat ἔτι. nam Battus interrogat, τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει Τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τάν ποτ' ἐκνίσθη; Reſpondet, Ἀκμὰν γ' ὦ δείλαιε. Perinde acſi diceret, ἔτι μύλλει αὐτάν.

Ἀκμὴν, pro Etiam eo tempore (inquit Budæus) citãs ex Polybio, παρὰ μὲν τοῖς Καρχηδονίοις τὴν δύναμιν ὁ δῆμος ἤδη μετειλήφει, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἀκμὴν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huic autem loco aptè fortaſſe ſubiungetur hic eiuſdem ſcriptoris, in fragmento quodam libri 16, καὶ τὸ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας, τῷ Φιλίππου ταύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. Sunt tamen qui ἀκμὴν ſignificare hîc putent Aliquãdiu. Cæterùm an ſit deriuatum ab ἀκμὴ hoc aduerbium, magis otioſis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

ΑΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco mulier(de qua paulo pòſt dicetur) à cuius nomine originem habere putatur verbum ἀκκίζομαι, id eſt, Simulatè recuſo, Fictè aſpernor, Fingo me nolle quum maximè velim. Eſt etiã generaliter, Simulatione vtor. Lucianus, ὃν δεῖ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα εἰς τὴν χεῖρα ὀβολάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δ' ἐγὼ; Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθη. Vbi Lucianus affert verba hominis ἀκκιζομένου. dicuntur enim hæc à famulo vocatore, qui cœnipetis pecuniam illi offerentibus, fingit ſe magnopere reniti, & eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, velut coactus. Plutarch. Sympoſ. 1, μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Syneſius epiſt.121, σὺ δὲ ἀκκίζῃ καὶ καπηλεύεις. Ælianus apud Suidam, de quadam aſtuta muliere, ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ, καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν ἀφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus ſæpe dicitur, & quidem de veteratoriis ſcortis, quæ vt pluris ſe addicant, moroſiora ſe præſtant(diſſimulatione vtendo) & difficiliora, nec facilè ſe exorari ſinũt. Tale quiddam apud Latinos eſt Delicias facere, meo quidem iudicio, niſi quòd hoc latius patet. Gall. dicitur de huiuſmodi hominibus, Ils ſe veulent faire prier. Cæterùm ſuſpicor errorem eſſe apud Suidã, vbi legitur ἀκκίζεσθαι eſſe τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. legendum enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα. vt ſit, Volentem aliquid, ſimulare ſe nolle. Cicero ad Atticum, Certi ſumus periiſſe omnia. quid enim ἀκκιζόμεθα tandiu? Id eſt diſſimulamus, vt vulgò exponitur. Suidas & Heſychius volunt hoc verbum inter alia ſignificare προσποιεῖσθαι. Paulo certè aliter quàm in præcedentibus locis videtur ſumi in hoc Themiſtii in orat. quadam ex iis quas editioni Aldinæ addidi, οὔκουν ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι καθάπερ Ἰσοκράτης ὁ Θεοδώρου, ὅτι σεμνότερα καὶ ἰσχυρότερα τὰ ἐμὰ δωρήματα, καὶ οὔπω ἐν χρόνῳ γηράσκει, &c.

Ἀκκίζεσθαι (ſi eidẽ Suidæ credimus) non ſolùm προσποιεῖσθαι ſignificat(vt modò dixi) ſed etiam γυναικίζεσθαι & μωραίνειν. accipienti(vt opinor) γυναικίζεσθαι pro Muliebriter laſciuire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiã dictis aut factis oſtendere. Addit autem manaſſe hoc verbum à quadam ſtulta muliere quæ Ἀκκὼ vocabatur. Eaſdem Heſychius dat expoſitiones actiuæ voci Ἀκκίζειν, ſed nihil de origine huius verbi addens. Plut. in lib. qui περὶ τῶν Στωϊκῶν ἐναντιωμ. inſcribitur, pag.693, ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς Ἀλφιτοῦς, δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν. Quibus hæc ex Eraſmi adag. viſum eſt addere, Ἀκκίζειν (id eſt acciſſare) Græco prouerbio dicebãtur, qui quum maximè cuperent accipere quippiam, tamen fictè recuſabant. qui mos hodie quoque multis durat. Scribũt Ἀκκὼ mulierem fuiſſe quampiam notæ ſtultitiæ, quæ ſolita ſit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atque cum alia muliere, confabulari: vt hinc vulgò, quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur & Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Apparet, illud etiam

moribus huius mulieris adfuiſſe, vt recuſaret quæ tamen cupiebat. vnde & ἀκκισμὸς ficta huiuſmodi recuſatio dicatur. Hactenus Eraſmus, qui ſtultũ hoc Accũs factum ex Etymologico trãſtulit. Ad me autem quod attinet, non video qui verbum ἀκκίζεσθαι pro vna ſignificatione ab Ἀκκὼ deducere poſſimus, quin & pro altera ab eodem deriuare cogamur: ideóque Eraſmo aſſentior.

Ἀκκισμὸς, οῦ, ὁ, Ficta recuſatio, ſimulatio qua quis vtitur fingens ſe accipere nolle quod tamen vult. Philoſtratus in epiſt. λάβε λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. qua in ſignificatione ἀκκίζεσθαι apud Lucianum ſumi, modò oſtendimus. Eſt tamen ficta recuſatio in alia etiam qualibet re. Eraſmus vertit tergiuerſationẽ in hoc Luciani loco ex Amoribus, πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ſublata omni tergiuerſatione. At nomen Græcũ retinet hoc in loco Philemonis apud Athenæum, οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc eiuſdem Luciani, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. Vertit enim vtrobique accisſmus. Ego verò exiſtimo in illo Philemonis loco de ficta recuſatione dici ἀκκισμόν: in hoc autẽ Luciani ἀκκισμὸς non malè (meo quidem iudicio) vertetur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, & ſummis tantùm labris eos deguſtant. Gall. *Qui font la petite bouche. &, Qui font des ſucrees.*

¶ Ἀκκίζεσθαι ab Heſychio exponitur etiam ὀξύνεσθαι, id eſt acui: ſed quin mendoſè ſcriptum ſit pro ἀκίζεσθαι cum vnico κ, & quin ſit ἀκίζεσθαι ab ἀκὶς ἀκίδος (deriuato ab ἀκὴ) minimè mihi dubium eſt: ideóque ſuprà poſt ἀκὶς ponendum cenſeo.

ἈΚΌΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Pediſſequus, vel pediſſequa, Comes, Aſſectator. Demoſth. contra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, inuiſus ſiue odioſus ob comitum turbã. Xenoph. Hell. 3, τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγήν. Plato in Cratylo, ait in ἀκόλουθος, ſicut & in ἄκοιτις poſitum eſſe α pro ο. ſed intelligendum eſt etiam detractam eſſe ſyllabam μο, facto videlicet ἀκόλουθος, ex ὁμοκόλουθος. rurſum dicitur ὁμοκόλουθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ & κέλευθος. Ita enim formare malo, quàm cum Etymologico dicere α hîc ſignificare ὀπίσω, id eſt retro. Quod autem ad propriam huius nominis ſignificationem attinet, notãdum eſt Heſychium ἀκόλουθον & θεράποντα ita diſtinguere, ἀκόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς· θεράπων δὲ ὁ περὶ τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, vt apud Platonem in Sympoſio, διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ ἔρως. Apud Athenæum 6, καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipſemet Heſychius θεράπων explicat alibi per ἀκόλουθος. ‖ Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid ſequitur vel conſequitur, Conſequens, oppoſitum videlicet habens Præcedens. Cum genitiuo, vt, τούτου ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum ἀκόλουθον & προηγούμενον opponuntur. Vide Κέλευθος.

Ἀκόλουθος, Conſentaneus, vel Congruens, Conueniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demoſthenes Pro corona, ἐξελθόντι δὲ ἐκ παίδων, ἀκόλουθα τούτοις πράττειν. Sic οὐδὲν ἄτοπος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον. Itẽ ἀκόλουθος τοῖς σκέλεσιν exponitur Crurum modo deſcriptus. Apud Xenoph. in Œcon. cum genitiuo ἀκόλουθα ἀλλήλων exponitur Coniuncta inter ſe. ‖ Ἀκόλουθον vult Suidas ſignificare ὅμοιον, id eſt ſimile, hoc in loco, ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος τῆς προτέρας ἐνεργείας. ‖ Ἀκόλουθον, ſub. ἐστὶ, Conſentaneum eſt, vel Reliquum eſt. Greg. De diuinitate, εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς, Conſentaneum eſt vt ſciamus. vel, Reliquum eſt aut Supereſt vt ſciamus.

Ἀκολουθότερος, Gradus compar. vt apud Baſilium, ἀκολουθότερον ἦν, Magis conſentaneum erat, Conuenientius erat, vel Magis conueniebat.

Ἀκολούθως, Aduerb. Conſequenter vt apud Dioſc. 6, ἀκολούθως τούτοις, Conſequenter his, Poſt hæc. Item ἀκολούθως, Conuenienter, Conſentaneè. Plutarchus, ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, Aſſectatio, Comitatus. Syneſ. epiſt. 101, οἷς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι δοκεῖ τὴν ἀκολουθίαν τῆς διατριβῆς. Plutar. De dæm. Socr. ἀκολουθίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σοβαρόν. ‖ Ἀκολουθίαν φύσεως ἀσπασάμενοι. Philo De vita Moſ. lib. 2, vbi exponitur Sectam. ‖ Ἀκολουθία, Conſequẽtia, Cõſequutio. Philo De mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, id eſt, Bud. interprete, Continet diſſolutionis conſequentiã. Κατ' ἀκολουθίαν Herodianus dicit pro Per gradus quoſdam, vt Polit. duobus locis interpr. quorum vnus eſt lib. 7, ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, per honores plurimos, quaſi per gradus quoſdam, ad imperii culmen aſcendiſſet. ‖ Ἀκολουθία, Conuenientia, Congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, Cõgruenter, Conuenienter. Philo De vita Moſis, lib. 3, λέγει δ' ἄρα οὐδὲν ὄφελος τοῦ τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα σεμνηγορεῖν τινος, ᾧ μὴ πρόσεστιν οἰκείων ἀκολουθία πράξεων, id eſt Niſi congruentes actiones ei reſpondeant.

¶ Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Sequor, Aſſector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος. interdum & κατόπιν τινός. Luc. in Dearum iudicio, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me non tardè ſequimini. Ariſtoph. in Pluto, ὅτι σοὶ ἀκολουθοῦμέν ποτε. Dixerat paulo antè, ἀκολουθῶ κατόπιν σοῦ. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, vt modò dictum eſt. Demoſth. in Androtionem, γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Iſocr. in Plataico, τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δὲ εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν. Apud eundem ἀκολουθεῖν μετά τινος, ſequi alicuius partes in bello. Alii vertunt, Alicuius ſigna ſequi. Iſocr. De pace, οἳ ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus ſiquis ampliorem det mercedem, eius ſigna aduerſus nos ſequentur. ‖ Ἀκολουθεῖν exponitur etiã Famulari. Mallem vertere Pediſſequum eſſe, vel A pedibus eſſe, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Conſentaneum eſſe, Conuenire, Cõgruere. ἀκόλουθον εἶναι. vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, Inter ſe conueniunt & congruunt, ſiue conſentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter poſitum. pro Conſentaneum eſt, vel potius Conſequens eſt. Ariſt. in Præd. δυεῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι.

Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formã eius ſequi, Id imitari. Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, τῷ γὰρ τύπῳ σῶμά τι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, Sequi aliquem, pro alicuius exemplum, Alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Ariſtotele, ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητι, & exponitur, Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Aſſequi intelligẽtiam orationis, Intelligentia conſequi orationem. Plato in Phædro, καὶ ἐὰν αὐταὶ ὑποθέσεις ἱκαναί; διέλητε, ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. Vbi obſerua ἐπακολουθεῖν compoſito verbo ſignificari quod ſimplici ἀκολουθεῖν modò ſignificatum erat. Idem exprimitur & alio compoſito παρακολουθεῖν, de quo (ſicut & de ἐπακολουθεῖν) dicam paulo poſt.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, ET Ἀκολούθησις, εως ἡ, (frequẽtius) Cõſequentia, Cõſequutio. Item, Aſſectatio, vel Conſectatio. Ariſtot. in Præd. δεύτερον δὲ τὸ μὴ ἀντιστρέφειν κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολούθησιν. Gregor. Naz. σοφοὺς ἀποθέσεις, τολμήματος ἀκολουθήσεις.

Ἀκολουθητικὸς, οῦ, ὁ, Sequax, Sequi ſolitus, vel Procliuis ad ſequendum vel conſectandum. Ariſtot. Rhet. 2, ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια [ἐπιθυμίαις]. Idem 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3, ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. q.d. Conſectatiuus perturbationum, Propenſus ad ſequendum perturbationes. Idem lib. 7. cap. 7, ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τοῦ λόγου, Sequax rationis, Gaudens ſequi rationem, vel Propenſus ad ſequendum rationẽ, id eſt, rationi obtemperandum.

C. Ἀνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Inconſequens) Non reſpondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον (inquit Eraſmus) eſt vitium orationis quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat: vt ſi in oratione ponatur μὲν, & non ſequatur δέ. ‖ Ἀνακόλουθος, Non conſentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Budæus. ET

Ἀνακολουθία, ας, ἡ, q.d. Inconſequentia. vt ἀνακολουθία ora-

tionis, quum ſtructura ſequentium non reſpondet ſtructuræ præcedentium: aut quum ea quæ dicuntur, non reſpondent illis quæ iam dicta ſunt. Demetr. Phaler. ἡ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπινενόηθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις. ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρῖφος. Si fingere verba liceat, ἀνακόλουθος, Incohærens, & Ἀνακολουθία, Incohærentia, poſſe reddi exiſtimo.

ἈΝΤακολουθέω, ῶ, Viciſſim ſequor, inquit Bud. Laertius in Zenone, τὰς δ' ἀρετὰς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις. Sic Hermogenes pro iis quæ mutuò conſequuntur. vt, Si hoc eſt, etiam illud: &, ſi illud, hoc etiam.

C. ἘΠακολουθέω, ῶ, Subſequor, vel ſimpliciter Sequor. Plutarch. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. quod exponitur, Alios ordinata acie ſubſequi iuſſit. Plato in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Naz. τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε, Dicitur & ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, vacante aduerbio, vt apud Ariſtoph. in Veſpis, κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Budæus vertit Aſſectari in hoc Æſchinis loco aduerſus Timarchum, πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibidem, ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de cuſtode dixit. Addit autem Budæus ἐπακολουθεῖν pro Aſſectari, tam in bonam quàm in malam partem poni. ‖ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, vel πράξει τινὶ, & apud Platonem, ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, De rep. 2, Perſequi opus aliquod. Quod etiam exponitur Operi inſtare, ſeu rei agendæ. Latinè nõ ſolùm Cœpta ſeu incœpta perſequi dicitur, ſed etiam Perſequi rem quampiam, pro Studium & operam in ea ponere. De re etiam; vt quum Cic. in fine lib. 1 De fin. dicit, Eas ergo artes perſequeretur, viuendi artem tantam támque operoſam & perinde fructuoſam relinqueret? Ad quem locũ & ſimiles reſpiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi poſſe cenſeo. Sic autem eo vſus eſt Paulus 1 ad Tim. 5, ver. 10, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε. quod vertit Vet. interpres, Si omne opus bonum ſubſequuta eſt. quum potius dicere debuiſſet Perſequuta eſt. Non malè & alii poſtea reddiderunt, Si omne opus bonum eſt ſectata. Sunt & qui addiderint aduerbium Aſſiduè, cum participio Sectata, Nonnulli autem ita, Si aſſidua fuerit in omni bono opere. quæ interpretatio mihi non diſplicet. At perſequendi ſeu ſectandi verbum quandam aſſiduitatis ſignificationem incluſam habere videtur, vt aduerbium Aſſiduè illis adiungere minimè neceſſe ſit. Sic autem Gallicè dicitur *Eſtre apres quelque œuure*, vel, *quelque entrepriſe*. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, *Andar drio a qualche impreſa*, pro *Andare drieto*. &c.

Ἐπακολουθεῖν, Animaduerſione & intelligentia conſequi dicentẽ, Plato in Phædone, pag. 57, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In hac autem ſignificatione Latini non ſolùm Conſequi, ſed & Aſſequi vſurpant.

Ἐπακολούθημα, Quod conſequitur ex alio. In vulg. lexicis Appendix. Gall. dicitur, *Ce qui eſt de la dependence.* ET Ἐπακολούθησις, Conſequẽtia, Cõſequutio, apud Cic. Plut. Conſol. ad Apoll. τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, ἢ τῶν κατ' ἐπακολούθησιν. ET Ἐπακολουθητικός, q. d. Conſequutiuus. In vulg. lex. Qui conſequitur, Qui reſpondet & refertur, cũ genit. ex Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικόν, Conſectarium, ex Cic.

ΚΑΤακολουθέω, ῶ, Sequor, Sector, ſeu Aſſector. Itẽ Sequor, (ea ſignificatione qua dicimus Sequi aliquem pro Aſſentiri ei, Accedere opinioni eius) vel Obſecundo, Obſequor. Greg. Ἐπίκουρος ἔφη, εἰ τοῖς τῶν ἀνθρώπων λόγοις ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο.

C. ΠΑΡακολουθέω, ῶ, Sequor, Aſſector, Comitor. Plutarch. Pericle, ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et apud Demoſth. Pro corona, οἷς σὺ ζῶντας μὲν ὡς κίναιδος κολακεύων παρηκολούθεις. Nec tãtũ perſona, ſed & res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. Ariſtot. Ethic. 3, cap. 2, εἰ δὲ προγίνεται δόξα τῆς προαιρέσεως, ἢ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Luc. Alcyone, ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων καὶ ἀμήχανος ὁρᾶται παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Idẽ in Anacharſide, ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι. Herodianus lib. 4, τοῖς μὲν δυστυχήσασιν ἔλεος, τοῖς δὲ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibidem, τῇ μὲν συμφορᾷ τοῦ πεσόντος, καὶ ἀνανδρίας ψόγος παρακολουθεῖ. Apud Dioſcoridẽ in præfatione lib. 6, τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστῳ τῶν φαρμάκων. Et ibidem, duabus pagellis pòſt, ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἑνὶ παρακολουθῆσαι. Idem verò quod initio 1 cap. libri eiuſdem dixerat ἕπεσθαι, paulo pòſt dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermogene autẽ citatur τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, pro Perſonæ attributa. Ab Ariſtotele Rhet. 1, παρακολουθοῦντα vocantur quæ alicui adiuncta ſunt, adeo vt poſito illo, & ipſa conſequantur.

Παρακολουθῶ ad animum trãſlatum, Animaduerſione & intelligentia aſſequor dicentem, vt inquit Budæus, p. 665, qui affert ex Æſchine, ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν ἀκοῦσαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν ἀμαθῶς. Sic ex Gal. citat παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, pro Intelligentia cõſequi. Demoſth. De falſ. leg. καὶ ὁ τούτου πονηρεύματα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ, vt qui omnium arbiter fuerim & ſpectator, vt comes legationis: interprete Bud. ibidem. Hæc autem Demoſth. verba, δεῖ δὲ καὶ παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, interpretatur, Qui ab initio, vt quæque res nata eſſet, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animóque comprehenſum. Idem apud Lucam initio cap. 1, Euang. παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, exponit πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπυσμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότα πᾶσιν in hoc Lucæ & in illo Demoſth. loco, ſicut & παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασι apud eundem Demoſthenem, (tum in loco modò citato, tum in hoc quem habemus in epiſtola ad Athenienſes quam in exilio ſcripſit, ὅσα μὲν ἔχω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν, εἰδὼς) puto dici qui rerum illarum cognitionem ſtudioſè perſequutus eſt, ita vt eam ſit conſequutus. Sic autem interpretãdo, ſignificationem metaphoricam huius verbi, à prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel (eodem ſenſu) ἐγὼ παρηκολούθηκα ἅπασιν, Omnia ſum ita perſcrutatus vt nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim ſtudioſè omnia perſequitur, eum nihil fugere veriſimile eſt. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα, dici quem Demoſthenes dicat ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, perſuaſum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

C. 2. Συμπαρακολουθῶ, pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Platonem Politic. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας, rectè atque ordine diſputationem proſequutus es.

C. 2. Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quẽ intelligẽtia facilè conſequi poſſumus, Intellectu facilis. Dionyſ. Halicarnaſ. in Iſocrate, τὰ δ' ἀπαρακολούθητα ἡγεῖσθαι μοι μᾶλλον τὰ προσθεν εἰρημένα. Ponitur & ſubſtantiuè τὸ ἀπαρακολούθητον, vt apud Ariſtotelem Ethic. 2, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ ἀπαρακολουθήτου. ‖ Item ἀπαρακολούθητος ſignif. actiua, Acutus ad res intelligentia conſequendas, Qui facilè res intellectu percipit. ὀξὺς εἰς τὰ πράγματα, καὶ εὐγενής, inquit Heſychius.

C. 2. Δυσπαρακολούθητος, oppoſitum præcedenti ἀπαρακολούθητος. Quint. lib. 4, cap. 1, δυσπαρακολούθητον cauſæ genus eſſe dicit quod obſcurum appellatur.

C. ΣΥΝακολουθέω, ῶ, Simul ſequor, (ſed malim, Euntẽ ſequor) Comitor, Aſſector. Plat. epiſt. 7, ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, Sequere nos ad Dionyſiũ. Id eſt, Sequere nos eũtes ad Dionyſ. Vel, Nobiſcũ veni ad D. Iſoc. Areop. συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. Sic Lat. rectè dixeris, Stultitia diuites comitatur. In vulg. lex. citatur ex Platone De leg. συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ: vbi malo σου. Et ex eodem ibidem, τοῦτο συνακολουθῶ, hoc concedo. In iiſdem exponitur Correſpondeo. ‖ Apud Athenæum libro 1, συνακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicuius ſequi, Alicuius factum imitari, in hoc loco libri 1, ἔφασαν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὀψοποιοῦντας ὑποποιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρατιθῶσι, καὶ μόνος καταναλίσκῃ αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυναμένων.

Συνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Comes. Item Correſpondens, vt quidam interpretantur. ‖ ET Συνακολουθία, Correſpondentia.

ἈΚΟΎΩ, Futur. ἀκούσομαι, à paſſiua voce ſumptum: (vt ἐπαινέσομαι ferè ſemper pro ἐπαινέσω dicitur, & alia multa.) Fut. 2, ἀκοῶ. Præter. ἤκουκα. Sed vſurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα. nã commune eſt ἤκοα. Aoriſt. 1, ἤκουσα. 2, ἤκοον, minus vſitatus. Aoriſt. 2. paſſ. ἠκόην, vnde futur. 2, ἀκοήσομαι, vt à 1, ἠκούσθην, ἀκουσθήσομαι. at fut. 2 medium ἀκοοῦμαι. Eſt autem ἀκούω Audio. Quidam grammatici inter ἀκούω & ἀκροῶμαι hoc diſcrimẽ ſtatuerunt, vt ἀκούω eſſet ſenſus, ἀκροῶμαι ſtudii: ſed hæc differentia nimium ſignificationem verbi ἀκούω reſtringit. Iungitur autem perſonæ quidem genitiuo ſoli, rei autem genitiuo, vel accuſatiuo. Nam quod grammatici quidam tradunt, ἀκούω, quando iungitur cum perſona ſola, vel re ſola, genitiuum exigere: ſi autem cum vtroque ſimul iungatur, tunc perſonam in genitiuo & rem in accuſatiuo poni, hoc nequaquam perpetuò obſeruatum reperitur. Vſitata autẽ conſtructio ex iis quæ ſubiungã exẽplis patebit. Primùm igitur perſonæ genitiuo, vt Iliad. τ, – ἀκούοντες βασιλῆος. Xenophon, καὶ ἀκούονται αὐτῶν [τῶν σειρήνων] κηλεῖσθαι. Sæpe cũ participiis, Od. θ, – βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Od. β, – τοῦ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν. Od. θ, – πατρὸς ἐμοῦ εἰπόντος ἄκουσα. Dem. Epit. ὀλίγους λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες. Apud Ath. l. 12, αὐτὸς ἔγωγε σοῦ διηγουμένου ἀκούων πεπονηκέναι τὴν πλευρὰν, Audiens te narrantẽ. Xenophon, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, Audiui ipſum de amicis etiam diſſerentem. Qui genitiuus participii in verbale nomen reſolui poſſet, hoc modo, ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλέξεως, Audiui eius diſſertationem etiam de amicis. Demoſthenes Pro corona, ἀκοῦσαί μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea quæ mihi obiecta ſunt reſpondentem. vel, Meipſum defendentem aduerſus ea de quibus accuſatus ſum. Poſſit autem hoc itidem participium in nomen verbale reſolui tam Græcè quàm Latinè. vt ἀκοῦσαί μου τὸν περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογισμὸν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latinè autem, Audire meam defenſionem aduerſus &c. ¶Rei autem genitiuo iungitur pariter & accuſatiuo, vti dixi: etſi frequentius genitiuo. Lucianus ἐν ἁλιεῖ, Καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων. Ibidem, ἀκούσας τοῦ μύθου. Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, Pro foribus tumultum & clamorem audiit. Xenophon, ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, Audiens ea quæ ſub auditum cadunt. Iſocrates De pace, ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Lucianus in Somnio, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐκαταφρόνητα ἀκούσεσθε. Sic ἀκούειν φωνὴν τινος, Demoſtheni Pro corona, item Iſocrati. Apud Homerum quidem certè hunc caſum habere ſolet, videlicet accuſatiuum. vt Iliad. υ, Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε. & Iliad. ξ, – τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν. Odyſſ. γ, – ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας. Iliad. φ, – ἀμειλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν. Itidem Heſiodus in Theogonia, ἠδ' οὔασιν ὅσσα ἀκοῦσαι. ¶At cum perſona & re iunctum ἀκούω, genitiuum perſonæ & accuſatiuum rei habet. Xenophon, τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν, Hoc ſe ex multis audire dicebat. Plutarch. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Demoſthenes Pro corona, ἃ περ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ meritò de me vel ex me audietis. Plato Apologia, ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum verò interiicitur præpoſitio παρὰ vel πρός. vt τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου. Herodotus lib. 1, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accuſatiuus in nominatiuum mutatur, poſito videlicet verbo ſubſtantiuo. Plato epiſt. 7, αἱ δὲ ἦσαν βουλήσεις, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, τὰς οὔσας βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et viciſſim Herodoto licebat ita loqui, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου ὃ ἦν τὸ πρῆγμα. Quũ autem ponitur ἀκούω cum præpoſitione περὶ, tunc non ad ipſum ἀκούω, ſed ad genitiuum illa fertur: vnde etiam genitiuo poſtponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περί σου, Ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, & Ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι, Ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum verò genitiuo perſonæ iungitur ἀκούω, addito participio eiuſdem caſus ad quod præpoſitio περὶ tendit. vt apud Xenophontem, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum περὶ poſt ἀκούω, etiam non præcedente accuſatiuo. Iſocr. ad Philippum, οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phraſi & aliis huiuſmodi, accuſatiuus è re ipſa petitus, ſubaudiendus relinquitur. ¶Notandum eſt autem, vt quum dicitur ἀκούω σοῦ τοῦτο vel παρά σου, vel πρός σου, tunc ἀκούω σοῦ, quoniam addimus genitiuum perſonæ, ſimul & accuſatiuũ rei, nõ vertitur Audio te, ſed Ex te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamſi genitiuum duntaxat perſonæ habeat. Quibus in locis ſequi ſolet ferè particula ὡς vel ὅτι: vt ἀκούω ἐκείνου ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν, Ad verbum, Audio ex illo quòd hæc ita facta ſint. Sed Latinè per infinitiuum loquendum eſt, Audio ex illo ita hæc eſſe facta. Demoſth. Ol. 1, ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ δώσειεν. ¶Iungitur etiam participio verbum ἀκούω, vt ἀκούω σε ὄντα, poſito ὄντα pro εἶναι, Audio te eſſe. vt videlicet dicitur, οἶδά σε ὄντα. Demoſth. Pro corona, οὐκ αὖ αὐτὴν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ ὄντα. ¶Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω conſtructiones, notandæ potius quàm imitandæ, vtpote rariſſimæ & licentioſius poſitæ: ἀκούω videlicet vno in loco cum datiuo perſonæ, in alio cum accuſatiuo itidem perſonæ iunctum. Iliad. π, δύνασαι δέ τι πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ. vbi ἀντίπτωσιν agnoſcit Euſtathius. At apud Sophoclem in Electra, ſcholiaſtes vult τινὶ ἀκοῦσαι μι pro περί τινος eſſe poſitum. Cum accuſatiuo autem perſonæ, vt in opuſc. de Herone & Leandro, (quod falsò veteri Muſæo adſcribitur) hoc in verſu, Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum eſt ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quaſi dixiſſet ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certè dura eſt illa conſtructio: durior etiam foret ſiquis diceret ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autẽ ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem Leandri: intellige pro Audio ſtrepitum ſeu ſonitum natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam poſſet etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationem Leandri. de qua ſignificatione verbi ἀκούω paulo pòſt dicetur. ¶Ponitur ἀκούω etiam abſolutè nonnunquam. Il. ο, Οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί. Participium ἀκούοντες, auditores, apud Demoſthenem. Item ἀκούω abſolutè poſitum pro Audiendi ſenſu præditus ſum, id eſt auditu.

Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Audio hæc ex te, pro Tu mihi hæc dicis. quo etiam modo Audio Latini vſurpant. Sophocles, Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Hæc nos audire à ſeruis: id eſt, Hæc nobis dici à ſeruis. Heſ. Ergois, Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις. Id eſt, Si malum verbum alii dixeris, ſtatim ipſe aliud peius audies. id eſt, tibi dicetur. Homerus eandem ſententiam & eadem forma exprimens, compoſito ἐπακούειν vſus erat. Sic enim Iliad. υ, Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic autem (vti dixi) Latini quoque ſuum Audio vſurpant. Terentius in Andria, Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in prouerbio quod tanquam triuiale refert Hieronymus, Quum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod ſumptum eſſe atque adeo tranſlatum ex his Alcæi verbis exiſtimo, εἴ κ' εἴπῃς τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλοις. Vnde & Plutarchus, λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούουσιν ἃ μὴ θέλουσιν. Eraſmus tamen hac forma enuntiatum prouerbium à Græcis originem habere non putauit. Sciendum eſt autem huc referri debere & illum Ariſtophanis locum, χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακὰ, & exponi, Gaudeo quum audio multa mala, id eſt, quum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hîc exponant quidam ὀνομαζόμενος, & referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστὸς, ἀκούω κακὸς, non intelligo: quum in his ἀκούω nominatiuum habeat: at in illo, accuſatiuum: nec poſſit negare quiſquam quin ἀκούων κακὰ ita dicatur vt ἀκούειν κακὸν in illo verſu Heſ. modò citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen ſignificatio ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale eſt. Interdum cum infinitiuo. Iliad. ω, Καί σε γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accuſatiui caſus. Lucianus aduerſus indoctum lib. &c. Ἑλικῶνα μὲν γὰρ οὐδ' ἀκήκοας, οἶμαί, ποτὲ, Heliconem nunquam fando accepiſti, Helico tibi

nunquam fando auditus eſt, Nunquā fando tuas peruenit ad aures Heliconis nomē. Durè enim hîc dixeris Latinè, Heliconem nunquam audiſti. quaſi videlicet Heliconem facias hominem. At in huius interpretatione, ἐδίδασκε δ' ὁ πατὴρ αὐτὸν γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, poſſit verbum Audio ſolum vſurpari, vertendo, Vt ego de ſenioribus audio, vel ex ſeniorib⁹. In hoc itidem Xenophontis loco interpretando, Audio non malè ponatur ſolum, Pæd. 1, ἤκουεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπεπραγμένον τὸν Κῦρον. ſed participium in infinitiuum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum iam res viro dignas gerere audiuit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6, ἀκούετε μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque (ſat ſcio) Iaſonis nomen. Idem participium ἀκούων abſolutè poſuit pro eo quod eſt Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6, πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν πλώδε τὴν πόλιν ὅτι πάντας &c. νυνὶ δ' οὐκέτ' ἀκούων, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ. Id eſt, Antea quidem ex iis quæ fando acceperam, ciuitatem hanc fortunatam eſſe dicebam quòd omnes &c. nunc autem non iam fando audio, ſed præſens cerno.

Ἀκύω, Audio, Auditor ſum, Diſcipulus ſum. Laertius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. pro eo quod eſt Παρμενίδῃ σχολάσαι. Idem & compoſito Διακούω interdum ſignificatur: vt apud Plutarchum in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος, Zenonis fuit auditor, ſiue diſcipulus. Idem in Themiſtocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί.

Ἀκούω, Audio, Dicto ſum audiens, Auſculto. Id eſt, Obtempero, Pareo. Demoſthenes ad Lept. καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας [Λακεδαιμονίους] εἴθισεν ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audiētes eſſe aſſuefecit. Ariſtides in Panath. τοὺς τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντας Ἕλληνας ἀκούειν βασιλέως. Plutarchus in Lycurgo, οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν στρατηγεῖν μὴ δυναμένων, Imperare neſcientibus parere non ſuſtinent. Sic apud Sophoclem in Aiace, τοῖς ἀκούουσι λέγε, id eſt τοῖς πειθομένοις, vt inquit ſcholiaſtes, Iis qui tibi dicto audientes ſunt. Quidam tamen vertunt, iis qui mouentur. ſed illi viderint. | Huic ſignificationi finitima eſt quæ à Budæo annotatur, pro Iubeor. Themiſt. in primum Anal. poſter. οὐδεὶς οὖν οἰκέτης ὁμόγλωττος ἄνθρωπον ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν. Poſſit fortaſſe accipi & in ea ſignificatione quæ paulo antè adnotata eſt, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur. vt ſit, Nullus famulus cui dictum ſit vt adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo & interpretor, vt docet Budæus. Galenus in Meth. 10, ἁπλοῦν δὲ ὅπως ἤπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Themiſt. in 2 De anima, genitiuo iunxit hac in ſignificatione, ἀπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, Hæc ſimplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, Id eſt Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror eſſe. Cum nominatiuo, ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocritum, Probus vocor, ſeu dicor. Demoſthenes Pro corona, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἆλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι, nunc appellantur adulatores, & diis inuiſi, &c. Lucianus, οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, neque recuſo figulus appellari. Item cum nominatiuo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Ariſtophane, χαίρων πολλ' ἀκούων δὴ κακά, docui antea. | Cum infinitiuo habente nominatiuū, apud Herodotum, τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Gregor. Nazianz. De Filio, Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν. | Cum aduerbiis κακῶς & εὖ ſæpe etiam vſurpatur, eodem modo quo dicunt Latini Malè audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπό τινος, itidem etiam vt apud Latinos Malè audio ab hoc, pro Vituperor. Iſocrates in Buſiride, κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, Malè audire à ciuibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινός, apud Lucianum, Malè audire in ſermonibus alicuius. i. vituperari ſermonibus alicuius. Apud Plutarchum in Pericle additur participium, ὁ μὲν δῆμος ἀδόξει καὶ κακῶς ἀκούει μεταγαγών. pro

A διαγαγὼν μεταγαγών. | Contrarium εὖ ἀκύω, Bene audio, Laudor. Plutarch. in Pericle, ὁ μὲν δῆμος ἀδόξει καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionyſio, οἱ δ' ἐπιεικέστατοι πάντα ποιοῦσιν ὅπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσι, vt celebretur eorū memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν apud Thucydidem, lib. 3, ἀπρεπεία δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον. Vbi quidam ἄμεινον ἤκουον iungūt cum ἀπρεπείᾳ λόγου. at ſcholiaſtes ita exponit, οἷς τισι δὲ συνέβαινεν ἐξαπατήσασι διὰ λόγου τινὸς ἀπρεποῦς πράξαι τι φθονερόν, οὗτοι ἐπῃνοῦντο.

B Ἀκούομαι paſſiuum, Audior: vt ἀκούω, Audio, in prima & propria ſignificatione. Iliad. δ, — οὔ πω σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. Plutarchus De audiēdo, οἱ δὲ λάθους αὐτοὶ κόπτοντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι. | Item Ἀκούομαι valde nouè vſurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere quo pro Appellor ſeu Dicor vſurpatur: vt χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine epiſtolæ ad Meſſenios, ἢ τύραννος τοῦ Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

Ἀκουστέον, aduerbium poſitionis, Audire oportet, Audiendum eſt. | Ἀκουστέον Audiendum eſt, pro Obedien-

C dum, parendum, cum genitiuo, apud Euripidem. Sic apud Herodotum, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ. vbi ἀκουστέα pro ἀκουστέον poſitum eſt.

¶ Ἄκουσμα, τος, τό, Idem quod ἀκρόαμα, Res quæ auditur. eo videlicet modo quo Spectaculum à Latinis appellatur res quæ ſpectatur, & à Græcis itidem θέαμα. Apud Xenophontem in Hierone, ἔπαινος (id eſt Laus) dicitur eſſe ἥδιστον ἄκουσμα. hoc eſt, res auditu ſiue ad audiendum vel audientibus iucundiſſima, Res cuius auditio ſummopere delectat, & eſt iucūdiſſima, vel Iucūdiſſima auditio: accipiendo auditionem pro audimento, vt ita

D dicam. Sic ἀκούσματα τερπνά, Auditiones delectabiles. Herodianus, πᾶν ὅ,τι πρὸς ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἦγε θέαμα ἢ ἄκουσμα διεφθείρετο. Lucianus in Nigrino, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι, tot ſpectaculis & auditionibus. Idem in Act. vocalium, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio huius rei mihi erat tolerabilis. Nam auditio propriè ipſam audiendi actionem ſignificat. Exiſtimo tamen & pro re quæ auditur, poſſe vſurpari, quemadmodum vſurpaui modò,

E quum auditionem iucundiſſimam appellaui laudem, Xenophontis locum interpretans. nam quum dicunt Latini fictas auditiones, falſas auditiones, non video quomodo quis auditiones aliter, quàm pro rebus quæ audiuntur intelligere poſſit. Cicero tamen Græcam vocem vſurpauit, Epiſtol. ad Atticum lib. 12, epiſt. 3, Hoc ipſum tamen iis odioſum ἄκουσμα ſit. | Ἄκουσμα, Auditio diſcipuli, & ἀκούσματα, Auditiones diſcipuli, id eſt, quæ audit diſcipulus ex præceptore. eodem videlicet modo quo auditor Platonis appellatur diſci-

F pulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Iſocratis ad Demonicum loco exponunt præcepta, ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν χρημάτων κρείττω, exiſtima multa ex præceptis eſſe multis pecuniis potiora. Idem, τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidam in illo priori loco diſciplinas interpretantur, malè, meo quidem iudicio. Si autem præceptum interpretari velimus, accipiemus præceptum nō præceptoris tantùm, ſed latè cuiuſlibet: vt videlicet ſint ἀκούσματα quæcunque ad nos inſtituendos à quolibet viua

G voce nobis tradūtur. | Ἄκουσμα videtur accipi pro perſona quæ auditur, apud Athen. lib. 6. Sic ἀκρόαμα.

Ἄκουσμα, Fama, Rumor. Heſychius, ἄκουσμα, φήμη. Eodem modo & Latinis Auditio vſurpatur. Interdum etiā copulantur Fama & auditio, Rumor atq; auditio. In plurali quoque auditiones pro rumoribus dicuntur, cum ab aliis tum à Cicerone.

Ἄκουσμα, annotatur à quibuſdam ſignificare etiam auditionem, id eſt audiendi actum: ſed exemplum deſidero.

H Ἀκουσμάτιον, Diminutiuum, Auditiuncula. quo diminutiuo Gellius vtitur. Exponitur etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucianus in Philopatride, ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον. vbi explicatur cantiuncula, propter ἄεισον.

¶ Ἀκουστής, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Iſocrates ad Nicoclem,

ὥστε μὴ ἀκοῦσαι ἡμῖν ἀλλὰ καὶ θεάσασθαι γεγενῆσθαι. ‖ Item Ἀκουστὴς, Auditor, id eſt diſcipulus. Dionyſ. Halic. de Iſocrate, γενόμενος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. A

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auditu dignus: vt ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xenophon, ἀξιοθέατοί τι καὶ ἀξιάκουστοι, digni qui ſpectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exponitur etiam Memorabile. quia quod eſt memorabile, auditu dignum eſt.

Ἀκουστὸς, οῦ, ὁ, Audibilis, ad verbum, Sub auditum cadens, Qui audiri poteſt, ſiue auditu percipi. Xenophon Pædiæ 1, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γινώσκεις. Id eſt, interpretando ad verbum, Sed etiam ipſe videns viſibilia & audiens audibilia, cognoſcas. Iſocr. ad Nicoclem, ὥστε μὴ μόνον ἀκουστὸν ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατὴν γεγενῆσθαι. Cicero ἀκουστὸν οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Ciceronianum Lex. Græcol. B

C. Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exaudibilis, q.d. Inaudibilis, Qui audiri non poteſt. In vulgat. autem lex. exponitur Non auditus, vel Nō audiens. ‖ Ἀνήκουστον (ait B.) pro Non auſcultandum, & idem ferè quod ἄπλεστον, Non perficiendum, Non concedendū, in hoc Antiph. loco, δείκνυται ἄθυμα καὶ ἄπλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. In vulg. lex. citatur ex Epigramm. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. HINC Ἀνηκουστία, Contumacia, q.d. Peruicacia, Contemptus ſeu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone De legibus 2, παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας. Citatur & ex libro 6. ET Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem Non audio, ſed capitur pro Non obtempero, Non ſum dicto audiens, Non auſculto. Iliad. ο, — οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. PRO QVO poetæ dicunt etiam Νηκουστέω, ῶ, vt Iliad. υ, v. 13. 14, — οὐδ᾽ ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς. C D

Ἀνάκουστος etiā & Ἀνακουστέω, pro eadem ſignific. qua ἀνήκουστος & ἀνηκουστέω, habentur in vulg. lex. ſed exemplum deſidero.

Ἀκουστικὸς, οῦ, ὁ, Auditorius, Ad auditum pertinens, ſiue ſenſum audiendi. vt ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. Auditus ſenſus, ſiue audiendi, Auditorius ſenſus, ſiue audituus: ſi hæc Latinè dici poſſent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur foramen teres quod eſt in medio aurium. ad verbum, Meatus auditorius. Per periphraſin, meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodiſeum. ‖ Ἀκουστικὸς exponitur etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. ‖ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ diſcipuli illo quinquennio quo taciti auſcultabant. E

Ἀκουσιάω, ῶ, F. άσω, Audire cupio. q.d. Auditurio. Ἀκουσιᾶν Heſychius exponit ἀκουστικῶς ἔχειν.

¶ Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, Auditus, Senſus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, id eſt, ipſa audiendi actio. Thucydides 7, ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem ſimul & auditus priuationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus, ſiue auditione. id eſt qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu noui, pro Fando audiui, vel accepi. Thucydides 1, Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodē dicitur & ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Sed & pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum (ni fallor) ἀκούσας οἶδα. Plutarchus De audiendo, ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξερρύη τὸ ἡδὺ, ſimul auditionis voluptas effluxit. id eſt, quæ audiendo ſeu auditu percipitur, vel ex auditione. ‖ Ἀκοὴ, Auris. Vt plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψεις, pro oculis. Lucianus in Philop. τὰς ἀκοὰς ἀποφράξω, μή που ἔτι ἀκούσωμι ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam iſta. Æſchin. in Cteſiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes veſtris auribus. ‖ Ἀκοὴ ſingulari numero, Aures, Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ᾽ ἀκοῆς ἐπιδεὲς, vertit, Nec auribus egebat. ‖ Ἀκοὴ, Auditio, id eſt rumor, ſiue fama. Plato in Timæo, ὁ δὴ σοῦ ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetuſta. Et hac in ſignificatione numero etiam plurali vſurpatur a Thucydide lib. 1, τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ᾽ ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, ſiue de rebus præteritis. G H

Ἀκοὴ, Obedientia. vt ἀκούειν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. cap. 15, ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴ, Ecce obediētia ſupra ſacrificium bonum. id eſt, potior ſacrificio bono. Multo frequentius eſt compoſitum ὑπακοή. A

Ἀκουὴ, apud Homerum idem quod ἀκοὴ, Auditus, Auditio. Il. π, — ὀρυμαγδὸς ὀρώρει Οὔρεος ἐν βήσσης, ἕκαθεν δέ τε γίνετ᾽ ἀκουή. vbi notat Euſtathius ἀκουὴ Ionicum eſſe. nā linguæ communis eſſe ἀκοὴ, vt βοὴ, ῥοή. Dicit etiam poſſe ἀκοὴ ex ἤκοα medio præterito eſſe formatū, at ἀκουὴ ex ἀκούω. Od. β, ὁ δ᾽ ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, profectus eſt ad auditionē de patre. Id eſt, vt audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam. B

C. Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit, Expers auditionis. vt apud Xenoph. ἐπαίνων ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. In ſentent. monoſtichis quæ Menandro adſcribuntur, εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. Sic apud Plut. μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι. Interdum omittitur genitiuus: vt οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, Non me ſines priuſquam te audiero, abire. ‖ Alicubi exponitur etiam Ignarus, vel Imperitus, vt apud Syneſ. De inſomniis, ἐπεὶ φορτικῶς ὡμίλησε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοος ὢν τῆς κατ᾽ αὐτὴν φιλοσοφίας. Sic in hoc qui à Suida ex innominato autore citatur loco, λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ὤν. Sed plus eſt non audiuiſſe quicquam aliqua de re quàm eius ignarum eſſe. ‖ In vulg. lex. exponitur etiam Qui audire & auſcultare monenti non vult, Immoriger. HINC aduerb. Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audiuiſſe. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus ſum aſtrologiæ. ET Ἀνηκοΐα, Auditionis carentia, ſi barbarè loqui liceat: vt autem Latinè loquamur, eſſe puto neceſſe per infinitiuum vertere, Non audire. Sed & pro loco cui adhibetur, poteſt aliis atque aliis modis verti. Plut. princ. libri De garr. καὶ πρῶτον ἔχει τοῦτο κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν, Et non audire, primum malum eſt in quod incidunt qui non tacent. Vel, Hoc primum malum conſequitur eos qui nunquam tacent, quòd non audiant. Idem circa initiū libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inſcribitur, οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδὲ κωφότητα φερομένους. C D E

C. Ἀεὶ ἀκοος, vide paulo pòſt.

C. Δυσήκοος ET Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè audit, Qui acutè non audit. nam Pollux poſt ἀνήκοοι & δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. Poſſumus δυσήκοος ex Catone interpr. etiam Qui auribus parū audit. Ponitur autem δυσήκοος & pro immorigero ſeu inobſequente: vt contrà εὐήκοον pro morigero vſurpari, mox docebitur. HINC Δυσηκοΐα, Difficultas auditus. A quibuſdam exponitur etiam Aurium tarditas, ex Plinio. Item Inobſequentia. ET Δυσηκοεῖν, Difficilè audire. Itē, Immorigerum eſſe. Εὐήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilè audiens, Auditu valens. vt apud Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, id eſt Faciunt vt clarius ſeu liquidius audiant. Itē Εὐήκοος, Qui facilè auditur. Exponitur etiam Exaudibilis. Ariſtot. in Probl. διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. vbi nox accipitur pro vocib' aut ſonis qui noctu eduntur: quos videlicet facilius ſeu clarius exaudiri ait quàm qui interdiu. Alii exponūt εὐηκοωτέρα νὺξ, nox in qua voces clarius exaudiūtur. Accipitur & pro morigero ſeu obſequente: ſicut ἀκούειν & nonnulla eius compoſita ſignificant dicto audientem eſſe. Ariſt. Ethic. 1, πιθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς. ἔτι δ᾽ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν. HINC Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, quæ contrarias habent ſignif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν. F G

Αὐτήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipſemet audiuit (vt dicitur αὐτόπτης, Qui ipſemet vidit) Cum genitiuo, vt apud Thucydidē, lib. 1, αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἐπιχειρῆσαι αὐτοὶ Παυσανίου λέγοντος, q.d. ſuis ipſi auribus audire. Plut. De lib. educ. αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως ἐπὶ αὐτῇ αἱ γίγνονται παρ᾽ ὧν, οὔτε αὐτήκοοι. Quo in loco, ſicut & in aliis, ſunt qui αὐτήκοοι interpretentur ſimpliciter, Auditores, ſicut αὐτόπται, ſpe- H

ctatores: ſed αὐτήκοος perinde eſt acſi dicas, Qui ſuis ipſe auribus audit, vel audiuit: ſicut αὐτόπτης, Qui ſuis ipſe oculis videt, aut vidit. ‖ Αὐτήκοος, Qui eſt ſui iuris, Qui nullius eſt ſubiectus imperio, q.d. Qui non alii ſed ipſe ſibi eſt dicto audiens. αὐτήκοοι, inquit Suidas, οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες. A

C. Βαρυήκοος, ET Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur à Polluce poſt δυσήκοος & ἀνήκοος.

Βαρυήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui grauis eſt auditu, Cui hebetes ſunt aures. Et βαρυήκοοι νόσοι Hippocrati ab effectu, Obtundentes auditum & hebetantes. Contrà Ὀξυήκοος, Qui acuto eſt auditu, Qui acutè audit. Sunt qui ὀξυήκοον interpretentur Cui teretes ſunt aures. ſed perperam. Baſil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τῶν ζώων. vbi τὸ ὀξυήκοον ponitur pro ἡ ὀξυηκοΐα. EST autem Ὀξυηκοΐα Acumen audiendi, Facultas acutè audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα. B

C. Ἐνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur ſignificare hoc compoſitum, ſecundum analogiam ſignificationis quam habent quædam alia vocabula ex ἐν compoſita. Pollux ex Phrynicho citat ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur ſignificare ſimpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem malè ἀνήκοος γενοῦ legerunt, quum Pollux antea loquutus eſſet de ἀνήκοος. C

C. Συνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, vt exponit Camerarius apud Platonem. quòd Pollux dicat, φαῦλον δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς ἀντὶ τοῦ ἀκροατής. Πλάτων δὲ ξυνήκοος. καὶ εἰσακοῦσαι. At in vulg. lex. exponitur Coauditor, (atque ita non erit otioſa præpoſitio) & citatur hic locus, non nominato eius autore, συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων. D

C. Φιλήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. Φιλήκοος (inquit Camer.) Cupidus multa audiendi. A Budæo exponitur etiam Qui libens recitationes audit. Quam ſignificationem conuenire puto Plutarchi loco Sympoſ. 1, vbi dicit oportere in conuiuio ἀδολέσχῳ πρεσβύτῃ ὑποκατακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. Idem Bud. ſcribit apud Platonem eſſe φιλήκοον, muſicæ cupidum. Sciendum eſt autē φιλήκοον per ſe ſignificare ſimpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum ſequente genitiuo (vt ſi dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas) interdum ſine illo: ſed pro loco tamen interdum reſtringi ad eum qui cupidus ſit hoc vel illud audiendi. In vulg. lex. exponitur, Cui innata eſt audiendi cupiditas, & Diſciplinarum ſtudioſus. Cuius poſterioris ſignif. exemplum deſidero. E

C. Ἀρήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde attentè audiens. vt apud Nonnum, Φθογγῆς ἡμιτελεῖς ἀρήκοα. Huic autem compoſito locum poſtremum dedi, non ſeruato alphabetico ordine, quòd poeticum ſit, præfixam habens particulam ἀρι intenſiuam, quam & aliis multis præfigunt. F

C. ΑΝΤακούω, Viciſſim audio. Sophocles, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτο, ὡς πεπράψεται. Hoc viciſſim audies. Id eſt, Hoc tibi viciſſim dicetur.

C. Διακούω, Audio, vt diſcipulus loquentem præceptorem audit. (qua in ſignif. vſurpatur & ſimplex ἀκούω) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, id eſt diſcipulus. Idem in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος. Idem in Themiſtocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum verò cum genitiuo rei quæ à præceptore docetur: vt διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accuſatiuo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitiuo: vt apud Laertium, de Eudoxo, ἐν οἷς τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonē epiſt. 7, Δίωνός τι ἄττα διακηκοότες, exponitur Qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ‖ Διακούω, Ad finem vſque audio. (q.d. Peraudio, idem ſignificante præpoſitione quod in Perlego) Xenophon, ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσαις καὶ καταμαθών. Sed quamuis Budæus διακούειν hîc eſſe velit Ad finem vſque audire, videtur tamen poſſe & pro ſimplici ἀκούειν ſumi, quum adiungatur τελέως. ‖ Διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in vulg. lexic. G H

Διακούω, pro ſimplici ἀκούω. Plato Polit. ἤδη τινῶν διακήκοας, Hoc ex aliquibus audiuiſti, vel Auditu cognouiſti. Xen. Pæd. 1, διήκουε πάντα. Rurſum Plat. 1 De republ. διακοῦσαι τὸν λόγον pro Sermonē audire. Et in paſſ. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditu rarum.

C. ΕΙΣακούω, vel ΕΣακούω, Exaudio (ea ſignificatione quæ dicitur à Cicerone, Vt idem omnes exaudiant, voce clariſſima dicam) Thucydides lib. 4, pag. 133, ὑπὸ δὲ τῆς μεγάλης βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες. Sic lib. 5. pag. 180, τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. ‖ Ponitur ἐσακούω & pro Pareo, ab eodem Thucydide lib. 1, & alibi. ‖ Εἰσακούω, in Teſtamento Nouo, & apud LXX interpretes, pro Exaudio, illo etiam ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic & paſſ. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur: vt Matth. 6, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipſa precatio εἰσακούεσθαι, vt Lucæ 1, διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ‖ Εἰσακούω ſimpliciter pro ἀκούω, apud Sophoclem, τῶνδ' εἰσακούεις τἀνδρός.

C. ΕΞακούω, Audio, Exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Quum vocem clarè non exaudiſſent. VNDE Ἐξάκουστος φωνὴ apud eundem in Numa, q.d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cuius ſonus ad aures peruenire poteſt.

C. ΕΠακούω, Exaudio, eo ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces, vt ἐπακοῦσαι τῆς εὐχῆς ὁ θεός, apud Plutarchum. Sic autem Lucianus in Timone, ἐπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. ‖ Item pro Audio, id eſt Sum dicto audiens. (qua tamen in ſignificatione vſitatiora ſunt κατακούω & ὑπακούω, ac præſertim hoc poſterius: de quorū vtroq; mox dicā) Heſiod. καί νυ δίκης ἐπάκουε. ‖ Ἐπακούω, Ex præceptore audio & diſco: vt, ἤρετο εἰ γεγωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν. quod exemplum à Budæo citatur.

Ἐπακούω pro ſimplici ἀκούω, Audio. Homerus Odyſſ. ξ. v. 328, — Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem cum accuſatiuo itidem, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum autem cum accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ, in Caucaſo, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Apud Herodotum autem cum rei etiam genitiuo, βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπάκουσμος, Budæus ex Aretha affert, ſed non addens ſignificationem. Fortaſſe autem ſignificat exauditionem, eo ſenſu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν.

Ἐπακουὸς ET Ἐπήκοος, Auditor. Heſiodus in Oper. — ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. In proſa autem Ἐπήκοος, vt Plato De legibus lib. 6, ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. Dicitur tamen frequentius ἀκουστὴς pro auditore. Apud Xen. autem ἀναβ. 2, ἐπεὶ δ' ἦσαν ἐς ἐπήκοον, in locum vnde exaudiri poſſent.

C. ΚΑΤακούω, Exaudio. Plato Euthydemo, οὐ γὰρ οἷός τε ἦν διαλεγομένοις κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic vtitur & Thucydides lib. 2. ‖ Κατακούω, Dicto ſum audiens, Obtempero. (vnde κατήκοος, pro morigero) Demoſthenes Olynth. 1, καὶ ἁπλῶς τούτοις ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμοις ἥδιον ἂν καὶ ἐλευθέροις ἢ δούλοις εἶναι. καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι.

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato Pol. lib. 7, κατήκοος τῇ πόλει. Viciſſim verò πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος à Plutarcho in Fabio, Conſilio prudentis obtemperans. Vbi obſerua κατήκοος cum genitiuo. ‖ Κατήκοος, Subiectus alicui, Qui eſt in ditione ac poteſtate alicuius. Pauſanias in Atticis, ὅτι Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι εἰμί, pro Sum tibi ſubiectus.

Κατήκοος pro Attentus, vt ἴσθι κατήκοος ex Epigr. citatur pro Attentus ſis, Audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγων pro ἀκροατής, Auditor.

C. ΠΑΡακούω, Perperam audio, vel Non rectè audio, Fallitur meus auditus, ſeu Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpoſitio in hoc verbo quam in παροράω, & aliis multis. Plato in Theæteto, παρορῶσί τι καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, id eſt (Camerario interprete) In plurimis eos oculi, aures, mens fruſtratur. Ego malim (ſequendo interpretationem

quam modò huic verbo dedi, reddere, Eorum oculi, aures & mens in plurimis falluntur. Quod ad ſenſum tamen attinet, leue eſt diſcrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non rectè audio, eundem Platonem ſequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter ſe opponit, ſcribens in Protagora, εἴ τι μὴ αὖ ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας· ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Lucianus in Anacharſide, τοιαῦτα γὰρ φής, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Niſi quis hîc malit pro Perperam intelligo, vt Budæus pag. 649. apud Galenum παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων exponit κακῶς συνείς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Quæ expoſitio potius ſequenda eſt quàm quæ apud eum præcedit, Perperam audio, Temerè exaudio. Porro ideo dicit Budæus ſe ita intelligere apud Galenum, tanquam non planè affirmans, quòd vidiſſet Linacrum (cui multum tribuebat) ſecus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos qui illius interpretationem confirment (vt omittam mihi mè nouum videri debere, παρακούειν ſumi pro Perperã intelligere, vt ἀκούειν ſumitur paſſim pro Intelligere) Sic igitur Syneſius De inſomniis dixit, ὅτι τοῦ παιδὸς οὐδὲν παρήκουσεν. Sic & Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. παρακούοντες ἔνιοι βοείαις θριξὶν οἴονται πρὸς τὰς ὁρμιὰς χρῆσθαι τοὺς παλαιούς. Exponitur etiam, Oſcitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et, εὐήθως καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Quæ expoſitio in altera quodammodo incluſa eſt. quia qui negligenter audit, perperam audire ſolet. ‖Budæus παρακούω interpr. Audiens ſic tranſmitto quaſi non audierim, in hoc Syn. loco epiſt. 5, ὅστις ἀσεβῆ συνόδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi ego παρήκουσεν exiſtimo verti etiam poſſe Se audiſſe diſſimulauit: vt videlicet ſit παρήκουσεν, Audiit quaſi in tranſitu. (Qui enim aliquid quaſi in tranſitu & tanquam aliud agens audiit, id à ſe auditum diſſimulare facilè poteſt.) Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptiſſima videtur, initio orat. quæ inſcribitur Iudicium vocalium, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audiſſe me diſſimulabam. Vel potius, Audire.

‖Παρακούω, Audire nolo, apud Polybium, inquit Bud. Hinc & pro Dicto audiens non ſum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaſo, ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντα τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18. v. 17, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Vbi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus ſit. Poteſt etiam commodè reddi fortaſſe, Si auditis illis morem non geſſerit. Sic παρακουόμενος citatur ex Polybio, pro Inauditus & repulſam paſſus.

Παρακούω, Clàm & quaſi furtim audio. Παρακούειν (inquit Cam.) Ariſtophani, Clàm ſermonem ſublegere ſignificat, in Ranis, καὶ παρακούων δεσποτῶν, ὅταν λαλῶσι. Et in epigr. — παρακήκοα νῦν ὅτι ἤκτει. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, Hæc clanculum audiendo cognouerat. Hactenus Camer. In vulg. autẽ lex. Παρακούω, λάθρα ἐπακροῶμαι, id eſt, Subauſcultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cic. dixit De orat. lib. 2. Et Plautus, Clàm ſublegere ſermonem aliquorum. Quo ſenſu dictum à poeta ecloga 9, Vel quæ ſublegi tacitus tibi carmina nuper. Ariſt. Ranis, καὶ παρακούων, &c. Id eſt, Et corycæũ agens, quum loquuntur domini. Budæus vult παρακούειν in hoc Luciani loco eſſe itidem Furtim audire & Subauſcultare, in lib. De merc. cond. pag. 102, καὶ ὁ μὲν παρεστώς, ἄλλως ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου. Sed & Eraſ. Subauſcultare vertit. Ego tamen exiſtimo poſſe etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in tranſitu & non plenè. (quod nonnulli verbo Inaudire ſignificari putant: quum alii contrariam illi ſignificationem tribuant. nonnulli autem verbo Obaudire ſic vſi ſunt, ſed neſcio quàm Latinè.) Sic autem fortaſſe & in illo epigr. loco accipi debet. Apud Ariſtotelem certè Ethic. 7, cap. 6, παρακούειν ſignificationem habet quæ ad iſtam quam dico, proximè accedit, imò verò eadem videri poteſt. exiſtimo enim παρακούειν in illo Ariſtotelis loco eſſe quod Gall. dicimus, *n'entẽdre qu'à demi.* Verba Ariſtotelis ſunt, ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου· παρακούειν δέ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς προστάξεως. Quæ in poſtrema interpr. ita fuerũt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, ſed miniſtrorum præproperorum more, negligenter & confuſè audire, qui priuſquam id omne quod dicitur audierint, exiliũt, deinde ab actione aberrant. At verò quidam ex ſuperiorum temporum interpretibus παρακούειν verterunt Non perfectè audire. Videat autem lector num aptius ſit Non plenè audire, id eſt partem duntaxat eorum quæ dicuntur. Quod certè Ariſtoteles non videtur negligentiæ tribuere, ſed cuidam præproperæ ad obeũdum miniſterium alacritati. Alioqui παρακούειν non malè etiam reddi poteſt alicubi Negligenter & oſcitanter audire.

Παρακούω & pro ἀκούω ex Herodoto citatur, παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, Audio de illius artificio. Item ex Plat. epiſt. 7, οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, εὐμαθῆ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis ſermones. Vide Παράκουσμα.

Παράκουσμα, ατος, τό, Praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit, vel Exitioſum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus eſt. Plato in epiſtola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρέπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. pag. 649. Qui tamen alibi ſcribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari doctrinam, ſeu documentum. Certè ſi παρακούω in bonam etiam partem aliquãdo accipiatur, (vt in loco modò citato accipi videtur) itidem & παράκουσμα accipi poterit. In vulg. lexicis ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur ex Dioſcor. lib. 1, in præfatione, pro narratione ex aliis auditu accepta: idq; turpi & craſſo errore: quum manifeſtũ ſit legendum eſſe παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων.

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea ſignificatione quæ modò expoſita fuit. Plat. Epiſt. 7, διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Budæus C. 649. ‖Παρακοή, vſitatiore ſignificatione, Inobedientia, Inobſequentia. quæ tamen vix ſatis Latina ſunt. Exponitur & Contumacia. Syneſ. epiſt. 67, ἀκοὴ γὰρ ζωή, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. Vide in ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ & ὑπακοή.

C. ΠΡΟΣακούω, Inſuperaudio. Plutarchus in lib. De audiendo, οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

C. ΥΠακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures ſubiicio loquenti ad excipiendum ſonum. (qua periphraſi vtor ad exprimendam aliquatenus vim præpoſitionis ὑπό) Auſculto. Et Gall. *I'eſcoute*. Quod ita differt à verbo *Ouir*, vt *Regarder* differt à *Voir*. Dicimus enim interdum *I'eſcoute ſi ie l'orray point*: itidémque *Ie regarde ſi ie le verray*. Et ſimiliter, *I'eſcoute bien, mais ie n'oy rien*. Quum tamen alioqui *eſcouter* interdum idem planè ſit quod Audire, (ſiue ab ἀκουστῶ, ſiue ab Auſculto ſit deriuatũ.) Hoc quidem certè verbum Auſcultare, eadem etiam de re dictum reperitur de qua ὑπακούειν. vt enim apud Plautum legimus Auſcultare ad fores, & Auſcultare ab oſtio, ſic apud Græcos θυρωρός, id eſt ianitor, dicitur ὑπακούειν, vt apud Platonem in Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi qui eas pulſauit reſponſum, ὑπακούειν dicitur. Plut. in Sympoſio, Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο. Eodem autem ſenſu atque adeo de re eadem vſus eſt Lucas hoc verbo Act. cap. 12, κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Vbi Eraſmus ὑπακοῦσαι reddidit Vt ſubauſcultaret. Alii ſimplici verbo, Vt auſcultaret. Sunt autem qui malint Vt reſponſaret, quò Plautum legiſſe comperiantur. Quaſi verò quicquid in antiquo illo poeta gratiam habet, id protinus ad vſum noſtrum eadem cum gratia transferri poſſit, nulláque illius vocabula aut loquendi genera pro obſoletis habenda ſint. ὑπακούειν certè in aliis itidẽ locis (id eſt in quibus alia de re agitur) exponitur Auſcultare: vt apud Theocr. in Thalyſiis, — ἀλλ' ὑπάκουσον. ‖Ὑπακούω,

Reſpondeo.(q.d. Aurem præbeo, deinde reſpondeo) apud Homerũ & Theocr. Ita enim Hom. Od. δ, — ἀκούσαμὲν ὡς ἐθέλουσι. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθῆναι Ἠ' ἔξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι. quod & Euſtathius exponit ἀποκρίνεσθαι. Theocr. autem in Hyla, Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαρὺς ἤρυγε λαιμός, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνή. Huc videtur poſſe referri & Luciani illud, ὑπακούσης ἡμῖν ἐμβοῶσιν. Sic & in libro Iob aliquoties vſi ſunt qui vocandi putãtur LXX interpretes, vt cap. 14, καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et cap. 19, θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι. Sumpta eſt autem hæc ſignificatio ex conſequente. quia poſtquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quouis modo nos compellãti, reſpondere ſolemus. ‖ Ὑπακούω (inquit Camer.) dicitur & accuſator & aduocatus quum facta poteſtate dicendi & rogatus, in medium procedit. Demoſthenes in orat. De falſa legat. ἠτίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτῷ κατήγορον. Ibidem paucis interiectis, ὅτι μὲν τῆς προτέρας ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησας. Quam ſignificationem hîc poſui quòd affinis proximè præcedenti eſſe videatur.

Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Auſculto, Morem gero, Pareo, cum genitiuo & cum datiuo. Herodotus, Δαρείῳ βασιλῆος οὐδαμὰ ὑπήκουσαν. Thucyd. ὅτι Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων γνώμην ἀεὶ ἴσχουσι. vbi Ἀθηναίων ὑπακούοντες non ſimpliciter ſignificat Athenienſibus parentes, ſed Qui in Athenienſium ditione ſunt ac poteſtate, vel Athenienſibus ſubiecti. Pro quo dicitur & ὑπήκοοι. Et cum genitiuo rei, vt apud Theophr. De cauſ. pl. lib. 5, cap. 4, ἀσθενέστερον γὰρ ὄν, μᾶλλον ὑπήκουσε τοῦ ψύχους. Vbi ὑπακούειν τοῦ ψύχους ad verbum Parere ſeu cedere frigori, capitur pro Obnoxium eſſe frigori. Sic Gall. *Eſtre ſubiect* vtranque harum verbi ὑπακούειν ſignificationum complectitur. Frequentior eſt cũ datiuo conſtructio. qua & ipſa Thucyd. alibi vtitur: vt ὑμῖν ὑπακουσόμεθα. Sic Demoſth. ὑπακούσομαί σοι, & οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακουσαίμεθα. Sic & apud Ariſtoph. Nubibus. Iungitur & cum datiuo rei, necnon cum πρὸς habente accuſ. vt apud Demoſth. Pro Cteſiph. τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσιλον. Plut. in Lycurgo, αἱ γὰρ ἰσχυραὶ καὶ διάκεναι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάφρωσιν. Dicitur & ὑπακούω τινὶ, pro κατὰ τινὶ: & cum perſonæ etiam datiuo, ὑπακούω σοι τοῦτο. vt ὑπήκουον τἆλλα, apud Thucyd. Citatur & ex alio innominato, φόβῳ σοι τοῦτο ὑπακούω. Metaphoricè autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi ſententia. Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Platonem De leg. 10, Orationis ſenſum aſſequi & mente comprehẽdere: fortaſſe (inquit Cam.) tranſlato à ianitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν, id eſt Cognoſcere quis adſit & intromitti velit, & reſpondere quærentibus ab oſtio, &c. De hac enim ſignif. modò dixi. ‖ Ὑπακούειν (inquit idẽ) Intelligere, quum aliquid extrinſecus cogitatione aſſumitur. vulgò Subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως lib. 1, καὶ ὅτι τῆς ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Expla huius ſignificationis & apud gramm. paſſim extant.

Ὑπακούειν pro ſimplici ἀκούειν, apud Homerũ, Il. ξ, v. 484. Καί ποτ' ἐγὼ Ὀδυσῆα προσηνύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Vbi Euſtath. ἤγουν ἁπλῶς ἤκουσε. Sic & in principio lib. θ Iliadis, Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε· θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον. Vbi idem ſchol. videri dicit eſſe pro ſimpliciter ἀκούειν. In vulg. lexicis ex Ariſtoph. citatur εὐχῆς ὑπακούειν pro Audire preces. Fortaſſe autẽ potius ponitur pro Exaudire.

Ὑπακοὴ, ῆς, ἡ, Obedientia: vt παρακοὴ eſt inobedientia. Quæ eleganter à Paulo inter ſe committuntur epiſt. ad Romanos cap. 5. v. 19, ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

Ὑπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Moriger⁹, Qui paret, Subiectus, Qui imperio alicuius ſubeſt. Ariſtoph. Pluto, Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἐσθ' ὑπήκοα. Frequentius cum genitiuo: vt Plut. in Solone, τῆς ὑπηκόου δικαίου πόλιν καταστῆσαι, æquitati morigeram. Apud Herodotum ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, qui eſt in ditione & poteſtate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Ciuitas quæ eſt in ditione vel ſub ditione Athenienſium, Ciuitas Athenienſibus ſubiecta. Apud Xenoph. ὑπήκοον ἔχειν, habere in vel ſub poteſtate, ſicut ὑπήκοον ποιεῖσθαι in poteſtatem redigere.

c. 1. Ἀνυπήκοος, Inobſequẽs. vt ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, Plat. Tim.

c. 2. Προσυπακούω, Præterea ſubaudio, vt gramm. vtuntur.

C. Ἀκουσίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκοῦσαι & θεὸς compoſitum. vnde φέγγος ἀκουσίθεον in Anthol. epigr. exponitur, Quod à deo auditur, Quod ad dei aures peruenit. τὸ εἰς θεοὺς ἀκοὰς ἐρχόμενον, Suidas.

¶ Ἀκουτίζω (quaſi ἀκουσίζω ex ἀκούω) F. ίσω. Audire facio, vt exponitur apud Græcos Bibliorum interpretes, à quibus potiſſimùm vſurpatur. Suidas ἀκουτίσαι exponit διδάξαι, id eſt docere. Crediderim ego ἀκουτίζω propriè ſonare Audibile reddo: & Audiri facio malim exponere quàm Audire facio. Cum accuſatiuo, Pſal. 50, ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulgò, Auditui meo dabis lætitiã. At cum genitiuo, Cant. Sol. cap. 2, ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Gregorius à paſſiuo themate Ἀκουτίζομαι vſurpat ἀκουτισθῶμεν, De baptiſmo, καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν.

Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, Ex Ariſtotele citatur pro Obtemperare rationi.

Ἀκουστικός, οῦ, ὁ, Obtemperans, Obediens. Budæus ex Ariſtotele.

¶ Ἀκουάζω, vel potius Ἀκουάζομαι, in voce paſſiua, Idem quod Audio, in prima & propria ſignificatione. Od. ι, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. δ, ἀκουάζεσθαι δαιτὸς, pro vocari ad cœnam. Ad verbum, Audire cœnam, Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi cœnã meam auditis, pro Ad cœnam vocamini. à conſequenti videlicet.

ἈΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, Idem quod ἀκούω, Audio. Quibuſdam tamẽ placuit hoc diſcrimen ſtatuere inter hæc duo, vt hoc eſſet ſtudii, illud ſenſus: ſed non obſeruatur hæc differentia. Iungitur itidem vt ἀκούω, genitiuo perſonæ, accuſatiuo rei. Demoſth. Pro corona, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato in Apologia, ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι, Me diſſerentem audient adoleſcentes. Cũ rei autẽ accuſatiuo, Æſchin. contra Cteſ. ἀλλ' ὑμεῖς ὦ σιδήρεοι ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; Idem ibidem, ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Lucianus, ἠκροώμην γ' ἅπαντα. Iungitur verò interdum & genitiuo rei: vt apud Iſocratem in Plataico, μετ' ἀνοίας ἀκροᾶσθαι τῶν λεγομένων.

‖ Interdum etiam abſolutè (id eſt ſine caſu) ponitur ἀκροῶμαι, vt apud Iſocratem. Et ἀκροώμενος, Auditor. Plutarchus De audiendo, καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio diſcendi cauſa, rurſum cum genitiuo. Damaſcius, ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγενηκότων καὶ σοφίᾳ διακεκραμένων. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι eſſe μανθάνειν: vt ἀκροατὴς eſt μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto ſum audiẽs, Auſculto, Pareo, Cum genit. quã & ipſi ἀκούω ſignificationẽ cum eadẽ conſtructione dedimus. Sic autem vſurpauit ἀκροᾶσθαι Antiphon, teſte Suida. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, Parere imperãti. Ariſt. in Panathenaico, βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audientem dicto eſſe. Sic apud Thucydidem, τὸ ἡμέτερον πλῆθος οὐκέτι ἀκροώμενον τούτων.

Ἀκρόαμα, τος, τὸ, Quod auditur, ἄκουσμα. Æſchines in Cteſiphontem, εἰ Δημοσθένης ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ἃ πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίνεται, Si Demoſthenes in ſuggeſtum aſcendens, ſeipſum laudabit, iam hoc acroama iis quæ paſſi eſtis grauius ac moleſti⁹ fuerit. Retineo autem vocem Græcam in huius loci interpretatione, Ciceronem ſequens, ita ſcribentem pro Archia poeta, Themiſtoclem illum ſummum Athenis virum dixiſſe aiunt, quum ex eo quæreretur quod acroama aut cuius vocem libentiſſimè audiret, Eius à quo ſua virtus optimè prædicaretur. Xenophon quoque generali ſententia docet nihil lubentius à quoquam audiri quàm ſuam laudem: vt contrà nihil moleſtius quàm conuitium, appellans ἔπαινον (id eſt laudem) ἀκρόαμα.

ἥδιστον: at λοιδορίαν, id eſt conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. A Qui alibi ἔπαινον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem ſenſu: vt dictum eſt in hoc nomine ἄκουσμα. Athen. 12, καὶ περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ ἀκροαμάτων, id eſt, De ſpectaculis & auditionibus. Accipiendo videlicet auditiones pro iis quæ audiuntur. Qua in ſignificatione & in modò citatis locis ἀκρόαμα expoui poterit Auditio: ſimplicius videlicet quàm Narratio, vel Recitatio, vt alii. Sũt verò & qui tradant ἀκρόαμα eſſe feſtiuam & iucundam narrationem, manifeſto errore: quum ἀκρόαμα generale ſit nomen, & tam in malam quàm in bonam partẽ B vſurpetur. vnde ſunt βαρύτερον ἀκρόαμα & χαλεπώτατον ἀκρόαμα in locis à me modò citatis. Sciendũ eſt præterea Ciceronem τὰς δι' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatũ eſſe apud Epicurum voluptates quæ auditu percipiuntur: vt videre eſt in edito à me Cic. lex. Græcol.

Ἀκρόαμα, ipſa perſona quæ auditur, apud Athen. αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Καίου γὰρ αὐλήσαντος αὐλὸν παρὰ δεῖπνον (ἀκρόαμα δὲ ἦν Καίος εὐδοκιμούμενον) ἐπαινέσας καὶ, &c. Ita & à Cicerone vſurpatur: vt pro Seſtio, Ille ipſe ludens non ſolùm C ſpectator, ſed actor & acroama. Sic & Verr. 6.

Ἀκροαματικὸς, οῦ, ὁ, Ad auditionem pertinens, vel In auditione cõſiſtẽs. q. d. Auditorius, Auſcultatorius: vt ἀκροαματικὴ διδασκαλία. Plut. in Alexandro, de ipſo loquẽs, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν (ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς) μετασχεῖν, id eſt, Sed etiam arcanarũ & grauiorum diſciplinarum (quas illi peculiari nomine acroamaticas & epopticas appellantes, non efferebant in vulgus) cognitionem aliquam habuiſſe. Ibidem in epiſtola Alexandri ad Ariſtotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων, id eſt, Non rectè feciſti qui D acroamaticos libros vulgaueris, vel in vulgus edideris. Vbi acroamaticos libros vocat (Budæo teſte) de recondita Peripateticæ ſectæ diſciplina editos. Quod & ex modò citato Plutarchi loco, & ex Auli Gellii cap. 20, lib. 2 (quò etiam te remitto) ſatis liquet. Sed vt omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ huius appellationis fuerit ratio explicat. Ego verò exiſtimo dictas diſciplinas acroamaticas E quæ huiuſmodi eſſent vt aliter quàm audiendo præceptorem & ex viua eius voce percipi non poſſent: libros autem acroamaticos, qui huiuſmodi acroamaticas diſciplinas cõtinerent, nominatos. Videntur autẽ meam ſententiam vltima epiſtolæ ad Ariſtotelẽ verba confirmare.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, Auditio, Ipſa audiendi actio. Æſchines in Cteſ. κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας. Item ἀκρόασιν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Audire (ad verbum, Auditionem facere) ἴσως τὴν ὑπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν. Idem ibidem, τὴν ἀκρόασιν οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποιοῦντο ὥσπερ νῦν. Iſocr. De pace, οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιουμένοις, Facere auditionẽ eorũ qui orationẽ F habent apud vos. pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præſtare iis qui, &c. Sic noſtrate ſermone dicitur Facere lecturam alicuius ſcripti (*en faire la lecture*) pro Legere. Vitruuius vltimi libri cap. vltimo dixit Acroaſin facere, Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum quum veniſſet, acroaſin fecit, exẽplumque protulit muri, & ſupra id, &c. Vbi exiſtimo G acroaſin facere paulo generaliori ſignificatione vſurpari pro ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. neque enim video quî conueniat vt pro recitatione hîc acroaſin accipiamus. ‖ Gaza ἀκρόασιν paſſiuè vſurpauit pro Audientia. nam hæc ex Catone maiore verba, Ipſa oratio facit ſibi audientiam, interpretatur, αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hic ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, eſt Facere ſe audiri: at ἀκρόασιν ποιεῖσθαι in locis modò citatis, eſt (vti dixi) ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, ex conſequenti videlicet. audi- H tur enim recitatio. Vnde ἀκρόασιν ποιεῖσθαι non pro Audire, vt in ſuperioribus exemplis, ſed pro Recitare: vt, φυσικοῦ τινος πεποιημένου ἀκρόασιν ποιουμένου. Sic ἀκρόασις ἐπιδεικτική, Recitatio oſtẽtatoria, vel ſeſe oſtentans, vel oſtentationis gratia ſcripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. &c. ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἀπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν σοφιστικήν. vbi exponunt diſceptationem, ſicut & in præcedente loco narrationem. Ego malim vtrobique recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur ſumi à Plutarcho pro ipſo loco in quo fit acroaſis, De diſcern. amico ab adulatore, ὅθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας. Apud Ciceronem quoque Epiſt. ad Att. 19. lib. 15, ſic accipio acroaſin: aut certè pro conſeſſu aut corona hominum, acroaſeos ergò congregatorum, vbi dicit, Et mehercule ipſius literæ ſic & φιλοστόργως & πυκνῶς ſcriptæ, vt eas vel in acroaſi audeam legere. Quam vocis huius expoſitionẽ ignorantes quidã, grauiter lapſi ſunt.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, Auditor; Qui audit. Iſocr. De pace, αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς κοινοὺς ἀμφοτέροις [τοῖς λόγοις] ἀκροατὰς παρέχοιεν. Ita enim lego apud Iſocratem, ἀμφοτέροις corrigens & ex eo faciens ἀμφοτέροις: ex Demoſthenis loco, in quo ita ſcribens, videtur hæc ipſa Iſocratis mutuatus eſſe verba: in oratione Pro corona, παρέχων ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατήν. Iul. Pollux negat probum eſſe vocabulum apud Menandrum ἀκουστὴς pro ἀκροατής. ‖ Explicatur autem ἀκροατὴς à Suida μαθητὴς, id eſt diſcipulus. quemadmodum videlicet & Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis diſcipulo. quomodo & ἀκουστὴν vſurpatum antea vidimus. Iſocrates tamen ἀκροατὴν & μαθητὴν diſtinguit, ad Nicoclem, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατὴς γίνου, τῶν δὲ μαθητής. vbi ἀκροατὴν accipit in generali ſignificatione quam priorem poſuimus, pro eo qui aliũ audit, non tanquam diſcipulus & diſcendi cauſa, ſed quouis modo.

Ἀκροατικὸς, οῦ, ὁ, Auditorius, Ad auditionem pertinens, ἀκροατικὸς μισθὸς apud Lucianum in Encom. Demoſth. Merces auditoria, id eſt, quæ pro auditione datur. κομίζει τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plutarchus De audiẽdo, οἱ δὲ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις νῦν ἐπεισάγοντες. Suggeſtũ quidã, alii Pulpitum interpretantur.

C. Ἐπακροάομαι, ῶμαι, Auſculto. ET Ἐπακρόασις, Auſcultatio, Auditio, in vulg. lex.

ΑΚΡΟΣ, ου, ὁ, Summus, id eſt Extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, prouerbialiter, Summis digitis attingere. quod etiam dicitur primoribus digitis. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, itidem prouerbialiter, Sũmis pedum vnguibus ingredi. Quod & ἐπ' ἄκρων ὀδοντων dicitur, ſubaudito ſubſtãtiuo, in hoc Sophoclis verſu, γ' ὑψηλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. Apud Apollonium Argon. 1, ἄκρα ἴχνη, Summa pedum veſtigia, vel Summæ pedum plantæ: vbi ſcribit, — οὐδὲ θοοῖς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις ἴχνεσι πεγγόμενος. ‖ Item Ἄκρος, Summus, id eſt Supremus, In ſummo poſitus, Altus: vt ἄκραι κορυφαῖ ὄρους, apud Aratum (poſito plurali pro ſingulari) Summus vertex montis, vel ſupremus. Id eſt, Summa pars ſiue ſuprema verticis: pro quo dicit Homerus ſuperlatiuo gradu ἀκροτάτῃ κορυφῇ. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis. eodem videlicet ſenſu quo vulgò dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur à Nicandro ἀκρέσπερος. nam hanc vocem explicãs ſcholiaſtes, ait eſſe κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός. quaſi περὶ ἄκραν ἑσπέραν. ‖ Capitur & pro Celſus, Altus. atque ita Cic. exponit in Arati modò citatis locis.

Ἄκρος, metaphoricè, Summus, Summum ſiue ſupremum gradum obtinẽs in re aliqua, Perfectus (&, vt Cicero, Summus & perfectus) Præſtantiſſimus, Excellentiſſimus, Singularis: vt τετραγωνιστὴς ἄκρος, ſummus tetragoniſta. Ita dictum eſt illud, ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, ſummus medicus Acron. Sed alluſio eſt in ἄκρος & Ἄκρων nomine proprio. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legiſlator, id eſt excellentiſſimus. Qua in ſignificatione Maximum quoq; vſurpant interdũ Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τέχνην, ſubaudito nomine

κρ͂,Summus in ſua arte, Artis ſuæ peritiſſimus. Et cum A præpoſitione εἰς.vt ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. De repub. 6,Præſtantiſſimus in philoſophia,Præſtantiſſimus philoſophus. Nec verò de perſona tantùm vſurpant ἄκρος, ſed etiam de re:vt ἄκρα [illegible], apud Platonem. Et ἄκρα φιλία,apud Baſilium, ὅς καὶ ἐμοὶ εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν ἡρμόσατο,Qui mihi ſumma iunctus eſt amicitia.

Ἄκρος format etiam comparatiuum ἀκρότερος, & ſuperlatiuum ἀκρότατος,qui apud poetas vſitatiſſimus eſt, quòd dactylum efficiat remanente vna ſyllaba. Habet autem ἀκρότατος poſitiui ἄκρος ſignificationem. nam B perinde eſt ſiue cum Arato dicas ἄκρη κορυφὴ ὄρεος, ſiue cum Homero ἀκροτάτη κορυφή,pro Summus vertex montis,vel Summum cacumen.Il.α,Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο. Heſiodus autem dixit ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος.Sic & Il.λ,Homerus de arbore loquens, — ἀπὸ τ' οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, In ſumma arbore, pro In ſumma eius parte. Idē ἀκροτάτην χρόα vocat ſummam & quaſi ſuperficialem corporis partem, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος.

Ἄκρον,ου,τό,(ſubſtantiuè poſitum) Extrema pars,Extremitas,& ἄκρα extremitates cuiuſlibet rei.Item ἄκρα C Termini,Fines,τὰ πέρατα. ‖Eſt etiam Ἄκρον (iuxta alteram in adiectiuo ἄκρος poſitam ſignificationē) Summitas, Summa pars ſiue ſuprema, Vertex,Cacumen.vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς,Cacumē Idæ celſæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους,& in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν vtplurimum: (quod & compoſita voce ἀκρώρεια) reperitur tamen & per ſe poſitum ἄκρα, vt apud Herodotū. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, 1. Summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς, Qui ad ſummum ſapiētiæ gradum peruenit. ‖Item ἄκρα,pro τὰ πρωτεῖα:vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. Primas partes obtinere. ‖Reperitur verò & cōparatiuus gradus Ἀκρότερα pro ſubſtātiuo poſitum. nam(vt Apollonii ſchol.tradit) τὰ ἄκρα τῆς κεραίας,id eſt Extremitates antemnæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus ſuperlatiui,ſignificat(ſicut & Ἄκρα)Extremitates digitorum tam pedum quàm manuum.

C. Ἔπακρος,ου,ὁ καὶ ἡ,In ſummitate anguſtus,In anguſtum deſinens.ἔπακρα apud Hippocr. τὰ εἰς στενὸν πλατύνοντα, ἄσπερ ἡ μύρα,Galenus. E

C. Ἀκροβατέω,ῶ.F.ήσω,Sūmis pedum digitis gradior, Gradior ſummis digitis terræ inſiſtēs,In digitos erigor.Lucianus Icaromenippo, καὶ ὥσπερ οἱ χωλοὶ χαμαιπετῶς ἐπιρρέμβομαι, καὶ ἀκροβατῶν μετὰ τῆς νήσσης. Antiphilus in Anthol.epig. Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει. Ex ἄκρος & βατέω inuſitato verbo,facto à βάω. ‖Item Ἀκροβατέω, pro Superbè incedo,apud Suidam.

C. Ἀκροβάμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Summis pedum digitis ingrediēs, Erectus incedens. Propriè, erectus in ſummos pedum digitos,apud Baſilium. ‖Item Ἀκροβατικός, adiecti- F uum,quod exponitur Scanſorius à Budæo ex Vitruuio.

C. Ἀκροβάζω,Idem quod Ἀκροβατέω.Nam Heſych.ἀκροβάζειν exponit ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν.

C. Ἀκροβαφής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Summa parte tinctus. in Anth. epigr.Ex ἄκρος & βάπτω.

C. Ἀκροβολίς,ίδος,ἡ,Iaculi genus, vt ait Suidas: ſubiungens Ἀκροβολίζεται,τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκροβολίζω δέ. Vbi ſuſpecta eſſe poteſt ſcriptura.nam Heſychius ἀκροβολίδος tantùm meminit.

C. Ἀκροβηματίζομαι, Sto in ſummo ſuggeſto vel tribunali.Heſ.Ex ἄκρον & βῆμα. G

C. Ἀκρόβλαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Germen in cacumine habens. Ex ἄκρος & βλαστός.

Cætera ex ἄκρος compoſita vide in illis vocibus quibus præfixum eſt: vt Ἀκρόβυστος in βύω,& Ἀκροθίνιος in θίνια, & Ἀκρόδετος in δέω, & Ἀκρόδρυον in δρῦς,&c.Sic & Ἀκρώρεια in ὄρος. Ea autem quærere neſcientibus,monſtrabit index.

Ἄκρως, Aduerb.Summè, Perfectè. Gal.ad Glauc. 1, ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, Quum eſt ſummè ſiccum, Quum ſummā H ſiccitatem habet. Dioſc.lib.3,ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐψυγμένα &c. Ad[illegible] conducit vt nihil ſupra.

¶Ἄκρα, ας, ἡ, (ſubſtantiuum) Summitas, Culmen, Faſtigium. Bianor in Anthol. epigr. Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Corruit tota domus à tecto, vel à culmine tecti aut faſtigio. Huc pertinet Κατ' ἄκρας, ſiue Κατάκρας, quod vide in Κατά. Itē Sūmitas mōtis, Vertex ſeu cacumen. Gregorius, ἐπὶ πλείους προελθόντας τοῦ ὄρους στρεφόμενα, τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. Ἄκρα pro ſummitate,ſignificatione generali: vnde ἄκραν κουφότητα ἔχειν, apud Dioſcoridē lib.5.cap.77, Summitatem leuitatis habere, pro,Summum gradum leuitatis. Quod etiam dici poſſit ἀκρότητα κουφότητος. ‖Ἄκρα,Promontorium. Pauſanias, ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα κωλιάς. ‖Ἄκρα, ἀκρόπολις,Heſ. Arx. Æſchines, καὶ δι' ἔνδειαν χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν ὑπαρέδωκαν. Plut.in Coriolano, διαγαγόντας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἄκρα, αὐθις ὥσαι κατὰ τοῦ ὑποκειμένης φάραγγος. ‖Capitur ἄκρα & pro extremitate:ſicut & ἄκρον alicubi ſummitas, alicubi extremitas exponitur.Heſychius quoque ait ἄκρα poni pro ἀρχή vel τέλος.

Ἀκραῖος,ου,ὁ,Idem quod ἄκρος. vnde & τὰ ἀκραῖα ſubſtantiuè poſitum pro τὰ ἄκρα,id eſt extremitates corporis apud Galenum,μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. Alibi pro eodē dicit ἀκρωτηρίων.

Ἀκραῖος,Factum ab ἄκρα,ſignificante peculiariter arcem.vnde Venus ἀκραία apud Pauſaniam, Quæ eſt in arce,ἡ ἐν ἀκροπόλει. & Poll. ἀκραῖοι θεοί,inquit,οἱ ἐν ἀκροπόλει.οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem autem Iuno ἀκραία, Quæ arcibus præeſt. Apud Heſychium tamen legimus Ἀκρία,Minerua, apud Argos, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, à qua & Acriſius nominatus fuit. Addit autem,Iunonē quoque, Dianam, Venerem,ita dictas,quòd eſſent ſitæ ἐπ' ἄκρῳ. ita enim apud eum legitur, quum prius ſcriptum ſit ἐπ' ἄκρας. Sed & ante προσαγορευομένη deeſſe puto ὑπὸ apud illum.

D ¶Ἀκρότης,ητος,ἡ, Summitas,Extremitas. Plutarchus De primo frigido,καὶ δεχομένην τὰς ἐναντίας ἀκρότητας,id eſt aduerſarias extremitates. Plutarchus,ὅπου γὰρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Faſtigiū, Apex, metaphoricè. Philo,Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα, Moſes autem, qui & ipſum philoſophiæ attigit faſtigium, id eſt, Ad ſummum philoſophiæ gradum peruenit.

¶Ἄκρις,ιος,ἡ,Summitas montis,Cacumen.& in plurali ἄκριες apud Homerum. ‖Ex hoc autem ἄκρις dictus eſt Iupiter cognomento ἄκριος, vt tradit Euſtathius. Item ἀκρία Minerua, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη,vt ſcribit Heſych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη,vt κνῆμις ex κνήμη,ſi Euſtathio credimus. Ἀκρίς autem pro cicada, vide infrà.

Ἄκριος,ου,ὁ,adiectiuum, In ſummo ſeu in cacumine poſitus. vnde ἀκρία Minerua, quod vide ſuprà in Ἀκραῖος poſt ἄκρα.

C. Ἐπάκριος,ου,ὁ, q.d. cacuminarius, à cacumine. (Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis & formationem, Latinitatis metas egredi) Ita cognominatus fuit Iupiter quòd in montium cacuminibus dicatæ ei eſſent aræ. Heſych. & Euſtath. Vide Ἀκρία & Ἀκραία. ‖Ἐπακρία, Regio Athenienſium,& ἐπάκριοι δὲ vrbes,à Cecrope ita nominatæ, vide apud Etymol.

C. Τετρακρία, Sicilia, ſic dicta quòd tres habeat ἄκρας, id eſt promontoria, Pachynum, Lilybaum & Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Stephanus Siciliam dicit:addens & aliam etymologiam. dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τείνειν ἐστὶν ὁμοία. Apud eū tamen legitur θρίναι cum θ. Cæterùm quum inueniatur ἄκρις, malo hoc & reliqua ab eo deducere:vt ſint quidem ab ἄκρη, ſed non immediatè, vt ita loquar.

C. Ὑπεράκρια,Montium cacumina. Herodotus,οἱ μὲν ἔχοντες τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον τὰ δὲ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί. Qui locus ab Euſtathio affertur, poſtquam dixit Herodotū pro ἀκρίας dicere ἄκρια neutro genere: quum tamen hîc ſit ὑπεράκρια.

Ἀκρίζω,F.σω,Summa loca ſeu editiſſima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Euſtathius, addens Ἐξακρίζω ab Euripide hac eadem ſignificatione dici. ‖Ἀκρίζω, Summitatem vel extremitatem ſeco, In ſumma parte abſcindo. τὸ ἄκρον κόπτω, vt Euripidis ſchol. exponit in Oreſte. ‖Capitur etiam neutraliter apud eundem in OEneo, pro Summis pedibus ingredior, teſte Heſychio.

C. Ἐξακρίζω, ET ἘΠακρίζω, ET ὙΠΕΡακρίζω. Ἐξα-

κείζω apud Euripidem pro Cacumina perambulo, vt A modò dictum eſt. Ἐπακρίζω autem pro Ad ſummum perduco, & finem impono, quendam dixiſſe teſtatur idem grammaticus. At Ὑπερακρίζω à Xenophonte etiam vſurpatur pro Per ſummum euado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico, καὶ τάφρους ἀσφαλῶς περᾶν, καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ᾽ ὄχθων καταίρειν. Qua ſignificatione alibi dicit τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ᾽ ὄχθοις ἀναπηδᾷν. In vulg. lex. citatur ex Euripide, ὑπερακρίζει δωμάτων pro Ædibus imminet deſuper.

¶ Ἄκρων, ωνος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippiatria, ἄκρωνα χοίρειον ὀπτὸν καθεψῆσαι δεῖ, Ruellius vertit B Trunculum porci. vt ſit ἄκρων hîc membri truncati extremitas. Vertit autem trunculum, tanquam habeat ἄκρων diminutiui formam. At Ἀκρῶα Heſychio Viſcera. Ἀκρώνιον autem quod exponitur ἄθροισμα, aliunde ſit neceſſe eſt.

¶ Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, Summitas, Cacumē. Herodotus, ἀκρωτήριον τοῦ ὄυρεος, Vertex montis. |Significat & promontorium. |Item ἀκρωτήρια dicuntur extremæ partes ſiue extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκραῖα. Gal. ad C Glauconem 1, ἡ τῶν ἀκρωτηρίων πεῖψις. Sic Dioſc. lib. 6, ἀκρωτηρίων ψῦξις. & lib. 1, τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦνται. Thucyd. ἄκρας χεῖρας & ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. |Ariſtoteles (vt ait Budæus) ἀκρωτήρια vocat extremam partem digitorum ſub vnguibus latentem, & extremas partes oſſium. |Item ἀκρωτήρια (ait idem) Pinnacula & prominētiæ ædificiorum, apud Plutarchum in Cæſare, ὥσπερ γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον ἦν ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον. id eſt faſtigiū, ex Cic. & Suet. |Vitr. tamē hæc diſtinguit. |Itē D Ἀκρωτήρια ſunt (vt tradit Heſychius) τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ἀνατιθέμενα ζώδια: vel, vt alii, τῶν νεῶν. Budæus ita poſſe intelligi ait hoc in loco Athenæi, lib. 5, vbi Philadelphi pompā deſcribit, ἑξῆς ἐπεφέρετο κυλίκια ἀργυρᾶ δωδεκάπηχυ δύο, ὕψος πηχῶν ἕξ. ταῦτα δ᾽ εἶχεν ἄνω τὰ ἀκρωτήρια κύκλῳ ἐν τῷ γάστραις κύκλῳ, hoc eſt, animalia è ſummis labris prominentia. |Ἀκρωτήρια ſunt etiam roſtra nauium & ornatus (inquit Budæus) locos ſubiungēs non in quibus ſit nomen ἀκρωτήρια pro Roſtra, ſed verbum ἀκρωτηριάζειν pro Roſtra adimere. At Bayfius locum hunc citat in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια (dixerat autem antea ἀκροστόλια eſſe Roſtra) poſitum ſibi videri: Xenoph. Hell. 2, ἀπῆγεν τά τε τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια. |Ἀκρωτήρια Vitruuius lib. 3 nuncupat angularia & mediana. videtur autem (inquit Cælius Rhodiginus) ſtatuæ ſic plerunque in ædificiis excitari conſuetæ. Vide Vitruu. Sit autem ſimplex an compoſitum hoc nomen, dicam in proximè ſequenti verbo, quod ab eo de ductum eſt. F

Ἀκρωτηριάζω. F. σω, Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. in 5, ἀκρωτηριάζειν δὲ καὶ φονεύειν καὶ στρεβλοῦν πολλοὺς διέφθειρε. Athen. lib. 5, de Scythis loquens, εἰς τοσοῦτον προῆλθον ὕβρεως ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας, id eſt, Eò proceſſerunt inſolentiæ, vt ad quoſcunque homines veniſſent, illis nares mutilarent. Sic enim & apud Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet & naſus, vt à Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec verò deſunt qui exiſtiment ἀκρωτηριάζειν eſſe G propriè aures mutilare, quaſi videlicet vox ὦτα hoc in verbo incluſa ſit: atque hoc placuit Etymologico, qui poſito verbo Ἀκρωτηριάζω, ſubiungit morē fuiſſe apud veteres, eorum quos in flagitio aliquo deprehēdiſſent, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνειν, id eſt extremitates aurium amputare. Quam etymologiā, vt & alias multas eiuſdē autoris, planè abſurdam eſſe mecum fatebūtur, vt ſpero, qui mecum conſiderabunt quæ dicam. ἀκρωτηριάζω quin ab ἀκρωτήριον deductū ſit, nemo ire poſſit inficias. Quòd ſi ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, & ſignificet τὰ ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω: dicamus neceſſe eſt nomini ἀκρωτήριον eādem ſubeſſe τῶν ἄκρων τῶν ὤτων ſignificationem. H At hoc dicere abſurdum eſt, quum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quàm naſi, quàm manuum, quàm pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον ſumatur (vt & ἄκρων, vel ἄκρα ἄκρας) pro montis vertice, itē promontorio. Dico igitur compoſitum non eſſe ἀκρωτήριον, & ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem planè ratione qua ab ἄκρον Euripides formauit ἀκρίζω, & vſurpauit pro τὰ ἄκρα πατῶ.

Ἀκρωτηριάζω, metaphoricè, quemadmodum & apud Latinos Mutilo. Chryſ. in epiſt. ad Rom. c. 1, δι᾽ οὐδὲν δὲ ἕτερον τοὺς ἀνοήτους τοιούτους κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, id eſt, Imminuunt naturæ vim caſtratione. Demoſthenes quoque ἠκρωτηριασμένος metaphoricè vſurpat, præteritum in actiua ſignificatione poſitum ab ἀκρωτηριάζομαι, in orat. Pro corona, ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες, id eſt, Imperii & finiū patriæ circunciſores, Qui laceram patriam & mutilam flagitioſa proditione reddiderunt, vt Budæus interpretatur. Suidas ἠκρωτηριασμένοι (quod pro ἠκρωτηριακότες capitur) exponit λελυμασμένοι, id eſt qui labefactarūt. Exiſtimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν ſiue ἀκρωτηριάζεσθαι fœdam quandam iniuriam ſignificari: vt videlicet fœdum remanet corpus poſt mutilationem. |Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in paſſiua voce ſimul & ſignificatione, eaque itidem metaphorica, apud Herodianū, de Alex. Mām. exercitu à Perſide redeunte ita loquentem, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. quod exponitur Labefactata fuerunt eorum corpora & attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Roſtra adimo. Herodotus in Thalia, καὶ τῶν νεῶν καπρίους ἐχουσῶν τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, id eſt, Roſtra ademerunt, vt vertit Budæus, dicens ἀκρωτήρια inter cætera ſignificare etiam roſtra nauium & ornatus. Xenophon Hell. 6, ὁ μὲν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis. Dioſc. lib. 7. c. 1, ὅτι δὲ δι᾽ ἀκρωτηριασμοῦ.

ἈΚΡΈΜΩΝ, ονος, ὁ, (ſecundum Suidam autem ἀκρεμών, όνος, ὁ) Ramus maior, Grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Eſaiæ cap. 13. Redditur & Stipes à Gaza apud Theophraſtum De cauſis plantarum, οὐ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ᾽ ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, id eſt (Budæo interprete) Non enim quod auulſione & radice & ramulo prouenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere poteſt, vt vitis & ficus. Sic autem Budæus reddit, Gazæ interpretationem ſequens: qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponēs ait eſſe ramos prægrandes in quos arbor à caudice ſpargitur. Ab Etymologico ἀκρεμὼν exponitur ὁ κλάδος. à Suida & Heſychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. in qua explicatione exiſtimo illos κλάδους in generali ſignificatione accipere. alioqui enim κλάδος propriè minorem ramum ſeu ſurculum ſignificat. |Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. |Dioſcorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, id eſt fœniculi. lib. 3, cap. 81, ἐν σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλὼν & Πτόρθος. |Metaphoricè ἀκρέμων θοίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος Ἄρηος, vt tradit Euſtathius.

|Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etymologicus. fit autem κρεμὼν à κρεμῶ, id eſt pendeo: vt ἀκρέμων ab ἄκρος, id eſt ſummus: quòd ſit in ſūma arbore, id eſt in ſummitate arboris, ὁ ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam autem ſubtilius (& quidem ſubtilius quàm par ſit) ὁ ἐπ᾽ ἄκρου μένων. quaſi verò illa terminatio μων non itidem in multis huiuſmodi deriuatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere nō poſſunt. Quod autem ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo teſtimonio fidem eius facit Etymol. eiúſque cæteri lexicographi nō meminerunt: ideóque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονικός, ή, όν, Adiectiuum formatum ab ἀκρεμὼν, vt ſiquis à Ramus formet Ramalis, vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. lib. 4, id eſt ramorum grandium.

ἈΚΡΊΣ, ίδος, ἡ, Locuſta. Theocrit., — βάτραχε [illegible] ἀκρίδας ὥς τις ἐρείδῃ. Comicus quidam apud Athenæum εἰμὶ δ᾽ ἂν εἴμι ἀκρίς. Apud D. Matthæū vbi dicitur Ioannes Baptiſta eſitaſſe ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας accipere

piendam putauerint pro fruticibus, aut ſurculis quibuſdam delicatis, nouam huic voci tribuentes ſignificationem: quum recepta optimè conueniat. Cōſtat enim cùm ex Ariſtophanis tum ex aliorum autorum locis, locuſtis veſci ſolitos veteres. vnde & ἀκριδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, & alii. Ponuntur autem variæ huius nominis etymologiæ: ex quibus vnica mihi placet (quam & ſequor) παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φύλλων νέμεσθαι.

Ἀκρὶς, quæ & Phalæna & Lampyris, quæ vocabula vide.

C. Ἀκριδοθήρα, Inſtrumentum ad venandas ſeu capiendas locuſtas. In vulg. lex. Capſula ad venandas locuſtas. Theocr. Idyll. 1, Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν.

C. Ἀκριδοφάγος, Locuſtarum eſitator, Qui locuſtis victitat. Vide paulo antè in Ἀκρίς.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, diminut. Locuſtula.

ἈΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Exactus, Exquiſitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de perſonis. ſed frequentius de rebus, niſi me fallit memoria. Iſocrates ad Nicoclem, ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων, id eſt exactas explorationes, vel accuratas. Quo ſenſu Chryſoſtomus De ſacerdotio ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν dixit. Ariſtot. Rhet. 3, διὸ τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χείρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβὴς στάθμη, exacta amuſſi, pro Exactè ad amuſſim. Plutarch. in Præcept. de ſan. ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα. Ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν apud Lucianū, Exquiſitus & exactus. Sic & ἀκριβὲς ἔργον, apud Demoſthenem Pro corona. ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem ſignificationem vocabuli retinendo, quàm vt alii Tenax memoria. Demoſthenis locus eſt hic, ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἣν προσῆκεν ὀργήν. id eſt (vt quidem ego interpretor) Sed hæc accuratè & diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum & exploratum ſignū. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quàm cum aliis Tenax memoria. ‖Ἀκριβὴς, inquit Budæus, Plenus, id eſt iuſtus, apud Lucianum. Ἀκριβὴς τελεῖος, Gal. ad Glauconem. id eſt iuſtus, ὁ μὴ νόθος, καὶ ὁ γνήσιος, inquit idem Budæus. Rurſus idem in pr. Annot. in Pand. Iuſtum enim eſt omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus identidē vtitur, ἀκριβὲς ἐρυσίπελας, id eſt, iuſtum plenúmque eryſipelas, & huiuſmodi alia appellando, lib. Therap. 14. Bud. ‖Ἀκριβὴς quum de perſona dicitur, non ſignificat duntaxat generaliter hominem aliqua in re, ſiue aliquo in opere exactum, ſed etiam eum qui ad rem eſt attentior, & quaſi circa eius curam curioſè exactus. vno denique verbo, hominem tenacem, ſiue parcum. quam tamen ſignificationem nondum à quoquam annotatam reperi, & apud Plutarchum ſolum obſeruare me memini: qui & ἀκρίβειαν eodem vſurpat ſenſu, vt paulo pòſt oſtendam.

Ἀκριβὲς, ſubſtantiui locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucianus in Anacharſide, τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, id eſt, ἡ ἀκρίβεια τῆς διασκέψεως. id eſt ἡ ἀκριβὴς διάσκεψις, exacta conſideratio, ſiue accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur πρὸς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς. vt apud Euſebium, εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος. Eodem planè modo dictum eſt illud ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν. vbi τὸ ἀκριβὲς, id eſt ἡ ἀκρίβεια, exactā quadā expreſſionē ſignificat, imaginis videlicet. Quare ἐς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, vel ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος, vertere poſſimus, Ad viuum expreſſam imaginem habens. Idem vnico vocabulo dicunt ἀπηκριβωμένος. quod eſt participium ab ἀπακριβοῦμαι. ‖Item ἐς τὸ ἀκριβὲς, pro ἀκριβῶς, id eſt ἀληθῶς, verè. Thucyd. 6, καὶ ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως καταστρεψάμενοι. vbi ſchol. vult eſſe pro ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν. Cæterùm huius nominis ἀκριβὴς quū apertè ridiculas notationes ab Etymologico afferri viderem, meipſe iudicio vtens, hîc collocaui poſt ἄκρος. præſertim quum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur qui aliquam artem ἀκριβῶς teneat: atque adeo Heſychius ἀκριβὴς pro ἄκρον, ex Eurip. Philoctete afferat. Quòd ſi & mihi tam audacter ſubtili eſſe liceat quàm video in pleriſque aliis vocibus veteres eſſe grammaticos, dixerim veriſimile eſſe ex ἄκρον & βῆναι (à βάω) factum eſſe, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆναι. nam qui eſt ἀκριβὴς ad ſummum vſque peruadit.

Ἀκριβόω, ῶ, F. ώσω, Exactè cognoſco, vel cognitum habeo, Compertum exploratúmque habeo, Probè calleo, aut Exactè diſco, Exactè perquiro, Accuratè & diligenter exploro. Iſocr. in Panath. ἐκπλήσσεσθαι μὲν φασὶν αὐτοὺς οἱ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες, Qui res eorum diligenter inueſtigant, vel Exactè cognoſcunt. Iuxta Budæum, Iis qui diligenter ſcribunt vel indagant. Herodianus, τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν, Qui res Romanorum non exactè cognitas habent. Lucianus in Piſcatore, τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Itē dicitur aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro exactè callere, exactè peritus eius eſſe, exquiſitam eius peritiam habere. Herodianus de Commodo, συνῆσαν δὲ αὐτῷ οἱ τέχνην ἀκριβοῦντες. Xenophon Pæd. 2, οὐ γὰρ δὴ διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, ἣ ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε, Neceſſitas enim optima eſt horum magiſtra, quæ nos hæc pernoſcere docuit, vel perdiſcere. idem Pæd. 1, ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις κατέστη δικάζειν, Magiſter me, vt qui iam iuſtitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam iudicem conſtituebat. ‖Ἀκριβῶ, Exactè facio, Exactum & exquiſitum reddo, Exacta cura & diligentia facio, Omnibus numeris abſolutum reddo. quum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdū verò ἀκριβῶ ſignificat Exactum reddo, non pro Exactè factum reddo, ſed pro Facio vt quis ſit exactus. Sic Dioſcorides lib. 2, ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit pro Exactos ſenſus reddere, Facere vt ſenſus ſint exacti. Quidam vertunt, Senſus exacuere, Aciem ſenſuum excitare.

Ἀκριβοῦν iungitur etiam cum περὶ & παρὰ. Ariſtot. lib. 5 De generatione animalium cap. 1, ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, Exacta cura & diligentia vtor circa differentias colorum, Exactè colorum differentias perdiſco, aut pernoſco, ſiue percognoſco. ‖Cum παρὰ autem apud D. Matthæum, Exactè vel diligenter inquiro, aut inueſtigo, Accuratè ſciſcitor, vel ſcrutor. cap. 2, ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hîc ἀκριβῶ volunt ſignificare Diligenter diſco. quæ interpretatio non æquè mihi placet.

Ἀκριβόομαι, οῦμαι, paſſ. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, id eſt Exactè fieri, Exquiſita & exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exactè cognoſci, Pernoſci. ἀκριβωθήσεται Suidas & ſchol. Ariſtophanis exponūt ἀκριβῶς διηγηθήσεται, in hoc ipſius poetæ loco in Conc. — εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. ‖Hinc præteritum ἠκριβωμένος, Exactè factus, Accuratè elaboratus, vel Exactus, Exquiſitus: accipiēdo pro ἀκριβής: vt ἠκριβωμένη συνήθεια. ET Ἠκριβωμένως aduerbium ab hoc præterito, Cum exacta cura & diligentia, Accuratè vel accuratiſſimè. ἀκριβῶς.

C. Ἀπακριβόω, ET Διακριβόω, ET Ἐξακριβόω, ῶ, Exacta diligentia aliquid facio, ſiue Exacta aut exquiſita diligentia in re aliqua vtor, Accuratiſſimè & ſummo ſtudio aliquid elaboro, aut aliquid deſcribo. In his enim præpoſitiones ſignificationem ſimplicis augent. Apud Lucianum ἀπακριβοῦν exponitur etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria compoſita interpretētur & iſtis metaphoricis loquēdi generibus, Ad amuſſim facio, Ad vnguem facio, & Affabre facio. Dicitur etiam ἀπακριβώσασθαι, & διακριβώσασθαι, & ἐξακριβώσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. ἐν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, Exactè ſeu exquiſitè compoſuit. Ἀπακριβῶ, διακριβῶ, ἐξακριβῶ, (inquit Budæus) pro eodem ponuntur, hoc eſt Exactè compono & abſoluo, Omni ope & exacta diligentia efficio, hoc eſt ἀπεργάζομαι. Ariſtot. Eth. 10, ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν μᾶλλον τὸ καθ' ἕκαστον ἰδίας τῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν. Hæc Budæus. Vtitur autem Ariſtot. verbo διακριβοῦν eadem ſignif. eodem libro, τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται. διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστί. Pollux (teſte eodem Bud.) ἀπακριβώσασθαι, & ἀπεργάσα-

ϐαι,& εἰς ἑαυτὸν ἀναδέξαϐαι,vt ſynonyma ponit col.100, A
& 310. Paſſiua ſunt,Ἀπακριβοῦμαι,Διακριβοῦμαι,Ἐξακριβοῦμαι,quorum participia præt. vſitatiora ſunt,Ἀπηκριβωμένος,Διηκριβωμένος,Ἐξηκριβωμένος,Exactè factus,vel exacta diligentia, Ad amuſſim vel ad vnguem factus, Affabrefactus. A Cicerone ἀπηκριβωμένοι λόγοι redditur apud Plutarchum in Timæo Dilucidè & planè exornata oratio.quem locum vide paulo pòſt.Plut.de faſtis Cæſ.loquens,διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διακριβῶσαι (inquit Budæus)Diligenter cauere & exactè ſtipulari,& διομολογήσαϐαι,Iſæus pag.38. Significat etiam(inquit)Exactè reſpondeo, id eſt ſtatis horis euenio.Ariſtot.De hiſtoria anim.lib.7, καὶ κατὰ τόκους δ' αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων· οὐ μὴν διακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως,non tamen exactè triceſimo die menſtruæ purgationes redeunt omnibus.Cui exẽplo,quod affert Budæus,puto aptè adiunctum iri hoc ex Platone, vbi itidẽ ἀπηκριβωμένους & ἀποδοῦναι habemus.Ita igitur ille in Tim.ἐὰν οὖν,ὦ Σώκρατες,πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντῃ πάντως αὐτοὺς αὑτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι,μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cicero ſic interpretatur,Quocirca ſi fortè de deorum natura ortúque mundi differẽtes, minus id quod habemus animo,conſequimur, vt tota dilucidè & planè oratio exornata ſibi conſtet,& ex omni parte ſecum ipſa con ſentiat,haud ſanè erit mirum. B C

Ἀπηκριβωμένως,& Διηκριβωμένως,& Ἐξηκριβωμένως,aduerbia, quæ eandem itidem ſignificationem habent,videlicet pro Exactè,vel Exacta diligentia. Vel, Ad amuſſim, Ad vnguem. Διηκριβωμένως pro Exactè,citatur ex Ariſtotele in Rhetoricis. Ἀπηκριβωμένως autem à Budæo in Annotationib. exponitur etiam Bona fide,Citra vllum figmentum. D

¶ Ἀκριβάζω,Idem quod Ἀκριβόω.Sed Pollux hoc Ἀκριβάζω ait eſſe ἀπειρόκαλον.ac re vera nõ memini me apud vllũ ex antiquis ſcriptoribus hoc legere. Dicitur & Ἐξακριβάζω idem ſignificans. quo Libanius vtitur in Epiſtola ad Baſilium, ἴθι τοίνυν ὡς τῆς μὲν χώρας τοῖς τόποις ἐξακριβάζων,id eſt,Diligenter indagans. ‖ At ex Eccleſ.cap. 46,citatur ἠκριβάσθη(aor.1,à paſſiuo Ἀκριβάζομαι) Probatus eſt.ἠκριβάσθη προφήτης. Magis vicina eſſet interpretatio,Examinatus eſt. E

Ἀκριβασμὸς, Exquiſita examinatio & perpenſio, inquit Budæus.Dionyſius De eccl.hier.καὶ τῆς ἀκροάσεως καθάρσεως ἐν τοῖς αὐτοῦ παντεπισκόποις ἀκριβασμοῖς. Iudic.cap.5, μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας. vbi pro eodem mox ſequitur ἐξιχνιασμοί.

Ἀκριβασμὸς,Exacta limitatio. Prouerb. Salom.cap.8, ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ. Cuius ſignificationis exemplum vt nimis alienæ non poſuiſſem, niſi Budæus in ſuos commentarios eam retuliſſet, dicens ſignificari hîc terram certis & exactis finibus circunſcriptam. F

Ἀκριβαστής, οῦ, ὁ, Diligens inquiſitor, Accuratus explorator.Bud.

C. Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβόω: vt ſimplex ἀκριβάζω ſignificat ἀκριβόω.

C. Ὑπερακριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Supramodum exactus, Exactus pluſquam neceſſe ſit.

C. Φιλακριβέω,ῶ, Amo exactam diligentiam,Exactam diligentiam lubenter adhibeo.In vulg.lex. φιλακριβεῖν exponitur Cum diligentiâ auſcultare, Gnauum & ſedulum eſſe. G

C. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ,Subſtantiuum,ex ἀκριβὲς & δίκαιον, Ius ſummum,Ciceroni,Terentio,& aliis: quod iuriſcõſulti Strictum ius appellant. Propriè autem ſonat Ius exactum.Ius autem(inquit Budæus)quod ſtrictum iuriſconſulti dicunt, Ariſtoteles ἀκριβοδίκαιον appellat, quaſi ius exactius duriúſque.

Ἀκριβοδίκαιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Summo iure vtens,vel ſtricto iure,Summo iure agens:cui opponitur ἐπιεικής. quem deſcribens Ariſtoteles lib.5 Ethic.ad Nicom.cap.10 his verbis claudit, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον,ἀλλ' ἐλαττωτικὸς,καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν,ἐπιεικής ἐστιν. Vbi ἀκριβοδίκαιος appellatur, H

(Budæo teſte) qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, id eſt ſummum ius, æquitati præfert,quaſi prædurus interpres iuris,quaſique deterioris iuris ſtudioſus vſurpatórque: vt contrà ἐπιεικὴς,iudex bonus & æquus.

C.Ἀκριβολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ,ex ἀκριβὴς & λόγος,propriè Exacto & accurato ſermone vtens, Exacto vel exquiſito ſermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia & curioſa circa quidlibet vtens, & in quouis ſeu dicto ſeu facto.Quam ſignificationem & ab eo compoſita retinent. HINC Ἀκριβολογία, ας,ἡ, Exacta diſcuſſio, vel examinatio, aut Exacta tractatio. Ariſtot.Rhet.ad Theodecten lib.1, ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν. ‖ Ab eodem Ariſtot.Ethic.4, ἀκριβολογία in vitio ponitur,pro Exacta expenſæ & ſumptuum examinatio. ET Ἀκριβολογέω,ῶ,F.ήσω,Exactè perpendo,Exactè examino. Chryſoſtomus in 8,ad Rom.τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; ‖ Frequentius multo in paſſiua terminatione vſurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exactè perpendo,vel Excutio, & (vt ait Budæus) pro Exactè diſcepto, Exquiſitè diſputo,& æſtimo cõſideróque. Æſchines contra Timarchum accuſatiuo iunxit, ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demoſth. in Æſchinem, καὶ τοῦτο πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol.1,ὅτι κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον (ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ)οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμ.&c.id eſt, quandoquidem tu quoque exactè rem examinas. Poteſt verò exponi illud Æſchinis modò citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα,Exactè omnia dicendo perſequor. Dicitur & ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, Vtor in hoc vel circa hoc exacta diſquiſitione: apud Demoſthenem pro Cteſiph. ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, Me hæc exactè diſquirente. Alii vertunt,Exactè de his diſceptante.

Ἀκριβολογοῦμαι etiam eſt(inquit Budæus)Exactam ſumptuum rationem ſubduco.

Ἀκριβῶς,aduerbium,Exactè,Exquiſitè, Accuratè. ſecundum quas ſignificationes(quæ eodẽ omnes pertinent) Iſocrates non ſemel ἀκριβῶς & ἁπλῶς inter ſe opponit. poteſt etiam exponi per periphraſin, Exacta cura & diligentia,vel accurata cum diligentia. Demoſth. aduerſus Timocratem,τοῖς δὲ πάλαι κειμένοις ἀκριβῶς χρῶνται. ‖ Item ἀκριβῶς,Exactè,id eſt Plenè & perfectè,planè: vt Lucianus,χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς. Vbi ſtultè quidam interpretati ſunt perpetuum candorem.Idem,ἀκριβῶς μέλαν, Plenè & perfectè nigrum, vel Planè nigrum. aut,Exactam, vel plenam & perfectam nigredinem habens,& ad quam nihil addi poſſit. Vulgò exponitur Vehementer nigrum:ſed perperam. ſignificantius eſt enim ἀκριβῶς quàm σφόδρα. ‖ Item Ἀκριβῶς, Certò: vt ἀκριβῶς οἶδα. Demoſth.ἀκριβῶς εἰδώς, Æſchin. Iſocr. Dicitur & ἀκριβῶς γινώσκω. Poſſumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certò ſcio,vel (quod idem valet) Pro comperto habeo:aut,Compertum exploratúmque habeo. ‖ Ἀκριβῶς apud eundem Iſocratem habet ἐπιεικῶς oppoſitum. vbi vertendum puto Summo iure. quaſi dicas, Supramodum exactè, Nimis exacto quodam ſtudio. Sic ad Nicoclem,ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας dicit. at in Areopag.addit λίαν,dicẽs, τὰ μὲν ἁμαρτήματα τοῦ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζουσι.Is autem (meo quidem iudicio) ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiam,qui(vt Cicero loquitur)ad viuum reſecat.Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primùm ſentio, niſi in bonis amicitiam eſſe nõ poſſe.neque id ad viuum reſeco,vt illi qui hæc ſubtilius diſſerunt. Ἀκριβῶς affinem hanc ſignificationem habet apud Thucydidem,lib.1,οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον,id eſt ſeuerè. αὐστηρῶς, vt ſchol.exponit.

Ἀκρίβεια,ας,ἡ,Exacta cura,Exacta diligẽtia circa aliquid, Exactum ſtudium, Accuratio:vt μετ' ἀκριβείας πράττειν. & apud Ariſtotelẽ,δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia,Exquiſitè. Apud Iſocratem plurali numero ἀκρίβειαι non ſemel: vt ad Philippum, ταῦθ' οὕτως γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις. Idem in Areopagitico,ἐπεὶ τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων,σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ταύτην. Quem locum Bud. ſic vertit in Ann. pr.in Pãdectas,Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet,

attinet,iudicium certè hoc ipſum eſt, parũ benè cum A
ciuitatibus illis agi. Idem Iſocrates ibidem dicit νόμοι μετὰ πλείστης ἀκριβείας κείμενοι, id eſt, eodẽ Budæo interpr. Leges exquiſitiſſima ſcribentium diligentia latæ.

¶ Ἀκρίβεια, Rigor iuris, in Pand. Bud. ¶ Ἀκρίβεια, Exacta cura qua vtitur homo nimium attentus ad rem, id eſt Tenacitas, Parcitas, Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτοῖς χορηγοῦντος. Obſeruandum eſt autem eodem metaphoræ genere vtranque linguam vti in exprimendo homine tenaci. nam hunc Latini appellant Attentum vel attẽtiorem ad rem. qui autem eſt attentus ad aliquid, is certè eſt ἀκριβὴς, id eſt faciens ἀκριβῶς (hoc eſt exacta diligentia) id ad quod eſt attentus. B

Quòd vides, lector, deriuata ab Ἀκριβὴς non eſſe hîc collocata eo ordine qui in aliis nominibus obſeruatus à me fuit, non mutationi conſilii, ſed coactæ feſtinationi (quæ chartularum mearum ordinem confudit) imputato. Non taliũ autẽ dũtaxat, ſed & aliorũ ἁμαρτημάτων à te mihi veniam polliceor.

ἈΛΑΌΜΑΙ, ῶμαι, Vagor, Erro, Sum vagus & erro: vt apud Hom. Il. ζ, Ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, id eſt, ſolus vagabatur. (Cic. interpr.) Qui miſer in campis mœrens errabat Aleis. Et Vlyſſes ἀλώμενος, apud eundẽ, Odyſſ. ε. ¶ Ἀλάομαι metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῷ νῷ, Vagor mente, Incertus ſum quid agam, Animi pendeo. C

Ἀλάω, ῶ, vocem actiuam apud grammaticos duntaxat memini me legere: qui eam proferunt in tradẽdis quarundam vocabulorum etymis, & quidem volentes ea ſignificari etiam πλανῶ, decipio. Vide ἀλώπηξ. D

Ἄλημα, ατος, τὸ, Vagatio, Erratio. πλάνημα. vt ait Euſtathi⁹, ita exponens & in hoc Sophoclis loco, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ. vbi tamen τρίμμα à ſcholiaſte exponitur.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Erro, Vagus. Od. τ, Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν, id eſt, Tales ſunt mendici & errones. Vbi notandum copulare Homerum πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. exponitur tamen ἀλήμονες etiam πτωχοί: vt Anth. epigr. lib. 1, Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. At verò apud Nonnũ ἀλήμονες tranſlatè pro Peccatores. nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt. E ET Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἄλημα, Vagatio, Erratio. ¶ Apud Apollonium autem ſchol. ἀλημοσύνην ait ſignificare ἐμπειρίαν τῶν τόπων, id eſt peritiam locorum. Quam ſignificationem ex conſequenti eſſe puto, quòd videlicet qui vagati ſunt, eam habere ſoleant.

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od. ρ, — καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ. & ξ, — ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται. ¶ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον εἵλου, apud Herodotum, Vagam vitam maluiſti. ET Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, F Vaga, Errabunda. ¶ Item, Feſtum quoddam Athenis, Heſych.

Ἀλήτης, Mendicus, apud Baſilium identidem. Propriè autem eſt Mendicus vagus, ſiue erraticus. Id eſt, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans oſtiatim aut etiam oppidatim. Sic autem & in Herodoti loco modò citato ἀλήτην βίον alii exponunt Mendicam vitam.

ET Ἀλητοβόρος comp. q. d. Mendiciuorus, in vulgatis lexicis.

Ἀλητεύω, F. εύσω. Vagor, Erro. Od. ρ, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Γήρας αἰτίζων. G

Ἀλητεία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ionicè ἀλητείη: at Doricè ἀλατεία, ſicut ἀλάτας pro ἀλήτης.

¶ Ἄλη, ης, ἡ, Erratio, Vagatio. Od. φ, Ἤδη μοι ὀλέσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ο, — ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. pro eo quod dicit eiuſdem Od. σ, ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. ¶ Item metaphoricè ἄλη pro anxietate animi, quæ eſt veluti eius vagatio. ¶ Ἄλη autem deduco ab ἀλάω ἀλῶ, vt βοὴ à βοάω βοῶ formatur. Fortaſſe tamen mallet aliquis contra verba hæc deduci à nominibus: qua de re alius erit dicendi locus. H Ἀλῶ autem à πλανῶ, & ἄλη à πλάνη fiant nécne, aliis cogitandum relinquo.

Ἄλη, Suidæ ſtruma σμὸς Euſtathio, ſecundum aliam etymologiam.

C. Ἐπαλάομαι, Peruagor, Peragro: vt Od. ο, — πολλὰ παθὼν A καὶ πόλλ' ἐπαληθείς, Οἴκαδε νοστήσω. Quod ἐπαληθεὶς falsò in vulg. lexicis ab ἐπαληθέω deducitur.

¶ Ἀλαίνω, Idem quod ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud Euripidem, ἀλαίνων μανίαις. Ad quem locum reſpiciens, aut ad ſimilem Etymol. ἀλαίνειν exponit ἐξεστηκέναι, μαίνεσθαι, id eſt, Extra ſe poſitũ eſſe, Inſanire. Atqui id per ſe nõ ſignificat in hoc Euripidis loco, ſed cũ adiunctione. Dicunt autem ἀλαίνω ab ἀλῶ eſſe παράγωγον, vt δραίνω à δρῶ. Euſtathius quoque ab ἀλῶ deducit ἀλαίνω, vt βαίνω à βῶ, & λυσσαίνω à λυσσῶ, atque alia itidem quæ profert. ET Ἀλαινος (inquit) inde dictus fluuius, ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος. B

¶ Ἄλημι, Idem quod Ἀλάομαι, Vagor. Huius autem ἄλημι infinitiu⁹ ἀλῆναι, vnde ἀλήμεναι, vt βήμεναι à βῆναι. Il. ε, Ἀργείοις ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας. quem infinitiuũ Heſychius exponit συντραφῆναι (ſed hãc ſcripturã corrige, reponẽs συστραφῆναι) itẽ πλανηθῆναι. Magis tamen recepta eſt explicatio τοῦ ἀλήμεναι, vt ſit pro ἀθροισθῆναι, Congregari: ſicut Ἀλέντες apud eundem poetam pro congregati, & ἀλεὶς apud eundem expoſitum συστραφείς, συσταλείς. Vide Etymologicum in ἄλειν, de formatione horum. quæ tamen alia eſt apud Euſt. C

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem. vnde paſſiuũ Ἀλάλημαι, idem quod Ἀλῶ ſiue Ἄλημι, Vagor, Erro. Vnde ἀλάλησαι Od. δ, — δόμων ἄπο δηρὸν ἀλάλησαι. & infinitiuum ἀλάλησθαι, eiuſdem Od. ε, — οὐδέ τι σοὶ χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι. Herodianus ἀλάλημαι præt. temporis eſſe putauit. nam ab ἄλημι præteritũ paſſiuum eſſe ἤλαμαι, & Atticè ἀλήλαμαι: à quo per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Contrà Zenobius præſentis temporis eſſe tradidit, ſcribens ab ἀλάω ἀλῶ fieri ἄλημι & ἄλημαι: deinde per reduplicationẽ ἀλάλημι & ἀλάλημαι: vnde participium ἀλαλήμενος cum accentu in antepenultima: vt ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, ſecundum Æoles, qui penultimam præſentis producunt. Vide Etymol. & Euſtath. D

Ἀλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύσσω poſt Ἀλύω.

ἈΛΑΖΏΝ, όνος, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Oſtentator, Glorioſus, Ventoſus. Ταὼς, id eſt Pauo, dicitur ἀλαζὼν ὄρνις à Gregorio & ab aliis: id eſt oſtentatrix auis. E Ita enim commodiſſimè verti poſſe exiſtimo ex hoc Ouidii verſu, Laudatas oſtẽtat auis Iunonia pennas. (nam ea potius exẽplaria ſequor quæ Oſtentat quàm quæ Oſtendit hoc in verſu habent) Reperitur & genere fœm. apud Plut. in Pericle, ἀλαζὼν γυνή. Grammatici ab ἄλη deducunt hanc vocem & verbo ζῆν: vt propriè ſit qui vagando victum quærit (veluti qui vocãtur ἀγύρται, id eſt circulatores) per conſequens autem iactator, oſtentator, vaniloquus, impoſtor. Ab Heſychio explicatur ὑπερήφανος F id eſt ſuperbus. & vulgò exponitur Superbus, Arrogãs, ſed ita nihil planè differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Oſtentatorem aut Venditatorẽ aut Iactatorem ſeu Glorioſum interpretari malo. vt ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles glorioſus à Plauto redditur. Ventoſum etiam non malè (meo quidem iudicio) reddiderimus, aut Vanum hominem: vt & Plutarch. κενοὺς καὶ ἀλαζόνας copulat. Pro me facit & Xenophon, cuius hæc verba ſunt Pæd. 2, ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ, καὶ ἀνδρειοτέροις, καὶ ποιήσειν ἃ μὴ ἱκανοί εἰσιν ὑπισχνουμένοις, id eſt, Nam mihi nomen G ἀλαζὼν inditum videtur fuiſſe iis qui ſe & ditiores eſſe ſimulant & magis ſtrenuos quàm ſint: & ea quæ præſtare non poſſunt, pollicentur. ¶ Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus. nam Plato ἀλαζόσι dixit pro ψεύσταις, Suida teſte.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, id eſt Vagans, Errans. vel (exprimendo participium per nomen) Vagans, Erro. Sic autem vſurpari ἀλαζὼν ab Alcæo teſtatur Suidas, qui ἀλαζὼν non ſolùm παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν deducit, vt alii: H ſed & aliam adfert etymologiam, vt videlicet ſit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, id eſt ματαίως. hoc eſt, Vanè & inaniter viuens.

Comparatiuus gradus Ἀλαζονέστερος, Superlatiuus Ἀλαζονέστατος. Plato in Philebo, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονέστατον. ſic enim habet Athenæus: at Euſtath. ἀλαζονίστατον

C. Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, compoſitum nomen ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, & φλύαρος: vt ſit ἀλαζοχαυνοφλύαρος qui ſimul eſt ἀλαζὼν & χαῦνος & φλύαρος, id eſt Qui ſimul eſt oſtentator & animo remiſſo & nugax. Vide ſignificationes τοῦ χαῦνος. Poſt ἀλαζὼν apud Suidam habetur καὶ ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ μέθυσος καὶ λῆρος. Vtitur hac voce Archeſtratus apud Athenæum lib. 1, in hoc verſu, Εἰ δέ τινες σκώπτουσι ἀλαζονοχαυνοφλυάρου. A

Πτωχαλαζὼν, q. d. Mendicus oſtentator. Alexis apud Athenæum lib. 6, οἶδα δὲ κἀγώ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχαλαζόνα. Quo verbo declaratur is qui quum pauper ſit, diuitiis tamen faſtum præ ſe fert. B

Φιλαλαζὼν, Oſtentationis amator, ex Budæo citatur in vulg. lex.

Ἀλαζονικὸς, ή, όν, Oſtentatorius, Iactatorius, Ad oſtentationem pertinens, Ad oſtentationem compoſitus. Item Oſtentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, id eſt Oſtentator, Iactator. Xenophon ἀπομν. 1, οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ᾽ ἀμπεχόνῃ, οὔθ᾽ ὑποδέσει.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, Me oſtẽto, Me vendito, Iactantia vtor, vel oſtentatione, Iactator ſum ſiue oſtentator. De me falſa prædico. Pro quo alii interpretantur, Oſtentabundè mentior. Exponitur & Glorior: ſed hoc verbum per ſe vix ponitur, itidem vt ἀλαζονεύομαι. Iſocrates de ſophiſtis, νῦν δ᾽ οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, &c. Idem in Panathenaico, ὥμην γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς ἔσεσθαι, τοῖς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, id eſt, Oſtentatoribus aduerſans, & de me modeſtè loquutus. Idẽ autẽ eſſe ἀλαζονεύεσθαι & ἀλαζονείᾳ χρῆσθαι videtur ex eodem loco patere. nam ſubiungit, ὥστε μηδένα ποτὲ ψηφίσασθαι περὶ τῶν λεγόντων ὡς ἐγὼ παύσαις ἀλαζονείαις ἐχρησάμην. Xenophon, τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπει τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab oſtentatione auertere diſcipulos. Ἀλαζονεύεσθαι apud Ariſtophanem exponitur ψεύδεσθαι. Apud Galenum, Vaniloquenter dicere Budæus vertit. C D

Ἀλαζονεύομαι cum accuſatiuo, citatur ex Ariſtot. OEconomi. 1, τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, & exponitur Mores mentiri & ſibi effingere falſò. Qua in ſignificatione tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem libri Sapientiæ cap. 2, ἀλαζονεύεται πατέρα θεόν exponunt, Gloriatur patrem ſe habere Deum. E

Ἀλαζόνευμα, ατος, τό, Iactatio, Oſtentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Idẽ quod ἀλαζονεία. niſi quòd hæc eſt magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. ¶ Item ἀλαζόνευμα, Facinus inſolentiæ, Inſolenter factum, à Budæo exponitur ex Æſchine in Cteſiph. ἤδη νῦν δ᾽ ἔστι τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, Iactantia, Iactatio, Oſtentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Ath. lib. 9, ἀλαζονεία cuidam ſophiſtæ tribuitur, vt ἀλαζονεύεσθαι ſophiſtæ dicuntur ab Iſocrate. Æſchines in Cteſiph. ἀλαζονείαν & κόμπον copulat, ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Vlpianus Demoſthenis enarrator ἀλαζονείαν ait eſſe hominum plura quàm præſtare poſſint pollicentium: atque huic contrariam eſſe εἰρωνείαν, quæ diſſimulat ea ſe præſtare poſſe quæ poteſt. Quam Vlpiani annotationem eo lubentius recipio quòd repererim apud Plutarchum (ſi bene memini) itidem ἀλαζὼν & εἴρων inter ſe oppoſita. Et vt ἀλαζονείαν definit hîc Vlpianus, ita & ἀλαζονεύεσθαι Xenophõ in paulo antè citato loco definiit. Ariſtoteles quoque Rhet. 2, ἀλαζονείαν deſcribens ait eius eſſe, ſua prædicare, & de ſe quædam polliceri, item aliorum facta ſibi adſcribere. Vide eundẽ in Ethicis, variis locis. ¶ Ἀλαζονεία exponitur etiam Vaniloquentia: ſed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem ſuam. Vnde malè putant quidam ab Iſocrate in hoc Areopag. loco, αὕτη πρόσθεν αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης καὶ τῆς διαβολῶν, ψευδολογίαν poni pro eo quod dixerat ἀλαζονείας antea. hic enim ψευδολογία eſt mẽtiẽtiũ aduerſus aliũ, & in eius dãnũ ac vituperiũ, nõ autẽ in ſuum commodum & in ſuam laudem. ¶ Exponitur etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ ſimulatio: ſed nimis arctè. nam ἀλαζονεία eſt ſimulatio non prudentiæ tantùm, ſed generaliter cuiuſlibet virtutis, aut cuiuſlibet F G H

facti aut dicti laudabilis.

C. Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Iacto me hac de re, vel hac in re. Vulgata autem lexica interpretantur Inſulto, Heſychius verò ἐπαλαζονευόμενον (pro quo malè in vulg. edit. legitur ἐπαναλαζονευόμενον) exponit καταθρασυνόμενον.

C. ΚΑΤαλαζονεύομαι, Iactabundè aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter & vanè commemoro. Demoſth. ἀποφήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, id eſt (Bud. interpr.) Magnificè & inſolenter iactabit, Deprædicabit ſe feciſſe. Apud Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως alia constructione, καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, iactare ſe & gloriari de diuitiis. Bud. exponit ſimpliciter Mẽtiri, quod mihi non placet.

C. ΕΥαλαζονεύτης, Ad iactandum apti, In vulg. lex. quod valde ſuſpectum eſt.

ἈΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes. ab ἀλῶ (id eſt Decipio) & ὤψ ὠπὸς, Oculus: vt ita nominata ſit à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα. vtrunque etymum apud Etymologiſten. Euſtathius habet dũtaxat, παρὰ τὸ ἀλᾶν τὸ πλανᾶν. Vide Ἀλωπὰ & Ἀλωπὸς paulo pòſt. Vocatur alio nomine κερδὼ à Græcis. ¶ Annotatur & maſculino genere poſitum in Canticis.

Ἀλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Ariſtotele lib. 2, De anim.

Ἀλώπηξ, Piſcis quidam, vide Ἀλωπεκίας paulo pòſt.

Ἀλώπεκες, Partes quædam carnium muſculoſæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex Polluce interiores lumborũ muſculos exponunt: licet Clearchus exteriores ſpinæ muſculos ita vocauerit, apud Athen. lib. 9, σάρκες μυώδεις καθ᾽ ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. Vbi legitur & ψύας.

Ἀλώπηξ, Genus quoddam ſaltationis. ὄρχησίς τις, inquit Heſych.

Ἀλώπηξ, Alopecia, Callimach. in hymno in Dianam, ὡς ὅτι κόρσην Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπινέμεται ἀλώπηξ. Vide Ἀλωπεκία, paulo pòſt.

Ἀλώπηξ metaphoricè, Homo aſtutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus & doloſus. Sic Luc. 13 vſurpauit Chriſtus, πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic & Galli hominem aſtutum vocant *renard*, aliquando *un fin renard*, quaſi dicas aſtutam vulpem. Horatius, Nunquam te fallant animi ſub vulpe latentes. Ex vulpis autem aſtutia manarunt etiam prouerbia quædam. vt Vulpinari cum vulpe. &, Si leonina pellis non ſufficit, vulpina aſſuenda eſt. Sunt autẽ hæc verba ex Græcis Plutarchi tranſlata, quæ adſcribam in Ἀλωπεκῆ, paulo pòſt.

Ἀλωπὰ, Idem quod ἀλώπηξ, Heſychius. ¶ Idem Ἀλωπὸς exponit ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, id eſt aſtutus, fraudulentus. ad verbum autem ἀλωπεκώδης ſonat quaſi dicas Vulpinus. Addit vſum hoc nomine ἀλωπὸς Sophoclem. Videri autem poſſit idem etymum conuenire nomini ἀλωπὸς quod & nomini ἀλώπηξ tribuitur: imò verò melius illi quàm huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ & ὤψ, quòd multa ab ὤψ deriuata hanc in ωπος terminationem habeant. Quòd ſi hoc ſequamur, nihil neceſſe fuerit ab ἀλώπηξ deducere.

Ἀλωπέκιον, ου, τό, diminut. Vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ¶ Item, Canis è vulpe & cane progenitus (qui & compoſita voce κυναλώπηξ) teſte Xenophonte in Cynegetico, vbi ſcribit, ἀλωπεκίδες κύνες, διότι ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. ¶ Heſychius ſcribit duntaxat, ἀλωπεκίδες genus eſſe canum. In vulg. lexicis (certè in omnium primis) annotatum eſt, ἀλωπεκίδα ſignificare pellem vulpinam: & ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῆ caperetur. Cuius ſignificationis exẽplum deſidero. ¶ Ἀλωπεκὶς, Vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. cap. 3, vbi vitium genera deſcribens, ait, Contrà damnantur etiam viſu cinerea, & rabuſcula, & aſiniſca, minùs tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Heſychium legimus ἀλωπεκίας, eſſe nomẽ cuiuſdam vitis, & vini quod ea producit. Quam vocem apud illum deprauatam haberi manifeſtiſſimum eſt. fortaſſe autem poſt ἀλωπεκὶς ſcripſerat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος. nam ἀλωπεκὶς com-

mune viti & eius vino eſſe nomen, mihi parum ſit veriſimile.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, id eſt, Vulpis aſtutiam imitans, Aſtutus & fraudulentus more vulpis, Dolis & impoſturis vtens. nam ἀλωπεκώδης exponitur πανοῦργος ab Etymologiſta: apud quẽ tamẽ ἀλωπεκάδης ſcribitur: legitur verò ἀλωπεκάδης & apud Varinum. Ita etiam habetur in vulgatis lexicis Græcolatinis. ſed vndénam eſſe poſſet hæc in άδης terminatio? Mirum verò tam euidẽs mẽdum in tam multis locis ſeruatũ fuiſſe. Heſychius quidẽ ἀλωπεκώδης habet, quod tamen non explicat πανοῦργος: ſed ἀλωπεκώδης & πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπὸς, vt antea docui.

Ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη per contractionem ἀλωπεκῆ, vt λεοντῆ ex λεοντέη, itidem λυκῆ ex λυκέη. Iones vtuntur & non contractis. Herodotus, ἀλωπεκέας ἔχοντες. Plutarchus in Apophthegmatis, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Vbi metaphoricè poni exiſtimo ἀλωπεκῆν pro aſtutia ſeu fraudulentis artibus, ſicut λεοντῆν pro aperta vi.

Ἀλωπεκῆ item δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Heſychius. Hinc ἀλωπεκῆθεν, ἀλωπεκεὺς & ἀλωπεκιανός. Vide Suid.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, quaſiquis dicat Vulpinaris. nam ἀλωπεκίας paulo aliud ſonat quàm vulpinus. In vulgatis lex. Græcolat. annotatum eſt ἀλωπεκίαν à Luciano dici quẽdam ſignum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, F. σω, Vulpinor, Aſtutè ago, Fraudulentè ago, Artibus fraudulentis vtor, Fraudibus & dolis vtor. Prouerbium eſt, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel Aduerſus vulpem vulpinari. Ariſtophanes in Veſpis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν. vbi ſcholiaſtes exponit πανουργεῖν, id eſt, Fraudulentè agere, Fraudibus & impoſturis vti. item κολακεύειν, id eſt Aſſentari.

Ἀλωπεκάω, ῶ, In vulg. lex. Græcol. exponitur Decipio. Videtur idem eſſe quod ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκία, ας, ἡ, Defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. Alexander Trallianus medicus ſic orditur librũ ſuum à patre meo excuſum, Ἀλωπεκία πάθος ἐστὶ, τριχῶν μάδησις. Vide & aliam apud Galenum definitionem.

¶ Plurali numero ἀλωπεκίαι apud Dioſcoridem, lib. 1 capite 79, vbi de auellanis loquens ait, ἀλωπεκίας ἐπιχρισθέντα δασύνει. exponunt autem hîc Defluuia capilli: Sed cur plurali numero vſus eſſet Dioſcorides potius quàm ſingulari? Malim ergo per ἀλωπεκίας intelligere loca glabra in capite vel barba. Fortaſſe etiam loca glabra in quauis parte corporis non malè intellexeris.

¶ Ἀλωπεκίαι pro corruptionibus & immutationibus ſummi corporis, in vulg. lex. Græcol. ex Ariſtotelis in probl. ſectione 38.

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, ſeu cauernula, ἀλώπεκος φωλεός. vt Matth. 8, αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι. quod vetus interpres vertit, Vulpes foueas habent. Ἀλωπεκίαι, inquit Heſychius, αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις. Eadem habet verba & Etymologiſtes.

Ἀλωπεκία à Suida exponitur etiam περικεφαλαία, id eſt galea.

Ἀλωπεκία, Inſulæ nomen. Stephanus ex Strabone.

Ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, Idem quod ἀλωπεκία. Habet autem ἀλωπεκίασις, formam nominis verbalis, deriuati videlicet à verbo ἀλωπεκιάω.

C. Κυναλώπηξ, q. d. Caniuulpis, ET Πιθηκαλώπηξ, q. d. Vulpiſimia, ET Χηναλώπηξ, q. d. Vulpanſer, vide in Κύων, in Πίθηκος, in Χήν. Quod & in aliis faciendum, ſi qua occurrent huiuſmodi.

C. Ἀλωπεκόννησος, ου, ἡ, Vrbs Helleſpontiæ Cherroneſi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium inſula. Fuit enim ex oraculi iuſſu condita, quod imperauerat ibi vrbem condere vbi vulpis catulos vidiſſent, vt ſcribit Stephanus. ſed error eſt apud eum. corruptè enim legitur χηνωθῆσι pro κυνωθῆσι aut κληθῆσι.

C. Ἀλωπέκουρος, ου, ὁ, Vulpina cauda. Herba quædã Theophraſto, lib. 7. Hiſt. pl. cap. 10.

¶ Ἀλωπεκόχροος, ὁ καὶ ἡ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens. ὁ πολιὸς, inquit Suidas. ὁ πολιὸς κατ' ἀλώπεκα, Euſt.

¶ Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Piſcis quidam (quem Plinius inter piſces mari peculiares nominat lib. 32, cap. 11) ex genere τῶν σελαχίων. de quo Athenæus lib. 8, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζώῳ, διὸ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε, id eſt, Alopecias autẽ ſimilis eſt terreſtri animali, vnde & nomen accepit. ET Ἀλώπηξ itidem piſcis cuiuſdam nomen apud eum, lib. 7, & quidem eiuſdem piſcis, vt opinor. Illo enim loco, quũ inter Rhodios piſces mentionem ἀλώπεκος feciſſet, ſubiungit ex Archeſtrato, Ἐν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα. Ante illa autem verba quæ modò ex libro 8 protuli, præcedunt hæc, τῶν δὲ σελαχίων ὁ μὲν βοῦς, κρεώδης, ὁ δὲ γαλεὸς κρείσσων ὁ ἀστερίας καλούμενος: ſequuntur verò illa, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι, &c. Ex quorum locorum collatione colligo ἀλωπεκίαν ſiue ἀλώπεκα, eſſe vnam γαλεοῦ ſpeciem, ſicut & ἀστερίαν.

Ἀλύω, (ex quo Latinum Allucinor factum Verrius ſcripſit, teſte Gellio) Errabunda mente afficior & incerta, impotentique conſilio, Mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt interpretatur Budæus, citans hunc Plutarchi locum, de Antonio Cleopatram expectante miro animi angore, veluti prurientis, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε. & hunc Luciani de Tyr. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. atque adeo Homericum hunc Il. vltimo, de Achille Patroclũ lugẽte, — τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Item poſitum apud eundem Plutarchum ait pro Oberro & temerè expatior: vbi de eodem Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Cui loco non malè hic eiuſdem adiungetur qui eſt in Romulo, ἀλύων ὑπὸ χολῆς, & hic quoque qui eſt itidem eius in Artoxerxe, λαβοῦσα δή ποτε τὸν Ἀρτοξέρξην ὡρμημένον ἀλύειν σχολῆς οὔσης, προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Hanc autem ſignificationem ex iis quas Budæus annotat, primam poſui: quòd Etymologici autor duo huius verbi ἀλύω etyma tradat, quorum vnum eſt hoc, vt ſit ab ἀλῶ, id eſt Vagor: quòd qui anxii ſunt, vagari ſoleant. Alterum eſt, vt ἀλύω ſit ex λύω & α priuatiuo: ſitque ἀλύω, quaſi Solutionem malorum non inuenio. id eſt rationem nullam inuenio qua me exoluam & liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι ſynonyma eſſe voluit, vt tradit Erotianus, eum reprehendens. Fortaſſe tamen alicubi reperietur ἀλύειν, iuxta Erophilum, idem eſſe quod πλανᾶσθαι, aut ſaltem ei maximè vicinã ſignificationem habere. Certè ἀλύων & πλανώμενος copulat Plutarchus in loco paulo antè citato. nec fortaſſe idem dubitaſſet pro ἀλύων ὑπὸ χολῆς dicere πλανώμενος ὑπὸ χολῆς. ¶ Item Ἀλύειν apud eundem Plutarchum ait Budæus ſignificare Animo concidere, & languere præ conſilii inopia & mœrore, in hoc qui eſt in vita Ciceronis loco, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν. quaſi Spe deplorata confectus. Quam ſignificationem exiſtimo conuenire poſſe huic Euripidis loco, in Oreſte, Ἔα. τί χρῆμ' ἀλύω, πόθεν ἀνεὶς ἐκ πόνων; quæ verba Budæus citat, ſed nullam Latinam interpretationem ſubiungens. Scholiaſtes autem in hũc locum annotat, poetas duobus modis ἀλύειν vſurpare interdum pro δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, id eſt morderi & anxium eſſe: interdum pro γαυριᾶν & χαίρειν: id eſt, Superbire & gaudere: quam ſignificationem paulo pòſt tractabimus. Sciendum eſt autem hanc annotationem (quo maiorem ei fidẽ tribuamus) mutuatum eſſe à Plutarcho interpretem (vt paulo pòſt oſtendemus) qui δάκνεσθαι (ad verbum Morderi) videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo ferè modo quo dixit Ouidius, Mordeat iſta tuas aliquando cura medullas. Huius porro ſignificationis, videlicet τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, citat exẽplum hoc Plutarchus, Ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς. Eſt autem verſus Homericus, vbi Erotianus in lex. in Hippocr. ἀλύουσα exponit ἀπορουσα καὶ ῥιπταζομένη. Notandum eſt autem ab Hippocrate copulari ἀλύων καὶ ἀδημονέων, vt ἄλυς καὶ ἀδημονία copulata à Plutarcho videbimus paulo pòſt. ¶ Ἀλύων exponit ſtomachans idem Budæus in hoc Homeri loco, Odyſſ. ι, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Homerus Odyſſ. σ,

Ἢ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; An ſuperbis quòd Irum mendicum ſuperaueris? vel, An te gaudio effers quòd,&c. Hunc enim verſum citat Plutarchus in lib. De aud. poem. probare volens ἀλύειν poni interdum pro γαυριᾶν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba ſunt, καὶ τὸ ἀλύειν, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ δακνεῖσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρηται (Ὡς ἔφατ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς) ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν καὶ χαίρειν, Ἢ ἀλύεις ὅτι, &c. vt modò citaui.

Ἀλύω, Inſanio etiam ſignificat, ſecundum veteres, vt tradit Euſtathius. ‖Item, μηδὲν πράττειν. id eſt Nihil ago. hoc eſt, Otioſus ſum, Viuo in otio. quæ ſignificatio conſentanea eſt locis Plutarchi à me citatis, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, item ἄλυν καὶ σχολήν.

Ἀλύειν quidam (Euſtathio teſte) aſpirandum contenderunt, quum ſignificat ἐπαίρεσθαι, id eſt Efferri, vel Efferre ſeſe: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, hoc eſt Mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γυμνῆναι aſpirari, ἀπὸ τῆς ἀλέας: pro ægrè ferre, tenuari: quanquam apud eum ἀλέας tenuatum eſt. Alibi teſtatur idem Euſtath. ſcribi ſolitum ἀλήειν cum η.

Ἀλυσμός, Idem quod ἄλυς, Anxietas animi, Mœror. Erotianus in Lexico in Hippocr. ἀλυσμὸν exponit ἀπορίαν, ἀμηχανίαν.

Ἄλυς, ὁ vel ἡ, Oberratio & expatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐμποιούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. Sic ἀλύων ὑπὸ σχολῆς & ἀλύειν σχολῆς οὔσης ex eiuſdem Plutarchi locis paulo antè protuli. Et Budæus in his eiuſdem verbis, ὑπὸ πολλῶν ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, exponit ἀλύων oberrans & temerè expatians. Fortaſſe tamen ἄλυς in illo Plutarchi Problem. loco non tam eſt Oberratio, quàm Remiſſio quædam animi vagi & nulli certæ occupationi addicti. Vel Remiſſus quidam & languidus animi ſtatus, vt eſt otioſorum. Nam Euſtathius ἀλύειν ait inter cætera ſignificare ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν.

‖Eſt item ἄλυς Anxietas mentis, Mœror. Plutarchus πῶς ἄν τις αὑτὸν ἐπαινέσειεν ἀνεπιφθόνως. Αἵ τε ἐπιχαρέες τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὴν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. Vbi nota copulari ἄλυν & ἀδημονίαν, vt ab Hippocrate ἀλύων & ἀδημονίων copulantur. Euſtathius ἄλυς exponit ἄλη, ῥιπασμός: ſed ego Euſtathii locũ corrigendũ puto, & reponẽdũ ῥιπτασμός. vt ἀλύουσα Erotianus exponit ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη.

¶Ἀλύσσω, factum ab ἀλύω, Anxius ſum, vel Anxio ſum animo, Indignor. ‖Aut, Rabie percitus ſum, Inſanio. ‖Itẽ, Tremo. Heſ. Vide Euſtathiũ in hunc verſum 70 Homeri, Il. χ, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. HINC Ἀλαλύκτημαι præt. paſſ. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interiecta ſyll. λα. Niſi dicamus eſſe præſens paſſ. ab ἀλύκτημι. Vide Euſt. p. 792, vbi exponit ἀλαλύκτημαι apud Hom. δυσχεραίνειν & ἀδημονεῖν. at Cic. interp. Non ſum compos mentis.

¶Ἀλυσθαίνω, itidẽ ab ἀλύω, Imbecillus ſum, Viribus ſum caſſus. Heſych. Euſtath. Sed apud Heſychiũ ἀλυσταίνειν legitur per τ, apud Euſtathium ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lectionem eſſe exiſtimo per τ. quum & ἀλυστάζω per τ ſcribatur.

Ἀλυστάζω, Idem quo ἀλύω. Heſych.

¶Ἀλύσκω (vnde ἀλυσκάζω) deductũ itidem ab ἀλύω quidã tradiderunt, quod negat Etymologicus: cui aſſentior, ideóque alibi ponendum cenſui.

ἈΛΔΕ'Ω, ῶ. F. ήσω. Augeo, Do augmẽtum ſiue incrementum. vnde compoſitum Ἐναλδέω q.d. Intrinſecus augeo. Nic. Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσαντα κορωνήν. Euſtathius ponit ἀλδῶ vel ἀλδέω, vnde ἀλδήσκω.

C. Ἀναλδής ET Εὐαλδής, ex ἀλδέω & α priuatiuo. Ἀναλδής eſt Non creſcens, Incrementum non capiens. Vnde ἀναλδέες apud Hippocratem, quod Erotianus exponit ἀναυξεῖς. Nonnulli malè ἀναλδὲς cum ἀναλθὴς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδής contrariam ſignificationem habet, videlicet pro Bene creſcens & feliciter, Bonum incrementum accipiens. Heſychius εὐαλδῆ exponit εὐαυξῆ. ET Εὐαλδέως aduerb. apud Hippocratem, qui quod dicit δεξιῶς καὶ εὐαλδέως, Cornarius vertit, Feliciter & cum profectu.

Ἀλδήσκω, Augeor, Creſco, Incremẽtum accipio: vt Iliad. ψ, λήιον ἀλδήσκοντος. Vbi Euſtathius vult ἀλδήσκειν propriè dici de augmento quod fit irrigatione ſeu humectatione, tanquam videlicet ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum ſibi conſtat in huius verbi etymologia Euſtathius: quippe qui alibi ἀλδήσκω ex ἀλδῶ deducat: ἀλδῶ autem ab ἄλω ſiue ἄλλομαι, quod ea quæ creſcunt, veluti in altum ſubſiliant. Legitur autem apud Suidam ἀλδίσκω per ι, ſic & apud Heſychium ἀλδίσκοντος. Malo tamen ἀλδήσκω per η ſcribere, ab ἀλδῶ. vt & apud Homerum ſcriptum reperitur ἀλδήσκοντος, in loco modò citato. Quinetiam Ἀλδήσκος fluuius per η ſcribitur.

¶Ἀλδαίνω, Augeo, Do incrementũ ſiue augmentum: Odyſſ. σ & ω, — μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Nicander in Alexiph. — τήν τε κίλιοσσι Γρηνόνις ἀλδαίνουσι περὶ πλημμυρίδα κίσσου.

- Ἀλδαίνομαι, Augeor, Creſco. Ab Heſychio ἀλδαίνεται exponitur, Impletur, Creſcit, Pullulat.

C. Ἀναλδαίνω, vacante tamen præpoſitione, apud Nonnum, ὥστε ἀναλδαίνει καρπόν.

ἈΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἀλδῶ, vt tradit Euſtathius. Hinc paſſiuum Ἄλθομαι, à quo ἄλθετο apud Homerum, pro ἤλθετο, Iliad. ε, Ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. ‖Eſt etiam Augeo.

Ἀλθέω, θῶ, pro eodem. vnde paſſiuum Ἀλθέομαι, οῦμαι. ET Ἀπαλθέομαι compoſitum quo vtitur Homerus Iliad. θ, Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. Vbi Euſtathius ἀπαλθήσεσθαι inquit τὸ θεραπευθῆναι δεῖσθαι, aut actiuè θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν.

Ἄλθος, εος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Heſychius. ET Ἀλθεύς, Medicus, Idem Heſychius. ET Ἀλθήεις, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικός, Nicand. ET Ἀλθεστήριον idem quod ἄλθος, Medela, Remedium: apud eundem Nicandrum in Theriacis, Τάς μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων. ET Ἀλθαία, herba, Maluæ ſyluestris genus, quæ & ibiſcus vocata fuit: vt ſcribit Dioſcorides lib. 3 cap. 163. Appellata eſt autem ἀλθαία quaſi quis dicat Medicamentoſa, ob eam qua pollet medendi vim, vt ex Dioſcoride referam mox in voce Πολυαλθής. Meminit & Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 9 capite decimoquinto. Sunt qui & ἀρισταλθαίαν dictam tradunt.

C. Δυσαλθής, ET Εὐαλθής (quæ inter ſe opponuntur) ET Πολυαλθής. Eſt autem Δυσαλθής, Sanatu difficilis, Cuius ſanatio difficilis eſt, Ægrè ſanabilis. Sic apud Dioſcoridem δυσαλθῆ ἕλκη, quæ non facilè ſanari poſſunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι quæ vſitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaphoram in Epigr. δυσαλθὴς ἀνίη. Quidam autem δυσαλθὴς malè expoſuerunt Inſanabile, Incurabile. qui error in vulgatis etiam eſt lexicis. HVIC contrarium Εὐαλθής, Sanatu facilis. Εὐαλθέα (inquit Erotianus expoſitor verborum Hippocratis) εὐθεράπευτα. AT Πολυαλθής, Multa vi medendi pollens, ſeu varia, Varium ad medendum præbens vſum. Dioſcorides lib. 3, cap. 163, nominatam ſcribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς.

C. Δυσάλθητος Nonno, idem quod δυσαλθής.

¶Ἀλθήσκω, idem quod Ἀλθέω, ſiue Ἄλθω, eodem modo quo ab Ἀλδέω habuimus modò Ἀλδήσκω. ET Ἄλθεξις, Sanatio, apud Hippocratem: vt annotant Erotianus & Galenus. apud quos animaduerte ſcribi ἄλθεξις vt hîc poſui cũ ε, licet ἄλθηξις ſcribatur apud ipſum etiam Galenum.

¶Ἀλθαίνω, idem: vt ab ἀλδέω factum vidimus ἀλδαίνω. Heſychius exponit non ſolùm Medeor ſiue Sano, ſed etiam Augeo.

ἈΛΕ'Α, ας, ἡ, propriè Locus apricus, & ſole calens, ſiue tepens. nam ἄλιος Doricè dicitur ſol, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα & ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etymol. ‖Capitur tamen ἀλέα frequentius pro calore, ſiue tepore: propriè quidem eo qui eſt ex ſole, in locis apricis: transfertur verò & ad quemlibet calorem. Apud Athenæum 7, χαίρει δ' ἀλέᾳ. διὸ καὶ περὶ τὴν ἄμμον σφαιρίζεται. Apud Theophraſtum lib. 4 De cauſis plant. cap. 3, τὴν ἀλέαν διώκει. Plutarchus de aſino bal-

neatoris loquens, λῦϑοι δ' ἐμοὶ μετέχειν, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαριότητος. vbi Eraſmus ἀλέαν vertit leporem. Ariſtophanes ἀλέαν calidum lectum appellauit. Dicitur autē ἀλέα, quaſi δαλέα, à verbo δαίω (id eſt vro) ſi Etymologico credimus, apud quem tamen alio in loco alteram illam etymologiam habemus modò à me relatam. Certè ſi ab ἄλιος eſſet, ſpiritu aſpero notari deberet: quum tamen paſſim tenui notatum reperiatur, etiam apud Euſtathium: licet pag. 1636 ἀλεαίνειν ab Atticis ſcribi tradat cum aſpero. A δαίω autem deriuatio, aliquãtum violenta eſſe videtur. Quare neutrum me hac in controuerſia ſeruãs, hanc vocem illis ſcripſi literis quibus primitiua ſoleo.

Ἀλέα apud Homeri poſteros pro calore, apud ipſum autem Homerum pro Effugium. Sic Il. χ, Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι... Νῦν δέ μ' ἐπέγνω μοι θάνατος κακὸς οὐδ' ἔτ' ἄνευθεν, Οὐδ' ἀλέη. Ita Euſtathius: quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuiſſe, ipſum quoque Homerum ἀλέην pro calore vſurpaſſe, Od. ρ, hoc verſu, Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. Sed & diuerſitatis accentus mentionē nō facit, quæ tamē à nõnullis ſolet pro diuerſa ſignif. conſtitui. nam ἀλεή apud Heſiodum pro καταφυγή, ſiue ἀλεωρή, id eſt effugium, ſeu Vitatio, accentum in vltima habet. Vide Ἀλέω.

Ἀλεεινός, οῦ, ὁ, Calidus, Tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herodoto & Xenophonti. Apud eundem Xen. ἀλεεινὰ & ψυχρὰ opponuntur in Cyneg.

Ἀλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Ariſtot. in Problematis ſect. 1, θερμῷ γὰρ λούειν δεῖ, ἢ ποιῆσαι ἀλεάζειν. Apud eũdem, in 2 De part. anim. ὅταν ἀλεάζῃ διὰ τὴν κάμψιν.

Ἀλεαίνω, Idem quod ἀλεάζω Caleo. Ariſtoteles in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέττει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον, quia calens ventriculus celerius concoquit. ‖ Habet & ſignificationem actiuam, pro Calefacio. θερμαίνω, Heſychius.

Ἀλεαίνομαι, paſſ. Calefio. θερμαίνομαι, Heſ.

C. ΣΥΝαλεαίνω, Concalefacio, Calorem adiuuo, apud Plutarch. Exponitur & Confoueo, ex Catone.

ἈΛΕΓΩ, F. ξω. Curo, Rationem habeo alicuius. Cum genitiuo, Il. θ, — οὐ σεῦ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apollonius Arg. 2, Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Cum accuſatiuo, Il. η, — θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpoſitione ὑπὲρ iuncta genitiuo, apud Apollonium, Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. σω. Idem quod ἀλέγω. Cum genitiuo paſſim apud Homerum. vt Iliad. θ, — σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μετατρέπομαι, interdum cum ὄθομαι.

Ἀλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo: vt ἀλεγύνειν δαῖτα apud Homerum, non ſemel.

Ἀλεγεινός deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Moleſtus, vide in ἀλγεινός ab ἄλγος.

C. Ἀπηλεγής & Ἀπηλεγέως, vide in Ἀπηλεγής & Ἀπηλεγέως.

C. Ἀπηλεγής nomen & Ἀπηλεγέως aduerbium à verbo ἀλέγω deriuata. Exponitur autem ἀπηλεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Atrox, Sæuus, quaſi Nullius curam & quaſi reſpectum habens. A Gregorio Naziãzeno datur hoc nomē morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσατ' ἀπηλεγέος. Sed frequentior eſt vſus aduerbii Ἀπηλεγέως, & quidem non ſolùm pro Atrociter, & Sæuè: ſed & pro Apertè, Intrepidè. quia quos nullius cura ſeu reſpectus mouet, non trepidant, ideóque apertè agunt. Hom. Od. α, — ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω. vbi Euſtathius ait ἀφροντίστως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν. Apollon. Argon. 2, ὣς φάτ' ἀπηλεγέως. vbi exponitur ἁπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν, id eſt Simpliciter, Candidè, Veraciter. Ἀπηλεγής etiam pro ἀπηλεγέως poſuit Nicander in Ther. πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγής, id eſt ἀκριβῶς καὶ συντόμως, vt vult ſchol. ET Ἀπηλεγέω verbum, Non curo, Contemno, Apoll. Argon. 2, Εἰ δ' ἀπηλεγέοντες ἱμαὶ πατρίοιο θήμισας. vbi Herodianus ἀπηλεγέοντες legit.

Ἀπηλεγής & Ἀπηλεγέως pro eadē ſignificatione, in vulgatis lexicis habentur. quæ tamen multo rariora eſſe conſtat. Apud Heſychium ἀπηλεγές tantùm legitur, expoſitum ἀφρόντιστον. Sed & Ἀπηλεγέω pro Ἀπηλεγέω ponitur, vnde ἀπηλεγέοντες de quo modò dixi. ET Νηλεγής, Νηλεγέως, item aduerbium Νηλεγέως: vide apud eundem lexicographum, cuius expoſitiones quædam horum verborum deprauatæ eſſe videntur, vtpote inter ſe non conſentientes.

A ἌΛΓΟΣ, εος, τὸ, Dolor, Mœror, Triſtitia, Moleſtia. A Cicerone exponitur Mœror, quum hæc Solonis, — ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, interpretatur, — linquamus amicis Mœrorē: vt celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulauit Solon hîc ἄλγεα & στοναχάς vt & apud Homerum copulata reperiuntur aliquot locis. Homerus ἄλγεα & χάρματα (id eſt gaudia) inter ſe op-

B ponit, Od. ζ. Ariſtoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τοῦ ἄλγους καταπίνω φίλτατα. ‖ Itē Ἄλγεα, Calamitates, Mala. Od. κ, Ἠδη ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι. Il. α, initio, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ‖ Eſt denique ἄλγος tam generale quàm Dolor, corporis pariter & animi. Sed ἀλγηδὼν frequentius quàm ἄλγος in proſa vſurpatur de dolore corporis, ſi bene obſeruaui. ‖ Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω (id eſt Curam gero, vel Solicitus ſum) vt vult Etymologicus.

C Ἀλγίων, Ἄλγιστος, Moleſtior, Moleſtiſſimus, vel Grauior, Grauiſſimus. Iſocr. in Hel. Encom. τί γὰρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Quid enim eſt moleſtius quàm viuere metuenter ſemper? Vel, Quid grauius? Vtitur & Homerus. Ἄλγιστον, Moleſtiſſimum, Triſtiſſimum. Sophocles, Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, O omniũ ſpectaculorũ mihi grauiſſimum & acerbiſſimum. Thucydides, ἄλγιστα προσθῆσαι ἀνδράσι.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, Moleſtus, Acerbus. κέντρῳ ἀλγινόεντι, Nic. in Theriacis. Heſiodus, in Theogonia, — καὶ ὀϊζῦν ἀλγινόεσσαν.

D Ἀλγύνω, F. υνῶ. Dolore vel mœrore afficio. & Ἀλγύνομαι, paſſiuum, Mœrore afficior, Contriſtor: oppoſitum τῷ εὐφραίνεσθαι. Apud Xenophontem autem ad dolorem corporis pertinet, vbi dicit, νόσοις ἀλγυνόμενος.

Ἀλγεινός, item Ἀναλγής, Βαρυαλγής, &c. vide infrà.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω. Doleo, ad animum relatum. ‖ Cum datiuo, vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accuſatiuo, Sophocles in Aiace, πρᾶξιν ἣν ἤλγησ' ἐγώ, Propter

E quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me malè habuit. Iulianus in epiſtola ad Amerium, Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἀλγοῦντι θάνατον, Dolenti interitum eius, ſiue mortem, vel Dolenti interitu, aut morte. nam vtroque modo Latinè dicitur. ‖ Cum præpoſitione ἐπὶ, iuncta datiuo. Demoſthenes Pro corona, ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν. Sic apud eundem, ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς. ‖ Citatur & exemplum conſtructionis cum genitiuo, apud Euripidem, ἀλγῶ παιδός, Doleo vicem filii. Quæ conſtructio defe-

F ctiua eſt, ſubaudita aliqua præpoſitione. ‖ Ponitur ἀλγεῖν & abſolutè. Demoſth. Pro corona, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν. Sic apud Hom. ἀλγήσας, Il. β & θ.

Ἀλγέω, Doleo, ad corpus relatum: cum accuſatiuo, apud Theocritum, ἀλγέω τὰν κεφαλάν, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic & Galenus, ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, ad Glauconem 1. Apud eundem Theocritum, ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, Mihi dolet digitus. Sic, ἀλγῶ τὰς γνάθους, apud Ariſtophanem.

G Ἄλγημα, ατος, τὸ, Dolor, Ægritudo. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1.

Ἄλγησις, Idem quod ἄλγημα. Suid.

Ἀλγηδών, όνος, ἡ, Idem. A Cicerone vertitur Dolor apud Epicurum: qui & cruciatus corporis ἀλγηδόνας appellat. Ἀλγηδόνας ὑπομένειν, apud Plutarchum itidem exponitur Cruciatus perpeti. Et apud Xenophontem, μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων, Cum doloribus & cruciatibus.

Ἀλγηρός, οῦ, ὁ, Moleſtus, Dolorem afferens. Ἀλγηρά, λυπηρά, Heſych.

H Ἀλγεινός, οῦ, ὁ, (vſitatius quàm ἀλγηρός) Moleſtus, Aſper, Grauis, Dolorē ſiue triſtitiã afferens. Xenophon Pæd. 3, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακεῖσθαι. Sic apud Plutarchum in Lycurgo ἀλγεινὸς βίος, Vita acerba. ‖ Item pro ſubſtantiuo poſitum τὸ ἀλγεινόν, Dolor: & in plurali τὰ ἀλγεινά, Dolores, Ærumnæ.

Ἀλγινῶς, Aduerbium. Moleſtè, Cum dolore. vt ἀλγινῶς ἀκούειν, apud Sophocl. ſchol. Cum dolore audire, Dolorē ex auditione capere. A

Ἀλεγεινός, pro Ἀλγεινός apud Homerum ſæpe: vt Il. β, — σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, Cum graui nuntio, ſiue moleſto. Vel, Triſtitiam afferente. Apud eundem πυρὰ ἀλεγεινὴ exponitur Rogus luctuoſus. ‖ Ἀλγεινός, Difficilis. vt Iliad. ρ, — οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι, Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ. Sic ἀλεγεινὴ παλαισμοσύνη & πυγμαχίη explicant nonnulli. ‖ Dicemus autem ἀλεγεινὸς B eſſe pro ἀλγεινὸς interiecto ε, reſpiciendo deriuationem ab ἄλγος: at contrà ἀλγεινός, abiecto ε per ſyncopen factū dicem⁹, reſpiciēdo deductionē nominis ἄλγος ab ἀλέγω.

Ἀναλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolentia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum ſentiens, vel Talis vt dolorem ſentire nō poſſit. Sæpe abſolutè, interdum & adiuncto accuſatiuo: vt apud Lucianum in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, Niſi eſt is cui lumbi dolere nequeant. Budæus hìc ἀνάλγητος vertit Torpidus. Sic ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας. Ἀναλγὴς C etiam ſiue ἀνάλγητος dicitur qui nullum in animo dolorem concipit ex re vlla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non poteſt. Thucyd. lib. 3, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφυγόντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῶσι. Vnde capitur pro ſtupido & torpente. item pro crudeli & nullum commiſerationis affectum habente: vt ἀνάλγητοι Ἀτρειδῶν apud Sophoclem pro ἀσυμπαθῶν. Schol. Thucydidis in locum modò citatum annotat hæc inter cætera, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ἐκείνων ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναίσθητοι δόξητε, οὐκ ἀλγοῦντες ἐφ' οἷς ἀδικεῖσθε. Gellius lib. 1. cap. vltimo, Summa autem totius ſententiæ Tauri hæc fuit: non idē eſſe D exiſtimauit ἀοργησίαν καὶ ἀναλγησίαν: aliúdque eſſe non iracundū animū, aliud ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον. Suid. itidē aduerb. ἀναλγήτως exponit ἀναισθήτως, vt mox docebo.

Ἀναλγὴς ſiue Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, vt ἀνάλγητον πάθος apud Eurip. Prouerbium Φωκέων ἀπόνοια Stephanus ait dici ſolitum περὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων, Pauſanias autem ἐπὶ πάντων βουλευμάτων ἀναλγήτων. vbi ἀναλγῆ & ἀνάλγητα vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolore coniuncta non ſunt, Quæ dolore vacant. Notandum E eſt autem Ἀναλγὴς accipere formationem & terminationem à nomine ἄλγος, at verò ἀνάλγητος à verbo ἀλγέω. Quod itidem dictum de βαρυαλγὴς & βαρυάλγητος.

Ἀναλγήτως, aduerb. Citra dolorem, Nullo cum ſenſu doloris in corpore. Item Nullo cū ſenſu doloris in animo, vel Non concipiendo vllum dolorem in animo ex cōmiſeratione. (Virgilius, Aut doluit miſerans inopem) vnde pro Inhumanè & Crudeliter accipitur. Sophocl. μὴ τλῆς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. A Suida autē ἀναλγήτως exponitur ἀναισθήτως, itē ἀπηνῶς. F Certè eadē ratione qua ἀνάλγητος dicitur pro Stupidus, eadem & ἀναλγήτως pro Stupidè.

Ἀναλγησία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plutarchus in Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστη τὴν ψυχήν. Gellius ἀναλγησίαν & ἀπάθειαν copulat, lib. 12. cap. 5: ſicut ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον, lib. 1. cap. vltimo. Itē Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, ſiue Stolidus, vt qui dolore non tangatur ob ea quæ dolorem afferre debēt. Demoſth. pro Cteſiph. συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας G καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων. Lucianus, ὅτι καὶ συγκατηγόρησεν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τῆς ἀμαθίας, καὶ ἀναλγησίαν ἐσχάφον ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarēſibus, κατηγορῶ δ' ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι περιεπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι.

C. Βαρυαλγὴς ET Περιαλγὴς ET Ὑπεραλγὴς eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Eſt autem Βαρυαλγής, Graui dolore percitus, Qui grauiter dolet. ET Βαρυάλγητος pro eodem. quod à verbo formatur, vt βαρυαλγὴς à nomine, ſicut modò dictum fuit. Interdum verò dicitur βαρυάλγητον quod grauem dolorem affert. Sophocles Aiace, πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δέ, &c. vbi ſcholiaſtes exponit βαρέα καὶ ἀλγεινά. Alii aduerbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως.

AT Περιαλγὴς (quo vtitur Plato) & Ὑπεραλγὴς cum diuerſa præpoſ. compoſita ſunt, ſed idem tamen valent quod ad ſenſum attinet. ſignificant enim Qui valde dolet, Qui ſupramodum dolet, vel ſupra quàm dici poſſit. Item ὑπεραλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. VNDE Περιαλγέω ET Ὑπεραλγέω. Apud Thucydidem περιαλγεῖν τῷ πάθει, caſum ægrè (vel potius ægerrimè) ferre. Philo De vita Moſis lib. 3, ἐφ' οἷς ἀνιαθεὶς καὶ περιαλγήσας. Alterum verbum Ὑπεραλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo. quo videtur modo accepiſſe Ariſtoteles (inquit Budæus) Rhet. 2, καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι. Frequentius autem pōni exiſtimo in altera ſignificatione, videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicuius dolere. q.d. Pro aliquo dolere. Appianus, ὑπερήλγει μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος.

Ἀπαλγέω, ῶ, Fut. ήσω, Dedoleo, Dolere deſino. Suidas ex Thucyd. interpretatur παύομαι ἀλγῶν, ea forma qua vſurpatur ἀπολοφύρομαι. Exiſtimo autem, locum quem intelligit Suidas, eſſe hunc, lib. 2, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Id eſt, Depoſito dolore rerum ſuarum (vel, de rebus ſuis) communem ſalutem capeſſere. Scholiaſtes quoque habet, ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφυρόμενοι. Notandum eſt autem ibi iungi accuſatiuo. At in hoc Pauli loco, ad Epheſios 4, οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, abſolutè ponitur, id eſt ſine caſu. pro Qui poſtquam dedoluerunt, vel omnem doloris ſenſum amiſerunt [pungentis conſcientiam videlicet] quaſi dicas, οἵτινες ἀνάλγητοι γενόμενοι. Heſychius ἀπηλγηκὼς exponit ἀναίσθητος, addens, παρὰ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες explicat μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναίσθητοι γενόμενοι. Item ἀποκαμόντες. Quæ poſtrema expoſitio conuenit cum Suidæ expoſitione (aut certè ad eam accedit) ἀπαλγεῖν exponentis ἀπογινώσκειν apud Polybium, id eſt animū deſpondere vbi ille ſcribit, ἀπαλγοῦσι δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερρώννυεν. Et ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι.

C. ΣΥΝαλγέω, ῶ (q.d. Condoleo) Vnà doleo. συναλγῶ σοι, doleo tuā vicē. Apud Soph. cū acc. rei, τὰς ξυναλγοῦσι τύχας.

ἈΛΕΊΦΩ, Fut. ψω, Præteritum Atticum, ἀλήλιφα. vnde participium paſſiuum ſæpe in vſu ἀληλιμμένος, & compoſitè ἐξαληλιμμένος. Vngo, Lino, Illino. ἀλείφειν μύρῳ, Vngere vnguento. quod Gaza vno verbo reddit Vnguentare. Sic ἀλείφειν μίλτῳ (vnde & apud Xenophontem in OEcon. ἀλειφόμενος μίλτῳ) poſſit quis vno verbo interpretari Miniare. Eſt autem generale verbum ἀλείφω, vt Lino Latinis. Nam & qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν. nam ſic & Thucydides vſurpat ἐξαληλιμμένον τεῖχος, vacante præpoſitione ἐξ. Et Euſtathius ἀλείφειν τοῖχον exponit τὸ κονιάζειν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum abſolutè: vt Iliad. ω, Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι. Quum autem ſic ponitur, ſubauditur vtplurimum μύρῳ. Potiſſimùm autem in voce paſſiua ſic vſurpatur. Xenophon Hellenicῶν 4, πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνουν. Plutarchus in Apophthegmatis, ἐμὲ δὲ νεωστὶ ἥκοντα καὶ ἀληλιμμένον ἀποκτείνουσι. Interdum ἠλειψάμην in voce media, pro, Vnguento me vnxi. Ariſtophanes in Nubibus, ἀπολεῖτ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, neque ſe vnguento vnxit. Vnde participium ἀλειψάμενος, Qui ſe vnxit vnguento, Vnguentatus, Vnguento delibutus.

‖ Sed & de athletis dicuntur ἀλείφεσθαι & ἀλείψασθαι, qui ſe vnxerunt oleo, ad certamen. à quibus manauit & ſignificatio quæ eſt in proximè ſequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Inſtigo. Ἀλείψας, inquit Suidas, διεγείρας, ab athletis ducta metaphora. vt, εἰς καρτερίαν ἀλείφαν τοὺς ἀδικουμένους. Budæus in Comm. Ἀλείπτης Ariſtoteli eſſe gymnaſii magiſtrum, qui athletis epulandi & exercēdi legē tradit. vnde ἀλείφειν pōni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere apud Baſilium, Theodoritum, & Appianum. Poteſt verò & in hoc Plutarchi loco ita accipi (meo iudicio) in Themiſtocle, ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὸ τῆς παιδείας ἤλειφε.

Ἄλειφαρ, ατος, τό, Id quo vngimur, Vnguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Heſychius. qui etiam ἀλείμματι ſeorſum exponit ἐλαίῳ. Suidas autem, ἀλείφατι, ἐλαίῳ, inquit, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Aliquoties vtitur hoc nomine Homerus: vt Il. ψ, Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφι-

φορῆναι.& Od.γ, Λευκοὶ, ἀποςίλβοντες ἀλείφατος. Heſ. in Theogonia, Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείλετο λευκὸν ἄλειφαρ. Euſtathius ait ἄλειφαρ eſſe aliquid ſuaueolens quo vngimur. aut τὸ ἐλαιῶδες τῆς πιμελῆς. A

Ἀλειφα', pro ἄλειφαρ vel ἄλειφας, Herodianus apud Euſtathium.

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt Panis ἀλειφατίτης, cũ adipe commixtus. Euſtath.

Ἄλειμμα, τος, τὸ, Vnctio, Ipſa actio vngendi. Plut. in Alexandro, καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὸν ἢ ἄλειμμα. | Ἄλειμμα, Id quo vngimus (Vnctorium neſcio an dici poſſit) apud Athenæum lib.10, ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνῳ. vbi non rectè quis ἀλείμματι reddiderit vnguento. B

Ἄλειψις, εως, ἡ, Vnctio, Ipſa actio vngendi. Plutarchus in loco proximè citato ἄλειμμα dixit pro ἄλειψιν.

Ἀλοιμὸς, οῦ, ὁ, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur & tanquam vngũtur parietes. ab ἤλειμμαι factum itidem vt ἄλειμμα præcedens, Euſtath. | Apud Heſych. autem legitur ἀλοίματα, χρίσματα.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, Vnctor, Qui vngit. Poteſt quidem generaliter de quolibet vnctore dici: peculiare tamen fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnaſio. Plutarch. πῶς ἄν τις διακρ. &c. ἀλλ' ἄφωνος ἐν τούτοις καὶ ἄτολμος, ὥσπερ ἀθλητὴν ἀλείπτης ἐῶν μεθύειν καὶ ἀκολασταίνειν. Ex quo loco apparet non duntaxat vngendi officio fungi ſolitum ἀλείπτην, ſed (quod ex Ariſtotele docet Budæus) fuiſſe gymnaſii magiſtrum, qui athletis epulandi leges dabat & exercẽdi. Vtitur voce Græca Cic. in epiſt. ad Lentulũ, & Iuuen. | Vſurpatur etiam metaphoricè: vt apud Plutarchum in Pericle, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. Quali metaphora vſurpatur interdum & παιδοτρίβης. | Ἀλείπτης, Excitator, Cohortator. Budæus in Comment. ex Gregorio. C D

Ἀλειπτεία apud autores mediæ comœdiæ, (inquit Pollux) quum ἀλείπτης in vſu apud eos non eſſet.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Vnctuarium. Pars quædam balnei, inquit Pollux. Vulgò exponitur, Locus in balneo vnctui accommodatus. ET Ἄλειπτρον, ου, τὸ, Vaſis vnctuarii genus apud Athenæum.

Ἀλοιφὴ, Idem quod ἄλειφαρ, apud Homerum ſæpe, vt Od. ϛ, Χρῶτ' ἀπονίψασθαι καὶ ἐπιχρίεσθ' ἀλοιφῇ. Od. ζ, ἢ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἐστὶν ἀλοιφή. vbi Euſtathius vult ἀλοιφὴν eſſe oleũ quod ad vnctionem adhibetur. Item pro adipe, vt ἄλειφαρ: Il. ι, — πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ τὸ τῶν τοίχων κονίαμα, vt docet idem Euſtathius. Tectorium Latinè dici poſſit fortaſſe. ET Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, Quo vtebantur ἀλεῖπται. Euſt. Ἀλείφιον, Heſ. AT Ἀλειφὴ in vulg. lex. Græcol. ſcriptum etiam reperitur. ET Ἀλειφόβιοι apud Heſychium habemus (pe ει ſcripta ſecunda) expoſitum πένητες, id eſt pauperes. Fortaſſe quaſi Adipe viuentes. E F

C. ἈΠαλείφω ET ἘΞαλείφω, q.d. Deungo, id eſt, Quod vngendo ſeu illinendo adhæſerat abſtergo. vnde pro Deleo ſeu Oblitero ponitur. In qua interpretatione rationem habeo præpoſitionum ἀπὸ & ἐξ, præfixarum verbo ἀλείφω, quod Vngo ſeu Illino ſonat. Poſſumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω & ἐξαλείφω eſſe Deleo, quaſi vngendo ſeu illinendo. quòd illini quædam ſoleant vt facilius deleantur. Pro qua interpretatione facere videtur verbum Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum adiungitur. Cæterùm, vt Deleo & Oblitero metaphoricè ſumũtur, ita etiam ἀπαλείφω & ἐξαλείφω: & hoc quidem frequentius etiam quàm illud. Hinc ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα (à paſſ. ἀπαλείφομαι) Iudicium obliteratum & circunductum. Phocyl. in Admon. Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν. Vbi ſecundum illam metaph. ſignificationem ſenſus fuerit (ni fallor) Ita cum eo tranſigas in iudicio, vt vindictæ memoria deleatur. Nam quod quidam vertunt, Non imiteris iniurias (id eſt non rependas iniurias iniuriis) ſed iure ſeu in iudicio eas depellas, placet quidem quod ad ſenſum attinet: ſed ἀπαλείφειν nullo modo ſignificare poteſt Depellere. Quinetiam mea illa interpretatio, licet vnũ verbũ retineat, aliquantum impedita mihi videtur: ideóque lubenter Theodoro Bezæ aſſentior, pro ἀπάλειψον legendum cenſenti ἀπάμειψον. AT Ἐξαλείφω vſitatius eſt. Xenoph. Hellen.2, Θηραμένην τοῦτον ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Iſocr. Panath. ἐξορμήσας ἐξαλείφειν αὐτὴν ἢ κατακαίειν. Apud eundem metaphoricè, τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, vt Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. In vulg. lex. ex Euripide citatur ἐξαλείφειν θέσφατα pro Oracula placare, παύειν, implere & perficere. HINC Ἐξάλειψις, Obliteratio, Deletio. ET Comp.2, Ἀνεξάλειπτος, ET Δυσεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ opponuntur. Ἀνεξάλειπτος, ου ὁ καὶ ἡ, Indelebilis. Qua voce Ouidius in metaphorica etiam vtitur ſignificatione, quum ſcribit Metamorph. 15, — noménque erit indelebile noſtrum. Δυσεξάλειπτος autẽ, Difficilè delebilis, Qui difficilè deletur ſeu obliteratur. Herod. lib.2, metaphoricè, τὸ γὰρ λυπῆσαι δυσεξάλειπτον. Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facilè delebilis, &c. Xen. Hell. 2, οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου. G H

Ἐξαλείφω interdum & pro ſimplici ἀλείφω, Vngo, Lino. A cuius paſſiuo legitur apud Thuc. οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος quod exponitur οὐ κεχρισμένον. Sic apud illos qui LXX interpretum nomen obtinent, ἐξαλειφθῆναι τοὺς τοίχους, & ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν, Leuit.14. Suidas quoq; ἐξαληλιμμένος exponit ἠλειμμένος. HINC Ἐξάλειπτρον, Vnguentarium vas, apud Pollucem, & Suidam quoque qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, & ex Ariſtophane affert, Ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον ὦ γύναι.

C. ἘΝαλείφω, Inungo, Illino. quod Ammonius vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν: at ἐγχρίεσθαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου.

C. ἘΠαλείφω, q.d. Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐναλείφω, Inungo, Illino: vt ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, Philoſtr. in Heroicis. | Metaphoricè etiam ponitur (ducta videlicet metaphora ab iis qui certaturos vngebant) pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodoritus, ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι. Vide & alia exempla huius compoſiti, itidémque ſimplicis, apud Bud. Comment. pag.810. HINC Ἐπάλειμμα, ατος, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungẽdũ adhibetur, Id quo inungimus.

C. ΠΑΡαλείφω, Illino, ex Ariſtophane citatur in vulg. lexicis.

C. ΠΕΡΙαλείφω, Circumlino, Circumungo, vt περιαλείφω τὸν πηλὸν, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod & inuerſa conſtructione exponitur Illino luto. Citatur autẽ ex Theophr. De cauſ. plant. lib.3. cap.6. Et paſſ. Περιαλείφομαι, vnde περιαλήλιπται, Illitus eſt, apud Ariſtot. De animal. lib.9.

C. ΣΥΝαλείφω, (q.d. Coungo) Simul vngo, Collino. Frequenter autẽ metaphoricè ponitur pro Simul miſceo, Commiſceo, Confundo, In vnum contraho. Quam apud theologos præſertim ſignificationem reperio. Greg. De theol. lib.1, de trinitate loquens, ἑνοῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibidẽ dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in ſignificatione τοῦ συναλείφειν ibidem dicit Συναιρεῖν. Idẽ συναλείφεσθαι & χωρίζεσθαι opponit, ita ſcribens, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ὡς θεὸς ὑμνεῖται καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡς σὰρξ ἀτιμάζεται καὶ χωρίζεται. Et in iis quæ ab eodem ſubiunguntur, συναιρεῖν eſt συναλείφειν, ſicut τέμνειν, χωρίζειν. dicit enim, πόσῳ οὖν ὀργισθῇ πλέον; τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τέμνουσι; Chryſoſt. comment. in epiſt. ad Cor.1, fol.195.a, ὁρᾷς ὅτι οὐδεμίαν διαφορὰν δείκνυσιν ἐν ταῖς δωρεαῖς πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου; οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, (μὴ γένοιτο) ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοτιμίαν ἐμφαίνων. Quemadmodum autem hîc dicit Chryſoſtomus τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, ſic ὑποστάσεων συναλοιφὴν Damaſcenus dixit, vt paulo pòſt docebo: vbi & grammaticorum συναλοιφὴν, ſimúlque quod ſit eorum συναλείφειν, exponam. Hæc autem tot exempla congeſſi, vt oſtendam temere expuncta è nouiſſimis vulg. lex. fuiſſe paucula quædã quæ in præcedentibus de hac ſignificatione habebantur.

Συναλείφω pro ἐξαλείφω metaphoricè ſumpto, citatur ex hoc Ariſtotelis loco Rhet.1, τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα,

κολακείας· καὶ τὰ ἀγαθὰ μὲν ὑποστεγνεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, A vitioſa verò obſcurare, & quaſi inducere & delere, ſeu obliterare.

Συναλοιφὴ, q.d. Counctio. Frequenter autem commixtionem ſignificat, & quidem apud eoſdem potiſſimùm apud quos & συναλείφειν poni pro Commiſcere & Confundere, docui. Damaſc. De trinitate, ἑνοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρσεως. Suprà autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. ‖ Huc pertinet & illa ſignificatio quam apud grammaticos habet συναλοιφὴ, pro B duarum vocalium in vnam ſyllabã coaleſcentia. Quintil. lib. 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφαὶ dicuntur) etiam leniorem faciunt orationem. Autor libelli qui inſcribitur περὶ τῆς παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, poſtquam dixit διαίρεσιν eſſe συναλοιφῇ contrariam, addit, ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, ὅθεν τὸ ὄνομα τοὔνομα. Addit etiam eſſe Atticorum propriam. At Tryphon (aut quicunque ſub Tryphonis nomine ignoratur) συναλοιφὴν eſſe tradens δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσιν καταβολῇ τόνων, eius ſeptem modos e- C numerat: quorum tres ſimplices eſſe tradit, κατὰ θλίψιν, & κατὰ κρᾶσιν, & κατὰ συναίρεσιν: quatuor copoſitos, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, &c. At Euſtathius συναλοιφὴν ſcribens ſine ι, vult ea ſignificari κρᾶσιν & συναίρεσιν, pag. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibuſdam eiuſdem grammatici locis. Sic & apud Suidam, cum alibi, tum vbi ſcribit, καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός; (quod ab eo falſò tradi, alibi docui.) Sic autem & verbo συναλείφειν eiuſque paſſiuo vtuntur iidem ſcriptores (de grammaticis loquor) vt quum dicunt τὸ ᾱ καὶ τὸ D ο̄ εἰς ω̄ συναλείφεται, pro κιρνᾶται.

C. Ὑπαλείφω, Sublino, Subterūgo, & q.d. Subūgo. ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς, Sublinere oculos, vt qui fuco vtūtur. Gr. De homine, οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφὴ ὀφρύων τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Vnde & paſſ. ὑπαλείφεσθαι, de iiſdem apud Xenoph. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρείκελῳ. Sed & ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν apud eundem. Ariſtoph. autem iocans dixit in Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non ἀνδρεικέλῳ, aut alia re huiuſmodi, ſed εἰρήνῃ. ‖ Ὑπαλείφειν (vt de ἐπαλείφειν ſu- E prà dictum eſt) metaphoricè pro Incitare, Concitare, vt Deus martyres ad tormenta patienda, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, ατος, τὸ, Quod ſublinitur. In vulgat. lex. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, ου, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπάλειπτον exponit ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui ὑπάλειπτον apud Hippocratem περὶ γυναικείων eſſe ſcribant medicamentum quod ſpecillo illinitur. Vocatur autem ſpecillum ὑπάλειπτρον, vel potius ſpecillum ὑπαλείπτρου nomine comprehenditur, vt mox docebo. F

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, (q.d. Illitorium) Id quo ad illinendum vtimur, ſiue ſpecillum, ſiue ſpathe, ſiue διαπύρηνον, vt ſcribit Gal. Qui & in ſua Exegeſi gloſſ. Hippocr. ὑπάλειπτρον eſſe ſcribit ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. De morbis mul. lib. 2, καὶ προσστῆναι ἄστε μαλθάσσει τὸ στόμα, καὶ ὑπάλειπτρον καθιέναι. In vulg. lex. ὑπάλειπτρον exponitur peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotianum ὑπάλιπτον legitur, mendoſe vt opinor.

C. Ξηραλοιφέω, ῶ, Siccè vngo, In ſicco vngo, vt vulg. lexica G interpr. Suidas & Euſtath. ξηραλοιφεῖν eſſe volunt Vngi abſque balneo, id eſt balnei vſu. quia (addit Euſtath.) ξηρὸς ἱδρὼς (id eſt ſiccus ſudor) vocatur qui non è balneo ſed è laborioſis corporis exercitationibus prouenit. nã quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, laborioſas exercitationes interpretandum puto. Cæterùm Heſychius Ξηράλειψιν habet pro eo quod illi duo ξηραλοιφία, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν (inquit Budæus) Sub dio & ad ſolem vngi, vt fiebat in palæſtra. Affert autem locum Plut. in κεφ. Ῥωμ. p. 244. Idẽ Plut. in Sol. legem ab eo latam refert, qua vetabat ſeruos ξηραλοιφεῖν, H ſicut & παιδεραστεῖν: cuius legis mentionem ab eo factã & alibi reperio, videlicet in Sympoſio ſept. ſap. & in Erotico. Quibus in locis ξηραλοιφεῖν expoſuerunt quidã Ad palæſtram vngi. HINC Ξηραλοιφία, q.d. ſicca vnctio, Suidæ & Euſtath. Apud Heſych. autẽ ξηράλειψις habetur, vti dixi.

C. Φιλαλειπτέω, τῶ, Alipta (id eſt vnctor) eſſe cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas verſari amo. In vulgat. lex. exponitur, Delector pigmentis & vnguine: & afferuntur hæc verba (quorũ autorem non nominat Etymol.) οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autẽ hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit acſi dicas φιλαλοιφεῖν, ſequendo formam compoſitionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

C. Ἀνήλειπτον ET Ἀναπάλειπτον, item Ἀνηλιφὴς ET Πισσαλιφὴς apud Euſtath. legimus. Eſt autem ἀνήλειπτον & ἀναπάλειπτον, indelebile: at ἀνηλιφὴς, Non vnctus: vt πισσαλιφὴς, Pice vnctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de naue. eſt enim nauis ἀνηλιφὴς, nauis nõ vnctã [pice] vt contrà πισσαλιφὴς vncta pice, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς (inquit) ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, & πισσαλιφὴς ἡ πεπισσωμένη. Quomodo autem hæc per ι ſolum ſcribantur (ſicut & συναλιφὴ, de cuius orthographia ibi ſermo eſt) illa autẽ per ει, ibidem docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hac de re, non vſquequaque vera eſſe docet συναλοιφὴ, quod alibi, & quidem paſſim ferè, cum οι ſcriptum reperitur. Ibidem & τοῦ ἀλοιφὴ ac τοῦ ἀλοιμὸς fit mentio. Vide paginæ 1561 principium.

ἈΛΕ´Ω, F. έσω, Præt. εκα. Molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βούλεται περίγματα ἔχειν ἀλοῦντα αὐτοῦ καὶ πιέζοντα σιτία. Ariſtoph. in Nubib. κἄχεις γυναῖκ᾽ ἀλοῦσαν. Ἀλέσας, Aoriſt. 1, apud Dioſcoridem. vnde & ἀλεσθείς, aor. 1 paſſ. apud eundẽ. Apud Ariſtotelem Probl. ſect. 6, ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, id eſt mola frangitur & coquaſſatur. Ἤλων etiam reperitur apud Athenæum, tanquam ab ἀλάω, ῶ. nam ab ἀλέω eſſet ἤλουν. Ἀλήσω quoque futurum, (ſicut & ἀλήσας aor. 1) quidam tribuunt verbo ἀλέω: ſed rectius (meo quidem iudicio) ab ἀλήθω deducentur. Niſi fortè quis ab ἀλάω deducere vellet, vnde & ἤλων modò deduximus. Sic ἀλήλεκα & paſſ. ἀλήλεσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω deriuant: vt ἀληλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, Herod. & Thuc. Item ἀληλεσμένος βίος metaphora prouerbiali, q.d. Molita vita, vide apud Eraſmum.

Ἀλεστέον, Poſit. aduerb. Molendum eſt, Molere oportet. Itẽ ἀλεστέος, τέα, τέον, Molendus, da, dum. Dioſcorides lib. 5, E cap. 95, ἀλεστέον ἐν χειρομύλωνι, truſatili mola terendum, vt vertit quidam.

Ἄλετος, ου, ὁ, Molitio, Molitura, Ipſa molendi actio. Plut. in Probl. Rom. μυλήφατον, inquit, Homerus appellat ἄλφιτον metaphoricè, quaſi φονευόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἄλετος eadem forma qua ἄροτος ab ἀρόω. Apud Euſtathium ἀλετὸς ſcriptum reperio cum accentu in vlt. ſic & in alio Plutarchi loco. Ἀλητὸς autẽ vide poſt Ἀλήθω.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, Piſtrinum, apud Athenæum. niſi ſit legẽdũ F ἀλετρὼν, inquit Budæus. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Euſtathius, legens & ipſe ἀλετὼν apud eundem Athenæum, & dicens eſſe nomen περιεκτικόν.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris vxor, Od. υ, Φήμην δ᾽ ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Alio nomine μυλωθρὸς, vt vult ſchol. Ariſtoph.

– Ἀλετρεύω, Idem quod ἀλέω. Od. η, Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. ET Ἐπαλετρεύω compoſitum, idem ſignificans, Apoll. Rhod.

– Ἀλετρίβανος, ου, ὁ, vide in ἅλς. nam deductum puto ἀπὸ G τοῦ ἅλας τρίβειν, potius quàm ab ἀλεῖν & τρίβειν.

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, Farina, frumenti propriè: vt ἄλφιτον, hordei, Euſtath. Ἀλείατα plur. numero eſt apud Etymol. qui & per ſyncopẽ ἄλειτα ex eo format, addens poſſe & coctã farinam ſic appellari. ‖ Dicitur (inquit) & ἄλητον. Vide poſt Ἀλήθω.

¶ Ἄλευρον, ου, τὸ, (ex ἀλέω per pleonaſmum literæ υ, vt docet Euſtath.) proprie idem eſſe volunt quod ἄλειαρ, ſic tamen vt illud longè ſit vſitatius quàm hoc. Plato De rep. 2, θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν H πυρῶν ἄλευρα. Herodotus, ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίουν. Apud Dioſcoridem 4, ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, vertitur à quibuſdam. ‖ Conſtat tamen dici ἄλευρον, de farina etiam hordeacea. nec etiam reperitur duntaxat τὸ ἐκ πυρῶν ſiue πυρῶν ἄλευρον, ſiue πύρινον ἄλευρον, vt apud Galenũ: ſed etiam κρίθινον ἄλευρον, apud

Aphrod.Probl.lib.2. ‖Nec verò dicitur ἄλευρον A duntaxat πυρῶν, vel κριθῶν, ſed generaliter de qualibet farina. vnde ἄλευρον κυάμου, Dioſc.lib.3, farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam interpres. Sic ἄλευρον αἰρῶν, Farina lolii. Item ἄλευρον ὀρόβων, Farina eruorum, apud Galenū. ἄλευρον τήλεως, Farina fœnigræci, Dioſcor.lib.2.

Ἀλευρείτης, ου, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, Ex farina frumēti conſtans, propriè. Apud Athenæum ἀλευρεῖται ἄρτοι in tertio genere ponuntur poſt σεμιδαλίτας & χονδρίτας, vt annotat Budæus. B

C. Ἀλευροποιέω, ῶ, Farinam facio, Molo, Pinſo.

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, Cribrum quo ἄλευρον (id eſt farina) cribratur. Nam ex σήθω σήσω fit σῆσις, & mutato σ in τ, τῆσις. vt ex Philone Etymol. docet, exponens etiam κόσκινον, vno verbo. & ἀλευρότησις duplici τ ſcribens, vt ſit alterum ex pleonaſmo. Apud Pollucē tamen vnico τ ſcriptum reperitur ἀλευρότησις, quod quidem ἀπὸ τοῦ κοσκίνου diſtinguit. ‖In vulg.lex.Græc. ἀλευρότησις exponitur Tenuiſſimum farinæ: cuius expoſitionis autorē Suidam duntaxat reperio. C

Ἀλήθω, F. ήσω, P. ηκα, Molo. Pro ἤληκα ſæpius dicitur ἀλήλεκα, Attico more. vnde & ἀληλεκέναι in infinit. in Anthol.epigr.lib.2. Et participiū ἀληλεσμένος molitus, vt ἀληλεσμένος σῖτος, apud Herod. & Thucydidē. Ex ἀλήθω eſt & ἀλήσας particip.aor.1, apud Athenæum. De ἀλήλεκα autem & ἀλήλεσμαι, vide paulo antè in Ἀλέω.

Ἄλητον, ου, τό, pro ἄλευρον. Erotianus in Lexico in Hippocratem. Etymol. Apud Heſych. autē ἀλητὸν ſcriptum reperio cum accentu in vlt.

ἈΛΕ'Ω, vel potius eius paſſiua vox Ἀλέομαι, Vito, Caueo. Il.σ, Ἰσάνδροι δὲ μάλ᾽ ἐγγὺς ὑλάκτεον ἠδ᾽ ἀλέοντο. Et Il.ε, — Διὸς δ᾽ ἀλεώμεθα μῆνιν. ET compoſ. Ἐξαλέομαι, idem. Vnde ἐξαλέοιο, apud Apoll.Rhod. De deriuatione autem huius vocis ab ἀλέα, vide paulo pòſt in Ἀλεείνω. D

Ἀλεή, ῆς, ἡ, Vitatio, Effugium. Il.χ, v.300, Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἄνευθεν, Οὐδ᾽ ἀλεή, id eſt ἀποφυγή. Heſiodus in Op.& D. δέρματα vocat ὑετοῦ ἀλεὴν, ad verbum, Vitationem pluuiæ. id eſt Præſidium aduerſus imbrē. At verò autor interpretationis ad verbum ineptè reddidit Pluuiæ teporem. Heſiodi locus eſt hic, Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ᾽ ἐπὶ νώτῳ Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεήν, E id eſt Pelles conſuito neruo bouino, vt humeris induas [illas] præſidium aduerſus pluuiam & tutamen. (quod per appoſitionem dictum eſt) Pro quibus illa interpretatio habet, Vt ſuper humerum pluuiæ arceas teporē, perperam ἀμφιβάλῃ etiam reddēs. Scribo autem ἀλεή potius quàm ἀλέη, (ad differentiam τοῦ ἀλέη pro ἀλέα, id eſt calor) licèt vulg. Homeri exēpl. & ipſe Euſt. ἀλέη habeant. In duobus certè illius vet. exempl. ἀλεή legitur: F ſic & ἀλεὴν in illo Heſiodi loco multæ etiam editiones vulgatæ habent. Nunc enim omnes conſulere non licuit.

Ἀλεωρή (Ionicè pro Ἀλεωρά) idem quod ἀλεή, & ab ἀλέω itidem formatum, adiectione ſyllabæ ρη, vt vult Euſt. Eſt igitur ἀλεωρή, Euitatio: vt Il.ω, — ὑπὸ φόβου μεμαυῖα, οὔτ᾽ ἀλεωρῆς. Heſ. in Ergοις, — χρειὼ τε λύσιν, λιμοῦ τ᾽ ἀλεωρήν. ‖Apud Ariſtotelem autem ἀλεώρα (nam ita ſcribitur cum accētu in penult.) eſt, vt ait Budæus, Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum & veſtitus. Quarum ſignificationum exēpla ipſe nō addit: ſed hæc eſſe poſſunt. G De animalibus lib.9, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα ἀλεώρας, Tutaminis vel munimenti gratia aduerſus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ iniuriæ accipitrum gratia. Idem in 4 De part. τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεώραν. Sic & apud Heſiodum ἀλεὴν modò expoſui Præſidium & Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpoſitis.

¶ Ἀλεύω, per epentheſin τοῦ υ, idem quod ἀλέω, ἐκκλίνω, (inquit Euſtath.) Huius aoriſtus ἤλευα: vnde ἠλευάμην & H ἀλευάμενος apud Homerum: vt Il.ε, Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ᾽ ὄχεσφιν. Sed habemus præſens huius verbi tempus apud eundem poetam: vt Odyſſ.ξ, Ὄφρα καὶ ἄλλος τις πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, Et Il.π, Μῆνιν ἀλευόμενος. ET compoſ. Ἐξαλεύομαι pro eodem. vnde apud Soph. Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. ITEM compoſitum Ὑπαλεύομαι, apud Heſiodum, — βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

Ἄλευε etiam reperitur apud Heſ. quod exponit φύλαξαι, id eſt Caue. Eſt autē ἄλευε ab ἀλεύω. Sed ſuſpecta eſſe poteſt in Heſychio ſcriptura τοῦ ἄλευε, tanquam locū occupantis τοῦ ἀλεῦαι. Sic & in iſto prouerbiali hemiſtichio, — ἀλεῦ᾽ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός, diphthogū αι aliquis fortaſſe ablatam crediderit, non vocalem ε, vt ſit pro ἀλεῦαι, non pro ἄλευε. Verùm Suidas ἄλευε habet & B ipſe: addens Iones vti eo pro φύλαξαι. Quibus illud prouerbiale hemiſtichium ſubiungit.

Ἀλέασθαι (ex ἀλεύασθαι, vt opinor, factum, reiecto υ quod ex epentheſi acceſſerat) itidem vt præcedentia, pro Vitare, Cauere. Od.ι, Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι. Et Il.υ, — μόριμον δέ οἵ ἐστ᾽ ἀλέασθαι. ET compoſ. Ἐξαλέασθαι, Idem. Heſiodus, Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum genitiuo nouè apud Apollon. Argon.2, ἐξαλέασθαι τῶν. Sed genitiuum hunc dedit iſti verbo, vi præpoſitionis ἐξ: vt ſit ἐξαλέασθαι τῶν tanquam ἀλέασθαι ἐκ τῶν, pro C Euadere ex his, Effugere ex his. ET compoſ.2, ὙΠΕξαλέασθαι, quaſi dicas, Furtim ſeu clàm euitare, aut effugere.

¶ Ἀλεείνω, Effugio, Euito. Cum accuſatiuo. Od.ν, Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ᾽ ἀλεείνω. Od.π, — ἀλέεινε δ᾽ ὑφορβόν. Et cum infinitiuo, Il.ζ, Κτεῖναι μὲν ῥ᾽ ἀλέεινε. Ἀλεείνω (inquit Etymologici autor) τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω. Id eſt, Ἀλεείνω, Effugio, Euito, quaſi A frigore ad calorem confugio. Idem & in Ἀλεύω tradit. At contrà in ἀλέασθαι dicit eſſe propriè Ex igne effugere. Ego hæc friuola eſſe cōmenta D exiſtimo: quòd ſi & mihi comminiſci aliquid liceret, diceremex α priuatiuo & λεὼς fieri ἀλέω: vt ſit ἀλέω, vel potius paſſiuū ἀλέομαι, Vito, Declino, Caueo, quaſi à populo me ſubducens. Cæterùm quod ad formationem verbi ἀλεείνω attinet, Euſtathius vult à themate ἀλέω eſſe ἐξ ἐπενθέσεως quidem, ἀλεύω, at ἐκ παραγωγῆς verbum iſtud ἀλεείνω.

Ἀλεεινός, οῦ, ὁ, Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: & ex conſequēti, Malus, Pernicioſus. Phocylides, Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ᾽ ἀλεειναί, id eſt, Exceſſus autem eui E tandi ſunt: vt qui videlicet pernicioſi ſint.

¶ Ἀλύσκω (Fut. ξω, tanquā ab ἀλύζω) Euito, Effugio, Declino. — ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Od.χ, bis. & Od.ψ, Σκύλλην θ᾽, ἣν οὐ πώποτ᾽ ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν. Od.γ, — ὅσσοι τ᾽ ἤλυξαν ὄλεθρον. Od.κ, — ἀλύξαμεν κακὸν ἦμαρ. Iungitur & genitiuo apud Sophoclem, οὐκ ἀλύξετε μόρου κακίστου.

‖Notandum eſt autem alicubi fugam non ſignificare ἀλύσκω: vt Od.μ, Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, hîc ἤλυξα non ſignificat vllam fugam (vt annotat Euſtathius) ſed ſimpliciter declinare & eſſe extra illorum F conſpectum, videlicet propter loci interuallum. Sed quomodo ἀλύσκω à themate ἀλέω ortum dicemus? Nō video quid vetet quin vt ab ἀλέω fit ἀλεύω, vnde ἀλεύασθαι interiecto υ: quo vice verſa reiecto, fit ἀλέασθαι: ſic ex ἀλεύω formemus ἀλύω, abiecto ε: ex quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certè, ſignificāte ἀδημονῶ & ἀμηχανῶ, &c. non video quî deduci queat, licet ita cenſuerit Euſtathius. Videat autem lector num alteram hanc coniecturam ſequi malit, vt videlicet ſit ἀλύω ab ἀλέω (pro quo potius dicitur ἀλέομαι, vt antea docui) ſicut à πλεύω fit πλύω G (mutato etiam υ in ι) & à πλήθω fit πληθύω.

Ἄλυξις, εως, ἡ, Euitatio, Effugium, Fuga mali.

C. Ἐξαλύξαι, ET Ὑπαλύξαι, ET ὙΠΕξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Deuitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Sophocles in Aiace Maſtigoph.

AT Ὑπαλύξαι (quod ſonat Subterfugere) habemus Od.ι, Καί τε μόρος ὑπάλυξε. Ex Phocylide citatur pro Deuito, Refugio. Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ᾽ ὑπαλύξεις. Vnde Ὑπάλυξις, Effugium, Deuitatio. Ὑπεξαλύξαι autem apud Heſiodū, Τοῖό γ᾽ ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον. Sciendum eſt autem in vulg. lex. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata, ἐξαλύζω & ἐξαλύσσω, quæ tamen inuſitata puto ſicut & ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadē & in cæteris ratio. EST & Δυσάλυκτος comp. Vix euitabilis.

Ἀλυσκάζω, Idem. Od.ρ, ὕβριν ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. epigr.

lib. 1, Ἠλατ' ἀλυσκάζων κῦμα παρ' ἀγχίπλοον. Interdum verò abſolutè ponitur ἀλυσκάζειν, pro φεύγειν, Fugere. vt Iliad. ε, Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν. Et Il. ζ, — νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Vbi ἀλυσκάζω habere genitiuum, annotatum eſt in vulg. lex. Græc. ſed falſò: neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur, ſed à νόσφιν. Vult autem Euſtathius ab ἀλύω fieri ἀλύσκω, à quo ἀλυσκάζω. ‖Heſych. exponit etiam πλανῶμαι, id eſt Vagor, Erro.

ἈΛΗΘΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, Verus. ἀληθεῖς λόγοι, Dem. contra Mid. ἀληθῆ λόγον, Xen. Pæd. 1, Reuera. εἰρήσεται γὰρ τἀληθές, Dem. ad Phil. epiſt. Apud Athenæum poeta quidam, lib. 5, Εἰ μὴ φράσω τἀληθές, οὐχὶ σ' ἂν φράσαιμ'. Æſch. in Cteſiphontem, πᾶν τἀληθὲς εἰπεῖν, ἢ τὸ ἥδιστον ἀκοῦσαι. Idem ibidem, τὸ ἀληθὲς ἐρῶ. niſi fortè & hîc malit quis τἀληθὲς legere. Sic dicitur & in plurali λέγειν τἀληθῆ, vera dicere, apud Iſocr. Xenoph. Demoſthenem. ‖Interdum τἀληθὲς pro ſubſtantiuo ἡ ἀλήθεια, Veritas. Demoſth. ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, καὶ τὸ δὲ καιρόν ἐστι λέγειν, ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δείξω. ‖Ἀληθὴς poſſumus etiam interpretari Certus, ſequentes Ciceronem, qui ἀληθέστερα vertit Certiora, in hoc prouerbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.

Ἀληθὲς pro iuſto & digno videtur poſuiſſe Demoſthenes, quum ait, τοῦτο γὰρ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ὑπὲρ τῶν ὀμωμοκότων καὶ ὑπὲρ τῶν εὔορκα γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, compar. Verior. ἀληθέστατος, ſuperlat. Veriſſimus. ἀληθέστερον, Verius, nomen, vel aduerbium. ἀληθέστατον, Veriſſimum. At verò ἀληθέστατα, aduerbium, Veriſſimè.

Ἄληθες (accentu in antepenultima Atticè.) Aduerb. Reuera, Verè, Profectò. Ariſtoph. in Equitibus, Ἄληθες ὦ 'τᾶν κρουνοχυτρολήραιον εἶ. Apud eundem Nubibus, interroganti Phidippidæ, Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; reſpondet Strepſiades, Ἄληθες; ὅσαπερ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. ‖Eſt item ἄληθες nonnunquam aduerbium admirantis, vt apud eundem comicum in Pluto, dicenti Pluto, — ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, Chremylus ſubiūgit, Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. id eſt, Verène? Itàne reuera? Budæus autem per nomen reddidit, Verúmne? At in vulg. lex. Græc. corruptè legitur hic locus & exponitur.

C. Ἀληθογνωσία, Veri cognitio. Dionyſ. Areop. religionem orthodoxam ita vocauit, quam & ἀληθότητα.

C. Ἀληθοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cuius vera ſunt verba. Ex ἀληθὴς & ἔπος. Heſychius ἀληθοεπῆ exponit ἀψευδῆ.

C. Παναληθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino verus. Plato De rep. lib. 9, ὅτι οὐ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου.

C. Φιλαλήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, (non φιλαληθής. nam ἀναβιβάζει τὸν τόνον, vt loquuntur gramm.) Veri ſeu veritatis amator vel amatrix, Veritatis ſtudioſus, vel ſtudioſa. A Diog. Laertio φιλαλήθεις philoſophi (ſicut & ἐλεγκτικοί) numerantur inter eos qui ἀπὸ διαθέσεως nomen acceperūt. ET Φιλαλήθως, aduerb. Veritatis amore, vel ſtudio, Euſeb. ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis.

Ἀληθῶς, (Ionicè ἀληθέως, vt apud Herodotum.) aduerbiū. Verè, Reuera, Haud dubiè, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet. vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, apud Platonem in Apol. Id eſt (Cic. interprete) Eos qui verè iudices appellentur. Sic dictum eſt illud, Θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς. Apud Demoſthenem contra Midiā, ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλλομένη opponuntur.

Ἀληθεστέρως, compar. Verius. & cum ὡς, ὡς ἀληθεστέρως, Plat. De rep. 1, itidem vt ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, Veritas, (Ionicè ἀληθείη, apud Herodotū) Opponitur τῇ ἀληθείᾳ, id eſt veritati, ψεῦδος, ſiue ψευδολογία. Plut. De poem. aud. αἰσχροτέραν ἡγοῦνται τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους. Iſocr. in Panath. μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ & τῇ ἀληθείᾳ. Iſocr. ad Nicoclem καὶ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ δυναμένη, τῇ δ' ἀληθείᾳ πράγματα ἔχοντες. In eadem ſignificatione ſæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ & τῷ δ' ἔργῳ. Vide λόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν, Μετ' ἀληθείας, Τῇ ἀληθείᾳ, Τῇ ἀληθείᾳ: & frequenter in plurali Ταῖς ἀληθείαις, omnia idē ſignificant, Verè, Reuera, ἀληθῶς. Philo, πρὸς ἀλήθειαν ἐστι, pro ἀληθῶς ἐστι, Reuera eſt. Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλά, quæ verè ſunt honeſta. Demoſth. Olynth. 2, καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποίη.

Ἀληθότης, ητος, pro ἀλήθεια. Dionyſ. Ar.

— Ἀληθίζω, Vera dico, apud Plutarchum. ἀληθίζω, τὸ ἀληθῆ λέγω, inquit Suidas. Idem valet & Ἀληθίζομαι: nam ἀληθίζεσθαι Heſychius exponit ἀληθεύειν: & ita vſurpatur ab Herodoto.

Ἀληθεύω, Verum dico, vel verā, Vera loquor. cui opponitur ψεύδομαι. Plato in Cratylo, τὸ μὲν ἕτερον τούτων, ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δ' ἕτερον, ψεύδεσθαι. Gregorius, ὁ γὰρ ψευδόμενος ἀληθεύσει, ἢ ἀληθεύων ψεύσεται. Xen. Pæd. 4, ἔχετε οὖν λέγειν πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Ariſtot. De anima lib. 3, νοῦς καὶ ἐπιστήμη ἀεὶ ἀληθεύει, nunquam aberrare à veritate & falli, vt Bud. exponit. Plut. in Themiſtocle, ἀληθεύων λέγεις, Vera narras. Cū accuſatiuo, Xenoph. λέγειν ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω. Et ante illum Homerus, Πάντα δ' ἀληθεύσον.

Ἀληθεύειν, Verum eſſe. Ariſtot. Ethic. 9, ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι [λόγοι] καὶ πῶς ἀληθεύουσι, quatenus & quomodo veri ſunt.

Ἀληθεύομαι, Paſſ. voce, pro ἀληθεύω, id eſt Verum dico, Vera loquor. Xenoph. Pæd. 4, ἐπὶ τούτοις, ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τε σοι τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. ‖Interdum paſſiuæ vt voce, ita etiam ſignificatione, pro Verè dici, Verum eſſe. quod & ἀληθεύειν ſonat interdū. Gregorius, δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι. Syneſius, εἰ δ' ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, id eſt, Budæo interprete, Si agnoſcis vera me cauſa deductum ad hanc ſuſpicionem, quòd mei oblitus ſis.

Ἀληθευτικός, ἡ, όν, Verax, Ad veritatem dicendam procliuis. Ariſtot. magnanimum deſcribens, διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός. Ibidem παρρησιαστικὸς eodem ſenſu appellatur. vt ſit Qui veritatē liberè profiteri amat.

C. ἘΠαληθεύω, (cum accuſ.) Verū eſſe declaro, Confirmo, Thuc. lib. 8, p. 279, τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. Sic Lucianus in Lapithis, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῶν φιλοσόφων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Idem ſcriptor alibi, καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου λόγον.

C. ΣΥΝαληθεύω, neutrum, vt συναληθεύειν τὰς προτάσεις, apud Ariſtot. Simul eſſe veras propoſitiones.

¶ Ἀληθινός, ή, όν, Verus, Verax, vt ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plutarchum in Apophth. Veraces ſermones, vel veri. ‖Item, Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens. in qua ſignificatione & Verus capitur. vt ἀληθινοὶ φίλοι, Dem. Philipp. 3. Ἀληθινός, inquit Budæus, In quo nihil fictitium eſt, ſed omnia ſimpliciter facta. Dionyſius Halic. in Iſocrate, καὶ πομπικώτερα μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθινώτερα, Artificii plus habent quàm veri & ſimplicis. Idem Bud. ſcribit, Ἀληθινὸς λόγος eſt qui ἐνδιάθετος dicitur, & ex ſententia animi proferri videtur, apud Hermogenem. ‖Ἀληθινὸς exponitur etiā Germanus, Genuinus. ſic ἀληθινὴ πόλις, apud Platonem, & ἀληθινὴ σοφία, apud eundē. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Dioſc. lib. 1, cap. 161. Apud Platonē in Pol. 1, ἀληθινὸς ἄρχων exponitur Legitimus princeps. Apud eundem ἀληθινοὺς παῖδας, legitimos liberos quidam interpretantur, quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς, id eſt adoptiuis.

Ἀληθινῶς, aduerb. Verè, Veraciter. Iſocr.

C. Ἀληθινολογία, ας, ἡ, Veracitas. Platonicum eſt vocabulū, teſte Polluce. Præcedit autem vox ἀληθινολόγος hanc ἀληθινολογία, in formatione.

ἌΛΙΣ, Aduerb. Satis, Satis ſuperque, Abundè. Cum genitiuo: vt in prouerbio, ἅλις δρυός, Satis quercus. Ariſtophanes apud Suidam, ἅλις ἀφύης. παρέπτωμαι γὰρ ἐσθίων. Apud eundem & hoc exemplum, ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν. Apud eundem, ὡς δὲ ἅλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, Quum autem ſatiatus eſſet hoc ſupplicio. Sic ἅλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis ſiue conuitiis. Animaduertendū eſt autem in his locis eſſe verbum ἔχειν cū ἅλις, quod

etiam interdum relinquitur ſubaudiendũ. Interdum autem verbum ἐστὶ ponitur cum ἅλις, aut ſubaudiendũ idem relinquitur. Euſtathius citato hoc loco, τούτων μὲν ἅλις, item hoc Euripidis, ἅλις ὀδυρμῶν ἐμῶν, ſubiungit, καὶ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ τοιαύτη σύνταξις. ‖Nonnunquã ſine genitiuo pro Affatim, Magna copia. Od. ρ, — ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι; Odyſſ. ν, Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. ‖Interdum dicitur οὐχ ἅλις, ſub. ἐστί, pro Non ſat eſt. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, niſi etiam &c. vt Od. β, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες; Et Il. ρ, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως; Il. ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Quorum verſuum vnuſquiſque appellatur προκέφαλος, vtpote habens pleonaſmum ſyllabæ ἐν κεφαλῇ, id eſt in capite.

Ἅλις, Confertim, Coaceruatim. Il. β, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Il. γ, — περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν. id eſt ὁμοῦ πολλαί, Simul multæ. Il. χ, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν.

Ἁλία, ας, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, apud Herodotum aliquoties, vt ἁλίην ποιησάμενοι, & ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Perſarum concilium coegit.

Ἁλίζω, Congrego, Coaceruo. ex ἅλις factum (non ἅλις ex eo) vel potius ex ἁλία orto ex ἅλις, pro Confertim, Coaceruatim. ET ΣΥΝαλίζω compoſitum vſitatius quàm ſimplex ἁλίζω. Herodotus in Euterpe, de Pherone loquens Ægypti rege συναλίσαι & συναγαγεῖν apertè pro eodem ponit. nam quum dixiſſet συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη &c. paucis interiectis verbis, ſubiungit, conſueta ſibi repetitione vtens, ἐς ταύτην συναλίσαντα, perinde acſi dixiſſet ἐς ταύτην συναγαγόντα. In cuius loci interpretatione Latina vtendum cenſerẽ particula Inquam: hoc modo, Quum inquam in vnam eas vrbem congregaſſet, vel coegiſſet. Vſus eſt hoc verbo & Xenophon Pæd. 1, ἐξάγει ἐπὶ θήραν καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας. Paſſiua vox eſt Συναλίζομαι, Congregor. Lucianus De luctu, p. 308, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί. At verò apud Lucam initio Act. Apoſt. καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς: Eraſmus συναλιζόμενος accepit ſignif. actiua pro συναλίζων. vertit enim Congregans, (addens etiam, In idem loci) & in ſuis annot. Cyrillum ait in opere quo exponit dictiones ſacrarũ ſcripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος, à voce ἁλία quæ cõcilium ſeu congregationem ſignificat. Quod autem ad veteris interpretis expoſitionem attinet, vertentis συναλιζόμενος, Conueſcens, Chryſoſtomũ quoque (vel potius eum quicunque eſt autor commẽtariorum illi adſcriptorum) ita intellexiſſe oſtẽdit. Quæ ſi cui probantur, expendat (inquit) num συναλίζεσθαι dicatur à ſalis communione, iuxta prouerbium, Salem & menſam ne prætereas. Hæc Eraſmus, & alia, quæ apud eum lege. Beza quoque cum illo interpretatur Congregans: quam certè & ego veram eſſe interpretationem puto huius vocabuli συναλιζόμενος, ſi veram in eo & germanam ſcripturam habemus: qua de re dubito, & magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas quas in illius expoſitione reddam rationes, poſt Αὐλή.

¶ Ἁλέες, In vnum congregati. Item, Conferti, Frequẽtes, Multi ſimul, Denſi. Herodotus, ἁλέας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον. Euſtathius ἁλέες apud Herodotum, pro ἠθροισμένοι ὁμοῦ. (quod Homerus ἀολλέες dicit) fortaſſe ab ἅλις.

¶ Ἁλέν participium exponit Heſychius συναθροισθέν, id eſt congregatum: itidem ἁλέντων, ἀθροισθέντων. exponit verò & συστρεψάντων, item συγκλεισάντων. niſi fortè legẽdum eſt συγκλεισθέντων, vt ibidem ἁλέντες explicatur συγκλεισθέντες. Non video autem quid obſtet quominus iſtud participium ἁλέν ſignificans συναθροισθέν, ab ἅλις ſiue ἁλέες originem habere dicamus. Quin & apud Homerũ ἀλεὶς exponitur etiã ἄθρουν συστρέψας ἑαυτόν. Sed & ἀλέν συναχθέν exponitur Il. ψ, in hoc verſu, Γωχμὸς ἦν γαίης, ἵν' ὕδωρ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, id eſt collecta aqua, ſiue coaceruata. Scribitur tamen ἀλέν & ἀλέντων cum tenui apud Homerum & Heſychium, atque Etymologicum, qui & aliunde deducit.

ἍΛΩΣ, ω, ἡ, Area, in qua teritur ſeu trituratur frumentum. Xen. in OEcon. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλω σῖτον συντιθεῖσι. Poteſt autem in genitiuo dici etiam ἅλωος pro ἅλω, ſicùt dicitur κάλωος pro κάλω. quod tamen Etymologiſtes nõ vult eſſe κλίσιν, ſed ἐπέκτασιν. Idem & accuſat. ἅλωα ex hoc Callimachi verſu in Hecale affert, (nam pro ἑκάβη repono ἑκάλη) Δινομένη περὶ βοῦν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα. Pono autem hîc nomen iſtud, poſt ἅλις videlicet, quòd videam Euſtathiũ velle ab ἅλις ſeu ἁλίζω deriuari, & quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controuerſiam poſita ſit. Docet præterea hanc eſſe cauſam cur ἅλως ſpiritu aſpero notetur. Etymologiſtes quoq; ita ſcribit, Ἅλως, ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν.

Ἅλως, Corona, Circulus ſiderũ, vt ait Seneca in Nat. Ariſtot. De mundo, ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος. διαφέρει δὲ ἴριδος ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄστρου. Quæ verba ſic transfert Budæus, Area eſt edita imago ſidereæ claritatis, vndique illuſtrata, hactenus ab arcu cæleſti differens, quòd ille è regione ſolis ac lunæ viſendum ſe exhibet, quum area ſidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Ariſtoteles. Exponitur etiam à nonnullis ἅλως Circulus apparens circa ſolem & lunam.

Ἅλως ſecundum Heſychium, Solis aut lunæ circunferẽtia. Item, Clypei circunferentia & orbis, apud Æſchylũ, vt idem ſcribit. Æſchyli autem locus in quo ita vtitur, eſt in tragœdia ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, ſi bene memini. Ἅλως, Circulus in oculis inter σφενδόνην & ἴριδα. Vide Iulium Pollucem.

Ἁλωΐς, ίδος, ἡ, pro ἁλωάς, vt annotant quidam: ſed mihi ſuſpecta eſt hæc terminatio.

Ἁλωεινός, οῦ, ὁ, Arealis, Cuius vſus eſt ad areas. ἁλωειναῖς ἵπποις, in Anth. epigr. Equabus arealibus, id eſt, Quæ in area frumentum terunt.

Ἁλώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλωεινός. vt ἁλώϊα ἔργα, apud Nicandrum, Arealia opera.

Ἁλῶα, Feſtum Athenis in honorem Cereris (ſecundum nonnullos, Dionyſii quoque) agi ſolitum ab agricolis, iam comportatis frugibus. Apud Suidã legitur, Ἁλῶα feſtum eſt Atticum. Philochorus autem nominatum ait quòd illius feſti tempore homines morarentur περὶ τὰς ἅλως, id eſt in areis.

Ἁλωάς, άδος, ἡ, Cereris epithetũ: quaſi quis dicat Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præeſſe, vnde & ἁλῶα feſtum in eius honorem, pagina proximè præcedente.

¶ Ἅλων, ωνος, ἡ, Area. Idem quod ἅλως. Suidas, τὸ δὲ ἁλωὰς ἀπὸ τοῦ ἅλως ἀντὶ τοῦ ι. λέγεται δὲ καὶ ἅλωνος, καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiã ſcriptum ἁλῶν ἁλῶνος, ſed rectius ἅλων ἅλωνος: vt in hoc loco Matth. 3, διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, vetuſta omnia exemplaria quibus vſus eſt ad editionem Noui Teſtamenti pater meus, (erant autem plus minus quindecim) habebant ἅλωνα non ἁλῶνα: Lucæ itidem cap. tertio vbi eadẽ habẽtur verba. quum tamen vtrobique libri omnes (quos viderim) excuſi ante patris mei editiones, habeant ἁλῶνα circunflexa penult.

Ἅλων θερινὴ cap. 3 Danielis exponitur Area æſtiua. ait tamen Tuſanus ſe pro turbine venti exiſtimare accipi.

Ἁλωνοτριβῶ, Idem quod ἁλωνίζω. nam ἐπὶ τῆς ἅλωνος διατρίβω Suidas exponit.

Ἁλωνίζω, In area verſor, ſiue commoror. Exponitur quidẽ in vulgatis lexicis Græcolatinis, In mari vel areis verſor: verùm Heſychius ἁλωνίζουσα non ait aliud ſignificare quàm ἐν ἅλωνι διάγουσα.

Ἁλωνία, ας, ἡ, ἅλων. Athenæus, εἰς ἁλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Suidas ἁλωαὶ exponit ἁλωνίαι ἢ περιβόλοι.

Ἁλωνία exponitur à Suida ἡ τῆς ἅλωνος, id eſt, Quæ areæ eſt, vel ex area. Secundum quam ſignificationem fecit ἁλωνία adiectiuum nomen, habens in maſculino genere ἁλώνιος, fortaſſe tamen ἄχρηστον.

¶ Ἀλοάω, F. ήσω, vel άσω, Trituro: vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, 1 ad Tim. cap. 5, Non obligabis os boui trituranti.

Sic apud Xenophontem, ἀλοᾶν τὸν σῖτον. Et apud Demoſthenem ἀπηλοημένος σῖτος, ab ἀπαλοῶμαι paſſiua voce & compoſita. ‖ Vertitur etiã Tero, Contero. pro quo & compoſitum συναλοάω vſurpatur. nam συναλοῆσαι apud Plutarchum capitur pro Conterere. Apud Theophraſtum in 4 De cauſis, ἀλοαθέντα σπέρματα Budæus exponit Trita ſemina: alii, Tritura excuſſa. A

Ἀλοάω, Cõminuo, Frango. κλῶ, inquit Suidas. Idem ait, ἀλοῶν, per orbem circumagens, vt fit in areis in quibus frumentum trituratur. Item, Pulſans, ducta metaphora ab iis qui ſpicas contundunt. Ariſtophanes, ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Idem, ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν. id eſt, Aut matrem pulſauit, aut patris maxillam percuſſit. Videtur tamen propriè ἀλοᾶν eſſe variis ictibus quaſi contundere. Apud Ælianum, οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορυναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Vbi ἀλοῶντες eſt tundentes, percutientes. ‖ Ἀλοᾶν, Flagris cædere. Synesius, οὐ γὰρ δεῖν οὐδὲ τοὺς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτοις ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὰ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται. B

Ἀλοάω, quum trituro ſignificat, aſpirãdum quidam tradiderunt, vtpote deriuatum à nomine ἅλως (eſt enim ἀλοάω, ἐπὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας) quum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero ſeu Pulſo, tenuari debere. Sed in vetuſtis libris in vtraque ſignificatione (id eſt in propria & in tranſlata) tenuatum reperitur. ac memini in illo quem citat D. Paulus loco, βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnibꝰ manuſcriptis codicibus ἀλοῶντα tenuatum non autem aſpiratum fuiſſe. Sed neque grammatici antiqui differentiam hanc ſtatuerunt. Apud Suidam tamen habẽtur ἁλοάων & ἁλοητὸς aſpirata, neſcio temerène an conſultò. C

Ἀλοητὸς, οῦ, ὁ, Tritura, apud Xenophontem. ‖ Item Trituræ tempus. ἀλοητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, inquit Suidas. Non videtur autem diſtingui accentu duplex huius nominis ſignificatio, vt fit in ἄροτος, ἄμητος, & ἀροτὸς, ἀμητός. D

C. ἈΠαλοάω, ῶ, ET ΚΑΤαλοάω, ῶ, Quorum hoc poſterius pro ſimplici ἀλοῶ poſitum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: vnde Euſtathius apud Homerum ἀπηλοίησε exponit κατηλόησε. Ἀπαλοάω autem aliam etiam ſignificationem habet. nam ἀπηλοημένος præteritum paſſiui Ἀπαλοάομαι, exponitur ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, id eſt Frumentum (vt ſubaud. σῖτος, vel tale quid) ex area conuectum poſtquam tritum fuit. Quæ verba Suidas quoque habet. Vterque autem (quod etiam obſeruandum eſt) ἀλοηθῆναι exponit πατηθῆναι. Sed horum duorum teſtimonium pro vno & eodem habendum eſt, quum Suidam ex Harpocr. deſcripſiſſe minimè ſit cõtrouerſum. Vide etiam Ἀπαλοιάω & Καταλοιάω paulo pòſt: item Συναλοιάω: ſed pro quo fortaſſe συναλοάω legendum ſit, vt ibi docebo. EST hinc deductum & Ἐπαλώης, quod habetur apud Xenoph. in OEcon. pag. 503 meæ editionis. Exponitur autem ἐπαλώης (in vulg. lex.) Triturator, quũ potius ſignificet eum qui bubus terentibus moderatur, vt Bud. ſcribit: cui in eo etiam aſſentior quòd hanc vocem mendi ſuſpectam habet. E F

Ἀλοιάω pro ἀλοάω, per pleonaſmum literæ ι, vt in ἀγοιάω ex ἀγοάω. quanquam Euſtathius non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Fundo, Il. ι, Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία (Verbi etiam Ἀλοίω barytoni meminit eo loco Euſtathius) HINC Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contuſor. Item, Percuſſor, Pulſator, vnde ἀλοιητῆρα σιδήρῳ apud Nonnum. Et in Anthol. epigramm. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium eſt molere cibum, contundere & terere. ET C. Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας & Μητραλῴας, ſi Suidæ credimus. ſed recentiores eius edit. πατραλῴας quidẽ rectè cũ ω, μητραλόας autem malè cum ο habent. vt omittam, in omnibus perperã ſcribi ω ſine ι ſubſcripto. Eſt autem Πατραλοίας, Patris percuſſor, ſeu pulſator (vt dixit Virg. Pulſatuſve parẽs) Item Parricida, Patris interfector. A Suida tamen & Heſych. exponitur ſimpliciter πατροτύπτης: quo vocabulo vſum eſſe Iſæum teſtatur Pollux. A quo πατραλοίαν, μητραλοίαν, & πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam ſynonyma poni exiſtimat Budæus. quod tamen ex Pollucis verbis certò colligi poſſe non videtur. Ariſtot. Rhet. 2, οἷον τοῖς πατραλοίαις καὶ μιαιφόνοις, ἂν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Apud Ariſtoph. autem in Nub. ſunt qui πατραλοίας ambiguum eſſe velint ad patris percuſſorẽ & ad patriæ perditorẽ: in qua poſteriore ſignificatione ex πάτρα & ἀλοιᾶν fuerit compoſitum. Μητραλοίας itidem Matris percuſſor, &c. Sciendum eſt autem apud Euſtath. malè ſcriptum eſſe μητρολῴας pro μητραλῴας pag. 505. qui licet iſtud duntaxat ponat poſt πατραλοίας & μητραλοίας, voluiſſe tamẽ & πατραλῴας intelligi credibile eſt. In vulg. autẽ lex. πατραλῴης etiam legitur. ET Μητραλοία in iiſdem, Matricidium, ſed abſque teſtimonio. VERBA autem compoſ. ex Ἀλοιάω, ſunt ἈΠαλοιάω ET ΚΑΤαλοιάω ET ΣΥΝαλοιάω, quæ Contundo & Confringo ſignificãt. vt Iliad. δ, v. 522, Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Euſtath. exponit κατηλόησε. Ab Heſychio & Suida ἀπηλοίησε (pro quo malè apud vtrũque ἀπημοίησε) exponitur etiam ἀπέκοψε. ET ΣΥΝαλοιάω apud Athen. lib. 8, pro Contero, εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συναλοίησαι. Niſi fortè legendum eſt συνηλόησαν, quum poetica eſſe videatur hæc literæ ι interiectio. De Ἀπαλοῶ autem & de Καταλοῶ paulo antè dixi. G H

Ἀλωὰ, vel Ἀλωὴ, (ſi Ionicè dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.) Area in qua teruntur fruges, Vt — ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Heſiodum in Ergois. Hom. Il. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Id eſt, Vt ventus paleas circumfert per ſacras areas, dũ viri ventilant. Fit autẽ ἀλωὰ, pro area, ab ἀλοιῶ, vnde & ι ſubſcribendum eſſet ipſi ω: aut ab ἀλοῶ, mutando ο in ω. quinetiam ſecundũ hanc deriuationem tenuandum eſſet ἀλωὰ pro area. Quidam tamen pro area tradiderunt aſpirandum, pro loco vitibus aut arboribus conſito tenuandum, vt ex Euſtathio paulo pòſt docebo. D

Ἀλωὰ, ᾶς, ἡ, Locus vitibus aut arboribus conſitus, Vinea, Arbuſtum, Viridarium. Item, Campus frumentarius. Vel, Sata, Segetes, vt quidam exponũt. Il. ι, Χωσάμενος οἷ ἐπὶ θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ'. Il. σ, Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. Odyſſ. η, — ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ Ἐρρίζωται. Iliad. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. vbique poſito ἀλωὴ pro ἀλωὰ, Ionicè. Item Il. ε, — ἔργα κατ' ἀλωάων αἰζηῶν. Citatur ex ſchol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος τόπος. Sciendum eſt autẽ me Ἀλωὰ poſt Ἀλοιῶ poſuiſſe, ſequendo Euſtathium, qui illud ab hoc deduci putat: vel potius ſequendo veteres grammaticos, quorum ille teſtimonio nititur, p. 1118. vbi & cum ω ideo ſcriptũ ab illis fuiſſe tradit. Ad dit tamen ex Appione & Herodoro, quum aſpiratur, ſignificare τὰς ἅλωνας: at quum tenuatur, ſignif. τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. Ego certè cum ſpiritu aſpero ſcriptum cũ alibi reperio, tum in hoc loco Anthol. epigr. lib 3, titulo Εἰς ναυαγήσαντας, — οὐκ ἂρ ἀλωὰς Οὐκέτι ὀπιπεύει κ' εἰς ὀφίνας ἀνέμους. Ac certè vt aſpiretur, ſicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία, magis conſentaneum rationi eſſe crediderim. Nec video cur alia huius vocis ἀλωὴ quàm illarum quærenda ſit etymologia: adeo vt dubitem an rectè poſt ἀλοιῶ ponatur. quod tamen & ipſum alicubi cum aſpiratione ſcriptum reperire me memini. E F G

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

ΑΛΙΣΚΩ, Capio. & in præt. imperf. ἥλισκον. Futurum autem eſt ἁλώσω tanquam ab ἁλόω. & præt. perf. ἥλωκα, pro quo Atticè ἑάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aoriſtum 2, ἥλων: vnde participium ἁλούς. Dicitur autem & ἑάλων Atticè pro ἥλων. Porro notandum eſt paſſiuam ſignificationem habere etiam ſub actiua voce, præſertim in præterito & aoriſto. Xenoph. Pæd. 7, ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Apud eundem Hell. 1 ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας χρήματα. Idem Pæd. 8, τῆς αὐτῆς πολεμία ὑπὸ μηδενὸς δυναμένων ἁλοίη; Et apud Homerum Iliad. β & ν, πόλις ἁλώ- H

τὰ ἢ προσήμενα. Athen. πενέσαι οἱ μὴ γένω δοῦλοι, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότες. Vſurpatur autē ſæpe ἁλοὺς eo modo quo à Latinis Captus,in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulchritudine. vt etiam Capi vſurpauit Tibull.in hoc verſu,Carmine formoſæ,pretio capiuntur auaræ. ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore apud Lucianum. Dicitur & cũ genitiuo:vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται,apud Philoſtratum in Heroicis. vbi ἁλῶναι αὐτοῦ exponitur Eius amore captus fuiſſe.Sic ibidem,ἁλῶναι τῆς κόρης,puellæ amore captus fuiſſe, quaſi ſubaudiatur datiuus ἔρωτι, & ſit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed iungitur ἁλῶναι non ſolùm cum genitiuo perſonæ,ſed & cum genitiuo rem ſignificante:vt apud Lucianum,τοῦ κάλλους ἁλούς.Syneſius autem paulo aliter dixit ἑαλωκέναι τῷ πάθους, hoc loco, καὶ εἰργασάμην τι δεινὸν ἐμαυτὸν οὕτως ἑαλωκέναι τῷ πάθους.id eſt,Sic eram captus hoc affectu.hoc eſt οὕτως ἐκεκρατήμην,οὕτως ἥττων ἐγινόμην,inquit Budæus. Interdum verò ἁλῶναι vertitur Corripi,& ἁλοὺς correptus:vt apudGal.ἁλῶναι τεταρταίοις,Corripi tertianis febribus.& ἁλοὺς μανίᾳ,apud Soph.Correptus inſania.Itē pro Conuictus ſeu Deprehenſus,& pro Condēnatus. Dem.

Ἁλίσκω, Deprehendo, Conuinco, item Reum perago,Damno.vnde ἑαλωκὼς ſiue ἁλοὺς, Deprehenſus, Conuictus,Damnatus.Demoſthenes,ἀσεβῶν ἐστὶ ἥλωκε.id eſt (interprete Budæo) Conuictus eſt,Tenetur,Manifeſtus eſt impietatis,vel,Damnatus impietatis. Apud Ariſtophanem,ἁλοὺς μοιχός. Demoſthenes,μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, Vnica ſententia damnari. Idem, τὸν ἑαλωκότα ἤδη τῇ ψήφῳ.Plut.in Publicola,ψήφοις ἁπάσαις ἁλόντες ἐπελεκίσθησαν. Cæterùm vt dicitur ἀσεβῶν ἥλωκε in loco paulo antè citato,ſic κλοπῶν ἥλωκε, itē κλοπῆς ἥλωκε.ſicut apud Plutarchum,ἁλόντες δωρίας. Interdũ verò huic verbo iungitur præpoſitio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσει apud Herodianum, Damnatum ſeditionum, vel Damnatum ob ſeditiones.Sic Plut.in Pericle,ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. Ab ἁλῶμαι autē vſitata ſunt etiā ἁλώω & ἁλώω apud Hom. Od.ξ,ἤ κεν ἁλώη,ἠὲ φύγοι. Od.σ, εἴκεν ἁλώω. Eſt autē ἁλώω pro ἁλοίω,quo alibi vtitur, vt Il.χ, -ἔλοιμι κεν ἤ κεν ἁλοίην.pro quo malè in quibuſdã edit.legitur ἀλοίμην.Præſ.autē tēpus & præt.imperfectũ facta à terminatione in σκω,in proſa præſertim vſitata ſunt.Xen. Cyn.ἁλίσκεται δὲ θὰμα ἐν τοῖς ὄρεσιν &c.Idē in Hell.3,τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. ET ΚΑταλίσκομαι cōp.pro Cōuincor,ex Herodoto citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μάρτυρος.

Ἅλωσις, Captura,vel Captio (ſi & hoc ſatis Latinum eſt pro ipſo capiendi actu. illo autem vtitur in ea ſignificatione Plinius)Itē Expugnatio,vt Τροίας ἅλωσις apud Platonem & apud cæteros ſcriptores paſſim, Troiæ expugnatio,vel(vt alii)Troiæ euerſio,aut excidium.Ego tamen malim ſimpliciter captam Troiā (cum Horatio aliiſque nonnullis Lat. ſcriptoribus) quàm expugnatā dicere.Sed ſi(verbi gratia)mihi interpretandum ſit μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν,non vertam ad verbũm,Poſt capturā aut captionem Troiæ,ſed Poſt captam Troiam. ‖Ἅλωσις exponitur etiam Deprehenſio, vt in hoc Plat.loco, De leg. lib.11, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ πανέσθω διπλασιάζων.

Ἁλώσιμος,ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capi poteſt, ſeu expugnari, Expugnabilis.Plutarchus in Camillo, οὐκ οὔσης ἁλωσίμου τῆς πόλεως. Apud Syneſium, Qui facilè capi poteſt.epiſt. 44 μίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὤν, Qui facilè capi poteſt à conſuetudine.Exponitur etiam,Propenſus ad cōſuetudinem.

Ἁλωτός, οῦ,ὁ, Idem quod ἁλώσιμος. Quidam comicus ἁλωτὰ πόνῳ πάντα eſſe dixit, id eſt quaſi expugnabilia eſſe labore. Philo De mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ dixit, Quæ morbis & ſenio facilè corripiuntur, id eſt Morbis & ſenio obnoxia. HINC compoſ. Ἀνάλωτος,Δυσάλωτος,Εὐάλωτος,Δορυάλωτος. Ex quib⁹ Ἀνάλωτος,ου,ὁ & ἡ,eſt Qui capi vel expugnari nequit, Inexpugnabilis. Iſocr.Buſir.enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus.vt apud Thuc.οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἂν καταληφθῆναι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων,Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrũpi. Inexpugnabilis, vel Inſuperabilis pecuniis. Plut.Pericle,

ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων.Malè autem apud eundem ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων exponitur Pecuniis inſatiabilis & inexplebilis,vt alibi docebo. Contrarium eſt Εὐάλωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi poteſt, vel expugnatu facilis,vt εὐάλωτον κλέπταις,Naz. Apud Gal.autē ad Glauconē, εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. AT Δορυάλωτος,Captus bello,q.d.Haſta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, ſuprà) Captiuus. Herod.lib.2,ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε,Id eſt(Pol.interprete)Quos vbi velut indagine armorum concluſos captiuóſq; habuit. δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν,Iſocr.Vrbes ſubiugauit,In ſeruitutem redegit. B

ΑΛΚΗ, ῆς ἡ,Robur, Vires.Hom.Il.τ,de pane & vino loquens,- τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od.ι, Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν.Frequentius tamen apud eum ἀλκὴ eſt Robur animi,id eſt Animi fortitudo,Animi præſtantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim ſæpe θούριδος ἀλκῆς, interdum & θούριδα ἀλκήν.copulátque nonnunquā ἀλκὴν & σθένος,interdũ μένος & ἀλκήν,vt etiā in modo citato hemiſtichio. Ac ipſemet oſtendere lectori volens (meo iudicio) de vero robore intelligat,alicubi addit φρεσί. vt Il.υ, Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν, Σμερδαλέα ἰάχων.quòd videlicet εἱμένον ἀλκὴν dicat etiā eum qui robore corporis inſtructus eſt.Vtuntur & proſæ ſcriptores hoc nomine. Apud Plut.aliquoties reperiuntur copulata ἀλκὴ & δύναμις:& pro virib⁹,robore ac præſidio vſurpatur ἀλκὴ ab eo:item pro ſtrenuitate. Sic Thucyd.ἐς ἀλκὴν τρέπονται. C

Ἀλκή,Auxiliũ,Remediũ.Hom.Od.χ, οὐδέ τις ἀλκὴ Γίγνεται,οὐδὲ φυγή.Heſ.in Ergois,—κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.Idē in Theog.— κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque ſæpe vſurpatur pro remedio. D

¶Ἄλξ inuſitatus nominatiuus,cuius genit.ἀλκός,dat. ἀλκί, frequens apud Hom. vt Il.ν,aper,& Od.ζ,leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii nō ſtatuūnt hunc nominat.ἄλξ, ſed ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplaſmum deriuant.

C.Ἄναλκις,ιδος,ὁ καὶ ἡ,Inſtrenuus,Ignauus,cui opponitur ἄλκιμος.Hom.Od.γ,Ὦ φίλος,οὐ μὲν ἔοικα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι.Et Il.γ,-ἐπεὶ οὐδέ με πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.Et Il. ι,γυναῖκας ἀνάλκιδας quæ natura ſunt imbelles,& quarũ nō faciūt ad fera tela man⁹,vt loquitur Naſo. HINC (vel poti⁹ ab Ἄναλκις)fit Ἀναλκεία, Ignauia,Il.ζ, Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες. Poſſit autem videri ἄναλκις ex ἄλξ ἀλκὸς potius q̃ ex ἀλκή ἀλκῆς deriuatum. E

C.Ἑτεραλκής,έος,ὁ & ἡ,vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης,apud Hom.Il. η,Victoria ancipitē martē habens,& q.d. anceps robur. Volūt aūt appellatā ἑτεραλκέα victoriā,quia,(vt idē alibi ſcribit)ἐπαμείβεται ἄνδρας. Euſt.vult ἑτεραλκῆ eſſe quæ alteri parti ſemper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatā quæ per vices vni parti,deinde alteri acquirit &cōparat ἀλκήν. Affertur & alia expoſitio huius vocis, vt νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη. ſed hæc nullo pacto mihi placet. Apud eundem autem Hom.-ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. B. intepr.Qui nobis victoriā reſtituat,vel Nos in priſtinas vires reſtituat.Greg. (vt teſtatur idē) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriā in alterā partē inclinare. ‖Apud Nicand. in 2 verſu Theriacῶn, -λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς ſchol.exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου,quaſi quæ ex altera parte præſidiũ afferat. ‖Ex Nonno autē citatur ἑτεραλκὴς κῶμος ſimpliciter pro diuerſo. HINC Ἑτεραλκέως, aduerb. Ancipiti marte.vt apud Herod.ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti marte pugnantes, Ita pugnantes vt nunc hi,nunc illi ſuperiores eſſent. F G

C.Παναλκής,έος,ὁ καὶ ἡ,Omnipotens. Παναλκὲς,ἰσχυρὸν,παντοδύναμον,Heſ.

Ἀλκήεις,εντος,ὁ,Robuſtus,Fortis,Strenuus,Præditus robore corporis,vel robore animi,id eſt fortitudine. Ἀλκήεις Μελέαγρος,Apoll. Argon.1.

H Ἄλκιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,per ι,vt factum à datiuo ἀλκί: at ἀλκήεις per η,ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος idem quod proximè præcedens ἀλκήεις:eſtq; illud quàm hoc vſitatius. Il.λ, Τρῶες ἄλκιμοι. Il.π,— ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην. Iliad.ε & υ, ἄλκιμον ἦτορ. At Il.κ ἄλκιμον ἔγχος videtur dici haſta ſtrenua,pro Qua ſtrenuitas exercetur. Licet autē

ſit ποιητικώτερον hoc nomen, vſurpatur tamen & in proſa. præſertim autem (ſi bene obſeruaui) à Xenophonte, vt Hell. 7, καὶ ἄλκιμοι διετέλεσαν ἐν τῷ πολέμῳ. Eodem libro, τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμωτάτοις ὄντας, ἡγοῦντο. ‖ Apud Sophoclem legitur ἀλκίμα in fœminino, pro ἄλκιμος: & quidē Doricè pro ἀλκίμη: in Aiace, Ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Exiſtimo autem hoc tantùm differre ἄλκιμος à proximè præcedente ἀλκήεις, quòd ἄλκιμος rarius quàm ἀλκήεις dicatur homo robuſtus, intelligendo de corporis viribus.

Ἄλκιμος, nomen proprium hominis, item loci. Vide Euſtath. & Plutarchum in Themiſtocle.

C. Ἀλκιμάχος, ου, ὁ & ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenuè pugnans. quaſi ἀλκὶ μαχόμενος. In Anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος, ſtrenuæ Palladis. Poteſt vel à μάχομαι vel à μάχη deduci.

¶ Ἄλκαρ, ρος, τὸ, ab ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentū, Præſidium. Il. λ, ἄλκαρ Ἀχαιῶν, Præſidium Achiuorū. Phocyl. — κέντρα μελίσσαις ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεὸς, id eſt, aculeos apibus dedit deus, ingenitū tutamen & munimentū, ſiue præſidiū. Apoll. Arg. 2, — ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, munimentū aduerſus pluuiam. Oppian. Hal. 1, — ἢ πρὸς ἄλκαρ ὀπωρινοῖο φέρονται, munimen aduerſus æſtum.

¶ Ἄλκω, barytonū: F. ἄλξω. Vel Ἀλκῶ circūflexū, F. ἀλκήσω. nam vtrunque ponitur ab Etymol. qui ex poſteriori tamē mauult deducere ἀλαλκῶ. An autem ſint in vſu, nō dicit: quòd ſi reperiatur, ſignificabūt idem quod ἀλάλκω, videlicet Auxilior, Propulſo aliquod malum à quopiā, Depello malum. Pono autē hoc thema ἄλκω vt ab eo formē ſequentia ἄλξις & ἀλκτήρ: quorū deductionem apud nullum reperio, ſed quæ alia eſſe poſſit quàm hæc ab ἄλκω, non video.

Ἄλξις, εως, ἡ, Defenſio, apud Pol. l. 5, vt inquit B. Ἀλξίων, τιχῶν, Heſych. Vide Ἔπαλξις.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Propulſator, Depulſor. A Bud. exponitur & Vindex, Propugnator. Cū genit. Od. ξ & φ, — ὄξεῖς ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, propulſatorē canū. i. propulſatorē iniuriæ canū. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα apud eūdē Il. σ, & apud Heſiod. Itē ἀρῶς ἀλκτήρ apud eundē Hom. Propulſator cædis, pro Vindex & vltor. ‖ Ἀλκτῆρες, Adminicula ad trāſiliendā foſſā (cuius generis ſunt haſtæ, pali, aliaq́; huiuſmodi) apud Ariſtot. Probl. & Gal. Vide Ἀλκτῆρες in indice. HINC ἀλκτηρία, Exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum, lib. 1, cap. 59.

Ἀλκτήριον, ου, τὸ, Remediū, Auxiliū, Propulſatorium (ad verbum) ſiue Depulſorium. ἀλκτήρια νούσων, remedia morborum, ſiue aduerſus morbos, apud Nic. in Theriacis.

C. Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculū muri. προμαχών. videlicet ἐφ' ᾗ ἐστι τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν. nā ab ἄλκω ἄλξω fit, vt Euſt. annotat in hūc ver. Hom. q eſt 263, Ἀλλ' οἵγε ῥιμφα βοὴν φέξαντες ἐπάλξεις. Polit. apud Herodian. πύργους καὶ ἐπάλξεις alicubi turres & propugnacula, alicubi turres & pinnas vertit: ſed frequētius ἐπάλξεις pinnas interpretatus eſt. Idē & mœnia interpr. quodā loco. Valla apud Th. pinnas interpretatus eſt. apud quē aliquoties legitur hoc vocabulū: vt lib. 4, ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἔχοντα. Et lib. 3, καταβάλλει δέ τις τῶν Πλαταιῶν ἀπολαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, deturbauit enim quidā ex Platæēſibus apprehēſam ex pinnis tegulam. Etym. nō illā ſolùm deductionē affert ab ἄλκω, cui⁹ ſit fut. ἄλξω, à quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις: ſed vult ἔπαλξις poſſe etiā dici tanquam quæ ſit ἐπαλέξησις quædā. ‖ Ἔπαλξις (ſi eidem credimus) eſt etiā ἀσπὶς, item δικαστήριον τῶν φονικῶν.

Ἐπαλξίτης, vt ἐπαλξίτης λίθος, (q. d. Pinnalis lapis) Lapis qui eſt ſupra pinnam, Etymol.

¶ Ἀλάλκω, & interdū Ἀλαλκῶ, Depello, Propulſo, Arceo. per anadiplaſiaſmū (id eſt, reduplicationē de qua Etym.) ex ἄλκω vel ἀλκῶ factū, Il. ψ, Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, canes arcebat. Il. φ, — Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, exitiū à Troianis depelleret. ‖ Ex ἀλαλκῶ autem circūflexo reperitur infinitiu⁹ ἀλαλκεῖν, Il. τ, Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, Depellere ab eo muſcas.

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, Idem quod ἀλκτήριον: & ab ἀλάλκω factū, vt ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi.

A Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ, Auxilians cum robore, & fortiter. ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, id eſt βοηθοῦσα. Epithetum Mineruæ apud Homerum, Il. δ, Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. In quo verſu quidam valde imprudenter ἀλαλκομενηῒς Iunonis quoque epithetum eſſe dicunt. Etym. certè teſtatur, apud Homerum eſſe Mineruæ epithetū, apud alios verò Iunonis etiā: atque adeo reperiri ἀλαλκομενὶς Ζεύς. ‖ Euſtath. affert & alias τοῦ ἀλαλκομενηΐς expoſitiones, vt videlicet ſic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroe. Etymol. poſt ex-

B plicationes aliquot ductas ab ἀλάλκω & μένος, ſubiungit, Vel, Quæ in Alalcomenaïs Bœotiæ vrbe colitur: vbi & Alalcomenium eius templum: aut Ab Alalcomeneio Bœoto educata.

C. Ἀπαλάλκω, Propulſo, Repello, Abigo. cum accuſ. Od. δ, Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Interdū accuſatiuo cum genitiuo, vi præpoſitionis. Il. χ, Ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Ἀ Λ Έ Ξ Ω, vel Ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, Arceo, Depello, Propulſo. & interdum, Opitulor, Auxilior. Ex Ἄλκω, interiiciendo ε eius futuro ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur eſſe

C ſimpliciſſima: nec intelligo qui apud Etymol. ἀλκῶ, ἀλξῶ ſcribatur, deinde ἀλέξω: quum ſequatur, Quod ad præſens reductū Attici barytonū faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ (vti dixi) Arceo, Depello, cum accuſatiuo. vnde ἀλεξίκακος, ἀλεξιφάρμακον, & alia. Il. ρ, — μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. Il. φ, — ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, Arceat exitialem diem, vel depellat. Sic & Il. ι. Abſolutè autē, Opitulor, Auxilior, Opem ferre: vt Il. α, — ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Il. ο, — ἀλέξασθαι μεμαῶτα. Itidē

D ἀλεξῶ: vt Il. ζ, Φαῖ δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Vſus eſt hui⁹ verbi & in proſa, licet rarior. Xen. Pæd. 4, τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν, id eſt, His opem ferre. Eſſet autem, ſequendo Euſtathium, ſubaudiendus accuſatiuus in hoc loco Xenoph & in Homerico proximè præcedente, & ſimilibus. Is enim ait ἀλέξειν, quū abſque accuſatiuo ponitur, ἁπλῶς ſiue ἐλλιπῶς poni. Diceret igitur fortaſſis Euſtathius ſubaudiendum τὸ κακὸν vel τὰ κακά, vt eſſet, Arcere ab illis malum, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. in

E Lycurgo, ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἔφοδον, propulſemus impetum hoſtium. Apud eundem in Romulo, ἀλέξασθαι λῃστάς. Quem infinitiuum & apud Ionicè ſcribentes Hippocratem & Herodotum, habes aliquoties: apud Xenoph. quoque, vt Pæd. 1, οὐκοῦν ἐστιν ἢ τὸ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τὸ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; ſic & in ἀναβ. 2, πολὺ γὰρ διαφέρει ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, & c. Quem infinit. quidam non à barytono themate, ſed per ſyncopen factū putauerunt, vt παρίασθαι, atq; alia. Item pro Propulſare. Idem Xen. ἀναβ. 7, ἀλλ' ἐὰν ποιῇ τι καλῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πο-

F λεμίους ἀλεξόμεθα.

Ἀλέξημα, ατος, τὸ, Id quod arcet, Propulſamētum, aut Defenſaculū, vno verbo, ſi hæc Latinè dici poſſet. Syn. ὁ κυνικὸς τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, i. Æſtatis ardorē arcens, vt Bud. interpr. Poſſet etiā exponi (vt opinor) Remedium aduerſus æſtatē. Pauſ. in Phocicis, καὶ ἄλλο οὐδὲν τοῖς πολιορκουμένοις ἀλέξημα εἰς δίψαν, Nullū remediū ſitis, vel aduerſus ſitim. aut, Nullum ſubſidiū ad ſitim arcēdam.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, Propulſatio, Defenſio, Opitulatio. Ἀλέξησις (inquit Heſ.) βοήθεια καὶ ἀντίτισις. vbi ἀντίτισις exponitur

G Retaliatio.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, Qui arcet, Propulſator, Depulſor. Itē, Defenſor, Auxiliator. Il. υ, Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱόν. Apoll. Arg. 2, λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Peſtis depulſorem. Eſt etiam Defenſor, Auxiliator.

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, Propulſatrix. vel Auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4, — ἀλεξήτειρα ἔπηχυ.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defenſorius, Propulſatorius, Depulſorius, Remedium præſtans, vt ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. lib. 15. q. d. Prouerbiū propulſatorium, i. amoliendi ſiue arcendi mali vim habens. Ἀλεξητήριαι ῥίζαι, Radi-

H ces remedia præſtantes, ſiue afferentes. Quidam exponunt Radices medicæ.

Ἀλεξητήριον autem ſubſtantiuum, Munimen. Quidā Amuletum verterunt: at Budæus munimen & integumētum eſſe potius ꝙ amuletū ſcribit. nā citatis his

[Pl]atonis verbis, καὶ τὸ περιαυχένια μὲν περιαπτίσματα· A
τὰ δὲ πρὸς χειμῶνας ἢ καύματα ἀλεξητήρια, subiūgit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis eſſe munimen & integumentum, quàm amuletum. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια περὶ τὸ ὄμμα appellat, & τὰ ὦτα aſini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, vt in homine ſupercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur arcentia, ſubmouentia, & amolientia. Galen. in x Therap. εἰ μὴ εἰς ταὐτὸ συμβαίνοι τὰ τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Budæus. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortaſſe non malè interpreteris Amuletum, præ- B
ſertim vbi pro remedio aduerſus venenum ſeu veneficium ponetur: ſed generalior interpretatio fuerit per nomen Remedium, vt apud Nicandrum, — ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum. In hoc autem Theophr. loco, hiſt. plant. lib. 7, cap. 12, ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, vel amuletum vel remediū interpreteris licet: quia eſt additum δηλήσεως. alioqui enim (vti dixi) ἀλεξητήριον generale eſt, vt remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, ſed (vt ex cōpoſitione apparet) de iis peculiariter dicitur de quibus & amuletū in propria ſignificatione. C

Ἀλέξαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defenſorius. Citatur ex Anthol. epigr. ἀλεξάντοις χοιράσι, ſcopulis defenſoriis.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœm. ἀλεξιάρη, ad verbū, Depellēs imprecationes & diras. Apud Heſiodū, γειὸς ἀλεξιάρη exponitur à ſcholiaſtis ἀπελαύνουσα τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς βλάβας, depellens damna vel noxas, id eſt, quæ facit vt noxam non patiatur agricola. Etymolog. quoque ἀρὴν exponit βλάβην, addens τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ, id eſt, damnum ſeu noxam ex fame. At quidam ἀλεξιάρην exponentes ad verbum, depellentem diras & imprecationes, hanc rediderunt huius epitheti cauſam quòd agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blaſphemiā (hoc nomen vſurpantes in hac ſignificatione more Gallico potius quàm Græco aut Latino) prorumpere non ſoleat. Ego verò ἀρὴν malo in hoc nomine cōpoſito pro βλάβην accipere, quòd reperiam ἀλεξιάρην ῥάμνον dictam à Nicandro quam ἀλεξίκακον Euphorion appellat: in Theriacis, Ἠ καὶ ἀλεξιάρης πτόρθους ἀπαμέργεο ῥάμνου. vt ſit ἀλεξιάρη, remediū afferens noxæ, ſiue mali. Apud Heſych. eſt ἀλεξιάρης, cum σ in fine (quā ſi retineamus, ma- E
ſculini gen. eſſe dicamus neceſſe eſt) expoſitū, ἐπίκουρος, ἀλεξίκακος. Notādū eſt autē hoc cōpoſitū, ſicut & ſequētia, fieri à barytono ἀλέξω, non à circunflexo ἀλεξῶ.

C. Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt in Anth. epigr. ἀλεξιβέλεμνος χιτών, arcens ſagittas, ſiue depellens, à corpore videlicet.

C. Ἀλεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulſor mali ſeu malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur (inquit in Comm. Budæus) & ἀλεξίκακοι, quaſi depulſores malorum & auerſores, defenſoréſque peſtium & calamitatum. Lucianus, ὦ ἀλεξίκακε Ἡρακλῆς, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorū F
depulſor Hercules, & triſtium amolitor Iuppiter. Idem Budæus alio eorundem Comm. loco, ἀλεξίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis exiſtimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀράς. qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hactenus Budæus. Notandum eſt autem ἀλεξίκακον non tantùm dici perſonā, ſed & rē: vt ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν ἰδαίων δακτύλων, apud Plutarchum, πῶς ἄν τις αἰδ. &c. malum auertentia ſeu diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, ſalutares aquas, eas videlicet quibus in regeneratione abluimur. G

Ἀλεξικακία, ας, ἡ, Malorum amolitio, ſiue depulſio.

C. Ἀλεξίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulſor mortis, Auxiliās aduerſus mortem. Soph.

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, Remedium aduerſus pharmacum, Amuletum, Remedium aduerſus venenum, ſeu veneficium. Theoph. De hiſt. pl. lib. 9, cap. 21, ἀλεξιφάρμακα καὶ φθαρτικὰ λεγόμενα. Notandum eſt autem compoſitum eſſe ex ἀλέξω & φάρμακον: quum autem hoc nomen vtranque in partem ſumatur, hac in compoſitione accipi in malum, videlicet pro veneno. Bud. in Annot. poſter. in Pandectas, Ἀντιφάρμακα, antidota, quaſi venenorum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quaſi venenum amolientia, & vim veneni expultricem habentia, H
quæ quū ante venenū ſumuntur, προφυλακτικὰ etiā appellātur. Hactenus B. Sed & ipſe Nicāder titulū ſui libri ἀλεξιφάρμακα exponens, dicit, Ῥεῖά κέ τοι ποσίεσσιν ἀλεξία φαρμακοέσσαις Αὐδήσαιμι. id eſt, Facilè tibi potionum venenatarum remedia dixerim. ‖ Dicitur item ἀλεξιφάρμακος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuè: vt, ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympoſ. dec. 4, ἀλλ᾽ ἀπολὺ μᾶλλον ὅταν μιγνύωσι τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφαρμάκους ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον. id eſt (interprete Eraſmo in prouerbio Deorum manus) Quin multo magis quum regales illas & efficaces variorum remediorum mixturas conficiunt, quas deorum manus appellarunt. Ἀλεξιφάρμακος λόγος apud Dioſcoridem lib. 7, c. 1, Liber amoliens venena, pro, Tradēs amoliēdorū venenorū rationē. Eius verba ſunt, καὶ ὁ μὲν περὶ ἰοβόλων, προσαγορευθεὶς θηριακός· ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων, ἀλεξιφάρμακος. vbi obſerua obiter in ſcripſiſſe eum λόγον θηριακὸν & ἀλεξιφάρμακον, vt & Nicander ſuos libros inſcripſit θηριακὰ & ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξιφάρμακον etiam per metaphorā ponitur aliquādo pro Præſidiū. vt Dem. cōtra Timocratē, dicit legem ab eo latā eſſe ἀλεξιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, id eſt præſidiū cōtra animaduerſionē legū. & addit ὥσπερ, dicens ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον. Hoc etiā animaduertēdū eſt, interdū ἀλεξιφάρμακον, licet cōpoſitū, pro ſimplici ἀλεξητήριον ſumi: vnde dicitur λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, remedium aduerſus peſtilentiam.

C. Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (in quo cōpoſito, ſicut & in ſequēte, perditur ι poſt ξ) Ventos arcens ſiue depellens. Od. ξ, χλαῖνα ἀλεξάνεμος, ventos arcens, vel adiuuans contra ventos.

C. Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Æſculapii epithetū apud Ariſtoph. q. d. Adiuuans viros.

D C. Ἀπαλεξέω, ῶ, idē quod proximè præcedens ἀπαλάλκω, Propulſo, Repello. vnde apud Homerū ἀπαλεξήσαιμι, Il. ω, Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Vbi notādum eſt, itidem vt ἀπαλάλκω habere accuſatiuū vnà cum genitiuo, & quidem vi præpoſitionis, quaſi ἀλεξήσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλεξεῖν eſt Opitulari, Auxiliari. ἀπαλεξῆσαι (inquit Heſych.) βοηθῆσαι. Idē ἀπαλέξασθαι exponit ἀποφυλάξασθαι, ex Soph. ‖ Sed & nomē affert ἀπαλεξίκακον, quod exponit ἀθεράπευτον, id eſt Inſanabile, Immedicabile. quare accipio præpoſitionē ἀπὸ in hoc nomine tanquā priuationis vim habētē. quaſi quis dicat, ἀφ᾽ οὗ δύναιτο ἄν οὐδεὶς ἀλέξασθαι τὸ κακόν.

ἈΛΛΑ, coniunctio aduerſatiua, Sed, At, Autē, in prima & frequētiſſima ſignificatione: quū videlicet aduerbio οὐ (id eſt nō) ſubiūgitur. vt Xen. in OEc. οὐ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ὅλον τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, Non enim mihi videtur totū iſtud bonū humanū eſſe, ſed diuinū. Idē in Apomn. 1, οὐ φιλοτιμότεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ᾽ ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. Ibidē, οὐχ ὅτι ἀδικοῦνται ὑπ᾽ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ὅτι νομίζουσιν ἥδιον ἄν με, &c. Non quòd iniuria il- F
los afficiā, ſed quòd exiſtiment. Idē in Hierone, οὐδὲν τι μᾶλλον τούτῳ θαρρεῖ, ἀλλὰ φυλάττει. Interdū verò præcedēte particula μή, æquivalēte ipſi οὐ, vt apud Dem. μὴ μόνον, ſequēte ἀλλὰ μηδέ. Aliquando præcedēte μέν. vt apud Hom. Il. κ, Ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης, Qui deformis quidem erat, ſed velox. Ἀλλὰ in medio ſententiæ nonnunquā pro Sed etiam, ſubaudito videlicet καί, vt dicetur in ἀλλὰ καί. Itē Sed potius exponitur interdū, tanquā eſſet ἀλλὰ μᾶλλον. vt in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, Οὐ πόλεως ἡ Σπάρτη πολιτείαν, ἀλλ᾽ ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα. Interdū itidem in medio ſententiæ poſita redditur ἀλλὰ per Autem, quum videlicet iungitur cum μή vel οὐ. Nam ἀλλὰ μή & ἀλλ᾽ οὐ vertuntur aliquando Non autem: vt docebitur paulo poſt. Prius autē de ἀλλὰ per ſe poſito, id eſt non habente adnexam aliam particulam in principio ſententiæ.

Ἀλλά, At, Atqui. Dem. περὶ παραπρ. Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, ὑμᾶς ἠμέλησε· ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ. ἀλλ᾽ οὐ δίκαιον. Sin ei conatus non ſucceſſerit, hæc atque illa cauſabitur. Atqui id iniquum eſt, At id iure fieri nō poteſt. Themiſtius in Phyſic. 2, Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι τὸν ἥλιον ἀπὸ τύχης ἀνατέλλειν; ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; ἀλλ᾽ οὐδεὶς λέγει. Hîc vltimum ἀλλὰ eſt pro At. vt ſit, At nemo dicet. Eſt enim ἐναντιωματικὸν ἀλλὰ hîc, id eſt aduerſatiuum. Vide Bud. Commentarios.

Ἀλλὰ ſignificans Atenim,poſitum pro ἀλλὰ γάρ. Item ſignificans At certè vel Saltem,poſitum pro ἀλλά γε, vide paulo pòſt in ἀλλὰ γὰρ & ἀλλά γε. A

Ἀλλὰ,Imò verò.Demoſth.Νὴ Δί',ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε,At enim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temeréque poſitæ ſunt.Cui hypophoræ his verbis reſpondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν,Imò verò, quum tota arx ipſa ſacra ſit,propter Mineruam collocatæ ſunt.Bud.

Ἀλλὰ interrogationibus etiam adhibetur,ſignificās An,Vtrum.Demoſthenes Pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. Quam tandem ob cauſam eos euocaretis? Ad pacem? at pax erat omnibus. An ad bellum potius? at ipſi de pace in conſilium ibatis. Ita Budæus interpretatur,qui & ἀπορηματικὸν appellat ἀλλὰ in hac ſignificatione. B

Ἀλλὰ exponitur & Quamobremà nonnullis. Plato De leg.7,ἀλλ' ὅστις τὸ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστά ἐστι κηδεμών. C

Ἀλλὰ redditur & Nempe, quum eſt aſſentientis & approbātis quod dictum eſt.Plato Politicῶν 2,ἀλλά μοι δοκεῖς,ἔφη,καλῶς λέγειν.Ibidem, λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας.ἀλλὰ χρή,ἔφη,Nēpe ſic oportet,vel ſic decet. Exiſtimo autem eſſe aut hoc ipſum, aut huiuſmodi ἀλλὰ χρή, quod Suidas exponit ἔσω. At Heſychius dicit eſſe pro ἔξεστιν vel ἔστω,Menandrū citās:ſed apud eum corruptiſſimè legitur ἀλλ' ἄχει pro ἀλλὰ χρή, qui tamen error in Lexica Græcol.dimanauit.

Ἀλλὰ exponitur etiam Tamen, vel Quanquam,in hoc Apollonii loco Argon.2,—οὐδέ τις ἔτλη Μὴ δὲ λεύκα νῶιν δὲ φορβεύμενος,ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ ἑστηκός. D

Ἀλλὰ adhortantis aduerbium ait eſſe Corinthus apud Atticos,citans hoc hemiſtichium Homeri,Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. quod & à Thucydidis ſcholiaſte citatur,volente ἀλλὰ itidem παρακελευστικὸν eſſe in hoc eius loco,lib.8,οὐ τὸ ἀπαλλάξειν τἄγαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοὺς πεντακισχιλίους ἔργῳ καὶ οὐκ ὀνόματι χρῆναι ἀποδηλοῦσθαι. Sed in hoc Thuc.loco nō video quid obſtet quominus ἀλλὰ particula ſit aduerſatiua: licet id nolit ſcholiaſtes. E Nec verò intelligo quæ ſit iſta ratio adhortādi per infinitiuū. In illo autē Homerico adhortandi vim habet ἄγε potius quàm ἀλλά.Quòd ſi admittamus ἀλλὰ hîc eſſe adhortatiuū,erit & in aliis propèinfinitis locis apud eūdē poetā,in quibus ἀλλ' ἄγε & ἀλλ' ἄγετε itidē cū ſubiūctiuo vel cū imperatiuo legitur.Ac miror curvnū illū ex multis citauerint Corinthus & Thucydidis ſcholiaſtes: ex multis,inquam:quorum paucos hîc proferā. Cum coniunctiuo,Il.χ,Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. Il.ω,& alibi, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα. Il.ψ, Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον.Il.χ,& alibi,Ἀλλ' ἄγε δὴ σίωπῃ καὶ ἀλεξώμεσθα μόροντες.Od.ν,Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι. Cum imperatiuo autē, Il.υ,Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω,μεμάτω δὲ μάχεσθ. Il.ρ,Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει.Il.ε,& alibi, Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. Similiter autem & ἀλλ' ἄγετε paſſim cum imperatiuo aut coniūctiuo. in quib⁹ omnibus locis eundē videtur habere vſum ἀλλά, qualē in eo quē citarūt illi duo. Videndū eſt autē ànnō potius παρακελευστικὴ vis tribuēda ſit τῷ ἀλλά, quū abſq; ἄγε imperatiuo iungitur:vt in ἀλλ' εἰπέ,& ἀλλ' ἔπευ, itē ἀλλ' ἔρχεο. F quæ verba (ſicut & illa ἀλλ' εἰπέ & ἀλλ' ἔπευ) in multorū verſuū initiis apudHomerū poſita reperiuntur.Quibus tamen in locis cum vi adhortādi,aliā ſimul videtur habere,ſonās, Verū age.vt,ἀλλ' ἔρχευ, Verū age,accedito. G

Ἀλλὰ pro δὲ(id eſt autem)in hoc loco Od.π,Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε Αὐτὸν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα.Euſtath.

Ἀλλὰ pro δὴ ſequēte γὰρ,paulo pòſt,vt Od.κ, Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς ἀΐδαο δόμους,πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ Ἀλλ' ἄγετ',ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. Sic & paulo pòſt,Ὦ φίλοι,οὐ γάρ τ' ἴδμεν,&c.aliquanto pòſt,—ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον. Vide Euſtathium. H

Ἀλλὰ ſuperuacaneum in principio ſententiæ: vt Iliadis ψ,Ἀλλ' ὅς μ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς,Euſt.

Ἀλλὰ καὶ,Sed etiam,Verùmetiam,præcedente οὐ μόνον,vel μὴ μόνον,vel οὐχ ὅτι:vt,οὐ μόνον ἔπραξεν,ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophraſtus,οὐχ ὅτι ἀνέφυ αὖ, ἀλλὰ καὶ ἀνηυξήθη καὶ καλλίους ἐποίησε. Hîc enim οὐχ ὅτι idem valet quod οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ & quū eſt ſolū,interpretamur Sed etiam,videlicet ſubaudientes καὶ poſt eam.Iſocr.in Areopagitico,οὔτε ταῖς οὐσίαις ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεεστέρους πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Non ſolùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant,ſed etiam eorum inopiæ ſuccurrebant. Demoſthenes, οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ.Sic & apud Latinos Sed, pro Sed etiā vſurpatur nonnunquam. Poteſt verò hoc genus dicendi aliter quàm per Sed etiam exponi. Verbi gratia ſi illum Iſocratis locum.ſic vertamus,Tantum abeſt vt eos contemnerent, vt etiam illorum inopiæ ſubuenirent. At in quibuſdā locis ita verti nequit, qualis eſt hic Plutarchi in Romulo, οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν, Non ſolùm periculum adiit,ſed etiam paſſus eſt. Niſi quis malit ἀλλὰ hîc interpretari Sed potius. Reperitur verò & poſt οὐ μόνον,ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

Ἀλλὰ καὶ,in principio orationis, Quinetiā.Xenoph. Ἀπομν.2,ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾷς τινας ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας,&c.

Ἀλλὰ δὴ καὶ, Atque etiam, Quinimo:vt ait Budæus, citans hunc locum Libanii,ἀπιέναι ὅπου ἂν βούλωμαι,ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους.

Ἀλλὰ γὰρ, Sed enim, At enim. Demoſthenes Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν ἀπαιτήσαιτ' ἄν τις, Sed enim omiſſis quorum,&c. Aut, Verumenimuero iis omiſſis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum vnum,aut duo.Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι: & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, At enim nequeo.Ariſtophanes,ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nōnunquam in principio anthypophoræ ponitur, id eſt reſponſionis ad obiectionem,vt annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem. ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ, &c. At enim ego fortaſſe in iudicium tractus eram leuis criminis,aut,&c.

Ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis.Plato Politicῶν 11, ἀλλὰ γὰρ,φησί τις,οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα;οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. ‖ Notandum eſt autem, vt καὶ poſt ἀλλὰ ſubaudiri nonnunquam diximus,ſic & γὰρ interdum ſubaudiri:aut(ſiquis mauult) vt ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ,ſic & ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ aliquando vſurpari.Lucian⁹,ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φῄς)εἰσὶν ἐν αὐτοῖς. Atenim improbi quidam (inquis) ſunt inter eos. Et vt Latinos quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus,itidem At pro Atenim aliquando accipere ſciendum eſt.

Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ,Atenim,in interrogatione.Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν;

Ἀλλά τοι,ἀλλὰ μὴν, At verò, Atqui, Enimuero. Plato Pol.6,ἀλλά τοι,ἦν δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο,At verò(inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita,maximum quid peregerit & confecerit. vt Budæus interpretatur.

Ἀλλὰ μὴν,At verò,etiam in conſequentia orationis. Idem Pol.2,ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, At verò etiam illud notum eſt.

Ἀλλὰ μὴν,Atqui,ſiue At verò, in aſſumptione. Lucianus,Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ,εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοὶ,id eſt,Si enim ſunt aræ, ſunt etiam dii. Atqui ſunt aræ:ſunt ergo etiam dii.

Ἀλλὰ μὴν, item pro Enimuero, in principio orationis. Nonnūquam etiam interpoſitis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribuſue vocabulis:vt apud Plat.in epiſt. ἀλλὰ ποῖον τι μὴν τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα;

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ,Neque verò, Sed neque.Xen.ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τὸ γνωσθῆναί γε.Sic Gaza ex Cicerone, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πόθησίς γε,Sed ne deſideratio quidem. Bud.

Ἀλλὰ μέντοι, Atqui exponitur in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μέντοι μὴν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν,

τὸ ... τι ὅ,τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ.

Ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, At certè, Saltem. Item, Sed tamē. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certè exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauconem, εἰ δὲ μὴ οἷόν τε περὶ τὴν ἡμέραν τὴν προτέραν, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Aristot. De mundo, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν λέγειν. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona ſpe fruuntur. Apud Demosth. περὶ παραπρ. Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως (id eſt tamen) vel potius pro ἀλλ' ὅμως, id eſt ſed tamen: hoc loco, διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, Vt poterat quidem, ſed tamē in hac vrbe viuebat. ‖Vt autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & pro ἀλλὰ γὰρ, ſic & pro ἀλλά γε poſitum nonnunquam reperitur, id eſt At certè, Saltem. Ariſtot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Et vt Latinos vſurpare Sed pro Sed etiam, & At pro Atenim (vt Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & ἀλλὰ γὰρ) dictum eſt: ſic etiam hîc At ab iis pro At certè poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλά γε Græci ponūt. Talis autem vſus harum Latinarum vocum exempla paternus Theſaurus linguæ Latinæ tibi ſubminiſtrabit.

Ἀλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demoſth. idētidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen. & pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

Ἀλλὰ νὴ Δία, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortaſſe, Atenim fortaſſe, vel Sed ſcilicet. Demoſthenes πρὸς Λεπτίνην, Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥᾳδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον. Id eſt, Sed ſcilicet hoc dicturus eſt. Vel, At fortaſſe ad hæc ipſe obiecturus eſt. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ, poſita in fine particula ἀλλά. Demoſthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, Atenim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temeréque poſitæ ſunt. Cui hypophoræ his verbis reſpondet, ἀλλ' ὅλως οὔσης, &c. Bud. Vide paulo antè in ἀλλὰ pro Imò veró.

Ἀλλ' ἢ, Niſi, Præterquam. Plato De rep. 1, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, Nihil volentes laudare, niſi diuitias, vel Præter diuitias, aut Præterquā diuitias. Ariſtoteles, γνῶναι δὲ οὐ ῥᾴδιον τὴν θήλειαν καὶ τὸν ἄνδρα ἀλλ' ἢ τοῖς ἐντός. Idem Ethic. 5, οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, Non facit iniuriam niſi per accidens. Item poſt ἄλλος. Xenophon, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Plato in Apologia, τίνα ἄλλον λόγον ἔχοιεν βοηθοῦντα ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθὸν καὶ δίκαιον; Lucianus autem ſine ἄλλο, ſcribens, οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστιν, Nihil aliud quàm. Sic & Iſocrates, δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι. pro ἄλλῳ γε οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ, &c. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ. ‖Suidas ἀλλ' ἢ ait non ſolùm pro εἰ μὴ (id eſt niſi) ſed & pro ἢ ſimpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἄρα ſimpliciter, vt apud Platonē, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum eſt autem annon & huic Ariſtotelis loco, lib. 8 De animalibus, conuenire poſſit hæc expoſitio, ἀλλ' ἢ ὅτι λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται. vt ſit, Certè quidem ſic fertur vulgò, ſed verum eſſe non videtur. Vel ſimpliciter, Fertur quidem, ſed. Quanquam ſic interpretando, non tam eſſet pro ἄρα quàm pro μέν. Cæterum ſciendum eſt, in illo Platonis loco vbi Suidas legit ἀλλ' ἢ in noſtris exemplaribus haberi ἀλλ' ἦ cū ἦ circumflexo. Vnde Budæus interrogatiuum eſſe dicit, exponens ita locum, Sed nunquid tranſacto die feſto venimus?

Ἀλλ' ἦ interrogatiuū apud Plat. vbi tamen Suidas legit ἀλλ' ἤ: vide in proximè præcedente annotatione.

Ἀλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exponitur Niſi. Vide in εἴπερ.

Ἀλλ' ὅτι, Niſi quòd. Syneſius, ὁ δὲ περὶ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. Non aliud erat niſi quòd. vel, quàm quòd. Bud. in C.

Ἀλλὰ μὴ, interrogatiuum eſt pro Nunquid igitur? Sed nunquid? Idem quod ἆρα μή. Xenoph in 4 ἀπομν.

A Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὐκοῦν ἔγωγε, ἔφ. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Hæc Budæus. ‖Ἀλλὰ μὴ abſque interrogatione poſitum, Non autem. Iſocr. τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Idem Pol. 2, δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν, ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα.

Ἀλλ' ἄρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μὴ ſignificat. Plato De leg. 10, ἀλλ' ἄρα ποι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τίνες τούτοις ὦν &c. Vtrū tandē ſimiles ſunt, &c.

B Ἀλλ' οὐ itidem & ἀλλ' οὐχὶ interrogatiuè ponuntur pro Nónne, Annon. Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο; Annon tu talis? certè quidèm tute ipſe nō negabis. Demoſthenes, ἀλλ' οὐκ αὐτὸ τοῦτ' εὐθέως εἴπατε; Imò verò nónne ſtatim hoc dicerent? B. ‖Ἀλλ' οὐκ ſine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item. & pro Non autem, vel Non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Non etiam ſic fecit beatus ille vir. Idem, τίς γὰρ ἐγγυητὴς ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται. pro Non autē, vel Non potius. Bud.

C ἈΛΛΑ͂Σ, ᾶντος, ὁ, (ex ἀλλάεις ἀλλάεντος per craſin factū. vnde vbiq; circūflexū retinet) Farciminis genus, Lucanica, ſecūdū quoſdā, ſeu Botulus, aut Botellus, ex Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult eſſe exta & inteſtina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14, σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Ariſtophanem in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' οὐκ ἐᾷς πλύνειν ἐᾶς τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autē ἀλλᾶς (vt in ſchol. Græcis legitur) ex carnib⁹ & farina ſubacta, quæ in

D φύσκην (id eſt inteſtinum craſſum) coniiciebatur. Sic autem nos *andouille* pro farcimine dicimus, ex Græco ἀλλᾶντος (vt opinor) mutuati, inuerſis ſyllabis, q. d ἀντόλλα, pronuntiando etiam τ per δ. Vnde ſatis apparet dici rectius *andouille* (vt Pariſiis pronuntiamus) quàm *endouille*. ‖Ἀλλᾶς videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui poſtquam ἔντερον expoſuit, hunc affert ex incerti nominis autore locū, ἀντὶ σημαίου ἔστησαν τοῦ στρατηγοῦ σημεῖον, ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον. Obſeruan-

E dum eſt autem apud Suidam ἀλλὰς ſcriptum eſſe non ἀλλᾶς, & ἀλλᾶντας: quū circumflecti debeat, ſi ſequamur eos qui ex ἀλλάεις per craſin factum voluerūt: quæ fuit & Herodiani ſententia, vt refert Euſtathius, p. 300.

C. Ἀλλαντοποιέω, ῶ, F. ήσω. Lucanicas vel farcimina facio. ‖Vnde ἀλλαντοποιός, Qui facit lucanicas, Lucanicarius, Tucetarius, Fartor.

C. Ἀλλαντοπωλέω, Farcimina vel lucanicas vendo, Lucanicarum ſum venditor, apud Ariſtophanem. Ex ἀλλᾶς & πωλέω.

F Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, Lucanicarum venditor vel farciminum. A Budæo exponitur Fartor, & Qui exta & inteſtina bubula & veruecina vendit. ‖Capitur ἀλλαντοπώλης prouili etiam & contempto atque abiectæ ſortis homine: cuiuſmodi metaphora etiam in noſtrate lingua habetur.

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. λοῦμαι, Salio, Salto. Xenophon De eq. arte, ἀλλ' ὅταν ἤδη μόνον ὅπισθέν τινα ἐπελθόντα, ἀλεῖται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, Vel in ignē ſaliat, aut inſiliat. Sic & apud Lucianum. Videtur autē

G huic dicto ſubeſſe prouerbialis figura, cuius tamen Eraſmus non meminit, ſi bene memini. Ariſt. in Nubibus, ψύλλ' ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, Pulex quot pedes ſuos ſaltaret; id eſt, ſaltando emetiretur. Ἆλτο apud Homerum ſæpe pro Saliit, ex ἅλατο (pro ἥλατο, ex ἡλάμην) factum per ſyncopen. Quanuis autem ἅλλομαι aſpiretur, tamen ἆλτο tenuatur ob ſequens τ, vt docet Euſtathius. ἆλτο ἐπὶ, cū accuſatiuo, pro Inſiliit, apud Homerum. ἆλτο κατὰ cum genitiuo, pro Deſiliit, apud eundem. & ἆλτο χαμᾶζε, in terrā deſiliit, vel proſiliit, apud eūdē.

H Ἅλμα, τος, τὸ, Saltus. Odyſſ. θ, Ἅλματα δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, ſaltibus omnes antecellebat. ‖Ἅλμα apud Hippocratem, Primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Heſychius. Talem autem agitationē & verbo σκαρίζειν ab eo ſignificari quidam tradunt.

Ἅλμα, pro ἅλσος, Etymolog. Vide ἅλσος. ‖ Ἅλμα A item κλάδος, apud Æoles, id eſt ramus, vt ait idem Etymologicus, vel potius Orion apud eum: in vtraque ſignificatione ἅλμα ab ἅλδω deducens: vnde & cum leni ſcribitur illic ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Ariſtot. De animal. 3, cap. 33, μόελον τὸ τῆς ἅλσεως κύελον. Sic exponitur à Gaza ἅλσις τῆς καρδίας hoc in loco, τὸ δὲ περὶ τὴν ἅλσιν ἔστι τὸν πνεύμονα τῆς καρδίας, οὐκ εἴρηται καλῶς. ‖ Itē in lex. Græcis Ἅλσις exponitur αὔξησις, id eſt Augmentum, Incrementum, itidem ab ἅλδω deriuando: vnde & ἅλσος dixi Orionem deriuare apud Etym. B

Ἁλτικός, ού, ὁ, Saltatorius, Ad ſaltationem ſiue ad ſaltum pertinens: vt ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, id eſt, Tripudium ſaltationem coniunctam habens. ἁλτικὰ μόρια, Plut. in Numa, ad verbum, Partes ſaltatoriæ, id eſt (vt quidam exponunt) partes quarum enixu ſaliunt. ‖ Ἁλτικὸς homo, Ad ſaltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad ſaltus. Xen. Pæd. 8, καὶ γὰρ οὐδ' ὅπως ἐγὼ ἁλτικός εἰμι. Exponitur & Saltator: vt δρομικός, Curſor, pro δρομεύς. Et inter palæſtas erant δρομεῖς C & ἁλτικοὶ, ſicut δισκοβόλοι, & πύκται.

C. ἈΝάλλομαι, Aſſilio, vel Inſilio, & quaſi dicas Superſilio (non Deſilio, vt in vulg. lex.) Xen. De arte equeſtri, δεδιδαγμένοι ταχὺ ὑφαιρεῖν, καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Bud. exponit Aſſilire. Sic dicitur & ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra.

C. ἈΦάλλομαι, Deſilio, Ex vno loco in alium ſalio. Item, Reſilio. Ariſtoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.
ET Ἄφαλσις, Reſultatio, citatur ex Ariſtot. Probl.
ET Ἄφαλτος, Reſiliens, ἀναπηδῶν, apud Heſych. D

C. ΔΙάλλομαι. Tranſilio. In vulg. lex. tamen Salio. Ἐξάλλεσθαι (inquit Bud.) Xenophonti ἐκπηδᾶν, vt διάλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, (id eſt Tranſilio) inuenio apud illum pag. 551.

C. ἘΝάλλομαι, Inſilio. Apud Gregorium λὰξ ἐνάλλεσθαι eſt Calcibus infeſtis aliquem petere & ferire, Pedibus conculcare. quod præter plagā, etiam contumelioſum eſt, inquit Bud. ex illo afferens, παίων πὺξ δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἐναλλόμενος. Apud Ariſtoph. Veſpis exponitur etiam Exilire. ‖ Metaphorica autem ſignif. dixit Syneſius ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, quod ad verbum reſpondet Lat. E verbis, Inſultare legibus: epiſt. 73, τούτων οὖν ἄλλους ἀπηγωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις.

C. ἘΞάλλομαι, Deſilio, Exilio. Suidas ἐξαλλομένους exponit ἀνασκιρτῶντας in hoc Ioſephi loco, οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ expoſitio minimè mihi probatur: qui puto hunc eſſe iſtorum verborum ſenſum, Indignos eſſe ſalute eos qui exiliūt patria (ſeu è patria) conflagrāte propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. HINC F Ἔξαλμα (q. d. Exultio ſiue Deſultio) Eruptio, vt exponitur in hoc Naz. loco, ἐν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος.

Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per ſyncopen, Exiliens, Erūpens. Il. ο, Εἴ πνά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιεν. Citatur & ex Apollonio lib. 2, Argon. cum genitiuo. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in proximè ſequente Ἐφάλλομαι.

C. ἘΦάλλομαι, Inſilio, Superſilio. Item, Irruo. Dicitur cum accuſatiuo, ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἅλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et Ἐφαλλόμενος, aor. 1 medius, Qui inſiluit. G

Ἐπάλμενος, apud poetas pro ἐφαλλόμενος, Inſiliēs, Irruēs, per ſyncopē (vt de ἐξάλμενος modò dixi) Hom. Od. ξ, — ἐπάλμενος ἔγχεϊ ὄλεσκον. HINC & Καππάλμενος, quod itidem inſiliens exponitur in hoc Apoll. loco, Arg. lib. 2, νηὸς ὑπὲρ πάσης καππάλμενον. SED & Ἀνέπαλτο inter hæc referendum eſſe videtur (licet Etymol. velit eſſe à πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο.) quod Il. θ, v. 85, de equo dicitur, Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Vbi Euſtath. ἀνέπαλτο exponit ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, & Etymologiſten mecum refellere vi- H detur participiū Ἀνεπάλμενος, quod apud Apollonium legitur, ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος. nā hoc à πάλλομαι nullo modo deduci queat. IDEM & de Ἐξέπαλτο dicendū fuerit quod de ἀνέπαλτο dixi. Exponit autē ἐξέπαλτο Heſychius ἐξεπήδησε. HIS addā & Μετάλμενος, quod A ab Heſychio exponitur ἐφαλλόμενος. Ionicè porrò mutatur in his aſpirata in tenuem.

C. ἘΣάλλομαι, Inſilio: vt ἐσάλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anthologia epigr. Inſiliit in crateras ignis. Dicitur & ἔσαλτο per ſyncopen à poetis.

C. ΚΑΘάλλομαι, Deſilio, καταπηδῶ, oppoſitum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. ἐπ' ὄχθους ἀναρουειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Idem, ἔστιν ὅπη διαπηδᾶν, ἔστι δ' ὅπου καθάλλεσθαι.

C. ΥΠΕΡάλλομαι, Superſilio, Tranſilio, Vltra ſalio. Ariſtot. De animal. lib. 9. Et ὑπεράλμενος per ſyncopen apud poetas pro ὑπεραλλόμενος, vt de ἐξάλμενος & ἐπάλμενος dictum eſt.

¶ Ἐφιάλτης, ſiue Ἐπιάλτης (quod poſterius, licet minus vſitatum, magis rationi conſentaneam formationem habet, vt ſit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι, vnde ἐπιαλλόμενος, pro quo à poetis dicitur & ἐπιάλμενος per ſyncopen. At verò ab ἐφάλλομαι eſſet potius ἐφάλτης quàm ἐφιάλτης) q. d. Inſultor, ſeu Inſultator. Incubum tamen potius nonnulli & Incubonem vocant. Eſt autē quoddam malum quo correpti inuadi ſe ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeo ſuffocari imaginantur. vnde & πνιγάλιωνα Themiſon eum appellauit, ſeu πνιγαλίωνα, vt alii referunt: quod mihi magis placet. Quidam (inquit Gorræus) dæmonem eſſe putauerunt, aut externā quādā vim quæ dormiētes inuaderet & pondere ſuo oppreſſos grauaret: quum contrà mali huius cauſa ſit craſſus & frigidus vapor (vt tradidit Poſidonius) ventriculos cerebri implens, & prohibens ſpiritus animales per neruos ferri. Per ſomnum duntaxat contingit, eóque laborantes in ipſa acceſſione patiuntur eadem quæ & apoplexia correpti, ſed tamen mitiora. Quia enim vapor in cauſa eſt, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles: deinde verò multo labore & conatu tenuato diſcuſſóque ſpiritu, & meatibus obſtructione ſolutis, derepente è ſomno excitantur. Læditur illis imaginatio potiſſimùm: ex quo veriſimile eſt morbum in priori ventriculo præcipuè conſiſtere. Ex his intelligi poteſt incubi differentia ab apoplexia & epilepſia. Præludium tamen eorum morborum eſt, atque etiam inſaniæ. Diuturnior enim & frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facilè degenerat. Præcedunt incubum ſuffocatio, vocis amiſſio, grauitas & immobilitas: & hæc rurſus crapulæ & cruditates, ex quibus craſſus ille frigidúſque vapor ſuſcitatur. Proinde quidam morbum hunc rectè quidem ſed imperfectè definierunt, τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, id eſt, vaporum in caput diſcurſum, ex nimio cibo & cruditate. Hactenus Gorræus. Hoc malum deſcribit Lucretius lib. 4, Tollunt clamorem quaſi ſi iugulentur ibidem: Multi depugnant, &c. Exiſtimatur autem & Virgilius huc reſpexiſſe Æneid. 12, vbi canit, Ac velut in ſomnis oculos vbi languida preſſit Nocte quies, nequicquam auidos extendere curſus Velle videmur, &c. Vide & Macrob. lib. 1 in Somn. Scip. Cæterùm pro eo quod à Dioſcoride dicitur ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium vno in loco, Faunorum in quiete ludibria, in altero ſuppreſſiones nocturnas dixiſſe, quidam annotarunt. HINC Ἐφιαλτία vel Ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia quòd aduerſus ἐφιάλτην valeat.

ἌΛΛΟΣ, ου, ὁ, Alius. ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο: alius, alia, aliud. Il. ζ, Ζεὺς, ἄλλοι τε θεοὶ, Iupiter, aliiq; dii. Od. ξ, Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, Alius enim aliis delectatur ſtudiis. Od. ι, — ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν. In Bœotia, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Xenoph. Hellen. 6, ἄλλος ἄλλη διασκεδασθέντες. Il. α, ἄλλος Ἀχαιῶν, Alius Achiuorum, vel ex Achiuis. Demoſth. contra Midiam, τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος. Idem pro corona, τὸ δὲ μὴ ποιεῖν τοῖς ἄλλοις ἐγὼ γ' ὁρῶ πᾶσιν ἀνθρώποις. ‖ Et cum τὶς, τὶς ἄλλος, Quiſpiam alius: vt Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκε. Sæpe εἰ præcedente, εἴ τις ἄλλος, Siquis alius, Si quiſquam alius. vt φρόνιμος, εἴ τις ἄλλος, Prudēs, ſi quiſquam

...lius. Interdum præcedit εἴ τις ἄλλος: vt apud Ariſtophanem, εἴ τις ἄλλος, μακάριος, Beatus, ſi quiſquam alius. vel, ſi quiſ alius. Apud Iſocratem, ὡς οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις ἄλλος πώποθ᾽ ἕτερος, Haud ſcio an quiſquam alius. Dicitur autem interdũ & ἄλλος τις & ἄλλος ὁστισοῦν, pro Quiuis alius, vel quilibet. Sic ἄλλο ὁτιοῦν, Aliud quiduis, apud Demoſthenẽ. Ἄλλος παρ᾽ ἐμέ, vel ἄλλος ἢ ἐγώ, vel ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ. pro Alius à me, Alius quàm ego. Soph. Οὐκ ἄν τις αὐτ᾽ ἔμελλεν ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ. Xen. Pæd. 3, τί δ᾽ αἰσθάνωνταί σε ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα λέγοντα. Et in interrogatione autem τί ἄλλο ἢ vel ἄλλο τί ἢ, Quid aliud quàm: vt dicetur paulo pòſt in Ἄλλο τι aduerbio. Hoc autẽ genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, abſque interrogatione, efferunt & aliter. Plato in Timæo, δι᾽ ἄλλο μὲν οὐδέν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι᾽ ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. &c. Propter aliud nihil, quàm, &c. Idem Pol. 2. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, id eſt, Hunc autem aliud nihil quàm annulum geſtare. Ad verbum enim durè ita diceretur, Hunc autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum geſtare. Notanda eſt verò diligenter huiuſmodi phraſis, quam apud Platonem potiſſimùm obſeruaſſe mihi videor. Dicitur etiã interdum ἄλλο πλὴν pro ἄλλο ἢ. Plato in Timæo, θέμις δ᾽ οὔτ᾽ ἦν, οὔτ᾽ ἔστι τῷ ἀρίστῳ δρᾶν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον, id eſt, quicquam niſi pulcherrimum facere: vt Cicero interpretatur. Idem οὐδὲν ἄλλο vertit alicubi, Nulla res alia. Idem apud Xenophõtem ἀλλά τι φιλοφρονεῖσθαι vertit, Cæteris in rebus comem atque humanum fuiſſe erga, &c. Idem ἀπ᾽ ἄλλου reddit aduerbio Aliunde, in interpretatione cuiuſdam loci Platonici, quem (ſicut & præcedentes) vide in meo Cic. lexico Græcol.

Ἄλλος pro ἕτερος, Alter: vt apud Ariſtotelem in Ethic. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτός, Eſt autem amicus, alter ipſe. Paulo pòſt ἕτερον αὐτὸν vocat. Quinetiam interdum in eiuſdem periodi priore membro ἕτερον, in poſteriore ἄλλο vel ἄλλον ponunt. Hom. Il. ι, οὐδέ ποτ᾽ ἔσβη πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἐρκίου αὐλῆς, ἄλλο δ᾽ ἐνὶ προδόμῳ. Vbi Euſtathius annotat hoc genus loquendi frequens eſſe apud Atticos ſcriptores, nulla tamen exempla autorum proferens. Sed reperitur & alibi non ſemel apud eundem poetam: vt eodem libro, Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, & in proſa itidem. Herodianus, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἑτέρω φίλον, τοῖς ἄλλοις ἐχθρόν. Plato, ὅσα διά τινος ὄψεως ἢ προσθέσεως ἀλλοιοῦταί τις ἕτερος ἄλλῳ. Sic & Lucianus ὁποτέρᾳ & ἄλλῃ dixit, ἄγε μὲν αἰγός, ὁποτέρα ἢ καμίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ᾽ ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Ἄλλος, Reliquus, vt ἄλλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, id eſt, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλην κοιλίην apud Hippocratẽ Erotianus exponit ἡ λοιπή. Vnde & τἄλλα paſſim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, Cætera. Scribitur verò & τἆλλα cum circunflexo, ſed magis recepta ſcriptura illa quàm hæc.

Ἄλλα exponitur apud Euripidem οὐκ ἐοικότα, Rationi non conſentanea. Secundum quam ſignificationem videri poſſit dictum ἀλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exponitur à nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortaſſe autem finitimam habet hîc ſignificationem ἄλλο, ei quæ proximè præcedit ex Euripide.

Ἄλλος τις (vel ἀλλός τις) Alius q̃ſpiã. Exponitur & Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὁστισοῦν, vt ἄλλος ὁστισοῦν, Alius quilibet. Ἀλλ᾽ ὁτιοῦν (pro ἄλλο ὁτιοῦν) apud Demoſth. Aliud quiduis.

Ἄλλο τι aduerbiũ, aut aduerbialiter poſitum, Vtrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 1, ἄλλο τι οὖν, ἦν δ᾽ ἐγώ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρός, &c. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus eſt. Et in 2, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, &c. Sæpe autem & ſequentem particulam ἢ habens ἄλλο τι exponitur Nunquid. Idem Plato in Critone, τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν. id eſt, Nunquid fateri neceſſe eſt? vel, Quid aliud quàm fateamur? inquit Budæus, ſubiungens & hunc locum ex Phædone, ἀλλ᾽ εἴπωμεν, ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι, ἔφη ὁ Σιμμίας, ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγήν; Vbi ἄλλο τι nomen eſſe ait ſignificationem ſuam retinens, hoc eſt, aliud quàm: vt infrà, ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τοῦτο ὁ θάνατος. Quòd ſi in his duob⁹ poſteriorib⁹ locis in ſua ſignificatione poſitum, itidem eſſe poterit (meo iudicio) & in illo ex Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortaſſe autem quum eſt nomen, ſignificationem ſuam ſeruans, diſcriminis cauſa rectius ſcriberetur ἄλλο τί disiunctè, quàm ἄλλο τι coniunctè. Budæus tamen vtrobique ἄλλο τι coniunctè ſcribit, in exemplis omnibus quæ in ſuis Commentariis citat: quæ vide.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab alio ad alium ſe conferens, Nunc huic nunc illi adhærens, Qui eſt modò harum, modò illarum partium. Et per conſequens Mutabilis, Inſtabilis. Martis epithetum apud Homerum: vt Iliad. ε, legimus, — θοῦρον Ἄρηα Τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον. & ibidem, Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε. Fit autẽ ἀλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interpoſita præpoſitione πρός: ita dictus (vt opinor) quaſi ὁ ἀπ᾽ ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος.

Compoſita autem, Ἀλλόγλωσσος, Ἀλλόγνωτος, Ἀλλοδαπός, &c. vide in γλῶσσα, in γινώσκω, in δάπεδον, itidémque in cæteris. At compoſ. Ἄπαλλος, Ἔναλλος, Ἔξαλλος, Παράλληλος, vide poſt aduerbia ex ἄλλος orta.

Ἄλλως, aduerb. Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Ariſtot. De mundo, ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, Non aſpectabilis aliter quàm animi ratione & iudicio. Iſocr. Panegyrico, εἰ μὴ μηδαμῶς ἄλλως, οἷόν τ᾽ ἦν δηλοῦν ταῖς αὐτοῖς προθέσεσιν, Si nullo alio pacto. Interdũ additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo: vel ſimpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xenophon, ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plat. Apud Lucianum ἄλλως γέ πως exponitur Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plutarchus, ἄλλως ἀρχῆς οὐ καὶ κενοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος. Hom. Il. ι, — ὁ δ᾽ ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Sic planè apud Ariſtophanem in Ranis, Αἱ φύσεις δ᾽ ἄλλως κράτισται, Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται. id eſt, Naturæ alioqui præſtãtiſſimæ, Naturæ iam ex ſe præſtantiſſimæ, vt nihil accederet. Demoſthenes, οὔτε γὰρ ἄλλως καλόν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honeſtum. Solet Ἄλλως reddi Alioqui, & in locis huiuſmodi qualis eſt hic eiuſdem Ariſtophanis, (præcedente videlicet μέν, ſequente ἄλλως δέ) μειράκιον πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ᾽ εὐπρόσωπον. id eſt, Adoleſcẽs pauper quidem, ſed formoſus alioqui. Alicubi verò ἄλλως δὲ expoſuerunt quidam Sed tamen, Sed contrà, Quanuis. quæ ſanè expoſitiones ſunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidã interpretantur etiã Præterea, vt apud Xenophontem, Hell. 6, καὶ τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος. & ita Budæus ἄλλως τε etiam verti alicubi poſſe docet in ſuis Cõm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpretatus eſt Et alioqui. nam hæc Thucydidis verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura comparatum eſt. Sic & ἄλλως δέ, Et alioqui, vel Alioquin autem, apud Chryſoſtomum ſæpe ſignificare tradit.

Ἄλλως τε καί, Præſertim, vel Et præſertim, per Atticũ particulæ τε pleonaſmum, vt in οἷόν τε, ſicut docet Euſtath. Xenophon, ἄλλως τ᾽ ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, præſertim ſi præter hoc ſint etiam audaces. Luc. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, præſertim ſi amicus ſit. Nec ſolùm ἄλλως τε καὶ pro Præſertim, ſequente particula εἰ ſiue ἐάν (vt in locis proximè citatis) ſed & ſequente ἐπειδή. Plato epiſt. 4, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺν θεῷ εἰπεῖν ῥάδιον ἔσται, Præſertim quũ (Deo fauente) facile id futurum ſit. Ibidem, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdum verò ἄλλως τε καὶ ſine vlla earum particularum, cum participio, vt apud Thucydidem, ἄλλως τε καὶ προειπόντων, Præſertim quũ prædixiſſent. Budæus ἄλλως τε non ſolùm Præſertim, vel Eo magis (vt Cic. loquitur in libro De offic. 1) ſignificare ait, ſed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quòd. vt apud Luc. & Areopag.

Ἄλλως, Fruſtrà, Incaſſũ. Il. ψ, Σφαρχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς, Κεῖσέ με νοστήσαντα &c. Plato in Phædone, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, hæc mihi videor ei fruſtra dicere. Sic οὐκ ἄλλως ſæpe reperitur pro Non fruſtra, Non abs re. Item Ἄλλως interdum pro Temere, Incõſultò. Luc. in Iudicio Paridis, φησὶ δ᾽ οὖν ἔτι ἄλλως ἐπελθόν...

οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. id eſt, Quum ei temere in mentem veniſſet, vel in buccam potius, vt ait Budæus. Apud eundem Lucianum, ἄλλως ἠρόμην, Nulla de cauſa certa, Temere. Apud eundem alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temerè vagans. ‖ Heſychius Ἄλλως exponit etiam ὡς ἔτυχε.

Ἄλλῃ, aduerbium, interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Hom. Il. ο, Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Vbi docet Euſtathius ἄλλῃ aduerbium eſſe ſignificans ἄλλως: eodem planè modo quo ταύτῃ pro οὕτως ponitur. factum enim eſſe ἄλλῃ per ellepſin ex datiuo, vt ſit ἄλλῃ, quaſi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, id eſt, Alia via, Alio conſilio, Alia arte. Plato De republ. 4, οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. Et in Euthydemo, τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἂν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα, &c.

Ἄλλῃ, aduerbium loci, Aliò, Ad aliam partem, Ad alium locum. nam motum ad locum ſignificat. Hom. Il. φ, — ποτὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήιον. Vbi Euſtathius annotat, quamuis ſit aduerbium ſignificans ἀλλαχοῦ, tamen adſcriptum habere ι, vt pote à datiuo factum. Pro Aliò vtitur & alibi idem poeta, vt Od. ρ, Ἔνθ' ἴκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ. Vtuntur verò & proſæ ſcriptores. Xenoph. Hell. 1, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, Aliæ aliò diſceſſerunt. Idem Pæd. 1, ὥςτε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν. ‖ Interdum & ἄλλῃ aduerbium in loco, non ad locum, pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους (vbi animaduerte & genitiuo iungi) Alia in parte muri. Vtuntur pro Alibi & Strabo ac Laertius. Sic & apud Sophoclem in Trachiniis, Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένην. vbi ſcholiaſtes exponit, τῇδε κἀκεῖσε, id eſt Hac & illac. ‖ Adnectuntur autem aduerbio ἄλλῃ ſæpe particulæ ποι & πῃ: illa, quando ἄλλῃ denotat ad locum: hæc, quũ indicat in loco. ſic ἄλλῃ ποι in loco Xenophontis modò citato. πῃ autem, vt in ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλῃ πῃ τῆς πόλεως, Alia in parte ciuitatis. Significat autem ἄλλῃ ποι, Aliò aliquò, Vſquã aliò: ἄλλῃ πῃ, Alibi alicubi, Alibi vſquam. ſed in interpretatione ſæpe omittuntur hæ particulæ ποι & πῃ.

Ἄλλην accuſatiuus aduerbialiter itidem poſitus reperitur. Plato in Euthydemo, τρέποντε μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς. vbi interpres vertit, Hinc atque illinc. quaſi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Aliàs atque aliàs.

Ἄλλυδις aliud aduerbium quod quidam ab ἄλλῃ volunt fieri: vt ἄμυδις ab ἅμα. ſignificat autẽ Alibi vel Aliò, ſiue Aliorſum. Apud Homerũ ἄλλυδις ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα non ſemel. Item ἄλλυδις ἄλλῃ aliquoties, pro Aliò atque aliò, vt vulgò exponi ſolet.

¶ Ἄλλοθι, aduerbium itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. ξ, — ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Vſus eius eſt & in proſa: vt ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nuſquam, apud Demoſthenem Phil. 3. Reperitur & cum genitiuo, vt ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cicero apud Platonem ἄλλοθι vertit In cæteris. vide meum lex. Ciceronianum Græcol. Apud eundem capitur pro Alia in re, in Hipp. minore, βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι; id eſt, Vis vt & in alia re id conſideremus? ‖ Citatur & ex Ariſtotele hic locus, ἄλλοθι πορεύεσθαι. vbi ſi mendum non eſt, ἄλλοθι eſt aduerbium ad locum. nam ἄλλοθι πορεύεσθαι, eſt Aliò tendere. ‖ Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ apud Xenophontem exponunt Aliter nullo modo: ſed ii viderint.

Ἄλλοθεν aduerbium è loco, Aliunde: (vt ἄλλοθι aduerb. in loco, Alibi) Od. ι, — ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. ſic & Od. κ. Eiuſdẽ Od. η, — εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Si etiam alicunde aliunde venerit. id eſt, Si peregrè venerit, ſi peregrinus ſit, vt exponit Euſtathius. Sic apud Demoſthenem, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nuſquam.

Ἄλλοσε, aduerbium ad locum, idem quod ἄλλῃ, Aliò, Aliũ in locum, Aliam in partem. Thucydides, ὅπως μὴ ἐπιβοηθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Aliò quopiam. Apud Hom. Od. ψ, ἄλλοσε θεῖναι pro μεταθεῖναι.

HINC (vt opinor) Ἀλλαχόθι, ET Ἀλλαχόθεν, ET Ἀλλαχόσε, videlicet ex Ἄλλοθι, ex Ἄλλοθεν, ex Ἄλλοσε. nam eadem eſt vtrorũque ſignificatio, ſed his potius quàm illis vtuntur poetæ, proſæ autem ſcriptores contrà illis frequentius quàm his. SED & Ἀλλαχῇ ET Ἀλλαχοῦ interiecta itidem ſyllaba formata ſunt. Eſt autem Ἀλλαχῇ idem quod ἄλλῃ, Alibi, vel Aliò: Alia in parte, vel Aliam in partem. Xenophõ, γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος, ἀρθροῦν τὴν φωνήν, id eſt, Linguam aliàs alibi (vel, alia in parte) os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam [illegible] partem. Pro Aliò autem ſumitur, vt ἀλλαχῇ ῥιφθεὶς, Aliò proiectus.

AT Ἀλλαχοῦ potius eſt Aliò quàm Alibi: vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ περινοστεῖς, Aliàs aliò vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc diſcurris. Et apud Naz. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον.

Ἄλλοτε, aduerbium temporis, Aliàs, Alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, Aliàs quàm nunc. Sæpe autem cum ἄλλος iungitur hoc aduerbium, vel cum ἄλλως quod itidem aduerbium eſt: vt ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Aliàs aliorũ equorum, id eſt, nunc huius, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου ζῆλος. Sic & ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος, Aliàs alii amicus. id eſt, modò huic, modò illi amicus. Et apud Galenum ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Aliàs alio vtimur. Solon in elegia, Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, id eſt, Pecunias autem habẽt ex hominibus modò hic, modò ille. Et apud Luc. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam terram mutans. pro Subinde vel identidem terrã mutans. Pro quo dicit etiã, γῆν ἐκ γῆς ἀμείβων. Dicitur & ἄλλοτε ἄλλως, Aliàs aliter, id eſt, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem ſign. dicitur & ἄλλοτε ἄλλῃ apud Platonem in Timæo, ἄλλοτε ἄλλῃ γίνεται, Aliàs aliter fit, id eſt, Nunc fit hoc modo, nunc illo. ‖ Inuenitur & geminatum ἄλλοτε, cum μὲν & δέ: & ſignificat ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, quod dicunt interdum, νῦν μὲν, νῦν δὲ, vel, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Vtitur Homer⁹ Od. ψ, Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν, &c. ‖ At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ſonat Subinde, Identidem: vt, ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

Ἄλλοτε, aduerbium loci, Alibi, Alio loco. nam hæc Heracliti verba (quæ citantur à Diogene Laertio) ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτε καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpretatur, Nemo de nobis vnus excellat: ſed ſiquis extiterit, alio in loco & apud alios ſit. Haud temerè tamen (vt opinor) alibi reperiatur ἄλλοτε in hac ſignificatione.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε (id eſt Interdum) Dores dicunt: vt ὅκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc. Idyll. δ, Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

C. Ἄπαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt apud Ariſtot. De anim. 9, ἄπαλλοι τόπον μισεῖ, Odit & faſtidit identidẽ locos. Ita in vulg. lex. Sed hæc mihi ſuſpecta ſunt: ſicut & quod apud Heſyhc. legitur, Ἀπαλλόν, μόνον. SED & Ἀπαλλαντὸν apud eundẽ habemus, exponentem, θαυμαστὸν, ἔξαλλον πολὺ, παρηλλαγμένον. Vbi fortaſſe πολὺ cum παρηλλαγμένον iungi potius debet.

C. Ἔναλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuerſus & contrarius, Bud. interpr. Ego ἔναλλα puto aptè reddi poſſe Præpoſtera in hoc Theocriti verſu, idyll. 1, Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, id eſt, Omnia ſint præpoſtera, vel præpoſterè fiant. Aut, Inuertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naſo, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere poſſumus (vt opinor) πάντα δ' ἔναλλα γένηται. In vulg. lex. nullum affertur exemplũ ſignificationis huius vocabuli (quæ ibi eſſe dicitur, Varius, Diuerſus, Contrarius) ex vet. ſcriptore, ſed ex Laſcaris epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλλ' εἶεν ἔργ' ἀνθρώπων μερόπων. quod exponitur, Hominum opera à proprio vſu recedant. Verùm & hîc malim, Omnia hominum opera ſint præpoſtera. Non dubito autem quin Laſcaris ad modò citatum Theocriti locum reſpexerit.

C. Ἔξαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aliis diuerſus, Inuſitatus, Egregius. Item Ἔξαλλον, Peregrinum. nam Heſychius ἔξαλλα exponit διάφορα & λαμπρὰ, & ἀλλόφυλα, ἢ ἔξοχα. Quibus Heſychii expoſitionibus Budæus ſubiungit ex lib. 2 Regum cap. 6, Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Iudith cap. 3, de Iudæis dictum, καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη.

Ἐξάλλως, aduerbium, Alio modo & planè inuſitato, Inuſitatè. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suidas poſt Ἔξαλλος (quod inexplicatũ relinquit) ponit

Ἐξάλλως, quod exponit κατ' ἄλλον τρόπον, & παραδόξως, A afferens ex Polybio, τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοῖς βωμοῖς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, & exponens καθ' ὑπεροχὴν, eundem locum affert, mutatis tamen quibuſdam.

C. Περίαλλος, ου, ὁ, ἡ, Aliis præſtans, Eximius. VNDE Περίαλλα aduerbiale quod potiſſimum eſt in vſu, pro περιάλλως, & ſignificat Eximiè, Suprà alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. in Panis hymno, circa finem, — πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχιος Διόνυσος, Id eſt, Præcipuè autem, vel Potiſſimũ, B vel Supra alios. Sophocles in OEd. Tyr. pag. 200 meæ editionis, ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα ἰαχέων ἐκ στομάτων, vbi ſchol. exponit ὑπερβολικῶς. Citatur & ex Apoll. Rhodio pro περισσῶς. Naumachius apud Stobæum, Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυχιδέας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέρι ἀλλὰ quod in vulg. editionibus legitur, nullo ſenſu. Erit autem περίαλλα Exquiſito quopiam modo.

Περίαλλος in alia etiam ſignif. vt περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex Anthol. epigr. pro Oſculorum in quibus linguæ mutuò conſeruntur, q.d. in quibus linguæ altera C alteri conſeruntur. ET Περιαλλόκαυλος ex Theophraſto affertur De Hiſt. plantarum lib. 7, cap. 8, à Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legiſſe veriſimile eſt.

Hæc autem cõpoſita maluiſſet forſitan aliquis præfixa eſſe verbis, vt ἔναλλος, verbo ἐναλλάττω, & ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω: & ipſe quoque id facere ſtatuerã: ſed poſtea ſimul omnia ponere viſum mihi eſt, quum etiam multo plura ſint huiuſmodi deriuationis verba quàm D illius formæ nomina: & ita non ſint quæ multis verbis præfigi poſſint.

ἈΛΛΆΤΤΩ, (frequentius Attico more per ττ quàm Ἀλλάσσω communi lingua) F. ξω, P. χα, Muto, Immuto. Plato Pol. 2, ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Suã faciem in varias formas mutare. ‖ Item Permuto, genitiuo cum accuſatiuo iunctum: vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Euripidem autem in Hecuba ἀντιστρόφως dicitur, vt ait eius ſcholiaſtes, ἀλλάξασ' ἀΐδου θαλάμους pro ἀλλαξαμένη ἀΐδου τῶν E θαλάμων. Ita enim legit ille (nec alioqui eſſet ἀντίστροφος conſtructio) non, vt in vulgatis editionibus, ἀΐδα, vt ſit datiuus. Quæ per datiuum conſtructio reperitur Exodi 13, πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, Omne quod aperit vuluam aſinæ, mutabis oue. ‖ Apud Euripidem autem reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος: vt, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδ' ἐνήλλαξάν με, Talem gratiam mihi permutarunt his. id eſt Retulerunt pro his.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, paſſ. Mutor, Immutor: vt 1 Cor. cap. 15, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. F Reg. 4, cap. 15, ἀλλασσόμεναι στολαί, Veſtimenta quæ mutantur. Exponitur & Mutatoria veſtimẽta, quæ Homerus εἵματα ἐξημοιβὰ nominat.

Ἀλλάττομαι, in actiua ſignificatione, Muto, Immuto, apud Platonem. ‖ Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto: vt οὐκ ἀλλάξομαι τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apophth. Lac. pro Perſarũ regnũ libertati nõ permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντὶ interiicitur: vt ἀλλάττομαι τύχην G ἀντὶ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunã fortunæ permuto. Ariſtides ἡδονὰς ἀντὶ τοῦ δικαίου ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutauit, id eſt, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plutarchum autem poeta quidam cum participio iunxit, dicẽs, ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον (id eſt, ad verbum, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro) pro ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα χρυσίου. ‖ Ἀλλάττομαι exponitur interdum Redimo: vt in illo Luciani loco in Tyrannicida, ἀλλαξάμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem cæde à me perpetrata. H

Ἀλλάττομαι (inquit Budæus) Permuto, Vendo, Emo, & datiuo iungitur. Ariſtot. Pol. 1, καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται ᾧ ὑποδήματι, id eſt, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget. ἀλλάττεσθαι enim eſt commercia exercere. Ἀλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato De rep. 2, τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, id eſt, Argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. Sic & Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vẽdo Columella vſurpat, vt oſtendit Budæus. Qui quũ dicit ἀλλάττομαι iungi datiuo, intelligere neceſſe eſt datiuum perſonæ, quem Latinè reddamus per ablatiuum iunctum præpoſitioni Cũ: vt ſit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipſis permuto. pro Hoc ipſis vendo, vel Hoc ab ipſis emo. Quanquam obſeruaui addi vt plurimũ ἀντ' ἀργυρίου aut ἀντὶ νομίσματος poſt ἀλλάττομαι, in hac ſignificatione: vt apud Platonem, τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι. licet in ſequente ſtatim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adiungens ἀντ' ἀργυρίου. Sic in loco Ariſtotelis modò citato ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος. neque enim ante ἀντὶ diſtinguo (vt ſit χρῆται ἀντὶ νομίσματος) ſed ante χρῆται: vt ſit ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος. tum quòd apud Ariſtophanem quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ νομίσματος: tum quòd abſurdiſſimè mihi videatur, dici, quempiam vti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen diſtinctionem ante ἀντὶ non (vt ego volo) ante χρῆται, in omnibus eſſe editionibus, atque adeo cum tali diſtinctione citari etiam à Budæo in ſuis commentariis hũc locũ. quare de eo iudicẽt viri docti. Ἀλλάττομαι vt per Emo ita & per Redimo exponitur interdum: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem mea cæde, id eſt, cæde à me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Inſtauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Ἀλλαγή, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato Pol. 2, ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται, id eſt, permutationis cauſa. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, Permutationem facere, pro Permutare. ‖ Ἀλλαγή, Cõtractus & commercium, inquit Budæus. Ariſtot. Ethic. 5, διὸ πάντα δεῖ συμβλητά πως εἶναι ὧν ἐστιν ἀλλαγή· ἐφ' ᾧ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγή item κόλλυβος, teſte Polluce. ‖ Ἀλλαγή apud Gregoriũ exponitur Viciſſitudo: vt ἀλλαγὴ γωνιῶν, Viciſſitudo angulorum. Apud eũdem ἀλλαγαὶ ὡρῶν, Viciſſitudines temporum anni. ‖ Ἀλλαγαί apud hiſtoricos interdum appellantur σταθμοί, certæ manſiones in quibus quieſcunt qui iter faciunt, vt docet Euſtathius. Qui autem hoc nomine vſi ſunt ἀντὶ τοῦ σταθμοῦ, à mutatione domiciliorum videtur ſic appellaſſe. Bud. in Annot. poſter. in Pandectas ἀλλαγὴν exponit Mãſionem de mutandis equis deſtinatam, hoc in loco, ἐὰν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, vel παραπέμψῃ. Eſt tamen generale alioqui ad manſionem tam eius qui pedes iter cõficit, quàm eius qui eques, vt docet Euſt.

Ἄλλαγμα, τος, τό, ἀλλαγή, Mutatio, Commutatio, Permutatio.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, Idem.

Ἀλλακτικός, ή, όν, Cõmercialis, Ex contractibus manans, vt exponit Budæus in hoc Ariſtotelis loco, Ethic. 5, ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθός. quum antea dixiſſet τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit commerciarium ius.

Ἀλλαχτόν, οῦ, τό, Lignum quo geſtabatur onera. ita dictum à permutatione geſtationis, ex vno humero in alterum. Vel (vt Cæl.) Lignũ vtrinq; cauũ quo geſtabãtur onera: ita dictũ à tralatione quæ fiebat à fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφίκυρτον malũt appellare. quod ſignif. vtrinque gibboſum. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3, vnde ſumpſerit non indicans.

Ἀλλάξ, aduerbium, Permutatim, Mutatis vicibus, Viciſſim. Ab Heſychio exponitur ἐνηλλαγμένως. Frequentius vſurpatur compoſitum ἐναλλάξ.

C. ἈΝΤαλλάσσω ſiue Ἀλλάσσομαι, & ſæpi' Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι, Atticè, Immuto. Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω, Bud. Plutarchus, ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demoſthenes Pro corona, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλ-

λαπόμενοι. Idem, νομίζων οὐκ ἀπαλλακτέον μοι τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας οὐδενὸς κέρδους. A

Ἀνταλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compenſare, ſicut & ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Budæus. Vide ἀλλάσσω, item ἀντικαταλλάσσω.

Ἀνταλλαγὴ, ῆς, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In vulgatis lex. Græcolatinis, ἀνταλλαγὴ exponitur etiã Conuentio, & citatur ex Gaza De ſenectute, ἐξ ἐγγυητῶν τε συγκειμένων καὶ ἀνταλλαγῶν.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio permutatus. Suidas, ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἀντάλλην. B

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16, Marci capite octauo, τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; id eſt (vt quidam exponunt) Quid dabit homo cuius permutatione redimat animam ſuam? Alii ſic, Quid pro anima ſua dabit permutationẽ vel, per commutationem aut permutationem? Alii compenſationis vocabulo vtuntur, eodem ſenſu. C

Ἀντάλλαγμα pro reconciliatione, citatur ex Eccleſiaſtici capite 44, Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα.

Ἀνταλλαγματικὸς, ἡ, ὁ, Permutatorius, Commutatorius, vel (vt alii) Permutatiuus, Ad permutationem pertinens. Apud Gazã ἀνταλλαγματικὰ verba ſunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiuſmodi.

C. Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, αὖθις ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι, &c. Et Plutarchus, ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, abire à ſe iubens clientes & comitatum. Demoſthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας. Dimiſit creditores, vel Liberauit creditores, vt quidem vertit Budæus ex Vlpiano. Ego tamen magis Latinè & propriè dici puto Abſoluit creditores, ex Terentio. Hoc præterea animaduertẽdum eſt, quamuis dicat Budæus, ἀπαλλάττω eſſe Libero, item Libero dimittóq; creditorẽ, non tamen (quod ſciam) ἀπαλλάττω per ſe id ſignificare, ſed adiecto nomine χρήστην, aut alio ſynonymo. Sicut nec Libero accuſatorem per ſe poteſt ſignificare: licet idẽ ſcribat, Et Libero accuſatorẽ, i. ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω eſſe ait, Abire iubeo, A me dimitto. Ego verò addendũ puto (atq; adeo addidi) Abire permitto. quæ ſignif. illi Thucyd. loco magis conuenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non eſt ſimpliciter Dimittere, ſed Dimittere placatum & munere corruptum (pro quo tamen Bud. dicit Placare & munere corrumpere, item Liberare) apud Demoſthenem κατὰ Τιμοκράτους. Nonnunquam Ἀπαλλάττω eſt Amitto potius quàm Dimitto, atque adeo Summoueo, Expello (Suidas μετακινεῖν) Thucyd. 1, καὶ κωλύει αὐτὸν τὴν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet ſignificatio quæ à Suida ponitur, videlicet pro φυγαδεῦσαι. in qua etiam vſi ſunt interdum verbo Summouere Latini, addentes ablatiuũ Patria. Sic illud paulo antè poſitum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Budæus putat exponi etiã poſſe, A ſe ſummouit. ‖ Aliquando verbum hoc Ἀπαλλάττω cum accuſatiuo perſonæ genitiuum rei habet, diciturque Ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro ſignificatione genitiui vel ſonat itidẽ Summoueo, Amoueo, aut Remoueo: vel (quod multo frequentius eſt) Libero. Herod. 4, ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, quum exercitum Meſopotamia ſummouiſſet. Plutarch. in Solone, ἀγοραίων βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab illiberalibus artificiis remouere. Pro quo malim inuerſa conſtructione dicere, Illiberalia artificia à ciuibus remouere. Ἀπαλλάττω cum iiſdem caſibus eſt & pro Libero frequentiſſimum: vt συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῆς δίκης, & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Iſocr. Sic apud Demoſthenem Philipp. 1, ἵνα ἀπαλλάξαι αὐ τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Eodem modo dicitur & ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου. vt Apud Ariſtophanem Pluto, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Iã verò non tantùm dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τούτου, verumetiam ἀπαλλάττω σε περὶ τούτου: vt apud Iſocratem in Paneg. καὶ μὴ πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλεύειν πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Vbi ἀπαλλάξαι nõ eſt Liberare, ſed (vt in locis paulo antè citatis) Dimittere, verùm nõ ſimpliciter Dimittere, ſed reſponſo accepto. Hoc tamẽ exemplum non ſubiunxi ſuperioribus, in quibus ἀπαλλάττειν eſt itidem Dimittere, propter diuerſam conſtructionem: quam certè rariſſimam eſſe puto. ac vereor ne abundet præpoſitio περί: quum abſque ea ſit & vſitatiſſima conſtructio, & eadem ſignificatio. D E F G H

‖ Inuenitur ἀπαλλάττω & cum accuſatiuo rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo. ac primùm vt dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον. vnde apud Dioſcoridem, κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac conſtructione dicitur à Demoſthene & Plutarcho ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, ſeu abolere, vel Infamia liberare. Poſſit autem fortaſſe & in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exponi ἀφανίζειν. quam etiam ſignificationem illi verbo tribuit Suidas. Quod autẽ Xenophon apud eundem dicit τὰ σκεύη ἀπαλλάξαι, videtur eſſe Auferre è conſpectu. Interdum verò Ἀπαλλάττω ſumitur & pro Tollo, id eſt E medio tollo, Interimo, vt Theophr. De hiſt. plant. lib. 9, de radicibus exitialibus loquens, αἱ μὲ παραχρῆμα ἀπαλλάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους. ‖ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accuſatiuo pariter & genitiuo rei: ſed qui genitiuus rei locum genitiui perſonæ quodammodo obtineat. vt apud Euripidem, Ἐπισπολῶ τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. In cuius loci interpretatione ad verbum Amitto redeundum fuerit. ita enim Latini Amittere è manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, (ſi Suidæ credimus) etiam pro πεῖσαι ἀποστῆναι dixerunt Cratinus & Demoſthenes: id eſt pro Ad defectionem impello. Quam expoſitionem alioqui duriorem & licentioſiorem molliri poſſe exiſtimo, ſi dicamus ἀπαλλάττω eſſe Abſtraho & alieno ſeu abalieno animum alicuius à quopiam: vnde ex conſequenti ſumatur pro ad defectionem impello. Non video autẽ quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eãdẽ ſignificationem verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριόω multis in locis habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra ſignif. ſeu paſſiua, pro ἀπαλλάττομαι, Euado, Defungor, Liberor. Ariſtot. Probl. ſect. 5, διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius euadunt è morbo, vel Facilius morbo liberantur, ſeu defunguntur, ex Liuio. Et ſect. 3, διὰ τί μᾶλλον δυσάρεστοι εἰς μέθην οἱ ἀγόμενοι τῶν γυμναζομένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur & ſoluuntur, inquit Bud. Ego verò exiſtimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliiſque huiuſmodi locis (præſertim verò ſimilibus huic Xenophonteo Pæd. 4 καὶ πόνοι οἱ μαχόμενοι ἡττῶνται ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες) id ſonare quod Gallicè dicitur, Eſchaper à meilleur marché, Vel, En eſtre quitte à meilleur marché. In vulg. autem lex. ῥᾷον ἀπαλλάττω exponitur etiam Meliuſculè me habeo, & Mecum agitur facilius: ſed exemplum huius ſignificationis non affertur. Iungitur porro ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demoſthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι. quod exponitur, Quin potius omnes deterius nobis ſunt defuncti. Id eſt, Maiore incõmodo affecti. Ex Ariſtide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppoſitum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς (ſed rectius πονήρως) pro Non incommodè rem geſſit. Quod item Aphthonius de Antiphonte ſcripſit, ὅτε ὡς ἂν σύμβουλος φαίνοιτο, ἄριστα ἐχόντος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpretatur, Exitum optimum controuerſiarum referebat. Huius autem contrarium Æſchines Demoſtheni obiiciens, eodem loquendi genere vſus eſt, orat. in Cteſiphontem, οὐ γὰρ πώποτε οὔτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor & cum genitiuo, vt ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, Defungi officio. Et vt hoc verbũ Ἀπαλλάττω ſignificare Interitum affero, modò dictum eſt, ita & pro Intereo ſeu Morior poni interdum ſciendum eſt: vt apud eundem

Theophr.(nam & ex illo alterius ſignif.exemplum pe A titum fuit) χίλια δὲ ἀπαλλάττειν τοῖς,&c. In Axiocho autem qui Platoni adſcribitur, additur τὸ ζῆν loco genitiui, οἷς ἂν πλεῖστον ποιήσῃ, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν.

Ἀπαλλάττω, Verſor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exẽpla. Xen. ἀπήλλαττε δὴ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. Luc. De merc.cond. καὶ δι᾽ αὐτὴν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττεις, id eſt Viuere & degere, inquit ille. Sed hæc certè ſignificatio durè huic verbo tribui mihi videtur. ac fortaſſe ἀπαλλάττειν κακῶς potius ſumitur in hoc Luciani loco eodem modo quo ἀπαλλάττειν πονήρως in iſto Polybii, B κακῶς ἀπήλλαττε τῶν ἐπιτηδείων ἀπορίᾳ καὶ τοῦ σώματος ἀδυναμίᾳ, Sed & expoſitionis loci Xenophontis (niſi aliam ſcripturam ſequamur) alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Diſcedo, Abeo, Exeo, Digredior. & quidem varia cõſtructione, vt ſequentia exempla docebunt. Xen. Pæd. 8, ὡς ἡ ψυχή, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ τέθνηκε. Quæ Cicero interpretatur, Animos dum in corporibus eſſent mortalibus, viuere: quũ exiſſent ex iis, emori. Sic apud eundem Xenophõtem, ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digreſſi. Item, C καὶ τὰ ἐπιέναι ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδάμου. Interdum additur præpoſitio ἀπό, vt apud Ariſtophanem, ἀπαλλάχθητι ἀπ᾽ ἐμοῦ. Nonnunquam præpoſitio ἐκ, vt apud Ariſtot. OEcon. 2, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Iſocrate affertur, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, pro Diſcedere ab adminiſtrationibus. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam ſe recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per ſe ponitur pro Diſcedere è vita. quod vno itidẽ verbo dicitur Decedere, id eſt Mori. De qua ſignificatione ſcribetur pau D lo pòſt. Ἀπαλλάττεσθαι cũ genit. aliis etiam verbis exponitur. A Cic. verbo Euadere: in hoc Platonis loco in Apologia Socratis, ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, quum ab his qui ſe iudicum numero haberi volũt euaſeris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτερίας, redditur Effugere dementiam, apud Plutarchum in Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magiſtratu perfunctus. Sic apud Platonem De republ. lib. 1, λόγου ἀπηλλάχθαι, Diſputatione perfunctum eſſe. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per ſe poſitum E ſignific. Defungi vita, ſeu fungi. Quæ ſignificatio ad illam reduci poteſt qua pro Diſcedere accipitur. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic & apud Thucydidem exponitur Abhorrere, Alienum eſſe. Et ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι apud Herodianum Polit. interpr. Ab armis belloque remotiſſimi. Interdum Ἀπαλλάττεσθαι eſt Vacare & Liberũ eſſe à re aliqua, de qua ſignif. vide in iis quæ ſequuntur. F

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Soluor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati ſunt ſeruitute, Iſocr. Sic Thucyd. lib. 3, πόλεώς τε αἰεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβου ἀπαλλάξονται, Xenoph. Pæd. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, Iſocr. De pace. Et, πάντων τῶν μετ᾽ ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demoſth. Olynth. 1. Ex Plut. autem in Numa citatur ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας pro Soluta ſacerdotio. Et ex eodem in Quæſt. Rom. pro eadẽ ſignificatione, ἀπήλλακται τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Apud Iſocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, Solutus his, vel potius, Qui G hæc miſſa fecit. Ex Thucydide præterea affertur ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, pro Hæc ſunt ab incommodis exempta. Sed malim, Hæc vacant incommodis: vt apud eundem lib. 3, καὶ οὐκ ἴσον αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπέδοτε, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacantem. Et lib. 1, τὰ δὲ ἡμέτερα, τούτων τε ὧνπερ παρ᾽ ἐκείνοις ἐμεμψάμεθα, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem ſignificatio ad proximè præcedentem reduci poteſt pro Liberari ſeu ſolui, ſi reſpiciamus ad quædam Latina loquendi genera: vt quum dicitur Solutum eſſe metu & Liberum eſſe metu, pro Vacare metu.

Ἀπαλλάττομαι, actiua ſignif. pro Dimitto, citatur in vulg. lex. ex Xenoph. Apud Euripidem certè inuenio cum accuſatiuo etiam poſitum, in Medea, Ἐκ τῆσδε δ᾽ αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα. vbi ἀπαλλάσσου πόδα puto eſſe (ſi exponatur ad verbum) Remoue pedem. A

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, Diſceſſus, Migratio. vt ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι apud Dionyſium Halic. lib. 7, Migrare, Solum vertere. Apud Thucyd. autem ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, exponitur Alii ab aliis diſceſſerunt, vel breuius, Dirempti ſunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγή, apud Xenoph. Diſceſſus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγή dicitur à Platone in Axiocho (ſi modò is eſt illius.) Interdũ verò ἀπαλλαγή (vt apud Theophraſtum) per ſe ponitur eadem ſignif. ſicut & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάττεσθαι ſine adiectione dicitur: & Latinè Decedere è vita, vel ſimpliciter Decedere. Ἀπαλλαγή, Liberatio, Exitus (metaph. ſignif.) Iſocr. Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demoſth. Pro corona, οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ᾽ ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. Vbi ἀπαλλαγή vulg. lex. ex Cic. interpretantur Perfunctio: quod mihi nullo modo placet: contrà verò voce Exitus aptè reddi poſſe videtur. Ibidẽ affertur ex canone 14 Concilii Antiocheni, ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως pro Deciſio controuerſiæ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή, ſed minus frequens.

Ἀπαλλακτικός, (q.d. Liberatiuus, ſeu Liberatorius) Liberãdi vim habens, Abſolutorius, Plin. vt apud Dioſcoridẽ lib. 3, cap. 83, στρόφων ἀπαλλακτικόν, Vim habens liberandi torminibus. vel ſimpliciter, Liberans torminibus. Plinius lib. 28, cap. 6, Abſolutorium eius mali dixit ἀπαλλακτικὸν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC aduerbium Ἀπαλλακτικῶς (q.d. Liberatoriè) quo vtitur Heſychius in expoſitione verbi proximè ſequentis Ἀπαλλαξείω.

C. Δυσαπάλλακτος ET Εὐαπάλλακτος. Eſt autem Δυσαπάλλακτος, Quo vix ſeu difficilè liberari poſſumus. Εὐαπάλλακτος contrà, Quo facilè liberari poſſumus. Iſocr. in Hel. encomio, τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου καὶ δεινοῦ καὶ δυσαπαλλάκτου πράγματος ἠλευθέρωσεν. Ex Ariſtot. autem citatur De anim. lib. 7, δυσαπαλλακτότερα γίγνονται τῶν ἐμβρύων pro Difficilius partu liberantur. Idem in Problematis εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat quibus facilè liberamur, id eſt è quibus facilè expergeſimus. At verò Xenophon εὐαπάλλακτον ἵππον longè alio ſenſu dixit, ita ſcribens in lib. De arte equeſtri, ὁ γὰρ μηκέτι ἔχων γνώμονας, οὔτ᾽ ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔθ᾽ ὁμοίως εὐαπάλλακτος γίγνεται. ea ſignificatione qua dicimus Gallicè *une marchandiſe qui eſt de bonne deſpeſche*. Quidam verterunt Reuendibilis, nec Latinò verbo (vt opinor) nec tam generalem ſignific. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpretationem profero, quòd & in aliquot aliis loquendi generibus noſtrum iſtud verbum *deſpeſcher* aptiſſimè Græcum ἀπαλλάττειν & ἀπαλλάττεσθαι exprimat: vt quum ἀπαλλάττειν πρέσβεις dicitur pro *deſpeſcher les ambaſſadeurs*, id eſt, *leur donner leur deſpeſche*. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δικαστηρίων, *deſpeſché & deliuré de faſcheries*. Et vt ἀπαλλάττειν pro occidere quoque ponitur interdum, ſic & Gall. *deſpeſcher*. Sic igitur & εὐαπάλλακτος hoc verbo reddere poſſumus, aut certè eius verbali *deſpeſche*. ET Δυσαπαλλακτία apud Platonem in Philebo, quod à Ficino vertitur, Difficultas reiectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν eſſe τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν (neque enim dubiũ eſt quin hoc aduerbium aut dicatur, aut certè dici poſſit) id eſt Vix poſſe à ſe amittere [quod videlicet moleſtum eſt.] dixerat enim ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὴ ἔχειν, τὸ δ᾽ ἀπαλλάττεσθαι. Locũ, (quoniam altè repetendus eſſet) lectori ibi videndum relinquo.

Ἀπαλλαξείω, (q.d. Liberaturio) Liberari cupio, Defũgi cupio. Thuc. lib. 1, ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Quum alioqui bello etiam Perſico defungi cuperent. Idem lib. 3, πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα δ᾽ ἂν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν, &c. id eſt, Alioqui à paupertate conſueta liberari cupientes. Sed in edit. multis pro τινὲς legitur τινάς. quem errorem, licet craſſum, non animaduertentes vulg. lexicorum conſarcinatores, in craſſiorem inciderunt: quippe qui annotauerunt dici ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Heſychius ἀπαλλαξείοντες exponit ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες (q.d. Liberatoriè ſe habentes) id eſt liberari cupientes. H

C. Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. Hell. 1, ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis nauarchis, Quum alium alii ſubinde ſubſtituerent, ſucceſſorémque alium aliúmq;

mitterent, Bud. Et apud Suidam διαλλάξαι πολλὰ πρὸς A ἀλλήλους. Et ἀντὶ τοῦ διαλλάξαι βίον. Plato De rep. lib. 10, Vitā aquilæ humana permutaſſe. Et lib. 2, ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pretio permutare & vendere. Ad quam ſignific. pertinere videtur quod ex Euripidis Alceſt. affertur, ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρὸν, vt ſit Permutatione tribuēs. Vulg. lexica διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, à Plut. in Cicer. vita. Quæ expoſitio ſi vera eſt, ad illam mutandi ſignificationem aliquo modo reduci poterit: vt videlicet ſit q. d. Induere veſtimentum ἐξημοιβὸν, vt Homerus loquitur: quod ſonat mutatoriū. B ¶Eſt autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cuius verbi aliam etiam ſignificationem accipit διαλλάττειν, videlicet pro Præterire. Xen. Hellen. 4, ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν pro eodem dicit. Apertè autem verbo διαλλάττω in huiuſmodi etiam locis ſubeſt aliqua mutationis ſignificatio: quia quum præterimus locū vnum & in alium venimus, fit à nobis quædam locorum velut commutatio. Imò & Commutare in illa ſignificatione aut certè illi affini videor mihi legiſſe. ¶Διαλλάττω, Differo, Diſcrepo. Herodotus διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thucyd. 3, ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίσταντο, C In diſcrepantia ſtudiorum & voluntatum. Ariſtot. Ethic. 10, διαλλάττουσι δ' οὐ μικρόν. Philo De mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animā à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν αἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel diſſentimus. Hermog. διαλλάττει τινὶ, In aliquo differt. Porphyrius autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diuerſa autem conſtructione à ſuperioribus & paulum etiam diuerſa ſignificatione dixit Herodotus (vt habent vulgata lexica) διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo ſum D diſcordi.

Διαλλάττω apud Xenoph. in Athen. pol. videtur ſignificare Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαλλάττω, Reconcilio, καταλλάττω. Iſocr. ad Philipp. καὶ διαλλάξαι τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus autem in Themiſtocle, pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττω σοὶ ἐκείνους. Fuerunt qui διαλλάττειν à καταλλάττειν ita differre putauerint, vt διαλλάττειν eſſet ad concordiā E reducere opera tertii alicuius, at καταλλάττειν, abſque illa etiam. Quod diſcrimen minimè obſeruari ſcimus. Illam tamen eſſe cauſſam addūt cur διαλλακτὴς quidem dicatur, non item καταλλακτής. Interdum διαλλάττω eſt Litem inter amicos dirimo ex compromiſſo, vt apud Demoſth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρύνωνα, teſtificantur ſe compromiſſo arbitros factos de Neæra quæ nūc cauſam dicit, litem diremiſſe inter Phrynonem & Stephanum. Bud. F

Διαλλάττομαι ſignif. actiua pro διαλλάττω, Permuto. vt Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. ¶Et pro Differo: vnde διηλλαγμένος, Differens, Diuerſus: vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶Διαλλάττομαι, Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo: vt διαλλάττεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, Iſocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττομαι πρός τι περὶ τούτου.

Διαλλαγή, Differentia. D. Halic. in Iſocr. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκω. ¶Διαλλαγή, Reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγένετο, G quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur. numero: vt ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius eſt, quo & Iſocrates vtitur. Διαλλαγὴ & διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro ſententia compromiſſariorum iudicum. Bud. Cōment. pag. 239.

Διάλλαξις, (minus vſitatum quàm διαλλαγὴ) Differentia, Diſcrepantia & Diſſidium. Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles apud Plutarchum, in lib. Ad Col. H ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων ἐστί.

Διαλλακτής, οῦ, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Cōciliator. Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν: qua de re vide paulo pòſt in Διαλλακτήριος. Demoſth. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cuique arbitrium eius rei permittens. Vide Budæi Comment. pag. 238.

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ, poeticum pro διαλλακτής. Vtitur autem hoc nomine διαλλακτὴρ Æſch. in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ab Herodoto eadem ſignif. dicitur καταρτιστήρ.

Διαλλακτῆ, in vulg. lex. εἰρηνικῶς, Compoſita diſcordia (ablatiuo caſu) In primis autem lex. Conciliabiliter. Quædam verò διαλλακτῇ cum ῃ habent.

B Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Reconciliatorius, Pacificatorius) Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromiſſarios iuriſperiti vocant: quoniam compromiſſum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, ſed quaſi amicitiæ iure pacificatorem pro poteſtate futurum, Bud. Comm. p. 238. Et διαλλακτήριος epithetum cuiuſdam dei, Gregorius εἰς Ἀθανάσιον in fine, ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτήριον καὶ πομπαῖον.

c. 2. Ἀδιάλλακτος, ET Δυσδιάλλακτος, ET Εὐδιάλλακτος.

Ἀδιάλλακτος (q. d. Irreconciliabilis) Implacabilis, Cum C quo rediri in gratiam non poteſt. Vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demoſth. Philipp. 4, & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, Capitalis hoſtis, & Capitales inimicitiæ, ſeu Capitale odiū. ET Ἀδιαλλάκτως, aduerb. q. d. Irreconciliabiliter, Implacabiliter, Capitali odio.

Δυσδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non facilè reconciliabilis, Difficilis reconciliatu. Non facilè placabilis. Cui opponitur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis.

c. 2. Ἀντιδιαλλάττω, Contrà permuto, Muto in contrarium modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam expoſuerunt etiam D Variare, accipientes hoc Latinum verbum in neutra ſignif.

c. 2. Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. pag. 239. ex Ariſtot.

C. Ἐναλλάττω, Immuto, Permuto. Philo De mundo, φθείρει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοῖς τόποις οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Sophoclem cum accuſatiuo, in Aiace, ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. vbi exponitur Auertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno: & vſurpatur E neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν & Ὑπαλλάττειν vide & Lucianum in Solœciſte, pag. 435, in fine. Paſſiuum eſt Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Vnde participium Ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cuius ordo permutatus eſt, Inuerſus. Et aduerbium Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato, ſeu commutato, aut Ordine inuerſo. Naz. πολλὰ τῶν χρονικῶν λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται. Aliter accipitur apud Thucydidem, lib. 1. nam ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, exponitur, Ex nobis autem quicunque commercium habuerunt cum Athe- F nienſibus. Pro quo Laurentius Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Athenienſibus diſſociati ſumus. Cuius erroris in mea Thucydidis editione admonui. Fateor tamen rariſſimam eſſe illam à me poſitam expoſitionem, ſed quam ſententia illius loci poſtulet. Pro illa autem expoſitione facit & verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non ſolùm exponatur Permutatio generali ſignificatione, ſed & pro Pretiū citetur ex LXX interpret. in lib. Reg. Differentiam præterea inter ἐναλλαγῆναι & καταλλαγῆναι vide apud G Thucyd. ſchol. & Suidam.

Ἐναλλαγή, ῆς, ἡ, Immutatio, Commutatio. Ordinis permutatio, vel vicium. vt Budæus exponit. ET Ἐνάλλαξις pro eodem. Ariſtoteles De part. animalium lib. 3, διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. ET Ἐναλλὰξ, Permutato ordine, ſeu inuerſo. Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice verſa, E contrario, vt interpretatur Budæus in hoc Ariſtotelis loco, ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν, κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In vulgatis lexicis citatur & ex Ariſtophanis Nubibus, ἴσθι τὸν πόδ' H ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rurſus ex Ariſtotele, qui de dentibus ita ſcripſit. ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occurſu atterantur. In iiſdem lexicis habetur Ἀναλλὰξ, quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum eſſe arbitror.

Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλὰξ. In hoc autem Agathiæ loco Suidas συμπεπλεγμένως exponit, παρήγαγε δὲ τοὺς [illegible] ἐναλλάγδην τὼ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κα[illegible]δὲ τὸ κάρα ἐ[illegible]κότας. Vbi ſignificari puto quod Gall. dicitur *Les mains croiſees.*

Ἐνάλλαγμα ΕΤ Ἐνηλλαγμ[illegible]ς aduerb. vide paulo antè in Ἐναλλάττομαι.

C. Ἐξαλλάττω, Muto, Im[illegible]uto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, paſſiua ſignif. Mutatur color. Apud Theophraſtum Immutor & degenero, itidem abſolutè. Vide Bud. Comm. pag. 600 & 601. ‖ Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, ſicut & διαλλάττω. Themiſt. in lib. 1 De anima, μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Ariſtot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à priſtina forma diuerſum eſſe. ‖ Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν ex Thucydide affertur pro Nudam ſui partem ab hoſte ſubducere. Ex Philoſtrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, pro A naue huc abſcedo. Ad quam ſignific. accedit quæ à Bud. datur ex Galeno τῷ ἐξαλλάττειν, pro Tranſire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aiace, Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem ſeu variationem aut viciſſitudinem accipit in ſuis malis, id eſt Cui ſua mala ſemper in eodem ſtatu manent. Scholiaſtes tamen exponit, ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in vulg. lex. exponitur, Ex malis non diſcedit, Malis non defungitur: ſed conſtructio hanc interpr. nō admittit. Ἐξήλλαγμαι, Immutatus ſum, pro Diuerſus ſum, Differo. Dioſcorides, ἐξήλλακται τῷ παντὶ τοῦ ἡμέρου. Et particip. Ἐξηλλαγμένος, Diuerſus, Differens, itidem cum genitiuo. Interdum verò cùm πρὸς: vt apud Theophraſtum De hiſtoria plant. lib. 4, καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum verò ἐξηλλαγμένος cum genitiuo, Abhorrens, Alienus. Iſocr. De pace, καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος (ſicut & παρηλλαγμένος) & ſine adiectione pro peregrino, inuſitato & inaudito, apud Diodorum. Vide Bud. pag. 601.

Ἐξαλλαγὴ, Immutatio, Diuerſitas. A Budæo exponitur Immutatio & degeneratio apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, Comm. p. 601. ΕΤ Ἐξάλλαξις, itidem Immutatio, Diuerſitas apud Strabonem.

C. Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius ſum, Non eodem tenore procedo, Viciſſim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες apud Ariſtot. dentes ſerrati, hoc eſt breuiores alternis & longiores. Quod ipſe appellat etiā ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, ſcribens, οἱ χελῶνοι δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occurſu atterantur. ‖ Ἐπαλλάττειν τῇ φύσει τῶν ἰχθύων apud eundem Ariſtot. De hiſt. an. lib. 2, Alternātem naturam habere & quæ in piſcium naturam quodāmodo tranſeat. Idem in Polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro eo quod eſt In vicinia eſſe & confinio, ita vt facilis tranſitus ſit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex eodem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις pro Inter ſe nō cohæreſcunt. Et ex lib. 4 de gen. anim. συμφύεσθαι & ἐπαλλάττειν tanquā contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam ſignif. ſumpto: apud eundem Ariſtot in Pol. αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternanti potior ſententia viſa eſt. ‖ Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, & loco alterius eſſe. vt apud eundem de vitæ breuitate ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. 600. 601 & 602. ‖ Ἐπαλλάττειν item actiuum cum accuſ. vt apud Ariſtot. De animal. lib. 2, ἐπαλλάττει τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ. Quæ Gaza interpr. Quorum ſunt dentes ſerrati, ſeries acutorū dētiū mutua inſertione pectinatim ſe cōſtipat. Greg. καὶ ἡ μὲν εὐθεῖα ποιεῖ τὰ κνεῖα καὶ ἐξαγώνους καὶ ἀντιτύπους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis euarians. Bud. p. 600.

Ἐπάλλαξις, Alternatio. Item, Indiſcretus ab altero in alterum tranſitus, Alterius viciſſim & alterius motio indiſcreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Ariſtot. δακτύλων ἐπάλλαξις, Celerrimus motus duorum digitorū, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. pag. 602. In vulg lex. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exponitur etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati.

Ἐπαλλὰξ pro ſignif. τοῦ ἐναλλὰξ in iiſdē lex. affertur ex Xen.

C. 2. Ἀνεπάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non alternans, Seriem continuam habens. Ariſtot. De anim. lib. 2, de dentibus loquens, ζῷα ἀνεπάλλακτα vocat quibus ſunt dentes continui, vt bos, equus, &c. Vide paulo antè ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

C. ΚΑΤαλλάττω, Commuto. Pro qua ſignif. tamen dicitur potius voce paſſ. καταλλάττομαι, quam vide paulo pòſt. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum & pro Concilio. Ariſtot. OEcon. 2, κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum datiuo perſonæ apud Paulum epiſt. 2 ad Cor. cap. 5, ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Quā conſtructionem ſequens & Chryſoſtomus dixit, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Budæo καταλλάττειν exponitur etiam, Ad concordiam & contubernium adducere, in hoc Gregorii loco, καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν. ‖ Paſſ. itidē voce & ſignif. Καταλλάττομαι, Recōcilior, Redeo in gratiā: dicitúrque itidem καταλλάττομαι πρὸς σε (quæ conſtructio citatur & ex Thucydide) & καταλλάττομαί σοι: vt καταλλαχθεῖσά σοι, Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autem in Aiace, —θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, ſubaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpoſitionem ἀπό.

Καταλλάττομαι, ſignific. actiua, Commuto, Permuto. Ariſtot. Ethic. 3, de militibus loquens, τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, B. interpr. Exponitur ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio. & ſubiungitur ex Dinarcho καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob iſtorum gratiam emerendam leges iſtis condonare. ‖ Ponitur (inquit) & pro Addico, Vendóque & A me alieno. Herodianus lib. 1, ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθαι.

Καταλλαγὴ, Commutatio, Permutatio. Ariſtoteles OEconomicῶn. 2, τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. ‖ Item, Reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Ariſtoph. καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. ‖ Apud Philonem καταλλαγὴ exponitur Redintegratio, in hoc loco De vita Moſis lib. 2, ἀπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθις ποτε γενησομένων. Sed vereor ne aliud hìc quàm καταλλαγὴν Philo ſcripſerit.

Καταλλάγδην, Per commutationem ſeu permutationē. In vulg. lex. redditur Mutuò, Viciſſim, E conuerſo. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην ſuprà.

Καταλλακτικὸς, (q. d. Reconciliabilis) Reconciliatu facilis. qua in ſignif. idem ſonabit quod ἀκατάλλακτος quod mox ſequetur, & εὐδιάλλακτος quod paulo antè præceſſit. Ex Ariſtot. citatur pro Placidus & Facilis. Fortaſſe autem καταλλακτικὸς ſignificare etiam poteſt pro Ad reconciliationem ſeu ad reconciliandum aptus, ſeu efficax. q. d. Reconciliatiuus.

C. 2. Ἀκατάλλακτος, (q. d. Irrecōciliabilis) Qui recōciliari nō poteſt, Quocū rediri in gratiā nō poteſt, Implacabilis. ΕΤ aduerb. Ἀκαταλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos proſequitur. Eadem ſignif. ſupra ἀδιάλλακτος & ἀδιαλλάκτως.

C. 2. Δυσκατάλλακτος ΕΤ Εὐκατάλλακτος, oppoſita, Difficilis reconciliatu, & Facilis reconciliatu, Placabilis, Implacabilis. Eadem ſignificatione ſuprà δυσδιάλλακτος & εὐδιάλλακτος.

C. 2. Ἀντικαταλλάττομαι, itidem vt καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Iungitur autem præpoſitioni ἀντί. vt Ariſtoteles Ethicῶn 8, ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Antiphon, τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Sed hi duo loci perperam in vnum confuſi leguntur in Commentariis Budæi, qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpretatur Comparare in hoc Iſocratis loco in Archid. καλλιόν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obſtet quominus & hìc Commutare interpret. Idē Iſocr. cum ὑπὲρ iūxit, ad Philippum,

ὑπὲρ δήμου μὴ οὐδενὸς ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους, &c. Iungitur & genitiuo ſine præpoſitione, pro Compenſare: vt ἀντικαταλλάττομαι τοῦτο ἐκείνου, Hoc compenſo cum illo. Item Mercari, apud Herodianum, ἀπὸ χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Quæ huius conſtructionis exépla à Budæo afferuntur. Reperio autem cum eadem conſtructione, & in illa commutandi ſignificatione apud Demoſthenem Philipp. 2, μηδὲ ἀντικαταλλάξασθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ᾽ ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Vbi obſerua idem planè loquendi genus quale illud ex Dinarcho paulò antè allatum, per verbum ἀντικαταλλάττεσθαι. Dicit enim, μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, &c. Ex Maccab. autem lib. 2 affertur ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν pro Vitam pecunia redimentes. Affertur alia præterea conſtructione poſitum hoc verbum apud Ariſtotelem Magn. moral. lib. 1, πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ἢ τιμήν, &c. illius vice nanciſcuntur aut honorem, &c.

Ἀντικαταλλάττομαι paſſiua etiam ſignificatione in vulgaris lexicis citatur ex Ariſtotele Magn. moral. lib. 2, ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονή, Voluptas commodo rependitur, ſeu compenſatur. Et ex lib. 1, τὰ παρ᾽ αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos ſint, commutentur cum illis quæ apud alios.

Ἀντικαταλλαγή, Commutatio. Item, Commercium, Emptio, Mercatio: vt verbo ἀντικαταλλάττεσθαι mercandi etiam ſignificatio data fuit.

c. 2. Ἀποκαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremptam & ſolutam ſarcio, & amicitiam reduco. Vide Bud. Comment. pag. 598.

C. ΜΕΤαλλάττω, Muto, Immuto. Thucydides lib. 8, pag. 284, ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Iſocrates autem μεταλλάττειν φίλους dixit ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, vt Latini Vitam cum morte commutare, pro Mori (relinquentes tamen ſubaud. illa Cum morte) vt Iſocrates Archidamo, ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Euag. Sed ſæpe ſubaudito illo etiã accuſat. vt Polybius lib. 2, Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, διελπίσαντες ἐπὶ τῷ μετηλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plutarchus, τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, quod eſt ad verbum Mutare aliam regionem (quaſi dicas Suam regionem cum alia commutare) pro Migrare è ſua regione, E ſedibus ſuis migrare. Antiph. οἱ δὲ προθυμοῦνται ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν eſt Inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim ſic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλάττομαι, vide in proximè præced.

Μεταλλαγή, ET Μετάλλαξις, Mutatio, Immutatio. Xenophon Pædiæ 6, ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις τῶν σημάτων. Apud eundem Hellenicῶν 7, ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, οὐχ εἰρήνη ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athenæum citatur Anaximenis liber inſcriptus βασιλέων μεταλλαγαί: vbi μεταλλαγαὶ ſignificare puto Mortes (quo plurali vtitur & Cicero Tuſculanarum 1) vt perinde ſit acſi inſcripſiſſet βασιλέων θάνατοι.

C. ΠΑΡαλλάττω, Alterno, Alternatim ſeu permutatim vario, Alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας apud Ariſtotelem, id eſt, Dentes ſerræ alternos variant, vel Alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Vbi obſerua iungi accuſatiuo. Habet autem rurſus παραλλάττω & aliam verbi Alterno ſignificationem, neutraliter poſitum, apud Iſocratem in Euagora: vbi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Idem autem vſus verbi ἐπαλλάττειν ſuprà oſtenſus fuit. Vide Bud. pag. 603 & 604.

Παραλλάττω accuſatiuo itidem iunctum, Prætereo, (locum aliquem videlicet) Pertranſeo. Quibus verbis ſubeſt & aliqua mutationis ſignificatio (vt in διαλλάττω antea dictum eſt, & in μεταλλάττειν pro Migrare) quum enim prætereuntes locum vnum venimus in alium, tunc à nobis loca velut commutantur. Xen. Hell. 5, ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρόποροι τὴν ἐνέδραν. Sic apud Syneſ. καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Præterijmus, vel Superauimus. Sed & pro Superare id eſt Vincere, Ariſtot. Meteorol. 1, πολὺ δοκεῖ παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ ſignificatio à prætereundi ſignificatione non recedit: quum in certis quibuſdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longè à tergo relinquere. In vulg. lex. affertur ex Cebete Thebano, τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Præuertunt, Anteuertũt. Et ex Plutarcho in Themiſt. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, id eſt, Auertit ſe ab eo, & mutat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος, pro Vigiles fugiens. Ibidẽ citatur ex Plutarchi Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν pro Demutauit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. in ſuo lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo & tranſeundi ſignificatio ineſt. nam quum degeneramus, ex vno in alterũ tranſimus. ‖ Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quàm conſtitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico ſpatio ab occurſu aberrauerunt. Plato in hac etiam ſignificatione iunxit accuſat. εἴτε οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciſcuntur.

Παραλλάττω, neutr. poſitũ pro διαλλάττω, Differo, Diſcrepo. Item Vario. Theophr. De hiſt. pl. lib. 6, ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarch. in Dione, γυναῖκα μηδὲν ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει ſine caſu pro Refert, id eſt, Differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr. Vide Bud. pag. 604, vbi addit παραλλάττειν ſignificare etiam κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν, id eſt, ex parte ſimile eſſe, ex parte differre: vel aliquatenus ſimile eſſe, &c. Nam κατά τι vtroque modo poſſe reddi exiſtimo. Idem verò in hoc Theophr. loco lib. 6, πλεῖστον γὰρ ἐν τούτοις δοκεῖ παραλλάττειν, vult eſſe poſitum παραλλάττειν vel pro Ab alijs locis differre, vel Variare germinationem, & nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rurſuſque in hoc libri ſeptimi loco, τὸ δὲ πεύτλιον παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, verbum παραλλάττει eſt Variat (id eſt Variè enaſcitur) pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι paſſiuum, à quo participium præteriti παρηλλαγμένος pro Differens, cum genitiuo: ſed frequẽtius abſque caſu pro Inuſitatus (ſicut & de ἐξηλλαγμένος ſuprà dictum fuit) Diodorus, παρηλλαγμένοις τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo pòſt ἐξηλλαγμένοις dixit. Lucianus, ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν. Apud Gregorium autem, τό, τι τῆς διαίτης σώμασιν οὐ γεγονὸς σιτίον τι καὶ παρηλλαγμένον pro Alienũ, abhorrens & incommodum, Bud.

Παραλλαγή, ET Παράλλαξις, Differentia. Theophr. de roſis loquens, ποιεῖ παραλλαγήν τινα εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας, nonnullam diuerſitatem habent. Sic apud Platonem in Politico, παράλλαξις, Differentia. Et apud Baſilium παραλλαγαὶ & διαφοραὶ pro eodem. In vulg. lex. exponitur etiam Alternatio, id eſt per vices mutatio. ‖ Παραλλαγὴν Plato pro hallucinatione etiam & aberratione dixit, vt ſcribit Bud.

Παράλλαγμα, Idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας pro Viciſſitudo inæqualitatis.

Παραλλάξ, (quod & ἐναλλάξ) Alternis, Alternatim. Item Alternante, ſeu alternata ſerie, vt loquitur Seneca. Apud Thucydidem, νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta ſerie porrectæ, ſed ſitu alternante. Soph. Aiace, ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα, hæc viciſſitudinem habent. Vide Bud. Comm. pag. 604, 605.

c. 2. Ἀπαράλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non differens, Non euarians, Per omnia ſimilis, οὐ παρηλλαγμένος: vt apud Gregorium εἰς ἐπιτάφια Chriſtus dicitur τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου & ἡ μὴ κινουμένη σφραγίς, & ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών, id eſt Imago per omnia ſimilis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit Similitudo incommutabilis. ET Ἀπαραλλάκτως aduerb. Abſque vlla differentia, Similiter per omnia, apud Damaſc.

C. ΣΥΝαλλάττω, Paciſcor cum aliquo, Contraho pactiones. A (propriè autem paciſcor, intercedente aliqua commutatione, ſeu permutatione) apud Ariſtotelem Ethic. ἐν τοῖς ἐγκλήμασι δεῖν ... πίστει συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis verſantur. Et apud eundem συναλλάττειν & διαλύεσθαι, contrahere pactiones & contractas diſſoluere. ¶ Συναλλάττω generaliori ſignificatione (vt apud Latinos Commercium habere cum aliquo) pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque adeo pro Verba facere, apud Sophoclem in OEdipo, — μὴ ξυναλλάξαντί που. Vide Budæum pag.619: vide & B Συναλλαγὴ paulo poſt. ‖ Συναλλάσσω, Coniunctionem cum aliquo concilio, vel ſimpliciter Concilio. Sophocles, Εὔνους τι τῆς σῆς ἡ συνηλλάχθης ἐμοί. Et apud Euripidem συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & pro Reconcilio: vt Thucyd.lib. 1, ἀλλ' ὡς τι φθάνοντες δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem paſſiuū Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari.

Συναλλαγὴ, Commerciū. Item Conciliatio. Apud Soph. — ἐν ξυναλλαγῇ λόγου exponitur. In cōmercio ſermonis. Sed malim ad verbum In commutandis verbis. Sic enim Latini dicūt Commutare verba cum aliquo. C Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpretari ſuprà, quàm cum Budæo, Verba facere. ET Συνάλλαξις, idem. Citatur & pro commutatione, ex Platone De legibus.

Συνάλλαγμα, Commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Itē, Contractus. Vlp. Contractū autē, id eſt vltro citróque obligationem, quam Græci συνάλλαγμα vocant: veluti emptionem, venditionem: locationem, conductionem: ſocietatem. Ariſtoteles Ethic. D 5, duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια & ἀκούσια, id eſt voluntaria & non voluntaria: voluntaria eſſe tradens, vt emptionem, venditionem, fœnerationem, &c. non voluntaria, vt furtum, homicidium, veneficium. Vbi Budæus συναλλάγματα vertit Commercia, quum potius (vt quidam annotarunt) generaliori voce actiones verti debuiſſet.

Συνάλλαγμα, peculiari ſignificatione γαμικὸν συμβόλαιον, vt ſcribit Heſychius. nam repono apud eum γαμικὸν pro σαμικόν. Ad hanc autem ſignificationem pertinet ille Euripidis locus paulo antè citatus, E συναλλαχθεῖσα γάμοις. Ab eodem Heſychio exponitur & συνάλλαξις.

HINC Συναλλαγματικὸς, q.d. Commercialis. Vel, Ad cōtractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur. ET Συναλλαγματικῶς, Per cōmercia, vel Per ſynallagmata, id eſt contractus.

Συναλλακτὴς, Conciliator. A Baſilio autem pag.283 (inquit Budæus) pro conſorte & ſocio negotiationis poni videtur, vel ſimul contrahente, id eſt paciſcente.

ET Συναλλακτικὸς, Conciliatiuus, Ad conciliationem F pertinens, vel Ad conciliādum aptus ſeu efficax. Item Commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος, commercialis lex, id eſt ad commercia pertinens, vel ad contractus. in vulg. lexicis malè vno in loco Συναλκτὴς, in altero Συναλακτὴς ponitur: quaſi vtrunque dici poſſit: quum contrà illud prius ex manifeſto errore prodierit.

1. Ἀσυνάλλακτος, Cum quo contrahi vel commercium haberi non poteſt, propter moroſitatem videlicet vel improbitatem. A quibuſdam redditur Inſociabilis ex Liuio, non malè. G Ἀσυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil eſt commercii cum vita ciuili, quales decet eſſe τοὺς μοναχούς: vt inquit Budæus, citans ex Baſilio, ἄζυγον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. ‖ Ἀσυνάλλακτος exponitur etiā, Qui recōciliari non poteſt, Implacabilis. (vt συναλλάττειν pro Reconciliare à Thucydide ſumi dictum eſt) atque ita fuerit idem quod ἀδιάλλακτος & ἀκατάλλακτος ſuprà poſita. ET Εὐσυνάλλακτος (cōtr. τῷ ἀσυνάλλακτος) apud Plutarchum, Cum quo facilè commercium haberi poteſt.

ὙΠαλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galenum pro Muto H identidem: vt ὑπαλλάττων δεῖ τὸ ἐπιτιθέμενον ὄργανον. Gregorius in Iulianum, καὶ ῥαδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, id eſt In alias aliáſque formas immutans. ‖ Ὑπαλλάττω ſæpe etiam pro ἀνταλλάττω, id eſt Vnum loco alterius pono, ſeu exhibeo. Vide & in Ὑπαλλαγὴ proximè ſequente.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur ſchema per quod oratio immutata & inuerſa vice ſeu ſerie profertur, vt Dare claſſibus auſtros, pro Dare claſſes auſtris.

Ὑπάλλαγμα, Commutatio ſubſidiaria, Res ſuccedanea & quæ vicem alterius præbet, quaſi τὸ ἀντιβαλλόμενον. Ariſtot. Ethic. 5, οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Eſt nūmus veluti pro indigētia ſuccedaneus, hominum inſtituto & ciuili conſenſu. quia ſuccedit loco rei qua nobis opus eſt.

Ὑπαλλακτικὸς, Permutatiuus, Alternatiuus. vt ὑπαλλακτικὴ στάσις apud rhetores, Status cauſæ alternatiuus.

C. 2. Ἀνθυπαλλαγὴ, Commutatio mutua: vt apud grammaticos ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων, Mutua commutatio caſuum, Caſus vicem inter ſe mutuā præbentes: vt ſi genit. pro accuſat. & viciſſim accuſ. pro genit. ponatur.

ἈΛΛΟΙ̃ΟΣ, ου, ὁ, Alius atque alius, Diuerſus, Varius, Homerus, Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, id eſt, Diuerſus ab eo qui eras antea. Plato Apologia, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, Niſi quid agebas diuerſum à vulgo.

Ἀλλοιότερος, comparatiuus apud Thucydidem, pro poſitiuo ἀλλοῖος. lib. 4, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας, alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quàm antea: μεταβληθέντες τὴν προαίρεσιν, ſcholiaſtes.

Tradiderūt quidam ἄλλοιος etiam ſcribi, acuto notata antepenultima: ſed aliquod exemplar minimè fide dignum ſunt ſequuti.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, Diuerſitas. Exponitur etiam Variatio à Budæo.

¶ Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Diuerſum reddo, Immuto, Vario. Et Ἀλλοιοῦμαι, paſſiuum, Immutor. Xenophon Pædiæ 3, γιγνώσκων ὅτι ἐν τῷ μέλλειν πολλάκις ταῖς ψυχαῖς καὶ τῆς καλῆς παρασκευῆς ἀλλοιοῦταί τι. Plato Politicῷ 2, ἡνίκα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Budæus ἀλλοιοῦσθαι ait interdum ſignificare, Aliud atque aliud fieri. Sic & ἀλλοῖος Alius atque alius à nobis antea expoſitum fuit. Thucydides lib. 2, ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari animo, Non eſſe eodem animo quo antea: vt ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας paulo antè ex eo citauimus. Sic μεταβάλλειν interdum abſolutè vſurpant Græci.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant hanc eſſe inter ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, τροπὴν differentiam, vt ἀλλοίωσις propriè dicatur Mutatio à meliori ad deterius: μεταβολὴ contrà: τροπὴ verò è mediocri ſtatu ſiue ad potius ſiue ad deterius tranſlatio. Sed hanc differentiam ratam non eſſe autorum exēpla probāt. Ammonius ἀλλοίωσις vult ab ἑτεροίωσις differre quòd ἀλλοίωσις ſit non ſolùm μεταχαρακτηρισμὸς, ſed etiam mutatio vnius ſententiæ in aliam: ἑτεροίωσις autem, vnius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit verò per μεταχαρακτηρισμὸν (vt opinor) formæ immutationem. Vide Euſtathium.

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, Immutatorius, Immutatiuus, Ad immutandum aptus. ἀλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria potentia, vt à Gaza vertitur, Problem. Aphrod. lib. 2. Facultas illa (vt exponitur in vulgatis lexicis Græcol.) quæ cibū attractum aduocatúmque per virtutem quam vocant ἑλκτικὴν, perficit digeritque.

C. Ἀναλλοίωτος, Immutabilis, ſeu Inuariabilis, Qui immutari ſeu variari non poteſt, in quem non cadit immutatio. ET Δυσαλλοίωτος, Qui vix vel difficilè immutari poteſt, apud Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος.

ἈΛΛΟΤΡΙΟΣ, ου, ὁ, Alienus. Æſchines contra Cteſiphontem, Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, ſed tanquam de propria ciuitate deliberare. Odyſſ. ω, — ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In naui aliena, In naui quæ alius ſit nō tua. Od. α, ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔ-

δοιεν Ἀτρέος. Cicero ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res ſecundas: & ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ex malo alterius. A

Ἀλλότριον, Alienum, id eſt abhorrens, Non conſentaneum. Demoſthenes Pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, Nihil agens alienũ neque à ſua patria, neque à ſuis moribus. vel, Nihil diſſentaneum, Nihil diſcrepans à ſuis moribus. Idem Philipp. 2, εἶτ' οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτῃ καὶ τὰς προαιρέσεις ἔχοντα; ‖ Ἀλλότριον, Diuerſum, Diuerſam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐρανίης ἀλλότριον, Aqua diuerſam naturam habens à fonte terreſtri, id eſt, A fontis terreſtris aqua. B

Ἀλλότριος, Alienus, eo ſenſu quo à Cicerone Alienus homo coniunctiſſimo & amiciſſimo opponitur: & Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 3, Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Plato in Sympoſio, ὥστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς [πατέρα καὶ μητέρα] ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ, καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Ex Herodoto autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotiſſimo eſt neceſſitudinis gradu. ‖ Apud Homerum ἀλλότριος φὼς exponitur Externus vir, à nonnullis hoſtis: Od. π, Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς. & Od. σ, Ἐς μέγαθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς. Quòd ſi accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, id eſt Hoſtis: finitimam habebit ſignificationem ei quæ eſt apud Demoſth. vbi ἀλλότριόν τι videtur ſumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ volũtatis, aut (duobus verbis) Aliquid alienationis: Pro corona, οὐδὲν μνησικακοῦντες ἔτι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας. C

Ἀλλοτρίως, aduerbium, Alienè. ‖ Pro Alieno animo frequenter capitur, oppoſitum habens οἰκείως. Iſocrates ad Philippum, πάσαν τὰς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχειν, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίως διακειμένας. Idem in Panathenaico, ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Eſt igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo eſſe ab aliquo, vel Alienum animũ ab aliquo habere. Quorum loquendi generum vtroque vtitur Cicero. D

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, Alienitas, ſi Latinè dici poſſet. ſumitur autẽ ferè pro alienitate animi, vt ἀλλοτρίως pro Alieno animo. Sed à Latinis dicitur Alienatio animi, vel abalienatio: non alienitas. quum tamen ἀλλοτρίωσις reſpondeat potius nomini verbali alienatio, ἀλλοτριότης autem nomini alienitas, ſi dici poſſet. Plato ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρὸς σε, alienationem à te animaduertiſti in me. Demoſthenes Pro corona, ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι. Plutarchus in Alexandro, τὸν δὲ Καλλισθένην αὖ ἔτι τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per ſe non addito genitiuo animi, ſiue abalienationem dicunt itidem Latini. E F

C. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ, Qui alienã procurationem ſibi ſumit, vt Budæus vertit apud Areopagitam. D. Petrus epiſt. 1, cap. 4, μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Vbi verti ſolet, Alienarum rerum inſpector. quod & ſonat, vtpote compoſitũ ex ἀλλότριος & ἐπίσκοπος.

C. Ἀλλοτριονομέω, F. ήσω, Alieno more viuo, id eſt, Alienas leges imitor, Theodoro in lib. De menſibus. Bud.

C. Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo. aut, Aliena negotia curo, vt ille apud Horatiũ. Eſt Dionyſio (inquit in Comm. Budæus) ἀλλοτριοπραγεῖν, Aliena curare: cui opponitur οἰκειοπραγεῖν. G

Ἀλλοτριοπραγῶ, Res nouas molior, Deſciſco, Fide decedo, inquit ibidem Budæus, citans Polybium.

Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, Alienarũ rerum tractatio, ſiue curatio. A Budæo exponitur Aliena ab vnoquoque actio. Vtitur autem Areopagita.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, Apud Plat. De rep. 4, idem quod ἀλλοτριοπραγία. H

C. Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliena comedens, Aliena viuens quadra. Poeta quidam apud Athen. lib. 4, μαστιγίαι, κίντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ, Aliena comedo, ἀσυμβόλους δείπνους, Euſtathius.

C. Ἀλλοτριοφθονέω, ῶ, Alienis inuideo. Bud.

¶ Ἀλλοτριόω, F. ώσω, P. ωκα, Alieno, Abalieno, Alienum reddo. Xenophon Pædiæ 6, τοῖς μὲν ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσῃ τὴν χώραν. Thucydides ἀλλοτριοῦντες σωμάτων τὴν πόλιν. vbi vertunt quidam, Exterminantes è patria corpora. Fortaſſe ἀλλοτριοῦντες pro στεροῦντες ſimpliciter capi poſſit, vt ἀλλοτρίωσιν ſcholiaſtes alicubi exponit στέρησιν.

Ἀλλοτριοῦμαι, paſſiuum, Alienor, Abalienor. ἀλλοτριωθῆναι Ἑλλήνων, apud Demoſthenem. ἀλλοτριωθεῖσα τοῖς Ἀθηναίοις citatur ex Thucydide pro Alienata ab Athenienſibus. Sunt & qui Secedo exponant apud Demoſthenem.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, Alienatio, Abalienatio. ‖ Thucydides lib. 1, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, Non ſimilis eſt priuatio. ſequendo ſcholiaſten, qui ἀλλοτρίωσις exponit στέρησις.

C. Ἀπαλλοτριόω, ῶ, F. ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἀλλοτριόω magis ad verbum ſit Alieno, ἀπαλλοτριόω, Abalieno. Ariſtoteles Rhetoricωn 1, ὅρος δὲ ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐνταῦθα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι ὥστ' ἐφ' αὐτῷ εἶναι τὴν χρῆσιν τῶν οἰκείων εἶναι ἢ μὴ, ὅταν ἐφ' αὐτῷ ἀπαλλοτριῶσαι. Vbi ἀπαλλοτριῶσαι eſt abalienare vel alienare, id eſt Quod propriũ eſt facere vt ſit alterius, Dominium rei alicuius à nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere & alienare copulauit, Verrina 7, Et pretio paruo ea quæ accepiſſet à maioribus, vendidiſſe atque alienaſſe. Ariſtoteles ἀπαλλοτρίωσιν, id eſt Alienationem, diuidit in vẽditionem & donationem. Eccleſiaſtici cap. 11, iungitur hoc verbum cum accuſatiuo & genitiuo, accuſatiuo perſonæ, genitiuo rei: in fine, ἐνοικίσον ἀλλότριον, καὶ διαστρέψει σε ἐν ταραχαῖς καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, id eſt, alienabit te ab iis quæ tua ſunt. id eſt, te priuabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Paſſiua vox eſt Ἀπαλλοτριόομαι, οῦμαι, Abalienor, Alienor vnde ἀπηλλοτρίωται, Abalienatum ſiue alienatum eſt. In vulgatis lexicis exponitur Exoleuit. Ibidẽ ἀπαλλοτριόω explicatur, E natura pello, E ſtatu moueo, Immuto, Remoueo. Sed harum ſignificationum exempla deſidero.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Ariſtoteles poſt illa verba quæ modò protuli, ſubiungit, λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν. id eſt, Appello autem alienationem, donationem & venditionem.

ἈΛΛΗΛΩΝ, genitiuus: ἀλλήλοις, datiuus, ἀλλήλους, accuſatiuus. nam ſingulari numero caret hoc nomen, & nominatiuo atque vocatiuo pluralibus. Latinè interdum per aduerbia Inuicem aut Mutuò, interdum per nomina, Alter alterum: aut Altera alteram, ſi ſit ἀλλήλων fœminini generis, vel ἀλλήλας vel ἀλλήλαις. Plato in Protagora, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβ. &c. id eſt (Cicerone interprete) Nunc à vobis Protagora & Socrates poſtulo, concedatis alter alteri. Ex qua interpretatione apparet etiam legiſſe ita Ciceronem hunc Platonis locum, ponendo καὶ poſt ἀλλήλοις, non ante. Iliad. ρ, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Alter alterius euitantes tela, & Odyſſ. χ, Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii ſuper alios fuſi erant. accipiendo fuſi vt quum dicitur Fuſus per herbam. Plato in Timæo, καταλαμβανόμενά τε καὶ καταλαμβάνοντα, καὶ κατὰ ταῦτα ὑπ' ἀλλήλων, Cicero reddit, Alii alios vincunt viciſſimque vincuntur. Sic ἀλλήλους exponit ſcholiaſtes Thucydidis ἄλλος ἄλλον. Iſocrates, οὕτω μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις τὰς διαδοχὰς γιγνόμενοι, Hi ſibi inuicem ſuccedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, Se inuicẽ intuentes, vel Mutuò ſe intuẽtes. Nõnũquã & per Inter ſe exprimitur hoc nomen: vt apud Iſocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, Opinionibus inter ſe diſſidere. Sic Cic. in Timæo Plat. κατὰ πάντα ἀλλήλοις ἰέναι interpretatur, Moueri contrariis inter ſe curſibus. Ibidem hæc, ξυνάψας αὐτοὺς τε πρὸς ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς, ita vertit, Vt & ipſæ ſecum & inter ſe ex commiſſura quæ eregione eſſet iungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba

quibus iunctum hoc nomen his atque illis modis po-
teſt reddi. vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant ſe mutuò, vel inuicem, vel, Mutuo ſe amore proſequuntur, Amant inter ſe. Sunt etiam qui vertant, Amant ſe viciſſim: ſed hi viderint. ¶ Nonnunquam & per Vltro citróque vertimus hoc nomen, vt δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους vltro citróque mittunt munera.

Iungitur hoc nomen ſæpe etiam cum præpoſitionibus: vt σὺν ἀλλήλοις, Mutuò, Inter ſeſe. Gregorius, καὶ πρὸς θεὸν αἱρεῖσθαι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων. de ſe & Baſilio loquens. Et μετ' ἀλλήλων, vt σὺν ἀλλήλοις. Ariſtoteles, ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶ). Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, vt τοὺς ἐξ ἀλλήλων παιδοποιουμένους Xenophon appellat coniuges.

Ἀλλήλους συναφὰς pro τὰς ἀλλήλων Ariſtoteles dixit, in lib. De mundo, ita ſcribens (ſi mendoſus non eſt locus) μεγάλους περιλαμβανόντων κόλπους ἀλλήλοις συναφάς.

Ἀλλήλους pro ἑαυτοὺς dixiſſe Thucydidē annotat eius ſchol. quum tamen alioqui diuerſa ſignificare ſoleant. nam aliud eſt ἀλλήλους ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, vt docet & Euſtathius.

Ἄλληλα etiam dicitur genere neutro, vt ἀλλήλους maſculino, ἀλλήλας fœminino. Synesius, οὐκ ἐθέλει συγκαθεύδειν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Quid populo & philoſophiæ inter ſeſe? Id eſt, Quid populus & philoſophia commune habent? Vſurpatur & alio modo πρὸς ἄλληλα: vt quum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα, id eſt Mutuo reſpectu dici, Dici habito reſpectu vnius ad alterum. τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα Quintilianus exponit lib. 5. cap. 10, Quæ ex rebus mutuam cōfirmationem præſtantibus ducuntur: Cicero Ex rebus ſub eandem rationem venientibus ſeu cadentibus.

C. Ἀλληλέγγυοι, Duo rei promittendi, Budæus in Commentariis. At in lexico ſcribit, ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι in Pandect. dicuntur duo rei promittendi. Ex ἄλληλοι & ἔγγυοι.

Ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, Subſtantiuè poſitum, Mutua fideiuſſio.

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fideiuſſione, Inuicem fideiubendo. ἀλληλεγγύως δανείζειν, Verſuram ita facere vt vterque mutuantium vtriuſque ſit fideiuſſor, & ita vterque aut omnes in ſolidum nomen conueniri poſſint. Bud. in Comm.

C. Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, Mutua ſcriptio. Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Euſtathius, apud poetas, vbi perſonæ ſingulis verſibus aut etiam breuius ſibi inuicem reſpondent. quod & ἀλληλογραφία dicitur.

C. Ἀλληλοκτονεῖν, (tanquam ab ἀλληλοκτονέω) Mutuò ſe interficere, Mutuis vulneribus perire. Poteſt dici & ἀλληλοκτονοῦμεν, ἀλληλοκτονεῖτε, ἀλληλοκτονοῦσι: & ſic in plurali aliorum temporum. Poteſt autem nominis ἄλληλοι vis & ſignificatio commodiſſimè exprimi Gallico ſermone, in quo dicitur s'entretuer. Vtitur autem verbo Græco Hippocrates in epiſtola ad Demagetum, ἀλληλοκτονέουσιν ἄθεμα, βίᾳ φονεύοντες.

C. Ἀλληλομαχεῖν, Inter ſe pugnare. pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallicè s'entrebattre, compoſito verbo eodem modo quo Græcè. In præſenti autem ſingulari ἀλληλομαχῶ non videtur poſſe dici, habita quidem ſignificationis ratione: nihilo videlicet magis quàm ἀλληλοκτονέω.

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen & verbū præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Budæus in ſuo lexico, ſed ſine explicatione.

C. Ἀλληλοτομεῖν, Inuicem ſecare. Ex Budæo in epiſtolis prioribus hæc citantur verba, ἀλληλοτομούμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυρηδὸν, quæ & explicantur ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos ſecantes, ſecundum quam expoſitionem ἀλληλοτομούμενοι eſſet pro ἀλληλοτομοῦντες. Quanquā potius dicendum erat Seſe inuicem ſecantes. vel (retinendo paſſiui participii ſignificationem) Quæ inuicem ſecantur, vel inter ſe ſecantur.

C. Ἀλληλοτυπεῖν, Seſe inuicem ferire, Seſe mutuò ferire. Exponitur vulgò, Mutuo occurſu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occurſus ſignificatio ſubeſt. Eſt enim ex ἄλληλοι & τύπτειν.

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio (vt vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuò ſe ferire) ſi Latina lingua verbale hoc admitteret. Philo De mundo, ὧν [κόσμων] φθίσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι, Quæ verba ſic reddit eius libri interpres, Quorū [mundorum] ortum attribuunt corpuſculis indiuiduis inuicem offenſantibus, in occurſúque implicitis.

C. Ἀλληλουχέω, ῶ, Connecto, Coaduno. OEcum. in epiſtolā ad Romanos, ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοῖς προειρημένοις. Id eſt Connectit, inquit Budæus. Idem ἀλληλουχεῖν explicat etiam Mutuò ſe continere, vt fit in ſerie rerum: citans hæc ex ſcholiis in Areopagitam verba, τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μὲν ἐστιν ἡνωμένα καὶ ἀλληλουχούμενα, τὰ δὲ διῃρημένα καὶ ἐν περιγραφῇ ὡρισμένα.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutam connexionem habens, ſiue cohærentiam. Iulianus Serapioni, θεώρεσας δὲ πολλῶν ἐπισκοφύτων δένδρων φύσεις ὀκλάσεις, καὶ ὅσα ἀλληλούχοις εἴκει τρίπεσιν ἐνοικεῖ, πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων, &c.

Ἀλληλουχία, ας, ἡ, (inquit Budæus) Cohærentia mutua, Series rerum inter ſe connexarum, Dioſcoridi. Dionyſius Areopagita, αἱ ξυμμιξίαι τῶν ἡνωμένων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοστοίχων. Idem, καὶ ἔστι πάσης δυνάμεως ἑνοποιοῦ καὶ συνδετικῆς, καὶ συνέχουσα τὸ ὁμόταγῆ κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλουχίαν. Apud eundem Compages exponitur: vbi ſcribit, ὁ θεὸς πάντων ἐστὶ πλήρωμα καὶ συνοχεὺς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic quod Cicero in Catone maiore dixit Cōpages corporis, Gaza ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit.

C. Ἀλληλοφάγοι, Seſe inuicem deuorantes. Ab Ariſtotele ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ ſimpliciter ponitur (quod annotat Budæus) De hiſt. an. 8, πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τὰ φῦλα τὰ οἰκεῖα, ὥσπερ οἱ ἰχθύες.

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, Mutua deuoratio. quo vtitur & Herodotus: ſed apud eum ἀλληλοφαγίη Ionico more ſcribitur.

Ἀλληλοφαγεῖν, γεῖν, Mutuò ſeſe deuorare. De piſcibus præſertim dicitur. Ariſtoteles De hiſtoria animalium 8, ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι.

C. Ἀλληλοφθορεῖν, Seſe inuicem corrumpere, ſeu perdere.

ET Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, Mutua perditio, Mutua conſumptio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animantibus quæ ſe inuicem conficiunt.

C. Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, Mutuò ſe interficientes, Mutua cæde pereuntes.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, Mutua cædes.

C. Ἀλληλοφυεῖς, Ex ſe inuicem enaſcentes, Mutuum ortum habentes.

C. Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Alius ſuper alium, vel poſt alium: aut Alter ſuper vel poſt alterum) Creber & continuus, vt quidem exponitur à Budæo in hoc Alciphr. loco, Epiſt. 24, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πολλὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic apud Philonem De vita Moſis lib. 1, διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν crebrum & frequentem lapſum. Apud eundem, τὸ δὲ τιμωριῶν ἐπάλληλον καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exponitur Altera ſuper alteram pœna. Ἐπάλληλοι itē plurali numero, Crebri, Frequentes, Alii ſuper alios, vel Alii ex aliis, vt Politianus eleganter vertit in hoc loco Herodiani, lib. 1, ἐδεδούλωτο δὲ πάσαις αὐτοῦ τὴν ψυχὴν τύρανσι καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Quippe quem die noctéque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates grauiſſimo ſeruitio premebant. Poſſumus etiam (vt opinor) interpretari Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis ſuccedentes. Apud Philonem in eodem illo opere ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ interneciones, & ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) Alia aliis ſuperpoſita ſine interceſſione aut interſtitio & intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

Ἐπαλλήλως, aduerbium, Serie continua, & ſine interceſſione. Dioſc. lib. 1, cap. 167, loquens de malis quæ Medica vocantur, φύειν γὰρ ἐστι καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους

ἐπάλληλως: id eſt, Ita vt fructus nouus vetere excipiat, alĳs atque alĳs malis ſuccreſcentibus, Bud. Eodem ſenſu Hermolaus, Ita vt antecedentem fructum ſubnaſcēs identidem occupet nouus.

Ἐπαλληλία, Series continua & ſine interceſſione, Viciſſitudo perpetua. Bud. In vulg. lex. Æternitas.

C.2. Ἀλλεπάλληλος, Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Baſil. Crebris fluctibus. ‖ Interdum Ἀλλεπάλληλοι, Alterni, ἐξ ἀμοιβῆς. Bud. ET Ἀλλεπαλληλία, q.d. Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud.

C. Κατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ordine conſentaneo compoſitus, apud Ariſtot. Item Congruus, vel Congruens, Conſentaneus, Sibi reſpondens, Bud. Apud Artemidorum, κατάλληλος Proportione reſpondens, γλῶσσαι σύμμετρον δὲ κατάλληλον ἔχειν τῷ σώματι, καὶ πραεῖς φθέγγεσθαι, πάντη ἀγαθόν. Idem in Comm. κατάλληλα (inquit) ſunt quæ ſibi ordine conſentaneo reſpōdent. Apud eundē Ariſtot. πρὸς κατάλληλοι opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, id eſt euariantibus, & ordine ſibi vel interſe non reſpondētibus. Apud Polybium κατάλληλα aduerbialiter, τὰς κατάλληλα τὰς ἑδρας ἐφεξῆς, ſerie conſequenti & ſeſe ordine excipientes. Quod per nomen etiā dicunt κατ᾽ ἄλληλα: ſic & κατ᾽ ἀλλήλους. Quorum exempla vide pag. 48.

Κατάλληλα φάρμακα apud Dioſc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exponitur Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidē apud Chryſoſtomum τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes & conuenientes.

Καταλλήλως aduerb. (pro quo & κατάλληλα Polybium poſuiſſe modò dictum eſt) Congruenter, Conuenienter, Cū quadam ordinis velut conſequentia, vel Congruenti ſerie. Citatur ex Naz. οἷς καταλλήλως συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter vnà cum ſuis nominibus enuntiantur.

Καταλληλότης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffenſa rerum ordiniſque competētia & concinnitas, Bud.

C.2. Ἀκατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Diſſentaneus, Non habens reſpondentes inter ſe partes. Item, Incōcinnus, Concinnitatem ſibi conſentaneam non habens. Ariſtot. De mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, id eſt Infirma & concinnitatis ſibi conſentaneæ expertia, inquit Bud. Qui etiam ἀκατάλληλα καὶ πολλῆς μεστὰ ταραχῆς apud eundem interpr. Diſſentanea. Moſchopulus ſolœciſmum definit ἀκατάλληλον συμπλοκὴν τῶν λέξεων.

Ἀκαταλλήλως, Incongruenter, Inconcinnè. Exponitur etiam ἀναρμόστως, ſicut Heſychius ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον.

C. Παράλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo vide infrà. Παράλληλοι & Παράλληλα, Inter ſe compoſita, vt quæ ſibi mutuò reſpondeant. Ariſtot. De cælo lib. 2, ἀκριβεστέρα γὰρ τὰ παράλληλα αἴσθησις, exactior ſenſus eſt rerum quum inter ſe componuntur. vt παρὰ τὸ ἧττον παρὰ τὸ βέλτιον. Iſocr. ἀεὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ᾽ εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuim⁹ quæ de rebus vtrorumque geſtis belliſque ſuſceptis diceremus, horum res geſtas cū illorum componendo. Ex cuius imitatione Plutarchus παράλληλα ſua vocauit, hoc eſt, vitas illuſtrium virorū, quos binos quaſi paria componit. Hactenus Budæus. Qui paucis interiectis addit, animaduertendū eſſe autores ferè aut aduerbialiter vti hac voce, vt fecit Iſocrates: aut dictionem compoſitā ſoluere, & per accuſatiuū loqui quē poſcit præpoſitio: vt in exemplo Ariſtotelico ſuperius citato. Ex quibus Budæi verbis colligim⁹ eum in illo Ariſtotelis loco ſcripſiſſe τὰ παρ᾽ ἄλληλα τιθέμενα. Sic autem apud eundem Ariſtot. in Probl. ſect. 17, παρ᾽ ἀλλήλους dicit, διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ᾽ ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ᾽ αὑτοὺς μόνους. Cæterum quæ vocat Budæus Plutarchi παράλληλα, ſciendum eſt ab ipſo Plut. παραλλήλους βίους etiam appellari, in Pelopida, p. 1, διὸ καὶ ἡμεῖς ἐπόμενοι τοῖς ὁμοιότησι, παραλλήλους ἀνεγράψαμεν αὐτῶν τοὺς βίους. Non malè autem (meo iudicio) παραλλήλους hìc eſſe dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐξεταζομένους. Eſt autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere ſolet contendere. vt Rhet. l. 2, Primùm igitur oportebit leges cō tendere, conſiderando vtra lex ad maiores, hoc eſt ad vtiliores & honeſtiores, ac magis neceſſarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Iſocrate. Quod autem ad παράλληλα attinet aduerbialiter poſitum, idem Budæus alibi ſcribit παράλληλα ſignificare etiam Alternis, Viciſſim, vt in hoc Ariſtotelis loco De iuuentute & ſenectute, ἐὰν δὲ παράλληλα τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν. In vulgat. lex. ex eiuſdem Plutarchi Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro aceruis ſimilibus & æqualibus. Et ex Thucyd. παράλληλοι τοῖχοι, pro parietibus è regione inter ſe collocatis. Item ex Dioſc. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter ſe ſpatĳs ſurgentes.

Παράλληλοι, Circuli. Plinius lib. 6, cap. 33, Plura ſunt autem hæc ſegmenta mundi quæ noſtri circulos, Græci παραλλήλους appellauere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli ſphæræ qui ad eundem polum conſtituti finiuntur. Hæc Plinius. Vulgò autem παράλληλοι κύκλοι exponuntur circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Itidem παράλληλα in ſphæra, lineæ rectâ paribúſque inter ſe ſpatĳs in altum ſurgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali ſpatio inter ſe diſtantes. Parallela (inquit vetus quidā ſcriptor excuſus cum iis qui de limitibus ſcripſerunt) id eſt alternæ rectæ lineæ nuncupantur quæ in eadem plana ſuperficie collocatæ, atque vtrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At verò apud Dioſcoridem παράλληλοι γραμμαὶ quidam lineas inter ſe æquales, quidam diſcurrentes lineas interpretati ſunt.

Παράλληλος æquidiſtans exponitur à Bud. in hoc Polybii loco, ἄγουσι τὴν φαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀσπίδων δὲ τῶν θυρεῶν καὶ πελτῶν. Ibidem affertur ex Strabone, ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Γλῶσος τῇ Γυρλώῃ. vbi tamē aliter accipitur.

Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exponitur Ex altera parte, vel Altrinſecus, epiſt. 139, ἀθῷος ἔχει κινποῦσαι ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ἐκ παραλλήλου grammatici poni dicunt voces ſynonymas quæ velut inter ſe componuntur, vt πυκνὸν ἴσως, & apud Hom. βάσκ᾽ ἴθι.

Παραλλήλως, Per duorum inter ſe compoſitionem, Duo inter ſe componendo. Exponitur etiam Compoſitè, Comparatè. Ariſtot. De mundo, vbi loquitur de Deo, καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι᾽ ὃν ζῶμεν, Vocant autem & Δία & Ζῆνα, coram compoſitis nominibus altrinſecúſque ſitis, quaſi dicas δι᾽ ὃν ζῶμεν, vel δι᾽ ὃν ζῆν ἔστι. Si enim è regione quaſi ἐν τῇ συζυγίᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quaſi δι᾽ ὃν ζῆν ἔστι.

C. Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, Spatium quod lineis parallelis cōtinetur, Bud. ex Boethio. Idem Bud. ex eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex aduerſo anguli & latera conſtituta ſunt inter ſe æqualia. Affert & παραλληλόγραμμον σχῆμα ex Strabone, qui de Narbonēſi Gallia loquēs, ſcribit, ταύτης δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πως ἐστι. Et ex eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ tabula eſt oblonga forma, vt idē Bud. ſcribit.

Παραλληλία apud grammaticos, literarum in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias, vt quum dicunt in λίθοισιν eſſe παραλληλίαν τῶν λ, ideóque dici λίθινα.

Παραλληλίζω, Compono inter ſe & comparo. Euſtathius παρ᾽ ἀλλήλοισι πίπτον (quod eſt apud Homerum Il. Δ.) poſtquā expoſuit, ἐγγὺς ἀλλήλων, ſubiungit. Vnde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως. Sed pag. 437, παραλληλίζει & ἀλλήλαις ἐπισωρεύει pro eodem ponit. HINC Παραλληλισμὸς apud eundem paulo pòſt, qui & ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμὸς ab eo appellatur: qui vel ſententias ſimiles, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλοι aut σύγκεινται, inquit, aut παράκεινται: quæ vel per ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμὸς, (q.d. per identitatem, id eſt eiuſdem vocis repetitionem) is quidem qui eſt ἐν συνθέσει, id eſt compoſitione, vt πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, id eſt appoſitione, vt παῦν παῦν, & πάλαι πάλαι, apud comicum (id eſt apud Ariſtopha-

nem:quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare ſolet comicū. quod quidam non intelligentes περὶ τοῦ κωμικοῦ interpretati ſunt Apud comicos) Per ὁμοιότητα autem(id eſt ſimilitudinem) fit παραλληλισμὸς, ἐν συνθέσει quidem, id eſt in compoſitione, vt γήπεδον, μυθολογεύειν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, id eſt in appoſitione, vt λίαν πάνυ, & τυχὸν ἴσως. Plura vide pag. 437.

C. Ὑπάλληλος, Subalternus: vt ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι apud Ariſtotelem exponitur Artes ſubalternæ. Vocatur autem & αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστῆμαι ab eodē. Et ὑπάλληλον quodcunque ſub altero locatur, & alteri ſubeſt. Porphyr. in Iſagoge, τὰ γὰρ μεταξὺ τῶν εἰδικωτάτων ἄχρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα, vt Agamemnon locatur ſub Atrida tanquam genere, Atrides ſub Pelopida, & ita deinceps.

C. Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, vel potius Μισάλληλοι & Φιλάλληλοι plurali numero, Mutui oſores, Mutui amatores, vel Mutuo odio ſe proſequentes, Mutuo amore ſe proſequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuū odium, Mutuus amor.

¶ Ἀλληλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. ἀλληλίζειν, inquit Heſych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam expoſuerunt etiam, Non ſibi conſtare in ſermone, ſed eum variare.

Ἀλληλίζεσθαι eſt eidem τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρῆσαι: pro quibus reponi ſolet ἀλλήλοις ἐπιχειρῆσαι: vt ſit Inſidiari ſibi mutuó.

ἉΛΣ, ἁλὸς, ἡ, Mare. Hom. Od. μ, — πόροις ἁλὸς ἐξερεείνων. Apud eundem variis locis, πολιῆς ἁλὸς, & ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, & ἁλὸς πολυβενθέος. Item datiuus ἁλὶ, & accuſatiuus ἅλα. Eſt enim poeticum hoc nomen: carmini autem cum proſa commune eſt θάλασσα.

Ἅλες, ἁλῶν, ἁλσί, ἅλας. plurali numero, Sal: vt etiam pluraliter dicunt πυροὶ pro tritico, & alia nonnulla. Hom. Od. λ & ψ, — οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Apud Athenæum lib. 12, συναλίζειν ὁμολογουμένως ἁλῶν. Plutarchus περὶ πολυφ. Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον. Pauſanias Atticis., μηδὲ ἁλσὶν ἠπίσταντό πω χρῆσθαι. Vbi & Homeri locum modò poſitum citat, planè in eo intelligens ἅλεσσι pro Sale. quod ideo dico quia nonnulli in eo per ἅλας marina edulia intelligenda putauerunt, vt docet Euſtathius. Ἅλς autem numero ſingulari pro Sal, non memini me apud vetuſtum aliquem ſcriptorem legere: niſi quum dicitur ἅλς Ἰνδικὸς, ſal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, flos ſalis. & ſiquæ appellationes huiuſmodi. ¶ Ἅλες, Sales, Sermonis lepos & vrbanitas. Plutarchus Sympoſ. 5. Vide Budæum.

¶ Ἅλες, Conuictus & communio, & ſodalitatis neceſſitudo. Æſch. De fal. leg. τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησὶ ποιεῖσθαι, οὐχ ὢν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γὰρ) οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν, id eſt, Legationis ſocietatem & ſodalitiū publicum (quale eſt eorum qui ſimul legationem obeunt) magni pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noſter, nec indigena eſt. Hæc Budæus. Ariſtoteles Ethic. 8, κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι, id eſt, Nam iuxta prouerbium, alter alterum noſſe nō poteſt priuſquam ſalem quem dicunt cōſumpſerint. Hoc eſt (inquit Budæus) Ante diutius cōtractam exercitámque ſodalitatem. Dicit autem Ariſtoteles, meo quidem iudicio, τοὺς λεγομένους ἅλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον, vt in modò citato Plutarchi loco legitur. Chryſoſtomus, ἁλῶν κοινωνοῦντες pro Sodales, Conuictores. Demoſthenem autem imitatus videtur eſſe Chryſoſtomus, qui in oratione contra Midiam ita loquitur, εἰ δὲ ἁλῶν μὲν κοινωνήσαις καὶ ὁμορόφιος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται. ita enim legitur hic locus in optimis & vetuſtiſſimis codicibus, non autem vt in vulgatis editionibus, atque adeo in Aldina, εἰ δὲ λαλῶν μὲν καὶ ὁμορόφιος γινόμενος.

Ἅλοθεν & Ἅλαδε, Aduerbia, pro Ex mari, ἐξ ἁλός: & Ad mare, εἰς ἅλα: vt ἅλαδε προερύσσαι, apud Homerum.

C. Ἁλοσάχνη, Spuma maris, ſecundum Heſychium, apud quem diuiſim ſcriptum habetur ἁλὸς ἄχνη. Ariſtoteles De hiſt. anim. lib. 9. cap. 14, de nido alcedinis loquens, ἡ νοττιὰ παρόμοια ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ καὶ ταῖς

A καλουμέναις ἁλοσάχναις, πλὴν τοῦ χρώματος, id eſt (Gaza interprete) Nidus marinæ ſimilis pilæ, & iis quæ à flore maris haloſachnæ dicuntur. Idem Ariſtoteles ſtatim pòſt, καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρείῳ ὀξεῖ οὐ ταχὺ διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Vbi idem Gaza ἁλοσάχνην florem aridum maris interpretatur.

C. Ἁλοσύδνη, dicta vna Nereidū, aut ipſa Amphitrite, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, apud Homerum. A quibuſdam Mare, à nonnullis Aqua maris explicatur, quaſi ἁλὸς ὕδωρ, non aſſentiente Euſtathio, quem conſule.

B C. Ἁλιαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Per mare flans, In mari flans. vnde venti ἁλιαέες apud Homerum: vt Od. δ, — οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.

C. Ἁλίβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari immerſus, vel aſperſus, aut madefactus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλίβρομος, ὁ καὶ ἡ, Marifremus, vno verbo. id eſt, Marinum quendam fremitum edens. Pan ἁλίβρομος, vt ait Sophoclis ſchol. ὅτι τῆς ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

C. Ἁλίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur. vt apud Apoll. Argon. 2, πέτραι ἁλίβροχοι.

C C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mari vicinus, Maritimus apud Nonnum.

C. Ἁλιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mari genitus. Venus ἐπιθετικῶς dicitur ἁλιγενὴς, quia eſt orta mari, vt canit Ouidius. Saligena vno verbo Eraſmus vertit: hoc verbum fingens (vt opinor) ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena.

C. Ἁλιδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari verſatur, Qui per mare circumagitur: vt ἐμπορίης ἁλιδινέος apud Dionyſium D De ſitu orbis. vbi tamen alii codices habent ἁλιμηδέος.

C. Ἁλιδύω, Submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonaſmum. Ἁλιβδύσαι, inquit Heſych. ἀφανίσαι, id eſt Abolere, Exterminare.

C. Ἁλίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare currēs, Mariuagus. Apud poetas ναῦς (id eſt nauis) dicitur ἁλίδρομος epitheticé. Latini naues pontigradas dicunt, quod ad verbum reſpondet alii epitheto ποντοπόροι.

C. Ἁλίζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari cinctus. διζώνος Κόρινθος, in Anth. E epigramm. quæ & ἀμφίαλος.

C. Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Euripidem ἁλιήρης κώπη, i. ἡ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari.

C. Ἁλίκρας, Mari (i. marinæ ſalſugini) cōmixtus, cum accentu in penult. vt ait Euſtath.

C. Ἁλικρείων, Maris regnum obtinens, Regnans in mari. ὁ τῆς ἁλὸς κρείων: vt dicitur εὐρυκρείων.

C. Ἁλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exponitur apud Nonnū, quaſi habens fundamentum ad mare.

C. Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epithetum, F cui ſynonymum eſt ποντομέδων.

C. Ἁλιμηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari agitans cōſilia, In mari ſollicitus: vt ἁλιμηδὴς ἐμπορία, negotiatio in mari ſollicita, apud Dionyſium De ſitu orbis.

C. Ἁλιμυρήεις, εντος, ὁ, In mare cum ſonitu quodam aut fremitu fluens. Odyſſ. ε, Καὶ τὸ μὲν εἰς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκε.

Ἁλιμυρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem Apoll. Arg. 1, Αὖσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

C. Ἁλινηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari natans: vt ἁλινηχὴς κώπη, in G Anth. epigr. Ex ἁλὶ datiuo & verbo νήχομαι.

C. Ἁλινήκτειρα gen. fœmin. idem quod ἁλινηχής. vt ἁλινήκτειρα ἐλαία, in Anthol. epigramm. ad verbum, Olea in ſale natans, id eſt (opinor) Olea plurimæ muriæ immerſa. Hui9 autem epitheti terminatio videtur à νηκτὸς formata. nam à νήχομαι deductum νηκτὸς ſonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens.

C. Ἁλιοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari alitur. In vulg. lex. ex Odyſſ. Homeri.

C. Ἁλίπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sale conſperſus: vt ἁλίπαστον κρέας, & H ἁλίπαστον χοιρίον, τὸ ἁλσὶ πεπασμένον, apud Euſtathium.

¶ Eſt etiam ἁλίπαστος, Mari ſeu aqua marina aſperſus, in Anthol. Epigr.

C. Ἁλίπεδον, ου, τὸ, ad verbum ſonat Mariſolum, id eſt, Solum quod aliquādiu mari coopertū fuit, rurſum autē campus eſſe cœpit, & aratum fuit. Propriè igitur ma-

ritimus campus, ſed per catachreſin quilibet campus. Ita Suidas. Heſychius habet duntaxat, ἀλίπεδα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, id eſt, Mari adiacentes cāpi. Secundū quoſdam ἀλίπεδον quaſi ἁλὸς πέδον: ſecundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι.

C. Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariuagus, Pontiuagus. apud Sophoclem in Aiace, ὦ Παῖ Πανὸς ἁλίπλαγκτε. vbi ſcholiaſtes huius epitheti rationē reddens, ait, ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. id eſt, Quia in promontoriis colitur, vbi vagatur mare. Reddit & alias huius epitheti rationes, quas apud eum vide.

C. Ἁλιπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλίπλαγκτος, in Anthol. epigr. Illud fit à πλάνη, hoc à πλάζω: vtrunque præfixum habens datiuum ἁλί.

Ἁλιπλανία, ας, ἡ, Erratio, ſiue Error per mare, in Anthol. epigramm.

C. Ἁλίπλοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare nauigans. Apud Homerum ἁλίπλοα τείχεα, Muri ſupernatantes mari, vel muri in mare demerſi, ita vt illis mare ſupernatet. inquit Heſych. Locus eſt Il. μ. — ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.

C. Ἁλίπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odorem maris habens, Mare ſpirans, Mare redolens. Apud Muſæum.

C. Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinæ purpuræ colorem habens, vt ἁλιπόρφυρα φάρεα apud Homerum, Veſtimenta purpura marina tincta. aut Veſtimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide πορφύρω.

C. Ἁλίρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariſluus, Circa mare vel ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide proximè ſequens Ἁλίρροθος.

C. Ἁλίρροθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariſluus. πόροι ἁλίρροθοι Sophocli in Aiace dicuntur Fluuii in mare fluentes cum ſonitu, vt ait ſcholiaſtes. Inuenitur & ἁλίρροθος ἀκτὴ, pro Littus quod fluctibus marinis agitatur. | Videtur autē dici ἁλίρροθος pro ἁλιρρόθιος, ex ἅλς ἁλὸς, & ῥόθιον, id eſt fluctus. atq; adeo reperitur ἁλιρροθία fœmininū genus habens ſeruatum ι, in Anthol. epigr. — ἁλιρροθίας ξεῖνε κάλυψε κόνις. | Verùm notandum eſt quum ῥόθος dicatur fluctus, itidem ῥόθιον diminutiui forma: ab vtroque ſubſtantiuum formatum. nam ἁλιρρόθους Heſychius exponit fluctus maris: Suidas ἁλιρρόθιον itidem fluctum maris. Dicemus ergo ἁλιρρόθους quaſi ἁλὸς ῥόθους, & ἁλιρρόθιον quaſi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Heſychium quidem certè ἁλιρρώθους cum ω habetur, ſed non ſine manifeſto mendo.

C. Ἁλίστρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Actus aut verſatus in mari, Circūactus in mari. ναῦς ἁλίστρεπτος, Nauis quæ circūacta eſt, aut circumagi ſolet, vel poteſt. q. d. Nauis in mari verſatilis.

C. Ἁλιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari voluitur, vel circumagitur, Qui in mari vertitur, ſeu verſatur. ἁλιστρεφέες νῆσοι apud Muſæum, inſulæ mari circundatæ, vt vulgò exponitur: quum tamē propriè hoc epithetū ſonet id quod dixi.

C. Ἁλιτενής, έος ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἁλιτενὴς τόπος maritimus vel mari adiacens locus. quaſi ad mare extenſus. | Itē ἁλιτενὴς dicitur demiſſum & humile. ταπεινόν, vt Heſych. & Etymologiſtes habent. Ex datiuo ἁλὶ & τείνω, vt opinor. Ideo autem humile puto ſignificari per ἁλιτενὴς quòd ſoleant demiſſiora eſſe quæ mari adiacent loca. Ἁλιτενὴς θάλασσα, inquit Budæus, Vadis frequens & breuibus, vt in littore. Appianus. ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἁλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς, id eſt (Bayſio interpr.) Propterea quòd mare illic eſſet vadoſum miniméque capax magnarum nauium.

C. Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ, Mari cōterminus, vel finitimus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλιτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex mari viuit, Qui ex mari alitur. id eſt, vel eſu piſcium marinorum, vel etiam eorum piſcatu: vt ipſi piſcatores, qui ſua arte victum ſibi quærunt. Vtitur Nonnus.

C. Ἁλίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vertitur in mari, Qui verſatur huc illuc in mari & iactatur. Phocylides, Πλαζόμενον πόντῳ καὶ ἁλίτροπον ... ἁλιτρεφής.

C. Ἁλίτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari educatus. In vulg. lex. Græcolat. exponitur Marinus, non expreſſa vi cōpoſitionis.

A C. Ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari vexatus. ἁλίτρυτος κύμβη, cymba mari vexata, in Anthol. epigr. ἁλιτρύτω χεῖρες apud Nonnum, manus in mari fatigatæ & labore vexatæ. de piſcatoribus dictum.

C. Ἁλίτυρος, ου, ὁ, Caſeus ſale aſperſus, in Anthol. epigr.

C. Ἁλιφθόρος, ου, ὁ, Perdens in mari, Prædo marinus. in Anthol. epigramm. Ibidem Ἁλιφθορίη ναυτῶν, Perditio nautarum in mari: accipiendo perditionem paſſiuè. Vno verbo Naufragium.

C. Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, Maricortex, ad verbum, aut Salicortex.

B Species roboris ſeu quercûs, vt ex Theophraſti Hiſt. pl. lib. 3, cap. 9, adnotatur in vulgat. lex. Græcol. Sed habēt Salſicortex: ego malim Salicortex: vt ἁλιγενὴς vertitur vno verbo Saligena, accipiendo ſalum pro mari.

C. Ἁλίχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex mari lænam habens. id eſt, vt opinor, lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ ſanguine tinctam.

C. Ἁλουργός, οῦ, ὁ, Purpureus, vel (vt quidam loquuntur) Purpuriſſeus. A nonnullis & Violaceus exponitur. De purpuræ colore intellexit Etymologiſtes, ſecundum quem ἁλουργὸν dicitur quaſi ἁλὸς ἔργον, id eſt maris opus:

C quòd videlicet ex marina concha fiat. Sed non dubium eſt quin ἁλουργὸς, à purpuræ colore ductū, longius poſtea ſignificationē ſuam extenderit. Arcus cæleſtis primus color eſt φοινικοῦς: ſecundus autem, ἁλουργὴς & πορφυροῦς: vt Budæus tradit ex Plutarcho De philoſ. placitis. Idem in ſuo lexico ſcribit, Ἁλουργὸν, idem quod οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid ſit color ἁλουργὸς, omnium optimè docet Ariſtotelis locus in libro De coloribus: vbi ait vuarum botros habere colorem οἰνω-

D πὸν, dum matureſcunt: quum autem nigreſcunt, colorem φοινικοῦν in ἁλουργὸν mutari. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν eſſe rubrum cum albo nigróque permixtū. ἐρυθρὸν δὲ, inquit, μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἁλουργοῦν. Vbi notandum ἁλουργοῦν pro ἁλουργὸν, factum quaſi ex ἁλουργέον.

Ἁλουργὸν pro ſubſtantiuo poſitum reperiri quidam tradunt, ſubaudito nomine χρῶμα, vel ἱμάτιον: vt ἁλουργῶν pro ἱμάτια ἁλουργῆ inuenitur. Sed & ἁλουργοὶ ex Plu-

E tarcho citatur ſubſtantiuè poſitum, ſubaudito nomine ἐσθῆτες. Etymologiam autem huius nominis eſſe dixi à nomine ἅλς ἁλὸς & ἔργον: vt ſit ἁλουργὸν quaſi opus marium. vnde ἁλουργὰ Etymologici autor exponit πορφυρᾶ, & ἁλουργίδα vult eſſe πορφύραν. hæc autem fit ex marina concha. Heſychius quoque ἁλουργὴς ait eſſe πορφυροῦν.

Ἁλουργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλουργός. vt ἁλουργῆ ἱμάτια, Veſtes purpuriſſeæ. Athen. 11, ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχετο ἱμάτια Aliquando ἁλουργῆ ſubaudito ſubſtantiuo ponitur per ſe: vt ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. ἁ-

F λουργὲς γὰρ (inquit Heſychius) τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας ὕφος.

Ἁλουργίς, ίδος, ἡ, Veſtis certum genus, coloris purpurei ſeu violacei, vel potius coloris ἁλουργοῦ. nam quis ſit is ex iis quæ diximus patet: quo autem nomine Latino appellandus, non conſtat. Etymologici autor ἁλουργίδα exponit πορφύραν, id eſt purpurā. Trabeam (inquit Lazarus Bayſius) Græci ἁλουργίδα vocant. Plutarchus in Romulo, αὐτὸς δὲ ἐσθῆτα ἐπὶ μὲν τῷ χιτῶνι ἁλουργίδι κεκοσμημένος.

G | In vulg. lex. Græcol. annotatur ἁλουργὶς pro phaleris purpureis poſitum reperiri, item pro ſtragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργοειδής ab Heſychio exponitur πορφυροειδής. Videtur autem nihil aliud eſſe ἁλουργοειδὴς quàm ἁλουργὴς, quod modò explicatum fuit.

c. 2. Ἁλουργοπώλης, ου, ὁ, Venditor purpuræ. vt ἁλουργοπώλαις tranſferre purpuram nobis permittamus. Ariſtot. in Mechanicis. ꝫ τ Ἁλουργοπώλιον, Locus vbi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. ꝫ τ Ἁλουργοπωλικὴ Iſæo, quæ πορφυροπωλικὴ appellatur, inquit Suidas. In quibus ſubaudiri puto ſubſtantiuū τέχνη. q. d. Purpuræ

H venditoria ars.

c. 2. Παραλουργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Attextam habens purpuram. Παραλουργὲς (inquit Pollux) τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένον ἔχον πορφύραν. Quod & πάρυφος, & Ionicè παρυφαὶς, vt idē ſcribit. ꝫ τ Παραλουργὶς, muliebris veſtis (ſicut

ἁλουργὶς virilis)apud eundem:ea nimirum quæ(vt cre- A
dibile eſt)ita attextam habebat purpuram.

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore ſunt in pretio. q.d. παραβαφεῖς, inquit Heſych.

c.2.Περιαλουργὴς, q.d. Circumpurpuratus. Apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata, metaph. περιαλουργὸς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς (inquit Suidas, qui & alteriùs expoſitionis eſt autor) id eſt (vt opinor)Qui profunda mēte mala excogitat.Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpurā. illa enim è profundo mari eruitur. B

Alterum compoſitorum genus.

C.Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (accentu in antepen.) Mari vicinus, Ad mare ſeu prope mare ſitus,Maritimus,Littoralis.vt δάφνη ἀγχίαλος, Apoll. Argon.2, Χαλκίδα ἀγχίαλον vocat Hom.Iliad.β,παραθαλασσίαν,Maritimam. quæ & ἀγχιθάλαττος in proſa dici poſſet. Scribitur & ἁγχίαλος cum α habente ſuperpoſitum ſpiritum aſperum, de qua ſcriptura lege Athen.& Euſtath.

Ἀγχίαλος,proprium eſt nomen,inquit Heſych. Intelligit autem viri proprium, vt ex Euſtathio liquet, qui ἀγχίαλος proparoxytonὲ & nomen proprium eſſe ait, & nomen adiectiuum: item vrbem Thraciæ, quæ & C ἀγχιάλη.(Hoc autem ἀγχιάλη legitur & apud Stephanum: ſed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας ſcriptum eſt.)Alibi tradit idem gramm. hanc vrbē à Philopono ἀγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autē proprium nomen eſt apud Hom.Od.α,v.181,Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱός.

Ἀγχιαλὸς,accentu in vlt. Funis nauigii, inquit idem Euſtath.aut vrbs Thraciæ,quæ & ἀγχίαλος,vt modò dictum eſt.

C. Ἀμφίαλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Circunquaque habens mare, ſiue D Vtrinque mare habēs (ſicut ἀμφιθάλαττος Polluci,ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, vt Corinthus) Circundatus vel cinctus mari,vt circundantur inſulæ. Heſychius ἀμφίαλῳ exponit ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχομένῃ πάντοθεν. vnde νήσου(id eſt inſulæ)epithetum eſt ἀμφίαλος,ſicut & ἀμφιῤῥύτος. Sciendum eſt autem qui ἁγχίαλος ſcripſerunt cum ἁ(de qua ſcriptura modò dixi) eoſdem & ἁμφίαλος ſcripſiſſe. E

C. Ἔξαλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Extans mari(vt dicitur Extare aquis) Extra mare poſitus.Cui opponitur ὕφαλος:vt apud Lucianū,καὶ τὰ μὲν ὕφαλα τῆς νεὼς κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα, ἄμορφα. Idem, οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς τὴν ἀνασπάσαντες,id eſt, A mari ſubductum,inquit Bud.Qui addit, à Strabone ἔξαλον appellari,pag. 231,Remotum à mari. Apud Polybium ἔξαλος πληγὴ, quæ extra aquā ſiue paulo ſupra aquam infertur, Bayſio interprete in his lib.16 locis,αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν,&,ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. Vide infrà & ὕφαλος πληγή. | Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppianus de piſcibus, Ἔξαλοι ἀΐσσουσι. F

C. Ἔφαλος,ου,ὁ καὶ ἡ, ET Ἐφάλιος, Ad mare ſitus, Maritimus. Vtrunque enim dici volunt. ſicut πάραλος & παράλιος.Il.β,Κρουνοὺς τ᾽ ἔφαλον. | Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ:& ita idem fuerit quod ἔξαλος modò expoſitum.

C. Πάραλος,ου,ὁ καὶ ἡ, ET Παράλιος,Maritimus. Soph.Aiace, πόροι ἁλίῤῥοθοι, πάραλά τ᾽ ἄντρα. Sic πάραλος γῆ apud Thucydidem(cuius locum proferam infrà) παραθαλάσσιος,vt ſchol.exponit. At πάραλος στρατὸς ex Herodoto G citatur pro claſſe.Παράλιος in ſoluta oratione vſitatius eſt.(vnde & illud per hoc explicari ſolet)Plut.De prud. anim.τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo De mundo,οὐ παράλιοι μόνον ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη Theophr. Maritima pinus.Et παραλία (ſub. χώρα)maritima ora. Plut.Pericle,αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Ariſtoteles Rhet.3, ἀπειστασμένων πρὸς τὴν παραλίαν.Et παραλία(ſub. χώρα)maritima ora. Thucydid. lib.2,Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet quod annotauit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuiſſe dictam. παραλία (inquit Heſych.) H ἡ Ἀττική,ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. Eodem modo παράλιοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen apud Suidā legi πάραλοι,& ita eum ſcripſiſſe manifeſtū

A eſt:quum tradat παράλους appellatos fuiſſe non eos ſolùm qui naue paralo dicta vehebantur, verumetiam eos qui maritimam Atticæ oram incolebant: cæteros autem,πεδιακοίους & διακρίους.Sed apud Heſychium habemus πάραλοι: itidémque à Plutarcho eadem de re loquente παραλίων fit mentio, ſicut & πεδιέων, non πεδιαιῶν.Eius enim verba ſunt in Polit.præcept.διὸ βέλτιον Σόλων ἔλαβεν ἀρχὴν, διεστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων καὶ τὸ τῶν παραλίων. (Sunt autem qui πεδιαίων hic ſcribant, vt & alibi mihi B legiſſe videor) habet tamen πεδιέων & Ariſtoph. ſchol. idem deſcribens)Idem verò Plutarchus in Erotico παράλους,ἐπακρίους,& πεδίους vocat, appellans τρεῖς στάσεις. Sed non dubito quin pro πεδίων,vel πεδιέων vel πεδιαίων apud eum reponendum ſit. Thucydides autem πεδίον ea ſignificatione dixit, & τὴν πάραλον γῆν,libro 2 ita ſcribens,οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον,παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην. | Pro παραλία autem, id eſt maritima regio,dicitur interdum à poetis παῤῥαλία metri cauſa,ſeu παῤῥαλίη. |Παράλια,τὰ,Feſti nomen,Athen.& Euſtathio. |Παράλιοι ὄρνιθες apud Sophoclem Marinæ aues potius quàm maritimi.

C Πάραλος,Nauis apud Athenienſes,quā(ſicut & altera cui Salaminiæ nomen erat)ad certos tantùm vſus adhibebant. Quod teſtatur Plutarchus in Politicis præceptis,ita ſcribens, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας καθιεῖσι πράξεις. Hinc & Pitholaus apud Ariſtotelem Rhet.3,τὴν πάραλον appellauit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Heſychio vocatur πάραλος nauis ſacra: ſicut & alibi Σαλαμίνιος(ita enim apud eum ſcriptum eſt) dicitur eſſe μία τῶν ἱερῶν νεῶν.Suidas haſce duas,triremes fuiſſe dicit (ad dēs D itidem ſacras) quæ celeritate præſtarent, atque adeo velut celeres quædā miniſtræ eſſent. Scholiaſtes Demoſthenis duabus hiſce ſacris triremibus(nam & ipſe ita vocat)tres poſtea fuiſſe additas ſcribit,quarum nomina eſſent, Antigonis,Ptolemais,Ammonias. A Suida duæ tantùm recenſentur quæ illis acceſſerint, Antigonis & Demetrias. Idem ſchol. Demoſth. πάραλον à Paralo quodam heroe nomen accepiſſe tradit: quod E & apud Suidam legimus. At Heſychius vult πάραλον dictam eſſe ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς.Quod etiam voluiſſe puto ipſum Dem. ſcholiaſten, quum poſt etymologiam à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, (cui ille ὁμώνυμος) ſubiungit, διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους,εἴ τι βούλοιντο σημαίνειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit diſiunctiua particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: vt dicat nomē inueniſſe ab heroe Paralo,ἢ διὰ τὸ πλεῖν.Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, oſtendunt F quæ ſequuntur,αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο, &c. Cæterùm naue paralo vti ſolitos Athenienſes tradit Suidas adpublica negotia:Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικὰ, id eſt, in ea theoros ſolitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuiſſe putent.(& apud ipſummet Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putantur)illis autē Ariſtophanis ſchol.ſubſcribit. Sed παράλου varios fuiſſe vſus, prout varia occurrebant publica negotia,ex multis autorum locis colligere poſſumus.Demoſth.ſchol.& Suid.volūt ea vti ſolitos ad re- G uocandos domum è peregrina regione duces,vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem.Addunt nonnulli, ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda cauſa eſſet.quod ſanè conuenit illi Alcibiadis exemplo Id autem & Ariſtophanis ſchol. teſtatur, ſcribens, ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐγκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν,ἡ δὲ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xenoph. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Apud Demoſthenem autē legimus, τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα. |Fuerunt autem dicti πάραλοι & qui H in paralo naue remigabant,ſeu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναύτας nauis parali vult appellatos, παράλους ſeu παραλίτας,ſicut Salaminiæ nauis,σαλαμινίους.Heſychius autem παραλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς παράλου.Sic & ſchol. Thucyd. παράλους eſſe dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου.

Legitur autem hæc vox apud Thuc.cũ alibi tum lib. 8, τῶν μὲ παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδησαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμϐροι τὴν ναῦν, καὶ μετεμϐιϐάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὔϐοιαν. Bayſius in hoc eiuſdem Thuc. loco lib. 6, ἀφίκοντο δὲ ἤπη οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpretatur παράλους propugnatores qui in naue paralo eſſe ſolebant. Extenditur autem latius interdum παράλων ſignificatio, pro quibuſuis remigibus. Ariſtoph. Ranis, — καὶ τοὺς παράλους ἀνέπισιν ἀνταγωνίζειν τοῖς ἄρχουσι. Vbi ſchol. per παράλους ſcribit intelligi κωπηλάτας. Eius verba ſunt, παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. πάραλος γὰρ ἡ Σαλαμινία, πλήρεις εἰρημ ἀρχικαὶ. κοινῶς δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν πληρῶν ταύτης. οὐ γὰρ ἴδιόν τι λέγει ἂν περὶ τῆς παράλου πληρώσεως νεώς. ἄπημοι δὲ ὑποπτοι. ‖ Πάραλος & pro quodam tribuum iudicio, in vulg. lex. B

C. Πλησίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maritimus, Mari vicinus. Idem quod αἰγίαλος apud poetas: vt ἄγχι & πλησίον idem ſignificant. Hinc πλησίαλον ſubſtantiuum, Maritima ora, Poſidonio apud Athenæum, ὡσ ἰδὼν κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τῇ μάχῃ. Quod vocabulum ſcribi etiam πλησίαλον cum α, (ſicut αἰγίαλον) admonet Euſtath. C

C. Ὕφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (oppoſitũ τῷ ἔφαλος) Qui eſt ſub mari, Sub mari latens, Vel, Quieſt intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. ſaxũ ſub mari latens. Quod & ὕφαλος ſine adiectione dici annotarunt quidã gramm. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demiſſũ & conditum. Hinc Ὕφαλος per metaphoram, Subdolus, Verſutus. q.d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Vnde ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. Sic apud Gregorium, Οὐχ ἁπλοῦν γὰρ δίελκω τοὺς Ἀρριανοὺς, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον. ‖ Ὕφαλος item pro Aliquantum ſalſus (q.d. Subſalſus) Dioſc. lib. 3, c. 153. D

C. Ὠκύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Nauis epithetum apud Homerum. dicitur enim ab eo ὠκύαλος νηῦς, quod à ſcholiaſte exponitur ταχύπλους.

Compoſitum ſequens eiuſdem quidem eſt formæ, ſed ab altera tantùm ἁλὸς ſignificatione, videlicet pro ſale, non pro mari.

C. Ἄναλος, Sale carens, Inſulſus, Non ſalitus. Ariſtot. διὰ τὶ ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Marc. 9. verſu vltimo, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; E

Compoſita autem in αλιος terminata (vt ἐνάλιος) vide poſt Ἅλιος.

C. Εἰναλίφοιτος, ου, ὁ & ἡ, Mariuagus, In mari vagans, ſeu per mare, vt εἰναλίφοιτα λίνα, retia per mare vagantia, quaſi ἐν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur quã ἠεροφοίτης. Eſt autem hoc diuerſum ab illis quæ compoſita vocaui alicubi, qualia ſunt ea quæ alibi à me ponuntur præfixum habentia c.2. non enim hoc ex alio fit iam compoſito, ſed ex tribus ſimplicibus componitur. Ideóque poſt εἰνάλιος non poſui, ne videretur ex illo factum, quaſi eſſet εἰναλίφοιτος pro εἰναλιόφοιτος. F

¶ Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinus. θαλάσσιος, in proſa. ἅλιος γέρων, id eſt marinus ſenex, appellatur Proteus ab Homero. & ἅλιαι θεαί, marinæ deæ, ab eodem, Iliad. ω, & Iliad. σ, — μετ' ἀθανάτης ἁλίῃσι. Et Od. γ, — ἔπι ψαμάθοις ἁλίῃσι. Sic Sophocles ἁλίαν πλάταν marinum remum vocat, ſcribens, ἁλίαν ὃς ἐπιϐὰς ἑλίσσων πλάταν.

Ἁλία non ſolùm adiectiuum eſſe, ſignificans Marina, ſed vt ſubſtantiuum pro mari poni, in vulg. lexicis Græcol. habetur. cuius vſus exemplum deſidero. ‖ Ἁλία ibidem annotatur piſcationem ſeu prædam piſciũ apud Gregorium ſignificare. Sed videndum ne pro ἁλία legendum ſit ἁλεία, de quo nomine dicam poſt ἁλιεύς. Ex Heſych. præterea diſcimus eſſe vas in quo ſal teritur, aut in quod reponitur. Meminit & Pollux, vt dicam in Ἁλιαί. ‖ Ab ἁλία factum etiam ἁλίαρος, id eſt ſale cõdit⁹. ἁλίαρον, inquit Euſt. τὸ ἠρτυμένον ἅλατι ἔδεσμα. G

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, id eſt vanum, ducta ſignificatione à mari, conſtat inter grãmaticos: ſed quàm potiſſimùm ob cauſam, de hoc verò certant. nam alii ἅλιον dici volunt vanum, quaſi quod in mare iaciatur & extermine tur: Alii, quòd mare res quædam vana & inutilis eſſe videretur, ante inuentas naues: Alii, quòd ad potum inutilis ſit aqua marina. οὐχ ἅλιον βέλος apud Homerum aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. ω, & οὐχ ἅλιον ὅρκον, Il. δ. ‖ Ἅλιον aduerbialiter etiam ponitur ab Homero interdum pro Fruſtrà, Incaſſum. vt Il. ν, Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετ' ἐπεί ῥ' ἅλιον στιϐαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. nam hîc ἅλιον ſcholiaſtæ exponunt ματαίως. HINC Ἁλιόω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non ſino. Od. ε, Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι. vbi ἁλιῶσαι exponitur etiam ματαιῶσαι ἡγήσασθαι, id eſt, Vanum exiſtimare, Pro vano & inani habere. Il. π, Οὐδ' ἀλίωσε βέλος. pro eo quod alibi dicit, οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος, vt ait Euſtath. id eſt, non irritum emiſit telum. ‖ Ἁλιόω & pro In ſalis modum cõtero, Symmachũ vſurpaſſe Eſaiæ cap. 51, annot. in vulg. lexicis. H

C. Ἐνάλιος, ου, ὁ & ἡ, (interdum & Ἐναλία, f.g.) Marin⁹. vt ἐνάλια ζῶα, Ariſtoteli De mundo, Marina animantia. Sic ἐναλία φύσις à Sophocle appellantur piſces periphraſticè. Apud eundem verò ἐνάλιος λεὼς exponitur ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίϐων, in mari verſans. At Plutar. ἐνάλιον ἔργον appellat rẽ in mari geſtã. q.d. marinũ opus. Nam naua le opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. ‖ Ἐνάλιος, Maritimus. vt apud Ariſtot. De mundo, βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, id eſt maritimis inſulis. Bud.

Εἰνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, metri cauſa inſerto ι, idem quod ἐνάλιος. vt εἰνάλιοι φῶρες (q.d. marini latrones) piratæ, in Anthol. epigr. In fœm. g. dicitur etiã εἰναλία, & Ionicè εἰναλίη, vt εἰνάλιαι κορῶναι, Hom. in Od. & εἰναλίη κήξ, in eadem.

C. Ἐφάλιος, vide in Ἔφαλος.

C. Παράλιος, vide ſuprà poſt Πάραλος. nam & hoc illi ſubiungendum cenſui.

C. Ὑπεράλιος (& Ὑπειράλιος, metri cauſa) Maritimus. Ad verbum, Qui eſt ſupra mare. q.d. mari impoſitus, vel mari imminens. Dionyſ. Alex. Κεῖθι δ' αὖ Αθρήσειας ὑπειράλιον πόλιν ἔθρον Καυστρίου ποταμοῖο παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, Vne ville qui eſt ſur la mer.

Ἁλιαί, άδος, ἡ, vide poſt Ἁλιεύς.

¶ Ἁλιεύς, έως, ὁ, Piſcator. propriè ſonat Marinator. nam ἅλιος marinus ſonat, vt modò dictum eſt. ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factum eſſe, in vulg. Lex. Græcolat. annotatur tanquam ſit ſubſtantiuum nomen ἁλία pro mari. Erymologici autor ex Philone tradit ἁλιεὺς à genitiuo ἁλὸς formari, vt ſit ἁλὸς, ἅλιος, ἁλιεύς. Od. μ, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προϐόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάϐδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athenæum lib. 6, ἁλιεῦσι καὶ ὀρνιθευταῖς ἢ μαγείροις. Poeticè autẽ ἁλιῆες in nominat. plural. & ἁλιῆας in accuſ. dicitur. Od. χ, Γ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες &c. ‖ Eſt etiam piſcis cuiuſdam nomen ἁλιεύς, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω. Piſcor. Abſolutè ſæpe, interdum & cum accuſatiuo. Baſil. Homil. 7, ἀλλὰ γνωρίζουσιν οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἁλιεύοντες θάλασσαν, ἀλλὰ οἱ τὸν Αἰγύπτιον ἀγρεύοντες κόλπον.

HINC Ἁλιεία, ας, ἡ, Piſcatio, Piſcatus. Ariſtot. Pol. 1, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας [ζῶσιν] οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Verùm Ἁλεία etiam legitur apud eundem Ariſtotelem pro piſcatione, aut malè pro ἁλιεία poſitum, aut certè retento ι, vt fit in ὑγία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit veriſimile, quòd apud Herodianum itidem ἁλεία reperiatur. ET Ἁλιευτικός, ή, όν, Piſcatorius. Ad piſcationem aut ad piſcatorem pertinens. ἁλιευτικὸς βίος, Piſcatoria vita, Vita piſcatorum. Ariſtot. Pol. 1, ἁλιευτικὴ τέχνη, Piſcatoria ars, Ath. 6. Aliquando ἁλιευτικὴ per ſe ponitur, ſubaudito nomine τέχνη. Inuenitur etiã ἁλιευτικὸν & in plur. ἁλιευτικά, ſine adiuncto, pro tractatu ſiue tractatibus de arte piſcatoria. Tunc verò poteſt cum ἁλιευτικὸν ſubaudiri βιϐλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιϐλία. Athen. 7, Νουμήνιος δ' ἐν ἁλιευτικῷ. Idem ibidem, ποσούτους ἐν τοῖς χειλῶν ποιητικοῖς ἁλιευτικοῖς γεγραφότα. Sic & Oppiani ἁλιευτικὰ dicũtur quæ ad noſtram ætatem peruenerunt.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè Piſcatorum filii. Nomen eſt appellatiuum patronymici formam habens: capitur tamen pro ipſis piſcatoribus. Soph. Aiace, Τίς ἂν δῆτά μοι τίς ἂν

φιλοπόνων ἀλιαδῶν. vbi ſcholiaſtes ait ἀλιαὶ eſſe piſcatorũ nauigium: ἀλιάδαι autem, filii piſcatorum. id eſt piſcatores, vt Aſclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem propriè Aſclepiadæ, Aſclepii filii. Dura tamen eſſe videtur horum nominum ἀλιὰς ἀλιάδος & ἀλιάδης ἀλιάδου deriuatio ab ἀλιεύς. A

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, Nauicula, Cymba. Quidam piſcatoriam nauiculam interpretati ſunt: & ipſe Sophoclis ſcholiaſtes, ſi bene memini, ἁλιευτικὸν πλοῖον exponit. quaſi ab ἁλιεὺς deriuatum ſit ἁλιάς. Heſychius habet, ἁλιάδες, μικρὰ σκαφίδια, nulla piſcatorum factâ mentione. Tamen apud B Ariſtotelem lib. 4 anim. cap. 37, ἁλιὰς βάτραχος exponitur itidem Rana piſcatrix. vbi Gaza raiam vertit, vt annotatur in vulg. Lex. Græcol. ‖ Ἁλιάδες Vaſa buxina in quib⁹ ſal terebatur, vt aix Iulius Pollux. Reperitur autem & Ἁλίδες in ea ſignificatione, ſed mendoſe fortaſſis. Vocãtur & ἅλιαι, quod vide paulo pòſt.

¶ Ἁλυκὸς, οῦ, ὁ, Salſus. vt ἁλυκὸν ὕδωρ, ſalſa aqua, apud Ariſtot. & Theophr. ἁλυκὸς τῇ γεύσει, ſalſus guſtu apud Dioſcoridem.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salſugo, Salſedo. Theophr. ὅλως δὲ ἡ ἁλυκότης τροφοφόρος. C

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, vt quidã adnotãt, idẽ quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamen apud Strabonẽ ſibi videri appellatas ſalinas ſcribit Bud. Aliquando ἁλυκίδες (vt annotãt ex Hermolao) ſignificat locum eum aut ſimili natura prǽditum, quem Antonius ſalſulas appellat.

Ἁλικὸς item & Ἁλικότης ſcripta litera ι non υ inueniuntur. Ἁλυκὸς, inquit Budæus, idem quod ἁλμυρός. vel Ἁλικός: variè enim apud Theophraſtum legitur: ſed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Budæus; at ego ἁλικὸς cum ι in D multo paucioribus locis reperiri ſcio.

Ἁλικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophraſtum exponitur Salſus: vt idem ſit quod ἁλικός. quanquam ſequendo terminationem ſonat Salſuginoſus. Potius autem ſcribẽdum cenſeo ἁλυκώδης.

¶ Ἁλία, Vas in quo ſal terebatur. Archippus apud Pollucem, Ἁλία πυξίνη. Et Strattis, ἐν ἁλίαις κεκομμένον. Fuiſſe autem & ἁλιάδα appellatum, dictum fuit ſuprà.

¶ Ἁλίζω, F. σω, Salio, Sale conſpergo, Sale condio. Vnde ἁλισθήσεται pro Salietur, aliquoties in Euangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Ariſtotelem ἄναλοι ἄρτοι & ἡλισμένοι opponũtur: vbi dicit, διὸ οἱ ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Apud eundem De animal. lib. 8, ἁλιζόμενα πρόβατα, oues quæ ſalem cum pabulo deuorauerunt. eius verba ſunt, πρὸς δὲ τοὺς τόκους ἁλιζόμενα, μείζω τὰ οὔθατα καθιᾶσι. Hinc Ἁλιστὸς, Salitus, in Anthol. epigr. E

Ἁλισμὸς, οῦ, ὁ, Salitura, Ipſe actus ſaliendi ſeu ſale cõdiendi. ‖ Item ἁλισμὸς Maris iactatio. Bud. Dioſc. καὶ ἐφ' ὧν ἁλισμὸς καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχονδρίων παρακολουθεῖ. ET Συναλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, vt quidam interpretati ſunt, vide ſuprà poſt Ἁλία, & in Συναυλίζομαι, ab Αὐλή. F

¶ Ἅλας, ατος, τὸ, Sal, vt in prouerbio quod à Suida refertur, ἅλας ὕει, quod ait ſolitum dici ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας, id eſt de ſumma fertilitate. HINC Ἁλατοπωλία apud Ariſtot. OEc. 2, Salis venditio, Ius & poteſtas ſalis vendendi.

¶ Ἅλμη, ης, ἡ, Salſugo, Salſilago, vel Aqua ſalſa. Item Muria. Apud Hom. Od. ε, quidam exponunt mare: ego potius Aquam ſalſam expoſuerim: vbi dicit λοῦται ἅλμῃ. G Sic Od. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. At rurſus Odyſſ. ε, vbi habetur, — στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρὴν, ſalſuginem interpretari malim. quia durè diceremus Salſam aquam amaram. quanquam hoc πικρὴν alii aliter explicant. Theophraſtus, φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν, id eſt ſalſugo. ἁλμυρὶς pro eodẽ dicitur. ‖ Ἅλμη, Muria. Dioſcorides de oliuis conditis, ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Plinius vertere ſolet, In muria ſeruatur, vt ait Budæus. Accipi autem ἅλμην itidem pro muria in his Athenæi locis exiſtimo. lib. 7, τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον. & 2, ἀποπνίγουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Habetur & aliis locis. H ‖ Ἅλμη, Ius quoddam ex piſcibus. ὁ τῶν ἰχθύων ζωμὸς, ait Heſychius. Euſtathius ait ἅλμην θαλασσίαν vocari ſolitum edulii quoddã genus, cuius vilis erat apparatus. ‖ Ἅλμη, Morb⁹ quidam herbarum, vt cumini. Item, Terra ſterilior. Quæ ſignificationes annotantur in vulgatis lex. Græcolat. ‖ Ἅλμη, metaphoricè vt Latini dicũt Salem vel Sales, pro lepore, venuſtate & vrbanitate. Ita enim capitur in prouerbio quod Euſtathius affert, ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, Sal illi non ineſt. Vnde (vt opinor) in hoc Eunuchi Terentianæ loco, Qui habet ſalem qui in te eſt, ſalem aptiſſimè interpretemur ἅλμην & hunc Catullianum, — nam nulla venuſtas, Nulla in tam magno corpore mica ſalis, commodiſſimè exprimamus ita, ἐν τηλικούτῳ σώματι ἅλμης ἔνεστιν οὐδ' ὁπωσοῦν. Quinetiam videri poſſint Terentius ac Catullus alluſiſſe ad Græcum illud prouerbium, cuius Eraſmus nõ meminit, aut me memoria fallit.

C. Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non ſalſus, ex Xenophonte citatur. Fuerit autem ſecundum hanc ſignificationem idem quod ἄναλος. Apud Theophraſtum τὰ ἄναλμα, Quæ non fuerũt in ſalſuginem immerſa. q. d. Salſuginis expertia. In vulg. autem lex. ex ἄναλμα ab ἄναλμος, magno & craſſo errore factum fuit ἄναλμα ἀνάλματος.

C. Ὕφαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subſalſus, Aliquantum ſalſus. Vel potius, Aliquantum ſalſuginis habens. ET Ὑφαλμύζω, vt ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, Concreta ſalſilago, Gelata ſalſugo, apud Dioſc. lib. 5.

C. Μυσάλμης, ου, ὁ, Auarus, quaſi victitans è diuiſione ſalſamentorum. Sic in vulg. lex. Quiſquis autem ſit huius expoſitionis autor, videtur à μυσίζειν & ἅλμη deduxiſſe, ſed neſcio quo exemplo ἅλμην pro ſalſamentis accipiens.

C. Ὀξάλμη, Acida muria, vt apud Dioſcoridem interpretatur Ruellius. At Hermol. Acetum ſalſum. Sic & à Plinio vocatur, & aliquando voce Græca Oxalme. Vide Athen. lib. 8. Habetur & apud Ariſtophanem Veſpis, εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν. ET Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, ſiue Confectio ex thymo trito & oxalme, id eſt acida muria. De qua confectione habes apud Dioſc. lib. 5.

Ἁλμάδες ἐλᾶαι (à ſingulari nominatiuo ἁλμάς) In muria conditæ oleæ. A quibuſdam tamen ἁλμάδες ἐλᾶαι exponitur ſimpliciter Conditaneæ, vel Conditiuæ, ſiue Condititiæ. At nonnulli interpretati ſunt, Oliuæ conditæ cum ſinapi, duas expoſitiones in vnam confundentes. nam apud Heſychium legitur, ἁλμάδες, κολυμβάδες ἐλᾶαι καὶ αἱ ἐν νάπυϊ γογγυλίδες. Athen. lib. 2, ex Ariſtophane, Οὐ ταὐτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα. Et paulo pòſt, Θλασταὶ γὰρ εἰσὶ κρείσσονες ἐστὶν ἁλμάδας. Et lib. 4, ὦ πρέσβυτα πότερον φιλεῖς τὰς δρυπεπεῖς ἑταίρας ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας; Dicuntur & κολυμβάδες ἐλᾶαι, quod nomen vide poſt Κολυμβῶ.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salſuginoſus. Theophraſtus, ἐπεὶ τά γε ἐν τοῖς ἁλμώδεσι φυόμενα, ἔχει ἁλμυρίδα τινὰ οὐκ ἄλογον.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη (id eſt muria) apud Dioſcoridẽ. ſæpe autem ἁλμαίας in plurali vſurpat: vt lib. 2, cap. 208 εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος ταριχεύεται, id eſt, In muriis lacti coniunctum aſſeruatur, vel conditur: vt quidam exponunt. Alii ἁλμαίας ſalgama interpretantur hîc, vt & alibi, apud eundem: veluti lib. 3. cap. 78 & 79.

Ἁλμεύω, Muria condio, In muria ſeruo. Dioſc. lib. 1, de cornis loquens, ἁλμεύεται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur vt oliua, vel In muria ſeruantur. Paſſiuũ Ἁλμεύομαι, vnde participium ἁλμευθεὶς apud eundem lib. 2. cap. 127, prò In muria ſeruatus. HINC Ἅλμευσις, εως, ἡ, Muria, Dioſcor. lib. 3. cap. 91, ταριχεύεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἁλμεύσεις. vbi ἁλμεύσεις appellat quod alibi ἁλμαίας. Quanquam, ſi vim huius vocabuli ſpectemus, aliud potius ſignificare debet. nam quum ἁλμεύω ſignificet Muria condio, aut In muria ſeruo: ab eo factum nomen ἅλμευσις ſonaret propriè ipſam actionem ſeruandi in muria: vt & ἁλμευτὴς eũ ſignificat qui ita ſeruat. EST enim Ἁλμευτὴς, οῦ, ὁ, Qui condituras quaſdam facit in muria, Qui in muria ſeruat quæpiam, quæcunque ſint. Sed intelligere oportet Qui artem ita ſeruandi profitetur. Salgamarius apud Dioſcoridem vertitur, lib. 1, cap. 27, ξηράναντες γὰρ αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον οἱ ἁλμευταὶ, εἶτα ἀφεψήσαντες, ἀποβρέχουσιν ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρὸς, οῦ, ὁ, Salſus, Salſuginoſus, ἁλυκός: vt à ἅλμη fit

ἐπλμηρὸς,& ἄτηρος ab ἄτη, ſic ἁλμηρὸς ab ἅλμη, & verſo η in υ, ἁλμυρὸς, vt habemus apud Etymologicum. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, id eſt ſalſam aquam, appellat marinam aquam, Od. ι, -ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, id eſt maris: vt Od. μ, Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Apud Xenophontem ἁλμυρὰ ὄψα, ſalſa opſonia, Pæd. 6, ὄψα δὲ χρὴ συνεσκευάσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα, ἐπιπλεῖστον, καὶ δριμέα, καὶ ἁλμυρά. ‖Significat ἁλμυρὸν etiam amarum. certè ἁλμυρὰ δάκρυα ſecũdum Heſychium exponere poſſumus amaras lacrymas. ait enim, ἁλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Niſi fortè quis πικρὰ δάκρυα interpretari malit acerbas lacrymas. Antea locum Homericum protuli in quo ἅλμην πικρὴν dicit. Dicuntur itidem metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari ſermones, vt Eraſmus exponit. nam hæc Athen. lib. 3 verba, δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν, interpretatur, Dicens amaros ſermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide prouerbium, Marinam auditionem fluuiali abluit ſermone. Ab hoc autẽ ἁλμυρὸς, vel à fœminino ἁλμυρὰ, aut potius à deriuato ἁλμυρίς, fit vocabulũ Gallicum *ſaulmure*. Et ita nos integrum retinuimus id ex quo (vt opinor) Latini per apocopen ſuum Muria fecerunt.

C. Ὑφάλμυρος, Subſalſus, Salſuginoſus. ὑφάλμυροι τόποι, Loca ſalſuginoſa Hermolao, Terræ ſalſæ, Ruellio. Dioſc. lib. 3, cap. 153, φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ ἀνηλίοις, γινομένῳ ὑφαλμος.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salſuginoſus. vt ab ἅλμη fit ἁλμώδης.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, Salſugo, ἀλυκότης. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem. vt ex ἀλυκὸς non ſolùm ἀλυκότης, ſed & ἀλυκὶς dicitur. Theophraſtus, ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρίς.

Ἁλμυρίζω, Salis ſaporem refero. ET Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua ex parte ſaporem ſalis refero. Plut. in Cauſis naturalibus, διὸ καὶ τοὺς ἵππους ὁ τοὺς ἀτρέφους Ἀπολλώνιος ἐκέλευε μὴ γλυκεῖ μηδὲ χονδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς ταριχευτοῖς καὶ ὑφαλμυρίζουσι.

ΑἸΓΙΑΛΟΣ, ῦ, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλὸς vtuntur & poetæ & proſæ ſcriptores. vt ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. ex Theophraſto. Schol. Sophoclis vult ἀκτὴν eſſe κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, αἰγιαλὸν vocari τὸ ἐπίπεδον καὶ ὁμαλόν. Quod autẽ ad etymum huius nominis attinet, alii παρὰ τὸ τὴν ἅλα γείτονα εἶναι τῆς ἁλὸς, alii ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἄλλεσθαι deduxerũt: ex quibus etymis hoc quidem, ineptum & ridiculũ videtur, ſi ſenſus ſpectetur: illud autem, nimis coactum, ſi ipſarum literarũ ratio habeatur. ‖In vulg. lex. αἰγιαλὸς exponitur etiam In littore habitans: ſed falſó.

Αἰγιαλὸς, variorum locorum nomen, de quibus conſule Strabonem, Stephanum & Euſtathium. Item fluuii Achaiæ nomen, & τῆς παραθαλασσίας πλευρᾶς τῆς Πελοποννήσου, apud eundẽ Euſtathiũ. Plinius libri 4, caput 5 ita orditur, Achaiæ nomen prouinciæ ab Iſthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter vrbes in litore per ordinem diſpoſitas. ET Αἰγιάλεια item regio ab Ægialo fluuio dicta, eiúſque incolæ Αἰγιαλεῖς, vt ſcribit idẽ Euſt. Fuit & vxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, & Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litore⁹, Litorea, vt αἰγιαλῖτις ἄμμος, litorea arena. Dioſc. lib. 5. Et αἰγιαλῖτιν δὲ χηλὴν dixit Archias in Anthol. epigr. Exponitur etiam In litore habitans. ET Παραιγιαλίτης, pro eodem, vt quidem exponitur in hoc Athen. loco, κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις κεστρινίσκοις.

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. ET Αἰγιαλεὺς, in vulgat. lex. ex Alciphr.

Αἰγιαλίδες, αἱ, (in vulg. lex.) Membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorũ ſubalbidæ. Sed hæc ſignificatio mihi ſuſpecta eſt.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, Lucus, vt interpretatur Plutarchus in Romulo. quare quum dicit Heſiodus ἱερὸν ἄλσος, ſuperuacaneum eſt ἱερόν. Od. ζ, -ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. id eſt, lucum Mineruæ. Od. ι, -ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος. id eſt luco Apollinis. Plutarch. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exponunt etiam Saltus, vel Nemorum ſaltus.

C. Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, Saltuarius. vt Bud. exponit apud Pollucẽ, pag. 285. Vulg. autem lexica ἀλσοκόμοι interpretantur etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubiũ eſt quin ἀλσοκόμος ab ἄλσος & κομεῖν dicatur qui luci curam gerit, & eius eſt cuſtos. A Budæo autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλση quoſdam interpretari Saltus paulo antè à me dictum eſt. ET Ἀλσοκομικοὶ, apud Pollucem, ibidem.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι apud Athenæum libro 11, Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud Dioſcoridẽ autem Ruellius ἀλσώδεις τόπους interpr. lucos. Dicũtur etiam ἀλσώδη, Quæ per lucos melius proueniunt, quaſi lucis accommodata.

Ἀλσηίδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. Rhodio.

¶Ἀλσίνη, Alſine, herba quæ ita vocata eſt quòd in lucis naſcatur: διὰ τὸ συσκίοις καὶ ἀλσώδεις φιλεῖν τόπους, inquit Dioſcor. lib. 4, c. 87. vbi & μυὸς ὦτα (id eſt muris aures) appellari tradit. Meminit & Theophr.

ἌΛΦΑ, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem & pro eo qui primus ſit ſeu primas teneat aliqua in re, vt à me initio huius libri dictum eſt.

¶Ἄλφω vel Ἀλφαίνω, Inuenio. ab alpha deductum ſecundũ nonnullos, ſecundum quoſdam contrà, ἄλφα ab ἀλφαίνω, vt in huius libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφαίνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Ariſtophanes & Menander. Habetur & in hoc verſu Euripidis in Medea, qui citatur ab Ariſtotele in Rhetoricis, φθόνον γὰρ ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Altero autem ἄλφω vſus eſt Homerus Odyſſ. ο, -ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι. Vbi tamen Euſtath. vult ad ἀλφέω factum eſſe eodẽ modo quo δούπησα habetur & ἔδουπον, ὀκτύπησα & ἔκτυπον, item ἐχραίσμησα & ἔχραισμον. Habetur & Od. ρ, -ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. φ, -ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω pro eodem dicitur, ſi mendum non eſt apud Heſychium.

Ἀλφαίω idem quod ἀλφαίνω ſiue ἀλφαίνω. Heſych. Atque ab hoc verbo fuerit fortaſſe deductum Ἄλφαιος, quod ab eodem explicatur μάθησις τῆς ζωῆς, id eſt diſciplina vitæ. quum tamen ſecundum deriuationem hanc videatur debere ſimpliciter ſignificare εὕρεσιν, id eſt inuentionem.

Ἀλφαδέω, ῶ, Idem. Nam apud Heſychium legitur Ἀλφαδεῖ, εὑρίσκει. καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed ſuſpectum fuerit alicui fortaſſe Heſychii exẽplar, atque haud ſcio an immeritó.

Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus. quem citare cogor, quòd vnde hæc deſcripſerit non inueniã.

¶Ἀλφέω, ῶ, Inuenio. Idem quod ἀλφαίνω, & ſequentia. vnde ἀλφηστὴς factũ eſt, vt Etymol. & Euſtathius aliique ſcholiaſtæ tradunt. & hic geminum eſſe docet præteritum, ἀλφήσω & ἀλφέσω: ex ἀλφήσω deriuatum ἀλφηστὴς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idẽ ἦλφον vult eſſe aor. 2 ex ἀλφέω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδουπον dicitur & ἐδούπησα, vt modò dictum fuit.

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφηστής.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator. Fit à proximè præcedente verbo ἀλφῶ. Heſiodus aliquot verſus his claudit verbis, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes & ſcientias excogitauerint atque inuenerint.

Ἀλφησταὶ item dicuntur (vt ſcribunt Etymol. & Heſychius) οἱ ἔντιμοι, id eſt honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini ſignificationem quòd ἀλφὴ ſecundum eos ſit idem quod τιμὴ, id eſt honor. an verò & hoc ἀλφὴ (à quo deducitur ἀλφηστὴς quum ſignificat ἔντιμον) ſit ab ἄλφα, viderint alii. Ab Heſychio certè exponitur nõ ſolùm τιμὴ & ὠνὴ, id eſt honor, pretium: verùm etiã εὕρεσις, hoc eſt inuentio. Sed apud Heſychiũ corruptè legitur τιμὴ, ὠνὴ, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim apud eum repono. Notandum eſt etiam ἄλφη ſcribi apud eũ, non ἀλφή. & ἀλφησταὶ homines ab eo exponi non ſolùm honoratos, ſed etiam reges. item ἀμείψας.

Ἀλφησταὶ piſces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταί. Vide Athen. Etymol. & Euſtathium.

C.Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boues inueniunt, ab ἄλφω & βοῦς. Apud Homerum dicuntur παρθένοι (id eſt virgines) ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam ſponſos inueniant, à quibus munera accipiãt boues potiſſimùm. Fuiſſe enim boues præcipuas opes antiquorum, ex aliis eiuſdem poetæ locis diſcimus. De formatione autem huius nominis, videlicet an ab ἄλφω ſit barytono pro ἀλφέω, an ab ἀλφέσω futuro ipſius ἀλφέω, vide apud Euſtath. Etymologiſtes vult ἀλφόβοια præceſſiſſe ἀλφεσίβοια: quem etiam adi.

¶Ἀλφεσίβοιος, ου, ὁ, Nomẽ propriũ paſtoris apud Theocritum, itidem ab inueniendis bobus dicti, ſequendo modò poſitam etymologiam.

Ἀλφεσίβοιοι, cum ι ſimplici in penultima exponitur ab Heſychio αἱ βίους ἀλφαίνουσαι.

C.Ἐξάλφω, pro ſimplici ἄλφω, Inuenio. Ἐξάλφεις, εὑρίσκεις, Heſ. Apud eũdẽ vide & aliã verbi ἐξαλφήσας ſignificat.

ἌΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, Farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. De rep. 2, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Hinc & πολυάλφιτος κριθή, apud Theophraſtum, hordeum multam farinam reddens. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Od. β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. | Budæus annotat ex Etymologiſte & Dioſcoride ἄλφιτα eſſe pultem, vel farinam hordeaceam, prius toſto hordeo: vt ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. Hæc Budæus. Ego exiſtimo Heſychiũ quoque tale quid ſignificare voluiſſe: ſed his eius verbis, ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον, deprauationem ſubeſſe, ac pro πεφυρμένον legendum eſſe πεφρυγμένον contendo. Scribit verò & Marcellus in Dioſcoridem, medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro farina hordeacea aqua humoréve alio macerata: quæ polenta eſt. Cæterùm ἄλφιτον Pliniũ vertiſſe Polentã comperio cum alibi, tum in interpret. his Dioſcoridis verbis, de paluſtri lente ita ſcribentis, πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος, καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. hæc enim ita reddit, Propter quod collectionibus illinitur, & maximè podagris, & per ſe & cum polenta. Huius autẽ vocis ἄλφιτον eam ſequutus ſum etymologiam quæ ab ἀλφῶ ſeu ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes apud Euſt. pag. 868, & 1445.

Ἄλφιτα plurali numero, Victus, Ad victum neceſſaria. vt τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum ſuppeditare. Ariſtoph. in Nubibus, Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri [ſiue modi] ad quærendum victum? Quem verſum citat Eraſmus in prouerbio τί πρὸς τἄλφιτα; id eſt, Quid ad farinas? annotans poetis eſſe familiare ἄλφιτα pro victu próque re familiari ponere. & de re aliqua quæ non ſit de pane lucrando (vt vulgò loquuntur) dici rectè, οὐδὲν πρὸς τἄλφιτα. Hæc Eraſmus. Sed ſciendũ eſt nõ poetas duntaxat (intelligo autem comicos) ita vſos eſſe hoc nomine, ſed & proſæ ſcriptores interdum. Luc. in Gallo, προσθεὶς ὅσον τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Sic autem Gall. dicimus *Gangner ſon pain:* item *C'eſt mon gangne-pain.* Idem Eraſmus in prouerbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄλφιτα vocaſſe. | Reperitur autẽ in alio loco Ariſtoph. ἄλφιτα pro οὐσία: vbi dicit, εἶτ' ἐκκοπεὶς τῶν πατρῴων ἀλφίτων. nã hic πατρῷα ἄλφιτα (ad verbum paternas farinas) vocat τὴν πατρῴαν οὐσίαν, paternã ſubſtantiam.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur. Vide Heſych. & Suidam.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφιτεῖς, οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Τ' φρίδης. Suidas.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, Piſtrinum. Bud. ex Polluce.

C.Ἀλφιταμοιβός, οῦ, ὁ, Venditor farinæ. ad verbũ, Permutator farinæ. ex ἄλφιτον & ἀμείβω. Ab Heſ. exponitur ἀλφιτοπώλης. Ariſtoph. Nubibus, Τ' ἀλφιταμοιβοῦ παρέσχον τι διχοινίκῳ. vbi ſch. ait, ἀλφιταμοιβὸν dici de eo qui vendit farinas, aut farinas argento permutat. vt (inquit) ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀντὶ ἀργυρείου κέρματα ἀμείβοντες.

C.Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, Quæ è farina vaticinatur. Expono autẽ Quæ vaticinatur, quia & Heſ. habet μαντευομένη, nõ μαντευόμενος Ita enĩ apud eũ legitur, Ἀλφιτόμαντις, ἀλφίτοις μαντευομένη. & paulo pòſt Ἀλφιτοσκόπτις exponit ἀλφιτομάντις, vbi Ἀλφιτοσκόποι legẽdum exiſtimo. Diceretur aũt ἀλφιτοσκόπος ille vel illa quæ vaticinatur ex inſpectione farinæ: nã ad verbũ ἀλφιτοσκόπος ſonat farinæ inſpector: vel inſpectrix, ſi de muliere intelligẽdũ ſit. vt vetula quædam memoratur apud Theocritum κοσκινόμαντις.

C.Ἀλφιτοποιός, οῦ, ὁ, Faciẽs farinã, Cõfector farinæ. modò aũt ex Suida retuli ἀλφιτεῖς dictos ab Hyperide farinæ cõfectores. HINC Ἀλφιτοποιία, Farinæ cõfectio. Apud Xenophontem, Ἀπομν. 2. Molituram à Plinio dici volũt ἀλφιτοποιίαν. | Item Ars conficiendæ pultis ſic vocabatur, vt in vulg. lex. Græcol. annotatum eſt.

C.Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, Farinæ ſeu farinarũ vẽditor. quẽ ἀλφιταμοιβὸν etiã appellari, modò dictum eſt. Ἀλφιτόπωλις, gen. fœm. Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοὰ, farinæ venditrix porticus. quã ædificarat Pericles, vt tradit Ariſtoph. enarrator. Videtur aũt eſſe eadẽ ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Heſychio vocatur ἀλφίτων στοά. exponit enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο.

C.Ἀλφιτοσιτέω, ῶ, F. ήσω, Pulte pro pane veſcor, vt interpretatur Bud. in hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Notandum eſt autem Xenophontem alibi quoque mentionem ἀλφίτων & ἄρτου ſeorſim feciſſe: vbi ait, οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα, τί δ' ἄρτοι;

C.Ἀλφιτοσκόπος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo antè.

C.Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, ad verbũ, Farinæ colorẽ habẽs. Ab Heſ. exponitur, λευκὴ, πολιά. i. Alba, Cana. Exponit autẽ per fœm. Heſ. quòd inueniſſet de muliere dictum in eo vnde accepit loco.

C.Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. Hordeũ multam farinam reddens.

C.ΔΙαλφιτόω, Farina conſpergo. Ariſtoph. Nubibus, Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν καρδόπον.

ἍΜΑ, aduerb. tẽporis. Vnà cũ, Eodẽ tẽpore. ἅμ' ἠελίῳ Cic. interpr. Pariter cũ ſole, in hoc Arati verſu, οὐκ ἔτι κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα. Idẽ alibi Simùl vertit. ἅμ' ἐμοὶ, apud Ariſtoph. Mecũ. ἅμα τῇ μητρὶ, vnà cũ matre. Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Id eſt, Cæterùm poſtquã in aciẽ inſtructi fuerũt cũ ducib⁹ ſinguli. vel Vnà cũ ducib⁹. Quẽ verſum Ammonius citat, oſtẽdere volẽs ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. i. eodẽ tẽpore: & ita differre ab ὁμοῦ, quod ſignificat Eodem loco. Videtur & aliqua loci ſignificatio ſubeſſe aliquando aduerbio ἅμα. vt quũ ego de quopiã dico, ἅμ' ἐμοὶ τοῦτο ἐποίησεν, Mecũ hoc fecit: de eo quod fecerit nõ ſolũ eodẽ tẽpore, ſed quũ eſſet eodẽ in loco quo ego. Quinetiam Euſt. ἅμα eſſe ait aduerb. tẽporale ſimul & locale in hoc verſu Hom. Δειπνήσας ἅμ' ὕπνῳ ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω. Certũ eſt tamẽ interdũ neceſſariò ad tẽpus referẽdũ eſſe ἅμα, & quidẽ ad tẽpus ſolũ, nõ itẽ ad locũ. Vt in exẽplo quod affert ipſe Ammonius & alii quoq; grãm. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nã ſi hîc ὁμοῦ pro Simul. i. eodẽ loco, aliquis intelligat, meritò ridebitur. quomodo enim Anacharſis Scytha & Solon Athenienſis eodẽ loco nati dicãtur? Interpretari ergo neceſſe eſt dictũ illud ita, Solõ eodẽ quo Anacharſis tẽpore natus eſt, vel Solõ & Anacharſis eodẽ tẽpore nati ſunt. Citat verò Ammonius & hunc eiuſdẽ Hom. verſũ, in quo ἅμα apertè pro Eodẽ tẽpore capitur, caſum nullũ habẽs, Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

Ἅμα huic vel illi dat. iunctũ, variè redditur Latinè. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatq; dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. Pæd. 2, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ἔχων. Plut. in Publicola, ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαύνειν ἔμελλον. Euſt. in Hom. ait eius poſteros dixiſſe ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι. i. ad verbũ, Vnà cũ ſole oriẽte. ſicut ἅμα ἠελίῳ καταδύντι, apud eũdẽ Vnà cũ ſole occidẽte. Addit verò & ἠῶθεν Hom. quod eſt aduerb. ſignificãs Mane, Hora matutina, Matutinò, aduerb. Il. σ, Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Vbi Euſtath. annotat, hæc verba ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι eſſe aduerbii ἠῶθεν epexegeſin. | Pro ἠῶθεν aũt dicitur potius in proſa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, ſi dici itidem poſſet. Ad verbum, ἅμα ἕῳ, apud Thuc. Cum aurora, vel Vnà cum aurora,

Cum diluculo. Homerus dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. Odyſſ. ξ, — ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι ἦλθον. Et Il. ω, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι ὄψεαι. ad verbum, Cum apparente aurora: ſed aptius dicetur exoriente, vel, Simulatque exorta fuerit aurora. In illo autem loco Odyſſ. ξ, vertendum non Exorta fuerit, ſed, Exorta fuit. ‖ Sic dicitur & ἅμα τῷ ἦρι, Ineunte vere, apud Thucydidem, vbi ſcholiaſtes ſupplet ἀρχομένῳ. ‖ Apud eundem ſcriptorem ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Vnà cum muri ædificatione, exponitur, Dum murus fiebat. Sic & ἅμα τῷ συμποσίῳ προϊόντι. Quanquam ἅμα Dum, ſiue Interim dum ſignificat potius quando iunctum eſt participio, vt paulo pòſt dicetur. Quòd ſi ita exponendum eſt ἅμα τειχισμῷ, talem habebit ſignificationem ἅμα ibi qualem hîc quũ dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ προϊόντι. nam & in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpretantur, In ipſo conuiuio. ‖ At ἅμα τομῇ, ad verbum, Cum inciſione, pro Simulatque inciſio facta eſt. atque hæc eſt frequentior huius aduerbii ſignificatio, quum huiuſmodi datiuis nominum actionem ſignificantium iungitur. ‖ Ἅμα πνοιαῖς πέτεσθαι apud Hom. Euſtathius ait eſſe pro ὁμοίως τῇ πνοαῖς, id eſt Similiter flatibus venti volare.

Ἅμα cum verbo, vt ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque viſus eſt, Quũprimum apparuit. Chryſoſtomus, ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνεσχέθην, Ego, ſimulatque rumorem hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui. vel Me, audito hoc rumore, corripuit ſtatim timor & dubitatio. Itẽ ἅμα cum præſenti infinit. Pl. De poet. aud. ἔτι μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν. Item cum ſubiunctiuo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Platonem De legibus, Simulatque ad pubertatẽ venerit.

Ἅμα cum participio. Xen. Hell. 4, ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει, id eſt Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic Pædiæ 1, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτοῦ προφέρειν. Quod loquendi genus immutauit eodem libro, dicẽs, ἐδίδου τε ἅμα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγε, pro ἐδίδου τε ἅμα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exponant: vt in hoc Luciani loco qui eſt in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτοῦ, exponitur ἅμα λέγων, ſimulatque dixerat. At ego interpretandum puto vt in præcedentibus locis, Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atq; à meis partibus ſtat Budæus, qui ἅμα διώκοντες vertit inter vehendum, in hoc Plutarchi loco in Cæſare, ἑνὸς αὐτοῦ συγκαθημένου παιδὸς τοῦ ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. At quum ἅμα iungitur cum participio præteriti temporis, vel aoriſti, tunc verò quin per Simulatque reddatur non repugno. vt ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρόν, Simulatque igitur accepit, aliquantiſper conticuit.

Ἅμα, aut ἅμα τε ſequente καὶ, vno verbo interiecto, aut etiam pluribus. Demoſthenes, ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, Simulatque audiuimus aliquid, cõſtituimus. Tale eſt illud, ἅμα δὲ ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπιπίπτει ὁ Ἀλκιδάμας, Hæc ſimulac dixiſſet Cleodemus, irruit Alcidamas. Chryſoſt. De orando Deo, ἅμα τε προσέπεσε πρὸς τοῖς ποσὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε. Simulatque ad pedes Chriſti procubuit, ſalutẽ eſt adepta. Ariſtides, ἅμα γὰρ δὴ ἐκεῖνοί τε ἐδέχοντο, καὶ ταύτην οὐκ ἐλάνθανε, id eſt (Budæo interprete) Simulatque enim illi Herculem vt deũ admiſerunt, hanc ciuitatem id non latuit. Itidẽ cum præterito imperfecto, apud Iſocratem in Paneg. ἅμα γὰρ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγίγνετο. In loco autẽ Demoſthenis paulo antè citato erat ἅμα cum præterito, καὶ cum præcedenti: ecce vtranque particulam cum præſenti, apud Plutar. De primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπιούσα πολλὴ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον. id eſt (Turn interpr.) Nam ſimulac magna vis eius exceſſit, corpus ſtatim reliquum refrigerari videtur. Sic Æſchines, ἅμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simulatque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hîc fortaſſe nihil neceſſe fuerit ἅμα vertere Simulatque: quum poſſit commodè verti Simul, Eodem tẽpore. Reperitur verò ἅμα ſequente καὶ itidẽ cũ participio. Chryſoſtomus, διδάσκει δὲ καὶ ὁ λέγων, ἅμα τε προσιὼν τῷ θεῷ καὶ καθαρῶς ἰδίως. ‖ Ἅμα ſequẽte δὲ in altera parte orationis, vide in verſu Homerico qui eſt in proximè ſequente annotatione.

Ἅμα geminatum, in hoc prouerbio, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. id eſt ad verbum, Simul verbum, Simul opus, pro Simul & dictum & factum. Aut breuius & elegantius, Dictum, factum. quod ex Homerico hoc verſu manaſſe aiũt, Il. τ, Αὐτίκ' ἔπειτ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Ἅμα otioſum alicubi notat apud Thucydidẽ ſcholiaſtes.

¶ Ἀμυδις, aduerbium Æolicum, idem valens quod ἅμα, pro Simul, Vnà, Pariter. & ex eo factum, vt vult Orus apud Etymol. Eiuſdem autem eſſe formæ cuius ἄλλυδις, teſtatur Euſtathius: qui & tenuari dicit (licet ἅμα aſpiretur) quòd ſit Æolicum. Hom. Il. κ, — ἀλλ' ἀμυδις κικλήσκειν πάντας ἀρίστους. Il. υ, — τῇ δ' ἀμυδις μίχθη μῦθος ὄρτο δ' αὐτή. Et Od. ξ, Ζεὺς δ' ἀμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Vbi obſerua ἀμυδις ſequente particula καὶ, ſicut & alibi: vt Od. δ, Μνηστῆρες δ' ἀμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων. Itidem Od. ι, Μή μ' ἀμυδις στῆσαι τι κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση, &c. His autem in locis commodius reddetur per Pariter. ‖ Ἀμυδις ab Heſychio exponitur duntaxat ἅμα & ὁμοῦ, & à Suida ὁμοῦ ſolùm: ſed quidam expoſuerunt etiam ἐξαίφνης.

Ἅμαξα, ης, ἡ, Currus, Plauſtrum. Reperitur etiam tenuatum. vnde πλῆθειν ἐπ' ἄμαξαν, non ἐφ' ἅμαξαν. & αἱ δ' ἐπ' ἀμαξιτόν. item κατημαξευμένον. pro quo poſtea dixerunt Attici καθημαξευμένον. Legitur verò & apud Heſiodum, δούρατ' ἀμάξης. item, ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας. Nonnulli illam cum ſpiritu tenui ſcripturam, Æolicam eſſe dixerunt. Addit autem Euſtathius, tenuari ſecundum hanc etymologiã, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, id eſt, Ab aduehendis meſſibus: aſpirari autem ſecundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in locis aſpero ſpiritu notatam hanc vocem reperi: ac ſi mihi quoque meam afferre etymologiam liceat, ἅμαξαν dictam eſſe dixerim ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, quòd curru ſeu plauſtro plures ſimul vehi poſſint. Quid autem me quoque diuinationem meam proferre vetat? Frequens eſt autem hæc vox apud vtroſque ſcriptores. Odyſſeæ ζ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὥπλεον ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξαν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. & Od. ι, ἅμαξαι τετράκυκλοι, id eſt Currus quatuor rotarum. Legitur verò & apud Herodotũ ἅμαξα τετράκυκλος. ‖ Prouerbium eſt ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, De plauſtro loqui, de quo conſule Eraſmum.

Ἅμαξα, Septentriones. Gell. lib. 2. cap. 21, Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare quod ἅμαξαν Græci vocant, nos ſeptentriones vocamus? Paulo pòſt, Itaque hoc ſidus quod à figura poſituráq; ipſa, quia ſimile plauſtri videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν dixerunt, noſtri quoque veteres à bubus iunctis ſeptentriones appellarunt. id eſt à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurant. Præter hanc (inquit) opinionem, &c. Hæc ex Gellio. Seruius quoque ſubindicat axem dixiſſe Virgilium pro ſeptentrione ex Græcæ vocis ἅμαξα imitatione. nam in hoc hemiſtichiũ Georgic. 2, — qua terga obuerterit axi, annotat, Axi, ſeptentrioni. nam Græcè ἅμαξα dicitur. Idem verò & alibi ab eo annotatur. Hom. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

C. Ἁμαξόβιος, ου, ὁ, ſiue Ἁμαξοβίτης, In plauſtro viuens. ἁμαξόβιοι ſiue ἁμάξοικοι dicũtur Scythæ, ἁμαξόβιοι, In plauſtris viuentes: ἁμάξοικοι, In plauſtris habitantes, vel, In plauſtris domos ſuas habentes.

C. Ἁμαξοκυλισταί, quidam Megaris appellati quaſi ἁμάξης κυλισταί, currus deuolutores, vt ex hiſtoria colligo quã Plut. in fine κεφ. Ἑλληνικῶν refert.

C. Ἁμαξοπηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Plauſtri ſiue Plauſtrorum compactor, Curruum fabricator. Ex ἅμαξα & πήγνυμι. Alio nomine ἁμαξοποιός ſiue ἁμαξουργός.

C. Ἁμαξοπηγία, Plauſtrorum fabricatio.

C. Ἁμαξόποδες, ων, οἱ, Ad verbum, Plauſtripedes. Vitruuius lib. 10, ait hoc nomine vocari arbuſculas in quibus verſantur rotarum axes concluſi laminis ferreis. Apud Pollucem ſcriptũ eſt ἁμαξήποδες. Ait autẽ, ὑποπήγνυται δὲ αὐτοῖς [τοῖς θυρεοῖς] ξύλα, ἃ καὶ καθαρά γε ὀνομάζουσι

οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἁμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἐλκεται ςρεφόμενος. Apud Heſych.legitur ἁμαξίποδες per ι. A

C.Ἁμαξοποιός,ὁ,ὁ καὶ ἡ, Plauſtri fabricator. qui & ἁμαξοπηγός.ſed ἁμαξοπηγός ſonat ad verbum, Plauſtri compactor: ἁμαξοποιός aũt Plauſtri factor, ſiue confector.

C.Ἁμαξουργός,οῦ,ὁ καὶ ἡ, ex ἅμαξα & ἔργον, Idem quod ἁμαξοποιός. HINC Ἁμαξουργία, Plauſtri confectio, Plauſtri fabricatio.

C.Ἁμαξηδόνια,ων,τὰ, Clauiculi qui obſtant ne rota currus exeat.alio nomine ἐνήλατα.Euſtath.

C.Ἁμαξήλατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vehicularis via, Plauſtraria via. B Idem quod ἁμαξιτός. Fit ex ἅμαξα & ἐλαύνω. Subauditur autem ὁδὸς cum hoc nomine, vt cum ἁμαξιτός.

C.Ἁμαξήποδες,ων,οἱ, Vide Ἁμαξόποδες paulo póſt.

C.Ἁμαξήρης,εος,ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁμαξιαῖος, Plauſtrarius, Plauſtralis. vt ἁμαξήρης τεῖχος apud Euripidem, via plauſtraria: ἁμαξιτὸς etiam dicta & ἁμαξήλατος.

Ἁμαξία, vel potius ἁμαξιά, ᾶς,ἡ, Via qua plauſtrum agitur. ἁμαξεία autem vide poſt ἁμαξεύς.

Ἁμαξιαῖος,ου,ὁ, Plauſtralis, Plauſtrum implens. vt ἁμαξιαῖοι λίθοι, ſaxa grandia & plauſtrum implentia, apud Xenophontem Hellenicῶν 2. Poſſumus verò & ingentia ſaxa interpretari. ſæpe enim ſubeſt aliqua hyperbole huiuſmodi adiectiuo. Sic γόγγροι ἁμαξιαῖοι, apud Athenæum, lib.7. ‖ Ἁμαξιαῖα, inquit Eraſmus, id eſt plauſtralia, Græci vocant magnifica, faſtuoſáque: à plauſtris ducto nomine. Hæc Eraſmus. quæ ſequẽs aliquis, ἁμαξιαῖα ῥήματα interpretetur verba magnifica & faſtuoſa: non malè etiam (Horatiano verbo vtens) ſeſquipedalia. Niſi fortè ἁμαξιαῖα dicta ob prolixitatẽ (id eſt quòd multarum eſſent ſyllabarum) potius quàm ob eũ quẽ præ ſe ferrent faſtum. C D

Ἁμαξικός,ῆ,ὁ, Plauſtralis, id eſt Ad plauſtrum pertinens. ‖ Exponitur etiam Plauſtrarius ſiue Carpentarius.

Ἁμαξίτης,ου,ὁ, Plauſtralis, Curulis. vt quidam in Anthol. epigr. ἁμαξίτην φόρτον vocat curule onus, ſiue pondus. id eſt quod curru vehitur.

Ἁμαξιτός,ῦ,ἡ, Via vehicularis, Via plauſtraria, Via per quã agitur currus, vel agi poteſt. Apud Herodotum, Spatii quantum opus eſt ad agendum currus. Vnde & appellata ſic fuit via publica, ὁδὸς δημοσία, Suid. Heſychius. Militaris via exponi poteſt. λεωφόρος à Græcis alio nomine dicitur. Euripides autem ἁμαξήρη τεῖχον appellauit. Il. χ, Τεῖχος αἰεὶ ὑπὸ κατ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Xenophon Hell. 2, ἐχώρουν κατὰ τὴν εἰς τὸν πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. Apud eundem Hellen. 7, ἁμαξιτὸν per ι legimus. & vtranque ſcripturam in vulg. lex. Græcol. annotatam habemus. quum tamen in Homeri loco dubia non poſſit eſſe ſcriptura, vtpote ι tantum admittente, quod poſſit corripi. In iiſdem verò lexicis ἁμαξιτὸς exponitur etiam Orbita: quũ tamẽ orbita longè aliud ſignificet, id videlicet quod ἁρματροχιὰν Græci appellant. Sciendũ autem, quũ dicitur ἁμαξιτός, ſubaudiri ὁδός. A Suida citatur locus in quo eſt ἁμαξιτὸς ὁδός. E F

¶ Ἁμαξεύς,έως,ὁ, Aurigator, Auriga. ζευγηλάτης. Heſ.

Ἁμαξεία,ας,ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plauſtro. ὁ τῆς ἁμάξης φόρτος. Suid.

Ἁμαξεύω, Plauſtrum duco, Aurigor. Plut. in Eumene, πορευόμενοι ἁμαξεύοντες διὰ πνιάς. Arrianus, & τῷ μὲ ἀροτριᾶν, τῷ δὲ ἁμαξεύειν. id eſt, Et huic quidem arare, illi autem aurigari. ‖ Philoſtratus ἁμαξεύοντας Scythas vocat qui in curribus degunt. G

Ἁμαξεύομαι, Plauſtro vehor. In vulg. lex. Græcol. ἁμαξευόμενος exponitur etiam Plauſtris habilis.

C.Ἀναμάξευτος,ου,ὁ καὶ ἡ, vt τόπος ἀναμάξευτος, locus per quẽ agi plauſtra nequeunt. q.d. Plauſtris imperuius. Vtitur Herodotus.

C.Καθαμαξεύω, vel ſecundum antiquam ſcripturam Καταμαξεύω, compoſitum ex κατὰ & ἁμαξεύω. vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plauſtris trita. Hinc per metaphoram καθημαξευμένον dicitur quicquid eſt tritum, triuiale, trãſlatitium. Quæ expoſitio conuenit loco Suidæ in quo ποταχρὸν exponit τὸ κατημαξευμένον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem κατημαξευμένον per τ, vt apud eum habetur. ‖ Alibi autẽ καθημαξευμένος (ſcribens per θ) exponit τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος. quarum explicationum poſterior mihi parum probatur. minimè certè videtur perinde conuenire ac prior. neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη via exercitata, ſicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, via trita. nec σκώμματα καθημαξευμένα (id eſt triuialia ſcõmata) poterit quis explicare σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec verò in hoc Æliani loco qui ibi à Suida citatur, γύναιον ἐκ Συβαρίας καθημαξευμένον ὑπὸ πάντων τῶν προσιόντων, poterit γύναιον καθημαξευμένον exponi γύναιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidem verò Latinè fortaſſe publicum proſtibulum vel publici proſtibuli corpus (veluti publica via) dici poſſit tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in hoc Æliani loco, non malè (credo) interpretaretur aliquis Peruagatum. H

C.Ἐξαμαξόω, in vulgat. lex. Conuitior, Maledico, quaſi De plauſtro conuitia fundo. ET Ἐξαμαξωμένος in iiſdẽ, De curru delapſus: metaphoricè autem, Qui de ſententia aut ſpe decidit. Sed horum autor non nominatur, quæ certè mihi ſuſpecta ſunt. Quũ autẽ ἐξαμαξωμένος in nonnullis ſcriptum ſit (quod ſtare poſſe non videtur) in aliis potius etiam ſcribitur ἐξαμαξόμενος. Fortaſſe autem ἐξημαξωμένος ſcribi debuit.

Ἁμαξαία, Idem quod ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν. vt σελήνη σελαναία pro σελήνη, & Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Euſtath.

¶ Ἁμαξίς,ίδος,ἡ, Ploſtellũ, Ploſtellulũ, Paruus currus. Euſtathius autem ait veteres ſcriptum reliquiſſe ἁμαξίδα eſſe ploſtellum quod fit ad luſum puerilem. quæ ſignificatio minus eſſet generalis. conueniret certè huic Ariſtophanis loco in Nubibus, vbi Strepſiades dicit Phidippidæ filio, Τούτου πρίαμαι σοὶ διασίοις ἁμαξίδα. Ibidẽ, Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. id eſt, Ploſtella autem coriacea conficiebat. Vbi eſſe puto ἁμαξίδα ploſtellũ puerile: cuiuſmodi illud cuius meminit Horatius hoc verſu, Ædificare caſas, ploſtello adiungere mures. Ita tamen vt inde colligi non poſſit ἁμαξίδα generaliter de quouis ploſtello ad quemlibet vſum comparato dici non poſſe. Ipſe quidem certè enarrator Ariſtophanis ſimpliciter ait ἁμαξίδα eſſe μικρὸν ἁμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισί. Heſychius quoque in ἁμαξίς ſcribit, τὸ μικρὸν ἁμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Ploſtellulum autem potius interpretarer quàm Ploſtellũ: quia μικρὸν ipſi Græci addunt cum ἁμάξιον, quod Ploſtellum ſignificat. Paruum enim ploſtellum eſt ploſtellulum.

Ἁμαξίς, Placentæ genus, in illum Ariſtophanis verſum modò citatum, Τούτου πρίαμαι σοὶ διασίοις ἁμαξίδα, annotat eius enarrator, ἁμαξίς, Paruum ploſtellum, aut Placentæ genus. Suidas quoque ait placentæ genus eſſe quæ ſub tempore κοινῇ diceretur. At Heſ. præter ploſtellulũ ſignificare ſcribit & vnæ genus ἀπὸ ἀναδενδράδος.

¶ Ἁμάξιον,ου,τὸ, Ploſtellũ, apud Suidam, Heſychium, Ariſtophanis enarratorem, & Euſtath. in expoſitione vocis ἁμαξίς.

Ἀμάω, ῶ, F. ήσω, Meto. Ariſtoph. in Equitibus, ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam meteris meſſem. Ἀμᾶν Euſtath. quoſdam ab ἅμα deriuaſſe tradit, vt eſſet ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. Etym. autem addit, ἀμᾶν quaſi ἅμα σπᾶν. At Heſych. habet, ἀμᾶν, θερίζειν, ἀπὸ τὸ ἅμα ἀνέχειν. Cæterùm quòd alio ſpiritu notatur hoc verbum quàm ἅμα, à quo deriuari putatur, id in aliis etiam nonnullis vſuuenit. Frequẽtiùs vſurpatur Ἀμάομαι vox paſſiua, in ſignificatione act. Abſolutè interdum. Heſiod. in Ergois, — γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι. cum accuſ. vt idem ibidẽ, — ἵνα ὥρια καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Ἀμᾶν ſiue ἀμᾶσθαι (vnde noſtrate verbũ *amaſſer*) Colligere, Accumulare. Il. ω, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Apollon. Arg. 1, ἄσπετον ἀμήσαντες φυλλάδα. quo in loco, ſicut & in proximè præcedente Homerico, notandũ ἀμήσαντες prima longa. quum potius corripiatur, vt in aliis hîc citatis locis videre eſt. Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. id eſt, Alienũ laborẽ in ſuũ ventrẽ cõgerũt. Od. ι, Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε. vbi annotat Euſtathius ἀμησάμενος eſſe pro συνελὼν χερὶ καὶ συναγαγών. vt (inquit) Vlyſſes φύλλα ἐπαμησάμενος ἐκαλύψατο, & Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο. Videtur tamen vtrobique ἐπαμησάμενος eſſe potius Accumulans, vel Quum accumulaſſet.

Ἀμᾶν ſiue Ἀμᾶσθαι, Abſcindere. quod & imitantes Latini (vt opinor) Demetere ita vſurparunt. vt Demeteret ferro, apud Horatium. Heſiodus in Scuto, — οἵ γε μὲν ἤμων αἰχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα. Heſychius ἀμήσαντα exponit ſimpliciter ἀποκόψαντα. At Euſtathius in hoc loco Homeri Odyſſ. φ, — ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, vult eſſe pro Abſcindentes facilè, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

Ἀμᾶν ſiue Ἀμᾶσθαι, metaphoricè, Fructũ & vtilitatem ſiue cõmodum decerpere. Plutarch. ἀντὶ λαύτης (ἔφη) τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, id eſt, Fructũ libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionẽ. Sic & Latini ſuũ Metere interdum vſurpant.

Ἀμάομαι, ῶμαι, Significat. paſſ. Metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι περκάζῃ σταφυλή.

Ἄμητος, ου, ὁ, cum accentu in prima, Meſſis, Ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipſa metendi actio. Heſiodus ſic exorditur ſuum ἡμερῶν opuſculum, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. Idem ibidem, Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. id eſt, Tempore meſſis, quũ ſol corpus arefacit. περὶ καιρῶν ἀμήτου, apud Lucianum, De metendi tẽporibus.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, Meſſis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, vt in Heſiodi loco: καιρὸς ἀμήτου, vt in Luciani loco modò citato. Sequor autem Heſychiũ, qui ita ſcribit, Ἄμητος, τῆς μὲν προτέρας ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα· τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. id eſt, Ἄμητος, prima quidem acuta, Ipſæ fruges quas meſſuimus: vltima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Euſtathius & Suidas in contraria ſunt opinione: ac re vera in quibuſdam exemplaribus Heſiodi non ἀμήτου legitur, ſed ἀμητοῦ, in citatis modò locis. Verùm nõ parũ apud me valet Heſychii autoritas, præſertim quum variorum autorum vetuſta exemplaria obſeruarim ita collocatos accentus habere, vt collocandos cenſet Heſychius. Cui vt aſſentiar facit & hoc quod ἄροτος itidẽ προπαροξυτόνως arationem, ἀροτὸς ὀξυτόνως arationis tempus ſignificare comperiam: & quidem ea ipſa exemplaria quæ in loco Heſiodi ἀμητοῦ habent, nõ ἀροτοῖο tamen habere, ſed ἀρότοιο. quòd videlicet prior ille genitiuus deprauatus fuerit in iis, poſterior integer manſerit. nam eadem planè ratione qua ſcriberetur ἀμητοῦ, ſcribendum etiam foret ἀροτοῖο pro ἀροτοῦ ab ἀροτός. Eſt in νεατὸς ac νέατος eadẽ planè ratio. Quanquam exiſtimarunt quidam hæc eſſe τῶν διττολογουμένων quod ad accentum attinet, quòd in eo variare comperirent exemplaria. ſed ego planè librariorum incuriæ hoc imputo, quod in optimis quibuſque exẽplaribus diligenter obſeruatum hoc in accentu diſcrimen animaduerterim, eo quo præſcribit Heſychius modo.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, Meſſor. Iliad. λ, Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. ΕΣΤ ΕΤ ἀμήτειρα f. apud Etym. quod ſignificat mulierem quæ metit.

¶ Ἄμη, ης, ἡ, Falx meſſoria, vt vulgò exponitur. Quæ ſignificatio optimè cõuenit deductioni ab ἀμᾶν. Exponitur & Sarculum. Ἄμη (inquit Budæus in Comment.) Inſtrumentum foſſorium, quod lingua vernacula luchetum vocant, quo foſſores aggerarii vtuntur. Æſchin. in Cteſiph. ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Plinium in epiſt. ad Traianum legitur hama aſpiratum, Nullus in publico ſipo, nulla hama. quod aliud inſtrumentum ſignificare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro inſtrumento ad incẽdia compeſcẽda ſumi exiſtiment. Apud Suidã, ἄμας ἀπ' ἥτου, οἱ δ' ἀπὸ γεωργοῦ σκάφας, quod eſt inter Eraſmica. Suidas ἄμην eſſe ait fabrile inſtrumentum: Etymologiſtes agricolarum aut architectorũ inſtrumentũ: dicens vel ab ἅμα aduerbio, vel ab ἀμᾶν poſſe deduci. Eraſmus ab ἀμᾶν deducendũ cẽſuit. Apud Suidã ἄμη legitur tenuatum tanquã ab ἀμᾶν, & paulo pòſt ἅμας aſpiratũ tãquã ab ἅμα. & apud Plin. hama eſt cũ aſpirationis nota, in modò citatis. Sic & apud Cat. vbi hamã ruſticis inſtrumẽtis annumerat. quãquam & ἀμᾶν ipſũ quod tenuari cõſtat, ab ἅμα deducũt gramm. ‖ Apud Heſ. legitur ἄμη tenuatũ, qui ait ſignificare etiã σκάφην ἐς ἣν ἐδίδοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν.

C. Ἀπαμάω, ῶ, vel potius Ἀπαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Ἀπαμήσεται ἀποθερίσει, Heſych.

C. Διαμάω, ῶ, & Διαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Et metaphoricè interdũ (ſicut Demetere caput ferro apud Horat.) Il. γ, v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. pro abſcidit. ῥᾷον διέκοψε, καὶ ὡς ἤθελε, inquit Euſt. Polyb. autẽ διαμήσασθαι dixit pro Euerrere & accumulare, vt Bud. ſcribit p. 356. vbi & ex duobus Arriani locis affert διαμᾶσθαι τὴν κάχληκα. quẽ exiſtimo Thucydidem in hoc loquendi genere ſequi voluiſſe: apud quẽ legimus lib. 4. p. 130, ἀλλὰ διαμώμενοι τὴν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Vbi ſchol. διαμώμενοι exponit διασκάπτοντες, id eſt effodientes, addens dictum eſſe ab ἄμη, ſignificante σκαφίον πλατύ.

C. Ἐξαμάω, ῶ, & Ἐξαμάομαι, ῶμαι, itidem pro Demeto, Abſcindo. Sophocl. Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Vbi exponitur, Radicem habens exectam.

C. Ἐπαμάω, ῶ, vel potius Ἐπαμάομαι, ῶμαι, Colligo, Coaceruo, Accumulo metentiũ more. Hom. Od. ε, — ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Vbi Euſt. pro συνέλεξεν inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic & κόνιν ac τέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Vtitur autẽ in Iliade quoq; hoc verbo. Sũt & qui (ſenſum explicantes) ἐπαμήσατο εὐνὴν interpr. Ex cõgeſtis coaceruatiſq; foliis ſibi cubile ſtrauit. Xen. ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Vbi Bud. vertit Accumulare, ex quodã Plinii loco, quẽ affert, p. 356. Citatur & ex Herodoto ac Theophr. ἐπαμήσασθαι γῆν, itidẽ pro Terrã aggerere. Sed in vulg. lex. ἐπαμάω exponitur etiã Leniter ſuperiniicio.

C. ΠΡΟΣαμάω, ῶ, vel potius Προσαμάομαι, ῶμαι, Inſuper aggero, vel accumulo. ΕΤ C. 2. Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν.

ἌΜΑΛΛΑ, ης, ἡ, Manipulus, Faſciculus manipulorũ. Apud Heſ. ἀμάλαι legitur cũ vnico λ, & exponitur αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eũ ita voluiſſe ſcribere, hinc apparet quòd paulo pòſt annotet, ἀμαλὴ, quũ ὀξύνεται, ſignificare ἁπαλή: at quũ παροξύνεται, ſignificare δράγμα. Athenæus quoq; ἀμάλας habet vnico λ, dicẽs ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. At Euſt. duplici λλ hoc nomẽ ſcriptũ habet, ſcribẽs ἀμάλλη eſſe τὸ ὑπ' ἀγκάλας πίεσμα τῶν δραγμάτων. Et ſtatim pòſt, ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα σίτου, παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι. quæ & apud Etym. habeſ. ego poſteriorẽ deriuationẽ hîc ſequor. Itidẽ apud Etym. ἀμάλλαι geminato λλ legitur. Ab hoc nomine fortaſſe deriuata vox Gallica *malle*, ſignificãs perã ſeu manticã in quã viatores ſarcinulas quaſdã cõiiciunt, eã extremo equi tergo ſuperimponẽtes. Hinc verò eadem ratione deriuari poſſit & *balle*. pro cuiuſlibet rei ſarcina: vt binæ ſarcinæ quibus onerantur muli, vocantur *balles*.

C. Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, Manipulorum ligator, ſiue colligator. Il. σ, Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε· Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν.

C. Ἀμαλλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens, ſiue geſtans. Δημήτηρ, id eſt Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, vt refert Euſtath. παρὰ τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων.

Ἀμαλλεύω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cuius infinitiu' Colligare: vt ſit εἰς ἀμάλλας δεσμεύειν ſeu δεσμεύειν. Euſt. autẽ exponit δραγματεύειν eodẽ ſenſu.

¶ Ἀμάλλιον, ου, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, id eſt manipulos. Euſtath.

ἉΜΑΡΤΆΝΩ, (pr. imp. ἡμάρτανον. at præter. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab Ἁμαρτέω. ſic fut. ἁμαρτήσω. aor. 2, ἥμαρτον) Aberro: vt ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare à via, Rectam viam nõ tenere. vt dixit quidam, ἡμαρτήκαμεν τὴν ὁδὸν τὸ παράπαν, Prorſus à via aberrauimus. vel, Tota via errauimus (vt alii explicant) forma prouerbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, Aberrauiſſe ab omni æquitate, i. ab omni æquitate excidiſſe. quaſi à via æquitatis aberraſſe. Itẽ ἁμαρτάνω, Aberro, Nõ attingo ſcopũ, vel quicquid eſt ad quod tendo. In qua ſignif. ſæpe eſt apud Hom. Od. ζ, Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. Iliadis θ, — βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.

Ἀλλ' οὐκ καὶ τοῦδ' ἀμάρτε. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων. Iliad.ρ, A — τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἀμάρτεν. Sic vſurpatur & in proſa. vt apud Xenophontem Pæd. lib. 8, ἔνθα κἂν μόνον βάλῃς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Et lib. 4, ὁ μὲν ἄρχων σὺν ἀκοντίσαις ἡμάρτεν ὥς μήποτ' ὠφελεν. Idem lib. 5, καὶ ἐγκλείας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει. ‖Item ἁμαρτάνειν τινὸς apud Hom. In aliqua re vel circa rē aliquā errare, aut Ab aliquo aberrare. i. A recto aberrare, & quaſi à recta via, circa quidpiā. vt ἁμαρτάνειν μύθων, Od. λ, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi οὐχ ἡμάρτανε μύθων poſſumus etiam exponere, Non errabat verbis. ſequentes Fabium, qui B ait Homerum dixiſſe Menelaum non errare verbis: exponens quod ille dicit οὐχ ἀφαμαρτοεπής. Pro quo & ἀμαρτοεπὴς dicitur ab eodem poeta, vt infrà docebimus. Porro ſecundum eam quam dixi habere apud eum ſignificationem ἁμαρτάνειν τινὸς, poterimus exponere apud eundem Iliad. ω, — ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων. Quia non à recto & æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus à recto non aberrabat, & quaſi à recta via. Vel, A recto non diſcedebat in dandis muneribus. Nam dura eſſet interpretatio C ad verbum, A donis gratis & acceptis non aberrabat. Huc etiam referre poſſumus & illud loquendi genus paulo antè poſitum, ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc, ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in ſententia, vel Aberro à recto circa ſententiam, Fallit me opinio, Fallor. quæ tamen loquendi forma & rara & dura eſt. ἁμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicuius. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua ſignificatione iamiam dicam. ‖ Vicina eſt huic ſignificatio verbi ἁμαρτάνω, quæ per verbum D Fruſtrari vertitur, paſſiuè ſumptum: licet rarò à Latinis ita vſurpetur. vt δυοῖν θατέρου πάντως οὐχ ἁμαρτησόμεθα, Duorum altero nequaquam fruſtremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, Fruſtrati ſumus ambobus. vel accipiendo Fruſtrari in actiua ſignificatione, Vtraque nos fruſtrata ſunt. Ad verbum, Aberrauimus abvtriſque. Sic ſæpe dicitur, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, pro ἀποτυχὼν, Qui fruſtratus eſt ſua ſpe, Quem fruſtrata eſt ſua ſpes.

Ἁμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo. quam ſignificationem in præcedente annotatione attigimus. E Plato Politicῶn 1, ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, In hoc errant homines. Sic Iſocrates iunxit cum περὶ, ſcribens, ἁμαρτάνειν περὶ ταῖς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare: vel falli, aut allucinari. Cum accuſatiuo, Ariſtophanes in Pluto, ἅπαντ' ἁμαρτάνοντ' ἀποδείξειν. Galenus ad Glauconem 1, ἀμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Sophoclem, Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔτι. Abſolutè item ponitur. vt apud eundem Politicῶn 1, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ὅτι λιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. F Sic in Lamachi apophthegmate apud Plutar. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

Ἁμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatū admitto. Abſolutè Iliad. ι, — ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Heſiodus Theogonia, Πεῖν γ' ἀπὸ τοῦ δῶσι κακὴν ὅπιν ὅς τις ἁμάρτῃ. Iſocrates in Buſiridis encomio, ἁμαρτάνουσιν βελτίσκων καταφυγὴν. Idem in Paneg. ἵν' μή τις ἔργῳ ἰδίως ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Habet ſæpe & accuſatiuū rei, vt ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτὰ, Eadem peccata committunt, Vitiis iiſdem obnoxii ſunt. Sic Xenophon Pæd. 3, ἀνθρώπινά μοι G δοκεῖς ἁμαρτεῖν, Humana mihi videris peccauiſſe. Id eſt, Peccata commiſiſſe ab hominum natura minimè aliena. Dicitur & ἁμαρτάνειν ἁμαρτίας, Peccare peccatum. vt νοσεῖν νόσον. Et accuſatiuum perſonæ, ſed qui regitur à præpoſitione εἰς. vt ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum vtrunque accuſatiuum ſimul habet: vt apud Thucydidem, ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, Multa in nos peccat. nam Latini quoque ita loquuntur. Dicitur & ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Peccare in ſeipſum. vt apud Iſocratem ad Demonicum, δικαίως δ' ἂν τοὺς τοιούτους ἀπολαύσοιμεν μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cicero dixit epiſt. ad Att. lib 3, In me enim ipſum peccaui vehementius. Item ἁμαρτάνειν cum aduerbio: vt ἁμαρτάνειν ἀσελγῶς, Demoſth. in Midiam.

Ἁμαρτάνω, Priuor, στέρομαι. Vide inter ſignificationes vocis paſſiuæ ἁμαρτάνομαι.

¶ Ἁμαρτεῖν, pro ὁμαρτεῖν, id eſt ſequi, iuxta Euſtathiū & Heſychium. Ab ἁμαρτῆ (vt opinor) quod pro ὁμαρτῆ, id eſt Simul, legerūt quidam ex veteribus in hoc Iliad. ι loco, — καὶ τοὶ μὲν ὁμαρτῆ δούρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἤιξαν. Cenſuit autem Ariſtarchus ἁμαρτῆ per ſyncopen eſſe factum ex ἁμαρτήδην itidem ſignificante Simul.

Ἁμαρτάνομαι, paſſiuè, Peccor. nam pecco apud Latinos itidem paſſiuum format. ἁμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam ſeu improbè fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt Latinè peccatur. Cic. De officiis 1, Quo in genere etiam in republica multa peccantur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xenophontem ἀπομν. 1. ἀπολογία τῶν τούτοις ἡμαρτημένων, apud Demoſthenem, Excuſatio peccatorū. Thucydides ἔργα ἀγαθὰ ὄντα & ἁμαρτανόμενα inter ſe opponit, id eſt Res bene geſtas & res malè geſtas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα, Opera ſeu actiones quæ non ſuccedunt, Actiones in quibus vel circa quas offenſum eſt. Puto enim reſpondere illi Græco Latinum hoc vocabulum: & τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpretari nos poſſe Ciceronianis verbis Offenſiones belli. Sic Plutarchus in Fabio, ἡμαρτημένα & κατωρθωμένα contraria facit, ſcribens, τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα σοι κελεύω τοῖς κατωρθωμένοις. Apud Ariſtotelem ἁμαρτάνεται & κατορθοῦται inter ſe opponuntur: quod facit pro mea interpretatione illius Thucydidis loci modò citati. ‖Ἡμαρτημένος, Deprauatus, Vitiatus. vt ἡμαρτημέναι γραφαὶ, apud Porphyrium, Deprauatæ ſcripturæ. Sic ἡμαρτημένον δρᾶμα, apud Athenæum, lib. 7. Ibidem ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ exponitur apud Theoph. De cauſ. pl. 3, c. 28, aeris intemperantia deprauata.

Ἁμαρτάνομαι, Priuor. Odyſſ. ι, Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, id eſt, Manibus Vlyſſis me priuatum iri oculis. Heſychius ἁμαρτήσεσθαι exponit δι' ἁμαρτίαν στερήσεσθαι, id eſt, ob peccatum priuatum iri. Notat idē vocem actiuā ἁμαρτῆσαι itidem pro στερηθῆναι, id eſt priuari: Habetur & Il. χ, — φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών, pro Priuatus ſeu orbatus patre. id eſt ἀπὸ ἁμαρτών, pro ἀφαμαρτών, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω iungitur cum præpoſitione ἀπό.

Ἁμάρτημα, ατος, τό, Erratum, Peccatū, Lapſus. μέγα ἁμάρτημα, Xen. Pæd. 5, Magnum peccatum, vel Graue peccatū. ἐλάχιστα ἁμαρτήματα, Iſocr. ad Nicoclem, Leuiſſima peccata. Cicero ἁμάρτημα vertit Erratum, epiſt. ad Att. l. 13, Erratum eſſe meum, ſed (vt aiunt) ἁμάρτημα μνημονικόν. Ariſt. Ethic. 5, ἁμάρτημα diſtinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idē Rhet. 1, ait ἁμαρτήματα eſſe quæ non cōmittuntur improbitate, & quæ non ſunt παράλογα. Ego in hoc Ouidiano verſu exiſtimo ἁμαρτήματος & ἀδικήματος diſcrimen poſſe oſtendi, In facto errorē non ſcelus eſſe meo. Puto enim perinde eſſe ac ſi dixiſſet factum ſuū eſſe ἁμάρτημα non autē ἀδίκημα. Plato hæc duo copulat, ſcribens ep. 7, τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον εἶ χρὴ κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι, id eſt Peccata & ſcelera perpeti ab aliis in nos admiſſa, quā ipſos ea in alios admittere.

Ἁμαρτηρός, οῦ, ὁ, Erroneus. Bud. In vulg. lex. Græcol. habetur ἁμάρτητος expoſitum Peccans, quod per errorem poſitum ſuſpicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nā ἀναμάρτητος quidē reperitur, & huius formæ ſunt alia: at ἁμάρτητος forma planè noua diceretur.

Ἁμαρτητικός, οῦ, ὁ, Offēſator, Qui ſæpe offendit in re aliqua, Errare ſolitus in re quapiā. Ab Ariſtot. opponitur τῷ κατορθωτικῷ, Eth. 2, περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός. In vulg. lex. Græcol. mēdosè habetur ἁμαρτικὸς pro ἁμαρτητικός. at in Tuſan. eſt vtrūq;. nā prius ponitur ἁμαρτικὸς, deinde ſeorſū ἁμαρτητικὸς, eadē tamē cū interpretatione. quaſi verò nō manifeſſimū ſit ἁμαρτικὸς nomē eſſe nō poſſe, nec idē quod ἁμαρτητικὸς ſignificare. Tolerabilius eſſet ἁμαρτικός.

H ¶ Ἁμαρτάς, άδος, ἡ, Idē quod ἁμαρτία ſiue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτάδα ἀζήμιον, apud Dionyſ. Hal. ἀρχ. lib. 1. Suidas citat ex Procopio, αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ &c. ἁμαρτίαν, inquit Suid. dicūt Attici. ἁμαρτάδα Herodot. & alii Iones.

¶ Ἁμαρτωλός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ, Peccator vel Peccatrix. ἁμαρτωλοὶ, inquit Suidas, Qui prauum vitæ inſtitutū amplectūtur.

Certè in Nouo teſtamento ἁμαρτωλοὶ exponitur Peccatores, (vſitato quidem & recepto paſſim nomine, non tamen Latino) pro Qui identidem peccant, Qui peccatis ſunt dediti. Eraſmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία apud diuum Paulum cap.7 ad Rom. exponit peccans peccatũ, vel Peccaminoſum peccatum: ego (ſi fingendum vocabulum eſſet) mallem Peccatoſum ab vſitato nomine peccatum, quàm Peccaminoſum ab inuſitato Peccamen dicere. Heſych. ἁμαρτωλὸν exponit πανοῦργον, μοχθηρὸν, αἱμύλον. A

Ἁμαρτωλία, ας, ἡ, ad verbum, Peccatoſitas: eodem modo quo ἁμαρτωλὸς Peccatoſus diceretur. Erotianus in Hippocratem ἁμαρτωλίαν exponit τὸ τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν. vbi fortaſſe accuſatiuum εἴδησιν mendo non carere ſuſpicetur aliquis. B

¶ Ἁμαρτία, ας, ἡ, Error, Peccatum, Delictum. Idem quod ἁμάρτημα. niſi quòd ἁμάρτημα ſonat potius Erratum, ἁμαρτία, Error ſiue Erratio. Demoſth. ad epiſtolam Philippi, αἱ γὰρ ἐυπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. Iſocr. in Buſir. encomio, ὁ γὰρ ἀπολύσ αὐτὸν τῆς ἁμαρτιῶν διὰ ἀποφαίνεις. Plutarchus περὶ δεισ. copulat ἁμαρτίας & πλημμελείας. D. Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν & παράπτωμα. Hieronymus tamen ita diſtinguit, vt dicat leuius eſſe παράπτωμα, quòd ſit primus ille ad peccandum lapſus: ἁμαρτίαν autem, quum ad ipſum facinus peruentum eſt. C

Ex ſequentibus compoſitis primùm quidem ab ἁμαρτία deductum videri poſſit, at cætera quæ ο habent non ι, ab aoriſto ἥμαρτον aliquis fortaſſe deriuare malit.

C. Ἁμαρτίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente errans, Cuius mens eſt praua. Heſ. Theogonia, — ἡ δὲ Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα. D

C. Ἁμαρτοεπής, έος, ὁ & ἡ, Errãs verbis, vt Fabius interpretatur ἀφαμαρτοεπής. Il. ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε ποῖον ἔειπες; Vbi Errans verbis Aiax dicitur, pro eo quod eſt mendax, aut etiã propter inconditũ & inſuaue genus ſermonis: teſte Euſtath. aitq; poſſe eſſe ſimile alteri epitheto ἀφαμαρτοεπής, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit.

C. Ἁμαρτολόγος, ου, ὁ & ἡ, Idẽ quod ἁμαρτοεπής. Athen. ἁμαρτολόγους vocat voluptarios philoſophos, quorũ coryphæus eſt Epicurus. Poſſunt autem Errãtes verbis dici varias ob cauſas: ſed fortaſſe reſpexit ad id quòd vocabulo vno pro alio vtebantur, vel vocabulis abutebantur. E

C Ἀφαμαρτάνω, Aberrõ, ἀποτυγχάνω. vnde ἀφαμαρτούσῃ apud Suid. expoſitum habetur ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ. Antipho, ἀφαμαρτάνοντες ὧν αὐ ἐπινοήσωσί τι δρᾶσαι. Eſt apud Eraſmũ prouerbium, τῇ πάσῃ ὁδῷ ἀφαμαρτάνεσθαι, Tota aberrare via. vbi verbum compoſitum, & quidem paſſiuæ vocis, pro ſimplici & actiuo ἁμαρτάνειν vſurpatur. Hoc verbum habet aoriſtum ſecundũ ἀφ' ἅμαρτον apud poetas pro ἀφήμαρτον, aberraui: ſicut ſimplex ἁμαρτάνω habet ἅμαρτον. Sunt tamen ἥμαρτον & ἀφήμαρτον tanquam ab ἁμαρτῶ & ἀφαμαρτῶ. F

c. z. Ἀφαμαρτοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aberrãs in verbis, vel Errãs in verbis, cum Quintiliano. Compoſitum ex ἀφαμαρτῶ & nomine ἔπος. Hom. Il. γ, de Menelao, — ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Quintil. lib. 12, cap. De genere dicendi. Nam & Homerus breuem quidem cum animi iucunditate, & propriam (id enim eſt non errare verbis) & carentem ſuperuacuis eloquentiam Menelao dedit. quæ ſunt virtutes generis illius primi. G

C. Διαμαρτάνω, Aberro. vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. lib. 1, pag. 34. διήμαρτον Φιδήνωῦ, Fidenis aberrarunt. id eſt à via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum genit. perſonæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A ſe inuicem aberrarunt, Haud ſibi facti ſunt obuii. Apud Plutar. ruſum διαμαρτάνειν τῆ παντὸς exponitur Tota errare via. Quo etiã ſenſu putatur dixiſſe Ariſtoteles dandi caſu, Ethic. 1 διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις Qui tamen locus mendi quibuſdam ſuſpectus eſt, tanquam τοῖς ὅλοις perperam ſcripti pro τῆς ὅλης. H

¶ Διαμαρτάνω, Aberro, Aſſequi nequeo, vel efficere quod conor. Excido. Iſocrates ad Philippum, οἱ δ' ὄχλοι ταῖς σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπιθυμεῖς. Idem Panath. διημαρτηκότι τῆς δόξης ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibidem, οἱ μὲν ἄγαν φρονοῦντες ὡς ὅτι διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος. Huic interdum opponitur κατορθῶ. Plutarchus De aud. οὐ μόνον κατορθοῦντες ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, vt apud Lucianum, Qui excidit ſua ſpe, Quem ſua ſpes fruſtratur. pro quo Demoſthenes dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν. Quod & ἀποτυγχάνειν dicitur. Thucydides lib. 2, ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Quum hoc excidiſſent (quod ſperabant videlicet) id eſt, Quum hac ſpe excidiſſent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, id eſt Nõ impetro hoc quod petii. Interdum exponitur & per verbum Fallere: vt apud Iſocratem, διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν εἶχον περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non aſſequor, id eſt Non percipio: vt τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. Sine caſu verò διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν (vt in exemplo paulo antè citato) interdum pro Erro, Allucinor: quo ſenſu γλώττῃ dicitur διαμαρτάνειν apud Iſocratem. Huic autem verbo actiuo dari ſolet futurum vocis paſſiuæ διαμαρτήσομαι.

Διαμαρτία, Aberratio, Item Error. Plutarchus in Fabio Maximo, μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀννίβου. Et aliquanto pòſt διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio à loco. Apud Thucydidem lib. 4. pag. 150, διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio à diebus, id eſt à certo dierum numero, intra quos vtrunque proficiſci oportebat. Vel, Error in diebus commiſſus. Ipſemet ſtatim poſt ἁμάρτημα appellat Luc. initio libelli De ſacrificiis, οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod inuulg. lexicis exponitur, Adeo eam malè habuit quòd ſacris non interfuerit. Quæ expoſitio & inepta & falſa eſt. At Eraſmus optime ſenſum reddidit, hoc modo, Vſqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius inſederat quòd ſacris epulis eſſet fruſtrata.

C. Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecco. Interdum ſine caſu, & quidem nonnunquam ſequente participio, vt apud Xenophontem Pæd. 3, ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διαφθείρων καὶ οὐκ ἄγων, &c. Dicebat eum peccare ſeu perperam facere in eo quòd, &c. Interdũ & cum accuſatiuo, vt apud Latinos Pecco. vt Xenoph. Pæd. 3, ὅσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἐγὼ νομίζω. Sic apud Ariſtophanem Nubibus, τοὺς θεοὺς ἀεὶ αὖ ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. Dicitur & ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, vt Plato De republica 1, ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Apud Antiphontem ἐξαμαρτάνειν pro σφάλλεσθαι, id eſt Lingua & verbo labi, inquit Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non aſſequor. vnde & τὸ κατορθοῦν illi opponitur, ſicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo antè docui. Iſocr. Areopag. ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατωρθωκότας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας μέμφομαι. Idem ad Philippum, ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω περὶ καλῶν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic & apud Platonem accipio, vbi iungitur cum περὶ, De repub. lib. 1, ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει;

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Iniuria afficio. Plato Minoe, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lyſiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα & ἀδικεῖν τινα pro eodem, vbi dicit, μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τοῦ δήμου ἀδικεῖν. perinde ac ſi dixiſſet μήτε τοὺς δήμους ἀδικεῖν, μήτε, &c. Interdũ additur accuſatiuo rei, vt ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε. Et pro εἰς ponitur interdum περὶ. vt apud Iſocratem Paneg. περὶ δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας αἰκίσεια τολμήσαντες ἐξήμαρτον. Idem in Areop. περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. Interdum etiam ἐξαμαρτάνων ſine adiectione, vt apud eũdem ibidem, ἢν μή τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

Ἐξαμαρτάνω, pro Peccare facio, apud eos qui vocantur LXX interpr. vt 4. Reg. 10, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ισραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι paſſiuũ, cuius potius vſurpatur præteritum ἐξημαρτημένος (q.d. erratus, ſeu peccatus) pro mendoſo, & in quo erratum ſeu peccatum ſit. Ariſtot. Polit. 4, de oligarchia & democratia loquens, ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φαμέν, pro Mendoſas, vel Perperam conſtitutas. ET ἐξημαρτημένως aduerbium, Mendoſé. Item, Perperam, Pla. De leg.

c.2. Προσεξαμαρτάνω, Præterea erro. Gal. ad Glauc. lib.1, καίτοι καὶ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες, Aliud peccãtes, In alium errorem delabentes. A

cn. Συνεξαμαρτάνω, Vnà erro, Vnà delinquo. Iſocrates, τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, Conſuetudinē habere cum iis qui vnà vel ſimul delinquunt.

NΗΜΕΡΤΗΣ, Verus. q.d. In quo dicendo non erratur, (vt Gall. *Sans faute*, & in quibuſdam locis *Sans faillir*, pro Verè) Homerus Il. α, v. 515, Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον. Vbi Euſtathius tradit νημερτὲς eſſe τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Et Odyſſ. γ, Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Ponitur νημερτὲς aduerb. etiam pro Verè: vt & hîc accipiunt quidam. ET Νημερτέως aduerb. Verè, vt Od. ε, Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. B

ἈΜΕΙΒΩ, F. ψω, Commuto, Permuto, Muto. Iliad. ζ, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων, id eſt, Qui cum Diomede Tydei filio ſua permutabat arma, aurea permutans æreis. Debere autem verti hîc ἀμείβω permuto, patet ex ipſo prouerbio, ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis & Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι, in Phædro, καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermogenem, ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare. vbi notanda eſt alia conſtructio quàm apud Homerum, qui non dicit χρύσεα ἀντὶ χαλκείων, ſed χρύσεα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω & cũ vno accuſatiuo, pro Muto. vt apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamæleontis more, vel Colorem ſubinde mutãs. Lucianus in Anacharſide, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliâs aliam regionem mutans. Vel ſic Latinius, Subinde terram mutans. Poterat dicere & ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων. qua forma loquendi eſt vſus Plato, ſed cum participio vocis paſſiuæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω pro Prætereo. ‖ Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum. vnde apud Apollonium lib.2, ὦνον ἀμείβοντας βιοτήσιον, exponitur Merces eſculentas permutant. C D

Ἀμείβω, Alterno. vt Il. λ, Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, id eſt alternis vel permutatis vicibus paulum mouens vnum genu poſt alterum. id eſt, paulatim & ſenſim progrediens. Mihi enim videtur ſic explicari commodè poſſe hic locus. E ‖ Huic ſignific. affinis eſt ea qua pro Succedo ponitur cum vnico caſu, & eo quidem accuſatiuo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, Sibi inuicem ſuccedentes librarii celeres. Quaſi, ſeſe inuicem alternantes: vel, Scribendi miniſterium alternãtes. Ἀμείβει exponitur itidem διαδέχεται à ſcholiaſte Euripidis, in hoc eius verſu, Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε. vbi abſolutè ponitur. F

Ἀμείβω, Prætereo, Pertrãſeo: vt πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, & ἀμείβει τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν. quod exponitur etiam Viam pergere. Apud Apollonium, γαῖαν ἄμειβον, præteribant, præteruehebantur. Ariſtides in Panath. καὶ διὰ τῶν ἡμεδαπῶν ὑπῆρξε πλεῖν, σύνδυο καὶ σύντρεις πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἐστὶν οὗ, id eſt, Prætereuntes binas ternáſque vrbes. In hac autem ſignificatione ſæpe & compoſito διαμείβω vtuntur.

‖ Ἀμείβω pro relinquo apud Sophoclem, ſi eius ſcholiaſtæ credimus. nam ἀμείψας exponit καταλιπὼν in hoc eius verſu ex Philoctete, Ἔξειμ' ἀμείψας, τάσδε πετρήρεις στέγας. Fortaſſe tamen hîc ἀμείψας exponere aliquis malit vt in proximè citatis locis. G

Ἀμείβοντες, Tigna ædificium ſuſtinentia, vel Trabes ædificium ſuſtinentes, quæ ſeſe inuicem fulciunt. Il. ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. Dicuntur verò ἀμείβοντες (vt opinor) quòd videantur alterũ cum altero ipſum ſuſtinẽdi ædificii officium permutare, & quandam velut viciſſitudinem in ferendo onere inter ſe habere, quum vnum ab altero excipitur, vbi iungi incipiunt. Vel quòd à muro ad murum tranſeant. Quidam arrectaria tigna & tibicines interp. Subaud. autem δοκοί, aut quid ſimile. H

ἈΜείβομαι, Paſſ. voce, ſed actiua ſignificatione, Permuto, Commuto. Plutarch. De exilio, ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, Cælum cum terra commuto. Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Ad verbum, Aliam ex alia ciuitate mutãs. pro, Aliam atque aliam ciuitatem ſubinde mutans, aut etiam breuius & Latinius, omittendo nomen aliam, Subinde ciuitatem mutans. Poſſet etiam dici Græcè eadem ſignificatione, ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, vt Lucianus dixit ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων. Item vt dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα in loco modò citato, Muto multos colores: id eſt, Subinde colorem muto: ſic, ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto vxores, pro Identidem vxorem muto, Vxorem aliam atque aliam duco, vel Vxorem vnam ex alia duco. In Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος exponitur In cycnum mutatus: ſecundum quam expoſitionem dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον, pro ἀμειφθεὶς εἰς κύκνον, poſito aoriſto verbi medii pro aoriſto verbi paſſiui.

Ἀμείβομαι, abſolutè poſitum, Alterno. Il. ι, Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigilias, vel Alternis ſeu vicibus agebant vigilias, id eſt viciſſim. ſic Od. ι, Ὀρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβομένω, id eſt (inquit Euſtathius) ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι πυκνῶς. At Od. α, — ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους exponitur in breuibus ſcholiis, Alii alios per ſucceſſionem excipientes. Erit igitur ἀμείβεσθαι hîc poſitum pro διαδέχεσθαι eodem ferè modo quo in loco Euripidis paulo antè à me citato. Apud Gregoriũ ἀμείβομαι cum accuſatiuo itidem pro Succedo: quum εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ita ſcribit, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων ἀμείβεται, His vigiliis ſuccedit, Has vigilias excipit, Has ſequitur.

Ἀμείβομαι, Tranſeo, Pertranſeo. Il. ι & κ, & alibi, — ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Pertranſierit vallum dentium. Il. ο, cum alia conſtructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβει. Capitur etiam ἀμείβομαι μεταβατικῶς pro Traduco, Traiicio, quod eſt quaſi dicas tranſire facio: vt in Anthol. epigr. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη exponitur Quæ traieci, tranſuexi. ‖ Ἀμείβεσθαι exponitur etiam ingredi: vt apud Euripidem, ἀμείψασθαι πύλας, Ingredi ianuas. Alii tranſire hîc quoque interpretari malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demoſthenem, ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero. vel, cum Budæo, Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Baſilio in quadã epiſtola. Dicitur verò & ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. At verò ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, eſt non eſſe contentum paria facere, ſed cum fœnore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις apud Chryſoſtomum, id eſt Contraria rependere: vt quum malum beneficio reddimus. ‖ Interdum habet accuſatiuũ ſolum ἀμείβομαι: vt τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur. ſed vtplurimũ alium caſum adiunctum habet. interdũ cum accuſatiuo perſonæ datiuũ rei. Herodianus, δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. Donis eos remunerabatur. Chryſoſtomus De ſacerdotio, πόσῃ τοὺς ποιμαίνοντας αὐτοὺς ἀμείψεται δωρεᾷ; Quãta eos remunerabitur munificentia? Interdum autem habet ἀμείβομαι accuſatiuũ perſonæ cum genitiuo rei, non tamen eodem pertinentem quò datiuus. nam per datiuum exprimitur id quo remuneramur, id eſt, quod pro remuneratione damus: at per genitiuum, id quod remuneratione dignum à nobis exiſtimatur: vt ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Lucianum, Remunerabor te ob iſtam æquitatem, vel Remunerabor iſtam tuam æquitatem, Digna iſta tua æquitate tibi rependam, Gratiam pro iſta tua æquitate referam. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. ‖ Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur: vt ἀμείβεται εὖ δρῶν, Vices refert in conferendis beneficiis, id eſt Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis, vel penſat, Beneficentia reſpondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices ſermonis reddo, id eſt Reſpondeo, Reſponſum do, apud Homerũ ſæpe: vt Od. μ, Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. β, — οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum abſolutè ἀμείβομαι, vt Il. α, Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Pro eodem ἀπαμείβομαι ſæpe apud eundem

poetã:quo vtitur & Xenophon, ἀπημείφθην dicens pro A
Reſpondi. Eſt autem & ſimplex ἀμείβομαι in vſu pro
Reſpondeo in proſa, Plutarchus in Coriolano, ἀντιβόνσαι
αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item ἀμείβο-
μαι cum accuſatiuo rei. Idem Plutarchus in Othone, ἐ-
κείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων,
Quum illi clamore bellico ſalutationi reſpondiſſent.
vel, Quum illi clamore bellico ſalutationem excepiſ-
ſent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Lucianũ is qui ſaluta
tus reſalutat: verbo hoc iuncto cum aduerbio. προσαγο-
ρεύει με ἡ γυνὴ, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi reſpõ-
deo ſimiliter, id eſt, Vices in ſalutando reddo, Viciſſim B
ſaluto, Salutem reddo. Apud Syneſium autem ἀλλήλους
ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Sibi inuicem reſpondere mittendo
nuntia, id eſt, Seſe mutuò certiores facere.

Ἀμείβομαι, paſſiua voce pariter & ſignificatione: vt
ἀμείβεται φόνος apud Euripidem, Rependitur cædes
vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, id eſt Viciſ-
ſim fit cædes.

Ἄμειψις, εως, ἡ, Mutatio, Permutatio, apud Dionyſium Ha
licarnaſſeum. ‖ Item Retributio, Compenſatio.
Ponitur enim pro ἀμοιβή: ſed hoc vſitatius quàm C
illud.

¶ Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes (inquit in
Ann. poſt. Bud.) ſunt quæ à Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur &
ἀμοιβαί. vt ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ vel παρελ-
πίσῃ, Siquis vel vnicam mutationem præteruehatur,
id eſt, manſionem demutandis equis deſtinatam. Eſt
ἀμοιβὴ & permutatio, mercatorum more: vt apud Plu-
tarchum ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exponitur Permutatio decẽ
minarum, Quod decem minis permutari poteſt, Quod
decem minarum eſt inſtar. At ego illam ſignificatio- D
nem quæ à Budæo ponitur, nequaquam priorem eſſe
dixerim.

Ἀμοιβὴ, Viciſſitudo: vt apud Platonem De legibus 2,
αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, Feſtorum viciſſitudines. Alii expo-
nũt, Feſtorum varietates. Apud Plutarchum in Galba,
ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Viciſſitudines vehiculorũ. Niſi quis
malit mutationes interpretari: vt in proximè præce-
dente annotatione à Budæo exponitur, qui ei ſynony-
mum facit ἀλλαγαί.

Ἀμοιβὴ, Compenſatio, Retributio, in bonam & in E
malam partem. Pro retributione in bonam partem,
id eſt Gratiæ relatione, Remuneratione, Penſatione
meritorum, vt Od. α, —σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Od. γ,
δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης, id eſt remunerationem. Luc.
in Caucaſo, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βου-
λεύματος, Hanc mihi pro conſilio gratiam retuli-
ſtis. A Politiano apud Herodianum redditur etiam
Præmium. Dicitur & ἀμοιβαὶ plurali numero: vt Syneſ.
epiſt. 31, γενέσθαι σοι πρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκεί-
νου μιμήσεως. ‖ Ἀμοιβὴ, Retributio in malam partem, F
Pœna, Supplicium. Od. μ, Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ'
ἀμοιβήν. vnde Apollonius Rhodius videtur ſumpſiſſe,
κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν Ἀμπλακίης. Heſiodus in Ergois, Ἔρ-
γων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia
quæ viciſſim refertur: ἀντίχαρις. At verò ἀμοιβοὶ ἐπί-
κουροι variis modis apud Homerum exponitur, quos
vide apud Euſt.

Ἀμοιβαῖος, ου, ὁ, Mutuus, Alternus: vt ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui
ſiue alterni ſermones, Viciſſitudinem habẽtes ſermo- G
nes, Dialogi. Apud poetas autem dicuntur eſſe ἀμοι-
βαῖοι λόγοι quum perſonæ ſingulis verſibus ſibi inuicẽ
reſpondẽt, aut etiam crebrius quàm ſingulis verſibus
& paucioribus verbis quàm verſus integri. quod & ἀλ-
ληλογραφία dicitur, vt tradit Euſtathius. Dicitur & ἀμοι-
βαία χάρις. pro ἀμοιβὸς χάρις, ſiue ἀμοιβὴ, quæ explicata
modò fuerunt. Dionyſius Areopag. ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν
ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, id eſt, Noui pro meri-
tis præmium & pœnam laturum eſſe quenque, vt ver-
tit Budæus. Apud Nonnum ἀμοιβαῖος τοῖχος exponitur H
Paries reſpondens & è regione poſitus.

Ἀμοιβαίως, aduerb. Viciſſim, Alternis. Bud.

¶ Ἀμοιβὰς, άδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria: vt apud
Homerum, Odyſſ. ξ, χλαῖνα ἀμοιβὰς, Permutatoria
læna; id eſt, quæ habetur ad cõmutãdam aliquando a-
liam cum ea. Apud Nonnum ἀμοιβάδα βίβλον expo-
nunt vulgò Alternum librum. Fortaſſe autem ibi nõ-
men poſitum eſt pro aduerbio. Certè Alternum librum
durè nimis interpretantur.

Ἀμοιβαδὸν, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαίως, Viciſſim,
Alternis. Apollonius lib. 2, Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠ-
γορόωντο, Sic illi ſe viciſſim compellabant. Vtuntur hoc
aduerbio interdum & proſæ ſcriptores. Ἀμοιβαδὸν,
Sortitò, Per ſortitionem. vide Ἀμοιβηδόν.

Ἀμοιβαδὶς, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαδόν. Sed ma
gis eſt poeticum ἀμοιβαδὶς quàm ἀμοιβαδόν. Apoll. lib.
Arg. 2, Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδὶς, Seſe mutuò interro
gabant, vel viciſſim.

Ἀμοιβηδὸν etiam dicitur & Ἀμοιβηδὶς, Ionicè pro ἀμοιβαδὸν
& ἀμοιβαδίς. vſurpant autem illa poetæ vt producant
penultimam ſyllabam, quæ cum α eſt breuis. Il. σ, —ἀ-
μοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, id eſt, Per vices, Viciſſim. Vel (inquit
Euſtathius) κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος. id eſt,
Sortitò, ſiue Per ſortitionem, modò hic, modò ille.

Ἀμοιβήδην etiam reperitur: vt apud Apollonium Ar
gon. 2, —ἀμοιβήδην ἐλάασκον, Alternis remigabant.

Ἀμοιβεὺς nomen proprium citharœdi apud Plutarch. περὶ
ἠθικῆς ἀρετῆς, & apud Athen.

C. Ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, Viciſſim reſpondeo. nam Heſy-
chius exponit non ἀποκρίνομαι, ſed ἀνταποκρίνομαι. & ἀπα-
μειβόμενος itidem ἀνταποκρινόμενος. Alii ἐξ ἀμοιβῆς ἀποκρι-
νόμενος. Poteſt tamen exponi etiam ſimpliciter Reſpon
deo. Eſt autem freques apud Homerum hoc verbum,
vtpote repetentem ſæpe hoc hemiſtichium, Τὸν δ' ἀπα-
μειβόμενος προσέφη: vt Il. κ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πο-
λύμητις Ὀδυσσεύς. & Od. μ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νε-
φεληγερέτα Ζεύς. & Od. δ, Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴ-
δωλον ἀμαυρόν. Et Odyſſ. ν, initio, Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπα-
μείβετο, φώνησέν τε. Vſus eſt autem huius verbi in oratio-
ne etiam ſoluta, videlicet apud Xenophontem, ἀναβ. 2,
Κλέαρχος μὲν οὖν τοιαῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη.

C. Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto. vt Plutar-
chus in Ariſtide, 105, ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα
διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum
illis locum. Id eſt, A ſiniſtro cornu in dextrum conceſ-
ſerunt, in quo locati erant Spartani. Idem in Cimone,
160, διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Vbi obſerua πρὸς αὐ-
τὸν loco datiui αὐτῷ. Alicubi verò rei cum qua fit per-
mutatio hanc dat conſtructionem: vt quum dicit, πάν-
τα διαμεῖψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permuta pecunia. At verò
Solon inuerſa conſtructione dixiſſe videtur διαμείβεσθαι
τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, apud
Baſilium, & alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου.
ita enim ſcripſit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρε-
τῆς τὸν πλοῦτον. quum tamen nolit dicere, Non permuta
bimus diuitias virtute, ſed contrarium potius. Ideóque
rectè Budæus διαμείβεσθαι hoc in loco eſſe dixit Permu-
tare, hoc eſt emere, vel pro alio accipere.

Διάμειψις. Permutatio. Plutarchus in Fabio, ὡς οὖν γενομέ-
νης τῆς κατ' ἄνδρα διαμείψεως, εὑρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων
παρ' Ἀννίβᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακόσιοι. Gall. dicitur *Eſchan-
ge des priſonniers*. Et ab ipſo eadem ſignificatione dicitur
ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι.

C. Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicib⁹, Viciſſim, Apoll. Rhod.

C. Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas
muto. Sed Heſychio ἐξαμεῖψαι non ſolùm ἐξαλλάξαι, ſed
etiam ἐκπλεῦσαι & πορεύσεσθαι. Imò verò illi expoſitioni
Ἐξαλλάξαι tertium dat locum. Vereor autem ne verbo
ἐκπλέῦσαι apud eum (pro quo ἐκπλεῦσαι repono) aliud ſub-
ſit mendi genus.

Ἐξάμειψις, Immutatio. Item Viciſſitudo: vt apud Plutar-
chum De def. orac. αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι
exponitur Cæleſtes viciſſitudines & conuerſiones.

Ἐξημοιβὸς, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt εἵματα ἐξημοιβὰ apud Ho
merum, quæ permutatis vicibus induũtur, modò hæc,
modò illa. Od. θ, v. 249, Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερ-
μὰ, καὶ εὐναί. id eſt τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, inquit Eu-
ſtathius. ex quo & Phæacum luxum declarari. Eodem
autẽ ſenſu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Od. ξ, Οὐ γὰρ πολλαὶ
χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

C. Ἐπαμείϐω, vel Ἐπαμείϐομαι, Permuto. Il. ζ, v. 230, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item Iliad. ζ, v. 339, — νίκη δ' ἐπαμείϐεται ἄνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi poſſe, tam liberè vtendo Latino Alterno, quàm ille Græco ἐπαμείϐομαι vſus eſt. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certè ſignificauit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα.

Ἐπαμοιϐὸς, οῦ, ὁ, Alternans. In vulg. lex. exponitur Alternus ſiue Alternans in hoc Apollonii loco Arg. 2, — ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιϐὸς ἀρήρεν ἄλλῳ.

Ἐπαμοιϐαδὸν ET Ἐπαμοιϐαδὶς (q. d. Permutatoriè) Per vices. Apud Homerum autem Odyſſ. ε, circa finem, — ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιϐαδὶς, exponitur ἐναλλὰξ & ἐπιπεπλεγμένως, in breuibus ſchol. Euſtathius quoque, τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιϐαδὶς, inquit, παραδηλοῖ τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα. ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπὶ μᾶλλον πυκνοῦνται. Exponitur autem illud ἐπιπεπλεγμένως, Implicitè: ego malim Conſertè. nam quæ conſerta ſunt, alia aliis velut mutuò ſuperincumbunt. Sunt & qui Alternatim intertexta interpretentur. Cæterùm admonet Euſtathius ἀμοιϐαδὸν eſſe κοινὸν: at verò ἀμοιϐαδὶς, poeticum, id (opinor) de his etiam compoſitis intelligens.

Ἐπημοιϐὸς, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt χιτῶνες ἐπημοιϐοὶ, vide paulo antè in Ἐξημοιϐός.

C. ΜΕΤαμείϐω, Tranſmuto, μεταλλάσσω, Heſ. ET Μετάμειψις, Tranſmutatio.

C. ΠΑΡαμείϐω, vel Παραμείϐομαι, Permuto. Apoll. Arg. 2, — παρὲκ χρυσὸν χρυσὸς ἀμείϐων, vel pro παραμείϐων, vel pro παρεξαμείϐων. Vide ſuprà Ἀμείϐω. ‖ Παραμείϐω, Prætereo, Prætergredior, Præteruehor, Tranſeo: vt κάλπην παραμείϐων, apud Apollonium. Et apud Nonum, παραμείϐειν δρόμον. Syneſ. παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας. Sæpe etiam in paſſiua voce παραμείϐεσθαι eadem ſignificatione: vt apud Xenophontem Pæd. 5, παραμειϐομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plutarchus παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν. Apoll. Arg. 2, οἱ παραμειϐόμενοι. Interdum autem ſine caſu, vt παραμειϐόμενοι ποταμοὶ, apud Luc. Sic apud Heſiodum, Ἡ δ' ἄρα παραμείϐεται, μινύθει δέ τοι ἔργον. vt dicitur Tempus præterire, elabi: interdum & fugere. Eadẽ eſt autem ratio huius ſignificationis verbi παραμείϐω quæ & de verbo παραλλάσσω à me ſuprà fuit reddita. quia enim vnum locum prætereuntes & in alium venientes, locum loco commutamus ſeu permutamus, ideo hæc verba vtrunque ſignificant.

ἈΜΕΥ'Ω, ſiue Ἀμεύομαι ſecundum quoſdam ab ἀμείϐω, licet aliunde deducat Etymologiſtes, capitur pro Trãſeo, Pertranſeo. Quam ſignificationem & verbo Ἀμείϐω dedimus, & eius quoque paſſiuo ἀμείϐομαι. Nam Ἀμεύσασθαι Heſychius exponit, ἀμείϐεσθαι διελθεῖν παραδῶσαι. Etymologiſtes ἀμεύω exponit πορεύομαι, id eſt Vado, Iter facio.

Ἀμεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pertranſibilis: vt ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apollonium Rhodium, Quà tranſiri poteſt. vel, Quà iter fieri poteſt, Quà via patet. ὅπη καὶ ἀμεύσιμον inquit Etymologiſtes, pro ὅπη πορεύσιμον.

Ἀμευσιεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Compoſitum ex ἀμεύω & ἔπος, Reſpondens verbis, ſeu ſermonibus, Mutuos ſermones reddens, Mutuò compellans. Etymologiſtes & Heſych. ἀμευσιεπὴς exponunt, διαλλάσσουσα καὶ ἀμειϐομένη τοῖς λόγοις.

ἈΜΕ'ΡΓΩ, Exugo. Propriè, Exugo oleas, & amurcam exprimo. Atque hanc eſſe propriam huius verbi ſignificationem probari poſſe videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem & μέργω, vt tradit Euſtathius, addens, vtrum ab altero factum ſit, non conſtare. Sunt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, ſunt qui contrà. Exponit vero Euſtathius & καρπολογεῖν, id eſt Fructum decerpere.

Ἀμόργη, ης, ἡ, vel potius Ἀμοργὴ (nam hæc ſcriptura & frequentior, & ad ponendum diſcrimen cum ἀμόργη herbæ ſeu coloris genus ſignificante, melior) Amurca, Oliuæ expreſſæ recrementum, apud Dioſcoridem, & alios. Erotianus lexico in Hippocratem, ἀμόργη, ὡς εἴποι τις ἡ ὑπόσταθμη τοῦ ἐλαίου. Apud Theophraſtum De cauſ. plant. lib. 1. cap. 13, & Galenum ad Glauconem, exponitur Fæx olei. Heſych. ἀμόργη, τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur apud Ariſtot. ὁ ἀμόργης.

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, Qui exugit. ἀμοργοὶ vt inquit Euſtathius, dicebantur oratores qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur verò iidem & μοργοί.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, Placentæ genus. ἀμοργῖται Heſychius exponit πλακοῦντας. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur etiam Simila frixa oleo. Apud Athenæum lib. 14 legitur, Ἀμορϐίτης, placentæ genus apud Siculos: vbi ἀμοργίτης repono pro ἀμορϐίτης.

ΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ & Ὀ'ΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ, Fut. ξω. Præt. χα, tanquam à Μόργω & Ὀμόργω. Vſitatius tamen (præſertim apud Homeri poſteros) Ὀμόργνυμι quàm Μόργνυμι vt in compoſito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Euſtathio. Frequentia ſunt autem & Ὀμόργνυσθαι & Ὀμόρξασθαι voce paſſiua & media, in ſignif. actiua. Abſtergo exponitur hoc in loco Apollonii Arg. 2, δάκρυ δ' ὀμορξαμένω. Apud Homerum autem ἀπεμόρξατο δάκρυ vult Euſtathius eſſe potius Expreſſit lacrymam. nam verba quibus id exponit, aptè Latino iſto (& quidem Terẽtiano, in hoc loquendi genere) reddi poſſe exiſtimo. Sed & pro Imprimo & Inuro poni ſimplex Ὀμόργνυσθαι tradit Budæus, ſicut & compoſita Ἀναμόργνυσθαι, & Ἐναπομόργνυσθαι, & Ἐξομόργνυσθαι, item Ἐπομόργνυσθαι, quæ mox ſequentur. Suidæ eſt ἀπομάσσειν ſeu ἐκμάσσειν, item ἀποψῆχειν, & ἀποψᾶν. Heſychio itidem ἀπομάξαι & ἀποψᾶν. quæ ſignificatio datur & compoſito ἀπομόργνυμι, in illo etiam Homeri loco, vt paulo pòſt dicetur.

C. ἈΝΑμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quaſi Tergendo premendóque imbuo. Plut. in Cicerone metaphoricè τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere & inurere. Bud. pag. 655.

C. ἈΠΟμόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω. Fut. ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω. propriè Exprimo, ἐκπιέζω. ſi credimus Euſtathio. is enim in hunc locum Il. β, ἀπεμόρξατο δάκρυ, annotat ex μόργω fieri μόργνω, hinc μοργνύω, ab hoc μόργνυμι: vnde fit ἀπομόργνυται & ſimilia. Sed & ex μόργω fieri compoſitum ἀπομόργω, vnde fit ἀπόμοργμα. At verò μόργω fieri ex ἀμέργω, quod eſt ἐκπιέζω, ſecundum veteres: vnde fit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑπόσταθμη. Fuerit igitur (inquit) ἀπομόργνυσθαι & ἀπομόργνυσθαι propriè τὸ ἐκπιέζειν vnde ἀπεμόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπιέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde ſubiungit apud Homeri poſteros eſſe frequentius ὀμόργω & ὀμόργνυμι cum pleonaſmo literæ ο, quàm μόργω & μόργνυμι. Ponit & aliã ſententiam, vt videlicet ὀμόργειν & ἀμέργειν idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quòd ſic dicatur ἀσταφὶς & ὀσταφὶς: item ἀστακὸς & ὀστακὸς indifferenter. Ἀπομόργνυμαι (inquit Budæus) Exprimo, Informo. Paulo pòſt, Significat etiam Abſtergo. quia exprimendo fit abſterſio. Plura in Commentariis. Cæterùm ἀπομόργνυμι, ſeu voce paſſiua ἀπομόργνυμαι, non ſolùm ponitur pro Exprimo (quod eſt ἐκπιέζω, vel ἐκπιέσας ἀπάγω, aut ἐκθλίϐω) ſed & pro Exprimo ſignificante ἐκτυπῶ & ἀπομάττομαι. Budæus tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ locum in quo eſt aliud ſupercompoſitum ἐναπομόργνυται. ita enim ille ſcribit, καὶ γὰρ ἀπορίαν δεινὴν ἐναπομόργνυται ταῖς ἁπλαῖς τῶν ψυχῶν. vbi ſcholiaſtes exponit ἐναπομάττεται. Sed & ἀπομόργνυται inuenitur expoſitum Exprimit & repræſentat, apud Alexandrum Aphrodiſeum, Probl. 2, τὸ πεφθὲν ἀγγεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ τοῦ πίλου χρῶμα. Vbi & Imprimit vel Imbuit nonnullis placet interpretari. ‖ Significat etiam Abſtergo (inquit Budæus) quia exprimendo fit abſterſio. Eſt autem frequentiſſima hæc ſignificatio quam Budæus notat. Hom. Il. ψ, Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας. Il. β, — ἀπεμόρξατο δάκρυ. Sic Apollonius Argon. 2, ἀπομόρξαντο μετώπων Ἱδρῶ, Sudorẽ abſterſerunt à facie. Vbi notandum eſt vſurpari aoriſtum medium. Ariſtophanes autem participio aoriſti paſſiui vſus eſt, dicens τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς ad imitationem illius Homerici, modò citati, ἀπεμόρξατο δάκρυ, pro Abſterſit lacrymam. Eſt enim τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς, Ira

abſterſa: vel ad verbum, Abſterſus irā. Sciendum eſt A præterea ἀπομόρξαϲθαι abſolutè poſitum exponi etiam δακρύσαι, id eſt Plorare. ἀπεμορξάμην, inquit Heſychius, ἐδάκρυσα. Suidas autem citat etiam locum hunc in quo ita vſurpatur, ὥστ' ἐγὼ μὴ 'κλεισα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κοιμώμενον. deinde ſubiungit, habere hanc ſignificationem ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, id eſt, à conſequenti. abſterſionem enim conſequi lacrymas. Citat deinde ἀπεμόρξατο poſitū pro ἐξεμάξατο, vel ἐξωμοιώσατο. Iā verò & hoc animaduertendū eſt in loco Homeri modò citato ex Il. β, legi & ἀπεμόρξατο & ἀπομόρξατο. B Euſtathius in ſuis commentariis ambiguam relinquit ſuam lectionem, quum priore in loco ἀπομόρξατο, in poſteriore autem ἀπεμόρξατο habeat. De quo vide & pag. 1587. Sed & alibi idem grammaticus verbum ὀμόργω (vnde eſſet ἀπομόρξατο) poſteris Homeri tribuit. Heſychius vno in loco habet ἀπεμόρξατο, in altero ἀπομόρξατο, vtrobiq; expoſitum ἀπεψήσατο. Suidas participium quidem ἀπομορξάμενος, ſed ἀπεμορξάμην & ἀπεμόρξατο duntaxat. Etymologiſtes autem ait ex ἀμέργω, mutato α in ο, fieri ὀμόργω: vnde ſit ὀμόρξω: C aoriſtus ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξατο. & ἀπομόρξατο, inquit, συναρχομένως. Ita ille. Hoc autem conſtat, ſi ἀπομόρξατο apud Homerum legamus, vt habent quædam exēplaria, (non ἀπεμόρξατο) ab Ἀπομόργνυσθαι eſſe, habente ſimplex Ὀμόργνυσθαι, pro quo ſit potius in vſu Ὀμόργνυσθαι.

Ἀπόμοργμα, τος, τὸ, Quod eſt expreſſum ex alio. Item, Quod eſt abſtergendo expreſſum. Vel, Quod exprimitur & repræſentatur. vel Expreſſa forma & ſimulachrum. Exponitur etiam vno verbo Abſtergimentum, vt & ἀπόμαγμα vertitur à Gaza. ET Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Ex- D preſſio. Item Abſterſio. Dionyſius Areopagita ἀπόμοργμα pro ἐκμαγεῖον vſurpat in hoc libri περὶ ἡνωμένης θεολογίας loco, teſte Budæo, ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταὐτῆς ἀρχετυπίας.

c. 2. Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Syneſ. Ioāni, θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, inures piaculum. vel (vt Budæus interpretatur liberius) Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres & contaminares. ‖Ἐναπομόργνυμαι, Abſtergo, De- E tergo. nam ἐναπομόργνυσθαι exponitur non ſolùm ἐναποτυπῶσαι & ἀναμάττεσθαι, ſed etiam ἀποψήσασθαι ex Polluce. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι eſt ἐναποψῆσαι & ἐναπομάττειν in quodam loco Ariſtoph. Sed & ἐναπομόργνυσθαι alicubi eſſe vult idem quod ἐναποτίθεσθαι.

C. Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξομόργνυμι ſeu Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo. vt Plato De leg. lib. 6, εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι, id eſt exprimentem & inſculpentem. Vide Bud. Cōment. pag. 654. Sic idem Plato in Gorgia, ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται eſt F ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦνται. quod poſterius vocabulum mendoſum eſſe ſuſpicor. Citatur autem ex Ariſtophanis Acharnenſibus, εἶτ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι, pro ἐναποψήσεται & ἐναπομάξει. quū Suidas ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui expoſitionem afferens.

C. Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. ex Greg. Carminibus. Vide Cōm. p. 655. Quæ ſignificatio (inquit) ex eo manauit quòd in fricando & odor & co- G lor hæreſcit. quare etiam προστρίβεσθαι dicitur.

C. ΠΡΟΣομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Imprimo, Inuro. Exponitur & Abſtergo.

Ἀμέλγω, F. ξω, Mulgeo. Prouerbialis eſt verſus Theocriti in Cyclope, Τὴν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; Id eſt, Mulge eam quæ adeſt. quid eum qui fugit inſequeris? Suidas & Euſtathius ex ἀμέργω factum eſſe volunt, vnde & ἀμόργη.

Ἀμέλγειν (vt habetur apud Ariſtophanis enarratorem & Suidam) peculiari ſignific. capitur pro Extra legiti- H mum tempus fructus immaturos auellere, quod fures facere ſolent. hæc autem annotantur in hunc Ariſtophanis in Equitibus verſum, Ἦ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους. vbi ipſe enarrator ἀμέλγεις exponit ἀποδρέπῃ, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς καὶ καρπίζῃ, id eſt Eos decerpis tanquam fructum, Eos vindemias. In vulg. lex. Græcolat. annotatur hanc eſſe propriam ſignificationem: quòd videlicet dicat Ariſtophanis ſcholiaſtes & Suidas, ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ, &c. verùm ego ἰδίως non accipio pro κυρίως, id eſt Propriè, Propria ſignificatione: ſed pro Peculiariter, Peculiari ſignificatione.

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, Mulctra. Theocritus Idyll. 8, de capra, Ἅ τις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ἀμολγὴς, έος, ὁ, itidem Mulctra, in vulg. lex. ſed vereor ne potius Ἀμολγὶς, ίδος, ſcribendum ſit.

Ἀμολγαῖος, adiectiuum: vt ἀμολγαῖος μαστὸς in Anthol. epigramm. Mamma quæ mulgetur. quaſi quis dicat, Mulctraria mamma. Apud Heſiodum autem ἀμολγαίη μᾶζα, ex lacte facta, quod videlicet ex mulctu prouenerit, vbi dicit, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Athen. autem lib. 3 exponit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν. quòd ἀμολγὸς ſit τὸ ἀκμαιότατον. vbi fortaſſe addendum eſt τῆς νυκτὸς, quum Euſtathius pag. 838, exponens vocē ἀμολγὸς, ſcribat, ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς βούλονται νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μᾶζαν ἑρμηνεύοντες.

Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autē mulgentur veſperi & extrema nocte, ideo pro vtroque tempore ponitur, inquit Euſtathius. Dicitur autem vel ἀμολγὸς per ſe, vel cum genitiuo νυκτός: vt apud Homerum Il. ο & χ, item Od. δ, & alibi, — νυκτὸς ἀμολγῷ. Heſychius tradit Euripidem dixiſſe ἀμολγὸν νύκτα tenebricoſam: alios autem ἀμολγὸν appellare partem noctis qua mulgent. Apud eundem legitur ἀμολγῷ expoſitum, Media nocte, ea hora qua mulgent. ‖Idem exponit ἀμολγοὺς τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbum, qui mulgent publica. Intelligit autem (opinor) depeculatores. Vide Ἀμοργὸς paulo antè. HINC Ἀμολγάζω quod ab eodem Heſychio exponitur μισημβρίζω.

ἌΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, Certamen, Concertatio, Contentio. Ariſtoteles Rhet. 1, ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, id eſt, Vbi enim eſt certamen, ibi eſt & victoria. Plutarchus Sympoſ. 5, πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις, Certaminibus aduerſus feras, vel cum feris. Iſocrates, θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἄχθονται. Apud Platonem De leg. ἅμιλλα ἀρετῆς exponitur Studium virtutis. ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere. Iſocrates Panegyrico, περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendentes. Apud Demoſthenem, τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Budæus reddit Certatim contendere.

Ἁμιλλότεροs, Contentioſior. nam ἁμιλλότεροι Heſychius exponit ἐπιπλέον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel à nomine ἅμιλλα, vel à verbo barytono Ἁμίλλομαι fiat neceſſe eſt. nam à circunflexo ἁμιλλῶμαι nullo modo poſſe formari videtur.

¶ Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Certo, Contendo. Ἁμιλλᾶσθαι πρός τινα, Contendere cum aliquo: vt πρὸς ἀλλήλους ἁμιλλώμενοι, Luc. in Satur. ἁμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Aduerſus fortunam contendere, Cum fortuna certare, Ariſtides. Citatur etiam ex Xenophonte ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία, pro Certare cum feris: vt ſit ἐπὶ τὰ θηρία pro πρὸς τὰ θηρία. Interdum etiā dicitur ἁμιλλᾶσθαι τινὶ pro πρός τινα. Aliquando verò datiuus qui ponitur poſt ἁμιλλᾶσθαι, eſt inſtrumentalis: vt quum dicitur ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, Certantes equis, id eſt Cōtendentes equeſtri certamine. ‖Nonnūquam habet & præpoſitionem περὶ iunctam genitiuo, præter datiuum, aut præpoſitionem πρὸς accuſatiuo iunctam: vt ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter ſe de victoria. Interdum pro περὶ ponitur ὑπὲρ: vt apud Plutarchum in Numa, ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. vbi notandum præter præpoſitionem ὑπὲρ iunctam genitiuo nullam habere conſtructionem. Quinetiā accuſatiuo iungitur ἁμιλλῶμαι: ſed duntaxat quum certa adiunguntur verba: vt ἁμιλλᾶσθαι στάδιον, apud Platonem. Fortaſſe autem vtcunque tolerari poſſet Latinè itidem Certare ſtadium: ea forma qua dicitur Vincere olympia. Certè Currere ſtadium Latinis vſitatum eſt. Dicit verò Plato itidem ἁμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, & τὸν ἐφίππιον. Locus eſt lib. De leg. 8. Eodem autē libro, paulo poſt illū locum

genitiuo iungitur, πίμπλος δὲ ἔξεστιν ὃν βαρύτερον ὁπλίτην ἐπονομάζοντες ἀφήσομεν λεπτοτέρας ὁδοῦ διαμιλλώμενον. Quo in loco Budæus aliquid ſubintelligendum exiſtimabat, videlicet δρόμον, aut præpoſitionem διὰ, ſicut paulo pòſt ſequitur, δι' ὀρῶν τε καὶ παντοίας ὁδοῦ ἁμιλλώμενον. Fortaſſe tamen (quod Budæi pace dictum ſit) præpoſitionẽ διὰ nihil neceſſe fuerit extrinſecus addere, quum in ipſo Platonis habeatur loco, verbo videlicet iuncta. Scimus autem Græcos interdum præpoſitionem quæ ſeorſum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipſi verbo conſtructionem quam haberet ſi ſeorſum poſita præpoſitio eſſet. quod tamen fateor fieri rarius in præpoſitione διὰ quàm ἐν aut ἐπὶ. Sciẽdũ eſt præterea citari ex Euripide locum in quo ἁμιλλῶμαι itidem genitiuum habet, non ſignificantem tamẽ certaminis genus, vt in præcedentibus ex Platone exẽplis. Euripidis verba ſunt, ἁμιλλῶμαι τοῦδε λόγου, quæ exponuntur in vulgatis lexicis Græcol. Hac contendo oratione.

B

Ἁμιλλῶμαι πρὸς σε, Certo tecum, id eſt Æquo te, Tibi non cedo, Te inferior non ſum. Athenæus, ἡ πόλις δὲ πρὸς ἁπάσας ἡμιλλᾶτο περὶ τρυφῆς, id eſt, Vrbs autem illa cum qualibet certabat de luxu, vel cõtendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdũ pro præpoſitione περὶ cũ genit. ponitur: vt ſi in loco illo Ath. pro περὶ τρυφῆς diceres τρυφῇ. Sic Libanius dixit, ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ πρὸς τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum ſenibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum ſenibus. C

Ἁμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim contendo ad hoc. Iſocrates in Areopagitico, πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστι, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipſorũ triginta improbitatem enitendum vobis eſt. Videtur ἁμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti & in hoc Platonis loco, ἁμιλλήσεται ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ. vt ſit, Enitetur ad hoc vt omnium plurimum accipiat. Exponitur tamen vulgò, Certabit vt omnium plurimum habeat. D

Ἁμιλλᾶσθαι (inquit Budæus) pro Æmulari id eſt Inuidere, poni videtur apud Gregorium, datiuo iunctum.

Ἁμίλλημα, ατος, τὸ, Certatio, Contentio: vt ἅμιλλα certamẽ. & vt ab ἅμιλλα fit ἁμιλλῶμαι, ſic viciſſim ἁμίλλημα ab ἁμιλλῶμαι. E

Ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Sophoclem in Antigone, vbi dicit, — μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, ſcholiaſtes ἁμιλλητῆρας exponit τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους, id eſt qui inuicem ſibi ſuccedunt. Nec plura ille. Ego autem exiſtimo Sophoclem periphraſticè τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου (ad verbum, rotas certatrices ſolis) appellare temporis ſpatia: quòd ſoli ex cuius curſu viciſſitudinem temporum metimur, tribuatur currus. in curru autem vna rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea eſt opinio: fieri tamen poteſt vt aliò reſpexerit. Nonnus hoc nomen genitiuo iunxit: appellans μῦθον (id eſt ſermonem) ἁμιλλητῆρα σιωπῆς, id eſt ἁμιλλώμενον πρὸς τὴν σιωπήν, Certatẽm cum ſilentio, quaſi certamine quodam ſiletium ſuperantẽ. Exponunt vulgò apud eum, Silentii æmulum & aduerſarium. F

Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Certatiuus, Certatorius: vt ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Ariſtidem, Certatores equi. Ea forma qua dicuntur bellatores equi. Heſychius ἁμιλλητήριος exponit ὁ ἐρίζων πολύ. idem Multum contendens. G

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, Locus in quo certatur, vt exponit Suidas. Secundum quam expoſitionem ita dicetur ἁμιλλητήριον vt ἀγωνιστήριον. Exponũtur verò ἁμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, id eſt Certamina.

¶ Ἁμίλλω, Certo, & Ἁμίλλομαι, barytona, pro circunflexis ἁμιλλῶ & ἁμιλλῶμαι: vt apud Syngelum Νειλῴοις ἁμιλλόμενος χεύμασι, ſi modò ſcriptura deprauata non eſt, ac ω pro ο reponi non debet.

ἈΜΜΟΣ, ου, ἡ, Arena. Heſychius ἄμμος exponit ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii verò ψάμμος ab ἄμμος ea addita. Athen. 7, ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων ἔτι δὲ τῶν ἐν ἄμμῳ διαχυομένων κοβιδίων. Prouerbium eſt, ἄμμον μετρεῖς, Arenã metiris, de quo vide Eraſ. H

A C. Ἀμμοβάτης, ου, ὁ, Per arenam incedens. Nomen eſt cuiuſdam ſerpentis.

C. Ἀμμοδύτης. q.d. Arenam ſubiens. Serpẽs quidam Aetio qui & cenchrias. ET Ἀμμοδυώτης, ου, ὁ, Arenam ſubiẽs, Arenarius, in Anthologia epigr. Vide Ψαμμοδύτης paulo pòſt.

C. Ἀμμοχωσία vide in Ψαμμισμός.

C. ΚΑΘαμμίζω, Arena obruo. Ariſtot. De anim. lib. 9.

C. Ὕφαμμος (q.d. Subtus habens arenam) Arenoſus, Arenaceus, Sabuloſus. ὕφαμμα χωρία, Arenoſa loca, Theophraſto, Gaza interpr. Idem, ἐὰν δὲ ἐν ἀλμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσῃ. ſub. γῇ. In ſolo ſabuloſo, & (ex conſequenti) tenui & exili. cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἄνυφαμμος γῆ, cõtr. Nõ arenoſa terra, vel Nõ arenoſus ager.

C. Χρύσαμμος, ου, ἡ, aurea arena.

Ἀμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenoſus. τόποι ἀμμώδεις, loca arenoſa.

¶ Ἄμαθος, ου, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit eſſe campi puluerem, ψάμαθον autem eum qui eſt prope mare, id eſt litoralem. Ammonius ψάμαθον ait eſſe ἄμμον παραθαλασσίαν, at ἄμαθον, eſſe κόνιν: vt, — τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης. Heſychius autem ſcribit ἄμαθον eſſe arenam mediterraneam, ψάμμον autem & ψάμαθον eſſe maritimam. Sed apud hunc lexicogr. fœdiſſimũ mendum eſt, aut ego valde fallor. nam μεσόγγιμος apud eum ſcriptum eſſe perperam pro μεσόγειος, contendo, atque ita repono. Euſtathius autem ſcribit ἄμαθον eſſe terram arenoſam, aut puluis genus: ψάμαθον autem, eſſe ἄμμον. Ait & videri Homerum κονίην & ἄμαθον pro eodem accepiſſe, quòd quum dixiſſet, — ἀργὸς ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι, ſubiunxerit, — τύχε γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω exponens ait veteres ἄμαθον dixiſſe ſignificare κόνιν πεδιάσιμον. Secundum Heſychium quoque in alio loco ἄμαθος eſt ἡ κατὰ τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non ῥ' ἀμάθοιο habent omnia exemplaria hoc loco, vt legit Euſtathius ſed quædam ψαμάθοιο. & quidem in ipſa editione Romana, contextus ita habet, quum illi qui ſubiunguntur Euſtathii commentarii habeant ῥ' ἀμάθοιο. Ammonius certè (vt apparet ex loco modò à me citato) eandem quam Euſtathius ſcripturam ſequutus eſt. legit enim & ipſe ἀμάθοιο, ſed non præfigens particulam ῥα habentem α eliſum per apoſtrophum. ac certè vt iuuat dimenſionem verſus hæc particula, ita eius euphoniã multum lædit.

Ἀμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenoſus. ET Ἀμαθόεις pro eodẽ apud poetas, in fœminino ἀμαθόεσσα, in neutro ἀμαθόεν. Sed in hexametro verſu dici ſolet ἠμαθόεις. quòd eum ingredi non poſſit ἀμαθόεις, quum tres ſint breues.

Ἀμαθύνω, In ἄμαθον redigo, id eſt In arenam ſeu puluerem redigo, Perdo, Deſtruo. Iliad. ι, — πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Vrbem autem ignis in puluerẽ redigit. vel potius in cinerem.

Ψάμμος, idem quod ἄμμος, Arena, Sabulum: vt ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Pindarus apud Plutarchum. Vtuntur & proſæ ſcriptores. Et ψάμμοι plurali numero apud Athen. ταῖς ἐν Λιβύῃ ψάμμοις. Cæterùm ſunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, ſunt qui contrà: ego illos potius ſequor.

C. Ψαμμοδύτης, Piſcis ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον ſic dictus, id eſt, Ex eo quòd arenam ſubeat, in ea videlicet ſe occultans. vnde & ἀμμοδύτης. Nonnulli arenarium vocarunt. Alio nomine χαμαιώνυμος appellatur. Quod autẽ habuimus paulo antè Ἀμμοδυώτης, citatum ex Anthol. epigr. verſus gratia additum habere videtur ω. cõſule tamen locum.

C. Ψαμμακόσιοι, οἱ, ET Ψαμμακόσια, τὰ, Arenarum numerum æquantes, ſeu æquãtia, id eſt Innumeri, ſeu innumera. Eupolis, ἀριθμὸν κατὰ ψαμμακοσίους. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι & κόσια terminantur, vt τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, &c. Hinc autem dicitur quòd ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε (vt loquitur Pindarus) id eſt, in numerum non cadat. Inuenitur etiam ſcriptum ψαμμοκόσιοι & ψαμμοκόσια. ſed quum exemplo illorum τετρακόσιοι & πεντακόσιοι hæc dicantur, quin itidem α habere debeant, minimè mihi dubium eſt. HINC & Ψαμμακοσιογάργαρα, Ariſto-

phani Acharn. itidem pro innumeris. Quod ego (con- A
tra Euſtathium) ad Ouidianum illud refero, Gargara
quot ſegetes, &c. vt dicatur de illis quæ tam ſint innu-
mera, quàm & maris arena & ſegetes montis aut ciui-
tatis illius. Scribitur autem & ψαμμοκοσιογάργαρα: ſed
quod de ψαμμακόσιοι & ψαμμακόσια dixi, idem & de hoc
dicendum fuerit.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenoſus, Sabuloſus. ET Ψαμ-
μωτὸς pro eodem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, vt τῆ ψαμμῖτις (q. d. Arenacea) quidam apud
Athen. lib. 7. B

Ψαμμισμὸς, οῦ, ὁ, nomen verbale tanquam à ψαμμίζω, pro
In arenam defodio. adeo vt ψαμμισμὸς ad verbum ſo-
net Defoſſio in arenam. In vulg. lex. ψαμμισμὸς ex Pau-
lo Ægineta lib. 3, cap. 48, Vſus arenæ à ſole feruefactæ
ad deſiccanda hydropicorum corpora in ipſam defoſ-
ſa. Qua de re vide Dioſc. lib. 5. cap. de arena: Aetium lib.
10. cap. 28: Cornelium Celſum lib. 3. cap. 21. Dicitur &
Ἀμμοχωσία.

Ψαμμίον, ου, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

¶ Ψάμαθος pro ψάμμος, ſicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena. C
Il. 1. v. 385, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. pro
quo dixerit aliquis Comicè ludens, οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμ-
μακόσια. Apud Sophoclem pro ipſo litore (vt & alicubi
apud Homerum, ſi bene memini) vbi dicit ἀμφὶ χλω-
ρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος. quod ſchol. exponit, περὶ τὸν
παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur & ψάμαθοι plurali
numero ab Homero, in Bœotia, -φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμά-
θοισιν. & Od. γ, - ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίῃσι. Annotat autem Eu-
ſtathius ψάμαθον quidem eſſe idem quod ψάμμον, at ἄ-
μαθον videri eſſe κονιώδη τι εἶδος. D

Ψαμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenoſus. Idem quod ἀμαθώδης.
Sunt tamen qui differre velint, vt ψάμαθος ab ἄμαθος.

¶ Ψαμάθη, Nereidum vna, Phoci mater, Heſiodo, in vulg.
lex. ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortaſſe fictum nomen.

ἈΜΝΌΣ, οῦ, ὁ, Agnus. quod Atticè aſpirari ſcribit
Euſtathius. Vſitatum autem eſt voca-
bulum vtriſque ſcriptoribus. ἀμνὸς κεραὸς à Nicandro
dicitur: ſed à ſchol. reprehenditur. De etymo autem hu-
ius vocis dicam paulo pòſt in Ἀμνίς.

C. Ἀμνοκόπος, ου, ὁ, Paſtor, ποιμὴν, Heſych. E

C. Ἀμνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnum ferens, ſiue agnam. Ab ἀ-
μνὸς ſiue ἀμνὴ, & φορεῖν.

Ἀμνοφόρος, apud Theocritum dicitur Cerua grauida,
quaſi gerẽs in vtero ἀμνούς. accipiẽdo ἀμνοὺς latius pro
fœtibus ceruæ, i. hinnuleis. tãquam videlicet ἀμνὸς ge-
nerale ſit nomen, ſignificans cuiuſlibet animalis catu-
lum. Locus habetur Idyll. 11, - τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως. Sed alia eſt etiam lectio μαννοφόρως, de
qua vide ſchol. qui ἀμνοφόρως exponit ἀμνίδας ἢ βρέφη
φερούσας. F

C. Ἀμνοκῶν, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus.
Ariſtophanes in Equitibus, Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅ-
στις ἐστὶν ἀμνοκῶν. vbi ſchol. ὁ προβατώδης, τουτέστι μωρὸς καὶ
ἀήθης. Videtur ἀμνοκῶν dici pro ἀμνοκόων, ἀμνοκόων autẽ
quaſi ἀμνονόων. Scribit enim Euſtathius, ἀμνοκῶν, ἀμνὸς
ἐς νοῦν. παρὰ τὸ κοεῖν (ὃ ἐστι νοεῖν) ὡς ἀμνός. Vide in Era-
ſmi Chiliadibus annotationem meam in prouerbiũ
Ouium mores: vbi & ex Æſchylo protuli προβατογνώ-
μων idem prorſus ſignificans quod ἀμνοκῶν.

Ἀμνή, ῆς, ἡ, Agna. Inuenitur etiam ſcriptum ἄμνη, quum ta- G
men paſſim ſcribatur ἀμνός. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῆς δὲ
γλάγος ἀμνῆς. Sed in nonnullis edit. ἀμνῆς. Quem accen
tum habet hoc nomen & in quibuſdam edit. Antholo-
giæ epigramm. Apud Euſtathium legitur ἀμνὴ, quem
de hac voce conſule.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, ET Ἀμνάς, άδος, ἡ, Idem quod proximè
præcedens ἀμνὴ, id eſt agna. Theocr. Idyll. 5, in princi-
pio, Οὐχ ἀπὸ τᾶς κραίας τὰς ἀμνίδας; Vbi ſchol. annotat
ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ πρόβατα, tanquam ἀβληχρά. Itidem
verò Etymol. ἀμνὸς à μνόος deducit, præfixo α priuatiuo, H
vt dicatur ἀμνὸς quaſi ἄμνοος. ſed & aliam affert etymo-
logiam, à μνοῖς ſignificante mollem pilum, ſeu tenerri-
mam aut molliſſimam lanam cum qua naſcitur: vt ſit
ὁ ἐστερημένος τῶν ἁπαλῶν τριχῶν. Ego verò inter has de ety-
mologia controuerſias, tanquam primitiuum poſui.

Ἀμνάδας appellari virgines quoque, tradit Heſ.

Ἀμνειός, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνός, Agnus. Quidam autem vo
lunt ἀμνειὸν dici agnum qui iam ſit adulta ætate. E-
tymologiſtes ſcribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρ-
νειός. quod ἀρνειὸς fieri à genitiuo ἀρνὸς eadem forma
qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφός, ſcribit Euſtathius.

Ἀμνόα, Ouis, aut ſecundum alios, Agnus. Heſych.

¶ Ἀμνίον, ου, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipſum totum à
vertice ad imos pedes inuoluens, Gorr. ex Galeno. qui
Gorræus & alia ex eodem affert, quæ apud eum lege in
Defin. med. Vide & Theophilum Anatom. lib. 5. cap.
18. Pollux quoque ex duabus tunicis quæ ſint circa fœ
tum, eam quæ ſit intrinſecus, tenuiorem & molliorẽ,
ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit, ſicut alteram χο-
ρίον. (ſcribitur & χορεῖον) Cæterùm hanc vocem ἀμνίον
quidam ab ἀμνὸς, ab eius videlicet mollicie ſeu teneri-
tudine, alii à μνόος deduxerunt (vnde & ipſum ἀμνὸς
quoſdam deriuare diximus) vt ſit quaſi τὸ αὐτὸ μνόους.

Ἀμνίον dicitur & Agnellus, vt quidam volunt.

Ἀμνίον putauit Eraſmus poni pro μνίον, quod muſcũ
ſignificat: vt eſſet α pleonaſticum, ſicut in ἄσταχυς pro
στάχυς. de qua eius opinione vide meam annotationem
in prouerbium Muſcum metere: quæ eſt in libro Ani-
maduerſionum mearum in calce Chiliadum excuſo à
patre meo.

Ἀμνίειν pro θερίζειν, id eſt Metere. de qua ſignif. eandem il-
lam annot. conſule.

ἈΜΟΡΓΗ, ης, ἡ, Herba quædam purpurea, vt
ſcribit autor Etymologici, εἶδος βοτά-
νης πορφυρᾶς. vnde ἀμόργινα indumenta dicuntur purpu
rea. Fortaſſe tamẽ flos herbæ potius purpureus vocan
dus fuit quàm ipſa herba. apud eundem ἀμόργην coloris
genus eſſe ſcribit Methodius.

Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, eſt (teſte Heſychio) καλάμη quædam eſt
ex qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Vbi pro quãnam
re καλάμην, accipiat, ambigi poteſt. præſertim quum
Etymologiſtes in verbo ἀπομόρξαι ſcribat, ἀμοργὶς δὲ, τὸ
καλάμου τῆς αἰγίλης τὸ λεπτότατον μέρος: idem verò alio lo
co ſcribat, ἀμοργὶς δὲ καλάμη τις ἐξ ἧς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα
οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ, &c. Suidas autem dicit eſſe λινο-
καλάμην. In vulg. lex. Græcolatinis ἀμοργὶς ſcribitur eſ-
ſe lini ſpecies tenuiſſima, byſſo non diſſimilis: for-
taſſe quòd Suidas ſcribat ἀμόργινον, ſimile byſſo &
pretioſum.

Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Colorem habens herbæ quæ dicitur
ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel Ruber cũ
Etymologiſte. Ἀμόργινος χιτωνίσκος, id eſt Amorgina
tunicula, dicitur à nomine ἀμόργη, quod eſt coloris ge-
nus, ſimile byſſo. Significat & pretioſam veſtem. Sic a-
pud Etymologiſten Methodius. At Heſychius habet
ἀμόργινα, λεπτοϋφῆ ἱμάτια, id eſt, Indumẽta tenui filo con
texta. pro qua expoſitione videtur facere locus Æſchi-
nis in Timarchum, ἐπὶ δὲ πρὸς τούτοις γυναῖκα κατέλιπεν ἀ-
μόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐκ-
φέρουσαν. Athen. lib. 8, πορφυροῦ ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ κα-
λύμματι περιειλημμένον. Etymologiſtes poſtquam dixit
Ἀμόργη δὲ, καλάμη τις ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ
ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ ἀμόργου τῆς νήσου. οἱ δὲ ἀμοργίνοις ἐρυ-
θροῖς τὸ χρῶμα. Quanquã in exempl. vulg. legitur ἀμόρ-
γου, ſed ego ἀμόργου repono. quum ita vocari inſulam
cum ex aliis conſtet, tum ex Stephano: qui poſtquã
dixit ab ἀμοργὸς inſula fieri ἀμοργῖνος eadem forma qua
ἐρινῖνος: (vt Simonides dicebatur ἀμοργῖνος) paucis inter-
iectis, ſubiungit, At ἀμόργινος χιτὼν, coloris eſt propriũ.
Quod etiam facit cõtra eos quos ἀμόργινα indumẽta ab
inſula Amorgo putauiſſe denominata, refert Etymo-
logiſtes. At Pollux ita ſcribit, Amorgina autem fieri
optima quidem in Amorgo, eſſe verò & has ex lino
aiunt. Cæterùm ἀμόργινος χιτὼν vocabatur & μόργις. Sui-
das poſtquam ſcripſit, Ἀμόργινον, ſimile byſſo & pretio-
ſum, ſubiungit, Dicitur & ἀμόργινα fœminino ge-
nere.

ἈΜΟΣ, Vnus, Aliquis. vel, Vnus aliquis. Eſſe autẽ
Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Euſtath.
Ab hoc autem fiunt iſta οὐδαμὸς & μηδαμὸς: à
quibus aduerbia cum alia tum οὐδαμῆ & οὐδαμῶς: μη-
δαμῆ &

δαμῆ & μηδαμῶς. quæ hîc omiſſa, in ὐ & μ ponam. A

Ἀμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel ab vno aliquo. vt οὐδαμόθεν, Nullicunde (ſi fas eſſet hoc aduerbio vti) Ex nullo loco. Od. ι, initio, Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, id eſt, πόθεν καὶ ἀπό τινος τρόπου. Heſych. autem exponit Ab aliqua parte, vnde volueris. Apud Platonem pro Alicunde, lib. De leg. 7, μηχανὴν δὲ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν, ἥντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται ἐν τῇ πόλει.

Ἀμῆ, ET Ἀμῶς, ET Ἀμοῖ, aduerbia itidem ab ἀμὸς facta, ſed quæ compoſita cum aliis particulis vſurpentur. Dicitur enim Ἀμῆγε, Ἀμηγέπη, Ἀμηγέπου, Ἀμηγέπως, Ἀμωσγέπως, Ἀμοιγέποι. B

Ἀμηγέπη, Quodammodo, Quadantenus, Quoquomodo, vel Quouis modo. vt Agathias apud Suidam, ἔδοξεν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου. Apud eundem (idem, vt opinor) ἀμηγέπη τῶν ἀποδραντων ἀμάλδυνος.

Ἀμῆγε, Heſych. exponit ἀμηγέπως, accipiens (opinor) vtrunque pro ἀμηγέπως, ſiue ἀμωσγέπως, quod habes hîc in proximè ſequentibus.

Ἀμωσγέπως pro eodem dicitur. Plutarchus in Pericle, ἐπολιόρκει τοὺς Σαμίους, ἀμωσγέπως ἔτι τολμῶντας ἐπεξιέναι καὶ διαμάχεσθαι πρὸ τοῦ τείχους. C

Ἀμοιγέπου autem & ἀμοιγέποι aliam habent ſignificationem: & ἀμηγέπου quidem exponitur ab enarratore Ariſtophanis, ἀπανταχοῦ, id eſt Vbique, Vbiuis: in hoc Ariſtophanis verſu in Acharn. Γυμνὰ μὲν οὖν δεῖ μ' ἐμφορεῖν ἀμηγέπου. At ἀμηγέποι ab Heſ. explicatur ὅποι ποτέ, Quencunque ad locū. At ἀμοιγέποι alibi ſcribit, per οι videlicet in ſecunda & vltima ſyllaba, & exponit In aliquem locū. aut Vno modo. Itidē verò ἀμηγέπου enarrator Ariſtophanis non vno illo modo explicat, videlicet per ἀπανταχοῦ, ſed & ὅπως ἂν τύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Mirum eſt tamen his aduerbiis eodem ſcriptis pacto ſignificationem vtramq; tribui. ac merito fuerit alicui ſuſpecta hîc exemplariū fides. Apud Suid. legitur etiam Ἀμωσγέποι. D

¶Ἀμὸς Doricè pro ἡμέτερος, Noſter: vt ἀμὸν πατέρα, Patrē noſtrum, apud Sophoclem. Sic & πόλιν ὑμὴν dicit Homerus Vrbem veſtram, & ὑμὰ κτήματα, veſtras opes, tanquam ab ὑμός. Vide inter pronomina.

¶Ἄμος, Quando, aduerbium temporis, pro ἦμος, cui reſpōdet τῆμος. Vide ἦμος. E

ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, Vitis, Vinea. ἄμπελον φυτεύειν Vitem ſerere, Cicero interpretatur. Od. ι, — καὶ δ' ἄμπελοι αἴτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον. Dioſcoridi lib. 5, cap. 1, dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, i. vitis vinifera, ad differentiam (vt opinor) aliarum duarum, quarum vnam ἄμπελον λευκήν, id eſt Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram, ἄμπελον μέλαιναν, id eſt, vitem albam, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat.

C. Ἀγριάμπελος, (q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis ſylueſtris) Labruſca. Vide οἰνάνθη ſecundum quoſdam. F

C. Ἀμπελόκαρπον, ου, τό, Herbæ nomen, quæ & ἀπαρίνη. Dioſcor. lib. 3, cap. 183.

C. Ἀμπελόπρασον, ου, τό, apud Dioſcor. lib. 2, c. 180. Marcellus vult eſſe agreſte porrum quod in vineis naſcitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, id eſt Vitis porrum, In vite naſcens porrum.

C. Ἀμπελουργός, οῦ, ὁ, Vinitor. ad verbum, Cuius opus eſt in vite, Qui operatur circa vitem, ex ἄμπελος & ἔργον.

Ἀμπελουργικός, οῦ, ὁ, Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. ἀμπελουργική, Ars vinitoria, Ars vitium colendarū. ſubaudiendo τέχνη. Pla. Pol. 1, ᾧ ἔστιν δὲ δρέπανον δεῖν φυλάξειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος εἰς κοινὴν καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική. G

Ἀμπελουργία, ας, ἡ, Vineæ cultura, Vinitoris actio. Theophraſtus alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν, alibi ἀμπελουργίαν & τομὴν pro eodem dixit, vt annotat Bud. in Comm.

Ἀμπελουργέω, ῶ. F. ήσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto, ſiue amputo. quod eſt vinitorum. ἀμπελουργεῖν (inquit B. in C.) Vites putare, Sarmēta expurgare quæ vitem onerāt: citatq; Theophr. locū. H

Ἀμπελουργεῖν metaphoricè. Æſchin. Demoſthenē hæc verba dixiſſe ait, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου. i. (Bud. interpr.) Quidā ſunt qui ſic ciuitatē vt vitē vinitores putādā ſuſceperūt, hominesq; ex populo excidere quaſi palmites inſtituerūt.

Ἀμπελουργοῦμαι, paſſ. vnde ἀμπελουργουμένη ἄμπελος apud Theophr. Vinea quæ amputatur: vel κλᾶται. nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

C. Ἀμπελόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitibus cōſitus: vt ἀμπελόφυτος γῆ, ſecundum Suidam, quæ vna voce ἀμπελών.

C. Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ καὶ, Vitis ſator. vel potius Vitiſator vna voce, vt apud Virgil. ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ, Vitiſatori Baccho, in Anth. epigr.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viteus, Vitigineus, Vinealis. Exponitur etiā Vinearius, Vineaticus. ἀμπέλινα φύλλα, Ariſtot. De animal. lib. 5, Folia vitiginea, vt Columella vocat. Herod. lib. 2, οἶνος ἀμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herodotus ἀμπέλινος ad differentiam vinorum è frugibus confectorum. Apud eūdem ἀμπέλινος καρπός, Vitis fructus.

C. Ξηραμπέλινος, vt ξηραμπέλινος χιτών, Colorem habens vitibus areſactis ſimillimū. Certū enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thyleſius. At alii, ſumpta ex Suidæ verbis coniectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant pullum & atrum colorem, quē pullignē Plinius, atrorē appellauerit Gell. quòd videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπελίνας appellatas etiam ἀτραβατικάς tradiderit. Dictas enim eſſe atrabaticas ille putat à colore atro, vel à trabea quā ſimul vtebantur. Vide ἀτραβατικαί apud eum.

Ἀμπέλειος, idē quod ἀμπέλινος (ſicut ἀνθρώπειος & ἀνθρώπινος pro eodē dicūtur) vnde ἀμπέλειος βότρυς, Vite racem.

¶At ἀμπέλιος cum ι ſolo, nomē propriū, inquit Suidas.

Ἀμπελόεις, Vitifer, Vineas habens. Vineoſus ad verbum, ſi ita loqui liceret. ἀμπελόεις, vt Etym. ait, εἶδος τῶν παραγώγων μετουσιαστικόν. Heſ. ἀμπελόεσσαν exponit vites habētem. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exponitur ἀμπελόφυτος, i. Solum vitibus conſitū. Quod & ἀμπελόεν πέδον vocat poetæ, & vna voce dicitur ἀμπελών ſiue ἀμπελεών. At Hom. ἀμπελόεντα vocans Epidaurū, intelligit πολυάμπελον, iuxta quoſdam. i. vitibus abundantem. Secundū hanc autem ſignif. ἀμπελόεις ſonabit ad verbum Vineoſus, ſi hoc adiectiuo vti liceret.

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra, quæ & φαρμακῖτις: vt citatur ex Dioſcor. lib. 5. cap. 173. Sic autem dictā tradūnt quòd aduerſus innaſcentes viti bus vermes illini ſoleat.

Ἀμπέλιον, ου, τό, Dim. Viticula. vnde ἀμπέλια apud Ariſtoph. Viticulæ. quo diminutiuo nomine Cicero vtitur. Quidam ἀμπέλια vites exponunt.

Ἀμπελών, ῶνος, ὁ, Vinetū, Vitibus cōſitus loc. Vinea quoq; (ſecundum quoſdā) pro loco vitibus cōſito vſurpatur.

Ἀμπελεὼν etiā dicitur tetraſyllabè pro eodē, more Attico, vt vult Euſt. eadem forma qua ἀκανθεών.

¶Ἀμπελίς, ίδος, ἡ, Auis quædam à vite dicta: vt συκαλίς à ficu, Latinè ficedula. de qua Martialis extat hoc diſtichū,

Quum me ficus alat, quum paſcar dulcibus vuis,
Cur potius nomen non dedit vua mihi?

Perinde ac ſi quæratur poeta quòd ea quæ συκαλίς vocatur, non potius ἀμπελίς appelletur.

ἈΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo. vel Ab iniuria defendo. Hom. Il. φ, — αἰεὶ γάρ τοι ἀμυνόουσι θεοὶ αὐτοί. Il. π, — καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. Il. ι, — οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι. Il. φ, Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Alibi quoq; hæc duo copulat: vt Il. ο, Θαρσῶν νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Iſocr. οἱ δὲ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Venerūt vobis auxiliaturi, ſiue opem laturi. aut breuius, Venerūnt vobis ſuppetias. Xenophon. Pæd. 3, μὴ φθάσῃ καταλιπόντας αὐτάς, ἀλλ' ἀμύναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Pla. De leg. 3, οὐδ' ἠμύνετ' ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, Neque opē ferebat tēplis & ſepulchris. vel Neq; propugnabat pro tēplis & ſepulchris. Alii tamē, pro ſacris & ſepulchris interpret.

Ἀμύνω, Propello, Propulſo, Arceo. paſſim apud Hom. cum accuſ. & dat. vt Od. θ, Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Ab vrbe & liberis arcēs crudelē diē, vel propulſans. Sic Il. π, ὄφρ' ἂν ἀμύνω Ἦμαρ ἀναγκαῖον. Il. δ, Ἥ τοι πρόσθε στᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν. Il. ι, — ἀμύνειν νηυσὶ δήϊον πῦρ Ἡρακλῆος, Arcere vis ignem à nauibus, Defendere naues ab igni, vel Defendere ignem nauibus. vt Virgil. dixit Solſtitiū pecori defēdite, pro à pecore. vt idē alibi, — defēdo

à frigore myrtos. Aliquãdo pro dat. ponitur genitiu⁹, vt Il. ϛ. — ϰ̀ αὐτῇ ϰῆρας ἀμύνει. & Il. ο, Τρῶας ἀμύνε νεῶν. Interdũ additur præpoſitio, vt Od. ρ, — ἐρύκω ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic & apud Apoll. Arg. 1, ἀπὸ μηδέος ἄμυνον χόλβον. Niſi quis malit hîc dicere ἀπὸ μηδέος ἄμυνον eſſe pro ἀπάμυνον μηδέος: & ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Vſus eſt autem huius verbi hac quoq; in ſignificatione apud proſæ ſcriptores, ſed cum illa priori conſtruct. videlicet cum datiuo & accuſ. Cryſoſt. De ſacerdotio, ϰἀκεῖνοι μὲν οὐδὲ τὸ σωματικὸν αὐτοῖς δυνατὸν ἂν ἀμῦναι θάνατον. id eſt, Mortem propellere, propulſare, Eos à morte defendere, vel tueri.

B Ἀμύνω, Vlciſcor: vt ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνηκότος, Vlciſcor te mortuum, Vlciſcor mortẽ tuam. Videtur ad verbũ ſonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμύνεσθαι περὶ τεθνηκότος. Vide exemplum ex Homero. Heſychi⁹ ἀμύνειν inter cætera ἀνταποδιδόναι vult ſignificare, id eſt Vices referre.

Ἀμύνομαι, Iniuriam propulſo, Vim arceo, Reſiſto, Dimico, Propugno pro aliquo. Il. π, Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Il. π, Αἴαντ', νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. quibus in locis abſolutè ponitur. Habet aliquando genit. vt νηῶν ἀμύνοντ', Il. μ. niſi quis extrinſecus aliquid ſubaudiat. Habet & accuſat. vt Il. ρ, Ἀμφ' αὐτὸν βεβάμεν ϰ̀ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. Νῶιν δ' ἐζωσίσαν ἀμυμέτε νηλεὲς ἦμαρ. Vbi ἀμύνεσθαι στίχας, vel Iniuriam propulſare ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, ſeu defendere agmina poteſt exponi. De qua ſignif. dicam paulo pòſt. Interdum verò habet præpoſ. περὶ cum genit. vt ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, apud eum aliquoties, Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il. σ, Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Apud oratores autẽ (vt ait Suidas) ἀμύνεσθαι dicuntur qui illatam iniuriam vlciſcuntur. In qua ſignif. à Suida poſita vſurpatur interdum abſolutè (vt in illo Braſidæ celebri dicto) apud Plutarchum πῶς ἄν τις αἰσθ. &c. ὡς οὐδὲν ἐστι μικρὸν οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζητεῖται τολμῶν ἀμύνασθαι) ſæpe verò cum accuſat. idque nõ ſolùm in proſa, ſed & in carmine. Hom. Od. μ. Τὴν δὲ ϰ' ἀμυναίμην. Demoſth. Phil. 3, ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, Tutiſſimè & facillimè ipſum vlciſcemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Iſocrat. ad Philippum, ἡμεῖς δ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς. id eſt, Vlciſci eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel, Pœnas ab eis repoſcere iniuriarum. Poteſt autẽ Lat. dici Vlciſcor te pro iis iniuriis (vt Terentius dixit) Ego te pro iſtis dictis & factis vlciſcar. ¶ Dicitur & ἀμύνομαί σε τούτῳ: vt apud Lucianum, ἀμύνομαί σε τῷ γέλωτι, Vlciſcor te ob riſum, vel Vicem reddo tuo riſui. Ἀμύνομαι autem cum accuſat. poſſumus aliter quàm per verbum Vlciſcor interpretari. vt ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους Vlciſcor hoſtes, aut Iniuriam ab hoſtibus illatam propulſo. Aut breuius, Hoſtiũ iniuriam propulſo: vel Defendo me aut tueor aduerſus hoſtes. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας, Tueor me aduerſus eos qui me adoriuntur. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, Habent arma quibus iniuriam inferentibus reſiſtunt. vel, Iniuriam illatam propulſant. aut, Vim vi repellunt. Reperitur & ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα. notandum eſt autem eiuſdem ſignificationis accuſatiuos eſſe in hoc & illo loco: ſed in hoc accuſatiuum rei, illic perſonæ eſſe.

¶ Capitur verò ἀμύνεσθαι in proſa in illa etiam ſignificatione quam primam ei dedi, initio huius annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere. vel Propugnando tueri. Xen. αἱ δ' ἔλαφοι ταῖς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Dem. ad epiſt. Philippi, μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ἡμῖν, ἐθέλειν ἐῤῥωμένως ἀμύνεσθαι, id eſt, Nec pro iis quæ illi iuſtè à ſe parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Apud eundẽ in Problem. ἀμύνομαι περὶ τῆς ἀδελφῆς, interpret. Pro ſorore propugno, Sororem defendo. Dicitur & cum accuſ. vt ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Pla. De leg. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciã defẽdo. aut, Græciæ opem fero: vt ἀμύνομαι cum accuſatiuo idem ſignificet quod ἀμύνειν cum datiuo: id eſt, idem valeat ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι. Cæterùm omittendum non eſt, in Homeri loco paulo antè citato, in quo vtrunque habetur verbum, ἀμύνεσθαι στίχας, exponi poſſe per hoc verbum Tueri vel Defendere, vt illic admonui. Eſt verò & hoc obſeruandum: vt Latinè duobus modis dicitur Vlciſcor te: ſignificando videlicet Vlciſcor te pro iniuria mihi à te illata, vel Vlciſcor alium pro iniuria quam tibi intulit: ita & ἀμύνομαί σε dupliciter vſurpari, ſicut ex præcedentibus patet exemplis.

Ἀμύνομαι, Arceo, Propello. Propulſo: vt ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Il. λ & ν. Sic apud Plutarchum in Publicola, ἔστη ἕως πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, Hic ſtans pro ponte hoſtes arcebat. Sic apud eundem in Lycurgo, ἀμυνόμενοι τὸν ἔνδειαν exponi poteſt Arcẽtes vel propulſantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem: vt ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, Par pari referre, apud Ariſtotelem in Problem. Autor Budæus. Itidẽ apud Euſtathium Ariſtophanes grammaticus docet ἀμύνεσθαι pro ἀμείβεσθαι ſimpliciter poni, citans Alcmanis hunc locum, οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὥστ' ἀμύνεσθαι. & hunc Thucydideum, ἀξιοῦντο τοὺς ὁμοίους ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Exiſtimo autem ἀμύνεσθαι τοὺς ὁμοίους ſignificare Par pari referre, itidem vt τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. Vt autem ἀμύνεσθαι in bonam etiam partem ſumitur, ſic & Gall. *Se reuenger* (quod propriè ſonat ἀμύνεσθαι) & *Auoir ſa reuenge*, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

D Ἀμυνάθω Atticè pro ἀμύνω. vt διωκάθω pro διώκω. Ariſtophanes Nebulis, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, Opem ferte mihi vapulanti.

Ἄμυνα, ης, ἡ, Vltio, Vindicta, Propulſatio iniuriæ. Aliquando abſolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulſandos qui nobis iniuriam inferunt, Ad propulſandam eam quæ nobis ab aliquibus infertur iniuriam.

Ἄμυνα, in bonam partem, vt & ἀμύνεσθαι, Gratiæ relatio, Beneficii compenſatio, Retributio. ἄμυνα, ἀμοιβὴ, Suid. Euſt.

E Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, Heſychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Euſtath. id eſt (vt opinor) Animus vltionis cupidus, vel vlciſcendi. In vulg. lex. Græcol. legitur ἀμυντίας. Eſt autem & nomen viri proprium Ἀμυνίας. Suid.

Ἀμυντικὸς, οῦ, ὁ, Iniuriæ propulſatiuus, Ad iniuriam propulſandam aptus, vel Ad iniuriã propulſandam inſtructus, ſiue ad defenſionem. ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πονηρούς, Plat. in Epiſt. Vis propulſatoria iniuriarum, Facultas iniuriæ propulſandæ. Animaliũ quædam φυλακτικὰ eſſe dicuntur (inquit Bud.) id eſt cauta & prouida: F quædam ἀμυντικά, id eſt defenſioni ſiue ad defenſionẽ inſtructa, quæ tueri ſeſe poſſunt & vim arcere. Idẽ annotat apud Ariſtotelem Ethic. quarto, ἀμυντικὸν oppo ni τῷ συγγνωμονικῷ, ſed non declarant huius nominis eo in loco ſignificationem. ego exiſtimo ἀμυντικὸν ibi verti poſſe Cupidum vltionis, Deditum vltioni, Cupidum vindictæ. quem noſtrates vocant hominem vindicatiuum.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ ϰ̀ ἡ, Auxiliator, vel Vltor, Iliad. ο, ἀμύντορα G Ζεὺς, Od. π, Καὶ φράσαι εἴ κεν νῶιν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει, ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. vnde ἀρκεῖν & ἀμύντορα εἶναι pro eodem accipi patet.

Ἀμύντωρ cum genitiuo, Propulſator, Expulſor: vt Simonides οἶνον dixit eſſe ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Propulſatorem mœrorum, vel expulſorem. Vinum autem quia Latini dicunt genere neutro, propulſator dici vix poſſit: videndum igitur an vinum propulſatorium aut expulſorium interpretari liceat.

H Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀμύντωρ, Auxiliator, vel Vltor, vel, Propulſator.

Ἀμυντὴρ, Pars cornu ceruini, apud Ariſtotelem in 9 de hiſtoria anim. vt in ſuo lexico Budæus ſcribit. In vulgatis autem lexicis Græcol. habetur ἀμυντῆρες, Adminicula, Rami in ceruorum cornibus, qui impendent ante frontem. Ariſtot. an. lib. 9. cap. 5.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auxiliatorius, Propulſatorius, Expulſorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, In vulg. lex. Græcol. exponitur Dentes execti ſerratiue. Sed ad verbum ἀμυντήριοι dicuntur, quaſi Ad vim propulſandam apti.

Ἀμυντήριον, Tutamen, Munimen. Ἀμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria. hoc eſt φυλακτικά, vt thorax, galea, ocreæ. ἀμυντήρια etiã, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθρούς, οἷον ἀσπὶς, ξίφος, id eſt, Quibus in pugna propulſamus hoſtium iniuriam. vt gladius. Quæ Budæus ex Græcis grammaticis ſumpſit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, eſt dentes, vngues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἀμυντήρια appellant, quibus vim propulſare nata ſunt. Hactenus Budæus. Cæterùm cum ἀμυντήριον ſubaudiri ſemper exiſtimo ὅπλον, & cum ἀμυντήρια itidem ὅπλα. quod ſubſtãtiuum exprimit Diodorus, ex cuius verbis manifeſtum eſſe poteſt quæ ſint arma ἀμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια. ita enim ille lib. 3, pag. 130 & 131 meæ editionis, de Amazonibus loquens, ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις, ὄφεων μεγάλων δοραῖς, ἐχούσης τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῶα τοῖς μεγέθεσιν ἄπιστα· ἀμυντηρίοις δὲ, τοῖς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἔτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον, &c. id eſt, Armis autem eas vti σκεπαστηρίοις quidem ſerpentum grandium exuuiis, habente Libya huiuſmodi animalia incredibili magnitudine: ἀμυντηρίοις autem, gladiis & lanceis, item arcubus, quibus nõ ſolùm, &c. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum ſeu tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando à poetis ipſe etiam clypeus. Opertoria autem arma dicere non dubitaui: quòd, quum Opertorium dicat ſubſtantiuè Seneca, videatur & Opertorius adiectiuè dicere, conceſſum eſſe. ἀμυντήρια autem Defenſoria arma, Propulſatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Ariſtophanis interpres ait fulmina eſſe præcipua Iouis ἀμυντήρια.

C. ἈΝΤαμύνομαι, Viciſſim auxilior. In vulg. autem lex. exponitur Obſiſto rurſum, Me vlciſcor.

C. ἈΠαμύνω, Propulſo, Propello, Arceo. Cum datiuo & accuſatiuo: vt Iliad. α, — ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic & apud Herodotum, ἀπαμύνειν σφὶ τὰ κακά. Inuenitur & cum genitiuo & accuſatiuo, vt τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. Mala propulſabat ab aliis, id eſt ἤμυνεν ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, Paſſ. Iniuriam propulſo, Reſiſto, Vlciſcor hoſtem, vel iniuriam mihi illatam. Od. π, Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. qui verſus poſterior & alibi habetur. Sic & Od. λ, de Tityo, vbi dixit vultures illi adſtantes iecur tundere, ſubiũgit, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί. Euſtath. in hoc verbo vult otioſam eſſe præpoſitionem, & ἀπαμύνασθαι nihil eſſe aliud quàm ἀμύνασθαι. Cæterùm vſus eſt huius verbi in proſa quoque: vt apud Baſilium in oratione ad iuuenes, τῷ τι μὲν ἀδελφὸν ἐκείνῳ τοῦ παραγγέλματι, ὅτι ὧ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνος καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσήκει τοσοῦτον δεῖν ἀπαμύνασθαι.

C. ἘΠαμύνω, Defendo ab iniuria, Auxilior, Succurro. Il. ε, — μηδή με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθ', ἀλλ' ἐπάμυνον. Alibi. — ἑτάρῳ κταμένῳ ἐπαμῦναι. Et in oratione ſoluta. Iſocr. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμυνούσαις. Iungitur autem & dat. perſ. vt ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ & ἐπαμύνειν τῇ ἀδικίᾳ. apud eundẽ. ‖ Ἐπαμύνειν accuſ. perſ. iunctum, exponitur Vlciſci, in hoc epigr. loco, Τὴν δολίην ἐπάμυνον.

Ἐπαμύντωρ, Auxiliator, Vindex, idem quod ἀμύντωρ.

C. ΠΡΟαμύνω, vt προαμύνω σοῦ, q.d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus ſum. Quod & ſimplici ἀμύνω ſignificatur.

C. ΠΡΟΣαμύνω, vel προσαμύνομαι, Inſuper auxilior, Inſuper opem fero. Il. β, — ὄφρα ἴδηται Ἥρη εἰ οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. Citatur autem ex Plutarchi Romulo προσαμύνεσθαι voce paſſiua pro Propugnare, Protegere.

ἈΜΥΣΣΩ vel Ἀμύττω. Fut. ξω, Rado vnguib⁹. Vellico, Lacero, Diſcerpo, Carpo. eo ſenſu quo à poetis vſurpatur interdum hoc verbum, & (Seruio teſte) in Leg. duodecim tabularũ ſcriptũ erat, Mulier faciẽ ne carpito. Quanquam apud Ciceronem legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide ἀμυχή, non multò pòſt. Prouerbium eſt apud Suidam μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς, Probos ne ſpina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il. τ, — χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. Ab αἷμα, inquit Etymologiſtes, fit αἱμάσσω, & mutato α in υ, ἀμύσσω. vt μάθω, μάθος, μῦθος. ſignificat autem αἱματῶ, & rado vnguibus. Ponit & aliam Etymologiam à μύζω ſiue ἀμύζω, prorſus friuolam & ineptã. Ideo rectè Euſtathius non hanc ſed illam ſequutus eſt, ἀμύσσειν tenuari docens, quanuis quaſi αἱμάσσειν dicatur. Sciendum eſt autem, licet dicant grammatici ἀμύσσειν eſſe propriè ξέειν τοῖς ὄνυξι, id eſt Radere vnguibus: interdum tamen datiuum illum addi ab autoribus: vt quidam apud Suidam, ποτὲ ἰδὼν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. ‖ Ἀμύσσω exponitur etiam Lancino.

Ἀμύσσω (inquit Bud.) Scarifico. Pollux, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν καταχαράζειν.

Ἀμύσσω, metaphoricè, Animum exulcero, Saucio animum alicuius, apud Baſilium. Æſchines in epiſtolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν ψυχὴν ἀμύξει, Quod mẽtem exulceret, dolorem videlicet refricando. Homerus Il. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autẽ hîc reddi etiã Carpo. transfertur enim eodem à poetis Latinis. adeò vt ἀμύσσω tam in propria quàm in tranſlatiua ſignificatione hoc eodem verbo interpretari poſſimus.

Ἄμυξις, εως, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio.

Ἄμυξ, υχος, ἡ, idem quod proximè præcedens ἄμυξις, & quod ἀμυχή, ſequens paulo pòſt. ἀμύξ, ἀμυχή, Heſych.

Ἀμύξ, aduerb. q.d. Vellicatim, Diſcerptim. Malè autem apud Nicandri ſchol. & alibi ἄμυξ ſcriptum eſt pro aduerbio. Vide in Ἀμυχηδὸν alio aduerbio paulo pòſt.

Ἀμυκτικῶς, Aliud aduerbium, Idem. Nicandri ſcholiaſtes ἀμὺξ ἐμφῦσα apud eum exponit, ἀμυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in hoc loco ipſius poetæ in Theriacis, Ἡνίκα φορυνομένου ἔχις ὁλκερῷ κυνόδοντι Θηρὸς ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμὺξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi malè legitur ἄμυξ paroxytonè.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, Idẽ quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, i. Lacerationes plangentiũ ſuſtulit. hoc eſt, quæ fieri ſolebant à plangentibus. Eſt tamen in duodecim tabularum lege (quã Cicero ait ex Solonis legibus tranſlatam) non verbum lacerare, ſed verbum radere. ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto.

Ἀμυχὰς Dioſcoridis interpretes Parua hulcera ſiue Hulcuſcula vertunt. quidam Hulcuſcula cutis: vt lib. 7. cap. 3. οὐχ οὕτω δ' ἀλαβητικοὶ τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυσσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Rectè autem videtur addi genitiuus cutis. quia & Græci lexicographi ἀμυχὴν exponũt ἐπιπόλαιον ἕλκος, id eſt Superficiale hulcus. vnde & ἀμυχὶ aduerbiũ, pro ἐπιπολαίως, id eſt Superficialiter. ‖ Sunt & qui ἀμυχὰς, Tubera liuentia interpretentur: vt in hoc loco, ἀμυχάς τινας ἐπὶ προσώπου. Apud Plutarchum autem De tranquill. τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς vulgò interpretantur aſpera & caua loca, vel aſpera tremuloſaque loca, perperam, meo quidem iudicio.

Ἀμυχίς, apud Suidam reperitur in expoſitione nominis ἄμυξις. exponit enim, ἀμυχὶς, ἀποδερξις, ξέσις. Vbi ſi non malè ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχή, certè diminutiui formã habere videtur ἀμυχὶς, genitiuum habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχὶ, aduerb. Cum vellicatione, Superficialiter: Quaſi radendo ſummam cutem. Vide proximè præcedentem annotationem.

Ἀμυχηδὸν, aduerb. quod ex ἀμυχὴ factum eſſe patet. ἀμυχηδὸν apud Etymologiſten exponitur ἄκροις δακτύλοις, id eſt Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius ſignificare, In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, & quaſi quis diceret, Vellicatoriè, ſeu Vellicatim, aut Diſcerptim. Idem videtur & ἀμύξ ſignificare.

ἈΜΦΙ, præpoſitio, Circa, De. quanuis autem eius frequentiſſima ſignificatio ſit Circa, cum accuſ.

aut De, cum genitiuo vel dat. tamen à genitiuo ordientes (vt ordinem caſuum ſequamur) quas illi iuncta habeat præterea ſignificationes, dicemus.

Ἀμφὶ, cum genitiuo, De, περὶ. Od. θ, Ἀμφ' Ἄρεως φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Aſtrol. vbi Ionica dialecto vtitur, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. ‖ Item Ἀμφὶ cum genitiuo, Propter. Apollon. Arg. 1, — τῆς δ' ἀμφὶ δύλω ἑμόγησε βαρεῖαν, id eſt, Propter hanc, Huius cauſa, vel gratia, Huius nomine. ‖ Ἀμφὶ pro πρὸς, Per. vt quum dicitur Oro te per Iouem. Idē Apollon. Arg. 2, — Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι, Oro atque obteſtor per Phœbum. ‖ Ἀμφὶ cum genitiuo pro Circa, citatur ex hoc Herodoti loco, ἀμφὶ πόλιος οἰκοῦσι. exponitur enim, Circa vrbem habitant.

Ἀμφὶ, cum datiuo, itidem pro De, περὶ, Atticè ſecundum quoſdam. vt apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ μὲν τούτοισιν ὧδ' ἔχοι, id eſt περὶ τούτων. Ibidem ἀμφὶ σοὶ βοᾷ ſcholiaſtes exponit περὶ σοῦ. Sic vtitur paſſim & Herodotus, vt, ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, De eius autem morte duplex vulgatur fama. Idem, ἀμφὶ δὲ ἀποδήμῳ τῇ ἐμῇ, πείσομαι, De meo autem diſceſſu. vel Quantum autem ad diſceſſum meum attinet. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι apud Homerum exponitur περὶ τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere vt paulo pòſt dicetur. At in hoc eiuſdem loco Od. ξ, — κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ, manifeſtè ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ poſitū eſt. Sic & ἀμφὶ βοηλασίῃ & ἀμφὶ γάμῳ apud eundem indubitatè pro περὶ βοηλασίης & περὶ γάμου. ‖ Ἀμφὶ datiuo iunctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentiſſima & maximè recepta ſignificatione præſertim apud poetas. Heſiodus, Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Homerus Od. ξ, — ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. Arg. 2, Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, id eſt, Æreas autem galeas circum capita poſuerunt. vel, Capitibus circumpoſuerunt. Sic & apud Theocritum ἀμφὶ στήθεσι, Circa pectus. ‖ Ἀμφὶ, Propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem ſcholiaſtes exponit διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli (vt modò dictum eſt) exponunt Propter Helenam pugnare, vel Helenæ cauſa. Itidem & in hoc verſu, Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, exponitur ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, propter Vlyſſem. Poſſet etiam fortaſſis verti In Vlyſſe, id eſt In Vlyſſis recordatione. nam In ſic aliquando Latini vſurpant. Od. λ, Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοί. Id eſt, Propter me, inquit Euſtath. vel, Super me. ‖ Ἀμφὶ pro κατὰ, Contra. Soph. Aiace, Λόγους ἀΐσσει ξὺν μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ. id eſt κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, Aduerſus Vlyſſem. vt dixit Ἀτρειδῶν κάτα.

Ἀμφὶ, Circa, cum accuſatiuo apud proſæ ſcriptores potius quàm cum datiuo. vt ἀμφὶ τὴν πόλιν, Circa vrbē. Lucianus in Prometheo, ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλὰ, Circa fornacem vtplurimum occupatus ſum. Accepit autem hoc loquendi genus ex Xenophonte, vt opinor. nullus enim (ſi bene obſeruaui) ex Græcis antiquis ſcriptoribus frequentius eo vtitur: vt Pædiæ 7, οὐκ οἴομαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. Sic lib. 8, ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Itidem lib. 5, ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnam occupatus erat. ab eodem agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res eſt cum terra, vel eſt cum terra negotium, vt Latinus quidam ſcriptor loquutus eſt. Dicunt verò eodem ſenſu nonnunquam, εἶναι περί τι, & γίνεσθαι περί τι. Notandum eſt autem Xenophontem dixiſſe ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum eſſe, id eſt, Occupatum eſſe in cœnando, in ſumenda cœna, vel in ſumendo cœnæ cibo. at verò apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari, quæ ad prandium pertinent, id eſt ad inſtruendum & apparandum prandium pertinentia. ‖ Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui ſunt circa Priamum vel erant (ſubauditur enim ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Homerus Iliadis γ, Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος, pro, Priamus & Pāthous, & Thymœtes, &c. vt docet Euſtathius. & ipſe Homerus mutato hoc genere loquendi, ſubiungit Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, pro οἱ περὶ Οὐκαλέγοντα καὶ Ἀντήνορα, retinendo eandem ſermonis formulam. Eſt autem non minus, imò etiam magis vſitatum in proſa hoc loquendi genus. Lucianus, οἱ μὲν τοι ἀμφὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, Ariſtipp⁹ & Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur poſitum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Vſurpatur autem hæc phraſis & in obliquis caſibus. Synesius, παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Vſitatum eſt verò & περὶ pro ἀμφὶ in huiuſmodi formula ſermonis, vt οἱ περὶ Ἀναξαγόραν apud Ariſtotelem, pro Anaxagoras. Sic apud Plutarchum in Demetrio, οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam verò (inquit Budæus) ſub voce plurali ſingulos ſignificat hic ſermo, ideo ſingularis numeri verbo iungi poteſt figuratè. quomodo Herodotus lib. 1 vſus eſt, his verbis, καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος, ἤισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐπὶ τοῦτο ἀνιόντες, ἀπικνέεται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθετο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen (ſubiungit idem Budæus) pro homine & comitatu eius vel ſodalitate accipitur, vt apud Plutarchum in Demetrio, οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα, πάντες μὲν ᾤοντο δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα, ὅμως δὲ πρέσβεις δεομένους ἀπέστειλαν. Hactenus Budæus. Sciendum eſt autem in nonnullis locis ambiguum eſſe vtro modo intelligendus ſit hic ſermo. vnde & duplices extant in quibuſdam locis interpretationes: vt apud Thucydidē, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Piſander cum ſociis. vel, vt alii, Ipſe Piſander, nihil adiungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites. vel, ſecundum alios ſimpliciter, Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orphe⁹ & eius ſectatores. vel, vt alii, ſimpliciter, Orphei ſectatores. ‖ Ἀμφὶ itidem cum accuſatiuo, Circiter. Lucianus, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, Quum annos eſſes natus circiter quinquaginta. vel (vt alii) Quū circa quinquageſimum eſſes annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accuſ. poſitæ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro alterutra ſola. Il. β, Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdū autem περὶ præponitur, poſita poſt ipſam particula τε, itémq; poſt ἀμφί. vt Il. ρ, — περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Sic Apoll. Arg. 2, — ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυτο Ἀθανάτοις. Exiſtimo autem hanc copulam ab vtroque inſeri metri gratia potiſſimū. Suidas ἀμφὶ περὶ exponit ἐξ ἑκατέρου μέρους, id eſt, Ex vtraque parte: in cuius exēplaribus malè inter ἀμφὶ & περὶ diſtinctio interpoſita eſt.

Ἀμφὶ, pro περὶ & ἐν & ἐπὶ, & pro δύο, in compoſ. Euſt.

Ἀμφὶ, aduerb. ſine caſu, vt & Circùm Latinè aliquando. Exponitur & Circumcirca. Apoll. Arg. 2, — ἀμφὶ δὲ πίληξ. poteſt tamen ſubaudiri hìc aliquis datiuus extrinſecus. Exponitur & Circumcirca, ibidē, — ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

ἈΜφὶς, aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpoſitione factū, addita litera σ: vt ex præpoſ. περὶ fit πέριξ, additione literæ ξ. Vtrinq;, Ab vtraque parte. Il. ε, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, id eſt ἀμφοτέρωθεν, inquit Euſtath. At Il. ν, Ἤχι ἵπποις καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα. vbi ἀμφὶς idem ait ſignificare vel in circuitu, aut circumcirca: vel ἀμφὶς aduerb. pro præpoſitione ἀμφὶ (ſignificante Circum) accipi: vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος οὖσα. Idem & alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ poſitum annotat. Apud Heſiod. autem ἀμφὶς, Circunquaque aut ſecundū Heſych. Apertè ſignificat in Ergois, Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. at Il. β, itidem cum verbo ἰδὼν iungitur, ſed genitiuū habet: hoc loco, Ἅρματος ἀμφὶς ἰδών: ſecundum hanc expoſ. περισκεψάμενος τὸ ἅρμα vel περιβλέψας.

Ἀμφὶς, Sine, Seorſum, cum genit. vt ἀμφὶς Διὸς, pro Abſque Ioue, vel Seorſum à Ioue, apud Homerum. Apud eundem Od. π, — πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα Φιλόποδος id eſt χωρὶς inquit Euſt. vel πόῤῥω. Heſych. in Διαμφὶς tradit & Æſchylum in Prometheo vincto ἀμφὶς poſuiſſe pro χωρὶς. Interdum cum verbo iunctū (non in compoſitione tamen) idē ſignificat: vt ἀμφὶς φράζεσθαι, Seorſum deliberare vel cōſultare. pro Diuerſa conſilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quaſi διχοφρονεῖν.

Ἀμφὶς, Extra, itidē cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, id eſt ἐκτὸς, inquit Euſt.

Ἀμφὶς, Inter, In medio. Iliad. γ, — ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς

ἄρουρα, Parùm terræ erat inter vtroſque. vel In medio, A
ſi non ſubaudiatur caſus.

• Ἀμφὶς ἔχω, pro περιέχω, Complector. Heſ.

C. Διαμφὶς, Vtrinque. Item, Seorſim. κεχωρισμένως, & ἐξ ἑκατέρου μέρους. Vtitur Dionyſ. in lib. De ſitu orbis. ET
Διαμφίδιος (q.d. Seorſim poſitus, Separatus) Diuerſus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος Heſychius exponit ἀλλοῖον & διὰ παντὸς κεχωρισμένον.

ΑΜΦΩ, Ambo. Il. ε, Ἄμφω ἀφ᾽ ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν. Interdum etiam Ambæ, vt apud Heſiodum, — ἄμφω γένεθ᾽ ἐσθλαί. Interdû articulus præfigitur, vt Odyſſ. σ, — τὼ δ᾽ ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. B

Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. ἐπ᾽ ἀμφοῖν τοῖν δυοῖν. vbi notandus eſt dualis cum plurali coniunctus. (quod & in δυοῖν fit aliquando: vt δυοῖν ἀρρένων) ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus. ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Eſt & fœm. gen. interdum, ſicut ἄμφω: vt ἀμφοῖν ταῖν δυνάμεων. ‖ Abſolutè interdum ponitur ἀμφοῖν, ſubaudito nomine χεροῖν, idque more Attico: vt apud Homerum ἀμφοτέραις & ἀμφοτέρῃσι, ſubaudiendo χερσί: vt ſi Latinè dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. C

C. Συνάμφω, pro Simul ambo, vel ſimpliciter pro ἄμφω, Ambo. Vtrique, vel Vtraque. Polyb. lib. 1, ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μόνοι συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Vbi obſerua præfixum eſſe articulum. Philo De mundo, συνάμφω θεωροῦντας ἐπικρίνειν, vtrunque expendentes, de re ſtatuere, Bud. interpr.

¶ Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Vterque, vtraque, vtrunque. Aphthonius, μόνος γὰρ παρὼν ἐπ᾽ ἀμφοτέρῳ κρίνεται βίῳ. qui locus citatur in vulg. lex. Græcol. Il. λ, Ἀμφότερον, κόσμος θ᾽ ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Od. ο, Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ δειπνήσαντας ἴμεν. vbi ἀμφότερον ait Euſtathius ſignificare δύο ταῦτα, id eſt hæc duo: τόδε καὶ τόδε, hoc & illud. Il. γ, — Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων Ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς, κρατερός τ᾽ αἰχμητής. Vbi eodem modo poſitum eſt ἀμφότερον quo in præcedente loco: & Euſtath. inter ſe eos confert vt ſimiles: alibi tamê aduerbialiter poſitum hîc cenſet ἀμφότερον, vt poſtea dicetur. D

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. λ, Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μνώμεναι μὲν ὁρμηθεῖσ. Iſocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ὄντοιν τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν.

Ἀμφότεροι, in plurali, in quo & frequentius vſurpatur: & ita quidem frequenter vt Budæus in eo ſolo vſurpari ſcripſerit. Οὐδέτερος etiam (inquit in Comm.) & οὐδέτεροι pluraliter dicitur, ſed ἀμφότεροι ſemper pluraliter profertur. At ſingularis & dualis habêtur in modò citatis locis. ac ſi ſingularis in vſu non fuiſſet, iocatus ex vocis ambiguitate nô diceretur Philippus in illo dicto quod à Plut. refertur, ὁ μὲν ἑκάτερος ἀμφότερος, ὁ δὲ ἀμφότερος, οὐδέτερος. nec traderent grammatici ἀμφοτερὸς ſcribi ὀξυτόνως quum eſt nomen proprium, ad differentiam nominis appellatiui. quod tamen in illo Plut. loco obſeruandum non videtur, ne diſcrimine poſito per accentû, gratiam quæ eſt ex ambiguitate, amittat, ſicut & in ἑκάτερος. Ponitur autê in plurali ſicut & apud Latinos Vtrique pro vterque: vt apud Terêtium Vtrique ab vtriſque deuincimini: pro Vterque ab vtroque. Gal. ad Glauconem, καὶ εἰ δι᾽ ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο, τοῖς σπλάγχνοις ἀμφοτέροις προσβάλλειν πλῶ σικύαν δεῖ. Per vtraſque nares, & vtriſque inteſtinis, pro Per vtranque narem, & vtrique inteſtino. Athen. de Stratone & Nicocle, ἀλλ᾽ ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, vt Il. υ, Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες Σύμβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xenoph. ἐδόκει δ᾽ αὖ ἀμφότερα ταῦτα, &c. E F G

Ἀμφότερα (inquit Budæus) de pluribus dicitur, ſed vt duobus: hoc eſt, in duo genera diuiſis. Ariſtot. in 2, De hiſt. anim. loquens de lacerta & crocodilo, τούτοις ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτεται εἰς τὸ πρόσθεν.

Ἀμφοτέραις, ſæpiſſimè per ſe ponitur, ſubaudito ſubſtantiuo χερσί: & ἀμφοτέρῃσι Ionicè pro ἀμφοτέραις. Od. σ, — ὃν αὖ κακὰ μητιόωντο Κόψειν ἀμφοτέρῃσιν. Sic alibi ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Non tamen ſemper hunc datiuum χερσὶ omittit: vt Od. θ, Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπασσύτερος λαβέτην. Vſurpatur autê & in proſa ἀμφοτέραις interdû pro ἀμφοτέραις χερσί. ac fortaſſe ſic accipitur hoc in loco, ἀμφοτέραις, τὴν μὲν ῥῖνα, τὸν δὲ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπειλημμένος, id eſt Quũ ambabus, vna quidê nares, altera autê oculũ prehendiſſet. Quæ mea interpretatio valde diſcrepat ab iſta quæ in vulg. lex. habetur, Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam ſubaudiendo ἀμφοτέραις pro Pariter poſſet accipi, & quomodo ἐπειλημμένος (prò quo illic ἀπειλημμένος) mutilatum ſignificare, viderint ii quibus ea placebit interpretatio. Notandum eſt autem, vt dicitur ἀμφοτέραις ſubaudiendò χερσί, ita & ἀμφοτέρων dixiſſe Theocritum ſubaudientem ποδῶν, in fine Idyllii 14, — ἐπ᾽ ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμάσεις ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν, id eſt, Vtrique pedi inſiſtens. H A

Ἀμφότερα, abſolutè: vt ἀμφοτέρων ἕνεκα, Vtriuſque rei cauſa. Et cû præpoſitionibus διὰ, κατὰ, ἐπί. δι᾽ ἀμφότερα, Propter vtraque, pro Propter duo, id eſt, Duabus de cauſis, Duplici de cauſa. Et pro eodem interdum κατ᾽ ἀμφότερα. Quod tamê & aliter exponitur nonnunquã, videlicet In vtranque partem, Vltro citroque. Ac tum ſubauditur ſubſtantiuum μέρη. Interdum & ἐπ᾽ ἀμφότερα ſonat In vtrãque partem, ſubaudito eodem ſubſtantiuo. Exponitur & In ancipiti. quæ explicatio fortaſſe conuenire poſſit huic loco Thucydidis, ἐπ᾽ ἀμφότερα γνώμαις τὰς γνώμας, q.d. ad verbum, Habentes ſententias in vtraque partem, id eſt (vt quidam interpretati ſunt) Quum ſententiis variarent. Aliud autem ſubſtantiuum quàm μέρη ſunt qui ſubaudiendum alicubi putent. vnde hunc Platonis De legibus locum (vbi legitur ἐπ᾽ ἀμφότερα ſequente genitiuo) ἐπ᾽ ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, interpretantur Ad vtranque rationem, corporis & animi. vel, Ad vtrunque tam animi quàm corporis cultum. Sed viderint quibus ea interpretatio probatur.

Ἀμφότερον aduerbialiter ponitur interdum, inquit Euſt. vt Il. γ, Οὗτός γ᾽ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς κρατερός τ᾽ αἰχμητής. & Il. δ, Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. & Il. ν, — χόσατο δ᾽ αἰνῶς Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ συνέαξε. & Il. ι, Ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. At ego in primo illo loco ex Il. γ, & iu ſimilibus nô video cur ἀμφότερον eſſe non poſſit nomen: de cæteris autem nihil dico.

Ἀμφοτέρως, aduerbium, Vtroque modo, Vtraque rationê apud Plutarchum.

Ἀμφοτέρῃ, Vtrobique, Vtrinque, vt in vulg. lexicis Græcol. exponitur. Videtur certê eandê quã & ἀμφοτέρως ſignificationem habere.

Ἀμφοτεράκις, Idem quod ἀμφοτέρως.

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, aduerbia loci, Vtrobique, Vtrinque, Vtroque: vel Vtraque in parte, Ab vtraque parte, In vtranque partem. ἀμφοτέρωσε exponitur etiam Vltro citroque.

C. Συναμφότερον, q.d. Simul vtrunque. Item pro ἀμφότερον ſimpliciter, id eſt Vtrunque. Plato Epiſtola 8, ἅτε ξυναμφότεροι. Sic συναμφοτέρου apud Ariſtotelem & Galenũ. Ξυναμφότερον (inquit Bud. pag. 527) numero ſingulari, licet ἀμφότεροι tantùm dicatur pluraliter. Quibus verbis ita refragantur vulgata lexica, vt nullum tamen afferant exemplum quod illis opponant. Thucydides ὁπλῖται καὶ ψιλοὶ, συναμφότεροι ἐς τετρακοσίους, id eſt, Qui ſimul iuncti, ad quadringentos erant. Apud eundem, συναμφότεραι νῆες. Demoſthenes, ἃ συναμφότερα οὕτω προσέχειν αἰσχρῶς.

Ἀμφοτερίζω, In vtranque partem vergo, Sum anceps. Item, Vtrinque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans hunc Strabonis locum, ex lib. 6, de Sicilia loquentis, τὰς δὲ πλευρὰς ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μὲν εἶναι κοίλας, τρίτην δὲ κυρτήν. Niſi ſit εἰς αἵ.

C. Ἐξαμφοτερίζω, Vtraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Heſ.

C. Ἐπαμφοτερίζω, cum datiuo (inquit Budæus) Vtroque pertineo, In vtranque partem vergo, Ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo vt in nullo genere planè cenſeri poſſim. Ariſtot. De part. anim. lib. 3, φανερὸν γὰρ ἐπαμφοτερίζειν ὥσπερ τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. Idê Ariſt. De gen. an. lib. 4,

ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. id eſt, Cum omnibus generibus ambigit, vt Gaza vertit. Id eſt, Cum omnibus generibus æquè intercedit homini ſimilitudo, quod quidem ad partum attinet. Liuius de hermaphrodito, lib. 7 De bello Punico, Et Sinueſſæ natum ambiguo inter marem & fœminam ſexu infantem, quos androgynos vulgus appellat. Hæc Bud. Sunt autem & qui illud ἀμφοτερίζειν τούτοις interpretentur, Ancipiti inter hæc eſſe ſpecie. Sic apud eundem, De animal. lib. 2, ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Budæus ex eodem Ariſtotele, ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ' εἶ καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο, &c. Quæ interpretatur ita, Simia verò, ob id quòd in medio poſita ſit & bipedum & quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quòd controuerſa ſit inter bipedes & quadrupedes. Citat & ex Platone, De republ. lib. 5, καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, &c. id eſt (vt ibidem vertit) Hæc ambigi. id eſt, ambigua & controuerſa eſſe in vtram partem magis vergant. Cæterùm pro anceps & ambiguum eſſe, conſtruitur interdum & cum ἐπὶ vel πρὸς: ſicut ἐπαλλάττω. vt Ariſtot. Ethic. 7, ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τὸ ἐφ' ὧν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, id eſt Ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc ſignificationẽ ponens. ‖Ἐπαμφοτερίζω, Vtrique ſufficio, Ariſtot. De gen. lib. 4, ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, idẽ Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo ſententiis, inquit idem Bud. ‖Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes traſeo, Integrum me & medium præbeo, vt exponit idẽ Bud. in hoc Plutharci loco, τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

ἌΝ, Coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. Demoſth. ad Aphobum, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐζήτησεν ἂν μετὰ τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν eſt δυνητικόν, alterum παραπληρωματικόν, inquit Bud. vt apud Ariſtot. in 10 Ethic. μάλισ' ἂν τοῦτο δυνάσθαι δόξειεν ἂν ὁ κατὰ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Ariſtophanem in Veſpis, ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Quod ſit autem ἂν δυνητικόν, id eſt potentiale, & cur ita vocatum à grammaticis, ex iis quæ ſequuntur eius vſus exemplis colligendum eſt. In quorum multis interpretandis verbum Poſſe, aſſumemus. vnde & potentialem dictam volunt, quòd videlicet quædam τοῦ δύνασθαι ſignificatio ea includatur. Cũ præt. imperfecto indicatiui, Demoſth. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, Eſſent enim omnium vtiliſſimi. Vel, eſſe poſſent. quum ſine ἂν, ſignificent hæc verba, Vtiliſſimi enim erant. ‖Cum præterito perf. Idem, ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Iam pridẽ periiſſetis. vel, Iampridem poteratis periiſſe. vel, Iampridem fieri potuiſſet vt periiſſetis. Ita enim reſoluo vt oſtendam vim δυνητικὴν incluſam (vti dixi) huic particulæ. nam ſine ἂν ſonat πάλαι ἀπολώλατε, Iampridẽ periiſtis. Iunctā autem cum præt. pluſquamperfecto huius particulæ in vulg. lex. Græcol. ponitur hoc exemplum, ex Demoſth. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνηντο τῶν ἑαυτοῦ, εἴπερ περὶ ἐμοῦ ἐγέγραφε. quo in loco Dem. ὑποθετικῷ vſum σὺν τῷ παρακειμένῳ, ſed qui vim habeat τοῦ παρατατικοῦ, annotat Bud. Cum aor. 1, μὴ ἂν ᾤηθη τήμερον ῥηθῆναι, Non putaſſet. Antipho contra Leocratem, τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος ποτὲ ἢ μισαθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν; id eſt, Qui potuiſſet. Syn. τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὥστ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν· τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνεπλάσαν ἄν, id eſt (interpr. Bud) Hunc, ideo quòd etſi facinus non admiſit, eſt tamen eiuſmodi ingenio vt feciſſe credi poſſit: hos, quòd etſi crimen non confinxerũt, idonei tamen ſunt qui confinxiſſe exiſtimentur. Cum aor. 2. vt, εἶπον ἄν, εἰ ἀκηκόειν, Dixiſſem ſi audiuiſſem. Obſeruãdum eſt autem, vt in interpretatione Latina indicatiuum modum non retineamus, niſi periphraſi vtamur.

Cum optatiui etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. Cum præſenti: Lucianus, καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φθάνει χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, τί ἂν λέγοιμεν; Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aoriſto, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν εἴτε ἡ παρθένος, Non diiudicaueris, vel Diiudicare non poſſis. Niſi quis malit, Non diiudicares, aut Diiudicare non poſſes. Lucianus, δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demoſthenes, πῶς ἂν ὁμότερος συκοφάντης γένοιτο; Homerus quoque optatiui indefinito aliquoties iungit iſtam particulam: vt Iliad. ε, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Non cognoſceres, vel Non animaduerteres. ſiue Non animaduertas, aut Nõ animaduerteris, aut Animaduertere nõ poſſis. Il. ω, οὐκ ἄν τίς τομὴν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Il. ε, Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, id eſt, Qui nunc vel cum ipſo Ioue dimicet, ſiue dimicaret. aut Dimicare poſſet, vel poſſit. Notandum eſt verò hoc in textu ἂν aliter collocatũ quã in proſa collocare liceret. Eſt enim dicendum foret, ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο ἄν, vel, ὃς νῦν γε μάχοιτο ἂν καὶ Διὶ πατρί. vel, νῦν γ' ἂν καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. α & β, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc poſtremùm Atrida cõuitiareris. Aut potius Cõuitiatus eſſes. Sic Plato De repub. lib. 8, οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non conſtituiſſet. Dicitur & πῶς τ' ἄν, pro πῶς τι ἄν, vt apud Xenophontem, δεινὸν πῶς τ' ἂν εἴη ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optatiuo poſt relatiuum. Xenophon, λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Budæus in Comm. quum dixiſſet, ὁ δὲ ἂν ἀοριστολογικὸς plerunque cum ſubiunctiuo conſtruitur: vt, ὅ, τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, ſubiungit, Interdum autem & optatiuo: ſed tum demum quum res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucydidis, de Antiphonte, ἐμαρτύρησε δὲ αὐτοῦ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητής, ὅτι ᾧ ἂν συμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπηλλάττετο εἰς τὰς δίκας. Demoſth. Phil. 2, ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idem Pro corona, ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας; καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι χρὴ τούτων δέοι. quum oporteret. vel quum oportebat.

Cum ſubiunctiuo etiam collocatur. Iſocr. in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμᾶς πεπείραμαι, ὥσπερ ἂν διδάξη τι περὶ αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere poſſitis. Galenus lib. Meth. 10, ἡ ἐπίσκεψις δὲ ἀκριβὴς ἄν σοι γένηται διελομένῳ τὴν, &c. Conſideratio exacta tibi fuerit (vel, eſſe poſſit) ſi diuidas, &c. Plato in Phædro, καλὸν γοῦν ἂν ὦ Σώκρατες εἶδος ἦ καταπενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβών, id eſt, Atqui bellam ô Socrates ſpeciem is intellectu perceperit qui hoc aſſequi poſſet. vel, Intellectu perceperit qui hoc aſſequutus fuerit, vt Budæus interpretatur: qui & ἦ pro εἴη poſitum ſcribit. Citat & Alcidamantis hunc locum vbi eadem periodus vtrunque modum habet: ὁ μὲν γὰρ ἄρας μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κουφότερα μετελθὼν, ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἄν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει διικνούμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ἦ φέρειν. Addit idem, Quum autem ἂν eſt ἀοριστολογικός, plerunque cũ ſubiunctiuo conſtruitur: vt ὅ, τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς. Quibus exemplis à Budæo prolatis videntur hæc eſſe ſimilia. Lucianus, ὁποῖος ἂν ἦ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, Qualiſcũque ſit, filius eſt Neptuni. Idem in Anacharſide, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, Sed vbicunque tibi non rectè quidpiam dici viſum fuerit, ſtatim contradicere. nam quanuis δοκῇ præſentis ſit temporis, eſt ita vertendum tamen. Alii, Sed vbicunque non rectè quid dici videatur. Dem. ὦ λέγειν ἀκριβῶς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, παρασκευάζειν πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet verò coniunctiuũ ἂν & quum annectitur aduerbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ & apud poetas εὖτε: vnde ὅτ' ἄν, ὁπότ' ἄν, ἐπεί ἄν, & εὖτ' ἄν: vel potius coniunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, εὖταν: vt & ἐπειδὰν paſſim coniunctim ſcriptum reperitur, nõ diuiſim ἐπειδὴ ἄν. Exempla vide cum vnoquoque aduerbio.

Ἂν cum infinitiuo tria tempora ſignificat, inquit Budæus. Dem. ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel diuites modicas pecunias in id impendere voluiſſe? Vel modica pecunia emptum voluiſſe, ne iuſtã collationẽ præſtare cogerẽtur? Quod etiã per futurũ dici poteſt, licet ſit rari⁹. vt Pla. De rep. 6, κινδυνεύεις γὰρ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος, ἀνακύπτων μανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Simul iuxit νοήσειν ἂν & θεωρεῖν ἂν inquit Budæus (at ego ἂν cum ἡγεῖσθαι iungi exiſti-

mo) Iungitur autẽ cum futuro plerunq; in verbis quæ futurum poſcunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & ſimilibus. Antiph. περὶ χορευτοῦ, Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἀ[illegible]ξειν. Iſocr. in Buſiride, ἐνόμιζε γὰρ τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. Idẽ in eodem, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν. Idem De pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æſch. περὶ παραπρ. præteritum futuro coniunxit, τὴν τάξιν τοῦ πρεσβευτοῦ λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί. vt ſit, οὐκ ἔφη ἐπιτρέψειν, negauit ſe permiſſurum. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: vt Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophon, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην [illegible] γενέσθαι. Iſocr. ſine illis etiam verbis per [illegible] ulit in Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν ὡς περ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν [illegible]σόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. Hæc autem de ἂν iuncto cum infinitiuo, tradũtur in Comment. Budæi eodem modo, niſi quòd ex exemplis illic ſunt quædam paulo prolixiora. Notandum eſt autem, vt Demoſthenes dixit (in primo quod à Budæo citatur exemplo) δοκῶ ἀναλῶσαι ἄν, ita & Xenophontem dixiſſe Hell. 6, δοκῶ ποιήσασθαι ἄν. & eũdem Demoſthenẽ Olynth. 2, δοκεῖ ἰδεῖν ἄν. vnde colligẽdum eſt, ἂν cum verbo δοκῶ aut δοκεῖ (contrà quàm cum iis quæ paulo antè fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, &c. quæ affinem illi habent ſignificationem) potius aoriſto iungi quàm futuro. Hoc etiam obſeruandum eſt, præſens tempus itidem & aoriſtum infinitiui modi cũ ἂν potius per futurum reſolui in interpretatione, quàm per præteritum, vt à Budæo reſoluitur in Demoſthenis loco qui primus citatur. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐκπλεῦσαι ἄν; Putas nos eſſe nauigaturos; Herodotus, οἱ δὲ ἔφασαν οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, Illi negauerunt ſe vllius rei gratia id facturos. Demoſth. Olynth. 2, ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γιγνομένην τῇ πόλει. hîc ἰδεῖν ἂν pro ὄψεσθαι, id eſt viſurus eſſe, perſpectur⁹ eſſe. Niſi quis malit, Videre poſſe, vel Valere perſpicere: aut etiã per futurum participii, valiturus perſpicere. ſed durius eſt hoc participium. Lucianus, οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putáſne me talia omnibus eſſe dictûrũm? Animaduertendum eſt autem in hoc Luciani loco, vt & in proximè citato ex eodem, οἴει cum aoriſto iunctũ, licet ſynonymum verbis ἡγοῦμαι, & νομίζω, quæ futuris potius iungi, paulo antè dictum eſt. Exempla autem τοῦ ἂν iuncti cum præterito infinitiui vide in annotatione abhinc ſecunda.

Cum participio etiam iungitur (idque non rarò) particula ἄν. Cum præſenti, vt Demoſth. Pro corona, τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Idẽ Olynth. 3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Vt Iſocr. ad Philippum, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε &c. Nullo pacto videba poſſe Græciam trãquillitate frui. Quòd ſi verbum ἐνόμιζον præceſſiſſet, ἄξουσαν vtique dixiſſet. ‖ Cum aoriſto etiã ſæpe. Demoſth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως, &c. id eſt Qui ſuccenſere poteratis. vt interpretatur Budæus. Ariſtoteles, τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ὃ συνεῖχε ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν [illegible] τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. Id eſt, Quod niſi foret, ſuopte quæque nutu ſeparata eſſent & diſſipata. vt vertit idem Budæus. qui & ſubiungit, Per præteritúmque ſæpe loquuntur de futuro, vt in his ipſis exemplis, Quod niſi ita ſit, ſuopte quodque nutu vtique omnia diſſipatum iri? Demoſth. contra Midiam, τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκην τὸν ἀεὶ ληφθέντα ἣν προσήκει διδόναι, μόνον αἴτιον ἂν γενόμενον; id eſt (eodem interprete) Ne autem in poſterum quiſquam huiuſmodi petulantia vti auſit, quis non videt hoc præſtaturum, ſi vt quiſque conuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit. Idem Demoſthenes, οὕτω τοίνυν ὑπὸ ἔστιν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρὸς, καὶ πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere ſuſtineat. hoc eſt ὑποστησόμενος. Idem, μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, ſi liceret illis, ita de vobis ſtatuerẽt.

Latini ſic loqui quodammodo videntur, quum per futurum ſubiunctiui efferunt quod dicunt: quod ipſum à præterito formatur. Cicero pro Cælio, Quare ſiquẽ etiam horum minorum aliquid offendit, iam iſtà deſeruerit, iam ætas omnia, iam dies mitigarit. Hactenus Budæus. Sciendum eſt autẽ partic. in aoriſto cum ἂν aliã quoque admittere interpretationis formam. nam Budæus γενόμενον ἂν vertit per futurum in loco Demoſthenis paulo antè citato: ſed pro Hoc præſtaturum, dicere licebat Hoc præſtare poſſe: vt apud Thucydidem, lib. 6, καὶ ἐνθένδε ἄνδρες οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν, licet οὔτε ἂν γενόμενα interpretari, Ea quæ futura non non ſunt. vel, Ea quæ eſſe non poſſunt. ſi ſcholiaſtem ſequamur, qui exponit οὐχ οἷά τε γενέσθαι: ſecundum quam expoſitionem particula ἂν meritò & hîc δυνητικὴ appellaretur. ‖ Reperitur verò ἂν & cum infinitiui futuro in nonnullis locis, ſed qui ſuſpecti eſſe poſſint. Plutarchus in Camillo, μαχησομένων ἂν βέλτιον. Iſocr. De pace, καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suſpecti autem ſunt huiuſmodi loci, tum quòd pauci ſimiles reperiantur, tum quòd facilis fuerit deprauatio vnius literæ. nam mutato α in ο fieri potuit futurum μαχησομένων ex aoriſto μαχησαμένων, itidem futurum λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Iungitur etiam ὁ ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν, σὺν παρακειμένῳ, quod tamen Theodorus Gaza negauit. Plato in Phædro, ἡ γοῦν ἄνευ τούτου μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Demoſth. περὶ συμμοριῶν, Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν ὃν ἄν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρεσκευάσθαι. Idem περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦτ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. Pæd. 4, καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆφθαι ἂν ἢν διὰ τὸ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur & σὺν ὑπερσυντελικῷ, vt idem in OEcon. dixit, ὅτι μὲν δὴ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν.

Ἂν conuenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æſchines contra Cteſiphontem, σὺ γὰρ ἂν νόμον ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόεστι; Tu vt vicum vnum ad defectionẽ traheres? Quum autem ſine γὰρ ponitur non habet eandem vehementiam, vt illud Demoſthenis Pro corona, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί φάσκειν λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; Quid dicturos fuiſſe exiſtimatis, aut quid facturos? Et illud, τί χαίρειν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐπῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε.

Ἂν apud Iſocratem vim etiam habet verbi taciti ac ſubaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixè contenderunt, tam accuratè præſto fuerũt, quàm facere potuiſſẽt ſi ſuum agrum populantes vidiſſent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὸ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. Hæc Budæus exempla citat: quibus addere iſta mihi viſum eſt. Demoſth. contra Midiam, ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεσωσάμην, καὶ ἄλλός τις ἄν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν. pro καὶ ἄλλός τις ἂν διεσώσατο. Ibidẽ, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄν. ἀλλ' οὐ Μειδίας. pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατέδυ, niſi fallor. Fortaſſe autem particulam ἂν præcedente γὰρ, orationis compendio ſeruire non immeritò dixerimus in his Herodoti locis, & ſimilibus: ita enim ille, lib. 6, ὅ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνείη. τεκεῖν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας, id eſt, Et magnus eſt apud Spartanos rumor prolificum ſemen Ariſtonem non habuiſſe. ſuſcepturum enim fuiſſe liberos ex prioribus etiam vxoribus. pro, Nam ſi fuiſſet ei prolificum ſemen, ſuſcepturum fuiſſe, &c. Idem, ὦ παῖ Καμβύσεω· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, id eſt, O fili Cãbyſis: te enim dii reſpiciũt. nõ enim ad tam proſperã fortunam euaſiſſes. pro, Niſi enim te dii reſpicerent, non ad tam &c. Sic Il. β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, id eſt, At enim nihil eſt bilis in Achillis pectore, ſed eſt lentus. nam Atrida nunc poſtremùm conuitiatus eſſes. pro, Nam ſi aliquid bilis eſſet in ei⁹ pectore, nunc poſtremùm ô Atrida cõuitia iactaſſes. Aptiſſima verò eſt his locis par-

ticula Alioqui, itidem compendio ſeruiens. Vt ſi dicas A hîc, Alioqui enim ô Atrida nũc poſtremùm conuitia feciſſes. Habetur autem & Il. α idem verſus, Διωεφόρος ὦ ἄναξ, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Citatur & Platonis locus in quo οὐ γὰρ ἂν itidem accipitur pro Alioqui non.

Græci (inquit Budæus) τὸν παρῳχημένον τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ (id eſt cum coniunctione εἰ) iungunt, de præterito loquentes: túmque vim habet optatiui, vel optatiui certè loco ponitur, quum ἂν δυνητικὸς additur. Gregorius, εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, B ἐσῳζόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Hic non ἀπαρεμφατικῶς, ſed ἀορίστῳ vſus eſt: quod idem eſt. Demoſthenes, ὅτι τῆς ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴπερ περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Hic ὑπερσυντελικῷ vſus eſt σὺν τῷ παρακειμένῳ, ſed qui vim habet τοῦ παρατατικοῦ. Hæc Budæus. Vſus autem particulæ ἂν, quum in poſteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si iampridem rempubl. tractare aggreſſus fuiſſem, iampridẽ periiſſem. Æſchines, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ᾽ ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si ſaperetis, ne nominaretur quidem popu C li nomen. In hoc autem poſteriore exemplo vtrunque verbum in eodem & modo & tempore ponitur: at in priore, in eodem quidem modo vtrunque, ſed non & in eodem verbo. Alia de ἂν cum εἰ iuncto, commodius in εἰ dicentur.

Quædam ſunt genera loquendi in quibus εἰ in priore parte periodi ponitur, ἂν in poſteriore: vt modò dictum eſt. Sunt verò alia in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in poſteriore collocatur, vt apud Xenophontem lib. ἀπομν. D 1, οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum verò πλὴν εἰ, non εἰ μή. vt apud Iſocratem, εὑρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγοντας, πλὴν εἰ δόξειε &c. Sed & εἰ interdum ſolum (id eſt non habens annexũ πλὴν aut μὴ) poſteriorem locum occupat. vt Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Ἐκείνους ὑμᾶς ἡγοῦμαι τάχ᾽ ἂν ἀφελέσθαι τῆς δόξης ταύτης, εἴ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε. Sed plura de his, quum ad tractationem coniunctionis εἰ ventum fuerit.

Ἂν geminatum ait Budæus ſibi magis παραπληρωματικὸν videri quàm δυνητικὸν in hoc Xenophontis loco, Pæd. 5, ὅσῳ δ᾽ ἂν καινότερον συσκευαζώμεθα καὶ πλέστερον, E πόσῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀεὶ ἐσοιμεν τι καὶ διηγησαίμεθα καὶ κινδυνεύσοιμεν. Addit, & in ſuperioribus exemplis idẽ eſſe poſſe. Sunt autem Iſocratis ambo: prius ex Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ἐὰν μὲν οὕτως διοικῶμεν τὴν πόλιν ὡς ἐκ τῶν οἰκεσμένων, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολ. &c. poſteriꝰ ex oratione ad Philippum, εὑρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγοντας, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσιν εἰς τὴν Ἀσίαν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. Ex eodem Bud. attuli exempla τοῦ ἂν δυνητικοῦ & F παραπληρωματικοῦ in eadem clauſula, quum incepi de hac tractare particula. Idem alibi ἂν eſſe πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco, In Alcib. 2, ἀλλὰ κἂν δόξαιτ᾽ ἂν ἀφέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνοι. Cæterùm exiſtimo, qua ratione ἂν habebitur παραπληρωματικὸν in duobus Iſocratis locis modò citatis (ac præſertim in poſteriori) eadẽ habitum iri & in his duobus Demoſthenis, Olynth. 3, & περὶ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ᾽ ἂν ἔχων εἰπεῖν. Et Pro corona, τὸ ποτε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Quinetiam cum præterito imperfecto indicatiui reperitur ἂν poſitum παραπληρωματικῶς apud Ariſtoph. G ſi bene memini. In vulgatis lexicis Græcolat. hic Herodoti locus citatur, tanquam ἂν ſuperuacaneum habens, cum eo tempore iunctum, ἡ δὲ γυνὴ κλαίουσα ἂν καὶ ὀδύρετο.

Ἂν cum ὡς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς poni, vt dicam quum de ὡς ἂν tractabo, in ὡς.

Κἂν pro καὶ & ἂν vide in Καί.

Ἂν iunctũ cũ aduerbiis, ἐπεὶ ἐπειδή, item ὅπη, ὁπότε, &c. (vnde ἐπάν, ἐπειδάν, ὅπαν, ὁπόταν &c.) vide in ſingulis.

¶ Ἂν pro ἐὰν, id eſt Si, vide poſt Εἰ. H

ἈΝΑ᾽, præpoſitio, Per. Hom. Od. ξ, Χῶρον ἀν᾽ ὑλήεντα, Per locum ſyluoſum. Apud eundem, ἀνὰ στρατὸν, Per exercitum, Inter milites. Et ἀνὰ δῆμον, Od. π, Per populum ciuitatis, Per ciuitatem, Inter ciues. Item, Ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς εἰσορόωσιν, Incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη ἐσκεδασμένοι, Palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita. & apud Dioſcoridẽ, ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per ſingulos annos, Quotannis. Exponitur & Apud. vt πολλὰ δ᾽ ἔλεγε χρήματα ἀν᾽ Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Vertere etiam licet Inter: vt ſit, Inter Ægyptios. Sed & hîc poſſis interpretari Per: Ægyptum ponens pro Ægyptiis: vt ſit, Collegi per Ægyptum. ‖ Ἀνὰ στόμα ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Euſtathius: (à quo dici obſeruandum eſt ἐν στόματι ἔχειν, pro διὰ στόματος ἔχειν) Il. β, Τώ κ᾽ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ἀγορεύοις. Quem locum Homericum imitatus Xenophon dixit, ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Et poſt eũ Lucianus, ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic & ἀνὰ μέσον exponitur ἐν μέσῳ, & ἀνὰ [illegible] ſignificãte tamen aliud præpoſitione [illegible] hîc, quàm illic. Inuenitur autem ſæpe ſcriptum ἀναμέσον coniunctim [illegible] & ἀναμέρος. quinetiam ἀνάμεσος adiectiuum habetur apud Herodot. De quibus tamen tractabo in Μέσος & in Μέρος.

Ἀνὰ apud poetas cum datiuo pro Cum. vt Il. α, Στέμματ᾽ ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Vnà cum aureo ſceptro. σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Euſtathius. ſubiungens, Vel, ſecũdum alios, ἀνὰ pro ἀντὶ ἵνα νοῆται τὸ στέμμα περιπεπλεγμένον τῷ σκήπτρῳ. Sũt & qui ἀνὰ pro Circa hîc accipiãt. ‖ Significat & Super apud eoſdem, ſæpe quidem cum datiuo: interdum tamen & cum accuſatiuo, vt apud Homerum, ἐπεὶ ἅρματα ἂν βωμοῖσι. &, ἀνὰ πρώτῳ ἄκρῳ. & in Odyſſ. ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. & apud Pindarum, χρυσέαις ἀν᾽ ἵπποις. Cum accuſatiuo autem, vt — ἀνὰ τ᾽ ἔπια καὶ μέλαν αἷμα. Euſtath. ‖ Idem in hũc locum Il. ι, Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβαινε, ait ἀνὰ νηὸς eſſe pro ἐπὶ νηὸς, poſita præpoſitione vna pro alia: aut eſſe pro ἀνέβαινε νηὸς, ſubaudita ἐπί.

Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis, ſequente etiã conſonante, ita vt non ſit locus apoſtropho. Cum datiuo, vt ἂν βωμοῖσι, apud Hom. Cum accuſ. autem, vt, ἂν πύργους, & ἂν δόνακας, apud eundem, hoc Od. ξ, illud Iliad. σ. Sic & apud Heſiodum, ἂν φυτὰ, vbi ſcribit, ὁππότε φερέοικος ἀν φυτὰ βαίνῃ. Vbi quædam exemplaria habent ἀμφὶ φυτά. Sic & ἀμπεδίον, pro ἂν πεδίον (id eſt ἀνὰ πεδίον) ſcriptum reperitur apud Homerũ. quæ ſcriptura meliore ratione niti mihi videtur quàm illa altera ἀμφυτά. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compoſitis, vbi fit tmeſis, ponitur ἂν pro ἀνά: vt Od. ξ, — ἂν δὲ συβώτης ἵστατο. pro ἀνίστατο δὲ συβώτης. Sciendũ eſt autem ἂν etiam ſcriptum inueniri addito accentu, in ſuperioribus exemplis, aliiſque huiuſmodi, multorum etiam codicum conſenſu: ſed altera ſcriptura magis mihi probatur.

Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, aduerſus flumẽ nauigare, vel aduerſo flumine nauigare, apud Herod. exponitur.

Ἀνὰ cum accuſatiuo habet & aliam ſignificationẽ. declarat enim æqualem quandam diſtributionem: idque diuerſis modis, vt ſequentia exempla docebunt. Dioſcor. lib. 1, cap. 91, ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν, μίξιν δὲ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγγίαν μίαν. Id eſt (vt habet vna ex vulgatis interpretationibus) Et xylobalſami atque aſpalathi ſingulæ drachmæ: cinnamomi, cardamomi & nardi ſingulæ vnciæ. Aliæ, Singulorum vncia vna. Vel, Vniuſcuiuſque vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ, apud eundem, Singulorum drachmas duodecim. Eodem verò & apud cæteros medicos modo, vbi de medicamentorum compoſitionibus agunt. Dion hiſtor. lib. 55, καί τισι τῶν ἐξακηκοότων τοῖς λαχοῦσιν ἐπὶ τρία ἔτη διοικεῖν προσέταξε, ῥαβδούχοις πάνυ δύο καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ τῇ προσηκούσῃ χρωμένοις. Sic vſi ſunt hac præpoſit. & Euãgeliſtæ. vt Matth. c. 20, ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt ſinguli denarium. Luc. 9, μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Singuli binas tunicas, vel Binas tunicas, non adiecto nomine Singuli, vtpote quod ſub Binas intelligatur. Ioann. 2, ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capiẽtes ſingulæ binos aut ternos metretas. Rurſum Luc. 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite vt diſcumbant per ſingulos quoſque diſcubitus quinquageni. Sic autẽ & Plinium hanc particulam interpretatũ eſſe comperio cum alibi, tum in hoc

Ariſtot.loco,μία δέ τις ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν. ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτεκε.Ita enim Plinius, Reperitur & in Peloponneſo quinos quater enixa. Vbi quamuis eadem ſit interpretationis forma,alium tamẽ diſtributionis modum hîc ſignificat ἀνά.Eſt enim quod Gall.dicimus *à chaſque fois*.

Ἀνὰ vacat etiam interdũ (neſcio tamen an & apud claſſicos ſcriptores) vt Apocalypſ. capite 21, verſu 21, καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες,δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου.id eſt, Et duodecim portæ,duodecim margaritæ: vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel,Et ſingulæ portæ è ſingulis erant margaritis.Quæ ſententia perfecta eſt, quum tamen in interpretatione omiſerim præpoſitionem ἀνά.vnde ſuperuacaneam eſſe eam apparet. At veteri interpreti videtur negotium exhibuiſſe hæc particula, animaduerteti quod dico.Ita enim vertit,Et duodecim portæ, duodecim margaritæ ſunt per ſingulas: & ſingulæ portæ erant ex ſingulis margaritis.

Ἀνὰ in compoſitione ſæpe ſignificat iterationem & velut redintegrationem:vnde & per ſyllabam Re Latinè exprimitur:vt βλαστάνω,pullulo:ἀναβλαστάνω,repullulo.βιόω,viuo:ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω,reuiuiſco. Interdũ & aduerbii Surſum ſignificationem incluſam habet vt in ἀναβάλλω,quum ſignificat Surſum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet verò & alias ſignificationes,quæ niſi cum ipſis verbis quibus præfigitur, conſiderari nõ poſſunt. nam interdum ſimplicium ſignificatio hac præpoſitione præfixa planè mutatur: aliquando verò eadem retinetur,ſed velut augetur.vt in βοάω,ἀναβοάω, ſicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat:vt ἀναλῦσαι πρυμνήσια apud Homerum,pro λῦσαι.Sed notandũ eſt per dialyſin apud eũ poni,ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι. vt in ἀνὰ κρατῆρα κέρασσεν,pro ἀνεκέρασσεν,& in aliis. Hoc etiã noſſe oportet, vtranque ſyllabam corripi in hac præpoſitione quum ſeorſum ponitur: at in compoſitione interdum producere poſteriorem: vt Il.φ,Ὀρθὸς ἀναΐξας. ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ ἐπ' ὤμων.

ἈΝΑΓΚΗ, ης,ἡ, Neceſſitas. vel ab ἀνάσσω, id eſt regno:vel ab ἄγω,ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonaſmo literæ κ,quaſi ἡ πάντα κρατοῦσα, vt vult Etymologiſtes: qui & deam eſſe ſcribit, aliáſque præterea deriuationes affert,valde(meo quidem iudicio) friuolas.Sed & illam ab ἄγω non ſatis exactè tradit. nam dicit quidem eſſe κ pleonaſticum ,at de præfixa ſyllaba αν tacet.in qua certè α epitaticum eſſe, illique deinde ν acceſſiſſe, euphoniæ gratia, dicendũ fuerit(vt opinor) ſequendo eius explicationem : volentis nimirum eſſe dictam quaſi ἡ πάντα ἄγουσα,quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autẽ ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorem eius viam in ἀναγκάζω tradit : quum dicit ex ἄναξ ἄνακος,deinde ἄνακτος, factum ἀνάκη & ἀνάγκη. Ariſtoteles De mundo aliud etymon ſequutus, dixit,οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεόν, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα.Id eſt,Exiſtimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui ſit immobilis ſubſtantia.Quem ſuſpicor,quum hæc ſcriberet,ἀνάγκης etymon imaginatum eſſe ex α priuatiuo & verbo ἄγω,vt ſit Quam quis non poſſit ἄγειν,id eſt ducere ſeu impellere quo velit.Ego verò inter has de etymo huius vocis controuerſias, primitiuæ locum dandum illi cenſui. Xenoph. Pæd.2,οὐ γὰρ ἔτι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης,Non enim eſt magiſtra vlla horum melior quàm neceſſitas. Apud eundem ἀνάγκῃ πείθεσθαι,Neceſſitati parere. Plato Cratylo,δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν ὥστε μένειν ὁπουοῦν,πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν,ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Apud Xenophontem in Laced.pol.ἐπιθεῖναι ἀνάγκην cum infinitiuo, Imponere neceſſitatem aliquid faciendi.Demoſth.Olynth.1,εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, Veniamus in neceſſitatẽ faciendi, vel Adducamur in neceſſitatem,Id eſt,Cogamur facere. Apud Euripidem,ἐς ἀνάγκην κείμαι,ad verbum, In neceſſitate verſor,pro Ad neceſſitatem adducor , Imponitur mihi neceſſitas,pro Cogor.Iſocrates plurali numero dixit ἀνάγκας,in Archidamo,τοὺς ἐν ταῖς δεινοτάταις ἀνάγκαις ἀφιγμένους. Sic & apud Demoſthenem in epiſtola Philippi,συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθείς,ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα. Apud Plutarchum cum genitiuo,in Numa, ἀνάγκη ἀδικίας ἡ ἀπορία, Neceſſitas eſt iniuſtitiæ inopia , id eſt, Coactio ad iniuſtè agendum.

Ἀνάγκη,ſubaudito verbo ἐστί,Neceſſitas eſt:pro Neceſſe eſt. Plato in Timæo, τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. id eſt(Cicerone interprete) Illum autem qui intelligẽtiæ ſapientiæque ſe amatorem profitetur,neceſſe eſt intelligentis ſapientiſque naturæ primas cauſas conquirere.Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Neceſſe mihi eſt hoc facere,Cogor hoc facere,Hoc mihi neceſſariò faciẽdũ eſt.Xenoph.οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι, Non cogũtur curam ſuſcipere. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη,Omnis neceſſitas eſt,pro Omnino neceſſe eſt. Gregorius Nazianzenus,εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύσεται,ἢ ψευδόμενος ἀληθεύσει,πᾶσα ἀνάγκη.Idem,τοῦτον γὰρ εἶναι πᾶσα ἀνάγκη. Cicero tamen πᾶσα ἀνάγκη apud Platonem, perinde vertit ac ſi ἀνάγκη ſimpliciter ſcripſiſſet.nam hæc ex Timæo verba , τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι, ita reddit ,Ex quo efficitur vt ſit neceſſe hunc quem cernimus mundum , ſimulachrum æternum eſſe alicuius æterni.

Ἀνάγκη,Cauſa neceſſaria, vt alicubi reddiderunt quidam,Cicero,pro eo quod Plato dixerat , ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ,ſcripſit, Cauſam iuſtam deus ipſe dederit.Sed vix auſim tamen dicere interpretationem eſſe verborum Platonis.

Ἀνάγκῃ, ET Ὑπ' ἀνάγκης, ET Πρὸς ἀνάγκην, ET Ἐξ ἀνάγκης, Neceſſitate,Neceſſariò, Coactè, Inuitò. Sunt autem Homeri(& aliorum etiam poetarum)ἀνάγκῃ,& ὑπ' ἀνάγκης.apud quem ſcribit Euſtathius datiuum illum ἀνάγκῃ aduerbialiter poni(ſicut & alios pleroſque datiuos aduerbiorum formam induere ſcimus)Hos autem ille locos affert, — θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ,& — σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ:quibus ſimiles ſunt alii complures. vt Od.α,Ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. & Od.χ, — τοὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ.Od.ι, Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ.Sic & Xenophon vſurpat ἀνάγκῃ, Pæd.4, ἀπ' οὐκ ἀνάγκῃ,ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἀξιόντες. Etiam ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Homerus vſurpat, Od.β, Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε,καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.vbi καὶ οὐκ ἐθέλουσα ſuperuacaneum eſt.Explicat autẽ Euſtathius ἀνάγκῃ poſitum aduerbialiter,βίᾳ καὶ ἄκοντι.Erotianus quoque apud Hippocratem ἀνάγκην ſignificare βίαν tradit. Sed & Πρὸς ἀνάγκην non ſolùm eadem forma dicitur qua πρὸς βίαν,ſed eadem ſignificatione etiam , videlicet pro Coactè & Inuitò. Vide & aliam expoſitionem paulo pòſt in Ἀνάγκαι , pro tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cicero per periphraſin interpretatus eſt apud Platonem. nam quod hîc dixit in Timæo, πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταὐτὰ εἶναι ξυμβέβηκε , ille vertit , Ita neceſſitas cogit vt eadem ſint. Vbi tamen reponendum crediderim Coget.

Ἀνάγκη exponitur etiam Fatũ:ſed malim (periphraſi vtẽdo,quæ vim vocis includat)Fati neceſſitas vel Fatalis neceſſitas. Plutarchus,εἰ δὴ καὶ Κράτην κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων σύμμαχον.Idem alibi, οἷς κατέλαβεν ὑπὸ ταὐτὸν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν πεπαυμένοις. vbi ſubaudiri ait Budæus vel τὸ χρεὼν vel ἀνάγκη.

Euripides plurali numero vtens ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates ex neceſſaria deorum voluntate euenientes,id eſt, Ex fatali quadam neceſſitate à diis impoſitas. Vnde ἀναγκαῖον τῶν θεῶν,Cic.Philipp. 10 dicit neceſſarium & fatalem penè caſum.

Ἀνάγκη, Iudicialis clepſydra , Heſychius. Pollux autem ἀνάγκην generaliter σκεῦος δικαστικὸν eſſe tradit , ex nonnullorum opinione, nitentium quodam Ariſtophanis loco in quo τὰ ψηφίσματα & τὴν ἀνάγκην coniungit.

Ἀνάγκη,Neceſſitudo (quam ſignificationem nõdum à quoquam annotatam reperi) vide in Ἀναγκαῖος.

Ἀνάγκαι,Tormenta,quorum videlicet vſus eſt quum quæſtio adhibetur.Citatur enim ex Polybii fragmentis τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα & τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα eadẽ ſignificatione. Memini certè me in quibuſdã verſibus

legere *βασάνων ἀνάγκαι*. quorum ego exemplo, in poematio quod Nouo teſtamento præfixi, ita ſcripſi, *Οὐχ ἕτεραι κρυεραὶ βασάνων ἐβρόντησαν ἀνάγκαι*. Sed & *ἀνάγκην* ſunt qui in eadem ſignif. accipiant in hoc Plut. loco in Public. *πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα*, vt ſit pro Ne quæſtio quidem hoc illi expreſſiſſet.

C. Ἀναγκοτροφέω & Ἀναγκοφαγέω, & ſiqua ſunt huiuſmodi, vide in verbis quibuſcum hoc nomen compoſitum eſt.

C. Ἀναγκιππεῖν, Neceſſitate equitare, id eſt Neceſſariò neceſſitatem equitandi habere. Eupolis (teſte Suida) *ἀναγκιππεῖν* dixit pro *μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν*.

C. Ἐπάναγκες, τὸ, Neceſſe, Neceſſarium. Demoſth. *ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες*. Et in quadam lege, *τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες*. Sic ferè ſubaudito verbo *ἐστί*. Plutarch. autem in Solone, *ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα*, Neceſſe non eſſe. At in Act. Apoſt. cap. 15, v. 28, habetur cum genitiuo plurali *πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων*, pro Præterquam hæc neceſſaria. vnde diſcimus eſſe nomen indeclinabile.

Ἐπάναγκες, aduerbialiter poſitum, Neceſſarió. Apud Demoſth. *κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἀποδοῦναι τὰ χρήματα ἐπάναγκες*.

Ἐπαναγκάζω autem vide inter compoſita verbi Ἀναγκάζω.

C. Καταναγκη, Violentior amoris illecebra. vnde *ἐρωτικαὶ καταναγκαι* Syneſio, (inquit Budæus) vbi ſcribit, *ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας*. Sed quum hìc addatur *ἐρωτικάς*, non habebit *καταναγκας* per ſe illam ſignificationem. ‖ Καταναγκη, Catanance, herba, cuius duæ ſpecies, quæ ambæ feruntur *εἰς τὰ φίλτρα ἁρμόζειν*, (inquit Dioſcorid. lib. 4, cap. 134) id eſt ad amoris illecebras facere. Meminit & Plin. lib. 27, c. 8. Sunt qui eam noſtro tempore ignorari putẽt: alii eam eſſe cui biſtortæ nomen eſt, arbitrantur.

Καταναγκάζω autem vide inter compoſita verbi Ἀναγκάζω.

¶ Ἀναγκαίη apud Homerum & alios poetas, ſubſtantiuum, pro *ἀνάγκη*, vt Ἀθηναίη pro Ἀθήνη, & *σεληναίη* pro *σελήνη*, per *παραγωγήν*. vt Iliad. ζ, & Odyſſ. τ, — *ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει*.

Ἀναγκαίη, Neceſſitudo, id eſt Affinitas ſeu propinquitas. Herodot. Clione pag. 14, in fine, *Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρύηνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί. ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν*. vel (vt in quibuſdam vet. libris legitur) *συμβαίνειν*. Hæc autem ſignificatio nondum annotata fuit, vti dixi: ac certè rariſſimam eſſe arbitror, quum tamen alioqui *ἀναγκαῖος* pro Neceſſario, id eſt Neceſſitudine coniuncto, & annotatum ſit & frequentiſſimè reperiatur.

¶ Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, Neceſſarius, Neceſſariò eueniens, vel Neceſſarius, id eſt Coactus. eodem ferè modo quo neceſſarium & voluntarium Cicero inter ſe opponit. itẽ Ἀναγκαῖον, Quod ex neceſſitate fit, & vitari nequit. Demoſthenes Pro corona, *ἃ πολιτικὰ ταῖς πόλεσι προσῆπτεν ἁπάσαις καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα*, Peccata quæ neceſſariò conſequuntur, Peccata quæ vitari nequeũt. Sic & *ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι* videntur appellari apud Athenæum. Et apud Homerum *ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ* ſunt qui ex neceſſitate & coacti pugnant. Od. ω, *Καὶ πολιοί περ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί*. Apud eundem *ἦμαρ ἀναγκαῖον* Il. π, appellatur dies quo quis in ſeruitutem redigitur. quò reſpiciens Sophocles appellaſſe videtur ſeruitutem *ἀναγκαίαν τύχην*, in Aiace, — *τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν*. vbi ſcholiaſtes annotat *ἀναγκαῖον* duob[9] modis dici: aliquando de iis quæ ſecundum naturam conſequutionem quãdam habent, vt quum ita loquimur, *ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν*. Aliquandò autem de eo quod ex neceſſitate fit: quo ſenſu dictũ eſſe à Sophocle *ἀναγκαίας τύχης*. Huc pertinet quod Euripides dicit, *πᾶν τὸ ἐξ ἀνάγκης δοῦλον*. Fortaſſe tamen *ἦμαρ ἀναγκαῖον* malit aliquis de die intelligere quo fatis concedimus, id eſt fatorum neceſſitati. Apud Homerũ *μῦθος ἀναγκαῖος* exponitur *ἀναγκαστικός*, id eſt Coactiuus, vel Coactorius, quo imponimus neceſſitatem & cogimus aliquid facere. Od. ρ, *Ὅς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ*. Eodem ferè modo *ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις* videntur à Platone dici quaſi demonſtrationes neceſſitatem imponentes credendi quod dicimus. Cicero certas probationes interpretatus eſt. ‖ Dicitur & *ἀναγκαῖόν ἐστι*, pro Neceſſe eſt, cum infinitiuo *ἀνάγκη ἐστί*, vt antea dictum fuit. vt *ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτοῦ*. Lucianus in Caucaſo, *ὁρᾷς ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ φανῆναι*: id eſt, Vides neceſſariò futurum vt ſit humilis. ſequendo quorundam interpretationem. Nonnulli *ἀναγκαῖόν ἐστι* cum infinitiuo interpretati ſunt alicubi Operæpretium eſt. Annotatur & *τὸ θεῶν ἀναγκαῖον* apud Euripidem ſignificare fatum deorum. Intelligo autem fatalem neceſſitatem à diis impoſitam. vt *τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας* dixi appellari res euenientes ex fatali quæ videtur neceſſitate à diis impoſita.

Ἀναγκαῖος, Neceſſarius, Cuius vſus eſt neceſſarius, Cuius tanta eſt vtilitas vt eo carere non poſſimus. vt *πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων*, Ignis neceſſarius vitæ hominum. Apud Thucydidem, *τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα*, Res quarum vſus ſingulis diebus eſt neceſſarius. Iſocrates *ἀναγκαῖα τοῦ βίου* dixit res ad vitam neceſſarias, in Panegyr. *καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας*. id eſt Ad vſus vitæ neceſſarios. Alibi Ἀναγκαῖα dicit non addito genitiuo *βίου*. in Buſir. encomio, *ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἐκ τε τῆς χώρας καὶ τῶν τεχνῶν δεῖν ὑπάρχειν*. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ ſunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. in qua ſignificatione Demoſthenes vſurpat etiam ſuperlatiuum *ἀναγκαιότατα*: Pro corona, *μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα*. Ibidem, *ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ*. ‖ Interdum *ἀναγκαῖος* exponitur ſimpliciter *χρειώδης* vel *χρήσιμος*, id eſt Vtilis, Fructuoſus. Sic apud Homerum *ἀναγκαῖοι δμῶες* pro eo quod eſt *χρειώδεις*, vt volunt ſcholiaſtæ. Et Thucydidis enarrator apud eum *ἀναγκαῖον* explicat *χρήσιμον*. ‖ Quidam apud Herodotum *τὰ ἀναγκαῖα* expoſuerunt res graues & ſerias. qui ita expoſuiſſent fortaſſis & in hoc Plutarchi loco in Apophth. *πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸ λίαν φιλόθηρος εἶναι*. Poſſumus tamen hìc ſimpliciter *ἀναγκαῖα* res neceſſarias, vel negotia neceſſaria interpretari. ‖ Ἀναγκαῖον, inquit Suidas, vocatur ab Iſæo *τὸ δεσμωτήριον*, id eſt Carcer. Calliſthenes autem dixit *ἀνάγκαιον*, & ita potius dici debet. Heſychius tamen dicit *ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον*, nihil addens. ‖ Item, Ἀναγκαῖον, mẽbrum virile. quaſi quod ſit neceſſitatis cuiuſdam ſignũ. Suid. Euſtathius.

Ἀναγκαῖος, Neceſſarius, id eſt Neceſſitudine coniunctus. Euſtath. *ἀναγκαῖον* non *βίαιον καὶ ἀναγκαστικόν*, & *ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον* ſignificare vult duntaxat, ſed etiam *τὸν προσήκοντα κατὰ γένος*. Dicitur *ἀναγκαῖος*, inquit Budæus, neceſſitudine & propinquitate coniunctus. Xen. Hell. 5, *ἀναγκαίου μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου*. Cui exemplo à Budæo prolato addam hoc ex Iſocrate, in quo euidentiſſima eſt hæc ſignificatio, *ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον*.

Ἀναγκαίως, aduerb. Neceſſarió. *ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν*, Neceſſariò ignis calidus eſt & lac candidum. id eſt, Ignem calidum eſſe & album lac neceſſe eſt. Philo De mundo, *ἐξαναστάσει δὴ ἐπὶ μέρους ἀναγκαίως ἄγει πρὸς ἀϊδιότητα*. Inuenitur non rarò *ἀναγκαίως ἔχει*, ſequente infinitiuo, pro *ἀναγκαῖόν ἐστι*, Neceſſe eſt. Iſocrates, *ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι*. Cicero, *ἀναγκαίως ἔχει* vertit Sic iubet neceſſitas. vt videre potes in meo lex. Cic. Græcolatino.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, Neceſſitudo, Id eſt Propinquitas generis. Lyſias, *ἡγούμενος διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ γενέσθαι*.

Ἀναγκάζω, F. σω, Cogo, Compello, Adigo. Iſocr. ad Philippum, *τοῦ μὲν συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων*. Id eſt, Vtilitate ſuadente, cogentibus autem malis præſentibus. vbi ſubauditur infinitiuus, qui vt plurimum ſolet adſcribi. Citatur in vulgat. lex. ſine τοῦ col. hìc

Xenoph. locus in quo accuſat.rei inanimæ habet, τὰ δ' ἀφροδίσια περὶ τὸ δέσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamē vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis: vt βιάζεσθαι τὴν ναῦν. ſed confunditur hæc differentia. ‖Budæus ἀναγκάζω interpretatur etiam Vrgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eodem modo quo σπουδάζω à σπουδὴ, & αὐγὴ ab αὐγάζω, vt Etymologiſtes docet. A

Ἀναγκάζομαι, Cogor. Plato Sympoſio, ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένοις αὐτοῖς καὶ οὐ σφόδρα ἑπομένοις νυστάζειν.

Ἀναγκαστὸς, ὁ, ὁ, Coactus, Non voluntarius. Thucydides, ἀναγκαστοὶ ἐκεῖνοι αὐτῆς, id eſt Non volūtarii, Inuiti. CVI OPPONITVR Ἀναναγκαστος, Minimè coact⁹, Volūtarius: itē ἀναναγκαστον, [illegible] luntate manans, Quod præter voluntatem non [illegible] coactè non fit. Arrianus philoſophus, [illegible] τοῦτο ἔδωκεν, ἀναναγκαστον, ἀδιαίρετόν. B

Ἀναγκαστικὸς autem actiua ſignificatione, Qui cogit, Qui neceſſitatē imponit. Quo ſenſu ἀναγκαῖον μόνον Euſtath. exponit ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικὸς, Coactiu⁹, Coactorius. id eſt, Vim habens cogendi.

Ἀναγκαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀναγκαστικός. ſecundum vulg. lex. Græcol. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exponitur Cogentia ad iuſtitiam. C

C. ἘΠαναγκάζω, Cogo, Compello, Demoſth. & Andoc. Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor. vt δρόμου ἐπαναγκασθεὶς, Ariſtoph. Poteſt vehementiam quandam addere ſimplici, poteſt & eius ſignificationem habere duntaxat.

C. ΕἸΣαναγκάζω, pro ſimplici ἀναγκάζω, Cogo, &c. Platoni: vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

C. ἘΞαναγκάζω, eiuſdem ſignificat. cuius ἐπαναγκάζω præcedens. Exponitur tamen & Excito, Vrgeo: item Inſtigo, vt in hoc Xenophontis loco, τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. D

ΚΑΤαναγκάζω, pro ſimplici ἀναγκάζω, Cogo: aut Vehementer cogo, vt in Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι paſſ. itidem pro ἀναγκάζομαι, vt Hiſt. eccleſ. lib. 4, in epiſt. cuiuſdam Petri Alexandrini, ἐξ οἰκείων ταύτην διορθῶσαι κατηνάγκασαι. Thucydides autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixiſſe pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri. E

C. ΠΡΟΣαναγκάζω, Inſuper cogo. Itē pro ſimplici ἀναγκάζω, Cogo, Budæus ex duobus Platonis locis. Vide Comm. p. 72.

C. ΣΥΝαναγκάζω, Simul cogo. Vel pro ſimplici Cogo. Polyb. συναναγκάζουσι τὸ σύσσιτα στεφανοῦν. Et in paſſ. voce, ἐκ νόμου συνηναγκασμένοι, Xenoph.

ἈΝΑΛΙ'ΣΚΩ, (Fut. ἀναλώσω, Præt. ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, aor. 1, ἀνήλωσα ſiue ἀνάλωσα & ἠνάλωσα, à themate Ἀναλόω) Abſumo, Inſumo, Impendo. Ariſtophanes, εἰς οἷα ἀναλοῦ οἱ περὶ τὰ χρήματα. Xenophon, ἀναλῶσαι χρήματα, & ἄνευ δαπάνης, opponit inter ſe, Hell. 6. Apud Ariſtophanem autem φειδόμενος & ἀναλῶν contraria ſunt, in Pluto, Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Πάλιν τ' ἀναλῶν ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ. Vbi notandum ἀναλῶν abſolutè poni, pro Sumptus faciens, vel Inſumens pecunias, ſi ſubaudiatur accuſatiuus χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τοῦτο, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τὴν οὐσίαν (aut tale quid) Xenoph. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plutarch. in Publicola, εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας. Ariſtophanes, εἰς τὰς πεύκας δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ πήγ. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς τὰς θυσίας. Budæus ἀναλίσκειν χρήματα apud Pauſaniam interpretatur Suppeditare pecuniam. ‖Non ſolùm autē dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, ſed & ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, item ἀναλίσκειν λόγον ſiue λόγους. Ponitur & cum aliis accuſatiuis. ἀναλίσκειν χρόνον τε καὶ πόνον ἐπὶ σπουδασθὲν, apud Platonem Pol. 2, Tempus & laborē impendere ſiue inſumere in, vel Tempus & operā ponere in &c. Demoſth. Pro corona, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τἄλλα διεξιὼν ἀνάλωκα. Idem ibidem, τοσουτουσὶ λόγους ἀνηλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Conſumere tempus in rem aliquam, id eſt Impendere. Et viciſſim χρόνος dicitur nos & noſtra ἀναλίσκειν; id eſt Abſumere, cōſumere. vnde & tempus edax. Iſocrates, κάλλος F G H

γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε.

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impenſas ſuppeditare, inquit Budæus, citans hunc Demoſthenis locum, καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. Et ex eodem, ἐκ ἐμισθάρνει ἐκ βδελύρου ἀναλίσκειν. Id eſt Proſtabat, Merebat. Plato De rep. lib. 8, ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις. Themiſtius in Sophiſta, καὶ τὸ ἐπαρκεῖν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς.

Ἀναλίσκειν, Conſumere, Extinguere, Perdere. Xen. Pæd. 1, ἐάν γε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκῃ. Demoſth. in Epitaphio, εἰς πρόδηλον θάνατον ὄντα ἀναλῶσαι. Xenophon rurſus Pæd. 2, πολὺ γὰρ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν περιεχόμενοι ἀναλωθεῖεν. Et Suid ἀνήλωται pro πεφόνευται per catachreſin poſitū teſtatur. A Latinis quoq; dicitur interdum Conſumere morte. vnde Cōſumptus morte Tibullus, apud ipſum (ſi bene memini) Tibullū.

Ἀναλίσκομαι, paſſ. ſequitur ſignificationes actiui, Abſumor, Inſumor, &c. & pro Abſumor, id eſt Extinguor, in loco proximè citato ex Xenophonte.

Ἀναλίσκομαι, in actiua ſignificatione pro ἀναλίσκω, apud Platonem in Gorgia. ἀλλ' ἐὰν χρυσίον ἡρπακὼς ᾖ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται εἰς ἑαυτὸν καὶ, &c.

Ἀναλόω à quo etiā dixi ἀναλώσω &c. format etiā ἀναλοῦν infinit. & ἀναλῶν particip. præſ. temporis pro ἀναλίσκων in locis quos paulo ante ex Ariſtoph. citaui, & apud Ariſtot. OEcon. 2, ἀναλουμένων pro ἀναλισκομένων, vbi ſcribit, καὶ τῶν ἀναλωμάτων τῶν νῦν ἀναλουμένων, τινὰ τε &c.

Ἀνάλωμα, ατος, τὸ, Impenſa, Expenſa, Sumptus. Apud Demoſthenem ἀνάλωμα & δαπάνη pro eodem, ſicut & ἀναλίσκειν & δαπανᾶν idem ſæpe ſignificant. Idem Pro cor. ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθοπλίσαι τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις. id eſt, Propriis impenſis. Plutarch. in Coriol. ἀνάλωμα συμβαλλόμεθα παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν exponitur, Pro portione pecuniam ſoluere.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ, Inſumptio, Conſumptio. vt ἀνάλωσις χρημάτων, Inſumptio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος apud Lucian. Conſumptio virium.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, Conſumptor, Abſumptor, Impenſor, apud Platonem.

Ἀναλωτικὸς, οῦ, ὁ, Cōſumptiuus, Abſumptiuus, apud Greg. Apud Platonem autem ἀναλωτικὸς opponitur τῷ χρηματιστῇ, vt ait Budæus

C. Πολυανάλωτον, ου, τὸ, In quod multa inſumuntur, πολυτελὲς, Bud.

C. Φιλαναλωτὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter ſumptus facit. q. d. Qui ſumptus facere amat. Vnde opponi φειδωλῷ apud Plat. ſcribit Bud. In vulg. lex. exponitur etiam Conſumptor, Sumptuoſus: item Prodigus.

C. ἈΠαναλίσκω, Abſumo, Inſumo, Conſumo, Erogo. Vnde paſſ. partic. ἀπαναλισκόμενα, Thucyd. Et Ἀπαναλόω, vnde ἀπαναλωκυίας apud Thucydidem pro ἀπηναλωκυίας. vbi dicit ἀπαναλωκυίας φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ, quum murorum cuſtodia conſumpſiſſet. Id eſt, Quum in eam inſumi neceſſe fuiſſet.

ἘΞαναλίσκω, Abſumo. Item Exhaurio. Et Ἐξαναλόω pro eodem, ſed parum vſitatū. à quo ἐξαναλῶσαι pro Exhauſiſſe pecuniis & patrimonio, apud Athenæū, de meretrice amatorem ſpoliante. à cuius paſſ. eſt ἐξανήλωται, apud Phil. De mundo, τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τῶν ὑετῶν φοραῖς ἐξανήλωται; Chryſoſt. De ſacerd. ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοις. Æſchines, ἐξανηλωμένοι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι. pro Exhauſti. Sic & Dem. περὶ συμμοριῶν dixit, ἐξηναλώνται δ' οἵ τ' ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει.

C. 2. Δυσεξανάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè conſumitur. In vulg. lex.

ἘΠαναλίσκω, Inſumo. Et Ἐπαναλόω, vnde ἐπανηλωκότες, Iſocr. Areop. Ἐπανήλωσα Demoſth. pro Vltra inſumpſi.

C. ΚΑΤαναλίσκω, Conſumo, Abſumo, Impendo. accuſat. Iſocr. καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plutarch. in Pericle, τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta inſumentes. Et κατηνάλωσα apud Iſocratem tanquam à καταναλόω: in Euagora, εἰς τὰς στρατιὰς πλείω ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσε. Sic Xe-

nophon καταναλώσαντες χρήματα. Budæus per καταναλίσκειν & καταπολαύειν explicat τὸ καταχρῆσθαι, vt ſit Conſumere, Abſumere, Profundere. Idē τῷ περιπότῃ ſynonyma facit hæc verba, περιτρώγω, καταναλίσκω, περυχῶ. & interpretatur Accidere, quo ſenſu Liuius dixerit Acciſæ à Camillo Volſcorum res. Idem κατηναλωμένον apud Iſocr. exponit Acciſum, Exhauſtum. ‖Heſychio præter δαπανᾶν, eſt etiam ἐσθίειν, generali ſignificatione arctius conſtricta.

C. ΠΑ Ραναλίσκω, Obiter & præter deſtinatum impendo, Perperam conſumo. Greg. De baptiſ. ἡ πόλεως παραναλώσειν. Idem or.2 in Iulianum, καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παραναλῶσαι. Bud.

Παράναλωμα, ατος, τὸ, Sumpus ſuperuacaneus & inutilis, quiq; fruſtra fit. τὸ ἀνωφελῶς ἢ περιττῶς ἀναλωθὲν, ἢ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα. Plutar. de Cethego loquens in Cicer. παρανάλωμα γέγονε τῷ θατέρῳ κριτῇ δοθὲν, id eſt Impenſa ſuperuacua. quia alter duorum corruptus ſatis erat. quod verbum hominis erat leges & iudicia ludibrio habētis. Ælian. De quadrigis tam puſillis factis vt à muſca tegeretur, & opere ſimili opificio ad admirationem tantùm facto, οὐ γὰρ δήπου ἐπὶ τοῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα; Quàm fruſtra tempus contereret? Syneſ. τὸ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα, id eſt, Obiter ob alterius odium perditus, non cauſa ſua. Eſt enim παρανάλωμα, Additamentū, & velut appendix impenſæ deſtinatæ. vt Baſil. τάχος ποδῶν καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παραναλώματα. i. (inquit idē Bud.) Quæ obiter à morbis conſumuntur, qui alios effectus habent. febris enim hominem torrens, vnà etiam decorem & colorem delet. ‖Παρανάλωμα Suidas exponit προσόψημα in quodam loco vbi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere ſolitus παρανάλωμα τῆς τρυφῆς.

ἌΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄνακος, inſerto τ per pleonaſmū) Rex. Hom. Od. ρ, Γαναπάλαι, υἱοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Interdum verò additur genitiuus ἀνδρῶν, vt Il. α, initio, Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et Iliad. υ, ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος. Tribuitur verò hæc appellatio diis quoque ab eodem poeta, ſine vlla adiūctione. vt ibidem, Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Et Il. β, Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. μ, -θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocatiuo ἄνα. vt, Od. ρ, Ζεῦ ἄνα. Sed & Euripides dixit, oſtendens diuinitatis ſignificationem hac voce includi, Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Iſocr. in Euagoræ encomio, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γενομένων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας. Ὦ'ναξ etiam ſæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Argon. Orphei, Ὦ'ναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Vbi ſcribitur etiam Ὦναξ & Ὤναξ, tanquam coaleſcente α cū ω. Soph. οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgò ibi ſcribitur, cum ' poſt ω, non cum ῾.

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ' αἰεὶ, &c. Et Od. ρ, - δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α, οἴκοιο ἄναξ, domus dominus. Cæterùm ἄναξ ſecundum etymologiſtē dicitur quaſi ἄνω τάξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω ἀΐσσων. Secūdum quoſdam verò ſignificatio τοῦ ἄκος eſt incluſa huic nomini. quæ deriuatio Euſtathio non ſatis videtur placere. mihi quidem certè nullo modo placet: ſed nihilo magis illæ duæ priores. Non defuerunt & qui ab ἀνακοὶ ſiue ἄνακες (quod eſt Dioſcuris tributum epitheton) deduci arbitrarentur. item qui ab ἀνακῶς aduerbio. Ego vetò exiſtimem potius ἄναξ primitiuum eſſe, à quo fiat ἀνακῶς aduerbium: in qua opinione videtur & Methodius eſſe apud Etymologiſten. apud quem habetur etiā, fieri ἀνακὸς ab ἀνάσσω, eodem modo quo φυλακὸς à φυλάσσω. Quin autē ſit ἀνάσσω verbum à nomine ἄναξ factū, minimè dubium eſt. Vide Ἄνακες.

Ἄνακτες, In Cypro nobiles quidam viri, ſuos habentes ὠτακουστάς. Vide Athenæum lib. 6. καί τι τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, inquit Euſtath.

C. Ἀμφιάνακτες dicti dithyrābici poetæ, quòd ſubinde his verbis vterentur, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suidas.

HINC Ἀμφιανακτίζειν, procemio vti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Ariſtophanis enarrator: quòd procemia dithyrambici poetæ ordirentur ab his vocabulis ἀμφὶ & ἄναξ. vnde apud Ariſtophanē in Nebulis procemia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε. ‖Suidas ἀμφιανακτίζειν exponit etiam, Canere Terpandri νόμον (vel potius, ſecundum Terpandri νόμον. nām Varinus habet τὸ ᾄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, qui appellatur ὄρθιος. cuius procemiū huiuſmodi erat, Ἀμφί μοι αὖτον ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρὴν. Pro quib[us] tamen verbis habentur hæc duntaxat apud Ariſtophanis enarratorem, Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. poſt quæ ſubaudiēdum ait ἔσω, aut χόρευσον, aut aliquid huiuſmodi. Leguntur verò apud Suidam Periādri nomine hæc verba (ſeorſum ab illis quæ modò ex eo protuli) ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα. Sed Περίανδρος apud eum malè prauatè ſcriptum fuiſſe exiſtimo pro Τέρπανδρος.

C. Χειρῶναξ, pro χειροάναξ, vide Χείρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ, Regina. Filii & fratres τοῦ βασιλέως (id eſt Regis) vocantur ἄνακτες: ſorores autē & vxores, ἄνασσαι, inquit Suidas. Sed apud Homerum ab Vlyſſe vocatur ἄνασσα regis etiam filia. ita enim compellat Nauſicaam Alcinoi filiam, Od. ζ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. Vide in loco Iſocratis paulo antè citato, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ, ἀνάσσας.

Ἀνάσσω, F. ξω, Regno, Impero, Regno potior, ſiue imperito: tam cum genitiuo, quàm cū datiuo. Il. α, - Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ, Καδμείων ἤνασσε. Ibidē, Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Heſiodus, ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Homerus tria hæc vno in loco poſuit eodem pertinentia, κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Idem Il. π, priori loco ponit σημαίνειν, poſteriore autem verbum ἀνάσσειν cū participio κρατέων. Idem ἀνάξασθαι dixit voce media, Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.

¶ ἈΝάκτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θεός, βασιλεύς, Heſych.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium. δεσποτεία, vt à Suida & Heſychio exponitur. At verò ἀνακτορίῃσιν apud Hom. adiectiuum eſt, à nominatiuo ſingulari ἀνακτόριος.

Ἀνακτόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſiue ἀνακτόρειος, Regius, vel Herilis. vtpote ab ἀνάκτωρ ſignificante regem, vel dominum, ſiue herum. Odyſſ. ο, Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι. Citatur autem ἀνακτορέοιο θρόνου, pro Regiæ ſedis, & ἀνακτορέων ἐχθρῶν, pro Regio inimico, ex Anth. epigr. ‖Dicta item fuit Miletus ἀνακτορία, ab Anacte quodam Cæli & Terræ filio.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, Regia, Palatium. Et plurali numero pro eodem, ἀνάκτορα. nam exponitur à Suida τὰ βασίλεια. & ἀνακτόρων ab Heſychio οἴκων βασιλέων, ſeu potius βασιλείων. ‖Eſt etiam ἀνάκτορον, Templum: ſicut ἄνακτας vocari diximus deos quoque: & ἀνάκτωρ ex Heſychio expoſitum fuit itidem, Rex & Deus. Suidas item ἀνάκτορα non ſolùm τὰ βασίλεια, ſed etiam τὰ ἱερὰ ſignificare tradit. Lucianus de ſeruo paulo antè manumiſſo loquens, ἔτι τὴν πέδην περιελκὼν, καὶ τὸν μυλῶνα ὡς τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν. vbi pro ἀνάκειον quidam poni volunt. Apud Dionyſium Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις. vbi dicit. ἀπό τινων εἰδώλων ὅτι φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτόροις; vbi ait enarrator, ἀνάκτορα Ἕλληνες ἐκάλουν τὰ παρ' αὐτοῖς θεῶν τεμένη.

Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, ſecundum Heſychium. atque ita crediderim ſumi apud Athenæū, lib. 4, Ἐλευσῖνί τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον. Sed notādū apud Heſychiū legi, Ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δήμητρος ὃ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα τίθεται.

Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccleſ. hiſt. lib. 5, pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito. aut pro adyto altaris, ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκάλει τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ τὰ δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς τὴν ἀνακτόρων ἐπέβη. Idem, τοὺς δὲ τολμῶντας τοὺς ἱεροὺς παραβαίνειν νόμους, ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυεν. ‖Suidas ἀνάκτορον explicat etiam ἱερατεῖον.

Ἀνακτόρειον, Subſtantiuè, idem quod ἀνάκτορον, Templum. Citatur tamen ex Herodoto ἱρὸν ἀνακτόρειον.

¶ Ἄνακες, οἱ, vel Ἀνακοὶ, Dioſcuri, Caſtor & Pollux. At Ci-

cero

cero De natura deorum lib. 3, ſcribit, διόσκουροι etiam apud Graios multis modis nominãtur. Primi tres, qui appellantur ἄνακες, Athenis ex Ioue rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi, Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertii dicuntur à nõnullis, Aleo & Melampus, Euolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cicero. Sciendũ eſt autem ἄνακας dictos ſecundum Plutarchum in Numa, ἀπὸ τῆς τῶν ἄνω ἀνασχέσεως. Secundum eundem autẽ in Theſeo, vel διὰ τὰς ἀνοχάς, vel ab ἀνεκάς Atticè ſignificante ἄνω. aut certè ab ἀνακῶς. nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Quam etymologiam cæteris longè anteferendam cenſeo: quæ ponitur etiam apud Etymologiſten, ſed cum falſa expoſitione huius aduerbii ἀν[...]ſcribitur enim ibi, ἄνακοι, διόσκουροι, ὅτι ἀνακῶς (ὅ ἐστι φιλανθρώπως) ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cæterũ quod Plutarchus dicit, ἄνακτας appellatos reges fortaſſis ab ἀνακῶς, contrariũ eſt iis quæ leguntur apud eundem Etymologiſten, ex Methodio, videlicet ἀνακῶς ſignificare ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, idque ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, vtpote quibus φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων, id eſt curæ & ſolicitudines ſunt de ſubditis. Certè vtrum prius fuerit, an ἀνακῶς, an ἄναξ, & vtrum ab vtro deriuatum ſit, conicere non facilè fuerit. Euſtathius, Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνάκους τοὺς διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς ἀνακούς. καὶ κατεύχονται, φησὶν, ἀνάκοιν διοσκούροιν. Apud Heſych. quoque habetur ἀνάκοιν, τοῖν διοσκούροιν.

Ἄνακοι, Locus quidam Athenarũ, apud Lucianum. Budæus.

Ἀνάκειον, ου, τὸ, Templum ἀνάκων, id eſt Dioſcurorum. διοσκούρειον, inquit Heſychius: τὸ τῶν διοσκούρων ἱερὸν, Suidas.

Ἀνάκεια, τὰ, Feſtum Dioſcurorum. ἀνάκεια (inquit Pauſanias apud Euſtathium) ἑορτὴ διοσκούροιν ἀνάκοιν. Apud Heſychium autem ſingulari numero etiam in ἑορτῆς ſignificatione habetur. ita enim ibi legitur, ἀνάκειον, τὸ διοσκούρειον, καὶ ἑορτὴ Ἀθήνῃσι.

¶ Ἀνακῶς, aduerbium, Cum cura & diligentia, Seduló. & ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, Curam alicuius gerere, apud Herodotum & Thucydidem. Herodotus, ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πορθμέων. Thucydides lib. 8, ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ἢν ὀκνηλίωσι. vbi ἀνακῶς ἔχειν τινὸς videtur eſſe Obſeruare magna cura quempiam. Scholiaſtes tamen exponit ſimpliciter διαφυλάττειν. Heſychius ἀνακῶς exponit ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως. Suidas ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, rectè hæc duo aduerbia ponens: ſiquidem & Plutarchus in Theſeo ſcribit ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν.

Ἀνακῶς, Regiè, Regaliter. βασιλικῶς, Suidas. ¶ Apud Etymologiſten autem ἀνακῶς dicitur poni pro ἄνω. vbi ἀνακῶς eſt pro eo quod apud alios ſcribitur ἀνεκάς.

—ἌΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ventus. Ab ἄω deriuatum putatur, ſiue ἄημι, ſignificante πνέω, id eſt Flo, Spiro: interiecto ν. facto videlicet prius ἄεμος, deinde ἄνεμος. Vox eſt tã poetis quàm proſæ ſcript. vſitata, ſicut & apud Lat. Ventus. & quæ eſt inter Ventum & Auram differentia apud hos, eadem & apud Græcos inter ἄνεμον & αὔραν, ſecundum quoſdam. Ariſtot. autẽ De mũdo, ſcribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους. αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. id eſt, Flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid ſit ſiue ἄνεμος, ſiue πνεῦμα (idem enim valet vtrũque) docet his verbis, ἐκ τῆς ξηρᾶς [ἀναθυμιάσεως] ὑπὸ ψύχους ὠσθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id eſt, A ſicca verò [exhalatione] oriri ſolet ἄνεμος, quum à frigore ita protruſa eſt illa vt fluat. nihil enim eſt hic aliud quàm aer multus fluens & coaceruatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου ſiue ἀνέμων, pro ἄνεμον ſiue ἀνέμους ſimpliciter, vt Homerus Odyſſeæ β, — πέμψω μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. & Odyſſeæ η, — λιάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου θύελλα ſiue ἄελλα, id eſt, ad verbum, Venti procella: Odyſſeæ κ, αἱ δ᾽ ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Aratus, — εἰ δέ κε νηΐ Τυφὼν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, id eſt (Cicerone interprete) Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus. At Iliadis ν paulo aliter, Ὡς δ᾽ ὅθ᾽ ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι.

Ἄνεμοι, filii Ἀστραίου & Ἠοῦς, Heſiodo in Theog.

C. Ἀνεμόδαρτα φυτὰ, vide paulo pòſt in ἀνεμοτραφής.

C. Ἀνεμόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Curſor cum vento currens. Vel, Curſor qui à vento impellitur. Lucianus, De vera hiſtoria lib. 1.

C. Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam apud Corinthum, quaſi ſopitores venti, quòd incantamentis quibuſdam ventorum tempeſtates ſedarent. γένος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, inquit Euſtathius. ad quod ſolers fuiſſe narratur Empedocles, cuius etiam ars quædam ad hanc rem, memoriæ prodita eſt. hinc & κωλυσανέμας fuit vocitatus, ſeu κωλυσανέμας (vt inuenitur etiam ſcriptum) quòd videlicet ventos prohiberet, ſeu arceret. verùm ſecundum quoſdam non incantamẽtis ſed circumpoſitis Agrigentinorũ vrbi innumeris aſinorum pellibus, auertit ab ea ventos quibus infeſtabatur. Meminit Laertius.

C. Ἀνεμοσκέπης, A vento tegens, A vento defendens. A Budæo exponitur liberius, Aduerſus iniuriam ventorum factus. Hom. Il. π, — χλαινάων τ᾽ ἀνεμοσκεπέων. Apud eundẽ Od. ζ & η, σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam grãm. ἀνεμοσκέπης eſſe à verbo σκέπω nõ autem à nomine σκέπας: & ſcribendum contendunt ἀνεμοσκέπης, non ἀνεμοσκεπής. alioqui ſignificaturũ, Qui à vento tegitur.

C. Ἀνεμοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ἀνεμοτραφὴς, A vento nutritus, A vento auctus & corroboratus. Suidas autem dicit ἀνεμοτρεφὲς eſſe quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus, vel quæ ſint bene vento expoſita. hoc enim ſolere eſſe & ſolidius & validius. Aut certè ſignificare Quod à vento nutritur. Apud Homerum Iliadis λ, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exponitur Haſta corroborata à ventis antequam ex arbore abſcinderetur. & Iliad. ο, ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum à vento ſumens & incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo maior oritur fluctus. Dicũtur & φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Euſtathius, Ἄλλως γὰρ (inquit) ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ τὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. Hæc autem (addit) idiotæ opifices ἀνεμόδαρτα appellant: quæ videlicet πνοιαῖς δονέονται παντοίων ἀνέμων. quæ verba, Homerica ſunt. Videtur autem fuiſſe hoc vocabulum ἀνεμόδαρτα apud vulgus duntaxat in vſu.

C. Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ, A vento diſperditus, A vento periens. σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita ſeu corrupta, Euſtathio autore. Itidem verò ἀνεμόφθορα ἑσπαρμένα, apud Græcos Bibliorum interpretes, Oſeæ cap. 8.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, Corruptio quæ fit à vento. ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων, Suid.

C. Ἀνεμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A ventis diſiectus, A ventis dilatus, id eſt, in diuerſas partes latus.

C. Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, ſiue celer. Venti celeritatem habens, ſeu velocitatem. ἀνεμώκεα δῖναις, Apud Ariſtophanem exponitur ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Apud Suidam ponitur etiam ἀνεμώκεος (qui genitiuus eſt ab ἀνεμώκης) tanquam nominatiuus.

C. Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventoſus, Vanus, Inanis, Friuolus, Futilis. A genitiuo ἀνέμου fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etymologiſtes: compoſitum eſſe negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος & ὄλλω conflatum eſſe, vt ſit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod à vento rapitur, & ita perditur, Quod cum vento interit. Iliad. φ, Νηπύτι', ὡς νῦ τοι ἔξοχ' ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; Apud eundem Od. η & λ, ἀνεμώλια βάζειν, id eſt ἀνεμοφόρητα, vt ait Etymologiſtes. Vide Euſtathium de huius nominis formatione.

Ἀνεμωλία herba, vide Ἀνεμώνη.

C. Ἀλεξάνεμος, Ventos arcens: vt Odyſſ. ξ, χλαῖναν ἕεστο Ἀλεξάνεμον.

C. Ἰσάνεμος, Par vento, velocitate videlicet, id eſt Velociſſimus, apud Euripidem. Sic Homerus dicit θέειν ἀνέμοισιν ὁμοίας.

C.Κωλυσάνεμος, vide ſuprà in Ἀνεμοκοῖται. A
C.Λανθάνεμος ὥρα vide in Λανθάνω.
Ἀνεμόεις,εντος,ὁ, Ventoſus, ea ſignificatione qua dicuntur loca ventoſa. Eſt autem poeticum vocabulum αἰνεμόεις, quod vt ingredi verſum hexametrum poſſit, mutat α in η interdum. dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν, Od.τ. – τάχα δ' ἵκανον πύλας ἠνεμοέσσας.
Ἀνεμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Vento plenus, Ventoſus, Venti naturam habens, ἀνεμιαῖος.
¶ Ἀνεμόω,ῶ, Ventilo, Vento agitari facio. Ἀνεμοῦμαι paſſ. vnde partic. ἠνεμωμένος. Luc. τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον συνεῖχε, id eſt, Ventilatum, vt vult Bud. Ἠνεμῶσθαι præterea eſt Suidæ, τὸ ὑπὸ ἔρωτι ἐπτοῆσθαι, in hoc Æliani loco, καὶ ἐδόκει τεθεῖ πλὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι. B
C.Διανεμόω, Idem. Exponitur etiam Ventis expono, in vulg. lex. Et διηνεμωμένας ἐθείρας, iubas vento expaſſas, in Epigr. pro διανεμωθείσας.
C.Ἐξανεμόω,ῶ, vel potius Ἐξανεμοῦμαι paſſ. vt ἐξανεμοῦσθαι de ſegetibus dictum, quum iam matureſcentes perflatu nimio exinaniuntur & quaſi euent.latur. Theophr. De hiſt.pl.lib.8,cap.10, ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς ὁ κριθὴ, ἐὰν ἡ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἢ ἄρτι ἀπηνθηκότα ὁ σῖτος. μᾶλλον δὲ ἡ κριθή. πολλάκις δ' ἤδη ἐν τοῖς ἀδρυνθεῖσιν. οὐχ ἥκιστα δ' ἐὰν πνεῦσις μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται ξηραίνει γὰρ ὁ ἀφαναίνει. ὁ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Euentari, ſine autore (vt opinor) loquutus. Vide Plinium lib.18, c.17. Ἐξανεμωθεὶς καὶ ἀτεχνῶς ab Aretha dicitur pro In ventum euaneſcens, vt tradit Bud. Ab Ariſtotele autem equæ equientes alio ſenſu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, De hiſt.anim.lib.6. ‖ Suidæ ἐξανεμοῦσθαι eſt ἐπαίρεσθαι: Heſychio autem nõ ſolùm μετεωρίζεσθαι, ſed etiam ξηραίνεσθαι, quod conuenit cum illo Exinaniri, de ſegetibus dicto paulo antè. C D
¶ Ἀνέμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, itẽ Ἀνεμιαῖος, item Ἀνεμιαῖος, Vento plenus, Vanus, Euanidus: Subuentaneus, ſecundum quoſdam: vt ἀνεμιαῖον ᾠόν, Subuentaneum ouum, quod & ὑπηνέμιον dicitur. Ventoſum hac in ſignificatione ſunt qui dici poſſe exiſtimẽt. Inuenitur & ἀνεμιαῖον κύημα expoſitum Fœtus euanidus. Plato ἀνεμιαῖον τι opponit τῷ γονίμῳ, i. fœcundo, in Theæteto. ‖ Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, Homo leuis, inconſtans, & inſtabilis mẽte. διὸ καί τις κατ' ἐμοῦ ἀστεῖος ἀνεμιαίας παιδιᾶς. Euſt. E
Ἀνεμίζω, Vento impello ſiue agito. Ἀνεμίζομαι, paſſ. Vento impellor ſiue agitor. Iac. epiſt.cap.1, ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.
¶ Ἤνεμος pro ἄνεμος, poet. Heſ.
C.Ἠνεμόφοιτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per aera vadens, Aerius.
C.Ἀνήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigr. ‖ ET Ἀνηνεμία, Ventorum expers tranquillitas. Ariſtot. in Probl. quod tamen vocabulum Luciano improbari ſcribunt. F
C. Ἀπήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ventos non habens. aut, A vento procul remotus. Heſ.
C.Δυσήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Difficiles & malos ventos habens. δυσήνεμος χθὼν apud Dionyſ. De ſitu orbis, Ventis vexata regio. Eſt itẽ δυσήνεμος, Heſychio & vulg. lex. Græcol. Grauiter olens & fœtens. ‖ CVI contrarium Εὐήνεμος, Bonos & proſperos ventos habens. Et metaphoricè, Serenus, Pulcher, Suid. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμήν, A ventorum iniuria tutus portus.
C.Νήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ventos non habens. Item Serenus, Tranquillus, & idem quod ἀνήνεμος: item & εὔδιος, Heſych. Hom.Il.ε, νηνέμου αἰθέρος, id eſt χωρὶς ἀνέμου. Compoſ. ex νη priuatiuo & ἄνεμος, ſeu poetico ἤνεμος. ‖ HINC Νηνεμία, Ventos nõ habẽs ſerenitas. Et quemadmodũ γαλήνη propriè de maris tranquillitate dicitur, ſic νηνεμία de ſerenitate aeris. Annotatur autẽ Atticos νηνεμίας abſolutè pro – νηνεμίας οὔσης dicere. ‖ ET Νηνεμοῦσθαι Quod à vẽtis nõ ampli' agitatur, Tranquillũ. Vide Heſ. G
C.Ποδήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, q. d. Pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans, Pedibus celer. ποδήνεμος Ἶρις, Il. ε, & in Epigr. ποδήνεμος αὔρα apud Suid. qui interpretatur & ταχεῖα. Heſ. autem εὐσταθ. item ὑπήνεμος. H
C. Προσήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vento expoſitus, Auræ patens. προσήνεμος αὔρας. Xenophon. προσήνεμον καὶ ὑπήνεμον, Theophr. & ἐν προσηνέμῳ, In aura Xenophon OEconomico, λικμᾶν ἐν τῷ προσηνέμῳ μέρει ἔπειτα ἐν τῷ προσηνέμου. vbi προσήνεμον & ὑπήνεμον opponuntur. Sic & apud Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος.
C. Πυρήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ignem ventilans: vt πυρηνέμους ῥιπίδας, in Epigr.
C.Ὑπήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ (inquit Bud) Auræ patẽs, i. vẽto expoſitus: vt ὑπήνεμος νεοσσιά, Vento expoſitus nidus, hoc eſt nõ occultus & in terra defoſſus. Ariſtot. De hiſt.anim. Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, vt apud Xenoph. in OEcon. Vbi περὶ τοῦ λικμᾶν loquitur, Ἦν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, id eſt, Ita ventilare incipiat, vt primùm id ventiletur quod ab aduerſo vento longiſſimè diſtat: vt ſcilicet progrediatur ventilatio ſurſum verſus & in aduerſum ventum (ad eam partem videlicet quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur) Gallicè au deſſous du vent. Hæc Bud. in ſuo lexico. addens etiam opponi ſic & apud Theophr. aſtutè ὑπήνεμον & προσήνεμον: quod Theodorus non intellexerit. Idem certe Theodorus ὑπήνεμον τόπον apud Theophraſtum De cauſis plant. lib.3, vertit locum tranquillũ. Soph. Antigone, Καθύπερθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι pro A vento auerſi. Quam interpretationem quum locus apertè poſcat, contrariam tamen vulg. interpres habet, ſed à me emendatam in editione tragœdiarum ſelectarum Græcol.
C. Ὑπηνέμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ventoſus (Subuentaneus, ſi Latinè dici poteſt) Cui ſubeſt ventus. Vſitatiſſima ſignific. dicitur hoc vocabulum de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter ſe libidinis imaginatione cõcipiunt. Plin. libri 10, caput 58 ita claudit, Et ipſæ autẽ inter ſe (ſi mas non ſit) fœminæ æquè ſaliunt, pariuntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur. quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plinius eiuſdem libri cap. 60, itidem de ouis, Quidam & vento putant ea generari: qua de cauſa etiam zephyria appellantur. Vide & οὔρια ᾠά, item κυνόσουρα ᾠά. Ariſtoph. apud Athen. lib.9, πολλὰ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια δεῖ τίκτειν ᾠὰ πολλάκις. Legitur & apud Ariſtotelem aliquoties. Huc autẽ Lucianus alludens in lib. De ſacrificiis, dixit Iunonem ſine congreſſu virili concepiſſe Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis denique ouis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid eſt inane, vanum & futile. vnde ὑπηνέμιος λόγος, Plutarch. De audiendo, pro inani, & ex quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, quique audienti non prodeſt, vt inquit Budæus. Sic Lucianus, ὑπηνέμια διηγήματα d[illegible] futilia. ‖ [illegible] Græci poetæ ὑπήνεμον var. ſ[illegible] vſurpant eodem fere modo quo Latini poetæ ſuum ventoſum. vnde apud Nonnum ὑπηνέμιος [illegible], & ὑπηνέμιοι [illegible].
Ἠνεμόεις,εντος,ὁ, Vẽtoſus, Vẽtis perſpirabilis. Inde metaph. Altum ſignificat, quod loca alta venti magis pervia ſint: vt ἠνεμόεσσα Ἴλιος apud Homerum. Significat etiam Celerem & Ventos velocitate æquantem, quemadmodum apud Oppian. De venat. lib.3, [illegible] ὀλοαὶ καὶ ἀέλλης ἠνεμόεσσαι.
Ἠνεμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Ventoſus. Ἠνεμώδης item Heſychio ἠχώδης ſignificat, quod venti vehementiores ſonitum quendam & murmur edant. Hinc Virg. Ventoſum auræ murmur.
Ἀνεμῶτις, Minerua fuit cognominata in Peloponneſi quodam loco, quòd ibi ventum pernicioſum ſedaret.
¶ Ἀνεμώνη,ης,ἡ, Herba ſic dicta quod vento flante aperiatur. Eſſe autem tradunt papaueris genus, cuius flos roſæ quidem ſpeciem præ ſe fert, ſed omni odoris gratia caret. Vnde ortum prouerbium, ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Roſam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam fremium à Latinis appellari velint. Cæterùm ad huius nominis etymum reſpiciens Ouidius, ita claudit Metamorphoſeωn librum decimum, Nanque male hærentem & nimia leuitate caducum Excutiunt iidem qui perflant omnia venti vel, vt in aliis codicibus, – qui perflant nomina. Sed legendum potius, vt in vetuſtis, – qui præſtant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipſo. In vulgatis lexicis tribuitur, ἀνεμώνιον Theophraſto lib.7. hiſtoriæ plantarum cap. 10, idem eſſe quod ἀνεμώνη, & Latinis fremium.
Ἀνεμωλία, metaphoricè, Vanitas. Luc. μηδὲ τὰ ἄλλα χάριν

αἱ ἀνεμώναι τῶν λόγων, id eſt (inquit Bud.) vana verba, friuola, nugatoria.

¶ Ἀνεμώρεια, ſiue Ἀνεμώλεια, Vrbs Phocidis, apud Homerum Il. β, cuius ciuis dicitur ἀνεμωρειεύς. Sic autem appellata fuit à ventis eam perflantibus. Vide Stephanũ & Euſtath.

ἌΝΕΥ, aduerbium, Abſque, Sine. Ex α priuatiuo & verbo νεύσασθαι, vt vult Euſtathius: ſed ridiculum videtur eſſe hoc etymũ. ἄνευ ἠχῆς, Sine ſono, Cicero vertit, Sine vllo ſono. Interdum redditur per Citra: vt, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilem congreſſum. ἄνευ τοῦ πράττειν, Factis procul, in vulg. lex. exponitur ex Gellio. Ibidem, ἄνευ ψήφων, Exceptis aliis. Cicero quoq; particulã hanc variis modis exprimit: vt quũ hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, vertit, Non poſſe iucundè viui, niſi ſapienter viuatur. Idẽ hunc ex Timæo Platonis locum, in quo bis hoc aduerbium habetur, χωρισθὲν δὲ πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: ſic reddit, Nihil porrò igni vacuum videri poteſt, nec verò tangi quod careat ſolido: ſolidum autem nihil quod terræ ſit expers. Poſſet tamen & his in locis ἄνευ verti Sine, vel Abſque.

Ἄνευ, Præterquam quòd, vt Budæus vertit in hoc Demoſthenis loco, ὁ γὰρ πόλεμος ἐκεῖνος πόλεμος, ἄνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐπορωτέρους διῆγεν ὑμᾶς.

Ἄνευ poſtponitur nonnunquam, vt Sine apud Latinos: vt ὧν ἄνευ, & τούτων ἄνευ, Quibus ſine, His ſine. Eſt autem ἄνευ in vſu tam proſæ ſcriptoribus, quàm poëtis: vt Αἴαντ᾽ ἄνευ ἐμέθεν.

Ἄνευθε & Ἄνευθεν, apud poetas tantùm pro eodem. Iliad. χ, Οἶος ἄνευθ᾽ ἄλλων. Il. π, Μὴ σύ γ᾽ ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur ſine caſu. Etymologiſtes ait nullum extare aliud aduerbium illi ſimile in θεν deſinens.

C. Ἀπάνευθε & ἀπάνευθεν etiã dicuntur pro Sine, vel Procul à, aut Seorſum. vt Il. α, ἀπάνευθε θεῶν. Il. ψ, Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε λελείμμαι ὀστέ᾽ Ἀχιλλεῦ. Il. υ, Εἷος ὁ μὲν ῥ᾽ ἀπάνευθε θεοὶ δηίων ἦσαν ἀνδρῶν. Od. ζ, αἱ δ᾽ ἀπάνευθεν ἴσαν.

ἈΝΕΨΙΟΣ, ου, ὁ, Conſobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel ſororis filius. ἀνεψιοί (inquit Heſychius) ἀδελφῶν υἱοί. Dicitur autem interdũ ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Iſæus, ὁ νόμος δίδωσι τὴν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς. id eſt (vt Budæus in Comm. interpretatur) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim (inquit) accipitur ἀνεψιός. Idẽ in lexico ſuo ſcribit, Demoſthenes fratris & ſororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione contra Stephanum. Plutarchus Theſeum & Herculem appellat ἀνεψιούς. Homerus Il. ι, Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. vbi Euſtathius ἔτας ait vocari πάντας τοὺς συνήθεις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθος. dici autem ἀνεψιοὺς, τοὺς τῶν γνησίων, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν. eſſe autem ἀνεψιοὺς qui poſtea nominati ſint ἐξάδελφοι. Cæterùm ἀνεψιός vult Etymologiſtes eſſe du-ctum παρὰ τὸ ἀνήκειν vt ſit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν. ſed viderit.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, Conſobrina, Patruelis. Xenophon, συνελθοῦσαι πρός με ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ, καὶ ἀνεψιαί. Citatur ex Plutarcho in Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Conſobrina matris. Plut. in Probl. Rom. ἀλλὰ ὀψὲ συγχώρησαν ἀνεψιαῖς συνοικεῖν. vbi quidam ἀνεψιὰς vertunt neptes, alii rectius conſobrinas.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Conſobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demoſthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, Filius conſobrini, ſiue conſobrinæ, ſiue patruelis, vel amitini. Demoſthenes (vt paulo antè ex Budæo retuli) fratris & ſororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorũ filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduerſus Stephanũ. ἀνεψιαδοῦς (inquit Heſychius) ὁ ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιός eadem forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός.

Ἀνεψιαδῆ, Filia conſobrini, vel conſobrinæ, ſiue patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιάδης, vide apud Poll. & Suidam in vita Heſiodi.

C. Αὐτανέψιος pro ἀνεψιός putat poni Bud. afferens hunc

A Ἀνεμώνη, metaphoricè. Vanitas. Luc. μηδέ σε θελγέτω Platonis locum in Euthydemo, ἔστι δὲ οὗτος Ἀξίοχος μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανέψιος δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed & à Polluce ἀνεψιοὺς & αὐτανεψίους pro iiſdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in αὐτανέψιοι reſtringi ſignif. puto. Idem & de Αὐτανεψιός dico.

C. Ἐξανέψιος, Expatre conſobrinus. ἐξανέψιοι, Quorum patres ſunt inter ſe ἀνεψιοί, aut matres inter ſe ἀνεψιαί. Iul. Poll. 3, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί.

B ἌΝΗΘΟΝ, ου, τό, Anethum, herba nota, quæ & apud noſtrates Græcum nomen ex parte retinet. Sic autem appellatur ſecundum Etymologiſten, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quod citò creſcat. Ariſtoph. in Nub. ἐν δ᾽ ἂν ἀνήθου τῶν πρεσβυτέρων ἐρπάζειν.

C. Ἀνηθοειδής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, Anethi ſpecie ſeu formam habens, i. ſimilis anehto. Ex ἄνηθον & εἶδος.

Ἀνήθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho conſtans: vt ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, citatur ex Theocrito. Et ἀνήθινον μύρον, ex Dioſcoridis lib. 1, cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiuſdem lib. 5, cap. 67.

C ἈΝΗΡ, Vir, in genitiuo ἀνδρὸς, & itidẽ in cæt. ſed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poetæ, & interdũ etiã ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. in proſa autem vſurpantur hæc, non item illa. Vocatiuus eſt ἄνερ: vt πάτερ à πατήρ. Vt autem Vir apud Latinos variè ſumitur, ſic ἀνὴρ apud Græcos. Ἀνὴρ ſimpliciter pro ἄνθρωπος, vt Vir pro Homo. καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Euſtathius, vt in ἔργα τ᾽ ἀνδρῶν. & in compoſitis ἀνδραποδιστὴς & ἀνδροφόνος. nam in his & ſimilibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Poſſunt autem alia multa exempla proferri præter

D hæc Euſtathii, huius ſignificationis, ex Homero, quinetiam ex proſa: vt quum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγωνισταὶ à Demoſthene: & paſſim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sed & in aliis quibuſdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte viri appellationem potius quàm hominis vſurpamus, Latinè ea interpretantes: vt quum Thucydides de captiuorum permutatione loquens, dicit, ἀνὴρ ἀντ᾽ ἀνδρὸς ἐλύθησαν. Sic & quum dicitur κατ᾽ ἄνδρα pro In ſingulos viros, vel Per ſingulos viros, aut potius aduerbialiter Viritim. ‖ Vſurpatur itidem

E pro ἐκεῖνος, vt ἄνθρωπος, cum apud alios, tum apud Gregorium ident. dem: vt ὅ, τι γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν. pro Erat enim ille. Item, ἤγετο τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορά, pro Aduerſus illum.

Ἀνὴρ, Vir, id eſt mas, non fœmina, Maſculus. Plato De legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, Carens liberis maribus, Maſcula prole carens. Huc pertinet iſtud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. iidem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι, videlicet agnati & gentiles, vt ait Budæus.

F De tauro etiam dicitur in Anth. epig. vt Virgil. dixit, Vir gregis ipſe caper.

Ἀνὴρ, Vir, id eſt Non euiratus, Virilitatem ſuam habens, id eſt ſua virilia, Non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κοὐκ ἀνήρ ὄρνιθά τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδών, &c. Nec malè tamen in Actis Apoſtolicis ἀνὴρ & εὐνοῦχος cõiunguntur, cap. 8, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος δυνάστης, &c. hic enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ iungitur, & ſimpliciter pro ἄνθρωπος vſurpatur, de quo vſu modò dictum eſt. ‖ In epigrammate

G quodam incerti autoris quod eſt Anthol. epigr. lib. 1, ἀνὴρ & μαλακὸς opponuntur. vbi à quibuſdam ἀνὴρ exponitur Nõ effœminatus. videtur etiam exponi poſſe Non eneruatus, ex Ouidio. Secundum quoſdam autem ἀνὴρ hîc dicitur Non obſcœnus, & μαλακὸς contrà Obſcœnus. Confer epigramma illud in fontem Salmacin cum iis quæ de eo ſcribit Ouidius Metamorph. 4. Huius vndas appellat obſcœnas idem, lib. 15.

H Ἀνὴρ, Vir, id eſt Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συναρμόσαι τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, item εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας ἐξελθεῖν. vbi ἄνδρας (id eſt viros) ſolemus virilem ætatem interpretari. dicimus enim, Ad virilem ætatem peruenire, vel Ætatem virilem attingere, ſiue attigiſſe. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας

ἐλθεῖν & προελθεῖν ab Aphthonio, item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι ad verbum, Ad viros peruenire, id eſt Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι dicit Demoſthenes. Citatur & εἰς ἄνδρας συντελεῖν ex Iſocrate, pro εἰς ἄνδρας τελεῖν. Idem εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit, in Areopagit. ἐπειδὴ δ' εἰς ἄνδρας δοκιμασθεῖεν. Sed & δοκιμασθέντα per ſe ſignificat idem quod εἰς ἄνδρας δοκιμασθέντα, in hoc Demoſthenis loco aduerſus Midiam, εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι. vbi δοκιμασθέντα Budæus exponit εἰς ἄνδρας ἤδη ταχθέντα, & εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, & εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani enim dicebant virilem togam ſumere. quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Ariſtoteli. Ἄνδρα γεγονέναι etiam eſt Maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, id eſt, Rationem repoſcebant & reliqua tutelæ adminiſtratæ. Non ſolùm autem dicunt ἄνδρα γεγονέναι, ſed etiam ἄνδρα τέλειον. Xenophon Pæd. 8, τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Nec ſolùm inuenitur ἀνὴρ τέλειος, ſed & ἀνὴρ μέσος, quem ſequitur προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ: hunc autem ἄνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

Ἀνὴρ, Vir, id eſt Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Iliad. η, Ἀνέρες ἐστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. aliis quoque multis in locis ſic vtitur. & apud Thucydidē ſcholiaſtes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Sic & Latini virum vſurpant in certis loquendi generibus. Horatius autem nouè dixit, Nam ſiquid in Flacco viri eſt. pro Siquid virilis animi, meo quidem iudicio. ‖ Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicũque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non eſſe ἄνδρες, qui ſeruile quidpiam & abiectum facere ſuſtinent: vt Xenophon in Hierone, de iis qui laudis & gloriæ cupiditate ducuntur, ait, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem eſſe homines, paucos autem viros. Cicero lib. 5 epiſtolarum ad fam. in epiſtola ad Publium Seſtium, *Vt & hominem te & virum eſſe meminiſſes*. Rurſus Xenophon Pæd. 4, ὡς ὁ τοῦτο ποιῶν, οὐκέτι ἀνήρ ἐστιν, ἀλλὰ σκευοφόρος. Idem Hellenicῶν 7, ἀνεφυσῶντό τε καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Æſchines in Cteſiphontem, πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις.

Ἀνὴρ, Vir, id eſt Maritus. quæ ſignificatio vnà cum præcedente habetur in apophthegmate cuiuſdam Lacænæ quod commemoratur à Plutarcho in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Homerus Odyſſeæ ζ, Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν Ἐσθλήν. & ſubiungit, nihil potius eſſe ac præſtantius quàm quum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, id eſt maritus & vxor. Iungitur cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus illius. Athen. 12, δειπνεῖν δὲ αὐτὰς οὐ παρὰ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἑαυτῶν. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis. quod genus loquendi aptiſſimè (vt opinor) exponere poſſumus Horatianis verbis, Tẽpeſtiua viro. Planè enim Græcorum imitatione videtur ita loquutus fuiſſe. Odyſſ. α, — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Iliad. τ, Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Poſſumus tamen in huiuſmodi loquendi generibus, ac præſertim in hoc vltimo, ἄνδρα accipere ſimpliciter pro viro, non pro marito. ſicut & quum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτική. q. d. capax viri, Latinè viripotens.

Ἀνὴρ ancipitem habet vocalem α, id eſt quæ produci vel corripi poſſit. His in locis producitur, Iliad. γ, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Odyſſ. α, — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Iliad. λ, Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες αἰζηοί. Iliad. σ. — μέζ' δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. & alibi frequenter. Corripitur autem hic, Iliad. ρ, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Il. π, Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης Ἡγεμόνων. qui verſus habetur etiam Il. o. quanquam in editionibus quibuſdam particula δὲ non additur eo in loco: ſed legitur ἔνθ' ἀνήρ, & ita longam haberet priorem ἀνήρ. Sed obſeruaui particulam hanc in iiſdem editionibus non ſolùm temerè omiſſam, ſed & additam nonnunquam: vt in verſu quem modò ex Il. γ protuli, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, &c. nam cum in aliis quibuſdam editionibus, tum in Florentina ibi legitur, Ἀσπὶς δ' ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, non ſine manifeſto errore.

C. Ἀνδρόβασμος, ου, ὁ, Anguſta via, vt quæ vni duntaxat viro ſufficiat, quæ vnum tantummodo virum capiat. στενὴ ὁδὸς, Heſychius. Dici puto quaſi ἀνδρὸς βασμός.

C. Ἀνδροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viriuorus, Virorum deuorator, Homines vorans: vt ἀνδροβόροι κύνες. & in Anthologia epigrammatum, Ἀνδροβόρε, ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη.

C. Ἀνδρογένεια, ας, ἡ, Virorum genitura, Virilis ſexus genitura, vel propagatio, vt exponitur apud Hippocratem. Secundum quoſdam tamen ἀνδρογένεια eſt generaliter Hominum genitura, ſiue propagatio. Malè autem ſcribitur in quibuſdam libris & in vulgatis lexicis ἀνδρογένεια cum accentu in antepenultima: ita enim eſſet nomen ἐπιθετικὸν: vt ἀφρογένεια, ἠριγένεια.

C. Ἀνδρογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Heſiodum ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, dies. in Diebus, μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorũ generatrix. Fortaſſe viriſatrix poſſemus interpretari, ex viriſator (eadem forma facto qua vitiſator) deducentes fœmininum viriſatrix: ſed aſperius eſt fœmininũ quàm maſculinum. A quibuſdam ἀνδρογόνος ἡμέρα apud Heſiodum exponitur dies viripara. A Nonno ἀνδρογόνος χοῦς vocatur humus ex qua formatus fuit Adam, quaſi virigeneratrix. Vide γόνος, ex quo & ἀνὴρ componitur hoc nomen.

C. Ἀνδρογύνης, ου, ὁ, vel Ἀνδρόγυνος, ad verbum (ſi ita dici poſſet) Mariſœmina, pro Mas & fœmina, Vir pariter & fœmina, Vtrunque habens ſexum, vel Vtriuſque naturæ, vt loquitur Plinius: ex cuius libro 8 citantur hæc verba, ἀνδρογύναι appellabantur populi quidam in Aphrica, vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes: quibus dextra mamma virilis erat, ſiniſtra verò muliebris. Plato in Sympoſio, ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει τοὔνομα κείμενον. Auguſtinus de androgynis loquens, In his (inquit) ſic vterque ſexus apparet, vt ex quo potius debeant accipere nomen incertũ ſit. Hi alio nomine γυνάνδροι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii & Veneris filio, qui cum nympha Salmacide confuſum ſexum habuiſſe perhibetur.

Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus exciſa ſunt virilia. qui & ἀπόκοποι, & γύννιδες, item ἡμιγύναικες, item ἡμίανδροι, id eſt Latinè ad verbum, Semiuiri. Vide Pollucem. ‖ Ἀνδρόγυνος ab Heſychio exponitur non ſolùm ἑρμαφρόδιτος, ſed etiam ἀσθενὴς & ἀνίσχυρος, id eſt Debilis & imbecillis, Inualidus. quæ ſignificatio videtur manare ex proximè dicta. nam ferè cum virilibus exciditur etiã virile robur, & vigor virilis. Eſt item ἀνδρόγυνος ex Suida Effœminatus, Muliebri & molli animo præditus, ἄνανδρος. In Parabolis Solomonis capitur pro ſocorde & parum ſtrenuo, ac non virili, vt ſcribit Budæus.

Ἀνδρόγυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuum· vt ἀνδρόγυνα λουτρὰ ex Anthologia epigr. citatur pro balneis vbi promiſcuè viri & fœminæ lauantur. ‖ Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen eſſe.

C. Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, Gemma quædam, ſic dicta quòd impetus hominum domet, Plin. nam δαμάω (pro quo & δαμάζω) ſonat domo.

C. Ἀνδροδῆμις, apud Heſychium (ſi mendum nõ eſt) ὕπανδρος γυνή.

C. Ἀνδρόδομος, ου, ὁ, quaſi ἀνδρὸς δόμος, Triclinium: τρίκλινος, Suid. Heſych. Idem quod ἀνδρὼν, ſecundum quoſdam.

C. Ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ, A viro interfectus. Sophocles in Aiace, — ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν. vbi ſcholiaſtes, σιδηροκμῆσι: τοῖς σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν. Vide κάμνω.

C. Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A viro elaboratus, A viro

conſtructus: vt ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Il. λ. Sic & Heſychius ἀνδροκμήτοις ἀγωνίαις dixit certamina à viris laborata, cum labore peracta. Sed Heſychius ponit & aliam expoſitionem apud Homerum, vt ἀνδροκμήτῳ poſſit ſignificare, In quo vir mortuus iacet. Vide κάμνω. A

C. Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator. κακοῦργος, Suidæ. Heſychio κακοῦργος & πανοῦργος, ſcribenti etiam duplici λ.

C. Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, Hominum vel hominis cædes, Homicidium. Il. ψ, — ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. λ, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. B Aliquãdo etiã pluralem numerum vſurpat: vt Iliad. η, — μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Item Iliad. ε, Παύσαιμεν βροτολοιγὸν Ἄρηα ἀνδροκτασιάων. Poſſumus autẽ ἀνδροκτασίας ſimpliciter interpretari Cædes, vel Homicidia. Vide verbum κτείνω, quod ſignificat interficio.

C. Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominis vel hominum interfector, Homicida. ἀνδροκτόνου γυναικὸς, Plutarch. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. VNDE Ἀνδροκτονία idem ſignificans quod proximè præcedẽs ἀνδροκτασία, & ab eodẽ verbo κτείνω, C ſed ab alio eius tempore deriuatum.

C. Ἀνδρολήμη, ης, ἡ, Virilem habens animi elationem. ἀνδρολήμην, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα. Heſych.

C. Ἀνδροληψία, ας, ἡ, vel Ἀνδρολήψιον, ου, τὸ, Corporum pigneratio. hæc autem dabatur non contra eos qui profugos ſuſcipiebant, ſed contra eos apud quos facinus perpetratum fuerat. Itẽ, Corporis prehenſio, vt docet Budæus in Comm. Eundem in Annot. poſterior. conſule, & inde vocis huius exẽpla pete. Si (inquit Suid.) extra Atticam vir Athenienſis interfectus fuiſſet, & ciuitas in qua perpetratum id homicidium erat, eum D qui eius autor eſſe videretur, ad pœnam poſcentibus non daret: tres licebat ciues illius ciuitatis capere, & pœnã homicidii daturos Athenas abducere. atque hoc appellabatur ἀνδρολήψιον. Citat deinde hũc Demoſthenis locum in oratione aduerſus Ariſtocratem, περὶ δὲ τούτοις, ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπέχωσι παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. Subiũgit idem Suidas paulo aliam interpretationem nominis ἀνδροληψία, ex Harpocratione deſcriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδροληψία E forma eadem qua προσωποληψία. A λαμβάνω enim fit λῆψις nomen verbale, pro quo in cõpoſitione ληψία.

C. Ἀνδρολογέω, ῶ, F. ήσω, Viros lego vel colligo, ad militiã videlicet, Delectum habeo. Alciphron, ἀνδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν. Sic dicitur vt ξενολογῶ & στρατολογῶ. Heſych. ἀνδρολογεῖ explicat στρατολογεῖ.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem. ſed ab Heſychio ponitur duntaxat præcedens.

Ἀνδρολογία, ας, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet quæ fit viritim: vt F Maccab. cap. 2, ποιησάμενός τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας, ἀπέστειλεν, &c. Vbi exponitur Præparationes viritim collectas.

C. Ἀνδρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inſaniens viris, Inſaniens virorum amore, Viros inſanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà vir dicitur γυναικομανής, inſaniẽs amore mulierum.

Ἀνδρομανία, ας, ἡ, Virorum inſanus amor, qualis eſt impudicarum mulierum. Greg. ἀλληλοφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις. G

C. Ἀνδρομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum viris vel cum viro decertãs, vt θηρομάχος, Cum fera vel cum feris decertans. In Anthol. epigr. ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀνδρομάχη, ης, ἡ, Nomẽ proprium mulieris. ita enim vocabatur vxor Hectoris, ſecundum quoſdam grammaticos, παρὰ τὸ ἄρειον καὶ τὸ μάχεσθαι. Sed eleganti & apto ioco poteſt ex proprio nomine fieri appellatiuũ, & vocari ἀνδρομάχη quælibet mulier litigare & rixari cum viro ſolita. Hoc ſenſu, dii boni, quàm multæ ſunt hodie per totum orbẽ Andromachæ: ſed ibi præſertim H abundant ἀνδρομάχαι vbi viri ſunt γυναικοκρατούμενοι.

C. Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilem altitudinem ſeu ſtaturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων. eſt tamen μῆκος propriè longitudo: ſed hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Noſtrates itidem dicunt *De la hauteur d'un homme*. nam *hauteur* eſt altitudo. Xen. Hell. 3, σταυρώματι ἀνδρομήκει ὄντι. Et apud Athenæum lib. 5, οἷον ἀνδρομήκεις λημνίσκων χρυσῶν πλήμασι. Itẽ ἀσπὶς (id eſt clypeus) dicitur ἀνδρομήκης, qui & ποδηνεκὴς apud Homerum. Vide Euſt.

C. Ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatẽ tendens, Puer iam grandior. ‖ Vel, Puer virilem prudentiam præ ſe ferens, Puer aliquid virilis prudentiæ reſipiens. Heſ. vtranq; ponit expoſitionẽ, Suidas priorẽ duntaxat. Ego poſteriorẽ malo: niſi ἀνδρόμυθος accipiatur potius pro eo qui virilitatẽ quãdã præ ſe ferat. Affertur autẽ ex Soph.

C. Ἀνδροπληθία, ας, ἡ, Hominum multitudo, Hominũ amplus cœtus. ἀνδρῶν πλῆθος. Suid.

C. Ἀνδροποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viros faciens. In vulg. lex. Græcolat. ponitur hoc vocabulum, ſine autore.

C. Ἀνδροπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Virum vel viros decẽs, Viro ſeu viris conueniens, Viro ſiue viris dignus: vt ἀνδροπρεπὴς μορφή, Digna viro forma, Virum decens forma. Compoſitum cum verbo πρέπω.

C. Ἀνδροσάθων apud Suidam & Euſtathium, Ἀνδροσάθης apud Heſychium, Virilia grandiora habens, Membroſus, eo ſenſu quo de obſcœno deo dicitur. Sed Heſych. vult ἀνδροσάθης poſſe etiã intelligi ipſum virile mẽbrũ.

C. Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel Ἀνδρόσαιμος, ου, ἡ, Ruta ſylueſtris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quòd eius flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco manẽt. αἷμα enim eſt ſanguis. Vide Dioſcoridem. Oribaſ. alio nomine aſcyron vocari dicit: Aetius atractylida.

C. Ἀνδρόσακες, εος, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros ſine foliis habens. de qua lege Dioſcoridem. Fortaſſe ita dicitur quaſi ἀνδρὸς ἄκος.

C. Ἀνδροσίνης, ὁ καὶ ἡ, Hominibus noxius. in Anthol. epigr. σίνομαι eſt noceo: vnde σίνις.

C. Ἀνδροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, ſeu Homiuorus, Humana carne veſcens. idem quod ἀνθρωποφάγος. Philoſtratus in Heroicis.

Ἀνδροφαγέω, ῶ, Humana carne veſcor. idem quod ἀνθρωποφαγέω.

C. Ἀνδροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homicida. Il. ω, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Vnde Horatius homicidam Hectorem nominauit. Apud eundem Homerum Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Heſiodum ἀνδροφόνος μελίη. In Anth. epigramm. ἀνδροφόνος φροντίς. Vſurpatur autem non ſolùm in carmine, ſed & in proſa. φόνος eſt cædes, ſed in cõpoſitione capitur pro cædem perpetrante.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, Homicidium. pro quo ἀνδροκτασία apud poetas, præſertim heroicos, quòd ἀνδροφονία verſum heroicum ingredi non poſſit. Apud Homerum ἀνδροκτασιάων exponitur ἀνδροφονιῶν. Dicitur verò & ἀνδροκτονία interdum in proſa, pro eodem.

Ἀνδροφονέω, ῶ, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω ſimpliciter, vt apud Hippocratẽ in epiſtola ad Demagetum, βασιλῆας ἀνδροφονέουσι, γῆν ὀρύσσοντες ἄργυρον ζητοῦσι.

C. Ἀνδρόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam apud Athenæum lib. 9, ἡ δ' ἀνδρόφωνος Γνάθαινα γελάσασα. Compoſitum cum φωνή.

C. Ἀνδρόφιλος, ου, ὁ, Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis ſpeciẽ præ ſe fert, quàm appellatiui: ſicut διίφιλος ex quo per ſyncopẽ factũ fuit δίφιλος.

C. Ἀνδρειφόντης, ου, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il ρ, ἐνυάλιος (id eſt Mars) hoc epithetum habet. ſcribitur tamen ἀνδρειφόντης potiùs quàm ἀνδριφόντης. Euſtathius vtriuſq; ſcripturæ meminit, ex cuius verbis colligimus, ἀνδρειφόντης ſcribẽdo, dici primùm ἀνδρεφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epentheſin ipſius ι, ἀνδρειφόντης.

Compoſita in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amiſſa. ἀνδράποδον tamen pro diuerſa etymologia, vel retinuiſſe α, vel amiſiſſe videri poteſt: vt ibi dicetur.

C. Ἀνδραγαθία, ας, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro. quaſi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. accipiẽdo ἀγαθὸν pro ſtrenuo & forti. Quidã apud Plut. in Apoph. ἀνδραγαθίας ἢ παραγγελίας μισθὸν καὶ δωρεὰς δίδωμι. Vſurpatur

aliquoties à Xenophonte. Significat autem ἀνδραγαθία potius ipſum habitum ad fortitudinem, quàm ipſam actionem: ſed tamen interdum hanc quoque ſignificationem habet, idem valens videlicet quod ἀνδραγάθημα. vnde & ἀνδραγαθίαι plurali numero pro ἀνδραγαθήματα. Diodorus Siculus lib. 15, pag. 487 meæ editionis, τῶν γὰρ ἐπιλέκτων ὑπερβαλλομένων ταῖς ἀνδραγαθίαις. A

Ἀνδραγαθία, inquit Budæus, apud Dem. Officium viri boni, Probitas. κατόρθωμα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Fortem virum me præſto, Fortiter me gero, Strenuè me gero, vel Strenuè rem gero. vnde Ἀνδραγαθέω. B

Ἀνδραγαθίζομαι, Probum virum me præſto. Ex Thucydide Bud. in Comm.

Ἀνδραγαθέω, θῶ, Idē, Fortiter vel Strenuè me gero, Strenuè ſeu fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortē virū me præſto, Præclarū aliquod facinus edo, & viro forti dignū. Idem ἀνδραγαθεῖν & ἀνδραγαθίζεσθαι. ſed illud frequentius quàm hoc: & illud voce actiua, hoc voce paſſiua enuntiatur. quod puto voluiſſe ſignificare Suidam, quum ſcribit, ἀνδραγαθιζομένη. ἀνδριζομένη. ἀνδραγαθῶ δέ. Plutar. in Eumene, ὁ δ' ἐξελθὼν ἅμα ἐσπάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν, ἀπηξίωσε. Interdum cum accuſatiuo. vt apud eundem in Apophth. καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἀνδραγαθήσαντας ἐκόμιζε. C

Ἀνδραγαθεῖν dicuntur viri, ipſæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, id eſt fortiter geri, vel præclarè. vnde participium ἀνδραγαθημένος, cui opponitur ἡμαρτημένος, in hoc Plutar. loco, τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἀνδραγαθημένοις.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τό, Facinus viro forti dignum, Factū virile, vel forte, aut ſtrenuum, Actio viri fortis, Res fortiter geſta, vel præclarè geſta. D

Ἀνδραγαθητής, οῦ, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem ſe præſtans, Fortiter ſe gerens. A Budæo ponitur hoc nomen ſine exemplo.

C. Ἀνδράγρια, τά, Præda ex viris capta. τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Apud Homerum, Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis. Iliad. ξ, 999, ὅστις δὴ φέρτατος βροτοὶ ἔντ' ἀνδράγρει' Ἀχαιῶν Ἕκτ'. ἐπὶ &c. eadem forma dicitur qua βοάγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια. Videntur autem hæc potius à nomine ἄγρα quàm à verbo ἀγρεύω deduci. E

Ἀνδράγχος, ου, ὁ, Virorum ſtrangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων. Carnifex, Tortor. | Tradit autem Euſt. δήμιον appellari ſolitum etiam carnificem minus inuidioſo nomine, quàm poſtea ἄνδραγχον.

Ἄνδραγχος, Idem, vt vult Euſtathius.

C. Ἀνδράφραξις, εως, ἡ, Atriplex, apud Theophraſtum. ſed ἀνάφραξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur ſecūdū quod poſſit ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς deriuari. F

C. Ἀνδραχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Viro ponderoſus, Viro grauis, Virum grauans ſiue onerans, aut ſufficiens ad onerandū, Virum, id eſt virile robur, deſiderans. Od. κ, Οἱ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι Βάλλον. & ἀνδραχθεῖς γόγγρους quidam dixit apud Athenæum, γόγγρους πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς ſiue χερμάδιοι, ſiue γόγγροι, ἀνδρὶ ἐς ἄχθος ὄντες, vel quorum vnuſquiſque poſſit eſſe ἀνδρὸς ἄχθος. Exponitur etiam ἀνδροβαρεῖς à βάρος, idem ſignificante quod ἄχθος.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ, vide in ἄνθρακος, ex Euſtathio.

Ἄνδραχλος, Herba quædam hortēſis, dicta ſic quaſi ἀνδρείκελος, id eſt viro ſimilis, facta videlicet ſyncope, & mutata tenui in aſpiratam. G

C. Ἀνδράχνη, Portulaca. Huius duæ ſpecies, quarum vna ἀνδράχνη ἀγρία appellatur, quæ eiuſdē eſt cū ἀειζώῳ, (id eſt ſedo) generis.

C. Ἀνδρείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, quaſi ἀνδρὶ εἴκελος, Viro ſimilis. Eadem forma dicitur qua θεοείκελος.

Ἀνδρείκελον, ſubſtantiuum, Simulachrum, Statua. in ſtatua enim ſimilitudo viri apparet. Anth. epigr. lib. 4, ὅπως ἀνδρείκελα πύξῃ. H

Ἀνδρείκελον, Coloris genus χρώματος εἶδος, inquit Heſ. Ab Hermolao Purpuriſſum exponitur. Xen. in OEcon. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφομένη ἀνδρεικέλῳ. Ibidem, οὐτ' ἀνδρεικέλου χρώματι ὁρῶν ἥδιον ἂν ἢ σοῦ.

Ἀνδρηλατέω, τῶ, ad verbum, Virum ſeu viros expello. Capitur pro In exiliū pello, In exiliū mitto. Plato Polit. 8, loquens de delatoribus, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ. Eſt ἐλαύνειν Pellere, ſed in cōpoſ. ſæpe dicitur ἐλατεῖν, & mutato ε in η, ηλατεῖν. ante ἐλατεῖν autē eſt ἐλάτης. vt in ἱππηλάτης, χρυσήλατος.

Ἀνδρωνυμικός, οῦ, ὁ, ea forma qua dicitur πατρωνυμικός. Eſt autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. à patre denominatiuū nomen. quomodo & ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα eſſet nomen à viro denominatiuum. grammatici tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα ſimpliciter dicunt eſſe virorum nomina, vt Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος.

Aliud compoſitorum genus.

C. Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non ſe præſtat virum, Parum virilis, Minimè fortis, Inſtrenuus, Ignauus. Item Effœminatus, Mollis. Iſocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικούς. Æſch. in Cteſiphontē, τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον ſubſtantiuè, Ignauia. Thucyd. lib. 3, τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. | Ἄνανδρος ſecundum quoſdam dicitur & Qui eſt euiratus: de qua ſignificatione vide in Ἀνανδροῦσθαι.

Ἄνανδρος γυνή, Innupta mulier, Viro carens mulier, id eſt marito. (vt ἄνδρα diximus maritum etiam ſignificare, ſicut Latinis virum) apud Platonem. Ἄνανδρος γυνή (inquit Bud.) ἡ ἄφετος, Quæ innupta eſt. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chryſoſt.

Ἀνάνδρως, aduerb. Non viriliter, Ignauè. Iſocr. ὅπως μηδὲν ἀνάνδρως φανησόμεθα διαπεπραγμένοι.

Ἀνανδρία, Ignauia, Inſtrenuitas. Demoſth. Phil. 1. ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦσαν δημοσίᾳ. Ex Plat. De leg. affertur αἱ ἀνανδρίας αἰτία.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, Ignauus reddor. A Gregorio poni videtur pro Euirari ſeu Virilitatem deponere, vbi de Gallis ſacerdotibus loquēs, dicit, ἢ Φρυξὶ τὸ καταπίμπλασθαι ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος. Bud.

C. Αὔτανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt nauis capta αὔτανδρος, id eſt cum ipſis hominibus. Sic Polyb. lib. 16, συνέβη τὴν μὲν πεντήρη σπασθῆναι αὔτανδρον καταδῦναι. Αὔτανδρον (inquit Heſych.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. quod malè pro aduerbio acceperunt vulg. lexicorum conſarcinatores. quum ille intelligat αὔτανδρον id ſignificare cum πλοῖον aut σκάφος, aliòue conuenientem ſignificationem habente nomine. Ex Greg. ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτιζώμεθα, pro Ne vnà cum ipſa naui ſubmergamur. Quæ expoſitio planè mihi ſuſpecta eſt. Illam enim ſequendo, αὐτάνδρῳ nihil aliud fuerit quàm αὐτῇ. In iiſdem αὔτανδρος πόλις affertur ex Dion. Halicarn. lib. 7, pro vrbe populoſa. De qua etiam expoſitione dubito.

Αὐτανδρί, aduerbium, Vnà cum ipſis viris. Polyb 55, à tergo, τὸ ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὔτανδρον, aduerb. itidem dicitur in vulg. lex. ſed perperam, vt paulo antè docui.

C. Ἔπανδρος, ου, ὁ, ἡ, Virilis, Virilitatem præ ſe ferens. Palæphatus de Minerua, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν.

C. Εὔανδρος, ου, ὁ, ἡ, vt εὔανδρος πόλις, Strenuos ſeu fortes viros habens ciuitas. Quæ à ſtrenuis viris incolitur. Ariſtoph. Nubib. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος.

Εὐανδρία, ας, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum præſtantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. | Εὐανδρία, Virilitas, vt εὐανδρεῖν Virilem eſſe & vegetum.

Εὐανδρέω, δρῶ, Bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

ET Εὐανδρεῦμαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον ἢ τὸν πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. | Εὐανδρῶ, Vigeo & virilis ſum. Suidas. Et Plutarchus in Camillo, ἐλεύθεροι δὲ τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων πέμψας, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντα πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν.

C. Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semiuir (non eo ſenſu quo Neſſus centaurus appellatur ſemiuir ab Ouidio, ſed quo ſacerdotes Cybeles vocantur ſemiuiri) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς ἢ ἡμίανδρος.

C. Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, Ignauia. Soph. Aia- A
ce δειλίαν & κακανδρίαν coniungit, timiditatem & igna-
uiam: τὴν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία σε φίλτατ' Αἶαν.

C. Μονανδρέω, δρῶ, Vnicum maritum habeo. Suid. ex quo-
piam cuius tacet nomen, οὐκ ἤθελον Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες
ἐπάλαιον μονανδρεῖν.

C. Ὀλιγανδρέω, δρῶ, F. ήσω, Virorum paucitate & penuria
laboro. oppoſitum τῷ εὐανδρῶ. Plut. ἀνεπλήρωσε τὴν βου-
λὴν ὀλιγανδροῦσαν, Ad paucos viros redactum. Sic Thu-
cydides, πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν σκαφῶν, ἀπε-
κωλύθησαν· οἷς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέπαξαν. B
HINC Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλι-
γανθρωπία.

C. Πολύανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos viros habens, vt apud Nõm
γυνὴ πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, Multos viros habeo, Viris abundo. cui op-
ponitur λειπανδρῶ. Strabo lib. 8, οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν
χώραν συνέπεσε τότε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔστειλαν. Et Πο-
λυανδρέομαι, idem, cuius vſum vide ſuprà in Εὔανδρος.

Πολυάνδριος τάφος, adiect. Heſych. pro πολυχώρητος, Qui mul
tos capit. Et ſubſtantiuè apud Suidam πολυάνδριον τὸ, τά- C
φος, μνῆμα, Cœmiterium, & κενοτάφιον. Locus ſepulturæ
deſtinatus, Quò multorum virorum corpora mortua
feruntur. Æl. θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς, εἰργάσαντο κοινὸν πολυ-
άνδριον. Nazianz. οὐ ναοὺς βεβηλωμένους ἁγίων αἵμασι, καὶ γνω-
μένους αὐτὶ ναῶν πολυάνδρια.

C. Ὕπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ ſub viro eſt, Viro ſubie-
ctus, Viro obnoxius: vt ὕπανδρος γυνή. Paul. Rom. 7, ὕπαν-
δρος οὖσα περιβέβηκαι.

C. Φίλανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans viri, vt Φίλανδρος γυνή, Quæ
mariti amore tenetur. In malã quoque partem φίλαν- D
δρος γυνὴ & μοιχευτεία à Platone dicitur in Sympoſ. Vi-
roſa & impudica. quemadmodũ ecõtra ἀνδρόγυνοι & φι-
λογύναικες. HINC Φιλανδρία, ας, ἡ, Amor mariti,
quod Plutarchus De Penelope in Vita Homeri dixit.
Bud. Comm.

Aliud compoſitorum genus.

C. Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pa-
res eſſent & æquiparandæ, aut aduerſariæ, eorúmque
conſuetudinem abnuerent. Latini Viragines dicunt.
Compoſitum ex ἀντὶ & ἀνέρος genitiuo nominis ἀνήρ: E
cui ι per ἔκτασιν poeticè inſeritur.

C. Βωτιάνειρος, ου, ὁ, Alens & educans viros. vnde Φθίη βω-
τιάνειρα apud Hom. vbi ſignificare videtur non tam vi-
rorũ quàm virorum ſtrenuorum & fortium educatri-
cem. Comp. ex βόσκω & ἀνήρ.

C. Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium vxoris Herculis. Com-
poſitum ex δήϊος & ἀνήρ, διὰ τὸ καυνειρα γεγονέναι τῷ ἀνδρί.
Euſtath.

C. Κυδιάνειρος, ου, ὁ, Gloriam viris afferens, vel Claros viros
habens, vt κυδιάνειρα ἀγορὴ, apud Homerum. & alibi F
μάχη κυδιάνειρα.

C. Μεγάνειρα, mulieris nomen proprium apud Pau-
ſaniam.

Aliud compoſitorum genus.

C. Ἀγάνωρ, ορος, ὁ. Heſych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀν-
δρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. quæ tamen expoſi-
tio potius conuenit τῷ ἀγαπήνωρ. Vide Ἀγήνωρ. Addit
eſſe quoque nomen proprium filii Ancæi.

C. Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, Semiuir. idem quod ἡμίανδρος. niſi quòd
alterum poetis, alterum ſolutæ orationi familia-
rius eſt. G

C. Μεγάνωρ, ορος, ὁ, Magnos viros faciens, & ex conſequen
ti ſuperbos. epithetum diuitiarum apud Pindarum.
μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

C. Πολυάνωρ, ορος, ὁ, Multos viros habens. Eurip. θρόνον πολυ-
άνορα, Frequenti viris. Idem quod in proſa oratione πο-
λύανδρος.

C. Στυγάνωρ, ορος, ὁ, Odio proſequens viros. Æſchyl. in Pro
meth. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat. Comp. ex
στυγέω & ἀνήρ. H

¶ Ἠνορέα, ſeu Ionicè ἠνορέη, Virilitas. idem quod ἀνδρεία,
niſi quòd poeticum eſt. Hinc ἠνορέηφι datiuus poeti-
cus, per παραγωγὴν τῷ φι. Factus eſt fortaſſe à genitiuo
ἀνέρος. Cæterùm hìc poſitũ fuit ἠνορέα, propter ſequẽ-
tia compoſita in ηνωρ, quæ ferè omnia deducunt inde

grammatici. licet multa ex ἀνὴρ deduci poſſe videantur, A
ſicut & præcedentia compoſita in ανωρ.

C. Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, Virilitatis & fortitudinis amans. ex ἀγα-
πάω & ἠνορέη. Eſt etiam nomen proprium apud Home
rum, nempe filii Ancæi. Quare conſtat mendum eſſe
apud Heſychium in ἀγάνωρ, cui ibidem tribuitur quod
huic tribui debet.

C. Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, Admodum virilis, ſeu ſtrenuus, fortiſſi-
mus. Vel, Superbus, Ferox, Præfidens. q. d. Nimium vi-
rilis. Nam quemadmodum (inquit Euſtath.) aduerbiũ
ἄγαν (ex quo & ἠνορέη hoc nomen compoſitum eſſe B
dicit) tam in bonam quàm in malam partem capitur,
ſic etiam ἀγήνωρ modò in laude modò in vituperio
ponitur. ita vt aliquando ſtrenuum & fortem ſignifi-
cet, interdum præferocem. vt ſit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμε-
νος (vt alibi ſcribit idem) ſicut ὑπέροπλος dicitur ὁ ὑπὲρ
τὸ δέον τοῖς ὅπλοις χρώμενος, διὰ θρασύτητα. Aliam etymo-
logiam affert idem Euſtathius vt videlicet compo-
ſitum ſit ex ἄγω & ἠνορέη, Qui virilitatem admire-
tur, aut Qui aliis ob virilem animum admirationi ſit.
Tertia etymologia apud eundem eſt ex ἄγω & ἀνήρ, C
Qui viros ducat, Qui viris præſit & imperet. Sed ἀγή-
νωρ in vitio potius poni ſciendum eſt. ſic Il. ι, in fine, ὁ
δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. υ, proci dicuntur ἀγήνο-
ρες. Apud eundem tamen θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius
dicitur Od. ι, — κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. ¶Eſt etiam
nomen proprium vnius Phoronei filiorum: vnde pa-
tronymicum Ἀγηνορίδης. HINC Ἀγηνορία nõ
men ſubſtantiuum, Virilitas, Strenuitas. Et interdum
Audacia, ſeu potius Præfidentia, Superbia. Hom. Il. χ,
Καί δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plurali nu- D
mero, ἀγηνορίαι, Il. ι, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν
ἐνῆκας. ET Ἀγηνορέω verbum, quod pro Superbio po
ni ſolet.

C. Εὐήνωρ, ορος, ὁ, Bene virilis, ſeu Bene viriles & ſtrenuos
faciens. Epithetum apud Homerum τοῦ οἴνου. Eſt etiam
χαλκὸς dictus εὐήνωρ, vt ait Euſtathius, non quòd viri-
le per ſe & forte æs ſit, ſed quòd armis quæ antiqui-
tus ex ære fiebant, muniti, viriliores & animoſiores fi-
mus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes con- E
ferebatur, εὐήνορα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: &
οἶνον εὐήνορα: vt item σίδηρον.

C. Ῥηξήνωρ, Viros frangens. Vel, Virilitate & ſtrenuitate
frangens & perrumpens [hoſtium agmina] videlicet
ἀπὸ τοῦ ῥήξαι τοὺς ἀνέρας. Vel, ἀπὸ τοῦ ῥήξαι τὴν ἠνορέην. vtranque
formationem apud Euſtath. habes. Ex qua intelligi-
tur Fortis, Strenuus, Bellicoſus. Sed peculiariter dici
putatur de eo qui fortitudine acies hoſtium perrum-
pat. Sic Homerus Il. η, Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέ-
οντα. HINC Ῥηξηνορία, Fortitudo. Peculiariter ta F
men illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ, — θάρ-
σος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην.

C. Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, Supramodum virilis, Fortis. vt ὑπερήνο-
ρες υἷες Ἀχαιῶν. & apud Heſiodum βασιλεὺς ὑπερήνωρ. An
notat Euſtath. in ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ & ἀγήνωρ idem ali-
quando eſſe, & ſicut ἀγήνωρ interdum in malam par-
tem accipitur, ſic accipi etiam ὑπερήνωρ, vt ſit Qui ſu-
pra modum & ſupra quàm viros deceat, robore vtatur,
Superbus, Ferox. HINC ὑπερηνορέω, Fut. ήσω.
Supramodum virilis & fortis ſum, Suprà quã viro di-
gnum ſit, robore vtor, Ferocio, Superbio: modò in bo- G
nam partem interpretando, modò in malam.

C. Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, Alta ſeu celſa Virilitate præditus, Celſos
viros faciens, id eſt, Faciens vt Celſi & quaſi elato capi-
te ingrediantur: vt apud Nonnum ὑψήνορα χαλκὸν (eodẽ
modo quo Homerus εὐήνορα χαλκὸν & οἶνον dicit, & Pin
darus μεγάνορα πλοῦτον) non quòd per ſe honor talis ſit,
ſed quòd tales efficiat eos qui præditi eo ſunt.

Ἀνδρόθεν, aduerbium poeticum, Ex viro, vel A viro. In An
thol. epigr. Accipit enim formam aduerbiorum quæ
ex nomine locorum formantur: vt Ἄνδρος Andros inſu H
la, vnde Ἀνδρόθεν, ex Andro inſula.

Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Hom. Il. π, in fi-
ne, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοό-
ωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. vbi Euſtathius ait quoſ-
dam accipere ἀνδροτῆτα ſimpliciter pro ἀνδρὸς φύσιν καὶ

ἀνθρωπότητα. Heſych. explicat ἀνδρείαν. Legitur & ἀδροτῆτα, ſicut & in aliis huiuſmodi locis Hom. A

¶ Ἀνδρόμεος, ου, ὁ, Humanus. ἀνθρώπινος in proſa, ἀνδρόμεος in carmine. Iliad. υ, —χρόος ἀνδρομέοιο. Odyſſ. ι, —ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

¶ Ἀνδρακάς, Aduerbium poeticum, pro Viritim. pro quo in proſa dicitur κατ' ἄνδρα. Hom. Odyſſ. ν, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς.

¶ Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, Virilis, id eſt Ad virum pertinens, non ad mulierem. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontem, Indumentum virile, id eſt ad virorum vſum accommodatum. vt ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumentum muliebre. Idem Pæd. 8, ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Plato in Alcibiade priore, ἐστὶν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14, ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα. Inuenitur etiā τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili apud Lucianum, εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀνέφυ. ‖ Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenſes, ſicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 4, Ἐν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα μετὰ πάσης ἐπιμελείας αἱ πόλεις συνῆγον. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, ſed ἀνδρεῖα, ſicut & Cretenſes, vt inquit Ariſtoteles Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα ſodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd ſoli viri huiuſmodi epulis intereſſent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. Itidem verò ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους vbi conuiuia virilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accedant, vt ſcribit Vitruuius lib. 6, cap. 9. B C

Ἀνδρεῖος, Virilis, id eſt Strenuus, Fortis, Virum ſe præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in Epitaphio, οὗτος ἐστὶν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. id eſt (vt vertit Cicero) Hic eſt ille moderatus, hic fortis, hic ſapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. vt ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, Strenuiſſimus eſt ad omnia. Ἀνδρεῖον, τὸ, ſubſtant. apud Thucydidē vulgò exponitur Virile robur: in hoc loco lib. 2, καὶ ἐν ταῖς παιδείαις οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, &c. Sunt qui vigorem virilem ſint interpretati: ego τὸ ἀνδρεῖον pro τῆς ἀνδρείας accipiens, expoſuerim vno verbo Fortitudinem. D E

Ἀνδρεῖα abſolutè, vt Latinè Virilia. ἀνδρεῖον μόριον pro eodem ex Luciano paulo antè annotaui.

Ἀνδρείως, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Vt virum decet. Ariſtoteles Rhet. 1, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, Virilitas, id eſt Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præſtantia. Ariſtot. Rhet. 2, καὶ σώφρονες μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Ab eodem Rhet. 1, ſic definitur, ἀνδρεία δὲ, δι' ἣν πρακτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις, καὶ ὡς ὁ νόμος κελεύει, καὶ ὑπηρετικοὶ τῷ νόμῳ. Secundum eundem Pol. 1, ἀνδρεία eſt quæ facit θάρσος. At verò apud Thucydidem ſcholiaſtes quodam loco per ἀνδρείαν ait ipſum ſignificaſſe θάρσος. Inuenitur autem ſcriptum modò ἀνδρεία, modò ἀνδρία. quæ ſcripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen ſequendo videtur potius ſcribendum ἀνδρία, vt differat ab ἀνδρεία adiectiuo, veluti quū dicitur ἀνδρεία ψυχή. ac ſanè in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. F

Ἀνδρεία, Virilitas, id eſt Virilis ætas. Harpocratiō ex Antiphonte.

¶ Ἀνδρικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνδρεῖος, Virilis, id eſt ad virū ſeu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6, χορὸς ἀνδρικός, Ex viris conſtans.

Ἀνδρικὸς, Virilis, id eſt Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicuntur eſſe ἀνδρικοὶ, id eſt fortes, ſtrenui. Obſeruandum eſt autem quod tradit Euſtathius, quanuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, nō ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid eſt viro forti dignum. vt dicuntur à Latinis fortia facta, forti viro digna. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianū, Labor virilis, id eſt Virum fortem decens, Viro forti dignus. vel ſimpliciter, Viro dignus.

Ἀνδρικῶς, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Fortiter. Aliquando etiam pro Validè, Robuſtè. vt apud Ariſtophane Equitibus, τοῦ ἀνδρικῶς. ‖ A Budæo exponitur Vehementer in hoc Dioſcoridis loco, vbi de ebeno loquitur, ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα. id eſt Vehementer confert.

Ἀνδριστί, itidem aduerbium, & itidem ſignificans Viriliter, Strenuè, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως. Vtitur autem hoc ἀνδριστὶ Ariſtophanes.

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam & robuſtam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit Vir ſum: Apud Lucianum in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exponitur Corpore corroborari, Robur virile aſſumere corpore.

Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago & fortiter, Viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδριστέον ἐστὶ περὶ θυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Eſt ἀνδρίζομαι (inquit Budæus) Ago more viri: vt ἀνθρωπίζομαι, Ago more hominis, vel more humano. Item, Ad fortitudinem me comparo. vt Ariſtot. Ethic. 3, ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrē fortibus factis ſuperantes, quales à Latinis appellantur viragines. Admonui autem paulo antè ex Euſtathio, ἀνδρεία γυνὴ non dici, ſed ἀνδρικὴ, pro forti.

Ἀνδρίζω, inquit Suidas, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ, id eſt Virile quippiam ago. & ita ἀνδρίζω idem fuerit quod ἀνδρίζομαι. ſed exemplum vocis huius actiuæ nullum adfert. verùm actiuè dici poſſit ἀνδρίζω, vt γυναικίζω Hippocrates dixit.

¶ Ἀνδρῷος, ου, ὁ, Virilis, Ad virum pertinens. Leo imperator conſtit. 20, pag. 445 noſtræ editionis, τιμήν τι γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν.

Ἀνδρόω, ῶ, Virilem reddo, Virile robur miniſtro. Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, Virile robur, vel ætatem virilem aſſumo. Virilitatem attingo, id eſt viriles annos, Ad virilē ætatem peruenio, Vir fio, Togam virilem ſumo, ſi Romano more velimus loqui. Herodotus, τί δὴ ἀνδρωθέντες δίκην ποιήσουσι. Ariſtot. Ethic. 10, οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτά. Vide paulo antè, εἰς ἄνδρας ἐγγεγράφθαι, & alia eiuſmodi.

Ἀνδρωθεῖσα etiā dicitur quæ cū viro conſueuit, cui virginitatem vir eripuit. ἀνδρωθεῖσα, ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα, Heſych. Idē ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

c. 2. Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, Vir fio, In virum euado. Λόχος δὲ ὁ ἐκτῶν ὀργῶν ἐξηνδρωμένος. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perueniens, ex Ariſtoph. citatur.

¶ Ἀνδρύνομαι, Augeor, Robuſtus euado, in vulg. lexicis. Et ſecundum quoſdam, idem quod ἀνδροῦμαι proximè præcedens. Sed ego corruptum eſſe exiſtimo pro ἀδρυνόμαι.

¶ Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus. aut Virili & forti animo præditus. Magnanimus. Plut. De non iraſcendo, ὡς οὐκ εὐγενὴς, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθος ἐστιν. Idem in Conſol. ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προσφερομένη. Ariſtot. Pol. 5, ὅταν ἀνδρώδης τις ὢν, μὴ μετέχῃ τῶν τιμῶν. Idem Rhet. 2, φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροι εἰσὶ τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων.

Ἀνδρῶδες, τὸ, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, Aduerb. Viriliter, Fortiter, Vt virum decet, vel fortē virum. Iſocr. in Panath. τὰς δὲ συμφορὰς μὴ λίαν ἡττωμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐταῖς διαγενομένους. G

¶ Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, Domus pars in quam viri ſeorſum à mulieribus ſe recipiunt. Ariſtophanes, τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιῶν. Citatur autem locus hic à Suida, apud quem legitur, ἀνδρῶνα, οἶκον ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Notandum eſt autem hic ἀνδρῶνα dici οἶκον, vt ἀνδρῶνας à Vitruuio οἴκους: ſcribente lib. 6, cap. 9, Græci enim ἀνδρῶνας appellāt οἴκους vbi cōuiuia virilia ſolēt eſſe, quòd eò mulieres nō accedāt. Hæc Vitr. Ego pro loco in quo conuiuia celebrātur, reperio in hoc Xenophontis loco, μέλλω γὰρ ἑστιᾶν Αὐτόλυκον. Ἴσμεν οὖν τὴν κατασκευὴν πολὺ ἂν μοι λαμπροτέραν φανεῖσαν, εἰ ἀνδρὼν ὁ κεκαθαρμένος τὴν ψυχὴν ὥσπερ ὑμεῖς, ὁ ἀνδρὼν ἐγκεκοσμημένος εἴη. Apud Athenæum lib. 12, ἀνδρῶνά τι ποιεῖ τὰ τῶν εὐδαιμόνων τῆς ἀνδρείας κατασκευάζειν. H

Ἀνδρεών etiã dicitur pro ἀνδρών, itẽ ἀνδρεῶν in carmine, per epentheſin literæ ε, metri cauſa. Habetur autem ἀνδρεών apud Herodotũ in Thalia: ac ſecundum Suidã ἀνδρεὼν apud illum ſignificat μέγας οἶκος, id eſt domum magnam. A

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, Idem quod ἀνδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem. Domus pars in quam mulieres ſeorſum à viris ſe recipiunt. τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κομίζειν, apud Suidam. Plutarch. De non iraſcendo, δι᾽ ὃν ἔνιοι τὸ θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐκ ἐῶσι μετοικίζουσιν.

¶Ἀνδρίον, ου, τὸ, diminut. Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μὴ φθονερὸν ἰδὼ ἀνδρίον. Ariſtoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδρίοι. B

Ἀνδράριον, aliud dimin. Homululus. Syneſ. ἀνδράρια πονηρά. Vſitatius autẽ eſt hoc diminutiuũ ἀνδράριον (teſte Euſtathio) quàm proximè præcedens ἀνδρίον.

Ἀνδρίσκος, diminut. itidẽ Homuncio. Dicitur eadem forma qua ἀνθρωπίσκος pro ἀνθρώπιον.

ἈΝΔΡΆΠΟΔΟΝ, ου, τὸ, Mancipium. ſecundum quoſdam deriuatur ἀπὸ τοῦ ἀποδόσθαι, quod eſt vendere, vel ἀπὸ τῆς πέδης, quod ſignificat cõpedes quibus vinciri ſolebant mãcipia. Sed vide an rectius alii à nomine ποδὸς. φ videlicet dominus ſit velut caput, ſeruum tanquam pedes habens. Niſi quis ſpectet quod Latini dicunt Seruũ à pedibus. Demoſth. Philipp. 3, ὅτι οὐδ᾽ ἀνδράποδον ſπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Plut. in Apophth. ἀνδράποδα χρηστὰ τὰ ἀδελφὰ ἐκάλει. Obſeruandum eſt autẽ generali ſignificatione ἀνδράποδον dici quemlibet hominem in bello captum, & ſeruituti mancipatum, ſiue ſeruus alioqui, ſiue liber & ingenuus natura ſit. vnde ad diſcrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα & ἀνδράποδα ἐλεύθερα. Xenoph. Hell. 1, καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπέδοτο. Hoc autem, quamuis compoſitum, ſeorſum tamen poſui, tum quòd eius etymum ſit controuerſum, (quod ad alteram compoſitionis partem attinet) tum quòd ſignificatio paulo à ſimplici remotior. C D

Ἀνδραπόδεσσι pro ἀνδραπόδοις apud Homerum, Il. η, per metaplaſmum, ſicut in χείρεσσι. Legitur ibi & ἀνδραπόδεσσιν, vt ait Euſtathius.

C. Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ, Mango, Venalitius, Venalitiarius, Mancipiorum venditor. Ad verbum, Caupo mancipiorum. Dicitur & σωματέμπορος, vt Suidas docet, qui tamen καπηλεύειν in hoc nomine ſimpliciter exponit πιπράσκειν, id eſt vendere. E

¶Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. ἀνδραποδώδης τεῖχος, apud Euſthatium. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conueniens, Mancipio dignus, Seruilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minimè ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Seruili ingenio præditus, apud Xenophontem. Ariſtot. Rhet. 2, διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀφιλότιμοι, οὐ τιμωρητικοί. Nec ſolùm ἀνδραποδώδης, ſed & βοσκηματώδης appellatur à philoſophis qui mancipiorum ſeu pecudum more trahitur ab affectionibus prauis & perturbationibus. quinetiã voluptates prauæ vocantur à Platone ἀνδραποδώδεις. F

Ἀνδραποδωδῶς, Aduerb. Mancipialiter, (ſi dici poſſet) Seruiliter, Illiberaliter, Seruili more, Mancipiorum more. Plato Sympoſio, οὐδ᾽ ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διαχειριδίου. G

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, Mancipialitas, (ſi dici poſſet) Seruilitas, contraria ingenuitati. Ab Ariſtotele ἀνδραποδωδία, ſic dicitur vt θηριωδία, (inquit Bud.) Polit. 7, ἀτιμίας ἀνελευθέροις ἀνδραποδωδίας χάριν.

¶Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quaſi ἀνδράποδον reddo, id eſt Mancipium reddo, Mancipium eſſe facio. Exponitur vſitatiore loquendi forma, Mancipio capio, In ſeruitutem redigo. Item Captiuum duco, vel In captiuitatem abduco, vel in ſeruitutem. Thucydides, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Plato De rep. 1, καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται. H

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι vrbes, quas ſubigimus & in ſeruitutem redigimus, ſiue ſubiugamus. Thucydides, καὶ ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demoſth. Olynth. 3, Φίλιππον δ᾽ ἐὰν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eodem dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polybius, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι paſſiua voce dicuntur itidem homines pariter & vrbes, (vnde τὴν ἀνδραποδισμένην πόλιν apud Demoſthenem) Mancipari, In ſeruitutem redigi, In captiuitatem ſiue in ſeruitutem abduci. Metaphoricè verò vſurpatur & in hac voce, aſſumpta etiam aliquando præpoſitione ἐξ. vt apud Plutarchum in Antonio, καὶ ἀφ᾽ ἐξ ἀνδραποδισθέν κομιδῇ τοῖς βασιλέως ταλάντοις, id eſt, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatum, vt vertit Bud.

Ἀνδραποδίζειν, & Ἀνδραποδίζεσθαι præter ſignificationem receptam ſignificant etiam generalius Vim alicui afferre. βιάζεσθαι, Heſych.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ, Mancipatio, Redactio in ſeruitutem, Subiugatio. A quibuſdam Captiuitas alicubi exponitur, ab aliis Captiuitatis ſeruitus. De vrbibus quoque dicitur, ſicut & ἀνδραποδίζεσθαι. Demoſth. Olynth. 1, ἀλλ᾽ ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος.

Ἀνδραποδισμός, per ſe poſitum, Plagium, Plagiarium crimen: ſicut & ἀνδραποδιστής, Plagiarius. Plato De leg. lib. 9, ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν ἐγχειροῦντα μετὰ τοῦ δούλου.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, Mancipator, Quiſquis aliquem in ſeruitutem redigit. Apud Xenophontem vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipſis ſeruitutem imponentes tanquam mancipiis, Seipſos in ſeruitutem redigentes, libertatem ſuam vendendo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ vocantur plagiarii, qui videlicet liberos homines in ſeruitutem redigũt. Intelligimus enim plagiarios, tam eos qui liberum hominem vendunt pro ſeruo, quàm qui ſeruum alienum vendunt, tanquam ſuum. ἀνδραποδισταὶ, inquit Euſtathius, οἱ τῶν ἀνδραπόδων πωληταὶ ἢ ἔμποροι. Erántq; ἀνδραποδισταὶ plurimi in Theſſalia, vt ex eodem, item ex Suida, diſcimus: apud quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Dictus eſt autem ἀνδραποδιστής (vt apud Suidam & enarratorem Ariſtophanis legitur) παρὰ τὸ τὰ ἀνδράποδα ἀποδίδοσθαι, id eſt à venditione ἀνδραπόδων, hoc eſt mancipiorum. Sed miror vtrique horum in mentem non veniſſe, non poſſe aliam dari nominis ἀνδραποδιστής quàm nominis ἀνδράποδον etymologiam: & ἀνδράποδον eſſe primam vocem à qua factum ſit verbum ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμός & ἀνδραποδιστής.

C. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ſimplex ἀνδραποδίζομαι, In ſeruitutem redigo, apud Herodotum, Plat. Plutarch. Vide ſuprà metaph. ſignificationem in Ἀνδραποδίζεσθαι. HINC ἐξανδραπόδισις, In ſeruitutem redactio, Mancipatio.

¶Ἀνδραπόδιον, ου, τὸ, diminutiuum, Mancipiolum, apud Athenæum.

¶ἈΝΔΡΙΆΣ, άντος, ὁ, Statua, Simulachrum. Eſt autem propriè Statua viri, vtpote ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδριάς. In epiſtola Phil. apud Demoſthenem, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Ariſtot. Polit. 5, ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur ſæpe ἀνδριάντες & γραφαί. vt apud Plutarchum in Fabio, τὰς γραφὰς οὕτω μεταπορευθέντα καὶ τοὺς ἀνδριάντας. Idem περὶ εὐθυμίας, ποιήματα ἀλλότρια, καὶ γραφὰς καὶ ἀνδριάντας.

C. Ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, Statuarius, Statuarum artifex. Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, apud Athenæum lib. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, ας, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipſa faciendi ſtatuas. Exponitur etiam Ars ſtatuaria, Ars faciendi ſtatuas. quod tamen magis propriè ſignificatur nomine ἀνδριαντοποιητική, ſubaudito nomine τέχνη. Xen. ἐπὶ δ᾽ ἀνδριαντοποιΐᾳ Πολύκλειτον τεθαύμακα.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Statuas facio. VNDE Ἀνδριαντοποιητική, Ars faciendi ſtatuas, Ars ſtatuaria. Subauditur enim τέχνη.

C. Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, Statuarum fictor. quaſi ἀνδριάντων πλάστης, à πλάσσω. HINC & ἀνδριαντοπλαστική, Ars fingendi ſtatuas. Idem quod ἀνδριαντοποιητική.

¶Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, Statua parua. Syllaba ισκος diminutio-

nem denotat.

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, Flos. ſecundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, ex eo quòd ſurſum aſcendat dum creſcit. Od.κ.– γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Il.ρ.– ἄνθει λαχνῆ. Il.β,– ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθῶν, item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. In Atticiſmis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plut. in Præc. de ſan. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Apud Athenæum lib.11, κατὰ τὴν ἀνθέων χρόαν. Theophr. De cauſ. plant. ἔνια δὲ τῶν ἀνθέων ἐξ ἀποστάσεως &c. Et poeta quidam apud Plutarchum, αἰρέμενος ἄχθυμα αἱ θέων ἡδυμένα ψυχᾶ. Reperio tamen frequenter etiã ἀνθῶν apud eoſdem, vt apud Athenæum lib.2, καὶ τῶν ἀνθῶν ᾠδῆς. Apud Theophraſtum lib.2, ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει. Et 3, ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν ταῖς ὀσμαῖς.

Ἄνθος dicitur & aliarũ rerum quàm herbarum & ſtirpium. vt ἄνθος ἁλὸς, flos ſalis, quem deferri aiũt à fluuio Nilo, Dioſc. lib.5. & apud Iulium Pollucem ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plutarchum πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος.

Ἄνθος capitur etiam metaphoricè, vt flos apud Latinos. vt ἥβης ἄνθος apud Homerum Il.ν, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. vnde apud Platonem ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. ‖Item ἄνθος per ſe poſitum, Decor corporis, vt Budæ[9] exponit in hoc Platonis loco in Sympoſio, καὶ αὖ ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. ‖Ἄνθος pro κόσμος. vt apud Æſchylum initio Promethei, Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας. vbi ſcholiaſtes exponit τὸν σὸν κόσμον.

C. Ἀνθοβάφος, in vulg. lex. Græcol exponitur Tinctor, ſine autore. ἀνθινὸν quidem Heſychius exponit βαπτόν. Vide βάπτω.

C. Ἀνθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Flores iaciens, vel Flores emittens. ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exponitur etiam Florulentus. Quidam ἀνθοβόλον τεῖχα dixit in Anth. epigr.

Ἀνθοβολέω, ῶ, Flores iacio, ad verbum, Spargo flores. ἀνθοβολεῖν (inquit Budæus) eſt flores in aliquem iaculari, floribus reſpergere, quod fit honoris cauſa ciuitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc ex Plutarcho, in quo tamen paſſiua vox non actiua vſurpatur, in Põpeio, πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον.

Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In vulg. lex. Græcol. exponitur etiam Fragrare, Redolere. cuius ſignificationis exemplum deſidero.

C. Ἀνθοβόσκον, vt refert Heſych. idem eſt quod ἀνθόσπορον, Sophocl. Æthiop.

C. Ἀνθοβροχοσπάθη, Textum floridum, Chordula filo floridulo contexta, vt annotatur in vulg. lex.

C. Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florilegus, vt apes florilegæ dicuntur à Latinis. ‖Vnde & Ἀνθολογία, Florum collectio, & Florilegium exponitur apud Luc. ‖Inuenitur & Ἀνθολόγιον apud Suidam. ita enim vocat librum collectaneorum Iohannis Stobæi, quaſi in quo ſint autorum Græcorum collecti flores. At Græcorum epigrãmatum volumen extat inſcriptum non ἀνθολόγιον ἐπιγραμμάτων, ſed ἀνθολογία ἐπιγραμμάτων, à Planude, vt vulgò creditur. ‖Ἀνθολογικά, Libri de florum collectione, ſeu de legendis floribus ſcripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά.

Ἀνθολογέω, ῶ, ſiue Ἀνθολογέομαι, οῦμαι, Flores lego, Flores decerpo, ſiue carpo. Ariſtot. De hiſt. anim. lib.9, αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογοῦμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται, id eſt, Viuunt autem ἀνθρῆναι non flores decerpendo, ſicut apes. ‖Apud Hippocratem ἀνθολογεῖν cum accuſat. ſimpliciter pro Legere vel Decerpere, in epiſt. ad Crat. τὰς παρὰ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι.

C. Ἀνθοποιός, οῦ, ὁ, Florificus, Flores producens.

C. Ἀνθοπωλέω, λῶ, ad verbum, Flores vendo. Heſychius tamen exponit (ſi apud eum mendum non eſt) Vinũ vendere, Pharmaca vendere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud verbum quàm ἀνθοπωλεῖν puto explicare voluiſſe Heſychium hiſce duobus.

C. Ἀνθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Floriſer, Florigerus. vt menſis Maius eſt ἀνθοφόρος. Pro quo ex epigrãm. & ἀνθηφόρος citatur in vulg. lex.

Ἀνθοφόρια, Proſerpinæ feſtum, ſic appellatum ex eo quòd Pluto eam rapuiſſet legendis floribus intẽtam. Scribitur etiam ἀνθεσφόρια. Dicitur autem eadem forma quà & ἀσφοφόρια, aliud feſtum.

Ἀνθοφορέω, ῶ, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores cõporto, ſeu conueho. Citatur ex Dioſc. in præfatione libri primi.

C. Ἀνθοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Flores emittens ſeu producens, Florulentus. vt in Anth. epigr. ἀνθοφυεῖ πτέρυγι exponitur Ala florulenta. Vide φύω.

B C. Ἀνθεσφόρια, ων, Feſtũ Proſerpinæ, inde dictũ quòd eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. Cæl. lib. 14, cap. 20. Hoc feſtum eſſe quidam putant quod Romani Floriſertum vocabant, autore Feſto. Pollux lib.1, Κόρης παρὰ Σικελιώταις θεογάμια καὶ ἀνθεσφόρια.

C. Ἀνθόσμιον, ου, τὸ, Flos odoratus, Floris odor. Theophr. in 4, φυόμενα δ' ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρὰ, καὶ ἀνθόσμιον ἔχοντα. id eſt Florem odoratum habere, vel Flore odorato eſſe. Bud. ὀσμὴ enim eſt odor.

C C. Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferum vinum, Odoratum vinum: eo modo quo dicitur odorata cedrus à Virgilio. Ex ἄνθος & ὀσμή. vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, vt ait Suidas. Sunt & qui non à loco, ſed à certo vuæ genere ſic appellatum exiſtiment. At Heſychius habet duntaxat, ἀνθοσμίας οἶνος, ἄπυρος, καὶ ἄνθος ἔχων. Legimus apud Plautum Florem vini veteris. Ariſtoph. in Pluto, οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suidam, item Athenæum & Euſtathium, ex quibus diſces vinum hoc fuiſſe factitium.

D Ἀνθοσμίαι λειμῶνες apud Luc. Odorifera prata, Floribus variis fragrantia, ſiue redolentia.

C. Ἀνθηδών, όνος, ἡ, Apis ſic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν, ex eo quòd edat flores. ‖Eſt item vrbs Bœotiæ & Palæſtinæ, apud Heſychium. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide Stephanum.

C. Ἀνανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Flore carens. vt apud Theophr. hiſt. plant. l.1, ἀνανθῶν δένδρων. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ, Plato Sympoſio. Exponitur etiã Floris infœcundus, Florem non proferens.

E C. Διανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Duplicem florem habens. vt exponitur apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, Hiſt. plant. libri 1, capite 21. de roſa & lilio. Sed mirum ni pro hac ſignif. ſcriptur[9] fuerit potius διαιθῆ.

C. Εὐανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè floridus, ἀνθαλής. Inuenitur & ſuperlat. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venuſto: vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, ſcriptor quidam apud Plut. in Solone.

F C. Κολοβοανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In vulg. autem lex. exponitur minutulum florem edens. Vbi etiam additur ononin herbam flore pumilo eſſe & in ſiliqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐπιβοανθῆ dici à Theophr. lib.6, cap.5. E T. Κολοβοανθεῖν verbum (pro quo ibi Κολοβανθεῖν) Florem ſeſſilem gerere, ex Gazæ expoſitione aſſertur, apud eundem Theophr. hiſt. plant. lib.8.

C. Λευκανθής, Florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. Canum caput, per catachreſin. E T

G Λευκανθίζω, Albi floris more candeo. λάμπω, Heſych.

C. Πολυανθής, Multos habens flores, Floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὴς paſſim à poetis. Sic ὕλη πολυανθὴς apud Homerum Od.ξ, vbi admonet Euſtathius non eſſe perpetuum epithetum, ſed intelligi quæ πολυανθὴς ſit ἐν καιρῷ τοῦ ἀνθεῖν.

C. Πρωϊανθής, Maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophraſti loco, de narciſſo loquentis ὀψιανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὴς, ἢ πρωϊανθὴς ὁ τὸ πῦρ ἐστίν πως λαμβάνει τὴν ἀρχήν.

H C. Μηνάνθος, ου, ἡ, Menſiflora, vt Gaza interpretatur apud Theophraſtum hiſt. plant. lib.4, cap.11, vbi tamen & μήνανθος ſcribitur.

C. Χάλκανθος, ου, ὁ, & Χαλκάνθη, ης, & Χάλκανθον, τὸ, Atramentum ſutorium. vt interpretatur Celſus: quod (vt inquit Gorræus) eſt ſuccus concretus, ex chalcitide genitus, &

efflореſcens. Secũdum quam definitionem ex χαλκίτις & ἄνθος compoſitum eſſet. Cuius colores varii quum ſint,(nã & candidũ eſt albæque violæ ſimile,& pallidũ & viride & cæruleum,& omne præterea perſpicuum & nitens) à ſuperiori ætate vitriolum appellatum eſt. De eo vide quæ idẽ Gorræus ſcribit prolixius in ſuis definitionibus medicis,& Dioſc.lib.5,cap.114. A

C. Φάλανθος, ου, ὁ, Caluus, φαλακρός. ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρίξ. Suidas.

C. Μηλανθηνης, ἡ, (vt Euſtath.annotat ex quodam vet.autore) ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μηλεῶν γινόμενον, ἢ ἀρχομένης ἀνθεῖν περιπτάμενον. οὗ παῖδες λίνον τείνοντες ἐξάπτοντες, ἐῶσι πέτεσθαι τοῦ φερομένου δι' ἠέρος ἑλικοειδῶς, ἡδόμενοι τῇ θέᾳ παρέποντες, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες. Atticis autem μηλολόνθην vocari ſcribit, & non ab ὄνθος ſed ἄνθος compoſitum eſſe: alio verò nomine χρυσαλλίδα quoque appellari. Vide plura in Χρυσαλίς. B

¶ Ἀνθηρὸς, οῦ, ὁ, Floridus, Florulentus. Dicuntur ἀνθηραὶ nõ ſolùm herbæ & ſtirpes, ſed & aliæ res metaphoricé: vt colores. Plut.De adul.diſcer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Lucianus, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων. Rurſus apud Plutarchum περὶ εὐθυμίας, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum eſt & iucundum aſpectu. vnde ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam, vt apud Plutarchum in Pericle, τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam ἀνθηρὸν dicitur quod eſt iucundũ auribus. vnde apud Iſocratem ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Sicut & apud Ariſtophanem ἄνθος tribuitur λόγοις. Xenoph.Pæd.1, νέα & ἀνθηρὰ copulat, καὶ σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Denique ἀνθηρὸν dicebant generaliter iucundum & aliquo modo amœnum ac delectabile. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, De adul.diſcer ἀεὶ παρέχειν ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιβαίνοντα μηδ' ὑπεναντιούμενον ἑαυτόν. C D

Ἀνθηρὸν ſubſtantiuum eſt interdum, pro Floriditas, Amœnitas.

Ἀνθηρῶς, Aduerb.Floridé. Item, Amœnè, Iucundé. vt ἀνθηρῶς λέγειν. Iſocr. aduerſus ſophiſtas, ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας.

C. Ἀνθηρογραφεῖσθαι, Floridè ſcribi. Cicero ad Att.lib.2, epiſt. 6, Et hercule ſunt res difficiles ad explicandum, & ὁμοειδεῖς: nec tam poſſunt ἀνθηρογραφεῖσθαι quàm videbãtur. E

¶ Ἀνθινὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνθινὸς, Floridus, Floreus. vt ἀνθινοὶ στέφανοι apud Plutarchũ, Floreæ corollæ, id eſt factæ ex floribus. Vocatur mel ἀνθινὸν, (quaſi floreum) quod vere factum eſt: (quia videlicet ex floribus faui conſtruuntur) ὡραῖον autem, quod æſtate. Homerus Od.ι, lotũ appellat εἶδαρ ἀνθινόν.

Ἀνθινὰ dicuntur etiam veſtimenta. ἀνθινοὶ χιτῶνες apud Athenæum lib.12. ἀνθιναὶ στρωμναὶ apud eundem, lib. 4. στολὴ ἀνθινή, Plut.in Hellen. Pictas verò veſtes (inquit Bayſius) ni fallor, ἀνθινὰς appellant, quarum multa mentio apud Athenæum, Strabonem, & alios. ‖ Sciẽdum eſt autem & τὰ ἀνθινὰ dici nonnunquam per ſe: vt apud Athen.lib.12, Syracuſis lege prohibentur mulieres ornari auro, & τὰ ἀνθινὰ φορεῖν. F

Ἀνθικὸς in vulg.lex.Græcol.exponitur Florib⁹ addictus, ſed abſque vllo exemplo. Citatur ibidem ex Theophraſti lib.4, cap.12 De cauſ.pl. ἀνθικὰ σπέρματα pro florũ ſemina. Verùm de ſcriptura hac non conſtat.

Ἀνθηλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vulgata lex. interpretantur Floridus in hoc Theophr.loco.hiſt.plant.l.7, cap.12, ἐν ᾗ τῶν ἀνθερίκων συνίσταται σκώληξ ὃς εἰς ὕστερον μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθηλοειδές. de quo mendo vide in ἀνθρήνη. Annotant etiam eſſe Gallicã meſpili ſpeciem, Theodoro. G

Ἄνθιμος, ου, ὁ, Floridus, in iiſdem vulg.lex.

Ἀνθώδης, Flore plenus, Florulentus. Theophraſt.hiſt.lib. 1, cap.21.

Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, poetis Floriditas. Citatur ex Anth.epigr. pro herbis luxuriantibus. H

Ἀνθέω, ῶ, F. ήσω, Floreo. Vſurpatur ſæpe metaph. ſicut apud Latinos Florere. ἀνθοῦσαι παρειαί, Florẽtes genæ, vel Floridæ genæ: quæ & ἐπανθεῖς. nam barba velut efflореſcere videtur in mento, vnde & hoc quidam appellatũ volũt ἀνθερεῶνα. Hom. Od.λ, - πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰουλοὺς ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Hinc & ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, apud Platonem, & ἀνθοῦντες ἀκμήν, citatur ex Dioſcoride, lib.1, cap.151, pro Florẽtes ætate, Vigorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam. Apud Hippocratem autem ἀνθοῦντες ſine adiunctione, pro ἀκμάζοντες, vt ait Erotianus. ‖ Ἀνθεῖν, Florere, Splẽdeſcere, Nitere: eo modo quo nitent & ſplẽdeſcũt colores. Xenoph.Pæd.6, ὡς τε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. ‖ Item Ἀνθεῖν, Florere, id eſt Inclareſcere, Celebrari, & illuſtrem eſſe, In pretio eſſe, Vigere, In honore eſſe. Ariſtoph. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν. Idem, ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτονί. Demoſth.Olynth.2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ &c.

Ἀνθεῖν cum datiuo Scatere, Exuberare. Lucianus, τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γινόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, Florum emiſſio, Florum productio, vel floris. Efflореſcentia, Floreſcentia, ſi ita dici poſſet ipſa florendi actio. At ἀνθήματα potius vſurpatur plurali numero pro ἐξανθήματα, quod explicabitur ſuo loco.

Ἀνθητικὸς, οῦ, ὁ, Ad florendum aptus, ſiue idoneus, Florendi vim habens. Exponitur etiam Floribus fœcundus. Eadem forma dicitur qua βλαστητικὸς à βλαστεῖν.

¶ Ἀνθήλη, ης, ἡ, ab ἀνθήσω futuro verbi ἀνθῶ, vt vult Etymologiſtes. Eſt flos euadẽs in lanuginem, πάππον à quibuſdam appellatam. Dioſcor.lib.3, ἄνθος ἐκπαππούμενον, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλην. A quibuſdam Panicula exponitur, & dicitur eſſe in frugibus certis (vt in panico & milio) item in plantis quibuſdam lanoſus flos, qualis in ſumma arundine per autumnum floret. Legitur apud eũdem Dioſcoridem ἀνθήλη καλάμων. Ruellius Lanuginem paniculæ, Hermolaus Paniculæ florem reddit.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Floſculus. Dioſcor.lib.3, περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, vbi floſculi exponitur. ſic & in hoc eiuſdẽ loco, lib. 4, καυλίον ἔχει ἐφ' οὗ ἀνθήλιον σφόδρα ἐριῶδες. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt eſſe diminutiuum, non ab ἄνθος.

¶ Ἄνθη pro ἄνθησις capitur, Suida teſte. Legitur enim apud eum, ἄνθης, ἀνθήσεως. Theoph. Hiſt. pl.lib. 7, καὶ ἐνίων τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται. vbi videtur ἄνθην pro ἄνθησιν dixiſſe. ‖ Ἄνθη tamen pro ἄνθος, Flos, vt docet Nicãdri ſcholiaſtes. eadẽ ſignificatio in vulg.lex. Græcol. ex Philoſtrato citatur: & in loco illo Theophraſti ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται exponitur, Florẽ vniuerſum profundunt.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, ad verbũ quaſi dicas Floralia. ita dicebãtur Bacchanalia, διονύσια, Heſ.Etym. ET Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, Menſis octauus apud Atticos, quo videlicet ἀνθεστήρια, celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologiſtes ſcribit: ſiue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum menſem fuiſſe Aprilem. Aprilis (inquit Macrob.Satur.lib.1 cap. 14) ἀνθεστηριὼν vocatur, ab eo quòd eo tempore cuncta floreſcant. Quidã etiam ex Philoſtrato Aprilem eſſe tradunt, quo & pueri Athenis floribus coronarentur. Gaza tamen Nouembrem eſſe cenſuit. Vide Eraſmum in prouerbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' ἀνθεστήρια. Ideſt, Cares foras: peracta enim ſunt antheſteria. Sed in quibuſdam codicibus ἀνθουστήρια & ἀνθουστηριὼν mendoſè legitur, nec non ἀνθιστήρια & ἀνθιστηριὼν in vulg.lex. ‖ Heſychius præterea ἀνθεστηριάδας à Rhodiis ait appellatas puellas nubiles.

C. ἈΝαθέω, θῶ, Refloreſco. Exponitur tamẽ in vulg.lex. & Floreo, item Diu floreo. ſed compoſitio ex ἀνὰ has ſignif. non admittit.

C. ἈΠανθέω, θῶ, Defloreſco, Florem ſeu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπηνθηκότες, Prata quæ flores amiſerũt, vel quæ florere deſierunt. Quod dixerat Theoph. οἱ δὲ τὰς πλείστας ἡμέρας λέγοντες, ἐν ταῖς ἑπτὰ φασὶν ἀπανθεῖν. Plinius interpretatur, Hordea defloreſcunt, quum tardiſſimè, ſeptem diebus. Plato Sympoſ. metaph. vſus eſt, ἀπανθοῦντι γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως. Vbi mirum videri poſſit quòd τῷ ἀπανθοῦντι addatur

ἀπηνθηκότι. VNDE Ἀπάνθησις, Floris ſeu florum amiſ-ſio, Ipſa deflorefcendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de cauſ. pl. lib. 5, ὅταν ἐπιγίνηται κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo defloreſcit. Plin. dicit In vitibus defloreſcentibus, hac de re loquens. A

Ἀπάνθησις, q. d. Defloreſcentia. Vulgò exponitur Defloratio: quod ſi diceretur, actiuam non paſſ. ſignificationẽ haberet.

C. Ἐξανθέω, ῶ, Effloreſco, vt in hoc loco qui ex Num. 17 cap. affertur, ἐξήνθησεν ἄνθη καὶ ἐβλάστησε κάρυα. ‖ Ἐξανθῶ interdum contrà pro Defloreſco, ἀπανθῶ.

Ἐξανθεῖν in metaph. ſignificatione multo frequentius eſt, interdum pro Scateo. vt apud Thucydidẽ lib. 2, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός, Puſtulis paruis & vlceribus ſcatens. Vnde (vt opinor) mutuatus Lucianus, ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς. Gregorius autem cũ aduerbio vſus eſt hac in ſignificatione, dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde acſi quis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσιν: vbi de leproſo ſcribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exponitur autem apud eum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare. B

Ἐξανθῶ, vt Pullulo, metaph. ſignif. vel Emergo. Plutar. in Theſeo, ἐξηνθήκασιν αἱ κακίαι. Ariſtot. Metaph. 3, ὅτι γὰρ ταῦτα τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροβάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro Per ſumma emineo & erumpo. ‖ Ἐξανθῶ interdum & accuſ. iungitur pro Emitto, Plutarch. in Alexandro, 224. b, de naphtha loquẽs, ἅμα τῷ δέξασθαι καὶ ἅψασθαι ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic vſus eſt in lib. qui inſcribitur γυναικῶν ἀρεταί. C

Ἐξάνθημα, ατος, τὸ, Quod effloruit. Vel Ἐξάνθημα (inquit Budæus) Quod effloruit. Et ſubiungit ex Laertio in Diogene, ἔλεγε τὰς ἐγκυκλίους δόξας ἐξανθήματα. Vel q. d. Effloreſcentia. ‖ Ἐξάνθημα, vel potius plur. numero Ἐξανθήματα dicuntur Puſtulæ ſeu Papulæ, per metaphoram. Ἐξανθήματα (vt quidam ſcribunt) Eruptiones leues humorum per cutem, diuerſorum generum: adeo vt φλυκταίνας & ψωράκια & ἐπινυκτίδας & λειχῆνας & alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones interpretari: quũ tamen ille non omnes papulas ita vocet, ſed eas demũ quæ à pituitoſo humore fiũt. In vulg. lex. ex Ariſtot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεύκη, De animal. 3. D

C. Ἐπανθέω, ῶ, Superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit, id eſt quaſi in ſuperficie effloreſcit. vt Ariſtoph. Nubibus, ταῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis ſuperfloreſcebat. ‖ Ἐπανθεῖν metaphoricè frequentius vſurpatur, pro Enitere, Effulgere, Exiſtere, Conſpicuum eſſe. Ac primùm de colore. Lucian. de facie muliebri loquens, χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν. id eſt ἐπιτρέπειν. Sic dixit Syneſius, καὶ ἡδὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Et Gal. ad Glauc. lib. 2, καὶ ἐρυθρὸς ἐπανθεῖ τοιοῦτον ὅσῳ τοῖς λελυμένοις ὑπὸ τῷ πυρὶ θαλφθεῖσι. vbi Bud. interpr. Exiſtit, vel Per ſumma ſcatet. Exponitur etiã Emicat. Apud Herodotum ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur Exudans ſalſugo. Bud. rurſum ἐπανθεῖν interpr. Per ſumma eminere & conſpicuum eſſe in his locis. Strabo 121, ὕστερον δὲ ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Baſil. de Iulitta loquens, καὶ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ εὔχαρι τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Hoc verbum ad alia etiam multa transfertur. vt apud Ariſtoph. καὶ τὸ πρόσχημα ἐπανθεῖ ... Luc. de narratione dilucida loquens, ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, ὅσα εἰς τοσοῦτον ἐπανθοῦσαι τοῖς Ἕλλησι. Plato De leg. lib. 4, ὅπερ ἡδὺς παισὶ καὶ θηρίοις τοῖς μὲν ἀκράτως ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δὲ ἐγκρατῶς. id eſt (Budæo interprete) Quod elucet, Quod apparet in illis. vel, Quod præ ſe ferunt. vt dicitur indoles hoc vel illud præ ſe ferre, vel indoles talis aut talis elucere. E F G

Ἐπάνθησις, q. d. Superfloreſcentia.

C. ΠΑΡανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, Defloreſco, Theophr. de cichorio, συμβαίνει δὲ καὶ παρανθεῖν αὐτοῦ μέρος ἀεὶ καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο ἄχρι τοῦ μετοπώρου. Idem, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ πικρὶς καὶ γὰρ αὕτη τοῦ ἦρος ἀνθεῖ, καὶ διαβλαστάνει τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Budæus, qui & alium affert eiuſdem locum: addens deceptũ eſſe in hoc verbo Theodorũ. H

Locus ille eſt ex lib. 8, De hiſtor. plantarum, πολυανθοῦντα γὰρ ἡμέρας ἀνθεῖν λέγουσι, πλὴν ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι. κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν. In quo verbo (inquit) Theodorus deceptus eſt, qui Florere interpretatur ſemper. In vulg. lex. Παρανθῶ exponitur Adfloreo. Sciendũ eſt autẽ eodem modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρηβηκὼς pro ἀφηβηκώς. ‖ Παρανθεῖν metaphoricè apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Quum conſenuerit ira & deferbuerit. B.

¶ Ἀνθίζω, Floridũ reddo, Floribus conſpergo. Quidam ἀνθίζειν expoſuerunt Floridare, ad verbũ quidem, ſed duriuſculè. Ἀνθίζω, inquit Budæus, Varietate diſtinguo, Multiplici materia & venuſtate exorno. Halic. in Iſocrate, ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorẽ orationi addere. Pauſ. El. 1, τῇ δὲ ἀριστερᾷ τοῦ θεοῦ χρίειν ἔστι σκῆπτρον, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον.

C. Ἀπανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaphoricè pro Decerpo ſeu colligo, apis more flores legentis. Lucianus, αὐτὸ γοῦν ἄφημι ταῦτα, πόθεν δήποθεν ἐκ παρ' ὑμῖν παραλαβών, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος. Plutarchus de audiend. poem. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων. ‖ In vulg. lex. adnotatur capi ἀπανθίζω pro Floreo etiam, id eſt pro neutrõ ἀπανθῶ. ſed exemplum huius ſignificationis deſidero.

C. Διανθίζω, Floridis coloribus pingo, inquit Budæus. vnde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. in Philopœmene, 120, in poſter. pag. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter & variè concinno, item Elegantia & varietate diſtinguo, & concinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Baſil. Ad diuites, ἔδαφος ταῖς ψήφοις διηνθισμένον, Vermiculatum pauimentũ. Sic Greg. περὶ φιλοπτώχων dixit, ἡμεῖς μὲν οἰκοῦμεν οἰκίας ὑψηλὰς, μαρμάροις, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego exiſtimo διηνθισμένος alicubi reddi poſſe Eleganter intertextus, vt in illo Herodiani loco.

Ἐξανθίζω, Tingo: ſequendo Suidam, qui exponit βάπτω, afferens hunc locum, ποικίλας ἐξήνθισαν τὰς βαφάς. Sed ἐξανθίζω puto eſſe propriè Floridis quibuſdam colorib⁹ tingo. In vulg. lex. malè exponitur & βλαστάνω, quod ab eo ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iiſdẽ malè citatur ex Leuitico, ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fuluus capillus: quum manifeſto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. ET Ἐξανθισμὸς in iiſdem, Eruptio puſtularum. In qua ſignif. ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν poſito pro ἐξανθεῖν: vnde & ἐξανθήματα, quod itidem exponi Eruptiones puſtularum, ſeu papularum, diximus.

C. Ἐπανθίζω, Floridum reddo, id eſt Colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Budæus. Vtitur autem Lucianus cum alibi, tum hic, αἱ δὲ ἐνηρεισμέναι ... καὶ ὀλίγον ἐπανθίζουσιν καὶ ἐρυθμίζον καὶ ἐπανθίζον χρυσῷ. Idẽ Budæus ἐπανθίζω eſſe vult Floridis colorib⁹ illuſtro, vel Floribus ſpargo, hunc afferens Gregorii locum, in lib. De homine, ὥσπερ οὖν ... ὁ καλοῦ τινος καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν ταῖς δὲ αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπανθισμένου.

Ἐπανθισμὸς, Exornatio ſeu Illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores. In vulg. lex. citatur ex Dioſcor. pro flore.

C. ΓΕ ΠΙανθίζω, Floribus vndiq; orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Greg. (teſte Budæo) περιηνθισμένον dixit περικεχρωσμένον iucundo colore. In vulg. lex. περιανθίζω exponitur Flores colligo. Item tranſlatè, Orno. In qua ſignif. citatur ex Cyrillo, περιανθίζων λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

¶ Ἄνθεμον, ου, τὸ, pro ἄνθος, Flos, κατὰ γλῶσσαν, vt vult Euſtath. vnde fit ἀνθεμόεις. Suidas quoque ἄνθεμα roſas interpretatur in hoc Ariſtoph. loco, ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

Ἄνθεμον, herba quædam, Latinorum nigella, ſecundum Gazam. & ἄνθεμον φυλλῶδες, Nigella folioſa, apud eundem. Plinius quoque huius herbæ nomen agnoſcit: attamen anthemum lib. 21, cap. 8, aliter deſcribit quàm Theophraſtus lib. 7, capite 13. quod enim eo loco Theophr. anthemo adſcribit, id Plin. lib. 21, cap. 17, anthemidi tribuit.

Ἄνθεμα, Saltatio quædã plebeia, vt refert Athen. lib. 14. Dipnoſoph. quam ſaltantes hæc verba pronuntiabant, Vbinam mihi roſæ? vbi violæ? vbi apia pulchra? Heſychius

ſychius quoque annotat eſſe mazæ quoddam genus, & itidem *ἀνάθημα*: quod ab *ἄνθος* originem non habebit, ſed ab *ἀνατίθημι*.

Ἀνθήμη, ης, ἡ, Heſychio herba eſt quæ alio nomine amara ... vocatur.

Ἀνθεμόρρυτος, ὁ καὶ ἡ, A flore fluens. vt *ἀνθεμόρρυτον γάνος* apud Euripidem, de melle.

Ἠρανθεμον, ου, τό, Anthemidis ſpecies ſecundum Dioſc. l.3.c.154. Plinius quoque lib.22, cap.21, anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: vt compoſitum ſit ex *ἦρ* (contracto ex *ἔαρ*) & *ἄνθεμον*. B

Κηρανθεμον, τό, vt in vulg. lex. annotatur, Dioſcoridi lib. 5, id eſt quod Ariſtot. l.9 hiſtor. cap.40, *ἡ κήρινθος*, Varroni erithace, Plinio cerinthus & ſandaraca, Gazæ & Marcello cerago, Hermolao & Fuchſio vernigo. Compoſ. ex *κηρὸς* & *ἄνθεμον*. Vide Ἐριθάκη.

Λευκανθεμον, ου, τό, Anthemidis ſpecies, vt tradit Dioſc. l. 3, capite 154. Plinius etiam lib.22, cap.21, anthemidem ab aliquibus leucanthemum & leucanthemidem vocari ſcribit. C

Μελανθεμον, ου, τό, Plinius c.21, l.22, anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit.

Χρυσανθεμον, ου, & Χρυσανθέμιον, ου, τό, Herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putatur, vt annotatur in vulg. lex. De qua vide quæ ſcribat Dioſc. lib.4, cap.57.58. Plin. l.21, c.6, & 25. ‖ Χρυσάνθεμον quoque Heſychio adiectiuū eſt, & ſignificat aureū florē habēs. D

Ἀνθέμιον, ου, τό, Herba quæ & gith, vt in vulg. l. annotatur. Heſych. eſt *τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, ἢ χαμμήνης ἑλικοειδὴς ἐν κίοσι, ἢ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει*. Bud. in ſuo lex. annotat in illo Eccleſ. loco, capite vltimo, *ἕως οὗ συνθλιβῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ*, Suidam interpretari *τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον*, Olympiodorum autē *οἱονεὶ ἀναθέμιον, τουτέστιν ἀναθήκην*, Repoſitorium: Hieronymum verò Vittam.

Ἄνθεμις, ιδος, ἡ, pro *ἄνθος* capitur, ſicut & *ἀνθέμιον*. Suid. enim verſum citat in quo *ἀνθεμίδων* exponit *ἀνθῶν*. Habet tamē *ἀνθεμὶς* formā dimin. ‖ Itē Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquib⁹ argemona vocatur, vt tradūt vulg. lex. Plin. l.21, c.21, ab aliquibus leucāthemida, ab aliis leucanthemū, ab aliis eranthemū quoniā vere floreat: ab aliis chamæmelum, quoniā odorē mali habeat: ab aliis melanthemū nominari ſcribit. Quem vide & in c.17. l.21. item Dioſc. l.3, c.154. Orib. quoque in Collect. calliā & chryſocalliam appellari ſcribit. E

Ἀνθεμόεις, εντος, ὁ, Floridus, Vernans. *ἀνθηρός*. Il.β, *λειμὼν ἀνθεμόεις* dicitur pratū floridū. Ab Euſtathio exponitur *θαλερὸς* & *ἀνθηρός*. Heſiodus itidē *γαίαν ἀνθεμόεσσαν* dixit. At verò *λέβης ἀνθεμόεις*, ſecundū gramm. aut Variegatus & veluti florū coloribus pictus: aut pro *ἀναθηματικός*, ab *ἄνθεμα* pro *ἀνάθεμα*, quod quidē ſit *ἀνάθημα*. Vide Euſt. F

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Floridus. Idē quod *ἀνθεμόεις*. Heſych. *ἀνθεμώδη, ἄνθος ἔχοντα*.

Ἀνθεμίζομαι, Fut. ίσομαι. vnde *ἀνθεμίζεται* ex Æſchylo citatur in vulg. lex. pro eo quod Liuius Deflorari dicit, & Græci *τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι*.

ἈΝΘΙΑΣ, ου, ὁ, Piſcis quidā à floriditate dictus. alio nomine *ἱερὸς ἰχθὺς*, id eſt Sacer piſcis, item *αὐλωπίας*. Citatur ex Ariſtotele lib.6. Anim. cap.17. Vide Athenæum.

ἈΝΘΡΗΣΚΑ, τά, Flores. & *ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις*, vt in vulg. lex. annotatur. Apud Etym. ſcribitur *ἄνθρυσκα* per υ, qui poſtquā dixit eſſe Flores, ab *ἀναθρώσκειν* deducit, additque, aniſum quoque à Cretēſibus ſic appellari. Heſych. autem, Ἀνθρίσκιον, (inquit) *λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς ἀθήνιον, ἢ τὸ ἄννησον*.

ἈΝΘΥΛΛΙΣ, ιδος, ἡ, Herba quam ſalſolā vocat Ruellius, vt in vulg. lex. annotatur. De qua vide Gal.6. Simpl. Dioſc. l.3, c.153. Plin. lib.21, c.29, anthylliō vocat, & anthyllida lib.26, cap. 8. ab aliis autem & anthycellion nominari ſcribit. Ἀνθύλλιον, ου, τό, idem, Plinio. Gorræus addit, ... à quibuſdam dici, autore Dioſcor. Ideo in quibuſdam lex. Auricula muris exponitur.

A ἈΝΘΕΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Mentum. (licet propriè *ἀνθερεῶνα* eſſe quod ſub mento carnoſum eſt, quidam cum Polluce ſcripſerint, *γένυν* apud eum interpretantes Mentū) Sic autem dictum putatur *ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν*, quòd in eo barba effloreſcat, ſeu quòd pilorum quaſi flore veſtiatur. Nam & Latini poetæ florem hac ſignif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquieſco, reiiciens duo reliqua quæ ab Etym. afferuntur, quorum vnū eſt, *διὰ τὸ δι' αὐτοῦ φορεῖν τὸ πνεῦμα*, alterū, vt ſit *ἀνθερεὼν* quaſi *ἐνθερεών*. quia (inquit) *κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς*, id eſt, dum imponitur ori cibus, *κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν*. Sed primam illam etymologiam particularius etiam (vt ita loquar) docet Euſtathius, pag.141, vbi *ἐκ τοῦ ἀνθηρεῶ* deductum eſſe tradit *ἀνθερεών*, mutato per ſyſtolen η in ε, & addito per pleonaſmum altero ε. ac eiuſdem eſſe formæ cum *ἀκανθεών*, *χαραδρεών*, &c. Hom. Il.α, — *καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Λισσομένη προσέειπε Δία*. Vbi obſeruare poſſumus quod & à Plinio traditum eſt, mētum in ſupplicando attingere, moris fuiſſe antiquis. Idē Hom. Iliad.ε, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς, Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Vbi Euſtathius annotat *ἀνθερεῶνα* eſſe apertè *τὸν ὑπὸ τὸ πρυμνὸν τῆς γλώττης*, &, apertius loquendo, *τὸ τέλος τοῦ ὑποφυέως*. Idem verò grammaticus in alium locum Iliad.γ, p.425, putat *ἀνθερεῶνα* & *ἁπαλὴν δειρὴν* pro eodem poni. Suidas certè & Heſych. eſſe dicunt *τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τόπον*. addit verò Suidas & *λάρυγγα*. Rufus Epheſ. eſſe dicit *τὸ ἀπόξυ τῆς κάτω γνάθου*. Cæterùm Euphorionem ſcribit Etymol. de muliere etiā dixiſſe *ἀνθερεῶνα* in hoc verſu, Τέκνον μὴ σύ γε μηδὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀνήσῃς, ſed reprehenſum fuiſſe ab iis qui primi illius etymi autores eſſent, videlicet *παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν*. Cælius Aurelianus Chron. lib.1, cap.4, Gutturis atque rumæ partes, quas *ἀνθερεῶνας* appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem quam *ἀνθερεῶνα* vocant. ‖ Ἀνθερεὼν à Nonno ponitur pro ore, (pars pro toto) vbi ſcribit, — *ἐπίβαλε θεηγόρον ἀνθερεῶνα*.

Ἀνθερεὼν, Herbæ etiam cuiuſdam nomen, ſi Etymologiſtæ credimus.

ἈΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, Carbo. *ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι* apud Athenæum libro tertio. Apud eundem lib.8, *οἱ ἐξ ἀνθράκων* & *οἱ ἀπὸ τηγάνου* opponūtur. *ἄνθρακες ἡμμένοι*, Carbones accenſi, i. prunæ. Interdū tamen *ἄνθρακες* ſine adiectione dicuntur prunæ.

Ἄνθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. *ἀνθρακος σφραγὶς*, Eccleſ. cap.35.

Ἄνθραξ, Carbunculus, hulcus quoddam, ſiue exhulceratio ſimilis iis quæ vſta ſunt, vt Paulus Ægin. poſt Galenum docet, addens fieri ſanguine in atræ bilis naturam conuerſo, quum inferbuerit. ‖ Ἄνθραξ quoque Suidæ piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur. vide Ἀπανθρακίζομαι.

C. Ἀνθρακοπώλης, Qui carbones vendit, Carbonarius. Pollux lib.7.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, Pruna, Ignis ex congeſtis carbonibus, vt ſcriptum eſt in vulg. lex. Græcol. ſed ſine autore. Suidas autem *ἀνθρακίδας* dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos. qui idē erunt quos & *ἐπανθρακίδας* ipſe vocat, & Heſych. *ἐπανθρακίδας*.

Ἀνθρακιὰ, Carbonum ſtrues, Carbonū congeries ſeu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν ςορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. lib.8, *τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποφορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ*. Apud Dioſc. lib.5, *ἀνθρακιὰν περιστρώννυειν*. G

Ἀνθρακιὰ, Carbonaria fornax. Theophr. in 5, *πέμπουσι δὲ καὶ ἀπὸ θοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ λεῖα τῶν ξύλων καὶ νέα*. Idem, *οἱ μὲν τὴν ἀνθρακιὰν ἐπὶ πιάστα ζητοῦσι*. Gaza Carbonem vertit.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, Ater vt carbonarius, Titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατωπτημένος, Bud.

H Ἀνθράκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carbonum nigrorem habens, Niger vt carbo, Colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις, Poeticum. vt *ἀνθρακόεις πυρσὸς*, apud Nonnū, Ignis ex carbonibus factus, q.d. Carboneus ignis.

Ἀνθρακώδης, Carbonem referens, Carbonis more ardens,

vel rutilans.

Ἀνθρακεὺς,έως,ὁ, Carbonarius.eadem forma qua dicitur κεραμεὺς pro laterario. Hinc Ἀνθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Diſcrimen inter φλογιστὰ & ἀνθρακευτὰ notat Ariſt.Meteor.4. ‖In vulg.lexicis exponitur etiam Titiones facio.

Ἀνθράκιον,ου,τὸ, Carbūculus, Paruus carbo. Et vt apud Lat. ſic & apud Græcos interdum Gēma per hoc nomen diminutiui forma poſitum ſignificatur.

Ἀνθράκιον, Paruus caminus. Item μικρὸν πυραύνιον. Itē χυτρόπολιον, Heſych. B

¶Ἀνθρακόω, F.ώσω, In carbones redigo, In carbones conuerto, Torreo, Aſſo. Et Ἀνθρακοῦσθαι, paſſ. In carbones redigi. Sæpe etiā vſurpatur compoſ. Ἀπανθρακοῦσθαι. vt apud Luc. pro Torreri ſeu Cōburi. In vulg.lex. pro eodem ſcribitur & ἀνθρακάω, ſed vitioſè, vt puto.

C. Ἀπανθρακόω, ῶ Fut. ώσω, In carbones verto, ſeu redigo, Incendo, ita vt in carbones redigam. Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, paſſ. In carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. Verba ſunt Xanthi fluuii apud Lucianum. C

C. Κατανθρακόω, ῶ, Fut. ώσω, Idem. vnde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. citat B. in ſuo lex. Pro eodē in vulg.lex. habetur & Κατανθρακιάω. Heſ. addit, κατανθρακῶσαι eſſe etiam κατοπτῆσαι.

Ἀνθρακίζω, Idē quod ἀνθρακόω apud Ariſtoph. Apud eūdē ἀπανθρακίζω, eadem ſignificat. vt βοῶν ἀπηνθράκισ' ὅλον, πλακοῦντας ὠπτα. Apud eundem ἀπανθρακιζόμενα exponitur ἄνθρακας ζωπυροῦμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίομεν.

Ἀνθρακίζειν apud Arethā in Apoc. Carbonis ſeu carbūculi ſpeciē præ ſe ferēs aut colorē habēs, τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων. Eadem forma dicitur qua κρυσταλλίζω. D

C. Ἀπανθρακίζω, Torreo, Aſſo. Attici (inquit Euſtathius) pro ὀπτᾶν dicunt ἀπανθρακίζειν, vt etiam indicat comicus. Athen.lib.7, τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαλλον. Idem, φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, &c. Suid. ἀπανθρακίζειν dicit eſſe Comedere ἄνθρακας piſcium genus quod aſſum editur: itē ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθράκισμα, ατος, τὸ, Quicquid toſtum eſt in prunis, teſte Bud. ITEM Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piſcis cui conuenit aſſatio, adeo vt quos Athen. dicit in illo priore loco τοὺς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς, dicere quis poſſit vno verbo ἀπανθρακίδας. quos piſces Heſychius ἐπανθρακίδας quoque nominat. ſcribit enim, ἐπανθρακίδες τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in lex.Græcol. legitur Ariſtoph. ἐπανθρακίδας vocaſſe piſciculos in prunis aſſatos. ‖Eſt verò & placētæ genus, ſecūdū eundē Heſ. ἀπανθρακίδες (inquit) οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. Item, ἀπανθρακὶς, πέμματος εἶδος. Athen.lib.3, περὶ λαγάνων loquens, τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ ἄτροφον, καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἔτι ἡ ἀπανθρακὶς καλουμένη. Et paulo pòſt Diocles Caryſtius apud eum ſcribit, ἡ δ' ἀπανθρακὶς ἐστὶ τῶν λαγάνων ἁπαλωτέρα. ἔοικε δὲ καὶ τοῦτο ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. Intellige autē τοῦτο ὁ ἄρτος: nā ibi varia enumerat ἄρτου genera. E F

ἈΝΘΡΗ΄ΝΗ,

Crabro, Veſpa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Ariſtoph. Nubib. τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait eſſe genus veſpæ, ſed poetas abuti pro ape. Heſ. ait eſſe genus apis. G

C. Ἀνθρηνοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Speciē habens ἀνθρήνης, Referēs crabronem ſeu veſpam, quæ ἀνθρήνη dicitur. Theophr. hiſt.pl.l.7, c.12, ἐν δὲ τῷ ἀνθερικῷ συνίσταται σκώληξ ὃς εἰς δύο μεταβάλλει ζῷον πτηνὸν ἀνθρηνοειδὲς εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος ἀνανθῇ, διαδακὼν ἐκπέτεται. Quæ ſic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur qui in aliud animal volatile floridúmq; trāſfiguratur: quod, quū herba florere incipit, eroſo ſtatim operculo euolat. In qua interpretat. non dubiū eſt quin Gaza vulg. lectionē ſequut⁹ ſit, videlicet ἀνθινοειδὲς, pro ἀνθρηνοειδές. quā tamē verā eſſe lectionē nemo mihi (vt opinor) negauerit. Sed & aliud legiſſe idē Gaza quam ἀνανθῇ, alioqui non ita fuiſſe interpretaturus, videtur. H

¶Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, Fauus veſpæ quæ dicitur ἀνθρήνη. Suidas, Heſychius.

A ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Homo. Apud Platonē in Cratylo ἐτυμολογεῖται vox hæc ἄνθρωπος, vt ſit ὁ ἀναθρῶν ὃ ὄπωπε. Ab Etymologiſte dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. i. à ſurſum aſpiciendo. Ad quam etymologiā pertinebit illud Ouidii, Pronáq; quū ſpectēt animātia cætera terrās, Os homini ſublime dedit, cælúmque videre. Iuſſit, & erectos ad ſidera tollere vult⁹. Eſt & aliud ἔτυμον apud Theophraſtum παρὰ τὸ διαθροεῖν τὴν ὄπα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς apud Platonem in Minoe. Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων, ἄλλως δὲ οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demoſth. aduerſus Midiam, Latinè Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον & ἄνδρα tale eſſe diſcrimen quale inter hominem & virum, docuimus in voce ἀνήρ. Æſchines tamē ἄνθρωπον pro viro dixit, ſcribens, ἄνθρωπος καὶ γυνὴ, pro ἀνὴρ καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον Hominis naturā aliquādo vertit. vt διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου, Quū hominis natura morte diſſoluitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. Vide lex.Cic.Græcol. à me editum.

Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demoſth. περὶ παραπρ. de matrona loquens, ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον.

C. Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, ſeu Homiuorus, Homines vorās. Vnde ἀνθρωποβορέω, Homines voro.

C. Ἀνθρωπόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam humanam habens.

C. Ἀνθρωπογονία, Hominum generatio. quo nomine fertur inſcripſiſſe quendam ſuum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπογονία eadem forma qua θεογονία. Gregorius ἀνθρωπογονίαν dixit libri γενέσεως.

C. Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, ex Euripide citatur pro De⁹ ex homine factus. Suidas autem ſcribit ἀνθρωποδαίμονας fuiſſe dæmones qui humano induti corpore, atque ſic & dæmones & homines exiſtentes, totum orbem concuſſerint.

C. Ἀνθρωποδέστης, ου, ὁ, in vulg.lex. exponitur Captator ſeruorum, Plagiarius. quod vocabulū, ſi ſuſpectū non videatur, propriè ſignificabit eū qui hominē ligat: ex ἄνθρωπος & δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδιστής, vt ἀνδραποδιστής.

C. Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ & ἡ, Ab homine morſus, apud Dioſcoridē, vt κυνόδηκτος à cane morſus. Dioſcorides de iuglādibus loquēs, μετὰ δὲ κρομμύου πρὸς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα ποιεῖ. i. Cōferūt ad ea quæ à cane vel homine morſa ſunt. Exponitur tamen illic ad morſum caninum & humanum. Vide δάκνω.

C. Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, Humana ſpecie præditus, Humanam formam habens. Apud Athenæum lib. 11, κόραι ἀνθρωποειδεῖς. Apud eundem ὦτος dicitur eſſe ἀνθρωποειδὴς τὴν μορφήν. Apud eundem lib.8, dicuntur veteres τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι.

Ἀνθρωποειδῶς, aduerbium, Humana ſpecie, Secundum humanam formam. Exponitur etiam Humanè.

C. Ἀνθρωποθύω, Hominem vel homines ſacrifico ἀνθρώπους θύω. VNDE ἀνθρωποθυσία apud Athanaſiū Sacrificatio hominis vel hominum, Hominum immolatio. Plut. de Herodoto, Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

C. Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In vulg.lex.Græcol. exponitur Homini in furore ſimilis. Vide θυμός.

C. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida, apud Euripidem. Vſurpatur verò & in proſa. HINC ἀνθρωποκτονέω, ῶ, Hominē vel homines interficio, Homines iugulo. Vtitur idem Euripides in Hecuba. Apud Gregorium Nanz. ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς δαίμοσιν, Homines ſacrificare. Vide κτείνω.

C. Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ, καὶ ἡ, De hominibus libenter verba faciens, apud Ariſtotelem in Ethic. Bud.

C. Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Humanam formam habēs, ἀνθρώπου μορφὴν ἔχων. Apud Strabonem ἀνθρωπόμορφος θεὸς, qui apud Athenæum ἀνθρωποειδής.

Ἀνθρωπομορφόω, ῶ, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφόω ex ἀνθρωπόμορφος. Compoſitū autē eſt ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος & μορφή.

C. Ἀνθρωποπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanæ naturæ cōditioni obnoxi⁹. Ad verbū Humanis paſſionib⁹ ſiue affectionib⁹

obnoxius. vt Hom.apud Euſtath.deos fingit σωματώδεις καὶ ἀνθρωποπαθεῖς.id eſt, Patientes eadem quæ & homines.Eſt etiam ἀνθρωποπαθὴς, vt ait Bud.Humanitatis affectu præditus, vel Humano more affectus.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, Humanus affectus, Conditio humanæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud.in Comm.

Ἀνθρωποπαθῶς, Aduerb. Humano affectu. Hermogenes hunc citans verſum, Ἦ ῥα καὶ αἰγίας ἔμαρψε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν, dictũ hoc eſſe ait ἀνθρωποπαθῶς & ποιητικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, θῶ, Humanum quippiam patior, Humano more afficior.Bud.in C.

Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ, Hominum factor ſeu fabricator, id eſt, humanarum formarum. Apud Lucianum ἐν Φιλοψευδεῖ ex ſtatuariis alii ſunt ἀνθρωποποιοὶ, qui homines fingunt, alii θεοποιοὶ, qui deos fingunt.

Ἀνθρωποποιΐα apud eundem, Hominum fabricatio, ſeu humanarum formarum.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homines comedẽs, Homines deuorans, Humana carne veſcens. ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen.lib.7. ‖Ἀνθρωποφάγοι peculiariter appellãtur populi quidam humana carne victitantes.

Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ, Hominum deuoratio, Eſus carnium humanarum.

Ἀνθρωποφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanam habens naturam, Ortũ humanum habens, vel ex hominibus. Herodotus ait Græcos exiſtimaſſe deos eſſe ἀνθρωποφυεῖς, id eſt (vt Valla exponit) Ex hominibus eſſe ortos.

Compoſitum autem Ἀνθρωπάρεσκος non ſeruat ο, ſicut præcedentia. Eſt autem ἀνθρωπάρεσκος, Hominibus placere ſtudens, Hominum fauorem aucupans. Dicitur etiam ἄρεσκος citra compoſitionem, Gratiæ aucupator & captator, Qui apud omnes gratioſus eſſe cupit. Paulus ad Corinth.6, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ. Cyrillus, οἱ κενόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur & ἀρέσκεια citra compoſitionem.

C. Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ, Hominum pernicies, Hominibus perniciem ſeu exitiũ afferens, Homicida. ὁ φονεὺς, Suid. Vide ὄλεθρος.

C. Ἀνθρωπουργὸς & Ἀνθρωπουργία apud eccl.ſcriptores, idem quod ἀνθρωποποιὸς & ἀνθρωποποιΐα.

C. Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhumanus, Immanis, Crudelis. vnde & verbum Ἀπανθρωπεύομαι, aduerbium ἀπανθρώπως, & nomẽ ἀπανθρωπία. Eſt autem ἀπανθρώπως, Inhumaniter, Citra vllã humanitatẽ, Crudeliter. ‖Heſych. poſtquam ἀπάνθρωπος apud Soph. dixit ſignificare Durus, Immiſericors, addit quoque ἀνόητος, ἄφρων.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, Crudelitas. Apud Lucianũ miſanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc, δυσκολία καὶ τραχύτης, καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem ἀπανθρωπεύομαι, Inhumanus ſum, vel A conſortio hominum abhorreo, μισανθρωπῶ. Hippocr.in epiſt. ad Philopœmenem, σκυθρωποί τε γὰρ ἔνιοι καὶ μονήρεες καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσιν, ἀπανθρωπεύονταί τε, ξύμφυλον ὄψιν ἀλλοτριωτάτην νομίζοντες. id eſt, Homines auerſantur, Hominum conſortiũ fugiunt. Pollux tamen ἀπάνθρωπος & ἀπανθρωπία & ἀπανθρώπως dicere permittit, at ἀπανθρωπεύεσθαι prohibet. ἀπανθρωπεύεσθαι δ' οὐκ ἐρεῖς, inquit. Eſt etiã Suidæ κακία, ἢ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ.

Ἀπάνθρωπος, Carens hominibus, ſeu hominũ frequẽtia. vt ἀπάνθρωπος πόλις apud Pollucẽ, quæ & ὀλιγάνθρωπος. Luc.in Caucaſo, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

C. Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, Homo ipſe per ſe, Hominis idea. Ariſt. Eth.1. αὐτὸ (inquit Suid.) ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι, τὸ κυρίως λεγόμενον καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ Αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν.

C. Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, Inter homines verſor & ago. Hoc συνανθρωπίζειν, (ait Bud.in C.) ἐνανθρωπεῖν etiã dicitur & ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Chriſti inter homines conuerſatione loquẽtes: pro quo Euſ etiã dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, vt ibidẽ annotat B. Gẽnadius, καὶ προσλαβόμενος σάρκα ἐνηνθρώπησεν. HINC Ἐνανθρώπησις (vt in C. habet Bud.) apud Dionyſ. & Greg. quæ ſignificat cõuerſationẽ vitamque Domini noſtri hominis inter homines: ſeu (vt annotat in ſuo lex.) Ærumnoſa Dei inter homines apparitura, Dei incolat⁹, De⁹ per ora hominũ ærũnoſè traductus ſub integumẽto & perſona iuſtæ humanitatis: ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damaſc.74.75.

C. Ἐξάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athenæũ de ſpaſmo loquentẽ, Quæ ex homine ratione prædito inſanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominũ numero tollat. VNDE ἐξανθρωπισθῆναι, à verbo ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliã quaſi naturã verti, Ex hominũ numero eximi, Hominem eſſe deſinere.

Ἐξανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, In vulg.l. exponitur, Ad humanũ cultũ traduco. Plut. De Socr. dæm. θαυμάζοντα Σωκράτης ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mãſuetam reddidiſſet & plenam humanitatis philoſophiam.

C. Ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ, Semihomo. Luc. idem quod ἡμίανδρος.

C. Μισάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor hominum, Inhumanus. quo nomine Timõ dictus eſt, de quo Luc. dialogũ ſcripſit.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, Odium hominum, Inhumanitas.

Μισανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Odi homines, Alieno in homines animo ſum. Bud.in C. ſcribit μισανθρωπεῖν eſſe id quod Hippocr. ἀπανθρωπεύεσθαι dicit. quibus oppoſitum eſt τὸ φιλανθρωπεύεσθαι.

C. Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, Paucitas raritáſque hominũ. Thuc. lib.3, τὰ πράγματά τε ἔφθειραν καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστησε. Idem ſignificat quod ὀλιγανδρία.

C. Πολυάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus. Ariſtot. Pol.7, ὅτι χαλεπὸν, ἴσως δ' ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, Multitudo & frequentia hominũ. contrarium ei quod proximè præceſſit ὀλιγανθρωπία.

C. Συνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Cũ hominibus conuerſor & conſueſco. Plut.in Polit. præc. ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, ὡς ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis (vt B. ſcribit in C.) ſignificat hominem plebicolã & ad popularitatẽ ſe componentem. Συνανθρωπεύω & συνανθρωπίζω quæ idẽ cum hoc ſignificãt, vide in Ἀνθρωπεύω & Ἀνθρωπίζω.

C. Ὑπεράνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt ſupra hominem, Qui humanam conditionem excedit. A Bud. exponitur Humanum faſtigium excedens: dicitque accipi interdũ pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

C. Φιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans hominum, Studioſus hominũ, Humanus. Syn. epiſt.14, πεπείσμεθα ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὴ ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωπος. Herodian.l.4, χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι. Hinc compar. φιλανθρωπότερος apud Theoph.in Ep. & φιλανθρωπότατος apud Dem. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolè præſtatur, φιλάνθρωπος dicitur, vt apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσαι. & φιλάνθρωπα λέγειν, apud eũdẽ. ‖Eſt etiã herbæ nomen apud Dioſc.l.3, c.104, & apud Plin.l.27, c.5 (quæ alio nomine aparine vocatur) inde dicta ꝙ hirſuta quũ ſit, veſtib⁹ hominũ adhæreſcat: vt tradit idẽ Plin.lib.24.c.19.

C.2. Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanitati non ſtudens, Inhumanus. VNDE Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, & Ἀφιλανθρώπως aduerb. Inhumaniter.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, Amor hominum, Humanitas, & (vt Gell. interpr.l.13, c.15) Dexteritas quædam beneuolẽtiáq; erga omnes homines promiſcua. Philo l.3 De vita M. τὰς δὲ χάριτας καὶ φιλανθρωπίας οὐ χείρους ἠξίωσεν. Itẽ l.1, τοῦτο μὲν διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν.

Φιλανθρωπευία, ας, ἡ, idẽ quod φιλανθρωπία, vt citatur in vulg. lex. ex ſchol. Hom. Il. π.

Φιλανθρώπως, aduerb. Humaniter. Plutar. Symp. ſept. ſap. εὐπορούμενοι οὕτως ἔχουσιν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ἀποθανόντας. Macc.l.2, c.9, ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει.

Φιλανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Human⁹ ſũ, Humanũme præbeo. Pol. l.1, οἷς ἐὰν μὴ συγγνώμην τινὰ προσάγῃς καὶ φιλανθρωπίαν, ἐπιβουλὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. Actiuã etiã ſignif. habet, & perſonæ accuſ. admittit, vt apud eũdẽ Pol.l.3, καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τῶν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, Humanũ ſe gerebat erga, Humaniter tractabat.

Φιλανθρωπεύομαι, F. εύσομαι. Idẽ. Gregorius de Conſtantino

magno qui Iulianum educauerat, καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς φιλανθρωπεύσατο. Hinc participiũ φιλανθρωπευόμενος apud Dem. περὶ παραπρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, In comitatẽ benignitatémq; cõpoſitus, vt B. in C. interpr. VNDE φιλανθρώπευμα, ατος, τὸ, Liberale facin⁹ & benignitatis plenũ, vt ibidẽ B. exponit. Pl. in Demet. Ἔχαιρε δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἔξειν ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε. καὶ τῆς νίκης οὐ τὸ πλοῦτον οὕτως, οὐδὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν διάλυσιν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν, ἠγάπησε. Idẽ in l. Vtra anim. prud. ἀπομιμησάμενοι τὸ πρὸς τὸν ἡμίονον φιλανθρώπευμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων.

¶ Ἀνθρωπότης, Humana natura, Humanæ naturæ conditio, pro quo à theologis Latinis vſurpatur Humanitas. Vt in hoc loco, Τίς δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν δι' ἡμᾶς ὑπέστη, αἰτία; Apud Gẽnadium ἀνθρωπότης & ἀνθρωπεία φύσις pro eodem, vbi ſcribit, οὐ γὰρ ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ λόγου προσέλαβε τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν.

¶ Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, Humanus, Ad homines pertinens, Ad humanum genus pertinens: vt Ἀνθρώπειον αἷμα apud Athenæum lib. 13, Humanus ſanguis. Ἀνθρώπεια πράγματα apud Pl. in Apol. Res humanæ. Ἀνθρώπειον γένος, apud Luc. Hominũ genus vel Humanũ genus. ‖ Ἀνθρωπεία τέχνη apud Thuc. Ars humana. Apud eũdẽ Thuc. ſchol. exponit ἀνθρώπεια Humanæ naturæ conuenientia, l. 7, καὶ ἀνθρώπεια δράσαντες ἀνεκτὰ ἔπαθον. Citatur ex eodem ἀνθρώπειον pro humano ingenio. Itẽ ex Herod. κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, pro Quãtus eſt hominũ captus. Sed videndũ eſt ne fortè accipiendũ ſit vt apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον pro, Vt ſunt res humanæ. Reperitur etiã interdũ τὰ ἀνθρώπεια, pro τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, Res humanæ. vt apud Xenoph.

Ἀνθρωπείως, Humano more, Hominũ more. Vel, Vt homines decet, Humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν apud Ariſtoph. Thuc. l. 5, οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώζεσθαι. Vbi ſchol. exponit κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει.

Ἀνθρωπήϊος Ionicè pro ἀνθρώπειος, Humanus. Vnde ἀνθρωπηΐη apud Herod. ſine adiectione, Pellis hominis, vel Coriũ hominis (vt Plaut. dixit, Meus herus elephanti corio cõtectus nõ ſuo eſt) Locus Herod. eſt in Terpſ. σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην: ſed hoc in loco Euſt. legit ἀνθρωπείην. ſecũdũ quẽ ἀνθρωπείη erit pellis hominis, ſubaudiẽdo δορᾶς: eodẽ modo quo dicitur αἰγέη, λεοντέη, λυκέη, hircina, leonina, lupina. ſub. pellis. κατ' ἔλλειψιν τοῦ δορά, inquit ille. Dicitur verò & per contractionem, ἀνθρωπῆ, ſicut illa τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ.

¶ Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanus, Ad homines pertinens. idẽ quod ἀνθρώπειος. Apud Plat. ἀνθρώπινον γένος, idem quod ἀνθρώπειον γένος. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Apud Plat. rurſum ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiã interdũ ἀνθρωπίνη in fœm. gen. Ἀνθρωπίνη σοφία apud Xen. Pædiæ 1, ἀνθρωπίνη φύσις apud Plat. Humana natura. A Cic. etiã exponitur Humani generis natura, & φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominẽ eſſe. ‖ Dicitur etiã ἀνθρώπινον, Humanæ naturæ conueniens, Quod eſt ſecundum conditionẽ humanæ naturæ apud Xen. Pæd. 5, ἀνθρώπινον μὲν τὸ γιγνόμενον ἴδιον πάθος. Et apud Plut. in Cor. ἐν δὲ ἀνθρωπίνῳ πάθει γεγονώς. Apud eundẽ Xen. Pæd. 3, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. i, Ab humana natura non aliena.

Inuenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro eo quod eſt Conditio humanæ naturæ, vel Res humanæ. Plato in epiſt. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. i. Res enim humanæ non valde ſunt ſtabiles. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Vt ſunt res humanæ, vel Vt fert humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρωπινώτατος ſuperl. gradu vſurpatur à Strab. lib. 15, pro ἀνθρωπινώτατος. Appellat enim ſimiam animal ἀνθρωπινώτατον, quaſi Humanæ naturæ maximè particeps. vel, Ad humanum ingenium proximè accedens.

Ἀνθρωπίνως, aduerb. Humanitus, Hominum more, Vt fert humanæ naturæ conditio. Apud Athen. l. 9, dicit comicus qdã, ἀνθρωπίνως λαλεῖν, pro Humano more loq, quod Ariſtoph. dicit ἀνθρωπείως φράζειν. ‖ Videtur etiã interdũ accipi ἀνθρωπίνως pro φιλανθρώπως. i. Humanè Vt decet humana naturã. Dem. in Ariſt. ἀνθρωπίνως ἐπικουφίζειν τὰς συμφοράς. Ibidẽ, νόμους ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κειμένους. Vbi ἀνθρωπίνως à quibuſdam exponitur Clementer.

¶ Ἀνθρωπικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνθρώπινος ſiue ἀνθρώπειος. Ariſtot. Ret. 1, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἀνθρωπικάς. Plut in Conſol. ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἀνθρωπικώτερον πειρωμένοις. Greg. Nanz. ἀνθρωπικωτέρας φωνὰς dicit ad naturam humanam magis accedentes.

Ἀνθρωπικῶς, aduerbiũ, Idẽ quod ἀνθρωπείως vel ἀνθρωπίνως, More hominũ. Luc. in Zeuxide, καὶ φέρει ἀνθρωπικῶς.

¶ Ἀνθρωπέη, ης, ἡ, Humana pellis, ſubintellecto nomine ſubſtãtiuo δορά: vt & in λεοντέη, ἀλωπεκέη, κυνέη. quæ tamen & per cõtractionem dicũtur λεοντῆ, ἀλωπεκῆ. vt & Pollux lib. 2, ἀνθρωπῆ. Herodot. Varinus pro eadem ἀνθρωπηΐη quoq; apud Herodotũ legi, ſcribit: in quo idem ſubſtant. δορὰ ſubintelligendũ erit. Vide ſuprà Ἀνθρωπήϊος.

¶ Ἀνθρώπιον, diminutiuũ, Homuncio, Homunculus, Homulus. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν ἐστιν οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός: Dem. Pro corona. Apud Xenophontem τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια. Idem ſignificat Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & Ἀνθρωπίσκος, ὁ. Apud Ariſtophanem in Pluto ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονε.

Ἀνθρωπεύομαι, More hominum ago, Ea quæ ſunt hominis vſurpo, vt Bud. exponit apud Ariſtotelẽ Ethic. 10. Quidã verò interpretãtur Ex natura humana ago. Vel Ea ago quæ ad hominẽ ſpectãt. Nõnulli etiã, Humanè ago.

C. Συνανθρωπεύω, F. εύσω, & Συνανθρωπεύομαι, F. εύσομαι, Cũ hominibus conſueſco & cõuerſor. Theophr. 3 de Plãt. καὶ τὰ μὲν, ἄγρια τὰ δὲ, ἥμερα, ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα παιδείαν. Theologi quoque quum Chriſti hominis aut angelorum cum hominibus cõnuerſationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur; ſicut & eo quod paulo antè præceſſit, ἐνανθρωπῆσαι. Syneſ. κατ' Ἀνδρονίκου, καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντα, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, τῇ δεῖ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ; Συνανθρωπίζω & συνανθρωπέω huic ſynonyma ſunt: quorũ alterũ vide in ἀνθρωπίζω, alterũ in ordine ſuo poſt πολυανθρωπ.

¶ Ἀνθρωπίζω, Homines imitor, Humano vel hominũ more ago, aut Humano ingenio præditus ſum. Suid. exponit τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. ‖ Archytas in epiſtola ſua ad Dionyſium ἀνθρωπίζειν dicit pro Humaniter agere, Humanũ ſe præbere, Humanitatis officia exhibere.

Ἀνθρωπίζομαι apud Theologos Græcos, Homo fio: vt apud Gregoriũ & Damaſcenũ Chriſtus dicitur ἀνθρωπισθείς. i. Homo factus. ἐνανθρωπῆσαι pro eodẽ de Chriſto itidẽ, ſæpe dicunt. ‖ At Ἐξανθρωπίζομαι ſignificat Homo eſſe deſino, vel in hominum numero eſſe, Ex hominibus abo.

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, Humanitas, i. Humani & cõpoſiti mores, nõ efferi: vt in illo dicto Ariſtippi, οἱ μὲν γὰρ ἐπαιτοῦντες, τῶν χρημάτων, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται. Bud. in Lex. Idẽ in Cõmẽtariis, Quòd ſi literarum elegantia & ea quæ humanitas à moribus excolendis dicta eſt, καὶ ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam aduerſa veritati ſunt atque ſapientiæ, vt &c.

C. Ἐνανθρωπίζω, vide in Ἐνανθρωπέω.

C. Συνανθρωπίζω, F. ίσω, Cum hominibus verſor, Idẽ quod συνανθρωπεύω & συνανθρωπέω. Athen. de canib⁹ loquẽs, τό, τε συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρόν.

¶ Ἀνθρωποῦσθαι, verbũ fictitiũ apud Plut. in hoc ad Colotẽ. loco, εἶτα κωμῳδῶν, Οὗτοι, φησίν, ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τεῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τειχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

ἈΝΙ'Α, ας, ἡ, Mœror, Triſtitia. Secundũ Etymolog. ab ἰῶ quod eſt Sano, fit ἴα: & præfixo α priuatiuo interiectóq; ν, ἀνία. Ideóq; ι producitur in hoc nomine. Ponit & alias duas etymol. quarũ poſteriorẽ videtur ex Platonis Cratylo ſumpſiſſe. Hom. — ἀνδάνει πόνος καὶ ἀνίης. Et Od. μ. Σκύλλην δ' οὐκέτι μυθεόμην ἄπρηκτον ἀνίην. Soph. Ὅσας ἀνίας μὴ καταστείρας φθίνῃς.

C. Ἀνάνιος ET Δυσάνιος. Eſt ἀνάνιος, ſeu ἀνήνιος, Nõ habẽs ἀνίαν, i. mœrorẽ, ſeu triſtitiã, Mœrore carẽs. Sed ab Heſ. (vt & ab Etym.) exponitur etiã ἀβλαβής, i. Innocu⁹, Innoxi⁹. Quã ſignif. ex cõſequenti puto ſumi. nã quod eſt innocuũ triſtitiã nõ affert. Sed ponitur ab vtroque & tertia ſignif. cuius ratio nõ facilè reddi poſſit. volũt enim ἀνάνιον dici etiã Superbum. AT Δυσάνιος, qui & Δυσανίης, is dicitur qui mœrorem leui de cauſa concipit. vel (vt inquit Gal.) Cui res paruæ triſtitiã afferũt, vel magnæ vehemẽtiorẽ aut diuturniorem quàm aliis hominib⁹. Vtitur Hippocr. itẽ Antiphõ, teſte Suida, apud quẽ mẽdoſè

legitur δυςαίνιος. Ab Ariſtot. in Phyſiogn. δυςανίης opponitur τῷ εὐθύμῳ. Itidem verò Gal. δυςανίοις & εὔθυμον opponit, ſcribens, δυςανίοις τι γὰρ οὖσι συνέβη ἐνίοτε τὴν ἡμέραν ὅλως διαγαγεῖν, καὶ τοὐναντίον εὔθυμον λυπηθῆναι. Exponitur δυςάνιος & Anxius. ET Δυςανιάω in vulg. lex. Anxium reddo, Sum mœſtus. ſed ſine autore.

Δυςλώιος apud Gal. in expoſit. vocab. Hippocr. contraria ſignif. ὁ μὴ ἀνιώλως ἀνιώμενος. ſed abundare exiſtimo particulam μή. Apud Erotianum certè δυςλώιος expoſitionem habet cum ea conuenientem quam τῷ δυςάνιος dedi, niſi quòd in genitiuo ponitur. Scribit enim, δυςλώιος, δυςθύμως καὶ δυςκόλως τὰς ἀνίας φερούσης. quod φερούσης mendoſè poſitum puto pro φέρουσα, aut φέρων. neque enim poſſe videtur δυςλώιος eſſe genitiuus.

Ἀνιαρὸς, οῦ, ὁ, Mœrorē afferens, Triſtis, Mœſtus. Itē, Ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Ariſtophanem, Hoſtibus grauis & moleſtiam afferens. Xen. Pæd. 1, ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν σιωπῇ διῆγεν. Apud eundem Pæd. 8, ἡδὺ & ἀνιαρὸν opponuntur. Apud Dem. Pro corona, τὰ ἀνιαρὰ ſine adiectione, Res aduerſæ, ὅτι τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔχε τοῖς ἄλλοις.

Ἀνιηρὸς pro ἀνιαρὸς apud Herodotum & poetas. vt πτωχοὶ ἀνιηροὶ, Od. ρ. Herodot. ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά. HINC comparat. ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς, Aduerbium, Mœſtè, Acerbè, Cum mœrore. Apud Xen. ἀνιαρῶς ζῆν, Vitā acerbā ducere, Inſuauiter viuere.

Ἀνιγρὸς, idem quod ἀνιαρὸς, & ex eo factum per ſyncopen, deinde per pleonaſmū literæ γ, ſi Etym. credimus. Sed pro pernicioſo potius accipitur. Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Moleſtus, Iniucundus, ἀνιαρός. Theophr.

¶ Ἀνιάω, ῶ, Moleſtia afficio, Mœrore afficio, Contriſto, Triſtitiam affero. Xen. Pæd. 1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Pyth. in Carm. aur. Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ. Apud Ariſtoph. παύεσθ' ἀνιάσαι.

Ἀνιᾶν item pro Lædere & dolorem inferre corpori, apud Gal. vt ait Bud.

Ἀνιάομαι, ῶμαι, paſſ. Mœrore afficior, Contriſtor, Doleo. Xen. διὰ ταύτην ἀνιᾶσθαι. Et Pæd. 8, cū part. δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι, pro τῷ δαπανᾶν, vel τῇ δαπάνῃ. Apud Hom. Od. ο, cū dat. -οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι, Nemo offenditur te præſente. i. tua præſentia, Nemo contriſtatur ob tuam præſentiam. Sic dicitur ἀνιῶμαι τῷ πράγματι, Grauiter rem fero, Res eſt mihi dolori.

C. Ὑπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et Ὑπανιῶμαι, Doleo, Indoleo. Ariſtoph. Neb. ἔωθεν ὑπανιῶντο τῇ νουμηνίᾳ.

¶ Ἀνιάζω, Idem quod ἀνιῶ, Od. τ, -τοῦτο ἀνιάζει. Capitur & pro paſſ. ἀνιᾶσθαι, vt θυμῷ ἀνιάζων, Il. φ, & Od. χ. Itē Od. δ, ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

ἌΝΤΑ, aduerb. poeticum, Coràm, Palàm, Ante oculos, In conſpectu. Item, Apertè, Manifeſtè. Ἄντα ἰδὼν, Il. ρ & χ. Item Il. ω, -θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. vbi ἄντα accipio eodem modo quo ἄντην apud eundē poetam, in hoc ipſo loquēdi genere, vt Od. β, -θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην. Et Od. γ, -ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Sic autem ἄντην Euſtathius exponit ἄντικρυς & αὐτόχρημα. Dicitur autē etiā ἐς ἄντα ἰδών. vt Od. ο.

Ἄντα cum caſu, videlicet cum genitiuo, Antè, ἔμπροσθεν. vt Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. id eſt Ante genas, vel Eregione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς ἔχειν, vel στῆναι, Eſſe ex aduerſo alicui, pro Eſſe ex aduerſa parte, Stare ex aduerſo, Stare contrà, Eſſe aduerſus aliquem, Aduerſari alicui. Il. ρ, Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας Στήμεναι ἄντα. Il. π, Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Il. θ, Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, id eſt, Audebis aduerſus Iouem haſtam attollere. Euſtathius ἄντα ἵστασθαι ait eſſe μάλιστα τοῦ ἀνθίστασθαι. ET cōpoſ. Ἐσάντα, quod & Ἐς ἄντα diuiſim ſcriptum inuenitur, pro ſimplici ἄντα. vt Iliad. ρ, Ἔγνω ἐσάντα ἰδών, & Odyſſ. π, Γνοίη ἐσάντα ἰδών. EST aliud compoſitum Ἔναντα, quod Heſ. exponit φανερῶς, id eſt Manifeſtè.

Ἄντην etiam pro ἄντα vſurpatur, vt in locis modò citatis ex Homero. Apud eundem Iliad. σ, -μάλα μάλ' ἄντην Στήσομαι. Et Iliad. τ, -οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν. Euſtathius autem ἄντην εἰσιδέειν ait eſſe idem quod ἀντωπῆσαι apud Homeri poſteros. Idem vult ex ἄντην fieri ἄντα, ſicut ex κρύβδην fit κρύβδα. Sed legitur apud Etymologiſten eſſe ἄντω barytonum, ex quo mutato in circūflexum ἀντῶ fiat ἄντην, & ex ἄντην deinde ἄντιος. Apud eundem habetur ἄντα fieri per ſyncopen ex ἀντία, ſicut ὦκα ex ὠκέα & σάφα ex σαφέα: aut certè ἄντα ex ἀντῶ, ſicut σῖγα ex σιγῶ. vnde priúſne ſit ἄντα an ἄντην, incertum manet. Ad ἄντιος autem quod attinet, à præpoſitione ἀντί Euſtathius deducit. Ego autem non video quid obſtet quin ex ἄντα deducamus ἀντάω, ex quo fiat barytonum ἄντω, vnde ſit ἄντην, niſi quis malit ex ἄντα formare. Ex ἄντην autem videndū eſt an eſſe poſſit ἀντίος, quod ex ſe formet ἀντιάω, ſicut ἄντα format ἀντάω.

Ἄντον E contrario in vulg. lex.

C. Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, Accliuis, Arduus, Surſum tendens. vt ἀνάντης ὁδὸς, quod in vulgatis lexicis citatur ex Platone: & ἀνάντη ξύλα, τὰ ἄνω φερόμενα, apud Varinum. Sic ἄναντες in neutro genere & veluti ſubſtantiuè poſitum: vt προελθὼν ἀνάντη πολλὰ, & πρὸς ἄναντες ἔπινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. quæ duo exempla apud vulgatos lexicogr. reperiuntur. Annotat Suidas, quicquid ſit ἄναντες, id etiam eſſe πρόσαντες, at non viceuerſa. id enim quod πρόσαντες ſit, abruptum eſſe & inacceſſum, quódque non recipiat eum qui aſcendere cupiat: contrarium verò huic eſſe κάταντες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ accliuia ſunt & in arduū tendunt, acceſſum habeant difficilē, eidē Suidæ ſignificat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quódq; oppoſita habeat ῥᾶστα, ἡδέα, πρᾳέα. Heſychio eſt etiā ὑψηλὸς ἀνάντης. Cæterùm deductionē huius cōpoſiti & ſequētiū nō ponūt grāmat. Sed ab ἄντα ſeu ἄντην deriuata eſſe videntur (licet ab illis ſignif. recedāt) vel ab Ἀντάω, quod ex ἄντα factū eſſe puto.

C. Ἐπάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, Accliuis, Suid. interpretatur ὑψηλὸς, in hoc Thuc. loco, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βιαζόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος (διικνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν) οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν.

C. Καταντής, εος, ὁ καὶ ἡ, Decliuis, Procliuis, Deorſum vergēs: oppoſitum τῷ ἀνάντης & προσάντης, vt Suid. teſtatur. vt κατάντη ὁδὸν apud Ariſtoph. & κάταντες, Eregione, ſicut exponitur in vulg. lex. apud Heſ. autē ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Hellen. 3, καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Itē metaph. Pronus, Facilis, Vel κατὰ κρημνὸν, apud eūdē Heſychium.

C. Παράντης, εος, ὁ καὶ ἡ, Accliuis pariter & decliuis, Obliquus, vt habent vulg. lex. Vide Πάραντα paulo póſt.

C. Προσάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arduus, Aduerſus, Prærupt9. Suid. enim intepr. ἀπότομον καὶ μὴ παρῆκον μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον. vt πρόσαντες χωρίον. Metaph. etiā à locis difficilib9 transfertur ad perſonas, res aut verba. quāobrē Suid. δυσχερὲς καὶ ἐναντίον interpr. & Heſ. σκληρὸν, ἐχθρὸν, ἀηδές. in quē ſēſum in vulg. lex citatur ex Xen. in Apol. Socr. οὐκ ἦν πρὸς πάντα τἀγαθὰ προσάντης: itē λόγος προσάντης: itē πρόσαντες ex Eur. Oreſte. VNDE aduerb. προσάντως, Aſperè, Hoſtiliter, Infeſtè. vt apud Suid. μήτε ἀχαίρως παραχαλᾶν μήτε προσάντως. Sic apud Diod. προσάντως λέγειν.

C. Ἄναντα, τὰ, poet. pro ἀνάντη, Accliuia, Ardua, Alta. Suid. etiā δυσχερῆ interpr. & Heſ. τὰ μὴ βεβρεγμένα. apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ αἴρειν ὅ ἐστι κατακόπτοντα πίπτειν.

C. Κάταντα, τὰ, itidē poeticè, κατωφερῆ, Suid. & pro καταντῆ, à καταντής. Κάταντα, aduerb. Surſum deorſum, ἄναντα κάταντα. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν περιδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν ἱδρῶκας καὶ πνευστιᾷς, id eſt, Surſum deorſum curſitans, vt Terent. Bud. Sic apud Hom. Il. ψ, Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

C. Πάραντα τὰ, poeticè & ipſū pro παράντη, & (vt Heſ. exponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷ πλάγια καὶ παραπετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ἀνταῖος, ου, ὁ, Aduerſus, Itē Aduerſarius, Cōtrarius, Infeſtus, Hoſtis. Citatur ex Eur. ἀνταία πληγὴ pro Aduerſū vuln9. & ex Apol. Rhod. ἀνταίη δαίμων. Vide Heſ. Ab ἄντα vel ἄντ.

ἈΝΤΑΩ, τῶ, Occurro, Obuius fio, Obuiā eo, In occurſum eo. pro quo in proſa vſurpantur potius compoſita συναντῶ vel ἀπαντῶ. Sophocles, Μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι, id eſt Tibi obuius factus. Homerus autem genitiuo iungebat. vt Iliad. π, Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Apud eundem exponitur

τυχεῖν, id eſt Conſequi, Nanciſci: iunctum itidem geni- A
tiuo: Od. γ, Τοῦ γὰρ καὶ ταύτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες. Item Od. ρ, Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. pro ἔτυχες ὀπωπῆς. & ἔτυχες ὀπωπῆς per periphraſin pro εἶδες, Vidiſti. Sic & apud Herodotum ἠντησας pro ἔτυχες, vbi ſcribit ἠντησας ξεινίων μεγάλων. At verò in malam partem apud eundem, ἀπεκτείνετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε. vbi ἀντᾶν exponitur Perferre: ſed verterim potius Nanciſci. nam Latini non ſolùm bonum ſed & malum nanciſci dicunt.

Ἀντάομαι, ῶμαι. paſſ. voce apud Heſych. idem. B

Ἄντησις, εως, ἡ, (ab ἀντάω, non ἄντω, vt modò docui) Occurſus, Obuiam itio. Item ἀντήσεις, Supplicationes, Supplices preces. λιτανεῖαι, ἱκετίαι, Heſych.

Ἄντηστις etiam legitur, cum pleonaſmo literæ τ, in hoc verſu quem Etymologiſtes citat, Ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον.

C. Δυσάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius malus ſeu ſiniſter eſt occurſus, Cui occurrere malum eſt & periculoſum. Vel, Cui occurrere difficile eſt. vt δυσάντητον θέαμα apud Lucianum. ET Δυσάντης (vel Δυσαντὴς, vt alii ſcribunt) C
pro eodem apud poetas. vt Opp. De venat. lib. 3, Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, id eſt Siniſtri & inauſpicati occurſus. Citatur & ex Nonno. Δυσάντη, δυσέντευκτον, Heſych.

C. Εὐάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contrarium proximè præcedenti Δυσάντητος. Heſych. quoque interpretatur καλῶς ὑπαντῶν, & vulg. lex. Obuius, Expoſitus, Propitius. Suidas nomē etiam proprium eſſe ſcribit. Etymologiſtes annotat eſſe & Rheæ epitheton, pro δυσάντητος per εὐφημισμόν.

Ἀντήδην, Aduerb. Suppliciter. ἱκετευτικῶς, Heſychius. For- D
taſſe autem & alteram ſignificationem ſequendo verbi ἀντᾶν, poteſt accipi aliquādo pro Per occurſum, vel In occurſu, ſiue Occurrendo.

C. ἈΠαντάω, τῶ, (fut. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xen.) Venio obuiam, Obuiā procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντῶ τινι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Thucyd. lib. 2, ἐπειδὴ οὐδ' αὐτοὺς ἐς Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον οὐκ ἀπήντησαν. Et 3. καὶ ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειαν. Ibidem, ἀπὸ σημείου ἐς τὸ αὐτὸ κατὰ γῆν ἀπιόντων. Dicūtur & οἱ ἀπαντῶντες ſine adiectione, Obuii, Qui E
occurrūt. vt apud Lucianum in Nigrino, θλίβων τοὺς οἰκέτας καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας. Ἀπαντῶ exponitur etiam Me confero, Me offero, Præſto ſum, cū εἰς vel πρὸς varia accuſatiuorum genera habentibus. Ariſtoteles Ethic. lib. 9, καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda ſe conferre & offerre, Bud. interpr. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν eſſe officii gratia obuiā ire, vel deducere & comitari. Quibus Budæi verbis addi poteſt quod nonnulli annotarunt, ἀπαντῶντας δούλους F
eos eſſe quos Donatus aduerſitores vocet, in illud Terētii in Adelphis, Neque ſeruulorum quiſquam qui aduorſum ierant. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, Obire diē vadimonii, eodē Bud. interpr. Exponitur verò & Adeſſe ad iudicium die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, Demoſth. in Midiā. Sed & diſcipuli ad ſcholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur, in Theophr. vita, ἀπιόντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθητῶν πρὸς δισχιλίους. Huc autem referendam puto & illam G
ſignif. quæ à Budæo ponitur pro Conuenire, Coire, Cogi, ex Ariſtotele. quem vide Comm. p. 691. Ἀπαντῶ pro Ruo, Euado & Erumpo, idem Budæus in hoc Greg. loco, ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. In vulg. autem lex. citatur ex Reg. lib. 1, cap. 22, ἀπάντα εἰς τούτους pro Irrue in hos. In iiſdem citatur & ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ex Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. Ex Demoſth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τιμωρίαν pro Obuiam ire & deprecari pœnā. Ex Ariſtot. autē Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος pro Contendere ad finem. H

Ἀπαντῶ, Contingo, Euenio. Alex. De fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυρόν τινος εὕρεσις, Bud. 690. Et ἀπαντῶντα idem p. 691 exponit apud Xen. Oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auſpicia. In loco tamen Xenophontis quem affert, malit fortaſſis aliquis genitiui ἀπαντώντων facere nominatiuum ἀπαντῶντες: niſi alio loco illa interpretatio comprobetur. Ἀπαντῶ de perſona dictum pro Incido (vt proximè præcedens ἀπαντῶ, de re, pro Euenio, Contingo) eo ſenſu quo dicitur aliquis incidere in librū aliquem, ex quo intelligitur & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τῷ δράματι. Bud. ibidē.

Ἀπαντῶ, Reſpódeo, quod eſt Occurro (ſenſu eo quo dicitur occurrere obiectioni) Iſocr. Buſiride, ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσῃ ὅτι &c. Plut. πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Philo De mundo, πρὸς τοσαύτην τὴν εὑρεσιλογίαν ἀπαντῆσαι, tantæ argutiæ reſpondere. Sunt autem qui in huiuſmodi locis ἀπαντᾶν exponant etiam Pedem cōferre, Obſiſtere, Reſiſtere. Quò pertinet ἀπαντῆσαι quod citatur ex Ariſtoph. pro ἀνταποδοῦναι & μάχεσθαι. Sed & ἀπαντᾷ μοι τοῦτο ex Æſchine citatur pro Hoc mihi obiicitur & reſpondetur. Ἀπαντῶ ponitur & pro Reſpōdeo ſignificante Euentu conuenio & congruo. Syneſ. ᾧ τὴν ἐπὶ λόγοις τραφέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona vt par erat non reſpondent.

Ἀπαντᾷ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, in vulg. lex. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ ſophia: ſed mendoſé.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, ET Ἀπάντησις, εως, ἡ, (frequentius) Occurſus, Obuiam itio, vt Cic. ad Att. dixit. Item reſpōſio, Plut. in Pol. præc. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν.

c. 2. Προαπαντάω, (q. d. Præoccurro) Obuiam præcurro, ET Προαπάντησις, Obuiam itio qua præuenitur aliquis. Eſt etiam προαπάντησις (vt in vulg. lex. annot.) Quum præpoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt.

c. 2. Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in vul. lex. ex cap. 4. lib. 2 Macc. affertur pro Humanitas omnibus promulgata: ſed mēdoſé. In iiſdem Εὐαπάντητος exponitur Obuius, Comis. Quarum expoſitionum prior falſa eſt: poſterior ferri poteſt, ſi intelligamus εὐαπάντητον dici comē, eo comitatis genere quæ obuiis exhibetur.

C. ΚΑΤαντάω, τῶ, Deuenio, Euado, Polyb. in 4. πολλάκις τὸ τολμᾶν πέρα τοῦ δέοντος εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν. pro καταστρέφειν, inquit Bud. Comm. 691. Vbi & κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. cap. 21 vult eſſe Deuenimus. Ibidem, κατήντησεν εἰς Βαβυλῶνα ex Diodoro affert pro Tandē peruenit. Idē Bud. alibi ex Greg. affert in primis illis ſignificationibus, Deuenire & euadere: in Epitaph. patris ſui, καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόναμεν, καὶ ποῖ καταντήσομεν. Idem καταντήσῃ in hoc Baſilii loco alioqui ſimili exponit Deſinet, Exibit p. 251, τοῦτό σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσῃ πέρας.

Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀπανθρωπίαν, pro Retorquere in ſeipſum, in vulg. lex. citatur ex Macc. lib. 2, cap. 4.

C. ΣΥΝαντάω, Occurro, ſeu Obuius fio, Incido in aliquem. Heſ. οἱ κείμενοι συναντῶσι. Et Συναντῶμαι voce paſſ. pro eodē. Herodian. lib. 1, κατὰ δέ τινα δαίμονα συναντᾶται τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciā. Συναντῶ & Συναντῶμαι pro Euenio. Laert. in Diogene, εἰώθει λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι. εἶναι γοῦν ἄοικος, ἄπολις, &c. Item συναντήσεται ex Eccleſiaſtæ cap. 2, vide in Συνάντημα.

Συναντέω etiam dicitur, vt apud Nonnum, Μάρνατο ποσσὶ φερεσβίοισι συνήντεεν.

Συνάντημα, ατος, τὸ, Occurſus, Euentus. Eccleſ. 2, ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεται, id eſt (ad verbum) Euentus amentis mihi eueniet. Vide Bud. Comm. p. 690.

C. ΥΠαντάω, τῶ. vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, Obuiam procedo. Herod. ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες. Idem, ὡς δὴ δώματι οὐ προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, Honoris cauſa obuiam procedo. Quæ expoſitio conuenire illi priori Herodiani loco poſſit, & nōnullis illi ſimilibus, ſed aliis plurimis nequaquam. Imò & generalius eſſe puto ὑπαντῶ ſeu ὑπαντῶμαι, quàm Obuiam procedo. licet Bud. pro illius ſignificationis exemplo addat & hunc eiuſdem ſcriptoris locum, qui libro tertio habetur, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν, ὡς μή τινα τολμᾶν προσιέναι, καὶ τοὺς ὑπαντωμένους ἀναστρέφειν. nam hîc ὑπαντώμενος nequaquam eſſe dixerim Obuiam procedentes, ſed po-

tius Qui forte illi obuii fierent.

Ὑπάντησις, εως, ἡ, Occurſus. ET Ὑπαντή, ῆς, ἡ, in vulg. lex. pro eodem.

[Ὑπ]αντιάω, ῶ, F. ήσω, Occurro, in vulg. lex.

Ὑπαντιῶ pro ὑπαντιάω, vnde ὑπήντεν Ἡρακλεῖ, in Anthol. epigr. Occurrit Herculi.

¶ Ἄντω, barytonū, idem quod ἀντάω circunflexum, Occurro, Obuius fio. Sed magis in vſu eſt paſſiua vox Ἄντομαι. Il. ο, Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ‖ Verùm non ſignificat duntaxat Occurro, ſed etiam Supplico, vt docet Etymologiſtes cum Heſych. SIC & Ἀντήσεις ab eodē exponitur ἱκετεῖαι, ET Ἀντήδην aduerbiū, ἱκετευτικῶς. quæ tamen fiunt ab illo circunflexo verbo ἀντάω, non ab hoc ἄντω, quod eſt barytonum. B

C. Ἀπαντομαι, Reſiſto: vt in vulgatis lexicis ex Euripide citatur.

C. ΣΥΝάντομαι, Occurro. idē quod συναντάω in proſa oratione.

C. ὙΠάντομαι, Occurro. Herodian. οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβανος ὑπελθόντα αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ.

¶ Ἀπαντίζω, vnde & ΣΥΝαπαντίζω, F. ίσω, Concurro. Themiſt. 32, διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἀρχῶν, ἐς μίαν ἅπαντες δόξαν συναπαντίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀπείρου. Citat Budæus. C

ἈΝΤΙ, Præpoſitio, idem valens quod Latinis Pro. vt Il. ν, τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, Tres pro vno interfectos eſſe. ἓν ἀνθ' ἑνός, Vnum pro vno, id eſt, Vnum vni conferendo, ſeu componendo, Plato De leg. 4. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 12, Γυναιξὶ δουλοῖ ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων. Xen. Hell. 7, ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, Alium quēpiam amicum quærere pro rege, vel Alium amicum quàm regem. Sic ἄλλος ἀντὶ apud Heſiodum in Theogonia, — ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων. Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιεβάλετο πτερά, Pennas pro veſtimentis. id eſt Pennas veſtimentorum loco, aut veſtimentorum vice. Hom. Il. ι, — ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Inſtar multorum populorum. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, Multorum inſtar fueris. vel eſſe poſſis. Ab Heſychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. D

Ἀντὶ cum infinitiuo, articulo τοῦ interiecto, per circūloquutionem verti ſolet: vt apud Iſocratem in Panegyrico, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἐκείνους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐντὸς τειχῶν πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται, id eſt, Pro eo quod bellare deberent. Gall. *Au lieu qu'ils deuroyent.* E

Ἀντὶ cum verbo αἱροῦμαι ſæpe iungitur, nōnunquam & cum δέχομαι, item ἀγαπῶ, & tum per Pro ſolet itidē reddi, transferendo ad verbum. Demoſth. initio Olynthiacæ 1, ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. Iſocr. in Encom. Euagoræ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν εὐκλεῶς αἱρουμένους. Synesius, πολλοὺς μὲν ἂν θανάτους ἀνθ' ἱερωσύνης εἱλόμην. Xen. Pæd. 7, εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου. Rurſus apud Demoſthenem Pro corona, ἀγαπᾷν τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. Videtur tamen in huiuſmodi loquendi generibus poſſe ἀντὶ exponi etiam Præ. Ponitur verò & cum ἀλλάττεσθαι: vt ἀντὶ πάντων ἀλλαξαίμην. quod Budæus exponit Nihil magis mereri velim. F

Ἀντὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablatiuum Gratia. Ariſtoph. in Nubibus, — ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνη Διὰ φιτῶσαι σου κύκλῳ τὴν καρδόπον. id eſt, Huius præcepti gratia, vel Propter hoc præceptum. Demoſth. Pro corona, ἐπεί μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exponitur Cuius rei gratia, Quamobrem, ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demoſth. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Neſcio cuius rei gratia, Neſcio cur, vel quamobrem, Neſcio qua de cauſa. Lyſias, ἥτις ἦν αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου ταῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic autem dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτου Græcè, vt Cauſa eſt quamobrem Latinè, ſicut annotat Budæus. qui etiam docet ἀνθ' ὅτου & ἀνθ' ὧν pro eodem dici nonnunquam: ſicut Quamobrem & Quas ob res à Cicerone dictum eſt. Exponit autem Budæus ἀνθ' ὧν, Pro eo quòd, Propterea quòd, Idcirco quòd. Iſocr. in Helene, νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτοῖς συνεκινδύνευσεν. Lucianus, ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπόρθμευσα. G

A σῶμα. Ariſtoph. Pluto, — δοῦναι δίκην Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητοῦντ' ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

Ἀντὶ in compoſitione æqualitatem indicat, vt in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίχειρ. Sed & apud Homerum Il. θ, — γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, hîc Euſtathius ait ἀντὶ γυναικὸς ψεύδεσθαι, ſignificare ἴσον γυναικὶ ψεύδεσθαι. ‖ Sed multo plura ſunt compoſita in quibus ἀντὶ ſignificet Contra ſiue Aduerſus.

¶ Ἄντιος, ου, ὁ, Aduerſus, Ex aduerſo ſtans, E regione poſitus, vel ex aduerſo, Qui eſt in cōſpectu. Exponitur etiā Obuius. Aliquando ſine caſu. vt Il. α, — ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. & Il. λ, Ἀτρείδη δὲ μάχη ἔσταν δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου παῖδα προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Aliquando verò cum caſu, & quidem genitiuo, apud Homerum: vt Il. ε, — ὅστις σεῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ, Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem apud Heſiodum in pugna dicitur aliquis ἵστασθαι ἀντίος alterius: in Aſpide, Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Ibidem, Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων. Inuenitur autem in proſa ἀντίος Λέσβου, pro Qui eſt è regione Leſbi. Apud Plutarchum ἀντίος cum datiuo, in Camillo, ἔχων ἵππον, ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, id eſt, Tēdens aduerſus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθετο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, arma illis contraria ſiue aduerſaria, id eſt aduerſum eos. B C

Ἐκ τῆς ἀντίης ex Herodoto citatur pro Ex aduerſo: eo videlicet modo quo dicitur ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίος autē ponēdū fuiſſet poſt ἀντλω Etymologiſtē ſequēdo, qui ſcribit ab ἀντῶ fieri ἀντλω, ab ἀντλω autē, ἀντίος. Sed Euſtathius ab ἀντὶ putat deductum eſſe ἀντίος: qui tamen videri poſſit ſignificationis præpoſitionis rationem minus habuiſſe.

Ἀντία Rhea dicta ex eo quòd Telchinibus aduerſaria fuit. Sed Etym. ab ἀντλω, deducit.

C. Ἀντιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Contrarium ſentiens, ἐναντία φρονῶν, Heſych.

C. Ἀντιοχέω, ῶ, Fut. ήσω, Aduerſor, Renitor. ἐναντιοῦμαι. Heſych.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντιάδες, Tonſillæ, vt Celſus vocat: quæ & παρίσθμια dicuntur. Eſſe autem partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Epheſ. lib. 1 De part. corp. hum. quum ait, παρίσθμια δὲ καὶ ἀντιάδες καὶ μῆλα, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ φαρυγέθρου σαρκώδη καὶ ἀδενοειδῆ. eaſque quatuor eſſe tradit nec diſſentit Pollux, quum ſcribit, Τῶν δ' εἴσω ἐντὸς ἀπὸ τῶν μυ[κτήρων] τὴν ὑπερῴαν παρίσθμια, αἱ μὲν ἑκατέρωθεν περιέχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται. Vnde autem dictæ ſint, teſtatur idē Ruffus lib. 2, παρίσθμια δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν στενῷ πόρῳ κεῖσθαι. (οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ στενὰ ἰσθμοὺς ἐκάλουν) ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paulus autē Ægineta lib. 3 cap. 26, ἀντιὰς in ſingulari numero pro morbo ponit. dicit enim, ἔστι δὲ ἀντιὰς ὄγκος σκληρώδης τῶν παρισθμίων. D E F

Ἀντίας verò, ου, ὁ, nomen hiſtorici apud Plut. De fortuna Alexandri.

Ἀντίον, Aduerbium, Ex aduerſo, E regione. αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. id eſt ἀντικρύ, ἐξ ἐναντίας. Capitur & pro Cōtra, Aduerſus: vt in ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾶν, & ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾶν Od. ο explicatur vno verbo Reſpōdere: & Il. α, ἀντίον εἴπῃ, contradixerit: ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, qui tibi contradixerit. At verò ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam eſt ἀπαντῆσαι Euſtathio, id eſt obuiā venire. Ἀπαντίον pro eodem ponitur in vulgatis lexicis, vt ἐς τὴν ἀπαντίον, In vlteriorē ſ. continentem. ITEM ET Καταντίον pro eadem ſignificatione citatur ex Epigramm. καταντίον ὄμμα βαλόντες. G

Ἀντία, aduerbium aliud ſignificationem eandem habēs. Herodotus, ἀντία ἷζοντο τούτοις. vſurpans datiuum pro genitiuo Homeri, in loco modò citato, ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poetæ eiuſdem eſt ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Odyſſ. ο. vbi quidam exponunt Coram domina, alii Aduerſus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Il. υ, &, ἥμεθα ἀντία σεῖο, Il. χ. H

¶ Ἀντιάω, ῶ, Idem quod ἀντάω, Occurro, Obuiam eo vel Obuiā venio, Obuius fio. Apoll. Arg. 2, ἀντιάοιεν ἀνδράσιν

ἀξένοις, Occurratis hominibus hoſpitum amantibus. vel, Incidatis in homines. vel, Incurratis in homines. Gregorius, Ἢ πυρὸς, ἢ ἐ θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσοντας. pro Vel in ignem, vel in Deum incurſuros. ‖ Capitur item ἀντιάω (ſicut & ἀντάω, vt modò dictum fuit) pro Aſſequor, Conſequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω. vt in Anthologia epigr. ἀντιάσας γήραος, Senectutem conſequutus. Ibidem, ἠντίασα τέρματος, Aſſequutus ſum finem. Sic Il. α, — ἄρνων κνίσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας, id eſt, Conſequutus nidorem, Adeptus nidorem. Idem Od. φ, Αἲ γὰρ δὴ τοσούτων ὀνήσιος ἀντιάσειεν. Sophocles, οὔτε τῆς πάφου ἀντιάσαι, οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. Sunt qui ἀντιᾶν itidem pro μεταλαβεῖν vel κοινωνεῖν accipiendum tradiderint, in hoc loco Homeri vbi iungitur accuſatiuo, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσ&c. Alii pro ἀντρεπίζουσαι ſiue ὑποστρωννύουσαι intelligunt. Vide Heſychium & Euſt.

Ἀντιάω, item Precor ſupplex, Supplico. Soph. Aiace, Καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διός. Eandem ſignificationem & verbo ἀντῶ dedimus ſuprà.

Ἀντιάομαι etiam inuenitur, paſſiua voce. Apoll. Arg. 1, καὶ ὑπὲρ ἴχεται ἀντιάασθαι, Occurrere armatus, Contrà tendere, Tendere aduerſus eum. In altera autē ſignificatione Il. ω, Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου.

C. Ὑπαντιάω. F. άσω, Occurro. idem quod in proſa ὑπαντιάω.

¶ Ἀντιάζω (idē quod ἀντιάω, & in proſa etiam aliquando locum habens, non item ἀντιάω) Obuiam procedo, vel Obuiam prodeo. Plutar. in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Δίωνα. Apud Lucianū quoque pro Occurro, Obuiam prodeo, cum datiuo, ſicut & ὑπαντιάζω. At verò apud Herodotum cum accuſatiuo pro Obuiam procedo infeſtus, Tendo aduerſus aliquem: vt ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item, ἀντιάζομεν τὸν ἐπιόντα. Apud eūdem habet accuſatiuum à præpoſitione εἰς rectū, vt ἀντιάζει εἰς πέλαγος. quod exponitur, In pelagus obuiam contendit.

C. Συναντιάζω, F. άσω, Occurro. idē quod συναντιάω in proſa. vnde συναντιάζον apud Sophocl.

C. Ὑπαντιάζω, Fut. άσω, Occurro, Obuiam eo. idem quod ὑπαντιάω & ὑπαντάω. Lucian. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Eſt etiam, Hoſtiliter occurro, Incurro. in qua ſignificatione accuſatiuū admittit, ſicut & ἀντιάζω: vt apud Plut. αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, At ſubſidiariæ cohortes curſim circunductæ, in aduerſos hoſtes incurrunt. vt Bud. in Cōmentariis interpr. Syneſius de fluctu idē hoc verbum vſurpauit, itidem pro Occurrere. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον ὅταν μὴ τῷ λῆξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα, ἀλλ' ἰσχὺν ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς.

¶ Ἀντιόω, ῶ, vel potius, Ἀντιόομαι, οῦμαι, Aduerſor, Sto contrà, Tendo aduerſus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, Tendo aduerſus barbarum. vt dicit ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Citatur etiam ἀντιούμενοι pro Occurrentes prælio, & ἀντιώσομαι pro Obuius fiam. Denique ἀντιωθῆναι generaliter pro Aduerſari, Contrarium eſſe: in quo ſignificatu frequentius eſt in proſa ἐναντιωθῆναι.

C. Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, Aduerſus, Qui eſt in conſpectu ſeu coràm, Qui eſt eregione, Oppoſitus. Il. ζ, v. 251, Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Vbi Euſtath. ἐναντίη ſcribit non ſignificare ἐναντίωσιν, ſed poni pro ἀντιπροσώπως. ſicut & paulo antè dictum ſit, θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic autem & apud Xenophontem, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις inuenio pro Obuertere hoſtibus. q. d. Aduerſa hoſtibus ponere, ſeu Ex aduerſo hoſtium: Pæd. 3, vbi pulcherrima eſt ſententia, μωρὸν γὰρ τὸ, κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thucydides lib. 1, δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Dioſc. dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, lib. 4, quidam ex Plinio interpretati ſunt, Aduerſa inter ſe folia. Xenoph. Pæd. 1, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Ἐξ ἐναντίας aduerbialiter, pro Ex aduerſo, Eregione, Aduerſa fronte. quod & vna voce ſcriptum inuenitur Ἐξεναντίας. Ariſtot. De mundo, ἡ μὲν ἰσίας ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας, vel ἐξ ἐναντίας προσιών, Ex aduerſo prodiēs, ſeu Aduerſum. Ponitur Ἐξεναντίας & pro Econtrario, Contrà. de qua ſignificatione infrà dicetur. ‖ Ἐναντίον aduerbium [illegible] pro Ex aduerſo, Aduerſum, Coram. Hom. Od. ζ, Αὐτὴ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. α, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον exponitur Obuiam ſuo patri. — Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii vnà omnes conſurrexerunt è ſedibus obuiam ſuo patri. In ſoluta etiam oratione frequens eſt pro Ex aduerſo, Coram. Thucydides lib. 6, pag. 206, ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγει. Plato in epiſtola, καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram iſtis interrogaſti, vel Iſtis præſentibus. Sic ἐναντίον ὁρώντων, apud eundem De legibus. Et ἐναντίον βλέπειν, Demoſthenes.

Ἐναντίος, Aduerſarius, Hoſtis. Heſiod. Theogonia, Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, quod exponit Heſych. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Homericum autem exemplum huius ſignif. non itidem occurrit (mihi quidem) vt alterius. Thucyd. lib. 4, pag. 142, καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. Xenoph. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι dicitur quod fit aduerſus aliquem: vt apud Demoſthenem Pro corona, ἅπανθ' ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις. Et ἐναντίον pro Aduerſus. In qua ſignificatione videtur & ab Homero poni, vt Il. ο, ὑσμίνην ἤγειρον, ἀελπέας καλέσαντες, Ἐκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In proſa autem dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thuc. 3, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem, ἦλθον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. ‖ Ἐναντίος, Aduerſus, Contrarius. Luc. in Herc. οὐ τί ὅλως ἀντιπνέουσιν, ἢ τοὺς ποσὶν ἀντιρρέουσιν, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἀντιβιάζοντες. Cic. apud Platonem κατὰ τὰ ἐναντία & κατὰ τἀναντία, Contrariè & Contrariis curſibus, vertit, vt videbis in meo Ciceroniano lex. Xenophon Hellen. 4, ἀποκρίνασθαι ἐπὶ τὰ ἐναντία λέγειν τοῦ συμφέροντος, contraria vtilitati. Sed frequētius dicitur τἀναντία, ſicut & τοὐναντίον. Æſchines τἀναντία τῶν καλῶν. Plato De republ. 1, τὸ δ' ἄδικον πᾶν τοὐναντίον τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur & cū datiuo τἀναντία τούτοις. vt Ariſtot. Pol. 5, περὶ ὧν δὲ στασιάζουσιν, ἐστὶ κέρδος καὶ τιμή, καὶ τἀναντία τούτοις. Sic & cum datiuo perſonæ, Iſocr. τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Sed & cum genit. interdum, vt τἀναντία τούτων, Xenophon, Contra quàm iſti. Interdum verò ſequentem habet particulam ἢ, vt Latinè Contrà habet partic. Quàm. Plat. Sympoſio, ἢ οἶδα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγον; Sic Demoſthenes, ἐναντία ἢ ἔδει. Ariſtoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκει. Obſeruandum autem in illo Platonis loco πᾶν τοὐναντίον (quod & apud alios non infrequens eſt) eodem modo dici quo Gall. *tout le contraire*. Habet verò hoc nōmen & comparatiuū ἐναντιώτερος, & ſuperlatiuū ἐναντιώτατος. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 8, τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα δοκοῦ ἐστί. Apud Thucydidem autem lib. 3, δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xenophon, καὶ τὸ ἐναντιώτατον τῷ. Plut. De frat. am. τὰς ἐναντιωτάτας ἔχοντα δυνάμεις. Aduerbialiter autē ponitur τοὐναντίον pro Econtrario, Contrà: vel τἀναντία. Xen. ὅς, τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μὲν ἐστὶ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν. pro Contrà quàm iſti. Sed & κατὰ τὰ ἐναντία exponitur etiam per aduerbium Contrariè, vel Contrario modo. At ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι ex Ariſtot. Pol. affertur pro In contrariam partem vti. De ἐναντίως autem infrà dicetur.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Ἐναντιόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Contrariam vocem habens.

C. Ἐναντίβιος, ου, ὁ, Aduerſarius, q. d. Vim & potentiam contrariam habens. ἐναντίαν βίαν ἔχων. vnde eſſe puto ἐναντίβιος dictum quaſi ἐναντιόβιος. Vſitatius eſt aduerbium Ἐναντίβιον, Aduerſus, Contra. Od. ξ, — οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον. Il. υ, Δείσητ' ἐπὴν δέ κεν ἐκ κλυτὰς ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ. Et eodem libro cum genitiuo, Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas, apud philoſophos.

Ἐναντίως, aduerbium, Contrariè, Contrario modo, cum genitiuo. Ariſtot. in Probl. ἐναντίως αὐτῷ ἔχει. Et apud Hermogenē, ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demoſth. autem ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγὰς dixit Olynth. 1, pro

ἐναντίον ἐστὶ τῆς καταμαχῆς, Contrarium eſt, Vel, Aduerſatur. A

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, Aduerſor, Repugno, Obſto. Thucyd. ... καὶ ἅδύς τε καθισαμένη τῇ πόλει ἠναντιοῦτο. Iſocr. τοῖς μὲ ... νόμοις ἠναντιοῦτο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο, Thucyd. lib. 1, καὶ ἅμα αὐτοῖς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς ἢ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι ἐναντιωθῆναι. Dicitur & cum πρὸς, & quidem non ſolùm cum accuſatiuo rei, ſed & interdum cum accuſatiuo perſonæ: vt ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, Huic rei aduerſatus, Plutarchus Pericle. Et apud eundẽ in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Sed & cum infinitiuo dicitur ἐναντιοῦμαι: vt apud Platonem Apologia, μόνος ἠναντιούμην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, Repugnabam vel Obſiſtebam quominus faceretis. Exponitur etiam Intercedebam ne faceretis. Ex eodem libro affertur, ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret à republica capeſſenda. Sed malim ſimplicius, retinendo propriã ſignif. verbi, Quod mihi obſtat ne rempublicã capeſſam. Sed & res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo apud Thucydidem, lib. 8, ὡς δὲ αὐτοῖς τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα eſt Contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium eſſe. B C

Ἐναντίωμα, Quod aduerſatur, ſeu obſiſtit. Thucyd. lib. 4, γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο. Vbi Valla interpretatur Impedimentum. Animaduertentes autem (inquit) Athenienſium duces huic rei impedimẽtum interceſſiſſe. Demoſthenes Pro corona εἰ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua aduerſata ſit. Sunt qui offenſionem reddant. Ἐναντίωμα, Repugnantia in factis aut dictis, Quum alicuius facta ſeu dicta inter ſe diſcrepant. Athen. lib. 5, τὰ δ' ἐν τοῖς Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος εἴσεται. D

Ἐναντίωσις, εως, ἡ, Repugnantia, & q. d. Contrariatio. vt ἐναντιότης eſt Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Iſocr. plurali numero ἐναντιώσεις aliquoties dixit, vt in Panath. λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστὸν, Quo multa repugnantia loquitur. E

C. Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπέναντίον ET Κατέναντίον, Ex aduerſo, Eregione. Contra, (vt Virgil. dicit Italiam contra) Et Coram, In conſpectu. Matth. 21, πορεύεσθε εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et cap. 27, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου. At cap. eodem, pro Coram, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marcus κώμην τὴν κατέναντι dixit quam Matthæus τὴν ἀπέναντι. Sic autem & ex Luc. affertur κατέναντι Ὀλυμπίων pro Ex aduerſo Olympiorum. Sed & pro Aduerſus apud Plutarchum legitur. Quo dixit modo Gregorius quoque, κατέναντι Κυρίου πραχηλιᾶν, pro aduerſus Dominum. Ἔναντι etiam in eadem ſignificatione habetur in vulg. Lex. ſed ſine autore. F

Ἀπεναντίον ET Καπεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Καπεναντία, eandem cum proximè præcedentibus ſignificationem habent. Vſitatiora tamen ſunt καπεναντίον & καπεναντία quàm ἀπεναντίον & ἀπεναντία. Pro quo dicitur & ἀπεναντίας. Chryſoſtomus, λόγος ἀπεναντίας τοῖς εἰρημένοις ἱστάμενος. q. d. Stans aduerſus, id eſt Aduerſans, Repugnans. Sed ſcribitur etiam ἀπ' ἐναντίας, ſicut ἐξ ἐναντίας quoq; ſcribi diuiſim, àntea docui. Καπεναντίον autẽ (vti dixi) frequentiore eſt in vſu. Pro Ex aduerſo, ſeu Eregione, Apoll. Arg. 2, καπεναντίον ἄρκτου. Ibidẽ, καπεναντία νήσου. Sic Dionyſius Alexandr. καπεναντία κεῖνται. In Anthol. autem epigr. cum genitiuo, alia ſignificatione. nam καπεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exponitur ſimpliciter Deſcenderunt in certamen. At καπεναντίον pro Aduerſus, cum datiuo: Heſiod. — τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν καπεναντίον ὁρμηθῆναι; Sic autem lib. 1 eiuſdem Anthol. epigr. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως καπεναντίον ἀλλήλοισιν Ἐλθόντες. G H

C. Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Aduerſarius, Hoſtis. Heſiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem & ex Xenophonte, οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hoſtes. Sic autem & Polyb. τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. ET Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναντίως Sibi mutuò aduerſantur, Inter ſe repugnant. ET Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plutarchus in Pericle, Aduerſans illis. Ex eodẽ autem & Budæus affert ὑπεναντιωθεὶς, pro Refragatus, Obſiſtens. Sed non ſemper tamen vacat in his compoſitis præpoſitio. nam idem Budæus ὑπεναντίος vertit Subcontrarius in hoc Ariſtot. loco, Polit. 2, ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν τεκνοποιίαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpretatur Subcontrariè oppoſita. Iam verò & in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium eſt quin præpoſitio ὑπὸ aliquid de ſignificatione τοῦ ἐναντιοῦμαι remittat: vt ſit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua ex parte aduerſor, ſeu Aliquantum aduerſor: Niſi quis malit, Clanculum ſeu occultè aduerſor.

ἈΝΤΙΚΡΥ, aduerbium, Ex aduerſo, Eregione. Item aduerſum. Ex ἀντὶ & κάρα fit ἀντίκαρα, deinde ἀντικαρὺ, & per ſyncopen ἀντικρὺ, inquit Etymologiſtes. At ego ſimplicius ex ἀντὶ deriuo, cætera pro ſyllabica adiectione habẽs. Quidam grammatici circunflectendam vocalem υ putauerunt in hac voce: paſſim tamen acuto non circunflexo accẽtu notata reperitur. Genitiuo iungitur tam in proſa quàm in carmine: vt ἀντικρὺ Χίου, Eregione inſulæ quæ dicitur Chios. Il. θ, Ἕκτορος ἀντικρὺ, Aduerſus Hectorem. Ponitur etiã ſine caſu pro Eregione, vel Coram, In conſpectu. item Palam. Il. ε, Μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. vbi notandum eſt υ correptum in hoc aduerbio, quod alibi producitur.

HINC compoſ. Ἀπαντικρὺ & Καταντικρύ. Pauſan. in Lac. ἀπαντικρὺ δέ ἐστι ὀνομαζομένη κολώνα. Ariſtot. De mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur & apud ipſum Homerum Odyſſ. ξ, in fine, Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν. vbi ſchol. exponit κατευθύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ & ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ & καταντικρύ.

Ἀντικρὺ, Penitus: vt Il. ρ, Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Item Il. γ, Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα, id eſt διόλου ſiue διαμπερὲς, vt docet Euſt.

Ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, id eſt Apertè. Il. η, Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, id eſt φανερῶς, Heſych. Euſt.

Ἄντικρυς, aduerb. pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, id eſt Eregione, Ex aduerſo. vt apud Thucydidem in 2, οἰόμενοι τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω. vbi ſchol. annotat hîc ἄντικρυς idem eſſe quod ἐξ ἐναντίας, ſemper tamen alibi ſignificare φανερῶς. Suidas quidem certè putauit ἀντικρὺ duntaxat, non item ἄντικρυς, accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen ex Plutarcho in Lycurgo ἄντικρυς itidem pro ἐξ ἐναντίας: vbi legitur ἄντικρυς κατασαί.

Ἄντικρυς, frequentius ac ferè ſemper pro Apertè, Planè, Palàm, Propalam. Lucianus, ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία, Iniuria eſt manifeſtè. vel Iniuria eſt manifeſta. Idem, φθόνος ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο. Plutarchus in Pericle, Κρατῖνος δ' ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκε. Idem in Fabio, οὐ παρακλήσεις, οὐδὲ παραγγελίας, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών. Idem, πρὸς Γερμανοὺς ἄντικρυς ὑπὲρ Κελτῶν ἐπολέμησε, id eſt Apertè, ſiue Aperto marte, vt Budæus vertit. Apud eundem Plutarchum in Lycurgo ἡ ἄντικρυς ἀφαίρεσις, Manifeſta ablatio. A grammaticis exponitur φανερῶς, itẽ διαῤῥήδην. Demoſthenes ἄντικρυς & σαφῶς copulat in Ariſtocrate. Suidas vult ſignificare ἀληθῶς hoc in loco, ὑπὸ ελίκης ἂν εἴη τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους ἄντικρυς.

Ἄντικρυς, Ferè. cuius ſignificationis exemplum hoc citatur ex Gaza in Somnio Scipionis, ὅστις ἀριθμὸς, σπουδαιότατος ἄντικρυς ἁπάντων τῶν ὄντων ἐστί.

C. Ἀπαντικρὺ, Eregione, ἐκ τοῦ ἀντικρὺ, Ex aduerſo. Vide ſuprà.

C. Καταντικρὺ, Eregione, Ex aduerſo. καταντικρὺ τῆς ὄψεως ἐστί. Thuc. lib. 7, Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος [μετὰ Συρακοσίων ἐμάχοντο.]

ἌΝΤΛΟΣ,

ου, ὁ, vel Ἄντλον, ου, τὸ, Sentina. Dicitur & Ἀντλία. Hom. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδύνησι πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. vbi Didymus exponit τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου. ἄντλον (ſcribit Euſtath.) ὁ τόπος ἔνθα τὸ ὕδωρ συῤῥέει τὸ, τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. quod (inquit) ἀντλία etiam dicebatur, vt oſtendit is qui ſcripſit, ἄντλος, ἀντλία, δεξαμενή. Obſeruandum autem eſt hîc ἄντλον priore loco neutrum, poſteriore ἄντλος maſculinũ

ab Euſtathio poni: ſi modò ipſe ita ſcriptum reliquit, A ac non potius ἄντλος vtrobique. ‖ Cæterùm ἄντλον Heſychius vult ſecundum quoſdam ſignificare etiam mare. pro qua ſignificatione citatur hic Euripidis locus in Hecuba, Ἀλίαν ὥς τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος. ‖Item Ἄντλος, Aceruus manipulorum, σωρὸς δραγμάτων, Heſychio. Secundum Suidam, ὁ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

C. Κάταντλος ET Ὑπέραντλος, vt κατάντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, cuius ſentina exudat, in quit Budæus. Poll. ὑπεραντλεῖ[τὸ κῦμα] εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσάγει. κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. B Vſitatius eſt ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eodẽ alibi ponitur. Transfertur autem ὑπέραντλος & ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circunfluens. vnde ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucianus, exuberantem improbitatem hominum, & quæ omnem modum ſupergreditur. Apud eundem dicit Plutus de prodigo, φησὶ βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος γενόμενος ἐπικλύσαι αὐτόν. Sed & cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, Cui calamitas exuberat, & maior eſt quàm vt ei ferendæ par ſit. ET C Ὑπεραντλεῖσθαι apud Lucianum pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Ἀντλίον, ου, τὸ, Vas quo aqua ſentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Euſt.

Ἀντλία, ας, ἡ, ſecundum Budæum, Miniſterium & pœna exhauriendæ ſentinæ. Artemid. in Onirocr. συνέβη δὲ τοῦτον ἰδόντα τὸν ὄνειρον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

C. Ἐπαντλεῖα, τὰ, Vaſa ærea, Cadi. Heſych.

¶ Ἀντλέω, ῶ, Haurio, Exhaurio. Propriè Exhaurio ſentinã, vt vſurpatur à Luciano. Ariſtot. OEcon. 2, τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστί. D. Ioannis cap. 2, ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ D ἀρχιτρικλίνῳ. ‖ Reperitur ἀντλεῖν poſitum etiã pro Infundere, in hoc ex Anthol. epigr. diſticho, Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἅπασας ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Ἀντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare (quod vulgus dicit Exanclare) Æſchylus in Prometh. vincto, pag. 27 meæ editionis, Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, Ærumnoſam vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρὸς πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότος. In vul- E gatis lex. Græcol. ſcribitur Ἀντλάω quaſi idem ſignificãs quod ἀντλέω. quũ tamẽ nõ poſſit ἀντλάω aliud eſſe quàm ἀνατλάω, ex eo factum per ſyncopen. & ita accipit hoc verbũ Etymologiſtes, quũ ſcribit, Ἀντλῶ, παρὰ τὸ ἄντλον. τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντλᾶν ἢ καρπηρεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, Hauſtus, vel Hauſtio, ſi dici poſſet. Exponitur etiam Perfuſio à Ruellio in hoc loco Dioſcoridis, lib. 4, cap. 64, in fine, καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντλη- F θὲν ὑπνοποιόν ἐστι. Interpretatur enim, Eorundem fotu & perfuſione ſomnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infuſio: quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotauimus paulo antè. ‖ Eſt etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Hauſtoriũ, vel Hauſtrum, vt ex Lucretio interpret. Valla. D. Ioann. cap. 4, ἄντλημα οὐκ ἔχεις. pro ἀντλητήριον.

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, VEL Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, Hauſtor. Sed ἀντλητήρ exponitur etiam κάδος ναυτικός ab Heſychio, id eſt, Cadus nauticus. Secundum Euſtath. autem ἀντλιαντλητήρ Vas quo aqua ſentinæ hauritur. & ſcribit quendam ex veteribus tradidiſſe ἀντλιαντλητῆρα non κάδον appellandum eſſe. ‖ Eſt verò & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστήρ dicitur.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, Idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion, ὑπὸ γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια ἔχει.

C. Ἀπαντλέω, τλῶ, F. τλήσω, Haurio alicũde, Exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro Hauriendo minuo: vt apud Æſchylum in Prometheo vincto, pag. 10 meæ editionis, — Ἴ σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Vbi ſcholiaſtes malè ἐλαφρῶσαι, quum dũtaxat ſit ἐπικουφίσαι. vt apud Euripidem, ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, id eſt H ἐπικουφίσαιμι, Alleuarim, Alleuare poſſim. Vel Lenierim. ἀπαντλοίην ἂν Heſychius exponit ἐπικουφίσαιμι ἄν, ex hoc Euripidis loco, aut ſimili quopiam verba illa ſumens. Sunt & qui exponãt hìc Exhaurire poſſim. ſed

exhaurire eſt plus quàm ἐπικουφίζειν. nam qui exhaurit aquam loci alicuius, nihil prorſus in eo relinquit: qui ſimpliciter ex ea haurit, eam minuit, non locum prorſus euacuat. Paſſiua vox eſt Ἀπαντλέομαι, οῦμαι, Haurior. Citatur autem in vulg. lex. ex Dioſcoride lib. 5, cap. 23, ἀπαντλούμενον νομαῖς ἴαται, pro Nomas fotu cohibet. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, ſed καταντλουμένη, ſtatim initio, Ὀξάλμη ὠφελεῖ καταντλουμένη πρὸς νομάς, &c. & exponitur à Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et ſic paſſim apud Dioſcoridem participiũ hoc vſurpatum. item verbale καταντλημα, vt eiuſdem libri cap. 21, non ſemel. Vide paulo poſt.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, Hauſtio, Exhauſtio. ET Ἀπάντλημα, Quod hauſtum eſt. Eodem modo quo à καταντλεῖν dicitur, κατάντλησις & κατάντλημα.

C. Ἐξαντλέω, τλῶ, Exhaurio, Hauſtam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν. vnde Ἐξαντλοῦμαι paſſiuũ. Idem in Hermotimo, ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ ῥεῦμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem dicitur in Timone, πρὸς ἐνίων μὲν ἀπίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autẽ dixit ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν.

Ἐξαντλεῖν, Exantlare & perferre, inquit Budæus, citans hæc Baſilii verba de homine loquentis, ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἑσμὸν ἐξαντλοῦν, id eſt exantlans. Sic autem Euripides antè eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus, id eſt perferre.

C. 2. Μετεξαντλέω, τλῶ, Hauſtum transfundo. Athen. lib. 5, μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις, quod Bayf. interpretatur, Rurſuſque aquam marinam extraxit machinis.

C. Ἐπαντλέω, τλῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, Hauſtam aquam infundo (nam exponendo ſimpliciter Infundo, non puto proprietatem huius verbi exprimi) Luc. ὥσπερ ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic & alibi, εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro Impleo. vnde apud Plutarchum, ὅσα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, id eſt Refertum, Abundans. Quò pertinet quod in vulg. lex. habetur ſine autore, ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. Sed & τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Syneſio, vt videlicet Lat. Funditare verba. Budæus tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait eſſe apud illum Fundere verba: ſed malim frequentatiuo Funditare vti. Exiſtimo autem illud loquendi genus ex hoc iambico ſumpſiſſe Syneſium, Σοφοῖς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. qui affertur à Plutarcho περὶ ἀδολεσχίας, in principio. Sed Syneſius (vt videmus) genitiuo vſus eſt. Philo De vita Moſis libro 1, ἀναπιμπλαμένοις ὥσπερ τοῦ πάντοθεν μυρίας διαβολὰς ἐπαντλοῦσιν.

Ἐπαντλεῖν apud medicos, quod & καταντλεῖν, & ἐπιβρέχειν, & καταιονᾶν, Infundere ad fouendum, vel Infuſione fouere. Gal. ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ διὰ δὶς ἢ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμὸν, ἄχρι ἂν ἔχωσι τοῦ παύσασθαι τῆς καταιονήσεως τὸν εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἐπαρθέντα τῶν σαρκῶν. Et paſſ. Ἐπαντλεῖσθαι: vt apud Dioſcor. lib. 2, cap. 99, οὖρον ἀνθρώπου πρὸς δῆγμα ἁρμόζει, ἐπαντλούμενον, deinde, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, id eſt, ſi pars foueatur illa.

G Ἐπάντλημα ET Ἐπάντλησις, apud medicos, Infuſio aquæ, vel alius liquoris, fouẽdi potiſſimùm gratia. Vel, Ipſa actio perfundẽdi quempiam aqua, vel alio liquore, ſeu fouendi eo aliquam corporis partem. vnde Fotus etiam redditur, & Fomentum. Dioſc. lib. 2, ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, Eius fotus gangrænæ vtilis eſt, vel Eo fouere gangrænam vtile eſt. Sic in loco qui paulo antè cum ἐπαντλεῖν citatur fuit, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις [ἁρμόζει] Si illo foueantur, vel Si illis infundatur. Ἐπάντλησις, Infuſio aquæ in hominem qui lauatur, Budæus ex Galeno. Vide Κατάντλημα & Κατάντλησις.

C. Καταντλέω, τλῶ, Hauſta aqua perfũdo, & propriè cum magna quadam abundantia. Alioqui ſimile eſt τῷ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaphoricè, vt apud Ariſtophanem

Veſpis, ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος ταυτά σου καταντλῇ, His accuſationibus te aſperget, Has accuſationes in te fundet, vel funditabit. Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Riſu obruere (inquit Budæus) vel Ridendum exponere. Plato De rep. lib. 7, καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Maiore ludibrio philoſophiam afficiemus.

Καταντλεῖν vſitatum medicis, vt de ἐπαντλεῖν modò dictum eſt. Sed vt ex Galeno modò habuimus, ἐπαντλεῖν τῷδε ὕδωρ θερμόν, ita ſciendum eſt ab eodem dici inuerſa illa conſtructione καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: vt καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν, διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. Sic idem dixit, ἐλαίῳ γεμίλῳ ἀπ' ἀρχῆς τῆς θεραπείας οὐχ ὕδατι καταντλεῖ τὸ πεπονθὸς μόριον, id eſt, Perfundo oleo, ſeu foueo. Sic apud Dioſcoridem, καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη. Et paſſ. voce dicitur viciſſim ipſum ὕδωρ vel ipſum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, id eſt eo foueri pars ægra. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον. quod in vulg. lex. redditur Calidum oleum perfuſum prodeſt. Quum potius dicendum ſit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infuſum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foueatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic καταντληθεῖσα θερμὴ ἀμόργη ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ, Dioſc. Idem, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάταγμα πωροῖ τάχιον, Si oſſa fracta eorum decocto foueantur, celerius ſolidantur. Sed & καταντληθεῖσα exponitur apud eundem ex Barbaro & Marcello, Calens impoſita, lib. 3, cap. 11. ‖ At Καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eodem Dioſcoride dicitur: vbi καταντλήσας quidam interpretantur, Ex alto fundens: alii, Traſferens.

Καταντλημα ET Καταντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, ſed illa his vſitatiora, & quidem de perfuſione quæ fit fotus gratia, potius quàm de alia vlla. In vulgatis lex. exponitur κατάντλημα, Fometum quod cum infuſione fit, Fotus. q. d. Exhauſtio. Quod poſtremum verbum perperam additur. Dioſcor. lib. 1, κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foueri vtiliſſimum eſt. Apud eũdem eodem libro, ἐν καταντλήμασι καὶ πελάσμασι redditur, In liquidis & ſiccis fomentis.

C. ΠΕΡΙαντλέω, τλῶ, Circunfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχίας in principio, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους, μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγους ἀνθρώπῳ λαλοῦντι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον de quo modò dictum fuit. Dioſcor. lib. 2, περιαντλούμενον κνησμοὺς πραΰνει.

C. ΠΡΟΣαντλέω, ῶ, F. ήσω, Haurio, idem quod ἀντλέω. Addunt vulg. lex. eſſe etiam Fouere apud Alexandrum Trallianum.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, Antrũ, Locus ſubterraneus aut profund⁹. Heſ. Luc. De hiſt. ſcr. καὶ ἐς τὸ ἄντρον κατέφυγε μικρὸν καὶ μυρρίνης καὶ δάφνης ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων. Ammoni⁹ inter ἄντρον & σπήλαιον ita diſtinguit, vt ἄντρον cauerna ſit ſua ſponte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiã Heſych. non obſeruat qui ἄντρον eſſe dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. Vulgatis lexicis ſignificat etiam Cuniculos, & Atramentarium in Anthol. epigrammatum ἀπὸ τοῦ ἄνω πρῆσθαι.

C. Ἀντροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Antri formam habens.

C. Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſub antro eſt vel in antro degit: vt ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα. quod vulg. lex. Saxum cauũ interpretãtur. item ὕπαντροι apud Heſych. Qui in antris latitant aut degunt.

Ἀντριάς, άδος, ἡ, Quæ libenter in antris verſatur, ἡ τοῖς ἄντροις φιλοχωροῦσα, Suid. cuius hoc exemplum affert ex quodã quem non nominat autore, Ὄφρ' εἴδω λιπαρὸν παίγνιον ἀντριάδων.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Antris plenus, Cauernoſus, σπηλαιώδης, Heſych.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, Ambitus & Circunferentia, propriè quidem currus: ſed transfertur & ad alia. Idem autem valere dicit Euſtathius ἄντυγα & ἴτυν & κύκλον (maſcul. vel neutro genere) & ἁψῖδα ſeu ἅψιν. ἄντυξ (inquit Heſychius, ἅρματος περιφέρεια. Alii, ἡ περιφέρεια αὐτὴ τοῦ ἅρματος ἢ τοῦ δίφρου. Item ἄντυγες pluraliter αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων, ſecundum Suidam citantem hunc verſum, Ζωσθεὶς τριδεκὶς ἰσπηὼν ἐξ ἀντύγων. Heſiodus, Ἅρματα δ' ἐπικτύπει καὶ ἄντυγες ἀμφὶ ἐφέβιζον. Homerus, — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. Idem Il. λ, — καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, Ambitus qui ſunt circa ſellam curulem. In vulg. lex. Græcol. ἄντυξ exponitur Summa curuatura rotatum, Semicirculus ante currũ ampleđens ambas rotas, Gyrus rotæ ſuperior. Ponitur etiam interdum ἄντυξ ſiue ἄντυγες pro toto curru: vt etiam poteſt accipi in verſu quem citat Suidas, ἱππηὼν ἐξ ἀντύγων. & in lib. 1 Anthol. epigr. ἄντυγα quidam vocauit currum, à parte totũ. Eſt & ἄντυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: vt Il. ζ, Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. Dicitur & ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Euſtathius. vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν dixit quidam in Anthol. epigr. pro circunferentia ſeu ambitu femorum, vel rotunditate. ‖ Dicitur verò ἄντυξ etiam de cælo, videlicet οὐρανοῦ ἄντυξ, ſicut & οὐρανοῦ ἁψίς: quaſi dicas Fornix cæli. à poetis Latinis dicitur itidem metaphoricè Axis cæli. Euſtathius, ἡ μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα εὑρῶσιν, vt oſtendit illud, ἐξ ἀντύγων οὐρανίων. ‖ Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quaſi gyrum tẽporis ſeu circulum. quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

C. Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchram circunferentiam aut orbem habens. ἅμαξαν, Suid.

C. Θραυσάντυξ, υγος, ὁ & ἡ, Frangens canthum ſeu orbẽ currus. vt apud Ariſtoph. in Nebulis, Ὦ σκληρὲ δαίμων, ὦ τύχαι θραυσάντυγες Ἵππων ἐμῶν. vbi tamen interpres non malè legit θραυσάμπυκες, propter ſequens ἵππων.

C. Ὑψάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Altè cameratus, Altos fornices habens.

Ἀντυγωτὸς, οῦ, ὁ, Colligatus, Alligatus in modum τῶν ἀντύγων. A verbo ἀντυγῶ deductum, inquit Suid. qui ἀντυγωτὸς exponit συνδεδεμένος, Heſ. ἀναδεδεμένος.

ἈΝΥΩ, item Ἀνύτω vel Ἀνύτω, (thema illud magis poeticum, hæc magis proſæ orationis) Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. ἀνύσας τὸ ἔργον, Quum opus confeciſſet, ſeu perfeciſſet. Od. π, — ἀνύσσεσθαι πάντα ἔργα. Inuenitur etiã ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν, pro Quum viam longam confeciſſet. Sic & δρόμον ἀνύειν, Curſum conficere ſeu exigere. & Odyſſ. ο, — ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, id eſt, Conficeret curſum per mare. Alii exponunt Traſmitteret. ἄνυε πικρὸν ἔρωτα apud Theocritum, Peragebat amorem acerbum. id eſt, Tranſigebat tempus in acerbo amore. Citatur item ἀνύω εἰρεσίαν, ex Anthol. epigr. pro Expedio remigationem. Ibidem, ἤνυσεν ὑμέναιον, Peregit nuptias. Cæterùm Homerus, teſte Euſtathio, dixit ἀνύειν, ſexta coniugatione: qui autem poſt eum fuerunt Attici, ἀνύτειν, tertia coniugatione. quemadmodum ἀρύεσθαι dicitur & ἀρύτεσθαι. Vbi notandum & ἀνύτειν & ἀρύτεσθαι ſcribere Euſtathium vnico τ. Scriptum tamen reperitur ἀνύττειν cum ττ in certis quorundam autorum locis: vt apud Ariſtophanem & Thucydidem, & Platonem. & Suidas ἀνύττειν itidem habet. (Sed apud Xenophõtem non ſemel cum ſimplici τ habetur) Verùm ſuſpecta eſſe poſſint in hac ſcriptura exemplaria. Hoc conſtat, ſi ἀνύττω dicatur Atticè, lingua cõmuni dici ἀνύσσω: cuius tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea ſcholiaſtes Thucydidis ſcribit Atticos pro ἀνύττειν dicere ἀνύτειν. Plato De rep. 6, ὁ πράττων ἂν ἄλλων τι πράττοι, καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύττων; Suidas ex quodam hiſtorico citat, ὁ δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύττειν, id eſt πράττειν, inquit. Ibidem, ἐπεὶ οὐδὲν τι πλέον εἶχον ἀνύττειν οἱ βάρβαροι. Latini dicũt Nihil promouere. Dicunt etiam interdum Nihil agere, eodem modo quo dicitur οὐδὲν ἀνύειν, pro Nihil promouere, Nihil proficere, Fruſtra in re aliqua laborare. vnde ἀνύσας οὐδὲν quidam expoſuit Re fruſtra tentata. Demoſthenes, ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε, id eſt, Quum autem fruſtra conaretur, vt Budæus exponit. Iungitur & participio, pro Proſum, Confero. Thucyd. lib. 2, ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. Scholiaſtes autem exponit πλεονεκτεῖν πρὸς ὕψος. Apud Homerũ ἀνύω cum parti-

cipio. Il. δ, Οὐκ ἀνύω φθανέουσ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐσσι. A ‖ Ἀνύω exponitur etiam Impleo· vt ἤνυσε γῆρας, in Anthol. epigr. Impleuit ſenectutem. Et apud Sophoclem, ἀνύειν τὸν ἀΐδαν, Implere fata. Sed poteſt & hîc ἀνύω accipi vt in ἀνύω ὁδόν. vt ſit ἤνυσε γῆρας, Exegit ſenectutem. & ἀνύειν τὸν ἀΐδαν ſit ἀνύειν τὴν πρὸς τὸν ἀΐδαν ὁδόν. ‖ Eſt præterea ἀνύω idem quod ἀναλίσκω, Conſumo: vt Od. ω, Αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro Perdo, Deſtruo, vt docet ſcholiaſtes Sophoclis. ‖ Quibus ſignificationibusvicina eſt hæc, qua ponitur pro Occi- B do. vnde ἀνυσθεὶς participium paſſiuum pro πεφονευμένος apud eundem ſcholiaſten. Idem verò & compoſitum ἐξανύω ſignificat apud Homerum, Il. λ, Ἤ θην σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. ‖ Iunctum autem ἀνύω cum accuſatiuo & præpoſitione ἐκ ſignificat Impetro, vel Obtineo, aut Conſequor: vt in Antholog. epigr. ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ μοιρῶν, Hoc à Parcis impetraui. Sed & cum accuſatiuo ſolo: vt apud Ariſtophanem in Pluto, ἀνύσῃ τάλαντα. Sic & apud Theocr. ἀνυσάμην τὸν ἀμνόν.

Ἀνύτω cũ ſpiritu aſpero (vt docet Suidas, Euſtathius item ex Ælio Dionyſio) pro σπεύδειν, Feſtinare, Properare. C Tamen cum apud alios, tum apud Ariſtophanem in hac etiam ſignificatione tenuatur, vt hoc in loco, vbi τῷ μέλλειν opponit. in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν, vel ἀνύειν, vt alii ibi legunt eius. Sæpe item participium ἀνύσας hoc ſenſu vſurpatur, pro Feſtinatione adhibita, vel Cum feſtinatione. quod aptius redditur aduerbio Properè, vel Confeſtim: vt in Nubibus, ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. Idem, λέγ' ἀνύσας ὅ, τι φῂς ποτέ. Dicitur etiam ab eodem ἀνύσας τι, pro ἀνύσας ſimpliciter. Τὶ enim vacat: vt, ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον. D Item, ἀνύσας τι κατάθου. Idem inuertens hanc loquendi formam, dicit ἄνυε πράττων pro πρᾶττε ἀνύσας.

Ἀνύομαι, paſſiua voce, Perficior, Efficior, Conficior. vnde ἤνυσται tertia præteriti ſingularis, Effectum eſt. & participium ἀνυσθεὶς apud Sophoclem. ‖ Ἀνύσασθαι autem pro ἀνύσειν, & ἠνυσάμην, paulo antè citata pro ἀνύσειν & ἤνυσα, ſunt ab ἀνύομαι ſignificationem actiuam ſub voce paſſiua habente.

Ἀνύμενος participium pro ἀνόμενος, vide paulo pòſt in ἄνομαι.

Ἄνυσις, εως, ἡ, Perfectio, Effectio, ſeu Effectus. Il. β, — ἄνυσις E δ' οὐκ ἔσσεται αὐτοῖς: vbi exponitur ἐντελὴς πρᾶξις in paruis ſcholiis. Apoll. Argon. 2, Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων ἄνυσίν τε κελεύθου, id eſt, Viæ confectionem. eo modo quo ἀνύειν ὁδὸν interpretamur Viam conficere. ‖ Item ἄνυσις, Profectus. Od. δ, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσιν τινὰ δήομεν, Quia nõ nanciſcemur aliquid commodi ex fletu. Alibi πρῆξις pro eodem ab ipſo dicitur, in eadem ſententia exprimenda, Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Eſt autem πρῆξις pro πρᾶξις. Poſſemus tamen ἄνυσιν effectum inter- F pretari hoc etiam loco.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ & ἡ, Efficax, Effectum magnum habens. Itẽ, Conducibilis, Vtilis. Xenophon Pæd. 1, εἰς τὸ πειθομένους ἔχειν οὐδὲν εἶναι ἀνυσιμώτερον τοῦ, &c. Plato De leg. 4, τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, id eſt Præſentiſſimũ, vt Budæus exponit.

Ἀνυστός, οῦ, ὁ, Qui effici poteſt, Efficibilis, ſi dici poſſet. ἀνυστὸν καθέστηκε, Effici poteſt. & ὡς ἀνυστόν ἐστι, pro κατὰ τὸ δυνατόν, vel κατὰ δύναμιν, Quoad fieri poteſt, Pro viribus. Plutarchus in Lycurgo, ἐπεθύμησεν ὡς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης δια- G νοίας ἀθάνατον πολιτείαν καταλιπεῖν. ‖ Item ἀνυστὸν, Prõptum, Facile, Bud. ex Phalaridis epiſtolis.

C. Ἀνήνυστος, ου, ὁ & ἡ, Qui perfici nequit, Qui ad finem perduci nequit, ἀτέλεστος. Od. π, ἀνήνυστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνυστικός, οῦ, ὁ, vel Ἀνυτικός, Efficax, Effectum magnum habens. Xen. ἀνυστικωτάτη χρηματιστικὴ ἀπὸ γεωργίας, Efficaciſſima & promptiſſima opum comparandarum ratio.

Ἀνυστέα poſitionis aduerbium pro ἀνυστέον, apud Atticos, vt βαδιστέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus. Efficere oportet, Perficere oportet. H

C. Ἀνήνυτος, ου, ὁ & ἡ, Idẽ quod ἀνήνυστος: niſi quòd illud magis poeticum ſit. Euſtathius dicit ἀνήνυστος eſſe regularius formatum. ἀνυστὸς enim dici, non ἀνυτός. attamen ſicut γνωστὸς in ſimplici dicitur, ἀλλόγνωτος autem in com-

A poſito (ſicut & in aliis) ita etiam ἀνήνυτος dici abiecto σ. vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, Ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰών, in epiſt. Phalar. Heſychio etiam eſt δύσκολος & ἀκατόρθωτος. Significat etiam Inanis, μάταιος. ea enim quæ perfici non poſſunt, fruſtra quum fiant, vana ſunt: vt Philo De mundo, ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς εὕρεσιν. Suidæ ſignificat etiam Multus, Innumerabilis, Infinitus, Immenſus. Polyb. μεγίστης προφαινομένης δυσχερείας περὶ τὰς τροφὰς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνή- B νυτον ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Cui ſimile exemplum aliud citat, ὅπλα τε χαλκευόμενος, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων.

C. Πανάνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui omnino effici poteſt. πάντη δυνατός. Suid.

C. Δυσήνυτος, ου, ὁ & ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος. Suidas & Heſychius. Sed Suidas habet δυσήνυκτος. Heſychius autem vtrunque.

C. ΔΙανύω, ſeu Διανύτω, F. ύσω. Conficio, Perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. ἵνα τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ πρόθυμοι διανύσωσι. Xenophon, ἃ πόδες διανύουσι. Διανύεσθαι in voce paſſiua & ſignificatione actiua citat Budæus, ex Ptol. C τοὺς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διάπλους νεαροῖς ἀπαρκτίαις ἢ νότοις διανύεσθαι. In paſſiua quoque ſignificatione reperiri Heſychius & Suidas teſtantur, quum διανυσθῆναι per τελειωθῆναι explicant. quomodo & βίος διηνυσμένος in vulgatis lexicis citatur.

Διάνυσις, εως, ἡ, Iter. vt Bud. interpr. in hoc Ptolem. loco τηρεῖται δὲ τὸ εὔλογον τοῦ νοτίου πέρατος διηνύσθαι διὰ φαινομένων τινῶν καὶ διὰ τῶν ἱστορηθεισῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

C. ΕΞανύω, F. ύσω, Perficio, ἐκπελέω, κατεργάζομαι, πελειόω, εἰς τέ- D λος τὴν ἄγω, Heſychius & Euſtathius. vt apud Sophoclẽ, πάνθ' ὅπα θέσμι' ἐξήνυσεν. Et ἐξανύσαιμι ἔπος, & τὸν βίον ἐξανύσαι. quæ in vulgatis lexicis citantur. Ἐξανοέτω αἷμα eadem lexica apud Euripidem interpretantur Eliciat ſanguinem. & apud Herodotum, ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magneſiam tenẽt ſuper Sepiadem. quæ expoſitio ſuſpecta meritò eſſe poſſit. In iiſdem ἐξανύω neutraliter cum infinitiuo poſitum reperitur, vt ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio vt cohibeam.

c. 2. Δυσεξήνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς E Inenodabilis nexus, Euripides. vt habent vulgata lexica.

C. ΕΠανύω, F. ύσω, Perficio, ἐπιπλέω. Heſychius enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exponit. vnde paſſiuũ ἐπανύομαι, à quo ἐπηνύσθη apud Heſiodum, cuius hoc in vulg. lex. citatur hemiſtichium, Νίκη ἐπηνύσθη, id eſt ἐπληρώθη, vt Varinus annotat.

C. ΚΑΤανύω, F. ύτω, Cõficio, Perago. συμπλῶ, Heſychius. vt κατανύειν τὴν πορείαν, & κατανύσαι δρόμον. Plutar. in Dio- F ne, σταδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἑπτακοσίους. Apud Syneſium epiſt. 73. quidam interpretantur Conſumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὔπω πᾶν ὅσον ἔδει κατηνύκει. ſicut & Heſychius κατανύουσι per καταναλίσκουσι explicat. In hoc autem Sophoclis loco, — φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, cũ genitiuo conſtruitur, duplicémque (vt annotat interpres) admittit expoſitionem. nam vel ſignificat Nacti ſunt, ἐπέτυχον (qui enim aliquid peragit, idipſum adipiſcitur poſtquam perfecit) Vel κατ' ἐκείνης ἤνυσαν, Contra illam peregerunt id quod volebant: vt Ægiſtho intelligendum relinqueret, id in ea ſeu in eam perpetratum G eſſe quod ipſi de Oreſte nuntiarant, cædem videlicet. Neutraliter quoque & abſolutè reperitur: niſi quis & ibi accuſatiuum πορείαν aut ὁδὸν aut ſimile quid ſubintelligere malit: vt κατανύω εἰς λιμένα, Peruenio in portum: ſicut καταίρω & κατάγω, vt Bud. annotat. Et in vulgatis lexicis κατανύει ναῦς, Nauis meat. & κατανύσας νηΐ, ex Herodoto, Naue delatus.

C. ΠΡΟανύτω, F. ύσω, Antè vel citius perficio. Xenophon Pæd. 2, οὕτω γὰρ ὁρωμένοις εἰκὸς πλέον προανύτειν ὧν χρῄζομεν.

C. ΥΠανύω, F. ύσω, Miniſtro: vnde ὑπανύσθαι quod Heſych. H ὑπουργεῖν interpretatur. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἄνω, poeticè pro ἀνύω: imò, vt Euſtathius vult, prototypum eſt τοῦ ἀνύω. Homerus Odyſſ. γ, — ἔργα δ' ἔπειτα Ἦνον ὁδόν, id eſt ἤνυον καὶ ἐπλείοvν. Euſtath. Inde & apud Ariſtophanem partic. ἄνων, Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς ἑσπέραν

ἐς σωτηρίαν. id eſt ἀνύοντες τὰ πρὸς σωτηρίαν & ἀνευρίσκοντες A
inquit interpr.

Ἄνομαι, paſſ. idem quod ἀνύομαι. vnde illud quod Ariſtoph. interpr. citat, μάλα γὰρ νὺξ ἀνεῖται. Il. σ, Ὄφρ' ὅπως Ἥφαιστος ἐπελθὼν κελ ἔργον ἄνοιτο. i. ἀνύοιτο, πληροῖτο. Heſych. Apoll. Argon. 2, νέον ἤματος ἀνομένοιο, quod exponitur Recens deſinente die, id eſt in crepuſculo. Citatur verò ex alio eius loco ἀνυομένοιο, ſed fortaſſe legendum itidem ἀνομένοιο. Sic pro ἀνυόμενον quod codices excuſi habent apud Arat. alicubi, in manuſcriptis reperi ἀνόμενον. Extat autē & apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, i. Exactus annus, Bud. B

Ἄνη, ης, ἡ, Heſychio ἄνησις, πρᾶξις, Effectus, Actio. Sed Heſ. habet ἀνή, quū ἀνήν legam⁹ apud Callim. hymno in Iouē. Ἀνὴ verò adiect. quod Heſ. ἀνή interpr. quódq; pro ἀνὴ ab aliquo poeta vſurpatū videtur, locum hîc nō habet.

C. Ἀάνης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui perfici nequit, οὐ πληρωσόμενος, inquit Heſ. Ἀάνης autem cum accentu in penult. eidem Heſychio χρόνιος significat.

C. ΚΑΤαίνομαι, Euſt. in hoc Hom. verſu Od. ρ, — ἤνοιγοι τι ἀλφοιτα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ καταίνεται, interpretatur Abſumere, & εἰς ὄλεθρον πλεονάζω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν. ita vt ſit εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. Sic etiā καταινύω, δαπανῶ He C ſychio ſignificat: cuius exēplū ex Syn. vide in καταινύω.

ΑΝΩ, aduerbium loci, Suprà, vel Surſum: oppoſitū habens κάτω, id eſt Infrà. atque vt hoc à κατά, ſic illud fit ab ἀνά. Significat autem tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, Qui ſunt supernè, vel in ſuperioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Itē à Philoſtrato & aliis rex Perſarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Ath. 3, πωλεῖται περὶ Πέρσαις τι δὲ τοῖς ἄνω τόποις πρὸς χρυσίον. Hom. Od. λ, Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, id eſt Surſum. Cū articulo ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, Superior: τὸ ἄνω, Superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes ſuperiores domus: apud Xenophontem De arte eq. ὥσπερ γὰρ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη, εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχοι. Habet interdum genitiuum ἄνω: vt ἄνω τῶν πραγμάτων apud Æſchinē περὶ παραπρ. Καὶ μικρὸν πραγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, Quum altius repetere res cœpiſſet, vt interpretatur Budæus. Copulantur ſæpe ἄνω & κάτω, aliquando interiecta coniunctione καί, aliquando ſine ea. Lucian⁹, ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περιιὼν, ἀχλὺς ἐν λάθῳ τινὶ ἐμπεσών, id eſt, ad verbum, Surſum deorſum vagor. At verò apud Platonem in Hippia minore ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus eſſe, Toto cælo errare. Et apud Chryſoſtomum in 1 ad Cor. ἄνω καὶ κάτω poſitū pro Vbique & paſſim. Plato rurſus in Gorgia, οὐκ οἶσθ' ὅτι στρέφεις ἑκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω ὦ Σώκρατες. Sic ἄνω τε κάτω τοὺς νόμους στρέφειν dixit Demoſth. in Midiam. Plato autem, ἄνω καὶ κάτω μεταπηδᾶσθαι τοὺς νόμους, in Minoe. Et apud Demoſth. Pro corona, τῶν μὲν οὖν λόγων οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων. Idem in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiā ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι. Gal. Therap. 1, ἀλλ' ὥσπερ οὖν δοκεῖν ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλοντας. Apud Dinarchum, ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, Homo varius & inconſtans. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, ad verbum, Surſum deorſum facere, pro Miſcere, Turbare. Demoſthenes, πάντ' ἄνω τε κάτω πεποίηκε. Idem Philipp. 3, ἅπαντας κεκυκλώμεθα, καὶ ἄνω καὶ κάτω πεποίηνται τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Noſtrates dicunt eadem planè loquendi forma, *Mettre tout ce que deſſus deſſous*. Vide Eraſmum in prouerbio Surſum ac deorſum. D E F G

Ἄνω, Aduerbium etiam temporis, non tantum loci. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demoſthenem, Superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens eſt apud Diodorum Sicul. qui etiam τοὺς ἐπάνω opponit τοῖς ὑποκειμένοις. Apud Philoſtr. οἱ ἄνω πρὸς αὐτῷ, Eius maiores.

Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον) Cōparatiuus gradus ab ἄνω, Superius, Altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω σώματος. Et pro Superioribus temporibus, vel Altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πραγμάτων πεποιημένων. Ab ἀνωτέρω fit nomē Ἀνώτερος, Superior. vnde & Ἀνωτερικός: vt ἀνωτερικὰ μέρη, Superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα ſunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. H

Ἀνωτάτω autem ſuperlatiuus eſt gradus, i. In ſupremo loco. Philo De mundo, ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτὸ τῆς ἀρχῆς.

& ὁ ἀνωτάτω, Summus, Supremus, Qui eſt in ſupremo vel ſummo loco. Apud philoſophos τὰ ἀνωτάτω γένη, Sūma genera. Galenus, ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γενῶν ἀρξάμενος. Laert. in Zenone, τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω εἶναι γένη τέτταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. Dicitur etiam τὰ ἀνωτάτω ſine ſubſtantiuo γένη: vt Dioſcorides, κατὰ δὲ τὰ ἀνωτάτω μειζόνως διχῆ, id eſt, In ſumma duo genera diuiditur. Philo, φθορὰς τέτταρας εἶναι ἐπὶ τοῖς τοῖς ἀνωτάτω συμβεβηκός, id eſt, Summaria diuiſione, vt vertit Budæus. Et apud Naz. τρεῖς αἱ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία, id eſt Generaliſſimæ. Niſi quis malit ἀνωτάτω ad tempus referre: vt ſint αἱ ἀνωτάτω antiquiſſimæ, quaſi ex altiſſimo repetitæ.

Ἄνωθεν, aduerbium ab ἄνω deductum, ſignificationem habens è loco, propter additā ſyllabā θεν. Exponitur Deſuper, Supernè, E ſuperiori loco, E ſuperiorib⁹ vel ſupernis locis. Ab alto. Ponitur interdum ſine caſu, interdū cū genitiuo. ὁ ἄνωθεν, Superior, Qui eſt è ſuperiori loco. & τὰ ἄνωθεν, Superiora, vel Quæ ſunt à ſuperioribus locis. Apud Herodotum, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, E loco qui ſupra exercitum. Ἄνωθεν pro Cælitus, E cælo, non ſemel in ſacris Noui teſtamenti libris.

Ἄνωθεν ſignificationem quoq; temporis habet, ſicut & ἄνω. quemadmodum tam Superiorem locum quàm Superius tempus, vel Superiora tempora Latini dicūt. Demoſthenes Philipp. 3, ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις. quū pro eodem dixiſſet antè ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Vnde οἱ ἄνωθεν, Qui ſuperioribus fuerunt temporibus, id eſt Maiores, Aui. Nazaz. ἐκ τῶν παίδων αὐτῷ φίλον καὶ τῆς ἄνωθεν ἐπιεικείας, id eſt, Ex antiqua amicitia, vt Bud. vertit. Syneſius, Λάκων γὰρ ἄνωθεν εἰμί. ‖ Capitur etiam pro A principio, vt in hoc Nazazeni carmine, Ἀλλ' ἐπὶ τὸ μὲν ἧς ἄνωθε. (vbi obiter notandum eſt literā ν metri cauſa ablatam) Sic & apud Demoſth. Capitur verò & pro Altius repetendo (vt docet Budæus ex eodem Demoſth. & ex Themiſtio. Demoſth. in Midiam, ἐγὼ καὶ τὸ διδάξω, ἄνωθεν δὲ βραχέως ἐρῶ ἐθ' ὁ λόγος ὃν λέξω, κἂν ἄνωθεν ἄρχεσθαι δοκῇ. Apud eundem idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν περί τινος. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpret. Ab ipſo exorſus capite. Budæus apud eundem Demoſthenem ἄνωθεν ἐξετάζειν τὸ γένος exponit, Genealogiam repetere, & aliis verbis Græcis, ἄνωθεν διεξελθεῖν τὰ περὶ τὸ γένος. ‖ Capitur etiam pro Denuo, De integro, ſicut annotat Budæus. & ſic accipiunt quidam apud D. Paulum ad Galat. cap. 4, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε. & apud D. Ioan. cap. 3, ἄνωθεν γεννηθῆναι, Denuo naſci, vt Bud. vertit. Alii malè ἄνωθεν hîc accipiunt pro Ex alto, id eſt Cælitus. Notandū eſt autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eodem modo quo ἐξ ἀρχῆς, quod propriè ſonat A principio. Et fortaſſe in illo Pauli loco ἄνωθεν exponi nōn debet Denuo (ne ſint πάλιν & ἄνωθεν poſita ἐκ τοῦ παραλλήλου) ſed Ab initio, vt etiā in Theodori Bezæ interpretatione habetur: qui & πάλιν Retrorſum vertit. ‖ Hoc autē ſcire oportet, ἄνωθεν quoq; reddi aliquando Retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, id eſt, Retro principes, inquit Bud.

C. Ἐπάνω, cum genit. Supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. ſic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum ſignificat Supra quàm, Amplius quàm, 1 Corinthiorum 15, ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14, ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1 Cor. 15, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθε, cum genit. Idem: vt in Epigr. Τῆς κλίνης δὲ ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα πέπηγεν.

Ἐπάνωθεν, Deſuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ ἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis.

C. Ὑπεράνω, cū genit. Supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιθεῖναι σικύαν. Paul. Epheſ. 4, ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit Longè ſuper. Quum autem abſolutè ponitur, accipitur pro Surſum in cælis.

Ὑπεράνωθεν, De loco ſuperiori, Deſuper.

ΑΝΩΓΩ, Præt. imperf. ἠνώγον, Fut. ἀνώξω, Aor. 1. ἤνωξα, Præt. medium ἤνωγα ſeu ἄνωγα, abſque augmēto. Iubeo, Hortor, Suadeo, Inſtigo. Od. ε,

x. i.

Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. π, Αὐτὸς τὲ κτείνω τούς τ᾽ ἄλλους πάντας ἀνώξω. Od. κ, Δὴ τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι. Præteritum autem medium ἄνωγα ſæpe pro præſenti accipi ſolet. vt Odyſſ. γ, Ἀλλ᾽ ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In paſſiua quoque ſignificatione reperiri teſtatur Heſychius, qui ἀνώχηται exponit κελεύεται. licet & ἀνώχθι & ἀνώχθω actiuâ ſignific. tribuat: nam κέλευε & κελευέτω interpretatur. Euſtathius hoc verbum ab ἀνύω, id eſt ἀνύω deriuatum eſſe ſcribit vt ex πρὸ, πρώσσω.

Ἀνωγέω etiam pro eodē dicitur, vt Od. ξ, ἐνθ᾽ ἔμ᾽ ἐμὲ λυσὸ γὰρ πέμψαι βασιλῆϊ. item in eodem libro, Αἴγυπτον δ᾽ ἔμε θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, id eſt προτρέπει. Il. β, — παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populū iubebat ſilere. Heſych. ἀνώγεια etiam ponit, quod interpretatur ἐκέλευον, vulg. autem lexica ἀνώγεα.

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, Iuſſum, Adhortatio. παρακέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, Idem. Item βούλευσις, Heſych.

Ἀνωχμὸν, τὸ, παρακελευστικόν. Heſych.

ἈΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Aſcia, Dolabra. Exponitur etiam Securis. quum tamen ſecurim conſtet eſſe πέλεκυν, & ita conſtituenda ſint duo diuerſa ſecuris genera. quum Homerus & Xenophon diſtinctè hæc duo ponant ἀξίνας & πελέκεις, Il. ο, Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rurſus Homerus Il. ν, Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. Vult autem Euſtathius ab ἄξω ſignificante κλᾶν, id eſt Frangere, deriuatum eſſe ἀξίνη. intelligens videlicet à futuro ἄξω ſumendam eſſe deductionem. Quòd ſi vera eſt hæc etymologia, non ſatis commodè videtur reddi nomine ſecuris: ſi quidem à ſecādo dicta eſt ſecuris, ἀξίνη à frangendo.

C. Ἀξινομαντεία, ας, ἡ, Diuinatio per ſecurim ſeu aſciam. Plin. lib. 36, cap. 19, Hoc dicuntur vti magi in ea quam vocant ἀξινομαντείαν.

Ἀξινάριον, ου, τὸ, item Ἀξινίδιον, diminutiua forma, Parua aſcia, Dolabella, Securicula, ſecundum quoſdam.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, Dignus. cum genitiuo, & tam in bonam quàm in malam partem: vt ἄξιος ἐπαίνου, Dign⁹ laude: ἄξιος μέμψεως, Dign⁹ reprehēſione. Xen. vno eodémque in loco vſurpat in vtranque partem: Pæd. 5, οὐκ ἂν ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. Vbi notandum poni datiuum σοὶ eodem modo quo in hoc eiuſdem loco, ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Eſt autem ἄξιός εἰμι τούτου σοὶ, Dignus ſum hac re tibi pro Mereor hoc à te. Ponitur verò datiuus hic cum ἄξιος & in malā partē: vt ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, Dignus erat morte ciuitati. pro Iudicio ciuitatis. id eſt Dignum morte cenſebat ciuitas. Verùm ſæpius ſine hoc datiuo perſonæ ponitur, cum ſolo genitiuo. Demoſth. in Midiam, δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Idem ibidem, μῖσος καὶ φθόνος καὶ ὀργὴ. τούτων γὰρ ἄξια ποιεῖς. Xen. Pæd. 5, ἄξια ἐπιμελείας, Digna ſtudio & cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plutarchum, & ἄξια λόγου πόλις, apud Thuc. Xen. Pæd. 4, οἱ δὲ τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὧν διασωσόμενοι, Res plurimo dignas, id eſt, Res maximi pretii, Res plurimi æſtimādas, hoc eſt Pretioſiſſima quæq;. Dicitur etiā vir aliquis πλείστου ἄξιος, ſicut & ἄξιος τοῦ παντὸς apud Ariſtophanem: q. d. quantiuis pretii. cui opponitur ἄξιος οὐδενὸς, Nullius pretii. λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν, apud Demoſth. id eſt, Nullius autoritatis. Aliquando verò additur datiuus rei in hoc loquendi genere, vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, id eſt, Maximi faciendus tum nomine diuitiarum, tum nobilitatis. Interdum & datiuus perſonæ, vt ἄξιος πλείστου πᾶσιν, Maximi faciendus ab omnibus. vel Qui maximi fit. ſic ἄξιος πολλοῦ πᾶσι, Magni faciendus. vel, Qui magni fit, Qui magno eſt in pretio apud omnes. Itē πλείστου ἄξιον pro Operæpretiū, vt apud Andocidem, ὅσου μοι πλείστου ἄξιον ἐγένετο, Quod mihi fuit operæpretium feciſſe. Apud Xenophontem autem, πλείστου ἄξιοι κεκτῆσθαι videtur dici pro οἷς πλείστου ἄξιόν ἐστι κεκτῆσθαι. Vtitur autē Budæus hac voce operæpretium in exprimenda etiam hac loquēdi forma, ὅσου ἄξια γυνὴ παροῦσα: ex hoc Demoſthenis loco, ἴστε δή που καὶ αὐτοὶ ὅσου ἀξία ἐστὶ γυνὴ ἐν ταῖς νόσοις παροῦσα κάμνοντι, id eſt (inquit Budæus) Quantum operæpretium afferat ægroto, Quàm vtilis ſit ægroto, Quanti æſtimetur opera & cura muliebris circa ægrotum. Dicitur etiam aliquid eſſe παντὸς ἄξιον, vel ἄξιον τοῦ παντὸς: vt πάντος ἄξια χρήματα, apud Thucydidem. Xenoph. ἀπομν. 2, ἀλλὰ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε πάντες. Syneſ. ἄξιον τοῦ παντὸς τὸ χωρίον. Alicubi ἄξιος cum οὐκ commodius redditur Indignus, quàm Non dignus: vt apud Platonem epiſtola 7, οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, pro Indignus fuit dedecore. Ariſtot. Pol. 2, ὡς οὐκ ἴσων ἄξιοι ὄντες, Tanquam qui indigni ſint qui æquam cum cæteris portionem accipiant. Vel, Tanquam indignum ſit eos accipere. Alicubi ἄξια verti poteſt vtroque modo, vel Digna, vel Non indigna: vt ἄξια σαυτοῦ φρονεῖς, Te digna, vel Te non indigna, aut Quæ te decent. ‖Ἄξιος autem cum infinitiuo, vt apud Iſocratem in Paneg. οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ παθεῖν. & apud Platonem in Apologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. & apud Sophoclem, ἄξιος θρηνῶν τυχεῖν. Hom. Iliad. ξ, Ἦ ῥ᾽ οὐχ οὗτός γ᾽ ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι Ἄξιος. ‖Dicitur etiam ἄξιόν ἐστι, cum infinitiuo, pro Dignum eſt, Æquum eſt, Decet, Par eſt. Ariſtot. Ethic. 3, ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, Æquum eſt vt vir fortis viuat. Xenoph. οὐκ οἴει σοὶ ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ. Idem, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν. Decet me eum odiſſe, Par eſt vt eum oderim.

Ἄξιος cum genitiuo pro ἀντάξιος, Æquiparandus, apud Homerum: vt Il. θ, — νῦν δ᾽ οὐδ᾽ ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. & Il. ο, Νῦν δ᾽ ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Νῆας ἑλεῖν.

Ἄξιον, Æſtimationem habens & pretium, Æſtimabilis. Bud. interpret. Plut. οὐσίαν διακοσίων ταλάντων ἀξίαν. Idem, οὔπω τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, Valentia tribus talentis, Quæ æſtimari poſſent tribus talentis. Xenophon Hell. 4, Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων συχνὸν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demoſthenes autem dat nomini ἄξιος hac in ſignificatione præpoſitionem εἰς cum accuſatiuo: vt, ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. Idem, κατέλιπε δὲ ξύλα καὶ ἔπιπλα εἰς ὀγδοήκοντα μνῶν ἄξια.

Ἄξιον, Pretioſum, Magni pretii, τίμιον. Xenophō Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ἔτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. id eſt πολυτελές. ‖Habet verò & contrariam ſignificationem apud Atticos. capitur enim pro ὤνιον (vt diſcimus ex Polluce, Suida, Euſtathio, & aliis) id eſt Vile. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, Vilius, Viliſſimum. Lyſias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Idem, ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν τοὺς περὶ τούτων ὠνουμένους, ὡς ἀξιώτατον τούτους πρίασθαι. δεῖν γὰρ αὐτοὺς ὀβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον. Ariſtoph. Equitibus, Οὐ πώποτ᾽ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

C. Ἀξιοβίωτον, Dignū viuere. οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, apud Xen. Hell. 4, Indignū eſſe viuere, οἱ ἐνόμιζον οὕτω μὲν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, id eſt, Vitā acerbam fore. Sic dicitur vt ἀβίωτον.

C. Ἀξιοζήλως, aduerb. Dignè æmulatione, id eſt Egregiè. Exponitur etiam Laudabiliter. Vide ζῆλος.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non ſpernendus, Non negligendus, Bud. Ab ἐζήλωται tertia perſona præteriti τοῦ ζηλόομαι, fit ζηλωτός.

C. Ἀξιοθαύμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Xen. Athen.

C. Ἀξιοθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Viſendus, apud Lucianum. Herodian. lib. 1, πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος. Herodotus Ionicè vſurpat ἀξιοθέητος. A τεθέαται tertia ſingulari τοῦ θεάομαι fit θεατός.

C. Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu dignus, apud Euripidem. θρῆνος enim eſt luctus.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui admittatur in ſocietatem, Dignus cum quo ſocietas contrahatur. Plato De republ. 2, διάκονοι τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι.

C. Ἀξιόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui quæratur & poſſideatur, Digno pretio quæſitus, vel Quærendus iuſto pretio, Bud. Xen. Pæd. 5, καὶ δύναμιν τὴν σὴν καὶ θυγατέρα ἀξιόκτητον ἐγχειρίσαι μοι. Theodor. in Eccleſ. hiſt. ἡ δὲ βασιλὶς τῆς θεραπείας μισθὸν ἐξεκόμισεν ὃν ἐνόμιζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Fit ex ἄξιος & κτητὸς, quod à κέκτηται tertia præteriti τοῦ κτάομαι formatur.

C. Ἀξιόλεκτος, Dictu dignus, Laudabilis. pro quo perpe-

ram apud Heſychium ἀξιόλειπτον ſcriptum eſſe manifeſtum eſt.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Memorabilis, Laudabilis. Item, Non aſpernandus, Non pœnitendus, Alicuius pretii. Xenophon, τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα περιγίνεσθαι τοῦ τὸ ἀξιολογώτερον. Thucydides lib. 3, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐγκλήματα ἔχοντες ἐπιδρομὴν τῷ τειχίσματι παρασκευάσαντες, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι. id eſt, vt ſcribit ſcholiaſtes, ἁπλῆ τινα ἢ ψυχρά.

Ἀξιολόγως, aduerb. Memorabiliter, Ita vt res ſit commemoratione digna, Egregiè, Præſtanter.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui felix prædicetur, Dignus qui inter felices annumeretur. & ἀξιομακαριστότατος ſuperlatiuus gradus apud Xenophontem in Apologia Socratis, Dignus qui inter feliciſſimos annumeretur.

C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par cõſerendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum datiuo vel præpoſitione πρὸς habente accuſatiuum. Thucydides, ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων ξυμμαχίᾳ. Pauſanias in Achaicis, καὶ Λακεδαιμόνιοι συνιέντες οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι. Idem, ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εἴη. Notandum eſt verò & hoſtem hoſti dici ἀξιόμαχον & eius δύναμιν (id eſt exercitum) dici itidem ἀξιόμαχον: vt apud eũdem Pauſaniam ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς κατεπείγοντας. Fit autẽ ἀξιόμαχος à nomine μάχη, vnde & alia multa compoſita. Alii malunt à verbo μάχεσθαι.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dignus odio. Plutarch. περὶ φθόνου, Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως ὡς οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν. Μισεῖν eſt odiſſe. tertia ſing. præt. à paſſiuo μισεῖσθαι eſt μεμίσηται.

C. Ἀξιομνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus cuius fiat mentio, Memorabilis. Xen. Hellen. 4, καὶ τῶν πράξεων τὰς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράφω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Vbi notãdũ ἀξιομνημονεύτους & ἀξίας λόγου, pro eodẽ poni, & ἀξίας λόγου idẽ valere quod ἀξιολόγους compoſitũ. Verbi paſſ. μνημονεύομαι tertia ſingularis præteriti eſt μεμνημόνευται, vnde μνημονευτός.

C. Ἀξιόνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat. Vel, Idoneus ad victoriam adipiſcendam, Vincere idoneus: Vel Qui victoriam emeruit & ea dignam fortitudinem præſtitit, ſeu dignum robur. Xen. Pæd. 1, καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διαγένοιτο. Herodotus, ἀξιονικότεροι ἐσόμεθα Ἀθηναίων. Idem ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος. Iulianus imperator in quadam epiſtola, οὔτε ἑτέρου τινὸς θεῶν ἀξιονικοτέρου πρὸς τοσούτου γίγαντος καθαίρεσιν. Verbum νικᾶν eſt vincere, nomen νίκη eſt victoria.

C. Ἀξιοπενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, apud Euripidem: qui & ἀξιόθρηνος pro eodem vſurpat. nam & πένθος ſignificat idem quod & θρῆνος, videlicet luctum.

C. Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habeatur, Dign⁹ cui credatur. Refert in ſuis Apophthegmatis Plutarchus quendam dixiſſe de eo qui caput & barbam tingebat, τὸν ἄπιστον ἐν θριξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Exponũt gramm. ἀξιόπιστος, ὁ πιστεύεσθαι ἱκανός: ſicut ἀξιόχρεως, ὁ ἐκλῦσαί τι χρέος ἱκανός. cui definitioni conſentaneum eſt hoc quod aiunt dixiſſe Lycurgum, τὸ μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τοῖς τρόποις κεῖσθαι. Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἰς τοῦτο: vt apud Xenophontem, ἀξιόπιστον εἰς ταῦθ' ἡγησόμεθα. quod exponitur, Dignum cuius fidei hæc committantur. ‖ Accipitur etiam ἀξιόπιστος (ſicut & ἀξιόχρεως interdum) pro ἱκανός, & ἀρκῶν, Idoneus, Sufficiens. Plutarchus, καὶ ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. Eſt πίστις fides.

Ἀξιοπίστως, aduerbium, Cum fide ſufficiente. In Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, vt ait Budæus, eſt Idoneis ſponſoribus cauere. quod de ſtipulante melius dicitur, vt Latinè Cauere ſibi ſtipulantẽ dicimus aut emẽtem.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, Fidei ſufficientia, Fides idonea. Nazianz. μὴ ζήτει ἀξιοπιστίαν τοῦ κηρύσσοντος ἢ τοῦ βαπτίζοντος.

C. 2. Καταξιοπιστεύομαι, F. εύσομαι, (cũ genit.) perſ. Fide indignũ [aliquẽ] iudico. Aut, Dico aduerſ⁹ [aliquẽ] quæ ſit deindigna ſint. Nã alterã harũ ſignif. habere videtur in hoc loco quẽ Suid. affert. ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς πράξεως.

C. Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus pœna, Qui pœnam meruit, vel Qui meritas dedit pœnas, Qui dignè punitus eſt. Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo ſumens, Dignè aliquẽ puniens. Apud Spartanos erat Minerua ἀξιόποινος, teſte Pauſania. ποινὴ Græcis, eſt pœna Latinis.

C. Ἀξιοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui dignitate præditus eſt, id eſt dignatione, Quem honor decet, Honore dignus (vt interpretatur Budæus) cenſens ex ἀξία (meo quidem iudicio) & verbo πρέπω compoſitum, non ex ἄξιος. Xenophon in Sympoſio, καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν περιγεγενημένων καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Exponitur etiam Dignitatem præ ſe ferens. ET ſubſt. hinc factũ Ἀξιοπρέπεια, Dignitas, Amplitudo. ET aduerb. Ἀξιοπρεπῶς, Cum dignitate. vt idem valeant quod ſimplicia ἀξία & ἀξίως. Obſeruaui tamen non pauca cum πρέπω compoſita nomina pro ſimplicibus accipi.

C. Ἀξιόσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cõſideratione ſeu animaduerſione, Cõſiderandus. Xen. Hell. 5, ἐγὼ ἀποκρινάμενος ὅτι τὰ μάλιστα ἀξιόσκεπτα λέγει.

C. Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cura & ſtudio, Dignus quem ſtudioſè conſectemur. Pro eodem dicitur σπουδῆς ἄξιος & ἀξιοσπούδαστος, ſicut ἀξιόλογος & λόγου ἄξιος. Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος & σπουδή, ſed ex ἄξιος & ἐσπούδασται tertia ſingularis præteriti à σπουδάζομαι.

C. Ἀξιοτέκμαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sufficientibus argumentis probatus. A tertia ſingularis præteriti verbi τεκμαίρομαι.

C. Ἀξιοφίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, apud Xenophontem. A πεφίληται tertia ſingularis præteriti τοῦ φιλοῦμαι.

C. Ἀξιόχρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui ſoluendo eſt, Sufficiens ad ſoluendum debitum. Locuples; id eſt, Qui ſatiſfacere poteſt. Vnde per tranſlationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς vt apud Latinos Locuples teſtis, pro Fide dignus. Apud Demoſthenem ἀξιόχρεως ἐγγυητής, Philipp. 4. Plato in Apologia, ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω, id eſt, Dignum cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiã generaliter pro Sufficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum per ſe, interdum cum infinitiuo, interdum cum præpoſitione εἰς accuſatiuo iuncta. Xenophon Pæd. 7, ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Demoſthenes Olynthiaca 3, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν πεπραγμένων ἡμῖν αἰτιάσασθαι. Idem, οἱ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένους προσαγορεύεσθαι. Herodotus, ἀξιόχρεως δοκεῖ ἐναντιωθῆναι. Pauſanias, ἁρμονίας δὲ ἢ κάλλους ἕνεκα ἀρχιτέκτων ποῖος ἐς ἅμιλλαν γένοιτ' ἂν ἀξιόχρεως; Ex ἄξιος fit & χρέος quod eſt debitum. Vide Ἀξιόπιστος paulo antè.

Ἀξιόχρεως, Satis amplus, Non aſpernandus, Non pœnitendus. Apud Athenæum, ἐξουσία μέγεθος ἀξιόχρεων ἔχουσα, id eſt iuſtã magnitudinẽ, quod eſt ἀξιόλογον. Sic παρασκευὴ ἀξιόχρεως apud Thucydidem exponitur Iuſtus apparatus. ſecundum ſcholiaſtem ἀσφαλής. Idem alibi apud eundem ἀξιόχρεων exponit μεγάλην.

Ἀξιόχρεον cum ο in fine Suidas barbarum eſſe ait. citatur tamen pluralis ἀξιόχρεα ex Luciano, à ſingulari ἀξιόχρεον.

Ἀξιοχρέως, aduerbium, Sufficienter. ἱκανῶς, vt habet Heſychius. Niſi fortè legendum eſt apud eum ἀξιόχρεως & ἱκανός.

Compoſita autem in quibus perditur ο nominis ἄξιος, ſunt hæc.

C. Ἀξιάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. δίαιτα ἀξιάγαστε apud Syn. Ex ἤγασαι tertia præteriti ab ἀγάζομαι fit ἀγαστός. Eſt autem ἀγάζομαι Admiror.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audiatur. Xen. ἀξιοθέατοι καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui ſpectentur pariter & audiantur. ‖ Sonat ἀξιάκουστον etiam Memorabile. quod enim eſt memorabile, auditu dignũ

eſt. Ex ἤκουσαι tertia ſing. præter. ab ἀκούομαι fit ἀκουστός. A

C. Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, Dignus auditu. Xenophon Lacedæmoniorũ politia, χοροὺς ἀξιακροατωτάτους καὶ ἀγῶνας ἀξιοθεατωτάτους. Ab ἠκρόαται tertia ſing. præteriti ab ἀκροῶμαι fit ἀκροατός.

C. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus qui commemoretur, Memorabilis, Commemorandus. Herodotus non ſemel vtitur, ſed Ionicè ſcribẽs ἀξιαπήγητος: vt ἀξιαπηγητότατα ἔργα, maximè memorabilia. Fit ex ἀφήγηται tertia præteriti ab ἀφηγοῦμαι. Pro eodem dicitur ἀξιομνημόνευτος. B

C. Ἀξιέπαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀξιεπαίνετος, Laude dignus, Laudabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xenoph. Pæd. 3, νόμιζε γὰρ, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσῃ τὸ ὅλον αὐτῷ καλῶς ἔχειν. Fit autem ἀξιέπαινος ex ἄξιος & ἔπαινος: at verò ἀξιεπαίνετος, ex ἄξιος & ἐπαινετὸς formato ab ἐπῄνηται tertia præteriti verbi paſſiui ἐπαινοῦμαι.

C. Ἀξιεπιθύμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui expetatur. ἐπέραστος, Varin.

C. Ἀξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis. qui à Xenophõte dicitur ἀξιοφίλητος. nam ἀξιοφίλητος eſt ἄξιος φιληθῆναι, vt ἀξιέραστος eſt ἄξιος ἐρασθῆναι. ab ἤρασται tertia ſingularis præteriti à paſſiuo ἐρῶμαι. Apud eundem Xenophontem, τέκνα ἀξιέραστα. & apud Plutarchum in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι, Dignam viſam deo quæ ab eo amaretur, vel dei amorem emeruiſſe. C

c. Ἐπαξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Philon. De V. Moſ.

C. Ἀντάξιος, ου, ὁ, Æquiparandus, Æqualis pretii: vt χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, Aurum non eſt æquiparandum cum virtute. Hom. Il. ι, ψυχῆς ἀντάξιον, Cum anima æquiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Idem, Il. λ, ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenophon, πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, Exiſtimo multorum ſeruorum inſtar eſſe. Rurſus apud Homerum Iliad. α, ἀντάξιον ponitur ſine genitiuo, pro Æqualis pretii, ἴσον τῇ τιμῇ, τὸ ἰσότιμον. D

C. Ἀπάξιος, ου, ὁ, Indignus. Plato Epiſt. 7, οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, Non indignum eſt iuuene & non iuuene, audire. Eodem vtitur in lib. De leg.

Ἀπαξία, ας, ἡ, Indignitas, in vulg. lex.

C. Ἐπάξιος, Dignus. vt ἐπάξιος γάμος apud Sophoclem, Gregorius, τοῦτο τῶν ἀοιδίμων Ἀβραὰμ καὶ φυσῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, Dignius & magnificentius. Bud. E

Ἐπαξίως, Dignè, Pro dignitate & merito. Nazianz. τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως.

C. Καταξίως, Dignè, pro Dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, Pro mea dignitate.

Ἀξίως, aduerbium, Dignè, Pro dignitate. Ponitur interdum ſine caſu: vt apud Iſocratem in Panegyrico, πῶς μὲν γὰρ ὤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν. Demoſthenes Philipp. 2, πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius autem cum genitiuo vt apud eundem Iſocratem κατὰ σοφιστῶν, in eadem ſententia exprimenda, ὅς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Idem in Panegyrico, ἐγὼ δ' ἢν μὴ καὶ τοῦ πράγματος ἀξίως εἴπω καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ. Vnde exiſtimare poſſit aliquis in locis illis prioribus poſt ἀξίως ſubaudiendum reliquiſſe Iſocratem & Demoſthenem genitiuum τῶν πραγμάτων. Capitur autem tam in bonam quàm in malam partem, ſicut & ipſum nomen ἄξιος. Iſocrates in Archidamo, σκεπτέον δ' ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσομεν. Demoſthenes Olynth. 3, πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν. Citatur item ex Platonis Apologia, πράττων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, pro Faciens vt decet virum probum, Viri probi fungens officio. Niſi fortè πράττειν aliter hîc exponi poteſt. ἀξίως τῶν καλῶς πεπονημένων, Pæd. 5. In malam autem partem, vt ἀξίως τοῦ ἀδικήματος apud AEſchinem, Pro dignitate ſceleris, id eſt, Vt meretur ſcelus. Quidam vertunt Pro magnitudine ſceleris. ¶ Quum autem dicunt ἀξίως λόγου, non debet ἀξίως verti Pro dignitate: ſed ἀξίως λόγου, Dignè commemoratione, id eſt, Ita vt res ſit vel fuerit vel eſſet digna commemoratione, aut memoratu. vt, ἀξίως λόγου μαχόμενοι, Pugnantes ita vt res foret memoratu digna, id eſt Pugnã memoratu dignam edentes. Dicunt pro eodem ἀξιολόγως vno verbo. F G H

Ἀξίως pro Ὀλίγως, Vili pretio: vt ἀξίως πωλεῖσθαι, apud Pollucem.

Ἀξία, ας, ἡ, Dignitas eo ſenſu quo dicitur Pro dignitate rei, id eſt, Vt res meretur. Demoſthenes aduerſus Midiam, τὴν κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν. κατὰ τὴν ἀξίαν, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Iſocrates in Areopag. τιμῶν δὲ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τιμᾶσθαι. Sic apud Platonẽ, κατὰ τὴν ἀξίαν ἡμᾶς ἀμείβεσθαι. Dicitur & πρὸς ἀξίαν: vt τὸ πρὸς ἀξίαν διαιρέτης, id eſt, eius quod pro cuiuſque dignitate eſt. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Vltra quàm meremur, Quæ merito noſtro maiora ſunt, apud Areopagitam. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, Præter dignitatẽ, id eſt Indignè, Immeritò: vt παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶ. & cum genitiuo apud Demoſthenem Olynth. 2, ἢ ὡς οἱ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θετταλοί.

Ἀξία, Dignitas, id eſt Dignatio (inquit Budæus) ἀξίωμα. Demoſthenes Pro corona, τὸ φρόνημα ἀφεῖσαι καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Cui ſignificationi vicina eſt ea qua dicuntur οἱ ἐπ' ἀξίας, Magiſtratus. Lucianus, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντες. Sic dicitur vt οἱ ἐπ' ἐξουσίας.

Ἀξία, AEſtimatio. Xenophon Pæd. 8, τὸν γὰρ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελοῦντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν. Apud Baſiliũ in epiſtolis κατ' ἀξίαν ἁπλῶς exponitur AEſtimatu vile. Plato De leg 9, τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, ἐπὶ διπλῆν, εἴτε τετραπλασίαν οἱ δικασταὶ ταξάντων. Citatur & ex Xenophonte ἀξίαι plurali numero, εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, pro Sunt quædam amicorum æſtimationes & valores. Sed non ſatis Latinum eſt vocabulum valor.

Ἀξία, Iuſtum pretium. Xenophon, οὐδενὶ ἂν μᾶλλον ἢ σοὶ περὶ [illegible] δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών, id eſt Minus iuſto pretio, inquit Budæus. Et apud AEſchinẽ τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iuſto pretio vendere, vt ait idem. Et apud Ariſtotelem Ethic. 9, τὴν ἀξίαν τάττειν pro Indicare, quod inſtitoris eſt & venditantis merces. Dicitur pro eodem ἀξιοῦν vna voce. Itẽ ἀξία, Iuſta merces, Digna merces, Ariſtot. Ethic. 9, οὐ γὰρ πρὸς χρήματ' ἡ ἀξία μετρεῖται, pro Neque enim digna merces philoſophiæ pecunia rependitur, Budæo interprete. Sciendum eſt autem ἀξία in huiuſmodi loquendi formulis poſſe pro ſubſtantiuo nomine accipi (ſicut in locis modò citatis in quib' Æſtimationẽ interpretati ſumus) vt ἀξία ſit pro ἀξία τιμή: vel ſubaudiri nomen τιμή, vt ἀξία cenſeatur adiectiuũ. At verò in hoc loquendi genere quod eſt apud Lucianum, ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν, conſtat ἀξίαν non eſſe ſubſtantiuum nomen, ſed adiectiuum, & ſubſtantiuum τιμωρίαν debere ſubaudiri poſt ipſum, vel δίκην. Dicitur autem τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, vel ὑπέχειν à Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, quibus dignus eſt. Eſt defectuoſa loquutio (inquit Budæus) τὴν ἀξίαν ἀνταποδοῦναι ἢ ἀντιλαβεῖν. hoc eſt, τιμὴν τὴν ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. Exemplum autem τοῦ ἀξίαν ἀνταποδοῦναι, item τοῦ τὴν ἀξίαν ἀντιλαβεῖν non ponit Budæus: ſed eadem eſſe videtur ratio in hoc genere loquendi, ἀξίαν ἀποδιδόναι, quæ eſt in iſto Xenophontis loco, Pædiæ 4, ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπιδεδεῖχθαι παρ' ὧν πειράσομαι πειρῶμαι, τὴν τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, ῶ, Dignum eſſe cenſeo, Dignor. Cum genitiuo, vt apud Sophoclem ἠξίωσαν ſcholiaſtes exponit ἄξιον ἡγήσαντο: & apud Thucydidem ἀξιῶ ſcholiaſtes itidem explicat ἀξίους ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αὑτοὺς πάντων, Omnia ſibi vendicant, Dignos ſe exiſtimant qui accipiant omnia. In malam etiam partem, vt apud Demoſthenẽ Pro corona, ἂν ὑπὲρ τινὸς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντα ὁ μὴ πεπραγμένοι τύχῃ, τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσητε, id eſt, Dignos ea cenſueritis. vel potius, Ea affeceritis vt dignos. Plato in Apologia, οὐκ ἐθέλω ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infinitiuo, pro Dignum eſſe iudico (eo modo quo dixit Virgilius, – ſi credere dignũ eſt) AEquũ eſſe cẽſeo. Ariſtoph. in Pluto, σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὸ μέτειναι πράττειν ἔτι. Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοὺς ἄρχοντας, ὥσπερ ἐγὼ τοὺς οἰκέτας, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς τούτοις πονοῦσι καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. vbi ἀξιοῦμεν quidã nõ vertũt Æquũ exiſtimamus, ſed Operæpretium eſſe exiſtimamus,

Nonnulli, Volumus. Sic & ἀξιοῖς quidam vertunt Vis in illo Ariſtophanis loco quem proximè citaui, item in hoc Iſocratis (& in ſimilibus) in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος. Ac μὴ ἀξιῶ eſt Indignum cenſeo, Indignor. Ariſtot. Pol. 5, de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, id eſt, Quòd indignum cenſeant ſe dominico imperio parere. pro διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Pauſanias in Meſſeniis, οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, Indignabatur. Thucydides, ὑμᾶς οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν. Item, ἀξιῶ (inquit Budæus) Perhibeo, Exiſtimari volo, Talem me eſſe prædico. Arrian. ἀναβ. 2, αὐτὸς δὲ ἀπ' Ἄργους τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic ferme Thucydides, καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαμεν εἶναι, Dignos nos eſſe cenſuimus qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Budæus affert. Videtur autem ἀξιῶ itidem pro Exiſtimari volo, & Talem me eſſe prædico, ſumi in hoc quoque Plutarchi loco, οὐ πλούσιοι μόνον καὶ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μὴ, &c. Exponitur ἀξιῶ & per verbum Peto, ſeu Poſtulo, quæ ſignificatio finitima eſt ſupradictæ, pro Æquum eſſe cenſeo. quum enim ἀξιῶ vertitur Peto ſeu Poſtulo, intelligendum eſt Peto vt rem quam æquam eſſe iudico: vt, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant ſibi dari ſpatium ad reſpondendum iis quæ obiecta ipſis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ & παρακαλῶ, item ἀξιῶ & δέομαι. Demoſthenes Pro corona, οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσι αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχάς. Idem ibidem, ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκοῦσαί μου. Idem rurſus ibidem, ἀξιῶ γὰρ καὶ δέομαι τοῦτο μεμνῆσθαι ὑμᾶς.

Ἀξιῶ, Exiſtimo, Puto. Plato in Apologia Socratis, ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur item ex Herodoto, ἀξιόω ἀδικέεσθαι pro Iniuriam mihi fieri arbitror. Item apud philoſophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quaſi axioma conſtituo, vel ὑποτίθεμαι. quod noſtrates dicunt, Ego id pro vna maxima pono. quaſi pro vno axiomate. Ita Budæus, citans hunc Ariſtotelis locum in problematis ſect. decimaſeptima, τὸ μὲν δὴ τῷ ἀριθμῷ τοὺς αὐτοὺς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοὺς γινομένους, εὔηθες.

Ἀξιῶ, Indico, quod inſtitoris eſt & venditantis merces. Plato De legibus lib. 11, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον. Ariſtoteles autem τὴν ἀξίαν τάττειν dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, paſſiuum, Dignus cenſeor, Dignus exiſtimor vel habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, Dignus habitus ſenatu, id eſt, Dignus habitus qui in ſenatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τούτων, Qui hæc emeruit, Qui hæc eſt conſequutus tanquam iis dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς, Affectus honore, Quo dignus eſt habitus, Quem dignati ſunt alii honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus qui ad communem menſam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, Donatus muneribus quibus dignus cenſebatur. Sunt autem neceſſariæ hæ aut ſimiles periphraſes ad exprimendam vim Græci verbi: non ſolent tamen ſemper adhiberi. nam ἀξιωθεὶς δωρεῶν vertitur breuius à quibuſdam, Muneribus honeſtatus. & ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Ad communis menſæ honorem admiſſus. Itidem ἀξιωθεὶς τιμωρίας (vbi notandum ἀξιοῦμαι in malam partem capi) Affectus ſupplicio. pro Dignus iudicatus qui afficeretur ſupplicio. Cicero Dignari poſuit paſſiua ſignificatione, Græco ἀξιοῦσθαι planè reſpondens. De oratore lib. 3, Res complures diſſimiles, quæ tamen ſimili laude dignentur, ὅμως δὲ ἐπαίνῳ παρομοίῳ ἀξιούμενα.

Ἀξίωμα, ατος, τό, Dignitas, Autoritas, Amplitudo. Demoſthenes, ὡς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τοὺς ἀμφικτύονας. Euripides, Τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν, Πείσει. Vnde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur (vt & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως & οἱ ἐπ' ἀξίας) Magiſtratus, Qui honores gerunt. vel Primates. vnde & εἰς ἀξίωμα προάγειν, Honoribus augere, Ad honores prouehere. ‖ Huic ſignificationi eſt affinis hæc quam ponit Budæus ex Conſtantino in Grammatica, vt capiatur pro autoritate, id eſt dicto vel ſcripto magni alicuius autoris. locus Conſtantini eſt, πολλὰ γὰρ παρεῖχε ἀξιώματα τῶν ποιητῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro ſenatus autoritate Gazam vſurpaſſe annotat.

Ἀξίωμα apud dialecticos, Enuntiatio vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cicero interpretatur hoc Græcum vocabulum, vt videbis in meo lexico Ciceroniano Græcolatino. Gellius proloquium vocat. Donatus in Terentium annotat ἀξίωμα eſſe ſententiam vel enuntiationem quæ vno verbo nexam contineat & perfectam intelligentiam, eámque à veteribus Verbum appellatam. Verba ipſius Donati proferam. enarrans enim hunc Terentii locum in Andria, Quin tu dic vno verbo, Vno verbo, ἀξιώματι, vna ſententia. Nam ἀξίωμα ſententia eſt, vel enuntiatio vno verbo nexam continens & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim conſtat ex nomine & verbo. Itē in hunc Eunuchi locum, Vtinam iſtuc verbum ex animo ac verè diceres. Verbum, inquit, pro dicto. Sed propriè ἀξίωμα, id eſt ſententia vel enuntiatio quæ vno ligatur & aſtringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Item in locum illum Adelphorum, Non meum illud verbum facio. Nūc verbum inquit, pro ἀξιώματι poſuit, quod vno ſtringitur verbo. Idem alibi, Complexæ, inquit, ſententiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plutarchus in Platonicis quæſtionibus, τὸ δὲ ῥῆμα καὶ τοὔνομα ποιεῖ τὴν πρότασιν, τὸ τ' ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν. ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευε. Cicero itidem dicit, Itaque contendit omnes neruos Chryſippus vt perſuadeat omne ἀξίωμα aut verum eſſe aut falſum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falſum eſſe non vereri, &c. Notandum eſt autem Plutarchum in loco quem modò citaui, πρότασιν generaliter dicere ἀξίωμα eſſe πρότασιν, non certum genus προτάσεως. quidam tamen προτάσεις ἀπίστους ſiue ἀναποδείκτους appellari putarunt ἀξιώματα potius quàm τὰς ἀποδείξεως ἀφορμάς. ſed Alexander in librum Topicorum 8, Ariſtotelis, oſtendit vtraſque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autē theſis ab axiomate differat, vide apud Budæum in prior. annot. in Pandectas ex Ioanne Grammatico.

Ἀξιωματικός, ή, όν, Habens ἀξίωμα, id eſt Autoritatem. Autoritate præditus, Autoritatis plenus, vel autoritatis & dignitatis, Plenus maieſtatis, Auguſtus. Dionyſ. Halicarn. de Iſocrate, ὑψηλότερος δέ ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Plutarchus De muſica, ἐπεὶ ἡ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωματικὸν, ἡ δὲ τὸ παθητικὸν ἀποδίδωσι. Itē, Dignatione & maieſtate venerādus, Dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. ‖ Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν ſubſtantiuè pro Amplitudine & dignitate, vt ait Budæus. Idem in Commentariis ſcribit, Autoritas eſt ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικόν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, vt autoritas inſtrumenti.

Ἀξιωματικοί, Qui in dignatibus ſunt conſtituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, aduerbium, Cūm autoritate, Cūm dignitate. ‖ Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid vt axioma ponere, quod noſtrates dicunt Aliquid pro vna maxima ponere. Bud.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, Idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως iidem ſunt, videlicet Primates vel Magiſtratus. ‖ Eſt etiam Amplitudo, vt ait Budæus. A Suida exponitur τιμή in quibuſdam locis quos citat. ‖ Et ἀξίωσιν Plutarch. in Cæſare non ſemel vocat poſtulatum, vt ait idem. ‖ Apud Thucydidem autem ait ἀξίωσιν eſſe Exiſtimationem vel præſumptionem & fiduciam ſeſe non ſpernentis. Locus Thucydidis eſt hic, καὶ οἱ στρατιῶται ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰληφότες, μηδενὸς ὄχλου Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων ὑποχωρεῖν. Schol. autem ἀξίωσιν hīc exponit πεῖραν. Quidā verò ἀξίωσιν λαμβάνειν hīc vertūt Sibi tribuere vel aſſumere: vt & apud Plut. in Pericle, οὐκ ἦν ἄδικος ἀξίωσις αὐτοῦ, pro Non iniuria id ſibi aſſumebat. Citatur ex eodē Thuc. ἀξίωσις τοῦ ὀνόματος pro σημασία. Præterea ex Hermog. pro

pœna, ex Æſchine pro inſtituto. ſed alii aliter accipiūt A
apud vtrunque. Æſchinis locus eſt hic in Cteſiphōtē, καὶ τὴν ἀξίωσιν ταύτην οἴει λανθάνειν ἡμᾶς.

Ἀξιωτέον, aduerb. poſitiuum, Exiſtimandum eſt.

C. ΑΝΤαξιόω, ῶ, Viciſſim peto, Viciſſim poſtulo, Bud. At in vulg. lex. Græcol. ἀνταξιῶ τὰ ὅμοια citatur ex Thucyd. pro Paria rependo. ſed locus examinandus eſt.

C. ἈΠαξιόω, ῶ, F. ώσω, Dedignor, Non dignor, Indignū iudico, Contemno. ponitúrque interdum abſolutè, vt, μηδείς τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω, ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7, τὸ δὲ δὴ νῦν ἑκάστης ἡμέρας, τὸ μὴ τοσοῦτον δῆμον ἀπαξιοῦντας ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. B Interdum cum accuſatiuo, vt apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μενόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. De defect. or. καὶ τὴν ἀνωμαλίαν ἣν περὶ τὸν θεὸν ποιεῖ, τῇ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, Auerſantem & aſpernantem vitia. vt Turn. interpretatur. Interdū cum genitiuo rei & accuſatiuo perſonæ, vt apud Ariſtot. De mundo, οὐδ' αὖ τὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. C Ἀπαξιῶν, Renuens, Inuitus, Dedignans. Plut. αὐτοῦ τοῦ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἀξιῶντα φασὶν ἀπαξιώσαντος. vbi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi poſſe exiſtimat, & Indignari apud Lat. ſic etiā accipi annotat. Ἀπαξιόω Heſychius exponit quoque ὑπερηφανεύομαι.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, Dedignatio, Plin. Contēptio, Deſpicientia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει.

C. ἘΠαξιόω, ῶ, F. ώσω, Poſtulo, Rogo: vt vulg. lex. apud Sophocl. interpretantur. D

C. ΚΑΤαξιόω, ῶ, Dignor, Dignum iudico. τιμῆς ἄξιον. Suid. οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέναι τί σφισιν, οὐ προσεδέξαντο. In paſſ. ſignif. plerūq; cū genit. cōſtruitur, & ſignificat Dignus iudicor aut ſum qui &c. vt Lucæ 21, καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiuſdē 20, οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdū cum genit. vt 2. Theſſ. 1, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

ἈΟΡ, ρος, τὸ, Enſis, vel Ἄορ: cum ᾱ vel ᾰ. nam etiā producitur. Od. κ, Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. E Eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. In eodem, Ὄφρα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς. Quibus in locis corripitur α, ſicut & in aliis multis. Sic apud Heſiod. — ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. At producitur cum alibi, tum Il. υ, Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. Sic autem & in compoſ. producitur α, vt in proximè ſequente χρυσάωρ. Cæterùm ab ἀείρω deducit ἄορ Etym.

C. Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Enſem aureum geſtans. Heſiodus, Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi (intelligendo ex parte totum) pro eo qui ſplendida arma geſtet. ‖Suidas habet etiam accuſat. χρυσάορον, quem exponit non ſolùm χρυσοφάσγανον, ſed etiam χρυσοκίθαρον. F

ἍΠΑΞ, aduerbium, Semel: vt οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρὶς, Non ſemel tantùm, ſed bis atq; adeo ter. Od. μ, — ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, id eſt, Quum alii homines ſemel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in ſignificatione cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Semel in die. Herodotus autem dixit ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, Semel in vita. ‖Item, vt dixit Horatius, Quem ſemel arripuit, tenet occiditque legendo, ſic Iſocrates G in Panathenaico, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι. Apud noſtrates *Vne fois* (quod propriè ſignificat Semel, vt *Deux fois* Bis) ſic etiam capitur. Ita enim redderemus Iſocratis verba, *Et garder ce qu'ils auront vne fois empoigné.* Quidam ὅταν ἅπαξ interpretati ſunt Simulatque, in hoc loco, ὅταν ἅπαξ ἐκτέκωσιν, εὐθὺς δέονται, Simulatque ſemel pepererint. Poſſet etiam exponi, Si ſemel pepererint. Gall. *Depuis qu'vne fois ils auront.*

Ἅπαξ, Semel. quod vernacula lingua dicit, *Tout en vn coup*, vel *Tout à coup*. Hom. Od. μ, Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα H χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. Potius enim ἅπαξ cum ὀλέσσαι quàm cum χανὼν iungendum eſt. Eodem modo videtur accipi & in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ εἰδέναι, ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους. vbi ſcholiaſtes exponit παντελῶς. Videri etiam poſſit dixiſſe ἅπαξ περὶ ἁπάντων, pro περὶ ἁπαξαπάντων, de quo compoſito dicemus paulo pòſt. Vt verò ἅπαξ exponit Thucydidis ſcholiaſtes παντελῶς, ita & Semel accipi ſolet pro Omnino ſiue Prorſus (quod eſt παντελῶς) in hoc Tullii loco, in Orat. pro Deiotaro, Cum facilè exorari Cæſar, tū ſemel exorari ſoles. Gall. *Vne fois pour toutes.*

Εἰς ἅπαξ, (quod & Εἰσάπαξ) apud Demoſthenem, quod dicitur Gallicè, *Pour vne fois*, *Pour vn coup*: barbarè autem Vna vice. Olynth. 2, τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται καὶ περὶ αὑτὰ καταρρεῖ. Fortaſſe nō malè εἰς ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον redderemus, Ad certum aliquod tempus, idque breue. Aut vtendo aduerbio Semel, videtur opus eſſe particula Duntaxat, vel huiuſmodi alia, Semel duntaxat & ad breue tempus.

C. Εἰσάπαξ. vide proximè præcedens Εἰς ἅπαξ.

C. Ἐφάπαξ, idem quod εἰσάπαξ & καθάπαξ.

C. Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorſus. παντελῶς, Heſych. Demoſthenes in Midiam, ἄτιμος ἔσται καθάπαξ. Idē pro corona, οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοῖς Ἀθηναίων κρίνουσι φίλους. In vulgatis lexicis exponitur etiam Per omnia, Denique. Et citatur ex Dioſcoride ἐν τῷ καθάπαξ, itidē pro Omnino.

C. Ἁπαξάπας, αντος, ὁ, Semel omnis. Vſurpatur potius in plurali ἁπαξάπαντες: vt apud Ariſtophanē in Pluto, vbi dicente Chremylo, — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί, reſpondet Plutus, Μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες, id eſt ὁμοῦ πάντες (vt inquit ſcholiaſtes) Simul omnes. Dici etiam poſſet Semel & Simul omnes. Budæus apud Lucianum ἁπαξαπάντων exponit Omnium omnino.

C. Ἁπαξαπλῶς, Aduerbiū, In vniuerſum, Omnino. Exponitur etiam Sine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων. Compoſitum eſt ἅπαξ cum ἁπλῶς.

ἈΠΕΙΛΗ', ῆς, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Latinos dicitur plurali tantùm numero Minæ: apud Græcos vtroque numero vſurpatur. Apud Homerum frequens eſt in plurali: vt Il. ν, — ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν; Odyſſ. ν, οὐδ' ἐνοσίχθων Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ Πρῶτον ἐπηπείλησε. Iliadis ξ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἀπειλάων ἀκόρητοι. Demoſthenes in Midiam, πολλὰς δὲ δίκας καὶ χαλεπὰς καὶ τὴν Δία ἀπειλὰς ὑπομείνας. Plutarchus in Coriolano, πολλάκις γὰρ ἐν ἀπειλαῖς καὶ προσκλήσεσι κατὰ τὰς μάχας γενόμενοι καὶ κομπάσαντες.

Ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ apud Alexandrum Aphrodiſeum eodem ferè modo dicitur quo τὸ φθορᾶς ἀπειλοῦν πάθος. ſicut videlicet Latinè dicitur minari ruinā paries, quū ei periculū impendet à ruina. Vnde & ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ à quibuſdam non Minitatio ſtrangulationis, ſed Periculum ſtrangulationis exponitur.

Ἀπειλὴ eſt etiam Gloriatio, καύχησις, inquit Euſtath.

Ἀπειλέω, ῶ, Fut. ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum ſolo datiuo perſonæ, aliquando cum datiuo perſonæ & accuſatiuo rei. Homerus Iliadis α, — ἀπείλησεν δὲ μῦθον. Odyſſ. υ, — μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xenophon Pædiæ 6, καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπαινεῖν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rurſus Homerus Iliadis ο, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Alicubi verò ne datiuus quidem perſonæ ponitur, ſed ſubaudiendus relinquitur. Iliadis φ, — ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demoſthenes Philipp. 1, ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidē nonnunquam cum ſolo accuſatiuo rei, ſubaudito videlicet datiuo perſonæ, vt ἀπειλέω θάνατον apud Herodotum, Mortē minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι ſequente εἰ μή. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τῷ πεμπομένῳ δὲ ἠπείλησεν εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγείλαι. Apud Ariſtophanem autem ἀπειλῶ ſequente ὅτι, in Pluto, ἀπειλῆσ' ὅτι ὡς τοὺς κοσμίους μόνους βαδιοῦμαι. Et cum infinitiuo, vt apud Æſchinē, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum etiā pro datiuo perſonæ ponitur genitiuus cum præpoſitione κατὰ: vt apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τῶν μὴ ὑπακουσάντων, id eſt, Ingentes mulctas minitans ei qui non paruiſſet. Ex quo loco apparet perinde eſſe ſiue dicas, ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ ἀπαγγείλῃς, ſiue ἀπειλῶ σοι μὴ ἀπαγγεῖλαι. ‖Dicitur

etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minari, in hocgenere loquendi, Ruinam minari. A

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, paſſ. vox, pro Minis terreor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco in Sympoſio, οὐκ ἔτι δ' ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Poteſt etiam exponi Minas perfero. ‖ Euſtathius autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

Ἀπειλεῖν pro αὐχεῖν ſiue καυχᾶσθαι, id eſt gloriari. vt Il. θ, ὥς ποτ' ἀπειλήσει. Od. θ. Ἠ μὲ ἀπειλήσας ἐνηβάρμονας εἶναι ἀέθλους. Vult autem Euſtath. verbum ἀπειλεῖν pro hac ſignificatione aliam habere etymologiam, quàm pro altera. Sed neutra ſatis certa eſt, imò nec ſatis veriſimilis, li- B cet vtraque nitatur etiam Etymologiſtæ autoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi & pro εὔχεσθαι: vt οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. cuius ſignificationis meminit & Euſtathius.

Ἀπειλητικός, οῦ, ὁ, Minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Platonẽ De legib. Minaces leges, vel Plenæ minarum. vt Plena minarum verba vocat Horatius ἀπειλητικοὺς λόγους.

Ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, Comminator, ſeu Minator, Qui comminationibus vti ſolet, ſeu minis, Minax. Et in fœm. gen. Ἀπειλήτειρα, Comminatrix. vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud C Nonnum, Vox cõminatrix, Vox minitabunda. HINC & adiectiuum Ἀπειλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπειλητικός, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot. Verba minacia, Verba minarum plena.

Ἀπειλητήρ, Iactator vanus. ὁ μόνον καυχώμενος ἢ εἰς κενὸν αὐχῶν. ita enim accipit ἀπειλητῆρες Euſtathius in hoc loco, Il. η, Ὤ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Sed poteſt & in altera ſignificatione accipi. Cæterùm ſciendum eſt ἀπειλητικός & ἀπειλητήρ à verbo ἀπειλῶ potius eſſe deducta quàm à nomine ἀπειλή. quod quidem ſecundum quoſdam itidem ab ἀπειλῶ deriuatum dicemus, D ſecundum alios contrà hoc verbum ab illo nomine.

Ἀπειλητήριος vide paulo antè cum Ἀπειλητήρ.

C. Ἐπαπειλέω, λῶ, Minor, Comminor. Nam ἐπὶ in hoc verbo vel vehementiam addit, vel vacat. vt præp. in Cõminor. Il. α, Ἀλλ' ἔειπεν ὃ δὴ πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. Soph. Aiac. ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbũ, Mihi aſpera verba cõminat⁹ eſt. quod poti⁹ per ablat. Mihi aſperis vel acerbis verbis cõminat⁹ eſt. Vide Ἐπηπείλησα apud Suidã.

ἉΠΛΟΌΣ, & per contractionem ἁπλοῦς, in genitiuo ἁπλοῦ, Simplex, Non inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non inuoluta oratio, vel Nulla inuolucra habens. Iſocr. in Paneg. ἐστὶ δ' ἁπλοῦς καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων. Ab eodẽ in Panath. ἁπλοῦς λόγος & χαλεπὸς inter ſe opponuntur. Euripides, Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρα. Vbi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλοῦς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, id eſt ſimplicem orationem, intelligunt orationem non inuolutam, nulláſque ambages habentem, ſed & apertam & breuem, nihilque fuci habentẽ. F Dicunt etiam ſæpe ὡς ἁπλῷ λόγῳ, pro Vt apertè breuitérque loquar & ſine vllis ambagibus. Videtur autem mihi Liuius duo hæc Græca verba voluiſſe ad verbum exprimere, quum dixit, Simplicem ſuam orationem eſſe. ea enim ſe dicturum, quæ ni fiant, nulla ſit pacis cõditio. De via itidem vſurpauit hoc nomen Xenophõ Pæd. 1, ἁπλουστέρα γὰρ δοκεῖ εἶναι παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός, quaſi minus ambagioſa via.

Ἁπλοῦς ἀνὴρ etiã dicitur ſicut apud Latinos Simplex vir. A quibuſdam tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exponitur etiã Vir G candidus. Plato De rep. 2, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς τρόπους oppoſuit dolo Ariſtophanes in Pluto, Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. ‖ Sed ἁπλοῖ vocati etiam fuerunt qui mente carerent, id eſt ſtulti. Iſocr. ad Nicoclem, ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro εὐήθης, ſtultum, Bud. citat ex Ariſtotele Meteorol. 1.

Ἁπλοῦν, Planè verum & ſine controuerſia, vt ait Budæus, citans hæc Platonis in Phædro, εἰ μὲν γὰρ ἦν ἁπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν ἐλέγετο· νῦν δὲ τὰ, &c. Huc autem facit fortaſſe quod ait Euripides, Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiam poteſt vt ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον ſit ita accipiendum. vt quum dicit Demoſthenes in Androtionem, ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδέν. & Xenophon Pæd. 3, οὐδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, οὐδὲ δικαιότερον. Niſi quis malit ἁπλοῦν hîc eſſe ſimplex,

id eſt minimè fucatum. cui interpretationi non magnopere repugnabo.

Ἁπλόη, ης, ἡ, Simplicitas, Syneſ. εἶδος ἁπλόην τῶν πολιτευμάτων. Opponitur & τῇ διπλόῃ in propria ſignificatione ſumpto.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas. vt ἁπλότης τῶν τρόπων, ſicut ἁπλοῦς τρόπους dicit Ariſtophanes. Æſch. in Cteſiphontẽ, ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἁπλότητα καταφεύγει.

Ἁπλῶς, Aduerb. Simpliciter, Simplici modo, Simplici via & ratione, Non accuratè. Verſus eſt comici cuiuſdam apud Athenæũ, Ἀγροικότερός εἰμ' ὥστε ἁπλῶς μοι διαλέγου. q. d. Craſſa minerua. Ita enim interpretãdum puto hîc ἁπλῶς, quòd hæc interpretatio conuenire optimè videatur cum ἀγροικότερος. Sic vſus eſt Ariſtoteles, ſcribẽs, λίαν οὖν ἁπλῶς εἴρηται. Iſocr. ἁπλῶς & ἀκριβῶς (id eſt accuratè) inter ſe opponit: ad Philippum, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Itidem in Panegyrico, τὸν δ' ἀκριβῶς ἐπιστάμενον λέγειν, ἁπλῶς οὐκ ἂν μὴ δυνάμενον εἰπεῖν. Quibus in locis videtur ἁπλῶς poſſe etiam exponi Inelaboratè. Præſertim quum alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat quæ μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inſcitè, Imperitè, Stultè, ab eodem Iſocrate alibi poni ait. Sunt qui itidem apud Plutarchum in Solone ἁπλῶς exponant Nullo habito delectu, vbi iungitur cum ἀνέδην. ‖ Aliquam cognationem habet cũ præcedentibus ἁπλῶς, quum pro Leuiter ponitur. Euripides, οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leuiter fero, id eſt, Maiorem in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi non vulgariter. Budæus in hoc loco Iſocratis paulo antè citato, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς eſſe Leuiter, vel Tenuiter. Idẽ ait Areopagitam οὐχ ἁπλῶς vſurpaſſe pro Non de nihilo, Non abs re.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Vno modo. ſicut dicitur interdũ Simplex & vnius modi. Plut. De poet. aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.

Ἁπλῶς, Simpliciter, id eſt Per ſe, Sine adiectione, quod & Abſolutè dicit vulgus, præſertim quum tractatur grãmatica.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Candidè, Sine fuco. Demoſth. Pro corona, ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. Non malè etiam verterit aliquis (meo quidem iudicio) ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter & amicè: vt dixit Plinius iunior in quadam epiſtola, Simpliciter & amicè reprehenderunt.

Ἁπλῶς, Omnino, Prorſus. Theoph. De cauſ. lib. 3, ἁπλῶς δὲ τό γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. Pro eodem dicit paulo pòſt ὅλως δέ. Quidam comic⁹ apud Athenæũ lib. 9, ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τὴν Ἑστίαν, ὧν λέγει συνίημι. Idem ſonat ἁπλῶς & in hac phraſi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Iſocr. ad Philippum, πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμήσαι πρὸς τὸν πόλεμον. id eſt Omnino, vel Vt in vniuerſum loquar, inquit Budæus. Exponitur etiam, Vt ſummatim dicã, Vt vno verbo eloquar. Iungitur verò ἁπλῶς cum πάντες ſiue πάντα, & extra hoc loquendi genus. Demoſth. Phil. 1, νυνὶ τε ἀναγιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίασμαι. vbi ἁπλῶς itidem verti poteſt Omnino, ſiue Prorſus.

Ἁπλοϊκός, οῦ, ὁ, Simplex, Candidus, Apertus, Nõ fucatus, Homo minimè malus, Non verſutus. Lucianus, πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. Idem, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἁπλοϊκός. Apud eundem in ſuperl. gradu, ἁπλοϊκώτατος ἄνθρωπος. Huic opponitur πανοῦργος, id eſt Vafer, Verſutus, Verſipellis. ‖ Dicitur etiam de rebus: vt ἁπλοϊκὸς λόγος. Vnde illud, τῷ ἁπλοϊκῷ τῶν λόγων ἀντίκειται τὸ ἐσκευασμένον καὶ ἐμπερίβολον.

Ἁπλοϊκῶς, Aduerbium, Cum ſimplicitate, Candidè, Sine fuco.

Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, Veſtis ſimplex, cui opponitur διπλοΐς. Vt plurimũ dicitur ἁπλοΐς ſine ἐσθής. Homerus tamen dixit ἁπλοΐδας χλαίνας, Od. ω, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. H Pollux lib. 7, cap. 13, ἁπλοΐδες, ἀπληγίδες, διπληγίδες, & δίβολοι quid ſint, his verbis indicat. Lænæ quædam ſunt ἁπλοΐδες (de quibus Homerus, Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι) quædã verò διπλαῖ: vt Διπλῆν ἐκπταδίην. has autem Attici ἀπληγίδας & διπληγίδας & διβόλους no-

[illegible] [illegible]

minabant.

C. Ἁπλοΐζομαι, Simplicem & candidũ me exhibeo, Simplicitate vtor. Xenoph. ἀπομν. 4, λέγεις, ἔφη, σὺ δὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοΐζεσθαι. id eſt, Sine calliditate loqui. Bud. interpretatur Sine cautione loqui & agere, & apertè animi ſententiam iudicare.

¶ Ἁπλόω, ῶ, Expando, Explico, Extendo. & paſſiuũ Ἁπλόομαι, οῦμαι, Expandor. Vnde præteritum ἡπλωμένος, Expãſus. Capitur etiam à Dionyſio Areopagita pro Singularis & ſimplex, & ἡνωμένος, inquit Budæus. quòd, ſi quis expanſa & explicata conuoluat, ex ſimplicibus faciet duplicia, aut etiã multiplicia. ἁπλώσαι τὸν λόγον, Her.

C. ἈΝαπλόω, ῶ, F. ώσω, Explico, Expando, Dioſc. lib. 2, cap. 189, ὅταν [πέπερι] κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίῃσι, id eſt, Dehiſcens, pandenſque ſeſe. vt Ruell. interpretatur. Reperitur & ἀνηπλωμένος, Explicatus, Expaſſus.

C. Ἐξαπλόω, ῶ, F. ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem eſt Duplico, aut Multiplico, hoc in loco, Ἄρ' εἶτα ταῦτα δὶς ἐξαπλᾶ κακά. id eſt, διπλασιάζω, πολυπλασιάζω. Vbi notãdum eſt ſcribi in editione Chalchondylæ ἐξάπλα, cum α in medio dictionis: in Sophocle autem autẽ diuiſim ἐξ ἁπλῶν. Eſt enim verſus iſte in Aiace Μαστιγοφόρῳ, qui integer ſic habet, Ἄρ' εἰσὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά. ita vt à Suida locus iſte malè ſit citatus & expoſitus.

¶ Διπλόος, & contractè διπλοῦς, ὁ, Duplus. vt apud Paulum 1. Tim. 5, οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, & διπλοῦν ὄνομα, nomen compoſitum. διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exodi 25: vt habetur in vulg. lex. Euſtathius inter διπλοῦν & διπλάσιον ſic diſtinguit, vt διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν.

Διπλοῦς cum genit. Duplo maior quàm. cuius exemplum cum Gazæ interpretatione in vulg. lex. hoc adfertur, τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίττης, Duplo maior quàm apes frugi. In qua ſignificatione Matthæus Euãg. cap. 23, vſus eſt comparatiuo, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῦς (vt referunt vulg. lex.) Marcello interdum ſignificat non Duplex, ſed Latus & grandis, vt apud Dioſcoridem lib. 2, cap. 213, quemadmodum etiam Duplex apud Lat. vt apud Virg. in Georg. — duplici aptentur dentalia dorſo. Et paulo pòſt, Duplex per lumbos agitur ſpina.

Διπλοῖ in plurali numero accipitur etiam pro Duo. vt διπλοῖ βασιλῆες. item διπλόα ἤματα. quorum prius ex Sophocle, poſterius ex Apollonio Rhodio citatũ reperitur in vulg. lex.

Διπλοῦς duplicem etiam & verſipellem ſignificat: vt contrà ἁπλοῦς hominem ſimplicem. διπλοῦς ἀνήρ, Euripides.

Διπλῆ nota eſt & σημειωτικὸς in comœdiis atq; tragœdiis, cui⁹ vna ſpecies dicitur ἔσω νεύουσα, altera ἔξω βλέπουσα. figura eſt trianguli obliqui ſine baſi. Vide Hephæſtionem περὶ μέτρων. & ſcholiaſt. Ariſtoph. in Pluto. Διπλῆ etiam Heſychio eſt ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούματος.

Διπλόη, ης, ἡ, Duplicitas. Themiſt. De anima lib. 2, ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διπλοῦν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Bud. Comm. Piſides apud Suidam, ἐπιχέει ὑμῖν τὴν βολὴν ὑπηγμένην ἢ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Gregor. ἐν τῷ περὶ φιλοπτωχίας λόγῳ διπλόην appellat variũm & multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria Legis loquens, εἰ μὲν τι καὶ ἄλλο κρύφιον ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον (ἐστὶ τὰ πολλὰ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης) οὐκ ἐμὸν τὸ εἰδέναι. Διπλόη etiam (ſicut διπλόος de verſipelle dici paulo antè indicaui) vafritiã verſutiámque ac fraudem ſignificat hominis aliud in ore aliud in corde habentis, opponitúrque τῇ ἁπλότητι, id eſt ἀφελείᾳ. Gregor. alter frater Baſilii, in libro De homine, τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν, ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suidas, ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας· ὡς οἱ φιλίαν μὲν ὑποκρινόμενοι, πολέμιοι δὲ αὐτοῖς πολεμίοις.

A Διπλῇ, aduerb. Dupliciter. Syneſ. epiſt. 98, διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν χαριζομένων καὶ τῇ σπουδῇ τῶν γινομένων. Διπλῇ ἤ, Duplo magis quàm, ſicut etiam διπλόος ἤ. Plato lib. 1 De rep. διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, Duplo amplius quàm cæteri ea amplectuntur.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ, Læna duplicata, διπλουμένη χλαῖνα ἐν τῷ φορεῖσθαι. Heſychius. Vulgata lexica de hac intelligi dicunt quod Horat. lib. 1 epiſtol. dixit, Contrà quẽ duplici panno patientia velat. item Tunicam & Pallium in ſacris Bibliis exponi, & Chlamydem 1. Reg. 24.

B Διπλοΐζω, F. ίσω, Duplico. Heſych.

Διπλόω, ῶ, F. ώσω, idem quod Διπλοΐζω, Duplico. Plutarch. Camillo, κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari.

C. Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, Figura apud grammaticos. q.d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλόω. Vide Ἀναδιπλασιασμός.

Δίπλωμα, ατος, τὸ, Vas (vt Gorræus tradit in ſuis Defin. medic.) duplex. id quod patet ex ſcriptis Galeni libro 7 τῶν κατὰ τόπους, vbi Critonis arteriacas deſcribit. eas enim ipſe ἐν διπλώματι coquendas præcipit: quo modo vnguẽtarii vnguenta ſua præparare ſolẽt, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, & in eum alterum ſtatuẽtes qui medicamentum quod coqui debet contineat: deinde ſuppoſitis carbonibus aut lignis quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idẽ habet libro etiã quinto, vbi coquendi olei lentiſcini rationem inſtituit. Verùm non ſemper ab eo δίπλωμα dicitur, ſed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, & διπλοῦν σκεῦος, quo nihil eſt in officinis pharmacopœorum vſitatius, à quibus & Duplex vas & Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt etiam διπλώματα (vt annotat Bud. in Pand.) quas literas patentes nunc appellamus: cuiuſmodi ſunt edicta & mandata principum regio ſigno ſancta, & quas bullas pontificias vocant. Cic. in Epiſt. Diploma ſtatim nõ eſt datum. de literis Cæſaris loquens, quibus Balbus reſtituebatur. Verbum eſt Græcum, quippiam duplicato compoſitum ſignificans aut complicatum, vt linteum quod πτύγμα dicitur. Paulo pòſt ſcribit appellari à Macrobio Chartulas complicatas & lino traiectas obſignatáſque, eóq; in loco Codicillos etiã Latinè ab eo vocari. vnde Codicillaris poteſtas Lampridio. Vocari igitur codicillos chartuláſve ſigno principali obſignatas, vel teſſeras, quibus agnitis qui ἔπαρχοι dicuntur, hoc eſt præſides & alii magiſtratus præfectique, vehicula cum equis publici curſus accommodarent. Plura qui deſiderat, conſulat eius Annot. poſt. in Pand.

Τριπλόος, οῦς, Triplus, Triplicatus. τριπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum, τριπλᾶ κηρία, Triplices faui, Ariſtot. lib. 5 Animal.

F Τριπλῇ, aduerbium, Tripliciter, Triplicatò. Il. α, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν. id eſt, vt exponit Heſ. τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια.

Τετραπλόος, οῦς, Quadruplus, Luc. 19, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum.

Τετραπλῇ, aduerb. Quadrupliciter. cuius exemplum vide in præcedente Τριπλῇ.

Πενταπλόος, πλοῦς, eodem modo dictum eſſe videtur. vnde ſit πενταπλόος calix apud Athenæum lib. 11, cui nomen inditum quòd in eo quinque rerum ſpecies eſſent cõmixtæ, vinum, mel, caſeus, farina, & paululum olei. Præ

G mii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis curſu certantibus. Vide Athenæum lib. 11, & Eraſ. in Chiliad. Sed & πενταπλᾶς φλιὰς ἐποίησε legitur 3 Reg. cap. 6, pro Quincuplicia limina.

Ἑξαπλόος, οῦς, Seſcuplex, vt Bud. exponit. Vnde & Ἑξαπλῇ aduerb. quod ex Areopag. citat. SIC Ἑπταπλοῦς, & cætera huiuſmodi, ſiue à denario numero, ſiue centenario, ſiue millenario, ſiue alio formata fuerint, iuxta eandem analogiam exponi poterunt. quæ ſingulatim omnia hìc inſerere prolixum nimis eſſet.

H ¶ Διπλάσιος, ου, ὁ, ET Διπλασίων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, Duplo maior, cum genit. vt apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo maior apparet quàm ſit, Bud. interpr. Iſocr. Panath. διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς οὔσης. Ariſtot. De mundo, ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum

cum ἡ. vt Iſocrates De pace, διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους A
λαμβάνοντας. Plato Epiſt. 7, διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν
ποιεῖν, Duplo maiorem reddere. Vel, vt alii, Duplicare.

Διπλάσιος, (& interdum etiam Διπλασίων) Duplex, διπλοῦς. Thuc. lib. 2, διπλάσιόν τι πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit idem lib. 3. Iſæus, διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, interpr. Bud. Idē apud Demoſth. ἀποδιδόντων διπλάσια τὰ χρήματα, interpr. Eſto dupli perſequutio. Sic apud Plat. De leg. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum reſtituere. Apud eundem, πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, B Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in vulg. lex. pro Cum olei partibus duabus. ‖Διπλάσιοι plur. num. apud Plut. in Apoph. 206, pro Bis tot, vt annotat Bud.

Διπλάσιον εἶδος, Anthol. epigramm. lib. 2, Duplicata veſtis.

Διπλασίως, aduerb. Vt διπλασίως ἐλάττω, Platoni De leg. Duplo minora.

C. Διπλασιολογία, vt γνωμολογία, verba ſophiſtarum, apud Plat. in Phædro, Bud. C

Διπλασιάζω, Duplico, Duplo maiorem facio. Plutar. De Socr. dæm. διπλασιάσαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De vita Moſ. lib. 1, διπλασιάσαι τὴν χρείαν. HINC Διπλασιασμός, Duplicatio. Plut. περὶ ἀδολ.

C. 2. Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω, & ἐπιδιπλόω. Reduplico. VNDE Ἀναδιπλασιασμός, Reduplicatio. quæ & ἀναδίπλωσις. Cuius exēpla ſunt hæc, δάπτω, δαρδάπτω. & κάμω κεκάμω. ſic λήθω λελήθω, ſic λάχω λελάχω. Tryphon exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀπαρτηρὸς pro ἀρτηρὸς, & ἐπήτυμος pro ἔτυμος. D

C. Τριπλάσιος, Triplo maior, ſeu amplior, ET Τριπλασίων, pro eodem. Item pro Triplus, τριπλοῦς. ET Τριπλασιάζω, Triplico, vel Triplo maiorem facio. ET

C. Τετραπλάσιος, Quadruplo maior, ſeu amplior. ET Τετραπλασίων, pro eodem. Plato De rep. lib. 1, τετραπλάσιον χρόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impēdere. Ariſtot. Probl. ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla proportione. Dioſc. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vaſe quadruplo capaciore. Vel, Quadruplæ capacitatis, vt alii E reddunt. Idē libro 1, τετραπλασίων σμύρνα παρὰ τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomū proportio.

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, eadem forma qua διπλασιάζω, & τριπλασιάζω. Sed & τετραπλασιασμὸς verbale.

C. Πενταπλάσιος, Quincuplo maior ſeu amplior. Vel Quintuplus. Exponitur & Quinquies tantus. ET Πενταπλασίων, pro eodem. SIC Ἑξαπλάσιος, ET Ἑξαπλάσιος, Seſcuplo maior, vel Seſcuplex. Exponitur & Sexies tantus. vt ἑξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος (quod Herodoti eſſe puto) Sexies tantus quàm crater. SIC Ὀκταπλάσιος, F Octuplus (& Octuplicatus etiam, ex Liuio) ſic deniq; & reliqua huiuſmodi, ſecundum eandem ſignificationis analogiam, vt ſuis locis dicetur. ET Πενταπλασιάζω, Ἑπταπλασιάζω, itidem.

¶Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata veſtis, διπλῆ, μεγάλη διπλοΐς, ὡς τὸ διπλῆ χρῆσθαι. inquit Heſych. Il. γ, — ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα μαρμαρέην. vbi Euſtathius dicit ſubintelligēdum ἱστουργίαν aut ὀθόνην, aut tale quid. quoſdam autem ſubaudire χλαῖναν, & intelligere per δίπλακα, magnam, quæ dupla indui poſſit. & paulo pòſt, ἦν ἰδιωτικῶς εἴποι, G δίμιτον τοοῦσί τινες. Alibi verò ſcribit non ſolùm de læna dici, verùm (vt & τρίπλαξ) de aliis quoq;. Ac certè Il. ψ, legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliā autem habere originem hæc duo δίπλαξ & τρίπλαξ quàm διπλοῦς, τριπλοῦς, videtur exiſtimaſſe idem Euſtath.

Τρίπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, τρίπτυχος, τριπλῆ, Heſych. Iliad. σ, — περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν τρίπλακα, μαρμαρέην. i. τρίπτυχον κατὰ τρεῖς πλάκας, inquit Euſtath.

ΑΠΟ, Præpoſitio ſolum genitiuum regens, Abs, vel A. Il. π, Οὐ γάρ πω τι Τρῶες ἀρηΐφιλον ὑπ' Ἀχαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. id eſt Fugie H bant à nauibus. Il. υ, initio, — θεοὺς ἀγορὴνδε καλέσσαι Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου, Conuocare deos à vertice olympi. ἀπὸ autem differre hoc modo à παρὰ dicit Ammonius, vt ἀπὸ inanimatis iungatur, vt ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab Athenis: παρὰ animatis, vt παρὰ Σωκράτους, à Socrate. Homerus autem, inquit, permutato præpoſitionum vſu dixit παρὰ νηῶν ἀνιόντι pro ἀπὸ τῶν νηῶν. ſicut alibi vſurpans ἀπὸ in propria ſignificatione, ſcripſit, Οὐδέ τι προφέροιντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. Euſtathius quoque in hunc verſum Il. σ, Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis propriè dictum eſſe παρ' Ἡφαίστοιο quàm παρὰ νηῶν. nam παρά τινος, conuenire animato, ἀπό τινος, inanimato. Vſurpant verò ἀπὸ cū in aliis loquendi generibus in quibus Latini A vel Abs, tum verò in his. vt ἀπὸ πάντων σχολὴν ἄγων, Naz. Ab omnibus feriatus. Plut. Alcibiade, οὐδὲν ἐλπίσαι τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐκείνης λέγουσι, Nihil commodi ſperaſſe ab illa expeditione. Vel ex illa. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cicero A memoria exponere dixit quodam loco. pro Memoriter. ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι apud Xenophontem, A ſeipſo vtilitatē afferre valens. Iſocr. De pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῆς γινομένας, Calamitates quæ ab ipſis procedunt. Item, vt Latini dicunt Ab illo tēpore, ſic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, & ſæpius omiſſo genitiuo χρόνου. Iſæus, ἀπ' ἐκείνου Ἀθήναζε δέκα ἐτῶν οὐκ ἀφίκετο. Ex illo etiam dicunt Latini, ſubaudientes itidem ablatiuum tempore. ἀπὸ τοῦ νῦν, & ἀπὸ τοῦδε, Ab hodierno die. Sed exponitur ἀπὸ τοῦδε (ſicut τὸ ἀπὸ τούτου & τὸ ἀπὸ τοῦδε) aliis etiā modis. Apud Thucydidem ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, ſubaudito itidem χρόνου. Itē ἀπὸ in hac ſignificatione cum aduerbio vt ἀπὸ πέρυσι, ab anno ſuperiore. Ineſt verò tēporis ſignificatio, & in aliis loquēdi formulis cum ἀπό. vt ἀπὸ γενέσεως, A primordio. ἀπὸ γενετῆς, A natiuitate. Item ἀπὸ ſequente μέχρι, vt ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A principio vſq; ad finem. Bibliorum autē Græci interpretes poſt ἀπὸ poſuerūt ἕως. vt 3. Reg. cap. 13, ἀπὸ πονηροῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε. Sed & ipſam ἀπὸ ſine μέχρι Cicero vertit Vſque à, quum ἀπὸ πρῴρης apud Aratum interpretatur Vſque à prora. Apud eundē πρώτης ἀπὸ νυκτὸς reddit idem, Prima confeſtim à nocte. ‖Quinetiā vt A in lingua Latina ſumitur pro Poſt, ſic & ἀπὸ in Græca, vt ἀπὸ δείπνου, à cœna, vt Il. θ, Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. vbi annotat ſcholiaſtes ἀπ' αὐτοῦ eſſe μετ' αὐτό, ſub. τὸ δεῖπνον. & ita vſurpari alibi eκ. Sic dicitur ἀπὸ δείπνου εἶναι, Cœnatū eſſe. Eodem verò modo vſurpatur γίνεσθαι & participium γενόμενος cum ἀπό. vt apud Plutarchum in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, Poſt munera militaria peracta. Poſtquam munera militaria obiiſſet. Budæus vertit Poſt munera militaria quieſcens. Eſt item apud Diodorum Siculum paſſim obuiū hoc loquēdi gen⁹, ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος, pro Poſt hæc à ſe peracta. vel His peractis, His finitis. Et ſic rurſum Plutarchus in Othone, ἀπὸ τούτων γενόμενος, μετὰ μικρὸν ἤκουσε θορύβου. Idem in Cæſare, γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, τρίτην ἠγάγετο γυναῖκα Πομπηΐαν. Quod tamen & aliis modis exponi poteſt, ſed eodem ſenſu. Vt autem capitur ἀπὸ his in locis, ita & quum dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, & ἀπὸ παραγγέλσεως, ſecundum quoſdam. Exponunt enim ἀπὸ σάλπιγγος, Poſt tubam, id eſt Poſt auditam tubam, vel Poſt tubæ ſonitum, Quum tuba inſonuerit. & ἀπὸ παραγγέλσεως, Poſt imperium quaſi per manus traditum, vel Poſt denuntiationem. Quidam etiam verterūt, Ex imperio. ſed ego mallem Per imperium, quàm Ex imperio, vel Poſt imperium: vt paulo pòſt docebo. ἀπὸ σάλπιγγος autem nō video quo alio poſſit verti modo quàm per Poſt. Xen. in Hipparchico, καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὖ τὸ δεύτερον θᾶττον ἐπελαύνειν, καλόν. ‖Item quod dicitur Græcis ἀπὸ πράγματος (vel potius ἀπο) Latinis eſt ad verbum, Abs re, ex imitatione Græcorum, vt quidem creditur. Vide ἄπο.

Ἀπὸ, E. vt ἀπὸ τοῦ τείχους μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νεῶν, Pugnare è muro, Pugnare è nauibus, poti⁹ quàm A nauibus. Xenoph. Hell. 1, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. Poteſt etiam verti Ex muro.

Ἀπὸ, Ex. Apud Xenophontem. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, id eſt Nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Vbi obſeruandum in priori parte periodi ἐκ, in poſteriori autem, ἀπὸ Xe-

nophontem poſuiſſe indifferenter. Poſſet verò tã ἀπὸ A quàm ἐκ per præpoſitionem A reddi, ſi λαμβανόμεν verteremus Accipimus. Sic & in hoc Iſocratis loco De pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ᾽ αὐτῶν γιγνομένας, poſſumus ἀπὸ vel per Abs vel per Ex reddere, prout hoc vel illo vtemur verbo in exprimendo participio γιγνομένας. Itidẽ verò ἀπὸ & ἐξ indifferenter vſurpant, quum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut ſine articulo, ἐξ ἴσου. id eſt Ex æquo, pro Æquo iure. Thucydides, καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο, προθύμως εἱπόμεθα. Sic & ἀπὸ τῆς ἴσης dicitur ab eodem pro Ex æqua conditione: vel potius præpoſitione omiſ B ſa, Æqua conditione. Item vt Græcè ἀπὸ μέρους, ſic Latinè Ex parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, vt Latinè Ex compoſito, Ex compacto & conſtituto. Sic dicitur ἀπὸ κελεύσματος & ἀπὸ ἑνὸς σημείου apud Thucydidẽ. Ἀπὸ vertitur Ex & in huiuſmodi loquẽdi generibus, ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν, item ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Pæd. 3, εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti ex bello viuere, id eſt, victum quærere. vt dixit Ouidius, Viuitur ex rapto. Sic apud quendam, Victus ex rapina. Eſt autem apud Iſocratẽ ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν apud C Ariſtophanem. Citatur etiam ex Thucydide, ἀπὸ πολέμου ἐφθάρησαν, pro Ex bello ſunt attriti. ſed Latinius diceretur Bello attriti, præpoſitione omiſſa. At in hac loquutione, ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, poteſt ἀπὸ verti Ex, vel Præ: vt ſit, In ſomnum conuerſus ex mœrore, vel Præ mœrore.

Ἀπὸ, De, Matth. 15, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, Canes de micis comedunt. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, apud Iſocratem, Abſumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, Cœno de tuo. vt apud Terentium, Olet vn- D guenta de meo. pro Meis ſumptibus. Ariſtoph. in Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Plut in Publicola, ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν πολίτας εἰς πόλεμον εἰσενεγκεῖν χρήματα, De ſuis facultatibus. Quidam tamen exponunt Pro ſuis facultatibus, id eſt Pro modo ſeu proportione ſuarum facultatum.

Ἀπὸ, Per. vt Il. θ, Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Sic apud Thucydidem ſcholiaſtes quodam loco ἀπ᾽ αὐτῶν exponit δι᾽ αὐτῶν. Sic ἀφ᾽ ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι vertitur, Per ſe valens prodeſſe. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ γὰρ φύσις ἀγαθὴ οὖσα ἀφ᾽ ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. id E eſt Per ſe. Poteſt tamen aliis modis verti. Budæus interpretatur Suapte ſponte. Apud Chryſoſtomum, κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum eſt, ſeu ceſſauit. Niſi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Poſt preces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programmate. Xenophon, τὰς γνώμας ἐξαγγέλλειν τοῦ ἱππικοῦ ἢ πρὶν αὐτοὶ οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιτο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic apud eundem ἀπὸ παραγγέλσεως malim vertere Per denuntiationem quàm Poſt denuntiationem. quia ipſemet διὰ παραγγέλσεως alicu- F bi dicit quod aliis in locis ἀπὸ παραγγέλσεως. ‖ Itẽ ἀπ᾽ ἐμοῦ, A me, id eſt Per me. hoc eſt Nõ obſtabo. Xen. Pæd. 3, καὶ ἐπὶ τούτοις ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πάντες τὰ πιστά. καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ᾽ ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο, & vtroſque liberos per vtroſq; eſſe placuit. hoc eſt παρ᾽ ἀλλήλων & ἀλλήλων ἕνεκα, inquit Bud.

Ἀπὸ, Abſque. Thuc. lib. 6, ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει. id eſt χωρὶς ὅπλων, inquit ſcholiaſtes. Sic & quum vidua vocatur ἡ ἀπ᾽ ἀνδρὸς οὖσα. quaſi ἡ ἄνευ vel χωρὶς ἀνδρὸς οὖσα. Itidem ἀπ᾽ ὀμμάτων di- G citur ὁ ἄνευ ὀμμάτων, Qui eſt ſine oculis, Qui caret oculis, Oculis captus. ὁ πηρωθεὶς, inquit Euſtathius: vt Δίδυμος ὁ ἀπ᾽ ὀμμάτων. Similem ſignificationem habere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, ὁ ἀπὸ βασιλέων. Manaſſe autẽ hæc ex Homerico ἀπὸ θυμοῦ, pro ἔξω ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt, ſed ἄπο θυμοῦ, ſcribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic & ἄπο τῶν ὅπλων apud Syneſium pro Procul ab armis, vt poſtea dicetur.

Ἀπὸ cum genitiuo ſuo aliquando nomine vno red- H dendum: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laertium, Mathematici. ſic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philoſophi & literati. vel Studia literarum tractãtes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Athenæus, εἰς τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς. id eſt εἷς τῶν στωϊκῶν. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, Concio-

A natores: & οἱ ἀπὸ θυμέλης, Comici vel tragici, vt vertit Budæus apud Plutar. in Demetrio. Quidam verò οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς vertunt, Qui ſunt è philoſophorum numero. & οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Qui ſunt è Stoicorum numero. vel Qui ſunt Stoicæ factionis. vt οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Qui ſunt Peripateticæ factionis. qui ſectæ potius dicere debuerant, quàm factionis. Sed rectius hîc eſt quod breuius, Stoici, Peripatetici. ‖ Eadem autem interpretationis ratio tenenda eſt & in his loquutionibus, ὁ ἀπὸ τηγάνου, ὁ ἀπ᾽ ἀνθράκων. nam ὁ ἀπὸ τηγάνου idem aliter dicitur vno B verbo, ὁ τηγανιστὸς, id eſt, In ſartagine frixus. Athenæus, ἡ δὲ ἀπὸ τηγάνου, βαρεῖα καὶ δύσπεπτος. Idẽ, ὁ δ᾽ ἀπ᾽ ἀνθράκων, γλυκύτερος. Alibi dicit pro eodem ὁ ἐξ ἀνθράκων.

Ἀπὸ cum genitiuo ſuo per aduerbium redditur interdũ. vt ἀπὸ ταὐτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuitò, vel Forte fortuna. ἀπὸ μνήμης vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter exponere. quod etiam dixit Cicero alicubi ad verbum, A memoria. Sic & quũ dicitur ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro προφανῶς ſeu φανερῶς, vt apud Thucyd. & ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, vt apud Homerum. & ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, pro παραχρῆμα vt apud Xenophontem. C

Ἀπὸ cum genitiuo ſuo interdum per nomen ablatiui caſus redditur: vt apud Ariſtophanem in Pluto, ἐγώ σοι τοῦτ᾽ ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπράξαι. id eſt Parua impenſa, Paruo ſumptu, vel Paruis ſumptibus, Cum paruo impendio. Sic & ἀπὸ σμικρῶν poſitum reperitur. Itidem in hoc loco Demoſthenis, στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, quidam vertunt ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, impendio ſexaginta talẽtorum. Sed videtur poſſe verti ſimplicius στεφάνῳ ἀπὸ ταλάν- D των ἑξήκοντα, Corona è ſexaginta talentis: Vel ſine præpoſitione, Corona talentorum ſexaginta.

Ἀπὸ in quibuſdam loquendi generibus vix poteſt reddi Latinè ſine alicuius vocabuli adiectione: vt apud Thucydidem lib. 2, οἱ ἀπ᾽ Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Athenienſibus in coloniam deducti Iones, οἱ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων, inquit ſcholiaſtes. Puto verti etiã poſſe, Ab Athenienſib⁹ oriũdi. ‖ Apud Plutarchum in Othone, ἀπ᾽ ἐλαττόνων θαρροῦσι exponitur, Audent quum ſint pauciores.

Ἀπὸ per tmeſin etiã ponitur, ſicut & aliæ præpoſitio- E nes. nec verò in carmine dũtaxat ita vſurpatur, ſed interdũ & ab Herodoto. Iliad. σ, Πρῶτος ἐμοῦ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Ariſtoph. in Pl. Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ᾽ ὀλῶ κακὸν κακῶς. Herodot. καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσας, ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κῦρον. Quum autem in tmeſi poſtponitur præpoſitioni, tum & accentum in priorem reiicit, aliarum præpoſitionum more quæ ſunt diſſyllabæ. vt, — βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὸ ſuperuacaneum interdum apud poetas, cum aduerbiis νόσφιν, οὐρανόθεν, & aliis huiuſmodi. Nam dicunt F ἀπὸ νόσφιν & ἀπ᾽ οὐρανόθεν pro ſimplicibus νόσφιν & οὐρανόθεν. ‖ Contrà autem defectum præpoſitionis ἀπὸ notat ſcholiaſtes Thuc. in hoc eius loco, lib. 3, ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινα.

¶ Ἄπο, aduerb. retracto in priorem ſyllabam accentu. ἀπὸ θυμοῦ (inquit Budæus) vel potius ἄπο, pro ἀποθύμιος, Nõ ex ſententia, Non cordi. vt ἄπο θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ὁ ἄρχων, id eſt μισητὸς, inquit Suidas. Sũt qui velint ἄπο tam in hoc loquendi genere, quàm in iſtis, ἄπο γνώμης, ἄπο πράγματος, ἄπο καιροῦ, aliiſque eiuſmodi, propriè ſonare ἄποθεν, G id eſt procul. vt apertè apud Homerũ cum alibi, tum in hoc verſu Il. β, Καί γάρ τις θ᾽ ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο Ἀσχαλάᾳ. Sic ἄπο πατρίδος, Procul à patria. Il. β, ἀπολοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. Alicubi χωρὶς exponitur eodem ſenſu, vt Od. ο, — ἄπο τῶν ἀνθρώπων ἱστὸν ὑφαίνει, ſeorſum ab his. Sed pro Procul in multo plurib⁹ locis apertè poſitum reperitur. Sic & in illo dicto, ἄπ᾽ οὔατος ἐν ἔπος. Itẽ in ἄπ᾽ ὀφθαλμῶν γίνεσθαι. Sic & ἄπ᾽ ἐλπίδος dicitur Procul à ſpe. Apoll. Argon. 2, — μάλα πολλὸν ἄπ᾽ ἐλπίδος ἔπλετο νόστος. Aliter tamen ἄπ᾽ ἐλπίδος quidam exponunt in hoc H Plutar. loco in Pericle, ἦν καὶ Τυῤῥηνία καὶ Καρχηδὼν ἐνίοις ὄνειρος οὐκ ἄπ᾽ ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulgata ἀπ᾽ ἐλπίδος habent non ἄπ᾽ ἐλπίδος, ſed perperam. Huc pertinet & οὐκ ἄπο δόξης, quod Euſtathius exponit οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, in hoc verſu Il. κ, Σοὶ δ᾽ ἐγὼ οὐχ ἄλλος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ᾽ ἄπο δόξης. Scribitur tamen in vulgatis

Homeri editionibus non ἄπο ſed ἀπό. Itidem in hoc A
Syneſii loco, συνάψαι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐφεῖ-
σθαι, Budæus legendum cenſet ἄπο, interpretans Procul
ab armis. Exponitur tamẽ ἄπο non ſolùm per Procul,
ſeu Longè, ſed & per alias voces in huiuſmodi formu-
lis ſermonis. Afferam autem Budæi interpretationes.
ἄπο γνώμης (inquit) Longè à ſententia animi. Pauſanias,
καί πως ταῦτα ἴσως ἐγένετο οὐκ ἄπο γνώμης, Satis è ſententia
euenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀπόθυμος, Non ex
animi ſententia, Diſplicens. Themiſtius, ὅτι παντάπασιν
αὐτοῖς ἄπο θυμοῦ καὶ δυσχερεία ἡ μέλαινα ψῆφος, id eſt οὐ κατὰ θυ-
μος. Item ἄπο pro ἔξω vult ſumi Budæus in ἄπο τρόπου, B
quam ſignificationem Euſtathius dat huic præpoſitio
ni in ἄπο θυμοῦ (vel ἀπὸ θυμοῦ, vt apud illum ſcribitur)
quum ἄπο θυμοῦ exponit ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Bu-
dæus, idem propemodum eſſe ἄπο τρόπου quod ἄπο σκο-
ποῦ. Plato, οὐκ ἄπο τρόπου τοίνυν δεῖ διαρρῆξαι, Satis conſen
taneum erit, Non alienum erit. Nazianzenus, τοῦτο λέγε-
ται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύει οὐκ ἄπο τρόπου. id eſt Non ab
re eſt, Satis conſentaneum eſt eius moribus. Item οὐκ ἄ-
πο τρόπου pro Non immeritò, citat ex Galeno. & huic ἄπο C
τρόπου opponi docet πρὸς τρόπου & κατὰ τρόπον. At verò ἄπο
σκοποῦ (quod idem ferè eſſe cum ἄπο τρόπου putat, vt mo-
dò dictum eſt) exponit Præter propoſitum, Præter in-
tentionem & conſilium. Item Non abſurdè. Vertit &
per Procul in hoc Dionyſii Halic. loco, δοκεῖ δή μοι μὴ
ἄπο σκοποῦ ἂν ἑκάστῳ τὴν ὃν Ἰσοκράτης ῥητορικὴν τῇ Πολυκλεί-
του καὶ τῇ Φειδίου τέχνῃ, id eſt (inquit) Non abſurdè, Nõ pro-
cul à cohærenti & congruenti cõparatione. Huc per-
tinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur aduerbialiter
pro ἀκαίρως: interdum verò præfixo articulo præbet v- D
ſum adiectiui nominis dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ quod
intempeſtiuum eſt. Item ἄπο καιροῦ ſubaudito ὄν, vt a-
pud Platonem, ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἔχει μεταλ-
λάξειν. At verò ἄπο πράγματος eſt apud Latinos ex Græ-
corum imitatione, Abs re. de hac autem loquendi for-
mula dicetur in πρᾶγμα. Cæterùm ſciendum eſt reperi-
ri in variis autorum locis iunctum cum ſupradictis
genitiuis, γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, & reliquis, ſeruato accẽ-
tu in poſteriore: ſed tamen tanti refert alicubi vtro mo
do ſcribatur, vt ſit etiam contrarius pro diuerſa ſcri- E
ptura ſenſus. In exemplũ proferam hoc loquendi gen⁹
ἀπὸ γνώμης, cui planè contrarium eſt ἄπο γνώμης. Dion
hiſtoricus, p. 60 noſtræ editionis, οὐ γάρ πη ἀπὸ
γνώμης σφας τι πεποιηκότας εἰδώς. Vbi ἀπὸ γνώμης prorſus ita
dicitur vt ἀπὸ ψυχῆς apud Demoſthenem. Si igitur ibi
ἄπο ſcripſeris cum accentu in priore, planè contrarium
ſenſum & alienum loco illi dederis. Viciſſim ſi in loco
Pauſaniæ paulo antè citato pro ἄπο γνώμης ſcripſeris
ἀπὸ γνώμης, contrarium ſententiam illius loci & mini-
mè ei conſentaneam habueris. F

Ἄπο cum περὶ, vacante περὶ: vt ἄπο cum νόσφιν vacan-
te viciſſim ἄπο. vt apud Homerum ἄπο περὶ οἴκου, Pro-
cul ab ædibus. Apoll. Argon. 2, νηὸς ἄπο περὶ νήσου. Il.
α, ἥμενοι ἄπο νόσφιν ἑταίρων. vbi exponitur vel Procul vel ſeor
ſum. & legitur ἄπο in vulgatis exemplaribus (quòd po
ſitum ſit per anaſtrophen, vtpote præcedente geniti-
uo (ἐμοῦ) at non item in præcedentibus locis cum περὶ.
ac certè non ſatis commodè ſcribi videtur cum accen-
tu in priore, ſequente illa præpoſitione. quare ad vitan
dam incommoditatem hanc ſatius eſt ἀποπερὶ con- G
iunctum ſcribere. Vide igitur ſuo loco ἀποπερὶ ducit &
ἀποπερὶ ἡ & ἀποπερὶ σῶν.

Ἄποθεν vel Ἄπωθεν, E longinquo, Eminus, Procul. πόρρωθεν.
Ariſtot. De mundo, πολλαῖς δὲ καὶ ἀνάγκης ἐκεῖ: τὴν ἀπὸ πόρρω-
θεν ἄποθεν κεῖσθαι. Plut. in Romulo, ἄπωθεν τῆς Ἄλβης, Pro
cul ab Alba. Sic ἄπωθεν per ω cum genitiuo. Thucyd. l. 3,
[illegible] ἄπωθεν [illegible] ἀπὸ χώρου. A-
riſtoph. in Pluto, καὶ δρῶν ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur
& ex Æſchine, ἄπωθεν ἀπὸ τῆς [illegible]. Et ſine caſu, ex
Apoll. Arg. 2, [illegible] ἄπωθεν [illegible]. Et ex eodem libro, H
[illegible] ἄπωθεν [illegible]. Thucyd. lib. 4 [illegible] ἄπωθεν [illegible]
[illegible]. ¶ Et Ἀπώτερος καὶ Ἀπώτατος, Remotior,
Remotiſſimus. quibus vſitatiora ſunt aduerbia Ἀπωτέ-
ρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maximè procul. Æſchin. con
tra Cteſiph. οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, A quibus pericu

la longius aberant. Sic ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, Longiſſi-
mè ab ignauia abſunt hi mores. Quæ aduerbia cum nõ
minibus per articulum coniuncta, nominum vim ha-
bent, vt οἱ ἀπωτέρω φίλοι apud Suidam, Qui quidem a-
mici ſunt, non tamen affinitate aut familiaritate proxi
mi & coniunctiſſimi.

¶ Ἄπιος, Longinquus, Procul remotus. vt ἀπίη γῆ, apud
Hom. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. vbi tamen Euſtath. aliã quo-
que expoſitionem affert. vult enim ἀπίην dici vel τὴν
ἀποδεδεμένην & μακρὰν, ex ἄπο: vel Peloponneſiam ab A-
pide. huc autem Phoronei filium fuiſſe tradunt. Memi
nerunt & alii vtriuſque interpretationis.

Ἄπιος, Pirus, ſecundum quoſdam ita dicta quòd primùm
ex illa Apia regione de qua modò dictum eſt, allata
fuerit. Sic autem appellatur non ſolùm Pirus arbor,
ſed & Pirum fructus, apud Athenæum & Dioſcoridẽ.
Ita enim hic auſpicatur 1 libri caput 168, Ἀπίου δὲ πολλὰ
εἴδη, πάσαι δὲ στύφουσι. & ſequens caput ita, ἡ δὲ ἀχρὰς εἶδός
ἐστιν ἀγρίου ἀπίου. Euſtathius in Homerum, ὄγχνη δὲ κυ-
ρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχρὰς, διὰ τὸ ἀ[illegible]
τὸν [illegible]: ſubiungit & etymologiam: ἄπιος, (in-
quiẽs) dicitur, vt non habens πιότητα. Refragantur
Euſtathio quidam, putantes ab Apia regione dedu-
ctum nomen ἄπιος vti dixi. ἄπιοι πέπειροι, Pira ma-
tura, Dioſc. lib. 5. Apud Theocritum, ἀπίοιο πεπαίτερος;
Piro maturior. A quibuſdam ἄπιος appellatur Pirus
ſatiua, vt ἀχρὰς Pirus agreſtis. ſed Euſtathius autor eſt
ἀχράδα dici etiam τὴν τῶν ἡμέρων. & ex Plutarcho in
Probl. citatur ἀχρὰς poſitum pro ἄπιος.

Ἄπιος ex Theophraſto affertur pro herba quæ alio
nomine ἰσχὰς dicitur. ¶ Fungi etiam ſpecies eſſe pu-
tatur ἄπιος.

Ἀπιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Piri formam ſeu ſpeciem habens. &
ἀπιοειδῆ φύλλα exponitur Folia velut piri.

Ἀπίτης οἶνος, Vinum ex Piris factum. Quod Normandi vo
cant Peré: vt vinum ex malis factum, Pommé.

ἍΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. ex Lucia-
no, locum tamen non proferens Sed habe-
mus Anthol. epigr. lib. 1, in hoc ſatis vulgato Statyllii
Flacci diſticho, Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυ-
σὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον. id eſt, laqueo col
lum nodauit, vt Naſo loquitur. vel alligauit. Intelligẽ-
dum eſt autem in priore verſu (vt de hoc obiter admo-
neam) non ſimpliciter ἔλιπε βρόχον, ſed ἔλιπε βρόχον quẽ
ἅψειν ἤθελεν. At verò Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο με-
λάθρου, Od. λ, eſt κρεμάσασα, vel ἐνδήσασα ὑψόθεν, Euſtath.
Suidæ quoq; ἅψων eſt δεσμεύων (addenti & κρατῶν) Sed
& Plato Cratylo, τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν, ταὐτὸν ἐστι. Sunt qui
ἅπτειν ſumi etiã putẽt pro σφίγγειν. Cæterùm multo fre-
quẽtius eſt hoc verbũ in cõpoſit. quib⁹ verò cũ præpo-
ſit. componatur, ex ſequentibus patebit. Paſſiua item
participia ἁπτόμενος & ἡμμένος inueniuntur poſita, pro
Annexum, & quod Cicero vocat Aptum. vt quum ab
eo dicitur ſapiens totus eſſe aptus ex ſeſe. Ariſtot. De
part. an. lib. 2, ὑπὸ οὐδενὸς ἐστιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ μό-
ριον ὡς συνεχὲς ἢ ἀπτόμενον ἢ προσεζευγμένον. Budæus poſt-
quam ἁπτόμενος eſſe dixit Aptus, id eſt Conſertus & Cõ
poſitus, hoc ipſum exemplum affert. Idem, Aptus e-
tiam eſt, inquit, ἁπτόμενος καὶ αἰωρούμενος, dependens ex
aliquo. Citatur autem & ex Plut. λοιμὸς ἐμπίπτει ἁπτόμε-
νος καὶ καρπῶν ἀφορίαι. Quod exponitur, Peſtis incidit,
ſterilitas quoque agrorum conſequitur. Et ex eodem,
τὸ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι τῷ φρονίμῳ ἅπτεται, pro Cum ratio-
nali animi parte coniungitur. Sed Budæus ἅπτομαι pro
συμφύομαι etiã affert ex Theophr. id eſt Hæreo, Cõglu-
tinor, p. 567 Inuenitur ἡμμένος (ſicut & ἐξημμένος) etiam
pro Suſpenſus, Appẽſus ¶ Ἅπτομαι autẽ pro Tango, Ca
peſſo, &c. eiuſque compoſita, ſeorſum ponere decreui.

Ἅπτω autẽ pro Accendo, tanquã aliud thema, ab illo
ἅπτω ſeparaui.

Ἅμμα, ατος, τὸ, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum,
vt Bud. ex Heſychio ſcribit. Dionyſ. Alex. de Apolline,
pag. 73, edit. paternæ, — χρυσέης ἀλλύτῳ ἅμματι φαρέτρης.
id eſt ἀλύτῳ τῷ τῆς φαρέτρας δεσμῷ, inquit Euſtathius. Qui
in alio eiuſdem poetæ loco ἅμμα τόξου exponit τὴν νευρὰν

δεσμόν. Vulg. autem lex. apud eundem ζώνην etiam ſignificare tradunt. Xenophō (inquit Bud.) ἅμματα pro maculis retium accipere videtur: vnde dicit περιδρόμοις ἀναμμάτοις, enodes. Pollux autem dicit βρόχους (id eſt maculas) ἐκ τῶν ἄρων ἁμμάτων συνεστηκέναι. inde δεχάμματος ἄρκυς. Hæc Bud. Legimus certè & apud Plutarchū ἅμμασι τῶν βρόχων, ſed de arundine piſcatoria. ſcribit enim in lib. De prud. anim. ἔπειτα τὴν ὁρμιὰν οὐ ποιοῦσι πολύπλοκον τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων, οὐδὲ τραχεῖαν. quæ Grynæus interpretatur, Et funiculum ipſum nodorū vinculis nec multiplicibus nec aſperis faciunt.

Ἅμμα metaph. vt ἅμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anthol. epigr. Et ἅμματα παρθενίης, ibidem.

C. Ἀνάμματος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Vinculo ſeu nodo carens. vt περιδρόμοις ἀναμμάτοις, dicit Xenoph. pro Enodes, interprete Bud. E T Δεκάμματος, apud eundem Xenoph. decem ἅμματα habens: vt Τετρακοντάμματος, apud eundē, cōſtans triginta ἅμμασι. Nam δεκάμματοι ἄρκυς ab eo dicitur, δίκτυα autem τετρακοντάμματα. Vide ἅμμα quod proximè præcedit.

¶ Ἁψὶς, ῖδος, ἡ, vel Ἀψὶς (cū α habēte ſpiritū aſperū aut lene) Cōnexio, vt quidē apud Hom. ἀψῖδες λίνου exponitur ab Heſychio, videlicet συναφαὶ, item ἅμματα. Etymol. quoque ſignificare ait δεσμόν. Locus eſt Il. ε, Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Vbi Euſtathius exponit ταῖς καμπαῖς καὶ ἀγκάλαις. In vulg. autem lex. hæc leguntur, Ἀψὶς, Teſtudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Cōſtructio arcuatim facta, Plinio, Arcatum curuamen, Ouidio. Sic ἀψὶς τροπαιοφόρος, arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi conſueuerat. Qui honos conceſſus eſt etiam Liuiæ Auguſti vxori, & antea nulli fœminæ: ſed tamē non fuit extructus. Dion, καὶ εἰκόνες αὐτοῦ ἐπ' ἀψίδων ἔν τε τῇ τοῦ Τιβερίδος γεφύρᾳ ἐποιήθησαν, &c. Item, ἀψίς τε τροπαιοφόρος ᾠκοδομήθη. Cicero huiuſmodi arcus appellat fornices: & Liuius Dec. 4, lib. 2, Fornicibus ſigna aurata inſtituit. Ἀψὶς eſt etiam curuatura rotæ, id eſt lignum ſupra rotas tenēs ſcalas, ſeu in quo figuntur radii: videlicet ligneus rotæ circulus. ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, id eſt à tangēdo: quòd rotæ quum voluuntur, terram contingant. Heſiodus τρισπίθαμον δ' ἀψῖν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ. vbi accentu acuto notatur prior. Significat etiam vinculum, παρὰ τὸ ἅπτειν, quod eſt δεσμεῖν. Dicuntur item ἀψῖδες circuli in ſtellis, teſte Plinio. Apud Homerum ἀψῖδες λίνου per periphraſin pro δίκτυα, id eſt retia, plagæ, ἅμματα καὶ συναφαὶ τοῦ δικτύου. Hactenus vulg. lexica. His autem addo, primùm quod ad ἀψῖδα attinet, de rota dictam, hoc exemplum ex Plut. in Conſol. ad Apollonium, τροχοῦ γὰρ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἑτέρα ἀψὶς ὕπερθε γίγνεθ', ἄλλοθ' ἑτέρα. quæ puto prouerbialia eſſe alicuius poetæ verba. Heſychio quoque ἀψῖδες ſunt τὰ κύκλα τῶν ἔργων, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. Suidas habet duntaxat ἀψῖδες, καμάραι. Quod autem ad etymum attinet, nō dubium eſt quin omnibus huius vocis ſignificationibus accommodatius ſit deducere eam ab ἅπτω, id eſt connecto, quàm ab ἅπτομαι, id eſt tango. nam etiamſi miſſam faceremus expoſ. Heſychii συναφαὶ & ἅμματα in illo Homeri loco, & Euſtathium ſequeremur, καμπαὶ exponentem, id eſt curuaturas, ſcimus omnem curuaturam & arcuatam figuram ἅπτειν inter ſe partem vnam cum altera. De iis autem qui ἀψῖσι ſcripſerunt in illo Homeri loco, notantes α ſpiritu tenui, quanuis alioqui hæc vox ab ἅπτω deducatur: de ἀψῖν item quod in verſu Heſiodi modò citato legitur, conſule Euſtath. & Etymologiſten. In illo certè Plutarchi loco ἀψὶς reperio cum α ſpiritum habente aſperum. ſic & apud Heſychium ἀψῖσι bis, cum α itidem: ſed idem habet ἀψῖδες cum α, ſicut & Suidas. In Dionis tamē loco quem initio protuli, videmus ἐπ' ἀψίδων nō ἐφ' ἀψίδων ſcriptum eſſe. Sed in ea Homeri editione quam octo ab hinc menſibus dedi, ἀψῖσι legitur cum α habente ſpiritum aſperum, quòd eam ſcripturam antiquiſſimum & fide digniſſimum bibliothecæ meæ exemplar comprobet.

¶ Ἅψος, εος, τὸ, Membrum. Od. δ, Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. id eſt, Soluta ei ſunt omnia membra [dormiēti.] Eſſe autem hìc ἅψεα idem quod μέλη, oſtēdit epithetum quod ſomno tribuitur, λυσιμελής. perinde ac ſi hìc diceremus λύθεν δέ οἱ μέλεα. Vnde etiam refelli poſſe exiſtimo alteram illam τοῦ λυσιμελὴς expoſitionē, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα ſeu τὰς μελεδῶνας. Cæterùm vult Etymol. ἅψεα propriè eſſe iuncturas membrorum, per catachreſin autem pro membris accipi, ab ἅπτω, ἅψω, & dici ἅψεα, quaſi τὰ ἐξ ἀλλήλων, συνέχειδα καὶ συνηρμοσμένα. Heſychius verò negat etiam planè aliud quā iuncturas membrorum ſignificare. Sed Suidas Etymologiſtæ aſſentitur. (qui tamen quod ad etymū attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων) Præterea illud epithetum λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quāquam ſiquis in illo Homeri loco ἅψεα iuncturas mēbrorum interpretaretur, ſenſus idem maneret. Affert autem Etym. hunc Nicandri verſum, Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἅψεα θυμός.

C. Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suſpēdo ad. Hom. Od. γ, Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Vbi Euſtathius ἀνῆψεν vult eſſe ἀνέθηκεν, vel ἀνέθετο, aut ἐξήρτησεν, vt quum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνάπτεσθαι ἔκ τινος τόπου dici πείρατα σχοινίων, pro ἐκδεδέσθαι, expōnens hoc Od. μ hemiſtichium, — ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Apoll. Arg. 2, τῇ καὶ τὰ πρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed & ἀναψόμεσθα act. ſignif. pro Religabimus, ex Euripidis Medea citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. Et ex Philoſtrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. ¶ Ἀνάπτομαι, Circumiicio, Induo. vt Epigramm. lib. 6, — σίρνοις ἱστεῖς' ἀνάπτομένη. vnde metaph. θάρσος ἀνάπτομαι Apollonio, pro περιτίθεμαι. in quo eū arbitror imitari illā Homericā metaphorā ἐπιειμένος ἀλκήν, aliáque huiuſmodi. ¶ Ἀνάπτομαι citatur ex eodem pro κεῖμαι.

D Ἀνάπτω, Circumpono, Appono alicui quaſi ei alligans. vt μέμψιν ἀνάπτειν τινὶ, lib. Epigramm. 1. quod videtur dictum ad imitationem huius Homericæ phraſis, μῶμον ἀνάπτειν, Odyſſ. β, — ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. quod quidam exponunt Notam inurere. ſicut & apud Apollonium Argon. 2, — τί νυ τόσα κήδε' ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores ſunt inuſti? Budæus ſcribit ἀνάπτειν μῶμον ſibi videri dictum trāslatione ſumpta ab iis qui ridiculū quid ſuſpendunt iis quos ridere volunt. Sequendo autē hāc Budæi expoſitionem ἀνάπτειν propriè eſſet Appendere, id eſt Ad aliquem ſuſpendere. ¶ Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibidem, Μουσαῖος τὴν χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgō, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic & alibi vtitur eodem modo. Alex. De fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, id eſt Sibi cauſam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ in huiuſmodi locis Referre ad aliquem. id eſt Referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem. Exiſtimo autem, qualē habet metaphoram ἀνάπτω in huiuſmodi loquendi genere, talem habere propemodum verbum Pendere apud Latinos: vt quum dico, Salutem meam ex tua pendere humanitate exiſtimo: perinde eſt acſi ita loquerer, τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἀνάπτω τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ. vt hic ἀνάπτω propriè ſit Appendo, ſicut in præcedenti loquutione ἀνάπτειν μῶμον. Viderint tamen viri docti an bene iudicem.

C. 2. Ἐξανάπτω, cum genit. & accuſ. Appendo aut Suſpendo ad vel ex. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἀγκύρας ἐξ ἐπωτίδων, Anchoras ex epotidibus ſuſpendebant. Alii autem interpr. Anchoras de epotidibus demittebant.

C. Ἀφάπτω, Suſpendo. vnde ἀπημμένος, pro Suſpenſus, Herodoto, ab eius paſſ. voce. Idem, ἀπάψας αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, demiſit vel afflixit in vtrem cruore plenum. Ἀφάπτω item Applico, Admoueo, Suid. Hactenus Bud. Suidas tamen ἀφάπτειν exponit προσκολλᾶν in Appiano, dicente, ξύλα τε ἔμμολυ ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν.

H C. Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suidas ἐνάπτοντες exponit ἐνδεσμοῦντες (id eſt alligantes) hoc in loco, τὰς χεῖρας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος περιηκόντα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Baſilius de vipera illa cuius mentio fit Act. Apoſt. capite vlt. οὐχ ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψασά ἐχις, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Quum ſe illigaſſet Paulo. Ἐνάπτω

πτειν Bud.exponit etiam Innectere,Committere, Adiũgere. ‖ Et paſſ.Ἐνάπτομαι pro Alligor, Annector. Itē Committor,Coagmentor. vnde θώρακος κύτει συνημμένω apud Ariſtoph.Cõmiſſo,Coagmentato. Eſt συνημμένος & Indutus.vt apud eundem comicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic & ἐνῆφθαι apud Lucianum, καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆφθαι τὴν τοῦ λέοντος. Sed & ἐναψάμενος eadem ſignif.in eiuſdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τῷ γὴν ἐργάζομαι. Ἔναμμα, Vinculum. Ἐναμματῆς αἰχύλης apud Plutarchum in fine Philop. Amentum iaculi, vel Nodus amenti iaculi.

C. Ἐξάπτω, Adnecto,Innecto, Alligo.Item, Appendo. Lucianus in Hercule, οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψῃ τὰς σειρᾶς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. id eſt(Budæo interprete)Quũ enim pictori reliquum iam nihil eſſet vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alexandrum Aphrod. ἐξάπτειν τὸ βάρος,pro Appendere pondus.In vulg.lexicis citatur ex Plutarcho Themiſt. τὴν γῆν ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adiunxit. quæ interpretatio mihi non placet. Ex Euripide autem affertur in iiſdem, ἱκετηρίαν γονάτων ἐξάπτωσθεν,pro Tuis genibus ſupplex aduoluor. Ἐξάπτεσθαι paſſiuum hanc etiam actiui ſignific.retinet. nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areopagita dicitur pro A ſummitate dependens. vt annotat Budæus: qui & ἐξημμένος τὴν πήραν eodem dici modo tradit quo ἐξηρτημένος τὴν πήραν. Idem ex Syneſio affert, τὰ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται, pro Dependent à &c. Idem ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων ex Polybio & Plutarcho affert pro Hærere veſtigiis. hoc eſt E veſtigio ſequi & aſſequi. Vide C.p.78.

C. Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι(inquit Heſych.) δῆσαι ἱμάντι. Et paſſ. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo (vt quod ſupra caput alligatum eſt, illi impendet.) Hom.Il.β, — Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, impendent, Bud.

Ἔφαμμα, vide ſtatim poſt cum Ἐφαπτίς.

Ἐφαψίς, Vinctura, vt exponitur à Bud. in hoc Galeni loco, ὄνυχες εἰσὶ δέρματος ἐφαψίς.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, Veſtis militaris genus. Vtebantur & Græci equites (inquit Bayfius) eo genere veſtis quam ἐφαπτίδα appellat Athenæus in quinto: his verbis, πάντες οἱ περιεστηκότες εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Budæus quoque ex eodem loco veſtem militarem fuiſſe probat. Hinc fit vt ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum à nonnullis reddatur. Polluci certè eſt συνερραμμένον τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμισταὶ ἢ οἱ θηρευταί. Vbi ſuſpicatus ſum aliquando tale quid ab eo intelligi quale eſt quod vocamus eſcharpe. In vulg.lex.citatur ex Ioſepho De antiq. ἐφαπτὶς pro ἐπωμίς, id eſt ſuperhumerale. Cæterùm apud Strabonem ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum inuenio, lib.7,p.129, περιμαίνονται ἱέρειαι, πολιότριχες, λευχείμονες, καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. At Ἔφαμμα generaliter ſignificare videtur quoduis indumenti genus. A Suida certè exponitur generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: apud quem ita legitur lib.2 (nã à Suida paulo aliter ſcribitur) οἱ δὲ Γαισάται, ζοπλαβόντες τούτους ἑτοίμως περιεκτικώτερον, διὰ τὸ πιασμῶν τόπων βατώδης ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τοὺς σπάρους ἀπορρίψαντες. Vbi obſeruãdum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, poſtea particulari σπάρους dixiſſe. Cæterùm ἐφαπτὶς & ἔφαμμα hîc poſui, quòd maiori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci ſignificante Annecto & vincio, aut ab eius paſſiuo, quàm ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat. nam ea quibus amicimur, corpori velut circumalligata eſſe videntur.

C. ΚΑΘάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol.epigramm.lib.4, — τὰς δ' ψύσας συγκαθάψαι μάτην. Nam hîc eſſe puto καθάψαι pro καθῆψε, ſicut μάταν pro μάτην. Xenophon, ἐυζαμένω τὰ ὅπλα εἰς τὰς ὁδούς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Syneſius metaph. καθάπτω πιέζοσοι ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, id eſt Copulo & inuicem deuincio. At verò Act. Apoſtolicorum capite vltimo καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exponitur Inuaſit manum eius: ſed ego duram eſſe hãc interpretationem arbitror, quũ nec in verbo ἅπτω nec in aliis eius compoſitis, vllum huius ſignificationis addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigauit ſe eius manui. vt ſit καθῆψε pro καθῆψεν ἑαυτόν. quod tamen & ipſum rarum eſſe fateor. Sed eodem modo Baſilius dixiſſe mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας ἑαυτόν, in hoc loco, φρυγανιζομένω τῷ Παύλω ἐνάψας ὄφις. vbi eandem refert hiſtoriam. Niſi fortè & hîc ἐνάψαι dixiſſe Baſilium pro Inuaſiſſe, dicat aliquis. verùm is(quicũque ſit)hoc dicto linguæ Græcæ rudem ſe oſtendet. Fateor tamen ad ſenſum aut nihil aut parum intereſſe vtro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpretemur. In vulgatis certè lexicis citatur etiam καθάπτονται εἰς τὸ ὀστοῦν, pro Os attingunt, ex Ariſtot.De anim. lib.5.

Καθάπτειν & pro Induere. Soph.Trach. καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ἐριννύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen ſimpliciter hîc eſt Induit, ſed Induit velut illaqueando me illa& irretiẽdo. vnde aptiſſimè vertit Cicero, vel potiùs Accius, Quæ me irretiuit veſte furiali inſcium. Vide Καθαπτός.

Καθαπτός, οῦ, ὁ, Ligatus, Vinctus, Aſtrictus. Heſychius κάθαπτα λύειν prouerbium eſſe ait de illis qui nodum aliquem ſolutu difficilem ſoluere conarentur. Sed alii pro καθαπτὰ in hoc prouerb. κάθαμμα legunt. cuius tamen locum perperam occupauit apud Suidam vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν (inquit Eraſmus) id eſt Nodum ſoluere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. ‖ Ariſtophanes in Ranis, θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτός. pro ἐνδεδυμένος, Suidæ, id eſt Indutus, Amictus. Exiſtimo autem verbali καθαπτὸς ſicut & verbo καθάπτω, hanc etiam ſignificationem dari quòd (vt antea dixi) ea quibus amicti ſumus, velut circumalligata ſint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίβλημα, vt infrà dicetur. ‖ Καθαπτὸν ὄργανον, vide in Καθάπτομαι, ſignificante Tango.

Κάθαπτος, accentu in antepen. pro alia ſignific. vide apud Heſych.

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἅμμα, vide paulo antè in Καθαπτός.

C.2. Περικαθάπτω, Alligo. apud Dioſcoridem, περικαθάπτουσιν ἄμβικα, Operculum alligant. Ita Bud. Ego mallim Circumalligant, ſi vtriuſque præpoſitionis vis exprimenda ſit. In vulg. autem lex. περικαθάπτω exponitur Apto, Pertracto, Cooperio. qui poſtremus error natus eſt (vt opinor) ex eo quòd alligandi operculi mentio fiat à Dioſcoride.

C. ΠΕΡΙάπτω, Circũnecto, Circũappẽdo, Adalligo, vt περιάπτων βραχίονι λίθους, Dioſc.lib.2. Et paſſ. voce περιάπτ. eadẽ ſignific. vt Lucianus περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut.in Pericle, περιαπτομένη λίθοις πολυτελέσι. ‖ Sed(vt Budæus annotat) Περιάπτω eſt etiam Pro amuleto appendo. Quam ſignificationem à Budæo poni intelligẽdum eſt tanquam peculiarem, ſicut & hanc qua eſſe ait Geſto pro ornamento colli. Exempla vide p.568.

Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et, μεγάλας δὲ ὑμᾶς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Iniungo. vt Plato Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Ariſtoph. in Pluto, πολὺ τῆς πενίας φορτικώτερον αἶσχος περιάψαι. Vide Bud.ibidem.

Περίαμμα, ατος, τό, Quod circumnectitur & circumalligatur alicui: ſed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præſertim autem collo) alligantur. vnde Amuleta interpr. Budæus. Dioſcor. de hippogloſſo, δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα τῷ χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Plinius tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis impoſita minuit. Sũt qui περιάμματα differre velint ab iis quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ ex ſuperſtitioſa magiæ vanitate proficiſcũtur: quũ περιάμματα ex naturæ proprietate agãt, eáque Galenus non improbet. Nazianz. autem περιαμμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, vbi dicit, οὐδὲν δέῃ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται. Anth.epigr.l.1, Οὐκέτ' ἀπηρτη καὶ περίαμμα φέρων, Ita enim legendũ, licet vulg. exẽpl. habeat καὶ γὰρ ἴαμα.

Περίαπτος, ὁ, ἡ, Circumnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proxime præcedente περίαμμα. Citatur ex Dioſcor. lib. 3, cap. 167, ἔστι περίαπτον δυσπνοίας, pro, Alligatur pendétque ex collo iis quæ difficulter patiunt. Et ex alio eiuſdẽ loco, φασὶ δὲ ὅτι περίαπτον δὲ αὐτῆς θηρία διώκει, pro Geſtatum ex eo amuletũ. Ex Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Ariſtot. Ethic. lib. 1, cap. 8, οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτου τινός, ἀλλ᾽ ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Vbi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit. B

C. ΠΡΟΣάπτω, Alligo, Appẽdo, Affigo, προσδέω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cicero certè in Platonis Timæo προσάπτειν vertit Affigere, vt videre potes pag. 20 mei lexici Ciceroniani. ‖ Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμάς, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed & in malam partem interdum: vt apud Iſocratem in Buſiridis encomio, τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος διαβολὴν προσάψας. Budæus ἀνάπτω tribus tanquam ſynonymis interpretatur, Attribuo, Contribuo, Aſſigno, in hoc Ariſtotelis loco De mũdo, τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod & προσνέμειν dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam autori, Huius te autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν περιμήθειαν ταύτην. C

Προτιάπτω, pro προσάπτω, poeticè. Προτιάπτω, προσάπτω, Suidas. At Heſychius habet Προτιάπτω, προπέμπω, ſed puto reponendum eſſe προϊάπτω, quod tamen ſuo loco non erit. D

C. ΣΥΝάπτω, Colligo, Coniungo. Syneſius epiſt. 57, τί δὲ συνάπτειν πειρᾶται κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plutarchus in Lycurgo, συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. Idem in Othone, αὐτοῖς συνῆψε τοῖς περὶ Καικίνναν. Plutarch. De puer. educ. ἐν ἐφεξῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω, Coniungam, Contexam: vel Adiungam, Attexam. Et metaphoricè συνάπτων ἄνοια καὶ ταῖς νήσοις πρὸς ἀλλήλας, in Philoſtratis epiſt. Sed & συνάπτειν per ſe pro συνάπτειν εἰς εὔνοιαν. Xenophon, διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλοὺς τε κἀγαθούς. Sic Latinè Coniuncti homines, & Coniunctio. Quinetiam vt Coniunctio de affinitate dicitur interdum, ſic & συνάπτειν interdum ad eam pertinet. vt συνάπτω γάμον, Euripides. & κῆδος σοι συνάψαι, apud eundem. ‖ Συνάπτω Budæus non ſolùm Coniungo & Conſero exponit (addunt vulgata lexica & Copulo, Coagmento) ſed etiam Coaleſcere facio, Ferrumino, Conglutino, apud Theophraſtum. Sed exemplum ſignificationis Conſerẽdi nullum affert Budæus. quod nobis alioqui ſuppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τὴν μάχην, apud Plutar. quod Latini Conſerere prælium, Manus conſerere. Eadem autem forma συνάπτοντες ἱππομαχίαν Ἀμαζόσι, apud Ariſtidem. Sic & συνάπτω σοι πόλεμον dicitur, vel πρός σε, Euripides. Thucyd. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plutarchus in Pericle. Sed & συνάπτω σοι ſine adiunctione, eadem ſignif. videlicet, pro Prælium conſero, Confligo tecum, Congredior. Plut. in Antonio, τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. In quibus loquendi generibus videri poteſt ſubaudiendus accuſat. μάχην, aut alius huiuſ modi. at quum dicitur συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, tunc vix poſſit accuſat. itidem ſubaudiri, ideóque συνάπτω neutraliter accipi fateamur neceſſe eſt. Optimè autem reſpondet συνάπτειν hac in ſignific. Gallico verbo *attaquer*, quum dicitur *s'attaquer*. (nam vt hodie proferatur & pronuntietur *S'attaquer*, pro *S'attacher*, ſermonis noſtri ex Italo corruptela obtinuit) Iam verò vt συνάπτειν πόλεμον eſt Prælium committere, id eſt Confligere, ſic etiam συνάπτειν τινάς eſt Committere aliquos ad prælium, vt apud Plut. Alcibiade, Περικλέους συνάψαντος αὐτούς, vbi exponitur etiam, Quum Pericles eos ad bellũ excitaſſet. ‖ Συνάπτω exponitur etiam Contraho, nõ ſolùm in ſupradictis illis loquẽdi generib⁹, συνάπτω γάμον & συνάπτω κῆδος, ſed & in aliis, vt in συνάπτειν κακά τινι apud Eurip. (vbi tamẽ exponitur etiam Inuehere, item Cumulare) item in quodam Theophraſti loco συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. ‖ Quinetiam Συνάπτω neutraliter (Bud. tamen dicit Paſſiuè) pro Hæreo, apud eundem, ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret ſolo. Idem verò Theophr. συνάπτειν cum eodem datiuo pro Contingere dicit. Sic Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 3, αὗται δὲ συνάπτουσι πρὸς ταῖς κοίλαις ταῖς ἑτέραις φλεψίν. Et apud Herodotum, συνάπτει τῷ πεδίῳ, pro Planitiei contiguus eſt. Ariſtot. De animal. 2, συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Iungitur hypogaſtrio. In vulg. lex. τύχη δέ μοι συνάπτει ποδός exponitur Fortuna me pede contingit. Exponitur συνάπτειν & Coire. vt apud eundem Ariſtot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, Meatus in vnum coeuntes. Sed & cum accuſat. ὅρκοις, redditur hoc eodem verbo. nam συνάπτειν ὅρκοις interpr. Iureiurando coire.

‖ Συνάπτω, Conuenio, Congruo, Quadro, Conſentaneus ſum, inquit Bud. afferens ex Ariſtot. Metaphyſ. 7, τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. Vide Cõm. pag. 615. Καὶ εἴ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπορίαν ταύτην, Theophr. De cauſ. pl. 4, Siquid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. *Qui y attouche*. id eſt eam attingit.

‖ Συνάπτω, Appropinquo, Aduento, Appeto, Polyb. lib. 5, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν. Vide Bud. Comm. p. 614.

‖ Συνάπτομαι voce paſſ. Colligor, Connector, Coniungor. vnde & συνημμένος, Coniunctus, Connexus. Syneſ. epiſt. 19, ἀλλ᾽ εἰ διώκεις γράμμασι τοῖς συνημμένοις τῇ γνώμῃ. Apud Greg. λόγος πᾶσι συνημμένος, Ratio omnib⁹ coniuncta & quaſi inhærens. Ex Anthol. epigr. affertur, θρόνοι γὰρ θύλεια συνάπτεται pro Congruit: ex Aphthonio autem, συνήφθην Λητοῖ pro Congreſſus ſum cum Latona. q. d. Commiſtus ſum. Apud Herodotum, συνῆπτο μὲν νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum reſpondet phraſis Gallica, *Attacher une querelle*. pro quo dicitur *Attaquer*, vt paulo antè admonui. ‖ Συνάψασθαι voce media itidem pro Contrahere. vt συνάψασθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον, Luc.

Σύναμμα, ατος, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Vtitur & Ariſtot. E

Σύναψις, Coniunctio, Connexio. A Bud. exponitur Cohærentia in hoc Ariſtot. loco in fine lib. 10 Metaph. ὥστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἕν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo, ἔν τι ταῖς συνάψεσι, Cicero reddidit, Quúmque inter ſe penè contingant. vt videbis pag. 29 mei lexici Cicer. In vulg. lex. σύναψις τῶν χειρῶν ex Bud. in epiſt. prior. exponitur Conſertio manuum: ſed & σύναψις ſine adiunctione, Prælium. F

Συναπτὸς, οῦ, ὁ, Continuus. vt συναπτὸς ἐνιαυτὸς, Continuus annus, in Pand. ſæpe, vt inquit Bud. Apud Ariſtoph. autẽ in Concion. χάλα συναπτοὺς ἱμάντας Λακωνικὰς, ſchol. exponit τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, id eſt Quæ colligant & connectunt.

Συναπτικὸς, ἡ, ὁν, Collіgatorius, Colligandi vim habens. cui opponitur χωριστικός.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, ET Συνάφεια, idem quod σύναψις, Coniunctio, Connexio. & q. d. Coaleſcentia. cui opponitur διάζευξις. vt apud Plut. De frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de commiſtione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, Voluptas quæ eſt in coitu. G

Συνάφεια, idem, vti dixi. quod Baſilius vſurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chryſoſtomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè loquens, τί τῶν πάντων οὐ βραχύτερον ἡμῖν ὥστε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῦ μέλους ἡμῖν συνπλοῦντα ἀνακτήσασθαι; id eſt (inquit Bud.) vt reuocemus ad eccleſiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum. H

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Contiguus, συναφὴν ἔχων.

¶ Ἅπτομαι, Tango, Attingo. vt ἅπτεσθαι νηὸς, Iliad. β. Lucill. Anth. epigr. lib. 2, Εἶπε, καὶ ἐκτείνας μόνον ἥψατο. Matth. 14, ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου. Vbi obſerua additum μόνον, ſicut in præcedente, ad maiorem emphaſin. Apud Paulum, 1 ad Cor. cap. 7, initio, γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, Mulierem non attingere. quo declarari exiſtimatur viri cum muliere congreſſus. Plut. autem in Themiſt. ἅπτεσθαι Πελοποννήσου, pro In Peloponneſum peruenire. Exponitur & In Peloponneſum appellere. Sed malim, verbum Attingere retinendo, Cæſarem imitari, qui Britanniam attingere, eodē planè modo dixit, De bello Gall. lib. 4. Sed & Tangere hac in ſignific. Cicero dixit poſt Plautum. ‖ Ἅπτομαι in alia etiam ſignificatione metaphorica poſſumus ad verbum interpretari Tango: videlicet quum pro Taxo ponitur, ſeu Increpo. Herodot. in Terpſich. ἐσιωπῆς ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο κατατυπτόμενοι. Sic Terentius Tangere vſurpauit, in Eunucho, Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio. Hoc & Perſtringere dicitur. ‖ Sed ἅπτεσθαι ἀνθρώπου non tantùm dicimur quum eum tangimus verbis, ſed & quum manum in eum iniicimus. in qua ſignif. ex Plut. citatur. (& ex Plat. De leg. ἅπτομαι βιαζόμενος, pro Manus infero) Poſſumus autem ἅπτεσθαι ἀνθρώπου, & Inuadere hominem interpretari alicubi. vt quum peſtis apud Thucydidem lib. 2, πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, Inuaſit homines. Quæ interpretatio verbo ἅπτεσθαι conuenit cum aliis etiam genitiuis iuncto. vt quum dicitur à Plutar. in Publicola ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς, fames inuadere ciues. (In vulg. autem lex. ἅψασθαι τῶν κτημάτων, Pignora capere, exponitur ex autoritate Budæi) At quum Dioſcorides περὶ οἴνου ſcribit, ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρων, poſſumus quidem & hic Inuadit caput, interpretari: ſed magis tamen propriè cum Budæo, Tentat caput. Huius autem ſignific. verbi Tento, exempla vide cum apud Budæum, tum in Theſauro linguæ Latinæ quem pater meus edidit. Cæterùm in vulgatis lexicis affertur & ἁψάμενος αὐτῆς, ex Plutarcho, pro Eius amore vecors. quod mendoſum puto. ‖ Ἅπτομαι (inquit Budæus) Attingo & tracto artem aliquam, & illi ſtudeo. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato, ἅπτεσθαι μουσικῆς, Athenæus. Cum huiuſmodi autem genitiuis ἅπτεσθαι exponitur & aliis modis, videlicet Vacare, Operam dare, Animum adiicere. vt ἅπτεσθαι γυμνασίων, apud Galenum: ἅπτεσθαι τῆς τέχνης, apud Plutarchum. Interdùm tamen ἅπτεσθαί τινος μαθήματος eſt ſimpliciter Attingere & deguſtare. pro quo itidem γεύεσθαι dicunt. Sic Plato De rep. 3, τί δ' ἂν αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται; Et paulo pòſt, ἅτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενός. ‖ Ἅπτομαι λόγων in vulg. lex. citatur ex Euripide, pro Vtor rationibus, non reddita verbi ἅπτεσθαι ſignificatione. Ex eodem, ἅπτομαι τῆς τύχης ἀρίστα, pro Res mihi ſuccedit proſperrimè. Afferuntur & hæc (ex Plutarcho, vt opinor) ταχὺ καὶ νεανικῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα, pro Celeriter & audacter viſus eſt rempublicam attigiſſe Themiſtocles. Quaſi verò ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα dictum eſſet inuerſa cōſtructione pro ἅπτεσθαι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Sæpe autem & per Capeſſo redditur: vt Plutarchus, ἐπεὶ δὲ Καῖσαρ ἐλθὼν ἥψατο πολιτεύματος. Apud eundem verò in Publicola, ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας quidam exponunt Animum ad capeſſendam rempublicam appellere. Rurſum ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων, Arma capeſſere, apud eundem. Ἅπτομαι cum nonnullis genitiuis vertitur & per Aggredior, quod verbo Capeſſo affine eſt. vt ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur à Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, apud eundē lib. 5, Bellū aggredi, vel Bellum capeſſere. Apud eundem Thucydidē lib. 2, ἅπτεσθαι τῶν περὶ τὸν πόλεμον, Capeſſere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum quæ &c. Apud Plutarchum tamen ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellum, ſi Budæo credimus. In loco tamē quem affert, malim ἥψαντο πολέμου vertere, Prælium aggreſſi ſunt, vel Prælium committere cœperunt. Nam prælium cōmittere duo ſignificat.

Ἅπτομαι, Guſto, Eſito. Budæus ex hoc Plutarchi loco; ἐβρώθη δὲ καὶ φλοιὸς, ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἀγεύστων πρότερον ἥψαντο. Alibi autem ex Laertio affert in Pythagora, 419, ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς καὶ ἱκέτης. Idem, τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι ὅσοι ἱεροί. Sed multo antiquioris ſcriptoris addo teſtimonium, Thucydidis videlicet, lib. 2, in illa ſua deſcriptione peſtilentiæ, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅπτομαι pro Annector, vide cum Ἅπτω, Annecto.

Ἅπτομαι, pro Accendor, vide cum Ἅπτω, Accendo.

Ἅψις, εως, ἡ, Tactus, Tactio. Item Contrectatio & Attrectatus, quidam Ciceronianè poſſe reddi volunt. Ἅψις (inquit Budæus) Tactus, pro ἁφή, apud Ariſtotelem Meteorol. 4, κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος ἡ γίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως. Citatur ex eodem De animal. l. 4, ἅψει χειρῶν.

C. Ἀψίκορος & Ἀψιμαχεῖν & Ἀψιμυθία, vide in Κόρος & in Μάχομαι, & in Μῦθος.

Ἁπτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Tangibilis) Qui tangi poteſt, Sub tactum cadens. Cicero ἁπτὸν ἐστι vertit alicubi Tangi poteſt. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed & Tractabile dixit quod Plato dixerat ἁπτὸν in Timæo. Harum autem interpretationum teſtimonia ex meo Cic. lexico petere potes. Plut. De primo frigido, ὅτι ὁρατὸν, ὅτι ἀκουστὸν, ὅτι ἁπτὸν, ὅτι τῇ ὄψει αἰσθήσει γνωστόν.

C. Ἄαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Intangibilis, vel Non tangendus, apud Homerum. Cuius tamen vocis controuerſa eſt apud gramm. deriuatio, vt ex his patebit quæ olim ex illis annotaui. Ἄαπτος, q. d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, & Euitandus. Aut, Lædi neſcius, Qui lædi non poteſt, Cui noceri non poteſt. ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Heſiodū aliquot locis, ἃς οὐ δύναταί τις ἰάψαι τουτέστι βλάψαι, Quas nemo poteſt lædere, Lædi neſcias. q. d. Inuiolabiles. Nam ab ἴψ fit verbum ἰάπτω, vnde nomen ἴαπτος: cui præfixo α priuatiuo, ἀίαπτος, & ſublato ι, ἄαπτος. Aut (ſi α primū ſit ἐπιτατικὸν) exponetur, Quæ valde poſſunt lædere. Etym. & Suidas ex Herodiano. Idē Etym. ponit & aliā deriuationē, ab ἅπτω pro ἅπτομαι. i. tango. ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο. i. Quas nemo poſſit attingere. quaſi ἀπροσάπτους, ἀπροσπελάστους. i. Inacceſſas, Ad quas propè accedi non poſſit, aut accedendum non ſit. Heſych. explicat & ἀπτοήτους. i. Interritas, Imperterritas. quæ expoſitio eſt Ariſtarchi, vt teſtatur Euſt. Idē ait Ariſtoph. ſcripſiſſe ἀέπτους per ε, quaſi ἀρρήτους. i. Ineffabiles. Vel, Quas ſequi nemo poſſit. Ego illam deductionem ab ἅπτομαι, vt ſimpliciſſimam, ita tutiſſimam eſſe exiſtimo.

Ἁπτικὸς, Tangēdi vim habēs, Tāgēdi facultate præditus. Et ἁπτικὴ αἴσθησις, q. d. Tactiuus ſenſus aut tactorius. & ἁπτικὴ δύναμις, Tactiua vis. Et ἁπτικώτατος, pro Tāgēdi vim præcipuè ſeu præ cæteris obtinens. vt lingua eſt ἁπτικώτατον μόριον. nā guſtus eſt quædā tactus ſpecies.

C. Ἀνθάπτομαι, Viciſſim aliquid aggredior, Viciſſim manus iniicio, Bud. ex Herodoto. Exponitur ab eodē Capeſſo: & citantur hæc exempla. Plato De rep. 7, ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι, καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in epiſtolis dixit, ἔργου ἀνθάψασθαι. Itidem Arrianus, ἐπεὶ μαλθακῶς ἀνθήψατο τοῦ ἔργου. Thuc. lib. 8, ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων. id eſt ἀντιλαμβάνεσθαι, Capeſſere res, id eſt rerum adminiſtrationē. Huiuſmodi autem in locis vacat præpoſitio. ‖ Capitur etiā pro Attingo, Attractu lanio. Ariſtoph. in Ran. ἐχίδνα θ' ἑκατοντακέφαλος ἣ τὰ σπλάγχνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. ‖ Dicitur etiā ἀνθάπτεσθαι φρενῶν (vt Latinè Tangere animū) res quæ triſtitiā nobis affert: apud Eurip. in Medea. ‖ Ἀνθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, ſiue Reprehēdere (ſicut ἀντιλαμβάνεσθαι interdū.) Thuc. l. 8, p. 279, διόπερ καὶ περὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀνθήπτετο. Vbi quidam ſignificare putant Increpabat. Nam Vallæ certè interpretationis nulla iniri ratio poteſt. ita enim vertit, Eóque libentius ferebat ſtipendium non eſſe perſolutum.

C. Ἐνάπτομαι, Tango, Attingo. Ariſtoteles Metaphyſicῶν 1, οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐπιμεμένοι εἰσί. pro Attigerunt huiuſmodi genus cauſæ. Et paulò pòſt, ἥψαντο pro eodem dicit, οὗτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud.

C. Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Budæus. ſubiungens ex Ariſtotele Ethicῶν 3,

ὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν A
ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους, Attinet ad finẽ bonorum. Interdum pro ſimpliciter Tangere, vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. Et apud Soph. ἱκέτης ἐφάψαι παιδός. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare ſumi teſtatur Bud. ‖ Ἐφάπτομαι, Capeſſo, vel rurſus Attingo ſignificare putat Budæus in hoc Plat. loco De legib. lib. 10, ὁπόσοι πώποτε τῆς περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων. Idem Budæus ἐφάπτομαι, inquit, Capeſſo. vnde συνεφάπτομαι, Simul ſuſcipio & aggredior. Plutarch. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Aſſequor: vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. B
Videtur autem à Plutarcho in Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει ſenſu eodem quo à Platone ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: vt ſit Deum aſſequi mente, ſeu intellectu. Exponitur tamen & Deum intelligere, vel percipere. ‖ Ἐφάπτομαι (addit Budæus) Vindico, id eſt ἀντέχομαι. Plato De legibus 337.

c. 2. Ἀνέφαπτον, Intactus. Vide exemplum apud Suid. qui tamen ἀψηλάφητον exponit.

c. 2. Συνεφάπτομαι, Simul capeſſo, Simul ſuſcipio & aggredior, vt modò dictum fuit. Sic Plut. initio Philopœmenis, παρεκάλει τῆς διακονίας συνεφάψασθαι. Sic apud eundẽ C
in Pericle, συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου, vbi ſcribit, τὴν θεὸν οὐκ ἀποστᾶσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. Subauditur autem datiuus perſonæ. nam propriè dicitur συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exponitur etiam Adiuuo te in opere. Chryſoſt. θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν, Noſtros labores ſubleuat. Luc. παρακαλεῖ ὥσπερ τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Plut. in Galba, πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, Qui cæteris in perpetranda cæde adiutores non fuerãt. Vel, Qui operam ſuã in perpetranda cæde non præſtiterãt. D
Verti etiam poteſt, Qui manus cædis immunes habebant, præſertim quum ἐφάπτεσθαι ſit manuum. ‖ Συνεφάπτεσθαι paulo aliter apud Athenæum, vbi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, ſimul cum aliis voluptatem capeſſere, vt eius fautores. Budæus tamen ſimpliciter Simul capeſſere & ſuſcipere exponit. Athenæi autem locus eſt hic, καὶ τῶν στωϊκῶν τινες συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς.

Συνεφάπτομαι (inquit Budæus) minus eſt quàm συναίρομαι, quaſi Summis digitis attingo, vel Simul onus E
attingo: non etiam Tollo & in humeros ſuſcipio. Hæc quidem ille. ſed ego & συναίρεσθαι & συνεφάπτεσθαι & συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diuerſis metaphoris indifferenter à Græcis ſcriptoribus pro Adiuuare ſeu Opitulari poni obſeruaui.

c. 2. Παρεφάπτομαι, Leuiter attingo (inquit Bud.) Stringo. hoc eſt περιψαύω. Plut. De fato, ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καί πως καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus eſt παρεφάπτομαι quàm F
συνεφάπτομαι apud eundem, p. 753.

C. ΚΑΘάπτομαι, Tango animũ alicuius meis dictis. Hom. Il. α, Ἀλλὰ σὺ τόν γ᾽ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Vbi exponitur etiam Demulce, Delinito. Quinetiam ſunt qui καθάπτεσθαι interpretentur Perſtringere, Laceſſere. At ego, quum videam καθάπτεσθαι tam in bonam quàm malam partem ſumi in veteribus poetis, aptiorem non mihi videor excogitare poſſe interpretationem illa, Tango animum alicuius verbis meis. quod & ipſum in vtranque ſumi poteſt partem. Nam Euſtathio certè nequaquam ſubſcripſerim, ſcribẽti in hunc verſum Odyſſ. β, G
39 — ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε, eſſe καθάπτεσθαι ſimpliciter τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα. Et in alio eiuſdem poetæ loco, καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, eſſe pro ἑαυτῷ λαλῶν. (de quo loco poſtea dicam) Addit autem, apud Homeri quidem poſteros eſſe τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, cum genitiuo. Sed & apud Heſiodum habemus χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι, ſicut in illo Hom. verſu: & rurſus Il. κ, μαλακοῖς ἐπέεσσι. in quo Heſiodi loco καθαπτόμενος redditur Inceſſens, habita videlicet H
illius loci duntaxat ratione. Sed & apud Hom. Il. ο, v. 127, — ἡ δ᾽ ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, licet nõ addatur χαλεποῖσι, aut huiuſmodi quidpiam, talia tamẽ eſſe videm' quæ ſequũtur, vt nõ malè hîc fortaſſe reddatur Perſtringebat, vel Increpabat. At quum dicitur Odyſſ. υ, Στῆθος δὲ πλήξας, ἦτορ ἠνίπαπε μύθῳ... ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum

euſtathio dixerim eſſe ſimpliciter, Se ipſum alloquens vel Seipſum compellans, ſed Tangens animum ſuum his dictis & afficiens. Perinde ac ſi dixiſſet, Quæ verba animum eius tetigere, eiúſque motum compreſſere. ſequitur enim, ἐν πείσῃ μένε.

Καθάπτομαι apud Homeri poſteros in malam partem pro Perſtringo, Inceſſo, Taxo, Mordeo, dicaciter increpo. Thuc. lib. 6, pag. 202, ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο. Luc. οἱ δὲ Ἐπικούρειοι, ὦ θεοί, οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μάλα δὴ θρασεῖς ὄντες, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες τοὺς θεούς &c. Plut. De Herod. ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λειοτέρα μέν ἐστιν, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ &c. Idem alibi, καθήψατο πικρῶς Διομήδοντος.

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) eſt Teſtari, Teſtẽ laudare & vocare citaréque. Herodot. in Vrania, ταῦτα μὲν Κικαῖος ὁ Θεοκύδεος ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων καταπτόμενος. Id eſt, eorum quæ dicebat, gnaros eſſe aiebat & teſtes. Hæc Bud. Ex quo vulg. lexica afferunt præterea καθάπτεσθαι παρόντος apud Herodotum eſſe verbum iuris, pro Præſenti manum iniicere. id eſt Manu prehendere & proficiſcenti obſtare. ‖ Καθάψομαι σῶμα in iiſdem citatur ex Euripide pro Induam corpus. item, Καθηψάμην τυραννίδος, ex Plut. Solone, pro Tyrannidem inuaſi. Item, ex eiuſdẽ Plut. Numa, καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς pro Cui tinctura vehemens & acris inuſta eſt. ‖ Gal. καθαπτόμενοι vult Hippocrati eſſe etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, (q. d. tactionale) Quod tangitur, ſeu pulſatur. Sic dicitur apud Athen. vt ἐντατὸν ὄργανον & ἐμπνευστόν. A Budæo καθαπτὸν exponitur tactionale.

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba quibus aliquem perſtringimus, Mordacia dicta, Bud.

C. ΠΡΟΣάπτομαι, Leuiter tango, Primoribus digitis tãgo, Attingo. Xenoph. προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, quæ ſolùm attigerint ore. vbi στόματι datiuus eſt inſtrumẽti. Dioſc. προσάπτεται τῆς τριχός, pilũ attingit. Capitur etiam metaphoricè: vt προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων apud Æſchinem. Philo De vita Moſis lib. 2, ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίου προσάψασθαι. quod Turn. exponit, Nullum crimen voluntate ſuſceptum in ſe admiſerat.

¶ Ἀφή, ῆς, ἡ, Tactus, Sẽſus qui manuum miniſterio fit, Cõtrectatio. vt ἀφὴν ἐνδίδωσι Tactum [ſui] præbet, Tangi poteſt. ‖ Ἀφή ſignificat etiam generalius manuũ functionem. vt Plat. Axiocho, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἀφάς, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν, Offendimus eum recuperata manuum functione & viribus, ψηλαφήσεις καὶ ἀντιλήψεις ἀθροίσαντα καὶ συναγείραντα. vehemens enim morbi impetus vires proſternit vt manus nihil ſuſtinere queant: quarum functio quum recuperatur, dicimur συνειλέχθαι τὰς ἀφάς. Ita quidam vir doctus expoſuit. ‖ Ἀφή eſt etiam Ictus, Percuſſio, πληγή. Ἀφή annotant vulg. lex. eſſe etiã puluerem quẽ palæſtritæ poſt vnctionẽ inſpergebantur, vt corpora ceromate & ſudore lubrica, mutuas luctantiũ prehenſiones admitterent. Vel potius illũ iactum pulueris inſidioſũ, quo luctator vtebatur vt antagoniſtã apprehenſum facilius ſupplantaret: déque eo intellexiſſe Plinium lib. 35 cap. 11: Ouidiumq; Metam. 9, Ille cauis hauſto ſpargit me puluere palmis, Inq; vicem fuluæ iactu flaueſcit arenæ. Martialẽ itẽ pro Latina voce vſurpaſſe lib. 7 in Philænin: Perottũmq; malè apodyteriũ expoſuiſſe. Eadẽ lex. ſcribũt eſſe etiã Commiſſurã, Iũcturã. ¶ Ἀφή præterea ab ἅπτω, Incenſio, Accenſio, vt apud Herod. lib. 7, περὶ λύχνων ἀφάς, Circa lucernarũ accenſionem, Sub crepuſculũ noctis. Ἀφή eſt etiã χοιράδες Heſychio & Suidæ: quæ tamen ἀλφή, vel potius ἀλφὸς dicitur (i. vitiligo) vt in vulg. lex. habetur. Cæterùm ἀφή pro tactu hîc poſui (poſt compoſita ab ἅπτομαι) propter illa quæ à ſe deriuata habet verba.

C. Ἀναφής, έος, ὁ, καὶ ἡ, apud Nazianz. Intactilis: quod Lucretius Intractatus vocat, & Gratius Intactus: vt annotant vulg. lex. Heſ. interpretatur ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψηλαφημένος. Plut. De primo frigido, τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρουν, καὶ ὅλως ἄποιον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ᾽ ὅμοιόν ἐστι. Id eſt (Turn. interp.) Quod autẽ intractabile eſt, quod coloris

A & qualitatis penitus eſt expers, differentiam nullã habet,ſed ſemper ſimile eſt.

C.Εὐαφής,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui facilè tangi poteſt,Facilè contrectabilis. Heſych.& Suidas interpr.etiam ἀμάλακτος, quod vulg.lex.exponunt Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς aduerb.apud Luc.Decẽti tactu,vt habent vulg. lex. καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς.

Ἀφάω,F.ήσω,Contrecto,Tracto, ψηλαφῶ. Il.ζ, —αἴγιλα τόξ' ἀφόωντα. id eſt ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα,&(vt habet Euſtath.) χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Dicitur autem ἀφόω poeticè pro ἀφάω vt κομόω pro κομάω. nam verba in άω deſinentia in όω ipſi interdum finiunt.

Ἀφάσσω,Palpo,Cõtrecto. ψηλαφῶ, παρὰ τὴν ἀφήν.idẽ quod præcedens ἀφάω. Apoll.Arg.2.ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Eſt etiam Demulceo. item & Solicito cũ accuſ.vt ſcribunt vulg. lex. nullo tamen addito exemplo.

C.Ἀμφαφάω,Contrecto,& q.d. Circumattrecto. τῇ ἀφῇ διερευνῶ, vt Euſtathius exponit in hoc Odyſſeæ θ loco, Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Sic apud Apoll.Rhod. Argon.2,Τοίχους ἀμφαφόων.Idem quoq; in paſſ.voce ſignificat:vt Od.ο,—χρύσεον ὅρμον χερσὶν ἀμφαφόωντο. At Od.θ,Εὖ μὲν τόξον οἶδα εὔξοον ἀμφαφάασθαι. Euſtathius exponit μεταχειρίζεσθαι. Addunt vulg. lex. reperiri quoque in Epigr.pro ὑφαίνω.

C.Ψηλαφάω,F.ήσω,Tango,Contrecto. Euſtath. muſicum eſſe vocabulum dicit,compoſitum ex ἀφάω & ψάω,ſeu eius deriuatiuo ψάλλω,cuius aor.1 eſt ἔψηλα:propriéque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etymologicus ex μῆλα(id eſt oues)deducit,&ἀφάω:vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ.Xen. De arte equeſtri, καὶ ἀπιέναι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφώμενος ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro Perſcrutari,ſumpta tranſlatione à cæcis, qui palpando viam quærunt. vt apud Polyb. ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Ioſephus in Antiquit. καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ψηλαφηθείη ὑπ' Ἀντιόχου, attentata. Plutarch. de Socr. τῷ γὰρ ὄντι καὶ μὴ ἀλλήλων νοήσεις δὲ ὑπὸ σκότῳ, διαφανοῦς διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω in vulg.lex.& à Suida Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα,ατος,τὸ,Cõtrectatio. Polyb. de turpi amatore loquens, E ἀεὶ δέ τι προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ψηλαφήματός τινος, προσκολλῆ. Bud.Sed puto hæc eſſe Xen.

Ψηλάφησις,εως,ἡ,Contrectatio, Palpatio. Plut. περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαιν.copulat γαργαλισμοὺς & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφίη etiam reperiri apud Hipp.ſcribunt vulgata lexica. ibique interpretem exponere frictionem.

Ψηλαφητός,οῦ,ὁ,Contrectabilis,Palpabilis, Qui tactu percipi poteſt.

ἈΠΑΛΟ΄Σ,οῦ,ὁ,Tener,Delicatus,Mollis. A nomine ἀφὴ ſecundum Etymologiſten & Euſtathium. nam ab ἀφὴ tactum ſignificante fit ἀφαλός,deinde mutata in tenuẽ F aſpirata ἁπαλός. vt ſit ἁπαλὸς quaſi Tactui cedens. quæ enim mollia ſunt,tactui cedunt.vnde contrà quæ ſunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur autem ἁπαλὸς tam de perſona,quàm de re: & tã de re quæ ad animum quàm de re quæ ad corpus pertinet. aut etiam tam de re incorporea & intellectuali,quàm de habente corpus,& tãgibili,vt vulgò loquuntur. Homerus Odyſſ.φ,dixit χέρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. Et Il.τ, —ἁπαλοὶ πόδες,id eſt Molles pedes. quo in loco σκληρὸς contrarium eſt τῷ ἁπαλός. G Sic & τυρὸς ἁπαλὸς,Caſeus mollis,in Anthol.epigramm. Item ἁπαλὸς οἶνος, Vinum molle ſeu tenerum, apud Dioſcoridem. cuius vini meminit & Euſtathius, ſicut & contrarii σκληροῦ.ait autem vina Tarentina & omnia ſub hoc climate eſſe tenera. Quidã tamen apud Dioſcoridem οἶνον ἁπαλὸν pro nouo vino,id eſt muſto,accipiunt. Addit autem Euſtathius,metaphoricè appellari vinũ vel σκληρὸν vel ἁπαλόν. Dicuntur & σιτία ἁπαλά,cibi delicati. Itẽ γυναῖκες ἁπαλαὶ pro μαλακαί. Apud poetas Græcos ἔρως eſt ἁπαλὸς,ſicut apud Latinos Amor ſeu Cupido mollis,ſeu tener. itidẽ omnia ἐρωτικὰ,id eſt amatoria ſeu Cupidinea(id eſt ad Cupidinem pertinentia) H dicuntur ἁπαλά. Plato Symp. τοῦ αὐτοῦ δὴ καὶ ἡμεῖς χρῄζομεν τεκμηρίου περὶ ἔρωτα, ὅτι ἁπαλός. Huc pertinet quod eſt apud Heſiodum in Theogonia,ἁπαλὰ φρονέοντα.

Ἁπαλὸς,Mollis,id eſt Non vehemens,Lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ,Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus apud Athenæum lib.7,exponens quomodo aſſauerit piſces quoſdam,ait, Οὕτως ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ. In Anthol. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἁπαλὸν aduerbialiter poſitum pro ἁπαλῶς; Odyſſ.ξ, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι. id eſt Molliter ridere.

Ἁπαλότης,ητος,ἡ,Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. περὶ τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἁπαλότητα.

Ἁπαλύνω,Tenerum reddo,Mollio,Emollio. Xenoph.Lacedæm.pol. ἁπαλύνειν & διαθρύπτειν poſuit pro Emollire, B & quaſi deliciis frangere, τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. ¶Capitur etiam pro Delicatè & molliter attingo & tero,vt ait Budæus, citans hunc Xenophontis περὶ ἱππικῆς locum, τὰς δ' ἐν τῇ ῥάχει τρίχας διὰ μὲν οὐδενὶ ὀργάνῳ δεῖ ἀπιέναι, τῇ δὲ χειρὶ τρίβειν καὶ ἁπαλύνειν, ᾗ πέφυκε κέκλινται.

C.Ἁπαλόσαρκος,ου,ὁ καὶ ἡ,eſt compoſitũ primum ordine alphabeti,ex ἁπαλὸς & σὰρξ σαρκός. Vnde ſignificat Teneram carnem habens,aut cutem.

C C.Ἁπαλοτρεφής,έος,ὁ καὶ ἡ, Molliter nutrit9, Cibis delicatis nutritus. Apud Homerum ἁπαλοτρεφὴς σίαλος à quibuſdam exponitur Porcus ſaginatus. Euſtathius vult appellatum ἁπαλοτρεφῆ ad differentiam τῶν συάγρων. Il. φ, Κνίσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. Notum eſt τρέφω ſignificare Nutrio, Alo.

C.Ἁπαλοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mollifer,ad verbum, Mollia ferens, vel Mollia geſtans,videlicet veſtimenta. οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες,vt eſt apud D.Matthæum,cap.11. φορέω,ῶ,ſonat Fero ſeu Geſto.

D C.Ἁπαλόχροις,οος,ὁ καὶ ἡ,vel Ἁπαλόχροος,όου, Tenerã cutem habens. vt apud Heſiodum in Ergois.2, Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν. Inuenitur & ἁπαλόχροον σῶμα καὶ λεπτόδερμον. ¶ Poteſt etiam ſignificare Mollẽ colorem habens,vt χροιὰ pro colore capitur:ſicut in his compoſitis, μονόχροις, ποικιλόχροις, πολύχροις.

C.Ἁπαλόχρως,ωτος,ὁ καὶ ἡ,Idẽ quod præcedens ἁπαλόχροις. Nam χροιὰ pro χρὼς in multis compoſitis accipitur.

¶Ἀμαλός,Mollis,Tener.Item Debilis, Imbecillis. Pro ἁπαλός. Heſych. ἀμαλὸν exponit ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Odyſſ.υ, Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Iliad.χ, Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. ¶ Euſtathius tamen vult ἀμαλὴν ἄρνα poſſe etiam intelligi, ſecundum veteres, τὴν μαλλωτὴν καὶ τριχώδη, id eſt villoſam. eſſéque & aliam ſcripturam, videlicet ἄρνα μαλλὴν pro ἄρν' ἀμαλήν. Vnde & apud Theocritum legi μαλοπάρηος ſignificans idem quod ἁπαλοπάρηος. Hinc etiam eſſe μαλερόν. Reperitur verò & ἁμαλὸς cum ſpiritu aſpero:ſed frequentior altera ſcriptura cum tenui, (licet ab ἁπαλὸς aſpirato deductum putetur)quam & deducta ab eo verba ἀμαλάπτω & ἀμαλδύνω retinent.

Ἀμαλῶς, Aduerb.Molliter,Imbecillè. Exponitur etiam μετρίως, ἠπίως,ab Etymologiſte & Heſychio: ab hoc verò & ἁπλῶς (ſed habent eius exemplaria mendoſè ſcriptum ἀμαλλῶς duplici λ.) Quid autem ἀμαλῶς ſignificet Hippocrati, vide in Gal.lexico.

Ἀμαλλόω,ῶ, Aboleo. Ἀμαλλοῖ, ἀφανίζει. Heſychius. Sed ſcribendum potius exiſtimo ἀμαλόω vnico λ, ſi quidem ſit ab ἀμαλός.

Ἀμαλάπτω,Perdo,Corrumpo. Propriè autem Corrumpo velut tenerum quiddam & molle. Lycophron,—ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω,Idem quod ἀμαλάπτω:itidem ab ἀμαλὸς deductum,vt vult Euſtathius. ¶ Capitur & pro Demolior,Euerto,Solo æquo. vt Il.μ, Τεῖχος ἀμαλδύνας. & paſſiuum Ἀμαλδύνομαι in eadem ſignificatione. Il.η, Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνωνται Ἀχαιῶν. ¶Secundum Heſychium ἀμαλδύνειν eſt non ſolùm Abolere, ſed etiã Tabefacere. ¶Exponitur & Deleo, Oblitero, in vulg.l.Gr.

Ἀμαλδύνομαι,Paſſ.Corrũpor. ¶ Item Euertor, Deſtruor. vt τεῖχος ἀμαλδύνηται, in loco Homeri modò citato. Apud Ariſtoph.in Pace,tanquam tragicum verbum vſurpatur ἀμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: in hoc verſu, Ἀλλ' ὦ μέλ' ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι. Gal.& Erotianus apud Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται exponunt ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

C.Ἀπομαλδύνω etiam dicitur(præfixa videlicet huic ver A
bo præpoſitione ἀπὸ) Itidem pro Perdo,Corrũpo, Ab-
oleo. Greg.in Carm. Ἄφραστ᾽ ἤελιος,ἠελίῳ δ᾽ ἐνέφος κάλλος
ἀπημαλδύνει.
Ἀμαίδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω pri-
mùm fit ἀμάλδυνον, Euanidum,Abolitum:deinde per
tranſpoſitionem literarum ἀμαίδαλον: quo vtitur Al-
cæus. Ἀμαλδύνω(inquit Etymologiſtes)ἀμαλδύνον,τὸ
ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον,καὶ καθαιρέσει ἀμαίδαλον. Vbi καθαι-
ρέσει manifeſtum eſt eſſe deprauatum. fortaſſe ὑφαιρέσει
eſt reponendum,vt ſit ὑφαιρέσει pro ὑπερβιβασμῷ. ‖Ab B
ἀμαίδαλον autem fit Ἀμαιδαλόω,ῶ, id eſt Aboleo, Læ-
do.nam ἀμαιδαλοῖ exponit Heſychius ἀφανίζει,βλάπτει.
ἍΠΤΩ, Accendo. Ariſtoph.ἅπτε τὸν λύχνον. Sic λύ-
χνον ἅπτειν Luc.8,& 11,& 15. Et paſſ.ἅπτο-
μαι,Accendor.vnde ἡμμένος partic. Accenſus, vt ἡμμέ-
νος σπινίσκος, Palus accenſus,vel ignitus. Ariſtoph.de
Cyclope excæcato loquens. Idem, δᾷδ᾽ ἐνεγκάτω τις ἡμ-
μένην. Metaphoricè etiam ponitur interdum ἅπτε-
σθαι.vt ἁπτομένης τῆς μέθης,in vulg.lex. pro Quum accē-
deretur ebrietas.q.d. Quum incaleſceret ebrietas. In il-
lis tamen exponitur,Inter initia ebrietatis. C
C.Ἀνάπτω, Accendo,Incendo. Plato in Timæo,φῶς ὁ θεὸς
ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων. id eſt (Cicerone
interprete) Deus ipſe ſolem quaſi lumen accendit ad
ſecundum ſupra terram ambitũ. Ἀνήπτομεν itidem ex
ponitur Incendimus ſiue Adolemus in hoc Nonni he-
miſtichio,-ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς.Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ
τῶν παρθένων,apud Plutarchum in Camillo. ‖Item
ἀνάπτω,Incendo,metaphoricè,Suſcito,Exuſcito.Chry-
ſoſtomus.μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν.Æſchi- D
nes,κἂν ταῦτα ἀναφθέντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος.
Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex A-
riſtot. Probl.in vulg.lex.
Ἀνάπτομαι, Incendor. Itē metaph. Exuſcitor, ſequen
do ſignificationes actiuæ vocis. Exempla etiam quæ-
dam cũ exemplis actiuæ vocis habes.
C.Ἐνάπτω,Idem.A cuius paſſ.ἡ χίλια γραῦ ἐνημμένη,apud A-
riſtophanem.
C.Ἐξάπτω,Accendo,Succendo. Plato epiſt.7.ἐξάπτει τὸ χω-
μον. Syneſ.epiſt. τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆ- E
ρα θάλψαι τε καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐξάψαι. Et ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα,
apud eundem.
Ἔξαψις,εως,ἡ, Accēſio,Inflãmatio.apud Alexād.in Probl.
C.Ἐφάπτω,Idem.A cuius paſſ.ἐφημμένος, Accenſus, Ardēs,
Et metaph.νεῖκος ἐφῆπται,Contentio exarſit.Il.φ, Ἐξ ἧς ἀ-
θανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
C.Ὑφάπτω,Succendo.Xenophon Pæd.5,τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτο-
μένους καίει οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι. vbi
metaphoricè accipitur.
ἌΡΑ, Vtique,Profectò.Item pro Itaque,Igitur.Apud F
Homerum autē pro expletiua habetur,magna
ex parte. Sed ego ita mihi apud eũ obſeruaſſe videor,
ſubiunctam quidem particulæ δὲ aut alii,ferè eſſe ex-
pletiuam:at quum ſola ponitur,non itidem. vt Iliad.ι,
Ὣς ἔφαθ᾽.οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ibidem,Ὣς
ἔφαθ᾽.οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν. Ibidē,Ὣς ἔφαθ᾽.
οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον,ἠδ᾽ ἐπίθοντο. Sic Od.ξ,Παρ δ᾽ ἄ-
ρα μιν Ταφίων πρίατο κτήτεσσιν ἑοῖσιν. Et ſtatim pòſt in
tribus membris quæ duobus verſibus continentur,pri
mo datur δ᾽ ἄρ,vel(vt alii ſcribere malunt)δ᾽ ἄρ᾽:ſecun-
do δ᾽ ἄρα:tertio αὐτὰρ.ita enim legimus,Νὺξ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπῆλθε G
κακὴ σκοτομήνιος,ὗε δ᾽ ἄρα Ζεὺς Πάννυχος.αὐτὰρ ἄη ζέφυρος
μέγας αἰὲν ἔφυδρος. His certè omnibus in locis aliiſque
huiuſmodi nemo mihi (vt opinor) negauerit eundem
planè ſenſum cum ſola particula δὲ manere. Alicu-
bi tamen δ᾽ ἄρα aliter reddenda videtur Latinè quàm
δὲ ſola,vbi videlicet in priore parte illæ duæ, in poſterio
re autē hæc dũtaxat ponitur,vt Odyſſ.γ,Ἡμίσεες δ᾽ ἄρα
λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες Αὖθι &c. Ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες ἐλαύνο-
μεν.Hic enim ἡμίσεες δ᾽ ἄρα &c.reddiderim, Ac dimidia H
qdē pars &c.at in ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες,δὲ per Autē,ſeu Ve
rò. Vt autem poſt δὲ vacat frequenter ἄρα,ſic & poſt ὡς
vacare videri poſſit:vt Od.ζ,quum dixiſſet in princi-
pio comparationis,Ὡς δ᾽ ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ
ἀνὴρ,duobus interiectis verſibus,ſubiungit in accom-
modatione,Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε &c.Itidē verò alibi. Sic
& poſt articulum poſtpoſitiuũ ὅς abundare meritò iu-
dicetur.vt Il.σ,-θρόνον ἐπὶ,ὃν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶ-
κε φορήμεναι.Denique apud Homerum vacare vt pluri-
mum particulam ἄρα exiſtimo, eodem planè modo
quo ῥά.(Imò verò hanc ipſam eandem eſſe cum ἄρα
puto,ablatâ litera α ex principio,vt contrà in ἄρ[illegible]
tur ex fine.) Sunt & qui poſt οὐκ vacare exiſt[illegible]
ἄρα:vt apud Heſiodum in ſrio Ergwn, Οὐκ ἄρα μοῦνον
ἔην ἐρίδων γένος.Sed hìc οὐκ ἄρα videtur eſſe Haud [illegible]
dem:vbi Equidem emphaſi non caret.Sic autem ἄρα
vacat & poſt ἦ:vt Il.ε,Ἥφαις᾽,ἦ ἄρα δή τις ὅσοι θεοὶ εἰσ᾽ ἐν
ὀλύμπῳ,vbi annotat Euſtathius quoque παρέλκειν par-
ticulam ἄρα,quum ſola ἦ ad interrogationē ſufficiat.
Sed addit,quod ad accentum attinet,Homeri poſteros
fuiſſe etiam hìc ſcripturos ἆρα cum circunflexo. Sed
ſimul intelligit(vt opinor) fuiſſe ipſum producturos.
Inuenitur tamen ἄρα quoque priore longa:vt infrà do
cebo. Alicubi certè ita vacat vt interim quādā vinciē-
dæ orationis & quaſi cõtinuandæ vim habeat, & qui-
dem cum affirmatione eorum quæ dicuntur. vt Il.η,
quum dixiſſet Homerus, Νῆες δ᾽ ἐκ Λήμνοιο παρέσταν
οἶνον ἄγουσαι,interiectis quatuor verſibus ſubiungitur,
Ἔνθ᾽ ἄρα(vel ἔνθεν ἄρ,vt in aliis cod.legitur)οἰνίζοντο καρη-
κομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ &c. Sed qua Latina par
ticula reddi commodè poſſit,hoc verò non facilè for-
taſſe dici poſſit. Budæus certè δὴ ſignificare ait in illo:
ſed δὴ variis Latinis particulis,pro loco , reddi ſcimus.
Eſſe autem ἄρα in proſa quoque παραπληρωματικὸν, do
cet idem:afferens ex Demoſthene, καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω
σε λέγειν,ὡς ἄρα τρεῖς σε χαλάσμενοι πρότερον &c. Sed in
quibuſdam locis videtur velle aut παραπληρωματικὸν eſ-
ſe omnino,aut debere reddi per tandem. vt apud Xe-
noph.ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί,οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Sic a-
pud eundem,ὁ ποῖος ἄρα,& πόσος ἄρα. At poſt εἰ vel
αὖ vult reddi per Forté.vt Demoſth.εἴπερ ἄρα δεῖν ἄξιος.
Idem,αὖ ἄρα ταῦτα λέγωσιν.Greg.αὖ ἄρα δύνωνται,ſi fortè
poſſint.Sed & Thucydidem ipſum ſic ſæpe vti ſcribit.
Sic & apud Xenoph.poſt ἐὰν μὴ,itidem pro Forté. ἐὰν
μὴ ἄρα,Niſi forté. Alicubi verò particula Nā ſubiũ-
ctiua ad interpretationem Græcæ ἄρα adhibetur. vt
quum τίς ἄρα vertitur Quiſnam. Sic apud Xenoph.[illegible]
τί ἄρ᾽ οἴει παθεῖν,καλὸν φιλήσας;Quidnam.
Ἄρα, Vtique,Nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως ἑκάστης,
Ἕλληνες ἄρα,ἔφη,ὑμεῖς ἐστὲ ξένοι. ac ſi diceret, οὐκοῦν Ἕλλη-
νες ὑμεῖς.Bud.
Ἄρα,vel Ἄρα οὖν,aut Ἄραγε,Igitur,Ergo,interdũ præ-
poſitũ,interdũ poſtpoſitũ. Plat.De rep.lib.5,ἄρα οὖν ἐκ
τούτου τοιόνδε γίγνεται. Xen. Œcon (non autem Syneſ.
vt in vulg .lex & in Comm.Bud.).κἂν ἄρα γε ἵππον τις
πριάμενος μὴ ἐπίσταιτο &c.Siquis igitur,Vel Ita ſiquis e-
quum emerit. Sic enim legendum in Bud. Comm.
Qui alibi tradit hìc ἄρα adiunctam vim interrogatio-
nis habere.Idem hoc in Plut.loco,μίαν ἄρα Κορνηλία Κορ
νηλία τέχνην αὐτῆς τὴν ἀμείνονα:ἄρα itidem eſſe vult Igitur,
ſed quæ indignationē includat. Idem Bud.in alio rur
ſum Xenoph.loco,οὐδ᾽ ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra
quidem,vel,Nimirum ne terra quidem.Inuenitur ἄρα
poſtpoſitum etiā particulæ οὖν, iunctæ cum ποτέ. vt a-
pud Phil.De mundo.ὅπου ποτ᾽ οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε,
σκεπτέον,vbinā igitur radices egerit conſiderandum.
¶ Ἆρα interrogatiuum(cum ᾶ nō ά) An, Vtrũ, Ariſtoph.
ἆρα παύσει φενακίζων;deſineſne imponere?Sed frequēti
adiũctam habet aliquam particulā. Idē Ariſtoph.Neb.
ἆρά γε τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼ ποτ᾽ ὄψομαι; vbi ἆρα exponitur Vtrũ,
ἄρα autem δὴ.
Ἆράγε & Ἆρ᾽ οὖν pro Vtrum. Ἆράγε ponitur & pro Nũ
quid:de qua ſignif.vide paulo pòſt in ἆρα μή. Interdũ
verò Ἆρ᾽ οὖν pro Nónne igitur? Ἆρά ποτε,Vtrum tā-
dem?Syneſ.vt docet Bud.
Ἆρα μὴ,Nunquid & Vtrũ.quod in conſequentia ſer-
monis ἀλλὰ μὴ dicitur.Bud. Sic & ἆρά γε exponitur
Nunquid in hoc Ariſtoph.loco in Pluto ἆρά γε ἀποφαί-
νω &c.Sic in Neb.ἆρά γε αἰσθάνει &c. Citatur & ex Theo
crito ἆρά γε πα pro Nunquid forſitan?
Ἆρ᾽ οὐκ,Nónne.Interdum verò ἆρ᾽ οὖν οὐ, pro eodem.

Vide exempla apud Bud. Citatur autem ex Sophocle A
οὐκ ἄρ' (inuerſo harum particularum ordine) itidem
pro Nónne, Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν, &c.

Ἆρα pro ἄρα ſignificante δὴ, aut etiam prorſus vacante, affertur ex Sophocle. vt Τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε χειρὸς μόρος; Et, Οἴμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliiſque huiuſmodi locis ἄρα ſcribunt, etiamſi α producatur.

ΑΡΑ, ἀρᾶς, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. ..., —ἔνθα δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. vbi Euſtath. εὐχὴν ſignificare exiſtimat. Il. ο, —Θεῖνδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν Πᾶσαι ἐπικρήνει. id eſt τὴν ἱκεσίαν, inquit idem Euſtath. Sed & Herodotum ita vſum hac voce comperio: vt quum dicit B
in Eratone, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. Sic autem & plurali numero ἀραὶ, vt Lat. dicitur Preces, & alio nomine Græco in proſa vſitato εὐχαί. vt ἀράων ἀΐων, Il. ο, & ἀράων ἀΐουσα, Il. ψ. Et apud Heſ. in Ergois, Οὐ γὰρ ὄγκα κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς. Eſt autem ſuprà ἀρὴ Ionicè pro ἀρά.

Ἀρὰ, Imprecatio, Diræ. Cui ſignificationi primum locum non dedi (vt vulgò ſolet) quòd habeatur apud C
Homeri poſteros potius quàm apud ipſum Homerũ. Æſchines, καὶ περὶ ἔστιν ἡ ἀρὰ ἰσχυρὰ ὑπὸ τούτων ἐποιήσατο. γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἴ τις τάδε, φησὶ, παραβαίνοι, ἐναγὴς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem, εἴρξεται τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐναγὴς ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνέχεσθαι. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι qui diris imprecationibus deuotus eſt, ob idque deteſtandus: vt docet Budæus, illum Æſchinis locum afferens. Ex Plutarcho citatur in Solone, ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἄρχοντος. Et ex eiuſdem Theſeo, ἀρὰς θέμενος κατ' αὐτοῦ. Et ex Camillo, ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, Ciuibus mala imprecatus. Legimus verò apud D
eundem in Amat. narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀράς: & ἐπαρᾶσθαί τινι τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς: item ἐπαράσθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις ἀράς, apud Appianum in Parthico, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, θεούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀρὰ, Noxa, Damnum, apud Homerum, vt Odyſſ. ρ, —ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνειν. At Iliad. ω, copulat ἀρὴν & λοιγὸν, itidem cum ἀμύνειν. & Il. σ, dicit ἀρῆς ἀλκτῆρα. E

C. Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diris deuotus. ἔνοχος & ἐπικατάρατος ab Heſych. exponitur. Sed repono apud eũ ἀρᾷ ἔνοχος.

Ἀραῖος, ου, ὁ, Imprecationibus diris deuotus, vt accipi dicit Budæus à Sophocle, non afferens tamen locum. Sed ego hunc eſſe puto ex Antigone, πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Vbi ſcholiaſtes exponit ἐπικατάρατος. Obſeruãdum eſt autem ἀραῖος fœminino etiam genere ibi poni. Citatur & ex Euripide in vulg. lexicis, Εἰ δ' ἦν ἀραῖοι δαίμοσι βροτῶν γόνος. qui verſus ibi exponitur, Vtinam liceret hominibus deos execrari. quum F
contrà dicendum fuerit (ſequẽdo illam nominis ἀραῖος expoſitionem) Vtinam liceret diis homines execrari. Sed ἀραῖος act. etiã ſumitur pro eo qui imprecatur, & diris deuouet: vt in alia Sophoclis tragœdia, videlicet in Trachiniis, —εἰ δὲ μὴ, θύμῳ σ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Planè enim reiicio hic ſchol. expoſitionem ἐπάρατος. Accipitur autẽ actiuè ἀραῖος in hoc itidem loco qui in vulg. lex. affertur, —ὡς ἀραία δώμασι γενήσομαι.

Ἀραῖος, Noxius (vt ἀραὶ ſignificare etiam noxam dixi) nam ἀραίας pro βλαβερὰς à Sophocle poni autor eſt Heſych. At Etym. ἀραιότερος exponit βαρύτερος: addens, ἀραῖος, ἀτυχής, ἄθλιος. G

¶ Ἀράομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, Precor, Vota facio. Il. α, Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Ibidem, Πολλὰ δὲ μήτηρ φίλη ἠρήσατο. Et Il. ζ, Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὅπως ἤδη σφιν ἱκάνωσι. Cum infinitiuo apud eundem vbi exponitur etiam Optare: Od. τ, Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Et Od. σ, Παιδὸς δ' ἠρήσατο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι. At Sophocles iungens itidem infinitiuo, addidit & datiuum θεοῖς, ſcribens, ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herodot. cum accuſ. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. H

Ἀρῶμαι, Imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripidem Imprecari diras. Odyſſ. β, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' ἐρινῦς Οἴκου ἀπερχομένη. Quod minus vſitatè dicetur Imprecabitur erinnyas, pro Precabitur & inuocabit aduerſus me. Euſtathius tradit ἐπιθεάζειν hoc ſenſu dictum fuiſſe. Demoſthenes, ἀρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ.

Ἀρημένος, Læſus, Damnum paſſus. Od. ι, Τίπτε τόσον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; id eſt βεβλαμμένος: vt exponitur ab ipſo etiam Euſtathio. in qua ſignificatione (licet ipſe hoc non addat) neceſſe fuerit ab ἀράομαι deducere quod ſit ab ἀρὰ ſignificante βλάβην, non autem ab illa ſignificatione ἀρᾶς qua pro εὐχὴ ponitur. Heſychio autem ἀρημένος confuſè eſt βεβλαμμένος & εὐχόμενος. Quod autem de ἀρημένος illius loci Odyſſ. ι, idem & de ἀρημένος huius loci Odyſſ. σ, dicendum cenſeo, Ἄνδρα γέροντα δύη ἀρημένον. At in iſto eiuſdem poetæ loco in 2 verſu lib. ζ Iliadis, Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur expoſitio, & quidem multo (meo quidem iudicio) aptior: videlicet κεκρατημένος. ſed ita vt ἁρημένος ſcribatur, cum α habente ſpiritum aſperum. Exiſtimo autem de hoc ipſo loco intelligi debere quæ ab Etymologico ſcribuntur, videlicet, Ἀρημένον, τὸ κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον. deinde dicit, Fortaſſe ab ἀρνεῖσθαι. nequaquam enim ab ἀρὰ deductum eſſe. Quibus hæc addun tur (nullo tamen vinculo cum præcedentibus iuncta) αἱρῶ, αἱρήσω, ᾕρημαι, καὶ ἁρημένον. Intellexit autem (vt opinor) ſicui non placeat illa deriuatio ab ἀρνεῖσθαι (vt certè nullo modo mihi placet) poſſe hanc alteram ſequi ab αἱρῶ. Sed ſecundum hanc deductionem malè apud eum ἀρημένον cum ſpiritu tenui ſcriptũ eſt. Cæterùm in illo loco δύη ἀρημένον, ſcribi etiam ἀρήμενον cum accentu in antepenultima (vt ἀκαχήμενον) tradit Euſtathius.

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, (ad verbum Precator) Sacerdos. Il. α, initio, Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης. In hoc autem vocabulo manifeſtã Etymologiſtæ futilitatem perſpicere operæpretium eſt. (vt eum eiuſdem in aliis etiam multis quæ nobis minus perſpecta eſſe poſſunt, ſuſpectum habeamus) Nam quum ἀρητὴρ verbale eſſe τοῦ ἀρῶμαι luce clarius ſit, vt ſi à Precor deducamus Precator, ille tamen quaſi planè neſcius in quam ſe partem vertere debeat, ſcribit Ἀρητήρ, ἱερεύς, vel παρὰ τὰς ἀρὰς ἃς ποιεῖ, vel παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῷ, vel παρὰ τὸ ἀρῶ ἀράς, ἀρέσω, ἀρετὴρ & ἀρητὴρ Ionicé.
ET Ἀρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, fœmina, in poematio quod antiquo Muſæo falsò tribuitur.

Ἀρητός, οῦ, ὁ, Precibus expetitus. Item, Eiuſmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris deuotus. Nonnunquam & Pernicioſus. Vide Euſtath. Pro Pernicioſus, id eſt βλαβερός, citatur etiam ex Sophocle.

C. Δημάρητος, ſeu Δημάρατος, ου, ὁ, Populi votis expetitus. Id nomen Ariſton Lacedæmoniorum rex filio ſuo indidit (vt narrat Herodotus Eratone) quia οἱ Σπαρτιῆται πανδημεὶ αὐτῷ ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

C. Πολυάρητος, ου, ὁ, Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus: vt Od. ζ, Ἦ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν, Οὐρανόθεν καταβάς. id eſt πολύλλιστος.

C. ἈΝαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecationem aut votum factum reuoco. ἀναρᾶσθαι citat ex Calliſthene Suidas, exponitque διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν.

C. Ἐξαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι. Ἐξαράσασθαι (inquit Suidas) eſt vota perſoluere, hoc eſt vota quæ in templorũ fundationibus fieri ſolent.

C. Ἐπάρα, ας, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα. accipitúrque in malam partem, vt apparet ex Il. ι. nam quum dixiſſet, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' ἐρινῦς, mox addit, —θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. G

Ἐπαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecor. Conſtruitur cum datiuo perſonæ & accuſatiuo rei: vt Appian. in Parth. ὁ δὲ Ἄτηιος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλην, ἐσχάραν ἐτίθει καὶ θυμιῶν ἐπὶ τὴν πύλην. καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ' αὐτὸν, ἐπιθυμιῶν καὶ καταστένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, θεούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æſchin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν. & ἐπαρησάμενος Πέρσαισι πολλά.

Ἐπαράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis. Phocyl. Σπέρματα μὴ κλέπτειν ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Diris deuotus. Thucy-

dides lib.2, τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. Æſchines contra Cteſiphontem, καὶ λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. Hinc & ſuperlat. ἐπαρατώτατος apud Syneſ. Budæus in Comm. ſcribit idem ſignificare ἐναγὴς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, & quo Apoſtolus vtitur ἀνάθεμα, & μιάστωρ, quod poetæ ſibi vendicant.

C. Κατάρα, ας, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. περὶ φιλαδελφ. Ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic apud Herodot. κατάρας ποιεῖσθαι, vt ἀρὴν ἐποιήσαντο idem ipſe autor dixit, contrario tamen ſenſu.

Καταράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Execror, Diris deuoueo, Imprecor. Reperitúrque interdum ſine caſu, vt apud Ariſtophanem Veſpis, – καὶ μή με δείσῃ Εἴς σε βλέψαι καὶ τὴν ταμίαν, ὁπότε ἄριστον παραθῇσι Καταρωμένος καὶ τονθορύσας. Interdum cum datiuo perſonæ ſolo, vt apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum datiuo perſonæ & accuſatiuo rei ſicut præcedens ἐπεύχομαι: vt lib.2. epigr. Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ Τὴν Ἴσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdum cum accuſatiuo rei aut perſonæ ſolo: vt καταρᾶσθαι τὴν στάσιν apud Ariſtidem. Matth.5, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς.

Καταράομαι quoque in paſſiua ſignif. reperitur. vnde illud Matth. 25, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Κατάρατος, ου, ὁ, Diris deuotus, Execratione dignus· κατάρας ἄξιος. Demoſthenes Pro corona, οὐχὶ τοῖς καταράτοις τούτοις ὥσπερ θεία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν ἐς ὑμᾶς εὔνοιαν, Sceleratiſſimos homines, Budæus Comm. p.453. vide Ἐπάρατος.

c.2. Δημοκατάρατος, ου, ὁ, A populo diris deuotus, Populo execrabilis & inuiſus. Citatur ex Náz.

c.2. Ἐπικατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis: vt Ioann. 7, ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. vide Ἐπάρατος.

¶ Ἀρειὰ, ᾶς, ἡ, & apud poetas Ionicè etiam Ἀρειὴ, Comminatio, Minæ, Verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Vnde apud Homerum Il. υ, λευγαλέα ἔπη & ἀρειὴ copulãtur. At Il. ρ, μειλιχίοις [ἔπεσι] ἀρειὴ opponitur, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Vbi Euſtathius, ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἤτοι ἀπειλήν. Et addit, ἀντίκειν-ται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως οἱ μειλίχιοι λόγοι. Idem ibidem (ſicut & aliquot aliis locis) fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonaſmum diphthongi ει ſcribit. Apud Heſychium autẽ legimus ἀρειὴ expoſitum non ſolùm ἀπειλὴ, ſed etiam βλάβη. Idem verò & pluralem numerum ἀρειαὶ habet expoſitum ἀπειλαί. Sed in vulg. editionib. legitur ἀρείας cum accentu in penult. ſicut & in ἀρείας quod exponit πύλους Περσικάς.

Ἀρειὰς, ᾶς, pro ἀπειλὰς, Minor, Etym.

ἌΡΗΣ, Mars. ab ἀρὰ ſignif. βλάβην: ſi Euſtathio credimus, afferenti tamen alicubi & aliud etymum, videlicet παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ εἴρειν. Etymologicus autem alia quædã addit. Ἄρης, Mars: vt Il. ο, – Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. In Bœot. – φόβον Ἄρηος φορεούσας. Et Il. δ, vbi dicitur Ἔρις eſſe Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. Et Il. ε, Ἆρες, ἄρες, βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα (vbi obſerua α huius nominis diuerſam habere quantitatem ſyllabicam eodem in loco) Et aliis denique plurimis in locis cùm apud hunc poetam, tum apud alios, Ἄρης pro deo Marte. ‖ Ἄρης, Prælium: vt & Mars accipitur à Latinis. Il. β, Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. quod alibi ἐγείρειν Ἄρηος συνάγειν, & συνάγειν ὑσμίνην, vt Il. ξ. Et Il. σ, Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, id eſt ἀποτρεπτικοὶ τοῦ πολέμου, vt inquit ſcholiaſtes: Sic & apud Sophoclem Antigone ἄρης pro πόλεμος. Nec ſolùm generaliter πόλεμον ſignificat, ſed & peculiari ſignificatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμὴν, inquit Euſtathius: vt Il. ρ, – δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Vbi tamẽ exponit idem gramm. ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἄρεος. Schol. Sophoclis in quodã Aiacis loco vult ἄρης accipi pro λύσσα ſiue μανία. ‖ Ἄρης, Vulnus, Plaga, Il. ν, – ἔνθα μάλιστα Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, id eſt πληγὴ καὶ τραῦμα, inquit Euſtathius. Nec ſolùm pro vulnere ſed & pro cæde ipſa quæ fit vulnerando. Qua in ſignificatione vſus eſt etiam Sophocles in Aiace, πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετὰ σοῦ δὲ τυπείς. Vbi ſcholiaſtes exponit θάνατον (ſed aptius exponetur φόνον) afferens illum Homeri locum, modò citatum, ἄρης ἀλεγεινὸς, quaſi ibi ἄρης mortem ſignificet: quum pro vulnere accipiatur, vt dictum eſt. ‖ Ἄρης item pro ferro. de qua ſignif. vide Euſtath.

Ἄρης in communi ſermone genitiuum habet ἄρεος, inquit Euſtathius: & vt dicitur Σωκράτης Σωκράτους Σώκρατες, eodem modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At verò genitiuus Ἄρεως per ω eſt à nominatiuo Æolico Ἄρευς, quo vſus eſt Alcæus. Sed in hoc Homeri verſu Il. σ, Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, Ariſtarchum legiſſe Ἄρεω, qui genitiuus eſſet ſimilis τῷ Μενέλεω & Πείρεω. Ionicè autem ἄρηος ab eodem nominatiuo Ἄρης. Sed & genitiuum illi datum fuiſſe ἄρου, vnde per extenſionem Ionicam dixiſſe Archilochum παῖδ' Ἄρεω μιαιφόνου. Quinetiam habuiſſe genitiuum ἄρητος, vt oſtendit Ἀρητιάδης patronymicum apud Homerum, & Ἀρητίων diminutiuum. Vide Euſtathium. Reperitur certè in proſa genitiuus ἄρεος, datiuus ἄρεϊ, vel potius cum contractione ἄρει. Accuſ. ἄρην. Apud Ariſtophanem autem etiam ἄρη ſine ν.

C. Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, Bellicoſus, Egregius bellator. Q.d. Celer ſeu agilis in prælio. Il. υ, ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Vide Heſych. & Euſtath.

C. Ἀρηΐφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, In prælio occiſus. Il. τ & ω, Μυῖαι αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Et Od. λ, Ἄνδρες ἀρηΐφατοι.

ET Ἀρείφατος pro eodem. Sed ἀρείφατοι φόνοι ex Euripide affertur, vbi ἀρείφατοι fuerit ſimpliciter pro ἄρειοι, vel à Marte perpetrati. ‖ Heſychius autem ἀρείφατον λῆμα exponit ἰσχυρὸν, pro ἄρει ἐοικὸς, inquit, citans Æſchylũ. Etymol. quoque ἀρείφατος vult ſignificare non ſolùm τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, ſed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον, ex quo intelligi πολεμικόν.

C. Ἀρηΐφιλος (q.d. Marti carus, vel Cui carus eſt Mars) Bellicoſus, Strenuus bellator: vt ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Il. γ.

C. Ἀρειμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀρειμάνιος (q.d. Marte furens, Bellandi amore inſanus) Martius, Bellicoſus. Dionyſ. Alex. – ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν. vbi Euſtathius ait vocatos Arimaſpos ἀρειμανέας vel ἀρειμανίους, oſtendens ſe legere vel ἀρειμανέων vel ἀρειμανίων. Sed ἀρειμανέων certè regularius eſſe nemo mihi negauerit: atque adeo ſic etiam legimus in epigrammate cuiuſdam Simyli poetæ apud Plutarchum in Romulo, Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν. Apud Etymol. perperam (vt opinor) ἀρειμάνειος cum ει in penultima. Ἀρειμάνιος (inquit Bud.) Bellicoſus & pugnax. Strabo de Gallis, & Plutarchus. Laert. 288. Idem Plutarch. in Themiſt. 39 in fine pro Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plutarchũ certè ἐν κεφ. Ῥωμ. inueniò copulata πολεμικὸς & ἀρειμάνιος. ‖ Perſis autem ἀρειμανὴς eſt αἴδης, teſte Heſychio. AT Ἀρειομανὴς, Arianus, ab Ario, in Eccleſiaſtica hiſtoria. ET Ἀρειομανίτης, pro eodem, apud Theodoritum in Eccleſ. hiſt. vt annotat Budæus.

Ἀρεικάπηχος perperam in vulg. lexicis ſcribitur, de quo vide in κάπηχος.

C. Ἀρείτολμος (q.d. A Marte audaciam ſumens) Martius, Bellicoſus, Citatur ex Epigr.

Ἄρειος ET (apud poetas) Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Hom. Il. δ, Παυρότεροι λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον id eſt Martis, τὸ τοῦ ἄρεος (inquit Euſtath.) vel κρεῖττον τοῦ ἐνταῦθα κατὰ Τροίαν τείχους. Et ἄρειος pro Martius, in Ἄρειος πάγος, Martius collis, propriè. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus & compoſita voce Ἀρεόπαγος, à quo & iudices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρεοπαγῖται. Vide in Πάγος. Alterum adiectiuum Ἀρήϊος (poeticũ vti dixi) Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conueniens: vt τεύχεα ἀρήϊα, item ἔντεα ἀρήϊα, apud Homerũ: vt & Lat. Martia arma. Heſychius tamen ἀρήϊα exponẽs πολεμιστήρια, ad hos locos Homeri reſpexit, vt opinor. Sed & ἀρήϊος bellicoſum ſignificat, vt Lat. Martius. Il. π, ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. Et Il. ν, ἄνδρες ἀρήϊοι. Cæterùm ſcribit Euſtath. pag. 894, τὸ δὲ ἀρήϊος παροξύτονον τὸ ἄρειος: quibus tamen repugnantia ſcribere videtur pag. 217.

Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illius hæretici, vnde Ἀρειομανὴς & Ἀρειομανίτης, de quibus paulo antè dixi. Euſtath. de ἄρειος loquens, ἐξ οὗ (inquit) καὶ κώνειον παρὰ τοῖς ὕστερον, Ἄρειος δὲ διφθόγγου, ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρειϊκός. Sed & pſaltes quidam olim ...tus fuit Ἄρειος cum ſolo ι.

¶ Ἀρεί...ν, Præſtantior. Propriè autem Marte præſtantior, Præſtantior armis, vtpote ab ἄρης. Homerus Odyſſ. ο, χέρεια & ἀρείονα inter ſe opponit. Ἀρείων exponitur aliquibi & Melior. Sic & ἄρειον interdum Præſtantius, interdum Melius. Heſiod. Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον. Phocyl. τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον;

¶ Ἄριστος, Præſtantiſſimus, Optimus. ſuperlat. gradus: vt ἀρείων, comparatiui. Propriè Marte præſtantiſſimus, Armis præſtantiſſimus, ſeu prælio: ſed generaliter accipitur. vnde cum ἄριστος additur τὰ πολεμικά (ſub. κατὰ) vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς (vt à Plut. in Publicola) pro eo qui ſit præſtantiſſimus in rebus bellicis. Hom. Il. τ, Ἴσων αὖ Ζεὺς περὶ πάντα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Od. ξ, Ἄξειν ὑῶν τὸν ἄριστον. Interdū cum accuſat. interdū & cum datiuo: vt Il. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. At Il. ψ, Αἶαν νεῖκος ἄριστε. Interdū verò huic nomini præfigitur ὄχα, ſicut & aduerbio Ἄριστα, de quo paulo pòſt. Sed & πολλὸν ἄριστος, Il. α. Et μέγ' ἄριστον, pro Longè præſtantiſſimus, Il. β. ‖ Apud Thucyd. autem cum infinitiuo, ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, lib. 3, maximè idonei qui fallamini. Schol. ἐπιτήδειοι καὶ ἕτοιμοι.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui & Summates Plauto. In vulg. lex.

Ἄριστος de re etiam dicitur, non ſolùm de perſona. vt ἄριστοι σώματα, Xen. Hell. 5, ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, ἀτάκτους δὲ καὶ ἀνοπλοτέρους, Præſtantiſſima corpora, vel Robuſtiſſima, Firmiſſima. Apud Homerum ἀρίστη βουλή, Præſtantiſſimum conſilium, vel Optimum. Sic Herodianus libro ſecundo, συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν ἀεὶ τὰ ἄριστα καὶ χρήσιμα.

Ἄριστα, aduerb. Præſtantiſſimè, Optimè. Odyſſ. γ, Αὐτὰρ δ' φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Cum genitiuo interdū, vt ἄριστα ἠθῶν ἔχει, optimè moratus eſt. Sed hic genitiuus poſſit & verbo ἔχει tribui. ‖ Ἄριστα pro ἄριστον etiam, notat apud Homerum Euſtath.

Ἀριστίνδην, aliud aduerbium, Præſtātiſſimos vel optimos quoſque deligendo. Eadem forma dicitur qua πλουτίνδην. Ariſtot. Pol. 2, ταύτην δ' αἱροῦνται τὴν ἀρχὴν ἀριστίνδην, id eſt (Bud. interpr.) In hunc magiſtratum optimum quenque legunt. Affertur ex eodem libro, ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, optimos & ditiſſimos quoſque eligere in magiſtratus. Lucianus, πλουτίνδην καὶ κλήσεις ἀλλὰ μὴ ἀριστίνδην καλεῖν αὐτούς. Sic οὐκ ἀριστίνδην μὲν ἐπιλελεγμένοις, Iſocr. Paneg. Et apud Plat. De leg. 9, ἐκ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον exponitur, Optimus quiſque ex eorum numero electus qui anno proximè præterito functi magiſtratibus fuerunt.

[Ἀριστεύω, F. σω, Præſtātiſſimus ſum omnium & maximè ſtrenuus, Omnium fortiſſimè me gero. Hom. Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Quoniam autem à ſuperlatiuo fit, (ſicut καλλιστεύω à κάλλιστος) genitiuo itidē iungitur interdum, vt Il. ζ, Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων. Vbi obſerua & infinitiuum: vt & Il. π, — ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. pro ἐν τῷ μάχεσθαι, aut κατὰ τὸ μάχεσθαι. Perinde ac ſi dixiſſet, ἀριστεύεσκε μάχῃ, aut κατὰ τὴν μάχην: aut certè ἐν τῇ μάχῃ: vt apud Corn. in alleg. ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκέναι ἡ Ἀθηνᾶ. Nam & in ſoluta oratione frequens eſt huius verbi vſus. Xenoph. cum genitiuo vſurpat (ſicut Homerus) vbi ſcribit, ἐν οἷς πολέμοις ἐκεῖνοι δῆλοί εἰσι πάντων ἀριστεύσαντες τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Sic Plutarchus in Numa, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, vbi exponitur Bellicoſiſſimus barbarorum. Sophocles autem accuſ. rei iunxit in Aiace, τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, Quæ vide vt interpretatus ſim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν ponitur etiam generalius pro Strenuum ſe præſtare, Strenuè vel fortiſſimè dimicare. Plutarch. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Nazianz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortiſſimè pugnare aduerſus aliquē. Lucianus, ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε τοῦ Ζηνοθέμιδος

A συμμαχῶν.

Ἀριστεύειν de alia etiam præſtantia dicitur quàm quæ eſt in rebus bellicis: vt apud Theocritum ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præſtantiſſimi arte remigandi. Et ab Appiano Bell. ciuilium lib. 2, dicitur territorium optimum ἀριστεύειν: vbi ſcribit ἀριστεύουσα γῆ ἡ περὶ Καπύην.

Ἀριστευτικός, ἡ, ὄν, Qui quaſi ita comparatus ſit natura vt omnium fortiſſimè ſe gerat. Vel, Fortitudine cæteros ſuperare ſolitus. In vulg. lex. exponitur Strenuus, non expreſſa vi vocabuli.

B Ἀριστεύς, έως, ὁ, Qui omnium præſtantiſſimè & fortiſſimè in bello ſe gerit, Omnium fortiſſimus. Addo autem genitiuum Omnium, vt oſtendam vim habere ſuperlatiui. Sic Homerus ἀριστῆας Δαναῶν & ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plutarch. in κεφ. Ῥωμ. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rurſus apud Homerū paulo etiam generalius pro optimatibus ſeu proceribus, & quibuſuis qui primarii ſint inter alios. vt Odyſſ. ζ, ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. Et Od. ο, μνηστήρων ἀριστῆες.

C Ἀριστεία, ας, ἡ, Egregia ſtrenuitas, Egregiæ fortitudinis ſpecimen. Exponitur etiam Præclarum militiæ facinus. Et ſimpliciter Fortitudo, Strenuitas. Sophocles, κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. Et ἀριστείας ἀγωνιστὴς γενέσθαι. Et in Anthologia epigramm. — ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι. Herodianus lib. 7, ταύτην τὴν μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ (eadem forma dictum qua καλλιστεῖον) Fortitudinis præmium, Præmium ſeu honorarium quod datur fortitudinis ergô. propriè quod datur ei qui omnium fortiſſimè & ſtrenuiſſimè ſe geſſit. Xenophon

D Hellen. 1, κρατίστοις γενομένοις ἀριστεῖα ἔδωκαν. Iſocrates Pānegyrico, καὶ περὶ ἅπαντας τοὺς κινδύνους διενεγκόντες, ἀεὶ τῶν μὲν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Æſchin. in Cteſiph. ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. Ex Plutarcho autem in Theſeo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον ſimpliciter. ‖ Ἀριστεῖον generalius pro alio etiam præmio: vt σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themiſtocle.

ἈΡΗΓΩ, fut. ξω, Auxilior, Opem fero. (propriè autem in bello, quum ab ἄρης deducatur) Il. α, Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Vſus eſt & Xenoph. hac voce, li-

E cet alioqui poetica: vt Pæd. 1, τοῖς φίλοις ἀρήγειν. & in OEconom. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed & Dioſcorides vſus eſt, vt quum dixit ἀρήγει ποδαγρικοῖς. Ex quo affertur & iuncta accuſatiuo, ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας, ſed manifeſto errore pro ἐπιληψίαις. ‖ Euripides cum accuſatiuo rei & datiuo perſonæ dixit, ἀρῆξαι φόνον δοκῶ μοι τέκνοις, pro arcere cædem à filiis, vel propulſare. Sic ἀρκεῖν & pro Propulſare & pro auxiliari accipi docui antea, quorum alterū ex altero pendet.

F Ἀρηγών, όνος, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defenſor. Iliad. δ, Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων.

Ἀρωγός, idem quod ἀρηγών, & apud eundem Homerum eodem libro, Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. Apud Sophoclem ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος exponitur Curatores nauis & adiutores: ab aliis, defeſores. Apud eundem Aiax ἐριννῦς inuocat ἀρωγούς, id eſt auxiliatrices, vel vindices. Dioſcorides vt verbo ἀρήγει vtitur, ita & hoc nomine quod ab eo deductum eſt: vt δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, pro Vim auxiliarem habet. Citatur & ex Epigramm. ἀρωγὸς βροχετῶν pro Arcens

G pluuias: & rurſus ex Sophocle τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα id eſt quæ proſunt. Vide & ἐπαρωγός poſt Ἐπαρήγω.

C. Ἀρωγοναῦται δαίμονες in Anthol. epigr. Defenſores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exponitur etiam, Dii fauentes & propitii nautis.

Ἀρωγή, Auxilium. Hom. Il. δ, Ζηνὸς ἀρωγή. Vtitur & Il. ψ.

C. Ἀπαρήγω, vide poſt Ἐπαρήγω.

C. Ἐπαρήγω, idem quod ſimplex ἀρήγω, Auxilior. Il. α, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσίν. id eſt βοηθεῖν.

HINC Ἐπαρηγὼν ET Ἐπαρωγός, pro Ἀρηγὼν & Ἀρωγός, Au-

H xiliator, Auxiliatrix. Item Adiutor: vt apud Apoll. ἐπαρηγόνες exponitur Adiutores. Itidem Epigr. lib. 6, τῷ ζωᾶς ἐπαρωγόν, Vitam adiuuās. Et Apoll. Arg. 1, τοῖον ἐὼν ἐπαρωγὸν ἀέθλων.   SIC Ἐπαρωγὴ pro ἀρωγή, Auxilium, apud eundem Apoll.

Ἀπαρήγω in vulg. lex. quod ſi non eſt perperam poſi-

tum pro ἐπαρήγω, ſignificabit Auxiliando propulſo. A

C. ΣΥΝαρήγω, Simul auxilior. At in vulg. lex. ſimpliciter Auxilior.

ἈΡΕΤΗ', ῆς, ἡ, Virtus, ſed propriè virtus bellica. Ex variis enim etymis huius vocis, ſequor illud quod ab ἄρης eam deducit. Qua in re etymo Latinæ vocis Virtus iuuari me poſſe exiſtimo. hanc enim à Vir deriuari notum eſt, & quidem ab ea ſignificatione qua pro forti & ſtrenuo (& quaſi habente aliquid ἄρεως, id eſt Martis) vſurpatur. Cæterùm & nomen Artē fuerũt qui ab hoc Græco ἀρετὴ ortum putauerint: quæ & Donati fuit opi B nio. Hom. Il. ν, Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Il. ψ, — αὐτὸς δ' κρείσσων ἀρετῇ τε βίη τε. Od. ρ, Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι. Et Odyſſ. σ, πάσης ποθέουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετήν. Sic & alibi dicit παντοίην ἀρετήν: ſed & plurali numero παντοίας ἀρετάς: vt Il. ε, Παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι. vbi obſerua ἀρετὰς tribui ποσὶν eodem modo quo dicit Iliad. υ, — ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων: Cum quibus optimè conuenit ἀρετὴ ἵππου apud eundem poetam, C Il. ψ, quum ea in optimè currendo ſita ſit. Euſtathius in hunc Odyſſ. locum, lib. θ, Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ τοι ὀπηδεῖ, annotat hîc ἀρετὴν non dici ſolùm ἀνδρίαν, vt alibi, ſed ſimpliciter τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους δεξιότητα. At ἀνδρίαν peculiariter ſignificare vbi dicit, Οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι. item in illo loco, Παιδὸς ἑῆς ἀρετῆς μιμνήσκετο. Addit idem Euſtath. ἀρετὴν ſignificare & eam quam εὐδαιμονίαν poſteri huius poetæ appellarint, id eſt beatitudinem. Vt quum dicit Odyſſ. σ, Ὄφρ' ἀρετήν παρέχωσι θεοὶ καὶ χρωμάτ' ὀρώρῃ. Et eodem lib. vbi dicit Penelope, — ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν ἀθάνατοι. Hinc autē D eſſe verbum ἀρετᾶν: vt ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego (quod tam docti grammatici pace dictum ſit) ἀρετὴν exiſtimo potius vocari in illis locis vigorem corporis quàm felicitatem. quum præſertim in priore ſubiungatur καὶ χρωμάτ' ὀρώρῃ: quod ſimile eſt illi Theocritico, οἷς χρὼς χλωρόν.

Ἀρετὴ apud proſæ ſcriptores interdum Virtus generali appellatione, vt & apud philoſophos, oppoſitam habens κακίαν (quam Heſiod. appellās κακότητα, ei itidē opponit) interdum peculiarius, prout hoc vel illud ei E adiũgitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. apud Platonem ἀρετὴν vertit virtutem. Ab eodem autem alibi ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honeſta. Apud Iſocratem ad Demonicum, ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ exponitur Virtus morum. Apud Plut. in Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ Ciuilis diſciplina. Sed & apud Platonem in Apologia Socratis, δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετή, Hoc enim iudicis eſt officium. Quæ interpretationes à vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. ‖ Ἀρετὴ in proſa etiam tribuitur aliis quàm hominibus, vel brutis, vt ἀρετὴ τῆς F χώρας, Plat. De leg. Regionis præſtantia, aut bonitas, id eſt feracitas.

C. Ἐνάρετος, ου, ὁ & ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, vt exponit Bud. in hoc loco Damaſceni, καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄυλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Herodianus lib. 2, ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν dixit imperium glorioſum & commendabile virtutis ergò, eodem interprete. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem tranſacta. Philoſophi tamen (ſi Euſtathio credimus) quum ἀρετὴν dicant, ab G ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitāt, & potius ἐπωνύμως appellant σπουδαῖον.

C. Φιλάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virtutis ſtudioſus. Ariſtoteles libro 1, Ethic. cap. 8, καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ [ἡδέα ἐστί.]

C. Αἰναρέτης, vide ſuprà in Αἰνός.

Ἀρετάω, τῶ, Virtutis felicitatem aſſequor. id eſt, quæ virtutem comitatur. Hom. Od. θ, Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Vbi vulgò exponitur, Non rectè ſuccedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perueniunt. At H mea illa expoſitio aptius vim verbi exprimere mihi videtur: vt hic ſit ſenſus, Quem ſucceſſum habet virtus eundem habere non poſſunt iniqua facta. Affert tamē Euſtathius aliam expoſitionem: ſed quæ conuenire nō poſſit cum hoc altero loco, Odyſſ. τ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, (vel ὑπ' αὐτοῦ, vt in aliis) quod ille exponit ὡς εὐδαιμονιζῶσιν: ego itidem Virtutis felicitatem conſequuntur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiũt. Poſſint tamen & aliæ expoſitiones vtriuſque loci afferri.

Ἀρεταίνω apud Euſtath. videtur idem eſſe.

ἘΝΑΙ'ΡΩ, Occido, Interficio. Iliad. θ, Ἐκ τῶν δὴ τόξοισι διϊστευμένος ἄνδρας ἐναίρω. Et Il. ν, Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο voce media apud Heſiodum pro ἐνῆρεν, Occidit, Καὶ τὸν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. Cæterùm ἐναίρω quidam ab ἄρης, alii ab ἔναρα deduxerunt, id eſt ſpolia. vnde τῷ ἐναίρειν (ſicut & τῷ ἐναρίζειν) nonnulli ſpoliandi ſignificationem perpetuò includi voluerunt. Quod tamen falſum eſſe videmus cum aliis in locis, tum in hoc Iliad. φ, Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum ſeparatam habere ſpoliandi ſignificationem ſcripſerunt, ſicut & interdum occidendi. Ego verò, etiamſi ἐναίρειν nonnunquam ſit ſpoliare (cuius tamen ſignificationis exemplum non affertur) multo magis rationi conſentaneum eſſe iudico, vt poſtquam ἐναίρω ab ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα deriuemus, à quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ‖ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo. qua in ſignificatione vtitur Homerus paſſiuo ἐναίρεσθαι, Od. τ, Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hîc vtor, quòd Plautus & poſt eum Ouidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit.

C. Ἐναροκτόνος dicitur θάνατος id eſt interfector: vt ſit θάνατος ἐναροκτόνος, Mors interfectrix. ex ἐναίρω & κτείνω alioqui ſynonymis, vt μυθολογεύω ex duobus itidem ſynonymis eſſe factum videmus. Lege Euſtathium pag. 437.

C. Ἐξεναίρω, Interficio. Heſiod. in aor. poſt. vſus eſt, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν. ET ΚΑΤεναίρω, idem, in Epigr. Heſ. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit.

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuuiæ, σκῦλα, λάφυρα. Il. ζ & θ, ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonides appellat λάφυρα αἱματόεντα Epigr. lib. 1. Il. ζ, — φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα. Il. θ, Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. Sic Il. ρ, Χάζετο· λεῖπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Heſiodus quoque hoc epitheto eſt vſus in Aſpide, λῦσαν ἔναρα βροτόεντα. Heſychius ἔναρα exponit etiam ὅπλα. ſed reſtringendum id eſſe puto ad arma quibus ſpoliatus hoſtis fuerit.

C. Ἐναρφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (per ſyncopen pro ἐναροφόρος) Spolia ferens, Exuuias ferēs, q. d. Exuuifer. Ex conſequenti autem, Belli coſus, Strenuus bello. Etymol. ET Ἐναρηφόρος pro eodem in Epigr.

Ἐναρίζω idem quod ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio & interfectum ſpolio. Il. ρ, Νωλεμὲς ἐγχείῃσιν, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Il. φ, Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. ET compoſ. ἘΞεναρίζω, Idem. Il. λ, — Σιμοείσιον ἐξενάριξε. ITEM ΚΑΤεναρίζω, Idem: vt apud Sophocl. Aiace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χερός.

Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, teſte Heſychio.

ἌΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, κτύπος. Heſych. ψόφος, θόρυβος. Euſtathius dicit δοῦπος non tam aſperum ſignificare ſonitum quàm ἄραβος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀραβεῖν: in hoc verſu qui Il. ε & alibi habetur, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Heſiodus, Δεινὸς δὲ σφ' ἰαχὴ ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Eſt ἄραβος (inquit Camer.) ſtridor dentium, vt in frigore & conſternatione. Quo modo Hom. Iliad. κ. vſus eſt hoc vocabulo, quum de Dolone dicit, — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologiſtæ ἄραβος eſt ἡ ἐν ἄρει βοή, vt ſit ἄραβος quaſi ἀρεβόος. Vel, ἡ ἐν ὄρει βοή, quaſi ὄραβος. Vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή, quaſi ἔραβος. Et quamuis primum etymum poſuerit ἡ ἐν ἄρει βοή, ſubiungit tamen, de ferro nonniſi per catachreſin dici.

Ἀραβικός, οῦ, ὁ, quoque hinc deriuatum videtur. nam ἀραβικὴ πνοὴ Heſych. interpretatur τυφωνικὴ, vt ſit ventus repentinus & procelloſus. ET Ἀραβίδες, Venti puluerem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί, vt idem Heſych. exponit.

Ἀραβέω, ῶ, F. ήσω, Strepitum ſeu fragorem edo. Il. ε, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, id eſt, ἐψόφησεν, ἤχη-

ειν, Heſ. Reperitur etiam cum accuſatiuo: — vt μάτίω ἀράβησαι ὀδόντας, apud Apoll. Argon.2. A

C. Ἀμφαραβέω, ῶ, F. ήσω, Circunſtrepo. Il. φ, Ἐπλὰ δ' ἐπίσχε πέλεθρα πεσὼν ἐκόνισε δὲ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. Apud Heſiodum autem in Scuto Herc. ἀμφαράβιζον ſcribitur à verbo ἀμφαραβίζω. ſic enim in omnibus habetur exemplaribus, Ἅρματα δ' ἐπποίησε καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

ἈΡΑΣΣΩ, vel Ἀράττω, F. άξω, Euſtathio propriè eſt τὸ ὡς σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ ἄρης. Amputo, Abſcindo. ſic enim Homerus & Herodotus vtuntur. Il. γ, Δηίπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. Item Pulſo, Tundo. Gregorius, τὰς θύρας ἀρασσομένων. Syn. de quodam ſupra modum ſuperbo & elato, οὗτος, inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Ἀράσσειν eſt etiam Illidere, συγκρούειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, id eſt, Collidi inter ſe & cõflictari. Alciph. in Epiſt. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι. Metaphoricè item de verbis probroſis ἀράσσειν dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, Conuitiis impetebant. Heſychio præterea ἀμέλγειν ſignificat. Notandũ verò eſt, ἀῤῥάξαι ſcribi & ἀράξαι: ſicut & ἀπαρράξαι, καταῤῥάξαι & cætera. B C

Ἀραγμός, οῦ, ὁ, Colliſio, Pulſatio, Strepitus. ἀραγμὸς δεσμῶν apud Euripidem, Fragor vinculorum. ἀραγμὸς τῶν στέρνων, Percuſſio pectoris, Planctus, apud Sophoclem in OEdip. Col.

C. ἈΠαράσσω, F. άξω, Deiicio, Deturbo, Depello. ἀποκατάγνυμι, Heſ. Il. ξ, — ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Vrania, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυούσης νεὸς βάλλοντες ἀπήραξαν. D

C. ΔΙαράσσω, F. άξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Heſiod. in ſcuto Herc. τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν, Πάντη μὲν σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα. quod per tmeſin dixit pro διήραξα, videlicet δονεῖ.

C. ἘΝαράσσω, F. άξω, Illido, Pauſan. Meſſen. οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι. Bud.

C. ἘΞαράττω, F. άξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid. hæc verba citans, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν, hoc eſt συντρίψαι, καταβαλεῖν. Metaphoricè etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ dicitur ſicut ἀράττειν ὀνείδεσι paulo antè habuimus, pro verbis probroſis inceſſere, λοιδορεῖν. Ariſtophanes Nebulis, Ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ἠνεσχόμην, ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι, id eſt κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς: vt ſchol. exponit. E

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, Fractura, σύντριμμα, vt Gal. apud Hipp. exponit.

C. ἘΠαράσσω, F. άξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: vt Bud. in Comm. exponit: afferens hoc ex Syneſio exemplum, ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. vide paulo pòſt ἐπιῤῥάσσω. F

C. ἘΣαράσσω, F. άξω, Repello. vnde illud quod in vulg. lexicis citatur, ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας.

C. ΠΡΟΣαράσσω, F. άξω, Allido. προσκρούω, Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphr. καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Greg. de homine, ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενον προσβολαῖς.

C. ΣΥΝαράσσω, F. άξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Luc. οὐ μέντοι ἔφθη συναράξαι τοῖς ὀδοῦσι. Sic in paſſiuo, πολλοὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλοις, id eſt, Inuicem vel mutuò collidebantur & confringebantur. Arrian. lib. ς, ἐποκειλάντων πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων. quo in loco Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendãdum cenſet. Huc pertinet etiam συναρήρακται apud Heſych. pro συγκέκοπται. Συναράττω eſt etiã Confligo, vel confligor, Bud. Comm. Ariſtot. De mundo, συναραττόντων ἀνέμων παντοίων. Eſt autem hoc verbum (vt Budæus in Comm. annotat) τῶν διττολογουμένων. συναράσσω enim & συῤῥάσσω reperitur. G H

C. ὙΠαράττω, F. άξω, Succutio, κινῶ, πλήττω, Suid. apud quẽ hoc citatur exemplũ, ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαραττομένης, ὅπλων κρουομένων.

ῬΑΣΣΩ, ῥάξω, Idem quod ἀράσσω, vt Bud. in Comm.

ſcribit, annotans verbum eſſe διττολογούμενον. vnde ῥάξαι quod Suidas ex Apollodoro citans exponit καταβαλεῖν. Demoſth. in orat. contra Conon. εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε, &c. Alliſerunt, Deiecerunt. Bud. Sic Eſaiæ 9, ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτὸν, id eſt Elidet, vt Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥαχθεὶς quod Heſych. exponit σπαραχθείς. Ῥάσσω ſignificat etiam Euſtathio τὸ ἐῤῥωμένως καταπίπτω: indéque dicit eſſe καταῤῥάκτης. ῥάσσω autem deriuari à ῥῶ, vt à φῶ φάσσω.

Ῥᾶξις, εως, ἡ, ὅθεν σύῤῥαξις, Conflictus acierum. Budæus ex Plutarcho.

Ῥακτήειος, ου, ὁ, ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens. Heſych. qui hunc ex Philoctete verſum citat, Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήεια. Ῥακτήειον verò eidem Heſychio eſt ſaltatio quædam. Ῥακτήεια autem plurali numero ſubſtantiuè itidem poſita exponit idem τύμπανα, item κέντρα ἀντὶ τοῦ κόπτειν, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. ET Ῥάκτεια, τὰ ῥαβδία ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀποσείουσι. Heſych. Ῥάκτος quoque huc pertinere videtur quod Heſychius exponit λόφος, & Ῥάκτοι, quod eidẽ ſignificat φάραγγες, πέτραι, χαράδραι.

C. ἈΠΟῤῥάττω, F. άξω, Amputo, Auello. ἀποκόπτω, Suid. qui hoc prouerbium citat de iis qui vi aliquid faciunt, ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. INDE eſt ἀπόῤῥαξ quod Heſychius ἀπόῤῥωγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exponit. Ἀπόῤῥαξις autem modus ludendi pila, quorum præter hunc tres adhuc alii à Polluce recenſentur, ἐπίσκυρος, φαινίνδα, οὐρανία. hunc autem ſic deſcribit lib. 9, ἔδει τὴν σφαῖραν ἐντόνως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίξαντα, ὑποδεξάμενον τὸ πήδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι· καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἠριθμεῖτο.

C. ἘΠΙῤῥάσσω, F. άξω, Irruo, Incumbo, & idem quod ἐπαράσσω, vt Bud. in Comm. docet, hoc ex Diodoro citãs exemplum, οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις ἐνθύμως ἠγωνίζοντο.

Ἐπιῤῥάκτης, οῦ, ὁ, Incumbens hiatu. vt ἐπιῤῥάκτη θύρα apud Plutarchum, περὶ ἡγεμόνα ἀπαίδ. Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος, θύραν ἔχων ἐπιῤῥάκτην ἧς ὑπεράνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, id eſt, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, hoc eſt incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comment. vulgata lexica interpretantur Porta pendula & recidens, ex Liuio.

C. ΚΑΤΑῤῥάσσω, F. άξω, Frãgo, Rũpo. Herod. & Καταράττω, ἔστι δὴ ὑποφαίνει τοῦ θώρακος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος. ἀντὶ τοῦ καταῤῥαγείσης, καταῤῥωγυίας, inquit Budæus Comm. Eſt etiam Impetuoſè deturbo, καταῤῥίπτω, καταβάλλω, Heſych. Demoſthenes κατ' Ἀριστοκράτην, Κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Neutraliter aliquando ſignificat Erumpo. Diodor. εἰς δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Ariſtot. De mundo, νέφη τε συνίσταται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. In qua ſignificatione etiam paſſiuè vſurpatum reperitur, vt ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων apud Herodotum. Aliquando Defluo & caſſo more ſalientium aquarum. quod & κατακρουνίζειν dici Bud. in Comm. autor eſt. Gal. Method. 8, ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράττει τοῦ ἀγγείου. vbi genitiuo iunxit ἀντὶ τοῦ, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem, εἰς οὓς καταράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πλείους. Idem Method. 13, tranſitiuè vſus eſt, ἐγχεῖν μὲν οὖν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ φάρμακα, πρότερον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Heſychio eſt etiam περικτυπέω.

Καταῤῥάκτης vel Καταράκτης, ου, ὁ, Cataracta. qua voce & Latini vtuntur. Locus eſt (vt Bud. in Comm. ſcribit) abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quàm fluit: vt cataractes Nili apud Strabonem lib. vltimo. καταῤῥάκται (inquit Euſtathius in Comment. in Dionyſ. De ſitu orbis) ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζονται τὸν ῥοῦν εὑρόντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταῤῥάσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως καταπίπτοντες. ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταῤῥάκτας φαμέν. Vide & Suidam in Καταῤῥάκτης, vbi Iſtri cataractas deſcribit. Καταῤῥάκτης eſt etiam

vectis quo porta obfirmatur, ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλής: vt Euſt. A exponit in illum Homeri locum, Il. ω, — θύρην δ' εἶχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος. Dionyſ. Halic. lib. 8, καταρράκτας τῶν πυλῶν διακόψας. Significat etiã ipſam portam cataractam (vt Liuius vocat) & idem quod θύρα ἐπιρράκτη paulo ſuprà. Euſtathius verò adhuc ſpecialiùs dicit eſſe ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συμπλούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως: alibi autem θύραν καταρράσσουσαν κλιμακηδὸν ἄνω, eandémque eſſe videri quàm Homerus Od. χ, ὀρσοθύραν nominat. Plutarchus in Antonio, καὶ τοὺς καταρράκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας. Apud Sophoclem autem καταρράκτην ὁδὸν (id eſt ὕδον) ſchol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς ᾅδου, quem antè nominarit χαλκόπουν οὐδόν. Quidã verò lexicographi Græcolat. καταρράκτην ὁδὸν hîc legunt, vt ſit à καταρράκτης: ſicut & apud Aratum ſcribunt ὑστάτῳ θύρᾳ καταρράκτῃ κλειόμενον: quo modo dicitur & θύρα ἐπιρράκτη. ‖ Eſt præterea nomen auis rapacis. καὶ τὸ ὄρνεον ἀετῶδες (ait Euſtathius in Dionyſ. De ſitu orbis) καταρράκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταρράσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. Plinius aues quas cataractas à Iuba vocari tradit, Diomedeas nominat. C De quibus quid ipſe ſcribat vide lib. 10, cap. 44, & Ariſtotelem lib. 2 anim. & lib. 9, cap. 12. Leuit. 11, Iudæis huius auis eſu interdicitur: vbi Mergulum interpretantur. Notandum autem eſt & καταράκτης ſcribi vno ρ, & καταρράκτης, ρ duplicato.

C. ΠΡΟΣρράσσω, idem quod προσρήγνυμι. nam Suid. προσρῆξαι exponit προσαράξαι. HINC Πρόσρηξις, εως, ἡ, quod Bud. interpretatur Conflictus, citãs hoc ex Philone exemplum, τῶν κόσμων γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι· τὴν δὲ φθορὰν, ἀντικοπαῖς καὶ προσρήξεσι τῶν γεγονότων. D

C. ΣΥΡράσσω, F. άξω, Confligo, συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Heſych. Xenoph. Hellen. 7, ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέρραξαν. Philo De mundo, γίνεται γὰρ τὸ κουφότατον καὶ βαρύτατον τότε τῆς φύσεως ἀντιπάλων ἀνάγκῃ συρραξάντων διαμάχη. id eſt (Bud interprete) Siquidem tunc neceſſe eſt vt leuiſſima natura & grauiſſima, quæ ſunt aduerſariæ, inter ſe conflictentur. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodor. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συρραττόντων, δῖναί τε πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. Vulg. lex. interpretantur etiam Conuenire inter E ſe, in hoc Thucydidis loco, συρράξουσι σφίσιν αὐτοῖς. qui locus ſuſpectus tamen eſſe poſſit.

Σύρραξις, εως, ἡ, Conflictus, συμβολή, συνάψις. Plut. τὴν μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν γινομένην σύρραξιν. Idem De fortuna Alex. addidit etiam genitiuum ὅπλων, Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσσαις καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συρράξεσιν ὅπλων ἀκίνητος ἦν.

ΡΗΣΣΩ (pro quo tã in proſa quàm in carmine dicitur potius Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι) F. ξω. P. χα, Frango, Rũpo, Dirumpo. Hom. Il. ψ, Ἀντικρὺ χρόα τε ῥῆξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. F Et Il. μ, τεῖχός τε ῥῆξαι. Heſiodus in Aſpide, Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Rurſus Hom. Il. γ, Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο. vbi Euſtath. ῥῆξαι eſſe ait βίᾳ ἑλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. Idem ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, Il. ο, item ῥήγνυσκε φάλαγγας, Il. η, eo modo dixit quo Latini Perrumpere aciem. hac enim interpret. (quum etiam ſit ad verbum) nullam aptiorem reperiri poſſe exiſtimo. Et Ῥήσσομαι (pro quo Ῥήγνυμαι) Aor. 2. paſſ. ἐρράγην. vnde particip. ῥαγείς. Xen. Pæd. 1, ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκέσται. Item Hellen. 5, ῥήγνυται ὁ πιαδὴ φλέψ. G

Ῥῆξαι φωνὴν, Ariſtoph. & Demoſth. vt Virgil. Rũpere vocem: videlicet Poſt ſilentium loqui, & quaſi vocem geſtientem edere, id eſt, Sinere vt erumpat. Sic Bud. Comm. pag. 782. vbi vide plura. Ibidem ῥῆξαι φωνὴν de elephante à Plut. dictum interpretatur Stridorem vocis emiſiſſe. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. Pericle: & ῥῆξαι δάκρυα, Epigr. lib. 3, In fletum erumpere, In lacrymas erũpere. Vel, ἔρρηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖ Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio: vt Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quaſi terra rupta ſcatebram elidit. Ita Bud. Qui & ſubiungit ex H Homero Iliad. υ, ἔριδα ῥήγνυντο, pro Excitauerunt, Ediderunt.

Ῥήγνυσθαι fluctus & vndæ dicuntur, hoc eſt rumpi & diuidi. Eſt etiam Diuelli. Plato Pol. 2, ῥαγείσης τῆς γῆς. pro quo Cicero Offic. 3, eum locum interpretans, ſcribit, Quũ terra diſceſſiſſet. Greg. de Baſilio, καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, Diuelli, Abſtrahi, Abripi, Bud. ‖ Ῥήγνυται, Cum vehementia & fragore elidi, & supernè decidere, vt procelloſa pluuia & grando ſolet. Ariſtot. ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. ‖ Ῥήγνυται, Erumpere. Ariſtot. τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια, inquit Bud.

Ῥήσσω, pro Vehementer ferio, apud Homerum Il. σ, B — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Hîc enim Euſtath. ῥήσσοντες eſſe ait σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. Exponitur & κροτοῦντες. Heſychius ῥήσσει exponit τύπτει & σχίζει: item τύπτει, κροτεῖ. Cæterùm quum vulgò ſoleant ῥῆξω & cætera tempora à ῥήγω inuſitato deduci, malui à ῥήσσω, quod non prorſus inuſitatum videmus eſſe. Apud Homerum certè ἔριδα ῥήγνυντο exponitur ἔρρηξαν. Itidem Suidas ῥήγνυσκε exponit διέρρησσε, & ῥηγνύμενον, διαρρησσόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exponitur προσρησσόμενον. quæ expoſitiones ſũt tanquam à ῥήσσω vſitato. Sed & in Lucæ Euangelio legimus, cap. 8, διαρρήσσων τὰ δεσμά. Vide & καταρρήσσω.

C Ῥῆγμα, ατος, τὸ, Quod ruptum eſt. Item Ruptio. ῥήγματα γῆς Ariſtot. Ruptiones terræ, Vbi terra rupta dehiſcit. Budæus Diſceſſiones terræ, item Salebras interpretatur. ‖ Ῥῆγμα peculiariter apud medicos eſt etiam Ruptum; ſeu Ruptio, vt Gorræus vertit, qui addit, eſſe carnoſæ partis ſolutionem citra vulnerationem. nec in muſculis tantùm ſed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quoſdam contendere, ex Galeno de ſanguinis reiectione diſſerente. vnam enim eius cauſam τὴν ῥῆξιν (hoc eſt rupturam vaſis) ab eo conſtitui, quam peculiari nomine Celſus lib. 4, cap. 4, ῥηγμοχασμὸν (q. d. hiantem rupturam) vocauerit. Omnem autem ex ictu vel graui caſu vel alio quopiam valente motu, vel ex diſtẽtione excitari: cum ecchymoſi quidem omnino, aliquando verò & cum contuſione circum ipſam præruptam carnem conſiſtere. Gal. ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἴνας, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demoſth. in orat. Pro corona, ῥήγματα & σπάσματα copulat. Olynth. autẽ 2, & in or. ad Philippi epiſtolam, ῥῆγμα & στρέμμα.

HINC Ῥηγματίας (ſeu Ionicè apud Hippocratem ῥηγματίης) Qui ruptis laborat, id eſt τοῖς ῥήγμασι, vt Budæus in Commentariis exponit: ſeu ὁ ἔρραγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων: vt Galenus explicat ἐν ταῖς γλώσσαις. Dioſcorides, ὠφελεῖ ἰσχιαδικοῖς, ἀσθματικοῖς, ῥηγματίαις. Pro eodem Ῥωγματίας etiam apud Hippocratem reperitur vt Galenus tradit.

Ῥῆγμα Heſychio eſt etiam θέσις ἀνέμου κατὰ μῆκος, σάλαγμα.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, Hians ruptura. De qua Celſus lib. 4, cap. 4, in hunc modum ſcribit, Autoréſque medici fuerũt, vel exeſa parte aliqua ſanguinem exire, vel rupta, vel oræ alicuius venæ patefacto. primam, διάβρωσιν, ſecundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorræus tamẽ dubitat nũ legẽdũ ſit ῥῆγμα aut χάσμα: quum Galenus & reliqui medici ῥῆξιν ſimpliciter dixerint, & nemo alius eam dictionem videatur vſurpaſſe.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. Ruptura. Quidam ex Plinio Fracturam interpretantur. Ariſtot. De mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud medicos autem ῥῆξιν Gorræus idem eſſe tradit quod ῥῆγμα: quoſdam tamen ex veteribus etiam ῥαγάδας ſic vocaſſe. In vulg. verò lex. dicitur eſſe etiam exhulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque diſruptionẽ tunicarum oculi adferat, ac humores per quos videmus, diffluere compellat.

C. Μονόρρηξ, Defractus, Abſciſſus. ἀπερρηγμένος, ἀπεσπασμένος, Heſych.

Ῥήκτης, ου, ὁ, Ruptor, Effractor. Ariſtot. De mundo, quum terræmotuum ſpecies recenſet, etiam σεισμοὺς ῥήκτας cõmemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίξαντας ἢ τὴν γῆν ἀναρρηγνῦντας. vbi Bud. effractores interpretatur, quòd hiatum vi eruptione factã patefaciant.

Ῥηκτικὸς, οῦ, ὁ, Ruptorius, Rumpendi vi præditus.

C. Ἄρρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus, Infragilis (quo vtitur Ouidius) ἄθραυστος, στερεὸς, ἰσχυρός. vt ἄρρηκτος νεφέλη apud Hom. Iliad. ψ,

Il. ψ, id eſt (vt exponit Euſtath.) πυκνοτάτη, δι᾽ ἧς οὐδ᾽ ἂν ἥλιος διαδράκοι, vt alibi poeta dicit. Sic φωνὴ ἄῤῥηκτος, Il. β, Vox frangi aut debilitari neſcia. Philo De mundo, δεσμὸς οὐκ ἄῤῥηκτος ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος. Greg. quoq; πλάκας θεοῦ ἀῤῥήκτους dixit. A

Ῥῆξις, ἡ, Ruptio. Galenus apud Hippocr. exponit χάσμα, ῥῆγμα.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, Ruptura, Fiſſura, Rima. Dioſc. lib. 1. cap. 95, ἐρείσει τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει. Peculiariter autem ῥαγάδας medici vocant ani fiſſuras. ſic enim Scribonius Largus cap. 233 interpretatur. Celſus autem lib. 6. cap. 18 ῥαγάδια vocat, quum nimirum in ano cutis exciditur: & Nicol. Alex. (vt referunt vulg. lexica) ῥαχμάδας. Gorr. dicit eſſe ani hulcuſcula oblonga, vocariq; etiam rimas, quibus ani muſculus veluti proſciſſus ſit, non aliter quàm labra quandoque & manus ex vehementi frigore. Dici verò etiam ῥήξεις à quibuſdam veteribus, à Plinio Fiſſa. Ῥαγὰς Heſychius exponit, πάλυξ, ἢ σταφυλὶς, ῥωγάς. B

C. Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ & ἡ, Infractus, Infragilis, & idem quod ſuprà ἄῤῥηκτος. Heſych. exponit στερεὸς, ἀκαταπόνητος. Chryſoſt. τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀῤῥαγές. Theoph. De plant. lib. 5. cap. 5, τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ τῶν κέδρων, κυπαρίττου, λωτοῦ, πύξου· τὰ δὲ ἐλάττω, καὶ ἐκ τῶν ἐλαϊνῶν ῥιζῶν. ἀῤῥαγεῖς γὰρ αὗται καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις, Fiſſuris carent, Integræ ſunt. Ἀῤῥαγὲς autem ὄμμα Heſych. exponit, οὐ δακρύον, Non lacrymãs: quo pacto dici etiã ſoleat κατεῤῥάγη μου δάκρυον. C

C. Δυσραγὴς, έος, ὁ & ἡ, Difficilis ruptu. vt δυσραγέστερα σκύτη apud Lucianum.

C. Πυρόῤῥαγὴς, έος, ὁ & ἡ, Igni fractus. vt πυρόῤῥαγῆ κέραμια apud Suid. ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι, Lateres vel teſtæ quæ in igne, dũ coquũtur, rũpũtur. citat autẽ Suid. ex Cratino hũc locũ, ἴσως πυρόῤῥαγὴς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Quoniã autẽ fictilia quæ ignis vi crepuerint, σαθρὰ ἤχει, vt Suid. habet, & inutilia ſunt, metaph. πυρόῤῥαγὴς ſignificat σαθρὸς, ἄχρηστος. vt apud Ariſtoph. in Acharn. — ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρόῤῥαγὲς, καὶ ἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν. D

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, Rimoſus, Lacer. Nicand. de ſalamandra οὐδέ τι οἱ φλὸξ σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος, ἄκρα τε γυίων, i. (vt ſchol. exponit, τὸ διεῤῥωγός. διέῤῥηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι᾽ ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς κατασταζων, τὸ πῦρ κατασβέννυσι. E

Ῥαγόω, ῶ, F. ώσω, Seco, τέμνω: Suidas & Etym. in Ῥάγα.

Ῥάγδην, aduerb. Abrupté. Plut. De def. orac. τὸ δὲ τοῖς δαίμοσι τούτοις, μονονουχὶ ῥάγδην λαμβάνοντας ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Ἐμπεδοκλέους, ἁμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτους ἐπιφέρειν, i. Abrupte ex Empedoclis verſibus capientes. HINC

Ῥαγδαῖος, ου, ὁ, Impetuoſus, Vi perrũpẽs. ὀξὺς, ὁρμῆς μεστὸς, ἀθρόος, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, σκληρὸς, Heſ. ταχὺς, κεκινημένος, βίαιος, Suidas: qui dicit metaphoram eſſe ab imbribus. Theophyl. epiſt. 24, καὶ ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπιδήμησε. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετ. ῥαγδαῖον & σφοδρὸν coniungit. De homine præcipiti & impetuoſo dici apparet ex his exemplis quæ Suidas affert. Antiphanes Ἀγροίκοις, ῥαγδαῖος, ἄμαχος. Diphilus Πολυπράγμονι, τί ποτ᾽ ἐστὶν ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν. VNDE Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, Impetuoſitas. pro quo in vulg. lex. perperã ſcriptũ eſt Ῥαγαδαιότης. F

¶ Ῥάκος, εος, τὸ, Lacera veſtis, διεῤῥωγὸς ἱμάτιον, inquit Euſt. diſtinguens illud à τρίβων, quem dicit eſſe ἱμάτιον ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας, quod idiotæ σημουκίζων vocet. Ariſtoph. Αὐτοῦ ἱμάτιον μὲν ἔχων ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων. ‖ Apud medicos autẽ Panniculũ interdũ ſignificat, interdũ linteolum. Gal. ἀναλαμβανέσθω διπλῷ ῥάκει τετριμμένῳ ὀξαλίδος χυλός, Excipiatur ſuccus oxalidis panniculo veſtis detritæ. Dioſc. ῥάκος λινοῦν ſæpe dixit, ἀντὶ τοῦ ὀθονίου, vt λινοῖς ῥάκεσι πωμάσαντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm. ῥάκη λινᾶ apud Dioſc. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorũ lacinias, vt annotant vulg. lex. ‖ Ῥάκος in hoc Ariſtoph. loco in Ranis, Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κἀπ᾽ εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, quidã (vt ſchol. ſcribit) Laruam exponunt, quidam τρίβωνιον. Apud eundẽ in Pluto vulg. lex. exponunt Cicatricem, ſeu Rugã & lacinıam faciei, hoc in loco, Εἰ δ᾽ ἐκπλυνεῖται ποτε τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη, ὕθεν ῥυτίδας, vt habet Bud. ‖ Transfertur etiã (vt eadẽ vulg. lex. tradũt) in hominẽ nihili, apud Lucian. in Tim. à ve G H

ſte detrita reticulaq; ſumpto cõuitio. Æolicè verò Βράκος pro Ῥάκος dicitur pleonaſmo literæ β, vt βράδιον, βρόδον, βρίζα, pro ῥάδιον, ῥόδον, ῥίζα, ſicut docet Euſtath.

C. Ῥακόδυτος, ου, ὁ & ἡ, Pannis laceris obſitus. ῥακόδυτος στολὴ apud Euripid. in Rheſo. VNDE Ῥακοδυτέω, ῶ, F. ήσω, Pannis laceris obſitus ſum. Chryſoſt. in epiſt. ad Rom. 6, αὐχμῶσα, πινῶσα, ῥακοδυτοῦσα.

C. Ῥακοφορέω, ῶ, F. ήσω, Laceram veſtem geſto. VNDE Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος, Pannoſus, Bud.

C. Ῥακένδυτος, Lacera veſte indutus. κακοείμων.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, Pannis laceris plenus, Pannoſus. citatur ex Epigramm.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacer. ῥωγαλέος καὶ διεῤῥωγώς. vt ῥακῶδες σῶμα in Epigr. Gal. ad Glauc. συμβαίνει πολλάκις ἅπαν τὸ περὶ τὸ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθὲν πύον δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς γενέσθαι καθάπερ τι ῥάκος. ὅθεν ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τῶν ἰατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ῥακῶδες. Vbi Linteoſum reddi poſſe B. in Cõm. exiſtimat, ad hunc locum explicandũ hæc ex Celſi lib. 2 De ſudore adducens, Si minore vi opus eſt, etiã ſolum linteũ: ſi maiore, extincti titiones, inuolutique pãniculis & ſic circũdati. ῥακώδης κόλπος (vt habent vulg. lex.) ſinus quibus tenuis cutis & attritis veſtium fragmentis ſimilis ſuperiacet.

Ῥακόλιον, ῥάκος, Heſych.

Ῥακόομαι, οῦμαι, Laceror, & in modum detriti panniculi rumpor. Plutar. in Sympoſio περὶ τῶν λυκοβρώτων προβάτων loquens, τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ τριχοῤῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται. Bud. Comm. Apud Dioſcor. lib. 5, cap. 102, οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, καὶ σπίλων ἔμπλεα, Rugoſas facies & cicatricoſas laceratáſque vertit Ruell. Rugoſos vultus Marcell. ſic etiam ῥάκος ſuperius ex Bud. ῥυτίδα expoſui.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ, Ex attritis panniculis cõſuta veſtis. Budæo idem eſt quod ῥάκιον, citátque in Comm. hunc ex Ariſtoph. Acharn. locum, Ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα. Plinio verò lib. 27 cap. 12, Rhacoma aliud eſt, videlicet idem quod Rha ponticum, vt Gorræus docet.

Ῥάκωσις, εως, ἡ, Vocabulum medicum eſt. quid autem ſit oſtendit Paulus Ægin. lib. 6 cap. 67, his verbis, χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται: quum ſcroti cutis laxatur abſque iis quæ intra ipſum ſunt.

Ῥακιάζω, Veſtimenta deſicco. ἱμάτια ξηραίνω, Heſych.

Ῥάκιον, ου, τὸ, dimin. à Ῥάκος, Veſtis vilis, detrita & pertuſa, Bud. Ariſtoph. δός μοι ῥάκιον παλαιοῦ δράματος. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in Dial. Diog. & Poll. τρίβωνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ τῇ ἐπιβολῇ τῶν ῥακίων ποικίλον. Ariſtoph. Veſp. — ἡμεῖς δ᾽ ὅσ᾽ οὖν τὴν ἐπίδα, ἐνεβυσάμην ῥακίοισι, κἀπακτωσάμην.

C. Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ου, ὁ, τὰ ῥάκια συλλέγων. Eurip. (vt docent vulg. lex.) ab Ariſtoph. ſic cognominatus fuit quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis, ſe ornauerit: vel quòd ferè pannoſos reges in ſcenã produxerit.

Ῥακίδες, Surculi, Rami. ὀρόδαμνοι, κλάδοι, Heſych.

¶ Ῥαχὴ, & in plur. ῥαχαὶ, in vite dicuntur (vt in vulg. lex. annotatum eſt) flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plinius. quæ in nouellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitũ eſt. Sicque apud Theophr. legendum eſt, lib. 3, De cauſ. pl. cap. 9, ἅπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ὀκλάσῃ ἢ ἀποτρέπον, ἐὰν ῥιζωθῇ, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω. καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς.

Ῥάχος, εος, τὸ, à quo ῥάχη Heſych. exponit ἀποῤῥάγματα & ἀποσπάσματα. Et ῥάχος, ου, ὁ, Spinoſus palus, Etymol. & Euſtath. Apud eundem Heſych. habetur ῥαχοὶ, cuius expoſitiones ibi vide.

Ῥαχία, ας, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quòd circũ illam fluctus collidantur. Vide Etymol. & ſchol. Thucyd. pag. 125 in hunc ipſius Thucyd. locum, καὶ ἀμυνομένοις παρ᾽ αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suidas à Thucydide ῥαχίαν appellari ſcribit locum cui alliduntur fluctus (dicens etiam eſſe ἀκτήν) Iones autem ſic appellaſſe τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, id eſt (vt Cam. interpr.) maris gurgites & receſſum. Idem meminit prouerbii, ῥαχίας λαλίστερος. Heſychius ait ῥαχίαν nominari πάντα τὸν ῥώδη αἰγιαλόν. Vide Euſtathium, item Etymologiſtam.

Valla apud Herodotum in Euterpe ῥηχίην vertit Vadoſum æſtuariũ. Quidã addũt, Reciprocationẽ fluctuum ſiue aquarum æſtum ita dici. ¶At Etym. vult & terram quandã in metallis ῥαχίαν appellari: & apud Soph. ῥαχίαν de monte dici. Quinetiam locum arboribus conſitum, à quibuſdam ῥαχίαν fuiſſe nominatum.

Ῥάχις, εως, ἡ, Spina dorſi, ita dicta ſecundum quoſdam à metaphora τῆς ῥαχίας, quæ ſignificat rupem in mare excurrentem, vt modò dictũ fuit. Alii alias huius appellationis reddunt rationes, de quibus conſule Etym. Ῥάχις pro dorſo folii citatur in vulg. lex. Item pro dorſo terræ, citatur ex Epigr. Et pro dorſo montis (vt Lucianus loquitur) apud Herodot. habemus in Melp. & in Epigr. Gall. itidẽ dicitur *la coſte d'une mõtagne*. In iiſdem lex. ῥάχις eſt pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, apud Ariſtot. De anim. lib. 4. HINC Ῥαχίτης, vt ῥαχίτης μυελός, Spinalis medulla, Spinæ dorſi medulla. ET Ῥαχίζω, Per ſpinam diſſeco: Quidam autem generalius exponunt, Concido ingẽti plaga. quod optimè reſpõdet noſtrati verbo *eſchiner*. Sophocl. Aiace, — ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et in alio eiuſdem tragœdiæ loco, ἔσφαζε κἀρράχιζε. Vide ſcholiaſten. A quo verbo deductum Ῥαχιστής ſignificat virum perditum, & qui grauia mala perpetrat, ſi eidem ſchol. credimus (ſed apud eum legitur hæc vox ſine σ) Heſychio autem Ῥαχιστήρ non ſolùm hoc ſignificat, ſed etiam mendacem & oſtentatorem.

¶Ῥάξ, αγός, ἡ, Acinus. Plato 8 De leg. ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σῦκον συκῆς, ἰσαρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω. id eſt, Iuxta acinorum in racemo numerum. Nõ tantùm verò de vuæ acinis ῥάξ dicitur, verùm etiã de aliarum plantarũ acinis. nam Dioſc. trago ῥᾶγας tribuit, & Theophr. (ſicut & idem Dioſcor.) allio: quas allii ῥᾶγας Plin. nucleos interpr. lib. 19 cap. 6. Vide & Ῥώξ paulo pòſt. ¶Ῥᾶγες vocãtur etiã (vt Ruff. Eph. teſtatur) τὰ ἔσωθεν πέρατα τῶν δακτύλων: (quæ & κορυφὰς nominat) Extremitas nimirũ digitorũ intrò vergẽs, quæ rotũdior eſt. vbi pulpulæ teretes digitos terminãt q. d. vuas. Cam.

C. Ῥαγοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur ſecunda oculi tunica, ὅτι (vt ſcribit Ruff. Eph.) ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorræus inde dictã vult, quòd vuæ folliculo à quo pedunculus auulſus eſt, quam ſimillima ſit. vt enim illum, ita & hãc tunicã parte ſua anteriore leuiter cõpreſſam eſſe, & in medio ad pupillã, perforatã. Hanc lib. 7 c. 7 ſic deſcribit Celſus, Huic [κερατοειδεῖ] interior adiuncta eſt media parte qua pupilla eſt, modico foramine concaua, circà tenuis, vlterioribus partibus ipſa plenior, quæ ῥαγοειδὴς à Græcis nominatur. Pollux lib. 2, hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat. ſed mendoſè, vt opinor.

C. Ῥαγολόγος, ου, ὁ, Acinorũ collector. epithetũ eſt echini in Epigr. vt teſtatur Suid. VNDE Ῥαγολογέω, ῶ, F. ήσω, Acinos lego. quo Theocr. ſchol. vtitur, accuſ. ei iungẽs, vt videre potes in Ῥαγίζω paulo pòſt.

C. Μικρόρραξ, αγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τό, Paruos acinos habẽs. μικρόρραξ σταφυλὴ citat Bud. ex Plat. lib. 8 De leg.

C. Ὀμφακόρραξ, αγος, Acerbos & immaturos acinos habẽs. Epigr. lib. 1, εἰς ἄμπελον, vnico ρ, Ἡ τὰς ὀμφακόραγας ἐγείνατο τὰς ἀπεπαύτους Βότρυας.

Ῥαγικός, οῦ, ὁ, q. d. Acinalis. ῥαγικοὶ μίσχοι apud Theophr. Plãt. lib. 3, cap. vlt. Acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acinoſus.

Ῥάγιον, ου, τό, Acinus paruus. ¶Eſt etiã phalangii ſpecies (vt Aetius Tetrab. 4, Serm. 1, cap. 18 teſtatur) figura rotunda, colore verò nigra, acini vuæ nigræ ſimilitudine: vnde etiam appellationem accepit. Ῥὼξ verò à Nicandro dicitur, vt inferius videbis.

Ῥαγίζω. F. ίσω. Acinos carpo. Theocr. Idyll. 5, Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, id eſt, vt ſchol. exponit, τὰς ῥᾶγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτάς.

¶Ῥωγή, ῆς, ἡ, Fiſſura. ῥῆξις, ἀπορραγή, ἀπόρρηξις, Heſ.

Ῥωγαλέος, α, ον, Rimoſus, Fractus. καταρρηγμένος, διερρωγώς, διεσχισμένος, κατεσπαραγμένος, ῥακώδης, Heſ. πολύσχιστος, Euſt. Od. ν, Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶς μεμορυγμένα καπνῷ. Item paulo pòſt, πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην.

A Ῥωγάς, άδος, ἡ, adiect. Lacera, Fracta, Rimoſa. διερρωγυῖα, Suid. citãs hoc exemplũ, ἐν τῇ δὲ εἰκόνι ῥωγὰς αἰπόλων πήρα, ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Ther. Ἠ ὀφέλα ἢ ἄλμῳ κλάσσας, ἢ ῥωγάδι πέτρα, i. (vt ſchol. tradit) τῇ λιθίνῃ γῇ δή. Heſych. exponit etiã κρημνὸς διεσχισμένος: ita vt idem ſit quod Rupes Latinis, aut Saxũ hians. Nicander Ther. Οὐ γὰρ ὅτ' αὐχαλέη δρακαίνη κλίτη καὶ ῥωγάδα πέτρην, i. (vt ſchol. exponitur) κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. Ῥωγὰς Heſ. in plurali num. ſignificat etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ. quod Marcellum quoq; in Dioſc. lib. 4 tradere annotant vulg. lex.

B Idem Heſych. ſcribit ῥωγὰς ſignificare etiam aliis ὀρσοθύραν, aliis ὀκνηπάδα, aliis θυρίδας, aliis κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων.

Ῥωγμή, ῆς, ἡ, Rima, Bud. C. citãs hoc ex Ariſtot. exẽplum, καὶ ἤδη πιεζούμενος δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθείς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. Interpretatur etiã Salebram ibidẽ. Ῥωγμὴ quoq; apud medicos eſt (vt Gorr. habet) diuiſio caluariæ ſuperficiaria, vel profunda quidem, ſed eatenus vt fractũ os loco non moueatur. Differentia eſt fracturæ capitis, vt habetur apud Paulum lib. 6, cap. 9.

C Ῥωγμός, οῦ, ὁ, Rima. ῥῆξις, ὄγκος, κοῖλος τόπος, Heſ. ῥῆξις γῆς, Suid.

Ῥωχμή, ῆς, Rima.

Ῥωχμός, οῦ, ὁ, Sciſſura, Rima. ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμός, Heſ. ῥῆγμα γῆς, Suid. Propriè verò Sciſſuram in genere ſignificare, oſtendit locus ille Il. ψ, Ῥωχμὸς ἔην γαίης, & Euſt. ῥῆγμα exponit. & ſchol. ῥῆξις, addens poſtea ad ampliorẽ explicationẽ, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Budæus Comm. Terræ diſceſſionem reddit & χάσμα. Vulg. lexica Terræ labem ex Cicerone interpretantur.

D Ῥώξ, ωγός, ἡ, Fiſſura. ῥῆγμα Euſt. χάσμα, Varin. VNDE Ἀμφιρρώξ, ῶγος, adiect. Vndiquaque ruptus, λελωγμένος. Suid. vt in Epigr. κλωβοὺς τ' ἀμφιρρῶγας, & apud Apoll. ἀμφιρρῶγας πέτρας. ET Ἄρρωξ, ωγος, Infractus. idem quod ſuprà Ἄρρηκτος & Ἀρραγής.

Ῥὼξ Suidæ eſt etiam εἶδος πέτρας, ſi mendo carent eius exempl. Apud Hom. verò Odyſſ. χ, Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Euſt. exponit διόδους, ῥήγματα, θυρίδας: dicens quoſdam in neutro etiam genere ῥῶγας accepiſſe vt κῶας.

E Ῥὼξ idem quoque ſignificat quod Ῥὰξ paulo antè, & κόκκος vt Heſych. & Suidas habent. ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, Acinus in racemo. Eſaiæ 68, ῥαγῶν μείζους θύλακοι, Acinis maiores folliculi. Euſt. tamen ῥὼξ pro acino ſumptum, barbarũ eſſe ſcribit. Heſych. verò, in Ῥάγα, ſcribit, Ἴωνες ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα. HINC comp. Πυκνόρρωξ, ωγος, Denſus acinis. epithetum vitis. ET Φιλόρρωξ, ωγος, Amans acinorum. itidem vitis epithetum in epigr. de Soph. ET Εὐρώγης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Bene acinatus, Acinoſus. Εὐρώγια πιπίσκω σταφυλῆς.

F Ῥὼξ (inquit Gorr.) ὁ ῥαγοειδὴς χιτών. ſic dicta eſt tunica vuea, quæ tantam habet cum vua ſimilitudinem vt vuæ etiam nomine donata ſit.

Ῥὼξ quoque dicitur phalãgium quoddã ab acini ſimilitudine, quod ipſum & Ῥάγιον ab Aetio dictũ fuiſſe paulo antè indicaui. (Etymologicus tamẽ ſcorpii ſpeciem eſſe vult) De quo Nicander in Ther. — αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται ποσσὶν ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπων. Vbi notandũ eſt, quum animalculum id ſignificat, ῥὼξ à fœminino genere in maſculinum tranſire.

G ¶Ῥηγμίν, ῖνος, ἡ, Littus. Euſtathius idem eſſe dicit quod θῖνα & αἰγιαλόν, παρ' ὃν ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήθοντα. ideóque & παραπλῆγας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφάνειαν, ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον θαλάσσης, quam & ἄκρα νῶτα θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κύμασι: ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυται ἐκεῖ. Et βαθεῖαν in Od. μ addi propterea quòd ῥηγμὶν ἡ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς ſit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθής, hæc autem βαθεῖα. dicit enim Homerus Odyſſ. μ, Ὑμεῖς μὲν κόπτοντες ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετ'. Budæus verò ſcribit ῥηγμῖνα propriè eſſe τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans hunc ex Ariſtotele

H Meteor. 2 locum, τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ. ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκκρισιν, λεπταί εἰσι καὶ εὐθεῖαι.

Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, Littus. διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ. Heſych. A

¶ Ῥήσσω, ῥῆξαι antiquis ſignificabat etiam βάπτω, Tingo.

Ῥῆγος, εος, τὸ, Stragula tincta. Euſtath. tradit ῥῆγος de quorundam ſententia eſſe τὸ σαγίον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν χροσσῶν: alibi verò dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιχρώματα καὶ πάντα τὰ βαπτά. παρὰ τὸ ῥῆξαι ἤτοι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Odyſ. π, Ω. οὔτε χλαῖναι ἢ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. Heſ. verò exponit etiam ῥάκος, περίστρωμα, σπάργανα, προσκεφάλαια. HINC

Ῥηγεὺς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεύς. Heſ. Pro eodē apud Etym. ſcribitur Ῥαγεὺς, & apud Heſ. Ῥεγεύς. Ῥέγος quoq; vulg. lex. B idem ſignificat (quemadmodū ῥέγος etiā apud Heſych. exponitur βάμμα, ῥάκος & ῥάμμα, cuius exēplum Etymol. affert ex Anacr. ποιεῖ ἁλιπόρφυρον ῥέγος: & ῥέγμα ab Etymol. pro eodē ponitur, citante hunc ex Ibyco locū, Ποικίλα ῥέγματα) at apud Heſych. ſcribitur etiam Ῥεγισταὶ eadem ſignif.

C. Ἀναρρήγνυμι, vel Ἀναρρηγνύω, Diffringo, Diſrumpo Item, Diſſeco, Diffindo. Ariſtot. De mūdo, σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέρρηξαν. Sophocl. in Aiace, Τὰς δὲ πλευροκόπων δίχ' ἀνερρήγνυ.

Ἀναρρήγνυμι, Erūpere facio, Erūpo, actiuè ſumptū, pro C Emitto cum eruptione. Ἀναρρήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Enitor. Gregorius εἰς Ἀθανάσιον, de Iuliano tyranno, ἢ ὃν ὠδῖνε πόρρωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλικὸν τῆς ἀσεβείας, ἀναρρῆξαι ἀθρόως.

Ἀναρρήγνυμαι, Diffringor, Diſrumpor. Item, Diſſecor. ¶ Paulo Ægin. ἀναρρηγνύμενα hulcera ſunt quæ præpropere cicatricē duxerunt & poſtea φλεγμαίνοντα ἀναρρήγνυται, vt ſcribit Bud. non addens quomodo ἀναρρήγνυσθαι ſit in huiuſmodi locis interpretandū. Ego autē exiſtimo poſſe exponi Diſrumpi, vel Rūpi: vt Tibull. dixit puſtulā D ruptā, lib. 1, El. 3, Læderet & teneras puſtula rupta man*

Ἀναρρήγνυμαι, Erūpo: vt ἀναρρήγνυνται πηγαί, Erumpūt fōtes, apud Greg. Apud eundē, ὡς περ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλαις, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιντο, ἀνάπτεσθαι ἢ ἀναρρήγνυσθαι φιλοῦσι. vbi ἀναρρήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, ſicut ἀνάπτεσθαι ad πῦρ referre. Plut. ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναρραγέντων. Idem in Cic. ἀλλ' εἰς ἅπαν ἀναρραγήσεσθαι τόλμης, in omnem erupturos audaciam. Apud eundē in Theſeo, ἀνερράγησαν κακίαι. Sic dicitur aliquando ἀνερράγη πόλεμος, Erupit bellum. E

Ἀνέρρωγα (vt ἔρρωγα à ſimplici ῥήγνυμαι) Diſrupt⁹ ſum. Apud Ariſtot. De anim. 2, ἀνερρωγὸς σῶμα exponitur à quibuſdā Os reſciſſum: at ſecundū Bud. exponendū fuerit Hiās vel patēs. eſt enim ἀνερρωγὸς interdū Apertus, Hians, Patens. cuius ſignif. exēpla citat duo ex Ariſtot. Eſt tamen ἀνερρωγὸς propriè Diſruptus ſiue Diſciſſus, aut Diſſectus. ſed quia quæ diſrupta ſiue diſſecta ſunt, hiant, ideo rectè illo modo exponitur.

Ἀνάρρηξις, εως, ἡ, Diſruptio, Diſciſſio. Plut. ἐμβολαὶ τειχῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ ἀναρρήξεις. F

Ἀναρρῶγες, αἱ, Nomen ex præterito ἀνέρρωγα formatum, Ruptura ſiue Diſruptura, Pars diſrupta, vel Rima, ſeu Hiatus. Grāmatici exponētes illum locum, ἀναρρῶγας μεγάροιο, aiūt eſſe τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους ἴν' ἢ τὸ ἀνάρρηγμα τοῦ τείχου. ἢ τὰς ῥαγάδας. οἱ δὲ τὰς ἀναβάσεις. Sed melius ἀνὰ ῥῶγας, de quo in Ῥὼξ.

C. Ἀπορρήγνυμι, vel Ἀπορρηγνύω, F. ἀπορρήξω. Aor. 1 ἀπέρρηξα, à themate ἀπορρήσσω (quod etiam vſurpatur, ſicut & ſimplex ῥήσσω) Abrumpo, Diſrūpo, Frango. Vt autē dicunt Latini Abrumpere vitā, ſic & Græci ἀπορρῆξαι βίον. dixit G enim Euripides ἀπορρήξειν βίον. Sed & ψυχὴν ἀπορρῆξαι dicunt, id eſt Animā abrumpere: vt in epigramate, Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Itidem apud Suidā ita loquitur proſa ſcriptor neſcio quis, ἀπορρῆξαι τὴν ψυχὴν δυνηθέντα μόλις ἢ ὀψὲ τοῦ τύπου τυχόντα. Quum autē Latini dicant Abrūpere ſilentium, Græci ἀπορρῆξαι φωνὴν dicunt, quod eſt ad verbum, Vocē abrumpere. Pindes apud Suid. οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀπορρήξουσι. Latinis autē Vocem alicuius ſiue ſermonē abrumpere eſt idē quod interrumpere. Aliquando ἀπορρῆξαι præter accuſ. habet genitiuum, H tum ſignificat quaſi abrūpēdo diuellere: vt apud Æſchin. οὐ γὰρ ἔφη δεῖν ἀπορρῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutra etiam ſignif. vſurpatur ἀπορρῆξαι à Luciano pro Erumpere. Sic & in Anthol. epigramm.

ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, Quum erupiſſet è vinculis. Vel, Quum ſe proripuiſſet.

Paſſiua vox eſt Ἀπορρήγνυμαι, Abrumpor, Diſrūpor, Frangor: vt ἀπορρήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xenoph. φοβούμενοι μὴ ἀπορρηγνύωνται τοὺς ὤμους. Sic poetæ Latini dicunt Fractus brachia. id eſt, Cui fracta ſunt brachia, vel Fracta brachia habens. Aor. 2 eſt ἀπερράγην tanquam ab ἀπορρήσσομαι. Participium aor. 2 ἀπορραγείς. Plutarchus, ἀπορραγέντος αἴρος ἐφάνη σῶμα φλογοειδές. id eſt Hiatu cæli velut per abruptionem facto. ad verbum, Abrupto cælo. Apud Thucydidem ἀπορραγὲν eſt auulſum, lib. 5, καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν τὸ πρὸς τὴν νότια, ὅπερ δὴ καὶ περιεχώρησε, εὐθὺς ἀπορραγὲν ἔφυγε. id eſt, ἀποσπασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως, inquit ſchol. Præteritū ἀπέρρηγμαι minus eſt vſitatū, & pro eo vſurpatur potius præteritum med. ἀπέρρωγα, de quo iamiam dicam. Secundum Poll. ἀπερρῆχθαι & ἀπεσχίσθαι dicuntur interdū ἐπὶ τοῦ στασιάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. medium eſt ἀπέρρωγα, vnde participium ἀπερρωγώς. nam vt in aoriſto mutatur η in α, ita in hoc præterito medio η in ω, præter conſuetudinem. ἀπέρρωγεν, C inquit Suidas, non ἀπέρρηκται. Significat autem ἀπέρρωγα, Abruptus ſum, vel Auulſus, cum genitiuo, præfixam habente præpoſitionem ἀπό. Pauſanias in Atticis, ἀπερρώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς παῖδες. Aliquando ſine ἀπό. vt, τῆς φίλης ἀπερρωγὼς συζυγίας apud Nazianzenum. id eſt ἀπεζευγμένος teſte Suida. ſecundum quem ἀπερρωγὼς interdum eſt etiam κατεσχισμένος.

Ἀπορρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Abruptus, Præruptus. Polyb. in 5, κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀπορρῶξιν περιεχομένη. Budæus præruptas petras interpretatur. Plut. φρούριον ἀπορρῶγι κρημνῷ περικατειλημμένον. in D Alexandro, πρὸς τόπους ἀπορρῶγας ἐλαύνων. At verò ἀκταὶ ἀπορρῶγες ſunt Homero αἱ διερρωγυῖαι, ſi Euſtathio credimus, ὡς οὕτω σῶμα ἓν τῷ λιμένι δι' αὐτῶν. Locus Homeri eſt hic Odyſſ. ν, — δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. Eſt autem διερρωγυῖαι ad verbum Interruptæ. ex quo intelligitur Dehiſcentes. Idem Euſtathius alibi ἀπορρῶγας πέτρας eſſe vult τὰς ἀλλήλων ἀπερρηγμένας, id eſt quæ ſint aliæ ab aliis abruptæ & auulſæ. ¶ Subſtantiuum etiam eſt ἀπορρὼξ aliquando pro Fragmentum auulſum, vel Pars auulſa. ἀπόρρηγμα, inquit Heſychius. A ſcholiaſte Nicādri exponitur ſimpliciter μερίς (id eſt pars ſeu portio) in hoc loco Theriacōn, E — ἔνθεν ἀπορρὼξ Δραχμαία μίσγοιτο ποτῷ ἐνὶ κάρφεος οἴνης. Sed exponitur præterea ἀπόρροια, item ἀπόσταγμα ab Heſychio. quam ſignificationem non dubium eſt quin ei dare voluerit in his duobus Homeri locis, qui ſequuntur. Prior eſt Odyſſ. ι, Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ: poſterior habetur eiuſdem Odyſſeæ libro proxime ſequēte, videlicet libro κ, Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Euſtathius quoque ἀπόρροιαν exponit in priore loco, in altero autem ad eam explicationem lectores remittit. At certum eſt vt vno in loco accipitur, ita eſſe in altero accipiendum. Eſt autem ἀπόρροια ad verbum Emanatio. Ab Heſychio exponitur etiā ἀπόσταγμα, quod eſt ſtillamentum ſeu diſtillamentum, ſi verbum verbo reddatur. quæ interpretatio videtur præſertim loco priori eſſe accommodata. In hoc autem Arati loco, — οἷα ποταμοῖο ἀπορρώξ, ſcholiaſtes afferens illum priorem Homeri locum, νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ, exponit τὸ ἀπόρροια καὶ ἀπόσπασμα. tanquam videlicet etiam pro ſignificatione ἀπορροίας eandem habeat deriuationem. Ac certè Euſtathius quoque vult hoc nomen in ſignificatione ἀπορροίας eſſe deriuatum, non minus quàm quum eſt adiectiuum, vt quum dicunt ἀπορρῶγα πέτραν vel κρημνόν. Videtur autem poſſe ἀπόρρηγμα ſeu ἀπόσπασμα etiam de fluuio dici, ſicut ei tribuuntur brachia: vt ſit ἀπορρὼξ tanquam brachium ab eo auulſum. Sed quum in priore illo Homeri loco non agatur de flumine, ei quoque vix conuenire poſſit.

C. Διαρρήγνυμι, vel Διαρρηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαρρήγνυμαι, Diffringor, &c. Item Dehiſco, vt interpr. Plin. apud Ariſtot. Interdū διαρρήγνυσθαι eſt Rūpi, crepare. Xen. Pæd. 8, ὑπὸ ἰσθίοντι πλείω ἢ δύναται φέρειν.

διαρραγεῖεν γὰρ ἄν. Sic Lucian. De hiſt. ſcrib. ὑπερεμπίπλαται ἔπαινος τινὸς ἢ παρέχου, ἐς τ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. Et vt inuidia rumpi dicitur Latinè, & Gall. quoque Creuer d'enuie, ſic & διαρρήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου dici ſolet. Luc. in Timone, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur & διαρρήγνυσθαι ſine adiectione: vt apud Demoſth. Pro corona, κἂν διαρραγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαρρήγνυμι itidem dici pro Rumpo, id eſt Stomachum moueo, Diſrumpo, Dolore & indignatione impleo: ſed exemplum non affert. At Latini verbi Rumpor metaphoricè poſiti exempla vide apud eum, pag. 784.

Διαρρήσσω, Idē. vt διαρρήσσων τὰ ςόματα, Euang. Luc. c. 8.

Διαρρηκτὸς, Qui dirupit. Præt. med. διέρρωγα, Diruptus ſum. vnde partic. διερρωγὼς, Diruptus. vt τὸ διερρωγὸς ῥάψαι, Chryſoſt. Suere quod diruptum eſt. ἱμάτια διερρωγότα, veſtes ſciſſæ, lib. 1 Reg. cap. 4. Et διερρωγότα χείλη, apud Dioſc. lib. 1, exponitur Fiſſa labia, Rimoſa labia.

Διαρρήκτης, ου, ὁ, Inſidiator, ἐπίβουλος, Heſych. ſi mendo carent exemplaria.

Διαρρὼξ, Abruptus. vt διαρρὼξ κυμάτων ὅρμος, in vulg. lex. citatur ex Euripide pro Compages fluctibus abrupta, id eſt anfractus. Sed hæc mihi ſuſpecta ſunt.

C. ἘΚρήγνυμι, vel Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Sophoclem ἐκρήξει neutraliter poſitum, Erūpet, in Aiace, ἐκρήξει μάχη. Itidem verò ex Ariſtot. Meteorol. 2. p. 191 Bud. affert ἐκρῆξαι pro Erumpere. Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1, κινουμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, εὐθὺς ἐκρήγνυται [τὸ αἷμα], Erūpit, Profluit: vt antea dixerat ῥέον de eadem re loquens. Sed ἐκρήγνυσθαι maiorem quandā vehemētiam habet. Et apud Ariſtot. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, itidē pro Erumpūt. Apud Herodot. ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν pro Erumpere præcipitem in iram, Excandeſcere, Bud. Comm. pag. 783. Ibidem, νότος ἐκραγεὶς ex Ariſtot. pro Coortus. Idē Bud. in lex. ἐξερράγη ὁ πόλεμος affert ex Themiſtio pro Bellū exarſit, vel excitatum fuit, in Exploratore, καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη Ἀκαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς.

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, Quod ex alio abruptum eſt, aut abſciſſum vt Gal. apud Hipp. ἔκρηγμα exponit ἀπόσχισμα ῥάκους. Eſt etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. ex Theophr. Suidas autem dicit ἐκρήγματα eſſe τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἔκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. In vulg. lex. Effractura, ex Paulo iuriſc. Item, Vociferatio: ſed ſine autore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνὴν, & interdum ῥῆξαι quoque ſine adiectione (ſi vel ipſi Heſ. credendū eſt) pro Vociferari.

Ἐκραγὴ Suidæ idē quod ἔκρηξις. nā hoc per illud explicat.

C. ΚΑΤΑρρήγνυμι, vel Καταρρηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Diſcindo. Et Καταρρήγνυμαι, Confringor, &c. vt ἐσθὴς καταρρήγνυται Luciano, Veſtis dirumpitur. Sed actiua etiam voce καταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους dixit Xen. Pæd. 3. ‖ Καταρρήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Deiicio. Gal. ἡ δὲ γαστὴρ αὐτῶν κατέρρηξε χολώδη, Venter deiecit bilioſa. Bud. Apud Plut. in Fabio, κατέρρηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, Cōpulit, Fecit vt ſe proriperent, vel vt ruerent. Et Καταρρήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. ex Strab. εἰς κρημνὸν καθ' ὃν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ. In vulg. lex. καταρρήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exponitur Ad terrā diſciſſum labi. Item, ἄνεμος καταρρήγνυται, ex Plut. in Fab. exponitur Vētus cū fragore incidebat. Et ex Ariſtoph. κατερράγη πόλεμος pro Erupit bellum. A Budæo p. 784, κατερρωγὼς exponitur etiā Abruptus, Salebroſus, ex Ariſtot. ET Καταρρήσσω, idem. καταρρήσσει κοιλίαν, ex Dioſcor. citatur pro Turbat ventrem. Exponitur etiā Cōſtrepo, Inſono, ex Heſychio.

c. 2. Περικαταρρήγνυμι itidē pro Diffringo, Lacero, in vulgatis lex. Et Περικαταρρήγνυμαι ex Xenoph. Pæd.

C. ΠΑΡΑρρήγνυμι, vel Παραρρηγνύω, Diſrumpo, Diffringo, in vulg. lex. Παραρραγεὶς, Diſruptus. Et παρερρωγὼς, idē.

C. ΠΕΡΙρρήγνυμι, vel Περιρρηγνύω, Circūfringo. ‖ Περιρρῆξαι, Circunfundere flumē & circundare. Iſocr. in Buſiride, τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε. Et περιρρήγνυται ὁ ποταμὸς, exponitur, Fluuius diuortia facit, Fluuius diffuſus circumiectos rigat cāpos, ex Curtio. Et περιρρωγῆναι ex Ariſtot. De anim. lib. 8 pro Circumruptum eſſe.

A C. ΠΡΟΣρήγνυμι, vel Προσρηγνύω, Allido. Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenſo. Baſil. Athanaſio, ἀλλήλοις συρρήγνυνται. Bud. p. 784. Exponitur προσρήγνυμαι & his verbis, προσκαταράσσομαι, προσκόπτω, προσκρούω.

C. ΣΥΓρήγνυμι, vel Συρρηγνύω, Confringo. ‖ Item, Cōmitto, Irrito: vt πόλεμον συρρήγνυσιν, Plut. ex Chryſ. apud Bud. 784. Et Συρρήγνυται πόλεμος, Committitur bellū. Thuc. οὐ μέντοι ὁ πόλεμός πω συνερρώγει, Haud dū tamē cōmiſſum erat bellū. Συρρήγνυσθαι dicuntur & qui inter ſe colligunt & pugnant. Bud. ex Chryſoſt. Comm. p. 784. Idem in

B lex. ex Plut. in Alex. πόνου δὲ νεανικοῦ συρραγέντος, pro, Feruente iam conuictio.

Σύρρηξις νεφῶν, Conflictus nubium, σύρραξις: ab aliis autem exponitur, Nubium fragor, ex Greg. Naz.

ἈΡΑΙΟ΄Σ, ά, όν, Rarus, Tenuis, Spongioſus. cōtrariū ei quod dēſum eſt. Il. π, λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. at Euſt. στρεπταῖς. Dioſc. lib. 5. c. 101, ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Ariſtot. De mūdo, ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud me-

C dicos, Pulſus rarus: & ἀραιὸν πνεῦμα, Spiritus qui lōgo tēpore trahitur, apud Hipp. lib. 1 τῶν ἐπιδημ. Gorr. Heſ. in Erg. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι πίθου πήγνυσθαι ἀραιάς, Leues, Agiles. κούφας, ἐλαφράς. ἀπὸ ξύλων ἀνίκμων δηλονότι καὶ οὐ πουκνῶν ἀπὸ φύσεως, ait ſchol. Significat etiā Tenuis & anguſtus apud Heſ. in hoc hemiſtichio, — ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. Cōtrà in vulg. lex. ἀραιὸς πόρος, Amplū foramen exponitur. ‖ Eſt etiā Imbecillis, ἀσθενής, Heſych. Il. σ, de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Heſychio βραδύτερος ſignificat.

D Ἀραιά, ᾶς, ἡ, ſignificauit apud veteres, vt ſcribit Ruff. ventrē & vniuerſa inteſtina, quanquā Heſ. tenuia tantùm interpretatus ſit. Pro inteſtinis vſurpaſſe videtur Nic. in Ther. loquēs de viperæ fœtibus, — διὰ μητέρος ἀραιὴν γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. VNDE etiā μεσαραιὸν appellatur quod idē eſt atq; μεσεντέριον. Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas ſpōgioſa: cui opponitur πυκνότης, Denſitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungoſitas, Bud. De placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ, ſecundum Columellam.

E Ἀραιῶς, aduerb. Rarè, Raris interuallis. Leuiter. Item μὴ ἠρμοσμένως, apud Suid. qui hoc citat exemplum, θύρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην.

Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. τῶν μὲν πυκνοῦσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πύκνωσιν τοῖς χέουσι, id eſt Rarefaciētibus. Aphrodiſ. lib. 1, Probl. πρὸς τῇ πλευρᾷ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, Ad finē prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων πόρων. Huic opponitur πυκνοῦσθαι & θλίβεσθαι καὶ στενοχωρεῖσθαι.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, Interſtitiū, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. ex Luciano.

F Ἀραίωσις, εως, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Ariſtot. De mūdo, γίνεται δὲ [ἡ ὁμίχλη] ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑπολείμματος, id eſt, vt Bud. interpr. Gignitur vel ex nubis primordiis rareſcentibus, vel ex reliquiis nubis.

Ἀραιωτικὸς, οῦ, ὁ, Rarefaciendi vim habens. Ἀραιωτικὰ φάρμακα (inquit Gorr.) relaxantia medicamenta. ſic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt. quibus contraria ſunt τὰ πυκνωτικά, hoc eſt condenſantia.

ἈΡΑ΄ΧΝΗΣ, ου, ὁ, Araneus vel Aranea. Heſiodus in Ergois — τῇ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas diſtinguit inter Ἀράχνης & Ἀράχνη, ita vt ἀράχνης ſit animalculum ipſum, ἀράχνη autem tela. quæ tamen differen-

G tia non ſemper obſeruatur, ſicut videre eſt apud Plutarchum in lib. Vtra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήρας σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον. Dictam autē volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνη, ης, ἡ, Araneæ tela propriè, vt volūt gramm. itē Aranea. ſicut ex præcedēt. patet, & ex Dioſc. lib. 2, c. 68. vbi & ὁλκὸν & λύκιον ab aliquibus eā vocari ſcribit. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τὰχ' ἂν ἐρρώγειτο δι' αἰθέ-

H ρος εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὑπὲρ ἐκρέματο. Ἀραχνία pro Ἀράχνη Atticum eſſe Heſych. autor eſt: Ἀράχνιας autem exponit ἀράχνας.

C. Ἀραχνοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aranei formā habēs, vel Telæ araneæ formā habēs. vnde ἀραχνοειδὴς χιτὼν, oculi tunica

à medicis propter tenuitatem dicta, quæ & ὑαλοειδὴς & A
ἀμφιβληςροειδὴς vocatur, vt ſcribit Ruff. Eph.

C. Ἀραχνοϋφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ab aranea contextus.

Ἀραχναῖος, ου, ὁ, Ad araneã pertinens, aut Ab aranea factus. vt ἀραχναῖος μίτος in Epigr. & ἀραχναῖα νήματα. ET Ἀράχνειος pro eodẽ: vt teſtatur Suid. Ἀραχνικὸς quoq; idem Suidas ex Callia citat: quod quidẽ non exponit, eandẽ tamen cũ præcedẽtibus ſignif. habere videtur.

Ἀραχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Araneoſus. Citatur in vulg. lex. ex Ariſtot. lib. 5 Animal. cap. 23, exponitúrque Araneæ ſpeciem imitans. B

Ἀράχνιον, ου, τὸ, Araneæ tela. Od. π, — Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. ‖ Ἀράχνιον, Araneus & Aranea. Ariſt. τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Bud. vt Ἀράχνιον, ſicut & Ἀράχνη, ſit non ſolùm tela ſed & animal. Ἀράχνιον etiam (vt apud Latinos Araneũ) vitium eſt oliuis & vitibus peculiare. Theophr. Hiſt. pl. lib. 4 cap. 17, ſtatim ab initio, γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον. φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπόν. Plinius lib. 17, cap. 24 araneam vocat, quum veluti telæ inuoluunt fructum & abſumunt. C

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Araneoſus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω, Et paſſ. Ἀραχνιοῦμαι, quod Araneis ſqualere, Araneis vitiari ſignificat, vt annotat Bud. citãs hoc ex Ariſtot. exẽplum, de apibus, ὅπου γὰρ μὴ ἔχωσιν ὁδὸν ἢ προσπορεύονται, οὐ προσκαθίζουσιν. εἶτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία. Araneari Gaza interpretatus eſt. Ἀραχνιόω vulg. lex. eſt etiam Aranei ſpeciem refero.

ἈΡΓΌΣ, οῦ, ὁ, Albus, vt Il. α, initio, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. i. λευκούς, & alio nomine hinc deriuato ἀργύφους. vt & gymnaſiũ quoddam Athenienſium dictum Κυνόσαργες à cane albo, inquit Euſtath. qui tamen & alias duas expoſ. affert: videlicet per antiphraſin τοὺς ταχεῖς θεῖν, vel reuera ἀργούς, i. pigros ſeu deſides, vt qui ῥᾳθυμεῖς dicũtur. Sic & equus πόδαργος ab Hom. appellatus, vel quaſi Pedes habens albos, vel quaſi Pedes habens celeres. Sed & χῆνα ἀργὴν apud eundem poetam, alii album anſerẽ interpretantur, alii pigrum ſeu deſidem. quam poſteriorem interpret. ſequitur Euſtath. nullam alterius mentionem faciens. Denique in aliis etiam pleriſque locis vtroque modo hæc vox exponitur: quum tamen multa ab ea deriuata ſine controuerſia albedinis ſignif. habeant. D E

C. Ἄργυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albus. Il. ω, Ἦ, καὶ αἶγας ἠδ' ὄϊν ἄργυφον ὠκέως Ἀχιλλεὺς Σφάξ'. Vbi Euſtath. notãdũ eſſe ſcribit, ὑφὴν non ſolùm de veſtibus, ſed etiam de animalibus dici. Od. κ, Τὸν μὲν βουκολέων, τὴν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

HINC Ἀργύφεος, ου, ὁ, idem ſignificans. Od. ε, Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, id eſt λευκοϋφές, inquit Euſtath. Suidas etiam μέλας exponit, reſpiciens forſan ad ἀργύφεον σπέος, Il. σ. Ἀργυφὴς, ύος, vulg. lex. pro eodem ponunt, nullo tamen addito exemplo. F

C. Λέπαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albus. λέπαργος βοῦς (inquit Euſt.) ὁ λαπάρας ἔχων λευκάς. ἀλλὰ καὶ λέπαργος, φασὶν, ἡ χιὼν, παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας.

C. Πόδαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albos vel celeres pedes habens, quẽadmodum Euſt. accipi quoq; poſſe tradit. Eſt verò etiã nomen proprium equi, vt Podarge nomen harpyæ.

C. Πύγαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nates albas habẽs. vnde & pro effœminatõ accipi queat. Subſtantiuè verò ſic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quam apud Ariſtot. Theod. ait Albicillam Latin. dici poſſe. quæ & νεβροφόνος dicitur, & à Theodoro Hinnularia vertitur. Apud Euſtathium eſt vna ex tribus ἐρωδιοῦ ſpeciebus. G

Ἀργᾶντες ταῦροι, Albicantes tauri, apud Pindarum, vt refert Euſtath. οἱ διὰ λίπος ἢ τριβὴν λευκοί.

Ἀργεννὸς, οῦ, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, — ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Oppian. lib. 3, Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα, candidorum hœdorum. Sic lilia ἀργεννὰ dicuntur in Epigramm. Ἀργηνὸς etiam reperitur in eadem ſignificatione, ſicut κελαδεινὸς dicitur, & apud Pindarũ κελαδεννός. H

Ἀργέστης, οῦ, ὁ, Albus. Noti epitheton, quem Euſtathius λευκόνοτον quoque ſophis vocari tradit.

Ἀργέστης, οῦ, ὁ, Velox. Quidam vt tradit Euſt. volunt epithetum noti eſſe, nõ autem ventũ aliquem ſpecialẽ, quum quatuor tantùm ventorũ mẽtio fiat apud Hom. noti, euri, boreæ, zephyri. dicit enim Hom. Il. λ, — ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Ariſtoteles tamen & Strabo ac cæteri ſcriptores hunc etiam ventũ agnoſcunt. Sed notandum eſt tunc accentum in penultimam retrahi, qui in vltimã reiicitur quum epitheton eſt, non autẽ propriũ: vt Euſtath. annotat. Gellius lib. 2, cap. 22 Caurum Latinè vocat, dicitque ab occidẽte aduerſus aquilonẽ flare. Ariſtot. De mũdo, καὶ τῶν ζεφύρων ἀργέστης μὲν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων, ὅν τινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν, οἱ δὲ ἰάπυγα. Heſych. exponit ἀργέσται, οἱ ἐτησίαι.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, — κατὰ χροὸς ἕανὸν ἀργῆτι φαεινῷ. Sic ἀργῆτα κεραυνὸν Heſych. exponit λευκὸν ἢ ταχύν. Tradunt vulg. lex. declinari & ἀργὴς ἀργέος. vnde illud apud Homerum ſit, ἀργέτι δημῷ. Etymol. verò cum Euſtath. συστολὴν eſſe tradit.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Velox etiam ſignificare colligi queat ex hoc loco Ariſtot. De mũdo, τῶν δὲ κεραυνῶν (inquit) οἱ μὲν ταχέως διᾴττοντες, ἀργῆτες λέγονται, i. Ex fulminibus quæ raptim emicant, ἀργῆτες vocatur. Quo ſenſu apud Hom. ἀργῆτι κεραυνῷ dictum videri poſſit.

Ἀργητὸς quoque in vulg. lex. pro Albus ponitur, ſed ſine exemplo. forſan pro genitiuo ἀργέτος: quem per συστολὴν ab ἀργὴς fieri Euſtath. tradit. vt modò dixi.

Ἀργηστὴρ, ῆρος, ὁ, Albus, Splendidus, & idem quod ἀργὴς, vt Heſiodus annotat.

Ἀργήεις, εντος, ὁ, Alb⁹. Luc. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Ἀργήεις quoq; Suid. exponit λευκός.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, Albus, Splendidus. Il. β, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον, i. λευκόγεων. Apoll. Argon. 2, ἀργινόεσσαι ἀεὶ περιτέτροφε πάχνῃ. Heſychio eſt etiam αἰγιαλώδης.

Ἄργιος, ου, ὁ, Albus, Celer. Heſych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, Albico, λευκαίνω, Euſtath. ex Euripidis Alcmæone. & Opp. De ven. lib. 3, Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει & πολιὴ ῥαθάμιγγι.

¶ Ἄργεμον, ου, τὸ, ſeu Ἄργεμος, ſecundum Poll. ου, ὁ, ſeu Ἄργεμα, ατος, τὸ, eſt oculi hulcuſculum quod in iridis circulo naſcitur, partem quidẽ aliquam candidi, partem verò etiam nigri cõprehendens. Id extra quidem iridem rubicundũ, intra verò candidum apparet, Gorr. Eos autem qui illo vitio laborant Ἐπαργέμους vocat Pollux lib. 2. Ariſtot. lib. 9 De anim. ἐπάργεμος ἐστὶ καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπάργεμα ὄμματα (inquit Heſych.) Oculi qui à leucomatis prorſus excæcati ſunt, addens, καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. ET Ἀργεμώνη herba, quòd argema & nubeculos ſanare à Dioſcoride dicitur, Gorræo hinc vocata videtur: quàm inguinariã à quibuſdam appellatã eſſe ſcribit Plinius, Marcellus autẽ empiricus à Græcis ſarcocollã nominari tradit. cuius deſcriptionem vide apud Dioſcor. lib. 2 cap. 208. Plin. lib. 25 c. 9.

Ἄργεμοι, οἱ, quid ſit tradit Poll. lib. 2 his verbis, μετ' αὐτὰς [φάλαγγας] ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ κύτεα παίεσθαι λέγουσιν. ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι, κυψελίδα· τὰ δὲ ἄνωθεν, ἄργεμοι, Album illud quod ſupra vnguem eſt.

C. Διάργεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliqua ex parte albus, & aliqua ex parte niger. Ita Suid. citans hoc exemplũ, Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμεῖς, μέλανες οἱ δὲ πορφυρίδες εἰσὶ, ξανθοὶ καὶ διάργεμοι σύνθη.

¶ Ἄργιλος (ſeu Ἄργιλλος, vt apud Heſych. ſcribitur) ου, ἡ, Terra alba & pura. Ita Suid. qui hoc epigrãma citat, Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελετήσιμον ἀλλ' ἐλανοῦσαν Ἄργιλος δονακεῖ ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. Plin. lib. 7, cap. 7, Λευκάργιλλον vocãt [Græci] candidam argillam, qua in Megarico agro vtuntur, ſed tantùm in humida frigidáque terra.

C. Ὑπάργιλλις, ου, ὁ καὶ ἡ, Subargilus, vt Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. lib. 9, cap. 4, γῆν ὑπάργιλλον καὶ πλαγώδη dicit.

Ἀργιλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argilloſus, Argillaceus. Suidas exponit etiam ῥυπαρός. Item Ἀργιλλώδης γῆ, λευκή, ἢ καθαρά.

C. ἘΝΑΡΓΉΣ, έος, Clarus, Euidens. De perſona aut re quæ oculis cernitur. Od. π, — χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. De cal. κυνηγετοῦσι οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι. Polyb. ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργής, αὐτίως δὲ κεκλιμένος, id eſt (Turnebo interprete) Interdum ſtans ante

omnium oculos, rarò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demoſth. contra Mid. περὶ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, id eſt (vt Budæus interpretatur) Eſt iniuria reipſa conſpicua omnibus numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Heſychio eſt quoque βέβαιος, ἀσφαλής.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, Euidentia, Illuſtratio, vt Cicero & Quintilianus interpretantur. Demetr. γίνεται δ' ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν.

Ἐναργῶς, ET Ἐναργέως, Euidenter, Perſpicuè. Plut. καὶ τὴν ἐκ φίλων ὠφέλειαν ἐναργῶς παρέσχεν, Luculenter. B

ἌΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, Argentum. Od. ζ & ψ, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Et Od. δ, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Hoc commation alicuius poetæ à Timotheo cātatum refert Plutarch. in Apophth. Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. Xen. Pæd. 8, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6, ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. Et ἀργύρου πεποιημένα ἀγάλματα (cum genit. ſine præpoſit. ad declarandam materiam) apud Pauſaniam in Atticis Ex argento facta. At quum argenteum nummum ſignificare volunt, ſeu pecuniam, ἀργύριον dicunt. C

C. Ἀργυρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neruum arcus habens argenteum. ἀργυρότοξος. factum vocabulum ex illo Homeri, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

C. Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, Argenti ſpectator (vt Bud. in ann. pr. in Pand. interpretatur) Qui argentum ad Lydium lapidem probat. τραπεζίτης, δοκιμαστής, Heſ. Lucian. in Hermot. καὶ ὑπάρχειν σοὶ καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγινώσκειν ἅ τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα. Hos & κολλυβιστὰς & ἀργυραμοιβοὺς, inter minutulos nummularios (id eſt cāpſores vulgò dictos) ponit Budæus, publicamque cauſam non habere dicit. D

C. Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argenteos vortices habens. ἀργυρέαις δίναις, ὁ ἐπὶ ῥεύμασι διοικούμενος, Euſt. Il. β, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. id eſt, λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι. δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

C. Ἀργυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Argenti formam habens. Argenteus, Camer.

C. Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteos clauos habens, Heſych. Il. β, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, id eſt (vt ſchol. exponit) ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον. Euſtath. ἀργυρόηλον dictum eſſe tradit διὰ τὴν ἀργυρέην κώπην, cuius meminit Homerus Il. α. E

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argento reponendo deſtinatus locus, Loculus in quo ſeruatur pecunia. Pollux ἀργυροθήκην ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatā fuiſſe, & γραμματεῖον Βοιωτικὸν, tradit lib. 4, cap. 2.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Qui argentum ſeu argēteos nummos cudit, Qui pecuniam ſignat. Vulg. lex. exponunt, Argentarius, Menſarius, Opifex & faber argentarius. Plutarchus De non fœner. χρυσοχόοις καὶ ἀργυροκόποις.

HINC Ἀργυροκοπέω, ῶ, Argenteos nummos cudo, vel (vt Cicero loquitur) Argentum ſigno. Chryſoſt. τοῦ θρήνων ἄξιον ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ. hoc eſt, concionator concionatur. ad Theſſal. 42. Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, Locus cudendo argento deſtinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Vbi moneta percutitur. Athen. lib. 5, μάλιστα δὲ περὶ τὰ ἀργυροκοπεῖα διέτριβε καὶ χρυσοχοεῖα, εὐρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Bud. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσι. Suidas ex Harpocr. apud quem ſcribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, quod Pollux ex Cratini Trophonio affert, per iocū & metaphoram dictum. non enim verba aut orationem cudere propriè dicere poſſis. Propriè verò nihil aliud ſignificabit quàm Ἀργυροκόποι. Varinus exponit τραπεζῖται καὶ οἱ τὰ ἀργύρεια ἐργαζόμενοι.

C. Ἀργυρολόγος, ου, Qui argentum, i. pecuniā, colligit. Coactor, vt Bud. interpr. qui Suſceptores, ἀποδέκτας & ἀποδεκτῆρας & ταμίας dictos fuiſſe tradit. Thuc. καὶ ἐπὶ τὰς ξυμμαχίδας ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Heſych. πλωτῆς exponit.

Ἀργυρολογία, ας, ἡ, Argenti (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen. ἐντεῦθεν πάλιν τὴν παράκοντα νεῶν ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.

Ἀργυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Pecunias poſco & exigo, εἰσπράττω. Bud. Cōſtruitur cum accuſ. Polyb. de Lacedæm. ὅτε ἠναγκάσθησαν φόροις μὲν τοὺς νησιώτας ἐπιτάττειν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Syneſ. Simplicio, ἐπεὶ τοῖς ξένοις οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολόγητος, Ad pecuniam colligēdam inſtitutus. 2. Maccab. 11, ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσειν, Templum in pecuniæ quæſtum habiturum eſſe.

C. Ἀργυρομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Argento mixtus.

B C. Ἀργυρόπεζα, ἡ, Argenteos pedes habens. Il. α, Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. λαμπρόπους. ἀπὸ μέρους ὅλη καλή. πέζα γὰρ ὁ πούς. vt habet ſchol. Euſt. allegoricè dictā ait, quoniā αἱ πέζαι maris, i. extremitates propè littus, ἀργύρεαι ſint ὡς διαλευκοι: interiora verò nigriora. vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. vel κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα.

C. Ἀργυρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Argentipes) Argēteos pedes habēs. Ath. lib. 5, ταύτας δ' ἑξῆς ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντήκοντα, Lecticis cū pedibus argenteis. Cam. Sic & κλῖναι ἀργυρόποδες. C

Ἀργυρόπους δίφρος (inquit Harpocr.) ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο. ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

C. Ἀργυροπράται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπρᾶκται fortaſſe, ab exigendis venditarū rerū pretiis, dicti nūmularii, vt Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicēs eos non tā pecuniarum permutationē quàm maiorē negotiationē exercuiſſe: pecunias etiā eis cuſtodiēdas dari ſolitas, fœneratò interdū, interdū gratuitò: Romæ autē etiā auctionibus interueniſſe, & pecunias ibi à licitātibus ſtipulātes, auctionantibus repræſentaſſe: & huiuſcemodi argētarios publicā cauſam habuiſſe. Horum inſtar nunc ferè eſſe apud nos qui vinarii venditores pecuariiq; dicūtur, & cetarii piſcariique, operā negotiātibus præbentes identidē cōmeantibus, ne in foro diu ſedere cogantur & à ſingulis emptoribus pretia expectare. D

Ἀργυροπρακτικὸς, οῦ, ὁ, Ad argentū elaborandū faciēs. Hinc Ἀργυροπρακτική, videlicet τέχνη, Argētaria. ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, vt ex Cic. interpretatur Bud. in Comm. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias abſolutè vocat Plautus.

C. Ἀργυροπωλέω, ῶ, F. ήσω, Pecunia numerata vendo. Bud. ex Polybio, lib. 3, ἀργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων. E

C. Ἀργυρότοξος, ου, ὁ, Argenteū arcū habēs. καλλίτοξος. Heſ. λαμπρότοξος, Euſt. Il. φ, Ὢ πόποι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος.

C. Ἀργυροφάλαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēteis phaleris ornatus. Athen. lib. 5, in Antiochi pōpa, ὧν [ἱππέων] οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

F C. Ἀργυροφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Argēto ſplendēs. Epigr. lib. 2, — ἐν ἀργυροφεγγέϊ λιμῷ, Fame quam afferebant lances argento ſplendentes (i. argentea) vtpote cibo vacuæ.

C. Ἀργυροχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteis frenis ornatus.

C. Ἀργυροχόος, ου, ὁ, Argenti fuſor, Faber argentarius.

C. Ἀργυρωκόπις, ἀργυρολόγος, ἐκ τοῦ παρεπομένου. Heſych.

C. Ἀργυράγχη, ης, ἡ, Argentangina. Argentaria angina. Bud. Ea Demoſthenē, quum pecuniis corruptus in cōcione ſynanchen excuſaſſet, laborare quidā dixerunt. Vide Gell. lib. 11 cap. 9, & Bud. in Pand. & Eraſ. in Chiliad.

G C. Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, Nūmulari⁹, Argētari⁹. ὁ κέρμα ἀντ' ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλυβιστής, Suid. HINC Ἀργυραμοιβικῶς, adu. Nūmulariorū more.

C. Ἀργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis inſignes. Bud. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Heſych. Horū mētionem facit Athenæus lib. 11, in nuptiis Alexandri magni.

C. Ἀργυρηλάτης, ου, ὁ, Argenti cuſor. ἀργυροκόπος, Heſ.

C. Ἀργυρίππη, ης, ἡ, (q. d. Argēteos equos habens) vrbis nomen à Diomedē conditæ. Suid.

H C. Ἀργυρώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēto emptus, Venalis, Venaliti⁹, Emptiti⁹. οἰκέτης ἀργυρίου ἀγορασθεὶς, Heſ. δοῦλος Suid. apud quē legitur etiā ἀργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat emptitias. At ἀργυρώνητος σὸς apud Eurip. eſt Mancipium tuum, Emptitius tuus ſeruulus.

C. Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argēto carens, Pecuniis deſtitutus. Pecunias non habens, etiamſi ei aliarū rerū facultatum

copia ſuppetat.Suid. Plato De leg.3, πλούσιοι δ' οὐκ ἄν ποτ' A
ἐγίγνοντο ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Sic Athen.lib.6,καὶ
περὶ τῆς τοιούτου βασιλείας,ἀνάργυρος,ἔτι δὲ ἄχρυσος ἦν ὁ Γύγης.

C.Ἐπάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, vt Plinius loquitur.
ἐπηργυρωμένος,vt apud Athenæum legitur.κλίνας ἐπαργύρους dixit Herodotus de Delphicis donariis loquens.
Heſychio autem ἐπάργυρος eſt etiam μισθωτός.

C.Κατάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inargentatus,Argenteus. Athen.l.
4,Dipnoſ.καὶ κατὰ τὴν ἄφοδον τοῖς μὲν ἐν ἀξιώμασι,φορεῖα σὺν τοῖς καμίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους,Id eſt,Bud.interprete,Partim equos inſtratos B
argenteis ephippiis referebant.

C.Παναργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Totus argenteus, Heſych. Ex ſolido argento conſtans.

C.Πολυάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multum argenti habens.

C.Ὑδράργυρος,ου,ὁ,Argentum viuum. Metallũ eſt(inquit Gorræus in Definit.med.)in argentifodinis naſcens,al bum,aquæ inſtar liquidum,& valde mobile.paulo pòſt quum duo eius genera poſuiſſet,addidit, Nomẽ enim ex aqua & argento ductum eſt, quòd argenti quidem colorem referat,nec tamen vt argentum vno loco con C
ſiſtat,ſed aquæ modo diffluat.ob id ab Ariſtotele ἄργυρος χυτὸς dicitur,quod nomen Alex. Aphrodiſeus ὑδράργυρον interpretatur.Verùm Plinius purum illud & natiuum nominat argentum viuum: factitium autem illud ex minio,hydrargyrum,diuerſis verbis diuerſas res ſignificari putans. Hæc ille.apud quem plura reperies, & apud Dioſcor.lib.6,cap.29,Theophraſtum,περὶ λίθων, Plin.lib.33.cap.8.

C.Ὑπάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtum eſt,Bud. Euripid.ὑπάργυρος χθών,propter me- D
talla.Polluci verò κίβδηλος eſt. At Heſych.ὑπάργυρον τὸ κινάμωμον exponit.

C.Φιλάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Amans argenti,Cupidus pecuniæ, Auarus.Plut.De irac.ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον,ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος apud Xenoph.

C.2. Ἀφιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non amans pecuniæ, Non auarus.

Φιλαργυρία,ας,ἡ,Argenti amor, Pecuniæ cupiditas,Auaritia.φιλοχρηματία, Heſych.ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. E
Plut.περὶ ἠθικ.ἀρ.Οὐδ' οἱ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν ψέγοντες κατορθοῦσιν.

Φιλαργυρέω,ῶ, Pecuniæ auidus ſum.2.Macc. οἱ δὲ φιλαργυροῦντες,id eſt(vt Budæus interpretatur)Cupiditate pecuniæ ducti.

C.Ψευδάργυρος,ου,ὁ, Adulterinum argentum,quod iuſtam bonitatem non attingit.Vulg.lex.ex Strabone.

¶ Ἀργύρεος,οῦς,ὁ,Argẽteus(vt χρύσεος ex χρυσὸς)vt ἀργύρεος κρητὴρ apud Homerum Od.Ω & Ο.Iliad.Ε,– ἀργύρεος ῥυμός. Il. Γ,Καλὰς,ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. At in proſa per cõ F
tractionem dicitur ἀργυροῦς (ſicut & χρυσοῦς) & in plurali ἀργυροῖ,ἀργυραῖ,ἀργυρᾶ.Sic apud Athen.ἀργυροῦν ποτήριον,& ἀργυροῦ πίνακος,& ἀργυραῖς θυείαις, & ἀργυρᾶ κέρατα: apud Plutar.ἀργυροῖς ἥλοις,& ἀργυραῖς λεκανίσι. Reperio tamen apud eundem Athenæum ἀργύρεον etiam ſicut & χάλκεον:lib.2,καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον, οὐ ποιεῖ τι ἰῶδες. ‖ Heſychius vult ἀργύρεον ſignificare etiam Splendidum & pulcherrimum , item Splendidũ & nitidum.

Ἀργυρέα λιμὸς,ad verbum,Argentea fames, pro argẽ G
ti penuria,ſequendo Heſychium, qui exponit ἀργυρίου ἀπορίαν. At in Anthol.epigr. Argentea fames ſignificat famem quam famelico relinquunt appoſita vaſa argentea,ſed alioqui vacua,aut certè minimum cibi habentia.Locus eſt Anthol.epigr.lib.2, pag.186 meæ editionis.

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα νικήσεις , apud Suidã verſus hexameter prouerbialis,id eſt ad verbum, Argẽteis haſtis pugna , & omnia ſuperabis. Vide quæ Eraſmus poſt Suidam de hoc prouerbio ſcribit , in horum H
verborum expoſitione,Argenteis haſtis pugnare.

¶ Ἀργυρόω,ῶ,F.ώσω,Argento,Deargento (vt χρυσόω,Deauro,Inauro)Budæus ex Plutarcho in Philopœmene affert καταργυρωμένων θυρεῶν πλῆθος καὶ χαλινῶν. Ἀργύρωμα quamuis formam verbalis hinc deducti ha-

beat,alienam tamen ſignificationem habet. nam ἀργυρώματα Bud.eſſe ait vaſa argentea in hoc Laertii loco in Arceſila,καὶ ποτέ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων.Idẽ alibi ex Polyb.& Athen. affert ἀργυρώματα pro vaſis argenteis,ſeu ornatu vel ſupellectile argẽtea. Quidam argentum menſale ex Vopiſco interpretantur.Lyſias ἀργυρώματα itidémq; χρυσώματα dixit, teſte Polluce.

ἈΠαργυρόω,F.ώσω.In argentum verto,hoc eſt Argẽto muto ſicut Ἀποχρυσόω,ſignificat Auro muto.Bud.ex Artemidoro.

C.ἘΞαργυρόω,F. ώσω, Adæro, id eſt ære æſtimo . Bud. in Annot.poſt.in Pand. Ἐξαργυρώσαι vulg.lex.apud Herodot.interpret.Qui in pecuniam redegit.

C.ἘΠαργυρόω,F.ώσω,Inargento, Argẽto obduco. Athen. lib.8,– ἐπίπαττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ.

C.ΚΑΤαργυρόω,Vide in Ἀργυρόω paulo antè.

B.ΠΕΡΙαργυρόω,ῶ,F.ώσω,q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen.lib.11,ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

Ἀργυρεύω,(inquit Bud.) Argentum effodio,id eſt μεταλλεύω.Strabo,τῶν δὲ ἀργυρευόντων ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαιρουσι. HINC Ἀργυρεῖον,ου,τὸ, Argentifodina,(inquit Bud.)Strab. & Alciphr.182, in fine.Sic & Xenophon,Νικίας λέγεται ἐπιστῆσαι εἰς τἀργυρεῖα τρία ἀνδράποδα,quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exponitur etiam Argentarii officina,& Argẽtaria, ex Plauto.

Ἀργυρικὸς,ή,ὸν, Pecuniarius,Ἀργυρικὴ ζημία,Mulcta,Plut.in Solone.ἀργυρικὸς ἀγὼν,apud Athenæum lib.12. Ἀργυρικὸν Argentatum etiam vulg. lex. ex Liuio interpretantur.

Ἀργύριον,ου,τὸ,γραμματεῖον ὁ καὶ βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται. Heſychius idem quod Ἀργυροθήκη Polluci.

Ἀργυρὶς,ίδος, ἡ, Argentea phiala : vt χρυσὶς aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς,(inquit Pollux) φιάλαι μὲν ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι.Citatur & ex Athẽ.lib.11,pro hac ſignif. ‖Ego autem apud eum reperio lib. 3, Alexarchum quendam noua finxiſſe vocabula, ex quibus fuiſſe ἀργυρίδα pro drachma. ‖ Apud Suidam ἀργυρὶς θήκη. Heſychio eſt etiam λιθάργυρος.

Ἀργυρῖτις , ιδος , ἡ, vt ἀργυρῖτις ψάμμος , argentea arena, Dioſcorid. Sic ἀργυροειδεῖς φλέβες, venæ argenteæ, Ariſtoteles. Ἀργυρῖτις,ſicut χρυσῖτις (inquit Suidas) ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον. In vulg.lex.ἀργυρῖτις terra ex qua effoditur argentum,Spuma argenti quæ in Sicilia fit,à candore quaſi argentea dicta.

Ἀργυρίτης autem,ἀργυρίου(id eſt pecuniæ)ſignificationem habens,vide poſt Ἀργύριον.

¶ Ἀργύριον,ου,τὸ,Argentum,id eſt Nummi argentei.Et generaliter Pecunia, ex quocunque ſit metallo . Vnde ἀργύριον πωλῆσαι,& πωλεῖσθαι vel προσδέχεσθαι πρὸς ἀργύριον, vt in prouerbio προσδέχεται δ' ὁ καλὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xenophon Pæd.3, χρήματα δὲ,ἔφη,σὺν τοῖς θησαυροῖς οὓς ὁ πατὴρ κατέλιπεν,ἐστιν,εἰς ἀργύριον λογισθέντα,πλείω τῶν τρισχιλίων.Plutar.in Galba,πρύτανιν αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου. Ἀργύριον pro Pecunia quæ debetur, Demoſtheni ſæpe in orat.aduerſus Timocratem , vt annotat Bud. Plurali etiam numero ἀργύρια pro ſing. ἀργύριον,apud Ariſtophanẽ & Eupolidem inuentũ à ſe teſtatur Pollux. ‖Ἀργύρια,Argentei nummi. Matth. cap.26.

C.Ἀργυροθήκη,ης,ἡ,Argenti,id eſt pecuniæ theca,q.d.Repoſitorium argenti. Vide ἀργυροθήκη.

C.Ἀργυροκόπος,ου,ὁ,Argentarius . Pro hac ſignif . affertur ex lib.4 Reg.cap.12.

Ἀργυρίζω,Flagito,vel aufero argentum .Exponitur & Cõ cutio à Bud.in Comm. Et paſſ. Ἀργυρίζομαι , Capturas facio,Nundinor,Lucror,Bud.ex Demoſth. Eodẽ ſenſu(ni fallor)dicimus *Faire argẽt de tout*. Et Ἀργυρισμὸς, Capturarum conſectatio,Idem Bud. Dicitur autem eadem forma qua χρηματισμός.

ἈΠαργυρίζω,F.ίσω, Ære muto,id eſt vẽdo, Themiſt.in Sophiſta,τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Eſt etiam Exigo pecuniam,in Pand. & Ἀπαργυρισμὸς,οῦ,ὁ,ibidem.

Ἀρͷυείδιον, Pecuniola. Ariſtoph. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι. A

ΑΡΔΩ, F. σω, Irrigo. Et Ἄρδομαι, Irrigor, vt Ibycus apud Athenæum lib. 13, κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖς ἐκ ποταμῶν. ‖ Ἄρδω, Potum præbeo, Aquor, vel Adaquo, Aquatum duco, vt Bud. interpretatur, apud Herodot. καὶ ἄρσαι τὸν ἵππον. Et Euſtath. ex eodẽ affert ἦρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν.

Ἀρδμὸς, Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμός, Aquatio. Iliad. σ, Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Et Odyſſ. ν, - ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν. Sed vult Etymologiſtes ἀρδμὸς eſſe ab ἀρδῶ circunflexo. fuiſſe enim ἄρδμος ſcribendum ab ἄρδω barytono. B ET Ἀρδηθμὸς pro eodem, Nicander apud Etymologicum: quòd certè commodiùs ab illo ἀρδῶ circunflexo deduci conſtat, à quo & ἀρδέεσκε apud Herodotum.

C. Νεοαρδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper irrigatus. Iliad. φ, v. 352, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἀγξηράνῃ. Videtur autem & hoc compoſitum eſſe potius ab ἀρδῶ circunflexo.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, Vas in quo pecudes adaquãtur. Vel potius, certa pars vaſis quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege Pollucẽ, Euſtathium, Heſychium, Suidam. apud quem pro κεράμιον, γάστρα, reponendum puto κεραμίου γάστρα, ex Heſychio & Euſtathio. Conſtat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδειν deriuari. C

C. Διάρδω, ET Ἐπάρδω, ET Κατάρδω, pro ſimplici ἄρδω, Irrigo. Vtitur Arrianus verbo ἐπάρδω, quod & cæteris vſitatius eſt. Κατάρδω autem ex Ariſtophane citatur & metaphorica ſignific. pro Perfundo laudibus: in Acharneſ. οὔτε πανοῦργον, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ βέλτιστα διδάσκων. ITEM ΠΡΟΣάρδω. vnde paſſ. Προσάρδομαι in vulg. lex. exponitur Irrigor & Alluor. D

¶ Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, Irrigo. Item Adaquo. In vulg. lex. citatur ex Theophraſto ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, pro Adaquata frigidis. Et ἀρδευόμενος σὺν ὕδατι, pro Aqua ſub actus, ex Gazæ interpr.

Ἄρδευσις & Ἀρδεία, Irrigatio, vel Adaquatio. Vſitatiora hæc (ac præſertim ἄρδευσις) quam ἀρδμός.

ΑΡΚΕΩ, ῶ, (à quo Latinos ſuum Arceo ſumpſiſſe facilè crediderim) Propulſo. vt Il. ζ, Ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic & Il. ο, Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Dixerat autem paulo antè, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Vbi meminiſſe oportet eius quod ab Euſtathio ſcribitur pag. 612, videlicet vbi additur accuſ. ὄλεθρον vel θάνατον, aliuſve huiuſmodi, tum eſſe plenum loquendi genus: at quum non additur, habere ellei pſin: vt quum dicitur ἐπλεύσατο pro ἐπλεύσατο τὸν βίον. Soph. Aiace, Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι, propulſare ab illo mortem. ἀποσοβῆσαι τοῦτο, videlicet τὸ θανεῖν. hãc enim ſchol. expoſitionem ſequor potius quàm alterã, εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τῷ παιδὶ ὑπηρετῆσαι. Huc autem pertinet & illud ἀρκέσοι quod ibidem à ſchol. exponitur κωλύσοι, in hoc loco, — ὡς οὐκ ἀρκέσοι Τὸ μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At vulg. lex. interpretantur, Vt non par eſſet futurus quin lapidibus totus diſcerptus interiret. ‖ Ἀρκῶ, Auxilior, βοηθῶ. (quæ ſignificatio ex præcedente quodammodo pendet. nam qui malum aliquod à quopiam propulſat, ei opitulatur) vt Soph. Aiace, ἀρκέσον μοι pro ἐπάρκεσον, quod eſt βοήθησον (inquit ſchol.) id eſt Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, apud eundem. ‖ Sed & apud hunc ipſum ibidem, Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσαι ἐμῆς, à ſchol. exponitur non ſolùm δεῖξαι & ποιῆσαι, ſed etiam βοηθῆσαι. quarum expoſitionum nullã probare poſſum. nam illæ duæ priores ſenſum quidem aptum afferunt, ſed inuſitatam huic verbo dant ſignific. At poſtrema vult ἀρκέσαι eſſe pro βοηθῆσαι, ſed cui nouã & inuſitatã μεταβατικοῦ naturam tribuit. Exiſtimo igitur ſumendum potius pro Qui ſuppeditaui. vt ex ἀρκῶ ſignificante Sufficio, fiat ἀρκῶ, eiuſdem quidem ſignificationis, ſed μεταβατικόν. nã qui aliqua ſuppeditat, facit vt illa ſufficiant. Durum tamen eſſe fateor Suppeditare cum huiuſmodi accuſatiuo: ideóque malim interpretari ſimpliciter, (extendẽdo paulo latius ſignificationẽ) Qui præſtiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare apud ipſum etiam Dem. ſumi putat Budæus. G

Ἀρκῶ apud poſteriores ſcriptores, Sufficio, Satis ſum. Item Par ſum, Satiſfacio. cum ἐπὶ, vel πρὸς, habentibus accuſatiuum: vel cum datiuo. Plato De rep. 2, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chryſoſtomus, οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Syneſius, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, Quantum ſatis eſſe poſſit ad ſcribendum epiſtolam. Apud eundem cum datiuo, πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Par eſſe potero ſolicitudinibus, vel Satiſfacere ſolicitud. Sed & cum participio ex Chryſoſt. affertur οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, pro Non ſuffeciſſent ad reſpõdendum. Sed & ex Soph. citatur ἀρκείτω μένων, pro Sit ſatis eum manere. ‖ Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi iſta, Iſta mihi ſunt ſatis. Herodian. lib. 4, ὅπον γὰρ ἀλῶσαι τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὃς ἤρκει μόνῳ. Demoſth. In Timocr. πότερον εἰσιέναι δεῖν ὁ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Vnde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ ſufficiũt, Quæ ſatis ſunt. Xenophon Pæd. 8, ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται. Sic dictum eſt illud, τὰ ἀρκοῦντα ἔχομεν. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exponitur etiam His contentus ſum. Thucyd. καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε. Frequenter autem in hac ſignific. additur infinitiuus, vt Iſocr. De pace, οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum verò additur & μόνον, quod vacat. vt Xenophon Pæd. 1, οὐ τὸ χρεία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι. Quanuis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus ſum, propriè tamen ſonat Sufficiunt mihi iſta, vel Satis ſunt. quæ idem valent. At quum dicit Dioſcorides τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de perſona dictum, neceſſariò vertendũ eſt Contenti ſunt. Sed rarum eſt ἀρκοῦσι ita poſitum (niſi me memoria fallit) potiuſque dicitur ἀρκοῦνται, de quo mox tractabo. B

Ἀρκῶ, Duro, Permaneo. Thucyd. lib. 1, καὶ οἴεσθε ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν οἳ ἂν &c. Quam ſignificationem eſſe potius compoſiti διαρκῶ, docebo vbi compoſita recenſebo.

Ἀρκέομαι, οῦμαι, Sufficio, Par ſum. Thucydides lib. 2, οὔτε γὰρ ἰατροὶ πρῶτον ἤρκουν θεραπεύοντες. Sed frequenti eſt pro Contentus ſum, Acquieſco. Nam qui contentus eſt aliquibus rebus & acquieſcit, illæ ei ſufficiunt. Hinc particip. ἀρκεσθεὶς apud Plutarchum, ἀρκεσθεὶς τούτοις. Et partic. præſens apud Apoſtol. ad Hebr. cap. 13, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, vt ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδιῃτημένοις, Acquieſco arbitrorum ſententia. E

Ἀρκούντως, Aduerb. Sufficienter, Satis. Abundè. Thucyd. lib. 1, pag. 8, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει. Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum eſſe. Apud Xen. tamẽ ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, exponitur Qui rebus inuentu difficillimis contentus vtitur. q. d. Qui ita vtitur vt ſit contentus. F

Ἄρκεσμα, ατος, τὸ, Auxilium. Heſych. in ἀρκος.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Vtilitas, vt exponitur in hoc Soph. verſu in OEdipo Coloneo, Τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

Ἀρκέσιον, Antrum Idæ Creticæ, ſic à Curetibus nominatũ ab ἀρκέσαι ſignificante βοηθῆσαι, quòd opem tulerit illis, quum Saturnum fugerent: eos videlicet occultando. Vide Xenionem apud Etymologicum. Ex cuius Xenionis verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abſcondere. G

Ἀρκετὸς, οῦ, ὁ, Sufficiens. ἀρκετὸν, Sufficit, Satis eſt, in Anth. epigr Habes etiam Matth. 6, & 10. Item 1 Pet. c. 4. ET Ἀρκετῶς, aduerb. Sufficienter, Satis. Heſych.

¶ Ἀρκος, Auxilium, Heſychius. Apud quem vide & alias ſignificationes.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propulſatorius, Vim propulſandi habẽs. (cui ſignificationi primum do locum, ſequendo ordinem quem tenui in exponendo verbo ἀρκῶ) Nicand. Theriacis, Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων. id eſt ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At in fine Alex. pharm. ἄρκιον exponitur βοηθητικόν, item ὠφελιμώτατον. Suidas certè ἄρκιον exponit & ipſe nõ ſolùm ἱκανὸν, ſed & ὠφέλιμον. Cui ſignificationi affinem habet in hoc Oppiani loco, De venat. lib. 3, Κεῖνό τ' ἐνὶ σπήλυγγι, τόθι σκέπας ἄρκιον ἀρῃ. Hîc enim ἄρκιον σκέπας exponitur Idoneum tegmen. H

Ἄρκιος, Sufficiens. Anth. epigr. lib. 1, Ἀσαφὶς οἰνοπότης ἄρκιος ἢ Βρομίου. Sic exponitur & in hoc verſu Heſiodi in Ergois, Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed poteſt & alia afferri, vt paulo pòſt docebo. Ἄρκιον Euſtathius appellari etiam ſcribit τὸ μέτριον. ‖ Ἄρκιος dicitur & de perſona. ἐστὶ que ἄρκιος ποιεῖν qui ſufficit ad faciendum, id eſt cui ſufficiunt vires, & breuius, Qui facere poteſt. Apollon. Argon. 2, πᾶσαι χρειὼ ἄρκιός εἰμι. Sed & ἄρκιον apud Homerum itidem licebit ſumere pro δυνατὸν, Il. β, — οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς. Euſtath. tamen exponit οὐδὲν οἱ ἔσται ἄρκιον, id eſt ἐπαρκέσει ἐς τὸ φυγέειν &c. B

Ἄρκιος ab Heſychio exponitur etiam ἕτοιμος. quæ ſignificatio fortaſſe conuenire poſſit illi Heſiodi verſui quem paulo antè citaui: vt promiſſam mercedem iubeat eſſe ἄρκιον, id eſt ἕτοιμον, paratam. hoc eſt, non differri. Sic & iſti eiuſdem libri verſui, Ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς, aliquis fortaſſe illam Heſychii expoſitionem accommodare velit: ſed hic ἄρκιον videtur poſſe ſimplicius ſumi pro Quod tibi ſufficiat, Quod tibi ſatis ſit. In illo autem altero verſu μισθὸς ἄρκιος itidem fortaſſe fuerit ſimpliciter Merces quæ ſatis ſit, & qua contetus eſſe poſſit. Moſchopulus dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. C

Ἀρκιον, tanquam compar. gradus, ab eodem Heſych. exponitur etiam αἱρετώτερον. quæ expoſitio vide an conuenire poſſit huic loco, ex lib. 1 Epigramm. — τὸ δ' ὁπόσον ἡδὺ τὸ θῦσαι Μέτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

C. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigramm. lib. 1, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. vbi ἐπάρκιον lubenter expoſuerim μέτριον (quam ſignificationem τῷ ἄρκιον etiam dat Euſtath.) vt ſit quod dixit Alph. Mitylenæus, αὐτάρκους ἔραμαι βίου. D

C. ἈΝΤαρκέω, κῶ, Sufficiunt mihi vires ad reſiſtendum, Par ſum ad reſiſtendum. Hoc propriè ſonare puto ἀνταρκῶ, ſequendo ſignific. τοῦ ἀρκῶ. Sed & ſimpliciter pro Reſiſto videtur ſumi. Sic apud Suidam quidam non nominatus ſcriptor, πρὸς τὰς προστάξεις ἀντήρκουν μόλις. vbi ille exponit ἐξίσχυον & ἠδύναντο. Budæus autem vult ἀνταρκεῖν eſſe Ad vltimum vſque obſiſtere, & non cedere, in hoc Platonis loco in epiſt. ad Dionyſium, καὶ περὶ σοῦ δεῖν ἐχόμενον ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. E

C. ἈΠαρκέω, κῶ, Sufficio. vnde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis eſt. ET Ἀπαρκής, Sufficiens. Heſych. ἀπαρκῆ exponit non ſolùm αὐτάρκη, ſed etiam ἁρμόζοντα.

C. ΔΙαρκέω, κῶ, Sufficientes vires habeo, Par ſum. Cum πρὸς, Luc. De luctu, διαρκεῖν πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, Parem eſſe tam magno luctui, Eſſe ferendo tam magno luctui. Apud eundem, διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον εἰ θέλεις. Rurſus apud Luc. cum præpoſ. ἐν, διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem cum datiuo, διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo ſufficio. Sic autem & ſimplex ἀρκῶ cum πρὸς habente accuſat. item cum ſolo datiuo eadem in ſignificatione, antea annotatum fuit. ‖ Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Luc. De hiſt. ſcrib. ὑπόσπανι δὲ καὶ ἐπὶ ὀλίγον [ἡμέρας] διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Et Plutarchus in Fabio, οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Nō permanſit in vita. Vita ei vſque ab belli exitum non ſuperfuit. Ex Luc. rurſum affertur, διαρκῶ λέγων pro Pergo dicere. F

Διαρκῶ, pro Suggero. vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῖς citatur ex Plut. in Solone, pro Suggerere victum agricolis. Et ex Æſopi fabulis, διαρκεῖν εἰς τροφὴν pro Suppeditare. Itē ex Iſocrate, ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Vt pariter laudem conſequaris, & facultates ſuppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμῇς, hoc ſenſu, Vt tibi gloriam compares, & partam quamdiutiſſimè conſerues. G

Διαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, Abundè inſtructus, Qui ſatiſfacere poteſt. Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, διαρκὴς εἰς ἀμφω ἡ φύσις, vtrique parti natura ſatiſfacere poteſt. Plutarch. in Solone, πρὸς ὕδωρ οὔτε ποταμοῖς ἐστὶν ἀενάοις ἡ χώρα διαρκής. Item, τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ ſatis eſſe poſſint. Rurſum Plutarch. in Fabio, ὀχυρὸς δὲ κατειληφθεὶς στρατόπεδῳ καὶ διαρκέσιν ἅπαντα. ‖ Et pro Durans, Perdurans. Galen. σφοδροτέραν καὶ διαρκεστέραν τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος ἢ σύμμετρος τροφὴ παρέχει. Sic apud Luc. διαρκέστερα H

καὶ διαρκέστερα, quæ diutius durāt. Ex Hermogene affertur & τὸ διαρκὲς ſubſtantiuè pro Continuatio.

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perſeueranter. Ælianus, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xenoph. ῥᾷστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέσαντα. In vtroque autem horum loco rum perſeuerandi & perdurandi ſignific. habet: ideóque malè in vulg. lex. illic διαρκῶς Sufficienter, hîc διαρκέσαντα Sufficientiſſimè exponitur.

Διάρκεια, vt πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος apud Hermog. Id eſt tempus quo durare vnus ſpiritus poteſt eius qui aliquid pronuntiat. Sunt qui continuationem interpretentur.

C. ἘΞαρκέω, κῶ, Sufficio, Sum ſatis. Xenoph. Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ταῖς ψυχαῖς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Et apud Euripid. Τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc ſunt ſatis marito. (In vulg. lex. tamen, Hæc probātur marito.) Cum πρὸς aut εἰς Ariſtid. οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντίπαλον μέρος. Dioſcor. lib. 5. εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. Et cū infinit. vt ἀρκεῖ. Antipho, καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non ſatis illi fuit, Nō cōtentus fuit. ‖ Ex Xenoph. autē affertur, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοῖς φίλοις ἐξήρκεσεν, pro Hæc amicus amicis abundè ſuppeditauit.

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantum ſatis eſt, Abundè. Iſocr. ἐξαρκούντως δεδήλωται. Vbi Bud. interpr. Plenè.

Ἐξαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Heſych.

C. ἘΠαρκέω, κῶ, Propulſo, Hom. Iliad. β, — οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2, ἐπαρκέσαι κακότητα, Ærumnam propulſare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Sophocl. σὲ τὸν μόνον δέδορκα πημάτων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Euripid. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreſte, cum accuſ. loco datiui, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ‖ Ἐπαρκῶ, Suppedito, Suggero (quibus verbis ſubeſt auxiliandi ſignificatio) Ariſtot. Ethic. 6, οἱ δὲ τοιοῦτοι οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xenoph. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico genitiuo apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Ariſtot. Ethic. 9, ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdū cū ſolo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subuenire egenis, vt Ariſtoph. Pluto, Iſocr. & Demoſth.

Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ, Alex. Aphrod. Non ſufficit venter ad concoquendum, Non ſufficientes vires habet. Et breuius, Non poteſt.

Ἐπαρκούντως, Sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Sophocl.

Ἐπάρκεια, Auxilium. Eurip. Hecuba, Καὶ δεῦ πῶς ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖν. ‖ Apud Polyb. ſæpe pro ſuppeditatione, vt lib. 5, καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, Excluſum iri commeatu qui inde ſuppeditabatur.

Ἐπάρκιος, Auxiliator. Sed ab Heſychio ἐπάρκειοι exponitur non ſolùm βοηθοὶ, ſed etiam ἔμπειροι, ſi mendum non eſt. ‖ At ἐπάρκιος cum ſolo ι, pro ſufficiens, vide poſt Ἄρκιος

C. Ἐπαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐπαρκὲς, αὔταρκες, Heſych.

C. ΠΡΟΣαρκέω, κῶ, Auxilior, Opem fero, in vulg. lex. Sed quū exponatur per προσβοηθῶ, incluſam habebit motus ſignific. vt ſit Auxilio venio, Ad opē ferendam venio.

C. Αὐτάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, (q. d. Sibi ſufficiens, vel Per ſe ſufficiens) Sufficiētes ad aliquid vires habēs. Ariſtot. De mundo, ὅταν τὸ πνεῦμα γῆν σείειν μὴ ᾖ αὔταρκες, Quū ſpiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infinitiuo apud Herodot. lib. 8, αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Et Thucyd. lib. 2 pag. 64, dixit, σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας: declarans nullum corpus reſiſtere morbo potuiſſe (Quod Valla non intellexit, vt ego in mea editione Latina docui.) Eadem conſtruct. dixit Baſil. in epiſt. ad Naz. κάλυμμα τῆς σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες, Frigori & æſtui obſiſtere valens. q. d. Satis virium habens aduerſus frigus & æſtum. Rurſum Thuc. illo eodem libro dicit, καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, Rebus omnibus inſtructiſſimam, vel Ita vt ei abundè ſuppetant omnia. Sic & αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exponitur Satis inſtructus ad virtutem ſuopte ingenio. Quo etiam modo exponitur apud Xenophontem, μηδὲ ἄλλου προσδεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν.

Αὐτάρκης dicitur de re, Quod ſatis eſt, Quod ſufficit, A
Quo quis contentus eſſe poſſit. Sed & de perſona dicitur αὐτάρκης: éſtque αὐτάρκης Qui contentus eſt eo quod habet, Qui ſufficere ſibi putat quæ habet. De re dictum: vt Herodot. lib. 8, ὅτι τοῖς μὲν πάντα αὐτάρκη ἦν, ἢ καὶ ἐπὶ πλέον πολιορκοῖντο. Idem lib. 7, ἃ δὴ μικρά καὶ ὀλίγα ἦν, αὐτάρκη τῇ αὐτοῦ βουλήσει ἦν. id eſt, minora quàm vt ipſius cupiditati ſatiſfacerent, Pol. interpr. Apud Gal. ὅσον αὐτάρκες, Quantum ſatis ſit. De perſona autem dictum αὐτάρκης ſignificat (vti dixi) eum qui ſuis contentus eſt, Qui eſt ſua ſorte contentus. vt quum dicitur, μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης. quod vulgò noſtrates dicunt, *Il n'eſt richeſſe que de contentement.* Sed αὐτάρκης dicitur etiã Qui habet quo contentus eſſe poſſit, Qui habet quæ ſufficiant. Vnde opponitur αὐτάρκης & ἐνδεής. vt apud Ariſtot. Eth. 10, οὐδενὸς γὰρ ἐνδεὴς ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ᾽ αὐτάρκης. Sic apud Philonem De mundo, αὐτάρκες & προσδεὲς opponuntur. Ex Xenoph. affertur, ὅς τις δαπανηρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ἐστί, pro Copias non habet ſufficientes. Sed & cum genitiuo, vt αὐτάρκης τῆς χώρας. Ariſtot. OEcon. 1, Satis habens agri. ¶ Verùm αὐτάρκης Bud. interpretatur etiam, Qui ſibi ſatis eſſe poteſt, in hoc Laertii loco In Ariſtippo, τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκεις interpr. Modico contentus, in hoc eiuſdem Laertii loco, de Socrate loquentis, αὐτάρκης τε ἦν καὶ σεμνός. Et hoc eiuſdem de Xenocrate, ἦν δὲ καὶ αὐταρκέστατος ἦν.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, mediocre. Ac certè ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi verſu, libro 1 Anthol. epigramm. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου Μακρίνε. quem conuenire exiſtimo cum eo quod in alio eiuſdem libri loco dicitur, πλεῖον ἔχειν ἐθέλω τ᾽ ἐπαρκίου. Sed & τὸ αὔταρκες ſubſtantiuè pro mediocritate ſeu frugalitate alicubi me legere memini. Budæus autem, poſtquam dixit αὐτάρκη ſignificare μέτριον, id eſt eum qui ſit frugi, ſiue eũ qui ſibi ſufficere nouit, ex Luciano affert hunc locum, (vbi τὸ αὔταρκες ſubſtantiuè itidem ponitur pro αὐτάρκεια) Ὅρος μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ πόρου.

Αὐτάρκως, Aduerb. Satis, Sufficiẽter. vt αὐτάρκως ἔχω, Tantum quantum mihi ſufficiat. Herodian. l. 3, ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπετηδεῦσθαι.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, Animus ſua ſorte contentus. Exponitur & Frugalitas, (quam ſignificationẽ & τῷ αὔταρκες ſubſtãtiuè poſito dedi paulo antè) in hoc Polybii loco, ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου.

Αὐταρκέω, ῶ, Sufficio, Satis ſum, vt in vulg. lex. exponitur. Αὐταρκῶ, Duro, id eſt Non deficio, Budæus ex Gaza. Fortaſſe autem ſignificat etiam Animo ſum ſua ſorte contento.

C. Ζωαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ auxilians, & vitam adiuuans, Vel, Ad vitam ſuſtentandam ſufficiens. vnde ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonnum exponitur Vitalis ſpiritus: & ζωαρκὴς μῦθος, Viuifica oratio, Alma oratio.

C. Ὀλιγαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Vnde etiam exponitur Frugalis, vel Homo frugi. Et τὸ ὀλιγαρκὲς ſubſtantiuè, Contentum eſſe paucis, Animus paucis contentus. Luc. τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ET Ὀλιγαρκία ſiue Ὀλιγαρκεια, idem. Greg. θαυμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in vulg. lex. mendoſè ὀλιγαρκία redditur Penuria cibi, quum hæc ſignificatio ſit vocabuli ὀλιγαρτία.

C. Παναρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque ſufficiens, vel ſufficientes vires habens. Suidas autem παναρκέος exponit. Magni & potentis: & ἡλίου παναρκέος vult eſſe τοῦ πανταχῆ λάμποντος. quæ expoſitio vim afferre verbo ἀρκῶ mihi videtur.

C. Πολυαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ad multa ſufficiens. Vel Multùm ſufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis vſus, inquit Bud. afferens ex Luciano, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς τειχίας. In vulg. autem lex. πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων ex Galeno citatur pro Vberrima omnium exercitationum. Quæ interpretatio non placet. ¶ AT Πολυάρκης, proprium nomen cuiuſdã Lacedæmonii Plut. in Pericle.

C. Ποδάρκης, non Ποδαρκής (ideóque à ſuperioribus ſeparaui) Pedibus ſufficientes vires habens, Pedibus ſatis valens [videlicet ad euadendum aut ad perſequendos hoſtes, vt ſcribit Etym.] Vnde exponitur etiam, Pedibus celer, ab Heſychio. Vox eſt poetica.

Ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infrà) Vrſus, vel Vrſa. Luc. in Demonact. τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. Eſt etiã nomẽ piſcis apud Ariſtot. & Athenæum. ribaſ. quem interpretes Latinè Vrſam vocant. ¶ Eſt præterea ſignum cæleſte quod Latini Septentrionem, Vrſam, & Græci à ſimilitudine ἅμαξαν etiã, i. currum, vocant. Euſtath. dicit hanc fuiſſe filiam Lycaonis, nomine Calliſto: eámque ob amoris cum Ioue commercia à Iunone in vrſam conuerſam, atque à Diana iaculo confectam, à Ioue eius miſerto inter aſtra relatam. B
Aliter fabulam narrant Arati & Heſiodi ſcholiaſtæ, quos conſule. Il. σ, Ἄρκτον θ᾽ ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. Duæ autem ſunt vrſæ: quarum maior Helice, minor Cynoſura appellatur. Accipitur verò etiam pro parte orbis ſeptentrionali: vt apud Herod. lib. 1, διέπεμψε καὶ εἰς τὰ ἀντιόντα ἔθνη, ἐς πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπὶ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν.

C C. Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Vrſæ cuſtos. De quo Aratus, Ἀρκτοφύλαξ τόν ῥ᾽ ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην, Οὕνεχ᾽ ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Quos verſus ſic Cicero reddidit, Arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe bootes, Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit vrſam. Arati ſcholiaſtes dicit hunc eſſe Ἀρκάδα (quem & Euſtath. ab ἄρκος, pro ἄρκτος dictum vult) Calliſtûs ex Ioue filium: qui vnà cum matre à paſtore cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, à Ioue vnà cum matre inter ſidera ſit collocatus.

D C. Ἀρκτοῦρος, ου, ὁ, ad verbum, Vrſæ cauda. Stella eſt (inquit Seruius) poſt caudam maioris vrſæ poſita. vnde Arcturus dicta eſt, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκτου. Arat. — ὑπὸ ζώνῃ δὲ οἱ [ἀρκτοφύλακι] αὐτὸς Ἐξ ἄλλων ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ. quod Cicero ſic vertit, Huic autem ſubter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic ſcholiaſtes Heſiodi tribuit quod Arctophylaci attribuit ſcholiaſtes Arati. ¶ Eſt etiam herbæ nomen quæ alio nomine ἀρκτεῖον dicitur. de qua Dioſcor. lib. 4, cap. 6, Gal. l. 6 Simpl. Plin. lib. 27. c. 5.

E C. Ἀπαρκτίας, vide in Ἀπαρκτίας poſt Ἄρκος.

Ἄρκτειος, ου, ὁ, Vrſinus. ἄρκτειον στέαρ, Vrſinus adeps.

Ἀρκτῆ, ῆς, ἡ, Vrſina, videlicet pellis. Subintelligitur enim ſubſtantiuum nomen δορά, vt in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, & ſimilibus.

Ἀρκτικός, οῦ, ὁ, Septentrionalis. vt πόλος ἀρκτικός. AT Ἀνταρκτικός, ſeptentrionali oppoſitus.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, Arctous, Septentrionalis. Herodot. lib. 2, ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσι δύνοι.

Ἀρκτύλοι, vide paulò pòſt in Ἄρκιλοι.

F C. Ἀρκτεύω, F. σω, In vrſæ occiſæ honorẽ (vel ſimpliciter in eius memoriã) virgines Dianæ cõſecro. Et ἀρκτευόμεναι παρθένοι, virgines quæ ita cõſecrabantur. Nã peſtẽ quæ ob interfectã vrſam Dianæ ſacrã in Attica graſſabatur, nõ priùs ceſſaturã reſpõdit oraculũ, quàm compelleret virgines τῆς πλανητῶσης ἀρκτεύειν. Sed & ipſæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suidã & Heſych. itẽ Pollucem: necnon Cælium lib. 16 cap. 19, qui & Libanii teſtimonium affert. HINC Ἀρκτεία, Illa conſecratio virginum Dianæ. ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων πλανήτη, Heſych. ſed poſito πλανήτη pro πλατεῖ. ET Ἐναρκτεύειν G Occidere, in vulg. lex.

¶ Ἄρκος pro Ἄρκτος non dici, quanuis ex cuiuſdam grammatici autoritate tradat Euſt. & alicubi ἀνενέγκει exemplũ ex quodã comico, qui vt riſũ moueret, τ exemerit: φιλὸν ἐστὶ, καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον ἄρκον: in multis tamẽ deriuatis abiectũ eſſe τ oſtẽdit. Etym. verò ἄρκος primariò ab ἀρκῶ deriuatũ vult, deinde τ inſertum: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem tranſigit ſine congeſto victu.

H C. Ἀπαρκίας (ſic enim euphoniæ gratia ſcribi ex Rhetorico lexico docet Euſtath.) ſeu Ἀπαρκτίας, ου, ὁ, Ab vrſa ſeu ſeptentrione flans ventus. Gell. l. 2, cap. 22, Latinè Septẽtrionarium vocat, obiectum directúmque in Auſtrum. Ariſtot. De mundo, τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Septentrionalis. vt ἄρκιος πνοὴ, Euſtathio, ἡ τοῦ ἀπαρκτίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat verò hoc ex quodam exemplum, ἣ μιῶ πλάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ἐσσυμένη ἀπὸ στυγνοῖς μελάν.

Ἄρκειος, ου, ὁ, Vrſinus. idē quod Ἀρκτῷος. vt λίπος ἄρκειον, Vrſinus adeps.

Ἀρκτύλοι, οἱ, Vrſorum catuli, ὡς τῶν ἄρκτων ἤγουν ἄρκων νεογνά. ita Euſtath. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum verò eſt, apud Pollucem ſcribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ.

Α ΡΚΥΣ, υος, ἡ, Rete. Xenoph. Cyneget. τὰς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, Retia ſeruantes, vt Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυς magnitudine inferiores eſſe quàm δίκτυα & ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα ſimiles. Euſtath. ex Pauſaniæ autoritate ab ἄρκος proximè præcedente deriuatū vult, addens ab Atticis aſpirari. Suidas verò vel ab ἕλκω, verſo λ in ρ, vel ab ἀρκέω, vel ab εἴργω τὸ κωλύω. Ἄρκυς Heſychius exponit etiam μεσαύλιον: & in plur. Ἄρκυα δίκτυα, λίνα.

Ἄρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Heſych. γυναικεῖον κεκρύφαλον vocat. Vulg. lex. interpr. etiam Caliendrum, Vitta.

C. Ἀρκυστασία, ας ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, Pollux. Ἀρκυστάσιον autem, ου, τὸ, vel ἀρκυοστάσιον, Locus in quo tenduntur retia, τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα, Pollux. Xenophon Cyneget. ἵνα ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυοστάσιον τῶν ζητούντων, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον· ἐὰν δὲ ᾖ ἀπ' ἀλλήλων πολὺ, ἡ πλὴν κωλύει περὶ καταβαλεῖς ποιούμενος τὰς ἀρκυστασίας. Quo in loco notandum eſt Florentinam editionē habere ἀρκυστάσιον pro ἀρκυοστάσιον. Bud. tamen ἀρκυοστάσιον legit in Comm.

C. Ἀρκύστατος, ου, ὁ, q. d. Retium tenſiuus. Euripides Oreſte, Τοῖς δ' [ἐδόκει] ἀρκυστάτοις μηχαναῖς ἐμπλέκειν Παῖδα τὴν δὲ εἰς ὁ μηδὲ φύντας δράκων, Irretientibus machinis. περιβλήματι λίνου ἐμπλέκειν καὶ ἐμβαλεῖν τὴν Ἑλένην, ὥσπερ εἰς ἀρκυστάτην μηχανὴν καὶ ὡς περίβλημα λίνων, vt ſchol. explicat. AT Ἀρκύστατα, τὰ, Loca vbi retia figuntur, vt Heſych. exponit. Vulg. verò lex. ex Sophocle pro ipſis retibus ponūt.

C. Ἀρκυωρός, οῦ, ὁ, Retiarius cuſtos, Qui ſtat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Euſtath. & Suid. Xen. Cyneg. τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξιέναι ἠμελημένῃ ἐλαφρᾷ ἐσθῆτι, ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑποδέσει, ἔν τε τῇ χειρὶ ῥόπαλον· τὸν δὲ ἀρκυωρὸν ἕπεσθαι. Vbi notandum accentum collocari in υ ſicut & à Bud. in Comm. HINC Ἀρκυωρέω, ῶ, F. ήσω, Retia cuſtodio, Sto ad retia ad indaginem. Accuſ. iū igitur apud Eupolidem, vt citat Euſt. σὺ δὲ τὰ καλώδια ταῦτ' ἀρκυώρει. ex quo loco oſtendere vult, ἄρκυς ab Atticis aſpirari: quod etiam in Florentina Xenoph. editione videre eſt.

ἈΡΝΕΌΜΑΙ, οῦμαι, Recuſo. Itē Nego, Inficior, Od. α, Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. θ, Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. τ, Αἰσσόμενοι δηϊῶσαι ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων videtur iungi cum infinit. videlicet δηϊῶσαι repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apud Demoſth. quoque cum accuſat. in orat. Pro corona, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χεῖρα vbi exponitur non ſolùm Recuſans, ſed & Detrectās. ‖ Apud eundem cum infinit. & particula μὴ, pro Nego, Inficior. Philipp. 3, οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud eundem, ὑπὲρ ὧν ἠρνηνται μὴ λαβεῖν. In epigr. autem nouè dictum, Ἀνέρας ἀρνησαμένους, καὶ οὐκ ἐθέλοντας γυναῖκας, pro Negantes ſe viros eſſe. Itidem verò cum accuſ. ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς, ex Ariſtoph. ſcholiaſte affertur pro Reiicere & repellere fœneratores. Heſychius ἄρναν ait Clazomeniis ſignificare iuſiurandum, vnde eſſe ortum ἔξαρνος.

C. Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησίθεος, Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud ex Chryſoſtomo, poſterius hoc ex Cyrillo eſt.

Ἄρνησις, εως ἡ, Recuſatio. Item (& frequentius) Negatio, Inficiatio. Luc. De ſalt. ἄρνησις τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ἐγκεχειρηκέναι σοι.

Ἀρνητικός, ή, όν, Negatiuus. vt apud gramm. ἀρνητικὰ μόρια, Negatiuæ particulæ. id eſt quibus vtimur ad negandū, vt οὐ & μή.

C. Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Pernego: quia eſt ſignificantius quàm ſimplex ἀρνοῦμαι. nam & ἀρνοῦμαι καθόλου exponitur, & apud Suidam ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accuſatiuo, vt apud Plutarchum in Pericle, τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, Cædem pernegantes, vel Prorſus inficiantes. Thucydides, τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πεῖραν, ὥσπερ διενοεῖτο περιϋβρίζει. Apud Plat. epiſt. 7, ἀπηρνήθην abſolutè ponitur, ἐπειδὴ οὖν οἴκαδε πεισθῆναι καὶ καλοῦντος τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθάπερ εἶπον, νῦν δὲ &c. id eſt Planè denegaui ad eum vocātem accedere. Citat Budæus ex eodem Platone, μὴ ἀπαρνηθῇς γένῃ, pro Noli mihi negare, id eſt recuſare.

Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prorſus inficiatur, Qui pernegat. ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suidas. Sic dicitur vt ἔξαρνος ab ἐξαρνοῦμαι: atque adeo à Polluce cōiungūtur hæc duo ἔξαρνος & ἄπαρνος.

C. Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, Idem, & interdum pro ſimplici ἀρνοῦμαι. Æſch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ θέλειν. VNDE Ἐξάρνησις, Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνητικός Ariſtoph. Nub. Inficiandi peritus, Νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς Κἀντιλογικός. A Budæo tamen exponitur Inficiator, ſed malim Inficiandi peritus, aut In inficiādo exercitatus.

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, poſitum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior, Herodotus lib. 3, δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demoſth. ἔξαρνος ἦν μὴ πεπονθέναι. Plat. Hippia, πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; Luc. ἔξαρνος εἰ μὴ εἰργάσω ταῦτα. Apud eundem cum duplici negatione, νῦν μὲν γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur & cū ὡς: vt apud Ariſtidē, ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, vt ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, apud Iſocr. Sed & cum genitiuo ſine περὶ hoc in loco qui in vulg. lex. affertur ſine autore, τοῦ πρώτου τὰ λαβόντος ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certè & ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. Demoſth. in Ariſtocr. τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. Iſæus, θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα. Idem, ἔξαρνος τὴν μαρτυρίαν. Et ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Iſocr. Paragraphico. Heſychius (vt ſuprà docui) ſcribit ἄρναν Clazomeniis eſſe iuſiurandum, vnde factum eſſe ἔξαρνος.

ἈΡΟ΄Ω, ῶ, F. όσω, Aro. vt ἄρης χθόνα, Heſ. Erg. Hom. Odyſſ. ι, Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσι. vbi Euſtath. ἀρόωσι videri ait eſſe coniugat. ſecundæ. Vtuntur & proſæ ſcriptores. Ἀρηρομένος, Aratus, Heſych. Suid. ET Ἄρωμα, Aratio, eidem Heſ. ITEM Ἄροσις, Aratio. Iliad. ι, Ἐν δ' ἄροσις λείη, vbi ſchol. ἀροτριάσιμος. Et in plur. γῆς ἀρόσεις apud Ariſtot. Ἄροσις ſchol. Homeri etiā pro χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία. vnde exponitur quoque Ager frumentarius. ET Ἀρόσιμος, Arabilis, Ἀρόσιμος γῆ exponitur etiam Aratus ſeu cultus ager, & Seges. ET Προηρόσια, Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Προηροσία, Sacrificium apud Athen. Item Προαρόσια, Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria apud Heſych. tribus diuerſis locis habentur: ſed duo poſteriora mihi ſuſpecta ſunt. Vide apud Suidam Προηρόσια & Προηροσίαι.

Ἄροτος pro præcedente Ἄροσις, Aratio. Heſiodus initio Dierum, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. ſub. ἄρχεσθαι. Apoll. Arg. 2, Βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. (vnde & βόες ἀροτῆρες dicūtur) Apud Hom. Odyſſ. ι, plur. ἀρότοισι, v. 122, οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν. Et tragica allegoria ἄροτος παίδων pro procreatione liberorum. Vſus eſt autē & Lucianus, νόμῳ γυναῖκα παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ‖ Ἄροτος, Annus, Soph. ſecundum Euſtath. vide Ἀροτὸς quod proximè ſequitur.

Ἀροτὸς, οῦ, ὁ, Arandi tempus. (quod Aratus appellat ἀροτήσιον ὥραν) apud Theophr. Sed non conſtanter hanc accentus differentiam pro iſta ſignif. retineri apud eū, ſcribit Bud. ‖ Itidem verò ἄροτον pro anno, non ἀροτὸν, apud Sophoclem quidam ſcribendum putant, nullum tamen eius locum proferentes. At ego contrà in duobus eius locis ἄροτον non ἀροτὸν pro anno ſcriptum inuenio, aſſentiente ipſo etiam ſcholiaſte. vterque eſt in Thrachiniis, τὸν ἰδὼν παρελθόντ' ἄροτον, Et δωδέκατος ἄροτος. Eodem ferè modo Latini poetæ meſſes pro annis dicunt. Quod autem ad differentiam illam attinet,

nam eſſe puto.præſertim quum dicat Euſtath. ἄροτον proparoxytonū ſignificare non ſolùm τὸ τῶ ἀροτεύειν ἔργον, ſed & ἐνιαυτὸν Sophocli. Sic & differentiā quæ inter ἄμητος & ἀμητὸς ſtatuitur confundi, antea docui. Bud. in C. ἄροτον, ſegetem & terrā ſubactam ſignificare tradit: ἀροτὸν autem, ſementem, id eſt tempus & ipſam actionem ſerendi, quæ tamen confundi. Vide pag. 846. A

Ἀροτός, τή, τόν, Arabilis, Qui arari poteſt.

C. Ἀνήροτος, ET Εὐήροτος. Eſt autem Ἀνήροτος, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. ι, Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, id ipſum eſt quod ab Horatio ſcribitur, Reddit vbi cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibidē, Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα. Abiit autem in prouerbium prior ille Homericus verſus. AT Εὐήροτος, eſt Aratu facilis, Vel Bene aratus. Ἀνήροτοι, καλῶς ἠροτριωμένον, Suid. ET Εὐάροτος apud Arch. in Epigr. εὐάροτον αὔλακα. B

Ἀροτήρ, ῆρος, ὁ, Arator. vt βοῦν ἀροτῆρα apud Heſiod. Lat. itidē bouem aratorem dicunt: quem Ouidius appellauit etiā ruricolam. ποιμὴν, ἠδ' ἀροτήρ, Il. ψ.

Ἀρότης, του, ὁ, in proſa, idem quod poetis ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arabilis, in Epigr. ET Ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Aratum autem ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus. C

Ἀρόωσιν apud Gregor. pro ἀροῦσι, Arare. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόωσιν Μόχθος.

Ἀρόται dicti ſerui à Syracuſanis, inquit Euſtath. At verò ex Polluce affertur ἀρόται, ex Syracuſanorum itidem lingua, pro iis qui quum alioqui liberi eſſent, propter inopiam ſeruiebant.

C. Ἀφαρόω, ῶ, Aro, idem quod ſimplex ἀρόω. vt Suidas teſtatur. Ἀφάροτος autem, quod Etym. exponit ἀναροτρίαστος deducens à φάρος ſignificante ἄροσις, (vnde & φαροῦν pro ἀροῦν Heſych. affert) & pro quo Heſych. ἄφαρος in eadem ſignificatione ponit, locum hîc non habet. D

C. ΚΑΤαρόω, ῶ, Idem quod ſimplex Ἀρόω, Aro. vnde καταρῶσι, Arant, vulg. lex. afferunt ex Ariſtoph.

C. ΠΕΡΙαρόω, ῶ, Circumaro, vt Plin. loquitur. vnde περιαρόωσι citatur ex Plutarch Publ.

¶ Ἄροτρον, ου, τό, Aratrum. Hom. Od. ς, εἴκοσι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Et πηκτὸν ἄροτρον, aliquoties apud eundē. Plut. Hell. ἀρότρῳ ἐπ' ἀπύρου ἀρχηγόν. E

C. Ἀροτρόπους, Vomer. Iudic. cap. 3, in fine, ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur vſitatius ὕννις.

C. Ἀροτροφορέω, ῶ, Aratrum fero. Archias lib. 1 Epigr. titulo εἰς ζῶα, qui eſt 33, — καὶ σὺ θάλασσα Δελφῖνας γαίης ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, Ad aratores pertinens, Ruſticus, Agreſtis. vt ἀροτραίη θαλάμη ex Epigrām. affertur pro Thalamus agreſtis.

Ἀροτρεύς, έως, ὁ, Idem quod ἀροτήρ ſeu ἀρότης, Arator. ET Ἀροτρεύω, Aro, apud Nonnum, ἄλλος ἀροτρεύει ἀσπόρον. VNDE Ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ, Arator, in Epigr. F

Ἀροτριάω, idem quod proximè præcedens ἀροτρεύω, ſed vſitatius. Et paſſ. Ἀροτριῶμαι, vnde ἀροτριαθείς, & ἠροτριαμένος. ET Ἀροτριόω, vnde ἀροτριοῦν. Et paſſ. particip. ἠροτριωμένος. ITEM Ἀροτριάζω, vnde ἠροτριασμένος apud Suid. HINC Ἀροτρίασις, Aratio.

¶ Ἄρουρα, ας, ἡ, Aruum, Arata terra, Ager. Exponitur & Campus. Il. σ, Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον. Idem Il. ζ, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης copulat, vbi φυταλιὰ Euſtathio eſt ἡ φυτοφόρος γῆ, at ἄρουρα, ἡ ψιλὴ ἄροσις. Et plur. numero ἄρουραι, Il. ψ, Ἀνὴρ δ' ἐδίδασκον ὅτι φελάσσιν ἄρουραι. Idem Hom. Il. φ, de lapide loquens, Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε, Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Vbi obſerua, quod dixerat πεδίον, vocare ἄρουραν. Sic Il. γ, — ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα exponitur Exiguus campus. Sophocl. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον dixit. Ab Ariſtot. pro ſegete poni ἄρουραν ſcribit Bud. ‖ Sed ἄρουρα generaliter etiā pro γῆ, Terra, Tellus. vnde illud Homero cum Heſiodo commune ζείδωρος ἄρουρα. quo etiam ſenſu dicitur Il. ζ, — βροτοὶ οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. Sic accipitur ἄρουρα & Il. ψ, — ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. Et pleriſque aliis locis. ‖ Ἄρουρα, Cypriis σωρὸς ἄπυρος σὺν ἀχύροις, inquit Heſ. G

Ἄρουρα, Terræ menſura centum cubitorum, Euſtath. ex Herodoto. Budæus autem apud Herodotum ἄρουραν idem ferè eſſe ſcribit quod iugerum. Idem B. hæc ſcribit, Ἄρουρα, Ioſepho contra Appionem & alibi, eſt menſura. ἄρουρα πόδας ἔχει, inquit Suid. id eſt vlnas (ὀργυιάς) octo, & trientē (eſt enim vlna ſex pedū) vel paſſus decē: vt paſſū pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud.

C. Ἀρουροπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricola. q. d. In aruo laborans.

C. Ἐπάρουρος, Qui circa aruum opus facit, Agricola. Exponitur etiam Hortulanus mercenarius, ex Heſychio, qui habet ἐπίγαιος, vel κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. At Euſtathius ὁ γῆν ἐργαζόμενος, vel (inquit) ἁπλῶς ἐπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex iſto Homeri verſu Od. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit & alius lectionis Euſtathius, videlicet πάρουρος (nimirum legendo κε πάρουρος) vt ita vocetur ὁ εἰς φυλακήν τινα ἠπημένος μισθωτικῶς.

Ἀρουραῖος, ου, ὁ, Ad aruum pertinens, In aruo naſcens, Ruralis. In vulg. lex. etiam Arualis & Aruenſis, ex Gaza apud Theophr. ἀρουραία θεός ab Ariſtoph. iocosè vocatur Euripidis mater quaſi Agreſtis dea, quòd olerum venditrix eſſet: vt & apud Heſychium legitur. A Demoſthene autem Æſchines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quòd Æſchines OEnomaum in Tragœdia perperam egiſſet: vt habetur in vulg. lex. Meminit & Heſych. ſed ad prauam actionem non referens.

Ἀρούριον, ου, τό, diminut. Ruſculum, Agellus. In Anth. epigr. Εἰ τὸ ἐπομβρηθὲν τὸ ἀρούριον ὅσον ἀπόχρη.

ἌΡΠΗ

Ἄρπη, Falx. Heſiodus, Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα. φίλῳ δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμησεν. Vbi & pro enſe falcato ſumi poteſt: (& quidem aptius fortaſſe) quæ etiam ſignificatio huic vocabulo tribuitur.

Ἅρπη, auis quædam aquilæ ſimilis, ſiue ex aquilarum genere. Euſtath. ait eſſe vel ἰκτῖνον, vel aliud animal αὐτῷδες, in hunc Homeri locum Iliad. τ, Ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον eſſe putauit, id eſt miluum.

Ἅρπη, Stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in ſumma Perſei dextra manu notantur (vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην κατηστερίζονται) nam harpē poetæ Perſeo affinxerūt. Vnde Naſo de illo loquens, Vertit in hunc harpen ſpectatam cæde Meduſæ. Lucianus de eodem in dialogo Tritonis & Nereidum, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. videlicet τῆς Μεδούσης. ‖ Ἅρπη (vt in vulg. lex. annotatur) ſignificat item apud medicos humorem quendam ex flaua bile totum corpus latè corripientem. ‖ Ἅρπην Heſ. vult eſſe etiam ἄνεμον. E

Ἅρπης, Cretenſibus ἰκτῖνος, miluus, teſte Heſychio. qua in ſignificatione quoſdam ἅρπην etiam accipere apud Homerum, modò dictum eſt.

Ἁρπῶ, Rapio, Etymol. Ἁρπῶμαι, Falce vtor. Rapio. Heſ.

¶ Ἁρπάζω, F. ἁρπάσω (& mutatione Dor. τοῦ σ in ξ, ἁρπάξω, inquit Euſt.) Rapio. Hom. Il. ε, de leonibus loquens, Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. Ita enim legendum eſt (ſicut & mea editio habet) nō ἁρπάζοντο, vt in multis exempl. legitur. Ariſtoph. in Plutō, μῶν ἢ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; ‖ Ἁρπάζω, Corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιούς, correpto arcu. Et metaphoricè pro Citò intelligo & mente percipio, quaſi Mente corripio, ex Sophocle citatur. De qua ſignif. vide in Συναρπάζω. ‖ Ἁρπάζω σε τοῦ πυρός, Eripio te ex igne.

Ἁρπάμενος, pro ἡρπασμένος, nouè dictum (mihi quidē certè noue) a Macedonio Epigr. lib. 1, — ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης, raptæ Proſerpinæ veſtigia.

Ἅρπασμα, ατος, τό, Rapina, Platoni De leg.

Ἁρπαστός, οῦ, ὁ, q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, εἶδος σφαιριστικῆς, Euſtath. Vulg. lexicis eſt genus pilæ grandioris, dictum quòd quiſque arripere nitatur. vnde Martialis, Siue harpaſta manu puluerulenta rapis.

Ἅρπαγμα, ατος, τό, Idem quod ἅρπασμα, Quod raptum eſt, Rapina, Præda rapta. Ioſephus, ἅρπαγμα καὶ λάφυρον γενόμενον. ‖ Ἅρπαγμα Æſchini, Furtum, Concuſſione quæſita pecunia, inquit Bud. Locum autem Æſchinis hunc eſſe puto, in Cteſiph. τὰ δὲ δεῖ τὰ πέντε καὶ τοὺς πεντεράρχους ἁρπάγματα. AT Ἁρπαγεύς, έως, ὁ, Raptus, H

Ipſa

Ipſa rapiẽdi actio, Direptio. (in qua ſignif. vſitatius eſt Ἁρπαγή, de quo poſtea) ET Ἁρπάξ apud poetas Rapa ciſer. Itẽ Raptim. De quo Lat. aduerb. vide paulo pòſt in Ἁρπακτικῶς. ET Ἁρπακτός (eadẽ formatione) Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Heſ. Erg. Χρήματα δ᾽ οὐχ ἁρπακτὰ, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω. Ibidẽ vero ἁρπακτὸς πλόος exponitur παράβολος καὶ ῥιψοκίνδυνος à Tzetze. ITEM Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ, Raptor, (pro quo in proſa Ἁρπακτής, vt apud Greg. ἁρπακτῶν καὶ βιαστῶν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν) Il. ω, Ἁρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Fœmin. autẽ Ἁρπάκτειρα, Raptrix, in Epigr. HINC & Ἁρπακτικὸς, Rapiendi peritus, Rapax. Et aduerb. Ἁρπακτικῶς, Rapaciter, Cũ rapacitate. Itẽ Feſtinanter: vt Latini quoque ſuũ Raptim vſurpãt.

Ἁρπαγή, ῆς, ἡ, Raptus, Ipſa rapiẽdi actio, ἁρπαγμός. vt quũ dicũtur milites à Th. & Xen. ἐφ᾽ ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι apud Thuc. Apud Xen. autẽ etiã ἁρπαγὴν ποιῆσαι. Apud Plut. in Othone ἁρπαγὴ τοῦ κρατῆρος exponitur Interuerſus crater. Itẽ ἁρπαγαὶ in plur. vt, οὐδ᾽ ἁρπαγὰς χρημάτων, οὐδ᾽ αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων. Iſocr. in Pan. καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. apud Herodian. ταῖς ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγαῖς vertit Incurſus & populationes. HINC Ἁρπάγιμος, Rapto quæſitus. Itẽ Abreptus, vt ψυχὴ ἁρπάγιμος, in Epigr. Vbi tamen exponitur etiã Rapax.

Ἁρπάγη, Harpago, inſtrumentum vncos habens quo vaſa ex puteis retrahũtur, vt inquit Heſ. addẽs λύκον ab Eurip. vocari. (qua metaph. Liuiũ itidẽ lupũ appellaſſe videmus) Prius autẽ dixerat, ἁρπάγη, ξυστήρ. Polluci, eſt etiam κρεάγρα. ſcribit enim col. 232, coquinaria inſtrumenta enumerans, κρεάγρας, ἣν καὶ ἁρπάγην ὀνομάζουσι, καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα. Vide eundem & col. 373, vbi malè ἁρπαγῆς pro ἁρπάγης. ET Ἁρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, id eſt vaſa, itidem à rapiendo. de quibus Alex. Aphrodiſeus Problematum libro 1, ἐπὶ τῶν λεγομένων ἁρπαγίων ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐπιτιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τοῦ πυθμένος. quæ verba ita redduntur, Vaſa quæ harpagia nominantur, ſi digito admoto foramen eorum ſuperius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἁρπάγιον Aphrodiſeo in Probl. vas eſſe ait clepſydræ ſimile.

Ἁρπάγη dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, ſi Euſtathio credimus. IDEM locus Ἁρπάγιον appellatus fuit, vt ſcribitur apud Athenæum lib. 13, & in alio ipſius quoque Euſtath. loco, vbi nullam ἁρπάγης mentionem facit: adeo vt pro illa ἁρπαγίου ſignificatione ſuſpicione apud me non prorſus careat. Cæterùm & Ἁρπάγιον apud eum ſcribitur p. 986.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, Rapax, (traiectis literis) Interdum cum genitiuo. vt Ariſtoph. in Nebulis dicit ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur & ἁρπαγίστατος ſuperlat. ‖ Ἅρπαξ ſubſtant. etiam, Rapina, ἁρπαγή. Heſiod. Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή.

Ἅρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo antè.

C. Ἁρπαξίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, E rapto viuens. Propriè ſonat, Rapiens victum, vt Μισθοφόρων ἁρπαξιβίων στρατιωτῶν, poeta quidam apud Athen. Subiungo autem hanc vocem illi ἅρπαξ, non quòd ab ea deducatur, ſed quòd eãdem cum ea formationem habeat.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδη apud Homerum, Odyſſ. θ, Lucra quæ auidè rapiuntur. Ex quo intelligitur, Quorum cupidiſſimi & ſtudioſiſſimi ſumus. ἁρπαλέα (inquit Euſtathius) τὰ πάνυ περισπούδαστα. Ἁρπαλείων autem δίκη apud Plutarch. in Polit. Repetundarum actio exponitur. Quam expoſitionem falſam eſſe alii eiuſdem & aliorum ſcriptorum loci oſtendunt. ET Ἁρπαλέως, aduerbium, Raptim, Cum feſtinatione, Promptè. Item, Auidè. Odyſſ. ζ, Ἤσθιε καὶ πῖνε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς Ἁρπαλέως. q. d. Cibum & potum auidè rapiebat, vt ſolent famelici. Subiungit enim, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. ITEM Ἁρπάλιμος, quod idem videtur eſſe Heſychio cum præcedente Ἁρπαλέος. ET Ἁρπαλίζομαι, Lubenter accipio. ADDO autem Καρπάλιμος & Κὴρπαλίμως. nam Heſychio καρπάλιμος eſt Celer, & καρπαλίμως itidem Celeriter. pro quo Latini eodem metaphoræ genere Raptim dicunt. Sequor autem longè breuiorem viam & tutiorem, deducendo καρπάλιμος καὶ καρπαλίμως ab ἁρπάλιμος, quàm ſequutus ſit Etymol.

¶ Ἀρπεδών, όνος, ἡ, Funiculus. vt Suid. exponit, addẽs ſignificare & ἴσον in hoc hemiſtichio, ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόνα.

Ἀρπεδόνη, ης, ἡ, Funis, Laqueus. Pollux quum ποδάγρας ſiue ποδοστράβην deſcribit, inter cætera addit, καὶ ἀπὸ τοῦ στεφάνου βρόχος σειρᾶς τε ἐκτέταται, ἣν καὶ σειρίδα καὶ ἀρπεδόνην καλοῦσι. πλέγμα δ᾽ ἐστὶν ἐκ σπάρτου. σιρὸν ἡ σειρίς. Xenoph. δολοῦν ἐν ἀγρίοις πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφοις τε ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Laſcari in Epigr. (vt vulg. lex. annotant) eſt etiã inſtrumentum quo filum rotando glomeratur. Pollux verò ἀρπεδόνας Herodot. νήματα dixiſſe teſtatur: Critiã autẽ ἀρπεδόνην τε λινοῦ ἴσον, βαμβακώτερον. Accipi etiã poteſt pro chorda arcus in hoc Epigramm. quod Suid. citat, καὶ τομοὺς οἰστοὺς τόξα πορφυρέης ἠχὴ ἀφ᾽ ἀρπεδόνης. ab ipſo tamen exponitur ἡ διὰ σπάρτου θήρα.

Ἀρπεδονίζω, F. ίσω, Illaqueo διὰ σπάρτων θηρῶ, vt Heſ. exponit, addens, eſſe etiam λωποδυτεῖν, Spoliare.

¶ Ἄρπις, Amor, apud Æoles vt Heſych. tradit. Etymol. rationem addit, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, citans hunc ex Parthenio in Crinagora verſum, Ἀμφοτέρους ἐπιβὰς ἄρπις ἐλήλυθεν.

¶ Ἅρπυιαι, αἱ, Rapaces quædã deæ, quas Zetes & Calais Boreadæ profligarunt. Heſiod. Theog. Ἠυκόμους δ᾽ Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ᾽ Ὠκυπέτην τε, Αἵ ῥ᾽ ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ᾽ ἕπονται Ὠκείαις πτερύγεσσι. Euſt. ſcribit fuiſſe dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent. vnde ſiquis ex hominum oculis abreptus eſſet, ab harpyis dilaniatus dicebatur. ‖ Scribit idẽ eſſe etiã ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς, vt & Heſiodi ſchol. ἁρπακτικὰς πνοὰς, τὰς ἐκ τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως γινομένας, & Heſych. ἀνέμων συστροφαὶ καὶ θύελλαι. Ἅρπυια Heſychio eſt etiã ἁρπαγὴ διὰ τάχους. Etym. ab ἅρπω (i. ἁρπάζω) deriuari dicit, vt ab αἴθω, αἴθυια, ab ἄγω, ἄγυια: alibi ſcribens Ἁρέπυιαι etiam per pleonaſmum τοῦ ε pro eodem dici.

C. Ἀναρπάζω, Abripio, Surſum rapio. Il. υ, —ὅτε μιν ἑκάτοιο ἀνήρπασε φοῖβος Ἀπόλλων. vbi Euſtath. ait ſuperuacaneam eſſe præpoſitionem in ἀνήρπασεν, aut ſignificare τὸ ἄνω πτερώσας. Ego hîc exiſtimo aptè interpret. nos ἀνήρπασε Sublimẽ rapuit: vt Virg. dixit Æn. 5, Sublimẽ pedib' rapuit Iouis armiger vncis. Sic apud Plut. in Rom. ἀνηρπασμένος εἰς θεούς, ſublimis rapt' ad deos. At Od. υ, Ἀλλά μ᾽ ἀνήρπαξαν τάφιοι, poſſit videri potius ſuperuacaneã habere præpoſitionẽ verbũ ἀνήρπαξαν. ‖ Interdũ Subitò è medio tollo. Iulianus imperator Amerio, μικρὰ τὰ νέα ἐν συμφορᾷ τῷ γήματι πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆναι. id eſt, De medio ſubito tolli, Bud. interpr. Sic Lucianus, πρὸ ὥρας ἀναρπασθείς. Latini eadem vtentes metaphora dicunt Immatura morte præripi, & interdũ & ſimpl. Rapi. Celeritatẽ autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι ex Plutarcho apparet. ita enim ſcribit in παραμ. ad Apollonium, de iis loquens qui amicorum deplorant mortem, ἐὰν δὲ ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται, λέγοντες, ἀνηρπάσθη. ἐὰν μακρὸς, μέμφονται ὅτι καταφθινήσας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε. Exiſtimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetum etiam denotare vtplurimum: ideóque videndum eſt annon ἀναρπάζειν alicubi verti poſſit Tranſuerſum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, vel De medio tollo. Demoſth. Phil. 4, οὐκ ἀνηρπασμένος αὐτὸ ὁ ζῶντα χρήματα. Idem contra Midiam, λέλοιπα τὴν τάξιν, φόνου κοινωνὸς δεῖ με ἀναρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus euello. Æſchines, πόλεις ἀσυμπόνων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασαν. Significat etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus euelli, hoc eſt ἀνασπᾶσθαι, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Paſſiuũm, Abripior, Surſum rapior. ‖ Itẽ Subitò è medio tollor. ‖ Itẽ, Ad pœnam rapior. ‖ Præterea Sedibus euellor. Exempla autem paſſiui verbi in actiuo poſita ſunt. Cæterùm interdum futurum Ἀναρπάσομαι, ponitur pro ἀναρπάσω, vt apud Plutarchũ in Othone, ἀναρπαζόμενοι τοὺς ἐναντίους, pro ἀναρπάσοντες.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abreptus, Surſum raptus, Sublimis raptus. vt ἀνάρπαστος dicitur Ganymedes, id eſt ſublimis raptus. Ac fortaſſe Virgilius vim huius Græci verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Iouis armiger vncis. ‖ Item ἐξάρπαστος, Repentè aut ſubitò raptus. Lucianus, καὶ τὸ ἀνα-

ταχὺ ἐλπίδων οἴχεσθαι ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ θανάτου. A
‖ Sunt etiam ἀνάρπαστοι, vt ait Budæus, Qui de medio tolluntur, & qui ſic reuocantur è prouinciis. Herodianus, lib.3, πλείστους γοῦν τῶν ἐθνῶν καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων ἀναρπάστους ἐποίει, hoc eſt, Rapi ad ſe iubebat, abrogato imperio.

C. Ἀφαρπάζω, Abripio, Rapio. Ariſtoph. in Pluto, — ὁρῶ τὸν ἱερέα τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Et paſſiuũ Ἀφαρπάζομαι, Abripior, Rapior. vnde ἀφηρπάγη apud Plut. & ἀφηρπασμένος φλοιός, Xenoph. Raptus cortex ex ligno, vt inquit Bud.

C. Διαρπάζω, Diripio. Item Diſcerpo. Apud Xenoph. Pæd. 7, pag. 107, διαρπάσαι πόλιν, Diripere vrbem. Paulo antè dixerat ποιῆσαι ἁρπαγήν. Apud Platonem autem De rep. lib.1, διαρπασόμενος actiua ſignif. pro Diſcerpturus. ET Διαρπαγή, Direptio. ET Εὐδιάρπαστος, Direptu facilis, Direptioni expoſitus.

C. ἘΞαρπάζω, Eripio, cum genit. Plut. in Fabio, ἐξαρπάσας Ἀννίβου Μινούκιον, Eripiens Annibali Minucium. q.d. Eripiens è manibus Annibalis. Exponitur etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chryſoſt. τὸ τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior. vnde ἐξήρπασε, apud Demoſth. Pro corona, ſine caſu, ἐξήρπασ' αὖ ὁ τοιοῦτος. Homerus autem ἐξήρπαξε dixit Il. γ, — τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη.

C. ΠΡΟαρπάζω, Præripio. Gregor. in Macc. encomio, προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripientes cruciatus, tanquam theſauros.

C. ΣΥΝαρπάζω, Corripio. Ariſtoph. in Nubibus, ταχέως πουτὶ ξυνάρπασον. Apud Sophoclē initio Aiacis, ξυναρπάζειν φρενί, ad verbum, Corripere mente pro Statim mente percipere. Quæ ſignificatio vereor ne falsò in vulg. lex. tribuatur verbo ἁρπάζω per ſe poſito.

C. ΥΦαρπάζω, Subripio, Clàm rapio. Ariſtoph. iocoſa metaphora dixit in Nub. ὑφαρπάζειν σοφόν τι. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, pro Sermonem interpellare, apud Herodot.

ἌΡΡΗΝ, vel Ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Mas ſeu maſculus. de ſexu dictum. vt apud Ariſtoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Nec tantùm de animantibus dicitur, ſed etiā de plantis: cũ apud alios, tũ apud Theophr. vt quũ dicit duo genera γογγυλίδων eſſe, ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidē apud Athenæum. Ἄρρενα verò ᾠά, Maſculos edētia. ‖ Metaphoricè ſignificat Strenuum, Fortem, & Qui effœminatus non ſit. Syneſius, ἐγὼ γάρ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄρρην εἰμί. Vir ſum, Sum forti & virili animo. Epigramm. lib.2, — ἄρσενος ὕμνοι Ὁμήρου, Maſculi Homeri. id eſt qui fortia ducũ facta cecinit. Plutarchus παραγγέλμασι. Παρασκευάζειν αὐτῇ τὴν ὑπομονὴν ἄρρενα καὶ γενναίαν. Et ἄρσην βοή, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. ‖ Ἄρρενα vel ἄρσενα Heſychio ſignificat etiam τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. Euſtath. ab ἄρδειν deriuat, (ſicut ab ὕω υἱός) διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα.

Ἀρρενικὸς vel Ἀρσενικὸς, οῦ, ὁ, Maſculinus. vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. ‖ Ἀρρενικὸν verò ſeu Ἀρσενικὸν (quod Euſtath. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit) Latinis Auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, vt tradit idē Euſtath. addens ex Ælio Dionyſio, ἀρρενικὸν nō ἀρσενικὸν dicendum eſſe: quod tamen apud ſcriptores non obſeruatur. De hoc Dioſc. lib.5, cap.121. Plin. lib.33, c.4. Gorr. in Defin. med. Pro hoc legitur apud Heſych. Ἀρνικὸν quod tamen exponit χρώματος εἶδος χλωρόν.

Ἀρρενώδης, Virilis, Fortis. vnde Ἀρρενωδῶς, aduerb. Maſculè, Fortiter.

Ἀρρενόω, ῶ, F. ώσω, Maſculum reddo. Syn. epiſt.146, ἐπιθυμήσαι ἀρρενῶσαι τὴν ἱερὰν σου ψυχήν. Et in Paſſ. Ἀρρενοῦσθαι, quod Maſculeſcere dixit Plinius.

C. Ἀπαρρενόω, ῶ, F. ώσω. Idem. Fit autem ab ἄρρην, vt à θῆλυς & θηλύνω ἀποθηλύνω, Effœmino.

ἌΡΣ, ἀρνός, ὁ vel ἡ, Agnus, vel Agna, Il. γ, Οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Il. α, Αἴκεν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Vbi Euſt. dicit addi τελείων, vt poeta ſignificet agnos grandiores, quum ἄρνες ſint immaturiores adhuc & minores. Aliud autē ſignif. Ἄρνες apud Theoph. l.8, c.7, [βλαστάνει δὲ τὰ οἰσύχες μιχθῆ, καὶ ποίας οὓς καλοῦσιν ἄρνας. vbi Theod. Agnos vertit.

A Notandum verò tradere Euſtathium ἀρνὸς non habere nominatiuũ monoſyllabum, ſed Ἄρην ένος, & per ſyncopen νός: eúmque vel ab ἀρᾷ eſſe, quòd in votis faciendis precibúſve agni ſacrificarentur: vel à ῥὴν vt σταφὶς à σαφίς, & ſimilia.

Ἀρνὸς, οῦ, ὁ, Agn⁹ qui annũ exceſſit. ſcribitur enim apud Polluc. lib.7, τὸ δ' ἐπίιον ἄρνα, εἴποις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα [illegible] τοὺς ἀρνὸν, ὃς καὶ ἄρην παρὰ ποιηταῖς. Vbi tamē Ἀρνειὸν aliquis fortaſſe legere malit. quanuis apud Etymol. Horus ex Herodiano dicat ει in ἀρνειὸς prorſus πλεονάζειν.

B C. Ἀρνοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnos deuorans.

C. Ἀρνεοθοίνης, ὁ, Agnis veſcens. citant vulg. lex. ex Epigr.

C. Πολύαρς, ρνος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, Multos agnos habens. Il. β, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. id eſt πολυθρέμμονι, Pecoribus abundanti, Diuiti, à parte totum intelligendo: vt docet Euſtat.

C. Ὕπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnũ ſub ſe habens. vt ὕπαρνος ποίμνη apud Heſ. & ὕπαρνος ouis, quod vulg. lex. ex Eurip. afferũt.

C. Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, Agnina lingua, ſeu plantago. Dioſcor. lib.2, cap.153. Addunt vulg. lex. reperiri etiam ἀρνόγλωσσος in fœm. gen.

C. Ἀρνόφυλλον, ου, τὸ, q.d. Agnifoliũ, herba qua agni delectātur. Heſych. Cytiſũ exponit, addēs herbā eſſe θαμνώδη.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Agnina pellis vnà cum lana. vt Suid. exponit. Ariſtoph. — οἴμοι τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; vbi ſchol. ad ἀρνεῖσθαι alluſiſſe poetā dicit. Poll. ἔνδοθεν δὲ αὐτοὺς ὑπερράφθω ἀρνακίς, ὡς μὴ τείβοιτο ὑπὸ τοῦ δέρματος ἢ δορῇ τοῦ κυνός. Poteſt etiā Calceamēti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti

D exponi in hoc Plat. Symp. loco quem Pollux citat, Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè Locus vbi agninæ carnes vēduntur, Macellũ agninarũ carniũ. κρεωπωλεῖον τῶν προβάτων, Heſ.

Ἀρνειος, ου, ὁ, Agninus, ἄρνεια κρέα Luc. ἄρνειος φόνος, Agnina cædes Soph. vbi Tricl. dicit eſſe ſynecdochē partē pro toto grege: & Euſt. exponit τὸν τῆς λείας ἁπάσης τῆς συμμίκτου.

Ἀρνειός, οῦ, ὁ, Agnus adultior. Euſt. dicit eſſe πρόβατον ἄρρεν, καὶ τέλειον, οὐκ ἀπλῶς κατὰ ἄρνα καὶ τὸ ἀρνίον. Eſt itaque ἄρς vni⁹

E anni, deinde ἀρνίον ſeu ἀμνός, tum ἀρνειός, & deinceps λειπογνώμων, vt Pollux annotat, licet apud eũ ἀρνὸς ſcribatur: vt videbis in ἀρνός. Ἀρνεῖος autem cum ει menſis nomen eſt, vt tradit Euſt.

Ἀρνίον, ου, τὸ, Agnell⁹. vt Ἀβέος χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Euſt. dicit eſſe ποτήριον ἀργύρεον, χρυσίῳ ἐμπεπασμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον.

¶ Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Vrinator. κυβιστητὴρ, δύτης, κολυμβητής. Il. π, ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου. vbi Euſt. annotat, ἀρνευτὴρ ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος, κατὰ ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες, τοῖς μὲν ὀπισθίοις

F ποσὶν ἅλλονται, τῇ δὲ κεφαλῇ τῇ γῇ πελάζουσι. HINC Ἀρνευτήρια, τὰ, Vrinatorum exercitia, vt exponunt vulg. lex. κυβιστητήρια, Heſych.

Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piſcis alio nomine ἵππουρος & ἱππουρεὺς dict⁹, διὰ τὸ συνεχῶς ἐξάλλεσθαι. Euſtat. ex Athen. Plin. etiā Hippuri piſcis meminit. Frequenter (vt habent vulg. lex.) ſubſilit, ac deſilit, caprarũ modo, quæ poſterioribus innixæ pedibus [illegible] & terræ caput impingunt.

ἌΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Cōſequor. Propriè autem volunt eſſe, Dādo [illegible]ονα, pro eo aliquid viciſſim accipere: vel breuius, ἄρνα [illegible] quapiam permutare. & (vt loqui-

G tur Euſt.) ἄρνα διδόντα [illegible] ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν ἕτερον χρήσιμον: per catachreſin verò ἀντικαταλλάσσεσθαι. ſic verò & à πῶλος eſſe πωλεῖν, & à [illegible] ſecundum quoſdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia conſiſterent. Hinc certè μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedē capere, apud Ariſtot. & Plat. De rep. l.1, φαμὲν δέ γε τοὺς μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, σεαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Idem cōpoſita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo & ipſe in illo priore loco vtitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χει-

H ρῶν in Epigr. Conſequor victum è manibus, id eſt è labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. Conſequor gloriam. Sic autem vulgò exponitur ἄρνυμαι apud Homerum quoque: ſed illi (meo quidem iudicio) potius ſignificat Capto & Conſequi ſeu adipiſci conor, quàm Capio & Cōſequor. Il. χ, — ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην

Ἀρνύαϑον, Non captabant, Non conabantur adipiſci. Sic A τιμὴν ἄρνυμαι videtur eſſe potius Conor pœnas ſumere, quàm Pœnas ſumo, tà Il. α, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα Πρὸς Τρώων, quàm eiuſdem Il. ε, Τιμὴν Ἀτρείδῃ σὺ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ Ἀρνυμένω. Ideoque verterim vtrobique, Ad ſumendum pœnas, non Sumētes pœnas. Fortaſſe etiā cōmodè redderetur τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, Pænas expetētes à Troianis. Nam alicubi apud Cic. qui expetit pœnas ab aliquo, dat operā vt ſumat, nōdū autem ſūmit. Sic autem & Odyſſ. α, in principio ἄρνυσϑαι conatum ſignificat, Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, B Conſequi conās vitam ſuam [id eſt vitæ ſuæ incolumitatem] & ſociorum reditum. At ſchol. breuium autor ineptè mihi videtur vbiq; verbo ἀντικαταλλάσσεσϑαι hoc exponere. | Ἄρνυμαι pro αἱροῦμαι apud Plat. De leg. lib. 12, ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετ' τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα ϑάνατον.

C. Ἀπάρνυμαι, Aufero. ἀφαιροῦμαι, Heſ.

ἈΡΤΗΡΊΑ, ας, ἡ, Arteria, Spiritus ſemita, Plin. Spiritꝰ cōceptaculū, Gell. vt & apud Soph. πλεύμονος ἀρτηρίας Acciꝰ vertit Pulmonū ſpiritꝰ. Philar. C dicit eſſe corpꝰ in lōgū porrectū, teres inſtar canalis, ac ſinuoſum, duabus tunicis contextū, ex corde propagatum, & in ſingula corporis mēbra diſtributim diffuſū, aeris & ſpiritus naturalis abūdātioris receptaculū, mixti cū pauculo admodū ſanguine. Ruffus verò Epheſ. tradit arterias à vetuſtis Græcis φλέβας (i. venas) vocatas fuiſſe: item ἀορτάς, πνευματικὰ ἀγγεῖα, σήραγγας, κινώματα & νεῦρα. Earū cōplura genera ponit Gorr. in ſuis Def. med. quę cōſule. Volūt aūt dictā ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiā Philar. vel ab αἴρεσϑαι quaſi αἰρτηρίαν, verſo poſtea λ in ρ. Sed prior illa nominis huius notatio vt multo recep- D tior, ita & longè veriſimilior eſt, ſiquidē pro primitiuo habendum non eſt hoc nomen.

C. Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, Arteriæ diſſectio: Eſt remedii genus quod arteria ſecta adhibetur. Gorræus.

Ἀρτηριακὸς, οῦ, ὁ, Arteriacus, Ad arteriā pertinēs: vt ἀρτηριακὸν πάϑος, idē quod βράγχος, i. Raucitas: vt ſcribit Paulus lib. 3, c. 28. Gorr. | Ἀρτηριακὸς verò de homine intellectū, idē eſt quod βραγχώδης, Raucus. Eſt enim raucitas propriùs aſperæ arteriæ affectus. | Ἀρτηριακὴ nō addito vel E ἀντιδότῳ vel alio quopiā nomine, dicitur à recentioribus med. (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arterioſus, vt anatomici interpret. Ἀρτηριώδης φλὲψ, Arterialis vena, Gorræus.

ἌΡΤΙ, aduerb. Modò, Paulo antè. πρὸ μικροῦ ἐξ ὑπογύου. Plat. Ὧν ἄρτι ἦσαν οἱ τῇδε πεπονθότες, Nuper vel Nuperrimè. Sic ἄρτι Thuc. dicit lib. 6, p. 206, quod p. 201 dixerat νεωστί. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντες, in Epigr. recēns nati. i. ἄρτι γενόμενοι. Coniungitur etiā cū verbis præſ. temporis, & tunc ſolet verti Nūc, Iam, Primùm. Soph. Aiace, F ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύετε; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φυῇ, Quū primùm emergit. Sic apud Herodian. l. 1, ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα, vbi Polit. vertit, Primas nunc adoleſcentiæ metas ingredientē. Sic Iohan. 9, πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Notandū tamen Iſocr. ἄρτι in præſ. cū alio præt. tēporis verbo copulaſſe, in or. cōtra ſophiſtas, οἱ μὲν ἄρτι τῶν σοφιστῶν ἀναφυόμενοι, καὶ νεωστὶ προσπεπτωκότες ταῖς ἀλαζονείαις. Vbi pro Modò vel Recēns accipi poſſit. | Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, Bud. apud Luc. ſæpe ſignificare ſcribit Tum hoc, tum illud. G Ἄρτι genitiuo etiam iungi tradit idem Bud. vt παραυτίκα, citans ex Greg. 125, ἄρτι πρὸ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πεπονθότων: & exponens Commodum.

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in poſterū. copulat enim tempus præſ. vel paulo antè præteritum cum fut. Frequēs eſt in Nouo Teſt. vt Ioan. 1, ἀπ' ἄρτι ὄψεσϑε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidem Matth. cap. 26, οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος.

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Vſque in tempus præſens. Vtitur Paulus 1 Cor. 4. H

Ἕως ἄρτι, Idem, Vſque in præſens. Ioan. 5, ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

C. Ἀρτιϐλαστὴς, Qui nuper germinauit. Ἀρτιϐρεχὴς, Nuper rigatus. Ἀρτίγαμος, Qui modò vxorem duxit. Sic Ἀρτιγενὴς, Ἀρτίγονος, Ἀρτιδαὴς, & alia multa huiuſmodi vide in A nominibꝰ aut verbis quibuſcum compoſitum eſt hoc aduerbium. At Ἀρτίπους, Ἀρτισμὸς, Ἀρτίφρων, & huiuſmodi compoſita quibus integritatis & velut incolumitatis cuiuſdam ſignificatio includitur, vide poſt Ἄρτιος: hoc autem poſt Ἄρω.

Ἀρτίως, aliud aduerb. Modò, Paulo antè, Nuper. Idē enim ſignificat quod ἄρτι, licet Suidas & Ammonius diſtinguant. Demoſth. παρεγένετο τὰ μὲν ὡς ἠκούσατε ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Ariſtoph. ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æſchinem cum præt. pluſquamperfecto exponitur Recēns ſeu Recenter. ὅτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, Quum B recēns rediiſſet, vel Quum paulo antè rediiſſet. | Ἀρτίως apud Ariſtoph. exponitur Iam, vel Iamdudum, in hoc Nub. loco, vbi dicenti ἀπολεῖ κακῶς, reſpondet alter ἀλλ' ὦ γαϑ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ἈΡΧΗ, ῆς, ἡ, Principiū, Initiū, Exordiū. Il. λ, — κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Heſ. ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Plat. Pol. 2, ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, ſeu τελευτὴ vel πέρας. vt apud Dem. Pro corona, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξελήλυϑεν. Idē in C Epit. ἔστι γὰρ ἔστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία. Apud eundem ἀρχὴν ὑποϑέσϑαι, Ol. 3, περὶ δὲ τῆς ἀρχῆς ὀρϑῶς ὑποϑέσϑαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς ὁντινοῦν ποιεῖσϑαι λόγον. Frequens item eſt ἀρχὴν ποιήσασϑαι, vt & Latinè dicitur interdū Initiū facere, pro Incipere. Iſocr. Panath. ποιήσασϑαι πόρρωϑεν τὴν ἀρχήν. Idē in Hel. encomio, τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῆς. Sed & ἀρχὴν λαμβάνειν (vt rurſus Lat. Initiū ſumere) apud Plat. De leg. A quo & ἀρχὴν ἄρξασϑαι dicitur in Tim. ϑείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου. Quæ Cic. inter- D pr. Diuinæ, ſempiternæ ſapiētiſque vitæ induxit exordiū. Et ibidē, εἰ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος, pro An ortus ſit ab aliquo temporis principatū, eodē interpr. Sed & ἀρχὴν ibidē ab illo redditū Cauſam, vide in meo Cic. lexico: ſimúlque & alios locos in quibus hāc vocē interpr. | Ἀρχὴ exponitur etiā Fundamētum, vt ἀρχὴν βάλλεσϑαι, Plato in epiſt. Fundamēta iacere. Et Demoſth. Olynth. 1. dixit τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποϑέσεις. vbi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpret. Sic autem ἀρχὴν ὑποϑέσϑαι paulo antè ex eo attuli. | Herodian. lib. 2, E ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς appellauit ingreſſum fori, vt Ang. Polit. interpretatur. At de ἀρχῇ poſito ab Ariſtotele pro τὸ οὗ ἕνεκα, lege Bud. Comm. pag. 130. Itē de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτιᾶσϑαι & τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσϑαι. vide pag. 141. 143. | Iungitur genit. ἀρχῆς cum præpoſ. ἀπὸ & ἐξ. & dicitur ἀπ' ἀρχῆς (quod & coniunctim ſcriptum inuenitur ἀπαρχῆς) vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel, A principio. A rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui à Donato dicitur A ſummo ad imum: in quo perſequimur ordinem criminum, & ſigna non ſimul F omnia ſed carptim ſingula, vt inquit Sulp. Victor. Vide exempla apud Donatū in Andr. Conſule & Hermogenem. Appellatur hic locus & τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibuſdam Noui teſtamenti locis (non alibi, quod ſciā) ἀπ' ἀρχῆς ponitur non ſimpliciter pro A principio, ſed pro A principio mundi (& quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, & ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως) vt Ioannis 8, de diabolo, ἐκεῖνος ἀνϑρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad hunc enim locum & alios huiuſmodi reſpexiſſe puto eos qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt ſignificare etiam Ab æuo, vel Ab æuo condito. G At ἐξ ἀρχῆς vſitatius eſt itidem pro Ab initio (accipiēdo ſimpliciter) inuenitúrque & ipſum coniunctim ſcriptum. Demoſth. autem non ſolùm ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, ſed & τὸ ἐξ ἀρχῆς pro eodem, vt in orat. Pro corona, τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εὐϑὺς ὀρϑὴν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἱλόμην. Aliquādo ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: vt ἡ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus ſeu primæ originis ordo. Vel ſimpliciter, Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiā Priſtinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς ſine articulo, & pro Denuo, Ab integro. quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam H ſolet. Demoſth. ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum verò iungitur cum πάλιν vel αὖϑις, ὡς τὸ παράλληλον. vt ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Ariſtophanes. Dicitur & ἐν ἀρχῇ, pro Initio, Herodianus libro 8, ὁ δὲ στρατὸς ἤχϑετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πιεζόμενος. Idem lib. 5, δέον ἐν ἀρχῇ τοῦτο ποιῆσαι, quod Polit. interpret. Quod ſtatim à principio facere oportuerat.

&c. Ἀρχὴν quoque aduerbialiter poſitum (vt τέλος aduerbii locum habere videmus pro Denique, Poſtremò) ſignificat Principio, Antè omnia. Quidam verò interpr. etiam Primò, In primis, In Axiocho qui Platoni adſcribitur, ἀρχὴν γὰρ ὦ Ἀξίοχε συνυποτιθέμενος δυοῖν γέ πως μίαν αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀνεπιστήμον, Principio enim, niſi vnà ſupponeres &c. ἀρχὴν (inquit Bud.) apud Lucianum, Principio, Vel Primùm, hoc eſt Iamprimùm. Et τὴν ἀρχὴν eadem ſignif. vt Nonnus pro eo quod apud Iohannem legitur τὴν ἀρχὴν (cap. 8, v. 25, τὴν ἀρχὴν ὅ,τι καὶ λέγω ὑμῖν) dixit ἐξ ἀρχῆς, id eſt Ab initio. Alias tamen varias huius loci Iohannis expoſitiones habes in Annot. Bezæ. Ponitur certè τὴν ἀρχὴν & in alia quadam ſignif. quam à paucis intellectam puto (quod oſtendunt variorum interpretum lapſus) à nemine verò Latinè expreſſam inuenio, ac nō facilè quidē certè exprimi poſſe exiſtimo. Eius autē exēpla ſunt. Xen. Pæd. 1, pag. 2, οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται ὥστε πονηροῦ τινος ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. pro eo quod eſt (vt præcedentia oſtendere videntur) Dant operam vt ne vllo quidem modo tales ſint. Vel, Vt prorſus etiam non ſint tales. (iungendo Prorſus vel Omnino non cum Tales, ſed cum Sint) Sic eodem libro pag. 18, τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν. Tibi danda eſt opera vt prorſus nō ægrotet, Vel vt planè non ægrotet. Vel, Danda tibi eſt opera vt ne ægrotet quidem. Quæ tamen interpretationes mihi ipſi non ſatiſfaciunt: & memini me alias afferre olim quæ magis ſatiſfacerent, ſed quæ hoc tempore non ſuccurrunt. Interpres certè vtroque in loco τὴν ἀρχὴν vertit Initio. Apud Thucyd. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν exponitur Ne tantulū quidem conantur. Idē in 6. λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

Ἀρχαὶ, Initia, Cicero interpr. vt quum hæc Stoicorū verba, ἀρχαὶ τῶν καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpretatur, Officia proficiſcuntur ab initiis naturæ. Vtitur & Ariſtot. & alii hoc plurali. Quo differant ἀρχαὶ & στοιχεῖα vide apud Suidam. Iunctus autem & hîc pluralis cum præpoſitione, aduerbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρχὰς vel τὸ κατ' ἀρχὰς, pro Initio, vel Ab initio. Demoſth. in Philipp. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος ηὔξηται. Scribitur etiam κατάρχας coniunctim, & τοκατάρχας. Sed & τὰς ἀρχὰς aduerbialiter ponitur ſine κατὰ: vt apud Polyb. lib. 16, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀγωνίζεσθαι γενναίως, τέλος δὲ &c. ‖ Ἀρχαὶ τῶν δεσμῶν à quibuſdā exponitur Summæ anſæ vinculorum, in hoc Luciani loco, in Herc. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenularum. ‖ Ἀρχαὶ, Primitiæ, in vulg. lex. Heſych. autem ἀρχὰς exponit ὑποθέσεις & βαθμίδας.

Ἀρχῆθεν, aduerb. poeticum, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Vtitur Herodot. in Thalia, φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ. Vtitur & Philo, καὶ ἡ τῶν κατασκευασάντων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια.

Ἀρχὴ autem pro magiſtratu, vide poſt deriuata ab ἀρχὴ ſignificante Principium.

C. Ἀρχοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Principii formam habens. Budæus ἀρχοειδὲς interpr. Primigenium, Primarium, vbi ſcribit Ariſtot. οὐδὲν ἐστὶν ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωμάτων. Affert ex eodem in 3 De part. anim. hæc de iecore dicta, κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν.

C. Ἀρχέτυπον, ου, τὸ, Exemplar primigenium, Vel Forma primigenia, Bud. interpr. Latini quoque archetypū dicunt, vocem Græcam retinentes. Exponitur & Forma princeps. Ariſtot. De mundo, τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ παράδειγμα. Exiſtimo autē ἀρχέτυπον dici quaſi ἀρχὴ τοῦ τύπου. (vt principiū typi appelletur typus initio factus & omniū primus.) ideóque hîc poſt ἀρχὴ non poſt ἄρχω poſui. Fateor tamen poſſe etiam ſignificationē verbi ἄρχειν hoc compoſito, ſicut & ſimilibus, incluſam videri, eodē ſenſu. Non malè autē ἀρχέτυπον verti Primam formā, oſtendit ſynon. πρωτότυπον. Cæterùm huius vocis primum & propriū vſum eſſe arbitror in imaginibus. vt apud Luc. habetur in Zeux. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ &c. Dicitur & ἀρχέτυπος γραφὴ, vt apud Phil. De vita M. l. 3, πρὸς ἃς ἔδει, καθάπερ ἀπ' ἀρχετύπου γραφῆς καὶ νοητῶν παραδειγμάτων αἰσθητὰ μιμήματα ἀπεικονισθῆναι. Per metaph. autem tam ἀρχέτυπον ſubſtāt. q̃ ἀρχέτυπος adiect. de aliis etiam rebus dicitur. ET Ἀρχετυπία, Exēplar, Idea, vt interpr. Bud. in hoc Dion. Areop. loco, De cæl. hier. καὶ δυνατὸν ἐστὶ δι' αὐτῶν ἀνατείνεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας.

C. Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Principio carens, quod de Deo ſolo dicitur. Exponitur etiam Æternus, ex conſequente. Greg. ὁ δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος, ἀρχὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος· ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν, καὶ ἄναρχος. ET Συνάναρχος, Vnà cum alio carens principio. vt Chriſtus dicitur τῷ Πατρὶ συνάναρχος, Patri coæternus. ‖ At Ἄναρχος, Principe ſeu duce carens, vide poſt alterum Ἀρχή.

¶ Ἀρχαῖος, ου, ὁ, Priſtinus, Antiquus (nam & Latini Antiquū aliquando pro priſtino dicunt) vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Ariſtoph. pro In priſtinum ſtatum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις dicitur In priſtinum ſtatum reſtitutio. Et πάλιν εἰς τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In priſtinam formam vel priorem reſtituere. Sed & ἀρχαῖος ἑταῖρος apud Xen. vt apud Ouidiū Antiquus amicus. In vulg. lex. annotatur etiā οἱ ἀρχαῖοι, Maiores: vt τὰ ἀρχαῖα, Auita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, pro Ab initio. Heſychius certè ἀρχαῖον inter cætera vult eſſe πρῶτον, ſed accipiens πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς. vt ſi εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστῆναι interpreter In priorem ſtatum reſtituere, hæc vox Priorem ſignificabit Priſtinum, & qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, id eſt Initio. Ex his autem patet cur hanc ſignificationem præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, ου, τὸ, Sors Vſurarum. Iſocr. καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Dem. in Dionyſod. ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Dicitur autem ἀρχαῖον ſubaudito ſubſtantiuo δάνειον, ſiue δάνεισμα, quod alibi additur. Inuenitur & ἀρχαίοις κεφαλαίοις apud Demoſth. κατὰ Ἀφόβου: ſed κεφαλαίοις ſynonymum irreptitium eſſe putatur. Vide Bud. p. 132 & 133. Ἀρχαῖον (vt ibidem docet) dicitur etiam de bonis alicuius pro ſorte & capite vnde fructus & reditus manat, adeo vt τἀρχαῖα vocet Demoſth. τὰ πατρῷα, Auita bona, quorum acceſſio ἔργον & πρόσοδος & ἐπικαρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον ſignif. (cuius exēpla ibi habes) videlicet pro ſorte bonorum, priore locō ponit, ego poſteriore: ſed vtracunque prior ſit, exiſtimo, ſicut in illa ſubauditur δάνειον, vt ſit ἀρχαῖον δάνειον: ſic & in hac ſubaudiri ἀγαθὰ cum ἀρχαῖα, vt ſit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minimè autem recedit ab ἀρχῆς ſignificatione hic vocum iſtarum vſus: quum poſſimus (meo quidem iudicio) & ἀρχαῖον δάνειον exponere τὸ ἐξ ἀρχῆς, & ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico autem ἀρχαῖα tantùm in hac poſteriore ſortis ſignificat. quum ἀρχαῖον ſingul. ne ipſe quidem Budæus vllo exēplo comprobet.

Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetuſtus, παλαιός. Nam cum apud alios, tum apud Æſch. ἀρχαῖον & παλαιὸν pro eodē legimus. Dem. Phal. (aut quicunque eſt autor libri qui illi adſcribitur) ὅθεν τὸ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ παλαιοὶ ἐντιμότεροι. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνδρες ἐντιμότεροι. Apud eundē τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. apud Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, & ὁ ἀρχαῖος βίος. apud Luc. ἀρχαῖα παραδείγματα. apud Syneſ. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Deniq; vox hæc generaliter de perſona & re in vſu eſt. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, & εἰς τὸ ἀρχαῖον, ſubſtantiuè. Thuc. lib. 2, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem eodē libro, ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, iā inde vſque à prima antiquitate. Ad verbum, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et εἰς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum: pro In antiquum morem, ſeu priſcum. Dicitur etiam τὸ ἀρχαῖον aduerbialiter pro Antiquitus, Olim, cum ab aliis, tum à Pauſania. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes apud B. p. 132. Quid autem huic ſignificationi metaphoricæ occaſionē dederit, expoſui in ea quam ſcripſi pro Herodoto apologia. Vide & Ἀρχαϊκός.

C. Ἀρχαιόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Antiquus origine) Primigenius, Primordialis. Ariſtot. De mundo, διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, propter principem cauſam & primordialem, B. interpr. Alii eodem ſenſu, Primā cauſam & primigeniā. In vulg. lex. ἀρχαιόγονος vertitur Primigen⁹ ex Varr. Primigenius & Principialis, ex Lucr. Primitiuus, ex Colum. Primitius, ex Ouidio. Dicitur & ἀρχέγονος pro eodem. ET Ἀρχαιογονία, Antiqua origo. A Baſilio autem ſæpe pro antiquitate ponitur, teſte Bud. In Græcis autem Pand. ſimpliciter pro origine, vt idē ſcribit.

C.Ἀρχαιολογέω,γῶ,De rebus antiquis diſſero,Res antiquas ſeu priſcas ſcribo.Luc.AtTh.lib.7,ἐ πρὸς τὸ δεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν,id eſt (Camer.interpr.) Vetera quædam decla mitādo ingerere. Itē,Antiquo ſermone vtor. ET Ἀρχαιολογία,Hiſtoria de rebus antiquis,vt Ioſephi,&Catonis origines,inquit Bud. Dicitur & plur.ἀρχαιολογίαι. Plut.De Herod.αἱ γὰρ ἐμβολαὶ καὶ παρεκβάσεις τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται & ταῖς ἀρχαιολογίαις.

C.Ἀρχαιόπλουτος,vide in Πλοῦτος cum παλαιόπλουτος.

C.Ἀρχαιότροπος,ὁ καὶ ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα,Thuc.l.1, Inſtituta quæ mores antiquos reſipiūt. Id eſt,Simplicitatem antiquam præ ſe ferentia. Ita enim puto interpretandum hoc nomē: non(vt in vulg.lex.)Antiqui mores. ET Ἀρχαιοτρόπως, Antiquis moribus,Antiqua morum ſimplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν,ex Iſocr.Paneg. affertur pro, Antiquo loquendi more vti,ſeu antiquis vocabulis. ET Ἀρχαιοτροπία,Antiqui mores,vt Bud.interpr. apud Plut.in Phoc.ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exponitur etiam Priſca viuendi forma.

C.Φιλάρχαιος, Antiquitatis amator,Antiquarius.Athen.3. Νίκανδρον δὲ τὸν Θυατειρηνὸν ἐποιοῦν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ

Ἀρχαίως, Antiquè,Antiquo more. Antiqua morum ſimplicitate,Abſque malitia. Interdū pro Stultè:Demoſth. Philipp.3,οὕτω δ᾽ ἀρχαίως ἔχει.

Ἀρχαιότης,ητος,ἡ,Antiquitas,Pauſan.

C.Ἀπαρχαιόω,χαιῶ,F.ώσω, Antiquum reddo, Obſoleſcere facio.Ἀπαρχαιόομαι,οῦμαι,Antiquus fio,Obſoleſco,vnde ἀπηρχαιωμένον ὄνομα,vel ἀπηρχαιωμένη λέξις,Obſo leta vox. Dionyſ.Hal.de Thuc.loques,καὶ γλωττηματικὴν & ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Iſocr.ἡ γὰρ λέξις πέφευγε τὴν ἀπηρχαιωμένην τῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν. Antiphanes apud Athen.l.11, Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων περαίνης,τὸν τε Τελαμῶνα,μηδὲ τὸν Παιῶνα,μηδ᾽ Ἁρμόδιον.Notandum eſt autem hoc cō poſitum non præcedente (quod ſciā)ſimplici Ἀρχαιόω.

¶Ἀρχαϊκὸς,& Atticè ἀρχαϊκὸς, Antiquitatem ſeu antiquā ſimplicitatem aut ruſticitatē præ ſe ferens,ſiue in moribus,ſiue quod ad artem attinet. Plut.in Publ.ἁπλοῦς ἀνδριὰς καὶ ἀρχαϊκὸς τῇ ἐργασίᾳ. Exponitur etiam τὸ ἀρχαϊκὸν, Simplex, Imperitū, Stultum. Et ἀρχαϊκὰ φρονεῖς, apud Ariſtoph.μωρὰ & λήθη & ληρώδη. ET Ἀρχαϊκῶς,Antiquo more, Antiqua ſimplicitate ſeu ruſticitate,Pingui quadam Minerua.Item Stultè.

Ἀρχαΐζω,Antiquitatem ſeu antiquos imitor.vnde Ἀρχαϊσμὸς à grām.(& nominatim à Donato in Terent.)vocatur loquēdi genus in quo priſcū ſermonem imitamur. ET Ἀπαρχαΐζω,cōpoſ. quod aliter exponitur, videlicet Antiquū reddo, Antiquo nomine appello. Itē,Antiquitatis formam tribuo,vt in hoc Athen.loco,Δειπνοσοφ.l.1, τὸν ἐφ᾽ ἡμῶν,φησὶ,φιλόσοφον ὀρχηστὴν Μέμφιν ἐκάλεσαν,ἀπαρχαΐζοντες τὴν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ κίνησιν τῇ τῆς πόλεως ἀρχαιοτέρῳ καὶ βασιλικωτέρῳ.

¶Ἄρχω, Incipio,Initiū facio.Od.γ,& alibi,-μύθων ἦρχε. Od. χ,Ἄρχε τι νῦν νέκυας φορέειν. Et Il.α,-ἦρχ᾽ ἀγορεύειν(pro quo alibi μύθων ἦρχε) Verba facere cœpit. Sed illud Græcum loquendi genus melius reſpondere[...] Gallico, Il commença à dire, pro Il ſe mit à dire, vel Il [...] dire. (quo tertio vtitur Herod.vt alibi docebo) Interdū ἄρχειν exponitur etiā Principiū eſſe,ſeu originē, [...]l Autorē eſſe. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει.Et ante eū Herod.eodē verbo in re ſimili expriměda vſus erat, ἄρξειν ἐπιρρώτησιν ταύτην [...]ιοισι μὲν [...] κακότητος.Pl.epiſt. 3,τῶν δὲ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχε,caput erat. Et ἄρχειν,Priores partes occupare,vt docet B.quē vide p.130. Apud Thuc.ἄρχω τῆς μάχης,Prior pugnā capeſſo.Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem,& ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχω & cū genit. χειρῶν,quū dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων (vt apud Dem.) qui prior laceſſiuit aut rixā aut bellū,& qui prior percuſſit, vt interpr.Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας apud Pauſan. vertit Principiū & cauſam ſcelerū dare. Obſeruandū eſt autē,ἄρχειν in hac poſteriore ſignif.multo eſſe vſitatius proſæ ſcriptoribus quā in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Homerus autem pro genitiuo poſuit participiū in hoc loquendi genere Il. β,378,-ἐγὼ δ᾽ ἦρχον χαλεπαίνων,id eſt(vt doctè exponit Euſtath) ἐγὼ κατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non (vt imperitè redditur in vulg.lex.)Incipiebam iraſci.

C.Ἀρχέκακος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui initium dedit malorum , Autor malorum,Cauſa & origo malorum . vt ἀρχεκάκοι νῆες, apud Hom.Il.ε,v.63 , Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.vbi oſtendit Euſtathius eſſe velut etymon, q.d. αἱ κακῶν καταρξάσαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι . Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductū tradit.Quod ideo dico nequis miretur hicā me poſitū potius quàm poſt ἀρχω.

C.Ἀρχέστρατος,Ἀρχέσπερος,vide in Στρατός & in Ἕσπερος.

C.Ἐξάρχω,Incipio,Auſpicor.vt Odyſſ. μολπῆς ἐξάρχοντες,Cantum incipientes.Exponitur etiam, Cantū præeuntes & auſpicantes,Vel , Cantus auſpices. Idem Il.ω,ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut.Romulo,ἐξάρχων ἐπινίκιον παιᾶνος:& in Lycurgo,ἐξῆρχεν ἐμβατήριον παιᾶνος. Luc.itidē de cantu,ſed ſine caſu,ὁπότ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπᾳδοντες.Dicitur & de aliis rebus,vt Plut.in Galba,πάντος ἐξάρχειν δόγματος,quod Bud.interpr. Autorem fieri & confirmatorem ſenatuſconſultorum. Iungitur ἐξάρχειν accuſatiuo quoque.vt Hom . Il. β, Βουλάς τ᾽ ἐξάρχων ἀγαθάς,vbi ἐξάρχων βουλὰς exponitur Autor exiſtens conſiliorum.Ego malim, Primus proponens cōſilia,aut aliquid huiuſmodi:ſenſu tamen non valde diuerſo.Xen.quoque accuſatiuū dedit huic verbo, Pæd. 3.ἐξῆρχεν αὐ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον.Et in 7,παιᾶνα ἐξάρξω.Sic ab eodem dictum eſt,ἐξάρξομαι σοι ὥσπερ αὐλητρὶς ἡ παιᾶνα.Vide pag.141 & 142. In vulg.lex. affertur ex Euripide,ἐξάρχω ὅρκων pro Iurare incipio.Et ex Sophocle,εἰ δ᾽ ἐμ᾽ ὧδ᾽ ἐξῆρχες λόγοις pro Si me huiuſmodi verbis aggreſſa fuiſſes.

Ἐξάρχομαι etiā dicitur: vt apud Apoll. ἐξάρχομαι ἀέθλων.Xen.Hellen.3,ἐξάρχομαι παιᾶνα. quod exemplū miror à Budæo proferri quum paucis antè lineis ſcripſiſſet ἐξάρχω tantùm dici actiua voce. Sed & ἐξάρχου κανᾶ apud Eurip.pro Primus auſpicare caniſtra,Primùs coronam è calatho carpe,vt vertit Eraſmus.

Ἔξαρχος,Inceptor.(vt dixit Terēt.O mearū voluptatū omniū inuētor,inceptor,perfector.) Itē Dux, Princeps, vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν,Plut.in Numa.Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος Naz. Itē Princeps alicuius rei cōficiendæ.Baſil.ἔξαρχοι τῶν καθηκόντων αὐτοῖς. Exponitur etiam Præcētor.

C.Κατάρχω,Prior (vel primus)facio,vel dico. Plato in Sym. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος,καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed(quod bonū fauſtūmq; ſit)Phædrus primas dicendi de amore partes habeat . Sic Baſilius , ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ κατάρχομεν τῶν γραμμάτων αὐτοί, En nunc priores ſcribendi officium occupamus. Xen.cum infinit.interiecto articulo τοῦ,lib.Ἀπομν.2, κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum inuitarem.Q.d.Anteuertere illum inuitare.Ex Phalaride autē affertur cū infinit. ſine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. Item , Autor ſum alicuius rei, Exemplū præbeo. Athen.ὥστε τὸν ὄλον χρῶτα παραλείφεσθαι,καὶ τῆς μαλακότητος ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. Idē Athen. lib.12,addidit πρῶτος,ſcribens de Omphale , ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας,Quæ exemplum vltionis præbuit, Vel,Quæ initium dedit vltionis. Vel (inuerſo genere loquendi) A qua vltio initium ſumpſit. Vel, Quæ prima fuit vltrix . Nam quomodo hīc κατάρχω per Laceſſo aut Prouoco cum Budæo interpretari poſſimus,non ſatis intelligo. Item, Princeps ſum alicuius artis aut facultatis . vt Bud. exponit in hoc Chryſoſtomi loco,διὸ & Ἑρμῆς [...] ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις,διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν.Sed κατάρχειν hic Chryſoſtomus dixit ſimpliciter pro eo quod Act. Apoſt. cap.14,eſt ἡγούμενος,vbi id narratur. Ruſum Bud. apud Laer.τὸν τῆς Ἀκαδημίας κατάρξαντα vertit Academicorū principē & cōditorē. Κατάρχειν ſimpliciter etiā pro Incipere,Inchoare(vt quidē interpr.vulg.lex.)cū genitiuo itidē,vt κατάρχω μάχης,apud Eurip . κατάρχω τοῦ πολέμου, Plut.in Theſ. Inuenitur autē κατάρχω & accuſ.iunctū:vt apud Plat.in Euthydemo,θαυμαστόν γάρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. Κατάρχειν pro ἐξάρχειν, Ariſtot. καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός.Vnde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præſultor.

Καταρχὴ,ῆς,ἡ,Initiū,Exordiū.Polyb. μείζονος πολέμου καὶ καταρχή. Athen.ὥσπερ οὖν ἐπὶ τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud.135. Καταρχαὶ, Libatio,Primitiæ,in vulg.lex.

c.2.Προκατάρχω,(q.d.Præexiſto) Anteuerto, Antegredior. Gal.ἅπαντα τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. ‖ Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeróque habeor. Areopag.apud Bud.140. ET Προκάταρξις, Principium, Origo. SIC Προκαταρκτικός, Principalis, Originalis, Primarius, apud Baſil. Idem pagina 141. At προκάταρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis conteſtatio. Quod tamen eſt à προκατάρχομαι, potius quàm à προκατάρχω. Dicitur enim τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκατάρχειν, quod ſciam.

C. Ὑπάρχω, Initium do[rei,] Primus facio, aut dico: vt apud Thucyd. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi poſſe (ſi ſimplex quæratur interpretatio) in hoc eius loco, lib.1, p.25, ὑφ' αὖ πρότοι τὸ τοιόνδε ὑπάρξαντες. Bud. tamen rectè & ipſe ὑπάρχω interpr. Autor ſum, Meum eſt hoc inſtitutum & exemplum. Vel, Initium rei do. vt Andoc. οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam quàm in malã partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior eſt: at ὁ ἀντευποιῶν & ἀντευεργετῶν, poſterior, apud Ariſtotelem. Demoſth. Pro cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Iſocr. Plat. ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν ἧσπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Vbi obſerua, ſicut & in illo Demoſth. loco, εἰς ὑμᾶς, quũ alioqui dici etiã poſſit ὑμῖν. Sic enim cum dat. perſonæ, apud Æſch. De falſ.leg. καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ. Plut. autem pro illo reiaccuſ. dedit genitiuum, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν, iamdiu occaſionem quærens materiámque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exẽplis conſentanea eſt participii paſſ. ὑπηργμένον ſignificatio, de quo infrà. Cæterùm ὑπάρχω eadem in ſignificatione, ſed in malam partem, à Budæo exponitur Laceſſo, Excito contentionem aut ſimultatem. Dem. ὥστε αὐτὸν τῷ φθόνον αὐτοῦ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus exẽplis immiſcet Bud. & hoc Dem. τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος ἐκεῖνος ὑπῆρξεν. Vbi tamẽ ὑπάρχω nõ ſignificat per ſe Excito contentionem aut ſimultatem, quum addatur genit. ἔχθρας: ſed duntaxat Initium do, Incipio, Autor ſum. Poſſit etiam (meo iudicio) τῆς ἔχθρας πρότερος ὑπῆρξεν aptè verti, Ab illo ſimultas profecta eſt. (vbi vacare πρότερος obſeruandum eſt.) Sic autem ὑπάρχω cũ aliis gen. vt ἀδικίας & βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίας apud Herodot. non eſt ſimpliciter Infero iniuria: nec ὑπάρχω βίας apud Plutarchũ eſt ſimpliciter Infero vim (vt in vulg.lex. habetur) ſed Prior infero iniuriam, Prior vim infero.

Ὑπάρχω, Sum, Ariſtot. De part.an.l.1, πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cuius ſignif. & hæc afferuntur exẽpla: Dem. ὑπάρχω περὶ ὧν ἐπίμος: & ὑπάρχω ἐμαυτοῦ μάρτυς. & ὑπάρχει δῆλος. Idẽ initio or. Pro cor. τοσαύτην [εὔνοιαν] ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, ὑπάρχει μοι πρὸς σε ἀπέχθεια. Et Ariſtot. Pol.5, ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, pro In tyrannos odium exiſtit. Apud Herodian. καὶ πρὸς γῆρας αὐτοῦ ὑπάρχοντι. Iungitur & cum præt. vt Dem. ἐν τῷ περὶ τῶν Ῥοδίων dixit, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Idẽ Ol.3, ὑπῆρχον Ὀλύνθιοι δύναμίν τινα κεκτημένοι. Dicitur etiã ὑπάρχω ὤν, vt τυγχάνω ὤν, ſed longè rarius. Herodot. ὑπῆρξεν ἐόντα ταῦτα. Dem. in Mid. οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. ‖ Ὑπάρχω exponitur etiam Suppeto. vt Demoſth. ὑπάρχει σοι ταῦτα παρ' ἐμοῦ. Idẽ, ἃ ὑπάρξαι δεῖ παρ' ὑμῶν. Et ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. Idem, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ ſuppetunt facultates, Bona quæ adſunt, vel Præſẽtia bona. Pro quo dicitur & vno verbo, (ſed præfixo articulo) τὰ ὑπάρχοντα, apud Demoſth. Et cum genit. perſonæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ apud Matth. Luc. & Paulum. Theopompus apud Athenæum ὑπάρχοντα & ἀπόντα inter ſe opponit, lib.6, καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato in Tim. τούτου δ' ὑπάρχοντος, pro Quũ hoc ſit, vel Quũ hoc ita ſit: quod tamẽ Cic. vertit, Hoc poſito. Et ibidẽ, τούτων δὲ ὑπαρχόντων, Ex quo poſito & conſtituto &c. Vide mei Ciceroniani lexici pag. 13 & 15. ‖ At ὑπάρχω σοι, pro Adſum tibi, id eſt Faueo, Sto à tuis partibus, apud Demoſthenem. Vide Budæũ pag.135.

Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, (ſed accipio Cõtingit, vt apud Horatium, Non cuiuis homini contingit adire Corinthum) Mihi facultas eſt. Ὑπάρχειν (inquit, Bud.) eſt etiã Licere, Contingere, Euenire. Demoſth. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα. Et Plat. Sympoſ. ὡς ὑπάρχον μοι ταῦτ' ἀκούειν, tanquam mihi liceret. Plut. ὅτι δ' ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, non licuit. Thucyd. ὡς ἑκάστῳ ὑπῆρχε, pro Vt licuit, Vt tempus tulit. Vide Bud.p.136. His autem ſubiungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατά, & ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, vt apud Thuc. exponit ſchol. In vulg. autem lex. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exponitur, Pro præſenti copia, Ex præſentibus facultatibus. Item, Pro præſenti rerũ conditione, Pro præſentis temporis ratione. ἐκ τῶν παρόντων. ex Plat. epiſt.7, τίνες οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; ‖ Item ὑπάρχει σοι ταῦτα, hæc tibi obtingunt & obueniunt, apud Polyb. Et, ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπαρξάσαν τιμήν, diuinitus delatũ honorẽ. Baſilius, καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ [ſub. ἐκ τοῦ μηχανήματος] πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obuenit ex eo. (puto enim & hic poſſe verba illa retineri) q.d. Nihil commodi vel vtilitatis ei fuit ex ea re. ‖ Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φυγεῖν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι ἐγκαταλειφθέντι, Æſchin. in Cteſiph. pro Neceſſe erat, inquit Bud. Cui exemplo addo hoc ex Demoſth. in Midiam, ταῦτα καὶ τοῦτον ἐπ' αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει itidem ſignificare puto Neceſſe erit.

Ὑπάρχουσα τιμὴ ſic dicitur vt γιγνομένη τιμή; pro iuſto rei pretio, Bud. ex Demoſth.

Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, pro Quod mouetur, ſuperat vires eius quod mouet, in vulg. lex. affertur ex Ariſtot. De gen. anim. lib. 5. Et ex eodem, De part. an.3, ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ὑπάρχομαι, vnde ὑπῆργμαι, & partic. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον (ſequendo eam ſignificationem quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accuſ. εὐεργεσίας) eſſe dicit beneficium quod paria meretur & gratiam poſtulat rependendam. Vide exempla ex Ariſtot. & Demoſth. pag. 135. At ex Herodoto ὑπηργμένον citatur pro iniuria vltrò illata.

Ὕπαρχη, ῆς, ἡ, Principium, Initium, Ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς idem quod ἐξ ἀρχῆς. vt Ariſtot. De part. an. lib. 4, πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rurſus ab integro. Luc. κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν, deinde denuo reuixit. ‖ Significat etiã beneficium vltrò collatum, id eſt priorem beneficentiam, quæ & προϋπαρχὴ dicitur Bud.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q.d. Exiſtẽtia. A Budæo exponitur Subſtãtia & Vita: vnde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ pro interitu. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide apud eundem pag.137. Idem alibi ὕπαρξιν interpretatur ſubſiſtentiam in quodam loco vbi ἀπὸ τῆς οὐσίας diſtinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. lib.1, ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exponitur Conſtat habitu temperato hominis corpus. Et apud eundẽ λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Ex ſanguine prouenire. Et διδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere ſeu producere capillũ, τρίχα φύειν. Inuenitur & ὑπάρξεις plur. numero. Ammonius τὰ μὲν ῥήματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. ‖ Ὕπαρξις, Subſtantia (vt Quintil. loquitur) id eſt Bona, Facultates. Polyb. ὕπαρξις γυμνὴ καθάπερ ἐνδρύμματα καὶ χρυσός. Sic Apoſtol. vtitur ad Hebr. 10. ET Ἀνυπαρξία contrarium. q.d. Inexiſtentia. Apud Areopagitã pro interitu, vt modò dictum fuit.

Ὑπαρκτός, Exiſtentiam habens. (Suidas autem ὑπαρκτὰ exponit μόνιμα & ὑπάρχοντα) CVI opponitur Ἀνύπαρκτος, Non exiſtens, vel Qui exiſtere non poteſt, ſeu in rerum natura eſſe. Plut. De prud. anim. ἀσυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου γενομένης. Idẽ, ἀνύπαρκτος ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν διάθεσις. Philo De mundo, ἀΐδιόντα & τὸ ἀνύπαρκτον inter ſe opponit.

Ὑπαρκτικός, vt ὑπαρκτικὸν ῥῆμα apud grammat. Subſtantiuum verbum, quale eſt εἰμί, Sum. Euſtath. cum alibi ſæpe, tum pag.75.

c.2. Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: vt οἱ προϋπάρχοντες ⁊ ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præueniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eodem ſenſu apud Iſocratem προϋπάρχειν cum genitiuo: vt προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc προϋπηργμένα, apud Demoſthenem beneficia in quempiam antea collata. Vide Budæi Comment. pag. 138. Rurſus apud Iſocratem πρὸς Φίλιππον ponitur προϋπάρχειν in malam partē, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας. vt antea habuimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας.

Προϋπάρχω, Sum antè, Præcedo tempore: vt οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Pauſan. ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præceſſerit illi cædes. id eſt, An præceſſerit cædes ab illo perpetrata. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, Quæ præceſſerunt, Antecedentia facta. Demoſthenes Pro corona, οὐ κατὰ γῆς ὅσων μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Eodem vocabulo eadem in re vtens Ariſtot. Rhet. lib. 1, dixit, ὅσα κατὰ τὸ προσῆκον [ἐπαινεῖν] ἢ εἰ ἀξία τῶν προγόνων καὶ τῶν προϋπηργμένων.

Προϋπαρχή, ῆς, ἡ, Antegreſſa beneficentia, Beneficētia qua quis præuenit alterum. Ariſtot. Ethic. 9, ἐνίοτε δ' οὐκ ἔστιν ἴσον τὴν ἑτέρου προϋπαρχὴν ἀμείψασθαι.

Προΰπαρξις, q. d. Præexiſtentia. Damaſc. τὸ τῶν Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀπόπημα, προΰπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas iam olim fuiſſe prodidit. Propriè autem προΰπαρξις Deo tribuitur, vt qui ſit & ante ipſam ὕπαρξιν & ante τὰ ὑπάρχοντα, vt Dionyſii Areopag. ſchol. ſcribit. Vide Bud. p. 139 & 141.

c.2. Συνυπάρχω, Simul ſum, vel Vnà ſum. Philo De mundo, ἢ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δίχα ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας.

¶ Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initiū ſumo. Od. ο, & aliis locis, ἦρχετο μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. Hell. 6, ἄρχεσθαι ἔφη αὐτοῦ ὡς χαλεπώτατα. Sic ἄρχομαι συζητεῖν. Et ἀρχομένοις τὸ μὴ φυλάσσεσθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Demoſth. Luc. Sic apud Plutarchū Apophth. τὸ μὲν ἄπο ἐμοῦ ἐμοὶ γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. At Homerus præpoſitionem omiſit, quum dixit Il. 1, Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem & ex Platone De leg. ἀρχόμενος τέχνης, pro Qui initium ſumit ab arte. Vt ſit perinde acſi legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpretationem ſequendo. Xenophon vſus eſt & præpoſitione ἐκ pro ἀπό, dicēs ἄρχομαι ἐκ τῆς δὲ τῆς ἀρχῆς. Ponitur & cum aduerbio è loco: vt Iſocrates Nicocle, ὅθεν γὰρ ὑποθέμενος ἠρξάμην. Sed & ἄρχεσθαι ἀρχὴν ex Platonis Timæo affertur pro Rationem principii inire. Præteritum eſt ἦργμαι: à quo participium ἠργμένος, quo vtitur Greg. ſæpe, vt annotat Bud. Interdū autē ſine caſu, vt ἀρχομένης ἀπὸ νυκτός, Aratus: quod Cicero interpret. Prima de nocte. & ἦρος ἀρχομένοιο, Ad æſtatis primordia. Ad verbum, Incipiente nocte, Incipiente æſtate.

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. ξ, — ὠμοθετεῖτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. Vide ἀπάρχομαι.

Ἄρχομαι pro Initium habeo. Greg. De theolog. lib. 1, οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Vide Budæum pag. 134 & 135. Fortaſſe autem poteſt ἄρχεται hic aliter etiam exponi.

Ἄργμα, ατος, τό, vel potius plur. ἄργματα, Primitiæ, pro ἀπάργματα (vt modò dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι) Od. ξ, Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς.

Ἀρκτέον, Incipiendum eſt. Soph. Aiace, ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, ἀρκτέον τῆς ἀπορρήσεως.

C. Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullius imperio ſubditus. Heſych. ex Soph. Vtitur & Thuc. lib. 5 p. 194.

C. ἈΠάρχομαι, (inquit Bud.) Primitias ſoluo & decerpo, cum genitiuo. Herodot. πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες. Item, Libamenta facio, ex eodem in Melpomene. Vide Cōment pag. 141. Plut. Symp. ſept. ſap. τί δὲ θύοντες, ἢ σπένδοντες, ἢ τίνος ἀπαρχόμενοι; Sed & hæc afferuntur huius ſignific. exempla. Idem Theſeo, ἀπάρχεται τῷ θεῷ τῆς κόμης, De coma primitias dat deo, ſeu offert. Ibidem, ὡς καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato De leg. οἷ ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα δικαστήν, velut quaſdam deo primitias offerentes, vnum iudicem deligere è ſingulis magiſtratibus. Idem, ἀπάρχομαι τοῦ ὠτός, Pro primitiis autem præcido. Hactenus vulg. lex. Reperio autem & cum præpoſitione ἀπό, apud Philonem De vita Moſis lib. 1, ἀπὸ τῶν ἐτησίων ἀπάρχεται καρπῶν. At Homerus accuſatiuo iungit: vt Iliad. τ, Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. & Odyſſ. ξ, ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν.

Ἀπάρχομαι pro ἄρχομαι. Ariſtides, ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, Placuit delibanda iam eſſe regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, vt apud Aretham, Χριστὸς πρῶτος ἀπήρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης παλιγγενεσίας. Et apud Gregorium idem Chriſtus ἀπήρξατο τῆς ἀναστάσεως, pro Edidit primordium reſurrectionis. Vide p. 141. ‖ Suidas addit, ἀπάρχεσθαι eſſe τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν: apud quem plura vide. ‖ Et apud Euſtath. ἀπηργμένον ἀντὶ τοῦ ἀνουχισθέντος, pag. 1183.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ, & frequentiùs Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plutarch. De Rom. fort. ὥσπερ εἰ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαι. Theophylact. epiſt. ἢ ὡς τὰς σιμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Apud Platonem De leg. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaphoricè, vt apud Philonem De vita Moſis lib. 3, ψυχικὸς κάλλους ἀπαρχὴν προπενδύσατιν ἀπήρξαντο. Vbi ἀπαρχὴ exponitur Libamentum. ‖ Ἀπαρχὴ apud Paulum 1 Cor. cap. 15, redditur Initium ab Ambroſio. Heſychius autem hanc peculiariter locum exponit ἀπαρχὴ Χριστός, ſignificare dicens πρῶτος Χριστός. ſed mendoſè legitur apud eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχή.

Ἀπάρχημα idem quod ἀπαρχή, in vulg. lex.

Ἀπάργμα, ατος, τό, vel potius Ἀπάργματα plur. numero, idē quod ἀπαρχαί, Primitiæ. Gregorius De baptiſmo, τὰ τῶν ἀπαργμάτων φίλων χαριστήρια, id eſt Anniuerſariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare ſolebant. ‖ Ἀπάργματα quæ à tragicis appellantur μασχαλίσματα, videlicet τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. Vide Etymol.

C. ΕΝάρχομαι, Incipio: vt Plutarchus in Cicerone, καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου, Idem ἐνάρχεσθαι ſine adiectione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Quum dicendi initium facturus eſſet. ‖ Ἐνάρχομαι σπλάγχνων ex Philoſtrato citatur pro Libationem facio extis. Et ἐναρχέσθω τις κανᾶ, ex Euripide pro Ritè quis auſpicetur caniſtra, id eſt Auſpicetur tollere è corbe frondes, Eraſmo interprete. ‖ Ἐνηργμένος particip. paſſiua ſignificatione, apud Syneſium, τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες.

c. 2. Προενάρχομαι, Antè incipio, in vulg. lex.

C. ΕΠάρχομαι, (inquit Bud. Auſpicor, Cœpi. Il. α, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, id eſt τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ πρόσω ἐπιβαλόμενοι. At Euſtath. aliter exponit, quem conſule.

C. ΚΑΤάρχομαι, Incipio, Inchoo. vt κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polybium. Sic Plutarchus Symp. ſept. ſap. κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, ſæpe apud Demoſth. Auſpicari ſacra. Ex Plutarcho in Publicola affertur καταρξάμενη τῆς πράξεως, pro Quæ rei autor & hortatrix fuit. ‖ Κατάρχεσθαι (inquit Budæus) eſt etiam victimam ferire. & ad alia transfertur. Luc. in vita ſua, σκυτάλην τινὰ παχεῖαν πλησίον λαβών, οὐ πράως οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, Capiti meo validè incuſſit, vt ſacrificantes ſolent. Plutarchus de nece Cæſaris, ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Luc. de Oreſte & Pylade, in Taurica, ἤδη δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, id eſt, Cultrum iam adigit. Quod & καθικνεῖσθαι dicitur. eſt enim καθικνεῖσθαι ferire. ‖ Κατάρχομαι, Hoſtiam & ſacrificium libo. quod fiebat antequam hoſtiam feriret. Herodotus de Hercule loquens, ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο. Apud Homerum autem cum accuſatiuo Od. γ, Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. Vide Bud. p. 140. ‖ Κατάρχομαι θανόντα δεσπότην γόοις in vulg. lex. affertur ex Herodoto pro Proſequar luctū mortuum herum.

c. 2. Προκατάρχομαι, Auſpicor. Syneſ. Vide Budæum 140. Apud Thucydidem autem lib. 1, pag. 10 in principio, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpretatur, Neque in ſuis ſacris virum Corinthium præficiebant, quum hoc aut ſimili modo interpretari debuerit, Neque rem diuinam auſpicabantur, viro Corinthio operante ſacris. ‖ Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand.

Conteſtari litem. Et ἡ δίκη προκατήρχθη, ibidem.

Ὑπάρχομαι, Incipio. Gal. γράφειν ὑπηρξάμην, Scribere cœpi, Idem, ὡς ὑπήρξατο, pro Vt cœperat. ‖ At quum ſcribit idem, καὶ μὴ δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσα τέ ἐστι καὶ ὁποῖα, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται, interpretor cum Budæo, Præiuiſſe poſteritati & præmonſtraſſe, vt ſit pro εἰσηγήσασθαι. Exiſtimo tamen poſſe etiam verti, Prima eius ſcientiæ velut elementa tradidiſſe.

¶ Ἀρχὴ in altera ſignif. cum ſuis deriuatis, partim iiſdem, partim diuerſis.

Ἀρχὴ, Principatus, (vt ἀρχὴ in altera ſignificatione Principium) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magiſtratus. vt in prouerbiali dicto Biantis quod Ariſtot. refert in Ethicis, ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Thucydides lib. 1, μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, qui in ditione Athenienſium erant. Idem lib. 2, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, Dominatu [Athenienſium] liberari cupientes. Idem lib. 1, ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, In illius magiſtratu. Plurali etiam numero dixit ἀρχὰς lib. 2, καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, id eſt Conciliabula & magiſtratus. Pro imperio ſeu dominatu, cum genitiuo: vt ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato De republ. Sic ὁ ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος exponitur Qui militibus præfuit. Et ἐν ἀρχῇ γενόμενος, ſine genitiuo, Summam poteſtatem adeptus. ‖ Ἀρχαὶ in vulg. lex. pro principe parte ſeu ſede, ex Alex. Aphr. citatur, ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἱδρῦσθαι τὸ θερμὸν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι.

C. Ἀρχοσγλυφάδης, ου, ὁ, Magiſtratus ambiens. quaſi τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. & Euſt.

C. Ἀρχολάβος, Magiſtratus ſuſceptor, ad verbum. In vulg. lexicis exponitur Quadruplator. Habetur apud Heſychium in Ἀρχώνης.

C. Ἀρχολίπαρος, Magiſtratus ambiens. quaſi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ. Vel, ὁ ἐκ τῶν ἀρχῶν λιπαινόμενος. Etym. & Euſtath. Poteſt & ab ἄρχω eſſe.

C. Ἀρχώνης, ου, ὁ, Magiſtratuum emptor. Aliter tamen Etymol. Rurſus aliter Heſych. Vtrunque vide.

C. Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, & plur. Ἀρχαιρεσίαι, item Ἀρχαιρέσια, ων, τὰ, Comitia. Ita enim Chariſius interpretatur ἀρχαιρεσίας. Ad verbum, Electio ſeu electiones magiſtratuum. Ariſtot. Pol. 3, ἐστὶ τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plutarchus autem ἀρχαιρέσια dixit neutro genere, vt teſtatur Bud. Comm. pag. 142. Ἀρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ionicè, affertur ex Herodoto.

HINC Ἀρχαιρεσιάζω, Comitiis interſum, Ad comitia eo. Item, Creo & deſigno in comitiis magiſtratum, Bud. ibidem, ex Plutarcho. Ἀρχαιρεσιάζω exponitur etiam Magiſtratum ambio, Prehenſo, Liuio: Sum magiſtratuum cādidatus. Plutarchus in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. ET ΣΥΝαρχαιρεσιάζω, In petitione adiuuo, Candidato faueo & adſum: vt ibidem ſcribit.

C. Ἄναρχος, Principe ſeu duce vel dominatore carens, Qui nullius dominatui ſubeſt. Il. β, Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν. Plato De leg. lib. 12, μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι. ET Ἀναρχία, Status eorum qui principe ſeu dominatore carent. (q. d. Principis aut dominatoris carētia) Philo De vita M. lib. 3, ὥσπερ ἀναρχίας γενομένης, ἀφέντες πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν, quaſi tum imperium nullum eſſet. Ἀναρχία, inquit Bud. dicitur de republ. quum carent magiſtratibus. Xen. Hell. 8, de ſtatu Athenienſium dixit ſub XXX tyrannis. ‖ Ἀναρχία, Contumacia aduerſus eos qui nobis præeſſe debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua vnuſquiſque pro libidine omnia agit. Sumitur autem ex conſequente hæc ſignificatio. licentia enim eſt vbi vel nullus eſt qui imperet, vel imperium detrectatur. ἀναρχία δούλων καὶ παίδων Bud. ex Ariſtot. Polit. pro licentia. Sic exponitur & in hoc Platonis loco, lib. 12 Leg. τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου, &c. (vbi tamen videndum num & in altera ſignif. ſumi poſſit) Philo De vita Moſis lib. 1, ὅταν εἰς ἀναρχίας ἐκδιαιτῶνται, quum imperium detrectantes inſoleſcunt.

C. Πολύαρχος, ου, ὁ, & Πολύαρχον, ſubſtāt. pro πολυαρχία, Multorū dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, Vbi multi dominantur, ibi ſeditio eſſe ſolet. ET Πολυαρχία, idem quod Hom. πολυκοιρανίην appellat.

C. Φίλαρχος, ου, ὁ, ἡ, Imperii ſeu imperandi cupidus. ET Φιλαρχία, Imperii ſeu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Compoſita autem cum præpoſitionibus nomina quæ ſunt poſt verba, vt ἔξαρχος poſt ἐξάρχω, & ἔπαρχος poſt ἐπάρχω, &c.

C. Μόναρχος, ου, ὁ, vel Μονάρχης, Monarcha, Qui ſolus dominatur, ſeu imperat. Æſchyl. Prom. vincto, — ὁρῶν ὅτι τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Thucyd. lib. 1, τυράννους δ' ἔπαυσαν ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, τοὺς δὲ ἐν μιᾷ μονάρχοις ἀξιοῦμεν καταλύειν. Sic & apud Herodot. in Thalia μουνάρχος, Ionicè inſerto υ. Apud Ariſtot. & alios μονάρχης. ET Μοναρχία, Solius dominatus, Vnius imperium, Monarchia. Herodot. in Thalia, κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι ἀνευθύνῳ ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικὸς, Ad monarchiam pertinens, ſeu ad monarchiam. μοναρχικὴ δύναμις, Monarchæ potentia. Et apud Platonem τὸ μοναρχικὸν quod peculiare eſt monarchiæ. ‖ Μοναρχικὸς, (inquit Bud.) Monarchiæ fauens. Appian. Ciuil. bell. 5, ἐγὼ δὲ Φουλβίας ἠσθόμην μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, ῶ, Solus impero, ſeu dominor. Et paſſ. Μοναρχοῦμαι, vt regio dicitur μοναρχουμένη quæ vnius duntaxat dominatui ſubeſt, quæ ab vno ſolo regitur. Interdū autem μοναρχεῖν genit. habet, vt apud Strabonem lib. 5, ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων.

C. Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6. pag. 211, πρῶτα μὲν, δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ μέρος. Idem lib. 8, p. 291, ἐν ᾧπερ ἂν μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. Sciendū eſt autē ὀλιγαρχίαν dici etiā peculiarius paucorum eorumque diuitum dominatum. Ὀλιγαρχία (inquit Bud.) Pla. De rep. lib. 8, 104 & 107, ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipſo appellatur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικὸς, Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autē lib. 8, p. 285, ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, i. Statu oligarchiæ. Idē lib. 6 p. 216, ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. ‖ Ὀλιγαρχικὸς, Oligarchiæ fauens, Paucorū dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, ῶ, vnde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinētes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, apud Platonem. & Ariſtot. Ciuitates dominatui paucorum ſubditæ.

C. Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, Præſes, Dux, Autor. Iſocr. Panath. δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐκαλέσαμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις καὶ διδασκάλοις τῶν τοιούτων ἔργων. Tale eſt ἀρχηγὸς τοῦ κακουργήματος quod exponitur Princeps & architectus maleficii, ex Cic. pro Cluentio. Idē Iſocr. Nic. Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Autor generis, vel Princeps generis, vt Ouid. loquitur. Ita vſus eſt & Plut. in Alcib. τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἴαντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. epigr. Τόλμα νεῶν ἀρχηγὸς, audacia autor nauiū. ET Ἀρχηγικὸς (vt inquit Bud.) Principalis, Præcipuus: vt ἀρχὸς Διὸς. Areop. ... ἀρχηγικώτερον ὡς ... ὁ θεὸς ... τῶν ἄλλων αὐτοῖς δωρεῶν ὑμνηται.

C. Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præſes, Princeps, Dux, apud Herodotū. Quā ſignif. ἀρχηγὸς quoq; habet interdū. Ἀρχηγέται Heſych. nō ſolum ἀρχηγέτας, ſed & peculiariter ἥρωας ἐπωνύμους τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν Ἀθήναις. Xen. Hell. 6, Ἡρακλεῖ τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχηγέτης. Et Ἀρχηγέτις fœm. gen. Plut. Alcib. ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. Quod quidā ex Cic. exponūt etiā Patrona. ET Ἀρχηγετέω, Principatum obtineo, Præſũ. AT Ἀρχηγετέω, τῶ, apud Soph. Electra, pro Incipio, Auſpicor. ITEM Ἀρχηγετεῖν idē quod Ἀρχηγεύω.

C. Ἀρχαγέτης cum α in ſecunda ſyllaba, Dorico ſermone (aut etiā peculiariter Spartano) apud Plut. in Lycurgo, qui ἀρχαγέτας appellari reges ſcribit. ἀρχαγέται δὲ, inquit οἱ βασιλεῖς λέγονται.

Ἀρχικὸς (inquit Bud.) Imperitandi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη, Iſocr. dixit in Panegyrico. Idem alibi hunc locum afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare ſolitum, vel Ad imperitādum aptum. Sed inuenio ἀρχικὸς ſimplicius etiam poſitum: vt apud Syneſ. ὁμοῦ τι ποιοῦμεν ἐκ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et apud Ariſtot. Polit. 4, τὸ δ' ...

ἀρχικώτερόν ἐστι, exponitur ἀρχικώτερον Imperioſius. Plutarchus autem genitiuo iūxit ἀρχικός, in opuſc. De lib. inſtit. καὶ ὁ μὲν τοῖς ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου. A

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, Magiſtratuum curia, Locus collegii cogendi Bud. ex Pauſ. Idem pro ἀρχῇ id eſt pro ipſo magiſtratu ex Ariſtotele affert. Vide pag. 132. Ἀρχεῖον exponitur etiam Archiuum, (quam vocem ex illa ſumptam eſſe conſtat) item Tabularium ex Cicerone. Eſt autem Seruio (in illud Virgil. – nec populi tabularia vidit) Armarium & inſtrumentum publicum in quo acta publica aſſeruantur. Quod optimè conuenit cum iis quæ de ἀρχεῖον ab Heſychio & Suida ſcribuntur. ‖ Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modò τὰ βασίλεια (id eſt regiam) B ſed etiam in caſtris prætorium & principia ſignificare apud Xenophontem ſæpe. Sic Plut. in Galba, ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισῆγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Suidas (ſi eius exemplaria mendo carent) apud Xenoph. legit ἀρχαῖα.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q.d. Imperiolum) Paruum imperium. Itē, C Paruus magiſtratus, Magiſtratus pedaneus, vt Budæus vertit in hoc Demoſthenis loco, ὑπογραμματεύων καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις. Ariſtophanes in Auibus, λαχόντες ἀρχίδιον.

Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo, Dominor, Præſum. Item, Magiſtratum gero, ſeu Magiſtratu fungor. Il. ι, Ἀτρείδη σὺ μὲν ἄρχε. σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. Idem datiuo alicubi iungit: vt Il. π, Ἦρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Sed in proſa genitiuo potius iungitur: vt Xenoph. Pæd. 1, circa initium, ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. Et paulo antè, ἄρχοντες μέν D εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν. Apud Thucydidem lib. 2, ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, Ducem eſſe, ſeu imperatorē. Cum accuſatiuo autem dicitur ἄρχειν ἀρχήν, Magiſtratum gerere, Magiſtratu fungi. ‖ Ἄρχομαι pro ἄρχω, id eſt Impero, Imperium obtineo, in vulgatis lexicis perperam ponitur, ex Il. β, Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἄρχευ non eſt pro ἄρχου, ſed mendoſè ſcriptum eſt ἄρχευ pro ἄρχευ' cum apoſtropho, id eſt ἄρχευε, ab ἀρχεύω, quo alibi vtitur Homerus.

Ἄρχων, Principatum obtinens, ſeu imperium, Qui E præeſt, vel præfectus eſt, Magiſtratus. Ariſtot. De mundo, ὅσῳ στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At ex Plutarchi Fabio citatur, ὑμῶν τῶν ἄλλων ἄρχων ἐστὶ, pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe ſine genitiuo. Polyb. οἱ καθιστάμενοι μὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἄρχοντες, προσαγορευόμενοι δὲ PRAEFECTI. ‖ Sed ἄρχων priuato nomine peculiarique dicebatur Athenis qui ita præerat iudicibus, iudiciorumque moderator erat vt Romæ Prætor. Vide Bud. pag. 130. Hinc ſæpe apud Demoſthenem ἐπὶ ἄρχοντος, addito nomine huius vel illius: vt ἐπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, & ἐπὶ F Χαιρώνδου ἄρχοντος, &c. in orat. Pro corona. Cicero Græcam hanc vocem retinuit.

Ἄρχομαι, Sum ſub principatu ſeu dominatu, Sum ſub imperio (dicitur etiam Subeſſe imperio) Mihi imperatur. Herodianus lib. 6, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπίσκωπτον ὡς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀρχόμενον. Vbi Politianus interpretatur, Quòd ſub matris autoritate adhuc eſſet. ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχὴν apud Ariſtotelem in Pol. redditur Seruile iugum fero. Sæpe verò redditur Ἄρχομαι verbo Pa- G reo vel Obtempero: vt ἄρχεσθαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plutarchus in Apophth. Obtemperro legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plato De legibus, His pareo. Sic verò & Cicero ἄρχεσθαι vertit apud hūc ipſum, (vt videbis in meo lex. Ciceroniano) lectorem tamen admoneo vt diligenter attendat quibus locis hæc interpretatio cōueniat: quæ alioqui multis non conuenit, & qua in plerīſque abuſos eſſe interpretes comperi. Non enim quicunque ἄρχονται, dici poſſunt parere: quum rebelles non deſinant propterea ἄρχεσθαι. Obſeruandum eſt autem ἀρχομένους ſæpe dici ſine adiectione pro iis qui ſunt ſub imperio H vel dominatu, ſeu ditione alicuius: & qui alio nomine ὑπήκοοι appellantur: Latinè (vel potius nō ſatis Latinè) ſubditi. Xenophon Pæd. 7, τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8, οἱ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο.

‖ Ἄρχομαι, pro ἀρχὴν ἔχω, vide poſt ἄρχομαι ſignificans Incipio.

Ἀρχόμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχός, οῦ, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux. Vox eſt poetica pro qua in proſa ἄρχων. Il. β, – οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Interdum cum genitiuo, vt eodem libro, Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. ‖ Ἀρχός, Podex. Item Inteſtinum rectum, apud Ariſtot. in 4 De gen. animal. vt habent vulgata lexica. Suſpicor autem huic ſignificationi (podicis inquam) occaſionem præbuiſſe eiuſmodi aliquem iocum qualis eſt in Anthol. epigr. in eo quod incipit Πορδὴ ἀποκτείνει πολλούς, &c. ET Ὄρχαμος itidē pro ἀρχός, id eſt princeps: & ex eo ortum. nam ex ἄρχω fit ἀρχός, deinde ἄρχαμος (ea forma qua πλόκαμος ex πλόκος) & mutato α in ο, ὄρχαμος. Scio tamen & aliam deductionem afferri. Cæterùm ὄρχαμος ab Homero iungitur genitiuo, Od. ξ, – συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. vbi Euſtathius ait ita vocari ſubulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δούλων ἑτέρων. Ego vero exiſtimo ita dici vt Gall. *C'eſt le roy des hommes.* Quo etiam modo iocatus eſt autor opuſculi quod Moretum inſcribitur, de illo ſuo fortiſſimo heroe.

C. Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Pæd. 4, χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Iſocr. Paneg. Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, apud eundem. ‖ Ἐπάρχειν, vt inquit Budæus, ſignificat etiā Præeſſe, Præfici (malim Præfectum eſſe, faciendo Præfectum nomen) vt Herodianus, ἦσαν δὲ αὐτοῦ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο.

HINC Ἔπαρχος, Præſes, Præfectus: vt ἔπαρχος πόλεως apud Herodianum. item ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus vrbis, vel Præfecturam vrbis gerens, & Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, vt Politianus alicubi vertit. Plutarchus in Galba, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibidem, τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. Ponitur etiā interdum ἔπαρχος ſine adiectione. & ſic vtitur Herodianus quoque, vbi Politianus interpretatur Præfectum. Quidam ἔπαρχον per ſe poſitum ſignificare aliquando putant Præſidem prouinciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, Præfectura, Prouincia. Plutarchus, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. ET Ἐπαρχιώτης, Prouincialis, Qui eſt ex prouincia. Et fœm. genere ἐπαρχιῶτις in Pand. (vt ſcribit Bud.) Prouincialis mulier.

C. Κατάρχω, Imperito, Dominor, Præſum, Plato in Protagora, σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου. Sic Baſil. οἱ τῶν ψυχῶν ὑπηρεσίαν λαχόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικοῦσι.

C. Συνάρχω, Vnà impero, ſeu dominor, Vnà magiſtratu fungor, Collega ſum in magiſtratu. Dem. ITEM Σύναρχος idem quod συνάρχων, Collega. ET Συναρχίαι συνιοῦσαι, Collecti magiſtratus. in vulg. lex.

C. Ὑπάρχω, Impero, Imperium gero, Præſum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem poſtquam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, id eſt ἀρχὴν τινὰ ἄρξαι, ex Syneſio affert, ὥστε ἄρξαι ποτὲ προσαχθεὶς, ἢ ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν. Vbi tamē videtur Syneſius compoſitum à ſimplici voluiſſe diſtinguere. ET Ὕπαρχος, Præſes, Præfectus. Herodotus in Terpſich. καὶ καταστησάμενος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων. Xen. Pæd. 8, pag. 128, διδάσκειν τῶν ὑπάρχων τινὰ ὅ, τι τις βούλοιτο· ἐκείνοις δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem Hellen. 7, pag. 372, καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. Budæus de huius vocabuli ſignificatione in Comm. ita, ὕπαρχος rector prouinciæ dicitur à Strabone de Ægypto loquente. Apud Lucianū ſignificat etiā legatum in exercitu. Apud Ariſtot. & Herodotum ſignificat σατράπην. Hæc ille, qui in lex. ſcribit ὕπαρχον pro præſide & præfecto à Gregorio ſumi. Locum autem Luciani in quo pro legato poni ait, hunc eſſe arbitror, in Dialogo Alex. Annibalis, &c. vbi dicit Annibal, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. In vulg. lex. ὕπαρχος exponitur etiam Proprætor. Heſychio autem ὕπαρχος eſt οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός. ‖ Ὕπαρχος tamen propriè (addit Budæus) τὸν ἀρχόμενον ſignificat, hoc eſt τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ὕπαρχος

verò τὴν ἐν ἀξιώματι. Sophocles Aiace, Ὕπαρχος ἄλλων A δεῦρ' ἐπλεύσας, οὐχ ὅλων Στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτ. Hactenus ille. At ego diſcrimen hoc apud ſcriptores Græcos obſeruatum non reperio: qui(vt opinor) itidẽ quum ὕπαρχον vocant præfectum ſeu præſidem, præpoſitioni ὑπὸ ſubiectæ alii potentiæ ſignificationem includunt: vt ſit ὕπαρχος quaſi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, vt ὕπαρχος quum pro ſatrapa ponitur ſignificat τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo vt aptiſſimè reddi poſſe videatur Gallica voce *lieutenant*. quæ certè & ipſa vtrunque itidem ſignificat. nam qui ſub rege alicuius loci imperium B obtinet, dicitur *lieutenant du roy*: quòd ſi cõtingat aliquẽ in eius locum ad tempus ſuffici, hic eius legatus dicetur itidem eſſe *le lieutenant du lieutenant du roy*: vt ὕπαρχος dicitur priore ſignificatione ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at poſteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχῳ. In illo tamen Sophoclis loco & ſimilibus ὕπαρχος ἄλλων, fateor reſolui aptius in ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὤν.

¶ Ἀρχεύω, idẽ quod ἄρχω, Dominor, Impero. Il. ε, Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Sic & Il. β, Ἀρχεῦ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. ita enim legendum ἀρχεῦ' cum apoſtropho (vt ſit pro ἀρχεύειν) ſicut editio mea habet: non C ἀρχεῦ, vt ſuperiores. quod eſſe pro ἄρχου, tanquam ab ἄρχομαι, falsò annotatum fuit in vulg. lexicis, vt admonui antea.

C. Ἀρχίατρος, Princeps medicorum, Ἀρχιβουκόλος, Princeps paſtorum, Ἀρχιγραμματεὺς, Princeps ſcribarum, Ἀρχιερεὺς, Princeps ſacerdotũ; &c. vide in Ἰατρὸς, in Βουκόλος, & ita de cæteris. Verùm ſciendum ἀρχι non ſemper in his compoſitis verti Princeps, ſed interdũ Præfectus, vel Qui præeſt: interdũ etiam aliter. Sic ἀρχίατρος verti D etiam poteſt Qui medicis præeſt.

ΑΡΩ, Apto, Adapto. Vel neutra ſignif. Cõgruo. Vix dici poteſt quàm multa vocabula ab hoc themate deriuent grammatici, alioqui tamen inuſitato, (vt ego quidem arbitror) licet ab eo formata quædam tempora non raro apud poetas ſint in vſu. Ego hîc ex Etymologico & Euſtathio quædam quæ ad ſequentia viam nobis velut ſternat, proferam: quibus & mea adiungam.

Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν exponit Etymol. ἁρμόσαντες κατὰ ψυχήν. Sunt autem iſta verba ex hoc loco Iliad. α, Ἀλλ' εἰ E μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Vbi ἄρσαι κατὰ θυμὸν volunt eſſe Congruum animo & deſiderio alicuius reddere: vt videlicet id in quo alicui gratificamur & in quo ſatiſfacimus, animo eius id animo eius velut congruũ eſt. Sed quod attinet ad deductionem, ponitur hæc, vt receptiſſima, ita & ſimpliciſſima: vt ſit ἄρσαντες ab ἄρσω futuro Æolico verbi ἄρω. Sic & Od. α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν. vbi ἄρσαι νῆα eſt munire & inſtruere: quod qui facit, aptam reddit. F Sic Apoll. Arg. 2, δούρεσί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα. At Od. β, Ὅπλισσόν τ' ἤϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα Euſt. exponit quidẽ γέμισον, ſed dicit eſſe ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, quia ἥρμοσαι τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. Apud Heſiodum habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, vbi canit, Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, Ἀρσάμενος παλάμῃσι, id eſt Aptè fabricatus, vt quidam interpretantur. ſed vide infrà alio ſenſu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur & compoſ. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάρω, Il. ξ, —πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, id eſt ἐφήρμοσε, inquit G Euſtath. ab ἄρω ἄρσω, Æolicum barytonum. vnde & illud, ἄρσαντες κατὰ θυμόν. Inuenitur & ἄρηρε in actiua ſignif. pro ἥρμοσε, de quo paulo pòſt.

Ἄρθεν pro ἄρθησαν, id eſt συνηρμόσθησαν, apud Homerũ Il. π, v. 210, Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. Pro συνηρμόσθησαν, inquit Euſt. ab ἄρω τὸ ἁρμόζω. Affert tamen & aliam expoſitionem, ſed quam minus probat.

Ἄρηρα, præt. medium, de cuius formatione ita Etym. Ἄρω, id eſt ἁρμόζω, futurum ἀρῶ: præteritum medium ἦρα. Eſt & ἀρῶ circunflexum, futurum ἀρέσω, præteritum ἦρκα, medium ἦρα, & per ἀναδιπλασιασμὸν Atticum, (id eſt per reduplicationem Atticam) ἄρηρα, parti H cipium ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad formandum participium ἀραρυίας quod apud Homerum habetur, addit, Et mutatione Dorica vocalis η in α, fit medium præteritum ἄραρα, participium ἀραρώς. Ab hoc ἀρήρει eſt ἀρήρῃ in modo ſubiunct. Odyſſ. ε, Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. At Iliad. γ, ἀρήρει legitur, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi exponitur ἥρμοσε, haſtam quæ eius manui quadrabat. q. d. quæ menſuræ manus congruebat. Ex conſequenti autem intelligendum eſt, Quam facilè vibrabat. Puto enim quod Homerus dicitὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, perinde eſſe ac ſi in ſoluta oratione quis dicat ἔγχος τὸ ἁρμοττ. . . αὐτοῦ. Sic idem poeta Il. π, Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Apud Apoll. ἄλλος ἀρήρειν ἄλλῳ exponitur Cohæret. Ex Heſiodo autem citatur ῥίζῃσιν ἀρηρὼς pro Hærens radicibus. Et ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, Odyſſ. η, Munita, κατησφαλισμένα. vt ἄρσαι νῆα ἐρέτῃσι antea expoſitum fuit Munire & inſtruere. ‖ Ἀρήρε affertur etiam pro Decretum & ſtatutum eſt, ex Euripide & Epigramm. Quæ ſignificatio affinitatem habebit cum θυμήρης, quod τοῦ ἀρέσκειν ſignificationem habet. ‖ In actiua autem ſignificatione ἄρηρε pro Compegit, Od. ε, Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. ET compoſ. ET Νάρηρε, vnde participium συναρηρώς, apud Apol. lib. 2, γόμφοις συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. ET Ἤραρε atque Ἄραρε (vnde illud ἀραρυίας paulo antè memoratum) mutato η in α, metri cauſa, vt videlicet corripiatur ſyllaba quæ producenda alioqui eſſet. Hom. Il. δ, Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, id eſt ἥρμοσε, Adaptauit. At Odyſſ. ε, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνῳ καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam ἤραρε interpretantur Confirmauit, vel Corroborauit, aut Inſtaurauit: alii, Exhilarauit, alii, Compoſuit & quaſi compegit. Sed non dubium eſt quin hic ἤραρε incluſam habeat τοῦ ἀρέσκειν (quod & ipſum hinc deriuatur) ſignificationem, quam & vocabulo θυμήρης includi modò dictum fuit: vt ſit Satisfecit animi ſui deſiderio. Poſſit tamẽ fortaſſe & ſic exponi, Animum, id eſt animi deſiderium, reddidit aptè & cõuenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quòd tribuat θυμῷ huiuſmodi deſiderium, quum Xenophon τῇ ψυχῇ idem tribuat. Cæterùm ἤραρε ſunt qui per metatheſin factum eſſe volunt ex ἄρηρε.

At ἄραρε (vt in Epigr. ἄραρε πόδα exponitur Accommodauit pedem) participium habet ἀραρὼς quod paſſiuè accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus. vt Il. γ, Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. Alibi, θυρέοις ἀραρυῖαι. Sed & paſſiua vox ἀραρυῖαι ex Apollonio affertur, itidem pro ἁρμόσαι. ITEM Ἀράρω præſens ab hoc præterito formatum, vt πεπλήγω à πέπληγα, & τὸ φύκω à πέφυκα. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. ET Ἀραρίσκω ab hoc ἀράρω, Od. ξ, Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. vbi ἀραρίσκειν eſt adaptare. SED ET Ἄρηρα formauit præſens ἀρήρω, ex cuius paſſ. eſt ΠΡΟΣαρήρεται addita præpoſitione, apud Heſiodum in Ergois, Γόμφοισιν πλάκας προσαρήρεται ἰσοδομοῖσι. Sic autem ex præt. ὄρωρα factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι (vnde fit ὀρώρεται apud Hom. Od. τ) docet Euſtath.

Ἄρμενος, Congruens, Aptus. Ex ἀρῶ (inquit Etymol.) fit ἀρέω: vnde ἀρέμενον, & per ſyncopen ἄρμενον. Od. ε, Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῇ. Heſiodus in Erg. μάλα γὰρ νύ τοι ἄρμενος οὗτος, id eſt ἁρμόδιος. Idem in Aſpide aliquoties, μάλα γάρ νυ οἱ ἄρμενα εἶπεν, Valde apta & opportuna, & quæ animo eius ſatisfacerent. Apud eũdem autem iungitur cum infinitiuo, in Diebus, Οὐδὲ μὲν ὥ τε φυτεῦσαι, ἔκτη, κούρῃ τε γενέσθαι ἄρμενος. ‖ Ἄρμενα ſunt qui interpretantur Neceſſaria apud eundem in Aſpide, Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον. Quod loquendi genus habetur & in Theogonia. Sed malim vtrobique (retinendo vſitatam ſignif.) ἄρμενα interpretari Ad eius vſus accommoda. Idem in Erg. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, vbi exponitur Parata. At Tzetzes exponit ἁρμόδια καὶ μὴ τῷ πρέποντος ἀπᾴδοντα. ET Ἐπάρμενος pro ἄρμενος, ex Heſiodo itidem affertur.

Ἄρμενος, ου, ὁ, & Ἄρμενον, ου, τὸ, Velum, Carbaſus, quam ſignificationem Euſtath. ex iſto Homeri loco ſumptam putat, Od. ε, Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῇ. Sed ἄρμενα Euſtath. habet neutro genere. ¶ Ἄρμενα

τέχνης generaliter, pro inſtrumentis artis, ex Epigr. affertur. ET Τειάρμενος ναῦς (ab ἄρμενον ſignificante Velum) Trinis velis inſtructa nauis. Itē τειάρμενα πλοῖα exponitur Robuſtiſſima nauigia apud Lucianum, ſcribentem, τειχήρεα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα.

Ἄρος, Vtilitas, ὄφελος, apud Æſchylum: ab ἄρω. Euſt.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non bene compoſitum corpus habens, vel Non bene compoſitam mentem habens, apud Theocr. Vide Euſtath.

C. Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum ſæpe, Apti ſocii, Sodales quorum nobis apta eſt ſocietas. Vel, Socii cum quibus bene nobis conuenit (vt demus verbo ἄρω eam metaphoram quam habet & verbum Conuenire.) Exponitur etiam, Qui amicitia inter ſe aptè iuncti ſunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter ſe iuncti.

C. Ἐρίηρος, vt ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. α, Cuius cantus harmoniā habet (nam & ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω) ὁ ἐναρμονίως ᾄδων, inquit Euſt.

C. Ἀνάρσιος, ου, ὁ, Hoſtis, Cui cum altero non cōuenit (verbo ἄρω & verbo Conuenire eandem metaphoram tribuendo) Il. ω, v. 365, Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic & Od. ξ, hæc coniungit. ET Ἀνάρσια, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. & Heſych. cui Ἄρσιον itidem eſt δίκαιον. ET Ἄναρσις, Rixa, Bellum, in vulg. lex.

ἈΡΜΌΣ, & eius deriuata hîc omiſſa vide aliquāto póſt.

ἈΡΘΜΌΣ, οῦ, ὁ, Amicitia. Inde ducta ſignif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam eſſe ſoleat. Ἄρω, ἤρμαι, ἀρμὸς, & epentheſi τοῦ θ, ἀρθμός. Hæc Etymol. qui & affert ex Apollonio, ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν. In vulg. lex. legitur & ἀρθμὸς ὁμοφροσύνης, expoſitum Fœdus cōcordiæ.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, Amicus. Herodotus, Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἄμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. Ex eodem affertur, ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἀρθμία, ας, ἡ, Amicitia, Concordia.

Ἀρθμέω, ῶ, Amicitiæ vinculo iungor cum alio. vnde ἀρθμήσαντες exponit Euſtath. εἰς ἀρθμὸν ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, in hoc Il. η, v. 302, Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντες. vbi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε ſine σ: quæ lectio & apud Etymol. extat.

¶ Ἀριθμὸς, οῦ, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quaſi ἀρθμὸν, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς. Od. δ, — πάσας δ' ἄρ ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. Od. π, Ἀλλὰ πολὺ πλέονες. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν. Xenophon Pæd. 6, ἀριθμὸν ἔλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accuſatiuū in quibuſdā loquēdi generibus vbi nos dicimus Numero per ablat. vt δέκα, vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, numero ſunt decem vel duodecim. Sic Plato, νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Xen. Hellen. 3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, &c. dicere ſolent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, & ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. Εἰς ἀριθμὸν τελεῖν, Cenſeri in numero, Annumerari, vt quidam apud Athenæum lib. 14, κ' εἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν. Obſeruaui autem ſæpe copulata ἀριθμὸν & σταθμὸν, (interdum etiam ἀριθμὸν & μέτρον) in re pecuniaria. Xenophon in Sympoſio, σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλούτου ἐπιθυμῶν οὐ παύομαι. Ibidem, οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Plutarch. Apophth. ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Quem alibi compendio idem narrantem dixiſſe μέτρον quod hìc σταθμὸν, idem Pericle, παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος. Sic infrà ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες ex Xenophonte proferam. Plurali numero ἀριθμοὶ, Numeri: vt ἀριθμοὶ τακτικοὶ, Numeri militares, Budæo interprete, apud Xenophontem Pæd. 3, οὗτοι γὰρ ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et vt dicitur Latinè Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris abſolutum eſſe, ſic dixit Iſocrates in Buſiride, ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν ἐξ ὧν ἄριστ' ἄν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν, ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς τὰς αὐτὰς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. ‖ Ἀριθμὸς affert Eraſmus ex Ariſtophane pro Numerus, eo etiam ſenſu quo legimus apud Horatium, Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati.

C. Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innumerus. ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι, vt Suidas explicat, citans Heracliti dictum, εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xenophon Cyri Pædiæ 7, παμπόλλους μὲν ἱππέας ἄγων, παμπόλλους δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς, σφενδονήτας δὲ ἀναριθμήτους. Ἀνήριθμος apud poetas idem, α in η metri cauſa mutato. Sophocl. Trach. Ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνηρίθμων; ‖ Accipitur verò etiā pro homine qui in nullo numero eſt, vt Cicero loquitur. vt apud eūdē Soph. Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαίᾳ μίμνων Λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων ἀνήριθμος, id eſt (vt ſcholiaſtes exponit) ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ παρερριμμένος.

Ἀναρίθμιον autem Heſychio eſt ἐχθρὸν, ſicut viciſſim Ἐναρίθμιος, φίλος.

C. Ἐνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, τὸ δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα.

Ἐναρίθμιος, ου, ὁ, Qui annūmeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Heſych. Il β, — σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, neque numeratus in bello neque in conſilio. Od. μ, — ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, quæ in numerum illum ſufficiatur. Apollon. Argon. — ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος. Baſil. ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Heſychio eſt etiam φίλος, συνήθης, vt ἀναρίθμιος ἐχθρός.

C. Ἰσάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numero par. Herodianus lib. 6, ὡς σχεδὸν ἰσαρίθμου γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plurali verò numero ſignificat Totidem. Gregorius, ἐννοῶ καὶ τὴν τελευτὴν ἐμφύσησιν τοῦ Ἡλίου προφήτου, καὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν. Alibi ἴσην pro eodem ponit, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σωμανίτιδος, Totidem inclinationes & incuruationes. quaſi totam, vt totam quotam: hoc eſt τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ διακάμψεις, vt idem ipſe loquitur. Bud.

C. Μεταρίθμιος, ου, ὁ, Annumeratus, Cōnumeratus. citatur ex Apollon.

C. Συνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem numero continetur & eum auget. citatur ex Phalar.

Συνήριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, in Epigr.

¶ Ἀριθμέω, μῶ, F. ήσω, Numero. vt φώκας ἀριθμήσει, Od. δ. & μνηστῆρας ἀριθμῆσαι, Odyſſ. π. Xenophon Pæd. 8, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, πράγματα ἔχουσι: eo modo quo antea ἀριθμὸν & μέτρον copulata oſtendimus. Et paſſ. Ἀριθμέομαι, οῦμαι, Numeror. (vnde infinitiuus poeticus apud Homerum ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. & Il. β. v. 125, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω) vt ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, apud Lucianum. μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. Inter beatos numeratur. Apud Gregorium, εἰς Θεοῦ παράταξιν ἀριθμηθήτη, In Dei acie connumereris. Idem, εἰς ἓν ἀριθμουμένους, Qui numerantur in vnum (vt Vnum ſit neutr. gen.) pro Qui vno numero copulantur, vt ibi exponitur. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι ſignif. etiam actiua pro ἀριθμῶ, apud Thucydidē & Ariſtotelem. vt docet Budæus pag. 314. ‖ Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, Demoſth. in Midiā Numerare aliquid in beneficii loco, vt etiam Cic. loquitur.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, Numeratio, Enumeratio. ET Ἀριθμητὸς, Numerabilis. CVI Ἀναρίθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immenſus, vt Soph. Aiace, ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος. Et in plurali Ἀναρίθμητοι, Innumerabiles. AT Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et ex conſequenti, Paucus. Εὐαρίθμητοι, Plato in Apol. & in Sympoſio. ET Ἀριθμητικὸς, Numerandi peritus. Plutarchus Apophth. καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, &c. Item Ἀριθμητικὴ [ſub. τέχνη] Numerandi ars, Arithmetica. Interdum autem additur illud ſubſtantiuum τέχνη, vel ἐπιστήμη. vt Plutarchus De prudent. an. τὴν ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην αὐτῶν. Interdum Ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, Ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία apud Ariſtot.

C. Ἀναριθμέω, μῶ, Enumero, Dinumero. Et Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem, affertur ex Demoſthene. In Axiocho qui Platoni inſcribitur, νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμούμενο-

μαι τὰ λεχθέντα, Apud me tacitus recenſebo, vel repetã.

C. Ἀπαριθμέω, θμῶ, F. θμήσω, Pernumero, Percẽſeo (vt exprimatur aliquo modo vis præpoſitionis ἀπὸ) (vel ſimpliciter, Numero, Enumero, Recenſeo. Xen. in Œconomico, ὃ ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα. Iſocr. ad Philippum, ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος σημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν. Vſurpatur interdũ vox paſſ. ἀπαριθμοῦμαι actiuè: ſicut & ἐξαριθμοῦμαι, itẽ καταριθμοῦμαι. Et ἀπαριθμησάμενος participium vocis mediæ apud Xenophontem, ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, Quum recenſuiſſet vniuerſum exercitum. Paſſiuè autem Ἀπαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenſeor. vel Numeror, Enumeror. vnde participium ἀπηριθμημένος apud Iſocr. in Archidamo, καὶ τοσούτων ἀπηριθμημένων κακῶν, πολὺ πλείω τὰ παραλελειμμένα τῶν εἰρημένων ἐστίν.

Ἀπαριθμῶ τὰ χρήματα, Numero pecuniã, id eſt Repræſento pecuniam. vnde apud Iulium Pollucem coniunguntur καταβαλεῖν, καταθεῖναι, ἀπαριθμῆσαι: itidem, καταβολὴ, κατάθεσις, ἀπαρίθμησις. Suidas quoque ἀπαριθμησόμενος exponit ἀποδώσων, item καταβαλούμενος, hoc in loco, ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν ῥωμαίων. Sed præſtat habere Xenophontis teſtimonium, ſic vtentis Pæd.3, ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἀνθ' ὧν εὖ δίδως, ἀνθ' ὧν ἄν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἢν δύνωμαι. Suidas addit, καὶ ἀπαριθμῶν ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν, ſed exemplum non affert.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, Pernumeratio, Percenſio. vel, Numeratio, Enumeratio, Recenſio. Item pro καταβολή: vt ἀπαρίθμησις χρημάτων, idem quod καταβολή, κατάθεσις, vt modò ex Polluce docuimus.

C. Διαριθμέω, ῶ, F. ήσω, & paſſ. voce Διαριθμέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Dinumero, Diſtinctè numero, Numerando diſcerno, Enumero. Plato lib.7, De leg. μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν. Eſt etiam διαλογίζεσθαι, Heſychio.

Διαρίθμησις, εως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio, Vitr.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, Articulus, ſeu Artus (vt Virgil. Et magnos membrorum artus, magna oſſa) Compages. Plinius nodos corporum vocat, articulos Celſus: vt annotat Camerarius. Eſt naturalis oſſium σύνταξις, vt definit Galenus libro De oſſib. Vel, eſt oſſium coniunctio ad motum comparata. Hippocrati eſt oſſis caput, ſeu oſſis proceſſus aut finis rotundus, qui in alterius oſſis cauitatem inſeritur. Gorr. Soph. Trach. Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, Vbi lenteſcit vinculum compagis. Camer. Eurip. ἡ λύσαν ἄρθρων προσπτεῖσα, de Hecuba foras prodeunte. Sic apud Dioſcor. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. ‖Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocauit, quòd membrum hoc ſine obſcœnitate ſuo nomine minùs exprimi poſſe videatur & generis appellatione notari ſoleat. Camer. Herodot. Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαῦσαι τῇ χειρί. Idem Melpomene, τούτους [φυσητῆρας ὀστέινους] ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσῶσι τοῖς στόμασι. ‖Ἄρθρον metaphoricè dicitur etiam de voce; vt ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Ariſtot. lib. 4 Anim. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνὴ, Vox explanata, Gaza. quemadmodum apud Latinos Cicero etiam Articulatim diſtinctéque dicere, Lucr. Articulatim diſcerni, & Articulatè ſalutem dicere, itidem Cicero dixit. Epicharmea autẽ ἄρθρα φρενῶν Quint' Cic. interpretatus eſt Neruos & artus ſapientiæ. Ἄρθρον eſt etiam (vt articulus apud Latinos) vocabulum grammaticum, omnibus ſatis notum. Etymologiſtes deducit ab ἄρω τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab αἴρω verſo τ in θ.

C. Ἀρθρέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui membris iniicitur. Et plur. numero ſubſtant. τὰ ἀρθρέμβολα, Inſtrumẽta tormentorũ, quæ artubus in quæſtionibus ad confeſſionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. δαμαστήρια, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα στρεβλωτικὰ εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Heſych. Gregorius in Encom. Maccab. ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδ' ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ περιβαλλόμενοι, οὐ τροχαντῆρες.

C. Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articuloſus,

Plin. Articulis carens aut Malè articulatus. Opponitur (vt Bud. docet) τῷ ἀρθρώδει καὶ διηρθρωμένῳ. Ariſtot. in Phyſiogn. de pardo loquens, καὶ ὅλον ἄναρθρόν τι καὶ ἀσύμμετρον. Oppian. 3. De venat. Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀειδέλον ὠπήσασθαι. Idem ἄναρθρον θορόν et βρέφος dixit quod Heſychius ἀτύπωτον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaphoricè eſt etiam ἄτονος, ἀσθενής, Heſych. Debilis, Artuum beneficiô deſtitutus, Eneruis, Plin. Soph. de Philoctete, —ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος. Eurip. Oreſte, —ὅταν μ' ἀνῇ νόσος Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη. id eſt ἀδύναμος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις. ſchol. ‖Dicitur etiam vt ἄρθρον, de voce. Plut. De Socr. μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, indiſtinctas. ‖Eſt etiam ἀμέριστος, κάταρθρος Heſychio, ἀπραίωτος Suidæ: apud quem accipitur etiã grammaticè ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβήν. HINC Ἀναρθρία, ας, ἡ, Articulorum ſeu artuum debilitas, & q. d. Eneruitas.

c. 2. Ἀδιάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodiſque diſtinctus, vt pedes elephantorum. ἔστι γὰρ τὰ περὶ τοὺς δακτύλους ἀδιαρθρότερα ἔχει τῶν ποδῶν, id eſt Leuiter diſcretos vt Gaza reddidit. Bud. ἀδιάρθρος δάκτυλος, Indiuiſus digitus, idem Gaza.

C. Ἔναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulatus. Athen. lib. 8, τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρά ἐστιν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Metaphoricè etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur. vnde Heſychius exponit διάρθρωσιν, ἢ ὑπὸ γραμμάτων διῃρημένη φωνή. HINC Ἐνάρθρως, aduerbium, Articulatè ſeu Articulatim, quibus Cicero vtitur. ἠκριβωμένως.

C. Ἔξαρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex articulis ſuis emotus, Luxatus, ἐξωστισμένος, ὀκλαδίας, Suid. ‖Hippocrati ἐν τῷ περὶ ἄρθρων ſignificat etiam eum cui extant iuncturæ ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, id eſt abſque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant & prominent, Gorr. ex Galeno.

Ἐξαρθρέω, ῶ, F. ήσω, Articulis (ſeu artub') emotus ſum, Excido. Galen. πάντα τὰ ἐξηρθρηκότα πλὴν εἰς οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδέχεται. ἐξαρθρηκὸς κῶλον, Luxatum mẽbrum, Cam. Ἐξαρθρεῖν & ὀλισθαίνειν ita à quibuſdam diſtingui tradit Gorræus vt ἐξαρθρεῖν vſurpetur ad ea oſſa ſignificanda quæ toto loco mota ſunt: ὀλισθαίνειν verò ad ea quæ paululum, non autem ex toto naturali ſede exceſſerunt. hanc tamen differentiam ab Hipp. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων non obſeruari.

Ἐξάρθρημα, ατος, τὸ, Luxatio, ἔκπτωσις ἄρθρων. ἐστραμμένον, στρέμμα, Bud. Eſt poſitio articuli deprauata & præter naturã, vt definit Gorræus, addens eſſe qui per ἐξάρθρημα non omnem luxationem intelligant, ſed eam tantùm in qua totus articulus à ſua ſede omnino receſſit. paruam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ægineta ἐξάρθρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα verò περὶ παρακινηθέντος μόνον, ἐνεχομένου δέ.

Ἐξάρθρησις, εως, ἡ, Idẽ. ἀρθρῆσαν κῶλον, Luxatũ mẽbrũ, Bud.

C. Παραρθρέω, ῶ, F. ήσω, Ex articulis parum dimoueor aut dimotus ſum & detortus, Paululum luxatus ſum. Galenus 12 De vſu part. de ſpina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuiſſe ſi fabricata hanc eſſet natura de vno continuo eſſe, οὔτι ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτι παραρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς.

Παράρθρημα, ατος, τὸ, Parua luxatio, per quam ſcilicet articulus paululum à ſuo loco naturali exceſſit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectáque luxatio eſt. Dicitur & alio nomine διακίνημα. Gorr. Galen. 2 De comp. med. κατὰ γένη, Ποιεῖ καὶ πρὸς παραρθρήματα καὶ λυγίσματα. quæ tantùm παρακινήσεις ſunt.

Παράρθρησις, εως, ἡ, Idem.

C. Συνάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulo copulatus. Apud Heſych. vocabulum eſt grammaticum, μετὰ ἄρθρου προτασσομένου τῶν ὀνομάτων.

Ἀρθρικὸς, οῦ, ὁ, Articularis, Articulis quadrans & conueniẽs, Gorr. ex Hippocr. Ἀρθριτικὸς, Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus. Cicer. ad Pætum Latinè dici poteſt Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus eſt nec articularius, Bud. Notandum tamen, apud Ciceronem in Epiſt. lib. 9. epiſt. 23, Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, vt legit Bud.

Ἀρθ[...]

Ἀρθρῖτις, ἡ, Artuum ſeu articulorũ dolor, vt Cic. vocat: Articulorum morbus (vt Scrib.) Vel (vt Plin.) Morbus articularis ſeu articularius. Eſt (vt Gorr. docet) Articuli tumor doloꝛificus, quẽ fluxio in eum decũbẽs excitauit. Aretæus, ξυνὸς μὲ ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ τὸ ... Herodian. lib. 3, ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου καμνων.

Ἀρθριτικὸς, ῦ, ὁ, Articulorum morbo laborãs, Articularius, vt Plautus vocat: Cicero vocabulum Græcum retinet. Aretæus, ... μὲ οὖν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυμφέρει. Dioſc. lib. 1. cap. 102, ἁρμόζει καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Articuloſus, Plin. & Quintil. Xenophon Cyneg. τὰς κεφαλὰς ἐλαφρὰς, ... ἀρθρώδεις ... κάτωθεν τῶν μετώπων. Ariſtot. de leone, καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες. alibi διηρθρωμένον dixit. Xen. opponit τῷ ἀνάρθρος. Bud.

Ἀρθρωδία, ας, ἡ, eſt διάρθρωσις in qua oſſis cauitas articulũ excipiens ſuperficiaria eſt, capútque quod in eam inſeritur, humile atque depreſſum. Ita Gorr. apud quẽ, ſi deſideras, plura reperies.

¶ Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulo (vt Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua) Fingo, Formo. vt ἀρθροῦν τὴν φωνήν. ‖ Eſt etiã Articulatim diſtinctéque formo & explico, Explano, φράζω, Heſych. vt ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκότα.

C. Διαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulis ſuis diſtinguo. Apud medicos (vt Cam. annotat) eſt Iungo: vt διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, annectitur ſeu articulatur. Sic coſtas ſingulas ſingulis vertebris διαρθροῦσθαι ſcribit Galen⁹, quod προσαρθροῦσθαι dixit Hipp. Cam. Eſt etiam Effingere & conformare, Camer. ἐκμάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere, Bud. διατυποῦν, Suid. vt Plato Sympoſ. de Apolline homines iuſſu Iouis fingente, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato reſonãtem διαρθροῖ, Fingit. Cam. ‖ Eſt prætereа Membratim & artuatim abſoluere, cõponere, Exactè fingere. Itẽ Explicare. Ita Bud. citãs hæc ex 1 Ethic. 7, δόξειε δ᾽ ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Vltimam manum imponere. Ponitur & pro Explanare, lib. 1 Metaphyſ. 9. & in 1 De gener. anim. συγκεχυμένην καὶ μὴ διηρθρωμένην. Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod διαδηλοῦν Heſych. exponit. διαρθροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, vt ex Gaza interpretantur vulg. lex. Heſychio præter ἀκριβοῦν, eſt etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio (vt Plinius vocat) Membratura, Artuum commiſſura. vt διάρθρωσις κεφαλῆς Camer. Vbi ceruix committitur cum capite. Διάρθρωσιν Gorræus ſcribit à Galeno ſæpe accipi generatim pro omni oſſium compoſitione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam ſpeciatim ſumi, eſſéque alteram τοῦ ἄρθρου (id eſt articulationis) differentiam: alio verò nomine προσάρθρωσιν ab Hippocrate vocari, eſſéq; oſſium connexionem omnino laxiorem: ſic vt euidens facilis magnúſque motus ſit, cuiuſmodi in cruribus, brachiis, manibus & pedibus habeatur. Eiúſque tres differentias à Galeno ſtatui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον. Accipitur prò artuum agilitate in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, αἱ γὰρ συχναὶ καὶ δίαυλοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Eſt etiam explanatio, Bud.

Διαρθρωτικὸς, οῦ, ὁ, Articulandi & membra committendi vim habens.

C. 2. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulis membriſque ſuis non diſtinctus. ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον, Fœtus informis, Camer. σῶμα ἄσαρκες καὶ ἀδιάρθρωτον. Lucian. ἀδιάρθρωτος γλῶττα τῶν ἰχθύων, Inexplanata, Theod. Item ἄσημος, ἀνάρμοστος, Heſych. ἀσαφῶς, Suid.

C. Ἐξαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Artus ſuis locis emoueo. Heſych. de organis στρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Ariſtot. Phyſiogn. ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes dixit. Camer.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, ſiue Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, dicitur ab Hippocrate, quum os citra fracturam ſuo loco mouetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἐκπτω-

A σις appellatur. Gorr.

C. ΠΡΟΣαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Per articulos annecto. Coſtas ſingulas ſingulis vertebris προσαρθροῦσθαι ſcribit Hippocrates, pro quo διαρθροῦσθαι dixit Galenus: vt refert Camer.

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, Hippocrati idem eſt quod διάρθρωσις, hoc eſt, oſſium motorum commiſſura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις paulo antè.

C. ΣΥΝαρθρόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1.

B Συνάρθρωσις, εως, ἡ, Compages oſſium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, vt Cicero vocat. Συνάρθρωσις (inquit Gorr.) eſt compoſitio κατ᾽ ἄρθρον oſſium quæ nec validè nec manifeſtò, ſed obſcurè & difficulter mouentur. Cuius ſpecies tres ſunt, ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo antè ſcribit σύμφυσιν & συνάρθρωσιν apud Hipp. idem eſſe.

ἈΡΤΑ΄Ω, τῶ, F. τήσω, Appẽdo, Suſpẽdo. Et Ἀρτάομαι, ῶμαι, Appendor, Suſpendor. vnde ἠρτῆσθαι, Suſpenſum eſſe: vt apud Syneſ. ep. 4, οἷς οὖν ἐκ τῶν τοιῶνδε πλείοσιν ἀπὸ λεπτῆς φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, Illis è tenui filo vitã eſſe ſuſpenſam aiũt. Gr. Naz. ἐν ἤρτηται τοῦ ἑνός, Vnum ex altero pendet. ‖ Ἀρτῶμαι metaph. eſt etiã Pendeo animi, & Spem meã in aliquo collocatã habeo, vt inquit Bud. afferẽs ex Herodiano lib. 4, ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. At Polit. interpr. Nũc totũ Romanũ imperium in virtutẽ veſtram recũbit & fidem. ‖ Ἀρτῶμαι ἔκ τινος (addit Bud.) Adiunctus ſum alicui, Socius vel comes ſum alicui, & aſſecla. Xen. Hell. 6, καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων. In vulg. lex. ἠρτῆσθαι τὰς ἀρχὰς exponi-

D tur originẽ ducunt. Et ex Philoſtr. ἤρτητο ἐκ Φοινίκων στρατός, Ex Phœnicibus exercitus conſtabat.

Ἄρτημα, ατος, τὸ, Quod ſuſpenſum eſt, vel appenſum, Item Appendix. Sed ἄρτημα peculiari ſignif. Lorum ex quo marſupium dependet. Vide & Heſ.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, Laqueus. Item, Suſpendiũ. Soph. Antig. πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον. ‖ Polluci lib. 10, Ἀρτάνη eſt σχοινίον ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν.

C. Ἀναρτάω, Suſpẽdo. ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, Suſpendo me laqueo. ἀναρτῆσαι, ἀνακρεμάσαι, Heſ. Suid. ‖ At ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα metaph. dicitur pro Spẽ ſuã & præſidiũ in ali-

E quo locare, & cũ eo vitæ ſubſidia ſociare. Dem. ὑπὸ τῶν Λυκούργου παίδων dicit, εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτούς. pro Qui populo ſe adiungũt & populares eſſe volũt, vt exponit idẽ Bud. Ego autem ſuſpicor, ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα perinde eſſe ac ſi diceretur ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας εἴς τινα, i. Suſpendere ſuas ſpes ex aliquo, hoc eſt, Suſpẽſas ex aliquo vel pendẽtes ex aliquo ſuas ſpes habere. Dicitur etiã ἀναρτᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι. Procopius apud Suidã, ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπὶ πολὺ ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρ-

F τῶν, id eſt, Suſpendentẽ ſimili ſpe: vt dicitur aliquẽ vel alicuius animum ſuſpendere expectatione: pro Suſpẽſum habere, vel tenere, ſeu detinere. Et apud Suet. Ambiguis reſponſis & calida cunctatione ſuſpendere. Et apud Plaut. Suſpendere alicuius animum, non addito ablatiuo.

Ἀναρτάομαι, ῶμαι, in voce & ſignif. paſſiua, Suſpendor. vt ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος apud Philoſtratum, Suſpenſus è curru. ‖ In metaph. quoq; ſignif. vt vox actiua. Demoſth. ἀνηρτημένης ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Præt. autẽ ἀνήρτημαι exponitur Suſpẽſus ſum, vel Pẽdeo: vt εἰς τὸ δῆτον ἀ-

G νηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῷ Νύμφᾳ. Sed & vice verſa ἐλπίδες dicuntur ἀνηρτῆσθαι, vt Latinè Spes pendere. Chryſoſt. De ſacerdotio, ἀνήρτηται τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδέν, Salutis ſpes nõ aliũde pẽdere. Inuenitur & ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, apud Luc. pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbũ verbo, E nutu meo pendentes. Interdũ & alii datiui quàm ἐλπίσι huic verbo adiũguntur. vt ἀνηρτημένος τῆς ἐπιθυμίας, Suſpenſus è cupiditatibus, vel potius Pendens è cupiditatibus. Plutarchus autem dixit ἀνηρτημένων τοῖς ὄμμασι, in Othone, πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων τοῖς ὄμμασι. id eſt, interprete Budæo, Quum omnes

H eum oculis deſignarent, ex eo ſuſpenſi, Quum omnes in eum verſi eſſent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. Quod autem Plato dixit ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέ-

ροντα, vertit Cicero, Nam cui viro ex ſeipſo apta ſunt omnia quæ ad beatè viuẽdũ ferũt. Quo in loco præpoſitionẽ εἰς habet hoc verbũ, ſicut & in paulo antè citatis locis. At in loco Plut. proximè præcedẽte, iungitur præpoſitioni πρός. A

Ἀνηρτημένοι τῆς ψυχῆς, Suidas exponit ἐπηρτημένοι, citans hunc locum, οἱ δὲ τῆς ψυχῆς ἀνηρτημένοι, καταφρονοῦντες μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων θεῶν ἀσέβειαν.

Ἀνήρτημαι cum infinit. familiare Herodoto, pro Suſpẽſus ſum deliberatione aliquid agendi: vt ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι, & ἀναρτημένος ἔρδειν κακῶς. Item, ἀναρτημένους σοῦ χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν. In vulg. tamen lex. ἀνήρτημαι in huiuſmodi locis redditur Animatus ſum. B

Ἀναρτῶμαι, voce paſſ. ſignif. act. idipſũ declarat quod ἀναρτῶ declarare diximus. Habet verò & aliã ſignif. de qua ſic Bud. Ἀναρτῶμαι voce paſſ. tantùm, Concilio mihi & Aſciſco, Amicitiáq; deuincio. Xen. in Pæd. exordio, ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. Idẽ alibi, ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos & bene cupientes reddidit ſuo congreſſu, ita vt diuelli ab eius amicitia nõ poſſent. Hactenus Bud. Nõ dubito autẽ C quin ἀνήρτητο ſit eodẽ modo accipiendũ in hoc Philoſtrati loco, ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamẽ vertunt, Oratione Troianos ſuſpendebat. Cæterùm notandum eſt Bud. addere in præcedẽtis loci interpr. verba hæc, ita vt diuelli ab eius amicitia non poſſent, ad exponendã metaphorã. Fortaſſe autẽ eam ſine periphraſi poſſimus exprimere ſi ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obſtringo. Nã qui alicui eſt obſtrict⁹, ex eo veluti ſuſpẽſus eſt. adeo vt ſit mihi Obſtrĩgo vel Deuĩcio, quaſi Ex me ſuſpẽdo. D

Ἀνάρτησις, εως, ἡ, Suſpenſio, ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις, Suidas.

Ἀνάρτησις, Metaphoricè, Obſtrictio, Deuinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

C. ἈΠαρτάω, τῶ, Suſpendo, Appendo: vt ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suſpendo ſpes ex hoc, id eſt, In hoc ſpem meam colloco. Ex eo autem pendere ſpes noſtra dicitur in quo illam collocamus. Luc. in Timone, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου. Ex Euripide autẽ affertur ἀπαρτῆσαι δέρην pro Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι pro Suſpẽdor. vt apud Dioſcor. βοτάνιον ἐκ μόσχων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa. q.d. Ex pediculis ſuſpenſa. Tale eſt ἀπηρτημένος ἐκ χοινίων. ‖ Ἀπαρτῶ (q.d. Seorſum ſuſpendo) pro Dirimo, Diſtraho, Diſſocio. Luc. De hiſt. ſcrib. οὔτε ἄγαν ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Et Ἀπαρτῶμαι, itidem pro Dirimor, Separor, Diſto. vt Philo De mundo, ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας, Dirimiè ſua coniugatione. ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, Ariſtot. Magno inter ſe diſtãt interuallo. Gaza autẽ, ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύεται, vertit Procul radicib⁹ erũpunt. Ἀπαρτῶμαι apud Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. p. 733. E F

C. ΔΙαρτάω, τῶ, Diduco, Dirimo, Interuallo quodã intercipio. Plut. Timol. καὶ διαρτῶντες ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et apud Philonẽ De mundo, διαρτηθεὶν pro Diductum & non cohærens. Bud. p. 739.

C. ἘΞαρτάω, τῶ, Suſpẽdo, Alligo, Annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et ἐξαρτᾶν χρυσίον, Suſpendere de collo aurũ. Syneſ. epiſt. 109, metaph. τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες (q.d. Ex tot iudicibus nos ſuſpendunt, Vel G Tot iudicibus nos alligant) pro Pendere nos ex tot iudicibus volunt. Budæus doctè, Pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ex Plut. autem Themiſtocle affertur, ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. ‖ Ἐξαρτῶ, eodem metaphoræ genere quo apud Lat. Deuincio. pro Amicitiã alicuius concilio, quaſi eum ex me ſuſpendendo, i. ex meo nutu. Syneſ. epiſt. 98, ἐξήρτησα σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σοῖς. Idem ἐξήρτησε eadem ſignif. dixit, & quidem itidem actiua, epiſt. 20. Alibi autem paſſiua, δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. H

‖ De Ἐξαρτῶ, autẽ pro Tollo ſurſum, vide in Ἐξαρτῶμαι.

Ἐξαρτάομαι, τῶμαι, itidem Dependeo. Ariſtid. in Panath. ὁ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Huius eſt appendix. Apud eundem, ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, E viri vnius gloria pendentes. Tale eſt, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, pendent ab euentu. In vulg. lex. affertur ex Xenoph. Pæd. 5, ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος pro Pendebit è viribus & ſuſtentabitur. Rurſus ex Plut. in Galba, ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, ab vno ſuſtentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exponitur Pendeo in alia etiam ſignif. videlicet pro Magnopere deditus ſum: vt apud Athenæum 12, οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῆς ἡδυπαθείας οἱ τότε. ‖ Ἐξήρτημαι, Conſtrictus ſum, Adhæreo. Plutarchus in Antonio, τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planicies his collibus coniuncta eſt, vel adhæret. Vel, His collibus continuò ſubiacet, vt Bud. interpr. Itẽ Ἐξήρτημαι, Cõiunctus & connexus ſum, Coniunctam habeo rationẽ, Idem Bud. ex Plat. ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sũ aſſectator. Cingo & δορυφορῶ. Plut. ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, videntes plebem eum cingentem & conſectantem. ‖ Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, apud Strab. pro Aſſurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem verò & Ἐξαρτῶ interpret. Eleuo, Tollo ſurſum. μετεωρίζω. ſed exemplum non addit.

C. ἘΠαρτάω, τῶ, Suſpendo deſuper, (vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet) ἐπικρέμαννυμι. Suidas ex Æliano, cuius locos apud eũ vide. Æſchines in Tim. καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις pro Metum inieci. Et paſſ. ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodianum Impendens periculum. Vide Bud. p. 740.

C. ΚΑΤαρτάω, τῶ, à quo καταρτῆσαι affertur in vulg. lex. ex Herodoto, ſed quod videtur eſſe malè ſcriptum pro καταρτίσαι. Sic & κατηρτημένον apud eundem pro κατηρτισμένον legi puto in Thalia.

C. ΠΑΡαρτάω, τῶ, Suſpẽdo è cingulo, vel Succingo vt enſem. Luc. De Herc. καὶ τὸν χρυσὸν παρήρτηται. ET Παράρτημα, Quicquid ita ſuſpenſum geſtatur, Quicquid ab alio dependet & annexũ eſt vt appendix, Quicquid applicatur & admotum ſuſpenditur. Luc. οἷς ἐγὼ (ἔφην) ἐπαοιδαῖς ποτε τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι;

C. ΠΡΟΣαρτάω, τῶ, Appendo. A cuius paſſ. voce eſt partic. προσηρτημένος: vt προσηρτημένον χύτρα apud Dioſc. quod exponitur Appẽſum ollæ. Et προσηρτημένα Bud. ex Theophr. pro Adhærentia. ‖ Et metaph. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ [τῇ ἡδονῇ] προσηρτημένους, Deditos huic voluptati & ex ea pẽdẽtes. Plut. Pop. προσαρτᾶσθαι μειρακίοις, ſociare ſe iuuenibus factioſis & ab eis nõ diſcedere, vt inquit Bud. Alii, Et iis adhæreſcere. ET Προσάρτησις, q.d. Appenſio, Additamentum, In vulg. lex.

C. ΣΥΝαρτάω, τῶ, Appẽdo, Annecto. Pro qua ſignif. affertur in vulg. lex. συναρτῆσαι γάμους, ex Eurip. Medea. Et Συναρτῶμαι paſſ. itidẽ pro Appẽdor, Annector, Cõnector. vt συνήρτηται τῇ φλεβί, Venæ cõnectitur, Ariſtot. De an. lib. 1. Itẽ συνηρτῆσθαι pro Adhærere. ‖ Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. ex Plut. p. 734. ET Συνάρτησις, Connexio rerũ & colligatio, quũ vna ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exponit apud Plut. Vide p. 734.

Ἄρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Integer, Incolumis, Non læſus. Quòd ſi afferẽda ſit interpr. quæ huius vocis originem oſtendat (ſi quidẽ fides illis habẽda eſt qui ab ἄρω deducunt) hãc aut aliquã huiuſmodi afferri poſſe exiſtimo, vt ἄρτιος ſit Cõpagem ſuã habẽs, ſeu retinẽs. Quia quæ integra ſunt, veluti cõpacta & coagmẽtata ſunt: cõtrà eorũ quæ nõ integra ſunt, & quib⁹ aliquid deeſt, partes velut diſſolutæ eſſe videntur. Sed (vt ingenuè fatear) nec mihi ſatis hæc ſatiſfaciũt, nec aptiora tamẽ excogitare me poſſe arbitror, ad tuẽdã hãc etymol. ab ἄρω. quã tamẽ ſequatur & breuiũ ſcholiorum autor, quũ ἄρτια exponit ἡρμοσμένα, necnõ Heſych. exponẽs προσηρμοσμένα. ſed ille habet etiã ὑγιῆ, & quidẽ priore loco: apud hũc autẽ præcedũt explicationes duæ, ἀπηρτισμένα & τέλεια. Idẽ paulo pòſt, ἄρτιον, ὑγιές, ὁλόκληρον. Et quod ad deriuat. illã attinet ab ἄρω, ipſe quoq; Euſt. ἀρτιώειν (quo pri⁹ eſt ἀρτύειν) ab ἀρῶ deducit: quod ἀρτιώειν ab ἄρτιος eſſe, ſicut & ἀρτίζω, neminẽ inficiaturũ exiſtimo. Quinetiã idẽ p. 839, ἄρτιον & ἀραρότα copulat, ſcribens, ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει τὸ τοὺς στρατιώτας, ὥς ἔφη, εἶναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν. τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. Quæ quum ita ſint, ego quoque hoc etymum vocabuli ἄρτιος ab ἄρω ſiue ἀρῶ, ſequendum putaui, dum melius aliquod ſe offerret. Alioqui certè, ſi cum bona grammaticorum venia potuiſſem, primitiui locũ ei (τῷ ἄρτιος inquam) dediſſem. Cæterùm

mihi nunc aliud in mentē venit, quod illud etymum adiuuet: vt nimirū ἄρτια apud Hom. interpretemur Cōſentanea, & quum φρεσὶν ἄρτια ᾔδη dicit Il. ε, & alibi (vnde & cōpoſ. ἀρτιεπέων) & quum ἄρτια βάζειν Od. θ. Quidni verò ἄρτια βάζειν interpretemur Cōſentanea loqui, quum hæc Latina vox aliquā τοῦ ἄρω ſignif. includat? Illud autē φρεσὶν ἄρτια ᾔδη conferre poſſumus cū eo quod Latini dicunt Mentē bene cōpoſitam, & Incompoſitos animi motus, οὐκ ἀρτίοις, οὐκ ἀρεστοῖς. Hæc ſunt quæ de hac ſignif. nunc afferre poſſum. Meam verò coniecturā de ratione propter quā ἄρτιος Integrū ſignificet, paulo antè protuli. Igitur ad exēpla venio. Luc. de Vulc. loquens in lib. De ſacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε. χωλεύει γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος. Paulus apoſt. 2. ad Tim. in fine cap. 3, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. Vt perfectus ſit homo Dei, ad omne opus bonum perfectè inſtructus. Sunt autem qui hāc τελειότητος ſignif. à numero ſumptā putāt qui ἄρτιος appellatur, id eſt par, & impari opponitur. ‖Ἄρτιοι ποιεῖν ταῦτα ex Herodoto affertur pro Huic rei faciendæ ſufficiētes. ſed ſuſpectus eſt locus. ET Ἀρτίως, aduerb. Integrè, Perfectè, Heſych. Item pro ἁρμοδίως, i. Cohærenter & apté. vt in hac expoſ. quam ex neſcio quo ſchol. affert Bud. ἀπαρτίζω eſſe τὸ ἀρτίως συμπληροῦν, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ ἡρμοσμένως. SED & Ἀπαρτίως apud Hipp. legimus quod exponitur ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. AT Ἀπάρτιον προγράφειν ex Plut. pro Auctionem bonorum facere & auctionari, vide apud Bud. C. p. 736. ET comp. Ἀπαρτιλογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deeſt. Bud. ex Herodoto, pag. 736. Conſule & Euſtathium de hac voce.

Ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, cui opponitur περισσὸς, Impar. Plut. De def. orac. τοῦ περισσοῦ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed & illi quorum par eſt numerus dicuntur ἄρτιοι. vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autē qui exiſtiment ἄρτιον ſuā τελειότητος ſignificationē hinc accepiſſe, quòd videlicet ἄρτιος ἀριθμὸς, i. Par numerus, à geometris τέλειος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστίν. & hinc ἄρτιον appellari quod omnibus ſuis partibus coſtat, ita vt nihil neque deſit neq; ſuperſit. HINC cōpoſ. Ἀρτιοπέριττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Parimpar. vt ἐκ τῆς ἀρτιοπερίττου φύσεως. In vulg. lex. ITEM aduerb. Ἀρτιάκις, Pariter, i. Pari numero. Plut. De def. orac. ἡ δὲ πεντὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν, i. At quinarius ſi pariter ſumatur, decem perfectum numerū edit: ſin impariter, ſe rurſum procreat. ET Ἀρτιάζω, Ludo par impar, Gall. *Ie ioue à per ou non.* Ariſtoph. Pluto στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς. A quo Ἀρτιασμὸς, Luſus eorū qui ludunt par impar. vt exponit Bud. in hoc Ariſtotelis loco, Rhet. 3, τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπών.

C. Ἀρτιεπὴς, Ἀρτιμελὴς, Ἀρτίπους, (pro quo apud Luc. ἄρτιος τὼ πόδε) Ἀρτίφρων, &c. priorem illam ἀρτίου ſignif. ſeruantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, & ſic in cæteris.

¶ Ἀρτίζω, Cōpono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, paſſ. voce, ſed ſignif. actiua, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. Sed vſitatiora compoſita, Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω.

C. ἈΠαρτίζω, Perfectū & abſolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et paſſ. Ἀπαρτίζομαι, vt apud Baſil. in Hexaem. κόσμος ἀπαρτισθεὶς, Mundus omnibus ſuis partibus abſolutus. Ἀπηρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Conſummatæ iniquitatis effectus, Bud. ex Chryſoſt. p. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in ἀπαρτιλογία. ‖Ἀπαρτίζω (addit Bud.) ferè abſolutè ponitur: & affert ex Ariſtot. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpret. Vt æquare prudentia & grauitate morū poſſit magnitudinē dignitatis & principatus. ‖Quare & pro Quadrare ponitur (ſubiungit idē) vt apud Ariſtot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, vt alibi loquitur. Ex eodē Ariſtot. affert pro Adæquare, vt à Cic. dicitur, Equitum vrna adæquauit. Vide Comm. pag. 734 & 735. ‖Ἀπαρτίζειν, Diſpertire, Diuidere. vnde apud Ioſeph. De antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς. ET Ἀπαρτιζόντως, aduerb. Perfectè, Expleto numero, Ita vt nihil deſit, nihilq; ſuperſit, inquit Suidas. quem adi. ET Ἀπαρτισμὸς, Perfectio (eo ſenſu quo dicitur aliquis Perficere opus, quum extremam ei manum imponit) vt Euang. Lucæ c. 14, v. 28, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, An habeat quæ ad perfectionem operis requiruntur. HINC & Ἀπαρτὶ, quod exponitur ἀπηρτισμένως, id eſt Plenè, Omnino. & q. d. Expleté. Vide Suidā. Apud Heſych. ἀπαρτιᾷ, mendoſe (vt opinor) explicatur ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς.

C. 2. ΣΥΝαπαρτίζω idem quod ἀπαρτίζω. Bud. 735, ex Themiſtio, συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua eſſe magnitudine. Chryſoſt. τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται.

C. ΕΞαρτίζω, Abſolutum reddo. Item, Abſoluo, Expleo. vt Act. Apoſt. cap. 21. v. 5, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, id eſt, Expleuiſſe dies illos, vel Peregiſſe. ‖Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Inſtruo, vel Perfectè inſtruo. vnde 2 ad Tim. 3, in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, inſtructus, vt vetus etiam interpres reddit. Rectius tamen alii, Perfectè inſtructus.

C. ΚΑΤαρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Abſoluo. Bud. Καταρτίζω (inquit idem) Abſolutū reddo: (vt apud Gregorium Nazianz. καταρτίζειν οὓς ἐπιστεύθημεν, Abſoluere & cōſummatos reddere) Itē, Omnibus numeris partibúſq; abſoluo, & abſolutè compono. vt Luc. 6, κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. ‖Interdū καταρτίζειν, Accommodare & concinnè aptare, Coagmentare. vt epiſtolæ ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, Compoſitum animo & veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Baſilius, ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus & abſolutus. Sic ad Cor. cap. 1, v. 10, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, participium κατηρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati & compacti, vt totum quippiam quod ſuis omnibus partibus aptè inter ſe cohærentibus componitur. Idem ad Rom. 9. v. 22, σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν vertit Vaſa iræ coagmentata ad interitum: Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad huius autem annotat. te remitto pro aliorum etiam locorum noui Teſtamenti expoſitione in quibus hoc verbum habetur. Cæterùm vt hîc κατηρτισμένοι quidam verterūt Aptata (quorum primus fuit vetus interpres) ita & Budæus καταρτίζει vertit Aptat & accommodat, in hoc Baſilii loco, διὰ τῆς παραινέσεως ταύτης τὴν πραγματικὴν γνῶσιν τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiā, Fingit, Format. addens & Græcam expoſitionem, διαρρυθμίζει ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. Καταρτίζω, Ex multis vnum compono. vt Dioſc. in præfat. libri 6, τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Edulia è multis rebus concinnata & compoſita. ‖Καταρτίζω hinc ducta metaphora, Ad concordiam atque vnanimitatē reduco, Perturbatos & ſeditionem agitantes ſedo & compono, Herodot. Terpſich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, Dirēptos conſociarunt, Diſſidentes conciliarūt. Hæc Bud. qui huc refert ſignific. illius etiā καταρτίζετε quod ad Galat. c. vlt. legitur, vt ſit pro Cōponite: & addit tranſlationem eſſe ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, quum luxati artus ſibi reſtituuntur. nam καταρτίζειν pro Reponere in artus mēbra luxata, dicit Ægineta. (ſic autē & Galli metaphoricè dicunt *Remettre un homme*, pro Commotū & immodicè perturbatū ſibi reſtituere, ſeu mentis ſuæ poteſtati, è qua exierit) ſed videtur & aliā ille locus interpretationē admittere: de qua in proximè ſequentibus. ‖Καταρτίζω enim eſt etiam, Reconcinno, Reſarcio, Inſtauro. vt apud Polyb. ναῦς καταρτίσαντες ἀνήγοντο. Sic Matth. 4, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eodem autem modo quidā illo in loco c. vlt. ad Gal. καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, interpr. Inſtaurate huiuſmodi hominē. Quæ interpret. magis mihi placet quàm altera: quæ tamen eundem ferè ſenſum efficit. Vetus interpres vertit, Inſtruite. Vide Budæi Comm. p. 737 & 738.

Κατάρτισις, εως, ἡ, Perfectio, Abſolutio. Item Inſtauratio: vt 2. ad Cor. cap. vlt. v. 9, τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν. vbi vet. interpr. Conſummationem vertit: alii Inſtaurationē. ſicut & v. 11, καταρτίζεσθε idē interpr. Perfecti eſtote, quod alii Inſtauramini. Ex Plutar. in The-

miſt. affertur ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις pro Cura & inſtitutio. ET Καταρτισμὸς, idem. Apud Æginetam Reſtitutio luxatorum in naturalem ſitum legitimúmque. Baſil. de animo dixit, ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν χαρίζεσθαι οἰκονομήσαντα. vbi vertunt Inſtructionem. ‖Καταρτισμὸς, Reconciliatio. ſeruando metaphoricam ſignif. ipſius verbi. ‖Item, Reconcinnatio, Ipſa reſarciendi actio, Inſtauratio. ET Καταρτιστὴρ, Reconciliator. quo ſenſu Herodot. in Terpſich. καταρτιστῆρας dixit, ſicut & κατηρτίσαντο pro Reconciliarunt. A B

¶ Ἀρτύω, & Ἀρτυνω, interiecto ν, Apparo, Adorno, Inſtruo, Struo. Od. υ. v. 241, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον. Et Od. π. v. 448, — τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξ, λόχον ἤρτυνον ἀρτυνάντες. i. παρασκευάσαντες vel συνάξαντες, Heſych. Apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, Inſidias ſtruxerunt. Iliad. ο, v. 303, Τσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. quod Euſtath. exponit ἀθρόως ἐμάχοντο. Et Ἀρτύνομαι, paſſ. voce pro eodem, vt Il. β, v. 55, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ‖Ἀρτύω, Condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. A cuius paſſiuo ἠρτυμένος, Conditus: vt Athen. 2, ὄψα ποικίλως πολυτελῶς ἠρτυμένα. HINC Ἄρτυσις, Ipſa actio condiendi. AT Ἄρτυμα, Condimentum. vt in Batrachom. Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι. Plut. De lib. inſtit. ἡ ἀνάπαυσις, τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι. A QVO Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, In condiendis cibis vſum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἀρτυτὴς aliud verbale, quod exponitur Cōdimentarius ex Plinio, apud Dioſc. lib. 2, ἀρτυτῆς ἁλός, Condimentario ſali, vel Conditaneo ſali. Ἀρτυτικὰ autem pro fructibus cinaræ, qui vulgò *artichaux*, ex Alex. Tralliano affertur. ITEM Ἀρτὺς & Ἄρτυνος. Ab Heſychio ἀρτὺς exponitur φιλία, id eſt amicitia: item σύνταξις. (ſed ἀρτύν habēt eius exemplaria, non ἀρτύω, & quidem expoſitum non ſolùm φιλίαν, ſed etiam σύμβασιν ἢ κρίσιν: at ἄρτυς, σύνταξις) Ἄρτυνος autem, ἄρχων. Sed tradunt alii, ἀρτύνους fuiſſe ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomē. At Ἀρτῦναι pro quibuſdam Argiuorum magiſtratibus ex Herodoto affertur. Sic ἁρμοσταὶ à Lacedæmoniis appellatos fuiſſe antea docui, cuius ſignificationis eadem eſt ratio. AT compoſita Ὀψαρτύτης & Ὀψαρτυτικὸν vide in Ὄψον. C D E

C. Ἀναρτύω, Adorno, Struo, Molior, in vulg. lex.

C. Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Inſtruo. Thuc. 2, καὶ τἆλλα ἐξήρτυον ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον εἶναι. Polybius 5, ἐν ταύταις ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodianus, ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Idem, ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Vtitur & alibi ſæpe. Interdum autem & ἐξαρτύεσθαι ſignif. act. dicitur: vt lib. 1, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς. Paſſ. autē ſignif. ἐξαρτύεσθαι apud eundem, vt lib. 1, ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλήθει τε ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, Et reliquo omni apparatu inſtructiſſimi ſunt. Sic lib. 6, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. Et ἐξηρτυμένος σιτίοις. Plut. in Per. ‖ Ἐξαρτύειν eſt etiam παιδεραστεῖν, Heſych. F

Ἐξάρτυσις, Apparatus, vt ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid.

C. Ἐπαρτύω, Apto, Adapto. Od. θ, v. 446, Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, id eſt συνήρμοζε, inquit Euſt.

C. ΚΑΤαρτύω, Cōpono, Coagmēto, Inſtruo. Pro παρασκευάζω citatur ex Plat. De leg. Et κατηρτυμένος apud Alciph. 123. b. pro Inſtructus, vt ſcribit Bud. q. addit, Greg. εἰς πεντηκοστὴν dixiſſe pro καταρτύειν Aſtruere, i. Affirmare & tueri argumētando, ἐπειδὴ ἀποσκευασάμενοι τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Apud Plut. autē in Sertorio φρενὸς κατηρτυμένης pro Mentis ſtabilis & compoſitæ, vt vult idem Bud. G

C. 2. Παρακαταρτύομαι, Compono, Ex multis vnum facio. In vulg. lex.

C. ΠΑΡαρτύω, Compono, Accōmodo. citatur ex Baſ. epiſt.

C. ΣΥΝαρτύω, Apparo, Inſtruo, Adapto. Apud Apol. Arg. 2, αὐτίκα νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, exponitur Inſtruentes. Legitur autem & συναρτύσαντες. H

¶ Ἀρτέω, τῶ, F. τήσω, Et Ἀρτέομαι, οῦμαι, Apparo, Paro. vt ἀρτέεσθαι νέας, & ἀρτέετο ἐς πόλεμον, & ἀρτέοντο πολεμέειν ἐξ ἀρχῆς. quæ exēpla ex Herodoto afferūtur. ἀρτίον) Heſ. exponit

ὁπλίζου. ET Ἐπαρτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Paratus, Qui eſt in promptu: vt Od. θ, — καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. & ξ, — καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπαρτέες νῆες, & ἐπαρτέα πάντα, apud Apoll. ITEM verb. cōp. ΠΑΡαρτέομαι, οῦμαι, Præparo, Struo, apud Herodotum. Et παραρτέετο στρατιὴν, prō Comparabat exercitum, apud eundem.

Ἀ'ΡΤΕΜΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Incolumis, Integer. Il. ε, Ὡς εἶδον ζώοντά τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. ET Ἀρτεμέω, ῶ, Incolumis ſum. Vel, Valeo, Sum integris viribus. Vel, Viribus præditus ſum. Heſ. Ἀρτεμέα (inquit in illū locū Euſt. p. 577) pro ὑγιῆ, quaſi ἀπημέα, vel ἄρτιον. VNDE & Ἄρτεμις ſecundum quoſdam (Lat. Diana) ἡ ἀρτεμέας ποιοῦσα ἤγουν ὑγιεῖς.

Ἀ'ΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autē à diſſecandis carnibus nomē habent. Apud Lycophr. Interfector, vt παιδὸς ἀρτάμους κληθήσεται. Vide Euſtath. qui ἀρτάμον dictum tradit quaſi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα. HINC Ἀρταμέω & Διαρταμέω, Concìdo in fruſta. Item Trucido. ἀρταμοῦσιν ἄνδρας, Eurip.

Ἀ'ΡΕΣΚΩ, F. έσω, P. εκα. Apud Hom. ἀρέσαι (ſicut & ἀρέσασθαι) prō Placare, ſeu Amicum reddere. vt Il. ι & τ, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autē ἀρέσκω nō ſolùm accipere fut. verbi ἀρῶ, videlicet ἀρέσω, ſed ab hoc ipſo fut. formari. Vide Euſtath. Vtitur autē Hom. eadē ſign. voce media Ἀρέσασθαι: vt Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. θ, Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At Il. δ, — ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται. vbi ſchol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσομεν. Quæ poſterior expoſitio cōuenit cum ea quæ ab Heſ. datur infinitiuo ἀρέσασθαι, videlicet ἰάσασθαι. Euſtath. tamen vult in illo etiā loco eſſe συναρμόσασθαι φιλικῶς. ſed mihi videtur debuiſſe diſtinguere inter ἀρέσασθαι iunctū accuſ. perſonæ, & ἀρέσασθαι habēs accuſ. rei. Cæterùm Xen. quoq; dixit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι pro Placare. ‖Ἀρέσκω (apud Hom. poſteros) Placeo. Xen. τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν; Iſocr. De pace. ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, ὥστε τὸν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ. Iūgitur & accuſ. & dicitur vel res vel perſona ἀρέσκειν τινά, Placere alicui. Thuc. 1, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει, Si quid horū tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. Ἀρέσκω σε exponit ἀρεστὸς φαίνομαι, & Probo me tibi: vt apud Syn. ἀλλ' ἐπὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam noſmet vobis nō approbamus, Quoniā vobis his non ſatiſfacimus. Pla. De rep. 8, ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι, Quāmaximè ipſe probet. Hæc & alia exēpla Bud. p. 730. At Cic. ἀρέσκειν cū accuſ. vertit ſimpliciter Placere, in Plat. ep. ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Iungitur & infinit. vt ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere. vel libet. Herodian. 2, καὶ πρῶτον ἀρέσκει πεμφθῆναι ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ET particip. τὸ ἀρέσκον, Placitū: & τὰ ἀρέσκοντα, Placita: vt Plut. inſcripſit lib. περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις. ET Ἀρεσκόντως, aduerb. Gratè. Xen. μὴ τὴν ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita vt hora mihi placeat. Budæus C. Vbi nota, caſum cum quo verbum conſtruitur, in aduerbio retineri. Euripides, ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui ſententia.

Ἀρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re (nā prorſus ad verbū reddi nō poteſt) i. Satiſfit mihi, Acquieſco, Placet conditio. Luc. δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Ariſtot. Eth. 4, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, In hōc Simonidi non aſtipulatus, Simonidis ſententiā non probās. Vide Bud. p. 730. Redditur ἀρέσκομαι & aliis verbis, eodē tamē ſenſu: vt apud Herodot. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Inuiſam habens ſententiā. Et apud Thuc. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κατασκευῇ quidā reddunt, Exoſus domiciliū: alii, Grauatus habitare. Apud eundē Thuc. lib. 1, λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo. quæ interpr. habetur & in vulg. lex. Sed diſtinguit Ariſtot. χαίρειν (quod eſt gaudere) ab ἀρέσκεσθαι, quū ſcribit Eth. 9, μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

Ἀρεστὸς, οῦ, ὁ, Placitus, Gratus. ὅπως ἀεὶ ἀρεστός ὢ τῇ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plutarch. τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστός. Et in Cæſare ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Cōm. Sic τὸ δὲ αἱρετὸν, ἀρεστὸν, Cic. vertit, Quod optabile, id eſſe expetendū. Ἀρεστὸν autem Budæus in Annot. in Pand. idem eſſe ait

quod Græci alias ψήφισμα & δόγμα appellant, Latini autem Decretum & Placitum. indéq; eſſe quæ vulgo Areſta dicuntur, quum potius per vnum r Areſta dici debeant. & Placita Plin. appellarit maximè ratas opiniones medicorũ, ſententiáſq; conſtantes inter medicos de ratione medicinæ, (quales ſunt Aphoriſmi Hippocratis) ita populi ſcita & ſenatuſcõſulta, & Curiæ Gallicæ areſta, i. placita, intelligi poſſe. nam Placere verbo pro decernere & ſtatuere ſenatuſconſulto, antiquos vti ſolitos. Εὐάρεστος etiam in vulg. lex. pro eodẽ ponitur, eique oppoſitum Δυσάρεστος: ſed ſine autore & exemplo.

C. Αὐτάρεστος, ου, ὁ, Sibiipſi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Heſych. αὐθάδης, Bud.

C. Δυσάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui placere difficulter queas, Moroſus. Iſocr. ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. οὕτω μοι τὸ γῆράς ἐστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eurip. Oreſte, δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægrè ferentes rem domeſticam, Non contenti re familiari: vt interpr. vulg. lex. apud Lucianũ. Δυσάρεστον, τὸ, ſubſtantiuè vſurpatũ Moroſitatẽ & offenſionẽ ſignificat: vt apud Chryſ. τὸ δυσάρεστον τῶν νοσούντων. Sic apud Plut. διαφυγεῖν ἐβούλετο ... μενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idẽ in Cõuiuio ſept. ſap. pro animo offenſo poſuit, ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον

Δυσαρέστως, aduerb. Moroſè. δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenſo eſſe animo: vt Bud. in C. exponit, dicẽs idem eſſe quod δυσαρεστεῖν.

Δυσαρεστέω, ῶ, F. ήσω, eſt (vt Bud. in C. tradit) Non hilariter affectus ſum, Implacidè me habeo, Moroſum me præbeo, vt ægroti qui in lecto acquieſcere nequeunt & iactantur. Syneſ. ἐνταῦθα δὲ ἔξεστι μὲν ἐστὶν ὑπελθεῖν δένδρων σκιὰν κἂν δυσαρεστήσῃς, ἔστιν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et ſi illic ex animi ſentẽtia non ſis, licet ad aliã trãſire aliámque. Ariſtot. de columba, in 6 De hiſt. an. ἐὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλο τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. Eãdem ſignif. habet in paſſ. voce. Gal. Ther. 8, ἔτι δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων. hoc eſt (vt Bud. ibidẽ interpr.) Qui iam morbo cõflictãtur, vt Celſus loquitur: & qui iam implacidi ſunt à mala valetudine Aduentante & ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. τό, τι ἐὰν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Addit, apud Polyb. quoq; περὶ πολιτειῶν in paſſ. vſurpatum non ſemel reperiri. At notandũ, in illo Hipp. loco conſtrui cum datiuo, quum in cæteris exẽplis nullus ei caſus ſit additus. Δυσαρεστεῖν etiá (vt addit) eſt δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenſo eſſe animo. Polyb. 2 Hiſt. μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τοῦ προειρημένου βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν. i. οὐκ εὐδοκήσαντες. Idem voce paſſ. 3. Hiſt. ἐπείπερ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ οὗτός φησι, τοῖς ὑπ' Ἀννίβου πραττομένοις. ἀντὶ τοῦ, ἐπείπερ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Baſil. ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις.

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, Diſplicẽtia ſui & tædiũ, vt Seneca dixit: ſeu Diſplicina, quo vocabulo Plaut. vſus eſt. Pla. Axiocho, κλαυθμυριζόμενον, ἣ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων δυσαρέστησις. vbi interpres vertit, Talium rerum deteſtatio.

C. Εὐάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus, Bud. C. Baſil. ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι, ὡς ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

Εὐαρεστέω, ῶ, F. ήσω, Libens acquieſco, & hilaritate cõprobo. vt Bud. in hoc Plut. παραμυθητικοῦ loco vertit, οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, i. οὐκ ἐνασμενίσειεν ἄν. Aretha in Apocal. 21, οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν.

In paſſiuo quoque idem ſignificat: vt apud Diodorũ, πάσαις δὲ πρεσβείαις φιλοτιμηθεὶς κεχαρισμένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστουμένας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατὸν, hoc eſt (vt Bud. Comm. exponit) ἀσμένας διακειμένας, Bene ſecum actum eſſe & comiter exiſtimantes, Nihil quicquam ſuccenſentes aut ægrè ferentes dimiſit. Chryſoſt. in 7 ad Hebræos, ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός, Quibus placatur, Quas libẽter admittit, ἀρέσκεται. Bud. Reperitur verò & cum accuſatiuo conſtructum, vt apud Epicurum, τῷ τὰ ζῷα ἅμα τῷ γεννηθῆναι, τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν. quem locum Cicero (vt in meo Ciceroniano lexico Græcolat. annotaui) ſic vertit, Omne animal, ſimulatque natum ſit, voluptatem appetere, eáque gaudere vt ſummo bono: dolorem aſpernari, vt ſummum malum. Εὐαρεστέω ſignificat etiam Placeo. vt apud Baſil. ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἄβελ, ποιμὴν ὑπῆρξε. & ad Ambroſ. Mediol. ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας.

Εὐαρέστησις, εως, ἡ, Placabilitas. Ariſtot. ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quaſi Placabilitas, Animus non æger, & Placidè compoſita mens, vt in Comm. Bud. exponit. Vulg. lex. apud Naz. interpretantur etiã Gratiæ reconciliatio.

Εὐαρεστήριος, ου, ὁ, Placatorius.

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, Libum. εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον. παρὰ τὸ ἀρέσκω· ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. Etymol. vel δι' οὗ ἐστι πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι. Euſt. ex Ælio Dion.

Ἀρεστήριον, ου, τὸ, ἱερεῖον καὶ θῦμα. τίμημα πρὸς θυσίαν.

C. Ἀπαρέσκω, F. έσω. Diſpliceo, Nõ placeo, Improbor. Thucydides, καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τούτοις ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plutarch. in Cæſare, ἤρκει γὰρ (ἔφη) τὸ μὴ χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Dicitur etiã ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Diſplicet mihi iſtud. Itẽ cum infinitiuo, vt ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Diſplicet mihi ludere. Qui infinitiuus mutari poteſt in nominatiuum in interpretatione, vt ſi dicas, Diſplicet mihi luſus. Interdum articulus τὸ præfigitur infinitiuo, vt apud Laertium in Platone, καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπήρεσκεν αὐτῷ. Iungitur etiam accuſatiuo perſonæ interdum, ſicut & ſimplex ἀρέσκω. Plato, ἓν μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. At verò iunctum accuſatiuo rei ſignificat Improbo, Repudio: ſed id quidem non itidem apud claſſicos. ſic vſi ſunt Bibliorum Græci interpretes, Eccleſiaſtici cap. 21, ἤκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπήρεσεν τὸν λόγον, Et improbauit ſermonẽ. Vel, Et ſermo illi diſplicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægrè fero, vel implacidè; oppoſitum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Datiuo iungitur. Herodianus lib. 5, ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. Item Improbo: vt apud Philoponum, ἀπαρέσκεται ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος τῷ μέτρῳ ἢ τῷ τιμήματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, Eius vitam improbo, Diſplicet mihi eius vita. Sed & dici poſſit ἀπαρέσκομαι αὐτῷ οὕτω βιοῦντι. Iungitur enim hoc verbum datiuo etiam perſonæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, pro Tu mihi diſplices: ſicut ἀπαρέσκω σοὶ pro Diſpliceo tibi. Citatur ex Nazianzeno, τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπείθετο. vbi tamen non exiſtimandũ eſt eſſe aliã cõſtructionẽ quàm cum datiuo. nam intelligendũ eſt ita, τῇ μητρὶ ἐπείθετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, id eſt, ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipſi diſplicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor. Aoriſt. medius huius verbi ſic vſurpatur apud Homerum, cum accuſatiuo, Il. τ, — οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, id eſt, εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo antè, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Euſtathius per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. Idem annotat ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι imperfectum videri eſſe ſermonem: at ἀπαρέσσασθαι δαιτὶ vel δώροις, integrum. Cæterùm quod attinet ad illam expoſitionem τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι, ſi rationem habuiſſet loci quem exponebat, vt poſſet cum eo illa explicatio accommodari, dixiſſet τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι. vt & Heſychius actiuè explicat: & accuſatiuus cui iungitur, euincit ita exponendum.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingratus, Iniucundus, Talis vt placere non poſſit. Contrarium τῷ ἀρεστὸς, quod fit ab ἀρέσκω ſimplici.

C. ΔΥΣαρέσκομαι, Diſpliceo. ἀπαρέσκομαι, Heſych. & Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, apud eundem.

C. ἘΞαρέσκομαι, Placo. Xenoph. (vt Bud. Comm. annotat) datiuo ferè ſemper iungit. OEcon. καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. Demoſth. accuſatiuo copulauit hoc in loco, ἐὰν τοὺς κυρίους δώροις ἐξαρέσηται.

C. ἘΠαρέσκομαι, Placo, Reconcilio. in vulg. lex.

C. ΣΥΝαρέσκει, imperſonaliter, Complacitum eſt, vt Terent. & Plaut. loquuntur. Dem. καὶ συνήρεσκέ ταῦτά μοι, καὶ

συνέπεσθαι αὐτοῦ,id eſt(Bud. interpr.) Etiã mihi complacita ſunt. Xen. οὐδέ γε τὸ φρουροὺς μισθῶσαι συνήρεσκέ μοι.

¶ Ἄρεσκος,ου,ὁ,Blandus,Gratiæ aucupator & captator,Qui apud omnes gratioſus eſſe cupit, ab omnibúſque gratiam inire:vt Budæus interpretatur, addens Ariſtotelem.Eth.9,huiuſmodi homines, amicos ciuiles vocare,non priuatos. οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic.4,ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι,οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλ᾽ οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quaſi Obſecundatores, ac ſeſe omnibus dantes. Budæus ibidem dicit hos vulgò Curiales vocari.

C.Δυσάρεσκος,ου,ὁ καὶ ἡ,Contrariam præcedẽti habet ſignificationẽ. vnde vitio vertitur adulatori in Paraſito Euripidis apud Athen. lib.6, Οὐ δεῖ παράσιτον ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

C.Εὐάρεσκος,Blandus, Placere cuilibet volens (vnde Εὐαρέσκως ἔχειν Budæus exponit ἄρεσκον εἶναι,Dare ſe alicui) Item, Placidus, Obtemperans: pro qua ſignificatione Bud.hunc ex Xen.locum adducit, Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ἡ πόλις εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι.

Ἀρέσκεια,ας,ἡ, Comitas aſſentatrix, vt Bud. interpret. in hoc Theophr.Χαρακτήρων loco,ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μὲν,ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Athen.6,ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς, ἐκτρέποντες τοὔνομα,ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Eſt eidem Bud.Faceto ſa vrbanitas, χαριεντισμὸς, κομψότης, σεμνολογία, Lepos in ſermone.Laert.in Pythag.ἀπείχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων. Interpretatur etiam Gratiam in hoc Diodori loco de Hephæſtionis funere,τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας,διεσκεύαζεν εἴδωλα δι᾽ ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων θαυμαζομένων παρ᾽ ἀνθρώποις,id eſt,Hoc maximè ſpectãs quomodo regis gratiam ea ratione iniret.

Ἀρεσκεύομαι, F.εύσομαι,Comiter appello,Comiter cum aliquo ago & blandior,Bud.φιλοφρονοῦμαι,Heſychius.Plutarchus περὶ παιδ.ἀγωγ.Οἱ μὲν τοῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡττώμενοι κολακείαις. HINC Ἀρέσκευμα,ατος,τὸ,Blanda appellatio & adulatoria, vt Bud.Comm.vertit in hoc Plutarchi in Demetr.loco,ἐστὶ γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τούτων καὶ περὶ τῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων.

C. Ἐξαρεσκεύομαι,F.εύσομαι,Placo, Diis ſacrifico.in vulg. lexicis.

Quæ ab ἄρω deriuata ſpiritum eius tenuem in aſperum mutarunt. Alioqui certè hoc vocabulum ἁρμὸς cum ſuis deriuatis huc non reieciſſem: imò nec diuerſo literarum genere ſcripſiſſem, vtpote ſimplicem verbalis formam habens.

Ἁρμὸς, οῦ,ὁ, Apta commiſſura,Coagmentatio,Compages. Ἁρμὸς(inquit Budæus)pro compage in hoc Xenophontis loco,loquentis de corpore leporis ad celeritatem compacto,οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομεγέθες τούτῳ,ὅμοιόν ἐστι πρὸς ἁρμόν.In Hippiatria(addit idem Bud.)pro luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro lapidis commiſſura citatur ex ſchol. Ariſtoph. Ἁρμοὺς, (vt inquit Pollux) quidam appellant tam ſummi humeri quàm cubiti articulum (q.d.compages) alii κορύνας,alii κονδύλους. Eidem Polluci ἁρμοὶ ſunt interſtitia dentium.

Ἁρμοῖ,aduerb.Congruenter,ἁρμοδίως. ‖Ἀρμοῖ autẽ cum tenui,Nuper,νεωστὶ,ἀρτίως. Sic Etym.& ſchol.Theocr.in hunc eius locum, Idyll.4,— ἁ γὰρ ἄκανθα Ἀρμοῖ μ᾽ ὧδ᾽ ἐπάταξ᾽ ὑπὸ τὸ σφυρόν. Æſchyl.Prom.vincto, Ἀρμοῖ πέπαυμαι τοῖς ἐμοῖς θρήνων πόνοις. Nam ſecundum hæc quæ modò dixi, fuerit ita ſcribendum ἀρμοῖ cum tenui.Sed Euſt. contrà ait magis receptũ eſſe vt ἁρμοῖ cum aſpero ſcribatur pro νεωστί.Exiſtimari autẽ vocẽ eſſe Syracuſanorum.dici enim ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, ex quo per ſyſtolen ἁρμοῖ,vt ἐξοῖ pro ἔξω:& ἐνδοῖ pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym. Heſych.vult ἁρμοῖ non ſolùm ſignificare ἀρτίως & προσφάτως,ſed etiam ἡσυχῆ & ἐξαίφνης.Erot.in Expoſ.vocum Hipp.ἁρμῷ (nam ita legitur apud eum) ait ſignificare ἡσυχῆ,& μικρῶς.

C.Ἁρμονογέω,ῶ, Cõgruenter coagmento, Aptè cõmitto, Cõcinno,Aptè cõpingo.vt ἡρμολόγησε τάφον,in Epigr.Et ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ expon. Structura coagmẽtata.in Epigr. ET Συναρμολογῶ,pro eodẽ.quod etiã exponitur,Congruente proportionũ ratione conſtruo.Paulus ad Eph.2,v.21, de Chriſto loquens ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Idem cap.4, verſu 16,itidem de Chriſto, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον,&c.vtrobique pro cõgruenter coagmentato.

¶ Ἁρμόζω,vel Ἁρμόττω,F.σω,Quadro,Congruo,Conuenio, vtpote aptè cohærens. (ἁρμόζειν autẽ actiuum cum ſuo paſſ.poſtea exponã)Xen.Pæd.1,p.7,ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα, vtrunque habere ſibi congruentẽ tunicã,ſeu conuenientẽ: i.(vt præcedentia oſtendunt) magnum magnam, paruũ paruam. Habetur autem eo ipſo in loco ἁρμόττων pro eodẽ, ὁπότε μὲ κατασταθείην τοῦ ἁρμόττοντος κριτής.Dioſc.lib.6,c.1,ἁρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, exponitur Congruentia iis qui venenũ biberunt.Malim tamen Conducẽtia: vt ſit pro συμφέροντα. Ex Iſocr. autem affertur præpoſitioni πρὸς iunctum, τόδε πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει,Hoc ad vitæ conſuetudinem accõmodum eſt.Et ex eodem in Paneg. πρὸς δὲ τοὺς οὐκ εἰσὶν ἁρμόττοντες λόγοι.Ex Theophr.De cauſ.pl.lib.3,ἁρμόττει εἰς ψυχρὰ μέρος τόπους, Frigidis locis conuenit.Sæpe verò & infinit.iungitur: vt apud Iſocr. De pace,οὐ μὴν ἀλλ᾽ εἰ καὶ περὶ τινῶν ἥρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν.Et cum infinit.paſſ.apud eundẽ in Euag. encomio.ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τῆς ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μάλιστ᾽ ἂν ἁρμόσειε. Plat. epiſt.8,βασιλέως ἁρμόττει γίνεσθαι κυρίοις ἱερῶν τε,&c.

Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω,act. ſignif. Apto, Adapto, Aptè coagmento. (cui actiuæ ideo poſteriorem locum dedi quòd & minus vſitata eſſe videatur quàm altera, & paſſiua vox inter hanc & illam non tam incommodè interiecta fuiſſet)Homerus Odyſſ.ε,Τέτρηνεν δ᾽ ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Dicitur & ἁρμόζεσθαι in hac act. ſignif.vt— ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείῃ παρθένῳ, in eodem libro: vbi redditur Apta,vel Concinna:ſed malim Aptè compinge.Sed & in proſa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, vt Plut.Solone,τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, Leges accõmodat ciuibus.Et Philo De mundo,τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τῷ αὐχένι, capita cum ceruicibus cõpegit.Qui duo loci ita exponuntur in vulg.lex. additur autem & hic ex eodem Plut.in Themiſt. ἁρμοττόμενος πόλιν πρὸς θάλασσαν,& redditur, Ciuitatis animos ad rem marinam diſponens. Suidas ἁρμόζεσθαι cum eadẽ conſtruct. exponit ἐπιτηδείως διατίθεσθαι in hoc loco autoris anonymi, ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν. Rurſus in vulg.lex.ἁρμόζεσθαι σύριγγας, (cuius exempla habes & apud Bud. pag.314)Componere fiſtulas.Et ἁρμόσασθαι αὐλὸν ex Luciano,itidem Componere. ‖Ἁρμόττειν τὴν πόλιν,Luc.Cõſtituere & temperare ciuitatem,Budæo in terpr.vnde & ἁρμοσταὶ dicti. Quod harmoſtarum munus exercere,videtur appellaſſe Xen.ἁρμόζειν in Laced. polit. vbi dicit ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν,& ἁρμόζοντες ἐπὶ ξένης. ‖Ἁρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, autore Budæo,Iungere connubio,Nuptui dare.(addẽdum autem & Deſpondere, vt paulo pòſt docebo) Appianus,ἥρμοσαν δ᾽ ἐν τῷδε τῷ δείπνῳ τὴν Πομπηΐου θυγατέρα Μαρκέλλῳ.Chion Matridi, ἥρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χρηστοτάτοις Ἀθήνησι. Sed & ipſe vir dicitur ſibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, vt apud Herodotum Terpſich.ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα. Et ἥρμοσται τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα. Paul. autẽ ad Cor.2, c. 11,in principio,dixit ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ,παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ. vbi vet. interpres ἡρμοσάμην vertit Deſpondi,Eraſmus Adiũxi,Beza Præparaui.Fortaſſe autem Deſpondi retineri poſſit, ſic interpretando locum, Vos vni viro deſpõdi [nimirum Chriſto]quos ſiſterem illi [tanquam] caſtam virginem. Poſſumus autem dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui,vel Aliquẽ ſibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi poſtea nõ ſiſtatur & connubio detur.vt in illo Herodoti loco qui eſt in Terpſichore,poſt ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα,ſequitur ψευσθεὶς δὲ τοῦ γάμου. Quare hîc deſpondendi verbo vti poſſumus, in interpret.at nullo modo Iungere connubio,aut Nuptui dare,interpretari.Sciendũ eſt autẽ Lat.quoq; non ſolùm patrem puellæ vel adoleſcẽtis dici Deſpondere, ſed ipſum etiã adoleſcentem Deſpõdere ſibi puellam,

Ἁρμόζομαι vel Ἁρμόττομαι, paſſ. Aptor, &c. Chryſoſt. αἱ ψυχαὶ διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλας ἁρμόζονται καὶ συνεστήκασι. Vbi exponitur Compinguntur. Fortaſſe autem commodius exponetur Stat firma earum compages. A Platone autem De rep. 8, ἡρμοσμένη ψυχὴ, vocatur Animus compoſitus & ſibi conſentiens, qui vacuus eſt vanis cupiditatibus, vt vult Bud. p. 314, vbi vide locum. Idem ἥρμοσται exponit Aptus eſt, in hoc Polybii loco, πῶς γὰρ Ῥωμαῖοι ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιφάνειαν. A

Ἁρμοζόντως, aduerb. Congruenter, Conuenienter. vt ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Conuenit. B

Ἁρμογὴ, ῆς, ἡ, Apta iunctura, Compages, Coagmentatio, Luc. in Zeuxide, καὶ ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ συνάπτεται καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, &c. Herodianus lib. 3, διεῖσιν τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον αὐτοῦ τὰς ἁρμογάς. ‖ A Suida ἁρμογὴ exponitur τάξις in hoc loco μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. ‖ Eupolis autem ἁρμογίαν etiam (muſicam videlicet) appellauit ἁρμογὴν, Polluce teſte, lib. 4, cap. 8. ‖ Ἁρμογὴν vocari etiam volunt quidam colorum tranſitum, in pictura. C

Ἁρμοσύνη, Gubernatio: vt vulg. lex. exponunt. Ἁρμόσυνοι, Moderatores. Ita dicti apud Lacedæmonios magiſtratus qui mulieres in officio continebant. Vide Heſychium.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, Moderator, Temperator. vt quos ſuis vrbib[us] Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quòd eorum munus eſſet omnia bene componere & quaſi concinnare: quod eſt ἁρμόζειν ſeu ἁρμόττειν. quo etiã ſenſu ἁρμόττειν τὴν πόλιν & ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xenophon Hell. 1, καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστὴς Ἐτεόνικος. Demoſth. Pro corona de Lacedæmoniis loquens, καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς. Plutarch. in Lycurgo ἁρμοσταὶ & σωφρονισταὶ copulauit. Ab eodẽ De Alex. fort. lib. 1, ἁρμοστὴς & διαλλακτὴς coniunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ ſignificationem. Sic autem & Pollux lib. 1, ſcribit διαλλακταὶ, (id eſt reconciliatores) ab Herodoto dici καταρτιστῆρας. poſſe autem & ἁρμοστὰς appellari. ‖ Ἁρμοστὰς Dionyſ. Areopagita appellauit epiſcopos etiam, vt tradit Bud. in Comment. pag. 315. quos adi: ſimul & eius Annot. in Pand. ‖ Ἁρμοστὴς, Cui deſponſa eſt puella (vt ἁρμόζειν pro Deſpondere) Polluci μνηστήρ. Sed hunc nominis ἁρμοστὴς vſum probare non videtur: quũ ſcribat, ὁ δὲ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἁρμόζει. ὅθεν τινὲς τῶν πολλῶν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ἐκάλεσαν. D E

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Heſychio idem qui & ἁρμοστής. Bud. in Comment. hæc (ex aliquo, vt opinor, grammatico ſumpta) ſcribit, ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Id eſt, ἁρμοστῆρας olim Athenienſes appellabant qui ſtatum ciuitatis ita ordinabant & componebant vt bene honeſtéque viueretur. ‖ Eidem ἁρμοστῆρες ſunt λίθοι δύο πρὸς τῷ ἄκρῳ τῆς θύρας τιθέμενοι. antepagmenta Vitruuio, vt quidam annotarunt. F

Ἅρμοστος, ου, ὁ, Conueniens, Congruens. Philemon apud Athen. lib. 13, Καί μοι λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἅρμοστον, Σόλων.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconueniens, Minimè conueniens, Non quadrans, Non habilis. Xenoph. ſcutũ inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait Bud. Luc. De hiſt. ſcribit. ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ ἀκόλουθον τοῦ πράγματος. Plut. in Pericle, ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν ἀνάρμοστον. Heſychius ἀσύμφωνα exponit ἀνάρμοστα. G

- Ἀνάρμοστος ſine adiectione, Inconcinnus, Incompoſitus, Ineptus. Ariſtoph. in Nub. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo eſt σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπειρόκαλος, μάταιος.

Ἀναρμόστως, aduerb. Incongruè, Inconuenienter, Inconcinnè, Ineptè.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ, Incongruentia, Incongruitas, Inconueniẽtia. A Platone in Phædro, τῇ ἁρμονίᾳ & κατακοσμήσει opponitur. Plut. περὶ ψυχογον. τοῦτο δὲ ἦν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, id eſt (Turn. interpr.) Animi proportione carentis non apta & incõmoda comparatio. ‖ Apud Lucianum ponitur pro ineptia, Budæo teſte. H

Ἀναρμοστέω, ῶ, Sum ἀνάρμοστος, id eſt Incongruus, Non congruo, Non conuenio, Non quadro. Plato De leg. 4. ἐν ἤθεσι νόμου ἀναρμοστεῖν λεγόμενα. Apud eundem ἁρμόττειν & ἀναρμοστεῖν oppoſita, De rep. lib. 5, ἆρα οὖν νῦν διήλθομεν εἰς μὲν τὸ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τῷ κακοῦ ἀναρμοστεῖ;

C. Εὐάρμοστος, ου, ὁ & ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans. τῷ συμφέροντι συγχαζόμενος, vt Suid exponit, addens hoc exẽplum, ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι. Sic de puero Baſil. εὐμαθὴς καὶ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Et Iſocr. ἔχειν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. Bud. interpretatur etiam Verſatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὔστροφον ἔχων. Εὐάρμοστον quod harmonicè cõpoſitum eſt, εὔρυθμον, vt Bud. interpr. apud Halicarnaſſ. in vita Lyſiæ. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. HINC Εὐαρμόστως, aduerb. Aptè, Concinnè. Iſocr. ὥστε γὰρ τοὺς μὲν ὀλίγους τόπους οὐκ εὐκαίρως οὐδ' εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας.

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Cõm. Plut. in Pomp. ἀσκήσεις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Plato 3, De rep. εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ. i. (Bud. interpr.) Honeſtus igitur ſermo & congruentia & condecentia & concinnitas, conſequentia ſunt bonitatis morum.

C. Ἀναρμόζω, ſeu Ἀναρμόττω, Fut. όσω, Adapto, Copulo. Halicarn. lib. 4, πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας. quẽadmodum ἁρμόζειν de coniugali etiam copulatione dici ſuprà docui.

C. Ἀφαρμόζω, vel Ἀφαρμόττω. Non cõuenio. Bud. Cõm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, eſſéque ἀπᾴδω, Diſſonus ſum, & ἀπρεπής, citans ex Baſil. hom. 10, ἔκβαλε ἀπὸ σοῦ διάνοιαν ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ θεοῦ. Vulg. lex. exponũt etiam Accommodo apud Lucian.

C. Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, F. όσω, Diſiungo, Diſgrego. ſic enim interpretandum eſſe (non, cum vulg. lex. Compono, Coapto, Diſpono,) patet ex hoc Eurip. in Oreſte loco, Ἐκλῄσε δ' ἄλλοσ' ἄλλος στέγης τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραις. Τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀποπρὸ δεσποίνας. id eſt (Phil. Melanchth. interpr.) Auellens procul à domina. at ſchol. exponit προσαρμόσας καὶ συγκλείσας.

C. Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, Fut. όσω, Concinno, Coapto. Halicarn. de Iſocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Eſt etiam Adiũgo, Adapto, id eſt Cum aliis apto, vt Bud. exponit in his locis qui ſequuntur. Syneſ. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσαις, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοι ἂν ὑπομνήματα. Luc. πήχεις γὰρ τῇ χελώνῃ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας. Pauſ. λιθίᾳ δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Item Apto, Accommodo. Syneſ. Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν, ὅ, τι δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρὸς σὲ γράμμασι. Neutraliter quoq; vſurpatur. vnde Bud. exponit etiam præter ἐφαρμόττειν & ἐπιβάλλειν, Cõuenire, Cohærere, Quadrare, ἐμπρέπειν. ex Greg. Sic apud Plutarch. περὶ Ἡροδ. κακ. Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττειν ἡθέλησαι.

C. Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non ſum conſonus. In vulg. lex. ἐξαρμόζω exponitur Auello, Diſiungo. Et ſubiungitur, ἐξαρμόσαι, id eſt τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, ſociatam neruorum concordiã (vt loquitur Fabius) diſſoluere. vt ſit quod Gall. dicitur *Deſaccorder*. Sed hæc nullo teſtimonio ibi confirmantur.

C. Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Heſ. Πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Phil. De vita M. lib. 2, ἄλλοτε ἄλλοις ἐφαρμόζοντι λέξεις. Apud Syneſiũ exponitur Inſerere vel Adiungere, epiſt. 4, ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσαις. ‖ Ἐφαρμόζω, neutrum pro Congruo, Conuenio, Cohæreo, Quadro & Cõſentaneus ſum, cum datiuo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accuſatiuum. Vide Bud. pag. 439. ET Ἐφαρμογὴ, Conuenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. τῇ πρὸς αὐτὸν [τὸν κανόνα] ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει. Vide Bud. ibidem.

C. Καθαρμόζω, Adapto, Compono. ET comp. 2, Συγκαθαρμόζω, apud Sophoclem, Πείθωτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. quod exponitur περιστεῖλαι.

C. Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Tranſmuto adaptando

aliter. Interdum etiam vertitur ſimpliciter Apto, Accõmodo: & ita Budæus in hoc Baſilii loco, τῷ σχήματι τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ κέχρηνται, κατὰ καιρὸν δηλονότι δηλῶς πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum ſimpliciter Commuto, Verto, Transfero. Philo De mundo, μεθαρμοσάμενος ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem De vita Moſ. lib. 2, εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζεσθαι διενοεῖτο. Idem ibidem De vita M. lib. 2, πρὸς τοὺς τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων μεθαρμοζομένη ἔσται, ſubinde ſe commutans. ‖Μεθαρμόζω apud Luc. pro Emẽdo & caſtigo, id eſt Meliorem reddo, inquit Bud. Sic Suidas μεθάρμοσον exponit ἐπανόρθωσον. Idẽ Bud. tradit μεθαρμόζομαι in malam partẽ poni à Greg. pro In deterius formo, vel In peius digero, vbi ſcribit, οὐκ οἶδ᾽ ὅ,τι παθὼν, ἐξαίφνης μεθαρμόζεταί τι καὶ μεταβάλλεται.

C. ΠΕΡΙαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Aptè circũpono. Pl. Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν.

C. ΠΡΟΣαρμόζω vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato in Timæo, καὶ μέσον μέσῃ ξυναγαγὼν προσήρμοττεν. quæ Cicero interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Pl. in Sol. πράγματα νόμοις προσαρμόζων.

C. ΣΥΝαρμόζω vel Συναρμόττω, (q.d. Coapto) Coagmento, Concinno, Aptè compono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. paſſ. vox, Apomnem. lib. 1, τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. Plut. in Solone, συναρμόσασθαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν. Ex Euripide autem affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, pro Coniunxit oculos. ‖Συναρμόζω, neutrum, Congruo, Conuenio, Quadro. Xenoph. οὐδ᾽ αὖ τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσαιεν εἰς φιλίαν. Συναρμόττοιντο apud Plat. in Timæo. Cicero vertit Copulantur. ET Συναρμοστής, οῦ, ὁ, Coagmentator, Concinnator. Ex Naz. autem affertur pro Conciliator, ἐγὼ τούτου συναρμοστής, ἐγὼ νυμφοστόλος. At ex Luciano in Anacharſide πολιτείας συναρμοστήν, pro reipubl. moderatorẽ. Sed exponitur etiam Συναρμοστής, Simul præfectus, Collega illius magiſtratus quem ἁρμοστὴν vocari dictum eſt. Sed exemplum huius ſignificationis non additur.

¶Ἁρμόδιος, ου, ὁ, Cõgruus, Conueniens, Aptus. & idẽ quod ἄρμενος apud Heſiodum, vt Tzetzes exponit. ‖Ἁρμόδιοι Heſychio ſunt etiam Domeſtici ſeu familiares, Cognati, Amici. Itẽ Suidæ ἀρεστοί. ‖Ἁρμοδίου autẽ μέλος, prouerbium eſt de lugubribus ac triſtibus, vt Eraſmus annotat: erat autem cantilena in Harmodium & Ariſtogitonem qui Athenienſes Piſiſtratidarum tyrannide liberarunt. Vide Eraſ. Chil. & Ariſtoph. ſchol.

C. Ἁρμοδιοτής, έος, ὁ καὶ ἡ, Concinnus, Congruus, ὁμοίως καὶ ἴσως διακείμενος, Heſych.

C. Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ idoneus. Quod è Theoph. lib. 1 Inſtitut. tit. 23 citant vulg. lex. Exponũt etiã Inconueniẽs, è Quintil. & Incongruens, è Plinio.

¶Ἁρμονία, ας, ἡ, Idem quod ἁρμός, Compages, Coagmentatio, Apta cõmiſſura. Hom. hoc nomine plur. num. vſus eſt Od. lib. 5, de aſſerũ apta compage, Γόμφοισιν δ᾽ ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. &, Ὄφρ᾽ ἂν μέν κεν δούρατ᾽ ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocylides de homine dixit, id eſt de hominis corpore, Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο. Quidam ἁρμονίαν τοῦ σώματος compactionem membrorum corporis ex Cic. interpretantur. Ariſtot. De mundo, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος. vbi exponitur, In cohærente coagmentatione. Ariſtoteli (inquit Bud.) de fornicato opere loquenti, ἁρμονία eſt coagmentatio & compages, ſiue cohærentia. ‖Ἁρμονία autem (concentum quidam vertunt) apud muſicos quæ ſit, declarat Ariſtot. De mundo, his verbis, μουσικὴ δὲ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν. i. (Bud. interpr.) Muſica autẽ acutis & grauibus ſonis, longiſq; & breuibus vnà permixtis in diuerſis vocibus, vnum ex illis concẽtum abſolutum reddidit. Sic & Plato De leg. lib. 2, pag. 213, τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη. τῇ δ᾽ αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο. Quò reſpexiſſe puto Quintilianum quũ ἁρμονίαν eſſe dixit diſſimilium concordiam. Ciceronem autem de hoc verbo conſule in meo Cic. lexico. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ δὲ Γαλλικὸς [λύρα] πάντως μαλακήν τινα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικῶς ἔψαλλε μέλεσιν. Exiſtimo autem, quum ἁρμονία de muſicis ſonis dicitur, ἐλλειπτικῶς poni, ac ſubaudiri genitiuum φωνῶν, aut alium huiuſmodi. Cæterùm particularius etiam loquentes muſici ἁρμονίας eſſe quatuor dicunt. de quibus [illegible] in [illegible] ita, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφέρον λαβεῖν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autem p. 266, ſunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολὶς, (ἣ καὶ ὑποδώριος λέγεται) ἡ ἰαστί. HINC Ἁρμονικός, ή, όν, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum verò Ἁρμονικὸς dicitur Harmoniæ muſicæ peritus, vel ſimpliciter Muſicæ peritus, aut Muſicus. Plato in Phædro, ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι, ὅτι δὴ τυγχάνει ἐπιστάμενος ὡς οἷόν τε ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. De Ariſtoxeni ſectatorib' qui ἁρμονικοὶ vocabantur, quòd auribus plus tribuerent autoritatis quàm rationi (contrà quàm ii qui κανονικοὶ vocabantur) lege Cælium Rhod. VNDE compoſitum Ἐναρμονικός, οῦ, ὁ, Ad harmoniæ muſicæ modulos compoſitus. & Ἐναρμονικὸν melodiæ, muſicæ quoddam genus, quod Macrob. lib. 2, cap. 4 in Somn. Scip. propter nimiam ſui difficultatem ab vſu receſſiſſe ſcribit: ex reliquis verò duobus (nam tria commemorat) Chromaticũ infame eſſe mollicie: medium autem i. diatonum, mũdanæ muſicæ doctrina Platonis adſcribi. De his Ptol. etiam in Muſicis, Plutarchus, Vitruu. lib. 5, c. 4, & Cæl. Rhod. lib. 9, cap. 3. SED ET Ἁρμονίδης, nomẽ proprium fabri apud Hom. ab ἁρμονία deductum eſſe puto, quũm ille ἁρμονίας duobus locis dicat de compage nauis.

Ἁρμόνιον, ου, τό, Quod aptè cohæret. Vulg. lex.

C. Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Harmoniæ muſicæ modulis incluſus, ἐμμελής, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, & ſignificat Concinnus, Aptè compoſitus. Philo De mundo, τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, id eſt Continuam digeſtionem & cohærentem. Sic Plut. De def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. ET Ἐναρμονίως, aduerb. Compoſitè ad muſicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ᾄδων, Euſtathius.

C. Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnibus harmoniæ numeris conſtans, Admodum concinnus. πάντοθεν ἡρμοσμένος. Suid. Παναρμόνιον autẽ Heſychio eſt εἶδος ὀργάνου ἐξ ὅλου τὰ μέτρον. ἁρμονία γὰρ ἡ ἄτακτος ἀκολουθία.

C. Πολυαρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas harmonias habens. πολυαρμόνια ὄργανα, vt πολύχορδα καὶ παναρμόνια. B. ex Plat.

¶Ἁρμαλιά, ſeu Ionicè Ἁρμαλιή, Cibus. παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Heſychius. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα. Etym. Heſiod. Τῆμος δ᾽ ὠμοῦν βοῶν, ὅτι δ᾽ αἰεὶ τὸ πλέον εἴη ἁρμαλιῆς. Apud Suid. ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσαι ἁρμαλιήν. Et apud Heſ. ἁρμαλιᾶς ὄχος, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat. ἢ ἐφόδια καὶ θρεπτικά. & ἁρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σιτοφόρος. Etymol. Vulg. lex. exponunt etiam Velum nauis. quæ expoſitio mihi ſuſpecta eſt.

ΑΡΜΑ, ατος, τό, Currus, Quadrigæ. De equis propriè dici annotat Euſtathius Odyſſ. ρ, Ἵπποισι προὔτεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xenoph. Pæd. η, Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. ἅρμα ἑξάπωλον. vbi Polit. vertit, Seiuges equi. Athen. tamen ἐλεφάντων ἅρματα dixit, & Etymol. ζεῦγος βοῶν itidem exponit. Ἅρματα plur. numero ab Homero pro ſingulari ſæpe vſurpari σεμνότερον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Euſt. addens, in ſingul. numero rarò apud eum reperiri. Ἁρμάτων ὄχους pro ἅρματα dixit Eurip. Phœniſſ. ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους Ἰσμηνὸς ὁπλίται. ‖Ἅρμα accipitur etiam (vt annot. vulg. lex.) pro pondere & onere, Hierem. cap. 24. ‖Eſt etiam nomen proprium pagi Bœotici prope Mycaleſſum, nomen ſortiti à fracto ibi Adraſti curru, aut à curru Amphiarai eò cõfugientis: item locus Atticæ in Parnethi: vt ſcribit Euſtath. addens prouerbium, ὁπότ᾽ ἂν ἀστράψῃ δι᾽ Ἅρματος, de rebus rarò euenientibus & longo tempore intereſſto; ait enim, ἤγουν ὀψέ ποτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου. Vnde gẽtile nomen Ἁρματεύς. Ἅρμα autem ab ἄρω deriuari docet Euſtathius ex Ariſtarcho, dicens eum quẽadmodum ἅρμα aſpiratur, etiam ἁρμοστὴς aor. 1 ab ἄρω aſpirare.

C. Ἁρματοδρομία,ας,ἡ,Curule certamen,Bud. Quum curſu currus certant.

C. Ἁρματομαχέω,ῶ,F.ήσω,Ex curru pugno. Vtitur Euſt. dicens ἁρματομαχίαν id certamen fuiſſe Achæis vtentibus ἐσφαιρωμένοις δόρασι.

C. Ἁρματοπηγός,ὁ,Currus fabricans, Qui currus compingit, Carpentarius, vt Valla exponit. Il. δ, Τὴν μὲν δ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ'. id eſt ἅρματα συμπηγνύων, τέκτων. ſcholiaſt. VNDE Ἁρματοπηγέω,ῶ, Currus fabricor.

C. Ἁρματοποιός,οῦ,ὁ,Qui currus fabricatur. Camer.

C. Ἁρματοτροφέω,ῶ,F.ήσω,Curules equos alo, ἅρματα τρέφω. Diog. Laert. in Polemone, τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτον τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι. ſic enim ibi legendum pro ἁρματοτροφῆσαι. Vnde Ἁρματοτροφοῦντες, quos ex Ælio Dionyſio Cælius Rhod. lib. 18, cap. 15, ab Athenienſibus ἡνιόχους,(q.d. aurigas) vocatos fuiſſe tradit & ditiſſimos atque ἀξιολόγους habitos.

Ἁρματοτροφία,ας,ἡ,Curulium equorum nutritio. Bud. apud Xen. ἱπποτροφίαν exponit.

C. Ἁρματοτροχιά,ας,ἡ,Curriculi orbita. Bud. ex Æliano. Pro eodem Homerus ἁματροχία dixit propter verſum. Il. ψ, -ὑδέ τι πολλὴ Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ. vbi notandum eſt accentum poni in vltima, licet alibi in penultima reperiatur. Differunt autem Ἁρματροχιά & Ἁματροχιά, vt Euſtath. docet: quòd ἁρματροχιά ſit τῶν τροχῶν [ἁρματείων] ἴχνος, ſeu ἴχνος τροχῶν ἅρματος, id eſt veſtigium à currente curru impreſſum: ἁματροχιά autem ὁμοδρομία, ἢ μᾶλλον ἡ ἅμα συμβολὴ τῶν τροχῶν, aut ſecundum veteres ἡ εἰς ταὐτὸ σύνοδος τῶν τροχῶν.

C. Ἁρματηλασία,ας,ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. Pæd. 6, καὶ τῇ Κυρηναίων ἔτι νῦν οὔσῃ ἁρματηλασίαν κατέλυσεν.

Ἁρματηλάτης,ου,ὁ, Auriga. ἡνίοχος, Heſychio. Xen. Sympoſ. Χρὴ τοὺς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας. ET per ſyncopen Ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω,ῶ,F. ήσω, Aurigo, Certo aurigatione in curuli certamine, vt B. exponit, adducens hunc Xen. Sympoſ. locum, ἁρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι, Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐξέστου ἐπὶ δίφρου. ET Ἁρμηλατέω, idem.

Ἁρματήλατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per quem currus agi poteſt aut actus eſt. vt ὁδὸς ἁρματήλατος, id eſt,(vt Bud. exponit) ἁμαξιτός, ἁμαξήλατος (vt ἱππήλατος) λεωφόρος. Via vehicularis & curulis. Plauſtraria via, Militaris via. ET Ἁρμήλατος, idem.

C. Ἁρματωλία,ας,ἡ, Aurigatio. Ariſtoph. Pace, Καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας. vbi ſchol. annotat poetã, quum dicere debuiſſet ὑπὸ λιμοῦ καὶ πείνης, ἀντὶ τοῦ ἀμαρτάνοντες, dixiſſe ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, aut τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας.

C. Ἁρμάμαξα,ας,ἡ, Carruca, Carpẽtũ. Sũt qui putẽt differre ab ἅρμα, quòd illa eſſet vilior. Herodot. l. 7, ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν, E curru in eſſedum. apud Xen. tribuitur plerunque mulieribus. Pædiæ 3. ἀναβαίνεις ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Item 7, ἐν δὲ μένει εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ᾗ καὶ αὐτὴ ὠχεῖτο. Idem, ὃς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας. Lib. 6, tamen σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν meminit, & Athenæus lib. 5, Alexandri corpus ἁρμαμάξῃ portatum ſcribit: & ex Ariſtide citant vulg. lexica, οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν περιϊέσαν ἀλλ' ἐφ' ἁρμαμαξῶν νομάδες τινὲς βασιλεῖς.

C. Ἁρμάξοικοι. Bud. ex Strab. lib. 7, de barbaris nomadibus loquente, citat, & paulo pòſt ἁρμάξοικοι Σκύθαι. pro quo legẽdum videtur Ἁμάξοικοι, aut certè ἁρμαμάξοικοι. (ſicut in Ἁρμάμαξα legimus nomades reges non in ἁμάξαις, ſed ἁρμαμάξαις circumiſſe.) qui ita dicti fuerunt ꝙ in plauſtris domicilia haberent, quæ quò vellent circumducere poſſent.

Ἁρμάτειος,ου,ὁ, Curulis, vt ἁρμάτειον μέλος apud Eurip. Oreſte, inde dictum (vt Etymologicus ex Didymo & Alexandro docet) quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deûm curru à Phrygib. circũduci ſolitam, vel in nubentes virgines quas itidem curru antiqui vehebant. (vnde & πάροχοι dicebantur.) Vel ἀπὸ τοῦ συρίττοντος καὶ ἐπισυρομένου δρόμου τοῦ ἅρματος: Vel ab Harmateo inuentore. At ἁρμάτειον φθόγγον apud eundẽ Eurip. dicit eſſe ὀξὺν καὶ λεπτόν. Plutar. De fort. Alexan. Ἀντιγενίδου ποτὲ τὸν ἁρμάτειον αὐλοῦντος νόμον. Sic apud Suidam ἁρμάτειοι ὄχοι, & Eurip. ἁρμάτειοι σπέλεγες.

Ἁρμάτιος,ου,ὁ, idem. vt ἁρμάτιος νόμος & ἁρμάτιον μέλος apud Suidam. Com poſitũ (vt vulg. lex. è Valgio in Plutarc. muſicam, referunt) ab Olympo Marſyæ diſcipulo de Hectore bigis raptato. Xenoph. Cyri Pæd. 6, ταῦτα εἰπών, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματίου δίφρου ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Fortaſſe autẽ ἁρμάτειος his in locis ſcribendum eſt.

Ἁρματῖται οἱ, Bigales, Bigarii, Vulg. leg.

Ἁρματόεις,εντος,ὁ, Curulis. Athen. lib. 1 ex Critia, Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη.

Ἁρματεύω,F. εύσω, Aurigo. Eurip. in Oreſte de Pelope, Ποντίων σάλων ἠϊόσιν ἁρματεύσας, Aurigans in littore marinorum fluctuum. Eodem verò ſenſu paulo antè dixerat Πέλοψ ὅποτε πελάγεσι διεδίφρευσε. ſcholiaſtes tamen exponit ἐκ τοῦ ἅρματος βαλών.

Ἁρμάτιον,ου,τό, diminut. Curriculum, Curt. Paruus currus.

ἌΡΩΜΑ,ατος,τό, Aroma, Odoramentum. θυμίαμα, ἥδυσμα μυρεψικόν, Suid. Plut. Alex. ὁ δῶμα δὲ θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος.

¶ Ἄρωμα autẽ apud Ariſtoph. pro ἀρόσιμα, & apud Eupolidem pro ἄλφιτον, huius loci non ſunt, ſed ad Ἀρόω pertinent.

C. Ἀρωματοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aromata ferẽs. Plutar. Alex. ὅπαν, ἔφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις.

Ἀρωματικός,ή,όν, Aromaticus, Odoratus. Plut. ἡδύτερον τὸ ἀρωματικὸν ἔχειν.

Ἀρωματίτης,ου,ὁ, Aromatites. quo etiam Plin. vtitur. nam quod Dioſc. lib. 5, cap. 64, ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites eſt, id eſt Vinum ex aromatis confectum. lib. 14, cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio cõmemoratur lib. 37 cap. 10.

Ἀρωματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen. lib. 1, οὗτος ὁ ταινιωτικός, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες.

Ἀρωματίζω,F. ίσω, Aromata reſipio. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει. Act. etiam ſignificationem habet, ſignificátque Aromatis ſeu Odoramentis imbuo. Dioſc. ἀρωματισθὲν δὲ στέαρ μόσχειον καὶ χοίρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τοῦ δὲ ἔτι ζῴου, τὸν τρόπον τοῦτον. pro quo paulo pòſt ἡδύζειν act. ſignif. dixit.

C. Ὑπαρωματίζω, Subodoratus ſum, Aromata aliquatenus redoleo. Dioſc.

ἌΣΙΣ,εως,ἡ, Limus. Euſt. dicit eſſe ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρόν, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρόν, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύς. παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω. addẽs quibuſdam ſynonyma eſſe hæc, ἰλύς, ἄσις, χέραδος. Il. φ, — τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. Ther. — οἷσίν τε πολύστονος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ἄσις cum ι ſubſcripto eſt ab ᾄδω, Cano.

Ἄσιος,ου,ὁ, Limoſus, ἰλυώδης, vt Euſtath. inter alias multas expoſitiones, hunc Il β locũ, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

¶ Ἄσιος verò λίθος (qui & σαρκοφάγος) Celſo lib. 4 cap. vlt. ab Aſia dictus eſt, Galeno autem & Plinio lib. 36 cap. 17, ab Aſſo Troadis, vnde & Aſſius ſcribitur.

ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ,ου,ἡ, Solium balneatorium, Peluis, ἡ κατὰ λουτρὸν πύελος, λεκάνη, Euſt. λουτὴρ σκάφη, ſchol. Od. δ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο. Euſtath. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν ſeu ἄσιν (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulũ ſcribi teſtatur) μινύθειν, à ſordibus diminuẽdis, hoc eſt eluẽdis. Eſt verò & poculũ, inquit Pollux, ὡς Ὅμηρος τι μηνύει, Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεῳ δι' ἀσαμίνθοις, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείρωσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου πίνοντος λείβων. Alibi tradit quoſdam in Cratini Heroibus pro κιβωτός accipere, quoſdam pro poculo.

ἈΣΒΟΛΗ,ης, καὶ Ἄσβολος,ου,ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ σποδός, Suid. Gorræo idem eſt quod λιγνύς, tradenti ex Galeno, eſſe vaporem terreſtrem ex materiis immodicè aſſis vſtiſque. Adhæreſcit non tantùm caminis, ſed etiam fornacibus & lucernarum roſtris, vt ex Plinio patet. Athen. l. 13, Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχεις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Aphr. lib. 2 Probl. ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀστράκων. Euſt. dictam vult quaſi τὴν ἄσιν (ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν κατὰ ὄψεις

Ἀσβολόεις,εντος,ὁ, Fuliginoſus,apud poetas.

Ἀσβολώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Idem in proſa.

Ἀσβολόω,ῶ,F.ώσω,Fuligine inficio. Athen.lib.13, Ἄνθρωποι ἄχρι τοῦ σώματος ἠσβολωμένοι. Ἀσβολάω etiam reperitur. vnde Ἀσβολῆσθαι apud Heſych.quod præter μέλαν exponit etiam μέγα,ὑψηλόν.

C.Ἀπασβολόομαι,οῦμαι,F.ώσομαι,Fuligine excutio,vt Ruellius interpr.in hoc Dioſc.loco,lib.5,c.87, de ære vſto, ἔνιοι δὲ θεῖον καὶ ἅλας ... ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασβολοῦνται μόνω. Vbi tamen quibuſdam potior videtur Marcelli verſio,Nonnulli ſolo ſulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigreſcit. Apud eundem alibi,ἀπασβολωθῇ vertitur In fuliginem euaneſcat ſeu tranſeat.

ΑΣΚΕ'Ω, κῶ,F.κήσω,Exerceo.Xen.Pæd.2,ἐπὶ τὰ πεζῶν ματα ... ἀσκεῖν.Sic Luc.De ſaltat.θήγουσα μὲ τὴν ψυχὴν,ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα.Rurſum Xen. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχὺν,dixit eodem illo libro. Apud Herodotum ἀσκέων πεντάεθλον,Exercens pentathlon,vel Exercens ſe pentathlo. vtroque enim modo exponitur. Interdum cum accuſ.perſonæ, itémque accuſat. rei,vt Xenoph.Pæd.lib.8,p.136, καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά.Idem in lib.De arte equeſtri,ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν,& τὴν ἱππικὴν μελετᾶν pro eodem poſuit,videlicet pro παιδεύεσθαι, vt annotat Bud. Apud Iſocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ... ‖ Ἀσκῶ interdum etiā redditur Colo.vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν,Xenoph colere virtutem.Sic Iſocr.ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην,& ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnūquam vertitur Operam dare,vel Vacare,vt λόγους ἀσκεῖν,& ἀσκεῖν τὴν τέχνην. In qua ſignif. iungitur etiam infinitiuo,vt ἀσκῶ ποιεῖν, apud Xenoph. Sic & apud Luc.Act.Apoſt.cap.24, ſequendo vulgata exempl.ἀσκῶ ἔχειν(quod Bud.interpr.)Meditor habere. ſed in nonnullis vetuſtis libris lego ἔχων, interpungendo poſt ἀσκῶ.Ex Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod eſſe videtur pro ἀσκῶν τὸ κιθαρίζειν. ‖ Ἀσκῶ pro Doceo(inquit Bud.)apud Plat.Euthyd.σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Ariſtophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκῶν κρατεῖν ex Ariſtot.affertur pro Vincere docens.Huc pertinet Ἀσκῶ pro Inſtruo,apud Chryſoſt.De orando Deo,βαθυ... ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρόν.Vt autem Ἀσκῶ pro Doceo,ſic Ἀσκοῦμαι pro Doceor,Studeo,ponitur. Vnde apud Greg.εἰ λόγοις ἀσκούμενοι,κακίαν μάθοιεν.Sed & Plut.ἀσκούμενοι cum μανθάνοντες copulauit. Sic apud Athen.ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικὰ, pro πεπαιδευμένος,eruditus & exercitatus in reb⁹ bellicis.(Sic autem & actiuum ἀσκεῖν pro παιδεύεσθαι modò fuit annotatum)Ita dicitur ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. Atcū accuſ.ἄσκησιν in hoc loco,qui in vulg.lex.affertur,ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ.vbi exponitur, Cynicā diſciplinam ſequutus ſub Rhodio. Ἀσκεῖσθαι apud Lucian. præpoſ.πρὸς iunctum,πρὸς τοῦτο ἀσκουμένοι.

Ἀσκέω,κῶ,Elaboro, Concinno, Elaboratè concinno, Orno.vt ἀσκήσασα χιτῶνα,Od.α,v.440. Vtitur & Philo De vita M.lib.3,ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod. in 4, κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπιτήδευε ξανθὰς,καὶ εἰς κουρὴν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας.Qui loci diligenter obſeruandi ſunt. nam ſimplicis hac in ſignif.rarus eſt in proſa vſus, niſi me memoria fallit. ‖ At ἀσκεῖν γένειον magis nouè pro Nutrire barbam,apud eundem Herodian.lib.5,Polit.interprete.

Ἄσκημα,ατος,τὸ,Id in quo nos exercemus. Xenoph.γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. ◆ Α Τ Ἄσκησις,Ipſa actio ſe exercēdi,Exercitatio.Xen.Pæd.8,πολεμικὴν ἄσκησιν & πολεμικῶν ἄσκησιν pro eodem dixit. Et ἄσκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut.Lycurgo. ‖ Sed apud Lucianum alióſque nonnullos ἄσκησιν peculiari ſignific.poni animaduerti pro ſtudio quod certæ cuipiam philoſophicæ ſectæ impenditur.vt ἐν βίων πράσει, de Diogene philoſopho, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;(vbi interpr. vertit Artem, perperam,meo iudicio)Sic in illo quem antea protuli loco,ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖ Ἄσκησις apud Baſil.pro exercitatione mentis in rebus diuinis,& earum meditatione,vt ſcribit Bud. vnde Ἀσκητὴς & Ἀσκητήριον & Ἀσκητικὸς βίος peculiaria eccleſiaſticis ſcriptoribus:de quibus vocabulis paulo póſt.Sed & μοναδικὴ ἄσκησις le-

A gitur in hiſt.de Iuliano cæſare, τὴν κόμην ἀποκειράμενος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑποκρινάμενος.

Ἀσκητὴς, (aliud verbale itidem à tertia perſona formatū) q.d.Exercitator. Cum genit.apud Xen.Pæd.1,ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων.Sine adiectione autem,pro athleta,apud Plat.De rep.lib.3,ἡ τῶν ἀσκητῶν ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς apud eccleſ.ſcriptores, Qui ſe in rerum diuinarum meditatione exercet,vt apud Damaſcenum, τοὺς θεοφόρους ἀσκητὰς.id eſt monachos,inquit B.Vtitur & Theodoritus,ſcribens,οἱ μὲν οὖν ἀσκηταὶ καὶ τῆς ἀρετῆς φροντισταὶ

B αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον διέλαμψαν τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτρια,Puella aut quæuis mulier quæ meditationi rerū diuinarū ſe dicauit. Ἀσκήτριαι(inquit Bud.Puellæ Deo dicatæ.Ἀσκήτριαι(vt in vulg.lex.)inter ſacras mulieres nominantur in Pand.quū de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. Ε Τ Ἀσκητικὸς,(q.d.Exercitatiuus,vel Exercitatorius) Ad exercitationem comparatus,Ad exercitationem pertinens.Exponitur etiam Exercitationi vacans.(Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis) vt ἀσκητικὴ πολιτεία apud Theodor.Et Ἀσκητικὸς βίος, & ἀσκητικαὶ παλαί-

C στραι,apud eundem Theodoritum. Ε Τ Ἀσκητήριον (q.d.Locus exercitationis ſeu meditationis) Seceſſus exercitatorius,Seceſſus quē incolebāt hi ἀσκηταὶ, apud Baſil.Cœnobium,Monaſterium.Greg.tamen vtrunque poſuit,videlicet ἀσκητήρια & μοναστήρια, quum in orat. in Baſil.ſcribit,ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος.

Ἀσκητὸς,ἡ,όν. Dicitur ἀσκητὸν quod exercitatione conſequi poſſumus. Ariſtot.Eth.1,πότερόν ἐστι μαθητὸν,ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xenoph.ἐμοὶ γε δοκεῖ πάντα τὰ κα-

D λὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At ex Plut.Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro viro exercitato & experiente. ‖ Ἀσκητὸς,Elaboratus,Arte elaboratus, Affabrefactus. vt Od. δ,ἀσκητὸν νῆμα.Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus,apud Theocr.Ἀσκητὰ πέπλῳ τε & ἀμπεχόνῃ. Apud Heſiodum autē πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr.Pileum habilem.

C.Διασκέω,κῶ,Exorno, (ſequendo illam ſimplicis ſignif. quæ ex Homero poſita eſt)A cuius paſſ.voce eſt particip.Διησκημένοι apud Athen.pag.217,διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ,Compti,Compoſiti,Ornati.

E C.Ἐξασκέω,κῶ, Exerceo. A cuius paſſ.voce eſt ἐξήσκηντο apud Athen.οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας.Quæ Bud. interpret.Sic eruditi & docti erant in luxu.Xen.ἐῶ τῶν πάντα ἐξησκημένοι ὧν οἱ ἱππεῖς. In vulg.lex. ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plutar.Pericle,ἐξασκήσαι ἕξιν δι' ἀντιλογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como,(ſicut & de διασκῶ modò dictum fuit)Item Elaboro, Affabrefacio, vide ex Athen.&Luc. apud Bud.p.318.

F C.Σωμασκέω,κῶ,Corpus exerceo.Sed de gymnaſticis exercitationibus,quales ſunt athletarum, peculiariter dicitur.Satyrus apud Athen.lib.12,de Alcibiade loquens,ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος.Polit.apud Herodianum lib.7 σωμασκουμένων interpr. Exercitatiſſimorum. Ε Τ Σωμασκία,Corporis exercitatio. in qua ſignific.affertur ex Xenoph. Bud.autem σωμασκίαν interpr.Curationem corporis (eo ſenſu quo Curare cutem dixit Horat.)in loco quem Suidas affert.

Φωνασκῶ,vide in Φωνή.

G ΑΣΚΟΣ, Vtris. Iliad.γ,Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ.In vtre caprino. Vtitur Luc.de Tomyri loquens, quæ caput Cyri in vtrem ſanguine plenum merſit. Apud Homerum.ἀσκὸς βοὸς, Pellis bouis. ‖ Ἀσκὸς de hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Euſt. ‖ Ἀσκὸς de homine obeſo & vinigurgite(eo ferè modo quo Gallicè vn ſac à uin) Antiphanes apud Athen.

C.Ἀσκοπήρα,Marſupium,vt Suidas exponit.Ex ἀσκὸς & πήρα. Vſus eſt autem hac voce Aſcopera & Suetonius.

C.Ἀσκοπυτίνη,Vas vinariū,Poll.Affertur & ex lib. Iudith.

C.Ἀσκοφλαυεῖζειν,pro quo Euſtath.ἀσκῷ φλαυεῖζειν,quem vide pag.155.

C.Ἀσκοφόρος, Vtros ferens in ſacris Bacchanalibus. Ε Τ Ἀσκοφορεῖν,Vtres ferre in illis ſacris.Etymol.

Ἀσκίτης ὕδερος,Hydropis ſpecies in quo humoris aquoſi ſiue ſeroſi copia cum pauciſſimo ſpiritu in membrana

abdominis interiore inter peritonæū & inteſtina continetur,& veluti in vtre quodam (vnde nomen habet) concluſa eſt.Gorr. ‖Et ἀσκῖται, cuiuſdam populi nomen, de quo lege Euſtathium. A

Ἄσκωμα, Pellis muniens remos qua parte ſcalmo incumbunt,vt ex Heſych.Suida & Ariſtoph.ſchol. annotatur. Sed eidem ſchol.alibi eſt lorum quo remus ſcalmo alligatur. Ariſtoph. Acharn. Ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω. Vide & alia de hac voce apud Pollucem.

¶ Ἀσκώλια, Feſtum Bacchi Athenis in quo ſuper ἀσκοῖς(id eſt vtres) inflatos & vnctos vnico pede ſaltabāt,vt delabentes riſum excitarent. HINC Ἀσκωλιάζειν, Super vtrem ſalire.Quò pertinet quod dixit Virgil.Georg.2,Mollibus in pratis vnctos ſaliere per vtres. ‖Ἀσκωλιάζειν generaliore etiā ſignificatione pro Saltare vnico innitentē pedi. Ariſtoph.in Pluto, ἀσκωλίαζ' ἐν λαῦθα περὶ τὴν αἰθρίαν. At Plato Symp.248, ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. Gal.ad Glauc.lib.2, καὶ ἀσκωλιάζειν δὲ κατὰ θατέρου σκέλους ἐποίουν τὸ παιδίον, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλέον τῆς τροφῆς. Exponitur etiam Claudicare.Vide Pollucem,Heſych.& Euſt. ET Ἀσκωλιασμὸς, Saltatio τῶν ἀσκωλιαζόντων. B

¶ Ἀσκίον,ου,τὸ,(diminut.) Vtricul⁹,Paruus vter,Plut.in Artoxerxe, ἐν ἀσκίῳ φαύλῳ διεφθαρμένον ὕδωρ. ET Ἀσκίδιον,aliud diminut.apud Ariſtoph.

ἈΣΠΆΖΟΜΑΙ, Amplector, ſeu Amplexor,Comiter accipio, Amicè excipio, Amāter cōplector.Itē Saluto.Iliad.κ,v.542, τοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. vbi Euſtathius ſcribit eſſe περιπλέκεσθαι, & quaſi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Idem poeta Od.γ,v.35, Χερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον. vbi idem ſchol. exponit ἐπαινοῦντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς: addens & talem quendam ἀσπασμοῦ morem ſuo tempore apud nonnullas gentes receptū.Scribit etiam,pro Oſculari ſolitos veteres addere datiuum φιλήματι. Xen. Pæd.6, ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου.Eodem libro, οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἐπιδήλως αὐ ἀσπάσαιτο αὐτὸν,κατεφίλησε τὸν δίφρον. Ariſtoph.Nub. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.vbi exponitur Saluere iubeo. Syneſ. ἀσπάσαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι vbi pro Salutare ponitur, non eſſe ſimpliciter pro Salutare, ſed oſculo & complexu.Verùm meminiſſe oportet eius quod modò ex Euſtath.protuli,de addito datiuo φιλήματι. Pro hoc autem inuenio etiam additum μετὰ τοῦ φιλεῖν à Plut.in Pericle, ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed & ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι ex eodem affertur pro Oſculari.Quinetiā quum ſcribit in Fabio, περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο,hîc ἠσπάζετο quidam interpr.Oſculabatur.In nonnullis verò aliorum quoque autorum locis,vbi ſine adiectione ponitur hoc verbum,ita redditum à quibuſdam interpretibus fuit. ‖Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eodem modo quo Lat.Salutare imperatorē, Salutando appellare.Plutarch. ἀσπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν. Sic apud eundem in Fabio, οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας, πατέρας ἠσπάζοντο. Ex eodē in Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἐρωτικῶς,pro Adamare. D E F G

Ἀσπάζομαι, Amplector,id eſt Amo.vt ἀσπάζομαι χρήματα apud Plat.De rep.lib.1, (vbi ἀγαπῶ pro eodem ponitur) Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν. Amo quietem, vel Delector quiete. Ἀσπάζομαι (inquit Bud.) Amplector:pro Cupidè apprehendo aliquid. Xen.de canibus fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψύδη,id eſt Fallax veſtigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τόδε (addit idem Bud.) Huius rei cupidus ſum. Hermog.vbi περὶ δριμύτητος diſſerit, dicit Sophoclem φίλανδρον appellaſſe Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι.

Ἀσπασμὸς,οῦ,ὁ, Amplexatio,Salutatio. Paulus Apoſt. 1 ad Cor.c.16,& alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth.23, & Mar.12,& Luc.11, τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT Ἄσπασμα, Res quam amplexamur. Plut.in Conſol.ad vxorem, πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρέχειν ἑαυτήν.In vulg.tamen lexicis huic voci ἄσπασμα ſignificatio τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat tribuitur. H

Ἀσπαστὸς,οῦ,ὁ, Quem quis amplecti velit, Amplectendus, Optatus, Acceptus.Od.ψ, ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.Et ἀσπαστὸν apud eundem Res grata, Digna quam amplectamur.Herodianus lib.3, προσποιησάμενος καὶ ἀκτήματα καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν.id eſt,Quaſi hæc ei conditio ſumopere amplectenda videretur,Bud.interpret. At Politianus ita,Quum ſe optata ac lubentia ſimularet audire. Herodotus comparatiuo ἀσπαστότερος vſus eſt,itidem pro gratiore. Apud Heſiodū ἀσπαστὸν aduerbialiter etiam. ET Ἀσπαστῶς aduerb.Libenter. Herodian.lib.2, οἷς πιστεύσας ὁ Ἀλβῖνος τὴν τιμὴν ἀπεδέξατο ἀσπαστῶς. ET Ἀσπαστὺς,ύος,ἡ, Salutatio, apud Callimach.

Ἀσπάσιος,ου,ὁ, poetis idem quod ἀσπαστὸς poetis pariter & proſæ ſcriptoribus.Odyſſ.λ, Ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμωσὶν ἐμοῖσιν Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι.Et vt dicitur Lubens hoc facio,pro Lubenter,ita & ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdū ponitur ab Homero. ET Ἀσπασίως,aduerb.Il.φ,— ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν.

C. Ἀντασπάζομαι, Reſaluto, Viciſſim amplector. Budæus ex Plut.

ἈΣΠΙΣ, ίδος,ἡ, Clypeus.Is autē rotūdus erat,(vt Virgilio autore intelligi poteſt, qui pergrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico)ſcutum verò,formæ oblongæ,maiúſque clypeo:idē quod θυρεὸς,quiā ſimilitudine forīū denominatur,vt oſtēdit Turnebus in ſuis Aduerſ.lib.11,cap.27.Il.δ, σὺν δ' ἔβαλον ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας. Item ἀσπὶς ταυρείη,Il.π. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρον,Il.λ.Et φαεινὴ ἀσπὶς,Il.χ.Et ἀσπίδας εὐκύκλους,Il.ξ.Plura ἀσπίδος epitheta & quæ eius ſint partes,Vide apud Pollucem. παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum ſe locare, apud Xenoph.idem eſt quod Ad ſiniſtram. ‖Ἀσπὶς ponitur etiam pro ipſo clypeatorum agmine, ſeu ipſis clypeatis, Herodot. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη.Lucian. ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν.Apud Xenoph.verò Hellen.2, καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Birckheimer⁹ interp. Ordine lato nō minus quàm quinquaginta hominum inſtructo. Suidas etiam τάξιν eſſe vult in hoc Ariſtoph.loco, Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδα ἥξειν apud Euripidem Phœniſſ. hoc in loco, Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ, ſchol.exponit εἰς μάχην,εἰς συμβολήν,In certamen. Ἀσπὶς Euſtath.deriuat ab α στερητικοῦ,& σπίζω,id eſt ἐκτείνω.ὡς μὴ πλέον τοῦ μέτρου μεμηκυσμένη ἢ κυκλῶς ἢ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Ariſtoph. verò ſchol.etiam ab ipſa aſpide,διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον [τὸ ζῶον τοῦτο] καθίζειν. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν.ὡς Αἰσχύλος, Ἄλλῳ δὲ πολλὴν ἀσπίδος κύκλον λέγω.

C. Ἀσπιδοπηγεῖον,ου,τὸ, Vbi clypeus figitur.Suid.

C. Ἀσπιδοποιὸς,οῦ,ὁ, Qui clypeos fabricatur.Poll. lib.7. Ἀσπιδοποιΐα,ας,ἡ, Clypeorum fabricatio. Itē Clypei deſcriptio quæ apud Homerum habetur: vt Euſtath. vocat.

C. Ἀσπιδοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Clypeum geſtās, Clypeatus. ET Ἀσπιδηφόρος apud Euripidem pro eodem,(ſeu vt Suidas exponit) πολεμιστής.

C. Ἀσπιδοτρέφμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui clypeo ſe alit, Qui ex clypeo (& per conſequens ex bello) viuit. Eurip. Phœniſſ. Σπαρτῶν γένναν, ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον.1.vt ſchol.exponit, ἀσπιδοθρέμμονα.(φέρβειν γὰρ τὸ θρέψαι) τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸν πολεμικόν. Euſtath. ἀσπιδοφέρμονα θίασον exponit ἀσπιστάς.

C. Ἀσπιδαποβλὴς,ῆτος,ὁ, Qui clypeum abiicit, Deſertor militiæ. ῥίψασπις Ariſtoph. Veſpis, Εἶτ' ἄναθλος χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

C. Ἀσπιδοῦχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus. Eurip.

C. Ἀργυράσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Argenteum clypeum geſtans. Vide Ἄργυρος.

C. Λευκάσπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Album clypeum habens. Il.χ, Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας. vbi Euſtath. annotat, οἷα ἐπίσημον,ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται.

C. Ὁμάσπις, ιδος,ὁ καὶ ἡ, Vnà [cum alio] clypeum geſtans, Commilito, Epigr.

C. Ῥίψασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Clypeum abiiciens, [& fugiens,] Ignauus, Suid. idem quod paulo antè Ἀσπιδαποβλὴς, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. Pollux ex Platone, Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἂν πάσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων.

C. Φερεσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Clypeũ ferẽs, Clypeat⁹. Itẽ Bellicoſ⁹. In Epigr. Πικρὼ ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν ἠδὲ φερέσπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔφερον φιλίης. Item φερέσπις Ἀθήνη. Epigr. A

C. Χαλκάσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Æreum clypeum geſtans, Bellicoſus. Eurip.

C. Ὑπασπίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clypeo tectus. Il. Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. id eſt ὑπὸ τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ προβιβάζων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, vt exponit Euſtath. addẽs aliis eſſe ἐνόπλια δὲ ὀρχούμενος: quomodo & Sophocl. ſcholiaſtes in Aiace, —τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω exponit ἐνόπλιον. Eurip. ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit. B

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, Clypeatus. ἀσπιστής. idem quod Miles, à parte totum intelligendo, quemadmodum & αἰχμητὴς, ἀκοντιστὴς, θωρηκτὴς, κορυστὴς, ἱπποκορυστὴς, & ſimilia. Euſt.

Ἀσπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερὴς δίκην ἀσπίδος πάντοτε ἴσης: vt Euſtath. exponit in hoc loco Od. λ, ἱπόμεθα δ' ἀσπιδέος πεδίοιο. addens, ſicut hæc expoſitio non ſatiſfaciat, legendum διὰ ἀσπιδέος, vt ſit ἐκ πεπαμένον καὶ πλατὺ, παρὰ τὸ σπίζω τὸ ἐκτείνω. Heſychio eſt etiam ἀσπιδὰς ἔχων. ſed malè apud eum ἀσπίδας legitur, & interpungendum eſt poſt πεδίον. Qui errores vulgatis lexicis falſæ expoſitionis occaſionem dederunt. C

Ἀσπιδίσκα, ἀσπίδας, Heſych. Reſolutum forſan Ionico more ex Ἀσπίδα, quod ἀσπίδων πτυχὰς exponit, dicens eſſe etiã partem nauis περὶ πρύμνα.

Ἀσπιδὸν, aduerbiũ, q. d. Clypeatim, Teſtudine facta, δίκην συνασπισμοῦ. Suid.

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, Paru⁹ clypeus. Sic etiã dictũ à veteribus eſt ἄλυσσον, φ fructum ferat duplicium ſcutorũ effigie. Gorr. D

Ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, aliud dimin. Paruus clypeus. Ἀσπιδίσκοι verò Heſych. ſunt etiam τῆς κιθάρας βάσει ἄκροις τὸ χεῖν. ET Ἀσπιδίσκη itidem Paruus clypeus, Heſych. (apud Pollucem verò eſt etiam τὸ κυρτούμενον τὸ ταρρὸς in curru: & apud eundem Heſych. περιφερὴς κόσμος ὅπλοις ἐοικώς.) vt & Ἀσπιδίσκιον apud Euſt. quod πελτάριον exponit.

¶ Ἀσπίζω, F. ίσω, Clypeo protego & defendo.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος, Clypeatus, φυλακτὴρ, vt Suid. in hoc Soph. Aiacis loco exponit, Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες εἰνάλιοι λεώς.

Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, Clypeatus, Miles, à parte totum intelligendo, vt αἰχμητὴς, θωρηκτὴς, κορυστὴς, ſicut docet Euſt. Il. δ, —ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ ςίχες ἀσπιστάων λαῶν. E

C. 1. Συνυπασπίζω, F. ίσω, Simul dimico. vulg. lex.

C. ΠΑΡασπίζω, F. ίσω, A latere ſtãs clypeo munitus pugno. Παρασπίζειν (inquit Bud.) dicitur qui quaſi παραστάτης & ſocius eſt certaminis & periculi in prælio, à latere non diſcedens. Plutar. in Pelop. 92. HINC Παρασπιστὴς, οῦ, ὁ, Qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat. παρασπιστὴς ὁπλίτης, Heſych.

C. ΠΡΟασπίζω, Clypeo obiecto protego, Propugno. προασπίζω καὶ προΐσταμαι (inquit Bud.) κυρίως λέγεται ὅτι τῶν ἔμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν. Sum inter principes & antesignanos. Herodian. καὶ τὰ ἐπιχώρια στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos qui imperii fines tuentur. VNDE Προασπιστὴς, οῦ, & Προασπιστὴρ, ῆρος, Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init. πρόμαχος, βοηθὸς, Heſych. F

C. ΣΥΝασπίζω, Confertis clypeis pugno, Teſtudine facta pugno, Teſtudine ſuccedens pugno, vt Bud. ex Liuio exponit. Luc. πάντες ἅμα συνασπιζόμενοι ἐπ' αὐτόν. VNDE Συνασπισμὸς, οῦ, ὁ, Quum confertis clypeis pugna initur. ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, Suid. Συνασπισμὸν B. vult eſſe apud Cæſarẽ hoc in loco, Confertiſſima acie phalange facta ſucceſſerunt. Et apud Liuium, quum ſcribit, Sublatis ſuper capita ſcutis, continuatis ita inter ſe vt non modò ad cæcos ictus, ſed nec ad inferendũ quidem ex propinquo telum, loci quicquam eſſet: teſtudine facta ſubibant. Sic apud Hom. Il. γ, φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ET Συνασπιστὴς, οῦ, ὁ, Qui vnà ſic pugnat, Commilito. G H

C. ΥΠασπίζω, F. ίσω, à Bud. ponitur, ſed ſine expoſitione & exemplo. VNDE Ὑπασπιστὴς, οῦ, ὁ, Clypeatus, Satelles, δορυφόρος, Suid. q. etiã hæc affert, τοὺς δὲ Χερρόνησον ὑπασπιστὰς καὶ δορυφόρους πεντακοσίους ὑπῆρχον. Eſt etiam βοηθὸς, Heſychio, Adiutor, Defenſor. vt apud Eurip. Phœniſſ. —ἔρημος τοῖς ὑπασπισταῖσιν ἦν. id eſt ἀσπιδηφόρων. vt ſchol. exponit.

C. ΥΠΕΡασπίζω, Clypeo protego, Propugno. βοηθῶ, ἀγκαλίζομαι, Heſ. Polyb. ὑπερασπίζοντες & σῴζοντες ... Naz. orat. ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Baſilius, ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ ... VNDE Ὑπερασπισμὸς, οῦ, ὁ, Defenſio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστὴς, οῦ, ὁ, Propugnator.

C. ἘΝασπιδόω, ῶ, Clypeo armo. vnde ἐνασπιδόομαι, apud Phauor. καθοπλίζομαι, ἀσπίσι περικαλύπτομαι. ET Συνασπιδόω, idem quod συνασπίζω. Xen. Hell. 7, οἱ δ' Ἀρκάδες ἀθρόοι συνασπιδοῦντες.

¶ Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, Aſpis ſerpentis genus. Paulus Ægineta lib. 5, cap. 18, Τρία τῆς ἀσπίδος εἴδη φησὶν ὁ Γαληνός· τὰς μὲν χερσαίας καλουμένας, τὰς δὲ χελιδονίας, τὰς δὲ τρίτας, πτυάδας.

C. Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aſpide morſus ſeu ictus.

C. Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aſpidibus veſcitur. Galen.

ΑΣΤΗΡ, έρος, ὁ, Stella. Il. δ, v. 75, Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἢ ναύτῃσι τέρας. vbi annotat Euſtath. (quod & ab aliis traditur) ἀστέρα vnum eſſe corpus: at ἄστρον eſſe ζώδιον multos habens ἀστέρας. quæ tamen differentia in Epigr. confunditur, vbi ἀστέρα pro aſtro legimus, vt in vulg. lex. ſcribitur. ... aſter tur ex Homero Iliad. ε, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro ſydere quod canicula dicitur, Græcè κύων, & alio nomine κύναστρον. | In iiſdem ἀστέρων γένος, pro quibuſdam aquatilibus marinis, ex Ariſtot. & Plinio. | Ἀστὴρ Ἀττικὸς, Aſter Atticus, Herba quæ & βουβώνιον (q. d. Inguinalis) appellatur. A ſtellæ quidem ſimilitudine, ἀστὴρ, quòd autem in Athenienſi agro optima & frequẽs naſceretur, Ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. | Ἀστὴρ pro collyrio quodam, item pro ſtomachico medicamento, item pro paſtillo, vide apud Gorræum. | Ἀστὴρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ ἀστὴρ, vel Σάμιος ἀστὴρ, Gorr. ex Galeno, Paulo Ægin. Aetio & Celſo. | Ἀστὴρ, Gemma, quæ & βελιοῦ, vulgò rubi ballcy. vt in vulg. lex. annotatur ex Plutar. De flum. | Ἀστὴρ, vrbis nomen: item cuiuſdam viri Olynthii qui Philippum altero oculo priuauit. | Ἀστὴρ Heſychio Pharetra etiam eſt.

C. Ἀστεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Stellæ formam habens. ἀστεροειδὲς τὸ σῶμα, Eurip. ſchol. VNDE Ἀστεροειδῶς, aduerb. Stellæ in modum.

C. Ἀστεροσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellarum contemplator.

C. Ἀστερωπὸς, οῦ, ὁ, Stellatam faciem habens, Stellatus, κατάστικτος, Eurip. Phœn. Γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος, ἀστερωπὸς Ἐν γραφαῖσιν. id eſt ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα χαλκὸς τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων ὁμοίως ἀστέρι. Schol.

C. Ἑξάστερον, Pleiades, à 6 ſtellis, licet 7 videatur. Euſt. ex Arat.

C. Κατάστερος, ου, ὁ & ἡ, Stellatus. Naz. Or. de cauda pauonis.

Καταστερίζω, F. ίσω, Stellis diſtinguo, vt Bud. interpr. apud Procl. De ſphæra. καταστερίζειν τὴν σφαῖραν. & κατηστερισμένα ζώδια. Apud Proclum etiam eſt καταστερίζονται εἰς δρέπανον, Cum ſtellis ſuis in falcem formantur, ſeu diſtinguũtur. Et apud ſchol. Hom. κατηστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exponitur etiam In ſtellarum numerũ refero, hoc in loco, Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε. | Ἀστερίζειν quoque reperitur. vnde ἠστερίκναι apud Plut. In ſtellam vertiſſe.

Ἀστέρειος, ου, ὁ, Stellans, Sydereus, Suid.

Ἀστέριος, ου, ὁ, Stellans. Ἀστέριος λίθος, Aſteria gemma, Plinio: quæ vnde hoc nomen inuenerit, vide apud eum lib. 37, cap. 9. | Ἀστερία verò ſeu Ἀστερίη, Perſæ vxor apud Heſiod. Theog. Itẽ vna ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et vrbs Lydiæ, quæ & Aſteris, (licet Aſteris Euſtathio ſit inſulæ nomen) cuius ciuis Ἀστεριώτης & Ἀστέριος. Et ἀστερία βατὶς, piſcis quidam apud Athen. lib. 8. | Ἀστέριον, phalangium apud Nicand. Ther. Plin. l. 29, cap. 4. Item vrbs Theſſaliæ, Il. β, de qua Euſt.

Ἀστερίας, ου, ὁ, Stellaris. ἀστερίας ἐρωδιὸς, Aſterias Plinio, l. 10, c. 60: auis ex genere ardeolarum. Vide Ariſtot. lib. 9 Anim. c. 1. ἀστερίας ἱέραξ, apud eundẽ l. 9, c. 36. ἀστερίας γαλεὸς, Athen. l. 11, piſcis ex muſtellorum genere.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, Stellula. Aſteriſcus. Erat nota (vt Euſtath. refert) literæ X ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis. ſolebat addi locis inſignibus, quem admodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις: aſteriſcus autem & obelus ſimul, iis quæ optimè expreſſa eſſent, ſed non

non poſita ſuo loco. Eſt etiam herbæ nomen apud Theophr.l.4,c.13,quam Inguinalem vertit Gaza.

Ἀςρώεις,εντος,ὁ,Stellatus.ἀςέρα ἐμπεποικιλμένους ἔχων.Suid.

¶ Ἄςρον,ου,τὸ,Aſtrũ,Sidus,Signũ ſeu ζώδιον ex multis ſtellis conſtans,vt docui in Ἀςήρ.ſed vt ἀςὴρ pro ἄςρον ſic etiam (& quidē frequētius) ἄςρον pro ἀςὴρ ponitur:ſicut Lat. Sidus pro ſtella.Il.χ.Ἄςρα ϑ᾽ ἀει φαεσίμβροτα, παρφαίνοντα ϑ᾽ πλέον ἢ ἐς.Heſ.Theog.Ἄςρα τε λαμπετόωντα τά τ᾽ οὐρανὸς ἐςεφάνωται. Ariſtot.De mundo,τῶν γεμιλῶν ἄςρων τὰ μὲν ἀπλανῆ,τὰ δὲ πλανητά.Luc.De ſalt.in propria ſignif.vſus eſt,ſcribēs, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ Κηφεὺς οἷς ἐν ἄςροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίςις. ¶ Ἄςρον peculiariter appellatur aſtrũ Canis ſeu Canicula.vt Alcæus apud Athen.τὸ γὰρ ἄςρον περιτέλλεται. Sic apud Xen.τοῦ ἄςρου ἐπιόντος.Theophr.in 6 De cauſis pl.περὶ ἐσπέραν καὶ περὶ ἄςρον. Sic idē l.2 De hiſt.plant. ὑπὸ τὸ ἄςρον.Hinc ἀςρόβλητα δένδρα,de quib⁹ infrà. Ἄςρασι pro ἄςροις apud poetas, vt ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplaſmum. Vſi ſunt tamen hoc dat.Greg.etiam & Damaſcenus.

C.Ἀςρίζακος,ου,ὁ, Aſtronomus,Suid.

C.Ἀςροβλὴς,ῆτος,ὁ καὶ ἡ,Siderē [caniculæ] percuſſus,Siderat⁹. Propriè dicitur de plātis nouellis quum ſiccata tellure humorē trahere nequeūt,aut ſidere quocūq; modo afflantur.vnde homines areſcente corpore, ἀςροβλῆτες,& Latinè Siderati dicuntur.vt Bud.in Pand.docet,addens, hoc ab Ariſtot.& Ægineta σφακελίζειν etiam dici. Ἀςροβλὴς γίνεται, Sideratur;ὑπὸ βροντῆς καρωϑείς.Et ἀςροβλῆτες ἄμπελοι,Euſtath.

C.Ἀςρόβλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,idē,ἀςροβολούμενος,σφακελίζων,B. Theophr.l.5 De cauſ.pl.c.10,ſcribit ἀςρόβλητα γίνεσϑαι τὰ φυτὰ & μόσχους(i.ſiderari plātas nouellas acſurculos)ſuæ cauſa imbecillitatis:quod accidit quũ ſiccata tellure humorē trahere nequeunt.quapropter plurima pereunt ſub ſidus. Ariſt. De iuuēt.& ſen.εἰ τοῦ ϑέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ ἀπόλλυμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν,φϑείρεται μαραινόμενον τὸ ϑερμόν,καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀςρόβλητα γίνεσϑαι τὰ δένδρα.

C.Ἀςροβολία,ας,ἡ,(q.d.Sideris perculſio)Sideratio. Theophraſt.De cauſ.plant.lib.5, cap.10,ἡ μὲν οὖν ἀςροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωϑεν καὶ τὰς ἑλκώσεις. Vide præcedentia ἀςροβλὴς & ἀςρόβλητος, & paulo pòſt ἀςροβολισμός.

Ἀςροβολέομαι,οῦμαι,Sidère [caniculæ] percellor. Theophr. De cauſ.pl.lib.5,c.it, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ ἀςροβολεῖσϑαι σφακελίζειν καλοῦσι. Heſych.tradit eſſe etiam morbum quendam puerorum.

Ἀςροβολησία,ας,ἡ,idē quod ἀςροβολία & ἀςροβολισμός.Theophr.l.5, c.11 De cauſ.pl.κοινότατα δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων εἶναι τοῦτό τε καὶ ἡ ἀςροβολησία.

Ἀςροβόλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Sideratus.ὑπὸ τοῦ κυνὸς βλαπτόμενος,Heſ.

Ἀςροβολισμός,οῦ,ὁ,q.d.Sideris perculſio,quã ſphacelismum quidã appellant,vt inquit Theophr.l.5,c.11 De cauſ.pl. Sideratio Plinio dicitur,morbus nimirũ arborũ afflatarũ ſidere,quocunque modo id acciderit:Peculiare autē nomen ſiderationis eſt ſub ortũ canis,ſiccitatũ vapor, quum inſitæ ac nouellæ arbores emoriuntur,præcipuè ficus & vites.Bud.in Pand.

Ἀςροβόλιον,ὁ Γιπλίας ἔνιοι δὲ τὸ διδυμαῖον,ἢ ἀςρόβιλον. Heſ.

Ἀςροβολίως,vel(vt Heſych.habet,ἀςροβόλως) ἐκπρεπῶς,Πλάτωνοι δὲ ταχέως.Varinus.

C. Ἀςροβόας,ταχύς,συνεςραμμένος,ἐκπρεπής. Heſych.

C.Ἀςροϑεσία,ας,ἡ, Plures ſtellæ ſimul poſitæ quæ ſidus faciunt.Conſtellationem quidam vocant. Ath.ἀςροϑεσία τῶν πλειάδων. Bud. ἀςροϑεσίαν interpr. Aſtri poſituram,vt Arcturi & Virginis,atque aliorum,ex ſchol.Arati.

C.Ἀςρόϑετος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad ſtellarum poſitum pertinens. ἀςροϑέτας κανόνας,in Epigr.

C.Ἀςροϑύτης,ου,ὁ,Qui aſtris ſacrificat,Aſtrorũ cultor.Planetarios & venerarios tales vocari à Tertull. tradūt vulg.

C.Ἀςρίκυνος,Canis ſidereus, quem Ægyptii ſolechyn vocant, vt tradit Cæl. Rhod. dicens inde Cynicum annũ vocatum eſſe.

C.Ἀςρολόγος,ου,ὁ,Qui ex aſtrorũ ſupputatione futura prædicit,Qui Chaldæi olim nūcupabātur & genethliaci,Auguſtini tēporib⁹ mathematici & planetarii,nūc aſtrologi paſſim vocantur, quãdoq; & in ſacris literis diuini-

Cæl.Rh. ΕΙΝΕ Ἀςρολογία,ας,ἡ,Sciētia illa aſtrologorũ. Heſ.γενεϑλιολογίαν exponit. Vide Epigr.l.1,tit.εἰς ἀςρολόγους. ΕΤ Ἀςρολογικός,ὴ,ὸν,Ad aſtrologiã pertinēs. Plut.De an. prud.μηδὲν ἀςρολογικῶν κανόνων δεόμενον. ΕΤ Ἀςρολογέω,ῶ, F.ήσω,Circa aſtrologiã verſor,Aſtrologiã tracto. Athen. l.9,ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀςρολογεῖν.

C.Ἀςρομύων,Stella quæ Ægyptiis Iſis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo:dicēs inter reliqua ſidera principatum obtinere videri , vt quæ,dum oritur, nunc maior ſit,nūc minor,interim ſplendidior,interim verò ſecus.

B Ἀςρονόμος,ου,ὁ,Aſtrorũ ſcientiæ peritus.Plato Epinomi.σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληϑῶς ἀςρονόμον εἶναι,μὴ τὸν καϑ᾽ Ἡσίοδον ἀςρονομοῦντα, καὶ πάντας τοὺς τοιούτους,οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐσκεμμένον,ἀλλὰ τὸν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους.Cōſule lotũ. ΗΙΝΣ Ἀςρονομία,ας,ἡ, Aſtrorũ ſciētia,ἡ τῶν ἄςρων ἐπιςήμη; Suid.Plato Symp.ὧν ἐπιςήμη,περὶ ἄςρων τε φορὰς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας,ἀςρονομία καλεῖται. ΕΤ Ἀςρονομικὸς, Ad aſtronomiã pertinēs,itē Qui aſtronomiã tractat. Philo De mundo, γένει μὲν ὢν Χαλδαῖος,παῖδας δὲ ἀςρονομικῶν. ΕΤ Ἀςρονομέω,ῶ, F.ήσω, Aſtronomiã tracto. Ariſtoph.Nub.Τί δαὶ ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Reſpondet diſcipulus Socratis; Αὐτὸς καϑ᾽ αὑτὸν ἀςρονομεῖν διδάσκεται.

C C.Ἀςροπολέω,ῶ,F.ήσω,Circa aſtra(ſeu aſtrorũ ſcientiã) verſor. ἀςροπολοῦντες,περὶ τὰ ἄςρα ἀναφέροντες τὴν ἔννοιαν.Varin.

C. Ἀςροφαὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Stellis (aut ſtellarum in modũ) reſplendens.λαμπρός,λευκός,Heſych.

C.Ἀςροφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Stellifer,Stelliger.

C.Ἀςροχίτωνος,ὁ καὶ ἡ,Stellis velut tunica indutus , Stellis amictus.Orph.Arg.Νὺξ δὲ τότ᾽ ἀςροχίτων μέσσον περὶ μαιβε πορείαν.

D C.Ἄναςρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Aſtris carēs,Nō ſtellat⁹.Damaſc.ὃν οἱ ἔξω σοφοὶ ἄναςρον σφαῖραν ἔλεγον. Exponitur etiam ἀφεγγής, Obſcurus.

C.Ἔναςρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Aſtris apertus,vt exponitur in vulg.lex. Theophr.De cauſ.pl.l.5,c.18,κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναςρον [χώραν.]

Ἀςραῖος,ου,ὁ,Crii & Eurybiæ filius,quem Aratus ἄςρων ἀρχαῖον πατέρα vocat.

Ἀςεμιός,ου,ὁ,Sideralis,Plin.

Ἀςρῷος,ου,ὁ,Sidereus,ὁ ἐκ τῶν ἄςρων,Suidas.vt ἀςρῷα σώματα, Alex.Aphrod.Problem. ἀςρῴαν ἀνάγκην,Epigrãm.Ἀςρῷος autem ἀετὸς, Aquila quæ ad ſidera volando aſcendit,Sublimipeta.

E ἈΣΤΡΆΠΤΩ,Fulguro. Ἀςράπτειν(inquit Euſt.)ex quo ἀςραπὴ,videtur fieri παρὰ τὸ ἀςέρας ἰάπτειν,i.ἀςεροειδῆ ϑεῖας πέμπειν.Secus Etym.quē adi.Il.β,Ζεὺς ἀςράπτει. Et Il.ρ,Ἀςράψας δὲ μάλα μεγάλ᾽ ἔκτυπε. Ariſt.Rhet.2,ὅτι ἤςραψε καὶ ἐβρόντησε. ¶ Ἀςράπτειν, Fulgere, Coruſcare, Micare. καὶ ἀςράπτοντα σίδηρον,Opp.De ven.l.3.Idē ibidē,Καὶ πυρὸς ἀςράπτουσιν ἀπ᾽ ὀφϑαλμῶν ἀμαρυγαί.Sic Xen.Cyn.ἀςράπτουσι τοῖς ὄμμασι.Ariſt.De mūdo,περὶ βόλον χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ

F ὕελον ἀςράπτοντα. Paſſ.etiã voce vſus eſt Xen.Pæd.6,p. 100,ὥςε ἤςραπτε μὲν χαλκῷ,ἤνϑει δὲ φοινικίσι πᾶσαν ςρατιά.Sed ſuſpicabitur aliquis fortaſſe mendoſè ſcriptum eſſe ἤςραπτο pro ἤςραπτε.

Ἀςραπὴ,ῆς,ἡ,Fulgur, Fulgetra, ſeu Fulgetrum. Ariſtoph. Nubibus,βροντὴ δὲ ῥήγνυται δι᾽ ἀςραπῆς. Vnde autem oriatur ἀςραπὴ,ita docet Ariſtot. De mundo,κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωϑὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν,ἀςραπὴ λέγεται,id eſt,Fulgetra eſt ſpiritus ignitus & coruſcans, dum nubes diſrumpuntur. Eadem de re & Alex.Aphrod.Pro-

G blem.lib.1, ἐπὶ τῆς παρατρίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκτεται ἡ λεγομένη ἀςραπή.id eſt,In attritu nubium, ἐκπύρωσις gignitur,cui nomen ἀςραπὴ inditũ eſt. Plurali etiam numero dicitur ἀςραπαί. vt apud Xenoph. Hellen.7,ἐξ αἰϑρίας ἀςραπαί τε καὶ βρονταὶ λέγονται αἰσίους αὐτοῖς φανῆναι. ¶ Ἀςραπὴ metaph.Fulgor, Splendor, vt ὅπλων ἀςραπή. vndē quidam tragicus dixit, κατῆλϑεν ἀπ᾽ ἀσπίδων ἀςραπῆς. ΗΙΝΣ Ἀςραπαῖος,q.d.Fulguralis: vt ἀςραπαῖα ὕδατα, Plut.Symp. Aquæ fulgurales.i. quæ ca-

H dūt quũ fulgurat.Ἀςραπαῖος ἄνεμος. Ariſt.Meteor.2,(q.d. Ventus fulguralis) Ventus qui fulgura ciet. At ἀςραπαῖος Ζεὺς,Fulgurator Iuppiter,apud Ariſtot.De mūdo.

C.Ἀπαςράπτω,Fulguro, Coruſco. Vel Circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum fit,& accuſatiuo

iungitur, ſicut Ἀποκαλύπτω. Lucianus, χειμῶν εἶδον πολὺ πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τιν᾽ αὐγὴν ἀπαστράπτον, Qualem fulgorem eiaculans. Ad verbum, Qualem ſplendorem effulgurās. ſi ita loqui fas eſſet. A

C.2. Ἀνταπαστράπτω, ſiue Ἀπαστράπτω, Cōtra fulguro, E contrario fulguro, vel Ex aduerſo, Fulguro aduerſus fulgurantem. vt Salmoneus dicitur τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀνταπαστράπτειν. & apud Lucianum idem ἀντιαστράπτων τοῖς κεραυνοῖς, ſicut ἀντιπαταγῶν ταῖς βρονταῖς.

C. Διαστράπτω. Fulguro. Propriè ſonat. q. d. Diffulguro.

C. ΕΝαστράπτω, (q. d. Infulguro, Intra fulguro) Interno ſplēdore radio. In vulg. lex. B

C. ΕΞαστράπτω (q. d. Effulguro) Fulgur emitto.

C. ΚΑΤαστράπτω, Fulgore vel fulgetra illuſtro, inquit Bud. qui & paſſiuam vocem affert ex Gregorio, καπνιζόμενον τὸ ὄρος βλέπετω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam inter pr. Montem fulgure coruſcantem. Idem, καὶ πάσαις φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν. ‖ Κατήστραψε imperſonaliter poſitum ex Plut. in Galba affertur pro Fulgurauit.

C. ΠΕΡΙαστράπτω, Splēdore circūdo, Illumino, Illuſtro, vt in. terpr. B. citās ex Greg. De nat. Domini. ἐπὶ φῶς τὸ ποιμέσιν περιαστράψαν. Act. 9, v. 3, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, vbi περιήστραψεν αὐτὸν verti ſolet Circumfulſit eum. quod tamen verbum cum hac conſtructione non ſatis Latinum eſſe creditur. Alii igitur reddūt, Lux eum circumfudit. quod non placet. Alii, Lux eius oculos perſtrinxit. Ego malim, Fulgor oculos eius perſtrinxit. non quòd φῶς fulgorem ſignificet: ſed vt interpretatio nominis huius compenſet quod alioqui deeſſet interpret. verbi περιήστραψεν. Hoc autē ex alio eiuſdem libri loco, videlicet cap. 26 (vbi Paulus ipſe eadem de re loquēs inducitur) περιλάμψαν exponere poſſumus. Baſil. homil. 2 in Hexaem. τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, pulchritudine ſupramodū magna oculos noſtros perſtringentia. ‖ Περιαστράπτω, alia etiam conſtructione, tanquam neutrum, Act. cap. 22, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ. C D

C. ΠΡΟΣαστράπτω, Affulgeo. vt προσαστράπτειν τείχῳ, Affulgere muro. Naz.

C. ΣΥΝαστράπτω, Pariter coruſco. Ex eodem Naz. affertur.

¶ Ἀστεροπὴ poetis idē quod ἀστραπὴ, Fulgur. VNDE Ἀστεροπητὴς Iuppiter Hom. Fulgurator. Il. α, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. E

Στεροπὴ pro eodem, ET Στέροψ apud Sophoclem. ‖ Item Fulgor, Splendor. vt χαλκοῦ στεροπὴ Homerus. HINC Στεροπηγερέτης (eadem forma qua νεφεληγερέτης) Qui fulgur ſuſcitat. Iouis epithetum Heſychio. Cæterum ſi ἀστεροπὴ ex στεροπὴ factū dicamus, non contrà, στεροπὴ aūt dici velimus παρὰ τὸ στερρὸν ὀπωπῆς, ſiue παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, alibi collocādū fuerit: ſed quid vetet ab eadē origine à qua & ἀστραπὴ, deriuare, nō ſatis intelligo.

ΑΣΤΥ, Vrbs, Aſtu, apud Terēt. in Eun. Hom. Il. β, v. 311, Πολλοὶ γὰρ κατ᾽ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et in eodē, Πέρσας ἄστεα πολλά. Thuc. l. 6, p. 212, τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδ᾽ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Idē l. 1, καὶ κατ᾽ ἔθνη καὶ καθ᾽ ἕκαστον ἄστυ. Ariſtoph. Nub. ἔπειτ᾽ ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. At Il. ρ, vbi Hom. dicit φράζευ νῦν ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Euſt. dubitat an ἄστυ Hom. vocet arcē, πόλιν autē, reliquā vrbis partē in inferiore loco ſitā, aut viceuerſa: an ἐκ παραλλήλου hæc duo pro vno poſuerit. Addit etiā, πόλιν veteres hîc intellexiſſe πολιτείαν, at verò ἄστυ τὸ τεῖχος. ‖ Ἄστυ peculiare fecerunt Athenieſes vrbis ſuæ nomē: ſicut & poſtea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexādria. Hinc & ἀστοὶ & ἀσταὶ ciues Athenienſes. Sed & ἀστὴ ἐλαία, quæ inde erat: præſertim verò quæ ex arce. quam etiam pro ſacra habebant. Euſtath. 349 & 1383. F G

C. Ἀστυγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vrbi vicinus, propriè: ſed generaliùs ponitur pro Finitimus, Cōterminus. Thuc. l. 1 κατ᾽ ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, vrbs noſtræ finitima. Plut. in Romulo, ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua. Apud Ariſt. aūt Pol. 7, ἀστυγείτονες πόλεμοι. ET Ἀστυγειτονικὸς, adiect. vt ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι, Bella finitima. in vulg. lex. Videtur aūt intelligi de bellis quæ inter finitimos geruntur, vt & ἀστυγείτονες πόλεμοι apud Ariſtot. H

C. Ἀστυνόμος, ου, ὁ, (q. d. Vrbis adminiſtrator) Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. Ἀστυνόμοι (inquit Bud.) Curatores decoris vrbium, viarū & ædificiorum, & commodè ædificandorum, cuiuſmodi decem Athenis fuiſſe perhibentur. Demoſth. in Timocr. εἰ μὲν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ νόμους ηὐθυμένος ... τῆς ἐν ταῖς Ἀθήναις ἑαλωκὼς εἴη. Ἀστυνομία, Ædilitatis munus, aut ei ſimile. Vide Ariſtot. Polit. 6, pag. 183. & Plat. De leg. lib. 6, pag. 261. At inter ea munera quæ maximè neceſſaria ſunt (inquit Bud. in Annot. poſt. in Pād.) prima eſt ἀστυνομία, quaſi quædam lex vrbica quæ de rebus ſtatuit. Quo ſub genere multæ formæ continētur, &c. Sed miror Budæum ſcripſiſſe, ἀστυνομίαν dici quaſi quādam legē vrbicā, quū ἀστυνομία ea forma dicatur quâ οἰκονομία & alia multa: & vt οἰκονόμος dicitur quaſi Adminiſtrator ſeu Diſpenſator domus, à νέμω, deinde οἰκονομία Adminiſtratio domus: ita & ἀστυνόμον quaſi vrbis adminiſtratorem, & ab eo ἀστυνομίαν quaſi vrbis adminiſtrationem appellari, minimè obſcurum ſit.

C. Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vrbem tuens ſeu protegens (verbo ἔχω eam habente ſignific. quam & in πολιοῦχος multiſque aliis) vt in Epigr. ἀστυόχου τεῖχος. Et ἀστυόχου μελέδωνος, Vrbem tuentis curæ. Id eſt Curæ qua quis vrbē tuetur.

C. Ἀστυπολεῖν, In vrbe verſari, Per vrbem incedere. Athen. 217, Θεόπομπός φησι χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἁλουργῆ φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. Euſtathius autem πόλινδε ἔρχεσθαι (quod eſt Odyſſ. α) ait eſſe ἀστυπολεῖν. ‖ At Heſych. ἀστυπολεῖ exponit ἀγγελοφορεῖ & ἰχθυοφορεῖ.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, Ciuis. Et Ἀστὴ, fœm. Xen. in Athen. pol. ἰσηγορίαν τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, ἑταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς συνιόντος. ‖ Ἀστοὶ peculiariter vocati ciues Athenienſes; vt modò dictum fuit in Ἄστυ.

Ἀστικὸς, (pro quo & Ἀστυκὸς ſcriptum inuenitur, ſed rarius, niſi me fallit memoria) Vrbicus, Vrbanus, Qui in vrbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ & ἀγροδιαίτῳ. Apud Luc. in Dearum iudicio, πῶς ἂν οὖν δυναίμην ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι, &c. Statim pòſt, τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀστικῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic apud Theocritum in Bucoliſco, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ᾽ ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. (ita enim ibi ſcribitur ἀστυκὰ cum υ) Syneſ. autē ἀστικῷ & ἀγροδιαίτῳ inter ſe opponit, in lib. De inſomn. ‖ Ἀστικὸς, Scitus, Feſtiuus. Item Prudens, Circunſpectus. VNDE aduerb. Ἀστικῶς, Feſtiuè. Et Prudēter. nā ἀσυνέτως & ἀφρόνως Suid. exponit in quodā quē affert loco. ITEM Ἀστιπικὸς eadem ſignif. ex Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιπικάς. id eſt Vrbicas.

Ἀστεῖος, idem quod proximè præcedens ἀστικὸς, propria ſignif. Euſtath. Heſych. ‖ Ἀστεῖος, Vrbanus (metaphoricè) Feſtiuus, Lepidus. qui & χαρίεις dicitur. Item Comis. Iſocr. ad Nicoclem, ἀστεῖος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός· τὸ μὲν γὰρ τυραννίδι πρέπει, τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει. Idem ibidem, τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. A Xen. Pæd. 2, ἀστεῖοι & χαρίεντες copulantur. Apud Athen. lib. 11, cum infinit. mulier quædam dicitur ἀστεία ἀποκρίνασθαι. Sed & dictum ipſum vocatur ἀστεῖον ab Ariſtophane. Vnde etiam ἀστεῖα apophthegmata apud Ariſtot. Rhet. 3. Apud Luc. autem ἀστεῖα πέπονθας, ſine adiectione. Quale eſt, ἀστεῖα πάρεστιν ἡμῖν. ‖ Ἀστεῖος generaliore ſignif. Cui aliqua gratia ineſt, Venuſtus, Elegās, Honeſtus. Act. Apoſt. 7, v. 20, de Moſe, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, pro Fuit venuſtus diuinitus. Ita enim malo cū Beza interpretari, quàm cum aliis, Gratus Deo. Imò verò nō dubitē ἀστεῖον hic ex Philone (quū aſſentiatur Bibliorū textus) exponere ἀστεῖον ὀφθῆναι. Qui etiā ſcribit de eodem, γεννηθεὶς οὖν ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ᾽ ἰδιώτην. id eſt Indolem liberaliorem & honeſtiorem. Vel, generoſiorem. Quinetiā Plut. De Socr. dæm. αἰσχρὰν & ἀστείαν inter ſe oppoſuit, ἐγὼ καὶ πλοῦτον χαίρειν τε καὶ κτῆσιν εἶναι νομίζω τὴν μὲν, αἰσχρὰν, τὴν δὲ, ἀστείαν. Vbi animaduerte de re dici hoc nomē. Sic & ἐσθῆτι ἀστειοτέρᾳ legimus apud Herodianū lib. 4, & ἀργυροῦν ποτήριον ἀστειότατον τὴν ὄψιν, apud Athen. lib. 3. Apud Syneſ. epiſt. 57, ἀστεία ἀπολογία, Honeſta excuſatio. ‖ Ἀστεῖος (ſi Bud. credēdū eſt) pro eo qui iuſtæ ac quadratæ eſt magnitudinis, Ariſtot. Ethic. 4. Vide Cōm. p. 173. In vulg. autē lex. ex

Plat.Pol.1,affertur ἀςεῖος καὶ ἀληθὴς pro probo & ſimplici.Item ex Plutarch.Themiſt.ἀςεῖος ἄρχων pro bono principe. ET Ἀςείως aduerb. Vrbanè,Feſtiuè,&c.Plut. De præcept. ſanit. τὸ παιχθὲν ἀςείως ὑπὸ Φιλίππου, ὡς ἀπομνημονεύεται. ITEM Ἀςειότης, ητος, ἡ, Vrbanitas, Feſtiuitas. ET Ἀςειοσύνη pro eodem, vt quidã annotãrũt. SED ET Compoſ.Ἀςειολογία,apud Luc. ET Ἀςειορρημοσύνη idem ſignif. Verùm in vulg.lex.Ἀςεϊλογία ſcriptum eſt vno in loco,in altero Ἀςυολογία;vtrobique perperam. Et Ἀςειορρημονέω,ῶ, Facetè loquor,vel Feſtiuè,Feſtiuo ſermone vtor.

Ἀςεΐζομαι, vrbanitate ſermonis vtor,Facetè loquor,Facetus ſum.Plut.περὶ τυχῶν καὶ τεχνῶν ἀςεϊζόμενος,Vrbanè diſſerens,vt interpr.B. Idẽ apud ſch. Ariſtoph.ἵνα καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς θαλάττης δοκῇ ἀςεΐζεσθαι vertit Facetè & dicaciter loqui. Idẽ B.hũc Ioſephi locũ,l.2 in Apionẽ, οὕτω γὰρ ἀςεϊζόμενος γέγραφε interpr. Sic enim ſcripſit facetus videri volens. Ab.Heſych.ἀςεΐζεσθαι(apud eũ tamen ἀςεΐζεσθαι)exponitur etiã πολιτεύεσθαι. ET Ἀςεϊσμὸς,Vrbanitas,Feſtiuitas.Apud Suid.autẽ Ἀςισμὸς ſcriptũ eſt,quod exponitur ποιολογία. ITEM Cõp.Ἐναςεΐζομαι,quod Heſ.eſt οἰνικῶ,nõ retinẽs ſimpl.ſign. AT Προσαςειασάμενος Suid.exponit ἀςεῖόν τι πρoειπών.Ita enim apud eũ legitur,nõ προσαςεϊσάμενος.

Ἀςειθύομαι (idẽ quod ἀςεΐζομαι)à B.annot.ſed ſine autore.

¶Ἀςυλὶς,vel Ἀςυτὶς, Lactucæ genus rotundum ac minimæ radicis & latis foliis:Eã Athen.à Pythagora ἄνυχον appellatam ſcribit quòd veneri refragetur.vt Plin.etiã loquitur de ea ſcribens l.19,c.8. Sed habet Aſtylida quũ apud Athen.l.2 ἀςυτίδα legamus. ¶Ἀςυλὶς præterea Heſychio planta eſt ἰξὸν producens.

ΑΤΑΛΟΣ, Tener.eo præſertim ſẽſu quo puerilis ætas tenera appellatur.vnde apud Heſ.παιδὶ ἀταλὰ φρονέοντα,exponitur Puerũ puerilia ſapiẽtẽ.Sic & Hom. Vide cõpoſ.Ἀταλόφρων,quod proximè ſequitur. De etymo autem τοῦ ἀταλὸς lege Etym.& Euſt.

C.Ἀταλόφρων,ſiue Ἀταλάφρων,Tener.Ad verbũ,Tenera ſapiens,ſeu cogitans,Nondũ per tenerã ætatẽ de laborioſa re vlla cogitãs:iuxta illud,Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Hom.Il.ζ,v.400, Παῖδ᾽ ἐπὶ κόλπον ἔχουσ᾽ ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. Idem Il.σ,v.567,Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.vbi Euſt.ex ἀταλὰ φρονέοντες cõpoſ.eſſe dicit ἀταλάφρων.Heſ.tamẽ ἀταλόφρων habet:quæ ſcriptura analogiã aliorũ huiuſmodi cõp.magis retinere mihi videtur.

C.Ἀταλόψυχος,Molli animo præditus,Qui eſt puſilli & anguſti animi. Affertur ex Epigr.

Ἀτάλλω,(vel Ἀτιτάλλω)Delicatè nutrio,tanquã videlicet tenellũ puerũ,Magna cura educo:Soph.νεάψυχόν ἀτάλλων. Exponitur & Adoleſco,Creſco. & ita quidã interpr.apud Heſiod.in Erg.Ἀλλ᾽ ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἐτρέφετ᾽ ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. Eſt etiã σκιρτᾶν apud Hom.Il.ν,-ἄταλλε δὲ κήτε᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ. Vbi B.interpr. Luſitabant. Pono autẽ Ἀτάλλω poſt Ἀταλὸς(nõ cõtrà) vt Ἀταλάλλω poſt Ἀτάλαλος:Sciẽdũ eſt porro Ἀτιτάλλω à nõnullis ideo ſcribi ꝗ producat primã.Nec verò tantùm aliã ſcripturã, ſed & aliã etymologiã ei dederunt. quorum ego neutrũ rationi conſentaneũ eſſe puto.

ET Ἀτιτάλλω,idẽ.Od.ο,Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω. Apud eundẽ verò eiuſdem Od.ξ,σύας ἄλλους ἀτιτάλλω,nutriendo ſagino. At verò apud Theocr. Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν exponitur δεξιοῦται. Heſ. habet etiã præt. ἀτίτηλα,quod exponit αὐέθρεψα.

Ἀτάλματα,Pueriles luſ⁹,Saltus pueriles.ἅλματα,παίγνια,Heſ.

ΑΤΑΩ, τῶ,Fut.τήσω,Lædo, Noceo,Noxam ſeu damnum infero. Et paſſiuum Ἀτάομαι,ῶμαι, Lædor,Damno afficior.Sophocl. Aiace, -ἀτώμεθα τῶν. Idem in Antigone,Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Vtitur & aliis aliquot locis: vtuntur verò & alii.Sed vult Euſtathius ἀτάω eſſe poſterorum Homeri,ἀτέω autem ipſius Homeri.quod annotat in hunc v.332 Il.υ, Αἰνεία τίς σ᾽ ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει &c.vbi exponit paſſ.ſignif. βεβλαμμένον; addens etiã εἰς φρόνησιν. Verùm Heſych.ἀτέοντα vult eſſe ἀπαμάζοντα, de hoc ipſo loco fortaſſe intelligens.

Ἀτῶ,& per pleonaſmum τοῦ α,Ἀάτω,idem quod ἀτάω, Lædo.Od.λ,Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος. Et Il.τ,Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν᾽ ἄσατο τὸν περ ἄριστον &c.Ita enim legendum eſt, vt etiam vetuſtiſſ.meus codex habet.Et Odyſſ.φ,Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε,καὶ μέγα ἀάσθη. Sed receptior eſt lectio μέγ᾽ ἀάσθη.Sicque Homerus alibi paſſim in hoc verbo α geminat.vt Odyſſ.κ,Ἆσάν μ᾽ ἑταροί τε κακοί.quaſi ab Ἀάτω.Et Il.θ,-τῇδ᾽ ἄτῃ ἄασας.Itẽ Odyſſ.φ,Ἆσαν ἐν μεγάρῳ.Et in voce media,Il.ι,ἀασάμην, & ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.In quib⁹ locis accipitur vox media pro paſſiua:quæ tamen & ipſa in frequenti eſt apud eum vſu,vt Il.τ,-ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.Et Il.π,-καὶ μέγ᾽ ἀάσθη νήπιος. Sic etiam Heſiodus dixit in Erg. ἐν δὲ δίκῃ βλάψας,μέγ᾽ ἀάσθη. Legimus verò & ἀᾶται in præſenti apud eundem Homerum,Il.τ,v.91, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται.& v.129, Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται. Vnde & Ἀάω thema videmus quoſdam conſtituiſſe.Cæterùm Euſtathius vult in ἆσε & ἄσατο & ſimilibus eſſe α per ſynæreſin ſeu craſin, pro ἄασε & ἀάσατο, atque adeo ἄτη quoque pro ἀάτη eodem modo dictum eſſe.Vide pag.1173,vbi inter cætera ſcribit,ἀασάσθαι cum vnico α in principio,eſſe potius κορέσασθαι.Item,ἀπὸ τοῦ ἀάσθαι,ἀάτη καὶ ἄτη γίνεται. Ei tamen hac in re aſſentiri nequeo,α ex pleonaſmo eſſe potius exiſtimans. ¶Ἀασμὸν apud Apoll. Arg.2,ſchol. exponit ἐλυπήθην.

C.Ἀασίφορος,ου,ὁ καὶ ἡ,quaſi ἄασιν φέρων (id eſt ἄτην) Damnũ afferens,Damnoſus. Nam & ſequendo Etymol. ex ἄασι factum fuit ἄτη, mutato σ in τ.

C.Ἀασίφρων,Læſus mente, Læſam mentem habens, id eſt Demens,φρενοβλαβὴς & φρεσὶν ἀασθεὶς,vt Homerus loquitur. Vide Heſych. Ab Euſtathio autẽ ἀασίφρων quoque ita exponitur,ſed malè(vt opinor)diuerſas ſignific.& à diuerſis etymis ortas confundente. Cæterùm hoc ἀασίφρων à verbo ipſo factũ dicere poſſumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄασι poſito pro ἄτη,vt proximè præcedens ἀασίφορος.

Ἄατος,ου,ὁ καὶ ἡ,Innocuus,Innoxius,& Ἀάατος,vide poſt Ἄτη.

¶Ἄτη,ης,ἡ,Noxa,Dãnũ,Clades,Il.τ,Οὐ δυνάμην λελαθέσθ᾽ ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Item Il.β & ι, Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Quò reſpicientẽ Soph.dixiſſe puto ἄτῃ συσκηνίζεσθαι κακῇ. Eſt enim eadem vſus metaphora. Heſiod.in Erg.Αἰεὶ δ᾽ ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. ¶Ἄτη apud Hom.dea quædam damna & infortunia hominibus imimittens,cuius deſcriptio eſt Il.ι.Sed & Il.τ, -Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται.Hanc Noctis eſſe filiam cecinit Heſiod. Apud Eurip.autem ἄται vocantur Erinnyes in Oreſte;Ἄται γὰρ αὐταὶ πλησίον θρόνων ἐμοῦ. HINC Ἄατος,Innocuus,Innoxi⁹,ex α priuatiuo,& ἄτη,vt ſit ἄτης expers, i.noxæ,ſeu dãni. (licet alii ab ipſo verbo ἀάω deducẽdũ putauerint) Vel cõtrà,Valde noxius,vt α non ſit priuatiuum,ſed intenſiuũ,ſicut apud Apoll.Arg.1,ἀάατος exponitur pro ἡ ἄγαν βλαπτικὴ,vt ibi ſcribit ſchol. DE Ἀάατος autem hæc ſunt quæ olim ſcripſeram. Ἀάατος,Innoxius,vel contrà,Non innocuus,Noxius. Il.ξ, Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.Vbi annotat Euſtath.ex tribus α duo eſſe priuatiua.nam ſecundum α eſſe priuatiuum ἄτης,at primum tollere hanc priuationem. vnde ἀάατον appellari τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους.i.quod nõ priuet noxa periuros,ſed maximè cauſa ſit noxæ illis. & eadem forma dici ἀάατος quà ἀάλιπρος, ἀάνυτος, ἀάγνωστος.de quibus ſuo loco dicemus.Addit,Quidam autem,eo ꝗ ἄατη appelletur βλάβη.i.noxa,ἄατον quidẽ exponunt ἄτηρον.i.noxium : ἀάατον autem,τὸ πολυβλαβὲς,i. valde noxiũ. Item Od.φ habetur,-κατ᾽ αὐτόθι τόξα λιπόντε,Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον.vbi idẽ ſchol.ſcribit,ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀτηρὸς,παρὰ τὴν ἄτην.id eſt,noxius,ab ἄτη , quod noxam ſignificat. nam ab hac voce per priuationem ἄατος , innoxius , & per ſecundam priuationem ἀάατος,non innoxius,ſed noxius. Poteſt verò & pro Multum noxius accipi,tanquam ab ἀάω, quod eſt nocere.Vnde ἄατος ſimpliciter Noxius,& per ἐπίτασιν.id eſt intenſionem,ἀάατος, Valde noxius. Item Od.χ.v.5 legimus,Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.vbi idem ſcribit, ἀάατος poſſe hîc eſſe Carens noxa, vel contrà,Valde noxium,per ironiam. Hæc Euſtathius. Ab Apoll.Rhodio lib.1 Argon.κράτος ἀάατον videtur appellari ἀβλαβὲς.q.d.robore inuiolabilis. Qua voce nõ malè fortaſſis vtamur & in illo Hom.verſu quem primum citaui,vt ſit ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Inuiolabilis aqua, ſtygis. vnde Virgilius dixit, — ſtygiámque paludem,

Dii cuius iurare timent & fallere numen. A

Ἄνατος etiam apud Heſych. Innoxius, Damnoſus. exponit enim ἀβλαβής. Reperio autem hanc vocem apud Soph. in Œdipo Colon. vbi κακῶν ἄνατος τῶνδε ſchol. exponit ἀβλαβὴς vel ἀναίτιος. HINC Ἀνατὶ aduerb. Sine damno, Impunè. (pro quo Heſychius Ἀνατὶ cum ſolo ι, exponens ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης) apud eundem tragicum in Antigone, Εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη. vbi ſchol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque De leg. l. 9, ἀνατὶ κτεινέτω. & lib. 11, ἀνατὶ τυπτέτω dixit, vtrobiq; pro Impunè. Suid. quoque Ἀνατὶ habet cũ nudo ι, & exponit ἀβλαβῶς, ἢ ἄνευ ποινῆς ἢ τιμωρίας. Citatur aũt & ex Iſæo. B

C. Ἐξάτης, Indemnis (quaſi ἔξω ἄτης) Qui incolumis euaſit, Qui defunctus eſt malo. Plato in Phæd. ἐξάτην ἐποίησε τὸν αὐτὸν ἔχοντα. Et cum genit. κακοῦ, item νόσου, necnon σώματος, apud Suid. ‖ Ἐξάτης Hippocrati, teſte Gal. eſt ὑγιής. ‖ Etymologico eſt etiã Mente motus, Furens.

Ἀτηρός, οῦ, ὁ, Noxius, Damnoſus. Ἀτηρὸν, βλαβερὸν, inquit Heſych. VNDE Ἀταρτηρός, pleonaſmo ſyllabæ ταρ, pro eodem: vt apud Heſiodum ἀταρτηροῖο Φρένας. Homerus autem ἀταρτηρὰ ἔπη appellat contumelioſa verba ſeu aſpera. Il. α, Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε. ET Ἀταρτᾶται, Nocet, Fatigat, Cõtriſtat. Heſych. C

C. ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (de cuius compoſ. lege Etymol. & Euſt.) Damnorum magnorum autor, Pernicioſus, Improbus, Sceleſtus. Item Vecors. Od. θ, Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπας· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος οὐ θέλεις; Od. π. Et ἀτάσθαλον μῦθος, Il. ν. Rurſum Od. π, ἀτάσθαλα μηχανάασθε. quo loquendi genere vtitur & Heſiod. in Erg. ET Ἀτασθαλία, Improbitas damna inferens, ſeu damna inferre gaudens. Item Proteruia, Petulantia. Exponitur & Temeritas, item Vecordia. Sed apud Hom. hanc vocem in plur. numero paſſim inuenio, in ſingulari autem vbi legerim nõ ſatis memini. Od. φ, — ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν. Od. μ, — μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν Ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ. Il. δ, Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. χ, Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Et Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Et eodẽ ſenſu Od. ψ, Τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Heſiodus quoque dixit in Erg. — ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων. ET Ἀτασθάλλω, atque Ἀτασθαλέω. Priore vtitur Homerus pro Improbè ago, Proteruè me gero. Od. σ, Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ ἀτασθάλλων. Poſteriore vſus eſt Greg. in Carm. Καὶ γάρ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἕλκει πρὸς ζωήν. D E

ΑΤΕΜΒΩ, Contriſto, Triſtitia afficio. (quod qui facit, damnum infert) Od. β, Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Itẽ ſæpe pro Priuo. Atque adeo in illo etiam loco Euſtath. exponit στερίσκει. quam expoſ. ſequendo, ſignificabit (vt opinor) Priuat animum illorum ſua ſpe; id eſt Fruſtratur. Sic & Ἀτέμβομαι pro ὀδύρομαι & pro στέρομαι, Heſych. Cuius poſterioris ſignif. exempla ſunt apud Homerum frequentia. Vult autem Euſt. ἀτέμβειν eſſe dictum quaſi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, ſicut ἀτέμβεσθαι quaſi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

ΑΥ̃, Rurſum. Item Retro, ſeu Retrorſum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & cõiunctim αὐερύειν ſcribitur. At pro Rurſus in proſa etiam legitur. Interdũ verò αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. 145, καὶ τούτων ἔτι πρὸς αὖθις αὖ πεπρακότων. Idem, καὶ ἀπεῖλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam pro Viceuerſa: & pro Contra. vt Dem. οὐδ' ἔστιν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν τοσοῦτον οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τι κακῶς, ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. Item pro Viciſſim. Ariſtid. 113, ἀνθ' ὧν αὖ καὶ πρὸ τῶν πόλεων ἤδη ἐπήνεσεν ἐκείνον τῆς τῶν θεῶν τιμαῖς. At αὖ præcedente καὶ in hoc Plat. loco videtur ſumi pro Tum verò: ἔφη γὰρ δοκεῖν οἱ τὰ τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλευθεριώτατον. Item δ' αὖ reſpondens particulæ μὲν, apud Ariſtidem, τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς ὄντας θεοὺς γεγόνασιν, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. Et δὲ pro δὴ ſæpe (quod & Heſych. annotat) item παραπληρωματικὸν non raró. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Ariſtoph. Veſpis. F G H

¶ Αὖτε pro αὖ, Rurſus. Apoll. Argon. 2, — πῶς αὖτε πόνων ἄλις εἶμι κέλευθον; Exponitur autem πάλιν id eſt Rurſus, in his etiam locis Homeri Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. ſed malim interpretari Viciſſim, aut ei᷒ interpretationem omittere. At Iliad. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε, accipitur prò δέ. quod etiam confirmat interlinearis expoſitio mei vet. exemplaris, quæ eſt huiuſmodi, ἀνδράδελφος δὲ ἐμοῦ τῆς ἀναιδεστάτης ὑπῆρχεν. Sic & Il. α puto accipi, — νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι. Sic autẽ & Il. χ duobus in locis vicinis poſitum, in poſteriore pro Autem ponitur, in priore autem ſuperuacaneũ eſſe videtur. Ita enim ibi legitur, Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει. ‖ Αὖτε ab Hom. pro Poſthac in hoc loco poni cenſeo, qui eſt Iliad. ι, Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται, εἰ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι, Νῆα ἅλις, &c.

ΑΥ̃ΘΙΣ, Rurſus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν (vt πέρυσι & πέρυσιν) ſi Euſtathio credimus. Sed & Αὖτις pro αὖθις apud Homerum frequentiſſimum eſt; quod tamen αὖτις Ionicæ linguæ adſcribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὖθις, & ἐκ παραλλήλου dicitur αὖθις, vt Il. β, Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις (vel αὖτις) ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita & apud Ariſtoph. Sic etiã Dem. αὖθις αὖ, pag. 145. Rurſum autem Hom. dixit Iliad. α, ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem ſæpe cum verbo ſimplici ponit, loco præpoſitionis ἀνὰ cum illo iunctæ. vt αὖτις ἵκωμαι, Odyſſ. ξ, pro ἐπανέλθω. Et αὖτις ἰέναι apud eundem exponitur ἀναχωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Identidem in vulg. lex. Αὖθις in poſterum, Poſthac, Poſtea. Odyſſ. ξ, Αὖθις δὲ κτήσαιμι. Plato in Apol. ἐάν τε νῦν ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, pro In poſterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, Poſterũ tẽpus, Sequens tẽpus, apud Philonẽ. Itẽ οἱ αὖθις, Poſteri, in vulg. lex. ex Iſocrate. ‖ Αὖθις pro Retro etiam, vt tradit Euſtath. In hoc autem loco Il. γ, vel Retro vel Rurſus interpretari poſſumus, v. 36, Ὡς αὖθις (vel αὖτις) καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

C. Εἰσαῦθις, (vt αὖθις) In poſterum, In futurum, Poſthac. Plat. De rep. lib. 1, ταῦτα εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή. Plut. ὁ πλείων μὲν αὐτοῦ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις λήψεται. Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xenoph. in Sympoſio dixit, τοῦτο μὲν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Vbi malim εἰς αὖθις disiunctè ſcribere, vt in planè ſimili Thucyd. loco, lib. 4, pag. 141, τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα.

C. Ἐξαῦτις, pro αὖτις ſiue αὖθις, Rurſus, Denuo. Il. γ, ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Heſiod. ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. 2, ἐξαῦθις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι. quidam interpretantur Viciſſim reſpondere.

ΑΥ̓ΤἈΡ, ſiue Ἀτάρ, Autem, Sed, Verùm, Item, Cæterùm. Odyſſ. ν, Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες Ὤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Vbi pro Autẽ accipitur, ſicut & alibi ſæpe. Non raró etiã eas quæ modò poſitæ fuerunt ſignif. habet, necnon & alias, in locis qui paſſim apud hunc poetam occurrunt, & qui alioqui citare volenti altius repetẽdi eſſent, vt ſtructura orationis perſpici & inde hui᷒ particulæ vis cognoſci poſſet: ideóque ad eos lectorẽ remittẽdum cenſui. SED ET Ἀτὰρ pro eodem dicitur. Quam particulã Euſtath. vult ſumi pro coniunctione δὲ (& quidẽ δὲ locum obtinẽte coniunctionis δὴ) in hoc loco Il. χ, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ ἔφης, Πατρόκλῃ' ἐξεναρίζων, Σῶς ἔσσεσθ', vt ſit pro Ἕκτορ, ἔφης δή. Sed ἀτὰρ nõ in carmine duntaxat, verùm & in proſa vſurpatur: vt videbis apud Bud. pag. 916. Cæterùm quũ Euſtathius αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interiecto υ, ego contrà αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo eſſe αὐτὰρ quaſi αὖτε ἄρ. quod quidem ſi verũ nõ eſt, at multo veriſimilius eſſe contendo quàm infinita quæ paſſim apud grammaticos leguntur.

ΑΥΓΗ, ῆς, ἡ, Splendor, Lux. Il. χ, Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Euſtath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illuſtratur: vt Od. ζ, Ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, id eſt τόπῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Odyſſ. ψ, Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ. ἐξ ἧς ἐνθάδε σέλας ἀφίει τὸ πῦρ. ‖ Αὐγὴ ἡλίου (vt apud Lat. Lux) accipitur etiam pro die. vt apud Nicandr. Ther. — ἠνίκα

δ' αὐγαὶ Ἠελίου μηκέων ἐπιόσσεται οἷσι κεράσης Οὐλόμενον κακοεργὸν ἀνιχναύσει κινεῦντα. A ‖ Αὐγαὶ plur.numero(vt apud Lat.Lumina)oculos quoque ſignificat.Nic.Alex. Ἠ' ὅτ' ἀπὸ ζοφερῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγάς, id eſt ὀφθαλμούς,vt ſchol.explicat. ‖ Αὐγὴ verò cum accentu in penult.nomen proprium Haſtæ filiæ apud ſchol.Soph.

C.Αὐγοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ(q.d.Splendoris formā habēs)Splendidus.vt apud Suid.ὡς ἔχει ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον,ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον.Philo De mundo,φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός.

C. Ἀνταυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Lucis ſeu ſplendoris reflexionē habens. B VNDE verbū Ἀνταυγέω,ῶ,Lucē reflecto,vel ſplēdorē.à quo nomen Ἀνταύγεια,apud Plut. Lucis ſeu ſplēdoris reflexio, Lux reflexa.q.d.Oblucentia, vel Offulgentia. Bud.

C.Ἀπαυγή,ῆς,ἡ,Splendor lucis.Effulgentia,Fulgetra,inquit Bud. HINC Ἀπαυγάζω,Splendorem relido,vt corpus ſplendidum,vel Lucem edo.Et paſſ.Ἀπαυγάζομαι. vnde Συναπαυγάζομαι.Baſil.ἀλλ' ὁμοῦ τε φλὸξ ἀνέλαμψε,καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς.Ab hoc verbo fit verbale Ἀπαύγασμα,ατος,τό,Effulgentia,Relucentia. Gregorius,μεγάλου φωτὸς C μικρὸν ἀπαύγασμα.vbi quidam exponunt,Ingentis luminis exiguus radius. Videtur autem Gregorius ex cap.1 Epiſt.ad Hebræos hoc verbum ſumpſiſſe, vbi legitur de Chriſto,ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης,καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα &c.

Ἀπαυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fulgidus,Lucidus,apud Heſych. Eſt autē ex ἀπαυγὴ factum.

C.Διαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Pellucidus,Trāſlucidus,Quintil.Limpidus,λαμπρός,φωτεινός,Heſ.διαφανής. vt διαυγὲς ὕδωρ,in Epigr.Philo De mundo,μηδεμιᾶς ἀνορωδίας διαυγοῦς λιβάδος.Et διαυγὲς νᾶμα,διαυγὴς πηγή. Itē ὄμματα διαυγέστερα τῶν ὀπτικῶν,ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. D HINC Διαύγεια,ας,ἡ,Perlucens ſplēdor. ET Διαυγία pro eodē vt Διαυγίαις λίθων, quod Suidas ex Naz.citat,exponens ἐκλάμψεις.

C.Κυαναυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Cæruleum ſplendens. κυαναυγέσιν ὀφρύσι,Eurip.Nigris ſuperciliis,vt quidam exponunt.

C.Λιπαυγής,έος,ὁ & ἡ,Splēdore ſeu lumine defectus,Obſcurus. Orph.hymno in Plutonem,Ταρτάρειον λειμῶνα ἀβυσσόσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ. E

C.Μελαναυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Atrū ſplēdens,Ater.Eurip.Hec.φοίνιον ἰδέσθαι Αἵματι παρθένου ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.id eſt μέλαιναν ὄψιν ἔχοντι.ſchol.

C.Παναυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Omni ex parte ſplendidus.

C.Περιαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ, Circūquaq; ſplendens, Perlucidus. Plut.ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φασμάτων καὶ εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας περιγράφοντος. ET Περίαυγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vndiquaq; ſplendidus. Ariſt.De mūdo,ὅμως δὲ ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγής.i.(Bud. F interpr.) Area eſt edita imago ſyndereæ claritatis vndique illuſtrata.

C.Συναύγεια,ας,ἡ, Corradiātia, Bud.interpr.apud Plut.De plac.phil.Πλάτων κατὰ συναύγειαν τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν οἴεται.]

C.Τηλαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Lōgē ſplendore ſuū ſpargēs, aut Eminus ſplēdēs.τηλεφανής. ‖Eſt & nomē propriū apud Suid.

Τηλαυγῶς,Splendorē ſuum lōgē ſpargendo. λαμπρῶς.Heſ.

Τηλαυγέω,ῶ,F.ήσω. Longē ſplendorē ſpargo,Eminus ſplendeo. VNDE Τηλαύγημα,ατος,τό,& Τηλαύγησις,εως,ἡ, Splendor longè diſperſus aut eminus apparens.Τηλαύγημα verò Suidæ eſt etiā ἀρχὴ λέπρας ἐν τῷ τοῦ σώματος G ἐπιφανείᾳ:pro quo Heſych.habet ἀρχὴ λαμπρά.

C.Χρυσαυγής,έος,ὁ καὶ ἡ, Auri in modū ſplendens.Citatur ex Naz. & Dion. De ſ.orbis.χρυσαυγεῖ νηῷ,in Epigr. VNDE Χρυσαυγέω,ῶ,F.ήσω, Auri in modū ſplendeo.Χρυσαυγοῦντα verò Heſ.præter σίλβοντα exponit etiam ἀστράπτοντα.

C.Ὑπαυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui eſt ſub luce.Compoſitum ex Homerico ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,Od.β,quod(vt Euſt.docet)idem eſt ac ὑφ' ἡλίῳ,aut ὑφ' ἥλιον.

C.Σκιαυγέω,ῶ,F.ήσω,Cæcutio more eorū qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes,ad lucis aſpectū caligant.ἀμβλυώττω.Gal.ἐν γλώσσαις Ἱπποκρ. ἐξηγήσει. H

Αὐγήεις,εντος,ὁ,Splēdidus. Accipitur etiā pro eo qui oculorum acie valet: vt apud Nicād. Ther.de ſerpente qui verno tēpore è latibulis prodiens cæcutit, μαλάσσου δὲ τὲ

ἤλυθες ὄρπηξ Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι.id eſt ὀξυδερκίαν παρέχει.ſchol.

Αὐγής,Dilucidus, Perſpicuus.vulg.lex.

Αὐγάζω,F.άσω,Illuſtro. Naz.in or.De paſcha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων.Et in paſſ.Illuſtror,apud eundē in Or.αὐγασθέντες ὑπὸ λίθον σπινθηρίζον. ‖ Αὐγάζω voce tā act.quā paſſ. ſignificat etiam Video, Aſpicio,Intueor. Actiua,vt apud Soph.Phil. ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.i.δύσορμον ἢ λιμένα ὁρῶν.ſchol.Philo De vita M.3,ἵνα καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ πατὴρ αὐγάζῃ τὸ ἴδιον νοῦν,Inſpiciat,Contēpletur. Paſſ. Il. ψ,v.458,Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι.i.θεωρῶ,ſchol.Epigr.l.1,Τρὶς γὰρ θειλέμην χειρὶ κόσκινον,οὐδὲ διὰ πυκινῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο, Plures ſoles vidit.Heſiod.Erg.ὅτε δὴ πρῶτος δῆλος Αὐγάσεαι.Apoll.Arg.2,οὐδέ τις ἔτλη Ἄντιον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο. ‖ Αὐγάζω,Neutraliter etiā reperitur pro Splendeo, Illuceſco, vt apud Paul.2 Cor.4,εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγῶ,αὐγάζομαι. Heſych.

Αὔγασμα,ατος,τό, ET Αὐγασμός,οῦ,ὁ,Splendor.

Διαυγάζω,F.άσω,actiuè,Illuſtro,Illumino. φωτίζω exponit Heſ. ‖Eſt etiā Diffulgeo,Tranſpareo. Plut.de fulg.τῇ δὲ πλήξει καὶ τῷ χρώματι διαυγάζει,Diffulget.Bud.Alex.Aphr. πλέον διαυγάζει, Magis reſplendet.ſic etiā διαυγάζειν pro Splēdere Bud.ex Theodoro profert. ‖Διαυγάζω neutraliter quoque eſt Diluceo,Diluceſco.B. Polyb.3,ἅμα τῷ διαυγάζειν,Quū diluculaſſet,Bud.Sic 2 Petri 1, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγάζεσθαι,διοράσθαι,Heſych.

Διαυγασμός,οῦ,ὁ, Tranſlucens ſplendor. Plut.De plac.phil. de fulgure,ἡ δὲ διαστολὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit, Bud.

ΑΥΤΟΣ

D ΑΥΤΟΣ αὐτή,αὐτό(pronomen)Ipſe,Ipſa,Ipſum.Refert interdum perſonam, interdum rem. Il.θ, Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert perſonam. eſt enim αὐτὸς δὲ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proximè ſequuntur eſt αὐτοῦ referens rem.Subiungit enim,Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, videlicet τοῦ δείπνου. Sed hîc magis neceſſarius fuit relatiui vſus quàm in illo priore loco. poterat enim copulatiua particula verbo καθέζετο iuncta idē efficere. Sed obſeruaui,vt alicubi relatiuum duntaxat eſſe, ita etiam alicubi cum relatione emphaſin quoque aliquam incluſam habere. Sic eodem libro,& quidem paulo pòſt,v.69,Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. at verſu 75,Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic Iliad.α, circa principiū,αὐτοὺς δὲ κατὰ περὶ τοσοῦτον τεύχει. Fortaſſe autem de hoc etiam loco(plurimi autem alii quærentibus occurrent) dici idem poſſit, vbi fœmininum habetur αὐτή: Iliad.ζ,Ὣς ἔφαθ'. ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς. Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα. At ſimplicē relationem rei indicat in illo loco quem modò protuli,— ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Itidem verò in iſto, Iliad.κ, — μὴ πως ἀμφιοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν. De αὐτοῦ autem quod in principio Il.habetur lege Euſt. Cæterùm in proſa multo frequentior eſt huius pronominis vſus quàm in carmine. poetæ enim aliis particulis ſæpe loco eius vtuntur.Xen.Pæd.1,pag.11,σημαινθέντων δὲ τοῦ Ἀστυάγου ὅτι πολέμιοι εἰσὶν ἐν τῇ χώρᾳ,ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς G πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτόν, & ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως. Thuc. lib.4,καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι,pro Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla paſſim occurrent. In vulg.lex.annot.hoc pronomen αὐτὸς in ſacris libris nonnunquam abundare,figura Hebraica,vt quum dicitur ὃν ἔχειεν αὐτόν.quod quidem hîc ἀπροσδιόνυσον eſt:quum in huiuſmodi opere in quo de lingua Græca agitur, Hebraiſmi tractandi non ſint.At ego exemplum αὐτοῦ abundantis (niſi ego valde fallor)ex ipſo Thucydide proferam. Is libro 4.p. 151 ita ſcribit,τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον,ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται,πέμπει τὸ στράτευμα,&c.

Αὐτὸς non ſemper relatiuum eſt,ſed & quandam demōſtrationis ſignificationem habet. Luc.in Hermot. αὐτὸ ἔφησθα ὦ Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. Tale ferè eſt,ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖν γιγνόμενοι. Interdum verò pronomini demon-

ſtratiuo additur.vt Ἀθηναῖοι αὐτοὶ ὅτι,Thuc.lib.6. Idem libro 1, καὶ λεγόντων δὴ ὅτι μὲν οὐδὲν ὧν προτέρον εἰώθεσαν,αὐτὰ δὲ τάδε,ὅτι &c. Sed & αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Luc.De ſalt.οἱ μὲν συρφετώδεις,καὶ αὐτὸ τοῦτο,ἰδιῶται.Syn.epiſt.4,ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπολώλεκεν,αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ προσείσωσεν. Alio autem modo dicitur αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι,ſub.præpoſ.pro Hoc ipſo nomine lætor. ‖Iungitur αὐτὸς & cum ἐκεῖνος, & dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος,vel ἐκεῖνος αὐτός.vt apud Plut.De Socr.dæm.ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησε. Sed & cum ἐγὼ iungitur ab Homero, & cum σύ.(nam αὐτὸς per ſe etiam verbis primæ quoq;,& ſecūdæ perſonæ iungitur)vt Odyſſ. ζ,— ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι.Idem Odyſſ.φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.Vbi tamen maiorem quandā emphaſin habere videtur quàm in præcedente loco, præſertim quum addatur ὅδε.Et cum pronomine ſecundæ perſonæ σύ(id eſt Tu) vt Od.ρ, Αὐτόν ἐχρῄζοντά σε βούλομ' ἐπερωτήσθαι,ἤ τινα τῶνδε.Interdum verò σε,ſicut & με,longiore interuallo ab αὐτὸν ſeparat. Xen.verò Pæd.3,αὐτοὺς ἡμᾶς dixiſſe videtur pro Noſmetipſos.Cæterùm vt iungitur αὐτὸς cum ἐγώ,ſic & ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα apud Eurip. Quod Latini imitantur, quum dicunt, Meum ipſius negotium.

Αὐτότατος Ariſtoph.vt apud Plautum Ipſiſſimus.

Αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ,vel σαυτοῦ,vel ἑαυτοῦ: itidémque in cæter.caſibus:& αὐτῶν pro ἑαυτῶν &c.Vide in Ἐμαυτοῦ,in Σεαυτοῦ,in Ἑαυτοῦ,poſt Ἐγώ, poſt Σύ, poſt Ἕ. Sed ſciendū eſt αὐτοῦ potius ſcribi quum pro ἑαυτοῦ vel σαυτοῦ ponitur. Sic & apud Soph.Aiace,τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν.(vbi ponitur pro τοὺς ἐμαυτοῦ πολεμίους)ſunt qui αὐτοῦ ſcribere malint cum ſpiritu aſpero.

Αὐτὸς cū numeralibus nominibus,eo ſenſu quo Gallicè dicitur *Luy troiſieme,Luy quatrieme.* Thucyd. lib.8, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου,τρίτος αὐτός. Sic lib.1, πέμπτος αὐτός,& alibi ſæpe. Sic autem & Homerus vſus eſt, ſi bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος,vide in Ἕκαστος. Αὐτός τις,vide in Τίς.

Αὐτός,Ipſemet.Il.γ,Ἄξετε δ' Πριάμοιο βίην,ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Ita enim puto hîc accipi αὐτός, quum ſequatur,ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Sic autē exponendum puto & Euang.Iohanis cap.4,in principio, καίτοιγε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, non baptizabat ipſemet. Sic autem poſitum in aliis etiam noui Teſtamenti locis obſeruaſſe mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχήν,vt quum de Pythagora dicebatur αὐτὸς ἔφα.Sic & apud Homerum. Vide Euſt.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο,pro Sponte mea hoc facio, Vltrò, vt Hom.τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις.

Αὐτὸς pro μόνος,Solus,Aliorum ope non adiutus. vt apud Hom.—αὐτοὶ περ ἐόντες ἐμαρνάχοιεν ἐμὶχθεν.

Αὐτοῖς pro σὺν αὐτοῖς,vt αὐτοῖς ὅπλοις,& αὐτοῖς ἀνδράσι.vide Bud.p.989. ‖At quum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐταῖς λέξεσι.(quod & per aduerb.αὐτολεξεί)ſignificat His ipſis verbis,vel Illis ipſis verbis,Ad verbum. Liban.in vita Dem.εἴρηται γοῦν οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι.Plut.ad Col.τοῦτο γὰρ ὁ Κολώτης αὐταῖς λέξεσιν ἐκπεφώνηκεν.

¶ Ὁ αὐτός,Idē. qua in ſignif. (& αὐτὸς ſine ὁ apud Eurip. & Soph.)Athen.lib.12,τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί.Cum dat.vt ποιῶ ταὐτά σοι,Eadem tecum facio,Eadem quæ & tu facio.vt & Horatius datiuo iunxit Idem in hoc verſu,Inuitum qui ſeruat,idem facit occidenti. Sed & Lucretius ante illum ita loquutus fuerat, ſcribēs, -eadem aliis ſopitus quiete eſt.Thuc.τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν,pro Eoſdem quos & Athenienſes.Sic Xenoph.Hell.5,τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν.Sic & alibi paſſim apud hoſce hiſtoricos in deſcribenda fœderum formula.vt Gall. dicitur *Ami des amis,ennemi des ennemis.* Iſocr.Ad Philipp.cum τῷ iunxit,hoc modo,οὐ τὴν αὐτὴν ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν.Idem verò cum τὴν αὐτὴν addidit & ταύτην ibidem , ὅτι ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Thucyd.ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ dixit,Idem ſum ſententia, pro Eiſdem ſum ſententiæ cuius & antea fui. Vel,In eadē permaneo ſententia. Et εἰς τὸ αὐτὸ,vel ἐπὶ τὸ αὐτό,

pro in vnum & eundem locum. Et apud Thucyd. ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, exponitur,Sententiæ in idem conuenire.Scribitur autem & ἐπιταυτὸ,vna voce.° At κατὰ τὸ αὐτὸ,Vno & eodem tempore.Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur:vt κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο.

ITEM ταὐτὸ vel ταὐτὸν(ſicut & τοιοῦτον neutro genere) pro τὸ αὐτό,Idem.Ariſtoph.κατὰ ταὐτό.Plato epiſt. 7, ταὐτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε.Idem De leg.ταὐτὸν δικαστήριον. Ibidem. εἰς ταυτὸν συνελθεῖν.Et Iſocr.in Helene,εἰς ταὐτὸν συνήγαγε. Philo De mūdo ἐν καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον.Chryſoſt.ταὐτὸ cum aduerb.ὥσπερ iunxit,ſequente εἰ, ſcribens ταὐτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Cum datiuo (de qua conſtructione modò dictum fuit) vt οὐ κατὰ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς,Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem & ταὐτὰ ταῦτα. Demoſth. ταὐτὰ δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato ταὐτὰ οὖν ταῦτα,Eadem hæc. Sciēdum eſt autem ταὐτὰ etiam ſcriptum inueniri (ſed rarius)ſicut & ταυτὸ ſeu ταὐτόν. HINC Ταυτότης,q.d.Identitas. Ariſtot.Ethic.8. Et pro ταυτολογία,vt in vulg. lex. annot. ET Ταυτίζω pro εἰς ἓν τίθημι,apud Philoponū. id eſt,Tanquam vnum & idem cēſeo & pono. Ita Bud. qui & Ταυτίζεσθαι ex eodem affert,μετήλλαξε δὲ τοὺς ὅρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι.ταὐτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατεῖν τῷ ὑγιαίνειν.Euſtath.pag.1512,ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν,pro Ponuntur in eadē ſignificatione.Suidas autem ταυτίζομαι exponit ἰδιοποιοῦμαι. AT compoſ. à ταὐτὸ,vt Ταυτοδυναμεῖν,Ταυτοεπεῖν,Ταυτολογεῖν, vide in iis vocabulis cum quibus ταὐτὸ compoſitum eſt.

C.Ἐξαυτῆς,vel Disiunctim Ἐξ αὐτῆς,Continuò,Statim,q. d.Ex hac ipſa hora (vt Gall. *ſur l'heure*) Omnino enim puto ſubaudiri ὥρας·atque adeo huius vocis ſignificationē illis etiam aduerbiis includi, Αὐτίκα,Παραυτίκα, & Αὐτόθεν,Παραυτόθεν. Rarus tamen eſt huius aduerbii ἐξαυτῆς vſus, cuius exēpla duo affert Suid.Habetur etiā Marci cap.6,& apud Paulū in epiſt. ad Philem.cap.2.

C.Αὐτάγαθος,Αὐταλήθεια,Αὐτάνθρωπος,&c.item Αὐτογνώμων,Αὐτοδίδακτος, &c. (αὐτὸς in his aliud ſignificante quàm in illis)vide in vocabulis ipſi pronomini adiunctis. Quod & de altero cōpoſitorum genere dictum puta,vt Φίλαυτος,Περίαυτολογος,&c.

C.Παραυτὰ(quod & παρ' αὐτὰ)vide in Αὐτίκα,& Παραυτόθεν· poſt Αὐτόθεν.

Αὐτοῦ(aduerb.in loco)Ibi,Illic. Interdum etiam pro Hic. Odyſſ.ο,Μή με πάρεξ ἄγε νῆα διοτρεφές,ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ. Apud Thucyd.& Xenoph.αὐτοῦ pro Illic,& pro Ibidem, teſte Budæo. Ex Plat.affertur τῇδε αὐτοῦ poſitum ἐκ τοῦ παρ' ἀλλήλου,ſicut ex Ariſtoph.ἐνθάδ' αὐτοῦ,in Pluto , κἀυτός μοι δοκῶ ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

Αὐτόσε,(aduerb.ad locum)Illuc,Huc. Item Eodem,vt exponitur in hoc Plat.loco,De rep.lib.1, συντομώτερον αὐτόσε πορευσόμεθα.

Αὐτόθι(itidem aduerb.in loco)Ibi,Illic, Vel Iſtic. Odyſſ.ξ, Τῶν κέ μοι πολλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα. Et ο, — λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι .Syneſ.epiſt.20, τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτοῦ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, ὑμέτερον ἔργον , pro Iſtic, Apud vos. ET Αὐτόθεν(aduerb.è loco)Illinc, Inde, Vel Iſtinc.Thuc.lib.2, αὐτόθεν ὁρμώμενοι. Idem in 7, ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων. Apud Baſil.pro Iſtinc,in epiſt. ad Leontium,χρόνια μέν σοι τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, ὡς μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. Xenoph.Νῦν μέν τοι αὐτόθεν φαίνομαι. Vbi redditur,Ex hoc ipſo loco. ‖Αὐτόθεν Apud eundem exponitur Ab hoc tempore:vbi ſcribit,κρεῖττον εἶναι αὐτόθεν τοῖς βιοῦσι τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. Sic & Latinis Dehinc & Abhinc ſunt temporis aduerbia. ‖Αὐτόθεν autem,teſte Budæo, eſt etiam Ex tempore, apud Hermogenem. Vide Comm.pag.886. ‖Αὐτόθεν pro Confeſtim,Protinus(vt idem Bud.ſcribit) vel Iam inde, apud Polybium 90 , in fine. In vulg. etiam lex. Plato De leg.11, αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω , pro E veſtigio pecuniam numero. Donatus certè in illa Terentii verba in Andria Actus 3 ſcena 2, Miſſa eſt ancilla illico, Quod (inquit) Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci ſignificatio eſt, etiam breuitatem temporis notans.

‖Αὐτόθεν,Primore ſpecie, Bud.ex Baſilio,231. ET

C.Παραυτόθεν itidem pro Confeſtim, & quaſi Iam hinc

ex hac ipſa hora. Arrianus, παραυτόθεν ὡς εἴχομεν ἐπεξιόντες. Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per ſyncopen factum. Od. ο, — πάρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες. Apud Apoll. eſt etiam aduerb. [illegible] locum, pro Huc, lib. 2, ἡμέας αὖθι πέλασσε.

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimùm, Extemplo, Illico. vt αὐτόθεν quoque Donato eſſe Illico, modò dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. ι, Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται. Odyſſ. ο, — αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. Et Il. β, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε. Alicubi autē iungit cum ἔπειτα: vt Il. β, Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε. Alibi autem iungit cum νῦν, vt Od. ι, καί μοι τοὔνομα εἰπὲ αὐτίκα νῦν. Sic & Od. υ vſus eſt. Apud Herodotum, αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, pro Quamprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum vtuntur (vti dixi) ſeu Statim. Iungitur autem in proſa quoque cum illis omnibus temporibus. Quum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo futuro ſæpe adiunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα. vt apud Ariſtoph. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα. Demoſth. ἀγανακτήσετ' εἶναι αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, ὅσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato De rep. 1, εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in vulg. lex. Quàcelerrimè, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum genitiuo, vt αὐτίκα νυκτός, Statim nocte, Simulatque nox aduenit.

¶ Αὐτίκα, In præſens, In præſentia. Hom. Odyſſ. ξ, — ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθε. Sic autem eſt vſus Thuc. præfixo articulo τὸ (vt ſolet præfigi aduerbio πρόσθεν, & aliis) libro 2, οὔτε ὅστις ἔπειτα μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει. Hanc autem ſignificationem frequentius habet in proſa, quum αὐτίκα interiicitur inter articulum & nomen ad quod ille pertinet. vt apud eundem Thucyd. lib. 3, ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ, in præſenti metu. Idem lib. 1, ἐπί γε καὶ τὰ δίκαια χεῖρον ἡγεῖσθαι φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα. Idem lib. 3, ἐπεί μοι ὕστερον τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. Sed alicubi τὸν αὐτίκα non ſolùm Præſentem ſed ſimul etiam Breuē vel Momentaneum interpretatos eſſe quoſdam videmus. Idē Thucyd. lib. 1, μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινόν, τῆς δὲ ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες, Præſentem belli aſperitatem eamque breuem. Idem lib. 6. pag. 220, τὸ μὲν αὐτίκα & τὸ δὲ μέλλον inter ſe opponit. Apud eundem lib. 4, p. 156, legimus ἐν τῷ αὐτίκα. ¶ Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δὴ, aut Αὐτίκα γέ τοι ſeu δή που, alium etiam habet vſum quem à nemine annotatum reperio. Is autem eſt, quū nobis ad eius quod diximus confirmationem, in promptu eſſe exemplum docere volumus; atque adeo id proferimus. q.d. Ne longè abeam, Ne longè exempla petam. At ſic vtuntur non Xenophon duntaxat & Plato, ſed & reliqui omnes (vt opinor) Græci ſcriptores. Vſus autem eſt & Callimachus in hymno Apollinis, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἥφαιστον. Apud Ariſtoph. in Pluto, Αὐτίκα ita poſitum, ſequente γὰρ (αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; redditum fuit à nonnullis Principio, ab aliis Imprimum, de quibus interpretationib' alibi dicam. ET Παραυτίκα compoſitū, pro eodem, niſi quòd augere videtur ſimplicis αὐτίκα ſignificationem: vt ſit non ſolùm In præſens tempus, ſed quaſi In præſens momentum. Sæpe tamen ſimpliciter pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. Pæd. 2 & 8, αἱ παραυτίκα ἡδοναί, & Demoſth. Philipp. 2, ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥαστώνη, cui opponitur τὸ ποθ' ὕστερον συνοίσειν μέλλον. Et εἰς τὸ παραυτίκα, & ἐν τῷ παραυτίκα pro εἰς τὸ αὐτίκα & ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paulum autem 2. ad Cor. cap. 4, v. 17, τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exponitur, Momentanea leuitas oppreſſionis noſtræ. ET Παραυτὰ pro eodem apud Polybium, vt ſcribit Bud. Interdum autem genitiuo iungitur παραυτὰ pro Simulatque: vt apud Gregorium παραυτὰ τῶν συμβαινόντων, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. pag. 242. Dubium eſt autem ſitne παραυτὰ ex παραυτίκα per ſyncopen factum, an eodē modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς & αὐτόθεν ac παραυτόθεν.

C. ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ου, ὁ & ἡ, & interdum Αὐτομάτη in fœm. Ex ſeipſo aliquid faciens, non alieno impulſu, Spontaneus, Vltroneus. Hom. Il. β, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte ſua venit, aut Vltrò venit. Id eſt, Non inuitatus. Sic & apud Ariſtoph. αὐτόματος ἥκει. Et apud Thucyd. lib. 6, τὰ δ' αὐτόματα ἥξει. Et morbi apud Heſiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, Non acceſſiti. Rurſum Hom. Il. ε, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. pro quo Latinus quidam poeta dixit, Sponte ſua patuere fores. Ita & Xen. Hellen. 6, ὡς οἵ τε νεῲ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. Athen. 12, ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομάτην ἀναφῦναι. Quinetiam terra quæ ſponte ſua & inarata, cū Horatio, vel (vt Virg. loquitur) nullo cogēte, fert fructū, dicitur ab Heſiodo φέρειν αὐτομάτη: in Erg. — καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος in Epigr. Labor non coactus, ſed vltro ſuſceptus. At verò αὐτόματοι βόες apud Apoll. exponitur, Iniuſſi, Qui à nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autē μηχαναὶ dicūtur αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum quæ per ſe moueri & aliquid efficere videtur: qualia ſunt horologia. Vide Euſt.

Αὐτόματος γίνεται exponitur etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuitò oritur. Et (vt inquit Gell. in fine capitis libri 13) quod Cicero fatum atque naturam videtur dixiſſe, id multo antè Demoſthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος quaſi naturalis & fatalis, nulla extrinſecus vi coactus venit. At quod Demoſthenes dixit Olynth. 1, νυνὶ γὰρ ὃ πάντες ἐθρύλλειτε, γέγονεν αὐτόματον, redditur potius Fortuitò euēnit. Sic & Æſchines in Cteſiphontē, ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quibus locis addi hic poſſit, qui rurſus eſt Demoſthenis Olynth. 1, τὰ μὲν παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι σχήσειν καλῶς. Sed & ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, & ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exponuntur, Sponte naturæ, Fortuitò, Caſu quodam, Temerè. (Cicero quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuitò interpretatur) Plato in Apologia, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. Xenoph. ἀπ' αὐτομάτου παραγίνονται. Et ἐκ ταὐτομάτου apud Plutarchum De orac. μηδένα λόγῳ θείῳ κυβερνώμενον ἔχουσαι, ἀλλὰ πάντας ἐκ ταὐτομάτου καὶ γεγονότας καὶ συνισταμένους. vbi exponitur Fortuitò & temerè. Interdum verò αὐτόματον (ſiue ταὐτόματον) & τύχη copulantur. vt in eodem libro, ἀλλὰ χρωμένη πρὸς πάντα τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ. vbi exponitur Fortuna & temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Caſus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo quod τύχη appellatur, docet Ariſtot. Phyſic. 2, & Plutarchus in lib. De fato, pag. 649. Vide & Themiſtium. Item Alex. περὶ ψυχῆς, 159. 160.

¶ Dicitur autem & Ταὐτόματον pro eodem, (quod etiam ταὐτόματον inuenitur ſcriptum, cum apoſtropho in prima ſyllaba, ſed rarius) pro τὸ αὐτόματον. Sic ἐκ ταὐτομάτου in loco Plutarchi paulo antè citato. In vulg. tamen lexicis affertur ταὐτομάτου præcedente etiam τοῦ, in hoc loco, ἀπὸ τοῦ ταὐτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, Teſtis fortuitò interueniens. Budæo ταὐτόματον (ita enim ſcribit) eſt Caſus temerarius, in hoc Polybii loco, ἔστι γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντιπράττει ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, ex autoribus ad quos modò te remiſi, eam petere poteris. item ex Euſtathio: cui tamen in eo aſſentiri nequeo quòd huic voci αὐτόματος pro vna ſignificatione vnū dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in vna earum, αὐτόματος ex αὐτὸς & μάτην componit, in hoc certè autorem habet ipſum etiam Ariſtotelem in illo quem modò citaui loco. ET Αὐτομάτως, aduerb. Sponte, Vltrò, Sine alieno impulſu. Item, Fortuitò, Temerè. Plut. De Pyth. orac. ἔλθοιεν αὐτομάτως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤ, &c. Et αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθά, Vltrò, Spōte ſua, non autem Temerè vel Fortuitò, vt in vulg. lex. redditur. Sæpe autem αὐτομάτως & ἀπὸ τύχης ſeu κατὰ τύχην copulantur (q.d. Temerè & fortuitò) vt à Plut. De Pyth. orac. & in Fabio. ET Αὐτοματία, (q.d. Spontaneitas) Fortunæ temeritas, Euentus rerum fortuitus. Plut. in Polit. præc. Timoleontem αὐτοματίας templum ſtruxiſſe tradit.

c. 2. Αὐτοματουργοί, Artifices operum quæ αὐτόματα vocari, paulo antè dictum eſt.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xenoph. Pæd. 4, ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πῶς ἐσμὲν ἄξιοι ἄν, τὰ ποιοῦντες ἐκεῖνον, οὐδ' ἐν ταῦτα αὐ-

τοματίσαντες; id eſt (inquit Bud.) Qui ne ſponte quidem A fecimus quod illi conducibile eſt, ſed eo permittente. Ariſtot. De gen. anim. lib. 1, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ αὐτομάτου γίνεται, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ὥσπερ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν. id eſt (inquit idem Bud.) Sponte naturæ. ET Αὐτοματισμὸς, Actio quæ ſponte fit, aut Ille quaſi habitus agendi ſponte.

C. Ἀπαυτοματίζω, Spōte ſubminiſtro. Philo De vita M. lib. 1, εὔυδρον ὄντα καὶ εὔχορτον, καὶ περιβαπτισμένην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥ'ΧΗ'Ν, ένος, ὁ, Ceruix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Ariſtot. vel (vt idem alibi) τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. Hom. Il. θ, Αὐερύοντα παρ' ὦμον ὅθι κληῒς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε. Idem Il. π, — ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. Ariſtoph. Nub. εἶτα φιμώσαντι τοῦ πυ τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem & de brutis, vt apud Homerum de bobus & anſeribus, apud Xenophontem de equis. ‖ Αὐχὴν metaph. Anguſtia loci, Anguſtus locus. vt Latinis metaph. Fauces. Atque adeo Ceruix apud Melam, vt in vulg. lex. annot. Sic Herodotus τὸ ἀφυλακτότατον τοῦ αὐχένος dixit de faucibus Thermopylarum quà illæ maximè paterent. Sic apud eūdem αὐχένα Βοσπόρου, in Melpomene, & αὐχένα χερσονήσου in Erat. legimus. Ariſtot. De mundo, loquens de mari, κατὰ στενόν τε ἐπὶ μήκιστον διήκει αὐχένα. Et Baſil. ὅρους αὐχένα dixit. ‖ Αὐχὴν pars claui & gubernaculi in quaſi gubernator incumbit, vt ex Polluce annotatur. Quò pertinere hūc Chryſoſtomi locum exiſtimo, in 2 ad Cor. 78, τοῖς ναύταις περικαλινδούμενος, ἐπὶ τῶν αὐχένων καθήμενος. At Euſtathio Αὐχὴν & Αὐχένιον eſt ipſum πηδάλιον, pag. 1533. De etymo autem huius vocis dicam in verbo Αὐχῶ.

C. Ἀναύχην, Ceruice carens. vt Empedocles κόρσας ἀναύχενας vocat capita ſine ceruicibus, apud Ariſtot. de anima lib. 3.

C. Βυσαύχην, Qui humeros adducens, ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Ariſtot. inſidioſos eſſe ait. Ariſtophani ſunt vtres βυσαύχενες. Camer. ex Polluce.

C. Γυλιαύχην, Qui collo eſt gracili & prælongo. Vide & alias expoſitiones apud ſchol. Ariſtoph. in hunc eius locum in Pace, γυλιαύχενας ὀρχηστὰς ναννοφυεῖς.

C. Δολιχαύχην, Ceruicem prælongam habens. De cygno E dicitur ab Euripide, vt δουλιχόδειρος ab Homero de eodem.

C. Ἐριαύχην, Ceruicem elatam & arduam ſeu proceram habens, vt ἐριαύχενες equi apud Homerum, ὑψαύχενες καὶ γαῦροι. Vide Euſtath.

C. Κυρταύχην, Cui incurua eſt ceruix.

C. Μακραύχην, & Μακραύχενος (in vulg. lex.) Cui collum eſt prælongum. Eurip. Phœniſſis μακραύχενα κλίμακα per catachreſin appellauit altas ſcalas.

C. Μεσαύχην. In vulgatis lexicis μεσαύχενες, Media ceruice ligati. F

C. Σκληραύχην, Qui dura eſt ceruice. Cui indomita eſt ceruix, vt Horat. loquitur. Vel, Cui ceruix eſt rebellis, cum Claudiano. σκληροτράχηλος, ἀκαμπής, Suid.

C. Στιναύχην pro στεναύχην, Arctæ ceruicis ſeu anguſtæ. vt στεναύχην λάγυνος in Epigr.

C. Ὑψαύχην, (q. d. Alticeruix) Elatam ceruicem habens. vt ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος apud Nazianz. Caput erectis ceruicibus altum ferens. qui ab Homero ἐριαύχην dicitur. Eſt etiam Apollinis epithetum in Epigr. ‖ Ὑ- G ψαύχην metaph. Superbus. quòd ſuperbi elata ceruice incedere ſoleant. Sed ὑψαύχην per catachreſin aliter etiam vſurpatur: vt quum Nonnus φωνὴν ὑψαύχενα appellauit vocem altam. HINC Ὑψαυχενέω, ῶ, & Ὑψαυχενίζω, & Ὑψαυχέω, ῶ, Ceruicem effero, Ceruice erecta incedo. de equo propriè: (vt ὑψαυχενήσας ἵππος apud Pollucem) metaphoricè autem & de ſuperbis hominibus dicitur. Plutarchus autem in libro De propria laude non odioſa, ἀνοήτους καὶ κενοὺς eſſe dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, ſcribens, ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενοὺς, id eſt H (Camer. interprete) Quemadmodum eos qui inter deambulandum ſeſe efferunt, & ceruicem extendunt, ſtolidos & [illegible]ues eſſe dicimus. Ὑψαυχῶ autem dixit Phocylides, Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχενίζω pro eadem ſignif. ex Epigr. citatur. Superbit, Faſtu turget. q. d. Ceruicem attollit. Plut. σεμνύνεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν καὶ μεγαληγορεῖν.

C. Ὑψηλαύχην, Idem. VNDE Ὑψηλαυχενία de equo, Bud. ex Polluce.

¶ Αὐχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Ceruicalis) Ad ceruicem pertinēs. vt αὐχένιοι τένοντες, apud Hom. Odyſſ. γ. Et αὐχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur. In vulg. lex. αὐχένιον κάρος exponitur Iugum. Αὐχένιον autem ſubſtantiuum vide in Αὐχὴν. HINC C. Διαυχένιος, & Ἐπαυχένιος, item Παραυχένιος, necnō Περιαυχένιος, & Ὑπαυχένιος. Apud Platonem διαυχένιος μυελὸς exponitur B Ceruicis medulla. q. d. Ceruicalis medulla. At ἐπαυχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur. quod & αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impoſitus & aptatus. vt παραυχενίη φαρέτρη, in Epigr. Et Περιαυχένιος: vt περιαυχένιος στρεπτὸς, torques quæ ceruici circumponitur. Apud Nazianz. autem in orat. De Baſil. περιαυχένιον ῥάκος σφενδονᾶται περὶ τὸ στῆθος. pro ſacerdotali veſte, vt Volaterranus interpr. At Budæus cucullum ſignificari ſuſpicatur. At Ὑπαυχένιος, Ceruici ſubiectus, Qui eſt ſub ceruice. Et Ὑπαυχένιον ſubſtantiuum, Luc. in Gallo, Ceruical. Quod ceruici ſuppo nitur, vt ὑπαγκώνιον, quod cubitis ſupponitur. At Ὑπαύχενον apud Aratum (quod nonnullis mendi ſuſpectū eſt) vide in meo Cic. lexico.

¶ Αὐχενίζω, Ceruicem incido, Ceruicem frango. Gall. vno itidem verbo Eſgorger. Soph. in Aiace, Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε. ‖ Αὐχενίζειν in Hippiatria (inquit Bud.) Loro caput equorum complecti & aſtringere, ad hoc vt venæ intumeſcant, & ſanguis detrahatur ſcalpro. ET Αὐχενιστὴρ, Lorum quo id fit.

C. Ἀπαυχενίζω idem quod αὐχενίζω. Niger tamen in Philoſtr. Heroicis ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. ‖ Apud Phil. De mundo ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid.

C. Διαυχενίζομαι, Ceruicē attollo ſeu erigo. Vel quod Gall. dicitur Se rengorger. quod vt de equis primùm, deinde per metaphoram de ſuperbis dicitur, ſic & διαυχενίζεσθαι. Vide Poll.

C. Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμὸς quod exponitur Exceruicatio (ex Hieron. in cap. 3 Nahum prophetæ) & Contumacia peruicax.

C. Παραυχενίζω, Ceruicem demitto, Propēdeo collo deuexo, vt in vulg. lex. exponitur. At Heſych. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

ΑΥ'ΧΕ'Ω, ῶ, Glorior, Iacto me. Thucyd. lib. 1, κρατήσαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι. id eſt, Superatis aliquibus ex nobis, gloriantur omnes pulſos eſſe. Philo De vita Moſis lib. 1, ὁ μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὁρᾶν. Luc. μόνος οὖν αὐχήσας περιττὰ πεπλευκέναι. Et cum accuſat. Ariſtid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν ἀληθείαν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Syneſ. Ἱπποκράτην αὐχοῦντι. At in Batrachom. Ξεῖνε λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. In vulg. lex. habetur & paſſ. Αὐχοῦμαι, ſed ſine autore: quem etiam reperiri non poſſe exiſtimo, ſicut & Budæus putauit. ſcribit enim, Αὐχεῖν (vt opinor) actiua voce tantùm dicitur. Cæterùm quum inter alia τοῦ αὐχὴν etyma ponatur vnum quo ab αὐχῶ deducitur, ego contrà non dubito quin αὐχῶ ab αὐχὴν deriuatum ſit, vt αὐχῶ idem ſignificet quod præcedentia verba cōpoſita ὑψαυχῶ & ὑψαυχενέω. Quòd ſi aliquod quærendum ſit vocabuli αὐχὴν etymum, nullum magis rationi conſentaneū eſſe arbitror quàm vt ab αὐχμὸς deducatur, ob ſiccitatem & duritiem, dicatúrque αὐχὴν quaſi αὐχμὴν. De quo vide Euſtath. p. 1917.

Αὔχη, Gloriatio, Iactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, in vulg. lex. Apud Heſych. autē habetur αὔχει, καυχᾶσαι. ET Αὔχημα, idem: ſed vſitatius. Vtitur Thucyd. lib. 2. Accipitur autem & in bonam partem à Damaſceno. ITEM Αὐχητικὸς, q. d. Iactabundus, Gloriabundus, vel Ad iactantiam comparatus. ET Αὐχήεις, Idem, in Epigr. Apud Nonnum autem pro alacri & cui ceruix eſt erecta, vt annot. in vulg. lex.

C.Κενεαυχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Vanè iactabundus, Vana iactans, Iliad.Ψ. A

C.Μεγαυχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Magna iactans,in Epigr.

C.Μεγάλαυχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Magna iactans. Vel ſimpliciter, Iactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ iactantiæ plenæ. Ita enim exponendum puto in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλος ἐν τῷ Θεαιτήτῳ πολλὰ μεγάλαυχα καὶ σοβαρὰ περὶ τῆς τέχνης τῷ Σωκράτει. ET Μεγαλαυχία,Iactantia. ET Μεγαλαυχέω,χῶ,vel Μεγαλαυχέομαι,οῦμαι,Magna iacto, ſeu grandia,Vel,Iacto me de magnis rebus. Aut ſimpliciter,Iacto. Vtriuſque vocis exempla ſunt apud Bud. B pag.356, eas tamen non interpretantem.

C.Ἐξαυχέω,χῶ,Glorior,vel Valde glorior. In vulg.lex. θαρσῶ,σεμνύνομαι.

C. ἘΠαυχέω,χῶ. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις,Glorior ob ea quæ dicis.vel Efferor.nam ἐπαυχῆσαι ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις apud Ariſtophanem exponitur μεγαλοφρονῆσαι διὰ τῶν σῶν λόγων. ‖At ἐπαυχῶ λαμψεῖν apud Sophoclem explicatur βεβαίως οἶδα καὶ πέποιθα, vt Gall. dicitur *Ie me vante de cela*, de re quam nobis certò pollicemur, vtpote quæ omnino in noſtra ſit po- C teſtate.

C.ὙΠΕΡαυχέω,χῶ,Valde glorior,vel me iacto.Phal.in epiſt.ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι.

¶Καυχάομαι,χῶμαι,Glorior,Me iacto.Item Exulto.Lycurgus apud Suidam,ἐφ' οἷς καυχᾶ,οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Apud Ariſtot.Pol.5,διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ exponitur Quia iactaſſet ſe eius abuſum eſſe ætate. Paulus apoſtolus aliquoties hoc verbo vtitur: qui & τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι dicit 2 ad Cor. cap.9, v.2, pro Iacto,vel Iactans prædico. D

Καύχημα,ατος,τὸ,Gloriatio,Iactatio. Item,Id de quo quis gloriatur.(q.d.Gloriamentum)vt apud Leſbonactem, καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς.οὔτε γὰρ Ἑλλάδα ... &c.Sic & apud Paulum ad Rom. cap. 4, καύχημα ἔχει, vertitur,Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας, Glorioſus, Iactator: vt φρονηματίας, φρυαγματίας,in ſchol. Ariſtoph.

Καύχησις,εως,ἡ, Gloriatio, Iactatio. Vtitur ſæpe Paulus apoſt.apud quem epiſt.ad Rom.cap.15,v.17. ἔχω καύχησιν (ſicut & de καύχημα ἔχει modo dictum fuit) exponitur E Habeo quod glorier. Exponi autem eodem ſenſu poteſt,Gloriandi occaſionem habeo. ET Καύχη ex Pindaro affertur pro eodem.

C.ἘΓκαυχάομαι,ῶμαι, Iactor, Glorior, (pro quo in vulgatis lexicis habetur Ἐναυχάομαι) q.d. Inſuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ,Inſuperbire diuitiis.

C. ἘΠΙκαυχάομαι,χῶμαι, (q.d. Glorior aduerſus aliquem) Inſulto[alicui.] VNDE Ἐπικαύχησις,Inſultatio, apud Hermog.

C.ΚΑΤΑκαυχάομαι,ῶμαι, Idem. Paul.cap.11.ad Rom. Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In vulg. lex. ponitur & aliud F verbum pro eadem ſignif.videlicet Καταυχῶμαι, & affertur ex epiſt.Iac.cap.2,καὶ καταυχᾶται ἔλεος κρίσεως.quæ omnia falſa ſunt:quum ibi non καταυχᾶται ſed κατακαυχᾶται legatur.

ΑΥΩ, (potius quàm Αὔω cum tenui, vt oſtendit Ἀφαύω) Sicco, Arefacio. Item Accendo.vt Od.ε, in fine,— ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι.

Αὖος,ου,ὁ,Siccus, Aridus.vt ξύλα αὖα, Od.ε & σ.Sic Pauſan. in Achaicis,τὰ αὐότατα τῶν ξύλων:quibus χλωρὰ opponit. G Heſiod.Ergois,Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ſiccam & humidā: Et apud Plat. De leg. lib.6, ὕλη αὔη καὶ ξηρά. Item αὖον βοᾶν,Sonum acutum edere.vt Il.μ, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἄϋτευν. Vide Euſtath. Obſeruandum eſt autem hoc nomen cum tenui ſcribi,licet αὔω aſpiretur à quo deriuatum eſſe creditur. HINC Αὐότης, Siccitas, Ariditas.

Αὖος,Fluuius,cuius accolæ dicti Παραυαῖοι, vt ſcribit Steph.in hac voce.

Αὐαλέος,Idem. vt Heſiodus,αὐαλέος δὲ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ET Αὐσταλέος,Idem.Nonnunquā & pro Squa- H lidus,Squalens. Apoll. Arg.1,αὐσταλέος κονίῃσι.Et αὐσταλέης κεφαλῆς,in Epigr.

C.ΑΝαύω,Accendo.In vulg.lex.ſine autore.

C. ἈΦαύω,Idem, Et pro Exarefacio (ſicut ἀφαναίνω) apud Ariſtoph.Vide Bud.549.

C. ἘΝαύω,Accendo: vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Luc. τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Et ἐναῦσαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς,Plut.in Numa. Vide Bud.Comm.

HINC Ἔναυσμα, Id quo ignis acceditur. Igniariū, item Suſcitabulum quidam interpret.ex Nonio. ‖Item metaphoricè Fomes, Fax, id eſt Incitamentum.Herodian.τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. Vide Bud.ibidem.

C. ἘΞαύω, Accendo, Torreo. ὀπτῶ, Euſtathius ex Platone comico.

C. ΚΑΤαύω,Torreo. Item ἀφανίζω, Euſtath. ex Alcmane, pag.1547. vbi & hanc ſcripturam notat cum τ, licet ab αὔω aſpirato.

¶Αὐαίνω, Arefacio.Et Αὐαίνομαι, Areſio. ET Αὔασμος, Exiccatio.Item,Siccitas. ET Αὔανσις, Arefactio.Item Senium & tabes plantarum. Bud.

ITEM Αὐαντικὴ νόσος.

C.ἈΦαυαίνω, Idem apud Theophr. Et paſſ.Ἀφαυαίνομαι,apud Athen.lib.7,vbi dicuntur Sirenes feciſſe ἀφαυαίνεσθαι ſuos auditores, cibi obliuiſcentes. Ita enim legendum non ἀφαναίνεσθαι,vt in quibuſdam codicibus.

ET ἘΞαυαίνω,item ΚΑΘαυαίνω, pro eodem. Vide Budæum 549.

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, ού,ὁ, (ab αὔω enim fit αὖος, deinde αὐστηρὸς) Auſterus:vt αὐστηρὸς χυλὸς, Auſterus ſapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Auſterum vinum, apud Dioſc. ‖Αὐστηρὸς de homine dictum, Auſterus,Seuerus, Rigidus: vt in hoc eleganti dicto illius qui interrogatus, cur,quum alioqui eſſet αὐστηρὸς, inter pocula ſe exhilararet (ita enim interpretor hæc verba, διὰ τί αὐστηρὸς ὢν,ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται) reſpondet,καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες, βρεχόμενοι γλυκαίνονται. Diog.Laert.in Zenone pag.363, καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτήριον τοῦ Θεοῦ appellauit. Plutarch.αὐστηρὰν καὶ λιτὴν τράπεζαν τοῦ Φωκίωνος dixit menſam frugalem & tenuē, vt inquit Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in hoc Galeni loco,ἔπειτα τὸ μὲν ἔλαιον ἀπομάττειν. αὐστηρὸν γάρ.

Αὐστηρῶς,aduerb. Auſterè, Seuerè.Item Tenuiter. vt apud Plut.ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτώμενος.quod conuenit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, quod ex eodem relatum modò fuit.

Αὐστηρότης, Auſteritas,Item Seueritas. Quid autem αὐστηρότητα gignat,Vide apud Alexandr. Aphrod.in Probl. In vulg.lex.Αὐστηρία etiā affertur ex Theophr.ſed mendoſam eſſe vocem puto.

C.ὙΠαύστηρος,Subauſterus,apud Dioſc.

ΑΥΧΜΟΣ, οῦ,ὁ,(ab αὔω pleonaſmo literæ χ) Siccitas ex vehementi æſtu. Siccitas aeris à Bud. vertitur, in hoc Theophr. loco, τὴν μελάγγειον ἐπαινοῦντες ὡς δυναμένην καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Apud Ariſtoph. Nub. τῷ αὐχμῷ opponitur ἐπομβρία. Thucyd. lib.1, αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμός. Philo De vita Moſ.lib.1,τοῖς δὲ αὐχμόν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι [προσεῖπε.] Αὐχμὸς exponitur etiam Squalor: vt αὐχμοῦ πλέως,Squalore obſitus. Apud Syneſium autem De inſomniis αὐχμὸς νοῦ pro penuria mentis. ‖Αὐχμοὺς etiam afferunt vulg. lexica ex quodam Theophraſti loco pro lucernarum luminibus:ſed eum mendoſum eſſe conſtat.

Αὐχμη,idem quod αὐχμὸς,in vulg.lex.

Αὐχμώδης, εος,ὁ καὶ ἡ, Æſtuoſus, Aridus præ æſtu.Itē Squalidus.τοὺς αὐχμώδεις φυκοῦντας οἰκτρὸν,Syneſ. In vulg.lexicis,αὐχμῶδες ἔτος,Squalens annus.αὐχμῶδες πρέπει,& ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα,ex Gal.ad Glauc.Item αὐχμῶδες ὄρος,Mons opacus.ex lib.1 Regum cap.23.

Αὐχμήεις,εντος,ὁ, apud poetas,Squalidus.Hom.in hymn.

Αὐχμηρὸς,Squalidus.Luc.in Somnio,ἡ δὲ ἦν μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ,καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην.Idem De ſalt.βίῳ αὐχμηρῷ συζῆν,καὶ μόνον τὸ σκληρὸν,ἀγαθὸν ἡγούμενος.

Αὐχμάω, μῶ, Areo præ æſtu. Syneſ. αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ, quod ex conſequente exponitur Sterili. Eſt etiam Squaleo.

Αὐχμέω,μῶ.Idem.

ἈΦΑΥΡΟΣ, οῦ,ὁ,Imbecillis,Debilis. Heſiod. ἀφαυρότατοι

δέ τι ἀνδρὸς. Hom. Iliad. η, Ὅς σεο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖ- A
ρας τε βίηφί τε. Sequor autem Euſtathium in hac deriua
tione τοῦ ἀφαυρὸς ab αὔω.

ΑΥ'Ω, Clamo, Reſono, Reboo. Il. υ, circa principium, αὖε δ' Ἀθήνη. & paulo pòſt, αὖε δ' Ἄρης. Apollon. Arg. 2, αὖε δὲ πόντος Σμερδαλέον. vbi exponitur Reboabat. ‖ Item pro Flo. vnde Αὔη quod proximè ſequitur.

‖ At Αὔω Dormio vide in Ἰαύω verbo.

Αὔη, Flatus, teſte Heſychio, qui exponit πνοή. Vnde & Αὔω danda fuerit τοῦ πνέω ſignificatio.

C. Ἄϋανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocis expers, & propriè Clamoris expers. Item Mutus. Vide Ἄϋτως quod proximè ſequitur. B

C. Ἄϋτως idem quod ἄϋανος, ex quo deducitur. Nam ex αὔω fit ἄϋανος: ex quo, ἄϋαος: ex hoc autem, Atticè ἄϋτως. Il. γ, — οἱ δ' ἴσαν σιγῇ μάχης, ἄϋτῳ τ' ἐῤῥύοντο. Et Il. β, Τίπτ' ἄϋτω ἐῤῥύαται. At τὸ ἄϋανος exempla non reperio. Sequutus autem ſum in formatione deductionem quæ mihi præ cæteris placuit.

¶ Ἀΰω per dialyſin, Idem quod αὔω. vt Il. β, v. 334, — ἀΰσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Sic Il. ρ, v. 183, — Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας. ET cõpoſ. Ἀναΰω, Exclamo. vnde ἀναΰσαι, Theocr. HINC Ἀΰτέω, τῶ, Idem. vt Il. μ, v. 160, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Sic Heſ. — πλῆμμυραι μέγ' ἀΰτευν. VNDE Ἀΰτὴ, Clamor, Vox. vt Od. ρ, 434, — ἴαχε δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή. pro quo in proximè ſequenti verſu dicit βολή. Et Il. ο, v. 312, — ὤρτο δ' ἀϋτὴ Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. ‖ Ἀΰτὴ interdum ex conſequenti pro ipſo bello: vt Od. λ, v. 382, Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν. Alioqui ἀϋτὴν à bello interdũ ſeparat, vt Il. α, v. 492, — ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε. C

ΑΥΔΗ', ῆς, ἡ, Vox. Euſtath. αὐδὴν putat eſſe potius τὴν ἀνθρωπίνην, at φθογγὴν eſſe φωνὴν ſimpliciter, & generaliore ſignif. ſed quod ab αὔω & δέω volunt fieri αὐδὴν, vt ita dicatur διὰ τὸ ἁρμονίως συνδεδέσθαι, hæc verò ſubtilitas nimis longè petita mihi videtur. Il. α, v. 249, de Neſtore, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Heſiodus in Theog. — γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rurſum Hom. Il. τ, in fine, Ὣς ἄρα φωνήσαντος ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν. HINC Αὐδήεις, Voce præditus, Vocalis: vt Il. τ, v. 407, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε. Et αὐδήεσσα γυνὴ, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Euſtath. ET compoſ. Ἄναυδος & Ἔναυδος (pro quo & Ἐναυδής) Voce carens, Mutus: & Voce præditus, Vocalis. Od. ε, ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. Epigr. lib. 5, χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον apud Sophoclem Aiace, Nefandum factum. in qua interpr. ad vocis Lat. etymum reſpicio: Oppoſitum autem Ἔναυδος, quod non ſolùm φωνῆεις ab Heſ. exponitur, (id eſt vocalis) ſed & ἔμπνους, id eſt Spirãs: vt viciſſim in loco quem modò ex Homero protuli, copulãtur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. D E

¶ Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum abſolutè, interdum cum accuſ. Il. α, — καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων. Et Il. σ, Αὔδα ὅ, τι φρονέεις. Et Il. ε, Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον &c. de Stentore. ‖ Αὐδῶ affertur & pro Alloquor ex Od. ι, — υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα. F

Αὐδάομαι, ῶμαι, ſignif. etiam actiua, vt ποικίλως αὐδωμένου, apud Euſtath. Sic & in hoc Soph. loco actiua ſignif. exponitur, Ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν. Dicebat vt verteret, pro Hortabatur vt, &c.

Αὐδᾶσθαι autem ex Herodoto citatur pro Loqui.

C. Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Apud Soph. Aiace, κ' οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, ἀλλ' ὅτι γ' ἐξ, &c. Vbi ſchol. ἀναύδητον exponit ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. Ego puto ſignificare, Nihil eſt quod dici non queat, vel Nihil eſt quod dicere non liceat [fieri poſſe] quũ hoc quod alioqui incredibile habitum fuiſſet, eueniſſe videamus. ‖ At Nicander ἀναύδητον pro ἄναυδον poſuit hoc in verſu Alexiph. Αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητον τὸν ὑπ' ἐοῦσαν. G

C. Ἀπαυδάω, ῶ, F. ήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Sophocles in Aiace, Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μὴ 'ξω παρήκειν. Sic apud Euripidem, ἀπαυδῶ Ἄδραστον μὴ παριέναι εἰς τήνδε γῆν. Itidem apud Ariſtophanẽ, ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι. Idem in Nebulis, Τούτοισιν ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ, κ' αὖθις μάλ' ἀπαυδῶ Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Quem locum citat Suidas poſtquam dixit ἀπαυδῶ H

ſignificare ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι. quum tamen neutrum ſignificet hoc loco, ſed potius Denuntio, vt Budæus tradit. A quibuſdam exponitur Iubeo: & ita ἀπαυδῶ duo prorſus contraria ſignificaret. A

Ἀπαυδῶ (ſicut & ἀπαγορεύω) Deficio. Theophr. De hiſtoria plant. lib. 5, σημεῖον δὲ ὅτι οὐδὲ ἀπορήγνυνται, καθάπερ ἐλαία καὶ δρῦς· ἀλλὰ πρότερον σήπονται ἢ ἄλλως ἀπαυδῶσι. Apud Lucianum, ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τελῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκώς, Triduana fame confectus. vel Qui deficit præ fame. Exponitur item Enectus fame. Suidas ἀπαυδῶ exponit etiam ἀπολέγομαι, vti modò dixi. In fabulis Æſopicis ἀπαυδῶ pro Laſſeſco, teſte Budæo. Itidem in Anthol. epigr. ἀπαυδήσας, Feſſus, Defatigatus.

Ἀπαυδῶ, Loquendi facultate deficior. ἀπαυδῆσαι enim Erotianus apud Hippocratem vult eſſe τὸ ἄφωνον γενέσθαι.

c. 2. Προαπαυδάω, ῶ, Prius deficio, vel defatigor.

C. ἘΞαυδάω, ῶ, Eloquor. Iliad. α, Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ.

C. ΜΕΤαυδάω, ῶ (q. d. Interloquor) cum dat. Od. α, ἐπ' ἀθανάτοισι μετηύδα. pro ηὔδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, & q. d. in medio deorum cœtu. Sic Od. η, Φαιήκεσσι μετηύδα. ‖ Μεταυδᾶν cum accuſ. etiam perſonæ pro Alloqui, Apollon. Argon. 2, Αὐτὰρ ὅ τόν γ' ἐπίεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα. Vbi quidam putãt eſſe pro Alloquebatur pòſt. C

C. ΠΑΡαυδάω, ῶ, Alloquendo cõſolor. Od. ο, Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ. At Odyſſ. λ, cum accuſ. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Vbi Euſt. nimium generali expoſit. (meo quidem iudicio) παραυδᾶν explicat παραμυθεῖσθαι. Sed vt durum eſt Ne mihi conſolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem. (vt habet vulg. interpr. ad verbum) quo fit vt interpretandum putem, Ne me de morte cõſoleris. Aut, Ne mihi mortis ſolatia afferas. id eſt, afferre coneris. D

C. ΠΡΟΣαυδάω, ῶ, Alloquor, Compello. vt Od. ξ, Ὀδυσῆα προσηύδων. Aliter autem conſtruit in hoc verſu Iliad. α, (qui & alibi ſæpe repetitur) Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

c. 2. Ἀπροσαύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non compellatus. Item Inſalutatus. In vulg. lex. exponitur etiam Colloquii expers. & ſubiungitur, καὶ καταλλάσσουσιν ἀπροσαύδητοι, Commercia habent citra colloquii vſum. E

C. ΣΥΝαυδάω, ῶ, (q. d. Simul loquor) Cõſentio, Aſſentior. eadem forma qua & σύμφημι pro Aſſentior ponitur. Item apud Sophoclem pro Confiteor.

ΑΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Spuma. Luc. in Pſeud. ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonnus, ἀπέπλυεν ἀφρὸν ὀδόντων. ſic ἀφρὸς ἀφύης, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου.

‖ Ἀφρὸς etiam piſcis quidam eſt, vt videbis in Ἀφύη.

C. Ἀφρογενής, έος, ἡ, E ſpuma genita. ET Ἀφρογένεια, ας, ἡ, Idẽ. Sũt autẽ epitheta Veneris. Heſiod. Theog. Τὴν δ' Ἀφροδίτην Ἀφρογενέα τε θεὰν καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες· οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ θρέφθη. F

C. Ἀφρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumantes capillos habens, aut Spumans in capillis. Muſæus, ἀφροκόμοις ῥαθάμιγξι.

C. Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aet. lib. 2, cap. 60, Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅτι ὁ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραντικώτερόν ἐστι φάρμακον, ἀλθαίρῳ πολεμίως ἐπιτηδειότερον εἰς τὸ ὀφθῆναι· ἀφρόνιτρον δέ, οὐκ ἀνθρωπαδές, οὐδὲ διαλελυμένον, ἀλλὰ πηγός. Gorræus ἀφρόνιτρον ſcribit eſſe genus nitri foſſile, ἀφρὸν verò νίτρου, nitrum factitium. quanuis Dioſcorides vtrunque ſub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur. aphronitrum verò ab aphrolitro tantum differre quantum hoc ipſum aphronitrum à ſale: eſſe enim aphronitrũ mediũ aphrolitri atq; ſalis. Cæterùm Phrynichus Atticos hac voce non vti ſcribit, ſed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere. G

C. Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomẽ eſt lapidis qui alio nomine σεληνίτης dicitur, διὰ τὸ θεῖον εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεσῶν ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει: vt Dioſcor. lib. 5. c. 169 tradit. Plin. lib. 37. cap. 10, Seleniten & ipſe vocat, dicens ex candido tranſlucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, reddereque eam in dies ſingulos creſcentis minuentiſque numero. Marcellus Lunarẽ Latinis nominari ſcribit. H

C. Ἀφροσκόροδον,ου,τὸ, eſt Allii prægrandis genus, ſic dictũ quòd eo trito in oleo & aceto, mirum in modum excreſcat ſpuma. Sic Gorræus, addens appellari etiam αἰγοσκόροδον. Colum. lib. 11 cap. 3, Vlpicum, quod quidam alliũ Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον. A

C. Ἀφροφυὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Spumam innatam habẽs. ſic enim exponitur ἀφροφυῆ πέταλα in Epigr.

C. Ἀφρολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Spumilegus. vulg. lex. ex Epigr.

C. Ὑπάφρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Spuma tectus, Spumoſus, Non manifeſtus. ſic vulg. lex. citantia ex Euripide ὕπαφρον ὄμμα. Varino eſt ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος. B

Ἀφρόεις,εντος,ὁ, Spumoſus, ἀφρώδης. ἀφρόεν χεῦμα, Epigr.

ET Ἀφρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Spumoſus. ἀφρῶδες ἕλκος Pollucι lib. 4, eſt ᾧ ἐπανθεῖ λευκότης τις ἢ μανία.

Ἀφρέω,ῶ, F. ήσω, Spumo. vnde ἀφρεῖον apud Heſychium, ἀφρίζον, ἱδρῶν. Ἀφρῶντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγοῦντα vt exponit Gal. apud Hipp. ET Ἀφρίζω, F. ίσω, idem. Spumeſco. Spumam excito. vulg. lex. VNDE Ἀπαφρίζω, F. ίσω, Deſpumo. ET Ἐπαφρίζω, idem, in vulg. lex.

¶ Ἀφρύη, ſeu Ἀφρίτης, ſeu Ἀφρὸς, (quod nomen eſſe Ionum tradit Archeſtratus) Apua piſcis, qui ita dictus eſt quòd è ſpuma naſcatur: vnde & Veneri dicatus eſt, vtpote quæ & ipſa ortum è ſpuma habuiſſe perhibetur. Dicitur etiam & Ἀφύη, & quidem vſitatiore vocabulo. Athen. lib. 7, καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed eidem ἀφρίτης eſt ſpecies ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc piſce lege præter Athenæum, etiam Plinium, lib. 31. cap. 8. Exiſtimatur autem eſſe is vilis piſciculus qui Gall. *menuiſe* appellatur, nomine collectiuo: vt & ἀφύας Atticos plurali nũ. potius quàm ſing. ἀφύην dicere, quidã tradiderũt. Ἀφύη autem dici putatur quaſi μικροφυής. De quo lege Euſtathium. AB Ἀφύη deducitur Ἀφυῶδες χρῶμα, quod Erotianus exponit λευκοπέλιον. ET Ἀφύω verbum, quod Gal. apud Hippocr. eſſe ait ἀπολευκαίνομαι. SED & Ἀφύδιον diminut. apud Athen. legitur. C D

¶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus. ita dicta quòd è maris ſpuma ortum habuerit, teſte Heſiodo (quem & Plato atque alii in hoc etymo ſequũtur) οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ θρέφθη. Hinc & Ἀφρογένεια. Ariſtot. autem ita vocatam tradit quòd fœminis natura ſit ἀφρώδης, id eſt ſpumoſa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait quòd ſit ἀφροσύνης θεά, vt ann. in vulg. lex. Fingitur autẽ Iouis filia: vnde apud Hom. Il. ε, – Διὸς θύγατηρ Ἀφροδίτη. Et Il. υ, – Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. ‖ Ἀφροδίτη pro Venerea libidine (quam & Ἀφροδίτης ἔργα vocant poetæ) interdum ponitur. Quidam apud Plutarchum in lib. qui περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inſcribitur, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυχεῖν. Sic accipitur (ni fallor) & in verſibus quos ex Mimnermo vertit Horati⁹. Ex Euripide citatur pro vehementi ardore & cupiditate. ‖ Ἀφροδίτη (vt & Latinè Venus) Venuſtas, Lepos, Gratia, Decor. Luc. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. Sic in iſto Æliani loco, δῆλα δὲ τῷ λόγῳ φιλοτίμως τι καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ. Hanc autem ſignif. retinent ἐπαφρόδιτος & ἀνεπαφρόδιτος. ET Ἀφρὼ apud Nicandr. pro Ἀφροδίτη. E F

C. Ἀναφρόδιτος,ου,ὁ καὶ ἡ, A venere alienus, Inuenuſtus. Plutarchus, περὶ τῶν μιξῶν ἀκολάστοις ἀδοκιμοῦσι, τοῖς μονολέχεις & φιλάνδρους, ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀποκαλοῦντες. Et ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά, Lucian. quod quidam exponunt Aduerſa Venere natus.

C. Ἐπαφρόδιτος,ου,ὁ καὶ ἡ, & Ἐπαφρόδιτος,ου,ὁ, Venuſtus, Iucundus, ἐπίχαρις, ἡδύς. Xenoph. Symp. ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν. & mox, διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. ‖ Ἐπαφρόδιτος, eſt etiam nomen proprium.

Ἀφροδίσιος,ου,ὁ, Venereus. Sophocl. Inacho, ξανθὴ δὲ ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν ἐπεκτύπει δόμοις. Theophyl. ep. 66, φιλοσοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἅπτεται. Pla. Sympoſ. ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι ἐμποίνιμον. Prouerbium id eſt, ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων, vt tradit Suid. Ad quod videtur reſpexiſſe Ouidius Amor. lib. 1, quum inquit, Nec, ſi quem fallas, tu periurare timeto: Commodat illuſis numina ſurda Venus.

AT Ἀφροδίσια,τὰ, plur. num. Res venereæ. Luc. De ſacr. ἐρωτικὸς δὲ ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος. Athen. οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, ἐκλύεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

‖ Ἀφροδίσια item Feſtũ Veneris. (Veneralia quidam interpretantur) Athen. lib. 5, initio, Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον Ἀφροδίσια ἐπιτελοῦντος Ἀθήνησι. Idem lib. 13, ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἰδίᾳ ἄγουσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησίν, Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plutarch. An ſeni adminiſtr. reſp. πότερον ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι πάντα τὸν λοιπὸν ἤδη χρόνον οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἔχουσιν. ſic enim legendum pro ἀφροδισίαν αὐτῆς. ‖ Ἀφροδίσιον autem ſing. numero forma diminutiua (vt Budæus ſcribit) Venuſcula, Statua ſeu ſignum Veneris. Athen. lib. 13, φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκορίζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους. Exponitur item Veneris ſacrificium Bud. verò apud Athen. lib. 5, ἑξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατασκευὰ στρικλινον, interpretatur, Ab his erat Aphrodiſium (i. conclaue Veneri deæ dicatum) inſtrumentum etiam ipſum triclinari lectiſternio. Philoſtr. epiſt. 22, καὶ ὁ λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον ὡς ἀφροδίσιον. B C

C. Ἀναφροδισία,ας,ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Itẽ Inuenuſtas, Inelegantia.

C. Ἐπαφροδισία,ας,ἡ, Venuſtas, Lepos, Elegãtia. Appian. & τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεράρων ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. 6, παῦ ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν.

Ἀφροδισιακὸς,οῦ,ὁ. vt Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodiſiace gẽma Plinio lib. 37. quæ ex candida rufa eſt.

Ἀφροδισίας ab Apuleio vocatur Acoron, quam ab Italis Veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, F. άσω, & Ἀφροδισιάζομαι, F. άσομαι, Venerẽ exerceo, Vtor rebus venereis. Xenoph. οὕτω δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν ὥστε χρῆναι. Ἀφροδισιάζεσθαι paſſiuè acceptũ, Bud. eſt Muliebria pati apud Ath. Subiũgit autẽ ex Ariſtot. hiſt. anim. 7, loco, αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. VNDE Ἀφροδισιασμὸς,οῦ,ὁ, Rerum venerearum vſus. Ariſtoteles. ἀλλὰ τοῖς πλείοσι συμβαίνει ἐκ τῶν ἀφροδισιασμῶν ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ET Ἀφροδισιαστικὸς,οῦ,ὁ, Salax, Libidinoſus, Bud. Ariſtot. in 7 De hiſt. anim. γηράσκει θᾶττον τὰ σώματα τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀρρένων. Athen. ζῶον κακόηθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. Idem de gallo, ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνεον. ‖ Ἀφροδισιαστικὸς apud medicos eſt etiam Venerem ciens, vel Libidinem mouens, vt in vulg. lex. habetur. D

ΑΧΟΣ, εος, τὸ. Dolor, Mœror, Triſtitia. ἡ ἄφωνος αἰτία κατὰ τοὺς παλαιούς. παρὰ τὸ στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίνειν: vt Euſtath. tradit, afferens tamen alibi aliam expoſitionem & etymologiam, dicens videlicet eſſe τὴν ἄγαν σύγχυσιν, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. β, – ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Odyſſ. λ, Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poetarum magis proprium hoc vocabulum eſt: reperitur tamen (vt & alia poetica nonnulla) apud Xenoph. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Pæd. 6. & apud Plutarch. Caio, τὴν δὲ βουλὴν ἄχος εἶχε καὶ κατήφεια δεινή. E F

Ἀχηεὶς,έος,ὁ καὶ ἡ, Dolorificus, Moleſtus, λυπηρός. Suid.

Ἀχέω, F. ήσω, Doleo, Ægrè fero, Triſtor. δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. λ, Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. Interdum cum accuſatiuo iungitur, vt Doleo apud Latinos. Heſiod. in Clypeo Herc. – μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων, Calamitatem ſuam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eodem ponunt vulg. lex.

Ἀχεύω, idem quod ἀχέω. inde enim & deriuatur, interiecto υ. Odyſſ. φ, – τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Odyſſ. λ, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. G

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ, ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἄχνυμαι. Euſtath. ab ἄχω deriuat, à quo παράγωγον ἀχέω, & Doricè ἀχύω: vnde per metatheſin ἀχνύω, à quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. HINC, Ἀχνύς,ύος,ἡ, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχλυόμενος etiam ab Heſ. λυπούμενος exponitur: quod mutato ν in λ, ab ἄχνυμαι deductum fuerit.

¶ Ἄχω, primitiuum præcedentium verborum, ſecundum grammat. ideóque & idem ſignificans. à cuius voce paſſiua eſt ἄχεται, quod Heſychius exponit στυγεῖ, μέμφεται. H

Ἀκάχω, Dolore afficio. λυπῶ, Odyſſ. ο, – ἡ ἐ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, id eſt, Mœrore & triſtitia affecit. ἐλύπησε. Heſiodus Theog. Ῥεῖα δέ μιν θυμῷ ἀκάχων. Et in paſſiua voce Iliad. π, Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, id eſt λυποῖτο. & apud

Theocr. Idyll. ϑ, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ᾽ ἀκάχοιτο. Hinc etiam eſt Ἀκαχιδμὸς, vt docet Euſtathius Odyſſ. λ, – ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. i. τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου. quo tamen in loco aliam etiam expoſitionem affert, videlicet ἔχον ἀκὴν καὶ ἀκωκὴν δι᾽ ὀξέος σιδήρου, aut (vt alii exponũt) ἠκονημένον, ἐσμωμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius (vt referunt quidam gramm.) Homerum Æolicè his vti tradit ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος & per ſyncopen ἀκαχμένος. A

Ἀκαχέω, ῶ, F. ήσω, ET Ἀκάχημι, Triſtitia afficio. λυπέω. vnde paſſiuum ἀκάχημαι, Triſtitia & mœrore afficior. λυποῦμαι. Od. ϑ, – ἐγὼ δ᾽ ὁρόων ἀκάχημαι. Il. μ, Νηῶν ἡμύοντο· θεοὶ δ᾽ ἀκαχείατο πάντες, id eſt (vt Euſtath. exponit) ἤχθοντο, Dolore & triſtitia afficiebantur. Eſt autem ἀκαχείατο tertia perſona præteriti pluſquamperfecti, ex communi ἀκάχηντο, dialyſi Ionica facto ἀκαχέατο, & ι poſtea inſerto propter verſum. Iliad. τ, – οἴομαι ἤδη πάμπαν Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ᾽ ἀκάχησθαι. Od. υ, Ἤματα μὲν κλαίει γοόωσ᾽ ἀκαχήμενος ἦτορ. B

Ἀκαχίζω, F. ίσω, Idem. vnde in paſſiuo Il. ζ, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ. Et Od. λ, – τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ. C

Ἀκήχεμαι, Triſtor. ἀδημονῶ. Il. ε, Ἡ δ᾽ ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Hinc etiam ſunt Ionica illa ἀκηχέατο & ἀκηχέδαται. quorum prius eſt præteritum pluſquamperfectum, factum dialyſi, vt indicaui in ἀκαχέω: alterum perfecti temporis eſt, interiecto ε & δ ante αται penult. Ionum more formatum: ſicut ex πέφρασται, πεφράδαται, ex ἐλήλαται, ἐληλάδαται: vt tradit Euſt. HINC Ἀκηχεδὼν, όνος, ἡ, Triſtitia, Mœror, Angor.

ἈΣΧΑΛΛΩ, Mœreo, Doleo, Triſtitia affectus ſum. Item, Indignor, Ægrè fero. Vt ἀσχάλλει ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, Demoſth. in Midiam. Sic Plutarch. Pericle, ἀσχάλλοντας ἐπὶ τῷ πολέμῳ. Interdum verò cum ſolo datiuo, id eſt præpoſ. non interiecta: vt apud Xenophontem De re equeſtri, ἀσχάλλων τῇ πραγμάτι. Chryſoſtomus autem dixit ἀσχάλλειν πρὸς τὴν σύλληψιν. ET compoſ. Συνασχάλλω, Cõdoleo. Cæterùm ἀσχάλλω ab ἄχω deducunt Etymol. & Euſtathius: vt ſit ἄχω, ἀχάλλω, deinde interiecto σ, ἀσχάλλω. Quod mihi probatur: at non item quod addit Euſtathius, (vtpote vanæ ſubtilitatis plenum, meo iudicio) videlicet ἀσχάλλειν eſſe ἄχος ἄλις ἔχειν. Scribitúrque ib: (pag. 224) ἀσχάλειν vnico λ, neſcio an de induſtria, vt melius cum ἄλις conueniat, an ex errore. D E

¶ Ἀσχαλάω, λῶ, Idem ſignificat, ſed magis eſt poeticum. præcedit autem barytonum ἀσχάλλειν hoc ἀσχαλᾶν, ſicut μινύθειν prius eſt quàm μινυθᾶν. Hom. Il. β, Ἀσχαλάα σὺν νηὶ πολυζύγῳ. Et ibidem, Ἀσχαλάαν περὶ νηυσί. ET cõpoſ. Συνασχαλάω, λῶ, Condoleo. Et Atticè Ξυνασχαλᾶν. Æſchyl. in Prom. vincto, pag. 19, Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ Μόχθοις.

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Ariſtoph. Ran. Μηδ᾽ ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ᾽ ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθαιρήσει τις ἀποπαρδήσομαι. Il. σ, Ἀλλ᾽ ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Ἄχθος γῆς prouerbialiter de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἀχθεα γαίης Nicander vocat etiam ſerpentes & venenatas beſtias: pondera videlicet noxia & detrimentoſa. βλάβας ſchol. exponit. ‖ Metaphoricè ſignificat etiam λύπην βαρύνουσαν, (ſeu vt Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διοχλοῦσαν τὸν νοῦν ἐπ᾽ ἀβουλήτοις συμπτώμασιν.) vnde & ab ἄχος factum eſſe Euſtathius docet, πλεονασμῷ videlicet τοῦ θ. Soph. ἄγαν γ᾽ ὑπερβέβληκεν ἄχθος ᾐνυται, Dolorem & moleſtiam intulerunt. F G

C. Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, Baiulus, Vectarius, Sarcinarius, vt ex Varrone & Cæſare exponitur. Pollux lib. 7. cap. 29, οἱ δ᾽ ἀγορᾶς ἢ λίθους κομίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκευοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, ξυληγοί, φρυγανοφόροι, φορτηγοί. HINC Ἀχθοφορία, ας, ἡ, Onerum portatio. ET Ἀχθοφορέω, ῶ, F. ήσω, Baiulo. Luc. μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις πεζόμενος. SEU Ἀχθηφορέω. Philo De mundo, ὡς ἀχθηφορεῖν τὸν κόσμον ἰσχύειν.

C. Ἀπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Moleſtus. ET Ἀπαχθίζω, Grauo, vt habent vulg. lex. H

C. Ἐπαχθὴς, Oneroſus, Grauis. Item Moleſtus, Inuidioſus: vt Bud. apud Hermog. hoc loco interpr. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθὲς ὄντως καὶ ἀμισὲς τοῦ. Sic Æſchines De falſa legat. πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plutarch. Themiſt. τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epiſt. ἐπαχθέστερος ἐκείνοις ἐβίω. VNDE Ἐπαχθῶς, aduerb. Moleſtè. ET Ἐπάχθεια, ας, ἡ, Moleſtia, Offenſa. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ET Ἐπαχθίζω, F. ίσω, Onero. Philo πρεσβ. πρὸς Γάιον, Τί αὖ ἦν μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ πρῶτα βαρὴ τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπαχθίσθαι; Sic apud Æſopum ſenex lignis cæſis in humeróſque ſublatis, πολλὴν ὁδὸν ἐπαχθιζόμενος ἐβάδιζεν.

C. 2. Ἀνεπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non oneroſus, Non moleſtus. VNDE aduerb. Ἀνεπαχθῶς, Non moleſtè, Non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω, Non grauatè fero. Thuc. ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. Item Non inuidioſè. vt apud Hermog. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθὲς ὄντως ἀμισὲς ἦν, ἀνεπαχθῶς ποιῆσαι μέθοδοι τρεῖς.

C. Μολυβαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Plumbigrauis. Vulg. lexic. ex Epigramm.

C. Σεισάχθεια, ας, ἡ, q. d. Onus excuſſum. Plutarchus in Cæſ. καὶ σεισάχθειάν τινι ἐκούφιζε τοὺς ὀφείλοντας. Cui ſimilis eſt χρεωκοπία. nam χρεωκοπεῖσθαι, debito fraudari ſignificat, decocta videlicet pecunia. Ita Bud. Cõm. Antea verò dixerat χρεῶν ἀποκοπὰς, hoc eſt Nouas tabulas (q. d. æris alieni deciſiones) idem eſſe quod σεισάχθειαν. Hanc in Athenienſium rempublicam Solon primus inuexit, vt Diogenes Laert. in eius vita ab initio teſtatur, addens, τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι᾽ ἀπορίαν ἐθήτευον: ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ [Σόλωνι] πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι. καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια. videlicet παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, vt Heſych. tradit.

C. Σπειραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cui ſpira [caudæ] grauis & ponderoſa eſt. Nicander περὶ ἑρπετῶν βασιλέως loquens, Οὐ μὲν ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Γυῖλον μίμνουσιν. Vbi ſcholiaſtes, σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν.

Ἀχθεινὸς, οῦ, ὁ, Oneroſus, Grauis, Moleſtus. λυπηρὸς καὶ ἐπίπονος, Suid. Xenophõ Apomn. 4, ἀχθεινότατον τοῦ βίου ſenectutem vocat. ἀχθεινὰ πάθη, Triſtes affectus, Plut.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Moleſtus. λυπηρὸς, Heſych. VNDE Ἀχθηρῶς, Grauatè, vel Grauatim, vt Cicero loquitur, aut (vt Liui⁹) Grauiter. λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀνιαρῶς, ἐπαλγῶς. Poll. lib. 3.

¶ Ἄχθομαι, F. έσομαι vel ήσομαι (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι) Grauor, Pondere premor. Ingemo ſub pondere. Od. ο, Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κείνη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. id eſt ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, vt ſchol. exponit. Theophyl. αἱ ἄμπελοι τοῖς βότρυσιν ἄχθονται, αἱ ἀχράδες βρίθουσι. ‖ Item eadem metaphora qua Lat. Grauatè fero, pro Moleſtè fero, Ægrè fero. In qua ſignificatione aliquãdo cum genitiuo conſtruitur. Plut. in Publ. ἄχθομαι τῆς οἰκίας (vbi tamen & ἕνεκα ſubintelligi poteſt) Aliquando (& quidem frequẽtius) cum datiuo, Ariſtophanes Nub. Ἢ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ᾽ ἀχθέσει. Aliquando cum præpoſitione ἐπὶ datiuo iuncta. Xenoph. ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθόμενος. Interdũ cum accuſatiuo Atticè, vt ἄχθομαι τοῦτο. vt & Il. ε, Λίην ἄχθομαι ἕλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ. Nonnunquam cum participio. Ariſtoph. οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας. Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς. Quandoque cum ὅτι. Xenophon Pæd. 3, ἀχθόμενος ὅτι τρέφεις ἡμᾶς. Plato verò Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος dixit, id eſt, Vicem poetarum dolens. ‖ Item Succenſeo. Plato Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ. Sic etiam Xenophon Pæd. 7, ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eodem poſuit. ‖ Ἄχθεταί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi graue eſt, Hoc tibi moleſtum eſt. Budæus ex Gregor. carm. – ὅ σοι πλέον ἄχθεται ἄλλων.

Ἄχθομαι autem pro Inuiſus ſum, falſò annotatur in vulg. lex. ex hoc loco Homerico, Odyſſ. ξ, – ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quũ hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι ſit ſed ab ἔχθομαι.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, Dolor, Triſtitia, λύπη, ὀδύνη, βάρος, Heſych. μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, Ne graue tibi ſit me audire. Bud. apud Platon. 5 De legibus αὐτὴ ἡ λύπη poni annotat. Plato Crat. Ἀχθηδὼν δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τῷ

γον τὸ ἐν ϰαιρῷ τοῦ τῆς φορᾶς βάρει. Et λυπηρᾶς τῇ ὄψει ἀχθηδόνας dixit Thucyd.lib.2.

C. ἘΠαχθομαι, & ΚΑΤαχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. ᵒ ΑΤ ΣΥΝάχθομαι eſt Condoleſco, Vicem [alicuius] doleo. Iſocrates, ἀτυχοῦσι φίλοις συνάχθονται. Idem, συνάχθομαι σοι τῶν ἀπολωλότων.

ΑΩ, vel Ἀῶ, F. ἄσω, Flo, Spiro. Vt apud Apoll. Argon.2, ἀκραὴς ἄεν οὖρος. At ἀήμεναι (quod tamen tanquam ab ἄημι afferri ſolet) μαρτυρεῖ circunflexo verbo ἀῶ, vt ſcribitur apud Euſtath. Vide etiam de ἄει in Ἄημι. Legitur autem & ἄηται apud Apoll. Arg.2, — ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται, ſed obſerua ἄηται, & confer cum iis quæ Euſtath. de accentu verbi Αω diſſerit. HINC Ἄημα, ατος, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyrus in Epigr. Ἡδὺ μὲ ζεφύροιο πολυπνόου ὑγρὸν ἄημα. Sic Sophocles, δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων. ET Ἄησις itidem pro flatu, Eurip. ET Ἀήτης, Flatus, Ventus. (quum alioqui debuiſſet ἀητὴς ſcribi ab ἀῶ ἀήσω, eadem forma qua πτητὴς & μιμητὴς) Apud Hom. interdum ἀνέμοιο ἀήτης (vt Iliad.o,) & Obſſd.δ, ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Interdum verò ipſe ἄνεμος, id eſt ventus: vt Od.ι, — καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται. Heſiodus autē fœm. gen. ἀῆται dicit, tanquam ab Ἀήτη, vt in Erg. — εἴ κ' ἄνεμοι γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας. Idem, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας.

¶ Ἄημι idē quod Ἀῶ, ſed multo vſitatius. A quo ἄημι eſt ἄη, pro Flabat, Od.μ, v.325, Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος (vel ἄλληκτος) ἄη νότος. Vbi ſcribit Euſtath. legi etiam ἄει, idque in multis exempl. ſed ἄη comprobari & duali ἄητον, quo vtitur in Θρῄκηθεν ἄητον, Il.ι, in principio. Addit & Heraclidem, qui βαθὺς cognominatus fuit, ita legendum cēſuiſſe: ſcribentē, vt ex φιλῶ fit φίλημι Æolicè, ita etiā ex ἀῶ fieri ἄημι. & vt ex φιλῆ fit φίλητον, eodem modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat eſſe ἄητον pro ἄετον, vt ἤθετον. Et partic. ἀεὶς ἀέντος (vt θεὶς θέντος) apud eundem poetam. Ἀήμεναι autem quod ex pſeudonymo Muſæo affertur, Euſtathius μαρτυρεῖν dicit τῷ Ἀῶ περισπωμένῳ. Item Ἄημαι paſſ. voce pro eodem. vnde ἄητο Apoll. Arg.2, — μέγας σφίσιν οὖρος ἄητο. Et Ἀήμενοι, Flantes, Heſych. ET ΔΙάημι, comp. Perflo, Heſiod. in Erg. cum genit. — ἀλλὰ νὺ καὶ διὰ ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Alibi cum genit. itidem, ſed cum præpoſ. διὰ in eodem opuſc. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι. Ibidem cum accuſ. πάντα δ' διάησι.

Ἀέσαι etiam annotat Heſ. pro ἄησαι, id eſt flare. Euſt. ἀέσαι ſcribit eſſe κοιμηθῆναι, item ἀναπνεῦσαι. EX HOC certè (quæcunque ſit eius formatio) fieri exiſtimo Ἀεσίμαινα, ET Ἀεσίφρων. Dicitur autem ἀεσίμαινα θάλασσα, Vētis furens mare. ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη, inquit Heſ. apud quem ἀεσίμαινα ſcribitur cum σ. AT Ἀεσίφρων ponitur pro leui & incōſtanti. item pro temerario, atque adeo pro ſtulto. Sonare autem puto ad verbum (licet Euſtath. aliud dicat) Ventoſa mente præditus. Il.υ, v.183, — ὁ δὲ ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν apud Heſiodum. HINC Ἀεσιφροσύνη, Leuitas, Stultitia. cuius pluralis eſt Odyſſ. o, ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

C. Δυσαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Εὐαής & Ζαής, Item Ἀκραής. Hom. Od.ν, ἀνέμων δυσαήων dicit pro δυσαέων, Pernicioſè ſtrepentiū vel Grauiter ſpirantium, id eſt Grauiter ſtrepentium in ſpirando. Quidam Grauiter ſtrepentium interpretantur. At δυσαὴς ζέφυρος, aut δύσπνους, aut ἐκ δυσμῶν πνέων. Vide Euſt. HVIC Εὐαὴς opponitur, Vtiliter ſpirans (ad verbum Bene ſpirans) Salubriter ſpirans. Herodot. Euterpe, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, id eſt Vento molliter ſpirante. Sed in omnibus edit. typogr. εὐαγεῖ hîc perperam legitur pro εὐαεῖ. De quo errore & in εὐαγὴς admonui, vbi vulg. lex. exemplum illud afferunt. Apud Heſiodum autem χώρῳ ἐν εὐαεῖ, In loco qui vento ſalubriter ſpiranti eſt expoſitus. AT Ζαὴς, Vehementer flans, ſeu impetuoſè flans. Hom. Il.μ, Ὥς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας. id eſt βίαιος, ob particulam ζα quæ vehementiam ſeu vim indicat in iis quibus eſt præfixa vocabulis. DE Ἀκραὴς autem non conſentiunt inter ſe grammatici. Nam Ἀκραὴς ἄνεμος Hom. Odyſſ.β, v.421 ſecūdum quoſdam eſt ὁ ἄκρως ἀεὶς (quod exponitur Flans in ſuperficie, Flans per ſumma) (ſecundum alios eſt ὁ ἄκρατος, & ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρός, ſeu ἀκριβής. Vide Euſt. qui & ἀκραῆς ibi ſcribi teſtatur. Animaduerte autem Euſtath. ἀκραὴς à participio ἀεὶς deducere. eſt enim eadem & cæterorum compoſitorum ratio.

Ἄωμαι item legitur apud Hom. Oyſſd.γ, v.182, 183. — οὐδέποτ' ἔσβη Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι. Cuius ἀῆναι thema inuſitatum eſſe tradit Euſtath. videlicet ἀαίνω, ſicut φοραίνω, & ὑδραίνω, ac talia.

¶ Ἆσθμα, ατος, τὸ, Flatus, Anhelatio. φύσημα, συνεχὲς πνεῦμα, Heſych. item τὸ ἐκ δρόμου γινόμενον φύσημα. Apoll. Argon. 2, οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέροις ἐδάμασσε. Eſt etiam vocabulū medicū: apud Lat. Anhelationē & Suſpiriū appellāt Scribonius, Plinius, Seneca: & Celſ. lib.4, c.4, difficultatem ſpirandi vehementiorē nominat, vt ſpirare æger ſine ſono & anhelatione non poſſit. Gorr. ex Gal. com. in Aphor.46, lib.6, ſcribit Hipp. eam ſolùm ſpirādi difficultatem ἆσθμα nominare in qua multum creber anhelitus eſt: quum tamen Hippocrate poſteriores medici affectionem quancunque pectoris diuturnā, ſimpliciter ἆσθμα nūcuparint, ſuóq; tēpore reſpirationē quæ in curſu & vehementi exercitatione fit, ἆσθμα vulgò vocari ſolitā eſſe ſcribat Gal. Aret. εἰ ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίων καὶ παντὸς ἔργου δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοή, ἆσθμα καλέεται. καὶ ἡ νόσος δὲ ὀρθόπνοια, καὶ ἥδε κικλήσκεται ἆσθμα. HINC Ἀσθματικός, Ad anhelationem ſeu ſuſpirium pertinens. vt ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ, Anhelatores Plinio, Suſpirioſi Marcello. ET Ἀσθμάζω, F. άσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid. ITEM Ἀσθμαίνω, pro eodē. Aret. ἐν γὰρ τοῖς παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι οἵδε. VNDE Ἐπασθμαίνω, Idem.

¶ Ἀτμός, οῦ, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus. ἡ ἐξ ὑγροῦ ἀναθυμίασις, Heſ. idē quod apud poetas ἀϋτμή. Plut. δακρυρροοῦσι καὶ ἀδημονοῦσιν ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνισταμέναι τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι περιόδοις. Dioſc. de piſſelæi cōfectione, ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γίνηται διάβροχον [τὸ ἔριον] quod Plin. vertit, Velleribus ſuprà halitū eius expanſis. ET Ἀτμή, ῆς, ἡ, VEL Ἀτμίς, ίδος, ἡ, Idē. ἀναθυμίασις, αὐγή, ἀϊσθμα, ἀνάδοσις, Heſ. A QVO Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, apud eundem Heſych.

C. Ἀτμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Fumi ſeu vaporis ſpeciem gerens. Ἀτμώδης, εος, ὁ & ἡ, Vapores multos emittēs, Vaporiferus. vt ἀτμώδη περιττώματα.

Ἀτμίζω, F. ίσω, Vaporo, Exhalo, ἀναθυμιάζω, Heſ. VNDE Ἀτμισμός, οῦ, ὁ, Vaporatio.

C. ἈΠατμίζω, Exhalo vaporē. Emitto in vaporis modū, actiuè. Capitur & paſſ. ſeu neutraliter, ſicut ἐξατμίζειν: nā vtrunque pro Euaporari ſeu expirare dixit Ariſtot. nō ſemel, teſte Bud.

C. Ἐξατμίζω, Exſorbeo exponitur in vulg. lex. Eſt tamen potius Vaporē elicio. Bud. exponit Exhalationē ſubduco, citās Ariſtot. probl.1, ſegm.2, ἐπισυνεχθὲν πλέον πῦρ ἐξατμίζει τὰ περιττώματα ὑγρά, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ τοῦ πνεύματος. Et ἐξατμίζεσθαι, Euaporari, Exuctius reddi, Areſcere, q. ἐξικμάζεσθαι, Expirare. idē quod ἀναθυμιᾶσθαι Ariſtoteli. B. Ariſt.4 Meteor. τῶν μὲν γὰρ ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος· ὅσα δὲ μή, ἢ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος. c.&. Vnde Ἐξατμισθείς, In vaporem euanidus, vt vulg. lex. exponunt: alii Vapidè ſe habens è Suetonio interpretantur.

C.2. Συνεξατμίζω, Mecū exhalando aufero, vt Bud. exponit. Ariſtot. Meteorol. ὥσπερ ἱματίου ἐὰν ᾖ κεχωσμένον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ὑγρόν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντος τὸ ὑγρὸν ξηραίνεται.

C. ὙΠατμίζω, Vaporem ſubduco. ὑπατμισθείς, Suffitu euaporatus vt exponitur in vulg. lex. VNDE Ὑπατμισμός, οῦ, ὁ, Suffitus vaporē eliciendo factus. Dioſc. lib.3 cap.26, καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος. vbi Ruell. vertit Decoctum ſaporis ſuffitu.

ἈΫΤΜΗ, ῆς, ἡ, Halitus, Spiritus. Il.ι, — εἰσόκ' ἀϋτμὴ Ἐν στήθεσσι μένῃ. Vbi Euſt. ἀϋτμὴ δὲ (inquit) ἁπλῶς μὲν ἡ πνοή, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα. ἐκ τοῦ ἀῶ. Itē Vapor, Fumus. Od. enim περὶ δ' ὅσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή. Euſt. exponit ὁ καπνός, ὡς ἀναθυμίασις, παρὰ τὸ ἄω καὶ αὔω τὸ πνέω. ἐπεὶ πνεῦμά ἐστι ἡ ἀναθυμίασις γινομένη. Sic apud Heſiod. Theog. v.861, — καίετο γαῖα ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. vbi tamen quidam ardorem ſignificare volunt. nam & Heſychio φλόξ eſt. Fit autē ἀϋτμὴ tanquā ab ἀϋω pro ἄω, ἀὔω per dialyſin fit ἀΰω: deinde interiicitur μ.

Αὐτμὴν, ένος, ὁ Idem quod ἀϋτμή. Ιλ. ψ. Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῦ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς Ρίμφα θέων. Οδ. γ. λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεύας.

ΑΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Aura, Ventus leuior. ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἐκπνοὴ, Expiratio ex humido prodiens, vt Ariſtot. in lib. De mundo definit. Theodor. Gaza accentu acuto in penult. notari ſcribit. Sic autem Ariſtoph. in Ranis Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Et poeta quidā apud Athen. λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρα. Inuenitur tamen & αὔρα poſt. breui. Xenoph. Hell. 6, εἰ μὴ αὔρα φέροι, ζέοντες Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit Sympoſ. Et αὔρας θηρᾶν apud eundem. Athen. lib. 2, Κάθηντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι. & lib. 9, Παραφῶ δὲ δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς. ‖ Αὔρα verò θεράπουρος Polluci lib. 4. cap. 9, tractanti de perſonis comicis, θεραπαινίδιον ὑποπερικαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sed legendum puto ἄβρα.

C. Ἄγχαυρος, ου, Diluculum, Crepuſculum. ὁ παγκώδης ὄρθρος, παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν. vt Suidas exponit citans ad hunc locum explicandum, Homeri illud hemiſtichium, αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

C. Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auræ expers. ‖ Item ſubſtātiue Torrens, χείμαῤῥος. nā οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται, vt Apollonii ſchol. ab initio libri primi exponit hoc in loco, Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου. Phil. epiſt. 21 de eadem re loquens, λέγει γὰρ (inquit) ὡς τὸν ἄναυρον διαβαίνοντος αὐτοῦ [τοῦ Ἰάσονος] τὸν ποταμὸν, ἐνσχεθῆναι τὴν κρηπῖδα τῷ ῥεύματι. Vbi tamen proprium nomen eſſe videtur, vt forſitan & apud Apoll. nam & Heſiodi ſchol. ſub finem clypei Herculis Ἄναυρον Theſſaliæ flumen commemorat. Apud Nicandr. verò Alexiph. quum dicit, Κεῖνο φυτὸν Κρήτηθεν ὃ δὴ ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι, ſchol. exponit αἱ ὄχθαι τῶν ποταμῶν.

C. Μαψαῦραι, αἱ, Leues auræ, Leues venti. Heſiodus Theogon. quū de quatuor ventis loquutus eſſet, addit, Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. vbi ſchol. exponit, κεναὶ καὶ μάταιαι πνοαὶ, ἀπαρκτίαι, θρακίαι. Fortaſſis tamen in illo Heſiodi loco diuiſim μὰψ αὖραι legi poſſet, vt admonui.

ἮΤΟΡ, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἄω, vt pluribus locis tradit Euſtath. Sunt qui declinent ἤτορος, ἤτορι: ille tamē indeclinabile eſſe tradit. Il. ε, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Il. β, Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Il. ψ, Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ. Od. η, — μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ. vt Il. ε, — μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. Ibidem, — μαιμήσει φίλον ἦτορ. Il. χ, — καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed & hoc obſeruatione dignum, ſæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ vel ἦτορ ἐν στήθεσι. vt Il. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Sic Odyſſ. ψ, — ἦ γὰρ τοί γε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ. Et Od. ν, Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσι, vt Od. ρ, — μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε. Et Il. χ, — ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ. Sed & ἦτορ dicit ἐν κραδίῃ, Il. υ, — ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.

C. Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, Magnanimus. Il. τ, Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. At μεγαλήτωρ θυμὸς (Od. ι, — ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν) tautologiam habet, vt ſi dicas μεγαλόψυχος ψυχή.

ΑὐΛΌΣ, οῦ, ὁ, Tibia. Hom. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autē quod Hom. αὐλῶν ἐνοπὴν dicit, legimus apud Athen. αὐλῶν βόμβον, lib. 8, αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές. Idem ἐμφυσᾶν pro ἐμπνεῖν dicit in eodem Harm. φιλοπονώτερον ἐμφυσῶν ἀναπέπνευσε τῷ αὐλῷ. Idē Ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Sæpe autem αὐλοῦ & κιθάρας ſimul fit mentio, ſeu λύρας. vt idem De ſalt. αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ κιθάραν. Plutarch. in opuſc. Vtrum Athenienſ. &c. ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, id eſt flo (ſicut & αὐλή) vel ab αὔω id eſt Clamo. Videtur tamen Euſtathius ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid eſt anguſtum & in rectitudinem productum. In vulgatis lexicis annotatur ex Athenæo hoc nomine ſignificari figuram quamlibet in rectitudinem productam, vt eſt ſtadium, & ſanguinis è naribus torrens. Sed (vt cætera omittam) κρουνὸν αἵματος ab

A Athenæo generalius accipi exiſtimo pro ſanguine quē ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. Hom. Od. χ, — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Hinc & Αὐλὸς, Iaculum omne prolixū, vt quidā aſſeuerarunt. Bud. autem ſcribit Xenophontem vocare venabuli αὐλὸν qua ſunt illius velut aures. κατὰ δὲ μέσον τοῦ αὐλοῦ κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. vbi eum αὐλὸν pro καυλὸν dixiſſe exiſtimat, niſi ſit mendū. Et ſubiungit, αὐλὸν partē eſſe haſtilis quæ ferro induitur. Sic verò & Euſt. αὐλὸς, inquit, ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ἣ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Vnde Hom. αἰγανέας δολιχαύλους appellat Od. ι. Addit autē Budæus, αὐλὸν in telis etiā eſſe apud Ægin. Αὐλὸς (vt idem inquit, Annulus fibulæ, in hoc loco Hom. Od. τ, — αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Vbi Euſtathius
B ſcribit αὐλοὺς appellari ῥαβδοειδεῖς τινας ἀναπτύξεις ἐπιτηδείας εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι. quas etiā ob hanc cauſam paulo antè κληῖδας εὐγνάμπτους appellauerit. ‖ Item Αὐλοὶ piſces, vide in Σωλῆνες.

C. Αὐλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tibiæ formam habens. Bud. eſt Tubulatus, Cauus, apud Theod. in Eccleſ. hiſt. καὶ τῶν ἐλεφάντων προνομίας αὐλοειδεῖς πεφυκυίας ἐπλήρου.
C C. Αὐλοθετέω, F. ήσω, Fiſtulas compingo.
C. Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui fiſtulas conficit.
C. Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, Idē, Qui tibias perforat. Poll. ex Comicis.
C. Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, Tibicen. Differre ab αὐλητὴς annotat Bud. ex hoc Ath. loco lib. 12, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Ὑπέρβολος Κυζικηνός· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταί, οἳ προσηῦλησαν τὸ πυθικὸν νόμον. Vnde Αὐλῳδία, ας, ἡ, Tibiarū cātus. Et Αὐλῳδικὸς, οῦ, ὁ, Ad tibiarū cantū pertinēs. vt αὐλῳδικὸς νόμος. At αὐλῳδικὸς ποιητὴς, Tibiarū cāt⁹ perit⁹.

D C. Αὐλώπης, ου, ὁ, Fiſtulæ inſtar oblōgos oculos habens. Eſt piſcis nomē apud Opp. ex genere τῶν ἀνθιέων. qui cur ita dictus ſit, explicat ipſe his verbis, Ἄλλους δ' αὐλωποὺς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν Οὕνεκα οἱ καθύπερθεν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον Ὀφρὺς ἠερόεσσα περίδρομος ἐστεφάνωται. Αὐλωπίας apud Ariſtot. Hiſt. an. lib. 6. c. 17, idē eſſe videtur piſcis. nam ἀνθίαν etiā vocari ſcribit. Αὐλωπίας verò Heſychio eſt κοιλόφθαλμος. At Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, epithetū galeæ eſt apud Hom. quū quaſi in fiſtulā abit, hoc eſt, in anguſtū & oblōgū, vel ὅταν λήγῃ ἐς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ ἐς ὃν ὁ λόφος ἐνίεται, vt docet Euſt. vel ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν ἀνατείνῃ, vt
E tradit Ath. Il. λ, — ἔρυκακε γὰρ τρυφάλεια Τρίπτυχος αὐλῶπις.

C. Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόροις καὶ ἀναύλοις ἴσμεν, Quæ ſine tibiarū cantu fierent. Vnde Ἄναυλα, aduerb. Sine tibiis. Idē Plut. κεφ. Ῥωμ. Καί τις ἤπετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων. ‖ Ἄναυλος eſt etiā Imperitus artis tibicinariæ Budæo in hoc Luc. loco, ἐπὶ τὸ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τόπον ἀδύνατον.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. ſcribitur, Διαύλειον) ου, τὸ, Ariſto-
F phanis ſchol. eſſe dicit, quū [in ſcena] tacētibus omnibus, intus tibicen caneret. Heſych. verò Διαύλιον eſſe dicit ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παρεμβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ: apud muſicos verò hæc μεσαύλια vocari. At Διαυλία, quum duo canunt. Heſ.

C. Δύσαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infelix ob tibias. ſic δύσαυλος ἦχος in Epigr. exponunt vulg. lex.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiis perſonās, ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν. Heſ. Metaph. etiā capitur pro eo quo veluti poſt tibia-
G rū cantū aures adhuc perſonāt. vt ἔναυλοι λόγοι apud Euſt. οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι κατηχοῦντες τὴν ἀκοήν. quēmadmodum Suid. etiā apud Piſidem, ἀεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ πρόσφατοι ἐκ τῶν ἐναύλων ἐρεθιζομένων πόνων τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων, exponit, οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἐνήχουμένων. Sic apud Luc. ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι. Plut. verò De aud. poem. dixit ἔναυλον ἔχειν ὅτι. ſcribit enim, πρὸς ταῦτα δὴ πάλιν παρατιθέναι χρὴ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι, &c. Ἔναυλον Heſ. exponit etiā νέαν ἔχοντα ἐργασίαν οὐ πρὸ πολλοῦ. ‖ Ἔναυλος Euſtathio eſt item χείμαῤῥος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στενὴ διῶρυξ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους
H τόπου ῥέων χείμαῤῥος, παρὰ τὸν αὐλόν, ὅ ἐστιν ἐπιμήκης περίπατος. Et Il. π, — τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους Πλήσειαν νεκύων, ſunt ἔναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, ἢ οἱ περὶ τάφρον τόποι παρὰ τὸ στενὸν τὸ ἐπιμήκη αὐλόν.

C. Ἔξαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui tibia exempta aut effracta eſt. Qui tibiæ ſonum amplius nō edit. Poll. lib. 4, ὁ δὲ φαῦλος

αὐλὸς καὶ ἄγλωττος & ἄφθογγος, ἀραιὸς, διάβροχος, ἔξαυλος. A
VNDE Ἐξαυλέω, ῶ, Fut. ήσω, q.d. Extibio. Ἐξηυλημέναι γλῶτται, videlicet τῶν αὐλῶν apud Pollucem, ſeu γλωττίδες (vt Etymol. vocat) Linguлæ tibiarũ inueteratæ, & quæ inflandis aptæ amplius non ſint. Quod vocabulum ἐξηυλημένος metaphoricè de aliis inueteratis rebus dicitur, vt docet idem Etymol. ET Παρεξαυλέω, ῶ, idem, niſi præpoſitio aliquid immutare ſimplicis ſignificationem putanda ſit. vnde παρεξηυλημένος, Extritam fiſtulæ lingulam habens. Euſtath. inter ſcõmata in ſenes hoc etiam refert, addens, ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἄχρειος, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων (ſeu, vt Ariſtoph. ſchol. habet, διερρηγμένων) γλωττίδων αὐλοῦ. Eſt autem vocabulum hoc ſumptum ex Ariſtoph. Achar. Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους. Sic etiam Suidas, νῦν παρεξηυλημένον exponit τὸν διεφθαρμένον καὶ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρως. B

C. Καλαμαύλης, ου, ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit. Euſtathio idem quod μόναυλος.

C. Κάταυλον, καταυλημένον, καταπεπλασμένον. Heſych.

C. Κεραύλης, ου, ὁ, Qui cornu in tibia aptato canit. Cornicẽ. nam ex cornu etiam tibias fieri ſolitas Pollux docet. C

C. Μεσαύλια. vide in Διαύλιον.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibialem quendam cantum vnicum & ſimplicẽ edens, vt quidam interpr. μόναυλος κάλαμος apud Euſtath. qui Oſiridis inuẽtũ eſſe dicit, vocarique à Dorienſibus in Italia πτύγιον, ſeu σατυρικόν. (τίτυρον enim Dorienſibus eſſe σάτυρον) Μόναυλος etiam qui eiuſmodi organo vtebatur, quem ibidem Euſt. καλαμαύλην & ῥαπταύλην quoque dictum fuiſſe tradit. Et τὸ μόναυλον apud Athen. lib. 4, Vnius tibiæ concentus. ἡμεῖς δὲ τῶν Ἀλεξανδρέων καταβρέχεις ὡς ἀμούσων, καὶ τὸ μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις. VNDE Μοναύλιον, ου, τὸ, Organum quoddã tibiale vni⁹ & ſimplicis cãtus. Athen. l. 4, φωτίγγια καὶ μοναύλια, κώμων οὐ πολέμων ὄργανα. ET Μοναυλέω, ῶ, F. ήσω, Tibia vnius cõcentus cano. Plutarch. Cæſ. ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ἀνὴρ Αἴγυς ἐπιδεικνύμενος ὀρχηστὴν ἅμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἀξίως. D

C. Ὅμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cõſonus. Soph. OEd. tyr. παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. i. ἐμμέτροις, ὁμόφωνος, ſchol.

C. Πάραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, A tibiæ ſono diſcrepãs, Abſonus. ἀπῳδὸς, vt Euſtath. exponit, hoc in loco, ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίαν ἀπέμπει μέλη πάραυλα. quemadmodũ & apud Soph. Aiace Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; exponit ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ διὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ παρές. Vbi tamen (vt ſchol. annotat) intelligi etiam poteſt ἡ παραπεπταμένη ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν: ſicut OEdip. Colon. Ἥκεις ἐμ' ἄξων οὐχὶ εἰς δόμους ἄγης; Ἀλλ' ὡς παραύλοι οἰκήσης. id eſt ἐν ἀγροῖς, vt itidem ſchol. ibi explicat. E

C. Πλαγίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui obliquis tibiis canit. VNDE Πλαγιαυλίζω, F. ίσω, Obliqua tibia cano. Euſt.

C. Προαύλιον, ου, τὸ, Præludium in tibiarum cantu. Ariſtot. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Heſychio προαύλια (ſic enim ſcribendum) ſunt τὰ προαυλήματα, ὥσπερ προάμβουλα, τὰ προκιθαρίσματα. VNDE Προαυλέω, ῶ, F. ήσω, In tibiarum cãtu præludo. Ariſtot. Rhet. 3. καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ. F

C. Πυθαύλης, ου, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit: id eſt pæana: vt tradunt vulg. lexica. Cælius verò Πιθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo perſuadet. At Καμπταύλας apud Vopiſcum quoſdã intelligere ait qui flexili tibiarum cantu vtantur. G

C. Ῥαπταύλης, ου, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat. Euſtathio idem eſt quod μόναυλος.

C. Σύναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſonus, σύμφωνος: ſic enim etiam quidam exponunt, vt ξύναυλος βοὰ, apud Ariſtoph.

VNDE Συναυλία, vel Ξυναυλία, ας, ἡ, Conſonantia, συμφωνία, Heſych. id eſt Tibiæ cantus cùm alio quopiam muſico inſtrumento coniũctus. Ariſtoph. ſchol. ξυναυλίαν vocat quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia ξυμφωνεῖ. Athen. lib. 14, ξυναυλία δέ τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσᾳδοῦντος. Ibidem, περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπεὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡμᾶς συναυλία ἔθελξε. Transfertur etiam ad fletum & lamẽta. vt apud Ariſtophanem Equit. δεῦρο νῦν πρόσελθ' ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν οὐλύμ- H

που νόμον. Et Syneſius epiſt. ad fratr. νῦν πρὸς ἐρήμους ἀκτὰς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα.

C. Φίλαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans tibiarũ cãtus. Ariſtoph. Ran. ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαιζε Λαφίς. Ariſtot. Ethic. 10, οἱ γὰρ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, Fiſtularis, Tibialis. ſic enim Plinius calami quoddam genus αὐλητικὸν Græcis dictum, interpretatur. Αὐλικοὶ verò Suidæ ſunt κιθαρῳδοί, Tibicines.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, Parua tibia aut fiſtula. Nec tantùm de tibia muſica dicitur, ſed de quauis fiſtula & tubulo generaliter. αὐλίσκος enim in galea apud Euſtathium eſt fiſtula in quam conus ſeu criſta inſeritur: in fontibus verò ſalientibus, id è quo aqua effunditur: canaliculus ſeu canalicula vt Gellius loquitur. Apud medicos etiã vſitatum vocabulum eſt: de quo Cæl. Aurel. Acutor. lib. 3, Clyſteris αὐλίσκον, quem nos tibiam dicere poterimus.
¶ Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ἐνώτια, Heſych.

¶ Αὐλέω, ῶ, Tibia cano. Athen. αὐλεῖν καὶ συρίζειν, Plutarchus Alcibiade, αὐλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες· οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι. Idem in Apophth. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum verò additur accuſatiuus: vt καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Plutarchus in Lycurgo. Nonnunquam datiuus inſtrumenti, vt αὐλεῖν αὐλῷ, apud eũdem Plutarch. in Galba. Quia & alio organo quàm αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, vt αὐλεῖν κέρατι, quod ex Luciano citatur. Et Αὐλέομαι, οῦμαι, paſſiuum Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio, Mihi canitur tibia. ſic Xenophõ in Pæd. Vide Bud. Comm pag. 1078. VNDE Αὔλημα, ατος, τὸ, Carmen ad tibiarum ſonum. vt αὔλημα χαρικὸν apud Pollucem. ET Αὔλησις, εως, ἡ, Ipſa tibiæ inflandæ actio. ET Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, Tibicen.
A QVO Αὐλητηρία, Theca tibiarum, Heſych.
ET Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, Auletes (vt Cicero etiam vocat) Tibicen. ψιλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, non αὐαύλης lex. vulg. ex Phryn. docet. αὐληταὶ ἄνδρες, Demoſth. Exponitur etiã ἀκροατὴς αὐλῶν. VNDE Αὐλητικὸς, Ad tibicinem pertinẽs, Vt αὐλητικαὶ παιδιαὶ, & αὐλητικὰ πράγματα. Αὐλητικὸς κάλαμος apud Theophr. à Plinio Tibialis redditur. Αὐλητικὴ ſ. τέχνη, Ars tibia canendi. αὐλητικῆς εὑρετὴς ὁ θεός, Ariſtot. Rhet. Αὐλητικὸς etiã Tibiarũ inflãdarũ peritus.

C. Ἐπαυλέω, ῶ, F. ήσω, Incino ſeu Præcino. Budæo idem eſt quod προσαυλέω, i. Accino. Ariſtophanis tamen ſchol. manifeſtè diſtinguit, his verbis, προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς ἐπηύλουν δὲ προσηυλημένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Luc. de ſacr. ζῶον ἄφθονον καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦσι.

C. Καταυλέω, ῶ, F. ήσω, Tibiæ ſono permulceo: vt Bud. C. exponit, dicẽs genit. iungi, citanſq; Plat. locũ, vbi matres pueros δυσυπνοῦντας dicũtur ἀπεχνῶς δὴ καταυλῆσαι. Idẽ tamen in lex. annotat μεταβατικῶς dici καταυλεῖν τινα: cuiuſmodi conſtructionẽ videbis paulo pòſt ex Greg. Καταυλοῦμαι verò in paſſ. eſt Tibiæ cantũ audire, aut Tibiis perſonare. Luc. de tauro Phalar. ἡ βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσῃ, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Strabo lib. 17, πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην. Plut. μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο. Καταυλεῖν nõnunquã metaphoricè non tãtùm de oblectatione ex tibiarũ cantu, ſed etiã generaliter de quibuſuis mollioribus auriũ titillationibus dictum reperitur: vt apud Greg. μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὄσφρησιν ἐκθηλύνωμεν, μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν: vbi notandũ accuſ. caſui iunctũ eſſe. ¶ Καταυλεῖσθαι eſt quoq; Exſibilari & Derideri, ſeu (vt Suid. explicat) χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert, ἀφῃρέθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι.

Καταύλησις, εως, ἡ, Tibiarũ inflatus ſeu incentio, vt Cic. & Gell. loquũtur. Theophr. de calamo tibiali (ſic enim αὐλητικὸν Plin. vertit) lib. 4. c. 12, γίνεσθαι δέ φασιν βιβρόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plinius ſic reddidit, Et fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos ſonos. VNDE compoſitum Προκαταύλησις, εως, ἡ, Quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur lu[illegible] &

exercitatoria luſione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. explicat. Theophr. ibidem, τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲ ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς. Et Plinius, Sic præparatæ, aliquot poſt annos vtiles eſſe incipiebant: tunc quoque multa domãdæ exercitatione, & canere tibiæ ipſæ docendæ. A

C. ΠΡΟΣαυλέω, ῶ, F. ήσω, Accino tibia: vt vertit Bud. citans hunc Athen. locum, ἵν' ἡ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω paulo antè. B

C. ΥΠΑΥλέω, ῶ, F. ήσω, Succino tibia. Luc. De ſalt. ἑνὸς ᾄδοντος τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας. Ath. lib. 6, Ἱέρακα φησὶ τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα.

Sequuntur compoſita ex αὐλὸς aliud quàm tibiam ſignificante.

C. Δίαυλος, ου, ὁ, Circũactus curriculi huiuſmodi, vt quum ad metam perueniſſent, flectentes, eò rurſus recurrerẽt vnde curſum inierant. i. Curriculũ duplex. Ita Bud. in Pãd. addens, Vitruuiũ δίαυλον vocare duorũ ſtadiorum ambulationis circuitionẽ. Suid. exponit, ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autẽ deriuat Euſt. quod vocabulũ Ath. exponit inter alia etiã παρὰ τὸ διαπεπταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etymologias ſi deſideres, reperies apud Ariſtoph. ſchol. ‖ Metaph. etiam eſt ἡ ἁπλῶς οὐ συνεχὴς ἀνάκαμψις (vt Euſt. tradit) aut (vt Suidas) ἡ μακρὰ περίοδος. vt διαύλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuũ curſib⁹. Phil. De mundo, ἑξῆς ὁ συνεχὴς ἐστὶ δίαυλος. quo ſenſu paulo antè dixerat, ἕξις δὲ ἐπὶ πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτῷ: itẽ, ἀνακάμπτει πάλιν ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀφίκηται τόπον ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. ‖ Eſt etiam menſura duorũ ſtadiorum, hoc eſt mille & ducentorum pedum. tantum enim continebat diauli curſus, eundo videlicet & redeundo. C D

C. 2. Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, Qui diaulum currit, Qui curſum circenſem peragit, i. διστάδιος. Bud. C. VNDE Διαυλοδρομέω, ῶ, F. ήσω, quod Bud. C. interpr. Quum ad calcem perueneris, rurſus ad carceres curſu redire. Ariſtot. De gen. anim. 2, ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὅθεν ἦλθεν.

C. 2. Καμψιδίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστροφάδην τάχος, Euſt. exponit ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδάς. E

Διαυλίσκος, ου, ὁ, Canaliculus in dioptris quo viſus dirigitur, vulgò *la mire*: vt vulg. lex. exponunt in hoc Polyb. loco, δεήσει μὲ πρῶτον διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἐχούσας, ὥστε τῷ μέλλοντος πυρσεύειν, τὸν μὲ τὸν δεξιὸν τόπον, τῶν δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν.

C. Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas tibias ſeu fiſtulas habẽs: vt δολίχαυλοι αἰγανέαι, ſunt (vt ſcribit Euſt.) μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι, id eſt κοιλότητας ἐπιδερατίδων, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ἐνίεται: aut (vt alibi exponit) αἱ μακρόξυλοι: aut (vt alibi) μακροσίδηροι. αὐλὸς γὰρ (φασὶ) νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ἣ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. F

ΑΥΛΑΞ, ἡ, Sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή. vt explicat Euſt. dicens, διὰ τὸ στενοεπιμήκης ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Heſiod. — αὔλακ' ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Philo, τὰς ἀναπεμούσης εἰς αὔλακας, ἀρῶσι καὶ σπείρουσι. PRO quo Doricè dicitur & Ὦλαξ, ακος, ἡ. (VNDE Ὁμώλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, q. d. ὁμοαύλαξ, Qui eodem ſulco comprehẽditur, Vicinus. Apoll. 2, Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες. id eſt ὅμουροι ſchol.) ET Ἄλοξ, οκος, ἡ. (SEV per metatheſin Euſtathio Ὦλξ, quo & Homerus vtitur, dicens, ἱείμενοι κατὰ ὦλκα) quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. Phœniſſ. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. quemadmodum apud Soph. etiam ἄλοκες, αἱ σποραὶ, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι. Itẽ γλυφὴ δέλτου, Heſych. qua metaphora etiam Latini Exarare & Perarare literas dicunt. A QVO verbũ Ἀλοκίζω, F. ίσω, Sulco, ἀρότρῳ τέμνω αὔλακα, vt exponit Suid. citans Ariſtoph. hunc locum, ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδιδόμην τὸ χωρίον. item τῷ ὄνυχι γράφω ἐν πινακίῳ πινακίῳ, Vngue noto in tabellis cẽſoriis. ET Comp. Καταλοκίζω, idẽ. vnde per tmeſin apud Eurip. κατ' ὄνυχιν ἠλοκίσμεθα. G H

C. Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. αὐλακεργάτης σίδηρος. In Epigr.

Αὐλακίζω, F. ίσω, Sulco. VNDE cõp. Διαυλακίζω, q. d. Perſulco, Peraro. ET ΚΑΤαυλακίζω Sulco. vulg. lex.

Αὐλή, ῆς, ἡ, Area, Locus apertus & vacuus ante magnas ædes, quem vulgò *une court* appellamus. q. d. cortem. Quoniam autem apud Homerũ oues & alia animalia ἐν αὐλῇ ſtabulantur, ideo αὐλὴ redditur Caula, Ouile, Hara. Il. δ, — ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Od. ξ, in principio, Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. vbi dicitur de loco in quo erant porci. vnde Haram quidam interpretantur: alii generaliore vocabulo Septum. At pro corte in qua ſunt aues, Odyſſ. ο, — χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. Syneſius, ὑπερβαίνει δὲ τὴν οἰκείαν αὐλήν, vbi quidam interpretantur Impluuium. Ath. lib. 5 non ſolùm tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum qui à ventis perflatur (ſeu qui vtrinque ventum excipiat) ſed addit, Homerum αὐλὴν ſemper ponere ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Sic Philo De vita Moſis lib. 3, τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. Sed tamen tam apud Homerũ quàm alios αὐλὴ exponitur etiam Atrium, in quibuſdam locis. Αὐλὴ (inquit Budæus) apud Athenæum pro triclinio prægrandi, id eſt œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie ſalam dicimus. Apud Greg. 181, idem Bud. Atrium interpretatur, vbi ſcribit ille, ἕως εἶ κατηχούμενος, ἐν προθύροις εἶ τῆς εὐσεβείας· εἴσω γενέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν διαβῆναι, τὰ ἅγια κατοπτεῦσαι. Quin & Ζηνὸς αὐλὴ apud Homerum legitur Odyſſ. δ, v. 74, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. vbi Aula Iouis, vel Regia Iouis, vertitur. quem tamẽ locum aliter etiam ſcriptũ fuiſſe tradit idem Athenæus. Sed ipſe Æſchylus ex illo Homeri loco mutuatus dixit in Prometheo vincto, ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰχνεῦσι. ‖ Αὐλὴ apud Homeri poſteros Aula, Domus regia, vel Regia, ſine adiectione, Domus principis. Legimus autem apud Athenæum αὐλὰς fuiſſe vocatas haſce domos, vel quòd ante illas eſſent ampla loca ſubdialia, vel quòd ſatellites iis ſolerent προσαυλίζεσθαι. Hac autem in ſignif. Menandri etiam & Diphili autoritatem affert. Polyb. μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν ἦν, id eſt in aula [Philippi.] Sic & alii nonnulli vſi ſunt. At Herodianum obſeruaui non αὐλὴν ſimpliciter ſed βασίλειον αὐλὴν paſſim dicere. Eodem autẽ modo & Galli vna eadémque voce ſignificant locum ὕπαιθρον qui eſt ante ædes, & ipſam aulam: ſed accipiendo tamen potius aulam pro ipſo rege, eiúſque ſimul comitatu habitante illam regiam domum, quàm pro ipſa domo. Quæ cum dico, non ignoro interim poſſe duas harum duarum ſignificationum afferri deriuationes, vt videlicet *court* illum ὕπαιθρον locum ſignificans (quem nonnulli aream dici volunt) ſit à corte: at *court* pro aula regis, atque adeo ipſo rege vnà cum ſuo comitatu, ſit à curia. vnde & potius *cour* ſine t ſcribendum ſit, vt & pater meus ſcribere ſolebat. ‖ Αὐλή, Locus in quem capite damnati ducebantur, poſtea dictus ὀργυίον, Suid. Vide αὐλικοί. ‖ Αὐλὴ item in ſignificatione ἰσθμοῦ ponitur, teſte Polluce.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ, Stabulum, & Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Heſ. Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφάων. ‖ Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Euſtath.

Ἔναυλος autem deriuatum ab αὐλὸς, vide in illo nomine.

C. Ἔπαυλος, ου, ὁ, Stabulum. Item Caſa. Iliad. ψ, circa finem, — εἰσὶν ἅπαντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. ‖ Sophocl. autem ἔπαυλα dixit.

C. Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, Locus in medio ſtabulo, ſeu in media caula, aut etiam caſa, Bud. Alii propriè volunt eſſe ianuam quæ ſit inter duas αὐλάς, ſed pro tota caſa ſeu tugurio accipi. Vide Euſtathium. Apud Euripidem legitur & μέσαυλος adiectiuè, vbi dicit θύρας μεσαύλους. ‖ Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον in eadem ſignificatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, inquit Euſtathius. ‖ Μεσαύλιος autem nomen ſerui apud Homerum hinc ductum.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſolus ſtabulatur aut habitat.

VNDE Μοναυλία,ας,ἡ, Vita ſolitaria,i.cælibatus. Plato A De leg. vt Συναυλία, Coniugium.

C.Πρόαυλον,ſeu Προαύλιον,ου,τὸ, Aulæ veſtibulum. Poll. Suidas. ‖ Item, Προαύλια plur. num. Dies qui nuptias præcedit: ſicut Ἐπαύλια Dies qui eas ſequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι.

C.Συναυλία,ας,ἡ, Cohabitatio. ἡ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. συναυλίαν ἄγει τις, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud. in Ariſtot. Polit. Contubernium coniugale exponit. Sic Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν.

C.Ὕπαυλος,ου,ὁ, Qui in aula eſt. (q.d. Qui eſt ſub aula) A- B pud Sophoclem in Aiace exponitur Qui eſt in tētorio.

Αὔλειος,ου,ὁ καὶ ἡ, vt οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, Hom. Od.α, vbi malè quædā exēplaria habent coniunctim ἐπαυλείου. quem tamen errorem ſequuntur vulgata lexica. Et ἡ αὔλειος θύρα, Atrii ianua, vel Atrienſis. Bud. αὔλειον θύραν apud Plat. in Sympoſ. Ianuam veſtibularem & atrienſem, apud Lyſiam autem atrium interpretatur, pag. 1066. quam vide. Inuenitur & plur. numero, αἱ αὔλειαι θύραι apud Herodotum & Ariſtoph. in Veſpis. Sic & epigr. lib.2, Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας. vbi exponi- C tur Fores atrienſes.

Αὔλειος etiam per ſe dicitur, vt Plutarchus in Pompeio, ἀλλὰ τοῖς ἥκουσιν ἀποκλείσας τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιών. ET Προσαύλειος, Ad aulas pertinens: niſi mendoſe in vulg. lex. affertur ex Eurip. τὰς προσαυλείους τύχας, Fortunas aularum.

Αὐλικὸς,οῦ,ὁ, Aulicus, Qui eſt ex alicuius principis aula. Plut. in Polit. Præcept. οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. Et apud eundem in Demetrio αὐλικὴ περιεργία. ‖ Αὐλικὸς in malam partem, vt & noſtrum *courtiſan* aliquando. Plut. D οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία,ας,ἡ, Aulæum. item Tentorium, vt Bud. interpr. in hoc Plutarchi loco in Alexandro, de deliciis comitum eius loquentis, Φιλώτᾳ δὲ σταδίων ἑκατὸν αὐλαίας πρὸς θήραν γεγονέναι, id eſt Tentoria, inquit. Apud eundem Plut. accipi ait pro velo quod currui matronali prætenditur. Αὐλαῖαι quæ Lat. Aulæa. Athen. αὐλαίαις φοινικίναις περιείχετο. Idem, αὐλαῖαι ζωωταὶ καὶ διάχρυσοι καὶ διάλιθοι. Philo De vita M. lib.3, σχεδὸν δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπετάσματά εἰσιν. Et numero quoque ſingulari apud Plutar E chum in Themiſt. ἐγγὺς γενόμενοι τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον. Curtius Aulæam Latinè itidem dixit genere fœminino. ‖ Αὐλαία Heſychio eſt etiam ἡ ἐν αὐλῇ διατελοῦσα, vt ſit adiectiuum. ‖ Αὐλαία item dicitur pro αὐλὴ per παραγωγήν. Euſtath.

¶ Αὔλιον, Stabulum. Et generaliter Domicilium, ſed potius quod eſt ruri. Apoll. Arg.2, σταθμούς τε καὶ αὔλια. Dicitur autem ab αὐλὴ vel ὑποκοριστικῶς, vel κατὰ παραγωγήν. Vide Euſtath. Αὔλιον antrū dictum, quòd in eo Bacchus ſtationem habuerit, ſeu pernoctarit. Var. F

Ἐπαύλιον vide poſt Ἔπαυλις.

¶ Αὖλις (ad differentiā Αὐλὶς, quæ eſt vrbs Bœotiæ) Domicilium, Locus vbi pernoctatur. Item Tentorium, Caſtra. Hom. Il.ι, Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο. Ex Herodoto etiam affertur τὴν αὖλιν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐποιήσατο. vbi tamen legitur & αὐλήν. ‖ Αὐλίδα etiam Bœotiæ vrbem inde nomen habuiſſe volunt quòd in ea Græci caſtrametati ſint.

Αὔλιος ἀστὴρ, Qui ad αὖλιν ducit animalia, Veſper. Euſtath.

Αὐλείτης, Villicus, vt ſit ab αὖλις ſignificante ἔπαυλιν. Vide Var. Heſychius autem Αὐλήτην habet cum η vtro- G bique, & exponit τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων.

C.Ἔπαυλις,εως,ἡ, Villa, Caſa. Plut. καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξέκοπτον. Idem in Pericle, τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίδωσι τῇ πόλει. Philo De vita M. lib.1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. Ἔπαυλις eſt etiam Stabulum, vt lex. Gr. tradunt.

Ἐπαύλιον, itidem pro Villa, vt Bud. interpr. Diminutiui tamen ſpeciem præ ſe fert. Æſch. in epiſt. ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἔρημα. Plut. De garrul. ἐπαυλίῳ τινὶ H προσῆλθε.

Ἀπαύλια autem & Ἐπαύλια, item Προαύλια vide in Ἀπαυλίζομαι.

¶ Αὐλίζομαι, Stabulor. vt Od.μ, αὐλιζομενάων οἰῶν, & συῶν αὐλιζομενάων, eiuſdem Odyſſ.ξ. Sic apud Ariſtot. De hiſt. animalium lib.9, ἀετοὶ quoque dicuntur αὐλισθῆναι. Ipſi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare, Pernoctare. Thucyd. lib.4, pag.126, in principio, & alibi ſæpe. Xenophon Pæd.4, τὴν αὔριον ἴῃς πρωῒ, τῇ ἑσπέρᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Sic & Hell.1, τὸ ἔπαιον δὲ σιωπῆς, αὐτοῦ ηὐλίζοντο. Ex lib.2 Regū cap.12 affertur, ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς pro Iacuit ſuper terram. ‖ Αὐλίζομαι à Budæo exponitur etiam Stationem habeo, item Excubo. vide Παραυλίζομαι. ET Αὐλισμὸς, Pernoctatio, διανυκτέρευσις, Heſych.

Ἀπαυλίζομαι, Fut. σομαι, Seorſum ſtabulor, Seorſum ſtationem habeo. VNDE Ἀπαυλόσυνος in Anthologia epigrammatum, Seorſum ſtabulans, vel A ſtabulo diſcedens. Ἀπαυλίζομαι eſt etiam Seorſum pernocto, de hominibus dictum. VNDE τὰ Ἀπαύλια, Dies in quo ſponſus apud ſocerum ſeorſum à ſponſa pernoctat, ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, inquit Pollux. At autor Etymologici habet Ἀπαύλια feſtum quoddam apud Athenienſes. quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, i. ſeorſum à patre pernoctare, ſeu cubare. vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλιστηρία χλανὶς apud Poll. quam ſponſa mittit ad ſponſum eo die qui ἀπαύλια dicitur. Iam verò & dona quæ ſponſæ dantur vocabant ἀπαύλια, teſte Polluce. Cæterùm notandum eſt, quoſdam ἀπαύλια & ἐπαύλια vnam eandémque diē facere. Nam ita Heſychius, Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διχῶς λέγεται, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη. vbi ponitur etymologia non τοῦ ἀπαύλια, ſed τοῦ ἐπαύλια. Etymologiſtes vtriuſque vocis etymum ponit. nam poſtquā dixit Ἀπαύλια dici feſtum, ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, ſubiūgit, ἢ ὅτι τότε ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή. vnde cōiicere eſt, illum quoque ſcripſiſſe Ἀπαύλια ἢ Ἐπαύλια, vel καὶ Ἐπαύλια, vt Heſychius: quum priore loco etymum illius, poſteriore autem etymum huius vocabuli ponatur. Dicitur autem ſponſa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, id eſt Pernoctare apud maritum, vel Cubare iuxta maritum. Iulius Pollux contrà etymum ponit non τοῦ ἐπαύλια, ſed τοῦ ἀπαύλια, atque an hæc duo eadem faciat, an diuerſa, vix certò ſtatui poteſt. nam Προαύλια facit diem præcedentem nuptias. προαύλια μὲν, inquit, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. deinde ſubiungit, ἐπαύλια δὲ, ἡ μετ' αὐτήν. καὶ ἀπαύλια δὲ, ἐν ᾗ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται. Sic certè intelligi poteſt locus Pollucis, quaſi dixiſſet, ἐπαύλια, autem quæ eam ſequitur: quæ & ἀπαύλια dicitur. ea eſt autem in qua ſpōſus; &c. Sed hîc ſcrupulus manet quomodo poſſit idē eſſe dies ἀπαύλια & ἐπαύλια, quum ſecundum etymologias quas attuli, contraria ſignificent. nam contraria ſunt ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, id eſt χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, & ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acron certè videtur ἀπαύλια (ea ſignific. qua apud Poll.) repotia nominare voluiſſe quippe qui dicat fuiſſe diem quo nupta ad parētes redire ſolebat. Nam certè illam domo ſua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non contrà ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animaduertendum eſt Acronem dicere fuiſſe diem ſeptimum. quòd ſi hac quoque in re velimus illi cum Polluce conuenire, dicendum fuerit Pollucem diuerſos dies ſtatuere ἐπαύλια & ἀπαύλια. nam ſcribit ἐπαύλια fuiſſe poſtridie nuptiarū: quum Acron ſeptimo demum ſolitam nouam nuptam ad parentes redire dicat. Heſych. tamen rurſum in ἐπαύλια, ait eſſe diem ſecundum nuptiarum, in qua propinqui munera ſponſo & ſponſæ afferant: & fortaſſe dici ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην. vbi videtur deeſſe τῷ ἀνδρί: quod & in altero loco habetur. Suidas quoque ſcribit quoſdam putaſſe ἐπαύλια dici eum diem, vt pote ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν (id eſt, Secundum à nuptiis diem) accipio tanquam impropriè dictum pro eo quod dicit Heſychius τὴν δευτέραν τῶν γάμων. vt videlicet non dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους, quaſi alia ſit interiecta: nihilo magis quàm quum dicitur aliquis eſſe ſecundus à rege. Pauſanias autem apud Euſtath. vult eſſe diem καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται. i. Diem in quo primū ſpōſa in ædibus ſpōſi pernoctauit.

vt ſit ἐπηύλιςαι pro ſimplici ηὔλιςαι: non autem ita ac- A cipiatur vt in ſuperioribus locis, quum dicitur νύμφη ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, quaſi αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Addit præterea idem Pauſanias, vocari ἐπαύλια munera etiam quæ poſtridie nuptiarum à patre ſponſæ afferuntur ad ſponſum & ſponſam, cum quadam velut pompa. Sed an eadem ſit dies τὰ ἐπαύλια & τὰ ἀπαύλια, & an Repotia vocari debeat, ſequendo Budæum: quòd ſi eadem dies eſſe dicatur, quomodo fieri poſſit vt contrariæ ſint etymologiæ, aliorum eſto iudicium. Vnum addam, me in citando Heſychii & Etymologi- B ſtæ loco ſcripſiſſe ἀπαύλια & ἐπαύλια, προπαροξυτόνως, non ἀπαυλία & ἐπαυλία, vt habetur in vulgatis illorum exemplaribus: quòd & apud Suidam & apud Pollucem non hoc ſed illo modo ſcribatur, videlicet ἐπαύλια: & apud Pollucem ſit etiam ἀπαυλίοις in datiuo: adeo vt quin ἀπαύλια ſcripſerit, & voluerit plurali numero neutro genere efferri, dubiũ nemini eſſe poſſit. magis autem idoneum huius rei autorem deſiderare religio mihi eſt, & aliis debere eſſe videtur. Nec verò me mouet quod Euſtathius ait, Pauſaniam vocare ἐ- C παυλίαν ἡμέραν, καθ᾽ ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ, &c. Nam (vt taceam, Suidam qui eadem Pauſaniæ verba citat, ἐπαύλια ſcribere, non ἐπαυλία) ſcimus non ἐπαυλίαν ſcripſiſſe Pauſaniam in ſuo lexico cum ν, ſed ſine ν, vt eſſet in nominatiuo. Fieri autem poteſt vt in exemplari quo vſus eſt Euſtathius, ἐπαυλία ſcriptum eſſet ὀξυτόνως, ſed contrà quàm tamen ſcriptum ipſe Pauſanias reliquiſſet. inde & is accentus mouerit Euſtathium vt ἐπαυλίαν ἡμέραν ex Pauſania nobis proferret. Imo verò ne hoc quidem conſtat, an ἐπαυλίαν ſcripſerit Euſta- D thius, ac non potius ἐπαύλια, ex quo aliquis παραδιορθωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen vtut ſit, Pollucem ſequens, ἀπαύλια & ἐπαύλια ſcribo, ſicut προαύλια. Oblitus eram præterea te admonere, non videri ſequendum etymologiſten in eo quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuiſſe apud Athenienſes. De quo tamen ἐπέχω.

C. ἘΝαυλίζομαι, Stationẽ habeo, Caſtra metor, Inhabito. Thuc. lib. 3, καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt.

HINC Ἐναύλισμα, Domicilium, ἐνοίκισμα, Suidas. (Heſychius autem dicit νεωστὶ γινόμενόν τι οἴκημα) ET Ἐναυ- E λιστήριον ἄντρον, Stabulare antrum, Luſtrum, in vulgatis lexicis.

C. ἘΠαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Caſtra ad vrbem pono, Plut. in Sylla.

C. ΚΑΤαυλίζομαι, Stationem habeo, Caſtra metor. Plutarchus Publicola.

C. ΠΑΡαυλίζομαι, Iuxtà cubo, vel excubo. Athen. lib. 5, ἢ διὰ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, ob id quòd excubent ad regias principum.

C. ΠΡΟΣαυλίζω, In aula ſto. Vulg. lex. F

C. ΣΥΝαυλίζομαι, Vnà cubo, (propriè) Vnà commoror, Cõtubernalis ſum, Eodẽ vtor contubernio. Luc. Act. cap. 1, in principio, καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, &c. vt quidem in nonnullis veteribus codicibus legitur, & apud Epiphanium quoque, necnon apud quoſdam alios eccleſ. ſcriptores Græcos. Multo tamen frequentior eſt altera lectio συναλιζόμενος, de cuius duplici expoſitione dixi in ἁλία poſt ἅλις. Ego verò nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quòd συναλιζόμενος pro συναλίζων, id eſt Congregans, nimis durum ſit, atque G adeo vix vllis auribus tolerabile: deinde quòd hoc verbo ne in voce quidem actiua videatur vſurus fuiſſe Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: poſtremò quòd non ſatis aptè hîc Chriſtus congregare eos dicatur quum præceſſerit ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων, &c. imò quoddam hîc eſſe ὕστερον πρότερον videri poſſit. At ſi συναλιζόμενος pro συνεσθίων accipiamus, multo etiam maius dixerit aliquis in illius verbi vſu eſſe τὸ φιλόκαινον & minimè Lucæ ſtylo conſentaneum. Suo tamen vtatur quiſque iudicio. ‖ Συναυλίζομαι quoq; accipitur & H pro Congregor, Conuenio. Propriè Cõuenio ad idem habitaculum. Luc. ἐπεὶ συνηυλίσθησαν ἅπαντες. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 3, in fine, ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exponitur, Ad viros perfectos aggregari, Vel Viris perfectis aſſociari. Ab aliis autem, Vi- A rorum perfectorum contubernales eſſe. Vſus eſt autem & voce actiua Συναυλίζω, itidem pro Congrego, Hell. 1, συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

ἌΩ, ſignificat etiam Splendeo, Fulgeo. (teſte Euſtathio) ideóq; ab eo fieri vult cum alia, tũ Ἄως pro quo Ἠώς. Exemplum tamen huius ſignificationis τοῦ ἄω nullum (quod ſciam) affert. Etymolog. quidem certè ἠὼς ab αὔω (non ab ἄω) deducit, ſignificante itidem λάμπω. vt ſit αὔως, & abiecto υ ἀώς: deinde ἠὼς, verſo α in η. Idẽ aduerbii αὔριον alias etymologias af- B fert: ex quib⁹ vna eſt, vt ab αὔρα deducatur: iuxta illud, Αὔρη δ᾽ ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνεῖ ἠῶθι πρό.

ΑΥ̓ΡΙΟΝ, (aduerb. temporis) Cras, Craſtino die. Od. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Heſiodus in Erg. Μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔννηφι. Dicitur interdum ἡ αὔριον ſub. nomine ἡμέρα, & ſic vſus eſt Xenophon. Et Pæd. 4, τὴν αὔριον ἴσως πρωῒ, τῇ ἑτέρᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ᾽ ἡμῖν. Hîc enim ſubiungit τῇ ἑτέρᾳ, tãquam αὔριον idem ſignificãte quod τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. ἐκέλευσε τοὺς νόμους ἀπὸ τοῦ αὔριον κυρίους εἶναι. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. C Sed & εἰς αὔριον, ſine τὴν, eadem ſignif. ponitur. Athen. lib. 4, καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν ἥκοντα μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων. id eſt, In diem poſterum cœnã ei condixit, vt Bud. interpr. Scribitur autem & coniunctim Εἰσαύριον, vt in proximè ſequentibus dicetur.

C. Ἐσαύριον, ſiue Εἰσαύριον, ET Ἐπαύριον, ET Μεταύριον. Eſt autem Εἰσαύριον (quod & diſiunctim Εἰς αὔριον, vt antea oſtendi) Cras, vel In poſterum diem, Poſtridie. Ἐπαύριον quoque pro Poſtridie. At Μεταύριον, Perindie, vt ſcribit Bud. Eodem autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, D & ἡ μεταύριον, ſub. ἡμέρα.

Αὐριάζειν, Procraſtinare, In craſtinum differre. Item Algere. Etymol.

ΗΩ͂Σ, όος, & per contractionem οῦς, Aurora. vt Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, ſæpe apud Homerum. Et Il. ω, – ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in locis loquitur tanquam de dea: quã tamen magis propriè deſcribit cum alibi, tum Il. β, Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo vtũtur & ſolutæ orationis ſcriptores, vnde ἅμα ἠοῖ, apud E Herodotum, Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἕως. ‖ Ἠὼς pro die toto, per ſynecdochen, vt Iliad. α, Ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ᾽ ἠώς. ‖ Ἠὼς, Oriens. Od. κ, – οὐ γάρ τ᾽ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ᾽ ὅπῃ ἠὼς, Οὐδ᾽ ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ᾽ ὑπὸ γαῖαν. Sic & in ſoluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales.

Ἠοῖος, vel Ἠῷος, Matutinus. Hom. Odyſſ. δ, Πᾶσαν δ᾽ ἠοίην γενόμενοι, Gallicè planè ad verbum, *Toute la matinee*. ἠῷος ὀλολυγμὸς, Matutinus ploratus, in Epigr. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Heſiod. ἠῷος F χέει αὐδὴν, Matutinus fũdit vocem, pro Manè. Sic Matutinus & Veſpertinus, in carm. pro Manè, & Veſpere. ‖ Ἠοῖος vel Ἠῷος, Orientalis: vt ἠοίη θάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, aduerb. In aurora, Diluculo, Mane. Et ἠῶθι πρὸ apud Homerum, Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, inquit Bud. Euſtathius tamen habet ἐκ πρωΐας. AT Ἠῶθεν. q. d. Ab Aurora, pro ἕωθεν. Od. ξ, Ἠῶθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις.

¶ Ἕως in ſoluta orat. pro ἠώς. Vnde ἅμα ἕῳ, Thuc. (ſicut & ἅμα ἠοῖ) Prima luce, Ipſo ſtatim diluculo, Simulatq; illuxit. Dicitur verò & ἅμα ἕῳ γινομένῃ eadem ſignif. ab G eodem. Dicitur & πρὸς ἕω ἐστὶ, pro Aurora inſtat. Ariſtot. τὸ ἀφ᾽ ἕω & τὸ ἀφ᾽ ἑσπέρας inter ſe opponit. ‖ Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Ariſtot. Partes quæ orientem ſpectãt, Partes orientales. Ariſtides autem dixit βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω pro Ad orientem. Xen. Pæd. 8, πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν.

Ἑῷος, Matutinus. Et ἑῷος Apollo, Eous Apollo q. in Thyniade inſula colebatur, q̃ ſub diluculũ in eã Argonautæ appuliſſent. Apoll. Arg. 2, vocat ἑώϊον Ἀπόλλωνα. ‖ Itẽ ἑῷος, Orientalis. Et ἑῷα ſine adiectione pro Orientali H tractu. Greg. ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν προεχομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Athan. ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδύνατο. Et κατὰ τὰς ἑῴας apud Ariſtot. De mundo, pro In partibus orientis, vt ſcribit Bud. Sed ἑῷα pro diluculo etiam ponitur. vt apud Syneſ. ἀφανὴς ἐκ φαινομένου τὸς ἑῴας ἀρχομένης. ſubaud. δείλης, inquit idem Bud.

Ἕωθεν,(q.d. Ab aurora) Diluculo, Manè. ἕωθεν ἄλθὺς, Ariſtophan. A diluculo ſtatim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. Pæd. 7, ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Athen. 12, τοῦ μὲν θέρους ἕωθέν τι καὶ πρὸς ἑσπέραν ψύχος ὑπέρβλητον ἔχει. ET Ἑωθινὸς, Matutinus. Μέχρι δείλης, ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad veſperam. (ab ἑωθινὸν ſubſtantiuè poſito: niſi ſubaudiatur cum ἑωθινοῦ aliquod ſubſtantiuum) Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. Sub matutinum tempus. Fortaſſe autem hîc quoque Bud. δείλην ſubaudire voluit. Quidam apud Athen. 5, πότοις ἑωθινοῖς πίνει δέ σε νῦν.

Βῆτα B β ϐ

BΑΖΩ, (verbũ omnino poeticum) F. σω, & ξω, Pr. αχα. Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationẽ habeo. Interdũ abſolutè & ſine caſu, interdũ cum accuſ. rei, vel rei ſimul & perſonæ. Quarũ omnium conſtructionum ex Hom. & Heſiodo exẽpla proponã. Igitur ſine caſu, vt Od. λ, v. 510, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi interpretari poſſumus, Orationem habebat. Et Odyſſ. γ, v. 127, Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Et Od. σ, v. 168, Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. Cum caſu autem: & quidem cum accuſ. rei, vt Odyſſ. λ, v. 463, — κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. Sic Od. ξ, 127, — ἀπατήλια βάζει. Et Od. θ, v. 240, — ἄρτια βάζειν. Itidem Heſiod. in Erg. — φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν. At cum accuſ. rei & accuſ. perſonæ, vt Il. π, v. 207, Ταῦτά μ' ἀγρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. Sed & diuerſa ab his omnibus conſtructio apud Heſiodũ habetur, videlicet cum dat. rei, cũ quo accuſ. perſonæ ſubauditur: in hoc verſu Ergων, Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσι (ita enim lego, aut certè βάζοντ' ἐπέεσσι, pro βάζοντες ἐπέεσσι) id eſt, eos verbis aſperis alloquentes. Sciendum eſt autem & tertiam perſonã præt. paſſ. vocis reperiri apud Hom. Odyſſ. θ, v. 407, — ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Vbi annotat Euſt. ex vet. gramm. ſententia, βέβακται nõ eſſe ſimpliciter εἴρηται, quod ſonat Dictum eſt, ſed eſſe πεφλυάρηται, id eſt Nugaciter dictum eſt, & q.d. Deblateratum eſt. Vel, Siquid per vaniloquentiam nobis excidit. His enim modis vim verbi πεφλυάρηται exprimi poſſe arbitror. ‖ Βάζω eſſe etiam Vaticinor, in vulg. lex. annot. ſed ſine autore & exemplo: ego quid de hac ſignif. ſentiam, in nomine Βάξις (quod ab hoc verbo deriuatum eſt) aperiam. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, non vnum ſed varia grammatici afferũt. Etymologiſtes tradit à βοῶ fieri βῶ, deinde ab hoc βῶ formari βάζω (vt à φῶ deduci videm' φάζω, cuius fut. φάσω: deinde pleonaſmo literæ κ, præſens φάσκω) ſed poſſe etiam eſſe βοάζω à βοὴ, deinde per ſyncopen βάζω. Heraclides autem celeberr. gramm. ſcribit, Primarium thema eſt φῶ, ſignificans λέγω. (id eſt dico) à quo partic. aor. φάσας, & per ſyncopen φάς. A φῶ autem fit φάζω, à quo φράζω. Quibus addit, Facta deinde & alia mutatione verbi φῶ, videlicet mutato φ in β, idque ex Macedonica dialecto (vtpote cuius eſt Βίλιππος pro Φίλιππος, aliáque huiuſmodi) fit βῶ, ex quo βάζω, ea forma qua σιγάζω ex σιγῶ, & αἰνιάζω ex αἰνιῶ. Hæc ferè Heraclides apud Euſtathium. At ego (quod Heraclidis aliorúmque grammaticorum pace dictum ſit) verbi βάζω aliam eſſe originem cenſeo, & quum à βάζω deducant βαβάζω, ego cõtrà βαβάζω præcedere perſuaſum habeo. βαβάζω autem tam antiquum eſſe credo quàm eſt πάππα & μάμμα ſeu μαμμᾶν, atque adeo κακκᾶν apud Ariſtophanem. Vt enim hæ voces prima ſunt & naturalia balbutientis puerulorũ linguæ velut rudimenta (quæ in noſtratibus quoque puerulis aliiſque nonnullis manent) ita etiam βάβα inarticulatam quandam vocem ex balbutie ſumptã eſſe arbitror, hoc modo ſyllabas geminare ſolita (vnde habent illi in noſtro ſermone ſuũ etiam *dada* pro equo, & *dodo* pro dormire, aliáque huiuſmodi) vnde formatum ſit verbum βαβάζω, pro quo poſtea per apocopen dictum fuerit βάζω, & quod peculiare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem & viri articulatè loquentes cõmune cum illis habuerint. Sic autem & alia multa vocabula primum vſum valde mutaſſe, obſeruare poterit qui diligenter grammaticos, ac præſertim Euſtathiũ, leget. Cæterùm quũ hæc ita ſint, non erit quod lector multas multarũ vocum etymologias (id eſt multas otioſorum grammaticorum nugas) ſilentio à me præteriri miretur. Hoc vnũ addo, minimè dubium eſſe quin noſtrum *bauer*, & item *bauard* & *bauarde*, à βάζω vel potius à βαβάζω manarint.

Βάξις, εως, ἡ, Sermo, Oratio. Soph. Electra, p. 110, Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προστατήριε Κεκρυμμένην μου βάξιν. Et paulo pòſt, Σπείρη ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν. ‖ Βάξις, Rumor, Fama. quæ ſignif. (quantũ meminiſſe poſſum) frequentior eſt. Eurip. Oreſte, Κεινὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς, Ἤγγειλέ μοί τις. Soph. Aiace, Ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, id eſt Fama de te excitata. Ibidem, Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Sed & in illo poſteriore loco Electræ hanc ei ſignificat. dare malim. ‖ Βάξις, Vaticinium, Oraculum. vt exponitur in hoc Apollonii loco, Arg. 2, — Γλαύκοιό τε βάξιν. Hinc autem factum eſſe exiſtimo vt & verbo βάζω vaticinandi data ſit ſignificatio. Cæterùm notandum eſt quod Heraclides apud Euſtath. dicit, ὅτι δὲ τοῦ βάζω καὶ ἡ βάξις δωρικώτερον.

Βάβαξ & Βαβάκτης, à Βάζω deducunt Etymol. & Euſtath. at ego à Βαβάζω, vbi & illa poſui.

C. Ἀβακέω, F. ήσω, P. ηκα. Ignoro, Taceo, Ob ignorantiam quod dicam non habeo. Hom. Od. δ, Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν. οἱ δ' ἀβάκησαν Πάντες. Formatur autẽ ſic. βάζω ſignificat Loquor. præteriti paſſiui tertiam perſonã habet βέβακται, vnde nomẽ βακτὸς, à quo verbum ἀβακτῶ (vt à πέπακται πακτὸς, deinde ἀπακτῶ) & ſublato τ ἀβακῶ. Itẽ ἀβάκησαν pro ἠσυνέτησαν, Etymol. Suidas. id eſt, Deſipuerunt, Stulti fuerunt, vel Stultè egerunt.

Ἀβακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus, Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακῆ πάμφρενα ἔχω, id eſt, ἡσύχιον καὶ πρᾶον, inquit autor Etymologici. Suſpicor autẽ legendum τὰν φρένα pro πάμφρενα. Heſychius habet ἀβάκην: ſed mendoſum puto eſſe exemplar. ἀβάκην autem exponit ἀφελῆ, ἀσύνετον, ἡσύχιον. id eſt, Simplicem, Inconſultum, Quietum vel placidum. Addit & ἄπειρον, ἀδύνατον.

τιν, ἄκακον. Item ἀβάκης explicat ἄβαξ, ἄφωνος, σιωπηρός. Euſtathius quoque docet ex Rhetorico Lexico, ἄβαξ ſignificare τὸν ἄλαλον καὶ ἀσύνετον καὶ ἄπειρον.

Ἀβακέως (Aduerbium ab ἀβακής) Quietè, Placidè. Etymol.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mutus. Item Stultus. Heſychius ἀσύνετος, Suidas μωρὸς exponit.

Ἀβακίζω, idem quod ἀβακέω. Habet etiam paſſiuum Ἀβακίζομαι, cuius participium ἀβακιζόμενος apud Anacreontem, pro Quietus & non tumultuoſus. Etymolog.

¶ ΒΑβάζω, Inarticulatè loquor, Inarticulatam vocem edo, id eſt τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, vt ſcribit Heſych. Sed addit quoſdam exponere Vociferor. ‖ Gaza autē quod Cic. in lib. De ſenect. dixit, In cunis vagire, interpretatus eſt, ἐν κοιτίδι βαβάζειν. Quæ certè ſignificatio magnā cum illa priore affinitatem habet: quum vagitus quoque ſit ἀδιάρθρωτος.

Βάβαξ & βαβάκτης, (Gall. Bauard) Loquax. Item Nugator. ‖ Accipitur & pro eo qui furore à Cybele, aut à Libero patre aliòve dæmone immiſſo percitus eſt. Vide Euſtathium. Cæterùm quamuis à βάζω hæc deducat Etymol. (vt videlicet ex βάξω futuro verbi βάζω ſit βάξ, ex quo per reduplicationem βάβαξ: at βαβάκτης ſit à βέβακται, cuius ſuprà memini) & Euſtathius quoque dicat βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi & iis quæ paulo antè hoc de verbo diſſerui, conſentaneam deductionem à βαβάζω exiſtimaui.

ΒΆΚΧΟΣ, ου, ὁ, Furore à dæmone quopiam immiſſo percitus. Euſtathius pagina 1494. poſtquam dixit βάβαξ eſſe μαινόμενος, ἄσωτος, γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς, eundem βαβάκτην dici addit, ἐκ τοῦ βάζειν, vnde (inquit) etiam βάκχος appellatur ὁ μανιώδης & ἀκρατής. Idem verò p. 1431 (vnde meam illam τοῦ βάκχος interpretationem excerpſi) ſcribit, ἣν [Ῥέα] φασὶν, ὁ κατεχόμενος ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι, καταχρηστικῶς Κύβηβος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος καὶ Βαβάκτης, καὶ Βάβαξ καὶ Ἐμμανὴς καὶ Φλεδών. Quod autem ad formationem huius vocis attinet à βάζω, idem pag. 493 ſcribit, βάζω, βέβαχα, βάχος, & pleonaſmo τοῦ κ, βάκχος. qualem pleonaſmum ex ſimili formatione in σκχός etiā eſſe tradit. Hact. ille. Exiſtimo autem βάκχος (ſicut & βάβαξ ac βαβάκτης) à βάζω deduci ſignificante φλυαρεῖν (quemadmodum βέβακται expoſitum fuit πεφλυάρηται) vt ſit βάκχος qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Niſi qs ad immanē bacchātiū vlulatū ſeu boatū referre malit: & tū optimè conueniet verbi βάζω etymologia tanquā à βοάζω. ‖ Sed & ipſum Liberum patrem ſeu Dionyſum βάκχον appellari notiſſimum eſt. ΕΤ Βάκχη fœm. vt Caſſandra βάκχη apud Eurip. quaſi furore percita. quòd vates eſſet, vaticinatio autem non abſque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ & Mænades, Bacchi ſacerdotes, quæ furore ab illo immiſſo agitabantur. ΕΤ Βακχίδες pro eodem Ariſtot. & Plut.

Βάκχος, Ploratus, κλαυθμὸς, inquit Heſych. Phœnicū lingua. ‖ Eſt & nomen piſcis apud Athen. & Plinium. Vide & alia de hac voce apud eundem Heſych. ΕΤ Βάκχη, Piri genus. Item, ἄμπελος ἢ μυρρίνη, apud ſchol. Nicandri.

C. Βακχέβακχος Acclamatio quæ fiebat Dionyſo in ſacrificiis. Ariſtoph. ᾄδοντα τὸ παιώνα δὴ βακχέβακχον ᾄσαι. Vide Euſtath.

Βακχεῖος, Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bacchum pertinens. vt βακχεῖα ὄρχησις, Plat. Et βακχεῖος ῥυθμὸς, Plutarch. ‖ Βακχεῖος autem ſine adiectione dicitur quidam pes ex breui & duabus longis conſtans, vt μεθήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis eſſet vſitatiſſimus. ‖ Βακχεῖον, templum Bacchi. Plural. autem Βακχεῖα, ſacrificia Bacchica, Ariſtoph. ΕΤ Βακχειωδέστατος, Qui maximè Bacchum imitatur, In vulg. lex.

Βακχικὸς, κὴ, κὸν, Bacchicus. ΕΤ Βακχιακὸς, pro eodem, in vulg. lex.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, ſeu rapior, Bud. apud Plat. in Ione. Arrianꝰ lib. 6, φιλῳδοὶ γὰρ, εἴπερ δή τινες, οἱ Ἰνδοὶ καὶ φιλορχήμονες, ἀπὸ Διονύσου ἔτι καὶ τῶν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων. ‖ Interdum generalius pro Furo bacchantium more. vt Theodor. Hiſt eccl. lib. 1, οἱ κορυβαντιῶντες καὶ περὶ τὴν τῶν εἰδώλων θεραπείαν βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Inſoleſco cum quodam furore, vel Furibunda quadam inſolentia feror. vt βακχεύει ὑπὸ ἐξουσίας. ‖ Βακχεύω interdum tranſitiuè pro Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Vnde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. Hiſt. eccl. 3, ὑπὸ δὲ τῶν ἐξεπιπνεομένων βακχευόμενοι δαιμόνων, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες τὰς ἀγυιὰς περιῄεσαν. HINC Βακχεία, Bacchatio. Plutar. Sympoſ. 4, εἰκὸς δὲ βακχείαν εἶναι τὰ ποιούμενα. Herodian. 5, βακχείαις καὶ ὀργίοις τοῖς θείοις ἔργοις. ET Βάκχευμα, itidem Bacchatio. & Βακχεύματα plur. num. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plutar. in Conſol. ad vxor. οὐ γὰρ ἐν βακχεύμασι δεῖ μόνον τὴν σώφρονα μένειν ἀδιάφθορον. ITEM Βακχευτὴρ, Dionyſi epithetum in Epigr. ET Βακχευτὴς ῥυθμὸς, in iiſdem epigramm. Bacchicus. Sed βακχευτὴς exponitur etiam Ebrius. ET Βακχευτικὸς, κὴ, κὸν, q.d. Bacchatiuus, Ad bacchationem ſeu ad bacchantes pertinens.

C. Ἀβάκχευτος, ὁ καὶ ἡ, Alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut Malè bacchans. Euripides Oreſte, ἀβάκχευτον θίασον dicit pro κακοβάκχευτον, vt exponit ſch. i. Baccho non conuenientē, Alienum à Baccho, vtpote triſtem. Idem ἀβάκχευτον Valde bacchantem explicari poſſe ait: aut ἀβάκχευτον ad abſtemia ſacrificia eſſe referendum, quæ deabus illis offerebantur: videlicet Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. ‖ Ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat Nonnus vino carentem, hoc in verſu, Οἰνοχόοι δρηστῆρες ἀβακχεύτοιο τραπέζης. ‖ Habemus præterea apud Heſych. Ἀβάκχευτον, λινοῦν ὕφασμα περιχειρίδιον. Sed deprauatum ſuſpicor eſſe locum.

C. ἘΚβακχεύω, pro Vehementer bacchor, Debacchor. Ἐκβακχεύω. Vel tranſitiuè, In bacchicum furorem impello. Quæ ſignificat. & ſimplici βακχεύω ſuprà tributa fuit. Paſſ. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor.

C. ΣΥΜβακχεύω, Vnà bacchor. Vel, Vnà cum aliis bacchanalia celebro.

ΒΑΜΒΑΊΝΩ, Inarticulatè loquor, Confuſum quendam ſonum edo. Balbutio. Bion in quodam idyllio, βαμβαίνει μοι γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει. Pro quo tamen βαμβαίνει mendoſè legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc ſignif. quòd magis etymo à βάζω ſit cōſentanea. à quo iſtud etiam verbum deduci arbitror, ſequendo ea quæ de propria illius ſignif. dixi. Itali certè hodiéque puerulum *bambino* vocant. ‖ Alioqui βαμβαίνω, ſi reſpiciamus eam ſignif. in qua ponitur ab Homero Il. κ (pro Dentes quatere præ metu, ſeu Crepitare dentibꝰ) non repugno quin per onomatopœiam factum dicamus: & ita hîc locum non habebit. Sed & aliam expoſit. huius vocis affert Euſt. p. 812. ET Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. Vide Euſtath. ibidem.

ΒᾺ quoque ET ΒΑΒΑΙ, ITEM Βαβαιὰξ, hîc ponenda cenſui: non quòd ex βαβάζω orta eſſe putem, ſed quòd vt βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita & hæc vocabula eſſe inarticulatè loquētium, & velut ab eodem balbutiei genere ortū habere, dicere poſſimus. Adde quòd nullus aptior illis locus ſe offert. Βᾶ igitur apud Hermippum eſt vocula riſus ſonum imitans. Hæc eadem particula βᾶ eſt etiam eorum qui ſe mutuò inclamant. Ei autem inter aduerbia locum dare non dedignatur Euſtathius, quem vide pag. 855. ΑΤ Βαβαὶ eſt quod Latini Papæ dicunt, alteram ſynonymam vocem Παπαὶ vſurpantes. Eſt enim βαβαὶ admirantis aduerbium. Plato, βαβαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένος &c. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Nonnunquam etiam geminatur, quouitur modo quidam apud Athen. lib. 4. ΑΤ Βαβαὶ, βαβαιὰξ ſchol. Ariſtoph. ait eſſe σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Ariſtoph. loco in Pace, βαβαὶ βαβαιὰξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι μετώποισιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. ADDO Παπαὶ (ſynonymum τοῦ βαβαὶ) quo & Latini vtuntur, vti dixi. Luc. cum genit. παπαὶ τῶν ἐπαίνων Ὁμήρου. quæ verba ſunt admirantis laudes quibus Homerus vtitur. Ex eodem autem Luc. affertur Παπαιπαπαιὰξ pro voce dolentis. Fortaſſe autem παπαὶ παπαιὰξ ſcripſit Lucianus, imitans Ariſtophanicum illud βαβαὶ βαβαιὰξ, de quo

modò dictum fuit.

ΒΑΘΟΣ, εος, τὸ, Profunditas. Xen. Pæd. 7, p. 112, ποταμὸς πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια. & paulo pòſt, καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν. Ab eodem verò ſcriptore τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrſus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, vt in hoc Polybii loco, de caſtrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinem altitudine ſigni vel cohortis cuiuſque. Βάθος ſæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitiſſimus, ſeu intimus. Et apud Gal. Ad Glauc. lib. 1, ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exponitur Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrſum. Interdum etiam Profundè, Altè. Sed & διὰ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους per aduerbium ſæpe redditur. vt apud Syneſ. ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, valde altè inhæret. ‖ Βάθος, Scrobs. vt exponitur in hoc Theophr. loco, De cauſ. plant. 4, καὶ διὰ τοῦτο εἰς βάθος καταβάλλουσιν. vbi tamen Gaza reddidit ſimpliciter Altè demittunt. Politianus certè βάθος Aggerem interpr. apud Herodianum. In vulg. lex. exponitur etiam Gurges altus. ‖ Βάθος metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere vſurpatur βάθος à Plut. in l. De aud. σιγῇ δὲ βαρύτητι καὶ πλάσει καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν ἀσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Vbi βάθος interpres Luſcinius vertit Grauitatem, alii Autoritatem & maieſtatem reddiderunt: at ego potius βάθος pro recondita quapiam doctrina, vel profundo iudicio, accipio. Huc pertinent quæ ſermone Gall. dicimus *Vn homme qui ha du fons*. Item, *Enfoncer une matiere*. Vide Ἐμβαθυνός.

Βαθὺς, έος, ὁ, Profundus. vt βαθὺς ποταμὸς (ſicut βάθος ποταμοῦ ex Xenoph. annotauimus) ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἦσθην, inquit Syneſ. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adiectiui huius ſignificatio partim per metaph. partim per catachreſin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ κοῖλος πληγὴ à Luciano. Eodémque modo apud medicos βαθεῖα τομὴ, ſectio altè adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, id eſt profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. eſſe ait pacem certam & omni belli ſuſpicione carentem. Et ὕπνος βαθὺς, apud Lucam & alios ſcriptores, Somnus profundus. Vnde illud ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης. ſubaud. accuſat. ὕπνον. Virgil. itidem altam quietem dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτὸς, Alta iam nocte, ſeu profunda. Quod exponitur etiam Multa adhuc nocte, & Concubia nocte. Sic apud Lucam in Euang. initio cap. 24, ὄρθρου βαθέος, diluculo profundo. Interdum verò vox Profundus ſeu Altus in aliam mutāda eſt: vt βαθὺς πώγων, prolixa barba, ſeu promiſſa. itidēque βαθεῖα χαίτη. Et βαθὺ γῆρας, Longa ſenectus, apud Syneſ. & Baſ. Apud Greg. autem ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς exponitur etiam In extrema ſeu ſummæ ſenectute. Apud Ariſtoph. itidem in Nub. προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. ‖ Βαθὺς, Craſſus, Plenus, vt inquit Bud. ex Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺ interdū ſumi dicit pro vaſto & amplo, ſubiungens ex Ariſtotele De mundo, τὰ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην τόπον. Et ex eodem loco, κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου. At de ὕλη βαθεῖα & de βαθὺ λήϊον apud Hom. conſule Euſtathium.

Cōpar. Βαθύτερος, Profundior. Βαθίων, ſuperl. Βαθύτατος, & Βάθιστος, Profundiſſimus, quo vtitur Homerus Il. θ, — ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.

Βαθέως, aduerb. Profundè. ET Βαθύτης, Profunditas.

ET Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio. Profundè excauo, Hom. Il. ψ, v. 421, — βάθυνε δὲ χῶρον ἄπαντα. Anacreon, Ἐπιτήδειον δὲ κοῖλον ὅσον δυνῇ βάθυνον. vbi vacat κοῖλον. Citatur autem ex Nonno paſſ. partic. βαθυνόμεναι χεῖρες pro Cauatæ manus ſeu cauæ.

C. Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quòd ſapientes profundas habere ſoleāt cogitationes, & res quaſi altè introſpicere. Quod etiam facit pro illa expoſitione quam attuli paulo antè loci Plutarchi in quo ἀσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοῖς, inquit Heſych. σεσοφισμένοις, σοφοῖς.

ΒΑΙ΄ΝΩ, Fut. βήσομαι. Pr. βέβηκα, à Βάω, Aor. 2, ἔβην à Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo. vt Il. ρ, initio, Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodā oraculo, Βαῖνε δίκης ἄσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις. In proſa quoque ita ſumitur: vnde μεγάλα βαίνειν & ἁβρὰ βαίνειν, illud de inceſſu ſuperbo, hoc de inceſſu molli Luc. ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. At ἁβρὰ βαίνειν exponitur à Suida θρύπτεσθαι, κολακεύεσθαι (quam poſteriorem expoſitionem erroris occaſionem vulg. lexicis præbuiſſe crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari) ſed Budæus ait poſſe quoq; ſignificare, Magnificè ſeſe & lautè inferre. Huc autem pertinet & illud loquendi genus quod prouerbiale habetur ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de ſuperbo dictum apud Demetr. Phal. & apud Athen. lib. 5. Sed & aliter ἶσα βαίνειν vſurpat Dem. quum ſcribit, οὗτος λαίκα συνέβαινεν ἀτυχεῖν Ἀριστόλοχον, ἶσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ. Eſt autem propriè ἰσοβαίνειν Paſſibus æquis ire. Βαίνω hanc primam ſignificationem habet & in iſto loquendi genere βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. quo ita vſus eſt Lucianus, ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is poſt Platonē, qui De leg. lib. 2 ſcripſerat, ὅσοι προσάδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι ἠναγκασμένοι. Bud. apud Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numeroſè incedere, vt (inquit) Lacedæmonii ad pugnam. ‖ Quanuis autē βαίνειν & ἰέναι pro eodem ab Homero ponantur, interdum tamen infinitiuum ἴμεν verbo βαίνω adiungit, vt βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, Od. θ, v. 273. & βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, v. 277, & βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, v. 287. Quibus in locis (ſicut & in ſimilibus) βῆ ἴμεν ſeu ἴμεναι exponitur Ingreſſus eſt ire, ab aliis Cœpit ire, ab aliis Feſtinauit ire. At ego interpretor Perrexit ire, aut per præſens, Pergit ire, ex Liuio, cui hoc loquēdi genus aliquando ſignificat non continuare iter, ſed ingredi iter. Poſſimus autem (vt opinor) interpetari etiam Ingredi iter. vt βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, Ingreſſus eſt iter ad thalamum. q. d. Profectus eſt ire. vt Gall. *Il partit pour aller*. Animaduertendum eſt autem poetas & Homerum præcipuè hoc verbo ſæpe vti in compoſitione, diſiuncto tamen à ſua præpoſitione: ac tum ad ſimplicis ſignificationem reſpiciendum amplius non eſſe. Quare in vul. lex. malè in βαίνω tales loci ponūtur. ‖ Βαίνω, Abeo, Il. β, — οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Ibidem, Ποῖ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Ibidē, Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Abierūt anni nouē, Vel Elapſi ſunt, aut Exacti ſunt. ‖ Apud Homerum περικαλλέα βήσατο δίφρον, pro Conſcendit currum. Et βῆσε apud eundem, pro Impoſuit & quaſi Conſcendere fecit. vt Iliad. α, — ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ. Sed videtur vtrobique iungenda præpoſitio verbo: vt ibidē ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem & Herodot. actiuè dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, pro Viros illis impoſuit. At βῆσεν ἀφ' ἵππων Hom. pro κατέρριψεν, vel ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. Vide Euſtath.

Βέβηκα, Situs & fixus ſum, Fūdatus & firmatus ſum, vt βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xenoph. Sic ἐπὶ μέσου βεβηκέναι. Plat. in Parm. Super punctum medium fixum eſſe. Βεβηκέναι Plut. & pro Baſin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, ſtataria pugna, eidem Plut. in Philop. 120. Et βεβηκὼς pro firmo & conſtanti, vt βεβηκυῖα διάνοια eidem Plut. & βεβηκὼς ἀνὴρ, Greg. ad Baſil. Quorum exēpla vide apud Bud. p. 94 & 95. His additur ex Philoſtr. in Heroicis, ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput ceruici innixum erat, Vel, In ceruicē recūbebat. Et τὸ βεβηκὸς ex Plut. pro firmitate & ſecuritate. Cam. ὦ βεβηκὸς dici tradit firmum & illabefactatum: afferens ex Herodoto in Polym. παραδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν τυραννίδα Κῴων εὖ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum à patre regnū bene conſtitutum. ‖ Βαίνω accuſ. iunctum apud Euripidem ſignif. hāc retinere videtur. nam βαίνω πόδα quod ex eo affertur, eſſe puto Figo pedem, Firmo greſſum. Exponitur tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν & Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire & iniri. Ariſtot. De animal. lib. 5, ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν.

Βάω autem quanuis in vſu non ſit, nec Βῆμι, (nulla ſaltem eorum vſus exempla afferant noſtri grām.) ab illis tamen variè formata tempora reperiuntur apud poetas. quorum nonnulla hìc ſubiunxi, eorum formationem ex grammaticis petendam tibi relinquens. Pro βέβηκα dicunt βέβαα, vnde partic. βεβαώς. Quinetiā pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν per ſyncopen factum. At βεβάμεν eſt infinitiuus. Præterea futurū βήσομαι in præſens tranſit interdum, (quod & in aliis verbis vſuuenit) vnde eſt βήσετο δίφρον apud Homerū. Theocritus autem Dorica vtens dialecto, βασεῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, vt annotat ſchol.

A βῆμι autem pro ἔβη dicitur ſæpe βῆ, & βὰν pro ἔβαν, quod ipſum eſt pro ἔβησαν. Et βάτην pro ἐβήτην. vt τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. Et in imperat. βὰ pro βάθι, vnde κάτβα pro κατάβαθι. Apud Theocritum autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, eamus. Cætera ex grammaticis pete.

Βῆμα, ατος, τὸ, Greſſus, Paſſus. vt κατὰ βῆμα, Inter eūdum. βήματα βάλλειν, i. κατὰ βῆμα πορεύεσθαι, Euſt. Xen. Pæd. 7, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγα βήματα προϊόντες, μετεβάλλοντο ἐπὶ ἀσπίδα. Vnde & paſſus menſurā ſignificat, vt Bud. ex Plutar. Demetr. exponit. quomodo etiā accipi poſſet Act. Apoſt. cap. 7, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ [τῇ γῇ] οὐδὲ βῆμα ποδός. licet alii veſtigium ibi ex Hebræo idiomate interpretentur. A QVO Βηματίζω, F. ίσω, τὸ τοῖς ποσὶ μετρέω. vt Heſych. exponit, dicens, vocabulum eſſe Macedonicum. quod Budæo eſt Per paſſus metiri, vt quum millia paſſuum Romani diſtinguebant per octona ſtadia, vt inquit Polyb. in 3. VNDE Βηματιστής, οῦ, ὁ, Qui per paſſus metitur. Athen. Βαίτων γοῦν ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. ‖ Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut iudicio, vt Bud. in Comm. exponit. Tribunal: in caſtris verò ſuggeſtum vocant. Vnde apud Plutar. in Demetr. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores, Bud. Demoſth. ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, hoc eſt ἐδημηγόρησα, Bud. Æſchin. cōtra Cteſ. εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴπῃς. Paulus Rom. 14, πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. lib. 6, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, συνελθεῖν τε πάντας κελεύσας ἐς τὸ συνῆθες πεδίον, ἐπὶ βήματος ἀνελθὼν ἔλεξε τάδε. VNDE Βηματιστής, οῦ, ὁ, Qui ſedet pro Tribunali, Iudex: vt exponitur in vulg. lex.

¶ Βάσις, εως, ἡ, Greſſus. βάδισις, πορεία. Soph. Aiace, Τί δῆτα ποιμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; apud eundem Philoctetes pedes veneno putrefactos habens, οὐκ ἔχων βάσιν. Herod. τραχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἀπαγῆ καὶ τὴν πορείαν ἀσφαλῆ παρεῖχεν. Sic etiam κατὰ ποδὸς βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. ‖ Item Pes, vt Pollux apud Platonem interpretatur hoc in loco, θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους. ‖ Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo cōſtāt, pedem quoque ſignificat, ſeu (vt Bud. vocat) Clauſulā rhythmi, & rhythmum ipſum, & partem rhythmi, τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ, vt Pollux explicat. Plato lib. 3 De rep. ἑπόμενον δ' ἂν εἴη ταῖς ἁρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμοὺς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. Ariſtot. 2 Polit. ὥσπερ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν ὁμοφωνίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Vnum pedem, vnā ſemper & eandem clauſulam, hoc eſt ἀνάπαυσιν. Hermogenes de clauſulis grauis orationis loquens, δεῖ γὰρ ἵστασθαι τὸν λόγον ἐπί τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σεμνότητι, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπίσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἁρπασθῇ ὁ ῥυθμὸς, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ. Id eſt, Ne clauſula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet inſiſtere & claudi, ſeu clauſula ſtabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo pòſt exponens rhythmi poſitionem. Βάσις ἡ βεβηκυῖα in vulg. lex. apud Hermog. exponitur Clauſula hærens & firma quæ à Trapezuntio conſtans & impedita dicatur. Βάσιν item eadem vulg. lex. annotāt ab Hermogene dici partem exordii quæ colligat eius propoſitionem cum redditione, id eſt comprobationē, quum βάσις ſit ἡ τῶν κώλων κατάληξις, id eſt Clauſula: & βάσιν forſan eſſe quæ ab Aldo Depoſitio dicitur: cōmodè verò exitum exponi poſſe. Βάσιν ἰαμβικὴν eadem vulg. lex. ex Ariſtoph. ſcholiaſte interpretantur verſum monometrum iambicum, vt, τί πείσομαι: βάσιν ἀναπαιστικὴν, verſum anapæſticum monometrum, vt, κέντρων μιαρός: βάσιν δακτυλικὴν, verſum dactylis duobus conſtantem, vt ἄξια σῇ φρενί. ‖ Eſt etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, Baſis centri, Punctum medium. ‖ Item apud architectos nota vox eſt, qua & Latini vtuntur: fulcimentum videlicet & quidam veluti pes columnarum, ſtatuarum ſeu fabricarum quæ à fundamento conſurgunt & ſuperpoſitæ fabricæ ſuſtinent pondus. quò ſpectat phraſis illa ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, Penitus & ex ipſis fundamentis exciſum eſſe. Apud Vitruuium in catapultæ deſcriptione, Βάσις ſedes eſt in qua ſtatuitur columella quæ machinam ſuſtinet. Βάσεις etiam vaſorum, dicuntur ea quæ eorū collocandorum cauſa parata ſunt: vt ſunt orbiculi. HVIC oppoſitum Ἀντίβασις, εως, ἡ, Vitruu. in catapultæ deſcriptione; Eſt & poſterior columna quæ Ἀντίβασις dicitur, ſuſtinétque etiam catapultam.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peruius. Galen. καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Id eſt Commeabilia, Tranſmiſſu facilia. Bud. ‖ Item, Stabilis, Fixus, Conſtans. ἑδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Heſych. vt βάσιμος πῆξις apud Naz.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur ſeu incedit. ὁ βαίνων, βαδιστικὸς, Heſych. ‖ Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, apud Pollucē, qui hunc Amipſiæ locum citat, Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ‖ Item in πεντάθλῳ δηλωτικῷ eſt vnde curſores deſiliebant. τὸ ἄκρον (ſeu ἡ ἀρχὴ, vt Euſtath. habet) τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον: vt Heſych. explicat. vnde illud, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. id eſt πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον, vt Euſtath. explicat. ‖ Item Meta apud eundem Pollucem lib. 3, cap. 30. in titulo enim περὶ δρόμου γυμνικοῦ ſcribit: ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ. ‖ Apud Nicandrum verò Theriacis hoc loco, — ὀροιτύποιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστέφεος κοτίνοιο, ſcholiaſtes exponit βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ. mox addit, aliis eſſe τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον μεθ' ἧς βόσκουσι: Demetrium verò Chlorum tradere βατῆρα dici ἐπειδὴ τὰ βοτὰ ἐλαύνει: Antigonum autē παρὰ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν.

Βατήριος, ου, ὁ, Scanſorius. Phocyl. Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν.

Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης πίθηκος, Heſych.

Βατὸς, οῦ, ὁ, Peruius. βάσιμος, περάσιμος. vt βατὴ τεῖχος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς. & βατὴ γῆ, apud Nazanz. Sic Arrian. πάντα δὲ Ἀλεξάνδρῳ βατά τε καὶ ἐξαιρετὰ τὰ ἐδόκει.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inacceſſus, pro Inacceſſibilis, Inuius, Imperuius, Auius. Iulianus in quadam epiſtola, ἡ δὲ, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πετρώδης ἄκρα, ἀνέστηκεν, ἄβατος, ὀλίγου δέω φάναι, καὶ αὐτοῖς ὄρνισι. alludens, vt opinor, ad πέτραν quæ ἄορνος appellata quondam fuit. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suidas, id eſt, Via per quam iter facere non poſſumus, Via inuia: vt dictum fuit, Inuia virtuti nulla eſt via. Huic opponitur βατὴ, item βάσιμος. à βατὸς tamen fit hoc ἄβατος, præfixo α priuatiuo: ab illo non itidem ἀβάσιμος, quod ſciā.

Ἄβατος Ἑλλὰς, Iſocr. ad Nicoclem. i. Inacceſſa Græcia: non propter viæ difficultatem, ſed propter bellum, Liberum & tutum acceſſum ſeu aditum non habens.

Ἄβατος, Acceſſu vel aditu difficilis, Acceſſum ſiue aditum difficilem habens. pro δύσβατος. Ait enim Heſiodi ſcholiaſtes quidam ἄβατον ὁδὸν dici aliquando τὴν δύσβατον, eodem modo quo ἀπέρατος θάλασσα vocatur ἡ δυσπέρατος. Sic Æſchylus initio Promethei videtur dixiſſe ἄβατον ἐρημίαν, pro δύσβατον. Sic Herodianus in Commodo, διὰ ταχείας καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύοντο. Id eſt, per compendiaria & auia itinera: vt loquitur Saluſtius in Iugurtha, Ipſe cum delectis militibus Metellum ſequitur nocturnis & auiis itineribus. Quanquam hìc fortaſſe auiis intelligetur rectius pro deuiis. At Tacitus apertè in illa ſignificatione auia vſurpat, quum dicit, Per auia & dejupta præibat eum. Item, Dimiſſo equo per derupta & auia, ſequentes fruſtratus eſt. id eſt, διὰ τῶν ἀποκρήμνων, καὶ ἀβάτων. Herodotus, ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἔνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίαν εἶναι. quod Euſtathius explicans duobus verbis, dicit ἀβάτοις κρημνοῖς.

Ἄβατος, Sacer, Nō adeundus. Suid. ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον. id eſt, ἄβατον, Sacrum, Non adeundum, vel inacceſ-

ſum. Quidam tamen aliter intellexerunt hæc Suidæ verba. nam quum ἱερὸν ἀπρόσιτον legerent non interpoſita diſtinctionis nota, putarunt ſubſtantiuum eſſe cum adiectiuo, ἱερὸν interpretantes ſacrificium. vnde ita ſcripſerunt in quibuſdam Lexicis, ἄβατον, autore Suida, ſacrificii genus ad quod non cuiuis aditus patet. At Suidas intelligit (vti dixi) ἄβατον ſignificare ſacrum. quòd videlicet ad ſacra loca cuiuis aditus non pateat. vnde Iſocr. in Hel. encomio, ὅσοι δ' ἂν τ αὐτῆς ὥραν διαφυλάξωσιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς, ὥσπερ ἱερόν, φυλάξαντες. Plutar. in lib. περὶ πολυφιλίας circa finem, ἱερῶν ἃ μὴ θέμις ὁρᾶν γίνονται θεαταί, τόποις ἀβάτοις πατοῦσι. Sic & Dei templum ἄβατον ſibi eſſe dicit Theodoſius apud Theodoritum, quod ipſis etiam ſeruis atque adeò mendicis eſſet ἄβατον. vbi notandum eſt opponi ἄβατον & ἄβατον. Interpretatus ſum autem ſuprà in hac ſignificatione, Sacer, Non adeundus: reſpiciens ad hunc verſum, Sacra bonæ maribus non adeūda deæ. id eſt, ἱερὰ τοῖς ἄρρεσιν ἄβατα. ‖ Hinc & ἄβατον ſubſtantiuè poſitum reperitur apud Plutarch. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. & apud Diodorum Siculum, lib. 3, pag. 102 meæ editionis, παρῆλθε κατὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα loca etiam quædā fuerunt cognominata, vel quaſi proprio nomine appellata, quòd ad ea impoſſibile aut certè difficillimum eſſet accedere. De quibus vide in Theſauro propriorum nominum.

Ἄβατος, Deſertus, Deſolatus. Suidas poſtquam ἄβατον expoſuit ἱερὸν & ἀπρόσιτον, addit ἔρημον. Vt autem ex eo quòd ſacra loca ſint ἄβατα, id eſt, ad ea nō cuiuis pateat aditus, ſiue ad ea quęlibet accedere fas nō ſit, ἄβατον pro ſacro poſitum fuit: ita etiam quòd loca ἔρημα, id eſt deſerta, plerūque ſint ἄβατα, hoc eſt, aut imperuia omnino, aut vix peruia, (vnde Æſchylus, ἄβατον εἰς ἐρημίαν) pro deſerto ἄβατον vſurpatum fuit.

Ἄβατος ἔλαφος, Non inita cerua. Lucianus, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου & ἀβάτου. Idem mulierem ἄβατον dixit hoc ſenſu in Lexiphane. At ἵππους ἀβάτους vocat quibus nondum quis inſedit, quæ nondum conſcenduntur. id eſt μήπω ἀναβαινομένας. Cæterùm quāuis ceruam, item mulierē ἄβατον dixerit pro τὴν μὴ βαινομένην. vix tamen mulier dicatur βαίνεσθαι (opinor) niſi καταχρηστικῶς, ſicut nec Latinè Iniri. Poſſit autem dici ἵππος ἄβατος (itidem vt ἔλαφος ἄβατος) etiam ἡ μήπω βαινομένη.

C. Δύσβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter adiri aut ſcandi poteſt, Imperuius. Herodian. lib. 4, μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Vix peruio aggere. Idem lib. 2, ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ὁδὸν ὠχυρώσατο. Et Δύσβατον, τό, neutro genere ſubſtantiuè vſurpatum, Adeundi aut tranſeundi difficultas. vt apud eundem Herod. lib. 2, πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους, vbi de Tauro monte loquitur. Hinc Δυσβατοποιοῦμαι, F. ήσομαι, Difficilem aditum vt tranſitum aut receptum facio. Xen. μεμνῆσθαι δὲ κἀκεῖνο χρή, μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν ὅπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον. hoc eſt, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm.

C. Εὔβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè adiri aut tranſiri poteſt, Peruius. Xen. Hell. 4, ἀβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις.

C. Ἠλίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tam altus aut profundus vt ab eius acceſſu aberres. παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Euſt. Vel Ἠλίβατος, Tam altus vt ſoli vni peruius ſit. Hom. Il. ο, — ἢν ὑπὸ πέτρη Ἠλίβατος μεγάλη. Sic ἠλίβατον ὄρος apud Apoll. lib. 2. Et apud Eurip. Hippol. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν. At Ἠλιβάτας, ου, ὁ, paronymum eſt τοῦ Ἠλίβατος, vt Euſt. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος ἠλιβάτας, αἶξ οὐρανία, κριὸς θυμίας.

C. Λειόβατος, ου, ὁ, q. d. Læuigradus. Apud Athen. lib. 7, piſcis nomen eſt, quem alio nomine ῥίνην vocari ſcribit, eſſe verò λευκόσαρκον. V. Ilg. lex. Læuiraiam interpretatur.

C. Ὑψίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altigradus, Altus. vt ὑψίβατος τείχους Soph. Ai. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χώματος. ſchol.

C. Κερασβάτης, ου, ὁ, Qui cornuum adminiculo ſcandit. Heſ.

C. Ταχυβάτης, ου, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eurip.

C. Τεθριπποβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigis conſcenſis iter facit, Qui quadrigis vehitur.

C. Χαλκοβατής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui æri ſeu æreis fundamentis inſiſtit. ἰσχυρῶς βεβηκώς, στερεός. vt χαλκοβατὲς δῶ, Il. α.

Βατέω, ῶ, F. ήσω, Vado. ‖ Βατεῦνται verò, quod pro βατοῦνται Doricum eſt, ἐπὶ ζώων μίξεως, de coitu animantium à Theocrito dici, Euſtath. autor eſt. ‖ Βατέω eſt Itē Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plutarch. in Hell. τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι. At Βατεύω, F. εύσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. Idyl. α, Ὡ' πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται. vbi volūt βατεῦνται pro βατεύονται poſitum eſſe: reguraliter tamen Doricè pro βατοῦνται poni, dicendum eſſet.

C. Ἀκροβατέω, vide in Ἄκρος.

C. Ὀρθοβατέω, ῶ, F. ήσω, Rectus ſeu erectus incedo.

C. Σκηνοβατέω, ῶ, Fut. ήσω, act. In theatrum produco. Bud. C. exponit, Peruulgo, Traduco, Omnium oculis expono: dicens, tractum eſſe ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata ſic traducebat, hoc eſt ἐθριάμβευεν, παρεδειγμάτιζεν. Heraclit. ad Hermodor. ἵν' ἔχοντες δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσωνται, καὶ στηλιτευόμενοι, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, id eſt, Et ſuam ipſi flagitioſam vitā infament & inſigniant. Qui enim in ſcenam prodeūt, omnibus noti ſunt. Vnde Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, Et paſſ. Ἐνσκηνοβατέομαι, οῦμαι, In proſcenium prodeo. Vide Bud. 868.

C. Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eurip.

C. Ταχυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Celerigradus, idem quod ταχυβάτης. vnde ταχυβάμονες ὅρκοι, de quibus vide Suidam.

C. Τετραβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quadrupes. Eurip. Phœniſſ. ἅρμασι τετραβάμοσι. Quadrigis, Curribus quatuor rotarū. alii Quadriiugis curribus.

¶ Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lēto gradu. B. Il. ν, Τὼ δὲ βάδην ἀπιόντε. Xenoph. βάδην πορεύεται. Athen. 9, ποτὲ δὲ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ ποτὲ βάδην. Xen. οὐτ' ἀσχολίαν προυφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπήκουεν. Idem, ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Et Βάδην ὑποχωρεῖν, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενον, Pedatim diſcedere. Bud. Xen. Hell. 5, ἰδόντες αὐτοὺς θᾶσσον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plutar. Caio, κατέβαινε θᾶττον ἢ βάδην. Gall. *Plus uite que le pas.* (Nā βάδην πορεύεσθαι eſt ad verbum, *Aller le pas.*) Latini dicunt Accelerare gradum.

Βάδω, F. άσω, Vado. à quo Euſtath. teſte, deriuantur βάδος & βαδίζω, quod vide infrá.

Βάδος, ου, Iter, Βάδισις, ὁδός. Ariſtoph. Auibus, Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

¶ Βασμός, ου, ὁ, ſeu Βαθμός, Gradus. Heſych. Phrynichus Atticè βασμὸς dici, Ionicè βαθμός, autor eſt. Quod quanuis à Phrynicho tradatur, paſſim tamen vſitatius eſſe βαθμὸς, notiſſimum eſt. ‖ Βαθμὸς metaphoricè accipitur etiam pro gradu dignitatis ſeu gradu honoris. Greg. de Athanaſio, καὶ γὰρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἥττον ἢ βαθμῶν ὁ προτιμήσεις. Exponitur etiam οὐδός, id eſt Limen. Nomē quoque militare eſt, ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις. vt Etym. docet. ‖ Βαθμοὶ præterea Heſychio ſunt ἴχνη, πόδες, καὶ δίφροι παρὰ Βαγχικοῖς. At Ἀναβασμὸς ſeu Ἀναβαθμὸς vide poſt Ἀναβαίνω & Καταβαθμὸς poſt Καταβαίνω, &c.

C. Ἐμβαθμος δικαστὴς in Pand. Ordinarius iudex, vt inquit Bud. qui ex Authent. etiam affert.

Βαθμίς, ίδος, ἡ, Gradꝰ [vt in ſcala] Tricl. explicās βάθρα apud Soph. Œdip. Tyr. ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμίσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος, ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ. Βαθμίδες Heſychio ſunt etiam ἀρχαὶ λόγων, forſan metaphora à curſorum certamine ſumpta. nam νύσσα Suidas exponit inter alia βαθμίς, καμπτήρ, περὶ ὃ κάμπτουσιν οἱ σταδιοδρόμοι. Sed ſi Heſychii explicatio vera eſt, βαθμὶς in σταδιοδρομίᾳ idem foret quod βατὴρ & βαλβίς. ‖ Βαθμίδες ſunt etiam baſes quædam ac ſinus in brachii ſiue humeri oſſe, vtrinque ſingulæ, in quas quum extenditur flectitùrque tota manus, vlnæ ipſius coronæ ſiue proceſſus ingrediuntur: vt docet Gorr. addens paulo pòſt, nihil aliud eſſe quàm ſummæ extenſionis inflexioniſque terminos: propriè autem in brachio ſiue humero: licet Hippocr. non hos modò, ſed cæteros omnes ſinus in quibus recipiuntur oſſium tubera ſiue proceſſus, eo nomine appellarit. Polluci eſt συμβολὴ τοῦ

πήχεως πρὸς βραχίονα.

Βαθμηδὸν, Gradatim, Bud.

¶Βάθρον, ου, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. ἐκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Gradus ſcalari ſimilitudine. Bud. ‖Item, Sedes, Scamnum, Subſellium. ἐφ' ὧ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. Sic Dem. περὶ στεφ. Τὰ βάθρα ἀπογλύζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Lucian. οὐ μὴν δὲ ἀπὸ τῶν βάθρα, καὶ παρασκευάζει τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plutar. βάθρων ἀναστάς. Soph. Œdip. tyr. παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων ἵστασθε. Ad quam ſignificationem referendum eſt βάθρον Hippocratis, vt recentiores medici appellarunt (hoc verò Hippocrates ipſe aliàs ξύλον, aliàs χεῖλαν vocat) quo, affixis ei cruribus, & pro organo & pro ſcano vſi ſunt. de quo vide Gorr. & Oribaſ.. in lib. De machin.. ‖Item Fundamentum, Baſis. Plato Phædro, ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, In ſancta baſi nixam vel fundamento. Budæus. Plutar. ἱδρυμένος ἐν βάθροις ἁγίοις, ἥ φησι Πλάτων. Sic apud Soph. Aiace, Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, id eſt θεμέλιον, ἕδρασμα· δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς, ſchol. Pauſan. τοῦ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον, παρέχεται βωμοῦ σχῆμα. id eſt βῆμα, βάσις, ὑποπόδιον, vt Bud. ex Heſychio exponit. ‖Βάθρα Heſychio & Suidæ ſunt quoque ἀγάλματα. ‖Βάθρον quibuſdam eſt etiam πέδον, Solum. quò referunt illud Soph. Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et apud Eurip. στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα. AT Ἀνάβαθρον vide poſt Ἀναβαίνω, & Ὑπόβαθρον poſt Ὑποβαίνω.

C. Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, Qui in primis ſubſelliis ſedet, aut Qui in ſubſelliis iudicialibus primus ſedet. vnde Pollux περὶ δικαστῶν loquens, πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν ἐφ' ὧν καὶ τὸ πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμῳδιδάσκαλος. Quò reſpexit Ariſtoph. in Veſpis, dicens, Ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ στένει Ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου. VNDE Πρωτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω, In primis ſubſelliis, aut in ſubſellis primum colloco. in lib. Eſther de Amano, ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Poſuit eius ſolium ſuper omnes amicos quos habebat, vt vulgò exponitur.

C. ΑΜΦΙβαίνω hîc omiſſum, vide pag. ſeq.

C. ΑΝΑβαίνω, F. ἀναβήσομαι, Præt. ἀναβέβηκα. aor. 2, ἀνέβην, iuxta formam ſimplicis βαίνω. Aſcendo, Conſcendo. Il. a, ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. Pro cor. ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην. Xenophon Hellen. 6, ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸν νεὼν, καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Item ἀναβαίνειν ἅρμα apud eundem Pæd. 6. & apud Homerum antè, Od. o, — ἀνὰ θ' ἅρματα ποικίλα βαῖνον. Sic Ariſtot. De mundo, ὁ δὲ συνωρίδα ἀναβαίνει. Dicitur & ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Conſcendere equum. Xenoph. Pæd. 7, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. Iungitur & genitiuo apud Homerū ἀναβαίνειν pro Conſcendere. vt Od. β, Ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'. vbi Euſtath. ait aut deeſſe præpoſitionem ἐπὶ, aut eſſe ἀνέβαινε τῆς νηὸς dictum pro ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. Apud eundem poetam iūgitur & datiuo, Il. κ, — νεκροῖς ἀμβαίνοντες. vbi itidem accipi vult Euſtathius pro βαίνοντες ἐπάνω τῶν νεκρῶν. Apud eundem poetam ἀναβαίνειν dicitur abſolutè pro Conſcendere nauē. vt Il. a, Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. vbi ἀναβάντες in paruis ſcholiis exponitur ἀνελθόντες, ἐπιβάντες. Euſtathius autem in hūc locum annotat ἀναβῆναι eſſe ἀναπλεῦσαι. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν & ἀνάγεσθαι eſſe τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν (id eſt è portu ſoluere) quibus opponi καταπλέειν & κατάγεσθαι, tanquam videlicet ſupra terram ſtet aqua, & ita conſcendatur in nauigādo. In Imperatiuo dicitur ἀνάβα pro ἀνάβαθι, Aſcende. vt, κατάβα pro κατάβαθι.

Ἀναβαίνειν, Inire. vt τὴν ἵππον ἀναβαίνει. Equā init. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, Admiſſarii equi.

Ἀναβαίνειν, Peruadere, Perambulare, Incedere per. vt Od. ζ, Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή. pro ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor. id eſt Peruadit hominum aures.

Ἀναβαίνειν Thucydidis ſchol. exponit ἀναχωρεῖν, id eſt Retrocedere.

Ἀναβαίνειν, D. Matth. cap. 13 exponitur Emergere, Succreſcere: ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, Emerſerūt ſpinæ, vel Succreuerunt. alii, Increuerunt.

Ἀναβήσασθαι apud Homerum in ſignificatione actiua cum accuſatiuo pro Imponere in nauem: quaſi Aſcendere facere in nauem, ἀναβιβάσαι εἰς τὴν ναῦν. Heſych.

A Ἀναβαίνομαι, Aſcendor, Conſcendor. v. ἵππος ἀναβαινόμενος, Equus qui conſcenditur, apud Xenophontem. Apud eundem ἀναβεβαιμένος ἵππος, Equus conſcenſus: οἱ δὲ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκποδὼν ποιητέοι.

Ἀμβαίνω etiam dicitur per ſyncopen pro ἀναβαίνω. vt Νεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. κ. Vnde & ἀμβάσῃ apud Eurip. pro ἀναβάσῃ. & ἀναβάσῃ pro ἀναβήσῃ, aſcendes ab ἀναβήσομαι.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, Aſcenſus, Aſcenſio. Xenoph. Hell. 6, καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως. Scripſit & libros ſeptem quos Κύρου ἀνάβασιν inſcripſit, eadem ratione qua περὶ βασιλέα ἀνέβαινε, Hell. 1 dixit. Inuenitur & ἄμβασις pro ἀνάβασις, præſertim apud poetas.

B Ἀναβατὸς, οῦ, ὁ, Aſcenſibilis, Qui conſcendi poteſt, Scāſilis. ‖ET Ἀμβατὸς per ſyncopen. vt Il. ζ, — ἔνθα μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις. Heſiodus. — τότ' δ' ἀμβατός ἐστι θάλασσα. HINC ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατὸς, Equus q conſcendi non poteſt, vt à quibuſdā annotatur. Sed (vt doctè Bud. ſcribit) ἀνάμβατος ἵππος Xenophonti eſt Qui ſeſſorem non habet, qui caret equite.

C Ἀναβάτης, ου, ὁ, Aſcenſor, Cōſceſor. Peculiariter Cōſcenſor equi, Qui conſcēdit equum. Xen. De ar. equeſtri, ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ τε ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν καὶ τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι ἰσχυροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται. id eſt Seſſori, vel equiti. Ibidem, ὡς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. ‖Dicitur & Ἀμβάτης per ſyncopen apud eundem, & eius exemplo apud Arrianum.

Ἀναβάτης equus, ὀχευτὴς, inquit Heſych. Latinis Admiſſarius equus. Antea quoq; dictum eſt τοὺς ἀναβαίνοντας τὰς θηλείας ἵππους appellari equos admiſſarios.

D Ἀναβαδὸν, aduerb. Scanſim. Ariſtot. De hiſt. an. 6, αἱ δὲ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, ὥσπερ εἴρηται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατακεκλιμέναι ἐπὶ τῆς γῆς. vbi ἀναβαδὸν Budæus ait ſignificare Supergrediendo & ſcanſim. dicens ita formari vt ἀναβληδὸν & ἐπαναβληδόν.

Ἀναβάδην cum accentu in penult. Pedibus in altum exporrectis ſiue extenſis. ἀναβάδην καθήμενος, inquit Pollux, pro ἄνω τοὺς πόδας ἔχων. id eſt, Sublimes habens pedes Ariſtoph. Pluto, Νυνὶ δὲ πινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι. vbi ſcholiaſtæ explicatio conuenit cum illa Pollucis. Idem poeta in Acharn. — αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν. vbi idem enarrator ἀναβάδην exponit In alto loco ſedens. Eſt & apud Suidā ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθίζεσθαι. id eſt Sublimem ſedere. Sequitur apud eundem Ariſtophanem non multo pòſt, — ἀναβάδην ποιεῖς, ἐξὸν καταβάδην. ‖Quidam ἀναβάδην exiſtimarunt etiam contentionem & impetum ſignificare: & illud Ariſtophanis modò citatū ἀναβάδην ποιεῖ τρυγῳδίαν, interpretati ſunt, Totus eſt in cōponenda tragœdia. Sed viderint.

F Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, Idē quod ἀναβαθμὸς, inquit Heſ. accipiēs, (vt opinor) eā τοῦ ἀναβαθμοῦ ſignificationē qua pro ſcalæ gradu ponitur. ita enim Pauſanias ἀναβασμὸν vſurpat. ſcribēs in Phocicis, ἀναβασμοὶ δὲ ἀπὸ τῶν κιόνων ἀνήκουσιν ἐς ἑκάτερον τεῖχον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν τύπων οἱ σωθέντες τῶν Φωκέων καθέζονται. Ibidem, ἀλλ' εἰσὶν αἱ πλαγίαι τοῦ σιδήρου ζῶναι ὥσπερ ἐν κλίμακι οἱ ἀναβασμοὶ, id eſt, Sicut in ſcala gradus.

¶Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, Aſcenſus. ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις, Suidas. Itē Gradus ſcalæ. ‖Interdum & ſedilia vocantur ἀναβαθμοί. Pollux, τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς, καὶ βάθρα, καὶ ἕδρας, καὶ ἑδώλια.

G Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, Diminutiui formam habens, ſignificat gradum ſcalæ, ſicut & ἀναβαθμός. Ex. 20, ἀναβαθμίσιν οὐκ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, Gradibus nō aſcendes ad altare.

Ἀναβαθμικὸς, οῦ, ὁ, Gradualis, ad verbum, Gradatim factus, id eſt per gradus, quales ſunt in ſcalis.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, Scala nauis, & Ἀποβάθρα pro eodem: inquit Budæus, citans hunc Luciani locum, ὥστε λύε τὰ ἄγκυρα. τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀκάτιον ἀνιμώμεθα· πέπασαι τὸ ἱστίον.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus ſuperior ſcanſilis. Item Subſellium. Quæ ſignificationes huic nomini dantur in vulg. lex. Græc.

H c.2. Ἐπαναβαίνω, Superaſcēdo. Item Supergredior. Ariſtoph. ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον. Herodian. lib. 7, ἐπαναβαίνοντες τε οἰκήσεσιν, Aſcendētes ſupra domos. Ἐπαναβεβηκὼς, Superior: vt ὑποβεβηκὼς, Inferior, B. ex Areop.

Et

Et ἐπαναβεβηκυῖα ἡ καθολικὴ αἰτία Dioſc.l.7, Suprema & vniuerſalis cauſa. ‖Ἐπαναβαίνω, de coitu animalium, pro Poſt alium ineo, ἐποχεύω, inquit Bud. afferens ex Ariſtot. De animal. 6, ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. HINC Ἐπανάβασις, quo Syneſ. vtitur, ſim pliciter pro ἀνάβασις, epiſt. 11, & 96, & quidem eadem de re loquens. A

C. ἈΜΦΙβαίνω, Præt. ἀμφιβέβηκα, Circumambulo, Circueo, Obeo, Circumgradior, Circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θράσος, Fiducia me circumit, vel potius circuit. Latinè, Inceſſit me fiducia. Il. ζ, — πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam inuaſit, vel occupauit. Item nubes dicitur montem ἀμφιβαίνειν, id eſt περισκέπειν (inquit Euſtath.) circumtegere. B

Ἀμφιβαίνω, Metaphoricè, Protego, Tueor, Defendo. in compoſitione quidem, cum accuſatiuo, vt Il. α, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum fit dialyſis, cum datiuo vt Il. ε, — ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε. Sumpta eſt autem metaphora (inquit Euſtathius) à brutis animantibus quæ ſuos catulos circumire ſolent, pro iis propugnātia. ET Περιβαίνω pro eodem. vt Il. θ, Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, Ἀλλὰ θέων περίβη. Sic Il. ρ, Πατρόκλῳ περιβαῖνε, Τρῶας τὸν ἄριστον ἔπεφνε. Ibidem Ἱπποθόῳ περιβάντα. At Il. ε, Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, Euſtath. περιβῆναι eſſe dicit τὸ ἐπάνω τοῦ νεκροῦ ςάντα ὑπερμαχῆσαι. C

Ἀμφίβασις, εως, ἡ, Circumuentio. Il. ε, Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, Timuit Troianorum circumuentionem. id eſt, Timuit ne circumueniretur à Troianis. Eſt etiam ἀμφίβασις (iuxta ſignificationem quā verbo vnde formatur dedimus) Protectio, Defenſio. atque ita Euſtathius in illo Homeri loco intelligit ἀμφίβασιν. Heſychius ait, ἀμφίβασις eſt ὑπὲρ νεκροῦ μάχη. quæ expoſitio peculiaris eſſe videtur eidem Homeri loco. D quod aūt ſcribitur in vulg. lex. Græc. Varinū annotaſſe, Propriè ἀμφίβασιν eſſe τὴν περὶ τοῦ νεκροῦ μάχην, apertè falſum eſt. neque enim apud eum eſt κυρίως. ſed ita legitur, Ἀμφίβασις, κύκλωσις, ὁρμὴ ἡ περὶ νεκροῦ μάχη. ἀμφιβαίνεις γὰρ, &c. ſunt autem ex Heſ. ab eo deſcripta hæc verba, ἡ περὶ νεκροῦ μάχη, &c. licet apud illum ſit ὑπὲρ, non περὶ.

Ἀμφίβασις exponitur etiam Diſceptatio, Contentio, Altercatio, ἀμφισβήτησις, apud Herodotum. Dicitur verò & Ἀμφιβασίη pro ἀμφίβασις. vnde apud eundem, ἐς ἀμφιβασίας λέγουσιν ἀπικνέεσθαι. E

ἈΝΤΙβαίνω, Cōtrà eo, In cōtrariā partem gradior, Cōtrà tendo. Capitur pro Aduerſor, Refragor, Renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα τῷ ποιοῦντι. Et cum πρὸς habente accuſ. Plut. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiā ἀντιβαίνειν (teſte Bud.) Reſiſtere, quū videlicet homo impulſus, tamen renititur. Luc. καὶ ἐπὶ βραχὺ μὲν ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες ὥσπερ οἱ ἀντερείδοντες. Sed & res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν. i. Obſtare, vel Malè cedere, vt idē ſcribit, hunc citans Pauſ. locū in Arcad. ὡς δὲ οἱ πειρῶντι τὴν παρθένον ἀντέβαινεν αἰεὶ τὰ παρ' αὐτῇ, τέλος καταφεύγουσαν ἐς τὸ ἱερὸν, παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι ἤκουεν. F

Ἀντίβασις, ET Ἀντιβάτης ET Ἀντιβατικὸς fiūt ab ἀντιβαίνω. Eſt autē Ἀντίβασις, q. d. Contrà itio, vel Ex aduerſo itio. vnde etiam Occurſus exponitur. Capitur & pro Refragatione. Ἀντιβάτης ad verbū ſonat Cōtrà gradiens. ſed capitur pro repagulo ianuæ, quod veluti renititur & obſiſtit. Ἀντιβατικὸς autem vulgò exponitur Obuius. cuius ſignif. exemplum deſidero.

C. ἈΠΟβαίνω F. ἀποβήσομαι, P. ἀποβέβηκα Aor. 2, ἀπέβην, vide licet ἀνωμάλως, vt ſimplex βαίνω, Deſcēdo. Il. γ, Ἐξ ἵππων ἀποβαίνω ἐπὶ χθόνα. & Il. ρ, Ἐξ ἵππων δ' ἀποβὰς ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον. & Il. ω, Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ φώνησέν τε. Euſt. ἐξ ἵππων ἀποβῆναι ait eſſe τὸ ἅρματος καταβῆναι. Alicubi aūt Hom. ſupprimit hæc verba ἐξ ἵππων, vt Il. λ, Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν pro ἐπὶ ζεύγους, inquit idē Euſt. Legitur & ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, ſine præpoſ. apud Luc. pro Deſcendere ex equo. Dicitur etiam de deſcenſu ex naui, & quidem frequentius, præſertim in proſa, vnde ἀποβάθρα, ſcala nauis. Plut. Alcib. καὶ τῆς νεὼς οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τελευτῆς, πρὶν ... ἐπὶ τοῦ, &c. Sic & ἀποβαίνειν νεώς, & interdum ἀπὸ τῆς νεώς. vt & ἀποβαίνειν ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. Deſcendere in terram. i. è naui in terram.

Xen. Hell. 1, Ἀλκιβιάδης δὲ εἴκοσι τῶν νεῶν περιπλεύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν. ἰδὼν δὲ ὁ Μίνδαρος, καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. Sic dicitur ἀποβαίνειν εἰς νῆσον, aut in aliquam vrbem. Thuc. l. 2, καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες τῷ τείχει προσέβαλον, Et quū Methonā deſcendiſſet Id eſt, copias ad Methonā expoſuiſſet. Pro quo & ἀποβάσεις ποιήσασθαι dicit ſtatim pòſt. Bud. alicubi apud Iſocr. ait ſignificare Appello: ſicut & ἀπόβασιν appulſum. Nōnunquā ἀποβαίνειν ponitur ſine adiūctione, pro Deſcendo in terrā ex equo, vel è naui. Sic in loco Xen. modò citato, καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, pro ἀποβὰς ἐς τὴν γῆν. ſed ibi facilè ſubaudiri poſſunt ea verba ex præcedente verſu.

Ἀποβαίνω, Diſcedo, Abeo, apud Hom. poſitum ſine adiectione. vt Il. ζ, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ. & Il. β, voce media, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο. ‖ Et vt ἀπέρχομαι & ἀποιχομαι (quæ propriè ſignificant Abeo) capiuntur pro Morior, ſic & ἀποβαίνω interdum: nam ἀπέβη, exponit Suidas ἀπέθανε.

Ἀποβαίνω, Euenio, Contingo, Accido. Iſocr. De pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Eorum enim quæ ſperabamus nihil euenit. Idem alibi, καὶ ταῦτα εἰκότως ἀποβέβηκε. Xen. Pæd. 7, τῷ ἀποβεβηκότι ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ. Philo De mundo, παρ' οἷς τὸ εὖ καὶ τὸ χεῖρον φασὶν ἀποβαίνειν. quæ ſic reddit interpr. Quorū vi quod rectè, quódque ſecus contingat, euenire cēſent. Et ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ad verbum, Ex euenientibus. i. prout res feret, inquit Budæus. ἀπέβη τι κατὰ γνώμην, apud Theocritū, Ex animi ſententia euenit. vel vno verbo Succeſſit. Interdū etiam ἀποβαίνειν ſine adiūctione eſt ſuccedere: vt apud Phalarin, ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non ſucceſſit, & cuius euentus noſtris votis non reſpondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. Notat & Budæus ex Polluce, τὸ ἀποβεβηκὸς & τὸ ἐκβὰν dici τὸ τελεσιουργηθέν.

Ἀποβαίνω, Euado. Lucianus. ἀπέβης ὅμοιος τῷ τράγῳ. Idem, ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Iſocrat. in Areopagitico, τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Iungitur etiam cum præpoſitione εἰς. Theocritus in Hyla, — ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Plato, καὶ πλουτῶν δὴ, οἶμαι, φαίημεν ἂν εἰς ἕν τι πλεῖον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ, ὃ ἀγαθὸν ἢ καὶ πονηρόν. Plutarchus, in Probl. Græcis, ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς. Vbi planè videtur vſurpari ἀπέβη vt verbum euadet in hoc loco Ter. in Andr. Profectò euadet in aliquod magnū malū.

Ἀποβαίνειν, Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.

Ἀποβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, Deſcenſus. Interdum ſine vlla adiunctione eſt Deſcenſus è nauibus, vt apud Thucydidem lib. 8, ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς Πάνορμον τῆς Μιλησίας. Id eſt, (inquit ſcholiaſtes) ἀποβάντες τῶν νεῶν. Idem ſcriptor l. 2, γενόμενος δ' ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπατηθέντες &c. Ibidē, καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, τῆς παραθαλασσίου ἔστιν ἃ ἐδῄωσε. ad verbū, Quū deſcenſus ſeu deſcenſiones feciſſet. i. Quū è nauib⁹ vnà cū ſuis deſcendiſſet. Elegantius & breuius, Quū ſuas copias expoſuiſſet. Hoc autem nomen in hac ſignificatione Thucydides frequenter vſurpauit. ‖Apud Iſocratem eſt Appulſus, teſte Budæo.

Ἀπόβασις, Euentus, Exitus. Plut. in Sol. καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν. Quanquam pro deſcenſu etiam accipi hoc loco poſſe tradit Bud. G

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Deſcenſor. Sed ita vocatum fuit quoddā certaminis equeſtris genus (teſte Suida) quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, ſi eidem credimus. ET ἀποβατικοὶ τροχοὶ hìc dicebātur, vt idē ſcribit: vt ſiquis ab apobate certamine dicat rotas apobaticas. Plut. in Pho. Φώκῳ δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην ἐφῆκε. Lego autē Φώκῳ (vet. codices ſequens) nō Φωκίωνι. ‖Apud Athen. ἀποβάτης vna ex Alexidis comœdiis inſcribitur.

H Ἀποβατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbū, Deſcenſorius. Eſt & Iouis cognomentum. vnde & ſacra quædā ἀποβατήρια. Heſych. ἀποβάθραν exponit ἀποβατηρίαν, vt mox videbimus.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, Scala naualis, qua videlicet è naui deſcenditur. ἀποβάθρα (inquit B.) Scalæ quibus in nauem aſcē-

ee.i.

ditur & è naui deſcenditur.Luc.σὺ δ᾽ ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὴν ἀπο-
βάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαί-
νειν ἀναγκάζων. Propriè tamen ἀποβάθρα eſt ſcala qua de
ſcenditur,ſicut ἀναβάθρα ſcala qua aſcenditur: ſed quo-
niam vna vtrunque officium præſtat, ideo ſignificatio
nẽ vtranq; accepit.Thuc.l.4, καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐ-
πέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ἐχώ-
ρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν.vbi ſchol.tradit ἀποβάθραν appellari
ἔξοδον à nauibus in terrã. Iul.Pollux. ἀποβάθρα(inquit)&
διαβάθρα,quã ſcalã vocant.Heſych.item ἀποβάθραν eſſe
ait ἀποβατήριαν,vel κλίμακα νεώς.

Ἀποβάθρα, Olla pedes habens. ἀποβάθρας(inquit Sui-
das)καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες. Vide Χυτρόπους.

C. ΔΙΑβαίνω, Trãſeo, Traiicio. Heſi.Theog. διαβὰς πόρον ὠ-
κεανοῖο. Herodian.6, διαβῆναι τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι ſine
huiuſmodi adiectione. Thuc.l.1, καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος
ἤδη Περικλέους. Et 2, ὅπως μὴ διαβαίνοντες ὡς βασιλέα. ‖Δια-
βαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex.Aphr.affertur pro Per ſolẽ in-
gredi & iter facere. Et ex Luc.Anach. ὑμῶν οὕτω μεγάλα
διαβαινόντων ἐπ᾽ αὐτούς, vobis tã magnis gradib' eũtibus
in eos. Ex Ariſtoph. itẽ in Veſp. ὡδὶ διαβάς, pro Sic ince
dẽs. Vide proximè ſequẽtẽ ſign. ‖Διαβαίνω(inquit B.)
Diuarico, Artem. Onirocr.27, Sto cruribus diuaricatis.
Plut. Ad præf.indoctũ, οἱ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνε-
σθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα καὶ διατεταμένους καὶ
κεχηνότας πλάσωσι. Xen. De ar.eq. ὅταν γάρ τι ἀπὸ τῆς γῆς ἀρα-
σθαι βούλωνται, διαβαίνοντες παύεις μᾶλλον ἢ συμμεμυκότες αἴρονται.
Ariſt. De animal.l.5, de elephãtibus loquens, ὀχεύει μὲν ἡ
θήλεια συγκαθεῖσα καὶ διαβαίνουσα, ὁ δ᾽ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύ-
ει.(quod Theodorus nõ intellexit). Idẽ in Phyſ.de leone,
βαδίζων δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῶον, καὶ μεγάλα διαβαῖνον, διασα-
λεῦον ἐν τοῖς ὤμοις ὅταν πορεύηται). Quæ ego tot exẽpla protu-
li, vt in iis diligẽter cõſiderata hac ſignif. iudicari poſ-
ſit annõ & alicui ex proximè præcedentibus locis ea cõ
uenire poſſit. Cam. διαβαίνειν eſſe dicit etiã Prodire &
conſiſtere, afferens ex Tyrtæo, Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προ-
μάχοισι μένῃ. Ego δὲ διαβὰς in alio eiuſdem verſu de il-
la diuaricatione crurum intelligi ſcio: an autem & in
iſto, aliorum eſto iudicium.

Διάβασις, εως, ἡ, Tranſitus ſeu Tranſitio, Traiectus ſeu Tra
iectio. διαπεραίωσις, vt Thuc.ſchol.explicat. Xen.Hell.2,
πίπτειν ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισσοῦ. Ipſos etiã pontes δια-
βάσεις vocari Cam.docet.

Διαβάτης, ου, ὁ, Traiector. Διαβάται Pollux è Demoſth.citat,
ſed non explicat.

Διαβατός, οῦ, ὁ, Qui trãſiri & traiici poteſt. διαβατὸν fluuium
Cam.interpr. Vadoſum. Apud Greg.verò, αὐτοῖς δὲ ἀπορ-
ρητότερον ἔστω καὶ βαθύτερον τὸν ἐναποκείμενον τούτοις νοῦν, καὶ δια-
βατὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων, Bud. Intellectũ & perceptũ in-
terpr. CVI contrariũ Ἀδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trãſiri &
traiici nequit. AT Διαβατικός, οῦ, Tranſitiuus, Qui
tranſeundi item & penetrandi vim habet. φιλοσοφώτατος
νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad ſumma ſemper tẽdens, vt Bud.
apud Greg. exponit. Et διαβατικὸν ῥῆμα, apud gram-
mat. Tranſitiuum verbum. vide Μεταβατικός.

Διαβατήριος, ου, vnde plur.num.neut.gen. Διαβατήρια, Sacri-
ficia pro tranſitu, ſeu(vt Cam.declarat) Sacra ante expe
ditionem, propriè Lacedæmoniorum. ſic dicta vt νικη-
τήρια, χαριστήρια. Thuc. τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro tranſitu
ſacrificantes. Plut.Lucullo, ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια.
Thucyd. ὡς οὐδ᾽ ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίγνετο. id eſt
(Camer.interpr.) Quum ne ibi quidem ſacra addice-
rent vt expeditio ſuſciperetur. Xenoph. ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ
τὰ διαβατήρια.

Διαβάθρα, ας, ἡ, Scala nautica, Pons. Idem etiam Ἀποβάθρα
ſignificare, Camerar. ex Luciano Toxaride docet. Item
Scala qua ſcanditur in muros, vt Budæus ex Strabone
refert. AT Διάβαθρον, ου, τό, ὑπόδημα, Calceamen
ti quoddã genus. Athenæus libro 13, ex Alexide Co-
mico, μακρά τις διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ. paulo antè verò di-
xerat idem Comicus, τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς
ἐν ταῖς καυκίσιν ἐγκακάττυται. Pollux Calceamentum
hoc & viris mulieribus commune fuiſſe tradit. Feſtus
verò Diabathra eſſe ſcribit genus ſolearũ Græcanica-
rum: à quo Diabathrarius apud Plautũ, qui huiuſmo-
di ſoleas conficit.

A Διάβημα, ατος, τό, Tranſitus, ſeu Tranſitio. Item Greſſus. τὰ
κατὰ θεὸν διαβήματα. Nazianz.

Διαβησείω, q.d. Tranſiturio. Trãſire cupio. Suid. ex Aga-
thia, ὁ δὲ πορθμοὺς ἐποίησεν ἀπείργειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας.

Διαβήτης, ου, ὁ, (vt citat Bud.) σταφυλή, ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς
ἀρχιτέκτοσι ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβδου τιθέμενον. Plutar. in
polit.præcept.pro perpendiculo ponere videtur, 582, de
oratione Demoſth. ἐνθυμήμασι πικροῖς καὶ περιόδοις πρὸς
κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένοις. Bud. ‖Eſt item Cir-
cinus, à diuaricatis cruribus. Ariſtoph. interpres inſtru
B mentum eſſe dicit ad literæ Λ ſimilitudinem, cuius(vt
Cam.habet) duo brachia ita diſponũtur vt vnum figa-
tur in ſuperficie quacunque, alterum ad certum inter-
uallum extendatur, & ita circumactum deſcribat περι-
φέρειαν.i.lineam quæ in planicie ambiat circulum. Ari-
ſtoph. Nub. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών, &c. ‖Eſt præte-
rea Sipho, vt Colum.lib.3, cap.10 ſcribit, Naturali enim
ſpiritu omne alimentum virentis, quaſi quædã anima
C per medullam trunci veluti per ſiphonem, quem dia-
beten vocant mechanici, trahitur in ſummum. Ad cu-
ius ſimilitudinem dictus etiam morbus ille quem ſu-
bitam potus omnis per vrinas cum magna ſiti perfu-
ſionem Gorræus definit: eo nomine appellatum quòd
humor corporis nullo in loco conſiſtit, ſed ſubinde de
loco in locũ διαβαίνει, hoc eſt pertranſit, nõ aliter quàm
per ſiphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδερος εἰς
ἀμίδα, & διάρροια εἰς οὖρα, & διψακός. Latini nullũ illi pecu
liare nomẽ dederunt. Aretæus σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον
D ξυντηξιν definit. Etymologiam verò idem affert, τῇ δέ
μοι δοκέει καλέεσθαι διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖόν τι διαβητησέων,
εἵνεκεν ἐν τῷ σκήνεϊ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅκως διαβάθρῃ τῷ
ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χέεται. Vide Galen.de loc.affect. lib.6.
Paul.Æg.lib.3 cap.45.

c.2. Ἐπιδιαβαίνω, Poſt aliũ qui tranſiit, etiam ipſe trãſeo.
Eum qui tranſiit ſequor. Xen.Hell.5, καὶ διέβησαν πάλιν τὸν
ποταμόν. οἱ δ᾽ ἠκολούθουν μάλα θρασέως, καὶ ὡς φεύγουσι, διώξαν
τες, ἐπιδιέβαινον.

C. Προδιαβαίνω, Prior vel Prius tranſeo. Xenoph. De re e-
E queſtri, προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, Prius ipſum equi-
tẽ trãſire foſſam, & ita adducere equũ nondum aſſuefa
ctum ad ſaltus. Camer.

C. ΕἸΣβαίνω, vel Ἐσβαίνω, Ingredior. ἐσβὰς ἐς ποταμόν, He-
rodot. Apud poetas autem Εἰσβῆσαι actiua etiam ſignif.
pro Impono, & q.d. Ingredi facio. vt Il.α, ἐς δ᾽ ἑκατόμβην
βῆσε θεῷ, Impoſuit naui(vt contrà eodẽ libro, de eadẽ
hecatombe, Ἐκ δ᾽ ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro
Expoſuerunt è naui in terram, Eduxerunt è naui.) Sic
Apoll. Arg. Αὐτίκα τ᾽ εἰσβήσαντες ὅσων χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι. HINC
F Εἴσβασις, Ingreſſus. ET Εἰσβατὸς τόπος, Locus quem
ingredi poſſumus.

c.2. Ἐπεισβαίνω, Etiã ipſe ingredior. Sæpe etiã pro Εἰσβαί-
νω. Xen.Hell.3, ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν μέ-
χρι δυνατὸν ἦν, de Pharnabazo ſuis in prælio nauali ſuc-
currente.

c.2. Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Vnà cum aliis ingredior.
συνεισέβησαν σκάφος, Eurip.

C. ἘΚβαίνω, Egredior, Exeo. Hom.Od.ε, Μήπως μ᾽ ἐκβαίνοντα
βάλῃ. Idẽ diſiuncta præpoſitione, Il.α, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖ
νον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Et vno verſu interiecto, Ἐκ δὲ Χρυ
G σηὶς νηὸς βῆ ποντοπόροιο. Thucyd. addit ἐκ, ſcribens, μηδένα
ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Hom.Il.γ, ἐκ δ᾽ ἔβαν αὐτοί. vbi exponi-
tur Deſcenderunt [de curribus] vel Deſiluerunt. In
vulg.lex. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura diſcedo. Et ex Plat.
Pol.2, τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. Et ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας ex
eodem, A ferendis legibus me vindico, Leuor, Defun-
gor. At ἐκβαίνω τὸν ὅρκον ex eiuſdem Sympoſio Bud. in-
terpr. Non ſto iureiurando, Fidẽ promiſſam non præ-
ſto. Ἐκβαίνω, Digredior. Dionyſ.Halic.l.6, ἐπάνειμι δὲ
H ὅθεν εἰς τὸ δεῦρο ἐξέβην τὸν λόγον, redeo vnde digreſſus fui. Sic
autem ante illum loquutus fuerat Xenoph. Hell.7, ἔνθεν
εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. ‖Ἐκβαίνω cum aduerbio ad lo
cum, aut præpoſ. εἰς, Eurip. Iphig. Taurica, ἐξέβην δ᾽ ἄλ-
λοσε, Aliò digreſſus eram, vel abieram. Plutarchus De
oraculorum defectu, καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιαζό-
μενοι πρὸς ἄλλους, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. ‖Ἐκ-

βαίνω cum accuſ. vt ex Platone Polit. 1, profertur, τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι, In eum qui hoc transgreditur, animaduertunt. ‖ Ἐκβαίνω, Exitum habeo, Euenio. Itē Euado. Dem. Olynth. 1, πρὸς γὰρ τὸ πλεῖστον ἐκβὰν, ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. A

Ἐκβῆσαι Hom. act. ſign. pro ἐκβιβάσαι, Educere q. d. Egredi facere. Od. ω, v. 299. 300, ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; Qui autem te eduxerunt è naui, vel, Qui è naui in terram te expoſuerunt. Vide aliud exemplum ſuprà in Εἰσβαίνω.

Ἔκβασις, εως, ἡ, Egreſſus. vt Od. ε, v. 410, ἔκβασις οὔ πη φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. Itē Exitus, Euentus, apud Areop. Et Euaſio, Apoll. 2, οὐκ ἔλπομαι ἧος τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν, Ad euadendū. ‖ Ἔκβασις ex Seru. affertur pro figura quæ à Lat. Excurſus dicitur. At Quintil. ἐκβάσεις aliter accipit, quē vide l. 5. ET Ἐκβάσιος Apollo (q. d. Egreſſiu') cōſecratus ab Argonautis ad Cyzicū, apud Apoll. l. 1. ſicut viciſſim Ἐμβάσιος in littore conſecratus, quū nauē cōſcenſuri eſſent. ET Ἀνέκβατος, Ex quo nō eſt egreſſus. B

c. 2. Ἐπεκβαίνω, Egredior. idem ferè quod Ἐκβαίνω.

c. 2. Μετεκβαίνω, Trāſcēdo, Migro. vt exponitur in iſto Herodoti loco, μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν. Bud. μετεκβαίνω exponit E naui in nauē tranſeo, in hoc Antiph. loco, ὅπου τὸ πλοῖον ὥρμει τοῦτο, εἰς ὅ φασι μετεκβάντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. C

c. 2. Παρεκβαίνω, Digredior, Abſcedo. Heſiod. καὶ μή τι παρὲκ βαίνουσι δικαίου. Vbi exponitur etiā Deflectūt. Apud Polyb. pro Digredior [à propoſito] l. 4, ἀπὸ τούτων παρεξέβημεν. ‖ Itē Παρεκβαίνω, Excedo. vt Cam. interpr. in hoc Plut. loco, Symp. 4, ἐν ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ ὄρεξις. Sic autē exponitur & apud Ariſt. Eth. 4, ὁ γὰρ μικρὸν παρεκβαίνων οὐ ψέγεται. Et cū acc. in eadē ſign. παρεκβαίνειν τὸ μέτρον, apud eūdē. Cū eodē caſu pro Trāſgredi, παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, Pl. in Numa. Ariſt. Pol. 5, αἱ μὲν τῶν τυραννίδων κατέστησαν ἐκ τῶν βασιλέων παρεκβαινόντων τὰ πάτρια. ‖ Παρεκβαίνω, Degenero, Ariſtot. Vide B. 475. D HINC Παρέκβασις, Digreſſio. Itē, Trāſgreſſio, Exceſſus. Theophr. ὅταν παρέκβασις γένηται, τοσαῦτα παρεκβαίνεις τὸ ῥεῖθρον. Ariſt. Ethic. 8, παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννίς. Et Hermogeni ac cæteris rhet. παρέκβασις Digreſſio à propoſito, & quaſi euagatio. A QVA Παρεκβατικὸς λόγος, Quæ dicitur per digreſſionem. Ad verbū Digreſſiua oratio. Naz. μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo lōgius per digreſſionem euagatur noſtra oratio. ET Παρεκβατικῶς, Per digreſſionem. q. d. Digreſſiuè. E

C. Ἐμβαίνω, (vſitati', ſi bene memini, quā εἰσβαίνω ſeu ἐσβαίνω) Ingredior. vnde part. ἐμβεβαὼς apud Hom. Il. ε, ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα. vbi annotat Euſt. ἐμβεβαῶτα hîc cum dat. ἵπποις dici vt qui ſint pars ἅρματος. alioqui non dici ἐμβαίνειν ἵπποις, ſed potius ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵπποις, vel ἵππων ἐπιβαίνειν. Apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς τὰς ξίφεις. Et ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον, Xen. Pæd. 2, Ingredi idē periculū. i. Subire. Quod & Adire dicitur. ‖ Ἐμβαίνω pro Ingredior. i. Gradior, vel Gradum facio, apud Luc. (inquit B.) vbi dicit πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. Apud Dem. autē Pro cor. legitur, ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκώς. Plato autē cū dat. in Phæd. 278, ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Vbi etiam obſerua ἐμβεβῶσι quod eſt in ſubiūct. ‖ Ἐμβαίνειν ἐς τὸν πόλεμον pro ἄρχειν λαμβάνειν, vide Suid. ‖ Ἐμβαίνειν τινὶ, Inſultare alicui (accipiēdo Inſultare in propria ſign.) Od. κ, v. 164, Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἰρυσάμην. Legim' aūt apud eūdē λὰξ ἐν στήθεσι βαίνειν pro ἐμβαίνειν λὰξ στήθεσι, vt Terēt. dicit Calcib' inſultare. Sed Il. π, Μή τις ἀπ' Ὀλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων Ἐμβήῃ, Euſt. eſt vult ἀνθέξῃ: ſicut & in proximè precedēte loco. At Suid. exponit κατέλθῃ. Heſ. aūt ἐμποδὼν γένηται & ἐναντιωθῇ. At pro Inſultare, metaphorica ſignif. in hoc iābico, Μὴ ἔμβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη. F G

Ἐμβῆσαι, Intrudere, Inijcere ſeu Conijcere. vt apud Herodot. l. 4, circa finem, ἐνέβησε εἰς φροντίδα, In ſolicitudinē coniecit, Cura affecit.

Ἔμβασις, εως, ἡ, Ingreſſus, Introitus. A QVO Ἐμβασικοίτας poculi cuiuſdā nomē inde dicti quod potātes facerent ἐμβαίνειν εἰς τὰς κοίτας. ‖ Itē, Soliū, in quo nos lauamus. ex Dioſc. l. 6, τὸ σῶμα λύειν καθιέντας εἰς ἔμβασιν. Citatur & ex Alex. Aphr. ET Ἐμβάσιος Apollo, de quo ſuprà in Ἔκβασις. H

ET Ἐμβατὴ itidē pro ſolio exponitur. n. πύελος. AT Ἐμβάτης ex Eur. affertur pro ſeſſore, ἐμβάτης ἀρμάτων, (ſic ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα modò ex Hom. habuimus) Ἐμβάται aūt (pro quo annot. & ἐμβατὰ neut. gen.) dicuntur calcei quidā, vel cothurni (ſecūdū quoſdā: quia legitur etiā οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) vel cothurnis ſimiles. Apud Poll. tamē ἐμβάται ſunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα (vt κόθορνοι ſunt τὰ τραγικά) & ita ἐμβάται fuerint potius ſocci. B. ἐμβάται calceos præaltos fuiſſe ſcribit: hunc (vt opinor) Luc. locū ſequēs De ſalt. p. 189, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐπεχόμενος. aut certè hūc, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud eundē Luc. alibi, ἐμβάται χρυσοῖ. Xen. aūt ἐμβάτας equitibus quoque tribuit. Sed ἐμβάτης pro modulo ex Vitr. affertur l. 4. ET Ἐμβατὴρ, pro baliſtæ foramine (quod & περίτρητον) ex eodē Vitr. citatur. Vnde & apud Heſ. vbi habem' ἐμβατὴρ, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος, pro τόπος quidā reponūt ὀπή. AT Ἐμβατὸς, adiect. Qui aſcēdi poteſt. HINC & Ἐμβατήριος, q. d. Ingreſſiuus. vt ἐμβατήριος ῥυθμὸς & ἐμβατήριος παιὰν, Plut. in Lycurgo (vnde apud Lucianum πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν) ad quos prælium cōmittebatur. Quo pertinet quod ſuprà annotaui ex Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Apud Pollucem autem ἐμβατήριον ᾆσμα legitur. Ἐμβατήρια autem ſeu ᾄσματα ſeu αὐλήματα dicebantur (teſte Cam.) ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, cōmittere prælium ſolebant, vt oſtendit Thuc. l. 5. Et ἐμβατήρια μέλη apud Athen. l. 14, quæ & ἐνόπλια vocari ſolita ſcribit, vſitata apud Lacones.

Ἐμβαδὸν aduerbiū, Pedeſtri itinere, vt Bud. interpr. in hoc verſu 505. Iliad. ο, Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Vide Euſtath. Idem Budæus affert & ex Pauſania, pag. 266, οἱ δὲ αὐτῶν μήκιστοι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, id eſt Pedibus gradiendo.

Ἐμβαδὸν autem, apud Hom. poſteros nomen eſt, & ſignificat τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. Boetio (inquit B.) τὸ ἐμβαδὸν eſt area. Et Gal. i. quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, vt area trigoni.

Ἐμβὰς, άδος, ὁ, vel potius pl. Ἐμβάδες, iidem qui & Cothurni, Poll. Cui ſubſcribit hic Luc. locus in Gallo, de tragicis hiſtrionibus loquentis, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. Quare malè vir quidā doctus ἐμβάτας & ἐμβάδας eiuſdē ſign. eſſe ſcripſit. Sed Poll. ſciendū eſt, licet vno in loco dicat calceamenta tragica vocari cothurnos & ἐμβάδας, in alio κοθόρνοις ταπεινοῖς ſimiles dicere. Ἐμβάδας αἰτεῖν ἢ κεκραγέναι, Ariſtoph. 208, vt Calceos poſcere & Soleas poſcere Latinè. quod faciebāt è mēſa ſurgentes. B. ET Ἐμβάδιον (diminutiui forma) Calceus vel Solea, Ariſtoph. 33. B.

Ἐμβὰς (addit Heſ.) μέρος τι τῆς χελώνης. In vulg. autē lex. ἐμβὰς ex Polybio affertur pro ſpatio quadrato circa ſignum quod ponebant vbi caſtrametaturi erant.

Ἐμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam, ab ingrediendo dicta, vt ἐνδρομίδες à curſu. Camer.

c. 2. Ἐπεμβαίνω, Ingredior. vt νηὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnū & apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicūtur nautæ & remiges. Ἐπεμβαίνω, Inſulto, Premo. Soph. Electra, Ἐχθροῖσιν αὐτὴ ζῶσα τοῖς ἐπεμβῆναι πρόσει. Exponitur etiā ἐφήδομαι, quod & ſignificat interdum Inſulto in metaph. ſignif. VNDE Ἐπέμβασις, ἡ, Incurſus. ET Ἐπεμβαδὸν, Aſcendendo, in Epigramm.

c. 1. Προσεμβαίνω, Inſuper inſulto. Soph. Electra, Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; ‖ Ex Dioſc. autem affertur προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ pro Deſcendo in aquam.

¶ Κενεμβατέω, ῶ, F. ήσω, (compoſ.) Per inane gradior. Plut. Flamin. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ ὥσπερ κενεμβατοῦσι, id eſt Euntibus per inane: de auibus quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud.

¶ Ἐμβατεύω, F. εύσω, Pedem infero, Pedem pono. Cōſtruitúrque aliquando cum accuſatiuo, aliquando cum dat. aliquando cum εἰς. Greg. εἰς Καισάριον, Σὺ δέ μοι τοῖς οὐρανοῖς ἐμβατεύοις ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem, καὶ μέχρι τούτου τοῖς λογισμοῖς ὑγιαίνοντες, τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμβατεύοντες. Idem, Σολομῶν ὁ σοφιστάμενος ὑπὲρ τὸ, ὅσῳ πλέον ἐμβατεύει τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ. Idē quoq; ὁ τὰς ἁπάντων ἐμβατεύων χώρας, dixit. Iūctum verò cum præp. εἰς, plerunq; poſſeſſionis alicuius aditionem aut inuaſionē declarat,

apud oratores frequens vocabulum. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν A
κληρονομίαν vel εἰς τὴν οὐσίαν, Cernere & adire hæreditatē,
vel Immiſcere ſe hæreditati & bonis. cui⁹ ſignif.exēpla
vide apud B.p.98. Itē,Ire in poſſeſſionē bonorū:vt ἐνε-
βάτευον ἐς τὴν ναῦν,In poſſeſſionē nauis ibant. Ἐνεβάτευσεν
ἐς τὸ χωρίον,Poſſidere vt ſuū cœpit. Bud. Apud Paulū
Apoſt. etiā in eadē ſign. vſitatū vocabulū,epiſt.adCol.
2,ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων,Bud.interpr.In eorum quæ nō
vidit poſſeſſionē pedē ponēs, vel In eorū quæ nō vidit
poſſeſſionē ingrediēs.Sic Œcum.in Act.Ap.ὁ κύριος ὁ τῶν
καρδίαις ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς apud Chry B
ſoſt.& Gregor.

Ἐπιβαίνω,Cōſcendo.Itē Ingredior.vt ἐπιβαίνειν εὐνῆς ali-
quoties apud Hom.Conſcēdere cubile.Sic ἵππων ἐπιβή-
σομαι,Il.ε.Et δίφρου ἐπιβησομένοισιν,Il.ψ.Et νηῶν ἐπιβαινέμεν,
Od.ι.Quo etiā modo Plut.in Them.ἐπιβαίνει τῶν αὐτῶν ζη-
ροις.Et Luc.ἐπιβὰς τοῦ πλοίου.Itē Herodian.l.4, ἅρματος ἢ ἵπ
που ἐπιβαίνων. Sed & aliā conſtr.habet in hac ſign.Thuc.
1,ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβαίνης.At ex Herodoto affertur cū ἐπὶ
habēte genit.ἐπιβὰς ἐπὶ νεώς. Itē cum accuſ.ſine præ- C
poſ.& interdū pro Cōſcendere, interdum pro Ingredi.
vt Κολχίδα νῆ᾽ ἐπιβαίης,Apoll.2.pro Ingredi. vt Πιερίην
ἐπιβὰς,apud Hom.Ingreſſus.Sic λειμῶν᾽ ἐπιβάντα, Soph.
Aiace.Sed & cū dat.vt Il.β,v.355,-ὅτε νηυσὶν ἐπ᾽ ὠκυπόροισιν
ἔβαινον.Et ἐπιβὰς τοῖς ςρώμασι,ex Pl.Apoph. Et ex Thuc.
τῶν ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο,Alii in aliorum naues
trāſgredi conabantur.Legitur & Act. Apoſt.c.25,in prin
cipio,ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ pro Ingreſſus prouinciā. Quod
tamen quidā interpr.Suſcipiens prouinciam. Ἐπιβαίνω
pro Ingredior, etiam cum εἰς habente ſuum accuſat. ex D
Platone citatur, ἐπιβαίνειν εἰς λόγον.

Ἐπιβαίνειν cū genit.interdū alio verbo redditur q̄ Ingre
di,eodē tamē ſenſu:vt apud Herodian.l.7,ἅμα τῷ τῆς Καρ
χηδόνος ἐπιβῆναι, Polit.reddit Simulatq; Carthaginē atti
git.Sic quū de ætate dicitur apud eūdē,l.5, τοῦ δωδεκάτου
[ἔτους] ἐπιβαίνοντα,q 12 annū attigiſſet.Sic aūt & Plato De
leg.dixit ἐπιβαίνειν ἐτῶν πεντήκοντα.Poteſt tamē verti e-
tiā Ingreſſus eſſet.ſicut & alibi,vbi dicit ἄρτι τῆς μειρακί
ων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα.Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exponi-
tur etiā Ingredi hoſtiliter,Inuadere,Incurſare. vt Od.ξ, E
οἵ τ᾽ ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι,pro ἐπιβῶσι.Bud.aūt apud Dem.
ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi poſſe Inuadere Atticā.
Sed & cū dat.ex Xen.ἐπιβῆναι affert pro Inuadere,Pæd.
5,ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ.Et ex Arr.l.6,ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσῃ Ἀ-
λέξανδρος. Cū acc.quoq; in hac ſign.apud Soph.Aiace,σὲ
δ᾽ ὅταν πληγὴ ἐπιβῇ.At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον Matth.21 reddi
tur Inſidēs aſinæ,& à vet.interpr.Sedēs ſuper aſinam.Sic
& Plut.οἱ ἐπιβεβηκότες pro Inſidentes, Vecti.

Ἐπιβαίνω cū gen.exponitur & Peruenio,in hoc Xen.lo
co,ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, Ad telorū iactū peruenerūt. F
Aliq̄d tale ſign.& in hoc Phil.loco videtur in l.De mū
do,ὁπότε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς παγέντες ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον
ἐπέβησαν,ὡς ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς χωρίου πρὸς τὸν μακρὰν οὕτως ἀφεστῶ
τα ἀναβαίνειν οὐρανόν.Bud.tamen vertit,Oculi eo vſque ſur
ſum tollantur vt ad cælum excurſent.

Ἐπιβαίνω,Ingredior.i.Gradior,Incedo.Heſiod.in Erg.
-ὅσον τ᾽ ἐπιβᾶσα κορώνη ἴχνος ἐποίησεν. Pl.Lyc.ῥυθμῷ τινι πρὸς
τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων,quod Luc.ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβῆναι εὐφροσύνης Hom. Supremū gaudii gradū at-
tingere,& ἐπιβῆναι ἀναιδείης,Supremū impudētiæ gra- G
dū attingere,vel Ad ſupremū gradum imp. peruenire,
vel poti⁹,perueniſſe. Aut ſimplici⁹,Ad gaudiū perueni
re,& Ad impudētiā peruenire. vel apti⁹,Ad impudētiā
prorūpere. Nūc.n.nullæ aptiores interpr.horū loquēdi
generū in mētē mihi veniūt q̄ iſtæ,quæ tamē alioq pa
rū ſatiſfaciūt. At ἐπιβῆσαι act.voce,vt ἐπιβῆσαι εὐκλείης,
Il.θ,Facere vt quis ad gloriam perueniat,ſeu gloriā con
ſequatur,Gloriæ compotem quempiam reddere.

Ἐπιβήματα,τὰ,εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως,Heſych.

Ἐπιβήτωρ,ορος,ὁ,Qui inſcēdit,Inſcēſor,vt Lāpr.loq̄tur. Od. H
σ,v.262,Ἵππων τ᾽ ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. Ἐπιβήτωρ πάτρης
ex Nōno vulg.l.interpr.Qui patriā adiit. Pro ἐπιβά-
της etiā,ſeu ἀναβάτης: item pro mobili & agili vſurpari,
eadem lex.tradunt. Accipitur verò & pro ὀχευτὴς,vt
Od.ψ,– συῶν τ᾽ ἐπιβήτορα κάπρον.

Ἐπίβασις,εως,ἡ,Scāſio,ἀνάβασις,βάδισις, Heſych.ἐπιβάθρα,

Suidas. Greg.πρᾶξιν,θεωρίας ἐπίβασιν. Philo,De mū- A
do,vbi creationē animaliū deſcribit, ὥσπερ ἐπίβασιν τοὺς
ἐμπροσθίους πόδας θείς.Quod Bud.vertit,Vt pedes anterio
res ſcāſionis vicē obtineant. Exponitur etiā Baſis, Fun
damentū, Id cui res aliqua inſiſtit,ſeu innititur. AT
Ἐπιβασίαν Hyperidem appellaſſe actionē [in iudicio,]
eſſéque occupationem alienæ domus ſeu familiæ, ex
Polluce tradit Camer.

Ἐπιβατήριος,ου,ὁ καὶ ἡ,Scanſorius.vt ἐπιβατήριοι μηχαναὶ,Ma-
chinæ ſcandendis muris accommodæ:citant vulg. lex.
B ex Ioſepho: exponúntque Pontes vel tollenones obſi-
dionales. Ἐπιβατήρια abſolutè etiam ponitur,pro ἐπι-
βατήρια μηχανήματα.vt apud Suid. ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆ-
γεν,πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια.
Quo vocabulo Syneſ.27 metaphoricè vſus eſt pro ho
noribus & iis rebus quibus ad maius faſtigiū aſcēditur,
vt Bud.explicat:οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξέ-
νισεν,de electione ſua in epiſcopum loquens, poſt quā
omnia ſibi incommoda obtigerunt.

C Ἐπιβάτης,ου,ὁ,Inſcenſor ſeu Vector, Eques equo inſidens,
Bud.ὁ ἐπὶ νῶτον βαίνων,Heſych.Greg.καθάπερ ἵπποι θερμοὶ
καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀπορρίψαντες. Ἐπιβάτην
à recētioribus dictū eſſe etiam eū quē Hom. ἔμπορον vo
cat,τὸν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενον, Bud.tradit.i.eū
qui naue aut ſua aut conducta vteretur,Cam. VNDE
Ἐπιβατικὰ τὰ, Heſych.παρενθήκας exponit, ἐπὶ τῶν ἐμπορι-
κῶς πλεόντων. Plerunq; verò pro claſſiario milite capi
tur,& qui nō remigandi cauſa ſed tantùm pugnādi,na
uē cōſcēdit. Attici(vt inquit Euſtath.) τοὺς ἐν τριήρεσι κω-
D πηλάτας,vocant ἐπικώπους:ἐπιβάτας autem,μαχητάς.pro
quo aliquando & ἐπιβάται νεῶν dicūtur. Polyb.l. 16,καὶ τὸ
σκάφος καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν.vbi Propu-
gnatores Bayfi⁹ vertit. Thuc.l. 8, εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλι
τῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. Ἐπιβάτην Heſ. exponit etiā
τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. VNDE Ἐπιβατικὸς,οῦ, ὁ, Ad epibatas
pertinens.Et τὸ ἐπιβατικὸν Milites claſſiarii, vt Bud. in-
terp.apud Ariſtot.τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. AT Ἐπι-
βατικὰ ῥήματα apud grām.Theod.Gaza vocat,τὰ τῶν διαβα-
τικῶν ἐλλειπτικὰ,vt ζῶ ζωήν,μάχομαι μάχην·διαβατικὰ δὲ,
διδάσκω σε τὰ γράμματα.Bud.

E Ἐπιβατὸς,οῦ,ὁ,Qui cōſcendi poteſt.vt ἐπιβατὸν τεῖχος,Mu-
rus aſcenſu facilis, vt Bud. apud Plutar.interpr. Idem
ἐπίβατος(alio accētu)interpr.Subditus, Obnoxi⁹,in hoc
Arethæ in Apocal.loco, ἐπίβατος ταῖς ὑπὸ γαστρὶ ὀρέξεσιν.

Ἐπίβαθρον,ου,τὸ,Naulū,Merces pro conſcēſa naui,μισθὸς ἐπι-
βάσεως νηὸς,Euſt.Od.ο,Καὶ δέ κεν ἄλλ᾽ ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλου-
σά γε δοίην. Apoll. Arg.1,Νῦν δ᾽ ἴθι,καὶ πλώουσ᾽ ἡμῖν ἐκβάλε
δέξο θυηλὴν, Ἦ τοι τῆσδ᾽ ἐπίβαθρα χάριν προτιθείμεθα νηός.
AT Ἐπιβάθρα,ας,ἡ,Pons qui machinis admouetur ad
F muros vrbiū ſcādēdos,vt Bud.apud Arrian.ex Vitruu.
interpr. Quē Camer.pontem oppugnatoriū,γέφυραν πο-
λιορκητικὴν vocat.ſicut ſuprà ἐπιβατήριοι μηχαναὶ & ἐπι-
βατήρια. Quod vocabulū metaphoricè etiā capi-
tur pro gradu & via ad rē aliquā.ἐπίβασιν Suid. exponit
Ioſeph.ἠγοῦντο δὲ τὸν τούτου γάμον ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν
βουλομένοις, Patefactū aditū ad peccandū, Rudimenta
ad peccādū, vt ex Cic. quidā interpr. Sic apud Suidam
πρὸς τὸ δὲ ἤδη αἰτίαν οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ
κατακόλπισιν.

G Ἐπιβατεύω,F.εύσω,Sum epibates vel vector. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ
νεὼς,inquit ſchol.Ariſtoph. Item Aſcendo,vt apud Lu
cian.ἐπεὶ δ᾽ οὐ θέμις εἰδώλοις χεῖρε ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βα
σιλείων τοῦ Διός.Sic ἐπιβαίνειν πλοίοις & ἐπιβατεύειν Camer.
pro eodem ponit. Itē Vehor, Supergredior, Innitor,
Inſiſto,Incumbo.Greg.de Baſilii honoris loquens, ὅταν δὲ
ἐντύχω τοῖς περὶ πνεύματος λόγοις,εὑρίσκω θεὸν ὃν ἔχω,καὶ παῤῥη
σιάζομαι τὴν ἀλήθειαν,ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεω-
ρίας. Damaſc.7,De trinitate,ἀχωρίστως ταῖς ὅλαις οὐσίαις ἐπι
βατεύουσι. Hact.Bud. Itē Inuado,& Occupo,Mihi vſur-
H po,vt apud Plutar. Anton. Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλον.
i.Hoſtiliter ingredi,Bud.intepr.Sic ἐπιβὰς ἐπὶ τοῖς χωρίων
apud Suid.Herod.Thal.ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος,
Smerdis nomē ſibi vendicās. Ἐπιβατεύειν pro Inire,de
animalibus dictū,vide ſchol.Ariſt.in Ran.in illa verba
ἐπεβάτευον Κλεισθένει. Xen.verò in Sym.ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ
ἐμβατεύετέ τι, Cam.interpr.Siquādo in vno eodēmq; li-

bro percurritis aliqu id, Vel lectioni inſiſtitis.

C. ΚΑΤΑβαίνω, Deſcēdo. oppoſitum τῷ ἀναβαίνω. Il. ω, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο. Et alibi, ἐς πεδίον καταβῆναι. Apud Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ſicut & ἀναβαίνειν ἵππον dicitur. Dem. καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος. Apud Ariſtoph. κατάβα pro κατάβηθι. ‖ Καταβαίνειν, Deſcēdere, i. Demittere ſe. Baſil. Lib. ὅπως δυνηθέντα ταῖς ταπειναῖς πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι, Ad noſtram mediocritatem deſcēdere, Bud. ‖ Καταβαίνω pro Incurro, Cōpeto, Cōgruo (inquit idē) apud Ariſtot. Pol. 7, δεῖ τὸ ἄρχειν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν τούτους. ‖ Καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς Camer. interpr. aggrediendi ſunt, apud Ariſtoph. in Veſpis.

Καταβαίνομαι paſſ. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος (inquit Bud.) quum ἀναβάτης deſcendit ex equo, vt ἀναβαίνεται quum aſcendit. Xen. ταχύ τι καταβαίνηταί καὶ ἀποχαλινῶται.

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, Deſcenſus, In vulg. lex.

Καταβάδην, aduerb. q. d. Deſcenſim. Id eſt, Tanquam deſcendendo. Apud Ariſtoph. autem καταβάδην καθήμενος exponitur κάτω τοὺς πόδας ἔχων.

Κατάβασις, Deſcenſus. vt ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις, Deſcenſus ad inferos. ΕΤ Καταβάτης, q. d. Deſcenſor. Ab Heſychio exponitur ἀπὸ τοῦ ὀχήματος ἀποβάτης. ΕΤ Καταβατὸς vide paulo pòſt in Καταιβατός.

Καταίβασις etiam dicitur, ſed à poetis metri cauſa. Itidem Καταιβάτης: quod peculiariter Ioui etiam tribuitur, itē fulmini. dicitur enim καταιβάτης Ζεὺς, itē καταιβάτης κεραυνός. de quib⁹ lege Euſt. At καταιβάτις fœm. gen. Apollon. apud quem καταιβάτις κέλευθος exponitur Decliuis via. Sic καταιβάτις οἶμος apud Nonn. Dicitur & Καταιβατὸς pro καταβατός. vnde fœm. καταιβαταί. vt καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, per quas deſcendere poſſunt homines. δι' ὧν κατάβασις ἐστὶν ἀνθρώποις.

C. 2. Ἀποκαταβαίνω, ΕΤ Ἐπικαταβαίνω, ΕΤ Προκαταβαίνω, ΕΤ Προσκαταβαίνω. ΙΤΕΜ Συγκαταβαίνω, ΕΤ Ὑποκαταβαίνω. Ἀποκαταβαίνω exponitur Deſcēdo, Contēno: ſed ſine teſtimonio. Ἐπικαταβαίνω itē & Προκαταβαίνω exponitur ſimpliciter Deſcēdo, & quidē ſine autore: quūm Ἐπικαταβαίνω præpoſ. ἐπὶ videatur eſſe pro ἐν aut εἰς, at Προκαταβαίνω, Antè deſcēdo. Προσκαταβαίνω autē pro Deſcēdo ex hoc Cebetis loco affertur, αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbū ſonat Inſuper deſcēdo. Συγκαταβαίνω autē illis duobus multo vſitatius eſt, quod propriè ſonat Vnà deſcēdere vel Simul deſcēdere. A Polyb. ponitur pro Deſcēdere in locū hoſti æquū, vt, εἰ ἀνάγκη τοῖς ἀντιπάλοις εἴη εἰς τοὺς τῆς φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους συγκαταβαίνειν. ‖ Itē Συγκαταβαίνειν (inquit idē B.) apud Ariſtot. Coire, Conuenire, Incurrere. i. Cōpetere, Pol. 7, de cōiugib⁹ loquens, ἵνα συγκαταβαίνωσι τῇ ἡλικίᾳ ὅπως τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ μὴ διαφωνῶσιν αἱ δυνάμεις. Et paulo pòſt, ἐν τούτῳ γὰρ ἀκμάζουσι τοῖς σώμασι σύζευξις ἔσται, καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιίας συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίρως. ‖ Συγκαταβαίνειν reſpōdens ad verbū Gall. condeſcendre. Diod. Sic. in hiſt. Alex. συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον. ἑτέραν δὲ ἐξ ἀλλων ζητεῖν διὰ λόγων ἀσφαλεστέραν. Addit B. συγκαταβαίνειν à Polybio l. 5 & alibi poni pro Demittere ſe, Dedere ſe, Flectere animū ſuū. Sic autē συγκαταβαίνειν de Deo dictū in cuiuſdā demiſſionis ſignif. ex Chryſ. citat in ep. ad Tim. 99. ΕΤ Συγκατάβασις quoq; de re eadē dictū ſcribit. itē plur. num. συγκαταβάσεις τοῦ θεοῦ. Syn. autē 29 συγκατάβασιν appellauit demiſſionē animi ad res ſeculares. Addit & ex Greg. 295, τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ἀντιτυπίαν ... πρὸς τὸ ταπεινὸν συγκατάβασιν. i. (inquit) Deſcēſ. in humiliū familiaritatē. ΕΤ Συγκαταβατικῶς aduerb. vt συγκαταβατικῶς εἰρημένον apud Areth. in Apoc. Cū demiſſione ſui (vt exponit idē B.) p. 903, τοῦτο δὲ ὡς ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης προσλήψεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ συγκαταβατικώτερον εἰλῶεν. ΑΤ Ὑποκαταβαίνειν ad verbū quidē eſt Subdeſcēdere, vel Clā deſcēdere: exponitur autē in vulg. lex. Aliūde ſubingredi. Citatur ibidem ex Thuc. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, pro E muris deſcēderūt. At quā ... Hippocr. in Aph. τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν ὅκοσον ἂν ἡ νόσος μαλθακωτέρη τῆς ἐσχάτης ᾖ, interpr. Tātum à tenui victu paulatim recedere, quantū remiſerit morbus, vt ab extremo periculo abſit.

A C. ΜΕΤΑβαίνω, Digredior, Trāſgredior, Traſeo, Ariſt. Pol. 7, ἐπεὶ δ' ἔνθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μεταβεβήκαμεν. Gal. ad Glauc. 1, νυνὶ δὲ μεταβῶμεν ἐπὶ τὸν περὶ τῶν λοιπῶν ἐκλύσεων λόγον. Quod autem apud Hom. legitur Od. θ, v. 490, Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, Euſt. à quodā per parodiā mutatū ait in Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἄλλον κόσμον ἄεισον, quod prouerbialiter dicatur ἐπὶ τῶν ἄλλα μετὰ ἄλλα ὄντων τὰ διηγήματα. Idē Od. μ, μεταβαίνειν ἄστρα eſſe dicit τὸ μεσουρανῆσαι, ad occaſum videlicet. ΗΙΝC Μετάβασις, εως ἡ, Tranſitio. Peculiariter autem vocatur μετάβασις ſchema quoddam apud rhetores, quod vulgò Tranſ

B itio. De hoc vide Fab. & Rutilium Lupum. ΕΤ Μεταβατικὸς, q. d. Tranſitiuus. Et ita Bud. interpr. apud Phil. μεταβατικὴν κίνησιν, vbi dicit, τὰ μεταβατικῇ κινήσει χρώμενα φυτὰ, φαμὲν ἡμεῖς ζῶα εἶ. Apud grammat. autem μεταβατικὰ ῥήματα quorum ſignificatio in aliā perſonā tranſit quàm ei⁹ qui loquitur. ΑΤ verò Ἀμετάβατα ῥήματα illis opponuntur, q. d. Intranſitiua: quorum videlicet ſignificatio in aliam perſonam non tranſit: & caſum nō regunt. Quidam Lat. gramm. neutra vocarunt. vt πλουτῶ, Sum diues; eſt ἀμετάβατον: quòd ſi dicere liceret πλου-

C τῶ σε, pro Dito te. i. Diuitem facio: tum eſſet μεταβατικόν. ſed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγιαίνω eſt ἀμετάβατον, at ὑγιάζω eſt μεταβατικόν. In vulg. tamen lex. ζηλῶ vocatur μεταβατικὸν, quòd in eo fiat μετάβασις (id eſt tranſitus) ab accuſatiuo ad genitiuum, vt ζηλῶ σε τῆς ἀβουλίας. ΕΤ aduerb. Μεταβατικῶς. vt μεταβατικῶς κινεῖσθαι apud Philonem, quæ tranſitu moueri & quaſi locali motu vti queunt. Addit Budæus μεταβατικῶς eſſe perinde ac ſiquis dicat Trāſibundè vel tranſeunter, aut Prætéribundè, ſeu Promouenter.

D C. ΠΑΡΑβαίνω, Tranſgredior, Tranſcendo. Qua in ſignif. metaphoricè vſurpari ſolet. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Lat. Violare leges, Violare iuſiurādum. id eſt Peierare. In Anthol. epigr. Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτειον ἔκτανε μάτηρ. Sic Dem. in Mid. καὶ εἰ μὴ παραβὰς τοὺς νόμους ἔλαβε τὰς πεντήκοντα δραχμάς. Quæ Bud. interpr. Quòd ſi ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animū induxiſſet, &c. Antipho, τινὰς ὅρκους οὐκ ἂν τολμήσαιμι παραβαίνειν; Sic Thuc. l. 5, παραβεβηκέναι τε ἔφασαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους. Apud Dem. Pro cor. p.

E 167, παραβαίνειν τοὺς ἄλλας καὶ τὰς σπονδὰς, Bud. interpr. Aliquid cōtra ſodalitatem & fœderum communionē admittere. Habet & paſſ. παραβαίνομαι hāc ſignif. Thuc. 3, παραβαινομένων δὲ τῷ χρόνῳ. Idem, ἅς γε [σπονδὰς] ὁ θεὸς, κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβάσθαι. Sic παραβαθεὶς νόμος in argumento orationis κατ' Ἀνδροτίωνος. Hunc autem Syn. locū, ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαρρησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι. B. interpr. Sed neceſſe eſt remitti multū de exacta iuſtitia. ‖ Παραβαίνειν exponitur etiam

F Præterire: vt Ariſtot. Œcon. 2, παρέβη τρεῖς ἡμέρας. Apud Ariſtoph. autē in Veſp. παράβαινε Cam. exponit Procede. nā ςρόφε, παράβαινε κύκλῳ reddit, Verte & circūquaq; procede. Alii reddūt Verſa te (ſeu volue) & prodiin orbē.

Παράβασις, Tranſgreſſio. vt παράβασις τοῦ νόμου. Interdum autem παράβασις ſine adiectione pro παράβασις τοῦ νόμου ſeu τῶν νόμων, ponitur, quæ & παρανομία. Atque ita illo nomine vtitur Paulus, qui & παραβάσεις plur. num. dicit epiſt. ad Gal. c. 3. Autor autem epiſt. ad Hebr. cap. 2, παράβασιν & παρακοὴν copulauit. ‖ Παράβασιν χρῶμαι in

G vulg. lex. exponitur Prodeo in medium, ex Ariſtoph. Quum tamen in iiſdem ex illius ſchol. annotetur παράβασιν in comœdiis appellatam, quūm chorus ad populum conuerſus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur. Quod quia anapæſtis verſibus fieri ſolebat, ἀναπαίστους nominatam fuiſſe. Eſſe autem παράβασιν τελείαν quæ quaſdam verſuum cæſuras haberet. at eius partem nomen habuiſſe κομμάτιον. Bud. annotat duntaxat παράβασιν eſſe comœdiæ partem, remittens ad hūc ſch. ΗΙΝC Παραβατικὰ μελύδρια, pro verſiculis quib⁹ hæc parabaſis cōſtat, citatur ex ſchol. Ariſtoph. in Veſp.

H Παραιβασία poetis idem quod παράβασις, vnde παραιβασίαι apud Heſiodum pro delictis (ad verbum, tranſgreſſionibus) in Theogonia, de Parcis, Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσι.

Παραβάτης, Tranſgreſſor, Violator legis. Hoc autem

nomen eccleſiaſtici ſcriptores peculiariter dederunt Iu- A
liano Imperatori, παραβάτην eodem ſenſu quo & ἀπο-
στάτην vocantes. ‖ Παραβάτης (pro quo apud Ho-
merum παραιβάτης) Qui è curru pugnat, Dominus cur
rus, vt inquit Bud. citans ex Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν [ἅρμα-
τα] καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Apud
Poll. legitur παραιβάτης, quem à Platone ἀναβάτην μικρὰ
ἀπόδε nominari tradit.

Ἀπαράβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetũ,
Lex quam nemo transgreditur, vel Lex quam nemo
transgredi poteſt. ‖ At verò ἀπαράβατον ἱερωσύνην B
in epiſt. ad Hebr. cap. 7 exponitur Sacerdotium quod
præterire non poteſt: & ex ſequenti Sacerdotium per-
petuum. ‖ Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιαλείπτως apud
Gal. κατὰ τόπους, & apud Paulum Ægin. Compoſitio cuius
facultas non fallit. In vulg. lex.

C. ΠΕΡΙβαίνω, Circumeo. Et apud Homerum Circumeo
protegendo, Vel Circumeundo protego. Vide quæ di-
xi in Ἀμφιβαίνω. AT Περιβάδην ex Polluce exponi-
tur Pedibus alternatim motis.

C. ΠΡΟβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Ariſtot. C
οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖ. Niſi for-
tè pro τῷ ἀριστερῷ legendum eſt τὸ ἀριστερόν. Et Προβαί-
νω metaph. Antegredior, Anteeo, id eſt Antecello, Supe
ro. vt Il. ζ, v. 125, ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων
σῷ θάρσει. Et Il. ψ, in fine, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάν-
των, Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος. vbi Euſta-
thius exponit προέχεις. Ab Heſiodo autem accipitur
& pro Præſum, Imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε.

Προβαίνω, Progredior, Prouehor. metaph. etiam Po-
lyb. καὶ περὶ εἰς τὸ τῶν προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης D
ὥστε &c. id eſt προεληλυθότων. Et προβεβηκώς, Qui progreſ
ſus eſt aut progreſſum ad aliquid fecit. De tempore e-
tiam dicitur. vnde προβαίνοντος χρόνου, Progreſſu tempo-
ris. Ad verbum, Progrediente tempore. Itidem προ-
βεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, Qui eſt ætatis prouectæ.
Vſitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα ſine adie-
ctione. Luc. ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα προβεβηκότων. Plut.
in Camillo, καὶ τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἤδη προβεβη-
κότας. Plato epiſt. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. At no-
uè dictum à Luca Euang. cap. 1, προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡ- E
μέραις αὐτῶν. ‖ Item Progredior, id eſt Prodeo. vt προ-
βαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chryſoſt. De ſacerd. ‖ Ex Ari-
ſtoph. autem affertur προβαίνειν & cum accuſ. πόδα, pro
Prodire.

Πρόβασις, Prægreſſio, vel Progreſſio, ſequendo ſignif. ver-
bi. ſed exponitur & βοσκημάτων κτῆσις ab Heſychio. de
qua ſignif. vide in Πρόβατον. ET Προβάδην aduerb.
apud Heſiodum pro Inter progrediendum, Inter eun-
dum: Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. vbi (vt
tradit Cam.) vetat meiere procedentem. quia hoc fieri F
vult à ſubſidentibus, aut applicantibus ſe ad parietem.
AT Πρόβημα, exponitur Progreſſus. à Suida autem
πήδημα (id eſt ſaltus) in iſto iambico Ariſtoph. in Pluto,
ἐκτυπεῖτε δ' ἐμβὰς γερόντων ἀρύθμοις προβήμασι.

C. ΠΡΟΣβαίνω, Aſcẽdo, Coſcendo. Hom. Il. β, Ἠὼς μέν ῥα θεὰ
προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον. Cũ dat. autẽ in ſoluta or. vt
Plut. προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ. & προσβὰς ἑλεπόλει μεγάλῃ. ‖ Eſt
etiã Accedo. vnde πρόσβασις pro acceſſu apud Polyb. ſæ
pe, vt tradit B. ‖ At Il. ε, λὰξ προσβὰς eſt pro λὰξ ἐμβὰς,
Calcibus inſultans. HINC Πρόσβασις, Aſcenſus. Itẽ Ac-
ceſſus, vt modò dictũ fuit. ET Προσβατὸς, vt χωρίον ἔνθα G
οὐ προσβατὸν θανάτῳ ex Xen. Locus quẽ mors coſcendere
nequeat, vel Ad quẽ accedere. AT Ἀπρόσβατος cõtrà
Inacceſſ⁹. vt Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.

C. ΣΥΜβαίνω, Congredior, Pedem confero. Soph. Aiace,
p. 70, Οὐ γάρ με δεῦρο γῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί. vbi ſchol. exponit
συνελθεῖν.

Συμβαίνω, Cõuenio, Tranſigo, Paciſcor, Fœdus ineo.
Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ
ὅπλα. Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Ali-
bi cum πρὸς iungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. H
Et συνέβησαν εἰς ταὐτὸ ex Herodoto in Clione, Et ex Ari-
ſtoph. κοινῇ ξυνέβησαν, pro Inter nos cõuenit. Idem in Ra
nis, Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, Non cõuenie
bat Athenienſibus cum Æſchylo, Vel, Non conuenie-
bat inter Athenienſes & Æſchylum. Cam. Rurſum
Thucyd. συνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, pro Deditionem fe-
cerunt. Vel, Tandem compoſuerunt, & in fidem rece-
pti ſunt. Vſurpatur & paſſ. hoc verbũ in ſignif. paci-
ſcendi vt apud eundem Thuc. lib. 4, ἕως ἂν τι περὶ τοῦ
πλέονος ξυμβαθῇ. Συμβαίνω, Conſentio. vt apud Sy-
neſ. epiſt. 58, ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lin-
gua cum mente cõſentiebat. Sic in hoc adeſpoto loco
qui à Suida affertur, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις
τὰ πράγματα. Et Συμβαίνει, Conuenit, Cõſentaneũ eſt,
Ariſtot. ſæpe. Itidem συμβαῖνον, Conſentaneum, Conue-
niens, Ariſtot. Polit. 106.

Συμβαίνω, Contingo, Euenio, (cui ſignif. immeritò
primus dari ſolet locus) vnde τὸ συμβαῖνον quod contin-
git, τὸ συμβὰν ſeu συμβεβηκὸς quod contigit. Interdum
verò τὸ συμβαῖνον ſeu τὸ συμβὰν redditur Euentus. Demo-
ſthenes, συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Thucyd. lib. 2, καὶ
ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ. Idem ibidem lib. 2, ξυνεβε-
βήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, Hoc Athenienſibus vſuuenerat. De
moſth. οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία. Syneſ. εἰπ συμβαίη,
pro Siquid ſecus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infi-
nit. Thuc. 1, ξυνέβη δὲ τοῖς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦσι παρα-
στῆναι δι' ὁμολογίας. Plut. in Fab. ὑπὸ κακῶς ἀκούειν καὶ κατα-
φρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον, contigit vt malè audiret &
contemptui eſſet Fabius. Demoſth. Phil. 1, συμβαίνει καὶ
νυνὶ σκοπεῖν. Idem Olynth. 2, βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖ-
σθαι, Contingit vt nobis opus ſit. In quibus Demoſthe-
nis locis paulo aliter accipitur συμβαίνειν quàm in illo
Plut. poſſumúſq; & per Fit in illis interpretari. Inter-
dum verò additur infinitiuus qui abũdat: vt apud Thu
cyd. 3, αὐτὸ δὲ σεισμοῦ οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέ-
σθαι. Hìc enim ſine γενέσθαι eadem manet ſententia. At
Plato iunxit aliquoties hoc verbum cum participio, vt
epiſt. 7, ξυνέβη γενόμενος. Ibidem, τὸ σμικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ
μυρίων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γιγνόμενον. ‖ Συμβαίνει &
συμβέβηκε cum infinitiuo Bud. accipi ait non ſolùm pro
Contingit & Euenit, ſed & pro Conuenit: affértque ex
Philone, διὸ καὶ ταῖς ἐκφύσεις αὐτῶν αἰσθηταῖς ὅτι μὴ χρόνῳ πολ
λῷ μόλις ἔσται συμβέβηκε. Sic & alibi itidem. Vel (inquit)
Conuenit, id eſt conſtat, vt alibi De mundo 232. Sic Ari
ſtides 110. ‖ Συμβαίνειν pro Succedere apud Thucyd.
me legere memini.

Συμβὰν particip. imperſonalis verbi ſignificationẽ
retinet aliquando. vt apud Syn. epiſt. 66, συμβὰν δὲ ἰδεῖν,
ἐπίπροσθέ ποι πρέπει τοῖς ὀφθαλμοῖς, Quòd ſi videre contige-
rit. Συμβὰν alicubi exponitur etiã Quum accidiſſet.

Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Euentus. Philo De vita
Moſis lib. 1, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὠνόμα-
σαν ἀνάθημα, Ex euentu. Et τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, Quæ teme
re & caſu eueniunt, in vulg. lex. Item τὰ συμβεβηκότα, Re
rum attributa, in iiſdem. Et κατὰ συμβεβηκὸς apud Ariſtot.
cæteróſque philoſophos quod vulgo dicitur Per acci-
dens. ET Συμβεβηκότως pro eodem, affertur ex Ni
comacho Arithm. lib. 1.

Σύμβαμα, ατος, τὸ, Euentus, Caſus fortuitus. vt quum dicit
Euſtath. ἐλπίδα εἶναι τὸ τυχὸν σύμβαμα. ET Πα-
ρασύμβαμα: ſicut dicitur σύμπτωμα & παρασύμπτωμα.
Luc. in Vit. auct. ὁ μὲν τοῖς εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χω-
λείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

Σύμβαμα (inquit Suidas) Propoſitio ex nomine &
verbo perfectam ſententiam reddẽs. Stoici (inquit Pri-
ſcian.) ἀξιώματα & συμβάματα, id eſt dignitates vel cõ-
gruitates, vocabant has conſtructiones quæ per nomi-
natiuum abſoluuntur: vt, Ego Priſcianus ſcribo, Apol-
lonius ambulat. Illas verò quibus tranſitiones ab alia ad
aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nomi
natiuo etiam obliquum aliquem caſum proferri, πα-
ρασυμβάματα dicebãt, hoc eſt, minus quàm cõgruita-
tes. vt, Cicero patriam ſeruat. Vide Ammonium, vbi
σύμβαμα & κατηγόρημα, itidémque παρασύμβαμα & πα-
ρακατηγόρημα copulat.

Σύμβασις, εως, ἡ, Compoſitio, Pacificatio. Thucid. lib. 1, πρὸς
ξύμβασιν ἐχώρησαν. Idem ibidem, καὶ ἐς ξύμβασιν ... λόγον &
φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν. Et ξύμβασιν ποιησάμενοι lib. 1. Et
lib. 3, ἵνα μή τις ἀποστᾶσα πόλις ἔλθοι ἐς ξύμβασιν. Eurip. Phœni
ſis, καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου παισὶν δότε. Σύμβασις Ioſe-

pho ſæpe Fœdus,Pactum, Cõuentum, inquit Budæus. Plurali etiam num. συμβάσεις dicitur.vt apud Syneſ.τῶν ἀδελφῶν ταῖς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν, vbi exponitur Reconciliationes. HINC Συμβασείω,Compoſitionis deſiderio teneor,apud Thucyd. ET Συμβατικὸς λόγος, apud Thucydidem & Plutarch.i tidem Sermo de pace componenda, Sermo ad compoſitionem ſeu pacificationem pertinens,aut de ea tractans.

ET Συμβατικῶς, q.d.Pacificatoriè. Plutarchus in Cicerone,ὁ δὲ Κλώδιος πρὸς πολέμιον συμβατικῶς ἔχειν,q.d. Se pacificatorio animo eſſe. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Gregorium autem in epiſtola ad Baſilium, πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς, Concorditer. ITEM Συμβατήριος pro συμβατικός, vt συμβατήριοι λόγοι apud Thucydidem. ATA-

B

σύμβατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui compoſitionem non admittit, Qui à pacificatione eſt alienus.Theophyl.epiſt.ἀσύμβατος γὰρ ὁ Ἔρως ἐπιπέμπων βέλος. Plut De primo frig.ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν αὐτίθεσις,πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, id eſt (Turnebo interprete) Priuationis enim & habitus repugnantia hoſtiliter infeſta eſt & implacabiliter diſſentit.Thucyd.lib.3,διὰ τὸ ἀξύμβατον,Quòd res ad compoſitionem nõ perueniat,vel peruenire nequeat. τὰ ἀσύμβατα,Greg.Quæ diſſident. ET Ἀσυμβάτως, Alieno à compoſitione animo.Plutarchus,Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος,Quum Antonius paciſci recuſaret. ‖Ἀσύμβατος pro Non conueniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσύμβαντος ſcripſerunt. vnde & Ἀσυμβάντως ἔχειν citat ex Gazæ gramm. lib.4. Sed eadem paulo pòſt non ἀσυμβάντως ſed ἀσυμβάτως ſcriptum habent.

C.2.Ἐπισυμβαίνω,q.d.Superaccido,vel Inſuper accido. Ἐπισυμβαίνω (inquit Bud.) Poſtea accido, Accedo, vt qualitas ſubſtantiæ.Baſil.in Hexaem.45. Vide Themiſtiũ. Apud Hermog. τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῷ πράγματι exponitur τὰ ἐπιγινόμενα.

C.ΥΠΕΡβαίνω,Trãſgredior,Prætergredior,Trãſcẽdo. Herodot.ὑπερέβησαν τὸ τεῖχος,Turrim trãſcenderũt.Iũgitur tamẽ potius acc.vt Chryſ.τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Apud Arr. autẽ l.6 cũ κατὰ habetur,ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη.i (inquit Cam.)Muros trãſcendiſſe,& ita perueniſſe in vrbẽ. Et peculiariter pro Aſcendere ſuggeſtũ.ex Ariſtoph.Cõc.

E

‖Eſt etiã Excedo,Supero.vt ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν. Pl. in Numa,Omnẽ abſurditatẽ exceſſit. Sed genit.etiã habet pro Supero,Antecello,Præſto, vt πάντων τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος, Ariſtot.De mun. ‖Ὑπερβαίνοντες dies intercalares.Bud.ex Macr. Idẽ B.ὑπερβαίνω exponit etiam Prætereo,ex Æſchine. Cum qua ſignif.conuenit & ὑπερβαίνομεν quod Cicero reddit Omittimus apud Epicurum.Pro his enim Epicuri verbis ἔσθ' ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν,ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται,Cic.dixit,Voluptates omittimus maiorum dolorum effugiendorum gratia. Sed & ὑπερβαίνω pro Trãſmitto,id eſt Non dico,ab Iſocrate poni idem Bud.ſcribit.Vide Ὑπερβατῶς.

F

Ὑπέρβασις,pro quo Ὑπερβασία apud poetas,Trãſgreſſio, & metaph.Delictum.Heſiod.ὑπερβασίας ἀλιτήμων. ET Ὑπερβατὸς,Qui tranſcendi ſeu tranſiri poteſt. Sed ὑπερβατὸν à rhetor.dicitur traiectus verborum ordo, quæ quaſi tranſcendant. ὑπερβατὸν(inquit Camer.)vocant grammatici longiorem ſententiæ tranſitum interruptumque contextum illius. Fabius tranſgreſſionem verbi interpretatur:quẽ vide & cæteros rhetores. ET

G

Ὑπερβατῶς,aduerb.quod ex Fabio redditur In trãſitu, ex Plinio In tranſcurſu. Et ſit idem quod ἐν παρόδῳ: id eſt,Defunctoriè,ſeu Perfunctoriè.Hippocr.De arte,ὅμως οὐ τῷ τάχει μᾶλλον ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς.Reſpondet autem hoc aduerbium Gallicis verbis, *En paſſant par deſſus.* Tale ferè eſt & Saltuatim apud Siſennam.Conuenit autem cum huius aduerbii ſignificatione ea quam poſtremam ipſi verbo dedi.

H

Ὑπερβάθμιος,Supergrediens. Areth.in Apocal. 890. Et alibi pro Immodico.Bud. ‖Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, Non iuſto paſſu gradatim progredi, ſed tranſultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Ariſtot. Categ.

A C.ΥΠΟβαίνω,(q.d. Subgredior.)Deſcẽdo.vnde ὑποβαίνειν pro Subeſſe & Inferiorem eſſe,ponitur, inquit Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. 107, 108, & 179, pro Subeſt,Secundarium eſt.Id eſt, Minus præcipuum eſt: Vel, Tãquam ſpecies eſt ſub genere.Vel,Eſt tanquam fundamentum.Et ex Platone,ὑποβεβηκέναι, pro Deſcẽdere, id eſt Decreſcere,Inferius eſſe.Et ex Suida, Inferiore conditione eſſe.Item ex Dione Areopagita, ὑποβεβηκὼς cum gen.Inferior. cui opponit ἐπαναβεβηκώς.

‖Ὑποβαίνειν pro Retrogradi ex hoc Gal.loco affertur,τοῖς γὰρ προϊοῦσιν ἐπὶ τὰ πρόσω μόρια,νεῦρα καὶ μύες,τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν ἐπὶ τὰ ὀπίσω διαπονεῖται πλέον. HINC Ὑπόβασις quod Bud. affert(ſed non exponens)ex hoc Greg.loco in Epitaphio in patrem ſuum,127, βαθμοῖς μετρούμενον καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit,ὑπόβασιν in ſchol.in Areopag. tanquam pro baſi poni.Heſychius autem ὑπόβαθρα exponit per ὑποβάσεις.cuius vocis & aliam apud eum ſignif.vide. ET Ὑποβάσιμον apud eundem,ὑπόβαθρον, de quo in proximè ſequenti.

C Ὑπόβαθρον,ου,τὸ,Fulcrum,vel potius Solum,vt inquit Cam. ſubiungens ex Xen.Apomnem. 2, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς,ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις,id eſt (eodem interpr.)Mollia ſtragula,& lectuli molles,& ea quæ lectulis ſupponũtur, vt mollia ſint curas. ET Ὑποβάθρα,Idem.Cyrill.ταύτην ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος,Hoc fulcrum & quaſi ſuſtentaculum. Ita vulg. lex.vbi ὑποβάθρα exponitur etiam Fundamentum, & Scabellum. Quidam verò & Subſellium interpretati ſunt.Vide Heſych.

¶ Βάσκω apud poetas pro βαίνω, vt Il. α, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε.

D quæ poſita ſunt ἐκ τοῦ ἀναλογικοῦ,q.d.Proficiſcere, vade. HINC Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exponitur περιέρχομαι,(id eſt Circumeo)& περιέπω. ET Ἐπιβάσκω quod actiua ſignif.ſumitur Il.β,—κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium. q.d. Imponere ſuper exitium,quaſi aſcenſum dando.Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis. ET Παραβάσκω apud eundem poetam,pro παραβάτης εἰμί.nam παρέβασκε Bud.exponit παραβάτης ἦν, id eſt (inquit) Dominus currus:cui ſubſeruit ἡνίοχος.

E ¶Βιβάω,βῶ, ET Βίβημι, pro βαίνω, ſunt itidem poetica. vnde Iliad. γ,μακρὰ βιβῶντα:at Il.η,v.213, Aiax ἤϊε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, id eſt magnis paſſibus gradiens,διϊστῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη.cui opponitur,ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.quod & ἐπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Euſtath. Citatur & ex Luciano βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσὶ, ſed hæc tamen (vt opinor) tanquam ex Homero ſumpta vſurpante, quæ alioqui ſoluta oratio non admittat.

C.ΠΡΟβιβάω,βῶ, Progredior.Idem quod προβαίνω.Od.ο, Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον.

F C.ΠΡΟΣβιβάω,βῶ, Accedo.Plato Phædro, αἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ. vbi Cornarius vertit, Quibus ſiquis fidem nõ habeat. Apud Ariſtophanẽ verò Auibus,καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, ſcholiaſtes exponit συνεφαρμόζει.

C.ΣΥΜβιβάω,βῶ,Vnà eo,Comitor.συμπορεύομαι. Heſych. ‖Item Συμβιβῶ σε pro συνάπτω σε,διδάσκω σε apud eundẽ. Suidas verò συμβιβῶ in futuro exponit διδάξω, ἐπιστήσω, νοῆσαι ποιήσω.

¶Βιβάσθω idem quod βιβάω, vt μακρὰ βιβάσθων,Il.ν.

G ¶Βιβάζω,F.άσω, Admitto, Admiſſario admoueo. vt Bud. exponit. Admitto animalia ad coitum, Camer. Ariſtot. hiſtor.anim. 6,de ſue,θύουσι δὲ οὐ δεῖ λῆθυς βιβάζειν· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἀναθυᾷ. ἂν δὲ ὀργῶσαι βιβάσῃ,μία ὀχεία ἀρκεῖ. Plinius lib.8, cap.51, Ne prima ſubatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plutarch.Lyc.καὶ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι. Et Βιβάζομαι Admiſſario admoueor, Ineor. Ariſtot. de aſina, τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Plut.Hell.Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγήνορος τέμενος τὰς οἶς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι.

H ‖Βιβάζω Budæo eſt etiam Ineo: & Varino πορεύομαι, περιπατῶ.

Βίβασις,εως,ἡ,erat(vt ex Polluce Camerarius refert)Laconicæ ſaltationis genus, quaſi admiſſionem dicas: & in hac victoribus præmia propoſita, nõ modò pueris ſed

virginibus etiam. Subſiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur ſaltus. Et refertur de vna huius generis ſaltatione inſcriptio, χίλια πόκα βιβάντες τᾶσδε πινακίδας ὀρχοῦντο. vbi Pollux addit, οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. ‖ Heſychio eſt etiam κοίτη, στιβάς. [A]

C. ἈΝΑβιβάζω, ab ἀναβιβάω: vt à βιβάω fit βιβάζω. Ipſum autem βιβάω à βάω, pro quo dicitur βαίνω. Eſt autem ἀναβιβάζω, Aſcendere facio, Impono, vt Ἀναβαίνω ἐφ' ἅρμα, Aſcendo currum: Ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, Aliquem aſcendere facio in currum, [B] Impono currui, Tollo in currum, vt Cicero loquitur. Sic ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν πύργον, & ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν ὄνον. Apud Herodotum, ἀναβιβάζω ἐπὶ τὴν πυρήν, Super ſtruem impono. ‖ Apud Xenophontem ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, Inſtruere equo, Dare equum. quod vulgò dicitur *Monter.* inquit Budæus. Apud eundē in Pæd. 6, σκοποὺς ἀναβιβάζων exponit Exploratores præmittens & præcurrere iubens. ‖ Metaphoricè vſurpauit Plutarchus ἀναβιβάζειν, dicens ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν pro Ornare honoribus. quaſi Aſcendere facere ad honores, [C] Excitare & erigere ad honores, Vel Promouere, ſeu prouehere ad honores.

Ἀναβιβάζειν τὸν τόνον Gaza vſurpat pro Reiicere accentum in præcedentem vocem, & quaſi retroiacere.

Ἀναβιβάζω, & frequentius in voce media Ἀναβιβάζομαι, Aſcenſurum produco, Prodire facio, Produco. Budæus quum παράγεσθαι interpretatus eſſet In mediū producere & excitare, atq; exēpla huius ſignificationis attuliſſet, ſubiunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur. id eſt excitare. Andocides, τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Citat alibi ex Demoſthene τὰ παιδία ἀναβιβάσεται [D] (pro ἀναβιβάσεται) & exponit In iudicium & in locum editum ſcandere faciet, vt ſint conſpicui coronæ populari, hoc eſt παραγήσεται. Exponit idem ἀναβιβάσασθαι, In iudicium proferre vel in concionem. Poſſumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem aliò producamus quàm in iudicium & concionem, vt opinor. Lucianus in Anacharſide, ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. vbi malè interpretati ſunt quidam ἀναβιβάζονται Conducunt. quaſi verò ἀναβιβάζονται idē eſſet quod μισθοῦσι. [E]

Ἀναβιβάζομαι, paſſ. Imponor, Attollor. ‖ Item In equum tollor, idem quod ἀναβάλλομαι, apud Xenophontem. ‖ Item Producor in medium.

C. 2. Ἐπαναβιβάζω, ſimpliciter pro ἀναβιβάζω. Sonat autem Superaſcendere facio. Thuc. 3, καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus.

C. ἈΠΟβιβάζω, Deſcēdere in terram facio. ἀποβαίνειν ποιῶ, vt exponit Thucydidis ſcholiaſtes, hoc in loco libri 7, ἐς τὴν Τανάγραν ἀπεβίβασεν αὐτούς. Latinè dicitur, Expono in terram. [F] Xenophon, Ἀλκιβιάδης δὲ ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Γαύρειον. Idem, τοὺς δὲ ὁπλίτας ἐς τὸν Κορησσὸν ἀποβιβάσας. Aliquādo vnico accuſatiuo, vt apud Plutarchum, καὶ ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Syneſ. autem dixit, τὴν τε ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαλεπῷ, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ᾐόνος ἀπεβίβασε. Sunt qui exponāt etiam, Traiicio, Tranſmitto.

C. ΔΙΑβιβάζω, F. άσω, Traiicio, διαβαίνειν facio, Tranſmitto, Budæus. Xenophon, καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herodot. διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per pōtes traducere exercitum. [G]

C. ΕἸΣβιβάζω, Inſcendere facio. Iſocr. De pace, καὶ τότε μὲν εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον.

C. ἘΚβιβάζω, E naui educo & emitto, Exire facio. ſic dicitur vt ἀποβιβάζω. vtroque enim pro eodem vtitur Xenophon in 1 Hellen. Budæus. Plato in Gorgia de gubernatore, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἷοι ἐνέβησαν. Sic Diodor. ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, προῆγεν ἐπὶ τοὺς ἴζους, Naui educens. ‖ Ἐκβιβάζειν verò τὸ πρόσταγμα, idem Budæus in Pand. exponit Exequi. paulo antè verò annotarat ex iiſdem Pand. [H] ὁ μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρεχόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα. quod eodem modo exponi poſſe videtur. VNDE Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei iudicatæ, Exequutor ſententiæ, Apparitor, Viator qui in ius vocat.

C. ἘΜβιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opponitur ἐξάγω. Bud. Pla. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Dem. ἐμβιβάζει αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου λόγους. Sic apud Xenophontem dicit quidam, πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Dioſcorides. lib. 2. capite. 189, ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ.

C. ἘΠΙβιβάζω, Aſcendere facio, Induco, Adduco. Plato Ep. 7, σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως, In nauiculam impoſitum eiecit cum ignominia. Lucæ 10, de Samaritano, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impoſitum ſuo iumento. Act. [illegible] κτήνη τε παραστῆσαι ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Vt impoſitum Paulum ſaluum perducerent.

C. ΚΑΤΑβιβάζω, Deſcendere cogo, Bud. Deduco. Plutarchus De virt. mulierib. καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἅπαντας ὁμαλῶς, ὀρύττειν ἢ φορεῖν ἢ κατάγειν ἠνάγκαζε τὸ χρυσίον. Idem Themiſt. καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς θάλατταν. Idē Camillo, καταβιβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὸ τεῖχος περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους, A præceptore pueros circa mœnia cauſa deambulandi atque ſeſe exercendi, produci. Syneſ. cum accuſ. & genit. dixit, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Dioſc. verò καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum.

C. ΜΕΤΑβιβάζω, Traſfero, Auerto, Aliò abduco, Budæus. Plato lib. 7 De rep. μετὰ γὰρ τοῦτο μεταβιβαστέοι ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο. Idem Gorg. μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πείθοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο ὅθεν ἔμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι. Ariſtoph. Pace, νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. quod Referre in melius Virgilius dicit. Eſt etiam Ab opinione deduco, μεταπείθω, vt Bud. ex Alex. Aphrod. in Top. interpr.

C. ΠΡΟβιβάζω, Produco. Act. Apoſt. 19, ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, Ex turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Iudæis. In quo ſignificatu metaphoricè etiam capitur. pro Propono, Ob oculos pono: vt Deut. 6, προβιβάσεις αὐτὰ τοὺς υἱούς σου. ‖ Item Produco, id eſt Impello & porro ire facio, Promoueo, hoc eſt augeo & ad ampliora proueho. vt Bud. interpr. in hoc loco Gregor. δέον κατὰ μικρὸν προάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. Item Proficere facio & progredi. Xen. Apomnemon. 1, εἰ δὲ δὴ ἡ ἐγκράτεια καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμα δοκεῖ εἶναι, ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προυβίβαζε λέγων εἰς ταύτην τοιάδε. id eſt, Si temperantiores reddebat diſcipulos Socrates. Sic Æſch. τῷ λόγῳ προβιβάζων ὑμᾶς. vbi προσβιβάζων legitur. Hactenus Bud. Quo ſenſu Produco etiam apud Lat. nos vſurpari quidā tradunt. vt Ad Herenn. lib. 4, Vt productus ſtudio & viribus vltrà facilè procurras. Et Plinius lib. 9. cap. 35, Penè hiſtrioni comparatus, & quidem nulla ſponſione ad hoc producto. Cliens itidem & litigator (vt tradunt vulg. lexica) patroni cauſam acturi os faciens atque inſtruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eodem ſenſu Herodias Matth. 14 dici poteſt προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. ‖ Προβιβάζειν etiam (vt eadem lex. docent) dicuntur perorigæ qui equas ſubmittunt equis, aliaque id genus iumenta. Apud Ariſtotelem verò neutraliter pro Prius inire capitur in 5 De hiſt. anim. de apro, ὀχεύειν δὲ εἰώθη χορτασθείς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλην.

C. ΠΡΟΣβιβάζω, Admoueo, Adiungo, Accedere facio, Promoueo, Siſto, Statuo, Loco, Bud. Plut. Pōpeio, ὡς οἱ μὲν ταῦτα παραβάλλοντες αὐτῷ καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι. id eſt, Proximum facientes, vt Bud. exponit. Item Incito, Impello, Adduco, verbis videlicet. Lucianus Anacharſ. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων. Sicut etiam apud Ariſtophanem Bud. interpretatur Adduco, πείθω, qui in Equitibus dicit Εὖ προσβιβάζεις μ'. vbi tamen Schol. habet præter πείθεις, πραΰνεις, etiam σχάζη.

C. ΣΥΜβιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœduſque adduco. Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Heſychius. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. hoc eſt συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε: vt Budæus ex Gregorii quodam loco exponit. Damaſc.

de elementorum concordia, εἰ μή τις παντοδύναμος δυνά- A
μις ταῦτα συνεβίβασε. Apud eundem Thucyd. συνεβιβά-
σθησαν, Pacti ſunt, Conuenerunt. Item συμβιβάσθαι ἐπὶ
τούτοις, De his conueniſſe atque tranſactum eſſe. In
qua ſignificatione neutraliter etiam reperitur apud
Platonem De rep.lib. 6, μνημονεύεις ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς
διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύ-
νης. id eſt, Inter nos conuenit, vt Bud. interpr. ‖Item
Compingo, Coagmento. Bud. Fabri enim lignarii ſeu
tignarii ligna συμβιβάζουσι quum illa inter ſe commit-
tendo aptandóque coire faciunt. Sic apud Paulum epi- B
ſtola ad Coloſſ. cap. 2, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συν-
δέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξη-
σιν τοῦ Θεοῦ. vt & ad Epheſ. 4, ἐξ οὗ [Χριστοῦ] πᾶν τὸ σῶμα συν-
αρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. ‖Item Accōmodo &
ad cohærentiam adduco, Conuenire facio, Confero,
Bud. ex Gregor. contra Iul. ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συν-
αρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ πνεύματος. hoc eſt, συμβαίνειν
ἀποφαίνων, Ex variis prophetarum oraculis canticū v-
num cōponens & coagmētans. At Act. Apoſt. 9, συνέχυ-
νε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι C
οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, eidem Budæo ſignificare videtur Ex
collatione ſacrorum vaticiniorum docens & probans:
quemadmodum apud Platonē Hipp. min. διαπυνθάνομαι
καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, Mente re-
colo quæ dicta ſunt, eáque inuicem confero, vt, ſi con-
ſentanea ſint, intelligam. ‖Item Coniicio. ſic enim
capi Act. Apoſt. cap. 16. Bud exiſtimat, ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶ-
δεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβά-
ζοντες ὅτι, Ex inſomnio Pauli atque iis quæ nobis acci-
derant, coniicientes. συμβάλλοντες. ‖Item Doceo, In- D
ſtruo, vt Bud. apud Eſaiam 40 exponit: & Suid. itidem
διδάσκω, διαλέγομαι. 1 Cor. 2, τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμ-
βιβάσει αὐτόν;

Συμβιβασμὸς, οῦ, ὁ, Pactum, Tranſactio, Concordia. Διά-
λυσίς ἐστιν ἀμφιβαλλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Budæus
ex Pand. ET Συμβίβασις, εως, ἡ, πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. vt
Heſych. explicat. In hoc verò apud Suidam loco εἰς συμ-
βίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος, idem videtur ſigni-
ficare quod συμβιβασμός. ET Συμβιβαστικὸς, οῦ, ὁ,
Pacificatorius, Bud. Plutarchus in Alcibiade, καὶ πρὸς E
πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἥκειν λέγοντες, Ad
quanuis pacificationem, ſeu (vt vulg. lexica exponūt)
Ad quodcunque fœdus.

C. ὙΠΕΡβιβάζω, Traduco, Traiicio, Transfero, Tranſcen-
dere facio, vt vulgata lexica exponunt. VNDE
Ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos:
vt quum vel accentus vel litera ex vna ſyllaba in aliam
traducitur: quemadmodum in ἤγρα, quod fit ex ἐγώ,
in κραδία prò καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri
ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat quum κάρτιστος ponitur pro F
κράτιστος.

C. ὙΠΟβιβάζω opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. ſcri-
bit. Pol. διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔστι δὲ τὸ
διϊστάντα τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπε-
τῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur
quum ſe ſubmittit ſeſſori. ‖ Eſt etiam Subduco.
Dioſc. lib. 3 cap. 35 de tragorigani ſpeciebus, ὑποβιβά-
ζουσι γὰρ τὰ χολώδη. VNDE Ὑποβιβαστικὸς, οῦ, ὁ, Sub-
ducendi vim habens. ‖Ὑποβιβάζω Heſychio eſt quo-
que ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω. G

ΠΡΟ´ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, Pecus. Πρόβατα (inquit Camer.) pla
cet grāmaticis appellatas eſſe omnes pecudes, eo quòd
priores βάσεις, id eſt gradus, alii ſequantur. Sed propriè
oues πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quàm autē latè pa-
teat hoc vocabulum, & vnde hanc ſignificationem ac-
ceperit, vide apud Etymologiſten & Euſtathium. Cæte
rùm Hipp. quoque in lib. De artic. πρόβατα nominaſſe
πάντα τὰ βοσκήματα autor eſt Galenus. A B eadem autem
origine eſt πρόβασις apud Homerum pro prouentu ſeu
reditu quem ex pecoribus aliquis habet. Odyſſ. β, v. 75, H
Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi Euſtathius κει-
μήλια eſſe ait τὰ κείμενα, addens, τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα: at
πρόβασιν, inquit, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτοκίνητα, videlicet τὰ διὰ πο-
δῶν προβαίνοντα. vnde peculiariter per excellentiam vo
cata ſint πρόβατα. Hæc ille. Galli certè hodiéq; *biens meu*
bles & immeubles itidem nuncupant, paulo tamen aliam A
huius appellationis rationem ſequentes.

Πρόβατον, Ouis. Theophylactus epiſt. 2, ὁ ταξίαρχος τῶν
προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπώλωλε. Et apud Lucianū
paſſim, itémque apud alios. ET Προβάτιον dimi-
nutiuum, Ouicula. Ariſtoph. Pluto prouerbialiter προ-
βατίου βίον λέγεις, pro μωροῦ, id eſt ſtulti. De qua metaph.
lege Eraſmū. Hippocr. generali itidem ſignific. in li-
bro De ſacro morbo, οὐ γὰρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον
οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες. Niſi fortè πρόβατον ibi reponen-
dum eſt. B

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, ET Προβατοπώλης pro eodem a-
pud Heſychium, Ouium venditor, vel Pecudum ven
ditor. Vtitur autem ſæpe Chryſoſtomus nomine προ-
βατοπώλης.

Προβατικὸς, κὴ, κὸν, Ad oues ſeu pecudes pertinens. q. d. O-
uiarius, ſeu Pecuarius. Eupolis impropriè προβατικὸν χο-
ρὸν appellauit τὸν ἐξ αἰγῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα (vt
legūt Ioh. 5, Cyrillus, Chryſoſtomus & Theophylactus)
pecuaria piſcina, id eſt, Ex qua potare & in qua merſari
pecudes ſolebant. Vide plura in Bezæ annot. C

Προβάτειος, Ouillus. vt Ariſtot. De animal. 3, προβάτειον γά-
λα, Ouillum lac. Sic προβάτειον ἦθος, Ouilli mores, pro-
uerbialiter pro ſimplicibus ſeu fatuis.

Προβατώδης, Oues imitans: vnde προβατώδης exponitur
εὐήθης, item μωρὸς, inquit Bud.

Προβατεὺς (SEV Προβατευτὴς, apud Poll.) Ouium paſtor,
Opilio. ET Προβατεία, Pecuaria, vel res pecuaria, in-
quit Bud. ſubiungens ex Plut. in Solone, τοὺς ἐπὶ ταῖς νο-
μαῖς τε καὶ προβατείαις διατελοῦντας, quos ἀπὸ τῶν γεωργῶν
diſtinguit. Ariſtot. νομαδικὸν πλῆθος appellat. Idē, προ- D
βατεία, inquit, & κτηνοτροφία, Plutarcho in Publicola,
Res pecuaria, vel potius Fœtura ouilli pecoris. ET
Προβατευτικὸς, κὴ, κὸν, vnde προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria
ars, Xen. Œcon. ET Προβατεύσιμος, vt apud Philo-
nem προβατεύσιμος πόα vel προβατευσίμη (nam vtroque
vtitur) Ouibus aptum gramen, ſeu vtile. q. d. pecuariū
gramen.

Προβάτημα, ατος, τὸ, idem quod πρόβατον. Heſychius plur.
προβατήματα exponit πρόβατα.

ἈΜΦΙΣΒΗΤΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, tanquam ἀμφισβατέω, quod E
& Suidas habet. (ἀμφισβατεῖν autem ſine σ apud Heſych.
legitur, cui τὸ ἀμφισβητεῖν ſignificationem tribuit) Ἀμ-
φισβητεῖν inquit Suid. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν,
καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit & Etymolog. huius etymi, li-
cet alia ponat: quæ non refero, quod planè iudicem fu
tilia. Ἀμφισβητεῖν, Controuerſari, Cicerone interprete.
nam hunc Platonis in Protagora locum, ἐγὼ μὲν καὶ αὐ-
τὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλή-
λοις, καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή: ita ver-
tit (vt Priſcianus refert) Nunc à vobis Protagora & So- F
crates poſtulo, concedatis alter alteri: & inter vos de
huiuſcemodi rebus controuerſemini, non cōcertetis.
Dedit autē fortaſſis hic Plat. locus occaſionē grāmati-
cis huius diſtinctionis, ἀμφισβητεῖν, ἐπὶ φίλων: ἐρίζειν, ἐπὶ
ἐχθρῶν. Ἀμφισβητῶ σοι vel πρός σε, Tecū cōtendo. & ἀμ-
φισβητῶ σοι τοῦτο, vel τούτου, vel περὶ τούτου. ſed vſitatiores
hæ duæ poſteriores cōſtructiones. Ariſtot. Pol. 3, ἀμφισ-
βητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα, De rei æqualitate inter
ſe contendunt. Alibi autem dicit ἀμφισβητοῦντα τῆς ἰσότη-
τος τῆς πολιτείας. Iſocrates, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, De im-
perio tecum contendo. Idem, ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου.
Idem, περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι. Budæus autē,
ἀμφισβητῶ σοι τούτου, καὶ δικάζομαι, ait ſignificare, Conten
do, Ambigo, vt Cicero loquitur. hoc eſt, ἐγκαλῶ, Certo,
Litigo. Et addit, Ἀμφισβητῶ περὶ τούτου, & πρὸς τοῦτο, Non
admitto, Non concedo. Hæc Budæus. Sed videndum
eſt quomodo & ſignificationes & cōſtructiones huius
verbi (quod frequentiſſimè apud Græcos ſcriptores oc
currit) ſint diſtinguendæ. quam rem tractauit nemo,
quod ſciam. Dico igitur ἀμφισβητεῖν aliquando ſignifi-
care Contendere de re aliqua, id eſt diſceptare, aliter
videlicet de ea ſentientem quàm alii: id eſt, vno verbo,
Contrŏuerſari: eóque ſenſu ἀμφισβητεῖν vſurpari in loco
Platonis primùm hîc citato: & hîc apud Ariſtotelem,
vbi ei opponit ὁμολογεῖν, Rhet. 1, ἐπειδὴ πολλάκις ὁμολο-

A γοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Habet verò in hac ſignificatione alias cōſtructiones præter iam à nobis poſitas. Nam & datiuo rei iungitur. vt Ariſtot. Ethic.6, ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, Controuerſatur de iis quæ euidentia ſunt. vel, Adducit in controuerſiam ea quæ, &c. aut, Vocat in cōtrouerſiam. vel Contendit de iis, &c. Idem verò ſignificat ἀμφισβητεῖν πρός τι apud Platonem, in hoc quem Budæus citat loco ex eius Philebo, ὅρα οὖν, ὦ Πρώταρχε, πρός τινα λόγον τὸν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν. licet hîc Budæus velit ἀμφισβητεῖν πρὸς τὸν λόγον, ſignificare, Non admittere, Non concedere. Sed qui de re aliqua controuerſatur, eam non admittit nec concedit, eique refragatur, & reclamat. vnde ἀμφισβητεῖν quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Iungitur verò ἀμφισβητεῖν & cum infinitiuo, ac tum per verbum Contendo aptiſſimè interpretari poſſumus. vt apud Demoſthenē in Paragr. ad Apat. ὅτι ἠμφισβήτησεν ἐσεῖ μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτοῦ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, Contendo te non vera dicere: ſi modò rectè legitur hic locus in vulgatis lex. Græcol. vbi & hic Chryſoſtomi De ſacerdotio locus citatur, in quo ἀμφισβητῶ cum infinitiuo itidem iungitur, ſed loco genitiui poſito, præcedente articulo τοῦ. ita enim legitur, ἀμφισβητήσεις ἡμῖν τοῦ μὴ καλῶς ἠπατῆσθαι.

Ἀμφισβητῶ, Contendo in iudicio, Litigo, Ambigo. Iſocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, Noli ad gratiam de iis de quibus inter ſe ambigunt, ſententiam ferre. vel de quibus inter eos ambigitur. Ariſtot. Pol.4, οὐ γάρ πω κρίσις γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος. D

Ἀμφισβητῶ τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vendico. vt apud Themiſtium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, pro Si rem vendicarem mihi, vt Budæus in lexico interpr. apud Demoſthenem in epiſt. Phil. ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Iſocrates, ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου. Idem, τῶν δὲ καταλειφθέντων ἦλθεν ἀμφισβητήσουσα. Idem in Euagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Ariſtot. Pol.3, ἀμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα. qui tamen locus & aliam admittit interpretationem. Additur interdum E datiuus perſonæ, vt apud Iſocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exponitur etiam, Dubito de tuo principatu. ſed hæc expoſitio mihi planè videtur reiicienda. Notādum eſt autem affinem eſſe hanc ſignificationē proximè præcedenti, qua ἀμφισβητῶ ponitur pro Contendo in iudicio, Litigo. nam ferè fit vt de iis litigemus, & apud iudicem contendamus, quas nobis vendicamus, & de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβητῶ τοῦτο, Contendo de hoc F tanquam ad me pertinente, non quòd verba hæc, Tanquam ad me pertinente, ſit neceſſe adiungere, quum ipſos autores interpretamur: ſed vt diſtinguam hanc verbi Contendo ſignificationem à præcedentibus. Occurrunt verò multi autorum loci in quibus hoc facilè ſubauditur. verbi gratia, in hoc quem Suidas ex autore non nominato profert, ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβητῶν ταύτης, id eſt, Ptolemæus autem ſciens ſuos maiores cauam Syriam tenuiſ- G ſe, magnos apparatus faciebat, de hac contendens. Hîc nihil opus eſt dicere, de hac contendens tanquam ad ſe pertinente: quum id facilè ſubaudiatur ex eo quod præceſſit, Sciens ſuos maiores eam tenuiſſe. Iam verò & ex eo Demoſthenis loco quem paulo antè citaui, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, videtur poſſe colligi, ἀμφισβητεῖν nos ſolere (certè debere) τῶν ἡμῖν προσηκόντων. Perinde acſi dictum fuiſſet, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, ὡς προσηκόντων. Sæpe autem in hac ſignificatione genitiuum habet. Ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου, H vide apud Suidam in ἀμφισβητεῖν, & apud Budæum in Comm. in παρακαταβάλλειν.

Ἀμφισβητῶ, Dubito, Ambigo. Ariſtot. Rhet.1, καὶ ἀμφισβητοῦντες πρὸς ἥκασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Poſſit ἀμφισβητοῦσι accipi pro dubitant & in illo eiuſdem loco, modò citato ex Rhet.1, ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν.

Ἀμφισβητεῖσθαι, Ambigi, In controuerſiam venire, In cōtrouerſiā adduci, aut vocari. vt τοῦτο ἀμφισβητεῖται, Hoc controuerſum eſt, De hoc eſt controuerſia, De hoc cōtenditur. Demoſth. contra Timocratem, ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν, Siquid autem in cōtrouerſiam veniret, diſceptationem in iudicio conſtitueres. Vt autem ὁμολογεῖν & ἀμφισβητεῖν oſtendi apud Ariſtotelem B opponi, ſic ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον apud Iſocratem tanquam contraria ponuntur in Archidamo non ſemel. ἠμφισβητημένα, Res quæ in controuerſiam fuerūt adductæ, Res controuerſæ, vel De quibus diſceptatum fuit. ‖ Ἀμφισβητούμενα κατὰ σπονδὰς apud Thucydidē exponitur, Res quæ ex fœdere repetuntur. Sed vt diximus ἀμφισβητεῖν τινος verti aliquando Vendicare ſibi quidpiam, ita hîc ἀμφισβητούμενα poſſet reddi, Quæ vendicantur à quibuſdam, Quæ ſibi quidam vendicant ex conditionibus fœderis.

C Ἀμφισβητοῦμαι, Controuerſiam patior: vt inquit Budæus, citans hunc Demoſthenis locum in paragr. ad Apaturium, ὁ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητηθεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀποστερηθεὶς αὐτοῦ, οὐδὲν ἧττον τὴν ἀπόφασιν ἐποιήσατο. Vbi veteres codices non ἀποστερηθεὶς habent (vt legit Budæus, ſequēs vulgatas editiones) ſed ἀπορρηθείς: quæ lectio in alterius locum reponēda eſt. Cæterùm malim ἀμφισβητοῦμαι interpretari Controuerſia mihi mouetur, quàm Controuerſiam patior.

Ἀμφισβήτημα, ατος, τό, Controuerſia, hoc eſt Res de qua diſceptatur iudicio, inquit Budæus: reſtringens controuerſiæ nomen, & id accommodās ad locos eos in quibus ἀμφισβήτημα de re ea dicitur de qua in iudicio diſceptatur. quum alioqui ἀμφισβήτημα tam latè pateat quàm Latinè controuerſia.

Ἀμφισβήτημα, Quæſtio inter diſputantes agitata.

VNDE Ἀναμφισβήτητον, Non controuerſum, Quod conſtat & conuenit.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controuerſatio, Diſceptatio, Contentio. Item Dubitatio. Iſocr. in Archidamo, περὶ μὲν ἄλλων τινῶν ἀμφισβήτησις ἐγένετο. Idem in Panath. λόγους ἐπαμφοτερίζειν δυναμένοις, καὶ πολλὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντας. Idem Ad Nicoclem ἀμφισβητήσεις & διαλύσεις inter ſe opponit.

Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuerſus, In controuerſia poſitus, De quo controuerſia eſt, De quo diſceptatur. vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. A Budæo exponitur Cōtentioſus, Cōtrouerſioſus: ſed malim Cōtrouerſus cum Cicerone dicere. τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας, Xenoph. Hell.3. Apud Demoſthenē Pro corona, ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν, In controuerſo erāt, pro In controuerſia poſitæ erant. vt ſi dicas In ambiguo eſſe, vel in dubio, pro Ambiguum eſſe, vel Dubium eſſe.

Ἀμφισβητητικός, οῦ, ὁ, Cōtentioſus, id eſt Cōtentionibus deditus. Ἀμφισβητητικὸς (inquit Budæus) dicitur ὁ ἐριστικός, ὁ ἀντιλογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, Acer & Argutus in diſceptationibus.

ἈΜΦΊΣΒΑΙΝΑ, ης, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quaſi vtrinquegrada. dicitur enim antrorſum & retrorſum incedere: geminum habēs caput. Heſychius tradit, illā cauda etiam iter facere: adeo vt quibuſdam dubium ſit num duo habeat capita. Verùm Nicander ἀμφικάρηνον vocat, id eſt bicipitem, ſcribens in Theriacis, Τὴν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινυθοῦσαν Δήεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρήν. Euſtathius, ἀμφίσβαινα, ὄφις ἑκατέρωθεν βαίνων, ex aduerbio ἀμφίς. Heſychius tamen ait ſcribi etiam ἀμφίσμαινα, cuius ſcripturæ Nicandri ſcholiaſtes nō meminit. Apud Etymologicum legitur & ἀμφισθμαινα.

ΒΑΔΊΖΩ, Vado, Eo. Demoſth. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idē, βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Aduerſus nos tendere. Plutarchus Publ. βαδίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα. Et cum πρός, item εἰς, apud eundem, vt in Lycurgo, βαδίζει πρὸς οἰκίαν. Idem in Fabio, βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα, Ad rempub. ſe confert. βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in vulg. lex. Greſſus ad numeros glomerare: cui opponitur apud Athenæum, βαδίζειν ἀρρύθμως. In iiſdem βαδίζει πρὸς φῶς, præuio lu-

mine iter facere. ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, ex Xenoph. A Et ὁδῷ βαδίζειν ex Luciano: quod tamen aliter ſumitur. Sed & βάδιζε δεῦρο pro Huc ades, ex Ariſtophane. Et πόθεν βαδίζεις, ſed ſine autore. Dicitur autem & de brutis βαδίζειν. Xenophon de lepore, ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, τηδ᾽ ἄν βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Vt autem βαδίζω, licet neutrum, in βαδιοῦμαι exit, ita & aliis verbis idem vſuuenire docet Budæus pag. 895. Cæterùm perperam Suidas βάδος à βαδίζειν deducit, quum contrà βάδος, ſicut & βάδην præcedere, & hæc à βαίνω deduci, ab his autem βαδίζω, maniteſtiſſimum ſit. nam ſicut à τείνω B fit τάδην, ſic à βαίνω fieri βάδην, Etymol. quoq; fatetur. At Euſtathius à βάδος vult factum eſſe βάδω, ex quo deriuatum ſit βαδίζω. Suſpicatur autem βάδος vocabulũ eſſe ab Ariſtophane iocosè fictum, vbi dicit τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. Quod perinde eſſe puto ac ſiquis Latinè dicat, Hanc viam viamus vel (minus licenter) Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus.

Βαδιστέον, Vadendum eſt, Eundum eſt. Plutarchus Galba, εἶπε γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα βαδιστέον. Et βαδιστέα Atticè C pro eodem, Ariſtoph. Acharn.

Βάδισμα, ET Βαδισμός, ET Βάδισις, Inceſſus, Greſſus. Luc. τὸ σχῆμα ἀσελγὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα. Addit Bud. accipi βάδισμα à Demoſthene pro modo ingrediendi. Pro Βαδισμὸς autem in vulg. lex. affertur ex Nazianzeno, βαδισμὸς, ἡ ἀπ᾽ ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Ariſtoph. in Pluto, βάδισιν ποιεῖται, id eſt Graditur. Ex eodem citat Bud. δῆλος πρόδηλα τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. vbi βάδισιν ingreſſum ſeu gradum eſſe tradit.

Βαδιστὴς, Curſor, δρομεύς. ex Euripide.

Βαδιστὸς, ET Βαδιστικός. Exponitur βαδιστὸς in vulg. lexicis D Per quem incedi poteſt, ſed ſine exemplo. Βαδιστικὸς autem apud Ariſtophanem habetur in Ranis pro eo qui ferendo ambulationis labori eſt idoneus. Gallicè, *grand chemineur*.

C. Ἀποβαδίζω, Abeo. Diſcedo. vt εἶμι, Eo: ἄπειμι, Abeo. Exponitur tamen Eo, tanquam ſignificationem ſimplicis habens.

C. Διαβαδίζω, Pertranſeo. Bud.

ΒΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, Paruus, (Etymologiſtes à βαίνω deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint) Βαιὸς ἰδεῖν, E Paruus aſpectu. βαιὸς πέτρος, paruum ſaxum, id eſt corroſum, vt exponunt vulgata lexica, & κατὰ βαιὸν id eſt κατὰ μικρὸν apud Dionyſ. De ſitu orbis. Oppian. in cõparat. dixit βαιοτέροισι τ᾽ ἐφωπλίσσαντο λαγωοῖς, In minores lepores armantur. Βαιὸς pro Modicus, Paucus, ſeu (quod propriè βαιὸς ſignificare Suidas dicit) Vnus, accipitur in hoc Sophoclis loco, πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων λοχίτας ἄνδρας; Idem Aiace, Ο δ᾽ εἶπε πρὸς με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνούμενα. Et aduerbialiter apud eũdem, Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid tam parum curas?

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν eſſe tradũt F vulgata lexica ex grammaticis, τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἄβαιον ὅ ἐστιν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η à βαιὸς factum. Alias etymologias vide apud Heſychium & Etym. Il. β, ἔσσεται οὐδ᾽ ἠβαιὸν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον.

ΒΑΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, Glans. Propriè quercus fructum eſſe volunt: deinde ad ſimiles aliarum quarundam arborum fructus transferri. (imò Marcellus tradit fructus lõgiores hoc nomine contineri: quemadmodum glandis appellatione apud iuriſconſultos Latinos omnes ferè fructus, vt quidam tra G dũt) vnde βάλανοι δρυϊκαὶ, πρίνιναι: & Σαρδιαναὶ quæ caſtaneæ (vt Plinius docet) dicuntur, & Εὐβοϊκαὶ, pro iiſdem: itẽ βάλανοι φηγοῦ, & φοινίκων (quæ compoſ. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι, quáſque balanos etiam populari nomine vocari autor eſt Plin.) & Διὸς βάλανοι, quas Dioſc. caſtaneas vocat, Hermonax autẽ & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos eſt etiam celebris βάλανος μυρεψική, quam Plin. & Aet. μυροβάλανον voce compoſita dicunt: Glans vnguentaria: fructus arboris myricæ ſimilis, magnitudine auellanæ nucis: quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam naſcatur, Αἰθιοπική, Θηβαϊκή, Ἀραβική, Πετραία, Συριακή, & Αἰγυπτία dicta eſt (vt

Gorr. teſtatur) addens falsò quoſdam opinari eſſe eam quæ hodie nux muſcata nominatur. Βαλάνου πίεσμα huius glandis ſuccus, vel eiuſdem expreſſæ retrimentum, vt idem autor docet. VNDE Βαλάνινος, Qui è glãde hac fit. vt βαλάνινον ἔλαιον, Oleum è glande vnguentaria ſeu myrobalano factum. Βάλανος eſt etiam Glans, id eſt, arbor ipſa glandifera: & ſpecialiter arbor quædã apud Theophr. lib. 4, cap. 2, quam à fructu nomen obtinuiſſe ſcribit. De qua apud ipſum plura reperies.

Βάλανος eſt etiã ex aquatilium animantiũ genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνοις ὁμοιότητος, vt Athen. indicat: quem conſule lib. 3, & Ariſtot. lib. 4 anim. Plinius quoque balani meminit. ¶Eſt præterea medicamentũ quod in glandis formam effictum, ſedi imponitur ad deiiciendam aluum. quo ſignificatu collyrii voce abuſum eſſe Columellam lib. 6. cap. 6, Cæliúmque Aurelianum medicum βάλανον tranſtuliſſe collyrium, id eſt glandem quæ podici ſubiicitur, tradunt vulg. lex.

Eſt item extremi penis carnoſa ſubſtantia in glãdis ſimilitudinem facta, vtrunque penis meatum, quem natura vrinæ & ſeminis communem effecit, complectens & ambiens. Gorr. VNDE Βαλανοβόρον, Glandiuorum, Diogenes cinædum quendam appellaſſe fertur: quo ſenſu Martialis quoque Paſtas glande nates dixit. ET Βαλανίζω, F. ίσω, Glandem ſedi ſubiicio, vt medici loquuntur. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐκ στέατος καὶ κηροῦ προμήκους πλάσματος, ᾧ ἀντὶ κλυστῆρος χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης ἔφη. Poll.

Βάλανος, Obex, Peſſulus, μοχλός. propriè verò Ariſtophanes & Thucyd. ſchol. eſſe vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον, quod & μάγγανον vocetur. Ferrũ quod init μοχλὸν, & à claue ducitur ac reducitur. vulg. lex. Thucyd. τὰς πύλας ἔκλεισε, συγκλῄω ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A QVO Βαλανάγρα, ας, ἡ, Clauis dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xenophon Hell. 5, παραδοὺς αὐτοῖς τὴν βαλανάγραν τῶν πυλῶν. ET Βαλανόω ῶ, F. ώσω, Obice traiecto obſero. βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. vt Ariſtoph. ſchol. annotat in hunc Auium locum, Καὶ νῦν ἅπαντ᾽ ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις Καὶ βεβαλάνωται.

Βάλανοι ſunt etiam Heſychio τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον. ψέλλια Suid. exponit.

C. Βαλανηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiuorus, Qui glandibus veſcitur. Plutarchus Caio, μάλιστα τιμήσας δ᾽ Ἀρκάδας τὴν δρυῶν, βαλανηφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμῷ προσαγορευθέντας.

C. Βαλανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiferus. βαλανηφόροι φοίνικες apud Athenæum.

Βαλανηρά, τά, Quæ in glandario genere comprehenduntur, vt σιτηρά, σιτώδη, καρυηρά, βοτρυηρά, σταχυηρά, Theophr. & ὀστρακηρά, Ariſtot. Ita Bud.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura eſt, vt ex Gaza exponunt vulg. lex. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes.

Βαλανίζω, Glandes excutio. Eraſmus in Prouerbio, Aliam quercum excutere. Epigramm. lib. 2, Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε Μενέδημον. Vide βαλανίζω ſuprà, alia ſignif.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τὸ, Balneũ, Balneũ. dictũ volũt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν. Suidas enim glandibus veteres veſci ſolitos fuiſſe docet, earúmque putamina ſuccendiſſe. Plut. οὔτε γὰρ βαλανείου (φησὶν ὁ Ἀρίστων) οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. Athen. lib. 8, ἀκηκοὼς ὡς σπανίως ἐσῶθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ.

C. Βαλανειόμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Athen. lib. 11, epithetũ hoc eſſe dicit φιαλῶν apud Cratinum, inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ſimiles eſſent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ ſimilis eſſet: vel ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις: vel διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ τοῖς σχήμασιν ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ᾽ οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Has eaſdem ab Ione μεσομφάλους dictas fuiſſe idem Athen. docet.

H Βαλανεύς, έως, ὁ, Balneator. Plato Pol. 1. Eſt etiam πολυπράγμων, περίεργος, Heſ.

Βαλανεύω, F. εύσω, propriè Aquam in balneo miniſtro: deinde de quouis miniſterio dicitur. Ariſtoph. Pace, Ἀλλ᾽ εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ μαυτῷ βαλανεύσω, Ipſe mihi miniſtrabo. διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. ἀπὸ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιχεόντων ὕδωρ

ἢ τοὺς βαλανείοις κρυπτόντων.vt ibidem ſchol.explicat. He A
ſychio eſt etiam χαμαιπεριφωνεύομαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν περιχέωσιν τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι.

Βαλανείτης,ου,ὁ,Balneator.quem παραχύτην vulgò dictum fuiſſe Suidas indicat. Item πολυπράγμων, περίεργος,vt tradit Heſychius. ET Βαλανειώτης, pro eodem, Suidas.

Βαλανὶς,ίδος, ET Βαλάνισσα,ης,ἡ,Balneatrix.

ΒΑΛΛΩ, Iacio, Iaculor. Quod poſterius exiſtimo primæ & primariæ verbi βάλλω ſignificationi reſpondere.vt enim dicitur Iaculari ſaxa,Iaculari B ferrum,Iaculari fulmen,& Iaculari aliquem ſaxis, ferro,fulmine,eodem modo βάλλειν λίθον & βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci.Sed poſterior hæc conſtructio verbi βάλλω nihilo eſt infrequentior altera, imò verò & frequentior:quod contrà in verbo Iaculor vſuuenit. Adde quòd Iaculor poeticum eſt potius quàm oratoriũ, quum βάλλω contrà vtriſque ſcriptoribus peræquè ſit in vſu.Sic autem & verbum ἀκοντίζω (cui ad verbum reſpondet Iaculor) vtroque modo conſtrui, docui ſuo loco.Sed exemplum huius conſtructionis βάλλειν λίθον C aut πέτρον,pro Iacere lapidem , ſimpliciter, vix puto apud Homerum reperiri poſſe,præſertim quum ſcribat Euſtathius pag.451 quoſdam negaſſe Homerum ponere βάλλειν pro ἀφιέναι ſimpliciter: quibus & ipſe ſubſcribere videtur.atque adeo in hoc loco Il.ε, Χαλκὸν ἐνὶ ςήθεσσι βαλὼν,exponit βαλὼν non ſimpliciter ἀφεὶς ſed ἐπιτυχῶς ἀφείς. ita enim eius verba intelligo,pag.551. Sunt tamen qui Iliad.γ, — πρόσθε δολιχόσκιον ἔγχος Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην, (qui verſus repetitur ſtatim pòſt, mutato duntaxat Ἀτρείδαο in Πριαμίδαο) interpretentur, Et iecit ſeu coniecit [haſtam] in D clypeum.Sunt & qui reddiderint,eodem ſenſu,Et iecit tragulam per clypeum.(notandum eſt autem eos repetere accuſatiuum ἔγχος) Sed Euſtathius videtur cenſuiſſe exponendum ἐπέτυχε τῆς ἀσπίδος,id eſt,Ipſe attigit clypeum,vel (vt quidam) Confixit. Quod Latinum verbum non probo, quum ἐπιτυγχάνειν opponatur ſimpliciter verbo Aberrare. Videtur autem illa cõſtructio cum κατὰ,ſimilis eſſe noſtrati, quum dicimus, *Il a frapé contre le bouclier*. Cæterùm exempla certiſſima huius E ſignificationis verbi βάλλειν,videlicet pro ἐπιτυγχάνειν, proferam paulo pòſt , vbi de eo loquar ſolum perſonæ accuſatiuum habẽte. Vt verò dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod iaculari poſſumus,ſic & metaphoricè βάλλειν λόγον.vt apud Gregorium in Baſil.epit. οὐδὲ ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον.Inuenitur & βάλλειν τὸν σκοπὸν,de quo poſtea. Alterius autem conſtructionis non deſunt apud hunc quoque poetam exempla.nam vt Xenoph. dixit βάλλειν βώλῳ, & Euripides βάλλειν πέτροις, Iaculari F aliquem ſaxis,id eſt Iaculari ſaxa in aliquem(pro quibus frequentius eſt Petere lapidibus ſeu Impetere, aut Inceſſere)ſic & ille,Iliad.γ, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.Sic apud eundem Il.ν,legimus, Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.Et Il.χ, — ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλών. Sed & βέλεσιν βάλλεσθαι legitur Odyſſ.π. Tale apud Theocritum, Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον. Et βάλλω σε στεφάνοις, in Epigr. Dicitur etiam metaphoricè λόγοις βάλλειν, & κακοῖς λόγοις βάλλειν,vt apud Latinos Maledictis inceſſere.Soph.autem dixit κακοῖς,ſubaudito nomine λόγοις,in Aiace, κακοῖς βαλεῖτέ που ἡμᾶς, Maledictis nos inceſſetis, G Probra in nos iactabitis . Euſtathius τὸ βαλεῖν per ſe etiam poſito, videtur calumniandi ſignificationem dare: vt docebo in Ἐνδιαβαλεῖν. ‖ Sciendum eſt autem interdum βάλλω per ſe poni vt Iaculor, Demoſth.Philipp.3, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xenoph.Hell.2, ἠκόντιζον, ἔβαλλον. Sic & apud Thucydidem lib.3, τοὺς ἐπιθέοντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἶργον βάλλοντες, Iaculantes, vel Miſſilibus petentes . Itidem in prouerb. quod à Suida refertur, βαλὼν φθέγξεσθαι οἴει,per ſe ponitur βαλὼν,quod alii interpretantur Emiſſo iaculo,alii Infixo aculeo.De H quo prouerbio conſule Eraſmum. ‖ Βάλλω σε, pro Attingo,item Ferio,Figo,Saucio.Il.ε, — οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. vbi Euſtath . ſcribit βάλλειν aperte pro ἐπιτυγχάνειν accipi.Sic & in ænigmate quodam Clearchi quod ab eodẽ grammatico poſt Athenæum refertur, pag.713, λίθῳ τε καὶ λίθῳ βάλοι τε καὶ βάλοι.vbi docet,βάλοι priore loco eſſe pro ἀφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι:at poſteriore pro οὐκ ἀστοχήσοι ſiue οὐκ ἐπιτύχοι. Hoc autem ſenſu dicitur & βάλλειν σκοπὸν videlicet pro Attingere ſcopum.Greg. νῦν οὖν σκοπὸν ἄλλον,ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκεν,ἤδη τοῦ λόγου προθησόμεθα. Dicitur autem & βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν,à Xenophõte. Ex Thucydide autem citatur & βάλλειν cum ἐπὶ habente accuſatiuum perſonæ, βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὥρμησαν.Vbi βάλλειν fuerit Petere,ſicut & in locis antè prolatis. At βάλλω pro Ferio, Vulnero. Il.β, Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Volunt autem grammatici βάλλειν eſſe vulnerare è lõginquo,at οὐτάζειν è propinquo. vnde eſſe illud in fine libri δ Iliad. Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ.

Βάλλω,Iacio,Proiicio,ῥίπτω.vt Odyſſ.ι, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν,i.ἀγκύρας κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Euſt. Sic Il.β, — ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,ſceptrũ in terrã proiecit. id eſt ἔρριψε ſeu κατέρριψε. Et Il.η,Τὸν μὲν πὰρ ποσσὶ ἑὸν χαμάδις βάλε. Et Od.ζ,Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. Apud eundem ἐν κονίαις βαλεῖν,in puluerem proiicere: quod periphraſticè dicitur pro Interficere. Il.θ,Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. Apud Apoll.Arg.2,ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,Iacit,Deuoluit. Vide & βάλλειν ὄμματα. Βάλλω autem pro Abiicio,vt βάλλειν τοὺς ὀδόντας,vide in Πρωτόβολος. ‖Βάλλω,Emitto,vt Hom. βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.Sic Eurip.Hippolyto, — ἀπ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.Latini quoque non ſolùm Emittere lacrymas & Profundere,ſed & Proiicere lacrymas , interdũ dicunt,ſed frequẽtius,Profundere. ‖Βάλλω,Pono,Immitto.Il.ρ,Παῖδα ἐν χείρεσσι βάλω καὶ φρόντιδι δίῃ. Et Il.ψ, κυνέῃ βάλε(omiſſa præpoſ.)pro ἐν κυνέῃ ἔθετο.Et Il.δ, — φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Et εἰς οἶνον βάλλειν, Od.δ, Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον.quod Euſtathius exponit ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. Apud eundem poetam aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι . vt Odyſſ.φ, Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει.q. d. Poſuit manum circa enſem.Pro quo potius diceretur Appoſuit manum enſi,vel Circumiecit. Quod nihil aliud eſt quàm Cepit . pro ἕλεν , vt inquit Euſtathius . Qui tamen in loco ſimili vult βάλλειν ſignificare ῥίπτειν vel τιθέναι: in hoc videlicet verſu, qui eſt 137 Od.η, Ἀμφὶ δ' ἄρ Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in his locis præpoſitionem verbo iungendam exiſtimo, vt docebo in Ἀμφιβάλλω. (vbi & de βάλλεσθαι πήραν ἀμφ' ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι)Sic porro idem ſcholiaſtes Iliad.ε,Χαλκὸν ἐνὶ ςήθεσσι βαλὼν , vult eſſe vel θεὶς,vel ἀφεὶς,vel ἐπιρρίψας,& quidem ἐπιτυχῶς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν ςήθεσσι puto eſſe Immittere, vel potius Intrudere. Nec verò dubito quin hic itidem iungi debeat verbo præpoſitio, vt ſit pro ἐμβαλὼν ςήθεσσι . Itidem apud Euripidem Oreſte, ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω,quod exponitur, Apponam aures foribus,videtur accipiendum pro ἐμβάλω ἀκοὰν πύλαισι. In vulgatis lexicis citatur ex Herodoto, ἔμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ pro Collum laqueo circundedit. ‖Vſurpatur βάλλειν pro Ponere in metaphoricis etiam loquendi generibus:vt apud eundem poetam βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Verſare in mẽte, ſeu In animo cogitare: vt Odyſſ.α, v.201,202, — ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.id eſt ἐνθυμοῦνται,vno verbo,vt ſcribit Euſtathius:addens etiam,βάλλειν ſignificare vel νοεῖν ἐπιτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπηβόλως,vel τιθέναι . Quam poſteriorem expoſitionem admitto,priorẽ vt nimium ſubtilem atque adeo commentitiam reiicio.neque enim βάλλειν per ſe declarare poteſt νοεῖν, ſed iunctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ,aut alio huiuſmodi. vt ſi dicas ἐν νῷ ſeu ἐν νοῒ βάλλειν, nõ dubium fuerit quin βάλλειν ſit ſimpliciter θεῖναι , quũ habeamus inde factã vocem compoſitam νουθετεῖν. Qua forma dicuntur à Virgilio, Mente alta repoſtum, & Senſibus imis reponas. Cæterùm frequentius voce paſſiua βάλλεσθαι vtitur Homerus (ſi bene memini)quàm actiuã,in hoc loquendi genere.Sic Il.ο,v.566,Ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος.vel δ' ἐβάλοντο.Et Odyſſ.μ,v.217,Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι(ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ)ἐπεὶ νηός,&c.Itidem Iliad.ξ,v.50, Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον,atque alibi.Aliquando autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eodem dicitur.vnde illud non ſemel

ſemel apud hunc poetam, & apud Heſiodum quoque, — σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et apud Homerum rurſus, νόσ ᾧ μετὰ φρεσὶ βάλλεο. Poſſumus verò (& commodius fortaſſe) in his omnibus locis præpoſitionem verbo iũgere, vt ſit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ aut φρεσί. Vtun tur autem hoc verbo, & quidem in paſſ. voce, proſæ etiam ſcriptores, in ſimili vel potius eodem loquendi genere, mutantes duntaxat præpoſitionem: dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Homerus βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, & βάλλεσθαι ἐν φρεσί. (Herodotus autem etiam ἐς θυμὸν βάλλεσθαι dixit) quod exponitur Animaduerto, Intelligo. Item, Animum appello: vt apud Plut. in Theſeo, βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Syneſ. Euoptio, ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν οὐκ εὐθὺς εἰς νοῦν ἐβαλλόμεθα, i. (Bud. interpr.) Non ſtatim cauſam intelleximus. Poteſt βάλλομαι εἰς νοῦν commodè etiam exponi, alicubi Animo capeſſo, vel Mente capeſſo, vt apud Plutarchũ, μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. Apud Chryſoſt. βεβλημένος εἰς νοῦν (vbi obſerua βεβλημένος ſignific. act.) Bud. interpr. Qui in animum induxit, & vt faceret conſilium cepit. Sciendum eſt autem Eurip. inuerſa iſta conſtructione dixiſſe, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν, in Theſeo, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην, quod Cic. interpr. Mecũ futuras commentabar miſerias. Quem locum vide p. 110 & 111 mei lex. Cic. Iam verò & βάλλεσθαι per ſe poſitum, eandem ſignif. habet apud Herodot. qui βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ nõ ſemel dicit pro Apud ſe cogitare, In animo ſuo verſare. Et apud eundem βαλλόμενος ἐπ' ἐμαυτοῦ ἐπρηξα, Re apud me perpenſa, ſeu conſiderata, vel Meo ipſe vſus cõſilio. Qui loci nobis Homericum iſtum exponunt, Od. α, v. 235, Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, nec de eius lectione dubitare ſinunt: ac dicere cũ Euſtathio, meliorem eſſe hanc lectionẽ ἐβάλοντο quàm alteram ἐβόλοντο: quaſi verò hæc ferri vllo modo poſſit Sed nec probo ei⁹ expoſitionem, vt ſit ἐβάλοντο poſitũ pro ἔρριψαν, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν κύβων. Planè enim eſſe puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, vt dicat, Aliud apud ſe ſtatuerũt, Vel (cũ Ouid.) Diis aliter viſum. Cæterũ in vulg. lex. falsò citatur ex eodẽ Herod. βαλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν pro Cõtracti, item βαλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτῶν pro Inter ſe colloquuti: quum ad proximè præcedentẽ ſignif. cõmodius referri poſſint. Videtur autem βάλλω poni pro τίθημι in oratoriis etiã quibuſdam dicendi formulis: vt in βάλλειν τινὰ ἐν αἰτίᾳ, quod ex Platone citatur pro Culpam in aliquem reiicere. ‖ Βάλλω affinem verbo ἵημι ſignificationem habet in hoc Eurip. loco, in Ione, Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χερί, id eſt Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem cap. 25, v. 27, ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere menſariis, vel Committere. aut Ponere apud menſarios. nam verbo Ponere vtitur Horatius hac in re. In illa autem tradendi ſignificatione optimè conuenit Gall. *bailler* cum Græco βάλλειν.

Βάλλω cum πρὸς, vt Iliad. π, v. 768, Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, pro cõpoſito συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, ſeu Flecto interpretor apud Homerũ, vbi dicit βάλλειν κάρη ἑτέρωσε, Il. θ, v. 306, Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Aliò caput vertit, ſeu flexit. Nam quod Euſtathius βάλλειν hic quoque ad ſignificationẽ τοῦ τίθημι vel τοῦ ῥίπτειν reducere vult, nimis coactum atq; adeò violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit poſterior hæc expoſitio, videlicet per verbũ ῥίπτειν, in altero illo genere loquendi huic ſimili, Odyſſ. π, v. 179, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα μὴ θεὸς εἴη. Nam hîc poſſimus interpretari, Aliò vertit oculos, (pro quo breuius Auertit oculos) vel Aliò coniecit oculos, eodẽ ſenſu.

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔρρ' ἐς κόρακας. q. d. Faceſſe, vel Abi ad coruos. Sed Latini pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Eraſmum. Quãuis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, (ſicut & quum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίαν) quidam tamẽ pronomen σεαυτὸν ſubaudiri tradiderunt, perinde ac ſi diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

Βλῆμα, ατος, τὸ, Iactus vel potius Ictus, apud autorem partiorum ſchol. Homeri, vt videbis in βολή. Ego tamen apud claſſicos ſcriptores inueniri non arbitror. ‖ Seleucus autem apud Athen. lib. 3, βλῆμα dici ait τὸν ἀποθρυμμένον ἄρτον ἢ κρέας. HVC Βλωμὸς pertinere videtur (quod & ipſum à βάλλω deducit Euſtath.) Bucella, Offella. Vel, Fragmẽtum, vt exponitur ab aliis ex Heſychio. VNDE ὀκτάβλωμος ἄρτος apud Heſiodum, Panis octo buccellarum, ſeu, Octo turũdarum, vt alii. ET Βλωμιαῖοι ἄρτοι, Panes qui inciſuras habentà Romanis dicti quadrati. Philemon quidam apud Athen. lib. 3.

B Ἄβλης, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Nondum iactus, Nondum coniectus. A βέβληται, tertia perſona præteriti verbi βάλλομαι præfixo α priuatiuo. Hom. Od. δ. — ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα, id eſt, Extraxit ſagittam nondum coniectam in quenquam. Ex hoc autem intelligimus nouã. ἰὸς ἀβλὴς, inquit Euſtath. ὁ μήπω βληθεὶς, ὁ ἐστιν ἀφεθεὶς κατά τινος. Vel (vt alibi exponit) ὁ μήπω βαλὼν ἤτοι ἐπιτυχών τινος. Autor Etymologici ἀβλῆτα exponit τὸν κακόβλητον, id eſt Malè iactum: aut Nouum & nondum iactum, ſed nuper fabricatum, & integrum adhuc venenum in ſe habentem. Hoc enim puto ſignificari his verbis, ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Quidam tamen ἰὸν hîc interpretati ſunt cuſpidem: quo exemplo, viderint.

C. Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus. Theophr. Hiſt. pl. lib. 3. cap. 9, λέγουσιν ὡς καὶ κεραυνοβλῆτες αὗται μόναι γίνονται, καίτοι ὕψος οὐκ ἔχουσαι.

Βλητὸς, ὀς, ὁ, Ictus. Item Attonitus, Apoplecticus. ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων ἐξαίφνης θανών, Var. Citatur ex Hippocrate De morb. lib. 1. Apud Heſych. verò βλῆτος legitur.
ET Βλητοὶ apud eundem Heſych. οἱ τῆς ἁμάξης ἔσχοι, σφῆνες, ἐμβλήματα. item γόμφοι καὶ συμβολαὶ ἀξόνων.

Ἄβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem à βέβληται, & idem quod ἀβλής. vt ἄβλητα βέλη, nondum miſſa tela, nondum iacta ad vulnerandum, quæ nondum vulnerarunt. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν, inquit Suidas. Et Heſychius ἄβλητα exponit καινὰ, ἄτρωτα, ἀπὸ ἄλλου βεβλημένα. ſed non addit ſubſtãtiuum βέλη. ad quod ſi referatur ἄτρωτα (vt Varinus exiſtimauit) ſignificationem actiuam habebit, pro, Quæ non vulnerarunt.

Ἄβλητος, Non ictus. vel, Non ictus ſagitta, Quem ſagitta ſeu telum non feriit. Heſychius explicat ἄτρωτος ἐκ βέλους, id eſt Nonvulneratus ſagitta, ſeu telo. non, vt vulgus exponit, Non vulnerabilis, ſeu Inuulnerabilis, Ab omni telorum incurſu, tutus & inuiolabilis. Nam accommodat hic lexicographus expoſitionem ſuam loco huic Homerico, Il. δ, in fine, Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέι χαλκῷ. vbi ἄβλητος eum ſignificat qui ictus nõ ſit, aut non vulneratus, non qui ici non poſſit, ſeu vulnerari. Sicut & ἀνούτατος nõ capitur pro ὁ οὐ δυνάμενος οὐτάζεσθαι, ſed ſimpliciter pro ὁ μὴ οὐτασμένος. Obſeruandũ eſt autem hanc conſtitui à grammaticis differentiam inter hæc duo nomina ἄβλητος & οὐτασμένος, vt illud dicatur de eo qui nullũ emin⁹, hoc de eo qui nullũ cõminus vulnus acceperit. Sunt qui in illo Homeri loco exponant ἄβλητος Illæſus: ſed nimiũ generali vocabulo.

C. Διόβλητος, ου, ὁ, A Ioue ictus, id eſt Fulmine tactus. Διὸς βέλεσι βλαβείς, Euſt.

Βλητικὸς, ὁς, ὁ, Ictibus ſeu (vt eſt in vulgatis lexicis) vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, Clauus ferreus. Suidas eponit σύμβαλμα: Euſtathius verò alicubi συμβολήν: Il. autem ο, in illum verſum, Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, exponit κύκλον σιδηροῦν δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. Fit autem à βάλλω βλῆτρον vt à πλήσσω πλῆκτρον. HINC Βλητρώσαι deriuari poſſit quod Heſychio eſt ἐμβαλών.

Βλήδην, aduerb. Iaciendo. q. d. Iactim, μετὰ τοῦ βάλλειν. Heſychius.

Βολὴ, Iactus, Coniectus, Coniectio. vt ἐξ ἀκοντίου βολῆς, Xen. Hell. 4, & ὑπὸ τοξοῦ βολῆς ἐντός, Plut. (vt Lat. teli iactũ dicũt. Sed & cõiectionẽ telorũ Cic. dixit) Sic βολαῖς βελέων apud Opp. De venat. lib. 3. Itẽ λίθων βολή, Herod. lapidũ iactus, vel cõiectus, ex Lucr. & Cic. Et in plur. λίθων βολαῖς apud eundẽ. At verò ἀνθέων βολὰς apud Herod. lib. 1 & 4 Pol. vertit florũ ſparſiones: quia videlicet iaciẽdo ſparguntur. Idẽ apud eũdẽ ὀφθαλμῶν βολὰς πορφύρας lib. 1 interpr.

oculorum faces.Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν ſine adiectione,poſ A
ſumus reddere ad verbum, Coniectus oculorum, ex Cic. Bud.autem apud Homerum Od.δ, ὀφθαλμῶν βολὰς interpr.Oculorum fulgorem & vegetam aciem.

‖Βολὴ, Ictus, Plaga. vt Od.ω,v.160, Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν ἠδὲ βολῇσιν. id eſt πληγαῖς,inquit Euſt. At ſcholiaſtes exponit βλήμασι. Sicut & Od.ρ,v.283,Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων, itidē βλημάτων exponit. AT verò ἡλίου βολὰς apud Apoll. & Sophocl. alióſque poetas, aptè (vt opinor) ex Lucretio, Verbera radiorum interpretari poſſumus, (ſub.ſolis) imò non dubito quin B
hiſce Latinis Græca illa exprimere voluerit. ‖Βολὴ pro ἀποβολὴ, Abiectio, Amiſſio, ex Theophr. De cauſ. plant. αὐτῶν ποιεῖ βολήν. Vide Ἄβολος & Φυλλοβολὰς,&c.

Βολαὶ olim dicebantur etiam dolores qui ſentiuntur in partu, vt tradunt vulg.lex.

Βόλος,ου,ὁ,Iactus,vt Valer.Max.vocat. Bud.C.exponit Retis iactum,Rete piſcatoriū,i.fundam. Suid. τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων.Exēpla vide apud Bud. C. p. 432. Quòd verò Plut. βόλον πρίασθαι dicit, id Valerio (vt B. in Pand. C
annotat) eſt Iactum emere. Reperitur tamen & βόλος δικτύου apud Ariſtoph. ‖ Item βόλος πίσσινος, καὶ παιστικὸς, καὶ κυβευτικὸς dicitur pro aleæ iactu,vt ibidem B.tradit.quo vocabulo Plautus quoque vſus eſt,apud quem in Rud. quidam dicit,Profectò nimis lepidè iecisti bolon.
Eſt etiam βόλος τῶν ὀδόντων (vt ibidē addit B.) in veterinis,quum dentes pullinos amittunt. Ariſtot.6.De hiſt. an. ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ‖Et βόλοι δρόσου, Stillæ roris,vt vulgata lex.exponunt apud Naz.

Compoſita quorum alia ad βολέω, alia ad βολὴ, quædam & ad βόλος commodius referri poſſunt. D

C.Βολοκτυπία, Sonitus ex iactu teſſerarum,dum mouetur, Sonitus in ludo fritilli:de quo Mart.lib.4. Dum blanda vagus alea decēber Incertis ſonat hinc & hinc fritillis.

C.Ἄβολος,ου,ὁ, Qui nondū amiſit dentes ætatis indices,i. γνώμονας. ſic enim appellātur à Xen. Ita Budæus in ſuis Cōm.citato Ariſtot.hoc loco,in quo de equis & mulis loquitur, ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους· ὅταν δὲ πάντας ὦσι βεβληκότες, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγουσι γνώμην ἔχειν ὅταν ἄβολος ᾖ· ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ ἔχειν. Citat & Ariſtot. hæc ex Anim.l.6 verba, ἀκμάζει δὲ καὶ ἵπ E
πος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ‖ Ait autem Suid.ita etiā dici pullū qui nōdum habeat dentē γνώμονα. ‖Eſt porro dens dictus γνώμων,quoniā ex eo pullorū equinorū, item vitulorū, ætas γνωρίζεται, i.cognoſcitur, vt inquit autor Etymol.Pollux quoq; ait γνώμονα dici dentē ætatis indiciū præbentem, qui decidere ſolet. Apud quos obſerua γνώμονα ſing.numero,non γνώμονας plurali.At verò apud Suid.legitur, ὀδόντας ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία. quæ lectio ſtare nō poteſt:ſed aut ὀδόντα ἐξ οὗ, aut ὀδόντας ἐξ ὧν legendū,vt quiuis perſpicere poteſt. Fit autē ἄβολος F
à nomine βόλος (quæ vox dētis indicis,ſeu dentium indicum aut pullinorum amiſſionem inter cætera ſignificat) præfixo α priuatiuo.

Ἀβολήτωρ & Ἄβολις, idem quod ἄβολος. Suid.

C.Δεξιοβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui dextra manu iacit [telum.]

C.Δευτεροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſecundùm [dentes indices] iacit. Pollux δευτεροβόλους equos inter pullos & equos τελείους, medios ſtatuit.

C.Δίβολος,ου, ὁ καὶ ἡ: vt δίβολος ἄκων apud Eurip. quod alii G
exponunt Telum anceps, Laſcaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Heſych. ab aliis δίμιτους exponi ſcribit,ab aliis διπλᾶς: ſicut & Poll. Atticè ἀπληγίδας & διπλοΐδας ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Homero ἁπλοΐδες & διπλαῖ vocentur. VNDE Διβολία apud Plut.Erotico.quod idem ac διπλῆ ſeu δίβολος χλαῖνα eſſe videtur. οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες.de quodam peregrè abituro.

C.Διόβολος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Ioue miſſus, vt vulg.lex. ex Eurip. exponunt.Poſſit tamē eſſe etiā idem quod διόβλητος, A Ioue ictus,id eſt fulmine tactus. H

Ἐπεσβόλος,ου,ὁ, Verba [probroſa in aliquem] iaciens, Verbis [probroſis] impetēs, Conuitiator, Blatero, vt Gell.vocat. ἔπεα, ὡς βάζει, βάζων, & βλάσφημος, vt Euſt.explanat.Homer.Il.β, de Therſite, Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. VNDE Ἐπεσβολία,ας,ἡ, Conuitiū, Nugæ.Od.δ, Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ Ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν Ἄντα σέθεν. Vbi Euſt.dicit eſſe vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐσβολὰς καὶ ἀρχάς, vel τὰς κατὰ τῶν βιαίων μνηστήρων ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας & βλασφημίας.
ET Ἐπεσβολέω,ῶ, Verbis probroſis impeto. à quo Ἐπεσβολέων apud Gr.in Carm.quod Budæo idē eſt ac ἐπεσβόλος.

C.Εὐθυβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Appoſitus. Metaphora ſumpta ab arte iaculādi, Rectā ad ſcopū ad quē iactus dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. Philo De mūdo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι. vbi Bud. vertit, Moſes appoſito nomine vſus. Idē, καὶ τὴν εὐθυβόλοις στοχασμοῖς ἀμαυρωθεῖσαν [τέχνην,] Cōiecturis ſagacibus orbatam. VNDE Εὐθυβόλως aduerb. Recto & deſtinato iactu, Rectè. Idem Philo, οἱ γὰρ λόγους καὶ εὐθυβόλως, οὐκ ἐπιτρέποντες μακρηγορεῖν, Et Baſ. ὀρθῶς καὶ εὐθυβόλως ἐξετάζειν. ET Εὐθυβολία,ας,ἡ, Rectus iactus, Recta cōiectura. ET Εὐθυβολέω,ῶ, F.ήσω, Directè cōiicio. Idē Philo, ὁ γὰρ νοῦς οὐκ ἂν οὕτως ἀσκόπως εὐθυβολήσειν, id eſt, Ictu certo & deſtinato collimaſſet.

C.Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petēdas inſtrumētum, vt eſt funda. Vulg.lex.ex Epigr.

C.Κεραυνοβόλος,ου, Fulminis iaculator. vulg.lex.ex Lucian. VNDE Κεραυνοβολία,ας,ἡ, Fulminis iaculatio. ET Κεραυνοβολέω,ῶ, F.ήσω, Fulmen iaculor, Fulmine peto.

C.Παλίμβολος,ου,ὁ καὶ ἡ, Veteratorius. πείραρτος καὶ πολλάκις ἐπημπολημένος, ἴσως ἐκεῖθεν γεγονὼς ὅθεν καὶ ὁ μεταβολεὺς, i. Mercator, ἵνα ᾖ δοῦλος ὃν πολλάκις οἱ μεταβολεῖς ἤλλαξαν, q. in nūdinis ſæpe permutatus & addictus, diuēditatus, emptitatus, dinūdinationibus cōtritus veterator, Veteratorius. Plut. Themiſt. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ, Veterator. Pla.lib.4, De leg. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτήν, ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. Hæc B. Exponitur etiā Incoſtans, Mutabilis, Qui facilè in diuerſum reſoluitur. Eraſ. in Chil.putat ſumptū ab inſtrumētis ſic arte confectis vt facilè recurrāt in diuerſum, atque hinc detortū in hominē lubricæ fidei. ſic παλίμβολος καὶ παλίντροφος γνώμη. Et apud Suid. τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Idē Suidas ait poſſe exponi etiā ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. VNDE Παλιμβολία,ας,ἡ, Dolus, Incōſtantia, Fluctuatio animi. ἀμετάβλητος γνώμη, vt Suid. explicat in hoc Agathiæ loco, πολλαὶ δὲ φρουραὶ καὶ ἀγρυπνίαι, καὶ ἀνὰ τὰ πλήθη περινοστήσεις, ἐλπὶς καὶ δέος καὶ παλιμβολία.

C.Πετροβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Lapides eiaculans. vt πετροβόλοι apud Xen. παρέλειπ. Lapidum iaculatores. Polyb.lib.5, τῶν δὲ περὶ τὴν πολιορκίαν διαθεὶς τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους. Et apud Ioſeph. Antiq.lib. 9, πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, ſ. ὄργανα, machinæ quæ lapides eiaculātur, ſeu (vt ex Paulo Diacono citant vulg.lex.) Petrariæ machinæ: vt ſunt baliſtæ, catapultæ, ſcorpiones: quibus lapides ſaxa & ſilices emitti teſtantur hiſtorici. App. Libyc. καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους. VNDE Πετροβολικὸς, ἡ, όν, Idē, vt πετροβολικὸν ὄργανον apud Polyb.

C.Πλειστοβόλος,ου,ὁ, Qui taxillis ludens plurima puncta ſortitur aut facit. Vulg.lex. ET Πλειστοβολὶς παιδιά, de qua Pollux lib.9. ET Πλειστοβολίνδα apud eundem eodem lib.pro eodem. οὐ μόνον ἡ διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. ET Πλειστοβολέω apud Suidam quod quidem non explicat, videtur tamen huius eſſe ſignif. AT apud Heſychium legitur & Πλειστοβάλειν, vno λ, forſan pro πλειστοβολεῖν. exponit autem παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis.

C.Πρωτοβόλος,ου,ὁ, Qui primus iaculatur. Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος (ita enim apud Euſtathium quoque ſcribitur cum accentu in penult.) exponitur à Budæo ex Hippiatria, Qui primos dentes emittit. Vult autem Euſt. βάλλω in hoc cōpoſito ſignificare ἐκβάλλειν & ῥίπτειν: ſicut & quum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert autem & ex quodam comico, γνῶμα γραῦς βέβληκεν, ὡς οὐδ' ἐπιλέπης. vbi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. ET Πρωτοβολέω,ῶ, Primus iaculor. Plut. Apophth. πρῶτον δὲ πρωτοβολεῖν ἐκέλευσε τῶν κυνηγετούντων τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους. At Ezech.cap.47, πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in vulg.lex. exponitur, Lignum frugiferum afferet primitiua.

C.Ῥιζοβόλος,ου, ὁ καὶ ἡ, Qui radices emittit & quaſi eiacula-

tur. VNDE Ῥιζοβολέω,ῶ, Radices mitto, Radices ago,vt ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω,in Epigr.

C.Ῥινοβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ.vt ῥινοβόλῳ πατάγῳ,Sono naribus edito & impulſo,vt vulg.lex.ex Epigr.interpr.

C.Σιδηροβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ferrum iaculans. vt σιδηροβόλος μηχανή,Bud.

C.Σκέρβολος,ου,Conuitiatorius,Impoſtorius. Item Conuitiator,Impoſtor.Callim.σκέρβολα μηπίσαντο. ET Σκερβόλλω, Conuitior, Corimpeto verbis mordacibus. eſt enim apocope ex σκῶμμα βάλλειν, vt tradit Euſtath. Item Ποικίλλω,vt Ariſtophan. ſchol.exponit.in eius Equit.παῦ αὐτοσὶ, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. ET Σκερβολέω,ῶ,Idem. Heſych.

C.Τηλεβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Longè ſeu procul iaculans, Eminus feriens.Strabo lib.4,ἔστι δὲ γέσσῳ ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον, τηλεβολώτερον βέλους. Et τηλεβόλος ἰὸς lib.6 Epigr.Quo etiā modo Laſcaris bombardā τηλεβόλον dixit,κάτθανε τηλεβόλῳ.

C.Τρίβολος,ὁ,ὁ, Tribulus. Herba hæc inter eas quæ ſecundum ſpinam folia habent, à Plinio numeratur. Eius duæ ſpecies commemorantur, altera terreſtris, altera in aquis naſcens. Terreſtris,inimica frugibus eſt, & à Plinio inter terræ peſtes numeratur. Vnde & Apoſtolus ad Hebr.6, de terra infrugifera, ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους. Vide Theophr.hiſt.plant.lib.4,cap.11.Dioſcor. lib.4,cap.15.Plin.lib.21.cap.15,lib.22.cap.10.

‖Τρίβολοι ſunt etiam(vt B.in Pand. annotat) machinulæ ferreæ,doloſæ,trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, vnum aut plures aculeos infeſtos protendunt. Latinè Murices dicuntur. Plut.Apophth.de Scipione,Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ καταστεῖραι τριβόλους σιδηροῦς, ὅπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι. Pro quo Valer.Max. Suadentibus quibuſdam vt circa mœnia vrbis quam obſideret, ferreos murices ſpargeret, ne ſubita eruptione hoſtes impetum in præſidia noſtra facere poſſent. Tribulos Vegetius etiam vocat,à ſeminis tribuli figura triquetra: quem conſule lib.3. Budæus lingua vernacula, vt & herbam ipſam,calcitrappas nominari ſcribit.

‖Τρίβολος vulg.lexicis eſt etiam Tribula ſeu Tribulum (de quo Varro lib.1 cap.52, E ſpicis in aream excuti grana:quod fit apud alios iumentis iunctis ac tribulo. id fit è tabula lapidibus aut ferro aſperata: quo impoſito auriga aut pondere grandi, trahitur iumentis iūctis,vt diſcutiat è ſpica grana: aut ex aſſib.dentatis cum orbiculis.Idémque Ploſtellum Pœnicum etiam vocari ſcribit) & huc referunt illud 2 Reg. cap.12, de Dauide qui Ammonitas iuſſit ferris ſecari & tribulis ferreis proteri,cultriſq; ſubiici, ἔθηκεν αὐτοὺς ἐν πρίονι καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. ‖Τρίβολοι item in frænis ſunt quæ lupatis adduntur vt ſua aſperitate equos oris durioris coerceat. Poll.lib.1,τὰ δὲ περὶ αὐτὸν [τὸν χαλινὸν] δακτύλιοι,ἐχῖνοι,τρίβολοι,ὑστέρω μασᾶται ὁ ἵππος.

C.Φυλλοβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Qui folia amittit.(ab ea verbi βάλλω ſignif.de qua in πρωτόβολος dictum fuit.) VNDE Φυλλοβολία,ας,ἡ,Foliorum amiſſio.Theophr.lib.1.cap.15,οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσιν. ET Φυλλοβολέω,ῶ,F.ήσω,Folia amitto,vt Varro loquitur. Theophraſt.ibidem,φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τὸ μετόπωρον καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον. Eſt etiam Folia ſpargo. Herod. ἀνάγουσιν ἐς τὸ καπιτώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου ἀφημισμένους καὶ φυλλοβολούμενον, i. (vt Bud.interpr.)Frondibus conſperſum præ lætitia τοῦ συγκλήτου καίσαρα ἀποδεξαμένης.Idem,ἀφήμουν τε καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μάξιμον.

C.Ὠκυβόλος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Celeriter feriens, Bud. Pernix,Gazæ apud Ariſtot.de aquila quæ λαγωφόνος dicitur.ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ ἄθυμος,καὶ ἄφθονος.Sic ὠκυβόλους χεῖρας & ὠκυβόλων ἰῶν in Epigr.Quæ ſubito ictu impetunt.

Βολαῖος,ὁ,ὁ,Impetuoſus. vt βολαῖος θύννος apud Euſt. qui à βολή deducit: eodem modo quo apud Athen. ὁρμητικὸς eſſe dicitur. Vulg.lex.exponunt etiam Irretitus.

Βολίς,ίδος,ἡ,Iaculum,Suidæ. Quò pertinere etiam poteſt βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5, Quo vocabulo & Plin. lib.2 cap.26 vtitur, dicens ita differre à lampadibus, id eſt facibus, quòd faces veſtigia longa faciant, priore ardente parte: bolis verò perpetua ardens longiorem

A trahat limitem. ‖Item,Funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum perpendiculum dici poteſt. καταπειρατηρία alio modo dicitur.Bud. VNDE Βολίζω,F.ίσω,Bolidem demitto, Bud.Bolide fundum maris exploro. Euſtathius exponit βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνη καθέτῳ ἤ τινι δή τινι. Alibi verò σημειοῦσθαι διὰ καθέσεως βολῆς εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. Act. Apoſt.27,καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· καὶ βραχὺ διαστήσαντες,καὶ πάλιν βολίσαντες,εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

B Βολέω,ῶ,F.ήσω,Iacio.Idem propè quod βάλλω. vnde apud Homerū, πέτρῃσιν ἀτλήτοισι βεβολήατο, Euſtathius exponit βέβληντο,addens,κατὰ συγκοπήν:innuens videlicet βέβληντο ex βεβόληντο (pro quo Ionicè βεβολήατο) factum eſſe. Sic Il.ι,ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ. ‖Alibi verò ſcribit τὸ δὲ πῶς βολεῖν,ſiue βολίζειν, ὁ βάθος θαλάσσης δηλοῖ μέτρημα διὰ καθιεμένου βόλου τινὸς, reſpectu ſimplicis βολεῖν eſſe ἐπιρροῖον.

C.ΑΜΦΙβάλλω,Circumiicio,Circūpono,Circundo. Od.ξ, Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anaſtrophē pro ἀμφίβαλον ἐμοί,Mihi circumpoſuerunt, Mihi circundederunt.ſic & Od.ψ,Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄλλην βάλε. Sic & Odyſſ. η, Ἀμφὶ δ' ἄρ Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.

C ‖Ἀμφιβάλλω, Comprehendo, Amplector,Complector. Od.ρ,Καὶ κρέας,ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.vbi ἀμφιβαλεῖν exponit Euſtathius περιλαβεῖν,ἤτοι περισχεῖν.Idem explicās hūc eiuſdē poetæ locū,τῷδ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ait ἀμφιβαλεῖν eſſe περιλαβεῖν ἢ περικλεῖσαι.

Ἀμφιβάλλω,Induo. vt ἀμφιβαλοῦσα κάρα στυγρὰν δουλοσύναν,apud Euripidem, Induens capiti triſtem ſeruitutē. quam ſignificationem habet & in voce paſſiua, vt paulo pòſt dicetur.Exiſtimo autem & in hoc verſu Homeri,Il.ρ,in fine,Οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, nihil aliud eſſe ἀμφιβαλόντες quàm ἐνδεδυκότες,id eſt,qui

D induerint, vel poſtquam induerint. eodem videlicet modo quo ἐπιειμένος ἀλκήν dicit.Scio tamen aliter illud ἀμφιβαλόντες in ſcholiis Græcis exponi.

Ἀμφιβάλλω,Dubito, Ambigo.Greg.De homine,ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστιν, οὐκ ἂν οἶμαι τινὰ τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν.Euſtath.ait in hac ſignificatione ab Homero nuſquam vſurpatum fuiſſe.

Ἀμφιβάλλομαι,paſſ.Circūiicior,Circūponor,Circūdor.

E Ἀμφιβάλλομαι, Accingor, Induor,vel Accingo me,Induo me.cum accuſ.ſignificante (vtplurimū) aliquod armorum genus. vnde Heſ. ἀμφιβάλλομαι exponit etiam ὁπλίζομαι.Od.χ,Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν Αὐτὸς τ' ἀμφιβαλοῦμαι ἰών. Phocylides,Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον,ἀλλ' ἐς ἄμυναν.id eſt Præcingere enſe,vt loquitur Ouidius.

Ἀμφίβλημα,ατος,τὸ,Indumentū,Veſtimentum.ἀναβόλαιον, Heſ.Apud Eurip.in Phœn.πάνοπλα ἀμφιβλήματα, Indumenta armorum omnis generis, vel Indumenta cūcta

F quibus quis armatur: in hoc verſu, Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα.i.(inquit ſchol.)Indumenta omnia hominem armantia:vt thoracem,galeam,ocreas.

Ἀμφίβληστρον,ου,τὸ,Circūdatorium,ad verbū,Omne inſtrumētum ad circundandū.fit enim ab ἀμφιβάλλειν ſignificante Circundare. ‖Peculiariter autē ἀμφίβληστρον appellatur rete. nā exponitur δίκτυον à Suida & Heſ. eſt autē generale nomē δίκτυον. at quidam volunt certum retis genus ita vocatū. Verriculū à nōnullis exponitur, ab aliis Retiaculum. Funda etiā ab aliquib⁹. Hoc certè

G conſtat eſſe rete piſcatorium. Heſiod. – ἔχε δὲ χερσὶν Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον. & quidā apud Athen. lib.10, Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλων. Habetur & Matth.4. item Marci 1. Dicitur autem ex eo quòd vndique compleċtatur,vel circundet.

Ἀμφίβληστρον,metaph.appellatur à Soph.tunica(quaſi videlicet inuoluens & irretiens more retis quod ἀμφίβληστρον dicitur)in Trachiniis, Κατ' ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, i. (Accio interpr.) Hac me irretiuit veſte furiali inſcium.

Ἀμφιβληστροειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Formam habens retis quod ἀμφίβληστρον appellatur. vt ἀμφιβληστροειδὴς ὀφθαλμοῦ χιτών,apud Pollucem.

H Ἀμφιβληστροβολική,ῆς,ἡ, Ars piſcatorū qui vtuntur reti quod appellatur ἀμφίβληστρον.Sic dicitur vt ἁλιευτική, ſubaudiendo τέχνη,apud Iul.Pollucem.

ff.ii.

Ἀμφιβολεὺς,έως,ὁ,Piſcator. ἀμφιβολεῖς Heſychius exponit A
ἁλιεῖς.Apud Eſaiam quoque cap.19.ἀμφιβολεῖς inter pi-
ſcatores numerantur. Videtur autē propriè de iis dici
qui vtuntur retis genere quod appellatur ἀμφίβληστρον.
Ἀμφίβολος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui vndique feritur. Thucydides lib.
4,οὗτοι δὲ ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον, Hique quum
vndique ferirentur, non iam hoſti reſiſtere poterant.
Vel,Quum ab vtraque parte ferirentur. Arrianus apud
Suidam,οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γινόμενοι,καὶ
ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπικει-
μένων ὠθούμενοι,ἀπέθνησκον.Plutarchus in Camillo,ἀμφί B
βολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων. vbi quidam exponunt
Circundati ab hoſtibus. Videtur autem in loco Arria-
ni modò citato abundare aduerbium ἑκατέρωθεν,quum
ἀμφίβολοι per ſe ſignificet ἑκατέρωθεν βαλλόμενοι.

Ἀμφίβολος, metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius:vt
λόγοι ἀμφίβολοι, Iſocrat. in Panath. ἀμφίβολος φήμη, Plu
tarchus in Othone, Ambiguus rumor.ἀμφίβολος τὴν ὄψιν,
Qui eſt ancipiti facie. Itidem ἀμφίβολοι κάμακες,in An
thologia epigr. Ancipites. ‖ Ponitur ἀμφίβολον ſub-
ſtantiuè etiam. vt ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι apud Thucydidem, C
In ancipiti eſſe.vſurpando ancipiti ſubſtantiuè:vt præ-
cipiti,quum dicitur Eſſe in præcipiti,vel Stare in præ-
cipiti.Idem Thucydides,ἐς ἀμφίβολον καθίστημι τὰ ἀγαθά.
‖Interdum ἀμφίβολος dicitur ipſa perſona. vnde ἀμφίβο
λός ἐστι,pro Ambigit, In dubio eſt.Suidas ἀμφίβολοι ex-
ponit Qui vndique feriuntur.aut Conſilii inopes,Quos
variæ inceſſunt cogitationes, incertos quid potiſſimū
eligere debeant.Deinde ſubiungit locum Arriani à me
modò citatum,rurſum illi hunc attexens, ὁ δὲ Γαμπρέ-
πιος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς,βραχὺ παρεωρᾶτο. Vtrique ta- D
men loco prior tantùm expoſitio conuenire videtur.
Ἀμφιβόλως,aduerbium, Ambiguè. Athenæus 12,ἀμφιβόλως
δ᾽ αὐτὸ εἰρήκει ὁ Ἰδομενεύς. Et lib. 9, ἀμφιβόλως δ᾽ εἴρηται τὸ
παρὰ,&c.
Ἀμφιβολία,ας,ἡ,Ambiguitas in ſermone, Ambigua di-
cti alicuius ſententia. vnde & vni ex vitiis orationis
nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam ἀμφιβολία, Vox
anceps, vt apparet ex Suida.

Ἀμφιβολία, Incertitudo conſilii de re quapiã,Hæſita-
tio hominis ambigentis quid ſit agendum, vel vtrum E
ex duobus ſit agendum. vt ἐν μεγάλῃ καθεστήκειν ἀμφιβο-
λίᾳ,Valde ambigebam, Valde conſilii ambiguus eram,
vt Tacitus loquitur. Ad verbum,In magna ambiguita
te conſilii conſtitutus eram. ſi modò ambiguitas con-
ſilii dici poſſet ἀμφιβολία:vt Ambiguus conſilii dicitur
à Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ἐν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκὼς,aut ἀμ
φιβολίᾳ ἐχόμενος. nam inuenitur & hoc loquendi genus.
C. ἈΝΑβάλλω,quaſi ἄνω βάλλω,Surſum tollo, Attollo,Eri
go.ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον,apud Xenophontem,idē
quod ἀναβιβάζειν, Tollere in equum.Apud Ariſtotelem F
in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα
opponūtur pro Attollere oculos & Demittere oculos.
Euſtathius ait eum qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, id
eſt ſurſum iacere:cui contrarium ſit καταβάλλειν. Alibi
ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κάτωθεν χοῦν. Eſt &
apud Xenophontem Pæd.7,ἀναβάλλειν γῆν,Egerere ter
ràm fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho
fons aquam ἀναβάλλειν pro Erumpere aquam quaſi ſub
ſilientem. Bud.ex quibuſdam ſcholiis annotat &hoc,
ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον, id eſt,Bullat,Efferueſcit,Redūdat. G

Ἀναβάλλω, Sterno & excutio, vt equus ſeſſorem, in-
quit Budæus.Xenophon, ἵνα μὴ γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος
καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην.

Ἀναβάλλω(inquit Budæus)Remoror, Protraho,Pro-
lationibus implico.Demoſthenes,τοῖς λόγοις οἷς ἀναβάλ
λουσιν ἡμᾶς,i.Quibus nos remorãtur & differre cogunt.

Ἀναβάλλω,Differo.vt in prouerbio,ἐχῖνος τὸν τόκον ἀνα-
βάλλει.exponitur enim, Echinus partum differt.Sic ab
Homero vſurpatur Od. τ, Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι
τοῦτον ἄεθλον. Vſitatior eſt tamen hæc ſignificatio in vo- H
ce paſſiua ἀναβάλλομαι.

Ἀναβάλλομαι,Surſum tollor, Attollor, Tollor.ἀναβάλ
λομαι εἰς ἵππον, Tollor in equum: vt ἀναβάλλειν εἰς ἵππον
diximus à Xenophonte poni pro Tollere in equum.I-
dem ἀναβάλλεσθαι abſolutè pro eodem vſurpat,in Hip-

A parchico,τοὺς γὰρ ἡμῶν πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλε-
σθαι προσεθίσαι, καὶ τούτους προσεθίσαις ἄν.

Ἀναβάλλομαι, Induor, Amicior. Ariſtoph. Veſpis,οὐκ ἀ-
ναβαλεῖ;Non amicieris? ἀναβάλλομαι, inquit Budæus, A-
micior,ἐνδύομαι. vnde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, ſignificat In-
duere in modum amiculi, Amictim circumiacere. In
Pſal.103,ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chryſoſt. De ſacer-
dotio,ἀναβεβλημένη στολίδας. Suidas ait Atticos dicere ἀ-
ναβάλλεσθαι ἱμάτιον non autem περιβάλλεσθαι.

Ἀναβάλλομαι, Reſupinor, ὑπτιοῦμαι.Dionyſ. Halicar.de
B quadam Iſocratis oratione loquens, τὸ μὲν ὕπτιον καὶ οἷον ἀνα-
βεβλημένον τῆς ἀναγωγῆς.id eſt,Supinū & deliciis affluens.
‖Videtur autem huic ſignificationi quam annotat Bu
dæus,eſſe affinis iſta quæ ab Euſtathio ponitur, vt ſit
idem quod Pigror aliquid facere, Tardus ſum ad ali-
quid faciendum,Detrecto facere. Sed notandū eſt,hac
in ſignificatione nō paſſ. accipi ἀναβάλλομαι,ſed actiuè.

Ἀναβάλλομαι,actiuè poſitum (vt & in proximè anno
tata ſignificatione) capitur & pro, Differo, Prorogo,
Procraſtino. Ἀναβάλλομαι(inquit Budæus) vt & ἀνα-
C τίθεμαι,Reiicio,Cunctor,Prolato,Procraſtino. quod &
ἐπαναβάλλομαι dicitur, Dilationes quæro, Diem de die
duco. Baſilius, μὴ τοίνυν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic
Plutarchus in Cæſare,τὴν σύγκλητον ἀναβαλέσθαι,Senatus
diem diſtuliſſe. Hæc ille. Xenophon Hell.6,τότε μὲν ἀνε-
βάλοντο τὴν ἀπόκρισιν. Idem Pæd. 8, ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν,
πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν, Auditis autem
illis in lōgum tempus differebat iudicationem. Æſchi
nes in Cteſiphontē, ἀλλ᾽ εἰς τινὰ καιρὸν ἀνεβάλλου κάλλιω;
Sic Plut.in Themiſtocle,πῶς ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐ-
D κείνην.Cum infinitiuo,Xenophon Hellen.1, ἀεὶ ἀνεβάλλε-
τό μοι διαλεχθῆναι. Ammonius vult ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθε
σθαι ita differre vt ἀναβάλλεσθαι ſit præterire tempus i-
doneum agendæ rei cuipiam: ὑπερτίθεσθαι autem illud i-
doneum tempus expectare. ‖ Vſurpatur & paſſiuè in
hac ſignificatione pro Differor. Iſocrates, οὐδὲ εἰς τοὺς
παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας.

Ἀναβάλλομαι, Ad iudicium alterius reiicio, Arbitrio
alterius permitto.Luc.ἀλλ᾽ ἐπί σε τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα,
καὶ ὅ,τι ἂν δοκῇ,τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης.Bud.
E Ἀναβάλλομαι idem quod προοιμιάζομαι,ſiue ἀνακρούο-
μαι, aut προανακρούομαι:vt exponūt Gr.lexicogr. Ἀναβάλ
λομαι,inquit Bud. τὸ προοιμιάζομαι,id eſt Præfationem
dico,vel Præludium cãtus facio. quod etiam ἀνακρούο-
μαι dicitur.Iſocr.in Panath.ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην καὶ περὶ
ἐμαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων,ὥσπερ χορὸς,προαναβαλέσθαι, ταῦτ᾽
ἐστιν.id eſt,Quæ præfari ſtatueram eo modo quo chorus
quædam præcinere ſolet. Hæc ille. Notandum autem
iungi accuſatiuo hîc ab Iſocrate:vt & iunxit is qui di-
xit ἀοιδὴν ἀναβάλλεσθαι, pro Cantus præludium facere: &
F Aphthonius, μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι συμποτικήν. at cum infini
tiuo apud Homerum, Od.α, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο
καλὸν ἀείδειν.vbi ſciendum & aliam proponi verbi ἀνε-
βάλλετο explicationem ab Euſtath.vt videlicet ſignifi-
cet idem quod alibi ἀνενείκατο. id eſt ſpiritum reduxit,
& quaſi ſurſum attraxit, vt faciunt videlicet qui ad cã-
tum ſuam vocem præparant.Apud Suidam autem eſt
annotatio ineptiſſima,videlicet ἀναβαλλόμενος,cum λλ
eſſe ὑπερτιθέμενος: ἀναβαλόμενος autē per λ,προοιμιασάμενος.
quaſi verò in vtraque ſignificatione non vſurpetur &
G Præſens & Aoriſtus poſterior huius verbi.

Ἀναβάλλομαι, Suſcipio. vt apud Herodotum, ἀναβάλ
λεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Aduerſus Meſſenios prælia
ſuſcipere.Ita quidē in vulg.lex. Græcol. ſed ego ſic in-
terpretari nolim.
Ἀνάβλησις,εως,ἡ,Dilatio,Prorogatio,Procraſtinatio.Iliad.
β, οὐκ ἔτ᾽ ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ᾽ ἠβαιόν.
Ibidem,Καί κεν ἀνάβλησις λυγροῖο νεκροῖο γένηται.
Ἀναβληδὸν, aduerb.In modum amiculi, Amictim. vt ἀνα-
βληδὸν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Amictim
H circumiacere. Herodotus, ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι,
hoc eſt quaſi circuniectim & obuolutim,Bud.
Ἀναβολὴ,ῆς,ἡ, Egeſtio. vt ἀναβάλλειν γῆν interpretati ſu-
mus Egerere terram. Capitur & pro ipſa terra egeſta.
nam Euſtathius ἀναβολὰς τάφρων eſſe vult τὸ ἐκ τῶν τά-
φρων ἀναβαλλόμενον χῶμα.

Ἀναβολὴ, in proſa frequentiſſimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine. Iſocrat. De pace, μηδ' ἀναβολὴν ἀλλ' ἀπαλλαγὴν εὑρήσομεν τινα τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Nec dilationem ſed liberationem inueniemus præſentium malorum. vel, Nec intermiſſionem inueniemus, &c. ἀναβολὴν ποιεῖσθαι A pro ἀναβάλλεσθαι, Differre, Procraſtinare. Plut. in Camillo, ἔγνωκεν ποιήσασθαι τῆς τιμωρίας ἀναβολὴν, Statuit vltionē non differre. apud Thucydidem, ἀναβολὴν τοῦ κακοῦ ποιεῖσθαι. Vſurpatur interdū & pluralis numerus pro ſingulari, vt apud Plutarch. ἀναβολὰς τῶν γάμων ποιεῖσθαι, B pro ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, Nuptias differre, vel procraſtinare, vel Moram afferre nuptiis. Dicitur verò & alia forma, ποιεῖσθαί τι εἰς ἀναβολὰς, pro ποιεῖσθαι ἀναβολάς τινος. vt apud Thucydidem, ἐς ἀναβολὰς ποιεῖσθαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem dixit, ἐς ἀναβολὰς προάγειν. Plato autem dixit ποιεῖσθαι ὠνὴν ἐπ' ἀναβολῇ, pro Dilatione data. quod vulgò dicūt Ad terminū. De leg. lib. 11, μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδένος. Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Cauſari, προφασίζεσθαι apud Demoſthenem, inquit Budæus. Dicitur etiam ἐν ἀναβολαῖς εἶναι. C quo genere loquendi ſæpe vtitur Philoſtratus. Ἀναβολαὶ ἔνορκοι, Dilationes propter ſonticum morbum aut aliam legitimam cauſam impetratæ. Bud.

Ἀναβολὴ, vt vult Euſtathius, capitur & pro ἀνάβλησις; id eſt (inquit Bud.) ὄκνησις, Cunctatio.

Ἀναβολὴ, Amictus. vt τὴν ἀναβολὴν ἠμφιεσμένος. Syneſius, σοί τι θέλγητρα τρέποντα καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔπους.

Ἀναβολὴ, Procemium carminis, ſiue initium. Ariſtophanes in Pace, ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι. vbi ſcholiaſtes exponit τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων, id eſt Initia canti- D corum, ſubiungitque verſum Homericum paulo antè à nobis citatum, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβ. &c.

Ἀναβολεὺς, έως, ὁ, Id in quod impoſito pede conſcēdimus equum. Item ἀναβολεὺς, Homo cuius miniſterio vtimur ad hoc ipſum. Sic Euſtathius. Budæus autem quū ἀναβάλλειν εἰς ἵππον docuiſſet ſignificare Tollere in equum, ſubiungit, Inde ἀναβολεὺς qui huiuſcemodi munere fungitur. Plutarch. in Craſſo, ἅμα δ' ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιέβησαν, καὶ παρείποντο πλινγῇ τὸν ἵππον ἐπιταχύνοντες. de E ſtratoribus Parthorum regis loquēs. ſiquidem ſtratores à ſternendis equis dicti ſunt. Addit aliquanto pòſt, Ἀναβολεῖς etiam ſunt ſubices ephippiarii è cremaſteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos ſcandimus. Plutarchus in Graccho, ἄλλους δὲ λίθους ἔλαττον ἀπέχοντας ἀλλήλων ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν, ὡς εἴη ῥαδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς, ἀναβολέως μὴ δεομένοις.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, Amictus, Pallium. Hieronymus in cap. 4 Eſaiæ, Mutatoria & pallia (quæ ſignificantius Sym- F machus tranſtulit ἀναβόλαια) ornamenta ſunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur.

Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, Dimin. Amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad ſuperiores eleuetur. vt ſcribitur in vulgatis lexicis Græcol.

C. ἈΝΤΙβάλλω, Contra iacio, Ex aduerſo iacio. ‖ Item, In alterius locum iacio, Vnum pro alio iacio, vel inicio. vnde dicuntur ἀντιβαλλόμενα, quæ in aliorum locum iniiciuntur in medicamenta: vtpote æqualia, id eſt æ- G quales vires habentia. quæ recentiores medici vocant Quid pro quo, vt ait Marcellus Virgilius in Dioſcoridem. Quidam ἀντιβάλλειν putarunt hoc ſenſu exponendum Permutare: & ἀντιβαλλόμενα Quæ permutantur.

Ἀντιβάλλω, Viciſſim iacio. vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Lucæ Euang. cap. 24, Qui viciſſim iaciunt ſermones inter ſe. id eſt, conferunt ſermones inter ſe, vt vulgò interpretantur. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιβάλλειν. Strabo lib. 17, ἐγὼ γοῦν ἀπορού- H μενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιβολὴν, ἐκ θατέρου θάτερον ἀντέβαλον.

Ἀντιβολὴ, ῆς, ἡ, Collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων, Collatio ſermonum inter duos. quaſi viciſſim iaciantur ſermones. ‖ Ἀντιβολὴ ἀντιγράφων, Collatio exemplarium. Strabo in loco modò citato. Citatur ἀντιβολὴ etiam pro ἀντιπροσβολὴ, ex Plat. Vide ἀντιπροσβολή.

ἈΠΟβάλλω, Abiicio, Reiicio, Repudio, Reſpuo, apud Platonem. Hinc & nomen ἀπόβλητος, Abiiciendus vel Reiiciendus, aut Repudiādus. Aut, Dignus qui reiiciatur, ſeu reſpuatur. ἀποβάλλειν (inquit Euſtathius) τὸ ἀπορρίπτειν. vnde ἀπόβλητος. Pro hac tamen ſignificatione tradunt grammatici quidam vſurpari verbum iſtud in paſſiua potius ſignificatione quàm actiua. Lucianus, ηὕρισκον γὰρ τοὺς ἀποβαλλομένους τὴν δόξαν, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιοῦντας. Id eſt, Comperiebam enim eos qui gloriam reſpuerent nihil non eius cauſa facere. Aut, Qui gloriam reiicerent, ſeu aſpernarentur. Hoc eſt, Qui gloriam ſe reſpuere ſeu abiicere dicerent. Vel, reſpuendam eſſe dicerent.

Ἀποβάλλω, Amitto. Plutarch. in Fabio, εἰ μὴ γὰρ σὺ τὴν πόλιν ἀπέβαλες, οὐκ ἂν ἐγὼ παρέλαβον. Polyb. lib. 1, πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέβαλον. Plutarchus in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον. Sic & imperator apud Latinos amittere milites dicitur. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τε ἀποβάλωσι. Opponitur autem ἀποβάλλω in hac ſignificatione verbo σώζω, propriè. interdum tamen & verbo ἔχειν, item κτᾶσθαι. Apud Xenophontem enim, vt victores τὰ ἑαυτῶν σώζοιεν, victi itidē τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλοιεν. Idem in 8 ſcribit non ita iucundum eſſe pecunias ἔχειν, vt eſt acerbum eas ἀποβάλλειν. Iſocrates autem in Archidamo, ἀποβάλλω videtur opponere verbo κτῶμαι ita ſcribens, ἣν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, ταύτην ἡμεῖς ὑπὸ λόγου πεισθέντες ἀποβαλοίμεθα. Sed & ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput. Id eſt, Capite plecti. Eodem planè modo dicunt noſtrates *Perdre la teſte*. hæc enim duo verba ſonant ad verbum Amittere caput. Notanda eſt autem verbi ἀποβάλλειν conſtructio ſimilis verbo ἀποθνήσκειν, & ἀπόλλυσθαι. nam vt dicitur ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος: ſic ille dixit ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων, ad verbum Amiſerunt à Cimbris, id eſt, Iacturam illius paſſi ſunt à Cimbris. Interpres tamen in alia videtur fuiſſe opinione, vt qui verterit à Cimbris victi. quaſi legeretur ὑπὸ Κίμβρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt præterea ex grammaticis nonnulli ἀποβαλὼν eſſe ὁ ἄκων ἀπολέσας, at ἀποβαλόμενος eſſe ὁ ἑκὼν ῥίψας.

Ἀποβάλλομαι, voce & ſignificatione paſſiua, Abiicior, Reiicior, Reſpuor. à qua voce formatur ἀπόβλητος, Reiiciendus, Reſpuendus. Capitur etiam pro Amittor.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, Quod abiicitur, ſeu reiicitur. Quaſi quis dicat Reiectamentum. Et ἀποβλήματα plur. num. exponitur Reliquiæ quæ abiiciuntur.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abiiciendus, Reiiciendus, Repudiandus, Reſpuendus, Spernendus. Fortaſſe poteſt etiam verti Reiectaneus. Il. β, Οὔτι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅ, ττι κεν εἴπω. Il. γ, Οὔτι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Quem verſum accommodans ſuo propoſito Lucianus dixit, οὔτι ἀπόβλητα εἶναι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Ab hoc adiectiuo fit aliud, videlicet ἀποβλητικὸς, quod exponitur Qui amittit, ſed videtur exponendum potius Qui amittere poteſt. vel, Qui eſt eiuſmodi vt amittat, Qui eſt obnoxius huic infortunio vt amittat. Cum genitiuo, ſicut contrarium eius κτητικὸς & alia huius formæ.

Ἀποβολὴ, ῆς, ἡ, Abiectio, Reiectio, Repudiatio. Pro abiectione apud Platonem, De leg. lib. 12, καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. ‖ Item Amiſſio, Iactura, vt χρημάτων ἀποβολή.

Ἀποβολεὺς, έως, ὁ, Abiector, Reiector. vt ἀποβολεὺς ὅπλων apud Platonem lib. 12. quem differre ἀπὸ τοῦ ῥίψασπιδος oſtendit.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεὺς, apud Ariſtophanem De pace, — ὡς ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο. Eſt autem factum hoc ad exemplar τοῦ ὑποβολιμαῖος, data opera. nam (vt ſcholiaſtes docet) ἀποβολιμαῖος dictus eſt quidam à poeta ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι. Vt autem ὑποβολιμαῖος propriè ſonat Subiectitius, ita ἀποβολιμαῖος (ſi quis formæ rationem habeat) ſonat Abiectitius.

C. ΔΙΑβάλλω, Traiicio, Traſmitto, Transfreto. Herodot. ὡς διαβάλοι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ἐκ Γαλῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν

αἰπηρὰς ἤπειρον διαβαλλόντων. Plutarchus cum accuſatiuo, διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. Ex Herodoto autem citatur & διαβάλλειν τὰς νέας. Interdũ διαβάλλω alteram traiiciendi ſignificationem habet pro Transfigere: (vt Linguam traiecit arundine, apud Naſonem) ſic enim Dioſcorides lib.4, cap. 76 dixit, καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπείρειν λίνῳ dicit. Vt igitur in hoc poſtremo exemplo διαβάλλω pro διαπείρω, ſic in præcedentibus pro διαπερῶ ſumitur.

Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed propriè ſignificat (vt opinor) Calumnior, traiicièdo culpam in alium, vt ab vna traiicièdi ſignificatione ad alteram quæ metaphorica eſt, trãſeat hoc verbum διαβάλλω. Extat Luciani libellus inſcriptus περὶ διαβολῆς, id eſt De calumnia, in quo ſæpe repetuntur διαβάλλειν & διαβάλλεσθαι. In eo ſcribuntur & hæc, τριῶν δὲ ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος καὶ τοῦ διαβαλλομένου καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Sed διαβάλλω ſæpe etiam ſonat generaliter Criminor, Inculpo, Inſimulo. vnde & ψευδῶς additur ab Iſocr. Ad Nicocl. Dicitur autem διαβάλλω vel cum accuſ. perſonæ (& quidem frequẽtius) vel cum accuſ. rei. Cum accuſ. perſonæ, dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶ, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur & διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, nonnunquam verò & πρὸς τοῦτο, necnon περὶ τοῦτο. Quarũ conſtructionum exẽpla (cæteras lectori obſeruandas relinquens) eodẽ ordine proferã: ſed quædã in actiua, quædam in voce paſſ. Luc. De cal. δεῖ τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον. Plato in Epiſt. Δίωνα ᾔσθοντο διαβεβλημένον ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. Thucyd. 5, ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. Plutarch. in Sympoſ. ſept. ſap. pag. 1, ἀλλ' ὅσπερ ἔφην, διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herodot. lib. 2, ὢν γὰρ ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων. Idem lib. 1, ἐφ' ᾧ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο. Luc. in Macr. τὸ μέντοι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθείς. Cum εἰς autem idem ſcriptor alibi, ſi bene memini. Denique cũ περὶ, vt διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in v. l. At cum accuſat. rei, vt διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετριότητα, Plut. in Othone.

Διαβάλλω exponitur etiam Inuidiam conflo, In inuidiam adduco, Odioſum reddo. vnde & τῷ συνιστᾶν opponunt Baſil. & Chryſoſt. apud Bud. p. 500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum qui propter illam malè audit. Herod. lib. 6, καὶ διέβαλεν ἐσάγ' ὅτι τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notã attulit, vt vertit Polit. Sic apud Plat. in Epiſt. exponitur διεβλήθην, vbi ſcribit, ἄλλην γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis inuidiæ mihi conflatũ eſt apud, &c. Ibidem, ἀπήγγελλον ὅτι διαβεβλημένος εἴην ἐν τοῖς πελτασταῖς. Hinc & Διαβεβλημένος, Qui inuidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominioſus. Quod participium de re etiam dicitur. vt ὁ διαβεβλημένος βίος, Herod. 7. Sic ἡ μωρία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4. Sed & generalius interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama ſparſa eſt. vnde apud Herod. lib. 7, τεθρύλλητο γὰρ διὰ πάσης καὶ διεβέβλητο, redditur, Tritũ iam vulgatúmq; apud omnes erat. ‖Διαβάλλω (inquit Bud.) pro συγκρούω, Inimicos reddo. Plato De rep. lib. 6, p. 83, μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in Symp. circa finẽ, 265. opponitur enim τῷ συμβάλλω. Itẽ paſſ. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius in præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum eſſe alicui, Offenſum eſſe alicui. Plat. in Phæd. 35, de philoſophis loquẽs, εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι & pro Inuiſum eſſe alicui poni exiſtimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. Terpſich. καὶ διαβάλλων αὐτὸν εὖ. Et paſſ. voce, Ariſtoph. Auibus, διαβάλλεταί γ' ὁ θεῖος.

C. Ἀδιάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem calumniari nõ poſſumus, In quem calumnia non cadit. AT Εὐδιάβλητος, Quem facilè calumniari poſſumus, Qui calumniæ patet.

Διαβολή, ῆς, ἡ, Calũnia, Criminatio, Obtrectatio. Herodot. in Polym. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. Apud Plat. in Apol. Socrat. ἡ ἐμὴ διαβολή pro Calumnia qua premor. Quod exponitur etiam, Id ex quo mihi conflata eſt inuidia. Sic autem ex eodem in Epiſt. ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calũniis premi: & ex Iſocr. διαβολὰς ἔχειν eadẽ ſignif. Et ſingul. διαβολὴν ἔχειν, ex Plut. Ex quo etiã εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν, & διαβολῇ περιπίπτειν pro In calumniam incidere, ſeu incurrere. At ex Thucyd. διαβολὴν φέρειν τινὶ πρός τινα [illegible]. Apud quem legitur & διαβολὴν διαλύειν, lib. 1, καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολήν. Item διαβολὰς πρὸς ἐχθροὺς ἀπολύω apud Plat. ‖Sed quum dicit Iſocr. ἀλλ' οὐδ' τὰς διαβολάς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, verẽdum exiſti[illegible] Accuſationes, quòd addatur ψευδεῖς. Neque enim calumnia quædã vera eſt, quædã falſa. Quod & de διαβολῇ in propria ſignif. ſumpto dicere [illegible] [illegible] Thuc. p. 291.

B Διάβολος, (ET Διαβολεύς apud Euſtath.) Calumniator, Criminator, Obtrectator, vt apud Athen. plerique ex Platonis diſcipulis dicũtur fuiſſe τυραννικοὶ & διάβολοι. Et ſuperlat. διαβολώτατος Ariſtoph. in Equit. ET Διαβόλως aduerb. Calũniatoriè, Criminatoriè. Thuc. pag. 201, καὶ ὅτι αὐτοὺς διαβόλως ἐμνήσθη.

Διάβολος, Diabolus, in ſacris literis: qui Satã ab Hebr. dicitur. Vocatur autem διάβολος ille pluſquam capitalis humani generis hoſtis quòd Deũ apud homines

C calumnietur, vel potius (ſequendo alteram huius verbi ſignif.) quòd hominibus Deum infenſum reddat. Sic Arethas ſatanam vocari διάβολον ſcribit, ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ κατήγορος ἡμῶν Apocal. 12. vbi etiam habetur, ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ σατανᾶς. Hebræis certè Satan aduerſarium ſonat: vnde ita per antonomaſiam appellari conſtat. HINC Διαβολικός adiect. Ad diabolum pertinens, Vel, Diabolo conueniens, Vel A diabolo prodiens. Chryſoſt. homilia quadam in Geneſin, ἀλλὰ ἁπλῶς αὐτῇ τις μικρὰ διαβολικὴ ἐπῆλθεν.

D Διαβολία, ας, ἡ, Pilum. vt interpr. Polit. in iſto Herod. loco, lib. 2, τάς τε διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπιποιέειν.

C. 2. Ἐνδιαβάλλω videtur calumniãdi ſignif. habere, ſed auctã. nã ἐνδιαβαλεῖν (ſicut & ſimplex βαλεῖν) Euſt. exponit τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. ET Προδιαβάλλω, Ante calũnior, Anteuerto in calũniãdo. ET Προσδιαβάλλω, In ſuper calũnior, Calũniã augeo. Vnde Προσδιαβάλλομαι, Plut. Pericle, ὡς προσδιαβληθεὶν μᾶλλον εἰς τὴν λακωνισμόν.

C. ET Εἰσβάλλω, Iniicio, Immitto, oppoſitum videlicet τῷ ἐκβάλλω. Sic Herodot. εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον dicit, vt Hom. citra comp. εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum eſt illud ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. quoque εἰσβάλλειν accuſat.

E iunxit, ſed qui regatur à præpoſ. quum dixit, βοῦς πόντιον εἰσεβάλλομεν, Boues ad mare ducebamus, vel agebamus.

Εἰσβάλλω vſitatius in neutra ſignif. pro Ingredior, Introeo. cum præpoſ. εἰς. Theophr. εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τόπον ἡδύς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει. Sic fluuii ipſi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, id eſt influere. vt Polyb. 4, τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασιν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iiſdem dicitur & ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæ duo contrariæ ſignif. verba

F dici de re eadem poſſint, docebo in ἐκβάλλω. ‖Εἰσβάλλω, Ingredior hoſtiliter, Inuado, Aggredior, vt εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν, Thuc. (quod & ἐμβάλλειν, & quidem frequentius) Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præpoſ. apud Galen. Febris inuadit, ſeu adoritur.

Εἰσβολή, Ingreſſus, Introitus. Sed frequentiſſimè de hoſtili ingreſſu: vnde & Incurſus, & Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, καταστρατοπεδεύσαντο, &c. Herod. 7, τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἴχετο. Eſt etiam Aggreſſio: vnde & εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et Locus ad aggrediendum ſeu inuadendum opportunus. Polit. apud Hero-

G dianum lib. 3, φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς vertit, Qui aditus Italiæ obſideret. ‖Εἰσβολή, Ingreſſus fluminis & oſtium. Pauſanias, ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἁλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed & εἰσβολή, & plur. numero εἰσβολαί ſine adiectione ſæpe dicuntur. ‖Εἰσβολή (inquit Bud.) Ingreſſus & principium, Procœmium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τῶν λόγων. D. Halic. in Lyſia, φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic apud Quint. Ingreſſus operis. Sic

H autem à Dionyſ. Longino accipi puto εἰσβολὴν, vbi dicit, ὁ δ' ἡδὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα πέπονθε. ET Εὐείσβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingreſſu facilis, Ingreſſum facilem habens. vt Δυσείσβολος χώρα, quæ & Δυσέμβολος, vſitatius.

C. 2. Παρεισβάλλω, Latẽter inuado, Clam aggredior. Talem autem ſignificationem præpoſitioni παρὰ dat Bud. &

in παρεμβάλλω.

c.4. Συνεισβάλλω (ea ſignificatione qua εἰσβάλλει πυρετὸς, vt modò dictum eſt) Simul aggredior, ſeu inuado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλεν.

Ἐκβάλλω, Eiicio, Expello. Plut. in Polit. præc. ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Demoſth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δ' ἐγκαταστήσας τῶν βασιλέων. Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Iſocr. Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo & ἐκβάλλειν interdum per ſe ponitur: vt ἐκβεβλημένος, Demoſth. in or. πρὸς Ναυσιμ. Οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτὸν ἦν. id eſt, Finibus patriæ expellere eum non poſſit, Bud. At ἐκβαλεῖν τέκνον apud Eurip. Ione, non Expellere, ſed Ex ponere Camer. interpr. Item ἐκβάλλειν, Excutere. vt ἐκβαλὼν τὴν θύραν Demoſth. Excuſſo oſtio. ‖Ἐκβάλλειν δάκρυ, Eurip. Ione, Lacrymas profundere. ‖Ἐκβάλλειν peculiari ſignif. dicuntur & mulieres quæ abortum faciunt, pro Partum eiicere, ſeu Fœtū abigere aut expellere. (Quod Vlpianus quoque dixit Eiicere, ſubaudito itidem accuſatiuo) Theophr. ἡ δὲ θηλυπτερὶς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασί. Interdum additur accuſ. vt Plut. πᾶσαι γὰρ αἵ ποτε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀτελῆ τὰ ἔμβρυα. ‖Ἐκβάλλω, Reiicio, Repudio. Plato De rep. lib. 2, ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. ‖ At ἐκβάλλειν in Euang. Luc. redditur Proferre, cap. 10, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον.

Ἐκβάλλω, Exeo, Erumpo. vnde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Oſtia fluuiorum, q. d. Exitus. Plato Phædone, τελευτᾷ δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eodem ἐκπίπτειν dicit. Sic apud Polyb. ἐκβάλλειν & ἐκβολή. Dicitur autem pro eodem εἰσβάλλειν ποταμὸς & ἐκβάλλειν, ingredi & egredi, ſeu exire, i. Influere & effluere: ſed diuerſo reſpectu: ἐκβάλλειν videlicet quatenus ex vno loco exit antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem quatenus ex vno egreſſus, alium ingreditur: quorum vtrunque in στόματος etiam & oſtiorum ſignificatione conſideramus. Sed ἐκβάλλειν Homer. dixit, at poſteri eius εἰσβάλλειν potius & εἰσβολάς.

Ἔκβλητος, Eiiciendus, vel Reiiciendus, Reiectaneus, Reiiculus, Dignus qui reiiciatur, ἀπόβλητος: vt apud Heraclitum, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον apud Euripidem, Maris eiectamentum, vt loquitur Cornel. Tac. ‖At βρέφος ἔκβλητον, infans expoſitus, ἔκθετον, Euſtath.

Ἐκβολή, Eiectio, Expulſio. Item ἐκβολή, Eiectio mercium in tempeſtate, Iactura. Bud. ex Demoſth. 434. Ariſtot. autem ἐκβολὰς dixit plur. Ethic. 3. Ἐκβολή, Eruptio. vt ἐκβολὴ σίτου, Thucyd. Eruptio frumenti è terra. Erumpentia ſeu enaſcentia frumenta Camer. vertit. Apud Dioſc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exponitur Eruptio caulis. Sed & ἐκβολαὶ ad artem naualem pertinens ab eodē Camer. redditur Eruptiones, apud Thuc. lib. 7. Ἐκβολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Oſtium. Sæpius autem plural. ἐκβολαί. Thuc. 2, τοῦ Ἀχελῴου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. Politian. apud Herodianum interpr. Fauces. Nec tantùm exitum fluminis ſignificat ἐκβολή, verumetiā quemcunque exitum. Plut. in Demetr. ἅμα δὲ ταῖς εἰς Συρίαν ἀπειπεῖν ἐκβολάς. Sed ducta ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐκβολῶν metaphora vocari ἐκβολὴν ἔπους finem verſus, tradit Euſtath. pag. 900. ‖Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digreſſio ab inſtituto ſermone. Thuc. lib. 1, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. ‖ Ἐκβολή, Luxatio artuum. in Hipp. quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud.

Ἔκβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἔκβολον οἴκων βρέφος. Eurip. Phœniſſ. pro ἐκβόλιμος, Expoſitus infans. Item ἔκβολος apud Eurip. ὀξὺ ἀκρωτήριον, vt tradit Euſtathius.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος.

Ἐκβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eiectitius. Cui opponitur ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434, qui & affert ex Ariſtot. ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exponunt etiam Abortiuum: & addunt ex Plinio, Ægyptus ecbolimam habet [vuam] abortus facientem. Quidā tamen libri ἐκβολάδα habent: quam etiā lectionem admittit Bud. In vulg. autem lex. annotatur & ἐκβολὰς pro purgamento argenti ex Strabone.

Ἐκβόλιμος ET Ἐκβολιμαῖος, Expoſitus. ea ſignif. qua dicitur Expoſitus infans. Cam.

A Ἐκβόλιον, ου, τὸ, q. d. Eiectorium. id eſt Eiectrix medicina. Nā hoc nomine vocatur à Dioſcoride & aliis medicamentum eiiciens ſeu abigens ex vtero fœtus enectos. vt lib 2, ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων. Alibi autem ſine adiectione, vt in 4, ἐκβολίοις χρῶνται. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus eiicitur.

c.2. Διεκβάλλω, Traiicio, Per medium emitto & traiicio. Bud. pag. 537 ex Galeno. In vulg. lex. citatur ex Ioſue cap. 15, διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Tranſit terminus per verticem montis. ET Διεκβολή, Traiectio. Item, Eruptio & exitus per locum anguſtum & interceptum. Idem Bud. 434, ex Diodoro B

C. Ἐμβάλλω, Iaculor in [aliquem] Iniicio, Immitto. Hom. Odyſſ. ξ, ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Apud Thucydidem ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem iniicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Iniicere frænum equo: vnde paſſiuè apud Xenophontem De arte equeſtri, ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγάς, Iniicere plagas (vt & Cic. loquitur) quod vide infrà in Ἐμβάλλω ſignificante Impono. Exponitur Immitto in hoc loco Xen. Œconomico, τίς δ' ἂν σκελέας τινὸς ἕνεκα ἐμβάλλετε τοιούτους; C & in metaphoricis loquendi generibus, pro Iniicio [animo] Immitto [in animum,] Inſpiro. vt ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, apud eūdē. Et ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, dixit idem, Alacritatem militibus iniicere. i. eorū animiſ indere. Et Plutar. voce paſſiua ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eodē modo Demoſth. Philipp. 1, τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur & εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι τοῦτο, apud Demoſth. & Plutar. pro In animum inducere, Animo concipere. Tale & ἐμβαλέσθαι Homericum quod D vide infrà. Sic & in aliis loquutionibus: vt apud Iſocr. οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοιοῦτον δόξης χαρακτῆρα ταῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Indidit vel Iniecit. Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Iniicere ſeu inferre ſermonem aliqua de re, vel Iniicere mētionem. Plutar. in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. Sic apud Plat. De rep. 1, ἐμβάλλειν λόγον, vbi exponitur etiam In medium afferre. Ex Xenoph. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον, & ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον pro Rem ad populum referre, Rem conſultaneam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου, pro In ſuf E fragia mittere. Bud. 437. Ex eodem ſcriptore affertur & ἐμβάλλειν ſine adiectione, ἔμβαλε περὶ τούτου pro Referto de hoc, id eſt Pone in conſultationem, Diſquirendum propone. ſub. accuſ. λόγον, vel potius ψῆφον. ‖ Ἐμβάλλω, Cōiicio, Impello, Intrudo. vt ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xenoph. ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Ariſtoph. Itidem ἐμβάλλω σε εἰς ἀτυχίαν, apud Æſch. Sic Dinarch. in Philocl. τὰ εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur & ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν, Coniicere in ſuſpi- F cionem. Pro quo diciturpotius Adducere aliquem in ſuſpicionem. vel inuerſa conſtructione, Iniicere alicui ſuſpicionem.

Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Luc. Hiſt. veræ l. 2, καὶ τὴν ναῦν ἐπισκευάζομεν, ὕδωρ τε ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. Et lib. 1, ὕδωρ ἐντίθεσθαι pro eodem dicit: & ibidem, σιτία ἐμβάλλεσθαι. Hinc etiam ἐμβάλλομαι ſeu ἐπεμβάλλομαι pro Deuoro, cibum videlicet auidè ingerens in ventrem, apud Baſilium. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum & illud Demoſth. G loquendi genus, ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, vt hoc videlicet verbum ex Pono cōpoſitum interpretemur, Interponere teſtimonium, vel Interiicere. Nam Proferre teſtimonium Latini quidem, ſed minus ad verbum. ‖Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam ſenſu quo dicitur à Cicerone Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, ſeu infligere, aut vulnus infligere, dici ſolet. Plut. in Cæſare, Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Iniicere plagam (redeundo ad primam illam ſignificationem) interpretari etiam poſſis, & quidem H ex Cicerone.

Ἐμβάλλω, Inſero, Interſero. Item Intercalo. Demoſth, ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν. Ariſtoph. ἐμβάλλει τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν τῶν δημοσίων κυκλοφορίαν. Inſerit dextram [dextræ.] Nam alteram Bud. interpretationem, Porrigit dextram, non probo, ſi vis verbi exprimenda ſit. Ab interſerendi au

ff.iiii.

tem ſeu intercalandi ſignificatione dicitur ἐμβόλιμοι A
ἡμέραι,& ἔμβλημα,de quibus infrà. |Ἐμβάλλω, Inſero
[arbores] ἐγκεντρίζω. Demoſth. ὅσα ἐν αὐτῷ φυτὰ ἐμβε-
βλημένα.

Ἐμβάλλω,pro Ingredior, Ingredior cũ impetu, Irrũ-
po.(neutraliter quidem,ita tamen fortaſſe vt ſubaudi-
ri etiam poſſit accuſ. πόδα, vt Lat. dicitur Inferre pedẽ
in aliquem locum,& Efferre pedem pro Ex eo egredi)
Plutar.in Antonio,ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος
αὐτοῦ διέσχε, Poſtquam cedente turba in forum irrupit.
At in hoc Themiſtii loco in Sophiſta , ἐμβάλλειν accipi B
poteſt ſimpliciter pro Ingredior. καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλ-
λοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετὸς ὤν. Sic & flumina dicun-
tur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, id eſt Influe-
re in mare. Ἐμβάλλω exponitur etiam Ingredior hoſti-
liter, Infeſto exercitu irrumpo , Populabundè percur-
ro. hoc eſt ἐπιστρατεύω. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν & εἰς
τὰς Ἀθήνας, Antiph.& Xenoph. Bud.435. Ἐμβάλλειν (ibi-
dem) Impetum facere, Incurrere, Offendere, vt ἵπποι ἐμ-
βάλλοντες τοῖς ἀπαντῶσι, Plato De rep.l.8.

Ἐμβάλλω κώπαις, Incumbo remis, apud Homerum ex- C
ponitur: Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγωμεν. Et
additur, ἐμβάλλειν eſſe τὸ κροῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed fa-
cilè crediderim ἐμβάλλειν κώπαις dici ſubaudito accuſat.
χεῖρας: ſicut in proximè præcedentibus exemplis πόδα
cum ἐμβάλλειν mihi videri ſubaudiendum dixi.

Ἐμβάλλομαι ſignif. actiua in aliquot exemplis paulo
antè citatis. vt in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν ex Demoſth. Quò
pertinet illud Homericum, Τοῦτο δέ τι ἐρέω σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ
βάλλεο σῇσι. Et illud Heſiodi, Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ'
ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλ- D
λω, id eſt Impono, vide ſuprà. Sed & ἐμβεβλημένος pro ἐμ-
βεβληκώς apud Dinarch. in Demoſth. τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας
ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν. |In vulg. lex. affer-
tur & ἐμβάλλεσθε λαγωῶν ex Ariſtoph. pro Aggredimini
lepores. Quæ conſtructio mihi ſuſpecta eſt.

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, Emblema, Quod operi cuipiam iniici-
tur & inſeritur [ornatus gratia.] Magis autem peculiari
ſignif. ἐμβλήματα fuerunt appellata vaſorum aureorum
argenteorúmque ornamenta, quæ his ita inſerebantur,
vt quoties libitum eſſet reuelli poſſent. Hoc nomine E
comprehendi exiſtimãtur,& quæ in parietibus vermi-
culata, in pauimentis teſſellata, in lignis ſegmentata di
cuntur. Vide Bud. in Annot. pr. & Cælium. Emblemata
(inquit Cam.) dixere etiã Latini Græca voce opera teſ-
ſellata,& ad varietatem tranſtulerunt. |Ἔμβλημα,
Inſitio mitioris ſurculi in ſylueſtrem. v.l.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio,& q.d. Inſertio. pro qua ſignif. affer-
tur ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. |Irruptio, Impreſſio, Impetus
irruentis aciei. Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, (inquit Bud.) Inuaſio
hoſtilis, Conflictus aciei inſtructæ, Impreſſio in hoſtes F
facta. Sic Θηβαίων ἐμβολή, Ariſtot. Polit. ἐμβολῆς ἔχοντο, ex
Plut. in Cam. pro Aggreſſi ſunt. Dicitur autem & de a-
liis rebus, vt ἐμβολὴ χαλάζης ex Ariſtide. Syneſius quo-
que τὰς ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. Et ἐμβολὴ τῶν νεῶν,
Conflictus claſſis. Thucyd. 2, οἷα γὰρ αἱ ἐπιπλεύσεις ὡς
χρὴ ἐς ἐμβολήν. |Sed & ἐμβολὴν quidam interpr. Ro-
ſtrum nauis. vt Xen. Hell. 4, ἐμβολὰς χρυσῆν τριήρει. Sic &
Bayf. apud Polyb. Bud. autẽ ἐμβολὴν eſſe ait caput arie
tis machinarii hoc in loco Thucyd. lib. 2, ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ
ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. |Ἐμβο- G
λή, Oſtium fluminis, vt ἐκβολή, Bud. ET Δυσέμβολος
AC Εὐέμβολος, ab ἐμβολή ſignificante irruptionem. Nam
δυσέμβολος χώρα appellatur ab Ariſtot. Polit. 7, In quam
non facilè irrumpere hoſtes poſſunt: contrà εὐέμβολος,
in quam facilè.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ, vt ἐμβολάδες ἄπιοι Ariſtoph. Pira inſititia,
vel (vt Horat.) inſitiua.

Ἐμβολεύς, q.d. Iniector. vt quidam ἐμβολέα κράμβης appel-
lauit πάσσαλον in epigrãm. Palum ſeu ſtipitem acutum
braſſicæ depactorem. id eſt quo fit ſcrobis in quam braſ
ſica iniicitur & depangitur. Vide Ἔμβολον. Item Aggreſ H
ſor, Inuaſor. v.l.

Ἐμβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Iniectitius) Intercalaris, Bud. in-
terpr. Inſertus, Intercalatus. vnde Plut. menſes & quidã
dies ἐμβόλιμοι. Macrobii autem quædam exempl. ἐμβο-
λισμοὺς habent perperam pro ἐμβολίμους. Et ἐμβόλιμα, in-
tercalaria carmina, Ariſtot. De poetica. Vide B.p.436.
ET Ἐμβόλια (mendoſè fortaſſe pro ἐμβόλιμα) dicta par-
ua quædam retia Poll. teſtatur ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν
μειζόνων σαγῇ. ET Ἐμβολίσματα, Panni diuerſi hinc
inde conſuti. q.d. Iniectamenta ſeu inſertamenta pan-
norum. Affert autem ex Aquila & Theodotione Hie-
ronymus, quem vide in Ezech. cap. 16. |ET Ἐμβο-
λισμός, Intercalatio. v.l.

Ἔμβολον, (q.d. Iniectorium) Inſtrumentum ruſticum ad in-
iiciendum in terram & depangendum. Exponitur Pa-
ſtinum, vel Paxillus quo ſemina depanguntur, in hoc
Theophr. loco De hiſt. pl. l. 2, φακοὺς ὥστε ἀθρόους γίνεσθαι. φυ-
τεύουσιν ἐμβόλῳ. |Vectis, Repagulũ. vt χαλκόδετα ἔμβολα,
Eurip. Phœn. ſunt (inquit Cam.) vectes reuincti ære, vel
trabes quædam æratæ, quæ ſolebant de muro ante por
tas demitti.

Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Roſtrum nauis. Polyb. de Romano
foro loquens, πρὸς τοῖς καλουμένοις ἐμβόλοις ἐν τῇ ἀγορᾷ.
At verò apud Pindarum (vt ſcribit Cam.) anchora ἐμ-
βόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem e-
minentem in roſtris quæ anchoram ſuſtineret. |Ἔμ-
βολος Æliano Acies cuneata. Quam ſignificationem ha
bere puto in hoc Plut. loco in Fabio, ἐμβόλῳ τούτῳ προέ-
χοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος χρησάμενος. vbi tamen vulg. lex.
Roſtrum interpr. Bud. poſtquam ἔμβολον eſſe dixit
aciem cuneatam, ſubiungit, ET Ἐμβολοειδὴς προσβο-
λὴ eſt impreſſio agminis in cuneum aut roſtrum con-
formati & compoſiti. Quod autem ſubiungit, Et pars
machinæ qua machina ingruit, aliam eſſe ἐμβόλου non
ἐμβολοειδοῦς προσβολῆς (vt malè in vulg. lex.) expoſitionẽ
neceſſe eſt. Vide p.436. Quid autem ſit ἔμβολος in Cte-
ſibicis machinis aliiſque id genus, lege apud Vitruuiũ.
|Ἔμβολος præterea, ſiue ἐπίβολος vel παραξόνιος, in curru
dicitur (vt in vulg. lex. ex Polluce annot.) illud quod
axi inſertũ rotam contineet ne excidat. ET Ἐμβολοδέ-
της eius vinculum vocatur.

C. Κυανέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cæruleum-roſtrum habens. A-
riſtoph. Equit. καὶ κυανέμβολοι θοαὶ μισθοφόροι τριήρεις. Et
Ranis, πρῴραις κυανεμβόλοις. vbi ſchol. exponi ait vel αἱ
τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, vt μιλτοπάρειοι, αἱ
μεμιλτωμέναι. vel αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν, cuius aqua
eſt κυανή.

C. Προέμβολος, ου, ὁ, Heſychio, ET Προέμβολον, ου, τὸ, Suidæ,
ET Προεμβολίς, ίδος, ἡ, Lignum quoddam (vt vulg. lex.
habent) eminens ad proram nauis, cui roſtrum affigi-
tur, quo impetum faciunt in hoſtium claſſes. Προέμ-
βολα Suidas exponit τὰ πρὸς τῇ πρῴρᾳ τῆς νηὸς ὥσπερ ἀ-
κρόστομα. Et Polluci Προεμβολίς eſt τὸ καταλεγον ἐπὶ τὴν
πρῷραν.

C. Χαλκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æreum ſeu æratum roſtrum ha-
bens. Χαλκέμβολοι νῆες, Roſtratæ naues, B. Appian. Mi
thridat. νῆες ἑάλωσαν χαλκέμβολοι ὀκτακόσιαι. ET Χαλ-
κεμβολάς, άδος, ἡ, Idem in fœm. gen. vt χαλκεμβολάδων νη-
ῶν apud Eurip.

C. Κοιλιέμβολον, ου, τὸ, vocabulum militare eſt, ἐπειδὰν ἡ ἀντί-
στομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμε-
να διαστήσῃ.

C. Συριγγοέμβολος, ου, ὁ, vel Συριγγέμβολος (vtroque enim mo
do apud Euſt. ſcribitur) Canalis ſubterraneus quo aqua
in caſtella obſeſſorum ducitur, δι' οὗ ὡς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ πα-
ρείζονται οἱ πολιορκούμενοι, vt Euſtath. tradit, quem (vt ad-
dit) ἡ παράκοπος ὁμιλία τζιρέμβολον παραλαλεῖ. Compoſ.
ex σύριγξ & ἔμβολος idem ſignificantibus. ET
Συρέμβολος, ου, ὁ, per ſyncopen τοῖς κοινολεκτοῦσι idem eſt,
vt Euſt. alibi docet.

C.2. Ἀντεμβάλλω, Viciſſim iniicio, vel In locũ alterius inii-
cio ſeu repono. A Budæo exponitur Refundo, Repen-
do, Viciſſim repono: ex Theophraſto in 9, vbi de her-
bis legendis loquens, ſcribit, τὸ πολλάκις τὸ ἀσκληπιον τέ-
μνοντα, ἀντεμβάλλειν κελεύουσι τῇ γῇ παγκαρπίαν καὶ μελιτοῦ-
ταν. |Apud Galenum & Æginetam (vt idem tradit)
ἀντεμβαλλόμενα ſunt ſuccidaneæ medicinæ.

Ἀντεμβάλλω, Cõtrà irruo, Contrà facio impetũ. ἀντε-
μβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς apud Syneſ. (vt inquit Bud.) Impetũ
ex aduerſo moliri.

Ἀντιμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio ſeu repoſitio vnius in locum alterius. | Item ἀντιμβολαὶ, (inquit Budæus) Summæ cardinis partes quæ in cauum induuntur. vel, Eæ partes oſſium quæ in vertebras prominent. | Itē Ἀντιμβολὴ, Incurſus ſeu incurſio quæ fit viciſſim, Impetus qui fit ex aduerſo. eo ſenſu quo verbum ἀντιμβάλλω à Syneſio accipi dictum eſt. A

Ἐπεμβάλλω, q.d. Superiniicio. A Bud. exponitur, Alium ſuper aliū iniicio, Intercalo, Interſero, Plat. Crat. περὶ τὸν μ̀ γὰρ τὸ ἕν ἴσ̄ δὲ ... ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλουσι γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. Luc. πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa intexim⁹ numerorū & vocalitatis cauſa, Camer. Plato Tim. οὔτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον, Nec rurſus hic locus eſt vt diſputationi per ſe longæ obiter aliam æquè longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβάλλειν rhetorum vocabulū, quod eſt In modum parentheſis aliquid in medio periodi inſerere & intexere, ſicut ἐπισυνάπτειν, in periodi fine aliquid attexere. | Item ἐμφυτεύω, vt ἐμβάλλω, hoc eſt ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Idē B. VNDE Ἐπεμβολάδες ἄπιοι apud Athen. l. 14, id eſt αἱ ἐγκεκεντρισμέναι, vt B. explicat. | Et Superadiicio, ſeu (vt Bud. exponit) Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. καὶ αὐτῷ ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. | Ἐπεμβάλλω, Vrgeo, Impello, Bud. exponit in hoc loco Xenoph. de venatore venabulo aprum conficiente, κατορθοῖ γὰρ ἡ μ̀ ἀριστερὰ αὐτοῦ τὸ προβόλιον, ἡ δ' δεξιὰ ἐπεμβάλλει. | Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω: vt fluuius in alium fluuium incidens. Bud. p. 437. B C D

Ἐπεμβάλλομαι, Deuoro. Bud. ex Baſil. hom 9, προσβάλλειν χειμῶνος προσιόντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισπεύδομενοι πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔνδειαν.

Ἐπεμβολή, ῆς, ἡ, Figura oratoria non admodum abſimilis parentheſi. De qua Hermog. & Bud. C. p. 437.

c. 2. Παρεμβάλλω, Interiicio latenter, Interſero, Clàm immiſceo, vt interpr. Bud. ſubiungens ex Gal. παρεμβάλλοντες τῷ ὀρρῷ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Et ex Theophr. πρὸς ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσί τι. Item Παρεμβάλλω, Intercalo, vnde παρεμβεβλημένον Cic. in Epiſt. intercalarem tranſtulit. Et pro Inculco extra rem. vt Demoſth. in Tim. αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλει. Vide Bud. 589. | Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pād. Intercedere, Fideiubere. Bud. | Præterea παρεμβάλλειν dicitur imperator quū in acie inſtruenda milites ordine certo locat. vt Polyb. hiſt. 2, παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς, &c. Bud. 588. At in vulg. lex. παρεμβάλλειν hîc exponitur Diuerſi generis milites certo ordine interſerere & collocare. & additur, id eſſe quod Cæſ. De bello Gall. l. 7. dixerit Interiicere: ſcribens, Galli inter equites, raros ſagittarios expeditóſque leuis armaturæ interiecerant. Vbi tamen ſimplicius accipi exiſtimo. | Παρεμβάλλειν, Tentoria collocare ordinibus diſtincta, atque inter ſe paribus ſpatiis congruentique poſitu reſpondentia. Ita Bud. ex Polyb. pag. 589. HINC & Παρεμβάλλειν generalius pro Caſtra locare. quo ſæpe LXX interpr. vſi ſunt. E F

Παρεμβολή, Interiectus, Interiectio (vt Fab. vtitur) Item, Intercalatio. A Bud. exponitur etiam Interſitio ſubdola, & Interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Demoſth. in Cteſiph. ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων. Vide Bud. p. 589. Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere, in hoc Chryſoſt. loco, οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφησεν, δεῖ δὲ αὐτὸν μαρτυρίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ προσέθηκε τὸ ἔξωθεν παρενέβαλε. | Παρεμβολή, Tentoriorum poſitus & metatio ordinatione caſtrenſi conſtās. Et Παρεμβολή, Intercalatio ſubſidiariorum inter ordines primæ aciei. à qua quomodò παρένταξις & ἔνταξις differant, lege Bud. eadem pag. & Ælianum. | Παρεμβολή, Caſtra, στρατόπεδον. Plut. in Galba, εἰς τὴν παρεμβολὴν προάγοντας. HINC Παρεμβολικός, Caſtrenſis. vt idem Plut. Sympoſ. ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν δείπνων. | Et Παρεμβολικὸς geometricum vocabulū affertur ex Capella lib. 6. G H

Παρεμβόλια, τὰ, Intercalatio reticulorum. verbum venaticum. Bud. ex Poll. 185.

c. 2. Προεμβάλλω, Prius inuado: vt exponunt vulg. lex. ET Προεμβάλλω εἰς τὴν γῆν iiſdem eſt Offenſo in terram. id eſt impingo.

c. 2. Προσεμβάλλω, Inſuper adiicio. Impello. v. lex.

c. 1. Ὑπερεμβάλλω, Intermitto. v. l.

C. ἘΠΙΒΆΛΛΩ, Iniicio, vel potius Superiniicio (hāc enim omnium primam ſignificationem eſſe puto) Thucydides lib. 2, ὥστε ἐπιβάλλοντας, ἥσσον αὐτοῖς, ὑπὸ γὰρ μθῶου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος. Herodianus autem ἄνωθεν addidit, lib. 8, φρυγάνων τι ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. vbi vacat illud aduerbium, vel ipſa præpoſitio. Pro Iniicio autem, vt ἐπιβαλεῖν τινι τὴν χεῖρα, ſiue τὰς χεῖρας, pro Iniicere manum alicui, apud Lucianum. (quod loquendi genus ex illis Homericis verbis manaſſe exiſtimatur, Odyſſ. ι, — ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε. hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίας τὸ, χεῖρας ἐπέβαλε, vt inquit Euſtath.) Interdum etiam pro Iniicere manus, vt fit vendicando ſibi rem aliquam & aſſerendo. Ariſtoph. Nub. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; Manum iniicis, [tuum aſſerens?] Polyb. ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πράγμασι. Hîc enim Bud. interpretatur Iniicere manus, id eſt ἀντιποιεῖσθαι. verùm haud ſcio an & pro Manus admouere rebus, id eſt Res capeſſere, accipi poſſit. Vt autē dicitur ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, ſic & ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Iniicere oculos, vel potius Adiicere oculos. Syneſ. epiſt. 67, ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Sic Herodianus, ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος. | Ἐπιβάλλειν πορφύραν, Iniicere purpuram. Herodianus lib. 6, πορφύραν ἐπιβάλλοντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν. vbi Polit. interpr. Purpuram circundant. Ego libenter reddo Iniicere purpuram, tum quòd ordine perſequi velim omnia loquendi genera in quibus ἐπιβάλλειν aliquam iniiciendi ſignificationem habet, tum quòd ita ipſe Cicero dixerit Iniicere pallium, De nat. deorum lib. 3, Eique laneum pallium iniecit: quum paulo antè dixiſſet, Aureum ei detraxit amiculum. Vide Ἐπιβάλλομαι. Hinc pertinet illud ἐπιβάλλειν quod Iniicere ſiue Superſternere exponitur. vt apud Ariſtoph. τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλλοι ἐξ ἀραχνίδων γνώμην ἀποστερητίδα; | Ἐπιβάλλω πληγὰς (ſicut & ἐμβάλλω) Iniicio plagas. In qua interpretatione, quæ planè eſt ad verbum, Ciceronem rurſum ſequor. Scimus autem alioqui frequens eſſe Plagas inſligere, item inferre. Xen. πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Dicitur autem & Imponere plagas ab eodem Cicerone. Quam imponendi ſignificationem habet ἐπιβάλλω cum aliis nominibus. vt Gal. ad Glauc. lib. 2, ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, viſcerib⁹ ipſis medicamenta imponere. Aphrod. in Probl. τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχνιαίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτήν, oleum impoſitum. (quod magis propriè Infuſum) ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, apud Ariſtotelem Polit. 1, Imponere notam (vel poti⁹ Apponere notam, cum Cicerone) itidémq; ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, apud Herodotum. Licet Bud. poſtquam ἐπιβάλλω dixit ſignificare Addo ſeu Adiicio, illum etiam ex Ariſtotelis Polit. locum in exemplum afferat. Dicitur & τέλος ſeu φόρον ἐπιβάλλειν (nō enim pono ἐπιβάλλειν per ſe, vt ponitur à Budæo) i. Vectigal imponere & ſtatuere. Ariſtot. OEcon. 2, τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Idem, ὑπ' ἐκείνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. in Antonio, τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Vbi & Indicere tributum exponitur. Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον. quod exponitur Mulctare pecunia (quū ſit propriè Imponere pecuniā, id eſt Imponere mulctam pecuniariā) Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν: de quo vide in ἐπιβολή. At ſignif. propè contraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα, citatur ex Maccab. pro Suppeditare ſumptus. | Ἐπιβάλλω, Inſero, vel Impono, (vt ἐμβάλλω ſuprà.) Xenoph. in Cyneg. ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ τὰ σχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ. id eſt (Bud. interpr.) inſerētem amenta vel anſulas plagarum in ſtipites ſyluæ bicipites. | Ἐπιβάλλω ἐμαυτὸν, Obiicio me. vt Camer. vertit in hoc Luc. loco De domo, ἤπειγον δυσκόλοις ἑαυτὸν ἔχων φέρων ἐπέβαλε. | Ἐπιβάλλω, Adiicio, Addo. Plut. in Apophth. ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quòd quatuor mēſes tēpori præfixo addidiſſet. Ariſtot. de Thalete loquēs, Polit. lib. 1, ἀρραβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretiū

quod ille ſtatuerat.Id eſt(vno verbo)Licente. Ἐπιϐάλλω ſunt qui itidem exponant addo,Matth.cap.9, ἐπιϐάλλει ἐπίϐλημα. id eſt Addit, vel aſſuit, Budæus. Alii tamen vertunt Immittit,cum vet.interpr. ‖ Vt autem ἐπιϐάλλω hîc reddunt Immitto, ita Bud.apud Theophraſt. ἐπιϐάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide pag.441. A

Ἐπιϐάλλω, Tẽdo aliquò vel Aliquò peruenio felici recto'q; curſu,& quaſi collimãdo. Quã ego expoſ. ex multis Euſt.in vnam redactis colligo.Hom.Od.ο,v.295,Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέϐαλλεν,(nauis videlicet)id eſt ἀσόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἤλαυνεν ſiue εἶχεν.Idem Euſtath.alibi,ἐπιϐάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ(inquit)ἤγουν ἠκριϐωμένως ἐγχειρεῖ καὶ ἐπιτυχῶς ποιεῖ. vnde ego ἐπιϐάλλω ἔργῳ τινὶ eſſe dico,Incumbo rei alicui,ad eam tanquam ad ſcopum collimans. Cui meæ interpretationi addo & hanc,quæ eſt Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitaui aſſequor & percipio. Plut.τοῖς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιϐέϐληκεν; Idem Bud.hæc Dionyſii Areop.ἡ κατ' ἰδίαν ἑκάστοις ἐπιϐάλλων[ὁ θεῖος νοῦς] interpretatur,Non per formam ſingulis rebus incumbens, ac ſeſe applicans & admouens.Quod etiam προσϐάλλειν dici poſſe tradit. (Hic autem reponendum exiſtimo κατ' ἰδίαν pro κατ' ἰδέαν,licet hanc lectionem ipſe Bud. ſequatur) Affert ex Baſilio cum accuſ.δεῖ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ἐπιϐάλλειν μαθήμασιν,id eſt(inquit) quaſi Seſe addicere & animum appellere. Et ex eodem,ſine caſu,δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιϐαλεῖν τῇ ἀκριϐείᾳ τῆς θεολογίας,pro Aſſequi & contingere. ‖ Ἐπιϐάλλω capitur & pro Incumbo in propria ſignific.ſumpto, ſiue Ingruo. Plato in Phædro,πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιϐάλλουσαι.Plut.in Ariſtide,ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιϐάλλειν ἔμελλον,in quã partem incubituri erant. Plura exempla à Bud.ponuntur p.439 & 440, inter quæ vnum Dionyſii Hal.quod minimè conuenire exiſtimo. Ἐπιϐάλλω in ingruendi itidem ſignific.ſeu potius irruendi,Marci 4,v.37, καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέϐαλλεν εἰς τὸ πλοῖον,id eſt,Et irruebant fluctus in nauigium. At Vetus interpr.malè,Et fluctus mittebat in nauim.faciens videlicet ἐπέϐαλλεν actiuum, & dans ei nominat.λαῖλαψ. Sciendum eſt autem in vulg.lex.ἐπιϐάλλειν citari ex Apoll.Rhodio cum eodem nomine, ſed alia conſtruct.& pro alia ſignif.videlicet ἐπιϐάλλειν κύμασι pro Fluctib⁹ infeſtare & inuadere. Idem Budæus,interiectis aliquot aliis ſignif. Ἐπιϐάλλειν etiam (inquit)ſol dicitur in ortu quum irradiat & incumbit ſuis radiis & ingruit. Exemplis autem quæ affert, addi hoc poteſt ex Syneſii epiſt.148,πρὸς τῆς ἀκτῖνος ἐπιϐαλούσης. quod quidam interpr.Primo autem radio appulſo. ‖Idem Bud.alibi, poſtquam ἐπιϐάλλω dixit ſignificare etiam E veſtigio ſequor,& Veſtigiis hæreo,exemplum hoc affert ex Plutarchi Æmylio,οὗτος ἐπέϐαλλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, vbi tamen ἐπέϐαλλε addit eſſe quaſi Incumbebat. Denique verbo ἐπιϐάλλω ſignificatio impetus ſubeſt & in hoc Marci loco,cap.14,in fine,καὶ ἐπιϐαλὼν ἔκλαιε.Bezæ enim aſſentior interpretanti Et quum erupiſſet, id eſt foras ſe propuliſſet.Magis tamen ad verbum (id eſt reſpiciendo primã verbi βάλλω ſignificationem) nec minus cõmodè reddi poſſe exiſtimo, Quum ſe foras proieciſſet. Quo loquendi genere ipſe etiam Cicero vtitur. ‖Exponitur & Incido. vt apud Ariſtot.ὅπου ἐπιϐάλλῃ σκέψις περὶ τῆς πολιτείας. & apud Plut.τὰ ἐπιϐάλλοντα Quæ incidunt. ‖Ἐπιϐάλλω, Aggredior, Capeſſo, Incœpto.vt τοῖς κοινοῖς ἐπιϐάλλειν πράγμασιν, Plut.pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. Ptol.Geogr.l.1, καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιϐαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam ſuſcepiſſe. Fortaſſe autem in his loquendi generibus ſubaudiri poſſit accuſ.χεῖρας. • B C D E F G

Ἐπιϐάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, Hæc res ad me pertinet. Herodot.τὸ ἐπιϐάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαϐόντες, Portionem quæ ad ipſos pertinebat,Portionem quæ ipſos contingebat,vt alii interpr.In quibus Herodoti verbis nomen μέρος ſubaudiendum eſſe docent cum alii loci, tum hîc Euang.Lucæ cap.15, vbi itidem fit portionis bonorum mentio.πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας,id eſt(inquit B.)Da mihi attinentem ad me partem bonorũ vel facultatum. Aut(vt vet.interpr.)Quæ me contingit.Sic etiam ἐπιϐάλλον μέρος Demoſth. τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιϐάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω δεῖν τινὰ, Ratam quãdam partem ad nóſq ue pertinentem tuliſſe exiſtimo communis aliorum mortaliũ fortunæ. Idem,εἰ μὴ τὸ ὅλον,μέρος γ' ἐπιϐάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Ariſtot.Pol.3,ἀλλὰ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει καθ' ὅσον ἐπιϐάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, veruntamẽ cõmunis vtilitas ciuitates cogit pro ea parte vtilitatis quæ ad vnũquenque attinet ad cõmodius viuendum,Bud. Dicitur autem & τὸ ἐπιϐάλλον σοι,ſub.μέρος,pro Quantum in te eſt vel fuit. Et ab Ariſtotele τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib.9, ὧν τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιϐάλλειν, pro Pertinere,vel Pertingere. Cæterùm quod ad contingendi ſignif,attinet, illis exemplis addo ex Syneſio iſtud,epiſt.19,μέλλειν ἄξιον ἡμῶν τι καὶ ὧν αὖ ἡμεῖς ἐπιϐάλλωμεν, vbi ἐπιϐάλλειν cõtingendi quidem ſignif.itidem habet,ſed paulum diuerſam.ſignificat enim Quos nos contingimus,pro Qui nos aliqua propinquitate & neceſſitudine contingunt. Ἐπιϐάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo conuenit hoc facere,& Res ipſa poſcit vt Vt hoc faciam.Cui formulæ ſimile exemplum affert B. ex Baſil. Sic Ariſtot. τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιϐάλλει αὐτοῖς,id eſt,Quatenus functioni eius congruit & conuenit.(ſic grammatici ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντα τὰ ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιϐάλλειν,Conuenire, Cohærere, Quadrare.) Affert tamen ille & proximè præcedentem ſignif.verbi Attinere: vt ſit Pro eo quantum eſt quod ad functionem eius attinet.

Ἐπιϐάλλω ſignif.paſſiua pro Claudor, Operior, B.affert ex hoc Ariſtot.loco,lib.3 De part.anim.πέφυκε δὲ οὕτως συνάγεσθαι. καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ,ὥσπερ δὴ τὸν ἐκείνοις ἐπιϐάλλεσθαί τι καὶ ἀναπνέοντας,τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπνεόμενος,Quemadmodum illis quæ arteria habent & pulmonem, clauditur & aperitur pulmo aſpirãdo & reſpirando.Inde ἐπιϐλὴς, Peſſulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Budæus.Mihi verò ἐπιϐάλλειν in paſſiua illa ſignif.durum videtur. nec verò ἐπιϐλὴς ſecundum illam dicitur,ſed ſecundum actiuam,videlicet ὃν ἡμεῖς ἐπιϐάλλομεν (non autem ὃς ἐπιϐάλλει pro ὃς ἐπιϐάλλεται) i.ſimpliciter, Quem nos inicimus,vel obicimus,aut obdimus oſtio,verbis Terentianis.

Ἐπιϐάλλομαι, Superiicior, Inicior. vnde ἐπιϐληθεὶς, Iniectus.Herodian.lib.8,φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιϐληθέντων. Interdum etiam actiuè pro Iniicio. vt Heſiod. in Op.& D.de aratris loquens, Εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις,ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. Et pro Induor, vel Induo, ſicut ἐπιϐάλλειν antea protuli eo ſenſu quo Cic.dicit Inicere pallium. Galen. μὴ γυμνὸς κομίζεσθαι,ἀλλ' ἐπιϐεϐλημένος σινδόνα, pro quo apud Marc.περιϐεϐλημένος σινδόνα)Indutus ſindone.Quod & Indutus ſindonem dici poſſet. Ariſtot.πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιϐαλλόμενοι. vbi poteſt etiam exponi Induentes, vel[Sibi]induentes.Ad verbũ,Inicientes[ſibi.] ‖Ex Homero ἐπιϐάλλεσθαι citatur & pro ſimplici Iacere,Od. ξ,— καὶ ἐπὶ κλήρους ἐϐάλοντο, Et ſortes iecerunt, ſeu miſerunt. Apud Theophr.itidem ἐπιϐάλλεσθαι quandam mittendi vel potius emittendi ſign.habet(eo ſenſu quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel emittere) vt apud Theophr.ἐπιϐάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. quos βλαστοὺς nos Gall. iettons à iaciendo itidem appellamus. Budæus tamen nullam ſignificationis iaciendi mentionem faciens,exponit Denuo orditur & inſtaurat.

Ἐπιϐάλλομαι, Capeſſo, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdum pro Manum admoueo,in propria ſignif.vt— βοῶν ἐπιϐάλλεο χεῖρας.Sed metaph.frequẽtius. Polyb.μηδένα ἐπιϐεϐλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει.Idem lib.5,οὐκ ἀναίδην δ' ἐπεϐάλετο τόλμῃ καὶ πράξει. Et vt Aggredior interdum caſui, interdum infinitiuo iungitur,ſic ἐπιϐάλλομαι. Apud Demoſth.Pro corona, in quodam pſephiſ.καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιϐάλλεται καὶ εἰρήνην.Ibidem ἐπιϐάλλεται καταστῆσαι(vbi ἐπιϐάλλεται verti etiam poteſt Conatur.) Iungitur etiam accuſ.ſit.eadẽ ſignif.Plato Timæo,ὡς ὀρθῶς ἐγχειροῖμ' ἂν τοσοῦτον ἐπιϐαλλόμενος ἔργον.vbi obſerua ἐγχειρεῖν & ἐπιϐάλλεσθαι pro eodem poni.Idem De leg.l.10, καὶ δόξομεν μείζονα ἐπιϐαλλόμενοι,καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυχεῖν. Plut.Theſeo, ἐπιϐαλέσθαι H

τίω ναυπηγίαν. Quod vulg.lex interpr. Animum ædificandis nauibus adiecit. In iiſdem affertur ex Thucyd. ἐπιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, pro Sua ſponte ſeruitutē [illegible]ſcipiet. ‖Interdum etiam ἐπιβάλλομαι genitiuo iu[illegible]gitur pro Cupio: vt Il.ζ, Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος [illegible] Μιμνέτω. id eſt ἐφιέμενος καὶ ἐπιθυμῶν. Vel (eodem ſenſu) [illegible] ἐπιτυχεῖν. vt ἐπίβολος pro ἐπιτυχής, inquit Euſtath. qui etiam admonet, cum alios, tum Ariſtotelem verbo ἐπιβάλλεσθαι vti itidem pro ἐφίεσθαι. Budæus autem & exemplum ex illo (Ariſtotele dico) hoc affert, Polit.1 [illegible] δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβαλλόμενοι. A B

Ἐπίβλημα, ατος, τό, Quod adiicitur ſeu additur. A Bud. Additamentum & auctarium exponitur, Matth.9, οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Vbi vide & Bezam. ‖Ἐπίβλημα, Veſtimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, (ſicut & ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum eſt) vt idem apud Galenū interpr. Vide pag.444 ‖At ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν pro ornamentis domus, vt ſunt tapeta, ex Eſaiæ cap.3 affertur in vulg.lex.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, Peſſulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, vel ſuperiniciatur, ſeu obdatur. Il. vlt.— θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. ET Ἐπιβλῆτις apud Heſych. Idem. Itē Trabs, ſeu Tignum. C

Ἐπιβλητικῶς, ab ἐπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶς ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι. vbi ἐπιβλητικῶς Bud. vertit, Ita vt in eam incumbat intellectus.

Ἐπιβλήδην. q.d. Iniectim, vel Superiectim. Apoll. Argon. 2, ἐπιβλήδην ἐλάοντες. vbi exponitur, Adigentes & iniiciendo committentes. D

Ἐπιβολή, ῆς, ἡ, Iniectio. vt χειρὸς vel χειρῶν ἐπιβολή, Iniectio manus, in Pand. Plut. Sympoſ. lib.4, αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτὸν ἐποιοῦντο. vbi itidem iniectiones manus ſeu manuum exponitur, alio tamen ſenſu. Sic apud Thuc. λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων ἐπιβολαί interpr. iniectiones. Sed videtur Thucydides de induendis illis loqui (vt ſuprà ἐπιβεβλημένος σινδόνα, Indutus ſindone, vel Qui induit ſindonem: vnde & ἐπιβόλαιον & ἐπίβλημα, indumentum) cui etiam ſignificationi conuenire verbum Iniicere, antea docui. Apud eundem Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impoſitiones laterum ſeu laterculorū, vt quidam interpr. (pro quo mallem, inuerſa orationis forma, Lateres aliis alios impoſitos, vel ſuperpoſitos) alii ſtructuras: alii, coagmētationes. Sic autem Budæus ἐπιβολὰς apud Galenum (vbi dicit τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχον ἐπιβολάς) ait poſſe exponi Coagmenta, vel Commiſſuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliiſque ſuper alias ſedentibus rebus & imbricatis (vt Vitruuius loquitur) habere locum ἐπιβολή, id eſt ἐπιπτυχὴ καὶ ἐπίπτυγμα καὶ ἐπίπτυξις: quæ apparet in laterū poſitura in tectis, ſquamarum ſitu, in piſcibus, in lorica conſerta, & id genus. Budæus rurſum ἐπιβολὰς (in loco Galeni citato) appellat applicamenta ſquamatim incūbentia, ſeu in modum ſquamarum inſidentia. nā quod Celſus dixit, Inferiora oſſa ſuperioribus leniter incidunt, id Græcè eſſe ἐπιβάλλουσι. Et Thuc. ἐπιβολὰς πλίνθων appellat (vt idem ſcribit) ſtructurā lateritiam, quia laterculis conſtat aliis ſuper alios incumbentibus. Hactenus ille. ‖Ἐπιβολή pro impoſitione ponitur alia etiam ſignif. nam vt diximus ἐπιβάλλειν τέλος ſeu φόρον eſſe Imponere tributum, ita ἐπιβολὴ τέλους ſeu φόρου, Impoſitio tributi. Sed & per ſe poſitum reperitur ἐπιβολή, id eſt ſine adiectione, in eodem ſignificatu. quo modo & Gall. *impoſition* vſurpatur. Interdum verò & generalius accipitur. Ex Eſdræ lib.1, citatur pro indictione, μηδεμία φορολογία μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γίνηται. Et ἐπιβολή, Mulcta, quaſi quis impoſitionē dicat. ſicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, perinde ac ſi dicamus, Imponere impoſitionem: ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, Imponere mulctam (vt loquitur Liuius) q.d. Imponere impoſitionem. Lyſias, ἐπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες. E F G H

Ἐπιβολή, Incubitus. (eo ſenſu quo mens dicitur incūbere in rem quampiam) Themiſtius De anima l.3, ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ἐπιβολήν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στέρησιν, &c. vbi ἐπιβολὴν vocat (Bud. teſte) applicationem intellectus & incubitum in rem intelligibilem, vel ipſius rei intelligibilis in intellectum incurſum: quem etiā ἐπέρεισιν appellat ex Platone, quaſi impreſſionem. Hinc ἐπιβολή & pro notione ac conceptu mentis, qui & ἔννοια dicitur. Et πρώτη ἐπιβολή, Gal. Prima notio Cic. vt docet Bud. Et ſicut ἐπιβάλλειν ponitur ac pro Incumbere in propria ſignificatione ſumpto, & Ingruere, ſic ἐπιβολή hanc etiam incubitus ſignificationē habet. Eſt item Infeſtus & hoſtilis acceſſus, Impetus & incurſus aciei. Plut. in Cæſare, ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων γενομένης, id eſt προσβολῆς, & ἐπιδρομῆς. Bud. Sic & Polyb. τὰς μὲν ἐπιβολὰς ἀπέστρεψαν τῆς ἐπιβολῆς, Ab inuaſione temperarunt. Sic Galeno ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους eſt inuaſio frigoris in febre: vel acceſſio. vt Bud. interpretatur.

Ἐπιβολή, Aggreſſio, Inceptatio, (vt ἐπιβάλλειν dixi eſſe etiam Aggredi, Capeſſere, Inceptare) Ptol. Geogr. ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. Exponitur & Inceptū, Propoſitum, Inſtitutum. Diodorus, μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχών. Polybius, ταχέως καθίκετο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, ſtatim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et in plurali ἐπιβολαί Incepta, ſeu conatus. Diodorus, ἔστι μὲν γὰρ ὅτι καὶ τὸ αὐτόματον αὐτὸ προάγει ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. in Alexandro dixit, ἥπερ γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπείκουσα, appellans ἐπιβολὰς inceptas & ſuſceptas res agendas. Vide Bud. Comm. p.440 & 444. Cicero quoque ἐπιβολήν interpr. conatum, vbi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, eſſe dixit conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis ſpecie: vt habes pag.60, mei Cic. lexici.

Ἐπιβολή in vulg. lex. exponitur etiam Defenſio, Propugnaculum, apud Theophr. De cauſ. lib.5 cap.22, vt ille dicat προσβολὴν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι, deinde ὥστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, eadē de re. ‖Ἐπιβολή in iiſdē illis exponitur & Tranſitus, in his Polybii verbis, διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. ‖Apud eundem verò redditur & Dignitas, Amplitudo. vbi dicit μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et ταχέως καθίκετο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam peruenit amplitudinem. Quæ expoſitio ei repugnat quam Budæum eidem loco dare modò dictum fuit, & quæ illi optimè (meo quidem iudicio) conuenit. Quum verò in hoc loco ἐπιβολὴν falſò interpretatos eſſe Amplitudinem comperiam, ſimilis & in altero interpretatio mihi ſuſpecta eſt. Itidem verò & proximè præcedens, qua pro tranſitu accipi volunt.

Ἐπίβολος, Cōpos, vide in Ἐπήβολος. ET Ἐπιβόλως in Ἐπηβόλως. ‖Sed ἐπίβολος ex Poll. affertur & pro Fibula quæ axi indita ipſum impedit ne rotis excidat: ab ea verbi ἐπιβάλλω ſignif. quam & in ἐπιβλής habet.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ἐπίβλημα, in vulg. lex. ibi enim exponitur veſtimentum, item Additamētum: & citatur ex Ezech. cap.13.

¶ Ἐπήβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπίβολος. Propriè autē ἐπήβολος dicitur qui compos factus eſt rei alicuius, & ad eam veluti collimauit. ſed generaliter apud Homerū pro eo qui hoc vel illud adeptus eſt, atque adeo poſſidet. Hom. Odyſſ.β, — οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Vbi ineptè redditur Nauis compos, pro poſſeſſore nauis. Poſſit etiam reddi fortaſſe nō malè, Nauem enim non obtineo. Qui enim nauem obtinet, eam adeptus ſit neceſſe eſt. Quæ dico ad illas Euſtathii expoſitiones reſpiciens, ἐπιτυχής, ἐγκρατής. Sed quod ad formationē attinet, illis nequaquam aſſentior ex quorum ſententia ſcribit, à βάλλειν ſignificante τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος, ἡ βόλος, deinde ἐπήβολος: nec rurſum iis qui ἐπήβολος dici putant quaſi ἐπηίβολος, ſed ἐπήβολος licentia poetica atque adeo ſua dixiſſe Hom. exiſtimo pro ἐπίβολος: qui autē poſtea hanc vocis huius ſignif. retinuerunt, (niſi quod de aliis rebus eam vſurparunt) ſcripturam quoque ſibi retinēdā putauiſſe atque adeo retinuiſſe. Soph. Antigone οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. vbi commodè vti poſſumus voce Compos, reddentes Compotem mentis. Ariſtot. Ethic. οἱ δ' ἐν τῷ βίῳ καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes & adepti. Et Plat. Euthydemo, τῶν

τῆς τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους, Compotes & peritiam adeptos. Ita enim & hic interp. Bud. quem vide p.1449. Item Euſtath.1448, aliquot ſignificationis nominis huius exempla proferentem. Apoll. Arg.1, Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπήβολος ἐς ἀλεωρὴ Εἴ κεν ἐπιβρίσῃ, &c. vbi ſchol. exponit ἐπιτυχής, (afferens tamen & alias expoſit.) Idē in fine eiuſdem libri, Εἴ τι καὶ ἄλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή. vbi ſchol. ἀσφαλής. Reperitur & ſuperlat. ἐπηβολώτατος apud Syneſ. ET Ἐπηβόλως aduerb. quod Euſtathio eſt ἐπιτυχῶς. Fortaſſe autem & συνετῶς explicari poſſit, id eſt prudenter: & quidem aptius quàm ipſum nomen ἐπήβολος ab eo exponatur συνετός, p.1406. vix enim ἐπήβολος ita ſumi crediderim ſine adiectione, & non addito genitiuo φρενῶν, vel alio huiuſmodi. ET Εὐεπήβολος idem quod ἐπήβολος, Suidæ. AT Εὐεπηβόλως eidem eſt Manifeſtè, Rectè, σαφῶς & ὀρθῶς.

C.2. Προεπιβάλλω, (q.d. Præinicio) Polyb. 16, μὴ γὰρ ἐκεῖνοι πλημμύραντες προεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖρας. i. (Bayſio interprete) Niſi enim ille anteuertiſſet impetum facere in Philippum. Ad verbū; Prius iniicere manus in Philippum.

C.2. Συνεπιβάλλω, Competo, Incurro eodem. Pol.2, ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, Quæ incurrūt in ea tempora de quibus ego ſcribo. Bud. At Συνεπιβάλλομαι, Vnà aggredior. cum genitiuo & dat. perſonæ. Luc. συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, Vnà mecū opus aggredi.

C. ΚΑΤΑβάλλω, Deiicio, Deturbo, Proſterno, Euerto. Thuc. lib.3, κατέβαλε κεραυνός. Plut. Pericle, ὅταν ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ. Vbi obſerua dici πεπτωκέναι de illo quem quis καταβάλλει. Dicitur & metaphoricè pro Euertere, vt καταβάλλειν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, apud Syneſium. Et cū ἀπό: vt dicitur Deiicere ex aliquo loco. Xen. Hell.5, καταβάλλουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων (At καταβάλλειν cum ſolo genit. vide in Καταβάλλομαι.) Itē cum εἰς, vt Deiicere in aliquem locum, ſeu Proiicere. Heſiod. in Theog. Κάββαλ' ἐνὶ πόντῳ. vbi κάββαλ' eſt per ſyncopen pro κατέβαλ'. & ἐνὶ πόντῳ, pro εἰς πόντον. In quibuſdā aūt metaph. loquutionib⁹ καταβάλλειν, ſequente itidē præpoſ. εἰς, cōmodè verti poſſe exiſtimo per Cōiicio, vt καταβάλλειν εἰς φόβον, quod vno verbo redditur Terrere: ſed & totidē poſſis verbis, expreſſa vi verbi καταβάλλειν, interpr. Conicere in terrorē, vel Cōiicere in metū: vt loquuti ſunt cū aliis, tu Liu.⁹ Eodē dixit modo idem Plato, καταβάλλειν εἰς φθόνον quod exponitur Subiicere inuidiæ. At ego malim Conicere in inuidiam. Sed & Euripid. dixit καταβάλλειν εἰς συμφοράν, quod itidem verti poteſt Conicere in calamitatem. At καταβάλλειν εἰς μηδέν rectius redditur, Redigere in nihilum, quàm Coniicere in nihilum. Interdum καταβάλλειν cum dat. ſolo, pro καταβάλλειν cum illa præpoſitione εἰς habente accuſatiuum: vt quum dicitur καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, & εἰς τὴν γῆν. quod eſt Iacere in terram ſemina, potius quàm Coniicere. & vſitatius etiā per verbum Mandare, eadem conſtructione, Mandare terræ ſemina. Sæpe autem & καταβάλλειν τὰ σπέρματα ſine adiectione dicitur. Baſil. ἀλλ' ὡς ἐθελούσης μὲν ὁ γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλών. Alicubi etiam καταβάλλω reddi debet Abiicio aut Proiicio (vt modò interpret.) potius quàm Deiicio. vt apud Xenoph. Pæd.2, p.27, καταβάλλει ὃ ἔλαβε. At in metaph. loquutionibus, poteſt & Abiicere & Deiicere reddi. vt Plut. καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, Se abiiciens, vt vnum quempiam ex cōtemptis hominibus. Vel, Se deiiciens. Vel, Se demittēs. (Cicero certè Abiicere ſe & Proſternere hoc ſenſu dixit in Parad. Sic te ipſe abiicies atque proſternes vt nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes intereſſe.) Sed & pro Demittere, extra metaphorā: vt apud Homerum Argus canis οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

‖ Καταβάλλω, Telis peto & obruo, Sterno, inquit Bud. ſubiungens hæc exempla. Polyb. in ϛ, καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idē, ἐπεὶ ἀκούσας μὲν κατέβαλον τῶν Μυσῶν. Plut. in Cimone, καὶ σπασάμενον ἐγχειρίδιον προσφερόμενον, πατάξαι τὸν παρθένον καὶ καταβαλεῖν. Xen. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Ita quidem Bud. verùm ego exiſtimo καταβάλλειν non eſſe ſimpliciter Telis petere & obruere, ſed Telis petitum atque adeo obrutum proſternere. (niſi quis his verbis Obruere telis, proſternendi etiam ſignific. includat.) vt καταβάλλειν breuitatis gratia ſit quod alibi dicitur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἀκοντίζοντα καταβάλλειν. vt Pæd.1, καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. ‖ Apud Iſocr. & Athenæum ἱερεῖα καταβάλλειν ſunt qui non ſimpliciter Proſternere, ſed Conficere, ſeu Interficere interpret. Sic autem apud Xen. Pæd.4, καταβάλλει τὴν ἄρκτον. Cam. vult ſignificare vel Sternit vel conficit.

Καταβάλλω, Soluo, Perſoluo, Pendo: vt καταβάλλειν τὰ πορθμεῖα, Luc. Naulum ſoluere. εἴκοσι τάλαντα καταβαλεῖν, Plut. Themiſtocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demoſth. τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, Legibus irrogatas mulctas perſoluere. Idē καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menſtruas pēſiones vectigalium ſoluere, Vel Pendere mēſtruas ſummas. Bud. interpr. Dicitur autē καταβάλλω ἀργύριον ὑπὲρ τούτου, pecuniam ſoluo pro hoc: vel τούτου, ſubaudita præpoſ. ὑπέρ. Luc. in Vit. vend. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; reſpōdetur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem conſtructionis quā dixi, exemplum eſt apud Philoſtr. in Heroicis, καταβάλλω σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων. Sed non omnino ſuſpicione mendi apud me caret hic locus, & ſiqui ſunt ſimiles: omiſſámque in illis eſſe præpoſitionem mihi fit veriſimile. Cæterùm καταβάλλειν de aliis etiam rebus dicitur quæ exhibentur, quàm de pecunia, vt apud Herodotū, καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ. quod vulgò exponitur Commeatum exercitui comportare: ego autem interpr. exiſtimo Commeatum ſubminiſtrare: aut Pecuniā ad commeatum pendere.

Καταβάλλω habet & aliam ſignificationem (& quidem neutraliter poſitum) quam Budæus itidémque lexicorrhaptæ prætermiſerunt. Herodianus l.1, ἐπεὶ δὲ κατέβαλον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο. pro Poſtquam autem ſpectaculi dies adfuit. Eadem prorſum metaphora dicitur à Latinis dies appetere, ſed pro Adfuturus propediem eſſe, & Propinquus eſſe, non autē pro Adeſſe. Quæ tamen diuerſarum linguarum loquendi genera inter ſe conferenda ſunt.

Καταβάλλομαι, Deiicior, Proſternor. vnde καταβεβλημένος, Deiectus, Proſtratus. Et metaphoricè etiam pro Abiectus, Deſpectui habitus, Neglectus. Sed & καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abiecti & demiſſi, de eo qui καταβάλλει ἑαυτόν, i. abiicit ſeipſum, vt Ciceronē loqui, oſtendi paulo antè. Alicubi verò καταβάλλεσθαι cum præpoſ. ἀπό, habente ſuum genitiuum: interdū & cū ſolo genit. vt καταβέβληται τῆς ἄνω δόξης apud Greg. Naz. pro De ſuperna gloria deiectus eſt. Qui locus ſuſpectū mihi reddit hunc eiuſdem ſcriptoris, καταβαλῶ τῇ αἰσχύνῃ τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia notabo, vt quidem in v. lex. exponitur. Καταβάλλεσθαι & pro Conici ſeu Retrudi, citatur ex Theophr. De cauſ. pl. l.3, καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, Conicitur in loca frigida, ſeu reconditur. Aut, Locis frigidis committitur. vt καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Latinè dicitur etiam Committere terræ ſemina. ‖ Καταβάλλομαι frequēter actiua etiam ſignif. vt καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea poſito. (id eſt Iacere ſemina) habes apud Bud. p.447. Dicitur & καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Iacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαί τι pro Ordiri aliquid, Præmoliri auſpicarique, & (vt alii) Ab integro texere, quaſique ab elementis ordiri: denique pro Præſtruere aliquid & quaſi fundamēta eius iacere. vt quum Greg. εἰς Ἀθανάσιον dicit, ὁ μεγάλη θεοῦ βουλὴ καὶ πρόγνωσις πόρρωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Vide alia exempla apud Bud. p. 447, & 448. Alicubi autem dictum reperitur πρὶν ἢ τὸν κόσμον καταβληθῆναι paſſiuè pro πρὶν ἢ καταβληθῆναι τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια, accipiendo in propria ſignific. vt Them. in Ph. ἐξ οὗ ὅπου τὰ θεμέλια καταβάλλεται ἐγίγνετο οἰκία.

Κατάβλημα, ατος, τό, Quicquid exterius parti ſuperiicitur, ſiue fimbria, ſiue aliud quid ſimile: vt Gorr. apud Hippocr. exponit. (pro eo verò Galen. habet, περίβλημα δὲ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα.) Athen. l. lib.12, μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὐ περιέσφιγγεν, ἐπὶ τὰ νῶτα φέρουσαν τὰ πλούσια καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. At in

in theatro ſeu ſcena *καταβλήματα* dicebantur aulæa aut A
tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent.
ὑφάσματα (inquit Pollux l.4,c.19,) *ἢ πίνακας ἔχοντες γραφὰς*
πρέπουσας τῷ δράματι προσφόρους.

Καταβλητικὸς, ῦ, ὁ, Deiiciendi & proſternendi vim habens.
Xen. De re equ. *ἀγαθὸν δὲ καὶ διασυμπίπτουσιν, ἑλκύσαντας ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον, ἐξαίφνης ἀπώσαι. τοῦτο γὰρ καταβλητικόν.* vbi
interpr. Hæc enim eſt ratio proſternendi.

Καταβολὴ, Iactus qui fit ex alto deorſum. vt Chryſoſt. verba illa epiſt. ad Epheſ. cap.1, *πρὸ καταβολῆς κόσμου*, enarrans, ſcribit, *ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβεβλημένον μεγάλου αὐτὸν* B
δείκνυσι. Exponit autem Budæus *πρὸ καταβολῆς κόσμου*, Ante iacta mundi fundamenta. Vide p.447 & 448. Item
vt *καταβάλλω σπέρμα* vel *καταβάλλομαι*, dicitur Iacio ſemen, ſic *καταβολὴ σπέρματος*, & interdum *καταβολὴ* ſine
adiectione, Iactus ſeminis, Sementis. Et in epiſtola ad
Hebr. de muliere dicitur, *πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς*
καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad iaciendum ſeu emittendum ſemen accepit. Nam *καταβολὴν* interpretari cõ
ceptionem, violentum eſſe videtur. ‖ Καταβολὴ, Penſio. vt *καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον*, Dem. C
Pendere penſiones. Et *καταβολὴ* apud Plat. & Ariſtot.
vocabulum eſt per metaphoram ductum ab eorum ſimilitudine quibus ſtatis diebus in orbem redeuntibus
certas ſummas pecuniarum dependere ſolenne eſt, vt
ſunt *αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνημάτων*. Bud. ibidem. ‖ Καταβολὴ πυρετοῦ, Acceſſio febris, Demoſth. & poſt eum Gal.
Bud. ibidem. ‖ Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. ex Polyb.1, *τὰ μὲν ἐπισκευάζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ*
καταβολῆς ἐναυπήγουν. ‖ Καταβολὴ pro calumnia in
v.l. citatur ex hoc Cleobuli iambico, *ψευδὴς καταβολὴ τὸν* D
βίον λυμαίνεται.

Καταβολας, άδος, ἡ, Ramus, Heſych.

Κατάβολον, ου, τὸ, (inquit Thucydidis ſcholiaſtes) vocat nũc
vulgus quoduis emporium & maritimũ oppidũ: quod
olim dicebatur *ἐπίνειον.*

c.2. Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in hoc Xenophõtis loco de canibus, *ἐμμενιδῶσι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσι δὲ τὰ ὦτα*, ſcribit idem eſſe quod *καταβάλλω*.
Habere verò etiam ſignificationem oppoſitam τῷ *προσκαταβάλλω.* E

c.2. Παρακαταβάλλω, Depono aut abiicio aliquid prope ſuũ
locum. *κατατίθημι ἢ καταρρίπτω* (inquit Euſt.) *ἐγγὺς τοῦ δέοντος*
τόπου. vt Il. ψ, *Αὐτὰρ ἐπὶ ταύτῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην.*
In illo autem eiuſdẽ libri loco, *Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν*, exponit *περὶ τὰ αἰδοῖα ἔζωσε.* ‖ Eſt etiã vocabulum forenſe. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur ii
qui de bonorum aliquorum poſſeſſione diſceptarent,
quum certam pecuniam pro litis æſtimatione deponebant, qua is qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnam
lueret: quæ erat decima pars rei controuerſæ in cauſis F
priuatis, in publicis autem quinta, vt tradit Pollux. vt
παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod B. ex Iſæo interpr. Sacramento vel ſponſione tecum de hæreditate cõtendo.
Scribunt v.l. Latinè id dicendum potius Sacramento
Sponſione agere. In ſponſione enim ſatis fuiſſe interpoſita tantùm ſtipulatione & ſatiſdato de pecunia mulctatitia cauiſſe: in ſacramento verò ipſam vtrinque deponere neceſſe fuiſſe: vt ex Varr. lib.2 De ling. Lat. oſtẽdunt: ſicque Ciceronem dixiſſe Sacramento contendere, & Iuſto ſacramento contendere. Exempla verò huius ſignificationis habes apud Bud. Comm. pag.17.18. G
HINC Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, Actio hæc, qua (inquit Bud.
C.p.17) qui experiri volebant, hoc eſt tam actor quàm
reus, apud acta decimam partem æſtimationis litis deponebant, mulctam ſcilicet futuram temerè litigantis:
ita dicta (vt alibi docet) propter pignoris interceſſionẽ,
quemadmodum ſponſio apud Latinos, quòd ſolenni
verborum conceptione & ſatiſdato fieret. Huic enim
apud Athenienſes *παρακαταβολῇ* ſimilem fuiſſe ſponſionem apud Romanos, idem B. in Pand. annotat: quãquã ſponſio fieret interpoſita tantùm ſtipulatione cer- H
tæ pecuniæ quam perderet is qui ſpõſione vinceretur,
παρακαταβολὴ verò paratæ pecuniæ depoſitione. Ariſtoph. ſchol. *συνωνύμως πρυτανεῖα* etiam vocari ſcribit. & Latinè quidã Sportulã vocãt (accipiũqnt; *παρακαταβολὴν*
pro ipſa depoſititia & mulctatitia pecunia) vt quæ in
tranſlatione atque prouocatione ad aliud iudicium, ab
appellatore tãtùm deponeretur. Dem. cõtra Pant. *καὶ μετὰ*
ταῦτα προκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς
παρακαταβολὰς, Poſt hæc prouocat & laceſſit me iudicio
rurſus, ſimulatq; depoſita pignora in ſpõſione ſuſtulit.

c.2. Προκαταβάλλω, q.d. Præiacio. Chryſ. *προκαταβάλλεται πίστεως*
τὰ σπέρματα. ‖ Itẽ Repræſento, Ante diẽ ſoluo. Bud. C.
VNDE Προκατάβλημα, ατος, τὸ, Quod ſic ſoluitur. ſic verò
appellabatur Athenis Repræſentatio pẽſionis vectigaliũ. (AT Προσκατάβλημα, vt ibidẽ B. addit, eſt *προσπίμμα*,
& quod ob morã mulctæ nomine dependebat *οἱ ὀφλοντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γιγνόμενοι*, publicani ſcilicet & alii
qui altero tãto mulctabatur. Exẽplũ habes p.447. Pro
eodem Suid. habet *προσκαταβόλημα.* Significat etiã,
vt v.l. tradũt, Acceſſio, Corollariũ, Quod ſeſe inacceſſit,
Acceſſio ſortis: apud Dem. κατ' Ἀριστοκρ.) ET Προκαταβολὴ, idẽ quod *προκατάβλημα*. *Τῶν πλοίων τῶν προσορμιζομένων* (inquit Suid.) *πρώτοις ἐδίδοντο τοῖς ὠνημένοις, ἐν αἷς ἔχρην εἰσενεγκεῖν τὸ ἀργύριον. ὅ ἐστιν μέρος πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται.* (quod quidã
ex Sen. exponũt In anteceſſũ ſoluere) *τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προσκαταβόλημα.*

Προκαταβάλλομαι, Præſtruo, *προπαρασκευάζομαι*, B.
Greg. In Iul.1, *τὴν μὲν ἔχθραν διὰ τὴν ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος.* i. (B. interpr.) Odiũ quidẽ interfecto fratre quaſi
fundamentũ ponens, primordialémque cauſam atque
occaſionẽ, Vel, Occaſionẽ præmoliẽs. Sic Chr. 1 ad Cor.
15, *μεγάλην τὴν κρηπῖδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενος τοῦ περὶ*
τῆς ἀναστάσεως λόγου. Et *προκαταβεβλημένον*, Antegreſſum &
fundatũ, & Præexiſtẽs, *προϋπάρχειν.* Cuius ſignif. exẽpla
habes apud B. C. p.449. vbi præter alia dicit Alex. Aphr.
προηγούμενα & *προκαταβεβλημένα αἴτια* pro eodẽ ponere,
hoc eſt pro cauſis antegreſſis & iã exiſtẽtibus: & *προκαταβεβλημένον* non multum abeſſe à ſignific. *τοῦ προηγουμένου καὶ προϋφεστηκότος καὶ προϋποκειμένου.*

C. METΑβάλλω, Inuerto, vel Obuerto. Il. θ, v.94, *Πῆ φεύγεις*
μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ, i. *μεταβαλὼν νῶτα.* Qui autẽ fugiunt, inuertunt, ſeu potius obuertunt terga. Latini tamen ſimplici vtentes, Vertere terga dicunt. Greg.
Homerũ imitatus, *μεταβάλλειν τὰ νῶτα* dixit. X. autem
Œcon. *μεταβάλλειν τὴν γῆν*, pro Vertere ſolum arando. Bud.
Affertur autẽ & ex Theophr. l.3, c.25, *μεταβάλλειν τὴν γῆν*,
pro Inuertere terrã, ceſpites refringendo: ſicut ex alio
eiuſdem loco *γῆν περιτρέπειν* eadem ſignif.

Μεταβάλλω vel Μεταβάλλομαι, Muto. Ariſtot. in Probl. *ὁ*
οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς. Xen. *οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται.* Iſocr.
De pace, *ἐὰν δὲ μεταβαλώμεθα τοὺς τρόπους.* Sic Ariſtoph. Veſp.
μεταβάλλοιντο τοὺς τρόπους. Ariſtot. rurſus cum *αἰτ.* vſus eſt, De
part. anim. l.5, *τὰ μὲν γὰρ διὰ μίαν ἔχουσι βοήθειαν, καὶ μεταβάλλειν*
δι' αὐτὴν ταύτης ἑτέραν οὐκ ἔστι. ‖ ET Μεταβάλλειν, ſicut &
Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Ariſtot. Politic.5, *ἀλλὰ μεταβάλλει ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν*, Mutata eſt.
Thuc.2, *ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε*, Vos autẽ mutamini. Sic Animi mutauerant, pro Animi mutati erant, ex Liuio B.
affert. *Μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν*, Plut. Sertorio,
pro In omnes facies ſe vertere. Sic idem Bud. qui & *μεταβάλλεσθαι* pro Conuerti ex Arriano affert. Rurſum verò
ſign. actiua pro Transferre, ex Xen. *καὶ τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν*
μεταβαλλόμενος.

Μεταβάλλω τὴν τροφὴν, pro Concoquo cibum, affertur
ex Gazæ interpr. apud Alex. Aphr. in præf. 1 libri. Sed &
hîc tamen mutationis ſignif. retinetur: nã cibus in concoctione mutatur. ‖ Μεταβάλλω de cõmutatione merciũ vide in Μεταβολεύς: & Μεταβάλλειν pro *παραφέρειν*,
vide in Μεταβολή.

Μεταβάλλω, Muto ſedẽ, Migro, In aliã regionẽ cõmeo.
de auibus apud Ariſtot. De hiſt. an.8, *μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ*
τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου. Hinc & *μεταβολὴ*
pro migratione. Vide B. p.469. Vbi & *μεταβαλλόμεναι* anguillæ *εἰς τοὺς ἰσχελαῶνας*, interpr. Tranſlatæ vel Cõmeantes. Μεταβάλλομαι, Trãſeo. i. Sũ transfuga. Plut. in Ant.
ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Et *μεταβάλλομαι* Gal.
pro Trãſeo & Degenero de vna ſpecie in aliã. ‖ Itẽ,
μεταβάλλομαι, Me pœnitet, Muto mentẽ ſeu ſententiã, vel

mutatur mihi mẽs. *μετανοῶ* & *μεταβουλεύομαι*, quæ ſign. (vt notat B.)pd illã accedit quẽ de trãſfuga dicitur. *ἦν δὲ τι αὐτομολήσας εὐθὺς μεταβαλεῖν*. Sic Thuc.l.8,p.285 & 291. A

Μεταβάλλομαι pro Vendo & permuto, apud Ariſtot. in Œcon.inquit Bud.qui etiam *μεταβαλέσθαι, πωλεῖν*, affert ex Poll.127. In v.l.citatur ex Plat.De leg. *μεταβαλλόμενος οἴνου πρᾶσιν* pro In vino vendendo cauponariam exercens.Et *μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ* à Xen.de mercatoribus dictum, pro In foro permutantes.

Μεταβλητικός, κή, κόν, Mutabilis, vt B.in hoc loco Theophr. lib.6 De cauſis pl.exponit, *δεῖ γὰρ ὅτι ἂν μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικὸν εἶναι· τὸ δὲ ἁλμυρὸν, ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον*. Et *μεταβλητικὰ ζῶα*, Gaza apud Ariſtotelem vertit Animalia ſede mutabili & vaga degentia. *Μεταβλητικὸν* B. eſt etiam Quod mutationem facit, apud Ariſtot.Metaphyſ.4, *αἴτιον δὲ καὶ ὁ πατὴρ τέκνου, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος*. Sic *μεταβλητικὴ* eidem B.eſt Permutatoria, (vt *κτητικὴ* & *χρηματιστικὴ*) *δι' ἧς καταλλάττονται*, Ariſtot.1 Pol.101.Idem 103, *τῆς δὲ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορεία*. B

c.2. *Ἀμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Immutabilis, Incommutabilis. vt *φωνὴ ἀμετάβλητος*, Vox immutabilis, pro *μονότροπος*, Semper eadem. Et *ἀὴρ ἀμετάβλητος* apud Alex. Aphrod. Aer non alteratus, Aer purus. C

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, Immutabilitas, Incõmutabilitas. Theophr.De cauſ.pl.l.6,c.28, *τὸ ἔλαιον ταῖς ὀσμαῖς θησαυρίζειν δύνασθαι διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν*.

c.2. *Δυσμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Difficilis mutatu. Pl.De primo frig. *τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον*. Vbi Turn. At contrarium vix commutabile eſt. D

c.2. *Εὐμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Facilè mutabilis. Et *τὸ εὐμετάβλητον*, Mutationis facilitas.

Μεταβολή, ῆς, ἡ, Mutatio: vt in prouerb. Eurip. *μεταβολὴ πάντων γλυκύ*. Apud Thuc. *μεταβολῆς ἐμπεσούσης*. Et *ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ* ex Cic.exponitur, Loci mutatio & Loci commutatio. Item *μεταβολὴν* ſeu *μεταβολὰς ποιεῖσθαι* Ariſtot. Budæus *μεταβολὴν* migrationem interpr. vide pag.469. ‖ *Μεταβολή*, Paraphraſis. vt Dionyſius Thrax *μεταβολὰς* Odyſſeæ appellauit quam ſcripſit eius paraphraſin. Euſtath. Sic & Nonni *μεταβολὴ* Euangelii Iohannis. ‖ *Μεταβολή*, Figura quædam per quam res diuerſæ coniunguntur: vt vult Quintilianus lib.9,cap.3.vbi & exemplum vide. E

c.2. *Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ*, Ex aduerſo mutatio. figura qua verba declinata repetuntur. v.l.

c.2. *Ἀμετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Immutabilis, Incommutabilis. Idẽ quod *ἀμετάβλητος*.

c.2. *Εὐμετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Facilè mutabilis. *ῥευστὸς, εὔρροπος, εὐμετάβολος*, Fluxus, Bud.

Μεταβολεύς, έως, ὁ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidã tamen minus eſſe generale putarunt. Propolam, ex Cic.Bud.interpr. *Μεταβολεὺς* Ariſtoph.ſchol.propriè eſt *ὁ κατὰ κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ* (inquit) *οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· παρὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν*. Quomodo autem ab *αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος* & *παλιγκάπηλος* differat, apud eundem reperies. Euſt.verò ſimplicius exponit, dicens *μεταβολεῖς ὀβολῶν καὶ ἀλφίτων καὶ τῶν τοιούτων, οἱ αὐτὰ καταλλάσσοντες*. F

Μετάβολος, ου, ὁ, Negotiator, B. Propola. *πραγματευτής*, Heſ. *μεταπράτης*, Suidæ. Idem quod *μεταβολεύς*, quanquam *μεταβολεὺς* multo vſitatius eſſe conſtat. Ariſtophanis verò ſcholiaſtes *μεταβόλους* ſuo tempore vocatos fuiſſe ſcribit eos quos Ariſtoph. *προπώλας* nominat. hoc eſt, *τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προπωλοῦντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος*. G

Μεταβολικός, ή, όν, Mutabilis, Cõmutabilis, vt qdã exponũt.

c.2. *Συμμεταβάλλω*, Vnà mutor, vt v.l.interpr. At *Συμμεταβάλλομαι* eadem v.l.ex Æſch.exponunt *ἀφίσταμαι*.

C. ΠΑΡΑβάλλω, Obiicio.(eo ſenſu quo dicitur Obiicere edẽdum brutis) Od.4, *Παρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν*. Plato Phædro, *παρέβαλε* [*τοῖς ἵπποις*] *τὴν ἀμβροσίαν*. Et *παραβληθεὶς ζώοις* apud Athenæum, vt Lat. Obiectus beſtiis. Itẽ *Παραβάλλομαι*, Obiicio & oſtento, quaſi *προβάλλομαι*, vt apud Dionem, *πόρρωθεν ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις*. B.450 & 451. ‖ *Παραβάλλω*, Proiicio, vel Coniicio: vt exponitur in his Thucydidis locis, lib.2, *φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλλους παρέβαλλον ἀπὸ τοῦ χώματος ἐς τὸ μεταξὺ φέροντες τοῦ τείχους καὶ τῆς προσχώσεως*. Et lib.6, *οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον*. Cæterùm quod verbi huic compoſitum aptius horum locorũ interpretationi eſſe quàm illa duo poſſit, nõ perſpicio: ſed nec eatamẽ mihi ſatiſfaciunt: cui viſus eſt alioqui hic verbi *παραβάλλω* vſus inter maximè proprios collocandus licet à Budæo prætermiſſus. Sciendũ eſt autẽ & paſſ. *παραβεβλημένους λίθους* apud eundem Thuc. legi, quod exponitur *παρερριμμένοι*. ‖ *Παραβάλλω*, Flecto, Detorqueo. vt *Παραβάλλω* ſeu *Παραβάλλομαι τὼ ὀφθαλμώ*, Oculos intorqueo, Vel, Limis oculis toruiſque aſpicio. Ita Bud. ex Luciano & Ariſtoph. Sed addo, *παραβάλλειν* videri hîc dici quaſi Per tranſuerſum iacere. Qui autem per tranſuerſum oculos iacit, tranſuerſim aſpicit. Quæ ſignificatio apertior eſt in his eiuſdem Ariſtoph. verbis in Equitibus, *ἐπὶ νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα*. Quinetiam illam meam expoſitionem adiuuat hic Xenoph. locus, *παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον* pro In latus conuertere. A Platone dicitur *παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν* de eo qui auſcultandi gratia conuertit caput & admouet. Budæus tamẽ ſimpliciter interpr. Admouere, quem vide p.451. Ad illum autem Plat.locũ pertinet hic qui ex Prouerb. Solom. cap.5, citatur, *ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς*. Pro Admouere legitur item in hoc quem ex Suida affert loco, *ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθενοπαίου ἵππῳ*. Eodem certè modo Plut.dixit *τὰ φορεῖα παραβάλλοντες*. Et Theophr. *ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν* dixit Radicibus fimum admouere. Bud.449. Sed & in hoc loco quem idem Suidas habet, *τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι*, pro Admouere accipi poſſe ait: tradens tamen & aliã expoſitionem, videlicet Homini ignoto ſeſe permittere, vel indulgere. Ego verò quid hoc de loco ſentiam, mox dicam. ‖ *Παραβάλλω*, Committo. vt Ariſtid. *παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πόλιν*. (de quo loco vide & in *Παραβάλλομαι* pro Audacia præcipiti periculum adeo) Sic & in hoc quem v.l. afferunt loco, *παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι*. Sed cum *παραβάλλοντες* quod in illo Ariſtidis loco legimus, non malè conuenire videtur *παραβαλεῖν* quod modò ex Suida protulimus, videlicet *ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι*, vt ſit Viro ignoto ſeipſam cõmittere. At *παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας* fortaſſe exponi etiam poſſit Liberos depoſuit apud eos. vt apud Herodotum *ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα*, redditur, Deponente vtroque liberos ſuos. Sic & apud Plut. in Cat. 114, Deponere, id eſt Depoſitum dare, *παρακαταβάλλειν*. Ponitur & pro Apud ſequeſtrem deponere. ‖ *Παραβάλλω*, Accedo & appropinquo, Ad aliquem me applico. Plut.in Demetr. *Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας*. Et *παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς*, Ariſtot. Applicare ſe ad voluptates. Bud.p.450. Sed & *παράβαλε* pro Accede, pag.ſeq.ex Ariſtoph.affert. ‖ *Παραβάλλω*, Trãſmitto, Traiicio. Thuc. *ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν*, Traiecturas eſſe, Vel potius, Appulſum iri. Ariſtot. De animal.8, *ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσι*, Quum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et *ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν*. in epiſt. Phil. apud Demoſth. Sic in v.l. ex Herodoto affertur, *παρέβαλε νηυσὶ δέκα ἰθὺ Σκιάθου*. At ex alio Thuc.loco, *ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν* pro Appellere naues. Et *παράβαλε* quoque in illo Ariſtoph. loco non ſolùm pro Accede, verumetiã pro Appelle nauem, ſequendo ſchol. accipi poſſe tradit Bud. ‖ *Παραβάλλω*, Confero, Comparo. (quæ ſignif. non malè præcedenti ſubiungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admouere plerunq; ſoleamus) Dicitur autẽ *παραβάλλω τοῦτο* & *πρὸς τοῦτο*. Luc. *ὡς οὐδὲν, φασίν, ἐνὶ παραβαλεῖν*. Iſocr.Euag. *εἰ πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς Εὐαγόρου πράξεις παραβάλλοιμι*. Et paſſ. voce *Παραβάλλομαι*, Conferor. X. *πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός*. ‖ *Παραβαλλόμενοι ἀρτίως ἐπὶ κάλαμόν τινα* ex Platone De rep.2, affertur pro Collocantes: ex Herodoto autẽ *οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι* pro Nihil ad ſapientiam pertinens protuliſſe. ‖ *Παραβάλλομαι* ſignif. Audacia

proiecta periculum adeo,& ῥιψοκινδυνῶ,(vbi meminiſſe oportet eius quod ex Ariſtide attuli, παραβάλλοντες κινδύνοις) ex Homero manauit, apud quem legimus Il.ι, Αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν,pro Diſcrimini intrepidè obiciens, vt Bud.interpr. Sic autem & Thuc. dixit lib.2,οἱ δ' ἂν μὴ καὶ ταῖς δόξαις τῷ ὁμοίῳ παραβαλλόμενοι κινδυνεύσωσι. Idem παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον lib.3 dixit. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο, vt Plut.De virtut.mul. παρέβαλοντο πρὸς ῥεῦμα πολύ. Sic dixit Syneſ. καὶ πρὸς ῥεῦμα παραβαλλόμενος. Quod non malè redderetur,Cum flumine dimicans: quum verbum Dimicare incluſam habeat periculi ſignificationem. Sæpe etiam ſine adiectione ponitur, vt Plut.Pericle, στρατηγοὺς τοὺς ἐκ τοῦ παραβάλλεσθαι χρησαμένους τύχῃ λαμπρᾷ. Vnde autem manaſſe hanc verbi παραβάλλομαι ſignific.exiſtimē, dicam in Παράβολος. ‖ Παραβάλλομαι,Decipio. Suid. ex Thuc.cuius tamen locum non profert, ſed hic eſſe creditur. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Sed ego hìc Suidæ nequaquā aſſentior, & pro Conicere in diſcrimen, accipere malo. quum & exempla eiuſdē cum eadem conſtruct.ſignificationis apud illum ſcriptorem habeamus, & optimè huic eius loco conueniat. SED ET Παραβαλλέταιρος à παραβαλεῖν factū eſſe ſignificante Decipere,apud Euſt.legimus p.1406,pro eo qui ſodales ſuos decipit. A B C

Παραβάλλω pro Laxo,Suid.ex Ariſtophane. ‖ Idem παραβάλοιτο ex Æſchine in Cteſiph.citat.

Παράβλημα,ατος,τὸ, Quod animantibus comedendū obiicitur. τοῖς ζώοις εἰς βορὰν παραβαλλόμενον,(vt Euſt.explicat) Pabulum. At Xen.Hell.7, πάντα δὲ παρασκευασάμενος ὡς εἰς ναυμαχίαν καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλών, Plute.s obiectis. D

Παράβλητος,ου,ὁ, ET Παραβλητικός,οῦ,ὁ, Adiectitius, Comparabilis.

C. Ἀπαράβλητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui comparari cum alio non poteſt, Diſſimilis. Apud Theophr.l.1,c.4 De hiſt.pl. Gaza vertit Inſociatilis.

Παραβλήδην,aduerb. Per comparationem, ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς, vt Euſt.exponit. Nonnus, Νῦν σκολιοῖς ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύω. Apud Apollonium verò Rhod. Argon.lib.2, Ὥς πού γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον. Et 3, Ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν, ſcholiaſtes exponit παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις τὰς ἀποκρίσεις. Palamedem verò ſcribit exponere ἐξ ἀντιβολῆς ἢ παραλογιστικῶς. ‖ Item Simulatè, Doloſè, Obliquè, vt vulg.lex.interpr. ἀπατητικῶς ἢ παραλογιστικῶς, Euſt. Quo modo accipiunt illud Il.δ, Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Quanquam Euſt.ibi in prima ſignific.vocabulū hoc capit, dicens, λόγον τῆς παραβολῆς, ἤγουν συγκρίσεως, ibi eſſe, ὅτι δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Schol. verò aliter etiam explicat, παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου πρὶν ἕτερον ἀποσιωπῆσαι. E F

Παραβολή, Comparatio, Collatio. Fabius lib.5, cap.11, Parabola (quam Cicero collationem vocat) longius res quæ comparantur repetere ſolet. vt &c. Volunt autem grammatici quatuor eius eſſe genera: fieri enim collationem vel in ſimilitudine πάθους, vel διαθέσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura apud eos de hac figura, & exempla paſſim apud autores vide. Sed hoc ſciendum eſt (quod Beza non prætermiſit) παραβολῆς nomine in Euangelio paſſim non tam comparationem aut collationem quàm allegoriam & ænigma intelligi. ‖ Παραβολή, Concurſio. Plato Tim. χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, id eſt Luſiones autem eorum, & inter eos ipſos concurſiones. Vbi Luſiones ſcribens, non dubito lectionem à me olim ex coniectura repoſitam ſequi, quòd eam à viris doctis comprobatam eſſe videam. Quanuis autem hæc vocis παραβολή ſignificatio ad vnam earum quæ verbo παραβάλλω dantur, accedere videri poſſit, vereor tamen ne aliter legerit Cicero. ‖ Παραβολή eſt etiam ſectionis conicæ appellatio. Item παραβολή apud arithmeticos & geometras, qui & μερισμὸς dicitur, Partitio ſeu Diuiſio, contraria ratio multiplicationi. C. ‖ ET Παραβολικός, Cōparatiuus. vt παραβολικὰ ἐπιρρήματα apud gramm. aduerbia cōparatiua. i. quibus in comparatione vtimur: & apud Euſt. παραβολικαὶ καὶ ἐπιταγμαὶ ἔννοιαι. G H

Παραβολάδην, ET per ſyncopen metri cauſa Παρβολάδην, Homeri ſcholiaſtæ idem eſt quod παραβλήδην. Apud Apollonium verò lib.vltimo, de delphinibus circum nauem gregatim curſitantibus, Ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὀρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ἄλλοτε παρβολάδην, ſchol. exponit παραβεβλημένως οἱονεὶ παραπλέοντες. Quod autē Aratus dixit, τὰ δέ οἱ περὶ πίσυρες κεῖνται γλῆναι, παρβολάδην δύο, παρ' δύο πεπληθυῖαι, Cicero vertit, Præter quadruplices ſtellas in fronte locatas, Quas interuallum binas diſterminat vnum. Et pro illo Arati, Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιδάμνεται ἄξων, Cicero, Hoſce æquo ſpatio deuinctos ſuſtinet axis. vbi ſchol. ὥσπερ παραβλητικῶς καὶ παραλλήλως, ſeu ἐν παραλλήλῳ.

Παράβολος,ου,ὁ καὶ ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. Ita Bud. qui tamen exempla affert in quibus hoc nomen rei non perſonæ tribuitur. Plut.in Cæſ. τοῦ πολεμίου τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔφη δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι. Cui loco ſubiungit, Et παράβολον ἔργον dicitur audax facinus in bonam quoque partem. Polyb. τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοί, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν. Syneſius pro hoc τόλμαι ῥιψοκίνδυνοι dixit. Et paucis interiectis, Pro hoc Cicero proiectum dicere ſolet: vt pro Cluentio, Quorum eminet audacia atque proiecta eſt. Hactenus Budæus. At ego illas interpret. Confidens & Temerarius periclitator, exemplo quod ſubiungit minimè conuenire dico: ſed iis locis in quibus παράβολος perſonæ tribuitur. vt apud Ariſtoph. Veſpis, πονηρὸς εἶ, πόρρω τέχνης καὶ παράβολος. Cui loco & ſimilibus vtcunque accommodari poſſe illam Bud. interpretationem non nego, ſed hanc multo aptiorem ex Cicerone affero, Ad audendum proiectus, vel Ad audaciam proiectus. Sed multo frequentius de re dicitur, vt in prioribus illis exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, proiectæ audaciæ facinus interpretari quàm ſimpliciter Audax facinus, cum Budæo. nam παράβολον eſſe multo plus quàm θρασὺ, oſtendit παράβολος θρασύτης apud Plut.in Numa. id eſt (vt Cic. loquitur) Eminens & proiecta audacia. Sed παράβολον ſæpe etiam redditur Periculoſum: vt παραβολώτερον ἀγώνισμα. Polyb. Et παράβολον φάρμακον, Plut.in Publ. Sed παράβολον plus eſſe quàm Periculoſum, oſtendit hic Plinii locus in epiſt. Sunt enim mirabilia quæ maximè inſpectata, maximè periculoſa, vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. ET aduerb. Παραβόλως. Dicitur autē παραβόλως fieri quod cum proiecta quadam audacia fit. Plut.in Galba, παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι. In vulg. tamen lexicis παραβόλως exponitur Temerè & periculoſè, item Inſperatò, in his Pol. verbis, ὥσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς ἡ τύχη μετεβίβασεν παραβόλως. ET Φιλοπαράβολος, Qui proiectæ audaciæ facinora amat. Plut.in Phil. ἐποίει φιλοπαράβολον καὶ πρόθυμον ἐπὶ τοὺς κινδύνους. Cæterùm παράβολος à verbo παραβάλλομαι deduci conſtat (quod malui interpretari Audacia proiecta periculum adeo, quàm cum Bud. Audacia præcipiti) παραβάλλομαι autem inde hanc ſignif. accepiſſe credo, quod qui eminente & proiecta quadam audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac ſiquis vltra metas omnes iaculetur. (Quod autem Latini dicunt Aleam iacere, aliam originem habet) Fortaſſe tamen malit quiſpiam παραβάλλομαι dici quaſi παραβάλλω ἐμαυτὸν κινδύνῳ.

C.2. Ἀντιπαραβάλλω, Confero inter ſe, ſeu comparo. Plato Apol. ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, Caſus meos cum illorum caſibus conferenti, id eſt ἀντιπαρατιθέντι, vt idem alibi loquitur. Habet autem & dat. ἀντιπαραβάλλειν, pro accuſatiuo cum præpoſitione πρὸς, ſicut ἀντιπαραθεῖναι. Plut.in Themiſtocle, ἀντιπαραβάλλει ταῖς ἑαυτοῦ ταῖς ἐκείνου πράξεσι. Ἀντιπαραβάλλομαι paſſ. Comparor, Conferor. ET Ἀντιπαραβολή,ῆς,ἡ, Comparatio, Collatio, ἀντιπαράθεσις.

C.2. Ἐμπαραβάλλομαι pro Inicio, Indo. B. ex hoc loco affert Phalar. ep. μηδὲ ἐμπαραβάλῃς τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον.

C.2. Προσπαραβάλλομαι. vt apud Thuc. προσπαραβάλλοντο σφίσι λίθους, Aggerunt in ſuum vſum lapides.

ΠΕΡΙβάλλω Circumiicio, Cingo, Circundo. vt περιβάλλειν τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι. Galenus ad Glauconem. Et ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτοῖς τοῖς τραχήλοις, Plutarch. Publ. Et

περιβάλλειν χεῖρα πέπλοις, Circumiicere manum peplis, vel Circumponere. (quod exponitur etiam Amplecti peplos manu) Sed & περιβάλλειν πτέρυγας, Plut. in Themiſtocle, videtur exponi itidem poſſe Circumiicere vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. ξ, in fine, ita interpretari poſſumus (pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι) Sic Od. χ, ὅις περιβαλλομένους ἴδε πτύχα. i. περιπεθειμένοις, ſeu περιθέντας. Et actiua voce, Iliad. σ, περιβάλλειν ἄντυγα [ἀσπίδι]. i. περιθεῖναι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Ariſtot. Circundare mœnia vrbi. Vel, mutata conſtruct. Vrbem mœnibus cingere. Dicitur & περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, vt περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι B ἐρύματα, apud Xen. Alia autem conſtruct. ex Herodoto, περιβάλλεσθαι τεῖχος τὴν πόλιν. ‖ Metaph. item vtuntur hoc verbo: ſed inuerſa conſtruct. vt Iſocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινά (nō συμφορὰς περιβάλλειν τινί) q. d. Cingere aliquē calamitatibus vel Circundare. Sed exponitur potius Irretire, vel Implicare, vel Inuoluere. Tale eſt περιβάλλειν κακοῖς apud Xen. & Æſchin. & ὀνείδεσι περιβάλλειν, Demoſthen. & πένθει περιβάλλειν, Plat. epiſt. 7. Eodem autē modo Dioſc. περιβάλλειν κινδύνῳ τὸν θεραπευόμενον dixit. Sic & C Plutar. in Fabio ἐνέδρα περιβαλὼν ἔκτεινε. quod aptè redditur Inſidiis circumuentum occidit. Sic autem Bud. περιβληθέντας vertit Circumuenti vel Oppreſſi, in hoc Baſilii loco, ῥᾳδιουργίας καὶ ψεύδους καὶ ἀπάτης ὀνείδει περιβληθέντες. Idem illud Cic. in Verrem, In quot laqueos ſe induit, vertit ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide pag. 466. ‖ Περιβάλλομαι etiā vertit Induo, vel Aſſumo, Capeſſo, in hoc Plut. loco, ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Et ſubiungit exēplū ex Liuio, Iuuenis longè alius ꝗ cuius ſimulationē induerat. Huc autē pertinēt & hi loci quos addit (ſed interiectis aliis ſign.) Luc. de Baccho, δύναμιν οὐ μικρὰν περιβαλόμενος. Iſocr. δύναμιν περιβάλλεσθαι καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Vtrobiq; autē περιβάλλομαι δύναμιν (nam malè ibi περιβάλλομαι ſolùm habetur) eſſe ait Cingo me & circundo ſepióque potentia & copiis. Et ex Liuio affert, Succinctus armis legionibúſque. Iungitur autē περιβάλλομαι & cū aliis nomin. vt περιβαλέσθαι σχῆμα ποιμὸν λέγε) pro Habitū ſumpſiſſe, ex Pl. in Numa: & περιβέβλημαι τὸ σχῆμα pro Perſonam indui, ex Xen. Affertur verò & ex Luciano, περιβεβλημένος νεφέλην, pro Cinctus nube. Legitur itē & περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον; vt Act. Apoſt. cap. 12. Sic Greg. περιβαλοῦ τὸ κόκκινον. ‖ Vt autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit veſtem, id eſt, qui amicitur veſte: ſic & περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ Induere alium veſte, id eſt Amicire. Herodianus, χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Sed & περιβάλλειν ſine adiectione: vt Greg. ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε. Hinc περιβολή & περιβόλαιον pro amictu.

Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. in Sympoſ. ſept. ſap. περιβάλλειν τὸν Βίαντα καὶ φιλῆσαι. Syn. epiſt. 4, περιβαλλομένη ὡς ἂν ἔμψυχον οὖσαν μητέρα. Xen. autem de lepore dixit metaph. περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοῖς ποσὶν ἐν οἷς ἐγράφη. Et περιβάλλειν ὅλον dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. ‖ Περιβάλλομαι, Amplector, id eſt Colligo, Comparo, Quæro. vt δόξαν περιβάλλεσθαι, Xenoph. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla apud Budæum p. 466.

Περιβάλλειν τὸ τέρμα apud Homerū: q. d. Amplecti metam, pro Ad metam peruenire. Nam Euſtath. apud eū Il. ψ, v. 461, Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας exponit τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. Heſychius, περιελασάσας τὴν καμπτῆρα: autor breuium ſcholiorum, περιελθούσας τὸν καμπτῆρα. ‖ Περιβάλλειν apud eundem poetam pro ὑπερβάλλειν, Superare. Il. ψ, Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. Sic & Od. ο, — ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι. Sic περιβολή apud Baſil. pro ὑπερβολή, vide paulo poſt. Περιβάλλειν autem pro περισσὰ βάλλειν: vide in Περιβολή.

Περίβλημα, ατος, τό, Quod [corpori] circumiicitur, Indumentum, Amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharſ. epiſt. ἐμοὶ μὲν περίβλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, vt Cic. 5 Tuſc. interpr.

Περιβλητικός, ή, όν, Vox rhetoribus vſitata. vt περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exēpla habes apud Bud. C. p. 467. CVI opponitur Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non ſunt. Hermog. εἰ A μὴ κομματικόν τις ὑπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τι καὶ καθαρόν ἐστι.

Περιβολή, Amictus, Veſtitus. Item Cultus, Geſtamen, vt à Bud. exponitur apud Baſil. plur. num. περιβολαῖς: & [illegible] pud Herodianum, οὔτε ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπροῖς, vt ſignif. Opulento amictu, vel Geſtaminibus ſumptuoſis. Sed in Comm. pro copia etiam ſumi poſſe [illegible] adit, ſicut & περιβολή alibi ſumitur. (vide pag. 467) [illegible] poſteriorem interpretationem malim. Idem [illegible] βολὴν Luciano ἀναβολήν, id eſt habitum, ſignifi[illegible]e in ſuo lex. B ſcribit. ‖ Περιβολή, Amplexus, Fotus, [illegible]idem eadem p. 467, ex Xen. Sic Plut. in Rom. ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus & gratulatione. ‖ Περιβολή, Comprehenſio & ſumma rei: Iſocr. ad Phil. ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου παντός. Item, Ambitus orationis & periodus, Iſocr. Et περιβολή Hermog. ſchema quoddam orationis & ſententiæ. In v. l. λόγον περιβολή exponitur Variegatus & inflexus ſermo. B. ex Hermog. docet περιβολὴν oppo ni τῇ καθαρότητι, id eſt (vt ipſe interp.) puro ſermoni nu dóq;. HINC & Ἐμπερίβολος λόγος, cui itidem opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός. Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod eſt Illuſtrare & locupletare orationem, Fuſam & amplam orationem facere, & omnia adiuncta complectentem. vnde etiam περιβάλλοντα λόγον & περιβεβλημένον eundem vocat quem & ἐμπερίβολον. Euſtath. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod ſignificet περιττὰ τιθέναι, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. ET Περιβόλαιον, Amictus, Amiculū, Indumentum. In Herc. furente ſunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, i. περιβλήματα, Incrementa iuuenilis carnis ſeu corporis. Camer.

D Περίβολος, (non Περιβόλοι) Ambitus, Septum. Thucyd. 1, de ambitu mœnium loquens, τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχέα εἱστήκει. Et lib. 2, ἑξήκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περίβολος. Et lib. 3, εἶχε μὲν δύο τοὺς περιβόλους. Syneſius epiſt. 72, ἐὰν ἄρα δυνώμεθα μένειν εἴσω τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra clauſtra & ſepta ſacra.

c. 2. Προσπεριβάλλω, Inſupercircundo, idem propè quod Περιβάλλω, Circundo, Circumplector, Circumuallo. Thucyd. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, Vrbi murum circundo, vt Valla reddidit. In qua ſignificatione paſſiua etiā E vox vſitata eſt, actiuè tamē ſumpta. quēadmodū apud Iſocr. Euagora reperitur, τείχη προσπεριβάλλετο. & apud Plutarchum Themiſt. προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί.

Προσπεριβάλλομαι, Vltra modū āplector, B. Demoſth. Phil. 1, οὐχ οἷός τέ ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται. Pauſan. Atticis, παρὰ δὲ ὧν ἐπισάμενος ὅν Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαί τι ἤθελεν, Vltra iuſtos fines prorogare imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Baſil. de auaritia & cupiditate immodica loquēs, ἀλλ' ὅσῳ γὰρ ἂν πλείω προσπεριβάλλων), τοῦ ἴσου F δέονται ἢ καὶ πλείονος.

C. ΠΡΟΒάλλω, Proiicio. Ariſtoph. Pluto, ψωμάλια τοῖς θωμένοις προβάλλειν. Et Dioſc. phlegma ex ore proiicere, προβάλλειν vocat l. 7. Eſt & Proiicio eo ſenſu quo dixit Cicero, Diogenes proiici ſe iuſſit inhumatum. ita enim Plut in Pericle, προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Hom. vocem [illegible] m media οὐλοχύτας προβάλοντο dicit Il. α: & alibi pro ἐρρίψαντο, προέρριψαν, vt ſcribit Euſtath. At Odyſſ. ε, v. 331, Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, puto eſſe G Protrud [illegible]bat, licetaliter exponatur. Vult autē Euſt. προβάλλω eſſe etiam προαφίημι, id eſt Antè iacio. Et προβάλλεσθαι μέλλοντα προκαταβάλλειν, ex eodem Euſtath. annotatur. ‖ Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Obiicio (eo ſe[illegible] quo dicitur Obiicere telum) vide paulo pòſt cum Προβάλλομαι mediæ vocis. ‖ Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco. vt ἄνθος προβάλλει, Dioſcor. lib. 1. Idem lib. 4, cap. 50, προβάλλει τράγου ὀσμήν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem. Id eſt, hircum olet. Quo etiam modo Alex. Aphrodiſeo αἱ δυνάμεις dicūtur τὰς ἐνεργείας προβάλλειν. Cui ſignif. emittendi & H producēdi affinis eſt ea qua pro Promere ponitur ſeu Depromere, quod & Proferre. vt Matth. 12, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθά. Ariſtoph. autem προβαλέσθαι eſt Proferre, alio ſenſu: vbi dicit ἄκουε προβαλοῦ τὼ χεῖρε κἀκλίνας, Proferes manꝰ &

extendes.Et apud eundem τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, fe- A
mina proferre & protendere. ‖Προβάλλω, Propono.
Ariſtoph.Nub. ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. Sic ἐρώτη-
μα προὔβαλε, Plut.Lyc.Quæſtionem propoſuit. Idem
[illegible]ίας προβάλλειν dixit in Symp.ſept.ſap. Bud.προβάλ-
λειν τι apud Plut.exponit Quæſtionem proponere. Itē
προβάλλειν apud eundem eſſe ait Differentem interro-
gare. [illegible] Aphr.dixit προβάλλειν εἰς ζήτησιν, ſcribens,
χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσην ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ
προβαλλόμενα, Quæ proponuntur & in quæſtionem ad-
ducūtur:quæ & προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήμα- B
τα ex Naz.citatur pro cogitationibus dubiis. Ex Luc.
autē affertur προβάλλω ἐς μέσον pro Siſto, Repræſento.
Et ex Sophocle, προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀράς, pro Obiicio
me imprecationibus & facio obnoxium. Itidem verò
προβεβλημένα κτίσματα apud Naz.exponitur Creaturæ
noſtris oculis obiectæ & propoſitæ. Sed & quū dicitur
προβάλλω σοι φόβον, obiiciendi ſignif.retinet hoc verbū.
Poſſumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incu-
tio. Apud Homerum autem Od.ε,v.331, ἄλλοτε μέν τε νό-
τος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι Euſt.προεβάλλετο exponit.

Προβάλλομαι quoque (vt de προβάλλειν modò dictū C
eſt) Profero, item Siſto, vel Præſentem ſiſto. Nam προ-
βάλλεσθαι μάρτυρας eſt proferre teſtes, apud Iſocr.& De-
moſth. Vel Producere teſtes, vt Bud.interpr.quem vi-
de p.453 & 455. Et τοὺς νόμους προβάλλεσθαι apud Naz. Pro
ferre leges, vel potius Citare, Allegare. Item προβάλ-
λομαι, Deſigno, Creo. (quod aliquam proferendi ſeu
proponendi ſignif.incluſam habet.) Et προβάλλεσθαι iti-
dem paſſ.ſignif.pro Deſignari, Creari. Vide Bud.p.453.
Idem p.463 interpr.προβάλλεσθαι Eligendos proponere D
& nominare.ex Plat.De leg.6. ‖Προβάλλομαι vt Pro-
fero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum ſo-
nat.vt Demoſth.Pro corona, ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς κα-
λοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Quo dixit modo
Baſilius, οἱ τὴν δορὰν τοῦ προβάτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν
ἐπιφάνειαν ἥμερον προδεικνύμενοι καὶ πραεῖαν. Et Greg.itidē, καὶ
λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, Leoninam ſpeciem præ
ſe ferenti.

Προβάλλομαι, Obiicio, Obtēdo. Et Protendo, ſeu Prætē-
do. has enim ſignif. quas Bud.disiunxit, ego cōtrà vt af- E
fines coniungendas arbitror. Προβαλλόμενος τὴν σάρισαν,
Obiiciēs ſariſſam & porrigens: eo ſenſu quo dicitur In-
feſtum telum obiicere. Sic autē & pugiles pugnos pla-
gáſque intendentes aut pugnos infeſtos prætendētes,
προβάλλεσθαι à Naz.dicuntur. Æſch. προβάλλονταί γέ τι πρὸ
τῆς αἰσχύνης, Prætendunt ſaltē aliquid turpitudini. Dem.
Pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego ob-
tendi Atticæ vel prætendi (vt Virg.dicit ſegeti præten
dere ſepē).i.Hæc propugnacula oppoſui, His propugna
culis Atticum agrū circūmuniui. Chryſ.De prec.ſine F
præp. τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος. Sic & προ-
βεβλημένος τῆς ἐκκλησίας apud Naz. Defenſor ſeu propugna-
tor Eccleſiæ, Qui videlicet tanquā propugnaculū obtē-
ditur ſeu prætenditur, vel potius obtentus & prætēt[illegible]s
eſt Eccleſiæ. Xen.autem addit & ipſe præpoſ. πρὸ, di-
cens προβάλλεσθαι πρὸ τούτου ὅτῳ ὤμην πλησιάσειν. V[illegible] tamē
malim Opponere.(nā q aliquid obtendit ſeu [illegible]rætēdit,
id ei opponit à quo tueri vult illū cui obtēdit[illegible] pro quo
obtendit.) Bud.tamen apud Naz.vbi προβάλλεσθαι κεφαλάς
dicitur hydra, nō adiecto gen. vertit Pro[illegible]dere & præ- G
tendere. Eū vide p.454 & 455. Vt autē [illegible]illo Xen.loco
προβάλλεσθαι interpr.Opponere, ſic & [illegible] hoc Naziazeni,
προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. [illegible] verò eſt προβαλοῦ τὸ θυ-
ρεὸν τῆς πίστεως. Sed & cū κατὰ apud Naz. προβάλλεται τὰς νηστείας
κατὰ τῶν πειρασμῶν, Opponit ieiunia tentationibus. Cæte-
rùm ideo alicubi verbo Opponere vti malo, quòd quū di-
co in illo Dem.loco Obtendi Atticæ, ſignificat Pro Atti
ca & in illius defenſionem: at ſi vertā Obtendere in il-
lo Xen.loco, & ſimilib⁹, erit Obtēdere illi pro Aduerſus
illud. Dicitur etiā προβέβλημαι τοῦτο, Hoc mihi obtentū
eſt vel prætētū. προβέβλημαι (inquit B.) Præ me habeo, H
Lateo poſt tutamen. Xen.Pæd.6, προβεβλημένοι δὲ τοὺς θω-
ρακοφόρους μένουσί γε. Interdū Προβάλλεσθαι exponitur etiā
Obducere. vnde προβεβλημένος paſſ.voce. & ſignif.apud
Naz. καὶ παχὺ τοῦτο δέρμιον προβεβλημένοις, Craſſa hac obdu-

ctis caruncula. ‖Προβάλλομαι eadem item metaph.qua A
Lat.Obtendo & Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι,
apud Baſil. Vide Bud.455.& Euſtath.p.1405.

Προβάλλομαι, Inſimulo, Poſtulo, Reū defero, Diē dico.
Dem. ἐμὴ προὐβαλόμην αὐτ. Itē Προβάλλομαι, Deſpuo, Abo
minor, Auerſor, Execror, Plut. Vide Bud.454 & 455.
Exēplis autē ab eo prolatis addi poteſt aliud ex Phil.

Προβάλλομαι habet apud Hom.& aliā ſign.à B.& cæte
ris prætermiſſa, videlicet pro ὑπερβάλλομαι. Od.τ, v.118,
ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην Πολλόν .i. Te ſupera-
uero. B

Πρόβλημα, τος, τὸ, Obiectaculū (de qua voce dicā in Προβολή)
Quod obiicimus pro munimento ſeu tutamine: vt Ob-
iectæ vallo munitiones, Liuio: Oppoſitum & obiectum
hoſtib⁹ propugnaculū, Cic. Exponitur igitur πρόβλημα,
Munimen ſeu Munimentū, Tutamē, Propugnaculum,
Tegmen. Plato p.174, προβλήματα eſſe dicit ὅπλα, τείχη,
προβλήματα γήϊνα καὶ λίθινα, & omnia προβολῆς ἕνεκα εἰργα-
σμένα. Xen.P.6, τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προ-
βλήμασι κατεσκευάσατο. Plut. προβλήματα ποιοῦσι τὰς δέρρεις.
Idem militarem teſtudinem προβλημάτων στεγανώτατον ef-
ſe ait. Sæpe aūt genit.iungitur, vt πρόβλημα κακῶν, Ari- C
ſtoph. Veſp. Propugnaculū aduerſus mala. Sic πρόβλημα
χειμώνων, Platoni Tim. Propugnaculū aduerſus hyemē.i.
hyemis iniurias. Et apud Soph. Aiace, μηδὲν φόβου πρόβλη-
μα ἔχειν, Nihil quod metū propulſet. Nec tamē inficior
genit. aliquādo aliter accipi, eo videlicet modo quo di
cit Cic. Claſſis pulcherrima Siciliæ propugnaculū. Ità
enim Herodian.l.2, πρόβλημα ὀχυρὸν τῆς ἐν τῇ ἀνάπλῳ ὁδοῦ.
Et πρόβλημα τοῦ σώματος. At de genit. perſonæ dubitari
non poteſt: vt, ſi dicam πρόβλημά μου. conſtat enim eſſe D
pro τὸ ἐμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur (vt ab Hom.
ἕρκος) Propugnator & defenſor: vt apud Luc. τὸ πρόβλη-
μα τῆς Ἑλλάδος, Columē Athenienſiū, Salus & tutela Græ-
ciæ. ‖Πρόβλημα Cam. Prætextū interpr. in hoc Soph. ver
ſu in Phil. λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε. dicit enim
(inquit) Vlyſſem ſibi quaſi prætendiſſe illum puerum.

Πρόβλημα, Quod explicandum proponitur, Quæſtio,
Propoſitū etiā reddit B. ex Cic. in Part. Idē Bud. Cōtro-
uerſiam etiā apud Hermog. interpr. Ariſtot. Polit.2,
ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν. Idē De poet. E
περὶ δὲ προβλημάτων καὶ λύσεων. Differentiā aūt quā geometræ
inter πρόβλημα & θεώρημα conſtituunt, vide apud Bud.
460.461. Eādem tamen ſign. his duobus à Plut. dari, in
Marc. vbi de Archimede loquitur, 97 & 98, idem teſta-
tur. HINC Προβληματώδης (inquit idē) In quæſtione &
diſceptatione poſitus, Addubitatus. Plutar. τοῦτο τὸ μέρος
προβληματῶδες γέγονε καὶ ἄπορον.

Προβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Proiectus, (vt apud Ouid. Proiectus in
æquor) Prominens. vt Il.β, προβλῆτι σκοπέλῳ. Apud eun-
dē Od.ι, ἀκταὶ προβλῆτες, Eminētes rupes in littore ma- F
ris, Cam. interpr. Et Il.μ, στῆλαι προβλῆτες, Eminentes ſeu
extantes pali, eodem interpr. Vide Euſtath.

Πρόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proiect⁹ (vt dicitur Foras proiici.) Soph.
ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος.

Προβλητικὸς, Producendi vi præditus. Bud ex Gregorio,
πηγὴ γεννητικὴ καὶ προβλητικὴ τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ.

Προβολή, Obiectus: vt in exemplo quod modò ex Platone
protuli in Πρόβλημα. Accipio autem vocem Obiectus
eo modo quo Tacitus, quū dicit, Obiectu montis quo
ſæua ventorum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλη- G
μα id eſt obiectaculum. nam προβολὴν intelligo ipſam
velut actionem obiiciendi & opponendi aliquid, ſeu
prætendendi: at πρόβλημα id quod obiicitur. quam aut
cui aſſimilem ſignif. Obiectaculum apud Varr. habere
videtur. Sed προβολὴ pro πρόβλημα ſæpe accipitur, vt
quum Sophocles δείματος προβολὰν vocat quod alibi φό-
βου πρόβλημα, modò à me prolatum. Euripides Oreſte,
ὁ δὲ λισσόμενος θανάτου προβολάν, Petens vt mortem effu-
gere liceret. Ad verbum, Aliquid morti obiicere. A Bu-
dæo προβολὴ exponitur Munimentum tutelare, Tute- H
la, Integumentum, Lorica. quarum ſignificationum ex-
empla vide pag.462. At pagina 456 tradit προβολὴν di-
ci etiam Propugnaculum & caſtellum, ambitúmque
mœnium hoſtilem impetum arcentem. vt Xenoph. τὰ
ὄρη τῆς Ἀσίας προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας.

‖Προβολὴ, Proiectura & protectum,(vt idem tradit)Pro- A
minentia,Pars prominens vel tecti vel ſuggrundæ,vel rei cuiuſcũque: vt palpebrarũ pili προβολαὶ ſunt τῶν ὀφθαλμῶν. Vide pag.456 & 462. ‖Προβολὴ metaph.pro eo quod prætenditur & prætexitur(vt Lat.dicunt prætextum)Tertull.aduerſus Praxean,Siquis putauerit me προβολὴν aliquam quærere.

Προβολὴ, Status pugilis in procinctu ſtantis, occaſioniſque inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currúmque ſuſtinentis, id eſt τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα ἐπέχοντος ἄχρις ἂν ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξίωσιν. B
Ita Bud.p.457,qui & ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ apud Plut. interpr.In procinctu atque in veſtigio ſtantes. Aliã huius vocis expoſ.vide ibidem.

Προβολὴ, Intentio & obiectio iudicii dictati,quaſi petitio digladiantis.Ita ex Hermog. Budæus p.456. Ibidem προβολὴν ab eo vocari ait intentionem accuſatoris: & ab Iſocrate actionem quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντησάντων. Ex Vlpiano in orat.Demoſth.contra Mid.annotatur,προβολὴν fuiſſe etiam actionem Athe- C
nis aduerſus eos qui aliquam iniuriam die feſto & ſolenni intuliſſent.

Προβολὴ, Nominatio & proditio.Bud.ex Greg. Vide pag.454.

Προβολὰς αἰαύρων. Euſtath.apud Dionyſ.Alex.exponit ἐκρύσεις,ſed admonens legi etiam προμολάς.

Προβολὴ perperam apud Plutar.pro προσβολὴ,vide in Προσβολή.

Προβόλαιον,Tutamen,vt habetur in vulg.lex. Α τ Προβόλαιος(inquit Camer.)dicitur in oraculo de haſta (vt vide- D
tur) directa quaſi ad pugnam, Εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἤτω.Eſt autẽ oraculum hoc apud Herodotum Polymn.

Πρόβολος,ου,ὁ,idem quod προβλὴς λίθος apud Homerum,vt Euſtath.ſcribit,hoc eſt (Bud.interprete) Scopulus eminens qui æſtum maris frangit. exempla apud eum habes Comm.pag.462. ‖Tropice verò (vt Euſtath.annotat)apud Homeri poſteros accipitur.i. (inquit Bud.) pro tutore, propugnatore,defenſore, ſecuritatis conciliatore & præſidio.cuius ſignificationis exempla ibi- E
dem apud eum reperies. Apud Ariſtidẽ verò de vrbe Athenarum loquentem, quum dicit, καὶ θρύβει τοσούτου διὰ γῆς ἁπάσης διαρραγείσης,αὐτὴ ἦν ὥσπερ ἔρυμα καὶ πρόβολος, interpretatur Propugnaculum. Alibi verò & Scutum exponit. Heſychio verò præter πρόμολος & πρόμαχος, eſt etiam προνοητὴς,κυβερνήτης,ἱερεύς. ‖Πρόβολοι v. lex.ſunt etiã in pontis conſtructione trabes pro fulturis,atque pali lignei fiſtuca adacti:quas Sublicas à Cæſare,à Liuio Sublicia vocari ſcribunt.Plut.Cæſ.ἀλλὰ ταῦτα προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ πόρου πεπηγότων. ‖Πρό- F
βολος eſt quoque τὸ τῶν ὤτων δοχεῖον, Suidæ & Heſychio.

Προβόλιον,ου,τὸ, Venabulum. δόρυ ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται,Bud. σιβύνη Heſych. Xen.προβόλιον προβάλλεσθαι χρὴ, Venabulum prætendere.Bud. Idem Cyneg. τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρὸς τῶν μὲ λόγχας ἔχοντα.

Προβολεὺς,έως,ὁ,Productor, vt Budæus Comm.exponit.vt apud Dionyſ.Ar.τῷ μὲν γὰρ αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ ἀπογεννήτωρ,vbi cauſam productricem & προβολέα pro eodem dixit.Sic Gregor.Patrem cæleſtem γεννήτορα καὶ προβολέα vocat:vt Damaſcenus eundem Patrem nomi- G
nat λόγου γεννήτορα,καὶ διὰ λόγου προβολέα ἐκφαντορικοῦ πνεύματος.Vbi notandũ eſt eum facere diſcrimen inter γεννήτορα & προβολέα.Vide Bud.p.462 & 463.

c.2.Ἀντιπροβάλλομαι,Contrà propono & nomino deſignandum.Plat.De l.6,ἐὰν δέ τις ἄρα δοκῇ τινι τῶν μὴ προβεβλημένων ἀμείνων εἶ τῶν προβληθέντων τινός,ἐπονομάσας αὐθ᾽ ὅτου ὅντινα προβάλλεται,τοῦτ᾽ αὐτὸ ὀμνὺς ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον.
VNDE Ἀντιπροβολὴ,ῆς,ἡ, Comparatio in nominando, quæ & ἀντιβολὴ dicitur.vulg.lex.

c.2.Ἐπιπροβάλλω,Superiniicio.Sic v.l.ex Plut.Romulo. H

ΠΡΟΣβάλλω, Adiicio, (eo ſenſu quo dicitur Adiicere oculos, vel Adiicere mentẽ.Vnde & Adiectæ voces ex Cic. aliquãto pòſt) προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Adiicere oculos,Obtutũ figere. Naz.ἡλιακῷ φωτὶ στερροτέραν ἐπιπροσβαλόντες τὴν ὄψιν. Plutarchus Sympoſ.ſept.ſapient. ὁ μὲν οὖν Νειλόξενος, ἀλεξίκακε, εἰπὼν, ἀπέστρεφε τὴν ὄψιν· ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον. id eſt,oculum obtutúmque fixit,vt vertit Bud. Sed non malè etiam reddiderit quis,Attẽtius curioſiúſque intuitus eſt,vel ſpectauit.Obſeruandũ eſt autem accuſ. ὄψιν ex præcedent.repeti:quẽ tamen aliquando prorſus omitti exiſtimo. Προσβάλλω pro Adiicio etiam ſignificante Addo ſunt qui accipi velint:afferentes hunc Dioſcoridis lib. 1 cap.54,προσβαλε ῥόδα. Vbi tamen à Ruellio exponitur Immittito. ‖Προσβάλλω,Admoueo.Gal.ἡδίαν μεγίστην ὑπὸ τοὺς πτηνοὺς προσβαλών. Cic. Accommodo ex Plat.Timæo vertit.At προσβάλλειν ἀτιμίαν τινὶ verti non poteſt Admouere infamiam alicui, ſed reddi debet Irrogare infamiam ſeu ignominiã,vel Inurere infamiam. Budæus interpr.etiam Infligere infamiã.Dicitur & προσβάλλειν τινὰ ἑτέρῳ pro Incitare in eum & irritare,Stimulare & impellere.Bud.ex Demoſth. exemplum affert.p. 453. ‖Προσβάλλω,Allido,Collido, Impingo, Confligo.Plut.de Bruto loquens, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον ἀπέθανεν.Ita Bud.qui rurſus προσβάλλειν interpr. Impingere,item Intorquere,Illidere:& affert ex Æſch. in epiſt.ad Philocr.ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. Vbi tamen reddere malim Infligere. Προσβάλλω neutraliter poſitum, Irruo, Adorior,Inuado,Impetum facio,Irruptionem vel Impreſſionem facio.In qua ſignif.apud nullum ſcriptorẽ frequentius quàm apud Thucyd.eſſe puto. Dicitur autem & προσβάλλειν πολεμίοις,& προσβάλλειν πόλει, vel τείχει,ſeu ἐρύματι,&c. vt ex ſequentibus exemplis patebit. Igitur lib.1,ἐπεὶ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις,οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο.Et lib.3,προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At lib.2, προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ.Et 3,καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες.Rurſum lib. 3,item 2,προσβάλλειν τῷ τείχει dicit.Sed & cum præpoſ. πρὸς,lib.2,καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Huius autem exemplo vſurpát & cæteri,ſed potius cum dat. ‖Προσβάλλω dicitur & de acceſſu minimè violento & infeſto. vt Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; Quæ vox aures noſtras inceſſit? Quæ vox auribus noſtris incidit? Sed vſitatiore loquendi genere,(præſertim tamẽ apud poetas) Quæ vox pepulit aures noſtras? Cic. Adiectæ voces vſurpat.lib.2, De nat.d. tanquam προσβαλοῦσαι. Dicitur & ὀδμὴ προσβάλλειν,ſeu ὀσμὴ,à Theophr.i.Incidere, Incurrere, Appelli,vt Bud. interpr. Quem miror, poſtquam ſcripſit προσβολὴν de incurſu & acceſſu violentiore dici,exemplum illud ſubiungere.

Προσβάλλομαι, Adiicior.vt προσβαλλομένη ὄψις,Oculi qui adiiciuntur,Obtutus qui figitur. Et προσβάλλεσθαι,Iniici,Imponi.vt Dioſc.lib.8,προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur Id in quod quippiam incurrit,vel incidit vel incumbit & appellitur: & Id quod oppugnatur. Bud.452.

Προσβολὴ, Adiectus ſeu Adiectio(ſi vti liceat hoc verbali in in ea ſignif.qua dixi paulò antè Adiicere oculos)Coniectus. vt προσβολὴ τῶν ὀμμάτων Plat. Theæteto.Sic προσβολῆς τῆς ὄψεως, apud Phil.De vita M.l.3,σμαράγδῳ γὰρ ἔοικεν ἡ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ φαντασία κατὰ τὴν τῆς ὄψεως προσβολήν.Dicitur autẽ & Cóiectus oculorũ à Cic. ‖Προσβολὴ, Admotio(ſequor autem in his quem in ipſo verbo tenui ſignificationum ordinem)vt σικύας προσβολὴ, Dioſc.lib. 7.Dicitur autem ab Euripide in Medea & de admotione oris quæ fit oſculando.ex quo affertur etiam προσβολαὶ προσώπων φίλαι. Apud Plut. autem Sympoſ. 4,exponitur Contagio, ἐν τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταβόσκεσθαι πάθη τοὺς ἀνθρώπους οἴονται. ‖Προσβολὴ,Commiſſura,Cic.interprete.Vide Bud.p.453,& meũ Cic.lex.p.23. ‖Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας,q.d.Inflictio ignominiæ. vt προσβάλλειν ἀτιμίαν,Infligere ignominiam,pro Irrogare. ‖Προσβολὴ, Appulſus eo ſenſu quo Cic.appulſum ſolis, item appulſum caloris & frigoris dixit. Προσβολὴ, Appulſus nauis.Item, Impreſſio ruentis aciei impetúſq; militum cuneatim incurrentium. Plut. φάλαγγι χρώμενος προσβολὴν οὐκ ἐχούσῃ,id eſt Quæ perrumpi impreſſione non poterat.Apud eundẽ verò alibi pro τὴν προσβολὴν κρατυνάμενοι reponit Bud.προσβολῇ,vt ſit, Impreſſiõne valida irrumpentes. Itidem verò Valla apud Thucydidem non ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, ſed ἐν προσβολῇ τῆς

A Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominẽtibus Siciliæ locis. Vt autem προσβολὴ eſt hoſtium, ita & athletarum, quum inter ſe aggrediuntur. & Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hoſtilem autem προσβολὼ pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exponitur Primo ſtatim impetu, apud Philoſtratum. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pro pugna quæ in vrbis aggreſſione circa muros committitur, ex eodem Plutarcho affertur. Rurſum ex eodem in Publicola, προσβολῆς ὀξείας τῷ τείχει γινομένης, pro In murum impetu acerrimo B ab hoſtibus facto. Ita vulg. lex. Sciẽdum eſt autẽ Thucydidem ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties vſum fuiſſe, & in eo προσβολὼ (vel potius προσβολὰς, nã plurali vti ſolet) Oppugnationem verti. vt lib. 2, προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι μηχαναῖς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Ibidem, τάς τε οὖν προσβολὰς ηὐτρέπιζον. Idem lib. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic & Bud. hæc Polybii verba, de quadam vrbe loquentis, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, C interpr. Quum ſtatim adueniens oppugnare adortus eſſet. Apud eundem Thuc. alicubi προσβολαὶ exponitur (& rectè quidem, meo iudicio) Pugnæ tumultuariæ. vt lib. 3, καὶ προσβολαὶ, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρείκοι. Idem lib. 7, προσβολαὶ & ξυστάδην μάχας inter ſe opponit, pag. 262. A ſcholiaſte autem προσβολὴ alicubi ἐπίθεσις, atque adeo μάχη (item προσβολαί, συμπλοκαί) alicubi verò & προσόρμισις ac καταφυγὴ exponitur. In vulgatis autem lexicis illud eiuſdem Thucydidis antea citatum, ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exponitur Dum in Siciliam tranſmittunt. Affertur ibidem D ex Polybio, οὔσης οὐ μόνον στενῆς ἀλλὰ καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς pro itinere nõ ſolùm anguſto ſed etiam aſpero. quum tamen προσβολὴ iter ſimpliciter ſignificare nullo modo poſſit. Rectius igitur Bud. (meo iudicio) προσβολὰς in ſimili Plutarchi loco interpr. Aditus ad aggrediendum: in Cæſare, ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν ὁ Καῖσαρ, τοῖς μὲν ἐνικλῦστο, &c.

Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολὴ exponitur Violentia & impreſſio præpotentis, aut tyranni: E & affert ex Gregorio in Iul. καὶ πολλὰς πληγὰς καὶ χαλεπὰς τοῦ καιροῦ προσβολάς. Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quòd inuidia velut irruptionem faciat in animum eius quem inceſſit. Aggreſſionem quidã verterunt: Bud. appulſum. Et πυρετοῦ προσβολὴ Galen. ad Glauc. pro acceſſione febris, ſed ita vt impetus ſignificatio includatur. Bud. pro εἰσβολὴ poni ſcribit. ‖Προσβολὴ, Noxa, Offenſio, vt idem vertit in hoc Syneſii loco, ἔδεις δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τῷ πάθους τὴν προσβολὼ. Vbi tamen alii προσβολὼ cum πάθους iungentes interpr. Aggreſſionem, Inſultum. Itidem tamen προσ- F βολὴ exponitur Noxa [ob læſum numen] apud Ariſtophanem, Χὤπου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή. verùm & hîc de irruentis impetu commodè intelligi poſſe videtur. Sic enim & Syneſ. εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γενόμενα δι' Ἀνδρονίκου.

Προτιβάλλομαι pro Προσβάλλομαι apud Homerum (præfixa præpoſitione Dorica προτὶ, aut certè facta ex Dorica ποτὶ, pro πρὸς) Adorior, Aggredior. Itẽ Coerceo, Caſtigo: vel ſimpliciter Increpo. Hom. Il. ε, v. 874, Τῷ δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτέ τι ἔργῳ. id eſt ἐπιπλήττεις Euſt.

G C. ΣΥΜβάλλω, Conicio. vt apud Theophr. De cauſis pl. 3, exponitur, συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς ὕλας. Sed frequentius eſt pro Coniicio metaph. vnde Coniectura. Plato Crat. εἰ οὖν τι ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem ex Dioſcoride citatur, συμβάλλειν τὰς φύσεις pro Cõiicere, [illegible] coniectura conſequi. Sic paſſ. συμβάλλομαι. Pauſ. in Meſſ. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβαλέσθαι τὸ εἰρημένον. At Budæus apud Herodotum in Polymnia vbi dicit συμβαλλεόμενος εὑρίσκω, vno in loco vertit Coniectura aſſequens, in altero autem Subducta ratione. de qua ſignificatione poſtea dicam. Vt autem H συμβάλλω pro Coniicio, & cõiectura aſſequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu aſſequor. (quam ſignificationem, vt affinem proximè præcedenti, ſubiungendam ei putaui) vt apud Cebetem, δι' ἑρμηνέως συμβαλλόμενοι τὰ λεγόμενα. Sic apud Plut. in Amat. narr. συνιεὶς δ' ἔχει τῶν προσ-ξιν ἐκείνων, Polit. vertit Intellexit. Fortaſſe autem & συμβαλεῖν in loco Platonis modò prolato aliquis ita accipiendum putauerit. At συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plut. in Fabio, quidam interpr. putant Animo voluens. His addendum cẽſeo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem ſubduco. vt apud Herodotum in Polymnia à Budæo verti dixi, aliam tamen ſimilis loquendi generis quod ibidem habetur, interpretationem afferentis. Atenim in Erat. vbi ſcribit idem Herodotus συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλων τὰς μνᾶς, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Coniungo. vt συμβάλλειν τὰς δεξιὰς apud Euripidem eo modo quo Virgilius, Dextræ coniungere dextram. Sic & apud Xenoph. Pæd. 2, συμβαλεῖν φασὶ Γαδάταν. Sed & pro Connecto, Contexo, ex Philoſtr. Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item Commiſceo. vt quum ab Arriano fluuii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo & Homerus modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, Il. ε. Sed & ſine accuſ. ponitur συμβάλλειν hac ſignific. vt apud eundem hiſtoricũ, αὖθις δ' ὁ Ἀκεσίνης ἐς τὸ ξυμβάλλει τῷ Ὑδραώτῃ. Hinc & συμβάλλοντες ποταμοὶ, Confluentes. Dicitur verò & de aliis rebus neutra ſignif. pro Coeo (vt quæ inter ſe coniunguntur & commiſcentur) & ita exponitur apud Ariſtotelem Problem. ſect. 3, συμβάλλει εἰς ταὐτὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει. Itẽ in hoc eiuſdem loco, de venis loquentis, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις. Hinc etiam pro cõgredior, & Occurro. vt apud Appianum, ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et apud Arrianum, ξυμβαλεῖν αὐτῷ, pro Cum eo coniungi & ei occurrere. Hinc apud Homerum σύμβλητο pro Occurrebant & participium συμβλήμενος apud eũdem Od. ο, pro συμβεβλημένος. Ab hac autem ſignificatione eſt σύμβολος pro obuio. ‖Συμβάλλω, Committo (vt committimus aliquos ad certamen) Iliad. γ, Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ'. Sic συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plutarchum. ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν apud Xenoph. & Æſchinem: & κάπρους συμβάλλειν apud Pauſ. Sed hic addit μαχουμένους. Interdum verò & pro Committo aliquos, id eſt ſibi inuicem inimicos reddo. vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xenoph. Pæd. 6. Iungitur autem συμβάλλειν & cum accuſ. vt Lat. Committere (veluti quũ dicimus Committere pugnam vel prælium) & quidem addito interdum perſonæ datiuo. vt συμβάλλω εἰς μάχην, vel συμβάλλω σοι εἰς μάχην. Sic συμβάλλω σοι ἀγῶνα apud Euripidem. At συμβάλλειν ἔριν apud eundem exponitur Contentionem inter ſe exercere. Soph. autem (hinc, vt opinor, ducto loquendi genere) dixit συμβαλεῖν ἔπη κακὰ pro Maledicta regerere, veluti quandam verborum pugnam committendo. Sed & συμβάλλειν ſæpe per ſe pro Committo pugnam, Pugno, Prælior. vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, apud Polybium. Cum πρὸς autem iunxit Iſocr. ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero. & quidem tribus diuerſis ſignificationibus, (quam etiam ob cauſam ea quæ ſequuntur, huc reſeruãda exiſtimaui) Primùm vt Cõfero dicitur pro Cõtribuo, ſic & συμβάλλω, vel poti⁹ συμβάλλομαι. Xẽ. τὸ πρὸς ἄρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῖν. Vtque ſumpta hinc metaphora Confero dicunt Latini pro Proſum, Adiuuo, ſic & Græci ſuũ συμβάλλομαι. Dicunt autem συμβάλλομαί σοι, & συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, ſiue εἰς τοῦτο. quorum exempla ſunt apud Herodotum, Xenophontem, Plat. qui & De rep. 1, nomen μέρος addit, ſcribens, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, quemadmodum Confero ſermonem vel ſermones cum aliquo, ſic συμβάλλειν τινὶ λόγους apud Eurip. legitur. (pro eadem autem ſignificatione affertur & συμβάλλειν τινὶ εἰς λόγους) Tertiò, vt Confero pro Comparo interdum ſumitur, ſic & συμβάλλω apud Herodot. cum dat. apud Ariſtotelem cum πρὸς, Ethic. 2, πρὸς ἀλλήλους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Vtendum do, Commodo. Item, Fœneror. Suidas enim μεταδιδόναι & κιχρᾶν exponit in hoc loco (qui eſt ex Ariſtoph. Concion. licet ille taceat) ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη ἱμάτια, &c. Et συμβαλόντα in quodam Arriani loco pro δανεισάμενον accipi aiũt.

Poterit autem fortaſſe & in hac ſignif. ad verbũ Confe A ro reduci.

Συμβάλλω ἐμί, Paciſcor, Contractus conuentáque ineo. Bud. pag. 619, ex Iſocr. & Demoſth. Et συμβάλλω ταῦτα, Hæc ſtipulor, ex eodem Iſocr.

Σύμβλημα, ET Σύμβλησις, Commiſſura. In vulg. lexicis σύμβλησις pro Compago, ex 26 Exodi affertur: & σύμβλημα pro peſſulo, item ſolidatione, ex Eſaiæ cap. 42.

ITEM Συμβλητός, οῦ, ὁ, Conferendus, Qui conferri & comparari poteſt. Theocr. Ἀλλ' οὐ συμβλητὸς ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα Πρὸς ῥόδα. Alia exempla vide apud Bud. p. B 620. inter quæ vnum ex Ariſtotele in quo συμβλητὰ vult eſſe comparabilia & commutabilia. Quam duplicem ſignificationem ibi non admitto. AT Ἀσύμβλητος, Non conferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar. Idem Bud. ibidem ex Ariſtot.

Συμβολή, Ipſe actus conijciendi. Item, (ſequendo metaph. verbi conijcio ſignif.) Coniectura. Qua in ſignificatione Plutarchum vti teſtatur Bud. ‖ Συμβολή, Coniunctio, Iunctura, Commiſſura. vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, oſſium C iuncturæ, Plat. Tim. Et ex Ariſtot. 2. De part. an. affertur, συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολή, Locus vbi confluũt fluuij, velut aquas cõiungentes, Cõcurſus confluentiũ, Bud. Sic Arr. ξυμβολὴν τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ἀκεσίνου dixit, & alibi ſæpe plur. ξυμβολάς. ‖ Συμβολή, Commiſſio (vt dicuntur aliqui ad certamen committi) ſeu Parium comparatio ad pugnam. Quam interpr. addit Bud. ſubiungens ex Herodiano, δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Item Commiſſio prælij (ſi ita dicere liceat, vt dicitur Committere prælium) Cõflictus, D Congreſſus, apud Herodotum & Xenoph. ‖ Συμβολή, Collatio quæ fit à ſingulis in commune, vt quum Athenæus dicit lib. 7, τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Et ex Canone 54 Concilij Laod. affertur, ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν. Et plural. συμβολαί, vt apud Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quiſque conferebat, Collectæ (vt quidam ex Cicerone interpr.) Sic quidam comicus apud Athen. Ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο. Et συμβολαί, Auxilia ſeu adiumẽta ad bellum quæ à E quopiam conferuntur. Sic apud Plutarchum in Antonio dicitur iniquum eſſe à bello mulierem reijcere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. ‖ (Item συμβολή pro pacto, vide in Σύμβολον.) HINC Ἀσύμβολος, Qui ſymbolam non confert. Gellius lib. 6, cap. 13, Ne omnino immunes & ἀσύμβολοι veniremus, coniectabamus ad cœnulã non cupedias ciborum, ſed argutias quæſtionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo conuiuæ ſymbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud. pag. 620 ex Plut. F Coriol. ET Ἀσυμβόλως aduerb. Sine ſymbola. vt Cteſibius interrogatus quid illi ex philoſophia ſupereſſet, reſpondit, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. ET Βραχυσύμβολος, in Epigr. Qui paruum ſymbolum ad conuiuium confert.

Σύμβολον, ου, τό, Nota. Cic. interpr. vt verbum nota eſt & ſignum rei animo conceptæ. Ariſtot. De ſenſu, τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον, σύμβολόν ἐστι. Etymologiam (inquit Cicero) notationem appellamus, quia ſunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Ariſtot. σύμβολον appellat, quod Latinè G eſt Nota. Hæc Cicero. Accipi autem σύμβολον pro ſigno ab ea verbi συμβάλλειν ſignif. qua pro Conijcio accipitur, Budæo aſſentior. Vt autem Nota ſeu Signum latè patet, déque varijs rebus, deinde & de quibuſdam peculiariter dicitur, ſic & σύμβολον: vt ſequẽtibus exemplis docebo. Ariſtid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ περιέχειν αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς, Magnum eſt ſignum præſtãtiæ huius ciuitatis. Id eſt indicium. Plutarchus Romulo, ὡς τὸ καιροῦ τῆς ἐπιχρίσεως σύμβολον. Herodian. H 3, καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες. Demoſthenes, σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, pro indicio & argumento ſalutis habere. ‖ Σύμβολον peculiariter pro ſigno militari (ſicut & σημεῖον à generali ſignificatione ad hanc particularem tranſit) Herodian. 4, τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Hanc tamen ſignificationem raram eſſe puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam ſenſu dicitur, pro eo videlicet quod potius inſigne appellatur, vt apud eundem Herod. 2, τάς τε ζώνας καὶ ἐσθῆτας καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες, i. (Politiano interprete) cæteris militiæ ſignis. At βασιλείας σύμβολα ſeu βασιλικὰ σύμβολα aliquot ap. eundẽ locis Inſignia imperij, Inſignia imperat. Inſignia principatus idẽ interpr. Sed annulũ pec. vocatum fuiſſe σύμβολον ex Plinio diſcimus, lib. 33 cap. 1, videlicet, vt certæ cuiuſdam dignitatis ſign. ſeu inſigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur quod alio nomine σύνθημα, id eſt Teſſera, ſignum bello, vt dixit Virgil. — vt bello teſſera ſignũ. (vbi lege Seruium) Et Silius eũ imitatus, — tacitũ dat teſſera ſignũ. Ab hu[ius] autem ſignif. ſimilitudine Symbolum apoſtolicum appellatum fuiſſe exiſtimatur, vt videlicet velut teſſera ad internoſcendos veros Chriſti milites eſſe poſſet: ſed aliam & quidem certiorem huius appellationis rationem vide paulo pòſt. Recentiores autem theologi ſymbola vocarunt in ſacramentis viſibilia ſigna, vt aquam in baptiſmo, panem & vinum in cœna Domini: quæ ſymbola ad rem ſignificatam referũtur, vt in cœna ad corpus & ſanguinem Domini. Quidam tamen ſymbolorum appellationem generaliter ad ipſa etiam ſacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam ſignum quoddam, vel (magis propriè) teſſera quam publicè dabant ciuitates quibuſdam hominibus ſibi amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, vt ſcribit Bud. afferens ex Lyſia, λέγει ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Et paulo pòſt, πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων ἀπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie (inquit) vocari poſſunt teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybicas vocat, quaſi ad permutandã pecuniã externam inſtitutas. Hodie *lettres de change*, vel *lettres de banque*. Sed & priuatus vſus hoſpitaliũ teſſerarum fuit, vt ex Plauto in Pœnulo & Ciſtellaria liquet. Hinc autẽ Tertull. lib. De præſcrip. Conteſſerationem hoſpitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris (inquit Bud.) teſſeram dari hoſpitibus dimidiatam, quam quicunque attuliſſet ad hoſpitem, continuò agnoſci poſſet, & hoſpitio accipi, tanquam amicus & vetus hoſpes. ‖ Σύμβολον præterea apud Pollucem lib. 9 accipi putatur pro ea teſſera quam numariam Suetonius appellat, quæ Gall. *un mereau* vel *un buletin*. Meminit autem hic & teſſeræ frumentariæ, cuius & Plinius, ac Iuuenalis: Vlpianus item & Paulus. De his lege Bud. annot. prior. in Pandect. ‖ Σύμβολον, Teſſera theatralis, quæ (vt in vulg. lex. ſcribitur) in congiarijs iaciebatur à principe, largitioniſque ſpeciem numerúmque notis oſtendebat. quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata teſſera, cui fortuitò obtigerat. Dion, σύμβολα δὲ ἄνω εἰς τὸ θέατρον κατὰ κορυφὴν ἔρριψε, τὰ μὲν ἀργύρεον, τὰ δὲ ἐσθῆτα.

‖ Σύμβολον autem pro omine (quòd videlicet rei futuræ ſignum ſit) vide in Σύμβολος. Exponitur autem & Præſagium, item Augurium, vt ibidem dicetur. ‖ At σύμβολα Pythagorica apud Plutarchum & alios, non ſimpliciter ſigna ſunt ſed occultæ cuiuſpiam rei ſigna. vnde & ænigmata quidam interpretati ſunt. ‖ Σύμβολον (inquit Budæus) ſignificat etiam ſimilitudinem & quandam naturæ communitatem. Ariſtot. De gen. & interitu, lib. 2, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ καὶ ἐκ γῆς πῦρ ἔσται. ἔχει γὰρ ἀμφότερα σύμβολα. Voluit autẽ quidã conuenientiam & cõmunitatem ſic appellari, ducta ab hoſpitalibus ſymbolis metaphora, vt ſit velut ſocietas quædam & neceſſitudo ex hoſpitio contracta. Ab hac autem συμβόλου ſignif. eſt Gall. verbum *ſymbolizer*: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus eſt receptum. ET Συμβολικός (ab hac συμβόλου ſignificatione) Ænigmaticus, Allegoricus. & συμβολικὴ θεολογία. de quibus vide Bud. p. 621 & 622. Eidẽ verò alibi Συμβολικός eſt Significatiuus. & ſubiũgit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, id eſt ἐπίνευσιν. ET Συμβολικῶς aduerb. Ænigmaticè, Allegoricè. At in v. l. Coniecturaliter. id eſt, Per comparationem præteritorum & futurorum. Heſych. σημειωδῶς.

Σύμβολον, Commiſſura, à συμβάλλω ſignif. Commit- A
to. Plato Symp. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi ἡμιμάχιον dixit. Σύμβολον commiſſurā vocare videtur: inquit Bud. qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον eſſe αὐτὸ τὸ τμῆμα, quaſi teſſeram & fruſtum abſciſſum. Hæc ille, reſpiciēs (vt opinor) ad id quod paulo ante ex eo retulim, teſſeram videlicet ſolitam dari hoſpitibus dimidiatam (quæ Gall. taille) vt huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuiſſe, ob idque nunc virum & mulierē tanquā B
teſſeras dimidiatas rurſum inter ſe committi velle.

Σύμβολον, Quod confertur, à συμβάλλω ſignificante Confero. Collecta, ſicut & συμβολή, quidam interpret. Ego tamē nullum ex claſſicis ſcriptoribus exemplum citatum inuenio nominis σύμβολον hac in ſignif. poſiti. at genitiui plur. numeri συμβόλων ſuppetunt mihi nonnulla: ſed quæ non immeritò alicui ſuſpecta fuerint, quum facilis accentus lapſus eſſe potuerit, ex συμβολῶν à συμβολή, in συμβόλων à σύμβολον. Legimus tamē apud Gell. lib. 6, cap. 13, in fine, Talia ſymbola. Et apud C
Plaut. ac Terentium, non ſolùm ſymbolam, ſed & ſymbolū. Verùm hoc ne ibi quidē apud quoſdā ſuſpicione caret. Vtut ſit, σύμβολον Apoſtolicū potius ab hac τοῦ συμβάλλω ſignificatione quàm ab altera (ad quam id nonnullos referre dixi) appellatum fuiſſe, Auguſtini etiam teſtimonio confirmari poteſt. is enim Serm. de temp. 115 collationem interpretatur, quia (inquit) collata in vnum totius catholicæ legis fides ſymboli breuitate colligitur. Hæc ille. σύμβολον tamen eſt potius quod confertur, aut collatum eſt quàm collatio, ſi quidem D
hæc pro ipſa conferendi actione accipiatur.

Σύμβολον, Pactum, Conuentum, à συμβάλλω ſignificante Paciſcor. Pro qua ſignificatione ex Ariſtotele affertur, Polit. 3, εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex eodem autem Rhet. 1, συμβολαί (non σύμβολα) cum συνθῆκαι copulatum: vbi ſcribit, καὶ τίνων ἐξαγωγῆς δέονται καὶ τίνων εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς τούτους καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται. In quibus locis paulo aliud σύμβολα & συμβολὰς quàm συνθήκας eſſe videmus. Harpocr. tamen συνθήκας interpretatur, ſed peculiari ſignificatione. ait enim E
σύμβολα eſſe συνθήκας ἃς αἱ πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια.

HINC Εὐξύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum quo facilè paciſcimur, Facilis in commercio, Xen. (Item εὐξύμβολον σημεῖον Bud. Signum fauſti ominis, Signum fauſtum.)

CONTR. Δυσξύμβολος, apud eundem, πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel Σύμβολον, ου, τὸ, Omen (quòd ſignum ſit rei futuræ) Syneſ. ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Greg. ὡς ἐπαγνοίη τὸ σύμβολον. Exponitur & Auguriū, F
Auſpiciū. & affertur ex Plutarcho in Pericle, τὰ τεχνικὰ τῶν συμβόλων ἀθεωροῦντες. Apud Xenophōtem autem dat. συμβόλοις ab vtroque nominatiuo eſſe poteſt, Apomn. 1, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις.

¶ Σύμβολος Heſych. eſt non ſolùm οἰωνός, ſed etiam quod datur forum iudiciale ingredientibus. Σύμβολος exponitur etiam Obuius. VNDE Συμβολεῖν & Συμβολῆσαι apud Heſychium pro Obuium fieri, Occurrere. G

C. 2. Συμβολοκοπέω, ῶ, Symbolas do in conuiuia, vt Bud. interpretatur in hoc Eccleſiaſtici loco, cap. 18, in fine, μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. Ex alio autem eiuſdem libri loco affert, ἐργάτης μέθυσος μὴ συμβολοκοπήσης ἐν οἴνῳ, pro Ne des ſymbolum vel annulum.

C. 2. Ἀποσυμβολάω, λῶ, Occurro, ſi mendoſè non legitur apud Heſychium, ἀποσυμβολᾶν, συναντᾶν.

Συμβολατεύω Paciſcor, Contraho. Heſych.

¶ Συμβόλαιον (multo frequētius quàm σύμβολον) Pactum, Conuentum, & quidem generali ſignif. Demoſthenes, H
καὶ συμβόλαια ποιοῦσι συμβάλλοντες. Plato, συμβολαίων πέρι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Iſocr. in Panegyrico, ἴδια συμβόλαια, Priuati contractus, Bud. interpr. Qui etiam addit συμβόλαια & δικαιώματα in Pand. pro eodem accipi, videlicet pro inſtrumētis & indiciis, ac probatoriis ſyngraphis, vel ſcriptis quibuſcunque, vt teſtamento.

Συμβόλαιον exponitur etiam Commercium, item Negotium. Syneſius, μανθάνουσι δὴ παρὰ τῶν ἀνδρῶν οἷς τι συμβόλαιον γίγνεται πρὸς ἄνθρωπον ὑπόβολον. Baſil. ad Candidianum, συμβόλαιόν τι πρὸς αὐτὸν εἰπὼν ἐγκεκλῆσθαι. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν apud Plutarchum in Romulo, eſt Communis ſocietas & commercium, in vulgatis lexicis.

HINC Συμβολαῖος δίκη, Controuerſia vel iudicium de pacto & contractu. Bud. ex Thucyd. apud quem tamen ipſemet legit συμβολαίαις δίκαις, nō συμβολαίοις. ET Συμβολαιογράφος, Tabularius, Qui cōtractus ſcribit. Bud. ex Pandectis.

¶ Συμβολία, Occurſus, pro συμβολή. Item caſus, vel Succeſſus, vt exponit Camer. in hoc Apoll. verſu, — ἀφνειῆς δὲ συμβολίῃ κεχάροντο. Eſt autem ι pleonaſticum.

C. Ὑπερβάλλω hîc omiſſum, vide poſt Ὑποβάλλω.

C. ΥΠΟβάλλω, Subiicio, oppoſitum τῷ ἐπιβάλλω. vt in hoc Athenæi loco (qui mihi propterea ad indicandam primam huius verbi ſignificationem viſus eſt aptiſſimus) κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα. Sic paſſ. ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, ex ſchol. Ariſtoph. pro Supponi vel Subiacere. At ſignif. act. ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Luc. Subiicere toralia, vel potius Subſternere, vt Bud. interpr. Ex eodem Luc. ὑποβάλλεσθαι βιβλία, pro Subſternere libros, vel Subſtratos habere. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ ταῖς συμφοραῖς apud Iſocr. Seipſos calamitatibus ſubiiciūt. Vel, ad verbū, Seipſos ſub calamitates ſubiiciunt. Atq; ita malim, quum apud Cic. inueniam, Virtus ſub varios incertóſque caſus ſubiecta. Huc pertinet apud Æſch. in Cteſiph. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις. q. d. Subiecit ſe Thebanorum imperio. ¶ Ὑποβάλλω, Suggero, videlicet commonefaciens. Xen. καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἅν τι ἐπιλανθάνηται. Vbi & verbum Subiicere retineri poſſit. vt Terent. Phorm. Si meminiſti quod olim dictum eſt, ſubiice. Et ὑποβάλλοντός τινος, Herodian. Cuiuſdam admonitu, id eſt ὑπομιμνήσκοντός τινος. Vide Bud. 464. ¶ Idem ὑποβάλλειν eſſe ſcribit Interfari, Sermonem interpellare, & præproperè excipere. vt Æſch. in Cteſiph. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Sic autem Hom. ὑββάλλειν Il. τ, dixit. Vtrunque locum affert p. 463. Sed addo, hîc quoque verbo ὑποβάλλειν aliquā verbi Subiicio ſignif. includi. Sic enim apud Varr. Subiicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico, &c.

Ὑποβάλλω, Suppono, (quod & ipſum verbo Subiicio interdum ſignificatur) vel potius Ὑποβάλλομαι. vt mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, Baſil. apud Budæum 464. Item Ὑποβάλλομαι, Falsò quippiam mihi aſcribo, Mihi quaſi ſubdititium aſſumo. Strabo, ἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Conſule eundem B. p. 463. Ex Soph. autem Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλεψίοισι μύθοις οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, pro ὑποσπείροντες, Verba clàm ſerentes fallunt. Additur autē, ὑποβάλλεσθαι. ſignif. etiam Per interpretem loqui.

Ὑποβάλλομαι pro προβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Budæum pag. 463.

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, Subſtramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, ου, ὁ, Suppoſititius, Camer. Subdititius, Bud. νόθος, Suid. ὑποβολιμαῖος. vt ὑπόβλητα βρέφη. & apud Suidā, ὑποβλήτους αὖ εἶπεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἀντικρυς. Metaphoricè etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς ἀλλὰ πεπλασμένος. Sophocles, Οὐδεὶς ἐρεῖ ποτ' ὡς ὑπόβλητον λόγον Αἴαν ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, id eſt γνήσια τῆς σῆς διανοίας, οὐχ ὑπόβλητα ἀλλ' οἰκεῖα σαυτοῦ. Sic idem Soph. Œdip. Colon. dixit, Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Vbi quidam exponunt Subornatum & ab alio inſtructum. Et apud Platonem, ὑπόβλητον πρόσωπον, Homo ſubdititius. Bud.

Ὑποβλήδην, aduerb. Subiiciendo. (eo ſenſu quo Virgilius dixit, — vix pauca furenti Subiicio, & raris turbatus vocibus hiſco) vel Interpellato ſermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, vt v. l. exponunt. Obſtrepere, Camer. Interfando, Bud. Il. α, Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο Δῖος Ἀχιλλεύς, id eſt ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν παρεκτροπῇ διεξοδικοῦ λόγου, Euſt.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ, Subiectio, & (ſi dici poſſet) Subſtratio. Plato apud Athenæum 2, νῦν δὲ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν ὑποβολῇ χρείττοσι καὶ ὑποβολῇ. ¶ Item Subiectio rei

falſæ pro vera, Fraus. Baſil. epiſt. ὑποβολὴ προσώπου χρησάμενος, Accerſita perſona vſus, vt vulg. lex. interpr. In quibus hîc refertur iſte etiam Polybii locus, αὐτόπτης ὢν ἢ τῶν ἐνεδρευόντων ὑποβολή. Apud Plutarchum verò Romulo, ὑποβολὴ τῶν κλειδῶν Bud. vertit Adulteratio. ‖ Admonitio. Xenoph. Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Præclarè cum eis agitur ſi moniti etiam proficiant, vt Camer. interpr. Eo ſenſu Liuius verbo Subiicio vſus eſt, Quæ ipſis ſua ſponte non ſuccurrebant, ea duces admonendo atque hortando ſubiiciunt. ‖ Item Subiectio eo modo quo interfando & interpellando alicuius ſermonem aut reſpondendo, ſubiicere dicimur. vnde ἐξ ὑποβολῆς. Diogenes Laertius, Σόλων δὲ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon ſtatuit vt Homeri verſus alternis accinerentur, ita vt vbi vnus deſiiſſet canere, alter inde auſpicaretur.

Ὑποβολιμαῖος, ου, ὁ, Suppoſititius, Subdititius. Cui apud Demoſth. γνήσιος opponitur, Luc. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αντ' ἐκείνου νεκρός. Metaphoricè etiam capitur. Plutarchus, τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἀπὸ μισθοῦ φιλοῦσαι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, Monitor, Qui admonendo atque hortando ſubiicit & ſuggerit. Plut. Pol. præc. μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτὰς, πάθος μὲν ἴδιον καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκούοντας καὶ μὴ παραβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς. Et Philo, ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum ſubiciente. ‖ Item Interpres, διερμηνευτής. Euſt.

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pignerationi obnoxius, & Obiectus pro pignore: quam hypothecam verbo Græco iuriſconſulti ſæpe vocant. Eſt enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, ſiue domus, ſiue prædium, ſiue res mobilis ſit. Hæc Bud. Vnde apud Pollucem ὑπόχρεων χωρίον & ὑπόβολον pro eodem ponuntur. Euſt. ex Pherecyde citat, οὐ χώρας τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβολον; Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά: vt Bud. tradit.

Ὑπίβολον etiam apud Suidam reperitur pro ὑπόβολον, in priore ſignif. id eſt ὑποκείμενον πρὸς δάνειον.

C. 2. Καθυποβάλλω, Subiicio. Magentinus, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ὁμώνυμα τῷ ὁρισμῷ καθυποβάλλονται. Et καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula coniectus. Bud.

C. 2. Προϋποβάλλω, q. d. Præſubiicio. Budæo Comm. eſt ferè idem quod Præſtruo, Præmolior, & Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themiſt. De anima 2, οἷς γὰρ τῶν θνητῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμὸν, τούτοις καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προϋποβάλλεται. Idem inferius, εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδίδωσι τῆς ἐνεργείας, οὐδὲν θαυμαστόν. Id eſt (Bud. interprete) Quòd ſi natura cõparatũ eſt vt prius inſint potentiæ in homine quàm actus, Ingenerentur & inſint quaſi inchoamenta animæ.

ΥΠΕΡβάλλω, (q. d. Superiicio: vt Quint. ὑπερβολὴν ſuperiectione reddidit) Exupero, Excello. Item Supero. Cum accuſatiuo perſonæ, & datiuo rei, ὑπερβάλλω σε τούτῳ: & tam in bonam quàm in malam partem. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ apud Xenophontem. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθίᾳ, Ariſtid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, ruſus apud Xenophontem Hellen. 7. Sic Demoſth. Pro corona, Αἰσχίνης ἐκεῖνο τοσοῦτον ὑπερβέβληκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὠμότητι. Sæpe autem accuſ. perſonæ omittitur. Ariſtoph. Pluto, ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. Pæd. 2, ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. Iſocr. in Euag. ὑπερβάλλοντας & καταδεεστέρους ὄντας opponit. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, & contrà ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, & ὑπερβάλλον αἶσχος, ac ſimilia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφὴ apud Athenæum 12. Sæpe autem in exuperationis ſignif. vtitur Xenophon τῷ ὑπερβαλέσθαι (ſicut & alii nonnunquam) Sed & participio ὑπερβαλλόμενοι actiuè vſus eſt Pæd. 5, τοὺς δ' ἀεὶ νικῶντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. vbi accipitur pro ſuperantes, Vincentes. ‖ Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiã peculiari ſuperãdi ſignificatione, qui in auctione ſuperat, id eſt pluris licetur. Bud. pag. 464. ex Andocide. Sed & alteram ſuperandi ſignif. obſeruaui in verbo ὑπερβάλλειν, & quidem propriam. Thucyd. lib. 8. pag. 296, ὑπερεξέβαλλεν ἤδη τὴν ἄκραν. Bud. quoque ex Ariſtotele affert καὶ ὑπερβάλλοντας τοὺς ἱστοὺς de delphinis, pro Saltu ſuperant. emẽdatius tamen legi exiſtimans ὑπεράλλοντας, ex alio eiuſdem ſcriptoris loco. Qua [illegible] libenter illi aſſentior: hoc tamen addo, Plinium verbo Superiect[illegible] quod planè reſpondet τῷ ὑπερβάλλειν ſeu ὑπεράλλε[illegible] ita vſum eſſe.

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opponitur ἐλλείπω, & ἀπολείπω. Heſiod. Erg. μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὅπλων, μήτ' ἀπολείπων. Ariſtot. autẽ in Ethic. ὑπερβάλλειν, (Vel ὑπερβάλλειν τοῦ δέοντος) & ἐλλείπειν inter ſe opponit. Sed & voce paſſ. ὑπερβεβλημένην oppoſuit Plato ἐλλειπούσῃ. Hinc ὑπερβολὴ & ἔλλειψις itidem opponuntur.

Ὑπερβάλλομαι apud Lucianum In aliud tempus reiicio, Differo: vnde ὑπερβολὴ κακοῦ apud Herodot.

Ὑπερβεβλημένως, Supra modum.

Ὑπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excellens. Demoſth. ὑπέρβλητον παντὶ λόγῳ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter legendum & exponendum puto.

C. Ἀνυπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſuperari non poteſt, Quem nihil antecellit. Itẽ Nimius. Dem. Olynth. τὴν φιλοτιμίαν τἀνδρὸς ἀνυπέρβλητον εἶναι. Iſocr. Paneg. τῶν συμμάχων ἀνυπέρβλητον ἡγουμένων ἔχειν τὴν ἀρετήν. Athen. 3, ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν. VNDE Ἀνυπερβλήτως aduerb. Vltra modum. Ariſtot. Rhetor. οἱ δ' ὀργιζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ τιμωρούμενοι.

Ὑπερβλήδην, Exuperanter.

Ὑπερβολή, Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo vtendũ eſt in reddendis loquendi formulis nomẽ iſtud habentibus: quæ & elegantes & valde vſitatæ ſunt. Iſocrates in Buſir. enc. εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἥκουσιν. Quæ ad verbum ſonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perueniunt. Sed reddi potius debent verbo quàm verbali: hoc aut ſimili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas. Vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum ſupergreditur. Vel, Adeo autem quoſuis alios felicitate ſuperant. Sic & quum dicunt τοῦτο οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει: (quod loquendi genus frequentiſſimum eſt) vt apud eundem Iſocratem in Euag. λείποντα οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν ποιούντων. Luc. σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν, Conſiderate an aliquem aliis ad maiorem nequitiam locum reliquerit. Vel, An quicquam ſibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, quod Budæus interpr. Vt maius eſſe non poſſit. Cic. in epiſt. Epicuri πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους interpr. morbos ad quorum magnitudinem nihil poſſit accedere. Vide meum Cic. lexicũ. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολήν. vt Demoſthenes in Midiam, τοῦτο γὰρ τοῦτο οὐχ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, id eſt (Budæo interprete) Hoc flagitium nullo ſcelere ſuperari poteſt. Vel, Sũmũ eſt hoc ſcelus. Ego autem exiſtimo huiuſmodi phraſibus Latinè exprimendis accommodatum eſſe & illud loquendi genus, Nihil magis ſceleratum dici aut fingi poteſt. At de illo Paulino loquendi genere 2 ad Corinth. 4, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν lege Bezam. ‖ Et ὑπερβολὴ peculiari appellatione figura quædam apud rhetores, à Fabio dicta Ementiens ſuperiectio. Exponitur etiam Exuperatio, Item Superatio & Verba ſuperlata. & definitur, Oratio ſuperans veritatem, alicuius augendi minuendiue cauſa. Vide Cic. & Fab.

Ὑπερβολή, Exceſſus, ſæpe apud Ariſtotelem: cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Pla. Protag. ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Iſocr. Nic. αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἐνοῦσι. Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod eſt nimium: à nõnullis & Nimietas, ex Colum. Et quod Cicero dixit in Orat. Magis offendit nimium quàm parum, quidam eſſe putant ὑπερβολὴν & ἔλλειψιν.

Ὑπερβολή, Tranſmiſſio (vt Tranſmittere ardua loca dicimus) apud Polybiũ exponitur, ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν apud eundẽ, Cacumina montium, Iuga, vt quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed & ὑπερβολαὶ ſine adiectione dicitur, vt Plut.

Fab.τῶν ὑπερβολῶν ἐγκρατὴς ὄντες. Ibidem, βοῦς ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς ὑπερβολάς. A ‖Ὑπερβολή, Dilatio. Herodotus, ὑπερβολῆ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Caryſtiis clades dilata fuit. ‖Ὑπερβολή, ſicut & παραβολή, ſectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede.

Ὑπερβαῖος, Superlatus. Plutarchus De defectu orac. καὶ συνημμένων καὶ διεζευγμένων καὶ ὑπερβολαίων. id eſt (Turn. interpr.) Coniunctarum, diſiunctarum, ſuperlatarum.

Ὑπερβολικός, ὁ, Excedens, Nimius. VNDE Ὑπερβολικῶς, Supra modum, Plutarch. Sympoſ. οὐχ ὑπερβολικῶς ἀλλ' ἀληθῶς πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶπεν. B

Ὑπερβολάδην, Supra modum. in carm. Theogn.

Ὑπερβολία, Exceſſus, Iniuria. ὕβρις, κόρος, Heſ.

Ὑπερβολιμαῖος, ου, ὁ, i. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer.

Ὑπέρβολος, (ſ. λίθος) Saxum quod iniici ſolebat iis qui in mare demergebantur. Ad quod Ariſtoph. alluſit, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam inſigniter improbus, interfectus in Samo, vt ſcripſit Thuc. Hæc Camer. C

C. Ὑποβάλλω, quod hic eſſe debuit, vide ante Ὑπερβάλλω.

ἈΚΡΟΒΟΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Propriè qui è ſummitate loci alicuius iaculatur, vel ſummitatẽ verſus. Ex ἄκρον & βάλλω, ſic formatum vt ἰοβόλος, ἐλαφηβόλος, & alia multa. Ex hoc autẽ ἀκροβόλος fit proximè ſequẽs verbũ ἀκροβολίζομαι. ET Ἀκροβολεύς pro ἀκροβόλος, vnde in Anthol. epigr. ἀκροβολεῖς ἀκίδες. quod tamen explicat Mucrone ferientes. hoc autem comp. ἀκροβόλος, vnà cum verbo quod ab eo deducitur, ſiquis inter præcedentia eiuſdem formæ compoſita reponere malit, non magnopere repugnabo. D

Ἀκροβολίζω, & frequentius Ἀκροβολίζομαι, Iaculor. Propriè è ſummitate alicuius loci iaculor, vel Ex edito quopiã loco iacula emitto: quaſi ἐξ ἄκρου βάλλω. Aut Summitatẽ aut Cacumen aliquod verſus iaculor, & iaculationem dirigo. videlicet quaſi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdum verò & latius patet, nec ſignificat tantùm Iaculor iaculis vtendo: ſed dicitur etiam λίθοις ἀκροβολίζεσθαι. Item generaliter, pro Miſſilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnã ineo. Exponitur etiam, Certaminis præludia facio, Ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui explicent, Pugnam laceſſo. Lucianus in Timone, πότερον οὖν ἐπὶ πάγον τινὰ ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτούς, τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Xenophon Pæd. 8, νῦν δὲ ἔτι ἀκροβολίζονται, οὐκ εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. Thucyd. lib. 3, χρόνον μὲν οὖν τινα ὀλίγον οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἠκροβολίσαντο. vbi ſcholiaſtes, οἱονεὶ πόρρωθεν ἔβαλλον αὐτούς. ‖Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι, itidem vt Velitor apud Latinos. ἀκροβολίζεσθαι (inquit Budæus) Velitari verbis & certamen laceſſere, apud Chryſoſt. in epiſt. ad Corinth. 1. Legitur verò & apud Herodianum, lib. 8, ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι. E

Ἀκροβολισμός, οῦ, ὁ, Iaculatio. Plato De Leg. lib. 7, γυμνάσιά τε καὶ ὀρχηστεῖα τοξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβολισμῶν ἕνεκα διακεκοσμημένα. Item, Velitatio, Velitaris pugna, Præludium pugnæ. Luc. in Timone, ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς ὥσπερ ἐς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο. Xenoph. Hell. 1, πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Politianus apud Herodianum ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & velitares. ‖Sumitur item metaphoricè pro velitatione quæ fit verbis: vt ἀκροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exponitur ἀκροβολισμός etiam ἐρεθισμός à Suida. F G

Ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, Iaculator, Veles, Ferentarius, apud Ælianum. ET Ἀκροβολιστικά, apud eundem Velitum tela.

ἈΝΤΙΒΟΛΕΏ, λῶ, Occurro, cum datiuo. Il. ω, ὅς μοι πρόσθ' ἥκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολήσας. Et Il. π, Τοῖσιν δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντιβόλησαν. Et alibi ſæpe. Sed iungitur etiam genitiuo, pro μετασχεῖν & ἐπιτυχεῖν. vt Il. λ, — ἢ δὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολήσαι. vbi Euſtath. τυχεῖν exponit, at breuium ſchol. autor, μετασχεῖν. Et Od. φ, — οὐ δ' ἤρπυ ἐπητύος ἀντιβολήσεις. vbi Euſtathius ſcribit hîc ἀντιβολῆσαι eſſe ἐπιτυχεῖν, alibi autem συναντᾶν. apud poſteros autem Homeri ἱκετεῦσαι ſignificare. Idem in illum priorem locum annotat ἀντιβολεῖν eſſe quaſi ἀντὶ τὴν βάλλειν & ἐπιτυγχάνειν, Aliã H

tamen deriuationem quidam attulerunt.

Ἀντιβολῶ, Supplico, Oro, Obſecro, apud Homeri & Heſiodi poſteros. in qua ſignif. videlicet pro παρακαλεῖν, vel (vt alibi) ἱκετεῦσαι, ait Euſtath. ἀντιβολεῖν dici παρὰ τὸ ἀντὶ τῶν ποδῶν βάλλειν τοὺς ἱκετεύοντας, id eſt ῥίπτεσθαι. Iungitur autem accuſatiuo. Ariſtophanes Nub. ἀντιβολῶ σε. Idem, ὁ δὲ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με. Demoſthenes in Midiam pro Obteſtari & obſecrare, ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνέστη. Luc. καί σε ἀντιβολοῦμεν πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. Plutarchus cum infinitiuo, de ſupplicibus loquens, συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες. In præt. imperfect. ἠντιβόλουν apud Athen. lib. 11, κ' ἠντιβόλουν προσκείμενοι. Item paſſiuũ Ἀντιβολοῦμαι, Obſecror, Ariſtoph. ET Ἀντιβόλησις, Supplicatio, Deprecatio. Pla. Apol. ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως. ET Ἀντιβολία, quod Euſtath. apud Eupolidem δέησιν exponit. ITEM Προσαντιβολῶ, Vltra ſupplico, vel obſecro.

ΒΈΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Melior, Præſtantior. βελτίων, κρείσσων, ἀμείνων, καλλίων. Heſych. Hom. Il. φ, Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. Sic Heſiodus Erg. v. 367, Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi eſſe melius eſt. Phocylides, Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σοφὸς ἀνήρ. Ariſtoph. tamen ſcholiaſtes in poſitiuo gradu exponit φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος quod proximè ſequitur.

¶Ἀβέλτερος, ου, ὁ, Stolidus, Amens, Stultus, Vecors, Veſanus. Ex α priuatiuo & comparatiuo βέλτιον factum eſſe Suidas & Heſychius videntur indicare velle, quum exponunt, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, id eſt, Qui quod melius eſt non cognoſcit. At Simplicius in Epictetum, ex α priuatiuo & βελτίων compar. maſcul. gen. vult fieri: ſed alia ratione. ait enim ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι οὐκ ἔχει τινὶ συγκρινόμενος, βελτίων φανῆναι, id eſt, Quum nõ habet cui collatus, melior videri poſſit. Suidas tamen aliam quoque affert etymologiam: dicens βέλτερον ſignificare prudentem, & à βάλλω fieri, vt à φέρω φέρτερος. Ariſtophanis ſcholiaſtes itidem βέλτερος ſignificare dicit φρόνιμος. De qua ſignificatione ſi conſtet, ego hanc etymologiam vt magis propinquam recipio: vt videlicet ἀβέλτερος ex α priuatiuo & nomine βέλτερος fiat. Alteram autem ſequens, dicerẽ potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, id eſt τὸ βέλτιον. Ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur apud Athen. lib. 13, — οὔτ' ἀβέλτερος, Οὔτ' αὖθις ἔμφρων. Ἀβέλτερος νοῦς, Suid. Vide χαῦνος.

Ἀβελτέρως, Aduerb. Stolidè, Stultè. Plut.

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλτερος, vt ἡμετέρειος pro ἡμέτερος. Euſt. ex Herodiano quem appellat τὸν τεχνικόν.

Ἀβελτερία, ας, ἡ, vel potius Ἀβελτηρία, Stoliditas, Stultitia, Amẽtia, Veſania. Heſ. Suid. apud quẽ Menãder, εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἥκασιν αὐτοῖς ὁ νοῦς ὥστε, &c. Apud eũdem paulo antè habetur, ἀβέλτερος νοῦς. Plutarch. πῶς ἄν τις διακρ. &c. Ἔνιοι δὲ δεισιδαιμονίας ἁδρότητι, καὶ πανουργίαν ἀβελτηρίας ὑπολήψιν ποιοῦσι. Idem in Fabio, ἀβελτηρίας υἱὸς καὶ νωθρότητος ὑπόνοιαν εἶχε παρὰ τοῖς ἐκτός. Sequens autem Ariſtotelem (vt opinor) ἀβελτηρίαν & νωθρότητα copulat. ſic enim ille lib. Rhet. 2, τὰ δὲ στάσιμα εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα. οἷοι οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους.

Ἀβελτηρία Demoſthenes ſæpe pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur. B. in Lex.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, Idem quod ἀβέλτερος. Suidas. Idẽ exponit & κενός, id eſt, Vanus, vel Ventoſus, præſertim quum de homine dicitur.

ΒΕΛΤΊΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præſtantior. Dem. περὶ παραπρ. Οἱ νέοι γὰρ ἡμῖν δι' ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους, Ad frugem morum meliorem redigentur. Thuc. lib. 8. ἐφαίνοντο οὐδὲν βέλτιον ἀλλὰ καὶ χεῖρον ὁ Ταμὼς, ὡς προσετάχθη, παρέχειν.

Βελτιόνως, Melius.

Βελτιόω, F. ώσω, Meliorem ſeu Melius reddo. Philo De vita Moſ. lib. 3, ἣν ὥσπερ ἀγαθὴν ἄρουραν φιλοσοφία παραλαβοῦσα, δογμάτων θεωρία παγκάλως ἐβελτίωσε, In melius prouexit. Idem, τὴν μὲν διάνοιαν τὸ πρῶτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ψυχῆς ἐβελτίωσε, Animus primùm, deinde per animã corpus proficiebat. Plut. νέῳ δ' ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος, Qui melior fit. VNDE Βελτίωσις, εως, ἡ, In meli⁹ prouectio.

Philo De vita Moſis lib.2, διὰ τὲ μεγαλουργίαν καὶ ἅμα βελ- A
τιώσει ἠθῶν, Tum ad vitæ morúmque diſciplinam.

Βέλτιϛος, ου, ὁ, Optimus. οἱ βέλτιϛοι τῶν πολιτῶν, Optimates. Plutarch. βελτίϛους γίνεσθαι ἑαυτῶν ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσι, Tum denique longè optimos fieri homines. Thuc. lib.4, Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιϛα συμβῆναι δόντες ἠγωνίζοντο.

ΒΕΛΟΣ, εος, τὸ, Telum, Iaculum, Sagitta, Haſta miſſilis. πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, vt Euſt. explicat. licet alibi ſcribat βέλος propriè eſſe τὸ τοῦ οἰϛοῦ σιδήρεον: indéque ipſum totum βέλος nominari, vt & αἰχμὴ quum pars δόρατος ſit propriè, per ſynecdochen pro δόρυ accipitur. B
Odyſſ.υ, Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Et Il. ρ, — μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα ϛονόεντα, Πολλὸν ἀφεϛαότες. Et Iliad. λ, — ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. Vbi Euſtathius annotat βέλος pro δόρυ accipi, vtpote μήκοθεν ἀφιέν. Antè enim de eodem dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Athen. ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειϛήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος. id eſt, Saxa tritalẽtaria teláque miſſilia duodeuiginti pedum facilè eiaculãs, Bud. De aſſe. Ἐντὸς βελῶν εἶ) dicitur qui C
intra teli iactum eſt, vt idem Budæus Comm. exponit. Contrà verò apud Luc. De hiſt. ſcr. καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μάχεσθαι τοῦ πολέμου αὐτὸς ἔξω βέλους ἑϛώς. ‖Quum verò peculiariter deo tribuitur, Fulmen eſt: vt apud Herodot. βέλος ἐνέσκηψε θεὸς, Deus fulmen iaculatus eſt. At Soph. Trach. addidit & κεραυνοῦ, dicens Ἔνοσσον ὦ 'ναξ, εἴ κατασκήψοι βέλος Πατὴρ κεραυνοῦ. ‖Eundem verò Sophoclē gladium quo interiit Aiax, ἔχθος ἔχθιϛον βελῶν audacter dixiſſe, autor eſt Euſtath. Ariſtoph. tamen ſchol. in hoc Acharn. loco, Ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν· ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος pro ξίφος etiam poni ſcribit. ‖ Βέλος Euſtathio eſt etiā D
ipſe ictus & dolor ex ictu illatus, vt Il. ξ, κάδ δέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. Id ipſum etiam tradit ſchol. Eurip. βέλος dici ſcribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ τραῦμα ἀπὸ τῆς βολῆς τοῦ βέλους. ‖ Βέλος ὀξὺ Homerus metaphoricè dixit etiam extremum dolorem parturientis. vt Il.λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοϛόκοι εἰλείθυιαι. Βελῶν verò differentiam qui ſcire deſiderat, conſulat Paul. Æg. lib.6 cap.88.

C. Βελόακον, quaſi Telorũ remediũ, à quibuſdam dicitur ὁ E
δίκταμνος, vt habetur apud Dioſc. quòd tradat vulneratis capris mederi, à paſtu eius ſtatim decidentibus telis. Gorr.

C. Βελοθήκη, Theca ad reponenda iacula, Pharetra. Heſ.

C. Βελομαντία, ας, ἡ, ſeu ῥαβδομαντία, genus eſt vaticinationis, quum mittuntur ſagittæ in pharetram, & commiſcentur inſcriptæ ſiue ſignatæ nominibus ſingulorũ, vt videatur cuius ſagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari. Vulg. lex. ex Hieron. in Ezech. cap.21.

C. Βελοποιὸς, οῦ, ὁ, Telorum fabricator. Camer. F

C. Βελόϛασις, εως, ἡ, dicitur vt ἱππόϛασις, Budæo autore. Legitur Ezech.4 in principio, & 1 Maccab.9, βελοϛάσεις καὶ μηχανὰς καὶ πυροβόλα: vbi exponitur Baliſta.

C. Βελοσφενδόνη, ης, ἡ, Phalarica, vt habent vulg. lex. Apud Plut. verò in Sylla βελοσφενδόνη καὶ κέντροι, interpres vertit Sagittæ & glandes.

C. Βελότοκον à quibuſdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioſcoridem, quòd & ſagittarum & partuum remedium ſit. Gorr.

C. Βελουλκὸς, οῦ, ὁ, Tela miſſilia extrahens. Βελουλκὸν Bud. G
interpr. Ferramentum chirurgi ex Celſi lib.6 cap.26. Paulus Ægin. lib.6. cap.88, ἐκπεπτωκότος δὲ δι' ὀδοντάγρας ἢ ῥιζάγρας ἢ βελουλκοῦ, ἢ ἑτέρου τινὸς ὀργάνου. VNDE Βελουλκία, ας, ἡ, Teli infixi extractio: cuius tres ex Homero ſpecies tradit Euſtath. Il.λ: ἐκτομὴν, quum telum educitur diſciſſa latius carne, vt in Eurypylo: διωσμὸν, quum protruditur ac propellitur, ſeu eiicitur, vt Celſus loquitur: vt in Diomede: ὁλκὴν, quum extrahitur, vt in Menelao. ET Βελουλκικὸς, ή, όν, Ad telorum extractionē pertinens. vt apud Ægin. lib.6 cap.88, ὅτι τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐϛί. ET Βελουλκέω, ῶ, Tela extraho. Ægin. ibidem, αἴτιον γὰρ βελουλκοῦνται ἡμᾶς τοῦ βέλους χεῖρον ἐργάσασθαι κακόν.

C. Βελεοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Iaculis gaudens, Iaculator. Apollinis epithetum in Epigr.

C. Ὀξυβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutam habēs cuſpidem. Id enim propriè ſignificare vult Euſtathius, dicens βέλος eſſe τὸ τοῦ οἰϛοῦ σιδήρεον. Il. δ, ἆλτο δ' οἰϛὸς Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Ὀξυβελὴς Suidæ eſt etiam ὀξὺ βέλος ἔχων. quo propemodum ſenſu echinus ab Empedocle (vt Plutarchus περὶ τύχης refert) ὀξυβελὴς dictus eſt, quippe qui aculeis armatus ſit admodum acutis. Etymologico autem ὀξυβελὴς eſt Qui celeriter iaculum mittit, aut Qui celeriter iaculo ictus eſt. Ad priorem ſignificationem pertinet hoc Diodori lib. 20, ἐπέϛησε [εἰς τοὺς λέμβους] τῶν τριςπιθάμων ὀξυβελῶν τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας, καὶ τοὺς τούτοις χρῆσθαι δυναμένους. Id eſt (Bayſio interprete) Impoſuit machinas quæ tela quamlongiſſimè emittere valerent, eóſque homines qui illis machinationibus exactè vti poſſent. Ὀξυβολῶ autem, quod Suidas exponit ταχέως ἀκούω, hîc locum non habet.

C. Τριβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tres cuſpides habens. τριβελὲς δόρυ vulg. lex. citant ex Epigr. pro τρίαινα.

C. Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, Eminus iaculans, ὁ ἕκαθεν βάλλων. Sic enim exponendum eſſe docet Euſtathius, dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline ſcripſiſſe quòd ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. niſi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Iliad. α, Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. PRO eodem ab ἑκὰς & βολὴ (mutato α in η metri cauſa) dicitur Ἑκηβόλος. Il.α, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

A QVO Ἑκηβολία, ας, ἡ, Iaculatio è longinquo. Il. ε, Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο.

¶Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Heſych. Suidas. Il. ο, Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα.

¶Βελεμνίτης, ου, ὁ, Lapis qui ſagittæ effigiē repræſẽtat, ex ampla radice deſinens in tenuiſſimā aciem: in cuius intimo corpore aurea quædam armatura interdum eſt, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis. quæ omnia in acutum æquè ac βελεμνίτης ipſe, turbinata ſunt. De quo Gorr.

¶Βελόνη, ης, ἡ, Acus. Eupolis apud Pollucem, Ἐγὼ δὲ σίξω σε βελόναισι τρισί. ‖Eſt etiam nomen piſcis qui ab Ariſtotele, Speuſippo, & Dorione (vt refert Athen. lib.7) alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis ἀβλεννής: à Plinio autem Acus, Aculeati, (plurali numero) & Belone etiam Græco nomine ſeruato. Gaza verò & ipſe Acum vocat, necnon Aciculam, vt habent vulg. lex.

C. Βελονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur proceſſus vnius oſſis λιθοειδοῦς, ab interiori eius parte exoriens, ſolidus, oblongus & ſubtilis inſtar ſtyli, graphii vel acus, quem proinde veteres appellarunt ϛυλοειδῆ, γραφοειδῆ & βελονοειδῆ: & quidam à gallinacei calcaris ſimilitudine πληκτρον, vt tradit Gorræus.

C. Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, Qui acu veſtes variegat & ζωγραφεῖ, vt Heſych. exponit. Qui acu [veſtes] pingit, vt Latini etiam loquuntur. Phrygionem verò vno verbo iidem nominant.

C. Βελονοπώλης, ου, ὁ, Qui acus vendit. Eſt etiā nomen proprium apud Ariſtoph. Pluto.

Βελονὶς, ίδος, ἡ, Acicula.

¶ Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, Veru, vt Od. ξ, — καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε. Sunt & qui ſubulas interpr. Sic autem vocari putatur quòd ſimile ſit βέλει. Apud Herodot. legimus ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Apud Ariſtoph. autem in Ach. ὀδελὸν Bœoticè pro ὀβελόν. HINC Πεμπώβολον, Veru quinque cuſpides habens, Veru quinquefidum. Il. α, — νέοι δὲ παρ' αὐτὸν Ἔχον πεμπώβολα χερσὶν, tenebant manibus quinquefidum quiſque veru. Euſtathius autem fuiſſe inſtrumentum coquinariũ πεντεδάκτυλον, & cæteros τρισὶν ὀβελοῖς, at ſolos Cumæos, gentem Æolicam, πεμπωβόλοις vſos fuiſſe tradit. Ab illis autem & hanc vocem profectam eſſe: vt Æoles πέμπε pro πέντε dicunt. Quod ſi quis πεντώβολον dicat (inquit) quinque obolos ſignificabit. Ibidē tamen τρεῖς ὀβελοὺς poſſe τριώβολα nominari ſcribit. H

AT Ὀβελίας ἄρτος, Panis veru aſſatus: Vel, Qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν. ET Ὀβελιαφόροι, qui panes illos in Bacchi pompa impoſitos humeris ferebant. Vtranque autem expoſitionem ὀβελίου ἄρτου affert Athen. ſed Pollux (quem vide) ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων deducit.

σκῶν deducit. HINC & Ἀκρωβελία, Extremitas panis qui ὀβελίας dicitur, id eſt τοῖς ὀβελοῖς ὠπτημένος, Verubus toſtus. Quanquam apud Euſtath. legitur ἀκρωβελίας cum σ in fine. Sed quum velit eſſe ſubſtantiuum (vt & proximè ſequēs apud eum ἐπωβελία) apparet eum ſcripſiſſe ἀκρωβελία. Alioqui enim ἐπιθετικῶς dicendum eſſet ἀκρωβελίας ἄρτος. Apud Heſychium autem legitur Ἀκρωβελία (per ο & tanquam à nominatiuo ſingul. ἀκροβέλιον) expoſitum, τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου καὶ τοῦ ὀβελιαρίου. quā vltimam voce corruptā eſſe ſuſpicor, & legendū, ὀβελίου ἄρτου, aut ὀβελιαίου ἄρτου, pro quo apud Euſt. ὀβολιαῖς.

B Ὀβελός, Nota quædā, veluti virgula recta certis ſcriptorum locis apponi ſolita. Dicitur obelus (inquit Hieron.) quòd obelo, id eſt veru, ſit ſimilis: vel quia tanquā veru ſuperflua iugulat & confodit. Hæc ille. Vide Ἀστερίσκος, & Euſt. HINC Ὀβελίζειν, pro quo Lat. dicūt Expungere. Cic. Epiſt. ad fam. lib. 9, Alter Ariſtarchus hos ὀβελίζει. Vide Eraſmum. Hermog. tomo 2. περὶ ἰδεῶν quædam ὠβελισμένα apud Demoſth. profert. Baſil. in Hexaem. 31, ὀβελὸν eſſe dicit ἀθετήσεως σημεῖον, & ὠβελίσθαι exemplaria dicit quæ obelum notatum habent.

C ET Ὀβελισμός, Obeli appoſitio, Notatio quæ fit appoſito obelo.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, Veruculum, qua voce vtitur Plinius. Apud Xen. βουπόρῳ ὀβελίσκῳ Suidas exponit σούβλα, id eſt ſubula. ‖ Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, ſed minores: qui & apud Latinos nomen ſeruarunt. Imò & multo vſitatius apud illos nomen hoc fuiſſe conſtat. ‖ Ὀβελίσκος pro lamina enſis (quæ vulgò etiam *lame*) ex Pol. affertur, κέντημα δίφορον καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. HINC Ὀβελισκολύχνιον (q. d. Verulucerniū) Lucerna (inquit Bud.)

D vel Laterna obeliſco præfixa, qualis eſt qua prælucere ſolent viatoribus nocturnis. apud Ariſtot. Polit. 4, & πρὸς τὴν ὀλιγανθρωπίαν ἀναγκαῖον τὰ ἀρχεῖα ὥσπερ τὰ ὀβελισκολύχνια ποιεῖν. Vbi quidā Luminaria obeliſcis impoſita, alii Lychnia candelabris impoſita interpr. ET Ὀβελισκολύχνος apud Athen. 293, quem ſimilem vult eſſe ξυλολυχνούχῳ. Bud.

¶ Ὀβολός, Obolus. Nummus minutus, vtpote ſexta pars drachmæ (quæ ὀβολῶν ἑξὰς dicitur Euſt.) Sed oboli

E temporis progreſſu multū imminuti fuerūt, & mutati in eos qui φόλλεις dicti fuerunt. Chryſoſt. λεπτὰ δύο apud Marcū c. 12, exponit ὀβολοὺς δύο. Vide Eraſ. in prouerb. Obolo dignus, & Obolis quatuor non emam. Cæterùm vt ὀβελὸς à βέλος, ſic iſtud ὀβολὸς ab ὀβελὸς deriuatū putatur, quòd ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen vt non prorſus in acutū deſineret. De huius autē nominis deriuat. lege & Plut. in Lyſandro. HINC Διώβολον, ET Τριώβολον. Significat autem διώβολον duos obolos, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc no-

F mine eſt Diobolaris Lat. de contempto & parui pretii. Vide Eraſmum. Solebāt & ori defunctorum duos obolos imponere, quò alluſiſſe putāt Ariſtoph. (inquit Budæus) in hoc Ranarum loco, vbi de nauta loquens, dicit, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. ET Τριώβολον, Tres oboli. Thucyd. Hanc autem fuiſſe iudicialem mercedem ſcribit ſchol. Ariſtoph. Et τριώβολα ab ὀβελὸς vide in Πεμπώβολον paulo antè. AT Ὑπόβολος adiectiuè dicitur res quæ in vſuras ſextantes oppignerata eſt. vt Bud. ex

G Euſtath. tradit. Ὑπόβολος autem cum ο in ſecunda, eſt ſimpliciter quæ oppignerata eſt. ET Ὀβολιμαῖος, q. d. Obolaris. vt ὀβολιμαῖον κέρδος in epiſtola Theanûs, εἴπερ ὀβολιμαῖον κέρδος περιποιήσωμαι, μεγάλοις ζημιοῦνται. Et ὀβολιμαῖος τόκος apud Euſtath.

C. Ὀβολοστάτης, Fœnerator. vt Bud. apud Ariſtoph. in Nubibus interpr. κλάετ' ὦ 'βολοστάται, αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων. Item Ὀβολοστάτις fœm. gen. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Ariſtot. Pol. 1, Fœneratoria [ars.] ITEM Ὀβολοστατέω, ῶ, Fœneror. Sed de turpi & ſordido lucro dicitur. Vide Poll. 125. Luc. in Menippo, ἐρανίζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι.

H ΒΑΛΒΙΣ, ῖδος, ἡ, Eſt locus vnde ii qui curſu certant, emittuntur. vt docet Pollux: (licet idem curſus etiā terminum à quibuſdam βαλβῖδα nominari ſcribat.) Carceres Latini vocant. Græcis verò aliis nominibus dicitur ὕσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Ariſtophanis ſcholiaſtes dicit

A eſſe τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, quod paratis ad curſum curſoribus ablatum fuerit, indéque & ἀφετηρία vocatum: vel τὴν ὑπὸ τὴν ὕσπληγα γινομένην γραμμήν. Dictum verò hoc vocabulum eſſe vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην: (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἄλλομαι quaſi ἀλβίς, & facto ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Euſtathius etiam à βάλλομαι deducit, quamuis nominis rationem non addat.

B Apoll. Arg. 3, Τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος αἰπεινοῖο Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρμασι νύσσα Γίγνεται, ὁππότ', &c. Ariſtoph. Equit. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. ‖ Metaphoricè accipitur pro Initio. vt apud eundem Ariſtophanem Veſpis, Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω Τῆς ἡμετέρας, id eſt ἀπ' ἀρχῆς, vt ſchol. explicat. ‖ Apud Sophoclem verò Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, ſchol. exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora ſumpta à curſoribus. ‖ Βαλβίδες Euſtathio ſunt etiam αἱ ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις

C ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαὶ δι' ὧν καταβαίνουσιν εἰς αὐτά. ‖ Apud Hippocratem verò βαλβὶς eſt κοιλότης παραμήκης, id eſt, Cōcauitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, vt Heſychius ſcribit. ‖ Eſt etiam βαθμός, ἔρεισμα, eidem Heſychio.

ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ, ſeu Βαλλάντιον, Crumena, Marſupium. Plato De republica 1, τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν. (quod & vna voce βαλαντιοτομεῖν) Herodian. 5, βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ, δέλεαρ προδοσίας. Hæc vox (vt ego arbitror) ſi vnico λ ſcribatur, ab aoriſto 2 βαλεῖν deducēda fuerit: ſi du-

D plici, à præſenti βάλλειν. Ita autem ſcriptum habet Florentina editio lib. 7, epigr. in hoc Simonidis hemiſtichio, — τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Atque adeo apud Lucam quoque ita ſcriptum in aliquot vetuſtiſſimis exemplaribus legere me memini. Alioqui in illo Simonidis loco metri cauſa geminata videri poſſit conſonans. Vtut ſit, quin ab illo quod dixi verbo deducatur, minimè dubitandum puto. Plutarchus certè velut ad eius etymum alludens in lib. περὶ φιλοπλ. ſcripſit, ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀπορράπτειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττῃ

E τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Quibus ſubiungitur, καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Fortaſſe tamen & ad alteram ſignificationem τοῦ βάλλειν ἀργύριον hanc vocem reſpicere, non immeritò quis dixerit: videlicet pro Soluere pecuniam, ſeu pendere. Quo dixit modo Libanius βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. cap. 25, eſt ſimpliciter quod Gallica voce hinc ducta dicitur *bailler*. Adiuuat tamen & ille locus noſtram nominis βαλάντιον etymologiam. Adiuuat autem & quod Lucæ cap. 10 legitur,

F v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ. vbi ἐκβάλλειν eſt ἐκ τοῦ βαλαντίου ἐκφέρειν. Sed pro eo quod Libanius dixit βάλλειν δύο ὀβολούς, multo vſitatius eſt καταβάλλειν. quod compoſitum pro illa etymologia & ipſum facit. Cæterùm ad ea quæ de orthographia huius nominis dixi, addo, in illo Plutarchi loco βαλλάντιον primo ſcribi cum λλ, deinde βαλάντιον cum λ. HINC Βαλαντιοτόμος, Crumenarum inciſor, vno itidem verbo Gallico *Coupebourſe*. Exponitur & Saccularius, ex Vlpiano & Aſconio. Apud Ariſtophanem legitur & βαλαντιοτόμος.

G ET Βαλαντιοτομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλαντίδιον, Crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΟΛΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium. κοπρὼν ſeu κοπροβολεῖον, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἤγουν ῥίπτεται, vt Euſtath. declarat, dicens Atticū eſſe & à βολὴ deriuari, eique ἀκόλουθον eſſe καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον.

ΒΟΛΙΤΟΝ, ου, τὸ, (ſecundum Euſt.) ſeu Βόλιτος, ου, ὁ, (ſecundum ſchol. Ariſtoph.) Stercus bubulum, vt Pollux oſtendit: licet Ariſtoph. ſchol. ὄνων ἀποπάτημα propriè

H eſſe tradat: quum tamen alioqui tribus in locis apud Ariſtophanem vbi hoc vocabulum explicat, βοῶν etiā mētio fiat, & ipſe alibi βοῶν ἀπόλεθον eſſe dicat. Theophr. lib. 5, cap. 7, ἂν ἐν βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα, Si ſemen ſtercore bubulo inuolutū ſeratur. At apud Ariſtoph. Equit. Κἀγὼ γ' ὅτι δὴ 'γὼ τοῖς βολίτοις ἠλίθιος, Διηκόσιοι βοῶν

hh. i.

ὑπερηκόντισα, ſch.exponit ταῖς τ̃ βοῶν ἐπαγγελίαις. A QVO A Βολίτινος, ου, ὁ, Stercoreus, propriè Qui eſt ex vaccino ſter core. Apud Ariſtoph.Ran. Io θάτερον σκέλος βολίτινον habere dicitur. vbi ſchol. exponit ὄνειον, dicens ideo à quibuſdam ὀνόσκελον nominari.

Βόλβιτον, ου, τὸ, ſeu Βόλβιτος, ου, ὁ, idem quod Βόλιτον. niſi quòd βόλιτον Atticum eſſe tradit Ariſtoph.ſchol. Dioſc.lib.2, cap.98, ἰδίως δὲ ἄρρενος βοὸς βόλβιτον ὑστέραν προπίπτουσαν ὑποθυμιώμενον ἀποκαθίστησι. Ex hoc βόλβιτον, ſignificare Fimũ, Feſtus Imbulbicare apud Latinos dictum eſſe ſcribit, quod Puerili ſtercore inquinare exponit. B

ΒΟΛΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, Bulbus. ἄγριόν τι κρόμμυον, vt Euſt.explicat, addẽs ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Ariſtoph.verò ſchol. exponit ὕδνον. i. Tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρρον. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus eſculentus: βολβὸς ἐμετικὸς, Bulbus vomitorius: βολβὸς ἄγριος, Bulbus ſylueſtris, quem ἐφήμερον quidam vocãt & Colchicum: venenata autem herba eſt. Bulborum plura genera vide apud Theophr.Hiſt.pl.lib.7, c.13, Plin.lib.19, c.5, circa finem. ‖Omnes etiã radices rotundæ & tunicatæ, C vt lilii, croci, ſquillæ, arundinum & ſimiles aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioſc. verò lib.1.c.124, βολβοὺς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerint eam partẽ vnde ſoboles quotannis naſcitur. ‖ Βολβὸν etiã ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin.dicit lib.6, cap.17, de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τι κωλύειν τῇ συνολκῇ τ̃ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

C. Βολβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bulbi formam habens, Bulboſus.

Βολβίνη, ης, ἡ, Bulbine, Bulbi quædam ſpecies, vt Theophr. lib.7.c.13 docet, & Plin.lib.19, cap.5, circa finem, quam lib.20, cap.9. idẽ Plinius dicit herbam eſſe porraceis fo D liis, rubicundo bulbo. Athen.lib.2, αἱ δὲ βολβῖναι καλούμεναι γλυκύτεραι μέν εἰσι τ̃ βολβῶν.

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Bulboſus. Theophr. βολβώδη δὲ ταῦτα ὅτι στρογγύλα τὰς ῥίζας.

Βολβάριον, ου, τὸ, Bulbulus. Epict. ET Βόλβιον, ου, τὸ, Idẽ, vt habent v.l. Hippocrati verò lib.2 γυναικείων aliud eſt. ſcribit enim de hoc, conſpici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα, δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. Vide Galen. ἐν τῇ τ̃ Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει. E

Ἀμβλὺς, έος, ὁ, Obtuſus, Hebes. propriè de ferro cuius acies eſt obtuſa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν τ̃ ἄνθρωπον ἀνῄρηκεν. id eſt, Quo tanquam obtuſo pugione interfecit. ‖Transfer tur ab acie ferri ad aciem oculorum. vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν, ad verbũ Obtuſum cernere. id eſt viſu hebeti. ponitur autem hîc ἀμβλὺ aduerbialiter. ‖ Per metaphorã ἀμβλὺς, Languidus, Remiſſus. vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eur. Ad curſum remiſſus, Non acer. Plut.in Alcib. τοῦτο τὸ κήρυγμα τοὺς μὲν ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, Fecit vt F animo eſſent minus alacri & prompto ad pugnam, Fecit vt remiſſiore eſſent animo. Poteſt etiã (meo quidẽ iudicio) exponi Tardiores ad pugnã. id eſt ὀκνηροτέρους. nam Heſych. ἀμβλύτερον exponit ὀκνηρότερον. Idem ibidẽ φοβεῖσθαι μὴ περὶ τ̃ κρίσιν ὁ δῆμος ἀμβλύτερος αὐτῷ γένηται. Cicero hunc Eurip.verſum, Νῦν δ' ἀμβλὺς εἰμὶ καὶ κατηρτυκὼς κακῶν, transfert, Sed iam ſubiectus miſeriis obtorpui. ‖Ἀμβλὺς, Debilis. Thucyd.ſchol.in quodam eius loco ἀμβλύτερος explicat ἀσθενέστερος. Quomodo autẽ ἀμβλὺς ad βάλλω vel potius ad eius compoſitum ἀναβάλλω G pertineat, docet Euſtath.

Ἀμβλύτατα, aduerb. ſuperlat.gradus, Obtuſiſſimè. Pla.De legib. διὰ τοιαῦτα ἀμβλύτατα αὐτὸς αὑτὸν ὁρᾷ. Ἀμβλὺ ὁρᾶν, Obtuſum cernere, paulo antè expoſui, admonens ἀμβλὺ aduerbialiter accipi.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, Obtuſitas, Hebetudo. ‖Item Tarditas, Remiſſio animi, per metaphoram, quam & adiectiuo ἀμβλὺς dedimus.

¶ Ἀμβλύνω, Obtundo, Retundo, Hebeto, Obtuſum reddo & hebes. ‖Ἀμβλύνειν, præter nota ſignificata (inquit H Bud.) Tardare & impetum frangere & retundere ſignificat. Plut. in Cæſ.de Bruto, τοῦτον μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ὁρμήσαντα πρὸς κατάλυσιν τ̃ μοναρχίας ἤμβλυνεν αἱ παρὰ Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Et alibi ſæpe itidẽ vſus eſt. Hactenus Bud. Idẽ Plutarchus in Pericle, καὶ τ̃ δύναμιν ἀμβλύνοντα.

Ἀμβλύνομαι, Paſſ. Obtundor, Hebetor. ‖Item metaphoricè, ſicut & actiuum. Thuc. lib.2, τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ ἀποβαίνειν ἀμβλυνθείσης. id eſt (vt exponit ſchol.) ὑποπίπτειν τῇ ἀποβάσει συμφορᾷ. quanquam in vulg.exempl.legitur ibi ἀποπίπτειν, ſed repono ὑποπίπτειν, quum ἀποπίπτειν nullo modo conueniat: & ſequatur apud eundem ſcholiaſten, γνώμην μὴ ὑποπεπτωκυῖαν τοῖς δεινοῖς.

Ἀμβλυντικὸς, ού, ὁ, Hebetatiuus, Hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam. Athen.lib.2, ἐπὶ ὁ σμηκτικοὶ καὶ ἀμβλυντικοὶ ὄψεως. Dioſc. lib.7, cap.1, ἀμβλυντικὰ τ̃ δριμυτήτων, Hebetatiua acrimoniarũ, Hebetantia acrimonias. Idem lib.5, cap.165, ἀμβλυντικὴν τοῖς αἰσθητηρίοις δύναμιν ἔχει.

Ἀμβλυώττω, Cæcutio, Caligo, Allucinor, Sum luſcioſus, Non cerno acutum, Hebetem habeo aciem oculorum. Plato Pol.6, ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν. id eſt Caligant, interprete Budæo. Lucianus, οὕτω κἀγὼ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Cæcutio, καὶ βαρυώσομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, inquit Budæus. Idem Lucianus in Timone, λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, Cæcutis & lippus es ad ea quæ fiunt, In iis quæ fiunt non es perſpicax, vel ad ea quæ fiunt. Aliquando τὸ ἀμβλυώττειν ponitur tanquam nomen ſubſtantiuum pro caligatione & cæcutientia. Ἀμβλυώττω autem non eſſe compoſitum (vt putauit autor Etymologici, & cum eo viri noſtræ ætatis doctiſſimi) alibi probare conabor.

Ἀμβλώσσω etiam dicitur pro ἀμβλυώσσω, inquit Heſychius. Eſt autem ἀμβλυώσσω idem quod ἀμβλυώττω, Cæcutio. factum ergo exiſtimo ἀμβλώσσω ex ἀμβλυώσσω, ablato per ſyncopen υ. Nam quin ἀμβλυώσσω dici poſſit ſicut & ἀμβλυώττω, minimè cuiquam dubium eſſe debet. Vtitur autem hoc verbo ἀμβλώσσω Nicãder in Theriacis Ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ‖Eſt etiã ἀμβλώσσω ſiue ἀμβλώττω, Abortor, Abortiuum pario, ἀμβλόω, de quo poſtea.

Ἀμβλυωπὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀμβλυώπης, εος, ὁ καὶ ἡ, Obtuſam habẽs aciem oculorum & hebetem, Qui eſt oculis hebetibus. vnde ἀμβλυωποὶ κριταὶ apud Lucianum, Iudices non acutùm cernentes. Theophr.lib.3 De cauſis plant. καὶ ἀμβλυωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τ̃ ὀφθαλμῶν. Ibidem, ἀμβλυωπεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου. id eſt Excæcati oculi, vt Budæus interpretatur. Dicitur autem ἀμβλυωπὸς ex ἀμβλὺς & ὢψ ὠπὸς, eodem modo quo dicitur ὀξυωπὸς (quod illi opponitur) ex ὀξὺς & ὢψ ὠπός.

Ἀμβλυωπὸς, in actiua ſignificatione, Obtuſam reddẽs aciem oculorum & hebetem, Oculorum aciem hebetans. vt apud Dioſcoridem lib.2, cap.174, ἀμβλυωπὸς ὤκιμον. Apud eundem, ἀμβλυωπὸς φακὸς, eadem ſignif.

Ἀμβλυωπότερος, Comparat. Qui eſt hebetioribus oculis, apud Athenæum. In vulg. lexicis ἀμβλυώτερος legitur, itidem verò in Luciani loco modò citato ſcribitur ἀμβλυωποὶ non ἀμβλυωποί. quam ſcripturam vtrobique eſſe mendoſam perſpicuum eſt.

Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, Viſus obtuſus, Hebes oculorum acies. Budæus viſum obtuſum apud Gregor. interpretatur. Vtitur & Plutarchus Sympoſ.4.

Ἀμβλωπὴς etiam reperitur & ἀμβλωπὴς apud Theophraſtum, lib.3, cap.20. vbi ſi mẽdum non eſt, ἀμβλωπὴς & ἀμβλωπὴς per ſyncopen perdidiſſe υ dicemus, vt ἀμβλώσσω pro ἀμβλυώσσω. ‖Citatur verò & ἀμβλῶπες αὐγαὶ ex Euripide, id eſt hebetes oculi, vel cæcutientes. quæ ſcriptura ſi mendoſa non eſt, ab ἀμβλὼψ eſſe dicemus pluralem ἀμβλῶπες. ſiquidem à ſingulari ἀμβλωπὸς pro ἀμβλυωπὸς pluralis eſſet ἀμβλωπεῖς, de quo modò dictum eſt. ‖Iam verò & Heſychius habet ἀμβλώπη, quod exponit τυφλή, id eſt cæca. apud quem nemo dubitare poteſt quin ἀμβλώπη mendoſè ſcriptum ſit παροξυτόνως pro ἀμβλωπὴ ὀξυτόνως, vt ſit ἀμβλωπὸς, ἀμβλωπὴ, ἀμβλωπὸν, pro ἀμβλυωπὸς, ἀμβλυωπὴ, ἀμβλυωπόν.

¶ Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Abortior, Abortiuũ pario, vel Abortum pario. Ἀμβλῶσαι (inquit Euſtathius) τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, id eſt, Interimere infantem in vtero. Vſurpantur frequentius COMP. Ἐξαμβλόω & Ἀπαμβλόω, quorum hoc apud Plutarchum extat, illud apud Ariſtoph. & Platonem. ſed pro ἀπαμβλῶσαι apud Plutarchum legitur etiam Ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, ſecũdum eundem Euſtathium mulier ἀμβλῶσαι, quaſi ἀναβάλλειν

ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. Ego autem pono poſt ἀμβλὺς, A eos ſequens qui inde deducunt.

Ἀμβλόω,ῶ,F.ώσω,Idem quod ἀμβλώω. nam Obtundo & Hebeto vertitur à Gaza.

Ἀμβλόομαι,οῦμαι,paſſ.Hebetor,Hebeſco. Theophr. in 4 De plant: ἔνια δὲ καὶ ῥιζώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλυωποῦσι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ...id eſt Hebetantur. Alibi autem vocat ἀμβλωπὸς κλῆμα cuius ὀφθαλμοὶ ἀμβλοῦνται.

Ἄμβλωμα,ατος,τὸ, vel Ἄμβλωσις,εως,ἡ, Abortio,Partꝰ abortiuus; Partus abortiui infantis, vel potius ſimpliciter abortiui.ἀμβλώσεως κινδύνους,apud Greg. Abortionis pericula:In v.l.vertitur,Partus pericula, non ſine manifeſto errore. ‖Dicitur autẽ ἄμβλωμα nõ ſolũ pro ἄμβλωσις,ſed etiã ἀμβλωθρίδιον,i. Abortiuꝰ fœtus.vt docet Euſt. B

Ἄμβλωμα & Ἄμβλωσις, Obtuſio & Hebetatio.vt ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν,Hebetatio oculorum. Apud Theophraſtum autem, vbi de vitibus loquitur, ἄμβλωσις ὀφθαλμῶν eſt excæcatio oculorũ. Alii hebetationẽ vertũt.

Ἀμβλωθρίδιον,ου,τὸ,Idem quod ἄμβλωμα, Fœtus abortiuꝰ: C A quibuſdã vertitur Partus abortiuus.ſed partus abortiuus eſt ipſa ἄμβλωσις, niſi quis partum intelligat pro ipſo fœtu,non pro ipſa pariendi actione. Videtur præceſſiſſe ἀμβλώθριον,deinde addita ſyllaba δι,dictum fuiſſe ἀμβλωθρίδιον diminutiui forma. Quidam cum ἔκτρωμα confunduntalii diſtinguũt,ex quibus eſt Euſt.

Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum quod abortum prouocat, vel, ad prouocandum abortum, Medicamentum ad partum abigendum,ſiue elidẽdũm,vt loquitur Celſus.Ἀμβλωθρίδιον,inquit Suidas, αὐτὸ τὸ φθόριον φάρμακον,καὶ δὴ καὶ τὸ ἐξάμβλωμα... D

Ἀβλωθρίδια etiam legitur apud Heſ.idem ſignificans quod ἀμβλωθρίδια. Quanuis autem ſcriptura illa ſine μ planè videatur ab omni etymologia verbi,à quo deducitur hoc nomen,aliena:tamen apud eum ſuo loco,ſequendo ſeriem alphabeticam,poſita eſt.

Ἀμβλώσκω,Idem quod ἀμβλόω.Suidas.

Ἀμβλίσκω,Idem. Dicitur autem ἀμβλόω & ἀμβλίσκω eodẽ modo quo ἀναλόω & ἀναλίσκω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν,ἀμβλίσκουσι. Iulius Pollux, ἀμβλίσκουσι δὲ (inquit) τὸ ἀμβλίσκειν ποιοῦσι,φησὶν ὁ Πλάτων.Id eſt,Plato autẽ ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν.hoc eſt,Faciunt abortiuum parere,Faciunt abortiri. E

Ἀμβλύσκω etiam legitur apud Heſ. in eadẽ ſignific. itemq; de vite dictum, fortaſſe in excæcationis ſignificatione.nam mendo carere non videtur hic eius locus: Ἀμβλύσκει,ἐξαμβλοῖ κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου.

Ἀμβλυσκάνω,Idem apud Pollucem.

ΒΑΠΤΩ, Mergo, Immergo. vt apud Arat. ἢ μὴ εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτηται ὠκεανοῖο. Pro quo Cicero, Hic caput & ſuperas potis eſt demergere partes. Item Tingo (quod fit immergendo) Hom.Od.ι,Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. In Epigr. – ἐς ὕδατα κρουνὸν ἔβαψε,Immerſit. Dioſc.lib.1,βάπτειν τρίχας.Sic apud Lucill. Epigr.2, τὰς τρίχας βάπτειν & τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Apud Soph.βάπτειν ξίφος,Inficere,Imbuere.Apud Luc.autẽ noua conſtruct.Euang.c.16,v.24, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Vt intingat extremũ digitum ſuũ in aquam. ‖Βάπτω,Lauo,πλύνω.Suid.ex Ariſtoph. Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. pro ἐφάλους γίνεσθαι.Is enim in Oreſte ſic habet,Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν. ‖Βάπτω ſchol. Nicandri exponit etiã ἀρύομαι & γεμίζω,i. Haurio,Impleo[hauriendo ſub.] in hoc loco Alexiph. Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην,θαλερὴν δὲ πίσιν μυοεντέα πύξαις Ἠ αὐτὴν ἅλα βάπτε. Sed melius cõuenire videtur poſterior expoſitio loco Eurip.in Hecuba. Βάψασ᾽ ἔνεγκε,&c. Paſſ.Βάπτομαι. vnde βεβαμμένος, & βάμμα. F G

Βάμμα,ατος,τὸ, Tinctura, ſeu idipſum quod tinctum eſt. χρῶμα,inquit Heſych. Plato 12 Leg. βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν,ἀλλ᾽ ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cicer. De legibꝰ 2,Tincta verò abſint,niſi à bellicis inſignibus. Βάμμα Σαρδιανόν,i.τὸ φοινικοῦν,à Sardo inſula in qua purpuræ celebres fiebant. prouerbialiter accipitur pro plaga,de quo apud Suidam. Eſt etiã idem H quod ἔμβαμμα,hoc eſt Intinctus, quo Plinius vtitur.i. liquor in quo panem vel opſonia intingimus.Salſamẽtum vertunt vulg.lex.Dioſc.lib.3, cap.94 de radice laſerpitii, εὔστομος δὲ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ εἰς ἅλας.vbi Barbarus vertit,Commendatur ad intinctus in ſculentaque.Nicand. Alexiph.– πηγανόν τι πίοις ἐνὶ βάμμασι σιμβλων. vbi ſchol.annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν:&,ſi ſolũ ſine adiectione ponatur,ſignificare acetũ.

Βάψις,εως,ἡ,q.d. Tinctio, Ipſe tingendi aut mergendi actus.βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris & ferri. Citat Pollux ex Antiphonte.

Βαπτὸς,οῦ,ὁ, Tinctus, Infectus, ſ. colore aliquo. Ariſtoph. Pluto, Οὐδ᾽ ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων. Sic ex Platone citatur βαπτὰ χρώματα, Colores. Et ex Eurip. βαπτὰν κάλπισι πηγάν, Fontem hauriendum ſitulis:nam & βάπτω in ea ſignif.ſuprà habuimus. ‖Βαπτὸς eſt etiam nomen proprium apud Plut. ‖Βαπτὸς etiam lapis eſt ſeu gemma bituminoſa, molli odore prædita.ſic dicta ex tinctura, quanuis Plinius non explicet quo colore fuerit tincta.ſunt qui exiſtiment anchuſæ radice intinctam fuiſſe.Gorr. ET Βάπτρια,ας,ἡ,Tinctrix.Pollux ex Eupolide. AT Βάπται,οἱ,in v.l. Fucati.Item,ſacerdotes quidam apud Ariſtoph. Suid.& Politian. Miſc. Item nomen Comœdiæ Eupolidis. Polit.cap.10 Miſcell.

Ἄβαπτος,ου,ὁ καὶ ἡ.vt ἄβαπτος σίδηρος,Non temperatũ ferrũ, ab α priuatiuo, & βάπτω, id eſt Intingo. Nam ferrum intingendo in aquam, temperatur. ἄβαπτος, ἀστόμωτος, inquit Suidas.i.(vt opinor) οὐκ ἔχων στόμωμα.quod de ferro dici ſolet. Apud Heſychium legitur, ἄβαπτος, ἀστομώτατος. malè,meo quidem iudicio:ac legendum credo ἄβαπτος,ἀστόμωτος:ἀβαπτότατος,ἀστομωτότατος:vt & apud Suidã. Varinus hæc habet præterea,neſcio vnde deſcripta, λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀργογλώσσων.

Βαπτικὸς,ή,ὸν,Tinctilis, in v.l.

‖Βαφὴ,ῆς,ἡ,Immerſio. Sophocl. Aiace,Κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν᾽ ἐκαρτέρουν τότε, Βαφῇ σίδηρος ὥς.Item Tinctura,Color.Philoſtratus Epiſt. ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς. Theophr.De cauſ.plant.lib.1,cap.24, βαφὴν ἀποβλέπουσα. At Plut.τὴν βαφὴν οὐκ ἀφιέντα τῆς τυραννίδος,ἐν πολλῷ χρόνῳ δυσέκπλυτον οὖσαν, metaphoricè dixit pro macula. Item color fucatus. Philoſtr. epiſt. 39, ζωγραφίαι παρειῶν καὶ ἄλλων βαφαί. Sic Herodian.φύσει δὲ τὸ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀγυναίοις.Simili ferè modo Plutarchus Pericle dixit,βαφὴ ῥητορική.

C. Ἄβαφος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non tinctus.

C. Δίβαφος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bis tinctus.vt δίβαφος πορφύρα. qua voce & Plinius vtitur lib.9,cap.39, Dibapha tunc dicebatur quæ bis tincta eſſet, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpuræ tinguntur.Cicero quoque ad Cælium ſcribens,eleganti ioco,Curtius(inquit)noſter δίβαφον cogitat: ſed eum infector moratur.

C. Ὀξύβαφος,ſeu Ὀξύβαφον,& Ὀξυβάφιον, Acetabulum. ἀγγεῖον δεχόμενον ὄξος,vt Athen. exponit lib.2. Propriè dictum fuit vaſculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos:Pollux verò ἐμβάφια,κυλίκια,λεκάνια,τρυβλία & ὀξύβαφα inter ἀγγεῖα quoque ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων commemorat: addens mox,ὀξύβαφα olim vocata etiã τὰ ὑποδεχόμενα τὰς λάγνας,ſeu(vt quidam emendant)τὰς λαπάγας: & alibi ſcribens ὀξύβαφα non ſolum dici ἐπὶ τῶν κοτυλικῶν,verum etiam ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδωδίμων χρείαν,ſicut in Ariſtoph. Auibus, Ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν ἢ τρυβλίον.& in Phrynichi Muſis, Κἂν ὀξυβάφων τρεῖς χοίνικας ἢ δύ᾽ ἀλφίτων. Hinc ad menſuræ nomen tranſlatum eſt quæ quartam heminæ partem contineret,τέταρτον κοτύλης,vt Græci loquuntur: hoc eſt (vt Budæus de aſſe ſcribit)24 drachmas,id eſt quadrantale. Ὀξύβαφον vulg.lex.ſcribunt vocari etiam, ſimiliter vt κοτύλην & κοτυληδόνα, ab anatomicis ſinus profundiores oſſiũ capita excipientes:obſeruari autẽ eiuſmodi cauitates atq; acetabula in coxẽdicis oſſe maximẽ,& in eo qui cymbã refert figura:vnde ei & nomẽ.

C. Κοκκοβαφής, ET Κοκκινοβαφής,έος,ὁ καὶ ἡ, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus. erat autem coccum rubens Galatiæ granum,Plinio teſte.Citatur ex Athenæo.

C. Μελάμβαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Niger ex tinctura, vt in v.Lex. ponitur. ſeu Nigro colore imbutus.

Βαφικός, ῦ, ὁ, Tinctorius. Vnde Βαφική, ῆς, ἡ, ſ. τέχνη, Tinctoria ars.

Βαφεύς, έως, ὁ, Tinctor.

C. ἈΠΟβάπτω, Intingo, Immergo leuiter. Dioſcor. lib. 5, ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel immergens in aquam.

Ἀποβάπτομαι, Paſſ. vnde ἀπεβάφθη apud Athen. lib. 7, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρότερον τειχίδων ἀπεβάφθη.

C. ἘΜβάπτω, Immergo, Intingo. Ariſtoph. Nub. ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Xen. Pæd. 2, ὄψον ὃ ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι. Athen. lib. 9 ex Ariſtoph. καὶ πῶς ἐγὼ δῆτα νέλυ φάγοιμ' ἂν ῥῆμα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας. vbi actiuè in paſſ. voce ſumitur. VNDE Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, Intinctus. Embāma etiā Colum. & Vlp. vocant. Xen. Pæd. 1, παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. ET Ἐμβάφιος, Bibulus, vt v.l. exponunt. AT Ἐμβάφιον, ου, τὸ, Vas in quod intīgitur. Galeno apud Hipp. idē eſt quod ὀξύβαφον. ſicut Nic. quoq; ſchol. κύμβον ſcribit appellari & κυμβίον & ἐμβάφιον & ὀξύβαφον. Pollux verò inter ἀγγεῖα ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, vnà cum κυλαρίοις, λεκανίοις, ξυβλίοις & ὀξυβάφοις connumerat. AT Ἐμφαβίαι, αἱ λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει. Heſych.

C. ἘΠΙβάπτω, Immergo, Intingo.

C. ΚΑΤΑβάπτω, Demergo, Obruo.

¶ Βαπτίζω, Mergo, ſeu Immergo (vt quæ tingēdi aut abluēdi gratia aquæ immergimus) Plut. De ſuperſt. τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν, καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον. Sic apud Alex. Aphrod. βεβαπτισμένος pro Immerſus. Bud. βεβαπτισμένος exponit etiam Intinctus. ‖ Βαπτίζω, Mergo, id eſt Submergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo lib. 6, de lacu Agrigenti loquens, οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι. Baſil. 256, τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτιζομένοις συμπάσχοντες. Naz. orat. De ſancto bapt. ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν. ‖ Vt autē Latini aliquē aquis obrutū dicunt, ſignificantes ſubmerſum, itidémque vino obrutū pro Bene appotū & ad ebrietatē vſque, necnon Obrutū aliquem negotiis, prætetea Obrutum ære alieno: ſic & Græcos ſuo βαπτίζεσθαι metaph. vſos eſſe cōperio. Plato in Sympoſ. καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Idē in Euthyd. ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτὸ μὴ ἀποδειλιάσῃ. i. Argumentis ſophiſticis obrutū. Plut. in Galba de Othone loquens, πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος.

Βαπτίζω, Abluo, Lauo. Marc. 7, v. 4, καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, v. 38, ὁ δὲ φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. ‖ Apud Chriſtianos autem βαπτίζειν de ſolenni illo myſterio initiationis dictū quia Chriſto initiamur, nomen ſuùm retinet. nā Baptizare dicim⁹. & qui Lauare ſeu Abluere, pro Baptizare, itidémque Ablutionē ſeu Lotionē pro Baptiſmo ſeu Baptiſmate, dicere auſi ſunt, exploſi iure optimo fuerunt. Cyprian. tamē cùm alibi, tū in quadā ad Cæc. epiſt. (certo, vt opinor, cōſilio) pro βαπτίζοντες dixit Tingentes. nā hæc Matth. in fine cap. vlt. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, interp. ita, Docete omnes gētes, tingētes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti: Sequitur autem in hac interpr. Tertullianum magiſtrū ſuum, qui non ſolùm Tingere ſed & Intingere interpr. Quibuſdam tamen verbum Græcū hac de re dictū Latino Mergere interpretari magis placuit. Atque adeo idē Tertullianus De corona militis, magis propriè interpretatus eſt Mergitare, ſeruata propter trinā in baptiſmo immerſionē, forma quam frequentatiuā grāmatici vocant: ſicut à βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur.

Βαπτισμὸς, ET Βάπτισμα, Merſio, Lotio, Ablutio, id eſt, ipſe mergendi item lauandi ſeu abluendi actus. Marci 7, v. 4, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν. Item Baptiſma ſeruato nomine apud Chriſt. ſcriptores. ET Βάπτισις ex Luciano affertur pro lauacro. ET Βαπτιστήριον, Lauacrū. Plin. Iunior, Cella frigidaria in qua baptiſterium amplū & opacum. Habetur apud eūdem in epiſt. ad Gallum. Vide & Vitruuium.

Βαπτιστὴς, Qui immergit, Qui abluit. Phariſæi à Iuſt. Martyre βαπτισταὶ dicti ſunt peculiari epitheto ab illa conſuetudine de qua Mar. 7 agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Euang. q.d. Baptizator. ET Ἀναβαπτιστὴς, q.d. Rebaptizator. Eſt autē hodiéq; diabolica anabaptiſtarum ſecta paſſim nota. ET Καταβαπτιστὴς, de quo in Καταβαπτίζω.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immerſabilis, Qui vel quæ mergi nequit. nam βαπτίζω eſt mergo, præteriti paſſ. ui tertiam perſonam habens βεβάπτισται: vnde ἀβάπτιστος, præfixo α priuatiuo. Pindarus hoc epithetum ſuberi tribuit. Plutarchus, σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἐλαφροῦ.

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, Subſtantiuè Terebella, chirurgorū inſtrumentum, ſic dictum quaſi quod non mergatur. Nam ita confectum fuiſſe aiunt vt altius defigi non poſſet, ne cerebri membranam læderet.

C. ἘΜβαπτίζω, Immergo. Apud Syneſ. metaphoricè, epiſt. 57, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Idē in lib. De inſomn. καὶ ὁ νοῦς ἂν ἐμβαπτισθείη πως ἢ δέοι.

C. ΚΑΤΑβαπτίζω, Submergo. Itē Obruo: vt exponit Bud. apud Alex. Aphrod. Probl. 4. AT Καταβαπτιστὴς à Gregorio βαπτιστῇ opponitur.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Barbarus, Pronūtiatione vitioſa & inſuauivtens literáſq; malè exprimens, blæſorū balborúmque more. Hāc enim primā vocabuli huius ſignif. fuiſſe Strabo l. 14 ſcribit, per onomatopœiam factum eſſe addens: Quum autē Græci (inquit) hoc vitiū in peregrinis linguis animaduerterent, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt, quaſi craſſilingues ſeu durilingues: tādem verò omnes qui diuerſo ab illis ſermone vterentur, hoc nomine appellarūt. De Caribus autem dictis βαρβαροφώνοις vide paulo póſt. At quidā ſcripſerunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam diſcentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βαρβαρ ſubinde incidere ſolitos. Sed mihi magis rationi conſentaneū videtur vt vox hæc ab iis qui irridere illos volebāt, ficta fuerit, tāquā eorū βραχυστομίαν imitās. Cæterùm βάρβαροι opponūtur Græcis (ſequendo quæ modò ex Strabone protuli) vt apud Plut. in Conſol. γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραι εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείρους τῶν ἀμείνονων. Sic Philoſtr. epiſt. οἱ μὲν βάρβαροι ὅπλοις, οἱ δὲ Ἕλληνες κράνεσι. Dicitur autē βάρβαρος & pro Barbaricus. vt βάρβαρος γλῶσσα, Soph. βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. Bellū barbaricū, i. à barbaris illatū. βάρβαρον στράτευμα, X. Pæd. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος ἐπιστολὴ, Æſch. βάρβαρος φωνὴ, Luc. Sed & βάρβαροι ἔμπλαστοι pro barbaricis emplaſtris. Interdū autē ἡ βάρβαρος, ſub. ſubſt. γῆ vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud Thuc. legitur & ſuperl. gradù, lib. 8, λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους.

Βάρβαρος apud Paulum cuius eſt peregrinum & ignotū idioma: ad Cor. 1 cap. 14. v. 11, ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος. vel potius (vt habebat vnum ex noſtris vet. exēplar) ἐμοὶ βάρβαρος, ſine ἐν. Tale eſt omnino quod dicit Ouidius, Barbarus hîc ego ſum, quia nō intelligor vlli.

Βάρβαρος, Qui barbarè loquitur, Qui barbariſmum cōmittit (de quo vide in Βαρβαρισμός.) Luc. in Solœc.

Βάρβαρος, Agreſtis, Qui agreſtibus moribus eſt præditus. Item, Inhumanus, Ferus. Sæpe autem & de re dicitur: vt Theophylact. epiſt. τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον. Sic autem & Plut. μανικὰ & βάρβαρα coniunxit, ſed βάρβαρα tamen potius ſimpliciter pro barbaricis accipiens: De Alex. fort. μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης.

C. Βαρβαροστομία, ας, ἡ, Barbara loquēdi prauitas. Strabo 14.

C. Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Barbariloquus) Barbarā vocem habens. Il. β, Cares βαρβαρόφωνοι appellantur quòd ſermone Græco minimè puro vterentur, ſed corrupto. ET Βαρβαροφωνέω, ῶ, Barbarè loquor. Item, Barbaro ſermone vtor, vt qui Græco ſermone vtens, eum corrumpit. κακῶς ἑλληνίζω, Strabo.

C. Φιλοβάρβαρος, Barbaros amans. Item, Barbariem amans, & ex conſequenti Oſor elegantiæ.

Βαρβαρόω, ῶ, Barbarum reddo, id eſt agreſtem & ferum, vel ferocē. Vel, Effero, Efferatū reddo. Exponitur etiā Barbarorū poteſtati ſubiicio. Paſſ. Βαρβαροῦμαι, Eur. Or. βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic & in Maccab.

ET Ἐκβαρβαρόω,ῶ,Idem.ſed vſitatius. Iſocr.in Euag. τὴν δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, ibidem, Effectus barbarus,Qui barbaros mores induit.

Βαρβαρίζω, Barbaris faueo, A barbarorum partibus ſto. Xenoph.Hell.5,pag.326. Primam autem hanc ſignific. pono quòd conueniat cum vſitatiſſima ſignif.multorum verborum huiuſmodi,νωμηδίζειν,λακωνίζειν,&c. ‖ Aliàs qui βαρβαρίζω eſt etiam Barbaros imitor, vnde βαρβαρίζειν à Theodorito in Eccleſ. hiſtorica Budæus poſitum ſuſpicatur & pro Minari barbarico more. Sæpius autem eſt Barbarorum mores imitor,vel cultum. Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur(& quidē frequentiſſimè)de iis qui barbaros in ſuo ſermone imitātur,eum videlicet corrūpentes. Hoc autē Barbarè loqui appellatur:ſed ego & hic ad imitationem reſpici puto.Strabo βαρβαρίζειν(ſicut & βαρβαροφωνεῖν) exponit κακῶς ἑλληνίζειν.Diſtinguūtur autem βαρβαρίζειν & σολοικίζειν à Plut. περὶ δυσωπίας.ſic & à Lucillio lib.2 Epigr. HINC

Βαρβαρισμός, Barbariſmus.quem quidam à ſolœciſmo diſtinxerunt,quidā autem confuderunt.vt docet Euſt. ſed ex iis quæ in Βαρβαρίζω attuli, diſtinguendum eſſe conſtat. ὁ μὲν βαρβαρισμὸς,inquit Euſtathius, ἁμαρτία ἐστι περὶ φορὰς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμὸς, περὶ σύνταξιν ἐννοίας ἀσύνθετον λόγον ἀποκαλοῦσα. ET Βαρβαριστὶ,Barbaros imitādo,Barbaricè,Barbarico more.Plu.De Al.for.

Βαρβαρικός,κὴ,κόν,Barbaricus.vt dicitur Ἑλληνικός.Xen.Hellen.5,λέγων & Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικά. Apud Ariſtot.βαρβαρικὰ ἔθνη,pro quo & βάρβαρα.Item vt τὸ βάρβαρον pro barbaris dicitur,ſic & τὸ βαρβαρικόν.Interdum βαρβαρικός,Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens.vt βαρβαρικὰ πάθη, Plut. in Conſol.ad Apoll. ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more,Barbarè.

ΒΑ'ΡΟΣ,

εος,τὸ,Pondus, Onus.Xenoph. Pæd.3,καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς στολῆς.Idem Pæd. 7, ἐπεὶ γὰρ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Apud Sophoclem,βάρος πλούτου,Pondus diuitiarum, pro abundātia. ‖ Βάρος Xen.metaph.Moleſtia:vbi ſcribit, χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Hanc autem metaphoram pulchrè declarat hic Ariſtot.locus Ethic.9,cap.11, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων.διὸ κἂν ἀπορήσειεν ἄν τις πότερον ὥσπερ βάρος μεταλαμβάνουσιν,&c. Sūt autē correlatiua hæc βάρους μεταδιδόναι & βάρους μεταλαμβάνειν. ‖ Βάρος alia etiā metaph.vt Pōdus apud Lat.Plut. Pericle,οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐγγενομένην ἡγεμονίαν ἐφάνη. Item βάρος, Grauitas, metaph. Plut.Demetrio 283,τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος καὶ ὥραν εἶχε.Paulo pōſt σεμνότητα βασιλικὴν eadē de re dicit.

C. Ἀβαρής,έος,ὁ καὶ ἡ, Nō oneroſus,Minimè grauis,Leuis. Ariſtoteles in 1 De cælo, τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος.Sic apud Lucianum, οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autem aliquis ab α priuatiuo & nomine βαρύς deduci,mutato υ in η. ſed Euſtathius repugnat, qui in hac terminatione ad βάρος dicit reſpici, vt in ἀηδής, ad ἦδος:in ἀγλευκής,ad γλεῦκος. ſic in ἐμβριθής,ad βρῖθος.

Ἀβαρής,per metaphoram, Non moleſtus, Non grauans.D.Paulus 2 ad Cor.cap.11, ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα,Omni in re me vobis minimè oneroſum ſeruaui.Sic & Latinè dicitur aliquis eſſe oneri alii.

Ἀβαρής,Stultus,per aliam metaphoram.ἀσύνετος,Heſ.

Βαρέω,ῶ,Grauo,Degrauo,Deprimo pondere. Luc. βαρεῖ γὰρ ταῦτα,τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et Βαρέομαι,οῦμαι,Grauor. vnde ὑπνοβεβαρημένος,In Epigr.Et Plat. Symp. βεβαρημένος ὕδατι,quod ex aliquo verſu ſumptum eſt. Apud Homerum autem βεβαρηότες οἴνῳ.Od.γ,pro βεβαρημένοι.Sic Od.τ,— βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Greg. βαρηθεὶς τὰς πέδας. Apud Herodianū βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι ſignificante Grauari (id eſt grauiter ferre) ſeu indignari cum accuſ. ἐβαρούντο τι αὐτῶν τὴν ἀρχήν εἰς. Quæ quanuis ita ſint, Lucianus tamen quendam Socratem τὸν ἀπὸ Μόσχου cuipiam vtenti verbo βαρεῖν,dixiſſe ait,οὐκ ἔστι τὸ βαρυνεῖν ἢ νενόμικας. Thucyd.itidem ſcholiaſtes βαρύνομαι dicendum eſſe tradit, non βαροῦμαι. Ex ipſo tamen Luciano βαρῆσαι modò protuli.

Βαρύλλιον,Ponduſculum,B.ex Syneſ.14.

Βαρύς,έος,ὁ,Ponderoſus, Grauis. Cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe. Et vt Gallicè dicitur *homme peſant*,cui opponitur agilis, ſic & βαρύς ſumi videtur à Plutarcho in Cor. ὑπό τι καμάτου βαρὺν ὄντα καὶ τραυμάτων. Apud Lucianum autem legitur in Tim. βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν. At βαρὺς ἀνὴρ apud Nicandr. exponitur Robuſtus in Alexiph.— ἐν ᾗ μούνῃ Φιδίας ἀχθεῖ βαρὺν καταιρέεται ἄνδρα. Cuius ſignificationis hanc eſſe puto rationem quòd robuſti ſoleant magis eſſe πάχιοι & βεβιηκότες. quam ad rem pondus requiritur.Huc autem referendam puto & βαρείαν χεῖρα apud Homerum : vt videlicet ita vocet robuſtam ſeu validam, aut τὴν βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio ſenſu, vt paulo pōſt dicetur. ‖ Βαρύς de ſono etiam dicitur. Xenophon Cyneg. τοῖς τόνοις τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem,ὀξεῖα & βαρεῖα συλλαβὴ opponuntur: ſicut & à Latinis acutus & grauis ſonus. Sed & in βαρὺ στενάζων eadem vox Latina retinetur, ſed mutata in aduerb. exponitur enim Grauiter ſuſpirans,Od.δ,-βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Scribitur autē & coniunctim βαρυστενάχω. Huc porro referenda ſunt βαρυηχὴς & βαρύβρομος & βαρύδουπος,& βαρύκτυπος,ac ſimilia. ‖ Βαρεῖαι χεῖρες apud eundem Homerum ſunt etiam manus violentæ,Il.α. ‖ Sed βαρεῖαν ἄτην poſſumus eadem metaphora ſeruata reddere Graue incommodum,vel Grauem noxam. ‖ Βαρύς etiam dicitur Grauis,id eſt Moleſtus,Odioſus. Vt Herodian. 7, εἰ μή τις οἰκεῖος καὶ τῆς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγένετο φοβερώτερος. Dicitur & de re: vt idem lib.2,οὐδέν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτῃ. HINC

Βαρέως,Grauiter.Sæpe pro Moleſtè, vt Latinè Grauiter. Xenophon Pæd.2,οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος. Idem alibi,ἔοικας βαρέως φέρειν τι,grauiter ferre & iniquo animo. Et βαρέως ἔχω cum πρὸς,vt ex Ariſtot.affertur Pol.5, c.10,βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν.

Βαρύτης,Grauitas. Βαρύτης ναρκώδης, Plutarchus De prud. animalium. Apud Hippocratem βαρύτητες & κόποι copulantur, qui ab iis νοῦσον φράζεσθαι ſcribit. ‖ Βαρύτης exponitur etiam Moroſitas. Quò pertinere videtur hic Iſocratis locus in Panathenaico, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας ἀλύπως καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Demoſthenes autem Thebanis ἀναλγησίαν & βαρύτητα tribuit in orat. Pro cor. ‖ Βαρύτης eſt etiam ſchema orationis apud Hermogenem, vt annotat Budæus. Quidam oneroſum ſermonem interpr.

Βαρύνω,Grauo,Premo. Hom.Od.ε,εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε τὰ οἱ πόρε Δῖα Καλυψώ. Et Il.τ,γυῖα βαρύνεται. Apud Athenæum 2,βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, Capitis grauedinem afferre.Sic βαρύνεσθαι τὴν κεφαλὴν. At βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα dicitur quæ eſt grauida. Redditur & Ingraueſcere:vt in βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, apud Galenum ad Glauconem. vbi tamē Grauari malim. At βαρύνεσθαι καμάτοις,Non malè Ingraueſcere, vt Cicero dixit corpus exercitationum defatigatione ingraueſcere,in lib.De ſenectute. Sed & quod Polybius dicit βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ſic dicitur vt Latini ingraueſcentem ætatem appellant ſenectutem. ‖ Βαρύνω,metaph.Moleſtia afficio.vt βαρύνειν τοὺς δικαστὰς,Xenophon. Βαρύνομαι autem Moleſtia afficior, ſeu dolore, vel potius Graui dolore afficior. Sic vtitur Thucydides initio lib. 8. Idem lib.2,ἐβαρύνοντο & χαλεπῶς ἔφερον copulat.Apud Xenophontem,τοῖς πρεσβευομένοις βαρυνόμενοι.Sic Plutarchus Numa, βαρυνόμενοι τῷ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem & cum accuſatiuo pro Grauiter fero, ſicut apud Latinos Grauor. Plutarchus, ὄχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος σωφρονικὸν. Sic in Camillo, βαρύνεσθαι τὴν πολιορκίαν. Et in Theſ. βαρύνεσθαι τὸν Θησέα. Poterit autem (vt opinor) & verbo Indignor reddi, accuſatiuo itidem alicubi iuncto, in ſoluta etiā orat. vt Indignari imperia apud Quintil.

Βαρύθω,pro βαρύνομαι, Grauor, Premor. Heſiodus Erg. — βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. Arg.2, καμάτῳ τι καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ,

ου,ἡ, Lapis quo probatur aurū,Lapis index,Lapis Heraclius,ſeu Lydius, quem coticulam appellant,inquit Plinius, libri 33, capite 8. Athenæus Dipnoſ. 13 ex Pindaro affert, ἐν δὲ δέδεικται χρυσὸν καθαρὰ βασάνῳ. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. ‖ Βάσανος, Probatio,

Exploratio,Inquiſitio,Examen. Syneſ.epiſt.44, τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μηνύοντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Philo De vita Moſ.lib.3, τὸ δ' ἦν ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας; Index certiſſimus. Iungitur autem & verbis correlatiuis διδόναι & λαμβάνειν.Xenoph.Pæd.7, τὸ δὲ πιστοὶ εἶναι, ἐν τῇ φθορᾷ τῶν διαπρῶν μάλα βάσανον ἔδοσαν,q.d.fidem certiſſimam fecerunt, probare volentibus,vel periculum facere: vt & βάσανον λαμβάνω τούτων apud Plutarch.Periculum facio. ‖Βάσανος peculiariter Inquiſitio quæ per tormenta fit, Quæſtio. Item Tormenta. Iſocr.ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν. Bud. αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Poſtulare ſeruos ad quæſtionem. Pro tormẽtis autẽ ſæpius plur. numero ponitur βάσανοι,vt quum Demoſthenes dicit(iiſdem verbis ſecus vtens quàm Iſocrat. in loco quem modò citaui) οὐδ' εἰδότες ἤδη ὅτι διὰ βασάνων ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο.Herodot.4,εἰ νῦν ἡμῖν καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι μαθεῖν.Sed βάσανοι generaliter de quibuſuis etiam cruciatibus dicitur. vnde βάσανοι Matth.4, etiam morbi appellantur, ſed ii demum qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehendere apud Lucianum videtur,vt paulo pòſt docebo.

Βασανίζω,Exploro,Probo,Examino,Periculum facio. Ariſtoph.Ranis,κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato,βασανίζειν τοῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eundem Platonem βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quaſi quodam examine ad iuſtitiam probatus, Ficino interpr. Tale ferè eſt apud Chryſoſt. De ſacerdotio,ἀκριβῶς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. ‖Βασανίζω, Torqueo ad eruẽdam veritatem, Quæſtionem habeo de aliquo. Plut. De garrul.βασανίζει καὶ στρεβλοῦ τὸν ἀλάστορα. Thucyd. lib.8, ληφθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελευσάντων εἶπεν. Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Affligari,(idem autem & de actiuo intelligendum) & quocunque modo vexari,apud Matth.& Marcum. Quinetiam à Matth. nauigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autẽ nouè ab eodem dicitur δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nouè,inquam, quia de ægrotis dici ſolitum, apertè oſtendit(meo iudicio) quod apud Lucianum legitur in Solœc. videlicet alicui dicenti puerum ſuum ægrotantem βασανίζεσθαι,Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου reſpõdiſſe, ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλόμενος ὁ βασανίζων; Cuius ioci hunc eſſe ſenſum exiſtimo,vt iſte ad veram huius verbi ſignificationem reſpiciens interroget, Quanam de re quæſtio habetur? Is qui de eo quæſtionem habet, cuius rei veritatem ab eo elicere conatur? Quaſi videlicet βασανίζεσθαι hoc ſignificet, non item illud quod alter eo ſignificare voluerat.

Βασανισμός,οῦ,ὁ,Exploratio,Quæſtio ſeu Tormenta. ET Βασανιστής,Explorator,Bud.ex Themiſtio. Eſt etiam Tortor,Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autẽ apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæſtionis habendæ moderatorẽ & arbitrum. Itẽ Βασανίστρια fœm.eadẽ ſignif. ET Βασανιστήριον,q.d.Exploratoriũ,Inſtrumentũ ad explorãdũ,vt βασανιστήριον χρυσοῦ eſt lapis Lydius. Themiſt.in orat.quæ βασανιστὴς inſcribitur, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελύρηται ἡμῖν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια. καὶ βασανισταί τινες ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι. Itẽ Βασανιστήριον,Locus in quo habetur quæſtio.Item generalius,Locus cruciatus.Citatur ex Syneſio.

Ἀβασάνιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,inquit Suid.Non examinatus,vel Nõ exercitus,& non probatus.Eraſmus pro adagio ponit ἀβασάνιστος ἄνθρωπος,Inexploratus homo,quem autorem ſequens neſcio. Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔρριπται. Heracl.Pont.in Alleg.

Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormẽtis nõ examinata, De qua quæſtio nõ eſt habita, Cuius veritas tormẽtis non eſt inquiſita. Antiphon,ὥστε σιωπώμενον καὶ ἀβασάνιστον αὐτὸ ἐᾶσαι ἐξελήλυθε.à βάσανος enim, quod quæſtionẽ & tormenta ſignificat,fit verbum βασανίζειν,Lat. Torquere, id eſt Tormẽtis admotis aliquem examinare,Torquere hominem ad extorquendam ab eo veritatem. Eius paſſiuum eſt Βασανίζεσθαι. Idem orator paulo antè, ἐκ μὲν γὰρ τῆς τῶν ἀνδραπόδων βασάνου ᾔδει ὅτι οὐχ οἷόν τ' ἦν αὐτῷ σωθῆναι ἐκ δὲ τοῦ μὴ βασανισθῆναι ἤλπιζε τὴν σωτηρίαν εἶναι.

Ἀβασάνιστος,Expers doloris,apud Ælian.in lib.De prouidẽtia,inquit Suid.à dolore videlicet qui ſẽtitur ἐν τῇ βασάνῳ,i.in quæſtione,in tormẽtis. Vlpian. Quæſtionẽ intelligere debemus & tormẽta & corporis dolorẽ ad eruendã veritatẽ. ‖Apud Heſ. exponitur etiã μὴ κολαζόμενος,i. Qui non punitur.Itẽ ἀχρώτως,hoc eſt,inuulnerabilis.Cuius ſignificationis exemplum deſidero.

Ἀβασανίστως,Inexploratè,Re non examinata, vel non diſcuſſa.Sine certa probatione, Abſq; examine,aut examinatione.Thuc.lib.1, οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων,καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ,ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. Vbi ſchol.quoq; annotat à lapide dicto βάσανος ductam eſſe metaph. Plut. πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημ. Τῶν δὲ μειζόνων ἀβασανίστως παραδέχονται τὴν πίστιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως,ὁ, Rex. Hom. Il. α, Δημοβόρος βασιλεὺς,ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Et Il.β,pulcherrimo epitheto inſignit(ſicut & alibi) dicẽs διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi ἀνὴρ addit:vt Il.ζ,– βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν:& Od.ω, – βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας: vtrobiq; ſimpliciter pro βασιλῆϊ. Apud eũ tamen βασιλεῖς & ἄνακτες dicuntur non ſolùm reges, ſed quilibet ἔνδοξοι καὶ βασιλικοὶ, vt inquit Euſt.Qui & à Soph.in Iocaſte quotquot ex Thebanis nobili genere nati erãt, χώρας ἄνακτας vocari ſcribit: ab Heſiodo autẽ βασιλέας iudices etiam appellari. Apud eundẽ Euſt.de huius vocis ſignif.plura vide. ‖Sciendũ eſt autẽ βασιλέα μέγαν à Græcis ſcriptoribus regem Perſarũ intelligi: (ſicut hodieq; Turcarũ imperator appellatur *le grand ſeigneur*. quod & Itali imitantur)item βασιλέα interdum ſimpliciter à Dem.& aliis eundẽ nũcupari. Cæterùm βασιλεὺς quidã à βάσις & λεὼς deduxerunt, vt qui ſit βάσις τοῦ λεὼ,quòd in eo velut fundata ſit populi ſalus. Alii βασιλεὺς quaſi ἀσυλεὺς dici putarunt, vt qui ſit inuiolabilis. Alias deductiones apud Etym.vide. ‖Βασιλεὺς, Ariſtot.Regulus,auis.

C.Ἀντιβασιλεὺς,έως,ὁ(Prorex)Qui regis locum obtinet.

C.Παμβασιλεὺς,Omniũ rex,Sũmus rex.Ariſtot. 1 Polit.3.

C.Φιλοβασιλεὺς,Regis amans. Plut.Apophth.Κρατερὸς μὲν γὰρ φιλοβασιλεὺς, Ἡφαιστίων δὲ, φιλαλέξανδρος.

Βασιλεύτερος, Qui regiã maieſtatẽ magis præ ſe fert quàm cæteri, Auguſtior.Item pro βασιλικώτερος, i. Regno dignior, vel aptior, vt Bud.interpr.Il.ι,καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστι. Iliad.ι,βασιλεύτερός εἰμι. Od. ο, Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένεος βασιλεύτερον ἄλλο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ET Βασιλεύτατος, Regno digniſſimus. Il.ι,σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

Βασίλειος,ου,ὁ καὶ ἡ,Regius, Regalis.Herod.lib.3,ἀνελθὼν εἰς τὸν βασίλειον θρόνον. Plut.καθίσας βασιλείοις δικασταῖς. Herod. lib.4,τὸ βασίλειον φέροντες πορφύραν. Et lib.1,μή τις ἐκεῖσε περικαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν. Et apud Athen. lib.3, σῦκα βασίλεια,quæ comp.voce συκοβασίλεια quoq; dicuntur. ET Βασιλήϊος,Ionica dialyſi,idẽ.vt apud Apoll.δόμος βασιλήϊος: apud Nonn.βασιλήϊος ἀνήρ.& in Epigr.βασιλήϊος αὐλή. VNDE Βασιληῒς,ίδος, ἡ, fœmin.gen.Regia,adiect. Iliad.γ,Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. Et Heſiod. Theog.ἔχε βασιληΐδα τιμήν. Et βασιληῒς ἀρχὴ apud Eurip.

Βασίλειον,ου,τὸ,Regia ſ.domus:vt in Græco quoque δῶμα ſubintelligi videtur.Xen.Pæd.7,τινὰς τῶν ἄλλων αὖ πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας λάβοι. Et in plurali apud eundem, ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται. & apud Platonem Axiocho,ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος, οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen.5,νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. ET Βασιλήϊον,Ionicè pro eodem.

Βασίλεια,ας,ἡ,Regina,ſeu(vt apud antiquos Euſt. vſurpatum fuiſſe tradit)Domina.Od η,Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι Κήδε'. VNDE Comp.Παμβασίλεια, Omnium regina,Summa regina. Ariſtoph.Nub.

Βασιλείδης,ου,ὁ,Regis filius.Suid.

Βασίνη pro βασίλεια Heſych.citat ex Soph.Iphigenia.

Βασιλικὸς,Regalis,Baſilicus Plauto. Iſocrat. Panath. τινὲς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Idem βασιλικὸν βίον στρατιωτικῶς ζῆν. Athenæus, βασιλικὴ ἐσθὴς, & βασιλικὸν συμπόσιον. Plutarchus Alex. τοῦ νικᾶν τοὺς πολεμίους τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idem, δουλικώτατον μὲν εἶναι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Sic etiam metaphoricè βασιλικὸς ἀστὴρ, Regia ſtella, βασιλικὸν κάρυον,Regia ſeu baſilica nux. quod genus Plinius etiam

Baſilicon & Perſicon vocat. βασιλικὴ ἄμπελος, ex qua vi- A
na baſilica apud eundem Plin. Necnon herbæ aliquæ huius nominis ſunt. βασιλικὸν enim à recentioribus appellatur ocymum: item genus ſatyrii quod palmam Chriſti vocant: & ἄμμι apud Hippocratem, vt multi volunt. βασιλικὸν autē ἄγριον dicitur à quibuſdam ἄκινος, vt habetur apud Dioſc. à Gorr. Eſt verò & emplaſtri nomen apud medicos quod aliàs τετραφάρμακον appellatur. Et Βασιλικὴ, ῆς, ἡ, Regia domus. Et Baſilica peculiari ſign. Domus ampla & ſpatioſa cauſarum cognitioni deſtinata, quòd principes eò ad ius dicendum venirent. Vnde Subbaſilicanos Plautus dixit qui ibi deambularent. Plut. Publ. εἰ μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοὰν, ἢ B
βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον. Idem in Galba, Παύλου βασιλική. Itē τὸ βασιλικὸν, Regia domus, vt citant ex Plat. v. l. Et Regia poteſtas, vt in iiſdem annotatur. Et Βασιλικῶς, Regiè, Regaliter. Iſocr. ad Phil. ἀλλὰ βασιλικῶς ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστατῆς.

Βασιλίνδα, Polluci lib. 9, cap. De conuiualibus ludis, ludi genus eſt in quo qui ſorte rex factus eſt, facienda imperat: cui verò ſeruum eſſe ſorte obuenit, imperata facit. C

Βασίλιννα, ας, ἡ, Regina, apud Menandrum.

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, ſubſtantiuè ſumptum, itidem reginā ſignificat, vt apud Athen. ἀπόδειξαι βασιλίδα: adiectiuè verò dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες apud Euſtath. αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σῦκον. Et βασιλίδες calceamenti genus quod Poll. à regibus Athenienſium geſtari ſolitum teſtatur.

Βασίλισσα, ας, ἡ, Regina. Plutarch. Apophth. ἡ τῶν Καρῶν βασίλισσα.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, Regulus. βασιλίσκοις ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρ- D
τιάταις χρῆσθαι προαιρεῖται. Citat Tur. ex Athen. ‖ Βασιλίσκος item dicitur ſtella in corde leonis: & auicula quædam; & ſerpens de quo Plin. l. 8, c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdū abſolutè ponitur, vt apud Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Apud Xen. βασιλεύω ἐν Πέρσαις. & apud Platonem ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι. pro quo Cicero, Si docti & ſapientes homines reſp. regere cœpiſſent. Apud Homerum verò cum dat. cōſtruitur, Il. β, v. 206, — ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ. E
Sed apud proſæ ſcriptores plerunque cum genitiuo. Plutar. Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἀρχὴν ὧν ἐβασίλευεν. Apud eundē βασιλεῦσαι τῆς Ῥώμης. Et apud Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἀπόδος εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Peculiari verò & raro vſu in ſacris literis ſignificat Regem creo. vt 1 Regū 8, Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. In paſſ. Βασιλεύομαι eſt Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio ſū. Plut. Alex. πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ. Syn. χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. Vnde Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti ſunt natura: vt F
vt Bud. interpr. apud Ariſtot. 3 Polit.

C. Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regem non habens, Sub rege nō viuens. vt apud Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non ſolent reges habere, ſed duntaxat præfectos & magiſtratus. Sic Θρᾷκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen. Formatur autem ἀβασίλευτος à βεβασίλευται tertia perſona ſing. præteriti verbi βασιλεύομαι. adeo vt Θρᾷκες ἀβασίλευτοι perinde ſit ac Θρᾷκες οἱ μὴ βασιλευόμενοι, id eſt Qui non regnantur: (ſi ita loqui liceat eo modo quo dicitur terra regnata.) propriè tamen ſonare deberet, μὴ βεβασιλευμένοι, Non regnati. Herodianus, ἔμειναν δὲ δύο G
ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manſerunt duos dies ſine rege. vel, In interregno.

Ἀβασιλεύτως, Aduerb. Sine rege, Sine regio imperio.

C. Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. ο, Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Heſiod. Erg. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

C. ΣΥΜβασιλεύω, Vnà regno, Simul regno.

Βασιλεία, ας, ἡ, Regnum, Regia poteſtas. Xen. Pæd. 8, οὐ τόδε τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν. Idem, κάλλιστη καὶ μεγίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐγένετο. H
Plato Epiſt. τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι. Et Βασιλήϊη reſolutione Ionica pro eodem. Herodot. οὐ μὲν οὐδὲ ἡ βασιληΐη ἐς Ἀλέξανδρον ἀπίκετο. Βασιλήϊη pro aula regia etiam poni, ſcribunt v. l.

C. Παμβασιλεία, ας, ἡ, Regia poteſtas pleniſſima aut ſumma, Merum ſeu ſummum imperium. αὐτοκράτεια, κράτος ἀνυπεύθυνον. Citatur ex Ariſtot. l. 3 Pol. c. 11. 12.

C. Φιλοβασίλειος, ου, ὁ, ἡ, Regiæ poteſtatis amans. φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, apud Plut.

Βασιλειάω, F. άσω, q. d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλείας ἀντιποιοῦμαι, Euſtath.

¶ Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam ſpeciem præfero. Appian. Mithr. αὐτόν τι τὸν Μιθριδάτην πάντων ἀπογινώσκοντα, βούλεσθαί τι δρῶντα καὶ βασιλιζόμενον, ἢ δι' ἀργίας ἀποθανεῖν, (vbi locus corruptus eſſe videtur) Exiſtimātes eum in extrema deſperatione quippiam experiri velle dignū rege potiꝰ quàm ignauè mori. Idem 3 Ciuil. bell. φασὶν ἀνελεῖν αὐτὸν βασιλιζόμενον οὐχ ἡγούμενον ἔτι, Non iā ducis munera ſed regis obeuntem, Non iam ducis aut imperatoris ſpeciem ſed regiam præ ſe ferentem. Hæc Budæus.

C. ΔΙΑβασιλίζομαι, Idem, niſi præpoſitio aliquid ſignificationi addere videatur. Euſtathio certè βασιλειᾶν & διαβασιλίζεσθαι idem ſunt.

ΒΑΣΤΑΖΩ, Porto, vt baiuli onera portantes. Ariſtot. De mundo, βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui baiuli Cic. Geruli, Gellio. Scribit tamen Suidas βαστάζειν Atticis non eſſe αἴρειν, ſed rem aliquam manu contrectando eius pondꝰ explorare. Miror autem ab eo in huius ſignificationis exemplum non afferri iſtum Homeri locum, Odyſſ. φ, v. 405, Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. Hic enim (vt opinor) ſignificat eum manibus verſauiſſe arcum, aut eius pondus videlicet aut aliud explorantē. At Euſtath. ἐβάστασε dictum eſſe tradit κοινότερον, aliud non addens. Suidas βαστάζω exponit etiā δοκιμάζω, (nō ſolùm in Βαστάζω, ſed & in Ἐβάστασε) quam ſignif. ab illo quem dixi explorationis modo ad alios tranſlatā exiſtimo. Vide Διαβαστάζω. ‖ Βαστάζειν pro Sepelire ex Sophocle affertur ſicut & συγκομίζειν hac in ſignif. ab eo poni ſcribit ſchol. Hinc Βάσταγμα, ατος, τὸ, Onꝰ quod portatur. Gall. *La portee.*

C. Ἀβάστακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, (q. d. Importabilis) Portatu impoſſibilis. vt ἀβάστακτον φορτίον. Et aduerb. Ἀβαστάκτως, Ita vt portari non poſſit. Heſych. Δυσβαστάκτως. At Δυσβάστακτος, Portatu difficilis. vt Matth. 23, φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. Et Δυσβαστάκτως (quo Heſych. exponit ἀβαστάκτως) Cum difficili portatione, Ita vt vix portari poſſis. Contr. huic Εὐβάστακτος.

C. ἈΝΑβαστάζω idem quod βαστάζω, vel Porto ſublatum in altum, ſeu Tollo in altum ad portandum. Luc. in Anarch. ἐσθ' ὅτε ἀναβαστάσας τὸν ἀντίπαλον.

C. Διαβαστάζω eandem habet ſignificationem quam modò τῷ βαστάζω ex Suida dedi, & ex Homero comprobaui. Affertur autem in v. l. hoc exemplum, διαβαστάσαντες τὸ ἐκπώματος βάρος.

ΒΑΥΝΟΣ, Fornax, Caminus, Euſtath. & Ariſtophanis ſchol. At Heſych. βαύνους exponit etiam χυτρόποδας. Hinc autem βάναυσος & κρίβανος (pro quo & κλίβανος) deduci, idem Euſtathius aliique nonnulli ſcripſerunt. Sed & hoc ipſum nomen βαῦνος aliūde deduci putat Etymol. videl. ab αὔω, ſignificante καίω, vt antea dictum eſt. Quidam autem Peloponnenſium vocabulum eſſe putarunt iſtud βαῦνος.

Βαύνη itidem Caminus apud Heſych. Item χονδριτεῖον.

¶ Βάναυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quaſi βαύναυσος) q. d. Qui caminū accēdit, [ad conficienda ſua opera] Qui igne ad conficienda ſua opera vtitur. Vel, Qui ad fornacem ſeu fornaci aſſidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, id eſt eorum operum quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, Siue Qui manibus ſibi victum quærit. Exponitur & Artifex illiberalis, vel ſordidus. Itē, Sedentarius artifex, ex Plauto: ſeu Sellularius, ex Liuio. Luc. De ſacrif. ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πηλέα τινά. Alibi autem coniungit βάναυσος & χειρῶναξ, & ἀποχειροβίωτος. Legitur & βάναυσος τεχνίτης. Dicitur autem & de re: vt βάναυσος τέχνη Ariſtot. Ars mechanica, Ars ſedētaria, vel Ars illiberalis & ſordida. Et βάναυσον ἔργον apud eundem, Pol. 8. Apud Luc. βίος βάναυσος. Et ſuperlat. Βαναυσότατος. vt apud

eundem. Ariſtot. Pol.1, βαναυσόταται δὲ ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα. ‖ Βάναυσος φιλότης ex Plat. Triuialis amicitia. ‖ Βάναυσος pro inepte magnifico, apud Ariſtot. Ethic.4, inquit Bud. ET Βαναύσως aduerb. vt βαναύσως βαφέντας citat Bud. ex Chryſ. in epiſt. ad Col.54. Quod eſſe ait q.d. παχυμερῶς. A

C. Βαναυσουργία, Opus quod ad caminum cõficitur, Opus mechanicum, ſeu eius qui quampiam artem mechanicam profitetur. Idem Polluci quod βαναυσία.

Βαναυσία, Ars quæ ad caminũ exercetur. Vel, Opus quod ad caminum conficitur, vel (generalius) ad ignem. B Exponitur & Ars illiberalis, &c. ſequẽdo analogiã ſign. poſitarũ in βάναυσος. B. interpr. ſordidam & turpem profeſſionem apud Plat. ‖ Βαναυσία, Inepta magnificentia, & aliquid prodigalitatis habens. Ariſtot. Eth.4, τῆς μεγαλοπρεπείας ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀκολασίην & βαναυσίην copulauit.

Βαναυσικὸς, Ad eos pertinens qui βάναυσοι appellãtur, vel ad eorum artem. Sed βαναυσικαὶ τέχναι X. Œc. eædem ſunt quæ & βάναυσοι. C Ariſtot. autem Pol.6, βαναυσικὸν μέρος, pars ea ciuium quæ artes illas exercet.

¶Κρίβανος, ſeu Κλίβανος, Clibanus, propriè in quo ordeum coquitur. dicitur enim quaſi κριθῆς βαῦνος. Quidam vt ἰπνὸν, furnum, (quo & Athen. modo exponit, lib.3) ita κρίβανον ſeu κλίβανον eſſe volunt qui Teſtus Catoni, Teſtum Plinio dicitur. Furnum certè non eſſe (quanuis Linacer apud Gal. ita reddiderit) oſtendit vel hic eiuſdẽ Gal. locus in lib. De antidotis, περὶ πάντων δ' ἄζυμός τε καὶ καλῶς ἐσκευασμένος ὁ ἄρτος ἔστω, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autẽ & D apud Athen. panis ἰπνίτης (q. & καμινίτης) ab eo diſtinguitur qui κλιβανίτης nomen habet. Sed & Plin. ac Colum. clibanum à furno diſtinguunt. Sunt qui μαγγανικὸν inſtrumentum eſſe putent eiuſmodi quale eſt quod Gall. tourtier dicimus: cuius & in Italia ad conficiendas quas tortas appellant magnus eſt vſus. Dioſcorides aliquid de eius forma ſcribit, vt in Κριβανοειδὴς videbis. Cæterùm quanuis longè vſitatius ſit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam quam attuli etymologiam, ex Euſtathio petitam. cui & Etymol. aſſentiri videtur. E Interim autem non ſum neſcius alios κρίβανον velle habere ρ ex linguæ Atticæ proprietate, pro λ quam habet ex linguæ communis vſu. Sed his repugnans Etymol. κλίβανον Doricum eſſe dicit.

Κριβανίτης, ſeu Κλιβανίτης, ET Κριβανωτὸς, Teſtuaceus, In teſtu coctus. vt κριβανίτης ἄρτος apud Athen. Ariſtoph. autem κριβανωτὸς pro eodem dixit.

Κριβανοειδὴς, ſeu Κλιβανοειδὴς, Clibani ſeu teſtu formam habens. Dioſc.1, πωμάσαι τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι. F

ΒΔΑΛΛΩ, Fut. βδαλῶ, Mulgeo, Sugo. Plato, ἀδαμονίζων βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Nic. in Alex. Ἠὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης. vbi obſerua vocem mediam. Ariſtot. autem paſſ. Βδάλλομαι, vt βόες βδάλλονται γάλα. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα. q.d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte implet. Ab Ariſtotele βδάλλειν de muliere etiam dici teſtatur Bud. HINC Βδάλσις apud Gal. De Sympt.4, Mulctus. item Suctus, quo vtitur Plin. ET Νεόβδαλτον G γάλα, Lac recenter mulctum. DE Βδέλλω autem vide in Βδέλλα.

¶Βδέλλα, Hirudo, Sanguiſuga. Theocr. Idyll.2, -τὸ μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur hæc vox & in Salom. parab. Cæterùm Etymol. à βδάλλω fieri ſcribit, mutato α in ε. At ſch. Theocr. βδέλλω eſſe dicit, ſignificans ἀμέλγω & ἐκπιέζω: vnde βδέλλα dicta ſit ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα: Atticè autẽ βδάλλω pro βδέλλω dici. Idẽ tamen ſchol. alibi τοῦ βδάλλω duntaxat mentionem facit. H

Βδέλλα eſt etiam Bdellium, Heſychio teſte. Sic & apud Arrianum, Dioſc. Galenũ. De bdellio autem conſule & Plinium.

ΒΔΕΩ, Flatũ ventris emitto. In v.l. exponitur etiã Pedo. quam ſignif. habere mihi non videtur in locis quos ex Ariſtoph. ſubiungam. Quin & Suid. in Βδέννυσθαι, pro me facere videtur. Ariſtoph. μὴ βδεῖν, μηδὲ χέζειν. Idem in Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accuſ. κἀλιβαντωτὸν γὰρ βδέω. ‖ Sũt qui βδεῖν accipi etiam pro Fœtere putent, ex conſequẽtia atque ita apud Gal. κατὰ τόπους lib.2, & Aetium l.8, c.27, σίλφης βδεούσης interpretentur, tanquam videlicet de tertio blattarum genere, quod & Plin. odoris tædio inuiſum eſſe teſtatur, l.29, c. vlt. circa finem.

Βδόλος, Flatus ventris. Exponitur & Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Etymol. poſtquam expoſuit πορδὴ, ſubiungit hunc locum adeſpotum, τὸν βδόλον οὐκ ἐῶν ἥπερ ῥὶς ὑποστῆναι δυνάται. De deriuatione autem huius vocis illi non aſſentior.

¶Βδέννυσθαι, apud Suid. Heſych. Βδέννυσθαι, Flatum ventris emittere, vt βδεῖν. Illi tamen exponunt ἐκκινοῦσθαι ſeu κινοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab hoc autem verbo fuerit fortaſſe Gall. bedaine.

¶Βδύλλω, idem quod βδέω. Hanc enim ſignif. quam Suid. omittit, Heſychius autem vltimo loco ponit, primam eſſe exiſtimo. Quod autẽ & pro Timeo atq; adeo Tremo, accipitur, in eo reſpici ad illos puto qui præ timore flatus ventris emittunt. quod exprimit & Luc. verbo compoſito vtens, ὑπέβδυλλε ὑπὸ τοῦ δέους τὸ πορδαλέος ὤν. At βδύλλειν cum accuſ. pro Timere apud Ariſtoph. Eq. legitur, καὶ γὰρ οἱ πλούσιοί σε δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς. Suidas exponit etiam ἀπειλεῖν, item μισεῖν. ET Ὑποβδύλλω, vide in loco Luciani modò citato. AT Heſych. Βδέλλων etiam habet, quod exponit, τρέμων, ἢ βδέων.

ΒΔΕΛΥΣΣΟΜΑΙ & Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Deteſtor. Ariſtoph. Pluto, cum accuſ. Ἤπου σε δεῖ τόν γ' ἄδικον ἐβδελύττετο. Exponitur etiam Formido. in qua ſignif. (vel potius pro Exhorreo) videtur accepiſſe idem comicus in hoc loco qui eſt in Nubibus, Εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι. Sed dici de ſumma formidine oſtendunt præcedentia: ideóque Exhorreo malim interpretari. Poteſt tamen (opinor) & pro Execror accipi. Greg. infinitiuo iunxit, περὶ φιλοσοφίας ſcribens, φαίνειν αὐτὴν βδελυσσόμεθα. In Apoc. cap.21 ἐβδελυγμένοις pro Execrabilibus. Affertur & vox actiua βδελύττω ex Can.9 Conc. Antiocheni. De propria autẽ huius verbi ſignif. quid ſentiam, dicam in Βδελυρός.

HINC Βδελυγμὸς ET Βδέλυγμα, Execratio, Abominatio. Item, Res execranda ſeu abominanda, Quod eſt execrabile ſeu abominandum. Luc. Euang.16, v.15, ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστι. Sed Etym. βδέλυγμα eſt etiã fœtor. quæ ſignif. τῷ βδελυγμὸς quoq; datur. ET Βδελυγμία, itidem Execratio, Abominatio. A Chryſoſtomo accipi puto pro execranda quadã fœditate ſeu turpitudine, vbi ſcribit, διηγούμενος τῆς ἐπιτεζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν. ‖ Xenoph. pro nauſea poſuit. nam & Pollux eum βδελυγμίαν appellaſſe ſcribit τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν, de hoc (vt opinor) loco intelligens, κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Heſych. Fœtorem quoque exponit. ET Βδελυγμίας apud Etymol. quod in v.l. exponitur Fœtidus. ET Βδελυκτὸς, Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit.1, βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς ἀτιμίας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, id eſt (Bud. interpr.) Abominabiles ob errorem cultus deorũ, abominabiliores propter vilitatẽ eorũ quæ ab ipſis colũtur & adorãtur. CONTR. Ἀβδέλυκτος apud Æſchyl.

¶Βδελυρὸς, Qui eſt frontis proſtitutæ, Proteruus, Flagitioſus, Impurus. Ariſtoph. in Ranis, Ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σύ. Et Nub. βδελυρὸς, ψευδῶν συκοφάντης. Dem. in Mid. τοῦτον ἀεὶ καὶ πανταχοῦ τοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de eo propriè dici qui perdita quadam impudentia præditus ſit, ex nullo loco apertius oſtendi poſſe exiſtimo quàm ex hoc Theophr. in Charact. vbi dicit eſſe eiuſmodi qui non dubitet retecta veſte vel ingenuis mulieribus verenda ſua oſtendere. Plutar. De lib. inſtit. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. ET Βδελυρῶς, Flagitioſè, Impurè. βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. ET Βδελυρία, Summa & perdita impudentia, Ingens proteruia. Plut. in Demetr. 285, de Stratocle adulatore perditiſſimo loquens, καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέ

ὠνος ἀπομιμεῖσθαι δοκῶν βωμολοχία καὶ βδελυρία τὴν πρὸς τὸν δῆμον ἀχάριαν. Itē Flagitioſa & impura vita. Æſchin. de eo vſus eſt qui ſtuprum in ſe admiſerat, in Timarchum, ἔστι δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχειν. Ibidē, οὕτω κακῶς καὶ αἰσχρῶς διακείμενος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης καὶ βδελυρίας ὥστε τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας. Ibidem, ἣν δ' ὑμῖν οὐκ ἀγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; i. Flagitioſa vita. Budæus βδελυρὸν, itemque βδελυρίαν dici etiam putauit de ſummè atque adeo perditè auaro ac ſordido: ſequutus (vt opinor) Etymologiſten, qui à βδέλλα nomen hoc deducens, exponit, ὁ ἀναιδὴς, ἢ παντα χόθεν βδέλλειν ἢ ἁρπάζειν βουλόμενος. (repono enim apud eum βδέλλειν pro θέλειν) verùm ego contrà à βδέω deduco, multo ſimpliciore & ſignificationi τοῦ βδελυρὸς accōmodatiorem hanc deductionē iudicans. Quinetiā quod idem Etymol. βδελύσσω à βδελύω, hoc autem à βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo diſſentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι à βδέω deriuo, ideóque propriè eſſe puto Auerſor ob fœtorem. Heſychius certè βδελύσσεσθαι exponit etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν.

-ΒΕΒΑΙΟΣ, ου, ὁ, & ἡ, Stabilis, Firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Iſocr. & Xen. Firma pax. Ex Plut. Fabio, βέβαιος εὐτυχία. Ex Thuc. βέβαιος χάρις. Rurſum apud Plut. δόξα βέβαιος, certa & firma perſuaſio. Sic Thuc. εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθέστηξεν ὧν ἂν δόξῃ πέρι. Et apud eundem, l. 2, μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam & certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Ariſtoph. qui Ennio Amicus certus. Id eſt, certæ vel firmæ fidei: vt rurſus apud Thuc. l. 5, οὐ βεβαίους φάσκων εἶναι Λακεδαιμονίους, interpr. Nō firmæ fidei. At βεβαίους τὰς πύλας apud eūdē 143 exponūt Tutas portas. ‖ Βέβαιον, Securitas. vt Plato in ep. ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, Securitatē præſtet, Fidē ſuā firmet: Aut Fiduciam afferat. ‖ Βέβαιον paſſ. ſignif. Certūm & cōpertum, & de quo fiduciam habemus. Sed & βέβαιος de perſona dictum, Is de quo fiducia concipitur, Is de quo nobis aliquid certò perſuademus. vnde βέβαιος εἰμὶ τοῦτο ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturū me eſſe. Thuc. 3, καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦμεν μηδὲν νεωτεριεῖν. quaſi quis dicat, Nobis eſſent certiores nihil rerum nouarum moliturі eſſe. id eſt Certiorē ſpē de iis conciperemus, fore vt &c. Alii, Maiore ſecuritate conſideremus. Ego autem illas expoſitiones attuli ad facilius declarandū paſſiuū huius vocis vſum, quē certè non minus durum exiſtimo quàm eſſet Latinè vſus vocabuli Cert⁹ de perſona dictū, pro eo videlicet cui certò creditur. Sic Gall. *aſſeuré* vtroque modo accipitur. Cæterùm à βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etymol. Sed inter deriuata à βαίνω prætermiſſum, hîc ponendum cenſui, præfixa tamen noſtra lineola.

Βεβαιότερος, compar. Stabilior, Firmior. βεβαιότατος ſuperl. Firmiſſimus. ET aduerb. βεβαίως, Firmè. vnde βεβαίως ἔχειν dicitur à Plat. De leg. quod firmum eſt. Et compar. βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius. Sed βεβαίως exponitur etiam Certò, Exploratò.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Ariſtot. Ethic. 1, c. 10, περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης ὡς περὶ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thucyd. videtur poni pro ἀσφάλεια, pag. 143. In v. l. βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibidē βεβαιότης exponitur etiam Conſtantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, Stabilio, Firmo, Firmū reddo, Tutū reddo. Itē Cōfirmo. Thuc. l. 6, τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodian. τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. Ariſtid. Pan. οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, id eſt Ratam faciūt. Bud. Et vt βεβαία εἰρήνη, ſic & βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην dicitur. Herod. 4, καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, id eſt Sancire, Polit. interpr. Sic autem & νόμους βεβαιῶσαι, Bud. apud Demoſth. in Ariſtog. 13, Sancire leges interpr. Idem apud Polyb. in 3. βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promiſſa præſtare. ‖ Βεβαιῶσαι pro eo quod iuriſconſ. dicunt Præſtare vt habere liceat ei cui ſtipulatione & ſponſione euictionis cautum eſt. Vide B. 745. Idem p. 746, βεβαιοῦμαι, Pro Fidē facio, Pro comperto habeo, Affirmo, Confirmo, & Platone & Pauſ. affert.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Apud Thucyd. exponitur Firmamentum lib. 1, τὸ γὰρ βραχύ τι τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne veſtræ autoritatis firmamentum. In iure autem βεβαιώσεως δίκη actio ob euictionem, vt ſcribit Bud. 746. Vide & Pollucem de hac lib. 8. item Heſychium & Suidam: ſed apud hunc pro ὁμολογούμενοι reponunt quidam ὠνησάμενοι, ſicut & apud illum ὠνησαμένων pro ὁμολογουμένων.

Βεβαιωτὴς, Confirmator, Sancitor. Plut. Camillo refert à Numa inſtitutos fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν αἱ σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάπτουσι. ET Βεβαιωτικὸς, Cōfirmatiu⁹. vt βεβαιωτικὰ ἐπιρρήματα, qualia ſunt δῆτα, δῆτουθεν, δηλαδὴ, &c. Euſtath.

C. Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſtabilis, Inconſtans, ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητος, Suidas. Id eſt Inſtabilis & facilè mutabilis. Plut. De ſuperſt. ἢ λέγει ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος. Exponitur etiam ὁ μὴ πάγιος, id eſt, minimè firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priuatiuo & βέβαιος.

Ἀβέβαιος de re vſurpatur vtplurimum. Plutarchus, χάριν ἔδοξεν οὐ μόνον ἐφήμερον καὶ ἀψίκορον καὶ ἀβέβαιον οὖσαν ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν. Aliquando & de perſona. ſic apud Athenæum vtitur Ariſtoteles, ex oculorum differentiis morum oſtendens differentias; εἶναι δὲ τινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς καὶ τοὺς μὲν ἀναιδεῖς εἶναι, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς.

Ἀβεβαίως, Aduerb. Inconſtanter.

C. ΔΙΑβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo, Bud. ex Phal. Ex Plut. autem in Fab. affertur διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων.

C. ἘΜβεβαιόω, ῶ, Conſtabilio, Confirmo. vt ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, Plut. Lyc. ET ἘΚβεβαιόω pro eodem in v. l. ſi mendo caret.

C. ἘΠΙβεβαιόω, ῶ, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Cōfirmationem addo. q. d. Pòſt confirmo.

C. ΚΑΤΑβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo. Bud. ex Plut.

-ΒΗΛΟΣ, Limē dom⁹. Il. α, ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A diuino ſeu cæleſti limine, i. limine domus cæleſtis. Imperitè autē interpr. hîc βηλὸν expoſuerūt Cælū: qui error & in v. l. ſeruatus fuit. HINC Βέβηλος τόπος, Quē (q. d. cui⁹ limē) ingredi cuilibet fas eſt, ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι. AT Ἀβέβηλος cōtrà ὁ ἄβατος ἢ ἱερὸς, Euſt. Sed dicūtur ambo nō ſolùm de re ſed & de perſona. Et ex conſequenti redditur Βέβηλος Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Muſæus apud Iuſtinum Martyrem, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. (ita enim rectius quàm βέβηλοι) eodē ſenſu quo Virg. — procul ô procul eſte profani. Et apud Callim. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. At Ἀβέβηλος Non profanus, vti dixi: & interdum etiam ſacroſanctus. vt ἀβέβηλα χωρία. Plut. de ſuperſt. ἐστ δούλῳ φθέγξιμος βωμὸς, ἐστὶ ἀσυλεῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Nō vulganda dicta. Suid. ET Βεβηλόω, ῶ, Profano, Cōtamino. μιαίνω, Heſych. & Suid. Quòd autem à βαίνω deriuatum putetur βηλὸς, noſtrā illi lineolam præfixi.

ΒΗΞ, χὸς, ἡ, Tuſſis. In prouerb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Fœm. gen. frequenter ponitur, vt & Dioſcor. βῆχα χρονίαν dicit lib. 1. Thucyd. autem maſcul. etiam gen. lib. 2, καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. Ex Gal. affertur plur. διὰ βηχῶν. HINC Βηχικὸς, Ad tuſſim pertinēs, Tuſſicularis. vt βηχικὰ φάρμακα Cælius Aurelian⁹ Medicamēta tuſſicularia vocat. Dicitur autem & βηχικὰ ſine adiect. à Dioſc. Inuenitur & βηχικαὶ δυνάμεις. Sed & βηχικαὶ apud Dioſcor. vbi de ladano loquitur, ſubaudito nomine antidoti, vt putat Budæus. ET Βήχιον, herba Tuſſilago dicta, & Tuſſicularis eidem Cælio Aureliano. Item Heſychio eſt νόσος ἐν φάρυγγι.

Βήσσω, Tuſſio. Xenoph. Pæd. 2, ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, προσποιούμενος βήττειν οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἠδυνάμην κατέχειν τὸν γέλωτα. ET Ἀναβήσσω, Extuſſio, Tuſſiēdo expuo ſeu excreo: vel ſimpliciter, Expuo, Excreo. vt apud Galenum ἀναβήττων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος. Itē Ἀναβήσσομαι, paſſ. apud eundē, ἀποφήναντο αἷμα μηδέποτε ἐκ θώρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήττεσθαι, id eſt (ait Budæus) Reiici, Expui, Excreari, Extuſſiri, Retuſſiri, hoc eſt, Per os ſumptū, per pulmonē reiici. ET Ἐκβήσσω, quod B. apud Gal. interpr. Extuſſio.

ΒΙ´Α, Vis, Virtus, Robur. Hom. Il. η & λ, item Od. ξ, Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Idem alibi, βίην & κάρτος copulat. Sed & βίη Ἡρακλῆος periphraſticè pro Ἡρακλῆς, itidémque Πριάμοιο βίη & Πατρόκλοιο βίη apud hunc poetam, ſicut & apud alios alia huiuſmodi habemus. Rara eſt autem hæc ſignificatio in proſa: imò verò non temerè eius exemplum reperiri poſſe exiſtimo. Videtur tamen Xen. hoc vocabulo in bonam partem vſus eſſe Hellen. 6, p. 350. ſed hunc ſcriptorem ποιητικώτερα quædam vſurpare, aliàs admonui. Sciendum eſt autem ab Æſchylo in Prom. vincto κράτος & βίαν nominari Iouis ſatellites. Meminit & Callimach. hymno in Iouem, Σή τε βίη, τό τε κάρτος ὃ καὶ πέλας εἴσαο δίφρου. Vtriuſque autem & ab Heſiodo (ſi bene recordor) fit mẽtio. At in illo Soph. Aiace, Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν, ſchol. exponit ἐξουσία, vt ſenſus ſit, μὴ ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι οὕτω τὴν ἐξουσίαν, παραβῇς τὸ δίκαιον. A B

Βία, Vis, id eſt violentia. Item, Violentus impetus. Heſ. Ergois, Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Hom. Il. α, — τὴν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Et Od. ο, Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Et Il. ο, Ἢ ἔτι μὲν μέμαωτες καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες Ἢ ἔπει, ἢ ἐ βίῃ. q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι. ita enim (vt opinor) loquutus fuiſſet ſolutæ orationis ſcriptor. Sciendum eſt autem βίαν hoc poſterius ſignificatum frequenter in illâ quoque habere. Demoſth. ἐπὶ πολὺ προῆλθε τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. Sic autem & Herodianus βίαν & ὠμότητα copulauit. Polybius autem βίαν & θυμὸν, ſcribens, ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπλεγμένος, In violentia & iracundiæ furore educatus, eodem Bud. interpr. Dicitur autem & βίᾳ & πρὸς βίαν, pro Per vim. Thuc. 3, οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν βίᾳ κατείχοντο. At πρὸς βίαν vide paulo pòſt. Tribuitur porro βία & rebus inanimatis: vt quum βίαν πνεύματος dicit Syneſius. Sic Ariſtides, ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βία. ‖ Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. 1, Nobis inuitis. Sic βίᾳ Θηβαίων. Iſocr. in Helene, Ἀδράστῳ δὲ τοῖς ὑπὸ τὴν Καδμείαν τελευτήσασι βίᾳ Θηβαίων θάψαι παρέδωκε. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Inuita multitudine, apud Demoſth. βίᾳ θεῶν, Diis inuitis, Eurip. Et πρὸς βίαν ἐπίνομεν, pro Inuitè bibebamus, vel Coacti bibebamus, ſeu Cogebamur bibere, (q. d. per vim) ex Ariſtoph. affertur. Et tamen πρὸς βίαν χωροῦσι apud eundem in Veſpis eſt Prehendunt per vim, & impreſſionem in eũ facientes. C D E

Βίαι, Iniuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiũnt. Od. Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεται ἐλθών. Et Odyſſ. π, — βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

C. Βιημάχος, Vi & robore [non arte] pugnans. Epigr.

C. Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde robuſtus, Ex α augente, & βία. i. Robur, pro πολύβιος. i. πολυδύναμος. & ita nonnulli in loco Homeri qui infrà citabitur, exponebant ἀβίων, vt Euſtath. docet. Quòd ſi α ſit priuatiuum, ἄβιος ſignificabit Inualidum, Minimè robuſtum, Imbellem, ἀπόλεμον. ‖ Aut ἄβιος, Non violentus, Violentia non vtens: vt βία ſignificet violentiam, ſitque ἄβιος, οὐ βίαιος. vnde colligatur & hæc expoſitio, οὐκ ἄδικος: vtranque habent Heſychius & autor Etymologici. Quòd ſiquis cum Euſtathio explicet οἳ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim non norunt, tunc paſſiuè accipiat βία, de vi quæ infertur: vt ſit, Quibus vis non infertur, vel, Qui per vim & coacti nihil agunt. nam alioqui non conueniret quod ſubiungit, ἐλεύθεροι γάρ. id eſt, Liberi enim. Apud autorẽ Etymologici in voce γαλακτοφάγος, inter alias declarationes eſt hæc, vt ἀβίων capiatur pro μὴ βιαζομένων. quod itidem paſſ. intelligendum puto, vt perinde ſit ac τῶν βίαν οὐκ εἰδότων: potius quàm actiuè, pro οὐ βιαίων. G

C. Ἀντίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀντίος quod fuit antè expoſitum. Aduerſus, Contrarius, Aduerſarius. Il. α & ε, ἀντιβίοισιν ἔπεσσι μάχεσθαι, Pugnare verbis inter ſe aduerſantibus. Il. γ, — ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Eſt autem ἀντίβιος quaſi ἐναντίαν βίαν ἔχων. ſecundum Etymol. autem, ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ. id eſt δυνάμει. itidem verò Euſtath. ἀντίβια ἔπη exponit ἐναντιοδύναμα. H

Ἀντίβιον & Ἀντιβίην, & Ἀντίβια aduerbia, Cõtrà, E contrario, Ex oppoſito. Item Ex aduerſo, E regione, Coràm, In cõſpectu. quia qui aduerſatur alii, ſtat ex aduerſo eius in altera parte. Habetur apud Homerum hic verſus, Il. γ. itẽ Il. η, bis, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Apud eundem Il. φ, — καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην. A

C. Ὑπερβίη, ης, ἡ, Modum excedens vis, Iniuria. ἀδικία. Suid.

C. Ὑπέρβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi ſuperior, Violentus. vt Il. σ, θυμὸς ὑπέρβιος. Od. α, Μητέρα ἐμὴν μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Heſ. Erg. β, — ὑπέρβιον ἄλγος ἀείσας. Idem Theog. — Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας. ET Ὑπέρβιον aduerb. ſumptũ pro ὑπὲρ δύναμιν, Vltra vires, Per vim. ὑπερβίως, Suid. Il. ρ, — οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. Od. π, Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἔπι φειδώ. B

C. Αἰνοβίας, ου, ὁ, Immani robore & vi præditus. πολεμικός, Suidæ, qui ex Simonide epigr. citat τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα.

Βίαιος, ου, ὁ, (& interdum etiam ἡ) Violentus, Iniurius. vt ἔργα βίαια, quod ex Hom. Od. affertur. Apud Plat. De legi. τὰ βίαια quæ vi aguntur. Apud Thucyd. aliquoties βίαιόν τι πάσχειν dicuntur quibus vis aliqua & iniuria infertur, ſiue, Qui aliqua afficiuntur iniuria. Plurali etiã numero dicitur βίαια πάσχειν, vt Plut. Pericle, Αἰγινῆται δὲ κακοῦσθαι δοκοῦντες, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βίαιόν τι πάσχειν reſpondet atq; adeo præcedit βιαίως τι ποιεῖν, (vnde apud Luc. βίαιον μηδὲν ποιεῖν) pro quo Xenoph. βιαιότερόν τι dixit Hell. 2, ὅσοι μὲν γὰρ ἐπεπόνθεσάν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο. niſi βιαιότερον extenuantis eſſe quis velit. Hinc autem & βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Luc in Herm. καὶ ὀλίσθοις δίκην ἔφυγον βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis reb. vt βίαιος πολιτεία, Plut. De leg. βιαία δίκη, Syneſ. Violentũ ſupplicium. Et βιαία χεὶρ apud eundem. Et βίαια πνεύματα dixit Philo. In illis autem ſicut & in ſeq. exemplis obſerua & βίαιος & βιαία fœm. gen. Apud rhetores autem βίαιος ὅρος, & βίαιον ſchema quoddam rhetorum, vide Hermog. apud Bud. p. 223. Sciendum eſt porro βίαιον de perſona etiam dici: vt Thuc. 1, καὶ [ὅτι] οὐδὲ βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσί. Et in eodẽ, ἤδη δὲ καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ. Et lib. 3, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Vbi redditur etiam Vehementiſſimus, Acerrimus: à ſchol. autem exponitur ἰσχυρός. quem tamen ἰσχυρότατος ſcripſiſſe credibilius eſt. ‖ Βίαιος, Coactus. vt βίαιοι φωναὶ apud Gregor. exponitur Coactæ voces. Sed & βίαιος φυγὴ pro Effuſa fuga ex Thucyd. affertur. C D E

¶ Βιάω, ῶ, Fut. ήσω. Et Βιάομαι, ῶμαι, Vim affero, Vrgeo, vel Violenter vrgeo, Opprimo. Il. κ, v. 172, Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς. Idem eodem lib. v. 145, itidémque Il. π, v. 22, Μὴ νεμέσα. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. vbi βεβίηκεν exponitur Impulit. item Inuaſit: at ego malim Oppreſſit. nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco verbum Vrgere magis conuenire arbitror. Admonet autem Euſtathius thema τοῦ βεβίηκε eſſe βιῶ, cuius deriuatiuum ſit βιάζω. Voce autem paſſ. vtitur Od. λ, Οἳ κεῖνον βιόωνται: & Od. ψ, — βιόωντό τε παῖδα. At de illa conſtruct. Il. φ, — πτωχοὶ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, lege Euſtathium. Ex Heſiodo autem affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio. Heſiodus, οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβιήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα, quod exponitur, Nihil ab ea per vim ademit, Bud. ex Herodoto etiam citat βιάομαι

Βιάζω, idem quod βιάω, & ab eo deriuatum: Od. μ, v. 297, Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. Et paſſ. voce ac ſignif. Il. ο & π, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. βιάζετο γὰρ βελέεσσι. id eſt Opprimebatur. Sic Il. λ — Τρώεσσι βιαζόμενον βελέεσσι. Vtuntur autem hoc paſſiuo & ſolutæ orat. ſcriptores, licet βιάζω (vt opinor) non vſurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι ſignif. paſſ. Cui vis affertur, vel Qui cogitur [aliquid facere.] Thuc. 1, ἀδικούμενοι δὲ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. Ibidẽ, βιαζόμενοι ὑπὸ ἄλλων ἀεὶ πλειόνων. Et Plutar. Othone, βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro cogi autem cum infinit. Dem. ὅπως μὴ βιασθῇ τε ἁμαρτεῖν.

Βιάζομαι tamen act. ſignif. frequentius eſt apud proſæ ſcriptores quàm in paſſiua. quod nonnullis tantùm modis redditur, ſed interdum etiam Violo. Item Eluctor. Item Exprimo (vt Cic. dixit Expreſſit hoc neceſſitas) aliiſq; nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, Quibus poteſtas eſt vim afferendi [, vel, Vim faciendi] non eſt quòd iudicia morentur. Plato De rep. 1, βιά-

σαθῆναι τῷ λόγῳ. Apud eundem, βιαζόμενος ἢ κλέπτων exponitur Vi aut Clàm agens. Cum accuſ. autem iungitur, interdum perſonæ, interdum rei, ſed diuerſa ſignif. Nã βιάζομαί σε eſt Vim affero, Vi adigo, Cogo, &c. qua in ſignif. oppoſitum ei πείθω paſſim legitur. (ſicut apud Lat. Vi & Precario opponuntur) Xen. Pæd. 6, βιάζεσθαι μὲν μὴ βιαίως μεμάθηκα, πείθειν δέ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plutar. Amat. narrat. ἐπειδὴ πείθειν ἀδύνατος ἦν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. Demoſth. autem dicit δύναμιν καὶ πλοῦτον, μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πεφυκέναι. At βιάζομαι τοῦτο eſt Vi efficio, Peruinco, vel Vi efficere conor. Demoſth. μηδὲν οὖν φιλονείκει Αἰσχίνη, μηδὲ βιάζου τοῦτο μηδέν. Thuc. βιαζόμενοι τὴν ἀπόβασιν, Vi in terram deſcendentes, B. Tale eſt apud eundem Thucyd. βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν. Et βιησάμενοι λαῖτμα apud Apoll. Rhod. Fluctum eluctati. Ita enim malo quàm vt in v.l. Fluctui vim inferentes. Alioqui fateor & cum accuſ. rei eodem ſenſu iungi ſæpe quo & cum accuſ. perſonæ. (conſiderandum eſt enim interdũ eandem eſſe vtriuſque rationem) Thuc. lib. 1, ἡμῶν δὲ ἀγρὸν ἦν βιάσασθαι τὴν τούτων μετεώτητα. Idem 8, τοὺς νόμους βιασάμενος. vbi βιάζομαι exponere poſſumus Vim infero, vel Violo. Habet autẽ βιάζομαι & aliam conſtruct. vt βιάζομαι εἴσω, quod exponitur Vi perrumpo intró. (Sic autem & apud Thuc. cum accuſ. lib. 7, pro Perrumpo, βιασάμενοι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Quum perrupiſſent [obſtantes] Athenienſium naues. Schol. autem exponit νικήσαντες. At βιάσασθαι τὴν φυλακὴν à Bud. exponitur non Perrumpere, ſed Sũmouere) Reperitur & cũ πρός, vt apud Luc. De luctu, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον (quem locum Eraſm. perperam interpr.) Id eſt, corpus ad graueolẽtiam prorumpens, vel magna vi contendens. (Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo curſu ex Thucyd. affertur. quæ etiã conſtructio obſeruãda eſt) At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόφον, in v.l. falsò citatum, de quo vide paulo póſt. Item cum præpoſ. εἰς, in Euang. Luc. c. 16, v. 16, ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adiungere huic verbo neceſſe eſt. Sed & cum διά, apud Thuc. rurſus l. 7, οὗτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Quum vi pertranſiſſent. (at de βιάσασθαι τὴν φυλακὴν modo dictum fuit) Quibus locis addo, non propter conſtructionis ſed propter ſignificationis ſimilitudinem, hũc eiuſdem ſcriptoris, lib. 3, καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη, ἢν δύνωνται βιάσασθαι, pro Exitũ per vim moliri. ‖ Βιάζομαι, Cogo. (vt autem βιάζομαι, à βία fit & hanc & alteram habente ſignif. ita fit à Gallico nomine *force* (quod eſt βία) verbum *forcer*, vtraque & ipſum ſignif. habens: hanc quidem in communi vſu, illam autem in certis quibuſdam loquendi generibus) cum infinit. Luc. pag. 37, ὑμεῖς δὲ ἢν ἀποκρημνισθέντες καταστᾶν βιάζησθε μεμάτην πονήσετε. Idem alibi, βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, εἰ δὲ βιασθείη προσελθεῖν. Interdum omittitur infinit. vt Luc. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic & βιάζεσθαι paſſ. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, ſuprà. ‖ Βιάζομαι, Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infinit. vt Thuc. 7, καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀποτετειχισμένον. (at in v.l. perperam omiſſo infinit. βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, ex Vallæ interpr. Vi peruadunt ad tumulum) Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plutar. in Numa. Demoſth. καὶ τις μηδὲν προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους εἶναι παρὰ πάντας τοὺς νόμους, id eſt (inquit Bud.) Externos ciuitate donare contendit & nititur. ‖ Βιάζομαι, Stupro, Stuprũ infero. (pro quo & Latini peculiari ſignif. dicunt vim inferre: ſicut & Galli ſuum illud *forcer*) Plut. Amat. narr. οἱ δὲ, καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται. ‖ Βιάζομαι, pro διὰ τῆς βίας contẽdo (quod eſt ſchema rhetoricum) vide apud Bud. p. 223.

Βιάζομαι quanuis τῷ πείθειν opponatur, (vt paulo antè docui) dixit tamen Lucianus, noue quidem, ſed eleganter tamen, πειθοῖ βιάσασθαι, in Herc. καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certè perinde eſſe crediderim ac ſiquis dicat Violenta quadam ſuadela pleraque effeciſſe. Budæus tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari peruincereque ſolitum. Eraſmus verò ſic, Perſuadẽdo pleraque ſibi ſubegiſſe. At mihi nec interpretatio Græcæ formulæ energiam pariter & elegantiam multo melius reddere videtur.

Βιασμός, οῦ, ὁ, Violatio, Vis adhibita ſeu illata. Citatur ex Dioſcor. lib. 3. cap. 108, οἱ λεγόμενοι βιασμοί, vbi Ruell. Affectus quæ violẽtiæ dicũtur. Barbarus, Lymphationes.

Βιαστής, οῦ, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. v.l. VNDE Βιαστικός, οῦ, ὁ, Qui vim afferre poteſt. βιαστικὸς νόμος, Lex quæ cogit, ex Plat.

C. Ἀβίαστος, ου, ὁ & ἡ, Non factus violentè, ſeu per violentiã, Non violẽtus, Abſque violentia. Itẽ, Non coactus. Damaſcenus, διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, ſed ſpontaneus, ex α priuatiuo, & βιαστός, quod à βεβίασται formatur tertia præteriti perſona verbi βιάζομαι.

Ἀβίαστος, Inexpugnabilis, Ineluctabilis, Robuſtus. Bud. in Lex.

Ἀβιάστως, Aduerb. Sine violẽtia, Non violentè, Nõ coactè.

C. ΑΝΤΙβιάζομαι, Reluctor vim adhibens, Obſiſto vi. Philo de mundo, διὸ κἂν ἀφαμένος δᾳδὰ πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάζεται, Nihilo ſecius flamma reluctans ſurſum illico reſilit. Non fit autẽ ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, ſed ex βιάζομαι præfixa præpoſitione ἀντί.

C. ΑΠΟβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plutarch. in Coriol. ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἀσθένεια πολλοῖς ἀποβιάζεται καὶ πιθανοῖς μάρτυσι. Citatur autem ex Xenophonte, ἀποβιάζομαι ταῖς ἐπιθυμίαις. Paſſiuè verò etiam capitur apud Plutarch. De primo frig. ὥστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ καὶ συνθλιβόμενον. Vbi Turneb. Vt aqua contracta in ſe atque compreſſa naues elidat.

Ἀποβιάζομαι (inquit Bud.) Enitor vt mulier in partu. Ariſtot. De hiſt. anim. 7, δυστοκοῦσι δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μεταξὺ ἀποπνίξωσιν, ἀποβιαζόμεναι τῷ πνεύματι.

C. ΔΙΑβιάζω, F. άσω, Per vim cogo. Vi adigo. Vnde διαβιασάμενος apud Varin. id eſt παραναγκασθείς.

C. ΕΙΣβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio, Demoſth. κατὰ τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter ſe cogunt adoptari. Hæc B. Item, Vi ingredior, B. q.d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo. Baſil. εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plutarch. Numa, εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους.

C. ἘΚβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex vno loco ſeu ſtatu in alium. Plutarch. Symp. 4, αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν ὁδοῦ ἡμᾶς ἐκβιάζουσι, Exturbant nos & deiiciunt à recta [via] ad ſanitatem. Idẽm, ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Paſſiua voce in actiua tamen ſignificatione capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. libr. 3, ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυρικοί, Imminentibus à tergo Illyricianis, vt Polit. vertit. Idem 2, ἵν' οὖν αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι, Itaque velut ad obſequium impulſuri. Sic Plutarch. De Socr. dæm. εἰ γὰρ δεῖ ἂν ἐκβιάζεται καὶ πειναν ἢ πρὸς ἔργον ἢ ποτὸν ἀντιβαίνει τῷ λογισμῷ. Budæo eſt etiam Exprimo, Extorqueo,

c. 2. Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla poteſt, Inuiolabilis. Plutarch. Ἔσται δυνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην ἀνίκητον καὶ ἀνεκβίαστον καὶ περιγενητικὴν ἁπάντων ἡ εἱμαρμένη δύναμιν ἀπόλλυσιν. Id eſt (Turneb. interpr.) Multa profectò numerabũtur in iis quæ fieri poſſunt, quæ non inſuperabili, non omniũ victori domitorique fato obnoxia erunt, vel fati ius omne ſubuertit. VNDE Ἀνεκβιάστως abuerb. Inuiolabiliter.

c. 2. Δυσεκβίαστος, ου, ὁ ἡ, Cui non facilè vis afferri poteſt, Quem non facilè eluctari poſſis, Plut. de Coriolani corpore, ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου δυσεκβίαστον. Bud. pro pertinace ab eodẽ poni tradit.

C. ΚΑΤΑβιάζω, Vi compello, Opprimo, Vrgeo. Plutar. Theſeo, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου, Ab illo opprimitur, v.l. Καταβιάζομαι etiam actiuè idem ſignificat. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Τίς οὗτος ὁ λόγος ὁ ἐφεστὼς καὶ καταβιαζόμενος.

C. ΠΑΡΑβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. μύθων οἷς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντές τινες. Idem Lyc. ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων. Eſt etiam Vrgeo, Cogo. Plutarch. περὶ ψυχογον. Πάντα μηχανῶνται καὶ παραβιάζονται καὶ στρέφουσιν. id eſt (Tur-

nebo interp.) Omnia moliuntur, vrgent, torquent. Act. Apoſt.16, παρεβιάσατο ἡμᾶς. A

C.ΠΡΟβιάζομαι, Antè vim infero. Citatur ex Æſch. Itē cum infinitiuo ex Plutarchi Camillo.

C.ΠΡΟΣβιάζω, Adurgeo, Inſtando cogo, Thuc. καὶ τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσεβιάσθη, Eorúmq; pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι verò etiam actiuè in eadem ſignificatione capitur. Plutar. Symp.4. αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, μόγις καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. De vocal. ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται. B

C. ΣΥΜβιάζω ſeu Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Vnde συμβεβιασμένα apud Demoſth. quod exponitur Simul occupata.

C.ΥΠΕΡβιάζομαι, Vi ſupero, Vim inferendo præpolleo. Thucydides libr.2. ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται. Nam exuperante malo quum non haberent quid agerent.

C.ΥΠΟβιάζω, Violenter depello. vul. lex.

ΒΙΟΣ, Vita. (apud poetas frequentius βίοτος) cui opponitur θάνατος, mors. Dem. Epitaph. θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον eſſe hominum, at ζωὴν brutorum potius exiſtimēt: ſed hæc differentia non obſeruatur. Quinetiam ζωῆς βίος ex Plut. affertur, ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, & exponitur Vitæ curſum. Frequentiora ſunt βιοῦν ſeu βιῶναι βίον & ζῆν βίον. Dem. Pro cor. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Et διαπλεῖν τὸν βίον, Traſigere vitā ſeu degere, vel ſimpliciter Degere, Viuere. Iſocr. Buſir. εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διαπλεύσειν. Idem Archid. τυραννῶν δὲ τὸν βίον διετέλεσε. Et βίον διέρχεσθαι, q.d. vitam pertranſire, Plato Polit.2. Et διαπεραίνειν τὸν βίον, apud eundem. At διεξάγειν τὸν βίον, Polit.l.1, eſt Vitam tolerare, Victitare. ſed ibi legimus plur. num. βίους. qui obſeruandus eſt: οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες, &c. Quum autem Per totam vitam ſignif. volunt, dicunt διὰ βίου. de quo vide in Διά. Vitam finire, eſt τελευτᾶν τὸν βίον (vel καταστρέφειν τὸν βίον, vel καταλύειν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἐκλιπεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον, Iſocr. Paneg. ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. Sed & ſine accuſ. βίον hoc verbo vtuntur eadem ſignif. ſic & cæteris præterquam illo ἐκλιπεῖν. Cic. apud Eurip. βίου ἐκπερᾶν Ad ſupremū vitæ diem peruenire interpr. Vide p.147 mei Cic. lexici. Dicitur verò itidem πέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xen. Pæd.8. (alioqui frequentius τελευτὴ ſolum) pro fine vitæ. Hegeſander autē apud Athen. audaci metaphora δυσμαὶ βίου appellauit (q.d. occaſum vitæ) vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem & Empedocli illud loquendi genus. Contrà ἀκμὴ τοῦ βίου, Xen. Pæd.8. Apud quem Apomn.2, Cicero ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον vertit Viuendi viam ingredi. vt videbis p.43 eiuſdem Cic. lexici. Sic autem Iſocr. ὁδὸν βίου dixit, Ad Demon. ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν. Apud eundem βίου τάξιν legimus in Panath. ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rurſus ad Demon. ἄδηλος γὰρ τοῦ βίου ταύτην πεποίημαι τὴν ὑποθήκην. Idem βίον διοικεῖν pro Vitam inſtituere dixit. In qua ſignificatione afferunt v.l. & βίον οἰκονομεῖν. Item ex Æſchine, βίον ποιεῖσθαι πρὸς παράδειγμα, pro Vitam fingere & formare ad exemplar. (at βίον ποιεῖσθαι alio ſenſu vide infrà in Βίος pro victu) Præterea ex Plut. Pericle, ὁ καθ' ἡμέραν βίος pro Vitæ quotidiana conſuetudo. Et ὁ μετὰ ταῦτα βίος, Acta deinceps vita: & βίος ἴδιος, Vita priuata, ex Demoſth. Apud Hom. Od.σ & τ, βίον ἀμφιπολεύειν eodem ferè modo quo apud Lucr. Vitam gubernare. [Βίος (inquit Bud.) Vita, id eſt Mortales & humanum genus. quem mundū literæ ſacræ vocant: qua voce & Lucanus vſus eſt, Nec ſic horret iners ſcelerum contagia mundus. Ariſtot. De mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς θεῷ. id eſt Aſſentiuntur mortales omnes. Idem Bud. à Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit controuerſias ciuiles & forenſes.

Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam neceſſariæ. Heſ. Erg. ᾧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται ὡραῖος. Idem ibidem, κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Ibidem, — ἵνα τοι βίος ἄρμιος εἴη. Ibidem, πῶυ φέρει μετὰ ταῦτα πολὺν βίον. Ibidem, Μηδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι. vbi expoſueris cōmodius Facultates quàm Victum. At Homerus βίοτον potius dicere ſolet. Frequentiſſimus eſt autem & in ſoluta orat. hic nominis βίος vſus. Ariſtoph. βίον ἔχοντες ὀλίγον. Iſocr. Paneg. οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίου δεομένους. Xen. Hell. 7, ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Luc. βίον δ' ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opponitur ἄφθονος βίος apud Xenoph. & Iſocr. Dicitur autem βίον πορίζεσθαι & συλλέγεσθαι & κτᾶσθαι & ποιεῖσθαι, pro Victū quærere ſeu comparare. Æſchines in Cteſiph. τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. Dem. in Neæram, συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων. Herodotus, βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Xen. Œc. ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι. quæ phraſis cæteris rarior eſt: citatur autē & ex Thucydide. B. κατὰ τὸν βίον interpr. Annonā, in hoc Demoſth. loco, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀλυσιτελεστέροις δικάζει ἡμᾶς. Et Facultates, in hoc Ariſtot. loco qui eſt Eth. 9, καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο ποιεῖν. Inuenio autem plur. num. βίους in hac quoque ſignif. nam Poſidonius apud Athen. τοὺς σφόδρα εὐπορουμένους τοῖς βίοις appellat rebus ad vitam neceſſariis inſtructiſſimos. Vſus eſt & Syneſ. ep. Tzetzes apud Heſiodum βίον ſex habere ſignificationes tradit. Pro arte, vt βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ἔχει: Pro moribus, vt βίος χρηστοῦ ἐστι: Pro hoc mundo, Pro tempore vitæ cuiuſque, Pro fortunis, vt πολὺς ἦν αὐτοῦ ὁ βίος: Pro alimentis quibus vita ſuſtentatur.

Compoſita partim à βίος, vitam, partim à βίος victum ſignificante.

C. Βιοδώρος, Victum largiens, Almus. vt Plat.1 De rep. βιοδώροι παῖδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ. Sic etiam terra βιοδώρα dicitur. D

C. Βιοδότης, ου, ὁ, ET Βιοδώτωρ pro eodem, in Epigrām. & Nonno. Apud Plat. verò & Βιοδότης reperitur.

C. Βιοθάλμιος ἀνήρ, Diuturnæ vitæ vir. Hom. Hymn.

C. Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vitā alens & ſuſtentans. Almus. Ariſtoph. Nub. αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza verò apud Ariſtot. vertiſſe dicitur Pollens ingenio ac induſtria in vitæ muneribus.

C. Βιομήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ad vitā ſuſtentandā & victum parandum nihil non machinatur. Ariſtot.9 Hiſt. anim. χλωρεὺς δὲ μαθεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, (quo ſenſu ἀμήχανος περὶ τὸν βίον etiam reperitur. & apud eundem Ariſtot. de vlula βιωτικὸς καὶ ἀμήχανος, pro quo Budæus ἄβιος etiam dici teſtatur) Docilis & ad vitæ munera ingenioſus, vt vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis. VNDE Βιομηχανία, ας, ἡ, Induſtria in vita ſuſtentanda & victu comparando. Citat Pollux ex Antiphonte. E

C. Βιοπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui victus quærendi cauſa vagatur huc illuc. id eſt Mendicus. At βιοπλανὲς ἦθος apud Nonn. interpr. Mores lubrici & inconſtantes. F

C. Βιοποριστικός, ή, ό, Victū parans & ſuppeditans. ex Euſeb.

C. Βιοσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ ſeruator. vt Ἰησοῦς βιοσόος. & βιοσόος ὥρη, Hora ſalutifera. Nonn.

C. Βιοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus.

C. Βιόχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ & victui vtilis.

C. Βιαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ad vitā ſufficiēs, Vitā & victū ſuppeditans. Nōn. υἱέα τέκνα βιαρκέος ἐστὶ τοκῆος. Almi Dei Patris.

C. Βίαρχος, ου, ὁ, Victui ſeu commeatui præfectus. G

C. Βιώνης, ου, ὁ, Qui victum, ſeu ad victum neceſſaria, emit. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων. Suid.

C. Βιωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ vtilis, ſeu Vitæ humanæ vſibus idoneus. Gell. l.1, c.22 ex Varr. quadā ſatyra refert, in cōuiuio legi nō omnia debere, & ea potiſſimùm quæ ſimul ſint βιωφελῆ & delectent potius.

C. Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inops, Cui non ſuppetunt ad victum neceſſaria, ex α priuatiuo, & βίος. i. βίοτος, victus. Luc. in Dialogo Achillis & Antilochi, οὐκ ἄν, οἶμαι, δέξαιτο αὖθις ἐπάρουρος, εἴπερ αὐτοῖς ἀναπέμψειε θητεύοντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσιν. Vbi reſpicit ad verſum Homericum, Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Ἄβιος, ἀκτήμων, inquit Bud. citans hunc Greg. locum, de martyribus loquentis, ὁρᾷς ἀβίους τούτους καὶ ἀοίκους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας. Sonat autem ἀκτήμων, Nihil poſſidens, Nullas poſſeſſiones habens. Baſilius tamē hæc duo diſtinguit, ſcribens, Ἄβιον, ἀκτήμονα H

ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσωμάτων τῶν ἐξ. Apud Homerū A
item ἀβίους ſunt qui pro ὀλιγοβίους accipiant in hoc verſu
Il.ν, circa principium, Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων
ἀνθρώπων. & ita α non eſſet priuatiuum, ſed duntaxat μει-
ωτικὸν, id eſt diminutionis ſignificationem habens: de
qua diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους qui
parco aut tenui ac vili vtuntur victu. Eandem autē aut
huic affinem habebit ſignificationem α, ſi cum Strabo-
ne ἀβίους explicemus, Mulieribus carentes, quaſi videli-
cet degentes ἄμοιροι βίου. Sed tunc βίος non victum, ſed
vitam declarabit. B

Ἄβιος, Diues, apud Antiphontē, Suid. Heſ. ab α augē-
di vim habente, & βίος: accipiendo itidem hic βίον pro
victu, vt ſit ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, inquit Suidas. At qui
in loco Homeri modò citato ἀβίων intelligebant μακρο-
βίων, id eſt longæuorum, α quidem accipiebant itidem
ἐπιτατικὸν, verùm per βίον non victum, ſed vitam ſigni-
ficari volebant. Illi item qui ἅμα βίῳ πορευομένων intelli-
gebant, vtpote ἁμαξοβίων, id eſt In plauſtris viuentium.
Item qui exponebant Domo carentium. At qui explica-
bant βίαις μὴ χρωμένων (quæ explicatio eſt apud autorē C
Etymol.) βίας, id eſt vitas, pro legibus vitam hominum
gubernantibus accipi poſſe credebant.

C. Ἀμφίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀμφὶ & βίος, quaſi Vtrinq; vitā ha-
bens, Ancipitem vitā habens, id eſt Modò in aqua, mo-
dò in terra viuens. Columella lib. 8, cap. 13, Venio nunc
ad eas aues quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tan-
tùm terreſtria ſed aquatilia quoque deſiderant pabula:
nec magis humo quàm ſtagno conſueuerunt: eiúſque
generis anſer præcipuè ruſticis gratus eſt. Varro l. 4 De
lingua Latina, Græci ea quæ in aqua & in terra poſſunt D
viuere, vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino explicatur
hæc vox ab Heſychio & Suida, vt hic à Varrone. Habe-
tur enim apud illum, ἀμφίβιον, ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμε-
νον. apud hunc autem, ἀμφίβιον, ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βι-
οῦν, καὶ θαλάσσῃ καὶ γῇ. Exponit tamen ἀμφίβια ζῶα & ita,
(redit autem ferè eòdem vtraque expoſitio) τὰ ἔνυδρα καὶ
χερσαῖα. id eſt Aquatilia & terreſtria. Plutar. Sympoſ. 1.
ὅπλα καὶ τὰ πολλὰ θηρία καὶ νυκτὶ μὲν ἐκεῖνα καὶ χερσαῖα σαῦρας, ἐν ἀμ-
φίβια κροκοδείλους. Baſil. Hom. 7 in Hexaemeron, κἂν τετρά- E
ποδα δὲ καὶ πορευτικὰ ὑπάρχῃ τινὰ τῶν ἐνύδρων, μάλιστα μὲν ἀμ-
φίβια τὰ πολλὰ τούτων ἐστὶν, οἷς φῶκαι καὶ κροκόδειλοι καὶ οἱ πο-
τάμιοι ἵπποι. Interpretatus ſum autē ἀμφίβιος Ancipitem
vitam habens, vt ſic interpretando oſtenderem hoc no-
mine contineri etiam nomen βίος. non ignorans Cice-
ronem ἀμφίβια ζῶα vocare beſtias ancipites: quanquam
nouitatem aliquā in hac appellatione videtur animad-
uertiſſe, quòd particulam Quaſi præfigat. ita enim ſcri-
bit De nat. deorum lib. 1, Beſtiarum autem terrenæ ſūt
aliæ, partim aquatiles, aliæ quaſi ancipites, in vtraque
ſede viuentes. ‖ Batrachomyom. autor, Ἀμφίβιον γὰρ F
ἔδωκε νομὸν βατράχοισι Κρονίων. vbi ἀμφίβιον non ancipitis
vitæ, ſed ancipitem duntaxat interpretari oportet, vt
poſito nomine compoſito pro ſimplici. nam paſtum
ancipitem, vel paſcua ancipitia dicere poſſumus, at pa-
ſtum ancipitis vitæ, nequaquam: niſi paſtum ancipitis
vitæ intelligamus paſtum eorum animalium quæ an-
cipitem vitam habent.

Ἀμφίβιος, Luciano iocoſè appellatur Tireſias, qui v-
trunque ſexum habebat, quaſi Ancipitem vitam ha-
bens: quòd anceps eſſet eius ſexus. vel, Cuius ſexus an-
ceps vitam quoque redderet ancipitem. G

C. Βραχύβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breuis eſt vitæ, Cui breue viuen-
di tempus conceſſum eſt. Athen. 7, βραχύβια φησὶν εἶναι τὸ
πῦθον καὶ τὴν σηπίαν. Vnde Βραχυβιώτερος, comparatiuum
Qui vitæ eſt breuioris. ET Βραχυβιότης, ητος, ἡ, Vitæ
breuitas.

C. Ἔμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vita ſeu vitalis aliqua vis ineſt, Qui
vitam inſitam habet, Viuidus, Viuax. vt Theophr. ἔμ-
βιον φυτόν. Syneſ. De inſ. τῶν δὲ ὄντων, ἀπὸ ἐσώτων ἔτι, μᾶλλον
ἔμβια καὶ ἀριδηλότερα, Magis viuacia. Idem epiſt. 146, ἡ μέση
κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέταξέ μοι, Viuū quen- H
dam animi affectum mihi infudit.

C. Εὔβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & commodè viuens. Ariſtot. Anim.
hiſt. lib. 9, οἱ δὲ φρυνολόγοι εὐβιώτατοι καὶ χαμαιλοπῆται. Ab-

undè viuunt, vt Gaza vertit.

C. Κακόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè, i. duriter viuens. Apud Plut. de
Britannis qui ægrè viuūt & in egeſtate, inquit B. qui &
exponit Ignobiliter viuēs. X. Pæd. 7, εἰδὼς οὖν τοὺς Πέρσας τοὺς
οἴκοι κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας,
διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Plut.
Artoxer. ἄνθρωποι κακόβιοι καὶ ἄποροι. Opponitur proxi-
mè præcedenti, item τῷ ἀβίοις & βιομήχανος & βιωτικός.

C. Κοινόβιον, ου, τὸ, q. d. Vitæ communicata ſocietas. Gell. lib.
1, cap. 9, Qui à Pythagora in cohortem illam diſcipina-
rum recepti erant, quod quiſque pecuniæ familiǽque
habebant, in medium dabant: & coibatur ſocietas inſe-
parabilis: tanquam illud fuerit antiquum conſortium
quod in re atque verbo Romano appellabatur κοινόβιον.

C. Μακρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longam vitam degit, Longæu⁹.
Lucianus in Macrob. ὅτι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν καὶ κατὰ πάντα
ἀέρα μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι καὶ
διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Vnde
Μακροβιώτερος apud Ariſtot. & apud Luc. ἔθη μακροβιώτα-
τα. ET Μακροβιότης, ητος, ἡ, Vitæ longitudo.

C. Μελάμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigram (id eſt obſcuram) vitā
degit. v. l.

C. Μικρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exiguæ vitæ eſt.

C. Νυκτίβιος, ET Νυκτοβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noctu viuens. id eſt
Noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitās:
vt noctuæ & veſpertiliones. Vel (vt Νυκτίβιος ab Heſy-
chio exponitur) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων.

C. Οἰόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſolitariam vitam degit, Qui in ſo-
litudine verſatur. Suidæ eſt αὐθαίρετος, μονότροπος, μεμονω-
μένος τῷ λογισμῷ, οὐκ τοῖς φρεσίν.

C. Ὀλιγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauco (id eſt breui) tempore viuens.

C. Παλίμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediuiuus.

C. Πυρίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, In igni viuens.

C. Σύμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alicui conuiuit, Contubernalis.
Ariſtot. 9 Ethic.

C. Ὑγρόβιος, Qui in locis humidis viuit, Qui in aquis degit.
Apud Nonnum eſt epithetum piſcatoris.

¶ Βιόω, ῶ, F. βιώσω, (& ſæpe f. paſſ. vocis βιώσομαι) Viuo. Dem.
Pro cor. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ ὧν αὐτὸς βεβίωκεν, ἄρξομαι. Luc. Ma-
crob. τοῖς Χαλδαίοις ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. Plato
Axiocho, ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε, Ἀξίοχε, βεβιωκότα
ὁσίως, Quum ſanctè & caſtè vixeris. In paſſiua e-
tiam voce verbum hoc vſurpatum reperitur, idque in
ſignificatione tā actiua quàm paſſiua. Actiua, vt apud
Plutarchum ad Col. ἥττον βίον βιωσόμεθα. Herodian.
lib. 5, ὑμεῖς δὲ ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε. Ariſtot. E-
thic. 10, cap. 9, τοῦτο δὲ γίγνοιτ᾽ ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν
καὶ τάξιν ὀρθήν. (‖ Apud Homerum verò Odyſſ. θ,
— σὺ γάρ μ᾽ ἐβιώσαο κούρη, tranſitiuè poſitum eſt pro Vi-
uificaſti.) In paſſiua autē ſignificatione vſus eſt De-
moſthenes contra Midiam, τούτων ἕκαστα καὶ τοσούτων ὄντων
ἃ τῷ βδελυρῷ τούτῳ καὶ ἀναιδεῖ μάλα βεβίωται. Sic Cicero
ad Atticum, Quare ſtomachor omnia, ſed mihi βεβίω-
ται. viderint iuuenes. Hoc eſt (vt Budæus exponit) Mihi
vita acta eſt. Athen. 6, ἐμοὶ μὲν οὖν χρόνος ἱκανὸς βεβίωται·
σὺ δὲ νέος εἶ. Et βεβιωμένος in particip. vt apud Demoſthe-
nem Pro corona, ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ
βεβιωμένα, id eſt Vitæ tuæ & meæ inſtituta.

Βιώσκομαι, Viueſco, ſeu Viuiſco. Ariſtoteles Meteorolog.
1, ἕτεροι δὲ τόποι πάλιν βιώσκονται καὶ ἔνυδροι γίνονται κατὰ μέρος,
quibus verbis aliquanto antè oppoſuerat γηράσκειν καὶ
ξηραίνεσθαι.

Βιῶναι etiam reperitur, & Βιοὺς & Ἐβίων (frequentiùs tamen
apud poetas & Herodotum) quorum thema in vſu nō
eſt. Odyſſ. ξ, — ἔτι γάρ νύ μοι ἄσσα βιῶναι. Æſchin. cōtra Cte-
ſiphontē, ὡς πέφυκε δεινὸς λέγειν, κακῶς βιῶναι; VNDE
in paſſiua voce βιωτὸ apud Homerum Iliad. θ, τῶν ἄλλος
μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω. quanquam Euſtath. Doricū
eſſe vult pro βιούτω.

Βίωσις, εως, ἡ, Vita, id eſt Ipſa viuendi actio. Act. Apoſt. cap.
26, τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος. Id eſt, Itaque vi-
tam quidem meam actam à iuuentute. Exponitur e-
tiam Vitalitas in v. l. ex Plin. VNDE Βιώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ,
Vitalis, Plin. & Celſo: i. Qui viuere poteſt, aut ſuper-
uiuendi ſpem habet, vt Suid. exponit hoc in loco, ὁ δὲ

ii. i.

ἀνέλεψιπως, καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος (inquit B. C.) ὁ ἀσθενὴς dicitur qui victurus videtur & euaſurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans. & βιώσιμος βίος. Sic Herodot. οὐκ αἱ ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere nō poſſent homines, vel nollent. At in illo Syneſii loco qui eſt Epiſt. 47, νομίσαι οὐκ ἦν βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχοιεν μείζους τῶν νόμων, exponitur, Ratus viuendum non eſſe. A QVO Βιωσίμως, aduerb. Vitaliter. vt Βιωσίμως ἔχω, Vitalis ſum, apud Naz. A

Βιωτέον, Viuendum eſt, Plato De leg.

Βιωτὸς, οῦ, ὁ, Viuendus, ſeu Vitalis. (eo videlicet ſenſu quo Cicero in Lælio, Cui poteſt eſſe vita vitalis, vt inquit Ennius, qui non amici mutua beneuolentia conquieſcat?) Plato Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Nō eſt vitalis homini. vel, Talis homini putanda eſt acſi nō vixiſſet. Ariſtoph. Pluto. Τετταράκοντα βούλεται, ἤ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. οὐδὲ βιωτὸς ἐστὶν αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vita non eſt. Aliquando etiam neutro genere βιωτὸν ſolum vſurpatur eodem ſenſu quo βιωτὸς βίος, pro Viuendum. Plato Sympoſ. εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ. Idem alibi, οὐδαμῶς βιωτὸν ὑμῖν ἐστι μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Demoſth. contra Mid. οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι. id eſt, (B. interpr.) Neque enim mihi, ſi hoc in me admitterem, cauſa ſupereſſet cur vitam propagarē. q.d. (vt in Lexico ſcribit) Dignus eſſem ſupplicio capitali. Athen. 8, ὡς οὐ βιωτὸν ἐστιν, οὐδ' ἀνασχετόν. Luc. οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, Viuendum ſibi non putauit. B C

C. Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō viuens, Suid. Non vitalis, ab α priuatiuo, & βεβίωται, tertia perſona ſingulari præt. ab inuſitato themate βιόομαι. ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, vt loquitur Ennius. Dem. ἀβίωτον εἶναι τὸν βίον ᾤετο αὐτῷ. Syneſ. ὡς χωρὶς ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Ariſtoph. Pluto, ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xenoph. 3 Cyri Pædiæ, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπαναγκάζεται. Quod Cicero libri primi epiſtol. ad famil. epiſt. prima Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptiſſimè interpretari poſſumus, vt opinor. Heſych. ἀβίωτον exponit κακὸν, ἀηδῆ, ὀδυνηρόν. ſubaudiens fortaſſe βίον, vt ſit Malam, vel potius Miſeram, Iniucundam, Luctuoſam vitam. Sic in loco Xen. modò citato ἀλγεινὸς & ἀβίωτος coniunguntur. Idem autem valent ἀλγεινὸς & ὀδυνηρός. Apud Suid. tamen non ἀηδῆ legitur, ſed ἀηδές. quæ ſcriptura ſi mēdoſa non eſt, cum alio ſubſtantiuo iūgere voluit ἀβίωτον: aut certè exponere voluit ἀβίωτον abſolutè poſitum, vt in locis ſequentibus. D E

Ἀβίωτον ſubſtantiuū abſolutè poſitū, pro ἀβίωτος βίος. Æſch. in Cteſ. ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσεται φιλοδοξίας. Plato l. 11 De leg. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωή. ſignif. aūt ζωὴ idē quod βίος. eius verba ſunt, καὶ δυνάμεις σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφορὰς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ. Huic autem loco & aliis huiuſmodi accōmodare poſſis illa Suidæ adiect. in neut. gen. poſita pro explicatione, κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν: Pro eodē dictum οὐ βιωτόν. vide ſuprá. Luc. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Atticè, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος. Id eſt, Viuere nolebam. Bud. in Lex. F

Ἀβιώτως, Aduerbium, Cum tædio vitæ, Ita vt tædeat aut tæderet vitæ. Plutar. in Solone, ἔνιοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτῳ καὶ ἵππων ἀχθεσθέντες ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως ἔχειν hoc in loco quem Suidas affert, ὁ δὲ ἀβιώτως ἔχει εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως. Id eſt, vt loquitur Terētius, Ille autem nullam ſibi vitam expetendam exiſtimabat, niſi, &c. Vel, Vitam ſibi minimè vitalem fore putabat, niſi, &c. Nam ἀβιώτως ἔχειν εἰ μὴ, &c. id eſſe puto quod dicit Demoſthenes, ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ εἰ μὴ, &c. In vulgatis autem lexicis ἀβιώτως ἔχειν exponitur, Periclitari de vita, Eſſe in diſcrimine vitæ: ſed teſtimonium deſidero. G

Ἀβιωτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Acerbam vitam reddēs, apud ſchol. Eurip. nam explicans hunc ex Hippolyto Coronato verſum, Κατακτᾶ μ' οὖν ἀβίωτος βίος, ait, κατεφορεῖ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με. H

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, Ad vitam ſuſtentandam & victum cōparādū induſtrius aut intētus. Itē, Ad vitā ſuſtētādā & victū conquirendum pertinens. Ariſtot. hiſt. anim. l. 9, de ægolio aue, τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος. vbi Gaza, Pollet ingenio ac induſtria in vitæ muneribus. Alibi (vt Bud. docet) βιομήχανον & πρὸς τὸν βίον ἀμήχανον dixit: alibi τὴν διάνοιαν εὔβιος. At Luc. 21, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis huius vitæ. Et 1. Cor. 6, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, id eſt, Itaque ſi iudicia habeatis de iis quæ ad huius vitæ vſum pertinent. Accipitur peculiariter apud Theologos pro Secularis, itē, vt Bud. ex Baſil. annotat, pro eo qui laicus eſt, id eſt profanus, non monachus. ſeu pro eo qui huius vitæ ſecularis curis & negotiis addictus eſt, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vſum tātummodo ſpectat. Chryſ. De ſacerd. ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος. Id eſt, Vbi tandem emerſi à fluctibus ſeculi, Bud. Idem, Chr. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι.

Βιωτικῶς, Vt fit in cōmuni vita. Item, Populariter, Bud.

C. ἈΝΑβιώω, ῶ, F. ώσω, Reuiuiſco, ἀναζῶ. Vnde eſt ἀναβιῴην Reuiuiſcerem: & apud Suidā, ἤδη δέ τινές φασιν ὡς τοσοῦτον ἄχθος τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν. & apud Athen. l. 9, de Hercule à Typhone occiſo, Ἰολάῳ δὲ αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος, ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. ET Ἀναβεβιωκὼς, Qui reuixit, Rediuiuus, vt Bud. interpr. AT Ἀναβιώσκομαι & ipſum Reuiuiſco ſignificat: vt apud Plat. Phædone, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, ἐθέλοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τῷ τεθνεῶτι, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο. quemadmodum alio in loco dicit τὸ ἀποθνήσκειν ἐναντίον τῷ ζῆν esse τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Interdū tamen eſt Reuiuiſcere facio, Vitæ reſtituo, Exſuſcito, vt apud eundem in Critone, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἰ οἷοί τ' ἦσαν. Et alibi ἀναβιώσασθαι τὸν τελευτῶντα, id eſt Exſuſcitare. Vide Bud. C. p. 579. VNDE Ἀναβίωσις, εως, ἡ, q.d. Reuiuiſcentia, Reditus ad vitam, Reſurrectio à morte, ἀνάστασις.

ἈΠΟβιόω, ῶ, F. ώσω, Morior, Viuēdi finem facio. nam βιόω eſt viuo. Videtur autem mihi talem quandam ſignif. habere præpoſitio ἀπὸ in hoc verbo, qualē habet præpoſitio Ex in verbo Expiro. Ἀπεβίω, Mortuus eſt, apud Artemidorum. Hinc Ἀποβίωσις nomen verbale, Interitus, Obitus.

C. ΔΙΑβιόω, ῶ, F. ώσω, Vitam produco, Vitā dego, vt διαζῶ & διαγίνομαι Bud. Ego tamē malim Vitā tranſigo ſeu traduco (vide Καταβιόω) X. τῶν χαλεπῶν ἀπείρως διαβιώσῃ. Iſocr. in Euag. διαβεβιωκὼς ἀτυχῇ βίον. Luc. τοῖς δ' αὐτοῖς ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Et Syneſ. in fine cuiuſdam epiſtolæ, ἐρρωμένος τε καὶ εὐδαίμων διαβιώῃς τοῦ κεχαρισμένε. In paſſ. voce etiam ſiue à διαβιόω ſiue à διαβιώσκομαι apud Plutar. Public. reperitur, ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium ſuſtentare poterunt.

C. ἘΜβιόω, ῶ, F. ώσω, q.d. Inuiuiſco. Theophr. de plātis quæ comprehenderunt terram & radices agunt, ἐνδέχεται γὰρ ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθιέναι τὰς ῥίζας. Idem, τῆς δὲ κοκκυμηλέας πολύρριζον ἐμβιῶναι δεῖ. Idem in 1 De cauſis plant. τὸ ἐμβιῶσαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod (vt Bud. explicat) non eſt exuctum & enecatum. Et in paſſ. voce ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. VNDE Ἐμβίωσις, εως, ἡ, q.d. Inuiuiſcentia.

C. ἘΠΙβιόω, ῶ, Super uiuo, Vltrà viuo, Superſtes ſum, ἐπιζῶ. Plato Epiſt. αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει.

C. ΚΑΤΑβιόω, ῶ, Vitam tranſigo, vt Bud. interpr. in his locis: Athen. καὶ ἐλογιμώτατοι αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Herodian. προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθούσαν ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. καὶ περὶ Ῥόδον καὶ Ἰωνίαν σοφιστῶν καταβίωσι. At ego τὸ διαβιῶναι potius Græcos vti exiſtimo pro Vitam traducere, at τὸ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, vt Cic. loquitur.

C. 1. Συγκαταβιόω, ῶ, Vnà vitam tranſigo, vel extremam vitam tranſigo, ſequendo ea quæ modò in καταβιόω dixi.

C. ΠΕΡΙβιόω, ῶ, Incolumis viuo, vel Superuiuo, Superſtes ſum, vt ἐπιβιόω. Ita Bud. ſubiungens hæc ex Plut. in Antonio, ἀπηλλάττοντο μὲν δὲ τούτων, μὴ περιβιώσεσθαι.

C. ΣΥΜβιόω, ῶ, Conuiuo. Luc. in Vitarum vend. συμ-

βιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός. vbi obſeruandam puto horum duorum verborum copulationem, ex quorum poſteriore ſuum συμπόσιον deducunt Græci, quum Latini vocem ei reſpondentem Conuiuium ex Cōuiuere deducāt, quod priori illi videlicet τῷ συμβιῶναι omnino reſpondet. Iungitur autem συμβιόω dat. vi præpoſitionis nimirum. vt Demoſth. 129, ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem Pro cor. ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Quibus in locis eleganter iungitur hoc verbum dat. rei, ſed tanquam datiuo perſonæ. nec verò hîc Latinè neceſſe eſt verbo Viuendi ſignificationem habente reddere, ſed poſſumus & hoc loquendi genere, cum Budæo, (aut ſimili quopiam) vti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autē eſſe neceſſe, alioqui poſſe & ita reddi non negans. nam & ipſe Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egiſti. Illa autem eiuſdem Demoſth. τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego ſortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearchus apud Athenæū de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν. ibi enim ita ſcribitur, περὶ οὗ φησὶν ὁ Κλέαρχος ὅτι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν, σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε. i. Conſtanti mente & nunquam delirante vixit. Sic autem & verbo συζῆν Græcos vti obſeruaui: vt quum (verbi gratia) dicunt συζῆν τῇ πενίᾳ.

Βίοτος, ου, ὁ, Vita. Il. ν, Ἔνθα κέ τοι Μενέλαε φανῇ βιότοιο τελευτή. Od. α, Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic apud Eur. Or. Electra ait, ἐπεὶ δ' ἄπαιδος ἁ τάλαινα βίοτον ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον. ‖ Itē Victus, Id vnde viuitur, Res ad vitā ſuſtentandā neceſſariæ, Bona, Fortunæ. Od. δ, Οἵ θ' ἅμ' ἀγρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν, Κτῆσιν Τηλεμάχοιο. Od. α, -ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν ἄποινοι. Il. γ, Ἀφνειὸς βιότοιο. Heſ. Erg.— βιότου δὲ τὴν πίμπλησι καλιήν.

Βιοτή, ῆς, ἡ, Vita. vt in his verſ. ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. X. Pæd. 7, τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν. Et βιοτὴ ἀσκητική, Vita monaſtica.

C. Εὐβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commodè viuens, Liberaliter & prolixè viuens; Qui ſtrenui & induſtrii victus eſt, Qui in vitæ officiis ingenioſus eſt. idem qui βιωτικὸς & βιομήχανος, cui opponitur κακόβιος. Bud. Ariſtot. Anim. hiſt. 9, καὶ ἐλέα, ὥσπερ ἄλλη τις τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος. Idem, τὴν δὲ διάνοιαν εὐβίοτος.

C. Ὁμοιοβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſimili victu vtitur.

Βιότης, ητος, ἡ, Vita. Theodor. in 1 Eccl. hiſt. τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄδηλον ἐπιστάμενος, τοῦ θείου βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis. vt βιοτήσιον ὕδωρ. & δαὶς βιοτήσιος apud Nonn. Et apud Apollon. Argon. 2, Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες, Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, de Chalybum gente quæ ferrum rebus ad vitam neceſſariis permutat.

Βιότιον, Victus exiguus & modicus. eſt enim dimin. à βίοτος. Ariſtoph. Pluto, Οὗτος γὰρ ἐξηύρηκεν αὐτοῖς βιότιον.

Βιοτεύω, Viuo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. Pæd. 4, πρόσθεν φαύλως βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἔρημος. Idem Pæd. 4, εἰ οὖν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τοῦδε. Idem Pæd. 3, εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plutar. de Amazonibus, εἶτα καθ' αὑτὰς ἀπαλλαγεῖσαι βιοτεύουσι. VNDE Βιοτεία, ας, ἡ, Vitæ inſtitutū, Vita, vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco de agricultura, διὰ ταῦτα καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία, ὅτι καὶ πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ.

ΒΛΑ'Ξ, ακὸς, ὁ, Qui ſummiſſus eſt aut abiectus præ luxu vel præ fatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Euſtathii, pag. 1405, ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ ἀνοίας. ſed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem à βλαδ per ſyncopen facto ex βάλλω eſſe βλάζω, vnde fiat βλάξ βλακός. Alterum autem etymū à μαλακὸς, ex Etymol. pete. ego certè de huius nominis deriuatione ἐπέχω: (præſertim quum Erotianus aliam & ipſe huius ſignificationis rationem afferat, quam tradam in Βλάξ ſignificante quendam piſcem) ſed quantū ex diuerſorum locorum collatione coniicere poſſum, in quibus eouſos claſſicos ſcriptores comperio, puto dici βλάξ de eo qui ſit imbecillo remiſſóque animo præditus, miniméque induſtrius, ſed iners: ideóque nullo Latino vocabulo aptius reddi poſſe arbitror quàm Supinus. præſertim quum eadem & ipſum metaphora dicatur qua βλάξ, id eſt eadem qua vult Euſtathius dici βλάξ (nam Supinus dicitur quaſi Supinus iacens) & Supinas etiam delicias dicant Latini, vt ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφήν. At in v. l. βλάξ exponitur Mollis, item Delicatus. Et Laſciuus. Itē, Qui ſe inaniter iactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. Ex quibus omnibus vocabulis potiſſimùm placent hæc duo, Socors & Hebes: ſic tamen vt alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum cenſeam. Xen. Pæd. 1. pag. 10, τὴν δὲ τοσούτων ἐπιδιδῶ, δέδοικα ἔφη, μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Vbi cur timeat Cyrus ne tandem βλάξ euadat, præcedentia oſtēdunt. Democritus apud Plutarchum, in lib. De aud. ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἧττον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸν Ἡράκλειτον οὐκ ἐλέγχουσιν, εἰπόντα, βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plutarchi edit. perperam hîc legitur παιδεύεσθαι pro ἐπτοῆσθαι. Pro quo apud eundem Plutar. hunc ipſum locum afferentem (ſed tacito autoris nomine) mendoſè itidem legitur πεποιῆσθαι: videlicet in lib. De aud. poemat. ἀλλ' ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τὸ βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. quum vulgatæ editiones habeant πεποιῆσθαι. Dicitur autem & βλὰξ ἵππος à Xenoph. & opponitur τῷ θυμοειδεῖ. Budæus Socordē & ignauū interpretatur. Apud Xenoph. legitur & ſuperlat. βλακίστατος, in Apomnem. ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστι. Cæterùm Feſto βλάξ eſt qui Latinè Stupidus. Quinetiam idem ſcribit, Blaterare, eſt ſtultè & præcupidè loqui: quod à Græco βλάξ originem ducit.

Βλάξ, Piſcis quidam omnino inutilis, & qui nulli animanti eſt eſui. Etymol. autem dicit ne canibus quidem edulem eſſe. Heſychius eum fœtidum eſſe tradit. Cæterùm an poſterius ſit piſcis nomen, an contrà prius, grammatici certent. ET Βλακὸς idem piſcis apud Erotianum, (qui & βλέννας dici ait) ab eo autem deriuatū βλακεύειν ſignificare ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν quia ille ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. ET Βλακίας Heſ. ſed eum ſcripſiſſe puto βλακίας.

Βλακικός, Socors, Ignauus, Iners, Piger. Apud Xenoph. (inquit Bud.) Iners: apud Luc. Stolidus. Ex Platone affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignauia noſtra. Erotianus apud Platonem Polit. lib. 1, βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος exponit νωθρὸν & ὀλίγωρον. ET Βλακικῶς, Ignauè, Ignauorum & inertium more. Ariſtoph. Auibus. ὡς βλακικῶς διάκεισαι. vbi ſchol βραδέως. Affertur & βλακικώτερον pro Ignauiùs, Stolidiùs. ET Βλακωδῶς ac Βλακωδέστερον ex Polluce idem ſignificat quod βλακικῶς & βλακικώτερον.

Βλακεύω, Socordiæ me dedo & inertiæ, Socorditer me gēro, Pigritia vtor. Xenoph. in Lacedæm. Polit. οὐ καὶ ὅπου τάχους δεῖ ὁ βλακεύων, ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει. Damaſcius apud Suidam, καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν. Erotianus ait βλακεύειν eſſe ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, (eam huius ſignificationis rationem afferens quam ſcripſi in Βλάξ cuiuſdam piſcis nomine) itē ὀλιγωρεῖν & μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. Quum autem Hippocr. verba explicet, illam tamen ſignific. non addit quæ in v. l. huic verbo datur apud Hippocr. videlicet pro Contemnere. ‖ Βλακεύειν (inquit Bud.) Per delicias conſumere bona, τρυφᾶν, Per nequitiā viuere: cui contrariū σπουδάζειν. ex hoc Luc. loco in Gallo, μήποτε οἰκονόμος βλακεύσαι ἢ ὑφελόμενος λάθῃ. Dicitur & Βλακεύομαι. Euſtath. βλακεύεσθαι ait eſſe μωραίνειν, apud Xenoph. autem νωθρεύεσθαι. HINC Βλακεία, Socordia, Inertia, Ignauia. Xen. Pæd. 7, circa finem, καὶ τί πρόσοιμι αὐτὸν ὄντα πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας δήπου κολάζειν; ET Βλάκευμα, Quod per ſocordiam fit. βλακεύματα (inquit Euſtath.) αἱ ἀνοίαι.

C. ΚΑΤΑβλακεύομαι, idem quod βλακεύομαι, ſeu βλακεύω. niſi quòd præpoſitio ſignif. auget. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Gregor. in Oratione De theol. Socordiæ dediti. A quibuſdam exponitur In molliciem inertiámque effuſi. à Budæo, Otio dediti, item Lu

xui addicti, item In deliciis vitam agentes. ET A
Καπελακευμένως, Socorditer, Per ſocordiam, Remiſſo animo. Ex Ariſtoph. autem affertur pro βραδέως & πρυφερῶς, & σωπηπαμένως illi opponitur.

ΒΛΑΠΤΩ, F. ψω, (quod à Βλάβω factum putatur, ex quo apud Hom. βλάβεται, vt paulo pòſt docebo) Lædo, Damno afficio. Cic. apud Plat. in Apol. οἰόμενοι βλάπτειν τι interpr. Quòd mihi nocere ſe credide runt. Quem locum vide in meo Cic. lexico. Apud eundem Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψει ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xē. Pæd. 5, ὅτι δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι. Apud Thuc. βλάπτεσθαι B ſchol. exponit ἀδικεῖσθαι. i. iniuria affici. Redditur etiā Damno affici, vel Detrimētum aut cladem accipere. In v. l. βλάπτεσθαι βλάβην ἐλαφρὰν, Leui dãno affici. Obſeruaui autem de diis cladem ſeu noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eodem, cum alibi, tum hoc Sympoſii loco, ἢν μή θεὸς βλάπτῃ. Sed & apud alios hunc peculiarem iſtius verbi vſum me obſeruare memini. Soph. certè aut Eurip. (non enim ſatis recordor vter) dicit ὀργὴν δαιμόνων βλάπτειν τινὰ, in hoc verſu, Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. Quin autem hanc ſignif. ex Homero C ſumpſerint, minimè mihi dubium eſt. apud eum enim variis illam in locis annotaui. ex quibus ſunt hi: Iliad. ψ, Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Et Od. ψ, Οἵ σε παρ ἔβλαψαν πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. Eſt autem θεοὶ nominat. τοῦ ἔβλαψαν, ex præcedente repetendus. Hìc autē quanuis ἔβλαψαν ſine adiectione ponatur, poſſit tamen ex ſeq. intelligi φρένας: atque adeo ex iſto eiuſdem poetæ verſu, Od. ξ, Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Et Il. ο, Ἀλλ' εἰ δή ῥα τὸ τ' ἔβλαπτεν φρένας ἀργύροτα Ζεὺς Ἡμετέρας (vnde colligo βλαψίφρων, ſicut & θεοβλαβὴς, D dici de eo cuius ſanæ menti damnū diuinitus infertur) At Il. ψ rurſū, paulo poſt illa verba, — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur eadem de re dictum, & tanquam epexegeticè, Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Sed & βλάπτειν cum genit. vt βλάπτειν κελεύθου, Od. α, pro Ab itinere quempiam impedire, ſeu Itineri alicuius impedimentum afferre. Et βλάπτειν γόνατα quaſi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro προσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι, vide apud Euſtath.

A βλάβω apud Homerum legitur Il. τ, βλάβεται δὲ γούνατ' ἰόντι. quod & alibi repetitur. Et rurſum Il. τ, — βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Cæterùm prius eſſe βλάβω qui E dam putarunt, (vti dixi) alii tamen vtrum prius ſit, in dubio reliquerunt.

Βλάμμα, ατος, τό. Cic. 3 De fin. Emolumenta & detrimēta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato De leg. 11, τῶν δ' ἄλλων περὶ βλάψεων εἴπη τις ἄρα πόμασιν ἢ καὶ βρώμασιν ἢ ἀλείμμασιν ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει.

Βλαπτικὸς, οῦ, ὁ, Nociuus, Lædendi & damnū inferēdi vim habens. F

C. Ἄβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicand. Non nocens, Innoxius. Formatur à βέβλαπται, tertia præter. perſona verbi paſſiui βλάπτομαι. vnde & paſſiua magis ei conuenit ſignificatio.

C. Εὐβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lædi ſeu cui noceri facilè poteſt.

Βλάβη, ης, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato 8 De legibus, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta. Idem De leg. 11, ὁ κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. Ibidem, ὁ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐκ ὧδε. Thucyd. lib. 5, καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβη τι χωρεῖν. Ariſtoph. G Veſpis, προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων. Id eſt (B. interp.) Heus tu, quiſquis es, in ius te voco damni iniuria dāti in iis quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη (inquit B.C.) Actio damni dati. Actio verò ob pauperiem à quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων: quam legem Solon tulit, autore Plut. in eius vita. ET Βλάβος, εος, τό, Idem Plat. De leg. 8, τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum reſtituat, Pauperiem factam reſtituat. Ariſtoph. Ran. σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ H βλάβος.

C. Ἀβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in actiua ſignificatione, Innocuus, Innoxius, Nō nocens. vt ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plato 2 De rep. Voluptates innoxiæ, non damnoſæ. Cic. Stoicum hoc dogma, ἀβλαβεῖς εἶναι τοὺς σοφοὺς, interpr. Alienū eſſe à ſapiente nocere. Poterimus verò, vt opinor, eundem ſequentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, vt ἀβλάβεια vertit A Innocentia.

Ἀβλαβὴς in paſſ. ſignif. Incolumis, Illæſus, Inoffenſus, Damnū ſeu detrimentū nō accipiens. Noxæ expers. Xen. 5 Cyri Pædiæ, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πεῖθεσθαι παρέχεται. id eſt, Illæſos præſtat. Sic apud Platonē ἀβλαβὴς & ἀκέραιος copulantur.

Ἀβλαβῶς, Aduerb. Innocuè, Innoxiè, in actiua ſignificatione. In paſſiua autem, Inoffenſè, Illæſè.

C. Ἐπιβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Noxius, Damnoſus, Detrimētoſus.

B C. Θεοβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cui à Deo damna & pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abſtulit intelligentiā. Bud. exponit Aduerſo numine agens. Item ex Aretha, à Deo reprobatus. Herodot. Clione, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μήδους τε ὥπλισε πάντας, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν, ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, ἀπέδεξε Ἅρπαγον, inimicum videlicet ſuum. HINC Θεοβλάβεια, ας, ἡ, quod ab eodem Bud. exponitur Dira ſtoliditas in hoc Æſch. loco, τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην. Vide ſuprà βλάπτειν φρένας deo tributum.

C Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, Noxius, Damnoſus, Detrimentoſus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδὲς ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε καὶ ζημιῶδες. Idem De leg. 11, βλαβερὸς γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἑτέροις, δικαιότατα. X. Pæd. 8, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῶνται, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο.

C. ἈΠΟβλάπτω, Lædo, tanquam ſimplex βλάπτω. Aut enim planè pro ſimplici capitur, aut (meo quidem iudicio) tale quid ſonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale ob in Oblædo, quo vtitur Plautus.

Ἀποβλάπτομαι, Paſſ. Lædor, Damnum accipio. A Sophocle vſurpatur cum genitiuo pro Priuor, Iacturam facio. In Aiace, Τοῦ δ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, id eſt Priuatam tali amico, vel orbatam, aut Priuatam cum ſuo damno.

C. ἘΠΙβλάπτω, Inſuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3, καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι.

C. ΚΑΤΑβλάπτω, Lædo, Detrimētis afficio. Naz. in Orat.

C. ΠΑΡΑβλάπτω, Oblædo. Chryſoſt. τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; Quid hominum generi nocet?

ΒΛΑΙΣΟΣ, Valgus. Bud. Cui diſtorta ſunt & praua E crura, & cui genua ac tibiæ conuerſæ ſunt, inquit Cam. qui & affert ex Gal. De cauſis morborum, καλεῖ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Cui loco ſubiungit, Detorta & intorta fortaſſe dicere poſſumus. Et Xenophōti ſunt equi βλαισοί. quod vitium eſt tale vt interius atterantur pedes quando grandiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Autor etymologici affert ex quodam quem etymologum appellat, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεσραμμένος, & addit, Qui literæ λ ſimilis eſt (referens videlicet ad tibiarum diſtortionem) vnde F & Cypſeli mater, Corinthii tyrãni, λάμβδα vocabatur. Et ſubiungit βλαισὸν dictum eſſe τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in prior. annot. in Pand. Vari ſunt pedibus incuruis & in ſe cōtractis, &c. Iis contrarii ſunt valgi, qui altrinſecus prominentes ſuras habent, & in diuerſum actas: quales cancri habent & lacertæ, autore Ariſtot. qui Ægyptios huiuſmodi eſſe tradit in Probl. eadem ratione qua capillum criſpum habent, & à calore intortum. Hi à Græcis βλαισοὶ dicuntur, vt illi ῥαιβοί. Ariſtot. διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur G Æthiopes & Ægyptii blæſi ſunt cruribus? Sic enim tranſtulit interpres, qui blæſos Græcè protulit quos Feſtus valgos Latinè appellatos eſſe dixit. Blæſitas autem non modò vitium eſt linguæ ſed eorum etiam vitiū qui oblæſum greſſum habent: quæ ratio eſt vocabuli apud Græcos, παρὰ τὸ βλάπτω. Hactenus Budæus. Idem alibi affert, Θρᾷκες κυρτοὶ τῇ ῥάχει, βλαισοί, κακοσκελεῖς πάντες. Et ex Hippiatria, σκέλη ἔχετω ὀστώδη, ἀσαρκα καὶ νευρώδη μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 24, l. 2, H vbi quærit cur eunuchi ſint βλαισοί. In v. l. βλαισὸς eſt etiā qui literā aliquam exprimere nō poteſt: vt Dem. qui literā λ proferre nō poterat: ſed hoc ſine exemplo. Latinis certè blæſum dici ſcimus qui impeditæ eſt linguæ. HINC Βλαισόπους, Qui diſtortos habet pedes. ET Βλαισόπους apud Etymologicū eadem ſignificatione. (ſi mendo carent eius exēpl.) ITEM Βλαισότης

Diſtortio,de qua dictũ eſt. Ariſtot. Probl. ἡ δὲ βλαισότης A
ἐστὶν ὥσπερ κλῶσις τῶν σκελῶν. ET VERB. βλαισόω,ῶ, vide βλαισοῦμαι, Ariſtot. De hiſt.animal. ὁ δ' ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς τοὔπισθεν κάμπτει, πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια τὰ ἐκτός. id eſt (inquit Bud.) Brachia flectit extrorſum. VNDE βλαίσωσις, idem quod βλαισότης.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, Fut. βλαστήσω, ἐβλάστησα. aoriſt.2, ἔβλαστον, Germino, Fruticor vel Frutico, de plantis. Sed & generaliter pro Naſcor, Originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀρίστοιν δυοῖν βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æſchylus, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Philo De mundo, ἀνηβᾶν & βλαστάνειν copulauit. ‖ βλαστάνειν actiuè, Produco. Alex.Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει. B

Βλάστημα, ατος, τὸ, Germen, Idipſum quod germinando prodiit. Greg. in encom. Macc. μητρὸς εὐγενοῦς εὐγενῆ βλαστήματα, Matris generoſæ nobiles ſtirpes.

Βλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. Theophr. φανερὸν δὲ γίνεται τόδε ἅμα περὶ τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin. Quod quum euenerit, detegitur ſtatim in germinatione. Theophr. φασὶ δὲ καὶ τὴν ἐλάτην φλοιωθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν, ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι. Pro quo itidem Plin. Tradunt & abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν eſſe non ſolùm germinum frondiúmque productionem, ſed etiam fructuum inchoationem. C

Βλαστητικός, ού, ὁ, Germinãdi vim habens. Theophr. De cauſ. pl. l.1, c.3, τὸ γὰρ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστητικόν.

C. Ἀβλάστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Germinare nõ valens. Theophr. ibidem, ἀβλάστητα γὰρ τὰ τούτων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Βλάστη, ης, ἡ, Germen, Propago. Theophr. ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τὰς βλάστας. Nicand. Ther. de echio, ὀλίγῳ δὲ πέριξ πορφύρεται ἄνθει· βλάστη δ' ὡς ἔχιος σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον. vbi ſchol. exponit στέλεχος. Βλάστην autem ζώων metaph. Plato incrementum vocat, Bud. teſte. Et Plut. de Niobe, βλάσταις τέκνων βεβριθυῖα. Apud Soph. verò Trach. ἰὼ ἀλλὰ καλεῖτε, τῆς ἐκείνου οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει, δηλῶν οὐδὲν ἱστορῶν, ſchol. dicit eſſe γονεῖς ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. ET Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem. Nic. Alex. circa finem, Κύπρου περὶ βλαστεῖα νεανθῆ. vbi ſchol. tradit κύπρον quibuſdã eſſe εἶδος φυτοῦ, i. plantæ ſpeciem: quibuſdã verò Κύπρου βλαστεῖα eſſe τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα. D E

Βλαστός, οῦ, ὁ, Germen. Theophr. βλαστὸν ἵνα ἀφίησι μικρὸν, ἄφυλλον, ὥσπερ ῥίζιον. Pro quo Plin. de ficu Cypria, Hæc germina emittit ſine vllis foliis, radici ſimilia. Idem hiſt. pl. l.3, c.6, ἐπιβάλλεται πάλιν δύο βλαστούς. Et paulo pòſt, οἱ χρόνῳ ποιησάμεναι τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορυφήν.

C. Βλαστοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Germina aufero & quaſi amputo. Theophr. ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin. Vi tempeſtatum germinibus ablatis. F

C. Βλαστολογέω, q.d. Germina carpendo lego. Theophr. De cauſ. pl.3, ἐπεὶ δὲ ὅμοιον τῷ βιώτῳ καὶ ὥσπερ δεύτερον ἡ βλαστολογία, δεῖ καὶ ταύτην εὐθὺς ποιεῖσθαι, καὶ βλαστολογεῖν ὅταν εὐθὺς διαφαίνωσι τὸν καρπόν. Idem, ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν περὶ τὸ αὐγεῖν. Vbi Budæus, Columella Pampinare dicit, & locum penè ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamẽ qui ſcribant Cacumina defringere & Decacuminare propriè eſſe ἀκρωτηριάζειν. VNDE Βλαστολογία, ας, ἡ, Pampinatio, à legendis pãpinis vt herbis: quemadmodum B. ex Colum. refert. Theophr. Ibidem, δεύτερον δὲ καὶ ἔργον τινὰ τούτῳ παραπλήσιον ἡ βλαστολογία. καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἰδέναι δεῖ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρεῖν. vbi decacuminationem Gaza vertit. G

C. Ἀβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Sine germine, Nõ pullulans, Infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός. Plut. ἄκαρπος ὅλος καὶ ἀβλαστὴς διαμένει περὶ ἀρετήν. ET Ἄβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Theophr. ἀβλάστων ὄντων καὶ ἀκαθάρτων.

C. Ἀειβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper germinans. HINC verbũ ἀειβλαστέω, ῶ, Semper germino. VNDE nomen verbale ἀειβλάστησις, Semper germinatio, Perpetua germinatio. H

C. Ἀνάβλαστος. vt ἀνάβλαστον ἀφίησι, Germen emittit. vulg. l. ex Theophraſto.

C. Ἀρτιβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Recens germinans. Theophr. ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστῆ καὶ ἐν αὐξήσει λαμβάνῃ.

A C. Δυσβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter germinans. VNDE Δυσβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Difficulter germino.

C. Εὐβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene germinans. Theophr. εἴπερ εὐβλαστῇ καὶ εὔκαρπα μᾶλλον γίνεται. VNDE Εὐβλάστεια, ας, ἡ, Copioſa germinatio, vt Gaza vertit hoc in loco, ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς. ET Εὔβλαστος, idem quod εὐβλαστής. Theophr. εὐβλαστότερα γίνεται καὶ αὐξῆ μᾶλλον. VNDE Εὐβλαστία, ας, ἡ, Copioſa germinatio. Theophr. ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία καὶ ἀκαρπία γίνεται. ET Εὐβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Bene germino. Idẽ, συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲ εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον. B

C. Κακοβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Malè germinans. Theophr. δεῖ γὰρ μήθ' ὑπερβλαστὲς μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποτοκῆσον. ET Κακόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. VNDE Κακοβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Malè germino. Theophr. l.4 De cauſ. pl. c.8.

C. Λεπτόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenuia germina edens.

C. Νεόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nouiſſimè germinauit.

C. Ὁμοβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Simul germinans.

B. Ὀψιβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ὀψίβλαστος, ου, Serò germinans. Theophr. διὰ τί δ' ἔνια μὲν πρωϊβλαστῆ, τὰ δὲ ὀψιβλαστῆ, ταύτας αὖ τις ἀποδοίη τὰς αἰτίας. Idẽ, τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE Ὀψιβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Serò germino. C

C. Παλιμβλαστής, έος, ET Παλίμβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterũ germinans. Theophr. De cauſ. pl. l.1.10, στάχυες καὶ μικροὶ καὶ ἀπλεῖς, ἅτε παλιμβλαστεῖς ὄντες. Vbi Gaza, Vtpote quæ ſecunda emerſerit. Quod verò quidam Reſtibilis putant eſſe παλιμβλαστής, non omnibus probatur, quum Reſtibilis ager dicatur qui tulit ſegetẽ, ac rurſus ſeritur.

C. Πολυβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum germinans. VNDE Πολυβλαστία, ας, ἡ, Vberrima germinatio. D

C. Πρόβλαστος, q.d. Prægerminans, Bacchum ita vocatũ annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quũ eaſdẽ forẽt putaturi.

C. Πρωϊβλαστής, έος, ET Πρωΐβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maturè germinans. Theophr. l.1 De c. pl. c.10, ὡς ἐπὶ μέγιστον καὶ σμικρότητι τὸ πρωϊβλαστὲς καὶ ὀψιβλαστὲς ἀφορίζειν. Idẽ De hiſt. pl. l.3, c.6, πρωϊβλαστὰ δὲ καὶ κάρυα καὶ δρῦς. VNDE Πρωϊβλαστία, ας, ἡ, Matura germinatio, ſeu Præcox germinatio, vt Plinius vocat. apud eundem Theophr. De cauſ. pl. l.1, c.25. ET Πρωϊβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Maturè germino. E

C. Πυκνόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Denſè germinans.

C. Συμβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, Congerminans. Item Germinationem iuuans. ſic enim exponitur in hoc Theophr. loco lib. De c. pl.2, c.4, τούτοις γὰρ ὁ ἄκρατος ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος.

C. Ταχυβλαστία, ας, ἡ, Celeris germinatio, ſeu Germinandi celeritas. Theophraſt. τὴν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χέρσοις ἀποδοίη τις.

Βλαστικός, ού, ὁ, Ad germinandum propenſus. Theophr. l.1 De cauſ. pl. cap.15, βλαστικώτατα δ' οὖν, ὡς εἰπεῖν, τὰ μάλιστα αὐξῆ τῇ φύσει. F

C. ἈΝΑβλαστάνω, Fut. ἀναβλαστήσω, tanquam ab ἀναβλαστέω, Repullulo, Regermino, Renaſcor. Interdum capitur pro ſimplici βλαστάνω. Plato De leg. lib.8, ζῶα ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. HINC Ἀνάβλαστημα, ατος, τὸ. quod vide in Παραβλάστημα.

C.1. Συναναβλαστάνω, F. ήσω, Vnà germina protrudo. Theophr. hiſt. plant. lib.3, c.6, αὐτῶν δὲ τῶν καθ' ἕκαστα δένδρων τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, οἱ δ' ἀνδράχνη. Vbi Gaza, Ipſarum autem ſingularum arborum aliæ cum vrbanis germinare incipiunt. G

C. ἈΠΟβλαστάνω, ῶ, Germino, vel potius Egermino, ad exprimendã vim præpoſ. ἀπό. Vtitur autem Colum. verbo Egermino. AB HOC Ἀποβλαστάνω vel potius ἀποβλαστέω fiũt ἀποβλάστησις & ἀποβλαστημα. i. Germinatio, Germẽ. nã ἀποβλάστημα potius eſt Germẽ, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Dioſc. quidã verterunt Capillamentum, quod de radicibus à Latinis metaph. dicitur. Capitur autẽ ἀποβλάστημα per tranſlationẽ generaliter pro prole. Plato in Symp. μὴ οὖν θαύμαζε εἰ τὸ αὑτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾷ. vt ſi dicas Latinè Suũ germen, pro Suam prolem. H

C. ΔΙΑβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. l.4 De c. pl. c.9, ἀπείρονται πρὸς τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obſeruntur & celerius enaſcuntur. Gaza. VNDE Διαβλάστησις, εως, ἡ, Germinatio.

C. ἘΚβλαςαίνω, Egermino. Theophr. De cauſ. pl. cap. 3, l. 1, τὰ μὲν οὖν πλεῖςα παρ' αὐτὸ τὸ ςέλεχος ἐκβλαςάνει. Et in v. l. citatur ἐκβεβλάςηκε τῆς σαρκός. VNDE Ἐκβλάςημα, ατος, τὸ, Germen, Id quod egerminauit. ET Ἐκβλάςησις, εως, ἡ, Egerminatio. vt apud Dioſcor. lib. 1, ἐκβλάςησις πρώτη, Prima germinum eruptio. & ibidem ἐκβλάςησις τῶν φύλλων.

C. ἘΠΙβλαςαίνω, Supergermino. Theophr. hiſt. pl. lib. 3, cap. 7, διὸ καὶ ἀλόγως οὐκ ἐπιβλαςαίνει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Vbi Gaza, Qua de cauſa ratione optima nullum germen ſuperuenit. VNDE Ἐπιβλάςησις, εως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibidem, καὶ τοῦτο ἀεὶ ποιεῖ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαςήσεις, Poſt quenque germinationis ſuperuentum. Gaza. ET Ἐπιβλαςικός, οῦ, ὁ, Supergerminandi vim habens. Idem De cauſ. pl. l. 1, c. 15, καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαςικώτερα. Vbi Gaza, Et omnino quæ iuueneſcunt, quàm vetera, fertiliori prouentu ſua germina duplicant.

C. 2. Προσεπιβλαςαίνω, Incrementum germinum accipio.

C. ΠΑΡΑβλαςαίνω, Circumpullulo & renaſcor, ſeu (vt alii exponunt) Adnata emitto. Theophr. hiſt. pl. lib. 3, cap. 8, ἀποκοπέντος δὲ τοῦ ςελέχους τὰ μὲν ἄλλα πάνθ', ὡς εἰπεῖν, παραβλαςάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τύχωσι πεπονηκυῖαι. Vbi Gaza, Caudice præciſo, reliquæ quidem omnes penè recreſcunt. VNDE Παραβλάςημα, ατος, τὸ, Quod ita circumpullulat & renaſcitur. Pollux l. 7, ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τῶν δένδρων, αἱ παραφύσεις (ἃς εἴποις ἂν παραβλαςήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναβλαςήματα) αὐτομολίαι καλοῦνται. Quidam τὰ παραβλαςήματα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ex Plinio lib. 17, c. 10 interpr. Radicibus pullulantem ſobolem: & ex Colum. lib. 4, cap. 24, Sobolem repullulaſcentem: & ex Catone cap. 51, Pullos qui ab arbore ex terra naſcuntur. ET Παραβλάςησις, εως, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, καὶ ὄζος οὐδεὶς ἐπὶ παραβλάςησις, οὐδὲ πάχος γίνεται.

ET Παραβλάςη, ης, ἡ, Ramulus nepos, vt Gaza vertit. Quibuſdam verò παραβλάςαι ſunt Adnata, Aliis adnaſcentia, ſiue appendices, atque ramuli qui iuſto germini adnaſcuntur & ſuccreſcunt, quaſique proles noua atque aſcititia, è caule ſponte pullulant. quos, ſi ab radice pullulent, Stolones potius Latinè dici iidem ſcribunt, quæ ipſi Plinio inutilis ſit fruticatio. Theophr. hiſt. pl. l. 1, c. 4, αὗται δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶν ὅμοιαι τῇ ἰνί, μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλάςας ἔχουσαι καὶ ὑγρότητας. Vbi Gaza, Et ramulos humorémque habentes. Quo in loco quidam pro ἀπαραβλάςητον paulo antè præcedēte, reponūt ἀπαράβλαςον, licet apud Athen. quoque legi illud confiteantur.

ET Παραβλαςικός, οῦ, ὁ, Qui ſic adnaſcitur & circumpullulat. Παραβλαςικά Bud. exponit Quorum germine caulis brachiatur, &, Quæ reciſa ab radicibus circumpullulant & renaſcuntur. Theophr. hiſt. pl. l. 1, c. 5, ὅσα παραβλαςικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulāt, Vel Soboleſcunt ab radice & fruticantur, vt quidam ex Virgil. & Cic. interpr. CVI CONTR. Ἀπαράβλαςος. Theophr. ibidem c. 9, εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὲν παραβλαςικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥόα· αἱ δὲ ἀπαράβλαςοι, καθάπερ ἐλάτης, κυπαρίττου, πεύκης. Vbi Gaza, Quædam prolis ſurſumuerſus procreandæ vim habent, vt vitis, vt punicæ: quædam nullam penitus proferre ſobolem poſſunt. Idem l. 7, c. 4, de Laconica lactuca, ὀρθὴ δὲ καὶ ἀναυξὴς, ἀπαράβλαςος ἐκ τοῦ καυλοῦ.

C. ΠΡΟβλαςαίνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. De cauſ. pl. l. 1, c. 16, καὶ προανθεῖ καὶ προβλαςάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. VNDE Προβλάςημα, ατος, τὸ, Quod prægerminauit, Præcedens germen.

C. ὙΠΕΡβλαςάνω, Germinationis modū excedo. Theophr. De cauſ. pl. lib. 1, cap. 25, ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, ἥκιςα ὑπερβλαςάνει, ἀλλὰ σύμμετρος αὐτῶν ἡ βλαςία γίνεται πρὸς τὴν καρποτοκίαν. Vbi Gaza, In arbores debiles germinum laſciuia minimè cadit. VNDE Ὑπερβλαςής, έος, ὁ καὶ ἡ, Germinationis modum excedens. Cui oppoſitum eſt Κακοβλαςής: at medium inter vtrunque Εὐβλαςής. Theophr. ibidem, δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαςὲς μήτε κακοβλαςὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον. Quod enim ſatis fructuum præſtiturum ſit, id neque excedere neque deficere in germinando oportet. Gaza.

C. ὙΠΟβλαςάνω, Suppullulo.

ΒΛΕ'ΠΩ, Fut. ψω, Aſpicio, Intueor. Cū præpoſ. εἰς & πρός, vt Dem. & Æſch. βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. De def. orac. εἰ μή τι σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito aduerbio, βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. Dicitur & εἴς τινα βλέπειν, & quidē interdū alia ſignif. vt paulo poſt docebo. Βλέπεσθαι paſſ. vt Luc. De luctu, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Βλέπω interdū etiā cum aduerb. vt ἄνω βλέπειν, & κάτω βλέπειν, i. Surſum vel deorſum intueri. Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos (Ouid. addidit etiā ablat. humo) & Demittere oculos vel Deiicere oculos in terram. Dionyſ. Long. ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ouidius, de iiſdem animantibus loquens, dixit ea prona ſpectare terras. Iungitur autem alius etiam generis aduerbiis: vt ὀξὺ βλέπειν, Ariſtoph. pro quo Horat. dixit Cernere acutùm. (Plato autem ad mentem illud loquendi genus tranſtulit) Item cum nominibus interdum, quorum quædam per aduerbia exponuntur, vt apud Ariſtoph. (qui præ aliis his loquendi generibus vtitur) βλέπειν κάρδαμα, item βλέπειν ὑπότριμμα, necnon βλέπειν ὀπόν, explicātur βλέπειν δριμὺ vel δριμύτατα. Apud eundem autem βλέπειν πυρρίχην & βλέπειν σκύτη habetur, quod Eraſmus inter prouerbia retulit. Sed & κλέπτον βλέπειν in Veſpis dixit pro κλεπτικόν, id eſt Furaci aſpectu eſſe. At ἀςραπὰς βλέπειν ex eodē affertur, pro Ex oculis quādam velut coruſcationē emittere, ſeu Coruſcante aſpectu eſſe. ‖ Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum eſſe, & opponuntur βλέποντες τυφλοῖς. Ariſtoph. Pluto circa princ. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. Sympoſ. τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος. ‖ Βλέπω denique ſine adiectione interdū pro Viuo, apud Soph. & Eurip. apud hunc in Aiace, — ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν: apud illum in Hecuba, βλέποντι φίλῳ, cui itidem opponitur mortuus. Hoc autē loquēdi genus ab Homero mutuatos eſſe illos exiſtimo, apud quem legitur Il. α, Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cæli conuexa tueri, id eſt viuere.

Βλέπω πρὸς τοῦτο, pro Rationem huius rei habeo. Bo ex Ariſtot. Dicitur autem & βλέπειν πρός τινα vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid ſibi de eo polliceri. Quo ſenſu dicūtur Lat. oculi in quempiā cōuerſi. Horatium autem puto Græcam phraſin imitari voluiſſe, quum dixit, De te pendentis, te reſpicientis amici. Apud Xenoph. certè memini me legere βλέπειν εἴς τινα pro Spem in eo ſuam collocare. Vide in Ἀποβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorſum vergere, Ariſtot. De animal. lib. 2. Sic Lat. Spectare, & Gall. *Regarder*.

Βλέπω pro Caueo, apud Euang. vt βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης & βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. *Regarder*, ſed cum alia conſtructione. Spectare etiam ita dixit Plautus, Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τοῦ ἰδεῖν pro Oculos aduerto vt videam, Eccleſiaſtæ 2.

Βλέμμα, ατος, τὸ, Aſpectus, Intuitus, Vultus. Demoſth. contra Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Id eſt (vt Bud. interpr.) Obtutu truculēto, Vocis atrocitate. Ariſtoph. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἐςὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, Aſpectus indicat eū aliquid ſecus admiſiſſe, Bud. Herodian. lib. 4, βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, ἔτρεμόν τε καὶ ὠχρίων τοὺς πλείςους. Lucian. τὸ βλέμμα ἵμερος. Idē in Zeux. τὸ βλέμμα, καί τοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρειόν τι καὶ ἀνήμερον. Theoph. epiſt. 15, τὸ δὲ βλέμμα οὐ τι θυμοῦ φοινισσόμενον, οὔτε μαλακώτερον τῇ ὑγρότητι, ἀλλ' ἀνδρεῖον καὶ πρᾶον ὁμοῦ. Varia autem huius vocabuli epitheta habes apud Cam. AB HOC eſt Βλεμεαίνω (Trucibus oculis circunſpicio) vt tradit Euſt. addēs leonum proprium eſſe hoc vocabulum, ſignificaréque Terrere vel ſolo aſpectu, aut Huc & illuc conuerſis oculis circunſpicere, aut (vt alibi ſcribit) γαυροῦσθαι καὶ ἀγαλλεσθαι, κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψεως βλοσυρότητι. aut ἀποβλέπεσθαι καὶ περιβλέπτον εἶναι, ſeu γαυριᾶν περιβλεπόμενον. Quoſdam tamen eſſe qui à βρέμω deriuent, eique

προϋπεῖναι τὸ βρεμαίνω: vnde βλεμαίνω factum ſit, ſicut A
à κρίβανος κλίβανος. Nonnullos à φλέψ deducere q. φλε-
βαίνω, pro ἀναῤῥώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι. Il.μ, Ὡς δ' ὅταν
ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητῆρσι Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται
σθένεϊ βλεμεαίνων. Il.θ, Ἕκτωρ δ' ἐν προμάχοισι κίε σθένεϊ βλεμε-
αίνων. Apud Greg. verò, Εἰ δὲ σὺ κάλλει πόσον ἐπιπλάστῳ βλε-
μεαίνεις, Bud. exponit, Si fucata facie tantum efferris.
HINC Ἀβλεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, quod eidem Euſtath. eſt ἀ-
όργητος, ἀνόρμητος, οὐ πεποιθὼς, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omni-
bus βλεμεαίνειν contrarium eſt. Alibi autem vbi βλεμε-
αίνω à φλέψ deducit, exponit νωθρὸς, quaſi ἀφλεβής τις ὤν. B
quemadmodum Heſychio quoque eſt παρειμένος: item
& ἀπρεπής & κακός. Nicander, Ξηρὰ δ' ἐπιμύζων ὀλοῇ χα-
λύσσεται ἄτῃ Ἀβλεμές. vbi ſchol. explicat ἀδρανές. VN-
DE aduerb. Ἀβλεμέως, Ignauè, Remiſſè. Iulius Pol-
lux velut eodem pertinentia ponit, μαλακῶς, ἀβλεμέως,
βραδέως. Suidas explicat ἀφροντίστως, id eſt negligenter.
A μέλω fit ἀμελέως, vnde per metatheſin literarum, ἀλε-
μέως, & addito β ἀβλεμέως. Sic autor Etymologici, &
Suidas, ex Orione. C

Βλέψις, εως, ἡ, Intuitus, Ipſa intuendi actio. VNDE
Ἀβλεψία, ας, ἡ, Cæcitas. Theophylact. epiſt.10, ταὐτὸν πέ-
πονθας τῇ γλαυκί. ἀβλεψίας γὰρ αἴτιον ἐκείνῃ δοκεῖ τὰς περιφανεῖς
ἡλίου ἐκλάμψεις. Item, Inconſiderantia. AT Βλε-
ψίας, ου, ὁ, piſcis nomen eſt apud Athenæum lib.7, quem
alio nomine κεφαλῖνοι vocari ſcribit. Item nomen
proprium viri.

C. Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, Non video, Non intueor, Oculos a-
uerto. ab α priuatiuo, & βέβλεπται, tertia perſona ſingu-
lari præteriti verbi βλέπομαι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἀβλε-
πτοῦντες καὶ αἰδούμενοι ἀπωφθαλμίων πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐ-
βοήθουν. D

Ἀβλεπτέω, Cæcutio. Euſeb. Ἀποδ. 8, ἀβλεπτοῦντες δὲ τὴν
διάνοιαν ἐσκοτωμένοι.

Ἀβλεπτέω, Pecco, Delinquo. vnde ἀβλέπτημα, Pec-
catum.

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, Delictum, Peccatum. Apud Suidã, ὁ δὲ
φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα, τὰ δὲ τῶν λογικω-
τέρων αὐτὸν ἤνια.

C. Ἀβλεπτής, idem quod ἀβλεπτῶν. Heſ.

Βλέπος, εος, τὸ, Idem quod βλέμμα (vt tradit Suidas) qui in E
hoc Ariſtophanis Nubiũ loco, Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐπῆν Ἀτ-
τικὸν βλέπος, exponit κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικὸν, quòd
Attici ob impudentiam infames eſſent.

C. Ἀβλεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deſpectus, Vilis, Nihili, Malus. In-
dignus qui videatur. Ita in vulg. lex. Græcol. Ab Heſych.
autem ἀβλεπὴς exponitur φαῦλος. quæ vox tam pro vili,
quàm pro malo ſumitur. Sed pro malo dixiſſet potius
κακὸν, ad vitandam ambiguitatem.

C. Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, Retortis oculis horrificóq; aſpectu F
intuens, vt vulg. lex. exponunt: vt verò Cam. Strabus,
quaſi attonitus. Euſtathius in explicatione τοῦ στραβὸς, di-
cit eſſe διεστραμμένον τὰς ὄψεις καὶ τὸ ὑπὸ δαίμονος πεπληγό-
τα: Pauſaniamque tradere in Socraticos hoc vocabu-
lum dictum fuiſſe. Pollux tamen in titulo περὶ ἀσεβοῦς
aliter accepiſſe videtur. nam quũ dixiſſet, ὁ δὲ ὑπερήφανος,
δεισιδαίμων καὶ ἄθεος, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπεδαίμων. ſic
enim ibi ſcribitur.

Βλεπτύζω, Nicto. Conniueo. σκαρδαμύσσω, Heſ.

Βλέπησις, εως, ἡ, Aſpectus. Βλέψις, vt Etymologicus expli-
cat. Euſtath. à fut.2 τοῦ βλέπω deduci, vt à τυχῶ τύχησις. G

C. ἈΝΑβλέπω, Suſpicio, Surſum aſpicio, Oculos ſurſum
attollo. quaſi ἄνω βλέπω: vt dixi antea ἀναβάλλω in pri-
ma ſignificatione ſumi pro ἄνω βάλλω. Xen. Pæd.6, ἀνα-
βλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο. Idem Pæd.1, οὐδ' ἀναβλέ-
πειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου δύναμαι. quod dici etiam
potuiſſet ἀντιβλέπειν πρὸς τὸν πάππον.

Ἀναβλέπω, Rurſum cerno, vel video, Viſum recupe-
ro. Plato de Steſichoro, ποιήσας δὲ τὴν καλουμένην παλινῳ-
δίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψε. Chremylus apud Ariſtopha-
nẽ cæco Pluto dicit, ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς κἂν μικρὸν χρόνον. H
Matth. 20, ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Budæus ἀναβλέ-
πω exponit Poſt cæcitatem oculis reſtituor.

Ἀνάβλεμμα, ατος, τὸ, Aſpectus vel intuitus in ſublime.
Xenophon in Cynegetico loquens de canibus, καὶ
ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέ-
δρας τοῦ λαγώ. Quod Philelphus rectè vertere videtur
(inquit Budæus) Acie tam reflexa quàm directa in le-
poris cubilia.

C. ἈΝΤΙβλέπω, Obtueor, Cõtrà aſpicio, Ex aduerſo in-
tueor. Quidam exponunt Aduerſis oculis intueor, A-
pud Lucianum in Piſcatore, ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, Contra
lumen aſpicere. Sic dicitur ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, Contra
ſolem aſpicere, Aduerſus ſolem oculos attollere. Xen.
Hellen. 5, Ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναμαι.
Reperitur etiam iunctum accuſatiuo, vt apud Syne-
ſium, πῶς ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται, id eſt, vt exponit
Budæus, Nos rectà aſpiciet? Vel, Aſpectum noſtrum
ſuſtinebit?

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ, Obtutus.

C. 2. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quem defigendi non ſunt o-
culi, Contra quem oculi non ſunt attollendi, vel Con-
tra quem non auſit quiſquam oculos attollere. præfixo
α priuatiuo.

C. ἈΠΟβλέπω, Reſpicio, Intueor, Oculos conuerto ad. X,
πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. Ariſtoph. Ne
bulis, — δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε. Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκί-
διον. Sic cum ποι aduerbio ad locum iungitur hic, ἀπο-
βλέποντα ποι τὸν Δία εἰ κλαύσαιτο, Æſchines dixit ταῖς διανοίαις
ἀποβλέπειν, vt Latini dicunt Oculis animi contemplari,
or. contra Cteſiphontẽ, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασιν οὐ παρεγένε-
σθε, ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατε αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφορὰς, καὶ
νομίσατε ὁρᾶν, &c.

Ἀποβλέπω, Suſpicio, id eſt admiror & colo (teſte Bud.)
Demoſthenes, ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων. Alicubi θαυμά-
ζειν τινὰ & πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν copulatur: vt in hoc Lu
ciani loco, De Peregrini morte, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν
ἐδύνατο ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Budæus poſtquam dixit ἀ-
ποβλέπω eſſe Suſpicio, hoc eſt admiror & colo: ſubiun
git, Conſtruitur & cum πρὸς præpoſitione, & ſignificat
Oculis deſigno, In eo ſpem meam colloco. quale eſt il
lud Virgilianum, Turnus vt infractos aduerſo Marte
Latinos Defeciſſe videt, ſua nunc promiſſa repoſci, Se
ſignari oculis. Citat deinde ex Xenophontis lib. Ἀπομν.
4, ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀν-
δρὸς δέοιτο. Deinde ex Hellen. 6, locum in quo nõ præ-
poſitioni πρὸς, ſed εἰς iungitur, καὶ χρήμασί γε δή που εἰκὸς
ἡμᾶς ἀφθονωτέροις χρῆσθαι, μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ'
ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Hactenus Budæus. Idem Xe-
nophon eodem libro, ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, Patria
tua te reſpicit. Id eſt, A te vel de te pendet, In te ſpem
ſuam collocat, Te freta eſt. Citatur & ex Platone locus
vbi ἀποβλέπειν priore loco vſurpat cum εἰς in propria
ſignif. poſteriore autem cũ πρὸς, in ea de qua nunc a-
gitur: in quadam epiſtola, εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν
τούτῳ μάλιστα πρὸς σέ. Citatur & ex Plutarcho in Theſeo,
ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην, pro De vno domino pen-
dere, vel Vnum dominum colere. Sophocles vſurpat
ſimplex verbum βλέπω, in Electra, εἰς σὲ δὴ βλέπω. Cæte
rùm quum ἀποβλέπειν πρὸς τινα vel εἰς τινα in locis pro-
ximè citatis verto, Pendere de aliquo, vel Reſpicere a-
liquem, Horatium ſequor. quem voluiſſe Græci verbi
metaphoram imitari perſuaſiſſimum habeo, in hoc lo
co, qui eſt in fine libri 1 Epiſt.1, — & prauè ſectũ ſtoma-
cheris ob vnguem De te pendentis, te reſpicientis ami
ci. Dicitur quidem certè & in oratione ſoluta aliquis
Oculos omnium in ſe cõuertere pro eo quod Lucianus
dicit (vt initio huius annotationis vides) ποιεῖν πάντας
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν, videlicet præ admiratione. Sed &
(ſecundum proximè explicatam verbi ἀποβλέπω ſigni
ficationem) dicuntur conuerti in aliquem oculi ab iis
qui aliquid ab illo ſperant & expectant. Cicero in Cati-
linam, Video P.C. in me omnium veſtrum ora atque
oculos eſſe conuerſos. Manat autem vna ſignificatio
ab altera. nam ferè fit vt in eo ſpem noſtram colloce-
mus quem admirationi habemus. Sic & apud Latinos
eum iubemus nos ſpectare, quem volumus nobis fre-
tum eſſe. Vnde eſt illud, Nihil pericli eſt: me ſpecta.

Ἀποβλέπω, Rationem habeo. Quod Lat. dicitur ea-
dem metaphora, Reſpectum habeo: eadẽ Gallicè quo-
que *I'ay regard*, vel *I'ay eſgard*. Iſocrates ad Philippum,

ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ἣ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ habere par eſt, cui meritò veniam omnes dederint: Vel Reſpectũ habere ætatis meæ. Vel, In me ætas ſpectanda eſt. quo potius modo (vt opinor) Cicero loqueretur. Demoſthenes aduerſus Midiam, ὁ δ' ἀπέβλεψεν εἰς τὰς οὐσίας τὰς τούτων. Rurſum Iſocrates ad Philippũ, ὡς πρὸς τὰς τούτων κλήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους.

Ἀποβλέπω, Specto, eo ſenſu quo Cicero dixit, Quid in iudicando ſpectare oportet. Item, Ad ſuam gloriam magis quàm ad cuiuſpiam ſalutem ſpectare. Æſchines in Cteſiphontem, ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφήν. Id eſt, Quò ſpectantes, vel Qua ratione moti. vel Quid vobis ante oculos pro ponentes. Gal. ad Glauc. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις.

Ἀποβλέπω, Specto, ea ſignificatione qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem ſpectare: id eſt proſpectum habere: citatur ex Plutarcho, ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, Ad mare ſpectat. Vt Cicero dixit, In ea parte quæ ad fretum ſpectaret. Horatius Proſpicere ſic vſurpat, in iſto verſu, Laudatúrque domus lõgos quæ proſpicit agros.

Ἀποβλέπω, Specto, id eſt pertineo. Galenus, τὰ εἰς ὑγίειαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα, id eſt Spectantia, inquit Budæus. Citatur & ex Luciano, πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortaſſis aliter exponendum eſt.

Ἀποβλέπομαι, voce paſſiua, ſignificatione actiua. Lucianus, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes reſpicient, Omnes ad te cõuertentur, inquit B. Suidas ex Æſchine citat ἀποβλεπόμενοι pro θαυμάζοντες.

Ἀπόβλεμμα, ατος, τό, Reſpectus, Plautus, Et me reſpectu terruit. Citat Pollux hoc nomen ἀπόβλεμμα ex Phrynicho comico.

Ἀπόβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod περίβλεπτος, Conſpicuus, Celeber. Omnium oculos in ſe cõuertẽs. præ admiratione videlicet. Scriptor neſcio quis apud Suidam, ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

C. ἘΜβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Epiſt. 7, ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. lib. 8, εἶτα χαίδιον ἐνιβλέπειν αὐτῷ. HINC Ἔμβλεμμα Xen. Intuitus, Rectus aſpectus, apud Xen. ad differentiam τοῦ ἀνάβλεμμα. Bud.

C. ἘΠΙβλέπω, itidem pro Intueor, ſed alia conſtruct. videlicet cum accuſ. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Luc. ἐπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. Item ad animi oculos tranſlatum vt ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, ſicut quidã Lat. poeta dixit, — ſimiles aliorum reſpice caſus.

C. ΠΑΡΑβλέπω, Limis aſpicio, ſtraborum more. Vel, Obliquis oculis aſpicio. Quidam & Obliquare oculos ex Ouidio exponunt. & Tranſuerſa tueri, ex illo Virgilii, — tranſuerſa tuentibus hircis. Ariſtot. παραβλέπειν opponit τῷ ἀτενίζειν, (quod eſt Fixis oculis & irretortis ac immotis aſpicere, ſeu Acrioribus oculis intueri, vt Fabius loquitur) Meteor. 1, de cometa, ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν γίνεται τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, id eſt (inquit Bud.) Intuitu leuiter limo aſpicientibus. Idẽ παραβλέπω exponit etiam Malè video, Negligenter aſpicio. Item pro ὑποβλέπω Toruè aſpicio, ex Ariſtoph. Vide pag. 647 & 648. HINC Παράβλεψις ET Παράβλεμμα pro aſpectu qualis eſt ſtraborum. vnde ςραβισμὸς etiam exponitur. ET Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, Strabus vel Straba, Limis aſpiciens. Il. ι, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, Strabæ oculis. (abundat autẽ ὀφθαλμώ) Et παραβλῶπες ὀφθαλμοί, Strabi oculi, Luc. de Therſite.

C. ΠΕΡΙβλέπω, Circũſpicio. Luc. πάντη περιβλέπουσα. Περιβλέπω, metaph. pro Affecto, in hoc App. loco, Bell. ciuil. 3, ἐπὶ δυναστείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιὰς αὐτῷ περιέβλεπε, id eſt (inquit Bud.) Affectabat, Circunſpiciebat vnde pararet. Apud eundem verò eodem libro, χρήματα ἀγείρειν ἀφανῶς καὶ στρατὸν περιβλέπειν, interpr. Luſtrare, Recognoſcere: vel, Vndique comparare. Περιβλέπω eſt etiam Admiror. Bud. autem à Syneſio & pro Complector poni ſcribit. HINC Περίβλεπτος (q. d. Qui circunſpicitur) Conſpicuus, Spectabilis, Spectatiſſimus. Item, Illuſtris, Celeber. Item, Qui eſt admirationi. Xen. Sympoſ. καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τι καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις. Idem Pæd. 6, ὁρῶ γάρ σε ἀρετῇ θυμουμένου ἐν Πέρσαις περίβλεπτον θέλειν. Apud Plut. autem cum ὑπό, in Lycurgo, τὴν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem & apud Iſoc: item, qui etiã in malã partem eo vtitur, in Archid. ἀντὶ μὲν τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησόμεθα, ἀντὶ δὲ τοῦ περιβλέπτους ὑπὸ πάντων δι' ἀξίαν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησόμεθα. Xenophon de equo etiam vſurpauit, comparatiuo vtens, De arte equeſtri, ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Dicitur præterea aliquis eſſe περίβλεπτος ἐπί τινι. vt περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ γενομένους, Iſocr. De pace.

C. ΠΡΟβλέπω, Proſpicio, Præuideo. Et προβλέψασθαι voce media, epiſt. ad Hebr. 11, in fine, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam gramm. tradunt dici (diuerſa ſignificatione) προβλέπω σοι & σε, & πρός σε, ſicut Lat. Proſpicio illi, & illum, & in illum: ſed exempla nõ afferunt.

C. ΠΡΟΣβλέπω, Obtueor, Intueor, Aſpicio, cum accuſat. vi præpoſ. πρός. eſt enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρός σε. Ariſtoph. Pluto, προσέβλεψέ με τις. Plut. in Publicola, προσέβλεψεν αὐτὸν ἱλεῳ προσώπῳ. Theocr. autem in Hodœporis, ὀρθοῖς ὄμμασι ποτιβλέπειν (Doricè pro προσβλέπειν) Rectis oculis intueri, ſeu obtueri, aut Aſpicere contra aliquem. vt Plautus loquitur. quod cõfidentiæ eſſe putatur, & in manifeſto facinore impudentiæ, inquit Cam. At Lucianus non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, ſeu ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, ſed φιλιόν τι καὶ εἰρηνικόν, tanquam aduerbialiter his nominibus vtens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: in lib. De luctu, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φιλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Sophocles accuſ. rei iunxit, προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὸ τῆσδε φέγγος. Greg. autẽ datiuũ perſonæ pro accuſatiuo huic verbo dedit, quum dicit, ἡλίῳ προσβλέψαντα.

C. ὙΠΟβλέπω, (q. d. Subaſpicio) Deiectis oculis aſpicio. A Budæo autẽ pag. 648 vertitur Limis oculis aſpicio, ſicut & παραβλέπω, non ſolùm apud Ariſtot. vbi de ſtrabis dicitur, ſed in hoc quoque Luciani loco, ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δέησει. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hîc eſſe Clam obſeruare. Apud eundem interpretatur (eadem pag.) Improbè vel toruè aſpicio. Quoniam autem ſic intuemur eos quos ſuſpectos habemus, & auerſamur, ideo & his etiam modis exponitur. Plato Critone, ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. id eſt Suſpectabunt te, inquit Bud. At Camer. interpr. Auerſabuntur te. ſicut & in hoc Luciani Conuiuii loco, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπέβλεπον οἱ Στωϊκοὶ, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παραλοιαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. Quam interpr. & Bud. affert iſtius loci. Sed & quendam apud Aretham 1005 ὑποβλέπειν accepiſſe dicit pro Auerſari & Fugitare. Idẽ Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aſpicere. Vel, Per ſimultatem & minaciter aſpicere, hoc in loco Platonis, οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui & hunc Luciani adiungit, ὁ δ' ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Verùm in cõment. ὑποβλέπειν illud interpr. ſimpliciter Limis oculis aſpicere: hoc autem Improbè vel toruè aſpicere, vti dixi. Vt autem quod ſentio dicam, hîc quidem ὑποβλέπειν neutram harum interpretationum per ſe admittere mihi videtur, quum ei adiiciatur ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες: at illic (videlicet in illo Platonico ὑπέβλεπον, quod nihil ſibi adiunctum habet) non improbem eam interpretationẽ quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, videlicet Toruè aſpicere. Sed nec Minaci oculo intueri, diſplicet. Limorum certè oculorum ſignificatio paulo latius extenditur, quum etiam Subridere oculis limis dicat Ouidius. Sũt qui & illa Virgiliana, — auerſa tuetur, &, Illa ſolo fixos oculos auerſa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint: ſed hoc poſterius exemplum parum illi conuenire puto. HINC Ὑπόβλεψις ET Ὑπόβλεμμα, Aſpectus qualis eſt limis oculis vel toruè intuentium. ET Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aſpiciendo, vel toruis. pro quo dicit Homerus ὑπόδρα, & pro eodẽ apud Ariſtoph. legitur etiã ταυρηδόν. Bud. ab Œcumenio in Acta, pag. 38, ὑποβλεπτικῶς accipi ſcribit pro Oculis inuidis & maleuolis.

ΒΛΕ΄ΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, Palpebra, i. (vt ex Poll. tradit Cam.) Pellis oculis obducta & hos tegẽs, quæ & κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Dioſcor. lib. 1 cap. 82, βλέφαρα exponit Cilia vtrinque oculum in ſomno & in occurſu noxæ alicuius claudentia. At Gorr. ex Plinio genas etiam interpretatur, dicens partes eſſe membranoſas, pilis ornatas, ſupra infráque oculos ambientes & claudentes. Etymolog. dictum vult hoc vocabulum quaſi τὸ βλέποντος φάρος. vnde à poeta quodam Græco non illepidè ὀμματόφυλλον appellatur, perinde ac ſi oculi folium diceres: & à Cicerone tegumentum oculorum, vt Camer. declarat. Od. ϕ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα ἧκε. Od. υ, καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philoſtr. epiſt. 50, ὁ ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλινθίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσας. At βλέφαρα συμβαλεῖν & ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν: itémque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere & claudere. Cam. Apud Sophocl. verò Antig. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ λύει κελαινὰ βλέφαρα, ſchol. exponit ἀνόμυται.

C. Βλεφαρόξυστον, ου, τὸ, Inſtrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandiſque palpebris aptum. Gorr.

C. Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celſo lib. 7 cap. 7 dicitur quum inter ſe palpebræ coaleſcunt, aperirique non poteſt oculus: ſeu quum palpebræ cum albo oculi cohæreſcũt. Id verò Aetius lib. 7 cap. 66, diſtinctè πρόσφυσιν βλεφάρων nominat, & ἀγκύλωσιν. πρόσφυσιν, quum palpebræ vel cum albo vel cum nigro oculi, vel ipſæ inter ſe coaleſcunt: ἀγκύλωσιν verò peculiariter ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἢ πρόσφυσις τῶν βλεφάρων γίγνηται, καθ' ἣν δὲ τὴν κίνησιν ἐμποδίζηται ὁ ὀφθαλμός.

C. Καλλιβλέφαρον, ου, τὸ, (ſ. φάρμακον) Calliblepharũ. ſic enim & Plin. vocat, id eſt medicamentum ad ornatum & venuſtatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα (inquit Marcellus Dioſc. interpres) vna appellatione & malorũ remedia & formæ lenocinium in palpebris Græci appellant. ideóque Plinius quale erat malum in quo remedio opus eſſet, ſic eam vocem variè vertit, modò glutinandis, modò replicandis, modò honeſtandis, modò circũliniendis palpebris dicens. Hermolaus verò & Ruellius Circumlitiones dicunt quibus palpebras ornant colorémque mentiuntur.

C. Σοβαροβλέφαρος, Superciliosus, Superbus, à magnis ſuperciliis & adductis. In v. l.

C. Χαριτοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius palpebris gratia aliqua ineſt. Hoc nomine ſcribit Laertius Demetrium fuiſſe appellatum, quod venuſtatem oculorum notat. Cam. ‖ Eſt etiam eiuſdem nominis frutex apud Plin. lib. 13, c. vlt. efficax in amatoriis.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, ſeu βλεφαρίδες in plurali frequentius, Cilia, vt Gorræus exponit, ſcribens Celſum non aliter quàm pilos palpebrarum dicere, Plinium verò Palpebras etiam vocare. (quod ex hoc loco patet. Eadem, inquit Plinius de capno herba, reuulſas palpebras renaſci prohibet: pro quo Dioſcorides dixerat, τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἀναφύεσθαι) eſſe autem pilos ad extremũ vtriuſque palpebræ ambitum ſitos. Hos Cicero vallum vocat, vt & Galen. χάρακα. ‖ Βλεφαρὶς (inquit Camer.) Ariſtoteli eſt & Palpebra, vt De partib. animal. 4, οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. Niſi & hoc loco pilus ſignificatur. nam in 11 περὶ μορίων planè dicitur, βλεφαρίδας δὲ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἔχει ὅσα τρίχας ἔχει. in primo tamen ἱστορίας ζώων dicit non coire ſciſſam βλεφαρίδα, id eſt omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem vſu, & quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant, ſi ſcire cupias, apud eundem Camerarium reperies, ex Polluce & aliis ſcriptoribus multa de ea re afferentem.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύσσω, Nicto, id eſt Crebrò cõniueo, quod timiditatis indicium putatur. Cam.

ΒΛΟΣΥΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Terribilis, aſpectu, Truculentus. ὁ τὸ βλέμμα ὑπόσυρον, vt Euſtathius qui & ait habere quandam ſimilitudinem cum παρὰ γλαυκὸν. nam vt ille παραβάλλει τοῖς ὦπας, ita hunc τὸ βλέμμα παρασύρειν. non tamẽ vt παρὰ γλαυκὸν, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonã quàm in malam partem. Il. η, de Aiace, Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. vbi Euſtathius σεμνότητα προσώπου ſignificare dicit. (fortaſſe intelligẽs terribilẽ aſpectũ cũ qua dã grauitate. Plato l. 7, De repub. τούς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους. πρός τε τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ, &c. vbi pro ἀξιωματικὸς & σεμνὸς ponitur, id eſt (vt Budæus exponit) Cenſorius. Huc pertinet etiam illud quod ex Nicoſtrato affert Euſtath. νὴ τὴν Ἀφροδίτην ὄξειν βλοσυρὰν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi poteſt apud Heſiodũ in Clypeo Herc. — ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπότητο. Item, Κεῖατο πεπνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. Item, Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας Δεινωποὶ, βλοσυροί τε. (vbi obiter annota cum nomine fœminino hanc vocem maſcul. copulari) Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aſpectus ſeu vultus trux ſiue truculentus. & apud Nicand. βλοσυρὸν δάκος, id eſt καταπληκτικὸν θηρίον. Metaphoricè etiam ad alia transfertur. Theophr. in 9, κάλλιστη δὲ πίττα γίνεται καὶ καθαρωτάτη ἐκ τῶν προσηλίων καὶ προσβορρῶν· ἐκ δὲ τῶν παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Ferior, Tetrior, vt Bud. exponit. Plinius verò lib. 16, c. 11 ita interpretatus eſt, Pix optima vbique ex apricis aquilonis ſitu: ex opacis horridior viruſque præferẽs. Sic lib. 6 De cauſ. plant. cap. 21, ὅσα δὲ ἐν τροφῇ πλείονι βλοσυρωτέρα, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὀσμὰς ἔχει παραπλησίας, βαρείας τινὰς καὶ ὑδαρεῖς. Idem c. 18, εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλαστοί. Apoll. Argon. 2, Σιγῇ δ' οὔ ποτι τῶνδε κατὰ βλοσυρὴν ἔχε ἀκρήν. vbi ſchol. annotat ſignificare fortaſſis λαμπράν. Horridam verò ex Plinio non ineptè expoſueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicũtur in Epigr. Et apud Nicandr. βλοσυροῖο κυδωνος, id eſt, ſtyptici, vt ſchol. exponit. Itẽ βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέαζε, id eſt μέγαν, κακόν.

ΒΛΗΧΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, Balo. vnde βληχή οἰῶν apud Homerũ, Balatus ouium. Theocritus de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, ſed compoſita voce vtens, vt mox docebo. Quin & Ariſtoph. commune vtriuſque facit in Pluto, quum dicit βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Et ſchol. Theocriti ſcribit itidem eſſe βληχὴν tam caprarũ quàm ouium. Sed falli eum exiſtimo: & quod Theocritus καταβληχῶνται de ouibus dixit, in eo eſſe catachreſin. Apud Ariſtophanem autem ſyllepſin eſſe cenſeo: ſicut viciſſim μηκᾶσθαι Homerus non ſolùm capris ſed & ouibus tribuens, illa figura vtitur. Ariſtophanes ad puerulorum vagitũ tranſtulit in Veſpis, τὰ δὲ παιδάρια συγκύπτοντ' ἅμα βληχᾶται. Metaphoricè autem & in altero illo loco vſus eſt. Cæterùm Euſtathius vult à βῆ deriuatum eſſe βληχὴ, includens ei & nomen ἦχος, vt βληχὴ ſit ὁ τοῦ βῆ ἦχος. Affert autem iſtud exemplum huius βῆ ex Cratino, ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Ex quibus videri poſſit Euſtathius exiſtimaſſe βληχὴ prius eſſe quàm βληχάομαι.

Βλήχημα, ατος, τὸ, ET Βληχὴ, Balatus. Od. μ, οἰῶν τε βληχήν. Æſchyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inſcrib. βλαχαὶ (Doricè pro βληχαὶ) vagitus infantium appellauit.

Βληχώδης, εος, ὁ & ἡ, (q. d. Balatiuus vel Balatorius) Mente ſimilis ouibus. προβάτου τὸν νοῦν ὅμοιος, inquit Suidas, ſubiungens hunc adeſpotum locum, μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης πέμπειν ἔμελλεν. ET Βληχημὸς itidem Stultus, in vulg. lex. Apud Heſych. autem βλήχημα magis etiam ſupectè legitur pro μωρός.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

¶ Βληχρὸς, οῦ, ὁ, Debilis, Imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῒ νύγμα. Et apud Gal. βληχροὶ πυρετοί: quo & Alex. Aphr. vtitur. ET Ἄβληχρος, aut (vt alii) Ἀβληχρὸς, itidem pro Imbecillus, Inualidus, Infirmus. Hom. Il. θ, Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. Vbi Euſtathius ἀβληχρὰ exponit ἀσθενῆ, addens, hanc vocem multis in locis poſitam eſſe, ac potiſſimùm ἐπὶ σαρκῶν, id eſt, de carnibus: (vſurpando carnes etiam de viuis) Idem in hoc loco Il. ε, Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀβληχρὴν, ait alios ἀβληχρὴν ſiniſtram, alios infirmam ſeu debilẽ exponere. Cæterùm in hac voce quidam α priuatiuum, quidam ſuperuacaneum eſſe putauerunt, ſicut in ἄσταχυς pro στάχυς. Qui autem α priuatiuum eſſe cenſuerunt, βληχρὸν pro valido & robuſto

accepérunt: ex quibus fuit Heraclides Mileſius, cui & ἀβλήχρον ſcribere placuit, non ἀβληχρόν. A

Ἀβληχρὸς θάνατος, pro ἀβληχροποιός, i. Inualidos reddẽs mortuos, autore Euſtathio: vt ἀβληχροποιὸς idem ſonet quod ἀδρανοποιός: qua voce vtitur ſcholiaſtes Apollonii Rhodii, exponens hæc eius verba, — ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. Dicit enim ἀβληχρῷ intelligendum ἀδρανοποιῷ, vel ἀσθενεῖ. Idem exponit ἀσθενεῖ ἢ ἠρεμαίῳ, δι' ὃ ἄνοσον. vt videlicet intelligatur de morte qua quis perimitur, morbo non conflictatus. tunc enim lenis & non vehemens, tranquillaque & quieta mors videtur B eſſe. Atque ita propemodum putarim intellexiſſe Ælianum, cuius hæc ſunt apud Suidam verba, κατέστρεψεν σὺν τὸν βίον πράως καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ ὅνπερ σὺν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ. Heſychius ἁπαλὸν exponit, id eſt mollem: eodem, vt opinor, ſenſu.

Ἀβληχρὰ νόσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remiſſus & quaſi languidus. Plutarchus in Pericle circa finem, ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινι νόσῳ καὶ μῆκος ἐν ποικίλαις ἐχούσῃ μεταβολαῖς διαχρωμένῃ τὸ σῶμα σχολαίως. vbi quidam expoſuerunt ἀβληχρὰν νόσον remiſſum & longũ C morbum, quum tamen hac voce longitudo temporis non ſignificetur, & ideo Plutarchus addiderit καὶ μῆκος ἐχούσῃ. Heſychius ἀβληχρὸν explicat etiam ἀμβλὺ καὶ ἀμαυρόν.

Ἀβληχρὸς in cõtraria ſignificatione pro Robuſtus, ex Pindaro affertur ab Etymol. vt videlicet ſit tanquam à βέβληκα, quum in altera ſignificet potius tanquam à βεβλημένος. Quòd ſiquis plura de etymo hui⁹ nominis ſcire velit (videlicet τοῦ βληχρός) ipſum Etymol. itemq; Euſtath. adeat. Subiunxi autem hoc nomen verbo βληχῶ- D μαι & nomini βληχή, illam etymologiam ſequens quæ παρὰ τὴν βληχὴν eſſe vult, de illa tamen alioqui ἐπέχων.

Ἀβληχρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem apud Nicandrum.

Ἀβληχροποιός, ὁ, ὁ, vt θάνατος ἀβληχροποιὸς apud Euſtathium, ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας. id eſt Imbecillos reddens morientes.

¶Βλῆχρον, ου, τό, Filix herba, ſchol. Theocr. Apud Heſych. Βληχρά. At Nic. habet βλῆχρον, pro filice: & eius ſchol. addit etiã βλάχρον. In v. l. βλῆχρος herba affertur ex Theophraſto De c. pl. l. 1, cap. 8, Βλῆχρος (inquit Gorr.) à qui- E buſdam dicitur ὁ γλήχων, vt habetur apud Dioſcoridẽ.

Βληχρὸν ſeu Βλῆχρον, Leguminis quoddã genus apud Hippocratem. vt à Galeno exponitur. Sunt qui & βληχροὶ ſcribant.

ΒΛΥ΄ΖΩ, F. ύσω, ET Βλύω (quod prius eſſe videtur, eſt tamen rarius) Scaturio, Mano. Epigr. lib. 2, Ἀλλ' ἵνα μοι βρυχίῳ σα κύλιξ βλύσῃσι λυαίῳ, Scateat & manet multo vino. Nonnus actiuum facit adiuncto ei accuſatiuo, ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. ſicut Plinius dicit Arborum manantium picem reſinámque. A- F pud Euripidem metaphoricè, λέγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφικόμην. Βλύζω autem ſæpe accuſatiuo iungitur, pro Mano, Effundo. Gregorius loquens de Deo populum in deſerto ſuſtentante, ὥστε καὶ ἄρτον ὀμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὄρνιθας. vbi Bud. exponit, Emiſiſſe abundanter, quaſi aquam è fonte vel herbã è ſolo, hoc eſt ἀποβλύσαι. Idẽ in iſto iambo, ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει σωμύλη. Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. ‖ Βλύζειν de latratu canum etiam dixiſſe quoſdam refert Pollux lib. 5, in cap. περὶ φωνῶν ζώων. ET Βλύσσω, Profundo, Scatere facio. vulg. G lex. ex Nonno.

Βλυστηλὶς, ίδος, ἡ, q. d. Scaturitrix. vnde in Epigr. Βλυστηλίδι χειρὶ, Manu ſcaturiente & fluente. Abundante.

C. ἈΕΙβλύω, Perpetuò ſcaturio. ἐπιῤῥέω, Heſych.

C. ἈΝΑβλύζω, Surſum erumpo ſcaturiendo, Scaturio ſurſum. vel ſimpliciter pro Scaturio. Propriè dicitur περὶ πηγῆς, id eſt de fonte. Athenæus, αἱ βλύζον δὲ ἐξ αὐτῆς κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. Ariſtoteles tamẽ dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, Flãmæ quæ è terra eru- H perant. Ἀναβλύει apud Heſychium legitur, (à themate Ἀναβλύω) expoſitum non ſolùm ἀναβρύει, ſed & ἀναζεῖ, id eſt Efferueſcit, Ebullit. Fit autẽ à themate ἀναβλύω ſine ζ participium ἀναβλυθείσης apud Strabonem. nam is de Ætna loquens, ita ſcribit, πακείσης γὰρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυθείσης.

Ἀνάβλυσις, εως, ἡ, Scaturigo. Ariſtoteles De mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, Fontes. Heſ.

Ἀναβλυστάνω, Idem quod ἀναβλύζω. Heſychius, ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι. ſed eum aliter ſcripſiſſe ſuſpicor. Theodor. Eccleſ. hiſt. 3, de Tigri fluuio loquens, ἔστι δὲ ἐκ τῶν Ἀρμενίων ἀναβλυστάνων ὀρῶν. ET Ἀναβλυσθῆναι ex Rhet. lexico ponit Euſtathius itidem pro ἀναβλύζειν. Suidas autem Ἀναβλυστῆσαι habet, idque nõ ſolùm exponit ἀναβλύσαι ſed & ἀναβλαστῆσαι, id eſt, Repullulare, Regerminare.

C. ἈΠΟβλύζω, Scaturio, Emitto aquas. vt fõs dicitur ἀποβλύζειν, ſicut & ſimpliciter βλύζειν.

Ἀποβλύζω, Euomo, Per vomitum effundo. Homerus Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἴνου ἀποβλύζων. Suidas ἀναβάλλων exponit, item ἀπεμῶν. In v. l. Græcol. nulla ponitur alia explicatio verbi ἀποβλύζω, quã hæc, Singultio comedendo, vt pueri faciunt.

C. ἘΚβλύζω, Exaturio (B. ex Plut.) Emano.

C. ΠΑΡΑβλύζω, Scaturiginis inſtar refundo & reiicio, Euomo: vt apud Suidam, εἴ ποτε νήπιος οἴνου καὶ παραβλύσας τι ἐπὶ τὸ θεῖον, εἶτα ὕπνου μέτοχος γένοιτο, id eſt (vt ipſe exponit) παραβάλλων, ἀποπτύσας.

C. ΠΕΡΙβλύζω, Scatebris affluo, Vbique & paſſim ſcateo, vt B. exponit in hoc Ariſtot. De mundo loco, ἥ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχοῦσα ζώοις.

C. ὙΠΕΡβλύζω, Supra modum ſcateo, ſeu (vt Bud. exponit) Exundo, Redundo, Exubero, Circunfluo. Areopag. φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. Chryſoſt. De ſacerd. ὑπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ ληναί. Greg. εἰ δέ που τὸ ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερβλύσῃ. HINC Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, Exuberantia. B.

ΒΟΑ΄Ω, ῶ, F. ήσω, & ſæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. 1, Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾶν. & Il. β, μακρὰ βοῶν. & Il. ο, σμερδνὸν βοόων. Thuc. lib. 7, οἱ νῦν βοῶσιν ὡς ἐν ἀγνοίᾳ ὄντες, ἐκεῖνοι ἀφικομένους τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apolog. ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε. Plut. An ſen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. pro quo Homerus vtitur illo μακρὰ βοᾶν. ‖ Interdum Βοῶ pro Clamando ſeu clamans dico, Vel, Cum clamore dico. Thucyd. 8, ἀλλ' ἀπὸ κοινοῦ ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Et cum μή, vt Lucill. lib. 2 Epigr. — οἱ δ' ἐβόησαν Τοῦτον μὴ στεφανοῦν. Aliquando autem pro infinitiuo ponitur ὡς cum præſenti. Demoſth. Pro corona, βοᾷ ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ. vt accipiamus ὡς cum vtroque verbo. ‖ Sæpe & cum accuſatiuo rei, eadem ſignificatione: cuius conſtructionis exemplum eſt in Thucydidis loco quem modò protuli, τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Sic Naz. βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν. Soph. autem βοᾶν μέλος, Clamore ſublato cantare. ‖ At cum accuſatiuo rei, βοῶ, Inclamo, Clamãdo voco: vt Luc. βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. τί με βοᾷς; Apud eundem cum præpoſ. πρός, ſcribentem, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δύναται βοᾶν. vbi exponitur Seipſum inclamare, ab aliis Apud ſeipſum clamore vti.

Βοῶ, Celebro, Herodot. vnde βεβοημένος, Celebrat⁹, Celeber redditus. vt quũ dicitur βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Pro eodem ἐκβεβοημένος apud eundem Herodot. vt infrà dicetur.

Βοῶ ad inanima etiam transfertur. vt κῦμα βοᾷ, Il. ξ, & ἠϊόνες βοόωσιν, Il. ρ. Sic Latini verbo Reboo hinc ſumpto vtuntur.

Βοητύς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio. ea forma qua dicitur ἐδητύς. Od. α, — μηδὲ βοητὺς ἔστω.

C. Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens.

Ἀβοητὶ, Aduerb. Tacitè, Sine clamore. At Heſychio, Facilè. niſi fortè legendum eſt apud eum ἀβοηθητί id eſt Citra auxilium. Nam ad ea quæ facilè fieri poſſunt, auxilio minus eſt opus.

C. Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. epigr.

Ἀμφιβώτης etiam reperitur pro eodem. Citat Heſychius ex Ione in Teucro.

¶Βοή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Il. π, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Od.κ, Αὐτὰρ ὁ πῦξ βοὴν ἀγαθὸς. At Il.σ, Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Thuc.4, οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο. Luc. καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. Rurſum apud Thucyd.8 legitur, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Vbi ſcholiaſtes exponit ἀπὸ βοῆς, κατὰ μὴν ἀμαθῶς. Idem verò loquendi genus (alioqui rariſſimum) apud Xenophontem reperio Hell.2, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπαύσαντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλοι εἶεν ἀθύμως ἀπιόντες. vbi exponitur Clamore tenus. ‖ Βοὴ, Pugna, ex conſequenti, quòd cum magno clamore confligi ſoleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, & Ἕκτωρ, &c. Bello ſtrenuus. Quidam tamen expoſuerunt hîc quoque κραυγήν. vide Euſtathium. ‖ Βοὴ pro auxilio, affertur ex Æſchyli ſchol. in illũ locum Supplicum, Ὅμως ἀμείνον' εἰ βραδυνοίμην βοῇ, Ἀλκῆς λαθέσθαι. B

Βοής, ὁ, Clamoſus, Vociferator. Gallicè *criard*. Luc. in Symp. ἐδεδοίκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα βοὴν ἀπηνῶς ὄντα καὶ κρατιστεύοντα τῶν κυνικῶν ἁπάντων. Pro quo βοὴν in v. l. perperã βοὴν legitur.

C. Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, Loquax, Blatero, q.d. Qui intempeſtiuè clamat. Sed exponitur ſimpliciter λάλος. C

C. Καλαμοβόας, ου, ὁ, q.d. Calamoſtrepus.

C. Αὐτοβοεί, q. d. Cum ipſo clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεί quæ ſtatim capitur & quaſi primo impetu ſeu incurſu. Thuc.3, αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον [Ἀμπρακίαν.] Ibidem, δείσαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τὸ νεώριον κρατήσειεν ἐπελθών. Pauſan. ὀλίγου μὲν ἦλθεν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν. Redditur autem, Primo ſtatim clamore.

C. ἈΝΑβοάω, F. ήσω, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo eſt enim epitaticum ἀνὰ hac in voce. ‖ Interdum accuſatiuo iungitur, & ſignificat Clamando profero, Magna voce dico, vel elata voce, Declamo. vt ἀνεβόησε τοῦτο. & apud Platonem Epiſt.7, παιῶνα ἀναβοᾶν. Item Clamando voco, vel clamore, Inclamo. vt capitur apud Ariſtophanem ἀναβόησον: licet exponatur ſimpliciter κάλεσον. D

Ἀναβόησις, Exclamatio, Vociferatio. vel Inclamatio.

c.2. Ἐπαναβοάω, Acclamo. vulg. lex. ex Ariſtoph. Pluto.

C. ἈΝΤΙβοάω, ῶ, Contrà clamorem edo, Clamando reſpõdeo, vel Viciſſim clamo. Item Reclamo.

C. Αὐτοβοάω, Ipſe me mea voce prædico, Ipſe mei præconem ago: vt Eraſm. Chil. interpr. dicens αὐτοβοᾶν ſimile eſſe alii prouerbio, αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ, & οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Αὐτοβοᾶς (inquit Suidas) ὅμοιος ὢν τῷδε, id eſt αὐτὸς ἑαυτοῦ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶ τῷδε. VNDE Αὐτοβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe ſua voce de ſe teſtatur. At αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn. exponitur Digitus vocalis. E

C. ΔΙΑβοάω, Diuulgo, Rumorem diſſemino. Et q.d. Per clamorem huc illuc ſpargo. Thuc. 8, στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα. vbi ſcholiaſtes exponit διὰ πάντων ἐβόων. Herodianus lib.2, διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, qui paſſim rumorem diſſeminẽt. In paſſ. vſus eius creberrimus eſt tam in bonam quàm in malam partẽ, pro Celebror, Fama percrebreſco. Plato epiſt. ταῦτα διαβεβόηται, Hæc ſunt fama & hominũ ſermone celebrata. Ioſeph. lib.7, πόλει διαβοηθείσῃ, Vrbi famoſiſſimæ. Plutarchus Pericle, διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους. Syneſ. epiſt. διαβεβοημένος Σπίταλος. Sic διαβεβοημένος συνεχῶς. VNDE Διαβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuulgatus, Rumoribus crebris diſſeminatus. Herodian. lib.4, ἤδη δὲ καὶ τὸ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata paſſim per eos cæde. Sic lib.5, διαβόητον ἐποίησαν φήμην. Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian. Pſeud. αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπεκλείσθη. F G

C. ἘΚβοάω, Exclamo. Baſilius, οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Budæus ex Herodoto. ‖ Apud Thucydidẽ verò lib. 1, ἐκβοάω eſt Cum clamore erumpo, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοηθήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων, οὓς τε τῷ τρόπαιον ἱστάντας διαφθείρουσι, id eſt (vt ſcholiaſtes exponit) μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. VNDE Ἐκβόησις, εως, ἡ, Exclamatio. Syneſ. epiſt.67, καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι. H

C. ἘΜβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thucyd. lib.4, p. 133, καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Baſil. δὲ πάντες προσφῶνται ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούοντο. Luc. μεῖζον ἐμβοᾶν τοῦ ῥήτορος.

C. ἘΠΙβοάω, Inclamo, vt Camer. interpretatur Thucyd. lib.5, τὸν Βρασίδαν ἐπιβοᾶν. In paſſiua voce ſignificatione actiua capitur pro Inuoco, Imploro auxilium, Deûm fidem hominúmque imploro, Bud. Cum clamore obteſtor. Thuc. lib.3, ἡμεῖς δεόμεθα ὑμῶν, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes. Camer. Et lib.8, pag.292, καὶ ἐπιβοωμένου μὴ ἐφορμούντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν παρουσίαν. Citat idem Budæus & ex Baſil.67. ‖ Ponitur & pro Celebro, In ore habeo, id eſt ὑμνῶ, vt idem Bud. tradit, apud Alex. περὶ εἱμαρμ.261. Ad quod in malam partem acceptum, referri poteſt illud Thucyd. lib.5, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος. quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum ſermones incurrant. nam laudem hoc loco nequaquam ſignificari putat. HINC Ἐπιβόημα, ατος, τὸ, Acclamatio, vt Camer. in hoc Thuc. loco lib.5 interpr. ὁ δὲ, εἴπε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, ἢ καὶ αὐτοῦ ἄλλο τι κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν, ἐξαίφνης τὸ στράτευμα ἀπῆγε. Quod vocabulum durum eſſe teſtatur Pollux. ET Ἐπιβόητος, ου, ὁ & ἡ, Celeber, Diffamatus, & in bonam & in malam partem: quanuis Pollux in deteriorem partem capiens, cum ἐπίρρητος & ἐπίψογος copulet. Thuc. lib.6, καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα. verùm ibi & περιβόητος legi indicatur. Et apud Anacr. Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

C. Καρηβοάω, Præ ſonitu & clamore vertigine capitis laboro, ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ. Heſych.

C. ΚΑΤΑβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus inſector, Camer. Thucyd. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Inuehebantur in ipſum. Philo lib. 3 De vita Moſis, συνιστάμενοι καὶ ἀθροιζόμενοι κατεβόων τοῦ προφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. καὶ τῆς ἐκδημίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Ariſtoph. Acharn. κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, Superaſſet clamando miniſtros publicos ter mille, Camer. In eadem ſignificatione media vox etiam vſurpatur apud eundem Ariſtoph. Equit. At in paſſiua καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5 Ciuil. καὶ καταβοώμενος ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων, ἔφερε τὴν ὕβριν. de Auguſto loquens cõtra quem oppidani Italicarum vrbium clamitabant ob agros ereptos & militibus datos. ‖ Καταβοάω exponitur etiam Imploro, in hoc Plutarchi loco Amat. Narrat. κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν. HINC Καταβόησις, εως, ἡ, Conuitium, Incuſatio, vt militum in imperatorẽ: Bud. ex Plut. ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσει ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν. Idem De defectu oracul. ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε κἀκείνῳ καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philoſophorum clamoribus exagitatus & vexatus eſt. Volunt autem eſſe Atticũ hoc vocabulũ, pro καταβοὴ, vt ἀγάπησις pro ἀγάπη. EST autem Καταβοὴ, ῆς, ἡ, idẽ quod καταβόησις, ſeu (vt Bud. exponit) Reclamatio, Inuectio, Querela. Thucyd. lib. 8, προθυμουμένοις ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μάλιστα. Et, καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαίμονα. Idem lib.1, αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν. Quum autem intellexiſſemus conuitium nobis non exiguum fieri.

C. ΠΑΡΑβοάω, Acclamo. v.l.

C. ΠΕΡΙβοάω, Celebro, Diuulgo, Decanto. Greg. κατὰ Ἰουλ.2, τὰ μὲν οὖν πρὸ τῆς ἐξαρχήσεως αὐτοῦ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβοώμενα, ταῦτα. id eſt Famigerata, vt διαβοώμενα. Bud. HINC Περιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam quàm in bonã partem. Philo lib.1, De vita Moſis, διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illuſtrem & celebrem vatis pietatem oſtendit. Lyſias, ἐπιδόμενοι περιβόητος γενέσθαι. Plutarchus in Themiſt, περιβόητος νίκη. At in malam partem apud Demoſthenem pro Cteſiphonte, αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου ἥττης,

Turpis famoſiſſimǽque ſeditionis. Et apud Lyſiam in Apolog. aduerſus Sim. καὶ τί ποτ' ἂν ἄρα ἵνα μὴ περιβοήτος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον. ET Περιβοήτως, Claré, Manifeſté. v. l. ex Demoſthene. A

C. ΠΡΟΣβοάω, q. d. Præclamo. Cohortor. v. l.

¶ Βώσας quoque reperitur & Βώσομαι ac Βώσασθαι apud poetas & Ionicos ſcriptores, pro Βοήσας, βοήσομαι & βοήσασθαι per contractionem facta. Il. μ, – ἀλλ' οὔ πως οἱ ἦν βώσαντι γεγωνεῖν· Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. Et βωσόμεθα, quod Suid. exp. καλέσομεν, & μαρτυρούμεθα. Apud Herodot. in Thalia βεβωμένα, Fama celebrata, Celebria. (AT Βωσον apud Cratinum eſt βοήθησον, vt idem Suidas docet.) B
HINC Ἀναβῶσαι apud Herodotum pro ἀναβοῆσαι, id eſt Exclamare. is enim in Clione, ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε. Et in Thalia, οἱ δὲ, ἀμβώσαντες μέγα ἀφῆκέν μιν ἐκέλευον. ET Ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι apud Homerum Od. α, ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. Il. κ, – σὺ γὰρ περὶ τὴν ἐν Ὀλύμπῳ Πάντων ἀθανάτων ἐπιβώσομαι ἀλλὰ καὶ αὐτής.

¶ Βωτῶ quoque idem quod βοῶ, facto videlicet βοητῶ à βοήσω, deinde per contractionem βωτῶ. VNDE Ἐπιβωτᾷ apud Herodotum. Hæc Euſt. ITEM Βωστρεῖ, eiuſdẽ eſt ſignificationis, quod ab illo βωτῶ deriuat idem Euſtath. quemadmodum ex Ἐλατῶ (quod fit ab ἐλάω ſeu ἐλαύνω) Ἐλαστρεῖ. Exponit autem βωστρεῖ, ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι, addens apud Theocritum poni pro ψηλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοῶμαί τινα. Od. μ, Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν τε Κραταιΐν Μητέρα τῆς σκύλλης, ἥ μιν τίκε πῆμα βροτοῖσι. Theocr. Idyll. ε, τὸν δρύπμον βωστρήσομες. C

ΒΟΗΔΡΟ'ΜΟΣ, ET Βοαδρόμος, Doricè, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Opitulator, βοηθός. Eurip. Phœn. ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος Πάρειμι. Et in Oreſte, ποῖ βοηδρόμοι. VNDE Βοηδρομέω, μῶ, Auxilior, βοηθῶ. Eurip. Oreſte, βοηδρομήσαι πρὸς δρόμοις τυραννικοῖς, id eſt, ὡς ἐπὶ βοήθεια δραμεῖν, inquit ſchol. Vtuntur autem hoc verbo non ſolùm poetæ, ſed & proſæ ſcriptores interdum. Plut. ἐπεὶ δὲ ἦλθε Σύλλαν ἐδίωκεν σῶμα, Πομπήϊον δὲ κατ' οὐρὰν βοηδρομοῦντα ἐπ' αὐτὸν, id eſt Suppetias contra ſe venientes, vt B. interpr. Idem affert ex Luc. ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβωσι, id eſt (inquit) Tumultuosè accurrentes. De etymo autẽ harum vocum vide in βοηθός. D E

Βοηδρόμιος, ὁ, ὁ, Auxiliaris. Callimachus in Apoll. Ὦ πολλοὶ, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι. ET Βοηδρόμια, ων, τὰ, Feſtum quoddam Athenis celebrari ſolitum, ob prælium à Theſeo aduerſus Amazones feliciter geſtum, QVIA Βοηδρομιών nomen eſt menſis eius quo illud geſſit. Ita quidam ex Plutarcho, cuius tamen hæc ſunt verba, in Theſeo ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνός, ἐφ' ἧ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Apud eundem verò in lib. De frat. char. legimus, τῇ γὰρ δευτέρᾳ ἐξαιροῦσιν ἀεὶ τοῦ Βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. Eſt autem Græcorum tertius mẽſis, quem Auguſtum quidã, alii Iunium, Septembrẽ nonnulli eſſe volunt. F

ΒΟΗΘΟ'ΟΣ, ET Βοηθός, (ſed prius illud apud ſolos poetas eſt in vſu) Auxiliator, Opitulator. Ex βοὴ & θέω, id eſt Curro: ſicut βοηδρόμος ex βοὴ & δρομέω (à δρόμος) quod in compoſ. τρέχω ſignificat: ita vt propriè de eo dicatur qui ad clamorem alicuius accurrit, periclitantis videlicet. Quidam tamen à βοὴ ſignificante μάχην deducere maluerunt. quo fit vt Euſtathius βοηθόον exponat μάχιμον: vnde eſſe dicit βοηθόον ἅρμα in Iliade. Xen. Pæd. 5, μὴ χείροις βοηθοὶ παρέσεσθαί σοι. Et βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι, ex eodem. Apud Plutarchum Themiſt. τριήρεις ἡμῖν παρεῖσι βοηθοί (vbi obſerua iungi cum eodem verbo cũ quo & Xen. iungit) exponitur, Triremes nobis præſidio adſunt. Et Thucyd. βοηθοὺς πέμπω, Subſidia mitto. Item Βοηθόος nomen proprium apud Homerum. Sic & Βόηθος (retracto accentu in primam) nomen propriũ cuiuſdam philoſophi apud Plutarchum De plac. phil. G
VNDE Ἀβοήθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſuccurri non poteſt, vt ἀβοήθον φάρμακον, Immedicabile venenum, apud Theophraſtum lib. 5, Hiſt. pl. Et apud Polyb. lib. 16, ἀβοηθοὺς ἐσκεύαζον πληγάς. id eſt (vt Bayf. interpretatur) Vulnera inflixerunt quibus arte nulla mederi quis poſſet. H

ET Δυσβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſuccurri difficulter poteſt, Vix medicabilis. ET Συμβοηθός, ὁ, ὁ, Qui ad ſuppetias ferendas vnà cum aliis conuenit, Auxiliaris. A

Βοήθεια, ας, ἡ, Auxilium, Subſidium. τῆς ἀπορίας βοήθειαν εὑρεῖν, ex Xenophõte. (vt ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν, Iſocr.) Et βοήθεια χρημάτων ex Demoſthene. Sæpe autem de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Xen. Hellen. 7, ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια. Demoſthenes, βοήθεια εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι Iſocrat. in Archid. Item βοήθειαι plurali numero apud eundem & cæteros. Et βοηθείας ποιεῖσθαι ex Æſchine pro Auxilia ſuppeditare. B

C. Ἐκβοήθεια, ας, ἡ, Eruptio, vt apud Thucydidem exponitur lib. 3, καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης, πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐπικούρων. quæ expoſitio ſimile quid habet cum illa verbi ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι.

C. Ἐπιβοήθεια, ας, ἡ, Auxilium.

C. Παραβοήθεια, ας, ἡ, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Polyb. in 5, περαίνειν ὁ δὲ καὶ δυνάμενος διά τε τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου καὶ τὰς περὶ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας. C

C. Συμβοήθεια, ας, ἡ, Ad auxilium ferendum concurſus, Suppetiæ.

¶ Βοηθέω, θῶ, (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, Ad clamorem accurro) Suppetias eo, Auxilio venio, ſeu ad auxiliandum. Budæus βοηθῶ interpretatur Suppetias eo, item Occurro hoſtibus: & ſubiungit ex Iſocrate in Paneg. καὶ βοηθήσαντες ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντες, τρόπαιον ἔστησαν. Idem Bud. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα apud Xenophontem interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. (Sic autem in v. lex. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium) Tale eſt βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα Thucyd. lib. 4, & βοηθεῖν ἐπὶ τὴν θάλατταν, Xen. Hellen. 1. Demoſthen. autem ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Interdum cum εἰς, vt idem Xenoph. ibidẽ εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας ex Demoſthene. Sed interdũ & ſine his præpoſitionibus motum indicat, habens ſolum datiuum: vt Thucyd. 3, οὔτε δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Ibidem, ἃς ἤδη βοηθῆσαι αὐτοῖς. Sic autem & alibi vtitur: vbi βοηθεῖν eſt Auxilio venire, vel Subſidio venire. Sed & ſimpliciter pro Occurro hoſtibus (vt Budæus interpretatur) vel Propugnatum accurro, apud hunc ſcriptorem legitur. In vulg. lexicis ex Herodot. affertur βοηθέουσιν ἐπ' αὐτὸν pro Ad ſe defendendos ei obuiam tendunt. D E

Βοηθῶ, ſine motu, Auxilior, Opem fero: vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, Iſocr. Idem Panath. ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων. At Xenophon addit accuſat. rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται. Ex Demoſthene autem βοηθεῖν τινι πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur & βοηθῶ σοι τούτῳ, cum datiuo inſtrumenti, Hac re te adiuuo & tibi opitulor. q. d. Per hanc rem. Sic Xenoph. Hellen. 6, καὶ ὅσους εἶχεν ὁπλίτας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale eſt βοηθεῖν χρήμασι. Interdum verò vterque datiuus ponitur, vt Æſchines in Cteſiphontẽ, βοηθῶ μετὰ τὸν ὅρκον καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν οἷς δύναμαι. F

‖ Βοηθῶ, Patrocinor, Bud. ex Æſch. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ. Sic Iſocr. ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τῷ νόμῳ βοηθεῖν καθ' ὅν, &c.

Βοηθοῦμαι, paſſ. Auxilio iuuor, Mihi feruntur ſuppetiæ. vnde βεβοηθημένον. Pla. epiſt. 7, ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφίᾳ καὶ φίλοις, Hac ratione latum à me erat auxilium. Ex Hermog. βοηθούμενοι τὴν ἀπορίαν. Interdũ βοηθεῖσθαι dicitur quæ re aliqua vt remedio iuuatur. Ath. 2, βοηθοῦνται δὲ ἀπὸ ὑδρομέλιτος πόσεως. Dioſc. autem dixit lib. 4, cap. 83, περὶ μυκήτων loquens, id eſt de fungis, βοηθοῦνται δὲ πάντες πεπωκόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ, &c. G

Βοήθημα, ατος, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur & Medicamentum apud Galenũ ad Glauconem. HINC Βοηθηματικὸς, Auxiliatori⁹, Auxiliãdi vim habẽs.

Βοηθητικὸς, Auxiliaris, Qui auxiliari poteſt, Vel, Qui libenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. *ſecourable*, à nomine *ſecours*, quod βοήθειαν ſignificat. Ariſtoteles Rhet. 1, βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone, βοηθητικὸς τοῖς πένησι. H

C. Ἀβοήθητος, Auxilio carens, Auxiliatorem non habens, Ope omni deſtitutus. Formatur à βεβοήθηται, tertia perſona præteriti verbi βοηθοῦμαι, præfixo α priuatiuo. Epictetus,

ctetus, ἀλλά σοι οἱ φιλοβαβοήθητοι ἔσονται. A

Ἀβοήθητος, Remedio carens, Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος. Polyb. lib. 1, καί τινα τῶν ἐν αὐτοῖς ἑλκῶν ἐλκῶν καὶ φυμάτων ἀποτελοῦνται συμβαίνει, καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν immedicabilem morſum Dioſcor. appellat lib. 9.

Ἀβοηθητί, aduerb. Citra auxilium.

C. Δυσβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vix ſuccurri poteſt, Cui ægrè auxiliũ ferri poteſt. Vix medicabilis. CVI CONTR. eſt Εὐβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui facile eſt opitulari. Facilè medicabilis. B

Βοηθητέον, Auxilium ferendum eſt, Opitulandum eſt. Vel, Remedium adhibendum eſt.

C. ἈΝΤΙβοηθέω, Viciſſim auxilium fero. Xen. Hell. 7, ἀντιβοήθει δ' αὐτοῖς οὐδείς.

C. ἘΚβοηθέω, Ad opitulandũ procurro, Auxiliũ fero, Plut. Amat. narr. 8, καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων.

C. 2. Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. lib. 8, ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ ξυνεμάχων τῶν Χίους. id eſt (vt ſcholiaſtes exponit) ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. C

C. ἘΜβοηθέω, Auxilium fero.

C. ἘΠΙβοηθέω, Ad auxilium ferendum ſuperuenio. Thuc. lib. 3, ἐπειδὴ πεζὸς στρατὸς ἐπεβεβοηθήκει, πολλῷ χεῖρ ἐπεβοήθουν πάντες. Idem eodẽ libro, ἐπιβοηθεῖν διὰ τῶν Ἀμφιλόχων. Et lib. 1, ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Auxiliũ ferre alii aliis aduerſus ingentẽ claſſem. Herodian. lib. 1, ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo ſuppetias raptim tulerunt.

C. ΠΑΡΑβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. lib. 1, ἦσαν δὲ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. lib. 5, πάντα βουλόμενος ἐποπτεύειν, καὶ παντὶ τῷ δεομένῳ παραβοηθεῖν. Et lib. 16, παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι. D

C. ΠΡΟΣβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. l. 8, Αἰὼν γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Et lib. 1, οἷ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει, Quò eis copiæ terreſtres barbarorum ad opem ferendam venerant.

C. ΣΥΜβοηθέω, Ad auxilium ferendum conuenio. Thuc. 3, οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταστρέψασθαι. In eodẽ lib. ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων τε φρουρῶν τινων ὀλίγων. Et lib. 7, ἀξιώσοντες συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖς. i. βοήθειαν πέμπειν, vt ſchol. exponit. E

ΒΟ΄ΑΞ, ακος, ὁ, Piſcis qui à Plin. Box vocatur. Ariſtoph. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε. Ath. lib. 7, παρὰ τὴν βοὴν dictum eſſe hũc piſcem ſcribit. Vnde Pherecrates, quum ſcripſiſſet, ἄλλον φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθὺν φασί τι παρέγαπαι, ſubiungit, νὴ τὼ θεὼ, οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς οὐδεὶς ἢ βόαξ. ET Βόηξ pro eodem. Numen. in Halieut. Ἠδ' λευκὴν σινόδοντα, βώκας τε, τρίγλας τε. ET Βῶξ quoq; per contractionem pro eodem, vt docet ibidem Athen. citans ex Ariſtot & Epicharmo. HIC idem piſcis Βοῶψ ab Ariſtoph. Byzantio (contendente nõ rectè βῶκα appellari, vt eodẽ in loco teſtatur Ath.) dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων. F

ΒΑ΄ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, Rana, dicta quaſi βοάτραχος (quemadmodum & βότραχος pro βάτραχος apud Hipp. ſcribi Galenus autor eſt) παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, vt Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. ‖ Eſt etiam piſcis nomen quem Plinius modò Batrachum modò Ranam vocat, Ariſtot. autem inter σελάχη recenſet. ‖ Βάτραχος etiam dicitur διάθεσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, vt Aet. tradit. Tumor (inquit Gorr.) phlegmonodes partiũ quæ ſub lingua ſunt, ſed maximè venarum, pueros præſertim infeſtans. Quem morbum interpr. modò Ranam modò Ranunculum vocant. ‖ Heſychio eſt etiam ἐσχάρας εἶδος. G

C. Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, Ranarum & murium pugna. cuius nominis poemation Hom. adſcribitur. Plutar. De Herod. ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης. ſed in vulg. exempl. legitur βατραχομαχίας, quod ſignificat ſimpliciter ranarum pugnam. H

Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Ranalis. vt βατράχειος μοῖρα apud Suidam. At βατράχιον, ου, τὸ (ſ. χρῶμα) Coloris ſpecies quo facies illinebatur antequã perſonæ repertæ fuiſſent: vt tradit Ariſtoph. ſchol. VNDE Βατραχὶς (vt idẽ Ariſtoph. ſchol. docet) ἴδος, ἡ, Veſtis eo colore tincta. εἶδος (inquit) ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὁμοιοῦ τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα, Veſtis florida ad ranarum colorẽ accedens. Heſychio verò eſt ἱματίου χρῶμα ὃ βάπτεται ὑπὸ βατραχίου πόας. Dion lib. 58, ἰσχυρῶς γὰρ τῷ τὴν βατραχίδα ἐνδυόντι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ πρασίνῳ καλουμένῳ προσκειμένῳ. AT Βατράχιον, ου, τὸ, herba eſt quæ Latinis Ranunculus dicitur: de qua Dioſc. lib. 2 cap. 26, Plin. lib. 26 cap. vlt. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta & πολυάνθεμον apud eoſdem autores.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, Pars quædam in cithara. Heſych.

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. l. 37 cap. 10, Coptos & batrachitas mittit: vnam, ranæ ſimilem colore: alteram ebori, tertiam rubentis è nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, quum de luxatione membrorum agitur. ὅταν σχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διαστροφῇ, καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. v. l.

ΒΟ΄ΜΒΟΣ, (per onomatopœiam, ſeu ex imitatione ſoni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ) Bombus, Sonus quẽ edunt apes. Vnde βομβεῦσαι μέλισσαι in Epigr. & βομβηδὸν κλονέονται, itidem de apibus dictum ab Apoll. Latini quoque bombum apibus tribuerunt. Reperitur autẽ & Bombitatio ſeu Bombizatio, de quibus vide in verbo proximè ſequente. Transfertur βόμβος & ad alios ſonos, vt ad ſonum tonitrus.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, vt loquitur Varro de apibus (Fortaſſe autem & Bombitare ſeu Bombizare dicere poſſumus, prout apud Feſtum legendum cenſuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio. ſed prius illud magis mihi arridet) Apud Ariſtoph. Pluto, ψῆνες etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν. Transfertur autem & ad alios longè diuerſos ſonos. nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, necnon remi, quũ pulſant æquor, aut verrũt, ſeu ſulcãt, vt loquũtur poetæ. Odyſſ. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apud Senecam autem reſonant non ipſi remi, ſed freta pulſata remis. Apoll. Arg. 2, Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας βρυχίας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, id eſt ἤχουν. ‖ Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catull. interpr. — ſonitu ſuopte Tinniunt aures: vt videbis inter Græc. poetarum Lyricorum fragmenta à me ſuperioribus annis excuſa.

Βομβήεις, εντος, ὁ, Bombum edens, vt in Epigr. βομβήεσσαι μέλισσαι. Exponitur etiam Stridulus.

Βομβητής, idem quod βομβήεις, in iiſdem Epigr.

Βομβηδόν, aduerb. Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. Arg. 2, de apibus, Αἱ δή τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβάξ, aliud aduerb. iocoſè ab Ariſtoph. fictum ad ſimilitudinem aduerbii βαβαί, inquit Euſt. ET Βομβαλοβομβάξ apud eundem Ariſtoph.

C. ΔΙΑβομβέω, vt διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dionyſ. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud.

C. ἘΠΙβομβέω, Bombo ſeu bombis aſſono. In v. l. Bobos edo & ſtrepitum facio.

C. ΠΕΡΙβομβέω, Bombo circunſono. Et generalius pro Circunſtrepo, Simocates apud Suidam, ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει φανερόν. Et paſſiuum Περιβομβοῦμαι, pro Perſono apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσιν ἀγροῖς.

¶ Βομβαίνω videtur eſſe Sonum bõbo ſimilem edo, apud Baſil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶ Βομβύλη, ης, ἡ, Apis quoddam genus magis obſtreperæ quàm ſint cæteræ, vt quidam tradunt. ‖ Item Poculum quoddam anguſti oris. Vide ſchol. Apoll. ET Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιός, idem quod βομβύλη. Sunt autem qui culicem interpret. apud Iſocrat. vbi ſcribit quoſdam βομβυλιῶν laudationẽ ſcripſiſſe. Vide Athen. & Suidam. Polluci βομβυλιός eſt illud etiam poculum anguſti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, vt ille ait. Et βομβυ-

νιὸς ἄνθρωπος prouerbialiter de inutili, Suidas. HINC Βομβυλιάζω, quod apud Ariſtot. redditur Ventris murmur edo, in hoc Probl. loco, διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δῆναὶ δεδιότες.

Βόμβυξ, Bombyx, Vermis ille qui telas araneorum modo texit adveſtem luxúmque fœminarum, quæ bõbycina appellatur. inquit Plin. quem vide lib. 11 cap. 22. itẽ Ariſtot. Poll. & Athenæum. ET Βομβύκιον, diminut. Idẽ, ex Ariſtot. De animal. 5. ‖ Item Βομβύκια, quæ & Plinio Bombycina, in loco proximè præcedente.

ΒΟΡΑ', Pabulum, Eſca, Cibus, [ſed propriè brutorũ] Ariſtot. Ethic. 3, ὁ δὲ λέων βορᾶς ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἀνελέσθαι, εἶτα τοῖς κυσὶ τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. Hinc Lat. Voro.

Βορὸς (vel βόρος, vt alii) Edax. Vnde ſuperl. βορώτατος, Luc. γυναῖκα ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. quibus nominibus paraſitum quendam inſignit Timon.

C. Ὠμοβόρος, Crudiuorus. θυάδες ὠμοβόροι, Apoll. At Λιμοβόρος, & Δημοβόρος, & Σαρκοβόρος, aliáque multa, vide in ſubſtant. cum quibus componitur βόρος.

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, Cœnum, Limus. Plut. De Socr. dæm. σύες ἀπαντῶσαι ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι. Sic & in prouerb. βόρβορος datur ſuibus, ὗς ἐν βορβόρῳ κυλιόμενος, apud Naz. Et 2 Petri c. 2, ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. Lexiph. τοσοῦτον βόρβορον συνεφανίσω κατηντλησάς μου. Propriè autem ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος: quam expoſitionem ſequens ſubiunxi nomini βορά.

C. Βορβοροκοίτης, In cœno cubans.

C. Βορβορόπη, In meretricem iactatũ ab Hipponacte, quaſi videlicet βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα. AT Βορβορωπὸν Heſychio eſt Quod cœni ſpeciem refert, vnde & pro fœdo ponitur.

C. Βορβοροτάραξις, ὁ, Ariſtoph. Equit. (q. d. Qui aliquid turbidũ reddit tanquã cœnum) pro eo qui fœdum & turbulentum ciuitatis ſtatum reddit, ὦ βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς. Dicitur autem βορβοροτάραξις quaſi βορβοροταράκτης, inquit B.

C. Ὑποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnoſus, q. d. Cui ſubeſt cœnum.

Βορβορώδης, Cœnoſus, Cœno plenus, vel Cœnum referẽs. Pla. πηλοῦ βορβορωδεστέρου.

Βορβοριται dicti quidã hæretici quaſi cœnoſi, quòd turpiſſimas libidines ſacris ſuis immiſcerent. In v. l.

Βορβορόω, ῶ, Cœno obduco, In cœnum conuerto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, paſſ. Ariſtot. ὕστερον δὲ δι' ἔνδειαν ὑγροῦ τοῦ τόπου βορβορωθέντος ἐγένετο λινόσπερα. Apud Chryſoſt. autem pro Cõtaminor cœno. in epiſt. ad Coloſſ. 83, ταῦτα τὰ σπειρώματα ἀτελέστερα φανεῖται ῥακίων βεβορβορωμένων.

Βορβορίζω, Cœnum refero. vt apud Dioſc. lib. 5, βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in ſapore, id eſt, Cœni ſaporẽ referens. Eſt etiam Cœno inquino. Ab Heſych. tamẽ exponitur ſimpliciter μιαίνω (id eſt Inquino) Cypriorũ linguæ tribuẽte. Sed dicit etiã eſſe γογγύζω, id eſt Murmuro. ET Ἀναβορβορίζω ex Ariſtoph. pro Exclamo, in v. l. ITEM Διαβορβορίζω pro Strepitum edo, vt ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα apud Hipp. Bud. Vide Βορβορυγμὸς quod proximè ſequitu r.

¶ Βορβορύζω, Strepitum edo: ſed peculiariter de inteſtinis murmurantibus ſeu crepitantibus. VNDE Βορβορυγμός: vt apud Dioſc. lib. 6, βορβορυγμοὺς τε καὶ ψόφους μετὰ λειποθυμίας ἐπιφέρει. quod qda interpr. Inteſtinorũ tumultus & ſtrepitus. ET Βορβορυγή, Strepitus ille. ITEM Ἀναβορβορύζω, ex Ariſtoph. pro Exclamo. quod alii cum ι ſcribunt Ἀναβορβορίζω. Crediderim autẽ βορβορύζειν hãc ſignif. accepiſſe ex ſtrepitu quem edũt qui per βόρβορον incedũt. ITEM Κορκορυγὴ idem quod Βορβορυγὴ apud Heſ. ſcribit enim βορβορυγὴν eſſe certũ quendã ſonũ qui & κορκορυγὴ appelletur. Sed vox hæc κορκορυγὴ ex Æſchylo annotatur generalius pro ſtrepitu. ET Κορκορυγεῖν de ventre dictum apud Ariſtoph. pro Strepere, Latrare. A QVO Κορκορυγμὸς, Strepitus ille. ET Διακορκορυγεῖν compoſ. apud eundem Ariſtoph. pro Strepitum edere cogo. ex Ariſtoph. Nub. εἶτ' ἐπαρέχθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε.

A ΒΟΡΕ'ΑΣ, Boreas, Aquilo. Od. ι, (Καὶ) βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Od. ξ, Ἡ δ' ἔθειν βορέη ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ. Hanc vocem à βορᾶ deductam fuiſſe, apud Ety m. legimus, & quidem duabus rationibus: vel quòd nos βορᾶς auidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens, βοράν, id eſt alimentum, nobis miniſtret. Affert autem & alia etyma: ſed quum nunc illud ſequar quod βορέας à βορᾶ deducit (quippe qui nomini βορᾶ id ſubiũgam) ex duabus huius etymi rationibus priorẽ illam rationi magis conſentaneam mihi videri dico. Cæterùm βορέας dicitur etiam pars à qua

B flat βορέας, Pars aquilonaris, i. ſeptentrionalis. vt apud Thuc. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur Ad ſeptentrionalem vrbis partem.

Βορέηθεν apud poetas A parte ſeptentrionali. Ad verbum, A borea.

Βορεήνδες ἀκταί, Aquilonaria littora. ex Dionyſ. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Borealis, Aquilonaris. vt βόρεια πνεύματα, Theophr. βόρειος θάλασσα, Ad boreã ſpectans. βόρειον κλίμα, Ariſtot. Et τὸ βόρειον (ſub. illud κλίμα aut μέρος) Aqui-

C lonaris pars ſeu ſeptentrionalis, Septentrio. Et pro eodem τὰ βόρεια plur. quod exponitur Septẽtrionales partes. ‖ Item βόρειον herba ſeu frutex, alio nomine ἑλξίνη, in v. l. ET Βορεαῖος idem, vt βορεαίης νιφάδος, in Epigr.

C. Προσβόρειος, vide Πρόσβορρος.

Βορήϊος, apud poetas pro βόρειος. Apoll. Arg. 1, Βορήϊοι υἷες.

Βορεάδαι, filii Boreæ, Zethus & Calais, Apoll. ſchol.

C. Ὑπερβόρειος, q. d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti ſunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia

D ſupra eos (id eſt vltrà) flat boreas, vt Seruius etiam teſtatur. Sed & pro iis qui ex remotiſſima quapiã regione adueniunt, apud Luc.

¶ Βορρᾶς, idem quod βορέας. VNDE Βόρραθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo aduerbio vtitur & Theodor. Hiſt. Eccleſ. 4. ET Κατάβορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boreæ expoſitus, Boreæ obuerſus, Bud. vt κατάβορρος οἰκία, Ariſtot. OEcon. 1. AT Παράβορρος, Qui tranſuerſo Borea perflatur, Qui à latere aut in orbẽ perflatur à Borea, Bud. apud Theophr. ET Πρόσβορρος ſiue Προσβόρειος, Qui à

E Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex eodem Theophraſto.

ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ, Botrus ſeu Botryo, Vua. Marcell. Dioſc. interpr. docet, βότρυν eſſe non acinum, ſed in racemum confertas coaceruatáſque plures vuas. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3 cap. 22, τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς προτέροις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. Ariſtophan. Ranis, βότρυος ἕλικα παυσίπονον. ‖ Eſt & herbæ nomen, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nomi-

F ne Artemiſia, à Cappadocibus Ambroſia dicitur. cuius deſcriptionem vide apud Dioſc. lib. 3, cap. 130, & apud Plin. lib. 27 cap. 8. Nominis verò rationem affert Plin. eodem lib. cap. 4, de Ambroſia loquens, Circa imum caulem in ramulis ſemen eſt vuis dependentibus, odore vinoſo: qua de cauſa botrys à quibuſdam vocatur. Marcellus verò ita dictam eſſe vult non quòd vuarum acinis aliquid ſimile habeat, ſed quòd plura eius ſemina totis caulibus ſic cõferta pendeat vt racemi in vuæ imaginem faciant. ‖ Βότρυν etiam dictas fuiſſe Pleia-

G des, teſtatur Euſtath. ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται.

C. Βοτρυόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Botrorum largitor. Ariſtoph. Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epitheton, à ruſticis ei impoſitum, quòd ea vigente vineæ colantur.

C. Βοτρυοσταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, E botris diſtillans. Athen. lib. 1, Οἶδα δὲ καὶ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔρνη.

C. Βοτρυοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sertis ex botryonibus confectis redimitus.

C. Βοτρυηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Racemifer. Euſt. à Βοτρυοφόρος factũ ſcribit τροπῇ τοῦ ο εἰς η.

H C. Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, Botros crinibus implicatos habẽs. Bacchi epithetum eſt lib. 1 Epigr.

Βοτρυηρός, οῦ, ὁ, Qui è botrifero genere eſt, Qui botrifero genere comprehenditur. vt βαλανηρός, σταχυηρός, καρυηρός, ὀσπρακηρός. Et τὰ βοτρυηρά pro ipſis botris.

Βοτρυΐτης, ου, ὁ, & Βοτρυῖτις, ιδος, ἡ, Botrytes & Botrytis,

ſicut etiam Plin.vocat, vt βοτρυΐτης λίθος, Botrytes gemma: cuius (vt docet idē) alia nigra eſt, alia pāpinea, incipienti vuæ ſimilis. Βοτρυΐτης καδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Dioſc. lib. 5 cap. 84. Interior (inqt Plin.l.34, c.10 de Cadmia) optima, cameris depēdēs, & ab eo argumēto botrytis cognominata. A

Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, Racematus, Racemoſus, Racemi in modū collectus & intortus. Ath. lib.10, Ἐξῆς βοτρυόεντος οἴνας ὑποχθόνιον Πτορθον ἀναχομένη. Et βοτρυόεις κισσὸς in Epigr. Metaph.autē apud Apoll.Rh. Arg.2 πλόκαμοι βοτρυόεντες. B

Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Racemoſus. Ath.lib.14. de piſtacio, ὁ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λευκόχλωρον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Dioſc.de Cadmia, ἔχουσα τὴν ἐπιφάνειαν βοτρυώδη.

Βοτρυών, όνος, ὁ, Botryo, Martial. Βοτρυόνες, Vuæ, Condiditii racemi.v.l.

Βοτρυμὸς, Vindemia. Τρυγητὸς, Heſ.

Βότρυχος, Botri acinorum pediculus, ſeu Radix è palmite prodiens, vnde acini ipſi dependent: vt tradunt v.l. citantia Gal.2, De alimentis. C

Βοτρύδιον, ου, τὸ, Acinus. Dioſc.de hippophae, ἔχει αὕτη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια προσκείμενα ἀλλήλοις, μεθ' ὑπὸ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemoſa eſt, candidis & ex parte rubentibus acinis.

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Inſtar acinorum. Il.β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Vbi Euſt. εἴποις γὰρ ἂν (inquit) ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθισθῇ ἄνθεσι, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν, ἐμπεπλήγασι γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες.

Βοτρυόομαι, οῦμαι, Racemor, vt Gaza vertit. Theophr. lib.1 De cauſ.pl. cap. 22, ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσι, ἀλλὰ καὶ πέπλουσι καὶ ἀνθοῦσι καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Quò videtur reſpexiſſe Plinius, quum ſcribit, Vites quidem & triferæ ſunt, quas ob id inſanas vocant: quoniam in iis alia matureſcunt, alia turgeſcunt, alia florent. D

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ, in 2 perſ. βούλει cum ει. F. ήσομαι. P. ημαι (tanquam à Βουλέομαι, οῦμαι) Volo. vt βούλομαι εἰπεῖν ἀπλῶς, item βούλομαι πιεῖν; item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Pla. De rep. βούλομαι θεάσασθαι. Et cum præterito ex Luc. in Somn. βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic & part.cum infin. vt βουλομένων δυνατῶν ἡγεῖσθαι, Xen. Interdum ſine infinit.cum εἰ, vel articulo poſtpoſitiuo. Syn.De inſomn. καὶ περιάπτεται τράπεζαν, εἰ μὲν βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo autem (vt Lat. Quiuis, cuiuſuis, &c.) Luc. ὁ δὲ πείθων σοι ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Sic Plut. in Gryllo, ἧς βούλει κορώνης τὸ σωφρονεῖν ἀπολείπεται. Sic dicitur ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, vt ὡς βούλονται, Vt volunt, Pro ſuo arbitrio. Ariſtot. Œcon.2, εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμὴν, Deinde exportationem permiſerunt, primo cuique volenti, pretio conſtituto, Bud.interpr. In his autem & huiuſmodi locis poteſt etiam ſubaudiri infinit. Cæterùm iungitur βούλομαι & cum coniunctiuo, ſicut Lat. Volo. Luc. βούλει σκοπῶμεν; Idem, βούλει ἐπομόσωμαι; Et per periphraſin, ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel ταῦτα. q.d. Mihi volenti eſt, pro Volo. Et οὐκ ἐστὶν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc.2, τὸ γὰρ πλῆθος τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Idē αὖ βουλομένοις ἦν τούτοις. Greg. ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει ὅ, τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι, Quidlibet, Quodcūque libuerit. Aliquātum ab his diuerſum eſt illud Eurip. τὰ πολλὰ τῷ βουλομένῳ ἔσται. Ex eodem affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas eius vel Sententia. At ex Plat. De leg. βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro nolle autē dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μή. vt Dem. μὴ βούλεσθε δοκεῖν, Nolite videri. Et οὐ βουλόμενος interdū Inuitus exponitur. E F G

Βούλομαι, eo modo quo dicitur Neſcio quid hoc ſibi velit: Luc.4, ἢ εἴ γε τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ ἀσόχως ἀποπεπόξευται, Quòd ſi huiuſcemodi eſſe vis Prometheum. Quòd ſi ita intelligis Prometheum. Ita Bud. qui & addit ex Greg. ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτοῦ καὶ βασιλέως αὐτοῦ ἐμπροσθεν ἄγειν τὸν νῦν εὐφημούμενον. i. His verbis ſignificabat Athanaſium regi etiam præponendum. Talia ſunt in v.l. (ſed abſque infinit.) τί αὐτοῦ βούλεται ἡ λύρα; & τί βούλονται αὐτοῦ αἱ κύλικες; At in hoc eiuſdem Greg.loco, ὦ σοι, φησὶν, ὦ Σατᾶν, βούλεται τὸ κατὰ τοσούτου κράτους τολμᾶν, Bud.interpr. Quid tibi viſ & minātis verba eſſe tradit. H

Βούλομαι cum accuſat. rei, redditur & verbo Cupio, aliiſque item modis. Greg. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθόν, i. (Bud. interpr.) Omnia tua cauſa cupio. Fortaſſe autem non incōmodè verterimus, Opto, ſeu Exopto. Ex Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακοσίων pro Studioſum eſſe Syracuſanorum. Et in ſimili eiuſdem loco, βουλόμενοι ταῦτα, Qui huius ſunt factionis. Cæterùm vt βούλομαι dico cōmodè verti poſſe in illo Gregor.loco, ſic & in iſto Homerico quidam vertunt, vbi tamen βούλομαι non cum accuſ. ſed cum infinit. iungitur: Il.α, — ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. |Βούλομαι apud eundem pro Malo, Præopto: cum alibi, tum Il.α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Sic ex Plut. affertur De fort. mul. εἶπεν ὡς ἐβούλετο ἂν τὴν φέρειν ἢ φυγῆς συμμετέχειν Ἀερσοδήμῳ, pro Mallet. Sic Chryſ. in epiſt. ad Epheſ. 165, & alibi non ſemel.

Βούλομαι, Cenſeo, vt Lat. Volo. Themiſt. Phyſ.4, βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. Huc pertinet illud paulo antè citatū, καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita intelligis.

Βούλομαι (ſicut & θέλω) pro Poſſum, vt Ariſtot. Pol.2, καὶ βούλεταί γ' ἤδη τότ' εἶναι πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνη τὴν κοινωνίαν εἶναι. In hoc autem eiuſdem loco & eodem libro, vbi de Plat. politia loquitur, ἡ δὲ σύνταξις ὅλη βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν, Bud. ait βούλεται eſſe itidem pro Poteſt, vel pro Tendit eò. Idem βούλεται interpr. Debet in hoc eiuſdē Ariſtot. loco, Pol.5, βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσι.

Βούλημα, ατος, τὸ, Voluntas. Syneſ. τοῦτο γὰρ σοι τῶν ἐπιστολῶν τὸ βούλημα. Et Βούλησις, idem. Xenoph. Pæd. 5, δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν εἶναι. Thucyd. 3, καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minora tamen voluntate, vel minora voto. Apud eundem βούλησις exponitur Sētētia, lib.1, τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτόντες, ἀδήλως ᾔχοντο, Quòd eos ſententia fefelliſſet.

Βουλητὸς, Sub voluntatem cadens. Apud Ariſtot. Ethic. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo quod alii minus Latinè dixerunt Affectabile voluntate, nonnulli verò prorſus barbarè Voluntabile, pro eo quod quis velle poteſt aut debet. Ariſtot. Ethic. 3, ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν τοῦ τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibidē hac de voce. Plat. De leg.5, τὸ βουλητὸν τε καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα.

C. Ἀβουλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Nolo, aut Non conſulto, vt inquit Suidas, Platonem citans, ſed non ipſum eius locū. Vtitur autem Plato pro Nolle, variis locis, vt De rep. 4, τί δὲ τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν. Et epiſt.7, ἀβουλῶν ἐμὲ σκοπεῖν. Sic vtitur & Demoſth.epiſt.3. Fit autem à verbo βούλομαι, præfixo α priuatiuo.

Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non vult, vt ait |Suidas. Potius tamen paſſiuam ſignificationem habet, ſonans, Non volēdus, ſi Latinè dici poſſet. ἀβούλητον, Quod nolumus, Præter voluntatem accidens, A voluntate non manās, ſeu proficiſcens, Inuoluntarium. Ἀβούλητον κακὸν Suidas exponit ἀθέλητον. Latinè fortaſſe Malum inuolūtarium appellari poſſit: vt caſum inuolūtarium dixerit aliquis eadem ratione qua Cicero dixit caſum voluntarium, De finibus 2. quod Græcus vocaret συμφορὰν βουλητὴν, vel ἑκούσιον. Nam Plato De leg.5, βουλητὸν & ἀβούλητον opponit, vt ἑκούσιον & ἀκούσιον. Fortaſſe tamē apud Suidam putet aliquis κακὸν non iungendum cum ἀβούλητον, ſed interponēdā eſſe diſtinct. vt κακὸν ἀθέλητον ſit pro exp. vocis ἀβούλητον. Vide paulo pòſt ἀβούλητα πράγματα.

Ἀβούλητος πρᾶξις, Factum non volūtarium, Quod fit præter voluntatē, vel fortuitò. |Sunt qui exponant etiā, Res incōſideratè ſiuè imprudēter geſtæ, ἀβουλήτως cum ἀβούλως incōſideratè & imprudēter cōfundentes.

Ἀβούλητα πράγματα, Aduerſæ res, Res contra votum cedentes, Quæ ex animi ſententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contrà quàm vellemus. Dion. Hal. ἀρχ.11, ἃ οὐ γίνεται ἐν χαλεποῖς καὶ ἀβουλήτοις πράγμασι.

Ἀβούλητος βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ inuito accidit. Bud. ex Alexandro Aphr. περὶ ψυχῆς.

Ἀβουλήτως,aduerb.Inuolūtariè,Non ex animo,Præter voluntatem.Baſil.in epiſt.ad Euſt.medicū, Ἐγὼ δὲ τοῖς μὲν γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεμαι οὐ καταδέχομαι, τὸ δὲ ἀβουλήτως εἶναι ποιεῖν τι τῶν ἀναγκαίων, οὐκ ἀποδοκιμάζω.Huic opponitur ἐκ βουλήσεως apud Demoſth. A

C.ΠΡΟβουλέω,ῶ,inuſit.à quo tamen præt. medium προβέβουλα in vſu eſt apud Hom. pro Malui,vel potius Malo(habet enim ſignif.præſ.) Il.α, — καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουριδίης ἀλόχου, eam malo quàm Clytæmneſtram(q.d.βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmneſtra)pro Antepono Clytæmneſtræ. Vt autē μέλω(inquit Euſtath.)μελήσω μεμέληκα, deinde μέμηλα, B & vt ex τεθάληκα fit τέθηλα, & δέδουπα ex δεδούπηκα, ſic βέβουλα ex βεβούληκα.

¶Βουλή,ῆς,ἡ,Conſilium.Heſ.Erg.Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.Huic opponitur ἐσθλὴ βουλὴ apud Homerū, qui & νηκερδέα βουλὴν dicit,quæ videlicet ἐσθλὴ non eſt. Sed & βουλὰς ἀγαθὰς eadem ſignif.dicit Il.β, & ἀρίστην βουλὴν multis locis. Apud eundem Διὸς βουλὴν legimus, itémq; plur. Διὸς βουλάς, ſicut & θεῶν βουλάς.Exponitur autē βουλή,γνώμη(id eſt ſententia) initio Il. — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt & qui voluntatem interpr. Ego ma- C lim Conſultum ſeu Decretum.Quo interpretor modo & hîc,Il.β, — ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν,& alibi. Cæterùm aliis ſcriptoribus commune eſt cum poetis hoc vocabulum, & quidem in frequenti vſu. Demoſth. βουλὴν ἀγαθὴν cum Homero appellat (qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eodem dicit) Bonum conſilium, Salutare conſilium: Philipp.3, φημὶ ἔργου καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι.Et διδόναι βουλὴν περί τινος, Dare conſilium de re aliqua:Xenoph.Pæd.7,βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου ὦ Κροῖσε. ‖Alicubi autem βουλὴ ex- D ponitur Conſultatio, vel Deliberatio. vt apud Plut. in Galba,προὔθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις.Quæ interpr.conuenire huic etiā Dem. loco videtur, βουλὴν περὶ τούτου προθῆναι.Sed & apud Xen.βουλὴν verto conſultationem:vbi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit quod Dem.& Plut.βουλὴν προθεῖναι.Ita enim ille Pæd.2,p.29, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸ στρατόν,ὅπῃ ἄρα δοκεῖ,λῷον τι, &c. Quod Phil.interpr. Sententiam hac de re inijcere in exercitum:at ego, Conſultationem [vel deliberationem] hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. E Pro eodem dicit paulo pòſt, ἐμβαλεῖν λόγον & ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad vocis huius deriuat.attinet,ſcio Euſtath.velle dici βουλὴ quaſi βολή,ſed non video quid obſtet quin à propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλή, Concilium ſeu conſeſſus eorum qui cōſilium dant, Senatus. Item Locus in quem cōueniunt, Curia. Il.β,Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων.(vbi obſerua vocabulū γερόντων,quod cum ſenatus appellatione conuenit,eiq; originē dedit) Ibidē,Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος,οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autē & apud Homeri poſteros F βουλὴ has ſignif.habet. Dem. Pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον.Idem in Mid.ἀγνοεῖτ',ἔφη,τὸ πρᾶγμα ὦ βουλή.vbi non mirū eſt dari pluralē huic nomini,quum ſit collectiuum,& perinde ſit acſi dictū eſſet ἀγνοεῖτε ὦ βουλευταί. Sic autē & alibi plurali iungit. Apud eundē oratorē, Athenieſium τῆς βουλῆς & τοῦ δήμου ſæpe fit mentio. A Plut.βουλῆς μετέχων appellatur ſenator. Sed recētiores σύγκλητον βουλὴν,interdū etiā σύγκλητον per ſe, eadem ſignif. videlicet pro ſenatu,dixerunt: ſumpta(vt ait Euſt.)ex iſto Hom.verſu occaſione,Il.β, G Τοὺς ὅγε συγκαλέσας,πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.præcedit enim Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων,(vide Σύγκλητος in Συγκαλέω.) Sed & τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς apud Herod.legimus,lib.2, pro τὴν βουλὴν ſimpliciter, & quidē potius in ſignif.loci quàm ipſorum βουλευτῶν.ſcribit enim,ἡμέρας οὐ καταλαβούσης κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, i.In curiam ſe contulit,vt vertit Polit. Dici autē & de loco βουλὴν,modò docui.cuius ſignif.manifeſtū exemplum eſſe hoc puto ex Xen. Hell.7, οἱ μὲν τοίνυν ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν. H

C.Βουλαρχέω,ῶ,Conſilii vel curiæ ſum princeps.Bud.ex hoc Ariſtot.loco, Polit.4, ἔτι δ' ἐνιαχοῦ οὗτοι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι.

C.Βουληφόρος,(q.d.Conſilium ferens) Cuius conſilio reſp. gubernatur,Il.β, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

C.Ἄβουλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cōſilio carens, Conſilii expers,Inconſultus,Incōſideratus,Nō circūſpectus, Imprudēs. Item Stultus,Amens. ‖Significat & κακόβουλον,i.malo cōſilio vtentē,vel malo cōſilio præditum.Soph.Trach.Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;i.δύσβουλον καὶ κακόβουλον,vt ait ſchol. non vtilia ſuis liberis agitantem cōſilia,vel capientem. Sic apud Thucydidem ἀβουλοτέρων pro κακοβουλοτέρων ponitur, vt vult eius ſchol.

Ἀβουλότατα Heſych. exponit ἀπροαίρετα, i.Non ſpōtanea,Inuoluntaria. Eſt autē ἀβουλότατα ſuperlat.gradus, ideóque addenda foret particula Valde aut Maximè,& dicendum Valde inuoluntaria, vel Maximè inuoluntaria: ſed vereor ne mendoſè ſcriptū ſit apud Heſ. ἀβουλότατα pro ἀβούλητα: de qua voce modò dictū fuit.de ἀβουλότατα autē aduerbio ſuperlatiui gradus mox dicetur.

Ἀβούλως,aduerb.Sine cōſilio,Inconſultò,Incōſideratè,Nō circunſpectè,Stultè.Heſ.exponit ἀφρόνως,ἀμαθῶς,i.Imprudēter,Imperitè. Item Baſil.in epiſt.ad Simpliciam, ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας καὶ φιλοῦσι τοὺς χείρονας. Hinc ἀβουλότερον cōparatiui gradus,pro Inconſultius,Imprudentius:ἀβουλότατα ſuperlatiui, Inconſultiſſimè. Suidas in ἀβουλεὶ citat hoc exemplum, ex quo, non dicēs,ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεί,idem quod ἀβούλως,Suid.

Ἀβουλία,ας,ἡ,Conſilii inopia,Incogitantia,Temeritas,Imprudētia.Item Amentia,Stultitia. Iſocr. τὸ βουλεύεσθαι & ἀβουλίαν inter ſe opponit,ita ſcribens in Par. ad Demonicum, οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παροξυνθείης, εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψαις. Suidas ἀβουλία exponit ἄνοια καὶ μωρία,i. Amētia & Stultitia:exponit & ἀπαιδευσία, i.Inſcitia ſeu Imperitia, aut Ignorantia.

Ἀβουλία pro δυσβουλία ſeu κακοβουλία,id eſt Malum cōſilium.Soph.Electra, Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν. Vbi ſchol. διὰ κακοβουλίαν.Sic ἄβουλος pro κακόβουλος apud eundem,vide paulo antè in Ἄβουλος.

C.Ἀριστόβουλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cuius optimum eſt conſilium. ‖Et nomen proprium.

C.Δίβουλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui duplicis eſt cōſilii.Heſ.in διχόβουλος.

C.Δυσβουλος,ου,ὁ & ἡ,Cuius malū vel infelix eſt cōſilium. ET Δυσβουλία,Malum conſilium,Infelicitas conſilii. Ariſtoph. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

CONTR. Εὔβουλος,Cuius bonum eſt conſilium, ſeu felix.Item Conſultus,Prudens. ET Εὐβούλως,Prudenter. ITEM Εὐβουλία,Bonum conſilium ſeu prudēs, Conſilii felicitas. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ',οὐκ εὐβουλία, iambicus eſt,cuius vetus interpretatio apud Cic. habetur iſta,Vitam regit fortuna,non ſapientia.

C.Εἰκαιοβουλία, Vanum conſilium, Temeritas in capiēdo conſilio.Heſych.ματαιότης,Suidæ ματαιοφροσύνη.

C.Κακόβουλος,ου, ὁ & ἡ, Cuius malum eſt conſilium. Apud Ariſtoph.exponitur Stultus. ET Κακοβουλία, Malum conſilium,Conſilii peruerſitas.

C.Κοινόβουλοι,Senatores.σύνεδροι,Heſych.

C.Μετάβουλος,vide poſt βουλεύω.

C.Πολύβουλος,ου,ὁ & ἡ,Cui multum eſt conſilii,Qui conſilio abundat,Valde prudens. vt πολύβουλος Ἀθήνη,Iliad.ε, & Odyſſ.π.

C.Ταχύβουλος vide infrà in Μετάβουλος.

Βουλαῖος Ζεύς, Conſiliarius Iupiter, vel Iupiter conſilii præſes.Itidem, βουλαία Θέμις. vtrunque Plut. Apud Harpocrat. autem βουλαία Ἑστία eſt ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed & Ioui βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ἐπὶ τῆς βουλῆς. Vide Demoſth. in Mid. Antiphon autem 231 faciēs & Mineruæ βουλαίας mentionem, ſcribit, καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι.

Βουλεία,Functio eorum quæ ad ſenatoria munia pertinēt & quidem quæ fit à ſenatore.Vide Harpocr.

¶Βουλῆς,Senator,Thuc.3,ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν.Declinari autem βουλῆς βουλῶντος autor eſt Suidas. SED & ναὸν βουλῆς Ἀρτέμιδος apud Plut. legimus in lib. περὶ τῆς Ἡροδ.κακ.ſi mendo carent exempl.Videtur autem eſſe pro βουλαίας.Vide Βουλαῖος paulo antè.

¶Βουλεύω,Cōſilium ſeu conſilia agito,Cōſulto,Delibero. Il.β, — τί κεν Ἀχαιοὶ Νόσφιν βουλεύωσ'.Ibidem,Εἰ δέ ποτ' ἐς

γε μίαν βουλεύσαντες. Et Il.α, Τὼ γ᾽ ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, A
Re ita deliberata diſceſſerunt. |Βουλεύω cum accuſ. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od.ξ, ψυδέα βουλεύσαι. & Od.ψ, κακὰ καρδίᾳ βουλεύουσι. Od.κ, αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσεται. Et Sophocl. βουλεῦσαί τινι φόνον. Pro quo apud eundem Hom. βουλεῦσαί τινι περὶ φόνου, Od.π, Ὄφρα κε διδυμάσαι φόνον περὶ βουλεύωμεν. Et cum infinitiuo, Od.ι, βούλευσα ὑπάμεναι. In ſoluta quoque oratione βουλεύειν ſæpe accuſ. iungitur: vt βουλεύειν δρησμὸν apud Herodot. ſicut βουλεύειν B δρασμὸν & τὴν ἀπόδρασιν apud Luc. Sic & Xen. Pæd.2, λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας. Idem Pæd.8, μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Dem. 145, ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ, id eſt (Bud. interpr.) Qui autores fuerant & conſuluerant. Sic ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλήν, Huius conſilii autor fui, Hoc conſilium dedi (vide Bud. Comm. 743.) Heſiod. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, id eſt (etiam Saluſtio interpr.) Malum conſilium conſultori peſſimum. βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optimè tibi cõſulo, C Optimè tibi conſultum eſſe volo. Thuc. 4, βουλεύσειν δὲ τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non rarò & cum περί. Thuc.8, καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλεύειν βασιλέα ὅπως βούλεται. Idem ἐξεῖναι περὶ Μιτυληναίων βουλεῦσαι ὅποιον ἄν τι βούλωνται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. |Βουλεύομαι paſſ. ſignif. Demoſth. βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Plut. Apophth. πεπεῖσθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ᾽ ἐκεῖνα. Et in partic. τὰ σιγῇ βουλευόμενα. Itẽ τὰ βεβουλευμένα, Demoſth. τὰ ἐσκεμμένα, Conſulta, Decreta. Bud.

|Βουλεύω, Sũ ſenator, βουλῆς μετέχω, vt Plut. loquitur D Lyſ.162, οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. Sic Dem. περὶ παραπρ. dicit γράφω ψήφισμα βουλεύων.

Βουλεύομαι idem quod βουλεύω, Conſilium agito, Delibero, &c. ſed in proſa βουλεύομαι nõ ſolũ ſine caſu, ſed & ſine eo ponitur potius quàm βουλεύω. Thuc.1, δυνατὸς δὲ δοκῶν εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Iſocr. βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Conſilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plat. Rectũ ineo conſilium, Rem bene perpendo. Cui opponitur βουλεύομαι κακῶς. Et Thuc. 3, χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius E conſulere. Ex Demoſth. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, Glorioſiſſimum ineo conſilium. Xen. βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ. Idem cum εἰ, βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. βουλεύονται εἰ καταπαύσωσι. Cum περὶ etiam non rarò. vt Ariſtot. Pol.4, ἀρχὰς definit ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τι περὶ τινῶν, καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι. Lyſ. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui malè de ſuis reb. cõſuluerũt, Bud. At Gr. In Iul. nomine vſus eſt loco aduerb. τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους, Qui peſſimè de ſe conſuluerant & ſtatuerãt. F Et περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι ὅπου ἀπανθρωπότερον, ex Plat. epiſt. Sic Syneſ. ἐμέμφω τὴν τύχην ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, Cogitare de commeatu, Cogitare de [comparando] commeatu. Cum accuſatiuo autẽ (vt iam in loco illo Gregor. τὰ κάκιστα βουλευσαμένους) Hom. Il.β, Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Dolum improbum cogitauit, ſeu Cõmentus eſt. Thucyd. βουλεύεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα. Idẽ lib.6, καὶ εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον εὖ βουλεύσασθαι. Apud Herod. βουλεύεσθαι ἀπόστασιν. Idem, βουλεύομαι στρατείας τρεῖς, G Animo agito tres expeditiones, Tria bella mouere cogito. Cum infinit. autẽ, vt βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo.

Βούλευμα, Conſultatio, Deliberatio, Vel potius, Conſilium quod conſultando ſeu deliberando capitur. Aut ſimpliciter Conſilium. Sic in iſto iambico, Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ. Thuc. βούλευμα χρηστόν. ET Βουλευμάτιον, dimin. ex Soph. & Ariſtoph. q.d. Cõſiliolum.

Βούλευσις, (nomen rarum) Conſultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr.

Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, (q.d. Conſultabilis) In conſultationem ſeu H deliberationem cadens. Ariſtot. Ethic.

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, Senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luciano.

Βουλευτικὸς, Conſultus, vt à Bud. exponitur in hoc Ariſtotelis loco, Ethic.6, ὥστε καὶ ὅλως ἂν εἴη φρόνιμος ὁ βουλευτικός.

Βουλευτικὸς, Senatorius, Ad ſenatum ſeu ad curiam pertinens. βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. βουλευτικὴ ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. interpr. |Βουλευτικὸν, τὸ, Senatorum concilium. Syneſ. ὅτι τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἑώρων εἶναι ἡττικόν. |Βουλευτικὸν, Senatoribus aſſignatus theatri locus, Ariſtoph. Vide eius ſchol. & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, Curia. Cic. Verr.4, Vt in curia Syracuſis, quem locum illi βουλευτήριον vocant.

C. ΔΙΆΒΟΥΛΟΣ, Vide poſt διαβούλιον.

Διαβούλιον, Cõſilium apud Polyb. ſæpe, inquit Bud. In hoc tamen Polybii loco, lib.5, ἐνέδωκε τοῖς φίλοις διαβούλιον περὶ τῆς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολῆς, puto διαβούλιον eſſe potius conſultationem, ſeu deliberationem. Sic ibidem, μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου. Et Διαβούλιον, pro temerario conſilio, ſeu temeraria cogitatione ex LXX interpr. affertur: item ſimpliciter pro conſilio, ſeu cogitatione. Vide Suidam.

ET Διαβουλία ex iiſdem citatur pro eadem ſignificatione. Apud Heſychium autẽ Διαβουλία eſt ἀμφιβολία. ITEM Διάβουλος apud eundem Heſychium δίβουλος, Qui eſt duplicis conſilii.

C. ΜΕΤΆΒΟΥΛΟΣ, Qui citò mutat conſiliũ. Exponitur enim apud Ariſtophanem ταχύβουλος, quod ſignif. eum qui celeris eſt conſilii, id eſt qui citò & repentè conſilium capit: aut qui citò ex vno conſilio ad aliud tranſit.

ET Μεταβουλεύομαι, Muto conſilium, Me pœnitet. Lucian. Ad dic. Prometh. &c. ἐπεὶ τό γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Fortaſſe autem illud μετάβουλος ponitur ſimpliciter pro μεταβουλευόμενος.

C. ΕΠΙΒΟΥΛΗ, (q.d. Conſilium aduerſus quempiam initum) Inſidiæ. Luc. De cal. τῷ διαβαλλομένῳ δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian.3, ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε περὶ ἐπιβουλήν. Ex Iuſtino Mart. ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ paſſiuè, Ioui ſtructæ inſidiæ. Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex inſidiis. Thucyd.8, πληγεὶς ὑπ᾽ ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. Ex Plat. De rep.1, ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quaſi ſtruendo inſidias, Inſidiatoriè. Ex eodem in v.l. μετ᾽ ἐπιβουλῆς & τῇ ἐπιβουλῇ Conſultò.

Ἐπίβουλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Inſidioſus. Xen. Pæd. 1, καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν. Herod. 4, ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ᾽ αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντωνῖνον ἠνάγκασεν. ET Ἐπιβούλως, Inſidioſè, Doloſè. Cuius ſuperl. ἐπιβουλότατα apud Syneſ.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. Conſilium aduerſus quempiam ineo) Inſidior, Inſidias ſtruo. Item, Inſidioſè molior. Cùm accuſat. Herodot. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionẽ moliri, in v.l. Ego malim inſidioſè moliri, ſi vim verbi exprimere neceſſe ſit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Et ἐπιβουλεύειν τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem. Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν, apud eundem: quod exponitur Furtiuam abitionem moliri. Demoſth. 229, εἰ γὰρ ἐν ὧν ἐπεβούλευε κατώρθωσεν, ἁπάντων ἂν ἀπεστερήμην ἐγώ. Vbi Bud. ἐπιβουλεύειν eſſe ait Molior, Struo, Inſidioſè apparo. Itẽ cum accuſ. & dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι. Herodot. ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. Et Andocides 29, καὶ τῷ κινδύνῳ θάνατον ἐπιβούλευσε. Et cum infinit. ἑαυτὸν ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Ariſtoph. Pluto. Sic ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lyſ. in Agoratum. Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Demoſth. Et ἐπεβούλευσε διαφθεῖραι, Idem. Et ἐπιβουλεύων τὸν Πορσίναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. Sic ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato in epiſt. Non malè autem (vt opinor) Imminere occaſioni verterimus in nonnullis eorum locorũ in quibus infinitiuo iungitur. Cum datiuo item iunctum, non ſolùm Inſidior ſignificat, & Inſidias ſtruo, ſed etiam Molior, Capeſſo, Immineo: vt à Bud. exponitur apud Lyſiam 169, οὐ γὰρ ἐδόκει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Mori enim debebat qui talia moliretur, interpr. eodem Bud. qui & exponit ἐπιχειροῦντα. Sic Herodot. ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, vbi tamen exponitur Mente agito. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. apud Syneſ. Inhiare diuitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato epiſt. 7, Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Quum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, eſt Inſidiari tyranno, Inſidias ſtruere. Politianus apud Plutarchum in Amat. narr. παρόντι ἐπιβουλεύων

Κορινθίοις interpr. Dolum primò Corinthiis intendit. A
Sed & accuſatiuo iungitur hoc verbum pro Inſidiari, vt Dem. ἀλλ᾽ ἀδήως ἐπιβουλεύουσί με. ‖ Ἐπιβουλεύω alicubi exponitur etiam ſimpliciter Cōſilium ineo, ſeu capio, Delibero, vt apud Thuc. 3, ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, Inſidiis petor, ſeu appetor, Mihi ſtruūtur inſidiæ. Dem. De falſa leg. παρ᾽ ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπὸ σοῦ τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, inſidiis huiuſcemodi à te petitus, B. interpr. μανίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chryſoſt. Alicubi autē per nomē redditur: vt apud Herod. 7, ἐπιβουλευθεὶς ἀνῃρέθη, Ex inſidiis occiſus eſt, vel Per inſidias. Philo De vita M. lib. 1, καὶ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπιβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarū ſibi inſidiarū non immemores. B

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ, Inſidiatio, Inſidiæ. Plato De leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γιγνόμενος φόνος. pro ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex inſidiis. Alii autem interpr. Conſultò, Certo conſilio.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Inſidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui inſidiatur.

Ἐπιβουλευτός, Inſidiatorius, Inſidioſus. vnde ſuperlatiuus ἐπιβουλευτότατον φάρμακον καὶ περιχωδέστατον, vt loquentem Cyclopem inducit Lucianus. C

c.2. Ἀνεπιβούλευτος, Cui inſidiari nemo poteſt, Inſidiis non obnoxius, Ab inſidiis tutus. Vnde τὸ ἀνεπιβούλευτον ſubſtantiuè, q.d. Immunitas ab inſidiis. AT Εὐεπιβούλευτος, Cui facilè ſtrui poſſunt inſidiæ.

c.2. Ἀντεπιβουλεύω, Viciſſim inſidior, Inſidiāti inſidior, Cōtrà tendo inſidias.

c.2 Προεπιβουλεύω, Inſidiis præuenio, ſeu præuerto, Inſidias anticipo. Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, inſidiis præuenior, Prior incido in inſidias. Thuc. μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι. D

C. ΠΡΟ´βουλος, (q.d. Præcōſultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio conſultat & in eius commodum) Primarius in conſilio, Bud. interpr. apud Herodotum. Quidā πρόβουλον, primorem cōſilii eodem ſenſu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in vrbe conſulem, & prouiſorem, ex Horatio. Plutarch. in Rom. vult Conſules ſonare προβούλους. Apud Ariſtotelem πρόβουλοι ſunt qui conſiliis ſuis populo proſpiciūt, ne quid perperā ab eo decernatur, aut aliàs incōmodo afficiatur. Ariſtot. οἷς καλοῦσι προβούλους ἢ νομοφύλακας. Vide B. p. 283. E

Προβουλεύω, Conſilio proſpicio, vel prouideo, Vel ſimpliciter, Proſpicio, Prouideo. Thuc. 3, προβουλεύσαι δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῶν δέῃσοι, id eſt προνοησάμενος. Luc. in Caucaſo, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Ariſtot. cum genit. Polit. 4, ὧ ἐπιμελές ἐστι τοῦ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἀσχολῶν ἔστι. vbi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici qua προπολεμεῖν. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τοῦ δήμου, exponitur Conſilio ſeu deliberatione populū præuenire, Conſultare de re quapiā priuſquā populo conſultatio proponatur. Bud. autem hæc Demoſth. verba De fal. leg. ὑμῖν δὲ πρότερον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autem rem ipſam curiæ innoteſcere moris eſt, déque ea re ſenatuſconſultū fieri. Idem ſcribit προβουλεύειν dici ſolitam curiā Athenis, quando ante comitia populi ea res conſulendo cēſendóq; in curia agitabatur qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον q.d. Prædeliberatum. Polybius De pol. Romanorum, ἐὰν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Ariſtot. autem Ethic. lib. 5, cap. 8, generaliore ſign. προβουλεύσας ſeu προβουλευσάμενος aliquid facit, qui certo conſilio id facit, & præcedēte deliberatione. Xen. hoc verbū cum προνοεῖν cōiunxit, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ χρήσιμον τι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύειν. HINC Προβούλευμα, Decretū quod ex conſultatione conſequitur, & q.d. præcōſultatione. Dionyſio Halic. Senatuſconſultū. Sic etiā Athenis προβουλεύματα (inquit B.) curiæ dècreta quæ in concione populi promulgabātur, vt eius ſuffragio cōfirmarētur. Dem. In Timocr. προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἔγραφε μετὰ ταῦτα γιγνομένης ἐκκλησίας προυχειροτόνησεν ὁ δῆμος. G H

ITEM Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non cōſultatum eſt in curia antequā ad populū referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Harpocr. ex Dem. in Androt. At ſequendo generaliorē illam verbi προβουλεύω ſignif. quā ex Ariſtot. attuli, Ἀπροβούλευτον eſt apud eundem in Ethic. quod fit nō præmeditatè, & nō præcedēte cōſultatione, ſeu deliberatione, vt quod fit quodā iræ impetu. Sed & ἀπροβούλευτος act. dicitur vt Lat. Inconſultus, Qui res inconſultè agit. Vnde & ex Cebete affertur pro temerario. ET Ἀπροβουλεύτως, Nō præmeditatè, (ſi vti hoc aduerb. liceat) Abſq; præmeditatione, vt apud Pla. De leg. l. 9, φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος. Ex eodē affertur, ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτεῖναι, Abſque deliberatione interficiendi.

C. ΣΥΜβουλή, ῆς, ἡ, (ET Συμβουλία ex Xen.) Conſilium quod alicui datur. A Bud. exponitur Conſilium, Cōſultatio, Admonitio. Pla. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴν τοῖς τε φίλοις αὖ παρεκάλεις καὶ οἰκείους. Apud Ariſtot. Ethic. lib. 4, συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus cenſendi poteſtatem, eodem Bud. interpr. ET Σύμβουλος, Qui conſilium dat, Conſiliarius, Conſultor. Dem. ἀλλ᾽ οὐδεὶς περὶ τῶν παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ. i. (inquit B.) Officium & partes conſiliarii ſunt de futuro aut de præſenti ſtatuere: quia in præteritū non valet conſiliū. Apud eundem Dem. Pro corona σύμβουλον ποιήσασθαι, In conſilium adhibere. Dicitur & σύμβουλος εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. ET Συμβούλιον, Conſilium quod aliqui ſimul ineunt, Simul initum conſiliū. Sic Matth. 12, συμβούλιον ἔλαβον κατ᾽ αὐτοῦ, & Mar. 3, συμβούλιον ἐποίουν κατ᾽ αὐτοῦ.

Συμβουλεύω, Conſilium do, Conſilio, Horat. Suadeo, Hortor, Autor ſum vt hoc vel illud facias. συμβουλεύω σοι ποιεῖν, & συμβουλεύω μὴ ποιεῖν Dem. Itē συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Pla. Xen. Conſilium tibi do hac de re. Apud Iſocr. autē cum dat. perſ. & accuſ. rei, ἃ τοῖς πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ αὖ συμβουλεύσειας. Et συμβουλὴν συμβουλεύειν in Dionis epiſt. ad Perdiccā, inter Plat. epiſt. Vnde συμβουλευθείς, Cui cōſilium datum eſt, Bud. ex Œcum. in Acta, 43. Συμβουλεύομαι autem Conſilium peto, In conſilium adhibeo, Conſulo. Xenoph. ἀναβ. 2, συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν. Sic Herodotus, συμβουλεύεταί μοι. Iſocr. ὅταν ὑπὲρ τῶν σαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι. Et cum μετὰ ex Ariſtoph. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ. Bud. συμβουλεύομαί σοι. interpr. etiā Tecum commentor de re agenda. quæ interpretatio verbo συμβουλεύομαι, quum iungitur illi præpoſitioni, magis cōuenire videtur. Ex Plat. autem affertur paſſiuum συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφόρων pro Conſilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.

Συμβουλεύω pro ἐπιβουλεύω, id eſt Inſidior, affertur in v. lex. ex hoc Lyſiæ loco in peroratione De public. bonorum Niciæ fratris, καὶ προσκαλούμενος δὲ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῷ πλήθει.

Συμβούλευσις, Idem quod συμβουλή ſed parum vſitatum.

ET Συμβούλευμα, Conſilium quod datum eſt, Conſiliatio (à Conſilio quo vtitur Horat.) & q.d. Conſiliamentum. Xen. κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄγαν θυμοειδῆ ἵππον μὴ κτᾶσθαι εἰς πολέμους.

Συμβουλευτής, vide in βουλευτής.

Συμβουλευτικός, κή, κόν: vt συμβουλευτικὸς λόγος, Oratio quæ cōſilium dat. Vel, Oratio ad conſilium dandum apta. Vel Oratio ſuaſoria, ſeu hortatiua. Apud Ariſtot. Rhetor. 1, τρία γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων, videlicet, συμβουλευτικόν, δικανικόν, ἐπιδεικτικόν. Et apud Hermog. συμβουλευτικὴ ἰδέα. Lat. Genus deliberatiuū dicunt, voce vicinam ſignif. habente. ET Συμβουλευτικῶς, Poll. νουθετικῶς, Dando conſilium, Hortatiuè.

c.2. Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Diſſuadeo. Contrariū τῷ συμβουλεύω, vt ἀποσπουδάζω contrariū ſimplici σπουδάζω, & alteri compoſito ἐπισπουδάζω. Citatur ex Phalaride in Epiſt.

ΒΟΥΣ, οός, ὁ & ἡ, ET ΒΩΣ, Doricè, Bos, Vacca. Il. ψ, Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Od. χ, βοῦς ἀγελαίας. Od. ο, ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. ‖ Synecdochicè partem pro toto capiendo in fœm. gen. capi pro pelle bouina, Euſt. tradit, id eſt δέρμα, βύρσα, τὰ ὠμοβόεια, βοείη: vt ἐλέφας pro oſſe elephātino hoc eſt ebore: indéq; apud Hom. βοῦς τυκτὰς & βοῦς αὔας dici clypeos ex bubulo corio, ἀσπίδας ἐκ βοείας βύρσης πεπηγμένου ἰδέας. Il. μ, Οἱ δ᾽ ἐπὶ ἀλλήλους ἔφερον τυκτῇσι βόεσσι. Il. η, Οἶδ᾽ ἐπὶ δεξιά, οἶδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. Vnde & Heſychio eſt μάστιξ, Flagellū, ſub. ex bubulo corio factū. quo ſenſu & Boues à Plauto vſurpatū tradūt nōnulli. ‖ Me-

taph. dicitur de homine ſtupido & ἀναισθήτῳ, vt Euſt. A
docet, dicens inde eſſe βοίδης apud Menandrum pro παχὺς, ἀνήθης, ſimile comico vocabulo ἀμνοκός. vnde & βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, prouerbium ἐπὶ ἀχρησίας. ‖Eſt & piſcis nomen quem bouem Plin. etiam appellat, refe rēs eum inter piſces planos ſeu cartilagineos, id eſt inter σελάχη, quemadmodum Ariſtot. quoque lib.5 De hiſtor. animal. & lib.6, cap.12. ‖Item πέμματος ſpecies apud Euſtath. vnde ἕβδομος βοῦς, qui poſt ſex σελήνας, id eſt placentulas latas rotundáſque, ſeptimus conficiebatur, cornua habens in modum nouæ lunæ. Aliter verò expoſitum βοῦς ἕβδομος habes apud Suidam & Camer. B
‖Olim erat etiam numiſma Atticum, bouis nota percuſſum, didrachmum alio nomine dictū: vn de ἑκατόμβοια, arma apud Homerum: & βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, prouerbiū in eos qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ dicenda reticent. de quibus Bud. in libro De aſſe, & Pollux lib.9. ‖Et χυτρόπους apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ‖Item in veſtibus ſuturarum cōmiſſuras, ſeu τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ῥαφῶν συμβολὰς, βοῦς vocatas fuiſſe, idem autor teſtatur.

C. Βουάγωρ, ορος, ὁ, Armenti ductor, ἀγελάρχης. ET Βουαγετόν, οῦ, τό, ὑπὸ βοῶν ἑλκυσμένον ξύλον. vt tradit Heſych. dicens Laconica hæc duo vocabula eſſe. C

C. Βουβόσιον, ου, τό, Locus vbi boues paſcuntur. vt Callim. ſch. exponit. Callim. hymno in Apoll. Ῥεῖά κε βουβόσιον πλέθοι πλέον. Strabo, χώραν ἀρίστην βουβοσίοις, Solum paſcēdis armentis peraccommodatum.

C. Βούβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bouibus paſcendis aptus. Od. ι, de Ithaca, αἰγίβοτος δ᾽ ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

C. Βουγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E boue genitus ſeu ortus. Apibus hoc epitheton tribuitur, vt refert Heſych. quòd ex bouinis oſſibus naſcantur. Bacchum etiam βουγενῆ & ταῦρον vocari tradit Plut. in Hell. quærens cur Eleæ mulieres eum βοέῳ ποδὶ ad ſe venire precentur. D

C. Βούγλωσσος, Boum linguæ ſimilis herba, vt Plinius docet. Dioſc. neutro genere βούγλωσσον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. ‖Item piſcis nomen quem Latinè Soleam ex Plinio, & Lingulacam ex Plauto & Varr. quidam vocant, Hermol. à βου particula epitatica dictum ſcribit. E

C. Βουδάκιν, ης, ἡ, Bupreſtis, Heſych.

C. Βουδέψιον, ου, τό, Bouinum corium.

C. Βουδόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boues excorians. βούδορος autem paſſ. ſignificationē habet, vt tradit Euſt. βούδορα ἤματα apud Heſiodum exponens Dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Heſiod. in Op. & Dieb. de brumalibus diebus, κὰκ ἤματα, βούδορα πάντα. id eſt ἀναιρετικὰ τῶν ζώων, vt ſchol. explanat. Heſych. verò βουδόρῳ exponit μοχλῷ ᾧ βόες δέρουσι, vel, ſecundum alios, ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ apud Suidam de iis qui vt in modum boum excorientur digni ſunt. ‖Βούδορος ſeu Βουδόρας eſt & fluuii nomen prope Cerinthum Euboicam ciuitatem. at Βούδορον promontorium apud Thucyd. Salamini oppoſitum.

C. Βούζυγον, ου, τό, Boum iugum. ‖AT Βουζυγία (vt ſcribunt v.l.) appellabatur Athenis familia quædam ſacerdotio prædita, ſic dicta à Buzyge quodam heroe qui omniū primus iunctis bobus araſſe terram creditur. de quo apud Heſych. AT Βουζύγιον, locus qui & Peltis vocatus, vbi Athenienſes eſſe dicebant tertiam ſacram arationem: vt eadem vulg. l. tradunt ex Plut. Nuptial. G

C. Βουθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui à bobus depaſcitur. ὑπὸ βοῶν θεριζόμενος τοῖς ὀδοῦσι, hoc eſt βοῦς τρέφων, ſeu à particula βου epitatica, πολυφόρος καὶ πολυθερής, hoc eſt πολλάκις θεριζόμενος, vt Sophocl. ſcholiaſt. in hoc Trach. loco explicat, Εὐβουθερεῖ λειμῶνι. quod Heſych. exponit, ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται.

C. Βουθοίνης, ſeu Βουθοίνας, ου, ὁ, Boum vorator, Herculis epitherum. Βουθοίναν Ἡρακλέα, in Epigr. Greg. ὁ βουθοίνας τὴν γεωργὸν τυραννήσας καὶ τὸν ἀρότην βοῦν λαφύξας, καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς πράξεως. H

C. Βουθύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boum mactationem pertinens. Βουθύσιον νύκτα, Noctem in qua boues mactati ſunt. VNDE Βουθυσία, ας, ἡ, Boum immolatio ſeu mactatio. Buthyſia, vt Sueton. etiam vocat. hoc eſt ſacrificium magnum & ſolenne: Athen. lib.4, ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσίαν μεγάλην γίνεσθαι, καὶ ἑστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων.

Βουθύτης, ου, ὁ, Qui boues mactat. Athen. lib.14, περὶ μαγείρων καὶ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων loquens, οἶδε γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπεῖχον τάξιν. ſic enim ibi Budæus legit pro βουτύπων. AT Βούθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem eſſe dicitur quod βουθύσιος. vt βουθύτοισι προσθήκαις apud Eurip. & βουθύτοις ἐπ᾽ ἐσχάραις. HINC Βουθυτέω, F. ήσω, Boues macto & immolo. Æſch. contra Cteſiph. τρίτην ἡμέραν καὶ τὸ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβών, ἐβουθύτει. De quo Cicero Tuſc. 4, Æſchines in Demoſthenem inuehitur quòd is ſeptimo die poſt filiæ mortem hoſtias immolaſſet. Athen. loco paulo antè citato, ἔδρων δὲ οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες. ‖Abuſiuè pro Sacrificare capitur, vt apud Ariſtoph. Pluto, ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος. At βουθυτῶ ἐπινίκια quod ex Phalaride affertur, ſimile eſt illi Dem. τὰ ἐπινίκια θύειν, Victimas poſt ſeu ob partā victoriam immolare: niſi quis ad Lucianicū illud, ἐπινίκια εἱστίων, referre velit.

C. Βουϊερέω, F. ήσω, idem quod βουθυτέω, Boues ſacrifico. βουϊέρευεν, βοῦν ἔθυεν, Heſych.

C. Βουκάπαι, αἱ, Boum præſepia: τῶν βοῶν αἱ φάτναι. Heſych.

C. Βουκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ. βουκάρδιος λίθος, Bucardia gemma, bubulo cordi ſimilis, vt tradit Plin.

C. Βουκέντης, ου, ὁ, Qui boues ſtimulo impellit. idem quod βοηλάτης. vt Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ γε γῆς ἀροτῆρες. AT Βουκέντρον, ου, τό, Stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

C. Βούκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Bubulis præditus cornibus. vt βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. ‖Βούκερως, ET Βούκερας, ET Βουκέρατος dicitur etiā Fœnūgræcū. Plin. l. 24, cap. vlt. Nec fœnogræco minor autoritas, quod τῆλιν vocant, alii κέρατα, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile: nos ſiliciam. Columella ſiliquam vocat quia, vt ſiliqua arbor, ſiliquatur. Nicand. Alexiph. Ἄλλοτε, βουκέραος σπηγόνου ὄρρα κεραίας Εὐκαμπέας πετάλοισιν ὑπωκεμένοισιν ἀέξει. Ex hoc autem βουκέρατος per contractionem βούκερως factum eſt.

C. Βουκέφαλος, ου, ὁ, dictus Alexandri equus ſiue ab aſpectu toruo, ſiue ab inſigni taurini capitis armo impreſſi: vt tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Doricè vocatur, autore Camer. Vnde Bucephala dicta vrbs, Aſenorum caput, (apud Steph. Βουκεφάλεια) à Bucephalo ibi ſepulto, vt idem Plin. docet. cuius incolæ Βουκεφαλῖται.

C. Βουκινέω, ῶ, F. ήσω, τὰς βοῦς ἐξελαύνω. Varin.

C. Βούκλεψ, Qui boues furatur.

C. Βουκόλος ET Βωκόλος, Doricè, ου, ὁ, Bubulcus, Armentarius, à βοῦς & κόλον, id eſt τροφή apud veteres, vt tradit Euſtathius ex Athen. lib.6. Philoſtr. epiſt. 38, Ἀπόλλων ποιμαίνων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ἐκ περισσοῦ (vt Euſtathius annotat) βουκόλος βοῶν. VNDE Βουκόλιον, ου, τό, Armentum boum. Philo, βουκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διετήρουν. Philoſt. epiſt. 77, ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διεπέραξε. (PRO QVO Βουκολία etiam in fœm. genere citatur ex Apoll. Rhod. βουκολίαι βοῶν. At apud Heſiodum Theog. v.346, Βουκολίας τ᾽ ἀγέλας καὶ αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν, dubitatur an ſit adiectiuum quaſi à βουκόλιος. ET Βουκολικός, ή, όν, Paſtoralis, Paſtoritius, Cic. Paſtorius, Varr. (PRO QVO Βωκολικός, Doricè. Theocr. Idyll.1, Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς. & alibi, Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε) ET Βουκολίς, ίδος, ἡ, quod idē eſſe videtur cū βουκολική, adiect. In v.l. exponitur Bobus paſcēdis apta. ET Βουκολέω, ῶ, F. ήσω, Boues paſco. quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. φ, Φοῖβε, σὺ δ᾽ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. quod Ionicum eſt pro ἐβουκόλεις: additúmque habet βοῦς κατὰ ταυτολογίαν, vt & οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. Ἀκυρολόγως autē accipitur ſimpliciter pro Paſco, Alo. Sic Philoſtr. Heroic. dixit βουκολεῖσθαι ἵππον αὐτοῖς, Equitatū ab eis paſci. Cui ſimile citat Varinus ex quodā poeta, πεντήκοντα ἵπποι ἐβουκολοῦντο. Vnde comp. voce Ἱπποβουκόλοι apud Eurip. Ariſtoph. Veſp. Τὸν αὐτὸν ἄρ᾽ ἐμοὶ βουκολεῖς σιαβάζιον, vbi ſchol. exponit τρέφεις. ‖Vnde metaphoricè capitur etiam in ea ſignificatione qua apud Latinos Paſco &

Lacto. Quò pertinet id quod Heſych. annotat, βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν, Paſci bona ſpe: vt Ouid. dixit, — ſpes eſt quæ paſcat amantes. & Virg. — vana ſpe lactat amantem. ‖Item pro Demulceo, Delinio: item & Decipio. Lucian. ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν, Mitigant & leniunt. Ariſtoph. Pace, Μὴ δῆτα μηδὲ χέζεθ᾽ ἡμερῶν τριῶν, Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσει). id eſt (vt ſchol. exponit) ἀπατήσεται. Philoſtr. Epiſt. 62, οἴμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος.

VNDE Βουκόλημα, ατος, τὸ, Lenimen, Lenimētum, Solatium. id eſt θέλγητρον, vt Suid. hoc in loco exponit, ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. ET Βουκόλησις, εως, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. Polit. præc. αἱ δὲ τοιαῦται πιθασσεύσεις τῶν ὄχλων, οὐδὲν ἀλόγων ζώων ἀγέλας καὶ βουκολήσεως διαφέρουσι. ET Βουκολητής, οῦ, ὁ, Deceptor. ἀπατεών. Heſych.

C. ἈΠΟβουκολέω, ῶ, Abgrego, A grege abduco, Aberrare & euagari facio. (propriè Aberrare facio à grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν propriè dici bubulcū ſcabioſos boues à grege ſeu armento abducentem) ἀποπλανῶ, ἀφίστημι. Vnde & Ἀποβουκολοῦμαι, paſſ. Abgregor, Abducor à grege, Aberro à grege. Lucianus, ἀλλ᾽ οἶδε τὴν ὁδὸν ἀκριβῶς, καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ. id eſt, Ne aberret à grege, Ne abgregetur, inquit Budæus. Idem ait ἀποβουκολῶ ſignificare Ex alieno grege elicitum abduco: citans hunc Luciani locum in δὶς κατηγορουμένῳ, vbi dicit Mercurius, ἡ στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Capitur autem hîc grex metaphoricé. Apud eundem Lucianū ἀποβουκολεῖν cum accuſatiuo & genit. ſimpliciter exponit Abduco, in hoc loco qui eſt in Amoribus, ἐπειδὰν δὲ καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσῃ.

Ἀποβουκολῶ, In errorem induco, Decipio. nam exponitur etiam ἀπατῆσαι. vt apud Varin. ex incerto autore, φθάνει τις ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν. vnde ἀποβουκόλημα Impoſtura, Deceptio. vt paulo pòſt docebitur. In v. lex. annotatur ἀποβουκολεῖν ſumptum etiam pro Mitigare ſeu Lenire, vt in hoc loco, ἀλλοτρίοις κόσμοις τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς ἀποβουκολεῖν. & Fallere itidem Latinè aliquando id ſignificare: vt in hoc verſu Horatiano, Iam vino quærens, iam ſomno fallere curas. Vide Βουκολῶ.

Ἀποβουκόλημα, ατος, τὸ, Impoſtura, Deceptio, propriè tanquam abducendo ex alieno grege: ſed capitur pro quolibet impoſturæ genere. Damaſcenus de virgine Maria loquens, ἡ δὲ μνηστεία, φυλακή τε τῆς παρθένου ὑπῆρχε καὶ τοῦ τοῖς παρθένοις ἐπιτηροῦντος ἀποβουκόλημα. i. Per id velamētum in errorem abductus eſt diabolus. Ita Bud.

C. ΔΙΑβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipſos & vana ſpe paſcit.

¶ Βουκολίζω, F. ίσω, idem quod Βουκολέω, vt tradit Euſtath. VNDE Βουκολισμὸς, οῦ, ὁ, Paſtoralis cantilena, Paſtoritiū carmen. ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή.

C. ἈΠΟβουκολίζω, Idem quod Ἀποβουκολέω. Suidas ἀποβουκολίσαι exponit ἐξαπατῆσαι, item ἐκβαλών, item ἀποδιώξας, item ἀποπλανήσας, ſubiūgitque exemplum hoc, οἱ δὲ τοὺς ἁλώσοντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον.

Βουκολιάζω, & Βωκολιάζω, Doricè, Fut. άσω vel άξω, Paſtoritium carmen modulor, βουκολικὴν φωνὴν λέγω. Theocr. Idyll. ε, Ἀλλὰ γὰρ ἔρφ᾽ ὡς ἔοπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. In paſſiua etiam voce eādem ſignificationem retinet: vt apud eundem Idyll. θ, Βωκολιάσδεο Δάφνι, τὺ δ᾽ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. VNDE Βουκολιασμὸς, οῦ, ὁ, Paſtoritii carminis modulatio. Genus (vt ſcribunt v. l.) modulandi paſtoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu & tripudio. ET Βουκολιαστής, οῦ, ὁ, Qui eiuſmodi carmen modulatur. Theocr. Idyll. ε, — ἄμμες γὰρ ἐρισδωμες ὅστις ἀρείων Βωκολιαστᾶς ἐστί.

C. Βούκρανον, ου, τὸ, Caput bubulū, apud Proclum De ſphæra. Item Galea facta ex capite bouis. v. l. AT Βουκράνιον (inquit Gorr.) dicitur à quibuſdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, autore Dioſcoride. ſcribit autem Gal. τὸ αἰγίπυρον ſic etiā appellari.

C. Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, Tempus pomeridianum ſeu veſpertinum quo boues ſoluuntur, & à laborum onere liberantur, vt tradit Euſt. ſeu, vt Heſych. ἡ δειλινὴ ὀψία. Il. π, Ἦμος δ᾽ ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε. Arrian. γίνεται μάχη καρτερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Luc. ἀμφὶ βουλυτὸν ἐστί.

C. Βούμαστος, ου, Bumaſtus, vt Cato, Colum. & Plin. vocant. & Virg. in Georg. — tumidis bumaſte racemis. Genus eſt vuæ craſſioris inſtar mammæ cuiuſpiam, quam Cam. vuam bumammam interpr.

C. Βουμέλιος, ου, & Βουμελία, ας, ἡ, Bubula fraxinus, vt Gaza interpr: Fraxini quædam ſpecies eſt à Macedonibus ſic appellata. Theophr. De pl. hiſt. lib. 3, cap. 11, μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία. Et l. 4, cap. 9, πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος [ἐν τῷ Νείλῳ πέφυκεν.] Plinius lib. 4, cap. 9 de fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia ampliſſimam lentiſſimámque.

C. Βουμολγὸς, οῦ, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget. Epigr.

C. Βούμυκοι, οἱ, q. d. Bomugi. Voces quædā mugitū taurorū imitantes (vnde & illæ pro tauris deo ſacris habentur) quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Ariſtot. Probl. ſect. 25. ET Βουμυκαὶ, αἱ, φωναὶ μυκηθμῶν, Heſych.

C. Βούνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus depaſtus: vt Ariſtoph. ſchol. in hoc Ran. loco exponit, Σπερχειὲ ποταμὲ, βουνόμοι τ᾽ ἐπιστροφαί. addens, ex Æſchyli Philoctete deſumptum hoc eſſe. Sed Βουνόμος cum accentu in penult. eſt βοῶν θρεπτικὸς, Bobus paſcendis accommodus: vt Soph. ſchol. declarat in hoc Electræ loco, ὁ ταῖς Κείσου βουνόμον ἔχων ἀκτάς. At ἀγέλαις βουνόμοις, quod vulg. lex. ex eodem Soph. afferūt, ſignificabit tantùm (ſi bene locus citatur) Boum gregibus, vel Boum more paſcentibus gregibus.

C. Βούπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Bouis filius, Boue natus. idē quod βουγενής ſuprà. Αἰεί τοι βούπαισι περισσεύοιτο μελίσσαις Τύμβος Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι, quoniā è tauris apes, ex equis veſpæ naſcuntur.

C. Βουπάμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Boum poſſeſſor, Diues pecoris.

C. Βουπελάτης, ου, (q. d. Qui accedit prope boues) Bubulcus. βουκόλος, παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσὶ, καὶ κολλᾶσθαι αὐταῖς. vt exponit ſchol. Nicand. Alexiph. βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες. Apollon. Argon. vlt. de rugitu leonis, Δείμαντι δ᾽ ἀγραυλοί τε βόες μέγα περίκασι Βουπελάται τε βοῶν. vbi βοῶν ταυτολογικὸν eſt.

C. Βουπλάστης, ου, ὁ, Qui boues fingit. Epigr.

C. Βούπλευρον, ου, τὸ, Bupleurum, quod Plin. lib. 22, c. 22, inter ſponte naſcentia olera à Græcis numerari ſcribit: cuius ibi deſcriptionē habes. Nic. Ther. Σπέρματα βουπλεύροιο τε καὶ Ἴδαίης κυπαρίσσου.

C. Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Boues feriens aut pungens. id eſt ipſe ſtimulus quo boues punguntur. βούκεντρον, ἢ πέλεκυς βοῶν ἀναιρετικὸς, ἢ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης. vt Euſt. explicat. Il. ζ, de Bacchi nutricibus, ὑπ᾽ ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. At Βούπληγες accentu in antepen. A bobus percuſſi. v. l. ET Βουπληκτρον, ου, τὸ, idē quod Βουπλήξ. citatur ex Epigr.

C. Βουποίμην, ενος, ὁ, Boum paſtor. In Epigr.

C. Βουπόλος, ου, ὁ, Qui circa boues verſatur, Bubulcus.

C. Βουπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boues trāſfigendos aptus. Herod. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους, E ferro verua ad boues torrendos. Eurip. βουπόροι σφαγαῖς.

C. Βούπρηστις, εως, ἡ, Bupreſtis, animal (vt ſcribit Plin. lib. 30, cap. 4) ſimillimum ſcarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bouem maximè, (vnde & nomē inuenit) deuoratúmque, tacto felle ita inflammat vt rumpat. Etymologiam autem huius vocabuli Nicander tradit in Alex. Ἢ καί που (inquit) δαμάλεις ἐριγάστορας, ἠδ᾽ ὅτε μόσχους, Πιμπρᾶσθαι, ὁππότε τήνγε νομαζόμενοι δατέονται. Τούνεκα τὴν, βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες. De ſymptomatis quæ eius hauſtū cōſequuntur & item remediis, idem Nicand. tradit. Dioſcor. & cæteri medici tum Græci tū Latini. ‖Eſt & oleris ſylueſtris ſpecies, vt Galen. in Hippocr. gloſſ. tradit, cuius & Theophr. meminit Hiſt. pl. lib. 3, cap. 8. Quod non intelligēs Plin. ſcribit lib. 22, cap. 22, Bupreſtin magna inconſtantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidémque remedia tanquā contra venenū prodiderunt. Et ipſum nomen indicio eſt boum certè venenum eſſe, quos diſſilire deguſtata fatentur.

C. Βούπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bouem in prora habet. βουπρόσωπος, Heſych. βούπρωρος θυσία (vt docet Euſt.) apud antiquos τριττύα quoque dicebatur, quòd ex tribus conſtaret, duabus ouibus & boue, ſecundum Epicharmū: aut

boue, capra & oue: aut apro, ariete & tauro. βύπρωρος au A
tem dicta quòd taurus eis, vt in naui prora, præiret. Heſych. tradit ſacrificium eſſe centum ouium & bouis vnius, qui tanquam prora illarum eſſet. Quò pertinere videtur ἑκατόμβη βύπρωρος apud Plut. Symp. 4.

C. Βύσταθμον, τὸ, Boum ſtabulum, Bubile. ὅ οἱ βόες ἵστανται. Pollux. Idem quod βοαύλιον. ET Βύστασις, εως, ἡ, ET Βουστάσιον, ET (apud Suidam) Βουστάδιον, ου, τὸ, pro eodem.

C. Βουστροφηδὸν, Vertendo & flectendo ſe more boum arantium. ἐπεὶ ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις. B
Heſychius.

C. Βυτελεῖν, Bouem immolare. θύειν, Heſych. βουθυτεῖν.

C. Βύτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bouis pretium æquans. βοώνητος, Heſ.

C. Βούτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boues penetrans & transfigens. ſeu Bobus penetrandis & transfigendis aptus. idem quod βουτόρος. Suidas citat hunc locum adeſpotum, Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.

C. Βουτρόφος, ου, ὁ, Qui boues alit & paſcit, Bubulcus.

C. Βουτύπος, ου, ὁ, Bouem cædens, Qui boues mactat. Athenæus lib. μαγείρων καὶ βουτύπων ἐπεῖχον τάξιν. ‖ Heſy C
chio eſt etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπίς.

C. Βούτυρον, ου, τὸ, Butyrũ. Spuma lactis, (vt ſcribit Plin.) cõcretiuſque quàm ſerum. inde dictum quòd è bubulo lacte plurimùm fiat. VNDE Βουτύρινος, ου, ὁ, E butyro factus. vt βουτύρινον μύρον, Butyrinum vnguentum, Dioſc. lib. 1, c. 66.

C. Βούφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus aratus.

C. Βουφθαλμον, ου, τὸ, Buphthalmos herba, ſimilis boum oculis, vt tradit Plin. alibi ſcribens aeizoon maius buphthalmon & zoophthalmon aliis nominibus vocari, D
à Latinis ſedum magnum & oculum.

C. Βουφόνος, ου, ὁ, Qui boues cædit, Qui boues mactat & immolat. ita dicebantur quidam ſacerdotes. Pauſ. Att. πρῶτον ἐνταῦθα βοῦν ἔκτεινεν ὁ βουφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ πολιέως Διός. Athen. autem lib. 10 Διονύσου βουφόνον θεράποντα exponit πέλεκυν. HINC Βουφόνια, ων, τὰ, Boum cædes ſeu mactationes: feſtum apud Athenienſes antiquum & celebre. De quo Ariſtoph. Nub. Quo in loco plura de hoc ſchol. annotat, & Suidas in ſuo lexico. ET Βουφονέω, Boues macto. idem quod Βουθυτέω. Il. η, Βουφόνεον δὲ E
κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο.

C. Βουφορβός, οῦ, ὁ, Qui boues paſcit, Bubulcus. Plato Polit. de βουκόλῳ loquens, ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβός, αὐτὸς ἰατρὸς, αὐτὸς δὲ νυμφευτής. VNDE Βουφόρβια, Armenta, Eurip. ET Βουφορβέω, Boues paſco. Euripid. Alc. ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ.

C. Βοογλήνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bubulas pupillas habens. i. pulchras. bubuli enim oculi pulchri cenſentur. Nonnus, ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου.

C. Βοοζύγιον, ου, τὸ, Boum iugum. F

C. Βοοθύτης, ου, ὁ, Qui boues immolat. βουθύτης.

C. Βοοκτασία, ας, ἡ, Boum cædes ſeu mactatio. Epigr.

C. Βοοσφαγία, ας, ἡ, Boum mactatio. Epigr.

C. Βοοτρόφος, ου, ὁ, Qui boues nutrit ſeu paſcit. βουτρόφος.

C. Βοάγριον, ου, τὸ, Clypeus è boum agreſtium pellibus, vt docet Euſt. Od. π, δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε καλλιπεῖν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι. Etymolog. exponit τὰ ἐκ βοὸς [ὁ ἐπὶ μάχης] ἀγρευόμενα λάφυρα. i. Manubiæ, Spolia.
AT Βοάγριος, Stultus, Stupidus. ‖ Itē fluuius Locrorũ. Il. β.

C. Βοάνθεμον, ου, τὸ, Galenus apud Hippocr. exponit βούφθαλ G
μον, dicens χρυσάνθεμον quoque appellari.

C. Βοαρμία, ας, ἡ, epitheton Mineruæ, παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας.

C. Βοαύλιον, ου, τὸ, Boum ſtabulũ, Bubile. idem quod βούσταθμον & βούστασις, vt tradit Pollux.

C. Βοηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Boue prognatus. idem quod βουγενής. Epigr. βοηγενέων μελισσῶν.

C. Βοηλασία, ας, ἡ, Boũ abactio. Il. λ, — Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλασίῃ. ET Βοηλάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui boues abigit: vt in Epigr. libr. 1, titulo εἰς κλέπτας, βοηλάτης Mer H
curius dicitur pro Boum abactor. ſignif. etiam Qui boues agitat. Cuius fœmin. eſt βοηλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix. βοηλάτιν ῥάβδον. Epigr. i. βουπλῆγα.
VNDE Βοηλατική, ῆς, ἡ, Ars agitandi boues, ſeu bucolica. vt à Ficino exponi ſcribunt v. l. ET Βοηλατέω, ῶ,

Fut. ήσω, Boues agito ſeu impello. quod Poll. citat ex A
Ariſtoph.

C. Βοώνης, ου, ὁ, Boum emptor. Hoc nomine appellatus fuit magiſtratus quidam Athenis, fortaſſe qui hoſtias emebat, vt ſcribit Bud. Demoſth. contra Mid. μυστηρίων ἐπιμελητὴν καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή. AT Βοώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boue ſeu bouis pretio emptus. βοώνητα Heſych. exponit ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα.

C. Βοώπης, ου, ὁ, Bubulos oculos habens, id eſt μεγαλόφθαλμος, vt tradit Euſtath. Alii exponunt εὐόφθαλμος, & καλὴ, quòd boum oculi pulchri videantur. alii μελανόφθαλμος. Fœmin. eſt βοῶπις. Iliad. α, βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter apud Hom. deabus hoc epitheton tribuitur, cui Euſtath. ſimile eſſe dicit γλαυκῶπι. AT Βοώψ Vide in Βόαξ.

C. Βοώτης, ου, ὁ, idem quod Βοηλάτης, Boum agitator, Bubulcus. (nam bubulcus à Paulo iuriſc. dicitur etiam qui bobus arat.) ‖ Eſt item eius nominis ſignum cæleſte quod Arctophylax etiam dicitur & à quibuſdam Auriga: Οὕνεχ' (vt ſcribit Aratus) ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Latini quoque Booten vocant. C

C. Βοόκλεψ, idem quod βούκλεψ, Boum fur. Athen. lib. 9, à Sophocle Mercurium ſic appellari ſcribit: quo ſenſu in Epigr. βοηλάτην dictum paulo antè docui.

C. Βόσπορος, ου, ὁ, Boſporus. (q. d. Bouis traiectus) Duo huius nominis freta ſunt, quorum alterum Boſporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur: hac cauſa Boſpori vocati (vt ſcribit Ammian. Marcell. l. 22,) quòd per eos quondam Inachi filia mutata (vt poetæ loquuntur) in bouem, ad mare Ionium permeauit. Quod & Æſchylus in Prometh. indicat. Apollon. Arg. 2, Ποιοῖ δινήεντ' αὐὰ D
Βόσπορον ἰθύνοντο. VNDE Βοσπόριος, ου, ὁ, Boſporius. Sophocl. Βοσπορίων ποταμῶν ὕδρις.

C. Ἀβούτης, ου, ὁ, Bobus carens. Heſiod. Dieb. — κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, de gruum clangore arationis ſignũ dante & hyemis aduentum nuntiante. ‖ Etymol. verò exponit ἀκτήμων ἄπορος, deducitque à βοτόν: ac ſi eſſet ἄβοτος, Egenus, Non habens vnde paſcatur, ſeu Non habens pecora. βοτὰ enim pecora ſunt. CVI CONTR. Πολυβούτης, ου, ὁ, Multas boues ſeu multa pecora habens. Il. ι, Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται. id eſt πολυθρέμμονες. AT Πολύβος Od. θ, ab eodem Homero ſutor quidam eo nomine dictus eſt quòd multas βοῦς (id E
eſt βύρσας ſeu pelles bouinas) haberet, vt ſcribit Euſt.

C. Δεκάβοιος, ου, ὁ, Decem boum (id eſt eius nominis nummûm) pretio æſtimabilis. Plut. Theſeo, ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγὸν ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας καλῶν. ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον. Quò referendum eſt & quod ex Draconis legibus citat Pollux, ἀποτίνειν δεκάβοιον. SIMILE huic eſt Δωδεκάβοιος Duodecim boum, ſeu eius nominis nummûm, pretio F
æſtimabilis. ET, Εἰκοσάβοιος, SIVE Ἐεικοσάβοιος, per pleonaſmum τοῦ ε, & τροπῇ τοῦ ι εἰς α, Viginti boum, ſeu eius nominis nummûm pretio æſtimabilis. Odyſſ. α, de Laerte qui Eurycleam emerat, — ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν. vbi Euſtath. exponit, σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς δι' οὗ εἴκοσι βόας ἦν ὠνήσασθαι. ET Ἑκατόμβοιος, ου, ὁ, Centũ boum (ſeu eius nominis nummûm) pretio æſtimabilis. Bud. in lib. De aſſe vbi de βοῦς monetam quandam ſignificante tractat, Quare ἑκατόμβοιον (inquit) dictum G
quicquid duabus minis Atticis æſtimabile eſſet, id eſt ducētis drachmis. Inde Hecatombœa arma apud Homerum Il. ζ; (vt quidam volunt) vbi Homerus permutationem armorum Diomedis & Glauci ſcripſit. Vide præcedēs δεκάβοιος, & ἐννεάβοιος ſequens. Il. & β, — ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, id eſt, ἑκατὸν βοῶν. i. ζώων ἄξιος, Euſtath. Et Iliad. φ, — ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. vbi exponit idem Euſtath. σταθμοῦ τι εἶδος, quam expoſitionem pleniorem habes in Ἐεικοσάβοιος proximè præcedente. ET Ἐννεάβοιος, Nouem boum, ſeu eius nominis nummûm pretio æſtimabilis. Il. ζ, de Glauco, Ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων id eſt (vt in Pandectis archetypis legitur) Aurea æreis, centenaria nouenariis. ET Τεσσαράβοιος, Quatuor boũ ſeu eius nominis nummûm pretio æſtimabilis. Cu-

iuſmodi & alia reperiri poterunt aut fingi.

A C. Ἐπίβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπίβοιον θῦμα, Sacrificiũ poſt ſeu præter bouis immolationem factum. apud Lycurgum, ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. De quo Harpocrat. ex Philochori lib. 2 affert, ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖον ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ οἶν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον.

C. Ἐχέβοιον, ου, τό, [Lorum aratro] bouem adiungens & applicans. Pollux lib. 1, ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ προσκαταπλόμενος, ἐχέβοιον ἢ μεσάβοιον καὶ μετάβοιον καλεῖται.

C. Μεσάβοιον ET Μέσαβον, poeticè, ου, τό, Medium inter boues iũctos lignum, vt Suid. exponit: vt alii, ἡ τοῦ ζυγοῦ γλυφή, ἔνθα αἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται: vt alii, λῶρον τὸ περὶ τῷ ζυγῷ, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστοβοεύς, Lorum quo temo iugo alligatur. Polluci verò idem eſt cum ἐχέβοιον, vt modò ex eo annotaui. Heſiod. Erg. βοῶν ἐπὶ νώτῳ ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβων. Vbi Tzetzes, Μέσαβοι δὲ (inquit) οἱ λῶροι, οἱ μέσοι ὄντες τοῦ ζυγοῦ, καὶ συνδέοντες τὸν ῥυμὸν τῷ ζυγῷ. VNDE B Μεσαβόω, ῶ, F. ώσω, quod Varin. propriè eſſe dicit iungo boues, βοῦς ζευγνύω, abuſiuè verò ad alia quoque animalia transferri.

C. Ἱστοβοΐη, ης, ἡ, ET Ἱστοβοεύς, έως, ὁ, Lignum aratri longius quod inter vtrunque bouem medium eſt, & cui boues quaſi aſſiſtunt, Temo. quod enim in curru & ἀπήνῃ eſt ῥυμός, id in aratro eſt ἱστοβοεύς, vt tradit Euſt. addens, barbarè dici σαβάελον quaſi ἱστοβοάριον. Polluci eſt τὸ μετὰ τὴν γύην [ξύλον.] At Tzetzi ἱστοβοεύς, ἔνδρυον, & ῥυμός, idem ſunt. Heſiodus Erg. quum docuiſſet πρίνινον γύην eligendum eſſe, eúmque firmiſſimum atque ſolidiſſimum, addit, Εὖτ᾽ ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. C

D C. Ἑκατόμβη, ης, ἡ, Sacrificium centum boum, (quale Conõ Lacedæmoniis deuictis apud Cnidum, obtuliſſe diis ſcribitur) ſeu pecorum. (partem capiendo pro toto: nã in ἑκατόμβῃ Homerus complectitur etiam ἄρνας & αἶγας.) quomodo & Pindarus dixit, πάντα ἑκατὸν θύειν. Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id eſt ποδῶν, in qua immolaretur animalia quadrupeda vigintiquinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerũ pro infinito acceperunt, vt ἑκατόζυγον ναῦν pro πολύζυγον, & ſimilia. Vnde Euſt. & χιλιόμβην fingit. Iulius Capitolinus in vita Maximi & Balbini impp. paulo aliter deſcribit. Hecatombe autem (inquit) tale ſacrificium eſt: Cẽtum aræ vno in loco ceſpititiæ extruuntur, & ad eas centum ſues, centum oues mactantur. nam ſi imperatorium ſacrificium ſit, centum leones, centum aquilæ, & cætera huiuſmodi animalia centena feriuntur. VNDE E Ἑκατόμβαια, τά, Feſtum quo hecatombe peragebatur, celebrari ſolitum antiquitus in Laconica ſingulis annis, eo quòd ἑκατόμπολις eſſet: vt Euſt. autor eſt. ET Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Menſis cuiuſdam nomen ab iſtis ſacrificiis fieri tum ſolitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari ſcribit Plutarchus. Etymolog. κρονιῶνα antè appellatum fuiſſe: Gaza verò ſolſtitium æſtiuum in hunc incidiſſe, primúmque Atticorum fuiſſe, autor eſt. Interpretum Plutarchi alii Maium & Aprilem, alii Iunium, quidam & Auguſtum dixerunt.

Βοάριον, ου, τό, Ad boues pertinens, Boarium. v.l.

Βόειος, ου, ὁ, ET Βόεος, poeticè, Bubulus, Bouinus. Odyſſ. ξ, — δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus abſolutè βόεια etiam, ſubintelligendo κρέα, Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Ariſtoph. βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, vt ſchol. explicat, ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα, Grandia verba, Seſquipedalia. Il. ψ, — βοέοισιν ἱμᾶσιν, Bubulis loris, id eſt ὠμοῖς. Nonn. βοὸς μίμημα φυτεύθλης Ἄνδρα βουποπολέων, Hominem vt bouem mactans. βοέη ἀγέλη, Armenta bucera, vt Ouid. vocat, & Bucera ſecla, Buceriósque greges, vt Lucret. At quòd Eleæ mulieres Bacchũ precabantur vt βοέῳ ποδὶ ad ſe veniret, Plutar. exponit μεγάλῳ. cuius loci explicationem fuſiorem apud eum in Problem. Hellen. reperies. HINC Βοεία, ſiue Ionicè Βοείη, ET poeticè exempto ι, Βοέη, ſub. δορά, Bubula pellis: item Clypeus è bubulo corio factus. Il. χ, — ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην. vbi Euſt. exponit ἢ τὴν βύρσαν τοῦ σιούτου βοός, ἢ τὴν ἀσπίδα. At in iſto Odyſſ. χ, — βοὸς δὲ ἀπέδυσε βοείην, προσθέτως additum fuiſſe βοός, idem Euſt. annotat, vt in βουκόλος βοῶν, βουπλῆγι βοῶν. Od. υ, Καὶ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ᾽. HINC COMP. Ἑπταβόειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ſeptem bubulis pellibus factus. ἑπτάβυρσος, ἑπτάπτυχος, vt Euſt. declarat. Il. η, — σάκος αἰόλον ἑπταβόειον. Metaphoricè capitur pro Impenetrabilis & infractus. quo modo Ariſtoph. Ran. θυμοὺς ἑπταβοείους dixit, id eſt μεγάλους. (PRO QVO Ἑπτάβοιος apud Soph. reperitur, à βοῦς ſignificante βύρσαν, vt ſuprà docui. ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.) ET Ὠμοβόειος, ſiue Ὠμοβόεος, ſiue Ὠμοβόϊος, ſiue Ὠμοβοῖνος, E crudo bouis corio factus. Epigramm. lib. 2, Καὶ τρεῖα μοι κεράσαις ὠμοβοειότερα, Quum miſcueris mihi tres cyathos multo crudiores. metaphoricè enim hîc pro Crudus accipitur. Herodot. ὠμοβοέων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. Ὠμοβοΐνους verò & ὠμοβοΐνους metaphoricè vocari eos qui in prima iã ſenectute ſunt, tradunt v.l. Ὠμοβοΐη autem ſubſtantiuè ſ. δορά, pro cruda bouis pelle citant eadem lex. ex Herodoto: ſicut & Ὠμοβοΐνας Suidas exponit βύρσας. ET DERIV. Βοειακός, & Βοεικός, οῦ, ὁ, E bubula pelle factus: itẽ ſimpliciter Bubulus. Thucyd. lib. 4, ζεύγεσι βοεικοῖς, Iugis boum. Item βοεικόν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, vt ὑεικόν, Bubula, Suilla, Bud.

Βοεύς, έως, ὁ, Lorum è bubulo corio factum. βόειος ἱμάς, vt Hom. etiam vocat. Odyſſ. β, Ἕλκον δ᾽ ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι. id eſt, τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων κάλωσι, vt Euſtath. declarat.

Βοϊκός, οῦ, ὁ, Bubulus, vt & βοεικός.

Βοΐδιον, ET Βοϊδάριον, ου, τό, Bucula, Virg. Buculus, Colum. Athen. l. 12, θύουσιν ἤδη βοΐδια λεωπρεπεῖς λεπτόπεχα. In Epigr. Βοΐδιον etiam reperitur tribus ſyllabis.

Βούβεια, Bubulæ carnes. κρέα βόεια, Heſych.

Βούβαλος, ου, ὁ, ET Βούβαλις, ιδος, ἡ, Bubalus. Æſchyl. λεοντοχόρτου βούβαλιν νεαίτερον. Soph. γηγενῆ βούβαλιν. Euſtath. βουβάλων δὲ [νεογνά,] πῶλοι. De hoc animali Ariſtot. lib. 3 Hiſt. anim. & Herodot. ❡ Heſ. eſt etiam ἀστράγαλος.

Βούτης, ου, ὁ, Bubulcus, βουκόλος, βουνόμος, Suid. Adiectiuè verò capitur βούταν φόνον, quod tragicè dici poſſe pro ἑκατόμβῃ tradit Euſtath. id eſt Bubulam cædem, ſeu Boum mactationes & immolationes. ❡ Eſt etiam nomen proprium.

Βοῦκος, ET Βουκαῖος, ου, ὁ, idem. Theocrit. Idyll. ι, Ἐργατίνα Βουκαῖε. Nic. βουκαῖος ὀρειτύπος. i. ἀγροῖκος, Euſt. Βῶκος Doricè dicitur pro eodem. id eſt Bubulcus, Meſſor, apud eundem Theocr.

Βωνίτης, ου, ὁ, Bubulcus, Ruſticus. Heſych.

Βοΐδης, ου, ὁ, πρᾶος, εὐήθης. Euſt. ex Menan. Βοῦς enim metaphoricè pro homine ſtupido & ἀναισθήτῳ accipi ſuprà declaraui.

F ❡ Βου quoque particula cũ nominibus multis & verbalibus componitur, vbi non bouem ſignificat, ſed potius ſignificationem eiuſmodi dictionum auget. vt in Βουβάρας, Qui inſtar bouis grauis (id eſt tardus & ſtupidus) eſt, μέγας καὶ ἀναίσθητος, quemadmodum Euſt. ex Herodiano explicat. Et βούβαρα, μεγάλα, apud Heſ. Ab eodem exponitur etiam μεγαλοναύτης. deducit enim à βάρεις, quod pro naui apud Herod. ſæpe vſurpatum reperitur. Huiuſmodi ſunt Βούβοσις, Βούβρωστις, Βουγάϊος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βουνεβρώς, Βούπαις, Βούπαλις, Βούπεινα, Βούπομοι, Βούφαγος. quorum ſingula ſuis locis vide.

G **ΒΟ'Ω**, ῶ, F. όσω, & ώσω, (vt tradit Euſtath. deducẽs inde βόσις & βοτήρ, itẽ βώτωρ,) Paſco. Thema inuſitatum, pro quo in vſu eſt βόσκω.

Βόσις, εως, ἡ, Paſtus, Cibus. Il. τ, Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥῖψ᾽ ἐπιδινήσας βόσιν ἰχθύσι. VNDE Cõpoſ. Βύβοσις, εως, ἡ, Voracitas. πολυφαγία. Heſych. ET Εὐβοσία, ας, ἡ, Pabuli bonitas ſeu vbertas, Bonum nutrimentum. εὐτροφία. Theophraſt. hiſt. plãt. lib. 1, cap. 18, ἴσα δὴ φέρει δι᾽ εὐβοσίαν καὶ χώρας ἀρετὴν ἀθρόους τοὺς καρπούς.

H Βοτήρ, ῆρος, ὁ, Paſtor. νομεύς. Odyſſ. ο. Soph. βοτὰ καὶ βοτῆρες ἱππονόμους. Plut. Camillo, ποιμένων καὶ βοτήρων. Idẽ Soph. Aiace κύνας βοτῆρας adiect. vſurpauit pro paſtoritiis canibus, ſeu ποιμενικοῖς. HINC Fœm. Βότειρα apud Euſt. A QVO com. Πουλυβότειρα, Quæ multos paſcit

ſeu alit.Il.γ, — ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Βοτηρικὸς,οῦ,ὁ, Paſtoralis.βοτηρικὴ ἑορτὴ, Paſtorium feſtum.

Βοτῆρες, Caſæ paſtorū,Gurguſtia. Plut.De f.Rom.βοτῆρες, καὶ καλύβαι,ἢ σταθμοὶ νομέων. Gurguſtia paſtorū,armētariorúmque ſtabula. Sed mēdi ſuſpecta eſt illa ſcriptura.

Βοτὸς,ἔστι ſeu βοσκὴ,Suid. A Βοτὸν,οῦ,τὸ, Pecus,idem quod βόσκημα.propriè Pecudes quæ paſcuntur. Soph. Aiace,ὀλέσας Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν. Ariſtophan.ἀλεκτρυόνας καὶ πάντα τὰ βοτὰ ταυτί.Sic poeta quidā βοτὰ πόντου dixit.

C.Αἰγίβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Capris paſcendis aptus. Od.ν,de Ithaca,Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.Diod.Sardianus in Epigr. Αἰγιβότου Σκύροιο λιτὸν πέδον. B

C.Βούβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bobus paſcendis aptus.Vide in Βοῦς.

C.Εὔβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Paſcuus, Paſcuis abundans, Paſcendis pecoribus aptus.Od.ο, — ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν Εὔβοτος,εὔμηλος. id eſt εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία,vt Didym.exponit. Plutarch.Cam.θρέμμασιν εὔβοτος χώρα, Pecoribus paſcendis peraccommodata regio. Item,Bene paſtus.ἄγραφος. Theocr.Idyll.ε, — ἀλλ' ἄγε καὶ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

C.Ζάβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Admodum abūdans paſcuis. Item,Abundans pecoribus.πολύφορβος,πολυκτήμων .Heſych. C

C.Θηρόβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, A feris depaſtus.Item,Feris paſcendis aptus.

C.Πελωρόβοτος,Paſtu ſeu cibo ſuperabundans. vt πελωρόβοτος τράπεζα apud Nonn.

C.Πολύβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multis paſcendis aptus. πολλοὺς τρέφων, λιπαρὸς,Suid.

C.Σύμβοτος ου,ὁ καὶ ἡ,Compaſcuus.

C.Ἀγροβότης,ου,ὁ,Qui in agris paſcit.Sophocl.ὡς τιμὴν ἀγροβότας.

C.Αἰγιβότης,ου,ὁ, Caprarum paſtor,Seu adiect. Capras paſcens,vt in Leonidæ epigr.ὅς τε τὸν αἰγιβότην Πᾶν κατέχεις σκόπελον. D

C.Οἰοβότης,ου,ὁ,Solus ſeorſum ab aliis paſcens.Soph.Aiace, Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβότας,φίλοις μέγα πένθος εὑρήσει. id eſt, vt ſchol.exponit,αὐτὸς ἑαυτῷ διάνοιαν βόσκων, μόναρχος ὢν τῷ λογισμῷ,καὶ μηδενὶ πειθόμενος.ſeu ἐκτὸς ὢν αὐτὸς φρενῶν,vt ſimile ſit illi Homerico, Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.ſeu ἐκτὸς φρενῶν ἔξω ὢν ἀπὸ πλάνης,metaphora ſumpta ab ouibus quæ huc illuc vagantur,& ſolæ ſeorſim paſcuntur. E

C.Ὑοβότης,ου,ὁ, Qui ſues paſcit,Subulcus.

Βοτάμια,τὰ,Paſcua.Thucyd.ὑπὲρ βοταμίων,Paſcuorum nomine.

Βώτωρ,ορος,ὁ,Paſtor,idem quod βοτὴρ præcedens. Od.ξ,Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.

Βώτης,ου,ὁ,Paſtor.Cuius fœm.Βῶτις.Euſt.

C.Παμβῶτις,ἡ,Omnes paſcens,Omnium altrix.ſimile Homerico illi πουλυβοτείρα. Soph.Phil.Ὀρεστέρα παμβῶτι γᾶ id eſt πάντας τρέφουσα,πολυτρόφε. F

¶Βόσκω,F.σκήσω,(à βοσκὼ) Paſco. Od.ξ, — αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν Βόσκουσι ξεῖνοι. Item Alo.ſub.more pecudum.vt in quodam Odyſſ.loco,αἶτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον γαστέρα βοσκήσεις.Cui ſimile eſt Odyſſ.α, — οἷά τε πολλοὺς Βόσκει γαῖα μέλαινα.id eſt(vt Euſt.exponit)βόσκει ὡς ἄνδρας ἀλογίστως ζῶντας κατά τινα βοσκήματα. Ariſtoph. Neb.ἄνδρας μετεωροφένακας,οὐδὲν δρῶντας,βόσκουσ' ἀργούς. In paſſ.quoq; frequenter vſurpatur in iiſdem ſignificationibus. Od.φ, — ἤ τε σῦς Βοσκόμενος λειμῶνι. Soph.Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου.Ariſtot.De mundo,ζῶα δὲ ἐν ἀέρι καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα. G

Βοσκὸς,οῦ,ὁ, Paſtor,νομεύς.v.l.

Βοσκὴ,ῆς,ἡ,Paſtus,Pabulū. ἔστι,Heſych. Apud Athen. lib.13,poeta quidam,ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκαὶ καὶ βίον δημήτειον.

Βοσκὰς,άδος,ἡ, Paſcens,Paſtui indulgens.Nicand.Ther.φορέει δέ τε βοσκάδα ποίην Εὐρείαν.Apud eundem βοσκὰς ὀρταλὶς, id eſt νομὰς ὄρνις,vt ſchol.exponit. VNDE Βοσκάδιος,ου,ὁ, Paſcua carpens, Altilis. ſic enim interpr. quidam apud eundem Nicand.βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλίχῆα. Βοσκὰς eſt & auis marinæ ſeu paluſtris nomē, ſimilis anati,minoris tamen : vt ſcribit Ariſtot.Hiſt.anim.lib.8,cap.3.quam videtur intelligere Columella l. 8,cap.15,ſcribens,Clauſæ paſcuntur anates,querquedulæ,boſcides,phalerides,ſimileſque volucres quæ ſtagna H

A & paludes rimantur. Eſt etiam picis aridæ ſpecies quædam,de qua Dioſc.l.1,c.98,γίνεται δ' αὐτῆς ἡ μὲν τις ξηρὰ,ἣς βοσκὰς καλουμένη ἡ δὲ ξηρά.

C. Γηροβοσκὸς, Πορνοβοσκὸς , Ὑοβοσκὸς, & ſimilia, vide ſuis locis.

C.Προβοσκὶς,ίδος,ἡ,Promuſcis,vt Plin.vocat. Cicero elephantorum manū appellat. Græcè προνομαία alio nomine dicitur.Ariſtot.μυκτὴρ ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται,καθάπερ χειρὶ χρώμενος,πρὸς τὸ στόμα. Aret.ἅ τε οἱ προσφῦσι προβοσκίδα τὴν δὲ καλέουσιν ἐπὶ προθεῖν γὰρ τὸ ζῶον τῇδε βόσκεται. Tribuitur & muſcis, item ſepiis,loliginibus, & loliis piſcibus ab Ariſtot.Anim.lib.4. B

Βόσκημα,ατος,τὸ, Pecus, Animal quod paſcitur.Xenophon Hellen.4,ἔλαβεν παμπληθῆ καὶ βουκόλια,καὶ ἱπποφόρβια,καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα.Et βοσκήματα θαλάσσης apud quendam poetam. VNDE Βοσκηματώδης, εος,ὁ καὶ ἡ, vt βοσκηματώδης ἄνθρωπος,apud Euſtath.& quod v.l. interpretantur Pecuarius.

Βόσκησις,εως,ἡ, Paſtio.

Βοσκητέον,Paſcendum.Ariſtoph. C

C.ἈΠΟβόσκομαι,Depaſco,Ariſtoph.

C.ἘΚβόσκω,Depaſco, Abſumo. Alex.Aphrod,ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκησάσης τὰ ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα . In paſſ. quoque voce eadem ſignificatione vſurpatur apud eundē, ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος.id eſt διεσθίων,ἐκβιβρώσκων.Exhauriens.

C.ἘΠΙβόσκω,Paſco,ſeu Paſco ſuper. Homerus Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, Non paſcor betis virentibus. In paſſ.voce capitur etiam pro Depaſco, Abſumo.Herodian.l.1,πάντα ἐπιὼν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. VNDE, Ἐπιβόσκησις,εως,ἡ, Depaſtio. Theophr.De cauſ. pl.lib.5 cap.vlt.χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις , ὅτι συνεπικάουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει. ET Ἐπιβοσκὶς,ίδος,ἡ, Promuſcis. vt tradunt vulg.lex.ex Ariſt.lib.4,de partibus animal. ET Ἐπιβώτωρ,ορος,ὁ, idem quod βώτωρ & βωτὴρ, Paſtor. Od.ν,νέῳ ἐπιβώτορι μήλων. D

C.ΚΑΤΑβόσκω,& Καταβόσκομαι,Depaſco.

C.ΠΕΡΙβόσκομαι,Circumpaſcor. Item Circūhabito apud Dionyſ.De ſitu orbis.

ΒΡΩΣΚΩ, ET Βεβρώθω, ET Βιβρώσκω,F.ώσω,Comedo, Depaſco.Il.χ,βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Pro quo Virg. — coluber mala gramina paſtus. Callim.hymno in Iouem,ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.Il.δ, ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας . Vnde in paſſ.βεβρωμένα,Comeſa,Adeſa. E

Βρῶμα,ατος,τὸ,Cibus,Eduliū,Eſca.Xen.Pæd.4, παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Apud eundem βρῶμα καὶ πόμα.Athen.l.7,Ἑκάτης βρώματα καλεῖ τὰς μαινίδας. Itē Quod exeſum & eroſum eſt.Dioſc.lib 1 cap.142,ἢ πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ,ἐντιθέμενον εἰς τὸ βρῶμα.

Βρώμη,ης,ἡ,Cibus.ἔστι.Od.κ,Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον. F

C.Ἔμβρωμα,ατος,τὸ, Ientaculum,τὸ πρώϊνον ἄριστον, vt quidā exponunt. Item Eroſio, ſeu Idipſum quod eroſum eſt.vt ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioſcor. Cauernæ dentium.

Βρωματίζω, ET COMP. Ἐμβρωματίζω,Cibum do.σιτίζω. Greg.de Chriſto,ὄξος ποτίζεται,χολῇ βρωματίζεται .

Βρῶσις,εως,ἡ,Cibus,& ip ſa comedēdi actio. Odyſſ.ο.παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε.Heſiod.Theog . Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον Βρώσιος. Xen.δεῖ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως οὕτως κατεσκευασμένος ἦν. Item Adeſio & Eroſio.vt apud Matth.cap.6,σὴς καὶ βρῶσις, vbi exponitur Tinea & ærugo. VNDE Βρώσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Edulis,Eſculentus,Qui comedi poteſt. τὰ βρώσιμα, Edulia, Eſculenta. ET Βρωσείω,Eſurio,Edere cupio.βρωτικῶς ἔχω,ſeu ἐφίεμαι βρώσεως,vt Euſt.exponit. G

C. Ἀβρωσία,ας,ἡ,Cibi penuria.ἀσιτία,Pollux.

C.Βούβρωσις,εως,ἡ,Magna fames. Item, Triſtitia, Acerbus dolor.Il.ω,Καί ἑ κακὴ βούβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.Nic. in Ther.de quinta ſpecie ſcorpionum,Τοίη οἱ βούβρωσις ἐνὶ σκήπτει. Euſtath.annotat eſſe & dæmonis cuiuſdā nomen apud Iones. At v.l.pro quadam volucri à Nic, accipi teſtantur. H

Βρωτὴρ,ῆρος,ὁ,q.d. Comeſtor, Qui comedit. vt βρωτῆρες ὀδόντες apud Nic.

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, Qui comedi poteſt, Veſcus, Edulis, Eſculentus. A
Poeta quidam apud Athen. lib. 7. de ſalpa, βρωτὴ δὲ μάλιστα ἐπὶ θεριζομένου σίτου. Βρωτὸν verò frequentiſſimè genere neutro pro edulibus ſeu eſculentis capitur. Xen. ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. Pythag. Aur. carm. Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν. VNDE Βρωτικὸς, οῦ, ὁ, Edax, Cibi auidus. ET Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Eſca. Od. σ, — καὶ οὐκ ἔτι κεύθετε θυμῷ Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. Il. τ, Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρυνέετον. AT Βρωτίμη quod Athen. l. 3. pro pane furfuraceo, i. αὐτοπυρίτης ἄρτου à Philemone poni ſcribit, quem σύγκομον ſeu σύγκονον Amerias & Timachidas vocent, huius loci non eſt. B

C. Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exeſus, vel Qui exedi nõ poteſt, aut non ſolet, Cariem & teredinem non ſentiens. Dioſc. Vt autem ἀβρὼς fit à ſecunda perſona βέβρωσαι, ita hoc à tertia βέβρωται.

Ἄβρωτος, Non eſculentus, Non aptus eſui, In cibos nõ admittendus. Plut. Symp. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν. ‖ Ἄβρωτος, pro ὁ νῆστις ex Soph. citat Pollux lib. 6.

Ἄβρυτος, aut Ἄβροτος, ἡ ὁ βιβρωσκόμενος. Sic apud Heſychium C
non ſine manifeſto mẽdo. Crediderim legendum, ὁ μὴ βιβρωσκόμενος. i. Qui nõ comeditur. Et niſi præcederet ἄβρυτος, putarem ἄβρωτος ſcribendum.

C. Εὔβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comedi facilè poteſt, Veſcus, Edulis. Athen. l. 3 εὔβρωτος πρὸς ξηροφαγίαν.

C. Ἡμίβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semieſus, Semiadeſus. vt ἡμίβρωτοι χῆνες apud Xen. Anab. 2.

C. Ὠμόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crudus comeditur. Nic. Alex. ἄλλοτε δ' αὖ Νεμέης ὠμόβρωτον ἄγλιν, ἀνὰ φύλλα τ' ἀμέλξας.

C. Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Non exeſus, Non adeſus, in Anth. epigr. Fit à βέβρωσαι ſecunda perſona præter. paſſ. τοῦ βρώω, eodem modo (vt opinor) quo ἀτρὼς à τρώω, præfixo illic, vt hìc, α priuatiuo. D

C. Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Semieſus, Semiadeſus. Epigr.

C. Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Modò paſtus, Qui non ita dudum cibum ſumpſit. V. l. ex Hippocr.

ἈΝΑβρώσκω, (pro quo & Ἀναβιβρώσκω dicitur) Corrodo, Exedo. Futurum habet ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω. vt & βρώσω dicitur tanquam à βρώω, non βρώσκω. Heſych. ἀναβρώσκων explicat κατεσθίων. E

Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor. ἐσθίομαι. vnde & ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicũtur à Galeno qui & κατεσθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, Corroſio, vel Exeſio, vt Gaza interpr. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab ἀναβέβρωσαι ſecunda perſona præteriti ab ἀναβρώομαι inuſitato pro ἀναβρώσκομαι.

Ἀναβρωτικὸς, οῦ, ὁ, Corroſiuus, Exeſiuus, Corrodendi ſeu exedendi vim habens. vt apud Alexand. Aphrod. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corroſiuus cancer, vt Gaza interpr.

C. ἈΠΟβρώσκω, Comedẽdo abſumo, Adedo. Vnde ἀποβρωθεὶς, Exeſus, Eroſus. Epigr.

C. ΔΙΑβρώσκω, ſeu Διαβιβρώσκω, Peredo, vt Cic. & Virgil. loquuntur. Vnde in paſſ. διαβεβρῶσθαι, Pereſũ eſſe. A QVO Διάβρωσις, εως, ἡ, Pereſio, Eroſio. id eſt (vt Gorr. definit) Exulceratio à re acri & mordaci facta. Fit tum intrinſecus à vitioſo ſucco, tum extrinſecus medicamentis valentibus aut igni. Aetius, ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. ET Διαβρωτικὸς, οῦ, ὁ, Peredendi ſeu erodendi vim habens. vt διαβρωτικὰ φάρμακα, Eroſiua medicamenta, media inter ἐκφρακτικὰ & καυστικά. G

C. ἘΠΙβρώσκω, Inſuper comedo, Præterea comedo. Callimach. hymno in Iouẽ, — ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. poteſt enim ibi eſſe tmeſis, vel ἐπὶ ſeorſum accipi.

C. ΚΑΤΑβρώσκω, ſeu Καταβιβρώσκω, Deuoro, Deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβέβρωκε. Apud Athen. Οἱ καταβεβρωκότες τὴν ἐμοῦ πατρὸς οὐσίας. Simile eſt quod Bud. ponit, καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium vorauerat, Helluatus erat. VNDE Κατάβρωμα, ατος, τὸ, Eſca, Cibus.

C. ΠΕΡΙβρώσκω, Circũcirca adedo, Circumrodo, Horat. Vnde paſſ. περιβεβρωμένος, Exeſus, Eroſus. A QVO Περίβρωσις, εως, ἡ, Eroſio in ambitu, Circumroſio. H

C. ὙΠΟβρώσκω, q. d. Subedo. Aliquantulum adedo. Vnde paſſ. ὑποβέβρωται, Subroſus eſt.

¶Βρωμάομαι, ῶμαι, Eſcam appeto, Eſca indigeo. Vel potius, Eſcam appetens & famem ſentiens rudo. Aut breuius, Præ fame rudo. de aſinis enim propriè dicitur. Vide Pauſaniam apud Euſtathium, vide & Etymol. Suid. Schol. Ariſtoph. At in v. l. legitur Βρωμῶμαι eſſe Fœteo, Rudo: & propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus dici.

Βρώμησις, Ruditus, Poll. ET Βρωμήεις, εντος, ὁ. ITEM Βρωμητὴς, οῦ, ὁ, q. d. Ruditor. Nic. ἄγριον βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην. q. d. Ruditoris. id eſt aſini. Ibi de fœmina dicit βρωμήεντος γάλα. AT Βρωμητὴς apud Etym. habetur. PRO eodem & Βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nicandro. B

¶Βρῶμος, ου, ὁ, Graueolentia, Fœtor, apud Dioſc. Idẽ ſignific. & in hoc Cyrilli loco, οἱ δίκαιοι ἄλας εἰσὶν, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. ET Βρωμέω, ῶ, Fœteo. Idem Cyrill. πῶς βρωμοῦσι τῶν ἀκαθάρτων τὰ σώματα ἐκ τῆς λαγνείας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. ET Βρωμώδης (interdum verò & Βρομώδης cum o in prima ſyll.) Graueolens, Virus redolens, Fœtidus, apud Dioſc. ſæpe. item apud Athen. cum alibi, tum lib. 3. ſed cum ω. In v. l. Βρωματώδης etiã affertur pro eadem ſignif. ex Dioſc. SED ET Ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. 136, qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαι Dioſc. ἄβρωμον γίνεσθαι dicit pro Virus deponere & ſalſuginẽ, vt Bud. interpr. hoc in loco, ἀποτίθεται δὲ ἡ ἀκέραιος θάλασσα καὶ ἀμιγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. Cæterùm in v. lex. Phrynichus βρῶμον pro fœtore dici negat. Quod autem in iiſdẽ annotatur, βρωμᾶσθαι propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus dici, huc pertineret, ſi adeſpoton non eſſet: maneret tamen alioqui dubitatione de huius ſignificationis origine. Adeſpoton verò eſt & quod ibidem legitur, βρῶμον dici ſonitum inteſtinorum præ fame crepitantũ. ET Βρῶμος pro quadam auenæ ſpecie: ſed rectius βρόμος. D

ΒΡΑΒΕΥΣ, έως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. βραβεὺς (inquit Bud.) pro iudice certaminum. Plat. De leg. l. 12, γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμον. Transfertur autem ad eum qui aliarum rerum ſit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. Oreſte, δίκης βραβῆς, q. d. Cauſæ rectores, id eſt iudices. Idem ibidem, Πυλάδης σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου ξυμβραβεύς, Καὶ κατθανόντων σῶ πρέσβυς δέμας. Volunt autem gramm. à ῥάβδος deriuari hoc vocabulum. fit certè à Plut. in Antonio γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentio. Quinetiam βραβευτὴν & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. ſcribit Bud. Ab hac autem voce ſunt Gall. *braue* & *brauer*. E

Βραβὴς, idem quod βραβεύς. vt in epigr. antiquo apud Demoſthenem, — εὐχὴν ἐσώσαντο ψυχὰς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ.

Βραβεύω, Præmium do certaminis. Itẽ, Certaminis ſum arbiter & moderator, ἐπιστατῶ, Poll. Cũ accuſ. ἅμιλλαν iunxit Plut. in lib. De prud. anim. παρέχομεν οὐκ ἄμουσον ἅμιλλαν ἣν σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. βραβεύειν pro Præmium diſtribuere citat ex Œcum. in Acta. Et ex Greg. περὶ φιλοπτωχίας cum dat. βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ. id eſt (inquit) Vtriſque ſuum ius tribuens. Apud Paul. ad Col. 3, v. 15, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Eraſm. ad præmium refert: alii autẽ interpr. Regat & moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Diſpenſo, (ſub more eorũ qui brabeutæ dicuntur) vel Moderator ſum & diſpẽſator, Sum arbiter, Sum præſes. Syneſ. de amoribus loquens, οἷς δὲ ὁ ἔφεσις βραβεύει θεὸς, id eſt (Bud. interpr.) quorum Deus arbiter eſt & moderator diſpenſatórque. Iſocr. Areopag. ἐν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν id eſt (inquit Bud. Statuere pro ſuo arbitrio, Arbitrari. At in v. l. redditur Diſtribuere præmia. Cum accuſat. Demoſth. ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et apud Athen. εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἷονεὶ δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τῶν πραγμάτων, id eſt Diſpenſans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τὴν δίκην, idem ex Plut. in Pompeio, & in Cic. pro Iudicio præſidere ſeu præeſſe, Cauſæ iudicem eſſe. Ex eodem Plut. in Rom. affertur βραβεῦσαι τὴν ἔριν ὄρνισι pro Diiudicare litem auibus. Item, πολέμους ἐβράβευσε καὶ στάσεις κατέπαυσε. F G H

Bud.

Bud.βραβεύειν ibidem poni teſtatur pro Diſpenſatorẽ eſſe. Et paſſ.Βραβεύεσθαι,Diſpenſari, Regi tanquam à brabeuta.Polyb.οὐδὲ μὴν παρ' ὀλιγαρχίαν, ἀριστοκρατίαν τὸ μιστὸν, ἀλλ' ἧς αὖ κατ' ἐκλογὴν ὑπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύηται. Plut.Cam. τῶν δ' ἀρχαιρεσιῶν βραβευομένων ὑπὸ Καμίλλου.

Βραβευτὴς,Idẽ quod βραβεὺς. Et metaph. vt Ariſtot.Rhet. 1,ὅτι δικαίου βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστής.q.d.iuris moderator. Vult autem Etymol.vocari βραβευταὶ τοὺς τὰς βασιλικὰς ῥάβδους κατέχοντας.

Βραβεία, Actio ipſa moderandi certamen & de eo ſtatuẽdi.Exponitur & Diiudicatio ſeu Diſceptatio, ex hoc Euripidis loco in Phœniſſis, ὅπως κλύοιμι συγκοινὰς βραβείας.quod redditur in vulg.lex.Tuas de communi iure deciſiones.

Βραβεῖον,ου,τὸ,Victoriæ præmium. Paulus 1 ad Cor.9,πάντες μὲν τρέχουσιν,εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. Item,Sceptrum regium,ſi Etymol.autori credere dignum eſt.

C. ΚΑΤΑβραβεύω,q.d. Sententiam aduerſus quempiam fero qua brabio indignum pronuntio, quum tamen alioqui dignus ſit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim præpoſ.κατὰ, in mentem mihi venit interpretatio. alioqui breuius reddi poteſt,Debito brabio priuo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul.ad Col.2, v.18,μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω.vbi huius verbi alias interpr.varias vide in annot.Eraſ. & Theodori Bezæ. Sic autem paſſ.Καταβραβεύομαι pro Debito brabio fraudor.&c.ſequendo analogiã interpretationis vocis actiuæ. Sed generalius interdum vtraque vox vſurpatur: vnde καταβραβευθέντα Bud.ſimpliciter vertit Damnatum(vt & Heſych.καταβραβεύεται exponit κατακρίνεται) in hoc Demoſth.loco in Midiam,vbi teſtium verba referuntur, καὶ δι' ἣν τούτων τὴν αἰτίαν ἐπιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀτιμωθέντα. Sed malè in vulg.edit.omiſſa hîc eſt præpoſ.παρά. ET Παραβραβεύω,idem eſſe Heſychio ſcribit Eraſmus,quum tamen ille ſecus exponat. Ego certè eundem eſſe huius verbi ſenſum crediderim, ſed ſonare perinde acſi quis dicat,In brabio conferendo aliquem præterire.

ΒΡΑΔΥ'Σ, έος,ὁ,Tardus (quod opponitur celeri)Odyſſ.θ,—κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Et alibi, βραδέες δέ τοι ἵπποι.Plato Apol.βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xen.ποδωκέστατοι & βραδύτατοι contr. Item, Βραδὺς,Tardus,id eſt ſegnis:cui opponitur ὀξύς.Thuc.8, διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον,οἱ μὲν ὀξεῖς,οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro ſegnitie apud eundem lib.1, καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον,ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, Segnitiem & cunctationem. Item,Tardus ingenio.Suid.ex Ariſtoph. A βαρὺς quidã deduxerunt,vt docebo infrà in Βάρδιστος.

Βραδύτερος, comparatiuũ.Βραδύτατος, ſuperlat. vide in Βραδέως.

Βραδέως,Tardè,Serò. Item ſegniter,Cunctanter,μελλητικῶς,Heſych.βουλεύεσθαι βραδέως Bud.interp. Lentè & remiſſè,Ethic.6, καί φασι πράττειν μὲν δεῖν ταχὺ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc.βουλεύεσθε οὖν βραδέως,ὡς οὐ περὶ βραχέων. quod Gall.dicitur penſez-y à loiſir. Com.βραδύτερον,Superlat.βραδύτατα(ſicut à nomine ſunt βραδύτερος & βραδύτατος)vt βραδύτερον ἕλκειν apud Plat.ſed additur βράδιον (licet τὸ βράδιον non itidem exemplum afferatur)ex Heſiodo,—βράδιον δὲ φαείνει. Et ex Alex. Aphrod.βράδιον πολιοῦται.Plut.in Fab.τάχιον μὲν ἐγὼ προσεδόκων,βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἑαυτοῦ Μινύκιος.Quidam tamen apud Luc.reprehendẽs eum qui hoc βράδιον vſus erat,dixit,οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ τάχιον. ET Βράσσων ονος apud Hom. Il.κ,pro βραδίων,vel ſecundum alios,βραχίων, & ex alterutro factum.Habes tamen & aliam expoſ.apud Heſych.& Euſtath.huius βράσσων.

Βραδυτὴς,ῆτος,ἡ,Tarditas.Item,Segnities. Il.τ,ἡμετέρη βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Herodian.3, μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος δοὺς δίκας.

Βραδὺς pro eodem, vt dicitur τάχος. Xen.De arte eq.μήτε τῷ ἄγαν τάχει,μήτε τῷ ἄγαν βραδεῖ.

Βραδύνω,Tardo,Cunctor. Philoſtrat.in epiſt.ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐπ' ἀπόδοσιν. Herodian.cum ἐπὶ & cũ περὶ,ſed diuerſa ratione:lib.2,ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύνοντα.lib.3, ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν καὶ περὶ τὸν θάνατον βραδύνων.

C.ΕΜβραδύνω,Immoror.vt ἐμβραδύνει τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo,pro Morari in ludo.

C.ΕΠΙβραδύνω,Immoror, Vltra moror. Luc.καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς,φόνου τάχα περιπεσεῖν ἐμὲ, Id eſt, Te interimam niſi hinc citò abieris.Bud.interpr.

¶ Βάρδιστος pro βράδιστος(&hoc ipſũ pro βραδύτατος) Tardiſſimus.vt Il.ψ,—ἵπποι βάρδιστοι θείειν. Eſt autem metatheſis in hoc βάρδιστος:ad quam tamen recurrendum non fuerit ſi cum Etymol.βραδὺς à βαρὺς deriuari dicamus.

ΒΡΑ'ΖΩ, item Βράσσω,Ferueo,Bullio. Heſychius enim βράσσω exponit ζέω. Sed ἔβρασεν in quodam loco quem Suidas affert,de mari dictum,ſignificat Æſtuando expulit,aut, Vi æſtus & agitationis eiecit.Sic & βέβρασαι Epigramm.3,—ὀστέα δ' αὐτὴ βέβρασαι ψυχῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι. Scholiaſt.Nicand.βράζειν apud eũ interpret.ζέουσιν.Apud Apollon.autem Argon.1,ὕδωρ βρασσόμενον redditur Efferueſcens. Budæus βράσσεσθαι interpretatur Agitari,Iactari,Concuti,in hoc Baſilii loco,333, θάλασσαι ἀγρίαι καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι:& in iſto verſu Gregorii,Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενοι μεγάλοις.vbi eum de vita quaſi de pelago loqui admonet.Idem,Βρασσόμενος τε πόθοισι καὶ ἀργαλέαις μελεδῶσι.Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος,Riſu concuti,vel quati.vt βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἤλγει τὴν γαστέρα. quod Bud.ex Luc. affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum eſt autem pro Ferueo dici potius βράζω.

Βράσμα & Βρασμὸς,Ebullitio,Feruor.Itẽ Agitatio, velut aquæ bullientis,vt inquit Budæus,ſubiungens ex Gregorio,νόσος δὲ ἦν οὐδ' βρασμός τις καὶ ζέσις αἵματος. Et ex eodem, οὐδὲ γέλωτος ἀκρατέες, ὀρχηθμοῖς βράσματα δημόσια. HINC Βρασματώδης,vt Greg.de Iul.γέλωτες ἀκρατεῖς τε καὶ βρασματώδεις,Riſus immodici quibus ita concutimur vt venter doleat,ſicut modò dictum fuit in Βράσσω.

C.ΑΝΑβράζω,actiuè,Ferueſacio, Bullire facio. Dioſcor. lib.1,καὶ ἀνάβρασον ὑποκαίων, Et bullire facito,igne ſuccenſo. Paſſiuum eſt ἀναβράζομαι, vnde participium ἀναβρασθεῖσα apud Apollonium Argon.libro 1,—ὦρτο δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβρασθεῖσα.vbi ἀναβρασθεῖσα exponitur Æſtu & feruore maris elata.

C. ΕΚβράζω, (potius quàm Ἐκβράσσω) Bullire facio, ſeu feruere facio. Vnde Ἐκβράζομαι, Ebullio, Efferueſco. Chryſoſtomus,εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν. ET Ἐκβρασμὸς,Ebullitio,ἔκζεσις,Suidæ. ITEM Ἐκβρασμα,quod erumpit quaſi bulliendo. Vnde ἐκβράσματα pro papulis ardentibus,ex Galeno & Ægineta.

Ἀναβράσσω,& Atticè Ἀναβράττω,Ferueſacio.B.ex Ariſtoph. in Ranis,κρέα ἀνέβραττεν ὀρτίδια.

Ἀνάβραστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ferueſactus. vt ἀνάβραστον ὕδωρ apud Dioſcoridem. Apud Ariſtophanem in Ranis,ἀνάβραστα κρέα,Carnes elixæ,Carnes coctæ bulliendo.

ΑΠΟβράσσω,vel Ἀποβράττω(& ſecundum quoſdam etiam Ἀποβράζω,vt ἐκβράζω)Feruendo ſeu æſtuando expuo,ſiue eructo,Per æſtum expuo. Budæus interpret.etiam Exæſtuo ex Iuſtino. Ἀποβράσσομαι paſſiuum, Per æſtum expuor,ſeu euomor:aut ſimplicius,eiicior. Philo De mundo,ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι. id eſt,inquit Budæus, Ab æſtu eiici in littora. q d.Exſpumari,vno verbo: ſicut & ἀπόβρασμα Spuma exponitur. Greg.de igne Ætnæo loquens,εἰ δέ που πλεονάσαι τύχοι καὶ δυσκάθεκτον,τῶν κόλπων ἀποβραδέν.

Ἀποβράζω, pro Deferueſco etiam capitur, Budæo teſte.

Ἀποβράσσω, ſecundum Heſychium eſt etiam διϊημι πυροὺς ἢ ἄλευρα ὀθόνῃ. vbi διϊημι quidam exponunt Diſcerno vel Secerno.Callimachus,—οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. HINC Ἀπόβρασμα,ατος,τὸ,Furfur tritici. Ἀποβράσματα, inquit Heſychius,τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Suidas ponit ſimpliciter τὰ πίτυρα. Item Spuma.

¶ Ἐκβράσσω, Æſtus impetu eiicio, ſeu expuo. Vnde Ἐκβράσσομαι.Chryſoſtomus,νεκροῖς τοῖς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένοις. Dioſcorides,τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athenæus,ἐξεβράσθη τῆς Ἐρυθραίας κατὰ τὴν ἀκτήν.

C.Ἐκβρασμὸς,Ipſa eiiciendi actio,quæ fit ab æſtu.

Ἐκβεράσματα θαλάσσης ex Tacito redditur Eiectamenta maris. Apud Dioſcoridem autem lib.5, αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ὂν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens.

ΒΡΑΧΥ'Σ, έος, ὁ, Breuis, Paruus, Exiguus. Propriè autem Breuis: vnde βραχύτης apud Platonem opponitur μήκει. Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuiſſe, id eſt breues enſes. Et apud Athenæum 14, Ageſilaus perhibetur fuiſſe βραχὺς τὸ σῶμα. Tucydides autem βραχεῖαν & μεγάλην πρόφασιν opponit, lib.1: idem lib.4, πλέονος & βραχυτέρας γῆς. Apud eundem ἐκ βραχέος, ſubaud. διαστήματος, lib.3, ὥστε ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι. quod exponitur Vt breuis traiectus eſſet. Sic ab eodem dicitur διὰ βραχέος. Item, βραχεῖ μοίρᾳ τῆς δαπάνης. Item, ἐν βραχεῖ μοίρᾳ ἡμέρας, lib.1. Vtuntur enim hoc vocabulo ſæpe in breuitate temporis ſignificanda. vt quum Hippocr. ſcribit, ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. Dicunt item ἐν βραχεῖ & πρὸ βραχέος, ſubaud. χρόνῳ & χρόνου. Chryſoſtom. πρὸ βραχέος ἀποστὰς τῶν βιωτικῶν φροντίδων, Qui ante breue [tempus] curis ſecularibus valedixit, id eſt Paulo antè, Non ita pridem. ἐν βραχεῖ autem apud Luc. exponitur Breui tempore; item Paulo momento, Subitò, Repentè. Sed ἐν βραχεῖ ſæpius ponitur pro eo quod Latini dicunt Paucis, ſub. Verbis: vt apud eundem Anacharſ. ἔστι μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere ſubaudiri poſſe exiſtimo λόγῳ: at in hoc Euripidis loco (& ſimilibus) ἐν βραχεῖ συνάψω λόγον, datiuum βραχεῖ ſubſtantiuè accipio, niſi quis aliud ſubſtantiuum quod commodè ſubaudiri poſſit, oſtendat. Dicitur itidem plural. ἐν βραχέσι (ſed rarius) pro Paucis. Et ἐν βραχυτάτοις, Syneſ. τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν ὡς ἐν βραχυτάτοις οὕτως ἔχει, Vt breuiſſimè complectar. At διὰ βραχέων non minus frequens eſt quàm ἐν βραχεῖ. Demoſthenes, διὰ βραχέων δεῖξαι. Lucian. ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων ὡς οἷόν τε. In quibus locis ſubaudio ῥημάτων: quum ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι alicubi dicat Demoſthenes. Alioqui & aliud quodpiã ſubſtantiuum huic ſynonymum ſubaudiri poſſit. At βραχὺ præfixa præpoſ. κατὰ, redditur aduerb. Paulatim, Senſim, (ſicut & κατὰ μικρὸν) vt κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι. Galenus ad Glaucon. lib.1. Thucydides tamen in vulg. lex. πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἀπετετέλεστο, pro Præter aliquantulum ſpatii. Redditur autem illa voce Latina & cum comparat. vt βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato De republica, Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thucydides 1, βραχὺ μέν τι προσέπλευσαν ὡς βοηθήσοντες. Gregor. βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγών. Et de tempore: vt βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plutarch. in Galba, pro Paulo ante crepuſculum. Interdum & Pauliſper, vt Act. Apoſtol. cap.5. Nonnunquam verò βραχὺ aduerbialiter poſitum per Parum redditur, vt βραχὺ φροντίζειν, Ariſtophani & Demoſtheni, Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ quod eſt paruum, id eſt parui momenti, ſeu parui pretii. vnde βραχέος ἄξιος apud Platonem De legib. pro contemnendo. Thucydid. autem dixit βραχύ τι ἐστὶ καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Apud eũdem verò βραχὺ, Paruum, id eſt Parui laboris. lib.3, βραχὺ γὰρ τὸ ἡμέτερα στόματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι.

Βραχέα, τά, Breuia. vt Virgil. In breuia & ſyrtes. ET Βράχεα tanquam à βράχος, vt apud Plutarch. De anim. prud. ὅπως οὐκ ἐναχθήσεται βράχεσιν, οὐδέ τις τέναγος. Et Polyb. ἡ τοῖς βράχεσι περίπλους. ita enim ſcribit Budæus, non βραχέσι, licet ex alio eiuſdem loco afferens βράχεα. Idem Bud. ſcribit βράχη à Polluce nominari inter nauigandi offendicula, & ſubiungit ex Herodoto, ἐπικεῖσθαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ βραχέων.

C. Ἀμφίβραχυς, Vtrinque breuis, Vtraque ex parte breuis. Pes eſt in carmine ſic appellatus à Græcis quòd primã & vltimã habeat breuẽ, lõgã autẽ mediã. Huic opponitur ἀμφίμακρος. nã βραχὺς eſt breuis, vt μακρὸς, Longus. AT Τρίβραχυς, pes in carmine tribus breuibus ſyllabis conſtans.

Βραχέως, aduerbium, Breuiter, Paucis. Exponitur & Modicè, Leniter: vt in his Gal. ad. Glauc.1, βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, Breuitas. Schol. Thuc. eſt etiam ἀσθένεια.

Βραχύνω, Breue reddo, Corripio. Apud grammat. ſyllabam βραχύνεσθαι & ἐκτείνεσθαι contraria ſunt, vt apud Latinos Corripi & Produci.

¶ Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eurip. Hecuba, — οὐ γὰρ φέρειν ὅπλα Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. Etymol. vult dici quaſi βραχυχίων, vel quòd ſit βράχιον (i. βραχύτερος) τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς χειρός. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. & Cam. ex vet. HINC Λευκοβραχίων, ονος, ὁ & ἡ, Cãdida brachia habẽs, pro Quæ eſt pulchra, ſignif. à parte totũ, eodẽ modo quo dicitur λευκώλενος. ITEM Βραχιονιστήρ, ET Βραχιόνιον AC Περιβραχιόνιον, Xen. Pæd.6, Ornamentum brachii, Armilla.

ΒΡΕ'ΜΩ, Fremo, Murmuro. Il.β, — κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει. Et Il.δ, βρέμεται pro eodem. Sic autem Lat. Fremere, & frequentius etiam fremitum de mari reſonante dicunt, ſicut & Murmurare. Tranſitiuè apud Nonnum πολύστονοι βρέμον ἠχώ, q.d. Vocem cum fremitu edebant. Quin & propter πολύστονοι non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. ‖ Βρέμω, Fremo, id eſt fremebundè minor: vt Bud. interpr. in his Greg. τούτῳ βρέμουσι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντειον βρυχώμενοι, ὁ ψευδάδελφος εἰσάγεται. Itẽ in his eiuſdem in Epitaph. patris, παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστιανοῖς.

C. Ἐρισβρεμέτης, q.d. Grandifremus, Grandiſtrepus. vt Iupiter ἐρισβρεμέτης apud Heſiod. Magno cum ſtrepitu ſeu fragore tonans. ET Ὑψιβρεμέτης, idem Iupiter ab eodẽ Heſiodo & Homero dicitur, q.d. Altifremus, Altiſtrepus. Redditur & Altitonans. eſt enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto ſeu in alto ſtrepit tonãdo. Significatius tamen eſt ὑψιβρεμέτης, quàm Altitonans.

C. Ἐμβρέμω, & paſſ. voce Ἐμβρέμομαι, Infremo.

C. Ἐπιβρέμω, q.d. Adfremo. Sed in iſto Homeri verſu qui eſt 739, Il.ρ, Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, actiuè ſumitur ἐπιβρέμειν de flamma quam vẽtus cum fremitu ſufflat, vel quam ſufflando fremere ſeu ſtridere facit.

Βρόμος, Fremitus, Ingens ſonitus, Fragor. De ſono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οὐκέτι κοιμίσαις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. Ariſtot. De mundo, εἰληθὲν δὲ πνεῦμα ἐν νέφει παχεῖ τε καὶ νοτερῷ βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργάσατο μέγαν. Idem de terræ motu βρόμον & μύκημα (id eſt mugitum) pro eodem dixit, vt tradit Bud. Sic autem mugientem fremitum dixit Catullus. De ignis etiam crepitu dicitur, (atque adeo hanc propriã eſſe ſignif. vult Suidas: quod ſi verum eſſet, de βρέμω quoque, vnde illud deducitur, dicendum idem foret) atque ita vtitur Strabo (vt inquit Budæus) de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, & ſimilium, cum alibi, tum pagina 121.

C. Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitũ vel ſtrepitum magnum edens, Valde perſtrepens. Itẽ Valde vociferans, Multũ clamans, Clamoſus, Tumultuoſus: vt ſit à βρόμος, præfixo intenſiuo α. Hom. Il.ν, de Troianis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, Ἄβρομοι, αὐίαχοι, id eſt, πολύβρομοι καὶ πολυηχεῖς, vt habetur in paruis ſcholiis. At Euſtathius exponit ἅμα βρόμῳ μιᾷ ἰαχῇ. Sic & Porphyrius in Quæſt. in Homerum. Heſychius quoque in Ἀβρομοαυίαχοι (quæ vox deprauatè conflata eſt ex his Homeri verbis, ἄβρομοι, αὐίαχοι, aut ego fallor) vult eſſe pro ὁμόβρομοι, vt ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις: aut pro πολύβρομοι. q.d. multifremi: vt α ſit intenſiuum, ſicut initio dixi.

Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitum ſeu ſtrepitum nullum edens, Non vociferans, Non tumultuoſus. Sic Heſych. apud quẽ habetur & ἄβρομον, Origanũ. VNDE Ἀβρομία, ας, ἡ, Tenebræ. Heſych. Pono autẽ poſt ἄβρομος quòd ſuſpicer tenebras ita vocatas quia nox ſtrepitu carere ſolet, & omnia in ea cõticeſcunt.

C. Βαρύβρομος, ου, ὁ & ἡ, Grauifremus, Grauiſtrepus, ſed Latini, Horriſonus. Ariſtoph. πόντον κελάδοντα βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ apud Luc. poetico epitheto iocosè vtentem in Timone.

C. Ἐξέβρομος, idem quod præcedens ἐξεβρεμέτης, q.d. Grandifremus.

Βρομέω, ῶ, idem quod βρέμω, Fremo. Apollon. Arg. 2. – αἱ δ' ἑκάτερθε σειόμεναι βρόμεον. ET Περιβρομέω, idē quod περιβρέμω, Circumfremo, apud eundem.

¶ Βρόμιος, Bacchus, Dionyſius. à βρόμος enim deducit Etymol. at Suidas à βορά. vide vtrunque. Et βρομιαχοῖς ad iectiuè ex Ariſtoph. affertur pro οἱ διονυσιακοὶ ἀγῶνες. id eſt (ad verbum) Dionyſia certamina. ET Βρομιάζομαι ex Epigr. pro Bacchor.

ΒΡΟΝΤΗ, Tonitrus vel Tonitru. Iliad. φ, Δεινὴν τε βροντήν. Ariſtoph. Nub. – βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῶν. Et βρονταὶ plur. numero apud eundem, item apud Xenoph. & cæteros.

Βρονταῖος Ζεὺς, q.d. Tonitrualis Iuppiter, Tonitruū autor.

C. Βροντησικέραυνοι νεφέλαι. Ariſtoph. q.d. Tonitrufulminantes nubes.

C. Βροντοποιὸς, Qui tonitrum facit.

C. Ἐλασίβροντος, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis eſt tonitrus. vt ἐλασίβροντα ἔπη apud Ariſtoph. exponitur ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Βροντεῖον, ου, τὸ, (q.d. Tonitruarium) Tonitrus officina, Machina in ſcena tonitrum edens, id eſt fragor tonitrum imitans. coniiciebantur enim in ænea vaſa lapides, vt in v. lex. (in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuiſſe locus in ſcena in quo ſtrepitus ille edebatur) annotatum habes ex Poll. & ſchol. Ariſtoph. quos vide: item Euſt.

Βροντία, Lapis quidam à tonitru nomē habens. Vide Plin.

Βροντάω, ῶ, Fut. ήσω, Tono. Od. ξ, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε & ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Et βροντᾷ imperſon. Tonat, in v. lex. Item Βεβροντῆσθαι pro Attonitum eſſe. quā tamē ſignif. dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι.

C. ἈΝΤΙβροντάω, ῶ, Contra tono, Obtono, Aduerſus tonantem tono, vt Salmoneus apud Lucianum dicitur ἀντιβροντᾶν ipſi Ioui. Datiuum habet, ſicut ἀντιβοᾶν, & cætera huius generis.

C. Ἐμβροντάω, ῶ, Attonitum reddo. (intelligo Attonitum in propria ſignific.) Vnde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus eſt attonitus.) Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitū eſſe, id eſt ſtupidum, quaſi fulmine ſtupefactum. Bud. Apud Luc. item, εἰσήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. HINC Ἐμβροντησία, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis eſt at tonitorum. Vnde pro veſania ponitur. Heſychio eſt μανία & φρενοβλαβία. ET Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Veſanus. Dem. Pro cor. ἐμβρόντητε εἶτα νῦν λέγεις;

C. ἘΠΙβροντάω, ῶ, vnde ἐπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam Væcors, Væſanus.

C. ΚΑΤΑβροντάω, ῶ, Aduerſus aliquem tono, vel Tonitru obſtupefacio, ſeu attonitum reddo.

ΒΡΕΧΩ, Madefacio, Intingo, Macero. Item Irrigo: vt Antiphan. arbores quæ ſunt παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις dicit die noctéq; βρέχεσθαι, id eſt irrigari. ‖ Item βρέχειν pro Bibere, Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. Et vt Lat. Madidus dicitur qui eſt appotus, ſiue qui pluſculum ſe inuitauit, ſic & βεβρεγμένος vſurpatur, id eſt ad verbum Madefactus. Nonnulli autē βεβρεγμένος Ebrius interpret. perperam, quum Heſych. quoque non exponat μεθύων, ſed ὑπομεθύων, q.d. ſubebrius. ‖ Βρέχω, Pluo, apud Matth. Luc. Iac. conſtructione diuerſa. Et Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.

C. Ἄβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβροχος. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno, Manus non madefacta. à βέβρεκται tertia perſona præteriti verbi βρέχομαι, præfixo itidem α priuatiuo.

C. Ἀρτιβρεχὴς, Nuper madefactus, Nuper irrigatus, in Epigramm.

Βροχὴ, Madefactio. Item Pluuia.

C. Ἄβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non madidus, Nō madefactus, Siccus. Athen. 2, λοιπὸ δὲ ἦθον τὰ χλωρὰ τὰ ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων. Sic ἄγκυρα ἐπ' ἄβροχος. Luc. Ap. 1. anchora adhuc ſicca, nondū madefacta. Huic opponitur διάβροχος. ‖ Significat etiam interdum ἀνόμβρον, id eſt imbre ſiue pluuia carentem: quòd βρέχειν pro pluere ponatur aliquando. ET Ἀβροχία, ας, ἡ, Siccitas, Humoris penuria aut imbrium.

C. Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, Vndique madefactus, Omni ex parte madidus. ‖ Dicitur etiā ἀμφίβροχος, Vndique madidus, id eſt vino madens. vt Lat. quoque madidi dicūtur qui ſūt ebrii. In Anth. Ep. Ἡδὺ μέθυ βλύζων, βεβρεγμένος εἵματα Βάκχῳ. Suid. ET Ἡμίβροχος, Semimadefactus ET Πολύβροχος, Multum madefactus. ET Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare immerſus. Item, In mari ſubmerſus, ex Macc. 3.

C. Δίβροχος, Bis madefactus, Bis intinctus, ſeu immerſus.

C. ἈΝΑβρέχω, Madefacio, in v.l.

C. ἈΠΟβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, vt ἐὰν μὴ τὴν γλῶτταν εἰς νοῦν ἀποβρέξας διαλέγῃ. Paſſiuum Ἀποβρέχομαι, Perfundor, Madeſio, Aqua diluor, vel maceror. Vnde participia ἀποβεβρεγμένος & ἀποβεχὴς, Madefactus, Dilutus. Dioſcorides lib. 1, cap. 151, ἀποβρεχὴς δ' ἐν ὀμβρίῳ ὕδατι αἱμοπτοϊκοῖς ὠφελεῖ πινόμενος.

Ἀπόβρεγμα, ατος, τὸ, Dilutum. Budæus ex Plinio. Eſt (inquit) aqua ea qua aliquid perfuſum eſt vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit. vt in Hippiatria, ἡ τροφὴ δὲ αὐτοῦ χλωρὸς ἔστω χόρτος, ἡ ἐρέβινθοι ἢ καὶ ἀπόβρεγμα ἐρεβίνθων περιεχέσθω. Frequens eſt vocabulum hoc apud Dioſcoridem, & variis modis redditur. vt ἀπόβρεγμα σμύρνης, Myrrhæ dilutum, Maceratæ vel madefactæ myrrhæ liquor, Aqua in qua myrrha madefacta vel macerata fuit. ſic ἀπόβρεγμα θέρμων apud eundem, item ἀπόβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, ῆς, ἡ, Perfuſio, Madefactio. Citatur ex Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro perfuſione capitis.

C. 2. Ἐναποβρέχω, vt ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Roſas in oleo macero.

C. ΔΙΑβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῖτος διαβεβρεχὴς quod Columella vocat maceratum far. ET Διαβροχὴ idem quod ἀποβροχή. ET Διάβροχος, (oppoſitum præcedenti ἄβροχος) Madidus, Vuidus, Madefactus.

C. ἘΜβρέχω, (q.d. Immadefacio) Immergo. Budæus. ἐμβρεχόμενα μύρα, apud Dioſcoridem interpret. Inſperſa vnguenta.

C. ἘΠΙβρέχω, Perfundo. vt ἐπιβρέχειν τὸν θώρακα μηλίνῳ ἢ ῥοδίνῳ. Sic Dioſcorides ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. ‖ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, Pluere ſuper peccatores, apud Nazianzenum, πῦρ Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. ET Ἐπιβροχὴ, Perfuſio, Gal.

C. ΚΑΤΑβρέχω, itidem vt ἐπιβρέχω, Perfundo. Item, Mergo. Theophraſt. δρῦς δὲ κατορυττομένη καὶ ἐν ὕδατι καταβρεχομένη, ἄσηπτος. VNDE Προκαταβρέχω, Antè perfundo.

C. Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Vnde Προβρεχὴς, Præmadefactus, Antè maceratus.

B. ὙΠΟβρέχω, q.d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. vnde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Aliquantulum appotus. Bud. ex Luc. Sympoſ.

¶ Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, Et Βρέχμα, itē, Βρέγμα, Sinciput. Homerus Iliad. ε, Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' εἱστήκει. Vbi Euſtathius ſcribit hanc partem ita vocari quòd in infantibus ſit non ſolùm tenera, ſed & valde humida, vt videri quodammodo poſſit βεβρέχθαι, id eſt madefacta eſſe. Alex. Aphrodiſeus Problem. lib. 2, ἐπὶ τῶν φαλακρῶν τὸ μὲν βρέγμα ψιλοῦται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται.

¶ Βρύχιος, Submerſus, Suidas. Apud Apollonium autem βρυχίης ἁλὸς exponitur βρυχώδους, q.d. ſubmerſorii maris. ET Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, ſed vſitatius. Apoll. Arg. 2, Κεῖται ὑποβρυχίης Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης. Ex Herodoto ὑποβρύχιον φέρεσθαι, pro Submergere. ET Ὑποβρυχὴς pro eodem. AT Ὑπόβρυχα ſunt qui aduerbialiter poſitum putent apud Homerum Odyſſ. ε, Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. Vide Euſtathium, qui & per onomatopœiam factum eſſe hoc vocabulum ſcribit, probans ex illis eiuſdem poetæ verbis, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. Sed ego hîc Etymol. ſequi malui à βρέχω deducentem: alioqui certè βρύχιον dici putarem quaſi βύθιον à βυθός.

ΒΡΟ'ΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inuſitatum thema, ſicut & compoſita ἀναβρόχω & καταβρόχω, quum tamen ἀναβρόξειε & καταβρόξειε reperiantur apud Hom. vt mox docebo. A

C. ἈΝΑβρόχω, Fut. ξω, Idem, vel potius Reſorbeo. Odyſſ. μ, Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ibidem ἀναβρόξασα χάρυβδις, id eſt καταπιοῦσα, inquit Euſtathius. & Oyſſ. λ, Ὁσσάκι γὰρ κύψ' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν. id eſt, ἀναποθὲν, ἀναρροφηθὲν, vt exponitur in breuibus ſcholiis. Apud Heſych. habetur ſimplex ῥοφηθέν: ſed malim ἀναρροφηθέν. vt ἀναβροχὲν ὕδωρ ſit aqua reſorpta. Euſtath. ait in ἀναβροχὲν aut abundare præpoſitionem ἀνά, aut ſignificare eandem actionem ſæpius repetitam. Sed quomodo ἐξεμέσαι & ἀναβρόξαι Charybdin apud Homerum ſint vertenda, docet Ouidius quum ſcribit, Quæque vomit totidem fluctus toti démque reſorbet. nam quin ad Homeri locum reſpexerit, hæc ſcribens, mihi non eſt dubium. Eſt autem thema inuſitatū ἀναβρόχω, vt ait Euſtathius: à quo formatum etiā ἀναβέβροχεν exponit καταπίνεται. B

C. ΚΑΤΑβρόχω, Idem. Od. δ, Ὅς τὰ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. C

¶ Βρόχθος, ου, ὁ, Guttur. Theocritus, Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et βρόχθος pro Lagena, ex lib. 2 Epigrām. VNDE Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, vt inquit Bud. ſubiungens ex Ariſtot. βροχθίσαι pro Sorbere, in Problematis, σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίνειν πολὺ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit ſignificationes, ſequenti cōpoſito magis conueniunt. NAM dicitur & Καταβροχθίζειν pro Deglutire, ſeu Vorare: Gallicè *engueuler* (pro quo tamen pronuntiatur potius *engouler*) q.d. ingutturare. Lucianus, ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καταβρόχθιζε. Sic apud Athenæum θερμόν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν. AT Βροχθώδης λίμνη Nicand. ſcholiaſtæ eſt caua, vel ſicca, aut parum aquæ habens. vnde (inquit) βρόχθος ſignificat etiam ὀλίγον πόμα. Quaſi verò (vt dem illi, ſicut & Etymol. autori, βρόχθος hoc quoq; ſignificare) βροχθώδης prius eſſe poſſit quàm βρόχθος. D

¶ Βρόγχος, ου, ὁ, Guttur. Galenus tradit Hippocrati βρόγχον eſſe vel totam aſperam arteriam, vel guttur duntaxat. Etymologiſtes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit. ſed quum Euſtathius ponat thema βρόχω, & ab eo deducat βρόχθος, malui & hoc quod eiuſdem eſt ſignificationis, & ο itidem retinet, ab eodem deriuare. Geoponic. autor βρόγχον appellat in hircō quod Varro gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus ſit ceruice & collo breui, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geoponic. τῶν τράγων ἐκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρότερον. HINC Βρογχοκήλη, Tumor in gutture ſeu aſpera arteria exoriens. (quo qui laborat, Gutturoſus Vlpiano) Celſus lib. 7, cap. 13, At in ceruice inter cutē & aſperam arteriam tumor increſcit. βρογχοκήλην Græci vocant. ET Βρόγχια (diminutionis forma) Aſperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuiſæ. Gorr. In v. lex. Βρόγχια, Pulmonis concauitates, ex Alex. Aphrod. ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνεύμονος, καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μοχλοῦ οὐσίαν, ἀγωνᾷ τὸ πάθος. Inuenitur & Βράγχια pro βρόγχια. E F

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Veſtimenti apertura qua collum inſeritur inter induendum. Sic v. lex. ex Ioſepho De antiq. Iudæorum, in deſcriptione ſacerdotalis amictus, λαγαρὸν δὲ παρέχων τὸν βροχωτῆρα τοῦ αὐχένος. vbi reponitur βρογχωτῆρα. G

¶ Βράγχος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, Raucedo, Raucitas, (quòd faucibus accidat) Ariſtot. Problem. βράγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, τοῖς ἡβάσκουσι παισὶ γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὃ προσαγορεύεται βράγχει τραχεῖν. HINC Βραγχώδης, Raucus. Et φωνὴ βραγχώδης, Aphrod. ET Βραγχαλέος, idem quod βραγχώδης. ITEM Βραγχάω ET Βραγχιάω, ῶ, Rauceſco. Ariſtot. Probl. διὸ καὶ οἱ βραγχῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud Poll. autem βραγχᾶν. AT Βραγχιάζεσθαι Heſychio eſt πνίγεσθαι. H

Βράγχια, Branchiæ quibus piſces ſpirant (inquit Budæus) quæ & illis ſunt loco pulmonis datæ, vt ſcribit Ariſtoteles De reſpir. 378. Apud Theocr. Cyclops cōquerēs quòd non eſſet natus piſcis, dicit, Ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. ‖ Βράγχια apud Ariſtot. & pro faucibus porci, inquit idem Bud. Qui & βραγχίων πνεύμονος συνηγμένων, apud Plut. interpr. Inteſtinis pulmonis fiſtulis coarctatis. ET Βραγχοειδής, έος, ὁ & ἡ, Branchiis ſimilis. A

¶ Βρόχος, Laqueus. Thucyd. 2, βρόχους περιβαλόντες. Sed propriè eſſe volunt laqueum ſignif. ſeſtim ad ſuſpendium, quia circūponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Et Od. λ, Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7, ἐξαρτήσας ἐκ τῆς ἐπιφερέτο ζώνης τὸν βρόχον, ἐν βρόχῳ τὸν βίον αὐτοῦ … Bud. exponit etiā, Tranſenna, Tendicula. Idem βρόχον ex Polluce interpr. maculam retis quatuor modis conſtantem: & apud Xenoph. βρόχους maculas. HINC Βρόχιος μόρος, q.d. Laquearis mors, apud Nonum, θανεῖν ἔθελει βρόχιον μόρον. ET Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. idē quod βρόχος. B

ΒΡΙ'ΘΩ,

Fut. σω, & Βρίθομαι, Sum grauis, Ingraueſco, Onuſtus ſum. Item Deorſum vergo præ pondere, Propendeo. Heſiod. Erg. Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, id eſt βαρύνεσθαι, inquit Tzetzes. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. vt ſcribit Euſtath. πολλὴν ἐπομβρίαν ſignificari, ὡς βαρυτέρας γίνεσθαι τὰ γεώδη τῆς γῆς. B. autē vertit, Quum terra grandine procelloſa obtecta eſt & obruta. In proſa quoque locum aliquādo habet hoc verbū. Philo De vita M. lib. 3, ἅπασα δ' αὐθὶς βλαστοῖς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' ἀφθονίας καρπῶν ἔβριθεν, Ingraueſcebat. Syneſ. De inſ. ὥστε καὶ βρίθον ὑπὸ κάκης συγκαταπεσεῖν ἐφεῖσαι αὐτὴν βαρυνθεῖσαν ψυχήν. Et pro Deorſum vergo, Inclinor. Ariſtot. Probl. ſect. 15, ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo De mundo, τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συναγαγὸν γῆν, ὑπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν φυσικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, Deorſum vergere, vel Peſſum ire. Sed adiungitur ſæpe κάτω huic verbo quum Vergo ſignificat. Lucil. Ep. lib. 2, οὐχὶ κάτω βρίσει βαρύς. Philo De V. M. l. 1, ὁπότε δὲ κάτω βρίσειαν [αἱ χεῖρες,] ἴσχυον οἱ ἀντίπαλοι. Greg. ὅσον τὰ ὑπερφέρια ἡμῶν ὑφαιρεῖ τοῦ συνθέτου καὶ ταπεινοῦ καὶ κάτω βρίθοντος κράματος. ‖ Interdum autem βρίθω non ſimpliciter eſt Inclino, ſed cū impetu, ideóque redditur Incumbo, Ingruo, Impreſſionem facio. atque ita Bud. in hoc Plut. loco in Cæſare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. Videtur autem ab Homero profecta eſſe hæc ſignif. Il. ρ, — οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν Δύρατ' ἀναχόμενοι. Vbi crediderim βρίθειν tale quid eſſe quale apud Virg. magna ſe mole ferre. Qui dixit alibi — denſaq; ad muros mole feruntur. ‖ Βρίθω interdum exponitur etiam Onuſtus ſum, Plenus ſum, Abundo. vt Il. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Od. τ, — βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionyſ. Alex. βεβριθὼς ἀμάλλαις. Et βέβριθεν ὁλκαὶ in Epig. Ibidem, ναοῖς βρίθοντι. Ibidem, βεβριθὼς ὠρείη metaph. quod fortaſſe dictum eſt eadem forma qua à Virg. Pietate grauem ac meritis. Admittit autem alicubi βρίθω vtranque expoſitionem, videlicet & pro γέμειν & pro βάρος ἔχειν, quemadmodum & his in locis vbi genitiuo iungitur: Od. ι, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. nam Euſtath. vult βρῖθον eſſe vel γέμον, vel βάρος εἶχον, vt ſit βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. Sic Od. ο, εὐξέστῳ ἐν ἀπήνῃ Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι. De hoc enim (vt opinor) loco intelligēs Heſychius βεβρίθασι exponit duobus modis, vel βεβαρημέναι εἰσὶ vel πεπληρωμέναι. Vtuntur autem & voce paſſ. in iiſdem ſignif. & cū vtraque conſtruct. Hom. Il. θ, Καρπῷ βριθομένη ὀπωρινῇ τ' εἰαρινῇ τε. Et νηδύϊ βριθομένη δάμαλις in Epigr. Grauida. Heſiod. Aſpide — πέταλα βριθόμενα σταχύων, ὥς τ' ἀκτὴ Δημήτερος ἀκτήν. Chryſoſt. quoque βρίθεσθαι dixit pro Ingraueſcere & propendere: cuius locum & alios vide apud Budæum pag. 360. Idem Chryſoſtomus, ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην. Cæterùm βρίθω à βαρὺς deductum eſſe arbitror, vt ex βαρύθω factum ſit βρύθω per ſyncopen, deinde βρίθω, mutata vocali υ in ι. Quoniam autem primitiuum non eſſe puto, lineolam illi præfixi. quòd ſi ab omnibus receptum iri putaſſem illud etymū, poſt βαρὺς hoc verbū poſuiſſem. ‖ Βρίθω metaph. Polleo, (vt apud Latinos Pondus habere tali metaphora dicitur) Soph. Aiace, Μηδ' οἶκον ἀργὸς … C D E F G H

μηδὲν, εἴ τινος πλέον ἢ μεῖ βεῖθῆς, ἢ μακρῦ πλύπυ βάθη.

Βεῖθος, εος, τὸ, Pondus, Grauitas. Ariſtot. ET Βεῖθοσύνη, idem, apud Hom. Il. ε & μ.

Βεῖθὺς, έος, ὁ, Ponderoſus, Grauis. Vt Il. ε, ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. ET Βριθύνοος, Apollo, Grauem mentem (id eſt prudentem) faciens. In v. l. ex Epigr. ET Βριθυσνωπίτης, in eodem Epigrām. voluminis lib. 2, Βριθυσνωπίτου Διογένευς ῥόπαλον, Diogenis Sinopenſis ſeueri [philoſophi] ſeu ſeueram quandam grauitatem præ ſe ferentis.

C. Ἀβριθὴς autem (ſicut Ἐμβριθὴς, & Ὑπερβριθὴς) cum η, non υ. Eſt autem Ἀβριθὴς, Pondere ſeu grauitate carens, Leuis, apud Eurip. Ἐμβριθὴς, Ponderoſus, Grauis, vt Plut. De orac. def. τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Idem in Romulo, ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις. De animi etiam rebus dicitur, ſicut Lat. Grauis. vt Plato epiſt. 7, ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graues. Et Plut. Pericle, φρόνημα ἐμβριθέστερον. Idem, An ſen. adminiſtr. reſp. οὕτως οὐδὲν ἐστὶ δόγμα γεροντικὸν οὐδὲ βούλευμα πεπεισμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In v. l. legitur & ἐμβριθὴς ἡλικία. Sed & perſonæ tribuitur, ſicut in hoc eiuſdem Plut. loco, vbi à B. redditur Grauis, item Conſtans: in Demetrio, καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθὼν, ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς. Idem Plutarch. alibi, ὅθεν ἐμβριθέστερος ταύτῃ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος. At Politian. apud Herodianum lib. 3, ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν interpretatur ferocem & audacem iuuenē. Apud Philonem autem, ἐμβριθέστερος ἐπαναστάσεως ἐδέησε, redditur, Aſperius inſurgendum fuit. ET Ἐμβριθῶς, Ponderoſè, Cum pondere. Item metaphoricè, Cum grauitate, Grauiter, Conſtanter. Item, Aſperè. Herod. 4, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε. quod interpr. Polit. Antoninus cuncta aſperius ferociúſque gerebat. ET Ἐμβρίθεια, Grauitas, Ponderoſitas. Item metaph. Grauitas, Conſtantia.

C. Ὑπερβριθὴς, Præponderoſus, Grauiſſimus. Ex Soph. ὑπερβριθὲς ἄχθος, Grauiſſima moleſtia.

C. ἘΠΙβρίθω, Ingruo magno cum pondere. vt Iliad. ε, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Et Apollon. Argon. 2, πόντῳ ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι. Rurſum apud Hom. de bello, Il. η, Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item, Impreſſionem facio, Bud. interpr. in hoc App. loco, De bello ciuili l. 4, ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἰς ἀπήντα, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem vnà impreſſionem facientibus oppreſſus. Ἐπιβρίθω actiuè, Degrauo, Prægrauo. Chryſoſt. νικώμενος αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις.

C. ΚΑΤΑβρίθω, Ingraueſco. Item, Onuſtus ſum. vnde καταβεβρίθασι. Heſiod. ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Sed βρίθω exponitur etiam actiuè, Onero, Degrauo.

C. Βριθάρματος, Currum grauans, apud Heſiodum exponitur in Aſpide, Τέως ὁ μὲν ἰαχῇ βριθαρμάτοις οὖλιος Ἄρης Κυκλ... ἐπόρουσε.

B P I pro βριθὺ & βριαρὸν ab Heſiodo dici (ſicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit, Sophocles ῥὰ pro ῥάδιον) autor eſt Strabo. Euſtathius autem vult ex hac particula βρὶ (quā ἐπιτατικὴν appellat, vulgò inteſiuam interpret.) eſſe nō ſolùm βριαρὸν, ſed & ὄβριμον: item βριμοῦσθαι ſiue βριμᾶσθαι, atque alia. Ego, quanuis non minus veriſimilē exiſtimem nominis βριαρὸν deductionem à βία (vt dicatur βιαρὸν quaſi βιαρὸν ...) ...terorum quoque aliam afferri deriuationem ſciam, illum tamen hîc ſequi ſtatui, vt ad vnum eundémque locum diuerſa illa vocabula referre poſſim.

¶ Βριάω, Robuſtum reddo, Robur indo: item Robuſtus ſum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potēs ſum. Vtranque autem ſignif. habet in hoc Heſiodi verſu initio Ergων, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. In Theog. autem βριάειν dixit pro Aucti᷑ reddere, (ſicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, quū propriè vis robur ſignificet) in hoc verſu, Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, vbi redditur, Ex paucis multiplicat.

Βριαρὸς, οῦ, ὁ, Robuſtus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etymologiſtes, ex quo fit βριαρός: ſed debuit potius ex βία deducere βριάω, ex quo deinde fiat βριαρὸς, vt ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. HINC Βριαρόχειρ, Robuſtus ſeu validus manibus, Cuius manibus robur ineſt.

A ¶ Βρίμη, ης, ἡ, Robur, Potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης ποτὶ βρίμῃ φαρμάκου. Heſychio autem βρίμη eſt ἀπειλὴ, item ἡ γυναικεία ἀρρητοποιία. ET Βριμὰ eidem Heſychio ſunt ἰσχυρὰ, Valida. Item βριμὸς eſt μέγας & χαλεπός.

¶ Ὄβριμος, (vel Ὀμβριμος) Robuſtus, Validus, Præualidus. Item, Impetuoſus. Il. ν, — ὄβριμον ἔγχος, vt & Lat. Valida haſta. Iliad. λ, — ὄβριμον ὕδωρ, Impetuoſa aqua, vel rapida. Sed in malam partem ſæpe ponitur pro violento, B ſeu eo cuius violenti ſunt & furētes impetus. ita enim ex Cic. aptè reddi poſſe exiſtimo. Heſiod. Theogonia, Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Vbi legitur & ὄμβριμοι. Sic autem paſſim tam apud eum quàm alios poetas (ac præſertim apud Homerum) quædā exemplaria ὄβριμον, quædam ὄμβριμον habent: quæ varietas itidem in compoſ. inuenitur. Euſtathius certè à βρὶ deducens, ὄβριμος dicit per pleonaſmum & πρόσθεσιν fieri, alterius ſcripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionē τοῦ ὄμβριμος ab ὄμβρος, quam ſequendo non dubium eſt quin potiùs C ſcribendum ſit ὄμβριμος cum μ. Verùm ego in antiquioribus & fide dignioribus diuerſorum poetarum exēplaribus ſcriptis ὄβριμος potius quàm ὄμβριμος obſeruaſſe mihi videor.

C. Ὀβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia vtens, vel Cuius eſt effrænata violentia. (Vtor autem & hîc Cicer. verbis, quum effrænatam violētiam dico) Il. ε & ψ. Obſerua autem, in hoc compoſito poſteriorem ſignif. τοῦ ὄβριμος retineri.

D C. Ὀβριμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, apud Heſiod.

C. Ὀβριμοπάτρη, Minerua apud Homerum, Præualidum patrem habens, ſeu præpotentem. Odyſſ. γ, Μνῶτος δ' ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Apud Heſych. eſt etiam Ὀβριμοπάτηρ & Ὀβριμόπατρις. At in v. l. Ὀβριμόπατρις ponitur à quo ſit illud ὀβριμοπάτρη.

Ὀβρίκαλα, (quaſi ὄβριμα καὶ καλὰ) Leonum catuli, Æſchylo. Secundum quoſdam autem & luporū catuli, vt addit Euſtathius. ET Βρίκελα, vel Βρίκελοι, Laruæ. Vide eundem Euſt.

E ¶ Βριμόομαι, οῦμαι, Fremo ira, Excandeſco. Xenoph. Pæd. 4, ἐνταῦθα δὲ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι. id eſt (inquit Budæus) Excandeſcebat, Fremebat ira in Cyrum. & quod poſtea dicitur ὠργίζετο. Hæc Budæus. Sed quanuis de eadem re ſequatur ὠργίζετο, multo tamen ſignificantius eſſe conſtat βριμοῦσθαι. Pauſanias autem dicit βριμοῦσθαι eſſe μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, & Ælius Dionyſius exponit ἀπειλεῖν. Quum autem τοῦ βρέμειν ſignif. hoc verbum retineat, F fortaſſe & deductum ab eo videri poſſit. Ego tamen (vt dixi) Euſtathium ſequi volui.

Βριμᾶσθαι etiam dici, ex quorundam ſententia refert Euſtathius. VNDE Βριμηδὸν ET Βρίμημα deducere malo quàm ab altero. Signif. autem Βριμηδὸν Cum fremitu, & q. d. Fremebunde, in hoc Nonni verſu, Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀΰτει. At Βρίμημα ab Heſychio exponitur ἐπίπληξις.

C. Ἐμβριμᾶσθαί τινι (q. d. Fremere in aliquem) apud Matthæum & Marcum illam comminationis ſignificatioG nem incluſam habet quam à Pauſania & Ælio Dionyſio dari τῷ βριμοῦσθαι modò dictum fuit. Vet. interpres Comminari vertit, Beza Grauiter interminari. At Ioh. cap. 11, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit. Ego hîc aliquam horroris ſignificationem eo includi exiſtimo.

Βριμὼ, Proſerpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι ita dicta, vt tradit Etymologus. Euſtathio autem βριμὼ eſt πεπλασμένον δαιμόνιόν τι φοβερόν.

Βριμαίνω, & apud Heſ. Βριμαίνομαι, Excādeſco, Βριμοῦμαι.

H Βριμάζω, Leonis voce vtor. Item, ὀργῶ εἰς συνουσίαν, Cypriorum lingua, Idem Heſych.

ΒΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus. vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Act. Ap. 7, ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. lib. 4, cum ſingul.

Ll. iii.

num. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Apud Apoll.autẽ Arg. A
4, βεβρυχὼς abſolutè pro Frendens. HINC Βρυγμὸς Suidæ, Stridor dentium. ET Καταβρύχω pro βρύχω de leone dictum in Epigr. ET Περιβρυχᾶμαι in v.l. Circumfrendo.

Βρύχειν (aut cum Etym. βρύθειν) Athenienſes dicebant eos qui febricitabant. ET hinc Βρυχετὸς, Febris. Apud Heſych. eſt βρυχετῷ, πυρετῷ. Fortaſſe autem occaſionem huic ſignific. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt.

¶Βρυχάομαι, χῶμαι, Rugio, propriè de leonibus. ſed dicitur & de nonnullis aliis feris. HINC Βρύχημα & B
Βρυχηθμὸς, Rugitus. ET Βρυχὴ, idem apud Apoll. ET Βρυχηδὸν, Cum rugitu. Item Cum fremitu, in Epigr. ET Βρυχαλέος, Rugiens.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, apud Nic. vbi ſchol. exponit Eiulare.

ΒΡΥ´Ω, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Ariſtot. De mundo, ἑξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς. id eſt Scatens, inquit Budæus. Vt autem hîc dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν & πηγαί. vt βρύουσιν C
αἱ πηγαὶ apud Baſil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασι. Cum quo caſu ſignificat & Circumfluo, Diffluo, Plenus ſum. vt exponitur in his Ariſtoph. βρύων μελίτταις καὶ ϖεθάτοις. Sic πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Baſil. Et Chryſoſt. τοῖς πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς εὐσεβείας βρύειν. Sed & in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliiſque multis refertur) ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem & Latini verbo Scatere vtuntur. Sed & accuſ. iunctum reperitur βρύω. vt apud Greg. εἰ λέγοιεν ἔβρυες πῶς τὴν ἄμορφον πονηρίαν, ἀπῆξέθης ὃ τῆς κακῆς ὕλης. Sic in Iac. epiſt. D
c.3, πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ (ſicut & Lat. Mano accuſ. interdum habet: ποιητικώτερον tamẽ.) Abſolutè etiam ponitur βρύειν, id eſt ſine caſu: vt quum βρύειν terra dicitur, germina emittẽs, ex interpr. B. in hoc X. loco, ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον δὲ ἔργα ἡ τὰ ὄρη ἔχωσι. Et βρύουσα ἄμπελος apud Dioſcor. Pubeſcens vitis: itẽ φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundã ſententia tradit Euſt. Vult aũt & Poll. βρύειν dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν.

Βρύσις, q.d. Scaturitio, apud Euſt.

C. Πηγόβρυτος, ου, ὁ, & ἡ, E fonte ſcaturiens. in v.l. E

C. ΕΠ Ιβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus ſum. Alciphr. ἀμεγέθη κάμηλον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν.

¶Βρυάζω pro βρύω, ſed formã habens quã (vt opinor) frequẽtatiuam dicere poſſumus. Vtitur quidam apud Euſtathium p.1631.

¶ΒΡΥ´ΟΝ, Muſcus. Plin. lib. 12, cap. 23, Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur. alii βρύον vocant. Et paulo pòſt, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi quales in quercu maximè videmus, &c. Vocari aiunt & σπλάγχνον à Galeno & Dioſcor. ‖Βρύον θαλάσσιον, Muſcus marinus, Alga. ‖Βρύον, Herba lupus ſalictarius F
dicta, officinis autem Lupulus. ‖Βρύον, Herba quæ & λειχὴν, quæ ſuper ſaxa naſcitur & rorulẽtis petris adhæreſcit. ‖Βρύον, Vua, id eſt Fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. ‖Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καυκαλὶς, teſte Dioſc. Vide Gorr.

C. Βρυοφόρος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Muſcifer) Muſci fertilis, Theophr. De cauſ. pl. lib. 2, cap. 5.

Βρυώδης, Muſcoſus. Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Galen. ad Glauc. lib. 1, βρυώδη καὶ διαρρέουσαν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamẽtis vel ſanguinis miſſione. Hæc Bud. Affert autem & Gorr. ex ipſo Gal. l. 3 Meth. Med. βρυώδης dici quod molle nimium eſt, & more algæ (quæ βρύον dicitur) fragile, vel potius in more algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q.d. Muſco oppleo. A cuius paſſ. eſt participium βρυωθεὶς, id eſt Muſco oppletus, Muſco obſitus. Ariſtot. De color. 386.

ἘΜΒΡΥΟΝ, ου, τὸ, (q.d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) Infans vtero concluſus, Infans qui geſtatur in vtero. Item generalius, Fœtus qui eſt in vtero. Dicitur enim & de H
brutis. Lucianus, οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et paſſim apud Dioſc. vt quum dicit ἔμβρυα κτείνειν, & ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾶν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plinius autem Partus etiam interpretatur. vt quum pro his Dioſc. de anthemide dictis, πινομένη δὲ καταμήνια ἄγει καὶ ἔμβρυα καὶ λίθους καὶ οὖρα, ſcribit, Pellit mortuos partus, item menſtrua, in potu, & vrinam calculoſque. De brutis autem vtitur Ariſtot. vt quum ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. Cæterùm Gal. De ſympt. cauſis lib. 3, tradit fœtũ duobus primis menſibus nondum ἔμβρυον vocari, ſed κύημα. ‖Apud Homerum autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu ſcilicet qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Od. 9, de brutis, ἑξόμενος δ᾽ ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ᾽ ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Sed & Ariſtot. de auibus etiam excluſis ἔμβρυον dicit, vt habent v.l. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro ſolo ἔμβρυον dixit, vt videbis in Βρέφος.

Ἔμβρυος adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον καὶ ζέσον μετ᾽ ἐλαίου.) Itẽ Genitalis, vel Prolificus, vt B. vertit in hoc Theophr loco, De cauſ. pl. lib. 1 cap. 1, pag. 120, δεῖ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν. id eſt (inquit Bud.) Humorem prolificum, vel σύμφυτον. Ab eodẽ Theoph. eiuſdẽ libri cap. 4, κιττὸς eſſe dicitur ὅλος ἔμβρυος, (vel ὅλως, vt alii legunt) vbi à quibuſdam ἔμβρυος vertitur Genitalis ſeu Fœcũda, (nõ autẽ viuax, cũ Gaza) quòd Plinio etiam teſte, hedera, vt rubus, ex ſeſe naſcatur iterum, ſeipſamque ſua fœcunditate propaget.

C. Ἐμβρυοθλάστης, Vncus ſeu ſpiculum ad educendos fœtus, mortuos præſertim, in v.l. Sciendum eſt tamẽ, hoc inſtrumentum (quod æneum ſpiculum Tertullianus vocat in lib. De anima) non ab educendo fœtu, ſed potius à cõfringendo ſeu cõtũdendo, ἐμβρυοθλάστην appellari eóque reſpexiſſe puto Tertullianum quum de infanticidii officio ſic nominatum ſcribit, & addit, Vtique viuẽtis infantis perẽptoriũ. Quæ etiã refragãtur iis qui ἐμβρυοθλάστου ad educendos præſertim mortuos fœtus vſum fuiſſe volunt. Sed apud eum ἐμβρυοσφάκτην habent vulg edit. pro ἐμβρυοθλάστην, vt multi admonuerunt. Putatur autem idẽ eſſe inſtrumentum quod aliis nominibus ὄνυξ & πίεστρον, item ἑλκυστὴρ, θλάσις, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitetur.

Ἐμβρυοτομία, ας, ἡ, Vmbilici ſectio in fœtu recens in lucẽ edito. Vide Poll.

ΒΥ´ΒΛΟΣ, ου, ἡ, Papyrus, S. Euſt. Ex hoc eſt prou. βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ ἀπαιτεῖ στάχυν μέγαν, de quo lege Suidam. Ex hoc funes fiebant, vnde βύβλινον σχοινίον dicebatur: quod tamen alii volunt eſſe cannabinũ, alii ex philyra. Vide Euſtath. qui & calceamenta βύβλινα in vſu fuiſſe teſtatur. Quoniam autem & chartæ ex byblo fieri ſolebant, ideo βύβλος pro libro accipitur: ſed ſcribitur & βίβλος. Theophr. καὶ ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς, καὶ σχοινία, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία. Herodotus dicit διφθέρας Iones vocaſſe τὰς βίβλους, quòd penuria βίβλων vterẽtur διφθέραις (id eſt pellibus) caprinis & ouinis. ‖Βύβλος Phœnices vrbs antiquiſſima. Steph.

Βύβλινος, Papyraceus. Exponitur & Cannabeus, item Scirpeus, vt βύβλινα ὅπλα apud Herodotum. AT Βύβλινος οἶνος apud Heſiodum, Vinum ex regione Thraciæ quæ Byblia dicitur. Alii autem ab vrbe dicta Byblia, alii à Byblo fluuio Naxi inſulæ, alii aliunde deriuari putant. Scribitur autem & Βίβλινος.

Βυβλίον, Papyracea charta in qua nihil ſcriptum eſt: at Βιβλίον in qua ſcripſimus, vt vult Etymol. ſed Heſych. βυβλία exponit βιβλία, eandem vtriuſque ſcripturæ ſignificationem eſſe oſtendens. ‖Item Βύβλιον, Funiculus nauticus, non tamen ex byblo (id eſt papyro Ægyptia) confectus, ſed ex herba ei ſimili. Sic in v.l. at Euſtath. habet βύβλινον σχοινίον.

Βυβλάριον, diminut. Chartula ex papyro. In Epigr. βυβλαρίων σητοκόπων, vbi Laſcaris ait intelligi papyrũ pertuſam inſtar trabeæ quæ tundit glebas ſegetis & frumẽtorũ. Sic v.l. de quorũ ſuſpecta fide dicetur in Σητόκοπος.

¶Βίβλος, ου, ἡ, Liber. Demoſth. Pro cor. τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Luc. in Herodoto, de libris eius loquens, ἄχρι τοῦ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ.

C. Βιβλοφόρος vide paulopòſt in Βιβλιοφόρος.

Βιβλαέειον, ου, τὸ, ET Βιβλαείδιον, Libellulus, in Apocal. A

¶ Βιβλίον, Libell⁹ dim inut. forma. Sæpe autẽ pro βίβλος, Liber. (vide locum Theophraſti paulò antè citatum. Luc.) De hiſt. ſcrib. τὴν μὲν ... ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et λευκόγραφα βιβλία, apud eundem. Quidam comicus apud Athenæum, Ἀντίγραφόν σου τὸ βιβλίον τὰ βιβλία. Itẽ βιβλίον idẽ quod χαμπτῦον. Exponitur & Tabellæ. Budæus ex Plut. affert pro libello ſuppli...

C. Βιβλιογράφος, Librorum ſcriptor, Librarius. ET Βιβλιογραφία, Librorũ ſcriptio (ab ea ſignificatione à qua dici B tur ſcriba) Dioſcor. lib. 1, ἄλλος δὲ συνεργίας πολύσαρκος, πονογόνατος, εἰς βιβλιογραφίαν ἐπιτήδειος.

C. Βιβλιοθήκη, Bibliotheca, Libraria, Gell.

C. Βιβλιοκάπηλος, vide in Κάπηλος.

C. Βιβλιοπώλης, Bibliopola, Librorum venditor.

C. Βιβλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferens, Tabellarius. ET pro eodem Βιβλοφόρος ex Polyb. citatur.

C. Βιβλιοφυλάκιον, Locus vbi ſeruantur libri. ea forma qua dicitur χαζοφυλάκιον.

Βιβλιακός, Librorum volutator, In librorum lectione verſatus. Plut. in Romulo de Varrone, ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον (vbi Ald. editio βυβλιακώτατον habet ...) id eſt, Qui ſummam hiſtoriæ cognitionem ex plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non ſimpliciter (vt alii reddunt) In hiſtoria verſatiſſimum. C

Βιβλίδιον, Libellus. Demoſth. ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλείποντι τοῦ ποιῆσαι τὰ δίκαια. ET Βιβλίδριον apud Euſt.

ΒΥΘΟΣ, οῦ, ὁ, Fundum, vel Profundum (ſubſtant. accip.) Imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθοῦ, Funditus. Plut. in Fab. metaph. ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης. D

C. Βυθοτρεφής, In profũdo nutrit⁹. At v. lex Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, In profundo vtero nutriens.

C. Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profundiſſimus. Propriè Fundo carẽs. à βυθὸς quod fundum ſignificat, præfixo priuatiuo α. Plato in Parmenide, δείσας μή ποτε εἰς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ita enim legitur in vetuſtiſſimis & fide digniſſimis exemplaribus: (non ἀμυθον, vt in vulgatis editionibus) & eleganter dicitur, Ne in carẽtem fundo garrulitatem incidens, peream: tãquam in puteum aliquem, aut flumen aliquod fundo carens. E

Βύθιος, Qui eſt in profundo, Profundus. Luc. de Alpheo vrinatores imitante, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι: Et apud eundem pro Summerſo, & non emergente, vt inquit Bud. Et βυθίη ναυμαχίη in Epigr. Quæ fit ſub fluctibus. Ibidem τὰ βύθια, Aquatilia, vt habent vulg. lex. HINC Βυθίως, Sub fluctibus, ibidem. ET Ἐμβύθιος idem quod βύθιος, vt ἐμβύθιος πέτρα in Epigramm. quæ & ὕφαλος. Et ἐμβύθιοι κόγχαι apud Athen. In alto merſæ, Bud. interpr. qui & addit τῷ ἐμβυθίῳ opponi τὸ ἐπιπολάζον καὶ αἰωρούμενος.

Βυθίζω, In profundum iacio, Demergo. Polyb. 2, μίαν δὲ πεντήρη σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν ἐβύθισαν. ET Καταβυθίζω, Idem, & quidem magis in vſu.

¶ Βυσσός, idem quod βυθός. vt ἐς βυσσὸν χωρεῖν pro Peſſum ire. q. d. In imum gurgitem delabi. Βυσσὸς apud Herodotum pro βυθὸς, inquit Suidas. Vide in Ἄβυσσος quod proximè ſequitur. HINC Βυσσόθεν, Ex profundo, Ex imo. G

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυσσὸν dicunt pro βυθὸν (vt inquit Suidas, ſubiungens tamen aliam etymologiam, quæ & apud autorẽ Etymologici habetur. à δύω quod ſignificat Subeo, Ingredior, per mutationem fit βύω: hinc βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βέβυσαι, vnde βυσσὸς & ἄβυσσος, Quò nemo ingreditur ob profunditatem. At Etymolog. in voce ἀκροβυστία, dicit, A βύω, quod ſignificat Tego, Operio, βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βύσης καὶ ἀκρόβυστος. hinc etiam ἄβυσσος (nam ex ἄβυστος fit ἄβυσσος, mutando τ in σ) dando ipſi α vim intendendi, Locus qui à multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etymologiam, vt longè ſimpliciorem, ſequi quam modò ex Suida protuli: qui etiam exponit ἄβυσσος, Quam ne βυθὸς quidem H (id eſt fundus) capere poſſit. Sequendo autem hanc ſimpliciorem (vti dixi) etymologiam, ſimplicior mihi videtur hæc explicatio, ἄβυσσος, Fundo carens, ex α priuatiuo, & βυσσὸς, Fundum. Euſtathius autem ait, βυσσὸς, quod epitaſi (id eſt intentione) aut per pleonaſmum, fit ἄβυσσος. At ſi in ἄβυσσος pleonaſticum (id eſt ſuperuacaneum, eſſet α, nihil aliud ſignificaret quàm βυσσὸς, id eſt Fundum) cuius ſignificationis exemplum deſidero. Sed vtrouis modo formetur hoc nomen, cõſtat vt adiectiuũ paſſim vſurpari, ſic λίμνη ἄβυσσος, Ariſtoph. Ranis, Lacus ſeu palus fundo carens, in immenſum patẽs, immenſæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, Fundo carens profunditas, id eſt immenſa. Strabo lib. 17, περὶ τὰς νήσους τὰς περὶ τὴν Συήνην τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου εἶ, καὶ βάθος ἄβυσσον ἔχειν τὸν πόρον κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Notat autem hîc locum Herodoti, qui eſt in Euterpe, vbi ait, τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου ἐούσας ἀβύσσους. Ibidem βυσσὸν habes pro βυθὸν, more Ionico, vt modò dictum eſt. Sic ἄβυσσα χάσματα dicit Euripid. Phœniſſis, ſic ἄβυσσον πέλαγος Æſchylus: ſic idem ἄβυσσον πλοῦτον metaphoricè, diuitias fundo carentes, in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Sic ἀργύρειον ἄβυσσον, apud Ariſtoph.

Ἄβυσσος ſubſtant. poſitum Suidas profert ex Dauide (vt videlicet Græci eum interpretati ſunt) ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται. Aliquoties extat in Nouo teſtamento, præſertim in Apocalypſi, vbi Arethas tradit ἄβυσσον vocari magnam profunditatem primi elementi, aut per priuationem τοῦ βεβύσθαι (quaſi dicas, quæ non βέβυσται, non operta, nec obturata eſt, ſed magno hiatu ſemper patet) aut ex eo quòd magnam profunditatem habeat, vt α accipiatur ἐπιτατικῶς. Latinè Vorago aquarũ hoc ſenſu dici poſſit. Videtur tamen aliquam emphaſin habere Abyſſus in Sacris literis, ideóque retineri ſolet etiam à Latinis interpr. hoc vocabulum.

Ἄβυσσον, Proſerpinæ templum. Vide Suidam. Eſt itẽ nomen lacus apud Argos, inquit Heſych.

C. Βυσσοβαρής, έος, ὁ & ἡ, In profundum delabens præ pondere. Vide Heſych.

C. Βυσσοδομεύω, Profundè cogito, vel in animo verſo. Ad verbum, Profundè ſtruo & molior. nam δομεῖν (vnde δομεύειν in compoſ.) eſt ædificare. vnde & à fundamentis ædificiorum quæ profundè iaciũtur, ſumpta putatur metaphora. Gallicè quoque dicimus, *Baſtir quelque choſe en ſon eſprit.* Od. ρ, Ἔσθλ᾽ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Heſiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. Vtitur eo & Luc. ſed tanquam poetico, in lib. De calumnia, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν.

C. Βυσσόφρων, ονος, ὁ & ἡ, In profundo [pectore] cogitans. Vide Heſych.

Βύσσωμα, ατος, τὸ, Profunditas (tanquam à βυσσόω, ῶ) v. lex Epigramm.

ΒΥΡΣΑ, ης, ἡ, (vnde Burſa) Corium, Pellis. vt βόειαι βύρσαι Dioſc. Bubula coria. Plut. Alex. βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem, τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντισαν, id eſt, In culeum, Budæo interpr.

C. Βυρσοδέψης, ου, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Ariſtophan. ET Βυρσοδεψικὸς, Quo vtuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens. vt βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio Coriarius frutex, à Colum. Rhus ſutorius, vt in vulgatis lexicis. At Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, Spurcitiæ pellium dum concinnantur. ET Βυρσοδεψέω, ῶ, Ariſtoph. Coria concinno.

C. Βυρσοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vt βυρσοπαγὴς ναῦς, Nauis corio cõtecta. q. d. Corio compacta.

C. Βυρσοποιὸς, Coriarius, Poll. Q. d. Qui coria facit.

C. Βυρσοπώλης, Coriarius, id eſt, Qui coria vendit. ſchol. Ariſtophanis.

Βύρσινος, Coriaceus. Apud Ariſtoph. autẽ βυρσίνην ἔχω exponitur ῥυτῆρα, ἱμάντα, Flagellum.

Βυρσεὺς, Coriarius, Act. 10. VNDE Βυρσεύω, Corium concinno, ſeu apparo. EX QVO Ἀβύρσευτος δορὴ, Nonconcinnata pellis.

Βυρσόω, Corio contego. HINC Καταβυρσόω, ῶ, eadem ſignif. apud Thucyd. 7, τὰς γὰρ πρῴρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω

ἐπὶ πολὺ καταβύρσωσαι.

A **ΒΥ'Ω,** Obturo,Obſtruo. Pro qua ſignif. Bud. affert ex Athenæo, ἔβυσα διὰ τὸ σόματος. Dioſc. ῥῆμα λίνῳ βεβύσθω, Foramen lino obſtruatur. Bud. exponit etiam Infarcio, Conſtipo,& ex Luc. affert (non addens an ad hanc,an ad obturandi ſignif. referat) ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. ‖Item Impleo: vnde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. ‖Eſt etiam Tego,vt oſtendit ἀκρόβυστος. ‖Ex Herodoto autem ἐβέβυστο τὸ σόμα pro Os turgidum erat.

B Βύσμα, q. d. Obturamentum. Ex Poll. tamen annotatur pro genere quodam marſupii ſeu peræ. ET Βύστρα pro eodem.

C. Ἀκρόβυστος,ου,ὁ, (q.d. In extremitate tectus, id eſt, Extremam colis partem tectam habens) Præputiatus, Præputium habens. Cui opponitur περιτετμημένος, Circuncīſus. ἀκρόβυστος & ὁ μὴ ἐμπερίτομος Bud. ex Chryſoſt. 21 affert. Et ex Ioſue cap.5 (in vulg. lex.) ἀκρόβυστοι ἦσαν.

ET Ἀκροβυστία, Præputium, cui opponitur περιτομή, Paulus ad Rom.2.

C Βυστικὸς pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Ariſtoph. τὸ βυστικός.

C. Ἐμβύω, Idem. VNDE Παρεμβύω, q.d. Interobturo. Item, Interfarcio & per media ſpatia inculco, vt Bud. interpr. in hoc Luc. loco, εἶτα μεταξὺ οὕτως ἁπλῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ τὴν ξικὰ παρενέβυσε.

C. Ἐπιβύω, Obturo, Obſtruo. Ariſtoph. τὸ σόμ' ἐπιβύσας κρέμασι τῶν ῥητόρων.

ΒΩ͂ΛΟΣ, ου,ἡ, Gleba. Geopon. ὅπως αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, Quum omnis gleba refringitur & reſoluitur

D in puluerem. Theophr. lib.5 cap.19, διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. Pæd.8, ὡς βάλοι γε ταύτῃ τῇ βώλῳ αὐτὸν. ‖Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos Gleba Armenia, ſeu Bolus Armenia, lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aſter Samius, non tamen ſimiliter aſteri Samio leuis. De qua Aet. lib.2 cap.12. Vide & Βωλίτης. ‖Synecdochicè pro agro ſeu fundo capitur. Syneſ. epiſtola 38, τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποπελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. ‖Metaphoricè Maſſam ſignificat. vt βῶλος σιδήρου, Eccleſ. cap.22. Quò pertinet & βῶλος χρυσέα quod

E Apoll. Rhod. ſchol. ex Euripide citat pro ſole. ‖Πρῶτος autem βῶλος & δεύτερος,& ſic deinceps, in naui quid ſit, tradit Pollux lib.1.

C. Βωλοειδής,έος,ὁ & ἡ, Glebæ formā habēs, Glebæ ſimilis, Globoſus.

C. Βωλοκοπέω,ῶ, F. ήσω, Glebas ſcindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza apud Ciceronē vertit. Citat Pollux ex Ariſtophane. ET Βωλοκοπία,ας,ἡ, Glebarum fractio, Occatio.

F C. Βωλοστροφία,ας,ἡ, Glebarum inuerſio, Repaſtinatio. Gaza De ſenect.

C. Βωλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebas ſecans. βωλοτόμοι μύρμηκες in Epigr. Vbi quidam vertunt Glebicidæ, Glebiſecæ.

C. Ἁδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui craſſis ſeu grandibus glebis eſt, Vel, Plenis glebis, vt Bud. exp. Dioſc. lib.1 cap.81 de bdellii quadam ſpecie, ῥυπαρὸν καὶ μέλαν, ἁδρόβωλον.

C. Βραχύβωλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Paruas ſeu paucas glebas habens. Epigr.

C. Ἐρίβωλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Globoſus, Admodum globoſus. Il.φ, Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης.

G C. Μικρόβωλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui paruis eſt glebis. Budæus opponit τῷ ἁδρόβωλος. CVI CONTR. Μακρόβωλος, ου,ὁ καὶ ἡ.

Βωλώδης,εος,ὁ, Globoſus.

Βῶλαξ,ακος, Gleba. idem quod βῶλος. VNDE compoſ. Ἐριβῶλαξ,ακος,ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐρίβωλος, vt Euſtathius tradit, ab illo hoc deriuari ſcribens. Il.α, ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, id eſt ὑγιεῖ, λιπαρᾷ. ET Dimin. Βωλάκιον,ου, τὸ, Glebula. ſeu vt Heſych. exp. χωρίον βώλους ἔχον.

Βωλάριον,ου,τὸ, Glebula. Bud. ex Strab.

H Βώλιον,ου,τὸ, Idem. Ariſtot. De aud. mirab. φασὶ δὲ καὶ οἱ Βάκτριοι τὸν Ὦξον ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρυσᾶ πολλά.

Βωληδὸν, Glebæ modo, ſeu (vt vulg. lex. ex Plin. exponunt) Aſſulatim.

Βωλίτης,ου,ὁ, Boletus. Fungi genus ſic dictum quòd conuolutum fit & quaſi globoſum: (voluam enim, vt ſcribit Plinius, terra prius gignit, ipſum poſtea in volua, ceu in ouo eſt luteum) vel à colore τοῦ βώλου, hoc eſt rubricæ illius qua pictores aurum operibus ſuis inducunt. Gorr.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ,ὁ, Baſis, ſeu (vt Euſtath. explicat, à βαίνω deducens) κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει τι καὶ πατεῖται. Il. θ, Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, id eſt ἐπὶ τὰ ἀνὰ βωμοῖς. Odyſſ. η, Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad quem locum reſpexiſſe videtur Lucret. quum canit, — aurea ſunt iuuenum ſimulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt ſuppeditentur. ‖Item Ara, propriè (vt ex Neanthe tradit Euſtath.) dæmonum, vt ἐσχάρα heroum: quæ tamen differentia non obſeruatur à Sophocle & Euripide, vt ibidem Euſtath. annotat. Il. β, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. vbi Euſtath. ἱερούς diſcriminis cauſa additum ſcribit. Eurip. Hecuba. Ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς· ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Plut. De ſuperſt. ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμός, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἄβεβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herodot. βωμοὺς ποιέεσθαι, Aras erigere. ‖Synecdochicè capitur pro ipſo templo, vt Euſtath. docet, & Sophocl. ſchol. in hoc Œdipi tyran. loco, Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

C. Βωμοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Aræ formam habens, Aræ ſimilis.

C. Βωμολόχος,ου,ὁ, Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμοὺς ἐπὶ τὸ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. ‖Item Improbus, Sceleſtus. κακοῦργος, ἀσεβής. Ariſtoph. Equit. Ὦ θυμὲ νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι. ‖Item Scurra, Aſſentator. Ariſtot. Ethic. 4, οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Ibidem, ὁ δὲ βωμολόχος ἥττων ἐστὶ γελοίου. Poll. l.6, ὁ δὲ κόλαξ, καὶ βωμολόχος ἂν λέγοιτο. In qua ſignificatione adiectiuè etiam ponitur. Ariſtoph. Ran. βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plutarch. De diſc. am. ab adul. οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτο τὸ λυπηρὸν καὶ πικρόν, οὔτε πρέπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. ‖Eſt & huius nominis monedularum ſpecies apud Ariſtot. Anim. libro 9 cap.24. VNDE Βωμολόχως, aduerb. Scurriliter.

ET Βωμολοχία,ας,ἡ, Scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας apud Ariſtot. 2 Ethic. Plutarch. ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀναισχυντίᾳ φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίᾳ. Idem Lycurgo, παίζειν εἴθιζον καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας. Damaſcius apud Suidam, ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω. ET Βωμολοχικός,οῦ,ὁ, Scurrilis, B. interpr. Luc. ζῶντι μὲν βωμολοχικά, καὶ οὐ κατὰ σέ. ET Βωμολοχεύομαι, F. εύσομαι, Scurram ago. Athen. lib.13, σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι. Sic Syneſ. paſſ. voce. A QVO Βωμολόχευμα,ατος,τὸ, Scurrile factum aut dictum. Ariſtoph. Pace, Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ, Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν. id eſt (vt ſchol. exponit) βωμολόχα σκώμματα. ET Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι. Plutarch. πλείστης μὲν τοι ποιητικὴν ἐνέπλησεν ἀδοξίας τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ μηνῷα καὶ σεράπια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος.

C. Βωμονείκης,ου,ὁ, Qui ad aram contendit. Βωμονεῖκαι dicebantur adoleſcentes Lacones qui verberibus ad aram Dianæ contendebant qui plura verbera ſuſtinerent.

C. Ἀπόβωμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ab aris alienus ſeu remotus, Profanus. ἀσεβής, Heſych. AT Ἀποβώμια ἱερά, Euſt. ſunt τὰ μὴ ἐπὶ βωμοῦ ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους καθαγιζόμενα. Pro quo ἀπόβωμοι θυσίαι apud Heſych. ab ἀπόβωμος.

C. Ἐπιβώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, Ignem ſuper ara accendens, Idem in Theophan. καὶ Λακεδαιμονίων ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Et ἐπιβώμια ξαίνεσθαι quod citat Bud. ex eodem Greg. 118 & Pauſan. Lacon. ἐπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras: quod Polluci idem eſt cum σπονδεῖον.

C. Ὁμοβώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cui ara [cum alio] communis eſt, idem quod σύμβωμος. Thucyd. lib. 3, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, id eſt (Camer. interpr.) Communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes.

C.Παραβώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui apud aram eſt, Qui ab latere aræ eſt. Soph. Oed. tyran. πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες ἀκτὰν παραβώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσι. id eſt, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν, vt ſchol. exponit. Luc παραβώμιοι ἱερεῖς.

C.Περιβώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui circum aram eſt.

C.Σύμβωμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui in eadem cum alio ara collocatus eſt, Eiuſdem aræ particeps, vt σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Budæus adeſpoton in ſuo lexico aſcripſit.

Βώμιος,ου,ὁ καὶ ἡ. Euripides, Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι πέλας Παρεισι κοὐκ ἔρημα δώματα. q.d. Foci altarei. Apud eundem βώμιοι ἐπιστάται, Aræ præfecti. Et βωμίαν ἔλαφον προὔθηκεν in Iphig. Aul. Aræ deſtinatam ceruam. Sophocl. Antig. Ἥ δ' ὀξύθηκτος βωμία περὶξ Λύει κελαινὰ βλέφαρα. id eſt περὶ τὸν βωμόν. Euripides, γεραιὰ βωμία ἐφημένη, Anus ad aram ſedens.

Βωμὶς,ίδος,ἡ, dim. Arula, ſi ita dici poſſet. Herodot.

Βωμιστρία,ας,ἡ, Quæ ad aras ſacra peragit, Sacerdos ſeu Sacerdotiſſa, Gell. Nicand. Alexiph. — ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης. vbi ſchol. expon. ἱέρεια. (PRO eodem ponitur & Βωμοτελαι in v.l. Famulæ ab aris) quaſi à βωμίζω. NAM Ἐπιβωμίζω etiam reperitur pro Ad aras ſacrifico. vnde Ἐπιβωμίζοντι ab Heſychio exponitur, θύοντι.

Βώμευσις,εως,ἡ, Aræ extructio. βωμοῦ ἵδρυμα. Heſych.

Βώμαξ,ακος,ὁ, Idem quod βωμολόχος, id eſt ὁ τὰ ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων, vt Etymol. exp. addens dici etiam de μαλακιζομένοις. VNDE Βωμάκευμα,ατος, τὸ, quod Heſychio eſt βωμολόχευμα, παραλογισμὸς, πανούργημα κολακευτικόν. ‖ Βώμαξ forma dimin. capitur etiam pro parua ara. ‖ Eo nomine quoque dictum fuiſſe Eurotam tradit Etymolog. παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν.

Γάμμα Γ Γ γ Γ Γ

ΓΑΙ͂Α, ας,ἡ, ſiue Γαίη, (poet. vtrunque) Terra, Tellus. Vt autem prius eſſe γαῖα quàm αἶα exiſtimem (quum & alioqui hoc αἶα ex poetarũ licẽtia profectum eſſe, metri cauſa literam primã abſcindentiũ, credibile ſit) faciunt cum aliæ ſynonymæ voces literam γ itidem habentes, tum varia ex vnaquaque earum compoſita, quum ex αἶα vix vllum me legere meminerim. At γαῖα (ſicut & γαίη) prius eſſe quàm γῆ, probare videtur, primùm quidẽ frequentiſſimus illarum vocum apud poetas vſus, huius contrà rariſſimus: deinde verò formatio huius γῆ ex γέα cum ſolo ε, quam affert Euſtathius. Cæterùm quanuis Etymolog. vocis huius γῆ etymum afferat, ex χῶ ſignificante Capio, id eſt Capax ſum, ego tamen γῆ ex γέα (vti dixi) at γέα ex γαῖα formatũ dico. γαῖα autẽ (ſi vllam aliã in tota Græca lingua) primitiuã eſſe vocẽ perſuaſum habeo: ideóque hîc, ſicut & aliis propè innumeris locis, ridiculum eſſe etymologici autorem non diſſimulo. Eſt autem vel in eo reprehendendus quòd non ſolùm etymologiam, ſed etiam illud ipſum verbum vnde eam petere vult, fingat, ex χῶ videlicet χῶ faciens. Ideóque in huius grammatici lectione (ſicut & aliorum, pleriſque in locis) magnam adhibendam eſſe cautionem moneo. Nihilo autem magis mouere nos debet quod ſcribit Euſtathius ex ſuorum παλαιῶν ſententia, ex χῶ ſignificãte χωρῶ & τίκτω fieri γέα, vnde ſit γῆ per craſin: fieri itẽ γαῖα, vt μαῖα à μῶ.

Γαῖα ſeu γαίη (ſicut & γῆ) nõ ſolùm terrã generali appellatione ſignif. (vt quum dicit Heſiodus in Erg. Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα: & Homer. Od. ε & ι, γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, & rurſum Od. ε, — ἡ δὲ ἐφ' ὑψηλὴν Ἠλ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, itidémque γαῖαν ἀπειρεσίην appellat, Il. υ, ſimili epitheto vtens) ſed & regionem, χώραν. vt Odyſſ. θ, v. 553, Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Sed & inſula Creta ab eodem γαῖα nominatur. ſicut & Odyſſ. μ, — οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων expoſuerunt νήσων (obſeruandus eſt autem pluralis numeri vſus) quam expoſitionem affert & Euſtathius, ſed ego latius accipere malim. Theocr. certè hunc locum imitans, non γαίας ſed pro eo ἀκτὴν & ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ, Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virgil. ad verbum γαίας interpr. terras Æn. 3, Poſtquam altum tenuere rates, nec iam amplius vllæ Apparent terræ: cælum vndique & vndique pontus. Ouid. autem dixit, Quocunque aſpicio, nihil eſt niſi pontus & aer. Cæterùm poſſumus fortaſſe in illo Homeri loco γαῖαν τεὴν exponere etiam Patriam tuam: quam ſignificationem habet cum alibi, tum in hoc verſu 28 Od. ι, — οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe verò & πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eodẽ dicit, vt videbis in Πατρίς. ‖ Alio etiam modo ſignificationẽ nominis γαῖα reſtringit Homerus, & eo quidem cæteris etiã linguis vſitatiſſimo, vt quum In terram cadere dicimus, & Terræ procumbere, & Premere terram poſito genu (quo ſenſu frequens eſt aduerb. Humi, vt Iacens humi, Fuſus humi, Procumbit humi, Proſternit humi) quanuis enim qui in elemento degit quod terra nominatur, in aliud quàm in terram cadere nõ poſſit (etiam ſi in terram immediatè non cadat, id eſt in aliquid terreum, ſed in aliquid ligneum, lapideum aut ferreum, aliúſve materiæ) additur tamen In terram. Tum igitur ipſum terræ ſolum & illam quaſi terræ ſuperficiem quæ à nobis calcatur, intelligimus, quacunque re ſit ſtrata. Talia ſunt autem apud Homerum, Iliad. φ, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς: & Il. χ, — καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ: & Il. α, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Huc pertinet & illud, Od. ο, — πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει. Et Il. π, — πάρος τινὰ γαῖα καθέξει. quod dicitur de illis qui in bello morientes procumbunt terræ. Iidẽ & γαῖαν ὀδὰξ λάζεσθαι non raró ab Homero dicuntur (quẽ imitatus Virg. canit, Æneid. 11, Procubuit moriens, & humum ſemel ore momordit) item αἵματι γαῖαν ἐρεύθειν, necnon δεύειν interdum verò & ſubaudito datiuo αἵματι. Conſideratus porro hic nominis iſtius γαῖα vſus, mirũ cuiquam

A videri non ſinet (vt opinor) huc eiuſdem poetæ locum vbi γαῖαν à montibus diſtinguens, canit, Il. υ, Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hic Virgilius? ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpretatur (mihi certè interpretari videtur) Ardua terrarũ, at γαῖα Campi. ita enim Æneid. 5, — tonitrúque tremiſcunt Ardua terrarum & campi. Puto autem & alibi apud Virgil. aliquid huc pertinens legi, ſed id mihi in præſentia memoria non ſuggerit.

B At de γαῖα χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς poſt Χέω: itidem de γαῖα κωφὴ, in Κωφός.

Compoſita à Γαῖα.

C. Γαιήοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram continens, ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. Od. α, Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram ſuo ambitu complectitur. Vbi tamen Euſtath. alias quoque etymologias addit, videlicet ὁ ἐπὶ γαίης ὀχούμενος, Qui ſuper terram vehiculo inuehitur. (tertia verò etymologia huius vocabuli quam ibidem adducit, παρὰ τὸ γαίειν ὄχοις, locum hìc nõ habet) Nonn. γαιήοχος αἴγλη. Doricè pro eodẽ Pind. Olymp. ode 1, dixit γαιάοχος Ποσειδῶν. Sic apud Sophoclem, γαιάοχος Ἄρτεμις. PRO eodem

C contractè Γαιῆχος. ſeu (vt Suidas exponit) ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

C. Γαιηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terriuorus, Qui terra veſcitur. Poeta quidam apud Athen. 7, — ἴουλοι Κέκλωνται μάκαρες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης.

C. Γαιογράφος, ου, ὁ, Qui terreſtria ſeu terræ ſitum deſcribit. τὰ ἐν τῇ γῇ γράφων, Heſych.

C. Γαιοδότης, ου, ὁ, Terræ dator. ὁ ἀπεμπολῶν γῆν. Suid.

C. Γαιομορία, ας, ἡ, Agricolatio. v. l. ex Epigr.

C. Ἀνάγαιον vide in Ἀνώγεων paulo pòſt.

D C. Ἔγγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in terra eſt. Plut. De primo frig. τὸ ἔρεβος τοῦτο δῆτα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Vbi Turnebus vertit, Ac profectò erebus ille terrenarum eſt tenebrarum obſcuritas.

C. Ἐπίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſuper terram eſt. ἐπιχθόνιος.

C. Ἰσόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terræ æqualis.

C. Μεσόγαιος, ET Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Pauſ. νέμεται δὲ οὗτοι τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου. Et in fœm. gen. Μεσόγαια, Mediterranea regio. Thuc. lib. 6, τῶν τὴν μεσόγαιαν ἐχόντων.

E C. Ὑπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Herodian. lib. 1, λεόντων δὲ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναρριφθέντων. Vbi Polit. Leones centum cauea eductos. AT Ὑπογαίδιον Heſych. exponit ὑπόγειον τύμβον.

C. Ἀπογαιόω, ῶ, F. ώσω, In terram verto. Vnde ἀπογαιοῦσθαι citat B. ex Artemid.

Γαιήϊος, ου, Terreſtris, Terrenus. γαιήϊος ἀνὴρ, Nonn.

Γαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terrenus.

Γαίηθεν, E terra.

F Γαῖος, ὁ ὑπόγειος αἰγμὸς, & γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικὸς, Euſtathius. AT Γάϊος, idem Euſtath. Tarentinis ſcribit ſignificare μάταιος. nonnunquã eſſe & παχὺς καὶ ἀναίσθητος. ET ſic Βουγάϊος quoque exponi poſſe apud Homerum Il. ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, particula βου ſignificationem vocabuli intendente & augente.

Compoſita à Γέα, quod extra compoſitionem inuſitatum eſt.

C. Γεωγράφος, ου, ὁ, Qui terram ſeu terræ ſitum deſcribit. VNDE Γεωγραφία, ας, ἡ, Terræ deſcriptio. ET Γεωγραφικὸς, οῦ, ὁ, Ad terræ deſcriptionem pertinens, Terræ deſcriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epiſt. ad Atticum, De terrarum deſcriptione commentarii. ET Γεωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Terram deſcribo. Ariſtot. De mundo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

C. Γεωδαισία, ας, ἡ, Terrarum diuiſio ſeu partitio. Ariſtot. Metaph. 2, ἅμα δὲ οὐδὲ τοῦτο ἀληθὲς, ὡς ἡ γεωδαισία τῶν αἰσθητῶν ἐστι μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν.

H C. Γεώλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, E terra inſtar collis ſeu tumuli eleuatus, E terra eminens. Philo De mũdo, οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψάμμοις γεωλόφοις ἀνιμῶσι. Vbi Bud. Qui circa littora interdum ludibundi arenam cumulant altiuſculé. Dioſcor. lib. 3 cap. 17, de poterio, φύεται ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. lib. 27 cap. 12, Inuenitur in aquoſis collibus. Et cap. 53, φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ ἀγρίοις χωρίοις. Huc pertinet γεώλοφος ἅμαξα eadem ſignificatione capitur, videlicet pro colle ſeu tumulo apud Nazianzenum in Epiſt. Subſtantiuè etiam in mulo. Philo in eodem libro, χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγόνει, καὶ οἱ γεώλοφοι αὐχένες ἰσόπεδοι, Colléſque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. ‖ Metaphoricè verò apud veteres dicebatur de homine craſſo & ἀναισθήτῳ, vt ex eodio Dionyſ. Euſtath. tradit, διὰ τῆς γῆς χθαμαλοῦ φαινομένης, ... σκώπτεσθαι τοὺς μεγαλοφρονοῦντας ὡς γεωλόφους. VNDE Γεωλοφία, ας, ἡ, itidem Collis ſeu Tumulus. Strabo de Campania loquens, περίκειται δὲ τισὶ τε δίων γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη ......

C. Γεωμέτρης, ου, ὁ, Qui terrã ſeu terræ ſpatia & fines metitur, Geometra, vt Latini etiã vocãt Græcã vocẽ retinẽtes. At decẽpedator, Agrimẽſor, & Finitor (quibus vocabulis Latinè quidã hoc Græcũ reddunt) ſpecialiora ſunt & agrorũ propria. Plutarc. Erot. γεωμέτραι παισὶν οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν νοητὰ μυηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας, εἴδη πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ, μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι. HINC Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi ſcientia. Luc. in Nigr. πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας γραμμάτων.

ET Γεωμετρικὸς, οῦ, ὁ, Ad geometram ſeu geometriam pertinens. Ariſtot. Ethic. 5, ἀναλογία γεωμετρική. Et γεωμετρική, ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. Athen. 7, γεωμετρική γ' ἐστι καὶ σοὶ πρᾶγμά τι; ‖ Γεωμετρικὸς eſt etiã Geometriæ peritus. Plut. De Socr. dæm. δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λῦσαι χρησμὸν αὐτοῖς. VNDE Γεωμετρικῶς, aduerb. Pro portione, vt ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. ex Plut. Sympoſ. ἀριθμητικῶς οὐ γεωμετρικῶς ὀρέξονται τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. ET Γεωμετρέω, ῶ, F. ήσω,

D Terram dimetior. Item Geometricè metior. Xenoph. Sympoſ. ἀλλ' εἰπέ μοι πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Et paſſ. voce, vt γεωμετρούμενον πρὸς αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta diſco, ſeu calleo. Quò pertinet adeſpoton illud, ἤρετο αὐτὸν εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοε. VNDE Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad geometriam non attinens. vt ἀγεωμέτρητον πρόβλημα apud Ariſtotelem. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale eſt Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

E C. Γεωμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Terræ mixtus. Terrenus.

C. Γεωμόρος, ου, ὁ, Colonus. Γεωμόροι (inquit Bud.) Coloni inter quos ager diuiditur. Plato De leg. 8, μηδεὶς γῆς ὅρια κινείτω γῆς ὅρια γείτονος ὤν ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις. Callimachus in Iouem, — σὺ δ' ἔκρινας Πτολιάρχους Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, id eſt ὁ γεωργὸς, vt ſcholiaſtes exponit. ET Γεωμορία, ας, ἡ, Agricultura. vulg. lex. ET Γεωμόριον, ου, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον. Heſych.

F C. Γεωνόμος, ου, ὁ, Qui terrã diſtribuit. ὁ ἐν ταῖς ἀποικίαις διαιρούμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν. Heſych.

C. Γεωπείνης, ου, ὁ, Terram eſuriens, id eſt ὀλίγην γῆν ἔχων, (cui amplus ager non eſt) vt Etymolog. & Suidas apud Herodot. exp. ‖ Præterea idẽ quod γεωπόνος, ὁ γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος, vt idem Suid. declarat. & Euſtath. ὁ περὶ γῆν πονούμενος.

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agricola. VNDE Γεωπονία, ας, ἡ, Agricultura. Phocyl. Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπεις, μακραί τοι ἄρουραι. ET Γεωπονικὸς, οῦ, ὁ, Ad agriculturam ſpectans. Γεωπονικὰ, idem quod γεωργικὰ,

G Commentarii rei ruſticæ. ET Γεωπονέω, ῶ, Fut. ήσω, Terram colo.

C. Γεώποδες, οἱ, Agricolæ, vt Valla exponit apud Herodot. Polymn. αὐτοῖσι δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπόδων ἐστι βίος. Vbi Bud. ſuſpicatur legendum γεωπόνων. In antiquis verò libris pro eo γεωπεδίων ſcribitur.

C. Γεωτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui terram ſcindit. In Epigr. accipitur pro Agricola, Qui terram findit [aratro.]

H C. Γεωφάνιον, ου, τὸ, Locus in quo metallum, vt Suid. exponit. Heſychio autem eſt μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. ‖ At Nicãdri ſchol. herbam quæ Nicãdro phyllis dicatur & aliis ἀμφίφυλλον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat.

C. Γεωργὸς, οῦ, ὁ, Agricola. VNDE bicomp. Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, Agricolationis ſocius. Ariſtoph. Pluto. ET Φιλογέωργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricolarum ſeu agriculturæ ſtu

dioſus & amans. Vnde apud Xenophontem Œcon. A φιλογεωργότατος. (A QVO Φιλογεωργέω, Agriculturæ ſtudioſus ſum, Agricolas ſeu agriculturam amo.) ET deriu. Γεωργικός, ού, ό, Qui ad agricolam ſeu agrum ruſticam pertinet, Ruſticus. Theophr. lib. 4 De cauſ. Plant. cap. 8. γεωργικὰ ταῦτα. Vbi Gaza, Hæc opera agriculturæ deleganda. Sic apud Ariſtoph. γεωργικὰ σκεύη, Ruſtica inſtrumenta. Apud Platonem, γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, ſeu agricolarum. apud eundem γεωργικοὶ πόνοι, & γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ ſub. τέχνη, Rei ruſticæ ſcientia. Et γεωργικὰ ſubaudiendo συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re ruſtica. vt οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοί, apud Athen. 14. ‖ Γεωργικὸς eſt etiam Rei ruſticæ peritus. vnde γεωργικώτατος, Rei ruſticæ ſcientiſſimus. Apud Plutarchum verò γεωργικὸς dicitur Ianus, pro Ruſticis fauens, ſeu Qui rure delectatur, Ruris ſtudioſus, quum in κεφ. Ῥωμ. ſcribit, πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. ET Γεωργία, ας, ἡ, Terræ ſeu agri cultura. Plato Sympoſ. ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Iſocr. Areopag. ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. Luc. τὴν πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro cultura qualibet ponitur. vt apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Thuc. lib. 1, πρὸς γεωργίαν Χερρονήσου τραπόμενοι, ad colendam Cherroneſum. Quò pertinet quod metaphoricè Gregorius dixit, ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τῆς νοσογεωργίας ἐστίν, Praui cultus animi. ‖ Exponitur etiam ſimpliciter Ager. vt apud Platonem De legibus 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et apud Demoſth. γεωργίαι παμπληθεῖς. ET Γεώργιον, ου, τό, Veruactum, Aruum, Seges. Budæus ex parab. Solom. Sic Greg. De natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum ſeminum malæ ſegetes. Exponit etiam fructus, in Vita Lucæ 1010, πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεώργιον; ET Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad agricolã pertinens. Plut. Pol. præc. κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες, Mores agricolarum.

Γεωργέω, ῶ, F. ήσω, Agrum colo, Agricolor. in qua ſignificatione caſum non habet. Demoſth. Pro cor. γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. Plutarch. Alex. γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους. Herodian. lib. 2, ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis conceſſit. ‖ Cũ caſu autem generali ſignificatione prò Colo. Demoſth. Pro corona, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. lib. 7, πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Idem 6, κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώρας γεωργεῖν. Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. apud Theoph. epiſt. 32, ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμεν. Et in paſſ. γεωργουμένη γῆ, terra quæ colitur. ‖ Transfertur hinc ad alia, ſignificatque Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρποῦμαι, Meſſem facio, Fructum capio. Huc referri poteſt illud apud Theodor. in 4 Eccl. hiſt. ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρρας, Excolere, In Chriſti fide inſtituere, Bud. interpr. Baſil. τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui ſtudioſe coluerũt & amplificarunt. Greg. ὁ δὲ τὴν ἀπολλύουσαν καὶ φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Baſil. ἡσυχίας τὴν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus & qua fruimur in receſſu. Idem, στάχυν ὡραῖον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, Metite & eo fruimini. Hipp. ad Demag. de hominis miſeria, τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογίῃ γεωργήσας, Temporibus vitæ per ſtultitiam & incuriam fruens, non alium inde fructum legens. τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes éque fame & penuria lucrum captantes, dicit καταπραγματεύεσθαι τὰς ἐνδείας καὶ γεωργεῖν τὰς συμφοράς, ex calamitatibus publicis meſſem facere. Vide Bud. pag. 309, & 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Greg. in Baſil. ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονούμεναι, id eſt (vt Bud. exponit) ἐκφύεσθαι ποιοῦσι, Enaſci faciunt & quaſi producunt. Idẽ de apibus, ἡ δὲ μέλι τοῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθηται, καὶ γεωργεῖ τὸ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον. id eſt (vt idem Bud. exponit) φιλοπονεῖ, θερίζει. VNDE Γεώργημα, ατος, τό, Terræ ſeu agri cultura. Plato De leg. 2, in fine, τὰ δὲ τὰ ἄλλα ἀνείη γεωργήματα, καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. ET Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui coli poteſt. ET C. 2. Ἀγεωργησία, ας, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermiſ-

ſio. Theophr. De cauſ. plant. lib. 2. cap. 10. ET Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Minimè cultus, Incultus. Plutarchus Cor. ἄσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας.

C. Γεωπός, ὁ γεωργός, Suid.

C. Γέωρες, οἱ, Terræ ſeu agrorum cuſtodes. γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι, vt Heſych. exponit. Apud Suid. Γέωρες ſcribitur cum ω, at in v. l. γειῶραι. Vide Γειῶραι.

C. Γεώρυχος, ου, ὁ, Qui terram fodit, Suffoſſor. VNDE Γεωρυχέω, ῶ, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν apud Herodot. Bud. exponit.

C. Γεηπόνος, ου, ὁ, Qui terram ſeu agrum colit, Agricola. VNDE Γεηπονία, ας, ἡ, Terræ ſeu agri cultura. idem quod γεωπονία.

C. Γεοκόμος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, Heſych. At γειοκόμον Suidæ eſt γατνίαμα.

C. Γεομόροι, οἱ, Coloni, propriè qui agrum inter ſe diuidũt. idem quod γαμόροι paulo antè. At γειομόροι μύρμηκες apud Apoll. Arg. lib. vlt. (ſic enim ibi ſcholiaſtes legit, quanuis vulg. editiones habeant γειοτόμοι) exponitur, οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

C. Γεοπόνος, ου, ὁ, Agricola. γεωπόνος.

C. Γεοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram ſecans. Apollon. Rhodius Argon. lib. vltimo, Γειοτόμοι μύρμηκες. vbi ſchol. legit γειομόροι, vti modò dixi. AT Γειοτόμον, ου, τό, Suidæ eſt ἄροτρον, Aratrum.

C. Γεαρότης, ου, ὁ, Qui terram arat, Agricola, in Epigr.

C. Γειῶραι, οἱ, Qui terram cuſtodiunt. Suid. Idem quod γέωρες præcedẽs. Γειώρας Heſych. exponit γείτονας ἐξ ἄλλου γένους qui Iſraeli vocentur προσήλυτοι. item τοὺς περὶ τὴν γῆν διατρίβοντας. Exodi 12, ἔν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς Aduenis & indigenis terræ.

C. Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui ſupra terram eſt. ὁ ἄνω τῆς γῆς. vt ἀνώγεων οἴκημα apud Suidam. CVI CONTR. Κατώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ. AT Ἀνάγεον, ου, τό, vel Ἀνώγεων, cum ω vtrobique, Cœnaculum, ὑπερῷον. Mar. 14, & Luc. 22, ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, quidam triclinium vertunt, ſed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγεον, tanquam partem domus non infimam, ſed ſupra ſolum eminentem. quòd veteres in ſuperiori ædium parte cibum ſumerent. Quidam verò ſcribũt ſic vocatum quòd ſubductius ſit à ſolo: eodem quidẽ ſenſu, ſed aliter expreſſa vi aduerbii ἄνω quod in hoc nomine incluſum eſt vnà cum nomine γαῖα. vt etiam docet Etymologiſtes, ſcribens, ἀνώγεον, ὅτι ἐστὶ ἄνω καὶ τῆς γαίας. τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν. ἀνάγαιον δέ. Notandum eſt autem quod addit ἀνάγαιον δέ. ſignificat enim eſſe & aliam ſcripturam quæ idem valeat, poſita ἀνά pro ἄνω, & αι pro ε. Ac reuera in illo Lucæ loco, cap. 22, κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα, memini quum exemplaria vetera (quibus pater meus in editione Noui teſtamenti vtebatur) inter ſe conferrem, reperiſſe triplicem ſcripturam, ἀνώγεον cum ο in fine, & ἀνώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic & Hieronymus apud Danielem ἀνάγαια vertit cœnacula. Scimus autem ἀνά pro ἄνω etiam in aliis quibusdã compoſitis reperiri. ‖ Ἀνώγεων Calliſthenes poſuit etiam pro δεσμωτήριον, vt tradit Suidas.

C. Βαθύγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum profundum eſt. βαθύγειος Theophr.

C. Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum bonum eſt. Fertilis. εὔγειος.

C. Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum tenue eſt & nõn pingue. Heſych.

C. Μελάγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum nigrum eſt. μελάγειος. Theophr.

C. Ὑπόγεων, ω, τό, Locus ſubterraneus. Suid.

Hæc autem ſunt tanquam à γαῖα.

C. Ἀμφίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicinus, Finitimus. quaſi Circumterraneus. πλησιόχωρος. Sic apud Dionyſium De ſitu orbis ἀμφίγαιοι exponitur πλησιόχωροι.

C. Ἀπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, A terra remotus. Plutarchus De primo frigido, χειμῶνος μὲν ἀποπέτασθαι φεύγουσα τῆς γῆς εἰς μετέωρα καὶ ἀπόγαια. Id eſt (Turnebo interpr.) Quum hyeme procul à terra in ſublimes cœnationes fugiam. Lucianus. Lex. ἐγὼ δὲ ἀπόγαιος πίνων. Ariſtot. De mundo ventos etiam ἀπογαίους vocat. οἱ μὲν (inquit) ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες, ἀπόγαιοι λέγονται. Vbi Bud. Venti qui è terra vli-

ginoſa & humida prodeunt, ἀπόγαιοι, quaſi terra oriundi. De quibus Plin. lib. 2 cap. 43, Et alios quos vocant Altanos, è terra conſurgere. qui quidem quum è mari redeunt, tropæi vocantur: ſi pergunt, apogæi. Idem Ariſtot. de iiſdem ventis in Probl. ſect. 26 quæſt. 4, ὅτι αἱ ἀπ᾽ ἀέρος καὶ μὴ δύναται τὰ ἀπόγεια πρὸς αὐγὴν διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς. Vide Ἀπογεία paulo poſt. A

Ἀπόγεια vel Ἀπόγαια, plur. num. Retinacula nauium, Funes quibus nauis alligatur in littore, πρυμνήσια. vnde ἀπόγεια λύειν, quod Latini dicunt Oram ſoluere. Lucianus, οὐ γὰρ ἀνασρέψας ἐπράδιον, ἣν ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τῆς αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος. Idem, ὥσπερ λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. Homerus dicit πρυμνήσια λῦσαι. B

Ἀπογεία, ας, ἡ, Venti nomen cui contrarius eſt qui dicitur ἐπαία. Ariſtot. in Probl. ἢ ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀπογεία ἡ ἐπαία. καὶ ἔστιν ἡ ἐπαία μὲν ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπογεία τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ ἐπαία, ἡ τούτου παλίρροια. Gaza ἀπογείαν vertit ventum abterraneum, id eſt à terra ſpirantem. C

Ἀπόγειον vocabulum mathematicum vide in Ἐπίγειον.

C. Βαθύγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum profundum eſt. Philo De vita Moſis, lib. 1, χώραν, εἰ βαθύγειός ἐστι καὶ πίων, Num ager ſit ſoli feracis & pinguis. Et lib. 2, πεδιὰς βαθύγειος. Idem De mundo, ὥσπερ βαθύγειον χωρίον σῶμα τὸ ἡμέτερον λαβόν. Vbi Budæus, Tanquam in agro quodam ſoli fœcundi.

C. Ἔγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipſo ſolo eſt. vt ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipſo ſolo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, eſt poſſeſſio quæ in terra eſt, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς, vt Suidas explicat, non ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγυητῶ, vt quoſdam intellexiſſe annotat. Sic accipit & illud Demoſth. contra Apatur. οὐχ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτ᾽ ἐγγείου συμβολαίου. Et apud Lyſiam, τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτοι δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic apud Piſidem ἔγγειον δρόμον exponit χερσαῖον, ξηρόν, Qui terra fit. Ἔγγειον eidem Suidæ eſt etiam ἀσφαλές. D

HINC Ἐγγειότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipſa terra naſcitur, Athen. lib. 2, ex Theophr. ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γένεσις ἅμα καὶ φύσις ἐκ τοῦ ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην, ὃ καλοῦσι μίσυν. ET Ἐγγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humi habens ſerpentia folia. Gaza exponit Humilifolium, apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 6 c. 6. E

C. Ἐπίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſupra terræ ſuperficie eſt, Humi repens. vt ἐπίγειοι μύκητες, Athen. & ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem. Et generalius, Qui eſt ſupra terram: & γήϊνος, Suid. Ἐπίγειον, ου, τό, apud Ptolemæum (vt tradunt vulg. lex.) dicitur apſis ima planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cuius curuatura atq; margine quum planeta ſtationem fecerit, terræ propinquiſſimus tunc compareret, vt remotiſſimus cum euagatione in ἀπογείῳ in ſummáque apſide conſtiterit. vulgò augem vocant. F

Ἐπίγεια iiſdem vulg. lex. Rudentes etiam dicuntur, & πρυμνήσια, Funes quibus nauis littori alligatur. In qua tamē ſignif. paulo antè habes ἀπόγεια. HINC Ἐπιγειόκαυλος, Cuius caulis humilis eſt, nec à terra eleuatus. Humicaulis (vt Gaza vertit) ſeu, vt Bud. Qui caulem rectum non habet ſed humi ſtratum, niſi aliud apprehenderit, qui ob id προσαλλόκαυλος. cui contrariū ὀρθόκαυλος. quaſi dicas Seſſilis. vt ἐπιγειόκαυλος θάμνος apud Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 9. ET Ἐπιγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius folia humilia ſunt nec à terra eleuata. Humilis & ſeſſilis, vt Bud. exponit, addens ab ἐπικαυλόφυλλος differre. G

C. Εὔγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum bonum eſt. Dioſc. lib. 3 cap. 53, de ruta, φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus & læto ſolo prouenit, vt Ruell. exponit.

C. Λεπτόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum tenue & minimè pingue eſt, Athen. εἶναί τι λεπτόγειον τὸ πεδίον, Tenue & macilentum ſeu macrum, vt Plin. loquitur. H

C. Μελάγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſolum nigrum eſt. Theophr. ἀλλὰ δεῖ μελάγγειον εἶναι καὶ πίειραν εἶναι.

C. Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Philo De mundo, ὅσαι μὲν ἠπειρῶται οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατῳκήθησαν, Non oræ tātùm maritimæ ſed etiam mediterraneæ. ET Μεσόγεια, ας, ἡ, Mediterranea regio. Thuc. lib. 1, τοὺς δὲ μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, Qui mediterranea non autem ad mare incolunt.

C. Περίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum terram eſt, Qui terram ſuo circuitu ambit. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. διοικεῖ ὁ θεὸς τὸν περίγειον κόσμον ἐπὶ ἄστροις. Item, Qui circum terram eſt nec in altum eleuatus, Terræ proximus, Circū terram hærēs. Theoph. in ep. ἣν ὃ πρότερον ἀεὶ μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον. Philo De vita Moſ. lib. 2, ὃ [γένος] τὴν ἡγεμονίαν τῶν περιγείων ἅπαξ ἁπάντων ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium & principatum obtinet.

C. Πρόσγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terræ propinquus & contiguus, Humilis. Ariſtot. De mundo, loquens de ſideribus errantibus, ὥστε αὐτῶν τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ἀνώτερον, Vt eorū aliud propius terram accedat, aliud ſit altius. Philo De vita Moſ. lib. 1, τὰς πτήσεις προσγειοτάτας ποιούμενον εἰς τὸ εὔθηρον, Humili volatu capturam adiuuat. Theoph. φύεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν λίθων, οὐχ ὥσπερ τὰ πτερὸν πρὸς τῇ γῇ. πρόσγεια δὲ ἄμφω.

C. Ὑπέργειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſupra terram eſt. ὑπέργεια animalia vocat v. l. quæ per ſumma telluris degunt, οἷς ἐναντία τὰ ζωγλοδυτικά.

C. Ὑπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Theoph. apud Athen. l. 2, ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ καὶ ἐπίγεια.

Γειηρός, οῦ, ὁ, Terrenus. γήϊνος, Suidas.

Γεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terreus, Terrenus. Plutar. De garrul. οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ γεῶδες ἀποκαθάρωσιν. Plato in Axiocho, τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum & rationis expers, non eſt homo. γεώδη χωρία ex agrorū partes dicuntur quæ nullos terræ mixtos habent lapides. ἐν γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis & cultis. Et γεώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt quòd terram in ſe complectatur.

Γεῖσος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, Suid.

Compoſita à γῆ.

C. Γηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E terra natus ſeu ortus. Cui genus è terra eſt. Athen. lib. 2, φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. Eo modo γηγενεῖς Suidas vocat Adam & Euam è terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Callimachus in hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος, — φέροισα τεύχεα τῶν ἀδίκων ἰδὼν ἀπὸ γηγενέων. Ariſtoph. Neb. ταῦτ᾽ ἔμαθες τὰ δεξιά, εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. Et γηγενεῖ φυσήματι Suidas exponit μεγάλῳ ὥστε σεισμὸν ποιεῖν, quòd antiqua opinio eſſet, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. Γηγενὴς eidē Suidæ eſt & ὁ ἀρχαῖος καὶ νεκρώδης. Itē ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, ſeu (vt Heſych.) ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ἁμαρτωλός. ET Γηγενέτης, ου, ὁ, idem quod γηγενής. Plut. Apophth. σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

C. Γήινος, SEV Γάινος, Doricè, ου, ὁ, Qui terrā quatit ſeu cōcutit. ET Γάινος (inquit Etym.) ὁ σεισμὸς κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὁ τὴν γῆν κινῶν. ITEM Γαινίας, ου, ὁ, Terræ motus, σεισμὸς apud Euſtath.

Γαινία, ας, ἡ, Terræ motus, γῆς σεισμός, Heſych.

C. Γηλεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cui humi lectus eſt, Humi cubans. idem quod χαμαιεύνης apud Hom. vt Callim. ſchol. docet in hoc hymni in Delum verſu, Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος, de Dodonæis. id eſt χαμαικοῖται, Heſych.

C. Γήλοφος, ου, ὁ, Tumulus è terra exurgens. Colliculus. idē quod γεώλοφος paulo antè.

C. Γηοῦχος, ου, ὁ, Qui terram continet. idem quod γαιήοχος ſupra.

C. Γήπεδον, ου, τό, Ager, Fundus, Solum, vt Bud. apud Ariſtotelem Polit. 2, p. 108, exponit: ſeu, vt Euſtath. τὸ ἐν πόλει προσκείμενον οἰκίαις, ὃ καὶ κηπίδιον, Quod ſoli adiacet prædiis vrbanis, vt ſunt hortuli: οἰκόπεδον verò deſtructarum ædium area. Plato De leg. 5, τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον ὡς ἑκάτερος οἰκόπεδον ἢ γήπεδον.

C. Γηπόνος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, γεωμόρος, Heſych. idem quod

quod γεώπονος, & γήπονος ſuprà. ET Γηπονία, ας, ἡ, Agricultura. γεωπονία.

C. Γητόμος, ου, ὁ, Qui terram ſcindit ſeu findit. VNDE Γητομέω, ῶ, F. ήσω, Terram ſcindo ſeu findo. Apoll. Arg. 2 de Chalybum gente ferrum eruente, σιδηροφόρον συφελὴν χθόνα γατομέοντες. vbi periſſologia eſt.

C. Γηφάγος, ου, Qui terra veſcitur, πένης, ἄπορος, ὡς τοὺς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας ἐσθίειν τροφῆς ἀμοιροῦντα. Heſych. ex Callim.

C. Γήλοφον, ου, τὸ, Gorr. apud Hipp. ex Gal. interpr. Exterior pars terræ quæ mollis eſt & minimè lapidoſa. τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς. Heſych.

C. Γηώραι, idem quod γειώραι ſuprà. ἀλλότειοι, ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τῶν τόπων. Suid.

Γήϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Γήϊος, Terrenus.

Γηΐτης, ου, ὁ, Agricola, Ruſticus. ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός, Heſ. ET Γήτης, cōtract. pro eodē: Soph. Trach. ὡς κεῖνός ποτε Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, Σπείρων μόνον προσεῖδε.

Γήδιον, ου, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. Xen. Pæd. 8, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μὲν τοι πονηρόν γε ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Luc. σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον.

Γῆθεν, E terra.

¶ Δημήτηρ, τερος, & contract. τρος, ἡ, ET Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres: dicta quaſi γῆ μήτηρ, (apud Latinos autē Ceres quaſi Geres, vt ſcribit Cic. 4 De nat. d.) Dea frugum, filia Rheæ & Saturni, ſi Heſiodo credendum eſt. Hom. hymn. Δήμητρ' ἠΰκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν. Orph. hymn. Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι. Eurip. Δήμητρος ἀκτῆς ἄγιος, Pane carens. Herodot. Δήμητρος καρπός. ‖ Metonymicè capitur pro ipſis cerealibus muneribus, vt apud Oppian. τυρὸν ὁμοῦ Δήμητρι μεμιγμένον, i. ἄρτῳ, pani, vt Euſt. exponit. Sic apud Latinos Sine cerere & baccho friget Venus. HINC comp. Δημητρέουλοι, οἱ, i. Δήμητρος ἴουλοι, nomen hymni in Cererem, vt tradit Euſt. ET deriuat. Δημήτρειος, ου, ὁ, Cerealis. vt δημήτρειος καρπὸς, & δημήτρειος ἄρτος. (‖ Eſt & nomen proprium. Vnde Δημήτρεια, τὰ, Feſtū in Demetrii poliorcetæ honorē. Euſt.) A QVO Δημητριακὸς, idem quod ipſum Δημήτρειος, Cerealis. vt Δημητριακὸς καρπὸς, apud Alex. Aphrod. Cereales fruges. AT Δημήτρειον, ου, τὸ, Cereris lucus, Δήμητρος τέμενος, Euſt. autore, qui vrbis etiam nomen eſſe tradit.

E ΓΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, Vel Γεῖσσον, Suggrunda ſeu Suggrūdium, i. pars tecti prominens qua ſtillicidia à parietibus arcētur: ſeu περιέχον τὸ ὑπέρθυρον vt Poll. exp. ſeu (vt Etym.) τὸ περὶ τὸν θυρεὸν στέγασμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, τὸ καλούμενον ναῦ περίεργον. Deducit autem à γεία idem Etymol. autor. Eur. Or. Ἢ τῶσδ' ἐρείπια κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον. Vbi ſchol. dicit γεῖσα idē eſſe quod θριγκοὺς, i. λίθους τοὺς ἐξοχαῖς τῶν δομῶν ἐπικειμένους. ‖ Metaph. capitur pro eo omni quod ſuggrundarum in F modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et γεῖσα ὀφρύων, i. (vt Cam. ex Polluce exp.) ille quaſi proiectus frontis cui oculi ſubſunt, αἱ προβολαί: quem Plinius ambitū dixit genæ ſuperioris. (Quò pertinētia habes in Γείσωμα. Γεῖσα etiā in fœmin. gen. apud Heſych. reperitur. ET Γεῖσος apud Suida, pro eodem. i. περιστεφάνωμα οἴκου, quā expoſitionē cum aliis vide apud Heſychiū. Γεῖσαι verò idem à quibuſdam tradit exponi etiam τὰς ὤας τῶν ἐνδυμάτων.

C. Γεισίπους, οδος, ὁ, Suggrūndiorum fulcrum, cui illa quaſi pedi innituntur. Camer. vide γεισιπόδισμα paulo pòſt. VNDE Γεισιποδίζω, F. ίσω, Suggrundia fulcio, τὰ γεῖσα ſuis fulcris munio quibus inſiſtant. A QVO Γεισιπόδισμα, ατος, τὸ, Quod ſuggrundiis fulcri loco ſuppoſitum eſt, τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστιν, vt Suid. tradit. Pollux, αἱ δὲ προβολαὶ τῶν ὑπερῴων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι, γεισιποδίσματα· καὶ τὰ φέροντα αὐτὰς ξύλα, γεισίποδας. ET Γεισιπόδισις, εως, ἡ, Suggrundatio, Camer.

C. Ὑπόγεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſub ſuggrundiis eſt. Vnde ἀείζωον maius, ſeu ſedum magnum, præter alia nomina Plin. ὑπόγεισον etiam vocari ſcribit, quoniam in ſuggrundiis ferè naſcitur.

Γείσιον, ου, τὸ, Suidæ idem eſt quod γεῖσον. Γεῖσα autem v. l. exponunt Septum, Lorica.

Γεισσόομαι, οῦμαι, In ſuggrūdæ modū cōformor, Bud. Grūdis imbricor, Gaza. VNDE Γείσωμα, ατος, τὸ, Suggrundatio. ad verbum Suggrundamētum dici poteſt. quod tamē verbum Gaza ex Ariſtot. Grundam & Imbricamentum tranſtulit, B. Ariſtot. De part. anim. 2, αἱ δ' ὀφρύες καὶ βλεφαρίδες ἀμφότεραι βοηθείας χάριν· αἱ μὲν ὀφρύες, τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν, ὅπως ἀποστέγωσιν, οἷον γείσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν. Idem quod γεισιπόδισμα paulo antè. ET Γείσωσις, εως, ἡ, Imbricatio, Suggrundatio, γεισιπόδισις.

C. Ἀπογεισόω, ῶ, F. ώσω, Imbrico, Imbricatim vel ſuggrundiorū modo facio vel tego. Ariſtot. De gen. anim. 5, ὦτα B μακρὰ καὶ ἀπογεγεισωμένα πόρρωθεν, οἷα ἔχει ἔνια τῶν τετραπόδων, Aures longæ imbricatæ que amplis ſuggrundis. X. de ſuperciliis etiā verbo ἀπογεισῶσαι vſus eſt lib. 1, Memorab. dict. Socr. ὀφρύσι τε ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ, Et quaſi ſuggrūdia ſuperciliorum ſupra oculos proieciſſe, ne illos ſudor de capite poſſet lædere. Camer.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vicinus. Heſiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plutarch. οὐκ ἐᾷ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. C Demoſthenes. τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πριάσθαι οὔτε μισθοῦσθαι, Hoc vicinum mihi prædium. Lucianus ἀνοχίτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκστὰς τῶν ἄλλων. Idem, ἄξιον δὲ ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλυθέναι, καὶ εἰς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. ‖ Accipitur etiam pro Vicinus, i. Affinis, Similis. Lucian. σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, Specta num inter ſe affinia ſint & conſentiant. Volūt antē deductū à γεία quaſi γείτων, vel à γῆ quaſi γήτων.

C. Ἀγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vicino carens, Cui vicinus non eſt.

D C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mari vicinus.

C. Ποταμογείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Fluuiis vicinus. ‖ Huiꝰ nominis herba eſt de qua Dioſc. lib. 4 cap. 101, ποταμογείτων φύλλον ἐστὶν ὅμοιον σεύτλῳ, δασὺ καὶ ὀλίγον, ὑπερέχον τοῦ ὕδατος. Pro quibus Plin. lib. 26 c. 8, Similis betæ, foliis minoribus tantùm hirſutioribúſque, paulatim ſupereminēs extra aquam.

Γείταινα, ας, ἡ, Vicina. vt τέκτων τέκταινα.

Γειτνία, ας, ἡ, Vicinitas. Apud Plat. lib. 8, Legū, de Vicinia duorum hominum ὁμοσπερμόνων.

E Γειτονέω, ῶ, Fut. ήσω, Vicinus ſum. Plat. Phocyl. ἀγρὸς γειτονέοντος ἀπόσχεο. (PRO eodem & Γειτονεύω dicitur, Fut. εύσω, quo vtitur Alex. Aphrod. lib. 2 Probl.) VNDE Γειτόνημα, ατος, τὸ, Vicinitas, Plato lib. 4 De leg. μάλα γε μὴν οὕτως ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα, de mari vrbi vicino. Bud. ET Γειτόνησις, εως, ἡ, pro eodem, γειτνίασις, πλησιασμός.

Γειτόσυνος, ου, ὁ, Vicinus. Epigr. γειτοσύνης ἐκ καλύβης, E vicino tugurio.

Γειτνία, ας, ἡ, idem quod γειτονία. Vicinia. VNDE Γειτνιάω. ET Γειτνιάζω, Vicinus ſum. Herod. lib. 6, πρὸς F τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, Aduerſus vicinos & eiuſdem corporis barbaros. Polit. interpr. Ibidē, ἔθνη ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ, Conterminæ vicinæque Italiæ. Et γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. ‖ Itē metaph. Vicinus, affinis ſeu cognatus ſum, quo ad ſimilitudinē. Luc. De hiſt. ſcr. ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον δευτέρῳ μὴ γειτνιᾶν μόνον ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν. A QVO Γειτνίασις, εως, ἡ, Vicinitas, Plut. Pericle, βαρβαρικαῖς ἀναμεμιγμένη γειτνιάσεσι.

ΓΑΙΩ, Glorior, Superbio, Efferor. quod à γῆ Euſtathius deriuat. Iliad. α, v. 405, Ὅς ῥα παρὰ G Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων. Sic & Il. λ, v. 81, Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. Heſychius γαίειν exponit ἔχαιρον. Γαιᾶται apud eundem Heſych. κυδροῦται, καταμωκᾶται.

C. Βουγάϊος, ου, ὁ, Qui valde ſe iactat, Magnus iactator. Il. ν, v. 824, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες; Vtitur & Od. σ. Vide varias huius nominis expoſitiones apud Euſtathium pag. 961, in principio. A Plutarcho in Quæſt. Gr. exponitur μεγάλαυχος.

H ΓΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, Superbus, Arrogans, Ferox. Item Qui elatus eſt & exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionyſ. Areop. Ferox leo. Plut. in Antonio, τῷ γαῦρος καὶ ὑψηλὸς opponit ταπεινότερος & ἀγεννέστερος. Euripides, γαῦρος ὄλβῳ. Lucianus, γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρος εἰμι. Plutarchus Apophth. ἱλαροὶ καὶ γαῦροι. Dicitur aliquis

γαῦρος τὸ φρόνημα, vt apud Ariſtoph. Itidémq; ipſum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον per ſe pro animi elatione, apud Plut. in Ant. Cæterũ γαῦρος à γαίω deduco, vt videlicet à γάω fiat γαύω (ſicut ἀγαύω fit ab ἀγάω) deinde γαῦος, & interiecto ρ, γαῦρος. Alii ab ἀγαυὸς deriuant ἀγαυρὸς, vnde ſit γαῦρος, abſciſſo α. A

C. Γαυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Superbus. Suid.

Γαυρόω, ῶ, & Γαυρόομαι, οῦμαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίη, μήτ' ἀλκῆ, μήτ' ἐπὶ πλούτῳ. Plut. in C. Συγγαυρούμενον ἀνδρείᾳ καὶ αὐξοῦσι.

...ήρης ET Γαύρηξ, Heſych. idem quod γαῦρος. B

¶ Γαυριάω, ῶ, Superbio, Glorior, Efferor, Me iacto. Dem. Pro corona, οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ ςένειν σε ὦ κατάρατε προσήκει. At Plut. Lyc. cum ἐπὶ iunxit, γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συλλῆψαι τὸν παιδαγωγόν. Et γαυριᾶσθαι de equo exultante apud Xen. De arte eq. HINC Γαυρίαμα, Gloriatio, Exultatio. ET Γαυριϰὸς, Elatus, Superbus, in v. l.

ἈΓΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Superbus, Inſolens. Apud Heſych. αὐθάδης, κομψὸς κακὸς. vbi legendũ puto, κομψὸς, κακὸς. nam & Suidas has duas ſignif. huic nomini tribuit: addés, ab Ionibus inopẽ, ab Atticis deditũ deliciis ſic appellari. Etym. autẽ nõ τρυφερὸν ab Atticis ita dici, ſed κοῦφον, ait. i. leuẽ. Nic. Ther. Τὸν δ' ἕτερον δήεις αἰεὶ πτύλοισιν ἀγαυρόν. Fit autẽ ἀγαυρὸς potius (meo quidẽ iudicio) à γαῦρος, præfixo α intenſiuo, quàm ab ἀγαυὸς, interiecto ρ, vt anteà dixi. vtriuſq; etymologiæ meminit Euſt. Alias affert autor Etymol. remotiſſimas.

Ἀγαυριάω, ῶ, Valde inſoleſco, Valde me effero, μεγάλως γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι, Etymol. ex Methodio.

Ἀγαυρίαμα, ατος, τὸ, Inſolentia, Elatio animi. Heſ. D

Ἀγαίρισμα, Genus luctæ eſſe tradit Euſtath. & ſe an ab ἀγαυρὸς deducatur, aut aliquid cum ea voce commune habeat, dubitare dicit.

ΓΑΛΑ, κτος, τὸ, (tanquam à γάλαξ) Lac generali ſignif. Hom. Il. δ, de ouibus, — ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Athen. 13, ὅτ' οὐ ἡ ῥοφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος. Prouerb. ὀρνίθων γάλα, vide apud Suid. & Eraſm.

C. Γαλακτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus, Lactis ſpeciem præ ſe ferens.

C. Γαλακτοκόμος, Paſtor, vt exponit Heſ. ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα. E

C. Γαλακτοπότης, ου, ὁ, (q. d. Lactibibus) Gal. de Scythis, lib. 2, ad Glauc. VNDE Γαλακτοποτέω, ῶ, Lac bibo. καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα, Athen. 2.

C. Γαλακτοτροφέω, ῶ, Lacte alo.

Γαλακτουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacticiniorum confector, vel (vt alii) dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios: item Dulciarios, apud Athen. 13.

C. Γαλακτοῦχος, Lac habẽs, & ex cõſequẽte Lactãs. VNDE Γαλακτουχέω, ῶ, Lacto. Idem quod ἐκτρέφω, Poll. DICITVR & Γαλουχέω, ῶ, per ſyncopen, itidẽ pro Lacto, Educo. Vnde metaph. in Eccleſ. hiſt. τὰ τῆς ἀσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, Quaſi cum lacte illis imbuti. ET Γαλουχία, Lactatio. Item ipſa lactendi actio. (à Lacteo) Alciphr. ἄλλος μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ μάζιος, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο. Sed ibi cum ει ſcribitur γαλουχείας. F

C. Γαλακτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactiuorus, Lacte victitãs. apud Hom. autem γλακτοφάγοι per ſyncopen, Il. ν. gentis cuiuſdam epithetum.

C. Γαλακτόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactis colorem habens.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priuatiuo, & γάλα, i. lac, Carens lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. περὶ φύσιος παιδίου, Ὡς δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυμβαίνει καὶ ἀγαλάκτους εἶναι ταύτας τὰς γυναῖκας τὰς ὀλίγα τὰ καταμήνια μεθιείσας. Apud Nõn. ἀγάλακτος, Qui nõdum guſtauit lac. Sic enim de illo cæco à natiuitate in Euangelio Ioannis loquitur, Τυφλὸς ἔην ἀγάλακτος. i. Cæcus antequam lac guſtaſſet. G

Ἀγάλακτοι νομαὶ, Autore Galeno, Paſcua quæ lacti inepta ſunt, Paſcua quæ lac malum producunt iis animalibus quæ illis paſcuntur. Bud.

Ἀγάλακτος pro πολυγάλακτος, 1. Lacte abũdãs: vt ſit α epitaticũ. vide Erot. in Hipp. Lexicũ à me excuſum, p. 17. H

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, ex α ſũpto pro ὁμοῦ, & γάλα, Fratres, quaſi qui ſint collactanei: aut qui idẽ lac ſuxerint. Hæc Etymol. ex Orione. Heſych. autẽ exponit, σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι, hoc eſt, Fratres, vel cõſanguinei, Æquales [i. ætate pares] Collactanei: apud quẽ & nominat. ſing. habetur ἀγάλαξ, & explicatur ὁμόθηλος. Apud eundem legitur, Ἀγάλακτος, ὁ ὁμόθηλος. Hoc vocabulum, eiuſdem vberis, illud, eiuſdẽ nutricis participem ſignificat, ſi mendoſum non eſt. Suidas addit & τοὺς ἱερέων κοινωνοὺς, i. victimarum participes. HINC & Ἀγαλακτοσύνη pro συγγένεια, inquit Heſych. i. Conſanguinitas.

Ἀγαλακτία, ας, ἡ, Lactis penuria: accipiẽdo α priuatiuũ, vt in γυνὴ ἀγάλακτος, apud Hipp. at ſi ἐπιτατικῶς ſumatur (vt in ἀγάλακτος pro πολυγάλακτος) Lactis abũdãtiã ſignificabit.

C. Ἔγγαλον προβάτιον, Lac habens ouis, Heſ. apud quẽ tamẽ interpunctio habetur inter Ἔγγαλον & προβάτιον. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea ſyncope qua γαλουχεῖν pro γαλακτουχεῖν.

C. Εὐγάλακτος, Bene lactati.

C. Ὁμογάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collactaneus. ET Ὁμογάλακτες apud Ariſtot. lib. 1 Pol. cap. 1. Heſych. ὁμογάλακτας exponit τοὺς ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφούς.

C. Πολυγάλακτος, ου, ὁ ἡ, & apud poetas Πουλυγάλακτος, Lacte abundans.

C. Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος. C

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus. Item Albidus, in ... quibus additur τὸ γαλακτῶδες, apud Dioſcor. Lac, Ruellio, at Marcello Serum lactis.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, Lacteſco, In lac vertor, Ad lactis naturã aut colorẽ tranſeo, ſeu Degenero in naturã, &c. Theophr. ET Γαλάκτωσις, Degeneratio illa. ET Ἐξγαλακτοῦμαι, Theophr. pro eodem.

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero.

C. ἈΠΟγαλακτίζω, Ablacto, A lacte depello. Virg. A matre depello, Varr. ET Ἀπογαλακτισμὸς, Ablactatio.

Γαλακτιάω, ῶ, Lacte plenus ſum, vel plena. Heſych.

Γαλακτικὸς, Lac referẽs, Lacteus. vt γαλακτικὸν ἄνθος. Dioſc. lib. 1 cap. vlt. Lacteus flos, Marc. & Ruell.

Γαλάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde τὰ γαλάκτινα, Lacticinia. v. l.

Γαλακτίτης, Lapis ita dictus quòd lacteum quẽdam ſuccũ emittat, Dioſc. lib. 5 cap. 150.

Γαλαξίας κύκλος, Lacteus circulus in cælo. A Cic. Lacteus orbis. ¶ Γαλαξίας, Lapis qui & μόροχθος dicitur, item λευκογραφὶς Dioſc. lib. 5 cap. 152.

Γαλαθηνὸς, οῦ, ὁ, Lactens. vt νεβροὶ γαλαθηνοὶ, Od. δ. Sic χοῖροι γαλαθηνοὶ, Athen. Porci necdum delici, Porci ſubrumi, ex Varr. Dicitur & de lactentibus puerulis.

¶ Γλάγος etiã dicunt poetæ pro γάλα, vt Il. β, γλάγος ἄγγεα δεύει. VNDE Γλαγόεις ET Γλαγερὸς, Lacteus.

ITEM Γλαγόων in Epigr. de ſemine. pro Lacteſcens, & nondum ſatis adultum. In v. l.

ΓΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, Mulctra, quæ & Mulctrum, & Mulctrale. Od. ι, ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς ἐνάμελγεν. Legitur & apud Plautum Gaulus pro quodam vaſe.

Γαῦλος autem priore circumfl. Nauigii genus. Ariſtophan. Auib. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. In quem locum ſchol. affert ex Callimacho Κυθερόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος (ſed lego Κυθερόθε ob verſũ) vbi ſcribit etiam eſſe φοινικικὸν σκάφος. ¶ Euſt. ſentinam quoque γαῦλον vocari tradit. ET Γαυλικὰ χρήματα Heſych. τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Eundem & de γαῦλος conſule.

ΓΑΛΩΣ, ἡ, declin. Γάλως, γάλω, vel γάλως, γάλωος: ET Γαλόως, γαλόω, Glos, Soror mariti, vel Vxor fratris. Deriuat autẽ à γάλα vel à καλεῖν Euſtath. quẽ vide, item Poll. Vtitur autem Hom. ET Γαλαώνη Suid. pro eodem.

ΓΑΛΕΗ, λῆ, (ſed in proſa γαλῆ) Feles, Catus. In Batrach. Μῦς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et γαλέαι apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. Ariſtoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Luc. ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plut. De curioſ. καθάπερ ὄφιν γαλῆς περιδραμούσης αἴρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In quibus locis de fele intelligi manifeſtum eſt. At γαλῆ κατοικίδιος v. l. apud Dioſc. Muſtela quæ in domibus noſtris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Syluestris muſtela. Sed in multis autorũ locis γαλῆ redditum fuit Muſtela in quibus alii Feles interpr. Γαλῆ ἀγρία qua cuniculos venabantur Hiſpani, Bud. ex Strab. 62 & 462.

¶ Γαλέα vide γαλεός.

C. Γαλεάγρα, Bud. ſcribit Athenæum videri pro decipula accipere, vel potius pro cauea ferrea & quodam carceris genere: p. 262, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευ-

ſιν εἰς γαλεάγραν, καὶ νίκην θηλὺ ὑπεκφερόμενον καὶ φερόμενον, οὕτως ἐποίησεν ἀποθανεῖν. Laertiꝰ in Diog. itidem θηλὺ tribuit γαλεάγρᾳ, 284, ἰδὼν γυναῖκα ἐν φορείῳ, οὐ κατὰ τὸ θηλυ, ἔφη, ἡ γαλεάγρα. id eſt ἡ ζωγρος. Idem pag. 216, σιδηρᾶς γαλεάγρας meminit, ἐν σιδηρᾷ περιῄει γαλεάγρᾳ φθειρῶν καὶ ἀκομιστος. At Pollux lib. 10, γαλεάγραν inter σκεύη, & vnà cũ μυάγρᾳ numerat. Quod ſi γαλεάγρα in propria ſignificatione idem quod μυάγρα ſignificaret, huius ſignificationem hanc eſſe crederem quod μυάγρα id eſt muſcipula, officium illis ad mures capiendos præſtet.

Γαλεὸς, Muſtellus, piſcis, de quo dictum ſuprà in Ἀλωπεκίας. In v. l. γαλεοὶ ἠλεοὶ (malè pro νέβελοι ſeu νεβελαι) ab hinnulo dicti piſces, qui & σκύλια, id eſt caniculæ, ex Ariſtot. Animal. 6. Et γαλεὸς ἀκανθίας, Muſtellus ſpinax, ad differentiam. Et γαλεὸς λεῖος, Muſtellus lævis. Et γαλεὸς ἀστερίας, Athen. 8. ET Γαλέα Suidæ idem piſcis qui & γαλεός. AB ILLO γαλεὸς fit Γαλεώδης ET Γαλεοειδής. Vocat autem Ariſtot. De animal. 1, τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter piſces muſtellinum genus, videlicet cartilagineũ: vt ann. v. l. In iiſdem Γαλεοειδεῖς piſces qui ſunt è muſtellino genere. Muſtellinum genus piſciũ, in v. l. ET Γαλεώνυμος Galeno, piſcis qui paſtinacam, qua nihil eſt vſquam in mari venenatius, perſequitur, antipathia quadam. Galeos Plinio, lib. 32 cap. 2. In v. l.

Γαλεώτης, ου, ὁ, Stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Ariſtoph. Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. ‖ Γαλεώτης pro fele apud Philoſtr. In v. l. ‖ Γαλεώτης Athen. piſcis qui ξιφίας item & κύων dicitur in iiſdem.

ΓΑΜΕ΄Ω, μῶ, F. ήσω, Vxorẽ duco, vel Duco in vxorem. γήμας, qui vxorẽ duxit: ἄγαμος, qui non duxit. Il. ι, Κούρην δ᾽ οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο. Heſ. Erg. Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Ariſtophan. Ἔγημε τὴν θέτιν. Thuc. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, Filiã Theagenis duxerat in vxorẽ, vel Sibi iũxerat matrimonio. παρ᾽ ἐλευθέρων γαμεῖν, Plut. Ducere vxorẽ ingenuis parẽtibus ortã. Et οἷον γάμον γαμεῖν, Qualẽ cõtrahere matrimoniũ, Æſchy. At Eur. cũ genit. γήμας τῆς Ἑλένης γάμον Πάρις. Idẽ, γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, quod expon. Filiã regis in vxorẽ ducere. In vſu eſt & γαμεῖν γυναῖκα. pro γαμεῖν ſimpliciter. quo dicit modo Eubulus comicus apud Athen. lib. 13, Κακῶς ἀπόλοιθ᾽ ὅστις γυναῖκα δεύτερον Ἔγημε. τὸν γὰρ πρότερον οὐκ ἐρῶ κακῶς. ‖ Γαμεῖσθαι autem dicitur quæ nubit. Od. α, Μητέρα δ᾽, εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, Ἂψ ἴτω, &c. Plut. De Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι καὶ ἀγαθὰ τίκτειν. Idẽ Lycurgo, ἑτέρῳ γεγαμημένη. Idẽ in Theſ. γαμηθεῖσα τῷ Αἰγεῖ. Pollux tamen lib. 3 γήμασθαι dici vult (quo & Dem. vtitur) nõ γαμηθῆναι. Cæterùm obſeruaui γαμουμένη in ſign. futuri (ſicut & γαμῶ ex Luc. affertur) in hoc Athen. loco, lib. 12, δεῖπνον κατεσκεύασεν ὁ Κότυς ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Γαμέσαι eſt vxorem dare, vt γαμῆσαι vxorẽ accipere, inquit Euſt. probãs ex hoc verſu 394 Il. ι, Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

C. Ἀγάμητος, ου, ὁ ἡ, Qui vxorem non duxit, vel Quæ non nupſit. Poll. recẽtiorum comicorũ vocabulũ eſſe dicit pro ἄγαμος.

Γαμησείω, Nupturio, Nubere cupio, quũ de muliere dicitur. At quum de viro, Vxorem ducere cupio. Alciphr. γαμησείω νῦν, καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι.

Γαμήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptialis, Coniugialis, aut Cõiugalis, Cõnubialis. vt γαμήλιον λέχος, Nuptialis lectus, qui ab Horatio Genialis lectus. Et γαμήλιος ᾠδή, item γαμήλιον αὔλημα, Poll. Et γαμήλιος, Nuptialis placeta, Heſ. Scribit enim, ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. Cũ qua expoſ. bellè cõuenit hic Philæteri comici verſus, (atq; adeo ſupta ex eo videri poſſit) Οὐδ᾽ ἐν νεκροῖσι πέσσεται γαμήλιος, apud Ath. lib. 7. At verò Euſt. eſt γαμηλιών. ‖ Γαμηλία, Sportulæ nuptiales, vt Bud. interpr. apud Dem. πρὸς Εὐβουλ. 214 & 217, ſubiũgens, καὶ γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς νόμους ὁ πατὴρ ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσήνεγκε. Remittit & ad Iſæũ p. 64, & ad Heſych. qui inter alia φρυγίαν etiã eſſe dicit.

‖ Γαμήλια τά, Feſta nuptialia, ſeu conuiuia, aut ſing. Feſtũ nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulũ nuptiale. Greg. καὶ γὰρ ἔπρεπε χαρμόσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολυτίμαμον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια. ET Γαμηλιὼν, ῶνος, A celebratione nuptiarũ dictus mẽſis, October, vel Ianuarius, vt vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, Maritus. (à fut. in έσω) Eſt autem ποιητικώτερον hoc vocabulũ, ſed quo tamen vſus eſt Xen. Pæd. 4. (eũ autẽ potiſſimũ & alias quaſdã voces à poetis mutuari, in mea librorũ eius editione docui) AT Γαμετή, Vxor. quod & in ſoluta oratione frequens eſt. Sæpe autẽ additur γυνή. ſic apud Athen. ἑταίρα & γαμετή & ſtatim pòſt γαμετὴ γυνὴ opponũtur. Apud Lyſiã ἡ γαμετὴ γυνὴ (inquit B.) ad differentiã τῆς παλλακῆς. Et apud Iſæum idẽ quod ἐγγυητή, vt idẽ ſcribit. Heſiod. in Erg. dicit γυναῖκα Κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο. ITEM Γαμέτις pro γαμετή, in Epigr.

C. ἘΠΙγαμέω, ῶ, q. d. Superduco vxorẽ, vel Inſuper duco vxorem. Andoc. ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα. Et paſſ. apud Plut. ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος, Ex ſecunda vxore natus. in v. l. In iiſdẽ ἐπιγαμεῖν μητρυιὰν ex Soph. At Bud. ex Plut. citat ἐπιγαμεῖν per ſe pro Superducere nouercã filiis. Idem ἐπιγαμεῖν πόσει πόσιν ex Eurip. affert, pro Superinducere marito maritum.

C. Κερδογαμέω, ῶ, Lucri gratia vxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda vxore.

¶ Γάμος, ου, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Odyſſ. ζ, Ἀνδράσι μισγῆται πρίν γ᾽ ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Et Odyſſ. ο, ἐς γάμου ὥρην. Sic Plut. ἀπ᾽ ὄψεως φύσεως καὶ γάμων ὥραν ἔχουσα. Athen. φιλοστοργότατη ἐν ὥρᾳ προσδίδωσι τοῖς γάμοις. vnde & ὡραία γάμου puella apud Xen. Pæd. 4, & alios. Huic autem opponitur ἄωρος πρὸς γάμον, Plut. in Lyc. Et γάμου κοινωνία Athen. Apud Xen. Lac. pol. ἐν ἀκμαῖς σωμάτων γάμους ποιεῖσθαι, Vxorem ducere. At in v. l. γάμον ποιεῖσθαι ex Plat. De leg. nõ ſolùm pro Nuptias celebrare, ſed & pro Conſueſcere cum vxore. Item ex Plut. in Numa, γάμον Τατίας ἔλαβε, pro Tatiam accepit vxorem: & ex eodẽ in Romulo, πρὸς γάμον δίδοται, Nuptui datur. ‖ Γάμος pro celebritate nuptiali, & epulo. Od. α, v. 226, Εἰλαπίν᾽, ἠὲ γάμος. Ego feſtas nuptiarum dapes libenter verterim.

C. Γαμοκλόπος, ου, ὁ, Nuptiarum fur, Adulter, in Epigr. ET Γαμοκλοπέω, ῶ, Nuptias furor, Phocyl.

C. Γαμοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuptias apparat & inſtruit. In poem. quod Muſæo adſcribitur, γαμοστόλος νὺξ, Nox pronuba, i. pronubæ officio fungens. ET Γαμοστολῶ, Nuptias apparo.

C. Γαμοπλέω, ῶ, Heſych. Nuptias celebro, Nuptiarum ſolennia celebro, Tacit.

C. Ἄγαμος, Qui vxorem non duxit, Cælebs. Vel, Fœmina innupta. Il. γ, v. 40, Αἴθ᾽ ὄφελες ἄγονός τ᾽ ἔμεναι, ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι. Xen. Sympoſ. οἱ μὲν ἄγαμοι, γαμεῖν ἐπόμνυσαν· οἱ δὲ γεγαμηκότες, &c. Et ἄγαμος γάμος, Soph. OEdip. tyr. vt Lat. Innuptæ nuptiæ. HINC Ἀγαμία, ET Ἀγάμιον Heſych. Cœlibatus.

C. Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iũctus vel iũcta infelici matrimonio.

C. Ἀρτίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuper vxorem duxit, vel Noua nupta.

C. Ἐπίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptui proximus vel proxima, Nubilis. Herod. Clione, ὅσαι μὲν ἔσκον ἀνδαίμονες Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι. Dem. ad Bœotũ, καὶ διὰ τί μοι εἶτ᾽ θυγατέρα ἐπίγαμον. ET Ἐπιγαμία, Affinitas, vt ἐπιγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι, Xen. Et Ius cõtrahendi affinitatem, apud eundem Pæd. 3.

C. Θεογάμια, Feſta Proſerpinæ, in v. l.

C. Θεογαμία, Nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

C. Κακογάμιον, ου, τό, Nuptiæ malæ, i. in quibus cõtrahendis nõ habita fuit quarũ haberi debuit rerũ ratio: atq; ita nõ verear reddere Nuptiæ malo cõſilio contractæ. Hãc autẽ meã expoſ. cõfirmare videtur quod apud Poll. legitur, fuiſſe videlicet apud Laced. κακογαμίου ſicut & ὀψιγαμίου δίκας. nã in exemplũ δίκης κακογαμίου exiſtimo afferri poſſe quod Plut. in principio lib. περὶ παίδων ἀγωγῆς ſcribit, Archidamũ à Laced. pecũnia mulctatum fuiſſe, quòd paruã vxorẽ duxiſſet, perinde ac ſi regulos nõ reges illis procreare vellet. (legendũ eſt enim οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους ex vet. cod. & ex Ath.) Huic autẽ κακογαμίῳ opponi puto quod Ouid. dicit Aptè nubere. ET Ὀψίγαμιον, Seræ nuptiæ. vt illius de quo dictũ fuit, ὃς νεῖκ᾽ ἔχεν δυεῖν, νῦν ἄρχεται ἡδυνόμενος, quod apud Athen. mele-

gere memini. Fuiſſe autem & ὀψιγαμίου δίκας apud Laced. ex Polluce modò retuli. A

C. Λυσίγαμος, ου, ὁ & ἡ, Soluens, vel qui ſoluit, nuptias. λυσιγάμοις ἀμβολίαις, ex Epigr.

C. Μελλόγαμος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ breui nuptias cõtrahet.

C. Μονόγαμος, ου, ὁ, Qui vnicas nuptias contraxit, Vnicam habens vxorem. ET Οἰόγαμος pro eodem, ex Epigr. Sed hoc exponitur & de fœmina vnũ habente virum.

C. Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος.

C. Ὀψιγάμιον vide in Κακογάμιον.

C. Πικρόγαμος, Cui acerbæ nuptiæ cõtigerunt. Od. α, v. 266, Πάντες τ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε. B

C. Πολύγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui multæ ſunt nuptiæ. id eſt, Qui multas vxores duxit, vel Quæ multis viris nupſit. nam & de muliere dici tradit Pollux. ET Πολυγαμία, q. d. Nuptiarum multitudo, id eſt, Matrimonia cum multis cõtracta. Vel, Ipſe actus multas nuptias cõtrahendi.

C. Προγάμεια, Dona quæ ante nuptias dabantur. Item Sacrificium quod ante nuptias celebrabatur, dictũ & προτέλεια, teſte Polluce. C

C. Σύγγαμος, ου, ἡ, Vxor. q. d. Nuptiarum ſocia. Item σύγγαμοι, Inter quos eſt affinitas: & σύγγαμος pro riuali apud Eurip. vt ann. v. l.

C. Τελεσίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptias perficiens, Nonn.

Γαμικός, κή, κόν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens. κλίνη γαμικὴ apud Pollucem, cui addit & aliam dictam παράβυσον. Apud Plat. γαμικοὶ νόμοι. Et Plut. liber inſcriptus γαμικὰ παραγγέλματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc. lib. 2, Nuptiæ.

Γάμιος poet. pro γαμικός, vt γαμίη εὐνή, Opp. De venat. 3.

Γαμίζω, Nuptui colloco, Iungo matrimonio. Greg. οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χήρας διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐάλωτον; Παῦλος δὲ τοῦτο ἐτόλμησε. Paſſ. Γαμίζομαι, Nuptui collocor, ſeu dor, Nubo. ET Ἐκγαμίζω, idem: vnde ἐκγαμίζεται, Matth. 22. ITEM Ἐγγαμίζω eadem ſignif. in Pand. τοὺς ἀναγκάζοντας οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τοῖς ἰδίοις παισὶ δὰς. DICITVR & Γαμίσκω pro γαμίζω: vnde γαμίσκεται, Mar. 12, quo vſus eſt Ariſtot. in Polit. p. 22. ET Ἐκγαμίσκω idem quod ἐκγαμίζω: vnde ἐκγαμίσκεται apud Lucam pro eo quod γαμίσκεσθαι Marcus, ἐκγαμίζεται Matth. habet. D

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Gener. Et nõnunquam Socer, πενθερός. Item Frater vxoris: necnon Maritus ſororis, ſecundum quoſdam, vt inquit Bud. Sed & generalius pro affini. Euſt. enim in hunc verſum 469 Od. ε, Οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε βαίνει, ſcribit hîc quidem eſſe eos qui κοινῶς ita nominantur, at verò in his tragici verbis κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos qui alio nomine πενθεροὶ dicantur. Quin & Sophocleum Œdipum Iocaſtæ fratrem Creontem vocare γαμβρὸν, tãquam ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγενῆ. Apud Herodotum quoque pro affini poni teſtatur Bud. Vide & Poll. de ſignif. harum vocum γαμβροὶ & πενθεροί. Cæterùm volunt quidam gramm. à γαμῆσαι fieri γαμβρός, vt ſit γαμηρὸς deinde per ſyncopẽ & per epentheſin literæ β, γαμβρός. E F

C. Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, Qui breui futurus eſt gener, id eſt, ducturus eſt vxorem. μελλονύμφιος, Heſych.

Γαμβρεῖον, ου, τό, vnde γαμβρεῖα, Dona aut cõuiuia generi. Ita exponitur ex Heſych. qui tamen ſimpliciter δῶρα dicit non συμπόσια.

Γαμβρεύω, Cõnubio iũgo. Item Cõnubia iungo vel ſocio, vt exponunt v. l. in hoc loco Deut. c. 7, οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addũt & ex Ioſ. De antiq. ἐγγαμβρευθεὶς ἤδη καθ' ὁμολογίαν τοῦ Γρκανοῦ γένει, pro Iam gener per ſponſionẽ aſcitus erat, κηδεστὴς ἐτύγχανεν ἤδη γεγενημένος, vt alibi dicit. ET Ἐπιγαμβρεύειν ex LXX interpr. affertur pro generũ eſſe, (qua in ſign. & ἐπιγαμβρεύσαι citatur ex Reg. lib. 1) itẽ Generũ facere, dãdo filiã. Et ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῆς γαίας ex Eſdra, pro Cum pop. terræ iũgere matrimonia: Et ἐπιγαμβρεύσαι αὐτὴν ex Gen. pro Duc eã vxorẽ. Rectius tamen Beza Matth. cap. 22, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit nõ ſimpliciter Ducet vxorẽ, ſed Ducet affinitatis iure. ET Ἐπιγαμβρεία, Cõnubiorũ iũctio. At Euſt. ἐπιγαμβρείαν cum ſolo ι, in loco modò citato appellare videtur affinitatẽ quæ eſt ex iuncto matrimonio. G H

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τό, Lætitia, Gaudiũ, Oblectamentũ. Itẽ Splẽdor, Fulgor. Vide Heſ. HINC Γανόω, Lætitia afficio, Voluptatẽ affero. Et paſſ. ἐγανώθην ex Ariſtoph. pro ἐχάρην, Lætitia affectus ſum. Itẽ Splẽdeo, vt γανῶσαι ἀσπίδες in Epigr. Splẽdẽtes clypei Euſt. tamẽ γανόωντες θώρηκες in hoc verſu Il. ν, Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, exponit γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι. quod nõ probo, ac potius Heſ. ſequor, qui γανόωντες (unde, vt opinor, ſumptũ) ſignificare ait λάμποντες, διαυγεῖς, λάμποντες. ET Γανώμα, & Γάνωσις, Lætitia. Itẽ Splẽdor, Nitor. ET Γανῶδες ἡ γλίσχρα γῆ redditur apud Theophr. Plenũ & lętum ſolũ. SED & Γανὸς est Splẽdere, Heſychio. Cæterùm γάνος Euſt. à γάλα alicubi deriuat, alicubi cõtrà γάλα ab hoc γάνος. At Etym. ſcribit παρὰ τὴν χλόην, τὸ γανὸς, τὸ θάλλουσαν τοῖς φυτοῖς. ego primitiui locum dandum ei cenſui.

Γάνυμαι, Gaudeo, Lætor. (licet inueniatur & γάννυμαι cum νν) Eſt autẽ propriè γάνυμαι, Læto quodã vultu aduenientẽ proſequor. vt Od. μ, — τῷ δ' οὔ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται. Sic Il. ξ, Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται. Hinc Gannire de canibus geſtiẽtibus, ductũ eſſe credibile eſt. Vide & de Ganeo paulo póſt. ITEM cõp. Ἐπιγάνυμαι, Inſulto. Heſ. tamẽ ſimpliciter χαίρω. Apud Apoll. cũ dat. vt Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, Arg. 2, — οὐδὲ γάνυνται Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι. ET Γανύομαι pro eodem, vnde γανύσσομαι apud Hom. Il. ξ. A QVO fit Γανύσκομαι, vnde γανύσκονται apud Euſt.

Γανυρός, Hilaris, itẽ Iucũdus, Heſ. ET Γανύσματα eidem ſunt ἀρτύματα. ET Γανιταὶ eidem (vide num malè pro γανυταὶ) ſunt δάπανοι & ἄσωτοι. id eſt prodigi. vnde Ganeones dictos crediderim.

ἈΓΑΝΟ'Σ, ἡ, ὁ, acc. in vlt. Comis, Mitis, Lenis, Placidus, Manſuetus. Hom. Od. α, Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Apud eundem Od. γ, ἀγανὰ βρέα Euſt. exponit ἡδέα, πρᾳεινή, i. Iucũda tela, lenia. quanquã hîc per ἡδέα, i. iucũda, nõ videtur cõmodè exponi. Ab eodẽ ἀγανὰ ἔπεα blãda verba dicũtur. Il. β, Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. i. Lenibus verbis: quæ alibi vocat μειλίχια, alicubi etiã μαλακά. In hunc autẽ locũ annotat Euſt. ἀγανοῖς deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico. q. d. verbis quibus quis γάνυται, i. gaudet: vnde & γάνος, Gaudiũ. Addit, in Rhet. lex. hæc ſcribi, ἀγανόν, Pulchrũ, & Iucundũ, & Lene. nonnunquã autẽ per antiphraſin, Sæuũ. At verò autor Etym. ſcribit, Ab ἀγάζω (quod eſt miror) fit ἀγανός, quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι. vnde & ἀγανή, ἡ ἀγαθή, i. Bona. Item ἀγανὰς εὐχὰς ſignificare dicit bonas & σεπτικάς, i. veneratiuas, ad verbum. Notandum eſt autem ab eo hîc confundi duas etymologias in vnam, quum dicit, ab ἀγάζω fit ἀγανός: quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι.

Ἀγανής, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

C. Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Animo leni præditus, Animũ mitẽ vel manſuetũ habẽs. Ex ἀγανὸς & verbo φρονῶ. q. d. Lenia ſeu mitia cogitãs. Heſ. exponit ἀγαθός, i. Bonus: itẽ ἀγαθὰ φρονῶν, i. Bona cogitãs. Itẽ, πρᾳότητος τῆς φρενός, i. Mãſuetus animo, ſeu mẽte. Sciendum eſt tamẽ à verbo φρονῶ potius deduci (vt κακόφρων, σκολιόφρων: & à ſubſtantiuis incipientia, ἀλκίφρων, δαΐφρων) quàm à φρὴν φρενός. Sic Hom. Il. υ, Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων. Exponitur præterea Ἀγανόφρων, λίαν φρόνιμος, ab eodẽ Heſ. i. nimis prudens, aut valde prudens. Quæ expoſ. Heſychii omnino falſa eſt, vtpote falſam etymologiam ſequẽs: quaſi videlicet ex ἄγαν & φρονῶ vel φρὴν φρενὸς eſſet cõpoſitum. Quorſum enim ν interiiceretur? certè dicẽdum eſſet ἀγάφρων, eliſo etiam ν ob κακοφωνίαν.

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, Lenitas, Manſuetudo, Comitas. Hom. Il. ω, Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι. ab Heſychio exponitur etiam Bonitas.

C. Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Blãda ſupercilia habẽs, Hoc epitheto dea Pitho ornatur à poeta quodã apud Athe. l. 13. A parte totũ, Blãdos oculos habẽs. Ex ἀγανὸς & βλέφαρον.

C. Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, Blando aſpectu intuẽs. ἀγανώπιδος παρειᾶς. Heſ. exponit ὀφθαλμοὺς ὡραίας, καλῶς βλεπούσης. Vbi παρειὰ tribuitur poeticè quod eſt oculi, quũ dicitur καλῶς βλέπουσα, i. pulchrè intuens. Suidas habet, ὡραία βλεπούσης, id eſt ad verbum, Mitia ſeu blanda intuentis, vel Blandùm intuentis, aduerbialiter.

ΓΑ'Ρ, (Gall. car) Enim. Eodémque modo ſemper ſubiũgitur. Il. σ, — μηκέτι ταῦτα νοήματα φαίν' ἐνὶ δήμῳ. Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται, οὐ γὰρ ἐάσω. Luc. in dial. Amoris &

Iouis, ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτον ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων. Iungitur & cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel ſequuntur: vt μὲν γὰρ, & καὶ γὰρ, & γὰρ δὴ, item γὰρ δή που, & γάρ που, & γάρ τοι. Xenoph. Pæd. 7, καὶ μὴν, ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν. καὶ γὰρ ἀκλειστοι αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλείου. ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί. Vbi obſerua non tantùm vſum particularum καὶ γὰρ initio orationis, (Latini autem ſuo Etenim his reſpondente vtuntur vtroque modo) ſed etiam γὰρ in ſequente commate longiuſculè traiectum. Et καὶ γὰρ δὴ apud eundem Xen. καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι πεζοί εἰσι, &c. Sed multo frequentius eſt γὰρ δὴ ſine καί. vt idem, αὐτῷ γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις. Plato in Apol. ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Et γὰρ δή που, ibidē, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει; φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. (vbi obſerua obiter vnū γὰρ alteri proximū, ſicut & in illo Hom. loco. cuius ἐπαλληλίας extant & apud Homerū exempla, p. 940 & 941. Alicubi autem & tertium inuenire me memini) Et γάρ που ſine δὴ, apud eundem, οἶδα γάρ που τῶν θηρευτικῶν κυνῶν ἐπὶ, &c. Alibi, πανὶ γάρ που εἰσχωρεῖ μᾶλλον ἢ φύλακι, &c. At γάρ τοι frequenter præfixam habet copulatiuam partic. καί. vt Demosth. καὶ γάρ τοι μόνῳ τῶν πάντων αὐτῷ τοῦτ' ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται. Idem, καὶ γάρ τοι ποτὲ μὲν πως τὸν Ξένον τοῦτον ἐνομοθέτησεν. Et γάρ τ' αὖ pro γάρ τοι αὖ, (vt μὲν τ' αὖ pro μέν τοι αὖ) Xen. δεινὸν γάρ τ' αὖ εἴη ὦ Κῦρε. Apud poetas autem, γάρ τε, & γάρ νυ, item γὰρ νύ τοι, pro γὰρ δὴ aut γάρ τοι, ſeu γάρ που. Heſiod. μάλα γὰρ νύ τοι ἀριθμὸς οὕτω. vbi tamen τοι pro σοὶ accipi etiam poteſt. At γὰρ αὖ vix puto reperiri poſitū ſimpliciter pro γὰρ, ideóque minimè (cum Budæo) illis addendū cenſeo. Sed nec in γὰρ οὖν retinet γὰρ ſuā ſignificationem, quum γὰρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γὰρ & οὐ γὰρ ἀλλὰ, item οὐ γὰρ, potius ad ἀλλὰ & οὐ pertinent. De ἢ γὰρ ἂν autem & γάρ κεν pro Alioqui enim, & οὐ γὰρ ἂν, pro Alioqui enim non, (vel potius pro Alioqui, ſine part. Enim) vide apud Bud. pag. 931. Item ἢ γὰρ ἂν pro Nam ſi, pag. 932.

Γὰρ interrogationibus etiam adhibetur, ſignificationem ſuam amittens. Exempla autem habes apud Budæum 931, & 932: quibus addi cum alia multa poſſunt, tum iſta ex Homero: Iliad. ρ, Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; &c. Odyſſ. ξ, Ὦ φίλε τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; Sic autem apud Latinos, non ſolùm Enim ſed & Nam interrogationi ſeruit. vt Virgilius, Nam quis te iuuenum confidentiſſime nostras Iuſſit adire domos? Sophocles, δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; Sic autem & Matth. 23, particulam γὰρ interrogationi duntaxat ſeruire exiſtimo, τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ &c. ideóque vertere malim Vtrū maius eſt, ſine enim. De οὐ γὰρ autē & ἢ γὰρ pro Nónne, vide in οὐ & ἤ. Item de γὰρ vacante conſule Bud. pag. 932. At quæ præterea de γὰρ obſeruaui, alibi à me tractantur.

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Gurgulio. Eſſe autem à ſono fictum hoc vocabulū tradunt Alex. Aphr. & Etymol. & Euſtath. qui & γάργαρον Idæ promontorium itidem à ſono nomen accepiſſe tradit. Scribit autē Gorr. gurgulionem eſſe carnem fungoſam, oblongam, à palato iuxta narium meatus in os propendētem, ſuperiori quidem parte latiorem, inferiori verò, in modum pyramidis acutam. eámque ad vocis modulationem facere: vnde & πλῆκτρον à quibuſdam nominatam fuiſſe.

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. vnde γαργαριζόμενον ὕδωρ Dioſcor. lib. 1, Dum gargarizatur. HINC Γαργαρισμὸς, Ipſa gargarizādi actio, Gargarizat[9] Plin. DICITVR & Ἀναγαργαρίζω, eadē ſignificatione, quod ἀνακογχυλιάζω dicebant veteres, vt diſcimus ex Iulio Polluce. Vt autē inuenitur ἀνακογχυλιάσαι ὕδωρ vel ὕδατι, ſic & ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ vel ὕδατι. Eſt autē ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, Colluere os aqua; ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, Aquā in ore gargarizare, i. circūuolutare colluēdo eā fauces.

Ἀναγαργαρίζομαι, paſſ. vt στόμα ἀναγαργαριζόμενον θερμῷ, apud Athenæum lib. 1, Os quod aqua calida colluitur. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι id quo fauces colluuntur. Dioſc. lib. 2, c. 67, διακλυζόμενον ἢ ἀναγαργαριζόμενον σὺν ὀξυκράτῳ.

A Ἀναγαργάρισμα, ατος, τὸ, vel Ἀναγαργαρισμὸς, οῦ, ὁ, Gargarizatio, Collutio faucium.

¶ Γαργαλίζω, F. ίσω, Titillo. vnde Γαργαλίζομαι, Titillor. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι μασχάλας, Qui in alis titillantur. ‖Γαργαλίζειν metaph. pro Titillare id eſt Lætitia afficere. Bud. ex Cebete, τῆς δὲ ἡδυπαθείας μέχρι μὲν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβὴ, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. Idem Bud. γαργαλίζειν ex Plat. citat in Philebo, p. 227, pro Leuiter λυπεῖν: & ex eodē in Phædro γαργαλίζεσθαι pro Prurire, ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά.

B Suprà κνῆσις dixerat de pueris dētientibus. ET Γαργαλισμὸς, Titillatio, Plato. Cic. voluptatū etiā titillationem dixit. ET Γάργαλος pro γαργαλισμὸς apud Luc. 269, οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ῥήματα. Cæterùm quomodo γαργαλίζω à γάργαρα deduci poſſit, ſi ſignificatio ſpectetur, aliis conſiderandum relinquo.

ΓΑΣΤΗΡ, έρος, ἡ, Venter, Ventriculus. Od. η & μ, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Et Odyſſ. σ, γαστὴρ κακοεργός. Apud eundem Odyſſ. ζ, de leone, — κέλεται δέ

C ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Heſiodus de fucis, Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. Dicitur autem mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt apud Herodotum & Pauſaniam: (vnde iocus cuiuſdam negantis ἐν γαστρὶ ἔχειν illam quæ triduo nihil ediſſet) vel ἐν γαστρὶ φέρειν, vt Pla. De leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. Poſſumus verò γαστέρα gulā etiā interpretari (in ea ſignif. qua dicitur aliquis gulæ deditus eſſe) in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Xen. γαστρὶ χαρίζεσθαι: cui opponi ab eodē arbitror γαστρὸς κρείττω

D εἶναι. Poſſumus autem hîc & ventris appellationē retinere, & γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Duci ventre. Sed & γαστριμαργίαν videtur idem Xen. γαστρὸς nomine ſignificare, quum dicit Hell. ξ, τοσοῦτον γὰρ ἐγκράτεια γαστρὸς διαφέρει. At quum dicit Pæd. 1, ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ, γαστρὸς redditur cibi. ‖Γαστὴρ, id eſt Ventriculus, os geminum habet, vnum ſupernum, quod στόμα τῆς γαστρὸς propriè dicitur & στόμαχος, alterum inferum, anguſtius, quod πυλωρὸς appellatur. Hæc Gorr. qui & addit eſſe qui γαστέρος nomine deſignari dicāt totam eam re-

E gionem quæ ſepto tranſuerſo, hypochondriis & pube circunſcribitur: ſed eam ὑπογάστριον potius vocandā ſibi videri: γαστέρα autem peculiari nomine Galenum appellare ventriculū in quem cibi ingeruntur & cōcoquuntur. ‖Γαστέρες à Laced. dictæ ſunt etiam γογγυλίδες, à Bœotis autem κράμβαι, vt Euſtath. ex Athenæo refert. At Γαστρεῖς apud Heſych. ambas haſce ſignif. habet: exponitur enim ab eo γογγυλὶς ἢ κράμβη. Et Γαστραιαι idem eſt γογγυλίδος nomen apud Lacones.

F C. Γαστροβόρος, q. d. Ventriuorus. A Polluce ponitur cum γαστρίμαργος: ideóque puto ſignificare Qui voracē ventrem habet. (nam Qui vētre vorat, nō ſatis ſignificanter de helluone diceretur) ad verbum tamen ſonat omnino illud Ventriuorus à me hîc poſitum.

C. Γαστροπλὴξ vide paulo pòſt in Γαστρίμαργος.

C. Γαστρόχαρ, vide in Γαστρόχειρ.

C. Γαστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Formam ventris habens. Exponitur & Ventroſus ac Ventrioſus. VIDE Γαστροοιδὴς apud Euſtathium.

G C. Γαστροκνημία. ET Γαστροκνήμιον, Cruris pars poſterior (vt prior ἀντικνήμιον) quæ eſt pulpa quaſi ventricoſa cruris, Latinis Sura. Cam. ex Polluce.

C. Γαστρολόγος, Qui de rebus ventri gratis diſſerit, & eas exponit. ET Γαστρολογία, Liber quo hæc exponuntur, vt quidā ab Archeſtrato ſcript[9], cui cognomē ὀψοδαίδαλος.

C. Γαστρομαντεύομαι, Alciphr. q. d. Ventre diuino: vide Ἐγγαστρίμυθος.

C. Γαστρονομία, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere γαστρονομίας pro libro illius Archeſtrati memorato ab Athenæo, γαστρολογίας etiam nomine inſcripto.

H C. Γαστρόφιλος, Vētris amans, Vētri deditus, Gulæ deditus.

C. Γαστρορραφία, Ventris vulnerati connexio, vt Cam. hæc verba interpr. ῥαφὴ γαστρὸς τετρωμένης.

C. Γαστρόχειρ, Ex manibus viuens, id eſt manuum labore. Apud Etymologiſten γαστρόχειρες. Vide Ἐγχειρογάστωρ paulo pòſt.

C.Γαστρίμαργος,ου,ὁ,Guloſus, Lurco, Helluo, Ventri ſupramodum deditus. Sed ſonat q. d. Inſanè ventri deditus, vel Ad inſaniam vſque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen,vt vis eius exprimatur: quod minimè faciunt qui ſimpliciter Ventri deditus interpr.(γαστρίμαργοι, inquit Heſ. τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι.) q. d. Gall. *Enragé apres ſon uentre*. Puto verò ex Homericis γαστέρι μάργῃ ortum eſſe.Eadem verò forma dicitur γαστρίμαργος qua λαίμαργος. vnde apparet nugari ſtrenuè Etymologiſten in iis quæ de hoc nomine ſcribit,ſicut & in aliis plurimis. Ariſtot. Ethic.3, ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία. διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. ET Γαστριμαργία, Ingluuies, Immenſa gula,(vt Cicer. in Saluſt. ſi modò Ciceronis illa oratio eſt)Helluatio. ET Γαστριμαργέω,ῶ, Helluor, Immenſæ gulæ indulgeo,Chryſoſt. Cæterùm Euſtathio γαστρόπληξ eſt idem qui & γαστρίμαργος ſiue γάστρις: non afferenti tamen huius ſignificationis rationem.at ego crediderim hoc quoque τῷ μαίνεσθαι ſignificationem habere, vt videlicet dicatur γαστρόπληξ (ita enim collocatus eſt apud eum accentus) ea forma qua φρενοπλήξ.

C.Ἀγάστωρ,ορος,ὁ, ET Ὁμογάστωρ, ET Ὁμογάστριος, Frater qui ex eodem ventre prodiit,Vterinus.Iliad.φ,v.95, — ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Alibi autem addidit κασίγνητος,Il.ω,v.47,Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον,ἠὲ καὶ υἱόν. Ἀγάστωρ autem pro ὁμογάστωρ ſeu ὁμογάστριος ita dicitur vt ἄλοχος quaſi ὁμόλοχος, atque adeo ipſum ἀδελφός (quod itidem fratrem ſignificat)quaſi ὁμόδελφος.Heſych.ἀγάστορες interpr.ἀδελφοί,δίδυμοι. ſed malè interpungi inter hæc duo nomina exiſtimo.

C.Ἐγχειρογάστωρ, ET Χειρογάστωρ (ſicut & Γαστρόχειρ paulo ante)q.d. Maniuenter, id eſt,Cui manuum labor ventri alimentum ſuppeditat, Qui manuum labore viuit. ἐγχειρογάστορες(inquit Heſych.) οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Eoſdem & γαστρόχειρας appellari tradit.

C.Ἐριγάστωρ,Ingentem habens ventrem.nam ἐρι epitatica eſt particula. Exponitur vno verbo Ventroſus, Ventrioſus.

C.Μεσογάστωρ,Medio ventre incinctus,Heſych. ET Ζωνογάστωρ apud eundem,quo illud μεσογάστωρ exponit, ab aliis tamen ſecus expoſitum eſſe tradens.

C.Πλατυγάστωρ, ET Πλατυγάστης,Qui eſt lato ventre. Varro,Fur,qui vocatur ab aliis fucus, ater eſt,lato ventre. Pro quibus Ariſtot. ὁ δὲ φὼρ καλούμενος, μέλας ἐστὶ καὶ πλατυγάστωρ.

C.Προγάστωρ,Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenſo ſeſquipede extat, vt loquitur Perſ. Ventrioſus. AT Προγαστρίδιον, Ventrale,Tegumentum, ventris, affertur ex Luc.

C.Ἐπιγάστριον,ου,τὸ, (q.d.Superuentrale) Quod eſt à pectore ad pubem vſque,Cam. Vel (inquit) ἐπιγάστριον, pars ſupra vmbilicum: vt ὑπογάστριον, pars infra vmbilicū. Pollux ἐπιγάστριον circum vmbilicum nominat,impoſitum hepati & lieni: & quicquid infra vmbilicum ſit vſque ad pubē, ὑπογάστριον vocat. ἐπιγάστριον(ait Gorr.) tota ea caro quæ ab imis coſtis ad pubem vſque protenditur,quaſi ἐπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, quòd ventri incumbat.Idem ἐπιγάστριον interpr. Abdomen, addens,ex Celſo, eſſe partem humani corporis quæ à coxis & pube ſurſum verſus ad præcordia peruenit.Reprehenditque eos qui ἐπιγάστριον eſſe putarunt eam tantùm partem quæ ſupra vmbilicū eſt quæq; iecinori & lieni incumbit. AT Ὑπογάστριον(de quo & modò dictū fuit & in γαστήρ quoque,q.d.Subuentrale)Imus venter.A quibuſdam redditur Pubes.Dicitur(vt ait Pollux)Pars ea ventris quæ ab vmbilico ad piloſas vſque genitalium partes pertingit. Alio nomine ἦτρον vocari idem autor eſt. A Latinis Imus venter rectius fortaſſe dicetur quàm pubes, quo nomine peculiariter ἥβην appellant.Hæc Gorræus.

C.Ἐγγαστρίμαντις, ET Ἐγγαστρίτης vide in Ἐγγαστρίμυθος quod proximè ſequitur.

Ἐγγαστρίμυθος,ου,ὁ καὶ ἡ,q.d.Vētriloqu⁹.quæ interpr.ex Auguſtino & ex Gratiani decretis affertur. Sic autē vocatur qui vel quæ in vētre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantē. Act.Apoſt.c.16,v.16,legitur, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, id eſt, Ancillulam quandam quæ habebat ſpiritum Pythonis: vbi annotat Beza Græcos interpretes aliquoties in Biblijs pro hoc ſpiritu dixiſſe ἐγγαστρίμυθον, quòd ex obſeſſarum muliercularum ventre oracula ſolerēt edere: & Hebræos videri non prorſus diſſimili ratione אוב & אובות vocaſſe, quòd earum ventres vtris inſtar intumeſcerent. In vulg.lex. annot.ex iiſdem interpr. ἐγγαστρίμυθοι & γνῶσται pro magis & ariolis, & iis qui Pythones in ventre habebant. Sic & ἐγγαστρίμυθος γυνή. Itē μάντευσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ pro Diuina mihi in Pythone.Item ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοί, Magi & arioli. Ἐγγαστρίμαντις & ἐγγαστρίμυθος (inquit Camer.) vaticinatrix quæ πύθων poſtea dicta fuit, vt illa euocatrix animæ Samuelis. Galenus tamē in expoſ.vocab. Hippocr. vult apud eum ἐγγαστριμύθους appellari qui clauſo ore loquuntur,quòd ventre loqui videantur. At Suidas non reddens huius appellationis rationem,dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον eſſe qui & ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem (inquit) nunc quidam Pythonem vocant:Sophocles autem nominauit στερνόμαντιν: Plato philoſophus Euryclem, ab Eurycle tali vate(ſed Ἀρυκλείτην ſeu Ἀρυκλείτας pro Ἀρυκλέα reponendum apud illum arbitror.)Quibus ſubiungit locum Ariſtoph.in Veſpis, Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς,κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.vbi vide & ſchol. Fuerunt denique (vt in vulgatis lexicis habetur)qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης,id eſt vaſe quodam è quo vaticinia caperentur. ET Ἐγγαστρίτης affertur pro eodem.

C.Ἐγγαστριμάχαιραν appellauit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ Hippomedontē quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον. Camer. At Heſychius ἐγγαστριμάχαιραν exponit τὴν ἐν γαστρὶ καταπέμπουσαν.

Γάστρις,Guloſus, Lurco, Ventri deditus, Venter. (vt apud Lucillium,— viuite ventres) Vtitur Ariſtophanes Auibus. Et Γαστρίστερος compar. Poll.ex Plat.comico.

HINC Γαστρίζω,Ventrem expleo, Vētrem ſaburro.Itē, Opiparè & lautè accipio. Luc. ἐχρῆν ὦ Δρόση γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. Vnde Γαστρίζεσθαι, Ventrem ſuum ſaburrare, Helluari.Athen.4,δεῖ τὸν τρόπον εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ἐπὶ δεῖπνον,μὴ γαστρισόμενον ἄλλως ἐπὶ τὸ συμπόσιον χωρεῖν. Sic Baſil.ἀλλ' οἶσθε τὸν γαστριζόμενον καὶ καταυλούμενον καὶ ἐπὶ μαλακῆς κοίτης ῥέγκοντα, τοῦτον ἀξίως χρᾶς διαζῆν.In Hippiatria dicitur & de equis γαστρίζειν (inquit Bud.) pro Farragine diſtendere,id eſt χιάζειν. ‖Γαστρίζω, In ventrē cædo,Ariſtoph.Veſpis: & γαστρίζομαι,In vētrem cædor. Idem Ariſtoph. Equit. — ὑφ' οἵων θείων γαστρίζομαι. contra Phrynichum qui negat ab Atticis hac in ſignif.dici. ET Ὑπογαστρίζομαι,vnde ὑπεγαστρίζετο quod Poll. exponit ὑπεχορτάζετο.

Γαστρίδες, Quos infeſtant vermes dicti ἕλμινθες,Heſych.Apud Suid. autē legitur nomin.ſingul. γάστρις hac ſignificatione.

Γάστρων,ωνος,ὁ,idem quod γάστρις, Guloſus,Lurco,&c.

Γαστρώδης,εος,ὁ, Ventroſus,Ventrioſus.

Γαστρίδιον,ου,τὸ,dimin.Paruus venter.

Γάστριον,Edulii quoddam genus ex ſeſamo, Heſ.Etym.

Γαστραία dicta γογγυλὶς à Laced.teſte Heſych.id eſt Rapa.

Γαστρεῖς,Rapa,vel Crambe,Heſych.

Γάστρη, ET Γάστρα,Fundum vaſis. Euſtath.γάστρην τρίποδος apud Homerum exponit τὸν πυθμένα, alibi autem τὴν κοιλότητα. Athenæus de cratere prægrandi loquēs, pag.60,εἶχεν δὲ ἄνω ἀκρωτήρια,καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ. Dicitur & de naui γάστρα teſte Polluce, ſignificatque eius fundum,id eſt carinam. vel (vt alii vocare ex Saluſtio malunt)alueum. ‖Γαστὴρ ET Γάστριον eſſe genus vaſis quidam poſt Hermol.ſcripſerunt.

ΓΕ, Quidem,Certè,Vtique. Xenoph. Pæd.1, ἐνόμιζεν,εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν.Sæpe autem vacat,præſertim aliis vocibus adiūctum,articulo autem ὅς frequentiſſimè. Luc.De ſacr. καὶ πολύ γε,οἶμαι,σεμνότερον τοῦ γελᾶν. & paulo poſt, οἵ γε ὑπὸ ταπεινὸν &c. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui ſolo. Hom. Od.υ,— οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,pro

vel ſolo. Sic οὐδέ γε pro οὐδέ apud Xen. & πάνυ γε pro πάνυ, A item ἔγωγε pro ἐγώ. At, εἴ γε vt Lat. Si quidem.

Γέ, pro Saltem (ſicut & Lat. Certè & Quidem certè hanc ſignif. interdum accipiunt) Demoſth. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, Si non ſummam, ſaltem partem. Et γε δὴ eadē ſignific. item γέτοι, & γέ τοι που, necnon γε οὖν & γοῦν: quorū ex Demoſth. & Xen. ac Plat. exempla vide apud Budæū 904 & 905. (vbi & de γοῦν poſito pro δή.) Verùm ſciendum eſt à nonnullis alicubi reddi Tamen vbi alii vertant Saltem. vt apud Plut. Pericle, εἰ καὶ τὰ πρῶτα μετὰ παιδιᾶς γέγονεν ἀτιμίας τοσοῦτον γ' ἰσοτελείας ἔνεστιν. Idem, εἰ δὲ μηδὲν ἄλλο προσηκόντων ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί. B quod ex Eraſmi interpretatione ita redditur, Etiamſi nihil eſſet aliud, tamen vel ob idipſum cauendum eſſet ſibi, ne tantum audeant inimici. Itē γέ τοι (vel γέτοι coniunctim) pro Verò, vel Atqui, Bud. 905. At de γεμὴν vide in μήν, & de γέ δὴ in δή. Sciendum eſt autem γε ſine accentu potius ſcribi.

ΓΕΛΑ´Ω, ῶ, F. άσω, & άσομαι. Rideo. Odyſſ. σ, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Et ἡδὺ γελάσαι, Il. β. Sic Il. λ, — ὁ δ' μάλα ἡδὺ γελάσας. Huic autē τῷ ἡδὺ γελᾶν opponi puto γελᾶν χείλεσι apud eundem Il. C ο, quod eſt eorum qui Sardonium riſum imitantur. At δακρυόεν γελᾶν vide in Δακρυόεις. Dicit autem Homerus & γελᾶν ἐπί τινι cum datiuo perſonæ, vt Il. β, & Iliad. ψ, pro Ridere de aliquo, id eſt de alicuius facto vel dicto. Soph. autē in Aiace, dicit εἰς ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis, id eſt de infortuniis inimicorum. Quod alii interpret. Ridere inimicos, id eſt irridere. Apud eūdē, κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς γελᾶν vertitur Ridere ob mala [aliena,] Inſultare malis. Vtuntur autem verbo γελᾶν & proſæ ſcriptores variis modis. Xen. Pæd. 1, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. Luc. τί γελᾷς; Quid rides? Apud eundem D cum illo ἡδὺ, De hiſt. ſcribeda, μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται. Apud eundem ἐγέλασα ſine adiectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Riſum mi hi cies. vel Ridiculum eſt quod dicis: vt ἐγέλασα. ἐχεταί σὺ τηλικοῦτος ὤν; Ita Bud. Cum ἐπὶ autē iuncto datiuo interdum perſ. interdum rei: vt γελᾷ ἐπί σοι, Xē. Œcon. Sic Luc. τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. Cum dat. rei, Ariſtoph. Pluto, ἐπὶ τούτοις ἀνασκάζειν γελᾶν. Lat. E potius dicunt Rideo de hac re, quàm Rideo de te. licet dixerit Cicero, Qui riſus hominum de te erat? At Gall. *Ie me ri de cela*, & *Ie me ri de ceſtuy-la*. ‖ Γελῶ cum acc. Rideo, Irrideo. Naz. γελῶ σου καὶ τῆς συναριθμήσεως. Et paſſ. cum genit. ſed ſubaud. ἕνεκα pro Irrideri, γελασθῆναι τῆς συναριθμήσεως. ‖ Ex Eurip. affertur γελᾶν ψυχαῖς pro Arridere. Apud Ariſtoph. autē Nub. ὅστις τούτοισι γελᾷ non tam eſt Qui his arridet quàm Cui hæc arridēt. eſt enim τούτοισι γελᾷ pro His oblectatur, His gaudet. ‖ Γελᾶν de inanimatis etiam dicunt poetæ pro Splendere, F Nitere, Renidere, Floridum eſſe. Vide Heſych. & Euſt. Horatius itidem dixit domum ridere argento, ſicut & aureum lacunar renidere.

Γέλασμα, ατος, τό, Riſus. Apud Æſchylum metaphoricè in Prometheo, ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. vbi vide ſchol. Simili metaph. Plut. De primo frig. καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν. id eſt. Turn. interpr. Renident. Hanc metaph. imitatus eſt & quidam Latinus poeta.

Γελάσιμος, ου, ὁ & ἡ, Ridiculus, Riſu dignus. Luc. γελάσιμα ἦν πάντα καὶ μειρακιώδη. Phrynichus tamen in v. l. ſcribit Atticos γελοῖον non γελάσιμον dicere. G

Γελασῖνος, ου, ὁ, Riſor, & q.d. Riſitator, Qui velut quandam ridendi artem factitat. Sic autem interpretor in ea ſign. in quo de Democrito dicitur. ‖ Γελασῖνοι dicti ſunt & dentes qui in riſu nudantur, quaſi renidentes, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων, inquit Pollux. Γελασῖνοι rugæ & velut ſulculi qui à ridentibus in ore fiunt. Vnde Mart. Nec grata eſt facies cui gelaſinus abeſt.

Γελαστός, οῦ, ὁ, Idem, Riſu dignus. vt — ἔργα γελαστά, Odyſſ. θ, v. 307. CONTR. Ἀγέλαστος, Riſus minimè dignus, ſed indignatione, inquit Suidas. ‖ Actiua ſignific. H ſæpe ſumitur pro Riſus expers. vt ἀγέλαστον διαμεῖναντα & γελάσαντα apud Athen. 14 opponuntur. Sic appellati fuerunt ἀγέλαστοι, vt qui nunquam riſiſſent, Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Ariſtoxenus. Vtitur Lucilius hac voce apud Cic. De fin. 5. Et ἀγέλαστος petra cui inſedit lacrymans Ceres dum filiam quæreret. de qua lege Heſychium & Suidam, ac ſchol. Ariſtoph. HINC Ἀγελαστί, aduerb. Sine riſu, Citra riſum. Plato in Euthyd. ET Ἀγελαστία, Riſus abſtinentia. Vel, q.d. Carētia riſus. ITEM Ἀγελαστέω, Nō rideo, Riſus expers dego, Riſu abſtineo, Heracl. in Epiſt. Sciendum eſt autē Euſtath. γελαστός & ἀγέλαστος ab inuſitato themate γελάζω deducere, quæ deductio & in cæteris eiuſdem formæ deriuatis valet.

Γελαστής, οῦ, ὁ, Riſor, vel Irriſor, ὁ ἐπιγελῶν, Suidæ.

Γελαστύς, ύος, ἡ, Riſus. Callim. in fine hymni in Delum, Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν. vbi inuerſam puto particulam καί, vt ſit παίγνια καὶ γελαστὺν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι.

Γελαστικός, ή, όν, Ridendi facultate præditus. q.d. Riſibilis, actiua ſignif. Sic homo dicitur eſſe ζῶον γελαστικὸν apud Sextum phil. & Porphyrium.

¶ Γέλως, ωτος, ὁ, Riſus. (& γέλως, ω, vnde accuſ. γέλων, apud Hom. ſed & dat. γέλῳ ἔκθανον, Od. σ, Præ riſu mortui ſūt: vt hyperbole Gall. *Mourir de rire*. Alii autem volunt γέλω per apocopen eſſe à γέλωτι). Od. θ, Ἄσβεστος δ' ἄρ ὦρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Alibi autem ὦρτο γέλως (pro quo in proſa dicitur γέλως ἐγένετο) Et Od. σ, πὺ ἦγε γέλωτα, Riſum alicui mouere, Riſum præbere. Dicit & γέλωτα παρέχειν καὶ εὐφροσύνην (vnde hauſit Xen. γέλωτι εὐφραίνεσθαι.) Sophocl. autē γέλωτα ἄγειν pro Ridere. Eſt porro in ſoluta orat. vſitatiſſimum illud γέλωτα παρέχειν, pro Riſum mouere, Riſum præbere. Xen. Pæd. 8, ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν. Sic Luc. Dicitur etiam (ſed rarius) γέλωτα κινεῖν, quod ad verbum reſpondet Latino Riſum moueo. Item γέλωτα παρασκευάζω, Plat. Necnon γέλωτα ποιῶ eidē in Char. καὶ ἐποίησε γέλωτα πολύν. Xen. autem Pæd. 2, paulo aliter dixit, γέλωτα πειρᾶν ποιεῖν ἐμοῦ. Sed & cum de quo rident, ſeu quem irrident, & deriſui ac ludibrio habent, dicunt γέλωτα ποιεῖσθαι, ſed frequentius τίθεσθαι. Herodot. γέλωτά με ἔθευ. Sic γέλωτα τίθημι τὴν σωφροσύνην. Dicitur & ἐν γέλωτι τίθεσθαι, interdū verò ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Et εἰς γέλωτα τρέπω, ad verbum In riſum verto: Thucyd. lib. 6, ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. Pro eodē autem in v. l. legitur εἰς γέλωτα φέρω. Apud Xen. γέλωτα μηχανᾶσθαι Pæd. 2, eſt arte aliqua riſum elicere. q.d. Riſum moliri. At κατέχειν γέλωτα Xen. quod eſt ad verbū Riſum continere. Ariſtoph. autem γέλωτα ἀποσοβῆσαι pro Riſum compeſcere, dixit: ad verbum Riſum abigere. γέλωτα καταντλῆσαί τινος vide in Καταντλέω. Demoſthenes autem minus vſitata loquendi formula dixit Philipp. 4, ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι: vt ſi Gallicè dicamus, *C'eſt pour rire* (vel, *C'eſt une moquerie*) *comme nous manions les affaires*. ‖ Γέλως Σαρδόνιος, Riſus Sardonius, vide apud Eraſ. in Prouerb. At γέλως πλατὺς Syneſio eſt Riſus effuſus. ‖ Γέλως transfertur etiam ad maris ſerenitatem: de qua metaphora lege Euſtathium.

C. Γελωτοποιός, οῦ, ὁ, (q.d. Riſus artifex.) Qui riſum ciet, Qui facit aut dicit quibus riſum eliciat. vt Philippus γελωτοποιὸς in Sympoſ. X. & apud Athen. γελωτοποιὸς Μανδρογένης, qui à Bud. exponitur Scurra. Idem γελωτοποιὸς reddit Feſtiuū acroama, ex Cic. ET Γελωτοποιέω, Riſum cieo, ſeu excito, Dictis aut factis riſum capto. Vtitur Xen. ibidem. Et Plato De rep. 10, ὃ γὰρ τῷ λόγῳ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίεις. Bud. Γελωτοποιεῖν interpr. etiā Agere Scurram, vel Scurriliter agere. quam ſignif. habere puto in hoc Plut. loco in Pol. præceptis, vbi de iocis loquitur, μάλιστα γὰρ ἐνδυμεῖ τὰ διὰ τὰς ἀμείψεις καὶ ἀπαντήσεις. τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Et Γελωτοποιΐα, Artificium excitandi riſus, apud eundē Xen. in Symp.

C. Πρηΰγελως, ωτος, ὁ, Placidum ridens, Placido vultu ridēs.

C. Φιλόγελως, ωτος, ὁ, Zephyri epith. etiā in Epigr. Riſus amans, Qui lubenter ridet. Ariſtot. Rhet. 1, ἐναντίον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι.

¶ Γελοῖος, ου, ὁ, Ridiculus, Riſu dignus. Athen. 6, ὑμῖν (φησὶ) πιστεύω ὅτι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν. Plat. Sympoſ. καὶ ἢ ἔφη αὐτῷ γελοῖον παθεῖν. Et vt Lat. additur interdum Dictu cum

Ridiculum, quum dicimus Ridiculum dictu: ſic & εἰπεῖν cum γελοιότερον addidit Plato in Apol. Dicitur autẽ γελοῖος & de perſona: eſtque γελοῖος (id eſt ridiculus) qui aliquid riſu dignum facit aut dicit. ‖ Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra, Iocoſa. vnde & γελοῖα opponuntur σπουδαίοις, vt apud Xen. Pæd. 2. Sic Iſocr. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. ‖ Interdum & γελοῖον ſubſtantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plut. in Polit. præc. & alibi. Quinetiam τὸ γελοῖον dicitur aliquando iocus, ita γελοῖος Qui eſt iocoſus, Facetus. Dion. Long. ἔνθα μάλιστα γελοῖος εἶναι βιάζεται, καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται. Suid. tamẽ γέλοιος pro paroxytonè vult ſcribi pro γελωτοποιός. ‖ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum riſum aptum eſt: atque ita videtur & Homerus ſuo γελοίιον vſus eſſe Il. β, Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Bud. apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου interpr. Riſus excitandi gratia. Sic & in vulg. lex. πρὸς τὸ γελοιότερον redditur Ad riſum magis concitandum. ET Γελοίως, Ridiculè, Luc. ITEM comp. Σπουδογέλοιος q. d. Cuius ſtudium eſt ridiculum. ex Strab. ET Φιλογέλοιος, Qui iocos & facetias amat, Quilibenter iocis vtitur. Ariſtot. Rhet. 2.

Γέλοιος proparox. vide in proximè præced. Γελοῖος: ET Γελοίιος, ibidem.

Γελοιάζω, Ridicula ſeu iocoſa dico, Iocor. Pl. Apophth. Lac. συνηγόρου δέ τινος γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξῃ ἔφη ὦ ξένε συνεχῶς γελοιάζων, ὅπως μὴ γέλοιος γένῃ, ὥσπερ καὶ οἱ συνεχῶς παλαίοντες, παλαισταί; VNDE Γελοιασμός, Iocatio, apud eundem Plut. ET Γελοιαστής, Iocator. Item, Facetus. Baſil. Ἀστεῖοι καὶ γελοιασταὶ ἄνθρωποι. Greg. αὐτὴ γελοιαστοῦ σκώπτης, αὐτὴ καλλωπιστοῦ δαίμων. Vide & Athen. p. 83. ET Φιλογελοιαστής apud Poll. Qui iocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur. Vel, Qui iocationem amat, Qui lubenter iocatur.

¶ Γελῶος, pro ſcurra in v. l. affertur ex Epigr. ſed cum ω non habente ι ſubſcriptum, ex Gazæ ſententia.

C. ἈΝ Ἀγγελάω, ῶ, Rideo, in v. l. Videtur tamen ἀνὰ intendẽdi vim habere.

C. ΔΙΑ γελάω, ῶ, Derideo, Irrideo, cum accuſ. Lucian. Et διαγελώμενος, Qui deridetur. ‖ Διαγελᾶν metaph. de ſerenitate & tranquillitate. Plut. in Cæſ. 232, ὥσπερ θαλάττης τὰ διαγελῶντα, καὶ τῆς ἐν τῷ ἱλαρῷ κεκρυμμένην ἀγριότητα τοῖς ἤθεσι καταμαθὼν Κικέρων, &c. Theophr. De hiſt. pl. 8, p. 94, διαγελῶσης δὲ τῆς ὥρας, itidem ad tranquillitatem referẽs: i. Vere iã adulto & tẽpore miteſcente. inquit Bud. Idẽ De c. pl. lib. 2, διαγελῶσαι ἡμέραι dixit. Idem alibi, διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος. vbi Gaza, Cælo iam indulgente. Vide & in Γέλασμα.

C. ἘΓγελάω, ῶ, Irrideo, Illudo. cum dat. ἐγγελᾶν τινι, Illudere alicui. Eurip. Medea, ἵν' οὐ μὴ ἐγγελᾶς. SED Ἐπεγγελᾶν vſitatius & ſignificantius eſt pro Illudo, Inſulto. Soph. Aiace, Φιλοῦσι πάντες κειμένῳ ᾽πεγγελᾶν. Sic Plut. ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Itẽ cum præpoſ. κατὰ habẽte ſuum genit. apud eundem Soph. ibidem.

C. ἘΚγελάω, Riſum effundo ſeu emitto, In riſum erumpo. Heſiod. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Et Odyſſ. σ, de Antinoo, Ἡδὺ ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρσι.

ἘΠΙγελάω, ῶ, Arrideo. Xen. Apol. Socr. τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. ‖ Itẽ pro Illudo, Inſulto. vt apud Luc. De Vulcano qui Martẽ & Venerem in adulterio deprehenderat, ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐρῶσι. Apud eundem ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον.

‖ At ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα apud Ariſtot. Problem. redditur ex Gazæ interpr. Fluctus ſuperfringitur.

C. ΚΑΤ Αγγελάω, ῶ, Irrideo, Derideo cum genit. vi præpoſ. κατά. Xen. τῶν τοιούτων ἔοικε καταγελᾶν. Herodot. tamen cum datiuo. Et Καταγελῶμαι, Irrideor, Ridiculus ſum. Plato in Dial. περὶ ὁσίου, Ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα. Idem De rep. lib. 1, καταγελώμενοι μῦθοι, Ridiculæ fabulæ. ET Κατάγελως, Irriſio, Deriſio. Xẽ. Et Ariſtoph. 137. ὥστε κατάγελων πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις πρόσχες ἔχειν. Syneſ. οὐκ οὖν ἐπὶ καταγέλωτι εἰπεῖν Nõ animo irridendi.

C. ΠΡΟΣγελάω, ῶ, Arrideo. cum accuſ. vi præpoſ. Euripid. Medea, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, Arridens imagini in ſpeculo.

A ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, Serenitas, Tranquillitas. Odyſſ. ε, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et Od. κ, — λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη. Et κύματος γαλήνη, Plutarch. Γαλήνην Euſtath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς, Od. η, — οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Cæterùm nõ probo illius deriuationem à γάλα: malóque à γελάω, vt dicatur γαλήνη quaſi γελαλήνη. Sic Ouid. riſum vultui ſereno tribuit, — ridet vultu fortuna ſereno. Sciendum eſt autem γαλήνην metaphoricè etiam dici de ſerenitate vultus & hilaritate: quo vtitur modo Plut. ‖ Γαλήνη, Plumbago. Vide Heſych.

B Γαλήνιος, Serenus, Tranquillus. vt γαλήνιον πέλαγος apud Luc. vbi tamen veretur Bud. ne legendum ſit γαληνιῶν. ‖ Γαλήνιος, metaph. Eccl. hiſt. l. 2, γαληνίῳ βλέμματι, vultu ſereno. ET Γαληνιαῖος itidem Serenus. Bud.

Γαληνιάω, ῶ, Serenus ſum, Tranquillus ſum. vt θάλασσα γαληνιῶσα in qua eſt γαλήνη. Gregor. metaph. γαληνιῶντι νόῳ.

Γαληνίζω, (q. d. Sereneſco) Serenus fio, Tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν. ET Διαγαληνίζω actiuè, &

C metaph. ſignif. Sereno, Tranquillo. Ariſtoph. τὰ δ' ἀγαθὰ ὡς εὖ δόντα διεγαλήνισεν.

Γαληναία poet. pro γαλήνη, vt σεληναία pro σελήνη, Euſt.

Γαληνός, οῦ, ὁ, idem quod γαλήνιος, (& frequentius) Serenus, Tranquillus. Luc. γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. Et metaphor. Plato Axiocho, γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος. Sic Plut. εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μεταλθών .i. Ad hilariorem vitam tranſiens, vt Bud. interpr. HINC Γαληνότης, Serenitas, ex Luc. ET Γαληνόω, ῶ, Sereno, Trãquillo. Plut. in Cæſ. καὶ γαληνώσαις τὸ πρεσβύτερον ῥεῦμα.

D Γαληνής item pro γαληνός, ea forma qua σαφηνής, Budæus citat ex Ariſt. (incertum autem an ex Ariſtoph. an ex Ariſtotele.)

Γαλερός idem quod γαληνός, Etymol. Heſychio, item Euſtath. ex Pauſaniæ lexico. ET Γαληρωπός, Etym. Serenum & hilarem vultum habens. ITEM Γαληρός in ſignif. τοῦ γαλερός: Heſych.

ΓΕΊΝΩ,

Gigno, Procreo. Sed quum hoc γείνω inuſitatũ ſit, ab eius media voce Γείνομαι deductum ἐγείνατο in frequenti vſu eſt, idque apud vtroſque ſcriptores. nec tantùm de viro dicitur, ſed & de muliere: vnde ſunt qui & Pario interpretentur. E
Exempla ex multis pauca ſunt hæc. Il. ε, Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Odyſſ. ο, Γείνατο δ' Ἀντιφάτης. De matre autem dictum, vt Il. ε, Ἐκ γὰρ ἐμοῦ γένος ἐστὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Iliad. α, — κακὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, (vbi abundat μήτηρ) Heſiodus, — Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Xenophon autem de vtroque parente ſimul dixit in Apologia Socratis, οὓς σὺ πιστεύεις σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Alibi autem, nimirum in Apomnem. τὰς γειναμένας appellauit matres, ſcribens, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. At verò in γείνεσθαι & γεινόμενος (quæ ſignificant Gigni, Naſci, & Qui F
gignitur, Qui naſcitur.) ſolis poetis vſitata eſſe arbitror, Od. θ, — τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελον. Il. υ, — ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Heſiod. Γεινόμεθ' οὔτε φρένας ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα. Idem, Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι. ſed hic γεινόμενοι pro γινόμενοι, id eſt Nati, vt illic γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα accipi aiunt.

G Γέγαα, Natus ſum: interdum & ſimpliciter pro Sũ. vnde γεγαώς particip. vtraque ſolis poetis in vſu. Apoll. Argon. 2, κασίγνητοι γεγάασι. Od. δ, — νέον γεγαὸτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et in infin. Dorico γεγάμεν. ITEM Ἐκγέγαα, vnde ἐκγεγάτην apud Apoll. & ἐκγεγαώς. Apoll. 2, — μακάρων σχεδὸν ἐκγεγαῶτας. Et Heſiod. Διὸς ἐκγεγαυῖα, pro γεγαυῖα ἐκ Διός. ſic & in cæteris exemplis. Variè autem hoc γέγαα formarunt grammatici. Aliqui enim ita: γείνω, γενῶ, præter. γέγακα, medium autem γέγονα: deinde per ſyncopen & pleonaſmum literæ α, γέγαα. Alii ſic: γείνω, γενῶ, γέγακα & per ſyncopen γέγαα. Sunt & qui altius repetentes huius γέγαα originem, volunt à γῶ H
prorſus inuſitato (ex quo eſſe aiunt ipſum γείνω) fieri γέγηκα, vnde fit γέγαα Ionicè, eodem modo quo βέβαα à βέβηκα.

¶ Γίγνομαι, & Γίνομαι, (ſed eſſe γίγνομαι rationi magis conſentaneum, Heraclides apud Euſtath. docet, ſcribens, vt

ex μένω fit μέμνω per duplicationem, deinde μίμνω ſecũ dum Iones, per metatheſin vocalis ε in ι: ſic ex γένω eſſe γίγνω, ex quo fieri γίγω, vnde γίγνομαι) Fut. γενήσομαι, Præt. γεγένημαι. Aor. 1, ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ὦ- μαι, quod inuſitatum eſt. Aor. 2 medius, ἐγενόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam a γείνω. Significat autem Naſcor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, & alia quæ ordine perſequar. A

Γίγνομαι, Naſcor, Orior. (cui ſignif. primum do locũ ob Γείνομαι præcedens, quod hanc eandem habet) Od. ξ, οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί. Et θ. — ἐπεὶ τὰ πρῶτα γένηται. Heſiod. Erg. — ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι. Hac quoque in ſign. proſa aor. 2 medium & præt. medium frequentius quàm alia tempora vſurpat. Iſocr. ad Phil. μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας. Plato Epiſt. 9, ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, pro quibus Cicero dixit, Non nobis ſolùm nati ſumus. Apud eundem idem Cic. γίγνεσθαι vertit nõ ſolùm Naſci, ſed etiam Oriri, Gigni: vt videbis in meo Ciceroniano lex. Plut. Conſol. ad Apoll. ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; alioqui τῷ γίγνεσθαι opponitur potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato in Timæo, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, id eſt (Cic. interprete) Quod gignitur & interit. Ariſtot. Ethic. 2, καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται. Plato etiam cõpoſito vſus eſt: in Epitaph. γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων. id eſt (Cic. interpr.) Et naſcentibus & cadentibus cum reliquis commodis, tum maximè liberis. γίγνεσθαι τυράννου πατρὸς, Natum eſſe tyranno patre in v. l. Sæpe & cum annorum numero, vt γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, Xen. Natus annos viginti. Iſocr. γεγονὼς μὲν ἔτη τρία ἀποδέοντα τῶν ἑκατόν. Apud eundem cum genit. (ſi mendo caret locus) in Panath. ἤρξάμην γὰρ οὐχ ἁρμόττειν οὔτε τοῖς ἔτεσι τοῖς ἐνενήκοντα καὶ τέσσαρσιν ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονώς. Et cum numero ordinatiuo, γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, Naz. Sæpe verò & cum aduerb. vt γίγνεσθαι καλῶς, pro Honeſto loco naſci, vel Claris parentibus naſci, ſeu Claros natales habere. Demoſth. Epitaphio, ἐπειδὴ δὲ γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς &c. Sic γεγονέναι βέλτιον ἄλλων Iſocrati, pro Nobiliori genere natum eſſe quàm cæteri. Iungitur autem aduerbio & in alia ſignif. vt paulo pòſt docebo. B C D E

Γίνομαι, Sum, Fio. vnde γέγονα, Fui, vel Factus ſum. Ariſtoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; Itáne factus es diues? Sæpe autem pro Sum. In ſequent. autem exemplis pro loco reddi vel hac vel illa voce poteſt. Dem. Olynth. 1, ὅτι δ' ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξειν ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι. Idem in fine Ol. 1, ἵνα φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται. Thucyd. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. (Ex eodem, γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, pro Intereſſe) Xen. initio Pæd. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγενήθη, periphraſticè pro ἐνενοήσαμεν. Obſeruanda eſt autem & conſtructio. vt ἐπὶ τρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστὴν γενέσθαι, Plut. Publ. Idem in Numa, ἐκεῖνό μέν τι τῷ Νομᾷ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει τὸ ξένῳ μεταπέμπτῳ γενέσθαι. Interdum verò & cũ præpoſ. vt ex Dem. οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, Qui ſunt in imperio. Ex eodem, οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγενημένοι. Ex eodem, γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. γενόμενοι ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς γνώμαις, Thucyd. γίνου μεθ' ἡμῶν, Demoſth. γίνομαί σοι δι' ἔχθρας, Ariſtoph. Sum tibi inimicus. Cum eadem præpoſ. ἐγεγόνει τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, Plutar. in Fabio. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι, (quod exponitur etiam verbo motus, In ſpem adduci) Apud Æſchinem autem in Cteſ. γίνεσθαι τὴν διάνοιαν ἐν τῷ θεάτρῳ. Sciendũ eſt autem pro loco variè verti hoc verbum, habita ratione præpoſitionis cui adiungitur, vt apud Theophr. De cauſ. pl. 3, γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ignis igni adiicitur. Et γίνεσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ, Ad Rom. 7, quidam interpr. Iugi alii viro. At γίνεσθαι ἀπό τινος (vt infrà dicetur) Ab aliquo diſiungi. γίνεσθαι ἐν ἑτέροις, Thucyd. Aliis inniti, In aliis ſpem collocare. Et γενόμενος cum ἐν interdum vertitur Conſtitutus. Sed & ſine præpoſ. aliã atque aliam interpret. admittit, pro loco, vt γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomen vrbi inditum eſt, vel datum eſt. Xenoph. F G H

Pæd. 7, πιστὰ δ' ἠξίου γενέσθαι, fidem ſibi dari. Frequenter autem redditur γίνεσθαι & verbo Accidere, ſeu euenire, aut Contingere, aliiſque huiuſmodi. vt τί γέγονε; Quid accidit? Xen. Hell. 5, πρὶν τὰ νῦν πεπραγμένα γενέσθαι. Apud Iſocr. nouè (mihi quidem certè) cum ὥστε ſicut Latinè Accidit vt, vel Contigit vt, in Archidamo, εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, τί θαυμαστὸν, &c. Cum infinit. apud eundem, γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν. Ariſtot. autem De mundo, πρὸς ἀγαθὸν γίνεσθαι, Commodè cedere, Feliciter euenire. Redditur & aliis verbis: vt ἐγένετο φόβος, Obortus eſt timor. γενομένης φήμης, Quum ortus eſſet rumor. Vel Quum rumor increbruiſſet.

Γίνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, Verſor in hac re, Incũbo in hãc rem, Occupatus ſum hac in re. Demoſth. γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν. Plut. Artox. σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, & γενομένη περὶ τὴν παιδιάν. Ex Iſocr. γενόμενοι ἐν ποιήσει, In poeſi verſati. Hermog. γίνομαι ἐν τούτοις. Iſocr. γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν. Plat. γίνεσθαι περὶ παιδείαν. Affertur autem & cum ἐπὶ ex Demoſth. γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασι. Contrariam autem ſignif. habet cum præpoſ. ἀπὸ, vt γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, Plut. in Themiſt. Quũ in illis negotiis occupatus eſſe deſiiſſet. Idẽ De aud. ὅταν γενόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. At cum genit. perſonæ, ἀπό τινος γενόμενος, Ab aliquo diſiunctus.

Γίνομαι ſæpe & verbis motum ſignif. redditur, Venio, Peruenio, Accedo, &c. vt Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γυνδῃ ποταμῷ, Vbi venit vel peruenit. Idem, ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ (Sic autem & Gallicè dicitur, *Quand il fut là*, pro *Quand il fut uenu là*.) Thucyd. ἐγένοντο πρὸς τῷ ἰσθμῷ. Luc. γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ. Idem in Cauc. ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Cebes Theb. πρὸς ἑαυτὸν γίνεσθαι, pro παραγίνεσθαι. Iohan. euang. cap. 6, v. 21, καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον, Peruenit ad regionem. Redditur autem & aliis verbis in aliis loquendi gen. vt γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, Plut. Fabio, Veniunt in poteſtatem, vel Rediguntur in pot. Sic Chryſoſt. ἀπείχετο πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο, Plut. in Rom. γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός σε, In crimen adducti. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, pro In ſpem adducor. Ex Thucyd. γίγνεται ὠφέλεια, Mittitur ſubſidium. Redditur γίνομαι verbo motus & in hoc loquendi genere, γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, videlicet Ad ſe reuerſus. Sed & Homerus verbo γίνομαι motus ſignif. dedit: vt Il. λ, v. 383, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σχεδὸν ἦσαν ἰδὲ προδὸν ἔγεντο. id eſt, προσῆλθον, inquit Euſtath. Et Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. De quo in προγίνομαι.

Γίνομαι cum aduerb. vt γίνεταί σοι καλῶς, Bene tecum agitur: contrà, γίνεταί σοι κακῶς, Dem. Malè tecum agitur. Et pro his quæ apud Cicer. dicit Timotheus Platonem alloquens, Veſtræ quidem cœnæ nõ ſolùm in præſentia, ſed etiam poſtero die iucundæ, legitur apud Athen. ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. apud Plut. autem, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται.

Τί γέγονεν ſequente ὅτι mira quadam phraſi dicitur. Ioh. 14, v. 22, Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; pro Quid eſt cur, vel Quid cauſæ eſt cur &c. Sic autem Lat. Quid factum eſt quod, dixerunt Petronius Arbiter, & Martialis.

Γίνεσθαι cum genit. perſonæ Seruum eſſe exponitur à Bud. in hoc Demoſth. loco, ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ.

Τὰ γιγνόμενα, Quæ proueniũt, Prouentus, Fructus. Thuc. τῶν γινομένων εἴκοσι πρασσόμενοι. Plut. Solone, ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες. Interdũ dicitur τὸ γιγνόμενον cum ἐκ, vt τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου.

Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, & τὸ γιγνόμενον τίμημα, item οἱ γιγνόμενοι τόκοι, Legitimæ vſuræ & ciuiles: denique γιγνόμενον pro πρέπον & ἁρμόζον (vnde & οὐ γιγνόμεναι ἐλπίδες pro abſurdis expectationibus) vide apud Bud. pag. 54 & 203. Et γιγνομένη τιμή, p. 137.

C. Ἀειγενής, έος, ὁ & ἡ, Qui ſemper fuit & erit, Sempiternus. Plato Sympoſ. ὅτι ἀειγενές ἐστι καὶ ἀθάνατον.

C. Ἁλιγενής, έος, ὁ & ἡ, E mari ortus. Vide in Ἅλς.

C. Ἀρτιγενής, έος, ὁ & ἡ, Recens genitus, Modò ortus. idem quod ἀρτιγένητος & ἀρτίγονος. A

C. Αὐθιγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena. αὐτόχθων, Heſych. vt apud Luc. in Hermot. ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. Plut. De prud. anim. ἴδιος ἐστι καὶ αὐθιγενής. ‖ Item, Perennis, vt αὐθιγενὴς ποταμός, Perennis fluuius: quòd perennes fluuii eo ipſo in loco nati ſint vbi conſpiciuntur, non autem torrentium more ſint aduentitii. Philo E vita Moſis libro primo, καὶ προσέτι ποταμὸς οὐδεὶς, οὐχ αὐθιγενής. Eodem libro ἡνίκα τοὺς ἄλλους φασὶ μειοῦσθαι, χειμάρρους τε καὶ αὐθιγενεῖς, ἐπιβαίνων τε καὶ ἀναχεόμενος, πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει ταῖς ἀρούραις. Vbi Turn. Quo tempore fluuios alios aiunt decreſcere, torrentes & perennes, auctis aquis exundans ſuperfunditur aruis ſtagnanti gurgite. Idem De mundo, αὐθιγενῶν ποταμῶν καὶ χειμάρρων, οὐ πλημμυρούντων μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ καθ' αὑτοὺς προσυπερβαλλόντων τῆς ἐπιβάσεως. Vbi Bud. Quum interim amnes atque torrentes expatientur. Heſychio eſt etiã ἐθγενής, γνήσιος. B

C. Αὐτογενής, έος, ὁ & ἡ, Sponte ſua natus, αὐτοφυέθλος, Qui ipſe ex ſe eſt, non ex alio. οὐκ ἔκ τινος γεννώμενος, Heſych. Epitheton hoc Deo ab Orpheo tribuitur. C

C. Ἀφρογενής, έος, ὁ & ἡ, E ſpuma ortus. Vide in Ἀφρός.

C. Βουγενής, έος, ὁ & ἡ, E boue ortus ſeu genitus. vide in Βοῦς.

C. Γηγενής, έος, ὁ & ἡ, E terra ortus. γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, vt Actius interpret. apud Sophocl.

C. Διογενής, έος, ὁ & ἡ, E Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὲς τέκνον apud Soph. de Pall. διογενὲς φῶς, apud Eurip. Et διογενὲς Πατρόκλεις. Il. α.

C. Ἠεριγενής, έος, ὁ & ἡ, Manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος. Vel, Aere genitus, Aere natus. Sunt qui exponant etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, actiuam ei ſignificationẽ tribuẽtes, à quibus meritò Euſt. diſſentit. Apoll. Arg. 1 de aurora, ἐφάανθη ἠεριγενής. ET Ἠεριγένεια, ας, ἡ, pro eodem, Il. α, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. D

C. Θεογενής, έος, ὁ & ἡ, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

C. Θηλυγενής, έος, ὁ & ἡ, E fœmina ortus. Muliebris. Plato De leg. contrarium τῷ ἀρρενωπῷ.

C. Ἰθαγενής, έος, ὁ & ἡ, Rectè id eſt legitimè natus. Γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ τουτέστι κατ' εὐθύτητα νόμου γεννήσεως, καὶ μὴ παραλόγως πως τῷ γένει ἐπισυναγόμενος, vt Euſt. exponit Od. ξ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἷες ἐνὶ μεγάροισιν μὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Γνήσιοι ἐξ ἀλόχων, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς· ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. Et ἰθαγενὴς πολίτης, Indigena ciuis, αὐτόχθων, vt idem Euſt. tradit. Ἰθαιγενής verò etiam ſcribi, annotat idem Euſt. E

C. Κυπρογενής, έος, ὁ & ἡ, In Cypro natus. ET Κυπρογένεια, ας, ἡ, fœmin. generis pro eodem. Epitheta ſunt Veneris, quòd ibidem & nata eſſe credatur, & religioſè colatur. Heſiod. Theogonia, Κυπρογενέα δ' [τὴν Ἀφροδίτην κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες] ὅτι γένοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. F

C. Μεσογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui mediæ eſt ætatis. ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Heſych.

C. Μονογενής, έος, ὁ & ἡ, Vnigena. pro quo vulgò Vnigenitus. Plato Timæo, ἵνα οὖν τόδε κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ' εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς ἔστι τε καὶ ἔσται. Quæ Cicero interpr. Vt hic mundus eſſet animanti abſoluto ſimillimus, hoc ipſo quòd ſolus atque vnus eſſet, idcirco ſingularem Deus hunc mundum atque vnigenã procreauit. ET Μουνογενής poeticè ν metri cauſa inſerto, pro eodẽ, Μουνογενὴς δὲ παῖς, apud Heſiodum. G

C. Νεογενής, έος, ὁ & ἡ, Nuper natus, Recens natus. Plato Theæt. νεογενοῦς παιδίου. Idem quod Ἀρτιγενής, ἀρτίγονος, νεογιλής, νεογνός. ET Νεηγενής, έος, ὁ & ἡ, pro eodem apud poetas.

C. Ὀφιογενής, έος, ὁ & ἡ, Serpentigena. Ὀφιογενεῖς Straboni gens Propontidis, quæ familiaritate quadam cum ſerpentibus, mortiferis eorum ictibus præſentem opẽ ferrebat. v. l. H

C. Παλιγγενής, έος, ὁ & ἡ, Renatus. Nonn.

C. Πληθογενεῖς, ῶν, οἱ, E diuerſis [parentibus] nati. οἱ μὴ ἐκ τῶν αὐτῶν ὄντες πατέρων ἢ ἀδελφοί.

C. Πρεσβυγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Priſcus. (q. d. Antiquus natu) ET Πρεσβυγένεια, Antiquitas, Plut. Sympoſ. 2.

C. Πυλογενής, έος, ὁ & ἡ, In Pylo natus, Cui è Pylo genus eſt. Il. β, Πυλοιγενέος βασιλῆος. Il. ψ, Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. nam ſic etiam ſcribi teſtatur Euſt.

C. Πρωτογενής, έος, ὁ & ἡ, Primigenius, Primigenus, Primitiuus: vt Cic. Lucret. & Columella loquuntur. idẽ quod πρωτόγονος. Cuius comp. eſt πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contr. ὑστερογενής.

C. Πυριγενής, έος, ὁ & ἡ, Ex igne genitus. Item, Ex frumento ortus. vtrunque enim reperitur. prius ex Auſonio de Baccho citatur: alterum ex Epigr.

C. Συριηγενής, έος, ὁ & ἡ, Syrus origine ſeu genere, In Syria natus, Syr⁹. Συριηγενὲς ἅρμα, in quodã carm. apud Herod.

C. Τριτογενής, έος, ET Τριτογένεια, ας, ἡ, Mineruæ epithetõ, ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium ſeu paludem nata ſit (cuius accolas ei ſacrificare tradit Herodotus.) Vel quòd è Tritone id eſt Neptuno orta ſit, vt Libyæ incolæ opinantur. Vel quòd è capite videlicet Iouis progn ata exiſtimetur. τριτὼ enim caput eſt, Cretenſium lingua. Vel quòd tertia menſis die, id eſt τῇ τρίτῃ, nata eſſe credatur. Vel (actiuè hoc vocabulum accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, γνώμην: ſeu (vt Empedocles vult) τὸ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, ὀρθῶς πράττειν αὐτό. vel quòd τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς. quas etymologias affert Euſt. Heſiod. Theog. Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν. Tritoniã Virg. appellat. ‖ Τριτογένεια apud Ariſtoph. Neb. (vt ſchol. tradit) eſt etiam ἐνόπλιος ὄρχησις. i. genus ſaltationis in armis, in Mineruæ honorem inſtitutum.

C. Ὑστερογενής, έος, ὁ & ἡ, Poſterior natu ſeu ortu. Syneſ. ep. 105, ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore poſteriorem eſſe ortu. Contrarium eſt τῷ πρωτογενής, & ſimile τῷ μεταγενής.

¶ Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. ξ, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Plato Timæo, ταύτην δὲ γενέσεως κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Pro quo Cicero De vniuerſ. Hæc nimirum gignendi mundi cauſa iuſtiſſima. Plato ibidem, γένεσιν ἔχων ἀρχὴν οὐδεμίαν. pro quo itidem Cic. Nullo generatus ortu. Plato ibidem, τί τὸ ὂν μὲν ἀεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; Pro quo itidem Cicero, Quid eſt quod ſemper ſit neque vllum habet ortum? Ibidem, περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr. De deorum natura ortúque mundi. Metaphoricè etiam de inanimatis rebus dicitur in eadem ſignif. vt apud Plat. 2 De rep. καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc eſſe originem iuſtitiæ. Philo De mundo, ἔσται ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμων, & πολιτειῶν γένεσις apud eundem Platonem in libris De rep. ‖ Γένεσις eſt etiã idipſum quod ortum eſt. ſic enim apud Plat. Tim. ὅ, τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cicero reddidit, Quantum. n. ad id quod ortum eſt, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. ‖ Item, Genitura, Natiuitas. Epigr. lib. 2, Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ Τὴν γένεσιν διαθεὶς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος, Quum ordinaſſet & digeſſiſſet genituram ſeu ortum ſuũ. Geniturã enim eo ſenſu Suetonius dixit, Gell. & Iul. Firm.

C. Γενεσιάρχης, ου, ὁ, Ortus ſeu originis autor ac princeps. Sapient. 13, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτά. i. Deus. Areth. ὁ πάντων γενεσιάρχης θεός.

C. Γενεσιουργός, οῦ, ὁ, Ortus ſeu originis autor ac cauſa. Areopag.

C. Θεογενεσία, ας, ἡ, Vocabulum theologicum, idem ſignificans quod Regeneratio, Baptiſmus, apud Dionyſ. Areop. (τελεσθεὶς τὴν ἱερωτάτην θεογενεσίας τελετήν.) quaſi diuinæ & priſtinæ originis noſtræ inſtauratio. Et θεογένητος pro baptiſato apud eundem. B.

C. Παλιγγενεσία, ας, ἡ, q. d. Renaſcentia, Secundus ortus, Inſtauratio. Philo De mundo, μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν ἀναιρεῖν, ſed etiam natalem eius inſtaurationem tollere. Ibidem, ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuò mundus naſci non poteſt. Idem De vita Moſ. lib. 2, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἐγένοντο ἡγεμόνες καὶ δευτέρας ἀρχηγέται περιόδου, Sed & reficiendi recreandique generis duces & principes extitere. Plut. περὶ σαρκοφ. ὅτι χρῶνται κοινοῖς αἱ ψυχαὶ σώμασιν ἐν ταῖς παλιγ-

γενέσιας. Sic etiam (vt Bud. annotat) Cic. ad Attic. appel lat fortunæ ſuæ inſtaurationem poſt exilium. ¶ Eſt quoq; (eodem B. teſte) apud Dionyſ. Areop. παλιγγενεσία, id eſt Baptiſmus: & interdum ἀνάστασις τῶν ἁπάντων, Vniuerſalis reſurrectio. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Gregorium Naz. Lauacrum quo antiqua noſtra origo inſtauratur. A

Γενέσια, τά, γενέθλια, Dies feſt' natalit', vt B. interp. Matth. 14. γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρώδου. Item apud Herodot. VNDE Γενεσιακός, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός. vt γενεθλιακὸς λόγος. Bud.

¶ Γενετήρ, ῆρος, ὁ, Genitor. Ariſtot. τοῦ πάντων γενετῆρος κόσμου. Opp. De ven. l. 3, —ὁμοῦ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμορυγμένον αἶθος, Μητέρα μὲν ῥίνοισι, προσώποις δ᾽ αὖ γενετῆρα. ET FOEM. Γενέτειρα, ας, ἡ, Genitrix. B

Γενέτης, ου, ὁ, Genitor, πατήρ, Heſych. vt apud Plut. De Socr. dæm. τῶν γενετάων. niſi eo in loco ad verſum explendū melius legatur αἰειγενετάων, quod aliud ſignificat. VNDE Παγγενέτης, ου, ὁ, Omniū genitor, Omnium pater. Nonn. ¶ Γενέτης eſt item ἔκγονος, vt Heſych. exponit: vnde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτας. C

C. Ἀειγενέτης, ου, ὁ, Qui ſemper extitit vel eſt, Sempiternus. ET Αἰειγενέτης, ου, ὁ, pro eodem, verſus gratia ι inſerto. Il. β, Ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων.

C. Ἐκγενέτης, ου, ὁ, idem quod ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex. Vt ἐκγενέται Λακεδαίμονος apud Eurip.

C. Εὐγενέτης, ου, ὁ, Præſtanti genere ortus, Generoſus. Εὐγενής. Epigr.

Γενετή, ῆς, ἡ, Ortus, Natiuitas. vnde frequens illa phraſis ἐκ γενετῆς, id eſt Ab ortu, Bud. interprete. Odyſſ. σ, Ἀρναῖος δ᾽ ὄνομ᾽ ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς. Ariſtot. Ethic. ταῦτα δ᾽ ἔχομεν ἐκ γενετῆς. i. φύσει, vt ibidem, & in Probl. idem. Luc. περὶ τὰ νήπια παντελῶς βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς. D

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ, Ortus & generationis antiſtes dea. ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος, vt apud Ariſtoph. Nub. ſchol. exponit, ſeu (vt Suidas) δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων. vel ἡ περὶ τὴν Ἄρτεμιν τῶν τοκετῶν ἔφορος. Ariſtoph. ἡδὺ τὸ μέλος ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, Genitor. Ariſtot. De mundo, σωτὴρ ὄντως ἁπάντων ἐστὶ καὶ γενέτωρ. E

Γενητός, οῦ, ὁ, Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus eſt. Plato Tim. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, αἰσθητὰ δὲ, αἰσθητὰ δόξῃ περιληπτὰ μετ᾽ αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητὰ ἐφάνη. Quod Cic. De vniuerſ. ita vertit, Omnia autem talia ſenſum mouent: ſenſus autem mouentia quæ ſunt, eadem in opinatione conſidunt, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo antè, εἰς τὸ γεγονὸς γενητοῦ παραδείγματι προσχρώμενος.

C. Ἀγένητος, ου, ὁ & ἡ, Ortum non habens, Cuius origo nulla eſt. Plato in Phæd. ἀρχὴ δὲ, ἀγένητον. Quod Cic. Tuſc. qu. lib. 1 ita interpr. Principii autem nulla eſt origo. Plato ibid. ἐπειδὴ δὲ ἀγένητόν ἐστι, καὶ ἀδιάφθορον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Cic. Quòd ſi nunquam oritur, ne occidit quidem vnquam. ¶ Ἀγένητος eſt etiam Non factus, Infectus. Plato Gorg. τὰ μὲν γὰρ ἀγένητα, πῶς ἂν εἴη δυνατὰ μαρτυρηθῆναι; Agathon, Μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται, Ἀγένητα ποιεῖν ἅσσ᾽ ἂν ᾖ πεπραγμένα. Bud. Ἀγένητος (inquit idem Bud.) differt ab ἀγέννητος apud Damaſc. 102, ἀγένητος μὲν γὰρ ὁ ἄκτιστος καὶ μὴ γενόμενος: vt Dei Filius ἀγένητος eſt, & tamen γεννηθείς. F

C. Θεογένητος, ου, καὶ ἡ, A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud Theologos & Dionyſ. Areop. eſt Baptizatus, ſicut θεογενεσία eſt Baptiſmus. G

C. Διογένητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Ioue ortum habēs, A Ioue genitus. idem quod διογενής paulo antè. Heſiod. διόγνητος Ἰόλαος. Eſt autem per ſyncopen metri gratia factum ex διογένητος.

C. Νεογιλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Recens natus, Recens ortus, νεογένητος. vt νεογιλὲς βρέφος, Infans modò natus. Citat Pollux ex Iſæo, non tamen probās, ſed ei νεόγονον, licet Ionicū, præferēs. ET Νεογιλός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, pro eodē, ὁ νεωστὶ γινόμενος. Euſtath. enim dictum vult quaſi νεογινός, vnde ν in λ mutato (vt in multis) factum ſit νεογιλός. Od. μ, de ſcylla, φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. HINC deriu. Νεογιλαῖος, ου, ὁ, pro eodem. Pollux tamē hoc νεογιλαῖος (ſicut & νεογιλής) ab Iſæo vſurpatum, reiicit. H

C. Νεογνός, οῦ, ὁ, Recens natus, Recens ortus, q. d. νεογινός: inde enim per ſyncopen factum eſſe tradit Euſtath. Plutar. Symp. ſept. ſap. τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυριζόμενον, Voce autem quemadmodum puſiones nuper geniti vagientem. Idem in Hellen. ἡ γὰρ ἑβδόμη σφαλερὰ τοῖς νεογνοῖς. Xen. Cyneg. νεογνοῖς τῶν νεβρῶν τοῦ ἦρος θήραν· ταύτην γὰρ τὴν ὥραν γίγνονται.

C. ἈΠΟγίγνομαι, Abſum, vt ἀπογενόμενος τῆς μάχης, ex Herodoto, Qui abeſt à prælio. Thuc. 1, τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, Qui à maleficiis abſuiſtis. ¶ Apud eundē ἀπογίνομαι, Decedo (qua ſignif. Terent. De ſumma nihil decedet,) cui opponitur προσγίνομαι, Accedo: lib. 2, προσγενομένω δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τῆς στρατιᾶς, εἰ μή τι νόσῳ, προσεγίγνετο δέ. Apud Ariſtot. autem Phyſiognom. 395, ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Greg. ἐπιγίνεσθαι & ἀπογίνεσθαι pro Accedere ſeu aduenire, & abſcedere. ¶ Item pro Deſum. Bud. ex Andocide p. 20. ¶ Ἀπογίνομαι, Morior, Thucyd. ſæpe. Sic lib. 2, τὰ μὲν ὅσα περιέκειντο τῶν ἀπογιγνομένων. Vide ſuprà in Γίνομαι.

C. ΔΙΑγίνομαι, Interſum, (eo ſenſu quo dicitur ſpatium aliquod temporis interfuiſſe) Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapſis. Bud. ¶ Διαγίνομαι, Duro, Permaneo, Perēno. Plat. Apol. τοιόσδε ἔτι διαγενέσθαι. Plut. Fab. ἀσφαλὴς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro Tolero vitam, apud Plut.. Et pro Euado apud Syn. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος. Vide Bud. 1055.

C. ἘΓγίγνομαι, Inſum, vel Innaſcor. Plat. De rep. 1, ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. Apud Xen. ſine ἐν, vbi ſcribit ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. Apud eundem ἐγγίγνεται pro Innaſcitur, vel Natura comparatum eſt, vt Bud. interpr. hîc, οἶδα γὰρ ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται, ὅσῳ ἂν ἐκπλέω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέρους εἶναι. At ἐγγίνεται ἔχθος redditur Excitatur odium: ſed malim Innaſcitur (vel ingeneratur) odium. Et ex Thucyd. affertur δυνάμεις μείζους ἐγγινόμεναι, vbi videtur accipi pro προσγινόμεναι. ¶ Item pro Interſum, Interiicior, de tempore dictum: vt διαγίνομαι. Thucyd. 1, χρόνου ἐγγενομένου. Idem l. 8, διατελέως ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγεγενημένων apud Demoſth. idem interpr. Elapſis interim multis annis. Sic Æſchines p. 80, de lōgo tempore. Rurſus apud Demoſth. ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πράγμασιν.

Ἐγγίγνεται cum infinit. Licet, Facultas eſt. Æſch. ἵνα δ᾽ ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι. Et Ἐγγενόμενον eo modo quo dicitur ἐνὸν & ἐξὸν, apud Iſæum p. 48, ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀπαμῦναι. (Sic Iſocr. περὶ ζεύγους.) Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Quum in poteſtate eſſet, Quum occaſionem nacti eſſemus.

C. ἘΚγίγνομαι, Enaſcor, Oriūdus ſum. vt in hoc hemiſtichio, οἱ γῆς ἐξεγένοντο, Qui è terra nati ſunt. Plut. in l. De virtutib' mul. οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, In vteros matrū vnde editi eſtis. Sic Artemid. Onirocr. 1, τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν παιδία ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. ¶ Ἐκγίνεται cum infinit. pro Licet, &c. vt modò dixi de ἐγγίνεται. Æſch. in Cteſ. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν ποιῆσαι. Et apud Herodotum, ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, Facultas detur, Contingat mi hi Athen. vlciſci.

C. ἘΠΙγίγνομαι, Supernaſcor, ſeu Poſtnaſcor. vnde οἱ ἐπιγινόμενοι dicūtur poſteri, Iſocr. in Helene, τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ἐπιγινομένων ἀξιώσουσι. Sic apud Thuc. non ſemel. ¶ Eſt itē Adnaſcor: vt Theophr. De cauſ. 6, ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται ἡ ἐπιγένεια καὶ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. ¶ Ἐπιγίνομαι, Succedo, Subſequor, Sequor, apud Thucydidē ſæpe. vt τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου θέρους, & χειμῶνος, item, τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Idem, καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνοις ἐπιγενέσθαι, id eſt Ipſum ſubſequi, vt interp. Bud. qui & pro Interim venire ſumi ait. Pro Superuenio certè cum alibi apud eundem Thucyd. accipitur, tum hîc, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου. Philo De mundo, ζώοις ἐπιγίνεται πλοῦτι.

Idem De vita M.l.1, πραϊϋναντος δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται περὶ τῶ δέκατον, Superuenit. Magis tamē propriè, Accidit. Ἐπιγίνομαι Budæus reddit etiam Exorior, Exiſto: vt in hoc Xen. loco, ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναχώρησιν. Sed poteſt & hîc reddi Superuenio. ‖ Ἐπιγίνομαι oppoſitum τῷ ἀπογίνομαι, vide ſuprà.

C. ΚΑΤ Αγίνομαι, Verſor & ſum occupatus. Cuius ſignif. exemplum hoc affert Bud. γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη, συνεχὲς, ἀκίνητον. Idem Bud. poſtquam καταγίνομαι dixit eſſe Occupor, Immoror, Verſor, Intentionem fixam habeo, Hoc tracto & commentor, ſubiūgit ex Gregor. in Epitaph. in patrem ſuum, θαυμάζειν ὅτι περὶ μὲ τούτων οὕτω καταγιγνόμενον ὡς μόνα πρὸς ἀργίαν ἔχοντες. ‖ Apud Demoſth. autē in Midiā 218, in teſtiū quorundā verbis, καταγίγνομαι pro Moror, id eſt habito.

C. ΜΕΤ Αγίνομαι, ET Μεταγενὴς, vide in Προγίνομαι.

C. ΠΑΡ Αγίνομαι, Adſum, Interſum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Æſchin. Et cum dat. perſonæ, Pl. De rep. Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adfui Sophocli quum interrogaretur, pro Adfui quum Soph. interrogaretur. Vel, Interfui interrogationi propoſitæ Sophocli. Vel, Me præſente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Intereſſe iudicio, ſed Siſti iudicio. Addidit, ex Iſocr. δὶς ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις παραγενομένους. ‖ Dicuntur autem παραγίνεσθαι & qui adſunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato De rep. 2, παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ. A Budæo exponitur & Præſidio eſſe, apud eundem Pl. De rep. 10, pag. 132. ‖ Παραγίνομαι, Superuenio, Xen. παρεγένετο [ὁ Ἱππίας] τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. ‖ Sed magis nouè apud Syneſ. pro Euenio, in lib. De inſomn. τό, τι ἠδύναι περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς παραγενομένοις ἐπισταμένως χρήσασθαι. ‖ Παραγίνομαι, Aduenio, Venio, Accedo, Eo. vt in hoc Xenophontis loco, Pædiæ 8, in principio, ταχὺ μὲν ὅποι ἔδει παρεγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὴν ἀγορὰν, Æſch. Rurſus Xen. l. 4, [ἡ ἀτυχία] ἣν ἡμῖν παραγεγένηται. A Thucydide autem ferrum etiam dicitur παραγίνεσθαι, vt Gall. *Il leur uint du fer*, pro *On leur apporta du fer*. ‖ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur ſata quæ è terra erumpunt & germinant, id eſt, τὰ ἐκφυόμενα καὶ ἐκβλαστάνοντα, vt inquit Bud. afferens ex Theophr. De cauſ. lib. 4, διὸ ταχύ τε παραγίνεται καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et ſic identidem eum vti ſcribit. Galli certè eandē metaphoram ſuo *uenir* tribuunt, quo Venire ſignificatur.

C. 1. Συμπαραγίνομαι, Simul adſum, Simul aduenio. Affertur ex Chryſoſt. in epiſt. ad Philipp.

C. ΠΕΡΙγίγνομαι, Superſum. vt apud Ariſtoph. Pluto, περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur, ſicut Lat. Supereſſe & Deeſſe. Sic autem & apud Plat. De leg. lib. 6, p. 250, περιγίγνεσθαι & ἐλλείπειν ſunt oppoſita. Et pro Supereſſe, id eſt Reliquum eſſe, Reſtare. Demoſth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, Et quæ inde ſuperfuiſſent. Bud. interpr. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον in v. l. ex Iſocr. ‖ Itē περιγίγνομαι pro Superſum, id eſt Euado, Saluus euado, Incolumis ſum, Seruor à morte. Demoſth. ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1, ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι. Plut. in Romulo, περιγενόμενος αὖ ἐκ τούτων. ‖ Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam Supereſſe, Promptum eſſe, Integrum eſſe, πλέον εἶναι. vt, Ariſtippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, id eſt (inquit) τί πλέον ἐγένετο, & τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Latinam autem interpretationem non addit, quæ videtur eſſe poſſe, Quid emolumēti percepiſſet. Quod autem ſubiungens hæc Thucydidis, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, &c. interpretatur, Ita ſunt res noſtræ conſtitutæ vt nobis nequaquam laborandum ſit ante &c. in eo minimè illi aſſentior, quod hæc interpretatio nouam planè verbo περιγίγνεσθαι det ſignif. quum alioqui viſitatiſſima illa cuius proximè mentionem feci, optimè loco illi conueniat: vt videlicet ſit hic ſenſus, Illud bonum conſequimur, vel Hoc commodi percipimus, quòd expectatione rerum aſperarum non antè debilitemur. Exiſtimo autem aptiſſimè reddi poſſe verbum περιγίγνεσθαι (in illo præſertim loco de Ariſtippo & in ſimilibus) verbo Redire (ſicut & alia quædā τοῦ γίνομαι compoſita conuenientem cum nonnullis verbi

Eo cōpoſitis ſignif. habent) & quidem vtendo ſermone Ciceroniano: nimirū ſi τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipſū ex philoſophia rediiſſet. Sed & verbis Obuenire & Cōtingere commodè alicubi verti poſſe exiſtimo, vt apud Thuc. 4, ὥστε ἀμαχητὶ αὖ περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8, ἐπὶ καρποῦ νίκης παῖς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Sed vtitur & in malam partē (quod obſeruandum eſt) eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο πρός μὲ τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή. ‖ Περιγίγνομαι item, εἰς ἐναντίον συμβαίνω. Bud. ‖ Περιγίγνομαι, Sum ſuperior, Vinco. Odyſſ. θ, v. 102, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. lib. 8, p. 286, περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων. & alibi ſæpe, non addito genitiuo. Frequens verò eſt & apud cæteros ſcriptores, ac interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαί σου τάχει. Sed & cum accuſ. ex Plutarcho affertur περιγίγνεσθαι τὰ ὀλύμπια. VNDE Περιγεννητικὲς, Vincēdi vim habens. vt εἱμαρμένη περιγεννητικὴ ἁπάντων. Plut.

C. ΠΡΟγίγνομαι, Sum antè, Antecedo, Præcedo (Vnde οἱ προγεγονότες Vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur maiores, ſicut οἱ ἐπιγενόμενοι, poſteri) Thuc. initio lib. 1, καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, Et omnium ſuperiorū maximè memorabile. Ariſtot. προγίγνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit Ethic. 3, cap. 2. ‖ Προγίγνομαι in v. l. vertitur Simul venio, in hoc loco Heſiodi, τοὶ δ' ἀμυδὶς προγένοντο. ſed cum manifeſto errore (quomodo enim πρὸ ſignificare poſſit Simul?) veram autem interpr. eſſe puto, προκόπτειν ἐν τῇ ὁδῷ, id eſt Procedere: ſicut & apud Hom. Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. pro quo alibi, πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Eo autem lubentius verbo Procedo vtor, quòd & antea quædam verbi γίγνομαι compoſita quibuſdam verbi Cedo compoſitis reddiderim. HINC Προγενέστερος, Qui antè natus eſt, Qui ætate antecedit, Maior natu. in qua ſignific. Hom. addit datiuum γενεᾷ. Il. ι, Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro Antiquior, vt προγενεστέρα ὁμόνοια, Syneſ. De inſomn. Apud Plut. autem in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι redditur Priſci. Et ſuperl. προγενέστατος, Antiquiſſimus. A Budæo redditur etiam Autor gentis in hoc Polybii loco, loquentis de iis qui orationem funebrē habent in pompa imaginum, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων. CONTR. Μεταγενέστερος, Qui pòſt natus eſt, Minor natu, Qui tēpore eſt poſterior alio. Fiūt autem hæc tāquam à Προγενὴς & Μεταγενὴς, (& Μεταγενὴς vt à Μεταγίνομαι ſignif. Sum pòſt) quæ habet Heſych.

C. ΠΡΟΣγίγνομαι, Adnaſcor; item Accedo, Bud. ex Baſil. Intelligit aūt Accedo in ea ſignifà qua dicitur Acceſſio. vt quū opponitur verbo ἀπογίγνομαι in loco Thuc. ibi citato. Apud eūdē προσγεγενημένου ναυτικοῦ redditur Acceſſione claſſis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. Accedere, p. 34 Cic. lex. Idem Plato De rep. 1, προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ προσγίγνεται τοῖς δημιουργοῖς. Bud. προσγίνεσθαι verti etiam Acceſſionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ ex Plutar. Themiſt. redditur in v. lex. Regis ſocietatem ſequuti.

C. ΣΥΓγίγνομαι, Simul ſum, Conuerſor. Syneſ. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7, τήν τε θεραπείαν πᾶσαν ἣ συνεγένετο τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe autem dicitur pro Conuerſor, eo ſenſu quo dicitur & Congredior, vel Cōſuetudo mihi eſt cūm aliquo, & Venio in colloquium. vnde apud Plat. De rep. 1, χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, redditur Difficilis eſt eorum conſuetudo. Xen. Pæd. 7, πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur verò & συγγίνεσθαι λόγῳ ex Ariſtot. Rhet. Necnon συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Ariſtoph. Nubib. q. d. Venire in colloquium cum aliquo. ſicut & alia quædam à γίνομαι compoſita motum ſignificare dictum fuit. Sed & cum dat. rei, vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ pro Verſari in ſtudio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. Verſari in penuria. vt ſiquis dicat Verſari in paupertate, pro Paupertate premi, Pauperem eſſe. Affertur & συγγίνεσθαι ὑδροποσίᾳ ex eodem Platone De leg. ‖ Συγγίγνομαι, Concumbo, Coeo. (ad quam ſignif. transferūtur & illa, Congredior, Conſueſco, Conſuetudinē habeo) Plato De rep. 1, οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; ‖ Συγγίγνομαι, Simul ſum, id eſt adſum, Auxilior. Soph. ὦ θεοὶ συγγένεσθε. In qua ſignif. & apud Thuc. legiſſe mihi videor.

Γένος, εος, τὸ, Genus, Progenies. Il. ά, Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι. Od. ω, Μὴ τι καταισχύνειν πατέρων γένος. Od. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται. Il. ξ, Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Il. ε, Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστὶ, ἐμοὶ δέ μιν γείνατο μήτηρ. Thucyd. lib. 1, ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, illi ſcelerati & piaculares deæ vocati ſunt, atque adeo ipſorũ ſtirps. Ariſtot. Rhet. γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, Prima inter ciues familia. At γένει ὕστερος, Minor natu, Bud. ex Il. γ. Xen. Hellen. 4, Ἀριστόδημον τῷ γένει ὄντα, Ariſtodemum agnatum. Polybius, τῶν ἄλλων εἴ τις ἀπὸ γένους ὑπάρχει, Si propinquus aliquis adſit, vt Turneb. interpret. Herodian. lib. 1, ἡμεῖς δὲ, τὸ σὸν γένος, nos autem, ſanguis tuus. Iſæus, αἰσθόμενος δὲ καὶ ὅτι περὶ τοῦ γένους ἐλέγχθήσοιτο, quum perſentiſceret ea quæ de gentilitate probanda ſuſceperat. οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, ſeu οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Demoſth. γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ Ἐξοίας, cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exœæ filio intercedebat. Hi etiam dicuntur οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες. Cui contr. οἱ ἀπωτέρω γένει ὄντες. Demoſthenes, Λεωκράτης δὲ οὔποτε γένει πατρώτέρω ἦν. Sic apud eũdẽ ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκην, Aut propinquitate aut ex teſtamento, Aut vnde agnati, aut ſecundũ tabulas. B. Γένος exponitur etiã Natio. Syneſ. epiſt. 61, Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. Herodian. lib. 1, ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, Italicum hominem. Plutar. Amat. narr. τὸ γένος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως, Orei ciuis. Metaphoricè etiam capitur, vt apud Plat. epiſt. 3, τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Pro quo Cicero alibi Philoſophorum familiam dicit, alibi gentem, alibi natione. Plato Tim. ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτίων γένη: pro quo Cicero De Vniuerſ. Vtrunque cauſarum genus. Huc referri etiam poteſt apud eundem Plat. ibid. τὸ θνητὸν γένος, Mortaliũ genus, vt Cic. interpr. Eſt etiam artis vocabulum, cui correſpondet εἶδος. Quò pertinet γένει διαφέρειν, Genere differre. Et apud Ariſtid. ὡς διελέσθαι γένει, vt generatim diſtinguam. Et apud Plut. De primo frig. πᾶσα γῆ τῷ γένει ψυχρὸν καὶ ψύχειν πέφυκε, Omne terræ genus. Et κατὰ γένος, Generatim, Per generis complexum. Γένος, Sexus. Plato Symp. 248, τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον vocat. Bud. Γένη, Liberi. Bud. ex Hermog. ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἀπέθεντο οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φίλτατα. At quid in Athenienſium rep. γένος eſſet, vide paulo pòſt in Γεννῆται.

C. Γενάρχης, ου, ὁ, Generis princeps, Gentis & familiæ autor, A quo gens (i. familia aliqua) originẽ & initiũ ſumpſit, Generis alicuius proautor, vt Sueton. in Claud. vocat, γενάρχαι τῶν αὐτῆς οἰκιῶν, Nobilium poſteritati familiarũ proautores. B. Γενάρχαι, ἀρχηγοὶ γένους, πρόγονοι, οἱ ἄνω πατέρες, ῥίζαι τοῦ γένους, πηγαὶ τοῦ γένους, προπάτορες, Polluci ſynonyma ſunt. ET Γέναρχος, ου, ὁ, Idem, in v. l.

C. Ἀγενής, έος, ὁ & ἡ, Cui γένη i. liberi, nõ ſunt. ἄπαις. Suid. ex Iſæo. Itẽ ὁ μηδὲν ὢν τῷ γένει, ἄνανδρος. (Poll. n. & hoc inter αἰσχρὰ ὀνόματα recenſet titulo περὶ ἀπολέμων) Minimè generoſus, Degener. ſimile τῷ δυσγενής, & contr. τῷ εὐγενής. Herod. l. 4, ἄνανδρον αὐτὸ καὶ ἀγενὲς καλῶν, Timidum ac degenerẽ. Idẽ l. 7, εὔτολμον δὲ τὸ σῶμα οὐκ ἀγενές, Audaciſſimũ corpore, vt Pol. vertit. Plut. Symp. ὥσπερ ἂν εἰ τῷ βίῳ πλουτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος, neq; in ea re eſſe olorib⁹ deterior. Gal. ad Gl. πυροὶ μὲν γὰρ πυροὶ πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἔχουσι τὸ πίτυρον, οὓς δὴ καὶ ἀγενεῖς ὀνομάζουσιν. VNDE Ἀγένεια, ας, ἡ, δυσγένεια, Suid. ET Ἀγενίους Heſych. exponit τοὺς μὴ γεγεννηκυίας.

C. Ἀλλογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ eſt alius gentis, Aliunde genus habens. Cui contrarium αὐθιγενής.

C. Αὐθιγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena, vide paulo antè poſt Γίνομαι.

C. Δυσγενής, έος, ὁ & ἡ, ὁ ἐκ κακοῦ γένους, Qui claro genere ortus non eſt. μηδὲν ὢν τοῖς γονεῦσιν, vt Soph. loquitur. Itẽ Degener, Minimè generoſus. VNDE Δυσγένεια, ας, ἡ, Ignobilitas. εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινι vel τινά, Ob ignobilitatẽ irridere vel mordere. B. ex Pl. Idẽ De poem. aud. ἢ δυστυχίας τινὸς ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντος. Item, Animus degener, Ignauia. Philo De mundo, ἀπελέγξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον, Cõuincere & demõſtrare poteſt degeneris animi ignauiã. Pl. De lib. ed. αἱ ἐξαλείπτια περὶ

κολάσεως τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον.

C. Ἐγγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena, B. Inquilin⁹, Cõſanguine⁹ in v. l. Æſchin. οὐκ ὢν ἐπιχώριος οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν. Soph. πρὸς θεῶν τῶν ἐγγενῶν. i. ἐγχωρίων, ſeu (vt v. l. interpr.) Per deos penates, Per deos gentilitios. Itẽ, Innatus, Ingenitus, vt B. apud Soph. El. interpr. Ἤ νοῦς ἔνεστιν οὐδεὶς ὑμῖν ἐγγενής: vbi ſchol. ἐγγεγενημένος ἢ ἄξιος γένους. VNDE Ἐγγενῶς, i. γνησίως apud eundem Soph.

C. Ἐπερογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui alterius eſt generis, cui contr. ὁμογενής. Ammon. ex Ariſtotele, τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπάλληλα τεταγμένων πάντως ἕτεραι καὶ διαφοραί.

C. Εὐγενής, έος, ὁ & ἡ, Claro & nobili genere ortus, Generoſus. Ariſtot. l. 1 Anim. εὐγενὴς ὢν ἢ πατρὸς ἐπιφανοῦς καὶ τὸ γένος. Idem Rhet. ἔστι δὲ εὐγενὲς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν, γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως. Herodian. l. 7, μηδένα αὐτοῦ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς κρείττονα, ex conſcientia nobilitatis potiorem. Sic dicuntur εὔβλαστα καὶ εὐγενῆ δένδρα, Generoſæ ſtirpes à Phil. & εὐγενεῖς πυροὶ à Gal. ad Glauc. Et neutro gen. τὸ εὐγενές, Nobilitas. Herodian. l. 5, ἀπὸ παίδων βασιλέων τὸ εὐγενές, patritia principũ nobilitas. Itẽ, Generoſus. i. Strenuus. Ariſtot. loco paulo antè citato, καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος. Soph. Phil. Ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χὼ θανών. i. ἀνδρεῖος. Philo 3 De vita M. ὑπόπλεως φρονήματος εὐγενοῦς, ſtrenua & prõpta animi præſẽtia præditus. Itẽ, Ingenuus. Ariſtot. loco antè dicto, καὶ εὐγενὲς ἦθος τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον καὶ εὐγενὴς ψυχὴ καὶ εὐγενὴς λόγος. Philo De vita M. 1, εὐγενῆ καὶ ἀστεῖον ὀφθῆναι, Honeſta ſpecie & generoſa decorum. HINC Εὐγενῶς, Generoſè. Plut. τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς ἀτυχεῖν, ἀνδρὸς, Generoſè & honeſtè. ET Εὐγένεια, ας, ἡ, Nobilitas. Ariſtid. Pan. καθαρὰν εὐγένειαν καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι, Gloriari nobilitate nataliũ. Herod. lib. 2, εὐγενείας χάριν πολὺ τῶν ἀπὸ παίδων ἀπελείπετο, Generis claritate impar habebatur. Item, Ingenuitas. Syn. epiſt. 1, δεινοὶ γάρ εἰσιν εὐγενείας προστάται, Ingenuitatis patroni.

Εὐηγενής, έος, ὁ & ἡ, Idem quod εὐγενής, pleonaſmo τοῦ η. Euſtath.

C. Εὐρυγένειος, ου, ὁ, Latas generationes habens. vt εὐρυγένειος αἰὼν apud Nonn. v. l.

C. Ἰδιογενής, έος, ὁ & ἡ, Proprium & priuatũ genus habens, Sui generis. B. ex Dioſc. ἔστι δὲ χερσαῖος κροκόδειλος ἰδιογενής.

C. Ὁμογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui eiuſdẽ generis eſt, Propinquus genere, Cognatus. cõpoſitum ex Homerico illo, ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, vt Euſt. tradit. Eurip. Phœn. ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου πέμψειν Ἐνθάδε πύργους. i. συγγενεῖς. (SED ET Ὁμογένους in accuſ. plur. quaſi ab ὁμόγενος, apud Poll. reperitur in eadem ſignif. Sic enim apud eum lib. 3 ſcribitur, ὁμογάλακτας δὲ τούτους καὶ ὁμοσπόρους καὶ ὁμογάστορας ῥητέον, καὶ ὁμογένους. niſi fortè ὁμογόνους aliquis legendum cenſeat. ET Ὁμόγνιος quod per ſyncopen ex præcedẽti factum videtur pro Ὁμογένιος, eiuſdem eſt ſignific. vt modò ex Polluce declaraui. Epigr. lib. 5, Φοίβου δ' ἦρ' σύνοπτος ὁμόγνιος ἦν τὸ κούρη Κρήτης, id eſt, ſoror. Et Ὁμόγνιοι θεοὶ, Penates dii apud Plat. De leg. At ὁμόγνιος Ζεὺς, eſt ὁ τοῦ γένους ἔφορος, Gentilitius Iupiter, vt ex Syneſio Bud. interpr. Plut. Symp. οἱ κατὰ γένος προσήκοντες καὶ Διὸς ὁμογνίου κοινωνοῦντες.) VNDE Ὁμογένεια, ας, ἡ, Cognatio.

Ὁμογενής, apud philoſophos & logicos eſt Qui eodem genere comprehenditur. Ariſtot. Rhet. 1, δεῖ δὲ τὴν μεταφορὰν ἢ ἐκ τοῦ ἀνάλογον, ἀπὸ τοῦ δεδόναι καὶ ἐπὶ θάτερα καὶ ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν. Ὁμογενῆ Gaza apud Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, cap. 9, vertit Congenera. At ὁμογενὴς febris à Galeno dicitur ἡ συνεχής, vt tradunt v. lex. Ὁμογενῆ (inquit Bud.) à quibuſdam ὁμοιομερῆ vocantur, vt autor libri Sphæræ (in cap. quòd aqua ſit rotunda) aquam corpus ὁμογενὲς eſſe dicit. Sic ὁμογενῆ μέρη apud Galen. dicuntur partes corporis ſimilares. VNDE Ὁμογενῶς, aduerb. Eiuſdem generis complexu, Eiuſdẽ generis ratione.

C. Ὁμοιογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui ſimilis & propriè eiuſdem eſt generis. VNDE Ὁμοιογένεια, ας, ἡ, Generis ſimilitudo.

C. Παγγενής, έος, ὁ & ἡ, Qui omniũ generũ eſt. VNDE aduerbiũ παγγενῆ, Per omnia genera, Generaliter.

C. Συγγενής, έος, ὁ & ἡ, Generis propinquitate cõiunctus, Cognat.

gnatus. πῶς ὁ πρὸς ἡμᾶς ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, vt Pollux ſcribit. Plato De leg. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Plutar. Fab. συγγενὴς τοῦ Φαβίου. Thuc. lib. 1, ἠξίουν αὐτοῖς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ συγγενές, ab eis poſtulabãt ſui duces vt eſſent pro cognatione. ¶ Metaphoricè etiam capitur. Thuc. lib. 5, τὰ δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι ἑτέρων ἐσόμεθα. Philo De vita Moſ. lib. 2, νομοθετικῇ δ' ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ πέτταρα ἐστὶν, germana & affinia. Plut. Sympoſ. τὸ οἰκεῖα τοῖς συγγενέσιν ἐπιτάττει. Idem De primo frig. οἰκειόταται δ' συγγενέσταται δυνάμεις ψυχρότητος εἶεν, illæ magis affines ſunt frigoris poteſtates. Et συγγενὴς τοῦ πράγματος, Cognatione quadam cum re coniunctus, apud Plat. Epiſt. 7. VNDE Συγγένεια, ας, ἡ, Cognatio, Affinitas. Plato Char. τὸ καλὸν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος ξυγγενείας, ab ipſa iam Solonis cognatione emanauit. Ariſtot. περὶ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ὦπται διαλλαττόμενον, piſcium diuerſa genera coire viſum non eſt. Et metaph. apud Plat. Epiſt. συγγένεια ψυχῶν. Lucian. εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν, qui linguæ auriũmque cognationem noris. Philo De mũdo, συγγένειαν ἀνθρώπῳ πρὸς αἰθέρα συνῆψαν, Cognationem homini cũ æthere copularunt. ET Συγγενικὸς, ἡ, ὁ. Philo De vita M. l. 1, τὴν συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, gentilẽ maiorũmq; ſuorũ diſciplinã æmulat⁹ eſt. Plut. Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, Propinquorum crimina. Idẽ. Per. συγγενικὸν νόσημα, gẽtilis & hæreditarius morbus. Idem Symp. ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικάς. At συγγενικαὶ τρίχες apud Ariſtot. Pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρὺς, & βλεφαρίς, alii enim ſunt ὑστερογενεῖς, vt ὑπήνη & ἥβη. ET Συγγενὶς, ίδος, ἡ, Cognata. Syn. epiſt. 155, συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν καὶ πεφροντισμένην ὑπὸ μητρὸς κοσμία, quũ propinqua ſit mea. Pollux tamen hoc vocabulum ἐσχάτως barbarum eſſe ſcribit.

C. Τριγενὴς, έος, ὁ & ἡ, Tertia perfectus generatione, vt vermes inſectorũ. Bud ex Gaza. AT Τριγένεια, ας, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo l. 12, εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντος τοῦ γένους, ad tertiam vſque progeniẽm.

Γεννῆται, οἱ, Qui eiuſdem generis & familiæ ſunt, Gentiles, Bud. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, ſeu οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, vt Suid. ex Iſæo docet. ¶ Γεννῆται etiam in Athenienſiũ rep. dicebãtur qui eiuſdem γένους eſſent. τέσσαρες (inquit Poll. lib. 7) ἦσαν αἱ φυλαί. εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῃρεῖτο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία. ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γεννῆται. Hos poſtea ὁμογάλακτας etiã nominatos fuiſſẽ, ex Philochoro tradit Suidas. apud quem notandum eſt vocabulum hoc ſcribi cum νν.

Γενικὸς, οῦ, ὁ, Generalis, vt γενικὴ ἀρετὴ τέσσαρες apud Suid. ¶ Item Genitiuus, vt γενικὴ πτῶσις, Genitiuus caſus apud grammaticos. Pro γενικὸς autem quod exponitur Generoſus, ſcribendum potius γεννικὸς à γέννα, de quo paulo pòſt. At Γενικοὶ Heſychius exponit γενναῖοι. ET Γενικῶς, Generaliter. Apud Suid. verò pro γενικῶς expoſito γενναίως, ἰσχυρῶς, emendandum γεννικῶς.

C. Γενικοφανὴς, έος, ὁ & ἡ, Genitiuo ſimilis. v. l.

Γενιὰς, ἔκγονος, Heſych. ſi mendo carent exempl.

Γενεύσης, ου, ὁ, idem quod γενέτης, συγγενὴς, ἔκγονος, vt Suidas exponit. Plato Philebo, νοῦς ἐστι γενούσης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Ibidem verò dicit etiam, μεμνήμεθα δή ποτε νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενής. Notãdum autem apud Suidã ſcribi νν.

¶ Γενεὰ, ᾶς, ἡ, Genus, Progenies. Il. υ, Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. ο, γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. Xen. τίς γενεάν; quo ortus genere? Philo De vita M. καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον, genus ſuum. Plut. Timol. χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, Familiam & liberos, Bud. interpr. ¶ Γενεὰ, Generatio, Genitura. Il. γ, Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ὁπλότερος γενεῇ, Od. τ, natu minor: & γενεῇ φιλεύτερος, Il. ξ, eodem modo quo γενεῇ νεώτερος paulo antè ex eodem habuimus. Et γενεῇ πρεσβύτερος. i. γενέσει. Et ἀπὸ γενεᾶς, ab ortu. ¶ Exponitur etiam Ætas, Sæculum. quod temporis ſpatium Euſtathius triginta annis includit. (ſequutus forſan Herodotum in Euterpe dicentem, τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτη ἐστί: & Plutarchum De defectu orac. qui γενεὰν & ipſe triginta annorum facit, quòd iam pater eſſe poſſit qui triginta annos natus ſit, vt docet Cam.) Il. α, de Neſtore, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίαθ'. Demoſth. ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Noſtro ſæculo, Noſtra memoria, Bud. interp. Thucyd. l. 2, ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς πιεζόμενοι, Multis ætatibus. Philo, τοσαύταις ὕστερον γενεαῖς. Plut. μετὰ τρεῖς γενεάς. Et apud Luc. ἐς γενεὰς ἄλλας. Fuerunt etiam qui facerent τὴν γενεὰν annorum ſeptenũm, quaſi ἡλικίαν: & ante ſecũdam γενεὰν, id eſt ante annos quatuordecim, dicerent medicos ſanguinem mittere, prohibere. Cam.

C. Γενεαλόγος, ου, ὁ, Qui originem & genus alicuius narrat, Genealogiæ ſcriptor, vt B. apud Laert. interpr. VNDE Γενεαλογία, Genealogia, Recenſio generis, Series generis, Cam. ET Γενεαλογικὸς, ἡ, ὁ, Ad generis recenſionẽ pertinẽs. vt γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui canũt alicuius genealogiam. Philo De vita M. l. 2, ἔστιν οὖν τὸ ἱστορικὸν τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικὸν, partim in generis per ſeriem deductione. ET Γενεαλογέω, ῶ, f. ήσω, Generis ſeriem deduco, Seriẽ generis memoro, Cam. Herodot. γενεηλογέουσι αὐτῶν τὴν γένεσιν. Et γενεηλογήσαι ἑαυτὸν apud eundem, Sui generis originem recenſens. Sic γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς apud Iuſtin. & γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον apud Plutar. Cum gen. etiã conſtruitur, vt γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumãte genus duco. Et apud Athen. Ἀνθηδόνος καὶ Ἀλκυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, ex Anthedone & Alcyone genitum tradit. vt B. interpr. Sic ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, à quo ſe maternum genus ducere prædicabat. Metaphoricè capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis ſeriẽ deducere: vt Luc. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, & ὄρχησιν γενεαλογεῖν. VNDE Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui natalia non habet, Cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, Bud. Cuius progenies non enarratur, Cam. Ad verbum ſonat, Cuius origo generis tradita non eſt, aut memoriæ prodita. vt in epiſt. ad Hebr. Melchiſedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Sic Greg. Chriſtum appellat (vt è cælo delapſum, non vt hominem) ἀπάτορα τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀγενεαλόγητον τὸ ἄνω. B. ET Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, Contrario modo genealogiam deduco, Contrariam generis ſeriem recẽſeo. Herodot. Euterpe, Ἑκαταίῳ δὲ γενεηλογήσαντι ἑωυτὸν καὶ ἀναδήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντεγενεαλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει, Quum Hecatæus memoraret ſeriem generis ſui, & illud ad decimum & ſextum deum deinciret, contraria enumeratione & ipſi ſui generis ſeriem expoſuerunt. Cam. ET Συγγενεαλογῶ, apud eundem ibidem, paulo antè, συγγενεηλογήσαντι ἐμεωυτὸν, Quum & ipſe ſimul referrem generis mei ſeriem, Cam.

¶ Γενέθλη, ης, ἡ, Genus. Od. ν, τοὶ γὰρ ἐμῆς ἐξ εἰμὶ γενέθλης. Il. β, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Argẽti ortus, Origo. Apoll. Arg. 2, τοὶ γὰρ Λυκάονος εἶσι γενέθλης. Soph. El. ὦ φιλία γένεθλα, i. γενεά. ET Γένεθλον, Progenies, Γέννημα. Opp. De ven. 3, ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα. Soph. Elect. ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων.

C. Ἀγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui γενέθλη aut γένεθλον non eſt. Abortiuus in v. l.

C. Ἀριστογένεθλος, ου, ὁ & ἡ. ἀριστογένεθλος χῶρος in Epigr. Loc⁹ in quo naſcuntur optimi, Qui optimos generat.

C. Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Recẽns genitus. ἀρτιγενὴς, ἀρτίγονος.

C. Αὐτογένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui ipſi ex ſeipſo genus eſt. αὐτόγονος Nonn. Καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἀείδομεν.

C. Προγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Origine aut natiuitate antecedens. Antè genitus. Nonn.

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Natalis, Natalitius. γενέθλιος ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri teſtam. γενέθλιος βίβλος, in Epigr. γενέθλιος ἀρχὴ, Nonn. Item γενέθλιοι θεοὶ apud Plat. 8 De leg. Apud Eurip. verò Oreſte, Ἐξ ὅτου αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν, exponitur μητρῷον, Sanguinem quo natus eſt. Γενέθλιος, ἡ, fœm. gen. Natalis. ſub. ἡμέρα, vt apud Lat. ſub aud. dies. Philo De vita M. lib. 1, ζητοῦντες γὰρ οἱ πολλοὶ τίς ἀρχὴ ἢ τοῦ κόσμου γενέθλιος, quis eſſet mundi natalis. Et Γενέθλια, ων, pl. num. gen. n. Natalitia, vt Cic. vocat. id eſt conuiuia ſolennia in honorem natalis. Lucian. γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, quum filiæ natalitia daret. Idem Macr. τὴν γε τῶν γενεθλίων ἡμέραν. Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ πανήγυρις, quæ & θεοφάνια. v. l. ex Naz. VNDE comp. Γενεθλιαλόγος ſeu Γενεθλιολόγος, Qui notationes & prædictiones facit ex natali die. B. ex Cic. (A quo

Γενεθλιαλογία, ας, ἡ, Prædictio ex natali die, Natalitia præ A
dicta, Notationes ex ſideribus natalitiis, Cic. ET Deriuat. Γενεθλιακός, Ad natalē diem pertinens. vt γενεθλιακὸς λόγος. Itē idem quod γενεθλιαλόγος. Genethliacos Gell. etiam vocat: alii Planetarios & Venerarios. ET Γενεθλιὰς, άδος, fœm. gen. idem quod γενέθλιος. Nonn. ὄμμα γενεθλιὰς εἶχεν ὁμίχλη, Natalitia. ET Γενεθλίδιος, ου, ὁ, Natalis, Natalitius. Ex epigr.

Γένναρχης, ἡ, Progenies. Genus. Cam. ex Xen.

C. Γενάρχης, ου, ὁ, A quo progenies initium ſumpſit. Sic γενάρχαι dicuntur Adam & Eua ab Œcum. & Aretha, vt annotat Bud. B

C. Ἀγεννής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ignobilis, Ignobili loco natus. vt ἀγεννὴς ἢ ἀπατρίδης. Luc. ‖ Ἀγεννής, Degener, Ignauus, Minimè generoſus. vt degeneres animos dixit Virg. X. Pæd. 2, τὸ σῶμα οὐκ ἀφυὴς, καὶ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς. Luc. μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμυημένοι τῶν ἄνω. Sic ἀγεννὴς & γενναῖος opponuntur apud Plat. Accipitur etiam pro Abiectus, Vilis, Humilis. i. ταπεινός. & nonnunquam copulantur ἀγεννὲς καὶ ταπεινόν. Arrian. in Epict. οἴομαι ὅτι οὐδὲν ἀγεννὲς οὐδὲ ταπεινὸν ἐνθυμηθήσεται περὶ ἑαυτοῦ. Ariſtot. Pol. 7, C βάναυσον βίον & ἀγεννῆ appellat ἀγεννῆ, vitam illiberalē & minimè ingenuā, vel ingenuis hominibus indignā. Ariſtotelis verba ſunt hæc, ἀγεννὴς γὰρ ὁ τοιοῦτος βίος, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπεναντίος. Quæ confer cū his eiuſdem l. 1, ἀγεννέσταται δὲ τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον προσδεῖ ἀρετῆς. Dixerat au tem proximè præcedentibus verbis, δουλικώταται δὲ ὅπου τὰ σώματα πλεῖσται χρῆσις. i. maximè ſeruiles. Quare malè exponitur à quibuſdam ἀγεννὴς, ſeruilis, quum hic ab Ariſtotele iſta duo nomina diſtinguantur. Citat Suid. hunc ex quopiam hiſtorico locū, εἶχον οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς τινὰς πρὸς Οὔννους. Vbi ἀγεννεῖς σπονδὰς itidē videtur appellaſſe, ingenuis hominibus minimè dignas, vel pudendas ingenuis hominibus. ‖ Habet idem Suidas ἀγεννὲς etiam de imbecilli & infirmo dici. Idē tradit & Heſychius. D

Ἀγεννὲς, τὸ, Subſtantiuè aliquando pro ἡ ἀγέννεια: de quo mox.

Ἀγεννῶς, aduerbium, Ignauè, Parū viriliter, Remiſſè, Remiſſo vel abiecto animo. Dem. ad Phil. epiſtolam, χρὴ μήτε ὀρρωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. ‖ Item ἀγεννῶς, ἀσθενῶς, id eſt Imbecilliter, Infirmè. Heſ. E

Ἀγέννεια, ας, ἡ, Ignobilitas generis. Ariſtot. Pol. 6, ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, ἀγέννεια, πενία, βαναυσία. Itē Ignauia, Mollities animi. Exponitur & Timiditas à Suida, δειλία. Copulauit autem hæc duo Polyb. lib. 5, διὰ δὲ τὴν τῶν ἄλλων ἀγέννειαν καὶ δειλίαν. Sed apud Suidam ἀγγενία malè legitur pro ἀγέννεια.

C. Ἀειγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Cuius γένος ſempiterna eſt. Plato 6 De leg. ἀειγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι, τῷ παῖδας παίδων καταλείποντα &c. F

Γεννάδας, ου, ὁ, Generoſus. γενναῖος, εὐγενής. Ariſtot. Ethic. 4, c. 10, γεννάδας ὢν καὶ μεγαλόψυχος. Luc. De cal. γεννάδας δεῖ καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος. Naz. περὶ ταῦτα πλημμελὴς καὶ γεννάδας. ‖ Item, Ingenuus. Ariſtoph. Ranis, χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας. Quæ verba ſunt heri ſeruum collaudantis ob egregium obſequium, acſi diceret, Frugis bonæ es, & probus vir. Bud.

Γενναῖος, ου, ὁ, id eſt πρεπόντως, ſeu (ſecundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Sic enim Euſt. exponit in Homer. hoc verſu Il. 5, Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. ‖ Itē Ingenuus. Plato 2 De rep. ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, Simplicem & ingenuum. G
‖ Item, Nobili & generoſa ſtirpe ortus. Thucyd. lib. 2, τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν. Sic γενναῖον ἄνδρα apud Lycios vocari ſcribit Euſt. non τὸν ἰσχυρὸν, ſed τὸν ἀπὸ γένους, καὶ μὴ τυχόντα καὶ ἀφανῆ. Quò referenda ſunt, γενναῖος σκύλαξ apud Plat. γενναῖος ἰχθὺς apud Plutar. γενναῖος ἵππος apud Herodian. γενναία σταφυλὴ & γενναῖα σῦκα apud Plat. De leg. 8. ‖ Item, Generoſus, id eſt Strenuus, Herodian. lib. 2, γενναῖος καὶ θυμοειδής. Et lib. 4, γενναιοτάτοις & μεγίστοις ἥρωας ἐμιμεῖτο. Et lib. 1, νεανίαν γενναῖον καὶ ἀκμαστήν. Quò pertinet quod Thucyd. dicit lib. 1, γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, eſſe animi magni & for H

tis. Et γενναῖον neutro gen. ſubſtātiuè poſitū. vt τὸ τῶν πόνων γενναῖον, Laborū tolerātia, vt quidē Polit. apud Herod. vertit. ‖ Item, Validus, Vehemens. ἰσχυρός. vt γενναίαν δύην, apud Soph. Aiace. πληγῇ μεγίστῳ καὶ γενναίῳ apud Herodian. l. 3. Et συντόνῳ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις, apud eundem. Sic γενναῖος λόγος apud Hermog.

Γενναίως, Generoſè, Fortiter. Herodianus lib. 3, τοῖς πολεμουμένοις γενναίως ἀντέστη. Athen. l. 12, γενναίως ἐπλούτησε.

Γενναιότης, ητος, ἡ, Generoſitas. Eurip. Phœniſſis, γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις. Polyb. διὰ τὸ πλῆθος καὶ γενναιότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plinius, Virtute & multitudine oppidanorum.

Γεννικὸς, οῦ, ὁ, Generoſus. γενναῖος. Plato in Phædro, ἦθος γεννικὸν ἄρτι κεκρᾶσθαι. Pro quo Cicero, Ad virtutem maior indoles. Vide p. 6 mei lexici Cic. VNDE Γεννικῶς, Generoſè, Strenuè, Fortiter. ‖ Item, Ingenuè.

Γέννας, ου, ὁ, Auunculus, Frater matris, Heſych. AT Γεννῆται, vide paulo antè in Γεννῆται poſt Γένος.

Γεννάω, ῶ, Genero, Gigno. Plat. Symp. ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται, καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Theophr. τὸ δὲ πῦρ γεννᾶν πέφυκε. Pro quo Cic. In igne ineſt procreādi vis & cauſa gignendi. Plut. τὴν γεννήσαντα μέμφεσθε καὶ τὴν τεκοῦσαν. Xen. εἰδὼς τοὺς γεννήσαντάς σε, Tuos parentes. De mulierib' etiā dictū reperitur. vt Lucæ 1, Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι. Sic γεννήσασα dicitur genitrix. ‖ Metaph. quoq; capitur vt Pario apud Lat. Iſ. Panath. πόλεις τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας. Pl. Epiſt. βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ. Γεννάομαι in paſſ. Naſcor. ἅμα τῷ γεννηθῆναι, Simulatq; natū ſit, vt Cic. ex Plat. vertit. p. 52 lex. Cic. Sic ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Iſocr. Athen. l. 7, τίκτει δὲ ὁ γαλεὸς τὰ πλεῖστα ζῷα, καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Mediæ etiam vocis hoc verbū eſt: vt apud Plat. Tim. εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο. Pro quo Cic. Hunc perfectè beatum Deum procreauit.

Γέννημα, ατος, τὸ, Quod natum ſeu procreatum eſt, Progenies. Quod editur & enatum eſt. vt B. apud Gennad. interpr. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶ γέννημα τῆς φύσεως αὐτοῦ, ὥσπερ τὸ γέννημα τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων ἀκολουθεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ‖ Γεννήματα, plur. num. dicuntur Liberi apud Plat. De leg. 250, & alibi. B. ‖ Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum. i. genus. B. ex Eccleſ. ‖ Γεννήματα Bud. interpr. etiam fructus & fœtus terræ ac enaſcentia germina, ſicque appellari ait fruges & vina à Chione in epiſt. 24. Polyb. in 3, στρατοπεδεύσας ἐν χώρᾳ πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ. VNDE Comp. Πρωτογέννημα, quod primum enatum & editū eſt. πρωτογεννήματα θερισμοῦ, Exodi 23, Meſſis primitiuæ fruges. Et πρωτογεννημάτων ἀπαρχὰς, Eccleſ. 45. ET Deriu. Γεννηματικὸς, οῦ, ὁ, Generatiuus. v. l.

Γέννησις, εως, ἡ, Generatio, Procreatio. Plato Sympoſ. τίμιος δὲ παρ' ὑμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. VNDE Compoſ. Ἀγεννησία, ας, ἡ, q. d. Ingeneratio. Naz. in orat. De Filio, εἰ μὴ τὴν ἀγεννησίαν αὐτοῦ καὶ τὴν γέννησιν οὐ ταὐτόν. Vbi Ingeniti rationem quidam vertunt.

Γεννητὴς, οῦ, ὁ, Generator. B. ex Cic. γεννηταὶ, Parentes, idē B. ex Plat. ET Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato De leg. 10, γεννήτορας αὐτοῖς καὶ ἐστὶ χρόνον. Idem 9, τῶν γεννητόρων κτείναι τινά. ET Γεννήτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γεννητὸς, οῦ, ὁ, Generatus, Genitus. Plato De leg. 1, cui opponitur ποιητός, Adoptiuus. ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Inter natos è mulieribus. Naz. de Ioanne Bapt. ‖ Accipitur etiam in ea ſign. qua Mortalis apud Lat. Luc. Icar. καὶ πῶς ἐγὼ γεννητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυνάμην ὑπερφυῶ ἀνδρί; At τὸ γεννητὸν, idem quod γενητὸς, apud Phil. De mūdo. v. l. HINC Γεννητῶς, aduerb. q. d. Genitè, In modum geniti ſeu generati. Naz. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον θεῖον μὲν ἐκ πατρὸς, οὐχ υἱϊκῶς δέ, (οὐ γὰρ γεννητῶς) ἀλλ' ἐκπορευτῶς.

C. Ἀγέννητος, ου, ὁ & ἡ, Non genitus, Non generatus. Naz. in orat. de Filio, οὐκ ἂν μὴ συγχωρήσαιεν εἶναι μόνον Θεοῦ τὸ ἀγέννητον οἱ καὶ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἰδέαν συνεισάγοντες ὡς ἀγέννητα. ‖ Ἀγέννητον inactiua ſignificatione, Non generans. Theophraſt. De cauſ. plant. lib. 6, ἀγέννητον τὸ ἁλμυρόν. ‖ Ἀγέννητος, Ignobilis, Ignobili loco natus. Heſych. ἀγεννήτων exponit δυσγενῶν, accipiens (vt opinor) hunc genitiuum ex iſto Sophoclis loco, in Trachiniis, — κἀξ ἀγεννήτων ἄρα Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. In hac autem ſignificatione α non declarabit priuationem, vt in duabus præceden-

tibus,ſed κακόν,meo quidē iudicio:vt ſit ἀγέννητος quaſi κακογέννητος,malè generatus.

C.ι.Φιλαγέννητος,ου,ὁ,Cui τὸ ἀγέννητον placet. φιλαγέννητος Nazianzeno dicitur qui ἀγέννητον ſolum Dei proprium eſſe dicit.v.l.

C.Ἀρτιγέννητος,ου,ὁ & ἡ,Modò natus.idē quod νεογνός.Luc. βρέφος ἀρτιγέννητον.

C.ἈΝ Αγεννάω,ῶ,F.ήσω,Regenero, Regigno.1 Pet.1,ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς. Vnde in paſſ.ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς,ibidem. HINC Ἀναγέννησις, εως,ἡ,Regeneratio,id eſt Baptiſmus.Gregor.περὶ μὲν τοῦ πνεύματος ἡμῖν ἡ ἀναγέννησις· περὶ δὲ τῆς ἀναγεννήσεως ἡ ἀνάπλασις.Bud. Apud Philon.idem B.ἀναγέννησιν vertit Inſtauratitium natalem.

C.ἈΠ Ογεννάω,Genero,Produco,v.l.

C.ἘΠ Ιγεννάω,Adgenero,Inſuper genero. VNDE Ἐπιγεννηματικός,οῦ,ὁ, Agnatus, id eſt ἐπίγονος, Poſtea natus.Bud.ex Gregorio de homine. AT quod Cicero 3 De finibus ſcribit, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificioſè, poſterum quodammodo & conſequens putandum eſt: quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant:ab ἐπιγέννημα(id verò ab ἐπιγίνομαι)deductum eſt. NAM Ἐπιγέννημα,ατος,τὸ,eſt Quod ad aliquā rem quaſi ſuperaccedit.vt ἐπιγέννημα in morbo dicitur affectus ille qui ex primario affectu conſequitur. Suidas verò id particularius expoſuit,τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς πράγμασιν ἀναφυόμενον,apud Polyb.δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλομένους περὶ τοῦ πολέμου,καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις,μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν.

C.ΠΡ Ογεννάω,ῶ,Antè genero. VNDE Προγεννήτωρ,ορος,ὁ,Progenitor.(eo ſenſu quo Ouid.vſus eſt)Euripid. Hippol.coron.παλαιῶν προγεννητόρων ἐξοκέλλεται κακόν.id eſt προγόνων,Maiorum.

C.ΣΥ Γγεννάω,Congenero. VNDE Συγγεννήτωρ,ορος,ὁ, q.d.Congenitor. vt συγγεννήτωρ τέκνων,Qui procreationis liberorum partem ſibi vendicat.Plato De leg.

¶Γονή,Genitura,Fœtus ſeu Fœtura,Proles.Il.ω, —ὅτι οἱ οὔτι Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.Vbi exponitur γέννησις,id eſt generatio. Vt autem hîc periphraſticè γονὴ παίδων pro παῖδες,ſic apud Eurip.γονὴ τέκνων pro τέκνα,vbi γονὴν τέκνων δίπτυχον vocat geminos filios. ¶Γονή(inquit Bud.)Genitura,Fœtus.i.infans editus. τὸ ἔκγονον. & ſubiungit ex Luc.de Latona loquente,πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν δύναιτο ὑποδέξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certè & Eurip. Antig.γονὰς κατηκόους morigeros natos vocat. ¶Dicitur & de brutorum fœtura.vt apud Æſch.in Cteſ.μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. Item γονὴ τῶν ᾠῶν in fabulis Æſopi,Fœtura,Budæo interprete. ¶Extenditur & ad fructus.vt in Platon.Axiocho pſeudepigrapho,ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι(quæ puto ex aliquo poeta ſumpta eſſe) id eſt Abundant fructuum omnis generis fœtu. ¶Γονὴ exponitur & Genus:vt in quodam epigramm.apud Athen.8, Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος. Et apud Sophocl.ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν,infimo genere prognatus. ¶Γονὴ à Camer.redditur Partus in hoc Phœniſſarum Euripidis loco, —πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. ¶Item γονή, Natiuitas, vulg.lex.in Ἀπόλλωνος γονή. ¶Γονή, Semen prolificum, Genitura.Heſiodus,Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Hippocrates autem (vt Gorr.ex Galeno annotat) γονὴν appellat non ipſum modò ſemen recèns emiſſum,vel in ſuis vaſis contentum,ſed quandiu à concepto etiā fœtu ſpecies ſeminis adhuc apparet,ſiue per abortum,ſiue per diſſectionem. ¶Γονὰς ab Hippocr.vocari etiam partes naturales quæ generationi inſeruiunt,tradit Galen.cōm.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶Γονὴ prætereà nomen eſt peſſi ad conceptum perutilis,qui ab Ægin.deſcribitur lib.6,cap.24.

Γόνος (itidem vt γονή)exponitur γέννησις apud Hom.i.generatio,Od.λ,–ἡ δὲ ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. Et Od.τ, Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. Sed vtrobiq; nō ſolùm γέννησιν, verùm & γένος poſſe exponi ſcribit Euſt. Atque adeo in hoc poſteriore loco ſcribit γόνον eſſe quod Penelope vocauerat γένος(quū diceret,Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὁππόθεν ἐσσί) i.inquit γενεὰν vel γέννησιν. Videtur certè Euſtath.γόνον pro ipſa procreatione accepiſſe in hoc verſu Iliados υ, Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,id eſt,

A inquit,παίδων τῶν τοῦ Πελαμικοῦ γόνου. (niſi quis pro ſemine accipere malit.) at vulgò minimū natu interpr. Γόνος,Qui Generatur,Fœtus,Proles, ſæpe apud Homerū.Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος, Il.ω, Talia ſunt Ζηνὸς γόνος & Διὸς γόνος,alibi.Plin.quoque apud Ariſtot. γόνον interpr.Fœtū,de veſpis. Quòd ſi autori breuiū ſchol. in Hom.credimus,γόνος contrà ſignificat τὸν γεννήτορα in hoc verſu Odyſſ.α,– οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Euſtathii mollior mihi videtur eſſe expoſitio,ἔγνω πόθεν γέγονεν.Idem verò in loco paulo antè citato,ὃν γόνον

B ἐξαγόρευεν,dicens γόνον eſſe τὴν γέννησιν vel τὸ γένος, tradit hunc vſum vocis γόνος pro loco illo [illegible] quo nūc agitur,οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον &c. ¶Γόνος,(ſicut & γονή)Semen, quod Genitura etiam dicitur. Vſus eſt autē Ariſtot.& de apibus,τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ,ὥσπερ ὄρνις ἐπῳάζει. Ab hac autem ſignif.petitum exiſtimat Bud. illud loquendi genus,ὁ γόνῳ γεγονὼς παῖς(apud Demoſth. & alios)qui opponitur τῷ ποιητῷ & εἰσποιητῷ.

Γονὸς autem oxytonum(pro quo γουνός Ionica epentheſi

C apud poetas) γόνιμος,Fœcundus. Sed ſubſtantiuum eſt apud Homerū,quū dicit γουνὸν ἀλωῆς, id eſt Fœcundū ſeu fertilē locū(vel ſolū)aut fertiliſſimū,vt alii interpr. Sic & γουνὸν Ἀθηνάων idem dicit. Et Heſiod. Theog. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα. Si autem γονὸς adiectiuū faciamus pro fœcūdo,idem mihi videtur fore huius vocis vſus qui & Latinæ Fœtus.nam vt γόνος fœtum ſeu fœturam ſignificat,ſic & γονὸς oxytonum ſignificabit idem quod Fœtus,quū eſt adiectiuū: vt -loca fœta furentibus Auſtris, Virgil.

D Γονοειδής, Genituræ ſimilis.Γονοειδὲς ἐναιώρημα, Hippocr.

C.Γονοποιΐα,ας,ἡ,Fœtificatio. Aphrod.lib.2,probl.6[illegible].

C.Γονόρροιος, ET Γονορρύης,ου,ὁ,Qui genituræ effluētia ſeu profluuio laborat, Qui ſeminis fluxum patitur. ET Γονόρροια VEL Γονορρύα, ας, ἡ, Genituræ effluentia ſeu profluuium, Plin.Nimia profuſio ſeminis, Celſo. ET Γονορρυέω,ῶ, F.ήσω, Genituræ effluentia ſeu profluuio laboro. Vnde ἐγονορρύησε Leuit. 15.

C.Ἄγονος,ου,ὁ & ἡ,Nō natus,Cui γονὴ vel γόνος nō eſt,Infœcūdus,Sterilis.Il.γ,Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονος τ' ἔμεναι ἄγαμός τ'

E ἀπολέσθαι.Vbi Euſt.exp.μὴ γεννηθείς, vel μὴ γεννῶν. Eurip. Phœn.de OEdipo, Ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν Ἄγονον. Ariſtot.ἅμα καὶ ἄγονοι ὅσοι γὰρ αἰεὶ καὶ ἥβης στερηθῶσιν. Pro quo Plin.Pubeſcit homo ſolus: quod niſi contingat,ſterilis in gignēdo eſt. Luc.ἄγονος καὶ στεῖρα. Eſt enim ἄγονος hîc oppoſitū τῷ γόνιμος.quo modo & ſemē quod in γονορροίᾳ effluit,ἄγονον ab Aretæo dicitur. Interdum additur ei & genit.vt apud Theophr.ἄγονον ὕδωρ τῶν φυτῶν.Et apud Ariſtot.ἄγονος ὕδατος ὁμίχλη, Quæ aquam generare nequit,Sic apud Philon.ἔρημον καὶ καρπῶν ἄγο-

F νωτάτην. Et apud Plat. Axiocho metaphoricè βίος ἄγονος κακῶν. Apud Soph. verò OEd.tyr. τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν ſchol.exp.κακογόνοις. Ἄγονοι χοαὶ dicūtur quæ vita functis prolibantur,vt quorū eſſe ſterilitas agnoſcatur propria.Cœl.lib.10 cap.3. VNDE Ἀγονία,ας,ἡ, Sterilitas,Infœcūditas.vt γῆς ἀγονία.i.ἀγεννησία, στείρωσις, ἀφορία. ET Ἀγονέω,ῶ,F. ήσω,Sterilis & infœcūdus ſum.

C.ι.Ἀγονομόχθος exponitur ab Heſych.Mulus ſeu Mula, forſan à ſterilitate,cui hoc animal obnoxium eſt.

C.Ἀμφίγονος υἱός, Priuignus. ὁ ἐκ προτέρας γυναικός, inquit

G Heſych.Qui ex priore eſt vxore. Idē & Etymol.ſcribit.

C.Ἀμφιγονοι,ων,οἱ,Duabus matribus geniti. Sonat ad verbū,Quorū diuerſa eſt genitura,vel Diuerſo ſemine geniti.Heſych.exponit ἑτερόγονοι.Apud Varinū explicatur ἑτερομήτορες.

C.Ἀπόγονος,ου,ὁ,Ortus,Oriūdus, ſeu Nepos,Poſterus, Bud. Herodot.πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ,vbi Valla Atnepos.Iſocr. Euag.τίνων ἦν ἀπόγονος; quibus ortus maioribus? Pauſ. Meſſ.Θεοπόμπου δὲ Ἀρίστων ἀπόγονος ἕβδομος.Idem, ἀπόγονος τέταρτος, Abnepos, vt πρόγονος τέταρτος, Abauus.B.Et τρίτος

H ἀπόγονος,Pronepos.Idem B.ex Pauſ. Adiectiuè etiā capitur,& ad res inanimatas trāſfertur.vt ἀπόγονα ταῦτα τῶν δεῖπνων, hæc è cōuiuiis oriūtur.Sic apud Luc.οὐ τῶν ἀπογόνων ὄντι. Apud Hipp.verò Ἀπόγονα (vt Gal.annot.)ſunt qui exponāt γόνιμα,nōnulli ἄγονα. AT Ἀπογονή,ῆς,ἡ,Poſteritas,B.ex Pand.Græc.

C.Ἀριστόγονος,ου,ὁ,Optimæ prolis parens.v.l.ex Nōno.ſecūdū quā ſignif.tamē ſcribēdū potius videtur ἀριστόγονος.

C.Ἀῤῥενογόνος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,Maſculos procreās, Mares generans. A
Dioſcor.lib.3,c.140 de phyllo, λέγεται δὲ τὸ ἀῤῥενογόνον τῷ ἀῤῥενοτοκεῖν.quod Plin.lib.26,cap.vlt. Arſenogonō vocat,& addit, Huius potu mares generari perhibentur. VNDE Ἀῤῥενογονία,ας,ἡ,Maſculorum generatio ſeu procreatio.

C.Ἀρτίγονος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,Modò genitus,Modò natus. Oppian. De venat.lib.3,de Ioue βρέφος ἀρτίγονον μιν ἐόντα Ἀμαλθείης ἐρυθέντα ... ἀμιλλητοῖο.

C.Ἀρχαιόγονος,Antiquus.πρὸ τῶν καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν,B. Còis,ex Ariſtot.interpr.Principē cauſam & primordialem. VNDE Ἀρχαιογονία,ας,ἡ, Antiquitas. Baſ. ſæpe.Bud. DICITVR ET Ἀρχέγονος pro eodem,vt B
videtur,vt ἀρχέγονος ὠκεανὸς πάντων dictus eſt quaſi ex eo omnia orta ſint.Sic Gregor.in 1 περὶ Υἱοῦ dixit ἀρχέγονον ὕλην,primordialem,primariam,ex qua omnia genita ſunt.B.C.p.134.

C.Αὐτόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ipſe per ſe genitus, Ipſe à ſe ortum habens. Idem quod αὐτοφυὴς & αὐτογένεθλος.Nonn.de Dei filio,quatenus homo. Idem αὐτόγονον πνεῦμα Spiritum ſanctum vocat. quem Greg.quoque ἐκ γεννητῶς à C
Patre procedere dicit.

C.Δεκαγονία,ας,ἡ,Generatio ad decimū vſq; gradū. Luc.

C.Δίγονος,ου,ὁ ϗ ἡ,Geminus. ſeu Bis genitus. Bacchi epitheton in Epigr. At δίγονος μάσαλης metaphoricè à Soph.dicitur pro διπλοῖς,vel δισὶ χώμασι κεχωσμένος,vt Heſych.exponit. ſecundum quam expoſitionem poſteriorē δίχωμος legiſſe videtur. ET Διγονία,ας,ἡ, Partus geminus,ſeu Partus geminatio vel iteratio.

C.Διγονέω,ῶ,F.ήσω, Bina pario.ſeu Bis pario.

C.Ἔγγονος,ου,ὁ,Nepos.υἱωνός,υἱὸς υἱοῦ,Heſych. Vt Orpheus D
Muſæi. Plat.De rep.2 dicuntur σελήνης τε καὶ μουσῶν ἔγγονοι.Herod.lib.5,σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις,Cū liberis nepotibuſque ſuis,vt Polit.vertit. ET Ἐγγόνη,ης,ἡ,Neptis. VNDE Διέγγονος,ου,ὁ, Atnepos. ET Διεγγόνη,ης,ἡ, Atneptis. ITEM Τρισέγγονος,ȣ,ὁ,Trinepos. ET Τρισεγγόνη,ης,ἡ,Trineptis.

Ἔγγονον,ȣ,τὸ,Fœtus,Fœtūra,B.ex Syneſ.ἀποτίκτοιμι φωνεισές ἔγγονον.

C.Ἔκγονος,ȣ,ὁ,Idē quod ἀπόγονος.apud Antiphōt.μέμνησθε τοίνυν ὦ ἄνδρες τῆς προνοίας ταύτης,ϗ οἵων ἀνδρῶν ἔκγονοί ἐστε. E
alibi ἀπόγονοι dixit.B. Et Plato Tim.τοῖς μὲν ἔμπροσθεν & αὐτόθεν γονέας τε καὶ γονέων προγόνους,τοῖς δὲ εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόνοις τε καὶ παῖδας ἐκγόνων.i.Liberos.B.Idem Pl.Ep.7,οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς ϗ παισὶ,παίδων τε ἐκγόνοις. Apud eūdem in Tim.ἐκγόνους θεῶν,Cic.vertit Progeniem deorum.Ibid. pro verbis illis,ϗ πάντες ὅσους ἴσμεν ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῶν,ἔτι δὲ τοὺς τούτων ἄλλους ἐκγόνους, idē Cic.vertit,Reliquos quos fratres inter ſe agnatóſque vſurpare atque appellare ſolemus,& eorum(vt vtamur veteri verbo)proſapiam.Iſocr.Euag.Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Adiectiuè etiā F
capitur: vt apud Plat.De rep.ἔκγονοι χώρας τραχείας, Oriundi regione aſpera.Apud eundem,ἔκγονος φιλίας ἀργία.vt & ἔκγονοι ἀδικίας ὕβριν idem dixit. Et ἔγγονος παιδειῶν pro Diſciplinis imbutus,& literarum quaſi alumnus,apud eundem.

C.Ἐπίγονος,ȣ,ὁ,Pòſt natus.B.ex Plat.De leg.5.Poll.εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων τινὲς μητέρων εἶεν,ἐπίγονος ἂν ὁ δεύτερος τῷ προτέρῳ ὀνομάζοιτο,Ex ſecundis nuptiis natus. AT Ἐπιγονὴ,ῆς,ἡ,Inſtauratio generis,Subſidium generis. Luc.de diluuio & arca,Ζώπυρόν τι τὸ ἀνθρώπινο σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.i. παλιγγενεσίαν,ſecundā generationem,B. Plut.ἐπιγονὴν λαμβάνει ϗ πολλαπλασιασμόν. G

C.Εὔγονος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,Fœcundus, Ad generandum & procreandū habilis. VNDE Εὐγονία,ας,ἡ,Fœcunditas.Xen.pol. Lac.τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νόμων. ET Εὐγονέω,ῶ,F.ήσω. Theophr.De c.pl.l.1,πρόβατα γὰρ ἀποκυήσαντα καὶ εὐγονοῦντα,πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, Quum partus primi bene ſucceſſerint & facultas adhuc fœtificandi ſuperſit.Gaza.

C.Θεογονία,ας,ἡ,Deorum generatio,Deorum ortus.

C. Θηλυγόνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fœminam procreans, vt θηλυγόνα ζῶα & θηλυτόκος γυνὴ, apud Ariſtot. θηλυγόνον à Dioſc. H
dicitur phylli ſpecies quædam, quod faciat θηλυτοκεῖν. De quo Plinius,Thelygoni potu fœminam concipi narrant. ET Θηλυγονία,ας,ἡ,Fœminarū procreatio. Itē Cognatio,id eſt propinquitas, à matre.

Herodian.2,Ἀδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν.Bud.

C.Ὀλιγόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Paucos generās aut procreans,Infœcundus. Ariſtot.τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quo Plin. Pennatorum infœcunda ſunt quæ aduncos habēt vngues. Videtur potius ſcribendū ὀλιγοτόκος.

C.Ὁμόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Germanus. Plato 8 De leg.ἐὰν ὁμόγονος τὸν ὁμόγονον φονεύσῃ.Bud.Idem valet ὁμόγνιος. At ὁμόγονα,τὰ,Quæ eiuſdem ſunt generis,ὁμοφυῆ.

C.Ὀψίγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Serò genitus. Philo De mundo,ὀψὲ καὶ ὀψίγονον φανέντα [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος] τοῖς βουλομένοις ἐρευνᾶν τὰς φύσεις.Vbi Bud.Serò genitos homines apparebit. ‖ Ὀψίγονοι dicuntur etiam Poſteri,Qui ſerò,i.longo pòſt tempore naſcuntur,οἱ ὀψὲ εἰς τὸ μέλλον ἐσόμενοι, ſeu ἐπίγονοι,vt Euſt.exponit Od.α,Ἄλκιμος ἔσσ᾽ ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. Vnde & Ὀψιγονία,ȣ,τὸ,pro poſteritate capitur.

C.Πολύγονος,ου,ὁ ϗ ἡ,(forſan malè pro πολύγονος)Fœcūdus. Oppian . lib.3 De venat.Ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον,ἐσ᾽ ἄπληστις ἔτρεφεν αἰὰ,Πουλύγονον πέλεται. Herod. lib. 8, πρὸς οἷόν τι μάλιστα πολύγονον χώραν γεωργοῦντες. ‖ Πολύγονον etiā herba eſt de qua Dioſc.l.4,c.4,& Plinius l.27,c.12.quā Latini Sanguinariam vocant ſeu Sanguinalem, Marcell.empiricus Tiniariam etiam & Verbenam.Sic dicta (vt Plin.loco citato ſcribit) à quibuſdam ob multitudinem ſeminis:vt autem Scribonius Largus vult,quia multa eſt & vbique naſcitur. ET Πολυγονοειδὲς,Polygonoeides, quo nomine clematidem Ægyptiam vocari ſcribūt Plin.& Dioſc. HINC Πολυγονία,ας,ἡ, Fœcunditas.Bud.ex Areop.

C.Πρόγονος,ȣ,ὁ,Progenitor.idem quod προπάτωρ,vt Bud. ex Plat.10 De leg.p.346,adfert. πρόγονος τέταρτος,Abauus,eidem Bud πρόγονος παιδὸς,id eſt Auus,Plat. Itē Autor gentis alicuius πρόγονος dicitur. vt apud Iſoc . τῆς δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακὸς,ὁ τοῦ Διὸς ἔκγονος. Πρόγονοι in plurali dicuntur οἱ αἰτίτεροι, Maiores , Prædeceſſores,vt vulgò vocant.Thucyd.lib.2,μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς , Et maioribus & nobis ipſis.Herodian.lib.2, ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν. Syneſ. ἐκ προγόνων λαμπροτάτων ὤν. Metaphoricè verò πρόγονοι dicitur pro ἀρχηγοί.vt apud Soph.Aiace,Γόνοι πρόγονοι πόνων. Et apud Ariſtid.πρόγονοι κοινοῦ βίου πᾶσιν ἀνθρώποις. ‖ Πρόγονος adiectiuè etiā capitur.vt πρόγονον γένος, Auitum genus. VNDE Προγονικὸς,ȣ,ὁ,Auitus.Philo De vita M.lib.1,συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, gentilē maiorūmq; ſuorū diſciplinā . Herod.lib. 7,πατρῴων τε ϗ προγονικῶν ὄντων, Patrimonio atq; auitis bonis. Plut. Alex. ἔχων πέχιν προγονικὴν ἀπ᾽ Αἰακιδῶν.

Πρόγονος,ȣ,ὁ,Priuignus,ὁ πρὸ τοῦ γάμου ἐκ μητρυιᾶς ἐκ προτέρου γεννηθείς.Cuius loci adeſpoton exemplum Bud affert,ὁ πρόγονος τε ϗ εἰς τοῖς Ἰσοκράτει γενόμενος. VNDE Προγονὴ,ης,ἡ,Priuigna.Theoph.in Inſtit.ciuil.

C.Πρωτόγονος,ȣ,ὁ,Primigenius,Primigenus, Primitiuus, vt Cicero,Lucr.& Colum.loquuntur.Il.ψ,Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.Metaphoricè verò Naz. dixit πρωτόγονος ἐντολή.

C.Σύγγονος,ου,ὁ,Cognatus.idem quod συγγενής. Item,Germanus,Heſychio. Eurip.Hipp.cor.ὦ παῖς ἐμοῦ δύστηνος ἀεὶ,μιαιφόνων τε συγγόνων.

C.Τελειογόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Perfectū pariēs. VNDE Τελειογονία,ας,ἡ,Perfecta generatio. AT Τελειόγονος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,Perfectè generatus,Vitalis. Et Τελειόγονα,Perfecti fœtus.

C. Τελεσιγόνος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,Fœtum perficiens,Prolificus.

C.Τριγονία,ας,ἡ, Tertium genus,vt nepos. B.ex Dem.κατὰ θεσμ.Strabo l.4,τούτων δὲ οὐδὲ εἰς πλούσιος γίνεται μὴ διὰ τριγονίας ἐκ πολιτῶν γεγονώς, niſi pronepos hominis ciuis, B. Herodian.l.1 , ϗ ἄνωθεν ἐκ τριγονίας βασιλέα τε καὶ ὑπατεύσαντα ὄντα Ῥωμαίων, tertióque iam gradu imperiū nobilitatémque complectentem.

Τριγονέω,ῶ,F.ήσω,Tertiò genero vel pario,B. Theophr. De cauſ.plant.lib.1,cap.9,τότε γὰρ ἀνομοιοῦται πρὸς τὸ ἐκπληθῶσιν,ὥσπερ καὶ τὰ ζῶα.ϗ γὰρ ταῦτα τριγονήσαντα συναφομοιοῦνται. Vbi Gaza, Poſt tertium partum ſimilitudinem perfectè repræſentare incipiunt. Alii contrà,Hæc enim in tertia ſobole ſunt diſſimilia.volunt enim in ἀφομοιοῦσθαι eſſe ὁμοιώσεως ἔκστασιν.Pro cuius interpr.confirmatione Virgilianum illud citat Georg.1, Semina vidi equidē,

Γόνιμος, ου, ὁ & ἡ, Genitalis, Prolificus, Fœtificus. Plato De leg. γόνιμος θολότης. Apud Theophr. autem γόνιμος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud. interpr. Plin. autem fœtificum humorẽ dixit. In Epigr. γονίμη φλέψ, Genitalis vena, pro membro virili. Sic μόριον ἀνδρὸς γόνιμον, Plut. De fort. Rom. Et γόνιμον πῦρ, quidam poeta apud eũdẽ Pl. de facibus nuptialibus. ¶ Γόνιμος, Fœcũdus, Fertilis. Philo De vita Moſ. lib. 1, γῆν πεδιάδα καὶ βαθεῖαν καὶ πρὸς πάντα γονιμωτάτην. Et γόνιμος τῷ σώματι, ex Plut. Itẽ metaph. apud Ariſtoph. γόνιμος ποιητής. Sic & apud Ariſtidem pro eo qui eſt fœcundo ingenio, vt Bud. interpr. 105, ὡς γόνιμος καὶ ἐνθυμηματικός. Idem, τῷ γονίμῳ τῆς φύσεως χρῆται. Interdum cum genit. (ſicut & Lat. Fœcundus & Fertilis) vt Ariſtot. De mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος, Nubes eſt craſſamentum fœcũdum aquæ (quod tamen redditur etiam, Vim habens gignendæ aquæ) Tale eſt γόνιμος χώρας.

Γονεύς, έως, ὁ, Genitor, Pater. At γονεῖς, Pater & mater, Parẽtes (licet in vulg. l. γονεὺς quoque reddatur Parens, Pater & mater) Heſiod. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Ariſtoph. Nubib. καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν. Plut. De frat. charit. εἰ δέ γε μή τις παραινέσει θεραπεύειν γονεῖς.

Γονεύω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. ex Theophr. De cauſ. plant. lib. 1, καὶ τὰ δένδρα παραιρεθέντων τῶν πρότερον καρπῶν, γονεύει πάλιν ἑτέρους. Idem De cauſ. lib. 3, γονεύειν τὸν εἰς νέωτα καρπόν. ET Γονεία, Fœtificatio.

¶ Γνήσιος (quod dici puto quaſi γονήσιος) Originem habẽs legitimam, & minimè ſpurius. Propriè enim γνησίους παῖδας dici puto τοὺς γόνῳ γεγονότας παῖδας, vt Demoſthenem loqui dictum eſt. Vide ſuprà ex Hom. ὡς γνησίοισιν ὀχέων in Γνήσιος. Sed tamẽ γνησίους παῖδας quidam annot. vocatos eos quoque qui legitima adoptione filii eſſent. Dicitur & γυνὴ γνησία à Xenoph. Vxor legitima, ad differentiam concubinæ. ¶ Γνήσιος exponitur & Germanus. Quò pertinet quod ſcribit Strabo, Germanos à Romanis vocatos eſſe quaſi γνησίους Γαλάτας. (vide locum apud Bud. pag. 998) Sic γνήσιος ἀετός, Ariſtot. Aquila germana, Vera aquila & incorruptæ originis, Bud. Exponitur γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. Apud Lucianum autem γνήσιος cum genit. γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exponitur Proprius philoſophiæ. vbi tamen alii vocem Germanus retinent. Sed & Genuinus, quod & γνήσιος ad verbũ reſpõdet alicubi in eius interpr. locũ habet. ET Γνησιότης, quæ dicitur de eo qui legitimus ſit & germanus. ET Γνησίως, Germanè, Legitimè, Non adulterinè.

ΓΕ'ΜΩ, Plenus ſum, Onuſtus ſum. Xen. de naui oneraria, γέμει φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Et hanc quidem propriam eſſe ſignif. exiſtimo, ſequendo eos qui γόμος hinc deriuant: de aliis tamen multis dici γέμειν, oſtendent quæ ſequuntur exempla. Idem Xen. Anab. 4, οἱ δὲ κατέβησαν εἰς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato, θυμιαμάτων γέμουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων. Idem in Apol. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutar. de exercitu Pompeii in Pharſalia, ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες ἀνοήτου θράσους. Sed & πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες dixit Iſocrates. ET Καταγέμω, Idem.

Γέμος, Plenitudo, in v. l. ex Plinio & Columella. Heſych. γέμισμα, πλήρωμα.

Γεμίζω, Impleo. Item, Onus impono. Iohann. 2, γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Eadem ſignific. & in aliquot aliis Euang. locis. HINC Γέμισμα, q. d. Impletio vel potius Implementum. ET comp. Ἀπογεμίζω exponitur γεμίζω.

¶ Γόμος, ου, ὁ, Onus nauis, Merces quæ ſunt in naui. Pollux enim τὰ ἐνθήματα τῆς νεὼς cũ aliis nomin. tũ hoc appellari dicit. Athen. lib. 5, ἦν δὲ ἡ ναῦς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσορος, τετράροφος δὲ τὸν μὲν κατωτάτω ἔχων ἐπὶ τὸν γόμον. HINC Γομόω, ῶ, Onero, in v. l.

ΓΕ'ΝΥΣ, υος, ἡ, Mentum. Eurip. Phœniſſis, ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Et apud Theocr. canities εἰς γένυν ἕρπει. ¶ Ariſtot. autẽ ſuperiorẽ σιαγόνα (i. maxillam ſeu malam) nominat γένειον, inferiorẽ autem γένυν. In Phyſiognom. tamen legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς, vt annotat Camer. Sed & τὴν κάτωθεν γένυν

A ad differentiam alibi dicit, vt quum ſcribit, κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῷα τὴν κάτωθεν γένυν. Ex Ægineta item ἡ κάτω γένυς pro maxilla affertur: & rurſum ex Ariſtotele De animal. l. 3, ἡ συμβάλλουσιν αἱ γένυες pro Qua maxillæ cũ faucibus coeunt. Apoll. Arg. 2, καὶ γένυες κτύπεον, Maxillæ, ſeu (vt alii) mandibulæ. Xen. γένυν lepori etiã tribuit, recubat enim lepus (vt ille ſcribit) ἐπ' ἄκροις τοῖς ποσὶ τὴν γένυν καταθείς.

Γένυς, Acies, vt acies gladii. Epigr. 6, καὶ ξιφέων στεινόλαιμα γένυς. Sed & Securis ſeu Bipẽnis, & Gladius, hoc
B nomine ſignificantur, teſte Heſych. Sic παγχάλκῳ γένυϊ apud Soph. Electra de bipẽni intelligitur. Suſpicor autem hanc eſſe huius metaphoræ rationẽ (nec enim dubito quin præcedat altera ſignif. propriàque dici debeat) quòd vt γένυες, id eſt maxillæ, mandendo abſumunt & profligant, ita & ferrum ictus inferendo.

C. Ὀξυγένυς, Id quod infra labra in maxilla inferiore eminet: vt interpr. Cam. ex Polluce addens & γένυν ab eo vocari.

C. Χαλκογένυς ἄγκυρα, Ærata anchora. q. d. Æreas malas habens. Sic & Χαλκογένεια ἔμβολα ex Epigr. Roſtra æreas malas ſeu maxillas habentia, pro roſtris æratis.

C ¶ Γένειον, ου, τὸ, Mentum. Od. λ, v. 582, de Tantalo, Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ. Xen. Symp. πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Plut. in Camillo, ἥψατο τοῦ γενείου καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην. ¶ Γένειον alicubi exponitur & γνάθος Maxilla, Mala. HINC Διγένειος, Qui mento eſt bipartito. Bud. ex Gaza. ET Λειογένειος, Læue mentum habens. Quem λειογένειον à Tibullo ita deſcribi puto, -iuuenis cui læuia fulgent Ora, nec amplexus aſpera barbaterit. Hãc enim veram eſſe huius vocis ſignif.
D apud Herodotum arbitror, in Terpſich. ἄνδρας λειογενείους vocantem. Quod autem quidã interpr. λειογένειος eum cui tenuis & mollis eſt barba, vel qui eſt in prima lanugine, minimè probo. ET Μακρογένειος, Qui longo eſt mento. Bud. ET Ὀξυγένειος, Qui acuto eſt mento, Idem. ET Προγένειος, Cui mentum prominet. Aliam tamen interpr vide poſt Γένειον ſignificans barbam. ET Χαλκογένειος vide paulò antè in Γένυς. HINC quoque verbum Ὑπογενειάζω, Mentum prehendo eius quem rogo. (vide Heſych.) At Bud. in hoc Syneſii
E loco de Vlyſſe & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὦ οὗτος, ἔφη, ἔοικας μὲν δριμύτατος ἀνθρώπων εἶναι, interpretatur γενειάσας, Mentum eius demulcens, vel erigens, & vellicans, vt fieri ſolet. SED ET Γενειαστὴρ hinc deriuatur, quod ex Polluce exponitur, Lorum circa mentum equorum.

Γένειον, Barba. Il. θ, v. 371, Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Il. χ, v. 74, Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος. Vbi tamen pro mẽto accipere videtur Euſtath. quippe qui hũc in locũ
F ex Ælio Dionyſio annotet, γένεια eſſe pilos, at γένειον locum in quo illi ſunt. Sed & Od. π, Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες (ſiue γενειάδες) ἀμφὶ γένειον, vulgò interpretantur barbam, vbi malim reddere mentũ. Dicitur autẽ & de brutis, vnde λῖς ἠϋγένειος, item πόρδαλις ἠϋγένειος. Sic Lucian. quoque γένειον leonis dixit in Cynico, ſicut πώγωνα in Philopſ. Cæterùm obſeruandum eſt γένεια plur. numero ſæpe inueniri pro γένειον ſingul. id eſt barba. Pauſan. Eliac. 1, ἔστι δὲ ἄγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον πω γένεια
G οὐδ' αὐτό. Plut. in Phoc. γενείων ἀψάμενος. Idem in Cic. τῇ ἀριστερᾷ τῶν γενείων ἁπτόμενος. Idem, καὶ ὡς ξυρεῖν μέλλων κατέβρεχε τὰ γένεια. Sic & alibi paſſim.

C. Ἀγένειος, ου, ὁ, Imberbis. Vt πυρρίχισταὶ ἀγένειοι, Lyſias. Et τὸ ἀγένειον q. d. Barbæ carẽtia. vnde illud, εἰς τὸ ἀγένειον ἐσκώφθη, Scommate impetitus de eo quòd barba careret. ET Ἀγενείως, aduerb. q. d. Imberbiter. Philoſtr. in Phauorino, ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου εἶχεν.

C. Ἀρτιγένειος, Qui nudiuſtertius barbam emittere cœpit. Et ἀρτιγένειος χνόος in Epigr. q. d. Lanugo barbæ nuper
H enatæ.

C. Βαθυγένειος, q. d. Profundam barbam habens.

C. Εὐγένειος, Pulchram barbam habens. Et ſimpliciter Barbatus. Item Villoſus in v. l. ET Ἠϋγένειος idem, diſſoluta particula εὖ. dicitur autem leo ἠϋγένειος ab Homero, vt antea dictum fuit: item pardalis.

C. Ἡμιγένειος, Semibarbatus, in v. l.

C.Κακογένειος,(q. d. Malè barbatus) Qui eſt tenui barba. Cam. A

C.Μαδηγένειος,Qui eſt fluxa & rara barba:Cam.

C.Μογογένειος,Raram habens barbam, Heſych. In v.l.μογογένειος.

C.Προγένειος,Promiſſam habens barbam,in vulg. lex. Sic autem & Heſychio προγένειος eſt ἀγένειος. ‖Crediderim tamen alteram expoſitionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco conuenire, Idyll. 3, Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, Νύμφα, καὶ προγένειος;

Γενειήτης,ὁ,Barbatus. Luc.οἱ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπου ἰδόντες,γενειήτην μὲν τὸν Δία ἀναπλάττουσι,παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην.Et γενειητῶν τράγων in Epigr. B

Γενειάω,ῶ,F.άσω,Barbatus ſum, Barbam geſto.Ariſtot.τοῖς δὲ μὴ γενειᾶν, ἀλλ' ἀνουχίας διατελεῖν ὄντας. Et Theocr. εἰς ἄνδρα γενειᾶν.Opponitur autem ἀγένειος huic γενειᾶν.

Γενειάζω, idem quod γενειάω, vel proximè ſequens γενειάσκω.Od.σ,Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι. vbi Euſt. dicit incertum eſſe an huius γενειήσαντα præſens ſit γενειάω, an huius deriuatiuum γενειάζω.

Γενειάσκω, Barbam emittere incipio. vt Xenoph.Pæd.4, τοῦ ἄρτι γενειάσκων,Cui prima lanugo erumpit:qui Virgiliano hoc verſu deſcribitur, Ora puer prima ſignans intonſa iuuenta. ET Ὑπογενειάσκειν,quod quidam exponunt τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον. C

Γενειάς,άδος,ἡ, Lanugo prima quâ genæ veſtiuntur, Barba prima.Interdum & generaliter pro barba. Theocr.Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς. Nazianz.σὺ περὶ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας. Soph. Trach.δασκίου γενειάδος, Denſæ barbæ. ‖Et γενειάδες Pili ipſius barbæ:vt Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον Od.π. Sed hîc legitur & ἐθειράδες,quum tamen alioqui ἐθειράδες ſint pili capitis. ‖Γενειάς exponitur & Mentum.

ΓΕΡΑΣ, ατος,αος & ως, Præmium, Munus,Honorarium,Honor.γέρας & ἀγέραστος in vno eodémque loco ponuntur ab Hom. Il. α, Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ',ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. vbi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, ſicut & alibi ſæpe. Frequens autem eſt apud eundem poetam, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos.Quidam ſimpliciter honorem,alii ius honorarium interpr.nonnulli & officioſum honorem. Thucyd.1,πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Ibidem, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Et γερῶν ἄτιμος ex eodem Thuc. Plut.Cam.γερῶν ἐτύγχανε ἄλλων E

C.Γεραφόρος, Præmium vel præmia ferens ſeu capiens. ὁ τὰς τιμὰς φέρων,Heſych.

Γεράσμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Honoratus, Nic.Ther.Honore & præmio dignus.Et Honorificus.γεράσμια ἱερά,Orph. ‖Γεράσμιος pro ſenili ex Eurip.affertur.

Γεραρός, Honorãdus, Venerandus, Auguſtus. Il.γ,Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. Ibidem, Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. F

Γεραίρω,Præmio dono [aliquē,] Muneror honoris cauſa, Orno.Od.ξ,— ὅτι μ' ἔξοχον εὖ ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις. Ibidem, Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν.Xenophon Pæd.8, τούτοις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. ET Ἐπιγεραίρω,Inſuper muneror,vel Honore afficio,ex Xen.

Γεραίω, Præmio dono, vel Honoro. VNDE Ἀγέραστος Præmio carens, in loco Homeri modò citato. Volunt autem gramm.vel à γέρας eſſe vel à γεραίω:ſed deducendo à γέρας,ἀγέραστος eſſet pro ἀγέρατος.

¶Γεραιός, Senex vir, Homero ſæpe. Et Γεραιά,Senex mulier, Anus,apud eundem.vnde compar.γεραίτερος,ſuperlat.γεραίτατος,pro γεραιότερος & γεραιότατος. Vtutur autem τῷ γεραίτερος Ariſtoph.& Xen. ‖Γεραιός, Senilis, vt γεραιὰ χεὶρ Euripides. ET Γεραός, Senex, Honoratus,ex Epigramm.

Γέρων,οντος,ὁ, idem quod γεραιός,Senex vir,Od.δ,Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω γέρον ὡς σὺ κελεύεις.Plato Pol.2, καὶ γέροντι καὶ χαυνοὶ καὶ πρεσβυτέροις ἡγούμενοι. Et de rebus inanimis, vt γέρων χαλκὸς & γέρων θεσμὸς in vulg.l. ‖Γέροντες,Senatores,Curia Laced. conſtans ex ſenat.XXVIII, Pauſ.66. H

vel ex XXVIII. Vide Plut. Lyc.13 & 17.18. Et in Ageſ. 196.Herodot.quoque numerũ XXVIII ponit,in Erat.Ἐς παρέξειν βουλόμενοι τοῖσι γέρουσι, ἐοῦσι δυῶν δέουσι τριήκοντα. Cæterũ variè ridiculus eſt in variis huius nominis etymis autor Etym.quũ vicina & rationi maximè cõſentanea ſit hæc vna, à γέρας, ob honorem qui ſenectuti defertur. Nec enim Plutarcho aſſentiri poſſum contrà γέρας à γέρων deducenti,pag.570.

C.Γεροντα γωγός, οῦ,ὁ, Qui ſenem inſtituit,ſeu erudit.

VNDE Γεροντα γωγεῖν κατα παιδεύειν ἄλλιν, Ariſtoph.Inſtituere & mores ſeniles formare, Bud.& Plut.in Polit. præcept.585,πρὸς χάριν ἑαυτὸν γεροντα γωγῶν,componens ſe ad gratiam populi aucupandam,Bud. B

C.Γεροντοδιδάσκαλος,ου,ὁ,Senis vel ſenum præceptor.Apud Plat. Euthyd. Qui docet ſenes diſcipulos. Et Varronis ſatyra hoc nomine,apud Nonium in Lautus.

C.Γεροντοκομεῖον,ου,τὸ,Locus in quo curantur ſenes, ſeu cura ſenum geritur.In vulgatis lexicis, In quo ſenes tractantur.

C.Τριγέρων,q.d.Triſenex.in Epigr. de Neſtore qui tres ætates ſeu tria ſæcula vixerat.q. d. Triſæcularis. Athen. 172,Νέστωρ ὁ τριγέρων. C

C.Τυφογέρων, Faſtoſus ſenex.Ariſtoph.

C.Ὠμογέρων, Cui cruda & viridis ſenectus. Vel(vt alii)Cui licet ſeni caput non eſt canum. Hom.Il.ψ.

Γερόντειος,Senilis. vnde γερόντειοι παλαῖστραι ex Polluce.

Γεροντικός,Senilis (vſitatius quàm γερόντειος) vt γεροντικὴ ἡλικία,& γεροντικὰ λουτρά, Plato Leg.6. HINC Γεροντικῶς, Seniliter.

Γεροντιαῖος,in carm.Senilis.

Γεροντίας,Patruus,apud Laced.Vide Euſt. D

Γεροντιάω,ῶ,Senium & delirium reſipio,Bud.Malim Senile delirium reſipio. Laertius in Plat. 139, οἱ λόγοι σου γεροντιῶσι.

Γερούσιος,Ad ſenes pertinens,vel Qui eſt ſenum.Item,Qui ſenes decet.Item, Qui ſenibus pro honorario datur. Vide Euſt. & cæt. ſchol. de γερούσιος οἶνος & γερούσιος ὅρκος apud Hom. AT Γερουσία ſubſtant. Senatus. Plut. An ſeni adminiſtr.reſp.ἡ δὲ Ῥωμαίων σύγκλητος ἄχρι νῦν γερουσία καλεῖται. ET Γερουσιαστής,Senator,Polyb.

C.Ἀγέρωχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Superbus,Inſolens.aut,Valde honoratus. πάνυ τετιμημένος, Heſ. Exponit idem γαῦρος, item ὑπερήφανος. Quod nomen cum ἀγέρωχος coniungens Polyb.dixit aduerbialiter,lib.1, ἀγερώχως & λίαν ὑπερηφάνως: ſed obſeruandum addi λίαν.Plut.in Artoxerxe,οὐδὲ ταπεινόν,οὐδὲ ἡσύχιον, ἀλλὰ τραχὺ καὶ ἀγέρωχον εἶχε. Idem in Fabii vita, de Claudio Marcello loquens,eum dicit manu promptum fuiſſe, & talem natura quales Homerus appellat φιλοπολέμους & ἀγερώχους. Euſtathius in hunc Homeri verſum Iliad. γ, Ὡς αὐτὶς καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων, exponit ὑπερηφάνων,id eſt Superborũ:& addit, ἀγερώχους dici quaſi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, vt ἀγερόχος in ἀγέρωχος contractum fuerit. Idem in hunc ex Il.verſum, Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων, ponit primùm eandem etymologiam: dicens eſſe οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες,quaſi valde honorati.Significat enim ἀγέρωχοι(inquit)τοὺς σεμνούς, vt vult Alcman. At Alcæus (vt aiunt)item Archilochus hominem incompoſitis moribus(ſic enim interpretor ἄκοσμον) & oſtentatorem appellare ſolent ἀγέρωχον: vt ſit tranſlatio ab eo quod elatũ eſt & leue: vt ſit ἀγέρωχος, quaſi ὃς ἄγειν αὖ ῥᾷον ὑπὸ ὄχου,id eſt,quem facilè vehat currus. Idem Euſtath.in Od.λ, ait Periclymenũ ab Homero dici ἀγέρωχον,quaſi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃ ἂν βούλοιτο, quòd videlicet in quodlibet animal & quamuis arborem ſe transformare poſſet.Hactenus Euſtathius, ſi eius verba benè interpretatus ſum. At Heſychius reddit aliã quandam huius epitheti ἀγερώχων rationem, cur Rhodiis tributum ſit:ſimul etiam vocis etymum oſtendens: Rhodios nimirum dictos eſſe ἀγερώχους, quòd quum inſulares eſſent, extrinſecus ex continente ἀγείροντες ὀχὴν (id eſt, congregantes cibaria)vitam tolerabant.Idem paulo antè dixerat ἀγέρωχοι poſſe etiam accipi pro ἀπαίδευτοι. indocti, imperiti. Apud autorem Etymologici habetur, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. Ego verò ἀγέρωχος (quodcunque ſit eius etymum)pu- E F G H

nn.iiii.

to Latinè vertendum Ferox, in proſa: potius quàm Superbus. Nazianzenus, νῦν δὲ ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος. Et Agathias apud Suidam, ἵππου ἐπιβὰς ἀλιωτάτου τε καὶ ἀγερώχου. Itidem apud Philoſtr. ἀγερωχία, Ferocia, apud Polyb. ἀγερώχως Ferociter potius verterim. Sed non temerè vocem hanc apud veteres oratores aut hiſtoricos reperias, (ſi me non fallit memoria) apud recentiores contrà ſæpe tibi occurret.

Ἀγερώχως, aduerb. Superbè, Ferociter. Polyb. 2, ἀγερώχως ἐκ λίαν ὑπερηφάνως αὐτῶν ἀπήκουε.

Ἀγερωχία, ας, ἡ, Superbia. Ferocia. Philoſtratus in Χρήστου vita, οἴνου δὲ ἡττώμενος, παροινίας ἐκράτει καὶ ἀγερείας, καὶ ἀγερωχίας, ἣν ὁ οἶνος ἐπὶ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων ἄγει. Budæus ἀγερωχίαν apud eundem pro ſtrenuitate poni ait, locum non proferens.

ΓΗ̃ΡΑΣ, ατος, τὸ, Senectus. Il. ι, Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα. Et ἐπὶ γήραος οὐδῷ apud eundem aliquoties. Xenoph. Laced. pol. διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου eſt (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt ſimilis ſit ſeni iam debili & arido. ¶ Et γῆρας ὄφεις ἐκδύουσι apud Herodotum, Serpentes exuunt ſenectutem. Redditur & Spolium ex Plinio. Sic autem & Ariſtoteles nomine γῆρας vtitur. Quanuis autem à γῆρας deduci conſtet, ſicut & γέρων, Ariſtot. tamen De animal. gen. 5, hoc nomine indicari γεηρόν τι tradit, nimirum inde deducens.

C. Ἀγήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Senectutis expers. Ariſtot. De mundo. Sic τὸν ἀγήρατον χρόνον dixit Hyperides, teſte Polluce.

ET Ἀγήραος, pro eodem apud poetas, vt Heſiod. ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος. Sic & Xen. τὴν ἀγήραον δόξαν dixiſſe refert Poll. Vide Ἀγήρως.

C. Ἀγήρως, ρω, ὁ καὶ ἡ (à nomine γῆρας, in genitiuo γήραος γήρως, præfixo α priuatiuo) Non ſeneſcens, Senectutis expers. Vno verbo, Inſeneſcibilis, ſi Latinè dici poſſet. Hom. Il. ρ, — ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Itidem Heſiodus in Theogonia, — ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω, id eſt, Immortales & ſenectutis neſcii. ἀγήρως ἔπαινος, Thucyd. 2, Immortalis laus. Scribit Suidas Ἀγήρω, quæ non ſeneſcunt: & cum ν ἀγήρων: alii abſque ν, fœmininum volunt eſſe: alii cum ν accuſatiuum eſſe dicunt, at ſine ν, genitiuum & datiuum. Ei autem quod hìc à Suida dicitur, ἀγήρω abſque ν fœmininum eſſe, (intelligit, opinor, in ſingulari accuſatiuo) conſentanea ſunt exempla hæc: Heſiodus in Theogonia, Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων. Ariſtot. De mundo, τὴν ἀγήρω φύσιν τηρεῖ. Sic ἀγήρω ψυχὴν, apud Plut. in Pericle. In accuſatiuo autem maſculino variant exemplaria, vt apud Thuc. 2, quædam ἀγήρων ἔπαινον, quædam ἀγήρω habent. Apud Platonem in Timæo ἀγήρων maſcul. cum ν, ἵνα (ſic apud Proclum, non ἓν) ὅλον δὲ ἁπάντων τέλεον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο. id eſt (Cicerone interprete) Quod omni morbo ſenióve careret. At apud Plutarchum, ἀγήρω βίον. Denique vtriuſque ſcripturæ exempla repeririuntur, prout diuerſa ſunt exēplaria. In genere neutro dicitur ἀγήρων: vt apud Platonem paulo ante locū proximè citatum, ἔτι δὲ ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ verba Cicero his Latinis reddit, Poſtremò nequis morbus eum poſſit aut ſenectus affligere. Thuc. 2, τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον. Vidi etiam veteres codices in quibus ἄγηρων accentu in prima notatum eſſet: quæ ſcriptura exē plis defendi poteſt. In quibuſdā Græcol. lexicis notatum eſt, ἀγήρων, ἀγήρωνος, quaſi idem ſignificans quod ἀγήρως: ſed hoc omninò falſum eſt, vndecunque ſumptum fuerit. Quod autem attinet ad ἀγήρως quod aduerbialiter accipi eadem tradunt, penes vetera & fide digna Heſychii exemplaria ſit fides: nam in vulgaribus eius editionibus ἀγήρως, ἀπαλαίωτος legitur: at Varinus ex ἀπαλαίωτος, fecit ἀπαλαιώτως, neſcio an imprudens, an conſultò, quòd veterem aliquem codicem ſequi vellet.

C. Βαθύγηρως, ω, ὁ, Profundam ſenectutem agens, Decrepitus.

C. Ἐσχατόγηρως, Extremam ſenectutem agens, Decrepitus, Plut. in Pompeio.

C. Ὑπέργηρως, (q.d. Supramodum ſenex, vel Pluſquam ſenex) Decrepitus. Luc. in Dial. Terpſionis & Ditis.

Γηραιὸς, Senex. Heſiod. γηραιὸς δὲ θάνοις. Pla. Pol. 2, γηραιοὶ τελευτῶντες. Vtitur & Xen. & Theophr.

Γηραλέος, idem apud poetas. quod tamen & ex Philone affert Bud. ET Γεραλέος Heſych.

Γηράσκω, Seneſco. ET Γηράω, ῶ, άσω, idem. vtitur autem Homerus vtroque. Sic & Xenoph. γηράσκειν Cyn. & γηρᾶν Pæd. 4. γηρῶντος ἀνδρὸς Plut. Timol. Senis. Et γεγηρακότα pro exoletis ſeu obſoletis, in vulg. lex. ET Γήρασμα, q.d. Seneſcentia. ET Γήρειον pro eodem apud Aratum. nam ſcholiaſtes γήρειον (vbi poeta pappum vocat λευκῆς γήρειον ἀκάνθης) exponit γήρασμα. Sic autem Nic. Alex. γήρεια πάππου. COMP. Ἀπογηράσκω idem. ET Ἐγγηράσκω, ſeu Ἐγγηράω, ῶ, q.d. Inſeneſco. VNDE Ἐγγήρασμα, Id cui inſeneſcimus. Plut. Catone, ἀλλ' ὥσπερ Διονύσιός τις ἔπεισε κάλλιστον ἐντάφιον εἶναι τὴν τυραννίδα, κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήρασμα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος. ET Καταγηράσκω, Seneſco, Heſiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. ET Παραγηράω, ῶ, Deliro præ ſenectute, item Senectute conficior, in vulg. lex. nō addito harum ſignif. exemplo. At Bud. iſtum locum affert (ſed ſignif. non adiungens) ὁ δὲ δῆμος, ὥσπερ παραγεγηρακὼς, ἢ παρανοίας ἑαλωκώς. HINC Παραγήρασμα, Deliramentum in vulg. lex. ET Συγγηράσκω, Conſeneſco.

Γηρᾶναι pro γηράσαι, Heſych. Vnde & γηράντεσσι quidam formant apud Heſiod. Sed Euſtathius tradit poſſe & γηρᾶς eſſe pro γηράσας per ſyncopen. Vide eum & Heſych.

Γῆρος quoque multa deriuata habet, cum quibus videlicet componitur: quum tamen alioqui illius per ſe poſiti nullum exemplum afferatur. AB hoc eſt Γηροβοσκὸς, Qui [aliquem] in ſenectute alit. vt liberi qui parentes ſenes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen. in Œcon. Item τῇ μητρὶ ἀποδοῦναι γηροβοσκοὺς χάριτας Dionyſ. Halic. dixit, q.d. gratiam altricem ſenectutis referre. VNDE Γηροβοσκία, Actio illa nutriendi, Plut. ET Γηροβοσκέω, ῶ, In ſenectute alo. Bud. 822. Et paſſ. Γηροβοσκοῦμαι Plut. An ſeni adminiſtr. reſp. Sed ſcribitur & γηραβοσκοῦμαι cum ω in ſecunda, de qua ſcriptura dicam paulo póſt. ET Γηροκόμος, Qui curam alicuius in eius ſenectute gerit, Aliquem in ſenectute alens, & ei neceſſaria ſubminiſtrans. licet Heſych. ſimpliciter exponat γηροτρόφος. VNDE Γηροκομία, Actio illa alendi, &c. ET Γηροκομικὸς, Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος medicinæ Galeno, Pars ea quæ de tuenda ſenum valetudine tractat. ET Γηροκομεῖον, locus in quo ſenes aluntur, &c. ET Γηροκομέω, ῶ, Alicuius curam in ſenectute gero, &c. Greg. ἀλλὰ τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem paſſ. ὡς ὑπερβαλλόντως γεγηροκόμημαι.

DICITVR & Γηροτρόφος, Senectutis altor. idem apud Plutarchum quod γηροβοσκός. ET Γηροτροφία apud eundem Actio illa alendi, &c. ET Γηροτροφεῖον, Locus in quo illud fit. ET Γηροτροφέω, ῶ, Iſocr. idem quod γηροβοσκῶ. Item, καὶ οἷς γηροτροφῶν αὐτοῦ τὴν πρεσβυτικὴν ἀσθένειαν apud Galenum, pro Tanquam ſenem iámque exanguē alens. Vide Bud. 822. ET compoſ. Ἀντιγηροτροφῶ, Viciſſim alo in ſenectute, Ibidem ex Leſbonacte. Cæterùm omnia hæc compoſita inueniri & cum ω ſcripta in ſecunda ſyllaba ſciendum eſt: ſed apud Sophoclem γηροβοσκὸς ſcriptum eſt cum ο, & quidem ita poſcente verſu: vbi tamen ſchol. altero etiam modo ſcribi admonet, eſſe enim γηροβοσκὸς à γῆρος, at γηρωβοσκὸς à genitiuo γήρως, cuius nominatiuus γῆρας.

¶ Γραῖα, ας, ἡ, ET Γραῦς, αός, ITEM Γρηῦς, γρηός, γρηΐ, apud Hom. ET Γρηῢς per dialyſin, Anus, Vetula. Odyſſ. τ, Εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα. Od. α, γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ. Od. σ, γρηῒ καμινοῖ ἶσος. Apud eundem illud γρηῢς per dialyſin Od. β, Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. In proſa autem γραῦς γραὸς duntaxat, vel γραῖα: quibus tamen & poetæ vtuntur. Archilochus apud Plut. in Pericle, Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. Athen. 11, γραῦς φίλοινος. Machon apud eundem Athenæum lib. 6, παράσιτον ὑπὸ γραὸς τρεφόμενον πλουσίας. Et ſtatim pòſt γραίας dicit pro eo quod γραὸς dixerat, παράσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. Item γραῖαι deæ quædā finguntur ab Heſiodo Φόρκυος & Κητοῦς filiæ, ἐκ γενετῆς πολιαί, id eſt canæ. in quo figmento reſpici quidam putarunt ad maris ſpu-

mam, quæ caua eſt. eſt enim Phorcys è deorum marinorũ numero. Cæterùm non ignoro harum vocum γραῖα & γραῦς varias etymologias afferri, videlicet à γράω γρῶ ſignificante ἐσθίω & φθείρω, item à ῥαίω, & à γράφω: ſed quid tam longè petitis deriuationibus nobis opus eſt, quum vnam & vicinam & facilem & rationi maximè conſentaneam habeamus? ea autem eſt ex γεραιά faciendo γραῖα per ſyncopen. Vult autem Euſt. γραῖα communis eſſe linguæ, at γραῦς Atticæ.

Γραῦς, Cruſtula rugoſa quæ concreuit & innatat polentæ, vt inquit Budæus, afferens ex Ariſtotele De gen. anim. lib. 2. γίγνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Ariſtoph. Pluto, ἄλλαις γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἐπεστ' αὐτῷ πάνυ, id eſt, Cruſta pultis, ſiue ſpuma quæ ſupernatat in olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247, ἣν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτοῦ. Item de melle, vt ſcribit Euſt. Eodẽ nomine dici aiunt & τὴν τῶν μαγάλων δυσωδίαν. Sed & alias ſignif. apud Heſych. vide. Γραῖα autem vocatur & cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ ſenectutem indicent, vt Pollux ſcribit. Ariſtot. in loco paulo antè citato, τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.

Γραΐς, ἴδος, ἡ, Anus. vt γρηῒ apud Homerum Il. γ, ſchol. exponit γραΐδι. ET Γραΐδιον, Anicula, Ariſtoph. Pluto. Et γραϊδίων anicularum, Demoſth. Pro cor.

ΓΕΥΌΜΑΙ, F. σομαι, Guſto, Deguſto. (putarũt autem quidam etymologi γεύειν verbale hinc factum, dici quaſi δεύειν) Thuc. 2, τά γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, ἢ οὐ προσῄει, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο. Cum genitiuo ſæpe iungitur. Ex Sophocle, γεύσασθαι παντὸς δήμου στρατοῦ, pro Deglutire vniuerſum exercitum. Ex Plat. γεύεσθαι τῆς διαίτης. ‖ Metaphoricè item pro Experior, Bud. ex Platone De Leg. 204 & 245, 246. Sic γεύσασθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πένθους, Eurip. Sic Luc. γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν. Frequens eſt autem & apud Homerum, vt γεύσεσθαι ἀκωκῆς δουρός, Il. φ. & γεύσεσθαι οἰστοῦ, Od. φ. Et γεύσασθαι χειρῶν, Il. υ. Apud Pindarum autem Pyth. 4, γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. Sed & cum genitiuo perſonæ Iliad. υ, γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Experiamur alter alterum, id eſt alter alterius robur & vires.

At Γεύω eſt γεύεσθαι ποιῶ, Guſtare facio, Guſtum præbeo. Plato Pol. 7, γευστέον αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cũ accuſat. in Cycl. Eurip. Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. autẽ ſignif. Plut. in Numa, δούλοις γεύουσι τιμῆς ἐλευθέρας. ‖ Sed & pro γεύομαι intranſit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεῦμα, Guſtus. & q. d. Guſtamentum. Eurip. Cyclope, ἢ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, guſtus emptionẽ prouocat, vt Camerarius interpretatur, qui & addit γεῦμα eſſe propriè ſpecimen potus venalis. Apud Hippocratem autem γεύματα videntur dici quæ guſtantur, Epidem. 1, ὑπὸ πάντων γευμάτων διετέλεον. VNDE Γευματίζω, Guſto: ET comp. Προγευματίζω, Antè guſto: Ariſtot. De anima lib. 2, ὥσπερ ὅταν προγευματίσας τις ἰσχυροῦ χυμοῦ, γεύηται ἑτέρου. id eſt (Camerario interprete) Siquis quum prius guſtarit aliquid ſaporis acrioris, poſtea deguſtet aliud quippiam.

Γεῦσις, εως, ἡ, (ET Γευθμός apud Nicandr.) Guſtus, Guſtatus. Ariſtot. Ethic. 3, τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν.

Γευστός, q. d. Guſtabilis, vel Guſtu perceptibilis. id eſt, Qui percipi ſeu ſentiri guſtu poteſt. Item Quem guſtare & quo vti pro cibo poſſumus. SICVT Ἄγευστος contr. Qui guſtari non poteſt, vel Qui guſtatus non fuit: vt Plut. Sympoſ. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονεν. Sed ἄγευστος actiua ſignificatione ſæpiꝰ ponitur, pro eo qui non guſtauit, vt ἄγευστος φοίνης apud Suidam, pro quo dicit Homerus ἄπαστος. Et metaph. pro expers, ἄπειρος, vt exponit Suidas: idque non malè (meo quidem iudicio) quum X. hæc duo pro eodem ponat, vbi ſcribit, τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Luc. autem dixit ἄγευστος, deinde ἀπείρατος, in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας. Sic autem & Guſtare à Latinis metaph. dicitur. Sed & voce Lat. Ieiunus reddi poſſe crediderim ἄγευστοι in illis exemplis, vt Cic. dixit ieiunitatem bonarum artium. Inuenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰών apud Soph. Antig.

Γευστικός, Guſtatorius: vt γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. Guſtatoria facultas. Et γευστικὸν νεῦρον, ex eodem, Problem. lib. 2. ET Γευστήριον q. d. Guſtatorium, Guſtandi inſtrumentum. vel (vt alii interpretantur) Indicium guſtus. Dicitur & de poculo quo vinum deguſtatur. κόγχην ἐπιφερῆ γευστηρίοις, Pherecr. apud Athen. lib. 11. Vſus etiam ap. Ariſtoph. Vide Poll.

C. Πρωτογεύστης, vide in Προγεύστης poſt Προγεύομαι.

C. ἈΝΑγεύω, idem quod γεύω. Ariſtoph. Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς pro Specimen vobis præbere.

C. ἈΠΟγεύομαι, Deguſto. Plato De rep. 1, οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται.

C. ΠΑΡΑγεύω, Guſtum aliquẽ præbeo, q. d. Obiter guſtare facio, vt quidam exponunt, afferentes ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τοῦ φρονήματος. Ego interpr. malim Leuiter deguſtare facio.

C. ΠΡΟγεύομαι, Prægusto. Anaxilas apud Athen. 4, προγεύσεταί σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ. HINC Προγεύστης, Prægustator, apud eundem Ath. ibidem. At Πρωτογεύστης in vulg. lex. pro eadem ſignif. Ibidem ſcribitur eſſe nomen animalis cuiuſdam Indici in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua eſt, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.

ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. ο, — οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi ſæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. α, γηθῆσαι & κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum autem datiuus additur, vt Heſiod. μύθῳ γηθήσας. Sed & accuſat. iunxit Homerus Il. ι, τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Interdum autẽ cum accuſatiuo qui regitur à præpoſitione κατὰ ſubaudita, vt Il. θ, — γήθει δέ τε φρένα ποιμήν. Hanc autem præpoſitionem alicubi addit cum accuſatiuo θυμόν, vt Il. η, γηθήσειν κατὰ θυμόν. Eſt autẽ aliquis vſus & in proſa præteriti γέγηθα, (per ſyncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demoſth. Pro corona, οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. HINC Γεγηθότως aduerb. Cum gaudio, Læto animo. Bud.

Γήθω etiam dicitur barytonè, vnde eſt γηθόμενος, vt tradit Euſtath.

Γῆθος, εος, τό, Gaudium. γήθεις, χαρᾶς, Heſych. ET Γηθοσύνη pro eodẽ. Il. φ, — ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ. Et plur. γηθοσύνῃσι apud Apoll. ITEM Γηθόσυνος, adiect. Lætus, Lætabundus. vt γηθόσυνοι θεράποντες, Il. η. Alicubi addit κῆρ, alicubi datiuum χάρμῃ. ET Γηθοσύνως, aduerb. Lætè, Lætabundè. (per ſyncopen ex ἀμφιγεγήθηκα)

C. ἈΜΦΙγηθέω, vnde ἀμφιγέγηθα, Valde gauiſus ſum. Ad verbum, Circunquaque gauiſus ſum.

C. ἘΠΙγηθέω, vt ἐπιγηθήσας τοῖσδε, Lætatus ſuper his, vel de his.

C. Περιγηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde lætus, περιχαρής, Heſych.

C. Πολυγηθής, Multum lætitiæ afferens. vt Heſiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

ΓΛΑ'ΦΩ, vel Γλάπτω, Cauo, Excauo, Fodio. Item Sculpo. Heſiod. in Aſpide, de leone loquens, — πλευράς τε καὶ ὤμους οὐρῇ μαστιόων, ποσὶ γλάφει. Vbi exponitur Fodit. Heſych. certè vult γλάφει eſſe γλύφει, item ὀρύσσει & κοιλαίνει. ET compoſ. Διαγλάφω ſeu Διαγλάπτω, vnde διαγλάψασα exponitur κοιλάνασα, in hoc verſu Homeri, Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίῃσι.

Γλάφυ, Antrum, Spelunca, Cauerna. Heſiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρῆεν, & cauernam petroſam. Itidem enim Cauerna à cauando dicta videri poſſit, id eſt ἀπὸ τοῦ γλάφειν.

Γλαφυρός, Cauus, Profundus. vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρῆ πέτρῃ, Hom. ‖ Γλαφυρός, Scitus, Elegans, Venuſtus. (q. d. Scitè & eleganter ſculptus, Vel, Cui elegans quædam ſculptura ineſt, & perpolita) Apud Plutarchum (inquit Bud.) γλαφυρὸς eſt Scitus & elegans, item Concinnus & varietate oblectans. Et Lautus apud eundem, vt ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed & γλαφυρὸν puerum vocat ſcitè & eleganter formatum. Cum hac autem ſignif. cõuenire videtur quod alibi idem ex Ariſtotele affert, De anim. lib. 9, εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι, καὶ λαφυρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, interpretans, Araneorum autem iis qui elegantiſſima facie ſunt & cor-

pore ſtrigoſiſſimo, etiam maximè artifices. Apud eundem γλαφυρώτατον interpretatur lautiſſimum, vbi ſcribit, ἄλλο δ' ἐστὶ τρίτον γένος καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον. Luc. autem cum μειδιᾶν iunxit, ſcribens, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσηνὲς ἐπιμειδιάσας. Idem, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad orationis elegantiam tranſtulit, in Epitaphio ad Gorg. τὸ περὶ τὴν λέξιν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν διαπτύσαντες. Vbi politum ſermonem reddo, & aptiſſimè ita reddi exiſtimo, quòd ita ſeruetur Græca metaphora. Sed & politam elegantiam dicunt Latini, quod loquendi genus ad eandem metaphoram facit. |Cæterùm Ariſtoteles γλαφυρὸν vocat etiam Aptum & appoſitum (Bud. interpr.) ſcribens lib.3 De part. an. auibus quibuſdam ῥύγχος eſſe γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζωδαρίων. ET Γλαφυρῶς, Scitè, Elegãter, Venuſtè. vnde γλαφυρωτέρως. Ariſtot. De anima lib.1, Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. ET Γλαφυρία, Elegantia, Venuſtas, Concinnitas.

C. Ἀγλάφυρος, Inelegans, Inuenuſtus. VNDE Ἀγλαφύρως, Ineleganter, Inuenuſtè, Athen. lib.10.

ΓΛΥ'ΦΩ, Scalpo, Sculpo. Ariſtoph. ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν. Et Γλύφομαι paſſ. vt γλύφεσθαι ἀδύνατος, qui præ duritie ſcalpi nequit, qui ſcalprum reſpuit.

Γλύμμα, Sculptura, Cælatura. Vel, Quod ſculptũ eſt. Poll. ET Γλύπτης, ου, ὁ, SIVE Γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. Sculptor. AT Γλυπτός, Qui ſculpi poteſt. Sed pro ſculpto apud LXX interpr. quum de idolis dicitur. COMP. Εὔγλυπτος, Bene ſculptus, in Epigr.

Γλυφή, Sculptura. Itẽ, Quod inſculpitur. Plut. De prud. anim. in fine, ὅθεν ἐπενόησαν [δελφῖνα] γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον. COMP. Εὐγλυφής, Bene ſculptus, Bonam ſculpturam habens. ET Γλυφεύς, Sculptor. ET Γλυφεῖον, Scalprum. Luc. De vita ſua, καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίας καὶ κολαπτῆρας. ET Γλύφανος, Sculptorius, vt quidam interpretantur in Epigr. γλυφάνου καλάμου. At in v.l. γλύφανος, Sculptura.

Γλυφίς, autem apud Hom. & Herodot. Crena, Sagittæ inciſura in quam neruus inſeritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigramm. Cultelli calamorum inciſorii & velut ſculptorii.

C. Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ, ET Ἑρμογλύφος, (ad verbum Mercurii ſculptor, id eſt, qui Mercurii ſtatuas ſculpit) Statuarius, Qui lapideas ſtatuas conficit. Luc. De vita ſua, λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα. Et paulo antè, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. ET Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars, ſeu ſtatuariorum. ET Ἑρμογλυφεῖον, Statuarii officina. Plato Sympoſ. φημὶ γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σιληνοῖς τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις.

C. Τρίγλυφος (q.d. Triſculptus) Tres ſculpturas habens. Sũt qui in columnis ſculpturam canaliculatam & ſtriatam triplici ſulco, τρίγλυφον dictam putent. Vide Vitruuium. Dicitur & τὸ τρίγλυφον. Bud. apud Athen. 64, οἱ τοῖς οἴκοις ἐπειλήφεσαν τοῖς αἰετώμασι καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Contignationes & pluteos ſuperiores ſculptura inſignes. Apud Euripidem in Oreſte Δωρικάς τε τριγλύφας à nominatiuo τριγλυφή, ſed ſchol. legit τριγλύφους, quem vide.

C. ἈΝΑγλύφω, Sculpo. VNDE Ἀνάγλυφον ποτήριον, Sculptum poculum, Aſperum ſculptura, vel Aſperum ſignis poculum, vt dixit Virg. ET ΔΙΑγλύφω, Vndique ſculpo, Vel q.d. Perſculpo. ET ΕΓγλύφω, Inſculpo. ET ΠΕΡΙγλύφω, Circunſculpo.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, Muſtum. Theophyl. epiſt. 44, ἰσχάδες πολλαὶ, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιτοῦττα, καὶ πόπανα. AT Γλεῦξις, Muſtum decoctum, Defrutum. Apud Heſychium exponitur οἶνος & ἕψημα, ſed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, ex Pauſania.

C. Ἀγλευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Minimè dulcis. Propriè, Muſteam dulcedinem non habens. Luc. Lexiph. οἶνος ἤδη μὲν ἀγλευκής, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Metaphoricè pro inſuaui & iniucundo, apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλευκὴς ἔστι σχεδὸν διόλου. Suidas ἀγλευκὲς ex Xenoph. OEcon. affert pro ἀηδές, item ἀγλευκέστερον ex eiuſdem Hierone, vbi tamen ἀγλυκέστερον habemus. ET Ἄγλευκος, Idem: vnde ἀγλευκὴν θάλασσαν apud Nicandrum in Alexiph. legimus. Heſychius quoque ἄγλαικον habet (mendoſè pro ἄγλευκον, vt opinor) quod exponit ἀλυκόν.

C. Πολύγλευκος, ὁ καὶ ἡ, Muſto abundans.

Γλεύκινον μύρον, q.d. Muſteum vnguentum, de quo Dioſc. Item γλεύκινον ἔλαιον, q.d. Muſteum oleum, id eſt expreſſum antequam oliuæ calcentur, in v.l.

ΓΛΥΚΥ'Σ, έος, ὁ, Dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα σπουδάζω καὶ μυρτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et γλυκὺς οἶνος, de quo dicam paulo pòſt in Γλυκὺ ſignificante paſſum. Huic voci γλυκὺς opponitur πικρός. Plut. ad Col. εἰ ἐστὶ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem, De diſcern. adul. τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται ... τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. |Transfertur ad multa, pro ſuaui ſeu iucundo. vt γλυκὺς ἵμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. 2, πόλεμος γλυκίων. Dicitur autem & γλυκύτερος in comp. itidémque γλυκύτατος in ſuperlat.

Γλυκύ, Vini dulcis genus. Lat. Paſſum, & apud Plin. interdum etiam Dulce. Dioſcor. ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκύ. Idem, σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. At γλυκὺς οἶνος apud eundem & Athen. (id eſt vinum dulce) generaliorẽ ſignif. habet, omnis videlicet vini cui dulcedo aliqua ineſt, ſiue natiuum ſit ſiue factitium. |Γλυκύ, Fel, per antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib.3, cap.1.

C. Γλυκύπικρος, (q.d. Dulciamarus) Dulciter amarus, ſeu acerbus, Dulcedinẽ amarori permixtam habens. vt γλυκύπικρος ἔρως.

C. Ἔγγλυκος, Cui aliqua dulcedo ineſt. vt οἶνος ἔγγλυκος quod affertur ex Dioſc.

C. Ὀξύγλυκος, Dulciter acris. vt ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ apud Ariſtophanem Dulciter acre punicum Eraſmus interpretatur. Apud medicos autem ὀξύγλυκυ eſt potus qui paratur dulciſſimis fauis maceratis & decoctis. ET Ὀξύγλυκυ apud Gal. comm. 3 εἰς τὸ περὶ χυμῶν, vbi ſcribit nõ aliud eſſe quàm ἀπόμελι, fierique ab aliis ex melle & aceto, ab aliis autem ex fauis & aceto. Gorr.

C. Ὑπόγλυκυς, Subdulcis, Aliquantum dulcis.

C. Φιλόγλυκυς, Qui dulcia amat. Apud Ariſtot. Problem. Qui dulci vino gaudet.

Γλυκύτης, Dulcedo. vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item γλυκύτης, ſchema orationis.

Γλυκερός, οῦ, ὁ, poetis idem quod γλυκύς, Dulcis. vt μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. & σίτου γλυκεροῖο, Il. λ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. ρ. Et compar. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκόεις, εντος, ὁ, Dulciuſculus, Subdulcis, Vel, Dulcis. vt γλυκόεντι ποτῷ, Nic. Alex. quod quidam pro paſſo accipiũt.

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco ex Nonio, & Dulco ex Sidonio interpr. Xen. OEcon. ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. ITEM Ἀναγλυκαίνω ET Ἀπογλυκαίνω idem. (niſi quis ἀναγλυκαίνω interpr. Iterum reddo dulce) Paſſ. Ἀναγλυκαίνομαι & Ἀπογλυκαίνομαι. vnde ἀναγλυκανθῶσι in v.l. Dulcedinem ceperint: ἀπεγλυκάνθη, Dulcis euaſit. DICITVR & Καταγλυκαίνω, itidem pro Dulce ſeu ſuaue reddo. Apud Greg. & pro Mulceo, vt Bud. in hoc eius loco interpr. ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοήν.

Γλύκανσις, q.d. Dulcificatio. ET Γλύκασμα SIVE Γλυκασμός, Dulcedo, Dulcitudo, in vulgatis lex. Metaph. de Chriſto quidam dixit, ὄξος ποτίζεται καὶ χολὴν βρωματίζεται ὁ γλυκασμός. SED & Γλυκισμὸς apud Athenæum legitur, ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρείαν, id eſt (inquit Bud.) Vt reliqua vina dulceſcerent. Sic enim videtur intelligendum ex ſequentibus pag. 60.

Γλυκάζω, Dulceſco, Vel, Subdulcis ſum. vt γλυκάζων οἶνος, Dioſc. & Athen.

ΓΛΩ͂ΣΣΑ, & Atticè Γλῶττα, Lingua. quæ pulchro epitheto ab Eurip. in Supplic. dicitur λόγων ἄγγελος, id eſt ſermonum nuntia. Hom. Il. α, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Iſocr. ad Demon. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. Apud Herodot. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, eodem (vt opinor) modo quo Gall. Dire de bouche, pleonaſmo quodam emphatico. Sic & Thucyd. pag. 236, ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπεν, videlicet ad differentiam eorum quæ iis quas ferebãt literis perſcripta erant. At γλώσσας τέμνειν pro πᾶσιν τοῖς λόγοις, ex ſchol. Apoll. annotatur. |Ariſtoph. Veſpis, πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, Excute omnẽ linguã, i. omnẽ

dicendi facultatem. |Γλῶσσα, Sermo vnicuique genti A peculiaris, vel potius ſermonis forma, γλώσσης χαρακτήρ, Herodot. Latinè itidem Lingua. Gall. autem vel *Langue* vel *Langage*. Il. β, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστόταποι τὴν γλῶσσαν Thucyd. 3, Maximè ignoto ſermone vtentes. Plut. De defectu oracul. γλώσσαις πολλαῖς δὲ ἠσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδωρίζεν. Sic autē & Latini linguā & plur. quoq; linguas dicunt. |Γλῶσσα, Peregrinum vocabulum, vel Vocabulum obſoletum, vt vult Gal. cui tamen in hac expoſitione nō B aſſentior, vt nimis reſtringente huius vocabuli ſignif. Sed & à Polluce diſſentio, vt eam latius extendente, quum poetica vocabula nominari γλώττας tradit. alioqui enim bona pars Græcæ linguæ γλωττῶν appellatione comprehendi poſſet. Nec verò ex Ariſtoph. loco quem profert, illa expoſitio probari videtur. Sed & Ariſtoteles γλώττας eſſe dicit vocabulum ξενικὸν (id eſt peregrinum, vt interpretatus ſum) De poet. 42, ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφορὰν. Sic & De Rhet. 182, & 185. Eidē verò in illo lib. De poet. 39, γλῶττα eſt vocabulum alicuius gentis ſeu populi proprium, quod alii vſurpan- C do ad ſe transferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen iſtud σίγυνον, Cypriis quidem eſt proprium, at nobis eſt γλῶττα. Cæterùm multi (vt ex Athenæo diſcimus) libros περὶ γλωσσῶν ſcripſerunt, ex quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo & Diodorus quidā ἐν Ἰταλικαῖς γλώσσαις, & quidam Hermon ἐν Κρητικαῖς γλώτ ταις: ſed & Philemon περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. At Galenus magis peculiariter Hippocratem ſuas habere γλώσσας dixit, earum expoſitionem libello hunc titulū præferente complexus. Cæterùm Quintil. γλώσσας lin- D guam ſecretiorem interpret. qui & gloſſemata eadem ſignif. dicit, interpretans Voces minus vſitatas. Quo poſteriore vocabulo vſus eſt & Varro De lingua Latina lib. 6, Qui gloſſemata (inquit) interpretati ſunt.

HINC Γλωσσογράφος, Qui de γλωσσῶν ſeu gloſſematum interpretatione ſcribit. vt apud Athen. lib. 3. ET Γλωσσηματικὸν vocabulum, Peregrinum vocabulum, &c. γλῶσσα, vt dictū modò fuit. Vtuntur autē hoc vocabulo non ſolùm Suidas & Ariſtophanis ſchol. verùmetiam E Dionyſ. Halic. in vita Lyſiæ, item vbi de Thucydide agit. Pro quo apud Euſtathiū legitur γλωσσημάτικον cum τ, ſicut & apud Moſchop. Quanuis autem γλωσσηματικὸν tanquam à γλώσσημα formatum ſit, & apud Latinos Gloſſema reperiatur, ex nullo tamen Græco ſcriptore γλώσσημα affertur.

Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua ſeu lingula tibiæ. Theophr. & Dioſc. alio nomine γλωττὶς ſiue γλωττίς. |Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, vt ſcribit Pollux: γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi Cal F ceamentorum vincula putat Camer.

C. Γλωσσογάστωρ ſeu Γλωττογάστωρ, ορος, ὁ, Qui lingua victum quærit, Qui linguæ miniſterio ventrem alit. VNDE comp. Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, pro eodem: ea forma factum qua ἐγχειρογάστωρ. Ariſtoph. Auibus, Ἔστι δ' ἐν φαναῖσι πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε.

C. Γλωττοσεμέω, ῶ, F. ήσω, Fello, Lingua morigeror: eo ſenſu quo Suetonius dicit ore morigerari. γλωττοποιέω, λεσβιάζω.

C. Γλωσσοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lingulæ ſimilis. Ariſtot. ἔχουσι δὲ G προβοσκίδας ὥσπερ καὶ αἱ μυῖαι· τῶν δ' ἔστι γλωττοειδές. Bud.

C. Γλωσσοκάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam continens. γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt comparatum ad linguam continendam. Camer.

C. Γλωσσοκηλόμπης, ου, ὁ, Qui lingua & verbis iactuoſis demulcet. ὁ γλώσσῃ κηλῶν καὶ κόμποις. Euſtathius ex antiquis comicis.

C. Γλωσσόκομον ſeu Γλωττόκομον, ου, τό, propriè idem ſignif. quod γλωττοκομεῖον, id eſt arcula ſeu theca tibiarum lingulis reponēdis idonea. Gorræus ex Galeno de gloſſo- H como inſtrumento tradens, ſcribit ſignificare arculam in qua homines recondunt res pretioſas, & quam multi iter facientes portant: eſſe autem oblongam & anguſtam. Huc referri poteſt illud Ioannis 12 de Iuda, κλέπτης ἦν καὶ γλωσσόκομον εἶχε. vbi marſupium ſeu nidulum Camerarius interpret. alii loculum. Videtur ſignificare etiam Loculamentum ſeu caueam aut tale quid apud Dionyſium Longinū, quum ſcribit, γλωττόκομα ἐν οἷς οἱ πυγμαῖοι οἱ καλούμενοι νᾶνοι τρέφονται. Item, οὕτως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον, καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον. |Heſychio eſt etiam σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων, id eſt Loculus. (eo ſenſu quo Plinius quendam mortuum crematúmque, conditum loculo in templo dixit) Quò referendum eſt illud Theodor. in 3 Eccleſ. hiſt. ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμερῶν ὅτι ἀλάστορος ἐκείνου θάνατος ἐμηνύθη, καὶ ἐν γλωσσοκόμῳ κείμενος ἐκομίσθη. |Demum eſt machina quædam chirurgica caua & oblonga, facta ad ſimilitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata. de qua Orib. in lib. De machin. & Gorræus in ſuis Defin. med. γλωσσοκόμιον id etiam appellatur. VNDE Γλωσσοκομεῖον ſeu γλωσσοκόμιον, Ligularum vaſculum, Cam. Vaſculum ad recōdendas tibiarum lingulas ſeu ligulas. Pollux & Heſych. Item Arcula ſcriniúmque ſcriptorum, Galenus. |Eſt etiam ὀργανὸν μηχανικὸς, id eſt, quiddam ad fracta oſſa accommodatum, eo maximè tempore adhibēdum quo ſolidari illa incipiunt in ea quæ πώρωσις dicitur. Cuius deſcriptio, & quid inter illud ac σωλῆνα interſit, exponit Galen. in 2 comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Camer. Idē γλωσσόκομον paulo antè nominari dixi. |Item pro muliebri pudendo capitur, vt tradunt v. l. ex Epigr.

C. Γλωσσοκρατέω, ῶ, F. ήσω, Linguam coerceo, Taceo.

C. Γλωττοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lingulas tibiarum conficit, Lingularum fabricator. Camer. ex Polluce. AT Γλωττοποιέω, ῶ, Fut. ήσω, Lingua patro. αἰσχουργῶ τῷ στόματι. Bud. ex Ariſtoph. Lingua morigeror. vt Suet. Ore morigerari dixit de ſimili αἰσχουργίᾳ.

C. Γλωσσοστροφέω, ſeu γλωττοστροφέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam agiliter verſo, Blatero. Ariſtoph. Neb. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν. id eſt, ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι, περιλαλεῖν, στωμύλλεσθαι. de linguæ enim agilitate & verſutia hoc vocabulum dicitur. Camer.

C. Γλωσσότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui lingua amputata ſeu execta eſt.

C. Γλωσσοτομέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam alicui amputo. Accuſ. E iungitur. Maccab. 7. Bud. Vnde & γλωττοτομηθῆναι apud Plut. Elinguatum eſſe, Plaut.

C. Γλωσσοχαριτέω, ῶ, F. ήσω, Linguam ad gratiam alicuius cōparo, Blandior. Prouerb. Solomonis 28, ὁ ἐλέγχων ἀνθρώπου ὁδοὺς, χάριτας ἕξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος. QVOD Χαριτογλωττέω etiam inuerſo ordine dicitur, id eſt Iucunda memoro, Camer. πρὸς χάριν λέγω, Ad gratiam & voluptatem loquor, ἡδυλογέω, ἡδυγλωττέω, vt Eraſmus exponit. Athen. lib. 4, de cynicis loquens, οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς δεῖ μᾶς. Quod (inquit Budæus) ſignificare videtur F lingua gratiam quærere, id eſt ἡδυλογία, vt paraſiti faciūt. hoc enim ex præcedētibus colligitur. & ἡδυλογεῖν pro eodem ſtatim accipit, id eſt aſſentari. Apud Æſchylum verò Prom. vincto, Γνώσῃ δὲ τάδ' ὡς ἔτυμα, κοὐ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, ſunt qui velint non ἡδυλογίαν ſignificari ſecundum Athenæum & alios quoſdam; ſed linguæ gratiam fictam (quod appellarit Perſius, — pictæ tectoria linguæ) notari. eſſe enim (vt exponat Comm. Æſchyli) μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factiſque, ſed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Salluſtius: ſeu, Verbo tenus obſequioſum atque officioſum eſſe.

C. Γλωσσαλγία, ας, ἡ, ad verbum, Linguæ dolor ſeu morbus. Capitur verò pro Linguæ prurigine, vt quidam interpret. ſeu Petulantia verborum & loquaci maledicētia, vt Camer. in hoc Eurip. Med. loco exponit, Τὴν σὴν στόμαργον ὤκνουν γλωσσαλγίαν. Philo De vita Moſis 3, γλωσσαλγία καὶ ἀχάλινον στόμα, Petulantia linguæ. Gregorius, τίς ἡ τοσαύτη περὶ τὸν λόγον φιλοτιμία καὶ γλωσσαλγία; Et Gal. pro Nugis. Bud. ET Γλωσσαλγέω, ῶ, F. ήσω, Lingua prurio, Linguæ venenum commoueo, vt quidam expo- H nunt. Naz. orat. 2, ληρεῖτωσαν καὶ γλωσσαλγείτωσαν, Nugentur, vē vertit Bilibaldus.

C. Γλωσσουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Garrulus, Locutuleius, Blatero, Gell. Linguax, Nugo. στόμαργος, ταχύγλωσσος, Heſych. VNDE Γλωσσουργία, ας, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex

Athenæo, διὰ τὴν ἀχαριστον γλωσσαργίαν. Apud Luc. A
autem Lexiph. σιωπὴν καὶ γλωσσαργίαν ἡμῖν ἐπισάλπει, Mi
cyllus interpr. Linguæ ignauiam.

C. Γλωσσασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſe lingua vt clypeo defendit, Cui lingua clypeus eſt. Qui ſe facundia tuetur, Bud. ὁ γλώττῃ πολεμίζων, vt eſt in prouerb.

C. Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam non habens, Elinguis. vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. lib. 10 dicitur ὁ τροχὸς, Elinguis blatero. Sic κροκόδειλος Ariſtoteli ἄγλωσσος eſt, id eſt ſine lingua. Camer. ‖ Item, Qui loqui non poteſt, Qui obmutuit. cuiuſmodi eſt adeſpoton illud apud B Suidam, Νῦν εἰς γὰρ ἄγλωσσος ἀναύδητος τὸ πάθουσα. id eſt, ἄναυδος, ἄφωνος. Eo ſenſu Cicero dixit, Conuicit & elinguem reddidit. ‖ Item, Dicendi imperitus, Camer. εἰπεῖν ἀδύνατος, apud Ariſtophanem. Item, Barbarus, ἀλλόγλωσσος, κακόγλωσσος. vt Soph. ſchol. in hoc Trach. loco exponit, —οὔθ' ὁ γηγενὴς Στρατὸς γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, Οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara. Ἄγλωσσος αὐλὸς etiam dicitur, Tibia lingulam non habens. A Polluce alibi ἄζυξ αὐλὸς dicitur, & φαῦλος, & cuius γλῶτται ſunt ἐξηνλη ἀραί. HINC Ἀγλωττία, ας, ἡ, q. d. C Elinguitas, Obmuteſcens taciturnitas. ἡσυχία, σιωπή, Suid. AT Ἀγλωσσέω, ῶ, Heſychio eſt δυσφημῶ.

C. Ἀδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suauem & iucundam linguam habens. vnde ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος, apud Pind. Olymp. ιγ, de iucundo præconio victoriæ. Cam. Eſt autem Doricum pro ἡδύγλωσσος.

C. Ἀθυρόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀθυρόγλωττος, Attice, Loquax, Garrulus. Cuius lingua nulla ianua coercetur, nullis foribus cohibetur. Effrænem linguam habens (vtendo alio metaphoræ genere) id eſt, habẽs linguam quæ nul- D lo fræno compeſcitur. ſic & ἀχάλινον στόμα dicunt. Euripides Oreſte, Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει, id eſt, ἀνήρ τις ᾧ θύρα οὐκ ἐπίκειται τῇ γλώσσῃ. ſic enim Theognis, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύρα οὐκ ἐπίκειται, quaſi compoſitũ nomen ἀθυρόγλωσσος diſſoluens. quanquam non ex θύρα & γλῶσσα, ſed ex ἄθυρος (quod à θύρα eſt) & γλῶσσα conflatum eſt: vt ſit, Habens linguam ἄθυρον, id eſt ianua non coercitam, foribus non obſtructam. HINC Ἀθυρογλωττία, ας, ἡ, Garrulitas, Linguæ licentia, Linguæ incontinentia: vt ἀθυρόγλωσσος exponitur ab Euripidis ſcholia- E ſte ἀκρατόστομος, id eſt, ad verbum, Qui habet os inconti nens, vel, Qui os non continet, Qui ori temperare non poteſt. A Suida ἀθυρογλωττία exponitur ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, id eſt effrænata lingua.

C. Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia lingua vtens, ſeu diuerſa, Externus, Peregrinus. nam peregrinorum alia eſt lingua quàm lingua regionis in qua ſunt. Qui ab Hom. ἀλλόθροοι vocantur, à ſcholiaſtis exponuntur ἀλλόγλωσσοι.

C. Ἀμφοτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtranque linguam habens, Vocatur Zeno ἀμφοτερόγλωσσος à quodam poeta apud F Plutarchũ in Pericle, id eſt (vt quidam exponunt) In vtranque partem diſputans.

C. Ἀνθρωπόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humana lingua loquitur. Ariſtot. καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπόγλωττον τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη. Pro quo Plin. Super omnia humanas voces reddunt pſittaci quidem etiam ſermocinantes.

C. Βαθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſertus, Cam. εὔγλωσσος, ἐλλόγιμος, Suid.

C. Βαρύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua grauis eſt. Maledicus. vulg. lex. G

C. Βραδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua tarda eſt, Tardiloquus, Senec. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Linguæ debilitas, Cic.

C. Δίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bilinguis, Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, vt Anacharſis Scytha, percepto ſermone Græco. Camer. Thuc. lib. 8. Et Plut. Alex. ἡγεμὼν αὐτοῖς δίγλωσσος ἄνθρωπος. ‖ Item, Interpres, Bud. ex Plut. Themiſt. 36. ‖ Heſychio eſt etiã διχόθυμος, quo apud Latinos modo Bilinguis fallaciloquentiam notat. H

C. Διπλόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplicis linguæ. διπλόγλωττος παίδευσις, Budæus. ‖ VNDE Διπλογλωττία, ας, ἡ, Duplex lingua.

C. Ἑτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alterius & diuerſæ linguæ eſt. 1. Cor. 14, ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ

λαῷ τούτῳ, per diuerſæ linguæ homines.

C. Εὔγλωσσος, ſeu Εὔγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſertus, Facundus, Camer. εὔστομος. Ariſtoph. θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς, εὑρεσιεπής. VNDE Εὐγλωττία, ας, ἡ, Rectè loquendi facilitas, Facundia, Suauitas ſermonis, Ἀττικία, vt Ἀστομία. Bud. ex Chryſoſt. ἀγλωττίαι ἐπιδεικνύμενος. ET Εὐγλωττέω, ῶ, Facundus ſeu diſertus ſum. Ἀστομῶ.

C. Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Rectilinguis. idem quod ἐλευθερρήμων, quo Cicero vtitur, Verax & liber. Camer. ex Pind. Pyth. β.

C. Ἡδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in Ἀδύγλωσσος paulo antè.

C. Θρασύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Audacilinguis, Audax verbis. VNDE Θρασυγλωττία, ας, ἡ, Linguæ audacia. Audacia verborum, Camer.

C. Ἱερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram linguam habens. In Epigramm. expoſito à Pauſania Ἠλιακῶν β, eſt ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος, Genus Clytidarum qui vates fuerunt. Camer.

C. Κακόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ & ominoſæ linguæ. κακόγλωσσον βοάν, miſerabiles querelarum clamores dixit Eurip. Hecuba. Camer.

C. Μελίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellitam linguam habens. μελίγλωσσον vocarunt eum cuius ſuauis eſſet oratio, quo cognomento appellatum fuiſſe Ælianum accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, Mellitorum carminum in Auibus Ariſtoph. Camer. Poetica mella dixit Horat.

C. Ὁμόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſdem linguæ eſt. Xenoph. Pæd. 1, τῶν ἐθνῶν ἦρχεν οὔθ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτ' ἀλλήλοις. Camer. VNDE Ὁμογλωττέω, ῶ, F. ήσω, Eadem lingua vtor. Bud.

C. Παγγλωσσία, ας, ἡ, Clamores. Camer. ex Pind. Olymp. β.

C. Παλίγγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt abhorrente lingua, i. ſermone, Pindaro Iſthm. ς, οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Sed Nem. α, diuerſum & contrarium notat, id eſt ἀντιπόφημον. Hæc Camer. Idem ex Polluce interpretatur Malè ominans, Leuis, Maledicus.

C. Πεζόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eloquens. Camer. ex Pindaro Pyth. α.

C. Πλατύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam linguam habens. Ariſtot. ὄρνιθων τῶν μάλιστα φθεγγόμενοι πλατυγλωττότεροι τῶν ἄλλων εἰσί. Id eſt, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maximè eſt ſimilis. Camer.

C. Πολύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum linguarum eſt. Plut. Sympoſ. τῆς καλῆς ταύτης καὶ ποικίλης καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ huius præclaræ & multorum animalium ſermocinatione diſtinctæ. Item, Multarum linguarum gnarus. Apud Sophoclem eſt πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea, in Trachin. Et πολύγλωσσος βοὴ, Electr. Multilinguis, ſi ita facere liceat vt fit è linguis. Camer. Item, Multiloquus.

C. Τανύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam extenſam ſeu protẽſam habens. τανύγλωσσοι κορῶναι, quæ linguis prolixioribus ſunt, Od. ε. Camer.

C. Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q. d. Sublinguium. Ariſtot. lib. 2 Anim. de cerſiorum vermibus, τῷ ὑπογλωττίου ὑποκάτω, Sub lingua, Gaza interpr. AT Ὑπόγλωττον Dioſcorides nominari ab aliquibus laurum Alexandrinam autor eſt: pro quo apud Plinium lib. 15 cap. vlt. ſcribitur Hippoglottion. Idem tamen & hypogloſſam agnoſcit, lib. 27 cap. 11. quam ſcribit folia habere figura ſyluestris myrti, concaua, ſpinoſa, & in his ceu linguas, folio paruo exeunte de foliis. Quæ à Dioſcoride lib. 4 cap. 131, ἱππόγλωσσον vocatur. verba eius hæc ſunt, ἱππόγλωσσον θαμνίσκος ἐστὶ μυρσίνῃ ἀγρίᾳ καὶ λεπτὰ τὰ φύλλα ὅμοιος. κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρου ὥσπερ γλωσσίδια ὑπὲρ τοῖς φύλλοις. Ita ſcriptura horum vocabulorum apud Plinium & Dioſcoridem variat & inuerſa eſt. Apud Galenum certè Simpl. lib. 8, ὑπόγλωσσον ſcribitur: quod ita nominatum tradit, ὅτι περιφύσεις ὑπ' ἄκροις ποιεῖται γλωσσαρίων. Obiter verò hoc addendum, in verbis Plinii pro Concaua, ſpinoſa, legendum videri Coma ſpinoſa, vt exprimatur illud Dioſc. κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει.

C. Ἐπιγλωττίς, ſeu ἐπιγλωσσίς, ίδος, ἡ, Lingula ſiue ligula. Plin. lib. 21 cap. 37, Græcum hoc vocabulum mirantem

linguam

linguam interpretatur. Eſt autẽ ἐπιγλωττὶς Polluci (vt Cam. interpr.) caruncula palato annexa, interius iuxta radicẽ linguæ, ſimilis folio hederæ: cuius acutior pars fauces verſus ſita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculũ reſultet. Gorræo eſt membrana cartilaginoſa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui ſuperpoſita. quæ eius definitio ex Gal. 7 De vſu partium petita videtur. Κλῇθρον etiam ab Hippocr. eam appellari ſcribit Camer. & à Cic. operculum aſperæ arteriæ. Macrob. Saturn. lib. 7 cap. 15, Hippocr. imitatus, ſcribit, impoſitam eſſe arte quadam & ope naturæ quaſi clauſtrum mutuum vtriuſque fiſtulæ. De eius duplici officio ſcribit Plin. & Macrob. locis antè citatis, & Gorræus: quos conſule. A B

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Inuolucrum linguæ, Camer. σκεπαστήριον τῆς γλώττης, Suid. Athen. lib. 1, Γίθυλλον τὸν Πένθου καλούμενον, οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμένα φορεῖν, ἀλλὰ καὶ περιστολίζειν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις, membraneum linguæ inuolucrum atque opertorium.

C. Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, Linguæ extrema pars acuta.

C. Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, Intima lingua. i. ortus ac radix illius, qua parte ad imã maxillam annectitur. Cam. ex Poll. ‖ Ὑπογλωσσὶς etiam morbi nomẽ eſt, i. (vt Pollux tradit) abſceſſus ſub linguam. ‖ Item, genus arteriaci medicamenti, conſtans ferè iiſdem ex quibus & arteriaca medicamẽta inflammationes arcentia. Hæc Gorræus, apud quem plura, inuenies. ‖ Et coronæ genus quoddam, Camer. ex Poll. C

Γλωττικὸς, οῦ, ὁ, Ad linguam pertinens: γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad guſtandum accommodatus. v. l.

Γλωσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lingulatus, Vitruu. Linguæ ſpecie & forma. Itẽ Linguax & loquutuleius, Gell. Lingulax, Bud. ex Eccleſ. cap. 8. Linguaculus, Cam. qui & lingulacam à Plauto vocari mulierem loquacem, annotat. D

Γλωσσάριον, ου, τὸ, Lingula, ſeu ligula, Parua lingua.

Γλωσσὶς, ſeu Γλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingula ſeu ligula tibiæ. Luc. Hermot. ἐμπνεῖν εἰς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές, καὶ ἐπιβάλλειν τοὺς δακτύλους ἀσφαλῶς. ‖ Γλωττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, ſed non ſine reprehenſione. ‖ Eſt etiam γλωττὶς, Lingulaca auis, dux coturnicum. v. l. ex Ariſtot. lib. 8. Anim. E

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, Oſculum quo linguæ baſiantium ſe contingunt mutuò. quod Catull. oſcula columbatim iuncta dixit. v. l. ex Epigr. Videtur eſſe q. à verbo Γλωττίζω. NAM Καταγλωττίζω etiam dicitur pro Suauior lingua ori inſerta, vt teſtatur Pollux, Comicos καταγλωττίζειν de oſculis dixiſſe ſcribens. Collabellare oſculum, & Oſcula iungere colũbatim, Laberius & Catull. id vocant. VNDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, eiuſmodi oſculum. Ariſtoph. Nub. Ἡ δ' αὖ [ὄζουσα] μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων. Vbi ſchol. καταγλώττισμα eſſe dicit ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. quod γιγγλυμὸν etiam nominari ſcribunt v. l. ET Καταγλωττισμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. ‖ Καταγλωττίζω eſt quoque Elinguẽ reddo, Cic. Obturo os, Camer. Ariſtoph. Equit. τὴν πόλιν πεποίηκας ἄχρι νυνὶ ὑπό σου μονωπάτου καταγλωττισμένην σιωπᾶν, id eſt (B. interpr.) Loquacitate tua perſonantem plenámque tacere, & verboſitate tua attonitam & perturbatam. Idem Acharn. διέβαλλε καὶ ψυδῆ καταγλώττιζέ μου, In me deblaterauit, eodẽ B. interpr. qui apud Greg. In Athanaſ. τὸ περιττὸν καὶ καταγλωττισμένον τῆς θεολογίας καὶ ἔντεχνον appellari dicit diſputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres conſectantem, Facundia exornatum & expolitum. VNDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, quod idem Bud. exponit περιλάλημα, Obtundẽs loquacitas. CVI Ἐπιγλωττίζομαι ſimile eſt, quod Camer. interpr. Conuitium facio. Ariſtoph. Lyſiſtr. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττίσομαι, i. οὐ λοιδορήσομαι, vt Poll. exponit: ſeu, οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω, vt Suid. Apud quẽ ἐπιγλωττήσομαι per η bis ſcribitur, quaſi ab ἐπιγλωττέομαι. Ἐπιγλωττωμένων etiam apud Pollucem reperitur, quod idem exponit conuitiandi verbo λοιδορουμένων. Quò pertinet & ἐπιγλωσσώμεθα apud Heſych. id eſt ἐπιλέγομεν, quaſi ab ἐπιγλωττάομαι. Cuiuſmodi (in diuerſa tamen ſignif.) eſt & ἐπιγλώσσω, quod idem Heſych. ex Æſchyl. Heraclidis citat, pro ἐπιωνίζω διὰ γλώττης. F G H

ΓΛΑΥ'ΣΣΩ, Cerno, Intueor, θεωρῶ & ἀθρῶ, Euſtath. Heſych. autem eſt Splẽdeo, λάμπω, item φαίνω. ſed nullum affertur vllius harum ſignif. exemplum.

Γλαυκὸς, Glaucus, Cæſius. Sed Euſtath. γλαυκὸς ab illo γλαύσσω deriuans (quod facit & Etymolog. addens exemplũ ſimilis deriuationis, λευκὸς à λεύσσω) propriè vult γλαυκὸν eſſe τὸ ὑπόλευκον καὶ λόγεατον. Ariſtot. de mantichora fera, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρινόν. pro quibus Plinius, Oculis glaucis, colore ſanguineo. Dicitur etiam aliquis eſſe γλαυκὸς, pro oculis eſſe cæſiis. vt apud eundem in Probl. ſect. 10, διὰ τί οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοί. Alioqui dicitur γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὰ ὄμματα, vt apud Baſil. pro quo & comp. γλαυκόφθαλμος & γλαυκόμματος. Vide γλαυκῶπις. ‖ Γλαυκὴ θάλασσα apud poetas Cæruleum mare. Sic autem vocatur (vt inquit Euſtath.) ἢ τὸ χρῶμα γλαυκὸν παραυγάζουσα, illa videlicet eius pars quæ eſt ἀβαθὴς, & ἄμμον ὑποκειμένην ἔχουσα λευκήν. Quinetiam γλαυκὴν ſine adiectione appellauit Heſiodus mare (ſicut & ὑγρὴ dicitur) in Theog. οἱ γλαυκὴν διεπέμφθελον ἐργάζονται. Sed & ἐλαίας γλαυκῆς & ἐλαίου γλαυκοῦ ab eo fit mentio.

C. Γλαυκόμματος (q. d. Cæſioculus) Cæſius. Plato in Phædro, de equo.

C. Γλαυκόφθαλμος, Idem apud Dioſc.

C. Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, Minerua, apud Hom. paſſim, Cæſios oculos habens. Ita enim Cic. Cæſios oculos Mineruæ, cæruleos Neptuni. (Dixit tamen autor obſcœni carminis, Minerua flauo lumine eſt, Venus pæto) Quidã de oculis terribilibus voluerũt intelligi, aut etiam terribilem ipſam ſignificari, earum ferarum more quæ glaucos habent oculos, præſertim verò leonum & draconum. Sic & Heſychius dicit φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι: addens tamen & λαμπρόφθαλμος, item ξανθόφθαλμος. Diodorus autem ita dictam ſcribit ob cæli colorem glaucum, quod mihi videtur optimè cum etymo Latinæ vocis conuenire, quod Cæſium à Cælum deducit, vt Cæſium dicatur quaſi Cælium. ET Γλαυκῶψ, ῶπος, Cuius cæſii ſunt oculi, vt γλαυκῶπες δράκοντες. ITEM Γλαυκωπὸς, οῦ, ὁ, idem. vt τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων, Euſtathius. ET Γλαυκώπιον, antiqua appellatio arcis Athenarum, (aut etiam cuiuſuis generaliter) propter Mineruam dictam γλαυκῶπιν. Euſt.

C. Ἑτερόγλαυκος, Altero oculo cæſius, in v. l.

C. Ὑπόγλαυκος, Subglaucus, Aliquantum glaucus.

C. Γλαυκότης, ητος, ἡ, Glaucus color, ſeu cæſius. Ariſtot. γλαυκότης ὀμμάτων.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, SEV Γλαύκωσις, εως, ἡ, Glaucedo (vt vulgus vocat) Glaucoma Plinio, Vitium in oculo quum præter naturam glauceſcit. Vel (vt alii definiunt) Trãſmutatio humoris cryſtallini in glauceum. Vide Gorr. ex Galeno, Rufo, Ægineta, &c. Dicitur & ἀπογλαύκωσις.

C. Ἀπογλαυκόω, ῶ, Cæſium reddo. vnde paſſiuum Ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει. ET Ἀπογλαύκωσις, Vide paulo antè in γλαύκωσις.

Γλαυκιάω, ῶ, Glaucis oculis terribiliter intueor: vt Hom. & Heſiodo γλαυκιόων leo à Catullo dictus cæſius. Vide Heſychium & Euſtathiũ. Ex Dionyſ. Alex. γλαυκιῶ affertur pro Glauceſco.

Γλαυκίον, Auis à glaucis oculis nominata, Euſtath. ‖ Item Herba quædam & eius ſuccus eodem nomine, qui officinis mentha. HINC Διαγλαύκιον, Collyrium, Vide Gorr. Sciẽdum eſt autem pro herba inueniri potius γλαύκιον quàm γλαυκίον.

Γλαυκίσκος, Piſcis quidam apud Athen. & Plinium.

¶ Γλαὺξ, Vlula, Noctua. vt in prouerb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, Noctuas Athenas. ‖ Et genus numiſmatis noctuam impreſſam habẽtis. Sunt qui à Γλαύσσω, ſunt qui à γλαυκὸς (quod ab illo γλαύσσω deduci diximus) deriuãdum putent. ‖ Et herba quædam apud Dioſcor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. ‖ Item Saltationis genus quoddam, Heſych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ & ἡ, Noctuæ ſpeciẽ gerens, Gaza interpr.

ΓΟΑ'Ω, Fut. ήσω, & Γοάομαι, Gemo, Deploro, Defleo, Od. κ, Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαί-

τας. Et cum accuſatiuo, Od.λ, σὸν πότμον γοόων. Sic Il.π, Ὃν πότμον γοόωσα. Verbum eſt poeticum: Xenophon tamē eo in voce paſſ. vſus eſt Pæd.4, πολλὰ γοωμένη. Sed & ſignificatione paſſiua γοηθεὶς affertur ex Epigr. pro Defletus. A
ΑΤ Γοήμεναι Il.ξ, vel tanquam à γοαίνω, vel tanquam à γόημι. Eſſe autem à ſono fictum verbum γοάω arbitror.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Gemebundus, Flebilis. in Epigr.

Γόος, Luctus. vt ευγερὸς γόος & κρυερὸς γόος apud Hom. Et μή μοι γόον ὄρνυθι, Od.ρ. In epigr. γόον πελάουσα.

C. Γοοπλανής, έος, ὁ & ἡ, q. d. Luctiuagus. Ex Nonno, γοοπλανέες Φαρισαῖοι. B

C. Ὀρθρογόη χελιδών, Manè lugens hirundo, Heſiod.

Γοώδης, εος, ὁ & ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. ET Γοερὸς, idem, ſed magis poeticum: quo tamen & Luc. vſus eſt, καὶ γοερὸν τι μυκᾶσθαι.

ΓΟΉΣ, ητος, ὁ, Incantator, Præſtigiator, Qui præſtigiis aliiſue malis & doloſis artibus imponit. Et generaliter etiam impoſtor. Herodot. in Melpom. de Neuris & Budinis loquens, κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Vbi γόητες ſunt incãtatores atque adeo qui magicis artibus vtuntur. Addit enim illos ſe vertere in lupos. (vt legimus in Virg. Pharmac. His ego ſæpe lupum fieri & ſe condere ſyluis Mœrim) Ab Æſch. in Cteſ. μάγος & γόης copulantur. Demoſth. Pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Vbi tamen malim abeſſe copulam καὶ inter δεινὸν & γόητα, vt legatur δεινὸν γόητα. quam meã coniecturam confirmat hic Plat. locus in Sympoſ. δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Latè denique pro quouis etiam impoſtore capitur, vti dixi. Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. De Sibyll. orac. Quo Plato modo γοητεύοντας cũ ἐξαπατῶντας coniunxit Pol.2. Cæterùm à γόος deriuo γόης cum Euſtath. dicente γόητα eſſe τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα. cuius etymi rationē aptã reddere videtur ex Soph. Θρηνεῖ ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. C D

Γοητικὸς, Incantatorius, Præſtigiatorius, Ad incantandum ſeu decipiendum aptus.

Γοητεύω, Incanto, Faſcino, Incantatione ſeu præſtigiis decipio, Illicio, Pellicio. vt γοητεύειν τὴν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. De def. orac. At Bud. interp. apud Plat. Stupore affectũ decipere: apud quem plura vide p.728. HINC Γοήτευμα, Incantamentum, Incantatio, Præſtigiæ, Fallaciæ, Plat. in Phil. ὥστε καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαφρόδιτον, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι. ET Γοητεία, Idem, vel Ipſa actio incãtandi & præſtigiis decipiendi, &c. Plut. De prud. an. ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κήλησις, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. ET Ἀγοήτευτος, Qui faſcinari non poteſt. ET Δυσγοήτευτος, Qui nõ facilè faſcinari poteſt. Et apud Plat. Qui non facilè vel illecebris vel ſtupore obligatur, B. ibidem. VERBA autē comp. Ἐκγοητεύω ET Καταγοητεύω, idē valēt quod γοητεύω, niſi quòd præp. ſign. auget. E

ΓΟΓΓΎΖΩ, Murmuro, Matth. Luc.10. ET Διαγογγύζω, Luc.15, Idem. AT Καταγογγύζω, Murmuro aduerſus [aliquem,] Obmurmuro. F

Γογγύζειν, teſte Poll. dicuntur & columbæ.

Γογγυσμὸς, Murmuratio. ET Γογγυστὴς, Murmurator. ET Γογγυστικὸς, Murmuratorius, Ad murmurationem propēſus, vt φθονερᾶς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz.

ΓΌΜΦΟΣ, Cuneus, Clauus. Od.ε, de naui, Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. Ariſtot. Metaph.9, pro clauo, μάλιστα δὲ εἴπ φύσει τοιοῦτον καὶ μὴ βίᾳ, ὥσπερ ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφοις cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius ſignif. videtur, quum ſic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος. G

C. Γομφοπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuneis ſeu clauis compactus. Et metaph. apud Ariſtoph. ῥήματα γομφοπαγῆ. ET Γομφότομος, Clauis traiectus, ex Nonno.

Γομφόω, ῶ, Clauis cõpingo. Item ſimpl. Cõpingo, Coagmēto. Epigr. lib.2, nauis γομφωθεῖσα. Ariſtoph. Eq. γομφώμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. VNDE Γόμφωμα ET Γόμφωσις, Coagmentũ, Coagmētatio, B. ex Plut. Exponitur & Cõpages, Cõtabulatio. Itē γόμφωσις apud medicos ſpecies συναρθρώσεως, quũ os oſſi claui modo infigitur, vt inquit Gal. ET Γομφωτὴρ, Coagmētator, Qui compingit [nauē.] ET Γομφωτὸς, Coagmētatus, Cõpactus. ET Γομφωτήριον, q.d. Coagmentatoriũ, i. id quo fit coagmentatio. Vnde exponitur & Clauus. H

¶ Γομφίος, Molaris dens. Xen. anteriores dentes cibũ dicit ſecare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autē vocatur γομφίοι quòd clauorũ modo genis infigantur. HINC Γομφιόδουπα χαλινὰ in Epigr. Circa molares dentes ſtrepentia fræna. ET Γομφίασις, Morbus dentiũ, vel gingiuarũ. Molarium vel (ſecundũ alios) maxillarũ à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν de mobilitate dentium, interpr. apud Dioſc. vbi decoctũ cornu ceruini dicit παρηγορεῖν τὰς γομφιάσεις, quòd Plin. ſcripſerit, cornu ceruini cinerē dētes mobiles cõfirmare. ET Γομφιασμὸς, Cõfractio dentium, vel Stupor dentium. Vide Heſych. & Suidam.

ΓΡΆΦΩ, Scribo, inſculpendo literas (vel notas, literarũ loco) in lapidem aut lignũ. Hom. Il.ζ, πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Vbi legũtur apud Euſt. multa de antiqua inſcribēdi. i. inſculpēdi literas, cõſuetudine. Fortaſſe autē Exarare & Perarare (quæ Lat. de literis etiã dicũt) ad hoc γράφειν exprimendũ cõmodiora fuerint. Sed apud eũdem Hom. γράφειν dicitur & haſta corpori plagã infligens, quaſi videlicet inſculpendo. Quã ſignificationis cõmunionē nõ magis mirã exiſtimo quàm eſt Incidere pro Inſculpere: (vt quũ dicitur Incidere in æs) alioqui tamē cõmunem ex parte habēs cum cæteris quæ à Cædo deriuantur, ſignif. Locus eſt Il.ρ, γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος. Vbi ſi illa ſignif. analogia ſpectanda non ſit, exiſtimo γράψε reddendũ potius verbo Diſcerpſit, quàm Raſit, aut alio quoquã. (nam Conſcribillare Catullianũ habet quidē & ipſum incluſã inſculpēdi ſignif. ſed ita inſculpendi vt cutis velut radatur duntaxat, nõ autē in eã penetretur) Verùm vter iſtorũ Hom. locorũ primam ac propriã habeat verbi huius ſignif. aliis inueſtigandũ relinquo. Apud eius poſteros ſaltem γράφειν generaliter pro Scribere in vſu fuit. vt ex locis ſeq. patebit. Æſch. in Cteſ. πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. X. Pæd.8, γράψαντας δὲ καταστήσαι μηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Herodot. γράφειν εἰς διφθέρας. Dem. autē, γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. Sol. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραφε. Dioſc.3, τὸ μέλαν ᾧ γράφομεν. Et γράφειν εἰς τάχος, ex Procopio pro Celeriter ſcribere, vnde ταχυγράφος. quo dicitur modo & γράφειν εἰς κάλλος, vnde καλλιγράφος & καλλιγραφία. Apud Luc. γράμματα γράψαι. Dem. γραφεῖσα ἐπιστολή. Dicitur autē & γράφομαι pro γράφω: vnde & γέγραμμαι pro γέγραφα apud Dem. μᾶλλον δ' ἀναγνώσομαι ὑμῖν ὡς ἐμαυτῷ γέγραμμαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sic γράφου pro γράφε, in his, γράφου δὲ φρενῶν ἔσω, quæ Euſt. affert. Vbi obſeruanda eſt metaph. qualis apud Æſchyl. in Prom. (ſed verbo cõpoſito vtentē) Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Et apud Pind. Olymp. Od.10 in princ. τὸν ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andria, Etiam nunc mihi ſcripta illa dicta ſunt in animo Chryſidis. Cic. quoq; In animo inſcribere orationē dixit. Apud eundē legimus, Acad.4, Itaq; vt literis conſignamus quæ monumētis mãdare volumus, ſic ille in animo res inſculptas habebat. His autē velut opponitur ἐς τέφραν γράφειν, in cinerē ſcribere, & εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege Eraſ. ¶ Γράφειν apud Luc. pro Scribere literas, i. epiſtolã, Bud. Apud Iſocr. ποιεῖν ἢ γράφειν, in orat. ad Nic. vbi ποιεῖν eſt carmen cõponere, at γράφειν ſoluta orat. aliquid ſcribere. Et γράφειν περί τινος, Ariſtot. De re aliqua ſcribere, pro De ea tractare. ¶ Γράφειν ex conſequenti redditur & aliis verbis. vt γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. Decernere bellum: & γράφειν πρεσβείαν, decernere legationē, apud eundē. Bud. γράψαι interpr. Decernere plebiſcito in hoc Dinarchi loco in Dem. πρόσοδα τοῦτον οἷε δεῖ γράψαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; Et cũ infinit. γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, Æſch. Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, in Mid. ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐκείνων ἑάλω, σὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, vt enim ſiquis illorum antehac damnatus eſſet, tu hæc ad populũ nõ tuliſſes. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. Quod & paſſiuè apud Plutarchum in Solone, διὸ δὲ περὶ τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον. Sed & γράφειν per ſe Budæus apud Demoſthenem in Ariſtocr. interpr. Legem ferre. Item in orat. Pro cor. γράφειν ψήφισμα, rogationem ferre.

Apud Hermog. γράφειν etiam ſimpliciter, pro eodem cum infinit. καὶ γράφει τις αὐτοῖς κατάγειν. Et γράφειν παράνομα apud Dem. Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. At διαδικασίαν γράφειν, apud Æſch. Iudiciū dictare, Controuerſiam conſtituere. Sic & γράφειν δίκην τινὶ, Iudicium dictare, Intendere actionem: & (vt Terēt. interpr.) Dicam alicui ſcribere. Ariſtoph. paſſiuè, in Nub. εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Dicitur & γράφεσθαι γραφὴν, item γράφεσθαι. vt γράφεται ἡμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Sed & γράφομαι ſine adiectione pro Accuſo frequentiſſimum eſt. γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Luc. Sic γράφομαί σε ψευδοδείας, Plut. Themiſt. γράφομαί σε τῆς αἰσχροκερδείας, Plato De leg. Sed & γράφειν actiua voce pro γράφεσθαι, Accuſare, Bud. ex Syneſ. affert. Vnde & γράφεσθαι paſſiua vt voce, ita ſignif. Accuſari, ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Æſch. Et Dem. Pro cor. καὶ γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων.

Γράφειν, Adſcribere, Annumerare. Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων.

Γράφειν, Deſcribere, Lineam ducere. Item Pingere. Ariſtot. in Probl. διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος εὐθὺς εἰς ἰθὺ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις, id eſt, Deſcribit lineas rectas, vel ducit, Bud. interpr. Pro Pingere autem, vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. vnde γεγραμμένη εἰκών. Apud Athen. comicus quidā dicit pictorem fuiſſe qui norat duntaxat χελιδόνας γράφειν. Plut. Ad præfect. imperitum, ὡς ἔνιοι πλάττουσιν ἑαυτοῖς καὶ γράφουσι: & in Pol. præc. διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων ὥσπερ ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυπουμένων.

D Γραφέω, ῶ, (Atticè pro γράφω) vnde γεγράφηκα. Syneſ. καὶ [...] πρὸς [...] γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Et ἐγγεγραφήκειν apud eundem. ſic τυπτέω τυπτῶ, Atticè, à quo tempora ſunt apud Ariſtoph.

¶Γράμμα, ατος, τὸ, Scriptū, (ſubſtant. accipiendo) Liber. vt Callim. — ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. Libri Sibyllini. Et liber ſeptimus cuiuſdam operis, Galeno eſt ἕβδομον γράμμα.

¶Plurali autē numero γράμματα (& alicubi ſingul. etiā) id ſcripti genus quod epiſtola ſeu literæ appellatur. Vtroque numero hac in ſignif. Baſil. vno eodémque in E loco vſus eſt, ſcribens ad Euſtathium, εἰ δὲ ἐμοὶ τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον ὅτι τοῦτο τὸ νῦν σοι ἐμπεσὸν σύνταγμα, σύγχρονον τοῖς ἐν ἐκείνοις γράμμασι; Sic apud Thuc. πέμπειν γράμματα & ἐσπέμπειν. Et regis quoque γράμματα, Xen. Hell. 7, ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγίδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4, ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος. Obſeruaui autem γράμμα etiam dici magis peculiari ſignif. certam aliquam eorum quæ epiſtola aut alius generis ſcripto cōtinentur, partem. Thuc. 175, τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθρύλει. (mea F enim obſeruationem proximè præcedentia illius verba confirmant) Pla. epiſt. 3, τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν. At Herodian. ἐπιστολὰς dixit inuētas inter γράμματα, latè extendens γραμμάτων ſignificationem, vt quum dicimus *Parmi mes papiers*. Non minus autem latè patere videtur apud Lat. Chartarū appellatio, pro iis quæ in illis ſcripta ſunt. Niſi quis ſcripta vocare malit. Ariſtot. γράμματα leges ſcriptas vocat Pol. 3, & alibi artem ſcriptam, vt docet Bud. 186. ¶Sed γράμμα alicubi non tam ſcriptum, quàm ſcriptionem, i. ipſam ſcribendi actionem ſignificat: vt apud Baſil. ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομαι τοῦ γράμματος αὐτοί.

Γράμμα, Litera, vt quum Plut. στίχον & στιγμὴν dicit differre ἑνὶ γράμματι. Et πίνακα ἔχων γράμματα παμπάλαια, apud Plut. Sic Luc. πινάκιον μεγάλοις γράμμασι λέγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, ſicut & Ῥωμαϊκά, &c. Ἀσσύρια γράμματα Thuc. & ἀμυδρὰ γράμματα apud eundē. ¶Γράμματα, Literæ, id eſt doctrina quæ literarum monumentis continetur, vt in hoc ſenario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident (id eſt duplici videndi facultate præditi ſunt) qui literas didicerunt. H Hinc γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagiſter: & ἀγράμματοι, Illiterati, qui & γραμμάτων ἄπειροι dicuntur à Plat. in Apol. ¶Γράμματα, Literæ & Acta publica, ſeu Tabulæ publicæ, & Tabellæ iudiciales. Item, Rationes argentariorum & ſimilium hominum. Item, Exempla & ἀντίγραφα, id eſt Indices, quæ inuentoria & repertoria à iuriſc. vocantur. Hæc Bud. Qui & alibi δημόσια γράμματα pro actis publicis ex Æſchine & Demoſth. affert: & γράμματα τραπεζιτικὰ ex eodem Demoſth. pro rationibus menſæ & argentariorum. Et δεῖξαι τὰ γράμματα pro Rationes edere. ¶Item γράμματα apud Ariſtoph. Pluto pro δικαστήρια vt annotat. in vulg. lex. quòd ſortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. vnde ibidem eſſe, ἐν τῷ βήτα νῦν λαχὼν τὸ γράμμα σὺ δικάζειν. Item, ἀλλ' οὐ λαχὼν ἔπινες ἐν τῷ γράμματι.

Γράμμα, Pictura. Gregor. καὶ ποικίλοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac ſignif. multo frequentius eſt γραφή.

Γράμμα, Scrupulum in Hippiatria, B. Alii Scripulū.

C. Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui literas docet, Ludimagiſter. ET Γραμματοδιδασκαλίδης apud Timonem Phliaſium. AT Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius, Plut. in Sympoſ. 876, & alibi. Et Luc. γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέῳξε.

C. Γραμματεισαγωγεύς, έως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, vel Literarum introductor. γραμματεισαγωγεῖς LXX autem interpr. dixerunt pro voce Hebraica quam alii Magiſtros, alii Præfectos reddiderunt, Deut. 16.

C. Γραμματοκύφων, quo nomine Æſchinem taxat Demoſthenes, quaſi ſcribā vocans, inquit Bud. γραμματοκύφων (inquit Camer.) appellatur per conuicium Æſchines qui pueros literas docuiſſet in paterno miniſterio. Hæc illi. Rationem autem huius appellationis eſſe putarem ab obſtipo capite eorum qui vel ſcribunt, vel inſtituunt pueros, dum in librum ex quo illos docent caput inclinant, niſi Suidas exponens ταπεινὰ γραμματεῖα, ad lignum dictum κύφωνα referret.

C. Γραμματοφόρος, VEL Γραμματηφόρος, Literarum lator, Tabellarius. Polyb. Luc. Plut.

C. Γραμματοφυλάκιον, ου, τὸ, Vbi tabulæ & inſtrumenta publica monumentáque rerum geſtarum actarúmque aſſeruantur. quod Tablinum Latinè appellatur. B. Päd.

C. Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illiteratus, Literarum rudis, aut indoctus, aut Qui ne ipſa quidem literarum elementa nouit. Apud Athen. 10, βοτὴρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος. & Σμάραγδος ἀγράμματος. Lucianus, αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδύνατον. Vſus eſt hac voce & Vitruuius.

Ἀγράμματος ῥῆσις, Literis carens, Literis non cōſtans, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, Animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod. autorē non proferēs.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, Literarum imperitia, aut, Literarum penuria, aut carentia, ſi Latinè dici poſſet. Vtitur Ælian.

C. Ἐγγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

C. Ἑπταγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeptem literarum eſt. ¶Ἑπταγράμματον Heſych. exponit & ὀργίλον, σκληρόν.

C. Πολυγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum literarum eſt. Admodum literatus, ex Plut. Pericle.

C. Τετραγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor literarum eſt, Quatuor literis conſtans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

C. Φιλογραμματέω, ῶ, F. ήσω, Literas amo. B. ex Plut.

G Γραμματικός, οῦ, ὁ, q. d. Literarius. γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. l. 11, eſt Literis inſculptū, B. Et γραμματική, ſubau. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. Luc. Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. ¶Γραμματικός eſt etiā Qui literas docet, Literator, Grāmaticus. Plut. γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου. VNDE Γραμματικῶς, Grāmaticè. Epigr. l. 2. ET Γραμματικεύομαι, F. εύσομαι, Grammaticum ſeu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, Scriba. Thucydides libro 7, ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις. Demoſthenes Pro corona, ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æſchines cōtra Cteſiph. ἀναγνώσεται ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα. ¶Γραμματεῖς in nouo Teſtamēto dicuntur (vt Beza annotat) Legis interpretes, quòd ſicut ſcribæ publicarum tabularū cuſtodes erāt, ſic penes iſtos, tanquā ſe-

queſtres, libri legis eſſent velut depoſiti. ‖ Γραμματεὺς vulg. lex. eſt & Literator, Literatus. Apud Phalar. autem in epiſt. Aretin. vertit librarium. VNDE Γραμματεῖον, ου, τό, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα. Plut. Lyc. ἔχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ἐπεσημήναντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον (inquit Bud. Comm. p. 185) apud Demoſthenem quodcunque volumen & libellum & tabellam ſignificat, & quicquid ſcriptum eſt, vt tabularum apud Latinos late ſignificatio patet. γραμματεῖα χαλκᾶ Pla. de tabula ænea legum, in Minoe, 192. Et teſtamentum & teſtamenti exemplum ſic appellatur à Demoſth. ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas teſtamenti. Alibi apud eundem pro tabella vel idiochiro teſtificationis. Γραμματεῖα ſignificat & acta publica & documēta literaria, & ſyngraphas, (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum. B. ibid. Γραμματεῖον idem B. exponit Chirographum, Cautionem, ex Pand. Item Rationes argentarii. Γραμματεῖον κοινὸν idē quod τὸ ληξιαρχικὸν, eidē B. ex Dem. πρὸς Εὐβουλ. 316, Iſæo 559. Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν, idem quod γραμματεῖον κοινὸν, eidē B. ex Iſæo 6. ‖ Γραμματεῖα in Syria τὰ κοινὰ τῶν συνδείπνων idē. B. ex Athen. 66. ‖ Γραμματεῖον (inquit Poll.) Atticis dicebatur etiā in quo pecuniæ reponeretur, quod & γραμματεῖον βοιωτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ‖ Γραμματεῖον Suidæ eſt etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, hoc in loco, περιηγούμενος ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τῆς τοιαύτης διατριβῆς, πολὺς ἐπῄνει. (VNDE diminutiua forma Γραμματείδιον, ου, τό, quod Suidæ idē eſt cum γραμματεῖον in prima ſignif. Scribitur tamen pro eodē & γραμματίδιον.) ET Γραμματεύω, F. εύσω, Scriba ago. X. Hell. 5, ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. Dem. Pro cor. ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον. ET Γραμματεία, ας, ἡ, Literatura, ἀριθμήσεις, vt Suid. in hoc Dauidis loco exponit, ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

C. Ὑπογραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba, in v. l. vt ſit idē quod γραμματεύς. ET Ὑπογραμματεύω, Sū ſcriba, in iiſdē v. l. Sūt tamē qui otioſam nolētes eſſe præpoſ. ὑπογραμματεὺς interpr. Qui ſcribæ velut adminiſter eſt. B. autē ὑπογραμματεύω interpr. Facio ſcriptū (ex Liuio & Gell.) in hoc Antiph. loco, λαβόντες ὑπογραμματέων οἳ τούτοις ὑπεγραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς.

Γραμματίδιον, ου, τό, Epiſtoliū. Antipho, καίτοι εἰ ἔδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτὸ συνειδότος ἦν τὸ γραμματίδιον φέροντος. Bud. ‖ Dem. appellat συγγραφὴν τοῦ δανείσματος καὶ βιβλίδιον μικρὸν, κατὰ Διονυσοδώρου 202. Et alibi pro ſchedula teſtificantis. B. ‖ Ponitur ſimpliciter etiam pro γραμματεῖον, i. Tabella, Libellus. Plut. παραμυθ. ad Apoll. ὀρέξαι οἱ γραμματίδιον. ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. Γραμματείδιον etiam pro eodem ſcribitur per ει, apud Suid. de quo ſuprà.

Γραμμάτιον, ου, τό, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid. Item Epiſtolium, B. ex Luc.

Γραμματίζω etiā dictū fuiſſe videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo: vnde eſt γεγραμματισμένος δοῦλος, Literatus ſeruus, quod ex Pand. citat B. ET Γραμματιστής, οῦ, ὁ, Gramaticæ præceptor, Ludi literarii magiſter. Plut. αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστής, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Dem. patrē Æſchinis ſic appellat, quia ludū puerilē obtinuerat. B. Et apud Suid. pro eo qui ſcribere docet. ὁ δ' ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράφειν. Hos literatores Martian. appellat. B. Idem B. apud Plat. Euthyd. ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; prælectore & recitatorem exponit. ‖ Pla. in Philebo pro librario accipit vel ſcriba, 213. & B. γραμματεύς etiā exponit. VNDE Γραμματιστικός, ή, όν, Literatori⁹, Gramatic⁹. Themiſt. 107, ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά.

Γραμμάριον, ου, τό, Scripulū, ſeu Scrupulus, i. 24 pars vnciæ.

¶ Γραπτήρ, ῆρος, ὁ, Scriptor. Epigr.

Γραπτός, ή, όν, Scriptus. γραπτὸς λόγος, Alcid. γραπτὸς νόμος, Nazianz. VNDE comp. Ἄγραπτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Nō ſcriptus. At ἀγράπτου δίκη Polluci eſt ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα.

Γραπτὴς, οῦ, ὁ, Rugoſus, ὁ ῥυσὸς καὶ ὡσανεὶ κατεγγεγραμμένος, ἤγουν γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων, Qui rugis inſcriptus eſt, vt Plaut. dicit corpus vulneribus inſcribere.

Γράβδην, aduerb. q. d. Scriptim, Depictim, Expreſſe, v. l.

Γραπτύς, ύος, ἡ, Inſcriptio, (eo videlicet ſenſu quo iā ex Plauto citaui, Corpus vulnerib⁹ inſcribere) vel Laniatio, ſeu (vt Euſt. explicat) ἡ ἐκ διαιρέσεως ἀκανθωδῶν τινῶν, τῶν μύρων γραφή, τουτέστιν ἀμυχή, ξυσμός. Od. ω, περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.

¶ Γραφή, Scriptura, Scriptio. Luc. De hiſt. ſcrib. πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. Item Scriptum. Thuc. lib. 1, τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου, de epiſtola loquens. In Euangelicis & eccl. libris ἡ γραφὴ & αἱ γραφαὶ de ſacris ſcriptis quæ vulgò ſacræ ſcripturæ nomine appellantur. Sed γραφὴ peculiariter interdū in N. Teſt. de certo quopiā ſcripturæ loco dicitur. ‖ Γραφή, Accuſatio. vnde ἀποφέρειν γραφήν, quod Terent. Dicā impingere: & γράφεσθαι γραφήν. De quibus vide B. Item γραφὴν δοῦναι in v. l. Actionē dare, ex Dem. Et γραφὴν ἀργίας ἁλοὺς, otii damnatus. ‖ Γραφή, Pictura. Item Picta tabula. Luc. De cal. ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς. Herod. 3, τὰς μάχας τε καὶ τὰς νίκας δημοσίας ἀνέθηκε γραφάς. Dicitur & de fucata facie, tanquā & ipſa picta ſit. in qua ſignif. eleganter luſit Theophyl. ep. 2, μὴ καὶ γράψωμαί σε γήρως ἐπὶ τῇ τοῦ προσώπου γραφῇ.

Compoſita partim à γραφή, partim à γράφω.

C. Ἄγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄγραπτος, Non ſcriptus. Ariſtot. Ethic. 8, δίκαιον ait eſſe duplex, vnum, ἄγραφον, alterum, κατὰ νόμον. Apud eundem ἄγραφοι νόμοι, leges nō ſcriptæ: quibus opponuntur γεγραμμένοι: Poll. 6, ἐθιμένους δὲ τοιούτους νόμους καὶ τοὺς ἀγράφους καὶ τοὺς γεγραμμένους. Dicuntur & πάτριοι νόμοι, à Platone lib. De leg. 7, Leges patriæ, i. patrio more receptæ: πάτρια ἔθη. vt & Ariſtoteles Ethic. 3, facit νόμους τοὺς κατὰ τὰ γράμματα & τοὺς κατὰ τὰ ἔθη. Dem. ἄγραφα νόμιμα appellat ius non ſcriptū, ſed quod eſt à natura inditum.

Ἄγραφος νόμος, Lex quæ publicè fixa non eſt. Bud. ex Andocide & Xenophonte.

Ἄγραφα ἀδικήματα, Crimina de quibus lex ſcripta nō eſt, vt ait Heſych. & Suid. apud quos malè diſtinguitur inter ἄγραφα & ἀδικήματα, quaſi ἄγραφα per ſe ſignificaret Crimina de quibus, &c. quæ expoſitio eſt & in v. l.

Ἄγραφα Iudæi vocabāt quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce. Eadē appellabāt & traditiones. Hæc Eraſmus ex Chryſoſtomo. Puto autē eſſe quæ apud Euſeb. τὰ παράδοτα dicūtur.

Ἀγράφιον, ου, τό, Subſtantiuum: vnde ἀγραφίου δίκη vt inquit Harpocration, Actio aduerſus eos qui quum publico debitores eſſent, eóque in tabulas publicas inſcripti eſſent, ante perſolutionem tamen ex iis expūcti. Apud Suidam latius etiam explicatur. Vide Demoſth. in oratione κατὰ Θεοκρίνου. Autor Etymologici addit dictam etiam fuiſſe ἀγραφίου δίκην aduerſus eos qui inſcribebāt eorum nomina qui nihil deberent. Heſychius autem dicit, Aduerſus eos qui quū mulctam pecuniariam publico deberent, quia tamen gratioſi erant, inſcripti nō eſſent. vel, gratia tamen qua valebāt, effeciſſent vt non inſcriberentur. Nam Heſychii κατὰ χάριν ad verbum interpretari non poſſum.

C. Αὐτόγραφον, ου, τό, Scriptū manu propria exaratum. Plut. ad Col. αὐτόγραφον ἐξενεγκεῖν ἀμαθίας ἔλεγχον καθ' αὑτοῦ.

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Cauſarum ſcriptor. Budæo idem eſt quod δικορράφης. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Cauſarum ſcriptio ſeu concinnatio. Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

C. Δολιχογραφία, ας, ἡ, Scriptorum prolixitas. Epigr.

C. Ἔγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus, Scripto conſtans, In literas relatus. contr. τῷ ἄγραφος. Plut. Pericle, ἔγγραφον μόνον οὐδὲν ἀπολέλοιπεν πλὴν τῶν ψηφισμάτων. ἔγγραφος νόμος apud eundem Lycurgo. Lucian. ἔγγραφος ἀναλγησία, ſcripto teſtata. Apud Naz. autem, ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης, eſt Sacris literis teſtata.

C. Εὐγραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene ſeu pulchris literis ſcriptus aut pictus. ‖ Item Bene ſcribens ſeu pingens. vt εὐγραφέων καλάμων, Epigr.

C. Ζωγράφος, ου, ὁ, Qui animalia depingit, Pictor. Epigr. lib. 3.

Ζωγραφεῖται μορφὰς κλέπτεις μόνον. Luc. ζωγράφον συγγεγραφότα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Plut. Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων. VNDE Ζωγραφία, ας, ἡ, Pictura. Philoſtr. ep. 39, ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί. ET Ζωγραφικός, οῦ, ὁ, Pictorius. Et Ζωγραφικὴ, ſ. τέχνη, Pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi ſolent. [Ζωγραφικὸς eſt etiam Qui pingendi peritus eſt, Qui valet arte pingendi. Bud. ex Polyb. εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν. ET Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, Officina pictoris. ET Ζωγραφέω, ῶ. F. ήσω, Pingo. Plato, οἷον ζωγράφος ζωγραφήσῃ ἡμῖν σκυτοτόμον τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς. Ibid. γράψας pro eodẽ dixit. B. Athen. lib. 13, τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. VNDE Ζωγράφημα, ατος, τὸ, Pictura, id eſt idipſũ quod pictum eſt. εἰκών. Plato Phil. Et Plut. De def. orac. μύθου παλαιοῦ καθάπερ ζωγραφήματος ἀφῆ ἀποτειρωμένου, Qui fabulæ priſcæ tanquam tabulæ pictæ manus adferebat. ET comp. Διαζωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Depingo. Philo 3 De vita M. ὁ μὲν οὖν τύπος τοῦ παραδείγματος ἐνεσφραγίζετο τῇ διανοίᾳ τοῦ προφήτου, διαζωγραφούμενος καὶ προδιαπλαττόμενος ἀφανῶς ἄνευ ὕλης ἀοράτοις εἴδεσι, Quæ expingebantur.

C. Ἰδιόγραφον, ου, τὸ, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9, Qui ſcripſerunt idiographum Virgilii ſeſe inſpexiſſe. C

C. Καλλιγράφος, ου, ὁ, Qui eleganter ſcribit aut pingit. Gregorius, ἐξ ὧν τούτων οὐκ ἀφυὴς καλλιγράφος. VNDE Καλλιγραφία, ας, ἡ, Elegans ſcriptura, Scribendi pingendive elegantia. Plutarchus, λείπεται ἡ καλλιγραφία τῶν βασιλικῶν. ET Καλλιγραφέω, ῶ, Eleganter ſcribo, καλῶς γράφω, Pollux. Et Fuco, Bud. qui ex Laertio κεκαλλιγραφημένη λέξις interpretatur Oratio elegans & compta. Sic Ioſephus 2 contra Ap. Platonis νόμους dicit κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. Phrynichus [illegible] hoc verbum Atticum eſſe negat: pro eo autem dici ait εἰς κάλλος γράφειν. D

C. Κηρογράφος, ου, ὁ, Qui cera ſeu ceris pingit. VNDE Κηρογραφία, ας, ἡ, Pictura quæ ceris fit. Athenæus lib. 5 de naui Philopatoris, καὶ πᾶς ὁ τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο. Cui picturæ ſimilis eſt ἡ ἔγκαυσις. ET Κηρογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ceris pingo, vt Plinius loquitur. Athen. lib. 5, τριακόσια δὲ ψυκτῆρια κεκηρογραφημένα χρώμασι ποικίλοις, Ceris verſicoloribus depicta, vt Vitruuius dicit, Cera cærulea depingere. E

C. Λεπτόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exiguis & tenuibus literis deſcriptus. Luc. ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις προσαθροίσαντα τὴν ὄψιν καὶ χόλια συναγείροντα.

C. Λευκογραφέω, ῶ, Albo colore depingo. Ariſtoteles De poet. εἰ γάρ τις ἐναλείψειε τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χύδην, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειε καὶ λευκογραφήσας εἰκόνα. ET Λευκογραφίς, ίδος, ἡ, Leucographis, Plinio. Eſt autem lapis in Ægypto naſcens, qui quum ſubuiridis appareat, tamen ſi ad cotem affricetur, aut aſperius pallium, locum dealbat: quo etiam lintea illuſtriora redduntur. Gorræus ex Aetio. Leucographiam etiam Plinius commemorat, quo nomine galactitem lapidem vocari ſcribit. F

C. Μεσόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semiſcriptus. v. l.

C. Νυκτογραφία, ας, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio, Compoſitio lucubrata. Bud. ex Plut. de Demoſth. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι. ET Νυκτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Noctu ſcribo.

C. Ὁλογραφέω, ῶ, F. ήσω, Integrum ſcribo. Plut. in Probl. τὸ δὲ πρῶτα τῶν ὀνομάτων οὐχ ὁλογραφοῦσι, ἀλλὰ δι' ἑνὸς γράμματος ὡς τὸν Τῖτον, Τ, καὶ Μάρκον, Μ. G

C. Ὀρθογραφία, ας, ἡ, Recta ſcriptura, ſeu Rectè ſcribendi ſcientia, vt Quintilianus interpretatur. Orthographia autem in architectura (vt Vitruuius tradit lib. 1 cap. 2.) eſt erecta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pandect. ET Ὀρθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Rectè ſcribo.

C. Πλαστογράφος, ου, ὁ, Qui ſcripturas fingit, ſeu Qui ficta ſcribit, Falſarius. Artemid. πλάσσειν δεικνύειν καὶ πλαστογραφεῖν καὶ τορεύειν καὶ ποιεῖν ἀγάλματα, ἀγαθὸν ῥήτορσι καὶ μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατῶσι. H

C. Πολιτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ciuium numero adſcribo, Ciuitate dono. Heraclitus Hermodoro, πολιτογραφοῦν ὑμῖν τὸν θεὸν ἐκ Ἡρακλείτῳ. Ioſephus 2 contra Apionẽ, πολιτογραφεῖσθαι διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, Sacra peregrina in ciuitatem plebiſcito aſciſcere. Et in paſſ. voce apud Laertium 11, ἐπολιτογραφήθη δ' ἐν Μιλήτῳ, id eſt, εἰς τοὺς πολίτας ἐνεγράφη ſeu ἀνεγράφη. A

C. Ῥυπογράφος, ου, ὁ, Sordidarum humiliúmque rerum pictor. Quo nomine vocatus eſt Pyrrhicus, quòd tonſtrinas, ſutrinas & aſellos pictura exprimeret. vulgata lexica.

C. Σκηνογράφος, ου, ὁ, Qui ſcenas pingit. VNDE Σκηνογραφία, ας, ἡ, Scenæ imaginaria excitatio, ſeu frontis & laterum abſcedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum reſponſus. De qua Vitruuius, Vti de incerta re certæ imagines ædificiorum in ſcenarum picturis redderent ſpeciem, & quæ in directis planiſque ſint frontibus figurata, alia abſcedentia, alia prominentia eſſe videantur. Budæus in Pand. Plutarchus, πάντα πράγματα τραγῳδίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν. ET Σκηνογραφικός, οῦ, ὁ. Strabo de operibus & pulchritudine campi Martii 104, σκηνογραφικὴν ὄψιν ἐπιδεικνύμεναι δυσαπάλλακτον παρέχουσι τὴν θέαν. B. B

C. Σκιαγράφος, ου, ὁ, Qui vmbra rei alicuius deſcribit, i. Qui rem aliquam adumbrat. VNDE Σκιαγραφία, ας, ἡ, Adumbrata deſcriptio. idem nonnullis quod præcedẽs σκηνογραφία. propriè ἐπὶ τῆς μήπω κεχρωματισμένης ζωγραφίας. Plato lib. 2 De rep. 19, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, Adumbratam quidem virtutem præ ſe ferre oportet, vt videantur iuſti qui non ſunt. Virtutis imaginem, Non expreſſam virtutem verámque. Et in Phædone pro inani ſpecie virtutis, οὐδὲν ἀληθὲς ἐχούσης. Dicitur & ἀποσκίασμα. B. ET Σκιαγραφικός, ῦ, ὁ, Ad vmbratile deſcriptionem pertinens, Vmbratilis. ET Σκιαγραφέω, ῶ, F. ήσω, Adumbro. Greg. φασὶ δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν. Et in paſſ. apud Philoſtr. ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα. Sic ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ, i. οὐ παναληθής, ſed inanis & imaginaria & ludibrio conſtans. B. ex Plat. lib. 9 De rep. C

C. Στηλογραφία, ας, ἡ, Inſcriptio in columnam ſeu cippum. ET Στηλογραφέω, ῶ, F. ήσω, In colũna ſeu cippo inſcribo.

C. Ταχυγράφος, ου, ὁ, Exceptor, Actuarius, à ſcribendi celeritate dictus. Syneſ. ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων, Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. B. D

C. Τερατογραφέω, ῶ, F. ήσω, Monſtroſa ſcribo, Monſtrifica & portentoſa ſcriptis trado, Plin. ſeu (vt B. exponit) Monſtra deſcribo, vt Hom. cyclopes, Scyllam, Læſtrygones. Eratoſth. apud Strab. lib. 9, de Homero, μορφὴν σκύλλης καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογραφοῦντος. E

C. Ὑμνογράφος, ου, ὁ, Hymnorum ſcriptor.

¶Γραφεύς, έως, ὁ, Pictor. Plato Pol. 2, ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν εἰς κοινὰ γράφων οἷς ἂν ὁμοιὰ βούληθῇ γράψαι. VNDE Γραφεῖον, ου, τὸ, Stylus, Penicillus, Athen. 13, de Eurip. πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον ἔχοντα. Plut. De prud. an. γραφείοις τῶν προβοσκίδα κεντούντων. Idem De Herod. οὐ μὴν ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις μὲν ἄλλως γέ πως ἀποπεσόντα, αὐτὰ τῷ γραφείῳ προσέχεσθαι. AQVO Γραφείδιον, formã dim. pro eodẽ. F

¶Γραφικός, οῦ, ὁ, Scriptorius. γραφικὸν μέλαν, Atramentum ſcriptorium vt Celſus vocat, ſeu vt alii, Librariũ atramentum cuius ad ſcribendũ vſus eſt. Idem & γραφικὸν ῥέεθρον in Anthologia Epigr. dicitur. Γραφικὴ δύναμις, Scribendi facultas. cui opponitur αὐτοσχεδιαστική. Stylum Budæus ex Cic. interpr. apud Alcidam. Comm. p. 886. Γραφικὴ ὑπόθεσις, Scribendi materia, vulg. lex. Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex ſcripta, in vulg. lex. G

[At γραφικὸν Herodotũ à Plutarcho vocari exiſtimo tanquam ſcribendi peritum, vel qui arte ſcribendi valet, atque adeo pollet. Id eſt, Qui ſingulari quodam in ſcribenda ſua hiſtoria artificio vtitur. Locum tamen aliis attentè expendendum relinquo, (quod mihi facere non licuit) in fine libelli περὶ τῆς Ἡροδ. κακ.]Γραφικὸς Budæo eſt etiam Arte pingendi valens apud Luc. πρότερον δέ σοι αὐτὴν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, καίτοι οὐ πάνυ γραφικὸς τις ὤν. Et γραφικὴ exponitur ab eodem Pictura apud Ariſtotelem Rhet. γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ποιητικὴ τῶν μεμιμημένων εἰσί. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur. HINC Γραφικῶς aduerb. quod Budæus vertit Graphicè, in hoc Plutarchi loco, γραφικῶς πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ δείκνυται. H

¶Γραφὶς, ίδος, ἡ, Stylus, Penicillus. Bud. apud Platonem Protag. οἱ γραμματισαὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theod. in 3 Eccleſ. hiſtoriæ, ἀφειδῶς αὐτὸν κατακεντᾷν γραφίσι κελεύσαντες. Graphium id Ouidius vocat, id eſt inſtrumentum quo in pugillaribus ſcribitur. ‖ Γραφὶς Budæo in Pand. eſt & Lineamentorum ductus & vmbratilis pictura. quo vocabulo & Vitruuius vtitur lib. 1 cap. 1. Deinde (inquit) graphidis ſcietiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quàm velit operis ſpeciem deformare valeat. Exodi autẽ 32 de vitulo conflatili ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formauit opere fuſorio. A B

Γραφίον etiam dicitur in eadem ſignif. quo & Ouid. vtitur. VNDE Γραφιοειδὴς vocatur apophyſis oſſis petroſi quæ alio nomine συλοειδὴς & βελονοειδὴς appellatur. Gorr. Vide βελονοειδής.

Γραφίσκος Διοκλέος, Ferramenti chirurgici genus, telis ẽ corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. cuius deſcriptionem habes apud Celſ. lib. 7 cap. 5, & Gorr. C

C. ἈΝΑγράφω, Conſcribo, Scribo, Perſcribo, Literis mando ſiue prodo. Itẽ Perſcribo, quod eſt Ciceroni, In acta refero. Item Inſcribo. Harum autem ſignificationũ exempla ſigillatim proferemus. Ἀναγράφειν, inquit Bud. Literis mandare. Dioſcorides in præfatione identidem, & alibi. Athenæus quoque identidem ſic vſurpat: vt Μιθριδάτου δὲ ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον. id eſt prodidit. Sic & Libanius. Itidem ἀναγράψαι βίβλον apud Galenum.

Ἀναγράφειν, Proſcribere, Vulgò edere, vt in programmate, inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ σοᾷ, & ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. Antiphon, καὶ ποιήσαντες σήλην, εἰς ταύτην ἐψηφίσαντο ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας. καὶ αὐτὸς ὁ ὕπαρχος ἐν ταύτῃ τῇ σήλῃ ἀναγέγραπται. D

Ἀναγράφειν, In acta referre, quod eſt Perſcribere apud Ciceronem, vt docet Bud. hoc exemplum paſſiui ἀναγράφεσθαι ſubiungens ex Ariſtot. Pol. 6, ἑτέρα δ' ἀρχὴ πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων. & vocis actiuæ ἀναγράφειν hoc ex Æſchine aduerſus Timarchum, καὶ τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο. Id eſt, Quum in acta retuliſſent, Quũ perſcribenda in tabulario publico mãdaſſent. Quibus addi poſſit iſtud Iſocratis, in Panath. τὰς τοιαύτας συνθήκας αὐτοὶ τότ' ἐν ταῖς ἱεραῖς ταῖς σφετέροις αὐτῶν ἀνέγραψαν. Sed fortaſſe huic loco & duobus quoque proximè præcedentibus poſſit ea etiam conuenire ſignificatio quæ in proximè præcedente annotatione poſita eſt. E

Ἀναγράφειν, Inſcribere, vt apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, In tripode vrbem inſcribere. id eſt nomen vrbis. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον apud Iſocratem. ‖ Ἀναγράφειν κληρουχίας apud Plutarchum in Pericle exponitur Educere agri ſortitiones. F

Ἀναγράφειν, Adſcribere. vt apud Dionem hiſtoricum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Adſcribere aliquem amicis. id eſt amicorũ numero, Referre in amicorũ numerũ.

Ἀναγράφειν, Pingere. ἀναγράφειν (inquit Bud.) plus eſt quàm ὑποτυποῦν. nam ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα eſt pingere & effingere ea quæ delineata ſunt. Idem alibi ἀναγράφειν exponit Colores addere formis vel imaginibus delineatis: citans hunc locum Ariſtotelis Ethic. 1, περιγεγράφθω μὲν ἀγαθὸν ταύτῃ. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρότερον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι. δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ. G

Ἀναγράφομαι, Perſcribor. Ariſtot. De mundo, νόμος βεβαιότερος τῶν ἐν κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, lex ſtabilior illis quæ in tabulas perſcriptæ fuerunt. Lucianus in Anacharſide, νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, Leges grãdibus literis perſcriptæ, vel ſimpliciter, Leges ſcriptæ. Item, Literis mandor, Literis prodor. Luc. in Anach. ὡς τ' εὐεργέτης ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, Literis mãdetur, Literarũ monumentis prodatur. Arrianus in 6, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο συγγραφεῦσιν ἔξω τοῦ εἰκότος ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖ, id eſt, Ab hiſtoricis ſcriptum eſſe. Et identidem ſic eo verbo vtitur, vt ait Budæus. Dioſcorides, ἀναγράφεται δὲ ἐν τοῖς φθαρτικοῖς, id eſt (vt ait Budæus) Adſcribitur, Cenſetur, Proditur. ‖ Ἀναγράφομαι, Perſcribor, id eſt, In acta referor. vide paulo antè in Ἀναγράφειν, pro In acta referre. H A

Ἀναγράψασθαι, aor. 1, medius in actiua ſignificatione pro ἀναγράψαι, In acta referre. Ariſtot. Œcon. 2, κομίζεσθαι τὴν ἡμιολίαν ἀνεγράψατο.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præſcriptus, Literis proditus, Literis vel memoriæ mandatus. vt ἀνάγραπτοι λόγοι apud Theodoritum lib. Eccleſ. hiſt. 2. Thucydides, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. ‖ Item Perſcriptus, In acta relatus, vt ait Bud. ſubiungens ex Baſilio. καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι παραδεδομένοι, οἷς εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι. B

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, Scriptio vel Perſcriptio. Menodoti liber apud Athenæum lib. 15, titulum hunc habens, τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφὴ, id eſt Rerum Sami memorabilium perſcriptio. Apud eundem lib. 8, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι. Plut. in Pericle, τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψαι. Ἀναγραφὴ, inquit Budæus, Commentarius, Breuiarium, Deſcriptio, Enumeratio. Laertius in Stilpone, καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν. Diodorus de Alexandro, οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Et liber cẽſus peracti. Plut. τέλος δὲ τὸ πλῆθος τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσαν, προσέδωκε καὶ δεῖ. In præfatione Dioſcoridis (vt ſcribit Bud.) ἀναγραφὴ non ſemel pro commemoratione rerum & hiſtorica traditione. C

Ἀναγραφὴ, Perſcriptio, Acta, inquit Budæus, citans hunc Ariſtotelis locum, ἔπειτα περὶ τὰ δικαστήρια καὶ συναλλάγματα καὶ ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ φυλακὰς, ἔτι λογισμοὺς τε καὶ ἐξετάσεις. Et ἀναγραφαὶ δημόσιαι, Acta publica.

Ἀνάγραφον, In quo docetur quomodo concludendum ſit reliquum ſchema quod imperatum eſt: vt annotatur in v. l. ſine teſtimonio. D

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, Perſcriptor, Scriba. ἀναγραφεὺς τῶν νόμων. apud Lyſiam Magiſtratus ad leges Solonis exſcribendas & in volumẽ vnũ redigendas creatus, vt tradit B.

C. Ἀντιγράφω hîc omiſſum, vide pòſt Ἀπογράφω.

ἈΠΟγράφω, Ab exemplari deſcribo, Id eſt Exemplum ſcribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Vnde ἀπόγραφον dicitur exemplum libri vel tabulæ. Idem quod ἀντιγράφω, Exſcribo vel Deſcribo, Ciceroni. Bud. E

Ἀπογράφω, In tabulas refero, Perſcribo, Expenſum fero, vel acceptum refero. Lyſias, ἀπογράφει Ἀρέατος τῶν αὐτῷ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Dem. aduerſus Aphobũ, ἀπεγράψατο ταῦτα πρὸς Θηριππίδην τὸν συνεπίτροπον ἔχοντα ἑαυτὸν, i. ſe habere ſcripſit. Idem, ἔχειν τὴν προῖκα ἀπογράψαι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Inde Ἀπογραφὴ, Actorum tabulæ & perſcriptio. Bud.

Ἀπογράφω, Enumero, Indicẽ facio. Laert. de Ariſtot. συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι, διὰ τὴν περὶ πάντας λόγους τἀνδρὸς ἀρετήν. Bud. F

Ἀπογράφω, Proſcribo. Pollux lib. 8, δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφὴν ἀπογράψαι.

Ἀπογράφω, Defero. & ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. De myſteriis, πρῶτος μὲν οὖν ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. Lyſias aduerſus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐψήφιστο, μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. Citat hæc exẽpla Bud. & alia in ſuis comm. Eſt autẽ in hiſce duobus animaduertendũ μηνύειν & ἀπογράφειν cõiungi, quia Heſych. ἀπογραφὴν exponit μήνυσιν. Eſt etiã Eos deferò, qui quum non ſint rerum domini, tamen liti ſe offerentes, cõtendunt res ad ſe pertinere: ne ſcilicet creditores pignerentur bona ſibi obnoxia, vel vt remp. alioqui fraudent, bonáq; prædia ſponſionum nexu eximant. Hæc Bud. & alia, hunc Dem. locum ex oratione πρὸς Νικόστρατον citans inter cæteros, διὰ μὲν ταῦτα ἀπέγραψα. ἀπογράψας δὲ, ἐὰν ἀποδείξω τὰ ἀνδράποδα Ἀρεθουσίου ὄντα οὕτω ὥσπερ ἐγγέγραπται εἶναι, τὰ μὲν τρία μέρη ἃ ἐκ τῶν νόμων τῷ ἰδιώτῃ τῷ ἀπογράψαντι γίνεται, τῇ πόλει ἀφίημι. Ideo autem hoc dicebatur ἀπογράψαι quòd is qui deferebat, in libello delationis res delatas recenſebat, & eorum quaſi ſummæ rationem faciebat. G H

Ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δὲ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι, τὴν αἰτίαν τῶν στρατιωτῶν ἐκάκισεν. Alibi pro σφᾶς dicit σφῶν τὰ ὀνόματα, ſcribens, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα. Et inferius voce paſſ. vtẽs dixit, ἀπογραφομένους τὰ ὀνόματα. Cæterùm notandum eſt non debere hoc in loco vbi dicitur σφῶν τὰ ὀνόματα, exponi ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, verùm ſimpliciter Profiteor vel Adſcribo.

Paſſiua etiam voce vſurpatur ſæpe hoc verbum, & aliquas actiuæ vocis ſignificationes retinens, & pecu- B liares etiam habens. vt pro Nomen do & profiteor (de qua ſignificatione dictũ eſt in proximè præcedẽte annotat.) ἀπογράφομαι vſurpatur ſicut & ἀπογράφω. Plut. in Antonio, ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. Simile eſt, ἀπογράφομαι εἰς τοὺς νοσοῦντας ἐμαυτόν. Eſt autem potiſſimùm in vſu aoriſtus medius. Xen. Hell. 6, καὶ τὸ μὲν πλέον ἔφασαν ἀπογράψασθαι πλείους ἢ ἑξακισχιλίους εἵλωτας, Id eſt, Nomina ad delectum ſponte dediſſe. Idẽ eodem libro, ἀπογραψάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμολογίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι. Id eſt, Quum autem Thebani nomen dediſſent C inter vrbes fœderatas. Vel, Quum autem Thebani inter fœderatos populos profeſſi eſſent. ‖ Et ἀπογράφεσθαι, Ad nomina vltro reſpondere in delectu militum. Plutar. in Ageſilao, ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν.

Ἀπογράφομαι, Nomen do ſeu profiteor, non ſolùm dicebatur de militibus (cuius ſignificationis exempla ſunt in proximè præcedente annotatione) ſed & de athletis. vnde ἀπογραψάμενος πύκτης, Pugil qui nomen D ſuum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, Qui ſe adſcripſit numero reliquorum. Æſchin. in ea epiſtola ad ſenatum populumque Athenienſem, cuius initium eſt, Τὰ μὲν ἄλλα &c. circa finem, ὅμοιά γε φαίνεται ὥσπερ ἂν εἴ τις ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον γέρων ὢν ἀπογράφοιτο. ἔπειτα καὶ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιγράφους ἀναμιμνησκόμενος ἧς εἶχεν οὐ τῆς παρούσης δυνάμεως.

Ἀπογράφομαι, Nomen do ſeu profiteor in cenſu, vel Cenſum profiteor. Ariſtot. Œcon. 2, Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀναθήσειν, ἐκέλευσεν E αὐτοὺς ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Citat Bud. ἀπογράφομαι pro Cenſum profiteor, & ex hoc eiuſdem Ariſtotelis loco, Polit. 4, ἐνιαχοῦ δ' ἔξεστι μὲν πᾶσιν ἀπογραψαμένοις ἐκκλησιάζειν καὶ δικάζειν. ἐὰν δὲ ἀπογραψάμενοι μήτε ἐκκλησιάζωσι, μήτε δικάζωσιν, ἐπίκεινται ζημίαι μεγάλαι τούτοις, ἵνα διὰ μὲν τὴν ζημίαν φεύγωσι τὸ ἀπογράφεσθαι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἀπογράφεσθαι, μὴ δικάζωσι μηδ' ἐκκλησιάζωσι. Vſurpatur à Luca Euang. initio cap. 2, Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. F (αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου) καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Vbi ἀπογράφεσθαι alii Cenſeri, alii Deſcribi vertũt. vt Cicero dicit Deſcriptus populus cenſu. Et alibi, Decuriatio tribulium, Deſcriptio populi. Sed fortaſſe capitur à Luca ſignificatione actiua, ſicut in ſuperius citatis locis: vt ſit ἀπογράφεσθαι idem quod ἀπογράψασθαι. In ea populi recenſione edicto Auguſti facta omnes (inquit Budæus) nomina dabant in tabulis perſcribenda & ciues ſe profitebantur, vnuſquiſque in ſua ciuitate. Citat & locũ ex Iſæo in quo ἀπογράψασθαι iunctum G accuſatiuo τίμημα, vertit ſimpliciter Profiteri, καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀπολλόδωρος οὐχ ὥσπερ προσήκει ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα δὲ πλεῖν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς.

Ἀπογράφεσθαι, Scripto denuntiare, & quaſi proſcriptione (id eſt programmate) promulgare. Iſocr. in Areopagitico, ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, id eſt Denuntiaui & programmate edito profeſſus ſum concionem me habiturum. H Quare apud Demoſthenem κατ' Εὐέργου ſic intelligi poſſunt illa verba, καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ διαιτητῇ ὅτε εἰσήγετο, [illegible] ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα, [illegible] ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποψασθαι, Et quum adeſſet in iudicio quando publico nomine cum eo iudicium conſtituebat ob ea vaſa, nuſquam aut defenſionem exorſus eſt, aut motam ſibi cõtrouerſiam cuipiam denuntiauit: ſi apud alium ea vaſa eſſe dictitat, nec ad ſe eorum reſtitutionem pertinere. Hæc Bud. in ſuis commentariis, in quibus non multo antè expoſuerat hoc genus loquendi paulo aliter. ἀπογράψασθαι διαδικασίαν alicui, (inquit) Eſt litẽ alicui mouere, vt δίκην γράψασθαι, Iudicium ſcripto ac libello dictare. Demoſth. aduerſus Euergum, ταῦτα γὰρ τὰ σκεύη ὀφείλων ὁ Θεόφημος τῇ πόλει, εἰς Ἀφαρέα ἀνέφερε λόγῳ· ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν. Id eſt, Experiri non inſtitit cum Aphareo, nec eorum petitorem ſe conſtituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, idem pro Repudium marito mittere, dixit.

Ἀπογράφεσθαι, Adnotare. Baſil. Homil. 6, in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι. Eſt præterea, In rationes & calendariũ referre. vt πρὸς Τιμόθεον Demoſth. ſcribit, ἀπεγράψατο δὲ τὴν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Eſt etiam in acta referre. Baſil. De ieiunio orat. 2, ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam In actis profiteri, & promulgare, quod nũc iuriſperiti inſinuare vocãt. Ariſtot. OEcon. 2, νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. Bud.

Ἀπογράφεσθαι, (inquit Budæus) eſt etiam libello dato petere, vt qui iudicium dictant. Plato De leg. 8, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, Damnum iniuria datum certa pecunia æſtimans ‖ Ἀπογράφεσθαι etiam dicũtur petitores & candidati. Plutar. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, Præturam vrbanam petere cœpit. Bud.

Paſſiua autem voce & ſignificatione Ἀπογράφομαι eſt Deſcribor, Deferor, Annotor, In rationes & calẽdarium vel in acta referor, &c. ſequendo ſignificata vocis actiuæ. Hinc participium ἀπογεγραμμένος, apud Xenophontem Pæd. 8, ὑπὸ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et 6, ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους. Bud. ex Demoſthene citat δημόσια ἀπογεγράφθαι pro Bona adnotari. Pollux lib. 8, δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ, ἡ, adiectiuum, Ab exemplari vel ad exẽplar effictus, μεμιμημένος. Laert. in Oneſicrito, καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πεποίηκε. καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ παραπλήσιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου, δευτερεύει. Bud.

Ἀπόγραφον ου, τὸ, ſubſtantiuum, Exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè Deſcriptum vel Exſcriptum dicitur. Cicero deſcriptionem imaginémque tabularum appellat in actione 5 in Verrẽ, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem lib. epiſt. ad Att. 12, circa finem libros ſuos Philoſophicos ἀπόγραφα vocat, quaſi Græcorum ſcriptorum imagines & exempla. Hæc Bud. in ſuis Commentariis. Alibi ἀπόγραφα hoc in loco Ciceroniano ait ſignificare libros è Græcis tranſcriptos. Et annotat à Caio deſcriptum vocari exemplar cautionis, in L. ſi q. famil. herciſc. At Pro exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat ex Plinio, lib. 35 cap. 10.

Ἀπογραφὴ, ῆς, ἡ, Actorum tabulæ & perſcriptio. Demoſth. πρὸς Ἀφοβον, καὶ τοῦτ' ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendarium & ephemeris publicanorum apud eũdem. Eſt etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerãtur. (Significat verò & ipſam rerũ enumerationem ſeu recenſionem, ſicut ἀναγραφή.) Idẽ, καί μοι λάβε πρῶτον μὲν τὴν ἀπογραφὴν ταυτηνί, καὶ λέγε αὐτοῖς ἃ παρ' ἑκάτερος ἡμῶν εἶχε. Inuentarium & repertoriũ iuriſconſulti vocant. Demoſth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Verbum quoque ἀπογράφειν eſt Enumerare, Indicem facere. Bud.

Ἀπογραφὴ, Deſcriptio vel Conſcriptio verti poteſt in hoc loco Lucæ Euangeliſtæ, initio capitis 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου· καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Eſt enim deſcriptio, partitio & digeſtio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Hæc &

plura Bud. in Comm.

Ἀπογραφὴ, Pictura, teſte Budæo, qui citat huc Polybii locum, ἡ δὲ εἰκὼν ἐστὶ τρόπον τινὰ εἰς ὁμοιότητα διαφερόντως ἐξειργασμένη κατά τε τὴν πλάσιν καὶ κατὰ τὴν ἀπογραφήν.

C. ΑΝΤΙγράφω, Reſcribo, Viciſſim ſcribo ad eū q ad me ſcripſit, Scripto reſpondeo. Sic vtitur Plutar. ſic & Iulianus imperator, in quadam epiſtola, καὶ δὴ ἀντέγραφον εὐθὺς οὐ πρὸς σὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Σώπατρον.

Ἀντιγράφομαι (inquit Bud. ex Polluce) Obſeruo, Refero in commentarios. vulgò Contrarotulo. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι.

Ἀντιγράφομαί σοι, Præſcribo tibi, Exceptione te ab accuſatione repello, apud Æſchin. in Timocratem. Iſæus, εἰς τοσαύτας δὲ ἀπορίας καθέστηκεν, ὅ,τι ἀντιγράψονται περὶ τῆς ἀγχιστείας, ὥς τε &c. id eſt, Quid contendent, Quid libello affirmabunt & aſtruent. Bud.

Ἀντίγραμμα, ατος, τὸ, Contrarium ſcriptum, Contraria ſcriptio, Contraſcriptum.

Ἀντιγραφὴ, ῆς, ἡ, Reſcriptio, Ipſe actus reſcribendi, Reſpōſum quod datur per ſcriptum. Athen. 14, Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀρίστωνος ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλικὴ, Reſcriptum regium, Reſcriptum imperatorium. Item, Reſcriptio & quaſi Cōtraſcriptio, Refutatio ſcripti. Plut. in Cæſare ſic appellat Anticatonem Cæſaris.

Ἀντιγραφὴ, pro ἀντωμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσαι ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Heſych. & Harpocrationem.

Ἀντιγραφαὶ plur. num. apud Ariſtophanem in Nub. ἀνακοινοῦσθαι πράγματα κἀντιγραφάς. vbi ſcholiaſtes tradit ſic appellari ſolitas lites omnes propter oppoſitiones eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemplum deſcriptum continens. Demoſth. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσατε ὑμεῖς τε χαλκᾶς. Vbi ſignificare videtur (inquit Bud.) cippos eodem exemplo ſculptos. Sic alibi, εἶναι δὲ αὐτοῖ μεμαρτυρήκασι διαθήκας ἀντιγράφους ἐκείνων, exemplūm illarum tabularum. Alibi ἀντίγραφα dixit.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, Exemplū libri & deſcriptio, B. Capitur generaliter pro exemplo ſcripti cuiuſlibet, vt ἀντίγραφον epiſtolæ apud Plutar. in Alexandro, ἐπιστολῆς ἧς ἀντίγραφόν ἐστιν, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει &c. Noſtrates copiā epiſtolæ appellant. ‖ Dicuntur etiam ἀντίγραφα vt Latinè exemplaria ſine adiunctione, pro exemplarib⁹ ſcriptorum huius vel illius autoris. Apud Athenæum lib. 2 & 6, ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Euſebium, ἀντίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendoſa.

Ἀντίγραφον, Cuſtodis commentarius, qui vulgò Contrarotulatus. Vide finem proximè ſequentis annot.

Ἀντιγραφεὺς, έως, ὁ, Obſeruator coactorum. id eſt eorū qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis ἀποδέκται, & in Cod. titulo De defenſoribus ciuitatum, eodem modo Suſceptores, à noſtratibus itidem Receptores appellantur, vel Receptores particulares. & horum obſeruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, à noſtratibus Contrarotulatores vocantur. nos antigrapharios vocare poſſumus, vt inquit Bud. & cuſtodes, cum Cicerone in oratione Pro lege agraria contra Rullum, & De reditu ſuo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum ſcripta, quaſi Contraſcripta. Pollux, ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα. Dem. contra Androtionē, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενηνοχότων.

C. Ἀπογράφω, vide ante Ἀντιγράφω.

C. ΔΙΑγράφω, (inquit Bud.) Deſcribo, Delineo. vt apud Platonem De rep. 6, διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, id eſt Pictores. Gregor. De theol. ἐπεὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ προερχέσθω πόλις, Informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum. ‖ Διαγράφω, Conſcribo, Deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας & διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους, Delectum habere militum. Bud. ‖ Διαγράφω, Diſtribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου.

‖ Διαγράφω, Deleo, Expungo, Induco. Plut. in princ. libelli, Vtrum Athen. in bello an, &c. ἢ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, id eſt libri

A Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circunducere. vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circunducere actionem & ex actis eximere. Liban. pro eodem ἀπαλεῖν τὴν διαδικασίαν dicit. Et accuſator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν quando non inſtat accuſationi inſtitutæ. Quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & ſcribarum in quibus litium & actionum conteſtationes perſcribebantur, vt hodie fit. Vide Bud. p. 161 & 250. At nouè fortaſſe dictum eſt in Dial. qui Axiochus
B dicitur, & Platoni adſcribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horatius certè mortem rerum vltimam lineam vocauit.

Διάγραμμα, ατος, τὸ, Deſcripta forma in ſcientiis demōſtratiuis. Vide Bud. p. 161, 162. A quibuſdā διάγραμμα apud geometras exponitur ſimpliciter figura. σχήματα διαγράφονται à geometris (inquit Cam.) i. deſcribuntur figuræ: ideóq; διαγράμματα hæc nominātur. Plat. Pol. 7, διαπεπονημένοις διαγράμμασι, quæ elaborata ſint figuris. ‖ Διάγραμμα, Perſcriptio & breuiariū, qualia ſunt quæ ad col-
C lationes publicas fiunt, quum ex cenſu εἰσφοραὶ deſcribuntur. Ita B. ex Suida, apud quē & διαγραφεὺς eſt qui hoc deſcribendi officio fungitur. ‖ Item Διάγραμμα quod Cic. ſcripturam vocat, vide paulo pòſt in Διαγραφή. ‖ Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. hinc προτιθέναι διάγραμμα apud eūdē, pro Edicere. Vide B. 161.

Διάγραπτος δίκη, Interlita lis & inducta, Bud.

Διαγραφεὺς, έως, ὁ, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, Deſcriptio, Delineatio, B. ex Plat. Διαγραφὴ (ſicut & διάγραμμα) eſt etiam quod Cic. ſcripturam
D vocat, hoc eſt publicanorū acta & perſcriptiones. Bud. p. 162. Item, Antiquatio & peremptio rei [illegible] peractæ. Idem B. p. 161. Vide & Heſ. ac Suidam.

Διαγραφικὴ pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

C. ΕΓγράφω, Inſcribo, i. Intra ſcribo. X. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα quod intus ita cōprehenſum eſt vt tamē angulis lineā cōprehendentē ſtringat. Vide B. 587. Itē ἐγγράφω, Inſcribo, quo vtebatur in liberorū profeſſione. Et pro Inſcribo, i. In rationes refero, inquit Budæus ex Demoſthene, κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο
E ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσα. Apud eundem Dem. pro In numeros militare referre, aut inter claſſiarios. Et ἐγγράψαι apud eundē cū alibi, tum in orat. contra Ariſtog. pro Inter ærarios referre. Vnde exponitur & Mulctare: & ἐγγράφεσθαι, Mulctari. nam ἐγγεγραμμένοι Polluci quoque ſunt οἱ καταδίκοι καὶ ἐζημιωμένοι. Demoſth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τοῦ δημοσίου, altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Lati-
F nis In æraria relati. Vide eundem Bud. in Annotat.

‖ Ἐγγράφω pro προσγράφω, Adſcribo, Addo. vt Demoſth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας ſeu ἐγγραφῆναι, Demoſth. 172, In album virorum referri. quod Lat. Togam virilem ſumere. ‖ Ἐγγράφω, Inſcribo, ſeu Cōſcribillo, (ex Catullo) Scarifico. B. ex Theophr. πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν.

C. 2. Μεταγγράφω, Tranſcribo, Quod vno loco ſcriptum eſt, aliò transfero. Vel, Profeſſionem muto. Ita Bud. affe-
G rens ex Greg. De ſancto baptiſm. εἰ μὲν ἄλλως ἐγγέγραψαι, ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο καὶ μεταγγράφηθι. Citat & pro Scribo alterius loco, ex eodem, ἵνα μὴ δειχθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μεταγγραφῇ τὰ βελτίονα.

C. 2. Παρεγγράφω, Falſo inſcribo vel adſcribo, Subdolè interſero interponóque. Plut. in Antonio, de actis Cæſaris loquens, καὶ τούτοις παρενέγραφεν οὓς ἐβούλετο. Budæus. VNDE Παρεγγεγραμμένος, ITEM Παρέγγραπτος ET Παρέγγραφος, Adſcriptitius, Non germanus. vt Hercu-
H les & Bacchus & Ganymedes à Luc. dicūtur inter deos παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepſerunt. Et παρέγγραφος πολίτης apud Athen. Factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

C. 2. Προσεγγράφω, Inſuper adſcribo, B ex Dem. εἰκότως τὴν προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ.

C. ΕΠΙγράφω, Inſcribo, Superſcribo Luc. De hiſt. ſcrib.

οὕτως ἐπιγέγραπται βιβλία. Et ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη ὀνόματα, aliquoties apud Syneſ. Epiſtola inſcripta [hoc vel illud] nomen, (vt Flores inſcripti nomina regum) pro Inſcriptum habens. Thucyd. ἐπιγέγραφθαι ἐπὶ τρίποδας. Plut. εἰς Καπιτώλιον κομίσας ἀνέθηκεν, ἐπιγράψας, Ἀθηνᾷ Ῥώμης φυλακῇ. Solebant tamen talia ſubſcribi potius quam ſuperſcribi. ¶ Ἐπιγράφω (inquit B.) Epigrammata ſcribo. Plut. ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μόνον π-γα. ¶ Ἐπιγράφω, (ſubiungit idem) Inſcribo virgis, id eſt Conſcribillo, Scarifico, Perſtringo, Leuiter vulnero. Quibus poſterioribus expoſ. conuenit hoc exemplum ex Homero, Il. λ, v. 139. Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc aduerb. Ἐπιγράβδην. ¶ Ἐπιγράφω, Viritim collationem deſcribo & indico. Ariſtot. Œcon. 2, ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθος τι ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, Inſcribo pœnam, Mulctam irrogo &c. vide apud eundem p. 592.

Ἐπιγράφομαι, Adſcribo mihi, Titulum hunc mihi vendico, Hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος τὴν ὁμιλίαν. Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, pro Hunc mihi ducem & autorem vendico & adſcribo, Bud. pag. 593, ex Chryſoſt. Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur, Ouidium verbo Inſcribo, eodem aut ſimili modo vti: Talis autem verbi ἐπιγράφεσθαι ſignif. eſt & apud Luc. ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένην & τὸν Πλάτωνα. Ex Plut. autem Themiſt. affertur, ὄνομα πρεσβείας ἐπιγράψασθαι, pro Legationis titulum ſibi adſcribere, Legationem ſimulare. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, Mihi ipſe deſcripſi, Mihi ſtatui & imperaui. Bud. ¶ Ἐπιγράφομαι, Teſtium nomina edo quos ſum producturus, Bud. Dem. καὶ ἐπιγράφεσθαι μάρτυρας. ¶ Ἐπιγράφομαι, De ſcripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit, τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπιτίμησιν, Tanti damnauerunt quanti eam litem æſtimaueram. Plura Bud. p. 592. 593.

Ἐπίγραμμα, ατος, τό, Inſcriptio, ἐπιγραφή. Apud Ariſtot. autem Rhet. 1, ἢ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν à Victorio redditur Litis inſcriptionem non concedunt. id eſt, Rem quæ nomine illo appellatur ſe feciſſe negant. ¶ Ἐπίγραμμα peculiari ſignif. idem quod & Lat. Epigramma. VNDE Ἐπιγραμματοποιός apud Diogenem Laertium, Epigrammatum ſcriptor. ET Ἐπιγραμματίζω, apud eundem, pag. 143, Epigrammate noto vel mordeo. Bud. interpr. ET Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, Inſcriptio, Titulus. Athen. 13, καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔχει τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1, τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. vbi Bud. interpr. [...] & honorem. ¶ Ἐπιγραφή, Indictio. Iſocr. Item, Deſcriptio tributi, & munus ipſum publicum. SICVT Ἐπιγραφεύς, Qui hoc munere fungitur deſcribendi tributum. B. p. 592. Vide & Poll. 8. ET Συνεπιγραφεύς, Qui vnà fungitur eo munere.

Ἐπιγράβδην, aduerb. apud Hom. Strictim, Perſtringendo.

Συνεπιγράφω, Simul inſcribo (id eſt ſimul autorem eſſe dico) Plutarch. in Polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν. id eſt (Bud. interpr.) Conſortem laudis faciunt, Laudem impertiunt.

ΚΑΤΑγράφω, Perſcribo. vt νόμοι καταγράφουσι εἰς ξυλίνους ἄξονας. Plut. in Solone. ¶ Item Καταγράφω στρατιώτας, Conſcribo milites. vnde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Diodorus, καὶ κατὰ δύναμιν τῶν πλειόνων, καταγράψαντες τῶν νέων τοὺς ἀρίστους, κατέλεξαν στρατιώτας. Dicitur verò & de aliis quorum numerus perſcribitur, vt apud Plut. ἢ καταγράφουσαι ἄνδρες οὐκ ἐλάττους ἑξακοσίους ὑπὲρ διακοσίους. Aſſignare ſeu tradere ſcripto, exponitur in hoc loco lib. De frat. char. ἔνιοι δὲ πολλάκις καὶ πορνείας οἰκίας καὶ ἀγροὺς καταγράφοντες, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γειτνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. Vbi ego ſuſpicor id eſſe quod Latini vno verbo Tranſcribere dicunt per metaph. licet verbo μεταγράφειν magis hæc ſign. conueniat. ¶ Καταγράφω, Delineo. Pauſ. τὰ δὲ Μυὶ τοῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι. Et καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. De ſphæra.

Καταγραφή, Perſcriptio. vt καταγραφὴ κεφαλαίων quidam liber vocatur. & καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων apud eundem. Et Conſcriptio. vt καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, | A B C D E

Polyb. Milites conſcribere. ¶ Eſt item Delineatio. Plat. in Sympoſ. ET Κατάγραφος, Perſcriptus. Item Pictus, Notis & punctis diſtinctus. ITEM Κατάγραφος in hac poſteriore ſignif. apud Luc. vt teſtatur Bud.

ΜΕΤΑγράφω, Mutò ſcriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, Abrogo, Refigo, Idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. Arbitrium inducere & circunducere, hoc eſt ſententiam arbitrorum antiquare, pag. 596. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ἀπόφασιν τῆς διαιτήσεως. id eſt Iam probatum arbitrium inducere, vt alibi vertit idem Bud. ¶ Μεταγράφω, pro ἀπογράφω, Exſcribo, Deſcribo. Apud Thuc. autem nõ ſolum deſcribo, ſed ſimul etiam in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. ¶ Μεταγράφω, Transcribo, vt μεταγράφω τὸν υἱὸν, Pauſan. Vide Bud. p. 597. HINC Μεταγραφή, Deſcriptio libri & exemplum. Iulian. ibidem.

ΠΑΡΑγράφω, Adſcribo, Iuxta ſcribo. Syneſ. τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Sic redditur apud Ariſtoph. in Veſpis, ἐὰν παρέγραψε πλησίον. vbi tamẽ vacabit aduerbium πλησίον, ſi παραγράφειν vertatur Scribere iuxta. Eſt etiam Annoto in margine: de qua ſignif. vide in παραγραφή. Et pro Appingo, Bud. 590. ¶ Παραγράφω, Præſcribo, Exceptione ſummoueo: pro quo dicitur & Παραγράφομαι, quod vide. ¶ Παραγράφω, Perperam ſcribo. Demoſth. Pro cor. Itẽ παραγράφω νόμον legi iã latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. Vide Bud. ibidem. ¶ Παραγράφω pro ὑπογράφω, id eſt Inſcribo & Me eſſe profiteor, in v. l. Vide Budæũ ibidem. ¶ Παραγράφειν in v. l. exponitur etiam Prætexere, apud Polybium, τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλανθρωπίᾳ παρέγραψε, id eſt Negotium veſtrum humanitatis ſpecie prætexitur. Sed aliter locum interpungendũ & intelligendum crediderim. ¶ Παραγράφειν in alia etiam ſignif. vide apud Heſych.

Παραγράφομαι, Præſcribo, Excipio, Exceptione ſubmoueo petitionem. Demoſth. ad Pantæn. παρεγράψαμεν μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. ¶ Idem in Mid. Δημοσθένει γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, Accuſationem tranſcribere & transferre. Vel, Demoſthenem præterea accuſare, & in eum, præterito alio, accuſationem criménque intendere. Vide Bud. 54 & 55. ¶ Παραγράφεσθαι, Præſcribere finem, vt αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον apud Ioſ. Sua manu vitæ finem ſibi præſcribere, id eſt Sibi mortem conſciſcere. ¶ Et παραγράφεσθαι pro Spernere & reiicere ex Nonno affertur, ὥς με παραγράψαιτο.

Παράγραμμα, Quod adſcribitur vltra ſolitum & iuſtum, B. ex Dem. ¶ Παράγραμμα, ET Παραγραμματισμός (A Παραγραμματίζω) Scripturæ inuerſio, q. d. Alliteratio. B. autẽ παράγραμμα vult eſſe ſcripturæ inuerſionẽ. cui exẽpla affert ex Ariſtot. Rh. 3, vbi tamẽ & παρὰ γράμμα diuiſim alii legunt. Vide præter Budæum, p. 652 & 653, Victorium quoque in eum locum. Dicitur & τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Cic. De orat. lib. 2, At vtrunque genus continet verbi ad literam immutati ſimilitudo. Vbi Turn. Ad literam imitati (inquit) libri veteres habẽt. quod etſi nõ damno, quũ in paronomaſia, quæ annominatio dicitur, & in eo quod παρὰ γράμμα vocatur, ſimilitudinem & imitationẽ eſſe oporteat: ac verbũ ad literam imitatum παράγραμμα perſpicuè explicet, (quo etiam pertinet παραγραμματισμός, vt Πᾶσιν ἑκαίνασι Πλάτων πλάσμασιν αἰνόματ' εἰδώς) quumque alliterationem appellet Pontanus & ſæpe in Virgilio obſeruet: immutati tamen cur potius retineam, facit quòd hanc figuram verborúmque conformationem in Oratore appellet immutatione literæ quæſitam venuſtatem, & lib. 3 De oratore, paulum immutatum verbum atque deflexum: & paulò poſt, paruam verbi immutationẽ in litera poſitam, παρονομασίαν eſſe ſcribat. Hæc ille. Suidas παραγραμματισμὸν eſſe dicit quum γράμμα loco γράμματος ponitur, vt μυράπιν pro βυράπιν, & κλοπίδων pro κεκροπιδῶν. Vide & Ariſtoph. ſchol. Docet autẽ Bud. ex Euſtathio, παραγραμματισμὸν dici & vitium literas peruersè pronuntiantiũ, vt ſi quis κόλακος pro κόρακος dicat. Sic in v. l. annot. παράγραμμα vocaſſe Hieronymum literæ

pro litera mendoſè poſitam,in epiſt.ad Lucin. A ✝ Παραγραμματίζω,(vnde ille παραγραμματισμός) Paragrammate vtor,ſeu alliteratione (cuius exempla modò fuerunt prolata.) Schol. Ariſtoph. παρέβαλε τὸ ι εἰς ὖ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως,ἀμυνίας λέγων αὐτὸ τὸ ἀμυνίαν. Apud Suidam autem malè legitur, παραγραμματίζων ὅπερ παρήχημα λέγεται.

Παραγραφὴ, Adſcriptio & annotatio in margine.Itē,Scholium & annotationis ſignum in margine adſcriptum. Iſocr.περὶ ἀντιδόσ. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας.Inde paragraphi vel paragraphæ iuriſconſultorum.Hæc Bud. B ‖Παραγραφὴ eſt etiam ſchema quoddam quo,finito ſermone vno,ad alium fit tranſitus.cuius exempla vide apud Euſtath.pag.107 & 108. Παραγραφὴ, Præſcriptio,Præſcribendi ius,Exceptio.Vide Bud.p.54.Idem p.51 παραγραφὴν exceptionē reiectricem aut iudicii declinatricem interpr. Demoſthen.Pro cor.περιλαβὼν δήμου ὥστε πρότερον λέγειν, διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι,καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Vbi Bud.παραγραφὴν exceptionem & tranſlationem interpr.ſicut & παραγράφεσθαι,transferre:vt habes p.55. C HINC Παραγραφικὸς ἀγὼν,Litis conteſtatio ſuper exceptione & trāſlatione quam Cic.tranſlatiuam cauſæ conſtitutionem vocat Rhetor.2. Huiuſmodi eſt controuerſia apud Demoſth. πρὸς Πανταίνετον & πρὸς Φορμίωνα, & aliquot aliæ.Bud.

Παράγραφος,Figura quædam cuius nota velut in certas quaſdam portiones comœdia diuidebatur:de qua lege Hephæſt.& ſchol. Ariſtoph. Sunt qui contra Budæū (cuius ſententiam in παραγραφὴ retuli) paragraphos iuriſconſult.nomen hinc accepiſſe putent.

D c.2.Ἀντιπαραγράφομαι,Exceptione vtenti occurro. VNDE Ἀντιπαραγραφὴ, Formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur.Vulgò replicationem appellari ſcribit Bud.in prior.annot.in Pand. vbi & αἰθυπογράφεσθαι mendoſè legi arbitror pro ἀντιπαραγράφεσθαι.

c.2.Προσπαραγράφω, Adſcribo , Iam ſcriptis addo, vt interpr.Bud.p.590,quam vide. Sed quum παραγράφω ſit Adſcribo,malim προσπαραγράφω reddere , Adſcriptis addo.

E C.ΠΕΡΙγράφω, Circunſcribo, Naz.ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plutar.Romulo,ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι.Et περιγραφόμενον σχῆμα geometr.de quo Bud. p.587. ‖Περιγράφω, Circunſcribo, id eſt Definio ſeu præfinio,quaſi circunſcribendo,Præſtituo. quod vulgò dicitur *limiter*. Ariſtot.Metaphyſ.10,τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη ὄν τι καὶ γένος αὐτῆς. Xen.τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δοῦσιν περιγράφοντες τὸν ἔτους χρόνον. Hinc & pro Coerceo,Cohibeo,Coarcto.vt Thucyd.ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου,Ex præſcripto & non liberè laxéque.At Greg.περιγράφειν & pro Finire ſeu claudere dixit,ἐκπλήξει περιγράφει τὸν λόγον. F ‖ Ex Ariſtot. autem affertur περιγράφειν & pro Delineare,vel Deformare rudius,Non exactè deſcribere : vbi dicit, περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ.Sic ex Plat. De rep.2, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Vide Bud.p.752. ‖Περιγράφω,Deleo, Oblitero, Aufero è numero. Æſch.περιγράψει μεσῶν τῆς πολιτείας. Quomodo autem Cic.imitatus ſit,verbo Circunſcribere vtens, vide apud Bud.p.591.

G Περίγραπτος,Circunſcriptus , & quaſi certis finibus incluſus.de qua ſignif.vide paulo antè in Περιγράφω. Itē Περιγραπτὸς(vel potius Περιγραπτὸς) Qui circunſcribi poteſt & finiri.q.d.Finibilis. VNDE Ἀπερίγραπτος,huic contr. vt Damaſc. de Deo , ἀκατάληπτος , ἀπερίγραπτος. Hæc Bud.

Περιγραφὴ,Circunſcriptio. Apud Polyb.pro ambitu. nā περίμετρον & περιγραφὴν pro eodē poſuit,de ambitu maris Pontici loquens,vt ſcribit Bud.Ex eodem affertur & pro καταστροφή. ‖Περιγραφὴ, Delineatio,Deformatio quædam rudior,Deſcriptio minus exacta. Ariſtot.τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Quæ rectè delineata H ſunt.Bud.interpr.p.752. ‖Περιγραφὴ,Poll.l.4,eſt vitiū quoddam in corpore,ſi locus mendo caret.

C.ΠΡΟγράφω, Anteſcribo, Prius ſcribo. Paul.ad Epheſ. 3,v.3,καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ.Sic & alibi. At cap.3 ad Gal.in princ.οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος,Hieronymus quidem & hic interpr. Antè ſcriptus:ſed aliis diſſentientibus, inter quos rectius qui accipiunt pro Publicè quaſi in ſcripto aut in tabella propoſitus eſt(q.d. Proſcriptus, ſi ita hoc vocabulo vti liceat) vt ii quorum nomina proſcribebātur: vel pro Prius depictus. Vide Eraſmi & Bezæ annot. προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Ariſtoph.in Auibus. B.apud Demoſth.ὅταν ᾖ προγεγραμμένον interpr.Quum concionis edicta proſcripta ſunt. ‖Προγράφω, pro Conſcribo ex Ariſtot.Œcon.2,χρηματίζ προέγραψε,& ex Plut.in Camillo,προέγραψε στρατιᾶς κατάλογον. HINC Πρόγραμμα,Scriptum quod publicè proponitur,aliquid indicās aut fieri iubens , ſeu Tabella publicè propoſita vt quod in ea ſcriptum eſt,ab omnibus legatur. Luc. quū dixiſſet τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται, εἰ γε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι, ſubiungit,tanquam vocem πρόγραμμα exponens,πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν.Idem De ſacrif.καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ μὴ παριέναι εἴσω περιρραντηρίων.Quoniam autem edicta quoque & quæ vocabātur reſcripta principum,ita proponi ſolebant,hinc factū eſt vt ipſa quoq; dicta ſint προγράμματα.& ita quidam in illo poſteriore Luc.loco interpr. ‖Διάγραμμα (inquit B.)interdum ſignificat διάταγμα & quaſi πρόγραμμα, edictum. ET Προγραφὴ, Proſcriptio, vt B. in hoc Strab.loco interpr.de Sylla loquentis , προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διέφθειρεν.

C.ΠΡΟΣγράφω,Inſuper ſcribo, Scriptis addo, Adſcribo. vt προσγράφειν τὰ πρὸς τὴν εἰρήνην. Ita Bud.qui & Adſcribere ſeu Allegere interpr.apud Plut.in Publ.προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριος.Tale eſt autem in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν.

C.ΣΥΓγράφω, Conſcribo,Scriptis mando, Hiſtoriā ſcribo.Thuc.lib.1,in princ.Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc.De hiſt.ſcrib. οὐ γὰρ τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες à Plut.dicti qui à Lat.Patres conſcripti. ‖Συγγράφειν,& frequentius Συγγράφεσθαι,Scripto cauere,quod ſyngrapha dicitur.Stipulari. B.p.593 & 594.ex Iſocr. & Xen.ac Theophraſto.

Σύγγραμμα,Opus quod quis cōſcripſit,Liber,Opus. καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους. Iſocr.συγγράμματα diſtinguit ἀπὸ τῶν ποιημάτων.

Συγγραφὴ,Scriptio. Ariſtid.ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de ſcriptione hiſtorica, Pauſan.ἡ μὲν οὖν πόλις ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Itē Scriptum, Liber.vt idem Pauſan.ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ‖Συγγραφὴ,Syngrapha,Stipulatio & cautio.συμμαχία γεγραμμένη, ſchol.Thucyd. Vide B.p.593, qui & affert ex Dem.ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν. ET Συγγραφεὺς,Scriptor,Hiſtoric⁹. Itē Scriba,apud Thu.B. ET Παρασυγγραφέω,ῶ,Cōtra ſyngraphæ cōuenta facio, & fidē promiſſam in ſatiſdādo fallo, B.p.594 ex Dem.

C.ΥΠΟγράφω,Subſcribo, tam in propria ſignific.quàm in metaph.pro Aſtipulor, Aſſētior,Probo. Theodoritus,συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτῷ χεῖρα. Idem, ὑπογράψαι τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Vide Bud.p.595. Idem pag.ſeq.affert & paſſ.ὑπογράφεσθαι hac ſignif. ex ſchol. Demoſth. ‖Item Ὑπογράφω.q.d.Sub aliquo ſcribo (vt Gall. *Eſcrire ſous quelcun*)pro Dictata excipio. Iul.imper. οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα.Sed vſus eſt & Plut.in Cæſ. ‖Ὑπογράφω,Delineo, Lineamenta duco. Ariſtot.De gener.2,καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς,οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον.Hinc autem ſumpta metaph.dixit Iſocr.ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις.pro Prima manu īformare,& quaſi primis lineis deformare. Quinetiam ὑπογράφειν pro Deſignare deſtinaréque & faciendum proponere, itē pro Oſtentare,Proponere, Præ ſe ferre, hinc tranſlatū eſſe puto. Harum autem ſignif.exempla Bud.habet p. 596. ‖Ὑπογράφειν ab eodem redditur Deſcribere,in hoc Baſ.loco,in epiſt.ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, deſcribēs & quaſi depingens animi tui formam.Vide B.p.595. Sed & alibi ex Plut. affert ὑπογράφειν pro Deſcribere,vel Breuiter

definire, in lib. De fato, πρόσθεν μὲν οὖν τῆς εἱμαρμένης ἐνέργειαν τύπῳ ὑπέγραψεν ὁ Πλάτων, λέγων, θεσμὸς Ἀδραστείας. Idem, εἰ δὲ κοινότερον ἐθέλοις ὡς ταῦτα μεταλαβὼν ὑπογράψαι. A ‖Ὑπογράφω, pro προγράφω, Præſcribo pueris quos doceo ſcribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem De leg. lib. 4, αὐτὸν πρόσθεν πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quaſi Præſcribentem quæ agere de beat, & prælineātē quæ ſequi eos oporteat. B. ‖Ὑπογράφομαι autem paſſ. voce Fucor, Fuco vel ceruſſa illinor, aut me illino. Luc. καὶ τὼ φθαλμὼ ὑπογραφομένω. Athen. de Sardanapalo, ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς. B

Ὑπόγραμμα, Subſcriptio. Item, Quod ſubſcriptum eſt. Apud Antiph. autem Bud. τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens eſſe fortaſſe idem quod πρόγραμμα.

Ὑπογραφή, Subſcriptio. Et metaph. Approbatio, Aſſenſio. Baſ. Boſporio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. Bud. ‖Itē, Deſcriptio primæ manus & delineatio, Rudis & craſſa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Ariſtot. Foſſa ducta & fundamenti circunſcriptio. Vide B. 595 & 596. ‖Ὑπογραφή, Figuratum dictum, & ridiculum, ibidem interpr. ex Herodiano lib. 4, καὶ λέγειν ἀστείους ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. Sed vereor ne mendoſè legagatur ibi ὑπογραφάς. C ‖Ὑπογραφή, Fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chryſoſt. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. Quem tamen locum ſequendo, ὑπογραφὴν dixerim potius eſſe ipſam fucandi actionem q̄ fucum.

Ὑπογραφεύς, Amanuenſis, Qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

¶Γραμμή, ῆς, ἡ, Linea. Plato Protag. dicit γραμματιστὰς pueris ſcribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quaſdam penicillo producere. D Γραμμὴ κυκλοτερὴς in oculo dicitur circulus pupillā ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. Gorr. ‖Γραμμὴ etiam idē eſt quod βαλβίς, id eſt carceres vnde curſores ſtadii curſū īcipiebāt. quoniā olim initiū vnde curſus incipiebatur, ducta linea notabatur, ſicut rurſus extremū linea itidē ſignabatur. vt apud Ariſtoph. Achar. πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ, γραμμὴ δ' αὐτηί. i. Iā inſtat certamē & agon, B. Et Eurip. Antig. ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. Sic Horat. appellat mortē lineam vltimā rerum. Et μὴ κίνει γραμμήν, ne lineā [extremā. i. metam] moueas. Eraſ. E ‖Γραμμαὶ etiam in ludo teſſerario quinque erant lineæ ab vtraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarū media ἱερὰ dicebatur, vnde nōniſi quum res poſceret talus mouebatur. Quò pertinet quod Euſt. ex Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, Lapidem à ſacra linea mouet, id eſt, Extrema experitur. Vide Eraſmi Chil. in prou. Mouebo talum à ſacra linea. ‖Γραμμαὶ Poll. & Heſych. idem etiā tradit eſſe quod διαγραμμισμόν. de quo mox.

Γραμμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lineæ formam habēs, Linearis. F VNDE Γραμμοειδῶς, aduerb. apud Ariſtot. De mundo, γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari ſpecie ferri.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lineis carēs. ἄγραμμα ἀφεῖσθαι in ludo teſſerario dicebatur quū albæ iaciebantur teſſeræ, nec inſcriptæ: qui bolus infelix erat ἐν τῷ γραμμίζειν. hic enim ludus dicebatur διαγραμμισμός. V. lex. ex Polluce & Heſychio.

Ἐρυθρόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeis lineis interſtinctus. Athen. l. 7 de ſalpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene diſtinctus. Lucian. πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας. G VNDE Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. lib. 5, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζωδίων. i. Lineamenta ſcitē ducta. Bud.

Εὐθύγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rectis lineis diſtinctus, Directis conſtans lineis. vt εὐθύγραμμον σχῆμα, figura linearum rectarum, Camer. Εὐθύγραμμον σχῆμα etiam στερεὸν eſt, vt ἐπίπεδον. quod Ariſtot. in 2 De cælo 108, ἀπὸ τοῦ περιφερογράμμου diſtinguit. Philop. 63, ἐγγραφόμενον τῷ κύκλῳ καὶ περιγραφόμενον. Strabo lib. 5 in princ. 92, πεῖσμον δὲ ἰδίως τὸ εὐθύγραμμον καλεῖται σχῆμα. B. Et apud Plut. τῶν μὲν εὐθυγράμμων, τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων. H

Μελανόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nigris lineis interſtinctus. Ariſtot. apud Athen. l. 7, ὀρφὸς ποικίλος ἐστὶ δὲ τῶν ἰχθύων μελάμβορος ... ὄρφος, πολύγραμμοί τε καὶ μελανόγραμμοι.

A C. Μονόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, quaſi delineatus tantùm, nō additis reliquis quæ iuſtā picturam abſoluant. v. l. Monogrammi homines Cælio Rhodig. lib. 8 cap. 19, dicuntur homines macie prætenues ac decolores, ſtrigoſiq; ac incuratiores & veſculi, deflexo nomine à lineari pictura, quæ priuſquam coloribus corporetur, lineis ad vmbrā fingitur. Ibidem plura tradit & de diis quos apud Cic. Epicurus monogrammos vocat.

C. Ὁμόγραμμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui earundem linearum eſt.

C. Πεντάγραμμος, SEV Πεντέγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque linearum eſt. Luc. Pro lapſu inter ſalut. καὶ τό γε πεὶ πλοῦ αὐτοῖς πεῖσμον, τὸ δι' ἀλλήλων τὸ πεντάγραμμον. Vbi B Micyll. Præterea & triplex ipſorum triangulus, qui alternatim inter ſe iunctus quinquelinearem figuram conſtituit. Et πεσσὰ πεντέγραμμα, Teſſeræ quinque linearum. quod Poll. ex Soph. citat de ludo in quo vtrique ludentium eſſent calculi quinque, totidem impoſiti lineis, quarum media ſacra diceretur.

C. Πολύγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lineis interſtinctus. Exemplum habes paulo antè in μελανόγραμμος. Polygrāmos gemma etiam à Plinio memoratur, inter iaſpidis ſpecies, quæ pluribus lineis cingitur: SICVT & Γραμματίας, quæ ſmaragdo ſimilis eſt, & tranſuerſa linea alba media præcingitur. C

C. Ὑπογραμμός, οῦ, ὁ, Forma delineata, Præſcriptum, Bud. τύπος, μίμημα, Heſych. Damaſc. de Chriſto incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος. Idem, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν δίδωσι. Cic. 2. De inuent. dicit Præſcriptum dare: & De orat. Præſcriptum & formulā exprimere. 2. Macc. 2, τὸ ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, Secundum datam formam breuitati ſtudentes. D

Γραμμίζω, F. ίσω, ab Euſtath. ponitur, ſed non declaratur. vnde διαγραμμισμὸς deducit. HINC Γραμμισμός, οῦ, ὁ, Luſus τῶν γραμμῶν, proximè accedens ad eum ludum qui πλινθίον dicitur, vt tradit Poll. lib. 9.

C. ΔΙΑγραμμίζω, F. ίσω, Diagrammiſmo ludo. Euſtath. ex Philemone, μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει. VNDE Διαγραμμισμός, οῦ, ὁ, Ludi teſſerarii ſpecies in quo adhibebantur ſexaginta calculi tum albi tum nigri: κυβείας εἶδος (inquit Euſtath.) διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. Pollux hunc ludum ad πλινθίον proximè accedere tradit, cuius deſcriptionem apud eum reperies lib. 9. E

ΓΡΙ῀ΠΟΣ, ου, ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, vt vult Etym. & ſchol. Theocr. ſed Euſt. ex veterum grammat. ſententia à γρῦ deriuat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν. Ab hoc certè γρῖπος ſeu à deriuatiuo γριπεὺς Galli ſuum *gripper* mutuati ſunt.

Γριπεύς, έως, ὁ, Piſcator. Ab Etymol. Heſychio & Euſtathio F exponitur etiam Qui conſuit vel ſarcit retia. Sed in Epigr. manifeſtè pro piſcatore ponitur: ſic & à Moſcho in his verſib⁹, Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς, Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα. Quos olim ita reddidi, Piſcator miſer heu, domus eſt cui concaua puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio piſces. ET Γριπεύω, Piſcor, ITEM Γριπικὴ τέχνη, Piſcatoria ars, in Epigr. ET Γρίπων in Epigr. idem quod γριπεὺς Piſcator.

Γριπίζω, itidē pro Piſcor, teſte Heſychio. ET Γρίπισμα, G Lucrum, Etymol. Sed apud Baſil. legitur & Γρηπίζω, cum η in prima ſyll. vbi accipit pro Lucrum ſeu quæſtum facere, ſed peculiari quodam modo. ITIDEM Δυσγρίπιστος apud eundem & apud Baſil. E quo non facilè lucrum percipi poteſt. Vide inter epiſt. Baſil. & Libanii eam quæ eſt 14, item 15.

¶Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρῖπος, Rete. Sunt qui ſagenam interpr. ‖Item Conuiualis quæſtio ænigmatica, Poll. Heſych. Euſt. Schol. Ariſtoph. Sed & ad alios ænigmaticos & ambagioſos ſermones extenditur. Griphos Latini etiam vocarunt. Vide horum exempla apud Athe- H næum, qui ſymbola quoque Pythagorica griphos & ænigmata appellat. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Heſychium, & τὸ γρῖφον apud Etymol.

Γριφοειδής, Griphi ſpeciem referens. Heſychio autem γρι-

φοειδὲς eſt δυσάρεςον. ET Γελφώδης, Ambagioſus & obſcurus more griphorum. Ex Naz. affertur pro intricato, in orat. 1.

ἐκγρίφω, Griphos diſſoluo, Bud. ex Athen. 179.

ΓΡΥ, (vel γρῦ cum δ) Sordes quæ ſunt ſub vngue. Heſych. At Suidas minus rectè habet τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Item, Quicquid minimum eſt, vt addit vterque. Sed Suidas exponit præterea, Genus quoddam parui numiſmatis. Quin & nonnullos à γρυλισμὸς (quæ porcorum eſt vox) deriuare tradit. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidem reſpondere, q.d. ne minimam quidem voculam ad reſpondendum proferre. Ariſtophan. Pluto, ἀποκρινομένου τῷ δεσπότῃ οὐδὲ γρῦ. Interdum verò οὐδὲ γρῦ ſubaudito verbo: vt apud Demoſth. De falſa leg. 147, περὶ δὲ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων ὧν ἦσαν ἀπήγγελλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem, ſub. dixit. id eſt Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorſus. vt ſi Lat. dicas, Ne vllum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ (inquit Eraſmus) minimum quiddam ſignificat, aut ſordes vnguium, rem videlicet viliſſimam: aut vocem ſuillam, (quam edere ſolent ii qui grauantur ſermone reſpondere) aut numiſma minutiſſimum. Sed non annotat Eraſmus οὐδὲ γρῦ pro Ne tantillum quidē, de re quauis, ac non ſolùm de ſermone, dictum fuiſſe. vt à Iul. imperatore, ἐμοὶ δὲ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. quæ ego in quodam eius opuſculo legi. Suidas autem ex eodem affert, οὐδὲ γρῦ λόγων ἀψάμενος. AT Γρὺξ exponitur Sordes vnguium, in v. l. nam apud Heſych. ὁ τόπος τοῦ ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος ſcriptum exiſtimatur.

Γρύζω, Grunnio. Item, Hiſco, vt Bud. & Eraſmus interpret. hic apud Apollonium, ille apud Ariſtoph. Nam in hoc Ariſtoph. loco in Pluto, γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ὦ καθάρματε; Bud. γρύζειν vertit Hiſcere, Eraſmus Grunnire. quæ tamen in iſto Philoſtrati loco in vita Apollonii, οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ᾽ ὑπήχθη γρύξαι, interpret. itidem Hiſcere. vertit enim, Nequaquam loquutus eſt, neque adduci potuit vt vel hiſceret. Apud LXX interpr. γρύζειν redditur etiam Mutire. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11, vt habent vulg. l. Suidas γρύζω exponit θρηνῶ, item φωνῶ. HINC Γρυσμὸς, Grunnitus, Athen. l. 9 de ſue. ET Γρυκτὸν ἐστὶν ὑμῖν, pro Hiſcere audetis, apud Suid. ITEM comp. Ἀναγρύζω, ex Ariſtoph. & Xenoph.

Γρυλλίζω, Grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι, Ariſtoph. VNDE Γρυλλισμὸς, Grunnitus. ITEM Γρύλλη, eadem ſignific. Heſych. ET Γρύλλος AC Γρυλλίων, Porcus, apud eundem. VERBVM quoque Γρυλλάζειν (ſi mendo carent exempl.) exponit idem γρύζειν.

¶Γρύτη, ET Γρυτεία, Scruta, Friuola, Bud. ET Γρυτοπώλης, Scrutorum venditor, vel Vilia ſcruta vendens, vt loquitur Horat. Scrutarius, Friuolarius, B. Hinc noſtrū *regrater* deductum quidam putant. ITEM Ἐκγρυτεύω, Scrutor, ſeruata eadem planè metaphoræ forma. ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ, Heſych.

Γρυμαία, Peræ quoddam genus, vt quidam ex Poll. ET Γρυμαιοπώλης, Luc. in Lexiph. Qui peras vendit. Sunt & qui γρυμαία, vt à γρύτη deriuatum eſt, ita eius ſignific. retinere putent.

ΓΥΑ, (ſeu Γύη Ionicè) ET Γύα, ας, ἡ, Áruum. vt πυροφόροι γύαι. Et Eurip. Helena de Nilo, λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. Camer. ¶Item, Arui ſpatium, ſeu Iugerum. ſeu (vt Heſych. & Euſt. exponunt) πλέθρον, ὀργυιά. ¶Heſychio eſt præterea & ὁδὸς & ὄρυξ, Via, Foſſa ſeu Foſſatum. ET Γύης, ου, ὁ, pro eodē, vt teſtatur Euſt. Quò pertinet quod Plato in 1 epiſtola ex quodam poeta affert, οὐδὲ γαίας ἀρυτήδου γόνιμοι βρέθοντες αὐτάρκεις γύαι. ¶Γύης eſt præterea & aratri pars quam Dentale quidam Latinè interpr. Pollux eſſe dicit τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ ῥυμοῦ, ᾧ ὑποπήγνυται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, póſtque id eſſe τὸν ἱστοβοέα. Apoll. Rhodii ſchol. ſcribit eſſe ξύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος πῖνον ἐπὶ τοὺς βόας. Heſych. verò τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως. Scholiaſtæ Heſiodi γύης eſt τὸ ὑπὸ γλῶσσαν ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ὕνις, ἤγουν τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται quæ deſcriptio dentali apud Latinos reſpondet. Dentale enim dicitur lignum in quod vomer inſeritur. Heſiod. Erg. Δάφνης δ᾽ ἢ πτελέης ἀκιώτατοι

A ἱστοβοῆες· Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. (VNDE αὐτόγυον ἄροτρον dicitur cuius γύης clauis affixus non eſt, ſed ἐλύματι naturaliter adnatus: ſeu, vt Apollon. ſchol. exponit, οὗ ὁ πῆνος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς: ſeu quod αὐτοφυῆ γύην habet, vt Heſiodi ſchol. explicat. Heſiod. Erg. Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατ᾽ οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Apoll. Argon. 3, Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.) ¶Γύης in corpore humano dicitur etiam teretum colli oſſiculorum ſeu vertebrarum cœtus, vt Camer. apud Poll. interpr. τὸ τῶν σπονδύλων ἢ στροφέων τοῦ τραχήλου σύστημα. quod Heſych. τὴν τῶν ἀστραγάλων σύνθεσιν dicit.

B

C. Ἀγχίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur vt ἀγχιγείτων, Aruis [noſtris] vicinus, Vicinus. πλησιόχωρος, γείτων, vt Apoll. ſchol. exponit, Arg. 1, ἀμφίγυοι περιναιέται.

C. Δίγυος, ſeu Δίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum iugerum eſt.

C. Πεντηκοντόγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta iugerū eſt. Il. ι, Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι Πεντηκοντόγυον. id eſt (vt Euſt. explicat) τὸ ὂν πεντήκοντα ζυγῶν, ἢ ἀροτήρων, à γύης, quæ aratri pars eſt: vel πεντηκοντάπλεθρον, à γύη, quæ pars eſt menſuræ.

C C. Τετράγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor iugerū eſt. Od. η, Ἔκτοσθεν δ᾽ αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. id eſt, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην ἔχει, vt ſit τετράπλεθρος, τετράζυγος, ἰσόπλευρος. Euſt.

C. Ὑπέργυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iugeri ſpatium excedit. ὑπερμήκης, μέγας, vt Heſych. exponit: apud quem ὑπέργυιος ſcribitur.

C. Ὑψίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alta iugera habens. ὑψίγυον ἄλσος, Altum nemus, Cam. ex Pind.

Γύαια, τά, Funes quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr.

D ἀπόγυα σχοινία: πρυμνήσια, vt Heſych. exponit. apud quem legendum forſan ἀπόγαια pro ἀπόγυα, [illegible] quo [illegible] in Γαῖα. ¶Eidem Heſychio eſt etiam ποτίελα, πτυχαί. Apud Etym. verò pro hoc γύαια legitur γύαλα.

ΓΥΓΟΝ, ου, τὸ, Membrum. Sed propriè γυῖα, Pedes, vt ſcribit Etymol. ſeu (vt quidā alii) maiora membra, vt pedes manúſque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Euſtathius autem in hunc locum Il. γ, Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur manus aut pedes, ſubaudiri genit. χειρῶν ſeu ποδῶν. Frequens eſt autem ap.

E Hom. de membris generaliter: ſed apud eundem legitur etiam alicubi γυῖα, cui ſubiungi (velut epexegeticè) quidam volunt πόδας καὶ χεῖρας. Vſus eſt autem hoc nomine γυῖα alioqui poetico Plutarchus in Ariſtide, 104, οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ καταπεφραγμένος. ¶Γυῖον dicitur etiā totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, apud Hippoc. l. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4 annotauit. Gorr. Ne[illegible] verò & ſine ι hoc vocabulum ſcribi, vt & in compoſitis quibuſdam videre eſt.

F C. Γυιοβόρος, ου, ὁ & ἡ, Membra depaſcens. vt γυιοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depaſcentes, quæ videlicet euacuent. SED Γυιοκόρους μελεδῶνας tamē apud Heſiodū legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad ſatietatem vſque membra depaſcuntur.

C. Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, Lucta requirens membrorū robur. Cam. ex Opp. Ego malim, Quæ nititur membrorum robore.

G C. Γυιοπέδαι, αἱ, Membrorū ſeu pedum compedes, Vincula, Camer.

C. Γυιοτακὴς, έος, ὁ & ἡ, Membra tabefaciens. Epithetum paupertatis in Epigr.

C. Γυιοῦχος, ου, ὁ & ἡ, Membra tenens vel conſtringens. γυιοῦχοι πέδαι, Lycophr.

C. Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulcra membra habens. ἀγλαόγυιον ἥβαν, venuſtam iuuentam. Cam. ex Pind.

C. Ἐνίγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno membro ſeu pede mutilus aut mācus. κυλλός, Suid. vt ἑτερόφθαλμος, altero oculo captus. Sed apud eum ἐνίγυος ſolo υ ſcribitur. quæ tamen ſcri-

H ptura mendoſa eſſe videtur.

C. Θρασύγυιος, ου, καὶ ἡ, Audax membris. θρασύγυιον νίκαν, Fortis viri victoriam. Cam. ex Pind.

C. Νεόγυιος, ου, ὁ & ἡ, Iuuenilia membra habens. νεογυίους [illegible], Iuuenes, Cam. ex Pind.

C. Ὑπόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, eſt quaſi ὑπόχειος, πρόχειρος, [illegible] quaſi

quaſi in manibus eſt, ſeu πρόχειρος, δόκιμος, ἢ παραυτίκα γεγονώς, Inſtans. Item, Recens. Pro quo & ὑπόγυος ſcribitur omiſſo ι. Iſocr. ad lib. daſ. ἔτως μοι ὑπόγυις ὄσης τ̃ πλάνης. Theophr. l. 5 De c. pl. c. 4, ἅμα ἢ ἡ τ̃ ὥρας ὑπογύις τ̃ βλαστικῆς ὄσης, (ſic.n. ibi pro ὑπογυίοις corrigitur) i. Inſtāte germinationis tempore. Ariſtot. Eth. 3, κυρίως λέγοιτ' ἂν ἀνδρεῖος: ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδεής, ἢ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Et Rhet. 2, ἐπὶ κεχρονικότας ἢ μὴ ὑπογύιοι τῇ ὀργῇ ὄντες. Dem. Epitaph. τὴν ὑπογυιότερον ἐν τοῖς χρόνοις. Herod. l. 1, τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα μνήμην, Recētia exēpla. Aliquando additur ei præpoſitio ἐξ, & dicitur ἐξ ὑπογύις, ſubintell. χρόνου, aut ſimili, pro Subitò, Ex tempore. Ariſtot. Rhet. 1, αἱ μὲν νομοθεσίαι ἐκ πολλοῦ χρόνου σκεψαμένων γίγνονται, αἱ ἢ κρίσεις ἐξ ὑπογύις. Iſocr. Panegyr. ἐξ ὑπογύις γίγνεσθαι αὐτοῖς ἡ παρασκευή. Dionyſ. Longin. ἐξ ὑπογύις λέγειν. Ariſtoph. ſchol. pro ἄρτι etiā accipi tradit. ET Υ'πογύως, aduerb. Nuper, Recēns. Dioſ. l. 7, c. 1, ἐπὶ τῶν ὑπογύως ἀπηλλαγμένων τ̃ νόσου, Paulo antè. Iſocrat. Euag. γεγονὼς τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διός, τὸ δ' ὑπογυιότατον ἐξ ἀνδρὸς ὄντος τ̃ ἀρετῆς. Et ὑπογυιότατα, Nuperrimè, νεωστί. A B

¶Γυιόω, F. ώσω, Membra frango, Claudū reddo. Il. θ, Γυιώσω μὲν σφῶιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω. Heſiod. Theog.— ἐπειδὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας, Ἤριπε γυιωθείς. ‖Item, Eneruo & Vires exoluo, καταλύω τὴν δύναμιν, apud Hipp. vt exponit Gal. Comm. περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. Gorr. ‖Significat etiā γυιῶσθαι apud eūdem idē quod ἐλάττονα γίνεσθαι, hoc eſt decurtari, vt explicat Gal. Comm. 3 in lib. De artic. Idem Gorr. C

C. ΑΜΦΙγυιόω, ῶ, F. ώσω. vnde ἀμφιγυιῶσαι, quod Etym. exponit ἀκρωτηριάσαι. Heſychius autem non ſolùm ἀκρωτηριάσαι, ſed etiam ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι. i. Vtrinque terræ infigere. Vtrinque depangere. Quid autem ſit ἀκρωτηριάσαι, ſuprà ſatis prolixè declaratum fuit. Sed notandū eſt ἀμφιγυιῶσαι exponendo ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, videri planè perperam cum γ ſcribi: vt & ἀίγιυος non ἀίγυιος ſcribendum eſt. D

C. ΑΠΟγυιόω, ῶ, F. ώσω, Deartuo, Plaut. Delūbo, Plin. Mēbra debilito, Eneruo. Il. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτερ, Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι. Athen. l. 1, τ̃ οἶνον ἐκλύειν τ̃ ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν.

C. ΕΓΓυιόω, ῶ, F. ώσω, In γυῖα (i. manus) do. ἐγχειρίζω. vnde ἐγγυῶσαι apud Heſych. ἀνακαλινδεῖται, συμπλακήσεται. E

C. ΚΑΤΑγυιόω, ῶ, F. ώσω, idem. Nā καταγυιοῖ Gal. apud Hipp. exponit εἰς ἔσχατον ἀχρηστίας ἢ ἀσθενείας ἄγει.

C. Ἀμφίγυος, ου, ὁ ἢ ἡ, vnde ἀμφίγυα ἔγχεα, haſtæ quæ poſſunt vtrinque lædere γυῖα, ideſt membra. quanuis γυῖα potiſſimùm de manibus ac pedibus dicatur. vnde aliqui Quæ poſſunt vtrinque γυιῶσαι, exponūt, id eſt χωλῶσαι, claudos reddere. nam apud Etymologiſtem mendosè ſcribitur χολῶσαι per ο in prima ſyllaba (quaſi à χόλος eſſet) ſignificans Ad iram accendere. ‖Quidam ἀμφίγυα exponunt etiam τὰ ἑκατέρωθεν ἐσιδηρωμένα. vnde & ἀμφίγυα ἔγχεα quidam interpretantur vtrinque acutas haſtas. ‖Sunt & qui ἀμφίγυα exponant Titubantes, & trepidæ dum vibrātur, & quaſi claudicātes: iuxta ſignificationē epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Hom. Od. ω, Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. id eſt, ſecundum alios expoſitores, τοῖς διὰ χειρός: vel τοῖς μακροῖς καὶ ὀξέσι, inquit Etymologiſtes. Vide apud Euſtathium & alias expoſitiones in hunc Iliadis ν verſum, Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Vnū mihi non probatur, videlicet ἀμφίγυοι ſcribi à quibuſdā. Item ἀμφιγυήεις per diphthōgū υ (licet γυῖα ita ſcribi receptū ſit) q̄ verſus Homeri exigat vt corripiatur in vtroque horū nominum ſyllaba antepenultima. F G

Γυιός, οῦ, ὁ, Claudus, Mutilus. vnde apud Lycophr. γυιαὶ μοῖραι, id eſt αἱ χωλαί. Item νοσώδης, Heſych.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, Vtrinque claudus, Vtroque pede claudus. Vulcani epithetum paſſim apud poetas, ac præſertim apud Hom. quaſi qui ſit vtrinque γυιός, id eſt claudus. Suidas autem exponit, ὁ ἑκατέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι ἢ γυιῶσαι δυνάμενος. i. Vtrinque læſa habens γυῖα, aut Qui vtrinque ferire poteſt & γυιῶσαι. Vocari autem aiunt grāmatici γυῖα in hominibus propriè manus & pedes: vt γυιῶσαι ſit propriè Mutilare pedibus vel manibus. Scribo autem γυῖα & γυιῶσαι per υ, vt apud eos ſcribitur, quum tamen in ἀμφιγυήεις apud Homerum γυ corripiatur. ‖Apud Etymologiſtem ἀμφιγυήεις exponitur Tardus in inceſſu, Tardigradus: deinde ſubiungitur, ἢ ἀμφοτέροις τοῖς γυίοις (ὅ ἐστι ποσί) χωλός. quod eſt, aut ambobus γυίοις claudus i. pedib⁹. Ego tamen exiſtimo non bene diuidi has duas expoſitiones: & eum quicunque primus ἀμφιγυήεις expoſuit Tardigradus, cenſuiſſe ex conſequenti poſſe hanc expoſitionem afferri: nam tardigradum eſſe eum neceſſe eſt qui vtroque pede claudicet. H

A

B

Γυήτης, ου, ὁ, Claudus. χωλός, Heſych.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τό, accentu in antepenult. Cauitas, κοίλωμα, Euſt. Propriè Vola, id eſt τὸ κοῖλον τ̃ χειρός, vt Etymol. tradit. Od. ν, Ῥῆξε ἢ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε. id eſt τὸ κατὰ θώρακα κύτος, vt Heſych. & Euſtath. ibi exponūt, ſeu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, vt Poll. ſeu τὸ τοῦ θώρακος ἔμπροσθεν, vt Pauſanias. Il.— τυκτὸς δέ οἱ ἤραρε θώρηξ Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. Cam. θώρακα, γύαλον & ὅλμον in corpore idem eſſe tradit. Tribuitur & aliis rebus, vt apud Eurip. ἐν κρατήρων γυάλοις, In craterum cauitatibus ſeu fundis, In crateribus profundis. Et apud Soph. Philoct. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, id eſt κεῦθος. Montibus etiam γύαλα tribuuntur, & tunc valles ſignificat hoc vocabulum. vt apud Heſiod. Theog. γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο. Γύαλα Etymol. exponit etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ πέρματα. item πύματα, ποτήρια, πτερύγια, πτύχας, ζώνας, σολισμούς, περιβόλους. C

ΑΤ Γυαλός, οῦ, ὁ, Qui manu comprehendi poteſt. Camerarius ſic interpr. quod Euſt. adeſpoton citat γυαλὸν λίθον ἀσκάσασθαι. ‖Γύαλος verò cum accentu in antepenultima, ab Etymologico exponitur κύβος, λίθος τετράγωνος. ET Γυάλαι, αἱ, Megarenſium lingua pocula dicuntur, vt refert Athenæus. Ibi ex Phileta. D

C. Κραταιγύαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, per ſyncopen pro κραταιογύαλος, Cuius γύαλοι firmum & forte eſt. Iliad. τ,— καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας, Θώρηκάς τε κραταιγύαλους. id eſt, Thoraces firmi. Camer.

C. Ἐγγυαλίζω, Fut. ίσω, vel ίξω, q. d. In volam ſeu cauitatem manus do, In manum do. id eſt ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vt Etymolog. tradit. vel (vt exponit Camer.) Concilio & tribuo quod quaſi manu teneatur. Iliad. β, μηδ' ἔτι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει. id eſt θεόσδοτον, ἤγουν ὃ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα φησὶ κατὰ τὸ ἐμβάλλει κωμή. vt Euſtath. exponit Iliad. α, Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. E

C. 2. ἈΠεγγυαλίζω, Fut. ίσω, idem. Heſychio etiam eſt ἀποκαθίσω.

ΕΓΓΥΗ, ης, ἡ, Sponſio. Expromiſſio, ἀναδοχή, Bud. Fideiuſſio. quaſi ἡ ἐν γυίοις ſiue χερσί (id eſt manibus) τεθεῖσα τὸ ἐγγυηθὲν πρᾶγμα τοῦ δεχομένου, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα. vel (vt Etymol. vult) ἀσφαλὴς καὶ ἐστηριγμένη δόσις, παρὰ τὸ γῆν ſiue γῆ: quòd γῆ reliquis elementis ſit ſtabilior, id eſt σταθηροτέρα. quam Etymologiam & Suidas ſequitur, exponens ἀσφαλῆ καὶ σταθηρὰν ἀπόφασιν. Odyſſ. θ, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. id eſt τῶν κακῶν καὶ ἐγγύαι κακαὶ ἐστιν ἐγγυᾶσθαι, vt Euſt. explicat. Demoſth. cōtra Apatur. προσιόντα αὐτὸν μοι ἔχοντα μάρτυρας, ἢ ἀπαιτήσαντα τὴν ἐγγύην, hoc eſt, Teſtato me interpellare deſponſione rei iudicatæ, Bud. interprete. ἐπ' ἐμῇ ἐγγύῃ τοῦτο πραχθήτω, Satiſdetur fide mea, id eſt fideiuſſione & ſpōſione. Bud. Pand. Ἐγγύην ὁμολογεῖν eſt Vadimonium promittere, quod idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, & δίκην ἀναδέχεσθαι, quaſi iudicium promittere. Bud. Cōm. 68. 69. ‖Ἐγγύας παρέχειν, Satiſdare, Offerre ſatiſdationē. Theoph. in Inſtitut. ‖Ἐγγύη eſt & ἡ γάμου ἀπογραφή, vt tradit Euſt. ex Rhet. lex. ſeu Deſponſio, Poll. Heſychio itē σημεῖον ἐν θυήκη. ΑΤ Ἔγγυος, ου, ὁ ἢ ἡ, eſt Præs, adiectiuè ſumptū. i. vt Aſcon. enarrat, Satiſdationib⁹ obnoxius. Suidæ eſt ἀσφαλής. pro eo quod ſatiſdato & fide aliena debetur. Lyſ. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκάστῃ μνᾶς μεμισθωμένον ἐγγύοις ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, Eū recepiſſe oſtēdebat cētū mīnas fœnori datas acceptis fideiuſſoribus à teſtatore. ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia. i. oppi- F G H

pp. i.

gnerata, vt B. interpr. ſeu (vt Aſconius apud Cic.) ſatiſdationibus obnoxia, ſiue ſint in mancipiis, ſiue in pecunia numerata. Bud. Cōm. & Annot. in Pand. ex Aſcon. ἔγγυα δανείσματα, quæ ſatiſaccepto credita ſunt, quæ ὑπέγγυα etiam & ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur. Bud.

Ἔγγυος, ου, ὁ, ſubſtantiuè ſumptū, eſt ὁ ἐγγυητής, Suidas. Sponſor, Fideiuſſor, Præs. Ariſtot. 2 Œcon. καθιστάναι δ᾽ ἐγγύους εἰκοσιταλάντων, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus μύθων vocat ἔγγυον αὐδῆς, q. d. promiſſorē vocis. in v. l. Sic in Epigr. πιστὸς dicitur ἔγγυος πυρὸς, & in lib. 2 Maccab. ἡ ἐπὶ τὸν Κύριον καταφυγὴ vocatur ἱσημερίας ἔγγυος, præs ſeu ſponſor proſperitatis.

C. Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, volunt propriè eſſe Scrinium in quo veluti in fideiuſſione deponimus nummos & pretioſam ſupellectilem. Luc. Lexiph. ἔχεις δὲ χάμαζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ᾽ ὀβολώ. SCRIB. & Ἐγγυηθήκη ET Ἐγγυθήκη apud Athen. lib. 5, Γλαύκου φησὶ τοῦ Χίου ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα δὲ ἐγγυηθήκην τινὰ σιδηρᾶν. Suid. dicit ἐγγυθήκην eſſe σκεῦός τι πρὸς τὸ ἢ λέβητας ἢ τι τοιοῦτον χαλκοῦργιον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον. Athen. dicit eſſe χαλκῆν, & ex Callixeno affert eſſe λεβήτων ὑπόθημα. Vnde motus B. legēdū putat Ἀγγοθήκη.

C. Ἀλληλέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, habes poſt Ἄλλος in Ἀλλήλοι.

C. Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla ſponſionis interceſſione factus. Item, Non deſponſus. μοιχείαν καὶ ἀνέγγυον φθορὰν τῶν γυναικῶν, Virginum ſtuprum. Bud. ex Plut. Sic ἀνέγγυος γάμος apud Pollucem τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ opponitur. Epigramm. verò lib. 3, ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος exponitur Incerta. ‖ Ἀνέγγυος fœm. gen. de puella aut muliere dictum, eſt ἡ μὴ ἐγγυηθεῖσα, Non deſponſa, Bud. vt ἀνέγγυοι θυγατέρες apud Plut. Rom. Et apud eundem Probl. ἀνεγγύου καὶ ἀγάμου γυναικὸς γεγενημένος, Ex muliere nec ſponſione nec nuptiis patri copulata. id eſt cōcubina, ſcorto.

C. Ἐπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sponſionis interceſſione factus. eſt enim contrariū proximè præcedenti Ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

C. Ἐχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius tanta eſt autoritas vt fidem eius ſequi debeamus quaſi idonei ſpōſoris alicuius verbi. B. Quo vel cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiuſſore, niti poſſis. Plut. Publ. ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀπορρήτων τηλικούτων, Cuius fidei concredere poſſet. Rebus inanimatis frequentiſſimè hoc vocabulum tribuitur. Thuc. lib. 3, οὐκοῦν χρὴ οὔτε τῷ θανάτῳ τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι, veluti locuplete prædefretos. ſeu (vt ſchol. exponit) βεβαίῳ, ἰσχυρῷ, ὡς ἐγγυῆσαι δυναμένῳ. ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, Pignus, id eſt certū ſignum & veluti fides data. v. l. ex Bud. Comm. & epiſt. Apud Eurip. verò Phœniſſ. τὴν δόσιν δ᾽ ἐχέγγυον τὴν πρόσθε ποιῶ exponitur Ratum facio. Nonnunquam ita vſurpatur vt Par & Idoneus apud Latinos. i. de cuius fide ad aliquā rē perficiendā dubitare non poſſis: in eaq; ſignificatione ponitur aliquando abſolutè, aliquandò cum præpoſ. πρὸς: Herodi. l. 3, ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἀξιόχρεων ἐχέγγυον μηδ᾽ ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ. i. parē tantis opibus, vt B. interpr. Plut. De Socr. dæm. τῶν ἱερῶν σημείων καὶ καλῶν καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐχεγγύων αὐτοῖς γενομένων. Idē Per. οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ᾽ ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, Tanto par imperio, Cuius fidei tātum cōmitti poſſet imperium. Neutro gen. ſubſtant. etiā capitur hoc vocabulū, pro ἀσφαλὲς ſeu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2, τὴν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντες, Prodita fide cuſtodiaque, Polit. interpr.

C. 2. Ἀνεχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cōtrariū præcedēti. Thuc. διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, Quia opinione decepti eſſent, Quia opinio eos, vt fideiuſſor minimè idoneus, fruſtrata eſſet.

C. Ὑπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Data fideiuſſione aliqd facies, vt datis vadibus liberatus. B. ὑπέγγυα δανείσματα, vide paulo antè in Ἔγγυος. Idē B. ὑπόθημα χρήματα apud Dem. ὑπέγγυα eſſe dicit & ὑποθήκητα, quaſi bona prædia. Eidē B. ὑπόχρεως οὐσία à Dem. dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta eſt & ſatiſdato obnoxia. Apud Eur. verò Hec. caſum etiā adiunctū habet, ſignificatque Obnoxius & ſpōſione quaſi addictus: τὸ γὰρ ὑπέγγυον δίκα καὶ θεοῖς, οὐ ξυμπίτνει ὀλέθριον κακόν. i. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, vt ſchol. exponit. HINC aduerb. Ὑπεγγύως, Satiſdato, B. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, ſatiſdato promittere. At

A ὑπεγγύως δεδανεισμένα, vide paulo antè in Ἔγγυος.

C. Φερέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod ἐχέγγυος paulo antè, vt B. tradit. Suidæ eſt ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτῖσαι οἷον ἐξ ὀχέως, δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγγύησιν. Capitur frequenter vt & ἐχέγγυος pro Par & idoneus ſeu ſufficiens alicui rei vt fideiuſſor locuples vadimonio. Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρέχειν ὑμῖν. Cōſtruitur etiam cum præpoſ. πρὸς, vt & ἐχέγγυος. Thuc. φερεγγυώτατος ἐφαίνετο πρὸς τὰ δεινά, Aduerſus atrocia plurimū de ſua virtute ſpopōdiſſe videbatur. Schol. ibi exponit

B ἱκανώτατος.

¶ Ἐγγυάω, ῶ, F. ήσω, propriè eſſe volūt In γύα ſeu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo eſt Sub fide ſponſionis trado, fortaſſe vt καταγγυῶ. Antiphon, ἐγγυῶν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοῖς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Eſt etiā Deſpondeo & vxorem do, vel etiā Deſponſam trado: eidē Bud. p. 76. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Demoſth. contra Neær. ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι. ‖ Item Spondeo, Promitto, Fidem do. Ariſtoph. Pluto, Εἰ γ᾽ ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ᾽, οἴσω ταῖς χερσί, Si mihi promittis venturū eſſe illū

C ad me. Notandum verò, verbum hoc variè augmētū ſuū accipere, nunc χρονικῶς, nūc συλλαβικῶς. ἠγγύησε enim reperitur, & ἐνεγγύησε, ſicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, vt tradit Bud.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, voce media, Spōdeo. Cōſtruitúrque aliquādo cū infinit. aliquādo cū accuſ. interdū rei, interdū & perſonæ, ſed rarius. Plut. Fab. αὐτὴ μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Lyſ. ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, vbi ſignificat ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον

D ελον παραστήσειν, Quum ſatiſdato promiſiſſent ſeruū iudicio ſiſti, ſeu Repræſentatū iri in iudicio. B. Demoſth. cōtra Timocr. τὰ μισθώματα μισθουμένων καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς πράξεις, Qui ſpondēt opera perfectū iri quæ redēptores cōduxerunt facienda. Plut. Symp. τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολήν, Senectus nobis nullā morā ſpondet. ſeu (vt B. interpr.) Senex homo nō ſatis locuples ſponſor eſt rei in futurū reiiciēdæ. Dicitur verò & ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι. Plut. Symp. de Ate, τῇ ἐγγύῃ παραγινομένην ἣν ἐγγυησάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quā pollicitus Iu-

E piter falſus fuit. Habes aliud exēplum ex Homero paulo antè in ἐγγύη. In qua phraſi ſolet & accuſ. perſonæ tradi cū præpoſ. πρὸς qualē conſtruct. habes paulo pòſt ex Platone. Ἐγγυᾶσθαι δίκην vide paulo antè in ἐγγύη. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, Recipio in me euentum rei & conſilii, Præſto euentū, vt apud Demoſth. B. interpr. Com. p. 75, qui quod Cic. dicit Culpā præſtare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι Græcè reddit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, eſt Vxorem deſpōſam accipere. Demoſth. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. i. Vxorem accepit & duxit, Bud. p. 76. Cum accuſ. perſonæ etiā reperitur, ſed rarò, vti dixi.

F Salomō in Prouerb. cap. 6, ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si ſpopōderis pro amico. In hac verò ſignificatione accuſatiuo illi perſonæ ſæpe additur & datiu[9] perſonæ. Demoſthen. contra Apatur. εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego apud iſtū pro Parmenone ſpopōdiſſem & fideiuſſiſſem. Plato autē in Phædro vſus eſt præpoſ. πρὸς, cum accuſ. ἐγγυήσασθαι οὖν με πρὸς Κρίτωνα τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, Fideiuſſio, Vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, Vadimonia conſtituta.

G Ἐγγυητής, οῦ, ὁ Fideiuſſor, Vas ſeu Vadis. ἐγγυητὰς καταστῆσαι, Fideiuſſores dare, quod Plato ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Demoſth. contra Timocr. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Aut cuiuis ei[9] nomine prædes dare atque expromiſſores reip. ei[9] ſummæ quam debet. Ariſtot. Polit. 3, ex Lycophr. ſophiſta, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Sponſor iuris vnicuique ſui obtinendi. Bud. Et X. Hell. 6, ἐγγυηταὶ δεξαμένοις τῶν χρημάτων.

Ἐγγυητός, οῦ, ὁ, Spōſionis interceſſione promiſſus, aut Spō-

H ſione traditus. Vnde ἐγγυητὴ γυνή, Deſpōſa, ἡ μεμνηστευμένη, ſeu (vt Hom. vocat) μνηστή. Demoſth. ἐκ γυναικὸς ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς κατὰ τὸν νόμον, Deſpōſata, Cōiugata, Iuſta vxore. B.

C. Ἀνεγγυάω, ῶ, F. ήσω, Fideiubeo.

C. Διεγγυή, ῆς, ἡ, Fideiuſſio. διεγγύη τῶν προξένων. v. l.

Διεγγυάω, ῶ, F. ήσω, idem quod διεγγυῶ, Sponſione facta

recipio & libero,quod ſit in aſſertione. Th.l.3, ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, Hoſpitũ ſpõſione in octoginta talenta dimiſſi.Dem.contra Neær.διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὖσα παρὰ τούτῳ, τὴν μὲν αὐτὴν ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάζετο,Quum hic in libertatẽ vindicans ſpõſores dediſſet,apud ſe habuit proſtãtẽ vt antè. Hæc B. ‖Exponitur & Repignero.Dion.Halic.l.7,διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων,Repignerantes corpora pecunia numerata,vel Quũ pecunia vadis loco datã corpora redemiſſet. ‖Itẽ,Oppignero,l.2 Eſd.v.l. A

Διεγγυῶμαι, voce media,Spõdeo,Promitto.i.facturũ me recipio.B.ex Syneſ.εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀπείκτης ἔσομαι,τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι,Nõ magnopere futurum ſpondeo vt quum ab vxore & filio diuellar & abripiar,lacrymis ego temperem. B

Διεγγύησις,εως,ἡ,Fideiuſſoris interceſſio,ἐνεχυρά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Dem.cõtra Tim.202,καὶ εἴ τινες ὀφλήκοτες χρήματα καὶ δεσμοῦ προστιμημένου αὐτοῖς,ἐγγυηταὶ κατέστησαν κατὰ τοῦτον νόμον,μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς,μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα,Huius lege negabitur illis vel cũ ſpõſorum fide extra vincula eſſe.hoc eſt,δέσιν τὴν ἐγγυητὴν ἄφεσις καὶ ἀπαλλαγή.B. Interdum Διεγγύησις eſt ſimpliciter quum quis ſe rem præſtiturum promittit,& effectum iri,ſuo periculo recipit.Bud. C

C. ΕΝεγγυῶμαι,idem quod ἐγγυῶμαι. ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, Spondeo pro amico,v.l. At quod eadem v.l.ex Iſæo citant ἐνεγγυᾶτο αὐτὸν,& ἐνεγγυῆς ex Dem. B.ad ἐγγυάω refert,dicens augmentum eſſe ſyllabicum,vt ſuprà ex eo docui.

C. ἘΞεγγυάω,ῶ, Sponſione & fideiuſſione aliquem inter cuſtodias exiſtentem vel futurum libero. Exemplum habes paulo antè in Διεγγύησις. Lyſias contra Pancleonem,de ſeruo qui in libertatem aſſeritur,&interim dat ſponſores quoad pronuntietur,ἐφ᾽ οἷς μὲν οὖν ἐξηγγυήθη.B, apud quem aliud exemplum habes ex Dem.C.pag.79. D

Ἐξεγγυῶμαι voce media,Expromitto.vnde ἐξεγγυώμενος Expromiſſor,Fideiuſſor.

Ἐξεγγύησις,εως,ἡ,Vadimonium,Fideiuſſio,Sponſio.

C.ΚΑΤεγγυάω,ῶ, Vadimonio vel ſponſione,vel ſatiſdatione obſtringo. Demoſth.cõtra Neær.κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, ſatiſdatione eam obligaui apud magiſtratus. Apud eundẽ,ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατηγγύα καὶ τοὺς παῖδας,Pueros & nauẽ pro credito pigneror,& manũ prædibus bonis iniicio,quæ bona ſatiſaccepto habebã obnoxia.Alia excẽpla habes p.79.80. Cõſtruitur & cũ duobus acc.in hac eadẽ ſign. vt apud Plat.τοῦτον δὲ [τὴν ἐγγύην] τοὺς αὐτόχειρας κατηγγυᾶσθαι, Hac ſponſorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari.B. ‖Κατεγγυᾶσθαι τὴν κόρην dicitur,vt ἐγγυῶ,hoc eſt deſpondeo, vel etiam Deſponſam trado.B. E

Κατεγγυᾶσθαι etiam eſt διεγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι. vt πρὸς Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους.Et κατηγγύατο ὁ ἐγγυητὴς κατασταθεὶς, κατεγγυᾶ δὲ ὁ δανειστής.B. F

C.Μεσέγγυος,ου,ὁ,Quivt ſpõſor interuenit.B.eſt Interuentor, Sequeſter,Interceſſor,διάλλακτης ἐργολάβος.Heſ.μεσίτης.

Μεσεγγυάομαι,ῶμαι, Apud ſequeſtrẽ pecuniã deponendã ſtipulor vel contendo,Deponi apud ſequeſtrẽ ſtipulor vel iubeo.de iis dictũ redẽptorib⁹ q̃ ſequeſtratione pecuniæ ſibi cauent. Dem.πρὸς Βοιωτ,Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ, & quũ pecuniã ab eo ſibi promiſſam ipſa apud ſequeſtrẽ deponi iuſſiſſet & voluiſſet,tunc ei ex cõpacto pater iuſiurãdũ detulit. Et in paſſ.apud Lyſ.τρία τάλαντα μεσεγγυηθέντα παρὰ Ἐργοκλέους τοῖς λέγουσιν,εἰ δυνάμιν αὐτὸν σῶσαι, Apud ſequeſtres depoſitam mercedẽ oratorũ,ſi ſeruare eũ poſſent.Plura excẽpla habes p. 80. Et μεσεγγυησάμενος,Interceſſor, Sequeſter,hoc eſt ὁ τὸ μεσεγγύημα δεξάμενος. ſic.n.apud Antiph.accipi Bud.putat. VNDE Μεσεγγύημα,ατος, τό,Idipſũ quod apud ſequeſtrẽ deponitur,Sequeſtrũ,Sequeſtratio.Harp.μεσεγγύημα (inquit) τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ᾽ ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως,καὶ μεσεγγυᾶσθαι τὸ τοῦτο ποιῆσαι λέγεται,apud ſequeſtrem deponere. B. Item pro ſponſione mercedis & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta.Æſchin.68.B. G

C.Παρεγγύη,ης,ἡ, Adhortatio, Allegatio,Inſinuatio.v.l.

ΠΑΡεγγυάω,ῶ,Suidæ eſt παρακαταθῆμαι. eſt itẽ παρέχω. B.vertit Per manus trado. Plut.ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλα παρεγγυῆσαι, Eiuratũ magiſtratũ tradere, vel Se abdicare & cedere ei magiſtratu. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα,Dare teſſerã.Xen.P.3.Sic Ariſtot.παρεγγυᾶν σύνθημα dixit,pro Teſſerã in exercitu prodere & proferre.quod dicitur etiã διδόναι σύνθημα à Pol.B. ‖Eſt & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad præliũ. Excẽplũ ex Xen.Pæd.3 de Cyro affert B.p.81. Pl.Cam.παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ ἀπολέσθαι τὸ στρατῷ. ‖Itẽ,Iubeo.Xen.P.4,ἐπειδὴ δ᾽ ἐγὼ παρηγγύησα ἐπαναγεῖν, Poſtquã aũt ego referre pedẽ & milites ſe recipere iuſſi,hoc eſt ἐκέλευσα. ‖Itẽ,Mando,idẽ ferè quod παραγγέλλω.hoc eſt nuntio & indico. Syn.τοὺς ὑφ᾽ ἡμῖν ἀρχὰς καὶ κοινῇ καὶ καθ᾽ ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε.i.ἐπαγγείλατε,indicite,vel etiã παραγγείλατε,indicite,hoc eſt Pro poteſtate imperate,vt imperator militib⁹ edicit & iubet. ὁ δὲ παρενεγγύα αὐτοῖς,Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, Mandabat. B. Ponitur & pro Denuntio,Certiorem facio.Syn.βοῆς δὲ γενομένης,ἐπειδή τις παρεγγύησεν αὐτῇ γῆ πελάσαι,θροῦς ἤρθη πολύς.B. ‖Itẽ,Occurro.ἀπιόντες παρεγγυᾶν ἐπὶ τοὺς εἰσπεπλωκότας.v.l.ex Polybii fragm.

Παρεγγυῶμαι,Mando,Iubeo.Plut.Oth.ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον,μήτ᾽ ἐπιλαθέσθαι παντάπασι μήτ᾽ ἄγαν μνημονεύειν ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες,illud ad extremũ tibi præcipio. Suid.ex Xen.ἐπειδὴ παρεγγυήσαντος οἱ στρατιῶται,φέροιεν λίθους.i.παραινέσαντος,παραγγείλαντος. At παρεγγυηθέντος apud Iſæum exponit παραλαβόντος, ſicut apud eundem παρεγγύησεν explicat παρέδωκεν.

C.ΠΡΟΣεγγυάομαι,ῶμαι,Inſuper ſponſor fio, Inſuper ſpõdeo.Cõſtruitur cũ gen.& accuſ.eũ ſignificante pro quo fide iubetur. Dem.cõtra Onet.τίς γὰρ ἄνθρωπος ἠλίθιος ἐστιν οὕτως,ὡς ἀργύριον διδοὺς τοσοῦτον,ἔπειτα ἂν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμημα,τοῖς πρότερον ἐζημιωκότα τὸ ἀδικήσαντα,ὡς δίκαιόν τι ποιήσαντα καὶ τὰ τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι;vt præterquam quòd priore iactura mulctatus eſt,pro eo quẽ ſe iã circũſcripſiſſe nouerit, tanquã ſecũ iure egerit,inſuper ſponſor eſſe iudicati ſuſtineat.Bud.

ἘΓΓΥΣ,Prope.ἀγχοῦ,σχεδόν. Euſt.deriuatum tradit παρὰ τὸ ἐν καὶ γυῖα,vt ſit τὸ ἐν ὑπογυίῳ καὶ πρόχειρον. Aliquando ſine caſu,aliquando cũ caſu. Il.λ,Στῆ δὲ μάλ᾽ ἐγγὺς ἰὼν,καί οἱ χόλος ἦεν ὀϊσθεὶς φαεινῷ. Il.χ,—ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. Ariſtot.Probl.ἐγγὺς ἐστι τῇ κοιλίᾳ.Et ἐγγὺς κατάρας ἐστί, Confinis eſt imprecationi,ſeu proximus. Ἐγγὺς τοῦ δίχα, quaſi bifariã.Ariſtot. Probl.ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύρας τῆς Ῥώμης,Parũ abfuit quin.Syn.ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς,Propè fuit, Parũ abfuit quin. ἐγγὺς εἶναι,proximè abeſſe. Plato Politicῶν 1,ἐπειδὰν τις ἐγγὺς ἢ τοῦ οἴεσθαι πλουτήσειν. Οὐδ᾽ ἐγγὺς poſt ſententiam negatiuã elegãter ponitur pro Longè abeſt,Nequaquã Dem.cõtra Mid.ἔχει δ᾽ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ᾽ ἐγγύς: pro quo alibi dicit,πολλοῦ γε καὶ δεῖ.Et Pro cor.ἀλλ᾽ οὐκ ἐποιοῦντο τοῦτο,οὐδ᾽ ἐγγύς. Sine caſu capitur etiã vt Propè apud Lat. pro Ferè,Fermè,Circiter. Xen.δαπανῶσα ἐγγὺς πεντακοντα τάλαντα.Apud eundem μισθὸς ἐξείργασαι τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ.Sic apud Thuc.ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. COMP. gradus aduerbii huius eſt Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior,Similior. Dem.ἐγγύτερος λόγου,Qui pluſculum rationis habere videtur.Xen.Pæd.8,ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρώπινῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Pro quo Cic.De Senectute, Nihil morti eſſe tam ſimile quàm ſomnum. Cuius aduerbium eſt Ἐγγυτέρω,Propius.Thucydes ἐγγυτέρω τῆς πόλεως.Xenoph.τὰ ἐγγυτέρω ὄντα,Quæ propiora ſunt.Plato De republ.ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ,Illis iam propinquans, Ad illa iã propius accedens. Idẽ Apologia,ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει,Quanto mihi coniunctiores eſtis, Propinquiores eſtis genere. SVPER L.Ἐγγύτατος,Proximus.Thuc.l.8,μάλιστα δ᾽ αὐτοῖς καὶ δι᾽ ἐγγυτάτου ἐθορύβει. Et aduerb.Ἐγγυτάτω & Ἐγγύτατα,Proximè, Thucydides,ἐγγύτατα τούτων ἐγίγνετο μάχη,Proximè ipſos,Xenophon,ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph.apud eundem Thucydid. ἐγγύτατα τοῦ διανοηθέντες,Animo ad id proximè accedẽtes.Xen.ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου,Proximè id quod optimũ eſt.Th.l.3,νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιωτάτην,ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, proximè ad tyrannidẽ accedit. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγὺς,etiam ſine ca-

ſu pro Ferè, Circiter. Thuc.lib.6, ἔπει δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. A
PRO HIS compar.grad.reperitur & ἔγγιον, Propius. Ariſtot.De mundo, κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus acceſſus eſt ad Deum, vel abſceſſus ab eo. ἔγγιον κνήμης γόνυ, prou. Genu ſura propius. ET ſuperl. Ἔγγιστα, Proximè.

C. Ἐγγύθετος, Suid. ὁ περιοικοδομούμενος τόπος.

C. Ἔνεγγυς, Prope.

C. Πάρεγγυς, Propiuſculè. nam παρὰ hîc ἐλάττωσιν ſign. vt in multis. Ariſtot. Pol. 2, ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μὲν ἐστι ταύτης, Propiuſculè accedit ad hanc. Aliquãdo plenã habet ſign. vt παρὰ πολὺ apud eũdẽ 7, δεῖ δὲ ὑπὸ λίαν ἀπολείπεσθαι τῆς ἡλικίας τὰ τέκνα τῶν πατέρων, ὑπὸ λίαν πάρεγγυς εἶ). B. B

C. Σύνεγγυς, Prope. Ariſtot. 2 Pol. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσί, Inter ſe proximæ ſunt. Plut. Symp. σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων τῶν πολιτικῶν, quum propinquus eſſet negotiis ciuium. Ariſtot. Rhet. loquens de iis quæ propinqua ſunt laudabilibus & vituperabilibus, τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι, Quæ ſunt propinqua iis quæ inſunt. Et Pol. 1, αἴτιον δὲ τὸ σύνεγγυς αὐτῆς, In cauſa eſt vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ χρηματιστικῆς, B.

Ἐγγύδιον, Propinquum. πλησίον, προσεχὲς. Heſych. C

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex. Aphr. l. 2 Pr.

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus. Itẽ, Propè. Il. κ, πρόσθε δ' Ἀθήνη ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον. Il. σ, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Demoſth. Olynth. 3, ἰδιώτης ἐγγύθεν βούλεται τὰ δίκαια, ἐξὸν ἀκούειν ὑμῖν δοθῇ γεγραμμένα. Plut. ad Col. καὶ πέλας γάρ ἐστιν ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει.

Ἐγγύθι poeticè pro ἐγγύς, Prope. Cum genit.

¶ Ἐγγίζω, F. ίσω, Appropinquo. Iũgitur dat. Iac. 4, ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquãdo cũ εἰς. Matth. 21, ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντές τις πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, Propius accedentes. Videtur autem ἐγγίζω accepiſſe ι ex comparatiuo ἔγγιον. D

C. Παρεγγίζω, Propiuſculè accedo, Aliquantulum appropinquo. Theophr. hiſt. pl. l. 3, c. vlt. de ſmilace aſpera, παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν.

C. ΠΡΟΣεγγίζω, Appropinquo, Accedo. Marci 2, μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

C. ΣΥΝεγγίζω, Appropinquo, Coeo, συνάπτω. Dioſ. l. 3, c. 95, συνίσταται δὲ θέρους τῷ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, Æſtatis exitu quũ appetit autũnus. Idem l. 2, c. 98, ἐστὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, In eo interſtitio vbi pollex brachiali committitur, vt Ruell. vertit. E

ΓΥΜΝΟΣ, Nudus. Heſiod. Erg. — Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάεσθαι. pro quib' Virg. Nudus ara, ſere nudus. Athen. 12, οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐτῷ φαίνεσθαι γυμνῷ. ¶ Γυμνὸς peculiariter pro eo qui nudus ſit armis, id eſt qui ſit inermis, apud Homerum. Et γυμνὸν τόξον de arcu qui goryto conditus non ſit, apud eundem. Vide Euſtath. Sic γυμνὸν ξίφος, enſis euaginatus. Ex Luc. autem affertur γυμνάγωνία pro exercitatione quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. ¶ Iungitur etiam genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodian. & γυμνὸς ὅπλων, apud eundem. Iungitur & aliis genit. interdúmque cum ἔρημος copulatur. vt Iſocr. ad Phil. διὰ τῶν μὲ περιειρημένων ἁπάντων ἔρημος γίγνηται καὶ γυμνός. ¶ Γυμνὸς λόγος à Luc. pro prætextato & turpi poni videtur. Bud. F

C. Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι, Nudus conſpicior, ex Luc.

C. Γυμνόκαρπος, ου, ὁ & ἡ, Nudum fructum habens.

C. Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιὰ, q. d. Nudorum ludus. B. chorã velut lupercorum fuiſſe putat. Idem alibi ex Plutar. Apophth. pag. 182, de quadam ſaltatione Laconica dictum fuiſſe ſcribit. reprehendit autem Philelphum, qui gymnicum certamen interpr. Remittit & ad eundem Plut. in Ageſilao, 201, & ad Pauſan. 72. Apud Xen. plural. γυμνοπαιδίαι ſeu γυμνοπαιδιαὶ, Hellen. 6, & alibi. ¶ Sed inuenitur & γυμνοπαιδεία cum ει in hac ſignif. alicubi apud Plat. & alios. ET Γυμνοπαιδικὴ itidẽ ſaltatio, Athen. 169. G

C. Γυμνόπους, οδος, ὁ & ἡ, ET Γυμνοπόδης, ου, ὁ, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur & Qui nudis pedibus incedit. ET Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετῶ apud Naz. de diſcipulis Chriſti, inquit B. In v. l. ex Hieron. lib. 1, in Iouin. exponitur etiam Nudipedalia exerceo. ET Γυμνοποδία, Ipſa actio incedendi nudis pedibus. Itẽ Saltatio quædam apud Laced. inquit B. ex Luc. apud H

quem & γυμνοποδίαι plur. Exponitur & Nudipedalia, vt præcedens verbum γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere.

Γυμνοσοφισταὶ, Plut. in Lyc. & Alex. Sapientes Indorum (vt in v. l.) ita vocati quòd nudi in ſyluis agerent.

C. Γυμνόσπερμος, ου, ὁ & ἡ, Nudum ſemen habens, id eſt non incluſum, Theophr.

C. Ἡμίγυμνος, Seminudus.

Γυμνότης, Nuditas. Chryſ. λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι ἐπαλαίουν.

Γυμνόω, ῶ, Nudo, Denudo. A cuius paſſ. ἔπου δὲ γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο, Luc De cal. Thuc. γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. Dicitur & γυμνώσας τὸ ξιφίδιον ab Herodiano, Nudato pugione, id eſt euaginato. Item cũ genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem. Sic γυμνοῖ τὰ ὀστᾶ τῶν κρεῶν. Et ἐγυμνώθη ῥακίων. ¶ Item pro Spolio, Priuo, apud Herodian. Sic Plato, γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur & pro Exhaurio ex Nonno, ἀμφιφορῆας ἐγυμνώθησαν. ET Γύμνωσις, Nudatio.

C. ΑΝΑγυμνόω, ῶ, Idem. VNDE Συναναγυμνόω, ῶ, Simul nudo, in v. l.

C. ΑΠΟγυμνόω, ῶ, Idem. Vnde ἀπογυμνωθεὶς, Heſiod. Et ἀπογυμνούσθω τὰ ἱμάτια, in v. l. Veſtibus exuatur. ET Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

C. ΠΑΡΑγυμνόω, ῶ, Idem. Et metaph. Patefacio, Reuelo, Nazian.

¶ Γυμνάζω, (de cuius propria ſignif. paulo pòſt) Exerceo. vt ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Iſocr. Et γυμνάζειν δεῖ τι apud eundem, in Hel. enc. At γυμνάζειν τὸν πόλεμον ex Plut. pro Ad bellum ſe exercere. Dicimur & γυμνάζειν alium, & quidem interdũ cum infinit. γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. Paſſ. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Luc. Et γεγυμνασμένοι ταῖς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις ex Ariſtot Polit. redditur, Exercitati ad rẽ militarem, vel Ad rem militarẽ exercitatione habiles effecti. Itẽ cũ genit. ex Philoſtr. γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, & γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης. Quæ cõſtructio quũ rara ſit, habetur tamẽ & apud Petrum 2 epiſt. cap. 2, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hãc enim lectionẽ (non alterã πλεονεξίαις) inuenimus in plurimis vet. cod. quos regia bibliotheca nobis ſuppeditauerat. Ex Thuc. autem affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima eſt hui' vocis ſignif. quum propriè dicatur de iis qui nudi ſe exercent.

Γύμνασμα, ατος, τὸ, Exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν, Athen. 10.

Γυμνασία, Idem. Huic Gal. opponit ἀργίαν. ad Glauc. 1. ET Ἀγυμνασία contr. γυμνασίᾳ Ariſtoph. Ranis. Interdum pro inertia & deſidia ponitur.

Γυμνάσιον, Idem apud Iſocr. Ariſtot. & Luc. ¶ Γυμνάσιον itẽ Gymnaſium. Locus in quo ſe nudi exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. HINC Γυμνασιάρχης Æchin. VEL Γυμνασίαρχος Demoſth. Gymnaſii præfectus. ET Γυμνασιαρχία, Iſocr. Gymnaſii præfectura. ITEM Γυμνασιαρχέω, χῶ, Gymnaſio præfectus ſum.

Γυμναστὴς, Qui exercet pueros in palæſtra, Qui præfectus eſt exercendis pueris, Xenoph. At Theocr. dixit, ταῖν δ' ἐπ' ἄθλον Γυμναστῶν, in Eraſte. ET Γυμναστικὸς, Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. Vel, Exercitationis palæſtricæ peritus, ex Plat. in Protag. Item γυμναστικὴ (ſub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent, Plat. in Gorg.

C. Ἀγύμναστος, ου, ὁ & ἡ, Inexercitatus, Qui nondũ exercuit corpus, vt equi ἀγύμναστοι, Xen. Pæd. 8. vel Qui non eſt aſſuetus exercere corpus. Gal. ad Gl. 2, ὅσοι λευκοὶ καὶ ἁπαλόσαρκοι καὶ φιλόλουτροι καὶ ἀγύμναστοι. At verò apud Sophocl. in Trach. dicitur morbus non relinquere hominẽ ἀγύμναστον, ea ſignif. qua Lat. Exercitus, vt ſignificet Nõ exercitum dolore. Intelligit autẽ nõ dare vllã à dolore requiẽ. Et cũ genit. X. Pæd. 1, ἀγύμναστοι τούτων, Rudes harũ rerum & imperiti. Ad verbũ, In his rebus inexercitati. ¶ Ἀγύμναστος pro πολυγύμναστος, Valde exercitatus, Heſych. ET Ἀγυμνάστως, Inexercitatè, & ex cõſeq. Imperitè. Vt X. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τι ψῦχη καὶ πρὸς θάλπη, nõ eſſe ad tolerãdum frigus & æſtũ exercitatos.

C. Πολυγύμναστος, Multum exercitatus, vel in multis.

Φιλογυμναστία, Amor exercitii, Cupiditas exercitationis. ET Φιλογυμναστέω, ῶ, Amo exercitationẽ, Cupidus ſum

exercitationis.φιλογυμναςεῖν de Laconibus dixit Plut.vt inquit Bud.

Γυμνας,άδος,ἡ,Exercitationi dedita,qualis eſt palæſtrica. Luc. γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιςική.Et γυμνάδες πόδι ἵπποι, equæ pede expeditæ ex Eurip. ‖At Statius gymnade ſubſtantiuè dicit pro exercitatione.

C. ΑΠΟγυμνάζομαι,Exerceor,Me exerceo.Ariſtot.

C. ΕΓγυμνάζω cum dat.rei,vt ἐγγυμνάζω τούτῳ,Exerceo hac in re. Plut.in Cæſ.καὶ τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις.Herodianus,θήραις τε ἐγγεγύμνασϑε. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, Exercitatus in rapinis. pro, Rapinas exercere ſuetus. ‖Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις,pro Vexare, inquit Bud.Sic Lat.partic.Exercitus interdum capitur.

C. ΚΑΤΑγυμνάζω, Exerceo. Luc.ἐν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις αὐτίκα ἐν τοῖς νέοις καταγυμνάζωσι.

C. ΠΡΟγυμνάζω, Præexerceo,Luc. VNDE Προγύμνασμα, Præexercitatio.vt Athen.lib.14 ſcribit pyrrichen eſſe προγύμνασμα belli. Sic προγυμνάσματα rhetorices vocauit Aphthonius quædā ſcripta ſua,quæ ſunt velut illius præludia. ET Προγυμναςής,Qui præexercet,Qui præexercendo præparat.Ex Plat.& Xen.affertur.

C. ΣΥΓγυμνάζω,Coexerceo,Simul exerceo. ET Συγγυμνασία,Coexercitatio. ET Συγγυμναςής,Socius exercitationis,ex Plat.

Γυμνικός,Gymnicus:vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Ariſtoph.& Thuc. Certamina gymnica.i.in quib^9 athletæ nudi certabāt. Dicunt & gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὰ ὅπλα. Xen.

Γυμνής,ῆτος,ὁ,item Γυμνήτης, ου,ὁ; Miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος,Nuda vita, ex Epigr. ET Γυμνητεία, Leuis armatura.id eſt Milites leuis armaturæ.Thucyd. lib.7. ET Γυμνητεύω,Sum miles leuis armaturæ. ‖Item,Nudus ſum,apud Baſil.οἱ γυμνητεύοντες τὸ ἱμάτιον τὸ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις.Idem alibi,ὁ πεινῶν τήκεται,ὁ γυμνητεύων πήγνυται.Chryſ.διὰ τοὺς πεινῶντας, διὰ τοὺς διψῶντας,διὰ τοὺς γυμνητεύοντας. Γυμνήσιαι νῆσοι,quæ & Baleares,& Callarides,ex Dioſc. ET Γυμνησίαι,eædem Steph.

Γυμνηλός,Inops,Heſych.

ΓΥΝΗ, αικός,ἡ, (tanquam à γύναιξ) Mulier, Fœmina. Il.λ,Οὐκ ἀλέγω,ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων. Et θηλυτέρῃσι γυναιξὶ,Od.ο,velut epitheticè. At in γυνὴ ταμίη apud eundem Il.ζ,& in ſimilibus,vacat γυνὴ, ſicut ἀνὴρ ſæpe. Pauſ.Atticis,ὡς ἡ Πανδώρα γένοιτο γυνὴ πρώτη. ‖Γυνὴ.Vxor. vt Il.ζ,Ἢ δ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip.eandem γαμέτην vſurpans,Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut.Pol.pr.καὶ δυσμαχητὴν ἀμφιρρῆ πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν.i.(Luc.verbis)γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην ἄρρυτον ἄγοντα.Sic ἔγημε γυναῖκα.Od.ο.& ἠγαγόμην ἄλοχον, Od.ξ. ‖Ἄλοχον autem γυνὴ γαμετή,Heſ.Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ ſimpliciter, de quo dictū in Γαμετή.Eſt autē dicta γυνὴ quaſi γονή,ſi Platoni credimus.

C. Γυναικοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui eſt ſpecie muliebri.

C. Γυναικόθυμος,ου,ὁ,Qui muliebri animo eſt. VNDE Γυναικοθύμως,Muliebri animo.Muliebriter.Polyb.γυναικοθύμως δὲ ἀλογίςως δεξαμένη τὴν παρρησίαν πρεσβευτῶν.

C. Γυναικοϊέρακες,οἱ, Qui mulierib^9,vt accipitres auib^9,inhiāt.Mulierū ſectatores,Mulieroſi.Factū per luſū.Cam.

C. Γυναικοκόσμοι apud Athen.lib.6,qui Athenis improbiores & petulantiores mulieres multa afficiebant, propoſita publica ſcriptura multæ de platano in Ceramico, teſte Polluce l.8.Cam. ἀρχοὶ ἐπὶ κόσμου γυναικῶν,οἳ τὰς ἀκοσμούσας ζημιοῦντες.

C. Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, Fœminarum imperio regor, Fœminis pareo.Viuo ſub imperio muliebri. B.C.849. vnde Γυναικοκρατούμενοι dicti populi qui Amazonum poteſtati parebant:de quibus Plin.lib.6,cap.7. ‖Γυναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Vxorii,Bud.Qui in poteſtate ſunt mulierum.Camer.ex Polit.2. Plut.Erot. ἡ γὰρ φύσις παραβαινομένη γυναικοκρατουμένη. ET Γυναικοκρατία, ας,ἡ,Dominatio muliebris, Camer. Muliebre imperiū. Plut.de Marco Catone, qui in matronarum licentiam inuectus eſt,περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεγόμενος,Πάντες ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν,ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων,ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες.B.

C. Γυναικομανής,έος,ὁ καὶ ἡ,Mulierum amore inſanus, Mulieroſus.Athen.lib.11,τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους,καθάπερ τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς. VNDE

A Γυναικομανία,ας,ἡ,Inſanus mulierum amor. Athen.ibidem. (PRO QVO ET Γυναιμανία per ſyncopen.) ET Γυναικομανέω,ῶ,Inſano mulierum amore flagro.

C. Γυναικόμιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mulieres imitās. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν,de humilitate precū.Cam.ex Æſch.Prom.

C. Γυναικονόμοι,οἱ, Magiſtratus modeſtiæ matronali præfecti,ne licenter exeant & ſint indecorè ambulatrices, Bud.Hi vnà cum Areopagitis conuentus priuatos nuptiarum & feriarum inſpicere ſolebant,& videre nunquid contra præſcriptionem conuiuiorum committeretur,vt ſi plures q̃ triginta inuitati eſſent. Cam.ex Athen.l.6. VNDE Γυναικονομία,ας,ἡ,Functio illa.

B C. Γυναικοπληθής,έος,ὁ καὶ ἡ,Mulieribus plenus.Eurip.

C. Γυναικοπαθέω,ῶ,F.ήσω,Muliebria patior,Effœminor. Athen.lib.12,Μαςυχίων δὲ ἐθηλύνθη,οἱ τ' αὐτὸν Γεμραιέστης φορῶντες κόσμον.ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ μαλακίαν διὰ τὴν τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες.

C. Γυναικοπρεπής,έος,ὁ καὶ ἡ,Mulieres decens.Xen.Et Plutar. ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. VNDE Γυναικοπρεπῶς, aduerb.Muliebriter,Ita vt mulieres decet.

C C. Γυναικοφίλης,ου,ὁ,Mulierum amans,Mulieroſus.Theocr. Καὶ σὺ γυναικοφίλας.Poll.tamen l.6 hanc vocē improbat.

C. Γυναικόφωνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Muliebrem vocem habens.

C. Γυναικανήρ, ανδρός,ὁ, Effœminatus,Muliebris. Euſt.ex quodam poeta,—γυναικανδρεῶν πόθοι.

C. Γυναιμανής,έος,ὁ καὶ ἡ,Mulierum amore inſanus.Il.γ,Δύσπαρι,εἶδος ἄριςε,γυναιμανὲς,ἠπεροπευτά. VNDE Γυναιμανία,ας,ἡ,Inſanus mulierum amor.

C. Γύνανδρος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἀνδρόγυνος, Qui maſculi & fœminei ſexus eſt:Item,Effœminatus, Muliebris.

D C. Ἀγύναιος,ου,ὁ, Vxore carens,Cælebs. Phryn.apud Poll. τηλικοῦτος γέρων ἄπαις,ἀγύναιος.

C. Καλλιγύναιξ, αικός,ὁ καὶ ἡ, Pulchras mulieres habens.Ἑλλάδα καλλιγύναικα, muliebribus formis nobilem Homerus dixit,Cam.quod epitheton diuerſis locis attributum à diuerſis poetis tradit Euſt.

C. Καταγύναιξ,αικος,ὁ,Mulieroſus. Ariſt.περὶ θαυμασ.ἀκουσμ. de Iberis,ὅτι τῷ καταγύναικας εἶναι,ὥςτε αὐτὶ ἑνὸς σώματος θηλυκοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις τὰ παρὰ καὶ πέντε σώματα ἄρρενα.B.

C. Φιλογύναιξ,αικος,ὁ,Mulierū amans,Mulieroſus. Plato,φιλογύναικές εἰσι,καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι.

E Dicitur etiā ad differentiā τοῦ φιλόπαιδος ſeu παιδεραςοῦ.

C. Ἄγυνος, ET Ἀγυνής,ου,ὁ, Vxore carens,Cælebs.apud Pollucem,qui ἄγυνος ex Ariſtoph.citat. ET Ἀγύναιος,pro eodem, apud Varinum.

C. Ἡμίγυνος,ου,ὁ,Semimulier. Syneſ.διὰ κἂν ςρεψώπιος ᾖ δοκῇ,θαρρῶν ἀποφαίνει τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον.

C. Καταγυνής,ου,ὁ,Mulieroſus.vt φιλογύνης.

C. Ἀλίγυνος,ου,ὁ,Effœminatus,Muliebris.ſecunda breui.v.l. ex Gazæ grām.lib.3. (ex Amypſia.

F C. Νεογύνης,ου, ὁ, Qui nuper vxorem duxit, νεόγαμος. Poll.

C. Φιλογύνης, ET Φιλόγυνος,ου,ὁ, Mulierum amans,Mulieroſus.Dicitur ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος,vt mulier φίλανδρος dicitur viroſa,Platoni. Bud.vt Athen.lib.13, φιλομεῖραξ ἦν ὁ Σοφοκλῆς,ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. Et lib. 11,τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς[καλοῦσι.] ET Φιλογύναιος pro eodem. VNDE Φιλογυνία,ας,ἡ, Mulieroſitas, vt Cicero vertit Tuſculan. 4. Scribitur verò & φιλογυνεία cum ει. CVI ibidem Μισογυνείαν opponit,quod Odium mulierum interpr.

G C. Πολυγύναιος,ου,ὁ,Qui multas vxores habuit.B.ex Athen. 13, πολυγύναιος δὲ ἐγένετο καὶ Αἰγεύς.

Γυναικεῖος,ου,ὁ,Muliebris. Odyſſ.λ, —γυναικείας διὰ βουλάς. γυναικεῖος κόσμος,Mundus muliebris,Plato 2 De republ. γυναικεῖα ἱμάτια,Xenophon.γυναικεῖα φορήματα, Pollux. Sic γυναικεία φωνή. Luc.ἐπὶ φαῦλα καὶ γυναικεῖα ἀφροδίσια. Apud eundem de carmine dicitur ἄρρενες καὶ γυναικεῖον. Et γυναικεία ἀγορά,item & κύκλος,apud Pollucē lib.10,dicitur forum in quo vaſa & vtenſilia venduntur. Γυναικεία θεὸς,Bona dea. Plutarch.in Cæſare & Cicerone, θεὸν ἣν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἕλληνες δὲ γυναικείαν ὀνομάζουσι. AT Γυναικεῖον,ου,τὸ,neutro genere,ſubſtantiuè accipiendo,eſt Gynæceum, quo Plautus & Ci-

H cero etiam vtitur.id eſt,locus interior in ædibus in quo ſolæ mulieres verſabātur. Γυναικεῖα aūt plur.num.gen. neut(ſub.πάθη aut tale quid)accipitur pro menſtruis ſeu

mulierum purgationibus.quæMuliebria à Latinis etiã appellari quidam tradunt. Ariſtot.lib.7 De hiſt.anim. ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Athen.lib.3,ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα ἧς ἐπεχη‚θῇ τὰ γυναικεῖα. A

Γυναικήϊος etiam reſolutione Ionica pro Γυναικεῖος ponitur frequenter apud Herod. ET Γυναικηΐη,ης,ἡ,Muliebre conclaue.idem quod γυναικεῖον & γυναικών.

Γυναικίας,ου,ὁ, Muliebris,Effœminatus. Luc.μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας,Mollis & effœminatus.

Γυναικικὸς,ού,ὁ, Muliebris,Effœminatus. vnde comparat. Γυναικικώτερος. B

Γυναικώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Muliebris, Effœminatus,Cam. Et γυναικῶδες idem quod γυναικοπρεπές.

Γυναικὼν,ῶνος,ὁ,Mulierum conclaue,Mulierum contubernium.Xenoph.Pæd.5,καὶ τὼ γυναῖκε εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν γυναικῶνα τῆς σκηνῆς,καὶ σὺν αὐταῖς τὰς μουσουργούς. VNDE Γυναικωνίτης,ου,ὁ,quod Polluci eſt θαλαμοσιτῶν.Heſych. verò etiam οἶκος γυναικῶν, & ſcholiaſtæ Homeri idem quod ὑπερῷον. Cuius fœmin.eſt Γυναικωνῖτις,ιδος,ἡ,vſitatius multo quàm ipſum maſc.idémq; ſignificãs quod γυναικών. illo autem & Latini vſi ſunt aliquando. Paul. Æmyl.de matreſamiliâs apud Rom. Neque in conuiuium adhibetur niſi propinquorum, nec ſedet niſi in interiore parte ædium,quæ gynæconitis appellatur. Plutar.κακὴ δὲ θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος.Dionyſ.Longin.καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναικωνῖτιν,τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ,ὡς ἀνδρωνῖτιν. Aliquando non tam pro loco quàm pro cœtu ipſo mulierum capitur. Plutarch. De Herod.μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. C D

Γυναικάριον,ου,τὸ,Muliercula,Vxorcula.

Γυναικίζω,F.ίσω,q.d.Fœminam ago, Cultu geſtúque fœminam repræſento,In mulierem degenero.neutraliter ponitur. vt apud Dionem, γυναικίζει καὶ ἐκκινεῖται δίσεται. Paſſiuũ quoque in vſu eſt quaſi à γυναικίζω actiuè ſumpto pro Effœmino.Luc.ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐπιεικὲς,Fœmina factus es quum prius vir eſſes,In fœminam degenerasti,B.interpr.cui etiã γυναικίζεσθαι & ἀκκίζεσθαι ſynonyma ſunt. VNDE Γυναικισμὸς,οῦ,ὁ,Superſtitio muliebris,Meticulus muliebris.Bud. apud Plut. Cæſ.οὐδένα γὰρ γυναικισμὸν ἐν δεισιδαιμονίᾳ πρότερον κατεγνώκει τῆς Καλπουρνίας. ET Γυναίκισις,εως,ἡ, Actus muliebris, Imitatio muliebris. Ariſtoph.Theſmoph.περὶ τῆς ἐπέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκας. ET Γυναικιστὶ,aduerb.Muliebriter, Mulierum more.Athen.l.12,de Sardanapalo,ἐψιμμυθιωμένον & κεκοσμημένον γυναικιστί. E

Γύναιον,ου,τὸ,Muliercula. Dem.De falſa l.γύναια καὶ παιδάρια ὀλίγα.Theoph.ep.43,τὸ πάγκαλον γύναιον,τὸ διογενὲς ἡμιανδριον. Et apud Hom. Odyſſ.ο, Ἀλλ᾽ ὄλετ᾽ ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων.i. Propter dona muliercularũ:ſeu (vt ſchol. exponit)διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν. F

Γύννις,ιδος,ὁ, Semimas, Semiuir.i. ἀνδρόγυνος, μαλακὸς, vt Suidas exponit,ſeu (vt Euſt.) θηλυδρίας,μὴ εὖ διακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσια.Plut. Alex.ἀλαθοῦντο γὰρ μὴ γύννις εἴη. Apud eundẽ γύννιδος τοξότου. Apud Suidã καὶ τοὺς ἀθλίους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκεῖν, τῆς ἡδονῆς τὸν ἐκεῖνος ὑμνεῖ ὁ χλοῦνης τε καὶ γύννις. ſic enim ibi ſcribitur cum νν.

ΓΥΡΟ'Σ,

Curuus,Incuruus.Item, Rotundus.Homerus Odyſſ.τ, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν.(nam malè ſcribitur ſυρὸς ἐν ὤμοισιν) vbi Euſtath,exponit Rotundos humeros habens,& addit ὑπόκυρτος,οὐκ ἀδμήκης. Hinc quidam interpr. Qui eſt humeris valde extantib⁹ & teretibus. Ruſum autem Euſtath.in hunc locũ Od. β,Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην,annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ,qui non è ſenectute,ſed natura talis eſt. Idem alibi γυρὰς πέτρας ad imitationẽ illius γυρὸς ὤμοις,appellatas fuiſſe tradit. Legitur & γυρὸν ἐπισκύνιον in Anthol. Epigr.quod redditur Incuruum ſupercilium, vel inflexum. HINC Γυρόω,ῶ,Incuruo. vt vertitur in hoc Opp.loco,De venat.lib.3, Αὐχένα δ᾽ ὑψόσ᾽ ἀείρει ἐς ἠέρα γυρώσασα. G H

Γυρὸς,Scrobs, Ita enim ſcribit Euſtath.in hac etiam ſignif.idque ex veterum autoritate. At Heſych.habet γῦροι,βόθροι.Sic & ex Theophr.affertur,Γύρους προορύττειν, ſcrobes condere,B.

Γῦρος autem Gyrus,Circulus,vel Ambitus, vt exponit B. in hoc Plut. loco,τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλιος περιέγραψεν. ‖At γῦρος pro ſcrobe vide in γυρός. ‖Et γῦρος placentæ quoddam genus, Athen. Sed quanuis υ producatur in γυρόω,ſcribitur tamen & γῦρος in omnibus ſignif. COMP. Γυρόδρομος. vt γυρόδρομος πέτρος v.l.ex Epigr.Lapis in orbem motus,vt mola. ET Γυροειδὴς, Circularem formam habens, aut Rotundus. VNDE Γυροειδῶς,Gyri forma,vel Per gyrum, In orbẽ. ET Γυρίτομος αὖλαξ in Epigr.Sulcus proſciſſus orbiculatim,quoniam aratrum ad extremum agrum perueniens,in orbem vertitur. ET VERB. Γυρόω,In gyrum colligo,In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interp. Volui,in hoc Greg.verſu,Γυροῦται περίπλουν ἔμπαλιν ἐς καμίνου. HINC Γύρωμα, ET Γύρωσις, Circumactio in orbem.Sed & Circus vertitur à Gaza apud Theophr. ITEM Γυρεύω cui Heſych. in Κυρεῦσαι videtur dare illã ſignif.τὸ γυρῶσαι apud Aratum.Sed idem ῥέμβεται quoque exponit γυρεύει. HINC deductum γυρεία Gaza apud Cicer. De ſen. pro foſſione ponit. Ab hoc γῦρος Gall.girouette.

ΓΥΡΙ'ΝΟΙ,Ranæ rotunda ſpecie, quibus videlicet nõdum ſunt pedes:inquit Euſt. qui & addit,γυρίνους ab Ionib⁹ vocari,teſte Pauſania,qui γυρῖνοι ab Atticis appelletur. Alii γυρίνους ex Heſych.interpr.Ranarũ pullos.

ΓΩΝΙ'Α,

ας,ἡ,Angul⁹. Ariſtoph.Veſpis,ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut.De dæm.Socr.εἴς τινα γωνίαν τοῦ περιστύλου.Idem in lib. De frat.char. ſωνίαν pro anguſto loco dixit, ὑπὸ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν.Alioqui γωνία potius pro loco abdito ponitur,ſicut & in ſermone Gall. coin,& coingnet. id eſt γωνίδιον (de quo dicam infrà.)Quo & Lucas vſus eſt modo Act.cap.26,v.26,λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν.οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.Contrà verò apud Matth. cap. 6 dicuntur hypocritæ lubenter orare ſtantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν,non vt ſe abdãt, ſed vt ab omnibus conſpiciantur.Sunt enim γωνίαι platearum,id eſt anguli, loca in quibus deſinunt plateæ in angulos: adeo vt perinde ſit ac ſi dixiſſet In triuiis. Quare & Angiportis platearum quidam interpr. ſicut Catullus Quadriuiis & angiportis copulauit. Volunt autem quidam grammat.ἀγόνυ deduci γωνία, cui ideo noſtram illam lineolam præfixi.

C.Γωνιοειδὴς,Anguli formam habens, Velut in angulum ſeu angulos deſinẽs,Theophr. AT Γωνιώδης, Angularis,Angulosſus,In angulum ſeu angulos exiens. ET Γωνιωδῶς,In formam anguli,Euſtath.

C.Γωνιόφυλλος,Angularia ſeu angulosa folia habens.

C.Ἀγώνιος,Angulo ſeu angulis carens,Vel Non angulosſus,vt Plin.interp.apud Theophraſtum.

C.Ἀκρογωνιαῖος λίθος,In extremo angulo poſitus lapis,Sũmus vel imus angularis lapis.Sed apud Paulum ad Epheſ.2,& apud Petrum epiſt. 1 cap.2, ſignificat potius imum angularem quàm ſummum, vt doctè annotaſſe mihi videtur Beza. ET Ἀκρόγωνος pro eodẽ in v.l.

C.Ἀμβλυγώνιος, Obtuſum angulum habens.

C.Ἐγγώνιος vide in Εὐγώνιος.

C.Ἑξάγωνος,Sexangulus,Sex angulos habens.Greg.

C.Ἐπίγωνα quædam organa. Vide in Τρίγωνος.

C.Εὐγώνιος,In quo anguli recti conſtant,vt interpr. Bud. afferens ex Xen. in OEcon.ὀρθοὶ δὲ οἱ στοῖχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη. Gaza autem quod Cic. dixit directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς εὐγώνιον πεντάδα ὀρθοὺς στίχους. Sed in illo Xenophontis loco ſunt qui ἐγγώνια legant. Eſt autem ἐγγώνιος, angulos habens.

C.Ἰσογώνιος,q.d.Æquiangulus,Æquos ſeu pares angulos habens.Exponitur & Rectangulus.

C.Ὀρθογώνιος,Rectangulus.

C.Παγγώνιος,q.d.Omniangulus. id eſt ab omni parte angulos habens.In v.l.παγγώνιος,Lapis ab angulorũ multitudine.

C.Πολυγώνιος, ET Πολύγωνος,Multangulus,Multos angulos habens.

C.Τετράγωνος,Quadrangulus,Quadratus,τετράγωνος τάξις ὤν

ὁπλιτῶν, Thuc.4. Hippocr. τετράγωνα βέλη, Sagittæ quadruplici acie armatæ. Quidam quadridentes interpr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα nonnulli dici putant ſicut à Celſo quadratum, neque gracile, neque obeſum: quod habiliſſimum eſſe dicit. Item alio genere metaph. τετράγωνος ἀνήρ, apud Ariſtot. Ethic. Nicom. l.1, & Rhet. 3, pro bono viro. quod ſumpum eſt ex loco Simonidis quē Plato in Protag. affert, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον. Ab Horatio autē dicitur totus teres atq; rotūdus, ſic & à quodam in opuſculis Virg. ſubiūctis. Retulit & Eraſ. inter prouerb. Quadratus homo. ‖ ET τετράγωνον, loc⁹ quidā in manu. Cam. • HINC compoſ. 2, Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratam faciem habens. vt τετραγωνοπρόσωπα θηρία apud Gelonos eſſe ait Herodot. Melpom. ET Τετραγωνίζω, Quadro, In quadram formam redigo. vt apud Philop. τετραγωνίζω λίθον, item paſſ. τετραγωνισμένος λίθος. Sed & τετραγωνίζουσαι γραμμαὶ apud Proclum in Euclidem, neutraliter. ET Τετραγωνισμός, Quadratio. Τετραγωνία pro quadam arbore affertur ex Theophr. Hiſt. l.3.c.6. ſed locus mendi ſuſpectus eſt nonnullis.

Τρίγωνος, Triangulus, Qui eſt triangulari ſeu triquetra forma. Et τρίγωνον ſine adiectione pro figura triāgulari. Eſt autē aliud ἰσοσκελές, aliud σκαληνόν, eſt præterea ὀρθογώνιον, item ἀμβλυγώνιον, & ὀξυγώνιον: de quibus vide ſuis locis. ‖ Sed & tres quidā verſus Homerici vocati ſunt τρίγωνον, vt tradit Euſtath. pag. 397. ‖ Τρίγωνον, inſtrumentum quoddam muſicum à triangulari forma ita vocatum. Vide Athen. lib. 4. Ariſtot. Pol. his τριγώνοις annumerat & ἑπτάγωνα, itidem muſica inſtrumenta, q.d. ſeptangula: item σαμβύκας. ‖ Τρίγωνος paſtillus ad ſiſtendos dolores, ſic dictus à figura qua fingebatur. Gal. Paul. Aet. ‖ Τρίγωνον à triangulari forma dictum & forum iudiciarium Athenis, vt v.l. annot. ex Suida & ſchol. Ariſtoph. HINC Τριγωνίζω, In trigonum formo, ſeu triangularem formam. Plut. 277.

Γωνιόομαι, οῦμαι, vnde γεγωνιωμένος apud Dioſc. (q.d. Angulat⁹) quod redditur Anguloſus. ET Ἀπογωνιοῦσθαι, quod Gaza apud Theophr. vertit In angulum ſe colligere.

Γωνίδιον, ου, τό, q.d. Angulul⁹, Gall. *Coignet*. Luc. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μικροῦ ἀχνύμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Sæpe autem γωνίδιον dicunt non ſolùm pro loco anguſto ſed & pro abdito.

Γωνιασμός, Angulus concurrentium parietum, in v.l. Vide Heſych. & Suidam.

Δέλτα Δ Δ δ δ

ΔΑΈΩ, ῶ, inuſ. F. ήσω, præt. δεδάηκα, & paſſ. δεδάημαι, à quo part. δεδαημένος: ſicut & paſſ. fut. δαήσομαι. Exponitur μανθάνω, διδάσκομαι, i. Diſco, Doceor. Od. θ, Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἀέθλων Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Idē alibi, Λοῦσαί κεν πειρησόμεθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν. Et Od. γ. Ἥ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω. Iungitur & genitiuo, ſicut εἰδέναι, vt mox docebo.

Δάω itidem inuſit. (in hac quidem certè ſignificatione) format δέδαα (pro δέδηκα) vnde partic. δεδαώς. Et paſſ. δάομαι, itidem inuſitatum in hac ſignif. format aor. poſt. ἐδάην, vnde δαῆναι & δαήμεναι, item δαείω pro δαῶ apud Homerum. Sunt tamen qui ab vno themate omnia deriuanda putent: quidam à δαίω, vt δεδάηκα ſit pro δέδαικα, itidémque in aliis temporibus: alii à δαέω, vt δέδαα ſit Ionicè pro δεδάηκα, quorum ego ſententiæ potius ſubſcriberem. Il. φ, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω Ἢ ἀρόμως καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται. Et cum genitiuo δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. Sic & δεδαημένος cum genitiuo, ſed pro perito: vt Caſtorem δεδαημένον ἵππων dicit Apoll. Arg. 1. Item cum accuſatiuo, vt παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. lib. 1.

Δέδαα autem non ſolùm pro Noui dixit Homerus (vt δεδάασι γεραίρειν) ſed etiam pro Docui, & quidem cum accuſatiuo rei ſimul & perſonæ, Od. φ, — ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Τέχνην παντοίην.

Δαήμων, Doctus, id eſt Gnarus, Peritus. vt Od. θ, δαήμονι ἀέθλων, Perito certaminum. Vtitur & Xen. & quidem in ſuperlatiuo, δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι. Et poſt eum Arrianus, lib. 6, de Alexandro ſcribens, καὶ τάξαι στρατιὰν καὶ ὁπλίσαι καὶ κοσμῆσαι δαημονέστατος. ET Δαημοσύνη, Peritia, Scientia. Apoll. Arg. 2. CONTR. Ἀδαήμων, Imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il. ε. ET Ἀδαημονία, Imperitia. Apud Heſych. ἀδαημονίη.

C. Ἀδαής, έος, ὁ & ἡ, Ignarus, Imperitus. Herod. Terpſich. τῶν πρότερον μὲν ἔσαν ἀδαέες. Xen. Pæd. 1, οὐδενὸς αὐτῶν ἠμέληκας, ὅσα ἀδαὴς γενήσεται. ET Ἀδαϊστί, Imperitè.

C. Ἀδάητος, Incognitus. Heſiod. οὐκ ἀδάητα πιφάσκειν.

C. Ἀρτιδαής, Qui nuper didicit, Qui nuper cognouit. Vel paſſ. Qui nuper cognitus eſt, ſeu mēte perceptus. apud Suid. de argento ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίη. i. ἀρτιμαθεῖ.

D C. Αὐτοδαής, Qui ex ſeipſo & ſine magiſtro didicit. Et paſſ. αὐτοδαῆ ὀρχήματα apud Soph. in Aiace, Quorum ſcientia ſine magiſtro percepta eſt.

C. Παντοδαής, (q.d. Omniſcius) Qui omnia didicit. Democriti epithetum apud Laert.

C. ΠΡΟδαῆναι, Prænoſcere, Præſcire. vnde participium προδαείς, Hom.

¶ ΔΑΊΜΩΝ, Deus, quaſi δαήμων, vt & Plato vult in Cratylo, (quidā tamē & δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δάσασθαι crediderunt, quòd ſint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur à poetis præſertim, quiuis deus vel dea: vt Il. τ, Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Idem Il. ρ, δαίμονα & θεὸν pro eodem in vna eadémque ſententia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de dea Venere, Il. γ, ἦρχε δὲ δαίμων. Plato vniuerſi moderatorem deum μέγιστον δαίμονα appellat. ‖ Interdum verò δαίμονες & θεοὶ tanquam diuerſa ponuntur: vnde apud Ariſtoph. in Pluto, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æſch. in Cteſ. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic & Platoni in Timæo & lib. De rep. 3, pag. 32, atque alibi ſunt alii δαίμονες quàm θεοί. Necnon Plutarcho, cum alibi tum in lib. De orac. defectu, εἰ δὲ τοῖς νενομισμένοις τῶν θεῶν ὀνόμασι δαίμονάς τινας καλοῦμεν, οὐ θαυμαστόν. Et in Probl. Rom. πότερον τὸ μὲν θεοῖς θύειν ἀνθρώποις, ἀνόσιον ἡγοῦντο, τὸ δὲ δαίμοσιν, ἀναγκαῖον; Et paulo pòſt dicit

ἀλλοκότοις ἐστὶ δαίμων. Idem in Sympoſ. ſept. ſap. ὠφελιμώτατον, θεὸς τί βλαβερώτατον, δαίμων. Et ſubiungit, ἰσχυρότατον, τύχη. Sed de δαίμων qui opponitur τῷ θεῷ, dicetur infrà. nunc quod ad δαίμονας illos attinet qui nõ opponuntur θεοῖς, ſed ab illis diſtinguũtur duntaxat, quidam deos indigetes vertunt: at Cicero lares, apud Platonem: verùm addens, Si modò hoc rectè conuerſum videri poteſt. Hîc autem nec illud omittendum, Philonem exiſtimaſſe ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuiſſe quos Moſes angelos vocauerit. Vbi & addit, animas eorum eſſe qui philoſophiæ ſtudio conſtanter olim indulſerint. Manauerit autem fortaſſe hæc Græcorum opinio ex Heſiodo in Erg. qui δαίμονας itidem vocat aurei ſeculi viros poſtquam vita functi ſunt, qui & φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. De rep. lib. 3.

Multis item in locis δαίμων vertitur Genius, ac tum præcipuè quũ dicitur huius vel illius δαίμων (vel certè genitiuus ſubauditur) vt ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως apud Plutarchum & Athenæum. Sic Plut. in Conſol. ad Apoll. ἐρωτᾶν οὖν ὅστις εἴη· καὶ τὸν φάναι, δαίμων τοῦ υἱέως σου. Idem in Cæſ. ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ παρὰ πλουτήσαντος ἐπηκολούθησε. Quem locum Budæus afferens, δαίμονα eſſe dicit cuiuſque genium præſtitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduerſæ: vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας eſſe appellatos. Hæc ille. Sciẽdum eſt autem eandem eſſe & τοῦ ὀλβιοδαίμων rationem, in quo, ſicut & in illis duobus, poſſe δαίμονα accipi etiã ἀντὶ τύχης, vel μοίρας, quod & alicubi Euſtathius (ni fallor) ſenſit. Illud etiã addo, pro genio bono interdum δαίμονα ſimpliciter, interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixiſſe: at malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, (vt Od. κ. — ἔς τι κακὸς ἔχραε δαίμων) interdum βαρὺν, nonnunquam & στυγερὸν appellauiſſe, vt — δαίμων ὅσπερ ἔστι σοὶ βαρύς. Et ἐστὶ ἀνέπτυ στυγερῷ δαίμονι, apud Soph.

Δαίμων & pro fortuna ſæpe accipitur. Plutarch. ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος. Idem, οὐδὲ τοῦ νῦν ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Syneſ. fœm. gen. εἰ δή σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύσκηνον αὐτῇ τὸν νεανίσκον. (Sic & ex Theophraſto affertur ἡ δαίμων θεά) In his autem locis δαίμονα Budæus pro fortuna accipit. ſed animaduertendum eſt, in vno eodémque loco interdum variè exponi, nimirum vel deum (generali ſignif.) vel genium, vel fortunam, vel fatum. Euſtathius certè in hoc loco Il. η, — ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην vel μοῖραν. Verùm in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα, vel κατά τινα δαίμονα, extra controuerſiam eſt per δαίμονα fortunam intelligi; quum id planè ſit quod Latini dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Luc. in Scytha, μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα ἐστὶ αὐτῆς ἡμῖν παρέσονται, Sed & κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα Demoſth. dixit. Nec tantùm in hoc loquendi genere, ſed & alibi copulatã hæc nomina reperiuntur: vt apud Æſchinem in Cteſiph. τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι. Plutarchus in Polit. præceptis, ὅ θεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. Sed (quæ fuit ethnicorum hac in re vt ignorantia, ità etiam inconſtantia) ille ipſe Demoſthenes qui alicubi τύχην & δαίμονα coniungit tanquam ἐκ τοῦ παραλλήλου, alibi ſeparat: vt Pro cor. εἰ δὲ καὶ δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς. Atque adeo idem in eadẽ oratione δαίμονα datorem τύχης facit, ſcribens, τῇ τύχῃ δὲ ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται. Sed eos qui de numine variè & incertè ſenſerunt, variè itidem de eo loquutos eſſe, mirũ videri nõ debet. Præſertim verò illud ἢ δαίμονος ἢ τύχης minimè nouũ ei fuerit qui vel ipſos poetas Lat. ſubinde dubitãtes audiuerit deóne an fortunæ ſeu caſui imputare debeant quod accidit. Exemplo eſt hic locus Virg. Æn. 12, Quis tãtam Rutulis laudem, caſúſne deúſne Attulerit. Alicubi verò non deum ſed rationem fortunæ oppoſuerunt, quemadmodum Græci λόγον (apud quos inueniuntur interdum & tria hæc coniuncta, ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ δαίμων) vt quũ dixit Horat. — quam ſibi ſortem Seu ratio dederit, ſeu fors obiecerit. Quod verò ad eos locos attinet in quibus δαίμων & τύχη iunguntur, aut id fit ἐκ τοῦ παραλλήλου, (vti dixi) aut certè ſi δαίμονος appellatione ibi aliquam diuinitatis ſignificationem includi exiſtimemus, tale hoc fuerit fortaſſe quale eſt apud Herodotum θείῃ τύχῃ, quod à me in Apologia quam illius editioni præfixi prætermiſſum nõ eſt. Sed vt ad Latinos poetas redeam, Virgiliani cuiuſdam loci nunc recordor qui lucem afferre videtur alii expoſitioni huius vocis δαίμων, à me nódum allatæ, quam Euſtathius σοφοῖς quibuſdam adſcribit. Ita enim hic in quendam locum Il. ι, εἰ δ' ἴσως δαίμων ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ, κατὰ τοὺς ὕστερον σοφοὺς, οἳ δαίμονα καὶ τὴν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη ἄν, &c. Virgilius autem ita, Æneid. 9, — diine hunc ardorẽ mentibus addunt Euryale? an ſua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido eſt illa ψυχή, ſed cui tamen non ſolùm dira cupido, ſed quælibet competat. ‖ Δαίμονα δοῦναι fortaſſe pro eo quod dicitur *donner malencontre*, apud Homerum Il. θ. Vide Euſtath. ‖ Κατὰ δαίμονα contrà pro Proſperè Budæus accepit in hoc loco Hippocratis in epiſtola ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἰσοδρόμηκεν ἡ ναῦς. vertit enim, Quando omnino proſperè nauis velificata eſt. ‖ Δαίμων eſt etiam Sors vitæ, vt interpr. idem Budæus apud Plat. in fine lib. 10 De rep. vbi ſcribit δαίμονα dari vnicuique à Lacheſi. Sunt autẽ & qui δαίμονα interpretentur conditionem vitæ (malim tamen vertere ſortem vitæ) in iſto Heſiodi verſu, Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertunt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetzes, τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχῃς, ἀτυχὴς ἢ εὐτυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον.

Δαίμων autem in ſcriptura ſacra, & δαίμονες, ITEM Δαιμόνιον & δαιμόνια, ſemper de ſpiritibus noxiis & impuris, qui & diaboli. Multò tamen in ea frequẽtior eſt vox δαιμόνια quàm δαίμονες. Legitur autem δαίμων in malam partem & apud Plut. (vt antea dictum eſt) τὸ βλαβερώτατον, δαίμων, ſicut τὸ ὠφελιμώτατον, θεός. Et lib. 1 Epigr. Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον. Sed apud prophanos ſcriptores δαίμων in vituperationem dictum interpretari potius debemus malum genium, opponendo videlicet ei bonũ. Cæterùm quanuis δαίμονας & δαιμόνια in ſcriptura ſacra de illis ſpiritibus impuris paſſim legamus, ſunt tamen qui apud Paulum ad Cor. 1, cap. 10, poculum δαιμονίων referant ad poculum quod ἀγαθοῦ δαίμονος Græci vocabant.

C. Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor. ea forma qua εἰδωλολάτρης.

C. Δαιμονομανία, Inſanus dæmonũ amor, (id eſt quo quis proſequitur dæmonum cultum) Inſana quædam idololatria, apud Aretham: ea forma qua dicitur γυναικομανία.

C. Δαιμονοφόρητος, Qui à dæmone agitatur, Dæmoniacus.

C. Ἀγαθοδαιμονιστής, Qui parcè bibunt, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. Heſych. Vide Eraſmum in hac voce: vide & in prouerb. Seruatori tertius: vbi docet ex Athenæo, poſt cœnam à lotis manibus inferri ſolere calicem Iouis ſeruatoris, qui idem fuerit cum eo qui dictus ἀγαθοῦ δαίμονος. Vide & alia de calice ἀγαθοῦ δαίμονος (id eſt, vt quidam volunt, ἀγαθῆς τύχης) apud eundem Athen. item apud Pollucem & Suidam.

C. Βαρυδαίμων, Cui grauis & inimica eſt fortuna, Infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων in Epigr. HINC Βαρυδαιμονία, Grauis fortuna, Graue infortunium, apud Lyſiam 101. Sic & Antipho pag. 104, εἰς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω, ita graui fortuna preſſus ſum, Bud. interpr. ET Βαρυδαιμονέω, ex Ariſtoph. Graui fortuna premor, Grauiter mihi eſt infenſa fortuna, Miſerrimus ſum.

C. Δυσδαίμων, Infortunatus. Et δυσδαίμων τύχη, Pla. q. d. Infortunatus caſus.

C. Εὐδαίμων, Fortunatus, Felix, Beatus. εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Heſiod. Erg. At Plato & Iſocrates εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Xenoph. autem Pæd. 5 dixit μέγα εὐδαίμονας ποιεῖσθαι. Apud Ariſtotelem, εὐδαίμονες & ἄθλιοι opponuntur, Ethic. 1, c. 13. Ex Plat. De leg. affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ proſperè eueniunt. ‖ Εὐδαίμων, Diues, Opulentus. Pauſ. in Phocicis, ἔσυλησε δὲ καὶ οἴκους ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita vſos ante eum comperio Herodotum & Xenophontem. ita e-

nim Herodotus lib.1, ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες τῶν Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι, ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας. Plutarchus autem in Cam. ciuitatem quãdam appellauit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, vt Cicero Syracuſas, opulentiſſimam & beatiſſimam ciuitatem. Sed & Beatus pro diues apud Ouidium legitur, necnon apud Propertium, ſi bene memini. HINC Εὐδαιμόνως, Fortunatè, Feliciter. Plato epiſt.8, εὐδαιμόνως ζῶν. Sic Iſocr. Buſ.enc. εὐδαιμόνως αὖ τὸν βίον διατελοῦμεν. Et comparat. Εὐδαιμονέστερον, Felicius. ſuperl. Εὐδαιμονέστατα, Feliciſſimé. ET Εὐδαιμονία, Felicitas, Beatitudo, Beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cicero interpr. Omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. ET Εὐδαιμονέω, ῶ, Beatus ſum, Beatè viuo. εὐδαιμονοῦντες γηρᾶν, Xen. Pæd. 4. Apud eundem Œcon. ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς Cicero. interpret. Virtuti tuæ fortuna coniuncta eſt.

Εὐδαιμονικὸς, Ad felicitatem idoneus, vel Ad felicitatem pertinens. Et εὐδαιμονικοὶ philoſophi Athen.6 & 12, & apud Laertium (nam vulg.edit. malè εὐδαιμονιακοὶ) ab eo quòd ſectabantur εὐδαιμονίας genere, ſic appellati. ‖Item pro Beatus: vt Ariſtot. Ethic.10, vt ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη. B. ET Εὐδαιμονικῶς, Beatè, ex Ariſtophane in Pace.

Εὐδαιμονίζω, Beatum iudico, Beatum prædico. Ariſtot. τὸν πλουτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίσει. Dicitur & εὐδαιμονίζω σε τοῦδε, vt Luc. in Somn. καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως. Sed & εὐδαιμονίζω σου τόδε, in vulg. lex. ET Εὐδαιμονισμὸς, Opinio beatitudinis quæ de aliquo cõcipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Ariſtot. Ethic.4. ITEM Εὐδαιμόνισμα, quæ vox Platoni epiſt. 8 ſignificare videtur Quod pro beatitudine habetur, ſiue Id in quo felicitas collocatur.

C.2. Τρισευδαίμων, Ter fortunatus, id eſt Fortunatiſſimus. Lucian. Sic dicitur τρισόλβιος & τρισμάκαρ.

C. Κακοδαίμων, Infelix, Miſer, oppoſitum τῷ εὐδαίμων. Luc. De ſacrif. in princ. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. ‖Κακοδαίμων exponitur etiam Malus dæmon ſeu genius. Vide Κακοδαιμονάω. VNDE Κακοδαιμονία, Infelicitas. nam εὐμοιρία opponitur κακοδαιμονία apud Syneſ. ET Κακοδαιμονέω, ῶ, Infelix ſum, Aduerſa fortuna conflictor. Philo De vita Moſis lib.3, & Laert. in Ariſtot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, A malo genio agitor, Sum fanaticus, Vel, Intemperiis agor, vt accipi dicit Budæus à Dinarcho. Sic autem & κακοδαίμων à Luc. alicubi ſumi videtur pro eo qui intemperiis agitur.

C. Ὀλβιοδαίμων, Fortunatus, εὐδαίμων. Sed illud poeticum eſt, quo vtitur Hom. Il. γ.

C. Σοροδαίμων, Capularis dæmon, Buſtuaria larua ſeu ſepulchralis. nam σορὸς capulum id eſt ſarcophagum, ſignificat. Plutarchus in lib. De puerorum inſtit. ſcribit ſenes vulgato conuitio ſic appellari ſolitos fuiſſe, ſicut & κρονολήρους. Vide Eraſ. in prouerb. Alterum pedem in cymba Charontis habere.

C. Φιλοδαίμων, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, apud Greg. qui ei opponit φιλόθεον.

Δαιμόνιος, ου, ὁ & ἡ, Diuinus, Ad dæmonem pertinens, (id eſt deum, apud profanos ſcriptores.) Plato in Apologia, ἔσθ᾽ ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Sic apud Syneſ. καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. Sed & τὰ δαιμόνια ſine adiectione dicuntur res diuinæ à Xenophonte Apomn. lib.1. Et apud eũdẽ, εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exponitur Niſi quid diuinitus contingat. Sic idem in lib. De arte equeſtri, ἢν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Et apud Thucydidem lib.2, φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως, quæ diuinitus inuecta ſunt. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigr. A deo vel à diis miſſus. Et δαιμόνιον μείλιγμα, Plut. in Romulo. & Syneſ. Et δαιμόνιος ἀνάγκη apud Lyſ. quod interpr. Bud. pag.973. Item δαιμόνιος τύχη apud Herodianum (ſicut θείην τύχην ſuprà ex Herodoto annotaui) ſcribẽtem lib. 1, εἴτε ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, quod Politian. interpr. Siue forte quadam diuinitus huc impellente. Herodianus huius vocis ſignif. reſtrinxit, quum non ſolùm τὰ δαιμόνια dixit ſed ei τὰ θεῖα præfixit lib. 4, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, id eſt (Politiano interprete) Non hominum modò res cognoſcere ſtudebat, ſed deorum dæmonúmque etiam rimari arcana. Sic & Syneſ. δαιμονίαν φύσιν appellauit in lib. De inſomniis dæmonum naturam. Idem verò δαιμονίας ἐπηρείας κρείττονα vocauit Non ſuccũbentem fortunæ. Sic & Luc. δαίμονος ἐπήρειαν dixit. ‖Δαιμόνιος homo etiam appellatur, id eſt Diuinus, Qui diuinum aliquid habet. Δαιμόνιοι ἄνδρες etiam dicuntur (inquit Budæus) qui humano faſtigio maiores à Latinis dicuntur, & diuino minores. Idem à Demoſthene δαιμόνιον pro auguſto & venerando poni ſcribit. (intelligens tamen, vt opinor, locum ex orat. in Midiam vbi rei tribuitur non perſonæ.) Sed apud Plat. magis ſpeciali ſignificatione δαιμόνιος ἄνθρωπος eſt ὁ ὁμιλῶν τῷ θεῷ διὰ τῶν θυσιῶν, &c. Vide Bud.973. Ad hanc autem ſignificationem pertinere mihi videtur hic Plut. locus in lib. De Socr. dæm. vbi ſcribit, μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν, οὓς δὴ καὶ ἱεροὺς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν. Itẽ δαιμόνιε compellatio apud Hom. pro μακάριε (id eſt beate) vt vult Euſtathius, qui & Il. β ita exponit, Δαιμόνι᾽ οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, vbi tamen Bud. huic voci accommodat illã ſignificationẽ quã modò ex eo retuli in δαιμόνιοι ἄνδρες. ‖Δαιμόνιος, Admirandus, Mirus. vt in Epigr. lib.2, δαιμόνιος βραδυτής. SIC Δαιμονίως, Mirabiliter, Mirum in modum, vt Bud. in hoc Ariſtophanis loc. ἐφ᾽ ἣν ἐπιθυμοῦμεν δαιμονίως ἐφερπύσαι. ‖Sed δαιμόνιος ironicè interdum dicitur (ſicut & θαυμάσιος quod propriè ſonat Mirabilis) interdum verò & increpantis eſt. vide quæ proximè ſequuntur.

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur: vt δαιμονία τύχη pro dira & miſeranda fortuna, Bud. apud Plat. Sed multo frequentius malè ſonat quum adhibetur compellationibus: vt apud Herodotum in Melpom. δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miſerrime hominum. (vbi obſerua δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo & Ariſtophanes vſus eſt: atque huic conſtructioni occaſionem dedit Homerus quum dixit δαιμόνιε ξείνων Od. ξ, vbi tamen contrà in laudem dicitur) Manauit autem ab Homero hic vocis iſtius vſus: vt Il. β, v.201, Δαιμόνι᾽ ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miſer. Sic Il. α Iupiter Iunoni ſuccenſens dicit, Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, Miſera. Sunt tamen & qui interpr. Improba, Sceleſta: ſicut & in illo altero loco δαιμόνιε, Improbe, Sceleſte. Quæ interpretatio mihi non diſplicet, præſertim quũ ſermonis Gallici cõſuetudinẽ conſidero vocantis *miſerable* interdum miſerum, interdum improbum. Alioqui certè δαιμόνιος propriè vel beatum id eſt εὐδαίμονα, vel miſerum, id eſt δυσδαίμονα ſignificat (quòd δαίμων ſit vox media) non improbum. Sed alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum eſſe puto, nec tam vituperationem & reprehenſionem quàm irriſionem ei ſubeſſe, ſiue ironiam, qualis eſt in θαυμάσιος, quod & ſignificatione alioqui ei reſpondet in nonnullis loquẽdi generibus. Talis ironia eſt in ὦ βέλτιστε, & apud Lat. in Bone vir.

Δαιμόνιον autem neutro genere (ſicut & τὸ θεῖον) Numẽ ſupremum, Deus ſupremus, & diuinitas mundi moderatrix. Ita Budæus, qui & τὸ δαιμόνιον interpr. deos: quum tamen Demoſthenes alicubi θεοὺς & δαιμόνιον ſeparatim dixerit, videlicet pag. 173, οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. Apud Athenæum autem pag.251 eodem in loco & pro [illegible] eodem τὸ θεῖον & τὸ δαιμόνιον ponuntur. Iſocr. τιμᾷ τὸ δαιμόνιον. Sic & apud Xenophontem, ἅ ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου. vbi ſunt qui diuinam prouidentiam interpr. Apud Plutarchum in Galba tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiſcuntur, pag.751. ‖Apud eundem verò δαιμόνιον Socratis peculiari ſignificatione, & quidem controuerſa, vt diſces ex eius libello qui inſcribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. Luc. quodam loco (cuius in præſentia non recordor) δαιμόνια mihi viſus eſt appellare quod Ouid. vmbras nocte volantes. Videtur autem pro hac expoſitione facere illa terroris ſignificatio quam Euſtathius dat voci δαίμων pag.705. ‖De δαιμόνιον autem ſpiritum impurum ſignif. ſiue diabolum, vide ſuprà in Δαίμων.

Δαιμονιώδης, Ad dæmonia pertinens.

A Δαιμονικός, Dæmonicus, Qui eſt dæmonis. vt δαιμονικὸν οἶςρον ὑπομένειν, Chryſoſt. De ſacerdotio. Sic apud Lact. dæmonicæ fraudes. At ex Plut. Pericle afferunt vulg. lexica δαιμονιακὸν φθόνον, pro inuidia à dæmone incenſa: quum potius δαιμονικὸν legendum videatur. At pro Dæmoniacus, id eſt, Qui à dæmone ſeu dæmonibus poſſidetur, dicitur potius δαιμονιῶν vel δαιμονιζόμενος.

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, id eſt pro deo. Vide Heſ. AT Ἀποδαιμονίζω idem exponit ἀποκαρτερεῖν ἐν τῇ ἐνθουσιᾷν.

B Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, ſeu poſſideor. Aliquoties habetur apud Euangeliſtas, & Matth. præſertim. A Marco cap. 5, ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ idem eſt qui & δαιμονιζόμενος. A profanis ſcriptoribus dicitur potius δαιμονιᾷν.

Δαιμονάω, ῶ, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor. Luc. Sed generalius accipitur pro Inſanio, Furore correptus ſum, vel Furiatus ſum, vt Bud. ex Lact. interpr. Plut. Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ παραπληκτίζουσι δι᾽ ἀπειρίαν αὐτῶν. C

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, Leuir, Mariti frater. Il. γ, Δαὴρ αὖτ᾽ ἐμὸς ἔσκε. id eſt ἀνδράδελφος. De huius autem vocis etymo vel à δάω ſignificante γινώσκω, vel à δαίω, quod eſt καίω, vide Etymol. autorem.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, Dædalus, ingenioſus ille artifex Cretenſis, à poetis celebratus: ita vocatus à δαίω de quo dictũ modò fuit. (alioqui enim niſi huic etymo acquieſcã, pluſquam Dædalea ad excogitandũm aliud aptiũs ſolertia mihi opus fuerit) nimirum à δαίω, δάαλος, deinde per pleonaſmum literæ δ, δαίδαλος. D

Δαιδάλεος (vel Δαιδάλεος, accentu in antepenultima) Artificioſus, Artificioſe factus. vt ζωστὴρ δαιδάλεος, Hom. κυνέη δαιδαλέη, Heſiod. ET Δαίδαλος per ſyncopen pro eodẽ. vt Il. ξ, — ἐν δ᾽ ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Sed alicubi δαίδαλον exponitur etiam ſubſtantiuis δαίδαλμα & ποίκιλμα, videlicet Od. τ, — πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. HINC Δαιδαλόχειρ, Artificioſas manus habens & ſolertes, in Epigr. ET Πολυδαίδαλος, Summo & vario artificio elaboratus, Hom. Heſiod. ITEM Δαιδάλλω, Artificioſe facio, Magna arte elaboro. Item Vario artificio diſtinguo, Variego. Iliad. σ, ποιῶν δαιδάλλων. A QVO E Δαίδαλμα, Artificioſum opus, Opus ſumma arte elaboratũ, Opus vario artificio confectũ. ET Ἀδαίδαλτος, Artificio carens, Non variegatus. DICITVR & Δαιδαλόω, ῶ, à Pindaro pro δαιδάλλω. Sed ſciendũ eſt hoc δαιδάλεος quoſdam non à Dædalo ſed à Dædale deriuare, matre Metidis, apud quam Dædalen educatam fuiſſe Mineruam ſcribunt. quidam autem & nutricem Mineruæ hanc fuiſſe tradunt. Sed ego à Dædalo deductam eſſe vocem, multo credibilius eſſe iudico, vtpote cuius longè celebrior fama fuerit: poetas certè Latinos voce hac Dædalus pro artificioſo vtentes, ad Dædalum reſpexiſſe perſuaſiſſimum habeo. F

ΔΑΙΩ, & Δαίομαι, Diuido, Partior, vt volunt grammatici. quin & δεδαίαται ex Herodoto affertur pro δέδαυνται ſignif. Diuiſi ſunt. Sed intelligendũ tamen propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vſitatus erat. Sic apud Hom. Od. ο, v. 140, Παρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Hinc autem factum vt & δαίειν γάμον dicatur (quaſi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, vt opinor) pro Epulum nuptiale celebrare. vt Iliad. τ, v. 299, — δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Quo & Eurip. modo non ſolùm ἔδαισαν γάμοις, ſed etiam δαισόμενοι ὑμεναίοις dixit. Quinetiam δαίεσθαι ſine adiunctione pro Epulari, Hom. Od. σ, v. 408, Ἀλλ᾽ εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ᾽ ἰόντες. Ponitur & ſimpliciter pro Edere cum accuſatiuo, vt Phocyl. Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας. Dicitur & δαίειν τινὰ pro Epulum præbere alicui, vt ab Herodoto lib. 1, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. HINC comp. Ἀναδαίομαι, vt ἀναδασμὸς γῆς, in vulg. lex. Ager qui diuiditur. ET Μεταδαίομαι, quod quidam interpr. Inter alios epulor, Particeps ſum epuli. Secũdum quam interpretationem legerem apud Heſychium, μεταδαίσομαι, μεταλάβω εὐωχίας. SED & Ἡμιδαής (ex quo ἡμιδαεῖς in Anthol. epigrãm. Semeſum) hinc deduco, (non ab ἔδω, quod tamen voluit Laſcaris. vt videlicet quemadmodum à δαίω ſignif. μανθάνω fit ἐδάην, ex quo ἀδαής; ſic à δαίω ſignific. μερίζω fiat itidem ἐδάην, ex quo ἡμιδαής. Eſt autem locus lib. 1 titulo εἰς ἀμπελον, in quodam incerti autoris epigr. — ὡς αἱ δ᾽ εἶπας εἶεν νεισομένοις ἡμιδαεῖς σκύβαλοι. Eſt & ἡμιδαής ſemiuſtus, à δαίω ſignificante Vro.

Δαίνυμι, Epulas do ſeu tribuo. At Il. ι, Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Euſtathius Atticiſmum eſſe tradit, vt in ἀγῶνι ἀγωνίαν & βουλὴν βουλεύουσι: eſſe autem δαίνυ pro δαίνυε. aliis tamen pro δαίνυθι dictum id videtur. Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur: vt Il. ψ, αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. id eſt, δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν, vt Euſtathius explicat. Reperitur etiam apud Homerum alibi δαίνυ γάμον ἠπιόεντα.

Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depaſcor. ἐν δαιτὶ δαπανῶ. Od. κ, Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ᾽ ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. ω, — ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ᾽ ἔχων φόρμιγγα. Impropriè autem apud Plut. ex Pindaro, δαίνυνται βροτοὶ πήματα. Soph. Trach. εἶτα φοινίας ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο.

C. ΚΑΤΑδαίνυμαι, Epulor, Comedo. Nonn.

Δαΐς, δαιτός, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. θ, Αἰεὶ δ᾽ ἡμῖν δαΐς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Il. ψ, Καί σφι δαῖτ᾽ ἀγαθὴν παρέθηκε μενοεικέα κλισίῃσιν. Heſiod. Erg. Τὸν φιλέοντ᾽ ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Δαῖτα θάλειαν autem Seleucus vult eſſe δαίτας, vt tradit Euſtath.

Δαίσιμος, ον, τὸ, Edule, Quod eſui eſt. ἐδώδιμον, Heſych.

C. Πανδαισία, ας, ἡ, Epulum. δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία, ſeu ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχία, quum vnuſquiſque ſua obſonia ſecum portans in medium conferebat: aut quum multis propoſitis edulibus, caperet quiſq; quod vellet, vt tradit Ariſtoph. Schol. Pace, addens aliis πανδαισίαν eſſe λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. Apud Herod. Terpſich. p. 73, pro conuiuio opiparo & veluti ſaliari B. poni ſcribit, ὁ Πέρσῃσι οἴκατι πανδαισίῃ πλείη ἐσηῦδαι. quod paulo antè vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπὲς. Greg. ἐπειδή σοι πάντα παρέθηκεν ἡ φύσις ὡς ἐν πανδαισίᾳ κοινῇ. Syneſ. εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν.

Δαίτη, ης, ἡ, idem quod δαΐς. Il. κ, Αἰεὶ δ᾽ ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέστη. Euſtath. id σκληρότερον eſſe dicit. Vtitur & Apoll. Arg. 2, δαίτην ἀμφίεπον.

Δαίτηθεν, E conuiuio, Ex epulo. Od. κ, Ὡς δ᾽ ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ᾽.

Δαιταλεύς, έως, ὁ, Conuiua, Epulo. θιασώτης, συμπότης, Euſt. vt Athen. lib. 8, ἐπηνοῦν μὲν οἱ δαιταλεῖς. ὁ δὲ Κυνοῦλκος ἔφη, ἄνδρες σύσσιτοι. Et lib. 14, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖτε ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς. dictum vtrobique de illis dipnoſophiſtis ſolenni epulo exceptis quos lib. 7 γαστρολήθρας δαιταλεῖς appellat. Apud eundẽ l. 15 comœdiæ Ariſtophanicæ nomẽ eſt.

Δαιταλουργία, ας, ἡ, Coquendi ars.

Δαιταλόω, ῶ, Epulor, Conuiuor. ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, Lycophr.

Δαιτύς, ύος, ἡ, idem quod δαΐς. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε.

Δαιτυμών, όνος, ὁ, Epulo, id eſt qui epulas inſtituit, vt Liu. explicat. ſeu ἑστιάτωρ, & (vt Euſtath.) ὁ τὴν δαῖτα ἐπιμαζων. Quo ſenſu accipi vult idem Euſtathius Od. δ, Δαιτυμόνες δ᾽ ἐς δώματ᾽ ἴσαν θείου βασιλῆος: quum ſubiũgat, Οἱ δ᾽ ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ᾽ εὐήνορα οἶνον. Item Epulo, id eſt qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος. Od. ο, δέπα ἠδὲ τραπέζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων. & Od. χ, μετ᾽ ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. G Euſtath. apud Homeri poſteros accipi ſcribit pro amicis qui ad epulum ſeu conuiuium vocantur. vt apud Platonem intelligi poteſt lib. 1 De rep. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ ἢ μέλλοντα ἑστιᾶσθαι. ET Δαιτυμονεύς hinc deriuatum, pro eodem, Nonn. σὺν δ᾽ ἐπὶ δαιτυμονεῦσι.

C. ΕΝδαιτέομαι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, Epulor, Conuiuor. Depon. in v. l.

C. ΕΠΙδαιτέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, pro eodem. Vnde ἐπιδαιτήσομαι apud Heſych. id eſt εὐωχηθήσομαι. item ἐπιπλεῶ.

H ¶ Δαιτρός, οῦ, ὁ, Coquus. τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plutar. Sympoſ. à more videlicet antiquo, ὁ διανέμων τὰ κρέα, vel (vt Euſtathius) ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοῖραν δαιόμενος, ſeu ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. Od. ρ, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλά. Δαιτρὸν exponitur & μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ: vt Euſtathius tradit in illud Il. δ, ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πί-

χοισι, τὸν δὲ πλεῖον δίπας αἰεί. vbi opponitur τὸ πλεῖον δίπας, A
quaſi quod certa portione datum eſt.

C. Δαιτυμόνος, ου, ὁ, Heſychio eſt σιτοπόνος, σιτοποιός.

C. Ἄδαιτον, Non diſtributum & diuiſum. ἀδιαίρετον, ἀμέρι-
στον. Sic Heſych. qui exponit & ἀπόρρητον.

C. Ἐπιδαιτρον, ου, τὸ, Obſonium. ὄψον, Heſych.

Δαιτρευτική, ῆς, ἡ, Scientia miniſtrandi more δαιτρῶν. Od. π,
Καὶ θεῶ ἐρατὴν τε δαήμονε δαιτρευσυνάων.

Δαιτρεύω, F. εύσω, More δαιτρῶν carnes diſtribuentis diui-
do. Item δαιτρὸν ago. Il. λ, πᾶσι δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύ-
ειν. Od. ξ, αἰεὶ δὲ συβώτης ἵστατο δαιτρεύσων. Quod mox expli- B
cans, ſubiungit, Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων.
Od. ο, Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Apud Apoll.
verò Arg. 2, ἀλλ' ἴσπως δαιτρεύειν exponitur Mactabant.

C. Ἀδαίτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. δαιτρεύσεως expers: vt μετὰ δεῖ-
πνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

ΔΑΙ'ΖΩ, Diuido, Partior. vt Od. ξ, v. 434, Καὶ τὰ μὲν ἕπτα-
χα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Sed & pro Diuidere poni exi
ſtimo metaphora ſimili ei qua dixit Virgilius, Atque
animum celerem nunc huc nunc diuidit illuc: vt Il. ι,
v. 8, Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. q. d. Diuidebatur C
animus, vel ſcindebatur. Sic Il. ξ, v. 20, Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε
δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν Διχθάδι', ἢ καθ' ὅμιλον ἴοι, &c. Euſta-
thius tanquam exponens dicit διχάζων βουλευόμενος.

¶ Eſt etiam Diſcerpo, Lanio. vt Il. σ, v. 27, — φίλησι δὲ χερσὶ
κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. Et Ἔκτορι δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον, Il. β, v. 416. ¶ Δαΐζειν eſt etiam Occide
re apud eundem, addito interdum datiuo χαλκῷ: ſicut
& δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel ſimpliciter δεδαϊγμένος. ſed vi-
detur propriè ſignificare Occidere diſcerpendo, vel tan
quam membratim concidendo. quod de Agamemno D
ne ab eodem poeta dicitur κατακόπτειν. Sic in bello di-
cunt interdum Galli *tailler en pieces*, ſignificare ſimplici-
ter volẽtes Occidere. Cæterũ miror cur Euſt. δαιτρὸς nõ
potius à præcedente δαίω deriuet pag. 1765 quàm ab
hoc δαΐζω, vel potius cur nõ δαίς ab illo δαίω, at δαιτρὸς
à δαίς. Sed & huic aliã deriuationẽ dat, p. 1401, videlicet
à δατέεσθαι. Verùm multa ſunt apud eum ſicut & apud
cæteros grammaticos talis oſcitantiæ exempla.

C. Αὐτοδάϊκτος, A ſeipſo interfectus. ET Ἡμιδάϊκτος, Se-
mioccîſus, in vulg. lex. ET Ὠμοδάϊκτος, Crudeliter E
laniatus. ὠμοσπάρακτος, Heſych. In vulg. lex. ſimpliciter
Laniatus. Poteſt etiam ſignificare Qui crudus lania-
tus ſit. ITEM Ψυχοδαΐκτης, Bacchus ex Epigr. pro
Animorum diremptor.

C. ΣΥΝδαΐζω, Simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάϊζον.

¶ Δάζομαι, (nam vocis actiuæ δάζω nullũ exemplum af-
ferunt) Diuido, Partior. vt autem δαΐζω à δαίω, ſic & δά-
ζω (nam fingendum ſaltem eſt illa vox actiua) à δαΐζω fie-
ri exiſtimo. Sed δαΐζω apud ſolos poëtas legere me me-
mini: at δάζομαι poetis cum proſæ ſcriptoribus com- F
mune eſt. Hom. Od. γ, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυ-
δέα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, item, ζωὴν ἐδάσαν-
το. Xenoph. Pæd. 4, κἂν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσα-
σθαι. vbi tamen δάσασθαι eſt potius Impertiri & Partem
dare quàm Partiri. Apud Heſiod. σπέρματα δάσασθαι pro
Diſpertiri ſemina, ſeu diſpergere, id eſt Seminare. Sed
& δέδασται paſſ. ſignif. apud Hom. δίχα δὲ σφίσι πάντα δέ-
δασται. ¶ Apud Heſiodũ vertitur etiam Aſſigno, Ἔνθ'
ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. quia videlicet
qui partitur, ſuam cuique portionem aſſignat. ¶ Sunt G
& qui δάσασθαι apud Homerum exponant Edere, vel
potius Vorare, de canibus videlicet dictum, Il. ψ, Ἕκτο-
ρα δ' οὔ τι Πριαμίδην δώσω πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν. (& ſic Etymol.
δάσονται, φαγοῦνται, ἢ μερίσουσιν: Heſych. item βρώσουσι,
μερίσουσι) ſed malo Dilaniare, vel Diſcerpere, vt alii
reddunt. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
quod tamen δάσονται eſſe illud puto quod ab Etym. &
Heſ. exponitur.

Δασμὸς, οῦ, ὁ, Diuiſio, Partitio. Il. α, — ἢν ποτε δασμὸς ἵκηται.

¶ Δασμὸς, Tributum, Vectigal. quòd qui tributum pen- H
dunt, illius ſolutionem inter ſe partiantur. Eſt autem
Tributum pendere Xenoph. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀπο-
διδόναι.

C. Δασμογράφος, Tributi ſcriba.

C. Δασμολόγος, Tributi ſeu tributorum collector, Quæ-
ſtor. alio nomine φορολόγος. VNDE Δασμολογία,
Tributi collectio. ET Δασμολογέω, ῶ, Tributum col-
ligo. Et cum accuſatiuo perſonæ. Iſocrates pag. 68, τοὺς
νησιώτας δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, vel Ad tri-
buta penſitanda cogere, Bud. Idem δασμολογῶ inter-
pret. Colligo pecuniam à multis, & ſubiungit ex De-
moſthene in Neæram, 232, καὶ δίδωσιν αὐτῷ ἀργύριον ὃ πα-
ρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν
συλλέγουσα. At paſſ. Δασμολογέομαι, οῦμαι, q. d. Tributũ
colligor, id eſt Tributum à me colligitur, Tributum
penſito. QVOD & Δασμοφορῶ dicitur. ET Δα-
σμοφόρος (quod illo prius eſſe puto) Tributi penſitator,
Tributarius.

Δάσμα, ατος, τὸ, Partitio. ET Δάσμισις, idem: vtrunque
apud Heſych. ITEM Ἄδαστος, Non diuiſus, Soph.

C. ἈΝΑδάζομαι, Iterum diuido, Rurſus partior. Thuc. lib.
5, καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. Vbi ſchol. ἀνα-
δάσασθαι exponit ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι
τῶν Λεοντίνων.

Ἀναδάζομαι pro ſimplici δάζομαι, Partior, Diuido,
Diſtribuo. vt exponitur apud Plutarchum in Lycurgo
ἀναδάσασθαι χώραν, Agrum diuidere. Bud. apud Luc.
ἀναδάσασθαι τὴν γῆν exponit Viritim diuidere.

Ἀναδασμὸς, οῦ, ὁ, Diuiſio ſeu partitio quæ fit deintegro:
vt exponitur hoc in loco, ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν καὶ
λύειν. ¶ Item ἀναδασμὸς pro ſimplici δασμὸς, Diuiſio,
Partitio, Diſtributio. Plutarchus Lycurgo, δεύτερον δὲ τῶν
Λυκούργου πολιτευμάτων καὶ νεανικώτατον, ὁ τῆς γῆς ἀναδασμός ἐστι.
Demoſthenes in Timocratem, οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῶν
Ἀθηναίων, Neque diuiſionem agri Attici. Ibidem, ἀνα-
δασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Lex agraria, inquit Budæus. Iſo-
crates in Panathenaico γῆς ἀναδασμὸν inter mala ἀνήκε-
στα enumerat.

Ἀνάδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuiſus, Diſtributus. ἀνάδαστον χώραν
ποιεῖν vel γῆν, idem quod ἀναδάσασθαι, Diuidere, vel Vi-
ritim diuidere. Quidam, Æqua portione diuidere, Æ-
què partiri. Ariſtot. Pol. 5, θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλε-
μον, ἠξίουν ἀνάδαστον ποιῆσαι τὴν χώραν. Sic apud Platonẽ,
ἀνάδαστον γῆν ποιεῖν. & apud Ariſtotelem ἀναδάστους ποιεῖν
τὰς οὐσίας, item τὰς κτήσεις, idem quod ἀναδάσασθαι τὰς οὐ-
σίας, vel ἀναδασμὸν ποιήσασθαι τῶν οὐσιῶν.

Ἀνάδαστος, Reſciſſus: eo ſenſu quo dicitur Reſcindere
acta alicuius. Dion hiſtoricus, ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐ-
τῷ πάντα γίνεται.

C. ἈΠΟδάζομαι, Diuido, Partior, Impertior. Homerus Il.
ρ, Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς Ἕξω ἐγώ. I-
dem Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν.
Vtitur cum Homero & aliis poetis Herodotus etiam,
vt hoc in loco, ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μοῖραν. Duplex
autem σ ponitur in illis duobus locis Homeri, ad pro-
ducendam ſyllabam.

Ἀποδασμὸς, οῦ, ὁ, Diuiſio, Partitio. Aliquando Pars ſeu por
tio. vt in hoc loco quem Suidas citat, autore non no-
minato, ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμὸν ἵνα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας,
ἐκέλευεν προπορεύεσθαι. Citat & alium. ET Ἀποδάσμιος
adiectiuũ hinc deriuatũ, id eſt ad verbum, Portionalis
ſeu Partialis, ſi modò Latinè hæc dici poſſent: hoc eſt,
Pro parte ſeu portione cedens alicui. vel Ἀποδάσμιος, In
diuiſionem cadens, Cuius fit aut fieri debet diuiſio,
aut iam facta eſt. ἀποδάσμιοι, inquit Heſych. ἀποδεδασμέ-
νοι. ita enim legendum apud eum, non ἀποδεδρασμένοι.

¶ Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι, Diuido, Partior. Ho
merus Iliad. ι, — δατεύμεθα ληίδ' Ἀχαιοί. Sed in ἐπιπολέ-
μοις δατέοντο in alio eiuſdem loco, δατέοντο exponit
κατέκοπτον. Et δατέεσθαι ἔριν vel μόρος ἄρηος dicuntur qui
bello decernunt, tanquam bellum inter ſe partientes,
vel bellum dirimentes, Bud. Vide Euſtathium. Δατέ-
εσθαι γῆν vel χθόνα præterea dicuntur iumenta gradien-
tia, quum magno impetu ferũtur. De hoc quoque vi-
de Euſtathium. HINC Δατητής, Diuiſor, Diſtribu
tor. διανεμητής, Etymol. ex Ariſtotele. COMP. Δια-
δατέομαι idem. quod ſonat ad verbum Diſpertior. He-
ſiod. Theog. ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. ET Ἐν-
δατέομαι, idem. Euſtathius βίαιαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι expo
nit κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. Cæterùm exiſtimo vt δάζω, vel
potius δάζομαι à δαΐζω, ſic δατέομαι à δάζομαι formari,

videlicet à tertia ſingul. præteriti δέδαεσαι, ablato σ.

¶ Δαπύσαι, Voro, Helluor. Heſych. λαφύσσω, ἐσθίω.

ΔΑΙ'Ω, Combũro, Incendo. Il. υ, Μηδ' ὁπότε Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν. Soph. Trach. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά. Pertinet huc & δέδηε, quod Heſychio eſt ἐφλέγη, ἐκέκαυτο, & ἐξήγερτο, reſpicienti fortaſſe ad illud Il. β, μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, Ο τρυνοῦσ' ἰέναι. quod Euſtathius ad δαίω quoque pro μερίζω ſumptũ, referri poſſe ſcribit.

C. ἈΜΦΙδαίω, Circumaccẽdo. vnde in Iliad. ζ, πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, Circumardet. Quomodo & μάχη καυστηρὴ à poetis dicitur à verbo huic ſynonymo. B

Δανθμὸς, οῦ, ὁ, Incendium, ἐμπρησμός, Heſych.

Δανρὸς, Heſychio eſt ξηρός. Item & λαμπρὸς, ὑποφανής. Et καματηρός. SICVT Δαερὸν quoque eidem eſt μέλαν & τὸ καιόμενον.

Δαΐης, ιδος, ἡ, Fax magna & ardens. καταχρηστικῶς autem pro allii capite ponitur, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς λαμπάσι. PRO CO apud Erotianum legitur Δέπς à δέω.

¶ Δαΐς, ΐδος, ἡ, Fax accenſa ſeu ardens. Od. η, de ſimulacris puerorum faces tenentium, Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt ſuppeditentur, Lucretio interprete. Sic apud Heſiodum, ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε.

Δᾴς, ᾳδὸς, ex δαῒς per contractionem factum, Tæda, Fax. Xenoph. Pæd. 7, πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ ποιήσεται. Ariſtoph. Nub. σὸν ἔργον δᾷδας ἰέναι πολλὴν φλόγα. Idem Pluto, Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας. Sic δαισὶν ἡμμέναις Æſchines dixit, quod Cicero Tædis ardentibus reddidit. D

C. Δᾳδοκοπέω, ῶ, Tædam excido. Theophr. De cauſ. pl. lib. 5, cap. 23, δαδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη, Tæda detracta ſeruatur pinus.

C. Δᾳδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tædam ſeu facem geſtat. Plut. ad Colot. Αἵ με δαδοφόροι διαπυρώσαν ἀείμονες ὄμμα πυροῦσι.

ET Δᾳδοφορέω, ῶ, F. ήσω, Tædam fero. Theophr. hiſtoriæ plant. lib. 9, cap. 2, οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεῦκαι καὶ δᾳδοφοροῦσι. E

C. Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. lib. 3 hiſt. plant. cap. 10, οἱ περὶ τὴν Ἴδαν δᾳδουργοί. VNDE Δᾳδουργέω, ῶ, Fut. ήσω, Tædas conficio. Theophr. De cauſ. plant. lib. 5 cap. 23, τὴν πεύκην οὐκ ἀεὶ δᾳδουργοῦσιν, Ex pinu tædas non ſemper faciunt, id eſt detrahunt tædas ex pinu. idem enim eſt quod δᾳδοκοπέω. Idem De hiſt. pl. lib. 4, cap. 19, τὸ δ' οὐδὲν πάσχει, καθάπερ ἡ πεύκη δᾳδουργουμένη. Quo ſenſu antè habuimus τὴν πεύκην δᾳδοκοπουμένην σώζεσθαι.

C. Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, Facem ſeu tædam tenẽs aut geſtans, λαμπαδηφόρος, Heſych. Δᾳδοῦχοι dicebantur Cereris ſacerdotes quia portabant faces in eius ſacris nocte, imitantes Cererem quum Perſephonem quæreret: vnde & tædifera dicitur ipſa dea. Bud. Huc pertinere videtur quod apud Suidam eſt, ηὔξαντο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. ¶ De oculis metaphoricè dixit Philoſtr. Epiſt. 50, ἡ γὰρ ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, καὶ τῆς σωμάτων ὥρας πείρητοι μάρτυρες; VNDE Δᾳδουχία, ας, ἡ, Quum faces accenſæ manibus tenentur. Herodian. lib. 5, ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιρριπτῶν, Diſcurrente cum facibus vtrinque populo. ET Δᾳδουχέω, ῶ, Facem teneo, Facem præfero. Plautus lucere facem alicui dixit in Caſina, Primùm omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Athen. ἐφαίνοντο ἔρωτες καὶ πάντες καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἴδωλα ἀργυροῖς δᾳδουχοῦντα λαμπτῆρσι. Baſil. ἥλιον ἔχεις ὀξυτάτῳ δρόμῳ διὰ πάσης ἡμέρας δᾳδουχοῦντά σοι τὴν λαμπάδα. Sic δᾳδουχεῖν φέγγος in Epigr. In paſſ. eſt Tædis illuſtror, vt B. apud Athen. lib. 4, interpr. δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. VNDE Ἀδᾳδούχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui fax prælata non eſt, Cui face nemo præluxit. vt ἀδᾳδούχητοι γάμοι. Nuptiæ ſine tædis celebratæ, id eſt clandeſtinæ. αἱ λαθραῖαι μίξεις. F G H

C. Ἄδαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tædam non habens. Theophr.

C. Ἔνδαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, præcedẽti contrar, Qui tædã in ſe habet. Theophr. lib. 9 De hiſt. pl. cap. 2, ἅπασα γὰρ ἔνδαδος πεύκη ταῖς ῥίζαις. Idem alibi, νόσημα δὲ τῇ πεύκῃ ὅταν ἔνδαδος γένηται. Pro quo Plin. Laricis morbus eſt vt tæda fiat. A

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tædaceus, Tædæ ſimilis. ſic enim apud Theophr. δᾳδώδης χρώματι interpr. Gaza. Item Tæda abũdans. vnde idem Theophr. πίσσαν Ἴδαίαν dicit eſſe δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, ῶ, F. ώσω, neutraliter pro In tædam conuertor. cuius exemplum paulo pòſt habes in δάδωσις. Actiuè autẽ ſumendo, In tædam cõuerto. vnde Theophr. De cauſ. pl. lib. 5 cap. 15, ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, Quum radices mutatæ in tædam fuerint. Idem lib. 6, cap. 15, δᾳδωθέντα δένδρα. VNDE Δάδωσις, εως, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. De hiſtoria plant. ita deſcribit, δάδωσις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τροφῆς δαδοῦσαι καὶ φθείρονται.

C. ENδαδόω, ῶ, Fut. ώσω, idem propè quod præcedens: ſeu ἔνδαδον reddo. Vnde in paſſ. apud Theophr. hiſt. pl. lib. 9, cap. 2, τοῦτο δὲ ὅταν ἐκπιλεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ [ἐνιαυτῷ] πάλιν ἐνδαδοῦσθαι.

Δᾳδίον, ου, τὸ, Facula. Pro tædaria item materia apud Diosc. eorundem accipi tradunt vulg. lex. VNDE Δᾳδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δᾳδώδης. Theophr. loco antè citato, τοῦτο γὰρ μάλιστα δᾳδιῶδες. niſi δᾳδῶδες ibi ſcribendum aliquis exiſtimet. C

¶ Δαλὸς, οῦ, ὁ, Titio, Torris. Od. ε, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. 7, ἐνέκρυψε δ' ὡς τὸν δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto, vt Bud. ex Luciano annotat, οὕτω δαλόν τινα ἐπαναπίνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς ὡς πῦρ ἢ καπνὸν κατ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. ¶ Δαλοὶ in cælo οἱ διαθέοντες ἀστέρες. Bud. ex Ariſtot. Meteorol. ¶ Heſychius μελάνουρον piſcem hoc quoque nomine vocari ſcribit.

ΔΑ'Η, ης, ἡ, Pugna magna. μάχη μεγάλη, Heſych. ſeu μάχη καυστηρὰ ſecundum Homerum, vt etymologia exprimatur. à δαίω enim deriuatur. (licet δαῒς ſolum hinc deducant grammatici, alterius vtpote parũ vſitati aut obſoleti etiam fortaſſe, mentionem non facientes) nam & πόλεμος ἄστυ ἀμφιδεδηέναι dicitur, quaſi bellum circum ea loca quibus infertur, ardeat.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, Pugna, ſeu potius Pugna ardẽs aut feruens. à δαίω enim deriuari iam dixi. Il. ν, Ἀργαλέη δὲ τάχιστα μιγήναι ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen eſſe pro δαΐδι tradit Euſtath. & grammatici.

C. Δαΐφρων, ονος, ὁ, Bellicoſus, Prudens. ſeu ὁ δαΐα (id eſt πολεμικὰ) φρονῶν. Deducitur & à δαίω, quod eſt Diſco, quaſi qui δέδαε φρεσὶ, vt de Circe loquitur Homerus: vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν, id eſt ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος. Item à δαίω quod eſt μερίζω, quaſi cui δαΐζεται ἦτορ, vt alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. ρ, — Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. γ, Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Od. ο, Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος.

Δάϊος, ου, ὁ, Hoſtilis. πολέμιος, ἐχθρός. Eurip. Androm. κατὰ μὲν οὖν στενῷ δαΐας πόλμας ἦν ἐρεξ. Et ὄνυχαν δαΐα μόχματα apud eundẽ. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἄριστον μάχαις. Et δάϊος πολέμοισι, Formidoloſus hoſtib'. ex Eurip. Δάϊοι plurali numero, vt πολέμιοι, abſolutè & ſubſtantiuè capiendo, ſignificat Hoſtes. Soph. Œdipo Colon. Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον ἐγχέων δαΐων, id eſt φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. ¶ Atticè (vt tradit ſchol. Sophoclis) capitur pro δύστηνος. vt in Aiace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. Vbi tamen ſunt qui pro αἰχμάλωτος, i. Bello capta, accipiant. ¶ Δάϊος autem à δαίω, id eſt μανθάνω, eſt Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. δαΐῃ τεχνίτα. ¶ Δάϊον Heſychio eſt etiam ἱερόν. item ἀγαθόν. Et Δαΐα eidem eſt & μεγάλη, ἄπειρος, στυγνή, φοβερά. Item ἀρουμένη.

Δάϊον, ου, τὸ, Signum bellicum. item τέρας, Heſych.

Δηΐς, ΐδος, ἡ, Ionicè pro Δαῒς præcedente, id eſt Pugna ardens ſeu feruens, καυστηρὸς πόλεμος, ſiue πυρόεις aut πύρινος. Euſtath.

C. Δηιάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος. Eurip.

C. Μενεδήιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bellicoſus, Belli patiens. Apoll. Arg. 2, μενεδήιον Εὐρύτου υἷα. id eſt ἐμμενετικὸν ἐν τοῖς πολέμοις, παρὰ τὸ δηΐς.

Δήιος, ου, ὁ, Hoſtilis, Infeſtus, idem quod δάϊος. Il. λ, Δήιον ἐς πόλεμον

πολέμοιο. Il.ω, Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι. Il.β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Infeſto igni. Opp.3 De venat. πᾶσι μάλα δήϊα φῦλα. Sic δήϊα πτύχη apud Apoll. Δήϊοι plur. num. abſolute ponitur pro πολέμιοι, i. hoſtes. vt & δαΐοι paulo antè, Il.σ, Τηλόθεν ἐκ νήσου τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται. Il.γ, Φθίζοντας ποιεῖν δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.

Δηϊοτής, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il.ε, Εἴκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. Od.ζ, Οὔκ ἐσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς οὐδὲ γένηται, Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Δηϊοτῆτα φέρων.

Δηϊόω, ῶ, F. ώσω, Igni & ferro vaſto, Hoſtiliter depopulor, aut occido. ſeu (vt Euſtath. exponit) δαΐω, κόπτω, μελίζω, Il.ψ, Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δηϊόων. Il.σ, Ἕλχει δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. ET Δῃόω, ῶ, per ſyncopen pro eodem, quod in proſa eſt vſitatius. Il.σ, -τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Apoll. δῃῶσαι πολέας. Thuc.l.2, ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε & τἀκείνων φθείροντας. Syn.ep.125, ἄλλως ἐνέπρησέ τε καὶ γῆν ἐδῄωσε. Et in paſſ. apud Thuc.lib.2, ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. Herodian.lib.8, δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδῃωμένης. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, pro Detonſo mento. Media etiā voce hoc verbum ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, Inſulam populari, apud Herodot. VNDE Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō vaſtatus, ἀπόρθητος. Xenoph. Hell.3, ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Δηϊάω, ſeu Δηϊαάσκω, pro eodem. Apoll. Arg.2, σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον.

Δηΐζω, Fut. ίσω, Idem. ET Δηΐω apud Heſych. διακόπτω, διώκω.

ΔΑ'ΚΝΩ,

Fut. δήξω, vel δήξομαι potius, (tempora enim ſua ab inuſitato δήκω mutuatur) Mordeo. Vt δάκνουσι τὸν φιλοῦντα αἱ γυναῖκες, apud Plutarchū Alcib. Et quod Æſchylus dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni eſt Mordere frænum. ‖ Metaphoricè etiā, vt & ipſum Mordeo apud Latinos, rebus inanimatis tribuitur cor pus aut animum quaſi pungentibus aut vrentibus. Dioſcor. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, Radix guſtu acri mordet. Il.ε, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Sic Cicero dixit Attici epiſtolas valde ſe momordiſſe. Eurip. Theſ. Μή μοι νεαρὸν προσπεσὸν, μᾶλλον δάκοι. Quod Cic. Tuſcul.4 ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. Ariſtoph. Veſpis, Οὐ γὰρ δάκνει σ' ὅταν δέῃ πιμιον πρίασθαι; Et in paſſ. apud Xenoph. Pæd.7, ἀκούσας δὴ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Ariſtophan. ipſi etiam perſonæ tribuit. vt in Veſpis, δάκνων σαυτὸν καὶ τὴν ἀπολούμενον. Ibidem, ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν χέζῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν. Et in Nebulis, ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην.

C. Τρίδακνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter morſus aut mordēdus. Plin.l.32, de oſtreis, Neuortis cuiuſdā nomēclator τρίδακνα appellauit, tantæ amplitudinis, vt ter mordenda eſſent.

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mordax. Galen. δακνῶδες καὶ δριμὺ καὶ καπνῶδες περιττώματα. Sic δακνώδη θερμασίαν ἔχων, apud eundem. Itē δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia ſua pungente atque rodente.

Δακέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens ſeu remordens, vt Virgilius dixit, — quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτη dicitur. ET Θυμοδακής, έος, ὁ καὶ ἡ, inuerſo compoſitionis ordine, pro eodem. Od.θ, Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπεῖν.

Δάκος, εος, τὸ, propriè Animal morſu aut ictu homini nocens. θηρίον ἰοβόλον ἑρπετόν, vt Suidas exponit. Nicander Theriacis de aſpide, θανάτου δὲ δυσπεμφελὸς ἵξεται αἶσα Οἷον ὑπὸ σκνῖπα βλοσυρὸν δάκος. Promiſcuè verò & de aliis beluis ac feris dicitur. Euripides Hipp. coron. Ἄφθογγα δ' αὐτοῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν. VNDE Δακετὸν, ου, τὸ, pro eodem. Theophraſtus lib.9, cap.21, hiſtoriæ plantarum, πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morſum vtilis. Dioſcor.lib.7, cap.1, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακετοῦ πληγήν.

Δῆγμα, ατος, τὸ, Morſus. Plutarchus Lycurgo, δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ Εἴρωνος εἰς τὸν ἀντίχειρα. ET Δηγμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Plutarchus Pericle, κατὰ καιρὸν μὲν ἡδονὰς ἀλαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ. Idem De diſcern.am. ἐλέγχῳ καὶ λόγῳ δηγμὸν ἐμποιοῦν καὶ μετάνοιαν.

Δῆξις, εως, ἡ, Morſus, id eſt, Ipſa mordendi actio, Roſio. Galenus ad Glauconem, δῆξις χολῆς. ‖ Metaphoricè etiam capitur vt præcedens, & vt Morſus apud Latinos. Plutarchus Lycurgo, αἱ δὲ παιδιαὶ καὶ σκώμματων δήξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων.

C. Δηξίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens. idem quod δακέθυμος & θυμοδακής. vt δηξίθυμος ἅλμη apud Athē. l.3 ex Sopatro: vbi ſimpliciter pro mordax accipitur.

Δὴξ, κὸς, ὁ, Vermis lignum corrodēs. εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, vt Heſiodi tradit ſchol.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eurip. δηκτήριος καρδίας, id eſt τὴν καρδίαν δάκνων.

Δήκτης, ου, ὁ, Mordens, Mordax. Plutarchus De diſcernend. am. λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος.

VNDE Δηκτικὸς, ή, όν, Mordendi vim habens, Mordax. Athen. l.3, λαχαίνων καὶ πνεῖγον τὴν δηκτικόν τι κεκτημένα.

C. Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non morſus, ſeu Morſibus & roſionibus non obnoxius. Plutarchus De Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, Ne hoc quidem prætcrire potuit quin morſibus inſequeretur, vt Ouid. loquitur. Heſiodus Ergon 2, Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ ὕλη, Minimè cariei obnoxia eſt, id eſt ἀσηπτοτάτη. ‖ Item, Non mordax. quo modo Dioſc. lib.1, cap.30, ἄδηκτον ἔλαιον dixit Cui nulla ineſt mordacitas, vt loquitur Plin.

HINC Ἀδήκτως aduerb. Sine morſu.

C. Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A reptilibus ſeu ſerpentibus mor ſus. Dioſc. de ſmyrnio, ἑρπετοδήκτοις ἁρμόζει. Pro quo Plinius, Prodeſt & contra ſerpentes.

C. ΑΝΑδάκνω, F. ήξω, Remordeo, ſeu Mordeo, pro ſimplici δάκνω. vnde participium ἀναδηχθείς. HINC Ἀνάδηξις, εως, ἡ, Remorſus, Remorſio.

C. ΑΝΤΙδάκνω, Viciſſim mordeo, Remordeo. Sic enim Horatius dixit, Et me remorſurum petis.

C. ΑΠΟδάκνω, Demordeo, Præmordeo.

C. ΕΝδάκνω, Morſus infero. Plato Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. Syneſ. epiſt.4, ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχρήσαντες τοῖς χαλινοῖς, ἀπηγορευκυιῶν τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, rotis mordentibus.

C. ΕΠΙδάκνω quoque dici videtur. INDE enim comp. Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordacitatis expers, Non mordens ſeu erodens: vt apud Dioſcor.lib.5, cap.92, ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, Emplaſtris quæ ſine eroſione medentur. Sic ſuprà ex eodem ἄδηκτον ἔλαιον habuimus.

C. ΚΑΤΑδάκνω, Mordeo. ex Homero.

C. ΣΥΝδάκνω, Commordeo. vnde participium συνδακών, Corrodens.

C. ΥΠΟδάκνω, Submordeo, Leuiter mordeo.

ΔΑ'ΚΡΥ, Lacryma. Od.δ, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Od.ζ, -ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πῖπτεν. Il.α, δάκρυσι δὲ δάκρυσι κόλποι. Tradunt grammatici δάκρυ ex δάκρυον per apocopen eſſe factum, ideóque indeclinabile eſſe. Ab illo tamen δάκρυσι ſaltē eſſe fatendū eſt. quo datiuo & Thucyd. vſus eſt, δάκρυσι πλησθεὶς dicens. A δάκνω autem deriuatum volunt ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται. Δάκρυον autem & apud poetas & apud proſæ ſcriptores vſitatius eſt. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Plutarchus Alcib. πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο. Xen. Pæd.5, πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Sophocl. δακρύων πηγὰς dicit & δακρύων ἀγκάλας. HINC Δακρυόφι paragoge poetica, Od.κ, — οἱ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφι πίμπλαντο.

Δάκρυον (vt Lacryma apud Lat.) plantis etiam tribuitur, ſignificans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item, ſuccum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophraſt. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Pro quo Plin. E lacrymis arborum quæ glutinum pariunt, ſalicis, vlmi. Nic. Τὸ δέ τι καὶ τερμίνθινον ὁππόθι δάκρυα βάλλοις. Epigr.lib.2, Ἀμπέλου υἱὸς ἅπαξ δάκρυα δὸς μοι ἀφύσσειν.

C. Δακρυγέλως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Fletu miſto ridens, Stat.

C. Δακρυπλώω, Lacrymis exundo. πλημμύρῳ δακρύοις, Heſych. Od.τ, Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος, vel διὰ δακρύων πλέειν ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, Euſt.

C. Δακρυρροέω, ῶ, F. ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodianus lib.6, προπηδήσασα τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὥσπερ

ἐνθοιάσιν, δακρυρροεῖν καὶ τρέμειν. ‖Item Deploro.cum A
accuſ.iunctum. Philo De vita M.3, σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν
ὅλον μῆνα δακρυρροοῦν.

C.Δακρυχέω, Lacrymas fundo. Il.ω, Ἐκπεσε δακρυχέοντες ὁδὸν
ῥοντι περὶ πολλῶν.

C.Δακρυοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacrymas ciens.

C.Ἄδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Plut. De Socr. dæm.
δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν πρὸς τοὺς λόγους τοῦ ἀνδρὸς ἐστὶ δ' ἄδα-
κρυς καὶ ἄπιστος. ‖Item Lacrymarum expers, Qui ſine
lacrymis fit. Athen. 12, ὥστε οὐδένων ἄδακρυς ἡ τῆς δουλείας
ὑπουργία γιγνομένη. Sic ἄδακρυς νίκη dicitur, & ἄδακρυς πό- B
λεμος prouerbialiter de negotio nullo cum diſcrimine
confecto.

C.Ἀρίδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Admodum lacrymans, ſeu πολύδα-
κρυς, Heſych. Ariſtot. Probl. ὁ μὲν, λάλος, ὁ δὲ, ἀείδακρυς.

C.Ἀρτίδακρις, υος, ὁ, Qui recens lacrymauit. ὁ θεόσφατος δα-
κρύων, Eurip. At ἄχαρις περὶ δάκρυα, quod huic vocabu-
lo apud Heſych. tribuitur, potius ad ἀρίδακρυς proximè
præcedens referendum eſt.

C.Βαρύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter lacrymans. C

C.Γλυκύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fun-
dens lacrymas. Epitheton ἔρωτος in Epigr.

C.Ἔνδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui in lacrymis eſt, Cui lacry-
mæ oboriuntur.

C.Πολύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymans, πολύθρηνος.
Item Lacrymoſus, ſeu Multarũ lacrymarum autor, ὁ δα-
κρύων ποιητικός. Il.γ, Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν
ἄρηα. Sic & πολύδακρυς πόλεμος dicitur.

C.Ταχύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Citò lacrymans. ταχύδακρυς ἐς τὰ
ἐρωτικά, Citò in rebus amatoriis flens. Luc.

C.Φιλόδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymarum amans, id eſt Qui li- D
benter lacrymatur.

C.Ἀείδακρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Ἀείδακρυς paulo antè.

C.Βαρυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Βαρύδακρυς.

C.Ἐκδάκρυον, ου, τὸ, Lacryma ſtillans, Gutta inter lacryman
dum cadens.

C.Πολυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολύδακρυς. Apoll. Ar-
gon. 2, ψυχὴν πολυδάκρυον.

Δακρυόεις, εσσα, εν, Lacrymabundus, Lacrymoſus. Il.φ, Δα-
κρυόεσσα δὲ παιδὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. Il.σ, αἱ δὲ σὺν αὐτῇ Δα-
κρυόεσσαι ἴσαν. Il.ζ, Δακρυόεν γελάσασα. Od.ο, Ἀλλ' ἴσχεο κλαυ- E
θμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymoſus, Luctuoſus. Luc. in vit.
τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἴζυρὰ καὶ δακρυώδεα. Itē, In la-
crymæ modum formatus, ex Theophr. hiſtoriæ plant.
lib.6. ‖Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr. per meta-
phoram vlcus dicitur ex quo ſanies quædam tenuis &
cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ quan-
do inflammatione laborant. Gorr. δύυγρον καὶ ἰχωρροοῦν,
vt Gal. exponit.

Δακρυώτατον, Lacrymis & fletu digniſſimum. ἀτυχέστατον, F
Heſych.

Δακρύδιον, ου, τὸ, Lacrymula. Peculiariter apud medicos ſic
dicitur lacryma ſcammonii, quam radice ſua vulnera-
ta fundit. Corrupto vocabulo medici nunc diagredion
appellant. Ita Gorr. apud quem plura.

Δακρύω, F.ύσω, Lacrymor. Xenoph. Hellen.3, πεῖν τι φερού-
σας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Athen.11, αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖ-
στον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. Aliquan
do caſum adiunctum habet. vt apud Demoſth. δακρύω
τὴν τύχην. Sic δακρύω τὸν ἀποθανόντα dicitur, & δακρύω ἐπὶ G
νεκρῷ apud Luc. Sophocles autem Aiace dicit γόοις δα-
κρύειν impropriè. In paſſ. voce δεδακρυμένος eſt lacry-
mis ſtillans, Plorabundus. Æſchines Cteſiph. 32, Plut.
Apophth. 172; Pauſanias de ſtatua Niobes quæ erat
Athenis, εἰ δὲ πορρωτέρω γένοιο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν καὶ
κατηφῆ γυναῖκα. B. Gall. eadem participii forma, eſplorè.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, Lacryma.

C.Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Od.δ, Οὐδ' ἄρα Νέ-
στορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε. Sophocl. Trachin. γόου δὲ μη-
δὲν εἰσίτω δάκρυ, Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ τοῦδ' H
ἀνδρός, ἔρξον. Item πολυδάκρυτος, Multis dignus lacry-
mis, ſeu Multum lacrymans. Soph. Antig. τὸν δ' ἐμὸν πό-
τμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλος στενάζει. Idem Trachiniis de
Deianira, οὔποτ' ἀνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. vbi ta-
men ἀδακρύτων βλεφάρων accipi etiam poſſet vt ἀδακρύ-
τω ὄσσε in Homerico exemplo quod præcedit.
HINC aduerbium Ἀδακρυτί, Sine lacrymis, ἀκλαυστί.
Iſocrates Plataico, οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

C.Ἀειδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymabilis. Item Mul
tum lacrymans. πολυδάκρυτος, Heſych.

C.Εὐδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè lacrymans. Philoſtr.

C.Πανδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino lacrymabilis. Seu (actiuè
ſumendo) Ad omnia lacrymans. Sophocl. πανδάκρυτον
βιοτάν, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Idem
Trach. πανδάκρυτ' ὀδύρματα.

C.Πολυδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lacrymis proſequendus.
Il.ω, Achilles ad Priamũ de Hectore interfecto, — ἔπει-
τά κεν αὐτὸν φίλον παῖδα κλαίοιθα Ἴλιον εἰσαγαγών. πολυδάκρυ-
τος δέ τοι ἔσται.

C.ΑΠΟδακρύω, F.ύσω, Lacrymis prodo. Ariſtophanes Ve-
ſpis, Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα τὴν γνώμην ἐμήν. Exponitur
& Illacrymo. HINC Ἀποδακρυτικὰ medicamen-
ta dicuntur lacrymas mouentia, & poſtea expreſſo va
cuatóque oculorum humore ſuperfluo, ipſas etiam
ſupprimentia & oculos exiccantia. Latinè dici poſſunt
Delacrymatiua. nam Columella & Plinius delacry-
mare & delacrymationem ea ſignificatione dicunt.
Gorræus.

C.Ἀτακτοδακρύω, Inordinatè ſeu intempeſtiuè aut immo
dicè lacrymor. ἀτακτοδακρύει Affatim lacrymatur, vul-
gata lex.

C.ΕΚδακρύω, Illacrymor.

C.ΕΠΙδακρύω, Defleo. ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, Fleo ſuper
defuncto. id eſt propter.

C.ΚΑΤΑδακρύω, Deploro, Defleo. Xen. Pæd.5, καταδακρύσαι
τὴν ἑαυτοῦ τύχην. Plut. ἀπῆλθεν ἐγκαλυψάμενος καὶ καταδα-
κρύσας, vbi Bud. interpr. Comploratis, Deplorans, Item
Delacrymans.

C.ΠΑΡΑδακρύω, Adfleo. παραδακρύω σοι. Luc.

C.ΣΥΝδακρύω, Collacrymor, Vnà lacrymor. Plut. De fu-
ga, οὐ γὰρ συνδακρυόντων καὶ συνεπιθρηνούντων, ὥσπερ χορῶν
τραγικῶν, ἐν τοῖς ἀβουλήτοις χρείαν ἔχομεν.

C.ΥΠΟδακρύω, q.d. Sublacrymor.

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, & Δαμάζω, item Δαμνάω, ex quo δά-
μνημι. Sed & inuſit. Δέμω, vnde ἐδάμην,
& δαμείς. Domo, Subigo. Item Affligo, Conficio, Pro-
fligo. Item Occido. Il.α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοι-
μὸς Ἀχαιούς. vbi alii præſens, alii futureſſe volunt (ſicut ἐ-
λᾷ pro ἐλάσει) quemadmodum δαμάᾳ Il.χ, — ἄφαρ δέ σε
Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. HINC comp. Πανδα-
μάτωρ, Omnia domans. Epithetum ſomni apud Hom.
& fulminis Luc. in Tim.

Δαμάζω, Idē. Il.ψ, in propria ſignif. de mula, Ἑξέτ' ἀδμή-
την, ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. Sic in proſa quoque dicitur δε-
δαμασμένος ἵππος ſeu πῶλος. Cui opponitur ἀδάμαστος.
(apud Iſocrat. autem δεδαμασμένοι συμφοραῖς in Arch.)
At Odyſſ. ι, itidem voce media, ſed de ea domandi vi
qua præditũ eſt vinum, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἶνος. Quo & a-
pud Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. Heſiod.
etiā de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. Sæpe autē δαμάζειν
τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur (q.d. Domare
quempiam ſub aliquo, vel ſub manibus alicuius) pro
Imperio eius ſubiicere, Ei ſubiectum reddere, vel etiam
Efficere vt ſub eo occumbat. Cuius generis loquendi
exempla rara non ſunt apud Hom. Dixit autem Apol-
lon. Arg. 2, — ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρύγας, pro Patris
imperio ſubiecit. HINC Δαμασίμβροτος Sparte, Vi-
rorum domitrix Sparte, Plut. in Ageſil. 196. ET Δα-
μασίφρων χρυσός, Pind. Aurum quod domat (id eſt expu
gnat) animum humanum ſuis illecebris. ET Δαμα-
σίφως ſomnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo
quod Homerus magnificentius dixit πανδαμάτωρ, vt
modò docui. ITEM nomen verbale Δάμασις, Do-
mitio, Domitura. AT Δαμασήριον à tertia perſ. for-
matum, q.d. Domitorium, Tormentum quo quis ſubi
gitur fateri (vt Virgil. dixit Subigitque fateri) aut face-
re quod nolit. Affertur ex Eccleſ. hiſt. ET comp.
Ἀδάμαστος, Indomitus, Qui domari nequit. Interdum
verò, Qui domitus non eſt. Iliad.ι, — ἀΐδης τοι ἀμείλιχος
ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος Xenophonti. Meta-
phoricè autem ἀδάμαστος, Quæ nondum nupſit, quaſi

quæ nondum ſubacta ſit ad ferendum mariti iugum: quo dixit modo Horatius, Subacta ceruice iugũ ferre. Hinc ἀδάμαστος θεὰ, Minerua, Soph. Pro eodem dicitur ἀδμὴς ab Hom. Poteſt etiam exponi ἀδάμαστος (ſicut & ἀδμὴς) Non compreſſa, vt interdum accipi δμηθεῖσα docebo infrà.

Δαμάω, ῶ, Idem. vnde Il. φ, — κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα. Et Il. ι, — χαλεπὸς δ' ἐ δεσμὸς ἐδάμνα. Et paſſ. vox Δαμνᾶμαι, à quà δαμνᾷ Il. ξ, pro δαμάζεις, domas. HINC Δάμνημι pro eodem: vt Il. ι, — τὴν ἐθέλω ἐγὼ ἀπουδῆ δάμνημι ἐπέεσσιν. Et δάμναμαι pro eodem., Od. ξ, — ἀλλά με χεῖμα δάμναται. At Il. λ, δάμνατο paſſ. ſignif. ὡς ἄρα τινὰ κάρηαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. HINC Πολύδαμνος, Multos domans. Vide Heſych. ET Ἀδαμνής, Validus, Durus, eidem Heſych. ET verb. comp. Καταδάμναμαι, Perdomo, in Epigr. ITEM Ὑποδάμναμαι, quod Od. γ, exponitur Subigor, Subiectus ſum, Cedo.

Δέμω autem inuſ. ſicut & paſſ. Δέμομαι, à quo tamen eſt aor. poſt. ἐδάμην in frequenti vſu apud eundem poetã, & δαμῆναι infinit. Item δαμήμεναι, vt Il. θ, Πηλείδη Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. Et δάμεν pro ἐδάμησαν, Il. μ, & alibi. Et partic. δαμείς Il. β, Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ. Scio autem afferri & aliam τοῦ ἐδάμην deductionem, ſed ea violenta mihi viſa eſt. HINC Ἡμιδαμής, Semidomitus.

Δέδμηκα itẽ & δέδμημαι aliaque huiuſmodi ſyncopẽ paſſa ſunt: ſed alii à δέμω proximè præcedente, alii à δαμάω deduxerunt: atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδάμηκα, vel pro δεδάμηκα. Sed ſunt & qui à δαμάω forment δμάω per ſyncopẽ, vnde ſit δέδμηκα. Od. λ, — μάλα γὰρ πολὺ χείρονε φωτὶ δεδμήμην. Od. η, — δεδμημένος ὕπνῳ. Sed Heſiodo in Theog. Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, ſignif. A Saturno vim paſſa, A Saturno compreſſa. HINC Δμῆσις, Domitiõ, Domitura, Il. ρ. ET Δμητήρ, ῆρος, ὁ, Domitor: fœm. Δμήτειρα, Domitrix, Cereris epithetũ, Etym. ITEM Δμητός, Domitus. CVI cõtr. Ἄδμητος, ET Ἀδμής, Indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμής, Nõdum à marito domita, Nõdum maritale iugum paſſa. Vel, Nondum compreſſa. (vide ſuprà in Ἀδάμαστος) Itidẽ ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, Luc. in Zeuxide. ET verb. compoſ. Ὑποδμηθῆναι, Domari, Subigi, in Epigr. Apud Heſiodum autem Ὄρθρῳ ὑποδμηθεῖσα eo ſenſu quo apud eundẽ illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem & diuiſim ὑπὸ δμηθεῖσα.

ἈΔΆΜΑΣ, αντος, ὁ, Adamas, à duritie quaſi indomita ita dictus. qua de re lege Plin. In hoc autẽ Heſiodi loco in Clypeo, — κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, interpretes admonet ἀδάμαντα non de lapide, ſed de ferro dici. HINC Ἀδαμαντόδετος, Adamante ligatus ſeu vinctus, q. d. Compactus clauis adamantinis. vt Horat. dixit Figere clauos adamantinos. ET Ἀδαμάντινος, Adamãtinus. Æſchyl. initio Prom. vincti, ἀδαμαντίναις πέδησιν (vbi obſerua fœm. ἀδαμαντίναις, quum tamen frequentius ſit ἀδαμάντινος & ἀδαμάντινοι in fœminino) Dicitur ſæpe ἀδαμάντινον & quicquid validiſſimum eſt, & cuius robur eſt inſuperabile. vt ſiquis murũ quẽ Horat. appellauit aëneũ, vocet ἀδαμάντινον. Æſch. autẽ in Cteſ. vtrũque copulauit, χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε.

Ἀδάμας (ſi Heſychio credimus) eſt etiam Præfractus, Contumax, Inexorabilis, Qui terreri non poteſt.

ΔΆΜΑΡ, & inuſ. Δάμαρος, vnde δάμαρτος, Vxor. Eurip. Hecuba, Πριάμου δάμαρ. Il. γ, Ἀντιθέῳ δὲ δάμαρτι. Aptiſſimè autem à δαμάω deduci videtur, vt vel illud παρθένος ἀδμής oſtendit, paulo antè à me expoſitum: at contrà etymum à γάμος, vt ſit δάμαρ quaſi γάμαρ, riſum mihi mouet.

ΔΑΜΆΛΗ, vel Δάμαλις, Iuuenca, Bucula. Ad Hebr. 9, σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. Interdum verò generaliter pro vacca. Theocr. in Oariſty, Καλόν τι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα χώραν.

C. Δαμαλίβοτος ἄκρη in Epigr. Depaſta à buculis.

C. Δαμαληφάγος, Bucularum eſor, ſeu vaccarum. Epithetum Herculis in Epigr. qui & ταυροφάγος dicitur, id eſt taurivorus.

ΔΜΩΣ, ωός, Item Δμωός, οῦ, ὁ, Seruus, Miniſter. Od. π, Τοῦ δμῶες εἰς ἄνδρες; πεδ δ' ὄρχατοι ἀμφιπολεῖς; Et Od. ρ, δμῶες & ἄνακτες correlatiua ſunt. Legitur & Od. ζ, δμώεσσι ἐκέκλετο. Ex eodẽ affertur Ἀθηναίης δμωός. Itẽ Δμωός adiect. Seruilis, Vernaculus, ex Epigr. AT Δμωή ET Δμωΐς, Serua, Ancilla, vt Od. ο, ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem δμωὰς γυναῖκας dixit, vacante hoc nomine.

ET Ὑποδμώς, idem quod δμώς, vacante præpoſitione, apud Hom.

ΔΆΝΟΣ, εος, τὸ, Donum, Munus. Euphorion, — τὰ δάνεα οἱ δάνεα ὤπασεν Ἕκτωρ. HINC Ἀντιδάνειος γῆ Etymol. eadem quæ & ἀντιδώρα.

Δάνος, Mutuum, δάνειον, Eccleſiaſtici cap. 29. Sic accipitur & in his verbis ἐν δάνει λαμβάνειν, quæ Budæus ex innominato autore afferens interpr. Mutuo accipere.

Δάνον (ſcribit Plutarchus) Macedones vocare θάνατον (id eſt mortem) vnde eſſe ait ῥιγεδανὴ, & ſignificare καθανατος. Hîc autem videat lector annon multo magis rationi conſentaneum ſit δάνειον hinc deriuare quàm à δάνος ſignif. donũ. nã altera illa huius δάνος ſignificatio, videlicet pro fœnore, ex nullo claſſico autore affertur.

Δάνειον, Fœnus, Mutuum, Æs alienũ. (à quo δάνειον ſunt, qui Latinos vocem Damnum accepiſſe putent) Ariſtot. Ethic. 9, καὶ ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ δοτέον. Plut. De Alex. fort. δάνειον πεντακοσίων ταλάντων. Δάνειον ſchol. Ariſtoph. diſtinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, ſcribens, οὐ τοῦ δανείου χάριν ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐν τῇ χρεώστα ἀπῄτουν. vbi exponitur Sors, τὸ ἀρχαῖον. HINC Καταδάνειος, Obæratus, B. ex Diod. Et καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus. ET Δανειακὸς adiect. vnde δανειακὸν γραμμάτιον, Cautio mutui, Bud.

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad vſuram. Plutarchus, τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Idem, καὶ δανείζουσιν ὁ λαμβάνουσιν ὑπὸ τῶν δανείων. Epigr. lib. 2, πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnẽ tuam pecuniam fœnore occupas. Δανείζω eſt etiam Mutuo do, citra vſuram (vt quidam annotant) ideo fortaſſe quòd ἐπὶ τόκῳ additũ nonnunquã reperiatur. vt apud Plat. De legibus 5, & Ariſtot. in Œconom.

Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio: vt χρήματα δανείζεσθαι apud Ariſtophanem, & ἀργύριον δανείζεσθαι Xenoph. In vulgat. lex. ex Plutarcho in Solone, ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων, vbi malim ἀπό. Idem, δέκα τάλαντα δεδανεῖσθαι παρὰ σφῶν. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, vt Demoſth. Interdum verò δανείζεσθαι ſine vlla adiectione. Δανείζομαι metaph. Plato De rep. lib. 10, ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; &c.

Δάνεισμα, ατος, τὸ, (q. d. Fœneramentum) Fœneratitia pecunia. Item ipſa Fœneratio. vnde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1, δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, Fœnerati, Mutuati. SIC Δανεισμός, Fœneratio, Mutuatio, Vnde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματι, Plato. ET Δανειστής, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam. vnde correlatiua ſunt, ὁ δανειστὴς & ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen δανειστὴς accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.

HINC Δανειστικός, Fœneratorius, ſeu Fœneraticius, Bud.

C. ἘΚδανείζω idem quod δανείζω, vt τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα, Ariſtot. Œcon. 2.

C. ἘΠΙδανείζω, idem quod δανείζω, Ariſtoteles Œcon. 2. Sic affertur & ἐπιδανείζομαι pro δανείζομαι. Alioqui ἐπιδανείζω eſt Vltra fœnero, ſicut ἐπιδανείζομαι, Vltra fœneror.

C. ΠΡΟδανείζω, Ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσαι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et ex Plut. Per. προδανεισθεὶς χρόνος.

ΔΆΠΤΩ, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. π, de lupis, Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες δάπτουσι. Et Il. λ de leone, — αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè eſt ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίω, vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ, δαπτέμεν tribuitur igni, ſicut & canibus. quo & apud Latinos modo ignis vorare dicitur. At Iliad. ν, in fine, de haſta dicitur, — ὅ τοι χρόα λειριόεντα δάψει, id eſt diſcerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inueniri. Sed & alia metaphora vſus eſt Gregor. in carm. — ἀλγέα θυμὸν ἀεὶ δάπτω. Sic γυιοβόροι dicuntur curæ.

Δαπτής, Vorax. Apud Lycophr. autẽ δάπται μυῖαι, mordaces muſcæ, δακνηραί.

C. ΔΙΑδάπτω, idem. niſi quod præpoſ. vehemẽtiam addit.

Sed Il.φ, δέδαψας pro Vulneraſti, quæ affinis eſt ſignif. — δέψε δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. A

C. ΚΑΤΑδάπτω, eiuſdem & ipſum ſignif. niſi quòd præpoſitio vehementiã addit, vt Il.γ, κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

¶ Δαρδάπτω idem quod δάπτω, Voro, per reduplicationẽ factum, vt μαρμαίρω à μαίρω, & alia. Il.γ, Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν. Od.ξ: & χρήματα δαρδάπτουσιν Od. π. Sic deuorare patrimonia Catullus dixit.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, Abſumo, Conſumo, Impendo, Sumptum facio. Xen. Pæd.8, τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. Idem dixit πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς, magnos in perniciosas voluptates ſumptus facere. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, Demoſth. Signif. actiuam habet & in voce paſſ. vt Lyſias 153, καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic Andoc. 31, οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλῶν δεόμενοι. Sic δαπανηθεὶς apud Iſæum, 50: & δεδαπανημένος Iſocr. in Paragr. | At δαπανᾶν τὴν πόλιν apud Thucydidem interpretatur Bud. Exhaurire ciuitatem. Sed potuit addere ablatiuum Sumptu, cum Cic. qui dixit, Sumptu prouinciam exhaurire. Syneſ. autem dixit epiſt. 16, κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me conſumit, i. conficit. Cæterùm præterquam quòd aptiſſimũ eſt & rationi maximè cõſentaneũ hoc etymũ τοῦ δαπανᾶν à verbo δάπτω, eſt etiam Athenæi autoritate cõfirmatũ. B C

Δαπάνημα, Quod inſumptum eſt, Sumptus, Impenſa. δαπανημάτων δοτῆρες, Pæd.8. Et δαπάνημα τοῦ νομίσματος, πλέον τὰ δισχίλια, &c. Athen.5. ET Δαπανητικός, Conſumptorius, Conſumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, Conſumptor, Conſumendi vim habens. Apud Athen. cũ genit. ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δύναμις καὶ δάπανος ὑγρῶν. A Thuc. autem ἐλπὶς dicitur eſſe δάπανος, lib.5, i. Sumptuoſa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo. ideo in marg. meæ edit. Lat. interpr. ſum Profuſa. HINC Ἀδάπανος, Sumptu carens, Nõ impendioſus, vel Sumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re, in quã videlicet ſũptus non fit. Plut. Apophth. τῶν κόσμων ἀδαπανώτατος οὗτός ἐστι. Ab Areopagita autẽ ἀδάπανος dicitur & Qui conſumi nõ poteſt. B. ET Ἀδαπάνως, Sine ſumptu, Sine impenſa. CONTR. Πολυδάπανος, Sũptuoſus. vnde πολυδαπανώτερος & πολυδαπανώτατος. Sciendum eſt autem ἀδάπανος & πολυδάπανος à δαπάνη etiam deriuari poſſe. D E

Δαπάνη, Sumptus, Impendium. Syneſ. τὴν καθ' ἡμέραν ἢ τὴν κατ' ἔτος δαπάνης. Et ἐφήμερος δαπάνη, Plut. Pericle. Thuc. autem addidit genitiuos χρυσοῦ & ἀργύρου l.1. δαπάνην ποιεῖν, ſumptum facere, Lucill. Epigr. lib.2. | Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc.1. HINC Δαπανηρός, Sumptuoſus, Qui magnos ſumptus facit, vel Qui libenter ſumptus facit, Profuſus. Xen. δαπανηρὸς ὤν, μὴ αὐτάρκης ἐστί. Ariſtot. Ethic.4, οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς ὁ μεγαλοπρεπής, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. | Δαπανηρὸς πόλεμος, Sũptuoſum bellũ, Dem. In quod magni fiunt ſumptus. ET Δαπανηρῶς, Sũptuoſè, Magnis ſumptibus. X. Hell.6. F

C. Ἐκδαπανάω, ῶ, Idem quod δαπανῶ. ET ΚΑΤΑδαπανάω, idem, niſi quòd vehementiam addit præpoſitio. HINC Καταδαπάνη ex Alex. Aphr. Probl. lib.2, ἡ φύσις τῇ καταδαπάνῃ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀναπαύεται.

C. ΣΥΝδαπανάω, ῶ, Vnà conſumo.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, Dapſilis, Largus, Copioſus, Abũdans, Vber. vt δαψιλὴς χώρα, Plut. Regio vber. φλὸξ δαψιλής, Copioſa flamma, Gal. ad Glauc.2. Chryſoſt. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga ſeu liberalis. Rurſum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. Sed & homo lautus appellatur δαψιλής, vt inquit Bud. HINC Δαψιλῶς, (VEL Δαψιλέως, vt apud Theocr.) Largè, Copioſè. δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian.3. Et προκαταντλεῖσθαι ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, Gal. ad Gl.2, Oleo abundè calido. | Item, Lautè, Opiparè. vt ζῆν δαψιλῶς, Xen. ITEM Δαψίλεια, Copia, Abundantia. Herod.1, τῶν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψιλείας καταεθισμούσης, i. (Pol. interpr.) Rerum omniũ copiã & abundantiã. ET verb. Δαψιλεύομαι, Copioſè & abundanter ſubminiſtro, Liberalitate vtor. ET Ἐπιδαψιλεύομαι apud Syneſ. pro Ad- G H

do corollariũ & auctarium. Vide Bud. p.854. Cæterùm à δάπτω deriuari etiam δαψιλής, videtur innuere Athen. lib.8. de quo tamen etymo alioqui minimè dubitandũ puto, formãdo videlicet illã voce ab eius aoriſto δάψαι.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, Dormio, Aor.2, ἔδαρθον, F. δαρθήσομαι, à Δαρθῶ inuſ. A quo tamen COMP. Ἀποδαρθεῖν, pro eodem. ITEM Καταδαρθεῖν. Ariſtoph. Nub. ἐάσον τὸ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με. vnde apud Plat. Symp. καταδεδαρθηκὼς ἀνέστη μετὰ Σωκράτους. ET bicomp. Ἐπικαταδαρθεῖν, Indormire. ET Συγκαταδαρθεῖν, Condormire, Item Cõcumbere. vnde συγκαταδαρθών Ariſtoph.

Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire (tali metatheſi qualis eſt in κραδία pro καρδία) vt Il.ψ, Ἀλλ' ἐν αἰθούσῃ ... ἀχέων οἷον ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. VNDE Καταδραθεῖν, idem. cuius inflexionis eſt & καδδραθέτην apud Hom. videlicet pro καταδραθέτην. ET Παραδραθεῖν, vel ob metrũ Παρδραθέειν, Iuxta dormire, Concũbere. In qua poſteriore ſignif. & παρέδραθεν apud Hom. legitur. Quòd verò ad etymum huius vocis attinet, conuenit quidem Etymologo cum ſchol. Ariſtoph. de vno, videlicet à δέρμα deriuari δαρθεῖν ſiue δραθεῖν (quũ enim dicit & hic καταδαρθεῖν eſſe propriè ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, vel ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι, vt alibi, non dubium eſt quin & ipſe à δέρμα deriuet) pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας, tanquam faciliore futura formatione: in cæteris autem (quæ & multo longius petita videntur) diſſentit aliquantum Euſt. ab eodẽ Etymol.

ΔΑΣΥ'Σ, Denſus, Conſitus, B. vt δασέα ὄρη, X. Pæd. 2, Denſi montes, aut conſiti: vel potius Arboribus denſi, Conſiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα ... Lyſ. ψιλὴ opponitur p.107. | Δασύς, Piloſus, Villoſus, Hirſutus, &c. cui opponitur λεῖος. Ariſtot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. | Δασὺ πνεῦμα apud grammaticos ſpiritus denſus, qui & aſper dicitur: cui opponitur ψιλόν, tenuis: qui & lenis vocatur. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos. Sed & δασὺ σύμφωνον appellant, oppoſitum τῷ ψιλῷ: vt χ, δασύ, at κ, ψιλόν. Et δασύτης aſpiratio vocum, quibus videlicet aſpirationis nota præfigitur, apud Athen. lib.9. Et δασύνω, aſpero ſpiritu vocabulum aliquod noto. HINC Δάσος, εος, τό, idem quod δασὺ χωρίον, Denſus arboribus locus, Syluoſus locus. Exponitur & Fruticetum. D E

C. Δασύκερκος, Piloſam caudam habens, ſeu denſam pilis. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, Theocr.

C. Δασύμαλλος, q.d. Denſipilis, ſeu Denſi... Valdè villoſus, Lanoſus, vt ὄϊες δασύμαλλοι, Od.

C. Δασύπους, οδος, ὁ, (q.d. Piloſipes, vel Hirſutipes) Cuniculus. A quibuſdam tamen confunditur cum λαγῶς, i. Lepus. & Bud. pro λαγὼς affert ex Athen. p.157, & ex Ariſtot. De animal. 346. Sed à Polluce & à Plinio δασύπους à lepore diſtinguitur. HINC Δασυπόδειος, Leporinus, in v.l. ET Ἔνδασυς, Piloſus, Hirſutus, Dioſcor. ET Ὑπόδασυς, Aliquantum hirſutus. AT Ὑπέρδασυς, Valde hirſutus. F

Δασύτης, Denſitas. Item Piloſitas, ex Gazæ interpr. Et Hirſutia ex Solino. Ab Heſychio δάσος exponitur per δασύτης. In vſu eſt apud gramm. quoque δασύτης, vt dictũ eſt in δασύ.

Δασύνω, Denſo, Denſum reddo. Item Piloſum reddo, ſeu hirſutum. Budæus vertit Ex glabro piloſum reddo, apud Dioſcoridem δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Et δασύνομαι idem quod τριχοῦμαι (vt idem docet) Ariſtoteli De hiſt. anim. 3, δασύνονται δὲ πῇ καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως ὥστε, &c. Habet ſuam & apud grammaticos ſignif. de qua vide ſuprà in Δασύς. G

Δασυσμός, Denſatio. | Apud Dioſc. autem δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis denſitas & raucedo.

ΔΕ', Autem, Verò. Sæpe ſubiungitur alteri particulæ μέν, vim aduerſatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, Es tu quidem ebrius, ego autem ſitio. Lucianus in Timone, ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ἑρμῆ καὶ τῷ Διὶ πλείστην χάριν ἔχω τῆς ἐπιμελείας· τοντονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Interdum verò aduerſandi vim nõ habet, ſed veluti diſtributiuã, ſicut & μέν. vt Pæd.2, ἱππεῖς μὲν περὶ δισχιλίους, πεζοὶ δὲ διςμύριοι. H

Luc. Timone, ἀλλ' ἐγὼ μ. Ἑρμῆς εἰμι· ἔστι δ' ὁ Πλοῦτος. Quibus ſubiungit, ἔπεμψε δ' ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν λιτῶν. Frequens eſt autem hic vſus cum articulo, vt ὁ μ., ὁ δέ, vel οἱ μ., οἱ δέ. Alicubi verò & repetitur δέ, vt Pæd. 7, pag. 113, τῶν δ' ἀπαντώντων οἱ μ. ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων. Quibus ſubnectit, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεβόων αὐτοῖς. (vide & paulo pòſt δὲ in interrog. repetitis) Obſeruãdus eſt autẽ in iſto exemplo triplex vſus huius particulæ. nam οἱ δ' ἀμφί, &c. non fertur ad μ., ſicut οἱ δ' ἐβόων. Alicubi verò ſubauditur μ., vt apud Xen. ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι, &c. Hic tamen vereor ne ἀφῃρέθην μ. pro ἀφῃρέθημεν legendum ſit, quum ſequatur ἀναγκάζομαι. Sæpe autem non præcedente neque ſubaudito μ. ponitur (vt etiam vides initio illius exempli τῶν δ' ἀπαντώντων) ac tum redditur Verùm, vel Cæterùm, aut Porrò. vt apud Xenoph. ita librum Pæd. quartum inchoantem, μείνας δ' ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Quinetiam libri quinti initium eſt hoc, καλέσας δ' ὁ Κῦρος Ἀράσπαν Μῆδον, &c. vbi tamen paulo diuerſa ratio eſt quum præcedens liber claudatur his verbis, ταύτην μ. οὖν ἔλαβεν ὁ αἰτήσας. Sæpe autem non præcedente μ. ponitur; atque adeo interdum vna particula δέ alteri ſubiungitur: vt ibidẽ, καὶ ἡμεῖς δ' ἀκολουθεῖτέ μοι· ἔστι δὲ τάχα ἔσεται, &c.

B

C

Δέ, Sed, Verùm. Plato De rep. lib. 10, τοῖς προστάταις αὐτῆς ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ. Sic Cicero ad Lentulũ, Non meum monimentum (non enim illæ manubiæ, &c.) monimentum verò Senatus, &c. Plura exempla huius ſignif. particulæ δὲ vide apud Bud. 924. Δέ & [illegible] affert ex Plat. De leg. 6, μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι, συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι.

D

Δὲ pro δὴ Platoni, pro Vtique ſeu Verò (vt Cic. dixit, Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurũ eſt) vide apud Bud. 926. Idem pag. 127 in quodam loco vel ita poni pro δὴ vel abundare tradit. Item δὲ pro δὴ ſignificante ἔτι, vide pag. 918.

Δὲ pro γὰρ apud Homerum, Il. β, — ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη. Sic Il. π. Vide Bud. 926.

Δὲ aliis partic. præfigitur aut ſubiungitur. vt καὶ δέ pro Et verò, (inquit Budæus) apud Xenophontem (ſed interiecto vno verbo) Hell. 4, Λαρισσαῖοι μ. οὖν καὶ Σκοτουσσαῖοι καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ ἐκακούργουν αὐτόν.

E

F

Δὲ δὴ vide in Δή. Dicitur & Δέ γε, item Δέ τοι, & Δέ που, de quibus vide Bud. p. 925.

Δὲ interrogationibus repetitis ſeruit, vt annotat Budæus ex Demoſthene 137, εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος Αἰσχίνῃ; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μ. γὰρ οὐδένα φημί.

Δὲ alios etiam quoſdam rariores habet vſus de quibus hîc dicere non vacauit.

Δαὶ pro δὲ, in interrogatione repetita, vt annotat Budæus ex Gregorio: ſed ego in aliis etiam quàm huiuſmodi locis poſitum obſeruaui.

ΔΕΙ͂, Oportet. Præt. imperfectum ἔδει, Oportebat. Fut. δεήσει, Oportebit, Aoriſtus ἐδέησε, Oportuit, Infinitiuus δεῖν, Oportere. Iſocrates, ἃ δεῖ προελέσθαι. Pla. Tim. δεῖν σκοπεῖν. Idem alibi, διοικεῖν ἔδει. Demoſthenes, δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βραδείας πολεμεῖν. Alicubi & cum præt. vt idem δεῖ μεμνῆσθαι, & δεῖ προεστάναι, &c. Vide Budæum pag. 1101, vbi & hoc exemplũ affert huius verbi cum præſenti & cum præterito iuncti, καὶ μᾶλλον εἵλοντο μεθ' ἡμῶν τῶν τότε στρατευσαμένων, εἰ τι δέοι, παθεῖν, ἢ χωρὶς ἡμῶν ἀκινδύνως σεσῶσθαι. Sed animaduertere debuit Budæus σεσῶσθαι iungi cum εἵλοντο, non cum δέοι. A Plat. cum aduerbio poſit. iungitur Epiſt. 7, δεῖν περιττὸν εἶναι, vbi & vacare dici poteſt. Apud Sophoclem autem cum ὅπως, in Aiace, — δεῖ σ' ὅπως δείξεις, pro δεῖ σε δεῖξαι. Alicubi δεῖ vertitur & Neceſſe eſt, vt apud Demoſthenem, δεήσειν ᾤετο, neceſſe futurum putauit. Sic δεήσειν cum infinitiuo Quum neceſſe fuiſſet, vel Quum oportuiſſet, aut oportuerit. Itidem δεήσει, Neceſſe futurum ſit, aut Neceſſe futurum eſſet, Xenoph. Pæd. ‖ A ſchol. Thuc. annotatur δεῖ & pro εἴωθεν.

G

H

Δεῖ cum genitiuo Opus eſt, (ſicut Gallicum verbum Il faut, & illam & hanc ſignificationem habet. dicitur enim *Il faut faire cela*, Hoc facere oportet, δεῖ ποιεῖν τοῦτο: & *Il me faut cela*, Hoc mihi opus eſt. Sed & Latinè interdum Opus eſt, cum infinitiuo) Plato De republ. 2, πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ ταῖς προειρημέναις. Pæd. 1, πολλῶν σοι δεήσει, Multis tibi opus erit. Ibidem, ὧν δεῖ ὑπάρχειν, μηδὲν ἡμᾶς ἐπιλείπει. Sic δεήσον apud eundẽ, ὁρῶ καὶ σοι τούτων δεῆσον, His tibi quoque opus fore video. Euripides autem cum datiuo perſonæ, rei etiã accuſatiuo iunxit, dicens, οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Et μακροῦ λόγου δεῖ σε. Apud eundem alia conſtructione, ἓν δὲ μόνον μοι. Plato autem genitiuo infinitiuum addidit, De rep. 5, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, id eſt, Quàm acribus nobis opus erit magiſtratibus & quàm eximiis, vt Bud. interpretatur.

Δεῖ in aliis quibuſdam loquendi formis iunctum itidem genitiuo, per Abeſt redditur: at verò Gallicum *faut* locum & in hac tertia ſignif. habet. nam πολλοῦ δεῖ Latinè quidem Multũ abeſt, Gall. verò *Il s'en faut beaucoup*. Plato in Apologia, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Idem De republ. lib. 6, ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄπιμον εἶναι. Interdum autẽ in fine ſententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ vel πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. 135, οὐδέ γ' ἡττήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ apud Plat. in fine ſententiæ itidem poſita Bud. p. 940 interpr. Minimè. Et πολλοῦ cum δεῆσαι habente ἄν, apud Plutarch. πολλοῦ δ' ἂν καὶ Σπαρτιάται δεῆσαι τὴν Στρατοκλέους ὕβριν ὑπομεῖναι. quæ redditur, Multo minus Spartiatas æquanimiter fuiſſe laturos Stratoclis inſolẽtiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abeſt vt ita ſit, vide Bud. pag. 959. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Luc. τοῦ πολλοῦ δεῖ ſubiũxit, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic Gall. *Il s'en faut beaucoup, voire il s'en faut tout*. Sic τοσούτου δεῖ, tantum abeſt: & μικροῦ δεῖ, parum abeſt, itidem cum infinit. vt μικροῦ ἐδέησεν αὐτοὺς ἑλεῖν τὴν πόλιν. Eodem autem modo Thuc. ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, parum abfuit quin, &c. Sed interdum & alia conſtructio datur huic verbo. nam Plato aduerbio poſitionis iunxit, ſcribens, πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς, De rep. lib. 2, vt in vulg. lex. Lyſias autem cum infinit. quidem, ſed habente nominatiuum, non accuſat. more ſolito: pag. 89, τοσούτου δὲ δεῖ ἡ λοιδορία, ἢ παροινία, ἢ ἄλλη τις διαφορὰ ἡμῖν γεγενῆσθαι. ‖ Sed obſeruandum apud B. p. 940 οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque propè [hoc crimen ab illo] abeſt: vel Neque parum [inter hoc & illud] intereſt.

Δέω, F. δεήσω, etiam dicitur perſonaliter in proximè præcedẽte ſignif. mutata tantùm conſtructione. nam pro πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν dicitur πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν. q. d. Multum abſum hæc facere. Plato Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic ὀλίγου δέω δακρῦσαι, Parũ abeſt quin fleam. Idem, ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Et cum futuro ex Platonis Apol. πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, & ὀλίγου δέω, (vt ὀλίγου δέω ἐπαινέσαι, Luc. vbi obſerua infinit. paſſiuum) & τοσούτου δέω, &c. Verùm inuenitur & τοσοῦτον δέω, vt in epiſt. Phalar. (quo dixit modo Syneſ. μικρὸν ἐδέησε) τοσούτῳ δέω, vt Iſocrates, τοσούτῳ δέεις αὐτῷ κεχαρίσθαι: & Luc. τοσούτῳ δέω φθόνον αὐτοῦ διεξελθεῖν. Obſerua autem hîc futurum, ſicut & in loco Plat. quem modò protuli: at illuc (apud Iſocr. dico) præteritum: ſed hoc præt. ſæpe ſignificationẽ futuri habet. Inuenitur etiam παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος apud Iſocr. pro μικροῦ vel μικρὸν ἐδέησα. ‖ Participio autem huius verbi frequenter vtuntur in numerando: vt Demoſth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, pro Anni duodeuiginti. q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpretatione aptè mihi videor hoc loquendi genus ad verbum exprimere. quod fieri non poteſt retinendo verbum Abeſſe, quoniam dicendum non eſſet, Quæ abſunt à duobus, ſed potius A quibus abſunt duo. Alioqui Latinè vertitur & aliis modis hæc ſermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι: videlicet, Viginti, demptis duobus, vel Viginti, duobus minus. (quod tamen parum vſitatũ eſt) Et apud Plut. in Rom. δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσαι, nõ multo pauciores octingentis. Dicitur autẽ & paulo aliter, videlicet partic.

poſito in genitiuo vnà cum nomine, ſed quod ab eo minimè regatur, vt in illa altera phraſi. nam quum dico ἑνὸς δυοῖν δέοντα, regitur δυοῖν à δέοντα: at ſi dicam cum Thucydide, δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, non regitur ἑνὸς à δέοντος, ſed ita ponitur vt ſi dicam δεῖ ἓν pro Abeſt vnũ, vel Deeſt vnum: vt ſit ad verbum, Triceſimo anno, vno deficiente. Tale eſt apud Demoſthenem, πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις.

Δέω, Opus habeo, Indigeo. Plato, παραδείγματος ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Luc. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, Nulla re mihi opus erit, vel Nihil mihi deerit. Aut, ſeruata conſtr. Gr. Nihil me deficiet.

Δέον, partic. Quum oporteat, vel Quum oportuerit: ſiue Quum deceat, vel Quum decuerit. Item, Quum oporteret. (ſicut δεῆσον & δεῆσαι ſuprà) ea forma qua ἐξὸν & alia. vt ἄρχειν βουλή, δέον αὐτὸν ἄρχεσθαι. Ariſtot. Eth. 4. καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος εἴη δέον μὴ ἀναλῶσαι, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνήλωσεν, i. Quũ oporteret. Et μὴ δέον, quũ nõ oporteret, Bud. Alicubi exponitur & aliter: vt δέον κατακλίνεσθαι, quũ tẽpus eſſet diſcũbendi: & δέον δ' ἤδη ἄρχεσθαι. Et οὐδὲν δέον pro Quum minimè expediret, Quũ minimè conferret commodúmue eſſet. Bud. ex Xen. & Luc. In iſto autem loco, οἱ λοιδοροῦνται οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exponendum Quum minimè deceát, vel æquum ſit hoc facere. Ex Herodoto autem affertur οὐδὲν δέον γίγνεται pro Incaſſum, Fruſtra. ‖ Et δέον pro δέον ἐστὶ, id eſt δεῖ Oportet, apud Philonem De mundo.

Δέον (nominis ſubſtantiui naturam accipiens) Quod fieri oportet ſeu decet, Vel, Quod facto opus eſt, vt Budæus interpretatur apud Xenoph. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Luc. Timone, τοῦ Νέστορος τὸ δέον παραινέσαντος. Et genitiuus τοῦ δέοντος cum comparat. vt τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quàm deceat, vel Quàm par ſit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Demoſth. Item plural. τὰ δέοντα. Xen. τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι. Idem, ἑαυτοῖς τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiã τὰ δέοντα ποιεῖν ſicut & τὸ δέον ποιεῖν, Officio ſuo fungi. Sed apud Iſocr. οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες Bud. interpr. Malè rem gerentes. Iungitur autem δέον & cum variis præpoſitionibus ac tum variè redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commodè, Opportuné. vt ἐγένετο εἰς δέον ἡ παρασκευὴ pro Opportunè accidit. Et εἰς δέον ἐχρήσαντο pro Commodè & vtiliter, Syneſ. Vide Bud. pag. 1039. Idem alibi ex Luc. affert εἰς δέον ἐντυγχάνειν pro Opportuné. cui opponi ait εἰς οὐδὲν δέον, pag. 66. Item, εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommodè vti. Dicitur & εἰς τὸ δέον cum articulo: vt εἰς τὸ δέον παραγινόμενοι ex Herodoto affertur pro Ad tempus, vel Ad diem. Et apud Hermog. εἰς τὸ δέον ἀναβεβλήσθω Bud. interpr. In tẽpus opportunũ reiiciatur. Nec enim aduerb. reddi poteſt hîc εἰς τὸ δέον, ſicut nec εἰς δέον ſæpe. Et ἐν δέοντι, pro Opportunè, Commodé. Loco & tẽpore. Itẽ Appoſitè. Vnde & ἐν οὐ δέοντι pro Incõmodè, itẽ Importunè, Dem. Et οὐκ ἐν δέοντι, Plut. οὐ μὴν ἐν δέοντι τῆς πολιτείας οὐδὲ σὺν καιρῷ κινοῦντες. Idẽ in apophth. dixit οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι. Iungitur præterea hoc nomẽ præpoſ. παρά. dicitúrq; παρὰ τὸ δέον pro Secꝰ ac deceat, Præter officium. Plato in Apologia, παρὰ τὸ δέον δείσας τὸν θάνατον. HINC Δεόντως aduerb. Decenter, Cõmodé.

Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, ſicut δοκεῖν pro δοκοῦν, & πλεῖν pro πλέον, Bud. 363.

Δέομαι etiam dicitur in [illegible] quam poſteriore loco dedi actiuæ voci, videlicet pro Opus habeo, Indigeo. Xenophon Pæd. 7, φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι. Ariſtophanes Veſpis, δικῶν γὰρ οὐ δέομαι οὐδὲ πραγμάτων. Idem in Ranis, ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Plutarchus in Apophthegmatis, ἄνδρα ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Iſocratem, οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur & δεόμενος ſine adiectione pro indigo ſeu egeno: vnde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν apud eundem, & apud Demoſthenem. Sed δέομαι interdum iungitur & infinitiuo. Lyſias, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere. Vel Latinius, Non neceſſe habeo. Andoc. 110, ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æſchines, οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucianus, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ‖ Budæus autem οὐδὲν δέομαι cum infinitiuo exponit etiam Nolo apud Iſocratem & Platonem. Et ſic apud eundem Platonem De Republica 2, ὅσοι ἂν δέωνται πρίασθαι nonnulli interpretantur, Qui aliquid emere volunt: alii ſimpliciter, Qui ſunt empturi aliquid. Et ibidem τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Iis qui ſunt aliquid venditurí. Quæ tamen interpretationes mihi non probantur. ‖ Δέομαι cum genitiuo rurſum, Quæro, vt interpretatur Budæus apud Lucianum, ἀφορμῆς δεόμενος, Occaſionem quærens: & apud Plutarchum, πάλαι δεόμενος προφάσεως, Iã diu prætextum quærens. Idem Plutarchus in Gracco, αἰτίαν πάλαι δεομένοις δεδωκώς. Idem apud Xenophontem, οὐ δ' ἐβούλετο τὸ μὴ ταράττεσθαι τούτου μὴ δέου, interpretatur Noli morari iſtam rerum confuſionem. Rurſum apud eundem δεόμενος cũ infinit. vertit Occaſionẽ quærens, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν.

Δέομαι, Rogo, Precor. (exiſtimo autem ortam eſſe hanc ſignificationem, ſicut & proximè præcedentem, ex prima: quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus ſibi ſubueniat, idémque rogat & precatur) vt δέομαί σου πέμψαι, vel δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere vtitur Demoſthenes in Midiam. Sic Andocides, δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίσασθαι. Demoſthenes autem pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, ſcribens, δέομαι δ' ὑμῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δικαίαν δέησιν, ἐξ ἴσου ὑμῶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι. Sic Æſchines in Cteſiphontem, δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Frequenter autem cum infinitiuo. (vt in illo Demoſth. loco, ſed non præfixo itidem accuſatiuo) vt δέομαί που πέμψαι, Thucydides. Et rurſus Demoſthenes, ἐδεῖτό μου συνδιαπορῆσαι αὐτῷ τετταράκοντα μνᾶς. Sed exponitur etiam Imploro, iunctum interdum genitiuo perſonæ, [illegible] genitiuo [illegible], vt apud Thucydidem, Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienſes imploranti. Alibi, ἐπικουρίας δεησομένους, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem & in illo altero loco Athenienſes imploranti, ſignificat Athenienſium opem.

HINC Δέημα ET Δέησις (quod multo eſt vſitatius) Precatio. δέομαι δέησιν vide paulo antè. Dicitur & δέησιν vel δεήσεις ποιοῦμαι. ET Δεητικὸς, Precatorius, Rogatorius. vt δεητικὸς λόγος, Plutarchus in Coriolano. Apud eundem δεητικὸς non ſemel pro Supplex. Ariſtoteles autem magnanimum virum dixit non eſſe δεητικὸν περὶ αἰσχρῶν ἢ μικρῶν, id eſt non libenter precari, vt interpretatur Budæus. ἔ ο μ ρ. Καταδέομαι, Precor, Rogo. Plato Apol. οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη. Apud Syneſ. in epiſt. ad Theoph. Bud interpr. Obſecrare. [illegible] δ' ἐμοῦ καταδέοντο ποιήσασθαι συνηγορ[illegible].

Compoſita partim à δεῖ ſignificante Opus eſt, partim à δέω, ſeu δέομαι.

C. Ἀδεὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Non indigus, Cui omnia ſuppetunt quibus opus eſt, Antipho apud Suid.

C. Ἐνδεὴς, έος, οῦς, Cui aliquid deeſt, Imperfectus. ET Ἔνδεια, Penuria. Quomodo autem differat ab ἔνδεια, vide in illa voce.

C. Ἡμιδεὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Cui dimidium deeſt, ſeu deficit. Vnde & exponitur Semiuacuus, item Semiplenus. Ex Poll. Syneſ. Themiſt.

C. Ὀλιγοδεὴς, Quis paucis eget: Et, Paucis contentus, ex conſequente. VNDE Ὀλιγοδεία ET Ὀλιγοδεΐα, Paucarum rerum indigentia, Suid.

C. Ἀποδεῖ, Deeſt, Deficit. Item Ἀποδέω, Abſum, Inferior ſum, Æquare non poſſum. Cum genit. ἀπολείπω. Athen. οἱ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ποτὲ κωμῳδηθέντων. Luc. φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, Longè remoti ab amicitia, vel alieniſſimi vt Bud. interpr. Citatur ex eodẽ, ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς pro Alienũ eſſe à vaticinandi arte. Nec tantùm dicitur de perſona, ſed & de re. vt ἀποδέοντα τὰ ᾄσματα οὐ πολὺ τῶν τῆς Σαπφοῦς, Non lõgè inferiora Sapphicis. Aliquãdo datiuus præter genit. ponitur. vt Herod. δυνάμεως μεγίστης διαφθαρείσης, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ οὐδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. Sic Plut. in Cam. πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Pauſ. τὸ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνησι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, Dimidio minus eſt. Aliquando nõ datiuus ſed accuſ. ponitur qui regitur à ſubaudita præpoſ. κατά. vt μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός. Vbi notare oportet ἀπέδει tertiã perſonã ſingula-

rem præteriti imperf. Item cum infinitiuo citatur ex Phalaridis epiſtolis, ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι. Niſi forte legendum eſt τοῦ ἄνδρας εἶναι, Qui iam non multum à virili ætate abſunt. Profertur & aliꝰ locus in quo genitiuum habet, ſequente tamen infinitiuo, ſed qui regatur à ſubaudita præpoſitione, hic videlicet, οὐδὲν ἀποδεῖ θῆλυ τοῦ ἄρρενος πονεῖν πρὸς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις πόνοις, Nihilo inferior eſt fœmina viro ad labores tolerandos quos neceſſitas exigit: id eſt πρὸς τὸ πονεῖν. ‖ Vſurpatur etiam ſæpe hoc verbum in recenſendo numero: vti apud Ariſtotelem, καὶ ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατόν, Paulominus cẽtũ. Sic Polyb. lib. 1, ὀχλῖται λεγομένη ὀλίγον διχιλίων ἀποδέοντας, qui non multum abſint à duobus millibus. id eſt quorum numerus parum abeſt à duobus millibus. Breuius, Paulominus duo millia, vel duobus millibus. Ariſtot. De mundo, τῆς οἰκουμένης πλάτος μὲν ἐπὶ βραχὺ ἀποδέον τετρακισμυρίων σταδίων. Thucyd. lib. 2, τὰ γὰρ πλεῖστα τετρακοσίων ἀποδέοντα, μνᾶς εἰλήφει. id eſt (inquit ſcholiaſtes) ἐννακισχίλια ἑπτακόσια. Sciendũ eſt autem vſurpari hoc verbum hac ſignificatione tam in præſentis tertia perſona ſingulari quàm in infinitiuo, & contractè & ſine contractione. dicitur enim ἀποδεῖ & ἀποδεῖν, item ἀποδέει & ἀποδέειν. ‖ Sed capitur ἀποδεῖν & pro ἀποδεσμεῖν, vt exponit Heſychius. id eſt alligare.

Ἀποδεής, εος, οῦς, ὁ & ἡ, Inferior. ἀποδέων. Plutarcho Symp. 7, Probl. 3, ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum eſſe incipit, & cui propemodum incipit iam deeſſe vinum. nã ibidem πλήρης ἀγγεῖον & ἀποδεὲς inter ſe opponit: ſcribens, τὸ δὲ μέγιστον, οὐ φθείρει πλῆρες ἀγγεῖον οὕτω ῥᾳδίως οἶνον ὡς ἀποδεὲς γινόμενον. Ibidem paulo pòſt, πλεῖον γὰρ ἐπὶ καὶ [illegible] εἰς ἀποδεὲς [illegible] γινόμενον τὸ ἀγγεῖον. vbi ἀποδεὲς vſurpatur tanquam ſubſtantiuum. q.d. quum vas proximum vacuitati eſſe incipit.

C. ἘΝΔεῖ, imperſ. Deeſt, Deficit, Opus eſt. Dem. Olynth. 1, εἰ μὴ οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δὲ ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in v.l. hæc afferuntur exempla: ex Xen. τίνος ἐνδεῖ pro Quid deeſt? Et, ὅπη παντὸς ἐνδέοι, καὶ πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. Et ex Luc. Cauc. καὶ γὰρ ἐνδεῖ τι ὤμων τῆς Θεᾶς. vbi tamẽ imperſ. nõ eſt, ſicut nec in aliis nõnullis qui ibi afferuntur locis: quum videlicet dicitur ἐνδεῖ μοι τοῦτο. Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τῆς κατ᾽ ἀξίαν ἐνδεήσει. Idem, ἀλλ᾽ ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν. Idem, ἐνδεῖ τοῦ ἀριθμοῦ.

Ἐνδέω, Deficior, Opus habeo, vnde ἐνδεῖς ex Eurip. affertur, ἐνδεὲς οὐδενός, Nulla re deficeris, Nihil tibi deeſt. Sic ... Plat. De rep. 1, ἕως γ᾽ ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι, Nulla re deficiatur, ſeu opus habeat: vel, Nihil ipſi deſit quominus ſit ars paſtoralis. ITEM, Ἐνδέομαι, eadem ſignif. & quidem vſitatius. Xen. ... ὡς μηδενὸς ἐνδεόμενος στρατεύοιτο. Et Pæd. 6, χρημάτων ἐνδεηθέντες. & alibi ſæpe. Plut. in Symp. ſept. ſap. 155, ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περιττῶν ... καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος.

Ἐνδεῖν, Defici viribus ad aliquid, Impares habere vires. vt ἐνδεούσης φύσεως, ex Theophr. Et ex Plut. in Numa, ἐνδεῖν πρὸς τὴν ἐπὶ κατάστασιν.

Ἐνδεής, έος, οῦς, ὁ & ἡ, Indigus. Iſocr. ad Nicoclem, ὧν αὐτοὶ μὴ ἐνδεεῖς εἰσιν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε. Idem Archid. τῶν καθ᾽ ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. Plato De rep. 2, οὐ γὰρ ἐνδεᾶ φασι ... τὸν θεὸν κάλλους. Idem in Alcib. οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἰς οὐδέν. Res quoque dicitur ἐνδεής, quæ nõ ſufficit, vel Cui aliquid deeſt quominus plena ſit & perfecta, vel ſuis numeris abſoluta. Sic ἐνδεεῖς συνθῆκαι Thucyd. lib. 8. Alicubi dicit Galen. λειφαίμους appellari τοὺς ἐνδεὲς ἔχοντας αἷμα, id eſt minus ſanguinis quàm opus ſit. q.d. ſanguinem non ſufficientem. ‖ Exponitur etiam Inferior, vt Thuc. 2, τῇ γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. Sic interpr. & Bud. apud Polyb. σύγκρισιν ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν. Sæpe autem additur genitiuus, vt τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. Inferiora & minora viribus, Quæ nõ reſpondeant viribꝰ. Sic Plut. in Sol. ἐνδεέστερον τῆς δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε. Et in Othone, ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ. vbi aduerbium eſt cõparatiui gradus. Cæterùm dicitur & Ἐνδεὲς ſæpe ſubſtant. pro ἔνδεια. Thuc. 3, τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τι αὐτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν. vbi ἐνδεὲς id planè eſſe videtur quod ad verbum Gall. dicimus *Inſuffiſance*. q.d. Inſufficientia. HINC Ἐνδεῶς, Indigenter. vt ἐνδεῶς ἔχειν τινός, Indigum eſſe re aliqua. q.d. Indigenter ſe habere. Sed apud Plut. Lyc. ἐνδεῶς ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, eſt Non ſufficienter ſe habens. id eſt, Non ſatis inſtructus. Vertitur ita & in aliis loquẽdi generibus. Item, Minus quàm opus ſit vel par ſit, apud eundem Thucyd. Dicitur & Ἐνδεέστερον cum genit. vt in loco quem paulo antè attuli. Ἐνδεεστέρως pro eodem. Additur autem nonnunquam genit. τοῦ προσήκοντος, vt ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος δὲ ἐγκωμιαστικὸς εἶναι, Plat. Minus quàm par ſit, vel Minus quàm deceat.

Ἔνδεια, Indigẽtia, Penuria. ἔνδεια τῶν καθ᾽ ἡμέραν. Iſocr. Paneg. Sic ἔνδεια σοφίας. Et ſine adiectione, vt Demoſth. Pro cor. τὸ μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι᾽ ἔνδειαν. Apud Plat. autẽ Polit. 9, ἔνδεια & πλησμονὴ opponuntur, quæ Cicero interpr. inopiam & ſatietatem affluentem, pag. 11 mei lex. Cic. Et plur. numero ἔνδειαι apud Iſocr. in Areopag. ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις. Item ἔνδειαι oppoſitum habens ὑπερβολαὶ apud eundem De pace.

Ἔνδεια & ἔκδεια ita differre quidam ex Suida annot. vt ἔκδεια ſit quod deeſt plenæ ſolutioni: at ἔνδεια ſit Nõ habere omnino quod ſoluas ob egeſtatem. Thucyd. lib. 1, αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι. vbi vide ſchol. Sunt & qui generalius ita, ἔκδειαν eſſe quum aliquid ad iuſtum numerum deeſt: at ἔνδειαν, quum totum deeſt.

c.2. Ἀνενδεής, Non indigus. Polit. apud Herodianum lib. 8, βίον ἀνενδεῆ vertit vitam bonis omnibus affluentem. Ex Gal. autem affertur ἀνενδεὴς ἔνδειξις, Sufficiens. & ex Aphrod. ἀνενδεὴς παροξυσμός, Cui nihil deeſt eorum quæ adeſſe ſolent.

C. ἘΠΙδέομαι, Inſuper egeo. Itẽ ſimpliciter pro Egeo, δέομαι. vt apud Plat. Timæo, ὀμμάτων τι γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδέν, Cicero interpr. Nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεής, Indigus. Herodot. ἐπιδεέες τῶν πάντων. Et apud eundem, ἐπιδεέες εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τετρακόσιαι μυριάδες, ſunt quadragies centena millia, ſeptem millibus minus. pro eo quod dicitur ab aliis ſcriptoribꝰ frequẽter, δέουσαι vel ἀποδέουσαι. Sic & καταδέουσαι ab eodẽ Herodoto ponitur. Apud Plat. autem in Timæo videtur abundare infinitiuus ἔχειν, iunctus cum ἐπιδεής, vbi ſcribit, οὐδ᾽ αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου ἔχειν.

c.2. Ἀνεπιδεής, Minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσόμεθα.

C. ΚΑΤΑδεῖ, imperſ. Opus eſt, q.d. Defectus eſt. Ex Herodoto, καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμόν. q.d. (ſeruando Græcam conſtruct.) Defectus eſt duarum nauium ad explendum numerum. Gall. ad verbum, *Il y a faute de* &c. Idem, καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες. de quo genere loquendi dictum eſt in δέω, item in ἀποδέω, & modò in ἐπιδεής.

Καταδεής, Cui aliquid deeſt, Non expletus omnibus numeris. Exponitur & Inferior: quæ tamẽ expoſitio magis conuenit comparatiuo καταδεέστερος: vt apud Iſocr. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. ET Καταδεῶς, Ita vt aliquid deſit.

C. ΠΡΟΣδεῖ, Inſuper opus eſt. cuius exemplum aptiſſimum ex Demoſth. vide paulo antè in Ἐνδεῖ. Thuc. προσδεῖ διδασκαλίας ἐμοί. Plat. De rep. 2, προσδεήσει αὐτῇ ἡ τῶν ἄλλων. Et in infinit. Plat. in Epiſt. Ἐράστῳ δὲ καὶ Κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς &c. Et alia conſtruct. apud eundem, ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ.

Προσδέομαι, Inſuper egeo. [illegible] ...πνικῆς ἔφη προσδεῖσθαι. Idẽ, προσδεῖσθαι χρημάτων. In eiuſdem Timæo, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον Cicero interpr. Quòd nec deſideraret alterum.

Προσδεής, Qui inſuper eget. Plato in Timæo, ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς αὔταρκες ὂν ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων. Quæ Cic. interpr. Sic enim ratus eſt ille qui iſta iuxit & condidit, ipſum ſe contentum eſſe mũdum neq; egere altero. Quã tamẽ Cic. interpretationem miror potius quàm probo, non tantùm quòd προσδεὲς ita verterit ac ſi vacaret præpoſitio: ſed multo magis quia eſſe dicit quod Plato dicit eſſe futurum: deinde & quod per comparationem non loquitur, vt Plato. Sonant enim verba Platonis ad verbum, Ratus eſt enim qui condidit ipſum, ſe contentum, præſtantius fore, quàm inſuper egens aliis. Id eſt, Si ſe contentũ eſſet,

præſtantiùs fore quàm ſi inſuper aliis egeret. Sed fieri poteſt vt hic Ciceronis locus, ſicut & infiniti alii, mẽdoſus ad nos peruenerit.

Ἀπροσδεής, Non inſuper indigus.

C. ὙΠΟδέομαι, quod Bud. ait ſignificare vel Egeo, vel Rogo humiliter, in hoc Gregorii loco de Chriſto loquẽtis in carne, τὸ πεινᾷν, τὸ κοπιᾷν, τὸ ἀγρυπνεῖν, τὸ ὑποδέεσθαι. ET Ὑποδεής, Inferior. Sed vſitatius eſt in compar. ὑποδεέστερος, qua voce gaudet Thucyd. vt lib. 1, φαίνοιτ' ἂν ὑποδεεστέρα ἡ πόλις. Et lib. 6, οὐ πολλῷ τινι ὑποδεέστερον πόλεμον. Et l. 3, καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν τινὰ προσάγει. Apud eũdem, ὑποδεεστέροις redditur imbecilliores lib. 3, ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους σφᾶς ξυνιστάντες. Plato autem ἧττω cũ ὑποδεέστερον copulauit in Phædro.

¶ Δεύομαι, poet. pro δέομαι, Egeo. Od. ξ. v. 510, Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου Ὧν &c. Il. α, & alibi, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Il. ν, Οὐ μὲν γάρ τι νόον γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ. ‖ Exponitur & Priuor apud eũdem, vt quum mortuos eſſe dicit θυμοῦ δευομένους. Sed & Inferiorem eſſe, alicubi: vt Il. ψ, — δηΐα τι πάντα Δεύεαι Ἀργείων. Ex Apoll. autem affertur δεύεσθαι τετράκις εἰς ἑκατὸν, pro Centũ eſſe; demptis quatuor.

C. ἘΠΙδεύομαι, Idem. Iliad. ε, — χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. Ex Phocylide autem ἐπιδεύης affertur, vbi potius legendum ἐπιδευή. HINC Ἐπιδευής, Indigus: Od. δ, πυροῦ καὶ κρειῶν ἐπιδευής.

ΔΕΙ'ΔΩ, F. είσω, (& δείσομαι poet.) Pr. δέδοικα (pro δέδοιδα nimis aſpero) ex quo fit δέδια (item poet. δείδια, vnde particip. δειδιώς Hom.) pluſquãperf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν. Eſt autem Δείδω, Timeo, Metuo. Il. χ, — δηΐα μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πεδίονδε δίηται: deinde καταπαύσῃ. Sæpe & præt. δέδοικα ſiue δέδια (& δείδοικα ac δείδια apud poetas) præſentis ſignif. obtinet. vt Iliad. α, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accuſat. Il. ε, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. In proſa autẽ hæc præterita (qu æ potius in vſu ſunt quàm præſens) non has ſolùm conſtructiones habent, ſed & alias, vt exemplis docebo. Ac primùm cum μὴ, vt δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε. Et alicubi cum particula μὴ iuncta indicatiuo: vt Gregor. ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐχόμενος ἦν πάρεργον. Dicitur & δέδοικα μὴ οὐκ. vt Xen. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω ἱκανὴν σοφίαν. Sed obſeruaui apud eundem ſcriptorem & δέδοικα ὡς οὐκ pro δέδοικα μὴ οὐκ, Pæd. 6, στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες, μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. Et cùm infinit. Il. η, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Sic Greg. ἔδεισα προσδέξασθαι. Cum accuſatiuo autem, vt Dem. Philip. 1, μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. Plutar. De ſuperſtit. ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, &c. Sæpe etiam cũ genit. perſ. & datiuo, ſed interiectis præpoſ. illic περὶ, hîc vel περὶ vel ἀμφὶ. dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ & δέδοικα περὶ σοὶ vel ἀμφί σοι. Lat. autem dicitur vnico cõſtructionis genere, Metuo tibi. Xen. Pæd. 1, δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Iſocr. in Euag. περὶ Κύπρου δεδιὼς (hic enim Κύπρου pro genit. perſonæ cenſetur.) Cum dat. Thuc. δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic autem & Hom. loquutus eſt Il. ρ, Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Cum ἀμφὶ eodẽ ſenſu, Gal. ad Glauc. 1, δείσαι ἀμφὶ τῷ μυελῷ.

Δεῖμα, ατος, τὸ, Metus, Terror. Il. ε, Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. ὑποψίας καὶ δείματος … Plut. De ſuperſtit. προσεμφορῶν αὐτῷ δείματα καὶ [illegible] καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. ‖ Item, Terriculam… ntum, φόβηθρον, Heſych. ‖ Exponitur & Periculum. metus enim nõniſi periculi eſt. Apoll. Arg. ἔμπεδοι ἀργαλέοις [illegible] δείμασι. ET Δειμός, οῦ, ὁ, itidem, Metus, Terror. Il. περὶ δὲ δειμός τε φόβος τε. Heſiod. Theog. — αὐτὰρ Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν.

Δειμαλέος, ου, ὁ, Timidus. Item, Terribilis & Timorem incutiens. Nam Heſych. exponit etiam εὐλαβής, φοβερὸς, & Suid. δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων. Sic δειμαλέος κεραυνὸς dicitur, id eſt Terrificus.

Δειματόεις, εντος, ὁ, Timidus, Pauidus. Epigr.

Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terribilis, Terrificus. φοβερὸς, Heſ.

Δειμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. Erotian.

Δειμαίνω, Timeo, Terreor. Plato lib. 1 De rep. ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe ſum ſolicitus. Apud Suidam ex Procop. δειμαίνουσα δέος. Apud eundem, δειμαίνοντες τοῦ Διονύχου Εὐτροπίου τὴν αἰτίαν, ἐξεστήκεσαν. Et, ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες. HINC Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impauidus, Intrepidus, ἄφοβος, ἄτρεστος. Item, Terriculamentorum expers, Spectris liber, ex Eurip. ‖ Eſt & nomen proprium. ET Ἄδειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Impauidus, Intrepidus. ἄφοβος, Heſych. & Suid. ITEM ΠΡΟδειμαίνω, Prior metuo: Metum præſumo. ET ὙΠΕΡδειμαίνω, Metuo, ſeu potius Supra modum metuo. ET ὙΠΟδειμαίνω, Subuereor, Aliquãtulũ metuo.

Δειματόω, ῶ, F. ώσω, Terrifico, Perterrefacio. Herodot. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Ariſtoph. Ran. μή μ' ἔκπληττε μηδὲ δειμάτου. Et in paſſ. Metuo, Timeo. Plato in Axiocho pſeudepigrapho, νῦν δὲ περιτρέπεις σαυτὸν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Veritus ne ſpolieris anima. Et δειματουμένη, Metu perculſa, apud Eurip. ET comp. ἘΚδειματόω, ῶ, Exterreo. Plato De rep. 2, μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, neque filiolos territent matres.

Δειμάομαι, ῶμαι, Metuo. φοβοῦμαι, Heſych.

C. Δεισιδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui dæmonas ſeu deos eſſe metu adactus credit. ſic enim à Plut. περὶ δεισιδαιμ. accipi videtur quum ait, οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων. ἀποθανεῖν γὰρ οὐ βούλεται. ‖ Et generalius Qui meticuloſè dæmones ſeu deos colit Superſtitioſus. Nazianz. δεισιδαίμονα πλάνην. HINC Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, Dæmonum deorúmve metus ſuperſtitioſus. (paſſ. metus) Plut. Alex. δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ θεῖα καὶ καταφρόνησις αὐτῶν· δεινὴ δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία. Idem περὶ δεισιδ. φόβων δὲ πάντων ἀπρακτότατος καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας. Ibidem, ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προσκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις. Budæo eſt etiam Religio. apud Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι interpr. Religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, Religio ciuitatem inuaſit. Idẽ quod Cicero dicit, Omnium officiorum obſtringi religione, Græcè reddit ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod apud eundem Cicer. eſt, Religione noua ſe obligare, &, Nouam religionem ſuſcipere, vertit δεισιδαιμονίαις ἀνακεῖσθαι. ET Δεισιδαιμονέω, Deorum metu ſuperſtitioſo teneor. vnde apud Suid. ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας [illegible] τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας.

C. Δεισίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δεισιδαίμων.

Δείτης, vide ἴτης.

C. ΚΑΤΑδείδω, Pertimeſco. vnde καταδεῖσαι, Formidare, B. ex Andocide. Demoſth. in Mid. καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος.

C. ΠΕΡΙδείδω, Pertimeſco. q. Vndiquaque metuo. Autor Batrach. Πλεῖστον δὲ χαλεπὴν περιδείδια.

C. ΠΡΟδείδω, Prior metuo, Metum præſumo. vnde προδείσας quod ex Soph. citatur, & exponitur ἔμφοβος.

C. ὙΠΟδείδω, Subuereor, Subtimeo, Aliquantulum metuo. Vel ſimpliciter pro Metuo. Il. α, Τὸν καὶ ὑποδδείσαντο μάκαρες θεοί. Od. ρ, Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπὴν ὑποδείδι' ὅμιλον.

Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus, Meticuloſus. εὐλαβής. Il. γ, Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες.

Δειδίσκομαι, Metuo. φοβοῦμαι, Euſt.

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, Timeo. φοβοῦμαι, Heſych. VNDE comp. ὑποδειδίσσω apud Hom. Il. ε, Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς. ET Δειδία, ας, ἡ, Nox, quæ obſcuritate ſua metum & terrorem facilè incutit. Annotatur à Suida & Euſt. AT Δειδείαι Heſychio eſt δειλίαι.

Δειδίττω ſeu Δειδίττομαι, F. ίξομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδίττόμενος. Et apud Suid. ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ‖ Item, Metuo. vnde δεδιξάμενοι, quod exponitur φοβηθέντες. Notandum verò Euſtathium non à δείδω ſed à δίω hoc vocabulum deducere: cui aſſentire videtur Suidas, qui & ipſe διώκω exponit. ET Δειδίσσομαι (ſeu Δειδίττομαι Atticè) poe-

ticè per epentheſin literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metu ercfacio. Il.υ, Πηλείδη μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, ἔλπεο δειδίξεσθαι. Il.ο, Χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὣς δειδίσσεο. Item pro Metuo, apud Homeri poſteros, teſte Euſt.

Δίω, Timeo. vnde δίε, Il.λ, περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν Ἀχαιῶν. Ita Euſtath. qui & δεδίεναι inde deducit per anadiplaſiaſmũ. Sed alii δέδια (vnde δεδίεναι) à δέδοικα deriuant. Hinc δειδίσσομαι, Il.ζ, interiecto ι: Il.ε, Μήτε σύ γ' Ἄρηα τόνδε δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον ἀθανάτων. Il.υ, Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα.

Δεῖσθαι etiam reperitur. vt apud Plut. Apophth. δεῖσθαι περὶ βίου οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, vt interpr. vertit. Apud eundem alibi, δεῖσθαι περὶ τοῦ βίου μὴ φοβεῖσθαι μέλλειν. ET Δεδίσκω apud Heſych. ἀλαζονεύομαι, φοβεῖσθαι. ITEM, Δεδίσσω actiua ſignif. apud eundem pro φοβῆσαι. AT Δίδιε apud Heſych. φοβοῦ. HVC Δειδίσκελος etiam referri poteſt quod Heſych. exponit ἀεὶ φοβούμενος, ſemper timens.

¶ Δέος, εος, τὸ, Metus. Il.θ. Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν. Thuc. lib.4, οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Herodian. lib.3, ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγηγέρηκεν, Curis pauoribúſque. Δέος δεδιέναι, Plato Sympoſ. & θανάτου δέος horror mortis in Axiocho. Herodot. lib.2, οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ Βρεττανίας, nullo iam ex Britannia impendente metu. At Δέος μὴ Latinè redditur Periculum eſt ne, Metuẽdum eſt ne. Demoſth. Olynth.1, ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, τρέψηται καὶ μεταστήσηται τι τῶν ὅλων πραγμάτων. ET Δεῖος, εος, τὸ, poeticè inſerto ι propter metrum, pro eodẽ. Il.κ, Χλωρὸς ὑπαὶ δείους.

Ἀδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Metu carens, Metus expers, Liber omni metu, Qui non timet. vt παῖδες ἀδεεῖς, Metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic, περὶ τὸ παιδὸς ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. Ἀδεὴς βίος paſſiuè, Vita extra metũ poſita, Periculo carens. Alciphr. in 3 epiſt. Halieuticis, γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato Sympoſio, pro Timere de nihilo, Omnia tuta timere, vt poeta loquitur. Prouerbiale eſt.

Ἀδεής, Intrepidus, Audax. Nõnunquam Impudens. vt apud Homerum ſæpe κύον ἀδδεές. vt Odyſſ.τ, Πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδδεές, [illegible] &c. Vbi Euſtathius ait ἀδδεὲς hîc non ſimpliciter ſignificare intrepidam & imperterritam, ſed impudentem: & geminari δ in hoc vocatiuo, vt in ἔδδεισε pro ἔδεισε. Nonnulli ἀδδεὲς apud Homerum in modò citato loco, ſicut & in aliis, expoſuerunt Contumax, Temeraria, aut Temerarie.

Ἀδεέστερος, comp. grad. Metu liberior, Securior, Minus periculoſus.

Ἀδειής pro ἀδεής, inſerto ι, poeticè. vt in Εἰ δ' ἄρ ἀδειής ἐστιν, Iliad.η.

Ἀδεῶς, aduerb. Abſque metu, Securè, Tutò. Dem. Olynth.1, καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρπούμενοι. Item Impunè, apud Ariſtot.

Ἄδεια, ας, ἡ, Metus vacuitas, Securitas, Fiducia. Demoſth. οὐδ' ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, Nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, pro Securè, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, Fiduciam ſumo aliquid faciendi. vt ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι τὴν πόλιν. Herodot.1, ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι λέγειν, Haud pro tuto habentes, Haud tutum exiſtimantes proferre. Nonnunquam cum genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, A plagis eſt tutus, vel, A plagis nõ timet.

Ἄδεια, Libertas, Immunitas, Licentia. vt παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, Libertatem dare aliquid faciendi, Poteſtatem facere. Bud. in poſt. ann. in Pandectas, Ἄδειαν ψηφίσασθαι dixit Andocides orator, pleb iſcito poteſtatem facere impunitate permiſſa. Pauſ. ἄδειαν διδόναι. Politianus ἄδειαν impunitatem transfert apud Herodianum, qui ἄδειαν & ἀμνηστίαν nonnunquã copulat: vt ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν ἐνόρκους ὑπισχνεῖται.

Ἄδεια exponitur etiam ἀργία ab Heſychio. i. vacatio. ſic ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

C. Περιδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Meticuloſus, Pauidus. Iſocr. Paneg. τὰς δὲ ψυχὰς διὰ τὰς μοναρχίας ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες.

A In hac ſignif. iungitur & genit. Thuc. lib.3, οἱ δὲ πράξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, μάλιστα τῶν Μιτυληναίων περιδεεῖς ὄντες. Plato epiſt.7, οὐ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, Quod pertimeſcens Dionyſius, Quo territus Dionyſius. Et περιδεές, neutro gen. Timiditas, Timor. Item, Formidoloſus. i. Qui timorem adfert aliis, Bud. ex Iſocr. ad Nicoclem, μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. VNDE Περιδεῶς, aduerb. Meticuloſè, Pauidè. Thuc. lib.6, τοῖς περιδεῶς ὑποπτεύουσί τι. Et lib.7, & τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες. Et

B apud Iſocr. Euag. πρὸς δὲ τοῦτον οὕτως οὐ πολλοὺς περιδεῶς ἔχειν. ET Περιδέεια, ας, ἡ, Nimius timor. περίδειος φόβος apud Suid.

C. Ὑπερδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Metu ſuperior, Qui nullo metu ſuperatur aut frangitur, ἀπτόητος καὶ ὑπερκείμενος δέους, vt Euſtath. explicat. Il.ρ, Κάρπιμί τε φθίνει τε πεποιθότας, ἠνορέηφι, Γλαῦκε τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. vbi idem Euſtath. ſyncopen eſſe tradit pro ὑπερδέεα.

C. Ὑποδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Subtimidus, ὑπόφοβος, Heſych.

ΔΕΙΛΟΣ, Timidus, Ignauus. (nam re ſpiciendo etymũ,

C cogor ab hac ſignif. auſpicari) Il.ν, Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Et verſu ſequente κακὸν appellat quem hîc δειλόν. Ariſtot. Ethic.2, ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. De fort. Rom. ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐντίθησιν. Dicitur & de alia timiditate: interdúmque cum πρός. vt apud eundem Plut. δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος, in lib. περὶ δυσωπίας. Sed & cum genit. δειλὸς τῆς αἰδοῦς affertur ex Plat. Δειλός, Miſer. Od.ξ, v.253, Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλή miſera, Il.τ, v.287, Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Idem generaliter

D omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare ſolet, eo modo quo dixit Virgil. Mortalibus ægris. At vbi genitiuo iungit hanc vocem Homerus, pro ſuperlatiuo ponit, videlicet δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξένων, id eſt δειλαιότατε, miſerrime. Sic Odyſſ.ξ, v.361, Ἆ δειλὲ ξείνων. Alibi autem ſine genitiuo, vt Od.φ, v.86, Ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Δειλὸς exponitur etiam Debilis, Infirmus: ac certè Heſych. vult δειλὸν inter alia ſignificare etiam ἀσθενῆ: ſed δειλὸν γῆρας apud Heſiod. malim aut miſeram

E ſenectutem, aut certè, cum Latinis poetis, ægram ſenectutem (ſicut Virgilium dixi ægros mortales appellare quos Homerus δειλοὺς βροτούς) quàm debilem ſeu infirmam ſenectutem interpretari. Δειλός, Malus, Improbus. vt in hoc verſu multi vertũt, Odyſſ.θ, v.350, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic vtũtur & alii poetæ interdum: ſed nullus frequentius (quantum meminiſſe poſſum) vel potius nullus tam frequenter quàm Theognis. Dicitur & de rebus: vt Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Huius autẽ ſignificationis occaſionem inde ſumptam exiſtimo quòd ignaui pro ho-

F minibus nequam haberi ſoleant: ac certè videmus vice verſa & κακὸς pro δειλὸς in timiditatis ſignificatione poni, vt & paulo antè admonui: viciſſimque ἀγαθὸς pro ſtrenuo vſurpari, vt ſuo loco dictum à me fuit.

C. Δείλακρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Extremè timidus aut miſer. Ariſtoph. Pluto, ſubantem anum deridens, ἐγὼ δὲ κατακνίζομαι δειλάκρα. ET Δειλακρίων, ωνος, ὁ, pro eodem apud Ariſtophanem Auibus, ὦ δειλακρίων σύ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς. Δειλακρίων item Mercurius dicebatur

G veluti λίχνος, ὅτι κρεάδια [illegible] θυομένων αὐτοῖς κατήσθιεν αὐτῆς. Suid.

C. Δειλανδρία, ας, ἡ, Timiditas, quaſi à δείλανδρος, quod Timidum, ſeu (ad verbum) Timidum virum ſignificaret. ET Δειλανδρέω, ῶ, F. ήσω, Terreor, Paueo, Bud. ex 2 Maccab. οἱ δειλανδροῦντες διεδίδρασκον καὶ ἐξεπόπιζον ἑαυτούς.

C. Θρασύδειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo audacia cum timiditate coniuncta eſt, ſeu (vt Bud. vertit) Qui temeritate præditus eſt, non ab animi tamen fiducia, Audaciæ oſtentator idem & timidus. Ariſtot. Ethic.3, διὸ καὶ εἰσιν οἱ

H πολλοὶ αὐτῶν θρασεῖς καὶ ἀλαζόνων θρασύδειλοι. ἐν τούτοις γὰρ θρασυνόμενοι τὰ φοβερὰ οὐχ ὑπομένουσι.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός, ἀθλιος, Heſych. Soph. autem ſcholiaſtes exponit δειλοποιός in Trach. θρώσκει δείλαια διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. Item Miſer,

Infortunatus, vt Ariſtoph. ſchol. exponit in Nub. Ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος ὑπὸ δαπάνης.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus. Heſychio eſt etiam εἰδήμων: niſi fortè pro eo δειδήμων legendum quis cenſeat.

Δειμαίνω & Δειμαίνομαι, Timidus ſum, Timidum me præſto.

Δειλόομαι, οῦμαι, Timeo, Paueo. καὶ δειλωθεὶς, Territus, idem tidem in lib. Maccab. vt annotat B.

Δειλία, ας, ἡ, Timiditas, inter quod vitium & θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat, οὐ τρυφῆς καὶ πολυτελείας ἔγγονος, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ αἰσχυνοῦς, δόξαις πονηραῖς ἑπομένης, vt Plut. in Artox. tradit. Thuc. lib. 3, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Demoſth. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7, διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et apud Lyſ. δειλίας ἁλῶναι, & Æſch. δειλίας γραφή. Ex Plat. autem affertur epiſt. 7, ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος.

Δειλιάω, ῶ, F. άσω, Ob ignauiam & timiditatem refugio detrectóque periculum, Timido animo ſum. VNDE Δειλίασις, εως, ἡ, Pauor, Formido. Plut. Fab. ἡ πρὸς τὸ μέλλησις αὐτοῦ καὶ δειλίασις.

C. ΑΠΟδειλιάω, ῶ, Præ timore refugio, Reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; Sic ἀποδειλίασαι πρὸς κίνδυνον. Et apud Platon. 2 De rep. οὐκ ἀποδειλιατέον ὅσον ἂν δυνάμεις παρείκοι.

C. ΚΑΤΑδειλιάω, ῶ, Timidè & ignauè ſuccũbo, Extimeſco. Herodian. lib. 2, οὐδέν τι καταπεπληχότος οὐδὲ καταδειλιῶντος καὶ ἱκετεύοντος σχῆμα ἐνδεικνύμενος, Nihil pauidum aut obnoxium, nihil denique ſupplice dignum præ ſe ferens.

Δειλιάζω, idem quod δειλιάω. v. l.

Δειλιαίνω, Terrefacio, Timorem incutio. Deuteron. 20, ἵνα μὴ δειλιάνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Δείλαθι etiam apud Heſychium reperitur, quod exponit φοβοῦ. ET Δειλάσαι quod exponit δειλιάσαι. ſed ſuſpecta hæc videri poſſunt.

ΔΕΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Terribilis, Horribilis, Formidabilis, vt Homerus Il. ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός. id eſt φοβερός. Et δεινὴ θεὸς Calypſo, Odyſſ. η. ‖Interdum verò δεινὸν eſſe aliquem dicit aſpectu. vt Od. χ, — δεινὸς δέ τις ὦπα ἰδέσθαι. Et Il. γ, Δεινὸν δερκόμενος θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Obſerua autem hîc δεινὸν aduerbialiter poſitum, ſicut & quum dicitur δεινὸν ἰδών. & apud Heſ. in Aſpide, γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινόν. Apoll. 1, δεινὸν λαμπομένας κόρυθας. vbi δεινὸν aduerbiis redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculentè, Immaniter. Item, Toruè, in δεινὸν ἰδών: (dixit autẽ & Plut. δεινὸν βλέπειν) Heſiodus tamen cum δεινὰ poſito itidem aduerbialiter, ὑπόδρα iunxit, Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. Quin & ipſi oculi δεινώ Il. α, — δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Obſeruaui autem apud eundem poetam aliquoties coniuncta hæc duo δεινὸς & αἰδοῖος: vt Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τέτυγμαι. Et Od. θ, circa principium, Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. vbi δεινὸς redditur Grauis: ego malim Formidabilis. q. d. vt illum Phæaces & vererentur & reuererentur. At in v. l. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι, redditur Magnus & potens, quo nihil eſſe poteſt ineptius. Dicit autem δεινὸς Homerus & de rebus inanimatis. vt Il. α, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Poſui autem hîc δεινὸς, ſequendo Etym. qui ſcribit à δέος fieri δεϊνὸς, & per craſin δεινός.

Cæterũ in ſoluta oratione hæc vox de eo potius quòd horrendum ſit quàm de eo qui horrendus ſeu terribilis, vſurpatur. vt δεινὴ ἀγγελία, apud Xen. & δεινὴ μάχη apud eundem: (dixit tamen δεινὸν & de perſona Iſocr. ei opponens πρᾶον: & à B. δεινὸς exponitur etiam Atrox, Seuerus, Rigidus) Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, horrendis contumeliis affici, vel Graui iniuria affici (redditur & Indigna pati) Et apud Demoſth. δεινότατα πάσχειν. Ariſtoph. Veſpis, ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Et vt δεινὰ πάσχειν, ſic & δεινὰ ποιεῖν. Demoſth. Pro cor. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια. vbi Bud. interpr. Indignè agere. Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam qui rem aliquam pro indigna & iniurioſa ſeu cõtumelioſa habet, atque adeo de ea tanquam tali queritur. vt Luc. 236, ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι φάσκων οὐ μικρά. Idem alibi, δεινὰ ποιεῖν & σχετλιάζειν iunxit. Vtuntur autem & ſingul. dicúntque δεινὸν ποιεῖσθαι eadẽ ſignif. quod redditur Indignum ducere (id eſt δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo & Plut. vtitur) item Iniquũ iudicare, Iniquo animo ferre, Grauiter ferre, Grauiter queri, vel Indignari. Thuc. lib. 1, καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. Idem lib. 6, ei ſequente, δεινὸν ποιούμενοι εἰ μὴ εἴσονται. (Dicitur autem & ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι eadem ſignif.) Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res eſt indigna, Indignum eſt. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. Pluraliter autem δεινὰ ſæpe & ſimpliciter ſumitur pro Mala, Res aduerſæ, Calamitates, Ærumnæ. Demoſth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in ſingul. interdum, vt Pæd. 2, εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. Sed τὸ δεινὸν ſæpe periculum ſonat, & τὰ δεινὰ pericula. qua in ſignif. apud Thuc. frequens eſt. Plutarchum certè animaduerti de vna eadémque re & in eadem hiſtoria dixiſſe in Artoxerxe ἐν τοῖς κινδύνοις, quod in Apophth. ἐν τοῖς δεινοῖς. Demoſth. verò ἐν τοῖς δεινοῖς & ἐν τοῖς φοβεροῖς in orat. Pro cor. in eadem ſignif. poſuiſſe. Hinc fit vt ſæpe poſt δεινὸν addatur μὴ, pro Metuendũ eſt ne, vel Periculum eſt ne. Thuc. δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντέχωσιν. Sic οὐδὲν δεινὸν μὴ, Nihil eſt periculi ne, Minimè timendum eſt ne. Plato De rep. 5, οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους διχοστατήσῃ. Sic & in Phædone pag. 44. Hanc autem vocabuli huius ſignif. primam eſſe arbitror, ſi eius deriuatio ſpectetur. nã à δέος deduci, (pro quo & δεῖος apud Hom. vel à δεῖμος (vtroque timorem ſignif.) perſuaſum habeo. Eſt porro operæpretium legere quæ de hac voce ſcripta ſunt in Plat. Protagora, vbi δεινὸν ſcribit eſſe κακὸν, quod dicit ut δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, at non contrà δεινὴ ὑγίεια, & δεινὴ εἰρήνη, & δεινὸς πλοῦτος. Obſeruandum eſt autem, in illorum trium locorum interpret. vocem Grauis locũ habere. ſic enim grauem morbum, & graue bellum, & grauem paupertatem ſæpe dicunt Latini. Sic dixit & δειναὶ συμφοραὶ Iſocrat. Graues calamitates: & δεινότεραι gradu comparat. in Archidamo. Et δεινόταται ἀνάγκαι, ibidem.

Δεινὸς, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus, Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, Plato in Prot. (quod tamen loquendi genus ibidem ut proprium iudicatur) δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Plato in Apol. & δεινοὶ oppoſitum ἰδιώταις, Demoſth. Plut. autem in Cor. ἀνὴρ δεινὸς ἐφαίνη καὶ πολεμικὸς, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾶν περιττός. Sed & de re dicitur, vt δεινὸν πάλαισμα apud Xen. redditur artum & cominentum. Nonnunquam verò δεινὸς in bonam partem pro Prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Iſocr. exponitur imperator prudens. Poteſt verò & Solers reddi, vel Peritus, ſicut & ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator, ex Cic. (reddit verò rationem Ariſtot. Probl. p. 63, cur ῥήτωρ & χρηματιστὴς & στρατηγὸς dicatur δεινὸς, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός.) Sic & ſchol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exponit συνετοί. Videtur autem inde hæc manaſſe ſignificatio quòd magis nobis metuamus ab iis qui callidi ſunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quàm ab aliis. Sed hanc ſignificationem latius fines ſuos extendiſſe ſciendum eſt, & varia conſtructione δεινὸν ſimpliciter pro gnaro ſeu perito poni. Ac primùm dicitur δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο. vt δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην, & δεινὸς τὰ τοιαῦτα, ex Xenoph. Et δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, Ariſtot. Pol. Et δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Ariſtoph. Ingenio valens ad omnia. Cum infinitiuo autẽ vſitatius. vt δεινὸς γράφειν Plato in Prot. quod B. interpr. Peritus ſcribẽdi, vel, Qui nouit facilè ſcribere, Et δεινὸς λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. Sic in iambico prouerbiali, Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Apud Plut. autem δεινὸς ὀρειβατεῖν vertitur Aptus ad montes ſuperandos. Xen. Pæd. 2, ἡ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶσθαι, id eſt (B. interpr.) Non magnopere pollet acrimonia ad ſibi aſciſcendos homines primore aſpectu & qualibet illecebra. At δεινὸς φαγεῖν apud Ariſtoph. Qui arte edendi pollet, pro Edaciſſimus. Sic & δειναὶ πιεῖν apud Athenæum quædam mulieres, id eſt bibaciſſimæ.

Quoniam

autem quæ à callidis hominibus aut alioqui peritis ar- A tificibus proficiſcuntur, admirationem mouent, & ma gni fiũt, hinc factum arbitror vt δεινὸν ponatur etiã pro miro, item pro magno, id eſt eo quod magnam vim & efficaciam habeat. Soph. Aiace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών, rem dixiſti miram. Æſchyl. Prometh. p. 7, Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία. vbi ſchol. exponit ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eurip Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. COMPAR. eſt δεινότερος, ſuperlat. δεινότατος.

C. Πάνδεινος, Omnino ſiue omnibus modis grauis, Grauiſſimus. vt πάνδεινα πεπονθέναι, Grauiſſimis iniuriis affectũ B eſſe, vel atrociſſimis.

C. Ὑπέρδεινος, Supra modũm grauis, ſeu atrox.

C. Δεινολογέω, ῶ, vel potius Δεινολογέομαι, οῦμαι, Crimen amplifico dicẽdo, Crimẽ exaggero. Plutarch. ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ &c. Vide B. 303. In hoc autem Herodoti loco, lib. 1, ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς συντεταραγμένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογέεσθαι eſſe Conqueri, Dei hominumq; fidem implorare. Imò verò & in illo Plut. loco ita exponit, p. 802. ſed eodem vtraque interpretatio redit. C

Δεινολογία, vide in Δείνωσις.

C. Δεινοπαθέω, ῶ, (q. d. Indigna ſeu indignè patior, vt Cic. imitãdo dixit) Grauiter afficior, Ægrè fero, Lamẽtabili voce queror. Ita Bud. p. 819, vbi tamen exemplum non addit. ſed id ſuppeditabit hic Plutarchi locus, Ἀνάξαρχος μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Κλείτου φόνῳ δεινοπαθοῦντα Ἀλέξανδρον παραμυθούμενος. ET Δεινοπαθής, Qui queritur lamẽtabili voce. ET Δεινοπάθεια, Querimonia lamentabili voce.

C. Δεινοποιέω, ῶ, idem quod δεινοπαθῶ, Crimen amplifico. D Bud. 303.

C. Δεινοπροσωπέω, ῶ, Sum vultu truci ſeu truculento.

C. Δεινώπος, οῦ, ὁ & ἡ, Qui truci eſt vultu, Toruus. Heſiod. Aſpide. ET Δεινῶψ, ωπὸς, vnde δεινῶπες Eumenides, Soph. Œdip. Colon.

Δεινῶς, Terribiliter, Horrendè, Horrendum in modum. Item, Mirum in modum, Mirè. Plut. Lyc. αὐτός τι δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro Vehementer dixit apud Athen. lib. 9, νῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως εἰμ' ἐπιλήσμων. Sic & δεινῶς Hom. pro λίαν. In v. autem l. E ex Euripide affertur, δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, pro Arduum eſt me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, Atrocitas. Thuc. 3, μὴ ὧν πειθόμεθα μόνον δεινότητα καταγνῶτε. Et δεινότης νόμων ibidem vertitur Acerbitas legum. ‖ Δεινότης (inquit Bud.) Acrimonia mentis, Perſpicacitas & ſolertia. Ariſtot. Eth. 6, p. 53, ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. αὕτη δ' ἐστὶ τοιαύτη &c. Demoſth. in orat. Pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit. quo fortaſſe modo exponi poſſit δεινότης πολιτική. F ‖ Rurſum Ariſtot. ſcribit πανουργίαν eſſe δεινότητα οὐκ ἐπιεικῆ. Quò pertinet & illa ſignificatio qua pro calliditate & vafritie capitur: vt quidam exponunt in hoc Dem. loco Pro cor. καὶ ὅσῃ δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεάσασθε. ‖ Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, Eloquentia. Thucyd. 3, μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους. Et alibi, διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, vt apud Iſocratẽ. ‖ Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ aſſurgit. G

Δεινόω, ῶ, (ſicut δεινοποιῶ) q. d. Graue ſeu atrox reddo, Exaſpero, Exaggero, Amplifico. Thuc. 8, ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Sic Plut. Per. δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς. HINC Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) Exaggeratio huiuſmodi. Sed peculiariter appellatur δείνωσις oratio quæ (vt ſcribit Fab.) rebus aſperis indignis, inuidioſis vim addit. Idem alibi, Præcipua tamen δείνωσις in exaggeratãda indignitate, & in cæteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam & epilogi partem peculiariter appellarunt. ET Δεινωτικῶς, Exaggeratoriè, Cum exaggeratione. H

Δεινάζω, Ægrè fero, Indignor. B. ex Maccab. lib. 2, cap. 13, in fine.

ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ ſeu Δεικνύω, F. δείξω, Pr. ειχα (tanquã à δείκω) Oſtẽdo, Monſtro. Od. μ, αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Thuc. 6, σκέλη δείξαντας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Rurſum apud Hom. Od. ω, φάρος ἔδειξε, Euſt. exponit εἰς φῶς ἤγαγεν. Eſt etiam Oſtendo, id eſt Declaro, Manifeſtum facio. Xen. δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Pro cor. ἐγὼ ῥαδίως πολλαχόθεν δείξω. Et Phil. 1, ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. ‖ Sæpe cum particip. vt idem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Tale eſt apud Plat. δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. addit ἐν φανερῷ lib. 4, ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἑτοῖμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. Δείκνυμαι, Oſtẽdor, Monſtror. Item, Manifeſtus fio, ſequendo ſignific. actiui. Iſocr. autem dixit δέδεικται pro Exploratum eſt. q. d. Certis indiciis compertum eſt. ‖ At Homerus δεικνύμενος dixit pro ἐπιδεικνύμενος, id eſt φιλοτιμούμενος, φιλεπιδεικτῶν, Oſtentans ſe, & gloriam aucupans.

Δεικνύμενος autem (itidem Homericum) pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι.

Δεῖγμα, Indicium, Documentum, Specimen. A Bud. exponitur Nota & ſpecimen in hoc Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως loco, vbi de orationibus ſuis loquitur, quarum locos quoſdam citat, ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσαντες, ῥᾳδίως τὸν ὅλον ἦθος γνωριεῖτε. Itidem Gall. dicitur La monſtre. q. d. Monſtramẽtum. nam monſtrer eſt monſtrare, δεικνύειν. Idem Iſocr. alibi, δεῖγμα μὲν τῆς Γοργιείου φύσεως νῦν ἐξενηνόχαμεν, ſpecimen præbuimus. Luc. de Solone, οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, ὅδε τὸ δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. Eraſmus alicubi δείγματος ἕνεκα vertit Quò deguſtamentum homini præberem. ‖ Δεῖγμα in Athenienſi foro vocabatur locus quidam in quo merciũ ſpecimina proponebãtur. Vide Etymol. & ſchol. Ariſtoph. Hinc Δειγματίζω de quo vide in Παραδειγματίζω.

Δεῖξις, Oſtenſio, vel potius Oſtentatio. Herodian. 1, ἀκοντίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. id eſt (Poll. interpr.) Iaculandi potius ſcientiam quàm fortitudinem oſtẽtaret. Eſt etiã Indicium, Argumentum, vt apud eundẽ lib. 2, ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. ‖ Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, (ſicut δοῦναι φάσιν) Inſtituere accuſationem contra aliquem, & eum deferre Bud. pag. 227.

Δείκτης, Oſtenſor, Demonſtrator. vt δείκται θηρῶν, ferarũ demonſtratoribus, in v. l. ET Δεικτικὸς, Oſtenſiuus, Demõſtratiuus. δεικτικὸς δάκτυλος, Digitus quo oſtendimus. Lat. Index. VNDE Δεικτικῶς, Demonſtratiuè. δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι exponitur αἱ δεικτικῶς προφερόμεναι. ET Δεικτήριον, Locus quidam apud Samũ ita dictus ab oſtendendo. Vide Etymol.

C. ἈΝΑδείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, Demonſtro, Oſtendo. pro ſimplici δείκνυμι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Deſigno, Creo, inquit Bud. Plut. in Cæſare, ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν καὶ Ἰσαυρικόν. ‖ Item, Edo, vt ἀποδεικνύω. vnde ἀνεδείχθη, Editus eſt, vide paulo pòſt ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Dico, Conſecro. ait idem B. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ Σεβαστῷ, Templum dicatum Cæſari auguſto. ‖ Ἀναδείκνυμι, Inſtituo, Conſtituo. vide paſſiuam vocẽ ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδεικνύναι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, Demonſtror, Oſtendor. pro ſimplici δείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμαι, Deſignor, Creor. Greg. de Iuliano, ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Deſignati autem conſules vel prætores ſunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit in prior. annot. B. Item in poſterioribus, Deſignantur enim magiſtratus cum quum creati renuntiantur: túmque ἀναδεδειγμένοι ἢ μέλλοντες dicuntur. Ineunt autem magiſtratus demum quum inſignia magiſtratus cum imperio aſſumunt, & εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur.

Ἀναδείκνυμαι, Edor. Greg. εἰς τὴν κοινὴν κωμικὴν, Εἰ δὲ πλουτῶν ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη.

Ἀναδείκνυμαι, Inſtituor, vel Conſtituor, Gazæ, qui quod Cicero dixit in Catone maiore, Sodalitates autẽ me quæſtore conſtitutæ ſunt, reddit, συσσίτια δὲ ταμίου ὄντος ἐμοῦ ἀναδέδεικται.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, Demonſtratio. ‖ Item, Deſignatio, Creatio. ‖ Item, Dicatio, Conſecratio.

C. ἈΠΟδείκνυμι, Demonſtro, Oſtendo, Rationibus ſeu argumentis demonſtro, ſeu probo. vt apud Ariſtoph.

in Nubib. quum dixiſſet Strepſiades, – ὦ μαρώτατε καὶ πῶς ἐμοῦ γ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ; reſpondet Phidippides, Ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων. Hinc ἀπόδειξις, Demonſtratio, Probatio. ‖Exponitur etiam ἀποδείκνυμι interdum Planum facio. vt ἀποδεικνυμένης λόγῳ, apud Herodotum in Terpſichore.

Ἀποδείκνυμι, pro Repræſento ſeu exprimo, citatur ex hoc Platonis loco, epiſt. 4, παραπλησίαζου τὴν Λυκοῦργον ἀποδείξων. Quæ ſignificatio affinis eſt primæ: nã quod repræſentamus ſeu exprimimus, id veluti oſtendimus in nobis.

Ἀποδεικνύω, Efficio, Reddo, ἀποτελῶ, apud X. Pæd. l. 1, βελτίστους ἀποδεικνύναι & βελτίστους παρέχειν pro eodẽ. Plato epiſt. 4, ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Lucian. εἶτα οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης πιὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὡς περ τὸ Ἰκάριον, ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σαυτοῦ ὀνόματι; Syneſ. ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ Σύρων τρυφῇ ἢ καὶ συγγενῶν ἢ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. Plato in Gorgia, ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητὴς ὁστισοῦν ὁτουοῦν ζώου, ὃς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε; Paulo pòſt verbo ἀποφαίνειν eodem ſenſu. Sic Deſigno Latinè accipitur, vt in prioribus Annot. in Pand. docet B. Citatur autem hoc verbum ἀποδείκνυμι in hac ſignific. participio etiam iunctum ex Xen. ἀποδείκνυμι τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας, pro Facio ſeu efficio vt habeant. ‖Poteſt autem ἀποδεικνύω exponi Facio in hoc quoque Pauſaniæ loco, & ſimilibus, οὐδὲν ἀποδεξάμενοι λαμπρόν, id eſt Quum nihil ſplendidum feciſſent. Redditur tamen verbo Edere elegantius, à Budæo, Nullo edito claro facinore. Simile eſt apud Herodotum ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. Item, ἀπέδεξαν ἐς τοὺς Ἰωνικοὺς ἀεργησίας μεγάλας. Apud Pauſaniam legitur etiam ἐπιδείκνυμαι hoc ſenſu.

Ἀποδείκνυμι (vt & ἀναδείκνυμι) Creo & deſigno. Syneſius, ὁ ἀποδείξας σε πρόεδρον δήμου. Plutarch. in Rom. ἀπέδειξαν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας. Strabo, ἀποστρατήγους τινὰς καὶ τοπάρχας ἀποδείξαντες.

Ἀποδείκνυμι, Deſigno, Conſtituo. id eſt ἀποτάττω, Statum & fixum facio. Demoſth. aduerſus Timocratem, μετὰ ταῦτα δὲ αὖ χειροτονήσαντες εἰσφέρειν, οὐκ ἐλάθετε τὴν πρὸ ταύτης, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, ſed tertiam cõcionem conſtituerunt & præfinierunt.

Ἀποδείκνυμι, Edo, Pario, vt ἀποδείκνυμι παῖδας. Iſocrat. ἄλλους τε γὰρ πολλοὺς συνεξήτασε, ὧν ἔνιοι καὶ παράδειγμα ἀπέδειξαν ἐκείνους ὑπερβαλόντας [illegible].

Paſſiua etiam vox actiuè vſurpatur Ἀποδείκνυμαι pro ἀποδείκνυμι. Xen. in 4, καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Idem, εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος. Et ſic ſæpe paſſiuam vocem actiua ſignificatione vſurpat. ἀποδείκνυμαι γνώμην, idem quod ἀποφαίνομαι γνώμην, apud eundem. Item apud Thuc. pro Clarè ſententiam dico.

Paſſiua vox Ἀποδείκνυμαι, paſſiuam ſimul habens ſignificationem, pro Oſtendor, Demonſtror rationibus, Iſocr. περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω. id eſt, De ipſa re igitur ſatis ſuperque demonſtratum eſſe à me exiſtimo. id eſt, demonſtrationes ſatis à me eſſe factas.

Ἀποδείκνυμαι, pro Deſignor, duobus modis. nã aut pro Creor, (vt quũ dicitur aliquis deſignari cõſul) aut pro Conſtituor, Præfinior. Pauſanias, Κριτόλαος στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς. Et Emello ἀποδεδειγμένη καθέδρα, Deſignatus epiſcopatus alicui. Item ἀποδεδειγμένος δεσπότης τοῦ χωρίου, Deſignatus dominus, vel Factus dominus. Pauſanias in Laconicis, ἐς δὲ στρατηγὸν ἐπιδεδειγμένης [illegible] οἰκητήριον ἀποδέδεικτο, καθάπερ γε αὐτῷ βασιλεῖ Σοῦσα, Deſignatum erat, id eſt conſtitutum, præfinitũ. Iſocrates, οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, Nec locis conſiliorum nec temporibus ſtatutis.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Demonſtratio Declaratio, Probatio. Demoſth. in Epitaphio, (aut quicũque eſt eius autor) ὅσα γνώμης ἐστὶν ἀπόδειξις εὖ φρονούσης. Et ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, Demonſtrare, Declarare, Planum facere, Probare. Æſchines in Cteſiphontem, ἐν ταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποίησαι ὦ Δημόσθενες τί ποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, καὶ τί ποτ' ἦν ἃ ἔλεγες. Budæus apud Areopagitam ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι interpretatur Argumentum ſumere, Cõiecturã capere. Demoſth. Pro cor. τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί. Idem in eadem oratione, ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα τῶν ἀδικημάτων τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια. Perinde acſi dixiſſet, ἐπάνειμι ἐπὶ τὸ ἀποδεικνύειν ὡς &c. Dicitur etiã aliquid ἀπόδειξιν ἔχειν per quod aliquid demonſtratur ſeu probatur, apud Thucydidem. Interdũ verò dicitur ſine vlla adiectione ἀπόδειξις δὲ, eadem forma qua σημεῖον δὲ, item τεκμήριον δὲ: ſubaudiendo ἐστω, vel εἴη ἄν. Gregorius De theologia, vbi de ſole loquitur, πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. ἀπόδειξις δὲ, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δ' ὑπερλάμπει. ‖Eſt etiam ἀπόδειξις in hac ſignificatione, vocabulum dialecticorum, item mathematicorum. Sed & quædam eſt ῥητορικὴ ἀπόδειξις apud Ariſtotelem. Eſt autem ἀπόδειξις (ſecundum Ariſtotelem in 1 Poſt. Anal.) ſyllogiſmus ἐπιστημονικός, id eſt ſcientiæ efficiens. Ἀπόδειξις tamẽ ab eodem Ariſtotele interdum latius dicitur & communius πᾶσα ἁπλῶς δεῖξις ἀληθὴς καὶ ἐξ ἀληθῶν προτάσεων. Hæc & plura Budæus in ſuis commentariis, de ſignificatione huius vocis apud dialecticos, vbi & de differentia ἀποδείξεως à ſyllogiſmo dialectico. At verò ἀπόδειξις ῥητορικὴ (autore Ariſtotele Rhet. 1,) eſt ἐνθύμημα. Quintilianus autem libri 1 cap. 18, enthymema rhetoricum ait eſſe ſyllogiſmum. Ibidem & ἀποδείξεων γραμμικῶν meminit, quæ quidem ſunt mathematicorum. vbi & ἀποδείξεις interpretatur probationes. Eius verba ſunt, de oratore loquẽtis, Nã & ſyllogiſmis, ſi res poſcet, vtetur: & certè enthymemate, qui rhetoricus eſt ſyllogiſmus. Deniqꝫ probationum quæ ſunt potentiſſimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgò dicuntur. In fine autem capitis rurſus lineares probationes appellat. Gellius libri 17 capite 5, de rhetorico quodam ſophiſta loquens, Idque ἀπόδειξιν vocari dicebat quũ ea quæ dubia aut obſcura ſunt, per ea quæ ambigua non ſunt illuſtrantur.

Ἀπόδειξις, Specimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι, Specimen dare vel edere, apud Plut. Citatur autem ex Phalaridis epiſtolis pro Periculum facere.

Ἀπόδειξις, Deſignatio ſeu creatio magiſtratus. B.

Ἀποδεικτός, ὁ, ἡ, Demonſtrabilis, Qui demonſtrari poteſt, vel demonſtrationibus probari. Cui opponitur ἀναπόδεικτος. Philoponus, λογικὰ λέγει τινὰ τῶν ἐπιχειρημάτων εἰρημένων, οὐχ ὅτι ψευδῆ μὲν, οὐκ ἀληθῆ δὲ, ἀλλ' [illegible] περὶ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀποδεικτῶν ἁρμόζοντα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων τινῶν.

Ἀποδεικτικός, ἡ, ὁ, Demonſtratiuus, Demonſtratorius, Ad demonſtrandum accommodatus, Demonſtrandi vim habens, ſeu probandi demõſtrationibus aut argumentis. vt ἀποδεικτικὰ epicheremata apud Hermogenem. & ἀποδεικτικὸς λόγος apud Ariſtotelem initio libri 2 Rhetoricorum, ἀνάγκη μὴ μόνον πρὸς τὸν λόγον ὁρᾷν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Gellius libri 17, cap. 5, Rhetoricus quidam ſophiſta vſum eſſe exiſtimabat argumento M. Tullium non probo, neque ἀποδεικτικῷ, ſed eiuſdem quæſtionis cuius eſſet ea ipſa res de qua quæreretur.

C. ΔΙ Δείκνυμι, Oſtendo, Do documentum & ſpecimen, Bud. ex hoc Plutar. loco, ἣ μάλιστα ἡλικίας διέδειξε τὴν ἐν Ἰλίῳ διαδεχθεῖσαν ἀλκὴν τοῦ Ἀχιλλέως.

C. ΕΝδείκνυμι & Ἐνδείκνυμαι, Oſtendo, Indico, Demõſtro. Item, Præ me fero. Plato Apol. ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. Sæpe cum accuſ. vt Iſocr. Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Et in princ. Axiochi, νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν, documentum dare ſeu ſpecimen edere tuæ illius ſapientiæ. Ariſtoph. Pluto, ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιαν τινα, præ ſe ferentes. Polit. tamen in ſimili Herodiani loco lib. 2, πάντες ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, interpr. Pollicebantur. quod minimè probo. Bud. ait poſſe & Doceo verti apud Plat. in Gorgia, ἀλλ' ἱκανῶς ἐνδέδεικταί τι ἐπὶ τοῦτο ὁ ἐπιτήδειόν μοι. ‖Ἐνδείκνυμαι, Oſtento me, Vendito, Plauſum capto. Plut. τοῖς συνομόταις ἐνδεικνύμενος, Coniuratis ſe venditans, Plauſum à coniuratis captãs.

ptās.Et Æſchin. ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, pro Operā Alexādro venditans, B.interpr.quem vide p.684 & 685. Ex Iſocr.autem ad Nic.affertur ἐνδείκνυσο περὶ τὰ μέγιστα σαυτὸν διάζων, pro Palam te exhibe quum in maximis rebus verſaris. ſed poteſt fortaſſe ἐνδείκνυσο iungi cum participio. ‖ Apud Homerum autem Πηλείδη μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, Il.τ, Euſtath.exponit πρὸς αὐτὸν ἀπολογήσομαι τὸν λόγον: at Heſych.ἐνδείξομαι (neſcio an hinc ſumptum) explicat ἀπολογήσομαι.

Ἐνδείκνυμι, Defero, Accuſo, Poſtulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Cauſam dico quòd circa publica ſecus aliquid admiſerim. Bud. Sic Plato Apol. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων. Et paſſ. ἐνδειχθέντα διαδῆν, vide apud Bud.685. Voce media dixit Ioſ. πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοῖς αἰτίοις. Hinc & Galli ſuum *enditer* mutuati ſunt.

Ἔνδειγμα, Indicium, Documentum. Dem. καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα, δαιμονίας τινὸς ἀνοίας ἔνδειγμα γεγενῆσθαι τῇ πόλει ἡγοῦμαι.

Ἔνδειξις, Oſtenſio, Indicatio. Et peculiariter interdū apud medicos Indicatio rei præuertendæ medico & in primis animaduertendæ. B. ‖ Ἔνδειξις, Oſtentatio, Venditatio. Syn.ep.23, διὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ἐπαγγέλλειν ἐπιστολαῖς. Sic Æſchin.80 pro Oſtentatione & ſui cōmendatione per aliquod factum. B. ‖ Ἔνδειξις, Delatio. vnde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, ſicut φάσεις φαίνειν & γραφὰς γράφεσθαι.

Ἐνδείκτης, Delator, Quadruplator. Syn. ἔργον ἐποίει συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν. ΑΤ φιλενδεικτέω, ῶ, ſignificat Euſt. Lubenter mevendito ſeu oſtento, vbi δεικνύμενος Δαναοῖσι apud Hom. exponit φιλοτιμούμενος & φιλενδεικτῶν.

Ἐνδεικτικός, q.d. Oſtentatorius. ΕΤ Ἐνδεικτικῶς, Oſtentatoriè, Oſtentabundè, Cum oſtentatione. Sed apud Gal. ad Glauc.2, ἐνδεικτικῶς vertitur Per indicationem, ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δ' ὧδέ πω.

c.1. Ἀντενδείκνυμαι, Contrà indico, Cōtrariam indicationē habeo, apud medicos. (CONTR. Συνενδείκνυμαι, Cōiūctā indicationē habeo, Indicationi confero. q.d. Simul indico. Gal. Therap.9, ἄλογος δή που τὰ μὲν συνενδεικνῦ τὴν φλεβοτομίαν, τὰ δ' ἀντενδεικνῦ) ΕΤ Ἀντένδειξις eſt (vt ita dicam) Obnuntiatio. i. rei apparatæ diſcuſſio, Conſilii capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurū, & auſpicia occentu ſoricū.

c.1. Παρενδείκνυμαι, Oſtentabundè in mediū prodeo. B.684.

ΕΠΙδείκνυμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Oſtendo, Monſtro. Item, Demōſtro, Probo, Manifeſtum reddo. Ariſtoph. Nubibus cum dixiſſet vnus ſe γνώμην τινὰ ἀποστερητικὴν habere, reſpondit alter, Ἐπίδειξον αὐτήν. Iſocr. ἐπιδείξει αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. Pæd.4, φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδείκνυσθαι etiā quod vitioſum eſt. vt Iſocr. ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. Pl. Amat.narr. ἀνοσιότητα καὶ παρανομίαν ἐπιδείξαντο πολλήν. Xē. cum infinit. ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶ). Iungitur & partic. apud Iſocr.in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Sic aūt in primo illo eiuſdem loco poſt θαυμαστότερον ſubaudiri poteſt partic. ὄντα. Xen. μωραίνοντας ἐπιδείκνυε. ‖ Alicubi autē eſt non ſimpliciter Oſtendo, ſed Oſtento, Specimen aut documentum præbeo. Iſocr. τὴν ἑαυτῶν δόξαν ἐπιδεικνύμενοι. Et Naz. μάλιστα τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύς). ‖ Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Luc. Edere ſpectacula, B. ‖ Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι λόγον, Recito orationem, ad dandum ſpecimen meæ doctrinæ. B. ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι πρὸς τούτοις, itē ἐπιδείκνυμαι ſine adiectione. vt Athen.12, μεθ' οὗ ἐπεδείξατο Ἄλεξις. Vide B.p.683.

Ἐπίδειγμα, Indicium, Documentum. Demoſth. ad Lept. δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπίδειγμα. Xenoph. Pæd.8, καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ. Item ἐπίδειγμα Xen. Symp. Quod ad oſtentandam artem fit.

Ἐπίδειξις, Oſtentatio, Specimen. Thuc.6, p.207, καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας. Idem 3, ἐπίδειξιν τε ἐποιοῦντο, ſe oſtentabant. Plato de Gorgia loquens, ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος. vbi de alio oſtētationis genere quàm Thuc. loquitur. Frequenter autem additur genit. vt ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Ariſtot. Polit. Sapientiam oſtētare, Sapientiæ ſpecimē edere. Sed Æſchin. συμφορᾶς etiā ἐπίδειξιν dixit. ‖ Ἐπίδειξις, Sophiſtica recitatio, & Oratio ad oſtentationem comparata, Plato. Vide Bud.683.

Ἐπιδεικτικός, Demonſtratiuus. Item, Ad oſtentationem comparatus, & q.d. Oſtentatorius. ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exponitur Demonſtratiuū & oſtentationi natum. Gell. lib.2, cap.22, Quaſi fieret à me ἀκρόασις ἐπιδεικτική. ΕΤ Ἐπιδεικτικῶς, Cum oſtentatione, Oſtentatoriè.

c.2. Ἀντεπιδείκνυμι, Viciſſim oſtendo. Et Ἀντεπιδείκνυμαι, Viciſſim oſtento.

c.2. Παρεπιδείκνυμαι, Oſtentabundè profero. Plut. De Cic. ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδεικνύμενος βουλόμενος. Hic enim quum iungatur accuſatiuo, non video quomodo poſſit ſignificare quod ſcribit B.p.684, hunc tamen & ipſe locum afferens. Sed hoc addo, παρὰ fortaſſe hìc ſignificare Obiter.

C. ΚΑΤΑδείκνυμι, Oſtendo. Item, Inſtituo. Syneſ. πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδειχθῆναι ἔργον apud Demoſth. pro Edi, B. interpr. τίνος ἕνεκα ἐφ' ἡμῶν πρῶτον καταδειχθὲν τοῦτο τὸ ἔργον;

C. ΠΑΡΑδείκνυμι, q.d. Iuxta oſtendo: vt id quodcum alio cōferre volumus, oſtendimus iuxta illud, id eſt illi admotum. vnde & Confero exponitur. Iſocr.91, ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. Syneſius epiſt.154, καὶ παραδεικνύντα τι τῆς ἀρχαίας χειρὸς, ὅσα περὶ τῶν ἀνδριάντων λέγειν εἰώθασιν. ‖ Παραδεικνύω in vulg. l. ſimpliciter Indico, ex Epigr. ‖ At Xen. nouè pro Aſſignare ſeu attribuere vſus eſt (vt ſcribit Bud.) Hell.2, ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Et, τῶν φόρων οὓς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν.

C. Παράδειγμα, Exemplar. Cic. interpr. apud Plat. in Tim. πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάσατο. At vel Exēplar vel Exemplū verti poteſt in hoc Thuc. loco, φοβηθέντας δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδραγαθίας νομίζεσθε. Eadē forma loquēdi vſurpatur in vituperationē, vt quū dicit Iſocr. παράδειγμα ἀδικίας καὶ πονηρίας, in Paragr. τίς ἂν εὕροι ἔχοι παράδειγμα μείζον' ἀδικίας καὶ συκοφαντίας καὶ πονηρίας; vbi exēplū improbitatis vocari ſcribit B. ſummā improbitatē. Alicubi autē παράδειγμα non ſolùm Exemplum ſed & Documentum reddi poteſt: vt Thuc.3, παράδειγμα δ' αὐτοῖς οὔτ' αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo, vel documento non fuerunt. Sic alibi παραδείγμασι χρώμενοι. Dicitur & is qui punitur ſtatui aliis παράδειγμα, id eſt exēplum: (quò & pertinet Latina phraſis Exempla edere, vt quidam eam exponunt: & Gall. *peine exemplaire*) Thuc. 3, κολάσατε δ' ἀξίως τούτους τε, καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὡς ἂν ἀφίστηται, θανάτῳ ζημιωσόμενον. Dem. παράδειγμα ποιήσατε. Vide & Plat. apud Gell. lib.6, c.14. ‖ Παράδειγμα, Exemplum, id quod adhibetur ad probandum, vel illuſtrandum quod dicimus. quo ſenſu dicitur Exempli cauſa, vel Exempli gratia. Plutar. De def. orac. παράδειγμα δ' τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. Duo παραδείγματος genera vide apud Ariſtot. Rhet. vide & Quintil. Sunt qui & παραβολὴν ſub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint: differentiā tamen docet Ammonius. HINC Παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, Ab exemplis ductus ſyllogiſmus. & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, ex ſchol. Hermog. Apud Phil. autē παραδειγματικαὶ ἰδέαι exponitur Exemplares formæ. Sic autē & Παραδειγματώδης, Exemplaris, in v.l. ET VERB. Παραδειγματίζω, Exēplo aliis eſſe facio, puniendo vel pariter infamando, Exēplum ignominioſum in aliquem edo. Polyb. l.2, πεπαιδευμένον δ' εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ τιμωρίας παραδειγματιζόμενον, οὕτως ἐκλιπεῖν τὸ ζῆν. Exponitur παραδειγματίζειν & vno verbo Traducere, vel Traducere palàm. vt apud Matth. c.1, v.19, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι. vbi tamen B. vertit, Exemplari traductione infamare. Quidā Ignominiæ exponere. Sūt & qui reddi poſſe exiſtimēt, In eam exemplum ſtatuere, (pro quo Auguſt. ad verbū dixit Exēplare) vt παραδειγματίζειν Num.25 Græcus interpr. de capitali ſupplicio vſurpat. Greg. autē dixit παραδειγματίσαι τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεῦσαι, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plutarchus ſimpliciter pro Infamare vſus eſt hoc

verbo in l.De curioſ.quū dixit Archilochū obſcœnis A verſibus ſeipſum παραδειγματίζειν.i.infamē reddere,ſeu infamiæ aut ignominiæ exponere.Habetur hoc verbū & epiſt.ad Hebr.c.6,ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.vbi Vet.interpr.vertit Oſtentui habentes. Sic autē & δειγματίζειν in epiſt.ad Col.c.2 vertitur Traducere.

C.ΠΡΟδείκνυμι,Præmōſtro. A Bud.redditur Protēdo in hoc Luc.loco, in Herc.καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι. Apud Demoſt.aūt vertitur Denūtio l.3,προδειξάντων ὑμῶν τὰς αὐτὰς ζημίας τοῖς παραβᾶσιν ὁμοίως κεῖσθαι. B

C.ΥΠΟδείκνυμι,Submōſtro,Subſtēdo,adverbū.vnde redditur etiāSuggero,Subiicio,Submoneo.Matth.3,v.7,τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;vbi Eraſm.Submōſtrauit,quod exponit Clāculū indicauit: at Vet.interpr. Demōſtrauit:ſed magis recepta eſt tertia interpr.Præmōſtrauit. Sic B.vult eſſe Præmōſtro apud Iſocr.in or. ad Phil.ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν.At pro ſimpliciter Mōſtro ſeu Oſtēdo,inNic.πολλὰ γὰρ τῶν συγγραμμάτων ἐπιπλεῖστον τοῖς ἄλλοις ὑποδειχθέντα. Sic Act.Ap.c.9,ὑποδείξω αὐτῷ exponitur ſimpliciter Oſtendā ei. Vbi tamen malim Docebo eū: C nam & apud ipſum Iſocr.&Xen.accipi ὑποδείκνυμι pro Doceo tanquam præceptor. annotauit Bud.

Ὑπόδειγμα,Documentū.(ſicut & ὑποδεικνύναι pro Docere)X.De arte eq.ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἔσχατα πολεμικῆς ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι.Itē,Exēplū.Polyb.de Annib.loquens, ὑπόδειγμα τὸ πλῆθος πειθῶν αὐτῶν,καὶ γινόμενος αὐτουργὸς τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας. Apud Laert.ὑπόδειγμα pro exēplari; ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἓν ἦν ἀφ' οὗ οὗτος ἐδημιούργησε. de mūdi creatione loquens,ex Plat. Phrynichus tamen ὑπόδειγμα pro παράδειγμα, Atticum eſſe negat. D

C.ΑΡΙΔΕΙΚΕΤΟΣ,(q.d.Qui multum oſtenditur)Inclytus.Heſiod.ἀριδείκετα τέκνα.Et cū genit.more ſuperlatiui apud eundem,πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

ΔΕΙΚΗΛΟΝ,vel Δείκελον,Simulacrū,Imago.In epigr.Γῆς πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.Itē Perſonæ(vnde fit Perſonat⁹)Vide Heſ. HINC Δεικηλισταί,vel Δεικελισταί,Lac. lingua,Qui velut imaginē quotidianæ vitæ in ſcena repræſentat.Mimus,vt quidam interp.Vide Heſ.& Euſt. E 884. ET Δεικηλίκτας pro eodē ex Plut.Apoph.Fit aūt δείκηλον tanquam à δείκω pro δείκνυμι.afferūtur tamen& aliæ deriuationes.

ΔΑΚΤΥΛΟΣ,Digitus.Plut.De diſc.ad.ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλήν,digito vno caput ſcabere.Dicitur & δακτύλῳ ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κνᾶσθαι à Luc.inRhet.did.Et apud eūdē De ſcr.hiſt.δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι extremo digito attingere,pro Leuiter attingere.Dicūt & ἐπὶ δακτύλων λέγειν (quod Poll.exponit λογίσασθαι)vt Cic.In digitis ſuis cōſtituere: & Ouid.Sollicitis articulis cōputare. Herodot.καὶ F ἐπὶ δακτύλῳ συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας.X.Pæd.1,δακτύλοις τὸ ἐν ὄχθαις τῆς φιάλης.Sūt autē digitorū nomina,ἀντίχειρ, ſeu δάκτυλος μέγας,pollex:δεικτικός(q & λιχανὸς à ligēdo) index:μέσος,vel σφάκελος,medius,& alio nomine impudicus:παράμεσος, (q.d.medio proximus) q & δακτυλιώτης.i.annularis:idē & ἐπιβάτης,necnō ἰατρός,medic⁹. (ſed alii ἰατρὸν eſſe volunt mediū)quos ſequitur μικρός,i.paruus:qui & ὠτίτης.i.auricularis:itē μύωψ. Δάκτυλα etiā neutro gen.per metaplaſmum quoſdā poetas dixiſſe, autor eſt Euſt. G

Δάκτυλος, Gubernaculi ſummū,Vulg.l.ex Heſychio. ‖Item Δάκτυλοι, ſiue Δακτύλιοι, pars quædā ὑποσομίων apud Pollucem.

Δάκτυλος,Dactylus,pes metricus. VNDE Ὁλοδάκτυλος στίχος,verſus totus ex dactylis:& τὸ τοῦ στίχου ὁλοδάκτυλον, Euſtath. ‖Et Δάκτυλος,Rhythmus dactylicus:vt τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος,Modulus muſicus ſub rhythmo dactylico compoſitus,in v.l.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι,Dactyli Idæi,aſſeſſores matris Idææ. De his Cam.multa in Comment.p.281.Euſtathius hāc H appellationis rationem reddit,quòd numerum digitorum manus æquarent.at Pollux vel hinc nomen accepiſſe ſcribit,vel quòd ſedulum Rheæ miniſterium exhiberent:quia digiti manus ſunt rerum omnium artifices.

Δάκτυλοι,Dactyli,palmæ fructus,alio nomine φοινικοβάλανοι: at Latinè palmulæ, Gallicè dates tanquam à δάκτυλος,vel potius δάτυλος. Sed Marcellus δακτύλους olim de certa ſpecie dictum fuiſſe putat,eorum videlicet qui prælonga gracilitate curuati humanis digitis ſimiles eſſent.

Δάκτυλος,Graminis aculeati nomen,quod & κορωνόπους appellatur.Gorr.Appellatum à quinis aculeis quos vtplurimum in cacumine habet, & quia digitis medetur: teſte Plin.lib.24,cap.19.

Δάκτυλος,Dactylus,conchæ genus, ab humanorum vnguium ſimilitudine appellatum. Plin.lib.9,cap.61, & 32,cap.vlt.

C.Δακτυλοδείκτης,ου,ὁ,Qui digito monſtrat. Poll. ET Δακτυλόδεικτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui digitis indicatur,Cam.ex Heſych. VNDE Δακτυλοδεικτέω,ῶ,F.ήσω,Digito mōſtro. Demoſth.ἀλλ' ὅτι δακτυλοδεικτεῖ ἐπὶ τῷ πονηρότατοι τῶν ὄντων ἁπάντων δείκνυσθαι.

C.Δακτυλοδόχμη,ης,ἡ,Palmus minor, id eſt menſura ſeu ſpatium quantum quatuor digiti compreſſi in latitudinem complent. παλαιστὴ ſeu παλαιστής à Polluce alio nomine dicitur.

C.Διδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui duorum digitorum eſt:Theophraſt.Hiſt.pl.l.9,cap.5,διδάκτυλα τὸ μῆκος.

C.Δωδεκαδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Duodecim digitos habēs,Qui eſt duodecim digitorum.

C.Ἑξαδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui ſex digitos habet,Qui ſex digitorum eſt.

C.Πενταδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui quinque digitos habet, aut Qui quinque digitorum eſt. Herba etiam huius nominis eſt in appendice Dioſc.in qua herbæ quædam carmine deſcribuntur.In textu tamen πενταδάκτυλον dicitur,Αὐτίκα δ' Ἑρμείαο πενταδάκτυλον ἄρσεν χαράξας. Plin. verò lib.32,cap.vlt.pentadactylas etiam cochleas commemorat.

C.Περιττοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui digitus vnus ſupereſt, aut Qui digitos numero impares habet.Geopon.τοῖς ὄρνισι μεγάλας καὶ περιττοδακτύλους,i.vt Columella habet, Gallinæ ſpecie quamampliſſimæ nec paribus vngulis.

C.Πολυδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui multos digitos habet, Qui mutiplici pedū fiſſura digitatur,(vt Gaza apud Ariſtot. Hiſt.anim.vertit πολυδάκτυλα ζῷα) ſeu (vt alibi) Pedes in plures digitos diſcretos habens.

C.Ῥοδοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Roſeos digitos habens. ῥοδοδάκτυλος epitheton auroræ eſt apud Hom. quæ ἀπὸ τοῦ σχήματος τῶν τοῦ χρός δακτύλων παρέσχε τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα,vt breuis ſchol.autor tradit.

C.Σιδηροδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ferreos digitos habens.Faſcinæ epitheton.

C.Τετραδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Quatuor digitos habens. vt τετραδάκτυλοι aues ab Ariſtot. dicuntur. AT Τετραδακτυλιαῖος,Quatuor digitorum ſpatium explens,ſeu Semidodrantalis,vt Hermol.vertit.Dioſc.lib.1,c.85,λιθάρια ὑψ. τετραδακτυλιαῖα,Quaternūm digitorum altitudine lapillis,vt vertit Ruell.

C.Τριδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Tres habēs digitos,Ariſtot.De animal.ὦτοι τριδάκτυλοι,id eſt Aſiones cum tribus digitis,in v.l. Itē Qui ternūm digitorū eſt,Tripollicaris, vt Gaza apud Theophr. vertit,Hiſt.pl.lib.3.

Δακτυλήθρα,ας,ἡ,Digitale,τῶν δακτύλων σκέπασμα, Digitorum inuolucrum,Camer.ex Xen.Pæd.8,ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. ‖Item Tormentum quæſtionibus adhiberi ſolitum:forſan quòd digitis pedum manuúmve iniiceretur. Vngulā quidam ex Cypriano vocant.Syneſ.epiſt.58,ἄπειρα κολαστηρίων ὄργανα καὶ σχήματα ab Andronico inuenta commemorans,δακτυλήθρας καὶ ποδοστράβην,καὶ πιεστήριον καὶ ῥινολαβίδα καὶ ὠτάγραν καὶ χειλοστρόφιον. ‖Item & Annuli pala,Cam.id eſt σφενδόνη,πύελος καὶ πυελίς.

Δακτυλικός,ή,όν.vt δακτυλικὸν ὄργανον ψιλῶν ψαλτηρίων, quod & πυθικὸν nominatur,apud Pollucem,Quod digitis pulſatur.& δακτυλικοὶ αὐλοί, οἱ ἐπὶ τοῖς ὑπορχήμασιν, apud eundem Poll.& Athen.lib.4.Et Epigr.lib.1,Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν,Digitalem calculum, ſeu Annulum gemmatum.

Δακτυλιαῖος,ου,ὁ,Digitalis,vt παλαιστιαῖος,πυγονιαῖος,Bud.ex Theophraſto,πάχος δὲ δακτυλιαῖον. Dicitur nō ſolùm δακτυλιαῖος τὸ πάχος,ſed & τῷ πάχει,cuius exemplum habes

in περιδακτυλίαιος.

Δακτυλεὺς,έως,ὁ,κιχρέων ſpecies apud Athen.lib.7.

Δακτυλὶς,ίδος,ἡ,adiect.fœm.gen.Digitalis. vnde δακτυλίδες vuæ digitali gracilitate.Plin. AT Δακτυλίδιον, ȣ,τὸ,Annellus, Cam.

Δακτυλῖτις,ιδος, quo nomine appellatur & ariſtolochia longa,teſte Dioſc.lib.3.

Δακτυλωτὸς,ὁ,ἡ,Digitatus.Plin.vnde δακτυλωτὸν poculũ apud Athen.l.11, referentem verſum Ionis tragici,ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἀχαρπν πνεῖ. Docet autem ita fuiſſe hoc genus appellatum vel ꝙ anſas duas quibus digiti inſeri poſſent, vel quòd expreſſas formas digitorũ, vel eminens quiddam haberet. Cam.

¶ Δακτύλιος,ου,ὁ, Annul⁹, Annellus,propriè qui digito ornatus gratia inſeritur.Plato Polit.2,τὴν σφενδόνην τȣ͂ δακτυλίȣ περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Quum ad palmã conuerteret,Cic.interpr.Plut. Artox. δακτύλιον αὐτῷ δοῦναι σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους. ἦν δὲ γλυφὴ ἐν τῇ σφραγῖδι καρυάτιδας ἐρχομένας. X.De ven.r etib⁹ etiã δακτυλίȣς tribuit, id eſt annulos: τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μασχὺς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίοις. Sic Δακτύλιος dicitur orbis ſeu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema ſui parte vincitur. Sic etiam Galen.apud Hippocratẽ, περὶ ἀφόρων exponit κύκλον,κρίκον. ‖A δακτυλίȣ rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus,ſeu Podex,ὁ πρωκτός. Aphrod.l.1 Probl.πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. VNDE Καταδακτυλικὸς,ȣ,ὁ,ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν πρωκτὸν,vt Ariſtoph.ſchol.exponit Equit.Οὐκοῦν καταδακτυλικὸς σὺ τȣ͂ λαλητικοῦ.

C.Δακτυλιογλύφος,ου,ὁ,Qui annulos ſculpit aut cælat.Diog. Laert.in Sol.δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τὴν πραθέντος δακτυλίȣ. VNDE Δακτυλιογλυφία,ας, ἡ,Annulorum ſculptura aut cælatura.Plato.

C.Δακτυλιοθήκη,ης,ἡ, Annulorum theca.Plinius l.37,cap. 1,Gemmas plures,(quod peregrino appellant nomine dactyliothecã) primus omnium habuit Romæ priuignus Syllæ Scaurus.

C.Δακτυλιουργὸς,ȣ,ὁ, Qui annulos elaborat.idẽ quod δακτυλιογλύφος.Pollux enim quem δακτυλιογλύφον à Critia & Platone vocari ſcribit,eundem à Philyllio δακτυλιουργὸν nominari tradit.

Δακτυλιώτης,ȣ,ὁ,Digitus annularis,minimo proxim⁹,v.l.

ΔΕΙΝΑ, ὁ,vel ἡ,vel τὸ,gen.δεῖνος, dat.δεῖνι:acc.δεῖνα.Vocabulũ eſt quo vtuntur(præfixo articulo)loco nominis eius de quo loquũtur. vt quum Gall.dicimus *un tel*. Dem.De falſa leg.οὐτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, id eſt At hic & ille iam habent. Gall. *un tel & un tel*. Idẽ ad Lept.τῷ δεῖνι μεμφόμενος,καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων,huicſuccenſens,illum indignũ eſſe dictitans,B. Sed vbi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quiſpiam,Aliquis:item Quidam.At ego malim alicubi Quidam,alicubi Neſcio quis.ſed ita accipiẽdo,vt apud Ouidium, Quòd te neſcio quis per iurgia dixerit eſſe Exulis vxorem.Luc.ad indoctum,ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα,ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας.Dem.Pro cor.ὁ δεῖνα τȣ͂ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγελλε.Et ſic ſæpe quum neminem certum nominare volunt. noſtrates autem tũc vel ſuo illo *tel* vtuntur, vel his nominibus vtuntur, *Guillaume, Gautier*,aut certis quibuſdam aliis.Greg.ἐγὼ τȣ͂ δεῖνος,καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ, *ie ſuis fils d'un tel, & une telle eſt ma mere*. Matt.26,ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, vbi vertitur Abite in vrbẽ ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Euãgeliſtæ eſſe arbitror ꝙ ipſius Chriſti:Euãgeliſtæ inquam,ponentis δεῖνα loco nominis proprii quo Chriſtus vſus ſit.alioqui certè nullam huius generis loquẽdi rationem inire poſſum.Cæterùm quæ ſit huius vocabuli δεῖνα origo,nuſquam inuenire potui:quod autẽ de ea ſuſpicor,interim afferã. Mihi ſimile vero eſt Græcos ὁ δεῖνα dixiſſe tanquam vocem ὅδε corrumpentes: & quum ὅδε pronomen ſit oſtendentis, quia nimium abuſi fuiſſent illo, ſi huiuſmodi quales protuli locis ipſum adhibuiſſent,ideo ex ὅδε feciſſe ὁ δεῖνα. Videmus certè Latinos,quũ dicũt Hic & ille,pro *tel & tel*,itidem pronomine vno quod reſpondet Græco ὅδε, & altero quod reſpõdet Græco ἐκεῖνος, vti. Et hactenus quidẽ à me diuinatum ſit,Dauo tamen alioqui nõ Œdipo.

ΔΕΙΠΝΟΝ, ȣ,τὸ,Cœna,vt tradit Plut.Symp.8, ſect.6, dicens δεῖπνα apud Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν:addẽnſque duas ibi huius vocabuli δεῖπνον etymologias,ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει: vt ab Homero accipitur Il.λ, Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον,poſtquam ἐκορέσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά.vel,δεῖπνον dici quaſi διαπεπονημένον,quòd nõ tam facilè vt ἄριστον paretur. Xen.Hell.5,καὶ ὅταν αὐτοῦ ᾖ, ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. Plut.Apophth. de Alexandro, ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀψοποιοὺς,πρὸς μὲν ἄριστον,τὴν νυκτοπορίαν,πρὸς δὲ δεῖπνον,τὴν ὀλιγαριστίαν. Idẽ De fort.Alex.νύκτα μὲν ἐν δείπνοις,ἡμέραι δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσαι.Athen.lib.3,δείπνου πρόδρομον ἄριστον. ‖Δεῖπνον accipitur etiã pro cœna conuiuali aut epulo.Quò pertinet δεῖπνον ποιεῖν,apud Chryſoſtomũ δεῖπνα δειπνεῖν apud Luc.πρὸς δεῖπνον καλεῖν apud diuerſos ſcriptores. Et δεῖπνα ἀσύμβολα,item δεῖπνα συναγώγιμα, apud Athenæũ. Apud Homerum grammatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα eſſe volunt quaſi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ,nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen.certè lib.7,νυκτελεῖα δεῖπνα ad differentiam aliorum dixiſſe videtur.At Odyſſ.ω,Δεῖπνον δ' ἄρα σφιν ἱερεῦσαι,Euſt.exponit,διὰ δεῖπνον σφάζειν. ‖Δεῖπνον καταχρηστικῶς ponitur & pro ipſo cibo, vnde apud Heſiodum δεῖπνον ποιεῖν pro ἐσθίειν.i. comedere. itẽ & pro pabulo iumẽtorũ.Il.β,Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν.i.χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nõno dicũtur piſces.

C.Δειπνοκλήτωρ,ορος,ὁ,Qui ad cœnam conuiuas vocat,Vocator,vt Latini appellant.Citat Athen.ex Artemidoro pro ſynonymo τȣ͂ ἐλεάτρȣ.

C. Δειπνολόγος,ου,ὁ, Qui de cœnis loquitur. qua ſignific. Archeſtratus ille,δειπνολόγος ab Athenæo lib.1 dicitur, quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat. HINC Δειπνολογία,ας,ἡ,poema ita ab Archeſtrato illo inſcriptũ.cuius argumẽti eſt & Cleoſtrati γαστρονομία.de qb⁹ Athen.l.6.

C.Δειπνολόχος,ȣ,ὁ καὶ ἡ,Cœnis inſidians,Cœnipeta. Heſiod. Erg.—τὸ δ' αὖτε κακῆς ȣ῍ ῥίγιον ἄλλο,Δειπνολόχης.vbi δειπνολόχης Atticè pro δειπνολόχȣ poſitum eſt.

C.Δειπνομανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui inſano cœnarum conuiualiũ amore ducitur. Timon apud Athen.lib.4,Δειπνομανὲς, νεκρȣ͂ ὄμματ' ἔχων,κραδίην δ' ἀκύλιστον, de Antigono Caryſtio,qui rogatus quid vtilitatis ex philoſophia ad eum rediiſſet,reſpondit,ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

C.Δειπνοποιὸς,ȣ,ὁ,Qui cœnã parat aut conuiuia. VNDE Δειπνοποιέω,ῶ,F.ήσω, quod eius eſt qui cœnam condixit apud ſe.Bud.ex Alciphrone,λοιπὸν ὑμᾶς δεῖ τὰ μὲν πονεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι,τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. At Δειπνοποιέομαι medię vocis eidẽ B.eſt Cœnam mihi apparo,& Epulor in cœna, Cœno.Thuc.lib.8,δειπνοποιȣ͂νται ἐν Ἀργινούσαις. X. δειπνοῦντές τε ὥσπερ καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. Idem,ἀρίστων καὶ δειπνοποιουμένοις ἐπιχειρεῖν.

C.Δειπνοσοφιστὴς,ȣ,ὁ, Qui inter cœnandum ſeu in cœna philoſophatur. Dipnoſophiſtæ ab Athenæo dicuntur quos Larenſius ciuis Romanus κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ἐποιήσατο.

C.Δειπνοφόρος,ȣ,ὁ καὶ ἡ, Cœnã ferens, aut Ad cœnã ferendã comparatus.Suid. δειπνοφόροι,αἱ φέρουσι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα. At Heſych. tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν ὠσχοφορίων ἑορτῇ καθίστασθαι τὰς δειπνοφόρους.Pollux lib.6,ἵνα δὲ [ἔγκειται] τὰ ὄψα, κίστη ὀψοφόρος ἢ κίστη δειπνοφόρος. Vtitur hac voce δειπνοφόρος & Lyſias,teſte eodem Polluce. VNDE Δειπνοφορία,ας,ἡ, Cœnæ portatio,qua vſum eſſe Pollux citat ex Iſæo.

C.Ἐπιδειπνον,ȣ,τὸ, ET Ἐπιδειπνὶς,ίδος,ἡ,q.d.Poſtcœnium, (vti Antecœnium dixit Apuleius,)ſeu Secũdaria cœna. vtitur vtroque vocabulo Athen.lib.14 in fine, ſcribẽs apud Laconas ἐπάικλεια vocari,item ματτύας.περιφέρεται (inquit) περδίκια ὀλίγα καὶ χηνίδια ὀπτὰ,καὶ ῥυφὴ πλακούντων. τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπάικλον. τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπιδειπνα.Paulo antè ἐπιδειπνίδας à Macedonib⁹ vocari ſcribit.Quo vocabulo & Martialis vſus eſt libro 11, Hinc ſeras epidipnidas parabit. ET Ἐπιδείπνιος,ȣ, ὁ καὶ ἡ, adiectiuũ ſequẽs illius ſignif.vt ἐπιδείπνιος ἦλθε,i.cœna iam peracta venit,B.interpr. Luc.Lexiph.καὶ διὰ τοῦτο ἡμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι.Theophyl.ep.14,εἶτα τὸ ὀσφύλιγμα κομισάμενος,ὥσπερ ἐπιδείπνιον ᾠδὴν,τὴν ἀθυμίαν περιβάλλεται.

rr.ii.

C. Περίδειπνον, ου, τὸ, Cœna parẽtalis, Polluctũ ſeu Funebre epulum. Videtur eſſe Circumpotatio apud Ciceronem in 2 De leg. 22. Polluci eſt ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις, id eſt Epulum parentale. B. ex Luc. ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον· καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος. Moris eſt lugentibus ferre cibos, & præparare conuiuium: quod Græci περίδειπνα vocant, & à noſtris vulgò appellantur Parentalia, eo quòd parentibus iuſta celebrantur. Vnde legitur Prouerb. cap. 31, Date vinum & iis qui in luctu ſunt, vt videlicet obliuiſcantur doloris. Hæc Hieron. in c. 16, Hieremiæ. Athen. lib. 8, Θεόκριτος δ' ὁ Χῖος, τελευτησάσης τῆς γυναικὸς Διοκλεῖ τῷ ὀψοφάγῳ, ἐπειδὴ ποιῶν αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ὠψοφάγει, κλαίων ἅμα, Παῦσαι (φησὶ) κλαίων ὦ πόνηρε· οὐδὲν γὰρ πλέον ὀψοφαγῶν ποιήσεις. Idem lib. 7 ex Hegeſandro de cocis, ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνωσι διακονῶν, Ἐπὰν τάχισθ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς Τὰ βάπτ' ἔχοντες.

C. Συνδειπνον, ου, τὸ, Concœnatio, vt Cicero vertit in Epiſt. ad fam. Conuiuiũ, B. Plut. Sympoſ. σύνδειπνον δὲ χρηστὸν οὐκ ἂν γένοιτο καὶ κεχαρισμένον, ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφθαρέντων. Athen. lib. 8, σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας.

C. Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incœnatus.

C. Ἀντίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio cœnatis, Loco alterius ſumens cœnam, Vicarius alterius in ſumenda cœna. Ita dicitur à Luciano conuiua qui ſufficitur in locum alterius qui inuitatus non venit.

C. Ἀπόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cœnam iam finiit, Qui iam cœnatus eſt, quaſi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. VNDE Ἀποδειπνέω, ῶ, Cœnam finio, Athen. lib. 14, ὁ δὲ βράδιον ἧκον ἐπὶ τὸ συμπόσιον, ὡς ἔμαθεν παρά τινος τῶν οἰκετῶν ἀποδειπνήσαντας, ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν. Budæus exponit, Prope iam cœnaſſe.

Ἀπόδειπνος, Incœnatus, ἄδειπνος, Heſych. Sic enim & in aliis quibuſdam compoſitis ἀπὸ pro α priuatiuo capitur.

C. Αὐτόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vocatus ſecum ipſe affert quæ cœnet, Heſych.

C. Ἐπιθυμόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum appetens ſeu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis eſſet, cœnitandi tamen amore vocationes non tenuebat, ſed tardius adueniebat. vide τρεχέδειπνος mox ſequens.

C. Εὔδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Vt εὔδειπνοι δαῖτες apud Eurip. Lauta & bonis epulis inſtructa conuiuia.

C. Κωλυσίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnam impediens. Sic quondã dictus fuit qui ſeriùs ad cœnam veniret, quòd ſua mora impedimento eſſet quo minus cœnaretur. Plutar. l. 8, Sympoſ. ſect. 5, τῶν υἱῶν μου τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας καὶ τὰ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον. At Apollodorus lib. 2 Etymologiarum apud Athen. lib. 2, τῶν κοχλιῶν etiam quaſdam κωλυσιδείπνους appellari ſcribit.

C. Σύνδειπνος, ου, ὁ, Concœnator, Conuiua. Compranſorem Cicero dixit de prandio. Xen. Pæd. 2, κατανοήσας γάρ τινα τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον, καὶ παρακλίτην πεποιημένον. Lucian. ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. Plut. Symp. καὶ ἄπεισι τῇ γαστρὶ σύνδειπνος οὐ τῇ ψυχῇ γεγονώς.

C. Τρεχέδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, p. oportet Qui ad cœnam feſtinanter accurrit. ſic enim acceptum fuit à filiis Plutarchi Symp. 8, ſect. 5, Theonis filios appellantib[9] τρεχεδείπνους, à quibus ipſi κωλυσίδειπνοι dicti fuerant. quorum tamen maior natu defendendi ſui gratia reſpondit, τρεχέδειπνον eſſe τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου· θᾶττον γὰρ ἢ βάδην ἐπειγόμενον, ὅταν βραδύνῃ, φαίνεσθαι. imitans iocum Batti cuiuſdam Cæſaris ſcurræ, qui ἐπιθυμοδείπνους vocarat τοὺς ὀψὲ παραγινομένους ἐπὶ δεῖπνον. ἀσχολουμένους γὰρ αὐτοὺς, ὅμως διὰ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀπολέγεσθαι τὰς κλήσεις.

C. Φιλόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum ſeu conuiuiorum amans. Athen. lib. 14, Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιὸν, Τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. Item (vt Budæus interpr.) Qui libens cõuiuatur, id eſt ἑστιᾷ. vnde Athen. lib. 5, φιλοδείπνους βασιλέας Antigonũ & Antiochũ vocat. Et τὸ φιλόδειπνον, Cœnarum ſeu Conuiuiorum amor. cuius exemplum habes in proximè præcedenti τρεχέδειπνος.

Δειπνοσύνη, ης, ἡ, Cœna. Athen. l. 4, Χαιρεφῶν πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, Νήστης, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων. αὐτὴ τοῦ δείπνων.

Δειπνεὺς, έως ὁ, nomen cuiuſdam qui à cocis in Achaiâ colebatur, ἀπὸ τῶν δείπνων ἔχων τὴν προσηγορίαν. Athen. l. 2.

Δειπνίας, ου, ὁ, Vicus Theſſaliæ vbi cœnaſſe ferunt Apollinem.

Δειπνοτήριον, ου, τὸ, Cœnaculum. v. l. quaſi à δειπνόω. niſi fortè δειπνητήριον, melius ſcribatur à δειπνέω.

Δειπνάριον, ου, τὸ, Cœnula. Epigramm. Et Athen. lib. 4, τὸ δειπνάριον αἰθηρὸν, γλαφυρὸν τὴν σφόδρα. ET Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ, Cœno. Od. ε, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Xen. Pæd. 4, δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι & καθευδήσω. Athen. l. 4, ἀλλ' ἔστιν ὦ πάτερ κομιδῇ μεσημβρία, ἡνίκα καὶ τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών. Interdum habet & caſum adiũctum, accuſatiuum videlicet. vt apud Heſiod. ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον. Et δειπνεῖν ἀλφιτεῖα apud Xenoph. & Athen. apud Ariſtophanem autẽ in Pluto ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Et apud Luc. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam ſumet opiparam. Notandum verò hoc verbum aliquando ſimpliciter pro Comedere poni: quæ ſignificatio in quibuſdam iam citatis exemplis locum habere poteſt. Apud Homerum autem Od. ο, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι Δειπνήσας, ſunt qui exponant Pranſus autẽ γευσάμενος. poteſt tamen exponi etiam, Poſtquam [pridie] cœnaſſet. ET Δείπνημι (quod à Δειπνέω fit, vt à φιλέω φίλημι, à διζῶ δίζημι) pro eodem. Vnde apud Athen. lib. 10, ἐπεὶ πάλαι δεδειπναμεν. Ibidem, ὃν χρὴ δειπνάναι ἡμᾶς, παρέσται πάλαι: ex Alexide Comico & Eubulo.

Δειπνητικὸς, οῦ, ὁ, Cœnandi deſiderio captus. q. d. Cœnabundus. vt apud Athen. lib. 9, Ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικὸς, Πρὸς τὸ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν εἶς ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, ſeu, Ad cœnam pertinens. vt apud eundem lib. 4, ἑκατέρων οὖν σώζονται δειπνητικαί τινες ἐπιστολαί.

Δειπνητὸς, οῦ, τὸ, idẽ quod δεῖπνον. At δείπνητος cũ accẽtu in antepenult. Cœnæ tẽpus, ſicut ἀμητὸς & ἄμητος, Euſt.

ET Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, idẽ quod δείπνητος, i. Cœnæ tempus. Od. ρ, Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. Nicand. Ther. Ἀκρόνυχος δειπνηστός. Notandũ verò apud Heſych. ſcribi Δειπνιστὸν quaſi à nominat. δειπνιστός.

C. ἘΠΙδειπνέω, ῶ, F. ήσω, Secundariam cœnam perago, ſeu Epidipnidas perago. Athen. lib. 14, ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐν τραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι.

C. ΠΑΡΑδειπνέω, ῶ, F. ήσω, Immodicè cœno, Vel miſerè cœno, aut Vino more pauperum. vt v. l. exponunt. Athen. lib. 10.

C. ΠΡΟδειπνέω, Antè cœno.

C. ΣΥΝδειπνέω, ῶ, Concœno. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθισε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Athen. 5, συνεδείπνουν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα.

C. ὙΠΕΡδειπνέω, Vltra modũ cœno aut cœnam inſtruo. ſeu (vt exponit Heſych.) ὑπερτρυφῶ.

Δειπνίζω, F. ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo. Od. δ, — καὶ κατέπεφνε Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Plut. De amore frat. ποῖος δ' αὖ τὴν ὁ Ἀτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας. Idem οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδὲ γε βοὰς δεδειπνισμένων θεάτρων, οὐδὲ τιμὰς καὶ προεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et τούτοις πολλοῖς δειπνίζουσιν, Xen.

C. Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter cœna alios excipit.

ΔΈΚΑ, Decem. Dicitur autem δέκα quaſi δέχα, vtpote à δέχομαι deriuatum, ſi credere dignũ eſt. nam quod Etymol. de δέκατος & δεκὰς ſcribit, de δέκα potius ſcribere debuit, vtpote ex quo illa formata ſint. Οἱ δέκα, Decemuiri, ex Iſocr. οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες ἦρχον.

C. Δεκατέσσαρες, quatuordecim, vt δεκατεσσάρων βασιλέων,

quatuordecim regum, Plut. Lyc. VEL Τεσσαρεσκαίδεκα. Item diuiſim. Xen. Hell. 1, τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσίν. ET Δεκαπέντε, Quindecim. ET Δεκαὲξ, Sexdecim, ſeu Sedecim. ITEM Ἑκκαίδεκα, pro eodem. vtrũque apud Athen. 60. ET Δεκαεπτὰ, pro quo dicitur potius ἑπτακαίδεκα. ET Δεκαοκτὼ, Octodecim.

C. Δωδεκαίδεκα, VEL Δώδεκα, VEL (quod rarius eſt) Δεκαδύο, Duodecim.

C. Δεκαετής, Decennis. ET Δεκέτης, pro eodẽ. ITEM, Δεκέτηρος, vide in Ἔτος. Sic autẽ & alia compoſita hîc omiſſa quære in vocibus quæ τῷ δέκα vel δεκάτη per cõpoſitionem adiectæ ſunt.

C. Δεκαπλοῦς, ET Δεκαπλάσιος, Decuplus. Demoſth. in Timocrat. κλοπῆν αὐτῷ τὸ δικαστήριον κατέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέτισε. Item ſubſt. Δεκαπλασία pro Decuplum ſeu Decuplicatio, vt inquit Bud. afferens ex eodem Demoſth. ibidem, καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται. vbi ait poſſe etiam ſubaudiri τιμήν. vt alibi loquitur.

Δεκάκις, Decies. Il. ι, δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα.

Δεκὰς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Homero affertur pro decuria, in v.l.

Δέκατος, Decimus. At Il. θ, v. 404, εἰς δεκάτους ἐνιαυτοὺς, Euſtathius ait ſumi pro εἰς δέκα, vt ſit deriuatiuum pro ſimplici: vel pro εἰς τὰς δεκάδας. HINC Δεκατημόριον pro δέκατον μέρος, decima pars, ex Plat. De leg. 4.

Δεκάτη, Decima pars. Xenoph. Hellen. 4. δεκάτην τῆς ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Et Hellen. 3, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. Δεκάτην ποιεῖν παιδὸς, (vt inquit Bud.) Decimam filii nomine vouere vel pollucere, aut quid ſimile, apud Demoſth. πρὸς Βοιωτὸν, 89: alibi 96, δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑστιᾶσαι. Vide & apud Suid. Δεκάτην ἑστιᾶσαι. HINC Δεκατηλόγος, Decimæ ſeu decimarum collector, vel exactor. ET Δεκατηλογία, Decimæ collectio, ſeu exactio. Δεκατηλόγιον, Locus in quo decimæ exiguntur, & pro τελωνεῖον. Vide Poll.

Δεκαταῖος, Qui eſt decem dierum. Luc. βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. Et δεκαταῖος ἥκει, in vulg. l. Decimo poſt diſceſſum die venit. Plato De rep. 10, ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων.

Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptam decimã offerre, ex Plut. in Probl. Idẽ in Camillo, τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν εὐξάμενος ποτὲ, νῦν δεκατεύειν τὰ τῶν πολιτῶν ἐχαλέπαινον. vbi δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων & τὰ τῶν πολιτῶν eſt ex bonis ſeu ſpoliis hoſtium, & ex bonis ciuium decimas donare. Antiphon autem dixit p. 141, τὰς δὲ πόλεις τὰς τοῦ βαρβάρου προστελοῦμεν ἁπάσας δεκατεῦσαι, pro τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας. Affertur ex Xiphilino in eo etiam ſenſu quo Latini dicunt Decimare legiones. Herodotus quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quenque interficere, vt ſcribit Bud. hunc locum afferens, τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. HINC Δεκάτευσις, Decimatio. ET Δεκατευτής, Decimator, Qui decimas exigit. (Decumanus quidam interpretati ſunt ex Cicerone) ET Δεκατευτήριον, Locus in quo decima perſoluitur, Bud. ex Xen. καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Ab eodem Bud. exponitur & τελωνεῖον.

Δεκατόω, ῶ, cum accuſ. perſonæ, Decimo [aliquẽ,] pro Decimas ab aliquo accipio. In epiſt. ad Hebr. δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ. Et paulo pòſt, ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. ET Ἀποδεκατόω, Idem, paulo ante, ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Et vt hîc ἀποδεκατοῦν eſt Decimas accipere, ſic alibi eſt Decimas dare. Euang. Luc. c. 18, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Et δεκάτην ἀποδεκατώσω Deut. 14.

¶ Δεκάζω autem, quod quidam gramm. hinc deduxerũt, vide poſt Δέχομαι.

ΔΕ'ΛΤΑ, Elementi quarti nomen, in ordine alphabetico. ‖ Δέλτα τὸ κατ᾽ Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα dicta fuit & quædã pars Ægypti à triangulari forma. vel potius diuerſæ eius partes hoc nomẽ ſibi vendicarunt: de quibus lege Euſt. in Dionyſ. De ſitu orbis, p. 41. Idem. p. 149 meminit & Patalenes inſulæ Indicæ, hanc τὸ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. Stephanus autẽ hoc nomẽ tribuit primùm quidẽ vrbi cuidã quæ Syriæ vicina ſit, deinde verò & inſulæ cuidam Ægypti. Sed omittit Stephanus quod apud Xen. legitur Anab. 7, pag. 233, eſſe Δέλτα & Thraciæ quendam locum. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης, inquit. ‖ Δέλτα vocatur à comicis & pudendum muliebre, (ſicut & ἄμβων, ac χοῖρος, & ἐσχάρα, item κύλης, ab iiſdem) vt tradit Euſt. p. 1139. Suidas autem poſtquam dixit δέλτα ſignificare τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ſubiungit, δέλτα τὸ ἄναπτλωμα.

Δελτωτὸς, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. Sed peculiariter δελτωτὸν dictũ fuit ſignum quoddam cæleſte ab hac figura. Cic. apud Aratum, – Deltωton dicere Graii Quod ſoliti, ſimili quia forma litera claret. Vide Hyginum. Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Euſtath. 1913, quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, vt modò docui. ‖ Δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. vide Euſt.

¶ Δέλτος, ου, ἡ, Pugillares qui forma literæ Δ plicabantur, ſeu tabellæ. Sed poſtea δέλτος dictus fuit quiuis liber, quacunque forma eſſet. Δέλτοι (inquit Euſtath. in Dionyſ. p. 42) propriè οἱ τόμοι ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐσχηματίζοντο ἐν τῷ πλύνασθαι, poſtea verò ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic & in cõm. in Hom. duobus locis: at p. 1913 ad Ægyptiacam byblũ, ob Deltωton illud Ægypti, poſſe referri tradit. Δέλτος ſæpe redditur Tabella, & δέλτοι Tabellæ. Plut. De def. orac. ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ἧ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον. Ab eodem δέλτοι vocãtur tabellæ iudicũ Romæ. Sed & δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ decem tabulæ. (vnde δωδεκάδελτος νόμος, vt mox docebo) In Axiocho qui Platoni falsò adſcribitur, ἔκ τινων χαλκείων δέλτων ἃς ἐκ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν. Sic Poll. 8, δέλτοι χαλκαῖ, αἷς πάλαι ἐνετυποῦντο οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Δέλτος, Teſtamentum, id eſt tabulæ & ceræ teſtatoris, Bud. ex Luc. ἐπειδὰν ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, quum reſignatæ ſunt tabulæ. Idem ex Plut. affert τὰς δέλτους gen. maſc. & πυγμίδας pro eodem. Item δέλτον κατεσφραγισμένην ex illius Apophth. pro libello obſignato τὸ χειμεια ζωγράφου. Necnõ ex Plat. ad Dionyſ. pro epiſt. Ex Luc. affertur in v.l. pro tabella in qua teſtamentum perſcribebatur. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. HINC Δωδεκάδελτος νόμος apud Theophilum Leges XII tabularũ, (ad verbum tamen Lex.)

Δελτίον, dimin. Parui pugillares, Tabellulæ, Libellus. δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux.

Δελτάριον, aliud dimin. Tabellula, B. ex Plut. in Antonio, δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν κρυστάλλινα.

ΔΕΛΦΥ'Σ, ύος, ἡ, Vulua, Vterus. vnde ἀδελφὸς pro ὁμόδελφος. q.d. Couterinus. (ſed Latinè Vterinus) Quod etymũ habent præter vulgatos grammaticos, Pollux etiam & Athenæus: apud quem malè δέλφινας pro δελφύας. Affertur idem etymum & ex Ariſtotele.

Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco, Heſych. SED Δελφύνην eum Apollonius vocauit, Arg. 2, Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε.

Ἀ'ΔΕΛΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, Frater. Propriè tamen frater germanus. Plato Cratylo, ἀδελφὰ δὲ ἐοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν θαυμαστόν. Apud eundem De legibus, ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, Fratres ex patre, Fratres ex eodẽ patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex matre. Apud Thucyd. ἀδελφὸς μητρὸς, Frater matris, Auunculus.

Ἀδελφὸς, adiect. Geminus. Xen. χεῖρέ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. i. manus & pedes & oculos, & alia quæcunque hominibus gemina creauit. Gemina autẽ interpretor, Virgilium ſequens, qui geminas acies vocauit oculos.

Ἀδελφὸς, Itidem adiectiuè, Similis, Congruens, inquit Budæus. quod Cicero ſic extulit Latinè in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodammodo, & in diſſimili genere ſimilis. Sic in Academicis dicit, Germaniſſimus Stoicis. Plato in Phæd. Καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Iſocrates in Helene, de Hercule & Theſeo loquens, ἐξ ἀδελφῶν δὲ γεγονότες, ὁ μὲν ἐκ Διὸς, ὁ δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔσχον. Id eſt, Ex germanis autem geniti, hic ex Ioue, ille ex Neptuno, cupiditates

habuerunt germanas. In hac ſignificatione ponitur interdum ſine caſu, vt in proximè præcedentibus exemplis. Interdum caſum habet, & quidem genitiuum, vtplurimum: Sed & datiuum nonnunquam. Genitiuum in hac ſignificatione, vt apud eundem Iſocratem in Buſiride, ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Xenophon, καὶ τούτων ἀδελφά. Cum datiuo, Baſilius, ἀδελφὰ τούτοις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν ἐφιλοσόφησεν.

Ἀδελφή, Soror, Germana. ὁμομητρία ἀδελφή, Soror ex eadē matre. Ariſtoph. Nubibus. Item, Similis, Congrua, vt ἀδελφὸς adiectiuè Congruus. Plato epiſt. 7, προφάσει ἀδελφῇ τῆς προφάσεως.

C. Ἀδελφόθεος, Frater Dei. Ita vocatus fuit D. Iacobus, qui in Euangelio dicitur frater Domini.

C. Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fratricida. Ita vocatur Cain à Dionyſio Areop. Herodotus ἀδελφεοκτόνος dicit (vt & ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς) & φονέα ἀδελφεοῦ, l. 1, interfector fratris; idem quod ἀδελφοκτόνος. Fit autem ex ἀδελφὸς & verbo κτείνω, eadem forma qua πατροκτόνος, ἀνθρωποκτόνος. ET Ἀδελφοκτονία, ας, ἡ, Fratricidium, Cædes fratris. Greg. Nazianzenus, Κάϊν δίκας εἰσπραττόμενος τῆς ἀδελφοκτονίας. • ET Ἀδελφοκτονέω, ῶ, F. ήσω, Pr. ηκα, Fratrem occido.

C. Ἀδελφόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, apud Euſt. Nepos vel neptis ex fratre aut ſorore. ἀδελφιδοῦς aut ἀδελφιδῆ, quæ paulo pòſt ſequuntur. fit autem ἀδελφόπαις ex ἀδελφὸς ſeu ἀδελφή, & παῖς, quaſi Fratris vel ſororis filius aut filia. Nam παῖς ſcimus vtriuſque eſſe generis.

C. Ἀνάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Fratre carens, ſeu fratribus, vide in Συνάδελφος.

C. Ἀντάδελφος, Qui eſt loco fratris, Vicem præſtās fratris.

C. Αὐτάδελφος, Frater germanus, Frater ex vtroque parente. Vide ſcholiaſt. Sophocl. in hunc eius verſum à quo ſuam Antigonen inchoat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

C. Ἐξάδελφος, Patruelis. Pro quo ἐξάδελφος ab Atticis ἀνεψιὸς dici ſcribit Phrynichus. Euſtathius ἀνεψιοὺς vel αὐτανεψιοὺς eſſe dicit ἐξαδέλφους πρώτους. ET Ἐξαδέλφη, in Pand. ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας. VNDE Διεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud.

C. Ὁμόδελφος, vide in Ἀδελφός.

C. Παράδελφος, Patris frater, Patruus. VT Μητράδελφος Matris frater, Auunculus.

C. ΣΥΝάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Qui fratrem ſeu fratres habet. nam Xen. τοὺς συναδέλφους ὄντας opponit τοῖς ἀναδέλφοις.

C. Φιλάδελφος, ου, ὁ & ἡ, Fratris ſeu fratrū amans. ‖Eſt & nomen proprium regis Ægypti. ET Φιλαδελφία, Amor erga patrem, Fraterna charitas. Extat Plut. libellus περὶ φιλαδελφίας. Sed apud Eccleſ. ſcriptores φιλαδελφία vocatur ſæpe amor quo Chriſtiani proſequuntur Chriſtianos, ceu fratres. Quo ſenſu & φιλάδελφοι dixit Greg.

C. Ψευδάδελφος, Falſus frater, Qui fraternitatem Chriſtianam mentitur, 2. Cor. 11, & Gal. 2.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, Fraternitas. Apud Eccleſiaſt. ſcriptores potiſſimum in vſu.

Ἀδελφικός, Fraternus. Chryſoſtomus, ἀπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς τελευτήσας θάνατος. HINC Ἀδελφικῶς, aduerb. Fraternè. ἀδελφικῶς ἐπιπλήττεσθαι, fraterno affectu increpare.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, P. ικα, Fratrem meum appello, Fratris appellatione voco, fratrem eſſe dico. Iſocr. in Æginetico, ἤδη νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειροῦσιν. id eſt, Iam verò ipſum fratrem appellare conabuntur, vt videlicet hæredes ſint mortui. Hermogenes hanc vocem ἀφελῆ eſſe dicit, vt κλαυσίγελων apud Xen. ‖Ἀδελφίζειν eſt etiam οἰκειοῦσθαι: & ἠδέλφισται, οἰκείωται, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exponunt.

Ἀδελφεός, οῦ, ὁ, poetic. idem quod ἀδελφός. Il. β, Ἤδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Vtitur & Herodotus. Dicitur & ἀδελφειὸς ab iiſdem. Phocylides, Ἔχθεα δ' ἐκ τέκνα γενέσθαι, ἀδελφειοί τε συναίμοις. Euſtathius ait ἀδελφειὸς dici pro ἀδελφός, vt κενεὸς pro κενός. Item ἀδελφειὸς eadem forma qua ἀγνειός, ἀλφειός.

Ἀδελφίδιον, τό, diminut. Fraterculus, apud Ariſtoph. Nub.

¶Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, Nepos ex fratre vel ſorore: aut Sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. Publ. περὶ θείου ἀδελφιδῶν ἐξάγειν κατηγορεῖν. Fit autē per contractionē ex ἀδελφιδέος, ſicut θυγατριδοῦς ex θυγατριδέος, vt Etym. docet, reprehēdēs q contrà ἀδελφιδέος & θυγατριδέος ex ἀδελφιδοῦς & θυγατριδοῦς eſſe voluit. In v. l. Græcolat. ex ἀδελφιδόος contractum eſſe dicitur: quod alibi nuſquam reperio. At ἀδελφιδέος apud Herodotum legitur ſicut & ἀδελφεὸς pro ἀδελφός. vt libro 6, Ἀρταφέρνεα δὲ Ἀρταφέρνεος παῖδα ἀδελφιδέον ἑωυτοῦ. id eſt, ſui fratris filium. Quanquam apud Herodotum modò ἀδελφιδέος, modò ἀδελφιδεὸς legitur: ſed rectius ἀδελφιδέος cum accentu in penultima. Valla apud Herodotum Patruelis vertit, itidem apud Lucianum Eraſmus. ſed minus recepta eſt huiuſmodi interpretatio. ET Ἀδελφιδῆ, Neptis ex fratre vel ſorore.

Δελφυωμένην, Corinthus Ionicū eſſe dixit pro ὡμοιωμένον.

ΔΕ΄ΛΦΑΞ, ακος, ὁ & ἡ, Porcellus. Propriè tamen δέλφακες ſunt porcelæ ſeu ſuculæ potius quàm porcelli, quaſi videlicet αἱ δελφύας ἔχουσαι, (id eſt habentes vuluas) inquit Athen. lib. 9. ſed in vulg. edit. δελφῖνας perperam legitur pro δελφύας. Sic autem τὰς δέλφακας dixit Ariſtot. De animal. lib. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὴν ἔχων. HINC Δελφακόομαι, οῦμαι, vnde δελφακοῦσθαι, quod Heſych. exponit πλεονοῦσθαι τὰς ὗς. puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos qui non amplius ſunt δελφάκια, ſed iam δέλφακες. ſequendo eorum opinionem qui δέλφακας dici putant porcos iam perfectæ ætatis: qua de re lege Euſtath. ET Δελφάκιον diminut. à δέλφαξ Porcellulus lactens. ‖Item pudendū muliebre, Heſ.

ΔΕ΄ΜΩ, Extruo, Ædifico. Verbum hoc inuſitatum eſt, præter præteritum perfectum & aoriſtum primum. Vnde δέδμηκε Ædificauit, Apoll. Rhod. Et δείμας, Qui extruxit. Eurip. Et in paſſ. Il. ζ, Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. ſignif. habens, vſitata eſt. Vnde δείματο, Ædificauit, in Epigr. Et apud Theod. in 1 Eccl. hiſt. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγηθηκὼς θαῦμα ὑφῆκε, τὸν δὲ νεὼν ἤθελε δείμασθαι Χερσῶ.

C. Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè exſtructus.

Δομή, ῆς, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aſpectus, Heſych. ‖Item Corpus ab egregia ſtructura. Apoll. Rhod. Arg. 3, Καὶ πάθυροῖς κήποισι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis. nam hoc vocabulum & de ædificiis vſurpatur. Nicand. Ther. ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται ἄγης.

C. Ἀρτίδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recens exſtructus. Nonn.

C. Ἰσόδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æqualiter ſtructus. Ἰσόδομον (inquit Vitruu. lib. 2 cap. 8) dicitur quum omnia coria æqua craſſitudine fuerint ſtructa. AT Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. lib. 36 cap. 22, Græci (inquit) è lapide duro aut ſilice æquato conſtruunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, ἰσόδομον vocant genus ſtructuræ: at quum inæquali craſſitudine ſtructa ſunt, ψευδισόδομον. Annotant verò quidam legi etiam ἰσονικόδομον & ψευδισονικόδομον.

Δόμα, ατος, τό, Murus, τεῖχος, Heſych.

Δομαῖος, ου, ὁ. vt δομαῖον λᾶαν, Lapidem ad domus ſtructuram. Epigr.

Δόμιος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Heſych.

Δομέω, Struo, Ædifico, οἰκοδομῶ, Heſych. Quo verbo Theod. ſæpe vtitur, Bud. teſte. VNDE Δόμησις, εως, ἡ, Structura. ET comp. Ἐνδόμησις (quaſi ab Ἐνδομέω) apud Ioſeph. moles iacta ad reddendum nauale portuoſum. Piſa dicitur Latinè. Vocatur etiam προκυμάτιον ab arcendis frangendiſque fluctibus vbi ſunt cothones. nam χειροποίητοι λιμένες, artificiales & manufacti portus, ſic vocantur à Seruio. v. l.

C. ἈΜΦΙδέμω, Circumædifico. Ioſeph. l. 6, τὸ ἱερὸν ἀμφιδεδμήκαντο, In circuitu templi conſtruxerant.

C. ἈΝΑδέμω, Ædificium inſtauro. Et ἀναδέχομαι voce media pro eodem.

C. ἘΝδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut muris. ſic enim quidam apud Herodot. interpr. τὰς διασφάγας τῶν ὀρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεύς, quod Valla reddit, Anfractus montium abſcindens.

¶Δειμάω, Ædifico, Extruo. vnde δειμᾶν, Ædificare, Herodot. Et δείμασα, Extruxi, Ædificaui. v. l.

¶Δόμος, ου, ὁ, Domus. Od. η, Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Heſiod. Erg. ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι. Athen. l. 14, μάγειρε αἴρει δὲ

μέγας δόμος. Et δόμονδε, aduerb. Domum, Domum verſus. Od.α, Νοστήσαι δ᾽ Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε. Item Ordo ſtructuræ & Corium, vt Bud. apud Herodot. interpr. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθους. quod alii, Per triceſimum quemque laterum ordinem, Per ſtructuram laterum. ¶ ET Δουμος metri cauſa inſerto υ, pro eodem in Epigr.

C. Πρόδομος, ου, ὁ, Anterior domus pars, Veſtibulum. ἡ πρὸ τοῦ οἴκου παστάς, Suid. πρόστοον, πρόστας, Heſych. πρόδομον in templo Pollux vocat τὸ πρόναον. ET Ὀπισθόδομος, priori oppoſitum, τὸ κατόπιν. Apud Hom. Euſtath. πρόδομον eſſe vult τὸ ἐνδοτέρω τῆς αἰθούσης, ſicut τὸ ἐνδοτάτω, θάλαμον. Il.ι, ἕτερον μὲν [πῦρ] ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἐϋερκέος αὐλῆς, Ἄλλο δ᾽ ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Alibi verò idem Euſtathius πρόδομος cum αἴθουσα idem eſſe vult, vt Od.δ, Οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο, Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Alii πρόστοον τοῦ θαλάμου exponunt, vbi dormire hoſpites & peregrini ſoliti fuerint. Accipitur & adiectiuè pro eo quod ante domum eſt: vt πρόδομος πύρη in Epigr. Et apud Suidam πρόδομος ὁ Γαρθήνξ, quoniam ἐν προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ erat. HINC adiect. Προδομία Ἥρα, Pauſ. Corinth. p.42.

¶ Δῶμα, ατος, τὸ, (factum ex δόμημα exempto μ, & η cum ω per craſin concreto) itidem Domus. Od.δ, δῶμα καθ᾽ ὑψερεφὲς Μενελάου. Il.ο, Ἥρη δ᾽ Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός. Od.δ, πολλὸν ὑπόθεσις δώματα ναίεις. Ἐπὶ δωμάτων Matth.10, Beza interpr. Supra domos, id eſt in ipſis ædium tectis, ita fabricatis vt in illis ambulare & verſari poſſent: addens, δῶμα idem omnino eſſe quod οἶκον aut certè partem domus intra quam habitatur: ſed particula ἐπὶ indicari de qua parte domus agatur. non eſſe igitur opus vt cum Eraſmo δῶμα pro ὑπερῷον capiamus, aut πύργος, id eſt pro ſuprema ædium parte, quum nulla id autoritate probetur. Sed nec opus erit vt ex vulgatis lexicis interpretemur Tectum planum, ſeu Tecta ſolaria & meniana. ET Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem, Il.τ, Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐελδετέος πυκινὸν δῶ ᾤχετο.

Δωμάτιον, ου, τὸ, forma dimin. Domuncula, vt tradit Heſych. & Suid. Item Cubiculum, Thalamus. Plutar. De fort. Rom. διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον ἣν νῦν φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι, id eſt (Budæo interprete) Per feneſtram quandam delabi ad ſe in cubiculum, quam nunc feneſtellam portam vocant. Polit. interpretatur etiam Tectum & culmen apud Herodianum lib.1, ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, ἐς τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππέας.

C. Προδωμάτιον, ου, τὸ, q.d. Cubiculi ſeu thalami veſtibulũ. τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος τὸ ἴδιον, Heſych.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, Extruo, Ædifico. Epigramm. lib.3, τύμβον Ἀχαιοὶ Δώμησαν. Et in voce media, eadem ſignif. πῦον περικαλλέα δωμήσασθαι. HINC Δώμησις, εως, ἡ, Structura, Ædificatio. οἰκοδομή, Heſych. ET Δωμήτωρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor. ET Δωμητύς, ύος, ἡ, Apparatus ſtructuræ. κατασκευή, Heſych. ET Ἀδώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtructus non eſt. vt ἀδώμητος πέτρη apud Nonn. Lapis rudis, & quo ad ſtruendum ædificium vſus nemo eſt.

ΔΕ´ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, Stratũ, Lect⁹. Il.ω, Δέμνι᾽ ὑπ᾽ αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε᾽ ἐμβαλέειν, στορέσαι τ᾽ ἐφύπερθε τάπητας. Vbi Euſtathius notandum dicit, δέμνια ὑποκεῖσθαι δίκην κλίνης, & ῥήγεα χλαῖναι ἀναπλώσεως: at ὑπερκεῖσθαι τάπητας εἰς σκέπην, de quorundam ſententia. Od.θ, Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι᾽ ἔκειτο. Od.ζ, Ἡ δ᾽ ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης.

C. Δεμνιοτήρης, ου, ὁ, Qui ſtrata cuſtodit, ſeu ἐγκοίτης. Heſ.

C. Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ſtrato aut ſuper ſtrato eſt. Euripid.

C. Ὁμοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſdem ſtrati ſeu lecti particeps eſt, Coniunx.

C. Στυγοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtrata [coniugalia] odit. Citatur verò & στυγόδεμνος νόος ex Epigr. in v. l. Mens quæ concubitum odit.

C. Φυγοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtratum maritale fugit, A coniugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonnum.

A ΔΕ´ΜΑΣ, indeclinabile, Corpus: tã de inanimatis quã animatis rebus apud poetas. Dictum (teſte Euſtathio) quaſi δῶμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Niſi quis ſimpliciter à membrorum ſtructura denominatũ vellet. (Macrob. in Somn. Scip. l.1, à δέω δέμας deducit, hoc eſt vinculũ. nam vt conſtet animal, neceſſe eſſe vt in corpore anima vinciatur. Eodem autem modo δεμάτιον tanquam diminutiuum à δέμα hanc ſignificationem habente, reperitur in Hippiatria pro faſciculo) Il.α, ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ᾽ ἂρ φρένας.

B Il.ω, δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. Od.κ, Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλάς, φωνήν τε δέμας τε. At Il.λ, Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Euſt. exponit δίκην πυρός, ſeu ὡς πῦρ δαιόμενον. id eſt ἀκινήτως, κούφως, ὀξέως, ἰταμῶς καὶ θερμῶς. ¶ Δέμας quidam σεμνῶς de membro etiam pudendo dixerunt. Quò pertinet quod ex Platone comico Euſtath. citat de bulbo ὅτι τὸ δέμας αἴρουσι. ¶ Δέμας Heſychio eſt etiã μορφή, ἰδέα, ἔπος. item ῥωμή.

C. Ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corpore carens, Corpore exutus. v. l. Theocr. in idyllio quod Syracuſiæ inſcribitur, Ὢ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς, vbi Camerarius accipit pro ἀσωμάτου. Sed

C dicitur potius corpus carere anima quàm anima corpore. Legitur & ἀλεμάτου, quod ſit pro ἠλεμάτου. volũt porrò ἠλέματον ſignificare vanum, item ſtultum. Eſt autem frequens error in permutatione literarum lambda & delta, vt alibi docui. quod intelligendum eſt tamen de affinitate quam habet lambda cum delta ſcripto ea ferè forma quam habet Δ maiuſculum. Verùm & tertiam lectionem alicubi reperi ἀδηματου, quòd ſit pro ἀφόβου.

D ΔΕ´ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, Arbor. Xen. Hell. 6, ἐνεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando poſt ſe gen. habet, & exponitur Stirps, vt apud Phil. De mundo, τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, Aeris & ignis ſtirpes. Ariſtoph. verò & ſpeciẽ ei in gen. ſubiũxit, dicẽs δένδρον ἐλαίας. vt Cic. Arbor fici. ET Δένδρεον, ου, τὸ, pleonaſmo τοῦ ε, pro eodem. Od.δ, δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il.γ, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Od.η, δένδρεα μακρά, id eſt εἰς ξυλείαν εὔθετα: at quũ δένδρεα καλά, intelligit καρποφόρα, vt Euſtath. ex veteribus refert. ET Δένδρος, εος, τὸ, pro

E eodem, vnde δένδρεις, δένδρει & δένδρη. Thuc. τοῖς δένδρεσιν ἀκοντίζειν. Philo De mundo, ἡ μὲν ἐν τοῖς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα διατηρεῖ. Sic δένδρεσιν ἀκάρποις, in Epigr.

C. Δενδροβατέω, ῶ, F. ήσω, Arbores ſcando. Epigr.

C. Δενδροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Arboris formam habens.

C. Δενδροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus comptus & ornatus, Ariſtoph. Nub. ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους. Et δενδροκόμου Ἐρύμανθος in Epigr. Arboribus comante.

C. Δενδροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Arbores ſeco, ſeu excindo. Xen. τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες, ſegetem ſecantes &

F arbores. Sæpe accuſatiuum habet χώραν, vel γῆν. vt apud Demoſthenem Pro corona in pſephiſm. Byzantiorum, τὰν χώραν δαΐοντες καὶ δενδροκοπέοντες. Et in paſſiuo δενδροκοπουμένη γῆ, Cui arbores exciſæ ſunt, Depopulata.

C. Δενδρολάχανα, τὰ, q.d. Oleriarbores. id eſt olera arboreſcentia. Theophr.

C. Δενδρολίβανος, ου, Thus arbor, ſeu Arbor ipſa quæ thus fert. quæ ſimplici nomine & λίβανος dicitur, vt tradit Gorr. At v. lexicis δενδρολίβανος eſt Roſmarinus coronarius apud Actuarium.

G C. Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, Arboreſcens malua, ſeu Arborea malua: quo nomine vocatur (vt Gorr. tradit) Althæa ſiue ibiſcus, maluæ agreſtis ſpecies. QVAM Ἀναδενδρομαλάχην etiam compoſ. voce Galenus appellat.

C. Δενδροπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Arboribus nocens, Arbores lædens. Æſchyl.

C. Δενδροτομέω, ῶ, F. ήσω, Arbores excindo. idem quod δενδροκοπέω. Thuc. lib.1, ἐς τὴν Μεγαρίδα ἐσβαλόντες καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, eámque cædendis arboribus va-

H ſtaſſent. Et in paſſ. apud Heraclitũ in epiſt. ad Hermod. καὶ δενδροτομουμένη καὶ ἁρπαζομένη πόλις.

C. Δενδροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboriferus, Arborũ ferax. Athen. lib.14, ἀποστάσας τὸ χρῆμα τοῦ ὅπισθεν λαύρης, ἐκ δενδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βροντῆς ἠλέματον.

C. Δενδρόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus conſitus, aut actiua ſi-

gnif. Arbores producens, Arboriferus. vt vertitur δενδρόφυτος χώρα apud Plutarch. Cam. A

C. Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus carens, Arboribus nudus. ‖ At τὸ ἄδενδρον eſt Malicorium, ſeu Punici mali cortex. σίδιον ξηρὸν, ἤγουν ῥοιᾶς κέλυφος, inquit Heſych.

C. Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, Vitis arbuſtiua, Vitis quæ eſt ſuper arbores, Vitis arborem conſcendens, ſiue arbores, vt ait Etymologicus. Dicitur autem abſolutè, ſubaudito ſubſtantiuo ἄμπελος. Theophr. lib. 5, cap. 5 De cauſ. plantarum, τῶν μὴ ὁμογενῶν ἀλλὰ ὁμοιοπλαστῶν καὶ σύντροφα γινόμενα ἀλλήλοις, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη καὶ τῆς συκῆς, Vt de vite fico nupta, & ipſa marito, diximus, Gaza interpr. Plutarchus in Probl. Rom. οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν ἀναδενδράδος ἄνωθεν διαπεπταμένης. Idem De fort. Alex. περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. Ex δένδρον fit δενδρὰς, vnde ἀναδενδρὰς ἄμπελος, ἡ ἐπὶ δένδρων, inquit Etymologiſtes. Notum eſt autem ἀνὰ in compoſitione aliquando ἄνω denotare. B

Ἀναδενδρὰς de loco vitibus conſito, citatur ex Epigr.

Ἀναδενδράδες pro arbuſtis, citatur ex Pſal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, Vinum ex vite arbuſtiua. Athen. certũ vini genus Capuæ ita vocari tradit, ſcribens l. 1, διάφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ὡ μηδένα συγκρίνεσθαι. C

C. Εὔδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus bene conſitus. εὔδενδρος παράδεισος. Nonn. ὕλαι εὔδενδροι, Herodian.

C. Ἰσόδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arborem æquans.

C. Κατάδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus & conſitus arboribus, vulg. lex.

C. Πολύδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens arbores, Abũdans arboribus. ET Πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. Od. λ, κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. D

C. Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, Rhododendron. Plin. lib. 16, cap. 20, Et quamuis herba dicatur Sabina rhododendron, vt nomine apparet, à Græcis venit. Alii nerion vocarunt, alii rhododaphnen, ſempiternum fronde, roſæ ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Vide Dioſc. lib. 4, cap. 82.

Δενδρήεις, εντος, ὁ, Arboribus abundans. Od. ι, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, id eſt (vt alibi dixit) πολυδενδρέῳ. ET Δενδρώεις pro eodem. Nonn. Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου. Vbi videtur abundare ἐγώ. E

Δενδρικὸς, οῦ, ὁ, Arboreus. vt δενδρικὸς καρπός. Theophr. De cauſ. pl. lib. 4, cap. 3, δοκεῖ γὰρ ἀλλά τινα καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικὰ, Arborea, id eſt quæ arborei generis ſunt. Theophraſtus ibid. cap. 2, Οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδὲ ἄλογον ἔνια θᾶττον φθείρειν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθοράν. Vbi Gaza vertit, Nec nulla arborum ſemina quæ perire celerius poſſint.

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. lib. 37 cap. 11, Dendritide alba defoſſa ſub arbore quæ cædatur, ſecuris aciem non hebetari [dicunt.]

Δενδρότης, ητος, ἡ, Arborum incrementum. δένδρων αὔξησις. Suidas. F

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arboreus, Arborarius. vt δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. id eſt Nymphis arborariis, vt Plin. picum arborarium dicit. Item Arboroſus, Arboreus, id eſt Ad arboris naturam aut magnitudinem accedẽs. vt δενδρώδης τιθύμαλος apud Dioſcoridem lib. 4 cap. 155, quem poſtea δενδροειδῆ vocat, ἀμφιλαφὴς αὐόθεν καὶ πολύκομος, ὀπὸν δὲ μεστὸν, ὑπέρυθρον τοῖς κλάδοις, περὶ οἷς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ παραπλήσια: comoſiſſimum ex omnibus, maximè cauliculis rubẽtibus, & ſemine copioſiſſimũ: vt Plin. lib. 26 cap. 8, tranſtulit. G

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, Arbuſtum, Arboretum. Locus arboribus conſitus.

Δενδρίον, ου, τὸ, Arbuſcula, Athen. lib. 14, δενδρίον ὃ ἐκεῖνοι κόνναρον ἐπονομάζουσι.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, item Arbuſcula. Dioſcor. lib. 1, cap. 148, δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις. ET Δενδρύδιον pro eodem, in v. l.

Δενδρίζω, Arboreſco, Arboris figura ſum. AT Δενδρυάζω (ſeu, vt apud Heſychium ſcribitur, δενδριάζω) Inter arbores me abſcondo, In arbuſtis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι, Euſt. ὁ ποτὲ κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος ἢ βιαζομένη ὑπάρχει. Notandum verò Euſtath. alibi à δρῦς hoc vocabulum deriuare, & ex Rhetorico lexico exponere δρυσὶ σκέπεσθαι, καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι: & ex Æl. Dionyſ. H

tradere φωνάσκους φωνὴν quandam vocare δενδρυάζουσαν. Suidæ quoque eſt εἰς δρῦς καταδύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὰς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι, καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν: & Heſych. ὑπὸ τὰς δρῦς παραφθάνειν. Sed ſi à δρῦς deriuetur, mirum eſt nõ dici ἐνδρυάζειν potius ſine δ initiali. VNDE Ὑποδενδρυάζω, Subitò & ex improuiſo appareo, ἐξαφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνομαι. Heſych.

Δενδρόομαι, οῦμαι, Arboreſco. Nonn. VNDE Δενδρώσις, εως, ἡ, q. d. Arboreſcentia.

C. ἈΠΟδενδρόομαι, οῦμαι, idem. Theophr. lib. 2 De cauſ. ἐξακαλλίστευσι γὰρ ἀποδενδρούμενα πᾶσαι τὴν φύσιν, In arboris magnitudinem euadentes, Bud. interpr. Idem Theophr. de hedera, λαμβάνει δὲ πάχος ὥστε καὶ ἀποδενδροῦσθαι. Pro quo Plin. Tanta craſſitudine augetur, vt ipſa arbor fiat.

C. ὙΠΟδενδρόομαι, q. d. Subarboreſco, Paululum in arborem abeo.

ΔΕΡΚΩ, Video, Aſpicio. ὀξὺ δέρκω ἐκ περιωπῆς εἰς ἕκαστον, Acutis oculis vnumquenque obſeruo. vulg. lex. Hinc eſt futurum ſecundum δρακῶ, & aoriſt. ſecũdus ἔδρακον: & δρακεῖν in infinitiuo. Paſſiua etiam vox & media in actiua ſignif. etiam vſurpantur. Vnde apud Homerum. Il. γ, Δεινὸν δερκόμενοι, τάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ, Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Heſiod. Aſp. Δεινὸν δερκομένη. Et apud Plut. Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον. Et δερχθεὶς ἔντος, Cõſpicatus, Aſpiciẽs, ab ἐδέρχθην ſeu δέρχθην aoriſto 1 poetico, Vidi, apud Soph. in Aiace. Pind. apud Athen. lib. 13, τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præterito med. Δέδορκα. vt ὀξὺ δεδόρκασι apud Luc. De cal. Vnde participium Δεδορκὼς, Intentis oculis aſpiciens, Rigido aſpectu obtuens. Ariſtot. in Phyſiognom. inter ſigna τοῦ ἀνδρείου, ὑπωχρότερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σύννουν, Bud. Et Gell. lib. 11, cap. 4 de iuſtitiæ imagine, quod Chryſippus Græcè dicit, παρθένος δέ λέγεται, καὶ σκυθρωπὴ γράφεται, καὶ συννεννοικὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ἔντονον, καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, ipſe Latinè reddit, Forma atque filo virginali, aſpectu vehementi & formidabili, luminibus oculorũ acribus neque humilis neque atrocis, ſed reuerendæ cuiuſdam triſtitiæ dignitate. ET Δερκιάσκω ſeu Δερκιάσκομαι, pro eodem. vnde δερκιάσκετο, id eſt ἔβλεπε, in Odyſſ.

C. Δερκευνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Alexiph. Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος, ἢ ἀπὸ νεβροῦ Γυιῆλυ τμήξαιο, id eſt leporis. is enim apertis oculis dormit. Suidas verò hunc locum citans legit pro δὴ σκίνακος (quod & ſchol. agnoſcit) δ' ἢ σκύλακος.

C. Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non videns, οὐ βλέπων, Heſych. Item Obſcurus, Qui videri nequit, ἀφανὴς, eidem Heſ.

C. Γλυκυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulce videns aut aſpiciens, ſeu Dulcis aſpectu.

C. Εὐδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene videns, Oculatus, δίοφθαλμος, Heſych. apud quem ita, non Ἀδερκὴς ſcribitur.

C. Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutum cernẽs, Acie oculorum acri præditus, Perſpicax. Vnde ὀξυδερκέστατος apud Herodotum, id eſt ὀξυωπέστατος, vt Ariſtot. loquitur. Et apud Lucianum, per admirationem dicenti, Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας, reſpondet alter, τί δὲ εἰ ἀκούσεις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα; Et τὸ ὀξυδερκὲς, Acutum & perſpicax, Acies oculorum. HINC Ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, Acumen viſus, Acies oculorum. Et ὀξυδερκία: vtrunque apud Suidam. ET Ὀξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, Viſus acumini conferens. ET Ὀξυδερκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno.

SED ET Ὀξυδορκὴς dicitur pro ὀξυδερκὴς, à præterito medio δέδορκα. ‖Vnde Ὀξυδορκῆ ET Ὀξυδορκικὰ φάρμακα vocantur medicamenta quæ oculos nullo quidem ſenſibili affectu laborantes, malè tamen munere ſuo fungentes, corrigunt & in integrum reſtituunt. Cuiuſmodi collyria aliquot referuntur à Gal. lib. 4 κατὰ τόπους. Gorr. Et apud Plut. De diſcernendo amic. ab adul. ὁ δὲ παῤῥησίαν καὶ δηγμὸν ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι προσάγων, ὥσπερ ὀξυδορκικὸν ὄμματι τεταραγμένῳ καὶ φλεγμαίνοντι.

ET Ὀξυδορκία, ας, ἡ, Acumen viſus. Lucian. Macrob. χελιδονίῳ ἄρτῳ χρωμένοις, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον. ET Ὀξυδορκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. Plut. περὶ πολυπραγμ.

• τὶ ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ ἴδιον ἡ παραβλέπεις;

C. Πολυδερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multos intuens. Heſiod. φάος πολυδερκέος ἠοῦς.

Δέρκομος, ου, ὁ, Viſus. v. l.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω ſeu δέρκομαι. Heſiod. Theog. Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομένάων λυσιμελής· καλὸν δέ θ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύσι δερκιόωνται.

Δέργμα, ατος, τὸ, Aſpect⁹. Eurip. Phœniſſ. ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, νάματ᾽ ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα χλοερὰ δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. ET Δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem, Heſych.

Δέρξις, εως, ἡ, Viſio, Actio ipſa videndi. Plut. De def. orac. in reſponſo Theſſalis dato, – κωφοῦ τ᾽ ἀκοήν, τυφλοῖό τε δέρξιν, id eſt, – quis ſurdi auditus, quæ viſio cæci.

C. Ἄδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non videns, vt ἀδάκρυτος ſuprà, Non Lacrymans. VNDE Ἀδέρκτως aduerb. Soph. Œdipo Colon. ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδ᾽ ἀμαιμακετᾶν κορᾶν ἃς τρέμομεν λέγειν, καὶ παραμειβόμεσθ᾽ ἀδέρκτως ἀφώνως, ἀλόγως.

C. Γυμνοδέρκομαι, Nudus conſpicior. v. l.

C. ΔΙΑδέρκω, Perſpicio, Tranſpicio. Od. ξ, οὐδ᾽ ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι. Et in media voce διαδέρκομαι νεφέλης, Perſpicio per nebulam.

C. ΕΙΣδέρκω, Intueor, Inſpicio. Vnde εἰσέδρακον.

C. ΕΠΙδέρκω, Inſpicio, Intueor. Heſiod. Erg. Καί νυ τάδ᾽ αἴκ᾽ ἐθέλησ᾽, ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει. VNDE Ἐπιδερκτὸς, οῦ, ὁ, Viſus, Sub aſpectum cadens, Quem intueri poſſumus. ſeu Videndus, Quem intueri & videre fas eſt. Plut. De aud. poem. ex Empedocle, Οὔτ᾽ ἐπιδερκτὰ τάδ᾽ ἀνδράσιν οὐδ᾽ ἐπακουστά, Οὔτε νόῳ περιληπτά.

C. ΠΕΡΙδέρκομαι, Circunſpicio. vnde περιδέρκεο in Epigr.

C. ΠΡΟΣδέρκομαι, Aſpicio. Soph. Œd. Col. λεύσσετ᾽ αὐτόν. προσδέρκου, προσφθέγγου πανταχῆ.

¶ Δράκος, εος, τὸ, Oculus, Viſus. Nicand. Alexiph. de homine morſo ab ictide, Πᾶς δ᾽ ἄρα δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἔλλοψ, id eſt ὄμμασι, ὀφθαλμοῖς.

C. Ἀδρακής, έος, ὁ & ἡ, Qui oculorū ſeu viſus beneficio deſtituitur, Cæcutiens. ὀλίγον τυφλὸς καὶ ἀδερκής, vt Heſych. tradit: apud quem fœm. etiam Ἀδρακὶς eodem ſenſu ponitur. ‖ Eidem Heſych. Ἀδρακὲς eſt & ἀόρατον, Inuiſibile, Sub viſum non cadens.

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, Draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quaſi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα. vnde & γλαυκώπιδι Mineruæ ſacrū eſſe ferūt. Ad quas etymologias reſpexiſſe videtur Nicander in Theriacis, quum eius cum aquila pugnas deſcribens, canit, Σπειρηθεὶς καὶ λοξὸν ὑπὸ δρακὶ ὄμμασι λεύσσων. Sic & ab Homero Il. β dicitur – δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος. i. ὄψει καταπληκτικός, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teſte Euſtathio. Et apud Apoll. Argon. 4, draco vellus aureum cuſtodiens dicitur ὀξέσ᾽ ἀΰπνοισιν ὄφις ὀφθαλμοῖσι. ‖ Eſt & mōſtrum marinum: ſed tunc θαλάσσιος diſcriminis cauſa ei additur, vt & à Plinio marinus draco vocatur. ‖ Eſt etiam nomē propriū cuiuſdā legiſlatoris Athenieſis. De quo hæc Demoſthenes in epitaph. ad eius nomen alludentia, ᾔδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγόν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ᾽ ὡς ἔστιν ἄνθρωπος λεγόμενος. οὐκ ἄλλοθέν ποθεν ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. (VNDE Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, apud Athen. lib. 13.) Item & nomen muſici, Platonis præceptoris. ‖ Eſt & cohors Parthorū huius nominis. v. l. Luc. De hiſtoria ſcribēda, οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων. σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτ᾽ αὐτοῖς. ‖ Δράκοντες in vulg. lex. ex Polybio dicuntur quoque μάνιακοι ἢ περίχειρα, aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spintheres Feſto, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano: à quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recenſetur. Luc. in Amor. τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶεν. ‖ Δράκων, Laquei quoque nomen ab Oribaſio deſcripti, ad talum ſuo loco motum. Dicuntur verò eodem autore & Dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorræus. ‖ Item dracone vocat Plin. palmitem emeritum pluribúſque induratum annis.

C. Δρακοντογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Draconigena, Anguigena, Serpentigena. Epitheton eſt Thebanorum.

C. Δρακοντόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dracones imitans. Sopater apud Athen. lib. 6, Ἀλλ᾽ ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ᾽ ἀργυρᾶν ἔχει Δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασι.

C. Δρακοντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Draconis pedes habens, Anguipes.

C. Δρακοντολέτης, ου, ὁ, Draconis interfector. Epitheton Apollinis πυθοκτόνου.

Δρακόντειος, ου, ὁ, Anguinus. AT Δρακόντιον herba eſt, magnæ cum aro litis, vt ſcribit Plin. lib. 24 cap. 16: ita vt ipſe dubitet an ſit ea herba quæ Dracunculus Latinis dicitur, cui nomen eſſe ſcribit à radice ſubrutila & draconis conuoluti modo. Apuleius & Marcellus empiricus herbam Proſerpinalem appellant: officinæ Serpentariam & Colubrariam. Cuius caulem Gorræus ſcribit verſicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercurſantibus lituris, ita vt planè ſerpentis habitum colorémque referre videatur: fructúmque eius, poſtquam maturuit, tanquam linguam concauo foliorum ſinu, ceu rictu quodam ſerpentis, exeri, & quaſi ſpectabili hiantis draconis forma mediis è faucibus emicare. ‖ Dracontion quoque vitis nomen eſt apud Columellam. ‖ Item Morbi genus Æthiopiæ & Indiæ familiare, maximè pueris, Aetio teſte, qui ex Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non abſimilem eſſe, mouerique ſub cute ſine moleſtia: at temporis progreſſu circa ipſius dracunculi extremitatem ſuppurationem fieri, cutéque aperta eū caput exerere. Ægineta ex Sorano refert, non animal eſſe, ſed neruoſam quandam ſubſtantiam quæ opinionem motus præbeat: ſicut & autor introductionis ſeu medici, malum cutis eſſe tradit, varici ſimile, magnúmque dolorem, dum paululum prominens mouetur, concitans. Vide plura apud Gorr.

Δρακοντίας, ου, ὁ, Anguinus. δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. lib. 3 cap. 16, Triticum quod Dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος apud Athen. lib. 3, dictus (vt Marcellus apud Dioſcoridem ſuſpicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates ſcribat, ſi in fiſtulā demittatur cucumeris flos, mira longitudine quaſi anguina ſpecie prouenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconū. De qua plura apud eum l. 37, c. 10.

Δρακοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Draconibus ſeu anguibus plenus. Euripid. Oreſte, Ὦ μῆτερ ἱκετεύω σε μὴ ᾽πίσειέ μοι Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας. erinnyas intelligens, quas Orpheus ὀφιοπλοκάμους eodem ſenſu vocat. ſicut & Virgilius Æneid. 6 de Tiſiphone, -toruóſq; ſiniſtra Intentans angues. Et in Culice, Obuia Tiſiphone ſerpentibus vndique compta.

Δράκαινα, ης, ἡ, Dracæna. vt λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα. ET Δρακαινίδες, Dracunculi piſces qui ſimiles ſunt graculo piſci. V. l. ex Hermol.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale eſſe volūt, alii de pelle ouina propriè dici putant. quibus aſtipulatur Heſych. exponens ſeu inauratum δέρμα προβάτου. Illud certè aureum vellus quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum à poetis fuiſſeconſtat.

Δέρος, idem, Ionicè, vt vult Etymolog. Apoll. 2, Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Et δέρει ἐπικρυπτόμενος, Pelle intectus, in v. l. VNDE Δερβιστὴρ Suidæ per pleonaſmū τοῦ β, pro δερριστήρ, id eſt δέρμα.

Δέρρις, εως, ἡ, idem. Thuc. 2, καὶ προκαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διφθέρας. ‖ Item Veſtimentum denſum ex pilis, Cilicium, v. l. ex Bibl. interpr. Vide & Heſych. VNDE Δερριδόγομφοι πύλαι apud Heſych. αἱ δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. ET Δερριστὴρ apud eundem, περιδέραιον ἵππου. ET Δερριστὴς eidem κυνάγχης περιαυχένιος. ET Δέρριον, Cilicium, τρίχινον σακκίον, Heſych. ET Δερρίδιον apud Suidam, Vmbraculum coriaceum, σκιάδιον δερμάτινον.

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non ſemel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Virg. Tergora diripiunt coſtis. ET Ἀναδέρω, idem. ‖ Metaph. etiam pro Nudo, Reuelo, Apertè dico, Bud. ex Luc. ET Ἀποδέρω itidem pro Excorio.

ET Ἐκδέρω, idem.

Δέρω, Cædo, Verbero. Act. Apoſt. 5, δείραντες παρήγγειλαν, &c. SED Δαίρω hac in ſignificatione vſitatius eſt. HINC Δῆρις deduci quidam volunt, id eſt Contentio, Rixa. Itē Pugna, Hom. A QVO nomine eſt Ἄδηρις, Non contentioſus, Contentione carens, Non controuerſus. in Epigr. ET Ἀδήριτος, idem, apud Nonn. ET Ἀδηρίτως, aduerb. Abſque contentione. Item, Sine controuerſia, Abſque dubio. ET Ἀμφιδήριτος victoria Thucyd. Anceps victoria. q. d. Vtrinque contentioſa. A QVO Δηριάω, & Δηριάομαι, Rixor, Contendo. Item, Pugno, Prælior. Hom. & Apoll. ET Δηρίσασθαι, AC Δηρινθῆναι, eadem ſignificatione apud eoſdem ab inuſitatis thematibus. Cæterū an δαίρω ex δέρω factū ſit non ſatis conſtat. quinetiā nomen illud δῆρις ſunt qui non à δαίρω ſed à δαΐω deriuent.

Δέρμα, ατος, τὸ, idem quod δέρας & reliqua. ſed hoc à verbo deduci cenſuiſſe videtur Euſtathius, quum ſcribit δέρμα eſſe τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον; at κῶας dici ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. Quod annotat in hunc Odyſſ. ξ locum, Τάμνων δέρμα βόειον εὔχροον. frequens eſt apud eum hæc vox. Δέρμα autē appellatur & Cutis. VNDE Δερματοφορέω, ῶ, Pellem ſeu pelles geſto, Pellibus amictus ſum. ET Λεπτοδέρματος, Tenuem pellem ſeu cutem habens. ET Ἀποδερματόω, ῶ, Excorio. ET Ἐπιδερματίς, de quo vide in Ἐπιδερμίς. ITEM adiectiuū, Δερματώδης, Coriaceus. Item Cuteus, Polit. Mollis inſtar cutis, Gazæ. ET Δερμάτινος, Coriaceus, Cutis ſpeciem præ ſe ferens. ITEM Δερματικός, vt δερματικὸν ἀργύριον Lyc. Quod ex pelliū venditione prouenit. ET δερμάτιον diminutiuum, Pellicula. ¶ Sunt & deriuata in quibus fit ſyncope, vt quum λεπτόδερμος pro λεπτοδέρματος dicitur. quod itidē fit in omnibus ſequentibus. NAM Δερμόπτερα pro δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, ſeu Quibus cutis vicem alarū præbet. in quibus eſt veſpertilio. ET Αἰολόδερμος, Variegatam habens cutem, Pictus terga, vt poëtæ loquūtur. ET Λεπτόδερμος idem quod λεπτοδέρματος. ET Μαλακόδερμος, Mollem cutem habens, ſeu putamen. vt μαλακόδερμα ᾠά. ET Παχύδερμος, q. d. Craſſipellis, Craſſam pellem ſeu cutem habens. ET Σκληρόδερμος contr. præcedenti μαλακόδερμος.

Ἐπιδερμίς (quæ & ἐπιδερματίς) Cuticula ſenſu deſtituta & toti veræ cuti ſupertenſa. Gorr. In vulg. lex. ἐπιδερματίς, Pellis quæ eſt inter digitos anſerum & cygnorum, & huiuſmodi auium, ex Ariſtot.

Δερμύλλω, Excorio. Item Pudendi glandem detego. ex ſchol. Ariſtoph.

Δερμηστής, Animalculum quoddam à conſumendis pellibus ita dictum. Vide Suidam, Etymol. & Heſych.

C. Νεόδαρτος, Recēns excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. δ & χ, Pellis recēns detracta. Sic & Ariſtot. in Problem.

SED ET Δαρτός pro δαρτός, Excoriatus. Vide Heſych.

Δέρτρον, Membrana vel potius ἐπίπλους inteſtinis incubens, Antimachus, — χολάδας δέρτροισι καλύψας. Vide & alias huic vicinas ſignif. apud Etymol. & Euſtath. in hunc locum Homeri Odyſſ. λ, Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Vbi & quidā δέρτρον eſſe putarunt illam duriorem roſtri partem qua cibum capiunt aues: alii pro toto roſtro acceperunt.

¶ Δορά, Excoriatio. Item Pellis. vt λέοντος δορά. ET Ἐκδορά itidem Excoriatio. Apud Dioſcoridē Euulſio, πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, ad euellendas ſeu exterendas lepras.

ET Ἐκδόρεια, q. d. Excoriatoria. Dioſcorides ita vocat medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. ITEM Νεόδορος, eiuſdem formationis, Recēns excoriatus, νεόδαρτος. SED Νεόδερος βύρσα nō νεόδορος, ex Theophr. affertur pro corio bouis recente, id eſt recēns detracto. AT Ἄδορος, Non excoriatus, vel Pelle carens. ET Ἀδορεὶ aduerb. Sine excoriatione. Heſychio autem Ἄδορος, eſt etiam Vter, Pera, Saccus. AT Παλινδορία, τὸ, fit à δορά ſignificante pellē. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis ſuppinguntur. Vide Poll. Apud Heſych. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exponitur ſimpliciter σκῦτος.

Δορεύς, Culter coci ad excoriandum. Vnde δορεῖς apud

A Poll. & Heſych.

ΔΕΡΗ, ET Δειρή, (alio accentu) Ceruix. Item, Collum, Eurip. Phœniſſis, περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλοιμι. Doricè pro δέρῃ φιλτάτῃ. Apud Homerum autem frequens eſt δειρή. cui & laqueus innectitur apud eum Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Etymol. tamen annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ἐπιτήδειον ἐκδέρεσθαι. Orph. Argon. v. 1011, Κῦμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου, ὅσσε δράκοντος Ἰσοπαλὲς θανάτῳ δολιχῷ δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. ¶ Δέρα Heſychio eſt & ὑπερβολὴ ὄρους, Iugum montis. qua ſignificatione δειράς

B dicitur. Et δειρὴ ὄρους Euſtathio quoque ῥάχη eſt, deducenti inde πολυδειράς. Δειρά verò Heſychio eſt & δίμοιρα, διαίρεσις.

C. Δειράγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, Collum cōſtringens & ſuffocans. vnde δειραγχέας πάγας Suid. exp. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

C. Δειροκύπελλον, ου, τὸ, Poculum collo oblongo. Lucian. Lexiph. recenſens pocula poſita in Delphinide menſa, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ πρυμνῆς μυρτορουγής, ἀλλὰ βῆ ἔχον τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς καὶ δειροκύπελλον.

C C. Δειροπέδη, ης, ἡ, Torques, Collare. Bud. ex Greg. δειροπέδη ἤγουν περίτροχος.

C. Δειροτομέω, ῶ, F. ήσω, Ceruicem abſcindo, Decollo, Suetonio. Il. ψ, Αἴρησι μὲ καὶ ὡς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσῃ.

VNDE Ἀποδειροτομέω, ῶ, pro eodem. Od. λ, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα Ἐς βόθρον. id eſt ἀπέκοψα τοὺς αὐχένας, ſecundum Suidam, ſeu ἀπέταμον τραχήλους ſecundum Heſychium. Aliquando capitur generaliter pro Abſcindo, Amputo, vt quum dicit Heſiod. κεφαλὴν ἀποδειροτομήσει.

D C. Δολιχόδειρος, SEV Δουλιχόδειρος, (metri gratia inſerto υ) ου, ὁ καὶ ἡ, Ceruicem ſeu collum longum habens, μακροτράχηλος. Iliad. β, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων.

C. Ταναόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extenſum ſeu protenſum collum habens, Cui procera ceruix eſt. Ariſtoph. Auibus. φῦλ' ἀθροΐζομεν Οἰωνῶν τι τῶν ταναοδείρων.

¶ Δέραιον, ου, τὸ, περιτραχήλιος κόσμος. Suid. Collarium, Bud. ex Xenoph. κυνῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, τελαμώνιαι. ἔστω δὲ δέραια μαλακά.

E C. Δεραιοπέδη, ης, ἡ, Laqueus aucuparius, quòd gulam premat. Epigr. πτηνῶν ἄρρηκτον τάνδε δεραιοπέδαν. quam Suidas λαιμοπέδην etiam vocari ſcribit.

C. Δεραιάμβης, ου, ὁ, Millus, hoc eſt Collare canum coriaceum, clauis confixum, aduerſus luporum impetum. vulg. lex.

C. Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Circumcollaris. vt τὸν περιδέραιον κόσμον apud Plut. in Galba, de muliebri ornatu. Sic περιδεραίους στεφάνους, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. Sympoſ. 3, nominat, addens & ὑποθυμίδας vocari, διὰ τὴν ἀποφορὰν τῶν ἀποθυμιάσεων. Subſtantiuè etiam capitur περιδέραιον pro ſimplici δέραιον, id eſt ἱμὰς πλατὺς περὶ τὸν τράχηλον, Collare, Millum. Frequentius tamen pro ornatu collari, ſeu monili. Plutarchus Sertorio, τὰ χρυσᾶ περιδέραια ἃ Ῥωμαῖοι βούλλας καλοῦσι. Idem περὶ φιλοπλ. τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ ψέλια καὶ ἅμματα κορασιώδη. Herodian. lib. 5, περιδεραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus & armillis. Scribitur enim hæc vox vtroque modo, interdum vno ρ, interdū gemino. ET Περιδερίς, ίδος, ἡ, pro eodem.

G C. Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q. d. Succollare. ὑποτραχήλιον & περιτραχήλιον, Heſych. ET Ὑποδερίς apud eundem, ὁρμίσκος, πλόκιόν τι περιτραχήλιον. Idem & Suidas tradit. Budæo eſt Torques, Monile, ex Ariſtotele in fine 5 De hiſt. anim. ¶ Ὑποδερίς eſt etiam extremi colli pars prior, Camer. ſeu (vt Poll. expl.) τὸ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου τελευταῖον. Gorræo eſt vltima colli anterioris pars, cui proximè ſubeſt iugulum. Apud eum verò ὑποδειρίς ſcribitur à δειρή.

¶ Δειρός, οῦ, ὁ, Collis, λόφος καὶ ἀνάντης τόπος, Heſych.

H Δειράς, άδος, ἡ, Iugum montis. ῥάχη, κορυφή, αὐχὴν τραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, Heſych. Seu νάπη, φάραγξ, vt idem Heſych. exponit. Apollon. Arg. 2, ὑπὸ δειράδι Παρνασοῖο. Soph. Aiace, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος. vbi ſchol. exponit ἀκρωτηρίου. HINC Πολυδειράς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Montium iuga ſeu cacumina multa habens. Il. α, Ἀκροτάτη

κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.

ΔΟΡΥ, genit. δόρατος & δουρὸς per metatheſin pro δόρυος, dat. δόρατι & poet. δορὶ, ſimpliciter (vt Euſtathius vult) Lignum, ξύλον: factum à δέρω, vt ξύλον à ξύω: quaſi δέρμα ἔχον καὶ πυκνὸς ἀποδέρεσθαι, ſeu ξύλον ἐκδεδαρμένον, tam de ligno ex arbore exectо, quàm de eo quod in arbore adhuc eſt. imò aliquando pro tota arbore, vt idē Euſtath. autor eſt. Sunt tamen qui δόρυ à δρῦς deducendū potius cēſeāt. Od. ζ, οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. Il. ρ, Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατ' παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. ‖Peculiariter verò accipitur pro ligno terete, longo, cuſpidémque præferratam habēte, quo milites in bello decertant: id eſt pro haſta, tam apud proſæ ſcriptores quàm poetas. Il. ψ, Ἐκ χειρὸς ἥρπαξας δόρυ μείλινον. Il. ν, Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Od. λ, δόρυ χαλκοβαρές. Od. κ, δόρυ χάλκεον. Il. π, τῷ οἷσι μαχέσκετο δουρὶ τῷ μακρῷ. Il. φ, Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Ariſtot. de hippopotamo, τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii craſſitudo talis vt inde tornentur haſtæ. Thuc. lib. 6, μετ' γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς πομπὰς ποιεῖν. Athen. lib. 14, de pyrrhicha bacchanali, ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. Et διὰ δοράτων μάχεσθαι eſt eminus pugnare, cui opponitur συσταδὴν vel συσταδὸν μάχεσθαι. At τὸ ἐκ δορὸς γεγονὼς πολεμίου νόθον apud Sophoclem Aiace ſchol. exponit νόθον ἐκ γυναικὸς μάχῃ κρατηθείσης, ſcribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος apud recētiores vocari quodcūq; ἀμυντήριον.

C. Δορυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκὼς. idem quod αἰχμάλωτος, Bello captus, Captiuus. Xenophon Pæd. 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plut. Hellen. ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος. Herodianus lib. 7, αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Indagine armorum concluſos captiuóſque, vt Politianus vertit. ‖Syneſ. ὑπέδειξεν ἐς ὑμᾶς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων. vbi redditur Venabulis interfectorū.

C. Δορυδρέπανον, ου, τὸ, Falx præacuta, inſerta infixáque longurio, non abſimili forma muralium falcium. vulg. lex. Epigramm. Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τῷ δορυδρεπάνῳ, id eſt harpagone.

C. Δορυθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Audax haſta, Haſta fidens. Epigr.

C. Δορύκλειοι, οἱ, iidem qui φυγάδες. Pauſ. Att. ἄνδρας φυγάδας, οὓς δορυκλείους ὀνομάζουσιν [οἱ Μεγαρεῖς,] ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις.

C. Δορύκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta clarus, Haſta inclytus.

C. Δορύκνιον, ου, τὸ, Dorycnium, herba quam Crateuas apud Dioſcor. ἁλικάκαβον & καλέαν etiam vocat: eadem cum ſolano furioſo: vt tradit Dioſcor. initio lib. 6. ſimiliter & Plinius, qui appellatum ab eo tribuit, quòd cuſpides in præliis tingerentur illo paſſim naſcente: Demophō autem, quòd ad inferendam mortem pares τοῖς δόρασι vires habeat, vt docet Gorræus, apud quem plura.

C. Δορύκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta partus, Quem haſta acquiſitū quis poſſidet. vt ληϊάδες δορύκτητοι apud Apoll. δορύκτητος γῆ apud Plutarchum Ager bello partus. Plut. De fort. Alex. lib. 1, τὴν πάτριον ἐσθῆτα κοσμῶν, οὐδὲ τὴν δορύκτητον ὑπερεῖδε, Eorum veſtem non aſpernatus eſt quos ſuæ ditionis fecerat, Bud. interpr.

C. Δορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta prehenſus aut captus. λεία δορύληπτος. VNDE Ἀδορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta non captus, ſeu Qui haſta capi nequit.

C. Δορύμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta pugnans. Plut. De aud. poem. σέβεσθ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾷ δορυμάχου.

C. Δορυμήστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Haſtæ peritus. ἔμπειρος τῶν πολέμων Heſych. ἐπιστημόνως πολεμῶν, Suid.

C. Δορύξενος, ου, ὁ, q. d. Hoſpes haſta partus. In bello Megarēſi ſic dicebatur qui quum haſta captus eſſet, & à victore domum abductus ſale & mēſa cum eo participaſſet, tandem manumiſſus λύτρα hoſpiti ſuo tulerat. atque is φίλος ἀεὶ διετέλει μεταλαβόντος, ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, vt tradit Plut. in Probl. Hellen. Item ſimpliciter pro Hoſpes, Amicus. Soph. Elect. ξένος μὲν ὦ Φωκεῦς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτῷ τυγχάνει δορυξένων. Adiectiuè quoque in eadem ſignificatione accipitur. vt apud eundem in Œdipo Col. Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστὶν ἑστία;

A C. Δορυξεῖον, ου, τὸ, Locus vbi haſtæ raduntur aut poliuntur. ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Heſych. AT Δορυξόος, ου, ὁ, Qui haſtas radit aut polit. Exponitur & haſtarum artifex. Ariſtoph. Κεῖ τις δορυξόος ἢ κάπηλος ἀσπίδων.

C. Δορυπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta perculſus. In Epigr. δορυπλήκτα νεκρῶν ὀστέα.

C. Δορύπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Igneam haſtam habens. vt ἀστέρων δορυπύρων στρατὸν apud Demetr. Phal. de nominum compoſitione loquentem, qui dithyrambicum eſſe dicit.

C. Δορυσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſta valens ſeu potens.

B C. Δορυσσόος, ου, ὁ, Haſta impetuoſus. à σεύω τὸ ὁρμῶ. vt tradit Euſt. δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι apud Heſiod. i. δορυόρμῃ.

C. Δορυφόρος, ου, ὁ, Spiculator, Satelles haſtatus, Satelles. Xenoph. Pæd. 8, δορυφόροις βασιλικῆς σκηνῆς. Plutarchus Artoxerxe, πολλοὺς ἀπέκτεινε τῶν βασιλέως δορυφόρων. Herodianus lib. 5, σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ πραιτωριανοὺς καλοῦσι. VNDE Δορυφορία, ας, ἡ, Satellitium. ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς ἐγέλων, Ridebant quòd armati ferrent epiſtolam. vulg. lex. ET Δορυφορικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſatellites pertinens. vt δορυφορικὴ οἴκησις apud Plat. Tim. Τὸ δορυφορικὸν, Satellitium. pro ipſis ſatellitibus ſeu ſpiculatoribus.

C ET Δορυφορέω, ῶ, F. ήσω, Stipo, Comitor vt ſatelles. Thuc. lib. 1, αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. Plut. De frat. char. τοὺς τρεῖς υἱοὺς ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφοροῦντας. Et in paſſ. Herodianus lib. 2, πλεῖον τι τῆς συνηθείας δορυφορούμενος, Maiore militum comitatu. ‖Metaph. accipitur pro Stipo, id eſt Aſſector, προπέμπω. Iſocr. De Theſeo, τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Syneſ. epiſt. 101, τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι πρέπειν μᾶλλον ἢ σπαθώταις τὸ σῶμα, Animū virtutib' bene ſtipatū habere.

D Item Tueor, Protego, φυλάττω, Sartum tectūm ab omni violentia iniuriáque præbeo. Demoſth. contra Timocratem, τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφορούντων. Iulianus de ficis quæ ad ſolem ſiccantur, ὅπηξιν ἡ ῥᾶστα οἱ ἀκανθώδεσιν, οἱονεὶ τῶν κέντρων τῇ ἀλεξήσει δορυφορούμενα. Bud. Conſtruitur & cum datiuo ſignificâtque Seruio, Subſeruio. Baſil. 165, πάσης κτίσεως δορυφορούσης ἡμῖν. Bud. VNDE Δορυφόρημα, ατος, τὸ, Satellitū haſtatorum comitatus. Satellitiū quidā interpr. Plut. Artox. τὸν Ἀρριδαῖον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἐφελκόμενος. Luc. De hiſtoria ſcrib. ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα.

E ET Ἀδορυφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satellitibus haſtatis non ſtipatus. ſeu (vt Bud. exp.) Qui ſtipatoribus non vtitur. Ariſtot. Polit. 5, καὶ τὴν ἀρχὴν Κύψελος διετέλεσεν ἀδορυφόρητος.

C. Δορατοθήκη, ης, ἡ, Repoſitorium haſtarum.

C. Δορατοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui haſtæ craſſitudine eſt. Xen. Cyneg. ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς.

C. Δορατοφόρος, ου, ὁ, Satelles haſtatus. δορυφόρος.

C. Δορίαλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta captus. δορὶ ἁλούς. Soph. Aiace, λέχος δοριάλωτον στέρξας. Scribitur & δορυάλωτος ſuprà.

F ET Δορίαλλης pro eodē apud Heſ. niſi ibi mendoſus ſit.

C. Δοριθήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem haſta aliquis venatus eſt. Haſta captus.

C. Δορίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta acquiſitus. pro quo & δορύκτητος ſuprà.

C. Δορίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta captus ſeu prehenſus. At apud Euripidem, δορίληπτος ἦν Ἰλίου πόλις, exponitur, Reſtabat capienda.

C. Δοριμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſta furens, ſeu Inſano haſtæ bellandique amore captus, Bellandi auidiſſimus.

G C. Δοριπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta laborans, ſeu Laborioſus in bello. δοριπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis. Eurip. in v. l.

C. Δορίτολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta audens, δορυθρασύς. Epigr.

C. Δουρικλυτὸς, οῦ, ὁ, Haſta inclytus, Bellator præclarus. Od. ο, Πείραιος δουρικλυτὸς αὐτίον ηὔδα. AT Δουρικλειτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Il. ε, δουρικλειτὸς Μενέλαος.

C. Δουρίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haſta prehenſus ſeu captus, Bello captus, Captiuus. Sophocl. Aiace, τὴν δουρίληπτον δίμορον νύμφην ὁρᾷ.

C. Δουρημήκης, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſtæ longitudinem habens, Heſ.

H C. Δουριπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui haſta cecidit. Eurip. Androm. οὐ πτώματα Πλειὰς Ἑλλάδος τεθνῶσι δουριπετῆ νεκρῶν. In Hecuba dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.

C. Δουριτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Haſta verberatus. ‖At δουριτυπῆ σφῦραν in Epigr. eſt Malleum ad tundenda ligna, Tuditem quo ictus lignis infliguntur.

C. Δουρηνεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Tantum interuallum continens quantum haſtæ iactus. Il. ψ. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον, id eſt εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρός. Euſt.

C. Δουροδόκη, ης, ἡ, Haſtæ receptaculũ, ſeu Locus ad haſtas reponendas. Od. α. Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. Suidas δουροδόκης exponit adiectiuè τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam à maſculino δουροδόκος. ET Δουροθήκη, ης, ἡ, idem.

C. Δουρόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt δορύκτητος.

C. Ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ, Cuſpis haſtæ, τὸ πρόσουχον τοῦ δόρατος, vt Pollux exponit, Summa cuſpis haſtæ, cui σαυρωτὴρ ſubſidiaria eſt in tranſuerſum. Bud. ex Plutarchi Apophth. ἔλεγε δὲ πήχει εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας.

Δορύσσω, F. ύξω, Haſta pugno. à δόρυ: vt à θώρηξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω: Vnde δορυσσόντων μόχθων apud Soph. Aiace τῶν κατὰ πόλεμον, τῶν πολεμικῶν. Et δορύσσοντος πόνοι apud eundem.

¶ Δοράτιον, ου, τὸ, Haſtile, Spiculum, Iaculum. Thuc. l. 3, ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξὺν δορατίοις ἐχώρουν. Lucian. Zeux. περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις. Plut. Apophth. de Sciluro, ᾔτησε δέσμην δορατίων.

Δορατιαῖος, ου, ὁ, q.d. Haſtilis, Haſtæ magnitudinē æquans: vt δορατιαῖον μέγεθος, Quod haſtæ magnitudine eſt.

Δορατίζομαι, F. ίσομαι, Haſtis pugno. δόρασι μάχομαι, Heſychius. (ET Δοράζω expoſitum λογχάζω, apud eundem.) VNDE Δορατισμός, οῦ, ὁ, Pugna quæ haſtis fit.

¶ Δούρατα, Ligna. à δόρυ, δόρατος, per epentheſin τοῦ υ, metri gratia. Od. ε, Ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Heſiod. Erg. ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. Item Haſtæ, pro δόρατα epentheſi τοῦ υ, vt dixi. HINC Δουράτεος, Ligneus. Od. θ, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Et δουράτεος πύργος, Lignea turris, Apollon. Arg. 2. At δουρατίνη ἀκαλήθη apud Nõn: exponitur Spiculum.

Δοῦρα, τὰ, plurali numero pro δόρατα ſeu δούρατα. Gen. eſt δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in ſing. numerō δουρός dicitur & δουρί. Euſtath. vult eſſe ſyncopen. Accipitur verò in vtraque ſignificatione τοῦ δόρυ. nam & Ligna ſignificat (vt Od. ε, Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. Heſiodus Erg. ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήια δοῦρα.) Et Haſtæ ſeu Haſtilia, Spicula. Od. α, καὶ δύο δοῦρε ἑαὶ ἔχων. Il. ω, πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Il. μ, βώτορας ἄνδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα.

C. Δουροπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian.

Δούρειος, ου, ὁ, Ligneus, idem quod δουράτεος. vt δούρειος ἵππος, de equo illo Troiano, quem & ἵππον ξεστὸν Homerus appellat. Athen. lib. 13, οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκλεισθέντες. Idem lib. 9 ex Diphilo, Δούρειον ἐπάγω χῶμα τῷ φυσήματι. ET Δούριος, pro eodem apud Heſych. Sic Epigr. l. 2, — οὕτως δούρειον ἵππον.

ΔΕΣΠΟΖΩ, Dominor, Dominium obtineo. Plato De leg. 5, τὸ μὲν οὖν κρεῖττον ἢ ἀμείνω δεσπόζοντα, τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demoſth. πρὸς Φίλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων περιαιρούμενος. (ET Δεσπόζουσι pro δεσπόζειν, Pollux ex Plat.) pro quo δέσποινα ſcribēdum videtur: de quo mox. At δεσπόζεσθαι, eſt Dominio alterius parere, vt ab ἄρχω ἄρχεσθαι dicitur. ¶ Δεσπόζεσθαι eſt etiam Acquiri: vt τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς δεσποσθῆναι. Sion ſemel ſic legitur. αἱ δουλεῖαι ἀσώματοι εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud.

Δεσπόσυνος, ου, ὁ, ἡ, (vt δουλόσυνος) δεσποτικός, Herilis. Xen. τοὺς οἰκέτας μετὰ τῶν δεσποσύνων χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν χρῆσθαι οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι. alibi, τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσύνους σκηνὰς dixit Eurip. ¶ Δεσπόσυνος ſubſtantiuè captum eſt Filius herilis. Athen. lib. 4, τούτων δ' ἐστι πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις. Et in fœm. gen. Δεσποσύνη, ης, ἡ, Filia herilis. Plutarchus Lycurgo, οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας. Sic δεσπόσυνοι exponitur in vulg. lex. Euſtathius verò δεσποσύνους ex veteribus eſſe tradit δούλους τραφέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Seruos heriles. Et apud Suidam Δεσπόσυνοι eſt τοῖς δεσπόταις: ſed expoſitio hæc ambigua eſt.

Δεσπόσιοι, οἱ, Euſtathio iidem ſunt qui δεσπόσυνοι. VNDE Δεσποσιοναῦται apud Lacones εἵλωτες, οἳ εἰς τοὺς στόλους κατέπλεον, vt tradit Euſtathius: Liberti qui claſſes conſcendebant.

Δεσποτός, οῦ, ὁ, Dominabilis. Bud. ex Ariſtot. Polit. 7, pag. 187, & alibi.

Δεσπότης, ου, ὁ, Dominus, Herus: propriè ſerui reſpectu dictus. Luc. Nigr. τὸν μὲν οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' αὖ τὸ πλούσιον πένητα. Athen. lib. 4, οἱ Ἀρκάδες ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι. Idem 14, ἄρχεσθαι τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Δεσπότης etiam dicitur cuius dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent. vt δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων apud Æſch. cōtra Cteſiph. δεσπότην σου καὶ ἀδελφὸν apud Plut. Artoxerxe. δεσπότης τῶν ἄλλων apud Iſocrat. Archid. δεσπότης, ἡγεμών, κύριος πάντων apud Demoſthenem Pro cor. δεσπότης Ἀσίας apud Lucianum.

Δεσπότης etiam dicitur rei poſſeſſæ, pro κεκτημένος: vt τοῦ δακτυλίου δεσπότης apud Lucian. δεσπότην χρημάτων apud Theophyl. epiſt. 19. Ariſtoph. verò Pluto dixit etiam τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. FOEM. eſt Δεσπότεια apud Soph. ET Δεσπότις, ιδος, apud Eurip. & Plat. 3, De leg. δεσπότις αἰδώς. cuius correlatiuum eſt ὑπηρέτις. Quæ tamen duo vocabula Pollux non admittit. ET Δέσποινα, ης, ἡ, Plato De leg. 7, δέσποιναι ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγειρέσθωσαν. Od. γ, Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Od. ξ, Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει.

C. Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dominum non habens, Nullius dominio mancipatus. Athen. l. 6, καὶ οὓς μὲν τῶν δούλων ἠλευθερωμένων Σπαρτιᾶται ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, Emancipatos. Plutarchus De def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Deos remoto omni herili imperio liberos, ſuique iuris. Ariſtot. Ethic. 8, δημοκρατία δὲ μάλιστα μὲν ἐν ταῖς ἀδεσπότοις τῶν οἰκήσεων. Ἀδέσποτα etiam ſunt quæ ad fiſcum deuoluuntur, quia dominum nullum nec aſſertorem habent. Strabo lib. 17, τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων. Bud. Comm. Ἀδέσποτος eidem Bud. eſt etiam oppoſitum τῷ αὐθεντικός. Plutarchus, λόγου περὶ Ἀλεξάνδρου τελευτῆς ἐμπεσόντος ἀδεσπότου. Idem in Cicerone, ἀδέσποτον ἐπιστολὴν redditam Craſſo dicit, hoc eſt, autoris & ſcribentis nomine ſuppreſſo. Et in Oth. ἀδέσποτον φήμην, Famam incerto autore manantem appellauit. Sic ἀδέσποτον epigramma, cuius incertus autor, eidem Bud. Et Hieron. ad Euag. Miſiſti volumen ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον: & neſcio vtrum tu de titulo nomen ſubtraxeris, an ille qui ſcripſit, vt periculũ fugeret diſputandi. VNDE Ἀδεσπότως, aduerbiũ, Sine certo autore, oppoſitum τῷ αὐθεντικῶς: aut propriè Sine domino.

C. Φιλοδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domini amans, ſeu Dominii amans, id eſt Qui alterius in ſe dominium libens patitur. Herodot. Melpom. de Scythis, τοῦτο δὲ ὡς δούλων γένος τὸν λόγον ποιεύμενοι, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Et τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, ſeu Dominii aliorum in ſe amor. HINC Φιλοδεσποτεύομαι eſſe videtur, quod Etymol. & Suidas ex Anaxila afferunt, ſed non exponunt. vt ſit Dominum (ſeu alterius in me dominium) amo. niſi quis vellet eſſe Dominatum amo aut affecto.

Δεσποτικός, ή, όν, Herilis: vt δεσποτικὴ δύναμις in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Ariſtot. Ethic. 5, Herile ius. ¶ Δεσποτικός eſt & Qui dominari nouit: vt ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων apud Xenophontem accipitur, teſte Bud. ¶ Eidem Budæo eſt quoque Imperioſus, Dominandi cupidus, vt ἐλευθέριος, nimium liber. Ariſtot. Polit. 5, ὁ δ' αἰσυμνητευόμενος, ἐλευθεριάσας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philo 2 De vita M. τυραννικόν τε καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum & herile. Sic Luc. Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et apud Plat. Pol. 1, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης eſſe dicitur. VNDE aduerb. Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Iſocr. De pace, μηδὲ δεσποτικῶς ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατῶμεν.

Δεσποτέω, ῶ, F. ήσω, Dominor. Plato Tim. τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

δεσπότου. ET Δεσποτεία,ας,ἡ,Dominium,Dominatus. Iſocr. Archid. τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. Idem Ad Philipp. βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγῆναι. Luc. De luctu, τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum ſummam imperio tenent. Herodian. lib. 2, ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. Notandum verò apud Pollucem ſcribi Δεσποτία. VNDE Συνδεσποτεία,ας,ἡ,Dominii ſocietas, Dominium duobus commune.

ΔΕΥ΄Ω, F. δεύσω, Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo. Il. β, Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, id eſt τέγγει, βρέχει. & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους, περιέγραψε. ‖Item Miſceo, Subigo, Mollio. μίσγω, φύρω, μαλάττω, Heſych. ‖Apud Soph. autem ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. Atrum fudi ſanguinem. In paſſ. Δεύομαι, Rigor, Madeſio, Imbuor. Il. ι, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Il. ρ, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. Herodian. lib. 8, δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. vbi Polit. vertit Pice ac reſina oblitas. Sic δευθεὶς ὄξει, Aceto rigatus, imbutus. Et apud Luc. δευόμενος τῷ ποτῷ, qua metaph. dicitur & βεβρεγμένος, & Plautus verbo Irrigare vtitur.

Δεῦμα,ατος,τὸ,Irrigatio.

C. Δευσοποιὸς,οῦ,ὁ,Infector,Tinctor. βαφεύς. Suid. Et Heſychius. ‖Item Bene imbutus ſeu tinctus, ita vt deleri aut elui tinctura nequeat. Suidas de purpura propriè intelligi ſcribit habẽte ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς: metaphoricè autẽ dici & de aliis omnibus quæ habeant colorem ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Athen. lib. 3, τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. Plato lib. 4, De republ. καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀνέκπλυτος. Metaphoricè ſumitur pro Perimbutus, Indelebilis, Qui elui nequit, Bud. ex Plat. eodem loco, ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο περί δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων, Vt opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς ἐπιστήμη dicitur pro βεβαία, vt ab eodem Budæo annotatur: qui quod Cicero 2 De orat. dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græcè reddit, ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν. ἔστω δὴ δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. dicit, Senſu tincta, ipſe reddit δευσοποιοῖς νοήμασι κεχρωσμένα. id eſt, benè & plenè imbuta. Plut. Alex. φασὶ δεινὸν ἐνδῦσαι καὶ δευσοποιὸν ἐγγενέσθαι τῇ ψυχῇ τοῦ Κασσάνδρου τὸ δέος, Inuſtum pauorem in animum Caſſandri. Plut. de Dionyſio, τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυτον. Sic δευσοποιὸν μανίαν Œcumen. in Acta Apoſt. vocat deploratum Iudæorum furorem contra Apoſtolos. Bud. Cõm. p. 1058.

C. Α'ΝΑδεύω, Irrigo, Imbuo, Subigo. Plut. De primo frig. ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες. id eſt (Turn. interpr.) Adipe & oleo ſæpius inungentes & ſubigentes. Ælian. apud Suid. τὴν σποδὸν ἀναδεύει κηρῷ ὑγρῷ. At ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, Exponitur Infundo puerorum ingeniis mores.

C. ΠΡΟδεύω, Ante imbuo, Ante madefacio ſeu irrigo.

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. γμαι, Capio. Item Excipio, Suſcipio. Item Admitto. Il. ε, v. 226, Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι. Et Od. ξ, v. 155, Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην. ſub. εἵματα. nequaquam acceperim, ſi offeras. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Plut. Themiſt. Dicitur & πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. vt Virgil. Accipe dáque fidem. Et δέχομαι τὸν ὅρκον, Ariſtoph. Δέχομαι, Excipio. Il. σ, — ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Vbi obſerua præpoſitionem, quæ tamen ſæpe omittitur, vt δέχομαί σε χώρᾳ, Eurip. δέχεσθαι δόμοις Apoll. Sic δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Demoſth. At Thucyd. diuerſos etiam ab his datiuos iunxit, lib. 6, τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Sæpe ponitur ſolus accuſatiuus perſonæ, vt δέχεσθαι ξένους, Xen. vnde & ξενοδόχος. Bud. δέχεσθαι interpretatur Excipere & proſequi, in hoc loco Plutarchi in Sertorio, θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. Ex Xen. Pæd. 4, δέχομαί σε ἱκέτην pro Admitto te ſupplicẽ, Recipio. Greg. οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, non admittis, Bud. Item pro Recipio in amicitiam & ſocietatem. Thuc. 3. ‖Δέχομαι pro Admitto ponitur alia etiã ſignif. videlicet eo ſenſu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1, ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plut. De Socr. dæm. Greg. οὐ δέχῃ μετάνοιαν; Idem, δεῖξόν μοι τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. ‖At δέχομαι cum infin. exponitur Volo: ſicut & οὐ δέχομαι Nolo. Iſocr. οὔτε ταῦτα τούτῳ δημηγορήσαις, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Vide Bud. p. 891, & 893. Plato in Apol. Socr. ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non malè interpr. Quàm magno redimeret? Cic. autem liberius, Quanti æſtimatis, p. 2 Cic. Lexici. Latini dicunt Quid mereas vel merearis, aut mereri velis, in ſimili loquendi genere. Gall. *Ie n'en prendrois pas dix eſcus.* Vel, *Ie n'en voudrois pas tenir dix eſcus.* Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuſo: vt à Bud. in hoc Greg. loco, καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eodẽ in hoc eiuſdem Greg. loco, οὐ φέρει τὸν διωγμόν, οὐ δέχεται ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item Suſtineo (eo ſenſu quo dicitur Suſtineo hoc facere) Plato De rep. 10, πολλὰ δὲ ποιήσει ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Greg. δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι. Dicitur pro eodem & καταδέχομαι. ‖Huic affinis eſt ſignif. qua ſumitur pro Suſtineo irruentem. vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Hell. 7, οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐκκλίνουσι. Sic autem & alibi ſæpe vtitur. Idẽ alibi interpretans δέχομαι, Suſtineo, Reſiſto, Nõ cedo, affert ex eodem Xen. ὥστε οἵ γε Ἀργεῖοι οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et οἱ δὲ Ἀργεῖοι οὐκ ἐδέχοντο. Affert & ex Luciano δέχεσθαι τὴν ἔπελασιν pro Suſtinere impetum. Poſſumus autem & hîc verbum Excipio retinere. Eſt autem Homerica & hæc ſignif. vt ἢ σύ τόν γε δέδεξο: & ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί. vbi Euſtath. docet δέχεσθαι eſſe ὑπαντῆσαι & ἀντιστῆναι.

Δέχεσθαι, Expectare. Od. ι, cum fut. infin. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι (in proſa autem dicitur potius προσδέχομαι) Vtitur & alibi cum alia construct. Sunt certè qui δέχεσθαι vertant Expectare in illo etiam Xenoph. loco οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, & in ſimilibus (atque adeo ipſe etiam Bud. δέχεσθαι dicit eſſe Expectare, ſeu Suſtinere irruẽtem, locũ illum proferens) ſed vereor vt ſatis Latiné. Hoc quidẽ certè obſeruare me memini, aliquot alia verba apud Græcos vtranque ſignificationem habere, videlicet & Expectare id eſt προσδέχεσθαι, & Suſtinere irruentem, ſeu ſuſtinere impetum. Ex illis autem eſt μένειν.

Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In ſe recipere, Præſtaturũ ſe promittere: ſed in hac ſign. dicitur potius ἀναδέχεσθαι, quod vide.

Δέχεσθαι, Interpretari (eo ſenſu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, id eſt Accipere. vnde & verbo Accipio reddi poteſt metaph. ſumpto) Plato Dionyſio, σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτά, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι ταῦτα δέχου. Eſt & verbum gramm. pro Intelligo. vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut De def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. Huc autem videtur poſſe referri quod apud Sophoclẽ legitur in Aiace, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα. vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Vt ſi dicam Noli aduẽtum vel præſentiam illius hominis in eam partem interpretari.

C. Πανδεχής, ὁ & ἡ, Omnes ſeu omnia accipiens vel recipiens. Apud Plat. πανδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix ſeu receptatrix. Et Plut. De pſych. τὸ πανδεχὲς ἐκεῖνο, illa vniuerſorũ capacitas. Bud. πανδεχὲς pro prima materia affert ex Ariſtot. De gener. lib. 2.

C. Θεοδέγμων, Dei ſeu rerũ diuinarũ ſuſceptor, Nonnus.

C. Κυματοδέγμων ἀκτὴ, Eurip. Fluctus excipiens littus.

C. Δεξίμηλος, Oues excipiẽs, vel ſuſcipiẽs, vt θεῶν δεξίμηλα ἀγάλματα, Eurip. Oues excipientia, quæ videlicet illis offeruntur.

C. Δεξίπυρος, Ignem excipiens, vel ſuſcipiens. vt δεξίπυροι θυμέλαι, Eurip.

Δεξαμενή,ῆς,ἡ, Receptaculum, Conceptaculum. Plato (vt inquit Budæus) materiam ſic vocat in Timæo, quam etiã ὑποδοχὴν formarũ dicit p. 159. Syneſ. De inſomn.

ἀλλὰ μὴ δεξαμενὴν εἶναι τῶν ἀοράτων εἰδώλων. Philo De A mundo, δεξαμένας σώματι τὰς αἰσθήσεις ἀπειργάσατο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari ſignificatione dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, inquit Heſychius. Hinc fit vt δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus & Ciſterna. Strabo de Roma loquens, pag. 68, ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, id eſt (inquit Budæus) Subterranea conceptacula, vt ciſternas. Idem ex Galeno affert, βάπτειν τοὺς οὕτως ἰσχνοὺς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξαμενὴν, id eſt (inquit ille) lauacrum balneorum, & piſcinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Itē δεξαμεναὶ B de venis dictum, vide apud Heſych.

Δεκτὸς, q. d. Acceptabilis. vnde & pro grato (Latinè accepto) ponitur aliquot locis Teſtamenti noui. Et Εὐαπόδεκτος quoque pro eodem affertur. AT verò Ἄδεκτος non ſolùm ſignif. paſſiua exponitur Non acceptus, aut receptus, ſeu admiſſus: ſed etiam actiua, Qui non accepit, Expers, Exors. vt ἄδεκτος κακοῦ. ITEM Δεκτικὸς, Capax, Qui excipere ſeu admittere poteſt. Bud. δεκτὸς ſicut & δεκτικὸς, Suſceptibilis, apud Aphrod. C

Δέκτης, Mendicus, ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δέκτειος, Suſceptor. In Epigr. πάντων δέκτεια γραμματική. ita enim lego non λέκτεια.

Πανδέκται, Omnia continentes ſeu complectentes libri. q. d. Qui receperunt omne quod quis in aliquo ſcientiæ genere deſiderare poſſit. Ita enim alicubi reſtringēdam puto huius vocabuli ſignif. Gell. tamē l. 13, c. 9, de libris Tullii Tironis loquens, ſcribit, In iis præcipui eſſe videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inſcripſit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continētes. Hæc ille. Peruenerūt certè ad noſtra hæc tempora & libri legum Pandectæ inſcripti. Cæterùm quomodo Græci πανδέκται βίβλοι dixerint, vel potius an dixerint, (quum βίβλοι fœmininum ſit, at πανδέκται maſculinum à nomin. ſingulari πανδέκτης) lectoribus diſquirendum relinquo. Vnum addam Syneſii locum in quo Bud. πανδέκτας vocari ſuſpicatur (ita enim dicit) eos qui literas intercipiunt & deinde adulterant. Is eſt p. 53, ἐπιστολὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι καίτοι προθυμηθεὶς καταναρκῆσαι, ἵνα μὴ ἀθύνας ὑπόσχῃ τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ συγγράμματα.

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Capax, Theophr. De cauſ. pl. lib. 2, cap. 6, de terra nigra, δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, Conuiuium, ab excipiendis conuiuis dictum. Lucæ 6, ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λευῒς αὐτῷ.

Δοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Cōceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. ET Δοχήϊον, reſolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

C. ἈΝΑδέχομαι, Suſcipio, Recipio, Excipio, Tollo. Appiō apud A. Gellium lib. 7, cap. 8, de delphine puerum amante, ἀτὰρ οὖν καὶ προσηνεχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, Suſcipiebat puerum in dorſum, vel Recipiebat dorſo, aut Excipiebat dorſo, aut Tollebat in dorſum ſuum. Recipere dorſo dicitur equus à Plinio, lib. 8 cap. 42. ‖ Item ἀναδέχομαι, Suſcipio apud me, Recipio, Receptum do alicui. vt ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Budæus vult ſignificare Recipere, id eſt Seruare & colligere diſperſos.

Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, Penes me aſciſco puerum. & id fermè quod Agnoſco filium dicitur. Demoſth. aduerſus Neæram, ὥστε ὅτι μὲν οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα.

Ἀναδέχομαι, Recipio, Ad me recipio, vel In me recipio, cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd. 6, ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Κροίσου πιστότερόν σοι φίλον, Recipio, vel ad me recipio. Idem Pæd. 1, τὸν δ' ἐργάτην στρατηγὸν ἐγὼ, ἔφη, ἀναδέχομαι ἅμα καὶ τὰ ἐπιτήδεια μάλιστα ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν, καὶ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν παρασκευάσειν. vbi ἀναδέχομαι quidam Polliceor vertunt. Demoſthen. tamen πρὸς Λάκριτον poſt ὑπισχνεῖτο (id eſt pollicebatur) ſubiunxit καὶ ἀνεδέχετο. vnde apparet ἀναδέχεσθαι aliquid amplius ſignificare quàm ὑπισχνεῖσθαι. Apud eundem paulo pòſt ἀναδέχεσθαι cum infinitiuo, τουτονὶ ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Idem accuſatiuum huic verbo in eodem ſignificato dedit, μετὰ δὲ ταῦτα πάντα γ' ἀνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, Omnia in ſe recepit. B. inter-

A pr. ann. in Pand. Recipere (inquit) eſt Præſtaturum ſe promittere. ſic Græci ἀναδέχεσθαι dicūt τὸ ἐφ' ἑαυτῷ δέχεσθαι.

Ἀναδέχεσθαι δίκην, ſicut τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, (inquit in Comm. Bud.) quaſi Iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim ſatiſdato fieri ſolita. ἀναδέχεσθαι enim eſt Recipere, hoc eſt promittere & in ſe recipere, & vt ſuum agnoſcere factū vel debitum. quod faciunt ſponſores atque interceſſores Vadimoniorum, & qui iudicatum ſolutum iri promittunt. Idē in pr. annot. in Pand. A Græcis ἀναδέχεσθαι δίκην dici- B tur & ἐγγυᾶσθαι apud Demoſth. hoc eſt Iudicium recipere & ſponſorum fide promittere. Idem rurſus in Cōmentariis, Ἀναδέχομαι τὴν δίκην, Spondeo, ἐγγυῶμαι, vt Sponſor vadimonii. Phalaris Teucro, μέτελθε ταύτην αὐτὸς καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, Interpellato matrē de nuptiis filiæ, & promittito, ſpondeto, iubeto fide eſſe tua quinque talenta dotis genero, quū filia ei nupſerit. Verba ſunt eius qui dotē dare volebat alienæ filiæ. Idem Bud. alio eorundem C Comm. loco ſcribit, Ἀναδέχεσθαι, Ex promiſſione facta aliquem è vinculis carceris liberare. Polyb. in 5, καὶ Κρίνωνα μὲν ἔμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ· τὸν δὲ Μεγακλέαν Λεόντιος ἀνεδέξατο ἐπὶ χρημάτων. i. ἐξηγγυημένον ἀπήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς.

Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰ ἐγκεκλημένα, itē αἰτίαν ἀναδέχεσθαι (quibus omnibus Demoſthenes vſus eſt) ſignificat In ſe crimen recipere, Crimini ſe offerre, Agnoſcere rem perpetratam, & ſe mandatorē profiteri: autor B.

Ἀναδέχεσθαι Suidas exponit προσδοκᾶν (i. expectare) in hoc loco, ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν ἐχθρῶν. In qua ſignificatione idem valebit quod προσδέχεσθαι.

D Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. ‖ Item, Sponſio, Expromiſſio. Polybius, ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. Bud.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, Receptor, Receptum dans alicui. ‖ Item, Repromiſſor, Sponſor. Plut. in Dione, συνέπεισε τοὺς περὶ Ἀρχύταν Πυθαγορικοὺς, τῶν ὁμολογουμένων ἀναδόχους γενομένους, καλεῖν Πλάτωνα. De Dionyſio iuniore loquens. Ex Budæo.

C. ἈΝΤΙδέχομαι, Viciſſim accipio: ſicut ἀντιδίδωμι, Viciſſim dono.

E C. ἈΠΟδέχομαι, F. ξομαι, Præt. γμαι, Recipio, Admitto. Il. α, Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. Oppoſitum habet ἀπορρίπτω apud Lucianum, ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντας, τὰ μὲν παρακεκομμένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον.

Ἀποδέχομαι, ad res inanimas tranſlatum, Acceptum habeo, Probo, Approbo, Aſſentior. Alicubi etiam Cōmendo, Laudo. Iungitur autem accuſatiuo rei, item accuſatiuo vel genitiuo perſonæ. Plato De republica lib. 1, τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Iſocra- F tes ad Philippum, εἰ μὴ ἀπεδεχόμην τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Idem in Panathenaico, ἃ τοὺς ἀποδεχομένους ἀναγκαῖόν ἐστι περὶ τῶν εἰρημένων ἄρτι τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν. Cum genitiuo autem perſonæ, vt apud eundem ἐν τῷ πρὸς Εὐθύνουν, Ἐνθυμεῖσθαι δὲ χρὴ, εἰ ἀποδέξεσθε τῶν τὰ τοιαῦτα λεγόντων, ὅτι νόμον θήσετε ὡς χρὴ ἀδικεῖν. Plato De republica lib. 2, οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. Tibi non aſſentiri, Tibi non aſtipulari. Demoſthenes, ἄξιον ἀποδέχεσθαι τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Cū accuſatiuo e- G tiam perſonæ (vti dixi) ſed rarius conſtruitur. Iſocrates ad Demonicum, μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Idem, δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Budæus ait, quum genitiuo iungitur hoc verbum, accuſatiuum ſubintelligi: & in hoc loco Ariſtotelis qui eſt τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 1, οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγῃ τις, οὐκ ἀποδέχονται τῶν λεγόντων, ait ſubintelligendum τὸν λόγον. Sæpe verò duobus caſibus iungitur hoc verbum, videlicet accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ. Plut. De muſica, H ἀποδέχομαι μὲν οὖν τῆς συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Vbi exponi poteſt Laudo. Inuertitur autē hæc cōſtructio, & dicitur, ἀποδέχομαι τοῦ διδασκάλου τὴν σύνεσιν. quēadmodū annotāt gramm. dici ἀποδέχομαί σε τῆς ἀνδρείας, & ἀντιστρόφως quoq;, ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν. & Suid. ἀποδέχομαί σε τῶν τρόπων, item ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους. Quanquam in

his loquendi generibus, ἀποδέχομαί σου τοῖς λόγοις, & ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδὴν, non videtur genitiuus à verbo ἀποδέχεσθαι regi, ſed eſſe genitiuus acquiſitiuus qui regatur illic ab accuſatiuo λόγοις, hîc ab accuſatiuo σπουδὴν. At in hoc loco, ἀποδέχομαι τοῦτο ἑκατέρου ὑμῶν, dixerit fortaſſis aliquis vtrunque caſum à verbo regi: vt ſit, Hoc ab vtroque veſtrûm gratum & acceptum habeo, vel Lubenter admitto.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, Recipiendus, Admittendus. Eſt veluti gerundiuum Latinorum, ſicut χαπτέος, ποιητέος, & ſimilia.

Ἀποδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio, Admiſſio. Frequenter ita vocatur Approbatio, Cõmendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, Donum dignum quod acceptũ habeatur, vel quod approbetur. A Budæo exponitur Laus & commendatio in hoc loco Dionyſii Halicarnaſſei, τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τότε μὲν, διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο. Ab eodem vertitur Fauor in hoc Laertii loco, vſurpantis idem loquendi genus, videlicet ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι. vbi de Theophraſto ita ſcribit, τοσούτου δὲ ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε, &c. Id eſt, Adeo illi fauebant Athenienſes, vel Tanta erant Athenienſium erga illum ſtudia, vel Vſqueadeo acceptus erat Athenienſibus. Et apud eundem, πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, Probatiſſimus, Spectatiſſimus. Paulus autem dixit πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, in priore ad Timotheum, cap. 4, pro Dignus quem omnes approbent vel admittant. videlicet vt probatiſſimum & certiſſimum. Quidam vertunt, Dignus quem omnes ſuſcipiant.

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Receptorium. Eadẽ forma dicitur qua ξενοδοχεῖον.

Ἀποδεκτὸς, οῦ, ὁ, ad verbum Admiſſibilis, Dignus admitti & recipi. Apud Baſilium Gratus & acceptus, Probatus. ἀποδεκτὸν Heſychio quoque eſt ἐπαινετὸν, id eſt laudabile.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, VEL Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Receptor. vt Gallicè receueur. ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες (inquit Budæus) ſunt coactores tributorum & vectigalium. Ariſtoteles De mundo, προσόδων ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες. Idem Budæus in poſterioribus annot. in Pandectas, ἀποδέκται pecunias publicas cogunt. quales ſunt qui à Latinis quæſtores & coactores vocati ſunt: quos hîc Arcadius, verbum è verbo ductum, ſuſceptores appellat. Idem alio loco eiuſdem operis, His autem verbis quæ ſequuntur, Qui annonam ſuſcipit, vel exigit, vel erogat: ii magiſtratus ſignificantur quos ἀποδέκτας & ταμίας σιτολόγους & σιτομέτρας vocant. Æſchines, ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχήν. Eſt & apud Demoſthenẽ aduerſus Timocratem. Xenophon Pæd. 8, καὶ ἦσαν αὐτῷ καὶ προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, καὶ ἔργων ἐπιστάται. Ariſtoteles Polit. 6, ἄλλη δ' ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν. καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. Pollux lib. 8, cap. 1, ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἳ τούς τε φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον. εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Apud eundem verò legitur eodem libro ἀποδεκταῖοι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι. qui locus ſuſpectus eſt.

C. ΔΙΑδέχομαι, Excipio. Propriè q.d. Accipio per [alium ſeu alios] id eſt, Accipio veniens ad me quod per alios tranſiit, vt τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι Herodian. 4. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic & τὰ τεκνώματα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, pro Liberos ſuccedere multis morbis parentum. Bud. Lucianus autem addidit παρὰ, vbi dixit διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντιφῶντος. Iungitur & accuſatiuo perſonæ, vt apud Laertium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Sed & res vna dicitur aliam διαδέχεσθαι, vt τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, Bellum pax excipit, Bello pax ſuccedit. Baſilius De vita ſolit. καὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι. A Budæo διαδέχομαι cum accuſatiuo perſonæ exponitur etiam Vices excipio in hoc Luciani loco de Hercule, ὡς διαδέξαιτό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους. Affertur διαδέχεσθαι ex Ariſtotele & cum datiuo.

C. ΕΚδέχομαι, Excipio, Succedo. Herodot. τούτου ἐκδέξασθαι τὴν βασιληΐην. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, & διαδέχεσθαι, Pauſ. in Lac. pro eodem. At πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. eo modo quo dicit Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actum excepit. | Ἐκδέχομαι, Expecto. Baſil. περὶ πλεονεξ. Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀναμένε σιτοδείαν. In qua ſignif. aliquoties & in Teſtamẽti noui ſcriptis habetur. ſicut & ἀπεκδέχομαι. In vet. autem ſcriptoribus vſitatius eſt hac in ſignif. προσδέχομαι, quãtum quidem ego meminiſſe poſſum. HINC Ἐκδοχὴ, Exceptio, Suſceptio. Item Expectatio, προσδοκία. ET Ἐκδοχεῖον, Receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, ſiue ciſterna, ſiue alio huiuſmodi. vt apud Ioſephum, τῶν ἐκδοχείων πληρωθέντων τοῦ ὕδατος.

c. 2. Ἀπεκδέχομαι, Expecto. vt Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3, & alibi. HINC Ἀπεκδοχὴ, Expectatio. Damaſc. ἀπεκδοχὴν ἔχοντες τῶν μελλόντων αὐτοῖς ἀποκληροῦσθαι θείων δωρεῶν.

C. ΕΝδέχομαι, Admitto, Recipio, Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν B. ex Dem. pro Crimen in ſe recipere. Vide Comm. p. 8. Et Phil. De mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittũt. Idem B. ex Gal. ἐνδέχομαι affert pro ἀμφιβάλλω. Thuc. autem ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit, lib. 3, ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο.

Ἐνδέχεται nõ minus vſitatum, imò vſitatius eſt, impersonaliter poſitum: pro Fieri poteſt, Facultatis eſt noſtræ. Item Vſuuenit. Ariſtot. Rhet. 1, ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πρέποντα θύειν. Xen. ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πάλιν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν. Plut. in Sol. ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non poteſt. Demoſth. οὐκ ἐνδέχεται περὶ τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. Apud Thuc. ἐνδέχεται pro Vſuuenit, vel Vſuuenire ſolet, lib. 1, ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Sic Luc. euang. 13, οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ, Fieri nõ poteſt vt &c. Vel q.d. Rationi conſentaneum non eſt vt &c. Vet. interpres ad verbũ dixit, Non capit, pro Fieri non poteſt. vt & Tertull. vſus eſt contra Marcionem lib. 5, Quòd ſi non capit alternis omnia deputari. Ex Iſocr. autem affertur, τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν pro Licet & conceſſum eſt. | Sed hanc ſignif. accipit interdum & ἐνδέχεσθαι perſonaliter poſitum, vt ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν. quod affertur ex Ariſtotele. Et in partic. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Syn. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri poteſt. Vide Bud. 565: & pag. ſeq. de ἐνδεχόμενον, id eſt Contingens, differente ab eo quod δυνατὸν appellatur. ET Ἐνδεχομένως Polyb. Quàm fieri potuit maximè. Vide ibidem.

C. ΚΑΤΑδέχομαι, Recipio, Admitto. cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demoſthene. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγόμενον. Idem interpr. Probo, ex Baſil. Et Suſtineo, (id eſt Poſſum & nõ recuſo) ex eodem. Vide locos Baſilii iungentis hoc verbum infinitiuo, quos affert p. 891, Comment. videtur enim conuenire illis hæc interpr. ET Καταδοχὴ, Receptio. V. l. ex Plat. De leg.

C. ΠΑΡΑδέχομαι, Excipio, Admitto, Plat. Ἡφαίστου ῥιφῆς ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chryſ. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Plato Epiſt. οἱ οὖν τοι οἱ παραδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτήν. | Παραδέχομαι, (inquit Bud.) Accipio à maioribus, Fama referente accipio. Plato De leg. 4, φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. | Παραδέχομαι Suſcipio, Incepto, B. p. 565 ex Demoſth. Παραδεχθῇ, paſſ. ſignif. ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur.

C. ΠΡΟΣδέχομαι, Præterea accipio. | Item Admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. | Itẽ Expecto, X. Vide B. 565. Vtitur autẽ & Hom. iſto verbo hac in ſignificatione. SED Ποτιδέγμενος dicere ſolet pro προσδεχόμενος, ſicut alibi ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος.

C. ΥΠΟδέχομαι, Suſcipio, Excipio, Recipio. Herodian. 8, τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. Et ὑποδέχεσθαι δόμον εἴσω, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Ariſtoph. οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι. Apoll. 2, ἐοῖς ὑπεδέκτο δόμοισιν Υἱ' Ἀθάμαντος. Æſch. ὑποδέξασθε τῇ πόλει. Et Ὑποδέχεσθαι γυναῖκας Plut. in Pericle videtur eſſe, Clã recipere. Itẽ ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. Sed

& pro Excipere hoſpitio, Demoſth. ad Timoth. Et Pla. lib. 12. Leg. p. 356. Peculiarius etiam pro Excipere ſeu accipere epulis, Antipho 101, ὁ μὲ θύων Διὶ κτησίῳ, κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. in Alex. 222. ‖ Ὑποδέχομαι, de muliere dictũ pro Concipio, ex X. ‖ Dicitur & πῆμα (i. calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. ξ, v. 275, pro Excipere ſeu Adoriri vel Inuadere, vt quidam interpr. Alii tamẽ ſecus intelligunt. ‖ Ὑποδέχομαι, Excipio ſeu ſuſtineo irruentem, Reſiſto, ἀνθίσταμαι, apud Hom. Euſtath. Affertur & ex X. in eadẽ ſign. At βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, rurſus apud Hom. Od. π, Bud. interpr. Tolerans, Suſtinens. ‖ Ὑποδέχομαι, In me recipio, Me facturum recipio, Polliceor. Hom. Herodot. & Thu. cũ accuſ. item cũ fut. infin.

Ὑποδέξιος λιμὴν B. ex Herodoto 100, pro portu nauiũ capace. ‖ At Ὑποδεξίη Il. ι, pro apparatu quo q̃s excipitur.

Ὑποδοχή, Exceptio, Receptio, Ipſe excipiẽdi actus. Herod. 4, ἀρτέετο πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdũ & Conuiuatio, ſeu Conuiuium quo quis excipitur, Bud. 566. ex Plut. Idem B. alibi interpr. Lautum conuiuium ſeu epulum. Ex eodem Plut. in Alcib. affertur, οἶνον Λέσβιοι καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχον, pro Et reliqua ad celebrandum conuiuium pertinentia. ‖ Ὑποδοχή, Receptatio. vt Thuc. 1, καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, Seruorum fugitiuorum receptationem. ‖ Ὑποδοχή, Receptaculũ. vt κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Ariſtot. Pol. 7, cap. 11. ‖ Ὑποδοχή, Fauor, Subſcriptio in cauſa & approbatio. vt B. interpr. in hoc Æſch. loco, p. 60, ἵν' ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεύς, Exceptor, Suſceptor. Et peculiari ſignif. Qui excipit conuiuio, ἑστιάτωρ.

ΔΕ'ΚΩ, Ionicè pro δέχω vel potius δέχομαι, à quo deriuata nonnulla quæ κ habent pro χ, & duobus modis ſcribuntur (vt πανδοκεύς vel πανδοχεύς. ſic ξενοδόκος vel ξενοδόχος) itémque alia quæ κ duntaxat habẽt. Hinc etiam eſt δωροδοκέω, ῶ.

C. Πάνδοξ, οκος, ὁ, Qui publico hoſpitio excipit. vel ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν, Heſych. VNDE Πανδοκεῖον, ου, τό, Publicũ diuerſoriũ, Vbi vnuſquiſque hoſpitio excipitur, Taberna diuerſoria, Plauto. Vide πανδοκεῖον infrà.

Πάνδοχος, ου, ὁ ET Πάνδοκος, Ionicè, Qui quemlibet hoſpitio excipit. ſeu adiectiuè, Omnes capiens. VNDE Πανδοχίς, ίδος, ἡ, fœm. gen. luna à Platone dicitur, quòd totius generationis ſuſceptrix ſit. v. l.

Πανδοχεύς, ET Πανδοκεύς, Ionicè, έως, ὁ, Qui quemlibet hoſpitio excipit, Hoſpes meritorius. Plut. περὶ ἀοργ. πανδοχεῦσι καὶ ναύταις καὶ ὀρεωκόμοις μεθύουσι. Metaph. etiam capitur. Pla. lib. 9 De rep. de tyranno πάσης κακίας πανδοχεῖ τινι ἔφη. ET Πανδοκεύτρια, ας, ἡ, Quæ promiſcuè quoſlibet hoſpitio excipit, καπηλίς. Ariſtoph. Veſp. τοῦτοις τοῖς προβατίοισί μου δοκεῖ δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια, ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός. ‖ Item Caupona, apud Ariſtoph. in Ranis πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου κόρεις ὀλίγιστοι. ITEM Πανδοκεῖον SEV Πανδοχεῖον, ου, τό, Taberna diuerſoria. Plut. ἐν φαύλῳ πανδοχείῳ καταλύειν. Idem περὶ πολυφ. ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας καὶ ἀγορᾶς φιλίας συλλέγουσι. Et De fuga, τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθμείοις ἀναλίσκοντα. ET Πανδοκία, ας, ἡ, Promiſcua omnium exceptio. ET Πανδοκεύω, Promiſcuè hoſpitio excipio. Pla. lib. 10 De leg. ἐάν τις προσαναγκάσῃ πανδοκεύουσα τοὺς πανταχῇ ὁρίσας ἄνδρας ἐπί τινα χρόνον, ἢ καπηλεύειν. Poll. ex Theophr. δεινὸς πανδοκεῦσαι καὶ πορνοβοσκῆσαι. VNDE Πανδόκευσις, εως, ἡ, Promiſcua hoſpitum exceptio. Plato lib. 8. De leg. περὶ ἐμπορικῶν καὶ καπηλικῶν καὶ πανδοκευσεων καὶ πλωτικῶν.

Δεκανάσθαι pro δέξασθαι apud Hom. ab hoc δέκω Ionico itidem deriuat Euſtath.

Δεκάζω, Corrumpo largitione vel ſimpliciter munere. q. d. Corrumpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt videlicet ſit δεκάζω quaſi δεχάζω à δέχομαι. (taceo enim etymum alterum à δέκα cuius & Suidas meminit) Iſocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης λύπης ἀλλὰ δεκάζων. Plut. in Galba, τὴν ἀπείραν ἐδέκαζε, χρυσοῦν ἑκάστῳ διανέμων. Ælianus, πολλοὺς διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες, Luc. Transfertur & ad alia in corrumpendi ſeu peruertendi ſignificatione. vt apud Syneſium, αἱ γὰρ εὔνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, id eſt Peruertere ſententiam. ‖ Δεκάζω exponitur etiam Do decimam, à δέκα. HINC Δεκασμός, Corruptio quæ fit largitione, Corruptela iudicii. Plut. ὄχλων δεκασμοὺς vocat ambitum largitione factum, vt ſcribit Budæus. qui & δεκασμοῦ νόμον, ſicut & δωροδοκίας νόμον apud Arrianum interpretatur ſimpliciter Ambitus legem. Vide & δεκασμοῦ γραφὴ apud Pollucem.

ET Ἀδέκαστος κριτής, Philoni, Iudex qui nõ eſt corruptus accipiẽdis muneribus. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum ſe & ſincerum exhibet, iudicis incorrupti more. ITEM Ἀδεκάστως, aduerb. Incorruptè, Sincerè. Luc.

ΔΕΞΙΑ', ᾶς, ἡ, Dextera. ſub. manus. Il. κ, — τοὶ δὲ χρέοντες δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Plut. in Alex. τὸ ξυστὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλὼν, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά. vt Ariſtoph. Nub. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ ſubaudito nomine χείρ. vt in τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. & Plut. Dextrã porrigere. & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, X. Pæd. 4. Item τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν Æſchin. q. d. Dextrã inicere, pro Dextrã dextræ inicere, i. Iungere, vt Virg. loquitur: vel Coniungere, vt Ouid. Et plur. τὰς δεξιὰς ἐμβάλλειν, Coniungere dextras, Interiũgere dextras, Copulare dextras. Et vt Latinè dicitur locus aliquis eſſe ad dextram vel ſiniſtram, ſeu læuam, talem & apud Græcos vſum habet δεξιά. atque huc pertinent iſtæ loquendi formulæ: ἐκ δεξιᾶς, Ariſtoph. A dextra: ἐν δεξιᾷ pro Dextrã verſus, Dextrorſus, Ariſtot. Sic τοὺς μὲν ἐπὶ δεξιὰ τοῦ βήματος εἶναι, τοὺς δὲ ἐπ' ἀριστερᾶ, Plut. Apophth. Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν, item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν. Herodot. Polymn. ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες οὔρεα τὰ Οἰταίων, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ Τρηχινίων. Thucyd. 7, ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Vbi ſunt qui vertant (diuerſo loquendi genere, ſed Latinis eadẽ in re vſitato) Relicta ad dextrã Sicilia: ſicut apud Herodot. τὴν Ἴδην λαβὼν ἐς ἀριστερὰν χεῖρα, Relicta ad ſiniſtrã Ida.

Δεξιά, Fides quæ per dextram data eſt, Fides cuius teſtis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀναβ. 1, καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Perſarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιάν, id eſt fide ſua accerſit. Et ἀναβ. 2, ſunt miſſi quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, Qui fidem facerent à rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic apud eundem δεξιὰν Cyri Gobrya negat fruſtrari vnquã, id eſt fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam Pacta, Conuenta, Il. β, Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν: ſed alii malũt τῶν σπονδῶν illã ſignif. dare, at δεξιὰς fidẽ ſimpliciter interpretari. Affert & aliã expoſ. Heſych. eodem tamen pertinentem, licet & ipſe alibi δεξιὰς exponat συνθήκας. HINC Δεξιάδην, A dextra. Vide Heſych.

Δεξιός, Dexter. δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Ariſtot. De cælo lib. 2. ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός, Athen. 7. Apud Hom. Il. ω, αἰετὸς dicitur δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. Theogn. Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος, pro ἐπὶ δεξιά, Ad dextram conuerſus. Sic de eadem re apud Plaut. Si deos adoras, dextrouorſum cenſeo [te vortas.] Hom. ἐπὶ δεξιὰ dixit, Od. ἐπὶ δεξιά, οἱ δ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βοῶν. Et ἐπὶ δεξιὰ pro Ad dextram, Ariſtot. Probl. ſect. 26. Sic Luc. Dicitur & ἐκ δεξιῶν pro A dextra, ſeu Ad dextram. vt ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστῶσιν, Euſt. ‖ Δεξιός, Fauſtus, Proſper. vt exponitur δεξιὸς ὄρνις Hom. Od. ο, & alibi. contrã Od. υ, — αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις. Et apud Xen. ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο. id eſt proſpera, inquit Bud. qui & ab Alex. De fato δεξιὸν identidem ſic accipi tradit, 161. βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Pæd. 7. Sed δεξιὸς ὄρνις poteſt etiã ſimpliciter ſic accipi Volans ad dextram, qui proſperã fortunam portendat: ſicut & ἀριστερὸς viceuerſa. Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contrã Ennius, Quum tonuit læuum bene tẽpeſtate ſerena. de quo lege Cic. Affertur & τύχη δεξιὰ pro proſpera fortuna. Latini autẽ dextrum ſæpe appellant propitium. ‖ Δεξιός, Dexteritate ingenii præditus, Acutus, Solers. Thucyd. lib. 3, ῥᾷόν τε οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Sic & Ariſtophanes vtitur, vt docet Budæus Com. pag. 569. Idem Ariſtoph. pro ſcito, vrbano & lepido

σοῦ δ' ἐπιμέλομαι ἐν ὡς δὴ δεξιόν.Plat.Epit.οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτο- A ρες δεξιοί εἰσι. Item, τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας in Pluto aliqui interpr. Probos. Sed & in Equit. δεξιὸν poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ ſcribit Bud. Apud eundem Ariſtoph. Veſpis τοῦτ' αὖ δεξιὸν,redditur,Iſtud ruſſus eſt commodum. Sic apud Greg.in Enc. Macc.προοίμιον ἀθλήσεως δεξιὸν, primordium certaminis idoneum. Ab Ariſtoph. δεξιὸν πρᾶγμα & σοφὸν pro eodem ſæpe poni ſcribit Bud.

C.Δεξιολάβος,Stipator,Satelles,Act.Ap.23,vbi lege Bezā.

C.Δεξιοστάτης, Qui à dextra ſtat.In choro fuit δεξιοστάτης in ſtatione dextra:vt ἀριστεροστάτης in ſiniſtra, Cam.ex Poll. B

C.Δεξιότοιχος,In dextra nauis parte remigans.Cam.

C.Ἀδέξιος,cōtrariū τῷ δεξιός ſignificāti ſolertē & lepidū.

C.Ἀμφιδέξιος, Ambidexter. Vel,Qui vtraque manu vt dextra vtitur,vt Gal.exponit,afferens ex Ariſtoph.in contraria ſignif.ἀμφαρίστερον. Quod autem dixit Hipp.γυνὴ ἀμφιδέξιος γίνεται, variè expoſitum habes apud Erotianum,p.13,14:& Gal.61.Sed & quandam præterea expoſ. affert Sextus philoſophus,ſi bene memini. ‖Ἀμφιδέξιος σίδηρος Eurip.Ferrum anceps: vt ἀμφιδέξιον ἔπος,anceps verbū Luc. At apud Herod. in Terpſ. ἀμφιδέξιον χρηστήριον præclarum & explicatū oraculū Cam.interpr. C

C.Ἀμφοτεροδέξιος,Ambidexter.ἀμφιδέξιος. Euſt.

C.Ἐνδέξιος, Qui eſt ad dextram. Apud Hom.autem ἐνδέξια pro Stando ad dextram, vel pro ἐπιδεξίως, Euſtath. Item Fauſtus:vide in Ἐπιδέξιος.

C.Ἐπιδέξιος, Dexter, Qui eſt ad dextram. Ariſtot. Probl. ſect.26,οἱ ἐπὶ δεξιὰ,& οἱ ἐπιδέξιοι pro eodem. Hom.Od. φ, Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι. Bud. apud Plat. in Sympoſ.εἰπεῖν ἔπαινον ἔρωτος ἐπιδέξια,itidémq; p.261, ἐπιδέξια interpr.Dextrorſum eundo.Rurſum Hom.Il. D β,Ἀστράπτων ἐπιδέξι',ἐναίσιμα σήματα φαίνων,quidam ἐπιδέξια pro Ad dextram fulgurans,(vt dextros fulgores dixit Cic. in ſua interpr.) alii aduerb. pro Fauſtè accipiunt: aut etiam Fauſta, vt σήματα duo habeat adiectiua:ſitque ἐπιδέξια σήματα,vt alibi ἐνδέξια σήματα. Verùm ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστράπτει iungi poteſt:Il.ι, Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει.

‖Sed & ἐπιδέξια πίνειν Athen.11,vt οἰνοχοεῖν ἐνδέξια Hom. Stando vel conuertendo ſe ad dextram. Quod tamē & aliter exponi,mox docebo. ‖Ἐπιδέξιος idem quod δεξιός, Scitus. vnde dicitur aliquid facere ἐπιδεξίως qui ſcitè id facit. A Bud.ἐπιδέξιος redditur etiam Elegās, Commodus,Conſentaneus.Item Vrbanus,Lepidus. Ariſtot. Ethic.4, εἴτ' ἐπιδέξιος,εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. ET Ἐπιδεξίως,Scitè, Conuenienter, Decenter, Lepidè. cui opponitur ἐπαριστέρως, Bud.ex Athen. ἐπιδέξια οἰνοχοεῖν apud Hom.Euſt.intelligi poſſe ait pro ἐπιδεξίως.Sic certè & apud Plat.Theæteto ἐπιδέξια accipitur aduerbialiter pro Decenter. ET Ἐπιδεξιότης,Dexteritas.Apud Plut.ἐπιδεξιότητος ea ferè ſignif. qua ἐπιδέξιον & εὐτράπελον coniungit Ariſtot. E F

C.Περιδέξιος,Ambidexter(q. & ἀμφιδέξιος)vt Aſteropæ, Il.φ,— ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος,ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. Sed & ὑπερδέξιος hîc exponi ſcribit Euſtath. ‖At περιδέξιοι λόγοι apud Ariſtoph.qui à ſumma ingenii dexteritate proficiſcuntur.

Περιδέξια, Dextralia, Armillæ, in v.l.ex cap.35 Exo. & Num.cap.31,& Eſaiæ 3.

C.Ὑπερδέξιος,In quo dextra ſuperiorem locum habet, In quo dextra poteſt attolli ſupra aliquem. Ita enim vertendum exiſtimo ὑπερδέξιος τόπος,ad exprimendā vim vocabuli:quod nō fit quū ſimpliciter dicitur ὑπερδέξιος τόπος eſſe Locus editus, vel Locus opportunus. Arrian. in 6,ἡμύνοντο ἐξ ὑπερδεξίου χωρίου καὶ χαλεποὶ ἐς προσβολάς. Sic ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες Xen.Hell.7. Dicitur ab eodē & ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλειν,Hellen.4.& alibi non addito ſubſtantiuo. Sed & genit.iungitur interdū ὑπερδέξιος, more cōparatiui gradus. vt apud Polyb.l.1,καὶ καταλαβόμενοι λόφον ὑπερδέξιον τῶν πολεμίων, id eſt In quo futuri eſſent ſuperiores hoſtibus, (accipiēdo ſuperiores in propria ſignif.q.d.ſupra hoſtes) In quo habituri eſſent hoſtes infra ſe. Quòd ſi dicas Lat. Quum ſuperiorē locū occupaſſent,facilè ſubaudietur quod reſpōdeat genit. illi πολεμίων.Dicitur ὑπερδέξιος & de perſona, pro Superior,id eſt Cuius Superiores ſunt vires: vt ὑπερδέξιος τῷ G H

πολέμῳ ex Polyb.5 affertur.Et ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ Plut.in Numa,Virtus vitio ſuperior.

Δεξιῶς,Proſperè,Feliciter. Herod.3,τοῦτον δὲ αὐτοῦ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πάσαν ἐλπίδα προχωρήσαντων. ‖Δεξιῶς,Cum dexteritate ingenii,Scitè,Solerter. Luc.δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν,ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον,δεξιοῦμαι, Scitè eos adeptus, hoc eſt Scitè illis me accommodans,vel Solerter eis vſus.Ita Bud. qui tamen ait poſſe etiam exponi Feliciter eos nactus,vel commodè. ‖Δεξιῶς, Aptè (vt & Δεξιώτατα Ariſtoph.Aptiſſimè) interdū cum πρὸς & ἔχειν.vt Plut. Sympoſ.εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἄγραν, ἀλλὰ καὶ πρὸς σιτίσιον.

Δεξιότης,ητος,ἡ.Dexteritas ingenii,Solertia.cui opponitur ἀμαθία apud Thuc.ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.

Δεξιόομαι,οῦμαι, Dextram iungo, Dextram porrigo, Dextrā prehendo. Ariſtoph.Pluto,αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες.Luc.Zeux.προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσ.Dicitur & χειρὶ δεξιοῦσθαι,abundante hoc datiuo. A Bud.exponitur Feſtiuè ſuſcipio,Benignè & comiter alloquor & appello in hoc Arriani loco, καὶ τοῦτον δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα ἐπιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται.Sed non minus commodè,& latius etiā extendēdo ſignif. verti poſſe exiſtimo,Comiter accipere,vel Leniter clementérque accipere.Eſt item Prehenſare,Ambire more cādidatorum. vnde δεξίωσις Plut. Prehenſatio.B. ‖Δεξιοῦμαι cum dat. Pauſ. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιοῦσθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Ariſtot.in præf.libelli De mūdo, τοὺς τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους. quod quidā interpr. Donis huius inuitatos optimates accipere, vel liberaliter tractare.Bud autem,Iis inuitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις inuenitur redditū ſimplicius Proſequi donis. Dicitur verò & δεξιοῦσθαι τραπέζῃ,accipere menſa:& δεξιοῦσθαι σιτίοις ab Herodoto, Accipere cibariis:pro quo Lat.potius dicitur Accipere epulis.Sic Baſil.Homil.8,ἡ γῆ ὑμᾶς ταῖς οἰκείαις βλάσταις ἐδεξιώσατο,ἡ θάλασσα τοῖς ἰχθύσιν, i.Vt conuiuas accepit,Bud.quæ eius interpr.valde mihi placet. HINC Δεξίωμα, Id quod comiter accipimus,& amplectimur. Eurip.Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. ET Δεξίωσις,Dextratio Solino,i.Dextrarū iunctio,quæ fit ab iis qui ſe mutuo accipere comiter volunt. Apud App.interpr.Bud.gratulationē,vbi de redituCiceronis ab exilio ſcribit, περὶ τὰς δεξιώσεις τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι.Ego δεξίωσιν puto optimè reddi Gallico vocabulo *careſſe*:ſicut & δεξιοῦσθαι *careſſer*.

C.ἈΝΤΙδεξιόομαι, Viciſſim dextram porrigo.ἀντιδεξιοῦσθαι eſt apud Xen. (teſte Bud.) Viciſſim dextras porrigere, vt ſolent inter ſe feſtiuè ſalutantes.

¶Δεξιτερά, idē apud poetas quod δεξιά, & Δεξιτερός idem quòd δεξιός.Il.α,Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὕπ' ἀνθρώπους ἑλοῦσα.

ΔΕΩ, F.δήσω,κα,& κα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut. δῆσαι Α ἀπίνοι πάλαι μὲν λιγαρε,νῦν δὲ ἀλλιγαρε καλοῦσι.Il.φ,δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι.Idem Il. β,& alibi,Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Thuc.3,ἁλύσεσι δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. Dicitur in ſecunda perſona δέεις,ſicut in tertia δέει,potius quàm δεῖς & δεῖ. Vtitur autē τῷ δέει Them.Inuenitur tamē δεῖν in infin. apud Plat. in Crat.τὸ δὲ ἀπιέναι καὶ δεῖν ταυτὸν ἐστι. Et in paſſ. quoq; voce δοῦμαι,vnde περιδουμένοις apud Ariſtot. & περιδούμενα apud Plat. ‖ Δέω,Vincio, In vincula cōiicio.vt apud Demoſth. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thucyd.8,καὶ ἄλλους ἔδησαν.Et l.1, Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. Et δεδήσεται,Vincietur,In vincula cōiicietur,B.ex Xen. Vtitur hoc δεδήσεται & Pla.De rep.2. Luc.φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.Herodotus autem ἐς πέδας addidit,ſcribens, δήσαντες ἐς πέδας. ‖Δῆσαι cum genit.apud Hom.pro κωλῦσαι.Vide Euſtath.

Δεσμός,Vinculum.Il.ε,— χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.Et in plur. δεσμοί VEL δεσμά.(& δέσματα apud Hom.)Plut. De non fœner.ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo De mūdo, τὰ τῆς ἀνάγκης ἄρρηκτα δεσμά.Et ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, Præfectus carceris,in v.l. Δεσμός,quod Lat.Nexus,vt in quadam lege apud Demoſth. in Timocr.ἐάν τινι προστετίμηται δεσμοῦ,ſiquis nexu multatus eſt.Δεσμὸς ponitur & pro faſciculo,de quo vide in Δέσμη. HINC Δεσμοφύλαξ, carceris cuſtos, Vel, Qui cuſtodias aſſeruat,vt Bud.

interpr.apud Lucianum De peregr. Videtur mihi dici quaſi δεσμοφύλαξ, Vinctorum cuſtos. A

Ἄδεσμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vinculis carens. Vnde ἄδεσμος φυλακή, Libera cuſtodia. ET Βαρύδεσμος, Graui vinculo ligatus,Nonno. ET Πολύδεσμος, Multis ligatus vinculis. Item, Multis clauis compactus. (quòd videlicet claui præſtent vinculorum vicem) ET Σιδηρόδεσμος, Ferreum vinculum habens,vel ferrea vincula.

Δεσμόω,ῶ,Ligo,Vincio.Item Colligo,Cõnecto. Aphrod. in Probl. ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. B Interdum pro In vincula ſeu in carcerem coniicio. HINC Δεσμώτης,Vinctus, Qui in vinculis ſeu in carcere habetur,Captiuus. vt Προμηθεὺς δεσμώτης,Æſchyli tragœdia.Soph.Ἥδιστος ὦ δέσποινα δεσμώτης ὅδε. Sic & in proſa. Et Δεσμῶτις,Vincta, Captiua, Sophocl. ET Δεσμωτήριον,Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων apud Dem.Sic Plut.Ad præf.ind. ὁ τὸν θάλαμον ἑαυτοῦ δεσμωτήριον πεποιηκώς.Interdum etiam Vinculum,Compes.vt ſi à Ligare dicas Ligamentum. C

Δεσμέω,ῶ,etiam dicitur eadem ſignif.vnde ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι,Lucæ cap.8. ET comp.Ἐκδεσμεῖν apud Greg. pro Irretire.

Δεσμεύω,Idem. VNDE Δεσμευτικός, Aptus ad ligandum. ET Ἐκδεσμεύω,Religo(ſeq.ablatiuo.) ITEM Συνδεσμεύω,Colligo,Connecto.Polyb.

Δέσμιος,(pro δεσμώτης,quod vſitatius eſt)Vinctus, Qui eſt in vinculis,Qui eſt in carcere,in Teſt.nouo aliquoties. δέσμιοι σκότους,Vinculis tenebrarum irretiti,ex lib. Sap. Et δέσμιοι τῆς γῆς,Naz.Quos terræ vincula irretiunt,vel coercent,in v.l.Sic δέσμιοι τῆς σαρκός. D

Δέσμη,Faſciculus(Gall.Liaſſe,itidem à ligãdo.)De qua voce δέσμη malè intellecta vide quæ dixi ſuprà in Ἀσκαλίς. Ath.263, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην,οὔλους καὶ ἰούλους,&c. SED reperio etiã δεσμὸς apud Poll.& Euſt.hac in ſignif. vbi dicunt φρυγάνων δεσμόν. ET Δεσμίς,dimin.Faſcicululus,Paruus faſciculus.Ponitur & pro δέσμη.

Δέμα,ατος,τὸ,pro δεσμός,Vinculum.Item Faſciculus. VNDE Δεμάτιον, dimin. Paruus faſciculus in Hippiatria,ὑσσώπου δεμάτιον ἕν. E Et alibi,πρασίου δεμάτιον χειροπληθές.Vide & δέματα ὀσοῦ apud Euſtath.ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης. Cæterùm δέμας etiã dictũ eſſe quaſi δέμα,antea docui.

Δέσις,Ligatio,Connexio,Iunctura.vt δέσις τῶν νεύρων.

Δετὸς,Ligatus,Vinctus.Et cõp.Ἀσύνδετος,&c.paulo pòſt. HINC Δεταὶ, pro facibus in faſciculum colligatis.Il.λ, Καιόμεναί τε δεταί.id eſt(inquit Euſt.)δεσμοὶ δᾴδων,τουτέστι λαμπάδων. Apud Ariſtoph. autem in Veſp.ſchol.δετὴν vocari ait vtpote συνδεδεμένην ἐκ παπύρων. Dicuntur autem δεταὶ,& δαΐδες,à δαίω. F

C.ἈΝΑδέω,ῶ,Religo,Vincio.Plut.Pericle ἀναδῆσαι δᾷδας πρὸς ἕκαστον κέρας.Qua in ſignif.Xen.vſus eſt & particip. paſſ.ἀναδουμένους, Hell.5,τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένους ἔξω ἄγειν.Sic Thuc.ante eum,lib.1 & 2 & 4, ναῦς ἀναδούμενοι,naues videlicet. | Ἀναδέω,Redimio, Corono. Ariſtoph.Pluto,λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας. Thucyd.4,χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Et ἀναδεῖν pro Regem facere vel imperatorem,vt inquit Bud.in hoc Greg.loco de Iuliano, ἑαυτὸν ἀναδῆσαι καὶ μεγάλῃ προσηγορίᾳ τιμῆσαι. Itẽ ἀναδέομαι στέφανον,Coronor.vt Theod. hiſt.Eccl.5,de Euſeb. τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο. G Apud Greg.autem εἰς Βασίλειον, de Maximino Chriſtianos perſequente,τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Palmam & coronam impietatis mereri, Victoriam reportare,Bud. | Ἀναδῶ, ſicut ἀναρτῶ, per metaph. vt ἀνέδει τὴν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, ſuum regnum acceptum fortunæ ferebat. HINC Ἀνάδημα, Id quo caput redimitur,Corona.Eurip.Hippol.χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι. Dion Cocceus, τὴν δὲ κάραν ἀνάδημα εἶχε.

C.ἈΠΟδέω,ῶ,Religo, Alligo, Prӕligo.Dioſc.2, ἀποδήσας χάρτῃ. H Et paſſ.Ἀποδοῦμαι, Ariſtot.De gen.an.lib.4,τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν. HINC Ἀπόδεσις, Religatio. ET Ἀπόδεσμος,Faſciculus,Quod ſimul colligatũ eſt.Apud Dioſc.redditur Linteum lib.3, ἐν ἀποδέσμῳ δεθὲν,linteo colligatum. Itẽ, Faſcia quædam circa caput mulierũ,vt quidam interpr. At Bud.in hoc Luciani loco, ἡ δὲ,φιλήσασα τὸ μῆλον, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεδύσατο,ait eſſe(quod & ipſe locus indicat) Amiculum mãmas continens.q.d.mamillare. A QVO Ἀποδεσμέω,ῶ,vel Ἀποδεσμόω,Colligo, Religo.vnde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Dioſcor.

C.ΔΙΑδέω,ῶ,Reuincio,Redimio, Obligo, Cingo. Gal.ad Glauc.χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν.Luc.διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. HINC Διάδημα,Redimiculum.Sed peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, faſcia videlicet quadam, ſecundum nonnullos. (vide Plut.in Lucullo 166)Lat.quoq; Diadema dicitur: interdum & generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. διαδήμασι βασιλέων ἐπίσημαι.Philo De vita M.lib.3, κιδάρει γὰρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι.Herodian.1,κυνῆν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ. A QVO Διαδηματοφόρος, i. Diadema geſtans.Plut.in Ant.Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον.

Διαδεσμόω,ῶ,pro διαδέω ex Gal.

C.ἘΚδέω, Religo,ab[aliqua re]Luc.Item Appẽdo.Bud.

C.ἘΝδέω,ῶ,Illigo, Aſtringo, Implico, Irretio. Iliad.β,ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Pla.De leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Et ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, iureiurando obſtrictum eſſe.Sic ἐνδεδεμένος μεγάλοις ὁμηρεύμασι, Plut. in Rom. Ariſtoteli autẽ De cælo lib.2,ἐνδεδεμένοι ἀστέρες ſunt fixæ ſtellæ, quæ opponũtur τοῖς πλάνησι,id eſt errantibus.Ibidem μένοντας vocat quos & ἐνδεδεμένους. ET in cõpoſ. vt χρυσένδετος, Auro illigatus,vel incluſus,B.

C.ἘΠΙδέω,ῶ,Obligo.vt Gal.ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μόριον.Et ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera,id eſt obligata habens. HINC Ἐπίδεσις,Obligatio,Gal. ET Ἐπίδεσμος,Ligamen,Id quo vulnus obligatur,Ariſtoph. in Veſpis. A Bud.exponitur Faſcia,in hoc Dioſc.loco, ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος. A QVO Ἐπιδεσμέω,ῶ, ET Ἐπιδεσμεύω,in vulg.lex.Obligo.

C.ΚΑΤΑδέω,ῶ, Deligo, Deuincio, Aſtringo, Obſtringo. Od.ξ,Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. Item Prohibeo,Impedio,apud eundem,ſicut & ſimplex δέω. | Ex Herodoto autem affertur pro Conuincere.quia quem cõuincimus, velut obſtrictum tenemus. Dicitur & Καταδοῦμαι pro Deuincior, Aſtringor. Apud Areop. autem καταδεῖται actiuè etiam,in ſignif.metaphorica,πίστει καὶ καταδεῖται τὴν ἀλήθειαν, pro Veritatem perſuaſione demonſtrat & colligit,vt B.interpr. |Καταδέω, pro Incanto.Bud.ex Dionyſ.Areop. HINC Κατάδεσις, Aſtrictio. ET Κατάδεσμος, Vinculum quo quis aſtringitur,ſeu irretitur.Vtrunque autem à Plat.(lib.11. De leg. pag. 346.& 347,& 2 De rep. pag. 19) accipi etiam pro incantatione ſeu quodam μαγγανείας genere,ſcribit Bud.Sic Syneſ.dixit ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταδέσκας.
A QVO Καταδεσμεύω,idem quod καταδέω.

C.ΠΕΡΙδέω, Circumligo,Obligo.Xen.σχοινία περιδεῖν. Ariſtoph.περιδησόμεθα πώγωνα.Et in paſſ.voce ac ſignif.Plato De leg.8,p.294,ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιδούμεθα.vbi quidam interpr.Circumcingi.

C.ΠΡΟΣδέω,ῶ,Alligo, Adſtringo.Plut.Pericle,Σαμίους σανίσι προσδῆσαι.Et participia à voce paſſ.Προσδεδεμένος & Προσδετὸς, Alligatus. Apud Chryſoſt. autem metaph. προσδεδεμένοι τρυφῇ,deliciis addicti,in orat.De ſacerd. ET Πρόσδετος, Alligatus,in Epigr.

C.ΣΥΝδέω,ῶ, Colligo,Simul ligo,Connecto.Ariſtot.De mundo,φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι.Sæpe pro Coniungo & conſocio, item Concilio. Greg.ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐραστάς. Idem,καὶ πεῖραν διδοὺς καὶ λαμβάνων,πλέον ἐμαυτοῦ συνέδησα, mihi conciliaui.Plat.in Epiſt. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. HINC Σύνδεσμος,Colligatio, Coniunctio,Vinculum, Copula .vt σύνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, Paul.ad Epheſ.4. Et apud grammaticos σύνδεσμοι, Copulæ, Copulatiuæ particulæ. Et σύνδεσμος ἐπουράνιος (ſtella quædam) Cæleſtis nodus, Cic.interpr.apud Aratum. Item Σύνδεσμοι τῆς σελήνης, Coitus lunæ, v.l.ex Aphr. Probl.2. Item Σύνδεσμος, pars neruoſa artus committens, in iiſdem. vide Gorr. A QVO Συνδεσμώτης(tanquã præcedẽte Συνδεσμόω,ῶ)

Qui vnà vinctus eſt.

Σύνδεσις, Colligatio. ET Σύνδετος Colligatus. Soph. Aiace, συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους. HINC Ἀσύνδετος, Nõ colligatus, Diſſolutus. Et peculiariter Ἀσύνδετον ET Πολυσύνδετον, apud gramm. inter ſe contraria. Nam ἀσύνδετον eſt oratio in qua omittuntur copulæ ſeu copulatiuæ particulæ: at πολυσύνδετον in qua ſũt multæ & crebræ. ET Ἀσυνδέτως aduerb. quo Donatus vtitur, in hunc Terentii locum in Adelphis, Perſuaſit nox, amor, vinum, adoleſcentia: ait enim hæc inferri ἀσυνδέτως, vt multa videantur. De aſyndeto & polyſyndeto multa paſſim in rhetoricis & grammaticis libris. ET Συνδετικός, Colligatorius, Vim colligandi habens.

Ἐπισυνδέω, Inſuper colligo ſeu connecto.

ΥΠΟδέω, Subligo, Subtus ligo. Vnde pro Calceo accipitur. Hom. Odyſſ. ο, in fine, & alibi, — ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, calceos ſub pedibus ligauit. Vel, Pedib' ſubligauit. vt iũgatur præpoſitio cum verbo. ſed omitti ſolet datiuus ποσί: vt κοθόρνους ὑποδέεσθαι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδεδυμένους, Xenoph. Et τὰς κρηπῖδας ὑποδεῖσθαι, Plut. in Præc. pol. Dicitur & ὑποδεῖσθαι ſine adiectione, pro Calceare ſe, ſeu Calceari (cui opponitur ὑπολύεσθαι apud Xen. 67, in fine, Diſcalceari) vt ἐμποδὼν ὑποδούμενοι qui præpoſterè ſe calceant. HINC Ὑπόδημα, Calceamentum, Solea. Herodot. in Erat. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ ὁ Ἀρισταγόρης. (A QVO Ὑποδηματορράφος, Sutor. Chryſoſt.) ET Ὑπόδησις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus. Xenoph. Apomn. lib. 1, ὑποδέσει διαζωσμός. AB EODEM verbo deriuatur Ἀνυπόδητος, Non calceatus, Calceamentis carens, Qui eſt nudis pedibus. Xen. ἀνυπόδητός τε καὶ ἄχιτων διατελεῖς. ET Ἀνυποδητέω, ῶ, Calceis careo, Sine calceis incedo. ET Ἀνυποδησία, Pedum nuditas, Plato & Ariſtot. Probl.

Ὑπόδεσμοι Hippocr. Faſciæ quæ fracturis poſt iniectos pãnos ſuperdantur: AT Ὑποδεσμίδες, quæ ante iniectos pannos adhibentur. Gorr. ex Gal. ET Ὑπόδεσμα, Pignus, in v. l.

Δίδημι, idem quod δέω, Ligo. vnde δίδη Hom. Ligabat, Il. λ, — δίδη μόσχοισι λύγοισι. Factum autem δίδημι ex δῶ, cuius futur. δήσω, tradit Euſtath. ſicut δίδωμι ex δῶ, cuius fut. δώσω.

ΔΗ, Sanè, Profectò, Equidem. In carm. non ſolùm poſtponitur, ſed & præponitur: at in ſoluta orat. poſtponitur duntaxat, quantum quidem meminiſſe poſſum. Dem. Olynth. 1, δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, opus certè eſt pecuniis. Ibidem, οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον παρεστηκότα καιρὸν ἀφεῖναι. In v. l. μεμνήσομαι δή, meminero ſanè. ‖ Δή, Quidem, vide in Cic. l. p. 130. Interdũ præfigitur particulæ που, itidẽ ſignificans Profectò, vel Vtique, vel Nimirùm, vt μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. Pro eodem ponitur & δή πουθεν. vide B. p. 928. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα, & ἦ δή: vt Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ.

Δή Porro, vel Verò. præſertim vbi δή eſt μεταβατικόν. velut in δὲ δή, & poſt quædam verba imperatiui modi, vt φέρε δή, ἴδε δή. Itidem, εἶεν δή, δεῦρο δή. vt Lat. Age porro, vel Age verò. aut Age iam. Sed & particula Dum à Lat. interdum ſic adhibetur: vt Terent. Phorm. Cedo dum, an vnquam audiſti &c. φέρε δή. At pro δὲ δή Cic. dicere ſolet, Porro autem. Bud. 925. Et οὐδὲ δή, Nec verò. B. 921.

Δή, Igitur, Proinde. Thucyd. lib. 1, αὐτόθεν δὴ διανοήθητε ἢ ὑπακούειν &c. Iſocr. Panegyr. 160, ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν &c.

Δή pro δηλαδή, Videlicet, vel Scilicet, vt Bud. vertit. Plato Apol. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου τὸ ἀνθ' ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. Gregor. ἐπεὶ δὲ πῶς ἡ νύξ, καὶ ὅπου δέοιτο, πάσι μὲν ἤδη δή τοῦτο, ἐπυνθανόμην. In ſimili autem Luc. loco ait verti etiam poſſe Inquam.

Δή pro Demum, Duntaxat. vt in λέγω δή. vbi eſt περιγραφικόν. Xen. ἐνταῦθα δή, tum demum. Crediderim autem δή ποτε apud Hom. Il. μ, in princ. poſſe hoc etiã modo reddi. præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ θάνον &c. quinto autẽ pòſt verſu ſequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non ſemper tamen ab eodem Homero ita accipitur. Annotat verò ibi Euſtath. Miſſiorum eſſe hanc anaſtrophen, videlicet δή τότε pro τότε δή. ‖ Itẽ δή pro eo quod Cic. dixit Adeo, vt Id adeo ſic cognoſcite, τοῦτο δή. Xenoph. ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖ τῷ ταῦτα μέλλοντι δύνασθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δή, θείον γενέσθαι, atque adeo (quod maximum eſt) &c.

Δή, Etiam. vt Ariſtot. Ethic. 10, τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει &c. καὶ τῷ δικαίῳ δή, Et iuſto verò, hoc eſt, Et iuſto etiam, vel, Et iuſto quoque. Affert & exemplum Bud. in quo habetur ἀλλὰ δὴ καί. ſed in eo videri poteſt vacare δή poti' quàm ſignificare Etiã: niſi quis malit otioſam eſſe ipſam particulã καί. Alioqui δή poni & pro καί teſtatur itidem Euſtathius ex veterum grammaticorum ſententia, tradentium ſignificare quoque μετάβασιν, & παραπληρωμα. In v. l. οὕτω δή, atque ita. At de δή præfixam habente καί, lege Bud. p. 920. vbi καὶ δή oſtendit interdum poni pro Continuò & Protinus, id eſt ideo: interdum & pro Iamiam.

Δή interrogationi etiam ſeruit. Plato Sympoſ. οὐδ' αἰμονας δὲ δὴ λέγεις, οὐ τοὺς τἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυ γε. Inde ποῖον δή, Quale tandem, eidem Plat. in Politico. Et τί δή τι (ſicut & τί μήν) pro Quidnã igitur vel Quid tãdem? Et τί δή ποτε? Quid tãdem, Cur tandem. Demoſth. 143. In v. l. habetur etiam σὺ δή; pro Tune? & τί δή; pro Quid ita?

Δή apud Thucyd. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet. vt lib. 3, ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. Habet verò apud eundem & maiorem quandam vim, cuius à me in caſtigatione interpretationis Vallæ factam fuiſſe mentionem puto.

Δή eſt etiam expletiua ſæpe: vt quum poſtponitur articulo ſubiunctiuo. dicitur enim ὅς δή (ſicut & ὅσπερ, & ὅς γε, & ὅς που) pro ὅς ſimpliciter, Qui. Greg. ὃ δὴ λέγει), quod dici ſolet. Sic ἃ δή, ἣ δή. Item cum οἷος & aduerbio οἷον. dicitur enim οἷος δή & οἷον δή pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis: legimus enim ὅθεν δή, item καθάπερ δή, ὥσπερ δή, item ὥσπερ οὖν δή, Bud. 397. Miror autem cur ille poſt aliqua huiuſmodi exempla, ſubiũgat, particulam δή eſſe etiam expletiuam: quaſi verò in illis non itidem expletiua ſit. Imò certè quum οἷον δή vertit ſimpliciter Quale, id ipſemet fatetur. Affert autem δή expletiuæ exemplum hoc ex Plat. Symp. ἔστι μὲν γὰρ δή τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Et ſubiũgit, Dum à Latinis pro hoc dici, Tale eſt Cedo dum quod ex Terentio allatum modò fuit. Idem Bud. paulo antè dixerat δή eſſe παραπληρωματικόν, vt in νῦν δή apud Plat. idẽt idem. Cæterùm quod ad illud μὲν γὰρ δή attinet, ſciendum eſt multo frequentius eſſe γὰρ δή ſine μέν: & in γὰρ δή vacare δή eodem modo. Ariſtot. οὐ γὰρ δή, ὅ, τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. Luc. ἔμπειροι γὰρ δή ἐκ τούτου καθίστανται. At poetæ δή γάρ pro hoc dicũt, (ſicut δή τότε pro τότε δή) vt Il. ο, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. Et Odyſſ. ξ, δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Et δή τάρ ῥα apud Apoll. Sunt autem qui δή γάρ alicubi exponant Iam enim. ſed ego obſeruaui pro Enim ſimpliciter. Aptius tamen per Etenim reddi exiſtimo, non quòd Etenim ab Enim quicquam differat, ſed quòd, vt antea dictum eſt, δή accipi etiam pro καί, ita in Etenim incluſa ſit particula Et, (id eſt καί) ſed otioſa illa quidem. Eſſe autem δή παραπληρωματικόν exiſtimo & aliis pleriſque locis: ex quibus eſt quum inter αὐτίκα & μάλα ponitur. dicitur enim αὐτίκα δή μάλα (quo & Demoſth. vtitur) ſimpliciter pro Quamprimum vel Mox.

Δή pro οὖν, vt ὅπως δή, & ſimilia. Sic ὅθεν δή, pro Vndecũque, Plat. in Phædro de quodam ſophiſta, διαβάλλειν δὲ καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. Hæc Bud. Quibus addo, ſicut dicũtur ὁπωσοῦν & ὁτῳοῦν, aliaque huiuſmodi coniunctim, ſic etiam dici ὁπωσδή & ὁτῳδή. Qua tamen in re ſæpe errarunt librarii cum apud alios, tum apud Xenoph.

ΔΗΘΕΝ, Videlicet. Thuc. 1, οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ ἀλλὰ γνώμης παραιτήσει δῆθεν τοῦ κοινοῦ ἐπρεσβεύσαντο. Sed malim hîc, ſicut & in aliis eiuſdem locis, interpretari Scilicet, ironicè. Vide alium locum lib. 3, p. 119, & ibidem ſcholiaſten. Bud. tamen huius ſignif. non meminit, ſed tãtùm eius qua pro Videlicet ponitur, ſiue Scilicet ſignificante Videlicet. Addit & eſſe aduerbium διασυρμοῦ,

(ex Euſtathio) & affert ex Herodoto, ὡς κατασκόπους δηλήσοντας. Vide p.927. Idem B. alibi ex Pand. affert, ἐάν τις πλαστὴν διαθήκην κατ' ἐμοῦ προενεγκὼν ἀπήτει με δῆθεν λεγάτον. vbi interpretatur Fortè.

ΔΗ῀ΤΑ, Igitur. vt τί δῆτ' ἂν εἴποι ἐπιθυμοῦντες &c. Quid igitur? Sic τοί δῆτα Themiſt. ‖Interdum verò vt expletiuum, redditur particula Nam, quæ & ipſa interrogationibus adhibetur. vt τί δῆθ' ὁρᾷς; Quid tandem vides? Ariſtoph. Et, πῶς δῆτα; quo tandem modo? Idem. Et, ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem, pro Vtrum tandem? ‖Δῆτα interdum & pro Nempe, ironicè poſito: vel pro Scilicet, idē ſignif. quod hic, -ſed ſcilicet vlti ma ſemper Expectanda dies homini. Vide Bud. 927.

ΔΗΛΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, Lædo. βλάπτω, φθείρω. Vox autē media vſitatior eſt quàm actiua, Il. γ, Μή τις ὑπὲρ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Il. ι, Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', corruperunt & populati ſunt, vt Bud. interpr. Od. χ, — ἀκρίτω ὅρινον δηλήσατο χαλκός. ‖Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, vt tradit Euſt. Od. θ, ὅπως δέ ἐπὶ δεσμὸν ἰόντα Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται. ‖Δηλέω eſt etiam Deludo, Decipio. παίζω, ψεύδομαι, Heſych. X. εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, λέγων τι ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐπί μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. Vbi tamen quàm ſuſpectum ſit δηλοίην, alibi docui. ‖Δηλήσας Heſychio eſt & καμών, διαφθείρας. ‖Item Δηληθήσονται eidē eſt θεωρήσονται. Notandum verò Euſt. hoc vocabulum Δηλέω à δαίω deducere, formando à δαλός, vt ſit propriè, τὸ καυστικῶς βλάπτω καὶ ὡσεὶ διὰ δαλοῦ καίοντος.

Δήλημα, ατος, τὸ, Nocumentum, Pernicies. βλάβη, ὄλεθρος. Od. μ, Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν Γίγνονται.

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Nociuus, Pernicioſus. Od. ε, Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. ſcribitur tamen ibi & ζηλήμονες, teſte Euſtathio, qui vtraque lectionem agnoſcit. ‖Item κλέπτης, κακοῦργος, Heſych. ‖Item κακοῖς διαφθειρόμενος, eidem.

Δήλησις, εως, ἡ, Læſio, Maleficium. λώβησις, κακουργία, φθορά, Heſych. ‖Item ὀργή, & στάσις, eidem.

Δηλητήρ, ῆρος, ὁ, Qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, Nociuum [pharmacum.] Plut. Sympoſ. τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Herodian. lib. 1, ἡ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex. Aphrod. ἐπίβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις eſſe δηλητήριον. Δηλητήριος adiectiuè etiam dicitur. vt δηλητήριον φάρμακον, pro δηλητήριον ſimpliciter. Herodian. lib. 3, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, Venena quoque dedit.

C. Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illæſus, Ab omni noxa integer. Apollon. ἔσσεαι Αἰὲν ἀδήλητος, id eſt ἀσινής, ἀβλαβής.

C. ΔΙΑδηλέω, ῶ, Fut. ήσω, idem quod δηλέω, niſi quòd præpoſitio ſignificationem ampliat. Odyſſ. ξ, — ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

¶ Δηλαίνω quoque Heſychio eſt βλάπτω, quū δηλαινομένη exponit βλαπτομένη. ‖Item & παίζω.

ΔΗ῀ΛΟΣ, Manifeſtus, Perſpicuus. vt in prouerbio καὶ τυφλῷ δῆλον. Luc. autem dixit δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον eſſe dicitur quod manifeſtum eſt adeo vt de eo conſtet. Hom. Odyſſ. υ, — νῦν δ' ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. X. Pæd. 8, p.135, ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου γίγνηται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία, ἐὰν ζῇ. (Dicūt autem & δηλονότι coniunctim, de quo poſtea.) Idem in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι διὰ ταῦτα ἐπιθῆσθαι ταῦτ᾽ ἐποίησε. Manifeſtum eſt, Palam eſt, Patet. Demoſth. πῇ τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum εἰ. Lucian. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται, nondum conſtat an &c. δῆλον ποιοῦμαι. Demoſth. Patefacio, Declaro.

Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifeſtus erat hoc faciens, &c. pro Manifeſtum erat eum hoc facere, vel Palàm erat eum hoc facere. Vel, Palàm ſeu apertè hoc faciebat, vt quidā interpr. Plut. in Amat. narr. δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων καταγνωκώς. Xen. δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. Et cum ὅτι: Xen. Pæd. 3, ἀλλὰ δῆλοι ἐσόμεθα ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλος εἶ ὅτι φήσεις.

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum. Plato De rep. 6, τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de ſole hoc percontaris, vel Nimirum, interpr. Bud. Demoſth. Pro cor. ὥστε μοι ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἔφερε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur & reſponſioni affirmatiuæ. Et pro eodem, δηλονοτιή ex Ariſtoph. Pluto.

Δηλαδή (factum ex δῆλα δή) Videlicet. Item, Haud dubiè, Profectò. Ariſtoph. Veſpis, Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι τῇ γέρᾳ κακὰ δηλαδή; Plato in principio Protag. πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου &c. id eſt Cic. interpr. An quidem dubium non eſt quin ab Alcibiade? Sed ibi legēdum eſſe δῆλα δή, docui p.130 mei lex. Cic. Cæterùm ponitur & extra interrog. δηλαδή.

Δήλως, Manifeſtè, Apertè.

C. Δηλοποιέω, ῶ, Manifeſtum reddo, Manifeſto.

C. Ἄδηλος, ου, ὁ & ἡ, Non manifeſtus, Occultus, Obſcurus. Item, Incertus, Dubius. Athen. 6, πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Et αἰτία ἄδηλος ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ, Alex. Aphrod. Dicitur & οὐκ ἄδηλός εἰμι τοῦτο ποιήσων pro δῆλός εἰμι, de quo paulo antè. Et cum fut. paſſ. vt οὐκ ἦν ἄδηλος λυπηθησόμενος, Iſocr. Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur. vt ἄδηλος πόλεμος, Plut. Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τοῦτ' ἔχει πρόδηλον. Xen. Pæd. 1, τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις; Idem, ἄδηλον ὅπως ἀποβήσοιτο. Et Thuc. 1, ἀδήλου ὄντος ὁπότε τις ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum eſſet. ‖Ἄδηλος τόπος, Obſcurus locus, id eſt tenebroſus ſeu tenebricoſus, in Axiocho Plat. pſeudep. ‖Apud Heſiodum autem vir ἄδηλος eadem metaph. qua Lat. Vir obſcurus (cui opponitur Clarus) initio Ergōn, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει. HINC Ἀδήλως, Non manifeſtè, Obſcurè. Thuc. 1, τῆς μὲν τοῖ βουλήσεως ἁμαρτάνοντες ἀδήλως ἦχθοντο. Tale eſt ἀδήλως χαλεπαίνοντες, quod exponitur Iram diſſimulantes. Apud Paulum Apoſt. 1 Cor. 9, ἀδήλως, In incertum. ET Ἀδηλότης, VEL Ἀδηλία (quod tamen rarius eſt) Incertitudo. vt μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta & dubia.

C. Διάδηλος, Manifeſtus, Euidens, Perſpicuus, Apertus, aut Valde manifeſt[us]. ET Ἔκδηλος, Idē, ſed potius in carm. Item, Conſpicuus, Illuſtris, ex Epigr. ET Ἐπίδηλος, itidē pro Manifeſtus. Ariſtoph. Pluto, βλέμμ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι. ET Εὔδηλος, Idem. Alexand. Aphr. ET Κατάδηλος, Idem. Vnde κατάδηλοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, Plato Apol. eodem modo quo dicitur δῆλος γίνομαι προσποιούμενος. ET Πρόδηλος, Idem. πρόδηλος ἡ κακία, Naz. VNDE Προδήλως, Manifeſtè. Apud Sophocl. autem θανεῖν προδήλως exponitur Mori inſigniter.

Δηλόω, ῶ, F. ώσω, Manifeſto, Declaro. Iſocr. in orat. contra ſoph. τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν. Luc. De hiſt. ſcrib. ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτική, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῦν, Apertè vel apertiſſimè declarare. Interdum cum ὅτι: vt τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα καταπεπόλακε. Et ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι pro Diſſimulabant ſe ſcire. Iungitur & cum εἰ, & cum εἴπε etiā, apud Xenoph. Apomn. lib. 2, δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε &c. Id eſt Præ ſe ferunt vtram viam inituri ſint, Bud. interpr. Sic cum participio: vt ἐδήλου πονήρως ἔχων, præ ſe ferebat ſe malè habere. Ariſtoph. autem δηλῶ τιμῶν, Oſtendo me honorare, vel Declaro. HINC Δήλωμα, Quod declarat, Quod indicat, Quod indicio eſt ſeu argumento, Indicium. Plut. μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σαυτοῦ προσκόπτειν. ET Δήλωσις, Declaratio. ITEM Δηλωτικός, Declaratiuus, Ad declarandū aptus, vel Declarandi vim habens.

C. Ἐκδηλόω, ῶ, Idem.

C. Προδηλόω, ῶ, Antè declaro, Antè manifeſto, Præſignifico.

ΔΗ῀ΜΟΣ, ου, ὁ, Populus, Plebs. Propriè autem volunt δῆμον ſignificare hominum multitudinem, ſeu hominum multorum cœtum: à verbo δέειν, id eſt colligare: vt ſit δῆμος quaſi δεσμός. Iliad. β, Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, quem ex populo, vel potius ex plebe: id eſt quē plebeium. Huic enim opponit βασιλῆα: item ἔξοχον ἄνδρα. Sæpe autem apud Demoſth. & alios, diuiduntur Athenienſes εἰς

βουλὴν καὶ τὸν δῆμον,(ſicut & Romani apud Græcos ſcriptores: qui apud Latinos in ſenatum populúmque Romanum.) At Homerus Athenienſes ſimpliciter vocat δῆμον Ἐρεχθῆος. Apud quẽ legitur & δήμῳ Τρώων, quod Euſtathius dicit ſimpliciter eſſe pro Troianis. quo poſſe modo intelligi Odyſſ.α, Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ. ſolere tamẽ accipi pro nomine certi cuiuſdã vrbis Ithacæ loci. Apud Thuc. cum alibi, tum p.191 ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opponuntur. ſonátque δῆμος interdum idem quod ſtatus popularis, ſeu δημοκρατία. ‖ Δῆμος exponitur alicubi & Tribus, ab aliis verò Curia. vt apud Plut. in Pericle, vbi τῶν φυλῶν & τῶν δήμων diſtinguit. Iſocr. certè in Areop.84, cuiuſdam diuiſionis meminit vrbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De leg.6, δῆμοι & φρατρίαι coniunguntur.

Δημος, adiectiuè, Hom. Qui eſt ex plebe, Plebeius. Itẽ δήμιος γυνή (q.d. πάνδημος) Archilocho, Plebeium (ſeu potius publicũ,) proſtibulum. Eadem & δημιεργός. Vide Euſt. Alii δημός hac in ſignif. ſcribunt.

C. Δημοβόρος, q.d. Plebiuorus, aut Populiuorus, Qui bona populi abſumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il.α. ET Δημοβορέω, ῶ, Populum voro. ITEM, bicompoſ. Καταδημοβορέω, Iliad.σ, — λαοῖσι δόντα καταδημοβορῆσαι. vbi contrà populus dicitur potentum bona vorare. Vide Euſtathium.

C. Δημογέρων, Qui ex populo præ aliis honorat⁹ eſt ob ſenectutem. Iliad.γ, — εἵατο δημογέροντες. Ariſtot. in fine lib. 2 Ethic. δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι. Alicubi δημογέροντες exponitur etiam ſenatores.

C. Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Syneſio autem δημοδιδάσκαλοι peculiari ſignif. ſunt concionatores eccleſiaſtici p. 81. Bud.

C. Δημοθοινία, ας, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Ariſtot. Sic Luc. ἐν ἑορταῖς καὶ διανομαῖς καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις. Vide Poll. ‖ Δημοθοινία pro die feſto apud Theodoritum, vt Hiſt. eccleſ. lib.3, de duobus martyribus, ἧς μέχρι δὲ τήμερον ἐτησίαν γεραίροντες δημοθοινίαν. Sic & alibi, Ἰουλιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνην δημοθοινίαν ἐπιτελέσων ἀφῖκτο. ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ Δάφνῃ πανηγυρίζειν εἰώθασι.

C. Δημοκατάρατος, ου, ὁ & ἡ, Quem populus diris execrationibus proſequitur, B. ex Greg. οὐκ ἀκούοντες ὅτι ὁ συνέχων ἄρτον δημοκατάρατος.

C. Δημοκηδής, έος, ὁ & ἡ, Plebicola, & Publicola. Pl. in Publ. 32, à tergo. Strabo 14, δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίπερ οὐ δημοκρατούμενοι.

C. Δημόκοινος, Publicus miniſter (qui & δήμιος) Tortor. Apud Iſocratem de eo qui ſeruos torquebat ad veritatẽ eliciendam, in Trapez.183. Vide Etymol. & Poll. ‖ Significat & πόρνον, Heſych.

C. Δημοκόλαξ, Adulator populi.

C. Δημόκομπος, Qui ſe iactat ad populum. Vide Heſych. & Suidam.

C. Δημοκόπος, SEV Ὀχλοκόπος, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpretatio etſi mihi non ſatiſfacit, tolerabilior tamen videtur quàm vel hæc qua dicitur eſſe Oppugnator populi: vel illa qua redditur Populi exhauſtor. Nam quod in vulg. l. δημοκόπος redditur Popularis labor, planè ineptum eſt. Budæo δημοκόπος eſt Qui popularitate populum ſibi ſeruire perpellit. A δημαγωγός ita differre exiſtimatur quòd hic concionibus multitudini lenocinari & obrepere ſoleat, at δημοκόποι potius muneribus gladiatoriis & ſpectaculis. Vide Bud. p.811, & ibidem locũ Plutar. huc facientem. HINC Δημοκοπία, QVAE & Ὀχλοκοπία, Popularitas huiuſmodi. B. Pl. Fabio, βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισφαλοῦς. ET Δημοκοπέω, ῶ, VEL Ὀχλοκοπέω, ῶ, Popularitate illa vtor. ITEM comp. Ἐκδημοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Popularitate mihi populum ſeruire perpello. Chion Matridi, ὅπως δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας. Bud. Comm. ET Καταδημοκοπέω, ῶ, apud Chionem cum accuſ. Vide Bud. ibidem.

C. Δημοκρατία, ας, ἡ, Populi principatus, Principatus qui eſt penes populum, Imperium populare. Thucyd. καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται. ET Δημοκρατικός, Ad democratiam pertinens, id eſt imperium populare. vt, δημοκρατικοὶ νόμοι, Plat. De rep.8. Et δημοκρατικὴ πολιτεία eidem pro δημοκρατία; Status popularis. ‖ Eſt δημοκρατικός & Qui democratiæ fauet, apud Ariſtot. ET Δημοκρατέομαι dicitur πόλις Thucydidi & aliis quæ populi imperio ſubeſt. AT Δημοκρατίζω, Imperio populari faueo, Vel ſimpliciter Reip. faueo: vt Bud. vertit in hoc Appiani loco in Libyco, Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες τοὺς τὰ Μασσανάσσου φρονοῦντας ἐξέβαλον.

C. Δημολάλητος, ου, ὁ & ἡ, Populi ſermonibus iactatus.

C. Καταδημομερίσαι, In populum diſtribuere. quaſi à Δημομερίζω.

C. Δημοπίθηκος, Qui ſimiam ſe exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione. Legitur apud Ariſtoph. in Ranis, cuius vide ſchol. Eraſmus ad γελωτοποιΐαν referre videtur, qui & ad verbum ſonare ait Populi ſimia. Vide prouerb. Simia barbata ſeu caudata.

C. Δημοποίητος, Qui vnus ex populo factus eſt, Ciuitate donatus, Ariſtid.112. Sic & Anacharſis apud Luc. δημοποίητος ξυνὸς ἐθνος. Affertur & δημοποιητοί ex Polluce, ſed pro δημοποίητοι, vt opinor.

C. Δημοσκοφέω, ῶ, F. ήσω, In populo verſor.

C. Δημοτελής, έος, ὁ & ἡ, Publicis expenſis factus, Publicus, Bud. vt δημοτελὴς θυσία, Plutar. in Numa, Sacrificium publicum. δημοτελεῖς ἑορταὶ apud Chryſoſt. De ſacerd. & δημοτελὴς κρίσις apud Ariſtidem. ET Δημοτελέω, ῶ, Publicis expenſis facio, aut Publico nomine facio. vt δημοτελεῖν ἱερεῖον τέλειον apud Demoſth. Publicum ſacrificium perficere.

C. Δημοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo iucundus, Populum delectans.

C. Δημοχαριστής, οῦ, ὁ, Qui populo lubẽter gratificatur. Eurip. Hecuba, ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδύλογος, δημοχαριστὴς Λαερτιάδης.

Δημαγωγός, q.d. Plebis ſeu populi ductor, Qui videlicet plebem ſcit ducere quò vult. (vt de Orpheo ſcribit Horatius) Exponitur Plebicola à Budæo. Hoc certè nomine intelligitur cuius conſilio & quaſi ductui plebs obſequitur vtpote qui ſit gratioſus. Thucyd.128, de Cleone, ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Vide Ariſtot. Polit.4, p.145: & Plat.5. p.162. Vide & B.810. HINC Δημαγωγία, Popularitas, Gratia & autoritas qua quis valet apud populum. aut etiã Artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum vtitur, Plut. in Pericle. Idem in Pol. præc. δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πειθομένων ἐστί. ET Δημαγωγέω, ῶ, Populum duco & impello quocunque volo, Populum ductui meo obſequentem habeo. Qua mea interpretatione nullam excogitare aptiorem potui ad declarandã vim huius vocabuli. Sed hoc addo, dici δημαγωγεῖν & de eo qui fauorem populi aucupatur per quem eum ſibi obſequentem reddat. Plut. Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τῶν ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν προσποιουμένων τοὺς πολλοὺς ἀμιμητότερος. Apud Iſocr. exponitur Populum ſiue remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς. Sciendũ eſt autem latius extendi huius verbi ſignif. ac præſertim quod ad aucupationem gratiæ attinet. vnde & Bud. affert ſimpliciter pro Cõcilio ſeu Allicio gratiam, aut emereor. cum accuſ. p.811. Idem apud Ariſtot. Pol.5, τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν interpr. Populariter colere & obſeruare. Affert & ex Appiano De bell. ciuil. lib.5, δημαγωγεῖν pro Facere popularem & gratum populo: οὕτως ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. Citat ex eodem in 4 De bellis ciuil. hæc de Rhodiis verba, τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασέας, vbi interpr. Populum concitabant ad bellum Caſſio gerendum: Quæ interpretatio liberior mihi videtur. ET Ἐκδημαγωγέω, idem. ITEM Καταδημαγωγέω, idem. Vide Syneſ. apud Bud. p. 811. Affertur & Καταδημαγωγούμενος ex Plut. Pericle, cũ accuſ. pro Superãs populari gratia. ET Συνδημαγωγέω, Vnà conciliõ gratiam, vel Ad cõciliandam gratiam iuuo. Vide Plut. apud Bud. ibidẽ. Vide & Δημοκόπος.

C. Δήμαρχος, ου, ὁ, Populi princeps, id eſt Tribunus plebis.

Plut.Caio, ἄνδρας αἱρεῖσθαι πέντε πρεσβύτας τῶν δημάρχων βοηθείας, τοὺς νῦν δημάρχους καλουμένους. ‖ Δήμαρχοι apud Athenienſes erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ναύκραροι antè dicti, Cuiuſque municipii principes qui agros deſcribebant & album aſſeruabant, & municipes quum opus erat, conuocabant, & ſuffragia dabant & pignora capiebant. Suid. Vnde apud Ariſtoph. Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. ‖ Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς, Tribunus militum. VNDE Δημαρχία, ας, ἡ, Tribunatus plebis. Plut. Fabio, ἔχων τὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν. Idem Caio, ἀφαιρησόμεθα τὴν δημαρχίαν αὐτῶν, ἀναίρεσιν οὖσαν ὑπατείας καὶ διάστασιν τῆς πόλεως. ‖ Suidæ eſt etiam ὅτι δῆμος ἄρχει, Populare imperium. ET Δημαρχικός, ή, όν, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. ET Δημαρχέω, ῶ, Tribunus plebis ſum, Tribunatum plebis gero. Appian. vnde partic. δημαρχῶν, idē quod δήμαρχος, ſeu, Qui tribunus plebis eſt.

C Δημεραστής, οῦ, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis. VNDE Δημεραστία, ας, ἡ, Populi amor, Popularitas.

C. Δημηγόρος, ου, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, δημηγόρον οὐ μάλιστα ἐπιτήδειον ὄντα. Lucian Dem. ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην ὡς κωμικόν τινα δημηγόρον. Accipitur & pro adulatore populari, vt videbis in Δημηγορέω. ‖ Adiectiuè idē ſignificat quod Concionarius, Concionatorius, Oratorius. vt δημηγόροις ὕμας apud Eurip. Hecuba, & δημηγόρον ἦθος in Epigr. HINC Δημηγορία, ας, ἡ, Oratio ad populum, Concio. Item κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζεσθαι ὡρμημένη, ſeu κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τῷ δήμῳ χαριζομένη τέχνη, Ars oblectandi ſtudioſa potius quàm commodā di, vt B. ex Platonis Gorgia colligit, οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη. ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; ET Δημηγορικός, ή, όν, Concionalis, Concionarius, Cic. Vel, Concionatorius, vt Gell. loquitur. Plato 2 De rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem & iudicialem. id eſt concionandi & orandi ad populum. Δημηγορικὸς eſt etiam Concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. ET Δημηγορέω, ῶ, F. ήσω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio. Demoſth. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, Concionatores. Δημηγορεῖν alicubi eſt etiam quod Dem. dicit πρὸς χάριν δημηγορεῖν: quomodo δημηγόρος quoque & δημηγορία accipi iam docui. Plato Gorg. ὦ Σώκρατες δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς. id eſt, populariter magis quàm veraciter loqueris. Bud. Δημηγορεῖν eſt etiam ſimpliciter verba facere & concionari: vt apud Herodian. l. 2, ὡς δ' αὐτῷ εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente.

C. Δημωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo vtilis. Syneſ. δημωφελέστατος ἄνθρωπος. Philo lib. 3 De vita Moſ. ἐπὶ συγχύσει τοῦ κρατίστου καὶ δημωφελεστάτης τάξεως, Ad ordinis quo nihil melius eſt & publicè ſalutarius, confuſionem. Et τὸ δημωφελές, Quod populo vtile eſt, ſeu Publica vtilitas. Herodian. lib. 2, τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγοι τοῖς καθ' ἕνα φροντίς, Quæ verò publicè proſunt, parum cuique curæ ſunt. ET Δημωφελέω, Populo proſum, Populo vtilis ſum.

C. Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abſens à populo ſeu patria ſua, & peregrinans. Nam Heſych. ex Soph. Tympaniſtis ἄδημοι adfert pro οὐκ ἔνδημοι ὄντα.

C. Ὁμόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſdem populi & gentis eſt, Popularis, Gentilis. v. l. ‖ Item Qui cum populo facit, Qui ad populi mores ſe componit, Popularis. VNDE Ὁμοδημέω, ῶ, vt συνανθρωπέω, In ordinem me cogo, Ciuilem me gero, Bud. ex Plut. Polit. pr. ἴσος δὲ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικός, ὡς ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος.

C. Πάνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad vniuerſum populum pertinens, Qui vniuerſi populi eſt, Publicus. vt πάνδημος μύλη, apud Apoll. ὁρμαῖσι πανδάμοις ἐπὶ βοὸς ἀγελαίας pro πανδήμοις, Doricè, apud Soph. Aiace. Et πάνδημος ἀγών, apud Eurip. πάνδημοι νόσοι apud Ægin. πάνδημος ἑορτὴ apud Plutar. πάνδημος ἐκκλησία, apud eundē. Ariſtot. Rhet. 3, οὐ χάριτος ἀλλὰ πανδήμου χάριτος δημιουργός, Non gratiæ, ſed

gratiæ vniuerſi populi. Ἔρως etiam πάνδημος dicitur, vt apud Plut. Erot. Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλήσιον ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. Sic & πάνδημος ἀφροδίτη dicitur, cui fanum Solon inſtituit. Bud. ex Athenæo 390, & Pl. Symp. 243. Quæ & πάνδημος ſimpliciter dicitur. Luc. Meretr. d. θῦσαι μὲν τῇ πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις, δάμαλιν ἑκατέρᾳ. Sic autē vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀγορᾷ, quòd illic vniuerſus populus olim conueniret. teſte Suid. ‖ Πάνδημος eſt etiam Vniuerſus. vt apud Soph. Aiax ad Erinnyas dicit, γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, Delibate vniuerſum exercitum. ‖ Item Vulgaris, Plebeius. Syneſ. ep. 1, ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς. Sic πάνδημος μουσικὴ apud Athen. Et πάνδημος ποιητικὴ apud Plut. Πάνδημον etiam ποτήριον ab Athen. l. 9, ponitur inter quatuor τῶν ποτηρίων ſpecies. HINC Πανδημεί, adu. Cū vniuerſi populi multitudine, Cū totius populi frequētia. Thuc. l. 3, ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, cum vniuerſa multitudine. Idem lib. 4, ἐσβαλοῦσι πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Et lib. 1, πάντας πανδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. Plut. Apophth. πανδημεὶ κρατηθέντες, Vniuerſi ſuperati. Item, In vniuerſum. vt apud Thucydid. lib. 6, ὁπλίτας ὄντας πανδημεὶ Συρακουσίων. (SED ET Πάνδημον aduerb. pro πανδημεὶ dicitur. vt apud Iſocr. in Hel. encomio, πάνδημον προπεμπομένους ἐπὶ θάνατον ἄνομον.) ET Πανδημία, ας, ἡ, Vniuerſus populus, Vniuerſa populi multitudo.

C. Φιλόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans populi. idem quod δημεραστής ſuprà. Ariſtoph. Neb. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν. Inde φιλοδημότατος ſuperl. Populi amātiſſim⁹.

Compoſita ex δῆμος & præpoſitionibus ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, μετά.

C. Ἀπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrè agens, ſeu foris, Qui peregrè abeſt domo, & quaſi à populo, profect⁹ peregrè videlicet. Nec tantùm de perſona vſurpatur, ſed etiam de re. vt ἀπόδημος πόλεμος, Bellum quod peregrè geritur, Bellum externum. ἐρεῖς δὲ (inquit Pollux) καὶ ἀποδήμους πολέμους, καὶ ἀποδήμους, καὶ ὑπερορίους τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ.

Ἀποδημία, ας, ἡ, Abſentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipſo actu proficiſcendi peregrè, & verbalis vim habet, ac exponitur Peregrinatio, In externas regiones profectio. Xenoph. Pæd. 3, ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσήει. Plutar. in Lycurgo, ἔγω φυγὴν ἀποδημία τὴν ὑπόνοιαν. Idem περὶ πολυπραγμ. Ἐπιστάς τις ἐξ ἀποδημίας προσιών. Citatur ex Platone cum præpoſitione εἰς in ſignificatione profectionis, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας: rurſus ſignificans reditum ex profectione, τῆς ἐμῆς ἐξ Συρακουσῶν οἴκαδε ἀποδημίας.

Ἀποδημέω, ῶ, F. ήσω, Abſum domo, ſeu patria, Sum peregrè, Peregrinor à domo ſeu patria. vt Cicero dixit Peregrinatus diu ab oculis fori & curiæ. Propriè ſonat Abſum à populo ſeu à publico: ſicut ἐπιδημῶ (quod eſt ei contrarium) verſor in populo, ſeu in publico, vel In publicum prodeo. Vtroque autem vſus eſt Xenoph. Pæd. 7, εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Idem in Sympoſio, ὡς ἐλευθέρῳ τε ἐξεῖναι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν. Interdum iungitur cum ἀπό, vt ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, Peregrinor à patria. id eſt Abſum à patria, & ſum peregrè, vel Dego peregrè. Sic enim potius exponendū eſt quàm vt vulgo, Procul à patria abſum. quaſi ἀπὸ idem valeat quod μακράν. quod vſurpat Syneſius cum hoc verbo, vbi ſcribit μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ ἕβδομον ἤδη μῆνα. atque hic Bud. ἀποδημῶ interpret. Sum in ſeceſſu. Aliquando autem (& quidem ſæpe) ſignificat motum ad locū, & capitur pro Peregrè abeo, vel proficiſcor. nonnunquam ſine adiectione, nonnunquam cum præpoſitione εἰς, aut aduerbio motum ad locum ſignificante. Iſocr. in quadam epiſtola, εἰ προῃρημένος τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγειν, ἐπιχειρῶν αὖ ἀποδημεῖν ἐπιχειρήσω. Ariſtoph. in Ranis, ποῖ γῆς ἀποδημεῖς; Plato epiſtol. 5, δεῦρο ἀποδημεῖν, huc venire, peregrè proficiſcentem, vel profectum. Idem in Apologia, cum aduerbio è loco & cum εἰς præpoſitione ad locum, verbum hoc iūxit, εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. quod Cicero interpretatur, mortem eſſe migrationem: fortaſſe eo quòd ipſemet Plato antea dixiſſet, με-

ποίκησις τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον.

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, Peregrinator, Cui moris eſt peregrinari, vel peregrè abeſſe. Thucydid. lib 1, καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελληταὶ καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους.

Ἀποδημητικὸς, οῦ, ὁ, ad verbum Peregrinatiuus. id eſt peregrinari ſolitus. vt inter aues ſolēt grues & hirundines. Ex Xenophonte autem citatur ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι pro A populo ſeu extra populum amandare, & ad peregrinationem amittere, ſeu in peregrinas regiones aut externas.

c. 2. Συναπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſimul peregrinatur, Qui vnà [cum alio] à populo ſeu gente ſua abeſt. ET, Συναποδημέω, ῶ, Fut. ήσω, Simul peregrinor, Peregrinationis ſocius ſum, Comitor eum qui è populo ſuo peregrè proficiſcitur.

C. Ἔκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à populo diſſitus & remotus eſt, Qui extra populi alicuius fines eſt. Dicitúrque & de re aliqua & de perſona. De perſona, vt Xen. Pæd. 8, ὅταν δὲ αὐτὸς ἔκδημος ᾖ, Quum verò peregrè abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος, Qui peregrè degit. Interdum verò & genitiuus additur, ſignificátque ſimpliciter Abſens. vt apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Abſēs ab hoc ſolo. & ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul à penatibus foris agens, apud eundem. De re, vt apud Thucyd. lib. 2, τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, ad longinquam expeditionem. Idem l. 1, ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. Sic ἔκδημος πόλεμος, Exterum & longinquū bellum, Bud. ex Plut. Et ἔκδημος ἔρως apud Euripidem. HINC comp. Συνέκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationis ſeu diſceſſus è populo ſuo, ſocius. Et ſimpliciter συνοδοιπόρος Heſychio. id eſt comes. Plut. Oth. καταλέγων τῶν ἐν τέλει τοὺς συνεκδήμους. Sic Act. Apoſt. 19, συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Et metaph. apud Greg. θεωρίαν συνέκδημον πρὸς τὰ ἐκεῖθεν ποιούμεθα, καὶ πρᾶξιν θεωρίας. apud quē καὶ τοῦ τέλους ἐμακαρίσθησαν ὡς ἐκείνῳ συνέκδημοι, Bud. interpr. Simul è vita excedentes. ET Deriuat. Ἐκδημία, ας, ἡ, Diſceſſus ſeu abitus è populo, Peregrinatio, ſeu ſimpliciter Diſceſſus. Greg. de Baſilio diſcedente Athenis loquens & à ſe diſtracto, παρῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα, καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. Ἐκδημία peculiariter dicitur etiam de diſceſſu ex hac vita. Greg. δεινὸν ὑστεροβουλία, καὶ τῆς ζημίας αἰσθάνεσθαι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, poſt obitum. ET Ἐκδημέω, ῶ, F. ήσω, E populo ſeu gente mea peregrè abeo, Peregrinor. vt in Hiſt. eccleſ. καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἰσοῦσθαι ποθήσας μετὰ τοῖς δύο μειρακίοις ἐξεδήμησε. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημήσωμεν πρὸς θεόν. VNDE Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationibus carens. vt ἀνεκδήμητος ἡμέρα, Dies qua peregrinari conſuetudo aut fas non eſt. Pl. in Pr. Rom. τὰς μετὰ καλάνδας ἡμέρας καὶ νόννας καὶ εἴδους ἀνεξόδους καὶ ἀνεκδημήτους τίθενται.

C. Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in populo ſeu intra populi fines eſt. vel (vt Bud. exponit) Qui eſt in ciuitate & domi, Qui peregrè non it. Et interdū idem quod Ciceroni Domeſticus. Heſiod. Ergois, οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Æſch. contra Tim. ex verbis legis, μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον μήθ' ὑπερόριον. Thuc. lib. 1, καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελληταὶ, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πράξεις apud Ariſtot. Ciuiles & domeſticæ adminiſtrationes, reſpectu earum quæ foris & peregrè fiunt. Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ & ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες apud Thucydidis ſcholiaſten. HINC Ἐνδημία, ας, ἡ, Quum quis intra populi ſui fines ſeu domi eſt, nec peregrè abeſt. Præſentia, παρουσία, Heſych. ET Ἐνδημέω, ῶ, Domi ſeu apud populum meum dego. oppoſitum τῷ ἐκδημέω & ἀποδημέω. Theodor. in 4 Hiſt. eccleſ. τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει.

Ἐνδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐνδήμιος νόσος, vide in proximè ſequente Ἐπιδήμιος.

C. Ἐπίδημος, SEV Ἐπιδήμιος, Verſans in populo. vt ἐπίδαμος φάτις Soph. (Doricè pro ἐπίδημος) Rumor qui eſt in populo, Rumor qui vagatur per populum. Sic ἐπιδήμιος Qui verſatur in populo, & domi: cui videlicet opponitur is qui peregrè abeſt: Od. α, — ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν. Ibidem tamen ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρα, Euſt. non vult eſſe ſimpliciter Qui domi agit, ſed Qui peregrè reuerſus domi agit. Nonno autem ἐπιδήμιος ἀνὴρ, Qui eſt è populo, Ciuis: pro quo ἔνδημος apud Heſiodum. Dicitur & ἐπιδήμιος πόλεμος, Bellū quod geritur inter populares, Bellum ciuile. (quod & domeſticum ac inteſtinū bellū appellatur) Itē, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Il. ω, pro Raptores è publico. Vulgò interpr. publici raptores. Vt autem hîc ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρνῶν idem valet ac ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρνῶν, ſic apud Apollon. ἐπιδήμιος αἰδὼς videtur eſſe ἡ τοῦ δήμου, Arg. 2, de Moſynœcis, Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος. vt ſit, Neque eſt vlla publica verecundia concubitus: pro eo quod eſt, Populus ſine vlla verecundia in propatulo concumbit. In vſu eſt & apud medicos hoc vocabulū, vocantes ἐπιδήμιον νόσον, aut ἐπίδημον (VEL ἐπιδημικὴν, ſecundum quoſdam) morbum communē quidem & à communi cauſa natum, non tamen patrium & familiarem, ſed potius externum & aduentitium: quum cōtrà ἐνδήμιος dicatur qui alicui regioni familiaris eſt & quodammodo vernaculus. ET Ἐπιδημία, ας, ἡ, Aduentus. Greg. ἑορτάζομεν σήμερον ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν, de natali Domini. Alibi, ἑορτάζομεν ἐπιδημίαν τοῦ πνεύματος, de pentecoſte loquens. Herod. lib. 3, οἱ δὲ Βρεττανοὶ τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ ἐπιδημίᾳ. Et quod in Pand. legitur de officio proconſulis, Hoc etiam obſeruare oportet, vt per eā partē prouinciā ingrediatur per quā ingredi moris eſt, & quas Græci ἐπιδημίας appellāt ſiue κατάπλουν obſeruare: B. interpr. Acceſſus ad ciuitatē aliquā. ET Ἐπιδημέω, F. ήσω, idē quod ἐνδημῶ, Adſū in vrbe, Domi in vrbe ſum, Domi ſum. X. Pæd. 7, εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æſchin. contra Cteſiph. οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic apud Thuc. l. 1, οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν. Et ſimpliciter Præſens ſum. vt apud Syneſ. epiſt. 149, ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. ‖ Item In populo graſſor, ſeu Populatim graſſor, Bud. vt ἐπιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. idem Therap. 14, κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ‖ Itē Publico me committo, In publicum prodeo, In medium prodeo. vt Bud. exp. illud Demoſth. cōtra Mid. οὐκ ἔχων πρότερον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. ‖ Itē Peregrè domum aduenio. Demoſth. ἐπιδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregrè rediit. Æſchin. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Syn. τῇ πατρίδι δ' ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, poſteaquam veni in patriā ex Ægypto. Item Peregrè aduenio. Strabo, ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini verò eò non facilè veniunt. Herod. lib. 8, ἔνθεν πολύ τι πλῆθος ἐπεδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Seu ſimpliciter Aduenio. Plato Ione, πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ‖ Item Peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις. Xen. τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. ‖ Item Accedo, vt Bud. apud Luc. interpr. ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ. Huc referri poteſt illud Naz. de Spiritu ſancto, τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ. nam exponitur Adit, Obtingit. HINC Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Aduentus, peregrè videlicet. Plato epiſt. 7, ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως. ET Ἐπιδημητικὸς, οῦ, ὁ, Domi & quaſi intra populi ſui fines manere ſolitus, aut manere amans, vel lubenter manens. ab ea τοῦ ἐπιδημέω ſignif. qua pro ἐνδημέω capitur. vt ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Baſilium, quos opponi τοῖς ἐκτοπιστικοῖς ſcribit B. ET bicomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, F. ήσω, Peregrè veniens aliquò diuerto. Pla. De l. 12, ὁ μὲν οὖν ἐκδημῶν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ὢν ἐκδημείτω. τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι. ITEM Παρεπίδημος ET Παρεπιδημέω. Eſt autem Παρεπίδημος, Qui peregrè aduenit, πάροικος (vt Heſych. exponit) Peregrinus. Bud. ex Greg. de piis actionibus loquēte, εἰ ξένος προσέπεσεν ἄοικος παρεπίδημος, ὑπόδεξαι διὰ τούτου τὸν διὰ σὲ ξενιτεύσαντα, id eſt Chriſtum. Alibi in Baſiliū: μήτε ταύτην ἔχων τὴν οἰκῶ νῦν, τὴν πᾶσαν ἐμὴν εἰς ἣν ἂν ῥιφῶ, μᾶλλον δὲ θεοῦ πᾶσαν, οὗ πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. quæ verba ſunt Baſilii de ſuo exilio loquentis, p. 260. Παρεπιδημέω verò, Peregrè aduenio, ſeu (vt Bud. vertit) Ho-

ſpes & aduena ſum. Plut. Symp. φιλοσόφῳ δέ παρεπιδημοῦντι Πυθαγορικῷ προσελθόντα, Qui in vrbem peregrè aduenerat. Athen. lib. 12, συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τὰς πρεσβείας καὶ τοὺς παρεπιδημοῦντας. AT Παρεπιδημία, ας, ἡ, Peregrinatio. Plato in Axiocho pſeudepigr. παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος. ITEM Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω, Peregrè aliquò diuertor, ſeu appello. SED ET Ἐπιδημεύω pro ἐπιδημέω apud poetas dicitur, in ea ſignif. qua pro ἐνδημέω ponitur, i. Domi & in vrbe mea verſor. Odyſſ. π, Οὐ μέν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, i. ἐν πόλει διατρίβεις, Euſt.

C. Μεταδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐνδήμιος, vt tradit Euſtath. Qui in populo eſt aut verſatur. Od. ν, — μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. quemadmodum ἐνδήμιον & ἐπιδήμιον νόσημα dicitur. ‖ Item, Qui præſens in populo eſt, oppoſitum τῷ ἀπόδημος & ἔκδημος. Od. θ, Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη Οἴχεται εἰς Λῆμνον.

¶ Δημόσιος, Publicus. Cui opponitur ἴδιος, & interdum ἰδιωτικός. Herod. 1, ὅθεν ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Idem 7, χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἀρτανῆς. Thucydid. δημόσιος πλοῦτος, Publicæ opes. Et δημόσιος ἀγών, Æſchin. Publici & ſolennes ludi. Item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. Publica crimina. ‖ Interdum verò ſine adiectione, ſicut Lat. Publicū. vt εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire. At ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per aduerb. Publicè alere. Cū genit. autem ἐκ δημοσίου, Publico ſumptu. Item τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia adminiſtrare, vel Rempubl. ‖ Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι quod publicum fiebat, id eſt quod fiſco dabatur, ſeu ærario. Nā δημόσιον ſubſtantiuè interdum vocabatur ipſum ærarium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Demoſth. Et ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, ex eodem. Bud. autem & fiſcum in Pand. δημόσιον vocari ſcribit. ‖ Sæpe apud eundem, interdum & apud Æſchinem, δημόσιον vocatur Reſpublica. ‖ Δημόσιον & pro carcere ex Thuc. affertur. Quinetiam δημόσιοι lib. 2 Epigrammat. à nonnullis exponitur itidem Præfecti carceris: verùm ab aliis ſimpliciter Miniſtri publici. A Demoſthene autē δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα ſcribit Bud. afferens hunc locum ex p. 158, ἐν τοῖς κοινοῖς γράμμασιν ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. Vide & p. 257. ET Δημοσίᾳ aduer. Publicè: cui opponitur ἰδίᾳ, Thuc. & Dem. ET Δημοσίως, itidem Publicè.

Δημοσιώτερος, Magis publicus. Syneſ. De inſomn. ἡλίου γὰρ οὔτι θεαματικώτερον ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδέν, οὔτε δημοσιώτερον.

C. Δημοσιώνης, ου, ὁ, Plebeius, Vilis, quaſi è populari fæce emptus. ἀτελής, vt ex ponit Suidas hoc in loco, οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον ὅσοι δὲ ἐδόκουν εἶναι δημοσιῶναι, παρεθεωρεῖτο. AT Δημοσιώνιον, ου, τό, exponitur Publicus prouentus. Plut. Polit. præceptis, ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δημοσιώνιον.

C Ἐκδημόσιος, ου, ὁ. Pollux lib. 8, συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Λεισοφάνης τοὺς ἠγορασμένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι.

Δημοσιακός, Publicus. idem quod δημόσιος. vt δημοσιακοὶ θησαυροί apud Herodian. lib. 2, id eſt Ærarium publicum, Polit. interprete.

Δημοσιόω, ῶ, F. ώσω, Publico. Thuc. lib. 3, τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Agrum publicatum mercede elocarunt. ‖ Item Diuulgo. Plutar. περὶ ἀδολεσχ. τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας προφέρεται δεδημοσιωμένον. ET Δημοσιεύω, actiuè pro eodem. Syneſ. epiſt. 137, ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνών, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀρρήτοις ἀρρητοτάτην ἔχων. Apud eundem in paſſ. ὃν οὐ προκαθαίρει μεταδοία δημοσιευθεῖσα, publica ſeu publicè facta. Ariſtot. Rhet. 2, ἔτι δὲ γνώμας λέγειν καὶ τὰς δεδημοσιευμένας. λέγω δὲ δεδημοσιευμένας, οἷον τὸ Γνῶθι σαυτόν. id eſt Peruulgata. Item Publicè edo. vt οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες apud Naz. In v. l. ponitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, pro Remp. componere, & ad meliorem ſtatum redigere. ‖ Item neutraliter ſumptū, Publica ciuitatis negotia gero, ſeu (vt Bud. ex Plat. exponit) πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, idem ferè quod πολιτεύομαι, Publica perſona fungor, & reip. operā præ-

A ſto. Plato Apol. ἀναγκαῖον ἐστὶ τῷ τῷ ὄντι μαχούμενῳ ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Et in Gor. ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρακαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες. pro quo paulo antè dicit, ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις. Idem, εἴ τις τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός. Suidas verò δημοσιεύω exponit δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniam οἱ δημόσια χειροτονούμενοι ἰατροὶ προῖκα ἐθεράπευον: adferens ex Ariſtoph. Ἀλλ' ὦ πονήρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω, addénſque illi ſuæ oppoſitioni hæc verba, quæ no ſatis emendata eſſe videtur, οἷον οὐ κοινῇ ἐποίησα μέν, ἀλλ' ἐμαυτῷ καὶ μόνῳ καὶ B ἀμισθὶ μεταδίδωμί σοι. Apud Phil. autē De vita Moſis lib. 1, ταῖς οὖν προκαλουμέναις ἑταίραις ἐπιτρέψης μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæſtum facere proſtaréq;.

¶ Δημότης, ου, ὁ, Homo plebeius, Popularis. Item Municeps, Tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους. Iſocr. Panath. τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Demoſth. pro cor. ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης. Ariſtoph. Neb. ποδαπὸς Κικυννεὺς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei C tribules?

Δημοτικός, οῦ, ὁ, Plebeius, Popularis. Xen. contra Mid. καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item, Popularis ſtatus amans, ſeu Ad popularem ſtatū conferens, de re aliqua intellectum. Iſocr. De pace, δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί. Æſch. contra Cteſ. τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διελεγχομένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Ariſtoph. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. ‖ Item Popularis, hoc eſt Popularium amans, Plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. D Plut. Oth. σχῆμα δημοτικός. Et ſuperl. δημοτικώτατος, apud Æſchin. vt & δημοτικώτερος comparat. apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικόν, Popularitas, vt τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ Popularitas eius, vel Populare eius ingenium. Et τὸ δημοτικὸν ἦθος, apud Plutarch. Rom. HINC Φιλοδημοτικός, οῦ, ὁ, Popularium amans, ſeu Popularis ſtatus amās. ET aduerb. Δημοτικῶς, Populariter.

Δημότεροι, Plebeii, Populares. vnde apud Apollon. δημότεραι γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, Fut. εύσομαι, Popularis ſum, Municeps ſum. E μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον, Heſych. Item, τοῦ δήμου τινὸς δήμου κοινωνῶ καὶ χρηματίζω ἀπ' αὐτοῦ, vt Suid. exponit, qui ex Demoſth. citat δημοτευόμενος μετὰ τῶν δημοτῶν.

¶ Δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. lib. 1, πλὴν ἀνδρείας καὶ ἀσχολίας πρὸς τοὺς δημώδεις εἶχέ τινα χάριν. Eodem libro, πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος. Dion. Long. κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι. ‖ Item παιδαριώδης, Heſych. HINC comp. Νεοδαμώδης, [illegible] eſt ὁ νεωστὶ δημοποίητος γεγενημένος, Qui recens in popularium numerum aſcitus eſt. Sic apud Lacedæmones dicebantur qui ex εἱλώτων numero libertate donati eſſent, vt tradit Heſychius. Thucydid. lib. 7, Λακεδαιμόνιοι μὲν ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, νεοδαμώδεις δὲ τοὺς ἄλλους καὶ εἵλωτας. δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι.

Δημόθεν, E populo. Odyſſ. τ, Καὶ οἱ τοῖς ἄλλοις ἑτάροις οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας. vbi Euſtath. dicit fuiſſe moris ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους. & ſic Alcinoum, quíque cum eo erant optimates, Vlyſſi munera dediſſe ἀνδρὸς ἑκάστου ἀγειρομένους κατὰ δῆμον.

G Δημόομαι, οῦμαι, idē quod δημοκοπέομαι, Suid. At Heſych. eſt & ἀφραίνομαι, ἀθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω. VNDE Δημώματα eidem Heſychio παίγνια.

¶ Δήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Publicus. Od. γ, — πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύω. Od. υ, ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. Sic Antiphon dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶνας. vbi Bud. vertit, Actiones populares. Et δήμιος ἐσμός apud Nonnum pro plebeia multitudine. ‖ Subſtatiuè capitur pro carnifice ſeu tortore. Æſchin. De falſa legatione, παρέσται δέ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ αἰκιζόμενος. Herodian. lib. 3, φονεὺς καὶ δήμιος. Naz. δήμιος ἀπαραίτητος. ‖ Et δημίη, ης, ἡ, Scortum, videlicet publicum, apud Cyprios. Heſych.

H

Δημιόπρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui publicè emitur, Qui publicatur. Plut. Craſſo, τὰ δημιόπρατα περὶ Σύλλα, Bona publicata. Bud. interpr.

C. Δημιουργός, οῦ, ὁ, ET Δημιοεργός, poeticè, q. d. Qui publicè operatur,

operatur, v[illegible] Opifex publicus, Is cuius opificia publicè proſtant. Od[illegible]. ρ, Ἄλλόν γ' τί μὴ τῶν οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, &c. Sed Homeri poſteri hos δημιοεργοὺς ſeu δημιουργοὺς, appellarunt potius χειροτέχνας & χειρώνακτας aliiſque nonnullis nominibus: [illegible] vocem δημιουργὸς, generaliter de quouis artifice dixerunt, genitiuum ei ſæpe addentes: adeo vt & Deus ipſe δημιουργὸς appelletur, interdum addito genitiuo τοῦ κόσμου, interdum ſine adiectione. (vide Cicer. Lex.) De Deo certè (vt Platonis locos omittam) dicit Xenophon, ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. Apud Lucianum, δημιουργὸς τοῦ ταύρου, artifex tauri. Item Nazianz. ſol eſt ἡμέρας δημιουργὸς, diei artifex ſeu effector. At δημιουργοὶ τῶν νόμων Ariſtot. Polit. 2, redditur Conditores legum. Dicitur item δεινὸς δημιουργὸς λόγων ab Æſchine. Et ſine genitiuo δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit. id eſt practicus, in v. lex. ‖ Δημιουργὸς, Mulier, Proſtibulum publicum, quæ & δήμος, vt paulo antè dictum eſt. ‖ Item, Quæ in nuptiis dulciaria cæteráque bellaria conficit. Item, Nuptiarum conciliatrix, Pronuba. Vide Athen. Polluc. & Euſtathium.

Δημιουργοὶ apud Peloponnenſes (vel Dores, vt alii) dicebantur qui populo præerant, & res eius adminiſtrabant. Demoſth. Heſych. Euſtath. ET Συνδημιουργὸς ex Platone affertur pro eo qui in fungendo hoc munere eſt adminiſter. ET Δημιουργία, Functio huius magiſtratus. Plato Apolog. ἀμελήσας στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Ariſtot. Polit. 5, τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας. AT Ἐπιδημιουργοὺς Thucydidis ſchol. exponit ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus muro[illegible]ficiẽdorum cura commiſſa eſſet, addens & ex Aſclepio, præpoſitionem ἐπὶ ſuperuacaneam eſſe. Thucyd. lib. 1, ὁμήρους δοῦναι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐκδέχεσθαι οὓς κατ' ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον.

Δημιουργεῖον, Officina. χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Heſych.

Δημιουργέω, ῶ, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo. Item generalius pro Fabricor, Compingo, Condo. Item Efficio, ſeu Conficio. vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Platone eſt effectus, vel factus, Cic. interpr. A QVO Δημιούργημα, ατος, τὸ, Opificium, Fabricatio.

Δημιουργικὸς, Ad opificem ſeu opifices pertinens, Fabrilis. δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato Artificia illiberalia & ſordida. ‖ Δημιουργικοὶ autem λόγοι dictæ ſunt ideæ à quibuſdam qui eas tuebantur, vt [illegible] Bud. ex Philopono in Poſt. 2. ET Δημιουργικῶς, Opific[illegible] more, Fabriliter.

C. Κοινοδήμιον, ου, τὸ, Publicum. τὸ τῷ δημοσίῳ κοινὸν, Suidas. δημόσιον, item δικαστήριον, Heſych. ET Κοινοδημεὶ, aduerb. Vulgò, Publicè. v. l.

C. Πανδήμιος, ου, ὁ, Publicus. vt πανδήμιον ἦμαρ apud Nõn. exponitur Dies publicus & feſtus. Item, Qui per totum populum verſatur. Il. σ, Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. pro quo paraphraſten Demoſthenem Euſtathius refert dixiſſe, κακόν τι πανδήμιον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι' ἡμέρας, καὶ πολλὴν ἄκρατον ἐκπιεῖν. At πανδήμιος ἄγρη lib. 1 Epigr. redditur Vniuerſalis piſcatio [illegible] Euſt. tradit vocabulũ hoc poſſe aliquando [illegible] εὐκαίρως αἰνίξασθαι τὸν κοινὸν ζημιωτὴν, deducendo à δήμιος pro carnifice.

Δημεύω, F. εύσω, Publico. Thuc. l. 5, τὰ μὲν τοὶ χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Herodian. lib. 3, τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεῦσαι. Dion. Hal. l. 6, δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς. Et in paſſ. apud Demoſth. τῶν γὰρ ἐκ προνοίας [ἀνδροφόνων ἐξεληλυθότων] δεδήμευται τὰ ὄντα, bona publicata ſunt. Chryſoſt. δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorum proſcriptione & publicatione mulctatus. VNDE Δήμευσις, εως, ἡ, Publicatio. Syneſ. ep. 67, εἰ τρόπος ἐπινοηθείη δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. ποιοῦσα τὴν ὀργὴν, φόνον· τὸν ἔρωτα, μοιχείαν· πλεονεξίαν, δήμευσιν. ET Δημευσία, ας, ἡ, pro eodem ex Plut.

Δημίζω, F. ίσω, Populum decipio, vt Ariſtoph. ſchol. explicat in Veſpis, Σκέψαι τοίνυν γ' ὡς ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων.

Δημίδιον, ου, τὸ, Popellus. B. ex Ariſtoph. Ἴθελθε δῆτ' ὦ δημίδιον φίλτατον.

A ΔΙΑ, CVM GENIT. Per. vt Od. κ, — ἡ δ' δι' αὐτῶν ἐρχομένη, προσέλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, Per illos incedens. id eſt Per medium illorum. Il. γ, Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Tranſiit per clypeum, vel Penetrauit clypeum, & per thoracem fixa eſt. Et apud Heſ. in Op. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν, videlicet ἲς ἀνέμου βορέου, virginem non perflat. accipiendo Per pro Gall. A trauers. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipſe quoque præpoſitionem cum verbo tantùm poſuerat paulo antè, B — διὰ τε ρινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει... [illegible] τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Eandémq; mox ſeorſum tantùm poſuerat, non adiungens verbo, ſed illi dans accuſ. Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα, πῶεα δ' οὔ τι. vbi ſi dicamus eſſe δι' αἶγα ἄησι pro διάησι αἶγα, habebimus conſtructionem Latinam, Perflat capram. In proſa quoque iungitur genit. hac in ſignificatione, δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὦθει, Exige gladium per ambos, vel Ambos gladio tranſadige. Homerus dicit δι' αὐτῶν ἐρχομένη, ſic Xen. διὰ πυρὸς ἰέναι, in Sympoſio. Et Pæd. 1, διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες. Plato Axiocho, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη. C Syneſ. epiſt. 40, ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ. Idẽ ep. eadem, τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου. Nonnunquã verò cũ eodem aut alio eiuſdem generis verbo iunctũ, aliis modis interpretamur. (quod & de præced. exemplorũ nõnullis dici poteſt) vt διὰ μάχης ἐλθὼν Δαναΐδαισι, pro Præliatus, apud Eurip. Itidem apud Luc. διὰ μάχης ἐλθεῖν τινι, prælio aggredi, B. Et Thuc. ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτοὺς, id eſt In prælium exire, Bud. interpr. Qui & apud Plut. διὰ λόγων ἐλθεῖν vertit, Veniſſe ad colloquium. D Et apud Iſocr. p. 68, διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam & vnanimitatem venire, ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. Nõnunquã autẽ à poetis omittitur διὰ ſign. Per: vt Il. β, Ἔχοντο πεδίοιο μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. In hac verò ſignif. poetas διὰ iũgere etiã accuſ. docebitur poſtea. Itẽ διὰ, Per, quũ de eo dicitur quod vicem inſtrumenti præbet. vt Dem. Epitaph. διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν. Et Iſocr. Archidamo, διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. quod dici etiam poſſet ἐκ τούτων.

E Διὰ, Per, ſed ſubaudiendum relinquens πᾶν, aut ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον. Homerus Odyſſ. ι, Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο, τανυσσάμενος διὰ μήλων, pro διὰ πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός: vt Athenæus initio libri 7 & Euſtathius docent. Sed poſſunt huic exemplo addi & iſta, διὰ βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam. Plutarch. Δικτάτωρα μὲν αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου. Sic δι' ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ. Et δι' ἔτους pro δι' ὅλου ἔτους, apud Plut. ἔφη δέ τις εὑρεθήσεσθαι παρὰ Λουκούλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας. Et vt διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, F ſic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, per totam diem, apud Ariſtophanem. Sic apud Herodotum, δι' ἡμέρας δικάζειν. Sed διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur ſimpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die, & ita expoſitur apud Plat. σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die conſiderare. Sic autem διὰ σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. ἐν κεφ. Ῥωμ. Διά τι τῇ νύμφῃ τὸ πρόσωπον οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Itidem διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, Xen. Pæd. 4, in luctu ſenectutem tranſigens. ‖ Διὰ itidem de tẽpore G dictum cum genitiuo αἰῶνος, redditur præpoſitione In. eſt enim δι' αἰῶνος quod dicimus In æuum, vel In æternum. At διὰ παντὸς, (quod & διαπαντὸς coniunctim ſcribitur) In perpetuum, Perpetuò, Sẽper. vide in Πᾶς. Διὰ τέλους autem ſignificat Vſque ad finem. interdum & Semper.

Διὰ redditur præpoſitione IN, his etiam in phraſibus, διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. Sic Plutarch. in Numa, διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς ἡνίας, habenas in manu habere, vel tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exponitur etiam Præ H manibus habere. Sic διὰ στόματος ἔχειν, in ore habere. vt apud Lucianum, διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστοτέλην: itidem verò διὰ στόματος εἶναι, in ore eſſe: vide in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, in memoria habere. quod & διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodianum, οἳ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέροιεν διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν, In honore

habere, apud eundem Herodianum, quod & διὰ τιμῆς ἄγειν dicitur. Idem verò eodem in loco διὰ θαύματος ἔχειν dicit In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: ἐν ἐπάρχοντα τοσούτων ἐθνῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔχει. Apud eundem διὰ φρουρᾶς ἔχειν, in cuſtodia habere. Sed διὰ conſtructionem eandem habens, non ſemper reddi poteſt præpoſitione In, ſed ſæpe διὰ cum genitiuo & verbo per vnicum Latinum verbum interpretamur, aut verbum cum nomine: nonnunquam & aliter. vt δι' ἐλπίδος ἔχειν, ſperare, apud eundem Herodian. & διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, apud eundem. Hunc enim autorem obſeruaui his loquendi generibus cum præpoſ. διὰ ſupra quemuis alium delectari. Vt autem διὰ φροντίδος ἔχειν, ſic & δι' ἐπιμελείας ἔχειν dicitur, quibus affine eſt apud Thucyd. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Obſeruare, vel Excubias agere. Apud eundem δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accuſare, αἰτιᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, Iraſci alicui, vel potius Iratum eſſe alicui, ſiue intenſum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, ſuſpectum habere: quod vide in Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, vide in Ἡσυχία. Apud Herodianum, δι' ἡδονῆς ἔχω, ex eo voluptatem capio, ταῦτ' ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔχει θέαμα. ‖ Interdum cum verbo γίνεσθαι, actiua etiam ſignif. vt apud Plat. De legibus 7, διὰ φόβων ἐθέλοντο γίγνεσθαι, In metu verſari: vel (vt Bud. interpretatur) Timidi eſſe. ‖ Cum εἶναι etiam ſæpe ponitur διὰ ſuum genitiuum habens, vbi verbo Eſſe interpretamur, cum adiectiuo nomine, vel participio, aut verbo paſſiuo. vt δι' ὄχλου εἶναι, Moleſtum eſſe, vel odioſum, apud Ariſtoph. vide Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, aſſuetum eſſe, Galen. vide Ἔθος. Sic διὰ σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio eſſe, vel magno ſtudio exoptari, vt Bud. interpretatur. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore eſſe, Celebrari: cui affinem ſignificationem habet διὰ μνήμης εἶναι: vide in Μνήμη. ‖ Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interiectum tempus. Ad verbum, Tempus quod in medio eſt, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ διὰ μέσου apud Plutar. pro Interim. Ponitur ſic & in aliis nonnullis loquendi generibus, cuiuſmodi eſt hoc, διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, Plato in Symp. Sic διὰ πλειόνων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exprimẽdis Latini præpoſitionẽ omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis: vt Docere paucis, apud Virgilium. Galli præpoſitionem In addunt, dicentes, *En peu de parolles*. Vide in Πλείων, & in cæteris. Apud Athen. autem δι' εἰκοστῆς ἱστοριῶν, pro In viceſimo libro, vel Viceſimo libro, omiſſa præpoſ. In.

Διὰ, Inter. vt διὰ πάντων ἄξιος θέας, Herodot. Inter omnia ſpectatu dignus. Sic διὰ νήσων, Inter inſulas.

Διὰ & ἐκ pro eodem in nonnullis loquendi generibus. vt apud Athenæum, χόνδρα, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi, ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, & ſic identidem. Interdum verò pro διὰ ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, & ſimilia, vt annotat Bud. Sic δι' ἀλφίτου πεποιημένος citatur ex Plutarcho in Numa, pro Ex farina compoſitus. Ex ex Galeno δι' ἐλαίου τρίψεσι χρῆσθαι, ex oleo frictionibus vti. Sciendum eſt autem ita vſitatam eſſe medicis hanc præpoſitionem in hac ſignificatione, vt etiam in nominandis quibuſdam pharmacis eam nominibus agglutinauerint, immutata illorum terminatione. vt quum pro διὰ ῥόδων κολλούριον dixerunt διάρροδον κολλούριον, id eſt collyrium ex roſis compoſitum: & διάκροκον κολλούριον, pro διὰ κρόκου, Ex croco compoſitũ, vel Ex croco conſtans. quod quidam appellat, τὸ ξηρίον τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. Non memini tamen me apud vetuſtiores medicos talem præpoſ. διὰ vſum (id eſt ita agglutinatæ) reperire: adeo vt medicis, & iis quidẽ recẽtioribus, peculiarẽ eſſe putem. Sed hoc quoque ſciendum eſt, interdum genitiuum cui adhæret, integrum ſeruari: vt in διαχυλῶν. ‖ Itidem verò apud muſicos in harmoniarum appellationibus ſunt qui διὰ accipiant pro ἐκ. vt διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. ‖ Διὰ pro ἐκ citatur & in hoc Ariſtotelis loco, διὰ ποταμῶν αἱ ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται: vt ſit, Ex fluuiis ſubuehuntur exhalationes. Item, quum dicitur ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονή, præpoſitio διὰ exponitur per ἐκ, vt ſit, Voluptas quæ ex nummis percipitur. At verò αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ apud Xen. exponitur Voluptates corporis: & πάντα διὰ σώματος ἡδέα, apud eundem, Omnia quæ oriſunt grata.

Διὰ adhibetur etiã ſignificando interuallo loci vel temporis. De interuallo loci dicitur, vt in his locis: Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, καὶ τινες ἄπαντα κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ &c. hic διὰ πολλοῦ ſignif. Longis interuallis, Longis interſtitiis. Thuc. 3, οἱ δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, Magno interuallo, vel Magno locorum interuallo, vel Longa inter ſe intercapedine diſtantes, interpr. Bud. Idem ibidem, ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, Ex turribus quæ propè diſtabant. Ad verbum, Quæ erant ex paruo, ſub. interuallo. Idem lib. 6, τὰ γὰρ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, Quæ à nobis longiſſimè abſunt, Quæ à nobis remotiſſima ſunt. Et paulo antè, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων. vbi ſchol. ſubaudit διαστήματος. Idem Thuc. ἐβούλετο δὲ τὴν φυλακὴν τοῖς Ἀθηναίοις δι' ἐλάσσονος καὶ μὴ ἀπὸ Βουδόρου εἶναι. id eſt (inquit B.) Propius, Breuiore via. Idem lib. 2, εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo lib. 1 Anth. epigr. — διὰ δώδεκα δ' ὄργυια πηχῶν, Φθέγξα δ' ἀπὸ στηθέων καὶ δύο δερκόμενον, A duodecim cubitis, Ex interuallo duodecim cubitorũ. In quibuſdã autem eiuſdem generis phraſibus ſignificatio præpoſ. διὰ redditur aliter. vt apud eundem Thuc. 3, διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Poſt decimam quanque pinnã. Nã & ſchol annotat διὰ hic accipi pro [illegible] al la tamen interpr. Ad decimam quanque pinnam. Sed quum διὰ in præced. & in ſequent. loquendi generibus interiectum loci vel temporis ſpatium declaret, poſſe & ita verti exiſtimo, (eodem tamen ſenſu) Turres etiã erant magnæ quarum vnaquæque interiectas decem pinnas habebat. De interuallo autem temporis vſurpatur διὰ, cum his & ſimilibus genitiuis: cum πολλοῦ vel μακροῦ, & cum contrario ὀλίγου: item cum χρόνου, & interdum πολλοῦ χρόνου. Lucian. δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Arr. καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κύνα ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Vt longo interuallo viſam, vel Longo temporis interuallo viſam. Inuenitur & Æ longo interiecto interuallo, apud Ciceronem. [illegible] ἀνεν δὲ τὴν ἐπίδοσιν διὰ πλείονος, Longiore interuallo, id eſt rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πράξεις, rara negotia, pag. 46 mei lex. Ciceroniani. Porro vt Latini quũ dicunt Longo interuallo, [illegible] genitiuum Temporis, ita Græcos cũ [illegible] μακροῦ, & cæteris huiuſmodi adiectiuis, ſubaudire χρόνου certũ eſt: ſed χρόνου ab iis dici ſubaudito viciſſim πολλοῦ, vel μακροῦ, animaduertendum eſt. Plat. De rep. lib. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, Longo enim interuallo eum viderã (ſicut Cicero dixit, Vt te tãto interuallo viderem) vel Diu enim erat quum eum videram. Lyſ. ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἠκολούθει διὰ χρόνου. Dicunt & διὰ πολλοῦ χρόνου: vt apud Herodotum, εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Sic Ariſtoph. Plut. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Inuenitur & διὰ μακρῶν χρόνων apud Plat. in Timæo, τῶν περὶ γῆν κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις, καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ φθορά, multorum annorum interuallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni exiſtimo ſimpliciter pro Interiecto aliquo temporis interuallo: (vt & διὰ χρόνου λέγει citatur ex Æſchine pro διαλειπόντως) & ex hac ambigua ſignificatione captatam eſſe illam iocandi occaſionẽ Xen. Pæd. l. 1, pag. 13, νὴ μὰ Δία φάναι ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου. καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, νὴ Δί' ὦ σύγγενες, δι' ὀλίγου γε. Vt autem διὰ de interiecto tẽpore dicitur, cũ χρόνου, & cũ πολλοῦ, ac cæteris, ita & cum ἔτους vel ἐτῶν, & ſimilibus, cum ἡμέρας vel ἡμερῶν, & nomine numerali: vt δι' ἔτους πέμπτου vel δι' ἐτῶν πέντε: ſic δι' ἡμέρας πέμπτης, & δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis vtimur aduerbio Poſt, vel nomine Quoq;, præcedente nomine numerali, vt Tertio quoq;, Quarto quoq;. Sic apud Ariſtot. διὰ τρίτης, (ſub. ἡμέρας) pro Tertio quoque die. Sic διὰ τεταρταίους

Tertio quoque anno: quod & κατ' πενταετηρίδα, vt κατ' πενταετηρίδα ἤγετο τὰ Διονύσια. Sic ex Ariſtoph. citatur, δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν, pro Congregare quinto quoque anno. Item ex Luciano, διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno: ſed ita interpretādo vacaret ὅλων: quare malim, Poſt quinque annos integros: vel Poſt totos quinque annos: aut, Interiectis quinque annis integris. Iſocr. Archidamo, ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, Poſt annos trecentos. Sic Plut. Cimone, δι' ἐτῶν ὀλίγων τετρακοσίων. Dioſcor. διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ ὑπερκείμενον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, Poſt duos dies, Exacto biduo. Item hic innominati cuiuſdam autoris locus, δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῦτον ἐπισκεψόμενος exponitur in vulg. lex. Hunc viſurus quem à duodeuiginti menſibus non videram. Quæ verba poſſe & ſic exponi arbitror, Poſt duodeuiginti menſes hunc inuiſurus, vel potius, reuiſurus. Apud Marcum autem cap. 2, δι' ἡμερῶν ponitur non adiecto dierum numero, vbi ſubaudiri ſolet τινῶν, vt ſit Interiectis aliquot diebus. Sic Theophraſt. De hiſt. plāt. lib. 4, c. 4, δι' ἡμερῶν τινῶν dixit, ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τινῶν πίνουσι. ‖ Apud Thucyd. lib. 1, obſeruaui διὰ cum genitiuo ὀλίγου aliter quàm in præcedentibus exemplis poſitum, εἰ γὰρ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ἀπεδείξατε, ὁμοῖα καὶ νῦν γνώσεσθε. hîc enim διὰ non de interiecto tēpore dicitur, ſed reſpondet potius (vt opinor) Latinæ præpoſ. Per, in ea quidē ſignif. poſitæ quam habet quū dicitur Per decem dies, vel Per tres menſes, aut Per tres annos. Ego locum illum ita interpretatus ſum in mea editione, Si qualia ediſtis breui eo tempore quo aduerſus Medum Græciæ præfuiſtis, eadem & nunc edenda cenſeretis. Potuiſſem autem & ita interpretari, Per illud breue tempus. Apud Lucianum quoque in dialogo Mercurii & Solis, διὰ μακροῦ crediderim hanc interpretationem admittere, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Fateor tamen alteram quoque interpret. commodam eſſe, q. d. Fruere quiete qua iampridem frui deſiiſti. Vel, Repete quietem poſt tam longum temporis interuallum.

Διὰ cum genit. interdum per ablat. Latinum redditur, vt διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Solone, Atramento leges ſcribere. Ibidem, διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας λόγον, poemate. Sic Gal. διὰ τε πλεονάσης χολοῦ καὶ τῶν διὰ χονδρῶν ῥοφημάτων ἐσθίειν. vbi ſimul duplex vſus huius particulæ habetur.

Διὰ iuncta genit. nonnunquam aduerbio Latino redditur: vt δι' ἀκριβείας λέγειν apud Thucyd. pro ἀκριβῶς, Accuratè, Exquiſitè. Sic διὰ τάχους, & ... Celeriter: quæ & coniunctim ſcribuntur διατάχους & ... Vide Ταχύς.

Διὰ cvm accvs. apud poetas, pro κατ', itidem vt διὰ cum genit. vt Odyſſ. κ, Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, Χώρου ἄϊδρις ἐών; id eſt κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Sic Odyſſ. η, αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. vbi annotat Euſt. inuſitatum eſſe poſteris Homeri ἔξω διὰ δῶμα pro κατ' δῶμα. illos enī dicere διὰ δώματος, ſicut δι' ἀγορᾶς aut διὰ μέσης πόλεως. vbi tamen quod de Homeri poſteris dicit, ad proſæ ſcriptores reſtringo: nam poetæ qui Homero ſucceſſerunt, eum in hac conſtructione ſicut & in aliis imitati ſunt.

Διὰ cum accuſ. in ſoluta oratione, Propter, Ob. vt διὰ τοῦτο & διὰ ταῦτα, quæ paſſim ſunt obuia, Propter hoc, Propter hæc. quæ & aduerbiis ſæpe reddūtur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verùm & vna voce ſcriptum inuenitur, διαταῦτα, ſicut μεταταῦτα: velut Lat. Propterea & Poſtea coniunctim. Dicunt & δι' ὅ, ac δι' ἅ (quo vtitur Plato) pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὃ δή, item δι' ὃ καί, item δι' ὅπερ: Sed ſcribitur potius διό, & διὸ δή, item διὸ καί, & διόπερ. Quinetiam διότι hinc factum eſt pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διατί, Quamobrem? Thucydides lib. 1, διὰ τόδε ὅτι, ideo quod. Iungunt διὰ & articulo τὸ cum infinit. præſent. vel præter. ſeu aor. vt διὰ τὸ ποιεῖν, vel πεποιηκέναι, aut ποιῆσαι. Sic Thucydid. διὰ τὸ ἀσθενεῖς αὐ ἐξελθεῖν. Iungitur denique διὰ variis accuſatiuis. Idem Thucyd. lib. 2, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, niſi ob illius cunctationem. Cicero apud Platonem δι' ἀρετὴν interpretatur Propter virtutem: & διὰ ταῦτα,

Idcirco; item Ob has cauſas: quæ & alia huc pertinentia, vide in lex. Ciceroniano. Illud certè δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis ergò: ſicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergô. vt quum dicitur aliquis corona donatus eſſe, δι' ἀνδρείαν, quod & ἀνδρείας ἕνεκα dici poteſt. Æſchines in Cteſiphontem, διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανῶσαι; quorum beneficiorum ergô? Item διὰ σὲ interdum vertitur Tua cauſa, vel Tua culpa. Demoſth. ἐδεήθην μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτο πρᾶξαι, deprecari cœpi nequid tale mea cauſa facerent. Thucydides lib. 3, καὶ τὴν νῦν ἐρημίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, vel Suapte culpa. ‖ Διὰ ponitur pro ἕνεκα & in hoc loquendi genere, Demoſth. Pro cor. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, iamdiu periiſſetis. De quo lege B. p. 985.

Διὰ ſæpe apud Atticos accuſat. pro genitiuo habet, ideóque redditur Per, non Propter. Dem. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic Pro cor. καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐστε σῶοι. In quibus locis διὰ τοὺς θεοὺς redditur etiā, Deorū opera, vel Deorū benignitate, ſeu beneficio. Sic διὰ τὴν τύχην μέγας γίγνεται. Itidem apud Heſiodum initio Ἔργων διὰ accuſat. pro genitiuo habere cenſetur, Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε: atque ita locum & hîc ablatiui illi habent: vt ſit, Iouis beneficio ſeu benignitate, aut etiam Iouis munere. Atque hæc ſunt quæ ab aliis proponi ſolent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam locis, & quidem qui valde à præcedētibus diuerſi ſint, habere διὰ accuſ. pro genit. vbi ablatiuis illis non itidem vti poſſumus. vt Dem. Olynth. 1, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος.

Διὰ autem quam vim vel potius quàm multiplicē vim in comp. habeat, ex verbis quibuſcum cōponitur, cognoſcēdū eſt. Interdū certè reſpōdet particulæ Lat. Dis: vt συμφωνεῖν, cōſonare, cōcordare: διαφωνεῖν, diſſonare, diſcordare. Item σκεδάζειν, ſpargere: διασκεδάζειν, diſpergere. In quibuſdam autem verbis ſonat q. d. Per medium, vt διεκπλεῖν, per mediā claſſem hoſtiū erūpere: ſic διεξελαύνειν &c. Interdū vehementiam duntaxat addit. Διὰ πρὸ vel Διαπρὸ, Penitus. Il. ο, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. i. ita vt traiecerit. Sic διαμπὰξ διελαύνεσθαι Luc.

ΔΙΑΙΤΑ, Vitæ ſeu viuendi inſtitutum, Viuendi mos, Vitæ genus. Thucyd. 1, ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο. Idem lib. 2, δίαιταν μεταβάλλειν. Vide & pag. 101 quendam eius locum. Vide & Xenoph. apud Bud. p. 751. Sic Syneſ. epiſt. 148, ἵνα μὴ κρείνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. ‖ Δίαιτα, Victus. (Sed latius interdum pro certa quadā vitam inſtituendi ratione quod ad victum & cultum corporis attinet) Xenoph. ἦ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; Herodian. 4, ἐπὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπερριμμένα τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττόμενον. Plutar. in Apophth. de Epaminonda, οὕτω δ' ἦν ἁπλοῦς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον &c. Lucian in Macr. διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Apud eundem in Hermot. δίαιτα κεκολασμένη, & σκληρὰ δίαιτα (vt apud Herodian. τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης) & ἀκριβὴς δίαιτα Plut. & ἁπλῆς δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος apud Herodian. & ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης Plut. & ἡ πολυτελὴς δίαιτα. Sed & dicitur aliquis eſſe ἁπλοῦς περὶ τὴν δίαιταν à Plut. itē σώφρων καὶ μέτριος περὶ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æſchine. Dicunt etiā τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν interdum pro δίαιτα. Luc. in Vit. auct. τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; ad quā interrogationē reſpondet alter quibus cibis veſcatur, & à quibus abſtineat. Plut. Pericle, εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διῴκει τὸν βίον καὶ τὰ περὶ τὴν δίαιταν. Animaduertendū eſt autē, his omnibus in locis ad victum reſtringi δίαιταν, nō itē ad cultū corporis pertinere: ac certè Herodian. vtrunque ſignif. volens addidit σκευήν: Xenophon autem pag. 5, ἐσθῆτας φαυλοτέρας & διαίτας ἁπλουστέρας dixit. Memini tamen me obſeruare in nonnullis locis quod dixi, nimirum δίαιταν de ipſo etiam corporis cultu dictum: ac fortaſſe apud Plut. in Alcib. ſic accipi poteſt, vbi πολλὴν τὴν τρυφὴν τῆς διαίτης ſcribit. Plato certè epiſt. vbi τὴν τῆς σοφῆς σώφρονα

δίαιταν dicit, videtur addito hoc genitiuo velut generaliorem huius nominis ſignif. reſtringere. HINC (id eſt ab hac τῆς διαίτης ſignificatione) ſunt quæ ſequuntur compoſita.

C. Ἁβροδίαιτα, ης, ἡ, Vita delicata, Vita mollis, Vitæ mollities ſeu lautitia, Delicata ſiue lauta victus ratio. Apud Suidam ἁβροδιαίτη pro ἁβροδίαιτα. ET Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam mollem agens, Molliter viuēs, Delicata ſeu lauta victus ratione vtens. ὁ πλουσίως ζῶν, Suidas. i. opulentè viuens. Æſchylus Perſis, Ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος. Interdum ponitur τὸ ἁβροδίαιτον ſubſtātiuè pro ἁβροδίαιτα, vt in hoc loco quem citat Suidas, autore non nominato, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος, ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τε εἰσὶ καὶ φερέπονοι. Sic Thucydides. Vtitur & Athenæus lib. 12, in ſuperlatiuo gradu, τὸ ἁβροδιαιτότατον τῶν Φαιάκων. Quos Phæaces Plutarchus vocat ἁβροβίους. ET Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, Vitam mollem & delicatam ago, Delicata victus ratione vtor.

C. Εὐδίαιτος, Qui victu parabili eſt contentus, Homo frugi. Cui opponitur πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. affertur.

C. Ἰσοδίαιτα, Æqualitas vict⁹, ſeu ſimilitudo in victu. ET Ἰσοδίαιτος, æquali, ſeu pari cum alio vel aliis victu vtens: aut, Simili vitæ genere vtens.

C. Ὀλιγοδίαιτος, Modico contentus circa victum, ſeu in victu: vt Bud. interpr. apud Athen. 228, γεγονέναι γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

C. Ὁμοδίαιτος, Qui eodem victu ſeu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc: exponitur Qui cōmuni cum aliis omnibus viuendi ratione vtitur. Redditur & Conuictor, vt idem ſit quod ὁμοτράπεζος. Item, Contubernalis. A Budæo autem & Sodalis, apud Gregor. vbi hæc tria iungit, ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι, συμφυεῖς.

Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, ſed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto pag. 261, καὶ μὴ ἀποθανεῖν μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης.

Δίαιτα, Victus ratio à medicis præſcripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verumetiam exercitatio, ſomnus, vigilia, & cætera quorum moderatus vſus ad valetudinem confert. Sunt autem διαίτης varia genera. alia enim λεπτὴ (vnde & λεπτῶς διαιτᾶν) alia ἐσχάτως λεπτή, alia ἀκριβής, alia nomine alio appellatur. Eſt item δίαιτα θεραπευτική, & δίαιτα ἀναληπτική. quæ omnia ſæpe apud Gal. occurrūt. Videtur autē Hieron. ad hanc medicinalē (vt ita loquar) nominis διαίτα ſignif. reſpexiſſe, quū interpretaretur victū caſtigatum ſeu victus caſtigationem. Cæterùm, Galli hanc nominis δίαιτα ſignificationem mutuati *diete* & ipſi dicunt, *& faire diete*, ſed περὶ τῆς λεπτῆς ſeu λεπτυνούσης διαίτης potiſſimùm intelligentes.

Δίαιτα, Habitatio, Domicilium. Andocides, ἐπιθυμία τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Vbi Budæus Habitationem vel Vitam ſignificare ait: ſed malo Habitationem ſeu Domicilium. Vbi tamen dicitur δίαιταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, poſſumus non ſolùm Habitare, ſed & Vitam degere interpretari, vel potius Degere, ſine adiectione, aut Agitare. Thuc. 1, καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Sic loquutus eſt antè Thucydid. & Herodotus: & poſt vtrunque Plutar. in Camillo, ἔτι ἐκ νέου παρὰ τῷ Ἄρροντι δίαιταν εἶχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Habitare. q. d. Habitationem facere. At verò apud Xenophontem Pæd. 8, in eodem loquendi genere δίαιτα eſt potius quod vulgò habitaculi appellatione intelligitur: locus videlicet in quo habitatur. ſed Latinos in hoc etiam ſenſu Habitationem dixiſſe compertū eſt. Eſt autem ille X. locus Pæd. 8, p. 138, αὐτὸς δ' ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑπτὰ μῆνας &c. Latini hac in ſignificatione ſedem etiam dicunt adeo, vt ibi non malè vertatur, Quum ſibi in medio ſedem ſtatuiſſet. Magis etiam particulari (vt ita dicam) ſignificatione apud Plutarchum in Publicola, ἐνοικίᾳ Δομετιανοῦ ἰδεῖν στοὰν ἢ βασιλικήν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν. Idē Symp. 4, ἡ κατασκευασμένον οἴκησιν καὶ διαίτης, κοινὸν οἰκητήριον ἀπο-

δείξῃ τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα &c. vbi Bud. vertit nauclericum conclaue. Dicuntur autem & bruta ſuam habere δίαιταν. Ariſtot. De mundo, τὸ νηκτὸν ζῷον ἀλλόμενον εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήχεται. Hinc τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα. Ex Strab. autem affertur δίαιτα pro immoratione, lib. 1, ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. Apud Latinos verò ſemper Diæta eſt certa pars domus. vt Plin. in Epiſt. Ex triclinio in diætam ſiue cœnatiunculā trāſitus. Mirū eſt verò Varronem huic voci tanquam apud Latinos natæ etymum Latinum dediſſe, quū diætam vocatam dixit quòd in ea per diem edatur.

Δίαιτα, Arbitrium, vt δίαιταν ἐπιτρέψαι, Demoſth. Et ἐπιτρέψαι τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν apud eundem in Dearum iudicio, Non accipio delatū arbitriū, Arbiter eſſe nolo. Vide Bud. p. 151, & 155. Sed quid habet commune cum præcedētibus hæc ſignificatio? vel cum eo quod huic vocabulo datur etymo, à δαίς, δαιτός? De hoc certè tacent omnes: ego verò (ſi mihi vni tā incerta de re rumpere ſilētium fas eſt) dico tanquam diuinans, δίαιταν arbitrium appellari, quòd vt medici ægrotis δίαιταν i. certā victus rationē & legem præſcribunt ex qua ſanitati reſtituātur, ſic illi quibus δίαιτα id eſt arbitrium permittitur, certas litigantibus conditiones tāquā leges proponant, quibus illi obſequentes ad concordiam redeant. Vndecunque certè ad hāc ſignif. migrauerit nomē δίαιτα, eam quoque ex parte noſtrates mutuati ſunt, quum celebres illos Germanicorum principum conuentus appellant *dietes*. HINC Διαιτάω, ῶ, Arbitror, Sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδοῦσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρίνειν καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat. perſonæ. Demoſth. διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat con[illegible], Bud. interpr. Interdū verò διαιτᾶν pro Conciliare & cōponere diſcordiam, itidem cum datiuo. B. pag. 150, ex aliquot Appiani locis. ET Διαιτητής, Arbiter, Ariſtot. & Demoſth. ET Διαιτητικός, Arbitrarius, ex Iſæo. ITEM Ἀποδιαιτῶ ET Καταδιαιτῶ. Dicitur autem arbiter ἀποδιαιτᾶν abſoluere, vt contrà καταδιαιτᾶν condemnare. Demoſthenes, ὅτι ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, abſoluiſſe me controuerſiis. Bud. p. 13 & 165. Καταδιαιτᾶν autem dicitur arbiter quum condemnatur. Demoſth. in Mid. τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτηκει, ταύτην ἀποδιῄτητον ποιεῖν, vt arbitrium illud damnatorium in abſolutorium verteret. Et ἐρήμην κατεδιῄτησεν αὐτοῦ. Et Καταδιαιτᾶσθαι pro Obtinere & vincere arbitrium. Vide Bud. p. 152, item 201 & [illegible]. DICITVR & Εὐδιαίτητος AC Δυσδιαίτητος, quæ cōtraria ſunt. Nam Εὐδιαίτητος eſt Facilis arbitratu: vt Budæus interpr. Strabo lib. 8, τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψεως δεῖται κριτικῆς. At Δυσδιαίτητος eſt Arbitratu difficilis.

Διαιτάομαι, ῶμαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 1, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Herod. 5, ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρίνον χλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον. id eſt Molliſſimè & delicioſiſſimè vitam colere, vt Polit. interpr. Rurſum Thucyd. τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, id eſt Veteres Græcos eodem vitæ genere quo nūc barbaros, vitam colere. Vel, Eodem victu cul[illegible]que &c. Dicitur διαιτᾶσθαι & de brutis, ac pro Degere, vt τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα apud Luc. Aliquādo verò διαιτώμενοι peculiari⁹ ad victum refertur: vt μετρίως διαιτώμενοι, X. Qui frugi victu vtūtur, B. interpr. Gal. ἀφυλακτότερον διαιτηθέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς αὐτὸν ἐμβάλλοντες νόσημα, Quum negligentius victus rationem inſtituiſſent. Et δίαιταν διαιτώμενος μοχθηράν, Plat. in epiſt. Sed & pro τρέφεσθαι, i. ali, de quibus Baſ. dixit, γυψὶ δὲ σιὼν θὲς ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Idem cum accuſ. pro Edere, vbi de tempore ante diluuiū loquens, ſcribit [illegible] τὰ κύνησα διαιτῶντο, καὶ πάντα τοὺς λειμῶνας ἐπινέμοντο. Sic autē & actiuū Διαιτῶ cū accuſ. perſonæ eſt Alo, Nutrio, ſed certo victu, & à medicis præſcripto: vnde διαιτᾶν τὸν νοσοῦντα apud Gal. & cætero s. Idē, διαιτῆσαι τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. in Catone, θεραπεύειν καὶ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. Gal. rurſum, λύσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν καὶ διαιτήσαντες,

Ab eodē l.1 ad Glauc. dicitur τὰ νοσήματα διαιτᾷν λεπτῶς, A
item ἁδρότερον: vbi Bud. διαιτᾷν eſſe ait Cibo reficere, A-
lere. Et διαιτᾶσθαι paſſ. ſignif. dicitur qui certa illa victus
ratione alitur, apud eundem, ἀνάγκη δὲ τούτον οὕτω διαιτώ-
μενον οἷς διαιτῶσιν οἱ τὴν διάτεινον ὑγιαίνουτες. HINC
Διαιτητικὴ τέχνη in medicina eſt, q.d. Ars victus ordina-
toria, Ars ordinandi victus. de qua lege Gal. ET
comp. Ἐπιδιαίτησις ex Dioſc. 4 pro ordinatione victus.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Verſor, Diuerſor.
Thuc. 2. ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Inuenitur & διαιτᾶσθαι ἐπ'
ἀγροῦ. Lyſias 86, ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. B
Dem. πρεσβυτέραν τε οὖσαν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαιτωμένην. Et
ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, Iſocr. Poſſumus autem alicubi hoc
verbum, vel Habito, vel etiam Dego (vt in locis paulo
antè citatis) interpretari. HINC Διαιτητήριον, Lo
cus vel pars domus vbi habitamus, Xenoph. Œcon.
‖Item Locus in quo iudicant arbitri, in v.l. ET Ἐνδι-
αιτῶμαι, inhabito. VNDE Ἐνδιαίτημα, Locus qui
inhabitatur, Habitatio, Baſil. πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθο-
ρᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα. ITEM Συνδιαιτῶμαι, Co-
habito, Contubernalis ſum, Plut. Lyc. Sic Chryſ. ἀγγέ- C
λοις συνδιαιτᾶται. HINC Συνδιαιτητής, Contubernalis.

Διαιτῶμαι à Budæo exponitur etiam πολιτεύομαι, ſed
non addito vllo exemplo. Ego autem hunc Thucyd. lo
cum, pag. 260 in exemplum afferri poſſe exiſtimo, vbi
& accuſ. habet, καί τι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι,
πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. ET Ἐκδι-
αιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι ſignific. manaſſe arbitror.
Loquor de ἐκδιαιτῶμαι ſignificante Licentioſe viuo, In-
ſolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere v-
tor. Item In luxum effuſus ſum, Luxurioſe viuo: vt Bu- D
dæus interpr. apud Appianum in Libyco, de Naſicæ
ſententia loquens in ſenatu. vnde ἐκδεδιῃτημένος expo-
nitur etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adie
ctione reperio quàm per ſe poſitū. vt Thuc. 1, τά τε ἄλλα
αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴ τι που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων. id
eſt, Deſciuiſſet ſeu Defeciſſet à patria diſciplina (ſed ſi
vis verbi conſiderāda ſit,) intelligendum eſt Deſciui-
ſſet, δίαιταν immutando, vel ab ea diſcedendo.) Philo
autem dixit cum accuſat. πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια,
priuſquam à patriis inſtitutis deſciueris. Sic idem, ἄλλα E
πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιῃτημένους. Idem dixit
ὅταν τις ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται. Qua cōſtructione legimus
& apud Athenæum p. 232, (ſed in bonam partem) Μή-
δια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιῃτημένη. q.d. Quæ
mutata priſtina diæta (intelligo autem, mutato priſti-
no vitæ genere) tranſiiſſet ad meliores ritus. Idem ve-
rò & ſine adiectione vſus eſt p. 75, vbi μεταβαλοῦσι τὴν
δίαιταν pro eodem dicere videtur. Dicitur & ἐκδι-
αιτᾷν actiua voce pro malè adminiſtrare, ex Suida.
HINC Ἐκδιαίτησις, q.d. Diſceſſio à diæta, Mutatio inſti- F
tuti vitæ in peius. Et cum genit. ἐκδιαίτησις τῶν πατρί-
ων apud Phil. Defectio à diſciplina patria, (ita intelligē-
do defectionem vt Deficere expoſui in ἐκδιαιτᾶσθαι) I-
tem, Vita in luxum effuſa. ET Μεταδιαιτῶ quoque
voce actiua, apud Luc. 51, de Alexandro, ἀπὸ τῶν πα-
τρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετε-
διῄτησεν ἑαυτόν, id eſt Suum vitæ genus Medico com-
mutauit. Sed non dubito quin μεταδιῄτησε omiſſa ſit præ
poſitio εἰς ante δίαιταν. Cæterùm in v.l. perperā legi-
tur Μεταδιαιτέω, ſimiliq; errore Διαιτέω pro Μεταδιαιτάω
& Διαιτάω. AT Ἀδιαίτητος Suid. exp. ἀτέλεστος, & ἀήθης. G
Διαίτημα, Vitæ inſtitutio & diſciplina, Vitæ genus quod
quiſque ſequitur. Et διαιτήματα plur. apud Thuc. Vitæ
inſtituta, lib. 1. Pro victus ratione ex Xenoph. & Gale-
no affertur. AT Διαιτητής &c. vide ſuprà. ITEM
COMPOS. Ἀποδιαιτῶ, Καταδιαιτῶ, ET Ἐνδιαιτῶμαι, Συν-
διαιτῶμαι, &c. vide ſuprà & ipſa, ſuis ſingula locis.

ΔΙΔΑΣΚΩ, F. άξω. Pr. αχα, Doceo. Odyſſ.
θ, Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς
ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2, τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆ-
σαι ὑμῶν βούλομαι. Additur ſæpe & accuſ. rei: vt τὰ συμφέ- H
ροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας apud Xen. ‖Interdum ve-
rò pro διδάσκω σε τοῦτο dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου: vt A-
riſtoph. Nub. οὐδέπω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδα-
ξας. Interdum etiā dicitur πόσου διδάσκει (quo vtitur
Xen.) vt Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, Mercede
doceo, Luc. Dicitur & διδάξομαι, ac ἐδιδαξάμην ſi-
gnif. actiua, apud Ariſtoph. & Luc. qui & iungit infini-
tiuo, διδάξομαί σε θρηνεῖν. ‖Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam
edere in theatro aut aliàs publicè. quod Cic. imitatus
dixit Fabulā docere. B. p. 816, ex Athen. Hinc dicti κωμῳ-
δοδιδάσκαλοι, τραγῳδοδιδάσκαλοι, & ὀρχηστοδιδάσκαλοι.

Διδάσκομαι, Doceor, Diſco. Ariſtoph. Nub. διδάξομαι
αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdū verò Διδάσκο-
μαι eſt Docendum loco, vel mando. quo ſenſu dicitur
pater διδάσκεσθαι filium. Plato Protag. εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδά-
σκονται τοὺς υἱεῖς. Sic vtuntur & Xen. ac Ariſtoph. apud B.
p. 762. ‖Διδάσκομαι, Certior fio, Edoceor. Pauſ. in Lac.
καὶ παρὰ τὸν κριὸν ἥκοντες διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, Magiſter, propriè literarum aut morum,
ſeu πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιίαν καὶ τὴν τῶν ἐγκυ-
κλίων χορῶν παρασκευήν, Heſych. Plutar. Artox. πολλοὶ ἐπὶ
τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἦσαν τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδά-
σκαλοι λεγόμενοι. Luc. διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος. Genera-
lius verò capitur pro quolibet qui rem aliquam, ſeu
rei alicuius artem docet: & cum genitiuo conſtrui-
tur eius rei quæ docetur: tribuitúrque aliquando e-
tiam rebus inanimatis. vt διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικήν
in Axiocho. διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων. Iſocrates, διδά-
σκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείτ-
των τῆς ἀνάγκης, idem Pæd. 2. Sic πενία διδάσκαλος τῶν ἀρί-
στων à Luciano dicitur. Et apud Chryſoſt. μεγάλη διδά-
σκαλος ἀγάπη.

C. Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui honeſta docet.

C. Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, F. ήσω, Alia [& diuerſa ab illis quæ
antè tradita ſunt] doceo, Noua doceo. Paul. 1 ad Tim. 1,
ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν. Vtitur Baſil. quo
que & Chryſoſt. & Theodor. in Hiſt. eccl.

C. Κακοδιδασκαλέω, ῶ, Mala doceo. vt Ariſtoph. comœdia
inſcripta Nebulæ, dicitur compoſita eſſe κατὰ Σωκράτους
φιλοσόφου ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι.

Διδασκαλία, ας, ἡ, Doctrina, Diſciplina, Inſtructio. Xeno-
ph. Pæd. 8, αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Athen. lib. 5, θέλων
ἀπὸ τῆς τῶν δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνεί-
ας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Plut. ad Co-
lot. μαθήσεις, διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις. Huc pertinet
διδασκαλίαν ποιεῖσθαι & διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere.
Thuc. l. 2, διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀ-
γῶνα. Idem eodem libro, καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν
αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει, documen-
to erunt.

Διδασκαλικός, οῦ, ὁ, q.d. Magiſtralis aut Doctorius. vt διδα-
σκαλικοὶ λόγοι apud Xen. διδασκαλικὴ βακτηρία apud Na
zanz. διδασκαλικὰ ῥήματα apud Gaz. lib. 4. Et apud Her-
mog. διδασκαλικώτερον γὰρ ἐσπούδασα τὰς τέχνας ἀφηγήσασθαι,
modo magis præceptorio artes tradere. Et neutro
genere τὸ διδασκαλικόν, Docēdi mod⁹ ſeu ratio. Plato
De leg. ‖Item, Qui docendi artifex eſt & peritus.
Bud. ex Plat. Gorg. οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν ἀλλὰ
πιστικός. Sic Ariſtot. in 1 Metaphyſ. ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν
ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτιῶν, σοφώτερον εἶναι περὶ
πᾶσαν ἐπιστήμην. HINC aduerb. Διδασκαλικῶς, Mo-
do doctorio, More eorū qui docent in ſcholis. vt διδα-
σκαλικῶς ὑποδεικνύειν apud Polyb. in Fragm.

Διδασκάλιον, ου, τό, Merces docendi, B. Præmium quod di-
ſcipulus magiſtro doctrinæ nomine reddit. Plut. Alex.
καλὰ καὶ πρέποντα διδασκάλια τελέσαι αὐτῷ. Idem De He
rod. Ἕλλησι Πέρσαι διδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας.

Διδασκαλεῖον, ου, τό, Locus vbi docetur, Gymnaſiū, Schola.
Thucyd. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd. 3, δικαιοσύνης δι-
δασκαλεῖα. Idem Pæd. 2, παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν-
τες διάγουσι μανθάνοντες δικαιοσύνην. Herodian. lib. 2, εἰς τὰ
συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Syneſ. οὐδὲ δι-
δασκαλεῖον ἤνοιξα.

¶ Δίδαγμα, ατος, τό, Documentum. Ariſtophan. Nebulis,
ἀντὶ τούτου διδάγματος μόνου, διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδο-
πον. Xen. De art. eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι τῷ ποπ-
πυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι.

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, id eſt ipſa docendi actio. Gregor.
τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ δίδαξις.

Διδακτός, οῦ, ὁ, Doctus. Iohann. 6, καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ

θεοῦ.pro quo alibi θεοδίδακτοι voce compoſita. διδακτὸς μισθοῦ, Mercede doctus. ‖ Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, eſt Quod doceri poteſt. Eurip. Hippol. Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ, Quas quod doceri poſſit, nihil eſt. Iſocr. contra ſoph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἐστὶ δικαιοσύνη διδακτόν. Item Quod diſci poteſt. Plutarch. De fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. ‖ Διδακτὸν eſt item Quod docere licet, Docendum. Soph. Trach. δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Plut. Symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυουμένοις ἡμῖν τὴν τελεσιουργὸν παντέλειαν, Solis dicenda ſunt & docenda. HINC Διδακτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod διδασκαλικὸς in poſteriori ſign. hoc eſt Aptus ad docendũ, Docẽdi artifex & peritus. Paul. 1 Tim. 3, de virtutib⁹ epiſcopi, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν. B

C. Ἀδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indoctus. Phocyl. Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν. ‖ Ἀδίδακτον etiam dicitur Quod aliquis ab alio doctus non eſt. idem propè quod αὐτοδίδακτον: vt ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον apud Luc. De hiſt. ſcrib.

C. Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſua ipſius induſtria rem aliquam didicit, quaſi à ſeipſo doctus. Od. χ de Phemio citharœdo, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. dicit ſe à nullo magiſtro doctum Dei afflatu & inſtinctu canere. Sic Xen. paupertatem σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit. ſic & in Epigr. αὐτοδίδακτος ἄρης dicitur. ‖ Αὐτοδίδακτος (inquid Bud.) Suapte natura aliquid faciens, vt quum lætabundus rubeſcit. VNDE Αὐτοδιδάκτως idem Bud. exponit Naturæ inſtinctu. C

Δίδακτρον, ου, τὸ, Præmiũ quod magiſtro doctrinæ nomine redditur: idem quod διδασκάλιον ſuprà. Minerual Latini appellabant. D

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, Doctrina, Inſtructio, Admonitio. Thuc. lib. 1, οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς. Et lib. 4, διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιοῦντο, quo ſenſu paulo pòſt dicit, ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πιστεύειν. Et non multo pòſt, διδαχὴ ἀληθὴς περαινομένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους.

C. ἈΝΑδιδάσκω, Redoceo, Iterũ doceo, aut Perdoceo, vt ἀνὰ ſit ἐπιτατικόν. Philo De mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Vtitur & Ariſtophanes in Pluto. Et in paſſ. apud eundem Phil. De vita M. l. 2, ἐάν τε Ἕλληνες τὴν Χαλδαίων ἀναδιδαχθῶσι, Didicerint. E

C. ἈΠΟδιδάσκω, Dedoceo, Contrarium ſimplicis διδάσκω, doceo. nam hîc ἀπὸ denotat στέρησιν (vt loquuntur grammatici) ſicut in ἀπομανθάνω, Dediſco.

C. ἘΚδιδάσκω, Edoceo. Bud. ex Antiphonte, ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. Et in paſſ. Edoceor ſeu Diſco. vt ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. ‖ Sicut autem διδάσκομαι exponitur Inſtituendum ſeu docendum loco vel curo, ſic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo. vt apud Euripid. Med. Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. VNDE bicomp. Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo & demonſtro. Plut. Sol. κελεύοντες αὐτὸν ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν, de legum obſcuritate loquens. Plato Protag. πλὴν σμικρόν τι μοι λοιπὸν ὃ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, (quod inſuper ipſe explicabit) ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Hæc Bud. F G

C. ἘΝδιδάσκω, Doctrina imbuo.

C. ΜΕΤΑδιδάσκω, Dedocens priora, noua doctrina erudio. μετὰ enim (vt B. docet) τὴν ἀπό τινος εἰς ἕτερον μεταλλαγὴν δηλοῖ, vt in μεθαρμόζω. Plut. An ſeni admin. reſp. τὸ γὰρ, πόλις ἄνδρα διδάσκει, κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι καὶ μεταμαθεῖν διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ πραγμάτων μόλις ἐκπονούμενον.

C. ΠΡΟδιδάσκω, Prius doceo. Thuc. lib. 2, μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν, Non doceri prudenti oratione prius quàm accedamus reipſa ad ea quæ oportet. Philo De vita M. l. 1, παραλαβὼν τὰς ἀγέλας ἐποίμαινε, προδιδασκόμενος εἰς τὴν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. Media etiã vox pro actiua vſurpatur. Ariſtoph. Pl. ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτὸν με προὐδιδάξατο. H

¶ Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω, Heſiod. αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκήσαι.

ΔΙΔΩΜΙ,

(à Δόω, ῶ, de quo infrà) Dono, Do. Odyſſ. ω, Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Dixerat autem proximè præcedente verſu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐῴκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonaſticum. vt Odyſſ. ρ, Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Thuc. autem p. 290 dixit κομίσας γὰρ αὐ ἔδωκεν. Sunt correlatiua διδόναι & λαμβάνειν, in prouerbio, δός τι καὶ λάβε τι. Thuc. lib. 1, ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ. Plut. in Themiſt. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀθλεῖον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4, δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον. Et 6, φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. Alibi obſeruaui additum infinit. εἶναι in ſimili loquẽdi genere, vt Anab. lib. 7, p. 238, ἐγὼ δέ σοι ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους εἶναι πιστούς. Eundem infinit. addidit & Luc. vbi ſcripſit, ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Demoſth. autem dixit, δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Iungunt verò & alium infinit. huic verbo, dicentes, δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel ταῦτα. quod imitatus Virgil. dixit Æneid. 5, Loricã quã Demoleo &c. Donat habere viro. Habetur & Dat ferre, ab eodem poeta dictum eodem libro, & quidem non multo antè, & argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex vno loco genus loquendi, ex altero ſententiam accepit (quãtum quidem meminiſſe poſſum) Nã Il. ο legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. vbi habes quidem illud Tutamen in armis, ſed nõ item illud, Donat habere. Sed & hoc conſiderandum eſt, paulo aliam eſſe τοῦ φορέειν ſignificationem in iſto Homeri loco, quàm verbi Ferre in illo Virgiliano. ‖ Δίδωμι [illegible] accuſ. interdum, interdum infinit. exponitur etiam Concedo, Permitto. Syneſ. τὰς αἰτήσεις αὐτῷ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν πάππε σεβασμιώτατε. ‖ Δίδωμι interdum infinitiuo iungitur, alio etiam modo (non addito videlicet accuſ.) vt in votis, Hom. Il. γ, Ζεῦ ἄνα δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Sic Xen. Pæd. 6, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε δός μοι φανῆναι ἄξιον μὲν Πανθείας ἀνδρί. at Pæd. 5 præcedit ἀποδιδόναι σε. ita enim ibi, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε ἀποδοῦναί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. Poſſem autem ſimilem verbi [illegible] vſum in hoc quoque loquẽdi genere ex eodem illo poeta, necnon & aliis afferre, ſi neceſſe putarem eſſe. Cæterùm citatur ex eodem Xenoph. in Pæd. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis conſultandi facultatem, vel Do tẽpus conſultandi. ‖ Δίδωμι de fœmina dictum, Do nuptum, [illegible] nuptui, Do in matrimonium, vt Il. λ, – δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἣν. Idem Od. ο, Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, καὶ μυρί' ἕλοντο, illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thucyd. 2, ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν. Sed & ipſa apud Hom. dicit Il. τ, Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodotus quoque dicit ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Vltro citróque matrimonia contrahebant. q. d. Dabant in vxores, & viciſſim vxores ducebant. Plut. autem addidit πρὸς γάμον in Solone, δοθῆναι τινὶ πολιτῶν πρὸς γάμον.

Δίδωμι, Do, id eſt, Trado, vel Offero, Porrigo. Herodian. 1, εἰώθει γὰρ αὐτῇ κεράσαι τε [illegible] διδόναι [illegible], id eſt (Pol. interpr.) Primum illi miſcere atque offerre poculum. Plato Prot. οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι, i. Tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας. Ariſtoph. Tradere in manus. Exponitur & aliis modis δίδωμι pro diuerſa accuſatiuorũ ſignificatione. vt παραχαράξαι ὁ νόμος δίδωσι. Liban. Lex illi concedit, vel permittit, vel indulget, vt Bud. interpr. Idẽ apud Ariſtot. De mundo, τὴν δύναμιν εἰς τὰ συνεχῆ δίδωσι, Immittit. At διδόναι τὸν ὅρκον Demoſth. ad Bœot. Deferre iuſiurandum. Διδόναι πίστιν, vide in Πίστις, & Διδόναι λόγον, item διδόναι λόγω, vide in λόγος. ‖ Δίδωμι eſt etiam Dedo, alicubi: vt Thuc. 2, διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι.

Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, à Demoſth. quoque, pro Malum infero. Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera inſligo, Plat. De leg. Sumptus eſt autem ex Homero & hic verbi δίδωμι vſus. legimus enim apud eũ Il. α, ἄλγε' ἔδωκεν. Sed & inuerſa conſtructione Od. ρ, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Et Od. ξ,

ἦ θῦμ' ἀχέων ... δώρης. At διδόναι δίκην, & διδόναι τιμωρίαν ſignif. habent paſſ. vt Lat. Dare pœnas. Tale eſt & διδόναι εὐθύνας, quod vide in Εὐθύναι. A

Δίδομαι paſſ. actiui ſignif. ſequitur magna ex parte. Dixit autem Herodian. 8, ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, id eſt (ad verbum) Dabantur flumini pro Proiiciebatur in flumen. Quam proiiciendi ſignif. habet Dare quoque, quum dicitur, Præcipitem dare. Sed & in aliis quibuſdam loquendi generibus tale quid ſignificat.

Διδόω, ῶ, (ex quo διδώσομεν Od. ν, & διδώσειν Od. ω, & alia) licet προτότυπον verbi δίδωμι, priore loco non poſui, tum quòd multo vſitatius ſit δίδωμι, tum quòd compoſita hoc, nō illud, retineāt. Inuenitur tamen ἐδίδουν, ἀνεδίδουν, aliáque huiuſmodi: ſicut δίδουσι. B

Δόμα, Donū, apud Plut. in Apophth. & Matth. ac Paulū.

Δόσις, Donatio, Largitio, Donum. Od. σ, Δέξασθ' οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν. Et Od. ζ, — δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Plat. Apol. μὴ ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Iſocr. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare, ad Nic. οὐ δόσιν ἀλλ' ἐμπορείαν ποιούμενοι. Apud Iſæum pag. 43, κατὰ δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, Ex teſtamento ad me pertinere contendo, hoc eſt, non ab inteſtato, ſed ſecundum tabulas, Hæredem me vel legatarium prætendo. Hæc Bud. qui & addit κατὰ δόσιν eſſe κατὰ διαθήκας, eique opponi κατὰ τὸ γένος apud eundem identidem. ‖ Δόσις apud Herodianum pro congiario. ‖ Δόσις Galeno & Ægin. quod vulgò quoque dicimus doſe. C

Δοτήρ, ῆρος, ὁ, (ET Δότης, ου, ὁ, vnde compoſ. Ὀλβοδότης) Dator, Donator. Xenoph. Pæd. 8, ἦσαν αὐτῷ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Chryſoſt. De prec. προσκυνεῖς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. ET Δότειρα, Datrix, Donatrix. Heſiod. Erg. θανάτοιο δότειρα. vnde compoſitum ὀλβοδότειρα. Dicitur & Δωτήρ à poetis, ſicut & δώτωρ, de quibus paulo pòſt dicam. D

Δοτός, Qui dari poteſt. Item δοτόν, Quod dari poteſt, id eſt διδακτόν, apud Areopagitam de diuinis loquentem, inquit Bud. AT Δοτικός, (ea forma qua ποιητικός) Ad dandum propenſus. A Bud. redditur Largitor, Profuſus, afferente ex Ariſtotele, οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. ‖ Apud grāmaticos autem δοτικὴ πτῶσις qui Latinis datiuus vel dandi caſus. ET Δοτικοφανής apud Gazam, Apparens datiuo ſimilis. E

Δώς, poet. indecl. idem quod δῶμα ſeu δόσις, Donum, Donatio, Heſiod. Erg. Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα. Eidem Heſiodo ibidem EST Δώτης, Donator, Qui donat: ET Ἀδώτης, Non donans. Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν. Vel δώτης, Donator, Qui donare ſolet: ἀδώτης, Qui nunquam donat, Qui à donando eſt alienus. DICITVR & Δωτήρ AC Δώτωρ pro donatore à poetis itidem, & frequentius quidem quàm δώτης. paſſim enim apud eos legitur, δοτῆρες ἐάων, Sic & δώτορ ἐάων, Odyſſ. θ. IIDEM & Δωτίνη appellant Donum. vt Od. ι, Δώης δωτίνην. VIDE Δωτινάζω, Dona recipio, Heſych. Affertur ex Herodoto. F

Δώσων autem ET Ἀδώσητος AC Δωσίδικος minus vſitata ſunt, quæ peculiarem formationem habere videntur. Eſt autem Δώσων, Qui quum ſemper polliceatur ſe donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuiſſe Antigonum regem tradit Plut. Vide Eraſmum in prouerb. Doſones. Ἀδώσητος autem exponitur Muneribus non corruptus, Vide Heſych. G

At Δωσίδικος vel Δοσίδικος eſt, vt inquit Bud. Qui dat pœnas, vel potius Qui iudicio ſe permittit: apud Herodotum in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, id eſt (interpr. Camerario) Vt iuri eſſent obnoxii, & à mutua vi & rapinis abſtinerent. Idem δωσίδικοι ex Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animaduertendum autem cum ω ſcribi apud Suidam, quam ſolā ſcripturam admittendam puto.

Δῶρον autem cum ſuis deriuatis vide poſt compoſita à Δίδωμι. H

ἈΝΑδίδωμι, Emitto, Reddo, Produco. propriè quaſi Surſum do. Plutarchus in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, Fructum producit, Fructum emittit. Thucydides, ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες. Lucianus, ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἄνθος ἀπὸ τοῦ αἵματος, Terrā è ſanguine florem produxiſſe, id eſt, τὴν γῆν δεξαμένην τὸ αἷμα, ἀναδοῦναι τὸ ἄνθος. ita enim dixit Aphthonius (loquens de Daphne in arborem conuerſa) καὶ δεξαμένη τὴν κόρην ἡ γῆ, τὸ φυτὸν ἀναδίδωσι. Plutarch. in Themiſtocle, ἀναδίδωσιν ὀσμήν, Odorem emittit, vel reddit. ἀναδιδόναι δάκρυα, vel πλῆθος δακρύων, Emittere lacrymas. Apud Baſilium in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, Fons ſcatet aqua, vt exponit Budæus. ‖ Dicitur & abſolutè ἀναδιδόναι: vt ἀναδιδοῦσι πηγαὶ apud Herodotum, Erumpunt fontes, vel exiſtunt, Scatent fontes. Bud. poſt ἀναδίδωσι expoſitum ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει, βρύει, πηγάζει, ἀναφύει (quæ expoſitiones ſunt ex Græcis lexicis petitæ) ſubiungit, Scatet vt fons, Erumpit. Ariſtoteles in Meteorolog. Plato De leg. 5, διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν ἀναδιδοῦσαν, propter hoc quod è terra prouenit alimentum.

Ἀναδιδόναι pro Diſtribuere interdū capitur, ſicut & in paſſiua voce ἀναδίδοσθαι pro Diſtribui, vt paulo pòſt docebimus. ἀναδίδοσθαι pro Diſtribuere vel Emittere, in hoc Dionyſii Areopag. loco (vt ait Budæus) De eccleſ. hierarchia, ἡ τοῦ μύρου συμβολικὴ σύνθεσις ἡμῖν ὑπογράφει τὸν Ἰησοῦν πηγαῖον ὄντα, τῶν θείων εὐωδιῶν ἀντιλήψεων ὅλον εἰς τὰ θεοειδέστατα τῶν νοερῶν ἀναδιδόντα ταῖς θεοτάταις ἀτμοῖς.

Ἀναδιδόναι, Reddere, id eſt reſtituere: in Pandectis ſæpe, inquit Bud. Citatur & ex Luciano, ἀναδοῦναι τὸ κιβώτιον pro Reddere.

Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. Permittere vt ſententiam dicant. quod & προτιθέναι ψῆφον dicitur.

Ἀναδίδομαι paſſ. idem quod ἀναδίδωμι quum eſt neutrum, vt apud Lucianum, ἀναδοθῆναι πηγὴν ἔδωσιν pro ἀναδοῦναι, id eſt Erumpere, vel ſcatere. Dicitur etiam de igne. vt ἀναδοθεῖσα φλὸξ, Flamma quæ erupit, vel (vt alii) Flamma excitata. Itidem verò ἀναβλύειν de fonte pariter & de flamma dicitur, vt à nobis antea oſtenſum eſt.

Ἀναδίδομαι, Diſtribuor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, Flaua bilis per totum corpus diſtributa eſt. HINC & comp. Συναναδίδομαι, quaſi Vnà diſtribuor, vel Vnà digeror. Aphrod. in Probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Eſt ἀναδίδοσθαι (inquit Bud.) verbum medicinale, pro diſtribui per membra. Galenus, ἀναδοθῆναι γὰρ βουλόμεθα τὴν ληφθεῖσαν τροφὴν, οὐκ ἐν τῇ γαστρὶ μεῖναι. Gregorius de agno paſchali loquens, ὅσον μὲν οὖν σαρκῶδες τοῦ λόγου καὶ τρόφιμον ἀναλωθήσεται, καὶ εἰς τὸ ἐμὸν πνευματικὸν ἀναδοθήσεται, Diſtribuetur per membra.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, Productio. Item Eruptio quæ ſurſum verſus fit. Ariſtoteles De mundo, ἀναφύσημα δὲ γῆς λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν. Interpres tamen per aliud verbum exprimere voluit vim huius nominis, ita vertens hunc locum, ἀναφύσημα terræ (id eſt quaſi efflatus) dicitur ventus ſublimem ſeſe rapiēs, quum aut è ſpecu depreſſo flatus emicuerit, aut è terra in hiatum deſcendente. A quibuſdam ἀνάδοσις exponitur etiam Scaturigo, Pullulatio, in hoc Gregorii loco, τί ἀξιάζεις ἡμῖν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν;

Ἀνάδοσις, Diſtributio. Dionyſius Areopagita, ἔστι δὲ δῆλον ὅτι ταῖς ὑπὲρ ἡμᾶς οὐσίαις ὡς θειοτέραις ἡ τῆς πηγαίας εὐωδίας ἀνάδοσις ἐγγυτέρα πως ἐστί. id eſt (inquit Budæus, Diſtributio vel emiſſio. Idem in loco paulo antè citato ex eodē Dionyſio ἀναδιδόναι vult poſſe pro diſtribuere vel emittere accipi. ἀνάδοσις apud medicos Diſtributio quæ fit per membra, Digeſtio. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. Sic & ἀνάδοσις σιτίων. Galenus de quibuſdam vinis loquens, τὰς δὲ ὁδοὺς τῆς ἀναδόσεως ὑγραίνουσι, αὐτοί τε συνεκπωθοῦντες ἅμα καὶ συναναφέροντες τὴν τροφὴν, εἰς τάχος τῇ κατὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐνεργείᾳ συμπλοῦσι. vbi ἀνάδοσις vocatur digeſtio per membra & venas, vt ait Budæus. qui & hoc ſcribit, ἀνάδοσις, Digeſtio cibi per membra, vt inquit Gal.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, (vt inquit Budæus) Diſtributio quæ fit in conuiuio, Diſtributio ferculorum in conuiuiis, Ferculorum ſtructura. Athen. lib. 5, ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων. Idem libro 12, ἀναδόσεις ἐγίγνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Idē Budæus, citato priore illo Athenæi loco, ſubiungit, Et ibidem ἀναδιδόναι, verbū eſt ad ferculorum miſſus pertinens, pro Conuiuiis apponere.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Redditus. ἀνάδοτος εἴη apud Thucydidē A
l.3, pro ἀποδοθείη, Redderetur, Reſtitueretur. Bud. ex Pol
luce ἀνάδοτον ſignificare etiam docet Redhibitum.

C.2. Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè in membra delegatur, Bud. Qui facilè digeritur, & in membra diſtribuitur. Hermol. Barb. vertit etiam Minimè reſes in corpore, & facilis reddi: quam expoſitionem doctiores improbāt. Dioſc. ὁ δὲ ἐκ σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, κουφότερος καὶ εὐανάδοτος. Athen. 136, ὁ δὲ σκαρὸς ἁπαλόσαρκος, ψαθυρός, γλυκύς, κοῦφος, εὔπεπτος, εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. Idem lib. 5, λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικός. Sic οἶνος εὐανάδοτος dicitur vt B
& τυρός. CVI CONTR. Δυσανάδοτος. Athen. αἱ δὲ πίνναι [illegible] δυσανάδοτοι.

Ἀναδοτικός, ού, ὁ, Diſtributiuus. vt ἀναδοτικὴ κοιλία τῆς τροφῆς apud Greg. Venter alimentorum diſtributiuus.

C. ΑΝΤΙδίδωμι, Do viciſſim, Rependo. Xen. Pæd. 8, Καὶ γὰρ ὁ Κῦρος λαμβάνων παρ' ἑκάστων ὧν ἀφθονίαν εἶχον οἱ διδόντες, ἀντεδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, id eſt, Cyrus enim accipiens à ſingulis ea quibus abūdabant ii qui dabāt, dabat viciſſim ea quorum penuria illos laborare animaduertebat. ‖Ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν quid ſit, vide a- C
pud Budæum in Comm. Ἀντιδιδόναι cum genitiuo, vt ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, apud Philoſtratum, quaſi διδόντες τὸν ἔλεον ἀντὶ τοῦ ἐλέου, id eſt ad verbum Dantes commiſerationem pro commiſeratione, id eſt Commiſerationem pro commiſeratione rependentes vel remunerantes. Ἀντιδίδωμί τινος cum genitiuo perſonæ, pro δίδωμι ἀντί τινος, Do pro aliquo. vt Chriſtus apud Gregorium, λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, Qui ſe redemptionis pretium dat pro nobis. Ἀντιδίδωμι, Do rem aliquam pro alia, id eſt loco alius: vt ἀντιδοθεῖσα παρθένου apud Gregorium Data pro virgine, ſiue loco virginis. D

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, Retributio, Remuneratio. Capitur non ſolùm in bonam ſed & in malam partem, vt quum dicitur αἱ τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεις. ‖Apud Demoſthenem ἀντίδοσιν ποιεῖσθαι quidam exponunt facultates permutare. Vide Bud. in Comm.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viciſſim datus, Contrà datus, Repenſus pro alio, apud Nonnum. Item, Qui remedii gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur, Epigr. E
lib. 1, Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

Ἀντίδοτος, ἡ, ſubſtantiuè poſitum, Latinè Antidotū quaſi Cōtrà datum, Medicamētū quod datur aduerſus malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud propulſandum habens. Paulus Ægineta ἀντιδότους dicit appellaſſe veteres τὰς ἰωμένας τὰ πάθη δυνάμεις μὴ ἔξωθεν ἐπιθεμένας, ἀλλ' εἴσω τοῦ σώματος λαμβανομένας. Præcipuè autem Ἀντίδοτοι ſunt quæ dantur aduerſus venena. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. in vltimo de theriaca loquēs, ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται. Dioſcorides lib. 1, ὁ καρπὸς θανασίμων φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, eſt antidotus venenorū, pro Aduerſus venena. Inuenitur etiā ἀντίδοτοι οὐρητικαί, antidoti vrinam cientes. F

C. ΑΠΟδίδωμι, Reddo, Retribuo, Perſoluo. χρεωστικῶς δίδωμι, inquit Euſtathius. Ariſtophanes Nebulis, Καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπόμνυς τοὺς θεοὺς τὸ χρέος. Ibidem, Εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. Et paulo pòſt, Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε. Idem in Ranis, ἀπόδος τὸ ναῦλον, Perſolue. Demoſthenes, τὴν μὲν ἀπέδωκε φιαλῶν. Hom. Od. χ, Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ. Et paulo pòſt, G
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε. Vbi Reddere ſignificat. Xenophon Pæd. 8, ὅ, τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτὸ τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Ariſtophanes Nebulis, — ἀλλά μοι τὰ χρήματα τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἃ 'λαβεν. Rurſum apud Xenoph. Pæd. 8, τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, Reddere corpus terræ. & in 4, τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι. Apud eundem Hellen. 6, ἀποδιδόναι χάριτας. & apud Iſocratem in Archidamo, οἱ μὲν χάριν ἀποδιδόντες ὧν εὖ πεπόνθασιν ὑφ' ὑμῶν, Gratiam referentes. Nam referre gratiam H
potius dicunt Latini quàm reddere. Citatur item ex Demoſthene Pro corona ἀποδοῦναι λόγους, pro Rationes reddere. Inuenitur etiā αἰτίαν ἀποδιδόναι τινός, Cauſam reddere alicuius rei. ‖Alicubi etiam pro ſimplici δίδωμι (id eſt Do) apud Homerum, teſte Euſtathio.

Sic & in proſa ἀποδοῦναι ὅρκους pro Dare iuſiurandum, apud Demoſthenem Pro corona. ‖Capitur ἀποδοῦναι & pro Attribuere & Aſſignare, & Tribuere, hoc eſt ἀπονέμειν, vt tradit Budæus: citans ex Platone, De rep. lib. 5, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι τῇ τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Et ex alio eiuſdem loco, ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere vnicuique ius ſuum exquiſité. Et ex Ariſtotele De gen. anim. lib. 4, ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μόριον. id eſt Aſſignat. Pol. 3, ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Iudicium tribuimus non minus doctis quàm ipſis opificibus. Plutarchus in Themiſtocle, ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, Primas partes attribuerunt. vel detulerunt. Vertitur autem ἀποδιδόναι per Deferre, in aliis etiam loquēdi generibus: vt apud Platonem De legibus, ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον, Defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, Deferens ad iudices. Alii, Referens. Alicubi iungitur cum infinitiuo pro Tribuo, id eſt Permitto, ſeu Concedo. Xenophon Pæd. 7, ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τὰς θυγατέρας. Sic & voce paſſiua dicitur ἀποδέδοται cuipiam aliquid facere, id eſt Conceſſum eſſe illi, ſeu permiſſum, Licere illi, Illum ſuo iure poſſe. de quo ſignificato paulo pòſt dicetur.

Ἀποδίδωμι, Edo, Promo. Ariſtoteles De gen. anim. lib. 2, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, vt Edere facinus. Idem ibidem, φανερὸν δὲ δεῖ νοῆσαι ὡς εὖ καὶ ἐφεξῆς τὴν γένεσιν ἀποδίδωσιν ἡ φύσις. τὰ μὲν γὰρ τελειότερα καὶ θερμότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον κατὰ τὸ ποιόν. Bud.

Ἀποδίδωμι, Enarro, Explico, De re propoſita diſſero. Plato in Timæo, εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον [illegible] ὑμῶν ἐθελόντων ἱκανώτεροι ἀποδοῦναι. εἰς γὰρ πόλεμον [illegible] κατασήσαντες τὴν πόλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ [illegible] ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν, Nimirum ſoli vos huius ætatis, quæ conueniant ad bellum gerendum explicare poſſetis. In qua ſignificatione ſæpe apud Athenæum legitur. Hactenus Budæus: qui nullū tamē ex Athenæo exemplum affert. ſed apud eum lib. 11 ἀποδίδωσι poni videtur pro Explicat, ſiue Exponit, (eo videlicet modo quo grammatici vnam vocem per aliam exponunt) Σιμμίας δὲ (inquit) ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Eſt etiam ἀποδίδωμι Exprimo, Significantius dico. Themiſt. D[illegible] lib. 2, τὸν δὲ μέλλοντα ἀκριβέστερον [illegible], ἀποδοῦναι ἴδια τοὺς λόγους ἑκάστης ψυχῆς. Idem, ὅτι μὲν οὖν οἰκειότερον ἀποδίδωσιν ὁ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφορίζόμενος, ἢ ὁ φιλονεικῶν, &c. Hîc quaſi pro definire poſuit. hoc eſt circunſcriptè deſcribere. Bud. Sic autem videtur accipi ἀποδίδωμι in hoc quoque Ariſtot. loco Ethic. 1, cap. 3, τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ [illegible] ἀποδιδόασι. Exponitur ſimpliciter Deſcribere in hoc loco Platonis, De republica lib. 2, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον.

Ἀποδίδωμι, exponitur etiam Refero, Exprimo, Repræſento. quam ſignificationem habet fortaſſe in hoc Theophraſti loco De cauſis plant. lib. 4, cap. 3, initio, ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ὁμοίωσιν ἀποδίδωσι. Vulgò tamen exponitur Suam ſpeciem ſeruant. Vide proximè ſequentem annotationem.

Ἀποδίδωμι etiam pro paſſiuo ἀποδίδομαι poſitū obſeruauit Budæus in hoc Ariſtotelis loco De [illegible] lib. 7, vbi de ſimilitudinibus liberorum loquitur, γίνονται δὲ καὶ ὅλως τὰ παρὰ φύσιν ἐοικότες πολλάκις καὶ σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ, οἷον φύματα καὶ οὐλάς. ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τι καὶ διὰ τριῶν, οἷον ἔχοντος, &c. Quare apud Plinium lib. 7. ita legit, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, ἀποδίδωσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενεῶν· οἷον ἐν Σικελίᾳ, &c. Redduntur autem ſimilitudines parentum & poſt plures partus. Hæc ex Budæo. vbi ἀποδιδόναι videtur talem quandam habere ſignificationem qualem in proximè præcedēte annotatione poſuimus. Plinius quoque in loco modò citato verbū redditur ita vſurpaſſe.

Ἀποδίδομαι, paſſiua voce & ſignificatione, Reddor, Retribuor, Referor. vt quum χάρις (id eſt gratia) dicitur ἀποδίδοσθαι, alio verò ſenſu μαρτυρίαι (id eſt teſtimonia) dicuntur ἀποδίδοσθαι hoc in loco, αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου. Sic & Quintilianus Reddere teſti-

monium dixit. Apud Lucianum, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν δικαζομένων, pro Tribuitur, vel conceditur. Item ἀποδέδοται pro ὑπάρχει καὶ ἔξεστι. Ariſtot. Polit. 4. μάλιστα δὲ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περὶ τινων καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, Quibus iure ſuo licet, Quibus hoc tributur vt conſilia agitent. A

Item Vendor. ἀπεδόθη, ἐπράθη, Heſychius. ‖ Ἀποδίδομαι autem paſſiua voce, ſed actiua ſignificatione, Vendo. Thuc. lib. 7, τοῖς ἄλλοις ἀπέδοντο, vendiderunt, ἐπώλησαν, inquit ſcholiaſtes. Cum genitiuo paſſim vt apud Plat. De leg. lib. 5, τὸ γὰρ τῆς ψυχῆς τίμιον καὶ καλὸν ἀποδίδοται σμικροῦ χρυσίου. Sic apud Æſchinem aduerſus Timocratem, τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iuſto pretio vendere. Et apud Herodianum lib. 2, οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς χρημάτων ἀπέδοντο. Plutarchus in Galba, κεφαλὴν τοῦ Οὐινίου θυγατρὶ δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο. Sic dicitur, ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ. Citatur & ex Xenophōte locus hic in quo πωλεῖν cum ἀποδίδοσθαι copulauit, ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρεθέντος. Apud Suidam ponitur & imperatiuus ἀπόδου pro πώλησον, id eſt Vende. Idem ἀποδιδόμενοι dicit ab Antiphonte vſurpari pro ἀποδιδόντες. & ἀποδιδόμεθα genitiuo iunctū (inquit) pro ἀποδιδόμεν, aut πιπράσκομεν. Eſt autē πιπράσκομεν idē quod πωλοῦμεν, vendimus. Cuius ſignificationis ſat multa præcedunt exempla: ſed vbi pro ἀποδίδομεν reperiri poſſit, & genitiuo iunctum, viderit Suidas. Ipſe quidem alibi ἀπέδοτο exponit ἐξέδωκε, item παρέδωκε: ſed non dicens genitiuo iūgi. Sed & ἀποδόμενος pro ὑποθείς ab Hyperide dictum fuiſſe teſtatur Iulius Pollux. B C

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, Redditio, Retributio, Perſolutio. vt χρέους ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου, vel χάριτος. ‖ Apud Hermogenem ἀπόδοσις reſpondet προτάσει, eſtque propoſitio propoſitioni reſpondens, & quæ illi quaſi redditur: ex iis enim duabus conſtat περίοδος. Bud. D

Ἀπόδοσις, Venditio, ἀπόδοσις, πρᾶσις, Pollux.

Ἀπόδοσις, Enarratio, Explicatio, vel Definitio, vt ἀποδιδόναι, Definire. Themiſtius De anima lib. 1, ἦσαν δὲ ἕτεροι οἱ καὶ δύο ἅμα συμπλέκοντες εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχῆς, τό, τε κινεῖν καὶ τὸ γινώσκειν. ὡς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποφηνάμενος τὸν ἀριθμὸν κινοῦντα ἑαυτόν. Et apud eundem alibi quoque eſt Expoſitio, id eſt Fuſior explicatio. Sic Moſchopulus ſecutus grammaticen partem facit γλωσσῶν καὶ ἱστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν, id eſt enarrationem. Hactenus Budæus. Ab Euſebio in lib. De demonſtr. Euang. ἀπόδοσις & λύσις pro eodem ponuntur. E

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Reddibilis, vel Reſtituibilis, Qui reddi debet.

C. 2. Ἀνταποδίδωμι, Contrà reddo, Viciſſim reddo. ἀνταποδιδόναι ἠχὼ, Sonum acceptum reddere viciſſim. Dion hiſt. lib. 36, καὶ σφᾶς τὴν ἠχὼ τὰ ὄρη κοῖλα ὄντα καὶ ὑπεδέξατο καὶ ἀνταπέδωκε φρικωδεστάτην. Apud Ariſtotelem ἀνταποδιδόναι τὴν μεταφοράν. F

Ἀνταποδιδόναι, Rependere, Retribuere, tam in bonam quàm in malam partem. Ariſtoteles Ethic. 9, ἀνταποδοτέον τιμὴν τοῖς εἰς χρήματα ὠφελουμένοις, Oportet honorem retribuere. Inuenitur quoque ἀνταποδιδόναι ὕβριν. Citatur item ex Thucydide, ἀνταποδίδωμι τὴν δίκην. Præterea ex Ariſtotele, Ethic. 9, ἀνταποδοτέον εὐεργέτῃ μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ προετέον, Gratiam referre oportet, Gratia referenda eſt. Vbi notandum ἀνταποδοτέον poni abſolutè: niſi fortè addendus ſit nominatiuus χάριν, aut certè ſubaudiendus. G

Ἀνταποδίδοσθαι, pro ἀνταποδίδοσθαι, Reciprocare. Bud. ex Platone in Phædro.

Ἀνταποδίδομαι, paſſ. Contrà reddor, Viciſſim reddor, Item Retribuor.

Ἀνταπόδομα, ατος, τό, ET frequentius Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, Retributio. Lucæ 14, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα. Ad Romanos cap. 11, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς. Ad Coloſſ. 3, ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας.

Ἀνταποδοτικός, ή, όν, Retributorius, vel Retributiuus. Apud grammaticos ἀνταποδοτικὰ quædam vocabula dicuntur, quaſi redditiua, id eſt redditionem alterius partis habentia. qualia ſunt, τοιοῦτος, τηλικοῦτος. Vide Gazam. H

C. 3. Ἀναναπόδοτον, ου, τό, Inredditum, Redditionem non habens. ſchema eſt in oratione, quum non redditur in fine prioris membri quod principio reſpōdeat. Budæus in Annotationibus in Pandectas, loquens de illo Lucæ loco, cap. 13, κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή γε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. id eſt, Et ſiquidem fecerit fructum: ſin autem, in futurum ſuccides eam: ait, ſchema hîc eſſe quod ἀναναπόδοτον dicitur, Atticæ linguæ proprium, orationem videlicet vno membro defectam. Idem locum implet, vertendo ita, Et ſiquidem fecerit fructum, ſinas eam viuere: ſin ſecus, &c. Eodem autem ſchemate Ariſtophanes eſt vſus in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. εἰ δὲ μή, ποιεῖν, &c. Occurrunt & alia paſſim apud autores exempla.

C. ΔΙΑΔίδωμι, Trado per manus. (vt διαδέχομαι, Accipio per manus) Cui interpretationi ſubiungit Bud. hoc ex Thucyd. exemplum, lib. 1, εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα. Poſſit autem ita exponi διαδίδωμι & in proximè ſeq. locis. Plat. De rep. 1, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chryſ. γραφῇ φυλάξαντες τοῖς ὕμνοις, εἰς ἡμᾶς διέδωκαν. Idem, διέδωκαν τὸν ἑαυτῶν θησαυρόν. vbi tamen διέδωκαν redditur, In nos velut hæreditaria ſucceſſione trāſfuderūt. At in illo altero loco διέδωκαν vertitur ſimpliciter, Transfuderunt. Redditur & Propagare in huiuſmodi locis. ‖ Διαδίδωμι, Dido, Diſtribuo, Diuido. Demoſth. ad Timoth. ἵνα διαδοίη τοῖς Βοιωτίοις τριηράρχοις. ‖ Διαδίδωμι λόγον vel λόγους, ſeu φήμην, Sermones ſeu rumorem ſero, vel diſſemino, aut ſpargo. (quod affinem verbo Diſtribuere ſignif. habet) Budæus 175, ex Polyb. & Plut. apud quē in Solone legitur etiam λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themiſt. διεδόσαν λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. ‖ At neutraliter poſitum διαδοῦναι pro Serpere per membra, Bud. ex Ariſtot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. affert, p. 410.

Διαδίδομαι actiuæ vocis ſignif. ſequitur: ſed & διαδιδόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. ex Baſ. p. 33, citat pro Diffluens aqua: addēs opponi ei συνδιδόμενον, pro Coacta. At verò ἀναδιδόμενον ὕδωρ ab eodem dici erumpentem aquam. ‖ In v. l. διαδιδόμενος eſt item Traiectus.

Διάδοσις, Traditio quæ fit per manus. ‖ Item, Diſtributio. Sic Demoſth. πρὸς Λεωχάρην dixit διάδοσιν de pecuniæ diſtributione. Bud. ex Dionyſ. Areop. p. 193 affert διάδοσις τοῦ θεοῦ pro Impertitio prouidentiæ. ET Διαδόσιμος, ου, ὁ & ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur. vt διαδόσιμος φήμη, & διαδόσιμος μολυσμὸς apud Syneſium.

C. ΕΚδίδωμι, q. d. Extra do. Hanc enim puto conſtituendam velut generalem ſignificationē, quæ in alias poſtea diuidatur. Ac primùm includi hanc ſignificationē verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: vt Thucydid. 1, εἰ ἐκδοίη αὐτήν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plutarchus Theſeo, ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοῖς αὐτόχειρας. Vſus eſt & Demoſthenes pro Hoſti permittere 175, 176. Sed & ἐκδοῦναι ἀνδράποδον ἐπὶ βασάνῳ ab eodem dicitur, ſicut & ἐξαιτεῖν, πρὸς Ἄφοβον, 32. ‖ Ad primam illam ſignificationem reducitur ἐκδίδωμι & quum Edo exponitur. vt Dioſcor. 5, ἐκδίδωσι τὸν καρπόν, edit fructum ſeu profert. Et Luc. ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι. Dicitur & ἐκδιδόναι βίβλον ſeu λόγον, vt Edere librum, vel ſcriptum aliquod. habet enim Athen. Ῥουπιλίῳ τῷ τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic ἐκδοῦναι τῶν χρόνων ἀναγραφὴν habet Plutarchus in Numa. Idem in Fabio, γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε. vbi ἐξέδωκε exponitur etiam Publicauit. Et apud eundem in Theſeo, ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον: quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. Affert & aliam conſtructionem Bud. ex Demoſthene 111, ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. Cæterùm quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, ſciendum eſt accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, ſeu ſpargere: vnde apud Syneſium ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη hiſtoria apud Polybium, 30 (à tergo) Prodita, vel Edita, Bud. interpr.

Ἐκδίδωμι incluſam habere videtur primam illam ſignif. & quum accipitur pro Loco docendum, vt Bud. interpr. apud Xenoph. 119, ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. Item quum pro Loco faciendum, eodem

modo interpr. In hoc Demoſth. loco, 218, ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Sed multo etiã magis quum pro Loco, 1. Do nuptui, vt ἐκδίδοναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege apud Demoſthenem. Sed & Sine adiectione interdum, vt Thucyd. 8, οὔτε ἐκδοῦναι ὑπαγαγέσθαι παρ᾽ ἐκείνων. Et Plato De rep. 2, γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. Itẽ ἐκδιδόναι νόμισμα apud Ariſtotelẽ Œcon. 2, Budæus interpr. itidem Locare: ſed afferens & aliam interpretationẽ, videlicet Æſtimationem dare. Quin & alibi ἐξέδωκε νόμισμα vertit Edidit percuſſum nummum, locabiléṁque fecit & peruulgauit. B

Ἐκδίδωμι neutrum pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluuio dictum. vt ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot. Vide & Budæum 434. Poteſt autem & hæc ſignificatio ad primam referri: quia fluuius quocũque influat ſeu illabatur, velut extra alueum ſuum dat aquam ſuam.

Ἐκδίδωμι pro ἀποδίδωμι, Reddo. Il. γ, in fine, ὑμεῖς δ᾽ Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ᾽ ἅμ᾽ αὐτῇ Ἔκδοτε. ‖ Ex Ariſtoph. autem affertur ἀλλ᾽ ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Vbi malim Exhibeat, aut Porrigat. C

Ἔκδοσις, Deditio, ſicut & ἔκδοτος, Deditus. ‖ Ἔκδοσις cum genitiuo βιβλίου, aut alio eiuſmodi, Editio, Diuulgatio. ‖ Ἔκδοσις, Locatio, eo ſenſu quo vſurpatur de iis qui opus aliquod faciendum locãt. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος, B. Dicitur & ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. pro Virgines nuptum dare. ſic εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν Demoſth. Item Ἔκδοσις eidẽ Demoſth. Nauticum fœnus (iuriſconſ. Pecunia traiectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand.) Exiſtimo autem hanc, ſicut & præced. ſignif. locationis appellatione poſſe comprehendi: quum etiam Argentum locare, ſeu Argentum fœnori locare; item Filiam locare Latini dicant. ET Ἔκδοτος, Deditus, Dedititius. ſed ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις, Iſocr. eſt ſimpliciter pro ἐκδοῦναι Dedere. Bud. apud Æſch. contra Cteſiph. ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiã fecit, interpr. Herodian. l. 5, παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους καὶ ὥσπερ αἰχμαλώτους, ſe permittere hoſtium poteſtati, vt Pol. vertit. HINC Ἐκδότως aduerb. vt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστῶσαι vel ἐπιρρίψαι, In fidem ſe permittere, Bud. Cõm. AT Ἐκδόται Heſych. ſunt προδόται & ἀποδόται. D E

C. 2. Ἀνέκδοτος, Non editus, Non vulgatus. Cic. ad Att. lib. 6 epiſt. 6, ἀνέκδοτα à nobis, quæ tibi vni legamus. Et l. 14 epiſt. 18, Librum meum illum ἀνέκδοτον, nondum, vt volui, perpoliui. ‖ Itẽ ἀνέκδοτος θυγάτηρ Dem. in Neæram, Filia nondum elocata. Cam. Illocabilis ex Plauto interpr. ET Δυσέκδοτος, q. d. Non facilè locabilis.

C. 2. Προεκδίδωμι, Prius dedo, aut Prius edo, &c. ſequendo ſignif. τοῦ ἐκδίδωμι. In Pãd. προεκδοῦναί ἐστι τὸ παραχεῖν ἑτέρῳ χρείαν μεταγράψασθαι. Bud. id eſt Tranſcribendi poteſtatem facere. F

C. 2. Συνεκδίδωμι, de puella dictum, Simul do nuptum, ſeu colloco, id eſt Adiuuo ad collocandam puellam. Demoſthenes & Lyſ. apud Bud. Sic Plut. συνεκδιδόντες πενομένοις θυγατέρας.

C. ἘΝδίδωμι, q. d. Intra do, (ſicut ἐκδίδωμι dixi ſonare Extra do) In manus trado, Porrigo. Eurip. ἐνδότω τίς μοι χερὸς στελέχματα. Item Dedo. Præbeo & Affero, in variis loquendi generibus. Ariſtoph. ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydides, ἐνδοῦναι πόλιν, & alibi ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, ſub. τῆς πόλεως, aut aliũ genit. huiuſmodi. B. autẽ in quodam eius loco πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ interpr. Populo rerum ſummam permittere & codonare. Vide C. p. 875. Ἐνδίδωμι exponitur Præbeo, iunctũ accuſatiuo ἀρχὴν ſeu plur. ἀρχάς, & ἀφορμὴν vel ἀφορμάς, item πρόφασιν, & λαβήν, aliiſque accuſatiuis qui affinẽ ſignificationem habent. Plut. De defectu oraculorum, τοῖς τότε λόγοις ἀρχὴν τινὰ καὶ πάροδον ἐνδέδωκας. Idem in Romulo, ἐνδιδόντες θράσους ἀποστατικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς. Idem Pericle, ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. Dicitur & ἐνδιδόναι ὑποψίαν à Plat. quod Lat. eſt Afferre ſuſpicionem potius quàm Præbere. Et ex Euripide, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῷ λυπηρὸν pro Nequid tibi moleſtiæ afferrem. ‖ At verò apud Demoſthenem ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς pro Si tempus dederit ſeu permiſerit. q. d. Si occaſionem præbuerit. G H

Ἐνδίδωμι neutr. Cedo, Non renitor, ſeu obnitor, Remiſſior fio, Remiſſius ago. (q. d. Me trado. vt Gallicè Ie me ren) Thuc. 2, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν. Ibidem, καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δ᾽ ἐνέκειντο. Alicubi etiam ἐνδιδόναι τι, aliquanto remiſſiorem eſſe, lib. 3, μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοί τι ἐνδῶσι. Ariſtophanes autem dixit in Pluto, μαλακὸν δ᾽ ἐνδώσετε μηδὲν, pro Nihil molliter & remiſſè agetis, tanquam cedẽtes. Videtur tamen ἐνδώσετε eſſe & hîc neutrum, vt μαλακὸν accipiatur aduerbialiter. Iũgitur & datiuo, item præpoſ. πρὸς cum accuſatiuo: vt ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, quod & ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονήν, Ariſtot. Cedere voluptati, (cui opponitur reſiſtere) Succumbere voluptati. Sic Plutarchus de Metello, κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exponitur & Deditum eſſe voluptati. Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo & ἐνδιδόναι τῷ πάθει apud Dioſcoridem: quod quidam interpr. Morbo corripi. Et apud Luc. πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Aduerſus animi deiectionẽ in ærumnis. A Budæo ἐνδίδωμι exponitur Fatiſco, Laſſeſco, Lãgueſco, in hoc Plutarchi loco in Demetr. ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι ἐρρώσως πρότερον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Et ἰσχύος ἐνδιδούσης apud eundem, Languentibus viribus. Sic Greg. De homine, 30. Ex Theophr. autem affert ἐνδίδωσιν ἡ πίσσα pro Concidit, Collabitur, vbi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι & ea res quæ molles ſunt aut flexibiles, Ariſtoteli Problem. ſect. 5. Sic Theophr. ὑγρότατον δὲ μηλέα καὶ ὀξύη. καὶ γὰρ τὰ κλινάρια ἐνδιδόντα ἐκ τούτων. Et Plutarchus de palmæ ligno, οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσι, pro quo Gellius Non deorſum cedit, nec intra flectitur. ‖ Item ἐνδιδόναι pro Flecti ad preces, & πρὸς ἐνδόσιμον ordiri, vide in Ἐνδόσιμος. ‖ Item Remitto, Laxo, actiuè. Greg. De homine, οὔτε οὐρανὸς ποτὲ τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc paſſ. ἐνδίδοσθαι, Remitti. Arrian. 1, ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον.

Ἔνδομα, Remiſſio, Laxatio, vel potius q. d. Laxamentum. Ἔνδομα & ἄνεσις in febre pro eodem accipi tradit Bud. ſubiungens, ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ἐπιφέρων.

Ἔνδοσις, εως, ἡ, Remiſſio, Laxatio, in epiſt. Hippocr. 134, vt inquit Bud. Ἔνδοσις eſt etiam Inclinatio cedentis oneri. Budæus apud Ariſtotelem De mundo, ὥστε τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν interpret. Vt vtroque verſus ſtructura arcuata pandatur, quaſique oneri cedit. Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem, καὶ τοι τῆς προστάτης ὑπ᾽ ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν ἁρμοσμένης.

Ἐνδόσιμον, ου, τό, Carminis vel orationis vel cantionis exordium, Auſpicatus rhythmi vel melodiæ, & præſcriptum quod datum abs choro didaſcalo, cui accinere chorũ oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum eſt vt ἐνδόσιμον pro inuitamento & occaſione data ponatur. Hæc Bud. pag. 874. Ibidem τὸ μέλους τὸ ἐνδόσιμον interpretatur Incentiuum melos. Et apud Ariſtotelem Polit. 8, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γίνηται τοῖς λόγοις, reddit, Vt vel exordium & præludium ſit & prouocatio diſputationis. Vnde autem ἐνδόσιμον hanc ſignificationem acceperit, docet idem Budæus pag. 875. Turnebus apud Plut. De pſychog. ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam modo tanquam orſum eſſe præbitura. Ego autem ἐνδόσιμον dixerim prima ſignificatione eſſe occaſionem alicuius rei velut in manus traditã, ſeu anſam datã (vt Latini metaph. loquuntur) vnde & verti Incitamentum vel inuitamentum, Suſcitabulum: item Impulſum ſeu Impulſionem, aut Impultricem vim. quarum ſignificationũ exempla vide apud B. pag. 874. & 875. Sciendum eſt autem & verbum ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον ordiri & auſpicari ab Ariſtotele Rhet. 1, vt idem Budæus ibidẽ docet. ‖ Ἐνδόσιμον eſt etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio, dicenti de Deo, εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον. vbi Budæus συγχωρητικοῦ exponit, Latinam interpretationem non addens: ego indulgentiam reddi poſſe arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem ſe præbere, vel Exorabilem ſe præbere, Flecti precibus & quaſi cedere: Chryſipp. αἰδήμονα εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, μηδὲ προΐεσθαι μήτε

τοὺς ἐπιεικεῖς λόγους, μήτε παραίτησιν καὶ δέησιν, μήτε κολακείαν. Pro quibus Gellius, Iudicẽ oportet eſſe incorruptũ, inadulabilẽ, contráque improbos nocẽtéſque immiſericordem atque inexorabilem.

c.2. Ἀνένδοτος, Non remiſſus nec languidus, vel In quo non eſt remiſſio nec languor. ‖Item, Rigidus, Non exorabilis: ab ea verbi ἐνδοῦναι ſignificatione de qua modò dixi. ET Ἀνενδότως, Non remiſſè, Non languidè. Item, ἀνενδότως aliquid facere, pro Bona fide facere, id eſt enixè & toto opere, non perfunctoriè, & tranſlatiuè, Bud. in Annot. pr. ſed ſine exemplo.

c.2. Συνενδίδωμι, Vnà cedo. ea ſignificatione qua dicitur Cedo pro Non obnitor.

c.2. Ὑπενδίδωμι, Paulatim cedo, vel Clam cedo. Ex Thuc. autem affertur ὑπενδιδόναι pro Terga vertere.

C.ΕΠΙδίδωμι, Do inſuper, Præterea do ſeu dono. Heſiod. Erg.— ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω. Demoſth. ὥστε τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτοῖς, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι. Bud. à Demoſth. poni tradit pro Dare liberaliter, vbi de muris à ſe refectis loquitur. Et de eo quod datur in publicum: ἐπιδοὺς τριήρη, in Mid. 236. Item μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι ex pag. 118, q.d. Magnas largitiones largiri. ‖Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, Me trado, ſeu dedo alicui, ſeu alicuius poteſtati. Luc. in Herm. ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πιστεύσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὖθις. vbi ſubaudiendus datiuus. Syneſ. οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυτὸν ἐπὶ τούτων τινί. Idem, καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ. Sæpe & cum datiuo rei, vt Herodian. ἐπιδίδωσιν αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, q.d. Animũ ſuũ illa ſpe duci ſinit. Ita enim interpretandum ibi cenſeo. Sed & cum πρὸς habente ſuum accuſatiuum, lib. 2, εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπιδιδῶσαν αὐτήν. Sed alicubi ἐπιδίδωμι redditur ſimpliciter Dedo: ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza quod Cic. Dare ſe voluptatibus. At Bud. quod Athen. dicit pag. 216 de Epheſiis, ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, vertit, Prorſus deditos delicijs, & Effuſos in delicias. Affert & ex alio eiuſdem loco, de Pauſania, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς.

Ἐπιδίδωμι, Proficio, Creſco, Incrementum capio, Augeor. Cum εἰς vel πρὸς, ſeq. accuſatiuo. Plato, ὡς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Philo De vita Moſis, 2, πάλιν τοῦ χρόνου συναυξηθέντος, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐπιδόντος. Cum πρὸς Plato rurſus, ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν: vt & Iſocrates, ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. Itẽ in malam partem, Plato epiſt. διεφθείροντο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8, καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Herodian. ἐπιδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ, Additamentum, ἐπίμετρον. Athen. lib. 8 circa finem, ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων.

Ἐπίδοσις, Quod inſuper datur, Acceſſio, Additamentum. qua in ſignificatione à Xenophonte accipi teſtatur Budæus. Interdum ἐπίδοσις eſt ſimpliciter Quod datur, Largitio, vt idem interpr. Et in Comm. pag. 853, φιλοτιμία (inquit) apud Demoſthenem eſt etiam Erogatio publicè facta, quæ & ἐπίδοσις dicitur: vt donatiuũ & congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. ‖Ἐπίδοσις, Incrementum. Leſbonax, παντὸς γὰρ πράγματος ἐπιδόσεις εἰσὶν ἕως ἂν τέλος ἔχῃ. HINC Ἐπιδόσιμος, Addititius, & qui ex additamento vel accremento eſt, Bud. Ex acceſſione ſeu additamento proueniens. Vnde & ἐπιδόσιμα δεῖπνα apud Athen. circa finem libri 8. QVAE ἐξ ἐπιδομάτων vocari ab Alexandrinis ſcribit: Idem lib. 4, ἄν τι λάβωσιν ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν ἢ λαγῷον ἢ φάτταν.

Ἐπιδοτικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſuperaddendum ſeu ſupererogandum propenſus. Ammonius à μεταδοτικὸς ita diſtinguit, vt ἐπιδοτικὸς ſit ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter participat.

c.2. Ἀνεπίδοτος, Non proficiẽs, Incrementum non capiẽs. vt ἀναυξές τε καὶ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. De cauſ. plant. lib. 4, cap. 7.

C.ΚΑΤΑδίδωμι, Indo. Accipitur (ſicut ἐνδίδωμι) pro Influo. Herodot. καταδιδοῖ ἐς ποταμόν. Et Plut. in Fab. ἔνθα τὰ ἕλη καταδίδωσι.

C.ΜΕΤΑδίδωμι, Dono partem, Impertior, Participo, Cõmunico. Cũ accuſatiuo rei & datiuo perſonæ apud Herodotum, μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic Ariſtophanes in Veſpis, οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τοῦ κοινοῦ γ' ἐμοί. Sic & Plato epiſt. 7, Sed & Luc. μεταδιδόασι δωρεάς. Vſitatius tamen apud Herodoti poſteros cum eodem quidem datiuo, ſed cũ genitiuo rei, vt μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, Thucyd. Sic, χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, Xen. HINC Μετάδοσις, Communicatio & q.d. Impertitio. μετάδοσις τῶν καρπῶν, Ariſtid. Item Erogatio, vt Bud. interpr. in hoc Plut. loco, ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλευθέριος. Sic & apud Greg. μετάδοσις τῶν δεομένων interpr. Erogatio, & Eleemoſynæ. ET Μεταδοτικὸς, Communicatiuus, Qui lubenter communicat, ſeu impertitur. Item, Qui libenter erogat, Erogatorius, Bud. Idem ex grammaticis affert, μεταδοτικὰ verba eſſe, vt ἀξιῶ, μεταδίδωμι: quibus reſpondere μετουσιαστικὰ, vt κοινωνῶ, μετέχω. In vulg. lex. exponitur & Contagioſus. Vide & in Ἐπιδοτικὸς paulo antè.

c.2. Ἀμετάδοτος, Qui nihil impertitur, Immunificus Plauto. Vnde & Auarus exponitur in vulg. lex. ET Ἀμεταδότως, Nemini quicquam impertiendo. ITEM Εὐμετάδοτος ET Δυσμετάδοτος, Qui facilè impertitur & libenter. Et contr. Qui difficilè & non libenter impertitur. Qui ægrè impertitur, in v.l.

C.ΠΑΡΑδίδωμι, Trado, Dedo. Herodot. Terpſ. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Plutarchus de Pompeio loquens, ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν. Item παραδιδόναι τὸν δοῦλον ſeu τὸν παῖδα (vt ἐκδιδόναι) Tradere vel dedere ad quæſtionem & offerre. Sic Act. Apoſt. cap. 15, παραδεδωκὼς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradidit animam ſuam. Vel, Qui expoſuit. (Sed & in propria exponendi ſignificatione accipitur: vnde partic. paſſ. παραδιδόμενος ἡλίῳ apud Theophr. Soli expoſitus) At verò apud Chryſoſt. νόσῳ παρεδόθης χαλεπῇ, potius Traditus es morbo, quàm Expoſitus es. q.d. Traditus es poteſtati morbi. Iungitur & datiuo in tradendi ſignificatione: vt λήθῃ παραδιδόναι, Luc. Obliuioni tradere. Item γραφῇ παραδοῦναι Greg. 292. vt Lat. Tradere literis, & Tradere monumẽtis: & παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Syneſ. vt tradere poſteritati: quod & prodere memoriæ. (pro quo Gaza apud Ciceronem παραδιδόναι εἰς μνήμην) Sed παραδίδωμι per ſe quoque ſignificat Per ſucceſſionem ſeu per manus poſteris trado: Plato De rep. 2, γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. Sic παραδεδομένος μῦθος apud eundem in epiſt. Et apud Ariſtot. quoque Phyſic. 4, pag. 37, παραδεδομένον, A maioribus traditum, Proditum. Talem autem παρὰ ſignificationem & in παραλαμβάνω aliiſque nonnullis verbis habet. Apud Euangeliſtas de Iuda Iſcariote dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι prodere. At Marci cap. 4, v. 29, ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, multo magis nouum eſt, pro Quum exeruerit ſe fructus, vel (vt quidã) Quum prodiderit ſe fructus. Poſſumus fortaſſe & verbo neutro reddere (vt neutrius vicem & ipſum ibi obtinet) Quum emerſerit, aut alio huiuſmodi. Eraſmus vertit paſſ. Quum productus fuerit. Non abs re certè ſuſpecta fuiſſe videtur hæc ſcriptura παραδῷ.

Παράδοσις, εως, ἡ, Deditio, Traditio. Thucyd. lib. 3, τὴν μὲν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα. ‖Item Traditio, vt Gellius vocat, hoc eſt doctrina quæ ore traditur. Latinè Inſtitutum quidam exponunt. Eraſm. in nouo Teſtamento vertit Ritum traditum, Conſtitutionem. Marci 7, ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ᾗ παρεδώκατε. Epiſt. ad Gal. c. 1, ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. 1 Cor. 11, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις, κατέχετε. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι apud Porphyrium Tradere: ſicut διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, & διδαχὴν ποιεῖσθαι apud Thucydidem Docere. HINC Παραδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui veluti per manus tradi poteſt. Polyb. γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα.

ET Παραδωσείω q.d. Traditurio, id eſt Tradere cupio, ſeu Dedere cupio. Thuc. lib. 5, γνοὺς δὲ τοῦ ὄντι παραδωσείοντα, ἀνεχώρει.

ΠΡΟδίδωμι, Prodo. vt προδιδόναι πόλιν. Xen. Hellen.1. Interdum & datiuus perſonæ additur. vt Pauſ. προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Nonnunquam verò ſolus perſonæ accuſ. vt Ariſtoph. Veſpis, οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Demoſth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προῶται τοῖς ἐναντίοις, id eſt Occaſiones autem rerum bene gerendarum ſiquis aduerſariis condonarit & prodiderit, Bud. interpr. pag. 25. Et προδιδόναι δίκην, Cauſam prodere, id eſt præuaricari, ibidem. Dicitur & προδιδόναι interdum ſine adiectione, vt Xen. p. 99. Sæpe autem accipitur & pro Deſerere, Deſtituere ſuo auxilio. Thuc. 3, καὶ προδοῦναι αὐτοῖς οὐκέτ' ἦν καλόν. Bud. προδοῦναι interpr. Deſerere & Deſtituere in hoc etiam loco Demoſthenis in Mid. κἂν μὴ ἀφῶ τοῦτον ἐγὼ, καὶ προδῶ τὴν ὑμετέραν καταχειροτονίαν, οὐδὲν, ὡς ἔοικεν, ἀδικῶ: de populi præiudicio loquens qui contra Midiam in theatro reclamauerat. hoc enim dicit ironicé. Bud. Itē προδιδόναι τὰς ἐλπίδας Ariſtoph. Fruſtrari ſpem: & προδιδόναι τὰ καθήκοντα Luc. Officiū deſerere, Officio deeſſe. In v. l. προδίδωμι exponitur non ſolùm Deſero, ſed & Negligo. Miram verò quandam deſerendi ſignif. habet in hoc Xenoph. loco verbum προδίδωμι, Hell. 5, βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω. ſed noſtro *laiſſer* in ſimili loquendi forma vtimur. at interpres ineptiſſimè, Quum ſuperiores lateres pōdere murum degrauarent. ‖ Προδιδόναι τὸν ὀφθαλμὸν Demoſth. πρὸς Καλλ. 185, pro Perdere, niſi ſit mendoſus locus. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni apertè exiſtimo in hoc Plutarchi loco in Pericle, οὐ μὴν ἀπεῖπεν, οὐδὲ προὔδωκε τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν.

Προδιδόναι neutraliter pro Deficere, vt Bud. interpretatur apud Herodot. Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ....

Προδίδωμι, Prius do, vel Prior do. Xenophonti certè προδιδόναι puto eſſe Prius dare, id eſt ante tempus: & quod Gall. dicitur *auancer*: Hellen. 1, καὶ ἤν τι προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μισθὸς προέδωκεν. Ariſtot. autem Œcon. 2, προδιδόμενον τεταγμένον σιταρχίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, ſtipendium antè datum. At pro Prior do, Paulus ad Rom. cap. 11, v. penult. ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? Aptius quàm Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det.

Πρόδοσις, εως, ἡ, q. d. Antedatio, aut Elargitio aut erogatio. Demoſth. πρὸς Πολυκλ. ἑτέρους ἐμισθωσάμην ναύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτοῖς διδοὺς μεγάλας. AT Προδοσία, ας, ἡ, Proditio. Thucyd. lib. 1, προδοσίᾳ ληφθεὶς ἐσταυρώθη. Plut. De Herodot. αἴρεται μὲν ἀπ' αὐτοῖς προδοσίας τιμήσιον. Luc. De cal. ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους. Plut. Alcib. οἱ Ἀθηναῖοι, δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος. HINC Προδοσιάκομπος, ου, ὁ, vocabulum antiquum, quod Euſtathio ſignificat ὁ εἰς μάτην ὑποσχετικὸς, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. quæ expoſitio apud Suidam quoq; eſt. idem propè quod κενεαυχής ſiue αὐχῶν κενεά, apud Homerum, eodem Euſt. teſte.

Προδότης, ου, ὁ, Proditor. Thucyd. lib. 4, ὅτι οὐ δίκαιον εἴη τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι. Iſocrates ad Demonicum, τῆς τύχης εἶ προδότης. Plut. De garr. ὁ δὲ ἀδόλεσχος ἅμα δὲ ὢν προδότης καὶ αὐτεπάγγελτος, οὐχ ἵππους οὐδὲ τείχη προδιδούς, ἀλλὰ λόγους ἐκφέρων ἀπορρήτους. ET FOEM. Προδότις, Proditrix, apud Eurip. HINC comp. Παλιμπροδότης. Appian. de Metrodoro qui ruſus ad Pompeium ab Octauio tranſiit, ὢν φύσει παλιμπροδότης. ET Προδοτικός, ὁ, ὁ, Proditorius. Luc. De cal. τὸν πλούσιον ὡς τύραννον τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικὸν [διαβάλλουσι.] Plut. Sympoſ. 4, ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χειρίου πόρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν. A QVO Προδοτικῶς aduerb. (q. d. Proditoriè) Proditorum more. Luc. οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς.

Πρόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proditus. vt ἔνδοτος.

C. 2. Καταπροδίδωμι (vt καταπροΐεμαι) idem propè quod προδίδωμι. Thuc. lib. 3, τοὺς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Idem, ὡς καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν. Idem, νομίσας καταπροδίδοσθαι σφᾶς, ratus ſe proditos eſſe. Luc. Cauc. τὰ μὲν αὑτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ.

C. ΠΡΟΣδίδωμι, Inſuper do, Participo. Xenophon, δεόμενοι προσδοῦναι καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, i. participem inſuper facere, idque boni nullius. Luc. Macrob. καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ [παρεσχημένας ἰσχάδας Φιλήμονι σῦκα κατ. ...] ἀκράτου ῥοφεῖν.

C. ΣΥΝδίδωμι, [illegible] Do ſimul, Do vnum in locum. Vnde pro Cōgre[illegible]o accipitur: ſicut B. paſſ. συνδίδοσθαι expon[illegible]t Congrega[illegible] in hoc Baſ. loco, in Hexaem. 30, ἀλλὰ πότε τῆς ἀρυχωλεῖς τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσης, ἐπ' αὐτὴν συνεδόθη τῶν ὑδάτων τὰ πλήθη. Alibi ex eodem affert συνδιδόμενον ὕδωρ & διαδιδόμενον, vt contraria.

Συνδίδωμι (inquit Bud.) pro ἐνδίδωμι accipi videtur id eſt Langueo, vel (vt vertit Theodorus) pro Subſido, Conſido, in hoc Ariſtot. loco, Probl. ſect. 4, διὰ τί τῶν πλεῖστα ἀφροδισίοις χρωμένων ἐπιδηλότατα συνδίδωσι τὰ ὄμματα καὶ τὰ ἰσχία. Exponit etiā λεπτύνομαι, & hanc expoſ. ex eodem loco confirmari ſcribit.

ΔΩΡΟΝ, ου, τὸ, Donum, Munus. Vocabulum poetis & oratoribus commune. Plato 3 Polit. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. Med. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quò reſpexit Ouidius quum cecinit, Munera (crede mihi) placant homineſque deóſque: Placatur donis Iupiter ipſe datis. Et ἄγλαα δῶρα apud Hom. Il. α. Apud eundem, δῶρον δέξασθαι, & δῶρον ποτιδέγμενος, & δῶρον ἕλοιτο, & ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον, & δῶρα οἰσέμεναι, & δῶρα παρέξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι: & δῶρα δοῦναι, & δῶρα πόρωσι, & δῶρ' ἀποπέμψω. Apud Heſiodum, δῶρον ἐδωρήσατο. Apud oratores & proſæ ſcriptores δῶρα λαβεῖν & διδόναι, & δῶρα ἄγειν, auferre, & δῶρα πέμψαι. Xenoph. Pæd. 3, ἐν δὲ δῶρον ἀτιμίᾳ χων ... At δώρων γραφὴ eſt Crimen ſ[illegible] ſeu munerū acceptorum. idem quod δωροδοκίας γραφὴ, ſeu δωροδοκία ſimpliciter. Æſch. κἂν τοῖς δικαστηρίοις τοὺς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, Qui ſordium manifeſti ſunt, vt Bud. interpr. id eſt ὅτε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, vt Harpocrat. exp. ſeu (vt Poll.) κατὰ τῶν ἐπὶ δώροις δικάσαντος. PRO QVO Δωρογραφὴ perperam vna voce apud Suidam ſcribitur. Apud Plut. tamē Pericle δώρων δίωξις exponitur Actio ambitus: vbi de pecuniis in ambitu magiſtratus datis intelligendum foret.

C. Δωροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Doniuorus, Qui dona quaſi vorat. (idem quod δωροφάγος & δωροδόκος) Ex Heſiodo.

C. Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera capit, Qui muneribus acceptis corrumpi ſe patitur, Sordidus. Dion. Long. ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et apud Ariſtoph. δωροδόκοις πράγμασι, Rebus numariis & ſordidis.

Δωροδοκία, ας, ἡ, Munerum acceptio, Sordes. (eo ſenſu quo Vlpianus [illegible] per gratiam aut ſordes magiſtratus ius non dixerit) Æſchin. contra Cteſiph. τούτων ἀπεστέρησε τὰ διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας ἃς ἐδωροδόκησαν. Dinar. contra Demoſth. πότερον εἰσαγγέλλεις τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσειν, ἢ αὐτὴν ζητεῖσθαι δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magiſtratuum, vt Bud. vertit. Plut. Artox. Τιμαγόρου μὲν οὖν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. ‖ Δωροδοκία eſt etiam crimen & iudicium contra iudices numarios & ſordidos apud Lyſiam. B. Comm. ‖ Δωροδοκία Ammonio eſt nō ſolùm δώρων λῆψις, ſed etiā δώρων δόσις, ... δωροδοκεῖν accipi mox videbis.

Δωροδοκισὶ vide in Δωρεισὶ.

Δωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Munera capio, Accipio munera corrumpentia & ſordida. Demoſthenes Pro corona, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ἐπὶ χρήμασι. Idem De falſa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Idem, δωροδοκεῖ ἐπαυτοφώρῳ, Manifeſtè deprehenditur corruptus eſſe, vt B. interpr. Æſchin. δωροδοκῶ ... Et apud Herodot. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, Multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Luc. de Demoſthene, πολὺ μᾶλλον ἐπὶ φυλακτέον ... μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, id eſt, Ne animam & ſalutem pro mercede libertatis proditæ & proſtitutæ accepiſſe videar. Sic Ariſtophanes Veſpis, καθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἀπὸ τῶν πόλεων. ‖ Δωροδοκέω eſt etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo.

corrumpo. Laert. in Xenocr. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδοκήκει ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Bud. Δωροδοκοῦμαι idem quod δεκάζομαι, Accipio munera corrumpentia & ſordida, Munera ſuſcipio corruptoria. Budæus ex Demoſth. De falſa leg. ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, id eſt Hæc ſupradicta Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. contra Demoſth. δωροδοκούμενον vocat Quod ſordidè acceptum eſt, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Et apud Æſch. ἃ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus feciſti. Et apud Demoſth. δεδωροδόκηνται ταῦτα, hæc ſordidis corrupti muneribus fecerunt. A

Δωροδόκημα, ατος, τὸ, Quod ſordidè acceptum eſt, Per corruptionem acceptum, Munus quod ſordidè accipitur. Demoſth. Pro cor. κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν αἰσχρῶν τούτων ἀνθρώπων. Æſch. contra Cteſ. καὶ τόκον λαβεῖν Δημοσθένει τῶ δωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδωσαν. Ibidem, τοὺς κοινωνοὺς τῶν δωροδοκημάτων αὐτῷ. B

Ἀδωροδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera ſordida non accepit, Qui largitionibus & muneribus ſe corrumpi paſſus non eſt, Incorruptus. Æſchines contra Cteſiphontem, παρεκάλουν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν μόνον ἀδωροδόκητον ὀνομάζοντες τῇ πόλει. VNDE Ἀδωροδοκήτως, Sine munerum ſordidorũ acceptione, Incorruptè, Integrè. Demoſthenes Pro corona, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως ταῦτα πεπρᾶχθαι μοι προσομολογεῖτε. C

Καταδωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Corrumpo ſordidis muneribus. Bud. Comm. pag. 745. Item Sordida munera accipio. Ariſtoph. Veſpis, Τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησι δεῖσαι δωροδοκῆσαι, Negat ſe veritum munera cepiſſe. Et in paſſiuo pro eodem apud eundem Ranis, ἡ τῆς πόλεως χἀμαζονικῶν κατοιχομένων καταδωροδοκεῖται. D

Δωροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Munera praua offero. ſic enim Eccleſiaſtici cap. 33 exponi tradunt v. l. Maccab. autem lib. 3, cap. 1, δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς vertitur, Corrupti moliendæ fugæ gratia.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, Qui munera accipit. δωροδόκος. Prouerbiorum 15.

Δωροξενία, ας, ἡ, Quum quis peregrinitatis accuſatus, dona offerens calumnias effugit. Ariſtot. in Athen. repub. εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν προστάσεις ὑδέται ξενίας, ἢ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Vnde apud Pollucem ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων, ἐὰν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας, ſeu εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Et δωροξενίας νόμος apud Hyperidem. E

Δωροφάγος, ου, ὁ, Doniuorus. idem quod δωροβόρος. Heſiodus Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης [τρέχει] ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Et paulò pòſt, Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆς ἰθύνετε μύθους δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. F

Δωροφόρος, ου, ὁ, Dona ferens. Maryandeni autẽ apud Euphorionẽ Δωροφόροι καλέονται ὑποφεύγοντες ἄνακτας, quoniam quum ipſi ſibi præeſſe non poſſent, Heracleotis ſe ſubiecerunt, polliciti perpetuò ſe eis ἐπιτύσειν ſi neceſſaria ſibi ab eis ſuppeditarentur: vt refert Athenæus lib. 6 ex Poſidonio. Calliſtratus autem apud eundem δωροφόρους vocatos eos ſcribit ad mitigandum acerbiuſculum οἰκετῶν nomen: ſicut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἱλώτων fecerint, Theſſali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenſes ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν. HINC Δωροφορία, ας, ἡ, Munerum oblatio. ET Δωροφορέω, Munera fero ſeu offero. Gregorius in genethlia Chriſti, καὶ μετὰ μάγων δωροφορήσωσιν χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem de luxu loquens, μὴ γῆ καὶ θάλασσα τὴν ὑμῖν ὑμῶν κόσμον δωροφορείτωσαν. G

Compoſita partim à δῶρον, partim à δωρέομαι.

Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Donorum expers, Qui munera non accepit, Cui munus nullum datum eſt. Plut. Pericle ἀνὴρ ἀδωρότατος. Cũ genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, Pecunia planè incorruptiſſimus. ſeu ἀδωρόληπτος, vt ſchol. exponit. Ἄδωρος eſt etiam Qui nõ dat. Bud. ex Plat. Sympoſ. de amore, πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων. φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας, Qui dat beneuolentiam & non dat maleuolentiam, vel Qui reſpuit maleuolentiæ dona. Apud Soph. autem H

Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, exponunt κακόδωρα. quaſi dona ab hoſtibus accepta, dona non ſint, aut inauſpicata & exitioſa dona. vnde apud Virg. — timeo Danaos & dona ferẽtes. HINC Ἀδώρως, idẽ quod Ἀδωροδοκήτως. Pollux. ET Ἀδωρία, ας, ἡ, i. ἀδωροδοκία, Quũ quis donis corrumpi ſe non ſinit. apud eundem.

Ἀντίδωρον, ου, τὸ, Donum dono relatum. ἀντευεργέτημα. v. l. Ἀντίδωρος autem nomen proprium.

Ἠπιόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitia donans. Il. ζ, Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. id eſt πραΰνικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν, vt ſchol. exponit.

Μεγαλόδωρον, ου, τὸ, Splendidum & magnificum munus. v. l. ex Herodiano. AT Μεγαλόδωρος, ET Μεγάδωρος poeticè, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna donat, Valde munificus. Plut. Symp. ἐὰν δέ που κατίδω πλούσιον μεγαλόδωρον. Opp. μεγάδωρος ἄρουρα. VNDE Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, Munificẽtia, ſeu Donorum magnorũ erogatio. Herodian. lib. 2, μεγαλοδωρία ἅπαντας ὑπερβαλεῖν. vbi Polit. vertit Largitione. Idem lib. 6, τούς τε στρατιώτας ἐφ' οἷς ἐλελύπητο, παραμυθεῖτο μεγαλοδωρία χρημάτων, Magnis pecuniarum muneribus. vel Pecuniis elargiendis, vt Polit. vertit: vel Donatiuis, vt Bud.

Πανδώρα, Virginis nomen quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vlciſceretur, miſerunt: dicta (vt tradit Heſiod. Erg.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam neceſſaria nobis ſuppeditet. Ariſtoph. Auibus, πρῶτον πανδώρᾳ θῦσαι, id eſt τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, vt docet ſchol. Vnde & ζείδωρος ἄρουρα & ἀνησιδώρα dicitur. NAM Ζείδωρος vocatur quaſi δωρουμένη τὸ ζῆν, verſo η in ει, vt tradit Euſt. quòd vitã & ad vitã neceſſaria donet mortalibus. Et ζείδωρον ὕδωρ apud Nonn. pro aqua viuifica. Quanquã Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς (id eſt ſpelta) nominatã tradit, nõ (vt aliqui arbitrantur) quòd vitã donaret. AT Ἀνησιδώρα appellata eſt ab emittẽdis ex viſceribus ſuis donis, ſeu (vt Heſych. ſpecialius exponit) διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. PRO QVO & Ἀνησίδωρος ſcribitur, eodem ſenſu. δῶρα enim pro munere accipi ſuprà oſtẽſum eſt.

Πολύδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa donans. Il. ζ, Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα Ἀνδρομάχη. id eſt πολύπροικος, vt Euſt. exponit. quòd multis muneribus ſeu ampla dote maritum locupletaſſet. Eſt & nomen proprium. VNDE Πολυδωρία, ας, ἡ, Multorum donatio, Munificẽtia multa elargiens. Xen. Pæd. 8, διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία.

Φιλόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui donare amat, Munificus, Liberalis. Syneſ. epiſt. 101, φιλανθρωπότατός τε εἶναι καὶ τῶν ἐγκωμίων φιλοδωρότατος, & aliorũ laudis liberaliſſimus. Aliud exemplum ex Plat. habes ſuprà in ἄδωρος. De re etiã aliqua (vt apud Latinos Liberalis) dicitur. Demoſth. Pro cor. ὥστε τὸν δόντα τι τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον. HINC Φιλοδωρία, ας, ἡ, Donandi amor, Liberalitas, Munificentia. ſeu (vt Suidas exponit) ἡ μετὰ προθυμίας δωρεά.

Δωρείτης, ου, ὁ, Munerarius, (adiectiuè ſumptum) Muneralis. Plutarchus Polit. præc. οὐκ ἀργυρείτην οὐδὲ δωρείτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην.

Δωρεά, ᾶς, ἡ, Donum, Munus. Iſocr. τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ' Ἑλλήνων τυχεῖν. Demoſthenes contra Midiam, ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρέχον. Apud eũdem δωρεὰς ἔλαβον Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπὶ τοῖς ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et apud Æſchinem, δωρεὰς εἴς τινα ἀποθέσθαι. apud Plutarchum, ἐπαγγέλλεσθαι δωρεάς. apud Athenæum, ἐδίδου δωρεὰς ἀπροσδοκήτους. Et cum duplici accuſatiuo, datiuo perſonæ adiecto apud Plut. ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντες. quod Latini per datiuum proferunt Muneri dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere. vt apud Catullum, Sudaria Sætaba ex Iberis miſerunt mihi muneri. Apud Demoſthenem autem contra Midiam, οὐδενὶ τούτων πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην, οὐδ' ἂν δοίητε, ἐξεῖναι τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς ὑβρίζειν αὐτῶν ἑκάστῳ ὁπότ' ἂν βούληται, prærogatiuam ſignificat. Δωρεάν, ἐς τὴν δωρεάν, & κατὰ δωρεάν, Dono, Gratis.

Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, Remuneratio, B. ex Ariſt. Eth. 4, καὶ περὶ

ξένων δὲ ὑποδοχὰς καὶ ἀποστολὰς καὶ δωρεὰς καὶ ἀντιδωρεάς. A

Μεγαλοδωρεά, ᾶς, ἡ, Donatio magnifica, ſeu Largitio, Munificentia, vt Budæus interpretatur. Lucianus, φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Exultãtes, gaudentes & elati munificentia. Herodianus lib. 2, ταῖς τῆς τυραννίδος ἀκρίτοις καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς, enormibus tyrannorũ atque immenſis largitionibus, vt vertit Polit.

¶ Δωρέω, ῶ, Fut. ήσω, Dono. Heſiodus Erg. de Pandora, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. Et in paſſ. apud Sophoclem Aiace, Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, Ζωστῆρι πρισθεὶς, Baltheo quo ab iſto donatus fuerat. B Pla. epiſt. μετεῖχες κεχρῆσθαί τι αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς. Videris humanè ipſis eſſe vſus ac muneribus ab eis donatus. Plato, οὐ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν, Quod Cicero ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præſtantius neque datum eſt mortalium generi, deorum conceſſu atque munere, neque dabitur. ‖ Vox autem media apud proſæ ſcriptores vſitatior eſt: conſtruitúrque interdum cum datiuo perſonæ & rei accuſatiuo, interdum cum accuſatiuo perſonæ & datiuo rei. Xenophon Pædiæ 8, C τῷ δὲ Ὑρκανίῳ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τούτοισι, His te dono. Et apud Plut. Oth. δωρησάμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς. At Eurip. δωρέομαί σε τόδε, vt in vulg. l. citatur.

Δώρημα, ατος, τὸ, Quod donatum eſt, Donum, Munus. Ariſtot. Eth. 1, c. 9, εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Sic Dionyſ. Lög. θεόπεμπτά τινα δωρήματα dixit. VNDE Δωρηματικὸς οῦ, ὁ, Munificus.

Δωρητὸς, οῦ, ὁ, Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri poteſt. D Il. 1, Δωρητοί τ' ἐπέλοντο παραρρητοί τ' ἐπέεσσι, id eſt δώροις ὑπήκοοι, vt Euſtath. exponit. ‖ Item, Donatus, Dono datus. Plutarch. Caio, ὅπως ἥκει εἰς Ῥώμην πόλις μὲν ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ἐκ Συρακουσῶν. Dionyſ. Long. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. VNDE Ἀδώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indonatus. Theocritus Idyll. 16, Ἡμετέρας χάριτας τίς ἀσαι ὑποδέξεται οἴκῳ Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει.

C. ΑΝΤΙδωρέομαι, οῦμαι, Viciſſim dono, Aliud pro alio dono. Ariſtot. Ethic. 8, οὐ γὰρ τυγχάνει τις οὐδενὸς ὢν, τούτου ἐφιέμενος, ἀντιδωρεῖται δ' ἄλλο. E Xen. ἔστ' ἂν μ' ἴδῃς ἔχοντα, ὥστε μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον.

¶ Δῶρον, ου, τὸ, Palmus. quam ſignificationẽ licet Plinius primariam eſſe velit, nos tamen ſequuti grammaticos ſumus, δῶρον in priore illa ſignificatione à δίδωμι deriuantium, vt Donum à Do apud Latinos: niſi fortè & hoc δῶρον à δίδωμι quoque dictum velimus quoniam eo donemus id quod donamus. Plin. lib. 35, c. 14, Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur. Vitruu. nobiſcum facere videtur, F qui lib. 2, cap. 3, Δῶρον autem (inquit) Græci appellãt palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appellatur: id autem ſemper geritur per manus palmũ. Nic. Ther. de baſiliſco, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τι καὶ ἰθύν. Intelligi autem volunt palmum minorem qui quaternũm digitorum eſſet, idem quod παλαιστὴ ſeu παλαιστὶς, ſeu [illegible] σπιθαμῆς, vt tradit Euſtath. VNDE Δεκάδωρος, Qui decem palmorum eſt. vt δεκάδωρον ἅμαξαν apud Heſiodum. (A QVO Ἑκκαιδεκάδωρος, qui ſedecim palmorum eſt. Il. δ, Τοῦ [ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου] κέρα G ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. quod de ambobus cornibus intelligi volunt, vt ambo ſimul ſint quinque ſpithamarum & palmi vnius: alterutrum verò duarum ſpithamarum cum dimidia & dimidio palmo. δῶρον enim tertiam ſpithamæ partem eſſe tradit Euſtath. Nec admittendum quod quidam hic exponunt Cornua ſedecim ramos habentia. nam αἰγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat.) ET Δίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum palmorum eſt. ET Πεντάδωρος, Qui quinque palmorum eſt. ET Τετράδωρος, qui quatuor palmorum eſt. H Plin. loco antè citato, Genera eorum [laterũ] tria. δίδωρον, quo vtimur, longum ſeſquipede, latum pede: alterum τετράδωρον, tertiũ πεντάδωρον. Et item Vitruu. Fiunt autẽ laterũ genera tria: vnum quod Græcè δίδωρον appellatur, id eſt quo noſtri vtũtur, longũ pede, latũ ſemipede: cæteris duobus Græcorũ ædificia ſtruuntur. ex his vnum πεντάδωρον, alterum τετράδωρον dicitur.

ΔΙ΄ΚΗ, Ius, Iuſtitia, Fas. Idem quod θέμις Homero, vt docet Euſt. Heſ. Erg. Καὶ σὺ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Vbi δίκην βίῃ illam opponit quã (vt opinor) tribuit illis quos χειροδίκας appellat, i. (vt Ouidianis vtar verbis) Qui ius enſe dicunt. Subiungit tamen aliquanto pòſt, δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται. quia nimirũ δίκη [illegible] patet quàm Lat. Ius, & Gall. droit. Sic vbi ſcribit, — ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, ſi iniqu' plus iuris habebit, ſi l'inique ha meilleur droit. Hinc etiã fit vt Ouid. appellet ius, id quoque quod enſe dicitur, non autẽ ἰθύντατα, vt loquitur Hom. Il. σ, Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. vbi putẽ δίκην εἴπῃ poſſe ad verbũ reddi Ius diceret. Ex hac ſignif. vocabuli δίκη manarũt hæc quæ aduerbialiter ponũtur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, pro Iure, Meritó: quibus opponitur παρὰ δίκην, & interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra ius & æquum, Immeritó. Cic. δίκῃ apud Plat. Iure, & ἐν δίκῃ apud eundẽ Iuſtè: vt viciſſim ἀδικίᾳ, Iniuſtè, interpr. vt habes p. 31 & 33 Cic. lex. Apud Thuc. 3, παρὰ δίκην γιγνώσκειν pro Contra ius fáſque. ‖ Δίκη fuit etiam habita pro dea iuſtitiæ præſide, quæ & filia Iouis eſt Heſiodo. eam certè deum comitari tradidit Ariſtot. De mundo. ‖ Δίκη apud Hom. exponitur etiam Ritus, Mos, Conſuetudo: ac certè Euſt. vult in hoc loco, Od. ξ, ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, &c. δίκην eſſe θέμιν, ſeu νόμον, aut ἔθιμον, aut ἔθος: at ego δίκην & hîc & in aliis pleriſque eius locis non ſimpliciter morem eſſe dico, ſed morem iure receptum: atque adeo alicubi officioſam quandam (vt ita loquar) conſuetudinẽ, ſic appellari puto. HINC Δίκην aduerbialiter ponitur (ſub. κατὰ) pro More, Inſtar. Ariſt. De mũdo, καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, fluuiorũ inſtar.

Δίκη, Dica, (Plaut. & Ter. Dicã ſcribere & Impingere) Iudicium, Cauſa, Actio, Lis. ex quibus vocabulis alia aliis, in quibuſdã loquendi generibus, cõuenientiora ſunt. λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto iudiciũ, vel Litem intẽdo, vel Edo iudiciũ & actionem, vel Subſcribo iudicium: & ἀντιλαγχάνω, Viciſſim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκην ſeu γραφὴν interpr. Litem vel crimen vel Dicam impingo. Quæ omnia vide apud Bud. in Cõm. itidémq; δίκην εἰπεῖν Xen. quod ad verbũ redditur Cauſam dicere. Vide & δίκην εἰσάγειν, & δίκην ἀποφεύγειν vel ἐκφέρειν: necnon δίκην ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι & ὀφλεῖν, & φεύγειν, eique oppoſitum ἀποφεύγειν, atque alia nonnulla. Itẽ δίκη ἐρήμη, & δίκη οὐκ οὖσα, & δίκη αἰκείας: & δίκη βλάβης, δίκη αἰκίας, δίκη παρανοίας. De his inquã [illegible] & hoc ipſum opus vide, ſingula aut ſaltẽ eorum plurima ſuis quærens locis. Sed occurrunt & alia loquendi genera apud autores à δίκη ducta præter illa quæ B. commemorauit. vt τὰς δίκας ἐλθεῖν, Thuc. 6, itẽ δίκην κρίνεσθαι, & δίκην διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. Eſt verò in vſu & δίκην δικάζειν, quod eſt iudicis litẽ dirimentis & diiudicãtis ex Heſiodo ſumptũ in Erg. Apud quẽ legitur & δίκαι σκολιαὶ, praua iudicia, ſeu ſententiæ: quib' opponũtur ἰθεῖαι. Sic & vbi dicit Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῇς ἐνέποντες.

‖ Δίκη, Supplicium, Pœna. (ſicut Hebraico loquendi genere iudicium poni videmus pro pœna quæ ex iudicio ſequitur) vt δίκην vel δίκας διδόναι, quod Latinè itidem, Pœnas dare. Interdum etiam addito datiuo perſonæ, vt Ariſtophanes Nubibus, δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον. Et cum genitiuo rei, δώσεις δίκην τούτων, Idem Ariſtophanes. Sic δοῦναι δίκην τῶν ἀδικημάτων. Dicitur & τίνειν δίκην, (quod non ſolùm Pœnas pendere, ſeu luere, ſed interdum etiam, ſicut & ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari.) Item δίκας ἔχειν pro Pœnas ſubire, ex Platonis epiſt. item ὑπέχειν, item alicubi παρέχειν. Et δίκας ἀπαιτεῖν τοῦ φόνου Pauſanias, quod ex Liuio vertitur Pœnas expetere. Et δίκην ἐπιθεῖναι ex Luciano pro Pœnam irrogare. Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non pœnas ſed iudicia verte: vt apud Thucydidem lib. 1, δίκας ἤθελον [οἱ Κερκυραῖοι] δοῦναι, Iudicium ſubire volebant; Diſceptare volebant. Sic eodem libro, δίκας τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι. q. d. Iudicia de controuerſiis dare viciſſimque accipere.

‖ Sciendum eſt item δίκην ἔχειν non tantùm dici eum

qui dat pœnas (qua in ſignificatione affertur ex Platonis epiſt. 7) ſed & eum cui ab alio dante pœnas ſatiſfit.q.d.Habere ſatiſfactionem, aut vltionem. vel Obtinere ius ſuum. Citatur verò ex eodem Platone in hac quoque ſignificatione, εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δ' ἱκην. Sed & ex Herodoto, ἔχω ἀξέναι παρὰ σοῦ πάσαν δίκην. Additúrque hic Ciceronis locus De legibus lib.2, tanquam ſimilis, Plus pœnarum habeo quàm petiui. At illud δίκην ἔχειν apud Heſiodum in loco quem initio protuli, accedit potius ad Latinũ illud Ius ſuum obtinere. A

C.Δικογράφος, ου, ὁ, Cauſarum ſcriptor ſeu conſarcinator, Hyperides. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Cauſarum ſcriptio, ſeu (vt Budæus interpretatur) Actionum forenſium ſcriptio. Iſocr. ET Δικογραφικῶς, More eorũ qui actiones forenſes ſcribunt. Pollux ex Iſocr. B

C.Δικοδοσία, ας, ἡ, Cauſæ dictio, vulg. lex. ex Polyb. lib. 4, pag. 68, οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ προσεχλεύαζον εἴ τις αὐτοὺς εἰς δικοδοσίας προυκαλεῖτο περὶ τῶν γεγονότων. quo in loco δικαιοδοσία etiam ſcribitur. de quo poſtea dicetur. C

C.Δικολέκτης, ου, ὁ, Cauſidicus. In Epigr.

C.Δικολόγος, ου, ὁ, Cauſidicus, Cauſarum orator. Plut. De frat. charit. καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδέ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφισταῖς. VNDE Δικολογέω, ῶ, F. ήσω, Cauſas dico. ſeu (vt vulg. lex. ex Ariſtotele Rhet.) Iudiciales præceptiones trado.

C.Δικορράφος, ου, ὁ, Cauſarum cõcinnator, (vt Bud. exponit) ſeu conſarcinator, vt Ammianus loquitur. VNDE Δικορραφέω, ῶ, F. ήσω, Cauſas concinno ſeu conſarcino. Lites conſarcino. Bud. ex Ariſtoph. Neb. Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν, id eſt δίκας συρράπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι, Suid. D

C.Δικασπόλος, ου, ὁ, Qui circa iura reddenda verſatur, ὁ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et idem interdum quod βασιλεύς, vt tradit Euſtath. Il. α, νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Od. α, Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.

C.Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum τῷ ἔνδικος, Iniuſtus, Iniquus, Improbus, Iniurius. Demoſth. Pro corona, τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, horum improborum hominum, & dijs inuiſorum. Dicitur nonnunquam ἄδικος εἴς τινα: item ἄδικος περί τινα, vt apud Xenoph. Pæd. 8, ἀδικωτάτους περὶ τοὺς ἄλλους. Præterea tam de re quàm de perſona vſurpatur, vt apud Iſocratem ad Demon. μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον, Præfer iuſtam paupertatem iniuſtis diuitiis. προφάσεις ἄδικοι, Demoſth. ad Philipp. Apud eundem I. Ἀριστογείτονα ἡσυχία ἄδικος καὶ δικαία opponuntur. Apud eundem contra Euergum, χεῖρες ἄδικοι, manus iniuriæ, manus iniuriam inferentes. vnde ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων. | Ἄδικον ſubſtantiuè ponitur aliquando: vt Xen. Pæd. 8, ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶν, pro ἐπὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν, ad impietatem & iniuſtitiam conuerſi ſunt: vel, ſe conuerterunt. Idem ibidem, νῦν δὲ ἐξ ἀδίκου φανερὸς ἢ μεμηχανημένα. Plutar. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio iniuriarum. Chryſipp. dicit legem eſſe κανόνα δικαίων τε καὶ ἀδίκων, (interpr. Cic.) iuris atque iniuriæ regulam. | At Ἀδίκω ἡμέρα dicere pro ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, oppoſitum τῇ ἐνδίκῳ ἡμέρᾳ, Pollux ait eſſe βίαιον. E F G

C.2.Ἀδικοδοξία, ας, ἡ, Suidas exponit παράλογος λοιδορία, citans locum hunc adeſpoton, ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

C.2.Ἀδικοπραγέω, ῶ, Fut. ήσω. Præt. ηκα, Iniquè vel iniuſtè ago. Idem quod ἀδικέω. nam Plutarchus δικαιοπραγεῖν (cui ex aduerſo reſpondet ἀδικοπραγεῖν) opponit τῷ ἀδικεῖν, in Præf. de ſan. Fit ex πραγέω (quod in compoſitione vſurpatur pro πράττω) & ἄδικον.

C.2. Μεγάδικος, idem quod μεγαλαδικητικός, vt videtur. in v.l. eſt Cui in magnis fit iniuria. H

Ἀδίκως, aduerbium, Iniuſtè, Iniquè, Per iniuriam, præter ius & æquum. Demoſthenes aduerſus Cteſiphontem, οὐδεὶς οὐδὲν οὐδ' ἀδίκως ἡμῖν ἐνεκάλεσε. | Item Immeritò, Abs re, Iniuria. Idem Demoſthenes, οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι, non abſque ratione, nec abs re (vel Nec iniuria) ipſis ſuccenſentes. καὶ δικαίως κἀδίκως, Ariſtophanes in Pluto, Iure vel iniuria.

Ἀδικία, ας, ἡ, Iniuſtitia, Iniquitas, Improbitas. Ariſtoteles in Prædic. δικαιοσύνη ἀδικία ἐναντίον, id eſt, Contraria ſunt δικαιοσύνη & ἀδικία. Plato Politicῶν 2, ἐσχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Quæ verba Cicero interpretatur, Totius iniuſtitiæ nulla capitalior eſt quàm eorum qui tum quum maximè fallunt, id agunt vt viri boni eſſe videantur. δικαιοσύνη, inquit Ariſtoteles Rhetoricῶν 1, Virtus per quam ſua ſinguli habent, ſecundum legis præſcriptum: ἀδικία, per quam aliena, & contra legis præſcriptum. Idem ἀδικίαν & ἀνισότητα copulat (Politicῶν 6, ἔχει δ' ἀμφότερα ἀνισότητα καὶ ἀδικίαν) vt Æſchines ἄδικον καὶ οὐδαμῶς ἴσην, contra Cteſiph. Item ἐν δίκῃ & ἐν ἀδικίᾳ opponuntur apud Platonem in Timæo: pro Iuſtè & Iniuſtè interprete Cicerone. | Ἀδικία ſcelus, Iniuſta ſeu iniqua & improba actio. Plutarchus Symp. 8, οὕτως ἀλαζὼν πρὸς ἅπασαν ἀδικίαν ἦσαν.

Ἀδικέω, ῶ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, Iniuſtè ſeu iniquè ago, Perperam ago, Contra ius fáſque ago, Scelus admitto. Ariſtoteles Rhetor. ad The. 4, τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. id eſt, ἀδικεῖν, eſt nocere ſcientem & prudentem præter legem. Cui definitioni congrua ſunt quæ dicit Budæus, παρανομεῖν eſſe etiam τὸ ἀδικεῖν, & παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, contra leges & iura malis affici. Idẽ ſcribit, apud Demoſthenem vbique ἀδικῶ poni pro Perperam & ſceleſtè ago. Ol. 2, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον. A Xenophonte opponũtur οἱ ἀδικοῦντες & οἱ δίκαια ποιοῦντες: adeò vt ἀδικοῦντες idem valeat quod ἄδικα ποιοῦντες. Idem opponit τοὺς ἀδικοῦντας & τοὺς ἀναιτίους, Hellenicῶν 1. Apud eundem initio Ἀπομνημον. 1, vbi formulam accuſationis in Socratem profert, ἀδικεῖ videtur ſignificare παρανομεῖ, contra leges & iura facit. Locus eſt hic, ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων. Cicero ἀδικεῖν interpretatur Violare ius: quum hos Euripidis verſus in Phœniſſis, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, ſic interpretatur, Nam ſi violandum eſt ius, regnandi gratia Violandum eſt: aliis rebus pietatem colas. Quem Euripidis locum adſcripſi totum, vt obſeruaretur, illum ἀδικεῖν & εὐσεβεῖν opponere, vt Xenophon ἀσεβὲς καὶ ἄδικον copulauit in loco quem modò citaui in Ἄδικος. Vide à me editum Ciceronianum lexicum Græcolatinum. Ariſtoteles Ethic. 5, ἀδικεῖν & ἄδικον εἶναι pro eodem ponit.

Ἀδικεῖν abſolutè, id eſt ſine caſu, ponitur in ſuperioribus exemplis: ſæpe autem caſum habet, accuſatiuum videlicet, aut perſonæ aut rei: aliquando vtrunque ſimul. Exponitúrq; tum Iniuria afficio, Iniuriã infero, Contumeliã afficio, Iniurius ſum in aliquem. Lædo vertitur à Cicerone. Demoſthenes, τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; Qua in re iniurius eſt Demoſthenes? Quam iniuriam facit Demoſthenes, vel In quo iniuriam, &c. Xenophon Pædiæ 3, τί λαβὼν ἀδικοῦντα, διαφθείρειν αὐτὸν ἔφη ἐμέ; Quo in ſcelere deprehenſum, Quod ſcelus admittentem, vel, Qua in re iniurium. Eiuſdem Pædiæ 8, τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες, comprehendentes eos qui nihil commeruerunt, vel nihil commeritos. Cum accuſatiuo rei ſimul & perſonæ, apud Demoſthenem, πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με, Quaſcunque mihi intulit iniurias. Ariſtophanes, τί σ' ἀδικούμεθα τοῦτό σε; Quæ igitur tibi fit à nobis iniuria hac in re? vbi accuſatiuus τοῦτο regitur à κατὰ præpoſitione ſubaudita, vt ſit. τί ἀδικούμεθά σε κατὰ τοῦτο; Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο: vt Ariſtoteles Politicῶν 5, ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, Iniurium eſſe in plebis lucra & commoda. vt Horatius dixit Peccare in commoda publica. Dicitur item ἀδικῶ τοῦτο περί σε, vt apud Platonem De legibus, ἀδικῶ περὶ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, In deos ſcelus admitto, Sceleratus ſum in deos. Differt ἀδικῶ ab ἁμαρτάνω, quia

ἁμαρτάνειν eſt per errorem delinquere.

Ἀδικέομαι, οῦμαι. F. ηθήσομαι. P. ημαι, Afficior iniuria, Iniuriā accipio, vel patior, Lædor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτρια, mediocres iniurias accipiẽtes. τὰ μέγιστα ἠδικημένος, atroci affectus iniuria. Ariſtoph. Pluto, ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη, nulla in re à nobis læſa. Æſch. aduerſus Cteſiph. ἡ μὲν πόλις τὸ ἴσον ἀδίκημα ἀδικεῖται, ciuitas parem accipit iniuriam, vel pari afficitur iniuria. Iſocr. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν, ab omnibus Græcis iniuriam propulſantem.

Ἀδίκημα, ατος, τό, Iniuſta actio, Iniuriæ illatio, Maleficium, Scelus. Xen. αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασι, Ciuitates pœnam maximis ſceleribus conſtituerunt mortem. Plut. Lyc. βέλτιστον ἀδικημάτων ἡμῖν πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος. τίς γὰρ ἂν κλέπτειν ἔμελλεν, ἢ δωροδοκεῖν; Itẽ ἀδίκημα, Crimen, Quod contra leges patriæ factum eſt, Facinus contra leges admiſſum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

C. 2. Εὐαδίκητος, Qui facilè iniuria affici poteſt, Iniuriæ opportunus, Iniuriæ obnoxius. Andocides, οὐδ' ἔρημος, οὐδ' εὐαδίκητος. Sic Lucianus, οὕτως ὑμῖν εὐκαταφρόνητος δοκεῖ ἡ πενία καὶ εὐαδίκητος. quia pauperibus potius inferri ſolet iniuria.

Ἀδικητικός, οῦ, ὁ, in vulg. lex. exponitur Iniurius, Qui iniuria afficit: ſed ita ἀδικητικὸς nihil aliud eſſet quàm ὁ ἀδικῶν: at terminatio ipſa aliud præ ſe fert. Verto igitur ἀδικητικός, Pronus ad iniuriam inferendam, ſiue procliuis. Fortaſſe non malè & Iniurioſus exponeretur, melius ſaltem quàm Iniurius. Plutarchus περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βρ. τιμ. ἀλλ' ἰατρείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ἀδικητικὸν κολάζει πολλάκις. VNDE Μεγαλαδικητικός, οῦ, ὁ, quod tamẽ Bud. interpr. Vehementer iniurius apud Ariſtotelẽ in Rhet. 2. CVI Μικραδικητικὸς oppoſitum eſt ibidem.

C. 2. Ἀνταδικέω, ῶ, Iniuriam illatam vlciſcor, ſeu Viciſſim iniuria afficio. Citat Pollux ex Demoſth.

C. 2. Διαδικέω, Iniuria afficio: à cuius paſſiuo eſt διαδικηθεὶς Iniuria affectus apud Plat. teſte Bud.

C. 2. Προαδικέω, Prior iniuria afficio, Iniuria laceſſo. Dem. Pro Cteſiph. οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

C. 2. Συναδικέω, Iniuriæ inferendæ ſocius ſum. Demoſth. πρὸς Φορ. Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, id eſt (Budæo interprete) Qui tibi ſocius eſt iniuriæ & fraudis.

C. Ἀνάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iudicatus quidem iam eſt, ſed iudicio irrito facto iterum iudicandus. Cuius hoc apud Suidam exemplũ eſt, ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡττώμενος. Ἀνάδικοι (inquit Heſychius) dicebantur οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν καθιστάμενοι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτυριῶν. Sic Suidas ἀνάδικοι κρίσεις (ſic enim pro κτίσεις Budæus ibi legit) exponit αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, quæ reiudicantur ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν. Et Bud. Comm. pag. 24 ἀνάδικον δίκην ſimilem eſſe dicit τῇ μὴ οὔσῃ, id eſt iudicio nullo, iudicio irrito: & fortaſſe eadẽ. Demoſth. τὴν δίκην ταύτην περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν, id eſt, Denuo iudicandam, & iudicium nullum. Aliud exemplum ibidem habes ex Andocide. Plato De leg. 11, τὰς κατὰ ψευδομαρτυρίας ἁλούσας δίκας ἀναδίκους γίγνεσθαι. HINC Ἀναδικία, ας, ἡ, Lis ſeu iudicium de re quæ iudicata quidem fuit ſed irrita facta eſt. Pollux ex Lyſia.

C. Ἀντίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduerſarius in lite, Litigans contra alium. Æſchines in Cteſiphontem, καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκοις. Sic apud Matth. cap. 5, ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ. At Petrus Apoſtolus videtur ἀντίδικον generaliter hoſtem dixiſſe quum diabolum appellat ἀντίδικον noſtrum Epiſt. 1, cap. vlt.

Ἀντιδικέω, ῶ, Contra litigo, Aduerſus aliquem litigo, Cauſam meam aduerſus alium tueor in iudicio. A Budæo in Comm. exponitur ad cauſam occurro, Iudicio me ſiſto, Liti me offero. Ab eodem in lex. ex Pauſania explicatur, E contrario reſpondeo in iudicio vt aduerſarius. Apud Platonem De leg. lib. 12, ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicũtur actor & reus. Apud Ariſtophanem in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exponitur defendere cauſam. Apud Demoſth. verò cum datiuo ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitur aduerſarius, Reſpõdens ad calumnias. Cui ſignificationi contrariam habet συνδικεῖν itidem iunctum datiuo.

A

Ἀντιδικία, ας, ἡ, Contrà litigatio, oppoſitio mutua inter ſe litigantium: ſic dicitur vt συνδικία à συνδικεῖν.

C. Ἀποδικέω, ῶ, Cauſam dico, Cauſam meã defendo. ἀπολογοῦμαι δίκην, Heſych. Vtitur X. Hell. 5, ψήφισμα κελεύει, ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων [illegible] ἀδικῇ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ. i. Ex vinculis cauſam dicere apud populum.

C. Αὐτόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeipſo iudice vtitur: vt populus aliquis aut ciuitas quæ ipſa de controuerſia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio
B ſtare cogitur. Thucyd. l. 5, καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια. vbi ſcholiaſtæ αὐτόδικοι dicuntur οἱ ἐν αὐτοῖς διαφορὰς δίκῃ λύοντες καὶ μὴ μετιόντες εἰς ἀλλοτρίους ἀνθρώπους. ET Αὐτοδίκη, ης, ἡ, apud Suidam, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ. ET Αὐτοδικεῖν apud eundem ex Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Itẽ αὐτοδικεῖ apud Heſych. αὐθεντεῖ, ὅταν αὐτὸς λέγῃ.

C. Διάδικος, ου, ὁ, Litigator. in Pand. ὅταν μηδεὶς διάδικος αὐτῷ
C παρενοχλῇ. & alibi itidem. Bud. VNDE Διαδικέω, ῶ, Iudicio contendo ſeu diſcepto, διαδικάζομαι. Plut. Apophth. ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων.

Διαδικέω autẽ pro Iniuria afficio, vide poſt Ἀδικέω, ῶ.

C. Ἔκδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniuſtus. ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. — Θεοὶ δ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους φέρειν. Ælian. apud Suid. πλημμελοῦσι μὲν αὐτοὶ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ ἀτέρμονον ἔργον. Apud eundem, ὁ δὲ ὢν ἔκδικός τι καὶ ἐνυβριστής. ¶ Ἔκδικος ſubſtantiuè captũ, Vltor, Defenſor. Herodian. lib. 7, εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν ἢ δημοτῶν αὐτοῖς ἐπίοιεν ἔκδικοι τοῦ γινομένου ἔργου. Bud. ex Cic. Epiſt. Legatos audio
D miſſos eſſe: ſed malo ecdicos, vt aliqui [illegible] poſſit. Quare peto à te vt eos & Alabandenſes iubeas ecdicos Romam mittere. Interpretatur autẽ B. ἐκδίκους, Vindex, Aſſertor. item Defenſor ciuitatis, in l. Vt Perfectius, De annali exceptione. Ἔκδικοι (ſicut & ἐκδικηταὶ) eidem Bud. ſunt Perſequutores: de quorum munere paulo pòſt in ἐκδικητής. VNDE aduerb. Ἐκδίκως, Iniuſtè. Soph. Antig. Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æſch. Prom. Παθόντες εὖ κακοῦσί
E μ' ἐκδίκως.

Ἐκδικία, ας, ἡ, Vltio. ¶ Item Iuris ceſſio, Remiſſio debiti. v. l. ex Dione in Cæſ. τοῖς δ' ἰδιώταις, τὸ πεντημόριον [illegible] ἀφεὶς. πᾶσαι γὰρ πλεονεξίαι δι' αὐτῶν ἐγίγνοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας πρὸς τὸ χωρίον, οὐχ εὕραντο. Sic Suet. in Cæſ. Publicanos remiſſionem petentes, tertia mercedum parte releuauit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi maiore, vt cum Vlpiano loquitur Plinius. Vide Appian. lib. 2, De Cæſ. Hæc V. l.

F Ἐκδικέω, ῶ, Vlciſcor. Dicitúrque ἐκδικῶ σε pro Vlciſcor te & ſcelus: & ἐκδικῶ ἐμαυτόν, pro Vlciſcor illatam mihi iniuriam, Tueor me. Chryſoſt. ad Rom. 3, ὅπου γὰρ ἐκδικοῦμεν ἑαυτούς, ὁ θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει. Et ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, vt Lucas eſt loquutus cap. 18 Euang. pro Vindico te ab aduerſario tuo. Et ἐκδικῆσαι τὸν φόνον Athenæus 234, in fine. Paſſ. autẽ Ἐκδικοῦμαι, Pœnam luo, Greg. ¶ Ἐκδικεῖν, Venditare, Actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα. & ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγή, Rei vendicatio. Bud. ex Pand. HINC Ἐκδίκησις,
G Vltio, Lucæ Act. Apoſt. cap. 7. ET Ἐκδικητής, Vltor Greg. Item Ἐκδικητὴς Perſequutor, Cuius munus eſt iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent. ET Ἀνεκδίκητος, Inultus.

C. 2. Ἀνεκδικέω, ῶ, Tueor, Defendo: & quidem non ſolùm Defendo in iudicio, ſed & Defendo armis. Vide exempla ex Pand. apud Bud. pag. 100. HINC Ἀνεκδίκητος, Indefenſus.

C. Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q. d. Iudices Græciæ) ſic vocati iudices ſacrorum certaminum, vt tradit Budæus, ſeu (vt vulg.
H lexica) Præfecti in Olympiaco certamine. Pauſ. 4.

VNDE Ἑλλανοδικῶ, F. ήσω, Iudex ſum ſacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικοῦντες idem quod Ἑλλανοδίκαι. Pauſ. Eliac. lib. 1. p. 118, & lib. 2, p. 139.

C. Εὔδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuſtus, δίκαιος, Heſych. vt apud Sophoclem, [illegible] ἕδρας εὔδικα, id eſt δικαίως. Sic

Epigr.lib.2. Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα γιννυλθῦν, Meritò pœnas luens. Apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τὰ τ' ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς. Plato De leg.11. πρατήρα ἢ τὸν δόντα ἀξιόχρεων τι καὶ ἔνδικον. vbi Ficin.vertit, Eum qui vel vendidit vel legitimè ſufficienterque donauit. Ἔνδικος ὅρκος, Iuramentum in lite, B. Ἔνδικος ἡμέρα, Faſtus dies, ἡ δικάσιμος, B. ἐν ᾗ δικάζεται, Poll. Ἔνδικον χρόνους Greg. Quæ à iudice ſtatuitur, Quæ ſētētia lata infertur. Et ſubſtāt. in Pād. ὁ μὴ πειθαρχήσας ὑπόκειται τῷ ἐνδίκῳ μετ' προθεσμίας, iudicio, B. Ἔνδικον Heſychio eſt etiam ἀληθὲς, & ἄξιον: Suidæ verò δίκης ἄξιον. HINC Ἐνδίκως, aduerb. Iuſtè, Iure, Meritò. Plato lib.11 De leg. τὸ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω, Non iure, vt B. vertit. Greg. ἐνδίκως ἀγανακτῶν. Item ἀληθῶς, Heſych. B

C. Ἐπίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuerſus, vel Qui in controuerſiam deduci iure poteſt. Iſæus, μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τὸ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non poſſe matrem meam fratris ſui hæreditatem petere, vel Non poſſe matrem meam bonorū fratris poſſeſſionem agnoſcere. B.p.92. Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cuius quis nuptias petit vt iure ciuili ad ſe delatas: quæ alio nomine ἐπίκληρος & ἐπικληρεῖτις dicitur. Quare Plut. quodam loco metaphoricè ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Eſt enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ ἡ δεσποτεία ἀμφισβητεῖται. Bud. ibidem. Plut. De Herod. ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. VNDE bicōp. Ἀνεπίδικος ου, ὁ & ἡ, Purus & cōtrouerſia vacuus. Bud. C. vt κλῆρος ἀνεπίδικος, Hæreditas de qua nulla inter cognatos eſt controuerſia. Dem. Pro cor. C

C. Εὐδικία, ας, ἡ, Bonū ius, ſeu Iudiciū ſincerum. oppoſitū τῇ κακοδικίᾳ. Od. τ, Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχῃσι. Plut. ad Præf. ind. τὸ ἐν πόλεσι φέγγος εὐδικίας, καὶ κόσμος, καὶ φρὶ αὐτῷ. Ibidem, ἄρχων, ὅς τε θεοῦ δὴς εὐδικίας ἀνέχησιν, ἤπερ θεοῦ λόγον ἔχων διάνοιαν, οὐ σκῆπτρον οὐδὲ κεραυνὸν οὐδὲ τρίαιναν. D

C. Εὐθυδικία, ας, ἡ, Recta intenſionis depulſio, Iuſta & plena recuſatio. quod fit quum is qui in iudicium vocatus eſt, nulla præſcriptione fori aut alia exceptione ſummotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Eſtque εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, Recta via pedem conferre cum actore, actionémque ipſam & intentionem plena recuſatione propulſare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatrice, aut alia tranſlatione, experiundi iuris poteſtatem auferre, certaménque detrectare. B.C.p.51 & 52. Demoſth. ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectàque cum aduerſario congredi, vel Rectà ad caput cauſæ accedere, quâque de re agitur, in iudicium deducere. Idem & εὐθυδικία εἰσιέναι dicitur, id eſt recta cauſæ deductione, quum reus non exceptione ſe tuetur ſed iure & æquitate cauſæ. Dem.131, δι' ἃ τὸ παραγραφὴν εἶναι καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Erant enim παραγραφὴ & διαμαρτυρία τὴν εὐθυδικίαν ἀνελοῦσαι. Iſæus, εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησεν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διεμαρτύρησε. Pro εὐθυδικία verò dicitur etiā ſimpliciter εὐθεῖα, vt videbis ſuo loco. Εὐθυδικία Suidæ eſt, ὅταν εἰσάγηταί τις κρινησόμενος περὶ ὧν οὐδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου. vnde poſtquam in exemplum attuliſſet, οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, ſubiūgit, καὶ εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἑκάστοτε, ἀλλ' ἐπὶ πράγματι καὶ προσώπῳ δικασῶν. Εὐθυδικία apud Pollucē ponitur etiam inter laudes iudicis, pro iudicio recto & incorrupto. HINC Εὐθυδικέω, ῶ, F. ήσω, Exceptiones tranſmittens, & controuerſiæ ſtatum in ſumma cauſæ pones, vt firmitudine iuris fretus, quaſi pede collato & recto certamine confligo, Collatis cauſæ armamentis, quaſi ſignis, ambigo & litigo, Rectà caput cauſæ peto. Vulgò ad principem cauſam aggredi dicimus. Bud. F G

C. Κακοδικία, ας, ἡ, Corruptum iudicium, Cic. Iudicium peruerſum, Crimen iudicis corrupti, Bud. ex Plat. lib. 11 De leg. γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Poſtulet eum, qui volet, iudicii corrupti.

C. Καταδίκη, ης, ἡ, Cōdemnatio, Iudicatum, ſeu Res iudicata, Mulcta. Plut. Cor. δῆμος ὥρμησε λύειν τὴν τοῦ Μαρκίου καταδίκην, καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν. Ibidem, ἣν δὲ ὑπέμεινε τῆς καταδίκης ἀΐδιος φυγή. Idem Ad Col. μετὰ τὴν καταδίκην φυγῆς αὐτοῦ μεμηχανημένης ὑπὸ τῶν φίλων. Luc. τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, ἔοχοις ἡγοῦμαι. Herod. l.7, μετὰ πάσης σπουδῆς τὰς καταδίκας τι ἐποίει καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, In damnādis iudicio hominib⁹. Idē, καταδίκαις περιβαλὼν νεανίσκους ἑτέρους, Damnatione circūuentis. ἐκτελεῖν τὴν καταδίκην, & ἐκτίσαι τὴν καταδίκην, rem iudicatā facere. B. H

ET Κατάδικος ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius è re iudicata, hoc eſt ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην. Qui & ὑπόδικος dicitur, & ὀφλὼν, & κατάκριτος, & κατηγορούμενος, vt Dem. Hæc B.C.

C. Παλίνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, B. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Pollux. Demoſthenes verò παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, eodem Poll. teſte. HINC Παλινδικία, ας, ἡ, Actio reſtituta. Herodian. παλινδικίας διδοὺς τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι, Iterum dans actionē, Referendi iudicii poteſtatem faciens. Plut. in vita Dem. pro verſutia hominis litigioſi nunquā ſatis cōdemnati, πολλὰς δίκας καὶ παλινδικίας ἀνεγείροντας, i. lites ſeu controuerſias recidiuas è damnatis cauſis & mortuis exuſcitantes. Hæc in lex. Bud. ſcribens in Cōm. παλινδικίαν διδόναι vel διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι, eſſe reſtituere actiones iis quorum petitiones damnatæ ſunt, aut etiam iis quorum præſcriptiones exceptionéſq; reiectæ ſunt & pro nihilo habitæ à iudicibus. ET Παλινδικέω, ῶ, F. ήσω, Controuerſiam iudicatam refero. B.

C. Πάνδικος, ου, ὁ & ἡ, Iuſtiſſimus, ſeu Omnino iuſtus. VNDE Πανδίκως, adu. Omnino iuſtè. Eurip. Apud Soph. autē Trach. Οὕτω γ' ἂν ᾐσθόμην, εἴ ποτ' αὐτὴν ἐς δόμους ἴδοιμι πρὸς Ἕνητ' ἠκούσαιμι, πανδίκως σπλεῖν χιτῶνι τῷδε. ſch. exp. ἀνενδοιάστως.

C. Πολυδικέω, Crebrò multūq; iudicio cōtendo, Multa litigia moueo. Pla. Leg.11 circa finē, περὶ χαιρὸν πολυδικεῖν.

C. Πρόδικος, ου, ὁ, Patronus, Qui cauſam defendit, Qui cauſam pro aliquo dicit. συνήγορος, Heſ. Itē Tutor, Curator, ἐπίτροπος. X. Hell.4, ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα καὶ πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Na peculiariter (vt ſcribit Plut. in Lyc.) Spartani προδίκους καλοῦσι τοὺς τῶν βασιλέων ἐπιτρόπους. Πρόδικος Suidæ eſt etiā Arbiter, δικαστὴς ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητής: adducēti hunc Ariſtoph. locū ex Centauro, ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν. Eſt & nomē philoſophi, de quo prouerb. Προδίκου σοφώτερος. HINC Προδικία, ας, ἡ. Plut. An ſeni capeſſ. reſp. πᾶς δὲ πρεσβείαν καὶ προδικίαν ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία, Quoduis curationis munus, vt interpr. vertit. ET Προδικέω, ῶ, Curo, Procuro, ἐπιτροπεύω, Heſych.

C. Στρεψοδικέω, ῶ, F. ήσω, Cauſas de quibus in iudicio agitur inuerto. Ariſtoph. Neb. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν. i. στρέψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν. Poll. l.8, εἴποι δ' ἂν καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζεσθαι, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν. ET Στρεψοδικοπανουργία, Verſutia in peruertendis cauſis ſeu litibus. Ariſtoph. Auib. Πίκραν ταχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.

C. Συνδίκη, ης, ἡ, Cōmune cauſæ patrociniū, Lis ſeu cauſa cōmunis, Quū aliquis cūm aliquo eandē cauſam ſuſtinet. Poll. ET Σύνδικος, ου, ὁ & ἡ, adiect. Qui in cauſa patrocinatur. Iſocr. Ægin. τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἰσαριθμοῦντι, τὸν δὲ παρ' αὐτοῖς κείμενον σύνδικον εἶχον. Et ſubſtāt. Qui eandem cauſam defendit, B. ὁ ἐν τῇ δίκῃ βοηθός, Heſ. Σύνδικοι (inquit B.C.) dicūtur οἱ συνειπόντες ἐν τῇ δευτερολογίᾳ, hoc eſt qui in ſecūdis actionibus cauſam defendunt, vt in cauſa Corn. Balbi Cicero Et in lex. Σύνδικοι, Actores, vt δικηγόροι, Actores vniuerſitatis, Plures oratores eandē cauſam agētes. Dem.109, ἡρῆνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλιστ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες, i. συνήγοροι, Patroni rogationis, Qui in eandē cauſam incūbunt. Dem. Αεπ. πολλάκις εἷς ἕκαστος πρότερον ἤδη πράγμασι σύνδικος γέγονε. Et qui à ſingulis vrbibus mittūtur patroni ad cauſam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Vnde verbum Συνδικῶ. Bud. C. Dem. in or. Pro cor. de Ariſtide ab Athenieſib⁹ ſyndico ſeu patrono creato vt pro Delio ſacro diceret apud Amphictyonas, χειροτονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ. Inde factum vt ſyndici ciuitatū appellati ſint. Hermog. iuriſc. c.1, De muneribus & honorib⁹ in Pād. eum honorē inter perſonalia munera numerat. In quibuſdā autē Galliæ locis *ſyndiques* appellātur ii ex populo qui cōmunia negotia procurāt, *les procureurs d'une comunaute.* HINC Συνδικία, ας, ἡ, Cauſæ patrociniū. Pla. Leg.11. de patrono q animos iudicū peruertere conatur, γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος

κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Poſtulet eum qui volet A
iudicii corrupti aut præuaricationis, vt Bud. interpr.

ET Συνδικέω, ῶ, F. ήσω, Cauſam alterius defendo, Patrocinor, Bud. vt συνδικεῖν ἄλλῳ apud Plat. De leg. 11. Et apud Plut. De Herodot. Θετταλοῖς Θηβαίοις συνδικοῦντας. Sic συνδικεῖν νόμῳ & συναγορεύειν pro eodem poſuit Demoſth. hoc eſt, Legem ſuadere & legi patrocinari, vt Bud. Comm. pag. 89, annotat: paulo antè tradens, συνδικεῖν, oppoſitum τῷ ἀντιδικεῖν, eſſe Ab eadē cauſa dicere, & patrocinium ſuum in cauſam communem conferre. ‖ Σύνδικοι dicūtur quoque Defenſores ciuitatum, B quos Græci (vt in Pand. eſt) Syndicos appellant, qui ad certam cauſam agendam vel defendendam eliguntur, ſeu (vt ibi Bud. exponit) aduocati, aut cauſidici plures vel oratores, qui vt patroni ad communem cauſam defendendā mittuntur. Dem. πρὸς Λεπτ. μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Gallis autē *ſyndiquer* eſt Rationē vitæ repoſcere. Apud quos & *ſyndiques* in vſu eſſe, ſuprà dictum eſt.

C. Τελευσίδικαι, οἱ, dicebantur Qui criminum reos in iudicium protrahere nollent, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, ſi Cartero credendū eſt, à quo pſephiſmata congeſta ſunt. Hæc Pollux. Eadem apud Heſych. expoſitio eſt, addentem Atticum hoc vocabulum eſſe. C

C. Υπέρδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iuſtus, Summè iuſtus, ὑπερβολικῶς δίκαιος. Soph. Aiace, Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει. ‖ Υπέρδικος autē ἀγὼν apud Poll. ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος. Et ὑπέρδικοι συνήγοροι apud Heſych. οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες. AT Υπερδικέω, ῶ, F. ήσω, Defendo in iudicio, Patrocinor. Plato in Phæd. ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, Id tueri quod dictum eſt. Bud.

C. Υπόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Budæo idem eſt quod κατάδικος, id D eſt, obnoxius è re iudicata, qui & ὀφλὼν dicitur, & κατάκριτος, & κατεγνωσμένος, vt Demoſth. Alibi verò ſynonyma ponit, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, quæ de reo ſonte dicantur. vt ὑπόδικος potius ſit De quo in iudicio agitur, Reus. Plato 2 De rep. ὑπόδικος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο μετὰ δίκης, Reus agatur. Idem De leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, Damni ei reus eſto. Idem, ὑπόδικος ἔστω τοῦ διπλασίου τῷ βλαφθέντι, Duplum ei qui damnum accepit debeat. E Idem, ὑπόδικοι ἔχω ἀνδραποδισμοῦ, Reum habeo ſeruitutis, vt Ficin. interpr. Sic apud Demoſth. τὸν ἐγκαλούμενον ὑπόδικον ἔχει τῆς κακοτεχνιῶν, eo nomine obnoxium habeat, vt Bud. vertit. Naz. αὐτοὺς τοῦ ψεύδους ὑποδίκους τῇ ἀληθείᾳ, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et apud Syneſ. diuerſa conſtructione, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω. vt & apud Suid. στρατιῶται ὑπόδικοι ἐπὶ κακουργίᾳ, quod exp. κατάκριτοι. Apud Ariſtot. autem οὐχ ὑπόδικα τὰ εἰκότα ex ſchol. exponitur in v. lex. οὐκ ἀθῷοι ταῖς λῶγε ψευδῆ ἀπελέγχωσι. F

C. Φιλόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Litium amans, Litigioſus, Qui iudicio contendere amat. eo ſenſu Cicero gentem Siculam natura controuerſam dicit & acutam. Ariſtot. Rhet. 2, καί φησι μὴ εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δ᾽ ἀπόδειξαι δεδικασμένην οὐδεμίαν δίκην. VNDE Φιλοδικέω, ῶ, F. ήσω, Libenter in litibus verſor, vt litigioſi. B. ex Thuc. ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, Litigioſi putamur, vt & Valla vertit. Ariſt. Rhet. 1, καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν ἂν ὁ ἐπιεικὴς.

C. Φυγοδικέω, ῶ, Detrecto certamen & iudicium, Ambagibus fugæ & ſtrophis tergiuerſationū vtor. cui opponi- G tur ἀντιδικεῖν. B. ex Dem. ὡς δ᾽ οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ᾽ ἐφυγοδίκουν. Poll. στρεψοδικεῖν comicum, & hoc φυγοδικεῖν, ſynonyma quibuſdā eſſe tradit.

Δικανός, οῦ, ὁ, Cauſidicus. ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων. Heſych. niſi ibi δικανικὸς legendum quis exiſtimet. ET Δικανικός, οῦ, ὁ, Iudicialis. Plato Apol. ἐρεῖ τῷ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ, moleſta & iudicialia, ſed vera. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forēſes, Iſocr. & Ariſtot. δικανικαὶ τέχναι, iudiciariæ artes. Plut. Themiſt. Et δικανική, ſ. τέχνη, ars oratoria, B. ex Plat. 3 De rep. ἡ δικανική τε καὶ H ἰατρικὴ σεμνύνονται. ‖ Δικανικὸς eſt etiam Cauſarum agendarum peritus, Cauſidicus, Leguleius, Iuriſperitus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο.

Δικάω, ῶ, F. άσω, Iudico, Ius dico. Herodot. lib. 1, οὐδὲ κατίζων ἐπὶ ἤθελε ἔτι, ὅτι σφέας ἐξεφόρτον ἀπεσκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ᾽ ἔφη δικᾶν ἔτι, Negauitque vltrà iudicaturum. Bud.

Δικάζω, Ius dico, Iudico, Iudex ſum, Diſcepto controuerſiam. Od. λ, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. præcedit autem, — κεχολωμένη εἵνεκα νίκης Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ Τεύχεσιν ἀμφ᾽ Ἀχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ. Ariſtoph. Veſpis, Δικάσονται μὲν ἀλλ᾽ ὀκφεύξεται Δρακοντίδης. Luc. in Halt. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodianus 4, ἐπὶ δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἐσθ᾽ ὅτε. Alibi δικάζειν & τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. Et δικάζω σοι, Ius tibi dico. Hom. Sic Plato De leg. δικάζω τῷ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι. At Xen. Hell. 5 dicit, ὡς αὐτῇ δίκη εἴη ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; q. d. Gall. *ou les meſmes ſont iuges & parties*. Philo, λόγῳ μὲν γὰρ ἀδίκως δικάζει. Sæpe cum accuſatiuo δίκην. vt apud Heſiodum, Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. δίκας λαοῖσι δικάζει. Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. Item δικάζειν τὰς Ἀθήνας in vulg. lex. ex Demoſthene, & δικάζειν τὴν γραφὴν παρανόμων ex Æſchine. ‖ Δικάζειν Euſtath. apud Hom. exponit etiam σημαίνει καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν, p. 147.

Δικάζομαι, In ius voco, Iudicio contēdo ſeu diſcepto, Litigo. vt δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ in illo Homeri loco, & ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων, in illo Herodiani. Thucyd. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. Luc. περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur & δίκην δικάζεσθαί τινι. Sæpe etiam dicunt διαδικάζεσθαι pro Iudicio cōtendere, de quo infrà.

Δικάζομαι paſſ. ſignif. Iudicor. Thucyd. 1, ὁποτέρων δ᾽ ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν.

Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἔνδημος, In qua iudicatur aut iudicare licet. Faſtus dies. Pollux ex Menandro. Sic δικάσιμος ὥρα, Tempus iudiciis præſtitutū, ſeu Tempus iudicii. Et δικάσιμοι μῆνες apud Heſychiū Menſes in quibus iudicabatur, Menſes qui iuri dicundo impendebantur.

Δικαστής, οῦ, ὁ, Iudex. & paſſim apud Demoſth. ὦ ἄνδρες δικασταὶ pro δικασταὶ ſimpliciter. Interdum genit. additur vt δικαστὴς τῶν σφετέρων διαφορῶν Thuc. 4. ET Δικάστρια, fœm. Luc. Quæ eſt iudex. HINC Δικαστικὸς ad iudicem pertinens. Iudicialis ſeu Iudiciarius. δικαστικὰ χρήματα, Ariſtoph. ‖ Item Iudicandi peritus ſeu iudiciorū. Xen. στρατηγικὸς καὶ δικαστικὸς καὶ πολιτικὸς ἑαυτὸν ἐπιδεῖξαι. ‖ Δικαστικὸν neutro genere pro δικαστικὸς μισθὸς, Merces iudicū, Sportulæ iudiciales, Sportulaſia pecunia, Bud. ET Δικαστικῶς, Iudicum more, vel Iudiciario more, Vt fit in iudiciis. Luc. in Hermot. IVSM Δικαστήριον, Iudiciale forum, Iudicum cōſeſſus, Tribunal. A Budæo ſæpe redditur Iudicium apud Demoſth. vt in hoc κατ᾽ Εὐέργου loco, πότερα δικαστήριον παρέδωκεν. Et apud eundem, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις, Iudiciorum cognitiones. Sed & Iudices interpr. in hoc eiuſdem loco, οὐκ ἐφῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον, neque prouocauit ab arbitro ad iudices. Sic apud Liban. in Decl. καθίσαι δικαστήριον αὐτοὺς θεῶν, exponitur, Iudices illi deos ferre, vel Apud deos eum accuſare.

C. Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non iudicatus, Indemnatus, Nonn.

C. ἈΝΑδικάζω, Iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, ſed irrita & nulla facta ſunt: vt quum damnatus iudicum ſententia oppreſſum ſe conqueritur, aut teſtimoniorum falſitate ipſos circūuentos in iudicando, ſeſe pollicetur oſtenſurum. ἀναδικάζομαι, inquit Suidas: quo modo & ἀνάδικος δίκη ab eo exponitur, vt ἀναδικάσασθαι ſit τὸ ἀνάδικον δίκην δικάσασθαι. Citat Pollux ex Iſæo.

C. ἈΝΤΙδικάζομαι, Contra iudicio contendo. vnde ἀντιδικάσονται apud Pollucem ex Lyſia.

C. ἈΠΟδικάζω, Abſoluo in iudicio, Sententia mea abſoluo, cui opponitur καταδικάζω ab Ariſtot. Sic & ab Antiphonte, cum accuſ. rei, καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδικάσατε, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i. ἀπολῦσαι, ἢ νικῆσαι ἀποφῆναι, vt è Critia tradit Pollux, addens, ὡς ἂν ἡμεῖς ἀποψηφίσαι.

C. ΔΙΑδικάζω, Diiudico. Pla. De rep. 10, οὓς ἐπειδὴ διαδικάσαιεν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Vbi B. διαδικάζειν eſſe ait iudicis diiudicantis & diſcernētis. Vide p. 94 & 96 & 165. ‖ Διαδικάζειν Pollux ex Critia exponit etiam δι᾽ ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, Iudicio contendo, ſeu diſcepto, &c. vt δικάζομαι. Dem. περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ apud eundem. Item διαδικάζεσθαι Pla. pro Cauſam dicere. ‖ At Dinarch. dixit, διαδικασόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, pro In diſcrimen iudiciúmque vocaturus vera pęcne renuntiarit. De hoc verbo vide Bud. p. 93, 94, & 95. HINC Διαδικασία, ET Διαδίκασμα, Actio, Petitio. Lyſ. οὐ περὶ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, Id eſt adiudicare mihi quod intendi, vt interpr. Bud. à quo paulo pòſt διαδικασία exponitur etiam Altercatio, item Controuerſioſa duorum diſceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, Iudicium dictare, Dicam ſcribere. At verò διαδικασίαν ἀναιρεῖν, eſt Actionem negare, Agentem ſummouere, Bud. 168 & 250. Vide & διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι apud eundem p. 252: & in Παλινδικία. Itē Διαδικασία peculiari ſignif. Contentio inter duos pro functione munerum. Vide pag. 95 & 96.

AT Διαδικασμός, οῦ, ὁ, in vulg. l. Lis, Diſceptatio. Item Iurgium.

Ἐκδικάζω, Iudicia exerceo, Vlciſcor, in v. l. ſed ſine teſtimonio. Ibidem, Ἐκδικάζομαι ex Iſocr. Reum perago, Iniuſtum eſſe oſtendo iudicibus. Et Ἐκδικασθεισῶν τῶν δικῶν, peractis iudiciis. Hactenus illa. At Bud. ſcribit, ἐκδικασθεῖσαι δίκαι τέλος ἔχουσι. Plato De leg. 359, ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος ἔχωσι, ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεών. id eſt exequutionibus rei iudicatæ. Lyſ. 141, νυνὶ δὲ λαχόντες ἐν γαμηλιῶνι μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι, οὐκ ἐξεδίκασαν. Poſt quæ remittit ad Harpocr.

C. ἘΝδικάζομαι, Iudicio contendo ſeu diſcepto. Poll.

C. ἘΠΙδικάζω, Sententia mea adiudico. Sed reſtringens Bud. ſcribit ἐπιδικάσαι eſt iudex Qui ſententia ſua adiudicauit hæreditatem: vt ὁ ἐπιδικασάμενος eſt Qui ſecundum ſe ſententiam tulit. Idem ſcribit ἐπιδεδικασμένον à Demoſth. vocari Qui hæreditatem iure obtinet, vt iudicio euictam & quæſitam: quem & ἐπιδικασάμενον aliquando dici. Sed Ἐπιδικάζομαι eſt etiam Peto hæreditatem: iungitúrque genitiuo, (vt δικάζομαι & ἀμφισβητῶ) in quadam lege apud Demoſthenem, ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου. Sic & ἐπιδικαζομένη τῶν χρημάτων ex Iſocr. affertur. ‖ In v. l. ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας affertur ex Ariſt. Eth. 2, pro Decertātē de medio loco. Heſ. quoq; habet ἐπιδικάζεται expoſitū ἀντιποιεῖται. HINC Ἐπιδικασία, Actio legis ab eo q hæreditatē petit. ET Ἐπιδικάσιμος, Qui auxiliatur in iudiciis: vt in v. l. exponitur ex iſto Luc. loco, vbi de præſtanti oratore dicit, φίλοις ἐπιδικάσιμος, φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto qui propenſus eſt ad adiudicandum ſua ſententia amicis quod petunt.

C. ΚΑΤΑδικάζω, Sentētiam fero aduerſus [aliquem,] Cōdemno. Syneſ. epiſt. 154, ὅπη δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et καταδικάζω σου ζημίαν. Item καταδικάζειν τὴν δίκην, Ariſtot. Sed & cum accuſ. perſ. Syneſ. ἢ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et paſſ. Καταδικάζομαι, Luc. De cal. ἢ ἀκρίτους τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδικάσασθαι. Et καταδικάσθησαν θανάτῳ, morte damnati ſunt, Plut. Apophth. ‖ Et cum accuſ. & genit. ſicut καταγινώσκω, vt apud Luc. ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν ἀπόγνωσιν. Sic Καταδικάζω σου ἀδικίαν (dixit autem & καταδικάζεσθαι ἀδικίαν Syneſ.) vel ἀμαθίαν. Affertur tamen & καταδικάζεις σωφρονεῖν ἐμοῦ ex Philat. pro Accuſas prudentiam meam.

Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Maxim 74, dicitur etiam is ſecundum quem iudicatum eſt. Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου. Et καταδικάζομαι τὸν ἀντίδικον. Bud. 201 & 370.

C. ¶ Προκαταδικάζω, Prædamno. vnde προκαταδικάζεσθαι apud Pollucem ex Dinarcho.

C. ΠΡΟδικάζω, Præiudico. VNDE Προδικασία, ας, ἡ, Præiudicatio, ſeu Præiudicium: quod citat Pollux ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menſes agebāt ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebātur. Sic enim interpretantur quod apud eum eſt, ὅταν οἱ τὰς δίκας ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ περὶ τῆς δίκης διαπεπλεῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προσάγονται.

A C. ΣΥΝδικάζω, Vnà iudico. Plato De leg.

ΥΠΟδικάζω, q. d. Subiudico. Vnde ὑποδικάζων apud Pollucem ex Lyſia.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Iuſtus, Æquus. vt à δίκη fit δίκαιος, ſic à Ius fit Iuſtus. Dicitur autem hoc vocabulum à Græcis tam de re quàm de perſona. Heſ. Erg. — ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει. Ageſilaus apud Plut. in Apophth. dicit, οὐδὲν ἀνδρείας χρήζομεν ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαιοι. Fuit δίκαιος & cognomē cuiuſdam Ariſtidis Athenienſis. Æſch. in Cteſiph. Ἀριστείδης δὲ ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος. Hinc Luc. in lib. De nō facilè cred. calumn. ἆρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστί τις δικαιότερος; Interdum autem dicitur aliquis δίκαιος κριτής, & δίκαιος λογιστής, iuſtus æſtimator, apud Demoſth. Olynth. 1. Item γήδιον δίκαιον (id eſt agellus iuſtus) Menandro, ὃ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει, vt inquit Pollux: quod tamen ego generalius Menandrum dixiſſe puto, ſicut & dixit Xenoph. (ex quo fortaſſe mutuatus ille fuerit) Pæd. 8, γήδιον πάντων δικαιότατον. Vide pag. 129 meæ edit. Dicitur etiā viceuerſa ἄδικος γῆ quæ eſt ſterilis. De re autem dicitur, vt δικαία ἀρχή, Iuſtum imperium, Iſocr. Sic δικαία κρίσις, iuſtum iudicium. Et δικαία αἰτία, Dem. Philipp. 3, οὐ γὰρ αὐτὸν λόγον καὶ δικαίας αἰτίας. Et χάρις δικαία apud eundem Gratia iure inita: καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, Honeſtum igitur eſt beneficium gratia iure inita, Bud. interpr. Apud eundē πρὸς Ἄφοβον, idem Bud. μηδὲν δίκαιον λέγειν interpr. Non poſtulare æquum. Thucyd. autem in plur. lib. 2 δίκαια λέγετε ὦ ἄνδρες Πλαταιῆς, ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. • Sæpe autem τὸ δίκαιον ſubſtantiuè, Æquitas, Ius. Heſiod. Erg. — καὶ μήτι παρεκβαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, ſeu iure. Sic apud Iſocr. Archid. τὸ δίκαιον & τὸ ξυμφέρον, pro æquitate & vtilitate. Et κανὼν δικαίων τε κἀδίκων Cicero apud Chryſipp. interpr. Iuris atq; iniuriæ regula. Quo apud Ariſtoph. modo δίκαια κἄδικα aduerbialiter poſitum redditur, Quo iure quàque iniuria. Ex eodem affertur & ἐκ τῶν δικαίων itidem aduerbialiter, videlicet pro Iure, Meritò. ‖ Item τὸ ἐμὸν ſeu τοὐμὸν δίκαιον Eurip. Ius meum, Gall. *mon droit*. Et in plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Ius meum, vel Iura mea. Interdum verò τὰ δίκαια, Quæ afferuntur ad tuendum ius noſtrum. Thuc. 3, παρεχόμενοι δὲ ὅμως ἃ ἔχομεν δίκαια πρός τε τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ ἐς ὑμᾶς. Demoſth. in Timocr. ἢ τῶν ὑμετέρων δικαίων περιστῆναι, Iura veſtra tueri & defenſitare. Et τῶν ἑαυτοῦ δικαίων ... Plut. De ſuo iure decedere. Luc. μὴ καθυφεὶς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός. Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Ius ſuum obtinere. Item τὰ δίκαια vel τὸ δίκαιον ἔχειν pro eodem affertur. Alicubi & ταῦτα δίκαια Bud. æquas cōditiones vertit apud Demoſth. Dicitur præterea οὐδὲν μοι δίκαιον πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi iuris eſt tecum, vel intercedit. vt hoc Stoicum dogma, quod & apud Plutarchum legitur, μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, Cic. interp. Homini nihil eſſe iuris cum beſtiis. ‖ Δίκαια Bud. ait reddi etiam poſſe Officia vel Officium (ſicut & Iura) in hoc Phal. loco epiſt. 19, ſcribentis ad filium, πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια διὰ τῆς εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπίας. Et paulo ante, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν καὶ τὰ μητρός, maiora videlicet eſſe intelligens matris officia ad educationem. Sic & initio ſeq. epiſt.

Δίκαιος cum verbo ſubſtantiuo, phraſis eſt Græcis peculiaris. in qua ſunt qui δίκαιος velint idem eſſe quod ἄξιος. ac certè Bud. hoc Demoſth. in Midiam δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι vertit Dignus morte. Sicq; & apud Ariſtophanem Nub. ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ redditur, Dignus es qui argentum recipias. Verùm & alias admittit hoc loquendi genus interpretationes, eundem tamen alioqui ſenſum efficientes: vt ex ſequentibus patebit exemplis. Thuc. 1, καίτοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις, debetis. Idem lib. 4, οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. Rurſum Ariſtoph. Nub. σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Affertur & ex Herodoto δίκαιός εἰμι ἰέναι pro Iuſtè fecero ſi eam. Superlatiuo vſus eſt Plato Sympoſio, δικαιότατος γὰρ εἶ τοῖς τοῦ ἑταίρου λόγοις ἀπαγγέλλειν.

Vt autem de hac c loquendi formula dicam quod ſentio, nihil aliud puto eſſe δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quàm δίκαιόν ἐστι ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν: ideóque aptè reddi Æquū eſt me hoc facere. Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquiſſimum eſt me hoc facere. Itidémque in cōpar. Quorum graduū alioqui ſignific. exprimi nequeat vtendo verbo Debeo, niſi quid adiungatur: quod non ſatis aptè fortaſſe fieri poſſit. Sed arbitror & aduerbio Meritò ſeu Iure locum in huiuſmodi interpr. poſſe dari. vt δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Meritò hoc fecero. Sic in ſuperl. Meritiſſimò, Iure optimo. Sed nec malè fortaſſe δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. Hoc certè addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritū accipi: vt quū ſcribit Syneſius epiſt. 61, αἰτιῶμεν ἐγκλημάτων αὐτοῦ τὸν δυνατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔπαινον, id eſt Si non meritum. Vel, Quantum potuimus, ſi non quantum meretur. Sic etiam apud Ariſtoph. Nub. ἵν' ἤ τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶ' ἐκ τῶν δικαίων, redditur ἐκ τῶν δικαίων Ex meritis, vel Pro meritis. Sic & aduerbium δικαίως pro Meritò ſumi notiſſimum eſt.

Δικαίαν & γνησιωδέαν χάριν Bud. apud Demoſth. interpret. Iuſtam & legitimam gratiam. Et apud Herodotum, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον, iuſtæ orgyæ. Docuerat autem antea iuſtum poni etiam pro pleno, id eſt nec redundanti nec defectuoſo. Tale quid & Gallis aliquādo ſignificat ſuum *iuſte*. Cæterùm quod ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Ariſtotelis, vt ſit δίκαιον quaſi δίχαιον à δίχα, libens illi relinquo, nec quēquam δίκαιος à δίκη deduci, negare poſſe exiſtimo.

C. Δικαιοδοσία, q. d. Iuris datio. A Bud. redditur Iuriſdictio. Suid. tamē apud Pol. δικαιοδοσίας exp. εὐλόγους ἀφορμάς. Apud eūdē verò Polyb. l. 4, fol. 68, legimus δικοδοσίας in v. edit. vbi vet. cod. δικαιοδοσίας. fuerunt & qui διαδικασίας legendum putauerint. ET Δικαιοδότης, Iuris dator. Strabo de Ægypto prouincia loquens ſub Auguſto, ſcribit, eum qui prouinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuiſſe: ſub eóque fuiſſe eū qui δικαιοδότης dicebatur, id eſt (inquit Bud.) Iura reddens, Iuriſdictionem habens, In cuius poteſtate ſunt Iudicia. ET Δικαιοδοτέω, ῶ, Iura reddo. vt δικαιοδοτῶν τοῖς Λυσιτανοῖς, iura reddens Luſitanis: idem Strabo p. 48. Vtitur & Plut. item Syneſ.

C. Δικαιοκρισία, Iuſtum iudicium, Baſil. & ante eum Paul. ad Rom. 1. ET Δικαιοκρίτης, Iuſtus iudex.

C. Δικαιολόγος, Qui cauſam alicuius defendit, iura ſua allegādo, Cauſidicus.

Δικαιολογία, ας, ἡ, Cauſæ ſuæ defenſio allegādo iura ſua, Iuris ſui in medium prolatio. Plut. Pericl. ἀγωνιζόμενος καὶ φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo De vita Moſis l. 3, ἐάσεα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπωδόν, Non alienam excuſationem eſſe. ‖ Δικαιολογία (inquit Bud. Cōm.) eſt id quod pro cauſæ fundamēto dici poteſt. vt apud Liban. in arg. orat. πρὸς Λεπτίνην, Ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. ‖ Eſt & figura oratoria apud Rutil. Lupum, quum æquitatem cauſæ quammaximè breui ſententia complectimur. VNDE Δικαιολογικός, ή, όν, Ad cauſæ defenſionem pertinens: Iuridicialis Quintiliano: vt δικαιολογικὴ στάσις, Status cauſæ iuridicialis.

Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Iura mea allego, ſeu profero, Cauſificor. Item Iudicio cōtēdo, Litigo. Et generaliter pro Diſcepto, ſiue in iudicio, ſiue alibi. Luc. De ſacrif. Χρύσης, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν. Plut. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. Rurſum Luc. in Prom. ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idē, ἐδικαιολογεῖτο πρός με, pro Amicè mecum expoſtulabat. Vide Bud. 43. 49.

Δικαιολογέω, ῶ, idē Ariſtoteli quod δικαιολογοῦμαι. vide Bud. 414. Idem paſſiuè τὰ δικαιολογηθέντα ex Pand. affert, pro Quæ in iudicio ſunt allegata & vtrinque diſceptata à litigatoribus. VNDE Δικαιολόγημα, ατος, τό, Quod pro cauſæ defenſione affertur, Cauſæ fundamentum.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, Actio ex æquo & bono, Actio iuſta. ET Δικαιοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Iuſtè ago, Ex bono & æquo ago. Bud. ex Plut. & Ariſtot. Ethic. 10, προσποιοῦνται δὲ καὶ

A οἱ μὴ δίκαιοι βούλεσθαι δικαιοπραγεῖν. Ethic. 5, cap. 1, ἀφ' ἧς [δικαιοσύνης] δικαιοπραγοῦσι καὶ βούλονται τὰ δίκαια. opponitur τῷ ἀδικοπραγεῖν. VNDE Δικαιοπράγημα, ατος, τό, Iuſtefactum, vt dicitur Rectefactum. opponitur ἀδικήματι. Ariſtot. in 5 Ethic. cap. 7, καλεῖται δὲ καὶ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος.

C. Δικαιοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui iuſtus eſſe videtur. Vtitur hoc vocabulo Thuc. ſchol. l. 6, in hoc loco explicando, οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον, ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι.

B C. 2. Ἀδικαίαρχος, Iniuſtus magiſtratus: vt exponitur apud Cicer. ad Atticum lib. 2, Dicæarchum rectè amas. luculentus homo eſt, & ciuis paulo melior quàm iſti noſtri ἀδικαίαρχοι.

C. Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ, Qui ius exactius duriúſque æquitati præfert, quaſi prædurus interpres iuris, quaſique deterioris iuris ſtudioſus vſurpatórque: cui opponitur δικαιοῖς ἐπιεικής. Ariſtot. Ethic. 5, c. 10, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικός, καὶ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικός, καίπερ ἔχων νόμον βοηθόν, ἐπιεικής ἐστιν. Quod B. Ciceronem deſcripſiſſe in orat. pro Cecinna, inter alia

C annotat, Me ex hoc (vt ita dicam) campo æquitatis ad iſtas verborum anguſtias, & ad omnes literarum angulos reuocas: in his ipſis intercludere vis inſidiis. ET Ἀκριβοδίκαιον, ου, τό, Ius exactius duriúſque, vt B. exponit, addens, Summum ius à Latinis nominari, & peculiari vocabulo à iuriſconſultis Strictum ius.

C. Φιλοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuſti amans. Philo De vita M. l. 2, τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον. vbi Turn. vertit Æquitatis ſtudium.

D Δικαιοσύνη, ης, ἡ, Iuſtitia. Theogn. Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 5, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐστὶ καθ' ἣν ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς κατὰ προαίρεσιν τοῦ δικαίου, καὶ διανεμητικὸς καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Iſocr. ad Nic. μετὰ δικαιοσύνης καὶ μετὰ κακίας. Idem, τὴν δικαιοσύνην ἀσκοῦμεν. ET Δικαιόσυνος Ζεὺς apud Euſt. adiectiuè, ſicut γηθοσύνη ſubſtantiuè dicitur, & γηθόσυνος adiect.

Δικαιόω, ῶ, F. ώσω, Iuſtum & æquum cenſeo. Soph. Œd. Colon. αὐτὴν δεῦρο πέμψαι μοι Θησεῦ, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους. Thuc. l. 5, οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς

E τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν. Aliquando infinitiuum adiunctum habet, & interdum idem valet quod ἀξιῶ. Soph. Trach. Οὐ γὰρ δικαιοῖς τῷ φιλοῦντι κλύειν; Herodot. δικαιοῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, Ius eſt Ægyptiis, Æquum cenſent. Thuc. lib. 2, δικαιοῦντες τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι. Syneſ. πολέμου καὶ στάσεως ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν χρόνον, Poſtulat vt, &c. μὴ δικαιῶ ἄρχεσθαι, Dedignor. Interdū idem quod Cenſeo, Iudico. Thuc. lib. 4, εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, Ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienſes cenſerēt. In illo autē adeſpoto loco, ἐδικαίου τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, exponitur, Vt erat, ita reipſa Phronimæ ſe præſtitit nouercam. ‖ Δικαιῶ, Purgo & excuſo, ἀθῷω Budæus ex Areop. At Bibl. interpretes, δικαιώσατε χήραν, pro Defendite viduam. ‖ Δικαιῶ, Suidæ eſt etiam κατὰ δικάζω, Condemno. Vnde in voce media apud Thuc. lib. 3, τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε. Vos autem ipſos magis condemnaueritis, vt Valla: vel, Vos ipſos iniuriæ damnabitis, vt Bud. At ſchol.

G δικαίως καὶ ὑμῖν ἀποδείξετε ὅτι τυραννικὴν ἀρχήν. ‖ Et apud Heſych. κολάζω, Punio. quod ipſum & Pollux tradit. Et Bud. ex Plat. De leg. 347. Syneſ. epiſt. 44, τῷ δικασθῆναι ὁμολογήσαντα τὴν πρᾶξιν, ὄπλα σοι δὲ τῷ πεισθέντα πρὸς τὰς κάτω ποινάς. μέγιστον γὰρ ὄντως ἀγαθὸν τῷ μὴ ἀμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι.

Δικαιοῦσθαι, Ius pati, Quod ſuum eſt auferre. opponitur τῷ ἀδικεῖσθαι. B. ex Ariſtot. οὐ γὰρ τοῦτο τὸ ἄδικα πράττειν τῷ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικα πάσχειν τῷ ἀδικεῖσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὴ δικαιοπραγοῦντος.

H ‖ Δικαιοῦσθαι autem quum de Deo dicitur, quid ſit, docet Chryſoſt. 22, quale eſt, Vt iuſtificeris in ſermonibus tuis. Bud.

Δικαίωμα, ατος, τό, Iuſtefactum, δικαιοπράγημα, Budæus ex

Ariſtot.Ethic.5,καλεῖται δὲ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος. ‖ Δικαίωμα idem etiam eſt quod δικαιολόγημα, Allegatum. B. ex Ariſtot.in 1 De cælo, τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, Cauſæ præſidia, & Firmamenta quibus cauſa nititur. Iſocr. Arch. τὰ γὰρ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους περὶ ἀμφοτέρων. Thuc.lib.1, δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους. vbi Valla vertit, Iura igitur iſta apud vos habemus idonea & firma. Et lib.6, οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματι ἔτι. vbi ſchol.exponit, ὥσπερ δικαιοφανὲς ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. Δικαίωμα Budæo eſt etiam quod Latinè dicitur Quæſtio iuris, Quintil.103. Et Conflictio. Item Inſtrumentum litis, Cautio in Pand.ſæpe, Cauſificatio. Et apud Suid. οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis qui viribus præpollent, ſemperque ſibi quæ iuſta ſunt & dicere & facere videntur. Δικαίωμα νόμου, Præceptum legis, Numer.cap.31, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον, vt tradit Suidas. ‖ Eidem Suidæ δικαιώματα ſunt etiam κατακρίσεις. ‖ Item ἀφορμαὶ, hoc in loco, ἐάν τι γὰρ νικῶμεν, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινωνήκαμεν ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων. C

Δικαίωσις, εως, ἡ, idem quod δικαιολογία, vt Suid.apud Lyſiam exponit. Item δικαία κρίσις, vt ſchol.Thuc.in hoc lib.3 loco, καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη. vbi Valla vertit, Conſuetis rerum vocabulis in excuſationem mutatis. Verti tamē ſic etiam poteſt, Ex iudicio & libidine ſua. Idem ſchol.in hoc lib.5 loco, ἐκ τῶν ξυνόδων ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προσενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχώρουν ὥστε ἑκάτεροι πόλεμον ἔχειν, ἀπὸ δόντας, τὴν εἰρήνην [illegible], exponit αἰτήματα δίκαια. ‖ Idē ſchol. D exponit quoque κέλευσις, πρόσταγμα, in hoc lib.1 loco, τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥτε μεγίστη καὶ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων, πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη. vbi Valla quoque vertit Siue leuiſſima, Siue grauiſſima imperata. At lib.4, τὸ μὲν γὰρ [πλεονεκτῆσαι βίᾳ ἐπιφανεῖ,] ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐπέρχεται, Valla vertit, Iure potentiæ. ‖ Item εἰς δίκην ἀπαγωγὴ, κρίσις, κόλασις. Thucyd.lib. 8, καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑποπτεύοιντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic apud Plut.De def.or. φυγαὶ τῶν κρατηθέντων ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τῶν ἐξαμαρτανόντων, & à diis irrogata ſupplicia. E

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suid.exponit, & Heſych. Bud.ex Greg.in fratrem epitaphio, eitat p.105, καὶ ὑπὸ [illegible] ἐλκόμενοι στρεβλοῦσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ δεδιέναι τὰ μέλλοντα δικαιωτήρια, καθ' ἃ πᾶς ὅστις οὐ μὴ μετανοεῖ [illegible], ἐλέγχεται, καὶ πάσαις δίκαις ἐκκείσεται.

C.ΔΙΑδικαιόω, ῶ, Iuſtum cenſeo, Vt iuſtum aſſero & defendo. Thuc.lib.4, τῶν θεραπόντων τοῦ Βρασίδα ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φανερῶς διαδικαιούντων αὐτά. i. δίκαια κρινόντων τὰ τοῦ Βρασίδου, vt ſchol.explicat. eodē propè ſenſu paulo ante dixerat, καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν φόβον, δίκαιον αὐτὸ ἐλάμβανον, approbabant. F

Δικόω, ῶ, F.ώσω, idem quod δικαιόω, id eſt, Supplicio afficio, κολάζω. Cicero in Verrem lib.7, ἐδικώθησαν, inquit, hoc eſt (vt Siculi loquuntur) ſupplicio affecti ac necati ſunt.

¶ Δικίδιον, ου, τὸ, Controuerſiola, Bud.ex Ariſtoph.

ΔΙΚΩ, Iacio, Deiicio. Euripid. Phœniſſ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ πετρασ[illegible]ς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον δοῦσα χρησμὸν, vbi ſchol.exponit κατέβαλε, citans alium ex Bacch. [illegible] μεγάλα σήματα ὅπου κατῳκίσθη πόλις. G

ΔΙΣΚΟΣ, ου, ὁ, Diſcus, Orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, q exercendi corporis cauſa in auras proiiciebatur. vnde & à δίκω dictū volūt. Il.β, λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Volunt verò δίσκον fuiſſe vt plurimùm lapidem rotundum in medio pertuſum, ſeu perforatum, annexo funiculo quo proiiceretur. vnde Odyſſ.θ, quum dixiſſet Homerus, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, ſubiungit, Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δὲ λίθος. Et δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἀπορρῖψαι, δίσκον ἐκρῖψαι apud Pollucem De diſci ludo. Et δίσκων ψόφοι apud Plutar.Pericle. ‖ Δίσκος numeratur etiā inter vaſa in quibus cibaria apponūtur, vt & apud Latinos. Pollux. 6, καθ' ἕκαστον δὲ οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἑρεῖς κύκλους ἀργυροῦς ἢ χύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας καὶ ναῦς. Epigr.lib.2, Μίμε καλῶ δίσκων ἐπίτορα λιμοφορίων, Diſcorum eſuriem afferentiū. Cœnarū reliquiis diſcus ornatus apud Apuleiū: ſic apud Trebell. Pollionem diſci ſunt corymbiati, & lāces pampinatæ. ‖ Δίσκος dicitur etiam orbis ſolis. Alex. Aphrod.lib.2, ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ σθένει, Luna quū ſole minor ſit, eius orbē totum obſcurare nequit. Huc pertinet & illud, δίσκῳ νέφη ἐπέρχονται. Notandum verò eſt Euſtathium tradere, eos qui vocabulo δίσκος in hac ſignif. vſi ſunt, audacter admodū id vſurpaſſe. H A B

C.Δισκοβόλος, ου, ὁ, Qui diſcum iacit, Qui diſcum in ſublime iaculatur.

C.Δισκοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Diſci formam habens. Dioſc. βλαστὰ βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος πεπληκὸς ἐπὶ γῆς σπερμάτιον δισκοειδὲς οἱονεὶ ἐνθλασμένον ἔχον. De quo ita Plin. Thlaſpi anguſtis foliis, digitali longitudine, ſemine incluſo lenticulæ effigie, niſi quòd infringitur. Sic dicitur etiā quarta oculi tunica cryſtallo ſimilem humorem continens: quæ & φακοειδὴς à figura dicitur, & à concreto humore κρυσταλλοειδής, vt tradit Ruffus Eph. ſicut & δισκοειδὲς ὑγρὸν, in oculo idem quod τὸ κρυσταλλοειδὲς, apud Aet.lib.7, cap.1. C

C.Δισκοφόρος, ου, ὁ, Diſcifer. Vtitur hac voce Hieronymus: Talem (inquit) δισκοφόρον inedia meruerat hebdomadis. de Abacuc qui Danieli ferebat prandium.

C.Δίσκουρα, Terminus qui diſci iactu comprehenditur. Il.ψ, de Menelao & Antilocho curſu certātibus, ἀτὰρ τὰ προθέτην καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. Vbi tamen & δίσκ' οὖρα, & δίσκου ῥα ſcribitur. Euſtath. δίσκουρα legit, ſed annotās δίσκ' οὖρα etiam ſcribi. ET Δισκούρια apud Heſych: ὅσον αὔ τις βάλλει δισκεύων. poſtquam δίσκουρα expoſuiſſet ὅσον ἂν λάβοι δίσκῳ. Simile eſt δουρηνεκὲς, Spatiū quod haſtæ iactum æquat. D

Δισκέω, ῶ, F.ήσω, Diſco ludo, Diſcum iaculor. Od.θ, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον [illegible] φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι. ET Δισκεύω, F.εύσω, pro eodē: Philoſtr.epiſt.43, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα [ὁρῶ ἐν ταῖς γραφαῖς] καὶ φιλῶ, ὅμματι ἢ δισκεύοντα ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα. VNDE Ἀποδισκεύω, Diſcum deiicio, ſeu In modum diſci deiicio. A quo in paſſ.voce & ſignif. eſt quod Euſt. quen[illegible] dixiſſe ſcribit, φασὶ ἡλίου ἢ ἀκτῖνας ἀποδισκεύεσθαι: quem [illegible] ius vocis vſum audacem eſſe annotat. E

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, Rete. Δίκτυα ſunt maiores plagæ quæ in locis planis [illegible] tenduntur, ſicut ἐνόδια quæ in viis: at ἄρκυες minores his ſunt, ſimiles κεκρυφάλῳ σχῆμα, atque in acutum deſinentes, vt tradit Pollux. X. Cyneg. ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πεντασπίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοῖς βρόχοις, τὰ δὲ ἐνόδια, ὡδικάλινα, τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, δίορυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Hinc eſt δικτύοις περιβάλλειν apud Luc. & Plut. δίκτυα ἀναπλύνειν τοῖς θηρείοις apud Philoſt.ep.47, ἐν δικτύοις συμπλεκόμενοι apud Herodianū 4, retibus impliciti. δίκτυα δυσέξερα ἐνεπτάνυτες, apud X. Pædia. Et apud Eurip. Oreſte, εἰς πεσεῖν δικτύων βρόχους, ſimpliciter pro δίκτυα. Sed δίκτυον nō ſolùm venatorū eſt, ſed & piſcatorum. Odyſſ. χ, ὥστ' ἰχθύας, οὕθ' ἁλιῆες Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοθι θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. ‖ Δίκτυον, Heſychio eſt etiam media cribri pars, in qua tenuia ſunt foramina. Deriuat autem hoc vocabulum Euſtath. à δίκω, id eſt βάλλω. Sic autē ab eodem βάλλω, βόλος (quod affinem huic ſignificationem habet) deducitur. F G

C.Δικτυοβόλος, ου, ὁ, Qui rete iacit, videlicet ad capiendos piſces, Piſcator retiarius. Poll.

C.Δικτυοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Retiformis. δικτυοειδὲς πλέγμα, retiformis plexus: quæ eſt multiplex implicatio contextúſque ramorum arteriæ ſoporalis ad baſim cerebri, in quo ſpiritus animalis ex vitali elaboratur. vt docet Gorr.apud quem plura. H

C.Δικτυόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retium inſtar [ſeu reticulatim] poſitus, Reticulatus. Plin.lib.36 cap.22, Δικτυόθετον vocant reticulatam ſtructuram, quam frequentiſſimè Romæ

ſtruunt, rimis opportunam. De quo & Vitruu.lib.2, cap.8. A

C. Δικτυόκλωςος,ου,ὁ ϗ ἡ, In retia plexus, In retia fili modo contextus. Soph. Antig. De hominis ſolertia, Κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, ϗ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώςοις περιφραδὴς ἀνήρ. id eſt χοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, vt ſchol. exponit. id eſt Retium nexu, ſimpliciter.

C. Δικτυοπλόκος,ου,ὁ ϗ ἡ, Qui retia nectit ſeu plicat. Poll.

C. Δικτυοποιός,οῦ,ὁ ϗ ἡ, Qui retia conficit.

C. Δικτυάλωτος,ου,ὁ ϗ ἡ, Reti captus. Syneſ. De inſomn. ὑπέδεξεν ἑσμοῖς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum. B

C. Δικτυουλκός,οῦ,ὁ, Qui rete trahit, Piſcator retiarius. Poll.

Δικτυόω,ῶ, Ad retis formam compono, aut fabrico. Vnde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg. ET Δικτυωτός,οῦ,ὁ, Ad retis formam factus, Reticulatus. idem quod δικτυόεις. Cancellatus, vt Heſych. & Suid. exponunt voce Lat. vt θυρίδες δικτυωταί, Ezech. 41, διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν ὑπερῴῳ, 4. Reg. 1. vbi exponũt Per cancellos cœnaculi. δικτυωτὸν ὑπερῷον apud Heſych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. ‖ Δικτυωτὸς Suid. eſt etiã πολύπλοκος. C

Δικτυεύς,έως,ὁ, Piſcator retiarius. Poll.

Δικτύδιον,ου,τὸ, Reticulum.

¶ Δίκτυννα, vel Δίκτυννα,ας,ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, vt Ariſtoph. Veſpis innuit his verbis, Ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Orph. Hymno in Artem. — Ἐξόχε σεμνή, Πασιφαής, δαδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχεία. paulo pòſt verò alia ei venationis epitheta tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam à Diana diuerſam eſſe tradant: vt ſcribit Diodorus Siculus lib. 6, Dictynnam ex Ioue ortam, in Creta conſuetudine Dianæ familiariſſimè vſam eſſe. At verò apud Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. legimus, πολλοὺς ἄγρας ἀκροθινίοις ἀγλαΐσας τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεὸν καὶ Δίκτυνναν. Hoc itẽ cognomine Britomartin deã appellant Cretẽſes, quòd Minos quũ ob amorẽ hãc inſequeretur, illa fugiẽs in retia capiẽdis demiſſa piſcibus ſe præcipitem dederit. D

ΔΙΝΗ, ης, ἡ, Vortex, Gurges. Il. φ, — ἐγχέλυές τε ϗ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα. Heſiod. Theog. de Styge, Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένη εἰς ἅλα πίπτει. Philo De mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι καταπόθονται, Fluctuantis aquæ vortice. Plut. De fort. Rom. ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, ut ex imo vortice ſuccłamat. Nec tantùm ὑδάτων συστροφαὶ vocantur δῖναι, ſed etiam aeris turbines. Turbineos vortices dicere poſſumus. Empedocles apud Plutar. loquens de vagis erroribus ... θνητῶν καὶ οὐρανοπετῶν, Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος ποντόνδε διώκει. Πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε, γαῖα δ' ἐς αὐγὰς ἠελίου ἀκάμαντος, ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις. E

C. Δινοχλέω, Obturbo, Vexo.

C. Βαθυδίνης,ου,ὁ, Profundos vortices habens, Profundus. Heſiod. παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην.

C. Βραδυδίνης,έος,ὁ ϗ ἡ, Qui tardo vortice circumagitur. Item Tardus ad motum, ex Nonno.

C. Εὐρυδίνης,ου,ὁ, Latos vortices habens. Bacchylides, ξανθότριχον μὲν φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα. F

C. Περιδινής,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui vortice circumagitur. At περιδινὴς κύρτος in Epigr. exponitur Verſatilis naſſa.

C. Ταχυδινής,έος,ὁ ϗ ἡ, Qui celeri vortice circũagitur, Celeriter verſatilis, Nonno.

C. Παλινδινία,ας,ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, vt Heſych. exponit. G

Δινήεις,εντος,ὁ, Vorticoſus. Il. ε, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. Od. ζ, ποταμὸν πάρα δινήεντα. Apoll. Arg. 2, Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἴησιν Νῆα ῥόος.

Δινέω, ῶ. F. ήσω, Inſtar vorticis circumago, Gyro, Verſo, Circumago. Vnde in paſſ. Il. π, — δίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Il. φ, Ὡς τότε σοι, Μενέλαε διοτρεφές, ὄσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Od. ι, Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν. Sic Od. π, — πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Πλαζόμενος. Ariſtot. De mundo, ταῦτα δ' ὑφ' ἓνα σημαίνοντα δινεῖται, Omnia ſub vno ductore mouentur. Δινέω neu- H

traliter etiam pro δινέομαι ſeu στρέφομαι, vel ἀναστρέφομαι, ſeu κυκλόσε στρέφομαι, ſeu στρέφομαι χορικῶς, ſeu κατὰ δῖνον στρέφομαι (vt paruorum ſcholiorum autor & Euſtath. explicant) vſurpatur. Il. σ, — πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic. Od. ι, ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς δίνεον. Et Apoll. Arg. 2, ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. ET Δινεύω, F. εύσω, pro eodem Il. σ, — πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, id eſt στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω, vt ſchol. explicat. Il. ψ, de turture, Τὴν ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. Il. ω, τότε ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Apoll. Arg. 1, — οἱ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον, Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων. In paſſ. apud Aratum, Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες οὐδὲν ὁμοῖοι Πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cicero ita reddidit, Iam quæ per bis ſex ſignorum labier orbes Quinque ſolent ſtellæ. A

Δίνησις,εως,ἡ, In vorticem ſeu gyrum circumactio, κυκλοτερὴς περιστροφή, vt Erotianus explicat. ET Δινηθμός, οῦ, ὁ, idem. B

C. Ἀειδίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Semper in vorticem ſeu gyrum actus, Qui ſemper tereti verſatur turbine, vt Catull. de fuſo, Libratum tereti verſabat turbine fuſum. ἀειδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

C. Εὐδίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Facili verſatus turbine, Qui faciles verſationes habet, Vitr. Verſatilis, εὔστροφος. Epigramm. Τρύπανά τ' εὐδίνητα.

C. Παλινδίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui reciproco vortice reuoluitur. vt παλινδίνητος θάλασσα, Mare reciprocũ, in Anth. Epigramm. lib. 1.

C. ἈΝΑδινέω, ῶ, In vorticem ſeu gyrum reuoluo. ἀνακινέω, vt Heſych. exponit: apud quem ἀναδινῶ quoque ponitur pro περιπατῶ, id eſt ambulo.

C. ἈΠΟδινέω, ῶ, Vergo. v. I.

C. ἘΝδινέω, ῶ, Inſtar vorticis aut turbinis circũago. Ἐνδεδινημένα ὄμματα apud Hippocr. Epidem. 6, Erotianus tradit rectè exponi poſſe διεγραμμένα, addens Epiclem ἐνδεδινημένον poſuiſſe ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου ϗ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος: ſed perperam. Hippocratem enim non de homine καθόλου vocabulũ illud vſurpaſſe, ſed propriè de parte oculi.

C. ἘΠΙδινέω, ῶ, Verſo, Gyro, In orbẽ ago. Il. γ, Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, de galea. Ariſtot. de fucis, ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem ſolennem habent, ſpatiatæque in aperto & in altum datæ, gyris volatu editis. Et in paſſ. Ody. υ, Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν Πολλ' ἐπιδινεῖται. id eſt εἰς πολλὰ στρέφεται, vt Euſt. exponit.

C. ΠΕΡΙδινέω, ῶ, Inſtar vorticis aut turbinis circumago. Æſch. contra Cteſ. ὅτι κύκλῳ περιδινεῖ πάσαν σαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἐλέγξεις. Syneſ. De inſomn. ϗ ἀγανακτεῖν ϗ τὼ χεῖρε περιδινεῖν ἀκόσμως ἐν τῷ διεξιέναι λόγους, Manus circumagere. Sic apud Suid. de Babyloniis, ὥσπερ τις σφενδόνην ὡς περιδινοῦντες ἐν κύκλῳ. Et in paſſ. Il. χ, de Hectore & Achille, Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην Καρπαλίμοισι πόδεσσι. id eſt περιέδραμον. Euſt. Sic apud Apoll. Arg. 1, Τοὺς περὶ χαλκείοις δίχα πήχεσι δινηθέντας Τύμβος ... ſchol. exponit περιδραμόντας. HINC Περιδίνησις, εως, ἡ, In gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & Vertigo. ET Περιδίνητος, ου, ὁ, apud Dionyſ. ... idem quod πολύστροφος, Verſatilis. F

¶ Δῖνος, ου, ὁ, ... Plut. περὶ τῶν ... οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων ... id eſt turbines & gyri. vt apud Catull. ... Libratum tereti verſabat turbine fuſum. Item pro turbine æthereo. Ariſtoph. Neb. Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι, ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Ibidem, δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς. Item Vertigo, id eſt affectus quo caput circũagi videtur. in quo ſi præterea tenebræ oculis obuerſentur, σκοτόδινος, quaſi tenebricoſa vertigo, appellatur. Gorr. ſeu (vt Erotian. exponit) ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. Item ſaltationis quædam ſpecies, vt idem Erot. docet, dicta fortaſſis quòd in gyrum ageretur. G H

Δῖνος Euſtathio idem etiam eſt quod τόρνος id eſt inſtrumentum quo ligna, ebur & alia huiuſmodi tornan-

tur. Item Quicquid turbinatum eſt, hoc eſt κῶνος, ἢ ῥόμβος. Latini turbinem vocant. vt apud Plin. Turbines cadorum, & apud Virgil. — torto volitans ſub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. ‖ A cuius ſimilitudine apud antiquos dicebatur vaſculum fictile baſi carens, & ab inferiori parte ϛρογγύλον. alio verò nomine ψυκτὴρ vocabatur, & ψυκτὴρ & ἀκρατοφόρος, vt Athen. lib. 11 tradit, & Pollux lib. 6, addens, οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. Euſtathio δεινίας quoque dicitur à Dinio artifice. Apud Lat. quoque turbinem vaſculū eſſe ſcribūtin imo anguſtiſſimū, latiſſimū in ſummo, figura pirorū: quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola miſſitari ſolerent. Ariſtoph. Veſp. σὺ δ' ἐκχηνὼς, βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στάπον κατεπάρδεν. ‖ Eſt etiam ποδανιπτὴρ apud Cyrenæos, teſte Euſt. ‖ Item δῖνος apud Teleſillam, vt idem Euſt. ex Athenæo annotat. A B

Δινὸς, οῦ, ὁ, Vorticoſus, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων, vt Euſt. quoſdā exponere ſcribit, qui Il. φ, legebāt ποταμῷ κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δινήεντος. ſicut & Il. υ, pro ἐν δεινῷ σάκει, legebāt δινῷ, id eſt δινωτῷ. C

C. Ἔνδινα, τὰ, Inteſtina: dicta (vt quoſdam tradere Euſtath. ſcribit) παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι. quanuis alios eſſe addat qui ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν denominata velint: alios autem exponere ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σάρξ. Il. ψ, Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

C. Περίδινος, ου, ὁ. vt περίδινοι λεγόμενοι, Plato De legibus. 1. περιεσταί. v. l.

C. Σκοτόδινος, ου, ὁ, Tenebricoſa vertigo, apud Hippocr. Affectio cerebri è duobus ſymptomatis compoſita, vertigine & tenebris. quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger viſu priuetur. vt tradit Gorr. VNDE Σκοτοδινέω, ῶ, Vertigine tenebricoſa laboro. ET Σκοτοδινία, ας, ἡ, Tenebricoſa vertigo. idem quod σκοτόδινος, teſte Erot. Vtitur Plato & Hippocr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod Σκοτοδινέω. Et metaph. apud Athen. l. 5, σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον περὶ τὸ παιδὸς ἔρωτι. D

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbineus, aut Turbineis vorticibus plenus. E

Δινόω, ῶ, Inſtar turbinis circumago, Torno. Τορνεύω, Euſt. VNDE Δινωτὸς, ῆ, ὁ, Turbinatus, Tornatus, Τορνευτὸς ſeu Τορνωτὸς, Euſt. Il. ν, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ, Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε. quaſi tornata eſſet, vt Euſt. exponit. Il. γ, Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Odyſſ. τ, — κλισίην ἐφίζε δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Ab Orphino verò δινωτὸς κύκλος μολίβδου per παράχρησιν dictum eſt. nam ὁ κύβος τετράγωνος eſt, quomodo poteſt eſſe δινωτὸς, id eſt τορνευτός? aut ſi δινωτὸς eſt, quomodo poteſt eſſe κύβος? Euſt. F

‖ Δίνω, idem quod δινέω. Heſiod. Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν &c. Χώρῳ ἐν ἀέι καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ. id eſt (vt Moſchopul. exponit) δινεῖν, ſeu τῇ βοῶν δινήσει ἀλοᾶν, vel (vt Proclus) περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τὰς βόας, ἀλοᾶν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος.

‖ Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος. hoc eſt poculi cuiuſdam nomen. Dionyſ. Sinop. apud Athen. lib. 11, — δεῖνος μέγας χοῶν μετρητήν. Stratis ibidem, Οἶδ' ὦ περισοίμην ὦ Κέων τὸ βόημα σου; Ἐγὼ δὲ. δεῖνω περικάτω περιηλάσω. (VNDE Σκοτοδείνη, ης, ἡ, Ancillæ nomen, ab Aſchedoro ibidem inde dictæ, — ὅτι Δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ ὁδῷ) ‖ Item Saltationis quoddam genus. Apollophanes ibidem, Δεῖνός τις δῖνος, καὶ καλαθίσκος ἄλλοι. ‖ Item ἄλως à Teleſilla δεῖνος vocata eſt, vt ibidem Athenæus docet. ‖ Δεῖνος à Cyrenæis nominatus eſt etiam ποδανιπτὴρ, vt ibidem ex Philetæ Atticis tradit Athen. G

ΔΙ'Σ, Bis. Plato epiſt. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impleri. Et δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, prouerbium quo pulchra aut honeſta ſæpius inculcari & repeti debere admonetur. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in ſenes puerascentes & delirantes. pro quo & δισπαῖδες voce compoſita ſcribi Euſtath. annotat. Δὶς ἑπτὰ πληγὰς πολύποις πλουμένος, de iis qui pœnas meruerunt. Δὶς διὰ πασῶν, concentus quidam muſicus, q. d. Bis per omnes. H

Abiit autem in prouerbium de reb. inter ſe multum diſtantibus. nulla enim harmonia vltra eam quæ διὰ πασῶν dicitur, procedit. Eraſ. QVÆ verò hinc cōpoſita deducūtur, ſequente vocali aut diphthongo, ς finale retinent: ſequente autem conſonante, interdum retinent, interdum amittunt, vt δισέγγονος, δισμύελος, δισύλλαβος, δισύμφωνος, δίστιχος, δίπους, διπλάσιος, δίστιχος.

Δισσὸς, ET Διττὸς, Atticè, ή, όν, Duplex. Plato epiſt. 7, ἀναγκάζειν αὐτοὺς χρὴ δυοῖν ταῖς νόμοις, διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici neceſſitate. In plurali frequenter ponitur pro Duo: vt apud Soph. Aiace, δισσοὺς Ἀτρείδας κλεινεῖν. Et in Epigr. δισσοὶ θεοί. ET Διξὸς Ionicè pro δισσός. vt διξαὶ ἔσται. Et apud Herodotum, διξὰ Ἡράκλεια ἱδρυσάμενοι, & διξὰ θυρώματα, gemini poſtes. vbi Duos etiam dicere poſſis, vt in Δισσὸς habes.

Δισσάκις, Bis.

Δισσεύω, F. εύσω, Duplex ſum. Euſt.

¶ Δίχα, Dupliciter, Bipertito. Od. τ, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα τεμόντες, Geminas in partes quū ſerrauiſſent. Ariſtot. lib. 2, Anim. δίχα τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, vt ibi exponitur: ſicut & Polit. 6, ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, interpr. Si iudicium æqualiter in duo diuidatur. Item Diuiſim, Separatim, Seorſim. Il. υ, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Diuiſis animis. Sic apud Thucydidē δίχα ὄντας, Separatos. δίχα γιγνόμενοι, Diuiſi, Diducti. δίχα ποιεῖν, Separare, Seiungere. Thucyd. lib. 1, τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum diſſiderent. In hac ſignificatione genitiuo etiam iungitur: nam δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου exponitur, Ab altero diſſidet: Et poſtpoſito caſu, σώματος δίχα γίνεται, Separatur à corpore. Bud. ex Gaza. Item Sine. q. d. Separatim ab, ſeu Seorſim ab, &c. Conſtruitur autem cum genit. Soph. Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος: Aliquando autem caſus poſtponitur, ſicut in ἄνδιχα. VNDE Διχάδε, idem quod δίχα. Plato Sympoſ. de Silenis, διχάδε ἀνοιχθέντες, In duas partes expanſi, B. ET Ἄνδιχα, In duas partes, Diuiſim. vt ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. ‖ Apud Phocylidem, μήτ' ἐμπίσῃ ἄνδιχα νεῖκος, eſt inter [maritum & vxorem.] ‖ Item Sine, cum genit. li. bro 3, Epigr. Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε ... ET Διαίδιχα itidem pro δίχα, Dupliciter. Il. α, Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν. &c. Ἦε χόλον παύσειεν.

Διχάζω, F. άσω, In duo diuido, Diduco, Separo. A cuius paſſ. etiā quod Euſt. ſcribit δεδιχασμένα ἀλλήλων dici τὰ χωρὶς πεπηγότα. A QVO Διχασῆρες ὀδόντες, qui & τομεῖς & κτένες, & γελασῖνοι. id eſt dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter caninos ſunt interiecti. quoniam διχάζουσι ſeu διαιροῦσι & τέμνουσι τὸ προσπεσόν.

Διχῆ, Dupliciter, Bifariam. Demoſth. Olynth. α, φημὶ δὴ δίχῃ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. ET Διχῶς, pro eodem. ET Διχόθεν, A duabus partibus.

Διχθὰ, Dupliciter, poeticum vocabulum. Od. α, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν: videlicet, Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. VNDE Διχθὰς, άδος, ἡ, Duplex, δισσή. Muſæus διχθάδι χείρω. A QVO Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod διασὸς, niſi quod poeticum eſt. Il. ι, Achilles dicit matrem dixiſſe ſibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. videlicet, ſi domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam: ſin in Troiano bello maneat, vitam breuem, at gloriam ſempiternam. At Διχθάδιον κατὰ κῶλον, gemino ſeu vtroque membro, vtroque pede.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, ὁ, eſt (vt Euſt. tradit) ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης & ἡνίοχος ſedebant. à duobus illis quos ferret, dictus: alio nomine, eodem tamen ſenſu, δίοχος à Pauſania nominatus. Et ſic accipit illud Il. χ, de Hectore, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochicè verò pro toto curru. vt Iliados κ, Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. quæ verba Dolon paulo pōſt referens, ait, Ἡμὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα. X. Pæd. 6, ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρμαλεὺς δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ibidem, ἀναβαίνεις αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui bigā interpretari malint, id eſt currum biiugem. quomodo

& δίφρος exponi poteſt,quòd à duob⁹ traheretur equis. Nam quod Homerus Il.χ de Hectore dicit, Ἐκ δίφροιο δ᾽ ἔδυνε,χάρη δ᾽ ἕλκεσθαι ἔασεν,Virgilius interpretatus videtur Raptatus bigis. ‖ Δίφρος eſt etiam Sella,quam Euſt.θρόνου & κλισμοῦ ἁπλέστερον eſſe tradit. Il.ζ, Helena ad Hectorē, Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν εἴσελθε,καὶ ἕζεο τῷδ᾽ ἐπὶ δίφρῳ.Od. τ,– φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ᾽ αὐτοῦ Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ᾽ ἐπακούσῃ.Sic Od.υ,δίφρον ἀεικέλιον παρθεὶς,ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut.Lyc.κλιντῆρες,καὶ δίφροι καὶ τράπεζαι.Sic idem, ἐζόπισθεν τὸν δίφρον αὐτοῦ περιέστησαν, de interfectoribus Cæſaris ſellam eius in ſenatu circunſtantibus. Apud eundem δίφρος ἡγεμονικὸς exponitur Sella curulis. Et δίφρος Θετταλικὸς apud Pollucem inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι.quod δίφρων genus celebrius erat:vnde apud eundem Pythia dicit Θετταλὲ ποικίλε δίφρε. Eupolis, δίφρος Θετταλικὸς πτεράπους. ‖Item Scamnum quo geſtantur infirmi.B. ‖ A Polluce δίφρος quoque ἀφεδρικὸς ſella vocatur ad aluum euacuãdam comparata.

C.Διφροπηγία,ας,ἡ,Bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

C.Διφροφόρος,ου,ὁ, ET Διφρηφόρος,ἡ,apud Suid.ex Ariſtoph.Qui ſella lecticaria aliquem geſtat. Plut.καὶ πολλοὶ συνέπεσαν,ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς,τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι.Athen.lib.12,dePerſarum regis luxu,ἀεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἐτίθετο,καὶ οὕτως ἐπιβαίνων κατῄει·καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἵπετο. VNDE Διφροφορέω,ῶ, F.ήσω, Sellam lecticariam fero, Bud.ex Athenæo lib.6, Ἰωνικὰ ζῆν τι τῶν πολιτῶν τοῖς μὲν διφροφορεῖν,τοῖς δὲ ῥαβδουχεῖν. Et paſſiuum διφροφορεῖσθαι,Sella lecticaria geſtari. vnde crebro eſt διφροφορούμενοι apud Herodotum de Perſarũ principibus.

C.Διφρηλασία,ας,ἡ, Aurigatio. Pind.Olymp.ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας. ET Διφρηλάτης,ου,ὁ, Auriga. VNDE Διφρηλατέω,ῶ,Aurigor,Bigas ſeu currum agito. Soph. Aiace,Σὺ δ᾽ ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε.

C.Διφρουλκέω,ῶ,Currum traho. Epigr.αὐτόγυα διφρουλκεῖ.

C.Διφρουργία,ας,ἡ,idem quod διφροπηγία.

C.Ἐπιδίφριος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ſuper curru eſt,aut ſedet,aut ponitur.Od.ο,Menelaus ad Telemachum diſcedẽtem, Ἀλλὰ μέν᾽ εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. ‖Item γυναικώδης, Etymolog.forſan ab effœminato & ignauo τῶν δίφρων vſu:vbi ſella lecticaria intelligenda fuerit. AT Ἐπιδιφριὰς,άδος,ἡ, Pars(vt Euſt.tradit)vel δίφρου,vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος,περὶ ἣν περιέχεται ὁ δίφρος:vt autem Etymol.exponit,Curru circunferentia,quæ & ἄντυξ dicitur. Il.κ, – παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. vbi paruorum ſcholiorum autor, ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματίου δίφρου τῆς περιφερείας,quæ etiã ἄντυξ appellatur& ἐπιδιφριάς.

Διφρεύω,F.εύσω,Curru aut bigis vehor. Eurip.Andromache de Hectore, – τὸν περὶ τείχη Εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. VNDE Διφρευτής,οῦ,ὁ, Auriga,Currus ſeu bigarum agitator.διφρηλάτης. Soph.τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω. ET Διφρεία,ας,ἡ, Aurigatio. Xen.Pæd. 6,τὴν μὲν Τρωϊκὴν διφρείαν πρόσθεν οὖσαν καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε.

C.Ἐκδιφρεύω,E curru aut ſella excutio aut deturbo.

Δίφραξ, Sella lecticaria. κλιντὴρ, item θρόνος γυναικεῖος. Heſychius.

Διφρεὺς,q.d. Sellularius, Qui ita effœminatus eſt vt lecticaria ſella geſtari ſemper velit.ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ ἐπὶ θρόνου.Heſych.

Διφρίσκος,ου,ὁ,Curriculum.Ariſtoph.Neb.τρεῖς μνᾶς διφρίσκου καὶ τροχοῖν.vbi ſcholiaſtes quum dixiſſet δίφρον eſſe σκεῦος in quo οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν,addit,diminutiuè διφρίσκους dixiſſe,διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις περὶ τοῖς ἀγωνιστικοῖς. Pollux διφρίσκους ponit etiam inter τὰ τῷ κοιτῶνι προσκείμενα.

ΔΙΣ Διός,Διΐ,Δία,Iupiter,Iouis,Ioui,Iouẽ.Sed inuſitatus eſt nominatiuus Δὶς,licet ab eo obliqui formentur:& pro illo Ζεὺς dicitur,vnde & Ζηνός: quod tamen potius à Ζὴν factum eſt. Traditi autem fuerunt & alii nominatiui ab antiquis, videlicet Ζὰν, & Ζὰς, & Ζὴς,(quod Pherecydi tribuitur)item Δάν.Quin & accuſ.Ζῆν à Ζεὺς,ex quodam Polycrate ſophiſta affertur. ‖ Δία ſæpe Græci vocant & ipſum aerem, ſicut Latini dicunt Sub dio,& Horat.Sub ioue frigido. Hinc & ἐνδία,q.d. ὑπαιθρία.

C.Διόσκουροι,(qui & Διόσκοροι) Iouis filii,Διὸς κοῦροι, Caſtor & Pollux.(qui & Tyndaridæ) Ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Steſichoro. Plut.De frat.char.ἀμφιλογία ἐστὶν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. ‖ Διόσκουροι dictæ & αἱ παρωτίδες,& οἱ ὀπτικοὶ κύκλοι,Euſt.410. HINC Διοσκουρεῖον, Templum Caſtoris & Pollucis.

C.Διόπαις,Iouis filius.Apollinis epithetum in Epigr.

C.Διόπεμπτος,ου,ὁ & ἡ, A Ioue miſſus:vt διόπεμπτοι ὄνειροι, A Ioue miſſa ſomnia.

C.Διοπετὴς, VEL Διϊπετὴς,έος,ὁ & ἡ,A Ioue delapſus,Qui cælitus decidit.Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Euripide & Herodiano lib.1, (& διοπετοῦς in Act.Apoſt.c.19,ſubaudito ſubſtant.ἀγάλματος)ſic διοπετὴς πέλτη,Plut.in Numa de ancili illo cælitus demiſſo: quin & λίθον διοπετῆ legimus rurſus apud Herodianum lib.5: at διϊπετεῖς dicuntur peculiariter fluuii ab Homero,vt qui ex pluuia cadente à Ioue oriantur. vnde propriè torrentium eſt epithetum, ſed & ad cæteros omnes extenditur.Vide Euſtathium.

C.Διοπομπέω,ῶ, ET Ἀποδιοπομπέω,vel potius paſſiua voce Ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, Ablego,Procul amando,inuocãdo Δία ἀλεξίκακον:& quaſi illius inuocationis præſidio à me depello.Syneſ.Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος,ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. A Budæo redditur Exigo,& Procul amoueo, in hoc loco Plutarchi in Catone,ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ‖Item,Reiicio,vel Quaſi neglectius aut per diſſimulationem tranſmitto. quaſi παραπέμπω.vt docet idē,citans hæc Athenæi verba l.9, ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας,καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ᾽ ὑμῖν γε,ἔφη,&c.id eſt, At ille quum multum meditatus,quæſtionē reieciſſet,aliud fari orſus eſt. Vel, Quũ problema quaſi neglectim aut per diſſimulationē trãſmiſiſſet:quaſi παραπέμψας.quod etiam ἀποποιησάμενος& ἀποπροσποιησάμενος dici poteſt. ‖ Ἀποδιοπομποῦμαι,eſt etiam καθαίρομαι,ſeu ἱλάσκομαι,inquit Suidas:Expurgo Expio,Luſtro,Procuro vt prodigium, & depellere conor.ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία, inquit idē. Etymologiſtes autem ſcribit eſſe ἀποτρέπομαι διὰ τοῦ ἀποτροπαίου Διός:& fieri hoc verbum à genitiuo Διός,& nominatiuo πομπός.Paulo pòſt autem videbimus Platonem poſt ἀποδιοπομπήσεις ſubiungere τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά.Idem ἀποδιοπομπεῖσθαι & καθαίρεσθαι copulat hoc in loco,ἀλλ᾽ οὖν δ᾽,ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ,ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα,ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν.id eſt,inquit Budæus, Abluemus expiabimuſq; eáque nos abdicabimus: ſi modò hominem nacti erimus expiationum peritum. Vide Euſtath.p.1935,vbi diuerſam quoque deriuationem affert huius verbi ab ea quam attuli,videlicet à δῖον ſignificante κώδιον ἱερείου τυθέντος Διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς.Idem verò & διοπομπεῖν ſicut & ἀποδιοπομπεῖν affert, ſed ſine teſtimonio.

Ἀποδιοπόμπησις,εως,ἡ,Nomen verbale, Sacrum expiabile, vt tradit B.hæc citans Platonis verba, De leg.9, ὅταν σοί τι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις,ἴθι ἐπὶ τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης.

C.Διοτρεφὴς,έος,ὁ & ἡ, A Ioue nutritus,Iouis alumnus. Ab Homero βασιλεῖς,id eſt reges,dicuntur διοτρεφεῖς,ſicut & διογενεῖς,vel tanquam à Ioue ducentes originem,vel tanquam à Ioue regnũ adepti.Et διοτρεφεῖς αἰζηοὶ apud eundem ſunt ἄνδρες βασιλικοί.Vide Euſt.

C.Διοσημεία,ας,ἡ, Διοσημία,ſignum à Ioue, Prodigioſa tempeſtas,vt Turn.interpr.Exponitur & ſimpliciter Tempeſtas ab eodem.Plut.De def.or.σύζυγον μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γίνεσθαι.Idem alibi,μεγάλας μὲν ἄλλως ἐξιόντι διοσημείας παρηκολουθήκει. Polit.apud Herodianum διοσημείας interpr.Prodigia.Bud.autem apud Pauſaniam διοσημείαν vertit Oſtentum: & apud Ariſtoph. in Acharn.διοσημία ᾽στι,reddit,Vitium obuenit.eo videlicet ſenſu quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obuenerat. Ex Iuliano autem affert in bonam partem,ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν,ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν.

Διόθεν,aduerb.A Ioue.Hom. ET Ἐκδιόθεν,pro eo- A
dem.Heſiod.
Διάσια, ET Πάνδια, ET Διιπόλια,Iouialia, Feſtum quoddã
in honorem Iouis. Sed διιπόλια dicta putantur quòd
Ioui πολιεῖ ſacrificaretur. VNDE Διιπολιώδη pro
priſcis & obſoletis apud Ariſtoph. Sunt qui πάνδια pro
alio feſto accipiant. Vide Etymol.
Δῖος,ου,ὁ,pro Δίιος per contract.(q.d.Iouialis)Ioue proge
nitus, A Ioue oriũdus.vt Hom.Diana,δῖον γένος.i.Διὸς γέ-
νος.Æſch.Prom.Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος
(vt & Lat.Diuus)pro Diuinus accipitur.i.Habens diui B
nũ aliquid quo excellit.Præſtantiſſimus. Atq; ita δῖος
vocatur ab Hom.Achilles,quaſi diuina quadã fortitu-
dine præditus.Sed & quicunque aliqua virtute aut ge-
neroſitate præditus eſt,aut cui aliquid ineſt quo admi-
rationẽ excitet, hac appellatione ornatur. Vide Euſt.
p.21,vbi & δία κάλλος.i.ob pulchritudinem,de quibuſdã
dici ſcribit:de mari verò & charybdi,ob vaſtitatẽ. Iũ-
gitur autem & genit.tanquã ſuperlatiui vim habens.
Od.ο,δῖα γυναικῶν,de Helena. quod & Alceſtidi tribui-
tur. HINC Διογενής(non à genit.Διός)Ioue progna- C
tus.Sed generaliter Diuus,Generoſiſſimus,Præſtantiſ-
ſimus,vt Il.α,διογενὲς Πατρόκλεις. Vide Διοτρεφής. ‖ At
Διογένης nomen eſt propriũ. ET Διόγνητος,idem quod
διογενής,(vt ſit dictum quaſi διογένητος) vel Ioui notus.
Heſiod.διόγνητος Ἰόλαος.
Υ'ΔΙ'Α,ας,ἡ,q.d. Aeris bonitas,ſeu bona conſtitutio.εὐα-
ερία(nam δία interdum ſignificare ἀέρα dictũ eſt)Sere
nitas,Serenum ſeu tranquillum tempus. εὐδίας οὔσης,in
Geopon.pro eo quod habet Varro, Serenum quũ eſt:
& Colum.Quum ſerenitas permittit. Apud Gell.autem D
Quũ ſerenum & placidum eſt,pro his Eraſiſtrati verbis,
ἐν τῇ εὐδίαις:quibus opponitur ἐν τοῖς ψύχεσι. Sic Plinius
apud Theophr.εὐδίαν ſerenũ & ſerenitatem, at χειμῶνα
imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr.θαλαττία δὲ
γλαὺξ ᾄδουσα,χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει,εὐδίας δὲ,χειμῶ-
να,interpr.Serenitatem præſagit noctua in imbre gar-
rula:at ſereno,tempeſtatem.Sic autem & apud Ariſtot.
χειμὼν & εὐδία opponuntur:itidẽque Matth.c.16.Sed &
εὐδίας & ὕδατος ὄντος eidem Theophr.contraria ſunt:ſic-
ut & Lat.imbri ſerenum cælum, & pluuii dies ſerenis. E
Idem Plin.apud Ariſtot.de apibus loquentẽ.εὐδίαν in-
terpr.Mitiorem diem. B.apud Theophr.ταῖς εὐδίαις in-
terpr.etiam Clementiam tẽporis. Dicitur & de tran
quillitate maris pro γαλήνη à Luc.in Alc.θαυμαστῆς κα-
ταστάσεως εὐδίας ἐγένετο. Plut.autẽ εὐδίαν & γαλήνην copula-
uit Symp.4. Item pro ἀλέα.i.tepor,ex Hippocr.affer-
tur. ET Εὔδιος,Serenus, Tranquillus.vt εὔδιος ἡμέρα,
dies ſerenus,vel ſiccus dies,vt Colum.loquitur.qui ha-
bet Siccis diebus pro eo quod in Geopon.legitur ἡμέ-
ρας εὐδίου.Sed & εὔδιος λιμὴν apud Luc.Tranquillitatẽ F
præbens.Apud eundẽ in fine Scythæ,εὐδία πάντα καὶ πλοῦς
οὔριος. Apud Hippocr.aũt εὔδιος pro Tepidus,ἀλεεινός,
Gal. Et compar.εὐδιώτερος,pro quo apud X.Hell.1, εὐ-
διαίτερος cũ ἄνεμος, placidior ſeu mitior ventus,ac ſere-
nitati aptior.Sed in v.edit.quæ meã præceſſerunt,legi-
tur εὐδιαίρετος ἄνεμος deprauatẽ. ITEM Εὐδιεινός,
pro εὔδιος, vt apud Ariſtot.εὐδιεινοὶ τόποι & χειμερινοὶ in-
ter ſe opponuntur,Meteor.l.1.Et alibi εὐδιεινὸν ac
χειμερινόν.Theophr.autẽ εὐδιεινοὺς τόπους c[illegible] fa-
cit τοῖς προσηνέμοις.i locis vento expoſitis [illegible] b.&
c.3.Legimus & εὐδιεινὴν γαλήνην apud [illegible] G
ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς. [illegible]ινῶς
aduerb.Cum ſerenitate,Tranquillè. [illegible]ινῶς
καὶ ἱλαρῶς,fronte ſerena & hilariter. ET Εὐδι[illegible],ὁ,idẽ
quod εὐδιεινός.Et apud Heſych.εὐδιεινά idem quod πρα-
έα, καταστάλματα.) HINC & verba Εὐδιάω, ET Εὐδιά-
ζομαι. Eſt autem poetis εὐδιάω,Tranquillus ſum,vel
Trãquillitate fruor.Apoll.Arg.2,κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Idẽ
ibidem,πέμπ[illegible]λοον εὐδιόωντες. At εὐδιάζομαι in ſoluta
oratione eſt Tranquillitate ſeu ſerenitate fruor. vt in
Axiocho,γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡ- H
συχίᾳ εὐδιαζόμενος.Eſt etiam Tranquillè viuo:quã ſignif.
& τὸ παρευδιάζομαι Bud.dat apud Polyb.lib.4.
Ἔνδιος,quod hinc ortum quidam putarunt,malui poſt ἰ-
δίω ponere.
ΔΙΑΙ'ΝΩ,Humecto,Madefacio,Irrigo. Il.χ,Χείλεα μέν τ'
ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. HINC Ἀδίαντον herba per-
petuò virens,(χλοερόν τ' ἀδίαντον, Theocr.)alio nomine
Capillus Veneris,& ſchol.Nic.Callitrichõ etiã,& Poly-
trichon,ac Trichomanes.Ideo autem ἀδίαντον vocatur
quòd eius folium perfuſum aqua non madeſcat,ſed ſic
eo ſemper ſimile ſit. FIT à διαίνω Διερός,quod ſignif.
Humidus,Madidus. διεροῖς μέλεσι apud Ariſtoph.Quæ
lacrymis madent.Et γῆ διερά Theophr. διερὰν γὰρ ὕσαι καὶ
βαρεῖαν τὴν γλῶτταν τμώδη γίνεσθαι. vbi quidam διερὰν inter-
pr.βαρεῖαν:at Ariſtot.De gener.& interitu,p.154,ita di-
ſtinguit,διερὸν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς· βεβρε-
γμένον δὲ, εἰς βάθος.Homero autem διερὸς βροτὸς cui vita-
lis quædam humiditas ineſt.Vide Euſt. ‖ Διέρα mar-
gines fluminum, & αἴδηρα,Suid.
ΔΙ'ΨΑ, ης,ἡ,Sitis. Il.τ,γυῖα βαρύνεται,ἠδὲ κιχάνει δίψα
τε καὶ λιμός. Il.φ,ἱδρῶ ἀπεψύχοντο,πίον τ',ἀκέοντό
τε δίψαν. Et κολάζειν δίψαν apud Plutar. αὐτοὺς τινὰς δίψας
παραδοκιμάζουσιν,apud Ariſtot.Et δίψη [illegible] apud A-
then. ET Δίψος,εος,τὸ,pro eodem.Nic.Ther.de ictis à
ſcorpione,κρατερὸν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν. Xen.Pæd.8,δίψος
δυνάσθαι φέρειν.Luc.ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη. Et a-
pud Athen. ὑπὸ δίψους κρατούμενος· pro eo quod Hom.
dicit δίψῃ καρφαλέος. Deriuant autem hoc vocabulũ
ab ἴπω, id eſt βλέπω, vt ſit δίψα quaſi ἴψα.
C.Διψοποιὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,Sitim faciens,Cic.
C.Ἄδιψος,ου,ὁ καὶ ἡ Qui nõ ſitit.vt Athen.l.8,narrat Pſamme
tichũ Ægyptiorũ regẽ pueros quoſdã ἀδίψους ἀσκῆσαι,q
irent indagatũ Libycas arenas. ‖ Ἄδιψον dicitur etiam
quod ſitim obrepere prohibet,quódq; ſitim ſedat,ſiue
bibatur,ſiue delingatur,ſiue ore contineatur:ſicut ἄλι-
μον quod famẽ.quãquã & ſimpliciter quæ ſitim nõ in-
ferunt,ἄδιψα dici poſſunt.Gorr.vt ἄδιψα σῦκα,ſic⁹ ſitim
ſedantes,Dioſc.l.1.Idẽ l.3,αἵμον ὑδρωπικοῖς ἄδιψον πινόμε-
νον: quod Plin.ſitim cohibere tradit. ἄδιψος φοίνιξ, Pal-
ma ſitim arcẽs,(de qua Solinus)palmæ quãda in Ægy
pto ſpecies. Vide Gorr. Plin.l.22,c.9, glycyrrhiza dicit
famem ſitimque ſedare:& ob id quoſdam ἄδιψον appel-
lauiſſe eam,& hydropicis dediſſe ne ſitirent.
Δίψιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Siticuloſ⁹.δίψιος σὴψ apud Nic. vbi ſchol.ſic
accipiẽdũ tradit vel ꝙ in locis ſiticuloſis [illegible] de-
gat,vel ꝙ ſiti ictis adferat.& δίψιος ὤψ apud Nõn.Tẽp⁹
ſiticuloſum. Reperitur & διψία f.gen. Atticé.vt διψία
κόνις apud Soph.pro Puluis ſiticuloſus & aridus.Et ἄρ-
γους δίψιαν χθόνα apud Eurip.Alc.i.ἄνυδρον.
C.Πολυδίψιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multũ ſeu valde ſiticuloſus. vt πολυ-
δίψιον Ἄργος,Il.δ.ob aquarum penuriã qua quodã labo-
raſſe ferunt,donec Neptunus Amymones amore capt⁹
in Lerna fontes aperiret: vnde & Ἀμυμώνια ὕδατα Ar-
gis dicta fuerunt.Alii verò Danai filias ex Ægypto ad-
uenientes puteos effodere Argiuos docuiſſe narrãt.vn
de apud Heſiod.Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.ſic F
ab Eurip. Argos δίψιον vocari iam indicatũ eſt.ita πολυ
δίψιον dictũ fuerit,vt λειψύδριον. Alii metaph.accipiunt
pro Diu multúmq; ſititũ.i.deſideratũ:vt πολυδίψιον ſit
pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης οὐδὲν πολυποθητότερον. Alii
(quaſi πολυΐψιον) expoſuerũt πολύφθορον ſeu πολυδιάφθορον
πολέμοις,& πολυβλαβὲς,itẽ πολυπαθές. Quarum poſterio-
rũ expoſ.prioris autor Ath.alteri⁹ Strabo.vt Euſt.ãnot.
Διψαλέος,ου,ὁ,Sitibũdus,Siticuloſus. vt μῦς διψαλέος in Ba
trach.de mure qui felem fugiens ſitim cõtraxerat.
Διψὰς,άδος,ἡ, Siticuloſa,Bibula,Arida. vt διψὰς σποδιὴ in
Epigr.l.1.&l.3,διψὰς ἔχιδνα, Siticuloſa vipera. & διψὰς G
εἰλαπίνη apud Nõn.ſicut & Opp.l.3 De ven.Libyã voca
uit διψάδα γαῖαν. ‖ Διψὰς ſubſtant.plerũque dicitur
pro διψὰς ἔχιδνα, de viperæ quãdã ſpecie inde dictæ ꝙ
qui ea morſus eſt,ἀμφὶ χείλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβρο-
χα δίψης,& ꝙ velut taurus ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς Χανδὸν
ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε.vt in
in Ther. tradit Nic. ‖ Item ſpinæ quoddam genus a-
pud Theophr.l.4,Hiſt.pl.vt annotant v.l.
Διψηρὸς,οῦ,ὁ,Siticuloſus,Aridus, Bud.ex Syn.διψηρᾶς Λιβύης
τὰ μεθόρια.Vtitur & Dion.De ſitu orbis. H
Διψώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Siticuloſus.Dioſc.Et apud Ath.l.2, φοινί-
κων ἐγκέφαλος dicũtur διψώδεις τε καὶ σπαστικοὶ κοιλίας. Neutro
gen.τὸ διψῶδες,q.d.Siticuloſitas, aut Siticuloſa ariditas.
Plut.Cor.ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτοῦ καὶ ἄψικορον.

Διψάω, ῶ, F. ήσω, Sitio. Od. λ, Στῆ δὲ δίψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. Luc. τὸ μὴ διψῆν κάλλιον τοῦ πιεῖν. quod Ion. eſt pro διψᾶν Interdũ & genit. adiũctũ habet. Herodot. διψῆν ὑδάτων μάλιστα. ‖Metaph. (vt Sitio apud Lat.) capitur pro Cupio, Deſidero, Appeto. Et ſine caſu, cũ inf. διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν, X. Pæd. 4. i. Vehemẽter cupio. Et cũ genit. vt διψᾷ τῆς ἐκεῖσε διαίτης, in Axiocho. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat. l. 8 De rep. Et διψᾶν φόνου, apud Ath. διψᾶν. n. vt Artemid. ſcribit, nihil aliud eſt quàm ἐπιθυμεῖν. SED ET Διψίω dicitur, metri forſan gratia, ab Archilocho apud Athen. l. 2, Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥσπερ διψίων πιεῖν, ὣς ἐρέω. VNDE Διψητικός, οῦ, ὁ, Sitim prouocãs, Siticuloſus, B. ex Ariſtot. 3 De p. anim. Dioſc. σῦκα πέπειρα, τὰ ἁπαλά, ἄδιψα καὶ σβεστικὰ θερμασίας· τὰ δὲ ξηρά, διψητικώτερα. ‖Itẽ, Sitibũdus, Sitiẽs. vt διψητικώτατος ἔλαφος apud Naz. Ceruus ſitiẽtiſſimus.

Διψακός, οῦ, ὁ, à quibuſdã dictus eſt morbus renum, διαβήτης appellatus. quẽ comitatur δίψος ἀκρατὲς, πολυποσίη ἀνισόμετρος οὔροισι πολλοῖσι, πυρίφλεγέες δίψαι: & quẽ συντιμωρέει δίψος καὶ ποτὸν, perĩde vt à dipſade ictos, vt inter cætera tradit Aret. ‖Eſt & nomẽ herbæ quæ alio nomine Labrũ Veneris nominatur, inde dictæ (vt Dioſc. l. 3, c. 12) quoniam κοιλίδας habet περὶ τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων, ὥστε ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὄμβρων συλλέγειν, quod ſit cõcauo alarum ſinu ĩ quo ſubſiſtit ros ſalſus, vt Plin. l. 27, c. 9, tradit. Deſcriptionem aũt huius herbæ apud eoſdem habes locis citatis. ‖Eſt & fruticis ſpinoſi nomen apud eundem Plin. l. 24, c. 13, quem alio nomine eryſiſceptrum, & adipſatheon, & diacheton vocari ſcribit.

ΔΙ'Ω, à quo Δίομαι apud Hom. Expello, Abigo, Sũmoueo. Il. ρ, Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Od. υ, Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Itẽ cũ præpoſ. εἰς, Od. φ, Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι. Puto autẽ δίομαι (ſicut & διώκω ab eo deriuatũ) eſſe propriè Expello perſequẽdo. At Il. χ, v. 251, Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Euſt. vult δίον eſſe à δίω ſignificãte Curro celeriter, τρέχω ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, tanquam παρὰ τὸ δία. Quidã autem malè δίωμαι & δίενται apud Homerum à δίεμαι deduxerunt.

C. Ἀποδίωμαι, vnde ἀποδίωμαι quod Heſ. exp. ἀποδιώξω. Eſſe aũt puto illud ἀποδίωμαι quod Il. ε leg. μάχης ἐξαποδίωμαι.

ΔΙΩ'ΚΩ, F. ξω (& interdũ ξομαι) Pr. ωχα, quaſi δίωκα, itidẽ pro expello &c. Od. σ, circa finẽ, διώκω δ' οὔ τιν' ἔγωγε. Verũ tamẽ & aliter exponi docebo paulo póſt. At Od. in voce paſſ. Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. ‖Interdũ particularẽ expellẽdi ſignif. habet διώκω, pro In exiliũ expello (quod Lat. In exiliũ mitto) apud Herodot. Multo frequentius eſt pro Perſequor, Inſequor: ac propriè Curſu inſequor fugiẽtẽ. Il. χ, Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Il. ρ, Ἕκτορ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin & voce act. itẽ paſſ. pro eodẽ vtitur Il. φ, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν. Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. (Sciendũ eſt aũt διώκω verti Perſequor, in illo etiã loco Od. σ, à quo initiũ feci: itẽ Cogo. ſed hæ interpr. mihi nõ placẽt) In ſoluta quoque oratione διώκειν eſt Perſequi fugientẽ. Thuc. 1, ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ. Luc. De hiſt. ſcrib. κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. Herodian. 3, εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph. pro Aſſequi conor: quod Lat. itidẽ Cõſector dicitur. Thuc. 2, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. vbi & Aucupor verti poteſt. B. Affecto etiã & Expeto vertit, in locis ſeq. Dem. τὸ χαίρειν αὐτῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε. Ariſtot. Eth. 7, οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι πάντες τὴν αὐτὴν, ἡδονὴν μέντοι πάντες. Halic. de Iſocr. ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς τὴν εὐέπειαν διώκει. Alibi, πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. Luc. dixit etiã, διώκειν δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, Conſectare loca celeberrima, pro Studioſè frequenta. nã huic verbo ſtudii ſeu diligẽtiæ ſign. ſubeſt. Sed & διώκειν τινὰ dicitur pro Cõſectari ſeu Aſſectari libẽter. Xen. χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. ‖Item διώκειν ναῦν vel ἵππον pro σπουδαίως ἐλαύνειν: & διώκειν pro κατὰ τάχος φέρειν. Vide Euſt.

Διώκω, Perſequor iudicio, Accuſo, Reum ago. (ſic & Galli ſeruata eadẽ metaph. pourſuyure. i. perſequi) Dicitur autẽ διώκω σε ταύτην τὴν δίκην ſeu γραφὴν, Reũ te huius criminis facio, vt Demoſth. καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες. vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia ſunt, διώκω σε πληγῶν, διώκω σε βλάβης. affertur & διώκειν τὸν φόνον. ab Ariſtot. Hinc διώκομαι, Accuſor. Et διωκόμενος, Qui accuſatur, Reus: idẽ quod φεύγων: vt contrà ὁ διώκων, Accuſator. ‖Διώκω, Perſequor oratione, Deſcribo, v. l. ex Xen. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

Διώκω, Vehor ſignif. videtur, & Iter facio (inquit B.) in hoc Plut. loco in Cæſare, ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων.

Διωγμὸς, Perſequutio. itẽ Exagitatio, Vexatio: quod Gall. ſonat perſequutionis vox. Sic in Teſt. nouo, deinde & apud Greg. & cæteros eccleſ. ſcript. Χριστιανῶν διωγμὸς ſeu διωγμοί. Eſt etiam Expulſio & eiectio Greg. loquẽti de dæmonio quod è corpore eiectum erat.

Δίωγμα, Id quod perſequimur. A Xenophonte ita vocatur præda quam canis inſequitur. q. d. Conſectamentũ: vbi ſcribit πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀφεῖσαι ἐπανέρχονται διὰ τὸ μισόθηρον. ‖Δίωγμα, Myſticũ quoddã ſacrũ quod ſolæ mulieres in Theſmophoriis celebrabant, vt Heſych. Sunt qui ex eo dictũ putẽt quòd viros inde arcerent. Fuiſſe autẽ poſtea vocatũ & ἀποδίωγμα, addit Heſych.

Δίωξις, idẽ quod διωγμός, Perſequutio. vt apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicũtur qui perſequũtur hoſtes, nõ cõtrà Fugæ ſe mandare, vt in v. l. habetur. Sic etiam apud Ariſtot. δίωξις & φυγὴ opponũtur, Ethic. 6. ‖Itẽ Δίωξις κλοπῆς, Accuſatio furti, Actio furti, Plut. in Pericle. ITEM COMP. Προΐωξις ET Παλίωξις pro Προδίωξις & Παλιδίωξις, q. d. Præinſequutio, & Poſtinſequutio. Heſ. in Aſpide, Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο: vbi προΐωξις eorũ eſt qui priores inſequũtur, at παλίωξις eorũ qui quũ fugarẽtur, vice verſa poſtea inſequũtur eos à quibus fugabantur. Habetur παλίωξις & apud Hom. vbi vide Euſt. AT Διωξικέλευθος, ET Διώξιππος, nõ à δίωξις, ſed à διῶξαι itidẽ deriuata ſunt. Dicũtur autẽ διωξικέλευθα κέντρα in Epig. Calcaria quæ velut perſequũtur viã, i. vrgent: itẽ διώξιππος ἄρης, Mars equos vrgẽs, ad curſũ videlicet.

Διώκτης, ου, ὁ, Perſequutor, Inſectator. Et Conſectator, vt inquit B. ET Διωκτὸς, Quẽ perſeq. debemus. Itẽ, Quẽ cõſectari oportet, Expetẽdus, ex Soph. AT Διωκτὺς pro δίωξις, Perſequutio, ex Laſc. Sed in v. l. malè διωκτὴ pro διωκτύς.

C. ἈΠΟδιώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Ariſtoph. Nubibus, οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; Non te ex ædibus proripies? HINC Ἀποδίωξις, εως, ἡ, Expulſio. Eſſe etiam volunt genus figuræ quæ & ἀποπλάνησις dicatur.

C. ἘΚδιώκω, Idem. Et pro Mitto exilium. HINC Ἐκδίωξις, Expulſio.

C. ΜΕΤΑδιώκω, Perſequor, Inſequor. Item, Veſtigo, Inquiro. (vt dicitur μεταθέω, & μετέρχομαι) Ita Cic. apud Plat. μεταδιώκειν vertit Cõquirere, p. 39 mei Cic. lexici. Greg. καὶ πολλῆς παυσάμενοι πλάνης, μεταδιώξαιεν τὴν ἀλήθειαν. Apud Plat. in paſſ. voce, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Et in Phil. ὅτι ταύτῃ τῃ δεῖ διαθηρεύσασθαι τὸ νῦν μεταδιωκόμενον.

¶Διωκάθω Atticè, idem quod διώκω, vt ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Apud Ariſtoph. & Platonẽ de eo dicitur qui iudicio perſequitur. Ariſtoph. εἶτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Platoni in Euthyphr.

ΔΟΙΔΥΞ, υκος, ὁ, Piſtillum, ſeu Radius, quo aliquid in mortario tunditur, aut miſcetur, agitatur: idem quod ἀλετρίβανος, vt Pollux tradit: Eupolis περιαμφίδας nominat. Ariſtoph. Equit. εἰ μὴ γὰρ οἶσθ', οὗτος ἐν τῇ πόλει μόνος σκεύη δύω χρησίμω, δοίδυξ οὐδὲ τορύνη. vbi ſchol. dicit, δοίδυκα eſſe σμικρὸν καὶ στρογγύλον. (teres enim hoc inſtrumẽtum eſſe ſolet) at τορύνην eſſe κινητήριον χύτρας, quo ea quæ in olla coquuntur, miſcẽtur aut agitãtur. Addit autẽ hîc prouerbiũ eſſe ἐπὶ τῶν σμικρῶν καὶ μὴ αὐξανομένων ἀλλὰ μικρῶν μενόντων. Idem Plato, — παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον. addẽs paulo pòſt horũ vſum, quia φάρμακον καταπλαστὸν ἐν ἐχίρνῃ τρίβειν, ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς: & ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπόν.

C. Δοιδυκοποιὸς, οῦ, ὁ, Piſtillorum fabricator.

C. ἈΝΑδοιδυκίζω, Cõmiſceo, Confundo. Propriè Piſtillo [in mortario] commiſceo. Heſychius habet ἀναδοιδυκάζειν, & exponit ἀνατρέπειν, Etymologiſtes ἀναδοιδυ-

ϐίζει,quod eodẽ modo explicat.In v.l.Græcol.annotatũ eſt ἀνοιδιδυκάζειν ſignif. etiam perterrefacere:quaſi videlicet illi ἀναδοιδυκάζειν aut ἀναδοιδυχίζειν exponentes ἀναπαράσσειν, acciperent ἀναπαράσσειν pro ἐκπλήσσειν. A

ΔΟΚΕΩ, ῶ,F.ήσω,Pr.ηκα,(ſed vſitatius ξω & ξα) Videor.& δοκῶ μοι, Videtur mihi.Homerus Od.θ. ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶ).Sic in proſa paſſim cum infinit.Xen.δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν.Plato De rep.2,δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι. Iſocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Et imperſ.δοκεῖ δέ μοι χελῶναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι. Item cum negatione,ἔδοξέ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, Viſum eſt mihi hæc non facere,id eſt Cenſui hæc non eſſe facienda. Vel inuerſo Græco loquendi genere, Hæc mihi non viſa ſunt facienda. Sed in præſenti δοκεῖ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, non item ad verbũ reddas, Videtur mihi non facere hæc,ſed Videntur mihi hæc non facienda, aut Non cẽſeo &c. ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι,Plut.Hæc Ciceroni probabantur.Et τὸ δοκοῦν τινι, Quod alicui probatur,Quod alicui placet.Vnde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro ſuo arbitratu. Et apud Plut.Themiſt.γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις,res illorũ arbitrio geritur.Apud Thuc.autẽ παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, ſupra noſtram opinionẽ. Nonnunquam verò velut per parẽtheſin inſeruntur εἰ δοκεῖ & ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet,Si ita videtur: & Vt mihi quidem videtur, Meo quidem iudicio.Plut.διαλύωμεν,εἰ δοκεῖ,τὸ συμπόσιον. At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur: vide B.363. ‖Item paſſ. interdum δοκεῖσθαι,ſicut & δοκεῖν,pro Videri & cenſeri (vt B.362 ex Plat.)οὕτω δέδοκταί μοι,Sic ſtatui , Sic decretum eſt mihi,Sic cenſeo,δέδοκταί μοι κατθανεῖν, Certò ſtatutum eſt mori, Certa ſtat ſententia mori. δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dem.& alios,Decretum vel ſtatutum eſſe à ſenatu & à populo. HINC τὰ δεδογμένα,Decreta,Placita,quæ & δόγματα.Sed δέδοκται redditur & verbo Conuenit.vt δέδοκται ἡμῖν,conuenit inter nos.Quæ interpretatio & actiuo δοκεῖν alicubi conuenit:vt Xen.Hell.2,οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι,κάλαμον φέρειν ἔδοξε, Conuenerat inter eos, Conſtitutũ erat inter eos vt geſtarent calamum. ‖Et δόξαν partic.abſolutè,Quum cõueniſſet,vel Quum viſum eſſet.Herodot.δόξαν δέ σφι ἐποίευν κατὰ εἴρηται.Thuc.καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. In quibus locis ſunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertãt, Ex eo placito.Et Luc.δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ θεάσασθαι Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον,ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην,pro Quum ſtatuiſſem viſere.B. Dicitur & δόξαν δὲ ταῦτα,à Plat.& Xen.pro Quũ de his conueniſſet. Item in plur. Hell.3,δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα,τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε. ‖Dicunt etiã miro quodã loquendi genere, δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο,nõ pro Videor mihi facturus hoc,(vt ſonat ad verbũ)ſed potius pro Certum mihi eſt hoc facere.Tale eſt δοκῶ μοι ἐπιχειρεῖν,Luc.Et δοκῶ μοι παραλείψειν.Et Æſch.ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβῆναι.Cui ſimilẽ hunc Gr.locũ τὰ οὖν δὴ καὶ παρρησίαν μοι δοκῶ,B.interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi eſſe cenſeo. Idẽ tamen B. δοκῶ in tali quodã Luc.loco,δοκῶ μοι ποιήσειν interpr.Exiſtimo me facturum.(nã & δοκῶ pro Exiſtimo ſumitur, vt mox docebitur)In quo tamen illi non aſſentior.ſicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis,τοιαῦτα διαλεχθεὶς αὐτῷ δοκῶ μεμνῆσθαι.nec enim hîc pro Exiſtimo accipi crediderim,ſed potius eſſe δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ,quo Dem. vtitur. ‖Δοκῶ ponitur etiam pro In aliqua exiſtimatione ſum,eo modo quo Gall.dicimus *homme d'apparence*. q.d.homo apparens · pro eo videlicet qui apparet & videtur eſſe aliquid ſupra cæteros. Sic apud Eurip.οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδόξοισι:ſicque P.aul. Ap.partic. δοκοῦντες vſus eſt. Vide B.Comm.p.363. B C D E F G

Δοκῶ,Exiſtimo,Puto. Eur.Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.Xen.σὺ γὰρ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Dem.ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν.Sic Plato l.5 De rep.οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα ταῖς πόλεσι,δοκῶ δ' οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Luc.οἷον ἄν τις οἴκαδε ἀπελθεῖν δόξε.Quin & paſſ.Δοκεῖσθαι,pro Exiſtimari, Putari,& δοκούμενος,quod exiſtimatur B.ex Plat. Idem pro Exiſtimari & ſuſpectum eſſe(vt καταδοκεῖσθαι)affert ex Antiph. Δοκεῖν expon' etiã Reputare in hoc Soph. loco,in Aiace,σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν,ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. H

Δοκήσω autem apud Ariſtoph.legitur,ſicut & δόκησα pro ἐδόκησα apud Hom.Sic δοκῆσαι apud Eur. Itidẽ verò à Καταδοκεῦμαι eſt partic.καταδοκήσεις apud Antiph. Δεδοκημένος autẽ pro Obſeruans,vide in Δοκεύω.

Δόκησις,Opinio. vnde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationémq; de ſe præbere apud Plut.Vide B.C.p.367. Alibi autẽ addit δόκησιν à Luc.accipi etiam pro Fama. HINC Δοκησίσοφος,Poll.Qui ſibi videtur ſapiens quum non ſit.Heſychio autem,οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ. ET Δοκησισοφία,Opinio quam quis de ſua ſapientia falsò concipit,ex Plat. ITEM Δοκησίνους,Poll.Qui ſibi prudens eſſe videtur,Qui de ſua mente opinionem concipit. ET Δοκησιδέξιος,Qui ſibi acutus videtur.B.ex hoc Athenæi loco,εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων.Vult autẽ hæc eſſe à δόκησις deriuata : alioqui à δοκῆσαι potius(vnde & δόκησις)deriuari dixiſſem.

Δόκος in carm.idẽ quod δόκησις,Opinio. Vtitur eo quidam poeta apud Sextum philoſophum. ET Δόκη Heſych. non ſolùm δόκησις,ſed & δοχή.

C.Ἀδόκητος,Necopinatus,Inopinatus,Improuiſus. Thuc. 4,τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε. Et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου,Ex inopinato,Ex improuiſo, idem l.6. ITEM Ἀδοκήτως aduerbium eadem ſignif.apud Greg.De ſancto baptiſ.ἵνα μὴ λάθῃ παρὼν ἀδοκήτως ὁ θεὸς δοκώμενος. Itẽ Ἀδόκητα aduerbialiter poſitum pro ἀδοκήτως.

Δόγμα,Quod faciendum videtur,Thucyd.vt vult B.qui & δόξασμα ſic à Plat.accipi tradit. ‖Δόγμα,Placitum, Decretum.vt δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Polit. Senatuſconſultũ interpr. Sed de placitis philoſophorũ potius dicitur:vnde & δογματικοὺς Pyrrhonii cæteros appellabant. Hac autẽ in ſignif.ſeruata fuit & apud Lat. vox Dogma.Plut.ad Col.κατὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἔστι. HINC Δογματοποιῶ, Decretum facio,B. p.368,ex Polybio. ET Δογματικός,Qui certa dogmata in aliqua ſcientia ſequitur.contra quàm facit Pyrrhonius ſeu ephecticus.Sic vtitur Strabo, item Sextus philoſophus & Diog.Laert.aliique nonnulli. Item δογματικοὶ ἰατροί,Gal.ad Glauc.qui diſtinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. ‖At δογματικοὶ Platonis ſermones,Qui ſunt ad præcipiendũ cõpoſiti,Quintil.l.2,c.15. ITEM Δογματίζω,Dogma aliquod introduco,ſeu inueho,Dogmatis alicuius ſum autor,Dico aliquid quod pro certo dogmatẽ habeo.Greg.δεῖ τοῦτο εἶναι ὁ δογματίζομεν.A Bud.tamẽ exponitur ſimpliciter Decerno, in hoc eiuſdem Greg. loco,οἱ καὶ τὸ θεῖον οὐ θεωροῦσι τῶν τῇδε δογματιζόντων.Sed ab Areop.poni ſcribit pro Tueor dogma. ET Δογματιστής, Qui dogmatis alicuius ſeu aliquorũ dogmatũ eſt autor vel defenſor. Greg.πόθεν σοι τοῦτο καὶ παρά τινων δογματιστῶν; ET Contr.Ἀντιδογματίζω,Contraria dogmata introduco, vel tueor. Luc.ἀντιφιλοσοφοῦσι τῇ στοᾷ καὶ ἀντιδογματίζουσι.

C.ἈΝΤΙδοκέω,ῶ,Cõtrà cenſeo,Contrariã ſententiã habeo In cõtraria ſum opinione. Xen.περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ στασιάζοντες.

ἈΠΟδοκεῖν,Nõ videri aliquid faciẽdũ. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ cenſetur nõ facienda,vel fieri nõ debere. Xen. Hell.7,ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι,ταχὺ δή,&c.Idẽ Anab.2,μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι.Et apud Herodot.ἀπέδοξέ σφι. Notãdũ eſt autẽ præpoſ.ἀπὸ hîc quoque στέρησιν denotare. neque enim aliud eſt ἀπέδοξε quàm οὐκ ἔδοξε,Non viſum eſt,Non placuit.

C.Εὐδοκιμῶ,ῶ, Probor,Exiſtimatione clara ſum,Celebror. Εὐδοκιμῶ. Plut.Symp.ſept.ſ.εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκιμεῖ,celebratur. Et paſſ.vt διαλύσεις εὐδοκουμένας Γαλάταις,Polyb.1, probatas & admiſſas à Galatis.Et τὸ μὴ εὐδοκιμεῖσθαι κατακριθῆναι.Greg.de quo dicto loquar paulo pòſt. ITEM Ὑπερευδοκιμῶ,Maximè celebror,Clariſſima opinione ſeu exiſtimatione præditus ſum.B.p.364 ex Lyſia.

Εὐδοκεῖν,Bene affici erga aliquẽ,Bene alicui cupere & eo oblectari. Diod.εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. Apud Polyb.Placidè acquieſcere,Cõtetũ eſſe.Et cũ infin.fut.ἐν αἷς [συνθήκαις] εὐδόκησε φόροις τε τοῖς διαταχθεῖσιν οἴσειν.Sic & apud Paulũ cũ infinit.εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι,Libenter amplectimur, Bene agi nobiſcũ putam᷑.Plenius aũt de vſu huiusverbi in Teſt.nouo , & apud Græc.Bibl.interpr.lege Bud. Comment.& Th.Bezæ in Teſt.nouũ annot.Hoc addo, Gregoriũ εὐδοκεῖν,quod hoc loco habetur(citato ex Abacuc in epiſt.ad Hebr.c.10)καὶ ἐὰν ὑποστείληται,οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertiſſe in εὐδοκιμεῖσθαι , mutato etiam

loquendi genere, quum dixit, *ἵνα μὴ τῇ ἀποστολῇ, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν*. quod interpretor, Ne à Deo damnemur, nos ſibi gratos non eſſe pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. à Budæana diſſidet, pag. 149 & 366. HINC *Συνευδοκεῖν*, cum dat. Aſſentior, Cõſentio, apud Athen. Sic & Luc. Act. Apoſt. c. 8, *συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ*. & Euang. cap. 11. A

Εὐδοκία, Affectus beneuolus, Propenſa animi affectio, Beneuolentia gratuita Item *εὐδοκία* Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgò, Beneplacitum. Vide B. p. 365. Frequenter occurrit in Teſt. nouo, & apud Gr. Bibl. interpr. hoc quoque vocabulum, atque adeo fictum ab illis putat Hieron. quod mihi non fit veriſimile. Quanuis autem theologi *εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ* exponant *τὸ ἀγαθὸν θέλημα*, ſciendum eſt tamen alicubi dici *εὐδοκίαν τοῦ θελήματος*: vt in epiſt. ad Epheſ. c. 1, v. 5. B

KATAδοκέω, ῶ, Exiſtimo. Et *Καταδοκοῦμαι*, Exiſtimor, Suſpicione opprimor, B. p. 367, ex Antiphonte.

C. METAδοκεῖ μοι, Mutata ſententia (ſeu mutato cõſilio) cenſeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lept. *ἐὰν μὴ δ' αὖ μεταδόξῃ ποτὲ*, Si pœnituerit capti conſilii, B. interpr. Ex Herodoto affertur *μή σφι μεταδόξῃ*, pro Ne illis voluntas immutaretur. Sed & ex Luc. cum infinit. *μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι*, Mutata ſententia hæc tibi meliora viſa ſunt. C

C. ΠΡΟδοκεῖται, Prius decernitur. vnde *προεδέδοκτο*, Prius vel antè decretum fuerat.

C. ΣΥΝδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoq; videtur oportere hæc fieri, Cenſeo hæc facienda. Thuc. lib. 8, *ὁ δὲ, εἴπερ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν*. Plato epiſt. 7, *ἐμοὶ δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκεῖ*. *Συνδοκεῖν* (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet, vbi exemplum ex Dem. addit. Affert & ex Iſocrate, *περὶ οὗ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ*, Quod conſtat inter multos, De quo conuenit. Et ex Pand. *τὰ συνδόξαντα* Conuenta & compacta. Vide B. Comm. p. 364. Idem alibi *συνδόξασα ἡμέρα* interpr. Dies conſtitutus, vel ſtatus. *ἡμέρα ἀποτεταγμένη* vel *συντεθειμένη*. D

¶*Δόκιμος, ου, ὁ & ἡ*, Probus, Probatus, Spectatus *ἀργύριον δόκιμον*, Dem. Proba pecunia, Bud. Sic Luc. numiſmata *δόκιμα* & *ἀκίβδηλα* (& alibi *ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον*) opponit *τοῖς παρακεκομμένοις*. Philo De mundo, *δόκιμον εἶναι νομίσματος σφραγῖδα Θεοῦ*, probum Dei ſignum. Dicitur etiam aliquis eſſe *δόκιμος*, vt apud Paul. ad Cor. 1, c. 19, *ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γίνωνται ἐν ὑμῖν*. i. Qui ſunt ſpectatæ fidei, Quorum fidei integritas & ſinceritas ſpectata ſit. Sic dicitur & ſup. *δοκιμώτατος*, vt apud Phil. *ὅτι δὲ προφήτης γέγονε δοκιμώτατος*. Sic *δοκιμώτατοι ποιηταὶ* Plut. Probatiſſimi, vel Spectatiſſimi. Aliquãdo *δοκιμώτατοι* exponitur etiam Lectiſſimi. | *Δόκιμος* alicubi apud Paulum exponitur & Acceptus. E F

Δοκιμή, ῆς, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe eſt apud Paulum. ET *Δοκίμιον* pro eodem. exponitur enim à B. Probatio, Exploratio, Experimẽtum. Et apud Herodian. *δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος*, idem interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, nõ In labore. Affert & ex Plat. in Tim. *ὅσα εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια, οἷόνπερ δοκίμια τῆς γλώττης*. (A Longino autẽ ipſa γλῶσσα vocatur *γεύσεως δοκίμιον*) Subiungit & ex Plut. in Apophth. *ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει τινὶ τρόπῳ πειράζεται ὁ πολύφιλος*. G

Δοκιμάζω, Exploro, Probo, Experior, Examino. Item Æſtimo. Iſocr. *καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες*. Idẽ, *τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν* (vt Ouid. dixit Aurũ in igne ſpectare: quo verbo & illud *θεωρεῖν* præcedentis loci comprehendit.) Idẽ *δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας*. quo ſenſu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ouid. aũt dixit, tẽpore duro eſſe inſpiciẽdã fidẽ, *δοκιμασίαν*. Legitur apud eũdẽ Iſocr. *ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων τοὺς εὖ φρονοῦντας δοκιμάζειν*, vbi quidã interpret. Æſtimare, alii Perſpectos habere. H | Sed & pro Probo. i. Approbo: item, In pretio habeo, interdum ponitur. Propriè autem Approbo, vtpote perſpectum. Sic & paſſ. *δοκιμάζομαι* Plat. *πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι*. Et *Δίωνος δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοί*. | Interdum verò *δοκιμάζω* ex conſequente eſt Eligo. vt Plut. De inſtit. lib. *ἀλλ' ὡς ἔνι μάλιστα σπουδαίας δοκιμαστέον ἐστί*.

| Nonnunquã & infin. iũgitur pro Conſultũ eſſe iudico, vel Vtile eſſe cenſeo. Xen. *ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε*. Philo, *πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε*: itẽm, *αὐτήκρυς μὲν ὑπαντᾶν οὐκ ἐδοκίμασε*. in quibus tamen locis non ignoro verti ſimpliciter Iudicare vel Exiſtimare cum gerundio: ſed mea illa interpr. melius vim verbi exprimi opinor.

Δοκιμάζομαι, Ad magiſtratũ admittor moribꝰ & meritis probatus, Demoſth. in Neæram. | *Δοκιμάζομαι* eſt præterea Tutelæ meæ permittor, Togam virilem ſumo, eidem Demoſth. in Mid. Vide Bud. p. 67.

Δοκιμασία, ας, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. *τὰ δὲ παρεληλυθότα τῶν ἔργων, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν*. Sic Plut. De inſtit. lib. *δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων*. | *Δοκιμασία* peculiari ſignif. Exploratio & inquiſitio in eos qui proponebãtur admittendi ad magiſtratum, Cenſura. Vnde *δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν*, Æſchin. in Timarch. Cenſuram denuntiare, Vt indignum & probroſum eiiciendúmque poſtulare. Erat enim genus accuſationis quum aliquem non rectè probatum eſſe, ſed vel gratia vel ſordibus obrepſiſſe contendebant. Vide Bud. p. 67. ET *Δοκιμαστής*, Explorator, Examinator, Æſtimator. Chryſoſt. De ſacerd. *ἄλλος ὁ τούτων κριτής, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δοκιμαστής*.

ET *Δοκιμαστική*, Exploratoria ſeu Examinatoria [ars.] ITEM comp. *Ἀδοκίμαστος*, Non probatus, Nõ exploratus. Et *ἀδοκίμαστος ἀρχὴν* aliquis dicitur, VEL *Ἀδοκιμάστως*, citra cenſuram, vt interpr. Bud. in lex. quem vide: & Comm. p. 68. Item *Ἀδοκίμαστος*, Qui nondum tutelæ ſuæ eſt permiſſus, ab ea verbi *δοκιμάζεσθαι* ſignif. de qua paulo antè dictum fuit.

ἈΠΟδοκιμάζω, F. άσω, Improbo, Non approbo, Reiicio, Xen. Pæd. 6, *καὶ τὰ μὲν τόξα καὶ ἀκόντια ἀποδεδοκιμάκασι, πάλτον δὲ ἓν ἰσχυρότερον* &c. Iſocr. in Panathenaico, *τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω*; Ariſtot. Pol. 8, *ἀποδοκιμάσαι αὐτοῦ χρῆσιν*. Item cum infinitiuo, præcedente accuſatiuo *τὸ*, apud Xenoph. Pæd. 8, *τὸ μὲν περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, καὶ ἀπολέμους ποιῆσαι, ἀπεδοκίμασε*. Sic apud eundẽ ἀπομν. 1, *τὸ ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε*. Paſſiua vox eſt *Ἀποδοκιμάζομαι*, Improbor, Reiicior. vnde participium præteritum *ἀποδεδοκιμασμένος*, Reiectus. Apud Xenophontem *ἀποδεδοκιμασμένοι* in exercitu ſunt quaſi reiectanei vel reiiculi, Pæd. 6, *ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀκοντιστῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν τοξοτῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν σφενδονητῶν*. Sic etiam appellantur ii qui Latinè eiecti dicuntur, & Senatu vel ordine moti, & præteriti, qui ad verbum ipſi *ἀμνημόνευτοι*, dicũtur: vt Præteriti Senatores à Cenſoribus, quorũ meminit Feſtus. nam *ἀποδοκιμάζω* peculiariter ſignificat In cenſura noto vel prætereo, apud Lyſiam, *ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῶ*. vt inquit Bud. in ſuis Comm. vbi & habes exemplum. Alibi, *ἀποχειροτονεῖν* (inquit) etiam *ἀποψηφίζεσθαι* dicitur, hoc eſt *ἀποδοκιμάζειν*.

Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, Improbatio, Reiectio.

Ἀποδοκιμάω, ῶ, pro *ἀποδοκιμάζω*, ſecundũ eos qui credũt *ἀποδοκιμᾷ* eſſe tertiã ſing. præſentis, Herodoto lib. 1, *τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα*. Alii putãt (& rectius) eſſe *ἀποδοκιμᾷ* futurum pro *ἀποδοκιμάσει*. Vt in eodem libro *δικᾷν* pro *δικάσειν*. Sic *ἐλᾷν* pro *ἐλάσειν* apud Ariſtoph. itidem *διαβιβῶ* pro *διαβιβάσω* apud Platonem.

C. ΔΙΑδοκιμάζω, (q. d. Interexploro) Internoſco, Diiudico, Bud. in hoc Xen. loco, *ὅτι ἐπίστασαι διαδοκιμάζειν τά καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια*.

C. ΣΥΝδοκιμάζω, Simul exploro, ſeu probo. ex Iſocr. ad Nicoclem.

C. *Ἀδόκιμος, ου, ὁ & ἡ*, (vulgò Reprobus) Minimè probus, Nõ probandus. Item Adulterinus, Non ſyncerus. Ariſtot. *ἀδόκιμον ἐποίησε νόμισμα*.

C. *Ἀποδόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ*, (idem quod *ἀδόκιμος*) Nõ probus, Non probandus, Improbandus & reiiciendus.

C. *Εὐδόκιμος, ου, ὁ & ἡ*, Probatus & laudatus ab hominibus, Bud. p. 366, ex Iſocr. Interdũ & Celeber, Inſignis. & dicitur aliquando *εὐδόκιμος εἴς τι* vel *πρός τι*, aut *ἐπί τινι*. vt Plato in Apol. *πόλεως εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν*. Ibidem *εὐδόκιμος πρὸς ἀρετήν*. Gregorius, *οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι*, homines inſigni doctrina præditi,

Bud.interpr. Alicubi verò dicitur ἀδόκιμος, vel ἀδοκιμώτατος ſine adiectione, pro ſpectato vel ſpectatiſſimo, aut præſtanti ſeu præſtantiſſimo. Polit. autem apud Plutar. ... ἀδοκιμωτάτους ἐν Βοιωτίᾳ interpr. Bœotorum primarios. HINC Εὐδοκιμέω, ῶ, vel Εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, Sermone hominũ celebror, Bene audio, In exiſtimatione ſum, vt ἀδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot. Et ἀδοκιμήσαντες περὶ τὴν Μεγαρικὴν μάχην, Megarenſi prælio gloriam conſequuti. Sequor autem Cic. qui & præſens εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem eſſe aſſequutum, p.9 mei Cic. lex. Inuenitur & εὐδοκίμημαι apud Luc. Participium autem ἀδοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre & nobile in iſto Plut. loco in Galba, ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ ναῖος ἀδοκιμούμενον. A QVO Εὐδοκίμησις, Celebratio, Gloriæ adeptio. Etiam plur. ἀδοκιμήσεις dixit Pla. BICOMP. Παρευδοκιμέω, ET Ὑπερευδοκιμέω. Eſt autẽ παρευδοκιμεῖν, (cum accuſ.) Fama & celebritate præſto alicui. Apud Ariſtoph. iungitur & accuſ. rei, in Equit. ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομίᾳ. Paſſ. autem Παρευδοκιμοῦμαι eſt Celebritate vincor ab alio. Vide B. p.366, & 367. Sed hoc addo iis quæ ab eo dicũtur, παρὰ mihi videri in hoc verbo ſonare Vltra. Ὑπερευδοκιμεῖν verò Lyſiæ eſt celeberrimũ eſſe ſeu clariſſimũ. Vide B.364.

ΔΌΞΑ, ης, ἡ, Sẽtentia, Opinio. Hom. Il. κ, v.325, Σοὶ δ᾽ ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ᾽ ἀπὸ δόξης. i. οὐ πόρρω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, inquit Euſt. (Vnde apparet peſſimè reddi vulgò, Neque ex opinione) Sic & Od. λ. Thuc. l.1, ἐς μνήμην κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ. Idẽ 3, παρὰ δόξαν ἢ ὑμῖν μέτριον πλῆθος παραινεῖν, Contra quàm ſentiamus. Ariſtot. Eth.4, κατ᾽ ἀλήθειαν & κατὰ δόξαν inter ſe opponit. Idem tamen in 7, dicit δόξαν ἀληθῆ, ſcribens, περὶ μὲν οὖν τῆς δόξης ἀληθοῦς, ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην ἐστὶ &c. Ad quã δόξης diſtinctionem ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, pertinet & hic Plut. locus, De Herod. προστίθησιν οὐ καθ᾽ ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ᾽ ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Vt autẽ hîc ὑπόνοιαν & δόξαν, ſic alibi ὑπόληψιν & δόξαν copulat. δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionẽ habere de aliquo, Iſocr. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, vt Lat. Opinionẽ præbere. Luc. De ſalt. ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παρέχωμαι. Xen. autẽ & genit. & alicubi etiã infin. iunxit, Hell.7, ὥστε δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ ποιήσεσθαι μάχην. Sic ſæpe δόξα eſt opinio quæ habetur ab aliis de nobis, nõ quã habemus ipſi de illis: præſertim verò cum ἔχω: vnde δόξαν ἔχω, ſicut παρέχω, redditur ſæpe Exiſtimor. Plut. in Themiſt. δόξαν παρέχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων διειλέχθαι, Exiſtimatus eſt. Sic in Theſeo, δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, Exiſtimabantur. Conuenit talis interpretatio & huic Plut. loco, ac ſimilibus, τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος προσέστι, Exiſtimantur diuinitus contingere, vel Cenſentur. Sic ἐν δόξῃ μανίας apud Hermog. Quum exiſtimaretur furere. Et apud Plat. in epiſt. μείζων τῆς δόξης τούτου, Maior quàm exiſtimatũ ſit, Maior opinione de hoc concepta. Iungitur δόξα & cũ παρά, vt apud Chryſoſt. ἡ παρὰ τῶν ἔξωθεν δόξα, in lib. De ſacerd. τῆς παρὰ τῶν ἔξωθεν δόξης φροντίζων. vbi exponitur Suſpicio, perperam: vt ego quidem opinor, qui pro eodem dixiſſe Syneſ. obſeruaui, δόξαν τῶν ἔξω, epiſt.109, τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κρίσεων οἱ πρὸς δόξαν τῶν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. Δόξα ſæpe etiam redditur Expectatio: vt quum dicitur aliquid accidiſſe παρὰ δόξαν, ſicut Thuc.3, ἔπειτα αὐτοῖς παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Pl. in Sof. ... παρὰ δόξαν τοῦ σκώμματος. B. autẽ δόξαν vertit & Speciẽ, quũ προσκαλεῖσθαι δόξαν μετριότητος apud Chionem interpr. Modeſtiæ ſpeciem præferre. ‖Δόξα nonnunquam philoſophis tribuitur, eſtq; idem quod Dogma, ſeu Axioma, (inquit B.) aut Propoſitio adeo fixa vt axiomatis inſtar ſit. Ariſtot. Metaph. ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας προφάσεις. Inde & κύριαι δόξαι Epicuri apud Cic.

Δόξα, Fama, Rumor. ἀγαθὴ δόξα pro εὐδοξία, bona fama, apud Solonem in Elegia, — καὶ πρὸς ἁπάντων ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Et pro eodem χρηστὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem De rep.2, dixit ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, pro Infamare. Sæpe autẽ ſine adiectione ponitur, vbi pro re de qua agitur, an in bonam an in malã partem accipiatur, facilè cognoſcitur. Plato De rep.2, τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευακεν εἰς δικαιοσύνην. Ibidem

A δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Plut. in Theſeo, δόξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην. Huc autem referri poſſunt & exempla illa quæ attuli, quum dicerem δόξαν eſſe opinionẽ quæ ab aliis habetur de nobis. ‖Verùm ſciendum eſt δόξαν interdum ad bonæ famæ ſignificationẽ reſtringi, ideóque reddi Gloriam, Honorem. Plut. in Probl. Rom. τὴν δεόντως δόξαν αὐτῆς ἢ τιμὴν μεθαρμοσάμενοι. Iſocr. ad Phil. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὑτοῦ δόξαν κατέλιπον. Idem in Paneg. præfixit ei φήμην etiam & μνήμην, ſcribens, φήμην δὲ καὶ μνήμην καὶ δόξαν πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν ἢ ζῶντας ἕξειν ἢ τελευτήσαντας καταλείψειν; Dem. Ol.2, δόξα

B αὕτη τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος. Et Philipp.4, πάτριον δὲ πατρῴα δόξα σοὶ ὑπάρχει.

Compoſita à δόξα ſignificante opinionẽ: quorũ tamen quædã & alterã eius ſignificationẽ incluſam habẽt, vt videbis in altera compoſitorum claſſe.

C. Δοξοκαλία, Opinio pulchritudinis ſuæ, Bud. ex Plat. in Phil. τοῦ φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν.

C. Δοξόσοφος (vt ſuprà δοκησίσοφος) Qui ſibi ſapiẽs videtur, aut Qui ſapiens ſeu doctus videri vult, quum non ſit: aut etiam aliis videtur, Qui ſapientiæ ſeu doctrinæ famam aucupatur. Plato in Phædro, δοξόσοφοι γεγονότες

C ἀντὶ σοφῶν. Et Ariſtot. Rhet. 113. HINC Δοξοσοφία, Opinio ſapientiæ ſeu ſcientiæ quam falsò quis de ſe concipit, ſeu falsò aucupatur, apud Plat. Sic & Gal. δοξοσοφίας μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαντες. Plut. οἰήματος ἐμπλεροῦντα καὶ δοξοσοφίας. Syn. δεινὸν γὰρ δοξοσοφία ἀπατηλὸν οὐκ εἰδόσιν. Cæterũ ſiqs δοξόσοφος ab ipſo verbo δόξαι quàm ab eius verbali δόξα deducere malit, nõ magnopere repugnabo.

C. Ἀλλοδοξέω, ῶ, F. ήσω, Aliud opinor quàm ſit reuera. Plato, πρόσκει γὰρ, ὡς φῄς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναι. IDEM

D ſign. & Ἑτεροδοξῶ. Inuenitur ET Ἀλλοδοξία pro opinatione falſa de re aliqua: ad verbũ, opinione qua quiſpiã aliud eſſe nobis perſuademus quàm ſit.

C. Ἀμφίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo duplex eſt ſententia, ſiue opinio, De quo diſſentientes ſunt opiniones, De quo in vtranque partem diſceptatur, Anceps, Dubius. Polyb. ἀλλ᾽ ἀεί πως ἀμφίδοξα τὰ πολλὰ τῶν κινδύνων ἀπέβαινε. Quidam apud Suidam ἀμφιδόξους ἀγῶνα vocat certamẽ anceps. Plut. in Fabio metaph. ἐπίδικον νίκην vocauit & ἀμφίδοξον, victoriam ancipiti marte diremptam, de qua

E ambigitur inter partes, vt Bud. exponit. ‖Ἀμφίδοξον ſubſtantiuum apud Theophr. De cauſ. pl. l.1, ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, προσδεόμενα δέ τινος διορισμοῦ. i. In controuerſia poſita, vel in dubio poſita. hoc eſt Controuerſa ſunt hæc & dubia, ταῦτα οὐχ ὁμολογούμενά ἐστιν.

Ἀμφίδοξον, Quod eſt inter ἔνδοξον & ἄδοξον, Nec gloria nec ignominia præditum: vel vtriuſque particeps. Ita Bud. remittens ad præfationẽ Panath. Ariſtidis.

CONTRA Ἀναμφίδοξος, (præfixo α priuatiuo, & inſerto ν) Minimè dubium, De quo diſſentientes nõ ſunt

F opiniones. HINC & aduerbium Ἀναμφιδόξως, Indubiè, Indubitatè, Omnium conſenſu.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, F. ήσω, Ambigo, Dubito. q.d. Vtraque in partem inclino in mea ſententia. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης, De Ithaca ambigo. ἀμφιδοξοῦσι δικασταί, Ambigunt iudices, Dubiã & ancipitẽ habent iudices ſententiã. Alii intellexerunt hoc dictum de iudicibus quorum vna pars diuerſam ab altera ſentẽtiam haberet: vnde & exponuerunt, Pares iudicum ſunt ſententiæ.

G Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, In controuerſiam venio, In controuerſia poſitus ſum. ἀμφιδοξούμενα βιβλία. i. ἀμφιβαλλόμενα, inquit Suidas.

C. Ἀντίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrà ſentiens, Contrariam opinionem habens, Contrarius in ſententia ſeu opinione. Apud Gregoriũ ἀντίδοξοι opponũtur bene ſentiẽtibus de fide Chriſtiana.

C. Ἀντιδοξέω, ῶ, Contrariam ſentẽtiam habeo vel ſequor, Contrarium cenſeo, Refragor. Polyb. l.2, ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ.

H C. Ἔνδοξος, ου, ὁ & ἡ, Opinabilis. B. ex Ariſt. ſcribẽte in Top. princ. ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat argumenta dialectica.

C. Ἐπίδοξος, ου, ὁ & ἡ, De quo eſt opinio. q.d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν. vt ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, opinio eſt de me, facturum

me iſtud. ſed iungitur & aliis infinitiui temp. Incipiam tamen ab exemplis futuri, quæ & frequentiora eſſe arbitror. A
Herodot. ἐπίδοξοι πείσεσθαι. Iſocr. ἐπίδοξος φανήσεσθαι πονηρός. Sic ἐπίδοξος χειροτονήσειν, & alibi κρατήσειν, & alibi αἱρήσεσθαι apud Plut. Cum aliis autem temp. vt Antiphon, τὸν μεγάλα μὲν κακὰ προπεπονθότα, ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πάσχειν. Iſocr. ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æſch. ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. Cæterùm ἐπίδοξος B. vertit De quo eſt opinio in futurum: ſed hæc duo poſtrema verba in locis autorum interpretandis addi non poſſunt. Sunt verò & qui breuius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν, Qui in opinione erat aſſequendi. B
(cuius tamē generis loquendi exemplum nullum afferunt) Hoc addo, ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Exiſtimor, Videor. vt ἐπίδοξοι πείσεσθαι, Qui exiſtimantur paſſuri: ἐπίδοξος φανήσεσθαι πονηρός, qui malus fore videtur. HINC Ἐπιδοξάζω, quod tamen ſignificationis analogiam (vt ita dicam) non ſeruat, vt quidem Gaza ἐπιδοξαζόμενον vertit apud Theophr. nā iſta eius verba, De cauſ. pl. lib. 1, p. 123, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, vertit, Id loco opinionis cuiuſdam adiectitiæ dictum putetis. Quam illius interpretationem affert & Bud. ſed ſuum de ea iudicium nō addēs. C

Ἐπίδοξος, Celeber, Clarus, Illuſtris. Plut. ἐπίδοξον τῷ γένει γαμεῖν καὶ τῷ σχήματι. quem tamen huius nominis vſum damnat Phrynichus.

C. Ἑτερόδοξος, Qui alterius eſt opinionis, ſeu diuerſæ opinionis. (quæ diuerſitas ītelligitur, habita rerū & perſonarū de qbus agitur ratione, ſicut & in aliis multis ex ἕτερον compoſitis) Vertitur etiam, Qui eſt alterius ſectæ. Luciano (inquit Bud.) ἑτερόδοξοι philoſophi Contraria dogmata tuentes, οὐχ ὁμόδοξοι. HINC Ἑτεροδοξία, Opinio diuerſa, Opinionis diuerſitas. D
ET Ἑτεροδοξέω, ῶ, Alterius vel diuerſæ opinionis ſum. Peculiari autem ſignific. ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hiſt. eccleſ. 4. Qui orthodoxiæ nō aſſentiuntur, μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ ἑτεροδοξεῖν. Bud.

C. Κακόδοξος, Cuius praua ſeu peruerſa eſt opinio, Qui malè ſentit aliqua de re. ET Κακοδοξία, Mala opinio, Malum dogma. Et apud Eccleſiaſt. ſcriptores, vt Baſil. & Theodoritum, pro hæretico dogmate ſeu hæreticis dogmatibus. Vnde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipſo Baſilio opponitur. ET Κακοδοξῶ, Sum prauæ opinionis. E
‖ Item Malè audio, vide in altero Κακοδοξῶ compoſito à δόξα ſignificante gloriam.

C. Ὁμόδοξος, ου, ὁ & ἡ, Qui eiuſdem eſt opinionis. ET Ὁμοδοξία, Eadem opinio aliquorum, Conſenſus in opinione, Ariſtot. Ethic. 9. ET Ὁμοδοξῶ, Eiuſdē ſum opinionis, Idem ſentio.

C. Ὀρθόδοξος, ου, ὁ & ἡ, Cuius recta eſt opinio (oppoſitū præcedenti κακόδοξος) Sed reſtringitur apud eccl. ſcript. ad eum qui rectè de Chriſtiana religione ſentit. cui opponitur κακόδοξος, qui malè ſentit, qui videlicet eſt hæreticus. F
HINC Ὀρθοδοξία, Recta opinio, apud Baſil. & Syneſ. ET Ὀρθοδοξῶ, Sum rectæ opinionis, Rectè ſentio: vt ὀρθοδοξοῦντες λαοί apud Baſil.

C. Παράδοξος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt præter ſeu contra omnium opinionem, Inopinatus. Vnde & Admirabilis, item Incredibilis ex cōſequente redditur. vt παράδοξα ἀκούσματα, Luc. De cal. Et παράδοξοι βίοι τυράννων καὶ βασιλέων, Herodian. Ariſtot. Rhet. 2, τὸ λέγειν τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου. Cic. quoque quendam libellum Παράδοξα Stoicorum inſcripſit. G
‖ Item Παράδοξον ſchema Rufiniano, quum aliquid præter expectationem auditoris profertur. HINC Παραδοξολόγος, Qui paradoxa dicit. ET Παραδοξολογία, Oratio paradoxa, Quod præter ſeu contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictū. Æſch. εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἑωρακόσιν ἐφευρών. ET Παραδοξολογέω, Paradoxè loquor, Dico præter ſeu contra opinionem omnium. Sic Hermog. de poetis loquens, ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἢ τινων ἄλλων ζώων παραδοξολογοῦσιν. Bud. ex Euſebio affert, interpretans etiam Paradoxè iacto. H
HINC & Παραδοξοποιός, Qui facit quæ ſūt præter opinionem omnium, Qui mirabilia & incredibilia facit. Sic autem à quibuſdam dictus fuit Gal. ſicut & παραδοξολόγος. ET Παραδοξοποιΐα, Factum paradoxum. Pro miraculo in vita Lucæ. ET Παραδοξοποιέω, ῶ, Paradoxas res facio, Miracula facio.

Παραδόξως, aduerb. Præter omnium opinionem, Incredibiliter.

C. Φιλόδοξος, ου, ὁ & ἡ, Qui opinionem ſeu opiniones ſectatur, Qui bona opinabilia ſectatur. vt Bud. exponit apud Platonem: à quo diſtingui ait τὸν φιλόσοφον, Qui cognitionem & ſcientiam conſectatur, in 5 De rep. in fine.

C. Ψευδόδοξος, ου, ὁ & ἡ, Cuius falſa eſt opinio. ET Ψευδοδοξία, Falſa opinio.

Compoſita à δόξα ſignificante gloriā aut famam.

C. Δοξοκοπία, Oſtentatio, Iactantia. Item Auræ popularis captatio. Luc. 387, ὦ τῆς ἀβελτηρίας, ὦ τῆς δοξοκοπίας. & 388, καὶ τὴν τερθρείαν καὶ δοξοκοπίαν. Plut. An reſp. admin. τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξοκοπίας. Et in Pericle, τοῖς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας. nō δοξομανίαν. Appian. ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἠρημένος. Vide & Suidam.

C. Δοξολογία, Celebratio quæ fit recenſendo quæ ad gloriam ſeu honorem alicuius pertinent. ET Δοξολογέω, ῶ, Glorioſa celebratione colo, vt Bud. apud Baſ. interpr.

C. Δοξομανής, Qui inſano gloriæ amore tenetur. Athen. 1, 11. ET Δοξομανία, vel Δοξομάνεια, Inſanus gloriæ amor, Plut.

C. Ἄδοξος, ου, ὁ & ἡ, Ignobilis, Inglorius. Iſocr. in Euagora, ἐξ ἀδόξων ὀνομαστούς, ex ignobilibus claros. ἄδοξοι ὑποθέσεις, infames materiæ, vt exponit Gellius. cuius aliam explicationem ponam paulo pòſt. ‖ Ἄδοξος Luciano ἄτιμος, ignominia notatus: cui opponitur ἔνδοξος, integræ opinionis.

Ἄδοξος, ex δόξα ſignificante opinionem, Inopinabilis. vt ἄδοξοι προτάσεις, Propoſitiones necopinabiles, necopinatæ: oppoſitæ ταῖς ἐνδόξοις. Alex. in Top. Ariſtotelis. Gellius lib. 17, cap. 12, Infames materias, ſiue quis dicere mauult, Inopinabiles, quas Græci ἀδόξους καὶ ἀπίστους ὑποθέσεις appellant, & veteres &c.

Ἀδοξία, ας, ἡ, Infamia, Dedecus, Ignominia. Xen. Ἀπομν. 1, φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Plato ἀδοξίαις περιβάλλειν τινί, Ignominiā alicui afferre, Inurere notam ignominiæ. Demoſth. autem Olynth. 1, ἀποτρίψασθαι τὴν ἀδοξίαν, Abſtergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, aduerb. Ingloriè, Ignominioſè, Probroſè. ἀκλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Inglorius ſum, Ignobilis ſum, Inexiſtimatus ſum, quidam ex Gellio vertunt. Euripides in Hecuba ἀδοξοῦντας & δοκοῦντας inter ſe opponit in quadam gnome, quam Ennius reddens, ἀδοξοῦντας interpretatus eſt ignobiles, vt δοκοῦντας opulentos. Sed tamen ignobiles (inquit Gellius) ἀντὶ ἀδοξούντων, & opulenti ἀντὶ δοκούντων ſatiſfacere ſententiæ non videntur. nam neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, neque omnes opulenti δοξοῦσι. Hæc Gellius lib. 11, cap. 4, qui immeritò mihi Ennium reprehendere videtur quòd ἀδοξοῦντας interpretatus ſit ignobiles. Et quum dicit, neq; omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, intelligit, non omnes ignobiles malæ ſunt famæ, malè audiūt. quod ſanè verum eſt: ſed conſiderare debuit, ἀδοξεῖν non ſemper ſignificare malè audire, ſed ſimpliciter interdum Ignobilem eſſe, Inhonoratum eſſe: quum videlicet α priuatiuum eſt. ‖ Ἀδοξέω, Malæ ſum famæ, Malè audio: pro κακοδοξῶ. Plutarchus, ἀδοξεῖ γὰρ τὸ φιλόπρωτον αὐτῶν καὶ φίλαρχον οὐχ ἧττον ἢ φιλόδοξον. & in hac ſignif. non tātùm α denotat κακόν, (quam vim aliquādo habere dictum eſt initio huius operis) ſed & δόξα non gloriam ſignificat, ſed opinionem ſiue exiſtimationem paſſiuè. id eſt quales vel tales exiſtimamur. ‖ Ἀδοξῶ, exponitur apud Ioſephum, Non honeſtum puto, ἀπαξιῶ lib. 9, ἠδόξουν ἀναιμωτὶ φεύγειν.

Ἀδοξέομαι, οῦμαι, paſſ. Idem quod ἀδοξέω. Apud Xen. Inglorius & abiectus ſum: in Œconomico, καὶ γὰρ αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί τε εἰσὶ, καὶ εἰκότως μέντοι ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων. Suidas ἀδοξεῖται exponit οὐ τιμᾶται, id eſt, Non honoratur, Honore dignum nō cēſetur: in hoc loco, οὐκ ἀποδεικτόν ἐστι τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις αὐτὸ παραγγέλματος. ἀδοξεῖται γάρ.

C. Ἔνδοξος, ου, ὁ & ἡ, Glorioſus, Honorificus, item Celeber,

Illuſtris, ἔνδοξοι πατρὰς, Plut. Pericle, Honorificæ ſepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνὴρ, Celebris vir, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accuſ. vt ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικὰ, Xen. Item τὸ ἔνδοξον ſubſtant. Dignitas, Bud. HINC Ἐνδοξολογέω, ῶ, Gloriam in ſermone aucupor. vt ἐνδοξολογοῦντας rhetores vocat Laertius in Diogene, 281. ET Ἐνδόξως, Glorioſè, Honorificè. Et ἐνδοξότατα, Glorioſiſſimè, Honorificentiſſimè.

C.2. Ὑπερένδοξος, Suprà quàm dici poſſit glorioſus.

C. Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος, ſed parum vſitatum.

HINC Εὐδοξία, Celebritas, Claritas nominis. Iſocr. de Pythagora, τοσοῦτον εὐδοξίᾳ τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν. Plato in Epiſt. τὸ πρὸς πολλὰς εὐδοξίαν σοι οἴσει. Cic. εὐδοξίαν ait & Gloriam, & Bonam famam reddi poſſe. ET Εὐδοξέω, ῶ, Celebror ſermone hominum, Sum clarus, Clareo. apud Æſchinem. Sic & Ceb. Theb. τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν.

C. Κακοδοξία, Infamia, Ignominia. vt τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. Et πίγνεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, Plato De rep. 2. ET Κακοδοξέω, ῶ, Infamia laboro, Malè audio, Xen.

C. Κενόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inanis gloriæ cupidus, ſeu amans. ET Κενοδοξία, Inanis gloriæ cupiditas, ſeu amor, aut ſtudium. Chryſoſt. κενοδοξίας ἐφιέμενοι καὶ ἔπαινοι. ET Κενοδοξέω, ῶ, Inanis gloriæ ſum cupidus (vel vt Bud. apud Naz. & Chryſoſt. exponit) Inani gloria ducor.

C. Ὁμόδοξος, Pari gloria præditus, Greg. ET Ὁμοδοξία, Par gloria.

C. Φιλόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gloriæ cupidus, Ambitioſus. Herodian. 3. ET Φιλοδοξία, Gloriæ cupiditas. ET Φιλοδόξως Cum cupiditate gloriæ, Ambitioſè. ET Φιλοδοξέω, ῶ, Gloriæ ſum cupidus. Item Gloriæ ſeruio. ITEM comp. Ἀντιφιλοδοξῶ, Gloriæ cupiditate certo cū aliquo. ET Συμφιλοδοξῶ σοι, Gloriæ tuæ ſeruio. Bud. CONTR. Ἀφιλόδοξος, Minimè gloriæ cupidus, Non ambitioſus.

Δοξάριον, Gloriola. Luc. ‖ Item ἁπλῶς δόγμα, Heſych.

¶ Δοξάζω, Opinor, Sentio, Exiſtimo. Plato De leg. δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις, idem De rep. lib. 1. Xen. οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Cui opponitur τὰ ἀντικείμενα δοξάζειν ἀλλήλοις, Ariſtot. Hinc δοξάζομαι ἄδικος Plat. Exiſtimor iniuſtus. ‖ Δοξάζειν, Sentire de ſe magnificè, Bud. ex Thuc. HINC Δοξασία, Opinatio, Opinio. ὑπόληψις, Suid.

Δοξάζω, Celebro, Glorioſa celebratione colo. Vulgò Glorifico. Vnde & paſſ. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. Et ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. Vide Bud. p. 368 de recepta & à vet. hac ſign. ET de Ἐνδοξάζεσθαι ibidem.

Δόξασμα, Quod faciendū videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. B. ET Δοξαστής, Opinator. ET Δοξαστικός, Qui vi opinandi præditus eſt, Ariſtot. Ethic. Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα quæ opinandi ſignif. habent. AT Δοξαστὸν, Opinabile, Cic. interpr. apud Plat. vide in Cic. lex. SED Ἀδόξαστος, actiua ſignif. Nihil opinans, Alex. in Top. pag. 42, ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ προβλήματος ἀδόξαστοι μὲν ἅπαντες.

C. ΑΝΤΙδοξάζω, Opinionis contrariæ ſum, Contrariā ſententiam habeo, Contrarium alicui dogma habeo, ſeu contraria dogmata: vt quum philoſophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laertius, ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται Θαλῆ καὶ Πυθαγόρᾳ. ‖ In vulgatis lex. Græcol. ἀντιδοξάζω exponitur duntaxat Viciſſim glorifico. quæ interpretatio ad alterā δόξης ſignificationem pertinet.

C. ΕΠΙδοξάζω, vide in Ἐπίδοξος. AT Προσεπιδοξάζω, q. d. Approbo mea opinatione. Sunt & qui vertāt Coopinor. Gell. lib. 19, cap. 1, τὰς τοιαύτας φαντασίας, viſa iſtæc animi ſui terrifica non approbat, hoc eſt, οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει, ſed abiicit reſpuitque. Et ſtatim poſt, Et eadem incepta, tanquam ſi iure metuenda ſint, ſua quoque aſſenſione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, quum ſuper iſta re diſſerunt, vtuntur.

C. ΚΑΤΑδοξάζω, q. d. Contra opinor. Bud. tamen exponit ſimpliciter Opinor, Exiſtimo, in hoc Xen. loco. p. 247, ἢ εἰ καταδοξάσειαν μήπω ἂν ἄλλους σοὶ ἐλθεῖν. Ego certè puto talem eſſe vim præpoſ κατὰ hoc in verbo, qualis eſt in καταγινώσκω: quinetiam καταδοξάζω hîc dici quod alibi καταγινώσκω.

A C. ΜΕΤΑδοξάζω, Opinionem muto, & μετατίθεμαι, vt B. exponit in hoc Plat. loco, τοὺς γ᾽ ἐμὲ γοητευθέντας σύ γε φαίης ἂν εἶναι οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑφ᾽ ἡδονῆς κηληθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες.

C. ΠΑΡΑδοξάζω, Inhonoro, Dehoneſto, Infamo. In vulg. lex. affertur ex cap. 28 Deut. & cap. 10 Eccleſ. ‖ Item in contr. ſignif. Valde honoro, Illuſtro, Mirabile reddo. à παράδοξος, ex cap. 3, lib. 2 Macc. οἱ δὲ τὸν Κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον.

Παραδοξάζω, Falſam opinionem concipio, in v. l.

B C. ΣΥΝδοξάζω, q. d. Conglorifico, Simul glorifico, Simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως, Gregor. Qui pari honore afficitur.

ΔΟΚΕΥΩ, Obſeruo. Item Inſidior. à verbo δοκῶ, quia obſeruamus eum & ei inſidiamur quem in manus noſtras venturum putamus. Il. ψ, Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας Οὖτασ᾽ ἐπαΐξας. Sic Il. π, ἐφορμηθέντα δοκεύσας. Et Il. ψ, — καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, id eſt ἐπιτηρεῖ. Exponitur interdum & expecto. Eſt autem poeticum. Data verò fuit ſignificatio participii δοκεύειν participio paſſiuæ vocis δεδοκημένος, à δοκέομαι, alioqui nihil tale ſignificante. eſt enim δεδοκημένος, Qui obſeruat, Qui ſtat in inſidiis. Il. ο, circa finem, Ἔνθ᾽ ὅ γ᾽ ἑστήκει δεδοκημένος. vbi Euſtath. venatorum eſſe verbum tradit, feram expectantium. VNDE Προδοκὴ, (inquit) Anguſtus locus, qui inſidiantibus eſt aptus. (Subſeſſa Latinis vt quidam ſcribunt) Vnde infrà, δεδεγμένος ὀξεῖ δουρί. Hæc Euſtathius, confundens certè diuerſas verborum origines.

ΔΟΚΑΖΩ, idem quod δοκεύω, ſed parum vſitatum. Videtur certè Sophron apud Demetr. Phal. πλόον δοκάζων dicere pro Nauigandi tempus obſeruans vel expectās. Sed apud Theocr. in fine Idyllii primi δοκασεῖς (Doricè pro δοκάσεις à δοκάζω) eſt pro Putabis, Arbitraberis.

AT δοάσσατο per ſyncopen dicit Homerus (cum aſcititio σ) pro Viſum eſt, tanquam à δοκάζομαι retinente ſignificationem τοῦ δοκῶ, pro Videor: Il. ν, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ᾽ Αἰνείαν. ‖ Apud Apollon. autem ἑζομένη δ᾽ ἤπειτα δοάσσατο, pro Statuit, Decreuit. ‖ ET Προδοκάζω itidem pro Obſeruo. Heſych. προσκοπῶ, ἐνεδρεύω. Fortaſſe à προδοκὴ, de quo dictum modò fuit in Δοκεύω.

¶ Δοκάω inuſitatum (vt opinor) ſed à quo COMP. Προσδοκάω, ῶ, in frequenti vſu eſt in ſoluta oratione. Eſt autem Προσδοκῶ, Expecto (in ea ſignif. à qua dicitur aliquid præter expectationē fieri) vel Spero. Ariſtoph. Veſpis, Μηδὲν παρ᾽ ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Xenoph. de equo loquens, εἰ προσδοκῴη, ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει, ῥᾳστώνην τινά. id eſt (Bud. interpr.) Si ſperet. Cum futuro Æſch. προσδοκῶ ἀποδείξειν, vbi redditur Confido. Sic apud Demoſth. προσδοκῶ καλόν ἄν τι ψηφίσασθαι, pro futuro ψηφιεῖσθαι. Et paſſ. Προσδοκῶμαι tam de perſona quàm de re. vt προσδοκῶμαι τοῦτο ποιήσειν. De re autē, vt τὰ προσδοκώμενα, Quæ expectātur, Quæ ſperantur: & τὰ προσδοκηθέντα, id eſt Sperata, Expectata, vt interpr. Bud. in hoc loco, οὐδ᾽ ὁποσοῦν ἐμμενόντων τῶν προσδοκηθέντων. Et in malum apud Herodianum (vt προσδοκώμενον in loco Demoſth. quem modò citaui) δεινὰ προσδοκώμενα ἑαυτοῖς ἕκαστοι συμβήσεσθαι φάσκοντες.

Προσδοκῶ pro Arbitror, de re præterita apud Plat. inquit Bud. Ex eodem autem Plat. in v. l. affertur, προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο, De republica 2, pro Reor ad hoc prodeſſe.

Προσδόκημα, ατος, τὸ, Expectatio, Plato, τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα. ITEM Ἀπροσδόκητος, Inexpectatus, Necopinatus, Inopinus. Dicitur de re & de perſona. ἀπροσδόκητος ἀπραγία Thuc. & contra ἀπροσδόκητον κακὸν apud eundem. Dicitur etiam aliquid ἀπροσδόκητον ἀποβαίνειν. Et aduerbialiter, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex improuiſo. Item, ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ. ET Ἀπροσδοκήτως, aduerbium, pro eodem, Præter expectationem, Ex improuiſo, Inopinato. vt ἐπιπεσόντων ἀπροσδοκήτως, Thuc. 2.

Ἀπροσδόκητος actiuè, Qui non expectat, Qui nihil tale expectat. Ita enim accipi puto à Thucydide pag. 145, & alibi.

Προσδοκία, idem quod προσδόκημα, & multo vſitatius.

Demoſth. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας: Lat. In expecta- A
tione eſſe. Et προσδοκίαν παρέχειν ὡς ἐπιπλεύσονται, Thuc.
Expectationem afferre. Apud Plut. in Pomp. προσδο-
κία eſt expectatio de virtute alicuius, id eſt ſpes, vt in-
quit Bud. Sed ſign. expectationẽ tam mali quã boni.
vt quum φόβος definitur προσδοκία κακοῦ apud Ariſtot.
Ethic. 3, Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opi-
nio impendentis mali. Παρὰ προσδοκίαν ſchema, quum
aliud reſpondemus quàm expectetur. ‖ Προσδοκία,
Metus. Thu. 2, οὔτε προσδοκία οὐδεμία μὴ ἄν ποτε οἱ πολέμιοι
ἐξαπιναίως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. HINC Προσδόκιμος, Qui B
expectatur, De quo expectatio eſt. Thuc. 7, καὶ ἐκ Πελο-
ποννήσου ἄλλη στρατιὰ προσδόκιμος αὐτοῖς. Sic lib. 1, τῶν βαρβά-
ρου προσδοκίμου ὄντος. Et in malum apud Hippocr. προσ-
δόκιμος ὁ θάνατος παραυτίκα. ‖ Sed προσδοκίμων ὄντων
τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ apud eundem lib. 7, ſchol. actiuè accipit
pro θαρρούντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, ſubaudiens ἐλευσομένῃ.

ΔΟΛΙΧΟΣ, Longus, Prolixus. δολιχὸν δόρυ, Il. ν, longa haſta. Et δολιχήρεσιν ἐλά-
τῃσιν, Apoll. Longis remis. Et δολιχὰ πρυμνήσια, in Epi- C
gramm. Lõgi rudentes. ‖ Dicitur & de longitudine
temporis. vt δολιχὸς πλόος & δολιχὴ νὺξ in Od. Sic δολι-
χοὶ κάματοι, in epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολι-
χὸς χρόνος, ibidem. ‖ Δολιχὸν aduerbialiter etiam puta-
tur accipi Il. κ, Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι
δηθά τε καὶ δολιχόν.

C. Δολιχογραφία, Prolixitas ſcripti vel ſcriptorũ, ex Epigr.

C. Δολιχόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens longam vmbram, Lon-
gus. vt δολιχόσκιον ἔγχος, Hom. Il. γ & alibi, ſicut & δολι-
χὸν δόρυ dicit. Cætera compoſita vide in ſubſtant. vt
δολιχόδειρος in δειρή. D

Δολιχός, vel Δόλιχος retracto accentu, Certum curriculi
ſpatium, duodecim aut (ſecundum alios) vigintiqua-
tuor ſtadiorum. Metaphora autem eleganti Laus ab
Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, qua &
Latini dicunt Vitam decurrere, & Decurſum vitæ ſpa-
tium. HINC Δολιχεύω, Dolichum curro ſeu decur
ro, Epigr. lib. 2. Et generalius δολιχεύειν δρόμον, vt apud
Philonem De mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον,
quod Bud. interpr. Naturæ curriculum quaſi Circenſe
peragit. Apud eundem in vita Moſis, δολιχεύειν ἄνω καὶ E
κάτω pro Surſum deorſum curſitare.

‖ Δόλιχος, Legumen quoddam, Phaſelus, aut Piſum, ſe-
cundum quoſdam. Gorr. δολίχους cicerculas ſeu pha-
ſeolos ex Galeno interpr.

ΔΟΛΟΣ, Dolus, Fraus. Hom. Od. ψ, Καὶ Κίρκης κα-
τέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε. Sic Il. ο, κα-
κότεχνος δόλος. Idem interficere δόλῳ & κράτει, item δόλῳ
& ἀμφαδὸν, alicubi inter ſe opponit. Frequentiſſimus
autem eſt illi huius vocabuli vſus. Iſocr. in Euag. οἱ δὲ
μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγιγνόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Ariſtophani F
autem in Pluto δόλος contrarius eſt ἁπλοῖς τρόποις.

C. Δολομήδης, Qui dolos meditatur, Doloſus. ET Δολο-
μήτης, vel δολόμητις, Cuius doloſa ſunt conſilia. Dolo-
ſus, Vafer. Vnde δολομῆτα in vocandi caſu Il. α: & δολό-
μητιν Αἴγισθον, Il. γ.

C. Δολομήχανος, Doli ſeu dolorũ machinator, aut. fabrica-
tor, Doloſus, Fraudulentus. Ea forma qua κακομήχανος.

C. Δολοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolos nectens ſeu texens, Doloſus,
Fraudulentus. Sappho Venerẽ alloquens, παῖ Διὸς δολο-
πλόκε. Apud Nõnũ φωνὴ δολοπλόκος, vox doloſa.
HINC Δολοπλοκία, Doloſum commentum ſeu vafrum.
Heſych. autem δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς.

C. Δολορραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dolis ſeu ex dolis conſutus, &
quaſi conſarcinatus, Doloſus. VNDE Δολορραφία,
Doloſum commentum, Vafrities. Epigr. l. 7, Ἡφαίστου
πᾶσα δολορραφίη.

C. Δολοφονία, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδὸν, vt loqui-
tur Hom. ET Δολοφονέω, Dolo occido, & ex inſidiis.
Plut. δολοφονεῖν & κρυφαίως ἀναιρεῖν pro eodem dicit in
Pericle. Sic paſſiuum Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi, & per H
inſidias.

C. Δολοφρονέω, Dolum cogito, ſeu dolos, Meditor fraudes.
vt Vlyſſes δολοφρονέων in Od. non ſemel: item Iuno δολο-
φρονέουσα aliquot Il. locis. HINC Δολοφροσύνη, Doli
meditatio, vel Dolus, Vafrities. Vt Il. τ, — δολοφροσύνῃ

ἀπάτησεν.

C. Ἄδολος, Doli expers, Dolo carens, Candidus, Syncerus.
φίλων ἀδολώτατε, Syneſ. Dicitur & de re: vt ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ
ὑγιεῖ, Plato in Epiſt. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eundem
Syneſ. ‖ Ἄδολος, Non adulteratus, apud Ariſtidem.
HINC Ἀδόλως, Citra dolum, Candidè. Thuc. p. 158.

Δολόεις, εντος, ὁ, Doloſus, Subdolus. Apoll. δολόεσσαι ἀρωγαὶ
θεᾶς. Item Dolo factus: vt δέσματα δολόεντα, Od. θ.

Δολόω, ῶ, F. ώσω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. Ariſto-
phanes Equit. Et τοῖς δολώσασι τοὺς γάμους, ex quopiam tra
gico, in v. l. ‖ Eſt etiam Adultero. vnde nomiſma δεδο-
λωμένον. Et δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Sed & δολοῦν dicũ-
tur qui lanas tingunt, ſicut & φαρμάττειν, teſte Polluce.
(quò pertinet δολερὰ χρώματα) Tale eſſe mihi videtur
quod Latini poetæ dicunt lanam mentiri colores.
HINC Δόλωσις, Deceptio, Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, Doloſus. vt δολία τέχνη, Hom. & Heſiodus. Item δό-
λια ἔπη, Hom. Et de perſona interdum, vt apud Ariſto-
phanem de Mercurio. Sophocles autem in Aiace, δό-
λιος ἐφ' ἡμῖν ὁρμᾶται pro δολίως. Et ſuperl. δολιώτατος.
HINC Δολιόπους, Doloſo pede gradiens. ET Δολιόφρων,
Eurip. Doloſa cogitans, Fraudulentus. ET Δολιότης,
Fraudulẽtia. ITEM Δολιόω, Dolo vtor, apud Græcos
Bibl. interpr. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις. ITEM Δολίζω,
Adultero, Dioſc. ET Δολιεύομαι, Fraudulenter ago.

Δολερός, idem quod δολόεις & δόλιος, ſed δολερὸς potius in
proſa vſurpatur quàm illa. Xen. Pæd. 1, ἐπίβουλον εἶναι, καὶ
κρυψίνουν καὶ δολερόν. Et δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ
χρώματα, apud Herodotum. Vbi δολερὰ χρώματα opti-
mè conuenire puto cum eo quod tradit Pollux δολοῦν
ἔρια dici pro βάπτειν. ET Δολερῶς, Doloſè.

ΔΕ'ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, Eſca qua animalia capiuntur. Ariſtot.
τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin.
Non omnes eadem eſca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λά-
βραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπιών. Et metaph.
apud eundem, ὁ δὲ πόθου μοι δέλεαρ καταπιών. Euripid.
Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. Dictum autem vo-
lũt quaſi δόλεαρ: Euſtath. verò à δέλος ſeu δέλω tum hoc
tum δόλος deriuat.

Δελεάζω, F. άσω, Ineſco, Eſca capio. Athen. lib. 7 de quodã
piſce, ἀγκιστρευθεὶς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ
τινὶ ἐμψύχῳ. Item Eſcam impono. Lucian. δελεάσας
τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, Caricam hamo imponens eſcæ loco.
Frequentius metaphoricè ſumitur. Philo De vita Mo-
ſis lib. 1, δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis
ſpe libertatis illectæ. Herodian. lib. 2, ἡ μὴ προσποιήτῳ δε-
λεάσαι τὸν ἄνθρωπον, Ineſcans. Et in paſſ. apud Demoſth.
Pro cor. ὅλῃ δελεαζόμενοι. Philo 1 De vita M. δελεασθεὶς
δὲ καὶ τοῖς ἤδη περιγινομένοις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Ob-
latis ineſcatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι apud Xen. Illecebris
ventris capior. Apud Plut. verò Sympoſ. δελεασθεὶς διὰ
τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι, mutata conſtructione.

Δελέασμα, ατος, τὸ, q. d. Ineſcamentum, Quod eſcæ loco im
ponitur hamo aut laqueis. Illectamẽtũ. Plut. Pol. Præc.
τὰ θεάματα καὶ κίβδηλα τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα.
VNDE voce dimin. Δελεασμάτιον, ου, τὸ, apud Athen. l.
4, ex Philoxeno.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, Illicium, Illectamentum.

Δελεάστρα, ας, ἡ, Decipula, Tranſenna in quam eſca impo-
nitur, vt Plautus loquitur. Pollux lib. 10, inter παγίδας nu
merat, & alio nomine ἀνδρομέδας dici tradit. citat autẽ G
ex Cratinõ & Nicophonte. Apud Suidã autem δελεά-
στρα ſcribitur cum accentu in antepenultima: exponi-
túrque παγίδες, acſi plurale eſſet à nominat. ſingulari
δελέαστρον.

Δελεαστής, έως, ὁ, per ſyncopen pro δελεαστρής, q. d. Ineſca-
tor, Qui eſca decipit. Nicand. Ther. Τοῖς ἁλὸς ἐξερύουσι
δελεαστῆρες ἰχθυβολῆες.

Δελήτιον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. SED & Δέλητι apud
Heſych. expoſitum δελέατι legitur.

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, Agito. Il. χ de bobus, Τὰς μέν τ'
αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Ariſtoph.
ταῦν γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων. Et illud adeſpotõ
παρὰ δίδοντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν. Huc
pertinet & paſſ. apud Theocr. Idyll. ζ, Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕ-
περθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε, id eſt ἐκλονοῦντο.

Horat.Sæpius ventis agitatur ingens Pinus.Xen.Symp. A
τοῖς ὄχλοις ἀνερρίπτει δονουμένους. Herodianus lib.7,πᾶν δὴ τὸ πλῆθος ὡς ἔθος ἀθρόως ἐξεδόνητο, Commouebatur, Cõcutiebatur,ſeu (vt Polit.vertit) Tumultuabatur.

Δόνημα,ατος,τὸ, Agitatio, Motus. paſſiua ſignificatione. Lucianus De ſaltatione, dicit Protea imitari potuiſſe δένδρου δόνημα.

Δόνησις,εως,ἡ, Agitatio,Ipſa actio agitandi, commouendi ſeu quaſſandi.

C.Ἀδόνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Immotus, Inconcuſſus.Epigr.lib.7, Ἀτρεμφὴς ἀδόνητος ἀνέζεται.id eſt ἀσάλευτος,Suid.

C.ἈΜΦΙδονέω, ῶ, Vtrinque commoueo ſeu agito. Epigr.

C.Διαδονέω,ῶ,Concutio,Diſturbo.Bud.ex Areop.

C.ἘΚδονέω, ῶ, Emoueo. vnde paſſ. Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculſæ ſunt.In Epigr.

Δονύω,Fut.ύσω,idem quod Δονέω. VNDE Ἀδόνυτος idem quod Ἀδόνητος.

ΔΟ´ΝΑΞ,ακος,ὁ, Arundo Cypria, vt Plin.interpr.κάλαμος κύπριος apud Dioſcoridem, concaua & craſſa, apud amnes naſcens:vt tradit Dioſc.lib.1,cap.15.Euſtath.verò δόνακα eſſe dicit καλάμων λεπτότερον,at ὀρόφων ἀδρότερον: C
& ex calamo fieri αὐλούς, ex donace verò σύριγγας.(Cui ipſius ſententiæ ſuffragatur illud Eurip. Oreſte,ἀλλὰ σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι.) Deriuari autem à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur. Od.ξ, Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. Mimnermus apud Athen. λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτοῦ ῥεῦμα, δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.Theophr.lib.4, cap.12 De hiſt. plant.δόνακα ſcribit eſſe λοχμωδέστατον, naſcique vtplurimum iuxta flumina & paludes,multum autem à calamo differre δόνακα tum in aridis tum in humidis naſcentem locis. Vbi Gaza Cannam vertit. ‖In Epigr. D
pro calamo ſcriptorio accipitur. ‖Et δόναξ πτηνός,pro ſagitta,in iiſdem Epigr. quemadmodum & Il.λ,αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ.Sic apud Virg. – perque ilia venit arũdo.Vt & apud Plinium arundines belli paciſque experimentis neceſſariæ dicuntur. ‖Pollux inter partes organorum muſicorum quæ pulſantur, δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. vnde & Sophocles dixerit,τρέφει φρένη σου κάλαμος ὡς τρέφει λύρας. Apud Latinos quoque E
modulari arundine carmen reperimus. ‖Δόναξ etiam piſcis quidam nominatur,quòd arundinis inſtar anguſtus & oblongus ſit,vt Euſtathius tradit: addens eſſe ὃ σωλῆνα θαλάσσιον.Plinius Græcum vocabulum retinet.Solen (inquit lib.32, cap. vlt.) ſiue aulos, ſiue donax, ſiue onyx,ſiue dactylus. Iiſdem ferè verbis Athen.lib.3, οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρός τινων καλούμενοι, πρός τινας δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες,πολύχυλοι.

C.Δονακοτρόφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Arundines nutriens.Eurip.Arundiferus,Ouid. F

Δονακεύς,έως,ὁ, Arũdinoſus. Il.σ,Παρ' ποταμὸν κελάδοντα,παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. vbi Euſtath.annotat eſſe qui legant ῥαδανὸν δονακῆα voce compoſita,id eſt ἰσχνοκαλαμώδη.

Δονακεῖον,ου,τὸ, Arundinetum.

Δονακώδης, εος,ὁ καὶ ἡ, Arundinoſus. δονακώδης ποταμὸς Apoll.Arg.2,Bachyl.apud Athen.lib.1,δονακώδεα Νεῖλον.

ΔΟ´ΡΠΟΝ, ου,τὸ,& (apud Euſtath.) Δόρπος, ου, ὁ, Cœna.idem quod δεῖπνον, niſi quòd magis poeticum ſit. Il.τ,ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον. Et Od.ι, Ἀσπασίως δ' ἄρα τοῖ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι.Parare cœnam idem Homerus dicit τεύξασθαι δόρπον,& κοσμεῖν δόρπον,& ὁπλίζεσθαι δόρπον,& voce compoſita ἐφοπλίζεσθαι δόρπα,& περὶ δόρπα πονεῖσθαι. G
De appetitu cœnandi apud eũdem eſt δόρπου μελαίνεται, & δόρποιο μέδεσθαι. & δόρπου μνῆσις ἐὼν μάλα σφι χατέουσιν ἐλέσθαι.Item ἐπὶ δόρπον ἀνέσει,& δόρπον ἐποίχεσθαι. De ipſa autem cœnæ ſumptione dicit δόρπον ἑλέσθαι. Æſchylus differentiam ſtatuens inter δεῖπνον & δόρπον, Palamedẽ milites ſuos & duces ordinantem,ita loquentem introducit, σῖτον εἰδέναι διώρισα, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. Per καταχρησιν pro paſtu ſimpliciter ponitur apud Opp.De venat.lib.3,Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δ' ἑαυτὴ πόνοισι. AT Δόρπη,ης,ἡ,apud Erotianum, Tempus veſpertinum,ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, ἀπὸ τὸ δόρυ παύειν,

quam etymologiam δόρπῳ quoque Euſtath.tribuit.

SED & Δορπηὴ apud Suidam idem quod δόρπον ſeu δόρπος.

Δορπία,ας,ἡ, prima dies Apaturiorum,(quod feſtum erat publicum Athenis trium dierum ſpatio durans) dicta (vt Suidas tradit) ὅτι φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. Vnde δορπίη τῆς ἑορτῆς in vulg.lex. q.d. cœnali die feſti. Notandum verò, apud Suidam ſcribi δόρπεια duobus in locis:quaſi pluralis numeri ſit, à δόρπειος ſeu neutro δόρπειον.

B C.Ἐπιδόρπιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis.Theocr.Idyll.ιγ, Κῶχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆι καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in littore.quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apoll.appellat. ‖Item q. d. Poſtcœnius.vt ἐπιδόρπιος ὥρη apud Nonn. & apud Athen.l.4, καὶ πλουτιαὶ ἐπισπῆλθον ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπέδοθη πᾶσι, καὶ πλακοῦντες. vbi Budæus interpretatur vltimas menſas,quæ videlicet finita cœna apponeretur. ET Ἐπιδορπίς,ίδος,ἡ,q.d.Poſtcœnium, (vt Apuleius Antecœnium) Cœna ſecũdaria. id eſt τραγήματα, quòd ea ἐπὶ δόρπῳ ſeu μετὰ δόρπον apponerentur,vt docet Euſtath.addens, Platoni comico ἐπιτραπεζώματα, aliis ἐπάικλα vocari : differre autem fortaſſis ab iis quæ ἐπιφορήματα Herodotus appellat, id eſt τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. ‖Idem Euſtath. alibi tradit, ἀκρατισμὸν à quibuſdã vocari διανιστισμόν: & ἄριστον, δορπηστόν: δεῖπνον verò, ἐπιδορπίδα. quæ ex Athenæi lib.1 deſumpſit. ET Ἐπιδορπίζομαι, F.ίσομαι, Secundariam cœnam ſumo,Secundis menſis accumbo. idem quod ἐντραγέω & ἐπιδειπνέω,vt Athen.lib. 14 docet.vbi Diphilus,Τράγημα,μυρτίδες,πλακοῦς,ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἡδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι.Pollux lib.6,ἐπιφορεῖσθαι & ἐπιδειπνίζεσθαι ſynonyma ponit. VNDE Ἐπιδόρπισμα,ατος,τὸ,Quod in ſecundis menſis apponitur. Athen.lib. 14, quum dixiſſet conuiuis circumcirca oblata fuiſſe ποτήρια ὀλίγα,καὶ χλωρὰ ὅπλα,καὶ τρυφῶν πλακουντων, ſubiungit, Atticos eiuſmodi δεῖπνον vocaſſe ἐπιδόρπισμα, at Dorienſes ἔπαικλον: reliquos Græcos vt plurimum ἐπίδειπνα. Pollux lib. 6 ἐπιδορπίσματα ab Ariſtophane vocari ait ἐπιφορήματα. ET Ἐπιδορπισμός, οῦ,ὁ, Cœnæ ſecundariæ ſumptio. Athen.lib.14,ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμός ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παραπέμπεται τραγήματα.

C.Μεταδόρπιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cœnatus, quum de perſona dicitur.at quum de re,idem quod ἐπιδόρπιος,q.d.Poſtcœnius.Od.δ,οὐ γὰρ ἐγώ γε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος,Nec enim poſt cœnam, ſeu cœnatus, lamentis delector aut fletu.vt ſcholiaſtes exponit.(licet Euſtath.pro ἐνδόρπιος dictum velit, vt ſit Inter cœnandum) ſic μεταδόρπιος πότος,Compotatio à cœna. ET Μεταδόρπια,τὰ,plur.numero,Secũdæ cœnæ,Poſtcœnia.(vt Hermolaus vocat, Apuleium ſequutus qui Antecœnia dixit) Idem quod τραγήματα,id eſt bellaria,vt Athen.docet lib.14,hæc ex Platone comico citans,καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. idem quod ἐπιδορπίσματα, & ἐπιδορπίς paulo antè. SED & Μεταδορπίσματα in v.l.pro eodem.

C.Ὁμοδόρπιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cœnæ ſocius,aut particeps,σύνδειπνος,Nonn.

C.Ποτιδόρπιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis.Il.ι de lactis parte quam Polyphemus mulxerat, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.ſic paulo antè idem Polyphemus φέρε ὀμβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη,id eſt πρὸς λυχνοκαΐαν. ἐπιδόρπιον χρήσιμος,vt Euſt.exponit,Qua ad cœnam parandam vteretur, vel poſt cœnam, ad ſe calefaciendum. Sic apud Apollon. Argon. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam: quod ὕδωρ ἐπιδόρπιον paulo antè Theocr.dixit. Et plurali num.apud Heſych.Ποτιδόρπια,τὰ προσόψια. Eſt autem Doricum ποτιδόρπιος pro προσδόρπιος.

C.Συνδόρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Concœnator, Conuiua. σύνδειπνος, Nonn.

H Δορπέω,ῶ,F.ήσω,Cœno.Od.θ,Οὐ γάρ πως ταπεινὸν χαιζόμενος πάλ' ἀείδη Ἐξ οὗ δορπέομεν. Il.ψ, ἵπποις λυσάμενοι δορπήσομεν. Et voce media apud Pollucem lib.6, δορπήσασθαι.

VNDE Δορπηστός,οῦ, ὁ, vt à δειπνέω δειπνηστός, Hora cœnæ. Bud.ex Xenoph.Anab.1, in fine,ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀπιέναι· καὶ ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δορπηστὸν ἐπὶ τὰς σκηνάς.Vbi & δορπη-

τον quædam exemplaria habent. ‖ Athen. lib. 1 tradit quoſdam ἄριστον vocare etiam δορπιστόν. ſic enim ibi ſcribitur, cum ι, & accentu in vltima. Apud Heſych. verò & apud Xen. ſcribitur δόρπιστον cum ε, & accentu in antepenult. Euſtathium verò ſequutus ſum qui ſcribit per η: quo modo & δείπνηστος à δειπνέω ſcribitur.

C. Ἐπιδορπέω, ῶ, F. ήσω, (q.d. Supercœno) Secundariam cœnam ſumo. vnde ἐπιδορπήσασθαι apud Poll. lib. 6. niſi quis ἐπιδορπίσασθαι malit, vt ſuprà.

ΔΟΥΛΟΣ, ου, ὁ, Seruus: cuius correlatiuum δεσπότης, & oppoſitum ἐλεύθερος. Xen. Pæd. 8, οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. Differt ab οἰκέτης (vt Athen. lib. 6 ex Chryſippo docet) quòd ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc ſint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι. quoniam οἰκέτης eſt δοῦλος κτήσει καταπεπαγμένος. Δοῦλοι (vt idem ibidem ex Clitarchi gloſſis annotat) aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται: item πάλμονες & λάτρεις. Qui verò libertate apud Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκτῆρες, quidam δεσποσιοναῦται, quidam νεοδαμώδεις: vt paulo pòſt idem Athenæus tradit. Adiectiuè quoque vſurpatū reperitur. Thuc. l. 8, τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3 de Græcis, Μακεδόσιν ἑάλωτα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γενήσονται. Et ſing. num. apud Ariſtot. Polit. 1, δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Cuius comparatiuum eſt δουλότερος. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem. vt δοῦλος καιροῦ, Qui ſeruit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, Cui verba ſpiritus adimunt & libertatem, B. Et Eurip. Autolyco, Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Apud eundem in Hecuba, Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης. Et adiectiuè apud Syneſ. epiſt. 57, πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. ET Δούλη, ης, ἡ, Serua. Od. δ, Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Plut. Probl. αἵ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

C. Δουλογράφιον, ου, τὸ, in Pand. 121, videtur eſſe aſſertio in ſeruitutem. Bud.

C. Δουλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Seruorum magiſter ſeu doctor. Comœdia Pherecratis apud Athen.

C. Δουλοκρατία, ας, ἡ, Seruorum imperium ſeu poteſtas. Suidas, Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι αὖ εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα.

C. Δουλοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Seruos decens, Seruilis. Plato, καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. Athen. δουλοπρεπεῖς προσηγορίαι. Luc. δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Dionyſ. Long. μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xen. opponit τῷ ἐλευθερίῳ, de homine loquens, οἱ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. VNDE Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, Seruilitas, Ita vt ſeruos decet. Pollux ex Theopompo comico.

C. Δουλοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeruus eſſe videtur. Et τὸ δουλοφανές, Forma ſeruilis.

C. Δουλαγωγέω, F. ήσω, In ſeruitutē redigo. Theophr. ep. 36, παίζουσι τοῖς ἀνθρώποις οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι τοὺς ὑπὸ σελήνην παῖδες ὑπόπτεροι. Δουλαγωγούμενοι in vulg. lex. ſunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in ſeruitutem aſſeruntur.

C. Δουλαπατία, ας, ἡ, Seruorum ſeductio. vt ξεναπατία apud Plat. epiſt. 7. Ariſtot. Ethic. 5, τῶν δ' ἀκουσίων [συναλλαγμάτων] τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπή, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφονία. vbi Aretinus δολαπατία legiſſe videtur qui dolum & fraudem vertit. Δουλαπατίας δίκη, Actio ſerui corrupti. Bud. Comm.

C. Δουλέκδουλος, ου, ὁ, idem quod σίνδρων, vt Athen. lib. 6, tradit. Eſt autem σίνδρων Heſychio ἀπελεύθερος ſeu δοῦλος.

C. Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruos non habens. Plutar. De non fœn. καὶ σὺ γενοῦ ἄδουλος, ἵνα μὴ δοῦλος ῇς. Idem, ἄδουλος οὖν γέγωμαι καὶ ἀνέστιος καὶ ἄοικος. VNDE Ἀδουλία, ας, ἡ, Quum quis ſeruum nō habet. Ariſtot. Polit. 6, τοῖς γὰρ ἀπόροις ἀνάγκη χρῆσθαι καὶ γυναιξὶν καὶ παισὶν ὥσπερ ἀκολούθοις, διὰ τὴν ἀδουλίαν, ob ſeruorum inopiam aut penuriam.

C. Ἀειδουλία, ας, ἡ, Perpetua ſeruitus. Notatur à grammaticis habere ι in penultima, quamuis δουλεία per ει ſcribatur: idq; accidere & in ὁδοιπορία, cuius ſimplex πορεία per ει. Sed ſatius eſt ἀειδουλία per ι ab ἀείδουλος formare, (vt ſuprà ἀδουλία ab ἄδουλος) non à δουλεύω, vt δουλεία: itidémque ὁδοιπορία ab ὁδοιπόρος, non à πορεύω, ſicut πορεία.

C. Ἀμφίδουλος, ου, ὁ, Vtrinque ſeruus, id eſt, Ex vtroque parente ſeruus. Heſych. Euſtath.

C. Ἀπόδουλος, ου, ὁ, Ex ſeruo genitus. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius ſeruus. VNDE Ἐθελοδουλία, ſeu Ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, Voluntaria ſeruitus. Plato Sympoſ. de iis qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, αὕτη ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία [γενόμισται.] Luc. Nigr. de ſalutatoribus & cœnipetis, πρὸς ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης.

C. Εὔδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruis benignus aut beneuolus. Athenæus lib. 6 quum Achæum in Omphale de Satyro dixiſſe tradidiſſet eum εὔδουλον & εὔοικον eſſe, addit, propriè dicere voluiſſe ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. Pollux autem apud Pherecr. exponit ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος.

C. Ἡμίδουλος, ου, ὁ, Semiſeruus. Eurip.

C. Κακόδουλος, ου, ὁ, Malus ſeruus, apud Poll. ex Cratino. In v. l. exponitur Infelix ſeruus.

C. Ὁμόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſeruus. eſt Atticum hoc vocabulum, non autem σύνδουλος, vt Thom. magiſter tradit. Plut. Vtra anim. prud. ἴδια δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων. Idem, βοῦς πρὸς τὴν ὁμόδουλον ἔλεγε κάμηλον. Pollux ait eſſe qui ὁμόδουλος exponant τὸν τῆς αὐτῆς τύχης: at σύνδουλον, τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

C. Πάνδουλος, ου, ὁ, Omnium ſeruus. Epigr.

C. Πολύδουλος, ου, ὁ, Qui multos ſeruos habet. Cui contr. ἄδουλος. VNDE Πολυδουλία, ας, ἡ, Seruorum multitudo. Pollux, apud quem πολυδουλεία ſcribitur.

C. Σύνδουλος, ου, ὁ, Conſeruus, Qui eundem dominum habet, ὁ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, vt Pollux exponere quoſdam annotat. Atticum eſſe hoc vocabulum negat Thom. magiſter: ſed pro eo dici ὁμόδουλος: Pollux tamen ex Euripide & Lyſia citat. Vſitatum eſt in Teſt. nouo.

C. Τρίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter ſeruus. Athen. lib. 13, ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτήν, de Pythionica meretrice quadam, quæ ſerua erat Bacchidis tibicinæ, quæ & ipſa ſerua erat Sinopes Threſſæ, quæ ex Ægina Athenas meretriciam artem tranſtulerat. In v. l. exponitur Seruus ex tertia generatione.

C. Φιλόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruorum amans.

Δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δεσπόσυνος) δουλικός, Bud. ex Eurip. Hec. τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; id eſt ſerua. ET Δουλοσύνη, ης, ἡ, Seruitus. Od. ξ, Εἴρεά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι. Opp. 3 De venat. — οὐδὲ βροτοῖσι Δουλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπέρφιαλον γένος αὐτόν, Neque hominibus ſuſtinuit vnquā ſeruitium, id eſt, ab hominibus domari nequit.

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruilis. vt δούλειος ζυγός, apud Plat. quod ſeruile iugum Cicero dixit. Od. ω, Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος. Nonn. ἐλάσσαι δούλειον ἀνάγκην.

Δουλικός, ου, ὁ, Idem. X. Pæd. 7, νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον εἶναι. Plut. Alex. ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾶν. Idem Probl. δουλικὰ ἁμαρτήματα. & δουλικοὶ πόλεμοι, apud Athen. lib. 6. VNDE aduerb. Δουλικῶς, Seruiliter. Luc. μάλα δουλικῶς.

Δούλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. vt δούλιον ἦμαρ, Il. γ. Cui oppoſitum ἐλεύθερον ἦμαρ, Il. ζ. & δούλιος τροφὴ apud Soph. Aiace. & δούλιος χόρτος apud Athen.

Δουλίς, ίδος, ἡ, Serua. Poll. ex Hyperide citat, ſed nō probat.

Δουλάριον, ου, τὸ, Seruulus. Luc. Lexiph. δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀποκαλεῖς.

¶ Δουλόω, ῶ, In ſeruitutem redigo, Subiugo. Thuc. 3, ἐν γῇ ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσητε. Plato De rep. 1, ſimplici & compoſito ſimul vſus eſt, πόλιν φαίη ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Idem paſſ. & actiuo ſimul, epiſt. 7, οὔτε τοῖς δουλωσαμένοις, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς. Ex Plut. in Fabio affertur δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους pro Circumuenire hoſtes artificioſa calliditate. Item ex Xen. δουλοῦν τοὺς ἀχαιούς. ‖ Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano pro Frangere

animum, & δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, ex Thucydide. Vide B. Comm. p. 333. A

Δούλωσις, Redactio in ſeruitutem, Subiugatio. Thuc. 3, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένοις. ET Ἀδούλωτος, Non redactus in ſeruitutem, Non ſubiugatus.

C. ΚΑΤΑδουλόω, ῶ, Idem quod δουλόω, niſi quod κατὰ vehementiam addit. vt Κέρκυραν καταδουλοῦν Thuc. 3. Iſocr. in Euag. νῆσον τῷ βασιλεῖ ὅλην καταδούλωσε (contra id quod apud Luc. legitur pag. 436, καταδουλοῦσθαι eſſe ἑτέρῳ, at καταδουλοῦν eſſe ἑαυτῷ) Xen. οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀνάνδρους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. ‖ Item ſignif. metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Iſocr. Frangere ſpiritus. Vide vtriuſque ſignificationis exempla & apud Bud. pag. 332. B

HINC Καταδούλωσις pro δούλωσις, Subiugatio, apud Thucydidem.

C. 2. Συγκαταδουλόω, ῶ, Vnà vel ſimul ſubiugo, aut in ſeruitutem redigo. Pollux ex Hyperide.

¶ Δουλεύω, Seruio. Thuc. 7, οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες, καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. Et κακῶς δουλεύω in vulg. lex. Duram ſeruio ſeruitutem. Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ, item νόμοις. C Sed & ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν pro Inſeruire & indulgere voluptatibus, dixit Herodianus, & ante eum Xenophon. Rurſum τῷ θυμῷ δουλεύειν dicitur ab Herodiano Qui eſt iraſci facilis, vt interpr. Polit. Dicitur & καιρῷ δουλεύειν vt Lat. Seruire tempori: & à Demoſth. δουλεύειν τοῖς λυσιτελοῦσιν: de quibus loquendi generibus lege Bud. pag. 333. HINC Δούλευμα (poeticè) Seruitium, Seruitus. Eurip. Oreſte, ἰδοὺ τὸ δούλευμα ἡδύ. ET Ἀδούλευτος, Seruus qui vni domino ſeruiuit, nec alii venditus fuit. Heſych. ITEM Δουλεία, Seruitus. Thuc. δουλείαν κρειττόνων ὑπέμεινον. D Ariſtoph. Veſpis, ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χ᾽ ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν. ‖ Δουλεία, Seruitia, Serui. Bud. ex Thuc. ἣν δὲ δουλεία ἐπανίστηται, ſi ſeruitia inſurgant.

C. ΣΥΝδουλεύω, Conſeruio, Vnà ſeruio. Sed in Eurip. Hec. — οὐκέτι δὴ γῆρας δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω, interpretor, Comitē vel ſociā habebo meæ ſenectutis ſeruitutem.

ΔΟΥΠΟΣ, ου, ὁ, Sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliſo redditur. Od. π, ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il. ψ, ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός. Od. ε, δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. E Il. υ, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

C. Βαρύδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauem ſonitum edens, Grauiſonus. vt Βαρύδουπος Ἠχώ. Nonn. & Muſæus. ET Βαρύγδουπος per epentheſin τοῦ γ metri gratia. Athen. lib. 2, ex Ione, de vino, ἄδαμον παῖδα, ταυρωπὸν νέον, οὐ νέον ἥδιστον, πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων.

C. Ἐρίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde ſonans. Od. υ, ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἐριδούπῳ. ET Ἐρίγδουπος interpoſito γ, metri cauſa, (vt in præcedenti) pro eodem. Od. ο, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. id eſt μεγαλόκτυπος, μεγαλόψοφος, Magnum ſonans ſeu tonans Iupiter. F

C. Κατάδουπος, ου, ὁ, Sonitus, videlicet è corpore aliquo in terrā ex alto decidēte. Itē Cataracta, vt Suidas exponit. apud Heſych. ſuſpectè, ὀργίλος καταρράκτης. Si adiectiuè ſumatur, exponi poteſt Sonitū edens corporis alicuius ex alto in terrā decidētis. Apud Cic. Catadupa legitur plur. num. gen. neutr. Nec eſt vllus (inquit, in ſomnio Scipionis) hebetior ſenſus in vobis, ſicut vbi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis mōtibus. G Plinius lib. 5 cap. 9, de Nilo, Victus aquis properantibus ad locum Æthiopum qui Catadupi vocantur, nouiſſimo catarac te inter occurſantes ſcopulos non fluere immenſo fragore creditur, ſed ruere.

C. Μετάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intercidens, id eſt, Inter alios medius cadens, vt Liuius hoc verbo Intercidere vſus eſt. In qua expoſitione antecedens pro conſequente ponitur, id eſt caſus pro ſonitu qui caſum ſequitur. Sic enim exponitur illud Heſiodi de Diebus, Αἱ δὲ μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ᾽ ὄνειαρ, Αἱ δ᾽ ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι. id eſt αἱ δ᾽ ἄλλαι ἐμπεριπίπτουσαι, ſeu μεταξὺ πίπτουσαι, vt Proclus H & Moſchopulus exponunt.

Δουπέω, ῶ, F. ήσω, Sonitum aut fragorem edo. Il. δ, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ. Apoll. Arg. 2, παταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει. Luc. De hiſt. ſcrib. ait poeticis vocabulis in hiſtoria vſos qui dixerunt, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. Et in præt. medio δέδουπα. vnde Il. ψ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἐς τάφον. ET Ἐγδούπησε pro ἐδούπησε, interiecto γ metri cauſa (vt ſuprà in Βαρύγδουπος & ἐρίγδουπος) apud Etymol.

C. ΕΝδουπέω, ῶ, Inſono. Od. ο, Ἄντλῳ δ᾽ ἐνδούπησε πεσοῦσα.

C. ΕΠΙδουπέω, ῶ, Sonitum edo, Plut. Eum. ταῖς τε ἀσπίσιν ἀνείλοντο τὰς σαρίσας ἐπιδουπήσαντες.

C. ΚΑΤΑδουπέω, ῶ, Sonitum edo, ex alto videlicet decidēs, Cum ſonitu decido aut collabor. vnde κατέδουπε in Epigramm. Et apud Heſych. κατέδουπεν expoſitum τέθνηκεν, conſequens ex antecedente colligendo.

C. ΠΕΡΙδουπέω, ῶ, Circumſono. Vnde apud Philoſtr. περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς.

ΔΡΑΤΤΩ, ſeu Δράσσω, F. ξω, Prehendo, (ſeu manu corripio, vt Virg. — arcúmque manu celeréſque ſagittas Corripuit) Apprehendo. Il. ν, Ὣς ὁ πρόσθ᾽ ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. vbi Euſt. exponit, ἀφῆς ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. Et voce media, Græc. interp. Iob 5 ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράσασθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, Apprehendere ſeu amplecti. nā δράξασθε παιδείας, Heſych. exponit ἐπιλάβεσθε παιδείας ἢ ἐπιστήμης. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere poſſeſſionē, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς προφάσεως, arrepta occaſione, idem Bud. ex Libanio.

Δράγμα, ατος, τό, Manipulus. Il. λ, de meſſoribus, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. Theocr. Idyll. ια, Σφίγγετ᾽ ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα. Xen. Hell. 3, προσφοροῦντας τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως πεμπόμενα. Athen. lib. 14, τὰ δὲ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ᾽ αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας. ‖ Abuſiuè pro ipſa ſegete accipi videtur in Epigr. lib. 1, μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, ſegetis ſurgentis. ‖ Δράγματα Suidæ ſunt etiam ἀπαρχαί, id eſt primitiæ frugum ſeu fructuum quæ decerpuntur. vt πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, in Epigr. AT Δραγμή, ῆς, ἡ, Etymologico eſt πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀβολῶν.

C. Δραγματολόγος, ου, ὁ, Qui manipulos colligit.

Δραγματεύω, SEU Δραγμεύω, F. εύσω, Manipulos colligo. Il. σ, Τρεῖς δ᾽ ἄρ᾽ ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγμεύοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχὲς πάρεχον.

Δράξ, ακός, ὁ, Pugillus, id eſt quantum pugno comprehendi poteſt. vt ἁλῶν δράκα εἰς ὄξος δριμέος ξέσιν βαλόντα, in Hippiatria. Chryſoſt. οὐκ ἐπιεικέστερος τῆς δράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab. 3, δράκας λιβανωτοῦ δαψιλεῖς. ‖ Item παλάμη τῆς χειρός. Heſych. ET Δράκος apud Pollucem cum δράγμα & δράξ ponitur quidem, at non exponitur: videtur tamen eandem cum δράξ, aut ſaltem affinem illi ſignificationem habere. AT Δράξων ab Heſych. dicitur eſſe ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ δράκας ἔπεμπον. indéque δράξωνας eſſe appellatos, hoc eſt (vt Etymol. exponit) τοὺς κατ᾽ ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τῶν ἄλλων ὠνίων δραττομένους καὶ ἁρπάζοντας. ‖ Δράξων ſignificat etiam πορνοβοσκόν, vt apud Diogenem idem Etymolog. ſe reperiſſe annotat.

C. ἈΠΟδράττω ſeu ἀποδράττομαι, Decerpo. VNDE Ἀπόδραγμα, ατος, τό, apud Heſych. quod exponit ἀπομέρισμα. Quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.

C. ἘΠΙδράττομαι, Prehendo, Arripio. Plut. ἐπιθυμοῦντι δὲ τοῖς θεοῖς καὶ πολλάκις ἐπιδραττόμενος τοῦ λιβανωτοῦ. Idem, An ſeni capeſſ. reſp. μήτ᾽ αὖ πάλιν πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι καὶ παντὸς ἐπιδραττόμενοι πολιτεύματος.

C. ΠΕΡΙδράττομαι, Apprehendo, καταλαμβάνω, Bud. ex Aretha, οὐ τῶν ἀνεννοήτων περιδράττεται νόησις. VNDE Περίδραξις, εως, ἡ, Comprehenſio quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. ex Plut. 304, ἡ σφοδρὰ περίδραξις ὕδατος τῷ πιέζειν εἰς ταὐτὸ καὶ συνάγειν διαρρέον ἀπόλλυσι τὸ περιλαμβανόμενον. Idem ex Greg. κεκραταιῶσθαι πλέον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ περιδράξειν.

ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, Drachma. à δράττομαι dicta. id eſt quæ tantum κερμάτων continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere poſſit, vt Theocriti ſchol. & alii grammatici tradunt. Eſt autem ſex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. lib. 8, τὴν τε μισθοφορὰν ξυνέπεμψεν, αὐτὴ δραχμὴν Ἀττικὴν ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plutarch. Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὤνιον ἐπὶ δραχμῆς. Idem,

πεντηκονταδράχμων ἐωνημένον. Apud Athen. Alexarchus Vranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀργυρεὶς. erat enim drachma numiſma argenteum. Fuit tamē & aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσοῦν Heſych. & Suid. nominăt. Pollux ſcribit antiquos olim βουπόροις ὀβολοῖς vſos fuiſſe πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, quarū τὸ ἐπὶ τῇ δραχμῇ πλῆθος, δραχμὴν vocari videatur. ‖ Δραχμὴ ponderis etiā nomen eſt: quæ vbique eadem non fuit. Ægyptia obolum pēdit, eſtque ἕκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, vt Cleopatra ſcribit. Attica ſex obolorum fuit, ſcripulorū trium, θέρμων nouem, κερατίων octodecim, χαλκῶν quadraginta octo, vt eadē Cleopatra tradit. Plinius quoque denarii argentei pondus habere ſcribit, eádemque ſex obolos pondere efficere. Gorræus verò denario paulo leuiorem eſſe annotat. Fuit & menſuralis drachma, vnciæ octaua pars, & nonageſima ſexta libræ, & in Romanorum cornibus (vt ſcribit Gal.) lineis interſectis diſtinguebatur. Gorr. A

C. Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duarū drachmarū pretii eſt. Ariſtot. Œcon. 2, συμβουλεύων τὸν μόλιβδον παραλαμβάνειν παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐπώλουν, δίδραχμον, emere duarum drachmarum pretio, ſeu duabus drachmis. Et apud Thucydidem lib. 3, τὴν Ποτίδαιαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν, Binas drachmas diurnas merentes. Et δίδραχμον gen. neutr. Nummus duas drachmas continens. vnde in plurali numero, apud Matth. 17, ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; Δίδραχμον Pollux eſſe dicit quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Theſei numiſma. B C

C. Ἑξδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſex drachmarum eſt. Et neu. gen. ἑξδραχμον, Sex drachmæ. PRO QVO Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vſitatius eſt. Ariſtot. Œcon. 2, τὰς ἕξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, pretium ſex drachmarum. Et Ἑξάδραχμον, neutro gen. Sex drachmæ. Idem Ariſtoteles, προσέταξε τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἐξ ἑξαδράχμου. D

C. Πεντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque drachmarum pretii eſt. Herodot. πενταδράχμους νέας ἀποδόμενοι, Singulas naues quinis drachmis vendentes. Et neutro gen. πεντάδραχμον, numiſma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux. ET Πενταδραχμία SEV Πεντεδραχμία, ας, ἡ, Quinque drachmæ. Xen. Hellen. ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος. Dinarch. contra Demoſth. τὴν τὴν πεντεδραχμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα. E

C. Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta drachmarum pretio æſtimatur. Plato Crat. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἤδη ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numiſma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

C. Τετράδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor drachmarum pretii eſt. vt τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro genere τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmis. vt in Axiocho, τὰ μὲν διμοίρου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, partim quatuor drachmis. ET Τέτραχμον, pro eodem, per ſyncopen, vt tradit Euſt. F

C. Τρίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut menſuræ eſt. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, ſeu numus tribus drachmis valens. Poll.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, Qui drachmæ pretium, pondus, aut menſuram æquat. Plato Crat. νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα [παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν,] ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν. G

Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æſtimatur, δραχμῆς ἄξιος. Pollux ex Ariſtoph. Holcadibus.

ΔΡΑΩ, ῶ, Facio, Ago. Ariſtot. Ethic. 7, ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdum eſt Perpetro, Bud. ex Demoſthene 273. Non rarò παθεῖν & δρᾶσαι vt correſpondentia ponūtur. Herodian. 4, ἔγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν βιάζεσθαι. Thuc. autem δράσειαν & ἀντιπαθεῖν iunxit lib. 6. Sæpe conſtructionem habet verbi ποιῶ, diciturque δρῶ σε εὖ (cui etiam reſpondet εὖ πάσχω) vel κακῶς: aut cum duobus accuſatiuis δρῶ σε ἀγαθὰ ſeu κακά. Soph. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur verò & εὖ δρῶ σε aut κακῶς δρῶ σε ταῦτα. vt Ariſtoph. ἀλλά τ' εὖ δρᾶν φησιν ἡμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus. id eſt Latinè, Alia beneficia in nos H conferre. Hinc apud Thucydid. lib. 3, τῶν εὖ δεδρασμένων Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibidem, ἔτι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Pla. epiſt. 7, πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Et paſſ. Δρᾶσθαι, Fieri. vnde δέδρασ... ‖ Δρᾶν vet. dicebant (vt legimus apud Athen.) pro Sacrificare, vt Lat. Facere. Vide Bud. 273. ‖ Δρᾶν pro Famulari, apud Hom. VNDE Δρηστὴρ pro Δραστὴρ (vel potius Δρηστὴρ à δρήσσω poſito pro δράω) Miniſter, Famulus: Δρήστειρα, Famula. (ET Δρηστήριον ἔργον, Seruile opus, Nonn.) ET Δρηστοσύνη, Miniſterium, Hom. Vide Bud. ibidem. ITEM COMP. Ὑποδρῶ, Famulor. vt dicitur ὑπουργῶ. vide ibidem. SED & Ὑποδρήσσω pro ὑποδρῶ apud Apoll. Rhod. VNDE Ὑποδρηστὴρ Hom. idem quod δρηστήρ.

Δρᾶσις, Actio, in v. l. ſed ſine exemplo. AT Δράσματα Heſychio ſunt πανουργήματα.

Δρασείω, (q. d. Facturio) Facere ſeu patrare cupio. Soph. Aiace, ὥς τι δρασείων κακόν. Ibidem, τί ποτε δρασείεις φρενί; Vtitur & Ariſtoph.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ, Acer ad res agendas, Strenuè & acriter res agens. Vide Etymol. ET Δράστης pro eodem apud Heſychium.

Δραστήριος, idem ſignif. eſtque vſitatius. Thucyd. huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα, lib. 4, ἀνὴρ δραστήριος ἐς τὰ πάντα, Promptus ſeu impiger ad omnia. Alioqui δραστήριος per ſe etiam ſignif. promptum ad quiduis audendum. ita enim multis in locis interpretor. Gallicè dicitur *homme de faction*. quod & ad verbum τῷ δραστήριος reſpondet. Interdum verò ſubſtantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro tali promptitudine & ſtrenuitate. Plut. in Fabio, περιλαμπὲς τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. Idem Ad Col. ἀλλ' ἔτι θαρραλέον αὐτοῖς ἢ πανοῦργον ἢ δραστήριον ἐκ φύσεως ἔνεστι. Thuc. autem lib. 1, τὸ ἀπράγμον & τὸ δραστήριον inter ſe oppoſuit, vbi quidam illud, otium, hoc autem, negotium interpr. Ἀνὴρ δραστήριος redditur etiam Induſtrius. & aliquid dicitur eſſe δραστήριον, id eſt efficax, apud Syn. Ego præcedentibus hoc addo, Latinos ſuum Actuoſus ex imitatione huius δραστήριος dixiſſe.

Δραστικός, ή, όν, Efficax, ἐνεργής. Bud. autem apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα ſuperlatiuo etiam gradu reddit Efficaciſſima & præſentiſſima medicamenta. Damaſcenus p. 52 ſcribit ἐνέργειαν eſſe φύσιν κινήσεως δραστικήν. appellari autem δραστικὸν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum genitiuo iungitur, vt apud Athen. ſcribentem, φλέγματος δὲ ἐστι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ διέπτιος.

Δρηστήρ, &c. vide paulo antè.

¶ Δρᾶμα, ατος, τὸ, Fabula. vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. L. De cal. τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum hoc nomen, vbi variorum poetarum δράματα citantur. ‖ Δρᾶμα interdum generalius: eo ſenſu quo Gall. dicitur *Ie vous conteray toute la farce*. Philoſtr. ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα. Syneſ. in fine epiſtolæ in qua periculum in mari ſuum narrat, τοῦτό σοι τὸ δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν ὁ, τι δαίμων ἡμῖν ἡρμόσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι, id eſt (Budæo interpr.) Res ad perniciem ſpectans euaſit tandem in riſum & lætitiam. Apud Platonem autem De rep. lib. 5, pag. 61, τάχα δὲ ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα διαπερανθέν, τὸ γυναικεῖον αὖ διαπεραίνειν, idem Bud. vertit, Poſtquam ea quæ ad viros pertinent explicuerimus. ‖ Idem interpr. Actus, ſeu Facinus, in hoc Gregorii loco, πάλιν ἡ σκηνὴ τῆς ἀσελγείας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, ecce alter actus impietatis, de Iuliano loquēs. Addit à Theodorito in Eccleſ. hiſt. ſæpe δρᾶμα pro facinore poni in malam partem.

C. Δραματοποιός, Dramatum ſeu dramatis ſcriptor. Idem quod δραματουργός. Exponitur & Actor fabularum, ex Luciano. ET Δραματοποιΐα, idem quod δραματουργία de quo ſtatim poſt. ET Δραματοποιέω, ῶ, In modum dramatis conſcribo, Bud. pag. 816 ex Ariſtotele.

C. Δραματουργός, Dramatum ſeu dramatis ſcriptor. ET Δραματουργία, Dramatum ſcriptio. Bud. in hoc Greg. loco, κατὰ τὴν Ἡσαΐου δραματουργίαν, vertit Opus dramaticè ſcriptum, in quo perſonæ loquentes introducuntur.

ET Δραματουργέω, ῶ, Opus dramaticum ſcribo. In Ariſtoph. vita, ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος καὶ Φιλήμων,

λήμων ἐδραματούργησαι.Item,In modum dramatis conſcribo & cōpono.vt in arg.libri Dipnoſoph.δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Alciphron in perſona Menandri Ptolemæo regi reſcribentis,δραματουργεῖν καινὸν ταῖς ἐτησίαις Διονυσιακαῖς δρᾶμα, edere opus comicum quotannis.In v.l.ex Gregorio affertur, ἃ δραματουργεῖται (ὃ πλέκει) θαυμασίως,tanquā actiua ſignif. quū paſſ.ſumi debeat:vt etiā B.exponit. HINC Δραματούργημα,Opus dramaticè ſcriptū,Opus dramaticū. A

Δραματικός, adiect.vt δραματικὸν διήγημα, Aphth. Narratio dramatica, id eſt qualis eſt dramatū,videlicet tragœdiæ vel comœdiæ. In v.l. exponitur Ficta narratio.Et δραματικὸς μῦθος ibidem, Poetica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poema, in quo ſolæ perſonæ agūt abſque poetæ interloqutione. Affertur item ex Diomede,δραματικὸν poema eſſe idem quod μιμητικόν. B

Δραματίζω ET Διαδραματίζω, Ago fabulam. B.ex Laert.

C.ἈΝΤΙδράω, Viciſſim facio. Pauſan. θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον (ὃ οἷα ἀντέδρασαν. Pla.Crit.ἀντιδρᾶν κακῶς τινα,Male viciſſim afficere,Malū rependere. Sic apud Greg. τὸ μὴ παθεῖν κακῶς,ἀεὶ μετεωρότερον· τὸ δὲ ἐξουσία τοῦ ἀντιδρᾶν ἀκρατέστερον. C

C.ΠΑΡΑδράω,vnde παραδρώωσι apud Hom. quod alibi dicit ὑποδρώωσι. Nam vt ὑποδρᾶν reſpondet verbo Subminiſtrare,ſic παραδρᾶν verbo Adminiſtrare. Od.ο,Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.vbi tamen eſt potius παραδιακονοῦσι. ET Ὑποδρήσσω,quod vide ſuprà in themate. ET Ὑποδράω, ibidem, necnon deriuatum Ὑποδρηστήρ. AT ΣΥΝδράω ex Euripide affertur pro Adiuuo.

ΔΡΑΊΝΩ,Fut.ανῶ,idem quod δράω, Facio: Il.κ,Ἀλλ᾽ εἴ τι δραίνεις,id eſt δρᾷς, vel δύνασαι δρᾶν, inquit Euſt. apud quem de hoc verbo plura. HINC Ἀδρανής, Faciendi facultate deſtitutus, Vim non habens faciendi,Infirmus,Imbecillus.Poſid.Epigr. αἱ πολιαὶ δ᾽ ἔμπαλιν ἀδρανέες. ET Ἀδρανῶς, Imbecilliter. ET Ἀδρανία,vel Ἀδράνεια,Imbecillitas. vt γήρως ἀδρανίη, in Epigr. ITEM Ἀδρανέω,Imbecillus ſum. Debilis ſum, vel Debilitatus ſum.Item Langueo. Greg.ϛήσας δὲ ποδῶν βάσιν ἀδρανέουσαν.Opp.Hal.2, Τόφρα δὲ θυμὸν ἔχουσιν ἀμήχανον ἀδρανέοντες. HINC etiam Ὀλιγοδρανής, ET Ὀλιγοδρανία,idem quod ἀδρανής & ἀδρανία: ET Ὀλιγοδρανέω (quod illis duobus nominibus vſitatius eſt) itidem pro Langueo. ac ſæpe de ſpiritum vix trahentibus, atque adeo animā agentibus.Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il.π:itidē de Hectore Il.χ.at Il.ο,de debilitato ob vulnus. D E

ΔΡΕ'ΜΩ, F.δραμῶ, P.δεδράμηκα, Præt.med. δέδρομα,Curro. Præſens tempus inuſitatum eſt,cætera verò tum apud poetas tum proſæ ſcriptores in vſu ſunt. præſertim verò δραμῶ (pro quo etiam δραμοῦμαι) & ἔδραμον.vt Pauſanias Att. αἰδρὸς περιεζωσμένος δραμεῖν ῥᾷον ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός.Et δραμεῖν εἰς τὴν ἀγοράν,quidam comicus apud Athen.Et δραμεῖν ἀγῶνα, itē cum aliis accuſ.vide in Τρέχω.Et δραμεῖν Herodot. F

Δράμημα,ατος,τὸ,Curſus.Ion apud Athen.lib.11.

Δρόμος,ου,ὁ,Curſus.Od.θ, Τοῖσι δ᾽ ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος.Xenoph.3,δρόμου τινὲς ἦρξαντο.Idem eodem libro,συνηπείγετο δὲ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ.Thuc.lib.5,χωρήσαντες πρὸς αὐτοὺς δρόμῳ.Et δρόμῳ ἐκφυγεῖν apud Æſch.Plut.οὐ βάδην ὑπάκουσεν,ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire Plaut. & Terent.dicunt. Item Curriculum. Il.ψ,Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι.Plato Euthyd.καὶ οὕτω δὴ ἢ τρεῖς δρόμους παρεληλυθότε ἤστην.Et apud Herodot. δρόμος τῆς ἡμέρας, Curriculum ſeu iter diei. Et apud Demoſth. ἵππου δρόμον καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν. G

Compoſita partim à δρόμος partim ab ipſo δρέμω.

C.Δρομοκήρυξ,υκος,ὁ,Præco ſeu nuntius curſorius,Curſor. ea ſignif. qua apud Martial. Curſorem re[illegible]ſſimus.

C.Δρομοχαίτης,ου,ὁ, Inter currendum ſetas agitans.vt δρομοχαίτης ἵππος apud Euſt.per τροπὴν τοῦ ο εἰς ι à δρόμος.

C.Ἀμφίδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ,in ſignif. actiua, Circumcurrens, Circumcurſans, vel Vndique incurſans. vt κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, in Sophocleo Aiace,pro πανταχόθεν περιτρέχον. Ἀμφίδρομον,in ſignif.paſſiua(quæ frequentior eſt)Circumcurſabile, Quod circumcurſari poteſt,vel potius circumcurri,ſi dici poteſt. Latinius, Quod curſu obiri poteſt ſeu circuiri. vt ἀμφίδρομον τεῖχος, Euſt. Ἀμφίδρομος(inquit Bud.) Ancipitis curſus: vt fretum Siculum.Strabo lib.10,ἐν τοῖς κατὰ τὸν πορθμὸν τόποις ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσεκπλόοις διὰ τὰς παλιρροίας. ET Ἀμφιδρομία,Dies infantibus à natiuitate quintus,ita dictus quòd in eo illum geſtantes focū circumcurſarent, Vide Suidam & Eraſ.in prouerb. Amphidromiā agis. H

C.Βουδρομία,ας,ἡ,Curſus citus ſeu incitatus.à βου particula intenſiua.Exponitur Acceleratio ex ſchol.Demoſth. SICVT & Βουδρομεῖν, Accelerare,Curſu incitato ferri.

C.Βραχύδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui breue curriculū facit. X.Cyn.

C.Δολιχοδρόμος,ου,ὁ,Qui ſexies (vt quidam putant) ſtadiū curriculo obibat.Dolichus certè,longiſſimus curſus dicebatur,vt Bud. Pand. ſcribit. X.Symp. ὥσπερ οἱ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται.Et apud Plat.De leg.δολιχοδρόμων ἀνδρῶν. VNDE Δολιχοδρομέω,Dolichum curro. Æſch.contra Cteſ.Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα.Ex eodem Pollux citat τὸ δολιχοδρομήσαντα στάδιον. C.Εὔδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui bene currit,Celer.vt εὔδρομος ἵππος. Quidā tolutarem ex Seneca interpr.ꝙ tollat celeriter pedes.Et metaph. apud Greg. εὔδρομος ἡμῖν ὁ λόγος,Inoffenſus, Bene procedens,B.interpr. ET Εὐδρομίας,ου,ὁ,idē. Eratoſth.apud Plut. Εὐδρομίην,χρύσεον ἐπ᾽ ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. C.Εὐθύδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui recto curſu pergit. VNDE Εὐθυδρομέω,ῶ, Recto curſu cōtendo ſeu eo. Act. Apoſt.c.16, ἐυθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην. C.Ἰσόδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ,Curſu æquans. Ariſtot.De mundo,οἱ τούτων ἰσόδρομοι. VNDE Ἰσοδρομέω,ῶ,Curſu æquo. A quo particip. ἰσοδρομήσαντες Æquali curſu currentes. C.Λαιψηρόδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ, Velociter currēs,Celer.Eurip. C.Μακρόδρομος,ου,ὁ (ὃ ἡ,Qui longa curricula facit. Xen.Cyneg.μακροδρομώτατοι οἱ ἐκ τῶν ψιλῶν. C.Ὀρθόδρομος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui recto curſu pergit.idem quod εὐθύδρομος. VNDE Ὀρθοδρομέω,ῶ,Recto curſu contendo ſeu eo.X. C.Παλίνδρομος,ου,ὁ,Recurrens,Reciprocus. παλίνδρομος ἄπιθι Quā veniſti viā remetiēs,recurre. VNDE Παλινδρομία,ας,ἡ,Recurſus,Curſus reciprocus. ET Παλινδρομέω,ῶ,Recurro,Curſu reciproco redeo,Retrò recurro. Plut.αὐτίκα δύσαντος πελαγίου ἐπαλινδρόμησε.

Δρομαῖος,ου,ὁ,Curſilis. Xen.ὅσαι δὲ κυνῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐναῖα ἀγνοοῦσι,τὰ δὲ δρομαῖα ταχὺ διαφέρουσιν,οὐκ εἰσὶ γνήσιαι, i.veſtigia curſilia,non cubilia.Bud. Ariſtoph. Ran. ἐφ᾽ ᾧ ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρομαία πτέρυξ apud eundem. Δρομαῖος Budæo eſt etiā Qui adhuc eſt in curſu & viget,ex Plut.Et δρομαῖος ἀφῖχθαι,Curriculo acceſſiſſe,Luc. εἰσελεύσεται δρομαῖος,Curriculo introibit,apud Naz, VNDE Δρομαίως,aduerb.Curriculò,Curſim.

Δρομὰς,άδος,ἡ,Curſitās,Curſorius,idē ferè quod δρομαῖα. Soph.Phil.κατ᾽ ἄμπυκα δρομάδα, de rota ad quā Ixion alligatus fuit.& Εὐμενίδες δρομάδες Eurip.Oreſte.Plutar. Alex.ἐπὶ καμήλου δρομάδος,Camelo curſorio,vt curſoria nauis dicitur. Liuius l.7, Et cameli quos appellant dromadas. Sic & Galli ſuo vetere vocabulo camelum appellāt *dromadaire*. Δρομὰς eſt etiā Scortū,vagū videlicet & erroneū.Heſ. VNDE Δρομάσαι apud eūdē Heſ. idē quod τρέχω,Curro. ET Δρομάδην,Curriculo,Curſoriè.

Δρομεὺς,έως,ὁ,Curſor.Luc.De cal.ἀγαθὸς δρομεύς.

Δρομικός,ῦ,ὁ,Qui curſu valet, Aptus ſeu habilis ad curſum, Ariſtot.Ethic.1,c.1,τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ δρομικόν.Luc.δρομικοῖς τοῖς ἀσκήμασι. VNDE Δρομικῶς,Curriculo,Curſim,Curſoriè.

Δρόμημα,ατος,τὸ,Curſus.v.l.

Δρομαλὸς λαγωὸς,Lepus inter currendum captus: ſicut εὐναῖος,qui in cubili.Heſych.

Δρόμων,ονος,ὁ,Paruus cācer,Heſych,quē in maris æſtuariis capi ſcribunt, ſagittæq; in modū per aquæ ſummū decurrere: vnde nomen adeptus ſit.Dromonum Plin, quoq; meminit. Cætera à Δρέμω vide in Τρέχω.

ΔΡΕ'ΠΩ, F.ψω,& Δρέπομαι,Decerpo, Carpo,Colligo.Redditur & Vindemio. ῥόδον δρέπεσθαι,Baſil.Et δρέπεσθαι τὰ ἄνθη,quod & ἀποδρέπεσθαι apud Plut. Dicitur verò & δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων,genitiuo Attico. Transfertur & ad alia,ſicut & Lat.Decerpo ac colligo.Baſil.τῶν ὄντων τὴν φύσιν λογισμῷ καθορᾶς. σοφίας δρέπῃ καρπὸν ἥδιστον,Fructum decerpis, vel percipis. Ex Epigr. autem affertur δρέπεσθαι χάριτας & ὥνιον τὴν ἀφροδίτην. Ab Heſychio δρεπόμενοι exponitur etiam ἀπολαύοντες, item ſimpliciter λαμβάνοντες, Idem δρέψαι ait inter alia eſſe ἀφελεῖν & ἀποκόψαι. Cæterùm δρέπειν dictum videri

tradit Euſtath. quaſi περὶ δρυῶ ἔπειν, id eſt ἐνεργεῖν. Idem A
alibi ait, δρέπειν, vetuſtorum, at δρέπεσθαι, recentiorũ ſcriptorum eſſe.

Δρεπτός, Qui percipi poteſt ſeu colligi, Vindemialis, vt quidam interpretantur. Fortaſſe non malè, Quo aliquis frui poteſt. ‖Eſt & εἶδος φιλήματος, teſte Heſychio. ET ἀδρεπτος vide in Ἀδρέπανος. ET Δρεπτεῖς eidem Heſychi ſunt τρυγηταί, id eſt Vindemiatores.

C. ἈΠΟδρέπω, & Ἀποδρέπομαι, idem quod ſimpl. δρέπω & δρέπομαι. Heſiodus, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς. pro Decerptos aufer domũ. Plut. πῶς αὖ τις ἀπόδοιτο, &c. ἔτερον δὲ μηδὲν, ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τι καὶ Ἀττικόν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομένους. B

C. Ἐκδρέπω, & Ἐκδρέπομαι pro ſimplici itidem. Ad verbũ, Excerpo.

ΔΡΕΠΑΝΟΝ, ου, τό, ET Δρεπάνη, Falx. Il. σ, ἔνθα δ' ἔριθοι Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Heſiod. Aſpide, Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in proſa δρέπανον duntaxat receptum eſſe puto: quo & Heſiodus vtitur, — πύξε μέγα δρέπανον. Exponitur δρέπανον, etiam Sarculum, item Marra. ‖Δρέπανον, Falx bellica. Xen. Pæd. 6, & alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα (q. d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus) apud Plut. & Luc. Sed & apud ipſum Xenoph. ſi bene memini. ‖Δρέπανον eſt etiam Enſis falcatus, vt quo vſus eſt Perſeus: ἅρπη, alio nomine. Vult autem Heſych. δρέπανον deriuari à δρέπω habente ſignif. τοῦ διακόψαι. C

C. Δρεπανοειδής, Falcis habens formam, Falcatus.

C. Δρεπανουργός, Falcium artifex. Athen. 6, ζυγοποιῶν ἢ δρεπανουργῶν.

C. Ἀδρέπανος, Falce carens. vt ἀδρέπανον θέρος ex ſcholiaſte Heſiodi, vbi videtur dici pro Falcis non indigens. Heſychius autẽ habet Ἀδρέπανον, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον: quibus ſubiungit nomen Sophoclis. D

C. Δορυδρέπανον vide in Δόρυ.

¶ Δρεπανίς, ίδος, ἡ, Auis quæ & Drepanis Plinio: Gazæ apud Ariſtotelem, Falcula ſiue Riparia. ‖Δρεπανὶς Heſychio eſt etiã κίρχος (ſi mendo carent exempl.) i. Miluũ.

ΔΡΗ͂ΜΙ, Fugio. Ab hoc inuſitato themate vſitatum eſſe quidam ſcribunt δρᾶναι, exemplum tamen non afferentes. At de compoſitorũ Ἀποδρᾶναι & Διαδρᾶναι vſu minimè dubitatur: ſic tamen vt participia Ἀποδρὰς & Διαδρὰς vſitatiora eſſe conſtet. (Quibus & Ἐκδρὰς addendum eſt) Luc. De vita ſua, ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι. Et in fœm. ἀποδρᾶσα, vt δύναμις ἀποδρᾶσα Luc. Sed & infinitiui ſæpe occurrunt ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι. Affertur & aoriſtũ prius ἀπέδραν, itidemq; δίδραν. ac certè tradit Thom. Magiſter, & in prima perſ. ſing. & in tertia plur. dicendum eſſe ἀπέδραν, non autẽ ἀπέδρων. affertque ex Soph. in Aiace, ἀλλ' ὅτι γὰρ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν. Volunt autem pleriq; ita differre hæc duo verba, vt ἀποδρᾶναι dicatur de eo qui incuſtoditus eſt, at διαδρᾶναι qui de eo eſt ſub cuſtodia. ITEM διαδρήσεσθαι & διαδρήσοντες ex Herodoto afferũtur, tanquam eandem originem habentia. E F

¶ Δράω, idem: ſed hoc quoque thema inuſitatum eſt, à quo tamen formatur verbale Δρασμός, Fuga. vnde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere apud Æſchinem. Et δρασμῷ ἐπιθέσθαι, Fugam aggredi, Syneſ. Et δρασμὸν βουλεύειν, Luc. in Hercule. Item à paſſ. voce SVNT Ἄδραστος ET Ἀδράστεια. Eſt autem Ἄδραστος, Minimè fugitiuus. vt Herod. Melp. ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα, poſito ἄδρηστα pro ἄδραστα. Alterũ verò vocabulũ Ἀδράστεια, deæ nomen eſt quæ & Nemeſis, item Rhamnuſia. Dictaque Ἀδράστεια putatur ὅτι αὐτὴν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειε, id eſt, quòd eam effugere nemo poſſit. (cui etymo aſſentitur Ariſtot. in lib. De mundo) Vel (ſecundum alios) ab Adraſto rege qui primus ei tẽplum ædificarit, de quo lege Strab. & apud eundem Antimachi verſus. Luc. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Καὶ ἐῴκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατιδεῖν ἐφεστῶσά σοι δυσκολαίνουσα ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν. ‖Interdum autem ἀδράστεια redditur Inuidia, vt quum dicitur ἀπείη δὲ ἡ ἀδράστεια. exponitur enim Abſit [dicto] inuidia. Sed & in προσκυνῶ δ' Ἀδράστειαν ita redditur: vt apud Plat. Pol. 5, προσκυνῶ δ' Ἀδράστειαν χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Exponitur enim hic locus, Eius quod dictu- G H

rus ſum, inuidiam deprecor. Vel, Precor vt mihi liceat impunè dicere. Apud Eurip. quoq; in Rheſo, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, redditur, Cũ bona deorũ venia dixerim, vel dico. Et ibidem, Ἀδράστεια μὲν ἁ Διὸς παῖς εἴργοι στόματος φθόνον. Bud. certè & in illo Luciani loco ἀδράστειαν interpret. Inuidiam. Idem verò ex eiuſdem Luc. p. 345 affert Ἀδράστεια φίλη, cuius ſermonis vſum eſſe tradit quum inuidioſum verbum dicturi ſumus, & deprecamur inuidiã. Dicitur & Ἀδραστείας νόμος, ſeu θεσμός: de quo loquendi genere lege Eraſmum in Adraſtia Nemeſis. Sciendum eſt autem illum hæc duo Adraſtia Nemeſis copulare ſequendo Suid. quẽ vide. Quin & apud Euſt. ita copulata habentur p. 355, vbi ἀδράστεια omnino adiectiui locum obtinet. Sed admonet præterea Euſtath. ex Pauſania quoſdam Adraſtiam à Nemeſi diſtinxiſſe. ‖Ἀδράστεια eſt præterea nomẽ vrbis, & ſecundum quoſdam, etiam regionis. Vide Strab. & Steph. ac Euſtath. ‖Ἀδράστεια affertur & pro cuiuſdam radicis nomine ex Pleſimacho, ſcribente, mulierem ſi imprudens eam ederit, in rabiem verti. Quare fieri poſſit vt ἀδράστεια dicta ſit tanquam ineuitabile periculum rabiei ſeu furoris afferens, & quod effugi non poſſit.

C. ἈΠΟδράω (Fugio, Effugio, Aufugio.) à quo multa vſitata tẽpora formantur. Xen. ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ. Itidẽ ex Thuc. & ex Plat. in Hipp. 476 Bud. ἀποδρᾷ affert pro Effugiat. Ariſtot. OEcon. 2, εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. Plut. ἀποδιδράσκειν ἕως τὴν ἀδελφήν. HINC Ἀπόδρασις, Fuga. Luc. μή τις ὑμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας. Et Plut. ἀπόδρασιν γὰρ φωρῶν τοῦ Μιθριδάτου διώξεως ἦν. Sed ab eodem Plut. φυγὴ & ἀπόδρασις copulantur Symp. 4. vbi ἀπόδρασιν quidam interpr. Vitationẽ. In v. l. ex Dem. affertur ἀπόδρασις στρατείας, quod redditur Deſertio aciei, & Detrectatio militiæ, ex Liuio. ET Ἀναπόδραστος (ex eodem verbo deductum, præfixo α priuatiuo) Ineuitabilis, Qui vel quæ effugi non poteſt. vt quum dicit Ariſtot. ἀδράστειαν dictã eſſe quaſi ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν.

C. ΔΙΑδράω, idem. à cuius paſſ. voce ſunt ſecundũ quoſdam διαδρήσεται & διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδράσεται & διαδράσονται: ſed alii à διαδρῆμι orta eſſe arbitrantur. HINC comp. Διαδρασιπολίται, quo vtitur Ariſtoph. in Ranis, (à ſe ficto fortaſſis) ſignificans eos qui remp. ſubterfugiunt, ſeu reip. munia. Schol. exponit δήλους & ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

¶ Διδράσκω, itidẽ vt præcedẽtia, Fugio, Aufugio. ſed quũ illa ſint inuſitata themata, ex quibus vſitata tempora formantur: hoc cõtrà eſt thema vſitatũ, ſed quod (more verborũ in σκω) non vltra præt. imperf. extendatur. Nullũ tamen ſimplicis Διδράσκω exẽplũ affertur: AT cõp. Ἀποδιδράσκω ET Διαδιδράσκω ſatis multa. Æſch. ἀλλ' ἐγκαλύψομαι καὶ ἀποδιδράσκω. Greg. διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου.

¶ Δρασκάζω idem quod præcedentia: ſed antiquum (vt opinor) verbũ. Lyſias certè per ἀποδιδράσκειν exponit in quadam antiqua lege.

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ου, ὁ, Fugitiuus. Propriè ſeruus fugitiuus. vt δραπέτην μεταδιώκειν & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέτας ποιεῖ. Æſch. Sed extẽditur & ad alia, vt Lat. Fugitiuus & Fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. Aiace. ET δραπέτις pro Fugitiua ancilla, Poll. & Suidas ex Cratino. Sic δραπέτις τύχη, Theophyl. in ep. Cæterũ qui δραπέτης qui dã grãm. dictũ volũt quaſi τὸ δρᾶν (ὅ ἐστιν ὁρᾶν) οὐκ ἐπιτήδειος δοῦλος, ridiculã argutiẽ habere mihi videtur. HINC Δραπετίδης, eadem ſign. pro quo Δραπετίδας apud Moſchum, Doricè poſito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in idyll. quod inſcribitur Ἔρως δραπέτης. ET Δραπετίσκος, Seruulus fugitiuus. ITEM Δραπετίνδα quod Heſych. exponit aduerbio Δραπετικῶς, i. Fugitiuè, ſeu Fugaciter. At Suid. genus quoddã ludi fuiſſe ſcribit. Sũnt qui tradant in eo moris fuiſſe vt vnus ex pueris oculis clauſis clamaret πῦρ, φυλάττου, reliqui autẽ fugiẽtes ne caperentur cauerẽt. ET Δραπετεύω, Fugio. propriè de ſeruo fugitiuo, aut de trãſfuga. Xen. τοὺς δραπετεύοντας δεσμοῖς ἀπείργειν. Luc. καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Itẽ Fugio ſerui fugitiui more: atque adeo generaliter pro Fugio. Interdum cum accuſ. rei: vt Syneſ. ἵνα δραπετεύσω τὴν δυναστευτικὴν τὴν λειτουργίαν.

ΔΡΙΜΥΣ, έος, ὁ, Acris, Acrem ſaporem habẽs, Guſtum habens pungentem, Acutus in ſapore. His enim modis in v.l. redditur. Ego ex Plinio, Acris, Acri guſtu. Nã quod Dioſcorides de pycnocomo φύλλα ἔχει ὅμοια ἀζώμῳ, παχέα καὶ δριμύτερα, reddit ille, Erucæ foliis, craſſioribus & acrioribus. Quod autem idem Dioſcorides de ſolano, ἡ δὲ ῥίζα ὠώδης, δριμεῖα: ille ita, Radix odorata, guſtu acri. Xen. γλυκέα & δριμέα inter ſe oppoſuiſſe videtur, vbi ſcribit, τίς δ' αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ σώματος ἡδέων εἰ μὴ γλῶτλα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Cæterùm δριμὺς reddi etiam poſſe arbitror, Guſtu mordaci, vel ſapore: vt Perſius acetum mordax appellauit ὄξος δριμύ. Nam etiam δριμὺς χυμὸς & δακνώδης quaſi ἐκ τοῦ παραλλήλου à Gregorio copulata inuenio: & ipſe Dioſcorides, poſtquam radicem ſolani eſſe dixit δριμεῖαν, ſubiungit quaſi epexegeticè, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. ‖ Δριμὺς eſt etiam Amarus Plinio, vbi quod Theophr. dixit ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, interpretatur Minus hoc ſentiunt (quod intelligendum eſt ex præcedentibus) arbores quæ amaræ ſunt & odoratæ. Idem Plinius quod Dioſcor. de cratæogono dixit ἰσχυρῶς δριμύ, interpret. Vehementer aſpero guſtu. At quod Theophraſtus de laſerpicio, μαλακώτερόν τι καὶ ἧττον δριμύ, idem Plin. reddit, Tenerius & minus vehemens.

Δριμὺς ad multa etiam transfertur, pro acri & vehementi. vt δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Galenus ad Glauconem. Et δριμὺ ῥεῦμα, Dioſcorides. Iam verò & μάχη δριμεῖα dicitur ab Hom. & Heſiodo, vt Lat. Acris pugna vel aſpera (alii tamen interpretantur acerba) eodémque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. Quin & aliquis dicitur eſſe δριμὺς, id eſt Aſper. vt Ariſtoph. in Veſpis, ἡ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigramm. autem pro acerbo ſeu vehemente. At δριμὺ βλέμμα Bud. apud Herodianum reddit Acerbum ſeu grauẽ vultũ, ego verò malim cum Pol. Truculẽtum. apud Ariſtophanem autem δριμὺ βλέπων (vbi δριμὺς ad uerbialiter poſitum eſt) redditur etiam Toruè intuens. ‖ Δριμὺς denique interdum eſt Aſtutus. Syneſius, δριμύτατον μὲ ἀνθρώπων ἔοικας εἶ. At Euripides ante eum δριμὺ vocauerat τὸ συνετὸν, vt teſtatur apud Euſtathium Ariſtoph. gramm. Quod verò Herodianus dicit δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, Politianus interpr. Ac ſunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. Cæterùm δριμὺς deducit Etymolog. παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δόρυ & μύος. quæ poſterior deductio minus aſpera eſt.

Δριμέως, Acriter, Vehementer. Ariſtoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, Acrimonia. Pro quo & Acritudo, & Acritas, itẽ Acor. Aphrod. Probl. 2, γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plutarchus quoque in Camillo ξηρότητι & δριμύτητι coniunxit. ‖ Item Δριμύτης, Aſperitas, Acerbitas. Vehementia, vt δριμύτης πυρετοῦ, Galen. ‖ Δριμύτης metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Apud Luc. autem δριμύτης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων eſt Acumen quo vtuntur Attici in ſcommatibus, & quod Gall. vocatur *le nez*, quando dicimus *Cela ha du nez*. Pro quo Itali *Queſto ha del garbo*.

Δριμύσσω, Acri ac mordaci humore afficio, vt B. interpr. in hoc Greg. loco De homine 21, οὐ γὰρ τῆς καρδίας ἀλλὰ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι.

C. Ἄδριμος, Minimè acris, Minimè acerbus.

C. Ὑπόδριμυς, Subacris, Subacerbus, Aliquãtum acris, ſeu acerbus.

¶ Δριμύλος, (q.d. Acriuſculus) Aliquantum acris, ſeu acerbus. A Moſcho autẽ appellãtur ὄμματα Amoris δριμύλα καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. ocellos acres, flãmeolos.

ΔΡΟΣΟΣ, ου, ἡ, Ros. Ariſtot. De mundo πάχνην ait eſſe δρόσον πεπηγυῖαν. vnde fit & cõpoſ. δροσοπάχνη. ‖ Δρόσοι κρηναῖαι, Ex Eurip. Fontium ſcatebræ. ‖ Δρόσοι, Lacrymæ. (vt & Lat. poetæ rorem vſurpant) Sophocles, ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγραῖς.

C. Δροσοβόλος, ὁ, καὶ ἡ, Rorem iaciens, vt δροσοβόλος ἀήρ, Theophraſtus lib. 3, cap. vlt. de cauſ. pl. Aer rorem ſpargens, roſcidus, rorulentus, roriferus. Et δροσοβόλον πνεῦμα. item δροσοβόλοι χῶραι, rorulenti agri, apud eundem Theophr.

C. Δροσοπάχνη, ης, ἡ, Ros pruinoſus, ſeu Pruina roſcida. Ariſtoteles De mundo, δροσοπάχνη λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος. i. δροσοπάχνη (compoſito nomine ex rore & pruina) dicta eſt ros ſemiconcretus.

B C. Δροσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Roriferus.

C. Ἔνδροσος, Rorem habens, Roſcidus. ET Πολύδροσος, Multum rorem habens, Valde roſcidus.

Δροσόεις, εντος, ὁ, ET Δροσερὸς, Roſcidus, Rorulentus. Vtitur autem Apollon. τῷ δροσόεις. Sic χείλεα δροσόεντα, in Epigr. At δροσερὸς cum alibi legitur, tum in Epig. δροσερὰς πόμαι ἐκ λιβάδος. ET Δροσώδης magis receptum in proſa, pro eodem.

Δροσίζω, Rore aſpergo, Irroro.

ΔΡΥΣ, υὸς, ἡ, Quercus. Heſiod. Erg. οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et χέρνη
C δρυὸς, Hom. Od. ξ. Sed inuenitur & Δρυὸς ἔλυμα initio verſus apud Heſiodum in eodem opuſculo, producto υ. Ariſtoph. Nubibus, δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Prouerbia autem ab hoc nomine ducta vide apud Eraſm. ‖ Affertur & δρῦς θαλασσία ex Comm. qui adiunctus eſt Dioſcoridi. ‖ Δρῦς redditur etiam Robur, quod ſpecies eſt quercus. atque ita Plinius intellexit, ſcribens, lib. 17, cap. vlt. circa finem, Nihil habent Druidæ (ita ſuos [Galli] appellant magos) viſco, & arbore in qua gi
D gnatur (ſi modò ſit robur) ſacratius. Iam per ſe roborum eligunt lucos: nec vlla ſacra ſine ea fronde conficiunt: vt inde appellati quoque interpretatione Græca poſſint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certè multi tradũt, δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos eſſe: (vnde & vitem δρυῦ οἰνοχίτωνα quidam poeta vocauit) quod autem Latini robur appellant, nonnulli propriè eſſe putant quam δρῦν ἀγρίαν vocant Græci, Galli *cheſne*. Sic autem & roboris nomen Latinos poetas lat[ius] extendiſſe arbitror.

E C. Δρυοβαφὴς, ὁ, ἡ, Quercu [id eſt quercus cortice] tinctus.

C. Δρυοκοίτης, In quercu ſeu generaliter in arbore cubans. Cicadæ epithetum in Epigr.

C. Δρυοκολάπτης, Picus arborarius. dicta ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς δρῦς. Vocatur & Picus Martius.

C. Δρυοκόποι (q.d. Querciſecæ ſeu Roboriſecæ, ſub. aues) Roboricei generis aues.

C. Δρυοτόμος, (QVI & Δρυτόμος Homero Il. λ & π) Quercus amputator. Sed generaliter, Arborũ amputator, δενδροτόμος. Exponitur & Materiarius, item Lignarius faber.
F HINC Δρυοτομία, Arborum amputatio, ſeu materiæ. ET Δρυοτομικὴ, Plat. Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud.

C. Δρυπετὴς, Fructus iam adultus & maturus. q.d. Iamiam ex arbore caſurus. vnde Drupæ oliuæ, de quibus Plinius, eas à Latinis drupas, à Græcis δρυπεπεῖς vocari ſcribens. Sed pro δρυπεπεῖς ἐλαῖαι legitur etiam δρυπετεῖς, vel δρυπέπεις, à maturitate. Vide Dioſcoridem, & Athen. item Suidam & Euſtathium. Heſych. δρυπεπεῖς habet, illam priorem etymologiam ſequens.

G C. Ἄδρυς, Arboribus carens, ſeu vacuus. AT Ἄδρυα, Nauigia ex vnico ligno, Cypriis. Heſych. apud quem & alias ſignif. vide.

C. Ἀκρόδρυα, Quæ in ambitu lignoſum putamen habent. quod genus appellatione nucum apud Latinos continetur: vt contrà ὀπώρα vocantur quæ Lat. Poma. ἀκρόδρυα tamen interdum de omni fructu dicitur, quod & Caius iuriſconſultus annotauit. Budæus. ‖ Ἀκρόδρυα de arboribus etiam ex Theophraſto & ex Xenophonte affertur in Œcon. ‖ Ex Plutarcho autem in
H Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάσσης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων, pro oſtreis vel teſtaceis.

C. Γεράνδρυον, Arbor annoſa. vt in prouerb. γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. Vtitur Theophraſtus & Plutarch. item Iul. in epiſt. ad Libanium, ἦν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον οὐδὲ ἄωρον.

C.Ἔνδρυον,ου,τὸ,Medium arboris, Cor arboris, ſeu matrix. A
Heſych.τὸ ἐγκάρδιον.

Ἔνδρυον,ſeu Ἔνδρυος,Temo.Et pro aratro,ex Heſiodo,
— βοῶν ἐπὶ νώτον ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων.

C.Ἐτυμόδρυς (q.d.Veriquercus,vt vertit Gaza apud Theophraſtum Hiſt.plant. lib.3) Sic dictam volunt à Macedonibus quercũ eã quæ dulcẽ glandem produceret.

C.Μελάνδρυον,ου,τὸ,(q.d. Nigrum quercus)Medulla quercus,ſeu roboris.Theophraſtus,μέλαιναι γὰρ δὴ πᾶσαι[μήτραι]καὶ τῆς δρυὸς ἣν καλοῦσι μελάνδρυον. ‖Eſt μελάνδρυον Plinio & herba in ſegete ac pratis naſcens, flore albo odorato. B ‖Eſt item ſalſamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, ſale conditas habet:ſic dictũ (vt ſcribit Oribaſius) quòd ſint nigrantibus quercus radicibus ſimiles. Vide & de melandryis piſcibus Plinium. EST autem μελάνδρυς ſecundum quoſdam,thynni genus grandiſſimum.

¶Δρύοχος,ου, Carina, Alueus nauis. ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. vide Bayſium De re nauali. Quidam δρυόχους interpretantur ex Cæſare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. ‖Item δρύοχοι, ſecures, ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. C vide Euſtathium. ‖Accipitur & pro δρυμὸς,de quo paulo pòſt.

¶Δρύφακτος, vel Δρύφακτον,(quaſi δρύφερακτος ſeu δρυφέρακτον)Tabulatum,Sepes,Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur cancelli eius loci in quo ſenatus iudicabat Athenis, vt annotat Budæus. Meminit & Pollux, item Heſych. Dico autem δρύφακτα quaſi δρυφέρακτα, quoniam ita volunt appellari grammatici παρὰ τὸ δρυσὶ φεράσσεσθαι: id eſt lignis. eliſo ρ ob aſperiorem ſonum. (legi tamen & cum ρ apud Xenophontem teſtatur Bu- D dæus) Hinc διαφράγματα & περιτειχίσματα exponunt lexicographi. Sed Suidas addit eſſe & ξυλίνους θώρακας. HINC Καταδρυφάσσω,Munio, Sepio.

¶Δρυμὸς,Sylua querna vel glandifera,Budæus ex Polybii lib.2,fol.25, à tergo.Sed & generaliter pro ſylua ſeu nemore.vt Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni Hercynia ſylua,Plutarchus in Fabio, λίμνας καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν στρατιωτῶν πλήθοντας. Ariſtoteles De mundo,γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. ET Δρυμὸν neutro genere, vt κεραύνια δρυμὰ Dionyſius Alex.pag.80. HINC Κατάδρυμος E τόπος Straboni pro ſylueſo, vt annotat Budæus. QVI & Δρυμώδης dicitur. SED & Δρυμὼν, ῶνος,ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen Dumus & Dumetum redditur in hoc Baſilii loco, ἤδη δέ τινες τετηρήκασι,καὶ ἐκπεμπομένας τὰς πίτυς,εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι.

¶Δρυάδες ET Ἁμαδρυάδες nymphæ dictæ quòd cum quercubus naſci & cum iiſdem interire crederentur. Plut.Erot. οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.Quod autem in Epigr. legitur ἀδρυάδες puto eſſe pro ἁμαδρυάδες,ideóq; malo ἁδρυάδες F cum ſpiritu aſpero: duram tamẽ eſſe fateor ſyncopen.

¶Δρίος, (ET Δρύος ſecundum quoſdam) Senticetum,Fruticetum.vt Bud.interpr.apud Hom. Od.ξ,ἐδῦ τε δρίος ὕλης πολυανθέος ὕλης. Et addit, Deliteſcebam qua denſiſſima erat ſylua.Sic Gr.ſchol.τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Heſiodo autem affertur cum υ,ἀνὰ δρύα βησσήεντα.

ΔΡΥΠΤΩ,Fut.ψω,Lacero,Lanio.Sæpe dicitur de iis qui vnguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll.Argon.2, δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. VNDE Ἀμφίδρυπτος in Epigr.Vndiq; laceratus, ET Ἀμφιδρυφὴς,vt apud Hom.Il.β,ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος,q.d.Circumlacerata faciem, vel Vndequaque lacerata. Aut ſecundum alios, Vtraſq; lacerata G genas. Volunt autem grammatici propriè eſſe δρύπτω, Excortico arborem.

C.ἈΠΟδρύπτω, ET ΚΑΤΑδρύπτω,Dilacero,Dilanio,Diſcerpo.vt καταδρύψασα παρειὰς in Epigr.Et paſſ. Heſiod. κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς. HINC Καταδρύμματα χερῶν ex Eurip. affertur pro lacerationibus manuum,i. quæ factæ ſunt à manibus.

ΔΥΝΑΜΑΙ, F.ἡσομαι,P.ημαι,Poſſum.Hom.Il.α, H ῥέξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Et οὐ δυνήσομαι χαιρέμεν,ibidẽ. At Od.ξ,de Deo, δύναται γὰρ ἅπαντα. Et Il.α, Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε,περίσχεο παιδὸς ἑῆος. in quibus itidem locis ſub. infinitiuus. Xen.Hell.3, τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. Ex Thuc. οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non poſſum viuere, vel potius Non ſuſtineo viuere. Iungitur interdũ ſuperlat. ſicut Lat. Poſſum: vt ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen. Quàm poterat celerrimè. Sic Pæd.5, καὶ προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδύνατο, ſed quædã exemplaria habent πρᾶξαι ὡς ἐδύνατο πλεῖστα καί. Sicut paulo pòſt legitur ἄνδρας ἄγειν σοι ὡς ἐδυνάμην πλείστους. Dicitur & οὐ δύναμαι μὴ cũ infin.vt οὐκ δύναμαι μὴ γελᾶν,Non poſſum nõ ridere, Fieri non poteſt quin rideam.Cum paſſ.etiam infin.vt οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκῆσαι,Thuc.3.Et δυνάμενος ἀπηλοιδορῆσθαι in v.l. Interdum verò impersonaliter ponitur δύναται, vt in hoc loco qui ex Plut. affertur De virtute morali, δύναται ἀρετὴν γενέσθαι καὶ μένειν ἄυλον,Fieri poteſt vt virtus ſit,&c. ‖Δύναμαι interdum adiectum datiuũ habet,vt δύνασθαι χρήμασι apud Lyſ. ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur verò & δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore eſſe & robuſto, ab eodem Lyſia, accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ: vt ipſe loquitur, καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ ἐστὶ τῶν ἀδυνάτων. Æſchines quoque δύνασθαι τῷ σώματι dixit, ſed pro Valere, id eſt Firma eſſe valetudine, opponendo τῷ ἀρρωστεῖν. Sciendũ eſt autem interdum δύνασθαι ſine his datiuis eandem ſignificationem habere: vt rurſus apud Lyſiam ὁ δυνάμενος,ſicut & ὁ δυνατὸς idem eſt qui & ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponiturque vtrunque τῷ ἀδύνατος id eſt Inualidus. Sic verò & δύνασθαι interdum idem ſignificat quod δύνασθαι χρήμασι, apud ipſum quoque Lyſiam: vt pag.141. ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν πελάκοντα ἡμέραις,καὶ μηδενὸς ἔλαττον δύνασθαι,id eſt Opibus & potentia valere. nam plus etiam ſignif. quàm δύνασθαι χρήμασι. Thuc.4, p.155, καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν. Interdum tamen δύναμαι redditur ſimpliciter Potentia præditum eſſe,vel Autoritate valere. Plutarch. in Philop.119, ἡμῖν τι πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. Vnde μέγα δυνάμενος apud Hom. & Thuc. Magna potentia præditus, Potentiſſimus. Sic dicitur μεῖζον vel Μείζω δύνασθαι,& μέγιστον δύνασθαι. ‖Inuenitur & δύνῃ in ſecunda perſ. pro δύνασαι,vt ἐπίσῃ pro ἐπίστασαι,& alia de quibus Bud.p.103.

Δύνασθαι,Valere, Æſtimari, vt interpr. B. in hoc Xen. loco ἀναβ.1,ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Ariſtot. Œcon. ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. Et à Luciano ὀβολὸς dicitur δύνασθαι ſine adiectione pro Valere, id eſt (inquit Bud.) Probus eſſe & legitimus: καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀβολός. Ex Greg. autem De baptiſm. affertur, ἡμῖν δὲ τὴν συνεκρωσιν τῷ Χριστῷ δύναται pro præſtat: qui à numiſmatis metaphoram ſumpſiſſe videri poteſt. ‖At verò apud Ariſtoph. Pluto, τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; redditur Quid ſibi vult? Sic verò & apud Thuc. αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται ſignificare dixerim Hoc ſibi volunt, vel potius, Hunc vſum habent, vel Ad hoc comparatæ ſunt. q.d. Hoc efficere poſſunt.

Δυνάζομαι autem inuſ. eſt à quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in proſa quàm in carm. vſitatus. Hom. Od.ε, — οὐδ' ἐδυνάσθη (vel οὐδὲ δυνάσθη) Αἶψα μάλ' αἰχθέειν μεγάλης ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Hell.7, εἰ μὴ οὖν ἐδυνάσθην ἐγώ. Et Hell.6, μή ποτε μέγα δυνασθῶσιν. Eiuſdem autem συστοιχίας eſſe tradit Euſt. δυνάστης, & ab eo deducta δυναστεύειν & δυναστεία. Idem ſcribit δυνάσθη eſſe à δυνάζω, hoc autẽ originem habere à δύνω, ex quo δύνω fieri δύνημι, & paſſ. δύναμαι. HINC certè fit & aduerb. Ἀδυνάσει pro ἀδυνάτως, Heſych.

Δύναμις, Potẽtia, Vis, Vires, Facultas. Od.β, Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autẽ & Heſiod, ἐπὶ δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idẽ pro eo quod dici ſolet εἰς δύναμιν (i. Pro viribus) alibi dixit, — ὅση δύναμίς γε πάρεστι. At verò pro robore corporis Od.υ, Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. ſed crediderim δύναμις καὶ χεῖρες poſſe etiã accipi pro δύναμις χειρῶν. Frequẽtiſſimo in vſu eſt & apud proſæ ſcriptores. X. Pæd.7, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus noſtris maiora ſunt. Pla. Pol.2, ὡς ἔστι πορισμὴ δύναμις ἐκ θεῶν πορίζομένη, vis quædam & facultas. Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, Iſocr. Areop. Potentiam, Poteſtatem, Autoritatem. Sic τῇ δυνάμει προέχοντι Thuc. Et Demr. Olynth.2, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Quũ autẽ δύναμις

ſignificat ſimpliciter vires alicuius & facultatem,(vt in prioribus illis locis) iungitur cum verbo ἔχω, interdum & verbo εἰμὶ cum præpoſitione ἐν. vt Iſocrates De pace, τοιαύτην ἔχουσι τὴν δύναμιν ὥστ' ὠφελῆσαι τοὺς ἀκούοντας. Ex eodem affertur & δύναμιν ἔχω πρὸς τοῦτο. Cum εἶναι autem dicitur, ἐν δυνάμει εἰμὶ τοῦ ποιεῖν τοῦτο pro Poſſum hoc facere. quo loquuti ſunt modo Thucydides & Plato. Quod autē Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte, Quoad Poſſum &c. Græcis eſt εἰς δύναμιν. Thuc.8, οὔτ' ἀδύνατοι εἰς δύναμιν ἐπιβῆναι. Et εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην ex Plat. ep. Dicunt interdū & κατὰ δύναμιν. VNDE Καδδύναμιν aduerbialiter apud Heſiodum. Plato autē dicit etiam ὅσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί γ' ἐστί. quod loquendi genus ex illo Homerico quod paulo antè protuli, manaſſe arbitror. ‖Δύναμις pro ditione apud Thuc.

Δυνάμει eſſe dicunt Græci quod actu quidem nō eſt, ſed eſſe poteſt: vt ſemen eſt quidem exiguum, ſed δυνάμει eſt magna arbor. Sic Eraſm. Vide de δύναμις & ἐνέργεια apud Ariſtot. Metaph. 8. p. 69.

Δύναμις (inquit Bud.) non ſolùm Vis & Facultas, ſed & Scientia atque ars omnis. Et ſunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, quædam μετὰ λόγου. Idē alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates, Ariſtot. Top. Item, δυνάμεις vocantur rhetorica & dialectica ab Alex. in Topica.

Δύναμις, Medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) Medicamenti compoſitio & ſtructura, Gal. ſæpe in lib. τῶν κατὰ γένη, vt πυραφάρμακος δύναμις. & δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ in v. l. Medicamenta oculorum. ‖Huc pertinere puto quod dicit Xenoph. τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς.

Δύναμις, Exercitus, Copiæ. Gall. ad verbum Les forces. Dem. pro Cteſ. & Herodian. ſæpe. Itē plur. δυνάμεις, vt Lat. Copiæ. vnde ναυτικαὶ δυνάμεις Polyb. Nauales copiæ. Xen. autē dicit etiam ſingul. δύναμιν ναυτικὴν, item πεζικὴν & ἱππικήν.

Δύναμις, Valor, (ſi modò Latinum eſt) Pretiū. Plut. Lycurgo, δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.

C. Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus, Viribus defectus. vt ſenes ἀδύναμοι apud Alex. Aphrod. Apud Dioſc. οἶνος ἀδύναμος ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων τῷ δευτερίῳ δύναμιν, Vinum imbecille. cuiuſmodi eſt factitium quod medici dant ægris quibus vini noxam timent. ita dictum quòd admixta prius aqua, deinde igni excreta eius vires quaſi frangerentur.

Ἀδυναμία, ας, ἡ, Imbecillitas. Item Virium defectus ad aliquid agendum, Impotentia (ſi dici poſſet pro Non poſſe.) Antiphō, ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Hac in re mihi nocet deſtitutum eſſe dicendi facultate. Pla. Pol. 2, ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι. Item δυνάμεις & ἀδυναμίαι apud Luc. opponuntur.

C. Αὐτοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ſe potens, vt Deus. Greg.

C. Ἰσοδύναμος, Æquè potens. Aphrod. ET Ἰσοδυναμέω, ῶ, Æquè ſum potens.

C. Μεγαλοδύναμος, Multum potens. ET Μεγαλοδυναμοῦμαι, Potentia præſto, ex Epict.

C. Παντοδύναμος, Omnipotens, Greg.

Δυναμικὸς, Valens, Efficax. Et δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, apud Plut. Budæo interpr. qui etiam annotat Dioſcoridem δυναμικώτερον, & δραστικώτερον, item ἐνεργέστερον & ἐμπρακτικώτερον pro eodem accipere.

Δυναμόω, ῶ, Validum reddo, Confirmo. QVOD & Ἐνδυναμόω. Sed paſſ. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiā Conualeſco.

Δύνασις, idē quod δύναμις, Heſych. In v. l. ex Eurip. ET Ἀδυνασία, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. lib. 7. nam quod Antiphon dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία.

Δυνηρὸς, Potens, Pollens, Bud. ex Baſil. in Hexaem. 45.

Δυνατὸς, οῦ, ὁ, Qui poteſt [ſequente infinitiuo.] Thuc. 4, οὐ δυνατοὶ ἐσόμενοι pro οὐ δυνησόμενοι. Idem lib. 1, δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Interdum redditur potens, Idoneus. vt λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. Oratione & rebus gerēdis potētiſſimus. Vel, Ad dicendum & ad res gerēdas maximè idoneus. Cum datiuo nonnunquam: vt δυνατὸς χρήμασι, Plut. At ſine adiectione δυνατοὶ dicuntur aliquādo Proceres, Primores: vt οἱ δυνατοὶ Περσῶν, Thuc. 1. & τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν, Plut. ‖Δυνατὸς, Qui corpore valet, Validus: ſicut ἀδύνατος, Inualidus. Bud. ex Lyſia 159.

Δυνατὸς, Poſſibilis, Qui fieri vel eſſe poteſt. οὐ τῷ ἐόντι δυνατῇ ἀρχῇ, Iſocr. Plut. De lib. inſtit. εἰ δὲ μὴ, τῇ γε δυνατῇ χρηστέον. Syneſ. ἀπαιτοῦνται καὶ ἂν αὐτοὶ τὸν δυνατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον. Et τὸν δυνατὸν τρόπον apud eundem, Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum infin. vt Iſocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι. Sæpe autem vtuntur hac voce cum ὡς vel cum κατὰ, pro eo quod Latini dicunt Pro viribus. Thuc. 5, οὕτω ὅπως ἂν δυνώνται ἰσχυρότατα κατὰ τὸ δυνατόν. Demoſth. autem Olyn th. 3, poſt παντὶ σθένει addidit κατὰ τὸ δυνατόν. Sæpe autem cum ſuperlatiuo ponitur ὡς δυνατόν. vt Iſocrat. Panath. ὡς δυνατὸν πλεῖστον. Sic ὡς δυνατὸν βέλτιστος, Xenoph. Sine ſuperlat. apud Plutar. Themiſt. ὡς δυνατὸν σώζειν. Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατὸν, ſicut εἰς δύναμιν. Item ἐς τὸ ἐκείνου δυνατόν. Xenoph. Eadem ſignif. ἐκ τῶν δυνατῶν, & τὰ γε δυνατά.

C. Ἀδύνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in actiua ſignificatione, Non potens, Non valens, Inualidus ad aliquid, Cui vires non ſuppetunt ad aliquid: cum infinitiuo. vt apud Gorgiam, ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν, quia non poſſum hæc facere. Pro eodem Xenophon, τοῦτο ποιεῖν ἀδύνατος. Idem, ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι. Sic ἀδύνατος σιγᾶν, qui tacere non poteſt. Ita ἀδύνατος φέρειν, Non valens ferre, Inualidus ad ferendum. Sic ἀδύνατος ἀμύνεσθαι, cui vires non ſuppetunt ad propulſandam iniuriam. ἀδύνατος λέγειν, facultate dicendi non præditus. ‖Nōnunquam ſine infinitiuo, & per ſe, Inualidus, Imbecillis, Viribus deſtitutus. Xenophon in Pædia, ἀδύνατος γενόμενος γήρᾳ, Inualidus redditus ſenectute, Fractus ſenio. In eadem ſignificatione aliquando additur datiuus σώματι. vt apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδυνάτοις εἰσιν, Corporibus inualidi. Id eſt, inualida habentes corpora. Sic Plutarchus in Galba, ὑπὸ συντόνου ποδάγρας ἀδύνατος τῷ σώματι, id eſt, propter vehementem podagram corpore inualidus, vel imbecillus. Interdum & aliis datiuis iungitur, id eſt aliam ſignificationem habentibus. vt ἀδύνατοι χρήμασιν, apud Thucydidem, Inualidi pecuniis, Non potentes pecuniis. ſicut Latini dicūt hominem opibus potentem: (quemadmodum & alios datiuos addunt) & abſolutè quoque hominem potētem. Eſt & vbi ἀδύνατος abſolutè poſitum ſignificet inualidum, (vt dictū eſt in δυνατὸς) item mutilum, qui mutilatum corpus habet, τὸν πεπηρωμένον τὸ σῶμα, vt Suidas ait. Videndum eſt igitur num & apud Plutarchum idem ſignificet, quum dicit, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τυφλὸς, οὐδὲ ἀδύνατος, οὐδ' ἄνωθεν ὁ ἄνθρωπός ἐστιν.

Ἀδύνατος, In paſſiua ſignificatione, Impoſſibilis. vt ἀδύνατος βαστάζεσθαι, Qui ferri non poteſt, Portatu impoſſibilis. Interdum cum infinitiuo vocis actiuæ, vt, αἰτίαι χαλεπαὶ καταμαθεῖν, ἢ παντελῶς ἀδύνατοι, Plutarcho Sympoſ. 4, Cauſæ difficiles perſpectu, aut quæ planè perſpici non poſſunt. Eodem modo Xenophon ἀδύνατα & χαλεπὰ coniunxit, ſed abſque infinitiuo: quum dixit Pæd. 1, μήτε τῶν ἀδυνάτων, μήτε τῶν χαλεπῶν ἔργον ἐστὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Sæpe autem vſurpatur in neutro genere ἀδύνατον cum infinitiuo, ſubaudito verbo ἐστὶ, pro Impoſſibile eſt. Xenophon, ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν, Impoſſibile eſt alere tot. Interdum datiuus perſonæ additur: vt Plato De Republica 2, ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, Impoſſibile eſt Deo, Deus non poteſt. Sic ἀδύνατόν σοι τοῦτο ποιεῖν, non potes hoc facere. Attici autem in hoc adiectiuo, vt in aliis multis, neutro plurali pro ſingulari vtuntur, dicentes ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Thucydides libro vltimo, ἀδύνατα εἶναι μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ ἐρετείαν, &c. ‖Ἀδύνατον Cicero apud Platonem in Timæo vertit Difficillimum factu: quum hæc eius verba, ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, ita reddit, Ac difficillimum factu eſt à diis ortis fidem non habere. Idem in eodem libro ἀδύνατον interpretatur Nefas. nam hæc verba, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, vertit, Atque illum quidem quaſi parētem huius vniuerſitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas.

A Ἀδυνάτως aduerb.Impoſſibiliter. Nõnunquam, Inualidè, Abſque viribus.vt ἀδυνάτως ἔχειν apud Demoſth. πρὸς Κάλλιππον, Inualidè ſe habere, id eſt inualidum eſſe, viribus defectum.

Δυνατέω, ῶ, Potens ſum, δυνατός εἰμι. Paul.2 ad Cor.cap.13, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ.

C. Ἀδυνατέω, ῶ, Non poſſum. Plat. De rep.2, ψέγει τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ‖ Ἀδυνατήσει, pro Impoſſibile erit, Matth.17, & Luc. 1. ET Ἐξαδυνατέω, idem, niſi quòd ἐξ ſignif.auget.

B ¶ Δυνάστης, ου, ὁ, Potentatum [alicuius loci] obtinẽs. Sic autem interpretor vt vim Græcæ vocis exprimã: alioqui Optimas, Primas, Procer (quæ tamẽ in pl.vſitatiora ſũt) reddi ab aliis nõ ignorãs. Sed & vox ipſa Græca à Lat. alicubi ſeruata fuit. X. Pæd.8, τούτους πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποιήκασι. ET Δυνάστις, Mulier potentatũ obtinens. vtroque vtitur Demetr. Phal. ἐπειδὴ οὐ ῥᾳδίως ἀκούουσιν οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα. Huius autem vocis deductionem vide paulo antè in Δυνάζομαι poſt Δύναμαι.

C Δυναστικὸς, Ad obtinendũ potentatũ aptus, vel Potentatũ referens. Ariſtot. Polit. 6, τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ τῶν ὀλιγαρχιῶν.

Δυναστεύω, Potentatũ obtineo, Sũ princeps, Sum dynaſta. Pla. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Luc. τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας. Ex Plat. affertur etiã δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, itẽ δυναστεύειν δυναστείαν. Cũ dat. apud Ath. δυναστεύουσιν αὐτοῖς. At in v.l. cũ acc. ex Eccleſiaſt.c.5, τίς με δυναστεύσει; q̃s in me poteſtatẽ obtinebit? ‖ Ab Iſocr. accipitur δυναστεύω & pro Polleo opibus & potẽtia, ſicut qui imperãt: vbi ſcribit, καὶ μισθοφοραῖς μεγάλαις καὶ χρημάτων δαπάναις νῦν πάντες δυναστεύουσι. D Inuenitur & paſſ. Δυναστεύομαι, Subiectus ſum potẽtatui alicuius, vel potẽtiæ, ſeu imperio. vt δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων Philoni: & δυναστεύεσθαι ὑπό τινος, Gal. HINC Δυναστεία, Potẽtatus, Potẽtia, Imperiũ, Ditio. Thuc.3, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Iſocr. ad Nic. καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐταῖς ὄντας. Sed ex eodẽ affertur ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος δυναστεία de autoritate cõcionandi pro tribunali. Et cũ genit. vt δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. ET Δυνάστευμα, Quod ſubeſt E potẽtatui alicuius, ſeu potẽtiæ, aut imperio, Ditio. Exponitur & Præfectura. ITEM Δυναστευτικὸς, Conueniẽs ei q potentatũ obtinet, ſeu principatũ, vt δυναστευτικὸν ἦθος, apud Dem. Phal. Plutarcho autẽ in Polit. præc. λόγος δυναστευτικὸς, eſt eius oratio cuius tyrannicus eſt principatus, vel aliquid tyrannicum habet, aut certè ad tyrannidem inclinat.

C. ΕΠΙδυναστεύω, Poſt [alium] obtineo potentatum, ſeu imperium, aut regnũ, Impero ſeu regno poſt. Syneſ. Vide Παραδυναστεύω.

F C. ΚΑΤΑδυναστεύω, Potentia mea opprimo, vel Per tyrannidem opprimo, Tyrãnidem exerceo in aliquem. cum genit. Greg. καταδυναστεύων τοῦ πένητος. quod ſumpſit ex c.2 epiſt. Iacobi, οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν; Paſſ. autem Καταδυναστεύομαι, Potẽtia alicui⁹ opprimor. Aut ſimpliciter, Sum ſub potentia alicuius. vt Act.10, πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου. vbi exponitur, Sub diaboli poteſtatem redactos.

C. ΠΑΡΑδυναστεύω, Simul regno. vt B. interpr. apud Syneſ. ὁ Ναρσῆ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui ſimul & poſt eum regnauit. Item παραδυναστεύοντες G Proceres, quaſi imperii participes. Bud. p.651 ex Thuc.

ΔΥ'ΝΩ, & Δύω, (ſeu paſſ. Δύομαι) & Δῦμι (vt à ſingulis formata tempora oſtendent) Subeo, Ingredior. Il ο, de Neptuno, Δῦνε δὲ πόντον ἰών. Il. ζ, χθόνα δύμεναι. Il. γ, Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. At Il. σ, — αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν (niſi quis malit hîc eſſe ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν) Sic autem & ſol occidens dicitur à poetis δῦναι ὑπὸ γῆν: itẽ qui óccidunt, id eſt moriuntur, dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, ſeu χθόνα, ſicut & δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω, in loco H quem modò protuli. Quinetiam dicitur enſis δῦναι eum in cuius corpus penetrat, vt Il. π, — πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. Sic Il. φ, — πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες. Mars verò dicitur δῦναι eum (vt Il. ρ, — δῦ δέ μιν ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος) quem furore ſuo percitum reddit. Quinetiam vt Lat.

A dicitur res aliqua ſubire animum, ſic & apud Homerum χόλος (id eſt ira) dicitur aliquem ſubire: vt Il. τ, circa principium, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ‖ Δύειν autem ſine adiectione, quum dicitur ſol pro Occidere, ſub. ὑπὸ γῆν ſeu γαῖαν: quod & alicubi à poetis additur. (legitur verò & δῦναι κατὰ γῆς apud Xenophontem) Vel certè δύειν aut δύεσθαι dicitur tãquam εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, nimirum Oceanum. Sunt verò vſitata hac in ſignif. (videlicet occaſus ſolis) in ſoluta quoque oratione, δύνειν & δύειν ac δύεσθαι, vt docet Bud. B pag.159, & 160. Vbi & δύειν à Theophr. pro Mergere ſeu Immergere: ac δύεσθαι pro Mergi & Sidere poni docet. Sic autem & δύειν Philo De mundo, αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐκδεδύκασιν. Idem, νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης ἠφανίσθη. Ad illam autẽ mergẽdi ſignif. pertinent quæ de δύεσθαι ac καταδύεσθαι & eis oppoſito ἀναδύεσθαι ſcribit Euſt. p.117.

Δυνω ſeu δύω Homero eſt etiam Induo: nec dicitur tantùm δῦναι τεύχεα ſed & δῦναι ἐν τεύχεσι. Hinc autem ſumpta eſt metaphora τοῦ δύεσθαι ἀλκήν: ſicut & ἐπιειμένος ἀλκὴν apud eundẽ legitur. At proſæ ſcriptores vtuntur C potius cõp. ἐνδύω, ex quo Lat. mutuãtur ſuũ Induo.

Δύσομαι pro δύομαι apud Hom. futuro in præſens tempus migrante. vnde & vnico σ putat ſcribendũ Euſt.

Δύσις, Ingreſſus, Introitus, in v.l. cuius tamen ſignif. exẽpla non afferuntur. At δύσις pro occaſu ſolis (cui opponitur ἀνατολὴ) frequentiſſimum eſt. Aratus in plur. Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.

Δύτης, Vrinator. Bud. pag.160 ex Herodoto. SIC Δυτικὰ ζῶα apud Ariſtot. Quæ vrinare ſolent, Quæ gaudent in aquam ſe mergere. ‖ Item pro Occidentalis. vt τὰ δυ- D τικὰ μέρη τοῦ κόσμου, quibus opponuntur τὰ ἀνατολικά.

C. Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem non patet ingreſſus. Et Ἄδυτον ſubſtantiuè, Locus templi ſecretior, ad quem ſoli ſacerdoti aditus patet. Cæſar Cõm. De bello ciuili lib.3, Pergamique in occultis ac remotis templis, quò præter ſacerdotes adire fas nõ eſt. (quæ Græci ἄδυτα appellant) tympana ſoluerunt. ‖ Item Ἄδυτος, Non óccidens: eo ſenſu quo dicitur ſol occidere.

C. ἈΜΦΙδύω, Induo. vnde ἀμφιδὺς participiũ Qui induit, Indutus. ἀμφιδὺς, ἐνδυσάμενος, Heſych.

E ἈΝΑδύω, vel Ἀναδῦμι, Exiſto, Emergo, Prodeo ſurſum, Erumpo ſurſum. Il. α, ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, Emerſit è mari. Euſtath. vult ἀναδῦναι eſſe Ex profũdo vſque ad ſuperficiem aquæ erumpere. ‖ Eſt ἀναδύω etiam ἀνατέλλω, id eſt orior, inquit Budæus.

Ἀναδύω, Retrocedo, Recedo. Od. ι, — μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ. Et Il. η, Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποβρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, Emergo, Exiſto. vt ἀναδύεσθαι κρήνης, apud Apollonium, Emergere è fonte. cum genit. F vt ἀνέδυ in proximè præcedente loco Homeri. At cum accuſatiuo apud eundem Hom. itidem Il. α, — ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, Emerſit ex vnda maris. Hinc & Venus ἀναδυομένη, quã Apelles pinxit, apud Athen. lib.13. ἀναδύεται εἰς Κύπρον, Luc. Ἀναδύομαι Bud. exponit etiã Scateo, Erumpo. Plut. de Pompeio, ὅπου γὰρ ἄν, ἔφη, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω τὸν πόδα τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις.

Ἀναδύομαι, Reſpuo, Recuſo, Fugio, Detrecto, vt ait B. Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Gregor. G in epitaphio Baſilii, νόμος γὰρ μαρτυρίας, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Apud Syneſiũ, ἀναδύσασθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, Repudiare conditiones. Quibus exemplis à Budæo prolatis addam hæc tria, in quorum primo habet accuſatiuum: ſed interiecta præpoſitione πρός: in ſecundo infinitiuum: in tertio abſolutè ponitur. ἀναδύομαι πρὸς τοῦτο, apud Clementem Alexandr. pro Refugio hoc, Non audeo hoc aggredi. Ariſtoph. Ranis, Ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι δάκνειν. Demoſth. Phil.4, τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ πότε, &c. H In illo autem loco Ariſtoph. ἀναδύομαι puto idem eſſe quod Detrecto: at in hoc Demoſth. accipio pro ὀκνῶ ſiue ἀργῶ, quorum etiam verborum ſignificationes Euſt. tribuit verbo ἀναδύεσθαι.

Ἀναδύομαι, Retracto & muto quod pactum eſt, vt ait idem Bud. ſubiungens hunc Luciani locum, [illegible] ἤδη

ἀναδύῃ,καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀνάδυσις,εως,ἡ,Emerſio.Vt ἀναδύω & ἀναδύομαι ſignificat Emergo.Contrarium eſt κατάδυσις.

Ἀνάδυσις,Retroceſſio.Exponitur etiam φυγή, i. Fuga. Theophr.μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις θάνατος, Vna eſt moleſtiarum fuga,mors. vt apud Cic.Laborum ac dolorũ fuga.Item pro ἀναφυγή,id eſt Perfugium,in qua ſignificatione à Diodoro Siculo accipitur,lib.5.

Ἀνάδυσις, Retractatio & mutatio eius quod pactum eſt.μετάγνωσις,Bud.

c.2.Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι,Emergo,Exiſto. ſed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. ‖Apud Plut.autem in Sert.ἐξαναδύεσθαι μάχης pro Detrectare pugnam.

c.3.Ὑπεξαναδύομαι, ET Ὑπεξαναδύω, Clàm vel ſenſim emergo,vt exponitur in hoc loco Homeri,Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός.ſed ita interpretando, vacaret λάθρη. ac certè Euſt.vult ὑπὸ hîc eſſe τὸ κάτωθεν, at ἐξ,τὸ εἰς ἔξω: ἀνὰ autem,τὸ εἰς ὕψος.p.217.

C.ΑΠΟδύω,F.ύσω, Exuo. Et vel alius dicitur me ἀποδύειν,vel ego meipſum.vt ἀπόδυσον τοῦτον,Exue hunc. Aliquando cum duplici accuſ.videlicet accuſatiuo perſonæ,& accuſatiuo rem ſignificante, videlicet veſtimentum.vt ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, Exuam tibi veſtem. Hom. Il.β,Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα,τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dicitur etiam ἀποδῦσαι τινὰ τεύχεα ab eodem,Arma exuere,pro Armis ſpoliare.Il.σ,τὰ ἀπώλεσα,τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια,θαῦμα ἰδέσθαι. Itidem ab Atticis ἀπόδυθι dicitur pro ἀπόδυσαι. ‖Apud Ariſtoph.ἀποδύντες pro ἀποδυσάμενοι,ſumpta metaphora ab athletis,qui τὴν ἔξωθεν στολὴν ἀποδύονται,vt annotat Suidas in hunc locum Ariſtoph.ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν. Vide Ἀποδύομαι. ‖Inuenitur etiam ἀποδύω metaph.poſitum pro Libero.& cũ accuſ.ac genit.vt ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, Exuo te peccatis.id eſt libero.

Ἀποδύομαι, Paſſiua vox,actiua tamen ſignificatione, pro ἀποδύω,Exuo.vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας ſerpentes dicuntur,id eſt exuere ſenectutem. & ἐκδύειν τὸ γῆρας pro eodem. Aliquando ἀποδύομαι dicitur ſine adiunctione pro Exuo me,vel veſtimenta mea:vt faciunt luctaturi. Xenoph.in Symp.ὅτι οὐ δεήσει με συγγυμναστὴν ζητεῖν,οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. Citatur & ex Luciano, ὥστε ἀπόδυσαι,καὶ ἤδη πάλαιε.

Ἀποδύομαι,Exuo,id eſt Depono, Excutio à me,Nõ ſuſcipio.Polyb.l.5,Αἰτωλοὶ δὲ τὸν ἐκ Μακεδονίας φόβον ἀποδεδυκότες,καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως. Rurſum pro Excutio,vel Non ſuſcipio. Plato De rep. lib.10,οὐκοῦν,ἦν δ' ἐγώ,τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ &c.id eſt, A nobis excuſſimus. hoc eſt Dicenda non duximus & explicanda nobis. Similia ſunt apud Tacitum,Exuere obſequium,Exuere iuſtitiam, Exuere reuerentiam,inquit Bud. Videtur autem pro Excutere ſeu A ſe remouere,aut depellere,ſumi & in hoc loco Plutar.in Coriolano,ἀποδυόμενοί τε τὰς διαβολὰς ἐπιεικῶς,καὶ τῷ νουθετοῦντι μετρίως χρώμενοι.

Ἀποδύομαι,Suſcipio,Aggredior,Inſtituo agere, Accingor. ſumpta videlicet à luctaturis metaphora iam ſe exuentibus,& certamini accingentibus.cuius quidẽ ſignificationis exempla duo paulo antè protuli.A quibus luctatorib9 ducta eſt ſimilis verbi ἐπαλείφομαι metaph.Conſtruitur autem variè ἀποδύομαι in hac tranſlata ſignificatione. Interdum cum πρὸς habente accuſatiuum:vt apud Plut.De præceptis politicis,οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, Qui omnes partes reip. ſuſcipiunt.Sic apud Greg.in oratione de Cypriano,οὐ γὰρ μικρὸν δύναται καὶ λόγος εἰς ἀνδρίας προσθήκην τοῖς ἀποδυομένοις πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς σκάμμα. vbi perſtitit in metaphora,σκάμμα cum ἀποδυομένοις iungens.Luc.itidem cum nomine παλαίστρα (quod nomen eſt ancillæ) metaphoricum hoc verbum aptè iunxit,in Aſino,καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἀποδύου:alludens videlicet ad παλαίστρας ſignificationem,quum eſt nomen appellatiuum. Cæterùm notandum eſt hîc iungi ἀποδύομαι præpoſitioni ἐπὶ habenti accuſatiuum.at in iſto Chryſoſtomi loco vides iũctum eidem ἐπὶ,ſed cum datiuo. De ſacerdotio,ἡ δὲ παρθένος ἐπὶ μείζοσιν ἀπεδύσατο,καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν ἐζήλωσε,ad maiora accingitur certamina,Maiora meditatur. Sic apud Ælianũ,ἀλλὰ καὶ πλέως τὸ γράφειν τὴν τραγῳδίαν ἀπέρριψε καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ,Studio philoſophiæ ſe dedidit. Apud Xenoph.verò iunctum infinitiuo reperitur hoc verbum in Œcon.ἦ καὶ ταύτην οὖν,ἔφην ἐγώ,τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν; Aggrederis & inſtituis docere? Ita enim legendum eſt ibi,non ὑποδύῃ.Eraſm.in prouerbio Aut abi,aut exuere,Græcis autem ἀποδύεσθαι dicuntur (inquit) qui ſe parant certamini, quòd campeſtriati luctarentur olim, cætera nudi. vnde hæc ipſa vox ἀποδύεσθαι quoties transfertur ad rem animi, velut ad diſputandum, aut repugnandum carni,prouerbii vim habes.Ita frequenter vſurpat diuus Chryſoſtomus,ac diuus Baſil.Hactenus Eraſmus. ‖Huc adiũgam ET ſupercompoſitũ Ἐπαποδύομαι,quod eſt ἐπιχειρῶ,teſte Suida, hoc in loco Ariſtophanis,ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτῳὶ τῷ πράγματι.id eſt ἐπιχειρήσωμεν,Hãc rem aggrediamur, Accingamur huic operi,vel ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι(inquit Budæus) etiam vt ἀποδύομαι,pro Accingor,hoc eſt Aggredior,Adorior.Plutarchus in Marcello,ὥσπερ τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chryſoſt.in prim.ad Cor.homilia 16,δυσπαράδεκτον ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύνται.

Ἀποδύομαι,Exuor,paſſiua non ſolùm voce, ſed & ſignif.apud Ariſtophanẽ.Et ἵνα μὴ ἀποδυθῇ,apud eundẽ.

Ἀπόδυσις,εως,ἡ,Ipſa actio exuendi,Veſtimentorum detractio ſeu depoſitio,in Lycurgo,λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις.

Ἀποδυτήριον,ου,τὸ,ad verbum,Exutorium, Locus vbi veſtimenta exuuntur. Peculiariter autem ſic appellatur locus ante balnea,vbi ſe exuunt loturi.Plinius in quadam epiſtola, Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria: in qua baptiſterium amplũ atque opacũ. Vtitur & Cicero hoc verbo lib.3 epiſt. ad Q.fratrem. ‖Ἀποδυτήριον vult B.accipi item pro eo quod ſpoliarium à Plinio vocatur in Panegyrico: vbi ſcribit,Nunc templum illud,nunc verè deus, non ſpoliarium ciuium,cruentarúmque prædarum ſæuum receptaculum.

c.2.Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις,Viciſſim me accingo ad ſuſcipiendos labores, Vel Viciſſim labores ſuſcipio. Affertur ex Can.Epheſini concilii.(Fortaſſis rectius,Accingo me aduerſus lab.)Vide ſuprà & Ἀποδύομαι pro Suſcipio.

c.2.Προσαποδύομαι, ET c.3,Προσαπεκδύομαι,Præterea exuo, Vltrò exuo,Bud.p.69 ex Greg.

Ἐπαποδύομαι,vide ſuprà poſt ἀποδύομαι.

C.ΔΙΑδύω,vel Διαδύω,Subeo per medium. A Budæo apud Plut.exponitur Per mediam turbam elabi & euadere:apud Ariſtot.autem διαδύειν de atomis, Permeare,Perlabi. At διαδύομαι non ſolùm hoc ſignif.(vt διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη,Xen.Et διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος Theophr. ſed etiam Elabor,Effugio(vt Plat. ἀπορῶν ὅπῃ πῃ διαδύσεται: quod & διαδύς ſignif.Demoſtheni)item Subterfugio,Detrecto.de qua ſignif. Bud. p.157. HINC Διάδυσις,Permeatio. Item Detrectatio,Fugitatio fruſtratoria certamen detrectantis.Plut. in Dem.πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας. Gallica vox eſchappatoire huic aptè reſpondet.

C.ΕἸΣδύω,vel Εἰσδύω,Ingredior,δύνω. Aphrod.εἰσδύων τοῖς πόροις.Et paſſ.εἰσδυόμενος ἡμῖν,nos ſubiens, in v.lex, At εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι,ibidem ex Herodoto pro Conſiderarunt rem eſſe indignã.Suſpicorautẽ id eſſe quod Latinè dicitur Subiit animum cogitatio. HINC Εἴσδυσις,Ingreſſus,Introitus.vt εἴσδυσις μικρά, Ariſtot.

c.2.Διεισδύω,idem quod εἰσδύω,eidem Aphrodiſæo,vbi dicit διεισδύειν τὴν γλῶ,& διεισδύειν εἰς τοὺς πόρους.

c.2.Μετεισδύω,Tranſeo.vt μετεισδύω εἰς ἄλλο,in v.l.

c.2.Παρεισδύω,idem quod εἰσδύω.ſic & Παρεισδύομαι. VNDE Παρείσδυσις,Ingreſſus, Introitus. ‖Sed ſæpe eſt Irrepo,Fallo introeundo & me inſinuando. Ita Bud.nullum tamen exemplum afferens: ſed ex Herodiano eſſe poſſit, παρεισδύντες δέ τινες τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν:& παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν.

C.Ἐκδύω,vel Ἐκδύω,Elabor,Emergo.vt ἐκδῦναι κακῶν A in v.l.ex Euripide.Ibidem,ἐκδῦναι ὄλεθρον,effugere. ‖Ἐκδύω,Magis vſitata ſignif.Exuo. vt Od.ξ,– ἐκ μὲν με χλαῖναν ἔδυσαν.Xen.Pæd.1, ἐκδύσας αὐτόν. Sic ἐκδύειν τὸ γῆρας dicuntur ſerpentes,Exuere ſenectutem. Et alia metaph.ἐκδύεσθαι τὸ ἄχειον,apud Plut. ‖Exponit Bud. & Excutere à ſe,in hoc Plut.loco, τὸν φθόνον πόνον ἐκδύς. Vide B.p.158. In v.l.ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ,per paſſ.redditur,Exutus vinculis.

c.2.Διέκδυσις, Ambages,Fugæ& ſtrophæ tergiuerſationũ, vt apud Plut.interpr.Bud.p.157. ET Ἀδιεκδύτως, B Sine tergiuerſatione. Vide ibidem.

c.2.Μετεκδύω, ET Μετεκδύομαι,Exuo.vt μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν,Plut.

c.2.Παρεκδύω, Excutio, in v.l. Bud.autem παρεκδὺς interpr.Elapſus,ſed exemplum non addens.

c.2.Ὑπεκδύω,Clàm exuo,ſeu excutio. Item,Clàm elabor.

C.ἘΝδύω,ET Ἐνδύομαι,Ingredior,Subeo.Et dicitur ἐνδύομαί τινα,vel ἐς τινα. Bud.p.159,ex Xen. Ariſtot.& Plutar. Sic & ἐνδὺς εἰς γαστέρας apud Ariſtoph.Et cum dat.ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφυὲς.quòd quidam per paſſ. inter- C pr.Infunditur.Sic paſſ.apud Plat.πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. ‖Sæpe Pro Induo,de veſte dictum: vt ἐνδὺς πορφυρίδα,Xen.Et paſſ.ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους,Plut.in Numa. Dicitur & ἐνδυῶναι τὰ ὅπλα ab Herodoto(ſicut δῦναι τεύχεα ab Homero) Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν Xen.Induere ſe laqueis.Bud.46 & 159. ‖At ἐνδύσαι εἰς δέρμα ex Dioſcoride, Pelle includens. ‖Item ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης ex Plut. Public. in v.l. Naſi depreſſi ac demiſſi ſimitas.

Ἔνδυμα,ατος,τὸ,Indumentum.Matth.22. D

Ἔνδυσις,Ingreſſus,Introitus.Heſych.κατάδυσις. ‖Item Veſtiarium,id eſt veſtitus. Bud.ex Pand.133,χορηγεῖν τὰ πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πόμα καὶ ἔνδυσιν καὶ στρωμνήν. Sed aliud exemplum afferre poterat ex Athen.12, τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους. ET Ἐνδυτὴρ πέπλος,in v.l. Peplus quo quis indui poteſt.ex Soph.in Trach.In iiſdem ἐνδυτὴρ redditur Inducula.

c.2.Ἐπενδύω,ET Ἐπενδύομαι,Superinduo. Item Superin- E duor: Plut.Pelop.ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι,pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. HINC Ἐπένδυμα,q.d.Superindumentum. ET Ἐπενδύτης pro eodem,cap.vlt.Iohannis,τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam Amiculum,alii Tunicam interpr. Sunt & qui Induſium magis aperta interpretatione reddant.Pro quibus & Suidas apertè facit. Ex Poll. certè conſtat fuiſſe quandam χιτῶνος ſeu χιτωνίσκου ſpeciem.

C.Ἐπιδυῶναι,vel Ἐπιδύω,Superoccido.vt ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, id eſt occidere ſuper ira alicuius, quũ nox F ei irato ſuperuenit, ſeu nox eum iratum deprehendit: id eſt ad noctem vſque iratus manet. Paulus autem & aliam præpoſ.addidit ad Eph.4, μὴ ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν.

C.ΚΑΤΑδυῶναι,VEL Καταδύω,Penitus ingredior,ſeu in penitiorem locum,Ingredior in profundum. καταδύνουσιν εἰς γῆν.Quoniã autem penitiorem receſſum quærunt qui abdere ſe volunt, hinc factum eſſe puto vt etiam ponatur pro Abdo me, vt apud Luc. τίθεσθαι ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς,id eſt (Bud.in- G terprete)Latitans, Abſtruſus. Iridem verò à Platone pro Deliteſco accipi addit. A Plutar.autem pro Subeo quaſi in ſuffugium.quam aut cui aſſimilem ſignif.habere & in hoc eiuſdem loco crediderim in Per.καταδύεσθαι εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα. Sic autem ab eo vſurpari, videlicet pro Subeo quaſi in ſuffragium, teſtatur Bud. Idem ex Xen.affert pro Subeo latibulum,vbi de leporibus dicit,καταδύονται εἰς φάραγγας.vbi tamē malim Subire tãquam in latibulum, quum habeatur iam ibi accuſ.φάραγγας. Denique quoniam qui verecundãtur, H & ipſi ad penitiores receſſus confugiunt, etiã pro Verecundor ſeu Erubeſco ponitur καταδύομαι. Chryſoſt. καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὸν δεσπότην ἀπιέναι. At verò Xen.dixit καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης,Pæd.6. quod Bud. interpr. Secedo præ pudore, vel Non audeo prodire in publicum præ pudore. ſicut & in eodem libro, ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει,interpr. Secedere faciũt & me condere præ mœſtitia. Verùm illud καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ſecus accipi debere quàm Bud intellexerit,oſtendit κατὰ γῆς καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, quod in alio eiuſdem Xenoph.legitur loco. Addam & Demoſth.locum, vbi idem B.interpr. Demiſſum eſſe,vt rei eſſe ſolet in ſordib⁹.is in orat.κατὰ Μειδίου legitur, τίς γὰρ ἐστιν ὅστις οὐκ ἂν ἐπ' αὐτοῦ τούτῳ κατέδυ,καὶ μέτεον ἑαυτὸν παρέσχεν; Sed ego hic quoque accipere malim pro Deliteſco & Publico careo. Sed & καταδεδυκὸς pro obruto à Plut.in Camillo poni ſcribit. ‖Cæterùm quum hæ ſignif.ex vi præpoſ.κατὰ pendeant,(vt docui) ſunt tamen qui apud Homerum Od.α, ἔθελες καταδῦναι ὅμιλον,& Il.γ, μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, malint reddere ſimpliciter Ingredi, vel Subire: at Heſychius quũ καταδύσασα exponat & ipſe ſimpliciter εἰσελθοῦσα,exponit tamen καταδύμεναι, non εἰσελθεῖν, ſed ὑπεισελθεῖν,atque adeo addit λάθρα. ‖In aliquot eiuſdem poetæ locis κατέδυ ἠέλιος,pro Occidit ſol, & πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, per totum diem ad cadentem vſque ſolem.

Καταδύω,Demergo,Submergo.Thuc.3,καταδύσαι μίαν ναῦν. Ponitur & pro Submergor, vt κατέδυ ἡ ναῦς, apud eundem.Sic καταδύσης τινὸς στρατηγὸς, Xen.in Hell. Et καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης.Herodot. ‖Apud Luc.autem καταδὺς eſt Demerſus vrinatorum more, ſeu Vrinans.cui opponitur ἀναδὺς & ἀνακύπτων. Quæ ſignif.conuenit fortaſſe & huic loco Batrach.Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι. ‖Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo.in qua ſignif. (& quidē paſſ.) ex Plut.Camillo affertur,ξύλον κατὰ τάφρου πολλῆς καταδεδυκός.Et ex eiuſdem Romulo,καταδύσεις αἰχμῆς εἰς βάθος. At verò quod apud Callimachum legitur ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν,puto ex Virgilio reddi debere, Solem condidimus.nam quin ad hoc loquendi genus ille reſpexerit,minimè mihi dubium eſt. Fateor tamē καταδύειν, ſicut & δύειν,ad illud potius referri quod antea docui: nimirum δύειν ſeu δῦναι dici quaſi εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι,videlicet Oceanum. Poeticè autem,& quidem eleganter,dicitur aliquis inter confabulãdum facere ſoli, quod ſol facit interim dum ipſe confabulatur. Hæc certè mea eſt de iſto loco ſententia.

Κατάδυσις,εως,ἡ,Receſſus in quem aliquis ſe abdit,Latibulum. ‖Item Immerſio,apud Areop.cui opponitur ἀνάδυσις.Bud.

c.2.Ἐγκαταδύω,vt ἐγκατέδυν ὕδασι, pro κατέδυν ἐν ὕδασι,in Epigr.Subii aquas.

C.ΠΑΡΑδύω, & Παραδύομαι, Plato & Demoſth.idem quod παρεισδύομαι,Irrepo, ſeu Obrepo,Introeo me inſinuando.Vide Bud.p.159. Sed affert tantùm exempla paſſ.vocis: ego hoc actiuæ ex Athenæo addo p.257,in fine,εἴθ' ὅταν παραδύῃ τὸ οἰνάριον. HINC Παράδυσις, Irreptio,ſeu Obreptio.

ΔΥ'Ο, Duo.(& δύω quoque apud Hom. & cæteros poetas)δυοῖν,duorum,& fœm.δυεῖν, duarũ. δυσὶ,duobus vel duabus.X. Pæd. 4, δυοῖν ὀφθαλμοῖν πρεσεώρα τι καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων & δυοῖν χηνῶν Plut. At ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν,prouerb. Duabus anchoris inſiſti. ſubaud. enim ἀγκύραιν. Scribitur tamen hìc & δυοῖν.nam & generi maſc. tribui hoc paſſim videmus:(vt Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ εἴργεται,& δυοῖν ναυμαχίαιν Thuc. ſicut viciſſim δυεῖν pro δυοῖν maſc. Atticorũ eſſe annotat Euſt.ex Heraclide. (ſed id ad veteres Atticos reſtringendum puto: præſertim quum ex Thucydide afferatur.ſunt tamen qui contrà recentiorum ſcriptorum eſſe putent,atque ita ſuſpecta eſſent apud Thucyd.exemplaria.) Datiuo δυσὶ vtitur apud Athen. l. 10,quidam Amarãtus Alexandrinus, καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί.Sic & δυσὶ μάχαις μεγάλαις in v. l. & in aliquot Teſt.noui locis.Exiſtimatus tamen fuit barbarus hic datiuus non ſolùm κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν, ſed etiam κατὰ λόγον γραμματικὸν, vt legitur apud Euſt.p.802. Sciẽdum eſt autem frequenter etiam δύο, vt indeclinabile, pro Duorum ac Duarum,& Duobus ac Duabus poni. vt ἀπὸ κεραιῶν δύο apud Thuc. Sic autem Hom. & hoc

δύο & ſuum δύω indeclinabile facere exẽplis docet Euſtath. p. 802. Dicit verò idem poeta Il. β, ἕνα καὶ δύο quod Lat. Vnum & alterũ. At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον (quod ad verbum ſonat Ex duobus alterum, & per ellειψιν dicitur) habes mei [illegible] lexici Cic. p. 1, ex Platone. & de eo idem ſcribit Bud. p. 995.

C. Δυοτοκέω, Bina pario.

C. Δυοκαίδεκα ET Δυώδεκα, ITEM Δώδεκα, Duodecim. ET BICOMP. Δυωδεκάεθμος, Duodecimus numero, Nonn. ET DERIV. Δυωδεκάς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius. ITEM Δυωδέκατος, Duodecimus, Homer. VNDE Δυωδεκαταῖος, idem quod δωδεκαταῖος. ¶ Deriuata ſua habet & Δώδεκα, VT Δωδεκάκις, Duodecies. ET Δωδέκατος, Duodecimus. At δωδεκάτη, feſtũ quoddam Athenis, quod & χοὰς vocabant. Heſychius. A QVO Δωδεκαταῖος. vt δωδεκαταῖος θάπτεται, Die ab interitu duodecimo ſepelitur. SED ET Δωδεκαΐς, huc pertinet. vt δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia ex duodecim animalibus. Euſt. quæ Heſychiũ duobus quoque menſibus appellauiſſe quoſdam annotat. QVAE Δωδεκηΐδες quoque dicuntur, α in η Ionicè conuerſo, ET Δωδεκῆδες per ſyncopen. ITEM Δωδεκίδες θυσίαι, ſacrificia duodecim ἱερείων, apud eundem Euſtath. ex Pauſania.

C. Σύνδυο, Duo ſimul, Bini. Demoſth. contra Mid. σύνδυο ἤδη τετράρχοι. Dorion apud Athen. 8, καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. ET Σύνδυο γεννηθέντες, Gemini, Bud.

Δύοσον, ου, τὸ, Semis quinque, δεύτερον ἐπὶ μοιρῶν: quod tamẽ Bud. Comm. legere ſe apud ſcriptores non meminiſſe ait, ſed habere eandem deriuationem quã πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, &c. Vtitur eo ſchol. Euripidis, & reſponderi ad ποστημόριος annotat: vt interroganti ποστημόριον, reſpondeatur, τὸ δύοσον, τὸ τρίτον &c. vel τὸ δύοσον, τὸ τριτημόριον &c.

Δυϊκὸς, οῦ, ὁ, Dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm. VNDE Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali.

Δυὰς, άδος, ἡ, Numerus binarius.

Δυάζω, F. άσω, cuius exempla non afferuntur. VNDE Δυασμὸς, οῦ, ὁ, quod exponitur Coitus.

C. ΣΥΝδυάζω, q. d. Cõbino, Copulo. Ariſtot. Ethic. 5, de geometrica proportione loquens, καὶ ἐναλλάξ, ὡς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ, ὥστε καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὸ ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει. poſtea appellat σύζευξιν, Bud. Et Polit. 6, οἱ [στρατηγοὶ] συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Vnde in paſſ. apud eundẽ De gener. & corrupt. τὰ δὲ ἐναντία οὐ πέφυκε συνδυάζεσθαι, id eſt συζευχθῆναι, vt alibi loquitur. Polit. 6, ἀνάγκη δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλύ τε καὶ ἄρρεν. Et de coitu apud Xen. Cyn. τὸ γὰρ θηρίον συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δὲ ταύτην τὴν ὥραν. ‖ Συνδυάζω neutraliter quoque capitur pro ipſo paſſiuo in propria ſignific. ſeu metaphoricè pro Coniunctionis vinculo copulor, Conuerſor, Conſuetudinem & commercium habeo, vt in Pſalmo 140, οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. VNDE Συνδυασμὸς, οῦ, ὁ, Combinatio, Copulatio, Coniunctio. Ariſtot. Polit. 4, ὥστε δώδεκα οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν. ‖ Γάμος etiã (vt Pollux ſcribit) vocari poteſt συνδυασμὸς & σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, vt συνδυασμὸς ponatur pro copula coniugali. Ariſtot. Polit. 7, c. 16, ὁ γὰρ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιίαν, de iuuenis mariti & vxoris cõiunctione. quod paulo pòſt σύζευξιν & συναυλίαν appellat. ‖ Imò & ipſe coitus venereus συνδυασμὸς dicitur. Athen. lib. 7, ἔνιοι δὲ τῶν κεστρέων οὐ γίνονται ἐκ συνδυασμοῦ, ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ἄμμου. ET Συνδυαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad copulationẽ & coniunctionem aptus. Item Copulatione & coniunctione gaudens. Ariſtot. Ethic. 8, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιία κοινότερον ζώοις. ET Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla copula aut coniunctione quaſi combinatus. aut Qui copulari & coniũgi cum alio nequit. ἀσύζευκτος, ἀσύμπλοκος. Heſychio.

¶ Δοιώ, & plur. Δοιοί, poeticè pro Δύο, i. Duo. Il. ω, Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Iliad. ε, δοιοῖσιν ἀέθλια ἔθηκα. Heſiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Athen. l. 11, ſcribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ ſignificare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, vt Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Ibidem addit ſignificare etiã τὸ συμφυὲς καὶ τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, vt δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Δοιὴ, ῆς, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propoſitis viis, neſcit vtram ſequi debeat. Il. ι, Δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ [ἐστὶν] σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. initio hymni in Iouem, Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. VNDE Δοιάζω, Dubito. nam Heſych. δοιάσαι exponit διστάσαι. ſicut & Ammonio δοιάσατο eſt ἐδίστασε. ‖ Item Conſulto, Delibero. vnde δοιάσατο ab Heſych. exponitur ἐβουλεύσατο. A QVO ΕΝδοιάζω, itidem Dubito: quod vſitatius eſt. Thuc. lib. 6, οὕτω γὰρ οἵ τε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι. Philo De vita Moſis 3, οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσι. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante propoſito. Ceb. Theb. οὐκ ἀκριβῶς ἤδη οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. Vox paſſiua quoque vſitata eſt. Thuc. lib. 1, ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, Quod in dubium veniſſe, turpe eſt. Vbi ſchol. ἐνδοιάζειν expon. λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, λογίζεσθαι. eſſe enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. VNDE Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, Dubitatio. ET Ἐνδοίασις, εως, ἡ, Addubitatio. idẽ. Bud. ex Hermog. (A QVO Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in dubitationẽ venire poteſt, Anceps, Dubius. Luc. in Scytha, ἐπιστῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ET Ἐνδοιασίμως, Dubiè. Ioſeph. De antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, Alternabat ſententia, Erat animi dubius.) ITEM Ἐνδοιαστὸς, idem quod ἐνδοιάσιμος. A QVO Ἐνδοιαστῶς, Dubiè, Non conſtanter. Thuc. lib. 8, ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδοιαστῶς, Nihil ambigendo. Idem lib. 6, ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται, id eſt οὐ βεβαίως. ET bicomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indubitatus, Indubitabilis. Philo lib. 1 De vita Moſis, τὸν ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι τὸ εἶδος ἀνενδοίαστον πόθον, adipiſcendæ formæ haud dubium deſiderium. VNDE Ἀνενδοιάστως, aduerb. Indubitanter, Haud dubiè. Idem eodem libro, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, vt ſine detrectatione rem comprobarent.

E ψιλὸν E E ε

E,He dolentis eſt aduerbium: (ex eorum A
genere quæ Latini interiectiones vo-
cãt.) Sed geminari potius ſolet,interdũ
verò & quater repeti.Scribitur autem Ἒ
cum aſpero.Æſchylus in Prometh.p.37
meæ editionis, Τί ποτέ μ' ὦ Κρόνιε παῖ,ἒ
ποτε, Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας δύαις Ἀμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖ-
σιν; ἒ,ἒ.Et pag.38,Ἄ μαραίνει με χείουσα Κέντροισι φοιταλέοι-
σιν.ἒ ἒ.Et paulo pòſt,δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἳ (ἒ ἒ)οἷ' ἐγὼ μο-
γοῦσι; Et pag.46,in princ.ἰώ μοι μοι,ἒ ἒ ἒ ἒ. HINC Ἔ-
λεγος,de quo mox.

ἜΛΕΓΟΣ,ου, ὁ, Lamẽtatio,Lugubris vox.Apud Ariſtoph. B
in Auibus tribuuntur ἔλεγοι philomelæ ſuũ Ityn deplo-
ranti,dicitúrque Phœbus ἀντιψάλλειν eius ἐλέγοις. Expo-
nit autem ſchol.θρήνοις: addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν.
Sed Didymum tradidiſſe vocari hoc nomine θρήνους
qui ad tibiam decantarentur.Didymo aſſentitur Euſta
thius,(ſiue eiuſdem,ſiue aliorum grãmaticorum ſen-
tentiam afferens)qui poſtquam dixit fuiſſe olim in v-
ſu ᾠδὰς θρηνητικὰς, cuiuſmodi fuerunt quæ poſtea vo
cata ſunt μέλη Carica: addit, καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι,ὅ ἐστι C
θρῆνοι,οἳ μετ' αὐλοῦ,φασὶν,ᾔδοντο. Cæterùm,quod ad hu-
ius vocis etymum attinet, ſcio & alia proferri ſed quæ
mihi non æquè placeant. Vt autẽ hoc præ cæteris pro-
betur,quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν, facit verbũ
οἰμώζειν, itidem ab οἴμοι dolentis aduerbio deriuatum,
pro οἴμοι λέγειν: & φεύζειν à φεῦ, pro φεῦ λέγειν: necnon ὤ-
ζειν,pro ὦ λέγειν.quæ poſteriora duo (minus alioqui vſi-
tata)commemorat apud Euſt. Ælius Dionyſ. Nec ve
rò mouere nos debet ſcripturæ diuerſitas,quod ad ſpi-
ritum attinet,qui in ἒ eſt aſper,at in ἔλεγος,tenuis.idem
enim & in aliis pleriſque deriuatis vſuuenire videmus. D
Alium ſcrupulum iniicere poteſt & vocabulum ἔλεος,
à quo facilior ideóque veriſimilior videri queat vocis
ἔλεγος deductio. Sed ego contrà,niſi putarem ἔλεος an-
tiquius eſſe verbum quàm ἔλεγος, illud ex hoc factum
eſſe crederem: quanuis autem vnũ altero antiquius eſſe
exiſtimem,ab eadem tamen origine vtrunque deriua-
re non dubito.

Ἔλεγος,Elegum carmen ſeu elegiacum,quo lamen-
tatio continetur.Apoll.Arg.2,—ὄντινα λαὸς Οἰκτίστοις ἐλέ- D
γοισιν ὀδύρεται.hîc enim ſchol.ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi
oſtendit,id eſt elegis verſibus,quum ſcribit, τοῖς γὰρ ἐλε-
γείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill.lib.2 Epi-
gramm.Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους Δή-
μεε,τὸν στυγνῷ σφαζόμενον θανάτῳ.Sic & à Lat.appellantur
elegi verſus. HINC Ἐλεγεῖον eadem ſignif.(pro quo
& ἐλεγεῖος in v.l.perperam)vt in loco illo ſchol.Apollo
nii. Luc.in Tim.καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς
ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.vbi iocosè ad ſignif.huius vocabu-
li alludens, gemitus & ploratus ſeu eiulatus ita vocat, F
aut etiam querulas voces.Citatur ab Athenæo non ſe-
mel Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις,item Κλεῖνος. vbi per ἐλεγεῖα in-
telliguntur opuſcula integra elegiacis verſibus ſcripta,
quo ſenſu elegias Tibulli,Propertii,Ouidii appellamus.
Sed ἐλεγεῖον etiam ſing.numero à Thucydide, (l.1,pag.
42)Pauſania,Strabone, Athenæo, aliiſque paſſim Græ-
cis ſcriptoribus,vocari ſciendũ eſt(vt in calce editionis
Græc. epigr.annotaui) quod δίστιχον poſtea nominatũ
fuit. Itidem verò Latini elegorum appellatione non
ipſos pentametros verſus duntaxat,ſed & hexametros,
qui cum illis copulantur, intelligunt. Quod autem
ad illorum vſum attinet, eum planè mutatum fuiſſe,
quum etiam amores eo carminis genere ſcripti fue-
rint,ipſa etiã poematia nobis declarant. (Cæterùm in
v.l.habetur & Ἐλεγεία,ſed abſque teſtimonio.) HINC
Ἐλεγοποιὸς, Elegorum ſeu elegiarum ſcriptor. vt Πεί-
σανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγοποιὸς apud Athenæum. Vtitur
& Ariſtot.in lib. De poetica,vbi addendo τῷ μέτρῳ ver
bum ποιεῖν,quoſdam,ἐλεγοποιοὺς,alios, ἐποποιοὺς appella-
tos fuiſſe ſcribit.

Ἐλεφαίνειν apud Etymol. ET Ἐλεγαίρειν apud Suidam,
Deſipere.cuius ſignif.rationem apud eos vide.

Ἓ,Se,Pronomen accuſ. caſus: genit.eſt οὗ,Sui: dat.οἷ,Sibi.
tamẽ obliquos in hunc locum reiecimus, quòd poſſe-
ſſiuum Ἑὸς,& compoſitum Ἑαυτοῦ,aliàque nonnulla de-
riuata illam accuſatiui vocalem ſeruent. Od.χ,Αὐτὰρ ὁ
Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην Εἰς ἓ καλεσσάμενος,ἔπεα
πτερόεντα προσηύδα, ad ſe vocans.Plato Polit.α, ἐκέλευσε
δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι,Se expectare. An-
notat tamen Heſ.ἑ notatũ aſpero ſpiritu & encliticum,
ſignificare αὐτὸν,Ipſum: rurſum notatum ſpiritu aſpero
vnà cum accentu,ſignificare ἑαυτὸν,id eſt Seipſum. At
Euſt.ἑ (ſic enim apud eum ſcribitur, nulla accentus
mentione facta)pro ἑαυτὸν Homericum eſſe negat,po-
nique ab eo potius pro αὐτόν. quomodo exponit il-
lud Il.ζ,—ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει με-
τά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων: addens,ſententiam eſſe ἀναπόδο-
τον, nec aſſentiens iis qui exponebant ἑαυτὸν κατὰ γοῦνα-
τα,nec iis qui legebant Ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα, quum Homerus
dicere ſoleat genua ſeu pedes ferre aliquem, non autẽ
contrà genua ſeu pedes ferri ab aliquo, vt in illo Iliad.
ο,Τὸν μὲν ἄρ' ὦκα φέροντα πόδες φέρον.Sic.Il.α,—περὶ γάρ ῥά ἑ χαλ-
κὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιὸν,exponit αὐτὸ, addens,encli-
ticum eſſe & trium generũ. Loco tamen ſuprà ex Od.
citato pro ἑαυτὸν accipi fatetur.

Ἑὸς,οῦ,ὁ,Suus, propriè de vno, vt docet Bud. Il.ω, Ἡ μέν
μιν περὶ σῆμα ἑοῖο ἑταίροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. Od.γ,Τοῖσιν
δ' ἡγεμόνευεν ἑὰ πρὸς δώματα Νέστωρ.Od.ο,—πόρεν δέ ἑ φαί-
διμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς,ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖ-
σέ με νοστήσαντα, eius ædes. | Ἑοῖο apud Apoll.poni-
tur pro primitiuo οὗ,id eſt αὐτῆς.lib.3,παρειάδα δάκρυσι δεῦε
Μυρομένη,ὅτ' ἔμελλεν ἀποπρόθι πολλὸν ἑοῖο Πόντον ἐπιπλάγξε-
σθαι, Quum longè à ſe,ſ. Medea Iaſon mari oberraturus
diſcederet. | Adiunctum verbis primæ & ſecundæ
perſonæ,ſignificat Meus,Tuus.Apoll.Arg.2, ἑοῖσι λελεί-
ψομαι ἐν μεγάροισιν,Meis ædibus.At lib.2,ἀμφορέως ἀγορεύ-
σεις Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ,Pro anima & vita tua. Et
l.3, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,manibus tuis. | Pluralibus
etiã additur,pro σφέτερος,ſicut viciſſim σφέτερος aliquan
do ſingularibus.vt apud eũdẽ Apoll.l.1,Τοῖσι δὲ Μακριά-
δες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἑνὶ χερσὶν ἑαῖς προὔφαι-
νετ' ἰδέσθαι.id eſt σφετέραις, Suis. | Et coniunctum
cum verbo ſecundæ perſonæ,ſignificat Veſter: vt apud
eũdem lib.2,καρπώσαντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ,Τέμνεθ' ὁδοῖο
στεινωπόν.id eſt Veſtris manibus.Sic lib.3,Μηδ' ἐμὴν ἀχέου-
σαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε.id eſt Veſtram. Ἑὸς pro
eodem,vt pro σφέος, σφός. Apoll. Arg.4, μέμβλετο δ' οἱ
Οὔ ἔθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα, id eſt, τοῦ ἑαυτοῦ,
De ſuo ſocio.Et l.1,Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ περιήσατο νύμφη

Ὃν πόσιν, Suum maritum. Et pro σφέτερος coniun- A
ctum nominibus pluralibus. vt ἣ μαπῖν, id eſt τῇ σφετέρᾳ
ſeu τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι, apud eūdē. At iunctum nomi
nibus, pronomin. vel verbis ſecundæ perſ. capitur pro
Tuus, vt apud Heſiod. Erg. Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται
ἐν φρεσὶν ᾗσιν, Ὧδ' ἔρδειν, Animo tuo. HINC gen. plur.
Ἑάων, Bonorum. cuius nominat. ſing. grammatici ſta-
tuunt ἐόν, Suum. quòd ea quæ bona ſunt, quilibet ſua fa
cere ſeu ſibi aſciſcere conetur, hoc eſt ἰδιοποιεῖσθαι, vt i-
pſi loquuntur. Il. ω, Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τε ἑάων. Od. θ, Ἑρμεία, Διὸς B
υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Et alibi, θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Euſt. tra-
dit in hoc genit. pleonaſmum eſſe τοῦ α, vt apud Heſiod.
in Aſp. βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων.

Οὗ, Sui. ET Ἕο, pro eodem, reſolutione poetica. Od. η, de
vētre, ἥ τ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ. Itē pro αὐτοῦ vel
αὐτῆς: quemadmodū Od. ξ, — ἐπὶ ἕο, κήδετο λίην. vbi tamē
encliticè nō ſcribitur, cōtra Heſych. ET Εὗ, ſynæreſi
ſeu ſynalœphe facta, & ipſū pro eodem: vt pro ἐμοῦ, ἐ-
μεῦ. Il. υ, — ὁ μὲν αὐτὸς ἤλυθε Γουνῶν, εἴ πως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν
καὶ ζωὸν ἀφείη, ſibi parceret. Vbi Euſtathius annotat en- C
cliticum eſſe, vt ἐμεῦ, σεῦ & ſimilia. SICVT Εἷο
quoque per epentheſin τοῦ ι pro eodem dicitur, vt pro
ἐμοῦ, ἐμεῖο. ‖ Apud Apoll. verò Arg. 2, Εἷο μὲν οὐδ' ἠ-
βαιὸν ἀτύζομαι, accipitur pro ἐμοῦ ſeu ἐμαυτοῦ, id eſt, de me
haudquaquam ſollicitus ſum. eodem prorſus modo
quo ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ & cæteros caſus cum verbis pr. & ſecun
dæ perſonæ copulant: licet propriè & per ſe tertiæ
perſonæ conueniant. Sic verò & ἑοῖ pro ἐμοὶ ab eodem
vſurpari, paulo pòſt oſtendam. ET Ἕθεν facta para-
goge, & ipſum pro eodem, vt ἐμέθεν pro ἐμοῦ. ἕθεν εἵνε- D
κα, Sui cauſa. Il. ζ, ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσε χειρὶ, à ſe depulit. At
Il. α — ἐπεὶ οὔ ἑθεν ἐστὶ χερείων, id eſt αὐτῆς, vt Euſtathius expo
nit, annotans hîc accuratiora exemplaria legere οὔ ἑθεν,
vt encliticum ſit. Nam & Heſych. ſcribit, ἕθεν quū accē-
tu inſignitur, ſignificare ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς: at quum encliti-
cum eſt, pro αὐτοῦ & αὐτῆς vſurpari. ‖ Ἕθεν ab eodem
Heſychio exponitur etiam ἑκάς, item ἄνωθεν. at tunc ad
uerbium fuerit, non pronomen.

Οἷ, Sibi. Il. π, — ἦ γὰρ ἔμελλε Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα
λιτέσθαι. Xen. Pæd. 7, ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne E
ſibi auus moreretur. Plato epiſt. 7, οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔ-
χειν, Non ſibi honeſtum eſſe. Nonnunquam pro
αὐτῷ ponitur: vt Il. α, — ἦν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Pauſ. ἐφαί
νετο δέ οἱ, videbatur ei. ET Ἑοῖ, pro eodem, vt apud
Homer. Ὀτρηροὺς θεράποντας ἐπισπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ. ‖ Ab
Apollonio ponitur etiam cum verbis primæ & ſecun-
dæ perſonæ, pro ἐμοὶ & σοί: (ſicut εἷο ab eodem vſurpari
paulo antè declaraui) lib. 3, Εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυ-
μὸν ἐρύκει, Ἔξω ἐμαῖς, μετέπειτά γ' ἀπειμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ. id eſt
ἐμαυτῇ. Et lib. 1, Ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις F
Ἄλλων ἐκ πολίων. id eſt Tibi. Sed ſchol. hunc huius prono
minis vſum non probat.

Σφῶε, ET Σφώ, Se, Ipſos, in duali numero. Il. α, de Achille &
Agamemnone, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; i.
Ipſos duos. Iungitur item cū verbo ſecundæ perſo-
næ pro Vos duo. Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ'
ἀνεκτὰ, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. vbi Euſt. an-
notat σφὼ à σφῶε abiectione literæ ε factū eſſe, vt à νῶε, νώ.
nec verò circumflecti vt ἰδρῶ factū ex ἰδρῶτα: ſed acui,
proptereà quòd dualia ſint. In quodam loco tamē Il. δ qui G
in Σφῶϊ citabitur, σφῶϊ in dat. caſu accipit.

Σφῶϊν, Sui, Ipſorū. ET in datiuo caſu Sibi, Ipſis. Il. α — Πα-
τρόκλεις ἔξαγε κούρην, Καί σφωϊν δὸς ἄγειν, Ipſis duobus.
‖ Coniunctum autem cum verbo ſecundæ perſonæ, ſi-
gnificat Vobis duobus. vt Il. δ, Αἶαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλ
κοχιτώνων, Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ') ὀτρυνέμεν οὔ τι κελεύω. vbi Eu
ſtath. dicit ν metri cauſa abiectum eſſe. ET Σφῷν
per contractionem cum ι ſubſcripto pro eodem, Odyſſ.
δ, — οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων. (quam ſcripturam
antiquā eſſe Euſt. annot.) HINC Σφωΐτερος, ου, ὁ, Suus. H
Apoll. Arg. 3, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας Σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄ-
ρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα. i. τῇ ἑαυτοῦ. Sic l. 3, οὕνεκεν ἀλκῇ Σφωϊ-
τέρῃ πίσυνοι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν. vbi ſchol. dicit perpe-
ram eū nominibus ſing. num. pronomē hoc tribuiſſe
quum dualis numeri ſit. ‖ Adiunctū verbo ſecundæ

A perſonæ ſignificat Tuus. Apoll. lib. 3, Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας
γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι
δαμάσσαι. Item, Veſter, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ
ἔπος εἰρύσσασθαι, Veſtrum verbum. vt vult ſchol.

Σφέες, ET Σφεῖς contractim, Ipſi. Herodot. Polymn. ἦν γὰρ
σφαλῇ, [φράζοντες ὡς] σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλεύσουσι τῇ
προτέρῃ τῶν ἡμερέων, dicentes ſe, &c.

Σφέων, Suiipſorum. Epigramm. σφέων ἀδελφεὴν, Suam ſo-
rorem. ET Σφῶν contract. pro eodem. Thuc. ἀπὸ τοῦ
ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν, captiuitate ſuiipſorū, ſeu ſua.
B Idem, δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Suum eſſe refugium.
Item, Ipſorum, αὐτῶν. ET Σφείων, per epentheſin τοῦ ι,
itidem, Suiipſorum, Ipſorum.

Σφίσι, Sibi. Il. α, Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν.
Inter ſe. vbi Euſt. annotat quædam exemplaria encliti
cè μετά σφισι ſcribere. Apoll. Arg. 2, de ouibus luporum
impetu terrefactis, τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως Στείνονται πίπτοντα
περὶ σφίσιν, cadentes ſuper ſe mutuo, i. aliæ ſuper alias.
Plato epiſt. εἰσὶν ἄνθρωποι οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν πότε
ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι,
C ſibi videri. Thuc. l. 6, τοὺς δὲ λόγους ἔν τε σφίσιν αὐτοῖς ἐποιοῦν-
το ξυμβατικοὺς, καὶ πρὸς τὸν Νικίαν. ‖ Quū additur verbis aut
aliis pronominibus primæ perſonæ, ſignificat nobis.
vt apud Apoll. ὥρη δ' ἡμὶν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, inter nos
ipſos. ‖ Item Ipſis. ET Σφὶ pro eodem, vſitatius apud
poetas & Iones. Herodot. Polymn. ἐλθόντας ἐς τὰ σφέτερα
ἱρὰ ἵζεσθαι ἱκέτας τῶν θεῶν, παραιτεομένους καὶ τῶν λοιπῶν σφι ἀπα
μύνειν τῶν ἐπιόντων κακῶν τὰ ἥμισεα, Propulſare ſibi, id eſt à
ſe. ‖ Item Ipſis, tam duobus quàm pluribus. Od. δ, Ὣς
φάτο· καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν, Ipſis duobus,
D Telemacho & Neſtoridæ. Od. ξ, Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐ-
κρίνας ἀποπέμψαι.

Σφέας, Se. Herodot. Polymn. ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, de-
derunt ſeipſos Xerxi. ‖ Item, Ipſos, Ipſas, Ipſa, tam de
duobus quàm pluribus. Od. δ, Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτε-
ρόεντα προσηύδα, ipſos duos, Telemachum & Neſtoridē.
Herodot. Polymn. πειρωμένων τῶν Θεσσαλῶν καταστρέφεσθαι
σφέας, ipſos. ET Σφᾶς, pro eodem. id eſt Se. vt Thuc.
τὰ κατὰ σφᾶς ἀνελόμενοι. alibi αὐτοὺς addit, dicens, τὰ κατὰ σφᾶς
αὐτοὺς ἀνείλοντο. Item, Ipſos. Soph. Καί σφας κακοὺς κάκιστα
E καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν. ‖ Copulatum verbo pri-
mæ perſonæ ſignificat Nos. Luc. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν
λόγους, inter nos ipſos. ET Σφὲ per apocopē pro σφέας,
id eſt Se. ‖ Item, Ipſos, Ipſas, Ipſa. Apoll. Arg. 3, Μή σφε
πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αἰνὸν ὀλέσσῃ. ‖ Item in ſing.
num. pro Ipſū, Ipſam. Soph. Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, Ego
eum prohibeo. Eurip. Med. Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆ-
ναι κάτω, eam ipſam. ET Ψὲ, Doricè pro σφὲ ſeu σφέας,
Theocr. Idyll. δ, Ἦ πᾷ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσαι ἀμέλ-
γες; id eſt Ipſas boues.

F Σφέος, ου, ὁ, Suus. Vnde apud Apoll. Arg. 1, Ἤλθομεν αὖτις ἕκα-
στοι ἐπὶ σφέα, rediimus quiſque ad ſua. Herodotus, εἰς τοῦ-
το σφέα προηγάγοντο, eò ſua, ſeu res ſuas prouexerunt. Idē
ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, Sua haberet, ſeu pro ſuis, Eis vt ſuis
potiretur. Idem, ἔντομα σφέα ἐποίησε παιδία δύο, duos
pueros ſibi execuit. ET Σφὸς, itidem Suus. factum ex
σφέος, vt σφᾶς ex σφέας. Od. ξ, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Iliad. δ,
τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, Suos habere, ſeu Sibi habe
re, aut pro ſuis. Heſiod. Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι,
cum filiis ſuis. Et in fœm. gen. Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν
G ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic σφῇ ἀρετῇ apud eū
dem, & σφῇσι κεφαλῇσι, Il. δ, Et in Odyſſ. σφὰς κεφαλὰς, ſua
capita.

Σφέτερος, ου, ὁ, Suus, in proſa vſitatius, vt σφέος & σφὸς apud
poetas. propriè, qui plurium eſt, vt ἑὸς qui vnius. Od. α,
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Thuc. α, ἐγένοντο πρός
τε τοὺς βαρβάρους αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Ari-
ſtot. Pol. 5, πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς τῆς σφετέρας, τῆς χώρας
ἐξέπεσον. Nonnunquam nominibus ſingularis numeri
additur, vt apud Heſiodum, προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον,
H σφετέρους τε τοκῆας. Et apud Ariſtot. De mundo, τὸ χερσαῖον
ζῷον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξέρπυσε, ad ſuas ſedes cō
ſuetas. quibus in locis pro ἑὸς capitur. ‖ Adiunctum
verbis primæ & ſecūdæ perſonæ, ſignificat Noſter, Ve
ſter, Meus, Tuus, prout nomina cum quibus copula-
tur, vel pluralis vel ſingularis numeri ſunt. Heſiod. ini-

tio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε Δί᾽ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνείουσαι. Qui tamen huius vocis vſus poetis eſt familiarior, ac fortaſſe illis peculiaris. HINC Σφετερίζω, F. ίσω, Meũ facio, In meum commodum conuerto, Mihi vſurpo, ἰδιοποιῶ, ſeu ἰδιοποιοῦμαι. Et in ſecunda perſona Σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi vſurpas, In tuũ commodum vertis. Rarior tamen huius verbi vſus eſt in primis & ſecundis perſonis: frequentior in tertiis, & in infinito loquendi genere. Plato De leg. lib. 8, ἑαυτοῦ ἑσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζηταί τις, Suos fecerit, In ſuum cõmodum conuerterit, Sibi vſurparit. ſeu (vt Bud. reddit) Interuerterit, Sibi aſſumpſerit. Media quoq; vox in actiua ſign. vſitata eſt, vt apud Xen. Hell. 8, Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. Apud Greg. ii qui ſacrarum literarum ſenſum peruertunt & detorquent, dicuntur τοὺς περὶ τῶν θείων ἐνστάσεσί τε καὶ ἀνθήσεσι τοὺς πολλοὺς σφετερίζεσθαι, id eſt (vt Bud. interpr.) imperitos ad ſe perlectos religioni veræ auferre, ſeu (ad verbum melius exprimendum) Suarum partium facere, vt nonnulli exponunt. Et quod idem Greg. de Baſilio dixit, οὐ τύχῃ δουλεύομενος, ἀλλ᾽ ἀνοίᾳ σφετεριζόμενος, idem Bud. interpretatur Emeritus & aſciſcens. VNDE Σφετεριστής, οῦ, ὁ, Interuerſor, Qui aliena vel ea quæ communia ſunt, in ſuam ſolius rem vertit. B.C.p.346, ex Ariſtot. Polit.5

¶ Ἑαυτοῦ, Suiipſius. ἑαυτῷ, Sibiipſi: ἑαυτὸν, Seipſum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipſorum: ἑαυτοῖς, Sibiipſis: ἑαυτοὺς, Seipſos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur ſecundum declinationem ſimplicis pronominis αὐτός. Æſchines, τοῖς θεοῖς φησὶν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι. Idem, χωρίσαντες Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρίας. Xen. καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. vt apud Luc. ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Ariſtot. Ethic.5, ἑαυτὸν σφάλλων: & paulo pòſt, τῷ ἑαυτὸν διαφθείραντι. Sic Xen. ἑαυτὸν σφάττει. Interdum pronomen ſimplex præfigitur: vt Herodian.5, αὐτόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ᾽ ἢ αὐτὸν ἑαυτοῦ γεγενῆσθαι ἔλεγον. Plut. αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία. Iungitur etiam cum ſuperl. præcedente illo ſimplici pronomine, vt ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι, Plut. De aud. Sæpius tamen illo pronomine non præcedente, vt ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων apud Philoſtr. quod redditur, Melius quàm vnquam alias diſſerens. Plut. βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. quod Turneb. interpr. Tum demique longè optimos fieri homines. Sed inueniutur etiam (quod rarius eſſe puto) cum comparatiuo gradu, apud Thuc. πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. ὅταν μὲν γὰρ τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων.

‖ Alicubi autem ἑαυτοῦ & ἑαυτῷ cæteràque ponuntur vbi ſimplicia etiam αὐτοῦ & αὐτῷ locum habent: ſicut viciſſim αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ interdũ poſita reperiũtur. quæ exemplis probat Bud. p.27. Sciendum eſt autem hoc compoſ. pronomen ab Homero ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidémque in cæteris caſibus duo pronomina copulante.

Ἑαυτοὺς in prima perſ. (vt ſiquis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat) habet Demoſth. Pro cor. ἐστι ἡμᾶς παρεληλυθότας εἴσω Πυλῶν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ᾽ ἑαυτοὺς πεποιημένους. ‖ At exempla ἑαυτοῦ poſiti in ſecunda perſona pro σαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, &c. lectori ex Bud. petenda relinquo, p.32.

Αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, vt αὑτῷ pro ἑαυτῷ, &c. ſunt & ipſa in frequentiſſimo vſu. Ariſtot. Ethic.5, εἴπερ πλέον ἑτέρῳ ἢ αὑτῷ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκών, οὗτος αὐτὸς αὑτὸν ἀδικεῖ.

Ε'ΑΡ,

ρος, τὸ, Ver. Il. ζ, — ἔαρος δ᾽ ἐπιγίγνεται ὥρη. Odyſſ. τ, — χλωρηὶς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ Heſiod. Ergois. Thuc. πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, extremo hyemis iam vergentis in ver. Ἔαρος, Vere, id eſt Verno tempore. Ariſtot. τίκτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin. Piſcium molles vere pariunt. Et apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, ſub vere. & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente iam vere. Metaphoricè apud Theocr. Idyll.13, Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ᾽ ὁρόωσα Νυχεία, pro ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, à verni temporis iucunditate. Sic Demades orator apud Athen. lib.3, τοὺς ἐφήβους dicit eſſe ἔαρ τῆς πόλεως. Etymolog. deductum hoc vocabulũ vult ab ἕω, id eſt πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat.

A Ἔαρ, Sanguis. Euſt. ex Oppiano. Huius autem ſignificationem addit Suidas, quòd verno tempore ſanguis abundet. ‖ Item Pinguedo apud Nicand. Alexiph. lib. θρηνάδας ἢ ὀρχάδος ἔαρ ἐλαίας; id eſt λίπος, vt ſchol. exponit, citans ex Callimacho, Πολλάκι δ᾽ ἐκ λύχνου τὸν ἔλειξεν ἔαρ. ET Εἶαρ, per epentheſin τοῦ ι, itidem Sanguis. vnde apud Euſt. περὶ λυπείου citatur ex quodam poeta: ἤχι κονίσραι Ἀξεινοι λύτρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι. Nicand. Alexiph. de potu ſanguinis taurini, Ἢ μὸς πιλναμένον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ. VNDE Εἰαροπότης, ου, ὁ,

B Sanguipota. αἱμοπότης, ψυχοπότης, Heſychius. ET Εἰαρίτης λίθος, idem qui αἱματίτης, vt Nicandri ſcholiaſtes docet.

Ἐαρινὸς, οῦ, ὁ, Vernus. vt ἐαρινὴ ὥρα, Vernum tempus. ἐαρινὰ μῆλα, Verna poma apud Dioſcoridem. πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, ante æquinoctium vernum, apud Plutar. Problem. Rom.

Ἔαρον, ου, τὸ, Roſa. ῥόδον, Heſych.

Ἐάρτερος, ου, ὁ, Vernus. Nic. Ther. Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου. ‖ Ἐάρτερα Heſych. exponit etiam λεπτὰ, ἁπαλὰ, πυκνὰ, χλόνια. AT Ἐάρτερος apud eundem eſt ἀέρος ἢ ἐαρινοῦ,

C quaſi à nominatiuo ἐαρτήρ.

Ἐαρίζω, F. ίσω, Vernum tempus dego. Athen. lib.12, de regibus Parthorũ, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. ſicut paulo antè, de regibus Perſarũ, ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσοις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Latini dicunt quidem Æſtiuare & Hybernare, ſed Vernare alio ſenſu. ‖ Item Verno, id eſt vernam temperiem ſeu amœnitatem refero. Philo De vita M. lib.1, οὕτω τὴν τῆς χώρας διακειμένης καὶ ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσης ὥραις, vt bru-

D mali die vernet. Et in Axiocho, παντοίοις δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem floſculis diſtincta vernant.

C. Ἐνεαρίζω, Vernum tempus dego in, &c. Plut. Erot. de amoribus puerilibus, αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς θηλοῦσι καὶ ἀνθηροῖς, εἶθ᾽ ὡς ἐκ τῆς πολεμίας ἀναστρατοπεδεύειν.

¶ Εἶαρ, αρος, τὸ, Ver. factum ex ἔαρ epentheſi literæ ι, metri cauſſa. Heſiod. Erg. Εἴαρι πολιῷ. θέρεος δὲ νεωμένου οὔ σ᾽ ἀπατήσει.

E C. Εἰαρόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vernantes mãmas habens. in Anth. epigr.

Εἰαρινὸς, οῦ, ὁ, Vernus. Il. π, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Il. β, — ἐπ᾽ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Et εἰαρινὸς πλόος apud Heſiod. Erg.

¶ ΗΡ, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contractione ε & α in η. eſt que in vſu tum apud poetas tũ proſæ ſcriptores. Theophr. lib.1 De cauſ. pl. c.14, Ἐμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ ἐμπεδόκαρπα φησὶ θάλλειν, Καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ᾽ ἦερα πάντ᾽ ἐνιαυτόν· ὑποτιθέμενος τινὰ τοῦ ἀέρος κρᾶσιν τὴν ἐαρινὴν κοινήν. Ibycus apud Athen.13, ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι

F [θαλέθοισιν.] Ariſtoph. Neb. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tẽpore gaudens. Thuc. lib.5, τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. Athen.14, καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτους, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου.

C. Ἠριγέρων, οντος, ὁ, Senecio. cui nomen hoc Græci dederũt quia vere caneſcit, vt docet Plin. lib.25, cap. vlt. De qua herba plura habes apud eundem Plinium loco citato, & apud Dioſcoridẽ lib.4, cap.97, & Theophraſt. lib.7, cap.7.

C. Ἠριθαλὲς, έος, τὸ, dictum aeizoon minus, vt ſcribit Plin.

G quod vere floreat.

C. Ἠράνθεμον, Eranthemon, herba ſic appellata quòd vere floreat.

Ἠρινὸς, (ET Ἀρινὸς Doricè) ET Ἠεινὸς, interiecto ε, (quod ex Epigramm. citatur) Vernus. Il. ε, ὥραιος πάς ἦλθε φέρων μύρον ἠερινὸν ἡδύ. Ariſtoph. Auib. κρέκουσ᾽ αὐλὸν φθέγμα συνηρινοῖς. VNDE Ἠερινολόγοι dicuntur τέττιγες, id eſt cicadæ, apud Heſych. quemadmodũ ſuprà à Nicandro dictum eſt τέττιγος ἐαρτέρου. ET Ἠρινοτόκος, Verno tempore pariens. ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ᾽ ἔαρ φό-

H ρους πλουσιώτων. Heſych.

Ἤερος, vide poſt Ἦρ quod proximè ſequitur.

¶ Ἦρ, eſt etiam Tempus matutinum, ſeu diluculum: vel quòd tempus matutinum ſimilitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum æſtiuo, & inde-

incipſ:

inceps: vel quòd diluculum homines ad conſuetas ope- A
ras excitet: vt quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, ſic ab
ἀίρω ἠὴρ dictum ſit, quoniam tunc αἰρόμεθα καὶ εἰς ἔργον
ὀρθούμεθα, teſte Euſtathio. Odyſſ.υ, Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀ-
πέσονται μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἠρι νέονται, ſummo mane ve-
nient. VNDE Ἠριγενής, ET Ἠριγένεια, auroræ epi-
theton, quòd matutino tẽpore ſeu mane quaſi gigna-
tur aut oriatur. ET Ἠέλιος apud Heſych. ὀρθρινός: ſi
mendum illi vocabulo non ſubſit. ET Ἠέριος, ὁ,
Matutinus. Il.α, de Thetide, Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν
Οὔλυμπόν τε. Item, Ἠερίη γὰρ σοί γε παρέξεται, καὶ λάβε γνώων. B
id eſt ὀρθρινή, per pleonaſmum τοῦ ε, vt tradit Euſt. ad-
dens tamen eſſe qui aeria exponant ab ἀήρ, ſicut Iliad.
γ, grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od.ι, Ἦλθον ἔπειθ'
ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, Euſtath. exponit
ὀρθρινοί. Sed ego crediderim legi etiam poſſe Ἠερίη: vt
ſit ὥρη ἠερίη quod alibi dicitur ὥρη ἐν εἰαρινῇ, quanuis
alioqui & Iliados α, ὥρη ſine adiectione poni pro Vere,
non ignorem.

ΕΆ Ω, F. ἐάσω, aor.1, εἴασα, Sino, Permitto. Cum infi- C
nit. Il.τ, Οὐδέ μιν εἴα δ' ἐμὲ ἐάσκες (&c.) Κλαίειν. Et
Il.β, — πολλὰ δ' ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Iſocr. μὴ τὸ
τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μὴ τὸ ὑβριζόμενος περιορᾷς (vbi obſer-
ua etiam ὑβριζόμενον περιορᾷς idem eſſe quod ὑβρίζεσθαι
ἐᾷς.) Xen. οὐκ ἐᾷ ποιεῖν. At ἐῶ χαίρειν vide in Χαίρω: & ἐῶ
λέγειν, in Λέγω. ‖Bud. poſtquam dixit ἐῶ eſſe etiã Præ-
termitto, Omitto, (quod ſæpe ſignificat cũ illo infini-
tiuo λέγειν) ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberum abi-
re, Non attingo: & ex Demoſth. affert, οὐδ' ὅτ' Εὐέργῳ
πονηρῷ λαγχάνειν, εἴας ἄν με, id eſt (inquit) Reliquiſſes D
me quietum, ſed etiam interpellaſſes. Item paſſ. par-
ticipii hoc ex Theophr. exemplum, de roſa ſcribente,
ἐπιτεμνομένη δὲ, βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἐωμένη γὰρ βλαστάνει καὶ
ἀπολοχμοῦται. Et ex Ariſtot. ἐαθεὶς pro Relictus, in Pro-
bl. ὁ ἀπὸ ἐαθεὶς ἐν τῇ ψύχει. Item ἐᾶσθαι eo ſenſu quo dici-
tur Latinè Miſſa hæc fiant. Strabo, ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν.
‖Ἐάω etiam pro Deſino, Ceſſo, ex Homero affert.
C. ΠΑΡεάω. Tranſmitto, in v.l.
¶Ἔα aduerbium ex imper. ἔα factum, vt quidam grãm.
tradunt, qui & ἐκπλήξεως aduerbium ſeu ἐκπληκτικὸν eſſe E
addunt. (ſic certè & ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in aduerbia degenera-
runt) Lat. redditur Hem, & aliquando Ah. Plato in
Protag. ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ
αὐτῷ, id eſt Hem, ſophiſtæ hi ſunt: vt Bud. vertit, qui &
ab Euripide ſic accipi ſcribit. Sic Ariſtoph. ἔα, τίς ἐσθ' ὁ
πρόσπολος οὑτοσί; Apud Æſchylum quoque p.12, ἆ ἆ, & ἔα
ἔα ſchol. eſſe ἐκπλήξεως aduerbia ſcribit. & quidam Hau
hau interpr. Ita certè redditur & Euang. Marci cap.1, ἔα,
τί ἡμῖν καὶ σοί: ab aliis tamen, Ah. quod malim: vt ſit ex-
clamatio à dolore potius quàm à rei nouitate profici- F
ſcens. Sic vertitur, Ah & apud Ariſtoph. Nub. vbi qui au-
diuit dicentem ἰώ μοι μοι, exclamat, ἔα, τίς οὑτοσί ποτ' ἐσθ'
ὁ θρηνῶν; At in hoc Syneſii loco, ἔα, ... τῆς ἀγορᾶς
ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. Heu. In
qua ſignific. ſi ſcriberetur ἔα cum aſpero, dicerem po-
tius eſſe ab ἕ aduerbio de quo ſuprà.
Εἶα autem eſt hort. aduerbium, vt Lat. Eia. quod & cum
plur. num. verbo ponitur interdum: vt Ariſtoph. Plu-
to, ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Idem in Ve-
ſpis, Εἶα νῦν γ' ὦ ξυνδικασταὶ σφῆκες &c. G

ἘΓΕΊ Ρ Ω, F. ἐρῶ, Pr. ἔγερκα. Aor.1 ἤγειρα, Expergefa-
cio. vt ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. ſitẽ Od.
ω, initio. Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου dicit, vt Odyſſ.ο.
In paſſ. Ἐγείρομαι, Expergeſio. vt ἔγειραι ὁ καθεύδων, quod
à Paulo affertur, ad Epheſ. cap.5. ‖Ἐγείρω, vel Ἐγείρω
ἐκ νεκρῶν, pro Excito à mortuis: & paſſ. Ἐγείρομαι ſeu Ἐγεί-
ρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor à mortuis, in Teſta-
mento nouo ſæpe. Ibidem & ἐγείρειν νεκρούς. ‖Ἐγείρω H
metaph. vt Latinè Excito. Hom. Iliad.λ, — ἐγείρει δέ φύ-
λοπιν αἰνήν. Et Iliad.ε, — ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Thucydid.
1, καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. Excitare pu-
gnam, ſeu bellum. Item ἐγείρειν μένος apud Hom. vt Lat.
Excitare animum. Apud Herodianum autem ἐγείρειν ὀρ-
γὴν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum verò
ἐγείρω redditur Inſtigo. ‖Ἐγείρω, Excito, id eſt Ex-
truo, vide infrà in Ἔγερσις. At Ioh.2, quum vet. interpr.
reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere: λύσατε τὸν
ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. At ἐγείρειν τρόπαιον
apud Herodianũ ſæpe, Excitare vel ſtatuere trophæũ.
Ἔγερσις, εως, ἡ, (q.d. Expergefactio) Excitatio. Item Reſur-
rectio, de Chriſto, Matth.27. ‖Ἔγερσις τῶν τειχῶν, Ex-
tructio, In altũ ædificatio, B. ex Herod. AB EADEM
formatione Ἐγερσιβόντης, ET Ἐγερσίγελως ET Ἐγερσίνοος,
ET Ἐγερσιφαής. quæ quatuor cõp. ſũt. Eſt autẽ ἐγερσιβόν-
της dictus ἀλέκτωρ in Epigr. (.i. gallus gallinaceus) Vo-
ce excitans. In iiſdem Epigr. ἐγερσίγελως Bacchus, Ri-
ſum excitans. At Ἐγερσίνοος, Mentem excitans, Nonno.
Ἐγερσιφαὴς autem λίθος ex Epigramm. affertur in v.l.
pro Ignarius lapis. (q.d. lucis excitatorius, vt ego intel-
ligo) ET SIMPL. Ἐγέρσιμος, vt ἐγέρσιμος ὕπνος, Non-
no, q.d. Excitabilis ſomnus, pro Somnus è quo ali-
quis excitari poteſt. ITEM Ἐγερτικός, Excitati-
uus, Excitandi vim habens, ſeu prouocandi. vt ἐγερτικὸς
μανίας, Excitandi furoris vim habens, ſeu prouocandi.
In v.l. In furorem concitans, Inſaniam prouocans. Ibi-
dem, ἐγερτικὸς θυμοῦ. ET Ἀνέγερτος, Inexpergiſcibi-
lis, ex Gaza apud Ariſtot. Inexperrectus, ex Ouidio.
C. ἈΝεγείρω, Expergefacio, Excito, pro ἐγείρω. Od.κ, — ἀτὰρ
ἐγὼ δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.
Ariſtoph. Ranis, ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει. Demoſthenes
Philipp.4, ἀλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, &c. Experge-
fieri. ‖Ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, apud Phi-
lonem De mundo redditur Attollere ſeu erigere ocu-
los in cælum.
C. ΔΙεγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα.
Herodianus lib.2. Et paſſ. Διεγερθεὶς, Expergefactus.
HINC Διέγερσις, Excitatio. ET Διεγερτικὸς, Excitã-
di vim habens.
C. ἘΞεγείρω, Idem. Ariſtoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βού-
λομαι. VNDE Ἐξέγερσις, idem quod ἔγερσις & διέ-
γερσις, Excitatio.
C. ἘΠεγείρω, Idem. Ariſtophanes, πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν
ἐπεγείραιμι;
C. ΠΡΟεγείρω, Præexcito, Antè excito. Et paſſ. προεγείρον-
ται οἱ νεκροὶ, Naz. Mortui antè reſurgunt.
¶Ἔγρομαι per ſyncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad.β, Ἔγρετο δ' ἐξ
ὕπνου. Et Odyſſ.ο, — ἔγρετο Νεστορίδης. Ariſtophanes, κἂν ἔγρῃ
μεσημβρινός. HINC compoſ. Ἐγρεσίκωμος, Bacchus
in Epigramm. Excitans comeſſationem. ET Ἐγρε-
κύδοιμος Minerua, Tumultum [belliçum] excitans.
ET Ἐγρεμάχος, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam ex-
citans. ITEM Νήγρετος, Somnus Homero, (q.d. In-
excitabilis) Ex quo excitari non queas. ET Ἀνήγρε-
τος apud Nonnum pro eodem, ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου.
ITEM verba compoſ. Ἀνέγρομαι ET Ἐξέγρομαι, (pro
ἀνεγείρομαι & ἐξεγείρομαι) apud poetas præſertim in vſu:
ſic tamen vt interdum in proſa etiam legantur, vt ἀνε-
γρόμενος apud Luc. At ἐξεγρόμην ex Ariſtoph. affertur.
ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, ῶ, Vigilo. Ariſtot. ὅτι τὰ ἔναιμα καὶ
τὰ ζῷα πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Xenoph. de lepore,
ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ
βλέφαρα ἀναπέπταται. Apud Homerum autem legitur
ἐγρηγορόων, Iliad.υ, in principio: vbi annotat Euſtathius
eſſe ab ἐγρήγορα medio præterito: hoc modo, ἐγείρω, fu-
tur. ἐγερῶ, Præt. ἤγερκα, medium ἤγορα, & Atticè ἐγήγορα,
& cum pleonaſmo literæ ρ, ἐγρήγορα. vnde eſſe ἐγρηγορῶ,
ſeruato ε primitiui. Sciendum eſt autem & medium
illud præteritum ſæpe legi, & quidem interdum pro
Vigilaui, ſed ſæpius pro Vigilo. Ariſtophanes Plu-
to, τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι, vbi exponitur, Totam no-
ctem vigilarunt, vel Inſomnem duxerunt. Herodianus
lib.2, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἂν εἰ εἰς ὕπνον κατεφέροντο. Sic par-
ticipium ἐγρηγορὼς apud Platonem & Xenophontem,
Vigilans. cui opponitur καθεύδων. Apud Plutarchum
autem ἐγρηγορὼς opponitur τῷ ὑπνώδει, id eſt ſomnicu-
loſo, ſeu dormitatori. ET Ἐγρήγορθε pro ἐγρήγορε
apud Homerum, vt Iliad.κ, — οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐ-
γρηγόρθαι apud eundem, item ἐγρήγορθε in imperat. pro
Vigilate, ſeu Excubias agite, vt Bud. interpr. de quibus
lege Euſt. HINC Ἐγρηγορότως, Vigilãter, Vigilãdo. ET

Ἐγρήγορσις,(q.d. Vigilatio) Vigilia. Apud Ariſtot. itidem A que Plut. De liber. inſtit. opponitur ὕπνῳ, id eſt ſomno. Exponitur etiam Excubiæ. Item Vigilantia. ET Ἐγρηγορτί, Vigilanter. ITEM Ἐγρήγορος ex LXX interpr. affertur pro Vigil, Thren.4. ET Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν à Baſilio Vigil ſeu Peruigil, Bud. interpr. Quem tamen huius vocis vſum valde miror, quum aliter potius accipiatur: vt apud Ariſtotelē, ἐγρηγορικαὶ πράξεις, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. ITEM comp. Διεγρηγορέω pro Vigilo, Expergiſcor. Bud. ex Herodiano. B

Γρηγορέω etiam dicitur, ſed minus frequenter, nec à vetuſtioribus, vt quidam putant. Legitur Luc.12, γρηγοροῦντας. Sic Baſil. τὰς ἐλπίδας, ἃ τῶν γρηγορούντων ἐνύπνια. In V.l. eſt ET Γρηγόρησις, Vigilatia. ITEM Γρηγορικὸς (ſicut & ἐγρηγορικὸς, de quo paulo antè) apud Ariſtot. legi teſtatur Bud. Ab eodem ET comp. Διαγρηγορέω affertur pro Vigilo, item Expergiſcor, ſed ſine autore.

Ἐγρήσσω apud poetas idem quod ἐγρηγορέω, Vigilo. Iliad. λ, Παννύχιοι ἐγρήσσοντες. Apoll. Arg.2.

ΕΓΩ, communi lingua & Ἔγωγε, Atticè, Ego. pron. C primæ perſonæ. Il.ε, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Xen. Pæd.1, ἐγὼ καὶ σὺ ἐλογιζόμεθα. Od.ρ, Δός οἱ ἐλωὶ οὖν φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo primæ perſonæ rarò additur, niſi aut emphaſeως, aut διαστολῆς cauſa, vt teſtatur Euſt. Od.λ, Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. X. Pæd.2, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἵππιας μὲν ἄξειν ὑμεῖς οὐ διιμιεῖων. Interdum & αὐτὸς additur. Od.φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius verò vacat. vt apud Plat. Apol. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω. quod Cicero vertit, Equidem vellem. Nonnunquam cum particulis γε, γέ τοι, δὴ, τοι, D (præſertim verò in reſpōſionibus & affirmationibus) copulatur. vt ἐγὼ δὴ, Equidem. Bud. ex Dem. βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic & ἔγωγε Atticum idem valet quod καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μάλιστά γε. hoc eſt, Sanè quidem. Xen. identidē, ἔγωγε, ἔφη, Equidē profus. Syneſ. ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιελκόμενος, Ego ſiquidem, vt Bud. interpr. Idem, ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen. ἐγώ τοι τὸ δίκαιον μὴ νομίζω. Plato, καὶ ἐγώ τοι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. ὡς ἔγωγε exponitur Equidem apud Naz. vel, Vt ego quidē exiſtimo. Aliquan E do per ſynalœphen dicitur ἐγᾦδα, ἐγᾦμαι, ſeu (vt quidā ſcribunt) ἐγῷμαι, ἐγῷδα, pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Apomn.2, οἱ δὲ περὶ σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται πείθειν; reſpōdet alter, πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγᾦμαι. pro quo paulo pòſt diuiſim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. ET Ἐγὼν Doricè pro ἐγώ. Il.α, Τοῖσιν ἐγὼν ἐρέω· οὐδέ σοι ὦ θεο, καί μοι ὄμοσσον. ITEM Ἐγώνη, & ipſum Doricū pro ἐγώ, vt pro σὺ, τύνη, iidem Dores dicunt. Euſtath. pleonaſmum eſſe ſcribit ſyllabæ νη.

Ἐμοῦ, Mei. Vnde ἐμοῦ γε ἕνεκα, idem quod Latinis, Per me quidem. vt apud Plaut. At tu ægrota ſi vis, per me qui F dem, ætatem. PRO QVO Ἐμέο, reſolutionē Ionica. ET Ἐμεῦ ſynæreſi poetica, ſeu Dorica & Æolica. Theocr. Οὔπως ἀοιδῶν λοιπὸς ὃς ἐξ ἐμεῦ ἔσσεται οὐδέν. ET Ἐμεῖο per epentheſ. τοῦ ι, Il.α, Ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ET Ἐμέθεν per paragogen, Atticum, vt quidam ſcribūt. Il.α, τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν. AT Μοῦ aphæreſi literæ initialis ε, ex ἐμοῦ factum eſt. PRO QVO Μεῦ Doricū & poeticū eſt. Il.α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. vbi Euſt. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali ε, encliticum eſſe.

Ἐμοί, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Atticum, vt ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Vt mihi videtur, Mea opinione. Quod Ariſto G ph. pleno ſermone dixit in Pluto, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν. ſicut & Plut. Themiſt. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. & τὸ ἐπ' ἐμοί, Quantum in me eſt, vel fuit, aut erit, Pro virili mea. De quo & ſimilibus loquēdi formulis dicā in Ἐμός. ET Ἐμοίνη, pleonaſmo ſyllabæ νη (vt in ἐγώνη) pro ἐμοί. Et μοι aphæreſi ſyllabæ initialis; vndē & encliticū eſt. Il.ζ, Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatū apud Demoſth. Epiſt. προσίσταμαι γάρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δύο κρίσεις καθίστησι μοι τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. Interdū (vt Mihi apud Lat.) H gratiā addit: idq; frequēter in poſtulationibus aut interrogationibus. Il.χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, αἰέζε τόνδ'. Il.σ, Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. X. Pæd.1, τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι. ET Ἐμίν, Doricè. Theocr. Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε.

Ἐμέ, Me. τὸ κατ' ἐμέ, Quantum in me eſt. cuiuſmodi loquēdi formulas plures habes in Ἐμός. ET Με aphæreſi literæ initialis pro eodem. Tunc verò encliticum eſt, vt διδάσκει με.

Ἐμαυτοῦ, Mei ipſius, Ἐμαυτῷ, Mihi ipſi, Ἐμαυτόν, Me ipſum. In duali & plurali declinatur diuiſim, integris videlicet caſibus vtriuſque: vt νῶϊ αὐτώ, νῶϊν αὐτοῖν, & ſic deinceps. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & κατ' ἐμαυτόν, Quantum in me ipſo eſt. Cuiuſmodi loquēdi genera plura in ἐμός, ex B. annotata habes.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accuſ. Nos duos. Il.α, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Lucian νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il.ε, Τὼ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σαώσετον, i. Nos duos. Ibidem, Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. ET Νὼ (vel νώ) per apocopē τοῦ ι, vt à σφῶϊ Euſt. factū eſſe σφώ annotat. Il.ε, Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἀντίβιον ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priuſquam nos duo hūc virū experiamur.

Νῶϊν, Noſtrûm duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od.π, Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύναταί γ' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio ſit, nos protegat. Plato, ὡμολογήθη νῷν, Inter nos conuenit. Luc. in Solœciſta πρὸς ἐμοῦ τὸν εἰπόντα, νῷν τοῦτο δοκεῖ, σὺ (ἔφη) καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν. ET Νῷν facta contractione pro eodē. Ariſt. Ran. τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

Ἄμμε, Nos duo. Et in accuſ. Nos duos. Æolicum verò & Doricum eſt, ſecundum analogiam nominatiui plur. Theocr. τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπήκοος ἔσσεται ἁμῶν; Sæpius tamen poetæ pro accuſ. plur. accipere conſueuerunt. Il. α, Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω. Theocr. Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἠλεγχθης ὥσπερ ἀοιδάς.

Ἡμεῖς, Nos. PRO QVO Ἡμέες, Ionicè. ET Ἁμές, Doricè. ET Ἄμμες, Æolicè. Od.ι, Αὐτοῦ πέρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡμῶν, Noſtrûm. PRO QVO Ἡμέων Ionicè. Il.γ, Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. ET Ἡμείων interiecto ι metri cauſa. Od.ω, Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο Νευρὴν ἐντανύσαι. ET Ἥμων ſecundum Euſt. ex veterum autoritate, retracto accentu in præcedētē ſyllabā vt in ἧμιν & ἧμας. ET Ἁμῶν Doricè. Theocr. Pharmac. Ἤρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται; ET Ἀμμέων, Æolicè, ſecūdum analogiā nominatiui ἄμμες.

Ἡμῖν, Nobis. PRO QVO Ἧμιν Ionicè & Atticè. Il.ρ, Ὦ φί- E λοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. Vbi Euſt. non admittit eos qui ἡμῖν ἐυκλεὲς ſcribebant, eò quòd prior ſcriptura ſit antiquior. Soph. Œdip. Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὕροι πόροις. Phryn. Myſte, ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Quæ duo exempla Euſt. vt Attica ponit. ET Ἁμίν, Doricè. Theoc. Πολλοὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι. ET Ἁμῖν producto ι, itidem Doricè. Theocr. Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος. ET Ἄμμιν, Æolicè. Od.μ, Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν. ET Ἄμμι, itidem Æolicè. F Od.α, Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. Apollon. Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται.

Ἡμᾶς, Nos. καθ' ἡμᾶς διασώζονται, Ad noſtram vſque ætatē. PRO QVO Ἡμέας, Ionicè. Od.δ, Ἐν δ' ἡμέας πρώτοις λίγε κήπεσιν. ET Ἧμας, retracto accentu, ſicut in ἧμιν & ἧμων, vt Euſt. ex veterum autoritate docet. ET Ἁμᾶς, Doricè. ET Ἄμμας, Æolicè.

Poſſeſſiua ab ἐγώ, ſing. dual. & plur. numeri.

Ἐμός, ἐμή, ἐμόν, Meus. Il.υ, Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς, nec tu meos, nec ego tuos. Heſiod. Erg. Πρὸς δ' ἐμὸς τε πατρὸς καὶ σός. Athen. lib.11, ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς. At apud Xen. Pæd.γ, τῇ ἐμῇ ἀνοίᾳ, pro eo quod eſt τῇ ἀνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. Et Κατά γε τὴν ἐμήν, Mea quidē ſententia, apud Plat. Pro quo pleno ſermone alibi dicit, κατ' ἐμὴν δόξαν. Vide Bud. comm. p.971. Ἐμόν ἐστι, Mei eſt officii. Iſocr. Euag. Τὸ ἐμόν, Res meæ. Soph. El. Ἐγὼ μὲν ὦ παῖ καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον, & tuas res & meas: ſeu Et tuū commodū & meum. Et plur. ſlum. apud Syneſ. ἄκουε τἀνδον ὡς ἔχει τἀμά. Τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ nōnunquam dicitur pro ἐγώ. Il.ι, Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. id eſt οὐ γὰρ ἐγὼ μεταβολος καὶ ἀπατηλός. Eurip. εἴσ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλεύθερώσαι τοὐμὸν ἀπολείποιμί σε, id eſt Me. Idem Oreſte, ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. ἐμὲ [illegible]τα. Sic Plato τὰ δ' ἐμά, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δ' οὐ πάνυ ῥᾴδια. Ego autem velle quidem promptus, ſed nō perinde poſſe facilis. B. interpr. Idem pro eodem dixit,

τὸ ἐμὸν πρᾶγμα, in Hippia maiore, φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικὸν, Quippe ineptus eſſem ſimiliſque idiotæ. Τὸ μὲν ἐμὸν, Quod quidem ad me pertinet. Plato Timæo. Sic Syneſ. χαίρω, τό γε ἐμὸν, εἴασα αὐ χαίρειν αὐτόν Alia exempla habes apud Bud. C. p. 971. Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me eſt, ſeu fuit. pro quo & τό γ' ἐμὸν, & τὸ μὲν ἐμὸν, & κατ' ἐμαυτὸν, & κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ ἐπ' ἐμοὶ, & ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ, & τὸ κατ' ἐμὲ, & τὸ ἐπ' ἐμὲ ἧκον μέρος, & ὅσον ἐπ' ἐμὲ ἥκει, & τὸ εἰς ἐμὲ ἧκον, & εἰς ὅσον ἧκω δυνάμεως, Quàm maximè facere poſſum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, & 773. AT Οὑμὸς ET Τοὐμὸν ET Ταμὰ, per ſynæreſin dicũtur pro ὁ ἐμὸς, & τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμά. Plato epiſt. οὑμὸς λόγος. i. meus. Syn. ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει ταμά, res meæ.

B

Νωΐτερος, ου, ὁ, Noſter, Qui noſtrûm duorum eſt. Il. ο, Iuppiter ad Iunonem, Σύ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον.

Ἡμέτερος, Noſter. Homerus Od. ο, Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'. X. Pæd. 4, οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. ἡμέτερόνδε, apud poetas, eſt Domum noſtram. ſubintelligitur enim οἶκον. Od. ο, ἡμέτερόνδε κιοῦσαν Ἔρχεσθε. Apoll. ἡμέτερόνδε μολεῖν. Et ἡ ἡμετέρα, Patria noſtra: ſub. χώρα, aut tale quid. Thuc. lib. 6, πολὺ τι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν μέμονεν πλεῖν. Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiſcum facit, Qui à partibus noſtris ſtat. Thuc. lib. 4, τῷ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Sic Greg. contra Iulian. τοῖς ἡμετέροις pro orthodoxis dixit: opponens eis τοῖς ἔξωθεν. quo nomine gentiles intelligit, quos & Ἕλληνας vocat. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiã pro ἡμεῖς, ſicut paulo antè τὸ ἐμὸν quoque & τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ vſurpari docui. Gal. Therap. 9, τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδε ἔχει, Nos verò aliter rationem noſtram comparauimus, ſeu, Noſtra autem ratio aliter comparata eſt, vt Bud. C. p. 972, interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. dixiſſe, Non agnoſco veſtrum tam ſuperbum. i. vos. idque Donatum parum animaduertiſſe. ET Ἡμὸς pro ἡμέτερος (ſicut pro ὑμέτερος, ὑμὸς) apud poetas, vt tradũt v. l. PRO QVO Ἁμὸς, ſeu (vt apud Euſt. ſcribitur) Ἀμὸς, Doricé. Theocr. ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πίκτης. & ἁμὸν πατέρα apud Euſt.

C

D

ἘΔΩ, Edo. Od. γ, Οἷά τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. Il. μ, ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Cuius præteritum EST Ἐδήδοκα, facto ex fut. inuſitato ἐδήσω, pr. ἤδηκα, & pleonaſmo ſyllabæ δο, ἐδήδοκα, vt ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. lib. 12, κανδαυλον οὐκ ἐδήδοκα. vnde partic. ἐδηδοκώς. Et paſſ. Od. χ, Ὅσσά τε ἐκπίνεται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον apud Paulũ. ET Ἔδμεναι infinitiuo modo, pro ἔδμεναι. i. ἔδειν. Od. ξ, Ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀπὸ πάλλω ἔδμεναι. Cætera tẽpora in vſu nõ ſunt.

E

Media quoque vox in actiua ſign. vſurpatur. Plat. De rep. l. 2, δέησει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, ſiquis eis veſcatur. Ariſtoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδῃ. Et apud Poll. ἐδόμεθα, ἔδεσθε, ἐδόμενος. Vnde eſt & præter. med. Ἐδηδώς.

Ἔδω impropriè de vermib' dicitur ligna aut aliã materiam corrodentibus: & metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς, & huiuſmodi. Od. φ, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et voce media, Il. χ, Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, Γυμνόν. Od. ξ, Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι. Od. ι, Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. Et voce media Il. ω, Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην;

F

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, Eduliũ, Penus. Iſocr. De pace, χαίροντας μὲν καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσι. Athen. l. 1, de Philino quodam, μήτε ποτὲ χρήσασθαί ποτε, ἢ ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι παντὶ τῷ βίον. Idẽ ῥαφανίδα dicit eſſe ἁπλῶς σφόδρα ἔδεσμα. & l. 14, ſcribit τράγημα tantùm à βρῶμα differre quantum ἔδεσμα à προσφάγιον.

C. Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, Penaria cella, ſeu ſimpliciter Penaria, Vbi edulia reponuntur. quam κυμιμωθήκην quoque appellatam tradit Poll.

Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, Comeſtor. ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis veſcentes.

Ἐδεστὸς, οῦ, ὁ, Edulis, Eſculentus. Bud. ex Ariſtotele, ἔστι δὲ θηρίον ἂν ἄγριον ἢ ἐδεστὸν ζῶον. & ἐδεστὰ plur. num. Edulia, Eſculenta.

Ἔδαρ, idẽ quod ἔδεσμα. ET ſæpius Εἶδαρ, per epentheſin τοῦ ι, metri cauſa, pro eodem. Il. ν, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι. Od. ι, Λωτοφάγων οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. Od. μ, ἀλλ' ὅσ' ἐπεὶ μήκιστα ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Εἶδαρ Heſych. præter βρῶμα & σιτίον, eſt etiã ὄφελος.

A

Ἐδέατρος, ου, ὁ, vocabulum (vt Ælius Dionyſ. apud Euſt. ſcribit) Græcum, ſed de re cuius vſus apud Perſas. eſt. n. προγεύστης, Prægustator, ὁ προεσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα. poſtmodum verò ἐδέατρος vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, vt Euſt. & Suid. tradunt: ſeu ἐπιμελητὴς δείπνου, vt Heſych. Differre ab ἐλεάτρος annotat Ammon. quòd ἐλεάτρος ſit coquus, ab ἔλεός: ἐδέατρος, autem, προγεύστης, ab ἔδω. Athen. tamen. l. 4, quod Euſt. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, niſi mendum ſubeſt.

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo. ab exedenda carne.

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyſſ. δ, Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. γ, πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ἔδιτα, τὰ, plur. num. Conuiuia publica. Plutarch. Lycurgo, συσσίτια à Lycurgo inſtituta, quæ φιδίτια Spartæ nominabantur, vel quaſi φιλίτια, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπάρχοντα: vel quaſi φειδίτια, ὡς πρὸς ἀπέλειαν καὶ φειδὼ συνεθίζοντα: ſcribit ἔδιτια etiam appellari poſſe παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδήν. De conuiuii autem illius ratione plura ibidẽ narratur, quæ inde tibi petenda reliqui.

Ἔδιον, ου, τὸ, Commeatus. v. l.

Ἐδὸς, οῦ, ὁ, Comedo, ὁ φαγᾶς. Suid.

Ἐδωδὴ, ῆς, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyſſ. ξ, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Heſiod. Erg. ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Plato l. 1 De rep. ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. Apud Gal. autem ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ exponitur Eſus viperarũ, id eſt quum eduntur viperæ. HINC Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſui eſt, Edulis, Eſculentus. Thuc. lib. 7, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. τοῦ σκολύμου δὲ οὐχ ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. Scolymus carduorum generis, ab iis diſtat quòd radix eius veſcendo eſt. Dioſc. lib. 3, cap. 66, ἡ δὲ ῥίζα ἐσθίεται, ἐδώδιμος, ὥσπερ τὰ φυλλινός. capite tamen 59 dicit ῥίζα ἐδώδιμη.

C. Ἀπέδω, Abedo. vnde in paſſ. ἐν ταῖς πηγαῖς ἀπήδεσθαι τὸ ῥάμφος, citat Euſt. ex Plat. Sophiſta.

C. Ἐξέδω, Exedo.

C. ΚΑΤέδω, Comedo, Odyſſ. τ, Ἀγλαὰ δὲ παῖς βίοτον κατέδοντες Γιγνώσκων. Iliad. τ, Μυῖαι ἄρα τε φωτας ἐρηΐφατος κατέδουσιν. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Præt. perfect. eſt κατεδηδοκὼς, apud Suid. Et κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα apud Pollucem. Et in paſſ. apud Euſtath. ex Plat. Comico, κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν ἀθρουσ. Et particip. κατεδηδεσμένος, Comeſtus, apud Suid.

C. 2. Προκατέδω, Ante comedo. Et προκατέδεται, Præcipiet, Prius edet. v. l. ex Luc.

C. 2. Προσκατέδω. Inſuper comedo. Alexis apud Ath. l. 12, de candaulo, obſonio quodam Lydio delicato, πολὺ δ' ἐγὼ ἂν παρὰ θεῶν σοι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους, Σαυτῷ γε χαίρων.

C. ΠΕΡΙέδω, Corrodo, Circumquaque adedo.

C. ΠΡΟέδω, Antè edo. vnde προεδεσθεὶς, quaſi præeſitat'.

ὈΔΟΥΣ, όντος, ὁ, Dens. Il. ρ, Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας Ὦσε δόρυ. Plut. Symp. 8, καὶ δεῖπνου τοὺς ὀδόντας, καὶ λάβετε τὰ χείλη. De dentium autem differentia & nominibus vide Pollucem & Gorr. ‖ Ὀδόντα verò etiam appellant anatomici apophyſin ſecundi ſpondyli ceruicis, altam, duram, ſolidam, è ſuperiori interna mediáque eius ſede erumpentem, ſurſúmque ſpectantem, propterea quòd dẽti hominis canino aſſimiletur, vt ſcribit Gorr. addens, ab hac apophyſi totam etiam ipſam vertebram ab Hippocr. (vt tradit Gal.) ὀδόντα appellatam fuiſſe, non autem (vt ſcribit ſe putare Ruff. Epheſ. ἐν τῇ τῶν μορίων ὀνομασίᾳ) primam. alios verò ipſam apophyſin, πυρηνοειδῆ vocaſſe à ſimilitudine nuclei, alios à nuce pinea κωνοειδῆ, alios etiam ὀδοντοειδῆ. ‖ Apud Nicandr. verò Ther. ἐν δὲ τε ῥίζαι Σιλφίου ἣν κνήσειε καταπρίσειαν ὀδόντες, ſchol. exponit δοίδυκες καὶ τριβεῖς. vt ὀδοὺς ibi pro piſtillo accipiatur, quo (ſicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur. Ὀδοὺς autẽ ab ἔδω quaſi ἐδοντής τις ὢν Atque adeo (vt à quibuſdã

annotatur). ET Ἐδόντες Æoles dicunt pro ὀδόντες. A v.l. AT Ὀδὼν pro ὀδοὺς, Ionicum eſt, vt tradit Euſt.

C. Ὀδοντόγλυφον, ου, τό, ET Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, Dentiſcalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur. Gorræus.

C. Ὀδοντοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dentis formam habens. ὀδοντοειδὴς ἀπόφυσις, ea eſt quam ὀδόντα Hippocr. & omnes anatomici πυρηνοειδῆ ἀπόφυσιν appellant. Gorr.

C. Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, Dentibus pugnans. vnde ὀδοντομάχαι ὕες apud Euſt. ex veteribus, οἱ κάπροι. i. apri.

B C. Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, Inſtrumentum (vt ſcribit Poll.) medicum, exeſis dentibus eradendis idoneum, vt ſcalper excisorius vel ſcalpellus.

C. Ὀδοντότριμμα, ατος, τό, Dentifricium. puluiſculus id maximè eſt quo dentes fricatur & gingiuæ. Gorr.

C. Ὀδοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dentifer. Epigr.

C. Ὀδοντοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dentes producens. ὀδοντοφυῆ βρέφη, Dentientes pueri. Camer. ET Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, Dentitio, Dentium emiſſio aut productio. Paul. Ægin. lib. 1, cap. 9, ὀδοντοφυΐαι γίνονται περὶ ἕβδομον μῆνα. ET C Ὀδοντοφυέω, ῶ, Dentes produco. Hippocr. Aphor. περὶ δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν οὔλων ὀδαξισμοὶ, σπασμοὶ, πυρετοί. Pro quo Celſus, Propriæ etiam dentientium, gingiuarum exulcerationes, diſtentiones neruorum, febriculæ interdum. Greg. ὀδοντοφυοῦντι ἤδη παιδίῳ καὶ αὔξανομένῳ προστάγει τὸ ἄρτον ἢ πτισάνην.

C. Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, Inſtrumentum chirurgicum ad euellẽdos dentes. Gorr. Forficem vocat Celſus, Forficulã Plinius. Plut. τοιούτοις αὐτοῖς πεφυκόσι χρώμενος ὥσπερ ἰατρὸς ὀδοντάγραις καὶ ἀλκτῆρσι.

D C. Ὀδονταγωγὸν, οῦ, τό, Dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. lib. 2, cap. 4, Plumbeum ὀδονταγωγὸν, quod nos Dentiducũ dicere poterimus.

C. Ὀδονταλγία, ας, ἡ, Dentium dolor. Dioſc. μασσηθεῖσα ὀδονταλγίας παραμυθεῖται. Pro quo Plinius, de leucacantha, Commanducata, dentium dolores ſedat. ET Ὀδονταλγέω, ῶ, Fut. ήσω, Dẽtib⁹ doleo, Dentium dolore afficior.

C. Ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque dentatus, Ambidens ſiue Bidens. quomodo appellatam ouem ſcribit Feſtus E quæ ſuperioribus & inferioribus eſſet dentibus. Ariſtot. τῶν δὲ τετραπόδων ὅσα μή ἐστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέσσαρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους. Idem, τῶν ἀμφωδόντων γάλα οὐ τυροῦται. Pro quo Plin. Caſeus non fit ex vtrinque dẽtatis. Scribitur enim duobus modis apud Ariſtot. ἀμφόδους & ἀμφώδους. vtranque autem ſcripturã agnoſcit Bud. ET ἀμφωδοντίζον, alia declin. apud eundẽ B. Animal quod ab vtraque maxilla dentes habet.

C. Ἀνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Edentulus. Citat Pollux ex Pherecrate. Item, Dentes non habens, Bud. ex Athenæo, τῆ ἀνόδουν, ὡς καρχαρόδουν. Idem l. 7, ἀνόδοντα καὶ λεῖα, ὡς ῥαφίς. ET Ἀνόδοντος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. v.l.

C. Ἀργιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Albos dentes habens, pleonaſmo literæ ι. Il. ι, de apro Calydonio, σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. Il. λ, — κύνας ἀργιόδοντας. Sunt qui exponant μεγαλόδους, volentes deriuatum eſſe ab ἀρι, interiecto γ.

C. Καρχαρόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dẽtes aſperos, acutos, ſerratos, pectinatimque inter ſe coeuntes habens. Il. ν, κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων. Sic Athen. lib. 7, dicit κάμινον εἶναι καρχαρόδοντα καὶ σαρκοφάγον. Ariſtot. lib. 9 De part. anim. καρχαρόδοντα vocari ſcribit ὅσα ἐντὸς μὴ ἔχει ὀδόντας, ἀλλ' ὀξεῖς καὶ τοὺς κεχαραγμένους, vt leo, pardalis, lupus, canis: ſeu (vt l. 3, c. 1, exponit) τὰ ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάσσοντας ὀδόντας ἔχοντα: vtrobique à χαυλιόδους diſtinguens.

C. Μεγαλόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Magnos dentes habens. quo vocabulo exponebat Tryphon præcedens ἀργιόδους, vt docet Etymol.

C. Μυριόδους, Infinitos dentes habens. Epigramm. μυριόδους ἐλέφας.

C. Προόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Prominentes dentes habens. ὁ H προέχοντας ἔχων ὀδόντας, Poll. Brochus ſeu Broncus.

C. Σινόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dentibus nocens. AT Σινόδους piſcis nomen. Athen. lib. 7, ex Archeſtrato, Αὐτὰρ σινόδοντα μὲν ὃν ζητεῖ παχὺν εἶναι. QVI ET Συνόδους dicitur. Numenius Halieut. ibidem, Ἠὲ μέγαν συνόδοντα καὶ ἐρυθινὸν ἵππουρον. Denticem quidam interpr. ET

Συνοδοντὶς, itidẽ piſcis apud eundẽ eodẽ lib. Et l. 8, A quũ de pelamide dixiſſet, addit, ἡ δὲ μείζων, συνοδοντὶς καλεῖται. ET Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piſcium qui ſynodontes vocantur, vt ſcribit Plin. lib. vlt. cap. 7.

C. Συνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Cui dentes continui ſunt. Ariſtot. τῶν ζῴων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Pro quo Plin. Quibus continui dentes, ſorbent, vt equi, boues.

C. Τριόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Tridens. 1 Reg. 2, τριόδους κρεάγρα, Fuſcina tridens. Subſtantiuè etiã capitur, vt Lat. Tridens. Epigr. lib. 1, Οὐ μήλη, τριόδοντι δ' ἀνήλειψέν με Χαρῖνος. Capiturque interdum (ſicut tridens) pro inſtrumento, quod Neptuni ſceptrum eſſe putatur. vt apud Pindarum Olymp. ode 9, τρίαιναν alio nomine appellant. HINC Τριοδοντία, ας, ἡ, pro piſcatu, citatur ex Plat. Sophiſta.

C. Χαυλιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Exertos dentes habens. Heſiod. Aſp. Κάπρεος χαυλιόδους. Opp. lib. 3 De ven. καρχαρόδοντα διὰ φράζωμεν ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα, id eſt ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra rictum C dentes exerunt. Ariſtot. De part. anim. l. 3, c. 1, οὐδὲν δὲ τῶν ζῴων ἐστὶν ἅμα καρχαρόδουν καὶ χαυλιόδουν. Idem lib. 9, χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, vt elephas & porcus. Et Χαυλιόδους ſubſtantiuè ipſe dẽs exertus. Herodot. De crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνων. Ariſt. De part. anim. lib. 3, cap. 1, ὅσα δὲ πρὸς βοήθειάν τι καὶ ἀλκὴν ὀδόντας ἔχει, τὰ μὲν, χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ ὗς. Opp. lib. 7 De venat. Ἱππάρχων πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰοφόροισι Δοιοῖς χαυλιόδουσι.

C. Ἀμφόδων, idem quod ἀμφόδους. v.l.

D C. Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους. Apoll. Arg. 2, Κάπριος ἀργιόδων.

C. Εὐρυόδων, Magnos habens dentes. v. lex.

C. Προόδων, idem quod προόδους. Poll

C. Νωδὸς, οῦ, ὁ, Dentes nõ habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. VNDE Νωδογέρων, οντος, ὁ καὶ ἡ, Senex & edentulus.

Ὀδοντόω, ῶ, F. ώσω, Dentibus inſtruo & munio. vnde Ὀδοντωμένος apud Poll. Dentatus, Denticulatus, quum πρίονα, id eſt ſerram, dicit eſſe σίδηρον ὀδοντωμένον. ET Ὀδοντωτὸς verbale, Dentatus, Dẽticulatus. ὀδοντωτοὶ πρίονες apud E Galen. ET Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, Sordium circa dentes abſterſio aut purgatio. Poll. ῥίψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον ὥσπερ ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.

Ὀδοντιάω, ῶ, F. άσω, Dentio. VNDE Ὀδοντίασις, εως, ἡ, Dentitio. idem quod ὀδοντοφυΐα. id eſt, dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Gorr.

Ὀδοντῖτις, ου, ὁ, Fœnum fruticoſum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono lõgioribus, hordei ſemine: inde dictum quòd decoctum in vino auſtero gargarizatu dolores dentiũ mulcet. Gorr.

F Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, Species vna ex quinque Pythicis certaminibus in quibus tibicines pugnam Apollinis cum dracone Pythio exprimere certatim ſolebant, vt ſcribit Pollux, addens, συμπεριείληφε δὲ τὸ ἰαμβικὸν καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τιτοξεῦσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας. V.l. ex eodẽ Poll. ὀδοντισμὸν exponunt modum quẽdam canẽdi tibiis, ὅτι ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τοὺς ὀδόντας.

¶ Ὀδὰξ, aduerb. Mordicus, Dentes comprimendo. Od. α, οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον, G Labra dentibus prementes, Dentes labris infigentes. Il. ω, Ἐκτὸς ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Il. γ, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Mordicus appetant terram. Ariſtoph. Pluto, ὀδὰξ ἔλαβόμην, Dentibus arripui, ſeu Mordicus arripui. Alibi ὀδὰξ ἔχειν dicit, i. Mordicus tenere, ſeu dentibus. VNDE Αὐτοδὰξ, Ipſis dentibus, Mordicus. Ariſtoph. Pace Τὰς φύσεις ἡ μὲν δέδοικας καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. Vbi adiectiuè ſũptum addito articulo, ſignificat Pertinacẽ, & qui mordicus rem aliquam tenet. In alio eiuſdem loco, γυναικῶν H αὐτοδὰξ ὠργισμένων Suid. exponit πάνυ. Significat etiã προσέχημα, vt idem Suid. & Euſt. annotant.

Ὀδαξέω, ῶ, F. ήσω, Doleo ex morſu quem dentes fecerunt. Cam. ex Xenoph. Symp. ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, dolebam humerũ, tanquam me beſtia momordiſſet. Bud. autem exponit

Pruriebam. Vnde in paſſ. apud Dioſc. lib. 5, de vinis, ἀρμόζει πρὸς νεφρούς ὀδαξωμένους καὶ ἡλκωμένους. Et lib. 6, c. 2, καὶ ἐντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἐντός. Sic enim ibi ſcribitur: ſicut & apud Heſychium, ὀδάξει, τοῖς ὀδοῦσι δάκνει. vt videatur ὀδάξω dici ſicut αἴξω. at in illo Xenophontis loco Camer. annotat eſſe aoriſtum ſecundum.

Ὀδαξισμός, οῦ, ὁ, Prurigo mordax. ſeu (vt Gal. 3 in Aphor. 25 definit) κνισμός τις μετὰ βραχείας τινὸς ἀνίας. Ex Hippocr. habes exemplũ ſuprà in ὀδοντοφυέω, vnà cũ interpretatione Celſi. Dioſc. lib. 2, cap. 81, de butyro, ὀδοντιάσι ὠφελεῖ καὶ τοῖς τῶν οὔλων ὀδαξησμοῖς ἐπὶ παίδων. Plut. Erot. τὸ δὲ ἐμπαθὲς ἐν ἀρχῇ καὶ δάκνον μὴ φοβηθῇς ὡς ἕλκος ἢ ὀδαξισμόν. Gorr. ὀδαξισμὸν οὔλων interpr. pruritũ ante dentitionem. nam antequã erumpant dentes, dolorem quẽdam ſeu pruritum ſeumorſum, illis intra gingiuas conceptis & erumpere feſtinantibus, ſentiri, quo moti infantes gingiuas inuicem collidũt. ὀδοντιᾶσιν autem, eſſe dẽtis iam concreti eruptionẽ extra gingiuam. Hermolaus Barb. apud Dioſc. Gingiuarum commorſionẽ vertit. Notandum verò ſcribi & ὀδαξησμὸς per η, quã ſcripturam ſequitur Camer. οὔλων ὀδαξησμὸν ſeu κνισμὸν apud Hippocr. idem eſſe annotans quod Plato in Phædro dicit, τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος, κνῆσιν καὶ ἀγανάκτησιν περὶ τὰ οὖλα, pruritum & moleſtiam gingiuarum. Apud Erotianum etiam ὀδαξησθῶσι ſcribitur: ita vt ὀδαξησμὸς ab ὀδαξῆσθαι deriuari videatur.

Ὀδαξιστικός, ή, όν, Mordaci prurigine præditus. vt ὀδαξιστικὸς χυμός. Plat.

Ὀδακτάζω, F. άσω, Morſico, Camerar. ex Apoll. lib. 4, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέοντα.

¶ Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuſpis, ſeu acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμή, vt Poll. exponit. Soph. Aiace, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio quo ceciderat Aiax. vbi ſchol. & ipſe exponit τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adiuncta etymologia, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν ὡς ὀδούς. ‖ Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur ſiue aures ſiue dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt quo minus hominem impetu illo lædere poſſit: ſiue quòd duorum mucronum inſtar extent, ſiue quòd inſtar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. Cyneg. τὰ δὲ προβόλια προσέστω μὲν λόγχας ἔχοντα, κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους στιφρούς, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας δοράτων παχεῖς. id eſt, Budæo interpr. Venabula autem eſto primùm quidem ſpiculis præmunita: qua verò ſpiculum haſtili induitur & annectitur, ibi in medio aures æratas habẽto. Pollux κνώδοντας venabuli collocat κατὰ τὸ τοῦ αὐλοῦ τέλος πρὸ τῶν πτερύγων. Et Xenophon paulo pòſt dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης. vt intelligatur κνώδοντας poni κατὰ μέσον τὸν αὐλόν, in medio videlicet haſtilis illo vbi ſpiculum ei induitur: ſicut vertit Bud. Ad horũ venabuli κνωδόντων ſimilitudinem Sophocl. Antig. dixiſſe videtur ξίφους ἕλκει διπλοῖς κνώδοντας: niſi ancipitem enſem ibi interpretari malis.

ἝΖΟΜΑΙ, Sedeo. Il. β, ἕζετο δ' ὀρθωθείς. Od. γ, ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

C. Ἐφέζομαι, Inſideo. Il. 3, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Item, Incubo, Bud. ex Theophylacto, σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέζῃ συγγράμμασι.

C. ΚΑΘέζομαι, Sedeo. idem quod ſimplex, ſed eo vſitatius apud proſæ ſcriptores. Il. ω, Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο. Heſiod. Erg. — πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Plato Polit. 1, ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Futurum eſt καθεδοῦμαι. A paſſ. autem voce καθέσθην apud Lucian. in Soloeciſta dicitur eſſe ἔκφυλον. ‖ Καθέζομαι apud Thucyd. de exercitu dicitur pro Sedes ſuas locare, Caſtra metari. vt lib. 2, καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο. ſic alibi, καὶ καθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. VNDE Καθισμός, οῦ, ὁ, Conſeſſus, Sedes. Ariſtoph. Veſp. Συλλέγοντες γὰρ καθισμοὺς ὥσπερ ἀνθρήνια, Colligentes conſeſſus & concilia iudiciorum tanquam examina quædam. ET Κάθισις, Sedes & domicilium, οἴκησις, Heſych.

C. 2. Ἀντικαθέζομαι, Ex aduerſo ſedeo, ſeu conſideo, Oppoſitus alicui ſedeo. ‖ Apud Thucydidem pro Ex aduerſo caſtra habeo, E regione aduerſarii caſtra metor, vel metata caſtra habeo. Exponitur etiam Ex aduerſo aciem inſtruo. Thucydides lib. 1, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἐπαναχωρήσαντες ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι, id eſt ἀντιστρατοπεδεύοντες, vt ſchol. exponit.

C. 2. Ἐγκαθέζομαι, Inſideo. Thuc. lib. 3, initio, καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. Vbi ſchol. exponit ἐνδιατρίβοντες, non vltrà proficiſcentes ſed immorantes propter commeatus.

C. 2. Ἐπικαθέζομαι, Conſido. Ariſtoph. Pluto, Κρατοῦσι γὰρ κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος. vbi ſchol. annotat, metaphoram eſſe ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. id enim quod grauitate ſua præponderat, καθέζεσθαι dici.

C. 2. Παρακαθέζομαι, Aſſideo, A latere conſideo. Plato Char. παρακαθεζόμενος οὖν ἠσπαζόμην τόν τε Κριτίαν.

C. 2. Προκαθέζομαι, Præſideo. Gregor. in Baſilium, Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Oratione de luna, προκαθέζεται νυκτός, Præſidet nocti. Et voce paſſiua, apud eundem οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, id eſt epiſcopi qui populo præſident.

C. 2. Προσκαθέζομαι, Aſſideo. Vnde προσκαθεδῆσῃ quod ex Æſchine citatur, & exponitur Aſſidebis, προσεδρεύσεις. Apud Demoſth. Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, metaphoricè pro Aſſiduè incumbet aut Inſtabit. ‖ Item, Aſſideo (eo nimirum ſenſu quo Priſcian. Saluſtium dixiſſe refert oppidũ amiſſum aſſideri, pro Obſideri aut circumſederi) Obſideo, Hoſtiliter conſido. Thucydides lib. 1, προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Statiua habentes ad vrbem. Idem l. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν. Xen. Hell. 2, εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μάχῃ μὲν ἡττηθέντες, προσκαθεζόμενοι δὲ ἑπτὰ μῆνας.

C. ΠΑΡέζομαι, Aſſideo, Iuxta ſeu à latere ſedeo. Ilia d. α, de Thetide, Ἡ μὲν γὰρ σοί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

¶ Ἕδρα, ας, ἡ, Sella, Sedes. Il. τ, Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Xenophon Pæd. 6, ὡς εἶδεν, ἐκπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας ἀπελύετο τε αὐτοῦ καὶ ἐδεξιοῦτο. Apud eundem De re equeſtri, ἕδρα ἵππου, idem quod ῥάχις & ὀσφῦς, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. B. ‖ Item Sella ſeu ſedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xenoph. Pæd. 8, τούτοις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. Ibidem de Cyro Duces & optimates aſſuefaciebat ἀγαθοῖς ἔργοις προσβαίνειν εἰς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. ‖ Ἕδρα, Sedes, id eſt οἰκεῖος τόπος. Hipp. ἐν τῷ μοχλικῷ, Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πέρνῃ ἢ κναφ. Gorr. ‖ Item Domicilium vt apud Lat. Sedes. Sophocl. Trachiniis, Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν. Apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, nauales ſtationes. ‖ Ἕδρα, Baſis & ſedimentum. Bud. ex Plut. Demetrio, de machina, ἧς ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος: ibidem baſis dicitur. Sic Damaſc. 37. ‖ Ἕδρα apud medicos (vt & Sedes apud Latinos) dicitur meatus ventris inferior continendis tranſmittendiſque excrementis deſtinatus. Gorr. vt ἕδρα ἐκτρεπομένη ἢ προπίπτουσα, ſedes conuerſa vel procidua, Bud. ex Dioſc. ‖ Apud Hippocr. lib. De vulneribus capitis, eſt oſſis fracturæ ſpecies eiuſmodi vt in eo teli veſtigium remaneat atque appareat quà telum impactum fuit. Gorræus ex Galeno: addens, eundem Gal. in lib. De cauſ. morb. ſcribere eo nomine peculiariter deſignari ſolutam in oſſibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occurſante atque abſcindente, vocarique etiam ἐκκοπὴν & διακοπὴν ab Hippocrate l. De vuln. cap. ‖ Ἕδρα, Conſeſſus. Od. γ, Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἕδρας. id eſt συνέδρια, vt ſchol. exp. ‖ Seſſio, Seſſitatio. Athen. l. 14, ex Bacchylide, Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic apud Thucyd. lib. 5, τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, ſchol. exponit προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργίᾳ. vide Ἕδος.

C. Ἑδροδιαστολεύς, έως, Inſtrumentum medicorum quo anũ compreſſum, ſede aliquando ita inflammata & anguſtata vt per ipſam non tranſmittantur alui recrementa, diducunt. ſic enim vocatur à Galeno & Hippocr. κατοπτήρ, ſicut matris præcluſæ (vt vocant) ſpeculũ ab ipſo nominatur διόπτρα, i. γυναικῶν διαστολεύς.

Ex ſequent.comp.nonnulla terminationem nominis ἕδρα retinent, alia autem, licet eiuſdem ſint generis, minimè: ideóq; ordinis alphabetici dũtaxat rationem in eorum collocatione habuimus. A

C. Ἄφεδρος, ἡ, Purgatio menſtrua mulierum, Menſes muliebres, Bud. ex Dioſc. lib. 2, cap. 85, de coagulo leporis, μετὰ δὲ τὴν ἄφεδρον ἀτόκιός ἐστι. Et ex Ezech. 18, 291, γυνὴ δὲ ἐν ἀφέδρῳ οὖσα, Menſtrua habens.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, Latrina. Matth. 15, εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται. vbi à ſeorſum ſedendo dictum id vocabulum Beza annotat: ſicut Latrinam à lauãdo ſeu latendo. alio verò nomine ἄφοδον quaſi diuerticulum dici. At Seceſſus (quo Eraſmus & vulgata editio ibi vtũtur) in ea ſignif. apud idoneos autores ſe legere non meminiſſe. ‖ Suidæ ſignificat etiã τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον, id eſt Sedes, vt Plin. & Latini medici vocant. Sed barbarum eſſe dicit. B

Ἀφεδρεύω, F. εύσω, In ſella ſedeo. vnde ἀφεδρεῦσαι apud Heſych. ἐν δίφρῳ καθίσαι. C

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος. vnde apud Suid. ὁ γοῦν Ἡσαΐσκος εἰ αἴσθοιτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας, ſi ſẽtiret vocẽ mulieris menſtrualis, dolebat capite. idq; illi indicio erat menſtruæ mulierum purgationis. Sic enim quidam interpretari malunt quàm cum Camerario, Coniecturam faciebat ſeceſſus turpis, id eſt impuritatis adulterii aut ſcortationis.

C. Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſſidens. cui contrarium σύνεδρος. erat autem verbum augurale. exemplum ex Ariſtot. habes paulo pòſt in Διεδρία. ‖ Δίεδρος apud Heſych. exponitur ſubſtantiuè διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. Cuius exemplum Bud. ex Athen. lib. 5 adfert, ὥστ' εἶναι δύο κατὰ κλίνην ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Euſt. in Il. λ, quum annotaſſet δίφρον & δίοχον ſecundum Pauſaniam vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν & ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, ſubiungit, καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον δίοχον, καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. D VNDE Διεδρία, ας, ἡ, Diſſidium. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9, ἔστι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. δίεδρα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες· σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. E vbi Bud. dicit auguralia verba eſſe, & ex Gaza interpr. Conſidium & diſſidium. At Camer. interpr. Conſidentias & diſſidentias. nam diſſidentia faciunt augures ea quæ ſunt infeſta ſibi mutuò, & conſidẽtia, quæ pacifica.

Δίεδρον, ου, τὸ, Biſellium, ſellæ genus. in v. l. ET Διέδριον, ου, τὸ, Sellula. καθέδριον Suidæ, Sellula, Cam. Apud Heſych. verò ET Διέδρα exponitur καθέδρα. F

C. Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duodenos in ſitus ſeſſilis. Plutar. De placit. philoſoph. lib. 2, cap. 6, de Pythagora, ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα. ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν. id eſt, Bud. interpr. Ex quadrantali terram factam, ex meta, ignem: ex octaedro, id eſt octonorum ſeſſuum corpore, aerem: ex icoſaedro verò, id eſt vicenorum, aquam: ex dodecaedro verò, id eſt duodenos in ſitus ſeſſili, vniuerſi globum. TALE eſt Εἰκοσάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vicenorum ſeſſuum eſt. cuius exemplum iam ex Plut. poſui. G

C. Ἐνέδρα, ας, ἡ, Inſidiæ. Thuc. lib. 5, μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Apud eundem lib. 3, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in inſidiis ſubſident. Plutarch. Rom. ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς. Idem in Public. καθίσαντες ἐνέδραν τοῖς ἀγροῖς τὰς πύλας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, à Thuc. l. 23. Latini dicunt Tendere, ſtruere, collocare, item ponere inſidias. Herodian. lib. 7 coniungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν τῆς ἐπιβουλῆς. Apud Dionyſ. verò Long. dicitur, διχοστασίαι θύραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν. ET Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem, ſeu (vt exp. Heſychius) ἔγκρυμμα, δολερὸν ὑποκάθισμα. H Act. Apoſt. cap. 23, ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur & in lib. Reg. & in libro Sapientiæ: ſed apud probatos autores non reperitur. Item Inſidioſum, Camerario. AT Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Philoct. νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει, καὶ χῶρον τίν' ἔχει, Vbi ſedem ſuam locarit, Quem locum inſederit, vt Tacitus

loquitur. ‖ Apud Hippocr. autem περὶ ἀέρων, Scythæ ἔνεδροι dicuntur, inſidentes equis firmè: niſi fortè vera eſt ſcriptura εὔεδροι. Camer.

Ἐνεδρεύω, F. εύσω, Inſidior. Herodian. lib. 3, ἐνεδρεύων τι προσεῖπεν αὐτοκράτορα, Compoſito dolo ſalutat imperatorẽ, vt Polit. vertit. Plutar. Fab. ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν Inſidias ei tendens. Et paſſiuè apud Xen. τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, Quibuſdam autem animalibus potu inſidiæ ſtruuntur, ſeu Quædã animalia potu captãtur.

C. Ἐξέδρα, ας, ἡ, Exhedra, propriè (vt ſcribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Vitruu. lib. 5, de palæſtrarum ædificatione, Conſtituantur in tribus partibus exhedræ ſpatioſæ, habentes ſedes in quibus philoſophi rhetoréſque ac reliqui qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint. B. in Pand. annotat, exhedram hodie dici poſſe loca quæ in periſtyliis ſodalium canonicorum aut monachorum, id eſt clauſtris, vulgò capitula dicuntur. Exhedram enim à ſedium frequentia & ſeſſitandi commoditate nomen accepiſſe. Apud Ciceronẽ autẽ pro ſella ſtudiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus eſſe ſoleat. locos verò illos Ciceronis, vnum ex 1 De nat. deorum, alterum ex 3 De orat. ibi reperies. Camerarius ſcribit Ciceronem lib. 5 Tuſcul. quæſt. interpretatum eſſe ſeſſionem. quum enim dixiſſet, Hîc Speuſippus, hîc Xenocrates, hîc eius auditor Polemo, cuius ipſa illa ſeſſio fuit quam videmus: ſubiunxiſſe mox, Tamen ego illa moueor exhedra. Plutar. in Bruto p. 320, à tergo, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τοῦ Καίσαρος περιέστησαν. Et apud Suidam, κατῴκει πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem lib. 1, ἐξέδρας eſſe ait ἵνα συγκάθηνται, id eſt Conſeſſus locum. Camer. A QVO & diminut. Ἐξέδριον poſuit Cic. in epiſt. ad M. Fabium Gall. Exhedria quædam mihi noua inſtituta ſunt in porticula Tuſculana: ea volebam tabulis exornare.

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum τῷ ἔνεδρος, Qui in ſede & domicilio ſuo non eſt, A ſede & domicilio ſuo abſens, remot⁹ aut expulſus. Soph. Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ, Extra ſedem ſuam, Externus ſeu alienus, vt Cam. exp. Ariſtot. De mundo, πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ἐν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, id eſt Sedibus ſuis pulſus & eiectus, vt Bud. interpr. Idem apud Athen. lib. 5, ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι, καὶ γιγνόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, ſcribit videri ſignificare Sede emotum, id eſt In conuiuio non conſtãtem ſibi, ſed idẽtidem ſurgentem præ amore, quaſi ſede motum. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Apud eũdem metaphor. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Ariſtoph. autem ὄρνις ἔξεδρος χώραν ἔχων (quod ex Soph. deſumptum annotat ſchol. & exponit παρηλλαγμένην) eſt vocabulum augurale, vt σύνεδρος & δίεδρος. vnde & Heſych. ἔξεδρον exponit οὐκ αἴσιον.

C. Εὔεδρος, Cui facilè inſidetur. vt εὔεδρος ἵππος, cui facilè ἐγκάθηται ὁ ἱππεὺς, Bud. ex Xen. Suidas καθέδραν εὔεδρον exponit ἀσφαλῆ, βεβαίαν.

C. Ἐφέδρα, ας, ἡ, q. d. Inſeſſio. Plato Pol. 1, ἓν δὲ ὄνομα ἔχον, διότι ποτ' ἕνεκά τινος ἐφέδρας δεῖ, θᾶκος ἀεί τινι γιγνόμενον. ‖ Itẽ herba quam & Caucum appellant. Gorr.

Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominẽtiæ ſuper quibus ſedetur. Cæl. Rhod. lib. 2 cap. 46. Polluci lib. 2, γλουτοὶ & ἐφέδρανα idem ſunt, id eſt τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. ‖ Item ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι. Heſych. ex Phryn.

Ἐφεδρίζω, Inſideo. Sed peculiariter pro Inſideo tergo alicuius. quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμὸς hinc dictus eſt, ET Ἐφεδριασμός. Vide Poll. & Heſych. ET Ἐφεδριστῆρες, Qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iunctis inſiſtentes portabantur.

Ἔφεδρος, Inſidens. vt Soph. Philoctete matrem deûm ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Inſidẽtem tergo leonũ: intelligens videlicet agitatricem eſſe leonum currui ipſius iunctorum. Sic de exercitu in terram expoſito apud Euripidẽ, ἔφεδρος γῆς στρατός. Et ἔφεδρος τοῦ ἵππου pro ἔποχος. ‖ Ἔφεδρος, Heſych. eſt etiã χειροτέχνης, fortè pro Sedentarius vel ſellularius artifex. ‖ Item ἔφεδρον a-

apud Hippocr.ſedes vel aliud corpus ſtabile,vt in eo deſidere aliquis firmiter poſſit.Gorr.ex Galeni com.2,περὶ ἀγμῶν. ‖Ἔφεδρον ſeu ἐφέδρα herbæ quoq; nomẽ,inde dictæ quòd arboribus inſidiatur:quã Plin.lib.26 c.13,ἀνάβασιν & ἵππουριν alio nomine appellari ſcribit, naſcique iuxta arbores,& ſcandentem eas dependêre comis iũceis multis,nigris vt eſt equorum cauda. ‖Ἔφεδρος Subſeſſor, ex Seruio: Inſidiator. Vnde ita vocatur & Qui euentum aucupatur quaſi ex inſidiis, inquit Camerarius: quum antea ſcripſiſſet ἔφεδρον appellari in certaminibus, Qui obſeruabat euentum certantium, & poſtea cum victore congrediebatur,vt copioſè Luc. tradit in Hermotimo.Sic Ariſtoph.Ran.ἔφεδρος καθεδεῖται. Vide & Bud.pag. 742. vbi ἔφεδρος eſt etiam Cuius aggreſſio ſuſpecta eſt:ex Plut.appellante Craſſum ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος,i. belli ciuilis. Ἔφεδρος præterea ex Polyb.Captator & obſeruator occaſionis. Quinetiam vocari eodem nomine ſcribit milites qui in ſubſidiis col locati ſunt(vno verbo Subſidiarii. Ab hac autem ſigni ficatione ſumptum eſſe puto illud ἔφεδρος Sophoclis in Aiace,καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξυνέστιν ἔφεδρος,pro Aiacis inſanabile malum vltimum adoritur me. Item Ἔφεδρος generaliter Aduerſarius. apud Euripidem autem cum genitiuo,in Phœn.ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς,aduerſantes Argiuo exercitui. Denique Ἔφεδρος, Succeſſor, Herod.in Terpſ.Sed & Subſtitutum interdũ ſignificat. HINC Ἐφεδρεύω,Inſideo. Item Subſideo, Subſidens inſidior.Et generaliter pro Inſidior. Plut. Ἀννίβαν πᾶσιν ἐφεδρεύοντος.Herodianus, ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, inſidias ſuſpectabant. Eſt etiã Victori immineo vt cum eo quamprimum congrediar.Bud.ex Iſocr.Item Immineo in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς B.ex Polybio, Captare occaſiones ex locis & tẽporibus. ‖Itẽ Subſidio ſum.vnde ἐφεδρεύοντες(qui alio nomine ἐπιτεταγμένοι)dicuntur etiam Triarii in poſtrema acie collocati,ex B.in Annot. Vide & ſupra citatũ Comm.locum. ET Ἐφεδρεία,Seſſio,Ipſe ſedendi ſeu inſidendi actus. vt ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρεία, Ariſtot. ‖Eſt etiam Subſidium, Præſidiũ. Polyb.1,βουλόμενος δὲ ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τόπον. Et ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν,lib.2,Subſidii loco. Idem rurſus lib.1,θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φυγόντι ἐξ ἐφεδρείας,id eſt deſertori præſidii,Cam. At Bud.ſtationem hîc vertit.

c.2.Παρεφεδρεύω σοι, Sum in ſtatione ad te protegendum Bud.ex Plut.

C.Καθέδρα,ας,ἡ,Sedes,Sella.Il.β,Ἄλλοι μὲν ῥ' ἕζοντο,ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας,Cæteri quidem ſedebant, tenebántque ſedes ſuas quieti.Xenoph.Cyneg. ἐπὶ ταῖς καθέδραις τοῦ λαγώ.Syneſ.104,καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, nullo loco ſede ſua lapſus eſt. Apud eundem καθέδρα ἀμφικέφαλος exponitur ex Iuuenale Cathedra mollis, biceps dicta quia duabus capitulis exornabatur.Idẽ,τοῦ δὲ λῦσαι τὴν αὐθεντίαν,εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέτεμψα. Herodian. l.1, οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία,ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, Quippe non in ſella ipſa faſtigium dignitatis, ſed in operibus ſitum. Et in nauibus καθέδραι dicuntur remigum ſedilia. ‖Καθέδρα, vt ἕδρα, accipitur etiam pro mora.Thuc.lib.2, ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχε,,id eſt,τὴν ἀργίαν τῆς πολιορκίας,vt ſcholiaſtes exponit:quod paulo ante ἐπίσχεσιν & μέλλησιν appellat.id eſt cunctationem & quaſi deſidiam. Sic apud Plutarchum Camillo, πρὸς τῷ Καπιτωλίῳ καθέδρα καὶ χολὴ πολιορκίας χρόνος.Vbi tamen exponitur, Diuturna per otium Capitolii obſeſſio:ſicut & à Valla in loco Thuc. antè citato redditur In obſidione. ‖Καθέδρα Heſychio eſt etiam θυσία Ἀδώνιδος: & καθέδραι eidem πένθους ἡμέραι ἐπὶ τετελευτηκόσι.

c.2.Προκαθεδρία,ας,ἡ, Primus locus in conſeſſu. Camer. ex Luca.

c.2.Συγκάθεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aſſeſſor. vide Πάρεδρος.

C.Ὀκτάεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui octonorum ſeſſuũ eſt. Exemplum habes in δωδεκάεδρος.

C.Πλανησίεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Incertis ſedibus errans, Vagus. Sic Ariſtot.lib.1 Anim.vocat molam.

C.Πολύεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multas ſedes habens.

C.Πάρεδρος, Aſſeſſor. ἡ πάρεδρος τῷ θεῷ μισοπόνηρος δίκη, Philo De vita Moſis l.2, in vulg. lex. πάρεδροι τοῦ Ἀπόλλωνος & πάρεδρος τῆς θεοῦ ex Ariſtide. At πάρεδροι peculiari ſignif. aſſeſſores qui dabantur ἄρχουσι, Bud.ex Demoſthene in Midiam, pag.238. Vide Poll.Iidem poſtea συγκάθεδροι dicti fuerunt. In vulg.lex. redditur & Conſiliarius,item Auxiliarius, & Aſſecla. ‖Πάρεδρον virtutem dæmoniacam dici qualis in Simone mago fuit, ex Euſebio annotat Cælius Rhodig. COMP. Εὐπάρεδρος,Qui conſtanter aſſidet. Item,Qui aſſiduus eſt aliquo in negotio.Ἀπάρεδρον,καλῶς παρακαθήμενον καὶ διηνεκῶς,Heſych.Suid.Vide Εὐπρόσεδρος.

Παρεδρεία,ας,ἡ, Aſſeſſio, Cic. Item Dignitas eorum qui πάρεδροι vocantur,id eſt Aſſeſſores.Quidam ex Vlpiano interpretantur aſſeſſuram. ET Παρεδρεύω, Aſſideo.Item Aſſiduus ſum aliqua in re.

C.Προέδρα,Prima ſedes, Primum ſubſellium, πρῶτον ξύλον,Poll. 325. ET Πρόεδρος, Qui ſedet in prima ſede, ſeu in primo ſubſellio, Præſes, Præſul, Antiſtes. Et πρόεδροι,magiſtratus,vide Bud.in Annot.& in Comm. VNDE Προεδρεία,(q.d. Præſidentia) Sedis prærogatiua dignitas,vt quidam interpretantur. Vel Sedis prærogatiua, (nõ adiecto nomine Dignitas)aut Loci prærogatiua. Qui autem προεδρίας honore præditus erat, & in theatro & in concione & vbique quemuis loco excitare poterat, & in eo ſedere, vt Bud.ex Ariſtoph. ſchol. ac Suida annotat.Herodianus 1,τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί.Plut.περὶ δυσωπίας, Ἦ τὴν φιλότιμον πίστις ἐκστῆναι τῆς προεδρίας. Diogenes Laert. καὶ λεγόντων ὡς ἐν ᾅδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι.Sic autem & in Axiocho dicitur tribui προεδρία τοῖς μεμυημένοις. Vbi tamen quidam latius accipiunt pro cuiuſlibet honoris prærogatiua. Bud.quoque apud Æſch. εἰς προεδρείαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν ἄγειν ait eſſe vel Sedibus primis vel honoribus primis dignari. ET Προεδρεύω,Præſideo,Sum præſes,cum genit.vt οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς apud Demoſth. Præſides Senatus,Bud. interpr. A QVO Προεδρεία per ει,Ipſe actus præſidendi:vt Προεδρία cum ſolo ι, eſt propriè Prima ſedes, vt quidam grammatici tradunt.quæ tamen differentia confunditur.

C.Πρόσεδρος,Aſſeſſor,πάρεδρος.Item Aſſiduus in aliqua re, ſeu Aſſiduè occupatus, Heſych.ὁ παρακαθήμενος, item σχολάζων. COMP. Εὐπρόσεδρος,Conſtanter aſſidens, & quaſi à latere alicuius nunquam diſcedens.Item,Aſſiduus in aliquo negotio, vt εὐπάρεδρος.vnde & pro εὐπρόσεδρον apud Paulum 1. Cor. cap. 7 quædam noſtra exemplaria habebãt εὐπάρεδρον. Vocat autem ſiue hoc ſiue illo nomine(magis tamen εὐπρόσεδρον probo)conſtantiam manendi cum aliquo, vt conſtanter maneamus cum iis quibus ſemper aſſidemus, & à quorum latere nunquam diſcedimus.

Προσεδρεία, Perſeuerantia, qualis eſt eius qui alicui ſemper aſſidet. Apud Syneſ.De inſomn.& in Epiſt.redditur Aſſiduitas. At Thucyd.lib.1,eſt Aſſidua obſidio,vel potius ſimpliciter Obſidio. nam quãdam aſſiduitatis ſignif.hæc vox includit. ET Προσεδρεύω, Aſſideo. Ex Chryſoſtomo, προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Item, Aſſiduus ſum, Aſſiduè incumbo. Ariſtoteles Politicõn 8, προσεδρεύουσι ταῖς φιλοπονίαις. vbi Bud.προσεδρεύειν interpretatur Aſſiduè inſiſtere, Aſſiduè incumbere. Ex eorundẽ Polit. l.2,cum πρὸς, vbi dicit πρὸς τὰ ἴδιον προσεδρεύειν. ‖Et pro Obſideo,ex Polybio. ‖Item pro Inſidior ex Chryſoſt.De ſacerd.

C.Συνέδρα, Lat. voce Statio ab Heſychio redditur: itẽ Græca στάσις. Ex Xen.affertur,τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν.

Σύνεδρος, Conſeſſor: vt πάρεδρος, Aſſeſſor. Redditur tamen etiam σύνεδρος, Aſſeſſor,à Bud.in hoc Philoſtr.loco,σύνεδρον καὶ κοινωνὸν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης.Idem σύνεδροι, ſicut & συνεδρεύοντες, apud Æſchinem pag. 61 interpr.Qui concilium celebrant. Herodianus lib.1, ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρος ἐπὶ θεῶν. quod Polit.vertit, Conſors eſt conſeſſórque deorum. Idem verò alibi apud eundẽ Herodianum reddit etiam conſiliarium. Apud Thuc. σύνεδροι qui & καθήμενοι. Apud Soph.in Aiace σύνεδρος κύκλος exponitur Corona conſidentium principum. At σύνεδρος verbum augurale vide in Δίεδρος & in Δι-

δεία. HINC Συνεδεία, Conſeſſus: vide in Συνέδειον. A
Item Συνεδεία, verbum augurale, vide in Δυσδεία.
ET Συνέδειον, Conſeſſus, Concilium. Præcipuè autem ita vocatur Conſeſſus iudicum: vnde Æſchines ſic appellat Areopagum. Sed & Collegium Bud. apud eundem interpret. Apud Herodianum (qui alicubi & genitiuum τῆς βουλῆς addit) Politianus vertit Curiam. Sed ipſum quoque in quem conueniunt ſenatores locum ſignificat: vt apud eundem Herodianum, συνῆλθον οὐκ εἰς τὸ σύνηθες συνέδειον, ἀλλ' εἰς τὸ Διὸς τῆς Καπιτωλίν. Ariſtot. De mundo, βουλευταί καὶ ἐκκλησιασταὶ ἤξιασιν εἰς B συνέδεια τὰ προσήκοντα. Hinc συνέδειον alio nomine Græco exponitur βουλευτήειον, id eſt Locus in quem conuenit ſenatus. In vulg. lex. ponitur & συνεδεία in priore illa συνεδείου ſignif. ſed ſine exemplo. ET Συνεδρεύω, Conſideo. (eo ſenſu quo dixit Ouid. in Metam. Conſedere duces) A Bud. expon. etiam Aſſideo in cōſeſſu. Item Sum eiuſdem curiæ, Sum collega, Sum eiuſdem ordinis. Idē συνεδρεύοντες à Demoſth. dici tradit de curia Areopagi: ſicut & συνέδρους τῶν Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum conſeſſum: A Polybio autem C συνεδρεύοντες poni etiam pro Conſilia agitantes, Conſultantes. ITEM Συνεδριάζω, pro Conſilium agito, vel Sum in eodem conuenticulo, ex Salom. parabolis affert, παράνομος ἐν δικαίοις οὐ συνεδριάζει.

C. Ὑφεδεία, ας, ἡ, Inferior ſedes, Inferior in ſubſelliis locus. oppoſitum τῇ προεδεία. Greg. διδασκαλεῖα μὲ ἱδρύσασθαι κατὰ πόλιν ἔντιμος, βήματί τε καὶ προεδρείας καὶ ὑφεδρείας.
Ὑφεδρεύω, Inferior ſedeo, Sub alio ſedeo.
Ἑδραῖος, ου, ὁ, Sedentarius, Sellularius, Seſſilis. Xen. De rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοι εἰσι. Item Stabilis. Turnebus apud Eurip. κάθησ' ἑδραία, Stabilis ſedeto. Plut. De primo frig. dicit terræ elementum non eſſe κινητικὸν, ſed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συνερειστικὸν, id eſt (vt idē Turn. interpr.) Stabile vt teſſera, ſuóque nixu ſe continens. Et ἑδραῖα ζῶα dicūtur animalia ſtabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικὰ, quæ neceſſe habent pabulari, vt apes, B. δυνάμενον ἑδραῖον εἶναι, in eadem ſede permanere potens. lib. 2 Œcon.
Ἑδραίως, q. d. Seſſim. incluſam enim habet καθέδρας ſignif. vt Erotianus annotat apud Hippocr. addens, videri ſibi errare Bacchiū & Epiclē, quorū alter expon. ἐπιμόνως, alter ἐν καθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. Item Stabiliter, Firmiter. Herodian. lib. 3, καὶ ἐξ ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μαχόμενοι.
Ἑδραιόω, ῶ, Stabilio, Firmo. Bud. ex Luc. VNDE Ἑδραίωμα, Baſis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentū.
Ἑδράζω, F. άσω, Stabilio, Fundo, Firmo. καθίζω, Suidæ. Damaſcen. ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. Et in paſſ. apud Heſych. ἑδρασθῆναι & ἑδρασμένη, idem quod παγῆναι & βεβαιωθῆναι. VNDE Ἕδρασμα, ατος, τὸ, Firmamentum, Fundamentum. F
Ἕδρανον, ου, τὸ, Sedes, δίφρος, καθέδρα, Heſych. θρόνος, Suidæ apud Soph. ἀλλ' αἰαῖ, ἑδραίων ὅπου μακραίων στηρίζῃ χολῇ.
Item ἕδρασμα, id eſt Baſis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. τῶν ἕδρανον ἀσαθέων Ἀγκύραν. AT
Ἑδρανὸς, οῦ, ὁ, Stabilis. VNDE Ἑδρανῶς, aduerb. στερεῶς apud Euſt.
Ἑδρήεις, εντος, ὁ, Seſſilis, Stabilis. & ἑδρήεντα apud Heſychiū βέβαια.
Ἑδρὶς, idem quod ἑδραῖος. Heſych. G
Ἑδρῖται, Supplices. οἱ ἱκέται, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Suidas.
Ἑδρικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, Pharmaca ſedi accommoda. & ἑδρικὰ ἕλκη apud Ægin. Sedis hulcera, Hulcera ſedem infeſtantia.
Ἑδριον, ου, τὸ, Conſeſſus. ἑδρία enim Heſychio idem quod συνέδρια.
Ἑδριάομαι, ῶμαι, Sedeo, Sedem habeo. vt Heſiod. Theog. πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. C. ΠΑΡεδριάομαι, ῶμαι, Aſſideo. Item voce actiua παρεδριάω, Apoll. Arg. 2. ET H ΣΥΝεδριάομαι, ῶμαι, Conſideo. Apoll. Rhod.
Ἕδος, εος, τὸ, Sedes, Sella. Od. ζ, Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad quem locum reſpexit Plutarchus Pericle, in fine, quum de poetis ait, τὸν μὲ τόπον ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. Il. α, θεοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἀνέσαν ἐξ ἑδέων σφοδ παρὸς ἐναντίον. Hippocr. De artic. πάνυ μὲ ἱκανὸς ἐχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικόν. id eſt δίφρον Θεσσαλικὸν, vt alii ſcriptores loquuntur. erat autem δίφρος Θεσσαλικὸς apud antiquos, τὸ δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, vt tradit Erotianus. Ἕδος idem quod ἔδαφος, Euſt. id eſt Solum. Item ἕδρασμα Suidæ, id eſt, Baſis, Firmamentum. πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα apud Heſiodum Theog. Item Delubrum, Ædes, ſeu Ædicula, Locus in quo deorum ſimulacra collocantur. Iſocr. τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη ἐξαμαρτάνοντας. Bud. citat ex eodem, τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν. Et ex Antiphonte, καὶ κρίνω περὶ θεῶν τὰ αὐτῶν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ πέμματα καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. Imò & ipſum ſimulacrum ἕδος dicitur vt apud Suidam, τὸ τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον περιοικοδομήσας, τὴν ἔφοδον αὐτῇ. Sic Phidias, quem Plinius ex ebore quidem & auro, ſed & ex ære ſigna feciſſe ſcribit, dicitur alicubi feciſſe τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, aureum deæ ſignum. Plut. Sólone, ἐξάψαντες τὸ ἕδος κρόκην. Ἕδος (ſicut & ἕδρα & καθέδρα) Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, & q. d. Seſſitatio aut deſidia. Il. ψ, C Ἡ δ' αὖτ' ἔξεθαι μὲ ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἕδος. εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non deſidendum eſt, Non deſidendi tempus eſt. Quod feſtinātis eſt. quemadmodum apud Sophocl. Aiace, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodotum lib. 1, ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιῇ μὴ ἔργον.
C. Ἐφεδες, τὸ, Humile. ἐπίπεδον, ταπεινὸν χαμαί. Heſychius. ἕδος enim inter alia ſolum & pauimentum ſignificat.
Ἕδεθλον, ου, τὸ, idem quod ἕδρασμα, Suid. id eſt, Firmamentum, Baſis. Item ἔδαφος, Solum. ET Ἐδέθλιον, ου, τὸ, pro D eodem.
Ἑδώλιον, ου, τὸ, Sedes, καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια, id eſt οἰκήματα. Ἑδώλια peculiariter in naui dicuntur Fori, id eſt tabulata in quibus remiges ſedent. Alio nomine Tranſtra & Iuga à Latinis appellantur. à Græcis poeticè κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, vt Euſt. annotat. Sophocl. Aiace, ἀμφὶ μὲ νεῶν Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, quum iam fureret immiſſis Vulcanus habenis Tranſtra per & remos, vt Virg. loquitur. Herodot. lib. 1 de Arione, τὸν δὲ ἐνδύντα τε τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. id eſt, vt Gell. lib. 16, cap. 19 interpr. Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, ſtanſque in ſummo puppis foro, carmen quod orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantauit. Ariſtot. Mechanic. quæſt. 7, διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ἀνωτέρα ᾖ, θᾶττον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μὲ ἱστὸς, μοχλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἑδώλιον ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν; Vnde deſumptum volunt quod Vitruuius ſcribit lib. 10 cap. 8, Quum in ſummo cacumine antemnæ ſubductæ ſunt, tunc [nauis] vehementiori progreditur impetu, quòd non proximè calcem mali, quod eſt loco centri, ſed in ſummo longius, & ab eo progreſſa recipiunt in ſe vela ventum. ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. Pollux libro primo ſcribit eſſe etiam ἑδώλιον quoddam περιεκτικὸν, ἐφ' οὗ κάθηνται. In theatro etiam ἑδώλια vocantur ſubſellia è quibus ſpectatur: quos ἀναβαθμοὺς quoque & βάθρα & ἕδρας nominari tradit Pollux. Liuius etiam narrat lib. 1, in circo diuiſa loca patribus equitibúſque, vbi ſibi ſpectacula quiſque faceret, foros appellatos fuiſſe. Apud Harpocrat. ſcribitur ἑδωλίαι, eodémque modo exponitur, videlicet αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. citat autem ex Herodoti lib. 1, procul dubio intelligens locum ſuprà citatum de Arione: vbi omnes editiones habent ἑδωλίοισι. at in lexico τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, ſcribitur ἑδώλοισι. HINC Ἑδωλιάζω, F. άσω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. ex Lycurgi apologiſmo ὧν πεπολίτευται. Suidas poſtquam ἑδωλιάζειν expoſuit συγκαθίσαι, coniungit ἑδωλιάσαι & ἰκριῶσαι, adducens, vtroſque vſos fuiſſe ſcriptores. ac ἑδωλιάσαι dici quaſi συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρός τόπον τινὰ συντεθέντων.
Ἔδαφος, εος, τὸ, Solum. Thuc. lib. 3, ὕστερον δὲ καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων. id eſt, ſolo tenus. Sic apud Plutarchum, ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. Æſch. contra Cteſiph. οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους.

Theophr. poſuit pro ſolo, (id eſt terræ qualitate, vt Bud. interpr.) quum de Cyrno inſula ſcribit, τὸ ἔδαφος ϰ̀ πεδία ἔχει πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. Et De cauſis lib. 2, ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφορὰς. ‖Ἔδαφος in domo ſignificat Pauimentum. Athen. lib. 12 deſcribens Demetrii ἡδυπάθειαν, Ἄνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο. ‖Ἔδαφος quãdoq; pro fundo capitur. Od. ε, Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ φορτίδος εὐρείης. Ariſtot. lib. 4 Animal. περὶ τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διατριβὰς, In fundo maris. Athen. lib. 11 ex Pherecrate, ποτήρια Πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον. Hinc Ἐδαφίζω, F. ίσω, Solo æquo. Et Solo alliido, ſeu ſimpliciter Allido. Syneſ. ep. 57, μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. ‖Item Pauio, Pauimento. Theophr. 3 De cauſ. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς pauita terra, ſeu pauimentata. Vnde Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pauitus ſeu pauimentatus non eſt, Qui ſolo æquatus aut alliſus non eſt. Et Κατεδαφίζω, F. ίσω, idem quod ἐδαφίζω. niſi præpoſitio ſignificationi aliquid addat. Item Ἐδάφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδαφος, Euſt. B

Ἵζω, F. ίσω, Sedere facio. In ſede colloco. deductum ab ἕζω verſo ε in ι, κατὰ γλῶσσαν, vt Euſtathius tradit. Apoll. Arg. 2, Ἷζεν ἑοὺς ἑτάρους. Itẽ Cõſidẽre facio. Il. β, Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. ‖Neutraliter capitur etiã pro Sedeo. Il. β, Ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα Λαῶν ἱζόντων. Ibidem, Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε. Od. ξ, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν. Ariſtoph. ἵζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur quoque ἵζω ἐπὶ δεῖπνον. Plato Symp. οὐ δ' ἂν λαθὼν καὶ ἀώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. C

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, id eſt Sedeo. Il. γ, Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. pro ἵζου, Doricè. Herodot. ἵζομαι ἐπὶ φηγῷ, Fago inſideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum conſederunt, Taygetum inſederunt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ‖Item Sido, Subſido, Peſſum eo. Bud. ex Plat. διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, οὐ ἡ νῆσος παρέσχετο. D

(Ἱζέω, ῶ, F. ήσω, inuſitatum niſi in temporibus à futuro formatis.

Ἵζημα, ατος, τὸ, Sedimentum. Plut. De defectu orac. μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γινομένης καὶ λαμβανομένης ἱζήματα ϰ̀ σύζχυσιν ἐν βάθει, id eſt, Sedimento terræ facto, (vt Plin. lib. 36, cap. 10, Inundationibus Tiberis ſedimento molis facto) ſeu, vt Turnebus interpretatur, Quum terra mouit, & alta facta labe deſedit.) E

c. 2. Ὑφιζάνω, Subſido. Alex. Aphrod, ὑφιζάνει παρὰ τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου.

Ἀφίζω, E ſede ſurgo aut deſcendo. ἀποκαθίζω, Heſych.

Ἐνίζω, Inſideo. Plato Symp. ἀναιδεῖ γὰρ καὶ ἀπηνήκοι καὶ σώματι καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὐ δ' ἂν λαθὼν καὶ ἀώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. F

Καθίζω, Sedere facio ſeu iubeo, Colloco. Il. ζ, Μή με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Il. γ, Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Plato Char. καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν, ſellum me adducens. Xenoph. Pæd. 5, καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος, ἤρετο ὧδε. Idem, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, collocaturos eſſe. Plutarchus De def. oraculorum, ὁ γὰρ οἶκος ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσι, cella in qua conſultores oraculi ſedere iubent. Idem, καθίσαι τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Thuc. καὶ καθίσας τὸ στρατὸν, ἔμελλε διαβάσειν τὴν γῆν, Et collocatis copiis. Sic Cicero Collocare caſtra dicit. Plutarchus Public. καθίσαντες ἐνέδρας αὐτοῖς, Quum inſidias eis collocaſſent. Et καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς apud Euſt. Item Conſtituo. Plut. Solone, ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Senatum omnium rerum obſeruatorem eſſe voluit. Gal. Therap. 1, πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, Omnes homines iudices conſtituit. Greg. ὁ δικαστὰς τοὺς κατηγόρους καθήμενος; Ponere, conſtituere, & ſumere iudicem Latini dicũt. (At de καθίζω σοι δικαστὴν paulo pòſt.) Sic καθίζειν διαιτητὰς, Arbitros ſtatuere, ſeu Arbitros ferre, Bud. καθίσαι ἑαυτὸν διαιτητὴν, Arbitrum ſe conſtituere & facere, ſeu (vt Bud interpr.) Arbitrium ſibi arrogare. Liban. Id & διακαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de ſenatu aut iudicio dictum, eſt Conuoco, Cogo, Conſidere facio. Od. β, ἡ δὲ Θέμιστος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. G H

A Plut. Othone, ἐκ τῶν παρόντων ἡγεμονικῶν ἑλέσθαι τὸν ἄριστον εἰ δέομαι, τὴν σύγκλητον ὁμοῦ καθίσαντας, ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐκείνῃ τοῦ αὐτοκράτορος, Sinminus, cogere ſenatum, electionémque imperatoris ei permittere. Sic apud Ariſtoph. Neb. τὴν μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίσῃ νυνὶ τοδὶ, niſi archõ conſeſſum iudicum cogat. Bud. Cõm. pag. 358, καθίσαι δικαστήριον αὐτοῦ θεῶν, interpr. Iudices illi deos ferre, & Eũ apud deos accuſare. Sic καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, apud Plat. ‖Xen. Pæd. 2, τὸ κλαίειν καθίζοντες τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, vt quidã interpr. quòd paulo antè dixerit κλαίειν πειρᾶσθαί τινα ποιεῖν, & εἰς δάκρυα πειρᾶσθαι ἄγειν, opponens ei mox τὸν γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videri hîc accipi pro Compeſcere, quaſi καθίσαι. Item, ἐκαθισάμεθα γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, pro Vxores duximus. Eſdræ 2. B

Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. Il. σ, Ἐλθόντες δ' κα' ἴσον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3, καθίζουσιν ἐς τὸ ἡραῖον ἱκέται. Ibidem, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Iſocr. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, ſedens in officinis. Item Diſcũbo, Sedentibus conuiuis aſſideo. Xenoph. Pæd. 8, καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖεν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Iudices etiam καθίζειν dicuntur, pro, Ad iudicandum conſidere. Demoſth. contra Timocr. προέδροις, οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ὑμῶν. At καθίζειν ἐπὶ κώπην Euſtath. ex comicis exponit ἅψασθαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν, quod Incumbere remis Latinè dicere queas. ‖Καθίζω eſt etiam Sido. Plato Phæd. καὶ ἅμα ἀναστάσα εἰς τοὔπισω ἀνελκύσας τὰς ἡνίας οὕτω σφόδρα ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω. ‖De copiis militaribus dictum ſignificat Inſideo, Obſideo, Circũſideo. Thuc. lib. 6, καθ' ἡσυχίαν καθίσαι τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem lib. 3, ἁμόμενοι δ' ἀθρόοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. C D

Καθίζομαι, Sedeo. Thuc. lib. 1, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, ſedere ad focum. Plato Phædro, ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνῶμεν; Ibidem, πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα. ‖Καθίσατο Heſychius exponit ἱδρύσατο. Idem καθίσασθε explicat καθάψασθε, κρατήσατε, & καθιζόμενον, καθαψάμενον.

Κάθισμα, ατος, τὸ, Seſſio. eſt autem vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo paulo pòſt. Dioſcor. lib. 3, τὸ ἀφέψημα ἐν καθίσματι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει, vt habent v. l. E

Κάθισις, εως, ἡ, Seſſio. Plut. Conſolat. ad vxorẽ, κουρὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀμόρφους.

c. 2. Ἀνακαθίζω, Subſideo, Quieſco, Recubo, Bud. ex Xenophonte de lepore, διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων. Idem, περιλαμβάνοντες δὲ τὰς κύνας ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσιν. Ἀνακαθίζομαι idem Budæus interpretatur Reſideo apud Plat. Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος. F

c. 2. Ἀντικαθίζω, Ex aduerſo ſedere facio & colloco, vel Ex aduerſo ſedeo. Pro quo dicitur & Ἀντικαθίζομαι paſſiua voce. Apud Herodot. autem, Statuor ad obſiſtendum. ſed legitur ἀντικατίζομαι per τ, Ionicè. Itẽ ἀντικατιζόμενοι apud eundem.

c. 2. Ἀποκαθίζομαι, Seorſum ſedeo, ἀποκάθημαι. Exponitur etiam Repeto ſedem, quaſi Sedeo rurſum. Qualem ſignificationem habet præpoſitio ἀπὸ cum in aliis nonnullis verbis, tum in ἀποκαθιστάω.

c. 2. Διακαθίζω, vt καθίζω, In conſilium mitto, Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. ex Xenoph. πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἐμβαλόντων διακαθίσαι καὶ τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας χωρὶς ἑκατέρους, ἐπερωτῴη πότερα δοκοῖ ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφεμένους τῆς γῆς τὰ τείχη διαφυλάττειν. G

c. 2. Ἐγκαθίζω, Colloco in, &c. Plato lib. 8 De rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. Et apud Suidam, οἱ δ' ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Item Inſideo. In paſſ. apud Dioſcoridem lib. 3, ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, Radices eius ad inſedendum decoctæ, menſes cient. Ἐγκαθίζομαι, Inſideo, vt ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. Ἐγκαθίσατο præterea ex Eurip. citatur, & exponitur Inſtituit, Poſuit, Fundauit. Sic ſuprà ab Heſychio καθίσατο exponi ἱδρύσατο, annotaui. H

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, Seſſio in aqua medicata, ab imis pedi-

bus vel feminibus vſque ad vmbilicum, ita vt ſupernæ A
partes non madeſcant. vt Gorr. tradit, addens, decoctorum horum vſum eſſe in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut ſupernæ alicuius partis debilitate, adhiberique renibus inflammatis, calculoſis affectibus, vteri & ſedis vitiis, vulneribus. de quibus latius ab eo tractatur. Medici qui hodie medicinam faciunt, ſemicupium appellant. vt idem Gorr. teſtatur. Dioſcor. lib. 3, cap. 155, de parthenio, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἐγκάθισμα ὑστέρας ἐσκληρυμμένης ἢ φλεγμαινούσης ἐστί. De quo Plin. lib. 27, cap. 30, Ad inſidendum decocta B
in duritia vuluarum & inflammationibus. Dioſc. lib. 3 cap. 127, de artemiſiis, ἀποζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκαθίσματα, καὶ ἄγουσιν ἐμμηνίων καὶ δευτέρων. De earũ altera Plin. lib. 26, cap. vlt. Menſes & ſecundas ciet ramorum decoctum inſidentibus.

C. 2. Παρακαθίζω, Iuxta me colloco, Aſſidere iubeo. ‖ Item neutraliter pro Iuxta aſſideo. Vnde παρακαθίζησαι, Aſſidere conſolandi amici gratia. Bud. ex Syneſio. Παρακαθίζομαι voce media, ſignif. actiua, Iuxta me colloco. Antiphon, οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθι- C
σαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς δικάζειν. id eſt, iuxta ſe ſedere iubentes. B. interpr. ‖ Arbitrum ex compromiſſo eligo. Bud. ex Demoſthene, εἰς δίαιταν ἔρχονται, ἕνα δὲ ἑκάτερος παρακαθίσατο. Neutraliter pro Iuxta aſſideo. Plato, παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς.

C. 3. Συμπαρακαθίζω & συμπαρακαθίζομαι, ſignif. act. Vnà [cum aliis] iuxta me colloco, Vnà [cum aliis] aſſidere mihi iubeo. Demoſth. contra Aphob. συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.

C. 2. Περικαθίζω, vocabulum militare, pro Hoſtiliter circumſideo, Obſideo. Deut. 20, καὶ περικαθίσεις αὐτήν. D

C. 2. Προκαθίζω, Antè cõſideo. Il. β, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων· σμαραγεῖ δέ τε λειμών. Herodian. l. 1, καὶ αὐτοὶ μὲν προκαθίσαντες ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de ſedente in imperatoria ſella Cõmodo. ‖ Item Præfero. v. l. ex Luc. Προκαθίζομαι, Antè conſideo. προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστειον.

C. 2. Προσκαθίζω & Προσκαθίζομαι, Aſſideo. Item Incumbo. Plato Apolog. πανταχοῦ προσκαθίζω.

C. ΜΕΤΑΐζω, Conſideo, Vnà ſedeo. Od. π, de procis, Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι· οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν E
οὔτε γερόντων.

C. ΠΑΡΙζω, Iuxta colloco, Aſſidere facio. Herodot. Euter. παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. ‖ Item neutr. Aſſideo, Iuxta ſedeo. Od. δ, de Helena, Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατο. Παρίζομαι, Aſſideo, Iuxta aſſideo. Herodot. Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, quum ad eũ veniſſet, aſſederunt.

C. ΠΕΡΙίζομαι, Circumſideo, Obſideo. v. l.

C. ΠΡΟΣίζω, Aſſideo. Plato περὶ κηφήνων in ciuitate, τὸ δ' ἄλλο πλῆθος περὶ τὰ βήματα προσίζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Theoph. lib. 5. cap. 14 De cauſ. plant. F
προσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, reſidens in floribus. Apud Dioſcor. lib. 5, cap. 102, προσίζει τῇ ἄμβικι, Inſidet calici, Inhæret calici.

C. ΣΥΝίζω. Conſido. Ariſtot. Probl. ſect. 2, artic. 10, πονούντων μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυσῶνται, τοὺς πόρους συμμεμυκέναι ποιοῦσι· παυσαμένων δὲ, συνίζουσιν.

C. Ὑφίζω, Subſido.

Ἱζάνω, Fut. ήσω, ab ἱζέω inuſitato: idem quod ἵζω. id eſt Sedere facio. Item Inſtituo. Il. ψ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. ‖ Neutraliter capitur G
etiam pro Sedeo. Od. ω, Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι. ‖ Item Sido, Peſſum eo. Thucyd. lib. 2, ὥστε ἐπιβάλλοντας, ὅσον αὔξοιεν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον.

C. ΑΦιζάνω, E ſede ſeu ſella ſurgo aut deſcendo. ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας. Suid.

C. ΕΝιζάνω, Inſideo.

C. ΕΦιζάνω, Inſideo, Sedeo in ſeu ſuper, &c. Il. υ, Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Apoll. H
diuerſa construct. dixit ἐφίζανε θῶκον. Et ἐφιζῆσαι apud Budæum in Comm.

C. ΚΑΘιζάνω, Sedeo, Inſideo. Iſocr. ἐφ' ἅπαντα τὰ βλασφήματα καθιζάνουσαι τὴν μέλιτταν. ‖ Exponitur etiã Conſtituo.

C. ΠΡΟΣιζάνω, Aſſideo. Didym. in Geopon. ἐπεὶ δὲ ζῶον οὐδενὶ τῶν δυσωδῶν καὶ ἀκαθάρτων προσιζάνει. Varro, Nulla apis aſſidit eo in loco qui malè oleat. ‖ Metaphoricè Hæreo, Adhæreo. Dioſcor. lib. 5 cap. 76, προσιζάνει τοῖς τείχεσι. Syneſ. epiſt. 44, ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἡμέρᾳ τι βίῳ δίκας δίδωσιν, οὐ πάνυ προσεκτικὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαι τὸ πάθος, id eſt Hæres, Inſidens. Luc. ἀφιεῖσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, Non ſedens, Non habilis, vt B. interpr.

C. ΣΥΝιζάνω, Conſido. Plut. Symp. τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι τακέντα, τὸ δὲ ξύλον ἄδικτον καὶ ἀπαθὲς εὑρεθῆναι, Argentum conſediſſe, Liquefactum collapſum eſſe. Idem Public. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρί, Condenſari & conſidere ſeu coire lutum in igne. Syneſ. epiſt. 133, τὰ γὰρ Αἰγύπτια τόξα [βέλη] τοῖς γόνασι οἰδοῦντα, τοῖς [illegible] συνιζάνει, internodiis ſubſidunt & graciles ſunt. Galen. τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπτυγνυῶσι, poros qui conſederant. ſeu (vt Bud. interpr.) poros compreſſos.

Συνίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Conſidentia terræ, quæ & labes dicitur à Cicerone. Bud. apud Ariſtot. De mundo, τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλώματα, χασματίας λέγονται, Qui terræ labes vel conſidentias in cauernas faciunt, terra ſ. non aperta ſurſum, Terræmotus qui labes terræ relinquunt in caua ſubſidentis. Cic. De diuin. [tantos terræmotus factos eſſe vt] multis locis labes factæ ſint, terræque deſederint. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, Mæror, vt corpora ſubſidant, efficit. ‖ Apud grammaticos συνίζησις dicitur quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in vnam ſyllabam quaſi conſidunt. vt apud Hom. Ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀναλκίδας ἠπεροπεύεις. Sic Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Sic Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic Ἀλλὰ πὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον. Alio nomine figura hæc dicitur συνεκφώνησις.

C. Ὑφιζάνω, Subſido. ὑφιζάνει Heſych. exponit ὑποκάθηται, ἐλαττοῦται, ὑφίεται.

Ὑφίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Subſidentia. ὑποχάλασις, ἔνδοσις, vt Suid. hoc in loco exponit, ἐκέκλιντο τὰ χώδη καὶ μαλακὰ καὶ ψαμμώδη, διὰ τὰς ἐσομένας ὑφιζήσεις ἐπὶ τοῖς βάρεσι τοῖς ἐπικειμένοις. Plin. Inundationibus Tiberis ſedimẽto molis facto.

ἹΔΡΥΩ ET Ἵδρυμι, idem quod ἵζω ſeu καθίζω, id eſt Sedere facio ſeu iubeo. Vnde & Euſtath. ad ἕδω deriuat. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. id eſt, καθίζεσθαι κέλευε, vt ſchol. exponit. Item Colloco. Plut. de piratis, τὴν Σολίων πόλιν ἠρημωμένην ἀναλαβὼν, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. lib. 4, ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατόν: quod eodem libro dicit καθίσαι τὸν στρατὸν, & paulo antè καταστῆσαι τὸν στρατὸν πρὸς ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Herodian. lib. 4, ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον. Caſtra collocare dicit Cic. Item Statuo. Herodian. lib. 5, βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἵδρυμαι ſignif. & voce paſſ. Sedere iubeor, Collocor. Herodian. lib. 2, de Pertinace, ἐπειδὴ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, in regiam deductus eſt & in domo imperatoria locatus, vt Bud. interpr. Ibidem, τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. ‖ Statuor. Herod. lib. 7, ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑποσβέσαι. ‖ Firmor, & quaſi in firma ſede collocor. Herodian. lib. 3, ὡς αὖ τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Conſtabilito imperio. Et lib. 2, ἡ τε ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, neque apud quenquam certa ſede reſidens. Sic Thuc. lib. 8, ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. ‖ Situs ſum. Herod. lib. 8, ὡς πρὸ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἱδρυμένη. Et ibidem, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, ſita eſt. Ariſtot. ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις ἱδρυμένη, ſedem habens. Idem de deo, αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρύσθαι. Plato de deo itidem, πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate & dolore ſitus eſt. Plut. Numa, τῷ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. Non abſimili ſignif. dicitur à Thuc. lib. 2, τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακόν, hærens. ‖ Item Sedeo. Thuc. lib. 1, ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρῳάδας ἱδρυθείς. lib. 3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφυγὴ, καὶ αὐτοὶ συμμιγεῖς ἱδρύθη, conſtitit, cõſedit. Herodian. lib. 3, στρατοπέδου τοσούτου πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, tantum ſedere exercitum. Sophocl. Aiace, Οἴμοι τί δ' ἔρξω τέκνον; οὐχ ἱδρύσιον. pro quo paulo pòſt dicit, οὐχ

...ῥας ἀκμήν. Non deſidendum eſt. Sic etiam ἕζεσθαι pro Cunctari accipitur.

Interdū ſignif. actiua, Colloco, Sedem do. Bud. ex Plutarcho de Pompeio & Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ. & ex Ariſtid. Panath. δεξαμένη τε καὶ σκεψαμένη τὸ ποῖς ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσασθαι. Ariſtoph. Pluto, παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Plato Tim. de aſtris, τὰ δ' ἄλλα οἷ δὴ καὶ δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο, Reliquorum ſiderum quæ cauſa collocādi fuerit. Item Statuo. Herodot. ἐλθὼν θεῖας εἰκόνα ἱδρύσατο. Statuam alicui ſtatuere dicit Cicero. Ariſtot. De mundo, πόλεις τὸ σφῶν ζώων ἄνθρωπος ἱδρύσατο. Vrbem ſtatuere Virg. dixit. Iſocr. ad Philipp. τούτων μὲν τῶν θεῶν καὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ τὰς πόλεις καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. Sic Pauſ. Lacon. τινὲς μὲν εἰσιν αἱ πόλεις αὐταὶ τὰ ξόανα τὸν τρόπον ἱδρυμέναι. Templa ſtatuere dicit Propert. ſicut Aras ſtatuere Ouid. Plutarchus De fort. Rom. ἱδρύσατο δ' οὖν τύχης ἱερόν.

Ἱδρυώω, idem quod ἱδρύω. Vnde ἱδρυνθῆναι, Niti. Bud. ex Iuliano, de arbore quæ radices egit. ‖ Ἱδρυώομαι, vt ἱδρύομαι, Sedeo. Il. γ, de Hectore, Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, Μέσσου δουρὸς ἑλών. τοὶ δ' ἱδρυνθησαν ἅπαντες. Thuc. lib. 4, ἐφ' ὃν [λόφον] Δωριῆς τὸ πάλαι ἱδρυνθέντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει Κορινθίοις ἐπολέμουν. quem inſidentes. ſic enim ibi ſchol. legit: at vulg. exemplaria habent ἱδρυθέντες.

Ἵδρυμα, ατος, τό, vt κτίσμα, Opus ab aliquo conſtructum. Budæus ex Strabone lib. 6, in princ. μετὰ δὲ τὸ στόμα τῆς Σιλαρίνος, Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερόν, Ἰάσονος ἵδρυμα. ‖ Item ἕδρασμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid vt fundamento nititur, Supra quod alquid fundatum eſt. Sic Eurip. ciues vocauit ἵδρυμα πόλεως. ‖ Itē idem quod ἕδος, id eſt Delubrum, Locus in quo deorum ſimulacra collocantur ſeu ſtatuuntur. Plutarchus De fort. Rom. μάλιστα δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων πειράσομαι καταριθμήσασθαι. cui mox ſubiungit, καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστιν ἐν Παλατίῳ. vt ἵδρυμα & ἱερὸν pro ſynonymis acceperit. Sic apud Platonem De legibus, ἱδρύματα θεῶν, fana. Et ſimpliciter pro Sedes, ſicut ἕδος quoque, Bud.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, Conſtitutio, Fundatio. Plato De leg. Interpres Areop. Crepidinem vertit, quaſi locum editum & collocationis ſedem. nam ita Areopag. vocat ordines angelorū. v. l. ſic autē pro ἵδρυμα & ἕδρασμα acciperetur: quemadmodū Heſych. quoque ἱδρύεσθαι exponens, dicit, ἐστὶ τῇ ἱδρύσει σῆσαι χύτραν. Ponitur etiam pro Sedes. Plutarch. De orac. Pyth. ἄλλους τε πολλοὺς ἡγεμόνας στόλων ὅσοις ἐδεῖ τεκμηρίοις ἀνευρεῖν τὴν διδομένην ἑκάστῳ καὶ προσήκουσαν ἵδρυσιν.

Ἱδρυτός, οῦ, ὁ, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. ἱδρυτὰ γαίης. cvi Ἀνίδρυτος contrarium eſt, Qui nullo fundamento nititur, Inſtabilis. Philo De vita Moſis lib. 1, οὐχ οὕτως ἐστὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κακηγορίαις ἐδυσχέραινεν ὡς ἐστὶ τῷ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνιδρύτῳ, ob lubricā inconſtantiamque populi ſententiam. Eurip. ἀνιδρύτοισι δρόμοισι, id eſt ἀσηρίκτοις, Inſtabilibus & leuiter fixis greſſibus. ‖ Ἀνίδρυτος apud Demoſthenem contra Ariſtog. pro ἀνέστιος etiam capi, annotat Harpocr. & Suid.

C. Ἀφιδρύω, vel Ἀφιδρυώω, Statuo, Colloco, Firmum ſtare facio. vnde verbalia Ἀφίδρυμα, ατος, τό, et Ἀφίδρυσις, εως, ἡ. Eſt autem Ἀφίδρυμα, Statua, Simulacrum. ἀφιδρύματα (inquit Suidas) τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. & citat hoc exemplum, ἀθὺς οὖν ἱκετεῖαι ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρυμάτων. Sic autem vſurpatur & à Plutarcho περὶ μουσικῆς, vbi ſcribit, οὕτω δὲ παλαιόν ἐστι τὸ ἀφίδρυμα τὸ τοῦτο ὥστε τοὺς ἐργασαμένους αὐτό, &c. Idem & apud Ciceronem ſignificat, ſecundum quoſdam, in hoc loco, lib. 13 epiſt. ad Atticum, At id autem quod volumus ἀφίδρυμα nihil aptius videtur quàm lucus, quem ego noram. Ἀφίδρυσις autem eſt Collocatio. vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος. Poſitio ſtatuæ videtur dici poſſe, vt dicitur Ponere ſtatuam. Plutarchus ibidem, καὶ ἡ ἐν Δήλῳ καὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον. Vbi ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος perinde eſt ac τὸ ἀφιδρυμένον ἄγαλμα.

C. Ἐνιδρύω, et Ἐνιδρυώω, Colloco in, &c. Plut. περὶ δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. ‖ Item θεμελιόω, Fundo, Firmo. Bud. ex Areopagita 100.

A Ἐνίδρυμαι, ſeu Ἐνιδρυώομαι, Inſideo. Bud. ex Alciphr. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σφρίγῶσι ἐνίδρυνται. Sic idem Bud. apud Baſiliū De vita ſolit. pro ἐνιζάνω & Intus maneo & collocatus ſum, accipi annotat, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

C. Ἐξιδρύομαι, Fundor in, &c. Collocor in &c. Extruor, in vulg. lex.

B C. Καθιδρύω, Colloco. Ariſtot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις. ‖ Fundo, Inſtituo ſeu conſtituo, Erigo. 2. Maccab. 4, καθίδρυσε γυμνάσιον. ‖ Idem quod καθοσιόω. Dedico, Conſecro. B. ex Syneſ. 37. Καθίδρυμαι, Sedem & domicilium habeo. Bud. ex Galeni Therap. 9, τρίτη δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική. quod ἵδρυται ibidem dicit. Thucyd. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, Montem inſidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, Dedicatio. Syneſ. epiſt. 67, ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, Tēpus quærebam dedicationis.

c. 2. Ἐγκαθιδρύω, Colloco in, &c. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs ſum in, Sedem habeo in, &c. Ariſtot. De mundo, ἀκροτάτῃ τῇ κο

C ρυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In ſummo cæli culmine ſuum habens domicilium ſitum & collocatū.

c. 2. Συγκαθιδρύω, Simul colloco.

C. ΠΑΡιδρύω, Iuxta colloco & ſtatuo. Et παρίδρυμαι pro eodem. citatur ex Epigr.

ἘΘΕΛΩ,

F. ἥσω, Volo. Od. γ, Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Il. α, φεύγεσθαι δ' ἐθέλησθα, paragoge poetica pro ἐθέλης. Demoſth. Olynth. α, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. Xen. Hellen. 6, οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι. Pæd. 5, ἔνδον

D ἀποθανεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem. pag. 2 lex. Ciceroniani. Demoſth. τοῦτο ὡς ἀληθῶς ὑπὸ λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, vel Lubenter audire. Plato De leg. ἐθέλω ἄρχεσθαι, Lubenter pareo. Idem Phædro, λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, vt Cicero vertit, pag. 6 mei lex. Cic. ‖ Item Volo, ea ſignif. qua Cicero De nat. deorum lib. 1, Quatuor naturas, ex quibus omnia conſtare cenſet, diuinas eſſe vult. id eſt Statuit, Cenſet. Herodianus lib. 8, de Beli, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Sic Pauſ. Att. αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν ὁμοῦ Τηλέφῳ διαβάντων ἐς τὴν Ἀσίαν. id eſt, Dici ſe

E volunt. Vel coniicientis eſt, vt βούλεται. Bud. ‖ Atticè pro Poſſum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. lib. 2, ποσουμένων δὲ αὐτῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοῖαι εἶναι, Non poſſunt, Non ſolent. ‖ Pauſ. Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίναι τὰ ἀξιολογώτατα, ſic ab initio tulit ratio mea ſcribendi. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius ſeruus, Qui ſponte ſua

F ſe alii mancipat. sic Ἐθελοθρησκεία, Numinis cultus voluntarius, Cultus numinis ſua ſponte ab aliquo inſtitutus, ideóque Superſtitio. Hæc & ſimilia cōpoſita alibi reperies, videlicet in altero compoſitionis verbo: in δοῦλος & θρησκεία, itidémque in cæteris.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, Voluntarius, Lubens. Heſiod. Erg. de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. vnde & præcedit, καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Arg. 2, Μηπει σωνάτε ἐθελημός. vnde Ἐθελημῶς, Voluntariè, Vltrò, Libenter. Scribitur & ἐθελήμως, ſicut & ἐθελήμος.

G Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idē. Plato Crat. de etymologia τοῦ Λητῶ, Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται, id eſt, Velle ea quæ petantur, Acquieſcere iis quæ petantur.

Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, Voluntarius, Vltroneus, Lubēs. vnde vetus vox Gall. entalenté. Thuc. lib. 2, τοὺς μὲν μισθῷ πείθειν, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυμπολοῦσιν. l. 1, οἱ πλεῖσοι ἐθελονταὶ ξυνέπεσον. Demoſth. Pro corona, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Sic apud Euſt. ἐθελονταὶ διδάσκαλοι δογμάτων dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χο-

H ρηγοῦντες. Ἐθελονταὶ apud Suidam φερωνύμως nominati ſcribuntur ſerui qui pro cæſis ad Cannas dominis vltrò militarunt. Athen. quoque lib. 11, ſcribit comicos ſeu mimos qui σοφισταὶ à multitudine appellarentur, ab aliis δεικηλισταί, & φαλλοφόροι, & φλύακες, & αὐτοκάβδαλοι, peculiariter à Thebanis vocitatos fuiſſe ἐθελοντάς.

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, niſi Thebanos fuiſſe χαιρουργοῦντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem habet & Euſtath. Fœmininum verò huius ἐθελοντὴς EST Ἐθελοντὶς, ίδος. Syneſ. De inſomn. ὥσπερ γὰρ κατιοῦσα τὸν δεύτερον βίον ἐθελοντὶς, αὐτὴ τῷ θητικῷ δουλεύει, id eſt Voluntaria, Lubens, Vltronea. SED & Ἐθελόντιος, itidem Voluntarius, Vltroneus, Lubens, deriuatum ab ἐθελοντὴς, vt videtur. illius hoc apud Suidam eſt exemplum adeſpoton, προσεδέκησαν ἐθελοντίους τοὺς Ἀραβίους ὁμολογήσειν. ET Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, pro iiſdem, eſt poeticum. Od. β, ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. ADVERBIA verò ſunt Ἐθελοντὴν, Vltrò, Sponte, Lubenter. Suidas ex Polybio, τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐθελοντὴν ὑπομένειν. Apud eundem Suidam eſt, τοῖς παραβόλοις κινδύνοις ἐθελοντὴν αναδεδεγμένοις. Item ἐκ παντὸς ἐπίλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθελοντὴν τοὺς ἀρίστους. Huc pertinet & illud apud Herodotum lib. 1, de Io, οὕτω δὴ ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Euſtathius tamen Odyſſ. α, illud Homericum προφθῆναι accuſatiuum eſſe docens, à nominatiuo maſculino πρόφθος, (vt ἔφηβος & ſimilia) addit, fortaſſis ſic declinari apud Eurip. quoque illud τῆς παρθένου φόρτου μινθὴς, & apud Herodotum illud ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλεῦσαι. Sic vulg. lex. Ἐθελοντὴς afferũt, cuius hoc fœmininum eſſe volunt. ET Ἐθελοντηδὸν, pro eodem, Thucyd. lib. 8, ἐθελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Polyb. τῶν ἐθελοντηδὸν στρατευομένων, Qui ſponte militabant. Bud. ET Ἐθελοντὶ, pro eodem apud Suidam.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντὴς, deductum, vt videtur, à participio fœm. ἐθέλουσα, ſicut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων maſculino. Xenophon Pæd. 4, οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. Et lib. 6, ἐγώ σοι ὦ Κῦρε, ἐθελούσιος ὑφίσταμαι. VNDE Ἐθελουσίως, aduerb. Vltrò, Lubenter.

ΘΕΛΩ, F. ήσω, Volo, idem quod ἐθέλω, eodémque modo futurum habens tanquam à themate contracto, non autem barytono. Hoc vocabulum apud Homerum reperiri negat Euſtathius: quamobrem & Iliad. α, Μήτε σὺ Πηλείδη θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ, antiquos ſuper δη collocaſſe acutum cum apoſtropho, ſynalœphẽ facientes, ſic, Πηλείδη 'θελ'. Quædam verò exemplaria Homerica habent Πηλείδη θέλ'. Xenoph. θέλει μάχεσθαι. Demoſth. θέλω λαμβάνειν. Ariſtot. lib. 1, De animal. θέλει εἶναι. vbi Gaza vertit, Eſſe expetit. θέλει ἐν σοὶ ὁ βασιλεὺς, lib. 1 Reg. cap. 18, Places regi. q. d. Voluntas regis in te acquieſcit. Quod tamẽ loquẽdi genus apud probatos ſcriptores non reperias. Herodotus lib. 1, εἰ δὲ θελήσει τούτου πλουσιώτερος γενέσθαι τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβιῶναι ἡ τυραννὶς, Si tyrannis ad eius peruentura eſt filiam. ¶ Ponitur & Atticè pro Poſſum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis. In qua ſignif. citat Budæus ex Platonis Phædone, 34. Sic etiam apud Euripid. pro Solet ſeu Aſſolet ponitur: cuiuſmodi exemplum ex Thuc. attuli in ἐθέλω.

Τεθελήκεναι non dici, ſed ἠθεληκέναι, annotat Phryn. Habet etiam nonnulla paſſiua tempora. Vnde eſt in vulg. lex. ex Nazian. orat. 4, τὸ μὲν αὐτοῦ θελήσαν, τὸ δὲ θεληθέν: quod Moſell. verterit, Pars quidem eius voluit, pars rationi paruit. Ex eodem, καὶ ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι. vbi idem Moſell. Et fortaſſe ne homines quidẽ ſumus, vt qui nõ pro noſtra volũtate, ſed vt euenerit, dimittamus, dimittamúrq;.

Θέλημα, ατος, τὸ, Voluntas, Id quod volumus. vt in Oratione Dominica, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Matth. 7, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου.

Θελημός, οῦ, ὁ, idem quod ἐθελημὸς. v. l. ET Θελήμων, idem quod ἐθελήμων. Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Arg. 2, οἱ δ' ὑπαρωγῇ Τίφυος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρεσίην.

Θέλησις, εως, ἡ, Voluntas, id eſt ipſa volendi actio. Hebr. 2, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Poll. lib. 5, ſcribit vocab. eſſe ἰδιωτικόν.

Θελητὸς, οῦ, ὁ, Cupitus, A voluntate noſtra expetitus. 1. Regum 15, εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nunquid vult Dominus holocauſta & victimas, & non potius vt obediatis voci eius?

Θελητὴς, οῦ, ὁ, Qui vult. προαιρετικὸς, Heſych.

C. ΣΥΝΘΕ'ΛΩ, Simul volo. Ariſt. Eth. 9, ὁ νοεῖ γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ συνθέλουσι. ET Συνεθέλω, idem. Xen. ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἄν.

¶ Λῶ per abiectionem ſyllabæ initialis, pro θέλω: vt Call. ſchol. annotat in illũ locũ hymni In Dianã, πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον Ἥντινα λῇς. Idem tradit Theocr. ſchol. Idyl. 1, Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας Συρίσδεν; Ariſtoph. Acharn. Ἀπότεινον αἰ λῇς, id eſt ἀπότεινον εἰ βούλει. Ibidem, ἀλλὰ μὰν Αἰ λῇς ποιεῖσθαι νῦν μοι περὶ θυμιδὰ ἀναλῶν. Vnde apparet Doricum eſſe hoc λῇς, pro ἐθέλεις.

Λωΐων, Melior. q. d. Quem magis volumus, Qui à voluntate noſtra magis expetitur. Od. β, καὶ γὰρ σφὶν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστι. Heſiodus Erg. ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω. Plato ad Dionis amicos, [μιμεῖσθαι μὲν συμβουλεύω] καὶ τὴν [τοῦ Δίωνος] τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν, ἐπὶ λωΐοσιν δὲ ὄρνισιν ταῖς ἐκείνου βουλήσεις πειρᾶσθαι ἀποτελεῖν, melioribus auibus, melioribus auſpiciis. ET Λωΐτερον, pro eodem. Od. α, Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον. Apoll. Argon. 2, ἀλλὰ πίθεσθε λωΐτερον μύθῳ μοι ἐρύεσθαι. ET Λῷων contractè pro λωΐων, vſitatius in proſa. Soph. Philoct. ἐπεί γε παρὸν φωνῆσαι τοῦ λῴονος δαίμονος, εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν. τὰ λῴω, meliora, Bud. ex Plat. Et Plutarchus Probl. Rom. τὴν Πυθίαν προφέρειν τὰ ὅρκια ταῦτα Λακεδαιμονίοις, ὡς ἐμπεδοῦσι λῷον εἴη καὶ ἄμεινον. Luc. ἐπί μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον. Syneſ. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, ἀγγελεῖ τὸ λῷστα. Notandum tamen ι in ω non ſemper ſubſcriptum in omnibus exemplaribus reperiri.

Λώϊστος, Optimus. Vnde λώϊστα apud Heſychium ἄριστα, συμφέροντα. ET Λῷστος, contractè pro eodem, in proſa vſitatius. Theocr. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ δ' ἐστιν οὐδέν. Vocatiui λῷστε frequens vſus eſt in compellando, interrogando & precãdo: vt apud Lat. Amabo, Quæſo. Syneſ. ἔχε γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς, ὦ λῷστε, ἔφη;

ΛΑΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Iucundus, Gratus, Voluntati noſtræ acceptus: Apollonii enim ſchol. à λῶ τὸ θέλω deriuat: alii quaſi λίαν ἐρηρὸς dictum volunt. Il. ρ, de muſca, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου. Od. μ, λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Et in ſuperlatiuo gradu, Od. β, Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον ἡδὺν, ὅστις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις. vbi quædam exemplaria λαρώτερος habent. Apoll. Arg. 1, Εἴδατα καὶ μέθυ λαρόν. Et λαροῖς ποσὶ apud Heſiod. Pedibus viſu iucũdis, vt Apoll. Rhod. ſchol. exp.

ἜΘΟΣ, εος, τὸ, Mos, Conſuetudo. Demoſth. Pro corona, δεδωκὼς τὰ ἔθη πρὸ φαύλῳ πολλὴν ἐξουσίαν, Peruerſo more, vt Cicero loquitur. Idem, πρῶτον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. ὅπως συνεθιζόμενοι τοῖς ἔθη εἰθισθέντες, πραότεροι πολῖται γένοιντο. Iſocrates, ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις. ſic dicitur ἔθος ἔχουσι. Et ἐν ἔθει γιγνόμενος τῆς ὄψεως Conſuetus aſpectui. Thuc. ἐν ἤθει εἶναι. In moribus eſſe. Cic.

Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Aſſuetus, Conſuetus. Thuc. lib. 2, ἐθὰς γενόμενος, Aſſuefactus. Plutarch. Oth. τοῦ κάμνειν ἐθάδες ὄντες. Idem, ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων. Galen. κενώσεως ἐθάδες εἰσὶ, Vacuationi ſunt aſſueti. ἐθάδες μιᾶς διαίτης. Sic ἐθάδες τῆς ἐρίας. Plut.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Aſſuetus, Conſuetus, Solitus. VNDE Ἐθημοσύνη, ης, ἡ, Conſuetudo, Aſſuetudo. συνήθεια, ἐθισμὸς, Suidas.

Ἔθιμος, ου, ὁ, Conſuetus, aſſuetus. συνήθης, ἐθὰς, Suid.

Ἔθω, Ex conſuetudine facio. Il. π, σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. Il. ι, de apro Calydonio, Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, Qui de more afficiebat magno damno OEnei aream. Vbi tamen Euſtath. fuiſſe quoſdã ſcribit qui metatheſin eſſe vellent pro ἔθων, alios qui Doricè eſſe dicerent pro ἔδων: qui hoc niterentur exemplo, ὡς πίονος ἐκ νόου βατράχων ἔσπον οὐθὲν ἔδοντες. ſic verò & μαθὸν eoſdem Dores dicere pro μαδὸν, & ψῦθος pro ψεῦδος. VNDE Εἴωθα præteritum med. Conſueui, Soleo. Iungitur infinit. vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, Conſuetus, Solitus. Plato Pol. 1, αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Idem Apol. ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική. Et τὰ εἰωθότα, Conſueta. Ariſtoph. Ran. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα; Thuc. lib. 2, καὶ ἄλλο παρέλυπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων. Plato, τὸ εἰωθὸς διατρίβειν. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, vt ſolet Paulus. παρὰ τὸ εἰωθὸς, Præter morem.

¶ Ἐθίζω, Aſſuefacio. Iſocrates Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν. Luc. in Anacharſ. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Et ἐθίζω σε ἔθη, ex Plat.

ex Platone De legibus. Et Ἐθίζομαι, Aſſueſio. vt ἐθίζομαι τοῦτο, ex Platone. At Xenophon Pædiæ 1 dixit σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et cum infinitiuo, εἰθισμένος ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, idem Xen. Pæd. 3.

Ἐθίζω, neutrum, Aſſueſco, Soleo. Alexander Aphrodiſeus, ἐθίσαντες αὐτοῦ, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτῷ χρώμενοι. Et cum infinitiuo, apud eundem, Probl. lib. 1, εἴθισε γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ τῷ ἀέρι προσομιλεῖν.

Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ, Aſſuefactio. Item Conſuetudo. Et pro inſtituto apud Plutarchum, teſte Budæo. ET Ἔθισμα, idem quod ἐθισμός. Xenophon De arte equeſtri, ἐν τούτῳ καὶ δίδαγμα καὶ ἔθισμα πρὸς ἵππον ἄριστον.

Ἐθιστὸς, Qui aſſuetudine acquiri poteſt. Ariſtoteles Ethic. 1, de virtute loquens, ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν.

C. ἈΠεθίζω, Deſuefacio, A conſuetudine deterreo, Conſuetudinem tollo. Budæus ex Æſchine contra Timarchum, ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τοὺς τοιούτους ἀπεθίζειν χρή. Idem in eadem oratione, ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι. Vnde ἀπεθισμῶς apud Plutarch. Alex. 215.

C. ἘΝεθίζω, Inſuefacio, Aſſuefacio. Herodianus, ὑγρῷ καὶ χλιμερεῖ διαίτῃ ἐνειθισμένοι, Inſuefacti, vt Cæſar loquitur. Idem, σκληρῷ τε βίῳ ἐνειθισμένος.

C. ΠΡΟεθίζω, Prius aſſuefacio.

C. ΠΡΟΣεθίζω, Aſſuefacio. Xenophon Apol. Socratis, τοὺς γε μὴν νέους πῶς ἂν διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων; Idē Pol. Laced. νόμιμον ἐνὶ ἱματίῳ δι' ἔτους προσεθίζεσθαι. Idem Pæd. 8, ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

C. ΣΥΝεθίζω, Conſuefacio. Æſchines contra Cteſiphontem, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Iſocr. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, Conſueſcere eadem ſentire. VNDE Συνεθισμὸς, Conſuefactio, Aſſuefactio. Bud. ex Ammonio.

ἯΘΟΣ, εος, τὸ, à quo plural. ἤθεα, ἤθη, Sedes, id eſt Domicilium, Manſio. Sed propriè Conſuetæ ſedes, quum ἦθος ſit ab ἔθος, atque adeo poſitum etiam pro hoc inueniatur, ſicut & ἠθάς pro ἐθάς. Latini poetæ notas ſedes eodem ſenſu dicunt. Heſiodus Ergois, Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Itidē in aliis eiuſdem libri locis. Sic Herodotus, ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, vbi exponitur etiam Ad patrias ſedes. Sic Arrianus pro domicilio, ſeu patria, lib. 5, p. 243, καὶ Ταξίλην ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ αὐτοῦ. Ab Homero ἤθεα tribuuntur etiam brutis: vt Il. ζ, circa finem, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Quin & haras porcorum ita vocat, Odyſſ. ξ, — κατ' ἤθεα κοιμηθῆναι. Ariſtoteles quoque ἤθη de animalibus dixit, adiungens νομούς, in libro De mundo, τὰ δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἤθη καὶ νομοὺς ἐξέρπουσι. quum ſuprà dixiſſet, τὰ μὲν γὰρ νυκτὶ ἀλλόμενοι εἰς τὴν δίαιταν αὐτοῦ ἐκνήξεται. Eſſe autem ἦθος ab ἔθος indicat idem Ariſtoteles in principio libri 2 Ethic. Vide & Plutarchum περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ἦθος, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintilianus lib. 6, cap. 2. qui etiam ſcribit ἦθος Latinè reddi vno verbo non poſſe, quòd eo omnes mentis habitus contineantur. ἔτι δὲ ἤθει φιλοσοφικωτέρῳ κεκρᾶσθαι Cicero apud Platonem vertit, Ad virtutem maior indoles, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Sæpe redditur Mores. vt ἦθος χρηστὸν, Plato Sympoſ. ἦθος μοχθηρία, Plutarchus De inuidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐκείνου. Poſſumus verò his in locis & Ingenium interpretari, eo quidem ſenſu quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic & apud Demoſthenem Pro corona, τοῦτο τοίνυν ἦθος ἔχων ἐγώ τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι. Cicero autem apud Platonem in Timæo, ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, vertit, Conſtanter in ſuo manebat ſtatu. Vide pag. 34 mei Ciceroniani lexici. In plurali autem reddi ſolet Mores. Iſocrates, Areop. τοῖς γὰρ πολλοῖς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Et ἀδελφώτατα ἤθη apud Syneſium. Vtroque autem numero apud Ariſtotelem in vno eodémque loco, videlicet Ethic. lib. 4, cap. 8, τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Hinc dicitur aliquis χρηστὸς τὰ ἤθη (contra Phrynichum) ſicut & τὸ ἦθος. Et τὰ ἤθη δημιμώτατος apud Plutarchum in Romulo: vbi redditur Virtute præditus. Iſocrates dixit etiam ἀνομοίους τὰ τῶν τρόπων ἤθη. Ex Plat. autem in Epiſt. ἐλευθέρια διώκειν ἤθη affertur, pro Viuendi libertatem ſectari. Item ἤθη Mores, id eſt inſtituta ciuilia, Bud. ex Iſocrate, ἐμμένοντες τοῖς ἤθεσι, καὶ διαφυλάττοντες τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς. Idem in Helene de Theſeo loquens, ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἴχνος τῆς ἐκείνου πρᾳότητος ἐν τοῖς ἤθεσιν ἡμῶν καταλελεῖφθαι. Ἦθος ad alia etiam transfertur. vt τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ Gal. Natura febris. Et de equis, ἦθος λαμπροὶ ἵπποι ex Philoſtrato: vbi quidam indolem, alii ſpeciem interpretantur. Ἦθος redditur Affectus in hoc Iſocratis loco ad Philippum, ἀναγιγνώσκει δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος. Et Quintilianus lib. 6, cap. 2, affectus mites & compoſitos, ἦθος: ſicut concitatos, πάθος, quoſdam vocaſſe tradit. apud quem vide plura. Sunt qui τὰ ἤθη, comicorum, vt τὰ πάθη tragicorum eſſe velint.

C. Ἠθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Mores ſcribendo exprimo. vt in vita Thucydidis, ἀγνὸς δὲ ἠθογραφῆσαι. quod alibi dicit, ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς.

C. Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuúmque perſonæ cuiuſque θεατρικοί. Suidæ dicuntur & ἠθοποιοί: Budæus Pandect. Vſus eſt hac voce Cicero 2 De oratore, Mimorum eſt enim & ethologorum, ſi nimia eſt imitatio. ET Ἠθολογία, figura oratoria apud Rutil. Lup. quum verbis ſonóque vocis exprimuntur, ac deſcribuntur hominis alicuius affectus & mores.

C. Ἠθοποιὸς, οῦ, ὁ, Mores inſtituens & faciens, vt Budæus interpretatur in hoc Ariſtotelis loco, ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή. Plutarchus Themiſtocle, παίδευσις ἠθοποιός. Exponitur ex Columella, Animi formator & inſtitutor. λόγος ἠθοποιός, Oratio morata, Quintiliano: Mores & affectus hominis exprimens. VNDE Ἠθοποιΐα, ας, ἡ, Morum affectuúmque expreſſio. μίμησις ἤθους τοῦ ὑποκειμένου προσώπου, vt Aphth. definit. Morum affectuúmque fictio, ſeu ficta deſcriptio. Dion. Halicarn. in vita Lyſ. ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις ἀμφοτέρους βελτίστων δεξιούς, de Lyſia & Iſocrate, id eſt, In affectibus exprimendis, vt Budæus interpretatur. qui & ex Athenæo affert, καὶ τὴν ἠθοποιΐαν πλάσαι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσηγῶν. Rom. Aquila ἠθοποιΐαν moralem confictionem: Iul. Rufinus, Alienorum affectuum qualiumlibet dictorúmque imitationem ſine reprehenſione, interpretatur. ET Ἠθοποιέω, ῶ, Mores formo, Inſtituo moribus, Budæus apud Plutarchum. Ex quo etiam citatur in vulgatis lexicis, οἶνος ἠθοποιεῖ τοὺς πίνοντας, pro Moratum ita vel ita reddit. aut Affectus hos vel illos inducit. Rurſum Budæus ab eo accipi tradit pro Affectus & mores exprimo, vt poetæ ſolet. Exponit etiam, Per ethopœiam deſcribo. Affert item ex Halicarn. loquente de Lyſia, αὐτὸς ἠθοποιεῖ, καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά, id eſt (inquit) Morata oratione vtitur. Vide Comm. pag. 794. ET Ἀνηθοποίητος, Morū expreſſione & affectuum carēs. Item Qui moribus eſt incompoſitis & ruſticis. vide ibidem.

C. Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Inſuetus, Inſolens. Demoſth. contra Mid. ταῦτα ἐξῆν ἀνθρώποις αὐτῶν ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. Galen. φρίκη ἀήθης, Horror inſolens. Apud eundem ἀήθεις ψυχροῦ πόματος, Inſueti frigidi potus. Et τὸ ἀῆθες, Inſolens: & ſubſtant. Inſolentia. Itē oppoſ. τῷ ἠθοποιός, ſeu ἠθικός, vt ἀήθης χαρά, & ἀήθης ῥαγῳδία. Ariſtot. De poet. loquens de Homero, οὐδὲν γὰρ λέγει ἀῆθες, ἀλλ' ἔχον ἦθος. ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν. HINC Ἀήθεια, ας, ἡ, Inſolentia, Inſueta nouitas. Luc. Dial. Nept. & Ner. de Helle, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ET Ἀήθως, Præter morem. Thuc. l. 4, καὶ μὴ παθεῖν ὅπερ οἱ ἀήθως τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων, qui præter conſuetudinem boni aliquid aſſequuntur. ET Ἀηθέω, Inſuetus ſum, Non aſſuetus ſum. VNDE Ἀηθέσσω, pro eodem: Il. κ, ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, Inſueti eorū erant, ſeu inexperti: vt Inſuetus laboris apud Cæſ.

C. Εὐήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Bonis moribus præditus) Homo minimè malus, ἄκακος. Simplex. Qui videlicet ex ſuo animo alienum æſtimat. Exponitur etiam Fatuus, Stultus. Demoſthenes, ἴσω κρεῖττον ἀνόητον δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demoſthenem Philipp. 3. Item τὸ εὐῆθες ſubſtantiuè, Simplicitas. Vide Budæum

pag.815. HINC Εὐήθεια, Bonitas ſeu probitas morum, Innocentia, Budæus ibidem ex Platone. Sed ponitur etiam pro fatuitate atque adeo ſtultitia, vt ex eodem Platonis apparet loco. ET Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, ſeu ſimplicitate, Bona fide, Vt eum decet qui probis eſt moribus. Exponitur etiam Simpliciter & incautè. ET Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago. Item Inſulsè ago, vel loquor. Bud. in eodem illo loco ex Platone. DICITVR & Εὐηθικός, Stultus, Abſurdus, Ineptus. Plato De republica 1, ἀρχὴ τῶν εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Ariſtot. apud Bud. ibidem. ET Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatuè. A B

C. Κακοήθης, q.d. Qui eſt malis moribus. Politianus apud Herodianum interpretatur, Qui eſt prauo malignóque ingenio: lib.7, ἀλλά τινας τῶν κακοήθων καὶ φαύλων εἰδὼς ὅτι εὐφραίνει. Exponitur etiam Malignus. Demoſthenes Pro corona ad huius vocis originem alluſiſſe videtur, quum dixit, κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνη τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης. Et κακόηθες πολίτευμα, ibidem. Item τὸ κακόηθες, mala conſuetudo eáque inueterata, vt quidam exponunt in hoc Iuuenalis loco, Satyra 7, — tenet inſanabile multos Scribendi κακόηθες. ‖ Κακόηθες apud medicos, Quod à ſimplicium morborum conſuetudine alienum, non facilè curationem admittit. Sed κακοήθεια in vlceribus maximè ſpectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur quum tanta καχεξία partem exhulceratam occupauit vt bonum etiam alimentum quod in eam influit corrumpatur. Hæc & plura apud Gorræum vide. In vulgatis lexicis κακοήθη vlcera, Maligna vlcera. C

HINC Κακοήθεια, Morum prauitas, vel ingenii prauitas & malignitas: aut ſimpliciter Malignitas. Iſocrates πονηρίας & κακοηθείας copulauit. Ariſtoteles Rhetoricῶν 2, dicit κακοήθειαν eſſe τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiã Mala conſuetudo. Extat Plutarchi libellus περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, cuius argumentum ſignificationem huius vocis lectori abundè declarabit. ET Κακοήθως, Malignè. Plut. Per. τὴν δύναμιν αὐτοῦ σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγεῖται, κακοήθως δὲ παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί. ET Κακοήθευμα, Quod malignè fit, tanquam à κακοηθεύομαι. D

C. Ὁμοήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui eorundem morum eſt, Qui ſimilibus moribus eſt. Ariſtoteles Eth.8, περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, οἱ τοιοῦτοι γὰρ, ὁμοήθεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ET Ὁμήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg.2, ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι. E

C. Συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Conſuetus. Plutarchus Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, Conſuefaciens iuuenes ad eiuſmodi conſpectus, Familiares eis faciens. Idem, συνήθης νόσος. Syneſius, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetrius, μικρότερον γὰρ τὸ συνηθέστερον. Et τὰ συνήθη ποιεῖν, pro conſuetudine agere. τὰ συνήθη ποιεῖν τῷ τελευτήσαντι, Iuſta facere. ‖ Item Familiaris. F Plutarchus Sympoſ. συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi, Plutarchus, ἁπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Ariſtot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι. VNDE Συνήθεια, ας, ἡ, Conſuetudo. Syneſius, ἀξιώτερόν ἐστι προσημηνῆσαι τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. Lucianus, τῆς πάλαι συνηθείας. Plutarchus, ὥστε μηδὲ τὴν φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς συνηθείας. Herodianus, ἑτοίμη συνήθεια πρὸς μάχας. ‖ Συνήθειαι in plurali Menſes dicuntur. vt habent vulgata lexica.

ET Συνήθως, Pro more, Pro conſuetudine. Plutarchus Galba. ἐξαπατώμενοι συνήθως ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ λεγομένων. G

C.2. Ἀσυνήθης, εος ὁ καὶ ἡ, Inſuetus, Inſolens. Demetr. Phalereus, τὸ δὲ ἀσυνήθες καὶ μετηνεγμένον, μεγαλοπρεπές.

VNDE Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, Inſolentia, Nouitas inſueta & inſolens.

C. Χρηστοήθης, Qui probis eſt moribus. VNDE Χρηστοήθεια, ας, ἡ, Morum probitas, Boni mores.

Ἠθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Conſuetus, Solitus. Sophocles Electra, ἠθάς εἰμί πως τῶν τῶνδε μύθων. Euripides, ἠθάδων φίλων, H Familiarium. Epigramm. ἠθάδα νίκην. Nonnus, ἠθάδα κάλπιν.

Ἠθικός, οῦ, ὁ, Moralis. ἠθικὸς χαρακτὴρ, qui non imagines tantùm, ſed & mores exprimit. Et ἠθικὸν ποίημα apud Ariſtotelem Polit.8, τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν. Sic ἠθικὸς λόγος morata oratio. Apud eundem Ariſtotelem Polit.8, ἠθικὰ μέλη & ἠθικαὶ ἁρμονίαι. Sic ἠθικὴ ὑπόθεσις, Moralis cauſa ſeu argumentũ. Ἠθικαὶ autẽ imagines ſunt quæ non modò vultuum ſimilitudinem, ſed etiã ſenſuũ & affectuum referunt. Bud. in Annot. in Epiſt. & in Pand. VNDE Ἠθικῶς, Moraliter.

¶ Ἐθείρω, De more aliquid facio, Aliquid facere ſoleo. VNDE Ἔθειρα, Coma, Cæſaries, cui videlicet φιλόκομοι de more curam impẽdunt. Vide Euſtathium. ‖ Item, ἔθειραι plural. Iliad.π, — μιαίνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur verò & de iuba equorũ ab Homero. Sic in Epigramm. ἐθείρης βόστρυχος. ET Ἐθειράδες pro ἔθειραι, Odyſſ.π. HINC Ἐθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio & como. apud Theocr. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

C. Ἀγλαέθειρος, Splendidam comam habens.

C. Καλλιέθειρα, Pulchricoma.

C. Λυσιέθειρα, Capillos ſolutos habens, ſeu paſſos.

ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, Gens, Natio. Thucydides 1, καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἑκάστους. Xenophon Pædiæ 1, circa principium, καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibidem & alia exempla. Æſchines in Cteſiphontem, ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. ‖ Ἔθνος metaphoricè (vt Latinè Genus & Natio) pro ordine & ſocietate ac genere hominum. vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Ariſtoteles. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Budæus pag.541 (vbi & vide Natio candidatorum ex Cicerone) addo ex eodem ſcriptore iſtud, De rep. lib.1, ἢ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ λῃστάς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως. Non dubito autem quin ἔθνος pro certorum hominum multitudine, ex Homero petierint eius poſteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων, aliáque huiuſmodi nonnulla. vt Iliad.ρ, Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων. Ibidem, — ὄσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Sic Odyſſ.λ, ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in locis aptè nos arbitror vertere poſſe Agmen, ſeu Agmina. huius enim itidem vocis ſignific. extendunt Latini poetæ. ‖ Ἔθνεα de brutis etiam dicitur. vt à Virgilio, Vaſti gens humida ponti. Sic apud Homerum ἔθνεα legimus χηνῶν, & γεράνων, & κύκνων: necnon μελισσῶν: vt dixit Columella quoque de apibus, Inteſtino bello totæ gentes conſumuntur. Hom. autẽ imitati cæteri poetæ ita vſi ſunt. vt Oppianus 3, Ἀλλ' ὅτι δὴ κεραῶν ἠείσαμεν ἔθνεα θηρῶν. Lucillius lib.2 Epigramm. Ὄψ καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων. Quibus etiam locis ἔθνεα nomen illud Agmina conuenire arbitror. Lucretius autem dixit etiam Secla ferarum. ‖ Ἔθνος pro γένος, id eſt ſexus, ex Xenophõtis Œconom. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ. Cæterùm ἔθνος ab ἔθος deducit Etymol. cui & Euſtath. ſubſcribit.

Ἐθνάρχης, Gentis præfectus. Lucianus in Macr. αὐτὴ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου. Ad Corinth.2. cap.11, ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. ET Ἐθναρχία, Præfectura gentis. In lib. Maccabeorum, ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simon. Areopagitæ autem, ἐθνάρχαι dicuntur Angeli, ET Ἐθναρχοί.

C. Ἀλλοεθνής, έος, ὁ καὶ ἡ, Alienigena, Peregrinus.

C. Ὁμοεθνής, Eiuſdem gentis ſeu nationis.

Ἐθνικός, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens. Vel, Genti alicui ſeu nationi peculiaris. Ab Athenæo citantur ἐθνικαὶ ὀνομασίαι Callimachi. Et apud Hermogenem legitur ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba quæ Fabius vocat regionibus quibuſdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα eſſe putent. A grammaticis vocatur etiã nomẽ ἐθνικὸν, à gentis vel etiã vrbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter apud Stephanum occurrit. vt quum dicit ab Αἴγυπτος eſſe ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ab Ἀβίλη eſſe ἐθνικὸν Ἀβιληνός: ab Ἄβυδος, eſſe ἐθνικὸν Ἀβυδηνός. Hinc vocatur ab Euſtathio ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας. ‖ Ἐθνικοὶ apud eccleſ. ſcript. A religione Chriſtiana alienæ gentes. Gentiles. Item Ethnici.

ΕἸ, Si. Huius particulæ εἰ frequentiorem primùm & ſimpliciorem vſum ex ſequentibus exemplis declarabo. Xenophon ἀναβάσ. 7, pag.247, πότερως οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τι αὐτοὺς καὶ φρονεῖν τὰ πρός σε, εἰ ὁρῶεν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους ὡς νῦν τι μένοντας ἂν, εἰ σὺ κε-

λθίεις, αὖθις δ' ἂν ταχὺ ἔλθοντας, εἰ δέοι. & paucis interiectis, A ἢ εἰ καταπεδοξάσειαν. &c. Idem Pædiæ 8, pag. 124, εἰ δέ τις οἴεται ἵνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. ὀλίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε, καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἀμελεῖν ἂν παραγγελλόμενον εἴη, εἰ ἑνὶ τοῦτο προστεταγμένον εἴη. Rurſum idem Xenophon in ἀναβάσ. lib. 1, pag. 154, ἂν δ' εὖ γένηταί τι, οὐ μέμνησθαί σε. ἔνιοι δὲ, [λέγουσιν] οὐδ' εἰ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι ἂν ἀποδοῦναι ὅσα ὑπισχνῇ. Sic cum optatiuo ſæpe & in alia orationis ſtructura. vt Hell. 6, εἰ μὲν οὖν αὐτὸς ἀφηγοῖτο, ἐφοβεῖτο μὴ, &c. Luc. initio cuiuſdam dialogi, εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν σεαυτὸν ἐφόνευσας, τί B αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; Quàm variè autem cõſtruatur hæc particula ſequente ἂν in altero mẽbro, ex iis quos ſubiungam diuerſorum autorum locis planum faciam. Primùm igitur præterito imperfecto iunctam hanc particulam, ſequente ἂν, habemus hîc: Plut in Alex. vita & in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. Sed in Apophth. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην. id eſt, Si Alexander eſſem, iſta accepiſſem. Vel, Accepiſſem iſta, ſi Alexander eſſem. Apud Demoſthenem Ol. 2, ἐγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι εἰ τὰ C δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον. Sic Æſch. tam εἰ quàm ἂν cum præt. imperf. εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, ſi ſaperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. Demoſth. autem iunxit ἂν pluſquamperfecto, ſequente εἰ cum præterito: ita ſcribens, ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. ſed hîc præt. perfect. vim imperfecti habere exiſtimatur. Iungitur particula εἰ aoriſto quoque, ſequente ἂν: vt apud Plat. Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, ſi iampridem rempubl. ad- D miniſtraſſem, iampridem periiſſem. Greg. εἰ μὲν οὖν ἐμεῖναμεν ὥσπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Quibus in locis videmus indicatiuos Græcos Latinis optatiuis reddi. Sed inuenitur εἰ & cum optatiuo, ſequente ἂν cum indicatiuo. vt Ariſtoph. Pluto, εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νιττάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑπεκορίζετο, ſi mœſtam me ſenſiſſet, appellabat, &c. Xen. ἀπομν. 1, εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι. Nec raro vtraque particula optatiuũ habet: éſtque regularior hæc conſtructio: vt Demoſth. Ol. 2, καὶ γὰρ εἰ μετ' E ἀληθείας τις σκοποῖτο, ἐνθένδ' ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι γεγενημένον. Idem ibidem, εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Plut. in Romulo, μάλιστα δ' ἄν τις τυγχάνοι τοῦ εἰκότος εἰ νομίζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι, &c. Iungitur autem εἰ optatiuo & in alia ſermonis forma, ac ſine ἂν. vt Thuc. εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Luc. εἰ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὑμᾶς μετέωρα. Idem, εἰ θεάσαιο, ἥσθησαν. Plutarchus, εὐξάμενος, εἰ καταβάλλοι, τῷ Διῒ φέρων ἀναθήσειν αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός. Vt autem εἰ σκοποῖτο in illo Demoſthenis loco legitur per optatiuum, ita εἰ σκοπῶμεν per ſub- F iunctiuum apud Iſocratem in Euagoræ encomio. quæ tamen conſtructio & rara & ſuſpecta eſt.

Εἰ μὲν, εἰ δὲ pro Si & ſin (Xenophon autem εἰ μέντοι in vtroque membro poſuit) & apud Homerum, εἰ μέν κε, εἰ δέ κε pro eodem: εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ, deinde εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι. Sed & εἰ μὲν ac εἰ δὲ ponũtur ſæpe in anãtapodoto. vt Xenophon Pædiæ 8, pag. 140, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. Vt autem eſt verborum eclipſis inter εἰ μὲν διδάσκω & alterum membrum, ſic G & in alia orationis forma particula εἰ ſecum verborum ἔκλειψιν relinquit: ſicut & εἰ δ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, & ἐὰν δὲ interdum, item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ. de quibus lege Budæum pag. 990 & 991. iiſque adde ex Homero Iliad. α, εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, pro εἰ δὲ βούλονται καὶ αὐτοί. Sed ſciendum eſt, eſſe interdum & ante εἰ ipſas verborum ellipſes, de quibus, quoniam variæ ſunt, alibi dicere ſtatui.

Εἰ iungitur & aliis particulis. dicitur enim εἴ γε & εἴπερ & εἰ δὴ, pro Si quidẽ, vel Si modo. Luc. εἴ γε ἐκεῖναί εἰσι. (apud H Gregorium autẽ εἴ γε & pro Si tamen) Apoll. Arg. 2, εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπίκλυτος, &c. Sed cũ εἴπερ ſæpe ſunt quædam verborum ellipſeis, ac præſertim quũ dicitur εἴπερ ἄρα, vel ἀλλ' εἴπερ. quarum exempla habes apud Bud. p. 989. 990. 991. Ibidem meminit & τοῦ εἴπερ pro Quando- A quidem (quo exponitur modo & εἰ δὴ apud Hom. Il. α) Sed affertur εἴπερ & pro Quanuis, ex Hom. Il. γ, — μάλα γάρ τι κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται. Interdũ verò ad εἴπερ additur & alia quæpiam particula, vt quum dicitur εἴπερ δὴ & εἴπερ γε pro εἴ γε ſimpliciter vel εἴπερ. At εἴ πέποτε eſt Si vnquã aliàs. Retinet ſuam ſignif. εἰ & cũ ἄρα: ſed ἄρα vertitur Fortè: (ſic & cum που. nam εἴ που eſt ſicubi) At verò cũ καὶ aliam ſignif. accipit. nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamſi, Etſi. εἰ καὶ μὴ πάντα, Demoſth. Etſi omne. Gregorius autẽ eleganter & particulam γὰρ interie- B cit pro Etſi enim, εἰ γὰρ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγὸς, καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρὸν, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα. &c. Interdum verò præponitur καὶ eo modo quo à Latinis Etiam in Etiamſi, itémque Et in Etſi. Homerus Iliad. ν, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἶψά οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. De εἰ μὴ autem dicam ſeorſim paulo póſt. at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν.

Εἰ per An interdũ verti debet. vt Luc. πειρᾶ μου εἰ μέμνηται. Plut. Lyc. ἀπόδειξιν διδοὺς εἰ μετὰ λόγου κολάζει. Et paſſim cum verbo ἐρωτᾶν, aliiſque ſynonymis. vt Xen. ἐπηρώτα C εἰ ἐλέγξει. Plut. Lyc. εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν ἠρώτησε. Quod imitatus Horatius dixit, — chlamydes Lucullus (vt aiunt) Si poſſet centum ſcenæ præbere rogatus. ἐρωτηθεὶς εἰ δύναιτο. Sic autem & in aliis Lat. ſcriptorũ locis poſitum Si obſeruaui.

Εἰ pro ὅτι, Quòd. Demoſth. ἔχαιρον εἰ περιέχει. Syneſ. ἔκλαιον οὐκ εἰ τεθνήξοιμι. Vide alia exempla apud B. itémque Liuii imitationem, p. 978 & 979. Sed affert & locũ Demoſth. in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipſam aliquid ſubaudiẽdũ putat. Ego verò alicubi εἰ cũ ſuo optatiuo per infinitiuũ etiam reſoluendum eſſe cenſeo. D Cæterùm ad hãc τοῦ ὅτι ſignif. pertinet & εἴπερ pro Quãdoquidem, apud eundem Bud. p. 991.

Εἰ pro Ne, ex Euripide affertur, φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, Metu ne quis audiat.

Εἰ μὴ, Niſi, ad verbum Si nõ, (quo vtitur Horatius) vt in illo celebri dicto Alexãdri, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Apud Plat. cum indic. itidem, ſed cum eius præt. pluſquam perfecto: καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. Et cũ fut. indic. E Xen. ibidem, οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Alia conſtruct. apud eundẽ, ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε. Interdum particula γε inter εἰ & μὴ inſeritur, & dicitur εἴ γε μὴ pro εἰ μὴ ſimpliciter: vt Luc. καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέτις καταλεήσασα ἐκάλεσε Βριάρεων, κἂν ἐδέδετο. Sed & aliud quodpiam voculæ genus interiicitur: vt apud Ariſtot. De mũdo, ἀναθυμιάσεις ἀόρατοι, εἴτι μὴ κατὰ τὰς ἕω ἐστί. Luc. autem præfixit ἐκτὸς in lib. De luctu, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν ὁδὸν ἡμᾶς σπεῦδε πεπιστεύκατε. pro Niſi verò, vel Præterquam ſi. vbi & εἰ μὴ ſuf- F ficiebat. Dicitur autem & πλὴν εἰ μὴ, item χωρὶς εἰ μή. Nonnunquam verò poſt εἰ μὴ additur περ, interdum & γε præterea. ac dicitur εἰ μή περ, vel εἰ μή περ γε (vt apud Ariſtophanem & Xenophontem) pro εἰ μὴ id eſt Niſi fortè, vel Niſi tamen. ‖ At τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτο apud Xen. redditur à Bud. p. 1047, Quid aliud tandẽ niſi pollicebatur? ‖ Et εἰ δὲ μὴ, Sin minus, & Alioqui. Luc. ἐγὼ μὲν γὰρ εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι· εἰ δὲ μή, τό γε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, διαμένειν. Alibi (in- G quit Bud.) pro Aut certè p. 224, ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μὴ πολλοί γε. Sed non video quid vetet & hîc Sin minus interpretari. Vide autem alia exempla apud Budæum pag. 991. Inuenitur & εἰ δ' οὖ apud Gregor. pro εἰ δὲ μὴ, vbi ſcribit, ὥστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, εἰ οἷόν τε, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὔ, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης γενέσθαι.

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores ne in his particulis decipiantur, ſicut deceptos pleroſque animaduerti, putantes vbique εἰ μὴ eſſe Niſi: quum contrà ali- H cubi interiiciendum ſit verbum inter εἰ & μὴ in ordinanda oratione. vt in hoc Thucydidis loco, libro 1, καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν. ita enim reſoluenda eſt iſta oratio, εἰ τολμῶμεν μὴ μετὰ κακίας, ſi attentamus non improbitate animi, ſed, &c.

Non tamen id fieri poteſt vbicunque εἰ μὴ ſimpliciter A accipitur pro Si non: vt videre eſt in hoc Æſchinis loco, εἰ μὴ δέδωκε δίκην οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus eſt ſi non dedit pœnas. Id eſt, quòd non dedit.

Εἰ pro Vtinam vide in Εἴθε.

¶Εἴτε, Siue. Ariſtophanes Nubibus, καί μοι ξυμβοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ,τι σοὶ δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, & in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epiſt. εἴτε ἀρκεῖ καὶ εἰ μή. Nonnunquam verò additur οὖν, quod abundat. Plato in Apol. δαιμόνια φὴς με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν καινὰ, εἴτε παλαιά. Idem ibidem, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος. B

¶Εἴθε, Vtinam. Homerus Od. ξ, Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, Vtinam ita ætate vigerem. Et Phocyl. εἴθε δέ μὴ χρήζοις. Sic Plato in Phædro, εἴθε γράψειεν, vtinam ſcriberet. Iungitur & indicatiuo. vt Xenophon, εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Ariſtophanes, εἴθ' ἐξεκόπην. Lucianus, καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου εἰς κόρον ἦν πιεῖν οἴνου. Iungitur & infinitiuo vt apud Phocylidem, Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν. Sic in Epigr. εἴθε με πλάζεσθαι. Sed interdum inſeritur in hac conſtructione verbum C ὄφελε. vt εἴθ' ὄφελ' ἡ ... ἀπολέσθαι κακῶς, Ariſtoph. Vide in Ὀφείλω. Dicitur & Αἴθε & pro εἴθε.

Εἰ pro εἴθε. Od. γ, Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaſo, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα.

Ἐὰν, Si, εἰ. Sed ἐὰν ſubiunctiuo iungitur, ſicut & ἂν ac ἤν. Plato Sympoſ. ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Demoſth. ἐάν τις ἠδικηκὼς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Plutarchus De aud. ἀλλὰ χαίρειν ἐᾷν ἐάν τις ἐκκαθαίρῃ. Et ἐὰν μὴ, Niſi. Ariſtoteles, ἐὰν μὴ τύχῃ πηλαγὸς ὁ ὄνος ἵππον. At de ἐὰν δὲ ellepticè poſito (vt εἰ δ' ἄρα) vide Budæũ pag. 991. Repe- D ritur & cum optatiuo modo apud Demoſthenem, ἐὰν προσέρος τις εἴποι, ſed non ſine mendi ſuſpicione. Affertur tamen & ex Hermogene, ἐὰν μή τι πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. ‖Ἐὰν geminatur interdum, adiunctam habens copulam τε. quinetiam triplicatur nonnunquam pro Siue, ſicut εἴτε. Plato De legib⁹ 6, τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τέ τις ποταμὸς, ἐάν τε κρήνη ᾖ, κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. Idem, ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. Et ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε apud eundem, lib. 11, ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον προορῶσι. Vbi verò triplicatur, ἐάν τε bis poni- E tur, tertium eſt ἐάν τ' οὖν. Eſt autẽ οὖν his in locis παρέλκον ſiue παραπληρωματικόν.

Ἐὰν pro ἂν particula potentiali paſſim in Teſtamenti noui ſcriptis, ſed cum ſolo ſubiunctiuo: vt Matth. 8, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Act. Apoſtolicorũ cap. 2, ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Inuenitur & apud Græc. Bibl. interpr.

ITIDEM ἂν ET ἢν eadem ſignificatione & cum eo- F dem ſubiunctiuo. Demoſthenes in Midiam, ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Et κἂν pro καὶ ἐὰν, & ſi: vt Ariſtophanes Pluto, κἄν με ἀποκτείνῃς, &c. Alioqui pro Quanuis ſæpe ſumitur: vt in eadem illa oratione, πρόσθεν με ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Vide & infra κἂν poſt Καί. Sed affertur ἂν & cum præterito indicatiui, ex Ceb. Thebano, ἄν τι συνήκαμεν: & cum futuro, ex Ariſtide, ἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται.

AT particulæ ἢν vſus eſt & apud Homerum, vt Iliad. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ. Et Iliad. α, G — οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodotus, ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. Ariſtoph. Pluto, ἢν μὴ φράσῃς. & Veſpis, ἢν μή τι λέγῃς. Rurſus in Pluto, οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Et ἢν πως apud eundem. In Epigr. autem ἢν καὶ pro Quanquam. Atque vt dicitur κἂν pro καὶ ἂν, ita ET κἢν pro καὶ ἢν: ac ſæpe pro Quanuis. At verò κὴν ſine accentu eſt pro καὶ ἐν.

ΕΙΔΩ, F. εἴσω, Video, βλέπω, vnde ἀΐς, inquit Euſtathius. huius tamen actiuæ vocis exemplum non inuenio: at paſſiuum εἴδεται pro Videtur (eo ſenſu H quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciẽdum) apud Homerum Iliad. α, τόδε τοι κὴρ εἴδεται εἶναι. Il. ω, — τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Et Od. η, — ὧδ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι. ‖Interdũ verò Εἰδόμενος cum datiuo dicitur Qui apparet ſimilis, Qui aſſimilatur. vt Il. β, Εἰδομένη κήρυκι. Sic Od. β, Μέντορι εἰδομένη. Et in aoriſto, Il. ρ, Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν. At verò Od. θ, Εἴσατ' ἴμεν ἐς Ἄμμον, non ſolùm exponitur ἐφαίνη, ſed & προσεποιήσατο, id eſt Simulauit: quod malo.

Εἶδον autem aor. 2. pro Vidi, Intuitus ſum, tam in proſa quàm in carmine vſitatus eſt, vbi & ἴδον ſæpe ponitur. Luc. 33, ὅτι γελοιότατα εἶδον. At ἴδον in carm. vti dixi: vt Od. φ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα. Et part. ἰδὼν, Intuitus. Il. ρ, Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδών. Interdum verò cum præpoſ. εἰς, vt Il. ω, — ἐς ἀλλήλους δ' ἴδοντο. Sic Lat. intueri aliquem, & Intueri in aliquem. Vtitur autem & alibi voce paſſ. vt ἴδωμαι Il. ϖ. Sed & εἴδοντο cum εἰ Il. ϖ, pro εἶδον, viderunt. Affertur autem & ex Demoſth. paſſiua vox pro actiua in vno ex compoſitis ... verbi, videlicet προειδόμενος: vbi ſcribit μὴ προειδόμενος τὴν ἐκείνης τῆς ὁδοῦ ὑποψίαν, id eſt Non prouidens, Bud. interpr. ‖Ἰδεῖν τινα pro Videre aliquem & cum eo colloqui. Thuc. πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν & οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Vnde non dubitem Lucam idem Euang. cap. 8, ἰδεῖν σε θέλοντες, interpretari Tecum colloqui, vel Te alloqui, aut conuenire. quum præſertim Matthæus habeat σοὶ λαλῆσαι. Sed & hoc annotandum hîc eſt, συντυχεῖν & ἰδεῖν de re eadem dici, ſicut apud Lucian. ἴδοις & ἐντύχοις. Sic verò & Gall. dicitur, *Tels princes ſe ueirent en tel lieu*, pro *parlamenterent enſemble.* ‖Ἰδεῖν ad mentis oculos tranſlatum, Intelligere, Animaduertere. quam ſignif. habet & Videre. Demoſth. ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐδεὶς τὸν νόμον, εἶδε. Sic autem & apud Homerum ἴδωμαι ac ἴδηται.

C. Ἄπειδον, Ἔπειδον, Παρεῖδον, Προεῖδον, &c. Vide in Ἀφοράω, Ἐφοράω, Παροράω, Προοράω, &c.

Ἴδε ET Ἰδού, Ecce. Sunt autem ex verbis imper. modi, ſignificantibus Vide, facta aduerbia, (mutatis duntaxat accentibus. nam & ἰδὲ in imper. quidam ſcribendum putant potius quam ἴδε) vt Gall. *Voila* factũ eſt ex *Voy-la*, id eſt Vide ibi. Sed ἰδοὺ non eſſe Atticorum, ſicut ἰδέ, ex Luciano annotatur. Vtitur tamen eo non ipſe ſolùm, ſed & nonnulli veteres Attici: ex quibus eſt Ariſtoph. vt in Neb. Στρ. Τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Φειδ. Ἰδού· τί δαί; Et apud Luc. quum Neptunus adduci ſibi celerem quempiam delphinem iuſſiſſet, Triton eum adducens dicit illi, ἰδού σοι ὑπάρ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Dicitur etiam ἰδοὺ δή, quod Bud. interpr. En tibi, ſermonem eſſe tradens eius qui rem peractam eſſe ſignificat. ſubiungit autem hunc locum, (non adſcripto autoris nomine) Μι. Τί οὖν τοῦτο μοι; τοῦτο ποιῶ; Αλ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. Μι. ἰδοὺ δή, En tibi impoſitam. Idem verò (ni fallor) de illo Ariſtoph. loco dici poteſt. Sed hoc addo, ἰδοὺ δὴ nõ ſemper ita accipi: vt apparet ex quodam Luc. dialogo, ita incipiente, ἰδοὺ δή, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. Frequens eſt autem in Euãgeliſtarum ſcriptis hoc aduerbium ἰδού, optiméque nonnullis in locis eius vſus cum Gallico conuenit: vt Matth. 9, ἰδοὺ ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ. ita enim diceremus, *Voila ue nir un capitaine, qui l'adora.* ET Ἠνὶ ἰδοὺ apud Luc. eadem ſignif. initio Anacharſ. Sed ego tam in hoc loco quàm in cæteris ſcribendum puto ἤν ἰδού, poſita poſt ἤν apoſtrophi nota: nec enim dubito quin eliſũ ſit aduerbii ἠνί, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adiungatur τῷ ἰδού: perinde ac ſi diceretur ἠνὶ ἰδού. NAM Ἠνὶ etiam eſt Ecce. Ariſtoph. ἠνί σε μέμφομεν, ecce te mittimus. Theocr. in Amar. Ἠνὶ δέκα μᾶλα φέρω. vbi tamen ſchol. aſpirari ſcribit. AT Ἠνίδε idem eſſe quod ἠνί, malè annotarunt quidam: quum potius ἠνίδε dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, ſicut alterum illud, iuncto videlicet ἠνὶ cum ἴδε, vt ibi ἠνὶ cum ἰδού. vnde etiam fortaſſe ſcribendum fuerit ἤν' ἴδε, vt ἤν' ἰδού. In Callim. tamen epigr. lib. 3 Anthol. habetur ἠνίδε, & in aliis exempl. ἢν ἴδε (in nonnullis etiam ἠνὶ δὲ) hoc in verſu, Ἠνίδε κἠνοί σοι πάϊ ἐρέουσιν ἔπος.

C. Ἀειδής, έος, ὁ & ἡ, Inſpectabilis, Qui cerni nõ poteſt. Itẽ, Obſcur⁹, Tenebroſus. Autor Axiochi, ἀειδὴς δ' ἐς ἄπυστος. Et ἀειδὴς αὔρη Lucill. Quæ cerni nequit. Bud. apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας vertit inſpectabilem oculum mentis. Plut. De primo frig. καὶ τὸ ἀειδὲς αὐτῷ καὶ ἄχρωστον, ἅδης καὶ ἀχέρων ἐπίκλησιν ἔχειν. ‖ Ἀειδὴς item pro ἀηδής, Deformis. ET Ἀΐδηλος magis poeticum,

. pro eodē. ⁞ Sed ex Nic.Ther. ἀείδηλον pro Valde conſpicuum: vt α non ſit priuatiuum, ſed epitaticum. A
ITEM Ἀειδήλιος, quod Heſ. exponit καταφαγος & δηνός.
Ἀΐδης etiam cum ſolo ι. Heſiodus autem ἀΐδης ποίησε, dixit pro Aboleuit, Ex aſpectu ſuſtulit: Τοὺς δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀΐδης ποίησεν ἀείρας. ET Ἀΐδνός quoque pro Tenebricoſus, vt νυκτὸς ἀΐδνας, poeta quidam apud Plutarchum. Et ἐν βένθεσιν ἀΐδνῆς, Heſiodus Theog. At ἀΐδνῆς πηλὸς apud Plut. in princ. Theſei ſuſpectum eſt.

¶ Εἶδος, εος, τὸ, Facies, Forma, Species. Il. γ, Δῖ' ἐπεὶ εἶδος ἀρίστη. B Et β, — μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει. Et καλὸν εἶδος apud eundem. Xenophon Pæd. ...λεξάμενος αὐτῶν τοιαῦτα εἴδη κάλλιστα. Apud Greg. λεόντειον εἶδος περιβαλέσθαι, leoninam ſpeciem præ ſe ferre, Bud. interpr. Idem à Xenophonte de canibus loquente εἶδος dici de totius corporis habitu ſcribit. ⁞ Interdum Statura. vt apud Heſiodum in Theog. ἰσχὺς κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Sic Luc. ὅσον ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑπὸ χλωῷ ἐπὶ τὸ Σωκράτους εἶδος. ⁞ Apud Ariſtotelem & cæteros philoſophos εἶδος Forma rei, inquit Budæus. C
⁞ Apud Thucydidē ſcholiaſtes εἴδη exponit τρόποι. Sic autem & apud Herodianum εἰς εἶδος τιάρας Politianus vertit Ad tiaræ modum. At in hoc Thucydidis loco σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἐμπεσεῖν, videtur ἐν οἵῳ εἴδει eſſe potius In quo ſtatu, quàm Quo pacto, vt habent v.l. ⁞ Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. apud Platonem, Tertium materiæ genus. Sic, ἐστὶ δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Ariſtot. Duo ſunt pæanis genera. Vel (vt Cic.) Pæan eſt duplex. In ſimilibus autem locis vertitur & Species à nonnullis, minus tamen Latina voce. Sed quod Ariſtot. dicit Polit. 1, ἐν ὀργάνου εἴδει D ταῖς τέχναις ὑπηρέτης ἐστὶ, fortaſſe ex Horatio reddi poſſit Inſtrumenti ſpeciem præber: pro quo alii, Inſtrumenti locum obtinet. ⁞ Εἶδος, ſicut & ἰδέα, peculiari quadam ſignif. apud Thuc. vide in Ἰδέα. ⁞ Εἴδη Tullium vertiſſe etiam Partes, docet meum Ciceron. Lexicum. ⁞ Εἴδη autem Pindari ſunt qui dicta putent tanquam diuerſa odarum genera. SIC etiam Εἰδύλλια Theocriti, diminutiua forma, (vt ἐπύλλιον ab ἔπος) quòd varia ſint poematiorum genera. ⁞ Εἶδος ſignificaſſe etiam acetum, ſcribit Pollux lib. 6, c. 1. Sed latius etiam patuiſſe hac in parte ſignificationem εἴδους ſuſpicor, quum E ſcribat Alexander Aphrod. ἐπιρραίνουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδει.

Εἶδος pro εἴδησις, & pro μαντικὴ, ab altera τοῦ εἴδειν vel potius εἰδεῖν ſignificatione, vide apud Euſtath. HINC certè Πολύειδος nominatus putatur quidam vates apud Homerum.

C. Εἰδογραφία, q.d. Faciei pictura ſeu picturatio. Gregorius de fucatis mulieribus, εἰδογραφίης κυνταυχός. B.

C. Εἰδοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (Specificus, vt interpretatur Argyropylus) Speciem efficiens. vt τὸ πτηνὸν & πεζὸν ſunt εἰδοποιοὶ διαφοραὶ (ſicut docet Aphrodiſæus): non item τὸ θῆλυ & τὸ ἄρρεν. ET Εἰδοποιέω, ῶ, Speciem efficio, ſeu formam. Philoponus in Proclum ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat quæ in formam & ſpeciem aliquam τῶν ὄντων producta eſt. Ea autem quæ στερητικὰ ſunt, non ſunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν & σχηματίζειν redditur Formare & fingere.

C. Εἰδοφορέω, ῶ, Speciem alicuius rei gero, Repræſento.

C. Εἰδεχθὴς, Qui odioſo eſt aſpectu, Deformis, Fœdus. G

C. Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aliam formam habens [quàm antea,] Formam mutatam habens. vt Odyſſeæ ν, Vlyſſi omnia apparere ἀλλοειδέα. Vide Euſt.

C. Ἑτεροειδὴς, Qui vel quæ eſt alius ſpeciei, id eſt diuerſæ.

C. Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Forma carens, Informis. ἀνείδεος ὕλη, Primum ſubiectum, Philopono in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενος. Themiſt. 91, ἄμορφον & ἀνείδεον copulat. B.

C. Δυσειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. Chryſoſtomus, ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῶν πραγμάτων ὄψις. ET Δυσείδεια, Deformitas. CONTR. Εὐειδὴς, Formoſus, Pulcher. Plato in Critone, γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδὴς, quod Cic. interpr. Fœmina pulchritudine eximia. H

C. Μονοειδὴς, Vniformis, Vniuſmodi. Cicero apud Platonem τὸ μονοειδὲς vertit Nihil habens admixtum diſpar ſui atque diſſimile. Idem Plato in Phædone (vt teſtatur Budæus) μονοειδῆ vocat τὰ ἀσώματα καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ⁞ Apud rhetores μονοειδὴς dicendi genus, quaſi vnius formæ, quod nec in magnis rebus aſſurgit, nec in humilibus demittitur.

C. Ὁμοειδὴς ET Ὁμοιοειδὴς, Eiuſdem ſpeciei, Eiuſdem generis. CONTR. Ἀνομοιοειδὴς, Diuerſæ ſpeciei.

C. Πολυειδὴς, Diuerſas ſpecies habens, Multifarius. ET Πολυειδῶς, Multifariam.

Cætera autem huius generis compoſita, quæ multa ſunt, & in quibus εἶδος variis modis redditur, vide ſingula in ſingulis nominibus quibus hoc adiungitur. vt Θεοειδὴς in θεὸς, Κηροειδὴς in κηρὸς, &c.

Εἰδικὸς, ET Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, id eſt generali. Galenus, ὑπομνήματα δὲ τῶν τῆς ἐνδείξεως τρόπων τῶν γενικῶν, οὓς καὶ καθόλου προσαγορεύομεν, ἐπὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἰδικῶν τε καὶ κατὰ μέρος ἰέναι χρὴ βοηθημάτων. Paulo pòſt, καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς ſine ε, vt & ἰδέα.

Εἰδαίνομαι, Formam rei alicuius accipio, Similis fio. vnde εἰδήνατο apud Nicandrum Alexiph. pro ὡμοιώθη. vbi ſcribit, μολίβδῳ εἰδήνατο χροιῇ.

Εἰδάλλομαι, Similis videor, vel appareo, Aſſimilor. ET Ἰνδάλλομαι pro eodem, frequentius. Iliad. γ, ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Aſpectu ſimilis videtur mortalibus. Alicubi ſimpliciter pro Videor, Cernor. vt Ariſtophanes Veſpis, ὥστε μοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ. Oppianus De venat. lib. 3, Γυμναὶ δ' ἡμίσεες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται. Apud Ariſtotelem autem De mundo, πάντα θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exponitur, Omnia ſunt diis plena quorum ſpectra oculis ab hominibus hauriuntur. HINC Ἴνδαλμα, Simulacrum, Species. Syneſius De inſomn. δώσει τῷ ζώῳ τὰ τῶν γινομένων ἰνδάλματα.

Εἰδάλιμος, Formoſus. Vt enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, ſic Formoſus à Forma. Odyſſeæ ω, Τέσσαρας εἰδαλίμας αἳ ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι. Exponitur & ἐπισήμων. At ἰδάλιμον καῦμα, ab ἰδίειν eſt.

¶ Εἴδωλον, ου, τὸ, Simulacrum, Imago, Effigies. In lexico Ciceroniano εἴδωλον habes redditum non ſolùm Imago, ſed & Spectrum ac Signum. Iliad. ε, εἴδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Et Odyſſ. δ, Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. Et Iliad. ψ copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. Denique Homerum εἴδωλον & σκιὰν atque ὄνειρον pro eodem dixiſſe annotat Euſtathius: qui tamen addit, videri Homerum per εἴδωλον alicubi aliquid & σκιᾶς & ψυχῆς ἀμυδρότερον intellexiſſe. ab eo certè conſtat εἴδωλα καμόντων vocari quas Lat. vmbras dicunt. Sic Luc. vmbrā Herculis apud inferos vocauit εἴδωλον. Latini Manes etiam & Simulacra hac ſignificatione dicunt. Sciendum eſt autem alioqui εἴδωλον tam latè patere quàm Lat. Imago & Simulacrum. appellatur enim εἴδωλον quicquid eſt quo repræſentatur nobis forma rei alicuius vel fictæ vel etiam veræ. Item Forma ac ſpecies rei in animo conceptæ. Interdum verò εἰκὼν & εἴδωλον copulantur. vt à Plutarcho, εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι. Idem verò μίμημα & εἴδωλον coniunxit in lib. De oraculorum defectu, ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γιγνόμενον. Sed & εἴδωλα ac σκιὰς idem alicubi copulauit.

⁞ Apud eccleſiaſticos autem ſcriptores εἴδωλα (Latinè etiam Idola) peculiari ſignificatione vocantur ſimulacra numen aliquod repræſentantia, quod honore & cultu dignamur. QVI cultus Εἰδωλολατρεία nuncupatur: ET Εἰδωλολάτρης, Qui eum exhibet. Vtrunque in N. Teſt. libris. ET Εἰδωλολάτρος Baſ. Sū idololatra.

C. Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, Idolis immolatum. D. Paul.

C. Εἰδωλοποιέω, ῶ, Speciē & imaginē fingo, ſeu repræſento, vel ſpecies & imagines, apud Syn. ET Εἰδωλοποιία, Imaginis fictio. Itē Repræſentatio perſonæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus: vt quum ab Euripide introducitur Polydori εἴδωλον in Hecuba. ET Ἀνειδωλοποιέω, ῶ, pro eodem.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, Idoli ſeu idolorum templum, 1. Cor. cap. 8. Affertur & ex cap. 1 Eſdræ.

¶ Ἰδέα (alicubi ET εἰδέα) Species. vt ἰδέα τοῦ ἀρίστου, Cicero apud Plat. vertit Species optimi: & συνεκεράσατο εἰς

μίαν ἰδέαν, vnam in ſpeciem temperauit. Sæpe etiam redditur Genus, ſicut εἶδος: velut quum Theophraſtus ſeptem genera ſaporum vocat ἑπτὰ ἰδέας τῶν χυλῶν. Sic τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, artium varia genera. Sed & ipſe Thucydides paſſim ita vſus eſt, & quidem de re qualibet. legimus enim apud eum πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας, item πᾶσα ἰδέα ὀλέθρου & θανάτου, necnon φυγῆς: & πᾶσαι ἰδέαι πολέμων. Quinetiam rhetores ſuas habent λόγου ἰδέας, vocantes λόγον πανηγυρικὸν, & δικανικὸν, & συμβουλευτικὸν, de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita dicunt τὴν ἰδέαν πυρετοῦ, & τὴν τῶν φαρμάκων ἰδέαν: quæ habet inter alios Gal. ‖ Ἰδέαι, Formæ, vt Cic. interpr. apud Plat. Plut. in Plat. quæſt. κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον, id eſt (Bud. interp.) Ponentem exemplares rerum formas, quas ideas appellant, veluti ſimulacrorum exempla imaginúmque. Luc. in Vit. phil. αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. De his lege Ariſtot. in Metaphyſ. vbi & εἴδη eas appellat. ‖ Ἰδέα τοῦ σώματος apud Plut. redditur Species corporis, in Pericle, τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος: ſed Latini ſpeciem oris potius dicunt. ‖ Ἰδέα quandoque habet apud Thucyd. ſignif. illi propemodum peculiarem, vt lib. 2, ἐπειδὴ μέν τοι προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ καὶ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν. Ibidem, πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδέαν ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. In quo poſteriore loco ſunt qui cum ἰδέαν ſubaudiant genitiuum ἐπινοίας: ſed is non itidẽ alteri loco cõuenire poſſit. Sunt etiam qui hîc quoque locum habere putent nomen Species: ſed exemplum deſidero. Alii πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες interpretãtur Omni ope conati. At ego arbitror ſignificare potius Omne commenti genus vel artis, ſeu artificii. Obſeruaui autem & nomine εἶδος eum ſic vti non ſemel, quum dicit aliquem τρέπεσθαι ἐπὶ τοῦτον εἶδος. Latinos certè aliquem ad has vel illas artes confugere, eodem ſenſu dicere exiſtimo: ſed εἶδος aut ἰδέαν perinde eſſe ac ſiquis dicat Ad illud artium genus.

ἼΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiuſdam & peculiaris ſpeciei, vel Sui generis. Hoc enim propriè ſonare puto, quòd ab ἰδέα deducam: vt ſit quaſi Cuius eſt certa quædam & minimè cum cæteris communis ἰδέα. Pro me autem facere videtur hæc Plinii interpretatio, qui quod Ariſtoteles dicit, ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, vertit, Ranis ſonus ſui generis. Et quod Theophr. ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς [κάλαμος,] reddit, Suum genus eſt ſagittario calamo. Hinc autem diſcimus Gazam non ſine exemplo apud Ariſtotelem, ἰδίους ἔχει τοὺς πόδας, vertiſſe Pedes ſui generis habet. Sed ἴδιος eadem in ſignificatione alio etiam vertitur modo ab eodem Plinio. nam quod Theophraſtus de cacto dicit, ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον· ἴδιον δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φυτὸν, interpretatur ille, Et cactos quoque in Sicilia tantùm naſcitur, ſuæ proprietatis & ipſa. Ariſtoteles De gener. animalium 3, ὅσοις δὲ περιττοὶ πόροι καὶ ἰδίου τοῦ μεγέθους, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος φαίνεται. Sic autem & à Plutarcho aliquis eſſe ἴδιος, dicitur ἐν παντὶ φιλοτιμούμενος ἴδιος εἶναι καὶ περιττός. (vbi obſerua copulari itidem ἴδιος & περιττός) pro Singulare aliquid habere & ſibi peculiare. Ita enim malo quàm cum Budæo Singularis & Peculiaris interpretari. Et ἴδιον ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium & ſibi peculiare: quo videlicet à cæteris differt. Ariſtoteles, ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Æſchine etiam affertur ἴδιον τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινὸν, pro Hoc facit more ſibi peculiari, non de cæterorum hominum more.

Ἴδιος, Proprius, Suus. Item Priuatus. Demoſthenes Pro corona, καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα. Apud Theophylactum, ἴδια & ἀλλότρια opponuntur. Ariſtoteles, τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium ſolum colunt. Idem, ὁ φίλος εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, in ſuam ſtationem, εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. Et ex eodem, ἴδια παρ' ἑκάστοις, Singulorum propria. Interdum cum pronominis genitiuo, vt, ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἡγούμενοι, Æſchines. Sic Plutarchus in Pericle, ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. In qua ſignificatione τὸ ἴδιος ſæpe opponitur aut κοινός, aut δημόσιος: vt Lat. Proprius & Cõmunis, item Priuatus & Publicus ſibi aduerſantur. (ſed τὸ κοινὸν ſæpe & τὸ δημοσίου ſignificationem habere ſciendum eſt) Iſocrates ad Phil. κρατίστην εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν πόλεμον τοῖς αὐτῶν ἰδίοις νομιζόντων. Idem, ὡς διὰ τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὐτῶν ἰδίοις προσέχειν τὸν νοῦν. Idem, ἰδίους ποιεῖσθαι & εἰς τὸ κοινὸν ἀποδοῦναι alicubi oppoſuit. Thucydides, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντέχεσθαι. Idem, κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν. Opponitur autem τῷ δημοσίῳ apud eundem, vt πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Et, τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἴδια ἀναλοῦν. Hom. autem Odyſſ. γ, πρῆξιν ἰδίην & δήμιον oppoſuit, δήμιον videlicet appellans δημοσίαν. Obſeruandum eſt porro in ſuperioribus locis τὰ ἴδια ſine ſubſtantiuo dici pro priuatis opibus, ſeu re familiari.

SVPERLAT. Ἰδιαίτατος, Maximè peculiaris, vel proprius, Theophraſtus. (Ex quo affertur ET Ἰδιώτατος & aduerbium Ἰδιωτέρως.) aduerb. compar. ET Ἰδιαίτατα, Maximè propriè, Porphyrius. ITEM Ἰδιαίτερον, Peculiarius. Dioſcorides in præfat. μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς. Vbi ſunt & qui vertant Singulariter præcipuéque. ‖ Ἰδιαίτερον, Secretius. & q.d. Magis ſeorſim. Herodianus 7, διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰδιαίτερον.

C. Ἰδιόμορφος, Ἰδιόξενος, &c. vide in μορφὴ & ξένος: itidem verò in cæteris.

C. Ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, Proprium facio, (quod vulgò Approprio) Mihi vendico. Cuius ſignificationis exemplum in vulgatis lexicis citatur ex Græcis Bibl. interpretibus. ‖ Item Concilio mihi, Adiungo mihi. vt ἰδιοποιησάμενος Καίσαρ τοὺς ὑφ' αὐτὸν, ex incerto autore. ET Ἐξιδιοποιοῦμαι, itidem pro Mihi vendico, ex Athenæo. ET Ἐξιδιοῦμαι pro Occupo, ex Xenophonte. Vide Budæum pag. 789. ITEM ſimplex Ἰδιοῦμαι ex Platone De legibus pro eodem. Et actiua quoque vox Ἰδιόω, ῶ, in vulg. lexicis. VNDE Ἰδίωσις, Ipſe actus vendicandi ſibi aliquid. Budæus annotat dici à Platone, Quum quid fit priuatum cuiuſque: eique opponi κοινωνίαν. At ἰδίωμα, vide paulo pòſt.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. Plutarchus De oraculorum defectu, ἧς τὴν ἰδιότητα χαλεπὸν εἰπεῖν σαφῶς. Alexander Aphrod. in Problem. præf. à medicis vocari tradit ἰδιότητας ἀρρήτους eas quarum reddi ratio non poteſt.

Ἰδίωμα, idem quod ἰδιότης, Proprietas, Propria cuiuſque rei natura. Apud Suidam, τῆς χώρας ἰδίωμα. Budæus à Baſil. ἰδίωμα vocari ſcribit propriam cuiuſque generis animalium naturam. Idem in hoc Dioſcoridis loco, ἄχρις ἂν τὸ προειρημένον ἰδίωμα ἀπολίπωσιν, exponit ἰδίωμα, Proprium illud ſuum odoris virus. Apud Damaſcenum præterea ἰδιώματα χαρακτηριστικὰ interpr. Proprietates rerum quibus indiuidua inter ſe differunt quæ ſunt ſub eadem ſpecie. Denique ἰδιώματα pro re de qua agitur, dicuntur quæ illi propria ſeu peculiaria ſunt. Athenæus 1, τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα. Sæpe autem ἰδίωμα vocatur certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt. Halicarn. autem plurali numero inſcripſit quendam libellũ περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, De iis quæ Thucydidis ſermoni propria ſunt, vel De iis quæ Thucydides in ſuo ſermone peculiaria ſibi habet. Ita enim interpretandum puto, non, vt vulgò reddi ſolet.

Ἰδίως, Peculiariter. Ariſtoteles, ἰδίως καλεῖται βορέας, Peculiari nomine vocatur Boreas. Vel, vt quidam, Nominis prærogatiua vocatur Boreas. Et ἰδίως πρὸς τὰ ἄλλα, in vulgatis lexicis, Præ aliis peculiari modo. ‖ Item Priuatim.

Ἰδίᾳ, Priuatim. Cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. vt Thucydides lib. 2, οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο, &c. ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο. Idem lib. 1, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων, priuatarum iniuriarum quibus aliquos affecerat. Et ἰδίᾳ πράττων ex Euripide, Priuata autoritate, vel Suapte autoritate. ‖ Ἰδίᾳ, Seorſum, Herodian. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Ariſtide. ET Κατ' ἰδίαν itidem aduerbialiter pro Seorſum. Plutarchus Lycurgo, κατ' ἰδίαν ζῆν. Quidam & κατιδίαν ſcribi tradunt coniunctim.

Ἰδιάζω, Sum ſorſum ab aliis. Herodian. p. 493 meæ edit. κελεύει τοῖς Μακρίνῳ ἀποσταίη καὶ ἰδιάσαντι ἐν τύχῃ τοῖς χάρμασι. Apud Hipp. in epiſt. pro Seorſum & in ſeceſſu dego. Item pro Mihi viuo & ſeorſum, vel Meo more viuo, B. ex Greg. De homine. Sed & τὰ ἰδιάζοντα, Priuata, Singula, Ab aliis ſecreta, B. ex eodem. Idem ex Baſil. in Hexaem. 20. ἰδιάζων affert pro Peculiaris, Proprius, Singularis. Et ex Greg. dicente de Deo, τὴν ἄλλων φύσιν καὶ ἰδιάζουσαν, Priuata ac ſua excellentia prædità, Nihil commune cum aliis naturis habentem. ‖ Heſychio autem ἰδιάζειν eſt κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. Et Ἰδιάζεσθαι eidem eſt νοσφίζεσθαι, item μόνῳ φροντίζειν. HINC Ἰδιαζόντως, Priuatim, apud Gregorium, vt inquit Bud. Item Peculiariter, Peculiari modo, in vulg. l. ex Diodoro Siculo.

ἈΙΔΗΣ, ου, ὁ, Orcus, Tartarus, Inferi. Ita quidē apud poetas: at in oratione ſoluta dicitur ἅδης ſubſcripto ι ipſi α, vt paulo pòſt oſtendetur. Habet ἀΐδης genitiuum Ionicum ἀΐδεω, Doricum ἀΐδαο, qui apud Homerum ſæpe occurrit. vt Od. ξ, — ἀΐδαο πύλῃσι. & cum nomine δῶμα aut δόμος, ſeu δόμοι, vt Od. μ, — ὑπήλυθε δῶμ' ἀΐδαο. Il. ο, — νέκυας καὶ δῶμ' ἀΐδαο. Od. δ, Ἠ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Nonnunquam ſubauditur hoc nomen, aut aliquod huiuſmodi, (ſed hoc potiꝰ, vt opinor, quàm vllum aliud) vt Od. μ, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. Il. φ, Πέμψῃ εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. ‖ Nonnunquam Ἀΐδης eſt ipſe deus inferorum Pluto. vt Od. κ, Ἴφθίμῳ τ' ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ. Il. ο, Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων, id eſt, Iuppiter & ego, tertius autem Pluto, inferis imperans. Sed & in modò citatis locis, ἀΐδαο πύλῃσι, Plutonis portis, & ἀΐδαο δῶμα, poſſumus Plutonis domum interpretari. (licet alii, Inferorum ſiue Orci portas, & Inferorum domum exponant) nam & Od. κ, ita neceſſe eſt interpretari: vbi dicitur, — ἱκέσθαι Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. id eſt, Venire Plutonis domum & tenebricoſæ Proſerpinæ. Volunt tamen ipſum locum inferorum propriè ita dici ob tenebras quæ illic ſunt: vt ſit ἀΐδης ex α priuatiuo & verbo εἴδω. fit enim, vt Etym. tradit, εἴδης ab εἴδω, & cum α priuatiuo ἀείδης, & per craſin literarum α & ε in α longum, ἅδης, manetq; ι adſcriptum. Sed mihi longè ſimplicius videtur dicere ἀΐδης fieri ex ἰδεῖν, aoriſto ſecundo verbi εἴδω, præfixo α priuatiuo. vt αἰδὼς melius Euſtathius ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν deducit, quàm Etym. ex α priu. & εἴδω. Non ignoro tamē apud Platonē legi, τὸ ἀειδὲς ἐπονομάζεσθαι τῷ ὀνόματι, videlicet ἅδης: & apud Plutarchum, ἅδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον &c. (Vide Ἀειδὴς & Ἀΐδης poſt verbum Εἴδω) Vtut ſit, ἀΐδης dictus eſt orcus à non videndo. eſt enim vt dixit Virgilius, ſine luce domus.

Ἀΐδης, Mors, in Anth. epigr. Philippus, Ἐς ἀΐδην μέλλοντα περιέρχεσθαι δύσεχος ὧδε. Ibidē alius, Ἄπασαν δ' ἐξ ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' ἀΐδαν. vbi ἀΐδαν Doricè pro ἀΐδην. id eſt, Præbuerunt ex certaminibus nō coronā, ſed mortem. Poteſt & pro ſepulchro accipi.

At Ἀΐδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Obſcurus, vide cum Ἀειδὴς poſt verbum Εἴδω.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenebricoſus, vt Soph. Aiace, ἀΐδηλον ἀΐδαν. vbi ſchol. ait fieri ἀΐδηλος ab ἀΐδης, eodem modo quo ἀγυιός ab ἀλός, videlicet per paragogen. Habet & alias ſignificationes aliter deriuatum.

Ἄϊς, ἀΐδος, pro ἀΐδης. Il. α. initio, — ψυχὰς ἀΐδι προΐαψεν. vbi primā habet breuē: ſicut & Odyſſ. κ, — ψυχὴ δ' ἀΐδος δὲ κατῆλθε. At longam habet Il. ζ, — κατελθόντ' ἀΐδος εἴσω. Et Od. λ, — ἰέναι δόμον ἀΐδος εἴσω. Notandum eſt autem hoc in loco, ἀΐδος δὲ κατῆλθε, ſubaudiri δόμον: vt & ἀΐδης ſuprà, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο. Dicitur autē ἄϊδος pro ἀΐδου per metaplaſmum, itidem ἀΐδι pro ἀΐδῃ. Niſi quis malit à recto ἄϊς ἀΐδος & ἀΐδι deducere, inquit Euſt.

C. Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, Qui ad inferos ventitat, Qui frequentat inferos. Ex ἀΐδι & φοιτάω, ῶ. Apud Athen. 12.

C. Ἀϊδοφόλος, ου, ὁ, Tenuis, Gracilis, Corpore ita attenuatus vt iam morti propinquus ſit. Ita Heſychius. In v. l. Græcol. habetur, ἀϊδοφόλοι, Qui nullis iam ſunt viribus, quaſi propinqui Plutonis ſpeluncæ. Rectè, ſicubi φωλὸς pro ſpelunca reperiatur: ex quo nomine compoſitum eſt hoc nomen, ſimul & ex ἀΐδος genitiuo.

¶ Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pater. Heſiodus, — ἣν Ἀϊδωνεὺς Ἥρπασε, id eſt Quam Pluto rapuit. In Epigr. Lucilii, Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεύς, Tremens Pluto Magnum, quum in orcum deſcenderet. Lucianus hoc poetico nomine vtens dixit, παραπαίδευμα τὸν Ἀϊδωνέα. Heſychius tamē ait ſignificare non tantùm deum inferorum, ſed & ipſum locū. Cæterùm in v. l. Græcolat. Ἀϊδωνεὺς etiam habetur triſyllabum: ſed paſſim inuenitur quadriſyllabum. nec video quomodo αἰδωνεὺς ſcribi poſſit tanquam ab αἴδης (quod nuſquam inuenio) non ab ἀΐδης. ‖ Plutarchus Ἀϊδωνέα fuiſſe ait Molottorum regem. Euſt. in Com. in Dionyſium De ſitu orbis, ait, Ἀϊδωνεὺς rex erat Epiri apud Molottos, quem Pirithous & Theſeus adierunt ob Proſerpinam. is tamen ob appellationis ſimilitudinem pro ἅδης ſumitur, & pro inferno Plutone ponitur.

Ἀΐδων pro ἀϊδωνεύς. vnde datiuus ἀΐδωνι ab Heſychio, exponitur τῷ ᾅδῃ.

Ἀϊδώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethalis. ἀϊδώνια Heſychius explicat θανάσιμα, id eſt lethalia.

¶ Ἅδης, ου, ὁ, dicitur in proſa pro ἀΐδης, per ſynæreſin id eſt contractionem. ſecundum quam deductionem, quum tenuari deberet α, aſpiratur Attico more: qui eſt aſpirare α ἀθροιστικόν, id eſt quod habetur in principio vocabulorum collectionem ſignificantiū, vt ἅλις, ἅπας. Sed & grammatici, quum tradunt α priuatiuum tenui ſpiritu notari, à regula duo excipiunt ἅλυσις & ἅδης. Euſt. tamen ſcribit nonnullos putaſſe ideo aſpirari quòd ab ἥδω (id eſt lætor) deriuaretur: ſicut χάρων, Charon, Inferorū portitor, à χαίρω. atque ideo nec ſubſcribere ι ipſi α voluiſſe. Hanc autem ſequendo etymologiam, eſſe diceremus antiphraſin: & ἀΐδης potius ab ἅδης fieri, quàm contrà. ac rurſus vnde tenuis ſpiritus in ἀΐδης, & cur ἅλυσις (id eſt diſſolutio) in ι facta eſſet potiꝰ quàm in aliam literam, quærēdum eſſet. Quare vt futile hoc commentum iſtius etymologiæ repudians, alteram ſequor, quæ paſſim apud grammaticos habetur, & quam Plutar. quoque, quinetiā Plato ipſe affert. ‖ Sciendū autē eſt in oratione ſoluta itidē vt in carmine ἐλλειπτικῶς dici εἰς ᾅδου & ἐν ᾅδου, ſubaudito hic datiuo, οἴκῳ illic accuſatiuo οἶκον. eſt enim in proſa οἶκος, quod in verſu δόμος ſiue δῶμα. (ſuprà autem δῶμ' ἀΐδαο, & ἀΐδαο δόμοισι, protuli ex Homero) item εἰς ἀΐδαο ſubaudito accuſatiuo δόμον ſiue δόμους. Sic apud Athenæum 12 εἰς ᾅδου πέμπεσθαι, pro εἰς οἶκον ᾅδου. Apud Plutar. περὶ τῶν ἐν ᾅδου, pro ἐν ᾅδου οἴκῳ. Eſt autē ellipſis hæc Attica, vt εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἶκον διδασκάλου.

Εἰδέω, ῶ, (& alicubi etiā Εἴδω, ſecundū quoſdam) Scio. Il. υ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, & alibi ὄφρ' εὖ εἰδῇ. Sed & Εἰδέω Iliad. ξ, vt dicetur paulo pòſt. Et alibi εἰδήσειν, ex eóque factum εἰδήσομεν. Sed & εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémque partic. εἰδὼς ex εἰδηκὼς pe ſyncopen factum eſſe putarunt quidam grammatici. Quinetiam εἰδείημεν ac εἰδήσεις, & ſiqua ſunt huiuſmodi, ex præt. paſſ. huius verbi εἰδέω deduxerunt. Itidē tamen optatiuum εἰδείην εἰδείης ex εἴδοιμι εἴδοις, per metaplaſmum formarūt, ab εἴδω. ſicut & deductum inde εἴδητε ab Homero in ſignificatione verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autē vſitata in proſa, εἰδέναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσεις ex Iſocr. ad Demon. Horum prima ſignif. videlicet pro Scire, paſſim obuia eſt: ſed quibuſdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio vtūtur verbo, vt εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, vel Noſſe gratiā, pro quo Latini potius Habere gratiam. Vtitur autem & Homerus illo genere loquendi, Iliad. ξ, — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certè hîc ſynonymo verbo vtuntur, quum dicunt Sçauoir gré, id eſt Scire gratiā. Sed quendam etiam peculiarem Homero cæteriſque poetis vſum habet ſ (itidem accuſat. iunctum) de quo in præt. οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare eſt, vt participium εἰδὼς genitiuo iungant vt Il. ι, Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοιίου πολέμοιο. Et Il. ε, — εὖ εἰδότα χάρμης. Et Il. ρ, — οὔ τι πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, non antè experta partum. Hanc autem conſtructionem imitatus Horatius dixit Sciens pugnæ, & Sciens citharæ. Vt autem εἰδὼς

partic.in nomen tranſit,quum dicit Homerus εἰδυῖῃσι πραπίδεσσι.ſic & Sciens interdum apud Latinos, vnde Scientior & Scientiſſimus. Sunt tamen qui ἰδυίῃσι ſine ε in hoc aliiſque ſimilibus locis ſcribendum tradant. Sed & εἰδὼς dicta ἡμέρα, id eſt dies: & ὄψις ac φρόνησις,item Εἰδυῖα. Heſych. Euſtath. Schol.Ariſtoph. HINC Εἰδήμων,Sciens,Gnarus,Peritus.poeticum,ſicut & ἴδμων. ET Εἰδημόνως, Scienter, Peritè:quod in proſa ἐπιστημόνως:ſicut & ἐπιστήμων,non εἰδήμων. ET Εἴδησις,Scientia,Peritia. de quorum formatione dictum modò fuit.

At Εἴσομαι,Sciam,tanquam ab εἴδομαι. Od.ω,v.505, – ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών.Sic & in proſa:vt Xen. εἴσομαί σοι χάριν.

Οἶδα autem præt.(de cuius formatione ab εἴδω,pro εἶδα,lege Euſt.)Noui,Scio.Nam vt Noui in præt.ſignificationem habet præſentis,ita & οἶδα.Hom.Il.π,– ἐπεὶ πρότερος γένόμην καὶ πλείονα οἶδα. Od.ρ,Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. Alibi autem οἶδε & δεδάηκε copulat.Plato Apol.εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα. Sed apud Homerū Il.ω,-ἄγρια οἶδεν, qui eſt ἄγριος. & Il.ε,– οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui eſt ἀθέμιστος. Ita enim hæc exponenda puto, quum apud ipſum Homerum legamus Od.τ,Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ.Sed & ἤπια οἶδε apud eundem ita reſolui poſſe videtur,quum & ἤπιος ac ἤπιν cum verbo itidem ſubſtantiuo apud eū reperiatur. Sed inuſitatum eſt ſolutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autē viciſſim illa quendā accuſatiui vſum, qui in Latina interpr.reſoluitur in nominatiuum,ſi ea ſit ad verbum. Iſocr.in Helen.encomio,ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπε,pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπε, Qui non ſcit Protagoram quòd reliquit:pro Qui ignorat quòd Protagoras reliquit. Sed rectius per infinitiuum, Qui neſcit Protagoram reliquiſſe.Sic autem & Terent.Scin' me in quibus ſim gaudiis? Vide Bud.p.956. In eadem ſoluta oratione participio iungitur οἶδα,vbi Lat.infinitiuo.vt Xenoph.οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα,ſcio me inferiorem eſſe.Idem,οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας.Et cum partic.præſ.paſſiuo,οἶδα ἐξαπατώμενος, Ariſtoph.Scio me decipi.Et cum aoriſto,οἶδα γεγονὼς ἄδαήμων, Demoſth. Et, οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κείτωνος ἀκούσαντα,Xen. Idem, οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sed hiſce duobus in locis ſunt q οἶδα vertāt Memini.quod nō probo. ‖ At verò apud Trall.τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ καταφερομένους ὕπνῳ βαθεῖ καὶ καρώδει οἶδε διεγείρειν,οἶδε redditur Solet: ſed tū in hoc tum in aliis ei ſimilibus locis non minus aptè verti poſſe exiſtimo,Poteſt.vt Neſcit cum infin. ſæpe pro Non poteſt.ſic & Neſcius,Qui non poteſt:vt Corda neſcia manſueſcere. In ſecūda perſ. Οἶσθα, in quā ſyncopē eſſe volunt grammatici,pro οἶδασθα. Il.ο, οἶσθα καὶ αὐτή.Vtuntur autem & proſæ ſcriptores. Sed & οἶδας in verſu pro eodem ponitur. AT ᾔδειν dicitur in præt.pluſquam perf.pro Sciebam, Noram. Interdū verò ᾔδειν Atticè pro ᾔδει,ſciebat. vt Ariſtoph.Pace,οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών. Apud Apoll.autem pro ᾔδεσαν,ſciebant, Arg.2,οὐδέ τι ᾔδειν ἤπιοι. Ionica autem dialyſi dicitur ἠδέα.vnde ἠδέε Hom.pro ᾔδει,ſciebat. Sed & ᾔδη hinc facta contract.pro ᾔδεα ſciebam, inuenitur:de quo lege Euſt. Legitur verò & ἠείδει apud Apoll.pro ᾔδει, ſciebat. Quod autem apud Plat.habemus ᾔδησθα pro Noueras,factum cenſetur acceſſione ſyllabæ θα. ET COMP. Ἔξοιδα pro οἶδα, Sophocl.niſi ἐξ ſignif.augeat. ET ΚΑΤοιδα,idem. Soph.οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. AT ΣΥΝοιδα,Mihi conſcius ſum.Plato in Apol.οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Plut.in lib.qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur,οἷς σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος. Dicitur verò & συνειδέναι, ac συνειδῶ.item συνειδέναι & συνειδώς. Iſocr.ad Phil.ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἐξαμαρτάνων. Xen.in Apol.Socr.πολλὴν ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀσέβειαν. Sed & συνείδησις apud Iſocr. Inuenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ.Vide Bud.p.21. Sciendum eſt autem dici per datiuum itidem,σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum particip.præſ. Iſocr.Areopag. σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι.Interdum autem ſine participio,σύνοιδά σοι τοῦτο. Xen. HINC ὁ συνειδώς,Conſcius:& τὸ συνειδός,Con-

A ſcientia.Plut.Publ.ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τῶν πεπραγμένων. ET Συνείδησις pro eodem.

ἼΣΗΜΙ,Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω futuro inuſitato verbi εἴδω factum eſſe:vt videlicet futurum εἴσω in ἰσάω iſtò tranſierit, ex quo deductum ſit ἴσημι:vt ab ἱστάω eſt ἵστημι.Theocr.ἴσαμι pro ἴσημι dixit Doricè,in Heroporis,– καλῶς μάλα τοῦτ' ἴσαμι.In plur.ἴσαμεν,Scimus, & per ſyncopē ἴσμεν,ac Doricè & Æolicè ἴδμεν,quo vtitur Hom.Il.υ,Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν,ἴδμεν δὲ τοκῆας. Eſt autem ἴσμεν & in proſa vſitatum. In ſec.perſona ἴσατε,pro quo potius ἴστε vtrobique in vſu eſt. Tertia ἴσασι, Sciunt.Il.υ,– πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præt.imperf.ἴσην,ſciebam. cuius exemplum non affertur, ſicut nec cæterarum perſon.Sed ex tertia plur.ἴσασαν fit per ſyncopen ἴσαν,quo vtitur Hom. Imperat.autem modus in omnibus numeris& perſonis ſyncopen patitur. dicitur enim ἴσαθι & per ſync.ἴσθι:ſic ἰσάτω & ἴστω.In dua li,ἴσατον & ἴστον:ἰσάτων & ἴστων.Plur.ἴσατε & ἴστε:ἰσάτωσαν & ἴστωσαν,necnon ἴστων. Sciendum eſt autem ἴδμεν in infinit.quoque dici, ſicut & ἴδμεναι, pro Scire. HINC autem Ἴδμων,Peritus,Gnarus. ET Ἰδμοσύνη,Peritia.cuius etiam dat.plur.apud Heſiodum,ἰδμοσύνῃσι.

C ET COMP. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπίδμονα θήρης. ET Ἀδμολία,ας,ἡ, Ignorantia,Imperitia. ἄγνοια,vt Etymol.exponit, deducens ab ἴδμων præfixo α priuatiuo,& facta ſyncope,atque ν in λ verſo. PRO QVO Ἀδμωλία per ω apud Suidā ſcribitur : quod itidē exponit ἄγνοια,citans ex Callimacho. ET Ἀδμωλὴ quoque apud Heſych. ἄγνοια,ἀπορία,ὀλιγωρία,ἡσυχία. Cum quibus coniungendum eſt Ἀδμωλεῖν apud Etym. id eſt ἀγνοεῖν:item ἀγωνιᾶν,ἀγανακτεῖν & ζητεῖν:itē ἀκηδιᾶν,Suid. AT Ἀδμωλεὶ aduerbium apud Suidam

D idem ſignif. quod χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. Huc pertinere videtur ETIAM Ἴδρις,ιος,ὁ καὶ ἡ, Sciens,Peritus, Gnarus. Heſiod.Erg.de formica,ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Soph.Œdip.Tyr.εἰ τῷ μαίνης εἰμὶ,καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις. Apoll.Arg.2,ἴδρις ἀοιδός. Suid.ex Theologo,Γέρων μέν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. VNDE Ἰδρεία,ας,ἡ,Scientia, Peritia. Iliad.π,ἰδρείῃ πολέμοιο. Apollon. Argonau-

E tic.2, ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει. ET COMP. Ἄϊδρις,ιος,ὁ καὶ ἡ,Imperitus,Inſcius. Il.γ, – ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς.Heſiod.Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl.ὁ πάντ' ἄϊδρις. VNDE Ἀϊδρεία,ας,ἡ,Inſcitia,Imperitia, Imprudentia. Od.κ,Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο.Il.η,Οὐδέ τις μιν βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, Οὐδὲ τ' ἀϊδρείῃ. Heſiod.ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. ET Ἀϊδρείη reſolutione Ionica pro eodem apud Herodotum. Apud Heſych. eſt ET Ἄϊδροι pro ἄϊδρεις, ex Ionis Teucro. ‖ Ἀϊδρὸν verò Suidæ eſt quoque ἀφανές. Vnde erit ſubſtant.quod apud Suidam EST Ἀϊδρία, id eſt Impe-

F ritia,Imprudentia. ET Ἀΐδρως, Imperitè. ‖Item Perſpicuè. ET Ἀϊδρήεις,εντος,ὁ,Inſcius,Imprudens. Nicand.Alex.Μὴ μὲν ὑοσκυάμοιο τις ἀϊδρήεντι κορίσκοι. vbi hypallage eſt vt apud poetam Latinū Dare claſſibus auſtros. Referri huc poſſe videtur etiā quod apud Heſychium EST Νῆϊς,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Inſcius, Imperitus.per priuationem τοῦ εἴσαι,id eſt γνῶναι.Vnde eſt & compar. grad.νηΐδέστεροι apud eundem Heſych. ‖Νῆϊς,eidem Heſych.eſt etiam δειλός,Timidus. Item ἀσθενής,Suidæ. A COMP.autem Συνίσημι itidem inuſitato,ſunt συνίσασι & σύνισμεν,necnon σύνιστε:aliaque nonnulla tempora

G inueniuntur.Eſt autē συνίσημι idem quod σύνοιδα, Conſcius ſum.

Paſſ.Ἴσαμαι,pro quo COMP. Ἐπίσαμαι eſt in vſu,interiectum habens τ. Fut.ἐπιστήσομαι.Eſt autem ἐπίσταμαι Scio,Peritus ſum.quo vtrique ſcriptores vtuntur.ἐπίστηται πολεμίζειν, Il.π. Sic & ἐπιστάμενος πολεμίζειν,bellandi peritus.Et apud eundem cum genit. Il.β, – ἐπιστάμενοι πολέμοιο.Sed & cum dat.Il.ο, – ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. In proſa autem vel cū infin.vel cum acc. Ariſtoph.Plut.

H ἠπίστατο χαὸς κατεσθίειν τὸ φορτίον καπηλεύειν. Iſocr.ἐπιστάμενος καλῶς ἱππεύειν. Xen.Pæd.3,οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπιστέ ἐμοὶ ἐπισταμένους. Et ἐπιστάμενος δίαιταν ἰάσθαι,in v.l. Interdum cum partic.ἐπίσταμαι ἔχων, Plut.Themiſt. pro Scio me habere.vt dicitur οἶδα ἔχων.Ex eodem autem in Rom. affertur ſine partic.vbi tamen ſubaudiri videtur,ἑαυτοῖς

οἰκεῖον τοῦ βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας. Interdũ verò ἐπιστάμενος abſolutè à poetis dici quidã annotant pro prudentẽ. Sed ego ei melius reſpondere puto Intelligens, ex participio itidem factum nomen. Sunt & qui σπουδαῖον exponant apud Hom. Vide Euſt. ET Ἐπισταμένως, aduerb. Scienter, Peritè. Item Prudenter. Odyſſ. υ, — ἐπισταμένως πονέοντο. Et Heſiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως.

Ἐπίσταμαι pro Exiſtimo, item Credo, in v.l.

Ἐπιστήμων, Sciens. Peritus. quo vtuntur & proſæ ſcriptores Dicitur autem ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. Sed affertur etiam cũ alia conſtructione ex Xen. ἐπιστήμων εἰμὶ τὰ προσήκοντα τῇ ἐμῇ ὁπλίσει. Superlat. ἐπιστημονέστατος, Scientiſſimus. ET Ἐπιστημόνως, Scienter, Scitè, Peritè. Ariſtid. Et ſuperlat. ἐπιστημονέστατα. Plat. Doctiſſimè. ET Ἐπιστημοσύνη, Scientia, Peritia.

Ἐπιστήμη, Scientia, Peritia. Sæpe autem Ars. vt ἐπιστήμη ναυτική, Plat. Ars nautica. Et ἐπιστῆμαι, Artes liberales. Ariſtot. τέχναι & ἐπιστῆμαι alicubi copulat. HINC Ἐπιστημονικός, Cui ſcientia ineſt. Vulgò Scientificus, quo & Bud. vtitur. Ab eodem exponitur etiam Scientia præditus apud Gal. Idem B. ſcribit ἐπιστημονικὸν ab Ariſtot. in Poſter. dici Scientiæ cuiuſque proprium, & ſciẽtiæ efficiẽtem. Ab eodem ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν in Topic. princ. vocari ſcribit τὸ ἀξίωμα. Et ἐπιστημονικὸν ἐρώτημα apud Philop. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. ET Ἐπιστημονικῶς, aduerb. quod & ſimpliciter pro Peritè à Greg. poni tradit Bud. oppoſitum videlicet τῷ ἀμαθῶς.

¶ ἼΣΚΩ, Scio. pro εἴσκω, ab εἴσω futuro verbi εἴδω. Apud Homerum autem ἴσκεν quidam expoſuerunt etiam ἔλεγεν, vel ὑπενόει, aut εἴκαζε. ET Ἐΐσκω, Aſſimilo, Cõparo. vt Il. γ, — ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω. Heſiod. — θεῇς εἰς ὦπα ἐΐσκειν Παρθενικῆς καλὸν εἶδος, Vide Euſt. Sunt qui ab ἴσημι deriuare malint hoc verbum.

¶ Ἄϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo ſciri nihil poteſt, De quo quid factum ſit, nec videndo nec ex aliis ſciſcitando cognoſcere queas. ὁ τελείως ἀφανὴς γενόμενος. Od. α, Telemachus de Vlyſſe, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. quod Euſt. dicit eſſe ἑρμηνευτικὸν illius quod præceſſit, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο. VNDE Ἀϊστόω, ῶ, F. ώσω, Memoriam alicuius aboleo, Facio vt de aliquo nec ſciri quippiam nec cognoſci queat. Deleo, Extinguo. In Soph. Aiace, Tecmeſſa ad Aiacem, σὺ γάρ μοι πατρίδ' ᾔστωσας δορί, Καὶ μητέρ'. Græci alio verbo ἀφανίζειν id dicunt in proſa.

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus. Heſiod. Et apud Sophocl. dicit Electra, κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ ὑπερίστωρ, Probè noui. ET comp. Ἐπίστωρ, eiuſdem ſignif. vt ἐπίστορα νηῶν, Apollon. 2, Nauium peritum, id eſt rei naualis. ET Πολυΐστωρ, Multiſcius, Multiplici doctrina præditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teſte Plinio. ET Συνίστωρ, Conſcius. σύμβουλος, συμπράκτωρ, συγγνώστης. ET Ὑπερίστωρ, ορος, Supra modũ ſciens, aut peritus. exemplum habes in Ἵστωρ. ET Φιλοΐστωρ, Cupidus ſciendi, Cupidus doctrinæ.

Ἵστωρ, Teſtis, vel Iudex, ſeu Arbiter. quòd eos gnaros eſſe oporteat rei de qua agitur. Il. σ, — ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.

Ἱστορία, ας, ἡ, Cognoſcendi ſtudiũ, Luſtratio locorũ. B. Vnde καθ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, idẽ. apud Plut. interpr. Ad viſenda loca & mores hominum cognoſcendos peragrare: citans ſimiliter ex Ariſtide 110, καθ' ἱστορίαν ἀφικνεῖσθαι. Plut. De def. orac. πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πέμψαντος τοῦ βασιλέως. id eſt, vt Turn. interpr. Seſe autẽ cognoſcendi viſendique cauſa imperatore mittente nauigaſſe. Sic quoque idem Bud. apud Theod. lib. 1 Hiſtor. Eccl. καὶ πολλοὶ μὲν ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δὲ ἐμπορίας τὰς μακρὰς ἐστέλλοντο, interpret. Viſendorum locorum gratia. ‖ Item, Percunctatio, Inquiſitio, Commentatio. Bud. ex Dioſc. in præf. ἐξ ἱστορίας, Ex percũctatione audita & cognita. ἐξ ἱστορίας ἀναγράψαι. i. Quæ auditu cognouerunt. Idem Bud. interpret. Inquiſitio, Commentatio apud Ariſtotelem De anim. lib. 1, initio, τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. & De cælo, πρέπειν δ' οἶμαί γε καὶ σοὶ ἡγεμόνων ὄντι ἀρίστῳ τὴν τῶν μεγίστων ἱστορίαν μετιέναι, id eſt Perſequi & indagare commentationes phyſicas. Apud Gal. autem l. 2 κατὰ τόπους, illud, ἱστορίαν δὲ πολλὴν καὶ συνεχῆ τῆς τῶν καμνόντων διαθέσεως, v.l. interpr. Ex multa inſpectione annotatúrque ibi ἱστορίαν eſſe cognitionem & experientiã propriam & fide à ſenſibus collectam, non acceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt & illud Ariſtotelis 2 De animalibus τοῦτο ἐκ τῶν ἱστοριῶν καὶ ἀνατομῶν. Suidas quoque ἱστορίαν exponit θέαν, vt μυστηρίων ἱστορίαν. Bud. apud Plat. Phæd. 51, ἱστορία περὶ φύσεως, interpr. Hiſtoria naturæ: addẽs, Theophr. in principio De cauſis plantarũ, libros præcedentes hiſtoriam appellare. ‖ Peculiariter verò hiſtoria & apud Græcos & Latinos dicitur Rerũ geſtarum vel expoſitio vel demonſtratio, vt Gell. lib. 5, cap. 18, declarat: addens, Verrium Flaccum hiſtoriam definiſſe, Rerum geſtarũ quibus interfuerit is qui narret, narrationem. quòd hiſtoria Græcè ſignificet rerũ cognitionem præſentium. vnde eſt ἱστορίαν συγγράφειν apud Lucianũ in l. qui inſcribitur De hiſtoria ſcribẽda. Plut. Pericle, ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιώτις ἱστορία. AT Ἱστόριον, ου, τὸ, Argumẽtum, Fides ſeu probatio rei alicuius. ſic enim interpretantur apud Hippr. περὶ γονῆς illud, τούτου δ' ἱστόριον.

C. Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, Hiſtoriarum ſcriptor.

Ἱστορικός, ή, όν, Hiſtoricus, Ad hiſtorias pertinens, Hiſtorialis, Plin. vt ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. & ἱστορικὰ παράδοξα apud Athenæũ, ἱστορικὸν διήγημα, Hiſtorica ſeu hiſtorialis narratio. ἡ ἱστορική, Hiſtorialis ſcientia, Enarrandorũ actorum ſcientia aut facultas. Τὰ ἱστορικά, Hiſtoriæ, Hiſtoriarum monumenta. Plutar. Them. οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. ‖ Ἱστορικὸς dicitur etiam (vt apud Lat. Hiſtoricus) Hiſtoriarum ſcriptor, ſeu Hiſtoriarum ſcribendarum peritus. Plutar. καὶ τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν, ὥσπερ γραφήν, πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Vnde eſt ſuperlatiuum ἱστορικώτατος, Præſtantiſſimus in hiſtoriis enarrandis. ET Ἱστορικῶς, Hiſtoricè, Hiſtoricorum more.

Ἱστορέω, Noſcito, Cognoſco. Plut. De ſenibus Ciceronem docentem audire & viſere cupientibus, τὴν ὑμνουμένην αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σύνεσιν ἱστορῆσαι. vbi Bud. interp. Oculis ſubiicere. Gal. 2 ad Glauc. de ſcirrho hepatis loquens, τινὰς δὲ ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους, Noui, Cognoui. ‖ Item, Viſo, Luſtro, de vrbibus & regionibus dictum. Plut. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volens vrbem inſpicere & cognoſcere. Bud. p. 859. addẽs, idem eſſe quod καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Viſendi gratia ire. Sic Plut. Theſ. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Eccl. hiſt. de Tyrio quodam, τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, σὺν δύο μειρακίοις ἀδελφιδοῖς ἐξεδήμησεν. id eſt luſtrare. ‖ Item Peragro & cognoſco loca, aliiſque ea enarrãdo trado, vt fecit Strabo. ‖ Item, Memoriæ prodo. Theophr. in 4, τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, id eſt, Sigillatim vitas cõmemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα à Plutarcho ſæpe dicuntur pro rebus memoriæ proditis. Bud. comm. Plut. Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον, &c. Memoriæ prodidit. Sic apud eundẽ Plut. ſæpe impersonaliter ἱστοροῦσι, Hiſtorici tradũt: & ἱστόρηται, Memoriæ proditum eſt. B. ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. Literis prodere res geſtas, ὥς τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, Herodianus lib. 3. ‖ Præterea eſt etiam Sciſcitor, Percontor, Quæro. Soph. El. ἱστόρει τί σοι φίλον. Vnde altera perſona ſubiicit, Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ. τοῦ κασιγνήτου τί φής; Idem Antig. Τί δ' ἐστί; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; Eurip. Ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς, Menelae, ego hic ſum Oreſtes quẽ quæris. Bud. Sic idem apud Polyb. lib. 3, pag. 48, περὶ τούτων ἐθαρσοῦς ἀποφαινόμεθα διὰ τὸ περὶ τῶν πράξεων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετευχότων τοῖς καιροῖς, interpr. Percõtari. Herodot. Clione, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audiſſent ſuper Arione, vt Gell. interpr. ‖ Itẽ Sciſcitando ſeu percontando audio vel cognoſco. Polyb. lib. 3, pag. 50, circa finem, τὴν πορείαν ἱστορῶν ὡς πολλὴ καὶ δυσδίοδος ὑπάρχει. ‖ Item, Ob oculos pono, Spectandum propono. Vt apud Suidã, οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. id eſt προς θέαν ἱστάμεναι.

C. Ἀνιστορέω, ῶ, Interrogo, Sciſcitor. Eurip. in Hippolyto, τοῦ δὲ καί μου ἀνιστορεῖς πέρι; quánam verò de re me interrogas.

C. Ε'Φιςορέω, Sciſcitor, Percontor, ſeu Inſuper ſciſcitor. ἐπιρωτῶ, Heſych.

C. ΠΡΟΣιςορέω, Inſuper ſciſcitor. Item, Inſuper ſcribo & prodo. Bud. ex Strab. 8, νυνὶ ἢ τῆς ἐν Τελφυλία καὶ ταῦτα προσιςορητέον.

C. ΦΙΛιςορέω, Cognoſcendarum rerum cupidus ſum, Inquirendi ſtudio flagro, Hiſtoriæ ſtudeo. Greg. in Baſil. φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλιςορεῖν ἡ ψυχή, libenter hiſtorias citare & commemorare. Strabo lib. vlt. ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς φιλιςορῶν, inquirendarum rerum cupidus. Bud. Comm.

ΕΙ'ΚΩ, F. ξω, Similis ſum. Ariſtoph. Neb. εἰ ταῦτ' ὦ μειράκιον πείσῃ τούτῳ, τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filiis accidet. Exponitur tamen ὁμοιωθ. ab Etymologico & Euſtathio. ‖ Εἶκε, Videbatur, Conſentaneũ erat. Il. σ, Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφισιν εἶκε λοχῆσαι. ſic enim ibi accuratiora exemplaria ſcriptum habere ſcribit Euſtathius, exponens ἐώκει, ἔπρεπεν. ſi vero ἦκε ſcribatur, eſſe κατῆκε.

A paſſ. ſunt, Il. ψ, Αἰεὶ γὰρ δίφροις ἐπιβησομένοισιν ἔικτην, Similes erãt rhedam conſcenſuris, ſeu Videbantur cõſcenſuri. Eodem libro Euſt. citat εἴικτο ἢ Ἡσκελον αὐτῷ, exponens ὡμοίωτο, ἐώκει. Od. δ, de Neſtoride & Telemacho, — φυῇ ἢ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον.

Ἔοικα, pr. med. ab Εἴκω, Similis ſum. Od. ζ, Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, Νῦν ἢ θεοῖσιν ἔοικε. Il. γ, ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od. α, — κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ. Hæc de formæ habitúſque corporis ſimilitudine apud Homerum præcipuè exempla ſunt. apud eũdem reliquóſque ſcriptores ad alia quoque transfertur. vt ἔοικας βασιλῆϊ, Od. ω, — ἀτὰρ ἄλλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Od. θ. Sic apud Xen. Sympoſ. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. Demoſth. Olynth. 2, δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Quibus in locis, modis duobus vocabulum hoc Latinè exprimi poteſt. nã βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi ſimilis es: itẽ (& quidẽ frequẽtius) Videris rex eſſe. Sic illud Xenoph. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne & tu conuitianti ſimilis ſis: vel, Ne & tu conuitiari videaris. Sic apud eundem Xen. ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, videris exiſtimare.

‖ Ἔοικα, Videor. Ariſtoph. δῆλον ὅτι τοῦ χρήσεων τις, ὡς ἔοικας, εἶ, vt videris. Et nonnunquam cum infinit. vt apud Plat. De leg. ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi conſequuturus. Syneſius, ἔοικασιν ὕπαρ μοι δώσειν κακόν. At illud Xenophontis Apomn. α, οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nonne videtur tibi fuiſſe? Vbi tamen aut ἐοικέναι videtur mendoſum, aut potius ἔργῳ legi debere. AT Ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν Sophocles dixit Aiace, id eſt Videmur: SICVT Εἴξασι pro ἐοίκασι Platonem dixiſſe annotat Suidas, citans & hoc ex Ariſtophanis Nubibus exemplum, εἴξασι δ' οὐ ἐλέοισι πεπλασμένοισι. Item in altera ſignif. pro Videtur, apud Eurip. Iph. in Aul. μνηστεύω γάμους Οὐκ ὄντας ὡς εἴξασι, Quæ nullæ ſunt, vt videntur. ET Ἐώκειν pluſquamperf. Similis eram. Il. β, Νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐώκει. SED & Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Euſtath. imò ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri: (Sic & Pollux l. 1, pro ἐοικέναι & προσεοικέναι ſcribit dici poſſe οἰκέναι & προσοικέναι) VNDE eſſe apud Herodotum Ionicè οἰκὸς pro ἐοικός. nam ἐοικὸς Atticum eſſe.

Ἔοικε imperſonaliter ſumptum, Videtur. Plato De leg. ὑμεῖς μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, vt videtur, parati. Plutar. De primo frig. ὁ ἢ ἀὴρ ὡς ἔοικε συνελαύνων τὰ σώματα, id eſt, Vt coniicere licet, Vt videtur. ‖ Item Conſentaneum eſt. Par eſt, Æquum eſt. Od. θ, Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. α, ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi poteſt ὡς ἔοικε, Vt par eſt, Vt æquũ eſt, Vt dignum eſt, Vt conſentaneum eſt. Thucyd. lib. 1, ἀδικούμενοι ἢ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. ‖ Aliquando cum datiuo conſtruitur, ſignificatq; Decet. Il. κ, [πύκα] τὰ μὲν οὐ κατανητοῖσιν ἔοικεν Ἀνδράσι φορέειν. Apoll. Arg. 2, ἴδμεναι ὑμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato De leg. 9, ἔοικε ἢ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet iuuenem, Par eſt iuuenem, &c.

A Ἐοικώς, ότος, ὁ, Similis. Od. τ, Ἀλλ' οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ δέμας κεφαλήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας. Od. λ, ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς. Xen. Pæd. 6, πάνυ ἐοικότας προσβλέψεις ἀνθρώποις. Plato Polit. 2, γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla ex parte ſimiles iis quorum formam exprimere velit. Plut. Numa, μύθοις ἐοικέναι τὴν ἀτοπίαν λόγοι, fabulis ſimillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, in v. l. exponitur Inter ſe conuenientes. ‖ Conſentaneus, Conueniens, Meritus. Od. γ, οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Conſentanea, Conuenientia, Decentia. Od. α, Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. lib. 4, ταύτας αὐτῷ τὰς ὑποσχέσεις πιστεύσαντες οἱ νεανίαι πάντες, ἐοικότα τε ἐλπίσαντες, ἐς τὴν πρὶν ἡμῶν, eáque quæ conſentaneum erat, ſperantes: ſeu (vt Polit. vertit) Veriſimili ſpe adducti. Greg. Εἰ δ' ἄγε σύ, καὶ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω Αἴσχιον ὑμετέροις, Conſentaneum, Conuenientem. VNDE Ἐοικότως, aduerb. Similiter, Simili modo. ‖ Item Conuenienter.

C. ἈΠέοικα, Abſimilis ſeu diſſimilis ſum. Aphthon. περὶ σύστασ. 2, ἀπέοικε δ' οὐδὲν τῷ ζητήματος τούτῳ καὶ ὅσωπερ ὁ ἐπὶ τῷ πατρὶ ἀφανεῖ ῥηγνυμένῳ φόνου φθόγγον. Et ἀποικέναι pro Diſſimile eſſe, Differre, cum genit. iunctum, citat Bud. ex Areop. 6. Ἀπέοικε, imperſonaliter, Diſſentaneum eſt, Ab re eſt, Non decet, Non par eſt. Plut. Pericle, καὶ συνδραμεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν ἀπὸ πολλῶν προσιόντων αὐτῷ δόξαν, non ab re eſt, Bud. interpr. VNDE Ἀπεοικώς, Abſimilis, Diſſentaneus, Abſonus, Abſurdus, Incõgruus. cum genit. Bud. ex Areop. 4, 5, 6. Idem Bud. apud Polyb. 181, τίς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἀπουδαίας τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη, &c. interpr. Quis ſic diſſentaneus eſt & refractarius & abſurdus. A QVO Ἀπεοικότως aduerb. Abſimili modo. Item, Non veriſimiliter, Ab re.

C. ἘΠέοικα, Videor. idem quod ἔοικα. Il. ι, — ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἐστι, Quicũque ſibi eligẽdus eſſe videtur. At ἐπέοικε imperſ. Decet, Par & æquum eſt. Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικε. Sic Odyſſ. ω, ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικε. In qua ſignif. interdum cum datiuo conſtruitur. vt Il. δ, Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ προμάχοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. At in illo Il. α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, λαοὺς non cum ἐπέοικε, ſed cum ἐπαγείρειν conſtruitur, Non decet, non æquum eſt vt populus &c. VNDE Ἐπεοικώς, participium Decens, Conueniens. Arrian. l. 6, οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὼς ἦν δῆμος τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκίας πρεσβεῦσαι.

C. ΠΑΡέοικα, Aliqua ex parte ſeu aliquantulum ſimilis ſum. Et παρέοικε, Aliqua ex parte ſimilis eſt, Aſſimilis eſt, Æmulatur. At παρέοικε imperſon. ſumptum, Aliqua ex parte conſentaneum & conueniens eſt. nam παρὰ hîc aliquid de ſignificatione diminuit, vt in παρόμοιος. VNDE Παρεοικώς, Aliqua ex parte ſimilis, Heſychio παρόμοιος, Vel Aliqua ex parte cõſẽtaneus ſeu cõueniẽs.

C. ΠΡΟΣέοικα, Aſſimilis ſum. Plutar. τῷ γὰρ ὄντι γλαφυρὸς ὁ Παρράσιον γέγραπται καὶ πεποίηται, καί τι προσέοικε, de Theſei effigie à Parrhaſio expreſſa, quam cum ſua Euphranor conferens, dicebat roſas comediſſe, at ſuam carnes bubulas. Plato Epiſt. 7, ἀρχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, Vocatur aſſimile eſt tale conſilium. ‖ Item Videor. Demoſth. τοιούτοις δέ ποι προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον, χρῆσθαι, id eſt Videtur. Bud. Προσέοικε, imperſ. Conſentaneum & conueniens eſt. Greg. προσέοικε τῷ παρόντι, præſenti conſiderationi conuenit. v. l. VNDE Προσεοικώς, Aſſimilis. Ariſtot. προσεοικότες τοῖς γονεῦσιν. Plutarch. Numa, καθαρμοῖς προσεοικότα, luſtrationi aſſimilis. ‖ Item Conſentaneus, Conueniens, Decens. Sophocl. El. Ἔξωθε προσφόρα κ' οὐκ ἐμοὶ προσεοικότα. Bud. ET Προσοικέναι pro προσεοικέναι dici poſſe annotat Poll. l. 9.

¶ Εἰκώς, ότος, ὁ, Similis. Il. φ, Τῷ εἰκώς, ὃν ἔχει, de Achille quẽ aquilæ comparat. Et in fœm. gen. Il. τ, γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. ſic Il. ζ, Μαινομένῃ εἰκυῖα. ‖ Item Veriſimilis, Probabilis. εἰκότες λόγοι apud Plat. Cicero interpr. Oratio quæ ſimilitudinem veri conſequitur. Vide apud eundem in meo Cic. lexico alias interpr. huius vocis. Ariſtoph. cum datiuo dixit λόγοις οὐδὲν εἰκότως τῷ πράγματι, quod

quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem: ſed quũ addatur datiuus, videtur potiꝰ eſſe, Nullam cum re ſimilitudinem aut affinitatem habentia. ‖Εἰκὼς exponitur alicubi & Decens.

Εἰκὸς, Veriſimile, Probabile. Item Conſentaneum, aut Rationi conſentaneum. Thuc.3, οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοῖς, οἷς μὴ μεθ' ἡμῶν σπονδὰς ἐποιήσαντο, κατασρέψασθαι, nõ probabile erat. Idem 6, εἰκὸς γὰρ ἦν τὸν πρεσβύτατον πρότερον γῆμαι, Rationi conſentaneum erat, vel, Par erat. Et ſtatim pòſt, οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως. pro eodem. Sic autem ſæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, vel ὥσπερ εἰκὸς, aut οἷα εἰκὸς, veluti per parentheſin interiectum, redditur, Vt veriſimile eſt, vel Vt credibile eſt, &c. Xen. Pæd.8, καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δή, ὥσπερ εἰκός, ἐτετελευτήκεσαν. Pæd.2, πρότερον μὲν, ὥσπερ εἰκὸς, ἠγνόουν ἀλλήλους. Alicubi autem ὡς εἰκὸς redditur etiam Vt æquum eſt. Sed & iis nonnunquã adhibetur locis vbi Lat. adhibent, Vt aſſolet, vel Vt fit, (alioqui n. hæc ſignificare ὡς εἰκὸς, dicere nõ auſim) & Galli, *Comme il ſe fait:* &, *Comme vous pouuez penſer.* quod poſterius loquẽdi genus ad ſignificationem Græcæ vocis propius accedit: & interpretando huic Thucyd. loco conuenientiſſimũ eſſe arbitror, l.4, ἀλλὰ διαμώμενοι τὴν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. (vbi tamen οἷον non ponitur aduerbialiter, vt alibi quum dicitur οἷα εἰκὸς) Illa verò interpr. Vt aſſolet, vel, Vt fit, illi poſteriori Xen. loco quadrare poſſit. Bud. ὡς εἰκὸς non ſolùm eſſe ait Vt par eſt, vel Vt par erat, apud Xen. identidem: ſed interdum etiam Vt decet, ſeu Vt decuit. Dicunt verò pro Veriſimile eſt, Æquum eſt, etiam ὡς τὸ εἰκὸς, item κατὰ τὸ εἰκὸς, necnon ἐκ τοῦ εἰκότος, vel ἐκ τῶν εἰκότων, (quæ duo interdũ & per Meritò redduntur) quinetiam τὰ εἰκότα apud Thuc. pro eodem legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκὸς opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, vt Thuc. 2, εἰ μὴ καταπεπληγμένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων, vbi quidam reddunt Præter æquum: ſed malim, Cõtrà quàm rationi conſentaneum ſit. Interdũ verò additur genitiuus: vt à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως. vbi verti itidem poſſe arbitror, Vltra quàm naturæ cõſentaneum ſit. Alii tamẽ, Præter ſolitum naturæ. Alicubi autem εἰκὸς per ſubſtantiuum verti debet Probabilitas. Sed & argumenta Cicero dixit quæ Plato εἰκότα, pag.30 mei Cic. lexici. HINC Εἰκοτολογέω, ῶ, Similitudinem veri conſequor in iis quæ dico. Heſych. εἰκοτολογῆσαι exponit ἐστοχασμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt Ex cõiecturis dicere. ET Εἰκότως, Vt rationi cõſentaneum eſt, Vt par eſt. Sed redditur ſæpius, Meritò, Iure. Thucyd. οὐκ ἂν εἰκότως νῦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φεροίμην. Idem, πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; Plutarchus De defectu orac. ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο. Interdum ponitur in fine orationis: pro Et meritò quidem.

C. Ἀπεικὼς, Abſimilis. Item Diſſentaneus, Abſurdus, Vero non ſimilis. Plutarch. De def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι, id eſt Quum incredibile non ſit, vt Turn. interpr. Sic Bud. ἀπεικὸς interpr. Non veriſimile, citans Arrian. 10. Apud Baſil. autem, ἀρχὴν μὲν φιλίας λαμβάνειν ἐκ μακρᾶς καὶ χρονίου ὁμιλίας, οὐκ ἀπεικὸς, idem Bud. interpr. Non indecens, Par, Congruũ. Chryſoſt. οὐδὲν ἀπεικὸς, non ab re. VNDE Ἀπεικότως, aduerb. Abſimili modo. Item, Non veriſimiliter, Non probabiliter, Abſurdè. Iſocr. οὐκ ἀπεικότως ταῦτα γίγνεσθαι δόξειεν, Non ab re. ‖Item Immeritò. Thuc. l.1, δηλώσαι ὡς οὔτε ἀπεικότως ἔχομεν ἃ κεκτήμεθα, Non iniuria, Non immeritò.

C. Ἐξεικὼς, Veriſimilis. v.l. Sed fortaſſe pro ἀπεικώς.

C. Ἀεικὴς, Non conſentaneus, Indecens, Indecorus. Item Fœdus. vt ἀεικὲς ἔργον & ἀεικέα ἔργα dicit Hom. (præcipuè autem vbi ἀεικὲς ἔργον appellat adulterium) & ἀεικέα λοιγὸν, Il.α. Sic autem Il.β, —ἀεικέσσι πληγῇσιν redditur Fœdis verberibus. Sed multis locis aptè videtur Latina voce Indignus reddi. (quum etiam copulet Cicero hæc tria, Indignius, Indecentius, Inhoneſtius) vt in illo loco Il.α, Ἢ δὴ νῶϊ Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνων. Sic enim indignam mortem dixit Virgilius. Et ipſe Hom. ἐοικότα ὄλεθρον videtur opponere τῷ ἀεικεῖ, Il.α. Sed vt latius interdum patet huius vocis Indignus ſignificatio, ſic etiam τοῦ ἀεικής. In quibuſdam tamen locis aliud expo-

A ſitionis genus diuerſum ab omnibus præcedentibus excogitatũ eſt. vt ἀεικὴς πήρη, pera quam quis peram nõ eſſe coniiciat. Quam expoſitionem ſequendo, explicare vellem peram ἀεικῆ, perã in qua quis peræ formam nõ agnoſceret. id eſt, adeo attritã & perforatã vt omnẽ peræ formã amiſiſſet. Sed nugatoria eſſe videtur hæc explicatio: & nugatorium quoque in ἀεικὴς πήρη afferre expoſitionem huius vocis ἀεικὴς quæ illi non cõueniat, niſi iuncto cum hoc aut ſimili ſubſtãtiuo. Etymologicus autem ait ἀεικὴς ſignificare σκληρὸς, id eſt,
B durus & aſper: ὁ μὴ εἴκων, non cedens. nam ex εἴκω, (i. cedo) fieri εἰκής, & præfixo α priuatiuo ἀεικής. vnde, inquit, dictum eſt ἀεικέα λοιγόν. Heſych. quoque ἀεικὲς inter cætera vult eſſe idem quod σκληρὸν, id eſt durum & aſperum, ſeu immite. Sed nihil neceſſe eſt (meo quidem iudicio) ne huius quidem ſignificationis gratia nouã hanc etymologiam quærere. ac fortaſſe etiam vna quapiam potentium interpr. quas protuli contenti ſingulis in locis vti poſſumus. nam quàm latè patet Indignum Latinè, tam latè patere poteſt ἀεικὴς, quod, quan-
C uis propriè, non conſentaneum ſignificet, aut indecẽs indecorum: tamẽ & indignum interpretari poſſumus: quum tam affinem ſignificationem habeant Indecens & Indignum, vt Cicero hæc coniungat vti dixi (locus autem extat actione in Verrem ſexta) quare nihil vetat quominus ἀεικέα πότμον ſiue λοιγὸν cum Latinis poetis dicamus indignam mortem, vel indignam necẽ. Sophoclis autem ſchol. mihi videtur aſtipulari, dicens, αἰκία ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικής. ſed à participio εἰκὼς aut εἰκὸς facilior videtur eſſe deductio, vtpo-
D te cum minori mutatione quàm ab ἔοικα aut ἐοικέναι. Quod autem dicit αἰκίαν dici itidem ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, in eo verò nequaquam ei aſſentior. fit enim ἀεικὴς ab εἰκὼς, ex ἀεικὴς autem ἀείκεια, vnde αἰκία, vt infrà oſtendam.

Ἀείκεια, ας, ἡ, ſiue Ἀεικία. nam vtraque ſcripturam Euſtath. agnoſcit. Apud Suidam habetur ἀείκεια, apud Heſych. ἀεικία. Euſtathius ait vſitatiorem eſſe ſcripturam cum diphthõgo, vt ſit ἀείκεια ab ἀεικὴς, ſicut ἐπιείκεια ab ἐπιεικής, non carere tamen omnino ratione alteram ſcriptu-
E ram cum ι ſimplici, quòd αἰκία fiat ab ἀεικία. Eſt autem ἀείκεια propriè Indecentia, ſicut ἀεικὴς Indecens. ſed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioſo facto in aliquem. quare ſubſtantiuo indignitas, vt ἀεικὴς adiectiuo Indignus, commodiſſimè redditur. Od.υ, μήτις μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω. id eſt indigna facinora. nã ipſemet paulo pòſt pro eodẽ dicit ἀεικέα ἔργα. Sic & Latini indignitates appellant indigna facinora, ſiue facta. Il.ω, dicitur Apollo omnem ἀεικείην prohibuiſſe ab Hectoris corpore, id eſt, prohibuiſſe ne eius corpus fœdè concideretur & dilaceraretur. vt ἀεικείη ſit quod
F poſtea fuit appellatum αἰκία. Herod.1, ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ, ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν. quem locum Valla videtur optimè (contra ſuum morem) interpretatus eſſe, ita, Túne auſus es huius filium viri apud me primarii tam indignis concidere verberibus? nã & αἰκία nõ ſimpliciter verbera ſignificat, ſed indigna verbera. id eſt, verbera quibus aliquis indignè afficitur. ‖Ab Heſych. ἀεικία explicatur etiã Punitio, Peccatum, Infortunium. Item, κάκωσις, λύμη.

G Ἀεικῶς, aduerbium, Indecenter, Turpiter, Fœdè, Indignè, Indignis modis, Contumelioſè. Apud Sophoclem in Electra, Ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος. vbi & ἀδίκως οἰκτρῶς τε legitur. Apud Homerũ AVTEM αἰκῶς cum ι ſimplici habetur, propter verſum, Il.χ. — σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' αἰκῶς.

Ἀεικίζω, F. σω, Indecenter aliquem tracto, vel potius indignè, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquẽ exempla edo, vt comicus loquitur. Non malè exponitur etiam, Contumelia afficio. Il.ω, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀει-
H κίζει μενεαίνων. & Il.π, — ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Item Il.τ, eadẽ verba: vbi ἀεικίσσωσι de muſcis dictum videtur poſſe exponi ſimpliciter Fœdent, Deformẽt, Dehoneſtent. ſi liceat Dehoneſto dicere, vt dicitur Dehoneſtamẽtum.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, eaſdem ſignificationes habet quas ἀεικής, vnde & deriuatur. Hom. Od.ι, ἀεικελίην ἀλαωτὺν, Cæcitas

A indignè illata & contumelioſé. ἀεικέλιαι πληγαί, Verbera quibus aliquis indignè conciditur. Od. ξ. ἀεικέλιον ἄλγος Indigna calamitas, Graue malum ſeu infortunium.

‖ At ἀεικέλιος μισθός apud eundem, vt & ἀεικὴς μισθός, Vilis merces. Ita Il. ξ. ἀεικέλιος στρατός, vilis exercitus & contemptus. Itidem Od. υ. Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν, id eſt, ſedile vile. Sic χιτὼν ἀεικέλιος, Od. ω. & ipſe Vlyſſes, Od. ν. ἀεικέλιος, vilis & contemptus: aut fœdus. quanquam Euſt. exponit, Quem aliquis nō conijciat Vlyſſē eſſe, μὴ ἂν πρὸς Ὀδυσσέα εἰκασθησόμενος. qualia & in ἀεικὴς ſuprà retulimus.

B Ἀεικελίως, aduerbium, Indecenter, Indignè. Od. θ. — λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς.

¶ Αἰκία, ας, ἡ, Plaga, Verbera, Pulſatio, Cruciatus. αἰκία generaliter Iniuria quæ fit alicui eum cædendo. Ita enim exprimere volo quod ait Suidas, αἰκία, ὕβρις ἐμπληγος. Cædimus autem quempiam multis modis, quos omnes αἰκία complectitur. Ab Heſych. additur ponitur πληγὴ, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ, id eſt, Plaga, aut verbera, Iniuria, Cruciatus, Flagellum, vel potius Flagellatio. nam Heſychius ita videtur vſurpare μάστιγα eodem in explicatione nominum αἴκισμα & αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Budæus) actio iniuriarū ob verbera: vt βλάβης δίκη, actio damni dati. Vtrunque habes in hoc Iſocratis loco contra Lochiten, Νῦν δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ἐκ τῶν πληγῶν γιγνομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας καὶ τῆς ἀτιμίας ἥκω παρ' αὐτοῦ δίκην ληψόμενος. Idem ibidem, τῆς δ' εἰς τὸ σῶμα τα αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινωνοῦμεν. Plato de leg. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος. id eſt, Omne verberationis ſeu pulſationis genus. Idem ibidem, αἰκίαν περὶ πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, id eſt, pulſari ſeu cædi ſenem à iuniore. Ibidem αἰκία γονέων, Pulſatio parentum. vt Virgilius dixit, Pulſatúſve parens. Sed notandum eſt αἰκίαν eſſe cō tumelioſam quandam pulſationem. Nec (vt opinor) pulſatio quæ fit ab aliquo ira commoto, αἰκία dicatur, ſed quæ fit per iniuriam & contumeliam. vnde & Ariſtoteles Rh. 2, ὑβριστικὸν ἀδίκημα facit αἰκίαν. Sed & hoc addo, (ex iis quæ obſeruaui) nō poſſe αἰκίαν eſſe quin ſimul ὕβρις, at ὕβριν eſſe poſſe vbi nulla ſit αἰκία. vndē Gregorius ait, μιγνυμένης αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως. quaſi dicas, Mixtis cum alio iniuriæ ſeu contumeliæ genere etiam plagis. Demoſth. in Euergum & Mneſibulum, ait αἰκίαν eſſe χερσὶν ἀδίκοις, id eſt vim quæ manu infertur, ſiue iniuriam. ita enim ait, τὸν ἔλεγχον γενέσθαι ἐκ τῆς ἀνθρώπου βασανιζομένης ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων. τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία.

‖ Fit autem αἰκία ex ἀεικία. ſiquidem vt ex ἀείρω & φαείνω, (inquit Euſt.) fiunt αἴρω & φαίνω, ita ex ἀεικίζω & ἀεικία fiunt αἰκίζω & αἰκία. At contrà ſchol. Soph. vult αἰκία, itidem vt ἀεικής, dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. nam in hoc Soph. in Electra loco, ἅ νιν κατεῖδεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις exponens αἰκίαις, ὕβρεσιν, ſubiungit, αἰκία, ὕβρις, dicta ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Sed putandum eſt potius ἀεικὴς dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, vel (vt ego ſuprà docui) ab εἰκὼς participio: ab ἀεικὴς autem ἀεικεία, vnde αἰκία. vt αἰκία non dicatur deriuari directè & immediatè à verbo ἐοικέναι. Cæterùm obſeruandum eſt in hoc Sophoclis loco αἰσχίσταις iunctum cum αἰκίαις, veluti ad etymologiam ipſius vocis alludere. nā quū ἀεικία fiat ab ἀεικεία, (quod indecētiā, fœditatē, indignitatem ſonat) neceſſe eſt αἰκίαν eſſe nō ſimpliciter verbera, ſed verbera indigna, & indignè inflicta: aut pulſationē indignā, fœdā & cōtumelioſā.

HINC Αἰκίον, ου, τό, Læſio, Dānū, apud Herodot. B. in lex.

ET Αἰκίζω, Fut. σω, Verberibus indignè afficio, Pulſo, Crucio. B. in lex. αἰκίζω ſiue αἰκίζομαι, actiua ſignif. (in qua potius vſurpatur) ait poni pro Contumelioſè tracto, Sæuio in aliquem. Item Contumelioſè mutilo & trunco. Item Flagris cædo. Syneſ. ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποσπαίοις κολαστηρίοις ᾐκίζετο, Cruciabat, Torquebat. Xen. de voluptatibus loquens, αἱ δὲ τοιαῦται δέσποιναι αἰκιζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους. Tales autem dominæ corpora hominum & animos ac domos contumelioſè tractantes. Plutar. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε, Omni cruciatu afflictū, Omnibus modis excarnificatum. Iſocr. Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι. Idem ad Philippum, εἰ μὴ βούλοιτο καταλελύσθαι αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τὴν αἰκισαμένην μὲν τὸν ἀδελφόν, πολεμήσασαν δὲ πρὸς αὐτόν. Pro flagris cædo eſt apud Sophoclem in Aiace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. ham hīc αἰκίζεται eſt μαστίζει. Apud eundē ibidem αἰκίζει ſchol. ait dictum pro αἰκίζεται, id eſt μαστίζει, hīc in loco, ἀλλά μ' ὁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. vbi tamen ſi μαστίζει exponatur, videtur accipiendum metaphoricè. Obſeruandum autē quod ait αἰκίζει eſſe poſitum pro αἰκίζεται: tanquam videlicet minus recepta ſit vox hæc actiua. ‖ Αἰκίζομαι item in paſſiua ſignificatione, Pulſor, Crucior, &c. Apud Athen. 12, αἰκιζομένη pro βασανιζομένη, hoc loco, αἰκιζομένη ὑπὸ τῶν περὶ Ἱππίαν τὸν τύραννον, οὐδὲν ἐξειποῦσα ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις. Strabo, ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, Truncati ſeu mutilati naribus, Deformati vel deformes amputatis naribus. Sic & Lyſias αἰκίσματα refert ad mutilationem corporis, vt paulo pòſt dicetur.

Αἰκισμός, οῦ, ὁ, Plaga, Verbera, Pulſatio. Demoſth. Phipp. 4, πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Ab Heſychio exponitur etiam μάστιξ: vbi μάστιξ pro ipſa flagellatione accipi videtur.

C Αἴκισμα, ατος, τό, Idem quod αἰκισμός. A Lyſia pro mutilatione corporis ponitur: quum dicit, καὶ οὐ μόνον ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν αἰκίσματα, οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι.

Αἰκίστρια, Quæ cruciat. αἰκίστρια, ἡ αἰκίζουσα, καὶ αἰκιστήριος, inquit Suidas. Significabit autem αἰκιστήριος eadem ratione ὁ αἰκίζων. ſed ab αἰκιστής nouum non eſt formari αἰκίστρια: at verò αἰκιστήριος innouatum eſſe videtur.

Αἰκιστικός, ού, ὁ, Ad pulſandum procliuis. eadem forma qua ὑβριστικός. & à Polluce coniunguntur. differunt tamen D ſecundum diſcrimen quod inter αἰκίαν & ὕβριν poſitum eſt.

C. Ἐπιεικής, έος, ὁ, Decēs, Cōſentaneus, Sic ἐπιεικὲς apud Homerum ſub. ἐστι, Conſentaneum eſt, Decet, Par eſt, Æquum eſt. Item τὸ ἐπιεικές, Æquum & bonum. Ariſtoph. Nub. χἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τοῦτό γε τοὐπιεικές. id eſt cōſentanea, vt habent v. lex. ſed malim Ea quæ ius & æquum poſtulat. Ariſtot. Ethic. 6, τὸν γὰρ ἐπιεικῆ μάλιστα φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quò pertinet τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, apud Demoſth. pro Non tractari ad iuris rigorem, vt vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς redditur Honeſtum: vt in hoc Syneſii loco, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. Sic autem & apud Thuc. προφάσεις ἐπιεικεῖς videtur reddi poſſe Honeſta occaſio. niſi quis malit Iuſta. Idem verò lib. 4, πρὸς τὸ ἐπιεικὲς & μετρίως pro eodem dicere videtur. (ſic autē ἐπιεικὴς cum μετρίως copulari docebo mox) Itidem apud Herodianum ἐπιεικεῖς λόγοι eſſe poſſint fortaſſe μέτριοι. Ex Ariſtophane affertur etiā ἐπιεικὴς γνώμη, pro Mollis animus.

F Ἐπιεικής, Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem ſtricto iuri præfert. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 10, ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικός, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθόν, ἐπιεικής ἐστι. Huc pertinet locus ille modò citatus ex Ariſtot. in quo ἐπιεικῆ vocari ſcribit Bud. clementē veniæ conceſſorem. In v. l. ἐπιεικὴς redditur etiam Lenis, Mitis: item Modeſtus. Ibidem ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro eo qui miti eſt ingenio. Item ἐπιεικὴς ἦθος pro Præditus probis moribus, ex Plat. De leg. Et cum πρὸς ex Plut. ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἐχθρούς, Clemens ad inimicitias. Copulantur à Dem. in Mid. ἐπιεικὴς & μέτριος, G vbi B. interpr. Bonus & modeſtus. Idē verò alibi ſcribit ἐπιεικῆ dici ab Ariſtot. Ethic. 9, p. 78, virū bonū, id eſt σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν & φαῦλον opponi. Sic autem & alibi ſæpe vti. Idem ἐπιεικῆ οἰκέτην dicit ab Iſocr. vocari frugis bonæ ſeruum: ſcribente in Areopag. ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε.

Ἐπιείκεια, ας, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi iuris moderatio. Hermog. opponit τῷ βιαίῳ. Iſocr. κατ' ἐπιείκειαν ψηφίσασθαι, Decernere ex iuris æquitate, ex æquo & bono, nec ſummo iure agere. Demoſth. contra Mid. H μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: quum quis demiſſe cum ciue agit. Plut. Artox. μέμνησο ἐν τῇ φύσει, ἐπιείκεια φαινομένη τοῖς πολλοῖς. Idem Pericle, ἐπιεικείας καὶ πρᾳότητος ἀνὴρ θαυμαστός. Idem Cæſ. ἐπιεικείας ἱερόν, Clementiæ fanum

ſanum Cæſari dedicatum, Bud.interpr.qui itidem apud Thuc.36 pro clementia accipi annotat. Idem in Comm.explicans illud Ariſtot.Ethic.8, κϿ πίϛιν συναλλάξαντες,addit,bonam fidem eſſe ἐπιείκειαν & χρηϛότητα. Philo lib.1 De vita Moſ.διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν,inſita ſua bonitate.Luc.in vita Soph.αἰδὼς δὲ κὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης.

Ἐπιεικῶς,Non abſurdè. Plut.Symp.ὁ δὲ Αἰγύπτιος σκελετὸς ὃν ἐπιεικῶς εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια,περιφέρουσι,quem non abſurdè inferunt in conuiuia. Apud Suid.κομιδῆ ἐπιεικῶς ἀναπίθησι τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ τὰς λύσεις τῆς ἀποδράσεως, admodum decenter. | Item, Moderatè.Plut.ἐπεὶ καὶ δὲ φρονιμώτατοι τῇ τύχῃ χρώμενοις ἐπιεικῶς καὶ μετρίως. Luc. in Salut.err.ἐπιεικῶς ἐμβαλόντες τὸ γεγονός. Autor Axiochi, οἱ ἐπιεικῶς διαγαγόντες ἀθύμως μονονουχὶ παιανίζοντες,εἰς τὸ χρεὼν ἐπιέναι, Acta cũ æquitate animi vita,Vbi æquo bonóque animo hanc vitam tranſegerimus. |Item Clementer, Ex æquo & bono,benignè, Maccab.2,c.9, ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiſcum & indulgenter acturum. Herodianus l.8,ἐπιεικῶς τε αὐτῶν προεστώς,miti modeſtóque imperio. Eodem lib.τῶν ἔθνοις ἐπιεικῶς πρότερον ἄρξας. | Item Valde.Plato De leg.ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβάλλονται,valde opitulantur.Theophr.ἐπιεικῶς καρποφορεῖ,admodum fructificat. Luc.πίνει ἐπιεικῶς.Et cum nominibus apud Demoſth.ἐπιεικῶς αὐτάρκεις.& Naz.ἐπιεικῶς μάταιοι. Huc referri etiam poteſt illud Ariſtoph.Veſpis,Τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ᾽ ἐξηπίστασαι,iſtuc quidem oppidò tu calles. Quod & Lat. Probè calles dicunt.Plaut.dixit etiã Probè appotus,item Probè percutere. ita vt hoc aduerbio Probè quidam præcedentes loci non malè reddi poſſe videantur. At illud Demoſth.ὡς αὐτίκ᾽ ἐξ ἀσθενείας,κὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν,καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud.interpr.Simulac conualeſcere ab infirmitate ſeſéque recreare cõtigit,& corpore eſſe valenti. | Ἐπιεικῶς Suidæ præter μετὰ ἐπιεικείας κὶ χρηστότητος,& μετρίως ἤτοι συμμέτρως, item πάνυ,eſt etiã παραδόξως καὶ παρ᾽ ἐλπίδα, itẽ ἱκανῶς.

C.1.Ἀνεπιεικής,έος,ὁ καὶ ἡ, Æquum bonum non colens. Item Inclemens,Immitis. Thucydides lib.3, εἰ ἄρα καὶ ἐδόκει δρᾶν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι. vbi ſchol.exp. ἀπανθρωπότερον,Inhumanius. VNDE Ἀνεπιείκεια,Iniquitas, Inclementia,Duritas. ET Ἀνεπιεικῶς aduerb.Inclementer,Iniquè.

Ἐπιεικεύω,F.εύσω,Ex æquo & bono ago,Mitis ſum.

Ἐπιείκευσις,εως,ἡ, Pietas.v.l.ex Hieron.in cap.5.Amos.

Ἐπιεικίζω,Ex fide bona ſtatuo,apud antiquos.Bud.annot. in Pand.

C.Καπιεικής,idem quod ἐπιεικής,Heſych.

¶Εἰκάζω, Aſſimilo, Effingo ad imitationẽ exemplaris, B.ex Ariſtot. Item,Comparo. Ariſtoph.κενταύροις εἰκάσαι αὐτάς.Luc.ἀλλ᾽ Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκαζόμενον. Plut.Galba, εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν τοῦ ἐκτυφλωθέντι Κύκλωπι. Thuc.4,ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι.Pro quo dicit Ariſtot. alia conſtructione in 2 Meteorol.192,ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον.Eadem conſtructione Plutarch.in Romulo, εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον. quod redditur,Conferens tempus cum viſo. Hinc participium paſſ.εἰκασμένος,Aſſimilatus,Effictus.Item,Expreſſam imaginem habens.&,εἰκασμένος εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expreſſus ad viuum.Et εἰκασμένη γραφὴ εἰκών,depicta imago. Sic & εἰκασμένος ſine adiectione.Luc.in Aetione,μισθὸν εἰκασμένος γάμου παραλαβὼν τὸν ἀληθῆ γάμον. | Εἰκάζω, Figuratè loquor,Dico εἰκόνα,quæ ſimilis eſt metaphoræ.Bud.ex Ariſtot.Rhet. | Εἰκάζω,Coniicio,Coniecto.Thuc.3, ἀλλ᾽ ἐν ἀπόρῳ ἦν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον.Idem 6,ὅσω τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα,τὰ δὲ ὑμέτερα εἴκαζον. Æſchin.autem τοῦ εἰκάζειν opponit itidem εἰδὼς,ſed adiungens σαφῶς.Et εἰκάζω τούτῳ,vel ἐκ τούτου, Ex hoc coniecturam facio.ex Plut. in Publ.εἰκάζειν ἐπὶ βραχεῖ. Thuc.3,ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλινθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Quum ex craſſitudine lateris coniectaſſent mẽſuram,vel(vt quidam)ratiocinati eſſent.Interdũ cum infinit.Pæd 6,εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι ſine adiectione,vel ὅσον εἰκάσαι,pro Vt cõiicere licet(aut licebat,vel licuit)Quãtum coniicere licet.Vtroque vtitur Syneſ. HINC Εἴκασμα,Simulacrum,Effigies,Imago.Plut.ad Col.Item

A Coniectura. ET Εἰκασμός quoque in hac poſter.ſignif.apud eundem. ET Εἰκασία,Aſſimilatio,Repræſentatio imaginis. |Item Comparatio:diſtinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab autore libri qui Demetrio Phal.tribuitur:qui etiam eſſe dicit μεταφορὰν πλεονάζουσαν. |Item Coniectura,Luc. Redditur & Imaginatio apud Plat.Pol.6,vbi quatuor animi παθήματα enumerat,νόησιν,διάνοιαν,πίστιν,& εἰκασίαν.Bud.tamen Simulationem & Simulacri effictionem interpr.p.116.

ET Εἰκαστής,Coniector,Thuc.1. (AT Εἰκαστοὶ λόγοι,Veriſimiles atque opinabiles,Bud.184) ET Εἰκαστικός:

B (q.d.Aſſimilatorius) Plato in Sophiſta τέχνην εἰκαστικὴν eſſe dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην,id eſt μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας interpr.Similium repræſentatiuas. | Εἰκαστικός, Coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia,quæ Dubitatiua ſeu dubitandi vocantur,vt ἴσως:ex Gaza.

ITEM COMP. Ἀνείκαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui nulla imagine adumbrari poteſt. Item,Quem nulla coniectura aſſequi poſſis. ὁ εἰκασμός τινι μὴ ὑποδεχόμενος, Suidæ. ET Δυσείκαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Infeliciter expreſſus,Coniectu difficilis.v.l.ὁ ἀπρεπῶς εἰκασθείς,Suidæ.

C C.Ἀπεικάζω, Aſſimilo,Effingo,Exprimo. Iſocr.ad Dem. τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων. Luc.De ſacr. εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι. Cic.in Plat.Timæo ἀπεικασθὲν interpr.Imitatum & effictum. |Ἀπεικάζω,Comparo,Demoſth.& Æſchin. HINC Ἀπείκασμα,Simulacrũ, Imago,εἴκασμα. ET Ἀπεικασία, Aſſimilata & expreſſa figura,ex Plat.De leg.

C.Ἐξεικάζω,Effingo,Effigiem alicuius exprimo. Ariſtoph.Μὴ δείσῃς. οὐ γάρ ἐστιν ἐξεικασμένος. id eſt πεπλασμένος

D πρὸς ὁμοιότητα,vt Suid.exponit,addens,moris fuiſſe comicis perſonas hiſtrionibus induere ſimiles τοῖς κωμῳδουμένοις ὑπ᾽ αὐτῶν. |Item Aſſimilo,Ad ſimilitudinem alicuius facio. ἐξομοιῶ, vt Suidas exponit illud adeſpoton, θεραπεύοντι τὸν νεὼν καὶ γεραίροντι τοῦ θεοῦ ἄγαλμα ἐξεικασμένον αὐτῷ καὶ τετιμημένον. | Εἰκάζομαι in paſſ.accipitur interdum ſimpliciter pro Similis ſum.Xenoph.Pæd.1,καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, & quem locum moueras, erat immoto perſimilis.

E C.Ἐπεικάζω, Coniicio,Coniector. Item Coniectura aſſequor.στοχάζομαι.Soph.Electra,Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ᾽ ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου;

C.ΚΑ Τεικάζω,Suſpicor. κατείκαζον Interpretabantur.v.l.

C.ΠΑ Ρεικάζω, Aſſimilo,Cõparo. Cũ accuſ.& datiuo.v.l.

C.ΠΡΟ Σεικάζω,Aſſimilo,Comparo. Plut.Numa,οἷς τὰ μὲν ἄλλα σατύρων ἄν τις γένει προσεικάσειε,ſatyrorum generi aſſimilarit.

ΕἼΚΕΛΟΣ,ου,ὁ,Similis. Iliad.χ,– ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀνιόντος. eſt

F verò poetis tantummodo vſitatum hoc vocabulum.

C. Ἐπιείκελος, Aſſimilis. Heſiodus Aſpide, – ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.

C.Παντείκελος,ου,ὁ καὶ ἡ,Omni ex parte ſimilis.in Epigr.Et Opp.l.3 De ven.τὸ μὲν γάρ τι χαύνοισι παντείκελον ὠπήσαιο Μείζοσι πομπίλοισι.

C.Προσείκελος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aſſimilis.

¶Ἴκελος,ου,ὁ,Similis. Iliad.λ,Τῷ ἰκέλη,ὡς εἴ ἑ βιώσατο μοῦνον ἐόντα.Heſiod.Aſpide,Τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν.Idem Ergois,Αὐτίκα δ᾽ ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον.ſ.πλάσμα. Apoll.Arg.2,Ἢ δ᾽

G ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ᾽ οἴσῳ.

Ἰκελόω,ῶ,Aſſimilo.in Epigr.v.l.

ΕἸΚΩ´Ν,όνος,ἡ,Simulacrum ,(vt Cicero apud Platonem vertit)Imago, Effigies, propriè hominis aut animalis, aliúſve rei corporeæ. Iſocr.ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν σωμάτων. Æſchines contra Cteſiphontem,αὐτοῦ χαλκῆν εἰκόνα σταθῆναι. Plutarch.polit.præcept.γλυφόμενος εἰκόνα.Luc.εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι.Herodianus lib.7 de victoria Maximini,τῷ δήμῳ ἐδήλωσεν. ἀλλὰ καὶ γραφὰς κελεύσας μεγίστας εἰκόσιν ἀνέθη-

H κε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, maximis imaginibus ante curiam publicauit.Paulus ad Coloſſenſes.1,de Chriſto,ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου , id eſt ,in quo incarnato Deus, ſuapte natura inconſpicuus, conſpiciendum ſe hominibus præbet. | Metaphoricè quoque

accipitur. Demetr.Phaler. dicit vnumquenque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Et Herodian. lib.7, ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν. Idem eodem lib. ἐν εἰκόνι τε βασιλείας πλουτήσας. Sic apud Lat.ſomnus dicitur mortis imago,id eſt aliquid morti ſimile. ‖Eſt etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut perſonarum imago, vt docet Quintil.lib.5,c.11. Autor libri ad Herenn.l.4, imaginem Latino nomine appellat,dicens eſſe formæ cum forma cum quadam ſimilitudine collationem. At Ciceroni De inuentione, eſt oratio demonſtrans corporum aut naturarum ſimilitudinem,cuius figuræ exempla locis citatis reperies. SED & Εἰκώ,οῦς dicitur pro eodem. Ariſtoph.Neb. πᾶς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενος.Eurip.Med.de filia Creontis ornamẽtis à Medea miſſis induta, λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

C.Εἰκονογραφέω,ῶ,Fut.ήσω,verbum rhetoricum,id eſt Rerum perſonarúmve imaginem oratione exprimo. Iconicè deſcribo.Dion.Long.τοῖς ἀεὶ καὶ γινομένοις κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένοις εἰκονογραφεῖ.

Εἰκονικὸς,ῆ,ὸ,Omnibus lineamẽtis ad exemplar expreſſus, vt B.interpr. Vt Iconicum ſimulacrum apud Suet.in Calig. Sic Plin.l.35,c.8, ſcribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorũ vſum percrebuiſſe adeóque artem pictoriam perfectã fuiſſe, vt in prælio apud Marathona facto,iconicos duces pinxerit. Idem lib.34.c.4,narrat,eis qui ter Olympico certamine ſuperiores euaſiſſent,ſtatuas dicari ſolitas, ex mẽbris ipſorum ſimilitudine expreſſa,quas iconicas vocarint. Metaph.verò Lucil.l.2 Epigr.dicit,Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀπομάξιν,pro Expreſſam ſeu exactam,accuratéque ad formulam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον,ου,τὸ,Imaguncula,Ecuncula ſeu Icuncula,vt Tranquill.in Ner.dicit Ecunculã puellarem. Plut.Erot.ἐπὶ θύρας ἀλλ᾽ ἢ τὸ παρακλαυσίθυρον,ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια.

Εἰκονίζω,Effingo,Imaginem omnibus lineamentis ad exẽplar exprimo,Iconicè exprimo. Imaginẽ repræſento. Aphthon.λόγος ψιλῆς εἰκονίζων δήλωσιν. VNDE Εἰκονισμὸς,ῦ,ὁ,Effictio,Iconica repræſentatio. ‖Eſt & figura orationis quam autor ad Herenn. Effictionem vocat,quum videlicet exprimitur & effingitur verbis corporis cuiuſdam forma,quoad ſatis ſit ad intelligendũ. vt Od.τ,— καί τὸν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ,Γυρὸς ἐν ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. nam ibi ſchol.ſcribit eſſe τὸν τρόπον εἰκονισμοῦ.

C.Ἀπεικονίζω,Effingo ad imaginem,ſeu ad exemplar.Philo De mundo,ἀνάγκη πρὸς τὸ ἐκτύπωμα τὸ δεχόμενον ἀπεικονίζειν. HINC verbale nomen Ἀπεικόνισμα,ατος,τὸ, Adumbratio,Imago, Effictio ad imaginem ſeu exemplar.Item Effigies. Citatur à Budæo ex Areopag.pro imagine,item adumbratione:& pro effigie.

C.Ἐνεικονίζω,Specto vel comparo in imagine.Plut.paſſiua voce vſus eſt in l.De audit.officio,ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν,οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοῖς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοὺς ἑτέρων.

C.Ἐξεικονίζω,Ex exemplari iconicè exprimo ſeu effingo, Omnibus lineamentis ad exẽplar effingo.vnde eſt particip.paſſ.ἐξεικονισμένος,quod Suid.exp.μεμορφωμένος.

¶ ΕΪΚΩ, idem quod εἴκω. Vnde in paſſ.ἔϊκται,ſimilis eſt,ὁμοίωται. AT Ἤϊκτο(Od.δ,Εἴδωλον ποίησε,δέμας δ᾽ ἤϊκτο γυναικὶ)eſt ab ἐΐσκω. VNDE C.Προσήϊξαι δέμας,corpore es ſimilis,à προσεΐσκω,apud Eurip.

ΕΙ´ΚΩ, Cedo, Non repugno, (quod & ὑπείκω) cũ dat.perſonæ.Iſocr.ad Demon. θυμουμένοις μὴ εἴκειν.Demoſth.Pro corona,θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ᾽ ὑμῶν οὐκ εἶξα,οὐδ᾽ ὑπεχώρησα. Vt autem in duobus illis locis dicitur aliquis cedere irato, ita in hoc Thucydidis,cedere iræ:lib.1,εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ & δέχεσθαι τινά oppoſita apud eundem. A quo etiam dicitur libro 1 & 2, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, vel potius Succumbere. At verò apud Xenophontem εἴκειν ταῖς ζημίαις, Budæus vertit Mulctæ metu cedere.Apud Homerũ cũ datiuis, θυμῷ,μένεϊ,χερσὶ,aliiſque nonnullis, redditur itidẽ Succumbere à quibuſdã,ab aliis Cedere.B.certè εἴκειν vertit Cedere,Non reſiſtere, Vinci,in hoc illius verſu Od. ξ,Ἔνθ᾽ ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Addit verò & interpr.hanc,Incontinẽtia & improbitate acti. At ego huiuſmodi in locis lubentius verterim εἴκω,Morem gero,vel Indulgeo.Quinetiam quod à Lat.dicitur Impotens iræ & Impotens animi,item Impatiens iræ, non puto aptius Græcè reddi poſſe quàm εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ. Quod dicendi genus(quanuis alioqui poeticum ſit potius)obſeruaui cũ apud alios proſæ ſcriptores, tũ apud Philonem De vita Moſis l.1,εἴξαντες δ᾽ αὐθαδείᾳ τῇ συνήθει. In v.autem lex.εἴκων ὄκνῳ,apud Hom. redditur Pigritia detentus.Et alibi πενίῃ εἴκων, Paupertate victus. vbi malim Paupertate impulſus.

Εἴκω σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via. Vnde eſt εἴκειν τοῖς γέρουσιν ἕδρης ex carm.in v.l.

Εἰκτικὸς,Ad cedendum aptus,Facilè cedens. Themiſt.εἰκτικὸν opponit τῷ ἀντιτύπῳ,p.42.

C.Εὐεικτὸς,ου,ὁ & ἡ,Facilè cedens,Obſequens,Morigerus. VNDE Εὐείκτως,Cum prompto obſequio,Promptè.

C.Ἐπεικτὸς,Cedens, Procliuis ad cedendum. Item,Tolerabilis,Bud.ex Hom.& Gregorio.Heſych.quoque ἐπεικτὰ exponit φορητά.Vide & Euſt.

C.Κατεικὴς,έος,ὁ & ἡ,Cedens,Obſequẽs, Morigerus,in v.l.

C.ΠΑΡείκω,Cedo.Plut.in Camillo,χωρίοις ἀποτόμοις καὶ χαλεποῖς,οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἢ πρὸς δυνάμει πειρωμένων αὐτῶν προστιθεμένοις καὶ παρείκουσι,id eſt Cedentibus conatui ſcandentium militum,Bud.interpr. Exponitur & Concedo,Permitto,Facultatem do,vt οἷς περ ἂν ὁ θεὸς παρείκοι, apud Plat.in Theæteto. Sic apud eundem De leg. l.11, λεκτέον ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί.Et apud eundẽ De rep. lib.2,ὅσον γ᾽ ἂν δύναμις παρείκῃ. Sed dicitur & imperſonaliter ὅτι παρείκοι,Quum daretur occaſio.Et οὐκέτι παρείκει cũ infinit.ex Plat. Non iam natura cõparatũ eſt, Nõ iã facile eſt & promptũ.Et ἕως ἂν δυνώμεθα καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ,Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate quam quiſque adeptus fuerit. Vide Bud.p.550.

C.ὙΠείκω(ET Ὑπείκω etiã apud poetas)Cedo.Thuc.1, ἐλασσοῦντο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις,καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph. ὑπεικτέον τιμῇ. Exponitur & Obſequor, vt apud Apoll. Arg.2,θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic verò & ὑπείξομαι apud Hom.Il.α,— εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι,ſi tibi in omni re obſequar,vel Morem geram.vbi accuſ.regitur à ſub. præpoſ.εἰς vel κατά. In hoc autẽ Eurip.loco,οὐδὲν ὑπείκων γήρᾳ, redditur Locum dans.Sic apud X.ὑπεῖξαι λόγῳ.Ab eodẽ dicuntur ὑπείκειν quæ ſunt χαλαρὰ & ὑγρὰ id eſt Cedere tactui,Non reſiſtere tactui,inquit B. ‖At ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, Cedo tibi ſede, ex Plut. Apoph.

Ὑπείκω dicitur interdũ à poetis,eadẽ ſignif. vt Hom. Il.δ,τῷ δ᾽ ὑπεΐξομεν ἀλλήλοισι. ‖At quod affertur ex Apoll.l.2,καχλάζων ὑπόεικε de fluuio,pro Manabat ſtrepitans,ſuſpectum eſt.

Ὕπειξις,Ceſſio.Item Obſequium.Ex Plat.De leg. ET Ἀνύπεικτος,Non cedens,Inobſequens,Immorigerus.

C.2.Ἀνθυπείκω,Viciſſim cedo,Viciſſim do locum.ex Plut. in Pol.præc.

AT Εἰκάθω ET Ὑπεικάθω Attica cenſentur pro εἴκω & ὑπείκω, ſicut διωκάθω pro διώκω Apoll. Arg.1, ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς.Soph.Electra,οὐκ ἂν δώροις ὑπεικάθοιμι.

¶ Ἑκὼν etiam ſunt qui dictũ putent tanquã εἴκων. Dicitur autẽ aliquid facere ἑκὼν qui ſpõte illud facit,vel Sciens prudénſq;& certo propoſito,nõ coactus,aut temerè.Il. ν,Ὅστις ἐπ᾽ ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. Dem.in Mid. ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ,διπλοῦν· ἂν δ᾽ ἄκων,ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. Aiace,ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, Me nõ volente, Me inuito. Plat. ἑκούσης τῆς πόλεως, Non inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκόντες εἶναι,vacante hoc infin.qua de re lege B.p.395. HINC Ἑκοντὶ aduerb. Vltrò,Spõte,Voluntariè.Phocyl. Μήτ᾽ ἐπιορκήσῃς μήτ᾽ ἀγνὼς,μήτε ἑκοντί. ET Ἑκοντὴν pro eodẽ ex Arriano, τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν ἐκδιδόντων τῶν ἐποικούντων κατέχειν. ITEM Ἕκητι datiuus qui à poetis aduerbialiter ponitur cũ genit.Heſiod.Ergων initio, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι,Voluntate Iouis,Ita volente Ioue. Exponitur verò & ἕνεκα apud Hom. ET Ἕκατι,itidem pro

ἕνεκα.vt Eurip.Medea,ἑκατι γάμων τῶν Ἰάσονος, Nuptiarũ A
cauſa,Propter nuptias. AT Ἑκούσιος,Nomen vtriſque ſcriptoribus commune eſt, pro Spontaneus,Voluntarius,Conſultò factus,non per imprudentiam. Ariſtot.Ethic.ε,λέγω δὲ ἑκούσιον ὃ ἄν τις τῶν ἐφ᾽ αὑτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν πράττῃ. Apud Phil.ἑκούσιος κίνησις, Spõtaneus motus,ſeu voluntarius.ἑκούσιος συμμαχία ex Ariſtide, Auxilium quod ſponte fertur.Et ἑκούσιον ἀδίκημα,Platoni,itidémq; ἑκούσιος φόνος Iſocr.& Demoſtheni de iis quæ ſponte quis perpetrarit. Ex Dioſc. autem ἑκουσία γνώμη προσφέρεται,pro Suapte ſponte. Item τὸ ἑκούσιον ſubſtantiuè pro libero arbitrio apud Philonem. Dicitur & de perſona:vt ἑκούσιος ἀπέθανε, Thucyd.pro Sponte obiit.Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui ſponte auxilium ferunt. ET Ἑκουσίως,aduerb.Sponte,Vltro. ET Ἑκουσιάζομαι,pro Sponte offero: VNDE Ἑκουσιασμὸς,Spontanea oblatio,ex Græcis Bibl.interpr.

Ἀέκων, EX QVO Ἄκων, in proſa vſitatum, Inuitus. Il.α,— ἀπηύρων ἀέκοντος ἐμεῖο,me inuito.Sed dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἀέκων vel ἄκων, pro Imprudẽs facere,vel, Per imprudentiam facere. Dem.ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ᾽ αὐτοῦ. ἐξημάρτηκέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ.Fœmininum ἀέκουσα,& ἄκουσα. HINC Ἀκοντὶ,Inuitè,Ingratiis. ET Ἀέκητι datiuus qui opponitur præcedenti Ἕκητι, & aduerbialiter C
itidem ponitur,ſed cum genitiuo.vt ἀέκητι θεῶν,Odyſſ. γ,Inuitis diis. HVC referendum videtur Ἀεκάζω poeticum pro Cogo.cuius paſſ.Ἀεκάζομαι,Cogor.vnde partic.ἀεκαζόμενος apud Hom. Od.σ, Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ. Alii tamen contrà volunt ab ἀεκάζω eſſe ἀεκασί,deinde ἀεκατί,ex quo ἀέκητι. Sed vbi ἑκάζω inuenient,ex quo itidem ἕκητι formare poſſint? AT D
Ἀεκούσιος ET Ἀκούσιος opponuntur præcedenti Ἑκούσιος.ſignificant enim Non voluntarius,ſeu Non vltroneus,Ex voluntate noſtra non proficiſcens. Herodot. ἀεκούσιον ἐγένετο αὐτῷ τὸ ποιεύμενον. Sic Luc.De Syria dea (quod opuſculum Ionica itidem lingua ſcriptum eſt) οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ συμφορῇ ἔσχετο,ἀλλά οἱ νοῦσος ἀεκουσίη. At communi vſu ἀκούσιος dicitur. Iſocr.ad Nicoclem, πότερα ἑκούσιοι & ἀκούσιοι.Sic φόνος ἀκούσιος cui opponitur ἑκούσιος.Apud Luc.autẽ κατὰ τὸ ἀκούσιον, Per imprudentiam, Nõ cõſultò:in dial.q ἄλλως inſcribitur,γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ. ET Ἀκουσίως,Inuitò, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non conſultò.

ΕἼΛΕΏ, F.ήσω, Coarcto,Cogo, Concludo,In anguſtum redigo.Bud.Il.φ, de Troianis Achillẽ fugiẽtibus,— ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον.Il.β, περὶ νηὶ πολυζύγῳ ὥσπερ ἄελλαι Χειμέριαι εἰλέωσιν ὀρινόμενον τε θάλασσαν.vbi ſchol.exponit συγκλείωσι.[in portu] concluſam detinuerint quominus nauigari poſſit.vnde in ἀποδόσει ſubiicit,Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. Bud.hîc interpr.Coegerint in anguſtum & progreſſu arcuerint. Arrian.160,ὡς εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι,ἀνέβαινε, Conditus ſub ſcuto,B. Erotianus εἰλεῖν dicit Atticũ eſſe,& ſignif.συγκλείειν,συνέχειν. ‖Euſt.exponit συστρέφω ὡς ἐν ἥλει στρεβλώσεως.Pauſaniæ enim εἰλάειν eſſe στρεβλοῦν,πιέζειν,maximéque id dici de liquidis, vt vuis aut oleis: & εἰλεῖν eidem eſſe τὸ συνάγειν εἰς ταυτὸ σταφυλάς, alium autem τεχνικὸν dicere εἰλεῖν eſſe ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ σέμφυλα. ‖Item Verſo,Circumago. Apoll. Ar.Νῆα δ᾽ ἔπειτα περὶξ εἴλει ῥόος,id eſt περιέστρεφε,vt ſchol.exponit. ‖Item,Inuoluo, Circumuoluo. Athen.l.7,de piſciculo, Θεῖοισι ταύτην εἴλησ᾽,ἐλαδίῳ δεῖς,Σπαργανώσας περὶ πάσαις ὀρίγανον,Ἐνκρύψατε ὥσπερ δαλὸν ἐν πολλῇ τέφρᾳ. Scribitur verò in his duobus locis aſpero ſpiritu, contrà quàm in exemplis antè citatis:adeo vt in v.l.εἱλέω cũ ſpiritu aſpero,exponatur,Verto,Voluo: item Implico, Inſinuo:at εἰλέω cũ tenui,In arctum cogo,In anguſtum redigo, στενοχωρῶ. PRO QVO Ἰλέω quoque apud Heſych.ſcribitur. ἰλέοντο enim exponit ἐστρέφοντο:at ἰλέωσιν,ἴσωσι.prius.n. aſpero, poſterius tenui ſpiritu apud eum notatur.

Εἱλοῦμαι,Circumplicatus ſum & inuolutus,vt terra circum axem mundi.B.ex Plat.in Tim.εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. ‖Item Verſor. Herod.Eut.de

de altera ibis ſpecie,τῶν δ᾽ ἐν ποσὶν μᾶλλον εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι,Earum verò quæ hominibus magis obuerſantur. At Valla ibi vertit, Earum quæ pedes humanis ſimiles habent.Apud eundem Herodot.εἱλεῦνται κῆρες ἀμφὶ exponitur in v.l.Circum fata feruntur. ‖Εἰλεῖται Heſychio eſt κρύπτεται,κακουργεῖ.

Εἴλημα,ατος,τὸ,Inuolucrum,Integumentum. Athen.l.12, ex Anacr.de Artemone,καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλυτον εἴλημα κακῆς ἀσπίδος.

Εἴλησις,εως,ἡ,idem quod περιστροφὴ,Apoll.ſchol.

Εἰλαδὸν, aduerb. Suidæ idem quod συνεστραμμένως. B

C.ἈΝειλέω,ῶ, Euoluo,id eſt Inuolutum explico.vt ἀνειλήσαντα γραμματίδιον, Plut.in Conſ. Vel pro εἰλέω,Voluo, Voluto.Sic & ἀνατυλίσσω vtranque ſignificationem habet. A Latinis Reuoluo etiam dicitur interdum pro Euoluo,id eſt Inuolutum explico. Ἀνειλέομαι paſſ.Euoluor,vel Voluor.Heſychius autem ἀνειληθέντες exponit ἄνω εἰληθέντες.

Ἀνείλημα fit ab hoc verbo, id eſt Euolutio, vel Inuolutio aut Inuolucrum. vnde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι, id eſt tormina, ab Hippocr. non ἀνειλήμματα per μμ, vt legitur apud Varin.& in v.l.Græcol. C

C.ΔΙειλησις,εως,ἡ,Turbo.ſic enim Ficinum apud Plat.l.5 De leg.vertiſſe annotat Bud.πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις.Idem tamen Ficinus εἰλήσεις vertit Æſtus apud eundem Plat.Videtur autem hoc verbale eſſe tanquam à Διειλέω.

C.ἘΝειλέω,Implico,Inuoluo.Philo De mundo, τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως,ὑφ᾽ ἧς καὶ διανίσταται,μάλα πλαγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλουμένης,firmiſſimè in eis atque validiſſimè implicita ſit.Syneſ.epiſt.105,ἐνειλουμένον τοῖς πρὸς τὰ γῶδη μεθέλκουσι,implicatum & inuolutum negotiis ad terrena trahentibus.Artemid.in 1 Onirocr.ἀρχὰ γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα ταῖς χερσὶ τυγχάνει.Apud Plutarch. verò in Cæſ.de cæde Cæſaris loquente, διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν.ἅπαντας γὰρ ἔδει καταρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου,Bud.exp.Verſabatur. D

Ἐνείλημα,ατος,τὸ, Volumen,Inuolucrũ. Ioſeph.τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα.

C.ἘΞειλέω,Explico,Euoluo.vt ἐξειλεῖν τὴν βίβλον,reuoluere librum,ἀνελίσσειν.Bud. Idem ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε διπλᾶ καὶ τριπλᾶ,Euoluẽtes veſtigia,ex Xenophonte affert, de canibus leporis veſtigia explicantibus ſagaciter. ‖Ἐξειλεῖν Heſychio eſt ἐκβαλεῖν. ‖Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, vt tradit Etymologicus,fortaſſe(vt addit)ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς.ſic enim Platonem l.7 De legibus loqui de lucta,τὰ δὲ ἀπ᾽ ὀρθῆς πάλης,ἀπ᾽ αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. VBI Ἐξείλησις à Ficino & Corn.vertitur Motus. E

C.ΚΑΤειλέω,In orbem conglobo & colligo in arctum. F
Bud.ex Plut.Camillo, ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἐπικρύπτεσθαι,τὸ δ᾽ ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλεῖσθαι. ‖Item, Inuoluo. Idem Bud.ex Luciano, κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλήν. Apud Herodotum autem κατειληθέντες ἐς Μέμφιν exponitur Quum ſe recepiſſent Memphin.

C.2. Ἐγκατειλέω, Inuoluo, Implico. πνεῦμα ἐγκατειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι,ventus ſe inſinuauit in terræ cauernas.Vulg.lex.

C.ΠΕΡΙειλέω,Circumplico,Circumuoluo.

Περιείλημα,ατος,τὸ,Inuolucrum. G

Περιείλησις,εως,ἡ,Circuitus.q.d.Circumuolutio.v.l.

C.ΠΡΟΣειλέω,ῶ,idem quod συστρέφω,Suidæ. PRO QVO Προσιλέω in proſa dicitur.

C.ΣΥΝειλέω,Coarcto,Cogo. Theophraſt.De cauſ.plant. cap.19,lib.3,ἡ τε πέλουσα τροφὴ συνειληθεῖσα ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὔξει τὸν βότρυν,id eſt coactum alimentum,vt Gaza interpr.

Εἰλεὸς,οῦ,ὁ,Volulus ſeu Conuolulus, vt quidam interpr.Ileus Plin.Morbus eſt inteſtinorũ in quo flatus frigidus in inteſtina inſinuatus, nec per ſuperiora nec per H
inferiora egredi poteſt,ſed μίμνει ἐπὶ τὸ λύσασθαι ἀνειλούμενον ἐν ὅλῃ σιτῶν ἄνω ἑλίξει· τούνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔσχεν εἰλεὸν,vt docet Aretæus:ſeu quoniam anfractus inteſti-

norũ εἰλοιῶται, vt Actuar.tradit. Scrib.Larg.interpret. Inflationem tenuium inteſtinorum:at Marcell.empir. Inflationem omnium vel plurimorum inteſtinorũ. Celſus lib.4,cap.3,Diocles Caryſtius(inquit) tenuioris inteſtini morbũ χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominauit. A pleriſque video nunc illum priorem εἰλεὸν,hunc κωλικὸν nominari. Gorræo eſt tenuis inteſtini obſtructio peracuta & dolorifica,nihil ſinens deorſum deſcendere.addit verò idem,nihil vetare etiam in craſſiore inteſtino obſtructionem eiuſmodi fieri, vt ſcribat Galenus comm.2 in l.3 Epidem. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aret.tamẽ à chordapſo diſtinguit. ‖Eſt & vitis ſpecies quam Hippias Rheginus βιβλίαν nominari tradit apud Athen.l.1. ET Ἰλεὸς,idem quod εἰλεὸς,ſeu (vt Heſych.exponit) ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. ‖Item Vuæ ſpecies quædam,eidem Heſych.

Εἰλεώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Ileoſus. οἱ εἰλεώδεις ab Aretæo vocãtur qui ileo laborant.

¶Εἴλω, SEV Εἴλλω,idem quod εἰλέω.i. In anguſtum cogo. Il.θ,Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων· εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης.i.coactorũ, conferctorũ,vt B.interp.ſeu(vt Heſ.)συστρεφομένων,περιειλουμένων, συγκεκλεισμένων,συναθροισμένων. ‖Itẽ στρέφω, Verſo. Ariſt. Neb.Μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεὶ Ἀλλ᾽ ἀποχάλα τὴν φροντίδ᾽ ἐς τὸν ἀέρα,Ne tecũ verſes ſeu agites.ſeu,vt Suid. exp.ἀπόκλειε,ἔφελκε. ‖Eſt etiã Arceo,Prohibeo.vnde εἰλλόμενον Heſych.exponit εἰργόμενον, citans ex Æſch.Baſſaris.& εἴλλει apud eundem εἴργει,κωλύει.

C.Ἀνείλλω,idem quod ἀνειλέω. vnde apud Suid.ἀνείλλεται exponitur ἀνειλεῖται:item ἀνείλλεσθαι apud eundem συστρέφεσθαι,καὶ ἀλλήλοις τοῖς δόρασι τύπτειν.

C.Ἐνείλλω,Implico. Thuc.l.2,ἐν ταρσοῖς καλάμων πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον,ὅπως μὴ διαχεόμενον ὥσπερ ἡ γῆ φοροῖτο.i.ἐμπλέκοντες,vt ſchol.exponit.

C.Ἐξείλλω,Eiicio poſſeſſione.B.ex Dem.πρὸς Παντ.81, οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος,ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας,ὑπόδικον ποιεῖ. poſſet tamẽ hîc etiã exponi εἴργει, κωλύει, vt εἴλλω ſuprà.

C.ΚΑΤείλλω,Coarctatũ & quaſi cõcluſum teneo, In anguſtũ cogo. vnde (neutraliter tamẽ,ſecus q̃ ſuperiora) φωναὶ κατείλλουσαι apud Erotian.ex Hippocr. quod exponit κατεχόμεναι:addẽs,Bacchiũ nõ rectè explicuiſſe παρεσκεκλιμέναι: Phacã aũt Dioſcor.tradere,κατίλλειν(ſic.n.ibi ſcribitur)eſſe τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν:vt ſignificet τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμενον.

¶Εἰλινδέομαι,οῦμαι, Verſo, B.ex Alciphr.μέγα τι κακὸν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι, verſates. VNDE C.Ἐνειλινδέω,Voluo,Voluto.Syn.ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι,Inuolui,Volutari.Cic.de aruſpicũ reſpõſis.B. SED & Ἀλινδέομαι,οῦμαι pro εἰλινδοῦμαι dicitur.i.κυλίομαι,κυλινδοῦμαι,Voluor,Volutor.Cuiꝰ act.eſt Ἀλινδέω.i.κυλίω,Voluo. Plut.ἵππος οὐ βρέχων διὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο. VNDE Ἀλινδήθρα,Volutabrũ,Locꝰ in quo equi volutãtur,τόπος ἐν ᾧ ἵπποι ἐγκυλίονται,vt Ariſtoph.ſchol.exponit in hoc Ran.loco, ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα.Idẽ ſchol.itidẽ in Ranis illud,συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν,exponit συναγωγὰς,στροφὰς,λεπτολογίας,πλοκάς. (AT Ἀλινδὸς Heſychio eſt δρόμος,Curſus) ET C.Ἐναλινδέω,Inuoluo.Hippocr.ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι. AT Καλινδέω,vide poſt Κυλινδέω.

¶Εἰλύω, SEV Εἴλυμι, F. ύσω, Verſo, Voluo.vt εἴλυε βίβλον,in Epig.Volue librum,ſ.legendo. ‖Εἰλύομαι, Voluor, Repto,de homine q quũ incedere neq̃t, repit:vt apud Soph.Philoctetes dicit,ὅμοι βάλοι Νεβροσπαδὴς ἄβακτος, αὐτὸς αὖ τάλας Εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ᾽ αὖ.Ibidem,ἕρπει γὰρ ἄλλοτ᾽ ἄλλα,τότ᾽ αὖ εἰλυόμενος, παῖς ἄπερ ὡς ●λας τιθήνας. ‖Item,Intego,Induo.Il.ε,νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους.Il.σ,εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.Od.ξ,σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους. ‖Item Inuoluo,Occulto. Il. π,βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.i.ἐκεκάλυπτο, Abſcõditus & obrutus erat.Sic Od.ξ,ὀστέα δ᾽ αὐτοῦ Κεῖται ἐπ᾽ ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.Apoll. Arg.3, Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως, Ardebat occultus ſub pectore. Notandũ verò alicubi vocabulũ hoc aſpero ſpiritu,alicubi (& quidem frequentius) tenui notatum reperiri.

Εἴλυμα,ατος,τὸ,Inuolucrum, Integumentum, Indumentum.Od.ζ,δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ᾽ ἰοῦσα.id eſt περίβλημα,ἢ κάλυμμα ἱματίων.Apoll.2,ὑμᾶς γουνάζομεθ᾽,αἴκε πίθησθε,Δοῦναι ὅσον θ᾽ εἴλυμα περὶ χροός.

Εἴλυσις,εως,ἡ,idem quod πορεία. vt Soph. ſchol. loco antè citato annotat.Fuerit tamẽ potius Reptatio, qũũ quis qua ſi voluitur & reptat quòd incedere nequeat.

Εἰλυθμὸς,οῦ,ὁ,Latibulum,κατάδυσις,φωλεὸς,vt Etymol.exp. citans hunc ex Nicandro locum,Ὅστε κατ᾽ εἰλυθμοὺς πεδώδεας αἰὲν ἰαύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων θάλαμον ὀλιγηρέα τοίχων,Ἔνθ᾽ εἰλυθμὸν ἔχεσκεν.

Εἰλυὸς,οῦ,ὁ,idem. Apoll.lib.1,Θῆρες δ᾽ εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,Οὐρῇσι σαίνοντες ἐπήλυθον. ET Εἰλεὸς, pro eodẽ apud Poll.& Heſych. Scribit Pollux εἰλεοὺς ſicut & χιὰς,propriè ſerpentiũ eſſe,καταχρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum latibulis dici. ET Ἰλεὸς, pro eodem apud Heſych.

C.ΚΑΤειλύω,Intego,Occulto.Il.φ,καδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι.id eſt κατακρύψω.Euſtath.

Εἰλύσσω,deriuatum ab εἰλύω,ſignif.itidẽ Intego, Inuoluo. Scribitur verò aſpero ſpiritu,vt Gaza & Chryſol.tradũt.

Εἰλυσπάω, ῶ, Voluendo traho. volunt enim hoc vocab. cõpoſitũ eſſe ex εἰλύω & σπάω. Εἰλυσπᾶσθαι verò propriè dicuntur vermes & ſerpentes qui ſeſe in arctum colligentes & poſteriora attrahentes,progrediuntur.Quod eleganter Virgil.expreſſit de ſerpente loquens,-tractu ſe colligit anguis.Pollux lib.5,titulo περὶ τὸ συστρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἁπλῶσαι,poſtquam veluti ſynonyma enumerauit ἀναγαγεῖν,συνελκύσαι,συναθροῖσαι,συστεῖλαι,συσπειρᾶσαι, συσπειρᾶσθαι,συγκάμψαι,addit,τὸ εἰλυσπᾶσθαι ſimile aliquid νοεῖν. VNDE Εἰλύσπωμα,eiuſmodi motus.Euſt. (Scribitur verò ET Ἰλυσπᾶσθαι per ι ſimplex, vt annotat Euſtath.ex Rhetorico lex.multa vocabula eiuſmodi duobus modis ſcripta fuiſſe apud antiquos,vt εἱστίον & ἱστίον, ſic εἴλη & ἴλη.) ET C.Κατειλυσπᾶσθαι idẽ quod εἰλυσπᾶσθαι.

Εἰλυφάω,Verſo,Torqueo.Il.λ,Ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,Πάντῃ τ᾽ εἰλυφόων ἄνεμος φέρει.Heſiod.Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς,ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες. ET Εἰλυφάζω,pro eodem.Il.υ,Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. ‖Neutraliter quoque ponitur pro paſſiuo.Heſiod. Aſp. Τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἐνὶ δμώων, Eminus verſabatur aut torquebatur.

ΕἼΛΑΡ,Propugnaculũ intra quod nos cõcluſos cõtinemus ad vim extrinſecus arcendã. ἀλέξημα,ἔρυμα,φραγμὸς,φυλακὴ,ἀσφάλεια.ſic.n.à grãm.exponitur,deriuãtibus ab εἰλέω ſeu εἴλω.i.συγκλείω,εἴργω,κωλύω. Il.ξ,Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν,ᾧ ἐπέπιθμεν Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.Il.η,πύργους ὑψηλοὺς εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Et alibi apud Euſt.κύματος εἶλαρ,quod exponit τὸ περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεὼς αἰὼ πλέγμα. Apud Suid.ſcribitur.εἷλαρ,ſpiritu aſpero.

ΕἸΛΑΜΊΣ,ίδος,ἡ.Plur.num.εἰλαμίδες Polluci dicuntur μήνιγγες(1.membranæ)duæ cerebrum ambientes,inde vocatæ ὅτι περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

ΕἼΛΗ,ης,ἡ, Agmen,Grex.ab εἰλέω quod eſt In arctũ cogo,Congrego.vt κατ᾽ εἴλας, Gregatim apud Herodot. Et εἶλαι ἱππέων, Agmina equitum.Euſt.eſt ἡ τάξις, Suidæ ἡ ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ τοῦ πλήθους συστροφὴ,citãti X.Sunt qui turmam exponant. ‖Eidem eſt etiam ὀπὴ,1.Foramen. Scripturã verò hanc τοῦ εἴλη vſurpati ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ πλήθους,apud antiquos vſitatam fuiſſe tradit ex lex.rhet. Euſt.ſimul annotãs ET Ἴλη pro eodẽ ſcribi: quæ ſcriptura præcedẽte lõgè vſitatior eſt:ſed alterã etymologiæ cauſa præpoſui. Plut. Lycurgo, de adoleſcentibus Spartanis,ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ᾽ ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων,ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου,i.Gregatim, Agminatim.Callim.hymno in Dianæ balnea,Ἔξιθ᾽ Ἀθαναία πάρα τοι καταθύμιος ἴλα, Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν,i.nympharũ φρατρία & ἄθροισις,ſchol.Soph. Aiace,μία δὲ ἐκκλησίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω,1.σύστημα,vt ſchol.annot. dicẽs propriè eſſe φρατρίαν. Peculiariter verò ἴλη vocabulũ militare eſt,i.agmẽ ſexaginta quatuor equitũ, vt in ord. mil.exp.Alã alii interpr.alii turmã. HINC Ἰλάρχης,ου,ὁ, Præfectus agmini equitum 64.Turmarius,vt v. l. interpr. Ἰλάρχαι ibidem, Præfecti elephantis octo, hoc

eſt Turmæ principes. VNDE Ἰλαρχία, Functio iſta. ET Ἐπιλαρχία, Dux turmæ, ſeu Agmen militum 128, vt in Ord. mil. annotatur. ET Ἰλαδὸν, Turmatim, Cateruatim, Cōfertim, Magno agmine. Il. β, — ἐπεχέοντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. Heſiod. Erg. Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηϊδίως.

Α'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, Procella, Turbo. Ex ἄειν id eſt ſpirare, & εἰλεῖν id eſt conuoluere, ſeu intorquere. Vnde & exponitur ἄνεμος συνεστραμμένος, id eſt, ad verbum, Flatus conuolutus, ſiue intortus. & à Suida ἄελλα explicatur ἀνέμων συστροφή. Il. ι, Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Il. λ, — ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ. Iliad. β, — λῶσιν ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν. In quo loco formam etymologiæ eſſe vult Euſtathius, quòd ἄελλα deriuetur ab εἰλεῖν. Sed tenendum tamen quod dixi, ex ἄειν & εἰλεῖν fieri, non ex εἰλεῖν duntaxat. Secundum autem hanc etymologiam ἄελλα eſſet turbo velut criſpans mare. Nam & obſeruaui auram dici criſpare mare, pro εἰλεῖν (vnde & ἄελλα) ſicut & criſpus dicitur capillus, εἰλιχθεὶς, συνεστραμμένος. Quod & Recriſpo dicitur. vt in hoc verſu quem Marcus Seruius citat in centimetro, Tenera recriſpat aura tremulos ſinus freti. Nam errorem eſſe in vulgat. edit. contendo, quæ habent, Tremulo ſinu freti.

C. Ἀελλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Denſos habens capillos, apud Sophoclem. Fortaſſe ſignificat habentem capillos variè intortos & criſpatos. Quæ ſignificatio eo magis mihi arridet quòd itidem apud Latinos criſpus capillus dicatur, & tortus ſeu intortus, pro εἰλιχθείς: & aura criſpare mare, pro εἰλεῖν. vnde & ἄελλα.

C. Ἀελλομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum procella ſeu procellis pugnans, vt κέρδος ἀελλομάχον, Lucrum cum procellis certans. Id eſt, lucrum cuius gratia cum procellis certandum eſt. Anthol. epigr. l. 3, — ἐκ δὲ θαλάσσης Ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχον.

C. Ἀελλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Ex ἄελλα & πούς. quaſi quis dicat ad verbum, Procellipes, aut Turbinipes. Id eſt, Velox tanquam procella. Philodemus in Anth. epigr. Κύπρι πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων.

Ἀελλόπος metri cauſa dicitur interdum pro ἀελλόπους, vt ἀρτίπος pro ἀρτίπους. Iliad. ω, Ὡς ἔφατ'. ὦρτο δ' Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα. Eodem ſenſu alibi ποδήνεμος ab eo vocatur. q. d. ventipes, id eſt, pedes habens ſimiliter vento celeres. ‖ Sed Nonnus declinauit ἀέλλοπος, (nam ſecundum hanc declinationem puto accentum collocandum in antepenult.) ἀελλόπου, ἀέλλοπον. quū ἀέλλοπον πορείην dixit.

Ἀελλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Procelloſus. ‖ Ἀελλάδες ἵπποι, Veloces equæ. ταχεῖαι, inquit Suidas: addens hoc eſſe tragicum. Heſychius autem vult (ſi mendo caret eius exemplar) ἀελλάδων ἵππων eſſe apud Sophoclem in Œdipode tyranno pro ταχέων, id eſt velocium. Apud eundem paulo antè eſt ἀελλάδων expoſitum ταχέων, fortaſſe pro ἀελλάδων. alioqui ἀελλάων genitiuus eſſet ab ἄελλα, vt μουσάων à μοῦσα.

Ἀελλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Procelloſus, Turbinis in morem conuolutus. vt Iliad. γ, — κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. id eſt δίκην ἀέλλης συνεστραμμένος, vt ait Euſtathius. hoc eſt, In morem turbinis conuolutus ſeu conglobatus puluis. Virgil. autem pulueream nubem dixit.

Ἀελλήεις, idem: vnde ἀελλήεσσα fœm. gen. Pro celloſa. Apud Nonnum ἀελλήεσσα πορείη, cita via & velox. vt ἀελλάδες exponitur ταχεῖαι à Suida.

Ἀελλέω, ῶ, F. ήσω, Conuoluo, Vario. ἀελλῶν, στρέφων, ποικίλλων. item ὀχλῶν. Et ἀελλῆσαι, κακοπαθῆσαι, Heſychio.

ΕΙ'ΜΙ', Sum. Præt. imperfect. ἦν, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero. Cætera partim ex ſequentibus exemplis, partim ex grammat. pete. Hom. Il. ω, Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε. Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν· ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι. Sed pro ἔξ εἰμι ſcribitur & coniunctim ἔξειμι Od. ι, Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς &c. Il. φ, Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος. quibus in locis retrahitur in priorem ſyllabā accentus, ob eliſum ι. (in hoc tamen poſteriore loco ſunt & qui pro εἶμι accipiant, de quo infrà) Eodem libro, Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί. vbi ἐσσί poeticum eſt pro εἶς, quo ipſo vtitur alibi. vt Il. φ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Eſt & infin. ἔμμεναι vel ἔμμεν apud eundem itidem poeticus, ſicut & ἔμεν, aliaque multa quæ docebunt grammat. Cæterùm obſeruandum eſt Il. ω hoc loquendi genus, Οὕτω που τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις: ad verbum, Hæc ita ſunt, pro Hæc ita ſe habent. Eſt autē in ſoluta etiā oratione frequentiſſimum hoc verbum, & variis modis. Ac ſimpliciter quidem pro Sum, vt πένης εἰμί, vel πένης εἰμί. Sic ἀγαθός εἰμι, vel κακός εἰμι: quæ etiam inuertūtur, vt εἰμὶ πλούσιος &c. Et cum neutro nomine, ἀσφαλές ἐστι λέγειν. Demoſth. De Cherron. Tutum eſt dicere. Hūc autem alióſque vulgares huius verbi vſus paſſim apud autores lector inueniet, adeo vt afferre exempla minimè neceſſe ſit. At de cæteris dicam, ea exemplis probans. Primùm igitur vt Lat. dicitur cum genitiuo, Nō cuiuſuis eſt hoc facere: ita puto dixiſſe Thuc. οὐ πάσης ἐστὶ πόλεως ὑποδέξασθαι. Idem verò dixit lib. 1, τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, vt Lat. dici ſolet, Hæc res eſt artis, pro Artem requirit, vel Arte opus habet. At quod ex eodē affertur, ἔστι ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Conſtat bellum ope armorum. Vtuntur hoc verbo cum genitiuo, & vbi Lat. verbo Sum, cum ablatiuo. vt Ariſtoph. Pluto, Οὕτω τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεί, Hoc ſum ingenio, vel, Præditus ſum hoc ingenio, ſeu his moribus. Aliquando verò εἶναι cum genitiuo reddi ad verbū non poteſt: vt εἶναι ἑαυτοῦ, Sui iuris eſſe, vel Mentis ſuæ poteſtatem habere, B. 84 ex Baſil. (huic autem opponitur, ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, pro Extra ſe eſſe, Mente alienatum eſſe, Bud. 77) Interdum verò inter hoc verbum & genitiuum ſubauditur εἷς. vt Ariſtophanes, εἶ γὰρ τῶν φίλων, es enim amicorum: ſubaudi vnus. Vel, Es de numero amicorum. Idem, εἰμὶ τῶν πονηρῶν. Gallicè eodem modo loquimur, *Tu es des amis, Tu es des bons*. Sic & Gregorius, κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον. Vt autem in his loquendi generibus ſubintelligitur εἷς, ita puto ſubintelligi υἱός, quum dicitur ab Iſæo εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον, & à Demoſthene, Πασίωνος ὤν. Interdum verò additur πατρός. (Quòd ſi ſubaudiri ibi υἱός dixero, itidem δοῦλος ſubaudiendum eſſe apud Demoſthenem dicā in Νικαρέτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ. Budæus tamen. pag. 103 ſcribit, εἶναι illic quidem eſſe pro γεγονέναι, at hîc pro δουλεύειν. Vide & pag. 84. At verò quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, (quo vtitur Plato) eodem Galli *Ie ſuis de ceſte ville*. nobis enim *de* genitiui eſt nota. Item, vt τοῦ γένους εἰμὶ à Xenophonte dicitur pro Agnatus ſum, ita Galli *Ie ſuis de la parenté*. (Budæus autem hoc loquendi genus figuratum eſſe vult pag. 84. ſicut & illud εἶναι ἑαυτοῦ) Denique, vt legimus apud Lucianum, πόσου ἐστὶ τοῦτο, (quo vtuntur & alii) pro Quanti pretii eſt, vel Quanti æſtimatur, ſic Galli, *De combien eſt il?* cum *de* genitiui nota, vti dixi. ‖ Εἶναι cū datiuo periphraſi ſeruit aliis linguis non vſitatæ: vt ἦν μοι βουλομένῳ, pro Volebam, de quo alibi dictum eſt. Sic & ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. At ex Philoſtrati Heroic. afferunt vulgata lex. εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν τὰς μάχας, pro Haud ſecus atque Æneas in pugnis verſor. ‖ De conſtructione autem infinitiui εἶναι cum datiuo, itidémque cum accuſatiuo, lege Budæū pag. 57 & 58. vbi & ſubaudiri aliquando docet. ‖ Seruit porro periphraſi hoc verbum non ſolùm cum illo dat. ſed & cum participio, vt εἰμὶ πεποιηκὼς pro πεποίηκα. de quo lege Budæū pag. 136. Alicubi verò infinit. εἶναι vacat etiam omnino, vt in ἑκὼν εἶναι, & τὸ νῦν εἶναι, vel τὰ νῦν εἶναι, de quibus ſcribit Bud. pag. 394 & 395. ‖ Nonnunquam ponitur hoc verbum in indicatiuo modo, ſequente participio, vt φανερὸς ἦν δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, Xenoph. ‖ Dicitur & τυγχάνω ὤν pro εἰμί, de quo vide in Τυγχάνω. ‖ Vtuntur præterea præt. imperfecto huius verbi pro præſenti, dicentes ἦν pro ἐστί, & apud philoſophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστι. quorum exempla Bud. habet pag. 102.

Εἰσὶν οἵ, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἵ. Itē ἔστιν οἷς & ἔστιν οὕς, necnon ἔστιν ὡς, & ἔστιν ὃν τρόπον, præterea οὐκ ἔστιν ὅπως, & οὐκ ἔσθ' ἐφ' ὅτῳ, vide apud Bud. p. 1098 & 1099.

Εἰμὶ autem cum præpoſ. varias interpr. accipit. Cum ἐν interdum reddi poteſt ad verbū Gall. ſermone. vt εἶναι ἐν πενίᾳ, *Eſtre en paureté*. q. d. Eſſe in paupertate, pro

pauperem eſſe. Tale eſt apud Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. A
Nonnunquam redditur Verſor, vt εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Iſocr. Verſor in malis, Conſtitutus ſum in malis. Alicubi verò obſeruaui (apud vet. præſertim ſcriptores) εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: vt ἐν δυνάμει εἶναι per δύνασθαι, & ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thucyd. Sed alicubi cum verbali reſoluitur in paſſ. verbum, vt ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Demoſth. in εἰσαγγέλλεσθαι, deferri. Sæpe verò εἰμὶ cum ἐν ſignif. Occupatus ſum. vt Pæd. lib. 3, & 6, ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat. Vel (vt Bud. interpr.) Hæc agebat, Hæc accurabat. B
Εἰμὶ autem cum ἐπὶ & πρὸς, aliiſve præpoſ. vide in illis: itidem verò & ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, vide in Ἐν.

Ἔστι, Licet, & ἦν, Licebat. Il. ξ, Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Odyſſ. ο, — ἔστι μὲν εὕδειν, Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. Exempla autem huius ſignificationis ex proſa, vide apud Bud. pag. 102 & 103. vbi & Latini Eſſe talem oſtendit vſum.

AT Εἶεν in naturam aduerbii tranſiit. Εἶεν (inquit Bud.) apud Demoſth. identidem pro Age verò, Iam verò. vt εἶεν. εἰ δέ σε ἔροιτό τις. Idem, εἶεν. ἀλλὰ τὸν Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου περιίδωμεν. Addit ſignificare apud eundem, (vt & apud Platonẽ interdum) Præterea. Affert & hunc eiuſdem locum, εἶεν. τῶν δὲ χρόνων διὰ τί; Perinde (inquit) acſi dicat, Eſto vt præteritorum ratio reddenda ſit. vel, Hoc concedo. In v. lex. exponitur etiam Sit ita, & Sic fiat: vocatúrque aduerbium concedentis & permittentis. affertúrque ex Plat. De republ. 1, ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τοῖς μύθοις λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Et ex Ariſtoph. εἶεν. πάρειμ' ἐνταῦθ' εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dicitur & εἶεν δὴ à Plat. in Symp. D

Ὤν, (ET Ἐὼν poet.) Qui eſt, Ens. (non Exiſtens) Interdum verò ὁ ὢν dicitur peculiariter de Deo, vt oſtendit Naz. Ὂν pro ὄντος, vt ἄδηλον ὂν, pro ἀδήλου ὄντος apud Thucyd. Sed talia ex grammat. petenda ſunt. ‖Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ & irritæ. Et ἡ μὴ οὖσα δίκη, Iudicium nullum. At verò δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio ſenſu dicunt, iuſtitium ſignificantes. Vide Bud. p. 24 & 110. In vulg. lex. ἡ οὖσα πόλις ex Demoſthene, Salua & incolumis. In iiſdem ἡ οὖσα ἀρχὴ pro vera, ex Platone: vt ἡ οὐκ οὖσα, pro falſa, ex Sophocle. E Huc pertinet τὸ ὄν, pro vero, item pro veritate apud Plat. ἡ ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξευρέσις. Sic τὰ ὄντα, Pauſan. in Corinth. Φωκος δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θέτιδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, vel Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit λευκοτέρα τοῦ ὄντος, in Œcon. pro Albior quàm reuera eſſet. HINC Ὄντως, ET Τῷ ὄντι, (& Τωόντι etiam, vt alicubi ſcriptum reperitur) ITEM Ὄντως aduerb. pro Verè, Reuera. Plato De republ. 1, ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων. Idem in Timæo, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. F quod Cic. interpr. Nec vnquam eſſe verè poteſt. Dicitur & ὄντως που, quod exponitur etiam Nimirum, Vtique.

Τὰ ὄντα, Bona, Facultates. vt & τὰ ὑπάρχοντα. Plutar. in Antonio, ἀφῃρεῖτο γὰρ ἀγεννεῖς ἀνθρώπους τὰ ὄντα. quod poſtea dicit οὐσίαν.

Οὐσία, ἡ, Eſſentia. Et ſecundum quoſdam, etiam Subſtantia. Quintil. lib. 3, cap. 6, Ac primùm Ariſtoteles elemẽta decem conſtituit circa quæ verſari videatur omnis quæſtio: οὐσίαν quam Flauius eſſentiam vocat: nec ſanè aliud eſt eius nomẽ Latinum: ſed ea quæritur An ſit. Hæc ille. G ‖Οὐσία pro ente & vno apud Platonẽ De rep. lib. 7, p. 95, inquit Bud. Alii Subſtantiam interpretati ſunt. quod tamen diſtinguendum nonnulli putarunt. Sic & Bud. apud Phil. De mundo, οὐσίαν vertit eſſentiam, at ὕπαρξιν ſubſtantiam. Idem B. p. 137 C. οὐσίαν eſſe ſcribit rationem ſubſtãtiæ, vbi ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως diſcernitur. Cicero in Plat. Timæo οὐσίαν vertit materiam, pat Ciceroniani lex. Sic autem apud Phil. De mundo, οὐσία ἄτακτος redditur Mundi materia incondita, & rudis indigeſtáque moles. H (Cicero tamen alioqui pro οὐσία dixit potius Natura, vt annotat Bud.) Apud Ariſtotelem verò De mundo, vbi ſcribitur, πνεῦμα λέγεται ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, exponitur Vis vitalis. Cæterùm quot modis dicatur οὐσία docet Ariſtoteles

A metaph. l. 4. Cuius interpretes de huius vocis interpretatione conſule. Hoc certè conſtat, in interpretãdis iis quæ deriuata ſunt ab hac voce, receptas eſſe à nomine ſubſtãtia deriuatas voces. HINC Οὐσιοποιός, Subſtãtificus, B. ex Areop. ET Οὐσιαρχία, Principium ſubſtantiæ vel ſubſtantiarum, aut Dominium ſeu imperiũ in ſubſtantias ſeu eſſentias. Areop. τὴν εἰς τὰ πάντα τῆς θεαρχικῆς οὐσίας πρόοδον. Sed & de Deo ab eodem dici teſtatur B. ET Οὐσιώδης, Subſtãtialis, Eſſentialis. In v. l. τὸ οὐσιῶδες, pars eſſentialis, ex Gazæ interpr. at verò ex Polit. B Eſſentiæ ratio. ET Οὐσιωδῶς, Subſtãtialiter, Eſſentialiter. AT Ἐπουσιώδης, Ad ſubſtantiã accedens, vel Subſtãtiæ adiunctus. Ita quidam ex Porphyrio. ET VERBUM Οὐσιόω, Eſſentiam do, Eſſe facio. Et paſſ. οὐσιοῦσθαι, q. d. Subſtantiari. Sed οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ἐξ ἡμῶν Bud. interpr. Verbum Dei ex nobis ſubſtantiam ſumpſiſſe. Idem οὐσίωται vertit Subſtãtia eſt. apud Philop. in Proclum, ἐπειδὴ μὴ ἐν τούτῳ οὐσίωται ὁ οὐρανὸς, ἐν τῷ εἶναι τῆς πολιτικῆς εὐδαιμονίας παράδειγμα. Greg. πῶς γὰρ καὶ ὑπέστη τόδε τὸ πᾶν ἢ συνέστη, μὴ θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος; C ET Οὐσίωσις, q. d. Eſſentiatio, vel Subſtantiatio, aut Subſtantificatio. Ad exprimẽda enim huiuſmodi verba, fines linguæ Latinæ egredi neceſſe eſt. COMP. Συνουσιοῦσθαι, q. d. Conſubſtantiari. Pro Cohærere & cõiunctum eſſe ſubſtantiali ratione. Bud. ex Aphrod. ex quo affertur in v. l. συνουσιοῦται μουσικὴ τῇ ψυχῇ pro Eſſentiæ animi eſt indita. ET NOM. comp. in ουσιος terminata. VT Ἀνούσιος, Eſſentia carens. Quod de Deo dicitur à Damaſceno, ſicut & ὑπερούσιος. Bud. ex Areop. ἀλλ' εἰ μὲν ἀνούσια καὶ ἄζωα τις ὑπετίθετο τὰ νοερὰ, καλῶς ἂν εἶχεν D ὁ λόγος. ET Ἐνούσιος, q. d. Inſubſtantialis. Id eſt Subſtãtiæ inhærens vel coniunctus. Quidam Innatus interpr. quia Heſych. συμφυής reddit. In v. l. vertitur etiam, Cũ omnibus ſubſtantiæ propriis conſiſtẽs. B. autem ἐνούσιος exponit ἐνυπόστατος, Et Lat. Eſſentia ſubſiſtẽs, vel Subſtantialis. eique opponi dicit ἀνούσιος. ET Ἐπιούσιος ἄρτος Matth. 6, ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ σύστασιν ἐπαρκῶν. vel (cum Suida) ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, Panis ſuſtentãdis nobis idoneus. Quæ interpretatio aptiſſimũ quidẽ ſẽſum habet, E (meo iudicio) ſed ſimilis ſignificationis nominis οὐσία exemplum deſidero. Quidã Subſtãtiuũ, alii & Superſubſtantialẽ reddiderũt cũ vet. interpr. ſeu Supereſſentialẽ. Fuerũt & qui Eximiũ ſeu Egregiũ verterint: q. d. non vulgarẽ ſed eximiũ illũ qui de cælo mittitur. tãquã ἐπιούσιον idẽ ſonãte quod περιούσιον epiſt. ad Titũ cap. 2. (nã ibi λαὸν περιούσιον quidã reddiderunt etiam Populum egregium, & quaſi reliquas ſubſtantias antecellentẽ. quum tamẽ alioqui plures Peculiarẽ verterint.) Sed hæc omnia coacta ſunt. ET Ἑτερούσιος, F Alterius ſeu diuerſæ eſſentiæ. cui opponitur ὁμοούσιος apud Greg. ET Μονοούσιος, Cuius ſubſtãtia ſola eſt. id eſt Solus in ſuo genere & nihil ſuæ ſubſtãtiæ ſimile habens: vt ſol, luna, cælum, in v. l. ET Ὁμοούσιος, Eiuſdem eſſentiæ, Conſentialis, ſeu Conſubſtantialis apud Greg. ITEM Ὁμούσιος pro eodem in v. l. Sunt tamẽ qui diſtinguenda putent. VNDE Ὁμουσιότης, Conſubſtantialitas.

Οὐσία, & interdũ plur. num. οὐσίαι, Subſtãtia, Facultates, Bona. quæ ſimili appellatione, τὰ ὄντα etiã, nec non τὰ ὑπάρχοντα dicuntur. G Dem. ad Phæn. ὤμοσε τὴν ἀπόφασιν δώσειν μοι τῆς οὐσίας. Et plur. idẽ, οἱ τὰς οὐσίας κεκτημένοι. Et ἔγγυος οὐσία, vide apud Budæum. Vertitur & Patrimonium: alicubi verò & Pecunia. HINC Ἐνούσιος pro πολυκτήμων (id eſt Opulentus) teſte Heſychio. ET Ἀπουσιάζω, i. Partẽ ſubſtantiæ meæ do. vt ὅδε εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπουσιάσῃ, i. μέρος τῆς οὐσίας δώσῃ. inquit Bud.

Οὐσία, idẽ, quod συνουσία, κοίτη, vt ſchol. Soph. exp. illud Thrach. καὶ [ἔκλαιεν] τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.

C. Ἄπειμι, Abſum. Plutar. in Numa, ᾧ δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. H Et cũ genitiuo Ariſtoph. Neb. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. Et inſerta præpoſ. ἀπὸ, Ariſtot. Œcon. 2, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. VNDE partic. Ἀπὼν, όντος, ὁ, Abſẽs, Fœm. eſt Ἀποῦσα. A QVO Ἀπουσία, ας, ἡ, Abſentia. ‖Item Defectus, ἀπόλειψις. Heſych. ‖Ἀπουσία in foro ſeu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduerſaria iis qui ſuos ἀντιδίκους per cau-

ſam inualetudinis vel abſentiæ excuſaret, aut aliquam ſonticam cauſam habere cauſarentur. v. l. Pollux lib. 8 ἀποισία fieri ſolitam ſcribit περὶ τῶν ἀπηλεγέντων πρὸς τοὺς ἐξωμνυμένους ἐπὶ προφάσει ἀρρωστίας ἢ ἀποισίας.

C. Ἔνειμι, Inſum. Ariſtoph. Pluto, τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. Thuc. 2, ϛάσιν δὲ ἐνεσεσθαι τῇ γνώμῃ. Interdum additur ἐν, ex abundanti: vt Xenophon, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. Tale eſt apud Ariſtoph. ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Et in prouerb. ἔνεσι κἂν μύρμηκι χολή. Affertur & ἐνέσομαι ἐν τούτοις pro Inter hos ero. Sed ſine dat. & ſine ἐν, vt ἐνέσαι χρόνος, Intererit tẽpus, pro interiicietur. ET ἔνι pro ἔνεσι. Ariſtoph. Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et partic. Ἐνών, Qui ineſt. Xen. οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. Plato, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἔνεσι, Licet, ἔξεσι. Demoſth. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ οἶδεν. Luc. ἔνεσί σοι θριαμβεύειν. ET ἔνι pro ἔνεσι. vt ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι, Luc. ET συσκευάσασθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἀπελέστατα, Herod. Ab huius partic. pl. τὰ ἐνόντα ſignificat Quæ facere licet, Quæ in noſtra poteſtate ſunt, vel Quæ ſunt noſtrarum virium. Vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, Syneſ. Totis viribus, Quantum fieri poteſt. Sic autem accipi poſſe arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, v. 41. niſi adiiciatur πάντα, quod ex aliquot exempl. annotatum eſt in editione patris mei. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τρόπον ab eodem Syneſio. At verò ἐνὸν imperſon. Quũ liceat, vel liceret, Quũ fieri poſſit vt. Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως ἀπορῆσαι. Herod. 8, ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν παρεῖδα σώζειν.

C. Ἔξεσι, Licet. cum infinit. vt ἔξεσι ζῆν ἡμῖν ἀργοῖς. Demoſthenes, ἔξεστιν ἀνδράσιν σοφοῖσι ψεύδεσθαι. vt dixit quidam Latinus poeta, Nobis non licet eſſe tam diſertis. Xenophon dixit etiam, ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνηθροίσθαι ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. Interdum & ſine infinitiuo: vt apud Iſocratem Euag. τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, Nihil tale licet, vel Nihil tale conceditur. Et ἐξέστω liceat, apud Demoſthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι licere. ITEM Ἐξὸν, Quum liceat, vel Quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot. HINC Ἐξουσία, (vt à Licet fit Licentia) Poteſtas, Autoritas, Ius. Quod Stoici dicunt, ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας, Cic. vertit, Libertas, eſt poteſtas viuendi vt velis. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύναμιν copularunt. Et apud hunc legitur etiam lib. 2, προέχει δὲ ἤδη δύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας. vbi Polit. vertit Imperium. Thucyd. ἐξουσίαν cum genitiuo πλούτου iunxit, vbi Licentiam commodius quis verterit quàm Poteſtatẽ. Interdum cum infinitiuo, ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xenoph. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundẽ. quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Cætera vide apud Bud. pag. 1040. HINC Ἐξουσιάζω, Poteſtatem habeo. Cum genit. apud Lucam cap. 22 Euãg. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, qui poteſtatem habent in eas. Et paſſ. apud Paulum, 1 ad Cor. 6, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar ſub vllius rei poteſtatem. Sed ἐξουσιάζω affertur & pro Poteſtatem do, ex Eccleſiaſte. At neutrius vſus verbi huius affertur ex claſſicis ſcriptoribus exemplum.

ET Ἐξουσιαστὸς, Dominus, itidem ex Græc. interpr. apud Eſaiam. AT Ἐξουσιαστικὸς, Ex poteſtate procedens, ſeu autoritate, Autoritatem præ ſe ferens. vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Grammatici autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt, ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, & cætera id genus. ET Ἐξουσιαστικῶς, aduerb. Cum poteſtate, Imperioſè. Item Licenter. Vnde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius, vel Maiore cum licentia, ex Polybio affertur, συνέβαινε τὸν Ἀπελλῆν πεποιῆσθαι τὴν ἐν Χαλκίδι διατριβὴν ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτῷ. COMP. Αὐτεξούσιος, Sui poteſtatem habens, Qui ſui iuris eſt & ſuæ poteſtatis. Cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον quod Latini theologi Liberum arbitrium appellarunt. Vide Bud. Comm. ET Κατεξούσιος, itidem Qui ſuæ poteſtatis eſt. quod tamen affertur ſine exemplo. VNDE Κατεξουσιάζω, Poteſtatem exerceo. Matth. 20, κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. ET Ὑπεξούσιος, Alterius poteſtati ſubiectus. q. d. Qui eſt ſub poteſtate. Cui opponitur αὐτεξούσιος, vt dictum eſt. HINC Ὑπεξουσιότης, Subiectio. quo vtitur Theophilus in Inſtit. ſicut & præcedente.

C. Ἔπειμι, Sum ſuper, Superſto. Il. β, v. 259, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ἐπιμένοι non ignoro. Ariſtoph. ἡ γραῦς ἔπεστ' αὐτοῖσι. Herodot. ἔπεισι ἐπὶ τούτοισι ἑπτὰ χιλιάδες, Sunt inſuper, Adduntur, vt in v. l. Et ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεισι ex eodẽ Herod. pro Cui imminent portæ, Ibidẽ. Ex Demoſth. autem ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος pro ἔνεστι, diſcrimen ineſt. SIC & Heſych. ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεσι vt ἔνι pro ἔνεσι) exponit ἔνεστι. vt exponi poteſt in aliquibus Homeri locis, vel Adeſt: aut etiam ſimpliciter Eſt. Il. α, οὐ τι ἔπι δέος. Od. ξ, οὐδ' ἔπι φειδώ. Item pro Sum poſt. vnde ἐπεσσόμενοι, Qui futuri ſunt pòſt, Poſteri.

B C. Μέτειμι, Interſum, Sum inter, Verſor inter. Il. δ, κουροτέροισι μετεῖναι. Et ι, τοῖσι προτέροισι μετεῖεν. Et Od. ξ, οὔτι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. At verò Il. β, οὐ γὰρ πανσυδίῃ γε μετέσσεται redditur Intercedet.

Μέτεσι μοι τούτου, Sum particeps huius rei. Ariſtoph. Pluto, ὅσοις μέτεσι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Demoſth. μέτεσι τούτῳ τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν. Iſocrates, ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεσι. Et Ariſtot. Polit. 2, μετεῖναι αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς. vbi redditur, Illis nullũ ius aſſequendi magiſtratus erat. Et in Participio μετὸν (pro quo μετεὸν Ionicè apud Herodot.) Thuc. 1, ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquã nullũ ius haberent in

C Epidamnũ. Dicitur etiam μέτεσί μοι τινός. Plato Apol. Socr. τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεσι. Et cum μέρος (ac tum in μέτεσι dici poteſt vacare præpoſ.) vt apud Eurip. Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic & Iſocrates, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεσι. ET Μέτα apud poetas & Herodot. pro μέτεσι. vt Eurip. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; vbi redditur, Quid rei (aut negotii) eſt tuæ virgini cum Helena? Ex Herodoto autem, τούτοισι δὲ οὐ μέτα pro His non eſt communis.

D Μετουσία, Participatio, Communicatio, Conſortium. Xenophon Pæd. 8, τοιοῦτόν τι ποιεῖ Πέρσαις καὶ πλείων εἶναι μετουσίαν. HINC Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, Quæ participationis ſignificationem incluſam habent: à nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, σάρκινος.

C. Πάρειμι, Adſum, Præſens ſum, Præſto ſum. Item Interſum. Il. β, v. 485, Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Et Il. α, Καί ποτέ τοι πρὸς πόσα παρέσσεται. Et παρέμμεναι apud eundem. Demoſth. παρέσαι τοῖς πράγμασι. Iſocr. Panath. περὶ πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν πραττομένοις, Quibus non interE eram. Sic autem redditur & παρεῖναι τοῖς στρατευομένοις apud Demoſthenem. Item πάρεσι τοῖς κινδύνοις. Et cum datiuo perſonæ, πάρειμί σοι μάρτυς, in v. l. pro κατὰ σοῦ. Xenoph. autem præpoſ. addidit datiuo rei, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Sed & πράγματα dicuntur παρεῖναι à Demoſthene, πάρεσι πρὸς τὸν καιρὸν τὰ πράγματα. quod vertitur Res in ea ſunt temporis conditione. Vt autem Lat. Adeſſe alicui dicitur pro Patrocinari, ſic & παρεῖναι. Demoſth. in Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lyſ. εἶπον δέ τινι τῶν τούτῳ παρόντων. Item πάρειμι pro In promptu

F ſum. Plut. in Ant. ὦ τοσαῦτα πάρεσι χρυσᾶ χαρίσασθαι. vbi tamen magis mihi placet πάρεσι Imperſonaliter accipi. Vide Bud. pag. 546. Et partic. Παρὼν, Præſens, Qui adeſt. vt Ariſtoph. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, non præſentem: id eſt abſentem. Et παρὼν χρόνος, præſens tempus. Sed ſæpe omittitur ſubſtantiuum, & dicitur ἐν τῷ παρόντι (cui Thucydides opponit ἐς τὸ ἔπειτα) & ἐπὶ τοῦ παρόντος pro In præſenti, ſeu In præſentia. Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi exponitur etiam E veſtigio, Ex tempore. Dicitur & μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc vſque tempus. At quum di-

G cunt, εἰς vel πρὸς τὸ παρὸν, non poteſt ſubaudiri ſubſtantiuum χρόνος. Eſt autem Thucydidi frequens hoc loquendi genus. vt lib. 2, ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας. Et 3, μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρόν. Iſocr. autẽ τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον. Alicubi redditur etiam Ex tempore, vt & in illo poſteriore Thucyd. loco accipi poteſt. Item, Ex præſenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, vt Thucyd. 6, καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων συνταξάμενοι. vbi alii, Ex præſenti copia. Sunt

H & qui, Pro re nata. Nonnulli, Ex conditione præſenti, vel Ex præſenti ſtatu. Sic verò τὰ παρόντα & ſingul. interdum τὸ παρὸν appellant præſentem rerum ſtatum. vt Demoſth. Philipp. 2, οἷς δι' ἃ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται. Interdum verò τὸ παρὸν aliter, eodem tamen ſenſu, redditur. vt Thucyd. 1, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο ὅ,τι χρὴ τὸ παρὸν, hærebant dubii quid de re præſenti ſtatuerent. Bud. au

tem apud Luc. τὸ παρὸν ὁ Χέλμος interpr. Quum compoſueris quod inſtat. HINC Συμπάρειμι, Vnà præſens ſum, Vnà adſum. A

Πάρειμι motus ſignif. habens (vt Adſum interdum) cum εἰς vel πρὸς, aut ἐπὶ, vel certè aduerbio ad locũ: vt Thuc. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὀλυμπιάζε παρεῖναι. Xenoph. παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς θύρας. vbi redditur Adeſſe. At παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, vertitur Intereſſe ſacrificio. HINC παρὼν non eſt ſolùm Præſens, ſed & Adueniens, ſeu Veniens. vt Φίλιππον ἐκ Θράκης παρόντα Æſchini, Venientem. Bud. 547. ET Παρουσία non ſolùm Præſentia, ſed etiam Aduentus. Pro præſentia, Syneſ. παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας. Et Herodianus, ἀξιῶσαι τυχεῖν τῆς αὐτοῦ παρουσίας. At pro aduentu Thucydid. 1. Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ. Plut. Cam. περὶ πολλὰ καίτοι διεσήμηνε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Et παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι ex Soph. Aiace. HINC Επιπάρειμι, cuius participium ἐπιπαρὼν pro Superueniens, ex Luc. affert Bud. ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος. B

Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas eſt. Ariſtoph. Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demoſth. De falſa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. At verò πάρεστι εἶναι Eurip. Flendi occaſio adeſt, vel præbetur. SED πάρα ſæpe dicitur in hac ſignificatione. vt Sophocl. in Aiace, ἀΐξειν πάρα. Ponitur tamen πάρα & pro πάρεισι, vt Heſiodus, πάρα δ' ἔργα βοτοῖσι. Et Il. α, πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι. Affertur verò & pro πάρει ex Ariſtoph. Retinet & particip. παρὸν hanc ſignif. vt ἐξὸν, pro Quum liceret, ſeu Facultas adeſſet: aut Quum liceat. Demoſth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν. Plut. Fabio, τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥᾴστου κρύφα καταλαβεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας. C D

c. 1. Συμπάρειμι, Simul adſum, Vnà adſum.

C. ΠΕΡΙειμι, Superior ſum, Supero, Antecello. vt Il. α, Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Πελοποννησίων περιέσεσθαι. Thucydides lib. 8. itidémque alibi pro Victorem eſſe. Herodianus, τέχνῃ καὶ σοφίᾳ ἤλπισε περιέσεσθαι. ‖Περιεῖναι, Supereſſe, (vt Terentius dicit, Cui tanta erat res & ſupererat) Abundare. Plutarchus Lycurgo, τοσοῦτον περιῆν ἀνομίας τῇ πόλει. Baſil. de Timotheo, ᾧ γε τοσοῦτον περιῆν τῆς τέχνης. Demoſth. in malam partem, τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundante, Facultate ſuperiore. ‖Περιεῖναι, Supereſſe, pro Reliquum eſſe, Reſtare. οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Demoſth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro reliquis exercitus dixit. At verò apud Plutar. Κάτωνι δὲ περιῆν δυσκόλου καὶ πολυπράγμονος λαβεῖν δόξαν, Bud. vult eſſe, Reliquum hoc fuit tantùm, vel Ad extremum cõtigit. Idem apud Demoſthenem, ἐνίοις περίεστι ſequente infinit. reddit, Supereſt facultas, vel Saluum eſt & integrum, Abũdè licet. vide pag. 430. ‖Περιεῖναι, Supereſſe, id eſt Superſtitem eſſe. Vnde περιὼν, Superſtes. Herodian. 4. καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον. E F

Περιουσία, ας, ἡ, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præſtantia. περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et περιουσία νεῶν. Et περιουσία τῆς ἀτυχίας, Ariſtid. At Polyb. plur. dixit τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις περιουσίας οὐ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως. Item περιουσία δυνάμεως, Syneſ. Et περιουσία ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malã etiam partem interdum, apud Demoſthenem, τοσαύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας χρῆται. At quũ περιουσία ſine adiectione ponitur, de abundantia opum dicitur, vt apud Herodianũ. Sic & apud Ariſtophanem περιουσίας exponitur πλούτου: vbi ſcribit, ὄζων τρυγὸς, προβατίων, ἐρίων, περιουσίας. Ex Xenophonte quoque affertur περιουσίαν ποιεῖν pro Rem facere, Augere rem familiarem. Interdum verò περιουσία eſt Luxus. vt Polyb. οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Idem, περιουσίας χάριν τὰ κατὰ μουσικὴν ἐπὶ πλεῖον ἀσκεῖσθαι. ‖At ἐκ περιουσίας pro Ex abundanti, Abundè. Demoſth. Pro corona, ὅσα δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, Tantum eſt otii nactus vt ei abundè vacet me accuſare. Vide Bud. pag. 52. HINC Περιούσιος λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, Peculiaris populus. atque ita redditur & epiſt. ad Titum cap. 2. Hæc autem huius ſignif. ratio eſſe putatur quòd περιουσίαν vocent Græci ea quæ quum ſuperſint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habetur. Exiſtimatúrque fictũ ab iiſdẽ Græcis interpretibus vocabulum, quod poſtea theologi Græci (ſicut & D. Paulus) retinuerunt. G H

Περιουσία, Incolumitas, vt ἡ ταύτης περιουσία, Demoſth. Hanc incolumem eſſe, Hanc ſupereſſe. Vide Bud. p. 53.

C. ΠΡΟΣειμι, Inſum. Ariſtot. Ethic. 5. cap. 8. ὥστε ἄδικον μὲν ἔσται, ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ. Sic Philo De mundo dicit τῷ πλεισταπτῷ ἡγεμόνι πίνακα δεῖν προσεῖναι, quatuor oportere ineſſe. Xen. τῇ μὲν βίᾳ προσόντων ἔχθραι. Et in partic. apud Iſocr. Panath. οὐδὲ τῶν κακῶν οὔτε τῶν ἀγαθῶν τῶν προσόντων ἑκατέρᾳ τῶν δυνάμεων. Demoſth. οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ, μὴν οἶμαι δεῖν λέγειν. Et ſic ſæpe Saluſt. vt Proſus multæ facetiæ multúſque lepos inerat. Bud. ‖Πρόσεστι, Etiam eſt, hoc eſt σὺν τούτοις ἐστὶ, vt Bud. explicat, citans hoc exemplum, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, Non etiam illud erat. Sic in vulg. lexicis, πρόσεστιν ἡ ὕβρις, Inſuper accedit iniuria. Eidem B. πρόσεστι eſt σὺν τοῖς ἄλλοις δεῖ ἔχω δεῖ μοι καὶ τοῦτο, Supereſt. vt διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα. ſic Demoſth. vtitur. Idẽ τὸ προσὸν pro excurrente ſumma accipit, τὰ δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν. B.

c. 1. Συμπρόσεστι, Simul etiam eſt. Pſalm. 94, μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ προστάγματι, Ne tibi ſimul etiam ſit, Ne particeps ſis. Seu, (vt interrogatiuè vulgata Hebraici textus verſio habet) Nunquid particeps erit tui thronus inſidiarum?

C. ΣΥΝειμι, Vnà ſum. Herod. lib. 6, ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ δίος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, Et amicis qui cum eo erant. In qua ſignif. dicitur & σύνειμι συνουσίᾳ. vt apud Xenophontem, ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς σύνειμι τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, in conuentibus quibus interſum vnà cum iis qui rempublicam adminiſtrãt, In cœtibus quos celebro vnà cum, &c. ‖Σύνειμι, Conuerſor, Conſuetudinem habeo. Eurip. σύνει τοῖς νέοις. Ariſtoph. μετ' οὗ δὲ τὰ πλεῖστα σύνει. Plut. ἐπὶ πίνων οἱ παῖδες ἀμισοῖς γίγνοιντ' ἂν τοῖς συνοῦσι, ſodalib⁹. nam οἱ συνόντες ſunt Qui nobiſcum conuerſantur. Demoſth. contra Neærã, τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, in vtriuſque contubernio alternis diebus futuram. B. ‖Συνεῖναι, Differere, Sermocinari, In conuentu aut conuiuio diſceptare, Diſputare, Commentari, vt philoſophi inter ſe faciunt. Bud. ex Plat. Prot. ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐᾶσι χαίρειν. αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. ‖Συνεῖναι de mare & fœmina dictum, eſt Rem ſeu conſuetudinem habere, Conſueſcere. Xenoph. Pæd. 3. ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίους. ‖Συνεῖναι, eſt quoque Cum aliquo facere, A partibus alicuius ſtare. Thucyd. lib. 4. [ἔφη] ἀδικήσειν εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ, ξυνέσται Ἀρριβαίῳ. Eodem libro, μὴ καθ' ὅσον αὐτὸς αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσονται. ‖Συνεῖναι eſt etiã idem ferè quod προσεῖναι, id eſt Præterea ſeu inſuper eſſe. ſic enim accipit Soph. ſchol. illud Aiace, καί μοι δυσεξέλικτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, id eſt ὥσπερ δεύτερόν μοι ἐστὶ κακὸν, Et præterea mihi Aiax eſt tanquam imminens athleta, ſeu Præterea inſtat & imminet mihi Aiax tanquam inſurgens athleta. ‖Copulatur interdũ cum rebus inanimatis, & tunc interdum verti poteſt Conſuetudinem habeo, Verſor: interdum commodius per verbum. Nazianz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina verſari. συνεῖναι τοῖς βίβλοις, Cõmercium & conſuetudinẽ habere cum libris, Verſari inter libros, ſeu legere libros. Syneſ. De inſomn. loquẽs de l. ſuo, οἱ μετὰ φιλοσόφου φύσεως αὐτῷ συνεσόμενοι, Qui ingenio philoſophico eum legent. Idẽ, καὶ σύνεσο γλυκείαις ἐλπίσι, In bona ſpe ſis, Bona ſpe fouearis. Ariſtoph. Pluto, συνεῖναι πόνῳ, Labores adire. Luc. τοὺς ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους, honeſtè victuros. Et in malã partem apud eundem συνεῖναι φαύλῳ βίῳ, turpem & ſordidam vitam agere. Sic apud eũdem συνὼν μωρίαις αἰτίαις. Dicitur & ὀνείρῳ συνὼν pro Somnians, & λιμῷ συνὼν pro Eſuriens, & νόσῳ συνὼν pro Ægrotans.

Συνουσία, ας, ἡ, Conuerſatio, Conſuetudo familiaris. Iſocr. Paneg. φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας καὶ συνουσίαις ἐντυχεῖν παντοδαπαῖς. Plut. Symp. χαρίεντος ὁμιλίας ὑγιεινάς ἄχρι τι νοῦ τῷ συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, adhibens conſuetudinem

hominum prudentum. ‖ Congreſſus, Colloquium, A
Cœtus, Conuentus. Syneſ. ep. 137, πλείοσι μὲν συνιὼν, ἐσ᾽ ἀνθρωπικῆς δὲ κοινωνίας ταῖς συνουσίαις ποιούμενος, Congreſſus inſtituens. Et συνουσίας ποιεῖσθαι πρός τινα apud eundem epiſt. 57. Plato Gorg. διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, Colloquia & conuentus dirimere. Iſocr. ad Philip. τοῖς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι συνουσίας, ἀλλ᾽ αὐτοὺς πλησιάσαντας, non per literas colloqui, ſed coram. Ariſtot. Pol. 5, τοῖς ἀπακουσταῖς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος, cœtus, conuentus. ‖ Diſputatio. Bud. ex Plat. Protag. οὐδ᾽ ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω περὶ τὰ σοὶ δοκοῦντα συνουσίαν ἡμῖν γίγνεσθαι. Vnde mox ſubiicit, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ σὺ βούλει διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι ἕπεσθαι, τότε σοὶ διαλέξομαι. ‖ Conuiuiũ. Bud. ex Plat. Sympoſ. μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῇ παρόντι συνουσίαν. Plutar. Symp. συνουσίας ποιοῦνται μετ᾽ ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, cœtus inſtituunt conuiuales. ‖ Conſuetudo venerea, Coitus. Xenophon Pæd. 6, προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνουσίας. Herodianus lib. 1, de Marcia Commodi concubina, ἐπὶ συνουσίᾳ αὐτοῦ διεβάλλετο. Plutarch. De defectu orac. loquens de Pythia, συνουσίας ἁγνὸν τὸ σῶμα, à rebus venereis caſtum. Ariſtot. Polit. συνουσία ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας. Plutar. De nug. πρὸς τὰς συνουσίας ἀκατάφοροι, proni & procliues ad res venereas. Idem Problem. πρὸς τὰς συνουσίας παρορμᾷ, ad res venereas incitat. Idem Sympoſ. de ſalibus, ὡς ἐπὶ συνουσίαν ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. ‖ Συνουσία, αὐτὴ ἡ οὐσία. Theophr. De hiſt. pl. ἡ μὲν οὖν συνουσία καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν τούτοις. v. l.

Συνουσιάζω, In eundem cœtum conuenio. Itẽ Coeo. Athen. lib. 12, ἐπειδὰν δὲ συνουσιάζωσι καθ᾽ ἑταιρείας. VNDE Συνουσιασμός, οῦ, ὁ, Coitus, Suid. AT Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, D
Qui familiariter cum aliquo congreditur, Qui familiariter aliquo vtitur. Item Diſcipulus. Plut. ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παραιρεῖσθαι, ab eo volens auertere diſcipulos. ET Συνουσιαστικός, οῦ, ὁ, Facilis ad congreſſus familiares, Facilis ad cœtus conuiuales. Ariſtoph. Veſpis, Παῦ᾽, ἀλλὰ δεῦρο κατακλινεὶς προσμάνθανε Συμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

C. Ὕπειμι, Subſum. Heſiod. μακροὶ δ᾽ ὄνυχες χείρεσσιν ὕπεισιν.

ΕΙΜΙ,

Eo. Et ſæpe Ibo. Il. α, Καὶ τότ᾽ ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Il. ω, Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Sic Od. ρ, — ἐγὼ δ᾽ εἶμι προπάροιθε. Itidem Thucyd. lib. 2, ταῦτα δηλώσας πέμποντ, εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔπαινον. Eſt etiã Venio. & ita quidam Od. α interpr. εἶς, venis, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; vbi tamẽ & pro Es ſunt qui accipiant. ſicut & Il. φ, Εἶμ᾽ ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος, vtroque modo reddi docui in Εἰμί. Et εἶσι pro It: Il. γ, Ὅστ᾽ εἶσι διὰ δουρός. Et εἴσομαι, Ibo, vel Veniam, apud eundem Homerum. Infin. ἰέναι, Ire, vtriſque ſcript. vſitatum. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Λόγος: vt ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidémque in cæteris. Ἰὼν particip. vſitatum & ipſum vtriſque ſcriptoribus. Videtur autem Plut. in Numa, ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι dixiſſe pro ἐξιόντες. Cæteram coniugationem ex grammaticis petendam relinquo, quorum quidam exempla quoq; vſus ſingulorum temporum afferunt, ſimul etiam inuſitata themata à quibus vnumquodque formandum eſt proferentes. Sed hoc præterea ſciendum eſt, tam huius verbi quàm eius compoſitorum partic. tria tempora ſignificare, vt docet Bud. pag. 100 & 101. G
Sed iis quæ à Bud. dicuntur, addo, ipſum etiam infinit. futuri interdum ſignificationem accipere.

C. Ἄνειμι, Rurſum eo. Item, Surſum eo. Id eſt, Redeo, Aſcendo. Ariſtoph. in Nebulis, ἄνειμι δῆτ᾽ ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, Redeo hinc. ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς apud Nazianzenum, Aſcendit in cælos. Citatur & ex Plutarcho in Romulo, ἄνεισιν ἐκεῖ, pro Aſcendit illuc, vel Redit illuc. Item ex Ariſtide, ὑπὸ σοφίαν ἄνεισιν, pro Redit ſub ſapientiam. Aperte autem ἄνιμεν pro Aſcendimus capitur (ſicut κάτιμεν pro deſcendimus) in hoc loco Alexandri Aphrod. Probl. lib. 1, διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κάτιμεν ἢ ἄνιμεν. H
verùm ab ἄνειμι & κάτειμι quidam nolunt hæc deduci, vt ſint pro ἄνιμεν & κάτιμεν, ſed ab ἄνημι habente ſimplex ἵημι tenuatum: vnde ſit ἵεμενος apud Homerũ: de quo partic. dicam infrà vbi de ἵημι tenuato agam. At ἄνιασι aſcendunt, ſicut κάτιασι deſcendunt, ab ἄνειμι deducta eſſe ἰωνικῶς inter omnes grammaticos conſtat. Infinitiuus itidẽ eſt ἀνιέναι, Aſcendere. Participium ἀνιὼν, itidem pro Rediens, item pro Aſcendens. vnde ἀνιὼν ἥλιος, apud poetas & Herodotum, ſol oriens, quaſi aſcendens. In hoc autem Platonis loco ex principio Sympoſii, ἐτύγχανον εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν, Bud. ait ἀνιὼν vel pro Aſcendens vel pro Rediens poſſe accipi. Apud Homerum autem ἀνιοῦσαν apertè eſt pro Redeuntem, Od. θ, Ἐκ πρύμνης ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. vbi de naue loquitur. B

Ἄνειμι, Scateo, Scaturio, apud Pauſaniam non ſemel, vt ait Budæus: citans tamen hunc vnum eius locum, ἧς τὸ ὕδωρ οὐκ ἄνεισιν ἐκ γῆς, ἐπιρρεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου. Sciendũ eſt autem aquam ſcatentem veluti aſcendere. In vulg. lex. Græcolatinis, citatur ἄνεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς pro Succreſcit, Excreſcit.

C. Ἄπειμι, Abeo, Proficiſcor. Vel Abibo, &c. Et interdum Redeo. Plut. De Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καταγνόντες, οὐχ ὑμῶν. Plato De rep. 1, θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Demoſthenes, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, id eſt (Bud. interprete) Vt primo quoque tempore legati proficiſcerentur. Et ἀπιὼν, Abiens, Proficiſcens. Sed ἀπιόντα, Profectum etiam interpretatur idem apud Demoſth. C

C. Δίειμι, Tranſeo, Permeo, Vel Tranſibo, &c. Thuc. 3, ἀλλὰ δι᾽ αὐτῶν μέσων διῄεσαν. Et 5, διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διιέναι. Et δίεισιν ἔξω ex Theophr. pro Erumpit: & δίεισιν εἰς βάθος pro Altè deſcendit. ‖ Δίειμι, Percurro oratione, Narro. ὅπως ἠσκῆσθαι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι. vbi tamen futuri ſignif. habet: ſicut εἶμι interdum habere dictum eſt. SED bicomp. Διέξειμι hac in ſignif. frequentius eſt. quod & E diſſero exponitur, & Mente reuoluo. Interdum & Recito. Sed nonnunquam ponitur & in prima τοῦ δίειμι ſignif. vt Pauſ. καὶ τὴν γῆν τὴν Σκιλλουντίαν Σελινοῦς ποταμὸς διέξεισιν. Vide Budæum pag. 100 & 332.

C. Εἴσειμι, Introeo, Intro, Ingredior. Vel Introibo, &c. Vnde εἴσιθι Xen. Ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα, id eſt Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum eius. quod Bud. interpretatur Conuenire domi, apud Lyſiam. (Hebraica autem loquendi conſuetudine accipitur & aliter verbum Ingredi) At quum Demoſthenes dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς pro Poſtulari & Cauſam dicere, ſubauditur δικαστήριον. Sed & γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: item εὐθυδικίαν εἰσιέναι vel εὐθυδικίᾳ. De quibus lege Bud. pag. 110, vbi exempla τοῦ εἰσιέναι & τοῦ εἰσελθεῖν cõmiſcet. Et res quæpiã dicitur aliquẽ εἰσιέναι, pro Eũ ſubire, Ei occurrere. Et δεινὸν εἰσῄει Demoſthenes, Metus vehemens inceſſit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mẽtem venit. Bud. pag. 111, & 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus & potus, Ariſtot. De gen. animal. lib. 4. HINC Εἰσιτητός, Ad quem ingreſſus patet (q. d. Ingreſſibilis) Acceſſibilis. Nazianz. De fatuis virg. μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ. ET Εἰσιτήριος λόγος, Oratio quæ habetur in alicuius ingreſſu, & qua ille velut excipitur ſeu ſalutatur (vt ἐξιτήριος, Quæ habetur in digreſſu) A Suida exponitur ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, Dies eius feſti in quo magiſtratus omnes accedunt, vt ſcribit idem Suidas. Alii rectius (meo iudicio) ſacra fuiſſe tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum ſenatores iudicium ingreſſuri eſſent.

c. 2. Ἐπείσειμι, (q. d. Superingredior) Inuado. pro ἐπεισέρχομαι, Bud.

c. 2. Παρείσειμι, Subeo, Subingredior, Irrepo. Bud.

c. 2. Ὑπείσειμι idem quod præcedens παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, In mentem venire. B.

C. Ἔξειμι, Exeo, aut Exibo. Luc. τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι. Demoſthenes in Midian, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, Offenditque eos conclaui ſuo exeuntes, & Stratonem iam profectum, Bud. interpr. HINC Ἐξιτὸν apud Heſiodum, τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστὶ, quibus exeundi facultas non eſt. ET Ἐξιτητέον, Exeundum, Prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, Prodeundum eſt in hominum cœtum. AT Ἐξίτης Heſych. ἐκπορευόμενος, id eſt egrediens. ITEM Ἐξιτήριος, vt ἐξιτήριος λόγος Baſil. de quo modò in εἰσιτήριος. Bud. apud Gregorium ἐξιτηρίους λόγους interpretatur

etiam Sermones valedicentium in diſceſſu. Vnde & ἐξιτήριοι ἀγαὶ apud Suidam,& ἐξιτήρια ἡμέρα apud Heſ. A
c.2.Ἐπέξειμι, Egredior aduerſus aliquem,vel potius Erumpo. Bud.interpr.Erumpo infeſto exercitu, exemplũ tamen ex Iſocr. afferens in quo eſt ἐπεξελθόντες.ſed cum apud alios,tum præſertim apud Thucyd. inuenire potuit huius ipſius vocis exempla,hac in ſignif. Ita enim hic lib.4.ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν,οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν. Et lib.2, πεῖραν ἐποιεῖτο εἰ ἐπεξίασιν.Sic ἐπεξιέναι eodem libro,& ἐπεξήεσαν, lib.8.Et cum datiuo,lib.3,ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Interdum verò addit εἰς μάχην. Redditur autẽ apud eum & verbo Occurrere,item In certamen prodire. ‖Item ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere & conuincere,vnde ἐπέξειτι τοῖς μιαρωτάτοις in futuro apud Demoſth. ‖Et pro Vlciſci,cum datiuo rei apud Herodianum. ‖Et pro Excurro & percurſo populabundè.Item,Perſequor ſtylo,Commemoro, Ediſſero.Item,Perlego. Bud. pag.99 & 100. Sed inuenio & aliam ſignif.apud Thucyd.cuius ille mentionem non fecit, quod ſciam. Ea eſt lib.1, cum datiuo,pro Operam nauare,vel Exequi,τὰς τῶν πολεμίων προσταχθείσας λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι,ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι. B C

c.3.Ἀντεπέξειμι,Inuadenti hoſtiliter occurro. B.ex Pauſ.

c.3.Ἀντιπαρέξειμι,Hoſtium exercitum captans,cum exercitu adequito.quam interpr.dat Bud. verbo ἀντιπαρεξάγω, in hoc Polybii loco, ὁ δὲ Φάβιος, τὰς μὲν παρωρείας ἐπιφαινόμενος,ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις εἰς τὸ πεδίον οὐ καθιεὶς τὴν δύναμιν: ego verò idem de eodem Fabio cunctatore voce ἀντιπαρεξιέναι dici à Plutarcho exiſtimo, vbi ſcribit, ἐπηκολούθει διὰ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. ‖Item Ἀντιπαρεξιέναι,Inuicem decedere via.Bud.540 ex Plut. apud quem tamen legitur ἀντιπαρεξιέντες tanquã ab ἀντιπαρεξίημι. D

C.ἜΠειμι,Inuado,Ingredior hoſtiliter. Thuc.6,τὸν γὰρ προύχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει.Idem 3,τὸν ἐπιόντα πολέμιον,ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι. Et apud Herodianum , ἐπίοιεν αὐτοῖς, Inuaderent eos, Irruerent in eos. Alia etiam conſtruct. ex Thucydide,ἐπιόμενοι ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας.Et metaph.apud Homerum Il.α,— πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,Priuſquam ſenectus eam inuadat,ſeu adoriatur, vel Senectus ei ſuperueniat. Ἔπειμι, Poſt venio, Succedo, Sequor. vnde τοῦ ἐπιόντος χρόνου Plato, Sequente tempore, id eſt futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν idem dixit: & Demoſth.ἐπιούσαις ὥραις τοῦ ἔτους.Huc pertinet ἐπιοῦσα ἡμέρα Syneſ. pro Craſtinus dies. Apud Demoſthenem verò ἐπιόντα πράγματα exponitur Futuræ res, vel Inſtantes res. ſicut ἐπιὼν μὴν apud eundem,Menſis inſtans. Apud Plut.autem in Sol.ἔπεισι redditur Imminet, vbi ſcribit,ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. ‖Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα B.ex Luc.Percurrens,vel Repetẽs. ‖Et ἔπιτε in v. l.Diſſerite. E F

c.2.Ἀντέπειμι,Inuadenti hoſtiliter occurro. Pauſ. ἀντεπῄεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὗτοι.

C.ΚΆΤειμι,Deſcedo.Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, Deſcendis.Item pro Deſcendes, vt inquit Bud. κάτεισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & κατιέναι dicitur nauis pro κατάγεσθαι, vt annotant ſchol. apud Hom. Sed & ventus dicitur κατιέναι à Thuc.lib.2,ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου,χῆμα ζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ.Vbi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, vel coorto. Tale eſt autem quod ex Plutarcho affertur,ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει. ‖Κάτειμι, Reuertor.vt κατιὼν οἴκαδε apud Plat. Apud Hom. autẽ εἰς ἄστυ κάτειμι vtroque modo redditur. G

C.ΜΈΤειμι,Eo poſt: vel Eo poſtea, μετὰ ταῦτα ἔρχομαι, vt Hom.vtitur.Sed pro Eo poſt redditur Perſequor,vt dicitur venator feras μετιέναι, ab Ouidio feras perſequi: id eſt quaſi poſt eas ſeu pone eas ire. Sed multo vſitatior eſt metaphorica ſignif.qualis & verbi Perſequor. vt μετιέναι τὴν σοφίαν dicitur Socrates à Xenophonte pro Perſequi.vt inquit Bud.addens etiam διώκειν,item Affectare. Sic autem dixit Iſocrates Ad Nicocl. ὅτι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ,ἐμπειρίᾳ μέτιθι. Itidem verò qui ambit magiſtratum,dicitur μετιέναι. Plut. στρατηγίαν μετιόντι συμπροθυμηθῆναι.Et ἐπηρώτησεν εἰ καὶ αὐτὸς στρατηγίαν μέτεισι. (Sic autem & μετελθεῖν vſurpat) Gallicè hoc quoque H vocamus Pourſuiure,quod eſt Perſequi. Interdũ verò μετιέναι conatus ſignificationem habet:vt videlicet qui rem aliquam affectant,vires & conatum ei impendũt. Sic Syneſ.quoq; vtitur,apud quem tamen exponitur nõ ſolùm Conari,ſed & Moliri. Politianus autem apud Herodianum μετιέναι cum accuſatiuo rei vertit etiam Tractare. ‖Μέτειμί σε,Perſequor iniuriam à te mihi illatam,Perſequor pœnas abs te,Vlciſcor te.qua etiam in re Gallicũ Pourſuiure locum habet. Tale eſt μέτεισιν Ἀθηναίους ὑπὸ τῶν ἀδίκων φόρων ἡ δίκη. Et ex Plat. Politico,καί σε αὐτὸ τούτων εἰσαῦθις μέτειμι.Syneſ. μετιὼν ἀ Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν [illegible]. Apud eundem μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν pro Vltus eſt vel Puniit. ‖Μέτειμι, Solicito.vt Gall.dicimus Aller apres quelcun,cuius opera indigemus,& à quo aliquid impetrare volumus.Sic autem vtuntur Thucyd.& Ariſtoph.

Μέτειμι,Tranſeo.Luc.in Caucaſo, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, Ad ignem tranſeo.Id eſt,ad crimen de igne. Apud Herodianum Politianus, μετιόντες πρὸς Ἀντωνῖνον vertit Transfugientes. (Sic autem μετελθὼν & αὐτομολῶν pro eodem ab eo ponitur) Μέτειμι,Redeo,ex Ariſtophanis Nub.ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπῆχθαι με τὸν λόγον μέτειμι.

C.ΠΆΡειμι, (ſunt tamen qui παρεῖμι malint ad differentiam alterius πάρειμι) Prodeo,Procedo,Progredior,Budæus ex Xenophonte. Demoſthenes in Midiam,παρίασι δεησόμενοι,in medium prodibunt pro iſto deprecatores,vt idem interpr. (Sic & παρελθεῖν ſæpe ponitur) Ita etiam παριὼν εἰς ἐκκλησίαν,& παριὼν εἰς τὸ πλῆθος,Plut. Apud Ariſtophanem autem πάρειτε εἰς τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam Aduenio apud Luc.Vide ſuprà in πάρειμι ab εἰμί, quæ dixi de eo ſignif. motus habente. ‖Πάρειμι,Tranſeo. Ariſtoph.πάρειμ' ὅπουθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.Sic παριόντες Luc.Tranſeuntes,Prætereuntes. HINC Παριτητέον & pro eo παριτητέα apud Thucydidem: παριτητέα ἔδοξεν ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, Prodeundum eſſe in conſpectum Lacedæmoniorum.

c.2.Ἐπιπάρειμι,Superuenio. Item Subſequor à latere,vt Budæus apud Xen.interpr.

C.ΠΕΡΊειμι,Circumeo. vnde περίεισι apud Ariſtoph.quod redditur non ſolùm Circumit ſed & Circumfertur. Thuc.4,περιιέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς.Hinc & particip. περιιὼν Circumiens,Oberrans. vt Plato De rep.1, περὶ τῶν ἄλλων περιιὼν μανθάνει. Ex Thucydide autem affertur περιιόντι τῷ θέρει pro Circũacta æſtate, vel Redeũte æſtate: ſchol. autem pro ἐνισταμένῳ.

C.ΠΡΌειμι,Prodeo, Procedo. Herodianus, πρόεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ εἶναι προϊέναι,in naturam rerũ prodire.Herodian. lib.5,προῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat identidem ad tibias & tympana,de Antonino Heliogabalo. ‖Progredior,Proficiſcor.vt προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi vlterius. προϊέναι ὀρεινήν, montanam viam capeſſere. Thuc. lib.2, ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, propius vrbem non venturos. Et metaph. apud Plut. Numa,πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντὸς, Ad ſummum diuitiarum progredi. ‖Orior, Prouenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος,ἅπαν ὃ γίγνεται,πρόεισι, id eſt Naſcitur,γίγνεται,Bud. Hinc partic.προϊὼν,Prodiens.Herodianus,προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν.Et οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem, Anteambulones,vt vertit Politianus. ‖Progrediẽs. Thuc.lib.1,κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν,paulatim contendens. Plut. αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν ὀμμάτων προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαινον, vmbræ longius proiectæ vergebant in hoſtes.Idem Sympoſ.προϊὼν ὁ χρόνος πολὺ σκότος ἐπάξει τοῖς πράγμασι,progreſſus tẽporis. Dicitur & προϊόντος τοῦ χρόνου,progreſſu temporis.Et προϊόντος τοῦ λόγου,progreſſu orationis, Ariſtot.Rhet.ad Alex. Προϊὼν ſic dicitur etiam Tandem vt τελευτῶν. Ariſtot. Problem.102, de vino, μικρῷ μὲν πλείω ποθεὶς, λαλιστέρους ποιεῖ· ἔτι δὲ πλείω,ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους· προϊόντας δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς. Vbi Gaza vertit Proceſſu potãdi, id eſt Tandem.Bud.

c.2.Ἀντιπρόειμι,Ex aduerſo prodeo ſeu progredior. Vnde ἀντιπροσῄεσαν,obuiam prodierunt.v.l.

C.ΠΡΌΣειμι, Adeo, Accedo. Xen.Σωκράτει οὐκέτι προσῄεσαν,non amplius Socratem adibant.Thuc.lib.1,τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι

προσιέναι, vt nemo adire eum poſſet. Apud Æſchinem contra Timarch. cum accuſatiuo conſtruitur, ſi emendatè legitur, ἐπειδὰν προσίω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, quum ingredior iudicium auditurus oratores. Bud. Comm. pag. 124. Apud Thucyd. verò additur πρὸς, vt προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, adibat magiſtratus. Προσιέναι τῇ βουλῇ, Adire conſiliũ, id eſt Referre ad conſilium, Agere cum conſilio. Et apud Andocidem ſine [illegible] βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι, id eſt, Retulit ad Prytanes. Vide plura apud Bud. Cõm. p. 124. Apud Chriſtianos autores eſt religioſè adire ad ſacroſanctum epulũ, quum populus ad Euchariſtiæ ſacrum conuenit. tunc enim ſupplicantes προσέρχεσθαι & προσιέναι dicũtur, Chryſoſt. οὐκ ἔστι τόλμα τὸ πολλάκις προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Eſt enim προσιέναι obſecrare & ſupplicare. Chryſoſt. 1. Tim. 2. οὐ γὰρ ἄξιον τοῖς Ἰουδαίοις τῷ Θεῷ προσιέναι ἀλλαχοῦ καὶ θύειν. B. C. Dicitur & προσιέναι τῷ λέγειν, vt apud Latinos Ad dicendum accedere. ‖ Accedo, id eſt Partes à quibus ſtabam deſerẽdo, ad alios accedo: idem quod προσχωρῶ. Thuc. lib. 4, pag. 149, ἀλλὰ καὶ οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι. Herodian. lib. 6, de militibus Alexandrum deſtituentibus & ad Maximinum accedentibus, καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον, προσιέναι δ᾽ ἀνδρὶ γενναίῳ. Sic Tacitus dicit, Societatem noſtram acceſſerant: &, Sacramento Vitellii acceſſiſſe: &, Accedebat ſententiæ Paulini. ‖ Προσιέναι etiam Quotannis redire ſignificat & obuenire. vt apud Herodot. πρόσεισι φόρος, tributum obuenit. Hinc Προσιὼν participium Adiens, Accedens. Heſiod. Erg. Τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι. Plato Apol. ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιὼν, ad ſingulos priuatim adiens. Plut. Fab. προσιόντες τῇ Ῥώμῃ, Romæ appropinquantes. Et de tempore, Herodian. lib. 5, ἑσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo, προσιόντος Ἰουλίου μηνός. At Προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, apud Demoſthenem, id eſt, Ad conſilium & curiam referens, cum populo agens. Bud. Comm. loco citato paulo antè. Sic apud Dinarch. προσιόντας ὑμῖν [τοῖς δικασταῖς,] Qui apud vos cauſas actitãt, Qui in iudicio dicũt. μετὰ φόβου προσιὼν τῷ λέγειν, apud Plutarchum de Cicerone, Ad dicendum timidè accedens. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios ſe conferentes: ſicut προσιέναι paulo antè. Προσιὼν, quotannis rediens ſeu obueniens. Ariſtophanes Veſpis, Τὸν φόρον ὑμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλέξατε τὸν προσιόντα, tributum quod nobis obuenit. Thuc. lib. 2, προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, φόρου κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, quum quotannis redirent ferè ſexcenta talenta tributi ex ſociis. Dicitur & neutro genere, τὰ προσιόντα pro πρόσοδοι, id eſt Redditus ſeu reditus. Demoſth. contra Aphob. ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, id eſt ab his obuentionibus & redditibus. B.

Προσιτὸς, οῦ, ὁ, Qui adiri & accedi poteſt, Acceſſu facilis. Greg. λεόντειον βρυχώμενος καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πλείοσι, ad quod accedere plures non ſuſtinerent. VNDE Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inacceſſus. Philo De vita Moſis l. 3, ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inacceſſus & inuius. Et ἀπρόσιτος ἀρετὴ apud Gregorium, Quam nemo æquare poteſt, vt Bud. explicat. Et alibi, ἀπρόσιτος τὴν ἀρετὴν, Quem virtute æquare nequeas. ET Δυσπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè adiri ſeu accedi poteſt. Polluci idem eſt quod δυσπρόσοδος & δυσπροσήγορος, Qui affabilis non eſt. Vnde & δυσπροσίτως aduerbium eodem ſenſu apud eundem.

CVI Εὐπρόσιτος contrarium eſt, Acceſſu facilis. Item Affabilis, Facilis. idem quod εὐπρόσοδος & εὐπροσήγορος.

VNDE Εὐπροσίτως aduerb. apud Poll. idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως: & oppoſ. τῷ δυσπροσίτως, id eſt Humaniter, Affabiliter, ſi dici poſſit.

C. ΣΥΝειμι, Coeo, (quod & Ad arma coeo) Cõgredior, Infeſto marte cõgredior ſeu cõcurro. Il. ζ, Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Heſiod. Th. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et Congredior colloquendi cauſa. Demoſth. Pro corona, τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et συνῄεσαν εἰς λόγους, in colloquiũ ventitabant. Vnde particip. Συνιὼν, Concurrens, In vnum conueniens. vt συνιόντος ὄχλου. ‖ Item Congrediens & concurrens infeſto animo, apud Hom. Et συνιόντες

A ἰόντες μάχονται, pugnam inter ſe conſerunt. ‖ Συνιόντα χρήματα, prouentus pecuniæ. v. l.

c. 2. Ἐπισύνειμι, Inſuper conuenio in vnum. Vnde ἐπισυνιόντες, Superuenientes.

C. Ὕπειμι, Subeo.

¶ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperiõ: Cæli & Terræ (ſeu, vt alii, Thiæ) filius, pater Solis. quo nomine ſignificari volunt τὴν ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι. VNDE Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, patronymicũ, Filius Hyperionis, id eſt Sol. Citat Euſt. ex Pind. ET Ὑπερίων, pro eodem per ſyncopen, pro Ὑπεριονίων, vt Euſtathius annotat (dicens ſimilem ſyncopen factam eſſe in illo, Ἀκτορίωνε Μολίονε, à nominatiuo Μολιονίων.) Niſi quis adiectiuum eſſe velit, quaſi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών: & tunc acui quidem vltimam oportuiſſe, ſed διὰ ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως μεταπεπτωκέναι εἰς βαρὺ ὄνομα, vt in Ἀμφίων, & Εὐέλθων & ſimilibus. Il. τ, Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ᾽ ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Od. α, de ſociis Vlyſſis, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο Ἤσθιον.

ΕἼΡΩ, F. ἐρῶ, Necto. Vnde εἴρας, exerens, extrahens, Bud. ex Herodiano. Et in paſſ. apud Ariſtot.

C Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, id eſt (Turnebo interprete) Dictionẽ autẽ neceſſe eſt aut tractã eſſe & coniunctione vnam, vt dithyrambicorum cantica. Vide & p. 190 mei lexici Ciceron. ‖ Εἴρω Euſtathio eſt τὸ εἰς μάκρον συμπλέκω, deriuanti inde ἐρέθω. Notandum verò Etymologicum velle εἴρω id eſt λέγω, tenui ſpiritu notari, at quum ſignificat συμπλέκω, aſpirari: quæ tamẽ ſcriptura non obſeruatur.

Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, Nexus, Series. Philo De vita Moſis lib. 3, τῆς κατὰ

D τὸν ἐν χρόνοις εἱρμὸν ἀκολουθίας καὶ τάξεως, conſequentiæ & ordinis in ſerie temporis. Cicero quod Græci dicunt εἱμαρμένην eſſe εἱρμὸν αἰτιῶν, Latinè vertit, ordinem ſeriémque cauſarum.

Ἕρσις, εως, ἡ, Nexus, Plexus, Religatio. πλοκὴ, ἀνάδεσις. vulg. lex. Apud Suidam verò ſcribitur Ἔρσις, & exponitur πλεξίδιον.

C. Ἀνείρω, Annecto, Necto. vt ἀνείρω τοὺς στεφάνους, Ariſtoph. id eſt, Necto coronas. ‖ Item ἀνείρω, Transfigo. ἀναπείρω, Heſ.

E C. Διείρω, Traiicio, Inſero. Bud. ex Luc. διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, Inſerens, Traiiciens. Ex eodem de quodam captiuo, ἀποφέρει τὴν ἅλυσιν ἣ ἐδέδετο, δηλαδὴ τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, id eſt Deinceps traiectorum & inſutorum. Sic apud Xenoph. Pæd. 8, de equitibus Perſarum regis, διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Apud Theophraſtum autem lib. 2 De cauſis pl. διειρόντων τοὺς πασσάλους interpretantur Adigentium paxillos. Idem Bud. apud Galenum, διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν

F τῇ γαστρορραφίᾳ. διεκβάλλειν δὲ διὰ τῶν πλησίον, ἐκεῖθεν δ᾽ αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrſus extrorſuſque penetrare, id eſt ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idẽ Διείρειν exponit alibi Transadigo, Transſuo, Inſuo, Inſubulo. Dioſcor. lib. 5, cap. 25, de radice ſcillæ, κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων. vbi Ruellius vertit, Traiectáque ligno ſegmenta modicis interuallis, ne ſe contingant.

c. 2. Περιδιείρω, Circumquaque traiicio & inſuo. Vnde particip. περιδιείρας, quod exponitur Implicans.

G C. ΕΝείρω, Innecto, Inſero, Inſibulo, Implico. Dioſcor. lib. 5, cap. 81 de vino mandragorite, τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης κατατεμὼν ἔνειρον εἰς λίνον ἡμιμναῖον. Et ἐνειρμένος πέδαις apud Suidam, id eſt συμπεπλεγμένος, implicitus. ‖ Item, Conſero, Apto. vt Lorica hamis conſerta. Et ἐνειρόμενον, Conſertum & aptum. Bud. VNDE Ἔνερσις, Innexio. Thuc. in præfat. de Athenienſibus, χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, aurearum fibularum ſerie cincinnos colligentes: Vel, aurearum fibularum nexu conſerto. B.

H c. 2. Παρενείρω, Inſibulo. Significat etiam Traiicio & penetro, Intromitto. Bud. apud Plutar. An ſeni admin. reſp. εἰς πάντα παρενείρων καὶ εἰς πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ἀπλήστως δόξης, omnibus ſeſe inſerens & per medios actus intromittens & inſinuans. Greg. De bapt. λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρει, κεναῖς ἐλπίσιν ἐξαπατώμενος, ſeſe intro inſinuet, ſeſe

intro penetret, vt Plautino more loquar. Bud. ‖Inſero, Interſero, Interiicio. Athen. ἀλλ᾽ ἐπιχαρίτως παρενείρας ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν πλουσίους εἶναι, οὐκ ἀρνεῖται. id eſt (inquit B.) Venuſtè ſermonem excipiens & interfatus. Hoc eſt, Sermonem medium intercipiẽs, & verba ſua interſerens, & veluti intercalans.

C. Ἐξείρω, Exero. oppoſitum τῷ ἐνείρω. Ariſtoph. Equit. Εἶτ᾽ ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ σκεψόμεσθ᾽ ἀνδρικῶς καὶ χηνόντος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ, id eſt, Extrahentes, Eximẽtes, vt Suidas exponit: apud quem pro σκεψόμεσθ᾽ perperam legitur ὀκνοψόμεθα. Alludit autem ad eos qui porcorum venalium linguas extrahunt vt explorent an grandinoſi ſint. ſed παρ᾽ ὑπόνοιαν Comicè pro στόμα dixit πρωκτόν.

C. 2. Προεξείρω, Ante extraho ſeu exero. vt προεξειρασμένης τῆς γλώττης, id eſt προεξελκυσθείσης.

C. ΠΡΟΣείρω, Annecto, προσάπτω, Suid.

C. ΣΥΝείρω, Connecto, Cohærenti ſerie continuo. vt συνείρω λόγους, Continuo ſermonẽ, Cõtinua oratione vtor. B. Demoſth. Pro corona, καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλεχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Cui ſimile ex Xenophõte affert Bud. συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους: addens, Quintilianum id dicere Connectere & continuare verba, Declamare, Ciceronem. Luc. Nigr. τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν διαφθείρων, id eſt, malè continuans. quod alibi, δοκεῖ ἐκχέαι ταῦτα, συνείρων ἀμουσί. Interdum ſine caſu ponitur pro Continua orationis ſerie diſſero, Perpetua oratione declamo. vt apud eundẽ Luc. σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς συνείρε, orationẽ perpetuã ordire. Ariſt. De gen. anim. λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ᾽ ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείροντας, ſermone continuato. In quibus locis accuſatiuus λόγους aut λόγον ſubintelligi poteſt. Συνείρομαι paſſ. Cõtinuor. Ariſtot. lib. 2 De gen. & corr. ſcribit Deum ἐντελεχῆ ποιῆσαι τὴν γένεσιν, quoniam ita maximè συνείροιτο τὸ εἶναι, id eſt continuari poſſit & perpetua eſſe generatio.

‖Συνείρω neutraliter quoquè accipitur, vt συνάπτω, pro Cohæreo. Ariſtot. 2 Meteorol. de partib. Indiæ exterioris, διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ita coniungi non poſſunt vt continuus ſit terræ habitabilis ambitus. cui oppoſitum eſt διωρίσθαι, definitum & terminatum eſſe. Idem lib. 1 De gen. & corr. ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπὶ πολὺ δύνανται συνείρειν, huiuſmodi principia ſtatuere & ponere quæ diu conſentanea eſſe poſſint & cohærere. Eodem lib. τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν, quæ cauſa ſit generationis continuæ, vt nihil ſit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως, hoc eſt συνεχῶς ἔχειν. Hæc & alia Bud. Cõm. pag. 538 & 539. VNDE Συνειρμὸς, οῦ, ὁ, Continuata ſeries, Cohærentia, Continua deductio. Demetr. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων.

¶Ἕρμα, ατος, τὸ, Fulcrum, Stabilimentum. ὑπέρεισμα. Il. β, de claſſe ſoluente, ὑπὸ δ᾽ ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Il. α, Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ᾽ ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθου, ὑπὸ δ᾽ ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini Phalangas ſeu Palangas vocant: id eſt (vt Nonius expl.) fuſtes teretes qui nauibus ſubiiciuntur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora ſubducuntur. Similiter in vulg. lex. ſcribitur apud Hippocr. De articulis, ἕρματα, autore Galeno, eſſe fulcimenta, & idem quod ἑρμάσματα. quod ipſum Erotianus quoque confirmat. In hac ſignif. metaphoricè etiam capitur. vt Od. ψ, Ἡμεῖς δ᾽ ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ᾽ ἄριστοι Κούρων ἐν Ἰθάκῃ. Il. π, σφίσιν ἕρμα πόληος ἔσκε. (Columen ciuitatis Latinè interpretari poſſumus, vt Columen familiæ dixit Terẽtius.) Id imitatus Plut. Polit. præcept. dicit, ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον. Eodẽ ſenſu Pindarus Athenas dixit eſſe ἔρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. δ, ἰὸν quoque ſiue ſagittam, vocat μελαινάων ἕρμ᾽ ὀδυνάων, id eſt ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolores vt fundamento niterentur. ‖Exponitur & ἀσφάλισμα ab Euſtathio, & ἀσφάλεια à Suida, hoc in loco, ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὰ ἕρματα τῶν ὀχυρωμάτων. Quò pertinere videtur quòd ab Heſychio exponitur etiã περίφραγμα. ‖Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & propoſito poni videtur, vt Bud. annotat: Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρμασιν ἀνθρώπων. Ibidem ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι πειθομένων. At hic locus ex Plut. Solone, ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἁδεῖν χαλεπὸν, exponitur, In rebus magnis adminiſtrandis difficile omnibus placere. Vide Ἔργμα. ‖Eſt etiam Saburra, id eſt ſabulum craſſius quo naues ad certam vſque menſuram onerari ſolent vt ſtabiliores ſint. Ariſtot. de apibus, ὅταν δ᾽ ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ᾽ ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Simile quid de gruibus ſcribit Solinus, eas volaturas, deuorare arenas, ſublatiſque lapillis ad moderatam grauitatem ſaburrari. Ad quem gruũ morem reſpiciẽs Ariſtoph. dixit αὐτὸν ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. Plut. Ad præfect. ind. loquens de Alexandro, ἐξῆν οὖν φιλοσοφοῦντα, καὶ τῇ διαθέσει γενέσθαι Διογένην, ὡς πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἐχούσας ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, multa ſaburra. ‖Scopulus, Saxum in mari, vt Euſtath. ſeu (vt Heſych. exponit) πετρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θαλάσσης, & ὕφαλος πέτρα. Anacreon, ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Plato lib. 8 De rep. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα, ὥσπερ πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. Symp. ὅταν ἕρματι πλέοντες προστύχωσιν, vbi veniſſent ad ſcopulum, ſaxum. Luc. De hiſt. ſcr. εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Suidas in illo à ſe citato loco, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις, exponit, Saxa ingentia. Nonnulli ſaxeas pilas ex Virgilio interpretãtur, & crepidines atque obices in portꝰ oſtiis. Idẽ Suid. hoc in loco, τοῦ δὲ πίθου ἕρματι περιπεσόντος καὶ συντριβέντος, exp. κωλύματι, ἐρείσματι. ‖Ἕρμα Heſych. eſt & σκήνωμα νεώς. ‖Inauris. Od. σ, Ὅρμον δ᾽ Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ᾽ ἔνεικεν· Ἕρματα δ᾽ Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν. Et Il. ξ, ἕρματ᾽ ἐνῆκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. id eſt τὰ τοῖς ὠτοῖς ἐνειρόμενα κόσμια, vt Euſtath. exponit, etymologiam ibi exponens huius vocabuli, quòd inaures ornatus cauſa auribus innecti ſolerent.

C. Περίερμα, ατος, τὸ, Lignum quod nauibus ſupponitur, Thuc. lib. 7. Vbi Valla vertit pedicam. v. l.

Ἑρμάζω, F. άσω, Fulcio, Stabilio. Vnde in paſſ. apud Gal. in Exegeſi γλωσσῶν Hippocr. eſt ἡρμᾶσθαι, id eſt ἐρηρεῖσθαι. Ab eodem ἑρμάζειν actiua voce exponitur ἑδράζειν & στηρίζειν. ‖Item Saburro, id eſt ſaburra onero & ſtabilio. ‖Ἑρμάζει Heſychio præter στηρίζει eſt etiam μαλάσσει. Et ἑρμάσαι eidem eſt ἐλαφρῶς περιελίξαι. VNDE Ἕρμασμα, ατος, τὸ, quod ab Erotiano exponitur τὸ τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς διακρατοῦν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον. Id autem idem eſſe videtur quod ἕρμα, id eſt ſaburra, vel quod ſaburræ loco carinæ ad ſtabiliendam nauim eiúſque pondus æquandum imponitur. ‖Ἕρμασμα, dicitur ab Hippocrate Partis ægræ fulcimentum chirurgi induſtria adhibitum, iniecta faſcia & vinculo: quod conuenit iis modò partibus quæ mouentur, vt Gorræus annotat: addens, differre ἀπὸ τοῦ στηρίγματος, id eſt firmamentꝙ, quòd hoc & ſine vinculo & partibus illis quarum motus neceſſarius eſt, à quo ceſſatio non eſt in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρεισμα, vt annotet Galen. Comm. 3 εἰς τὸ ἰητρεῖον. ET Ἕρμασις, εως, ἡ, idem quod ἕρμα & ἕρμασμα, vt Erotianus tradit. Videtur tamen potius exponendum Fultura ſeu Saburratio: vt ſignificet ipſam actionem fulciendi aut ſaburrandi.

Ἑρματίζω, F. ίσω, Saburro. idem quod ἑρμάζω. Plutarchus Vtrũ anim. prud. de apibus Creticis, ἀνεμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρματίζουσιν ἑαυτὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις. de qua apũ ſolertia ſimile quid habes in ἕρμα ex Ariſtot. Idem eodem libro de echinis, ὅταν αἰσθάνωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρματιζομένοις λιθιδίοις, ὅπως μὴ περιτρέπωνται διὰ κουφότητα. Plin. lib. 8 cap. 35, eodem ſenſu, Echini affigentes ſeſe, aut arenas ſaburrantes, tempeſtatis ſigna ſunt. VNDE Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſaburratus, Saburra nõ ſtabilitus: vt ἀνερμάτιστον πλοῖον apud Baſilium, & apud Euſtathium ἀνερμάτιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἐντιθέμενον βάρος πρὸς ἰσοῤῥοπίαν. Et metaphoricè apud Plutarchum de homine animi fluctibus agitato, ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ παραφόροις διασφακελιζόμενος, εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε. In ſequẽt. autẽ locis ſi nolis Non

ſaburratus

ſaburratus interpretari, exponere potes iuxta alteram
τοῦ ἐρματίζω ſeu ἑρμάζω ſignificationem, Non ſtabilitus,
Non firmatus, Non fultus. Philo libro 3 De vita
Moſis, ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερματίστων, Nonnulli ad
pietatem minimè obfirmati. Dionyſ. Longinus, ἀστήρι-
κτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα.

¶Ἑρμὶν ΛΕΥ Ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti. κλινόπους.
Odyſſ. θ de Vulcano Venerem & Martem in thalamo
ſuo implicare volente, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύ-
κλῳ ἁπάντη. Odyſſ. ψ, Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα
χαλκῷ Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, Ἑρμῖν' ἀ-
σκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔ-
ξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα. Tradit Euſtathius deductum eſſe hoc
vocabulum vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης ſit, id eſt
fulcrum & ſtabilimentum tori ſeu lecti. vel ab εἴρω,
παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quòd tori foraminibus
inſeratur: vel ab Ἑρμῆς qui ſit δοτὴρ ὕπνου, & cuius eam
ob rem imago in ipſis ἑρμῖσιν effingi ſoleret.

¶Ὅρμος, ου, ὁ, Monile, περιτραχήλιος κόσμος. Il. σ, Πόρπας τε
γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Odyſſ. ο, Χρύσεον ὅρ-
μον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. Athen. lib. 6, [αἱ γυναῖκες αὐ-
τῶν ἔλαβον] καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος,
Helenæ monile à Menelao Apollini dedicatum, Apol-
lini inquam qui Menelao vltionem in Paridem peten-
ti, oraculo reſpondit, Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σῆς
ἀλόχοιο Δειρῆς. Deriuat Euſtathius hoc ὅρμος (ſicut &
præcedẽs ἕρμα) ab εἴρω, eo quòd innectatur & inſeratur
collo: ſicut à κείρω κέρμα & κορμός: atque adeo ad diffe-
rentiam alterius ὁρμὸς acui vltimam ſyllabam à qui-
bus annotat. ‖Eſt & ſaltationis ſpecies (apud
Lucianum in libro De ſaltatione) κοινὴ ἐφήβων τε καὶ
παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων,
alternis ſuccedentium, alternantium, & ὅρμον repræſen-
tantium: inde dicta quòd ſit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀν-
δρείας πλεκόμενος. quæ quomodo perageretur, ibidem
docet. ‖At ὁρμοὶ (vt apud Heſychium ſcribitur) ſunt
calceamentorum ligulæ ſeu corrigiæ, οἱ τῶν ὑποδημά-
των ἱμάντες.

C. Καθόρμιον, ου, τὸ, Monile, v. l. ex cap. 2 Oſeæ. καθόρμια Sui-
dæ ſunt περιθέματα. ΑΤ Κάθορμα apud Heſych. ſunt
τὰ ἔνορμα περιθέματα ἀρραβωνιακὰ, ἢ κόσμια περιτραχήλια.

C. Ὑφόρμιον, ου, τὸ, dicebatur apud antiquos (vt ex lex. rhet.
annotat Euſt.) κοσμάριόν τι χρυσοῦν.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, Monile. Bud. ex Canticis. Heſychio ὁρμίσκοι
præter περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικεῖοι ἢ περιδέραια, ſunt e-
tiam μανιάκης, ἢ κλοιοὶ, ἢ δακτύλιοι.

¶Ὅρμος, ου, ὁ, Statio nauium, Bud. ex Plutarcho. Arrianus,
λιμένα τε πρὸς Βαβυλῶνα ἐποίει ὀρυκτὸν, ὅσον χιλίαις ναυσὶν ὅρ-
μον εἶναι. Ex eodem de Arabia, λιμένες μὲν πανταχοῦ τῆς χώρας
ἐνεῖναι, οἷοι παρέχειν μὲν ὅρμους τῷ ναυτικῷ. Thucyd. lib. 4, τῶν
νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Euſtathius in illo loco Odyſſ. ν,
Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος Ἐν δήμῳ Ἰθάκης,
quum mox ſubiungat, ἔντοσθεν δ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι Νῆες
ἐΰσσελμοι, ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, apertè à λιμὴν id eſt
Portus, diſtingui annotat, (ſicut & in ſuperiorib[9] duo-
bus à Budæo citatis clarè differentiam hanc videre li-
cet) eſſéque τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταφυγῆς, & partem
τοῦ λιμένος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ: alicubi verò & pro λιμὴν po-
ni ſynecdochicè, vt ἑστία pro οἶκος, δίφρος pro ἅρμα. Vnde
& Cicero apud Aratũ Ὅρμον ἐσερχόμενοι vertit, — quum
cœperant conſtringere portus, p. 84 mei lex. Cic. Pro-
priè igitur Statio nauium eſt: vnde & ab ἕρμα id eſt ἀ-
σφάλισμα, ἔρεισμα, deriuatur: quòd nauis ibi tanquam
in fulcro & ſtabilimento conſiſtat. quã etymologiam
& Ariſtotelis in ὁρμέω reſpicere videtur.

C. Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium non habens, Sta-
tioni nauium incommodus, Importuoſus.

C. Δυσόρμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium difficilem & in-
commodam habens, vt δυσόρμος αἰγιαλὸς apud Plut. Lit-
tus in quo ſtatio eſt malefida carinis, Littus in quo na-
ues difficulter ſubſiſtere poſſunt.

C. Ἐνορμίτης, ου, ὁ, Qui in portu ſtationem habet. v. l.

C. Ἔξορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui è ſtatione ſoluit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ
ἀναπλεῦσαι γεγονώς, vt Euſt. exp. ‖Apud Ariſtot. verò
lib. 4 De part. anim. ἐξόρμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza
vertit Procax & terrenum in corpore: vt v. l. tradunt.

A C. Εὔορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium opportunam &
commodam habens. Heſiod. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος.

C. Ἔφορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ſtatione eſt. vt ἔφορμοι νῆες apud
Thucyd. Quæ in ſtatione ſteterant. Bud. ex Vallæ in-
terpr. ‖Ἔφορμος ſubſtantiuè pro Locus ſtationi nauiũ
aptus, vt Bud. interpr. Locus in quo naues ſubſiſtere
aut in quem ſubduci poſſunt, Statio nauium. ναυτικὴ ἔ-
φοδος, vt Thuc. ſchol. in hoc lib. 3 loco exponit, καὶ τοῖς
ἐφόρμοις ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. ibi expl.
ἐφορμήσεις. Strabo lib. 3, [νησίδια] ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους.

B C. Πάνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationẽ nauibus omnib[9] & omni tẽ-
pore commodam habens, vt gramm. exponunt. Od. ν,
Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι. id eſt ἀγχιβαθεῖς.
‖Panhormus apud Plin. Portus nomen eſt. At Pan-
hormum Siciliæ & Cretæ oppidum: VNDE Πανορ-
μίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui ex Panhormo
eſt: & Πανορμῖτις fœm. gen. apud Athen. ſub. γῆ, Ager
Panhormitanus: vt Σπαρτιάτις.

C. Ὕφορμος, ου, ὁ, Locus ſtationi aptus. Pol. Strabo lib. 6, μετὰ
δὲ ταύτην αἱ Οἰνωτρίδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι. Bud. Idẽ
C Strabo idipſum Suprà ἐφόρμους dixit.

Ὁρμέω, ῶ, Stationem habeo, Bud. ex Thuc. ὥρμουν ἐν τῇ Μα-
λέᾳ. Apud eundem lib. 1, λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν.
Et ὁρμεῖν ἐπὶ δυεῖν, duabus in ſtatione niti anchoris. A-
riſtot. De poet. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστιν ἑστάναι
τι. vbi etymologiam reſpicere videtur. Demoſth. me-
taphoricè vſus eſt pag. 132, ὁ δὲ ἀφ' ὧν ἡ πόλις προορᾶται
τινὰ κίνδυνον ἑαυτῇ, τούτοις θεραπεύων, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ
τοῖς πολλοῖς. vbi intelligitur νεώς. ſequitur enim οὐκοῦν οὐδὲ
τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει προσδοκίαν. Hæc Budæus, ad-
D dens ſic accipi videri ab Ariſtide 215. Ὁρμέω, Appel-
lo. Herodot. ὁρμεῖν πρὸς γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dici-
tur, id eſt ſtationem ſubire, In ſtationem ſe recipere.
Demoſth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. ‖Dicitur etiam ὁρ-
μῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω. quod apud Pauſaniam legitur.
Bud. Comm.

C. ἈΝΘορμέω, ῶ, Sto contrà in ſtatione. Propriè ἀνθορμεῖν
dicuntur naues in ſtatione ad reſiſtendum hoſtibus &
ineũdum prælium paratæ, quaſi ſtantes in procinctu.
& ſecundũ ſchol. Thuc. αἱ ἐναντίαι οὖσαι ἐπὶ τοῦ ὅρμου. ita
E enim exponit in hoc eius loco, lib. 7, ἀγγέλλων ὅτι αἱ πέντε
καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν ἀνθορμοῦσαι, οὔτε κατα-
λύουσι τὸν πόλεμον, &c. Idem, ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀθηναίας.
Sed & ipſi hoſtes ab eodem dicuntur ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις,
id eſt, habere naues in ſtatione inter ſe aduerſas, & ad
conflictum paratas. Reperitur & ἀντεφορμῶ.

C. Ἀφορμέω, E ſtatione nauium diſcedo, Soluo, Enauigo.
Polyb. lib. 1, διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν
εἰς τὴν Λιβύην.

C. Ἐξορμέω, ῶ, pro eodem. Eurip. Pollux lib. 1, τὸ περιεκ-
F πλεῦσαί που ſcribit dici ἐξορμεῖν & προορμεῖν. Et metapho-
ricè apud Pauſaniam Lacon. quod Budæus citat, Κλεο-
μένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ.

C. Ἐφορμέω, Applico, Appello, In ſtatione ſũ, Stationẽ ha-
beo. Thuc. lib. 4, τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν καὶ τοῦ
πορθμοῦ κρατεῖν. Xenophon, ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ
ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο, ἐξέπλευσεν ἔξω
τοῦ λιμένος. Polyb. lib. 1, τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν
εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. ‖Ἐφορμεῖν eſt etiam In ſtatio-
ne ſe continendo imminere alteri. nam Pollux lib. 1, ti-
G tulo περὶ ναυμαχίας, ſcribit, τὸ φυλάττειν τινὰς, eſſe ἐφορμεῖν
& ναυλοχεῖν (ſicut ἀνθορμεῖν & ἀντεφορμεῖν, τὸ ἀντικαθεστηκέναι
πρὸς ναυμαχίαν) quod & πολιορκητικῶς προσκαθῆσθαι νήσῳ
ἀπὸ νεῶν dici. Budæus exponit Nauibus inſidere &
obſidere portum: vt ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος. De-
moſthenes, ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν, id
eſt, In ſtatione erant imminentes in occaſionem, &
tranſitum ὑποτηρούμεναι. Thucydides lib. 1, Περικλῆς δὲ
λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, id eſt (vt ſcholiaſtes
exponit) τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν.
H Xen. Hell. 1, ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει ἰέναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐ-
τεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Et metaph. eadem ſignif.
apud Demoſth. Olynth. 3, πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυ-
τοῦ καιροῖς. Suid. quoque apud eundem Demoſth. in Phi-
lipp. ἐφορμεῖν exponit ἐφεδρεύειν. VNDE Ἐφόρμησις
Suidæ idem quod ἔφορμος ſubſtantiuum.

¢.i.Ἀντιφορμέω,ῶ,In ſtatione naues habeo ad prælii parā-tas, Prælio nauali mihi imminētibus occurro. Poll.l.1 titulo περὶ ναυμαχίας ſcribit,ἀνθορμεῖν & ἀντιφορμεῖν eſſe τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίας.

¢.ΠΑΡορμέω,ῶ,Iuxta in ſtatione ſto.Budæus ex App.¶ Ciuil.αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες περιεσκόπουν. Pauſan. Μίνως ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νῖσον παρώρμει.Plutarchus ἀμεταβάτως in Antonio, Πομπηΐου μὲν τῷ στόλου παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι τῆς πεζῶν παρακεκριμένων,id eſt Claſſe à mari Pompeium ſtipante.Hæc Budæus.

¢.ΠΕΡΙορμέω, Claſſem circumago. Plutarchus Antonio, οὐ δεξαμένων δὲ τῆς Βρεντησινῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντα περιορμήσας. Pollux lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας,ſcribit περιορμεῖν eſſe ἐν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον καὶ προσκαθίσαι πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν.

¢.ΠΡΟορμέω,ῶ, Antè enauigo ex ſtatione.vide Ἐξορμέω.

¢. ΠΡΟΣορμέω, ῶ, Stationem habeo. Polluci idem eſt quod προσεδρεύω,lib.1,titulo περὶ ναυμαχίας.

¢.ΥΦορμέω,ῶ.Budæus comm. ſcribit ὑφορμεῖν dici λῃστρικὴν ναῦν apud Polybium 42. ¶ Ibidem exponit ὑποπτεύομαι,Sum formidoloſus alicui, metaphora ſumpta ἀπὸ τῆς ὑπὸ ταῖς ὅρμαις κρυπτομένων τινῶν καὶ ὑποπτευομένων. Syneſium tamen ita ſcribere,ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον[ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ,] id eſt, Suſpectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille.

¶ Ὁρμίζω,F.ίσω, Nauem in ſtationem ſubduco & appello. Item Nauem ſtabilio & fulcio. Od.γ,Οἱ δ᾽ ἰθὺς κατάγοντο,ἰδ᾽ ἱστία νηὸς ἐίσης Στεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ᾽ ὥρμισαν· ἐκ δ᾽ ἔβαν αὐτοί,In ſtationem ſubducebant. Et Iliad.ξ,πάσας δ᾽ ἐρύσαιμεν εἰς ἅλα δῖαν,Ὕψι δ᾽ ἐπ᾽ εὐναίων ὁρμίσομεν,εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ. Stabiliemus ſuper anchoris tanquam in ſtatione.Thucydides,ὁρμίζοντες ἐπ᾽ ἀγκυρῶν,anchoris ſtabilientes. Idem, ὁρμίζω πλεῖον ἔξω βελῶν, Nauem retraho extra teli iactum. Vnde ὁρμίζεσθαι apud Thucydidem lib.1,ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο,appelluntur.Idem lib.3,ὁρμισάμενοι ἐς λιμένα. Budæus ὁρμίσασθαι exponit Applicare,κατασχεῖν, καταπλεῖν, citans ex Xenophonte Hellenicῶν 5,ὁρμισάμενος δὲ ἐν Περκώτῃ ἡσυχίαν εἶχε.

¢.ΕΝορμίζω, In ſtationem nauem appello, Applico. Syn. τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμένι σκοπιῷ τινὶ χαλεπῷ.Et voce paſſ.apud Strab.lib.5,ὥστ᾽ ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι ταῖς μεγίσταις ὁλκάσι.

¢.ΕΞορμίζω,E ſtatione deduco nauem,Soluo.Demoſthenes,ἐπιβουλεύει οὔπω τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, deducere è portu. Et paſ.voce apud Demetr. Phalereum ex Sophrone,vbi dicit quidā ſenex,ἐνθάδε ὧν κἠγὼ παρ᾽ ὑμῖν τοῖς ὁμότεκνοις ἐξορμίζομαι, πλόον δοκάζων, alludens ad Charontis nauiculam, expectānſque tempus quo ex hac vita tranſmigraret.

¢.ΕΦορμίζω, Ad ſtationem appello nauem, Applico. Vnde ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα,Portum ſubeo, In portum applico.

¢.ΚΑΘορμίζω,Idem. ſeu καταπλέω,κατάγω τὴν ναῦν.Polyb. lib.1,καθώρμισε πρός τι πόλισμάτιον τῶν ὑπ᾽ αὐτοῖς ταττομένων, applicuerunt ad oppidum quoddam. Vnde καθορμισαμένου αὐτοῦ, apud Thucydidem lib.3, quum appulſus eſſet.Idem lib.6,ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι.

¢.ΜΕΘορμίζω, Trāſmitto,Traiicio.Xenophon Hellen.2, οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν ἐν αἰγιαλῷ,ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρῄνει.qui tamen locus Budæo ſuſpectus eſt,dubitātque an legendū ſit μεθορμῆσαι. Apud Plutarchum verò in Alcibiade, de quo & hîc Xenophon loquitur, habetur,καὶ παραινοῦντος εἰς Σηστὸν μεθορμίσαι τὸν στόλον, addito accuſatiuo:ita vt hic locus illum explicet.

¢.ΠΕΡΙορμίζω,In ſtationem circumago. Citat Pollux ex Demoſthene περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα.

¢.ΠΡΟΣορμίζω, Appello,In ſtationem nauem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, ſeu neutraliter Appello, Applico. Arr.6,προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ τύχοι ταῖς ὄχθαις. Vbi Budæo προσορμιζόμενος legendum videtur.Idem eodem libro,προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ. VNDE Προσόρμισις, Appulſus ad littus. Budæus ex Syneſio, τῆς προσορμίσεως αὐτῷ γινομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, quū appulſus fuerit.

A ¢.ΣΥΝορμίζω,Simul in ſtationem applico,ſeu appello.

¢.ΥΦορμίζω,In ſtationem ſubduco. Thucydides lib.2, οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι.οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Apud Philoſtratum autem in Heroicis, ὑφώρμισται αὐτῷ πηγή, exponitur in vulg.l.Fons ei adhæret.

¶ Εἴρω, idē quod Εἴρω, poetica reduplicatione literæ initialis vt in εἴκω & ſimilibus. Vnde in paſſ. Odyſſ.σ,Ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. A T Ὑμην Τηλεσαιδὲ ἤειρεν ἱμᾶσι Euſtath.deducit A B Ἀείρω,id eſt ὁμοῦ εἴρω καὶ

B συμπλέκω.

ΕἸΡΗΝΗ,(παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν):alii verò ab εἴρειν ſignificante Dicere)Pax.Iliad.β,Ὡς ποτ᾽ ἐπ᾽ εἰρήνης·πόλεμος δ᾽ ἀλίαστος ὄρωρεν.Xenophon Hellen.7,οὐκ εἰρήνη,ἀλλὰ πολέμου μεταβολή.Luc.in Nigrino, καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατεῖχε τὸ βαλανεῖον.Apud Æſchinem, εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere: apud Demoſthenem autem & πράττειν εἰρήνην. Addidit etiam datiuum Xenophon, εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις,Pacem facere inter. At εἰρήνην ἄγω πρὸς σε,Pacem ago tecum.

C Εἰρήνη τῆς τοιούτων, Plato De republica lib.1, Quies ab huiuſmodi rebus. Quidam tamen hîc quoque vertunt Pax.

¢.Εἰρηνοδίκαι,Dionyſio Halic.Fœciales.Ea forma qua dicitur ἐλλανοδίκαι.Legitur tamen & εἰρηνοδίκοι.Vide εἰρηνοποιὸς quod Proximè ſequitur.

¢.Εἰρηνοποιός,Pacificator, Pacis conciliator. Xen.Hellen. 6,ὅπως δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμῇ,εἰρηνοποιοὺς ὑμᾶς ἐκπέμπει. Plutarchus fœciales ait eſſe velut εἰρηνοποιούς. At Matth.5, εἰρηνοποιοὶ nouè (vt opinor) dicuntur Pacifici,id eſt qui

D ſunt pacifico ingenio & pacis amante. HINC Εἰρηνοποιεῖν, Pacifico, Paco. Paulus ad Coloſſ.cap. 1. vnde ſumpſit & Baſilius.

¢.Εἰρηνοφύλαξ,Pacis cuſtos. Æſchines refert Demoſthenem à populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι. Ita v. l. vbi & Pacificator exponitur.

¢.Εἰρηνάρχης, Magiſtratus quidam (inquit Budæus) apud iuriſconſultos. ET Εἰρηναρχία idem ex Dionyſio affert,de Deo dictum,vt θεαρχία. ET Εἰρηναρχῶ ibidē exponit, Fungor irenarchia. Putantur autem (vt ille

E addit) dicti εἰρηνάρχαι qui corrigendis moribus præfecti erant.,quaſi pacis præſides.

Εἰρηναῖος,Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. 1,ὡς δὲ ὁ κῆρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον παρὰ τῆς Κορινθίων. ET Εἰρηναίως,Pacificè,Placidè.

Εἰρηνικός,Pacificus,Pacatus. Politianus apud Herodianū non ſemel εἰρηνικὸν σχῆμα vertit Pacatorium habitum. In vulg.lex.ex Can.7 concilii Antioch.ἄνευ εἰρηνικῶν δέχεσθαι pro Sine literis pacificis. Eadem nos ad Can. 11 concilii Chalced. remittūt de differentia inter ἐπιστόλια

F εἰρηνικὰ & συστατικά. ¶Iſocr.εἰρηνικὸς λόγος,oratio de pace. ¶Εἰρηνικός, Pacis ſtudioſus.eidem Iſocrati. ET Εἰρηνικῶς,Pacificè.cui opponitur πολεμικῶς ab Iſocr.

Εἰρηνεύω, In pace ago ſeu viuo, Pace fruor. A Paulo dicitur ad Rom.12,μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες:ab autore autem epiſtolæ ad Hebræos, εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων. ¶Εἰρηνεύω, Paco, In pace contineo. Budæus ex Baſilio pag.296.

Εἰρηνευομένη χώρα Budæus apud Polyb.lib.5 interpr. Quæ bello non infeſta eſt, Quæ à bello trāquillitatem

G habet. Appianus εἰρηνευομένην Ἰταλίαν & πολεμουμένην inter ſe oppoſuit. Apud Ariſtotelem autem cum πρὸς iunctum,εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕἼΡΩ, Dico. item Interrogo, vt tradit Euſtathius pag. 780. Nullum tamen huius præſentis exemplum affertur, ſed futuri eius ἐρῶ, Dicam, extant paſſim plurima. Pro quo ἐρῶ Homerus & cæteri poetæ per dialyſin ſæpe vſurpant ἐρέω.vt Od.ξ,ἔπος ἐρέω.Et alibi,ὥς ποτέ τις ἐρέει. Sed & pro Interrogo. ex Homero, Πάντων Ἀργείων ἐρέων ἐθέλω τινός τι. (AT Iliad.α,ἐρείο-

H μεν eadem ſigni.interiecto ι, Ἀλλ᾽ ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν,interrogemus) ¶ Itē ἀγγέλλω,Nūtio. VNDE Aurora apud Hom.Il.β,& alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.i.ἀπαγγέλλουσα,inquit Euſt. Qui tamē alioqui Od.ψ,Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα,exponit per præſens ἀγγέλλουσα.(Sic autē εἰρεῦσαι τά τ᾽ ἐόντα τά τ᾽ ἐσσόμενα apud Heſiod.

in Theog. circa principium per præſens exponitur, Narrãtes, Memorantesq́: licet pro εἰρέουσαι dictũ putetur) & addit, HINC Ἶρις deductum eſſe, ſicut & Ἶρος. Eſt verò Ἶρις, Arcus cæleſtis. Sed ab Homero fingitur dea (Thaumantis & Electræ filia teſte Heſiodo) quæ à diis nuntia mitti ſolet, vtpote ποδήνεμος & ὠκέα. Hinc etiam Fama ita vocatur. Sed & alia hanc appellationem ſibi vendicarunt. Eſt enim & placentæ genus. Item, Apis quædam. Necnon, Herba quædam aromatica. EX QVA Ἰρέλαιον, Dioſcor. AT DE Ἶρος appellatiuo pro ἀπατεὼν ἀλαζών, & de Ἶρος nomine proprio mendici (quod apud Hom. habetur) lege Euſtath. A B

COMP. autem ab illo ἐρῶ ſunt, Ἀντερῶ, Ἀπερῶ, Διερῶ, Ἐξερῶ, Κατερῶ, Προερῶ, Προσερῶ, Συνερῶ. SED notandum eſt, ſicut εἴρηκα & εἴρημαι, pro Dixi & Dictus ſum, tanquam A VERBO Ἐρέω ἐρήσω deriuantur (licet aliter ſentiat Euſtathius) ita & in compoſitione reperiri διείρηκα, ἀπείρηκα, &c. PRIMVM eſt Ἀντερῶ, Contradicam, Reſpondebo contradicens. Ariſtophanes Nubibus, τίς δ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν. Et præteritum Ἀντείρηκα, Contradixi. At verò ἀντίρρησις & ἀντίρρητος vide in Ῥῶ quod habes paulo pòſt. SECVND. Ἀπερῶ, Vetabo, Interdicam. Et in præterito ἀπείρηκα, ex Ariſtot. Politicῶn 2, ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, Interdixerunt exercitationibus. Sic paſſiuum, τοῦτο ἀπείρηται, Vetitum eſt hoc. Vel, Interdictum eſt hac re. Et cum infinitiuo. vt ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι. & in pluſquamperfecto, ἀπείρητο αὐτοῖς ταύτας ἔχειν. Ex Platone autem De republica 1, cum ὅπως, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ, &c. ‖Item ἀπείρηκα, Defatigatus ſum, Animum deſpondi, Bud. pag. 50 ex Xenophonte & Plutarcho, in Ἀπαγορεύω. Ex Demoſthene autem affertur etiam ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων pro Phocenſibus pecunia deſtitutis & exhauſtis. Sciendum eſt verò & hoc, in iſtis compoſitis infinitiuum ſæpe exponi per præſens tempus. quo & Camerarius modo ἀντερεῖν interpretatur Contradicere: ἀπερεῖν, Interdicere, Deficere: κατερεῖν, Prodere: προερεῖν, Prædicere, &c. TERT. eſt Διερῶ, Differam: ſed magis eſt vſitatum præteritum Διείρηκα, tanquam à Διερέω (qualis formatio & in cæteris intelligenda eſt) Exponit autem διείρηκα Budæus apud Platonem Diſſerui. Item Enarraui, Diſcuſſi, Diſtinctè cõmemoraui. Additque, διείρηται hanc ſequi ſignificationem: ſed & διήρηται interdum pro eadem reperiri. QVART. Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine: ſed frequentius per dialyſin Ἐξερέω. vt Iliad. α, ὧδε γὰρ ἐξερέω. Ibidem, ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. ‖At Odyſſ. ξ, ἐξερέουσι ſignif. præſentis, pro Percontantur. QVINT. Κατερῶ, itidem pro Eloquar, interdum. vt Ariſtophanes Nubibus, κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. Ex eodem affertur κατεροῦσι pro Ediſſerent. Item, Accuſabo, Deferam: vt Xen. κατερῶ σου πρὸς πάντας (q. d. Loquar aduerſus te) Sic apud Herodotũ Thalia, κατερέω πρὸς τὸν μάγον, exponitur Accuſabo apud magum. Camerarius tamen Indicabo interpretatur. Idem in hoc Platonis loco in Epitaphio, ἀλλ' ὅπως οὐ μὴ κατερεῖς, vertit, Vide ne prodas me. C D E F

SEXT. Προερῶ, Prædicam, Præloquar, Prænuntiabo, Ariſtophani. Apud Herodotum autem Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, edicendi ſignificationem habet, vt ſcribit Camerarius. Has autem ſignificationes & præteritum προείρηκα habet, ac paſſiuum προείρημαι. Sed προείρηκα ſæpe etiam pro Prius ſeu antè dixit, & προείρηται, Antè dictum eſt. SEPT. Προσερῶ, Alloquar, Camerarius. Sed προσερέων affertur etiam pro Conſulturus, ex Herodoto: & προσερεῖν τὴν πόλιν ex Ariſtide pro Laudare. OCT. Συνερῶ, Patrocinabor, Defendam, ex Demoſth. Vide autem in Ῥῶ quæ hîc deſunt, vt Ἀνάρρησις, Ἀντίρρησις, &c. eorúmque deriuata. G

¶Εἴρομαι, Interrogo, Sciſcitor. (quam ſignif. & τῷ εἴρω dat Euſt.) Il. α, — οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. εἴρεο Νέστορα. In eadem, Ὅττι κέ σ' εἴρωμαι. ET Διείρομαι, idem Il. α. ITEM Ἔρομαι in proſa, ET Ἐπέρομαι. quo tamẽ ἔρομαι vtuntur & poetæ. Hom. Od. ο, Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι Νέστορα. At ἐρέσθαι aor. eſt ſicut & Ἠρόμην in indicat. Xen. ἤρετο, εἰ οὗτοι πολέμιοι εἶεν; At verò fut. eſt ἐρήσομαι tanquam à contracto themate. Ariſtoph. ἐρήσομαί γ' οὖν. Ab Ἐπέρομαι autem eſt ἐπήρετο apud Xen. Σωκράτης ἐπήρετο αὐτόν. DICITVR & Ἀντέρομαι, pro Viciſſim interrogo. Greg. H

ΕἼΡΩΝ, Diſſimulator in oratione, Diſſimulatè loquẽs. Qui aliter loquitur ac ſentit. vt Cic. Offic. 1, Atque in omni oratione diſſimulatorem (quem εἴρωνα Græci nominauerunt) Socratem accepimus. (Nam mendoſè omnino in quibuſdam exempl. Simulatorem ibi legi exiſtimo) Ariſtot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium eſſe dicens τὸν ἀληθῆ. ITEM Εἰρωνικός, Qui diſſimulatione in loquendo gaudet. ET Εἰρωνικῶς, Cum illa diſſimulatione, Diſſimulatè. VERBVM etiam Εἰρωνεύομαι, Vtor diſſimulatione in loquendo. Plato in Apol. οὐ πείσεσθέ μοι ὡς εἰρωνευομένῳ. VNDE Εἰρωνευτής idem qui & εἴρων modò dictus fuit. ET Εἰρωνεία, Diſſimulatio in oratione. Cic. De orat. 2, Vrbana etiam diſſimulatio eſt, quum aliter ſentias ac loquare. Et paulo pòſt. In hoc genere Fannius in annalibus ſuis Africanũ hunc Æmilianũ dicit fuiſſe, & eum verbo Græco appellat εἴρωνα. Sed vti ferunt qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ diſſimulantiáque longè lepore & humanitate omnibus præſtitiſſe. Vide & Acad. quæſt. lib. 4, vbi de ea Socratis Ironia loquitur.

COMP. Κατειρωνεύομαι, Per diſſimulationẽ deludo. Item Cauillor. Bud. apud Syneſ. σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσῃ, interpr. Delicias facies, Simulabis te eam nihili facere. Et apud Æſchinem in epiſt. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cauillari ſuum exilium & parui pendere. Et apud Plut. κατειρωνευσάμενος αὐτῶν, cauillis eludens. Affert verò ex eodem & cum accuſ. vbi hæc de iocis Ciceronis in orationibus ſcribit, πολλαχοῦ τῷ σκωπτικῷ πρὸς τὸ βωμολοχικὸν ἐκφερόμενος, καὶ πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος, id eſt (inquit) Cauillis permiſcens & eludens.

ΕἼΡΗΝ, ενος, ὁ, Qui iam fari poteſt, ab εἴρω: vt μεῖραξ itidem ab εἴρω quaſi εἴραξ. Sed dicti ſunt tamen εἴρενες à Lacedæmoniis (teſte Plutarcho in Lycurgo) qui iam ſecundum poſt pueritiam annum attigerant: ET Μελλείρενες ab iiſdem grandiſſimi pueri. Ita enim legendum apud eum μελείρενες vnico λ.

ΜΕΙ͂ΡΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, Qui vel Quæ iam ea eſt ætate vt fari poſſit: quaſi εἴραξ, ab εἴρω. Reddi tamen ſolet Adoleſcens. Et in fœmin. Puella. Sæpe autem in fœm. vt Ariſtoph. Pluto non ſemel τὴν μείρακα. Et Luc. ὅς τὸ πρὶν ἐραστὴς ἐκείνης τῆς Ἀργολικῆς μείρακος. HINC Μειρακίζομαι pro Adoleſco, Bud. ex Arr. ET Μειρακιεύομαι, de quo dicam poſt Μειράκιον. ET DIMIN. Μειρακίσκος AC Μειρακίσκη, apud Ariſtoph. Adoleſcentulus, & Adoleſcentula. AT diminut. Μειράκιον paſſim pro Adoleſcens, tanquam diminutionis ſignificationem non habens. Plutarchus De frat. char. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἦν μὲν ἔτι μειράκιον, οὐδέπω γένειον. Cic. ἐκ μειρακίου interpretatur Ab adoleſcentia in epiſt. Epicuri ad Metrodorum. Galenus μειρακίων ætatem poſt ἡβῶντας nominat. HINC Μειρακιεύομαι, (q. d. Adoleſcenturio, ex Laberio: vel Adoleſcentior, ex Varr. vt Horat. Iuuenari) Adoleſcentis more laſciuio & exulto, Athen. Et μειρακιεύομαι pro eodem apud Plutarchum. ITEM Διαμειρακιεύομαι. Vide B. pag. 934 & 935, vbi & Adoleſcentis more ago interpr. Eadem forma dicitur νεανιεύομαι. ET alterum comp. Ἀντιμειρακιεύομαι, Aduerſus aliquem adoleſcentis more aut iuueniliter me gero, vel Viciſſim iuueniliter ago. AT verò Μειρακιόομαι, οῦμαι, Adoleſco, Adoleſcens euado. Xen. Pol. Lac. NOM. autem Μειρακιώδης exponitur Iuuenilis: quum dici non poſſit Adoleſcentialis. Poteſt autem vel à μεῖραξ vel à μειράκιον formari. Halic. de Iſocratis ſtylo nimium curioſo loquens, τὰ δὲ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτα, οὐκ οἶδα ἥν τινα δύναιντ' ἂν παρέχειν ὠφέλειαν. id eſt (inquit Bud.) Nitida hæc & oſtẽtationis plena, iuueniliterque exultantia, iuuenili ambitione redundantia. Alicubi verò redditur & Puerilia: veluti vbi copulatur cum χλεύασμα à Luciano. DIMINVT. autem Μειρακύλλιον, apud Poll. Adoleſcentulus, ex μειράκιον factum potius videtur: vt hoc ex μεῖραξ.

ΕΡΜΗ͂Σ, Mercurius, vtpote nuntius deorum. Ab εἴρω ſignificante Nuntio, quaſi εἰρέας, & per pleonaſmum τοῦ μ, ἑρμέας, deinde per ſynæreſin ἑρμῆς. ſed mutati tenuis in aſpiratam ratio non redditur. Vide & alias deriuationes apud Etymologiſten. Affertur ex Ariſtophane accuſatiuus Ἑρμῆ, ſi mendo carent exemplaria, τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. ‖Ἑρμοῦ κλῆρος pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expoſ. apud Euſtath. ‖Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro vltimo potu, quòd Mercurio vt ſomni præſidi libarent à cœna ſurgentes. ‖Ἑρμῆς, pars quædam Delphinii, id eſt templi quod Athenis dicatum fuit Apollini. In vulg. lex. ex Plutar. Theſeo. ‖Ἑρμῆς κοινὸς vide paulo pòſt in Ἕρμαιον. ‖Ἑρμαῖ, Lapideæ ſtatuæ Mercurii, quas mutilatas fuiſſe cum alii multi ſcribunt, tum Thuc. lib. 6. Sunt verò qui capita & membra virilia eis abſciſſa fuiſſe tradant. ET Ἑρμοκοπίδαι huius facinoris autores appellati fuerunt, vt iidem illi ſcribunt. Vide Pauſ. & Plutar. in Alcibiade. Hinc eſſe opinor Gall. vocabulum *hermes*, pro quo malè plerique omnes dicunt *termes*. Solitos quidem certè & ἑρμαῖς ſculpi ἄχειρας atque ἄποδας ex Plutarcho quoque diſcimus. HINC Ἑρμογλύφος, de quo alibi.

Ἕρμαιος, ſeu Ἑρμαῖος, ET Ἑρμαϊκὸς, (vt Ἑρμαϊκὴ κόλιξ, Euſtath.) Mercurialis. Ἕρμαιος ſeu Ἑρμαῖος λόφος apud Homerum, quod variè expoſitum habes apud Euſtath. Et Ἑρμαῖα Mercurii feſta apud Plat. Itē Ἕρμαιον, montis nomen, apud Euſtath. Sed ἕρμαιον frequētiſſimo in vſu eſt pro lucro inſperato, ſeu lucro inopinato & aduentitio. quod vulgò *bonne aduenture* vel *bonne rencontre*. vt quum quis iter faciens aliquid fortè fortuna inuenit. (quod etiam εὕρημα propterea appellatur, q. d. inuentū) Hinc autem factum vt quicquid boni aut emolumenti nobis contingit (præſertim verò ſi præter ſpem) id ἕρμαιον vocetur. Plato Phædone, εἰ μὲν γὰρ ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγὴ, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς. Idem in Symp. 262 ἕρμαιον & εὐτύχημα copulat. Budæus ab illo ἕρμαιον poni ait pro bono inexpectato, ac pro ſorte exoptanda quæ forte fortuna nobis oblata ſit: item alicubi pro re opportuna & exoptanda. Plutarch. in Sympoſ. ſept. ſap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν. Cæterùm vt dicitur κοινὸς ἑρμῆς prouerbialiter, id eſt communis Mercurius, ab eo qui participem ſe fieri poſtulat lucri quod fauente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) ſeſe nobis obiecerit: ſic & κοινὸν ἕρμαιον dixit Luc. Syneſius autem eodem (vt opinor) alludens, ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοινώσαι.

¶ Ἑρμηνεὺς, Interpres. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνίης. Ceb. Theb. δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. HINC Ἑρμηνεύω, Interpretor, Syn. Sed ſæpe etiā ponitur pro Explicare ſeu explanare. vt ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν apud Ariſtoph. διασαφῆσαι. Naz. autē paſſ. dixit, τὴν παραβολὴν ἑρμηνεύθητι pro Docearis expoſitionem parabolæ. Ita enim malo reddere quàm cum Budæo, Audi interpretationem. In hoc Thuc. loco ἑρμηνεῦσαι itidem vertitur Explicare: vbi dicit Pericles de ſe, οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. Sed malim hîc Eloqui, quòd Explicare latius pateat. AB HOC Ἑρμηνεία, Interpretatio. Sed in iſto Halicarn. loco de Iſocrate, ὑψηλότερος γάρ ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, Budæus vertit enuntiationem, expoſitionem, enarrationem: at ego in his multiſque aliis ſimilibus locis malim reddere eloquutionem, (ſicut ἑρμηνεῦσαι, eloqui verto apud Thucydidem) aut etiam dictionem. ITEM Ἑρμήνευμα, Interpretamentum, (quo Gell. vtitur) Interpretatio. vt apud Euripidem in Phœniſſis veritas οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων. ET Ἑρμηνευτὴς, Interpretator, Plato, ἑρμηνευταὶ γάρ που νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις, de vatibus & fatidicis. ET Ἑρμηνευτικὸς (q. d. Interpretatorius) Ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, ἤτοι, ſicut ἤγουν. Lucianus autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν vocauit facultatem eloquendi. q. d. facultatem eloquutoriam. COMP. Δυσερμήνευτος, Explicatu difficilis. in epiſtola ad Hebræos. ET verbum Διερμηνεύω, itidem pro Interpretor. ET Μεθερμηνεύω, idem. Polybius, τούτους καλοῦσιν ἐκστραορδιναρίους. ὃ μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους. Et μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν, Plut. Cat. Trāſferri ad verbum.

Ῥῶ, autem, alioqui inuſitatum & ipſum, format ῥήσω, ἔρρηκα, ἔρρημαι: itidémque Aoriſtū primū Ἐρρήθην, qui potius in vſu eſt: eiúſque participiū ῥηθείς. Eodémque in compoſitis modo, vt Ἀπερρήθη, Vetitum eſt, Interdictum eſt: pro ἀπείρηται, de quo dictum paulo antè fuit. Vult autem Euſtathius εἴρημαι factum eſſe ex ἔρρημαι. SED Ἐρρέθην etiam dicitur, tanquam à ῥέω, vt vult idem Euſtath. qui & ῥέω thema ponit. Verùm quæ ſequuntur deriuata, η non ε habent.

Ῥῆμα, Vocabulum, Verbum. vt Demoſthenes Pro corona, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. ‖Apud grammaticos autem ῥῆμα, Verbum, vna ex partibus orationis. ‖Ῥῆμα, Dictum, Sententia, ῥῆσις. Plato Politicῶn 1, τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν. Item ῥῆμα (inquit Budæus) Cantus, vel Oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus qui recitatur: apud Platonem ita ſcribentem, τὰ δὲ μελῶν αὐτῶν αὖ καὶ ῥημάτων διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ ἃ δεῖ διδάσκειν. HINC Ῥηματικὸς, Ad vocabulum ſeu vocabula pertinens. Item Verbalis apud grammaticos. vt ῥῆμα dixi illis eſſe Verbum partem orationis.

AT DIMINVT. Ῥημάτιον, Ariſtoph. Vocula, Paruum vocabulum. ITEM Ῥηματίσκιον ex Platonis Theæteto, ῥηματίσκια αἰνιγματώδη. Budæus autem ex Themiſtio affert itidem, συσκευασάμενος ῥηματίσκια παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη. Eſt autem ῥηματίσκιον itidem Vocula, vel q. d. Voculula. AT COMP. à Ῥῆμα, Ἀρρήμων, Tacitus, Mutus: ET Ἀρρημοσύνη, Taciturnitas, Silentium. ITEM Αἰσχρορρήμων, Turpiloquus: ET Αἰσχρορρημοσύνη, Turpiloquentia. ITEM Εὐθυρρήμων, Oratione vtens recta & non aberrante à vero: ET Εὐθυρρημοσύνη, Oratio talis. ITEM Εὐρρήμων, Facundus: ET Εὐρρημοσύνη, Facundia. ITEM Κακορρήμων, Maledicus: ET Κακορρημοσύνη, Maledicentia. ITEM Μεγαλορρήμων, Magniloquus: ET Μεγαλορρημοσύνη, Magniloquentia. de quibus Pollux.

Ῥῆσις, εως, ἡ, Dictum, Sententia, Oratio. Ariſtophanes Nubibus, ὅσ' ἐξ Εὐελπίδου ῥῆσίν τινα. Demoſthenes Pro corona, παράναγνωθι δή ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου. Themiſt. De anima lib. 3, τάχα γὰρ ἂν ἔτι ἐκ πυρείων τριβομένων πολλάκις τῶν ῥήσεων τοῦ φιλοσόφου, ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια, id eſt (inquit Budæus) Ex verbis Ariſtotelis obſcuriſſimis emicabit ſenſus. Apud Hermogenem, ῥῆσιν μακρὰν ἀποτείνειν idem interpretatur Longum ſententiæ ambitum. Sed & pro perpetua oratione, id eſt quæ differt à dialogo, accipi à Luciano tradit. At ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις vide apud Eraſmum in prouerb. Scytharum oratio. HINC Ῥησικοπεῖν, Suid. δημηγορεῖν. quidam Oſtentare eloquentiam interpretantur. AT Ῥησίαρχος apud Heſychium ſuſpectum eſt. DIMIN. Ῥησείδιον, Sententiola. Heſychius tamen habet ῥησίδιον cum ι ſolo in ſecunda, exponens λεξίδιον. AB HOC Ῥῆσις fit Ἀρρησία id eſt Silentium, σιωπὴ, apud Antiphontem, teſte Polluce. FIT ET Παρρησία quæ dicitur quaſi πανρησία (malè enim quidam παρὰ ei ineſſe putant) Libertas loquendi, Licentia loquendi, qua videlicet omnia dicuntur, etiam quæ tacenda videri poſſint. Orationem liberam (inquit Fabius lib. 9 cap. 2) Cornificius licentiam vocat, Græci παρρησίαν. (ſed ibi hanc inter figuras orationis numerat) Plato Sympoſ. γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παρρησίᾳ αὐτοῦ. Demoſthenes Philipp. 2, τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. vbi μετὰ παρρησίας aduerbio Liberè reddi poteſt. Apud Iſocratem & Platonem, παρρησίαν διδόναι, Libertatem loquendi dare. ‖Sed generalius etiam accipi παρρησία pro θάρρος (id eſt Fiducia) quidā annot. ‖At Mar. 8, Ioh. 16 & 18, atq; alibi. παρρησίᾳ aduerb. pro Apertè, Palàm. HINC VERB. Παρρησιάζομαι, Liberè loquor. Interdū & cū accuſatiuo. vt παρρησιάζομαι ταῦτα πρὸς σε, Luc. Sic & Greg. παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Et paſſiua ſignif. πεπαρρησιασμένον, Liberè dictum. Vide Bud. pag. 278. VNDE Παρρησιαστὴς, ET Παρρησιαστικὸς, Qui liberè loquitur, ſeu loqui ſolet aut a-

mat. Ariſtot. διὸ παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτικός. Ex compar. παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquendo. A
ITEM Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Liberè loquendo. CONTR. Ἀπαῤῥησίαστος, Qui liberè loqui non audet. ET Ἀπαῤῥησιάστως oppoſitum illi παῤῥησιαστικῶς.

Ῥητὸς, Dicendus, Fandus, vt ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον. Demoſth. Dicenda & tacenda effutierunt. (ſicut Eurip. ῥητὸν etiam τῷ σιγώμενον opponit, id eſt Quod tacetur) vel Digna & indigna relatu, vel Fanda & nefanda. Alicubi etiam ἀποῤῥήτοις opponuntur τοῖς ἀποῤῥήτοις. vt Iſocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοίνου. vbi ῥητῶν exponitur Quæ in vulgus efferri poſſunt. Demoſth. autem hæc copulauit, appellans Philippum ῥητῶν καὶ ἀποῤῥήτων κύριον. Apud Soph. Philoct. dicitur non eſſe ῥητὸν quod nullis exprimi verbis poteſt. At verò Heſiodo mortales pro voluntate Iouis ſunt vel ῥητοὶ, vel ἄῤῥητοι, Celebres vel incelebres. ‖ Ῥητὸν, Dictum, Sententia, Bud. ex Baſil. & Greg. Idem ῥητὰ pro oraculis ex Iuſtino Martyre affert. Sed & ζήτησιν τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν appellant Græci rhetores (ex quibus Hermog.) quam Latini quæſtionem ſcripti & voluntatis, vt idem ſcribit. C
‖ Ῥητὸς, De quo certis verbis conuenit, Præfixus, Præſtitutus, Præfinitus, Conſtitutus, Certus. vt Il. φ. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, Conſtituta mercede, in v. l. (malim tamen cum Horatio Pacta mercede.) Thucyd. 1, πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, erant patria ſeu auita regna certis honoribus definita. Idem lib. 2, καὶ ἀργύριον ῥητὸν ἐπιμάζειν. Sic dicitur ἐν ῥητῷ χρόνῳ ab Æſchine, Stato tempore. Sic etiam ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, & plur. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, Thuc. 6. Xen. autem cum accuſ. Hell. 3, παρέσεσθαι εἰς ῥητὴν ἡμέραν. ‖ Dicitur quoque ἐπὶ ῥητοῖς non adiecto ſubſtantiuo. Thuc. 1, ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, Nõ certa lege, vel Non certis legibus: Interdum verò ἐπὶ ῥητοῖς Certis conditionibus. Vide Bud. pag. 976: vbi & pro Non gratuitò poni docet. Apud geometras item ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea: & ῥητὸν τετράγωνον, definitum quadratũ. Cam. HINC cõp. Ἄῤῥητος, Indictus, Nõ dictus. Od. ξ, Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ᾽ ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic vſus eſt Plato in Sympoſ. καὶ ποιεῖσθω ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. ‖ Ἄῤῥητος, Infandus, Ineffabilis. Soph. Electra, δείπνων ἀῤῥήτων. Herodot. ἄῤῥητα ἱερὰ εἰς ἄρρητα χρόνον. Huc pertinet ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, de quo paulo antè. Et ἄῤῥητος θεὰ Plut. Cæſ. Cuius nomen fari non licet. vt Bona dea. ‖ Item ἄῤῥητοι ἰδιότητες, arcanæ, de quo in Ἰδιότης. ET bicomp. Ἀῤῥητοποιὸς, Nefanda ſeu infanda perpetrans, & obſcœna. D E

VNDE Ἀῤῥητοποιία, QVAE & Ἀῤῥητουργία, Nefandum facinus, Quod obſcœnè perpetratum eſt. ADVERB. autem ſunt Ῥητῶς ET Ἀῤῥήτως. Ac ῥητῶς quidem eſt Certis verbis, & quòd vulgò dicunt Expreſſè: vt Bud. interpr. in hoc Themiſtii loco in 3 De anima, ῥητῶς γὰρ ταυτά φησι περὶ αὐτοῦ. Addit verò poſſe exponi Ad verbũ. Idem apud Lucianũ pag. 181 exponit Planè, Certò, Nominatim. Ἀῤῥήτως autem Infandè: vel, vt quidam, Ineffabiliter, Inenarrabiliter. Poſſumus etiam reddere per periphraſin, Ita vt indignum ſit relatu. Sunt & qui interpr. Arcanè. F

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, Orator: vt Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, id eſt Oratorẽ verborum & actorẽ rerum, Cic. interpr.

Ῥήτωρ, itidem Orator: ſed vtriſque ſcriptoribus in vſu: vt Demoſthenes appellatur ῥήτωρ. Sed nonnunquam etiam vilius aliquid ſonat: vt quum iunguntur ῥήτορες & δημαγωγοὶ, ab Iſocrate. Vnde & Cauſidicus alicubi, item Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. & Æſchines. G
HINC Ῥητορικὴ (ſubaudi τέχνη) Oratoria ars. Vulgò Rhetorica. Ariſtoteles Rhetoricωn 1, ὥστε συμβαίνει τὴν ῥητορικὴν οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς εἶναι. Et ῥητορικὴ δύναμις apud eundem. ET Ῥητορικὸς adiectiuum, Oratorius, Ad oratorem pertinens, aut etiam ad artem oratoriam. vt λόγοι ῥητορικοὶ, & συλλογισμὸς ῥητορικὸς, & ῥητορικὴ ἐπαγωγὴ, Ariſtoteli. Et apud eundem τὰ ῥητορικὰ ſcholiaſtes exponit ἃ ὠφέλει ὁ ῥήτωρ λέγειν. ‖ Sed ῥητορικὸς dicitur etiam Qui artem oratoriam tenet, Eloquens. Iſocrates Nicocle, καὶ ῥητορικοὺς μὲν καλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυναμένους. ET Ῥητορικῶς, Oratorio H

more, Artificio oratorio, ſeu Eloquentia oratoria. Æſchines in Timarcho, μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.
ITEM verbum Ῥητορεύω, Oratoria arte vtor, Artem oratoriam exerceo. vt πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Iſocrates in Epiſtolis: & Appianus de Cicerone, αὐτὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τι καὶ ῥητορεῦσαι. Item Laertius de Socrate, καὶ γὰρ πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Budæus autem ῥητορεύειν exponit Orationem habere, id eſt pronuntiare, in hoc Luciani loco, vbi accuſatiuo iungitur, καὶ Ὀδυσσεὺς ὅπη μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἀριστείαν ἐῤῥητόρευε. Rurſum Budæus ait ῥητορεύειν τὸν λόγον eſſe Ore pronuntiare rhetorico more. ſed affert exemplum ex Iſocrate ad Philippum, vbi vox paſſiua ῥητορεύεσθαι habetur, τοὺς μὲν ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων καὶ καταπεπονημένων λόγους ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι. HINC Ῥητορεία, Oratio in qua rhetoricæ præcepta ſeruantur, Oratio rhetorices artificio elaborata. Item Oratoria eloquentia. Iſocrates Panathenaico, καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν ταῖς ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Syneſius, ἁπάσης ῥητορείας ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν.
COMP. Ἐπιῤῥητορεύω, cum accuſatiuo & datiuo. Lucianus, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ, id eſt (inquit Budæus) Qui talem ſuper eius funere orationem habuit: Sed videtur ſignificantius eſſe Græcum hoc verbum. ET Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demulceo: Vide Bud. p. 1079: ſed illic malè Herodotum pro Luciano citari ſcito.

Ῥήτρα, Dicendi locus, Dicendi vices. Budæus apud Lucianum pag. 104 & 236. ‖ Item Dictio, id eſt oraculum. (ita enim Liuius dictionem vſurpat) Plutarchus in Lycurgo, eum dicit ſuas leges vocaſſe ῥήτρας, tanquam χρησμούς τινας, id eſt quædam oracula. Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmoniorũ exponant Edictiones breues. ‖ At ῥήτρα Homero, Pactum, Pactio, Conuentio, Odyſſ. ξ, Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ᾽ αὐτὰρ ὄπισθεν, &c. Paciſcamur inter nos. ‖ Item Decretum, (vt ſcribit Budæus) in pſephiſmate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. Sunt verò qui generali ῥήτραν accipi dicant etiam pro σύγγραμμα. VNDE Ῥητροφύλακες iidem qui & γραμματοφύλακες.

Præpoſitionibus autem iunctum Ῥέω illud inuſitatum, formauit quæ ſequuntur partim verba, partim verbalia.

C. Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, Plutarchus, Renuntiatus ſum conſul, Creatus ſum conſul. vt ἀναῤῥηθῆναι ab ἀναγορεύω. Et participium Ἀναῤῥηθεὶς, Renuntiatus. At ἀναῤῥηθεὶς στέφανος ex Demoſthene Proclamata corona. HINC Ἀνάῤῥησις, Renuntiatio, Creatio. Item Proclamatio. Ariſtides.

C. ἈΝΤΙῤῥησις, (tanquam ab Ἀντιῤῥέω) Contradictio, Reſponſio qua contradicitur alicui & repugnatur. Item Refutatio. Philo De mundo, καὶ ἀρχαῖον γε τῆς ἀντιῤῥήσεως. VNDE Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, Oratio qua obiectionibus reſpondetur, Oratio refutatoria. vt Ariſtidis πρεσβευτικὸς & ἀντιῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes hodiéque extant. Sunt etiã Euſebii Cæſarieñſis ἀντιῤῥητικοὶ πρὸς τὰ Ἱεροκλέους. Dionyſ. Areopagita, οἱ περὶ τούτων τῆς παραγνοίας Σίμωνος ἀντιῤῥητικοὶ λόγοι. Et plural. neutro genere ἀντιῤῥητικὰ dicti libri Ioſephi contra Appionem.
AT Ἀναντίῤῥητος, Cui contradici non poteſt, Irrefutabilis, Minimè controuerſus, Minimè dubius. Act. Apoſt. cap. 19, ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων. Plutarchus autem Themiſtocle, ἀναντίῤῥητον ἱκεσίαν, ſupplicationem irrefragabilem dixit, vt Camerarius interpretatur. ET Ἀναντιῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnante, Extra omnem controuerſiam. Hæc autem verbalia cum Ἀντιῤῥέω non poſui, quòd aliam deductionem habeant: ſicut & ſimplicia ῥῆμα & ῥῆσις, &c. Sic verò & ab Ἀποῤῥέω ſeparãdum duxi ἀποῤῥηθῆναι, & inde deducta, ἀπόῤῥημα, ἀπόῤῥησις, ἀποῤῥητός. Idem denique & in cæteris obſeruaui. Cæterùm ET Ἀντιῤῥηθῆναι dici ſciendum eſt pro Contradici: quòd tamen ſuprà non poſui, quia exemplum non ſuppetat.

C. Ἀπεῤῥήθη, Vetitum eſt, Interdictum eſt. Et partic. Ἀποῤῥηθεὶς, Vetitus. Ariſtides, ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, quũ vetitũ eſſet, vacãte particula μή. Apud Plat. autẽ De Leg. 11,

ἀπὸ δὲ γένους παντὸς ἀπόρρηθῆναι, quaſi A toto genere abdicari, inquit Camer. HINC Ἀπόρρημα, Interdictum: ET Ἀπόρρησις, Interdictio. Item Renuntiatio. Et Defatigatio. De quibus ſignif. Bud. pag. 49 & 50. Vide & Ἀπεῖπ. ET Ἀπόρρητος, Vetitus, Lyſiæ. Item Arcanus. (& apud Euripidem ἀπόρρητος φλὸξ, arcana flamma ſeu myſtica) vnde ἐν ἀπορρήτῳ, & ἐν ἀπορρήτοις, item δι' ἀπορρήτων, Secretò vel Clam. Ex Plutarch. autem in Themiſt. πρᾶξις ἀπόρρητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, Res vulgo non diuulganda. Sed Inenarrabile etiam ſonat ſeu Ineffabile, ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nonnunquam verò Indignum relatu, ῥηθῆναι ἀνάξιον. De quibus vide B. p. 51. A B

C. ΔΙερρήθη, Diſcuſſum eſt, Diſtinctè explicatum eſt. idem quod διείρηται de quo dictum eſt in Διερῶ. HINC Διάρρησις ET Διαῤῥήδην. quæ tria vno eodémque in loco habes apud Plat. De legib. lib. 11, pag. 346. Vbi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quòd neſciam alterum pro altero poni, ſed quia διερρήθη in ſequente linea pro eodem dicit. Et διάρρησις ibidem eſt Explicatio diſtincta & q. d. expreſſa. SIC Διαῤῥήδην, Explicatè. Item Clarè, Apertè, Manifeſtè, Bud. ex Demoſthene & Æſchine. Idem verò alicubi apud Plat. vel Non obſcurè vel Verbis conceptis, ſignificare ſcribit. C

C. ΕΠΙῤῥημα, Aduerbium, vna ex partibus orationis apud grammat. vt ῥῆμα iiſdem eſt verbum. Item ἐπίῤῥημα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege Heſych. & Suidam. Ita vocabatur & geſtamen quoddam comicum, teſte Polluce, ſi modò ἐπίῤῥημα emendatè apud eum legitur. AT Ἐπίρρησις, Camer. interpr. Vituperatio, ET Ἐπίρρητος, Vituperabilis. Redditur & Infamis, in hoc Xenophontis loco, αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι ἐπίρρητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de vtroque Heſych. & Suidam. Euſtath. certè in ἐπίρρητον ait ἐπὶ eſſe pro κατά. ADVERB. autẽ Ἐπιρρήδην, Palàm, Apertè, διαρρήδην. vt exponitur à ſcholiaſte Apoll. in Arg. 2. In alio autem eiuſdem libri loco, φανερώτερον, παρρησιαστικώτερον. & addit, οἱονεὶ ἀναφανδόν. Euſtath. verò apud Aratũ ait eſſe ῥητῶς & ὀνομαστικῶς, vbi canit, — ἐπεὶ δ' ἐκεῖναι ἐπιρρήδην καλέονται. D

C. ΚΑΤΑῤῥησις, Accuſatio. (vt κατηρῶ Accuſabo) Item Cõdemnatio. Nam vt κατάρρησις Heſychio eſt κατηγορία, (itémque καταβόησις & καταλαλιά, & κακολογία, quæ illi primæ ſignif. affinia ſunt) ita Suidæ eſt κατάγνωσις, & quidem hanc ſolam ei ſignif. danti. E

C. ΠΡΟερρήθη, id eſt προηγορεύθη, Prædictum eſt. Et Προρρηθεὶς, Prædictus. HINC Πρόρρησις, Prædictio, Vaticinium, Phil. De mundo. Et lib. 2 Epigr. Καί με τὸν ἐκ τῶν προρρήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς. | Apud Thucydidem autem lib. 1 exponitur Iuſſum. ET Πρόρρητος, Prædictus, ex Sophocl. Trach. ET Προρρητικὸς, q. d. Prædictorius. Vnde βιβλία προρρητικὰ Hippocratis, Libri qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόρρησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως docet aliquot locis Galenus ex aliorum etiam opinione. F

C. ΠΡΟΣερρήθη, id eſt προσηγορεύθη, Appellatus eſt, Nuncupatus eſt. Item Salutatus eſt, ex Euripide. HINC Πρόσρημα ET Πρόσρησις. Ariſtides in Panath. οἵτε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἐνέχονται τῷ προσρήματι, Hac appellatione continentur, Bud. (Vide & Pollucem de hac voce.) Idem & Πρόσρησις ſignif. Plato Epiſt. ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; Item Compellatio. vt πρόσρησις οἰκέτου, Verba quibus compellatur ſeruus, ex eodem in Leg. Item Salutatio. Syneſ. μονονοὺκ ἐγχάραττε τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει. G

ΕΙΣ, VEL Ἐς, Ad. vt ἤλυθον εἰς Τροίην, Hom. Veni ad Troiã: ſed Lat. Veni Troiã. Heſiod. ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα. Hom. ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Soph. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; εἰς ποίους βροτούς; Od. χ, σὺ δ' ὤτρυνε εἰς ἐ καλεσσάμενος. Xen. Hell. 6, in princ. ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα: &, ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα: & διεβιβάζοντο εἰς Φωκέας: & aliquanto pòſt, ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Ariſtoph. εἰς ἀνάγκας ἔρχομαι: & εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliiſque huiuſmodi: vt εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portauit ad Græcos, vel Apportauit Græcis, ſeu Importauit. Item εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Xen. eo modo quo Lat. Ad manus venire. Interdum verò εἰς genit. iungitur, ſed H

cum quo ſubauditur accuſ. vt quum dicitur εἰς ἀΐδος ſeu ἀΐδος δέ, vel ἀΐδαο, & in proſa εἰς ᾅδου, cum ἥκειν vel ἐλθεῖν, aut alio huiuſmodi verbo, ſubaudiendo οἶκον vel τόπον. Tale eſt ἐς διδασκάλου, & ἐς μουσικοῦ. | Alicubi autem vacat εἰς, habens ſignif. motus, vt quum dicitur ab Homero εἰς ἅλαδε: niſi quis malit otioſam eſſe particulam δέ: vt ſit εἰς ἅλα δὲ pro εἰς ἅλα. | Et vt Lat. dicitur prodeſſe aliquid ad hanc vel illam rem: ſic & λόγος ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν, Xen. Pæd. 3. | Item vt dicitur Ad quid? pro Cuius rei gratia, vel In quem vſum, ſic εἰς τί affertur in v. l. itémque εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, ex Marci cap. 1. Quibus addi poteſt ex Paulo 1 ad Tim. cap. 4, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν, &c. | De εἰς autem pro Ad ſignificante Vſque ad: & pro Ad ſignificante Circiter: item pro Ad id eſt apud, dicetur infrà: necnõ de τὸ εἰς ἐμὲ pro Quod ad me attinet.

Εἰς vel Ἐς, In. vt Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4, in princ. hic enim non dixeris Venit ad Phrygiam, ſed in Phrygiam. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, & in ſimilibus locis. Quinetiam in ſuperiorum exemplorum nonnullis locum magis habere poſſit In quàm Ad. Sic & in ſequent. locis: vt Od. κ, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Quo dixit modo quidam tragicus εἰς ὄμματ' ἄλλου φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, ſine præpoſ. | Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν in colloquiũ venire, Plut. Sic & vbi εἰς pro ἐν ponitur, tũc vertitur In: vt εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίζομαι, Æſchin. in concione ſedeo. Et ςαὶς εἰς τὸ μέσον pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. Pæd. 4. Et εἰς στήλην γράφειν, Demoſth. Affertur & εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι ex Æſchine pro In ſenatu pronuntiari. | Εἰς redditur In itidem, vbi iungitur quibuſdam temporis aduerbiis, aut nominibus quæ temporis & ipſa ſignificationem habent. vt quum dicitur εἰς ἔπειτα ſiue εἰσέπειτα, & εἰς αὖθις ſeu εἰσαῦθις: ſic εἰς ἀεὶ, & εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. item εἰς τὸ παρὸν, vbi rurſum εἰς pro ἐν accipitur. dicitur enim εἰς τὸ παρὸν pro ἐν τῷ παρόντι: Latinè tamen In præſens, non In præſenti. Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. Aliquando verò εἰς in huiuſmodi locis omnino vacat: vt quum aduerbio αὔριον iungitur, & dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον ſimpliciter: ſicut apud Platonem in Critone, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὔριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾶν. Sic & cum ἀεὶ ſæpe vacat. Quinetiam ἐς πότε apud Sophoclem legitur pro πότε ſolo. (Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, & ἐς τρὶς pro τρὶς apud Herodotum) Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem ſignificationem habentibus, non redditur In, ſed aduerbio vtimur in interpret. vt ἐς ἑσπέραν, veſperi: ἐς τὴν ὑστεραίαν, poſtridie: ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie. vt Budæus interpretatur in hoc Luc. loco, ὥστε μὴ ἐλάσης τήμερον, μηδ' αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν (quod & de ſimilibus intelligendum eſt) non ita ſemper reddi poteſt: ſed alicubi, Tertio ab hinc die, vel Tertio pòſt die, vel Intra tertium diem. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xenoph. Pæd. 8 pro Triceſimo abhinc anno. quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad triceſimum annum.

| Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, vt εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Iſocr. Suppeditare pecunias in bellũ, vel ad bellũ. | Itẽ In pro aduerſus, Cõtra, vt εἰς τὸν δῆμον, aduerſus populũ, ex Æſch. Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam ſcribi εἴς τινα in aliquem, pro Aduerſus aliquẽ. Sed interdum εἰς bene ſonat, cum huiuſmodi etiam verbis: vt Greg. εἰς Βασίλειον λέγειν, In laudem Baſilii ſcribere. Niſi quis malit ſimpliciter, De Baſilio ſcribere. Sic εἰς Εὐαγόραν Iſocr. pro De Euagora, τὰ δ' εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲ οἴομαι παραλιπεῖν. Xen. autẽ καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ Hell. 7, eſt Contemni in rebus bellicis. Vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur & Ob in locis illi ſimilibus: vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Ariſtot. Ob iuſtitiam laudatur. Et è contrario loquendi genere, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem loco εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti poſſe Ob exiſtimo: ſed quum dicitur εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι puto cõmodius reddi poſſe quàm per Ob: nimirũ interpretando, Probra in alicuius ignobilitatẽ iacere. Sed & præpoſitionẽ omittendo, ita, Igno

bilitatē alicuius inſectari. Quinetiā illud εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται verti poſſe crediderim omiſſa itidē præpoſ. Commendatur eius iuſtitia. Aut certè, Commendatur ille à iuſtitia. Eſt autem huius generis illud Xenoph. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpretationem per In commodius admittens.

Εἰς, Circiter. quam ſignific. habet & Ad interdum. Thucydid. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Pauſan. εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, Circiter trecentos, Ad trecentos.

Εἰς, Apud Thuc. εἰς βελτίονας μηνῦσαι. Dem. Pro corona, παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, vel, Coram omnibus. Pauſ. διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας. Item, εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, vel, Apud vulgus, aut, In vulgus notum, ſeu vulgo.

Εἰς, Vſque ad. In qua ſignif. interdum & Ad ſine adiectione ponitur. vt εἰς ἐμέ, vel ἐς ἐμέ, Pauſan. Vſque ad me, id eſt Vſque ad ætatem meam. Sic εἰς τόνδε χρόνον, Ad hoc vſque tempus. Et εἰς τοῦτο, Hactenus. Item, ἐς ὅ, vel ἐς ὅ δή pro Vſque dum, Donec. Vide Ἔστε.

Εἰς, Quod attinet ad. vt Pauſan. τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, & τὰ μὲν εἰς Τολμίδην, Quæ ad Meduſam (ſeu ad Meduſæ hiſtoriam) & Quæ ad Tolmiden pertinent. Bud. p. 1041. Sic apud Xen. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά dixi poſſe reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At verò ex Eurip. τὸ εἰς ἐμέ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed & illud εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι. Bud. putat accipi poſſe pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens & εἰς ὦπα ἐῴκει ex Homero, & ἐπίφθονος εἰς κακίαν ex Plut. tanquam ſimilia, quæ habes p. 1040 & 1041.

Εἰς cum adiūcto ei nomine, ſæpe redditur per aduerbium, vt εἰς ὑπερβολήν, Summé. Æſch. in Timarch. λέγει δ' εἰς ὑπερβολὴν δυνατῶς. Sic dicitur εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, à Luc. Sic εἰς τὰ πρῶτα, & εἰς τὰ ἔσχατα, & εἰς τὰ μάλιστα (quod & ἐν τοῖς μάλιστα) itidem pro Summé. Poteſt autem εἰς & in huiuſmodi locis videri accipi pro Vſque ad, ea forma qua dicitur Lat. aliquis eloquens eſſe, vel doctus ad miraculum vſque. Sic & quum dicitur εἰς βάθος, pro Profundé. Sed in multis locis vbi itidem per aduerbium redditur, hanc ſignificationem habere nō poteſt. vt quū dicitur εἰς καιρόν, & εἰς καλόν, pro Opportunè ſeu Commodè: vbi εἰς pro ἐν accipitur: quū idem valeat quod ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. Quin & εἰς τάχος & εἰς κάλλος itidem aduerbialiter ab Atticis dici quidā annotarunt cū verbo γράφειν, pro ταχυγραφεῖν & καλλιγραφεῖν. Huc pertinet εἰς τέλος pro Omnino. Item ἐς δύναμιν, quod Bud. vertit Quàm potuit maximé. Sed redditur etiam Pro viribus, vel Totis viribus, ſeu Pro virili parte: ſicut & ἐς τὸ δυνατόν. At εἰς μακράν & οὐκ εἰς μακράν, aliáque loquendi genera per εἰς, vide in iis vocabulis quibus hæc præpoſitio præfixa eſt.

Sunt & qui εἰς ἕνα apud Xenoph. Pæd. 2, reddant aduerbio Sigillatim, vbi dicit, εἰς ἕνα πορεύεται ἡ τάξις: & tamē apud eundem εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddūt Per binos: & εἰς τέσσαρας ἔρχεται ὁ λόχος, per quaternos.

ΕΙΣΩ, Intra. Et pro εἰς apud Hom. In: cum accuſ. vt Iliad. α, — Ἴλιον εἴσω. Et Od. ο, — τὴν δ' ὀτρύνας πόλιν εἴσω. Item Il. γ, — δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. ſic alibi. In proſa autem cum genit. vt εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. Interdum verò ſine caſu, Intro, Intus. Ariſtoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Et cum articulo, ὁ εἴσω, Interior, Penitior. εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Plato De rep. In partem interiorem manus. Γελ εἴσω βέλους ἐλθεῖν, Syneſ. vt Lat. Intra teli iactum. Εἴσω πεντήκοντα ἡμερῶν, Hermog. vt Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, *Dedans trente iours*. At Εἴσω πέντε ταλάντων ex eodem pro Infra quinque talenta. DICITVR & Ἔσω. Apud Baſ. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, & ὁ ἔνδοθεν pro eodem. VNDE Ἔσωθεν, Intrinſecus. & q.d. Abintus. Interdum & ſimpliciter pro Intus. vt Matth. 7, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim neceſſe hîc Intrinſecus reddere.

ΕΣΤΕ, Donec, Quādiu. Sophocl. ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. Et ἔστι τοῦ apud Apoll. (vacante τοῦ) Arg. 2, ἔστι τοῦ οὐλομένῃσι δάμαρτα καὶ ἀμφοτέροις ἰδάμασι. Xenoph. cum præt. imperf. ἔστε Σωκράτει συνῆσαν. Sic Arrian. ἐδίωξεν ἔστε φάος ἦν. Cum præſ. coniunctiui, Soph. Aiace, δρήν γ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero, pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω: vt ἔστ' ἂν πυνθάνηται, Herodot. Sic Xenoph. ἔστ' ἂν δὲ τοῖς πολεμίοις δεῖξωσι, κελευόμεθα πάντα ποιοῦσι. Syneſ. καὶ πάντα δρῶσιν ἔστ' ἂν ταῖς ἀγκάλαις διεφθύνωσι. Ἔστ' ἐπὶ, Vſque ad. Apoll. 2, Ἔστ' ἐπὶ Ῥυδαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης. Et Arrian. ἔστε ἐπὶ κνέφας, Vſque ad diluculum. Et ſic identidem.

ΕΙΣ, ἑνός, Vnꝰ. Neutr. ἕν, Vnū. AT fœm. Μία, Vna. Pro uerb. εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, Vnus vir, nullus vir. Eurip. itidē prouerbialiter, εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Et εἷς τῶν πολλῶν Demoſth. Vnus è vulgo. Interdum relinquitur ſubaudiendum: vt τῶν τριάκοντα ὤν, Xen. Ἕνα καὶ δύο dixit Hom. quod Lat. Vnum & alterum. Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, vt εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, Alter alterius loco cedens, ex Dioſcoride. Sic Baſil. καὶ μία τῆς μιᾶς ἤρτηνται, Vna alteri hæret, Bud. interpr. At verò εἷς καθ' εἷς, Mar. 14, ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, vel Singulatim, aut Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Ioann. cap. 8, v. 9, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς. vbi vetus interpr. reddit Vnus poſt vnū exibāt. alii, Singulatim vnus poſt alium exibant. At Paulus ad Rom. 12, v. 5, dixit ὁ δὲ καθ' εἷς pro Singuli, ei opponēs πολλοί. Tale eſt quod affertur ex Macc. 3, ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Vnuſquiſque amicorum. At in Epigr. ἓν καθ' ἓν ἀθρῆσαι. Et καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν apud Plut. Singulos ſeruos. Item καθ' ἕν, Singula apud Iſæum. De quibus Bud. p. 772. Sed videndum num potius καθ' in his locis ſit ex κατὰ pro καὶ εἶτα: quum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατά, at καθ' pro καὶ εἶθ' illi conuenire. Alii autem (quòd vt opinor hîc laborarent) καθεῖς ſcripſerunt: vt quā ſcripturam aliqua etiam ex noſtris exēplaribus Teſt. noui habebant. Item ἓν παρ' ἓν pro Viciſſim, Plut. apud Budæum pag. 242. Et ἓν πρὸς ἓν Bud. ex Thucydide, pro Vnum cum vno comparando. In v. autem lex. ex Platone De rep. 1, ἓν ἀνθ' ἑνός itidem pro Si vnum vni conferatur. Apud Luc. παρ' ἕνα χορεύοντες redditur Per manus alternatim reſte ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα τοσοῦτοι, ſignif. vno dempto totidem. Et εἰς ἕν, vt Lat. In vnum. Sed ex Philoſtr. affertur & pro Priuatim. Ex Ariſtot. autem citatur ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει pro Peccat vno modo. Ὑφ' ἓν ex Dioſc. pro Sigillatim, ὑφ' ἓν προεψημένοι. Ex Aphrod. autē ὑφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putreſcit. Et ὑφ' ἓν ὅλον ἐξάπτεται Simul omne accenditur. At verò à grammaticis dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι (id eſt legi) quæ velut vniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diuiſa ſint: vt apud Terentium, Heri ſemper -lenitas. Sed & nota quæ his locis apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit à quibuſdam: reperitúrque & ὑφὲν ſcripta.

Εἷς ἀνήρ, apud Ariſtidem eo modo quo Gall. dicimus *Vn homme*. in v. l. non addito exemplo. At in Teſt. noui ſcriptis εἷς pro τὶς rarum non eſt (quale eſt & συκῆν μίαν Matth. 21.) Ibidem verò legitur & εἷς τις, vt Marci 14, v. 47, εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. vbi vertitur ſimpliciter Quidam. Nam Cicero addit quidem & ipſe Vnus cum Aliquis, ſed tum quum incerta eſt perſona. At verò apud Ariſtotelem εἷς ὁστισοῦν, eſt Vnuſquiſque. Polit. 7, ὁμοίως δεῖ τοῦτο ὑπάρχειν καθ' ἑνὸς ὁτουοῦν τῶν ἀνθρώπων. Sic De cælo lib. 2, τῶν γὰρ πλανωμένων ἓν ὁτιοῦν πλείους φορὰς φέρεται. At εἷς ἕκαστος, ad verbum reſpondet Latino Vnuſquiſque.

Μία autem vox fœminina varium & ipſa vſum habet, ob ſubaudita cum ea nomina varia ſubſtantiua. Hom. Il. β, Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. vbi Euſtathius ſubaudiri ait βουλήν, q.d. In vnum conſilium conſultabimus. Latinè tamen diceretur potius In vnum vel Vnā. Ariſtoph. μίαν δικάσαντες. vbi quidam μίαν exponunt ἅπαξ, quum ſubaudiatur δίκην cum μίαν. vt apud eundem ſubauditur ναυμαχίαν cum μίαν, vbi dicit μίαν ναυμαχήσαντες. & apud eundem γνώμην, cum κατ' ἐμὴν μίαν. Apud Xenophōtē autem μιᾷ δὶς ἐφεξῆς βέβληκα, ſunt qui cum μιᾷ ſubaudiri poſſe exiſtiment vel ἡμέρᾳ vel χειρί. Eodem modo ſubaudiendum eſt ſubſtant. apud Lucam cap. 14 Euang. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι. quum autem commodè intelligi poſſit φωνῆς, non malè vertitur Vno ore. Sed & cum præpoſ. varias in-

terpretationes admittit. vt κατὰ μίαν οἴκησιν ex Platone affertur pro Per ſingulas familias (pro quo apud Herodotum κατὰ μίαν ἑκάστην) & πῦς κατὰ μίαν πόλεων ex Ariſtide, pro Singulis vrbibus. Apud Thuc. verò κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι ſchol. exponit, μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μιᾶς. vnde & in alio eiuſdem loco κατὰ μίαν παραπλέοντες exponitur Nauem naui ſequente nauigantes. At de παρὰ μίαν & ὑπὸ μίαν, ſubaudito ſubſtantiuo ἡμέραν, vide in Παρὰ & in Ὑπό.

Ἑνικός, Ad vnum pertinens, Singularis. vt ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gramm. Singularis numerus: cui opponuntur δυϊκὸς & πληθυντικός, dualis & pluralis. ET Ἑνικῶς, Singulariter. Naz. τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν ἀδιαιρέτως ἑνικῶς. B

Ἑνίζω, Vnum ſeu vnitatem pono. B. p. 358, ex Plut. Apud Naz. autem διελεῖν ἢ μετρῆσαι τὸ φῶς ἑνιζόμενον vertitur, Vnitum ſeu adunatum lumen.

Ἑνόω, Vnio, Aduno, vt quidam loquuntur, ſeu Coaduno. Paſſ. partic. ἡνωμένος, Vnitus. VNDE Ἕνωσις, Vnitio, Adunatio. ET Ἑνωτικός, Vnitiuus, Adunatiuus, Vim vniendi ſeu adunandi habens. ITEM compoſ. Συνενόω. vnde præt. paſſ. συνήνωται apud Naz. συνήνωται τῷ πατρί, Cum patre vnitus eſt, Vnione quadam cum patre iunctus eſt.

C. Μηδείς pro μηδὲ εἷς, (vt Οὐδείς, pro Οὐδὲ εἷς) Nullus. In fœm. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. In neutro, Μηδέν, Οὐδέν, Nullum. Et μηδεὶς quidem frequens eſt, id eſt Nullus, (ſicut & οὐδείς) at plur. μηδένες non item: cuius tamen exempla hæc ſunt: Xen. Hell. 5, μηδένες ὄντες. Syneſ. μηδέσιν ὄντες. At Soph. μηδένας vocauit nullius pretii homines. Hermog. verò cum μηδένα addidit ὄντα, vt Ariſtot. dicit εἰς οὐδένα. Neutro autem genere μηδὲν quod Lat. Nihil. Μηδὲν vel οὐδὲν λέγειν apud Xenophõtem & Ariſtotelem, atque alios, id eſt Nihil dicere pro Nihil afferre quod alicuius ſit momenti, aut quod ad rem faciat: aut etiam quod ſufficiat ad probãda ea quæ probare volumus. Bud. exponit etiam Nugari. ‖ ApudSophoclem autem μηδὲν εἶναι, ſicut οὐδὲν εἶναι, Nihil eſſe pro Mortuum eſſe, item pro Perditum eſſe. ‖ At μηδὲν ἧττον, Nihilo minus, vel Non minus. Iſocr. ἀρχὴ παντὸς μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων. Sed ſæpiſſime accipitur pro οὐ, id eſt Non, vt Lat. Nihil. ‖ Affertur autem & μηδὲν pro μηδὲν ex Ariſtoph. quum alioqui potius aut μηδὲν aut μηδὲ ἓν dicatur, vt μηδεὶς vel μηδὲ εἷς. D E

C. Οὐδείς, pro οὐδὲ εἷς (vti dixi) In fœm. Οὐδεμία, Nulla. In neutro Οὐδέν, Nullũ. In plurali οὐδένες, Nulli (ſicut & μηδένες modò poſui) ex Plat. epiſt. 7, οὐδένες τούτων μή ποτε μάθωσιν. Ex Eurip. autem βαρβάροις τοῖς οὐδένας, Barbaros nullius pretii. Atque vt cum μηδεὶς docui addi interdum ὁστισοῦν, ita & cũ οὐδεὶς addi ſciendum eſt. Demoſth. περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὁντινοῦν οὐχ ὑπομεμενήκασιν οἱ πρόγονοι. Interdum verò ὅστις ſine οὖν, vt Luc. οὐδεὶς ὅστις οὐ συνεπήνει. Neutro autem genere οὐδὲν eos vſus Græcis præbet quos Latinis Nihil: præbet verò & alios. οὐδὲν εἶναι, vide paulo antè ex Sophocle in Μηδέν. (& apud Eraſ. in Prouerb.) Atq; vt μηδὲν ἧττον ibidẽ habes, ſic & οὐδὲν ἧττον dicitur à Xenophonte, item οὐδὲν ἔλαττον ab aliis, pro Nihilo minus, vel Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μᾶλλον, vel οὐδέν τι μᾶλλον, apud eundem Xenoph. pro Nihilo magis, vel Non magis. De hoc autem loquendi genere vide & in Μᾶλλον. Vt autem in illo οὐδέν τι μᾶλλον vacat τι, ſic & alibi ſæpe οὐδέν τι pro οὐδὲν dicitur: eodémque modo ὅ, τι poſt οὐδὲν vacat, quum dicitur à Thucyd. οὐδὲν ὅ, τι οὐ συνέβη. Item vt in illo genere loquendi οὐδὲν μᾶλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo: ſic & παρ' οὐδὲν ἡγοῦμαι redditur Nihili facio: & Act. Apoſt. cap. 5, ἐγένοντο εἰς οὐδέν, Redacti ſunt ad nihilum. At οὐδὲν οἷον, vide in Οἷον, ſicut οὐδ' ὅσον in Ὅσον, οὐδὲν πλέον in Πλέον. idémque facito in cæteris. ‖ Οὐδὲν ſæpe & pro Non: vt οὐδὲν φροντίζω σου, ſicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Ariſtot. Ethic. 5, ὡς οὐδὲν περὶ ἔργου ὄντος πιθῶσαι. F G H

Οὐδένεια, ας, ἡ, q. d. Nihilitas. Plato in Phædro, ἐπεὶ ἔμοιγε ἔλαθεν ὑπὸ τῆς οὐδενείας τῆς ἐμῆς, id eſt, Vt ſum homo nihili & contemnendus. Bud.

Οὐδενόω, ῶ, F. ώσω, Ad nihilum redigo. v. l.

A C. Ἐξουδενέω, ῶ, Nihili facio. v. l. (VNDE Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus. v. l.) ET Ἐξουδενόω, ῶ, pro eodem, Eccleſ. c. 34, ἐξουδενώσεις μου. v. l. VNDE Ἐξουδένωσις, Contemptus, v. l. ET Ἐξουδενητής οῦ, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit.

¶ Οὐθείς, ενός, Nemo, Nullus. ex οὐδὲ & εἷς, per craſin. Quod quanuis Atticum eſſe neget Phrynichus, & Æolicum à nonnullis eſſe dicatur, in vſu tamen apud quoſdã vet. ſcriptores eſt. Gorg. Pro Palam. ταῦτα δ' οὐθεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι. Ariſtot. Ethic. 4, φέρει δ' οὐθέν, nihil refert.

B Οὐθένεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. Paramyth. τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀδηλότητα καὶ οὐθένειαν. vbi tamen quædam exemplaria habent ἀσθένειαν.

C. Ἐξουθενέω, ῶ, Nihili facio, Nihili pendo, Pro nihilo duco, Aſpernor. Lucæ cap. 23, ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασι, de Ieſu Chriſto. Rom. 14, τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in paſſ. 1 Cor. 1, τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. VNDE Ἐξουθένημα, ατος, τό, Quod nihili ducitur, ſeu Neglectus, Cõtemptus.

C Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, In nihilum redigo. v. l. VNDE Ἐξουθενισμός, οῦ, ὁ, Extenuatio, ſchema. Iul. Firm.

ΕἾΤΑ, Poſtea, Deinde, Tum. Demoſth. Olynth. α, πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Menander apud Athen. lib. 13, Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, εἶτ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ Μεταγένης. quo in loco triplicatum eſt. Luc. Lexiph. εἶτα περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ νῦν δ' ἤδη καιρὸς ἔστι χρίεσθαι, Poſtea, vel Deinde obambulabimus in Lyceo: nunc aũt &c. Greg. εἶτα τί; quid tum poſtea? ‖ Εἶτα pro Itaque, Idcirco. vt Bud. accipit illud Demoſth. πρὸς Λεπτ. εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι. paulo antè tamẽ præceſſit πρῶτον μέν. ‖ Εἶτα interdũ eſt ἀπορηματικόν, i. dubitãtis, pro Anne, Nũquid. ex Luc. Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἐπιλογιζόμενοι περὶ ποτέρου ἦν ὁ πρῶτος τούτων ἀρχή; ‖ Nonnunquam in interrogationibus indignantis eſt, pro Itáne verò. Demoſth. εἶθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε εἰ χρὴ τοῦτον τὸν νόμον ἐξαλεῖψαι. Idem, εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; Et non erubeſcimus? Syneſ. epiſtolam quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc aduerbio exorditur. ‖ Εἶτα interdum vacat, ſicut ἀμέλει quoque & ποτέ, Euſtathio teſte, qui ſic accipit illud, εἴ σοι μηδὲν μανθάνειν, εἶτ' ἀπελθεῖν. ET Κᾆτα per craſin, pro καὶ εἶτα. quod ἀπορηματικὸν quoque eſſe Chryſoloras annotat. D E

C. Ἔπειτα, Deinde, Poſtea, Tum. Il. ψ, Τῷ δ' ἐπεὶ τ' αὐλοῦ δεύτερα καὶ μεῖζον ἄεθλον, Ἧ καὶ αὐτίκα νῦν. Dicitur & Ἐς ἔπειτα, ſeu Ἐς τὸ ἔπειτα, id eſt In poſterum. Thucyd. lib. 2, ὁ παραυτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, & in poſterũ gloria. Syneſ. epiſt. 94, καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. Et οἱ ἔπειτα. ſ. ἐσόμενοι, Poſteri. Thuc. lib. 1, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα εἶναι, poſteros nunquam crediturος. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, poſteritas. Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde. inquit Bud. ‖ Ἔπειτα interrogantis eſt cum indignatione, vt εἶτα, Itáne verò? vel ſine interrogatione, ſed increpatiuè. Xenoph. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων? Tu igitur non credis? Bud. ‖ Eſt nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργόν, vt Euſt. teſtatur: (quemadmodum & εἶτα vacare ex eodẽ annotauimus) Il. κ, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην? Sic Η. γ, Γεραμείδην μὲν ἔπειτα κατ' ἔνθος βάλεν, dicit, ἀργὸν κεῖσθαι αὐτὶ τοῦ δή, ſecundũ veteres. Dicitur ET Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri cauſa, η in η verſo. Il. υ, Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. F G

C. λ. Εἰσέπειτα, SEV Ἐσέπειτα ſunt qui vna voce ſcribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα. de quo iam in ἔπειτα dictum eſt.

C. λ. Μετέπειτα, Poſtea, Deinde. Od. ξ, ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epiſt. 8, τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεὰ κατασχῆται, Poſtea, ſeu In poſterum tempus, In poſterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, ſicut ἐς τὸ ἔπειτα, In poſterum. H

¶ Εἶτεν ET Ἔπειτεν Ionica eſſe, & ab Herodoto vſurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Ælio Dionyſio annotat Euſt.

ἘΚ, vel Ἐξ, Ex, vel A, aut E. Sed ἐκ ſequente conſonante, ἐξ ſeq. vocali. Heſ. Erg. ἰθείῃσι δίκῃς, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται. Hom. Il. β, Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. Ibidem,

-Τρώεσσι δ' κλέ' ἐφῆπται Ἐκ Διός.quibus in locis ἐκ Διὸς significat A Ioue. Vtraque scriptura vtitur hic, Il.α,—ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem & in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου,vel ἐκεῖθεν. Thucydid. ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν.Idem lib.1,φυγὴ αὐτοῖς ἐγένετο ἐκ Σπάρτης.Et in aliis loquendi generibus, vbi itidem vtimur praepos.Ex.vt ἐξ ἀκροπόλεως ἐξεληλαμένοι,ex arce expulsi. Alicubi ἐξ & ἀπὸ in eodem loquendi genere locum habent:vt Xen.λαμβάνομεν δὲ οὖν ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν,ἢ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν,percipimus è terra. Praepos.ἐξ vsus est & initio Paediae eadem in re, τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν.Aristoph.ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, E iusto,id est è iustitia.(sunt & qui per aduerb.interpr.) Quo pertinet istud loquendi genus, ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους,Isocr.in Euag. Saepe ponitur pro ὑπό.vt ἐκ φύσεως δοθεὶς, A natura datus.Et ἐκ Πηνελόπης προδεδόσθαι,Herodot. Sic ἐκ τῶνδε ἄρχομαι,Sophocl. |Ἐκ θυμοῦ φιλεῖν,Ex animo amare,Hom. | Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis,id est Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem refertur,vt οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem.Nepotes illius,vel posteri. Nonnunquã vnà cum suo genitiuo,Latinè vnico nomine,quod adiectiuum est,redditur. vt Thuc.ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας,Lacedaemonius Pausanias.οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου,Peripatetici. Sic ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ,Areopagiticus senatus. |Ἐκ cum multis genit.ita ponitur vt Lat.A,vel Ab,quum dicitur Ab æuo,Ab æterno.Et A pueritia,A iuuẽtute.&c.Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος,ἐκ νέας,ἐκ νεότητος, ἐκ νέου,ἐκ μειρακίου,ἐκ παιδὸς,ἐκ πρώτης ἡλικίας. Iungitur verò & aliis genit.itidem in temporis significatione. vt ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo tempore, Iam à longo tempore.Sed frequentius omittitur χρόνου, dicitúrque ἐκ πολλοῦ,vel ἤδη ἐκ πολλοῦ:potiúsque per aduerb.redditur,Iamdiu,Iampridem. Sic & ἐκ παλαιοῦ,iã olim.Item ἐκ τοσούτου,Ex illo tempore,vel A tanto tempore:ἐξ οὗ vel ὅσου,Ex quo vel quanto, sub.itidem tempore.Sed & cum aduerbio,vt ἐκ τότε & ἐκ πόθεν. At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto pòst. Huc pertinet & ἐκ νυκτὸς, de quo tractabitur paulo pòst. |Ἐκ interdum ponitur pro Latino De,ea signific.qua dicitur De meo, De tuo,vt ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω,Demosth.Sic ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων,Isocr. Ponitur ἐκ pro De & in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι,nosse de nomine. Interdum Lat.exprimitur participio: vt τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα,Mala ex melle,id est Mala melle condita.Sic Gal. ad Gl.ἐκ κονίας ἀπὸ ἴσον ἐπιτίθεται. Interdũ verò ἐκ cum suo genitiuo redditur solo ablatiuo.vt Aristoph.ἐκ χειρὸς ἀπώλετο,manu interiit. ἐκ χειρὸς καθεναρίζειν,Soph.Aiace,Manu occidere. ἐξ ὧν ἐφθείροντο,Thuc.Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ,Omni modo, Quouis modo,Isocr. Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys.Hoc pacto.Et ἐκ τίνος τρόπου;Demosth.Quónam modo? Item ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, apud eundem Demosth. Sic apud eundem ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, animo iusto fit. Itidem in isto Isocratis loco, ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, Hac diligentia. Est.n.ἐκ pro διά:adeo vt sit ad verbũ,Per hanc diligentiam.Sic ex Soph.affertur ἐκ Τεύκρου,pro Per Teucrũ:Εἰ παντελοῦς φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί.Sic autem ἐκ θαλάσσης apud Thuc.exponit schol.διὰ θαλάσσης. Vtimur datiuo in exponenda hac praepos.& quũ in Luc.ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι,exponimus Cauda prehendere.Sed & in hoc loquendi genere Xenoph.74, ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν ablatiuo potius vtimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte,vel aduerbio Noctu reddi potest: sed Horatius Graecorum imitatione dixit De nocte.

Ἐκ pro διά,id est Per,alicubi accipi modò dixi: nũc addo, pro διά etiam, id est Propter,interdum sumi,& quidem teste illo eodem Thuc.scholiaste,qui pag.279, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου,καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος,ἧσσον ἐπιχειρεῖν,vult ἐκ τοῦ τούτου esse pro διὰ τὸ τοιοῦτον. in quo certè illi assentior. Sic autem & apud Xenoph.ἐκ δὲ τούτου ὡς τῶν Κείτωνος φίλων ἦν,redditur Hac de causa.vbi tamen videtur posse accipi & pro Deinceps. At in hoc loco (quẽ Demosthenis esse puto) δ' ἦν τερατευόμεθα,ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν ὧν ἐχρῆν,non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό.

Rursus apud Xenophon.ita videtur accipi,ἐξ ὧν hoc in loco,ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμὲ οἶμαι τὸν Σωκράτην.Sic Greg.ἐκ τῆς ἁμαρτίας πάντας ἡμᾶς τὰ ἀπ' ἀρχῆς pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου & κατὰ τὸν ἐμὸν νόμον Demosth. eadem significatione dixit Pro corona.Sic autem apud Æschinem ἐκ τῶν νόμων,pro Iuxta leges, Ex praescriptis legum. Sic etiam quum dicunt ἐκ τῶν ὄντων aliáque huiusmodi,idem propemodum videtur esse ἐκ quod κατά: vt sit ἐκ τῶν ἐνόντων pro κατὰ τὰ ἐνόντα,Bud. interpr. Prout res feret in hoc Demosth.loco, οἷς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρήσομαι. Addit significare alibi & Prout res tulit.

Ἐκ,Post.Xen.Hell.6,ἐξ ἀρίστου προσῆγε τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio.In qua signif. vsitatissimum est cum genitiuo τούτου,pro Postea,Deinde,Deinceps. X. Paed.4,ἐκ τούτου πέμπει τὸν ἕτερον αὐτῶν πρὸς αὐτούς.Dicitur & ἐκ τούτων in hac signif.(rarius tamen) vt apud eundẽ Xen.καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον.Qui genit.plur. obstat quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου,sicut & cũ aliis huiusmodi genitiuis subaudiri dictũ paulo antè fuit. At verò quũ dicitur τὰ ἐκ τούτων,nõ dubiũ est quin ἐκ itidẽ signif.Post,redditur autem à Budaeo,Quod cõsequẽs est, vel Quod res poscit: qui ex Xenoph.affert,παραδίδομεν,ἔφη,Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον.ὑμεῖς δὲ λαβόντες οἱ ἕνδεκα καὶ ἀπαγαγόντες οἷ δεῖ,τὰ ἐκ τούτων πράσσετε. Crediderim autẽ ἐκ significare Post,& in isto loquendi genere, πόρους ἐκ πόρων ὑποδέχεσθαι,Alciphr.123.Cuiusmodi est λόγον ἐκ λόγου λέγειν.Demosthenes Pro corona.Sic Lat. Alia ex aliis.

Ἐκ pro Extra.vt ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι apud Homerũ pro ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. Vide Eustath. In v.l. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο,ex lib.3 Reg. cap. 6, pro Extra se. Ego verò non dubitem hanc significationem τοῦ ἐκτὸς siue ἔξω dare praepositioni ἐκ in isto loquendi genere ἐκ μέσου γενόμενος,apud Æsch.in epist.pro E medio sublatus. nam γενόμενος verti nõ posset Sublatus nisi respectu significationis illius quae datur praepos. ἐκ. Quod considerandum est & vbi ἐκ μέσου γίνεσθαι redditur Secedere.Sic quum dicitur ἐκ μέσου θέσθαι τὴν ἀσέβειαν, q. d.Ponere extra medium,pro E medio tollere.

Ἐκ cum variis genitiuis redditur & per aduerbium vt ἐξ ἑτοίμου,Promptè, Alacriter.ἐκ τοῦ φανεροῦ, vel ἐκ τοῦ προφανοῦς,Apertè:ἐκ τοῦ τεθαρρηκότος,Confidenter:ἐκ δευτέρου,Iterum. Et cum substantiuis,ἐκ ῥιζῶν,Radicitus: ἐκ θεοῦ,Diuinitus.Itẽ ἐκ ποδῶν (QVOD aduerbiali forma scribitur ἐκποδῶν)Procul. ἐκ περιουσίας, Abundãter.(interdum & pro Ex abundanti) Quaedam verò vel aduerbio,vel nomine reddi possunt cum praepositione Ex: vt ἐκ προαιρέσεως,Consultò,vel Ex industria,seu De industria.Sic ἐκ παρασκευῆς, Compositò (vt Virg.) vel Ex cõposito. ἐξ ἀπροσδοκήτου,Improuisò,vel Ex improuiso, Ex inopinato.ἐκ χειρὸς, Cominus, vel Ex propinquo. Multa verò sunt quae itidẽ aduerbialiter ponũtur,sed Latinè tamen vt & Graecè per Ex duntaxat efferũtur,vel E. vt ἐκ ποδὸς E vestigio.ἐξ ἐναντίας,E regione,ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Ex tempore, ἐκ τοῦ ἴσου vel ἐξ ἴσου, (quod & ἐξ ἰσοτιμίας)Ex aequo. Iam verò sunt & genitiui quibus iuncta praepositio ἐξ redditur In: vt ἐκ περιόδου & ἐκ περιτροπῆς,In orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, In superficie.Sed & ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου videtur pro ἐν τῷ παρεληλυθότι à Demosth.poni Philipp.1.

Ἐκ abundat interdum apud poetas(sicut & aliae multae praepos.)veluti quum dicunt ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν simpliciter,& ἐξ αἰσύμηθεν pro αἰσύμηθεν.Sic autem & in compositione vacat interdum.vt in ἐξεφίεμαι apud Sophoclem: quum alioqui ἐξ in compositione verbis quibus praefigitur,& ornatum & vehementiam addat.

ἝΚΑΣΤΟΣ, Quisque,Foem.ἑκάστη, Quaeque, Neutr.ἕκαστον, Quodque. (Dicitur verò & ἕκαστοι plur.)Il.α, Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,vt Lat.Iuerunt domum quisque suam.Il.ψ,—κάλει τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος.Et in foem.Od.λ,—ἡ δὲ ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν.(vbi obserua articulum) In neutro autem Od.ξ,Ταῦτα ἕκαστα λέγοντο ὅσα δὴ πάθε,ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. Thucyd.1,θαρσοῦντες οὖν καὶ κυβερνῆται καὶ ναῦται τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος εἴπετο.Xenoph. Paed.3,καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴπ

ἕκαστος ἄξιον τύχῃ. Herodian.4, καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Apud Thuc.ſæpe ὡς præfigitur huic nomini, ſequente verbo, vt lib.2, κατοικοδόμησαν δὲ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοί, καὶ ὡς ἕκαστος που ἐδύνατο. Et in 1, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη ξυνέβη. Rurſum 2, ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανεν &c. Et in 4, διαπέμψας αὐτοὺς ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα. Et 7, οἱ μὲν ὑπ' αὐτομολίας προφάσει ἀποχωροῦντες, οἱ δὲ ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο. Sed ſæpe etiam ὡς cũ ἕκαστοι iungitur, non ſequente verbo: quod an ſubaudiri debeat, ambigitur. ‖ Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, Singuli: & in neutro, τὰ καθ' ἕκαστον, vel τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Ariſtot. Bud. p. 771, quam vide. Dicitur verò & καθ' ἕκαστον non præcedente articulo, quod & ad uerbio Sigillatim reddi poteſt. vt Iſocr. ad Nicoclem, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; At verò καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, ſubaud. ἡμέραν.

Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, (vt Lat. Vnuſquiſque) & πᾶς ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος. de quibus Bud. p. 770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo vtitur Thucyd. vt lib. 3, ὡς ἑκάστη τις κατείχετο. Et in 4, καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Alicubi verò & τις præponit, vt ξυνέβη δὲ πρός τι σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἐναντιωθῆναι ᾧ τις ἕκαστος προσετετάχθη.

Ἑκασταχῆ, Vbique, Vbilibet. πανταχοῦ, vt Suid. exponit, hũc adducens locum, ταῦτα μὲν ἑκασταχῆ ἐπεράνθη.

Ἑκασταχόθι, Paſſim, Vbique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, Vndique, Vndelibet, πανταχόθεν.

Ἑκαστάχοσε, Quocunque, Quoquouerſum, In quẽcunque locum.

Ἑκασταχοῦ, Vbilibet, Vbique.

Ἑκάστοτε, Semper & vbique. Athen. lib. 4, ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, cœnans ſemper & vbique cum amicis, vt Bud. interpr. Suidas quoque exponit ἀεί: nec enim dici πάντοτε. Heſych. præter ἀεί, etiam παρ' ἕκαστα. Herodotus cum ἵνα aduerbio loci cõiunxit pro Quocunque, Quemcũque in locum: ἐπιτάσσων τῇσι πόλισιν, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti paſcerent.

C. Αὐθέκαστος, Rigidus. A Budæo exponitur Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectum verúmque perſequens. Ariſtot. Ethic. 4, p. 35. ait αὐθέκαστον eſſe medium inter ἀλαζόνα & εἴρωνα. Plut. in Cat. ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ ὄρθιος καὶ αὐθέκαστος. At in Alcib. ἁπλοῦς & αὐθέκαστος copulat. Idem alibi πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνούς. ¶ ET Αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè. Idem in Lyſ. πρὸς τὸ τῇ Σπάρτῃ συμφέρον αὐθεκάστως στρατηγοῦντος.

Vnde autem iſtam ſignif. acceperit hoc vocabulum, à nemine annotatum reperio: quare nihil præter diuinationem meam hac de re afferre poſſum. Ea autem eſt: inde αὐθέκαστος ſignificare rigidum quòd qui huiuſmodi eſt, ea quorum ſibi reddendam rationem putat, αὐτὰ ἕκαστα accuratiſſimè recenſeat & computet, timẽs nequid ſibi è numero elabatur. Sic certè Gall. de homine qui nihil omnino ſibi vult de ſuo iure decedere, dicitur, *Il n'a guarde de laiſſer paſſer treze pour douze.* Hæc eſt (inquam) mea diuinatio: quam qui non probabit, viciſſim ſuam afferat.

ΕΚΑΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Alteruter, Alter ex duob⁹. Thuc. l.1, ab initio, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris ſe coniungere Pelop. & Athen. Eodem lib. οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, nõ eadem de iiſdem dicebant, ſed vt quiſque alterutrius partis beneuolentia affectus erat. Item Vterque, Vterlibet. Thucyd. lib. 3, ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν, Vtrique. Luc. in Harm. ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφορον, Vterque, Vtercunque ipſorum, Vteruis ipſorum. Baſil. ἑκάτεροι ἀρνοῦνται τὸ ἀγαθὸν ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Vterlibet ipſorum, Vterque. Et ſing. apud Ariſtot. Ethic. 6, λητέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. Iungitur & cum præp. κατὰ & παρά. Syneſ. epiſt. 44, καθ' ἑκάτερόν μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, in vtroque. Philo De vita Moſ. lib. 1, παρ' ἑκάτερα βαθεῖα καὶ ἀσεβὴς ἐρήμη, ex vtroque latere. Idem De mundo, ἀναφέρηται παρ' ἑκάτερα, ad vtraque protendatur & pertineat. Euſtath. ex Etymol. tradit, hoc nomen comparatiui formam obtinere, & ab ἑκάς deriuari, quòd quum de duobus dicatur, ὡς οἷα τοιμήσαι διίστασιν ἐκ δυάσμοῦ, ἔκαθεν τῆς μονάδος ὄντα.

Ἑκατεράκις, Alterutra ſeu vtraque vice. Xen. Pæd. 4, βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς, καὶ καταβέβληκα τρεῖς ἑκατεράκις.

Ἑκατέρω, In vtranque partem. Gal. De oſſibus, in defin. συναρθρώσεως. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστί, exponitur, Ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, Ab alterutra parte, Vtrinque. Herodian. lib. 1, πολλῶν ἑκατέρωθεν κειμένων, Multis vtrinque occumbentibus. Geopon. χάρακας ἑκατέρωθεν ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas vtraque parte exacuere. ET Ἑκάτερθεν, metri cauſa exempta ſyllaba, pro eodem. Il.Σ, ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, ex vtraque multitudinis parte. ἐξ ἑκατέρου πλήθους, vt ſchol. annotat.

Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Vtrobique.

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, In alterutrã partẽ, In vtranque partẽ, Vtroque.

¶ Ἑκατερίς, ίδος, ἡ, Genus ſaltationis in qua manus alternatim mouere aſſueſcebant. v. l. Pollux lib. 4, ἑκατερίδας & θερμαστρίδας ſcribit eſſe ἔντονα ὀρχήματα: & ἑκατερίδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν: θερμαστρίδας autem, πηδητικόν. vnde Camer. ἑκατερίδας (fortaſſe de vicibus iactationis & permutatione flexuum) ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuiſſe cum manuum motu.

ΕΚΑΤΟΝ, Centum. Thuc. lib. 6. ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. ‖ Capitur interdum pro infinito πολλοί, ſicut & μύριοι, teſte Euſt. qui ſic intelligi poſſe exiſtimat illud Il.Β, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Et illud Heſiodi Erg. ἑκατὸν μὲν παῖς εἴπα δέ γε μητίετα κεδνή Ἔτρεφετ' ἀπάλλων. Et illud, ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἁμάξης. Sic quoque accipi poſſe ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόζυγος, & ſimilia.

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Centuplus, Centuplicatus. v. l. ET Ἑκατονταπλασίων, ſeu Ἑκατονταπλάσιος, pro eodẽ. Lucæ 8, ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. l. 1, θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε πολλάκις, centenas ſæpenumero occidit beſtias. ἑκατοντάδες δύο, ducenti: ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα, mille ſexcenti.

Ἑκατοντάκις, Centies.

Ἑκατοστός, οῦ, ὁ, Cẽteſimus. Herodot. ἐπ' ἑκατοστά, ad centena. ἡ ἑκατοστή, Centeſima vſura. Plut. φέροντι μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσε καὶ μὴ πλέον ἐς τοὺς τόκους λογίζεσθαι. vbi Bud. μερίδα ſubintelligit. Ariſtoph. Veſpis, κἄξω τούτῳ τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς. vbi ſchol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χρηματιζομένας ἀπὸ τῶν πόλεων.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. συλλελοχισμένοι εἰς ἑκατοστύας. Vtitur & Xen. B.

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni. vt οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, non pauciores ducentis & quinquaginta. Et in ſing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, Duceni equites. VNDE Διακοσιοστός, Ducenteſimus. Cui ſimilia ſunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & quæ deinceps vſque ad denarium numerum ſuperſunt: quæ ſingula ſuis locis reperies.

ΕΚΕΙΝΟΣ, Ille. Et varios vſus præbet vt Lat. Ille. Xen. Pæd. 4, εἰ μὲν σοῦ ἄλλους ἔχει (&c.) ἐκείνοις δίδοται. Luc. μόνης δὲ ἀπέχει τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος ἐμοί ἐστιν ἡ δᾴς, &c. Paulo pòſt, ὁ Ἄρης γὰρ φοβερώτερος ἦν. & paucis interiectis, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με. Et cũ οὗτος apud eundem Luc. ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille eſt. Pro quo Ariſtoph. Veſpis, ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. Idem Luc. Harm. οὗτός ἐστιν ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ὁ ἄριστος αὐλητής. Idem, τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, Hoc illud eſt quod in communi prouerbio verſatur. Idem, τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Theſei. Interdum emphaſeως cauſa additur αὐτός. Plutarchus De Socr. ἆρ' οὖν Χλίδωνα λέγεις τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα; reſpondet alter, ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτόν, illum ipſum. ‖ Interdum eſt φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατική, vt Thetis apud Hom. Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός, magnus ille Deus. ‖ Volunt & pro reciproco accipi apud Thuc. ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν. i. Pro ſe. SED notandum amitti nonnunquam ε initiale ſequente vocali, etiam apud proſæ ſcriptores. Iſocr. Pan. ἀλλ' ὑπὲρ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς ἢ κεῖνοι πράξαντες. Ariſtoph. Neb. Ἀλλ' εἶσιθ' ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Quæ tamen nota amiſſi ε non ſemper ad-

1165 EKEI ΕΛΑΙ 1166

ſcripta reperitur. Dicitur ET Ἐκεινοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, ſicut οὑτοσὶ pro οὗτος. Ariſtoph. & Luc. AT Κἀκεῖνος per craſin factum eſt ex καὶ & ἐκεῖνος.

Ἐκείνῃ aduerbialiter ſumitur pro Illa via, Illa ratione, vt ταύτῃ. Bud. ex Plat. Apud Thucyd. ponitur pro ἐκεῖ, Illic, lib. 3, Πελοποννησίοις διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρῄζων Ἕλληνας. Et l. 4, ἀναστήσαι τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, Omnes qui illic erant ſocios. Sic apud Herod. ἣν οἰκέῃ ἐκείνῃ, ſi illic habitaret. ‖ Capitur & pro Illuc, ſeu ἐκεῖσε, vt Euſtathius annotat Odyſſ. ν, — οὐδέ τι κείνῃ Ἄνδρες ἐσέρχονται. vbi tamen & Illac exponi poſſet, id eſt per eam viam.

Ἐκείνως, Illo modo. vt ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη, hoc & illo modo. Syneſ. ep. 44, ἐκείνως μὲν ἂν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, illo modo.

Ἐκείνινος, Qui ex illo eſt. Ariſtot. 8 Metaph. ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν οὐ τόδε, ἀλλ' ἐκείνινον. οἷον τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον ἀλλὰ ξύλινον. Idē, εἰ δέ τι ἐστὶ πρῶτον ὃ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο πρώτη ὕλη. id eſt vt Bud. exponit, τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον: addens, ſic ſibi videri Ciceronem Lentulitatem & Appietatem in epiſtolis dixiſſe, & Syllaturire pro eo quod eſt Proſcripturire: quæ voces fictitiæ ſint, vt doceat Quintilianus.

¶ Ἐκεῖ, Illic. Plato, ἐκεῖ γάρ εἰσι, ſunt enim illic. οἱ ἐκεῖ, qui eam incolunt partem, Qui illic ſunt aut degunt. Ἐκεῖ (inquit B.) non ſolùm de alio loco dicitur, ſed & de eo in quo is eſt quem alloquimur. Lib. ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς. ‖ Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eó. Chryſ. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, Illuc nos ſequuturos.

Ἐκεῖθεν, Illinc. Thuc. lib. 8, ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀπέπεμψαν Ἱπποκράτην καὶ Ἐπικλέα, κομιοῦντας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς, ad afferendas illinc alias naues. Dicitur & de loco in quo is eſt ad quem ſcribimus. vt apud Lib. τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐρωτῶμεν ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Ponitur & pro Illic, apud Greg. in Epitaph. fr. p. 114. Bud.

Ἐκεῖθι, Illic.

Ἐκεῖσε, Illuc, Illò, Eó. Soph. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum eſt. Demoſth. δεῦρο κἀκεῖσε, Huc & illuc. Additur interdum genitiuus, vt apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ad verbum, Eò orationis. ‖ Ponitur interdum pro Illic, vt viciſſim ἐκεῖ pro Illuc. Naz. τοῖς τῆς ἐκεῖσε πολιτείας ἠξιωμένοις, Iis qui cæleſti illa (ſeu, quæ illic eſt) rep. digni habiti ſunt. Sic apud Baſil. quoque & Gregor. accipi annotat Bud.

¶ Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος vtplurimum apud poetas, & Iones, interdum & apud proſæ ſcriptores, præcedente dictione in vocalem deſinente. Imò (ſi Euſtathio credimus) hoc magis regulare eſt quàm ἐκεῖνος: quū cætera pronomina primitiua biſyllaba ſint, vt ἐγώ, σύ, αὐτός. Il. ξ, Κεῖνος δ' ὡς ἀγορεύει. Xenoph. Hell. 1, ἐς τὸ κείνου δυνατόν, Quantum per illum fieri poteſt. Iſocr. ad Phil. ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Quædam tamen exemplaria in ſimilibus locis notam initialis literæ amiſſæ addunt, vt in ἐκεῖνος admonui. VNDE Κείνῃ, Illa ratione, Illa via. Eurip. Vide ἐκείνῃ. ET Κείνως, Illo modo. Plato De republ. 2, οὕτω ῥᾷον ἢ κείνως. vbi tamen & 'κείνως ſcribitur, vt amiſſa litera initialis ſignificetur.

Κεῖθεν, Illinc. pro ἐκεῖθεν. Il. ι, Κεῖθεν ἀπώσασθαι. Apud Apoll. verò Arg. 2, Κεῖθεν δὲ προτέρω τε μέγας καὶ ὑπείροχος αἰγιαλὸς Ἐξανέχει γαίης. ſchol. ſupplet προσελθοῦσιν.

Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖθι.

Κεῖσε, Illuc, Eó. pro ἐκεῖσε. Od. ο, Κεῖσέ με νοστήσαντα. ‖ Illic, vt ἐκεῖσε. Apoll. Arg. 2. κεῖσε τέτυκται ἱερόν.

¶ Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, Ille. Lacon quidam in Apoph. apud Plut. cuidam inuitanti ſe ad audiendum qui luſciniam imitaretur, reſpondit, αὐτᾶς ἄκουκα τήνας, id eſt ἐκείνης. Apud eundem Rhodius quidam ad Romani ducis miniſtrum, οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τῆνος σιγῇ. Theocr. Idyll. α, Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. Ibidem, αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ Τήνας ἄρνα λαβεῖν. ‖ Τῆνος eſt & vna ex inſulis Cycladibus. Suid. VNDE Τήνια σκόροδα apud Ariſtoph. Pluto, quæ ex illa inſula feruntur, aut ibi naſcuntur.

Τηνεῖ, Illic, ἐκεῖ. Theocr. Id. ε, Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. ET Τηνεῖ pro eodem, in v. l.

Τηνῶθε, Illinc, Ἐκεῖθεν. Theocr. Id. γ, Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω, τηνῶθε καθεῖλον Ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc vnde iuſſiſti.

ΕΛΑΊΑ, ας, ἡ, Olea, Oliua, (arbor) Odyſſ. ω, οὐ δέ τι πάμπαν Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη. Od. λ, ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. Od. ν, τανύφυλλος ἐλαίη. Theoph. de myrrha, φύλλον προσεμφερὲς ἔχει τῇ ἐλαίᾳ πλὴν οὐλον, ἐξ ἄκρου δ' ἐπακανθίζον, id eſt (vt Plin. vertit) Foliū oliuæ, verùm criſpius & aculeatum. ‖ Item Olea, id eſt fructus Oliuæ. Plutarchus De aud. poem. ἐλαίαν τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρουσιν [ὀνομάζουσι.] Demoſth. Pro corona, ἐπειτα γυμνίσεις σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. ‖ Ἐλαία eſt & ciuitatis Æolicæ proprium nomen: VNDE Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Euſt. AT Ἔλαιος, ου, eſt ἡ ἄρρην καὶ ἀγρία ἐλαία, Maſcula & agreſtis oliua, apud Iones, vt ex Lex. rhet. Euſtathius annotat, paulo antè ex Ælio Dionyſio afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον & non ἀγριέλαιον. ‖ Ἐλαιὸς autem tranſlato accentu in vltimam, idem apud Rhodios eſt quod φαρμακεύς, teſte Heſychio. ‖ Item (vt apud Athen. l. 1, tradit Alexāder Myndius) altera ſpecies auis quæ αἰγιθαλὸς (id eſt parus, ſecundum quoſdam) vocatur, quam πυρίαν quoque à quibuſdam; ab aliis eo tempore quo ficus florent συκαλίδα appellari, idem autor annotat.

C. Ἐλαιοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui oliuas colit, Oliuarum cultor. ET Ἐλαιοκομέω, ῶ, Oliuas colo ſeu curo. Etymol.

C. Ἐλαιολογέω, ῶ, Oliuo, Oliuas colligo: quod Demoſthenes diuiſis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 4, ἐὰν δὲ ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν, de quo infrà. ET Ἐλαιολόγος, ου, ὁ, Qui oliuas colligit, Qui oliuat. Ariſtoph. Veſp. νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι, Veluti olearum leguli, Veluti oliuantes.

C. Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuæ teruntur, & oleum exprimitur.

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oliuiferus: vt ἐλαιοφόρος χώρα, Regio oliuarum fertilis, Regio olearum ferax. Theophr. De c. pl. lib. 2.

C. Ἐλαιόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleis conſitus. Diodor. lib. 36, χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον. Et Ἐλαιόφυτον, ου, τὸ, neutro gen. Locus oliuis conſitus, Oliuetum, Oletum.

C. Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, Oleagnus, agni ſeu viticis ſpeciebus ſimilis planta in Orchomenio lacu naſcens: cuius deſcriptionem habes apud Theophr. De hiſt. pl. lib. 4 cap. 11. Marcellus Dioſc. interpres ſcribit Theophraſtum viticem, quòd oleæ folia habeat, compoſito nomine ἐλαίαγνον vocaſſe. Apud Pliniū certè lib. 24 cap. 9, altera agni ſeu viticis ſpecies, non multum huic oleagno diſſimilis videtur. PRO QVO Ἐλέαγνος apud Heſychium ſcribitur.

C. Ἀγριέλαιος, ου, ἡ, Agreſtis oliua, Oleaſter. Quod licet Æl. Dionyſ. vſitatum eſſe neget, dicique pro eo ἔλαιος annotet, reperitur tamen apud Theophr. cum alibi, tum De hiſtoria plant. 2 cap. 3, dicentem ἐκ μὲν τῆς ἐλαίας πυρήνων ἀγριέλαιον φύεσθαι. ‖ Adiectiuè etiam ponitur pro Ex oliua agreſti confectus, Oleaſtrinus, ſi dici poteſt: vt σκυτάλην ἀγριέλαιον, Scuticam ex oleaſtro, in Epigr. SED ET Ἀγριελαία dicitur ſubſtantiuè, itidem pro oliua agreſti ſeu oleaſtro. Dioſc. lib. 1 cap. 138, ἀγριελαία ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰθιοπικὴν ἐλαίαν. Idem l. 1 cap. 126, de foliis tiliæ, στύφει, ὡς ἀγριελαία ποιοῦντα πρὸς τὰ στύψεως δεόμενα.

C. Καλλιέλαιος, ου, ἡ, Frugifera olea: cui opponitur ἀγριέλαιος. v. l. Apud Gorr. autem καλλιέλαια ſcribitur eſſe Oliua ſatiua, ſicut ſylueſtris ἀγριέλαια dicatur.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, Oliuetum, Oletum, Locus oleis conſitus. ‖ Item Cella olearia, vt οἰνὼν & μυλωνών. Bud. ex Theod. apud Cicer.

Ἐλαιόω, ῶ, Fut. ώσω, Oliuo, Oliuas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπόν. Poll. VNDE Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, Legulus, Qui oliuas colligit, Qui oliuat.

Ἐλάϊνος, Oleaginus, Ex olea arbore factus. Il. ν, εἵλετο καλὴν Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. ET Ἐλάϊνεος, ου, ὁ, Oleagineus, Oleaginus. idē quod præcedēs, per e-

ſentheſin τῶ ι. Od. Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ, Χλωρὸν, ἐλαΐνεον. A

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, Oliua, Olea [illegible]or, Suidæ. Item αἰγίλωψ, Heſychio.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, Oleas colo. ἐλαίας ἐργάζομαι. Etymol. ex Ariſtoph. γεωργ. ‖ Item neutraliter Oleagino colore ſum: à quo eſt ἐλαΐζων apud Heſ. ἐλαιόχροος. HINC Ἐλαϊστής, οῦ, ὁ, Qui oleas legit. Bud.

Ἐλαών, Oliuetum, Oletum: idem quod ἐλαιών. v. l.

¶ Ἔλαιον, ου, τὸ, Oleum, Oliuum. Xen. Symp. τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Euſt. annotat Homerum ἔλαια vocare μύρα, id eſt vnguenta. Vnde eſt Od. β, — εὐώδης ἔλαιον. Il. ψ, — ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Vbi poſſunt intelligi & odorata olea quorum confectiones apud medicos plurimæ reperiuntur. Callim. in Apoll. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. Quo in loco ſcholiaſt. notandum ſcribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. ‖ Ἔλαιον (Euſtathio teſte) recentioribus Atticis dicebatur locus in quo oleum vendebatur, ſicut ἰχθύες locus vbi piſces. ‖ Ἐλαιον ὑός, apud Hipp. dicitur pro ὑείου στέαρ, i. adeps ſuillus: vt annot. Erotianus. B C

C. Ἐλαιόβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleo tinctus ſeu imbutus, Oleo rigatus. Athen. lib. 9, de coturnicibus, διόπερ ἐλαιοβρόχων γινομένων, ἡ τῆς πτερῶν αὐτῆς συνδέλλησις, αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως.

C. Ἐλαιόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Epigr.

C. Ἐλαιοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleum capiens. ET Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: vt ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vas oleariũ.

C. Ἐλαιόμελι, τος, τὸ, Elæomeli. q. d. Oleum melleum: quod in Syriæ maritimis ſponte naſci, & ex arboribus manare tradit Plinius, pingue, craſſius melle, reſina tenuius, ſapore dulci, non ſine nauſea: ſicut & Dioſcor. lib. 1, c. 37 ſcribit, κατὰ Παλμυρὰ τῆς Συρίας ἔκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει: in hoc tantùm diſcrepans quòd non ex ipſis oleis (vt Plinius) ſed ex quodã caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetuſtis arborũ caudicibus manare perinde ac nunc è lapidibus quibuſdam quod πετρέλαιον nominant. D

C. Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, Olei venditor. VNDE Ἐλαιοπωλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oleum venditur.

C. Ἐλαιότρυγον, ου, τὸ, Olei fæx, Amurca. ἀμόργη, Heſychio, apud quem perperam ſcriptum eſt ἐλαιότρωγον. E

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad oleum ferendum aptus. vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, ſicut κίσις ὠφόρος, & κανοῦν ἀρτοφόρον.

C. Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, Vnctio olei, vt athletarum. Budæus ex Laert.

C. Ἐλαιάγριον, ου, τὸ, Oliuum agreſte. ἔλαιον ἄγριον, Suid.

C. Ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, Qui oleariam mercaturam exercet, Olearius.

C. Ἐλαιουργία, ας, ἡ, Olei confectio. AT Ἐλαιουργεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuum conficitur. Diog. Laert. l. 1, de Thalete, ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα. F

C. Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Olei expers.

C. Ὑπέλαιον, ου, τὸ, Olei fæx ſeu ſordes. γλοιός.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Oleoſus, Oleaceus, Pinguis. Theophr. τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαιώδεις ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας, ἀμυγδάλης. Plin. Pinguis ſuccus oliuæ, lauro, nuci iuglandi, amygdalis.

Ἐλαιόω, ῶ, F. ώσω, Oleo perungo. Vnde ἐλαιοῦται θρὶξ, apud Soph. Troilo: quod Ariſtarch. exponit ῥυπαίνεται: at melius λαμπρύνεται, inquit Heſychius. ἐλαιούμενος, Oleo oblitus. Bud. ET Ἐλαιωτός, Oleo perunctus, Oleo imbutus. G

C. Ἐξελαιόω, ῶ, Oleo perungo & imbuo. ‖ Item In oleum verto. Theophr. De cauſ. l. 6, καὶ τά γε κάρυα καὶ ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur.

Ἐλαιηρός, ὁ, Olearis, Olearius. vt ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, ſicut μυρηρὰ λήκυθος, & οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδατηρόν. Sic ἐλαιηρὰ δρόσος, in Epigr. pro oleo.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, Oleoſus, Oleaceus. Nic. Ther. ἄζεο φλοιοῦ ἐλαιήεντα κρότωνος. H

Ἐλάδιον, ου, τὸ, Pauxillum olei. eſt enim (Euſtathio teſte) diminut. ab ἔλαιον. Archedicus apud Athen. lib. 7, θέλεις πάντων εἰλήφ' ἐλαδίῳ δίεις. Et lib. 13, αἴ γε ἐλαδίου παρατημόνεια μοι (φησὶ) πρεσβυτίσκης πεῖα. Eſt verò vocabulum comicum.

¶ Ἐλάα, ας, ἡ, Oliuæ fructus, Olea. quod eſſe Atticum Euſt. docet. Ariſtoph. Ran. τὰς τῆς ἐλάας παρέτραγες; Athen. lib. 4, [ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ] ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι. Idem lib. 2 dicit δρυπεπεῖς ἐλάας à Romanis vocari δρύππας, id eſt druppas. Annotat Æl. Dionyſ. apud Euſt. dici & ἐλᾶς duabus ſyllabis pro ἐλάας. ‖ Ἐλάαι & ἐλαῖαι, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Ariſtoph. ſchol. tradit.

C. Ἐλαολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Oliuo, Oleas colligo. idem quod ἐλαιολογέω. Atticum id eſſe Æl. Dionyſ. apud Euſtath. docet.

ΕΛΑΥ΄ΝΩ, F. άσω, Pr. κα, AB Ἐλάω. Agito. Il. ε, de curru & equis, Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τὰ ἅρματα καὶ τὼ ἵππω. Et ἅρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν, Ariſtoph. Sed & nauem dicitur quis ἐλαύνειν, id eſt agere: vt Od. ο, — ἄσυ δ' ἐλαύνετε νῆα (ex Apoll. autem affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis) Item cum accuſ. δρόμον apud Ariſtoph. Dicitur verò & ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter, quaſi agitando. Sciendum eſt autẽ omitti interdum accuſ. vt apud Luc. dicitur Soli, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, vbi ſubaud. ἅρμα. Et pro Remigo ſine accuſ. itidem, apud Xen. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, καθ' μέρος τοὺς ναύτας αἰεὶ παύειν. Sed frequentiſſ. ſubauditum habet accuſat. ἵππον. & accipitur pro Equitare, vt Bud. interpr. in hoc Xenophontis loco, ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς τὸν Κυαξάρην ἧκε. Idẽ, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Hinc ἐλαύνειν ſine adiectione & pro Expeditionẽ ago. vt ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert & B. exẽpla, p. 883, ſed non ſatis apta, quũ in iis addatur datiuus στρατῷ. Et paſſ. ἐλαύνεσθαι dicitur nauis ſicut & ἐλαύνειν νῆα. Ab Hom. autẽ ponitur ἐλαυνόμενος actiua etiã ſignif. Il. λ, — ῥυσί' ἐλαυνόμενος. C D

Ἐλαύνω, Stimulo, Incito. (inde quòd qui agitat equos, eos ſtimulare ſoleat. vnde & Calcari quadrupedes agitare dicit Plaut.) Et paſſ. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, quum à conſcientia ſcelerum ſtimularetur. ‖ Item pro Exerceo, Exagito. Pauſan. in Lacon. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. (Eſſe autem indidem ſumptam metaphoram oſtendit non ſolùm compoſitum illud Exagito, ſed & ſimplex Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: vt apud Liuium, His curis cogitationibúſq; animũ agitauerat) ‖ Denique & pro Fatigo accipitur: item pro Inſequor, Vexo, Inſector, à Demoſth. ſæpe, vt tradit Bud. ‖ Sed & pro Perſequi iudicio, ſeu arceſſere, inuenitur ἐλαύνω. vnde Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας. id eſt Impietatis arceſſitur, inquit Bud. Sed addit & aliam expoſ. In exiliũ agitur. Vide p. 885. ‖ Ἐλαύνω, Verbero, Pulſo, Ferio. ſæpe apud Hom. Sed & pro Excutio, (ac propriè Excutio feriendo) vt apud Apoll. χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. ‖ Item pro Excito, Cieo, Moueo. vt Il. α, — ὃν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. vbi tamen exponitur & ἐπιτείνειν. E F

Ἐλαύνω, Abigo, Expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in proſa, ſeu ἐξελαύνω. vnde Euſt. in illo Iliad. α loco, Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, vult eſſe pro ἐξήλασαν per ellipſin præpoſitionis. Sic apud Chryſ. δαίμονας ἐλαύνων, expellens. Hinc compoſ. ξενηλασία. Item ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. Scelus expellere, pro Scelus expiare ſeu procurare: vnde ἀγηλατεῖν. Sic ἐλαύνειν μίασμα δαιμόνιον, Plut. in Rom. G

Ἐλαύνω, Duco, id eſt Ductile opus facio. vnde χρυσήλατος & σφυρήλατος. Sic Hom. περὶ ἀσπίδος dicit, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murũ: & ἐλαύνειν τάφρον, ducere foſſam. Vide Bud. 883 & 884. Ex Plut. quoque in Cam. λεπίδας ἐληλαμένας σιδήρου. Et ex Dioſc. lib. 5, ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. ‖ Ἐλαύνω, Traduco, Transfigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυύμνητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Saluſtius, Per quot pericula traducitur. Ibidem autem, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta eſt vel acta per ſcelera. H

Interdum etiam (& quidem non raró) neutrum eſt hoc verbũ pro Promoueo, Progredior, Euado. vt Ἀντωνῖνος εἰς τοῦτο ἐλάσαι τῆς βασιλείας, Herodianus. εἰς

ἄκρον τῆς σοφίας ἐληλακώς, Plut. Sic Laert. in Clitomacho, ὁ δ᾽ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας. Et πόῤῥω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plat. Vide Bud. 884. A

Ἐλᾶν autem pro ἐλαύνειν ponitur ab Ariſtoph. vt docet B. ibidem. ‖ Alioqui inuenitur ἐλάω & pro ἐλαύνω apud poetas. vnde eſt ἐξελάουσι apud Heſiodum pro ἐξελαύνουσι, & εἰσελάαν apud Apollonium pro εἰσελαύνειν.

Ἔλασμα, ατος, τό, Lamina ductilis. Bud. p. 884 ex Dioſcor.

Ἔλασις, Agitatio, videlicet equorum, ſeu currus, Aurigatio. Item Equitatio. Xen. Pæd. 8, οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις, οὕτω καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως. Et Expeditio, Arr. τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Ex Herodoto autem, τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται, pro Quæ ad tranſmittendum pertinent. ‖ Item Remigatio. ‖ Ἔλασις, Expulſio, Abactio. vt ἔλασις βοσκημάτων. & περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλάσεως, Thucyd. 1. Item ἔλασις τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, in v.l. B

Ἐλασία Xenoph. idem quod ἔλασις, Equitatio. B. 885.

Ἐλασείω, Expeditionem affecto & apparo. Bud. pag. 883 & 884 ex Luc. C

Ἐλατήρ, ῆρος, ὁ, Agitator, Auriga. Item Remex, vt apud Luc. καὶ ῥοθίῳ τῶν ἐλατήρων ἀπὸ γῆς ἀναχθείσης. ‖ Itē Impulſor, Vibrator. vt ἐλατὴρ ὑπερτάτη βροντᾶς, Pind. Olymp. ode 4, in princ. Et ἐλατὴρ λύρης, Pulſator lyræ, ex Epigr. ‖ Item Expulſor, Abactor. ET Ἐλάτειρα, Expultrix, διώκτειρα, ἀπελαστική, B. apud Areop. ‖ Ἐλατήρ, Placentæ latæ genus apud Ariſtoph.

Ἐλατήριον, Quicquid deorſum ventrem purgat, ita vocatur ab Hippocr. teſte Gal. ‖ Ἐλατήριον, Succus ex fructu cucumeris agreſtis expreſſus & in orbiculos coactus. Ab Aetio inter venena numeratur. Sed fit etiam expreſſis radicibus & foliis, quibus tamen vis ineſt imbecillior. Gaza apud Theophr. (inquit Gorr.) ἐλατήριον Agitatoriū interpretatus eſt, quia commouet vehementer corpus, & ſuperpurgationes inducit: ſed hoc Latinis incertius quàm ſi ſimpliciter Elaterium dixiſſet. Cæterùm non tantùm ſuccum, ſed & ipſum cucumerem ἐλατήριον à quibuſdam dictū tradit Dioſcorides. D

Ἐλατός, Ductilis. Ex Epigr. affertur τὰ ἐλατὰ νοήματα, pro Senſus mente tractandi. quod mihi ſuſpectum eſt.

AT compoſ. Ἀνήλατος ἄκμων ex libro Iob, Indomita incus. ET Εὐήλατον χωρίον, Xen. Equitabilis locus, vt à Liuio dicitur Equitabilis & vaſta. & ita fuerit ἀνήλατος idem quod Homero ἱππήλατος. Hoc autem compoſitum, itidémque θεήλατος, χρυσήλατος, &c. vide ſingula in ſingulis ſubſtantiuis.

C. Ἀπελαύνω, Equitando reuertor, ſeu equitans. Xen. Sympoſio, οἱ δὲ γεγαμηκότες ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας. Bud. apud eundem interpr. Redeo, Refero pedem: vt videbis p. 888. Luc. addidit aduerb. ὀπίσω. ‖ Ἀπελαύνειν λείας, Herodian. Abigere prædas, Agere prædas. Item cum gen. pro Abigo, Expello, necnō pro Repello, Arceo. ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Luc. Et in paſſ. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Iſocr. Repelli (quod & Repulſam pati dicitur.) ſic ἀπελαύνεσθαι τοῦ γάμου. Xen. addidit præpoſ. quum dixit ἀπελαύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. ‖ Ἀπελαύνω, Abduco, Auoco. vt Ἀπελαύνω τῶν ἀγρῶν, in v.l. F

C. Διελαύνω, Perequito, (inquit Bud.) id eſt Equitādo iter perago. Xen. ἤρετο πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item Decurro in armis, vt idem B. alibi interpr. videlicet p. 885 Comm. ‖ Item Transfigo, Traiicio. vt Luc. ὃν σὺ δοκεῖς ἀπῴω διελάσαι. Vide ibidem p. quæ illam ſequitur. HINC Διέλασις ET Διελασία, Decurſio militaris, ibidem ex Xen. G

c. 2. Διεξελαύνω, Trano. vt διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, ex Plut. Probl. Equo vectum ſeu inſidētem tranaſſe fluuiū. Item pro Tranſmitto per fluuium, B. ex Greg. Item Cū copiis perrumpo. Item Victis & fugientibus inſto. Vide B. p. 886 & 887.

C. ΕἸΣελαύνω, Inuehor, Ingredior equo vel curru. B. p. 887 ex Plut. Idē ex Herod. εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν. Sed generalius etiam pro Ingredior. Apoll. Arg. 2, λιμένʼ εἰσελάσαντες. Et εἰσελάαν αἶαν, Epigr. l. 6. Sed & cū διά. vt εἰσελάσας διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, in v.l. Ingreſſus per portā Collinam. Ibidem verò ex Plut. Themiſt. affertur εἰσελαύνειν διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. ‖ Eſt etiam Irruo, Irruo, quocunque modo quis inuehatur. B. ibidem ex Plut. Phoc. HINC Εἰσελαστικὸς ἀγών, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam ſolenni pompa ingrediebantur. Bud. ibidem. A

C. ἘΞελαύνω, Expello, Abigo. Il. θ, ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους. Et Od. θ, ἐκ δʼ ἔλασαν προθύροιο exponitur Eduxerunt. Item ex Æſchine, ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici conſtruct. ex Ariſtoph. Nub. ἐξελῶ σʼ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. vbi eſt ἐξελῶ pro ἐξελάσω. ‖ Ἐξελαύνω, Erumpo equo, B. ex Xen. Affertur & ex Plut. in Camillo, ἵππον ἔχων ἐξήλασεν αὐτὸς ἀνδρὶ μεγάλῳ. Et ex Herodoto, ἐξήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, pro Rediit ad lares ſuos. ſed intellige Rediit equo vectus. B

c. 2. Ἀντεξελαύνω, Ex aduerſo vel viciſſim erūpo equo. In v.l. pro Repello, quæ ſignif. ex ſuſpecto loco affertur.

c. 2. Ἐπεξελαύνω, Progredior ſeu Prouehor equo. ἐπεξελαύνειν (inquit Bud.) de equitatu progrediente ſic dicitur vt ἐπεξάγειν de peditatu. (malè enim apud eum p. 888 legitur Exercitu pro Equitatu) Idem verò alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere iubeo, apud Xen. Hell. 5, ἐν τούτῳ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππέας. ET c. 3. Ἀντεπεξελαύνω, Ex aduerſo progredior. &c. Exponitur etiam, In occurſum progredior. C

c. 2. Παρεξελαύνω, Vltrà progredior. Bud. παρεξελάσησθε interpr. Progrediaris. Item Præuertas, Præteréas. In v.l. ex Epigr. affertur παρεξελάαν pro eo quod Horat. dicit Præteragere equum.

c. 2. Ὑπεξελαύνω, Clàm progredior longius. ex Herodoto.

C. ἘΠελαύνω, Infeſto incurſu in aliquem feror. Xen. de decurſu equeſtri loquens, χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Alibi προσελαύνειν ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις. Sic Luc. de equite qui infeſto equo incurrebat, ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνε πολὺ τῶν ἄλλων προεκπεξορμήσας. Hactenus B. In v.l. cū accuſ. ex Apoll. 2, ἐπελάσαι ἔργα Βέβρυξι, pro Intuliſſe bellum. Et ex Herodoto, ἐπελαύνω τὴν στρατιάν, pro Admoueo copias ſeu promoueo. D

C. ΚΑΤελαύνω, Depello, in v.l. ſine exemplo. Et additur ex c. 31 Exodi, κατήλασε μόσχον λεπτόν, pro Vitulū duxit in minuta. E

C. ΠΑΡελαύνω, Præteruehor, παρατρέχω, Curſu alium ſupero. (vnde & ſimpliciter pro Supero ſeu vinco ponitur: vt paulo pòſt videbis.) propriè autē currus eſt: ſed Od. μ, de naui etiam dicitur. ‖ Item Obequito, Inuehor, Irruo in hoſtes. Bud. ex Xen. Hipparch. προθύμως παρελαύνοντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ‖ Equo prouehor ante alios. Xen. Anab. 1, παρελαύνων ἐφʼ ἅρματος, prouectus in medium. Et παρήλαυνον, in mediū prouecti ſunt & prodierunt. ‖ Dicitur & cū accuſatiuo pro Porro ago, Prodire facio. Xen. ibidē, ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλαυνε. Alibi παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν. ‖ Itē Progredior, Euado. Chryſ. ad Cor. 1, εἰς τοῦτο παρήλασε μανίας, de philoſophis loquēs. ‖ Παρελαύνω, ὑπερβάλλω, Supero, Vinco. Baſil. in 1 De ieiunio, τοσοῦτον τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ἄλογα παρελαύνεις. Hæc & alia B. p. 887. Laert. De Phalereo, πλήθει βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε, ſuperauit, præſtitit. F

C. ΠΕΡΙελαύνω, Circumequito. Ex Xen. ‖ Περιελαύνω, Circūagens, Circūducens ſulcū, ex Plut. Rom. ‖ Περιελαύνω, Abigo, Cogo. Polyb. l. 5, περιελασάμενος λείαν ἱκανήν. Idē τὴν περιελαθεῖσαν λείαν. Bud. ‖ Vexo, Violenter tracto, περιυβρίζω. Baſil. περιελαύνων καὶ ἐξωθῶν καὶ ἕλκων ἀεὶ καὶ ταράσσων. Bud. G

C. ΠΡΟελαύνω, Ante ſigna euehor. Bud. ex Xen. μάλα χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης τῶν ὑπηρετῶν τινας. Quod ita de equitibus quidā dictū volunt vt de peditibus προάγω.

C. ΠΡΟΣελαύνω, Aduehor. Xen. Hipp. ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις, de exercitatione & decurſione equeſtri loquēs. Idē Pæd. 1, προσήλασε τῷ ἵππῳ, Equo aduectus eſt. B. C. p. 887. Et in v.l. Xen. Pæd. 1, προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους, Ad Hyrcanios equo fertur. Plut. Publ. τῇ πόλει προσελαύνω, Impetū ad vrbē facio. Dicitur & προσελαυνούσης ἡμέρας à Luc. pro Adueniente ſeu aduentante die. H

A C. ΣΥΝελαύνω, Adſtringo, Compello, Cogo, In anguſtum redigo. Plut. De pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, de aere loquens. i. Corpora frigore compellens. Idem Phoc. συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου, σφιγγομένης ἑκατέρωθε ταῖς θαλάσσαις. Idem. Cæſ. ἐν ὁδῷ ποτὲ συνελαθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἐπαύλιν ἀνθρώπου πένητος. Idem, συνελαύνεται εἰς μάχην, Coactus eſt pugna decernere, Bud. ‖ Neutraliter capitur pro Infeſto animo concurro, Congredior infeſto marte. Homer. βέλτερον αὖθ' ἐείδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα. id eſt συνελθεῖν εἰς ἔριν. ‖ Item actiuè, Committo. ἐείξεσεν ἀλλήλοισι Χερσὶ μαχέσασθαι ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα

B ΕΛΑΤΗ, ης, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀναπέμπεσθαι. Vnde & Odyſſ. ε dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης. Plutar. De Socr. στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. lib. 12, cap. vlt. Eſt præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii ſpathen. ‖ Ἐλάτη Galeno eſt τὸ ἁπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, tenerum palmæ germen: cum quo idem ſentit Heſychius. Vt autem Dioſcorides ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. Gorr. ‖ Eidem Dioſcor. lib. 1, cap. 151, eſt inuolucrum fructus è palma naſcentis, ſeu (vt Marcellus tradit) corticoſum palmæ adhuc florentis operimentum, (quem palmæ corticem Columella vocat) Noui & iamiam naſcentis in palma fructus inuolucrum & folliculus. ita enim ſcribit, φοίνιξ (ἣν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλοῦσι) περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. Galeno 8 Simpl. φοίνικος ἀμφίεσμα, vt ab Archigene apud ipſum lib. 2, κζ' τόπους, vocatur φοίνικος σπέθιον. Nonnulli exponunt Corticoſum illud quod in ſumma palmula naſcitur. ‖ Itē Palmula, hoc eſt extrema remi pars: ſeu Remus, κώπη. Odyſſ. η, — εὐξέστῃς ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. autem ἐλάτη δίκωπος exponitur Cymba, ſynecdochicῶs. ‖ Item Haſta, ſeu Haſtile ex abiete, ſicut μελία. Heſ. Aſp. ἔγχειν δ' ἐλάτης αὐτοσχέδον ἀεληχθέντ.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, Abiegnus. Et ἐλάτινον μύρον ſeu ἔλαιον, vnguentum ſeu oleū ex elate. (AT Ἐλατίνη herbæ nomē eſt, de qua Dioſcor. lib. 4, cap. 40, & Plinius lib. 27, cap. 9.) SED ET Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri cauſa inſerto ι, vt Odyſſ. ο, - ἱστὸν εἰλάτινον, & εἰλάτιναι δοκοὶ, Odyſſ. τ.

ΕΛΑΦΟΣ, ου ὁ, vel ἡ, Ceruus, Cerua. Od. κ, — ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Il. λ, — ἔλαφον κεραόν. Iliad. θ, Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila. & φυζακινῇς ἐλάφοισιν, Il. ν. Xen. Pæd. 1, ἐλάφοις δουλεύουσι ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. ‖ Ἔλαφος eſt etiam (vt Athen. annotat lib. 14) πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σησάμου. Euſtath. addit & μέλιτος. Quod ad etymologiam attinet, Euſt. dicit eſſe vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις, (aſpero in tenuem mutato propter φ ſequens) vel ab ἑλᾶν τοὺς ὄφεις. Plutar. verò De prud. anim. ſcribit, ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

C. Ἐλαφογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, E ceruo ortus. ἐλαφογενὴς Heſychio eſt ὁ τῆς ἐλάφου μυελός.

C. Ἐλαφόβοσκον, ου, τὸ, Elaphoboſcon: herba valens contra ſerpentium omniumq; aculeatorū ictus. quippe fama eſt hoc pabulo ceruos reſiſtere ſerpentibus, vt Plin. tradit l. 22, c. 22. Cui⁹ deſcriptionem ibidem habes, & apud Dioſc. l. 3, c. 8, qui & ipſe etymologiā ex Plinio iam allatam habet, ταύτην γὰρ πάσας τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τοῖς ἑρπετῶν δήγμασι. Officinæ & herbarii grariam Dei vocāt, vt Gorr. docet, addens ἐλαφόβοσκον etiam à quibuſdam dictum eſſe τὸ ἐλελίσφακον, Dioſc. autore. PRO QVO Ἐλαφοβοσκὸς ſcribitur apud Heſychium.

C. Ἐλαφοσκόροδον, ου, τὸ, genus allii, de quo Dioſc. l. 2, cap. 185. quod & ὀφιοσκόροδον dicitur. v. l.

C. Ἐλαφηβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ceruos iaculis figit, vt ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις apud Plutarchum. Generaliter verò pro quouis ferarum agreſtium venatore capitur, vt Euſtath. annotat. Il. σ, — ὥστε λὶς ἠϋγένειος ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. VNDE Ἐλαφηβολία, ας, ἡ, Ceruorū iaculatio, Ceruorū venatio, Soph. Aiace. AT

Ἐλαφηβόλια, τὰ, Feſtum apud Phocenſes in honorē Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλαφηβόλια μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλει τελοῦσι, victoriæ videlicet contra Theſſalos. ET Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius, menſis hybernus, Gamelione poſterior, prior Munychione: quem à figendis ceruis dictum volūnt, qui illo menſe Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Annotat verò Euſt. ἐλαφηβόλος & ἐλαφηβολία dici poeticè PRO Ἐλαφοβόλος ET Ἐλαφοβολία, verſo ο in η, metri cauſa, vt in σιτηχηλόγος & λαμπαδηφόρος.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, Ceruinus. vt ἐλάφειος μυελὸς apud Galen. Medulla ceruina, & στέαρ ἐλάφειον, apud Dioſc. Et neutro genere ἐλάφειον ſubaud. κέρας vel κρέας, Ceruinū cornu aut caro, Suid. ‖ Ἐλάφειος ἀνὴρ, Metaphora à ceruis ſumpta ab Etymol. exp. δειλός. pro quo perperam Ἐλαφώνος apud Suidā legitur. AT Ἐλάφιον Heſychio eſt κόσμιον. ET Ἐλάφιαι apud eundem οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Ceruini tali.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, Hinnulus ceruinus. νεβρός. Heſych.

Ἐλαφέω, Fugito & pauito more cerui.

C ΕΛΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, Leuis & celer inſtar cerui. dictū enim volūt quaſi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος. Il. π, ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. Od. γ, Ἵπποι ἐλαφρότεροι θέειν. Il. χ, κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrium velociſſimus. Sic dicitur à Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις, de Iberis. Plato Pol. 2, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. Et apud Xen. Cyneg. εἶδος [κυνῶν] ἐλαφρόν. ‖ Itē oppoſitū τῷ βαρὺς, i. Grauis, Ponderoſus. quomodo Xen. dicit venatorem, quum venatum exiturus eſt, debere habere ἠμφιεσμένον ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, leuem. Quò referēdū videtur illud, Ἐλαφρὸν γίγνεσθαι, pro Alleuari, Leuiorem reddi. vt apud Plut. Conſol. ad Apoll. Dictys iubet Danaen ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα ἢ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. fore enim vt ea ratione mœror ipſius alleuetur. Nec multum abſimili ſenſu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροὶ, id eſt leuioris armaturæ equites, qui videlicet vndique cataphracti non ſunt. At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leue ducere, Non magni æſtimare. ‖ Item oppoſitum τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non moleſtus & difficilis. Iſocr. τοὺς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας δυσκόλως ἢ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suidas quoque annotat, ἐλαφροτάτους à veteribus ἐν ἐπαίνῳ dictos fuiſſe τοὺς πρᾳοτάτους, videlicet, κατ' ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. At ἐλαφρὸν πῦρ apud Dioſc. Leuis ignis, pro Non vehemēs. Apud Platonē autem ἐλαφρὰ ἡ δέησις, Facilis & leuis petitio.

Ἐλαφρῶς, Leuiter, Celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς, Od. ε.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, Leuitas. κουφότης, μωρία, Heſych. Itē ὀλιγότης, Suid.

F Ἐλαφρύνω, Alleuo. ET Ἀπελαφρύνω, Subleuo.

Ἐλαφρίζω, F. ίσω, Eleuo. Plut. De fort. Rom. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, nec ſolitis tamen ipſa pennis ſublimis, B. ‖ Item Alleuo. Syneſ. De inſ. τῆς τε ὕβρεως ἐξέως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἀνατομορφουμένης κηλῖδα τῆς χιόνος.

C. Ἐπελαφρίζω, Subleuo, Tollo. Bud. ex Philone De mundo, τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐλαφριζομένης.

G ΕΛΑΧΥΣ, SEV Ἐλαχὸς, (quod ex Callim. affert Euſt. Paruus, μικρός. vt ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. Paruum (ſeu Exiguum & vile) nauigium. ſicut Etymol. ἐλαχὺ δόμον exponit τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. Et in fœm. gen. Od. ι, Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. ſic enim ibi à quibuſdam legi annotat Euſt. accētum autem in antepenultimam transferri, vt in λήϊα à λήϊς. Nicand. Alexiph. de Sepedone ſerpente, Κεράαι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή. Deducit autem hoc vocabulum Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, vt ſit ἀφαιρεθεὶς, & per conſequens μειωθείς. COMPAR. eſt Ἐλάσσων SIVE

H Ἐλάττων Atticè. SVPERL. Ἐλάχιστος. ſicut à βραδὺς, fit cōp. βραδίων, & ſuperl. βράδιστος, à ταχὺς, θάσσων, & τάχιστος. Apud Etymol. verò eſt & regularis COMP. Ἐλαχύτερος, ET Ἐλαχίων, irregularis, ſicut à βραχὺς βραχίων. EST autē Ἐλάττων, Minor. Ariſtot. l. 4, Anim. ὁ δὲ ἄρρην ἐλάττω

τὰ πτερύγια ἔχει, pinnas habet minores. Dem. Pro corona, τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, maior vel minor. Huc pertinet & ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, oppoſitum τῷ αὐξάνεσθαι. Demoſth. Olynth. 3, ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. Et ἔλαττον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem eſſe, Vinci & ſuperari aliqua re, Deteriori eſſe conditione. Bud. C. p. 392 & 859. Demoſth. Pro corona, ὅτι ἐν ταῦθα ἔλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. Sic dicitur & ἔλαττον φέρεσθαι, Poſteriores ferre. Greg. οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέχθη, non quòd cuiquam in his ce rebus ceſſerit. Et περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποιήσω [τὸν νόμον] Minoris æſtimaſti quàm voluptates, Præ voluptatibus contemptui habuiſti. Vide alia apud B. p. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus. ἐπ' ἔλαττον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, minus ſentire. Apud Ariſtot. autem lib. 4 De animal. ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit, Pinnas habet per diminutionem inæquales. Et δι' ἐλάσσονος, Minori interuallo. Thuc. lib. 7, p. 234, δι' ἐλάσσονος πρὸς τῷ λιμένι ἐφορμιῶσιν σφᾶς, propinquiori ſpatio ante portũ ingreſſuros. ‖ Ἐλάττων, Inferior. Thuc. lib. 2, ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. Iſocr. Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, nullo inferius. In qua ſignific. apud eundem poſt ἐλάττων additur particula ἢ in Buſir. ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν [τὴν μητρῴαν] ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν εἶναι, Inferiorẽ quàm pro ſuo ingenio atq; animo. Dicitur verò & de perſona aliqua, vt apud X. Polit. Laced. ἐπιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν φίλων γίγνεσθαι. Reperitur autem & ἐλάττων χρημάτων (ſicut ἥττων ὀργῆς) pro Sordidus, Qui à pecuniis ſuperatur, Deditus pecuniis. ‖ Ἐλάττων, Paucior. vt οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων, non pauciores ſeptem millibus. Sic ἐλάσσονες πλήθει πολλῷ, multo pauciores ſeu inferiores numero. Plat. ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἔτη ἀκηκοώς, nõpauciores q̃ triginta. Demoſth. γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. ἐλάττους τοὺς βοῦς ποιεῖν, Pauciores boues reddere, Boum numerũ imminuere. ‖ Ἔλαττον aduerbialiter quoque capitur pro min⁹, vt ἔλασσον ἀπωθεν apud Thuc. Minus procul, id eſt propius. Plato epiſt. 7, πάλαι τὰ ὄντα οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἢ Δίωνος οὐσία, nõ minus quàm centum, ſeu non pauciorum. Idem De leg. ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἔλαττον ἢ πεντήκοντα. Sic & ἐλάσσονι οὐρεῖται, minus mingit, itidem aduerb. aut ſubintellecto aliquo nomine ſubſtantiuo. HINC Ἐλαττονάκις, Minus, Rarius. ET Ἐλαττόνως, Minus, quo Plato vtitur. ET Ἐλαττονέω, ῶ, Minus fero. Bud. ex 2 ad Cor. 8, ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. vbi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. ‖ Item Imminuo, Minus reddo. vnde ἐλαττονούμενον σῶμα, apud Baſil. 396. id eſt (inquit Budæus) Extenuatum.

ITEM Ἐλασσόω SEU Ἐλαττόω, ῶ, Diminuo, Imminuo. Thuc. lib. 3, μὴ περιεστάναι τιμὴν, ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης, imminuere priſtinum honorẽ. Iſocr. ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, ciuitatis commodis detrahere. Et in paſſ. apud eundem Thuc. lib. 1, ἤν τι καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσιν, Si q̃d auferatur & adimatur, Siquid decedat. Philo De mundo, ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος ad imminutionem ſenſim vergens. ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cicero apud Plat. vertit, Nec ab vllo imminutum, p. 32 lex. C. Apud Greg. autem παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Bud. vertit Multum immutato ordine. ‖ Ἐλαττοῦμαι, Inferior ſum, Superor. Thuc. lib. 1, ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Et lib. 8, ἐκ δὲ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενος, τις φέρει, Vt qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. Demoſth. Pro corona, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, Longè inferior ſum. Ἐλαττοῦσθαι (inquit Bud.) dicitur Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non cenſetur. Plato lib. 8 De rep. φεύγοντες τάς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντες ἐλαττοῦσθαι ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Idem, ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχὴν ἐχόντων αὐτῇ ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξί. Sic apud Iſocr. ἐλαττούμενος παντὶ τῷ βίῳ, exponitur Tota vita viliores. ‖ Ἐλαττόομαι exponitur etiam in v. l. Detrimentum facio ſeu accipio, Pauperior fio. HINC Ἐλάττωμα, ατος, τό, oppoſitum τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes & deterior conditio. ‖ Vitiũ, quo videlicet aliquis aliquo inferior eſt. Chryſoſt. ad Eph. 4, πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν φέρειν τοὺς ἄνδρας προσέταξεν ὁ θεός. Idem, ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικῶν τοῦτο ἐλάττωμα. Idem, τῆς φύσεως τὸ ἐλάττωμα, naturæ vitium ſeu incommodum. Naz. τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, vitiã à malitia pullulantia. ‖ Ἐλάττωμα in Pand. appellatur vitium rei quæ præſcribi non poteſt propter malã fidem. Bud. ‖ Ponitur & pro victoria, paſſiué. Polyb. τῶν ἐν τούτοις [τοῖς πρὸς Ἀννίβαν ἀγῶσι] ἐλαττωμάτων. Et mox, οὐ γὰρ παρὰ τὸν καθοπλισμὸν, ἀλλὰ παρὰ τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου προσέπεπτον τοῖς ἐλαττώμασι. Et alibi itidem. B.

ET Ἐλάττωσις, εως, ἡ, Imminutio, Diminutio. ET Ἐλαττωτικός, ή, όν, Qui diminuit, Non rigidus. v. l.

Ἐλάχιστος, η, ον, Minimus. Ariſtot. ἐλάχιστον τῶν ζῴων πάντων, Minimũ omniũ animaliũ. Tam latè autẽ patet quàm Lat. Minimum. Thuc. l. 3, ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν, pro quàm minimo crimine. Apud eundem, ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπτοῦσι, vel minimùm animo cõſternatur. εἰς ἐλάχιστόν ἐστι, pro minimo eſt. 1. Cor. 4. Dicitur & frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod verò minimũ eſt. Et τὸ ἐλάχιστον aduerb. Minimùm. πρὸ δυοῖν μηνοῖν ἢ ἑνός τὸ ἐλάχιστον, minimùm ante duos vnumve mẽſem. ‖ Item Pauciſſimus. Iſocr. ἐλαχίστας ἀμφισβητήσεις ποιήσουσι. Plut. Pericle, ὧν ἀριθμὸν οἱ τὸ ἐλάχιστον, πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα δὲ οἱ τὸ πλεῖστον γράφουσιν. Idem Alex. τὸ δὲ στρατοῦ τὸ πλῆθος ἐλάχιστον λέγοντες. Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, Vt pauciſſimis verbis declarem. Huc referri poteſt & illud apud Ariſtot. ἐν ἐλαχίστοις δυοῖν ἐγγίνεται, In duob⁹; ſi pauciſſima ſint. Vel, Minimùm in duobus. Sic ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσι, ad minimum in quatuor. ‖ Exponitur & Breuiſſimus: vt δι' ἐλαχίστου χρόνου γιγνόμενον. Quò referri queat quod ex Thuc. citatur, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων. Sic apud eundẽ libro 3, αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, momento.

Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus. Eph. 3, ἐμοὶ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων ἁγίων.

ἘΛΕΓΧΩ, Arguo, (vnde ἔλεγχος argumentum) vt ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, (id eſt Opera arguunt manus) quod habet Suid. & prouerbiale eſſe videtur. Sic autem verbo Arguo vſus eſt Virgil. quum dixit Degeneres animos timor arguit. Cæterùm vtri prior dandus fuerit locus, verbóne ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari poſſit. nã Lat. quidẽ certe Arguo prius eſſe q̃ Argumentũ, manifeſtũ eſt, ſicut Index ab Indico fieri putatur: ſed quũ ἐλέγχω reddimus Argumentis demonſtro ſeu probo, videmur quodãmodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit ꝙ Etym. (cuius tamen alioq; parua eſt his in reb⁹ autoritas) ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter deriuata ab ἔλεγχος, (ne inter nomẽ & verbum ponenda eſſent, alioqui ab hac eorum ſignific. diſcedentia) huic poſteriorem locũ dare malui: & viciſſim verbo ἐλέγχω (propter cõp. ab eo) dare priorẽ. Vt autẽ ad ſignif. verbi huius reuertar, quale eſt ἐλέγχω in illo quẽ ex Suida protuli loco, tale eſt paſſ. ἐλεγχθήσεται in hoc Xen. loco, ἀλλ' εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. vbi tamen non redditur Arguetur, ſed Deprehendetur vel Comperietur. Ex Plat. affertur itidẽ ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehenſum reipſa, vel Demonſtratum. Polit. vertit Coarguo, iſta Herodiani interpretãs, τὸν Ἀλέξανδρον πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα δειλίαν ἐλέγχειν ἐπειρᾶτο. Interdum autẽ vertitur Redarguo, Reprehendo. vt apud Plut. De orac. def. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, quũ apud deũ eam fabulã reprehenderet. Sic paſſ. Xen. ὑπὸ ὠνημένων ἀλλοτρίων ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. Apud Thuc. autẽ Reprehendere vel Inſimulare: l. 1, καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν. Sed ἐλέγχω redditur & Refello, Refuto: item Conuinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare & cõuincere. Idem hæc Demoſthenis, καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, interpretatur, Quum liquidò probaſſem falſam eum in ius vocationem renuntiaſſe. Pro Conuinco autem frequens etiam eſt. Syneſius, ὁ μὲν ἤλεγχεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Apud Ariſtoph. legitur cũ περὶ etiam. vt σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δυνάσαι περὶ τούτου. Alicubi verò non Conuincere ſed Vincere ille interpr. addens tamen ablat. Argumentatione: vt apud

Plat.in Gorg.416, ait ἐλέγχειν eſſe Vincere diſputantem A
certa argumentatione,& ἐλέγχεσθαι vinci. Denique ἐλέγχω alicubi eſſe ait Argumẽtis & ratiocinationibus demonſtro. quod tamen & ſimpliciter reddi Demonſtro, ſuprà docui. ‖Ἐλέγχω exp.etiã Reprimo & Coerceo, in hoc Chryſ.loco,προσθήκη τῆς πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε: ſed ego verbum Refuto hîc quoque retineri poſſe exiſtimo,vt dixit Cic.Conatum alicuius refutare. ‖Ἐλέγχεσθαι autẽ pro Reiici & contemni B. ex Luc.affert in Nigrino,ἐληλεγμένων μοι φιλιππῶν πλούτῳ τε καὶ ἀργυρίῳ καὶ δόξης. B
Addit verò ἐλέγχεσθαι dici quod cõuincatur nõ eſſe probum. ‖Cui interpretationi non abſimilem dat huic verbo apud Hom.Il.ι,- τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς,Μηδὲ πόδας. ait enim eſſe pro Aſpernari,ſeu Aſpernãdo irritum facere.q.d.(inquit) Noli eos ita contemptui habere vt te infecta remittas. Vide Euſtathium,qui inter alia dicit μὴ ποιήσῃς ἐπονειδίστους ὡς ἀποδοκιμάσας αὐτούς. Addit verò,& ὕβρεως ſignificationem hoc includi verbo.

Ἐλέγχω,Sciſcitor,Percunctor. Xenophon, ἤλεγχες αὖ ὅτι εἴποιεν λόγον ποιήσασθαι περὶ τῆς πείθεσθαι τῷ στρατηγῷ. Arrian.in Alex.exp.περισχόρους ἤλεγχεν εἰ δή τινα εἰδεῖεν ἐπιτομωτέραν ὁδόν. C

Ἐλεγμός,Redargutio,Reprehenſio.Item Refutatio.

Ἔλεγξις,Redargutio,Reprehenſio. Petr.epiſt.2, c.2,ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας.

Ἐλεγκτός, q.d. Reprehenſibilis, Reprehenſione dignus, Qui reprehenſionem meretur. COMP. Ἀνέλεγκτος,q.d.Irreprehẽſibilis,&c. Item Certior quàm qui redargui poſſit, Confeſſus & manifeſtus, in vulg.lex. ex Platonis Apologia. A Budæo exponitur etiam Inconuictus: qui & affert ex eodem Platone in Theæt. D
99.Vide Ἀνεξέλεγκτος. ET Ἀνελέγκτως, Sine reprehenſione,Ita vt reprehendi ſeu redargui non poſſit. Item Sine probatione. AT Εὐέλεγκτος, Qui facilè reprehendi ſeu redargui poteſt. Item, Qui facilè refelli poteſt. Et Δυσέλεγκτος τοῖς αἰσθήσεσι, Qui facilè deprehendi poteſt à ſenſibus & probari. Item actiua ſignificatione ex Ammonio,οἱ δὲ κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παρρησιαστικὸν καὶ ἐλεγκτικόν.i.Propter procliuitatem ad reprehendendum.i.φ eſſent procliues & propenſi ad reprehendendum. E

Ἐλεγκτικός, Redargutorius, Reprehenſorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι,Plat.Compoſiti ad coarguendos qui contrà diſputant,vt Quintilianus interpr.lib.2,cap.15. Ἐλεγκτικός eſt etiam Argumentandi peritus, Qui conuincere argumentis poteſt.Bud.ex Luciano. Item ἐλεγκτικός,Reprehendendi cupidus. ADVERB. Ἐλεγκτικῶς, vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, Budæus ex Ariſtotele, Refutantis more demonſtrare. Item ἐλεγκτικῶς, Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi ſtudio,Plut. F

C.Ἀπελέγχω,Redarguo,Refuto,Confuto,Refello. Apud Antiphontem ſæpe pro conuinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chryſoſt.De ſacerd.ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους,conuincere nos mendacii. ‖Eſt etiam Probo(inquit Budæus)ſicut ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὴν χάριτα:oppoſitum habens ἐξελέγχω. HINC Ἀπελεγμός,Redargutio,Refutatio. Act. Apoſt.c.19, εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.

C.Διελέγχω,Redarguo,Refuto,Confuto,Conuinco. Budæus exponit,Argumẽtis refello & improbo aliorum dicta,ex Luc.afferens,ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται,διελέγχων ἅπαντας. A Greg.accipi etiam ait pro Diſcepto, Quæſtionem habeo & exerceo. G

C.Ἐξελέγχω,Redarguo(inquit B.)i.Falſum eſſe doceo.Item Retello.i.Conuinco non eſſe eum quem ſe dicit eſſe. In v.l.ex Plat.Apol.οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω,pro In quibus alium refellã. Ruſũ Bud.pro Conuinco tam diſputatione q̃ opere,ex Iſocr. 47.Et ex Plut.Vinco diſputando. Sic.paſſ.ex Plat.ep. H
οὐδεὶς αὐτὸν ἑκὼν ἐξελέγχει).Denique affert B.& pro Deprehendo, Cõperio.Item pro Periclitor,Periculũ facio,ex Polybio. HINC Ἀνεξέλεγκτος,Nullo argumẽto probatus ſeu compertus.Thuc.Item Irreprehenſibilis,Qui nullo argumento in fraude deprehenditur. B.ex Xen. Item,Qui refelli non poteſt. ET Εὐεξέλεγκτος,Qui facilè argumentis probari poteſt,ex Plat.in Apol.ταῦτα καὶ ἀληθῆ ἐστι καὶ εὐεξέλεγκτα. Eſt etiam Qui facilè refelli poteſt,B.ex Ariſtot.Pol.ζ,p.198.

C.ΚΑΤελέγχω,Redarguo,Cõuinco.Heſiod.in Ἔργ.- σὺ δὲ μήτι νόον κατελεγχέτω εἶδος.vbi Tzetzes,σοῦ δὲ τὸν λογισμὸν μηδὲν εἶδος φιλίας ἀπρεποῦς ἐλέγξῃ.Sed expoſit.alterã malo.

Ἔλεγχος,Argumentum,Indicium. Andocides,οἵτινες ἔλεγχον ὑμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν,Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt,id eſt indicium. Sed & Documẽtum aut Specimen verti poſſe ait B. addens ex Iſocr. in Archid.154, ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum eſt inſcitiæ, Inſcitiam arguit. Idem,ὁ γὰρ θάνατος,ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν βιούντων, id eſt Probatio & indiciũ,Bud.qui & ἐλέγχους παρέχειν ex Hermog.affert pro Proba:& ex eodem, οὐ δεῖ παντὸς πράγματος ἐλέγχους παρέχεσθαι. Idem verò ex Andocide affert ἔλεγχον δοῦναι cum partic.φοβούμενοι ἔλεγχον δοῦναι εἰς ὑμᾶς μὴ εὖ φρονοῦντες. In epiſt.ad Hebr.c.11,in princ.dicitur fides eſſe πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, vbi Gr. ſchol.expon. ἀπόδειξις.Lat.quidam Demonſtratio, alii Quod demõſtrat, vertere. Porrò vt δοῦναι ἔλεγχον, ſic & λαβεῖν ſeu λαμβάνειν dicitur:vt ab Iſocr.λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος,quod B.interpr.Facere ſpecimẽ,Experiri,Experimẽto probare. ‖At in iudicio διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicũtur οἱ ἐξεταζόμενοι,id eſt In quorum vitam inquiritur, inquit B.quam ille ſignif.ex Plat.Apol. affert.In v.autem Lexp.Reddere rationem vitæ (& additur ex eodem in epiſt.εἰς ἔλεγχον λόγους διδόναι pro Demõſtrare argumentis.)Ibidẽ affertur & λαμβάνειν ἔλεγχον ex Iſocr. alia ſignif. quàm in loco modò citato.nam hîc illius locus,ἐπὶ τὸ ὁμολογούμενον ἄγοντα, λαμβάνειν τῶν ἀμφισβητουμένων τὸν ἔλεγχον,redditur, Ad id quod certum eſt accedere,& ad eius rationẽ ea de quibus dubitatur explorare. B.εἰς ἔλεγχον καταστῆσαι vertit Ad docendi mõſtrandique & probandi neceſſitatem redigere. Apud Iſocr.in Ægin.εἰς ἔλεγχον καταστήσειν ὁποῖός τις ἡμῶν ἕκαστος περὶ αὐτούς: addit,εἰς ἔλεγχον καθιστάναι eſſe Rem ad probationem adducere,Rem in probationibus conſtituere & teſtimoniis. Et ſubiũgit ex eodem, εἰ κατεστήσαμεν εἰς ἔλεγχον.Idẽ autẽ ἔλεγχος ſignif.puto apud eundẽ vbi dicit κρίσεων τῶν μετ᾽ ὀργῆς καὶ μὴ μετ᾽ ἐλέγχου γιγνομένων. At verò in v.l.affertur hoc idem loquendi genus ex Plut. καταστῆσαι εἰς ἔλεγχον pro Quærere ſtatuit tormentis. Atqui(vt omittam cætera ob quæ ſuſpecta eſt illa interpretatio)Demoſth.non dicit ſimpliciter ἔλεγχος ἔσοιτο,de rẽ loquens quæ tormentis quærenda eſſet, ſed διὰ βασάνων ἔλεγχος ἔσοιτο. Ἔλεγχος exponitur etiam Criminatio,Accuſatio,Indicium criminis.vt in hoc Syneſii loco,De inſomn.κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ‖Ἔλεγχος,Argumentũ,eo modo quo accipitur à dialecticis. Bud.ex Philopono in Proclum, τῶν ἐλέγχων ὅρισιν εἶναι δοκοῦσιν οἵ τινες ἐξ ἀρχῶν ὡρμημένοι εἰσὶν αὐτοπίστων τι καὶ τοῖς αὐτελέγχοις προσωμολογημένων.

Ἔλεγχος,Dedecus, Probrum,Opprobrium , Turpitudo. vt Budæus vertit in hoc Gregorii loco,καὶ τὸ μὲν ἐαυτοῦ σταυρὸν ἤλεγξε, διὰ ἐλέγχους δ᾽ οὐ διέφυγεν. id eſt (inquit) Vitare dedecus & turpitudinem non potuit , quia manifeſta fecit ipſe & quaſi faſſus eſt hoc facto . Ita inquã Budæus: vereor tamẽ ne alia quærenda ſit interpretatio. nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur proſædoco in hac ſignificatione, & poetæ quoque ipſi ἔλεγχος potius genere neutro dicunt.

Ἔλεγχος,εος,τὸ,idem quod proximè præcedens ἔλεγχος maſcul.gen.(ſed illud mihi ſuſpectum eſſe dixi)Dedecus, Probrum, Iliad. λ,- δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Idem ἐλέγχεα poſuit pro ignauis ideóque ignominioſis hominibus,id eſt ignominia & probro dignis. QVALES & Ἐλεγχέες ab eo vocantur Il.γ,Ἀργεῖοι ἰόμωροι,ἐλεγχέες.à nominatiuo ſingulari ἐλεγχής. SED ET Ἐλέγχιστος apud eum legitur ſuperl. gradu, pro Probris digniſſimus,vel Extrema ignominia dignus:aut etiam notatus.Iliad.β,Πᾶσιν ἐλέγχιστον θήμεναι μερόπεσσι βροτοῖσι.Et Odyſſ.κ, Ἔρρ᾽ ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. vbi exponitur etiã Sceleratiſſimè. Nã qui ſceleratiſſimus eſt,plurimis reprehẽſionib⁹ eſt dignus. ITEM Ἐλεγχείη,ης,ἡ, Probrum apud eundẽ poetam.

ἜΛΕΟΣ, ου, ὁ, & ἔλεος, έος, τό, Miſericordia, Commiſeratio. Il. ω, v. 44, ὡς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q.d. Amiſit commiſerationem, Eſt immiſericors. ἐλέου τυγχάνειν, Demoſth. Et ἔλεον ἔχειν ex Plutar. in Themiſt. Dignum miſericordia eſſe. Ἔλεος autē neutro genere cum alibi tum in Teſtamenti noui ſcriptis, & apud Græcos Bibl. interpr. ‖ Ἔλεος pro ſtipe ex Phoc. ἔλεον χρήζοντι παρέχου. A

C. Πολυέλεος, Multum miſericors. Gr. interpr. apud Ioelem. B

Ἐλεόν aduerbialiter poſitum ab Heſiodo in Erg. pro Miſerabiliter, ἐλεὸν μύρετο.

Ἐλεεινός, Miſerabilis, ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. Et ἐλεεινὸς ἐγένετο τῆς περιπλανήσεως, Greg. ſubaud. ἕνεκα. VNDE Ἐλεεινῶς, Miſerabiliter. ET COMP. Ἐλεεινολογέω, ῶ, Miſerabiliter loquor, Miſerabilem vocem edo. VNDE Ἐλεεινολογία, Miſerabilis oratio. Apud Platonē autem in Phædro, ἐλεεινολογίας τε καὶ δεινώσεως Bud. interpr. Cōmiſerationis & exaggerationis.

Νηλεής, Immiſericors, Crudelis. vnde νηλεὲς ἦτορ apud Homer. & Heſiod. Et poetico more paſſim νηλέϊ χαλκῷ, vt Lat. Immite ferrum, ſeu crudele. ‖ Vocatur verò & νηλεὴς θυμὸς ab Homero ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθής. Cic. autē vertit firmum animum, vt videbis in Cic. lex. ADV. Νηλεῶς, Crudeliter. ET Ἀνηλεής pro νηλεής, præfixo α pleonaſtico. ADV. Ἀνηλεῶς, Immiſericorditer, Crudeliter. Affertur autem ex Plat. De leg. 3, ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. ITEM compoſ. Νηλεόποινος, Crudelis in ſumendo ſupplicio. DICITVR & Νηλειής, pro νηλεής, metri cauſa. VNDE Νηλειῶς, Crudeliter. quod verſui hexametro commodius eſt quàm νηλεῶς. C D

¶ Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, Miſereor, Cōmiſeror. Od. ξ. καί μ' ἐλέησε. (eſt tamen magis poeticū ἐλεαίρω, de quo infrà) Syn. ep. 57, ἐλεοῦμεν αὐτοὺς ἀνόητον ἔλεον, inutili miſericordia eos proſequor. Et paſſ. ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Luc. Moueo tibi miſerationem, ſeu commiſeratione. ET Κατελεέω, ῶ, idē.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ & ἡ, Miſericors. In vſu & apud poetas, vt θυμὸς ἐλεήμων, Od. ε. VNDE Ἐλεημοσύνη, Miſericordia. qua in ſignif. apud Callim. inuenio hymno in Delum, μή σύ γ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἵνεκα, τοῖσδε ἀντ' ἐλεημοσύνης. Ita. n. legendū eſt (vt & habet mea editio) nō ἀντελεημοσύνης vno verbo, vt in Florent. etiā edit. habetur. ‖ At verò in Teſt. noui ſcriptis cæteriſque quæ eccleſiaſtica vocātur, ἐλεημοσύνη appellatur ſtips quæ erogatur paupe rib⁹: q̄ ea proficiſcatur à cōmiſeratione, & ſit velut cōmiſerationis noſtræ opus. Nec tamen de ſtipe ſola intelligendū eſt, ſed & de omni beneficii genere quo calamitoſos proſequimur. Matth. 6, προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcā vocē retinuerunt, dicentes *aulmoſne*. CONTR. Ἀνελεήμων, Immiſericors, Immitis. ET Ἀνελεημόνως, Immiſericorditer. E F

Ἐλεητύς, ύος, ἡ, Cōmiſeratio. Sed poeticum eſt hoc ἐλεητύς. Od. ξ, Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.

¶ Ἐλεαίρω idem quod ἐλεῶ, Miſereor: ſed ἐλεαίρω poetarū eſt tantùm, quantū meminiſſe poſſum. In frequēti vſu eſt apud Hom. q & ἐλεαίρεσκον dicit pro ἠλέαιρον (vt τύπτεσκον pro ἔτυπτον) Il. ω, Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.

ἘΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, Liber. Cui opponitur δοῦλος, Seru⁹. Thuc. 8, τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσε, τοὺς δὲ ἐλευθέρους κατέδησε. Itē adiect. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. Liber dies, pro Libertatis dies, (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ, i. ſeruilis dies: & αἰσχρὸν ἦμαρ. Apud eūdē Il. ζ, ἐλεύθερος κρητήρ, qui bibitur in ea libertate quæ eſſe ſolet in pace. ‖ Item ἐλεύθερος φωνή, Nōn. Libera vox. Et ἐλευθέρα διώκειν ἤθη ex Plat. ep. 8, pro Viuendi libertatē ſectari. Ex alio tamen eiuſdē loco, ἦθος ἐλεύθερον, mores generoſi. ‖ Ἐλευθέρα παιδεία, ex eiuſdē Pl. ep. 7, Liberalis doctrina: & ex Plut. Themiſt. ἐλευθέραι διατριβαί, Liberales exercitationes, in v. l. ſed in ἐλευθέριος, ex eiuſdē Rom. afferunt ἐλευθέριοι διατριβαί. G H

Ἐλεύθερος, Liber, Immunis, Liberatus. vt ἐλεύθερος τυράννων, A tyrannis liber ſeu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, ſeu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, Liber metu.

C. Ἐλευθερόστομος, &c. vide in Στόμα.

C. Ἐλευθεροπρεπής, Ingenio præditus quod liberum & ingenuum hominem decet. Item Liberum hominem decens, Liberalis. ET Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter, Vt decet hominem liberum & ingenuū. His opponuntur δουλοπρεπής & δουλοπρεπῶς. A

C. Ἀνελεύθερος, Illiberalis, Nihil liberale & ingenuum habens. Item Inhoneſtus & indecens, Polyb. vt vult Bud. Et Sordidus, Auarus, apud Ariſtoph. VNDE Ἀνελευθέρως, Illiberaliter, Sordidè. ET Ἀνελευθερία, Illiberalitas. Item Auaritia. Vtranque autem interpr. Bud. dat huic voci apud Æſchinem: addens ἐλευθεριότητι opponi ab Ariſtotele. B

C. Ἀπελεύθερος, Libertus. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æſchine, ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, pro Manumittebant. VERB. Ἀπελευθερόω, ῶ, Liberum facio, Libertate dono, Manumitto. vt ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, B. ex Æſchine. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθείς, Libertus. Idem ex Plat. 337. A QVO Ἀπελευθέρωσις, Manumiſſio, Plutar. ET Ἀπελευθερωτής, Manumiſſor. C

Ἀπελευθερικός, Libertinus: vt ἐξελευθερικός, B. ex Plut.

Ἀπελευθεριώτης, Libertinus. B. ex Strab. 68.

C. Ἐξελεύθερος, Libertus. vt & ἀπελεύθερος. ET Ἐξελευθερικός, Libertinus, Liberti filius, Plut. vt ἀπελευθερικός. Nonnullis tamen ἐξελεύθερος eſt Libertinus. Heſych. certè dicit ἐξελευθέρους eſſe τοὺς τῶν ἐλευθερουμένων υἱούς. HINC Ἐξελευθερόω, idem quod proximè præcedens ἀπελευθερόω.

Ἐλευθέρως, Liberè, Vt liberū hominem & ingenuum decet. Thuc. 2. Ex Ceb. Thebano, ἐλευθέρως κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata. D

Ἐλευθερόω, ῶ, Libero, In libertatem vendico. vt Thuc. 8, τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo De mundo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, vt Plat. epiſt. 8, ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Eurip. ἐλευθέρου σε τοῦδε πόνου. Cic. autē p. 43 Lex. ψυχὴ ἐλευθεροῦται apud Xen. vertit Animi remiſſi & liberi ſunt. HINC Ἐλευθέρωσις, Liberatio. Thuc. 3, ἐλευθέρωσιν & καταδούλωσιν inter ſe opponit. ET Ἐλευθερωτής, Liberator, Luc. E

Ἐλευθερία, Libertas, qualis eſt eorum qui ſerui non ſunt. vt ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἐλευθερίαν, Demoſth. Et Θηβῶν ἐλευθερία, item Ἀθηνῶν ἐλευθερία, Plut. ‖ Ἐλευθερία, Libertas, generaliori ſignif. vt ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιῶναι, Herodian. Sic ἐλευθερία & παρρησία copulantur à Luc. HINC Ἐλευθεριάζω, quod dicitur de fugitiuis, quum liberè vagantur. Item Libertatem vſurpo, Liberè ago. Vide B. p. 804. ET Ἐλευθεριαστικός, Qui amat liberè agere. F

Ἐλευθερικός, Liber, ex Plat. De leg. in v. l. At Bud. ex Plut. affert, ἐλευθερικός & ἐλευθερικώτατος, exponens Nimius in vſurpanda libertate.

¶ Ἐλευθέριος, ου, ὁ & ἡ, Liberali ingenio prædit⁹, Ingenuus. Vide apud Ariſtot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ & ἐλευθέριον, aliaque de hoc. Xen. γυνὴ ἐλευθέριος φύσει, liberali ingenio. Idem ἐλευθεριώτεροι & δουλοπρεπέστεροι opponit. Plut. Cam. δ' ὑμῶν δαὶ τὴν ὥραν μάλιστα καὶ τὴν ὄψιν ἐλευθερίους, liberali facie. Idem Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Trāſfertur & ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens. vt Plat. ep. 7, ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, Liberales doctrinæ, Luc. Sic ἐλευθέριοι διατριβαί, liberalia ſtudia: de quo ſuprà in Ἐλεύθερος. Exponitur & Lepidus, Venuſtus, vt in illo Plut. loco, ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Sic verò apud Plutar. ἐλευθεριώτατα, lepidiſſimè. ‖ At ἐλευθέριος Ζεύς, Seruator Iupiter, Thuc. HINC Ἐλευθερίως, Liberaliter, Ingenuè. vt ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xenophon. Et Lepidè, vt modò dictum fuit. ET Ἐλευθεριότης, Ingenuitas. Item Liberalitas, vel potius Frugalis quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opponitur ab Ariſtotele. Plutarchus in Pompeio, ὥστε τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ὑπουργίας ἐκείνης θαυμάζειν τινὰ καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ ἄπλαστον. G H

ἘΛΕΥ'ΘΩ, Venio. ſed inuſitatum eſt thema, à quo tamen in vſu ſunt aliqua tēpora. Dicitur enim in præt medio. ἐλήλυθα Atticè

pto ἤλυθα (apud poetas autem & εἰλήλουθα.) Et in aor. poſt. ἤλυθον dicunt poetæ, ſeu ἦλθον per ſyncopen: quod poſterius & in proſa locū habet. Futurū autē eſt ἐλεύσομαι tāquā à voce paſſ. Ariſtoph. ἵνα μ᾽ ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ᾽ ἐλήλυθα. Od.ο. ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Odyſſ.ξ. — ἐπαρτέον ἤλυθον ἵππων. In proſa autem paſſim ἦλθον. vnde imper. ἐλθὲ, & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præſenti Venire, vel Ire ſumitur. Sic comp. Ἀνελθεῖν, Διελθεῖν, Εἰσελθεῖν, Κατελθεῖν, &c. quorum exempla vide in Ἀνέρχομαι, Διέρχομαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed & de vſu ſimplicis ἐλθεῖν dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem ἐλεύσομαι vtriſque ſcriptoribus commune eſt.

Ἔλευσις, Aduētus, Itio. Areth. ET Ἤλυσις Idem. Eurip. Hec. ἀπύσω βραδύπουν ἤλυσιν προτιθεῖσα, greſſum.

C. Εἰσέλευσις, Ingreſſus, Introitus. ET Εἰσηλούσιον, Vectigal quod penditur pro introitu, Heſych. vt εἰσέλευσις ſit l'entree, at εἰσηλούσιον (ſi mendoſè nō ſcribitur) l'entrage.

C. Ἐξέλευσις, Exitus. ET Ὑπεξέλευσις, Supplicium, ſi Suidæ credimus, qui & alias expoſitiones affert apud Piſidem.

C. Ἐπέλευσις, Aduētus repentinus, vt eius qui ſuperuenit. Item Acceſſus ſeu ingreſſus cum impetu, qualis eſt hoſtium, Luc. Budæus tamē poſtquam dixit ἐπέλευσιν eſſe illi hoſtilē expeditionem & ingreſſum hoſtium, addit legendum fortaſſis eſſe ἐπέλασις. ‖ Apud Aretham autem ſimpliciter pro Aduentus, vt ἔλευσις. ET Ἐπελευστικὸς, Subitò ſuperueniens. Cælius ἐπελευστικὴν δύναμιν à Plut. dici ait quaſi aduentitiam vel ſuperuenientem: de qua plura apud eundem Cælium.

C. 2. Ἐπεξέλευσις, Vindicta, Vltio. Heſych.

C. Περιέλευσις, Circumitio, Plut.

C. Προσέλευσις, Acceſſus. ET Προσήλυσις pro eodem ex Iuſtino Martyre in dial. ad Tryphonem, βραχὺς ὑμῖν ἀπολείπεται προσηλύσεως χρόνος, Tempus acceſſus ad Chriſtum, id eſt accedendi ad Chriſtum. HINC Προσήλυτος, Aduena. Sed peculiari ſignif. apud Eccleſ. ſcriptores dicti ſunt proſelyti qui ex paganiſmo ad Iudaiſmū conuerſi erant. vt Act. Apoſt. cap. 2, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι. Solent autem & à Lat. theologis vocari proſelyti.

C. Κάτηλυς, Decliuis. vt κατήλυδα πέζαν dixit Nonn. ET Κατήλυσις AC Κατηλυσίη, Deſcenſus. vt in Epigr. εἰς ἀΐδαο θεία κατήλυσις. Apoll. Argon. 2, Δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ ζεφύροιο.

C. Μέτηλυς, Migrator, Aduena. Dionyſ. De ſitu orbis, Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο, vbi Euſt. μετήλυδας vocari ſcribit ἀποίκους vel μετοίκους.

C. Ὅμηλυς (q.d. Conuena) Ex Nonno, pro Veniens ſimul, Comes viæ.

C. Συνήλυς, cuius plur. Συνήλυδες, Conuenæ. Ex Nonno autem affertur συνήλυδες pro Comites. ET Συνηλυσίη, Conuentus, Cœtus, ex Epigr.

Εἰλείθυια (pro quo ET ἐλήθυια ſcriptū alicubi obſeruaui) Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. vnde apud Ariſtoph. in Concion. ὦ πότνι᾽ Εἰλείθυια λῦσόν με τοῦ τόκου: ſicut apud Terent. Iuno Lucina fer opem. Sed & pro ipſo partu ponitur ab Heſiodo. ‖ Vocantur etiā εἰλείθυιαι (niſi mendū Theophr. exempl. ſubeſt) τὰ ἐκ τῶν ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα ἐλαΐνων. AT Εἰλείθυιον, Templum Εἰλειθυίας, id eſt Lucinæ. Euſt. SED Ἐλευθὼ quoq; vocatur dea Lucina. vnde in Epigr. μόχθον Ἐλευθοῦς ἐκφυγεῖς. Dicitur autem vtroque nomine ab ἐλεύθω, id eſt venio: quòd inuocetur vt fœtus veniat in lucem.

ἘΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, Elephas, Elephantus. Hoc aūt nomine cōprehēditur & fœmina ab Ariſtotele quoque. ‖ Ἐλέφας, Ebur. vt Lat. etiam elephas. Legitur verò & πριστοῦ ἐλέφαντος apud Hom. Od. σ, λευκοτέρην δ᾽ ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. ‖ Ἐλέφας, Poculi genus. Athen. 189. ‖ Item Elephas morbi genus, Lepra ſecundum quoſdam. Hinc eſt verbū ἐλεφαντιᾶν, de quo infra dicetur: quin & morbus, ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem infrà.

C. Ἐλεφαντηγὸς, Qui elephantē agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα, Poll.

C. Ἐλεφαντάρχης, q.d. Elephantis præfectus. ὁ ἐπ᾽ αὐτοῖς ἄρχων, Poll. videlicet elephantis. Putatur autē ſexdecim elephātis præfuiſſe. Ath. 6, Σελεύκου ἐλεφαντάρχου. ET

A Ἐλεφανταρχία, Præfectura eius qui præerat elephantis.

C. Ἐλεφαντόδετος, Ebore reuinctus. Et ἐλεφαντόδετοι δόμοι, in vulgatis lexicis, Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis ſuperbæ ædes.

C. Ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Enſis eburneum manubrium habens.

C. Ἐλεφαντόπους, Eburneum pedem habens ſeu eburneos pedes. vt ἐλεφαντόποδες κλῖναι & τράπεζαι apud Athen.

Ἐλεφάντινος, Elephantinus, Eburneus. Et fœm. Ἐλεφαντίνη κλίνη apud Herodianum. quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fœm. etiam generе dicatur. ET Ἐλεφάντιος, pro

B eodem, minus tamen vſitatum. ‖ Ἐλεφάντινος, Aetio emplaſtri nomen cuius compoſitio quòd ſit præcandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, Rector elephantorum ſeu magiſter, aut domitor. Budæus ex Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 9, ἐπισεσηκότος μὲν οὖν ἐλεφαντιστοῦ ἅπαντες πρᾳεῖς εἰσι.

Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro [id eſt morbo ita dicto.] Itē ἐλεφαντιῶντα ἕλκη apud Dioſc. Vlcera quæ ad elephātem accedunt. ET Ἐλεφαντίασις, Morbus qui & ἐλέφας ab Aretæo aliiſque nonnullis dicitur. Legitur & Elephantia apud Celſum, ſi mēdo carent exempl. Exiſti

C matur autem vocata hoc nomine lepra, cum ob alia quæ cum elephante ſimilia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio ſimilem. Vide Aretæū. Sunt qui non planè eſſe quam lepram vocamus, exiſtiment. Etymologiſtæ tamen λέπρα idem morbus eſt: SED Ἐλεφαντιασμὸς ab eo appellatur.

ἙΛΗ, ης, ἡ, Calor ex ſole prodiens, Calor ſolaris. ‖ Item Solis ſplendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, Euſtath. ex lexicis rhet.

D C. Ἑλαθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εἱληθερὴς paulo pòſt, ſeu (vt Heſychius exponit) ἡλιοθαλπής. ſed illud Doricū eſt PRO Ἑληθερὴς, quod Galenus exponit ἀπὸ ἡλίου θερμός. VNDE Ἑληθερέω, Inſolor, ἡλιάζομαι. A quo ἑληθερεῖσθαι quod eidē Galeno eſt ἡλιοῦσθαι, in Exeg. Hippocr. γλωσσ. Scribitur verò ibi ἑληθερὴς & ἑληθερεῖσθαι per ε & cū tenui.

Εἵλη, ης, ἡ, idem quod ἕλη. vtrunque enim apud veteres in vſu fuiſſe tradit Euſtathius ex lex. rhet. Ariſtoph. Veſp. ἵνα μὴ ᾽χῃ εἵλην κατ᾽ ὄρθρον, ἡνίκ᾽ ἂν ὁ ἥλιος.

E C. Εἱληθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, A ſole calefactus, Inſolatus, vt εἱληθερὲς ὕδωρ apud Euſtathium, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. VNDE Εἱληθερέω, ῶ, F. ήσω, Ad ſolem caleſco, Inſolor, Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι Bud. ex Galen. Therap. 8, εἱληθεροῦντα καθ᾽ ἑκάστην, καὶ τῇ κόνει χρώμενον. Athen. voce paſſ. pro eodem dicit εἱληθερεῖσθαι: quod & ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος.

C. Εἱλόπεδον, ου, τὸ, Locus ſolis calori expoſitus & ad inſolādum aptus. πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ. Euſtath. A QVO Θειλόπεδον SEV Θηλόπεδον (vt apud Heſychium, non tamē ſuo ordine, ſcriptum etiam eſt)

F pro eodem: articulo τὸ cum εἱλόπεδον per craſin coaleſcēte: vt idem Euſtathius tradit. vnde & quibuſdam placeret vt ſemper ſine articulo adiuncto proferatur, tanquā in ipſo vocabulo iam hærente: quemadmodum nec ὁ θάτερος dicitur. Qui quum verbo θειλοπεδεύειν hinc deriuato, in quo articulus locum non habet, confitentur à quibuſdam, aliam adferri etymologiam, à θέειν & εἵλη, & πέδον. Odyſſ. η, Τῆς δ᾽ [ἀλωῆς] ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ, de area in Alcinoi ædibus in qua ficus & vuæ ad ſolem exiccabantur. eſt

G enim θειλόπεδον, ἐν ᾧ εἰς βότρυων τόπος, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὑπαίθριος ἡλίῳ ἐγκείμενος. Dioſc. lib. 1, cap. 38, de oleo cicino, λαβὼν πεπείρων κροτώνων ὅσον ἂν δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταστρώσας θειλοπέδου τρόπον ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς ἀπορραγεὶς ἐκπέσοι: vbi Ruell. vertit, Vuarū more inſtrati inſolentur: alii, Vuarum more ſuper cratibus diſpoſiti inſolentur. VNDE Θειλοπεδεύειν, In loco ſolis calori expoſito & ad inſolādū apto exſiccare, Inſolare, εἰς ἥλιον καὶ τὸν θειλόπεδον ψύξαι καὶ ξηρᾶναι, vt à Proclo apud Heſiodum expoſitum eſſe traditur. Et in paſſ. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, a-

H pud Dioſcoridem eſſe dicitur Vua cratibus canniſue inſtrata & ſole torrefacta, vt πατηθεῖσαι σταφυλαὶ, Vuæ paſſæ, id eſt in vite à ſole diutius aduſtæ, Plin. & quæ calcatis ſimiles ſunt. De quarum vuarum ratione Colum. l. 12 cap. 16. A QVO Προθειλοπεδεύω, Antè inſolo. Dioſc. l. 5 cap. 36, de vino myrtite, οἱ δὲ καὶ προθειλοπεδεύσαντες ἐν ἡλίῳ,

, καὶ ξηρανθέντες μίσγεται ... χοίνικι κοπείσης ῥεῖς κοτύλας ὕδατος, A
baccas myrti cratibus vel cannis inſtratas prius inſolant & exſiccant. Vide Columel.l.12,cap.39.

Εὐείλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus. vt εὐείλον χωρίον apud Euſt. idem quod εὐήλιον.

C. Προσείλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Solis calori expoſitus, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένος, vt Euſtath. exponit. Idem quod προσήλιος.

Εἰλέω,ῶ, F. ήσω, Inſolo, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Euſtath. VNDE
Εἴλησις,εως,ἡ, Æſtus: Bud. ex Plat. lib.2 De rep. τοῦ φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Et lib.3, πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἱλήσεων καὶ χειμώνων. B

Ἑλήγηρις,ἡ, Cereris epitheton. Euſtath. enim quum fluuium Troianum ξανθὸν appellari à quibuſdam, quia τοὺς παραπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν δὲ ποιεῖ τὴν Δήμητραν, tradidiſſet, ſubiungit, ab aliis eandem Cererem non abſimili modo, διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα λήιοις, ἑληγηρίν vocari διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν.

Ἑλάνη,ης,ἡ, Fax. ἑλάνας enim dipnoſophiſta quidam apud Athen. lib.15, λαμπάδας vocari dicit, παρὰ τὴν ἕλην: Neanthis verò id teſtimonio confirmat. Nicander autem Colophonius (vt ibi non longè pòſt additur) vocat τὴν τῶν καλάμων δέσμην.

ΔΕΙ'ΛΗ,ης,ἡ, Pomeridianũ tempus, quando iã ſol vergit ad occaſum: quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδεῖ, vt Euſt. & Etymol. tradunt. Ariſtot. Probl. διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δὲ οὔ, Horis pomeridianis, vt Gaza, vel Circa veſperam, vt Bud. interpr. Idem l.6 anim. cap.8, ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orſus, Gaza interpr. Theophr. Hiſt. plant. l.9, cap.18, πρὸ τῆς δείλης γενέσθαι, antequam eſſet meridies, eodem Gaza interpr. Plerunque verò δείλης quum oppoſitum habet πρωῒ, exponitur Veſperi. Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωῒ καὶ δείλης, id eſt (vt Varro tradit de equis) Admittere oportet bis in die, mane & veſperi. Xenophon, ἐναυμάχησαν κατὰ τὴν ἠιόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, à mane ad veſperam. Immo complures ipſum Δείλη per ſe poſitum, Veſpertinum tempus interpretantur. Illud enim Ariſtotelis, πρὸς τὴν δείλην, reddunt verbis Ciceronis, Veſpertinis temporibus, ſeu Veſpertinis ſimpliciter. Sic & illud Plut. Themiſt. μέχρι δείλης ἀντέχοντες, ad veſperam vſque. περὶ δείλην, circa veſperã: eodémq; modo ὑπὸ τὴν δείλην, & ἀμφὶ τὴν δείλην. & δείλης γηρῶντα, Veſperi ſeneſcẽtia. capitur enim illud δείλης aduerbialiter, ſicut Veſperi apud Latinos. Iulian. ἔθυσα δείλης, εἶτ' ὄρθρου βαθέος. Interdum additur ἑώας, πρωΐας, ὀψίας, accommodatúrque omnibus diei partibus. Nam δείλης ἑώας pro Sub aurorã dicitur. Syn. λύσαντες ἐκ Βενδιδείου πρὸ δείλης ἑώας, μόλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, ante crepuſculũ. Idem ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑώας, ſubaud. δείλης vel ὥρης. At δείλη πρωΐα (inquit Euſtath.) τὸ πρῶτον φασὶ τῆς δείλης, τὸ δῦνον τῆς μεσημβρίας, id eſt Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint eſſe Tempus matutinum. Δείλη ὀψία, Tempus veſpertinum ſub occaſum ſolis. Demoſth. ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας, ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὔνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι. Thuc. lib.8, περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie: necnon δείλη ἑσπέρα pro veſpere. Herodian. lib.3, ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem iam diei veſper. Dici verò ET Δείλης nominatiuo caſu, (vt ſit, ὁ δείλης) exiſtimat Bud. afferẽs ex Hom. Il. φ, Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινὸς,οῦ,ὁ, Pomeridianus. vt δειλινὸν βρῶμα, ſeu ſubſtantiuè δειλινὸν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου: vnde δειλινῆσαι ab Homero dicitur qui merendam ſumpſit. Plut. δειλινὴ διατριβή, Pomeridiana confabulatio. τὸ δειλινὸν aduerbialiter dicitur pro δείλης, veſperi: Exodi 29, τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωῒ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν.

Δείλετο, quaſi A Δείλομαι, In pomeridianum ſeu veſpertinum tempus vergo. Od. η, Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ· Δείλετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείελος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus, Veſpertinus. Od. ρ, ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, id eſt δείλη, vt pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ. Sic apud Apollonium Rhod. δείελος ὥρη, Tempus veſpertinum, ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. Δείελος, Veſper. nam ſicut ἑσπέρα, ἕσπερος, ſic & δείλη, δείελος dicitur, Euſtathio teſte. Il. φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἀρούρας. Δείελον, ου, τὸ, Merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, Petunt merendam. Vide δειλιῆσαι. In vulgatis lex. Δείελον, ου, eſt Crepuſculum, in Epigramm. Tempus pomeridianum. Vide ſequens ἐπιδείελος.

C. Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus. Vnde Ἐπιδείελα, aduerbialiter Poſt meridiem, Pomeridiano tempore. Heſiodus in Diebus, Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ, id eſt μετὰ τὴν μεσημβρίαν, vt Proclus & Moſchop. ibi exponunt: ſeu τῇ δείλῃ, ἤγουν τῇ μεσημβρίᾳ, vt Tzetzes. Notandum verò quædam exemplaria diuiſim habere ἐπὶ δείελα: vt δείελον neutrale ſit, pro Pomeridianũ tempus, idem quod δείλη.

C. Εὐδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ad ſolis occaſum ſitus. ὁ πρὸς δείλην κείμενος, ὁ ἐπὶ πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, Ad δειλινὸν clima ſitus, vt Euſtath. exponit: Od. ι, Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. Vel ὁ τῆς εἵλης ἔχων, id eſt εὔκρατος, & εὔειλος: vt factũ ſit ex εὔειλος interiecto δ, ſicut in ἀνδρός & ſimilibus. Vel εὔδηλος ſiue εὐπερίοπτος καὶ εὐόρατος, factũ EX δέελον (quod pro δῆλον per dialyſin dicitur, vt Od. κ, δέελον δ' ἐπὶ σῆμα ἔθηκε) interiecto ι: vnde & λόφος εὐδείελος apud Pindarum, quoniam colles & inſulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, cõſpicui ſunt & viſu facilè terminantur, εὔδηλοι καὶ εὐπερίοπτοι ὄντες. Tot enim modis εὐδείελος ab Euſtathio exponitur. Apud eundẽ Il. β, Aſpledon ciuitas & contermina regio εὐδείελος μετωνομάσθη, ἰδίωμά τι τάχα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος.

Δειελινὸς, οῦ, ὁ, idem quod δειλινὸς, Veſpertinus. vt δειελινὸς ζόφος apud Apoll. Rhod.

Δειελιῆσαι, Meridiari. πληρωθῆναι τοῦ δειελινοῦ, vt Heſych. exponit. Apud Homerum autem Od. ρ, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήια καλά, quidã non volunt eſſe Meridians, id eſt merendam ſumens, quòd vt plurimum tres tantùm eſſent τροφαί, ſicut Palamedes apud Æſchylum dicit, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. ideóque antiqui quidam (vt Euſtathius annotat) exponunt, ἕως δείλης διατρίψας ἐν τῷ πόλει, ſeu πρὸς δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, ſeu βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen (inter quos & Athenæus lib.1) intelligunt hic τὴν τετάρτην τροφὴν, videlicet τὸ δειλινὸν, id eſt merendam, vt ſit τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν: qui illo Callimachi loco nitũtur Δείελον αἰτίζουσιν, ἀγρυοὶ δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. Pro quo contra metri rationem Δειλίην apud Euſt. legitur.

Σέλας, αος, τὸ, Fulgor, Lumẽ. Dicitur à poetis σέλας πυρὸς, & σέλας ἠελίου. ſed & ipſe ignis interdũ ab illis σέλας appellatur. Vide Euſtathiũ in Hom. apud quem legitur Il. θ, Καίοντο πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη. Et Il. ο, Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἴδηται. Et δαΐδων σέλας, Od. σ. Sed & σάκει dat σέλας, ſicut Heſiod. πήχεσι: pro eo quòd Latini poetæ arma coruſcare dicunt. Ariſtot. De mundo, τὰ σέλα διάττει, Igniculi proſiliunt, Fulgores emicant, ſeu faces quæ in aere apparent. Apud eũdem in eodem libro, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι. τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. Quæ ita redduntur, Σέλας eſt ignis collectio qui in aere exarſit: per cælum ille quidem aut iaculari ſpecie trãſmeans, aut vno loco fixus. Pono autem σέλας poſt ἕλη, Euſtathium ſequens, ita ſcribentem, Σέλας δὲ, στερουμένη ἕλη, ὅ ἐστι συνουμένη καὶ ὁρμῶσα, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους τινός. Quibus addit, οὕτω σέλας ἄστρων φαιδρὸν καὶ πυρὸς καὶ λαμπάδος, &c.

C. Σελασφόρος, Splendorem ſeu lumen ferens. λαμπαδοφόρος, Heſych.

Σελάω, Splendeo. Nic.

Σελαγίω, ῶ, & Σελαγίομαι, οῦμαι, Fulgeo, Luceo. Opp. De venat. lib.3, Οὐ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον. Ibidem, Χροιὴ δ' ἀργυφέη σελαγεῖ πλευραῖς τε καὶ οὐρῇ. Quod autem Ariſtophanes dicit in Nub. σὺν πεύκαις σελαγεῖ, exponitur μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει. At σελαγίζω

Suidas exponit λάμπεται & ἐκπυροῦται. ET Σελαγίζω, A
Idē. Heſych. σελαγίζει exponit αἴθεται, φλέγεται, addens σελαγεῖται eadem ſignificare: Suidas autem σελαγίζω exponit λάμπω.

ΣΈΛΑΧΟΣ, εος, τό, ET Σελάχιον diminutiua forma, dicitur (vt habent vulg. lex.) piſcium genus cartilaginoſum: id eſt cui cartilago cutis loco. quod ideo χονδρώδες etiam vocatur, hoc eſt cartilagineum: Græcè ab Athenæo, & Latinè à Plinio. Tales piſces ſunt, ſquatina, paſtinaca, raia. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 3. cap. 1, οἷον οἵ τε γαλεοὶ καὶ τἆλλα τὰ καλούμενα σελάχη. Quibus ſubiungit expoſitionem huius nominis, ita, καλεῖται δὲ σέλαχος ὃ ἂν ἄπουν καὶ βραγχία ἔχοι ζωοτόκον ᾖ. Plin. lib. 9, cap. 24, Planorum B
piſcium alterum eſt genus, quod pro ſpina cartilaginē habet, vt raiæ, paſtinacæ, ſquatinæ, torpedo: & quos bouis, lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuerſum σελάχη appellauit Ariſtoteles, hoc nomine eis impoſito: nos diſtinguere non poſſumus, niſi cartilaginea appellare libeat, &c. Athen. 7, ἔστι δὲ τῶν σελαχωδῶν (τὰ χονδρώδη δ᾽ οὕτω λέγεται) πολύποδες γαλεοί τε καὶ κύνες. Idem lib. 8, ἡ ῥίνη, καὶ αὕτη τῶν σελαχίων οὖσα. κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια, φυσώδη ἐστί. Ariſtot. Hiſt. anim. C
lib 5 σελάχη eſſe ait τρυγόνα, βοῦν, λαμίαν, ἀετὸν, νάρκην, βάτραχον, καὶ πάντα τὰ γαλεοειδῆ. Ideo autē ſic vocata exiſtimatur quòd eorum cūtis aſpera noctu luceat. vt ſint σελάχια παρὰ τὸ σέλας ἔχειν. Cuius etymi meminit & Galenus De alim. lib 3, περὶ τῶν σελαχίων ita ſcribens, παχὺ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων. διὸ καὶ πιστεύω τὸ σέλας ἔχειν ὠνομάσθαι φασὶν αὐτὰ σελάχια. Idem in Hippocr. gloſſ. expoſitione σελάχη vocari ſcribit piſces omnes qui ſquamas non habent, atque animal pariūt. D
Erotianus autē σελαχίοισι ſignificare dicit τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, aut τοῖς ὀστρακοδέρμοις. Sed & hoc obſeruandum eſt, cum σελάχεσι ab Hippocrate alicubi addi & ἰχθύσι, vt περὶ νούσων, lib. 2, σιτίοισι δὲ χήνεσι, κρέασι μηλείοισι καὶ ὀρνιθίοισι, καὶ ἰχθύσι σελάχεσι. ET Σελαχώδη, SEV Σελαχοειδῆ, pro eodem, Quæ ſunt cartilaginei generis, Cartilaginea. Vide paulo antè ex Athenæo.

ΣΕΛΗ´ΝΗ, Luna. Il. σ, Ἠέλιόν τ᾽ ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Ariſtoph. Neb. καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Dicitur autem luna & μήνη, à μὴν quod menſem ſignif. (vnde E
& menſtruam lunam vocat Virgil.) à qua appellatione deriuatum μηνοειδής, διχόμηνος, atque alia ibi vide. Itē διχότομος & ἡμίτομος σελήνη ſuis vide locis.

Σελῆναι, Placentæ rotundæ & latæ, de quibus lege Heſych. & Suidam.

Σεληναία ſeu Σεληναίη, pro σελήνη, Luna (vt dicitur γαληναίη pro γαλήνη, & ἀναγκαίη pro ἀνάγκη) Vtitur hac paragoge & Ariſtoph. quum dicit φῶς σεληναίης καλόν. Dores autem dicunt itidē Σελάνα ET Σελανάα vel Σελαναία, F
vnde Moſchus, Ἀντὶ σελαναίας τὸ δίδου φάος. vbi ſermo eſt ad Veſperum, pag. 278 meæ editionis.

C. Σεληνόβλητος, (q. d. A luna percuſſus) Lunaticus, Lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exponitur ἐπίληπτος. De mulieribus σεληνόβλητοι & ἀρτεμιδόβλητοι, vt Ἀπολλωνόβλητοι & ἡλιόβλητοι de viris, Bud. ex Macrobio.

C. Ἀσέληνος, Illunis, Luna carens, id eſt lunæ fulgore. Sic ſæpe ἀσέληνον νύκτα dicunt Græci, ex Latinis nōnulli itidem illunem. Virg. — tacitæ ſilentia lunæ. Vnde & hæc Dioſcor. ἀσελήνου νυκτὸς ὀρύσσειν δεῖ, ſunt qui vertant G
Noctu ſilente luna fodere oportet.

C. Βεκκεσέληνος vide paulo pòſt in Προσέληνος.

C. Πανσέληνος σελήνη, q. d. Plenilunis luna, Luna quum eſt in plenilunio. Sed addi non ſolet σελήνης appellatio. Æſchines, καὶ πάντας ἥκειν συνεδρεύοντας Ἀθήναζε εἰς τὴν πανσέληνον. vbi annotātur quatuor lunæ facies, ſeu vultus, ἀρτίτοκος, μηνοειδής, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος. Et τῇ πανσελήνῳ apud Ariſtoph. Plenilunio. Et πανσέληνον σχῆμα, quū luna omnino plena apparet, ex Aphrod.

C. Προσέληνος, q. d. Antelunis. Id eſt, Antiquior luna. Dicebantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι. H
quod exponit Apoll. Argon. 4, Ἀρκάδες οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. Vide Ariſtoph. ſchol. in Nubes. ET Προσεληναῖος pro eodem. ITEM Βεκκεσέληνος incluſam antiquitatis ſignif. habet, ſed & ἀπλότητος ſimul,

vt inquit Euſtath. adeo vt exponendum videatur, Decrepitus ſimul & delirus. Fit autem ex σελήνη, & ex βέκκος, quod Phrygum antiquiſſima lingua panem ſignificaſſe, ex Herodoto diſcimus. Sunt qui includi eodem nomine putent & τῶν προσελήνων ſignificationem. Vide ſchol. Ariſt in hunc eius verſum in Nub. καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων & βεκκεσέληνε. B. apud Plut. De Plac. phil. βεκκεσελήνου λήρου ὄζει, vertit Oletobſoleta.

C. Τρισέληνος, q. d. Trilunis. vt τρισέληνος νύξ, nox trilunis, id eſt tres lunas habens, tribus videlicet noctibus in vnam iunctis. Sed & Hercules fabuloſa illa nocte generatus, τρισέληνος vocatur in Epigr.

Σεληνιακός, Lunaris. vt σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, lunares defectus. |At Σεληνιακὸς ſubſtatiuè, qui & σεληνόβλητος paulo antè. Trall. σεληνιακὸς ὢν ἔτι. Sunt tamen qui (nimiū ſubtiliter fortaſſe, vtpote ipſa etiam vi vocis repugnante) σεληνιακὸν nolint eſſe lunaticum, ſed eum qui epilepſia ſeu comitiali morbo laboret. ET Σεληνιάζεσθαι dicitur à Matth. qui eſt σεληνιακός, id eſt lunaticus, cap. 14 & 17.

Σεληνίτης lapis, Lunaris. quē ET Ἀφροσέληνον quidā vocarūt, quòd noctu creſcēte luna reperiatur plenus, vt quidā tradūt ex Dioſcor. apud quē Marcellus annotat à Latinis lunarē appellari. Vide Ἀφροσέληνον ſuprà. ITEM Σεληνῖται, Arcadiæ gens quædam, ex ſchol. Ariſtoph.

Σεληνίς, Lunula. Item Quiddam in paruæ lunæ formam factum. Bud. ex Plut. in Probl. de magiſtratibus Romanis, αἱ ἐν τοῖς ὑποδήμασι σεληνίδες. Annotatur & pro amuleto quod pueri collo geſtant, ex Heſychio. ET Σεληνίδιον, aliud diminutiuum, itidem lunula. Poteſt tamen videri & maior eſſe diminutio.

Σελήνιον, Lunæ lux. Vel, Lunæ ſidus, vt alii. Athen. 7, ἀσπαλόπεσα χρυσᾶ τὰ νύκτωρ ἐνόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελήνιον κοπτόμενα.

ΣΕΛΙ´ΣΣΩ, vel Ἑλίσσω, Voluo, Verſo. Ac ſæpe à poetis Græcis dicitur ἑλίσσειν de fluuiis, vel ἑλίσσεσθαι, vt Latinè Voluere & Volui. Dionyſ. Alexandr. Ἑξείης δ᾽ ἐπὶ σύρτις ἀγάρροον ὁλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Arg. 2, ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic certe dicitur voluere vndas fluuius, itémq; paſſiuè volui in mare. Apud Homerū autem legitur & κνίση ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Apud Sophoclem ἑλίσσων πλάταν ἐναλίαν, Verſans remum, Agitans remum. Et vt metaphoricè dicunt Latini Voluere aliquid in animo, ita Syneſ. dixit, τοῖς ἑλίσσων τοῖς λογισμοῖς. | Sed ἑλίσσειν περὶ τέρμα apud Hom. Euſtath. exponit κάμπτειν: & apud eundem ἑλιχθέντων vult Heſychius eſſe συστραφέντων. Περισφαιρηδὸν ἑλίσσων Cic. apud Aratum interpr. Tornare. pag. 96 mei lex. Cic. Sed περὶ σφαιρηδὸν malo, vt præpoſitio iungatur verbo. Fuit autem ponendum hoc verbum ἑλίσσω poſt εἰλέω nec enim dubito quin ab hoc deducatur,) ſed ibi prætermiſſum, hîc omittere nolui (quum præſertim ab eo quoque nonnulla deriuentur) lineola tamen præfixa, quæ non primitiuum eſſe oſtenderet.

Ἕλιγμα, ατος, τό, Volutatio, Verſatio. v. l. |Ἑλίγματα Heſychio ſunt ψέλλια, armillæ. VNDE Ἑλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſus. B.

Ἑλιγμός, οῦ, ὁ, Vertex ſeu Vortex, Gyrus. Xen. Pæd. 1, πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν, per multos circuitus & ambages ſurſum deorſumque errantes. Plut. De orac. Pyth. τραχώδης καὶ περίφορος ἑλιγμός, loquens περὶ δίνην τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων.

C. Ἀνθελιγμός, οῦ, ὁ, Contraria volutatio ſeu conuolutio, Contrarius vortex. Ionica autem ſcriptura pro ἀνθειλιγμός, ſicut κατιλίσσω apud Herod. pro κατειλίσσω.

Ἑλικτός, οῦ, ὁ, Tortilis, Tortuoſus. Theodectes apud Athenæum lib. 10, introducens ruſticum & indoctum deſcribentem tertiam literam nominis ΘΗΣΕΥΣ, dicit, Τρίτη δ᾽ ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερής. quod Agatho ibidem dicit Σκυθικῷ τόξῳ προσεμφερές. Theophr. de ſmilace, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον. ἐκ τῶν μίσχων τοῖς φύλλοις προσπέφυκεν ἴουλος λεπτὸς καὶ ἑλικτός. id eſt (Plinio interpr.) Smilax folio hederaceo, paruo, non anguloſo, à pediculo, emittente pampinos. ſeu (vt alibi idem Plinius loquitur in re ſimili deſcribēda) In pāpnos torquetur, Te-

tili vibratur pampino. Apud Soph. ἑλικτὸς δράκων, tortus anguis Virg. & Ouid. Apud Athen. autem, κλῖμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον, id eſt cochlias, ſcala verticoſa, inquit Bud. Vnde ἑλικτηροῖς compar. gr. apud Heſych. πολυπλόκοις.

C. Αὐτέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſua ſponte vorticibus circumagitur, Sua ſponte volutatus, Qui per ſe conuoluitur aut contorquetur. Nonn.

C. Δυσέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ. q.d. Difficile euolubilis. vt δυσέλικτος λαβύρινθος apud Nazian. Labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

C. Μυριέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mille voluminibus tortus ſeu ſinuatus. Eunap. apud Suidam, ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, id eſt πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἕλιξι στρεφόμενος. Immenſis orbibus angues dicit Virgil. & Sinuantes immenſa volumine terga.

C. Πολυέλικτος ET Πουλυέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis voluminibus tortus, Multis modis volubilis & tortuoſus. Et πουλυέλικτος αἰὼν apud Nonn. Æuum multis vicibus reuolutum, Quod multis vicibus rediit.

C. Τετραέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor voluminibus tortus, Quater circunuolutus, Tortuoſus. vt τετραέλικτος ὄφις, Epigr. ET Τετράελιξ, ικος, pro eodem in v.l. non ſine mendi ſuſpicione.

C. Τριέλικτος, ου, ὁ, Triplici volumine ſinuatus, Sinuoſus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχνοπέδη in Epigr.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, Armilla. ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμον τῆς χειρὸς, vt Bud. ex ſchol. aliquo annotat. ‖Ἑλικτῆρες Polluci ſunt ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἐλλόβια, id eſt Inaures.

C. ἈΜΦΙελίσσω, F. ξω, Circumuoluo, vel Circumquaque voluo, aut Vtrinque voluo, Circumplico. Vtitur hoc verbo Dionyſius De ſitu orbis. ET Ἀμφελίττω, idem Euripides.

Ἀμφιέλικτος, ου, ὁ, Circumuolubilis. vt ἀμφιέλικτος τροχὸς, Rota circumuolubilis, vel circumquaque volubilis.

Ἀμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vtrinque voluitur, Qui vtrinque agitatur, ſiue pellitur. ἀμφοτέρωθεν ἐλαυνόμενος, exponit Heſychius. Apud Homerum naues ἀμφιέλισσαι, quæ remis vtrinque aguntur ſiue pelluntur. αἱ ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνόμεναι, vel quæ vtrinque in latus agitantur & verſantur, vt Etymol. ſcribit.

C. ἈΝελίττω, Euoluo quod eſt inuolutum, Explico, ἀναπλύσσω. Plato in Philebo, τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα κυκλῶν καὶ συμφύρων εἰς ἕν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀνελίττων. Xenophon, ἀνελίττων τὰ βιβλία. Lucianus, βιβλία χερσὶν ἀνελίττεις. ‖Capitur & pro Voluo, Voluto, Reuoluo, Verſo. vnde illud ἀνελίττειν βιβλία quidā exponere malūt Verſare libros, ſeu voluere, aut volutare. ‖Ἀνελίττομαι, paſſ. Euoluor, Explicor. vel Voluor, Volutor, Reuoluor.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, Euolutio, Explicatio. Item, Volutatio, Reuolutio, Verſatio. Apud Platonem ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Budæo) eſt reuolutio cæli. hoc eſt ἀνακύκλησις, vt ipſe ait, & περιαγωγή.

C. ἘΞελίττω, Euoluo, Explico. Xenophon Hell. 4, καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, ἦγεν ἐπ' αὐτούς, explicans agmē. Idem Pæd. 8, ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἐξ ἀριστερᾶς, ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. Et apud Suidam, ὥστε ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, αἰσχίστροφοι γινόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. eſt vocabulum militare de explicanda acie. VNDE Ἐξελιγμὸς, οῦ, ὁ, Euolutio, Explicatio. vocabulum militare, vt præcedens: Explicatio nimirū aciei. cuius duæ ſunt formæ, vna κατὰ λόχους, altera κατὰ ζυγά: vtriuſque autem ſpecies tres. quarum deſcriptionē habes apud Suidam. Heſychio eſt κίνησις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἐνόπλιος. Scribitur verò ET Ἐξελισμὸς pro eodem, quod ex Ælian. 10, citat Bud. ET Ἐξέλιξις, εως, ἡ, itidem Euolutio, Explicatio, dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Apud Suidam loco iam citato ſubiungitur, κἄτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Dicitur & de equis (vt Budæus annotat) orbem explicantibus, vt περιελίσσειν de orbibus implicatis. ET COMP. Δυσεξέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis explicatu & euolutu. Halicarn. de Thucyd. τὰ τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. B.

C. ΠΕΡΙελίσσω, Implico, Implico in orbē. q.d. λαβυρινθωδῶς. Plutarchus Lucullo, τὰ δ' ἐν τοῖς παραλίοις καὶ περὶ Νέαν πόλιν ἔργα, λόφους ἀνακρεμαννῦντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι καὶ τροχοὺς θαλάσσης καὶ διαδρομὰς ἰχθυοφόρους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, implicante, conuoluente excurſus & commeatus aquæ. Bud. Περιελίττεσθαι, Circumplicari, περιπλέκεσθαι. dat. iungitur ab Ariſtot. in 9 Hiſt. anim. 136. Bud. ‖In vulgatis lex. περιελίσσω exponitur Circumuerſo, Lucr. Circumuoluo, Plin. Roto. Ibidem περιελιττόμενος κατὰ τῆς γαστρὸς apud Plut. Themiſt. exponitur Ventre obuolutus. VNDE Περιέλιξις, εως, ἡ, Circumuolutio, ſeu Vertigo. vt v.l. interpr.

C. ΣΥΝελίττω, Conuoluo, Bud. ex Theophraſto, τὰ δ' ἐντὸς συνελίττεται καθάπερ συνηρτημένα. Ariſtot. κέρκον δ' ἔχει μακρὰν σφόδρα εἰς λεπτὸν καθήκουσαν, καὶ συνελιττομένην ἐπὶ πολὺ καθάπερ ἱμάντα. Id eſt (Plinio interprete) Chamæleonti cauda prælonga in tenuitatem deſinens, & implicās ſe viperinis orbibus. VNDE Συνέλιξις, εως, ἡ, Glomeratio. B. ex Areop.

¶Ἕλιξ, ικος, ἡ, Volumen, Inuolucrum. Bud. ex Ariſtot. de inteſtinis loquente, καὶ εἰς τὴν ἕλικα τὸ περίττωμα ἔρχεται ἐξικμασμένον παμπάν. Idem, ἕλικας δ' ἔχει πλείους καὶ οὐκ ἀνθρώπεια ἐστι. Gorræus interpr. Anfractus & conuolutiones inteſtinorum. ‖Ἕλιξ, Vortex, Gyrus. συστροφὴ (inquit Euſtath.) ἐπὶ ὕδατος τυχὸν, ἢ ὕδατος ἢ καπνοῦ πυρός. Plutarchus De Socr. loquens de nauibus, οὐδὲ ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσυχῇ παραλλάσσειν τὰς ἐπιβολὰς, ἕλικα ποιούσας μίαν. Liuius dicit fugientem nauem retro vertice intortam victricibus illatam. Ouid. Crebro vortice tortus. Ariſtot. metaph. 2, οὔτε γὰρ αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι περὶ ὧν ἡ ἀστρολογία ποιεῖται τοὺς λόγους, de circulo mathematico & ſenſibili loquens. ‖Signif. & ἕλιξ extremam auriculæ oram, ſiue (vt Ruffus ait) τὸ συμπληροῦν τὴν περιφέρειαν τῶν ὤτων. VNDE Ἀνθέλιξ appellatur oppoſita illi pars ὑπεραίρουσα τὴν ἐν μέσῳ κοιλότητα: in cuius medio cauitas eſt quam κόγχην vocant. Gorr. ἕλιξ Polluci eſt, ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, & oppoſita ipſi pars ἀνθέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris ſubter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactū interpretētur. ‖Ἕλικες dicūtur & cirri ſiue cincinni intorti, ſeu βόστρυχοι ἑλικτοὶ, vt ſuprà Comicus quidam vocat. Quod vocabulum Pollux lib. 2, (ſicut & φόβας & ἐθείρας & σμήριγγας) extra numeros vſurpandū non putat. ‖Ἕλιξ, Clauicula, Capreolus, id eſt coliculus viteus intortus vt cincinnus: qui vites vt teneat, ſerpit ad locum capiundum, vt Varro lib. 1, cap. 31, explicat. Dioſcorides de iſopyro, οἱ δὲ φασιόλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ἐοικέναι φασιόλῳ, τῷ κατ' ἄκρον τὸ πέταλον ἕλικας φέρειν, id eſt (Plinio interpr.) Aliqui phaſeolum vocant, quoniam folium quod eſt aniſo ſimile, in pampinos torquetur: ſeu (vt alibi idem Plinius loquitur) tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hîc non tantùm folia ſed extremas viticularum partes intelligit in quibus clauiculæ & folia ſe implicant vicinis arboribus aut fruticibus: τὰ λεπτότατα οἷα τι νῆμα ᾧ δράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα καὶ χυλοῖ, τῶν παραπεφυκότων. Dioſcorides lib. 4, cap. 184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις θάμνοις ἐλλαμβανομένη τοῖς ἕλιξι. & paulo antè, ταύτης τὰ κλήματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo pòſt tamen de vite nigra, fœm. gen. dicit ἐλλαμβάνεται καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι: & l. 5 c. 2, de ampelo agria, ταύτης τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες: vt in prioribus duobus locis exemplarium fides ſuſpecta ſit. ‖Vnde Ἕλικες in architectura ſunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à ſimilitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruuius lib. 4 cap. 1, circa finem, Cauliculi eandem habeant altitudinem: è quibus folia naſcuntur proiecta, vti abacum excipiant. quæ ex cauliculorū foliis natæ procurrunt ad angulos volutæ, minoréſque helices, intra ſuum medium qui ſunt abaco floribus [ſeu, vt alii legunt, floribus qui intra medium frontium abaci ſunt] ſubiecti ſcalpantur. ‖Ἕλικες etiam geometris ſunt ſpiræ ſiue ἑλικοειδεῖς γραμμαὶ καὶ κύκλοι, lineæ ſiue circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in ſe redeūtes. ſic ἑλικοειδῶς complicatur rudens, & in ſpiram atque orbes ſe colligit anguis. vulg. lex. quemadmodum & ἑλικτὸς δράκων à Sophocle dicitur. ‖Ἕλιξ etiam vocatur tertia

hederæ ſpecies, quam Latini quoq; helicem vocant, quaſi clauiculam. Gorr. De cuius ſpeciebus prolixè Plinius lib. 16. A ¶Ἕλιξ dicitur machinæ cuiuſdam ſpecies qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit, apud Athenæum lib. 5: quem Plutarchus, idem tradens, dicit ὀργάνῳ τινὰ πολυσπάστου μηχανήματος προσαγαγεῖν: vt ἕλιξ & πολύσπαστον idem videantur. quod polyſpaſton ab eodem inuentum ad naues deducendas funibus, non per manus, ſed per ergatam, Oribaſ. in lib. De machinamentis tradit. De quo Vitruu. ſcribit, ipſum multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem ſummam præſtare & celeritatem. B Quidam id Vitem interpretati ſunt: nonnulli eam vocem improbantes, Græcum vocabulum retinuerunt. Budæus verò vertit Clauiculam. Potuiſſet tamē Viticula commodius reddi quàm Vitis, metaphora ſumpta à viticulis, id eſt flagellis quibus (vitium palmites imitantibus) herbæ longè lateque proſerpunt & obuia quæque amplectuntur.

¶Ἕλικες, Armillæ ſiue Inaures q.d. Voluulæ, inquit Camer. τὸ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἤτοι ὅτι καὶ ἐνώτια, Euſtath. ſeu τὰ περὶ τοῖς καρποῖς ψέλλια, Heſych. Inde dictæ quòd εἰς C κύκλον ἑλίσσονται. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, id eſt (vt Camerarius interpretatur) Fibulas, torques, bullas, monilia. ¶Ἕλιξ, vulg. lex. eſt etiam pala anuli apud Ioſephum De antiq. ἡ σφενδόνη, σφραγὶς, πύλος, καὶ σφραγιδοφυλάκιον. ¶Item Anulus, δακτύλιος, Heſych. ¶Ἕλιξ, eidem Heſychio eſt inter cætera ὁ αἰγίλωψ: item ἡ καταγραφὴ καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι: itē δεσμός τις ἢ τύλιγμα.

Ἕλιξ adiectiuè capitur pro intorto & implicito. Epigramm. lib. 1, πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις, capillus D retortus. ἑλικτὸς βόστρυχος, vt paulo antè ex Theodecte habuimus. ¶Ἕλιξ χρόνος à Nonno dicitur Volubile tempus: quod πουλυέλικτος αἰὼν ab eodem dicitur. ¶Ἕλικες βόες apud poetas dicuntur, vt grammatici exponunt, vel Nigri, (vt & ἑλικὸν ὕδωρ) vel Flexiles, οἱ ἐν ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς δέον καμπτῆς: vel à retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες (vnde & ἑλιξόκερως βοῦς vocatur) vel à crurum flexu: vnde & εἰλίποδες appellantur, οἱ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Il. ο, Θηρὶ μαχέσσατο ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας E βοῦς. Soph. Aiace, ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. ¶Heſychio eſt etiam νέος, καλός.

C. Ἑλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Gyri voluminiſve formam habēs, Clauicularū, capreolorum volutarúmque in modum factus, Tortilis, Tortuoſus. vt ἑλικοειδὴς γραμμὴ apud Plutarchum Numa. vide ἕλιξ. De luna dictum volunt vulg. lex. quòd obliquo incedat curſu. VNDE Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminúmve modo, Clauicularum capreolorum volutarúmque more. κυκλοειδῶς, Heſych.

C. Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſa ſiue retorta cornua habēs. ἑλιξόκερως βοῦς, ὁ στρεψόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, inquit F Euſtath. Quod ipſum habet & Heſych.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Vnde ἑλικίαι κεραυνοὶ apud Ariſtot. De mundo, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, vt ipſe declarat. Vbi Bud. Heliciæ dicuntur ſi lineari ſpecie fulmina ſunt cōformata.

Ἑλικηδὸν, Volutatim, (Plauto) In orbem ſeu gyrum. Nonnus.

Ἑλικὸς, οῦ, ὁ, Volubilis, Tortilis, Tortuoſus. συνεστραμμένος, περιφερής, Heſych. Vnde ſuperlat. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου apud Callimachum, id eſt (vt ſchol. Soph. exponit) τὸ ἑλικοειδῶς ἔχον τὴν ῥύσιν, ἢ διαυγές. Erit igitur Vorticoſiſſi G ma aqua, Quæ plurimis verticibus circūagitur. δινῆεν. ¶Item Niger, μέλας, quo modo Euſtath. iam citatum Callimachi locum exponit, addens eum paraphraſticè expreſſiſſe illud Il. β, ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο.

C. Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui palpebræ ſunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Aut ſynecdochicè, Cui oculi volubiles ſunt, aut orbiculares rotundiue aut nigri. Heſychio eſt καλλιβλέφαρος. Euſtathio ἑλικῶπις κούρη & ἑλικοβλέφαρος idem eſt.

C. Ἑλικοκέρως, ου, ὁ καὶ ἡ, Retorta ſeu tortuoſa cornua habens, ὁ ἐπικαμπῆ κέρατα ἔχων. Idem quod ἑλιξόκερως.

C. Ἑλικώψ, ῶπος, ὁ καὶ ἡ, Cui oculi volubiles ſunt & verſatiles, aut rotundi. Qui oculos volubiliter & celeriter huc & illuc vertit: ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς, καὶ ταχὺ τοὺς ὦπας ἑλίσσων ὅπου δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθρός. Vel Qui aſpicientium oculos in ſe conuertit, ὁ τοὺς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἕλκων ἐφ' αὐτὸν, ἀγητὸς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός. Vel, Qui helicen (id eſt vrſam maiorem ſeu ſeptentrionem) intuetur, idque ſiue domi in patria agens, ſiue in mari nauigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τὰς κώπας ἑλίσσων. Tot enim modis exponitur Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί. ET Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. vt ἑλικώπιδα κούρην, Il. α, de Chryſeide. Imprimis verò ἑλικῶπις puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad ſe trahat, nihilominus tamen verecūda, atque (vt antiqui loquuntur) ἡ οὐκ ἀπαιτοῦσα τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideóque decora & venuſta: quæ & ἑλικοβλέφαρος dicitur. Euſt.

Ἕλιγγες ſeu potius ἕλιγγες dicuntur à poetis lineæ illæ & quaſi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, ἢ ῥυτίδες, Poll. Vbi illa palpebræ pellicula volumine ſinuatur.

¶Εἱλίσσω pro ἑλίσσω poeticum & Ionicum eſt. Aratus, Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήπος εἱλίσσονται, Id eſt (Cicerone interprete) Inter priſtricem fuſæ ſparſæque videtur. Apud Ariſtot. verò lib. 5 Hiſtoriæ animalium cap. 21, εἱλίσσεται δὲ τὰ σμήνη ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, Gaza vertit, Vindemiantur initio caprifici aluei.

Εἵλιγμα, ατος, τὸ, Inuolutio. B. ex Th. VNDE Εἱλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſus, Flexuoſus, Intortus.

C. Εἰλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Flexipes, Vertens & curuans pedes inter eundum, ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Seruius enarrans illud Virgilii, Errabunda bouis veſtigia, Illud expreſſit (inquit) quod vno verbo Homerus ait εἰλίποδας βοῦς, id eſt flexiſpedibus incedentes. In illo autem Il. π, ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι Æolicè ψιλοῦται hoc vocabulum annotat Euſtathius. Quædam tamen exemplaria ibi ſcriptum habent non ἐπ', ſed ἐν. Sed & γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide, διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, vt ex Pauſania Euſtathius annotat. id eſt (vt vulg. lex. interpr.) quòd faſcientur, vt loquitur Spartianus: vel faſciolis femora implicent. SED & Εἰλιπόδης, ου, ὁ, idem quod εἰλίπους, ſicut dicitur οἰδίπους & οἰδιπόδης. Heſych. εἰλιπόδης eſt ὁ ἐν ἕλιγγι τοὺς πόδας ἔχων.

C. Εἰλισκότωσις, εως, ἡ, Vertigo tenebricoſa. σκοτοδινίασις.

C. Εἰλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Id. ιγ, Καὶ θάμνοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις. id eſt ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. Notandum quod tria hæc compoſita attinet, poſſe ea tam ab εἰλέω quàm ab εἰλίσσω deriuari: ab εἰλίσσω, vt à τανύω τανύπεπλος, à μαίνω μαιφόνος: ab εἰλέω, vt ab οἰδέω οἰδίπους. ſic enim Etymolog. annotat.

C. ἈΝΕΙΛΊΣΣΩ, Reuoluo. Nicander Alexiph. de lithargyri potu, ἀμφὶ δέ μέσσον Πιδύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφαλὸν βρομέησι.

C. ΚΑΤΕΙΛΊΣΣΩ, Obuoluo. Herod. κατειλίχατο τὰς κνήμας ῥάκεσι, panno crura erant induti.

C. ΠΕΡΙΕΙΛΊΣΣΩ, Circumuoluo, Circumplico, Circumplector. vnde partic. περιειλίξας.

Εἵλιξ, ικος, ἡ, idem quod ἕλιξ. VNDE Εἱλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἑλικοειδὴς: ſeu κυκλοειδὴς, vt à Suida exponitur. ET Εἱλικόεις, εντος, ὁ, Tortuoſus, Voluminibus tortus. vt ἀσπίσιν εἱλικόεσσαις apud Nicand. Ther. Aſpidibus ſinuoſis. Tortum anguem Latini dicūt: & Sophocles, ἑλικτὸν δράκοντα. Eſt autem poeticum PRO Ἑλικόεις.

¶Εἵλιγγος, ου, ὁ, Vortex, Gyrus. Apoll. Arg. 4, τυφομένης ὕλης ὑπὸ αἰθαλόεσσα καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἱλίσσοντο. & mox, εἱλίγγοισιν ἐπίπορος ἐξανιοῦσα. ¶Item Tormen inteſtinorum, στρόφος. Nicand. Alexiph. de potu lithargyri Πιδύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφαλὸν βρομέησι, Οἷά περ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει Ἄνδρας ἀπροφάτοισι ἐνιπλήσσων H ὀδύνῃσι. ¶Εἴλιγγος, Vertigo capitis. σκότωσις, Suid. Scriptum reperitur alicubi εἴλιγγος cum aſpero, alibi εἴλιγγος cum tenui. VNDE Εἰλιγγιάω, ῶ, In verticem ſeu gyrum agor, συστρέφομαι. ¶Torminibus ventris laboro, συνέχομαι ὑπὸ τῆς γαστρός. V.I ¶Item Vertigine capitis tentor ſeu conflictor. σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι. Heſych.

Ἴλιγξ, γος, ἡ, Vertex, Vortex. Diod. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συρραγέντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίστατο. A
¶ Dubitatio & hæſitatio hominis deprehenſi, ſententiis alternantibus, aut mente prorſus hærente: vt Lat. Æſtus. Plin. Explica æſtum meum. Luc. πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ. Bud. Comm. ET Ἴλιγγος, ου, ὁ, Vertigo oculorum, ſeu, vt Ariſtoph. ſchol. annotat, σκότος ἐκ τῶν περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Sappho apud Plut. Erotico dicit, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τὴν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Quæ Plutarchi verba referenda videntur ad illa Sapphûs, ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς Οὐδὲν ἔτ' ἥκει· Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', αἶ δὲ λεπτὸν Αὔτικα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν. Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι. ¶ Item Æſtus & hæſitatio hominis qui quò ſe vertere debeat, quaſi oculorum vertigine correptus, non videt. Idem Plut. ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, αἰσχύνη φλεγόμενον τὴν ψυχήν. Idem ad Præfect. ind. ἴλιγγος ἴσχει καὶ σάλος, ἐξελέγχων τὸ πάθος αὐτῶν. Luc. Nigrino, πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην. VNDE Ἰλιγγιάω, ῶ, F. άσω, Vertigine laboro. Alexáder Aphrod. lib. 2 Probl. ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες, ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ἰλίγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι τοὔνομα, Vertigine corripiũtur caligantes, ab aquarum vorticoſa conuolutione deducto nomine. Plato Protagora, ἐσκοτοδίνιασα καὶ ἰλιγγίασα, Vertigine affectus ſum. Plut. Artoxerxe, πολὺ δὲ αἷμα τοῦ τραύματος ἐκβάλλοντος, ἰλιγγιάσαι καὶ καρωθῆναι ὁ Κῦρος ἔπεσε. ¶ Item Æſtuo dubitatione, Hæſito, & quaſi oculorum vertigine correptus, non video quò me vertam. Plato Cratylo, ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι, ζητοῦντες ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι. Idem Gorgia, οὐκ ἂν ἔχοις ὅ, τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιώης καὶ χασμῷο, id eſt (Budæo interprete) Non haberes quod ageres, Incertus eſſes conſilii, & ſtuperes hæreréſque vt vertigine correptus & oſcitans. Plutarchus, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Syneſ. ep. 44, οὐκ ἰλιγγιάσῃς; οὐχ ὑποπτήσσεις; ἔλεγχε σιγῶν καὶ ἐκκλίσῃ τῇ δίκῃ. non æſtuabis? D
¶ Ἐλελίζω, F. ξω, Rapido volumine torqueo, ſeu commoueo, ſeu conuoluo, vel circumago. Il. θ, Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Quod vocabulum ab antiquis probatum annotat Euſtath. ὡς τῷ τάχει καὶ τῷ λείῳ καὶ ἀπεριστρόφῳ τῆς ἐκφωνήσεως δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς Ὀλυμπίας κινήσεως. Sic & Il. β, Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, de dracone paſſerculorum deuoratorum matrem corripiente, idem Euſtath. ſcribit ſignificari τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος, καὶ ἀλύγιστον καὶ περίστροφον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ διέλικτον ἀλλὰ ἐλέλικτον, ideóque διπλασιάζεσθαι τὸν ἐλιγμόν. reſpiciẽs ad ἑλίσσω, ex quo deriuetur reduplicatione primæ ſyllabæ, vt celeritas & γοργότης rei ipſo verbo ſignificetur. Od. ξ, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu concuſſa eſt & tremefacta. Il. ν, Οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο, Vibrabatur & torquebatur. Il. ρ, de Aiace quoque dicitur, μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν, Admodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit. E F
SED & Ἐλελίζω, pro Torqueo, vſurpatur à Nonno, ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ. VNDE Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, Rapidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio. σεισμός.
ET Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit & commouet. σεισίχθων, κινησίχθων. Sophocl. Antigone, ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι. Sic enim ibi ſcholia quædam legunt, exponentia κινησίχθων, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις. ſed dura tunc fuerit conſtructio, vt Θήβας ſit genitiuus. Alia verò ſcholia legunt ἐλελίζων, vt ſit ἄρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις, ſeu ὁ τὴν γῆν σείων καὶ ἀναβακχεύων ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus & tripudiis ſolum percellitur & concutitur. G

ἙΛΚΩ,

F. ξω, Traho. Il. ρ, de lignatoribus, Ἕλκουσ' ἐξ ὀρέος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. Il. β, Ἀνέλκεσθαι νῆας δ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Sic Cicero apud Aratum, Ἕλκεται ἐξόπιθεν πρύμναν πολυπειρέος Ἀργοῦς, vertit, Et poſt ipſe trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accuſatiuo coniungitur genitiuus eius rei qua apprehenſum aliquid trahitur: qui genitiuus Latinè ablatiuo redditur. Vt Od. τ, ποδῶν ἕλκουσι θύραζε, pedibus foras trahant. Sic Heſiod. Aſp. πρηνεῖ ὤπα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Et Luc. ἕλκε H

καὶ ἡμᾶς τῆς ῥινός. Voce media ἕλκομαι quoque dicitur, ſignif. actiua. vt Il. λ, αὐτίκα τόξον ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, ar cum trahebat & tendebat aduerſus Eurypylum. Apud Athen. lib. 8, σιμὸς, σιμῶς χλαινίδ' ἕλκων, eo ſenſu quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. ¶ Ἕλκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt. quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. ἡ ῥάφανος καὶ δάφνη τὴν ἄμπελον χείρω ποιεῖ, τῆς δυνάμεως τῆς ὀσμῆς. ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν. διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ βλαστὸς γένηται, πάλιν ἀναστρέφεσθαι καὶ φεύγειν ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς. id eſt (Plin. interpr.) Raphanus & laurus vitem lædit odore. olfactrix enim intelligitur & tangi odore mirum in modum. ideo, quum iuxtà ſit, auerti, & recedere, ſaporémque inimicum fugere. ¶ Ἕλκειν dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem ſua grauitate trahunt. quod Pendere Budæus interp. Vnde & ὁλκὴ deriuatur, vt à Pendeo Pondus. Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζει. Ariſtot. 4 De cælo, ἕλκει δὲ πλεῖον ὁ πεφυσημένος ἀσκὸς τοῦ κενοῦ. ¶ Ἕλκεσθαι ab Arato dicitur Argo ſidus cæleſte: quod Cicero interpret. Verti, item Prælabi pag. 84 & 81 mei lexici Cicer. ¶ Ἕλκεσθαι ἔκ τινος. Luc. πρυμνήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησεν. id eſt (Budæo interprete) Pertuſa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab eius ſummo finxit. ¶ Ἕλκεσθαι πανταχόσε dicuntur ii qui vt explorentur, modò huc modò illuc traducuntur. Plato lib. 11 De rep. καὶ ἔτι ἐν τούτοις βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν, ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι. id eſt (Budæo interprete) Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad omne ſtudium traducti in eo conſtabunt. ¶ Theophr. De hiſtoria plant. lib. 5, cap. 7, ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι. ſubiungens, ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπεριίστασθαι κινουμένης τῆς μήτρας. Et paulo pòſt, διαστρέφει δὲ ἑλκομένη τὰ ξύλα. Quibus in locis ἕλκεσθαι videtur ſignificare Torqueri. Quum enim ſuccum attrahat medulla ex circunſtantibus partibus exugẽdo, extrema adducit, & ita materiam peruertit. Vnde ibidẽ dicit, ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἄλυπος ἡ μήτρα καὶ ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς παρακινηθεῖσιν, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ στρέφει. Et cap. 7, lib. 5, Hiſt. pl. πᾶσα (inquit) μήτρα ἕλκεται. Vbi ἕλκεσθαι & κινεῖσθαι & στρέφεσθαι dici videtur de materia quæ directa non manet, nec ſeruat rigiditatem, ſed adducitur atque contorquetur. Ex v. l.
Ἕλξις, εως, ἡ, Tractio, Tractus. Attractio, Attractus. Alex. Aphrod. lib. 2 Problem. οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλῶν ἐπισπᾶταί τι ὑγρὸν. hoc eſt, Nõ labiorum attractu humor adducitur, Non labiis attrahimus humorem. Ἕλξιν opponi τῇ ὤσει apud Themiſt. 94, annotat Bud.
Ἑλκτὸς, οῦ, ὁ, Tractus, ſeu Qui trahi poteſt, Ductilis.
Ἑλκτικὸς, οῦ, ὁ, Trahendi vim habens, Tractorius. vt ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ, Vitruu. ¶ Item Attrahendi vim habens, Cui attrahẽdi vis ineſt. Sic ἑλκτικὰ φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ & ἐπισπαστικὰ appellantur. id eſt medicamenta calida & tenium partium quæ humores ex profundo in ſuperficiem proliciunt. à quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα. Gorræus. Eidẽ Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, eſt attractrix facultas: prima facultatum naturaliũ, qua ſingulæ partes ſibi conueniens nutrimentum adducunt, quam nihil refert (vt aliquanto pòſt ſubiungit) ἐπισπαστικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, vt nec Latinè attrahentémne an attractoriam facultatem.
C. Ἑλκεσίπεπλος, ου, ἡ, Quæ peplum trahi ſinit, nec ſuſtollit, (vt apud Plautum cuidam dicenti, Amiculũ hoc ſuſtolle ſaltem, reſpondet alter, Sine trahi) Quæ peplum geſtat fluxum & longum. Il. η, Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. qui mos erat mulierum barbararum quarum pepli erant συρτοὶ & minimè σταλτοί, vt Euſtath. annotat.
C. Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ, Cui tunica longa eſt, Cui veſtis ad imos pedes diffluit. Il. ν, Ἰάονες ἑλκεχίτωνες: dicti (vt Strabo apud Euſtath. annotat) παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοῖς πέπλοις, ὡς ζήλου τινὸς ὄντος τοῖς Ἕλλησι θηλυσολεῖν. vnde & κουρῆτες quaſi στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι, appellabãtur. Athenienſes quoque vſque ad Periclis tẽpora ποδήρεις χιτῶνας geſtaſſe hiſtorici tradunt. Euſtath. dicit fuiſſe etiam quoſdam qui ἑλκεχίτωνας dictos vellent ab ἑλκόω, id eſt ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν

πολεμίων χιτῶνι.

A ¶ Ὁλκή,ῆς,ἡ, Tractio, Tractus. vt ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, Aratri tractio, apud Sextum philoſophum. Plutarchus De defectu oraculorum, ἄπορόν ἐστιν ἄψυχον σωμάτων πρὸς ἀσώματα τὸν χωρεῖν καὶ ἀδιάφορον, ἢ φορὰν ἐξ αὑτῶν ἢ ὁλκὴν ὑπ' ἐκείνης γιγνομένην νοῆσαι. id eſt (Turnebo interprete) Inexplicabile eſt intellectu, corpora inanima ad incorporeum & indifferens ferri, & vel à ſe ipſa cieri, vel ab illo trahi & allici. Syneſ. epiſt. 67, ὥσπερ ὁλκαῖς τισὶ φυσικαῖς ἀκολουθήσομεν τῷ θείῳ, tanquam illecebras quaſdam naturales ſequi Deum, ſeu ductū quędam naturalē. ‖ Item Attractio. B ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris, ex Theophr. lib. 5, cap. 15 De cauſis plant. ‖ Item Inclinatio, ῥοπή, Quum aliquid aliquam in partem vergit & quaſi trahitur. Plutarchus De loquac. ἐν τῷ σώματι πρὸς τὰ πεπονθότα μέρη καὶ ἀλγοῦντα γίνεται φορὰ καὶ ὁλκὴ τῶν πλησίον. Exponitur & Sequacitas: quum aliquid ſequitur quaſi tractū ab alio. Philo De mundo, τὴν πρὸς τὸ ἐν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Mētis ſequacitatem erga id quod eſt, videre non datur. Bud interpr. ‖ Ὁλκὴ Heſychio eſt δύναμις, ἰσχύς, item πόνος. quomodo exponitur illud The- C ophraſti lib. 5, cap. 5 De cauſ. pl. τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? At illud Platonis, γλίσχρα ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, à Ficino exponitur Tenuis iſtius ſimilitudinis vſurpatio. ‖ Ὁλκή, Pondus: quoniam eius grauitas bilancem in alteram partem trahit. Nicand. Ther. ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀρόμνους Καρδάμῳ ἀμμίγδην ὀδελῷ δέ οἱ αἴσιον ὁλκήν, par pondus, id eſt ἴσῳ σταθμῷ βαλών. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, ponderis duorum talentorum. Dioſcor. de iride, ποτιζόμενον μεθ' ὑδρομέλιτος ὁλκῆς δραχμῶν ζ. Sic apud Plu- D tarchum quoq; μνᾶ ὁλκὴ Αἰγιναία exponitur, Mna pondere Æginetica. Apud eundem, φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Apud Athenæum l. 12, de Archeſtrato vate qui in hoſtes inciderat, dicitur eius corpus habuiſſe tantùm ὀβολοῦ ὁλκήν adeo fuiſſe ἰσχνόν. ‖ Peculiariter verò ὁλκὴ idem eſt quòd drachma. Galen. κελεύει δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων τριῶν. ἡγοῦμαι δὲ λέγειν αὐτὸν δραχμὴν ἀργυρᾶν. καὶ γὰρ οὕτω σχεδὸν ἅπασι τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς ἔθος ὀνομάζειν. Quod ipſum & Palæmon teſtatur, quum ſcribit, Holceque à E drachma non re ſed nomine differt. ‖ Ὁλκὴ Heſychio eſt etiam ῥυτήρ: & Nicandri ſcholiaſtæ τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα, pro quo οὐραίην à Nicandro dici annotat.

Ὁλκαῖος, ου, ὁ, Qui trahitur. Nicand. Ther. de ceraſte, Οἶμον ὁδοιπλανέων σκολιὴν πλήσσοντι νώτῳ, Τετράμιτος ὁλκαίης ἅτε πάτω ἴσος, nauiculæ quæ trahitur, ſeu ἐπισυρομένης. In illo autē eiuſdem libri loco, de aſpide, ἕρπει ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύματι γαστρός, idem ſchol. ὁλκαίην ἀτραπὸν dicit eſſe οἱονεὶ τὴν ἐπιμήκη ὁδόν. Paulo antè, de aſpide fœmina, παλίσκοπος αὐτομόροισι, Δάγματι πλειοτέρη, καὶ ὁλκαίην ἐπὶ F σπείρην, exponit ἑλκομένην οὐράν: ſi verò ὁλκαίη legatur, dictum eſſe pro τῇ ὁλκῇ τοῦ σώματος. propriè verò ὁλκὴν eſſe τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα.

Ὁλκαία, ας, ἡ, Cauda. Nicand. Ther. de pleiadibus, αἱ δ' ὑπὸ ταύρου Ὁλκαίην ψαίρουσαι, ὀλίζωνες φορέονται. Dictam autē ὁλκαίαν ſchol. annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. propriè autem ὁλκαίαν eſſe caudam leonis, quoniā leo δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι.

Ὅλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutinoſus, Lentus atque mollis, Qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi poſſit. Gorr. G Sic apud Galenum lib. 10 κατὰ τόπους, ὁλκιμώτερον κατάπλασμα interpr. vertit Tractu facilius. Athen. lib. 2, de quibuſdam eduliis, τῶν ἐχόντων ὁλκιμόν τι καὶ γλίσχρον. Dioſcor. de melle quoque dixit ὅλκιμον καὶ εὔτονον. Et Plutarchus de oleo, τὸ δὲ ἔλαιον ὅλκιμον πανταχῇ καὶ μαλακὸν ἅπτεται περὶ τὸ σῶμα.

Ὁλκήεις, εντος, ὁ, Ponderoſus. Nicāder Theriacis, ὁπποῖό τε δάκρυα βάλλοις Τετρασὶ ὁλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν. id eſt τετρασὶ ὀβελοῖσι βαρέσιν ἰσοσταθμήσας ἰσοζυγῶν. Eodē libro, ὁλκήεσσαν ὑπὸ πλάστιγγα, id eſt βάρος ἔχουσαν.

H ¶ Ὁλκός, οῦ, ὁ, Tractus. Greg. τὸ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθε, τὸ δὲ ἐπεισῆλθε, ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἑστῶτος καὶ ῥέοντος, in tractu & defluxu, vt Bud. interpr. Ὁλκός, Sulcus, Veſtigium ex aratri tractu remanens. Apoll. Arg. 3. τὴν αὖ τα τέμνων ἐπὶ πλεθρον ἀρότρῳ, Οὐ ἄπορον ὁλκοῖσιν δηοὺς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν.

Vnde Ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & velutì ſulcus quem ſerpētes, naues, æthereæ ſagittæ & ſimilia, quaſi veſtigiū ſui greſſus relinquūt. quod ἐγχάραξιν quoq; & αὔλακα quidā grammatici exponunt. Nicand. Ther. de aſpide loquens, ἐν δὲ κελεύθῳ Νωχελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος. Quod alijs verbis dixerat, ἕρπει ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύματι γαστρός. hic enim ὁλκὸν & μήρυμα ſignificare volunt ἑλκυσμὸν καὶ διασυρμόν. & paulo pòſt, Ὁλκῷ δὲ ξυνόεσσαν ἄλων εἰλίξατο γαίη. Xenophon de ceruo tendiculum trahente, ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἄδηλος. Sic ὁλκοὺς νεῶν dixit Herodotus. Apoll. Argon. 3, Ἀστὴρ ὡς φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἴησιν. Eodem lib. οὐρανόθεν προέεις ἀμαρύσσεται ἀστὴρ Ὁλκὸν ὑπαυγάζων. & lib. 4, ὁλκὸς Οὐρανίης ἀκτῖνος. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quòd quidam veluti ſulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1, Δὴ τότ' ἀποχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκούς, Μεσσόθεν ἄξεν ἐρετμόν. Vbi ſchol. exponit, τὰς φυσήσεις καὶ τὰς ἐπάρσεις καὶ μετεωρισμοὺς τῶν κυμάτων. ‖ Ὁλκός, Aquæ ductus, quòd & ipſe aliquid cum ſulci tractu ſimile habeat. ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος, vt Suidas exponit: apud quem hoc exemplum eſt, ὁ δὲ τὸν ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἔκοψεν. ‖ Ὁλκὸς eidem Suidæ eſt etiam τὸ τῆς ἐσθῆτος ἔκτυπωμα, eò quòd ſit δρακοντειδής, διὰ πάσης τῆς νεὼς διήκον. nam ὁλκὸν propriè eſſe vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. ‖ Ὁλκὸς dicitur etiam Longitudo tracta ſeu producta & extenta: μῆκος καὶ ἔκτασις. ſic enim Nicandri ſchol. accipit illud in Alexiph. de iis qui ceruſſam hauſerunt, ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς Τέτρηχε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμός. ‖ Ὁλκός, Lorum quo aliquid trahitur. Soph. Electra, de Oreſte qui in ſtadii curſu excuſſus curru & loris tractus fingebatur, ἡ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις οὕτως ὡς ἐκεῖνος δισταῖσι τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκυρῆσαι: reſpiciens ad illa pædagogi verba, qui totam rem narrans, dixerat, Κἀξ ἄντυγος ὤλισθε, σὺν δ' ἑλίσσεται Τμητοῖς ἱμᾶσι. ‖ Ὁλκοὶ dicuntur & machinæ ſeu inſtrumēta quib⁹ naues ſubducūtur. Thuc. l. 3, καὶ ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ. i. ὄργανα εἰς αἱ νῆες ἑλκοῦνται, ſeu μηχαναὶ δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται. ET Χαμουλκοὶ μηχαναὶ pro eodē, cōpoſita voce apud Pollucē lib. 7. Errauit autem Valla qui phalangas apud Thucydidem vertit. nam Pollux hoc in loco diſertis verbis diſcrimen conſtituit inter phalangas, quæ alio nomine ἕρματα appellantur, & inter χαμουλκούς: illas eſſe dicens τὰ τῶν νεῶν ξύλα οἷς ὑποβάλλοντες ἐφέλκονται: has autem, μηχανὰς δι' ὧν ἕλκουσι. Puluinos id ab Iſidoro vocari annotatur in vulg. lex. ‖ Ὁλκὸς Suidæ eſt etiam ἰσχυρός τινος ἢ ἑλκυστικός: item ὅρμος & ναύσταθμος, (item & ἕλξις πλοίων apud Heſych.) item οὐρά: Heſychio præter præcedentia, etiam ῥυμὸς & βάρος.
‖ Ὁλκὸς eſt etiam Araneus ſiue aranea, inſecti genus: vel potius Aranei ſpecies quædam. Dioſcor. lib. 2, cap. 68, ἀράχνη τὸ ζῶον, ὃ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λύκειον καλοῦσι. ‖ Ὁλκὸς herbæ quoque nomen eſt, quam deſcribit Plinius lib. 27, F cap. 10, addens, eam circa caput alligatam vel circa lacertum, educere è corpore ariſtas, (exprimens videlicet rationem nominis) & à quibuſdam ob id ariſtidiā vocatam. ‖ Ὁλκὸς nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc eſt ea tota pars corporis quæ à collo ad crura vſq; pertendit. Gorræus. ‖ Item Corpus, τὸ σῶμα, vt Nicandri ſchol. exponit illud Ther. de hæmorrhoidibus, Τῶν δ' ἤτοι μέσσον ὁλκὸν ἀνέκλαστον· θραυστὸν δ' ἀκάνθου Δέσμα περὶξ νωταῖα, ῥάχις δ' ἐξέδραμεν γυίων. Sic & illud de ceraſte, αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλινδεῖται ὁλκῷ. id eſt πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι. G

Ὁλκὸς adiectiuè Attractorius. Budæus ex Platone lib. 7 De republ. μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν. paulo pòſt ἑλκτικὸν dicit & ἀγωγόν. Idem, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. quo ſenſu alibi, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Theoph. in 4 De cauſis de lino loquens, εἰ μὴ ἄρα ἔστι τι τῆς τροφῆς ὁλκόν. Hæc Bud. Quibus addendum illud Philonis lib. 1, in Vita Moſis, de ingente quodam dracone qui cæteros omnes hiante ore abſorbebat, τὸ δὲ σῶμα διοίξας, ὁλκοῦ πνεύματος ῥύμῃ βιαιοτάτῃ, καθάπερ βόλον ἰχθύων πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ἐπισπᾶται, violentiſſimo ſpirit⁹ hauſtu. Et ὁλκὸς ἄνθρωπος apud Suid. ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγός, illex, vt vulg. l. interpr. Et ὁλκοὺς idem Suidas exponit ἐφελκομένας, fœm. gen.

Ὁλκ

Ὀλκήρης, ἑος, ὁ καὶ ἡ, apud Nicandrum in Theriacis, ſerpentium epithetum, qui longo volumine caudam trahunt: vt ὀλκήρης ſit ſiue Caudatus, ſiue Tractu ſe colligens, vt Virgilius de angue loquitur. γηραλέον μὲν ἀπὸ φλόον ἑρπετὰ βάλλει Ὀλκήρη. Et paulo antè, ἰδὼν ὀλκήρεα ὄφεα Οὐλοόν. A

Ὀλκήϊον, ου, τὸ, Lignum in infima nauis parte prope carinam, quo nauis trahitur. vt Apollonii ſcholiaſtes exponit. Argon. lib. 4, de dæmone quodam marino, Ὥς ὅγ' ἐπιχειρόμενος γλαφυρῆς ὀλκήϊον Ἀργοῦς Ἦγ' ἅλαδε. Simile quid legitur apud eundem lib. 1, de Glauco dæmone marino, qui Argonautas compellaturus, nauem arreptam inhibebat. στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ Νηίου ὀλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισιν. ſic .n. ibi ſcribitur, fortaſſe PRO ὀλκιίοιο, vt inde ὀλκήϊον reſolutione Ionica factũ ſit, ſicut ex βασίλειον βασιλήϊον. at vulgata lexica legunt ὀλκαίοιο, AB ὀλκαῖον, ου, τὸ, exponũntque πηδαλίου ſeu Temonis nauis. Scholiaſtes tamen ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ. B

Ὄλκιον, ου, τὸ, Gubernaculum ſeu Clauus nauis. Poll. lib. 10, καὶ ὀλκία δὲ τὰ πηδάλια [Σοφοκλῆς] ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. quod & ἐφόλκιον ab ἐφέλκεσθαι dicitur. AT Ὄλκιον, ου, τὸ, eidem Polluci eodem libro, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ὡς ἐπιτοπολὺ χαλκοῦν: citanti hunc ex Menandro verſum, Ἤ χαλκοῦν μέγα ὄλκιον: & ex Philemone, Ὄλκιον ἰδὼν ἐπὶ τραπέζης κείμενον, πυρῶν τε μεστόν. ‖ Item Magnus crater: necnon Labrũ, λουτήρ, vt Heſychius exponit. At Athen. lib. 5, ἐν τῷ γυμνασίῳ πάντες ἐκ χρυσῶν ὀλκίων ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. Scribitur verò tenui ſpiritu & apud Heſych. & Athen. ſicut & ὀλκὰς & ὀλκός. C

Ὀλκεῖον, ου, τὸ, Vas in quo pocula abluuntur, ἐν ᾧ τὰ ἐκπώματα ἀναπονίπτουσιν, inquit Pollux lib. 6, citans Antiochum. Idem libro 10 ſcribit, fortaſſe id λυτήριον quoque appellari poſſe. Heſychio eſt λεκάνη, νιπτήρ, κρατήρ. quæ ſignificata tribuit etiam τῷ ὄλκιον. D

Ὀλκέω, ῶ, Traho nauem onerariam. v. l.

Ὀλκεὺς, έως, ὁ, Qui retia trahit. ὀλκεῖς, οἱ τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶντες, Heſych.

Ὀλκάζω, Traho. ἕλκω, χαλιναγωγῶ, Heſych.

Ὀλκὰς, άδος, ἡ, Oneraria nauis, vt Bayf. exponit. App. lib. 5 Bell. ciuil. πολὺ δὲ ὀλκάδων καὶ σκευοφόρων ἄλλο πλῆθος. Thucydides lib. 2, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος, id eſt ἐμπορικὴ ναῦς, vt ſcholiaſtes exponit. Idem lib. 7, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὁλκάδας μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς πελήρεις ἔχωσι. Aliquando adiectiuum nomen ei additur, & tunc ſæpius Nauis tantùm exponitur. Thucydides lib. 6, ὁλκάδες σιταγωγοὶ καὶ σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους, naues frumentariæ. Plutarchus De Socr. ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγαὶ ὁλκάδων. Athen. lib. 11 ex Pherecrate comico, βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς μέσας γαστρίδας. E

Ὁλκάδιον, ου, τὸ, Nauicula oneraria.

C. ἈΝέλκω, Surſum traho, Attollo attrahendo. vt ἱμονιᾷ ὕδωρ ἀνέλκειν, & ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς (quod & ἀνελκύειν) Surſum trahere naues. Latini Subducere naues. ‖ Interdum ἀνέλκω exponitur Retraho, quaſi Retrò traho. atque hanc ſignificationem habere ἀνὰ cum aliis quibuſdam verbis compoſitum, alibi oſtenſum eſt. ‖ Nonnunquam etiam ἀνέλκω pro ſimplici ἕλκω accipitur. vt apud Homerum. ‖ Ἕλκομαι paſſiuum, Surſum trahor. Item Retrahor. Item Trahor, poſitum pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam ſignificationem actiuam, accuſatiuóque iungitur. vt in hoc Arati verſu, Ἤτοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέλκεται ἐγγύθι κέντρου Τοξευτής. quem verſum hoc Latino reddit Cicero, Poſteriore trahens, flexum vi corporis arcum. Notandum eſt autem ἀνέλκεσθαι τόξον hic à Cicerone reddi Trahere arcum, vtendo verbo ſimplici, quia in iſto loco Homeri, Il. λ, — ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε, diſputat Euſtathius, ἀνὰ præpoſitio in ἀνέλκε otioſa ſit néc ne. F G

C. 2. Συνανέλκω, Simul in altum traho.

C. ἈΝΘέλκω, Fut. ξω, P. χα, Contrà traho, In diuerſum traho, Ad me viciſſim traho. Herodot. l. 8, ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθέλκειν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Budæus) qui certatim in diuerſum trahunt. Addit etiam ſignificare Manum diſtineo apud Plutarchum. Item generaliter pro Diſtinere capi, ſeu Remorari, vel Reuocari, metaphorica ſignificatione. vt in hoc Gregorii loco, μηδὲν ἀνθελκέτω σου τὴν προθυμίαν. id eſt, remoretur & quaſi è medio curſu retrahat. H A

Ἀνθέλκω, neutraliter etiam ponitur cum datiuo. vt apud Platonem De legibus lib. 1, ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον, id eſt, Reſiſtere quaſi contrà trahendo.

Ἀνθέλκομαι paſſiuum, Contra trahor, In diuerſum trahor. Item Diſtineor, Reuocor. B

Ἀνθελκόντως aduerbium. vt ἀνθελκόντως ἔχειν πρὸς Budæus vſurpauit pro Aduerſari aliis, vel Repugnare aliis quaſi in contrariam partem trahendo.

Ἀνθολκὴ, ῆς, ἡ, Tractio in contrariam partem, Ipſe actus trahendi in diuerſum, vel in contrarium. Item, Ipſe actus diſtinendi & remorandi. Sæpe ἀνθολκὴ de eo dicitur qui hoſtem diſtinet. In qua ſignificatione vſurpatur à Plutarcho in plurali etiam numero, ἀνθολκαὶ Λουκούλλῳ καὶ διατριβαὶ ὀπίσω μηχανώμενος.

Ἀνθολκὴ, Contralibramentum, Libramentum, Pondus quaſi contra trahens alterum. ET Ἀνθολκὸν ſecundum Heſychium eſt ἀντίρροπον, ἰσοκλινὲς, Contra ſtans in æquilibrio. C

C. ἈΦέλκω, Abſtraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon de voluptate loquens, ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἡδέα. Vbi notandum iungi cum πρὸς habente accuſatiuum. Habet etiam genitiuum interdum præter accuſatiuum. vt apud Syneſium, οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκε, Horum nihil me à philoſophia retrahebat. vel abſtrahebat, aut auocabat.

C. ἘΞέλκω, Extraho. Ariſtoph. Nub. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. HINC Ἐξολκὴ, Extractio. D

C. ἘΦέλκω, Attraho. Ariſtoteles in Problem. ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. Sic & ἐφέλκεσθαι actiuè pro Attrahere, ἐπισπᾶσθαι, vel Elicere, Budæus pag. 316 ex Aphrodiſeo & Themiſtio. Apud Homerum verò Odyſſeæ π, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, interpretādũ arbitror Impellit, ſeu Incitat. ‖ Et ἐφέλκεσθαι pro Ægrè ſeſe trahere, vt Gall. ſe trainer, vide ibidem ex Platone. Puto autem ſumptam hanc ſignificationẽ ex illis Homericis, Iliad. ψ, Οἱ μὲν ἄγον δ' ἄφρονος ἐφελκομένοιο πόδεσσι. ET C. 2. Συνεφέλκω, Simul attraho. Plato De anima loquens, ἐὰν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα ἐν τῷ βίῳ αὐτῷ. Et Συνεφέλκομαι pro eodem. Chryſoſt. συνεφελκομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ σώφροσύνην. Vide & Bud. p. 316. E

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, ET Ἐφόλκιον, Nauis parua quæ à magna trahitur. Plutarchus in Pōpeio, ἐκέλευσε ναύτας τὸ ἐφόλκιον περιβαλεῖν, quum videlicet ipſe eſſet in naui φορτηγῷ. Sed & ſimpliciter pro nauicula ſeu ſcapha, aut lembo, apud Philoſtratum. Budæus. ‖ Quinetiam πηδάλιον, (id eſt gubernaculum, ita vocari tradit Heſychius. QVOD & Ἐφόλκαιον Homero Odyſſ. ξ) Sed & generalius, Quicquid ex alio velut depēdet, eiúſque eſt tanquam acceſſio aut appendix. Sic Plutarchus ibidem, de domo Pompeii dicit, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεπεκτήνατο, velut appendicem theatri aſtruxit. Budæus. Suidas ἐφόλκια exponit etiam ἔπιπλα & ἀχθήματα, afferens hæc (quæ ex Epigramm. eſſe puto) Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια. In vulgatis lexicis pro Sarcina, affertur ex Ariſtide, βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐφολκίων τῆς στρατιᾶς. Sed non ſatis aptè βοὴ tribuetur ſarcinæ. F G

Ἐφολκὸς, Attractorius, Attrahendi vim habens, ſeu alliciendi. Vnde exponitur etiam Illex. Thucydides lib. 4, καὶ τὸ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐκ ὄντα λέγοντος. q. d. Illecebroſa, Perſuadendi vim habentia. ‖ At verò Ariſtophanes Veſpis ſcribens, Οὐ μὴν πρὸς ὑμῶν γ' ἐφολκὸς ὦν, ἀλλὰ πρὸς τῆς ἡμῶν ἡ γῆ τίν, alludit ad ἐφολκίδα ſeu ἐφόλκιον, ſcapham quam maiora nauigia ſequi modò dictum fuit. H

C. ΚΑΘέλκω oppoſitum τῷ ἀνέλκω. Iſocrates & Demoſthenes καθέλκειν τὰς ναῦς dicunt pro In mare deducere, inquit Budæus. Sic verò & καθελκύσαι apud Xenophontem.

C.ΜΕΘέλκω, Retraho, Trahendo traduco. Budæus interpretatur Retraho, & Retrorſus traho, afferens ex Gregorio, ὥσπερ οἱ τοῖς ἵπποις τοῖς ῥυτῆρσιν ἀθρόως μεθέλκοντες φρονίμους, καὶ τῷ ἀδικήτῳ τῆς ἀγαμοῦ περιτρέποντες. Item hæc eiuſdem, καὶ γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες. Et cum præpoſ. πρὸς apud eundem, μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὀρθόδοξον. Syneſ. epiſt. 105, καὶ ἀνειλουμένων τοῖς πρὸς τὰ γνώδη μεθέλκουσι. Apud Philonem autem cũ ἐς, μεθέλκουσι τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρόν. A

C.2. Ἀντιμεθέλκω, In contrariam partem traho.

C.ΠΑΡέλκω, Extraho. Pro qua ſignificatione affertur ex Plutarcho, ἐξελκόμενον τῷ τραύματι παρέλκων τὸ ἀκόντισμα. ‖Item Protraho, Longius traho. Prorogo & prolato diem. ‖Sed neutraliter frequentius ponitur παρέλκειν pro Superuacaneum eſſe, Abundare, Vacare. Dioſcorides 6, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο, παρέλκειν ἂν ἡ καθ' ἕκαστον φαρμάκων διὰ τῶν βοηθημάτων παράδοσις. Vide & Bud. pag. 394. B

Παρελκόντως, Superuacaneé. Exponitur etiam Protrahendo tempus.

Παρολκή, Prorogatio, Dilatio, Mora, apud Alciphr. Item redundantia apud Etymologiſten. AT Παρολκὸς, Funis nauticus quo trahitur nauis ad terram, quũ nullus eſt amplius remorum vſus. Vide ſchol. Thuc. p. 130, circa princ.

C.ΠΕΡΙέλκω, Circunquaque traho. q. d. Circumtraho. In vulgatis lexicis περιεῖλξε τῷ τείχει τὸν Ἕκτορα, non addito autoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. Et κύκλῳ περιέλκειν tanquam prouerbialiter à Platone dictum pro Arte circumagere quempiam, vide apud Eraſmum. Budæus autem περιέλκειν interpretatur Diſtrahere, Violenter rapere, Diſtringere, afferens ex Ariſtotele Ethicῶn 7, οὐ γὰρ τῆς κυρίως εἶναι δοκούσης ἐπιστήμης παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὕτη περιέλκεται διὰ τὸ πάθος. Sic & alibi itidem. Affert præterea pro Diſtineo ſeu Occupo, ex hoc Chryſoſtomi loco, εἰ μὲν γὰρ ἔχεις εἰπεῖν ὅτι σε εἰς βιωτικὰς περιέλκω φροντίδας, ὡς πολεμίους φεῦγε καὶ ἐπιβούλους. D

C.ΣΥΝέλκω, Contraho. VNDE Συνολκὴ, Contractio. vt συνολκὴ χειλέων, Contractio labiorum, ex Dioſcoride.

C.ΥΦέλκω, Subtraho. Ariſtophanes Equitibus, ὑφελκτέον τῶν δᾴδων. Apud eundem ὑφέλκομαι pro Subtus traho: vt qui videlicet calceamenta trahit. Ita enim in Conc. καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφέλκομαι. E

¶Ἑλκέω, ῶ, Fut. ήσω, Traho. Idem quod ἕλκω. Iliad. ρ, ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Diſcerpo, Dilacero, ſ. in diuerſas partes trahendo. Il. χ, Achilles ad Hectorem, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. ‖Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum. Odyſſ. λ, de Tityo, Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Sic ἑλκηθείσας θυγατέρας affert Euſtathius ex Iliad. χ. In locis tamen hîc citatis quædam exemplaria Homerica pro η habent υ, ab ἑλκύω. F

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, Violenta tractio, Vis. Il. ζ, Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι Πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. Secundũ poſtremam τοῦ ἑλκέω ſignif. Euſt. exponit etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἑλκυσμόν.

Ἑλκηδὸν, Tractim, Trahendo. Heſ. Aſp. οἱ δ' ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἑλκηδόν.

¶Ἑλκύω, Fut. ύσω, Traho (idem quod ἕλκω) factũ ex ἑλκέω, vt ex εἰλέω εἰλύω, ex χέω χύω, ex φορέω φορύω. Epigramm. lib. 2, Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον ὕρων Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Traxit in cauernam arreptum pede. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, vt Latinè Trahere ſeu Ducere ſpiritum: item ἑλκύειν ἐνιαυτοὺς, in bonam partem apud Syneſium epiſtola 57, μετὰ τοσαύτης ἀμεριμνίας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos vſque ad ſacerdotii deſignationem. id eſt vixi. Latini tamen trahere vitam in malam plerunque partem capiunt, vt ἕλκειν βίοτον Euripides. ‖Ἑλκύσαι πλίνθους, Lateres ducere, vulgata lexica ex Herodoto. ‖Item Diſtraho, Diſcerpo, Lanio. Iliad. ρ, πιστὸν ἑταῖρον Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν. ſic enim ibi maior exemplarium Homericorum pars ſcriptum habet: Euſtathius verò legit ἑλκήσωσιν ab ἑλκέω: quemadmodum & pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν legit ἥλκησε: dicens εἵλκυσε in communi lingua aliud eſſe. Herodotus, τοὺς πρότερον θάπτειν ἀνδρὸς τὸν νέκυν πρὶν αὐτὸν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῆ. Id eſt (Cicerone interprete) Magorum mos eſt, non humare corpora ſuorum, niſi à feris ſint antea laniata. ‖Ἑλκύει πλεῖον, Præponderat. v. l. ex Ariſtot. Pol. de qua ſignif. dictum eſt etiam in Ἕλκω. G H

Ἑλκυσμὸς, Tractio. AT Ἑλκυσμα, ατος, τὸ, Scoria ſiue recrementum argenti. Dioſcorides lib. 5, cap. 10, ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Galen. 6, Simpl. τὴν δὲ τοῦ ἀργυρείου σκωρίαν ἰδίως προσαγορεύουσιν ἕλκυσμα. Plinius lib. 33 cap. 6, Scoriam in argento Græci vocant ἕλκυσμα.

Ἑλκυσις, εως, ἡ, Tractio. Item Attractio, ſeu Attractus, vt Varro loquitur.

Ἑλκυστικὸς, ή, όν, Tractorius, Trahendi vim habens. Dioſcorides lib. 2 cap. 106, ἔστι δὲ [ἡ πρόπολις] θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ, καὶ σκολόπων ἑλκυστική. Propolis alueorum (inquit Plinius) aculeos & omnia corpori infixa extrahit.

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Hauſtorius, Capiſtrum. in vulg. lexicis. Eſt inſtrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Gorræus. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς appellatur & ἐμβρυοθλάστης.

Ἑλκυστίνδα, Ludi genus, cuius pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. quod eiuſmodi quid erat. Trabs depãgebatur quæ viri longitudinem æquaret: in cuius medio foramen erat per quod funis traiiciebatur: ex quo vtrinque ſuſpenſi duo iuuenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui feciſſet, viciſſe putabatur. Vnde omnia difficilia σκαπέρδαν prouerbialiter appellabant. Euſt.

Ἑλκυστάζω, Traho, ſeu potius Trahẽdo rapto: vt ſit frequẽtatiuũ, ſicut Virg. de Achille dicit, -raptauerat Hectora. Il. ψ, χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

C.ΑΝελκύω, idẽ quod ἀνέλκω, id eſt Surſum traho, Attollo trahendo. Xenophon Hellen. 1, ἀνελκύσαι τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς οὔσας ἐνενήκοντα. Latini autẽ (vt docui in Ἀνέλκω) dicunt Subducere naues. Thucydides lib. 6, καὶ τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες ἡσύχαζον. vbi ſcholiaſtes, ἦγον ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Paſſiuum eſt Ἀνελκύομαι, itidem valens idem quod ἀνέλκομαι. vnde νῆες ἀνελκυσμέναι apud Thucydidem, αἱ ἐπὶ ξηρᾶς οὖσαι, vt ait idem ſchol.

C.ΑΦελκύω, F. ύσω, Abſtraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon Pædiæ 1, καὶ μόλις αὐτὸν ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες, προσήγαγον τῷ Ἀστυάγῃ. Thucydides lib. 2, τῷ τε φρουρίῳ προσέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἀφείλκυσαν κενάς.

C.ΔΙελκύω, vt διελκύω διὰ δακτυλίου, Traho per annulum, Ariſtoph. ET Διελκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo vna pars ſingulos alterius partis ad ſe traducere conatur. Ex Poll. lib. 9.

C.ΕΞελκύω, Extraho, Educo. vide ἐξέλκω.

C.ΕΦελκύω, Attraho, ἐφέλκω.

C.ΚΑΘελκύω, Traho deorſum. Thucyd. καθελκύειν τὰς ναῦς, In mare deducere: cui opponitur ἀνελκύειν, Subducere naues. Vide Καθέλκω.

C.ΠΑΡελκύω, Protraho, Prorogo. VNDE Παρέλκυσις, Protractio, Prorogatio: ET Παρελκυστὴς, Prorogator, Procraſtinator.

C.ΠΡΟΣελκύω, Attraho.

C.ΣΥΝελκύω, Contraho. Ariſtoph. ὁ δ' ἥλιος τὴν βροχὴν εἰς ἑαυτὸν ἀθρόως συνελκύσας.

ἝΛΚΟΣ, εος, τὸ, Vlcus (vel Hulcus, retinendo aſpirationem Græcæ vocis.) Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam id eſt Vulnus. Iliad. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, vbi annotat Euſtathius non intelligi πῦον per ἕλκος, vt à poſteris, ſed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, ſicut & alibi: vnde ἕλκος dici ab ἕλκω, ſeu ἑλκύω, videlicet διὰ τὸ παρελκύσθαι τοῦ συνεχοῦς. Sic verò & à cæteris poetis vulnus quod Adonis ab apro accepit, vocari ſolet ἕλκος: quod aliquoties repetitur à Bione in illius Epitaph. Sed & ipſe Hippocr. omnẽ continui ſolutionem appellauit ἕλκος, nõdum vſu receptis (vt credibile eſt) cæteris nominibus, ῥῆγμα, θλάσις, &c.

C.Ἑλκοποιέω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Bud. ex Æſchine.

Ἑλκόω,ῶ, Vlcero, Exulcero. Vnde paſſiuum ἑλκοῦσθαι,& ἡλκωμένος. Xenoph. De arte eq. ἑλκουμένων γε μὴν ὄντων. A

HINC Ἕλκωμα, Quod vlceratū eſt.q.d. Vlceramētum.

A QVO Ἑλκωματικός, Vlceratiuus, Exulceratiuus, Exulcerandi vim habens. AT Ἕλκωσις ab ἥλκωσαι formatum, Exulceratio. ET Ἑλκωτικός, à tertia form. Exulceratorius, Exulcerandi vim habens. Dioſc. ἑλκωτικὸς σωμάτων. Et ἑλκωτικαὶ δυνάμεις ex eodem Exulceratoria medicamenta. At ἑλκωτικὴ δύναμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. HINC & Ἀνέλκωτος, q.d. Inulceratus. Id eſt Non vlceratus. B

C. Ἀφελκόω,ῶ, Exulcero. VNDE Ἀφέλκωσις, Exulceratio. Item, Exemptio corticis ſeu libri, & quadamtenus abraſio, Bud. ex Theophraſt. Sed & ἀφελκοῦσθαι ſic vſurpat: vt quum ſcribit, σύμφυτον γὰρ πᾶσι τὸ ζῶν τῷ ζώνη, καὶ μάλιστα ὁμογενές, ὅταν ἀφελκωθῇ.

C. Ἐξελκόω, ET Ἐξέλκωσις, idem quod præced. Sed exponuntur Lanio & Laniatio.

¶ Ἑλκύδριον, Vlcuſculum, Paruum vlcus. Sic dicitur omne vlcus paruum, nec eo nomine certa vlla ſpecies vlceris deſignatur. Ita Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια apud Galenum puſtularum genus eſſe velint, itidémque apud Paulum lib.3, cap.3. necnon apud Celſum lib. 5, legendo & ibi ἑλκύδρια, non ἑλκώδεις. C

ἘΛΠΙ'Σ, ίδος,ἡ, Spes. Vt autem Latini Spes interdum dicunt, pluralem ponentes pro ſingulari, ſic etiam Græci, & quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: vt ex paulo pòſt ſequentibus exemplis patebit. Ab Homero periphraſticè dicitur ἐλπίδος αἶσα pro ἐλπίς. In proſa variis iungitur verbis hoc nomen. Dicitur enim ἐλπίς ἐστι, & ἐλπίδα ἔχειν, ſeu ἐλπίδας, & ἐν ἐλπίδι εἶναι, vel γίνεσθαι, (ſed rarius) item εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, necnon ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia quæ his à me ſubiūgentur. Pla. Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. quod Cic. vertit, Magna me ſpes tenet bene mihi euenire. Vbi obſeruandum eſt præſens infinitiui tempus, quum alioqui legitima (vt ita loquar) conſtructio ſit cum futuro: vt Thucydides 8, ἐλπίδας δὲ πολλὰς εἶχε κἀκείνοις τὸ στράτευμα διαλλάξειν (ſcio tamen & aliis temporibus iungi: quod & Budæus docet pag.1101) Sed & alio modo cum ἔχειν vſus eſt idem autor lib. 1, vbi ſcripſit, καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. Interdū cū genit. ſolùm. vt Iſocr. καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Sed dicitur & δι' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano. Cum εἶναι autē & præpoſitione ἐν, Thucyd.7, ἐν ἐλπίδι ὢν αἱρήσειν. & alibi, ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νισαίαν. Itidem cum εἶναι. Plutarch. Coriolano, ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρησταῖς. Cum ἐλθεῖν. Thucyd. εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Sic autem & Lat. In ſpem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xenoph. Pæd.4, ἐλπίδα ἵνα λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. (At ἐλπίδες ὑμέτεραι paſſiua ſignif. ex Thucyd. affertur pro Spes de vobis conceptæ) Atque vt Latini dicunt, Spem facere, Spem præbere, ſeu afferre, aut dare, vel proponere, vel oſtendere, aut etiā oſtentare, & in contraria ſignificatione, Spem adimere, Spem eripere, &c. ſic Græci ἐλπίδα ſeu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παρασχεῖν, vel ὑποφαίνειν: & in contraria ſignif. ἐλπίδα καταλῦσαι & ὑποτέμνειν, &c. Ex quibus phraſibus nonnullæ in ipſis verbis exempla ſua habent. D E F G

Ἐλπὶς in malam partem: vnde κακὴ ἐλπίς, Plato Politicῶν 1. Et πονηραὶ ἐλπίδες, Lucianus in Zeuxide, ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. Sed & ſine adiectione pro Metus, ex Thucydide affertur. Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προσάγει τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. Itidem verò ἐλπίζω pro Metuo ſumi videbis paulo pòſt.

C. Εὔελπις, ιδος, ὁ & ἡ, Qui bene ſperat, Bona ſpe fretus Thuc. lib.1, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Ariſtoteles Ethic.3, εὐέλπιδες εἰσὶ διὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum genitiuo apud Aretham in Apocalypſin 887, τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Plato iunxit cum præpoſitione πρός: qui quod dixit ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cicero vertit, Ne mortem timueritis. Ab eodem τὸ εὔελπι pro Confidente ſeu præfidente poni teſtatur Budæus. Ariſtoteles certè dicit τὸ θαρρεῖν eſſe εὐέλπιδος, vt paulo pòſt videbis in Δύσελπις. At τὸ εὔελπι ſubſtantiuè, Bona ſpes, cum apud alios, tum apud Herodianum ſæpe. H

C. Δύσελπις, Qui vix ſperat, Qui eſt abiectæ ſpei. Ariſtoteles Ethicῶν 3, δύσελπις δή τις ὁ δειλός. πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ δ' ἀνδρεῖος, ἐναντίος. τὸ γὰρ θαρρεῖν, εὐέλπιδος. Cui loco aptè ſubiungetur hic eiuſdem, Rhetoricῶν lib. 2, pag. 120, vbi de ſenibus dicit, καὶ δύσελπιδές εἰσι διὰ τὴν ἐμπειρίαν· καὶ ἔτι διὰ τὴν δειλίαν. Sed iungitur & futuro interdum hoc verbum: vt dixit Syneſius epiſtola 79, ὡς καὶ δύσελπις εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀπολήψεσθαι, Ita vt vix ſperet, vel Ita vt propè deſperet. Sic enim malo quàm cum aliis Deſperet. nam aliud eſt Propè deſperare, aliud Deſperare.

C. Ἐλπιδοκοπεῖσθαι, Laborare nimia ſpe & percelli. Budæus ex Euſtathio, vbi de Tantalo ita ſcribit, καὶ ὁ Τάνταλος δὲ τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδὲν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος.

Ἐλπίζω, Spero. ἐλπίζω δόξειν, Æſchines. ἐλπίζω συνυπαπτύσειν, Plutarchus in Publicola. Item cum aliis temporibus. vt rurſus Æſchines, περὶ μὲν οὖν τῆς ὅλης κατηγορίας μετρίως μοι ἐλπίζω προειρῆσθαι. vbi tamen exponitur potius Confido vel Exiſtimo quàm Spero. Sic & vbi dicit ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Itidem verò ex Iſocrate, ἔλπιζε pro Exiſtima, vel Expecta. Alioqui pro Spero iungitur & accuſatiuo: vt ἐλπίζει καλὴν πορφυροῦν, Lucianus De hiſtoria ſcribenda. At cum datiuo, ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucydides lib.3, Qui ſpem collocauit in fortuna, vel potius Fortuna fretus. Et paſſiuum Ἐλπίζομαι, Speror. vnde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ ſperantur, De quibus ſpes eſt, Quæ in ſpe poſita ſunt. Thucydides.

Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suſpicor. Herodianus 8, ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν ἤλπιζον. & ita ſæpe. ita Sophocles, ἐλπίζει φέρειν pro φοβεῖται. Virgil. quoque Sperare dolorem dixit.

Ἐλπιστόν, Sperabile, Quod ſperare licet.

C. Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſperatus, Inſperatus, Præter ſpem ſiue inſperatò accidēs. Vel, Deſperatus, id eſt De quo nulla ſpes eſt. Iſocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παραδόξων πολλὰ διαπεπραγμένον. (Pro eodem dicitur interdum ἄπροσδόκητος, quod tamen ad verbum ſonat Inexpectatus, Præter expectationem eueniens.) Comparatiuus eſt ἀνελπιστότερος. Thucydides lib.7, ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσιν, ἐπειδὴ Γύλιππος ἧκεν, ἀνελπιστότερα ὄντα.

Ἀνέλπιστος, in actiua ſignificatione, pro ἀπελπίζων, Deſperans, Nullam ſpem habens. De ſpe deiectus à nonnullis vertitur, ad retinendam (vt opinor) vim paſſiuæ vocis. ſed nihil neceſſe eſt. alioqui vertiſſem libenter, Expes factus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucydidem cum infinitiuo, ἀνέλπιστοι ἐπιγενέσθαι τινα, Non ſperantes quenquam ſuperuenire, vel (vt alii) Non ſuſpicantes. Alibi apud eundem cum præpoſitione εἰς. vbi dicit, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, ad verbum, Erga nos ſpe omni caruerunt. id eſt (vt vulgò exponitur) Deſperarunt nos debellare poſſe, vel Deſperarunt de nobis debellandis.

Ἀνέλπιστον, ſubſtantiuum, pro ἡ ἀνελπιστία, Deſperatio, Spei vacuitas, ſi dici poſſet. Thucydides lib.4, πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τὴν γνώμην.

Ἀνελπίστως, aduerbium, Inſperatò, Præter ſpem, vel Cum deſperatione, Sine ſpe, Citra ſpem, Abiecta ſpe omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, Deſperatio, Status mentis ſpem omnem abiicientis, Spei vacuitas. Thucydidis ſcholiaſtes ἀνέλπιστον ſubſtantiuè poſitum exponit ἀνελπιστίαν in loco modò citato.

C. Εὐέλπιστος, Qui bene ſperat. Idem quod εὔελπις (minus alioqui vſitatum) ſed hoc à nomine, illud à verbo deducitur. HINC Εὐελπιστία, Spes bona, vel potius Velut habitus quidam ad bene ſperandum. nam εὐελπιστία Ariſtoteli Ethic. 3, pag. 224, eſt τῶν εὐελπίδων. Cicero ad Atticum, Neque tam me εὐελπιστία conſolatur quàm ἀδιαφορία. ET Εὐελπιστί, Cum bona ſpe. Ex Theophilo in Inſtit. ciuil.

C. Δυσέλπιστος, contrarium præcedenti ἀέλπιστος. ET Δυσελπιστία (pro quo malè in vulg. lex. δυσελπία) contr. præcedenti ἀελπιστία. SED & Δυσελπιστέω, ῶ, pro Non bene ſpero, Propè deſpero, Propemodum ſpem abiicio, ſeu abieci. Polyb. in 2 & in 5.

C. ἈΝΤελπίζω, Viciſſim ſpero, vel Contra ſpero, ſeu ex aduerſo. In v. l. Nouam ſpem concipio.

C. ἈΠελπίζω, F. ίσω, Deſpero. Cum genitiuo, vel accuſatiuo. vt ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, Deſpero me potiturum amica, interprete Politiano. Sic ἀπελπίζειν τῆς κολλήσεως dixit Galenus ad Glauconem, Deſperare de conglutinatione. id eſt, conglutinare poſſe, vel conglutinaturum. Et cum accuſatiuo, eodem modo quo apud Latinos: vt ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, Omnem de ægroto ſpem abiicere, Nullam de ægroto ſpem reliquam habere. Ταῦτα ἀπελπίζειν, De his deſperare, vel Hæc deſperare. Sic apud Ciceronē, Deſperare pacem, Deſperare vitam alicuius, vel ſalutem. Vnde quod ille dicit in Somnio Scipionis, Si reditum in hunc locum deſperaueris, Gaza vertit, eandem conſtructionem retinens, εἰ τὴν εἰς τουτονὶ τὸν χῶρον ἐπάνοδον ἀπελπίσῃς. Qui locus falsò citatur in vulgatis lexicis & aliis, quaſi ἀπελπίσῃς Gaza poſuerit pro ſperaueris: nam ita in illis legitur Ciceronis locus, Si reditum in hunc locum ſperaueris.

Ἀπελπίζω, interdum non neutrum eſt, ſed actiuum, & accuſatiuum habet: pro Deſperare facio, In deſperationem adduco. Cuius ſignificationis affertur hoc exemplum, ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπάνοδον. id eſt ἀπελπισμὸν διδοὺς τῆς ἐπανόδου.

Ἀπελπίζω, poſita præpoſitione non in priuandi ſignificatione, ſed pro Ex: vt ſit Spero ex aliquo vel ex aliqua re, Spero alicunde. Lucæ 6, καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, Et mutuum date, nihil inde ſperantes. Nam ita reddit vetus interpres, rectè addens inde ad exprimendam vim præpoſitionis ἀπό.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ, Deſperatio. vt ἀπελπισμὸν διδόναι, Deſperationem dare, ad verbum, pro Adducere in deſperationem.

C. ἘΠελπίζω, In ſpem adduco, ſeu erigo, Spem addo, Spe bona eſſe iubeo. vt τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, incertus ſcriptor apud Suidam. Dicitur etiam ἐπελπίζω σε ὡς ἕξεις, vel ποιήσεις, &c. ſic enim Thucydides lib. 8, καὶ ὁπόσοι ἐκ τότε αὐτοὺς θεάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. Item Falſa ſpe allicio, vel (vt Budæus) duco. Lucianus, ἐκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, καὶ ὅλως ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔρρωται.

¶ Ἔλπομαι (apud poetas) ἐλπίζω, Spero. vt Iliad. ρ, — ἐπὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. Et cum accuſatiuo apud eundem. Item pro Exiſtimo, Puto, per parentheſin, idem vtitur. ET Ἐέλπομαι, eadem ſignificatione, vt ἐελποίμην αἱρησέμεν. Hom. Tale eſt ἐέλδομαι pro ἔλδομαι.

Ἔλπω autem, Sperare facio, In ſpem adduco. Odyſſ. β, Πάντας μέν ῥ' ἔλπει.

C. Ἀελπής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἄελπος, (ſicut ἄτερπος à τέρπω) Inſperatus, Præter ſpem. Odyſſ. ε, Ὡς μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς. ITEM Ἀέλπω, Deſpero, Non ſpero. Il. η, Καί ῥ' ἦγον περὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Legitur & ἀελπέοντες apud Heſych.

C. Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſperatus, Inſperabilis. Sophocles, οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, Nihil eſt quod ſperari non poſſit. Ἐξ ἀέλπτου, Ex inſperato, Herodot. ET Ἀέλπτως, Inſperatò, Præter ſpem. vt πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Euripid. in fine Alceſt.

Ἐλπωρή (apud poetas) Spes, ἐλπίς. Od. η, Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, &c.

ἘΜΕΩ,

ῶ, Fut. έσω, Vomo. Lucianus Lexiph. ὡς πὼν τε ἐμέσῃς. Ibidem, οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας. vbi tamen de induſtria minus vſitato præterito vti videtur.

Ἐμετός, Cum vomitu eiectus, cum accentu in fine ad differentiam ſubſtantiui ἔμετος.

Ἐμετήρια, Vomitoria, Quæ vomitum cient ſeu prouocant. Dioſcor.

Ἐμετικός, Vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον, Vomitorium, Quod prouocat vomitum. Ἐμετικός, Ad vomendum propenſus.

Ἔμετος, Vomitus, Vomitio. VNDE Ἐμετοποιός, Vomitum efficiens, Vomitum ciens, ἐμετικός. ET Εὐέμετος, Facilem vomitum præbens, Facilè vomitum ciens.

C. Εὐεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, Facilè vomens, Propenſus ad vomendum. Dioſc. 2, εὐεμεστέρους ποιεῖ.

Ἐμετιάω, Vomiturio, Vomitum appeto, Nauſeo. Ariſtot. Probl. διὰ τί μᾶλλον ἐμετιᾷν ποιεῖ ὁ ὑδαρὴς οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾷν.

C. ἈΝεμέω, ET ἈΠεμέω, ET ἘΞεμέω, Euomo, pro ἐμέω, ſed addita ſignific. vehementia ex compoſ. Luc. ὅτι ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς πολλὰς τῶν ῥαψωδιῶν.

ἘΝ,

(ET Ἐνὶ ac Εἰν apud poet.) AC Od. δ, Ἢ ἕα ἐν μεγάρῳ. Il. χ, θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Odyſſ. τ, Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vtraque autem præpoſitionis forma vtitur in vno eodémque verſu, Iliad. π, Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Apud eundem εἰν pro ἐν, Odyſſ. α, ἢ εἰν ἁλὶ κύματα κυλίνδει. In ſoluta autem oratione ἐν duntaxat locū habet. Thucydides 8, ὁπόση δ' αὖ στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Et paulo pòſt, καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις. Lucianus, τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus: quod etiam dicitur Habere præ manibus. Quum autem dicunt ἐν ᾅδου, vel ἐν διδασκάλου ſeu παιδοτρίβου, ſubaudiunt οἴκῳ. cum qua ellipſi vtuntur & præpoſitione εἰς, vt antea dictum fuit. reperitúrque & apud Homerum talis vtriuſque vſus. Ἐν interdum pro εἰς, id eſt pro In habente accuſatiuum: vt Heſiodus Theogonia, Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Tale eſt quod ex Homero affertur, ἐν χερσὶ πεσεῖν pro εἰς χεῖρας. Sic autem & in quopiam Xenophontis loco legi ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι (ſi mendo carent exemplaria) pro ἔλθοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic verò viciſſim poni εἰς pro ἐν antea docui. Ἐν pro Inter, (vt In apud Latinos) vt ἐν οἷς ἦν pro Inter quos erat. Alicubi etiā ἐν οἷς Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Sympoſio, ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. Significat autem Apud & in alio genere loquendi: vt ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Luc. Apud ſe eſſe, Mentis compotem eſſe, vel Sui compotem eſſe. Huic opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. Ἐν πορφύρᾳ eſſe dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale eſt Act. Apoſtol. 1, ἄνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, in albis veſtibus. Sic autem Herodotus in Euterpe, ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Veſtem in qua hæc geſſerat. Poſſumus autem dicere In qua veſte, pro Qua veſte indutus, vt dixit Ouidius, Siue erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus: & Suetonius In crepidis pro crepidato, & In caliga pro caligato. Eſt autem apud Lucianum præſertim frequens hic præpoſitionis ἐν vſus, ſi bene memini.

Ἐν ἐμοί ἐστι, In me eſt, pro In poteſtate mea eſt. Demoſthenes Pro corona, ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτων τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Sophocle affertur, ἐν σοὶ ἐσμέν pro Abs te pendemus. Sed Budæus ἐν ὑμῖν ἐστι apud Antiphontem vertit etiam Veſtrum eſt, ἔργον ὑμῶν ἐστι.

Ἐν ἐμοὶ θρασύς Sophocles pro Audax aduerſum me.

Ἐν interdum temporis ſignificationem habet. vt ἐν σπονδαῖς apud Thucydidem, pro οὐσῶν τῶν σπονδῶν ſchol. Sic ἐν τούτῳ ſæpe pro Interea: Xenophon, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε. Dicitur & ἐν τούτοις. Sed & ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Platonis Epiſt. ἐν οἷς ἐκέλευ ποιεῖν ἐμέ; Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt & ἐν δυσὶν vel τρισὶν ἡμέραις pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xenophon Pæd. 5, ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocrates dixit ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν, interpr. Celſ. Intra ſeptimum diem. Ἐν alicubi quod Latinè Ex. vt ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι. in quo loquendi genere Plinius præpoſitione Ex vtitur. Ἐν φαρμάκῳ ἐστι, Vice medicamenti eſt, Pro medicamento eſt, in vulgatis lexicis. Ἐν cum variis datiuis, locum aduerbii obtinet: vt ἐν δίκῃ pro Meritò, ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportunè, Cōmodè. ἐν τάχει pro Celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ, Serió. Horum autem & multorum ſimilium exempla ſuis ponenda erunt locis. Ἐν cum datiuo, ſequente verbo εἶναι, ſæpe per verbum

actiuum redditur, vt ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu ſum, Metuo. A
Sic ἐν δυνάμει εἶναι apud Thucydidem & Platonem pro Poſſe. Sed ſæpe etiam per verbum paſſiuum vel neutrum verti debet: vt ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Accuſari: ἐν ὀργῇ εἶναι, Inuiſum eſſe: ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorúmque huiuſmodi dicendi generum exempla quærenda ſuis locis, id eſt in ipſis nominibus, vt in φόβος, in αἰτία, in ὀργῇ, &c. Iungitur & aliis verbis, vt ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, Ad verbum, Habere in mente. ¶ Ἐν interdum ſuperuacaneum eſt: vt ἐν βέλει πληγεὶς, Eurip. Telo percuſſus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων in Epigr. pro Lacte gaudens. B

¶ Ἐν δὲ apud Poetas, necnon apud Herodotum, pro Inter alios, vel Inter alia autem: ἦν οἱ ἄλλα ἀγαθὰ μύρια, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος. Idem, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος.

Ἔνδον, Intus. Hom. Iliad. ζ, Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν. Heſiodus Ergois, Ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, Domi, Intra ædes. Sic Ariſtophanes, ἔνδον ἐστί. Et Lyſias, καὶ τούτων τῶν χρημάτων τὰ πολλὰ ἔνδον ἦν. Et Iſæus, ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ. Plutarchus, ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτὸν. Xenophon Œconom. τὰ ἔνδον ἔργα & τὰ ἔξω inter ſe oppoſuit pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον pro domeſticis. C ET Ἐνδοτέρω comparatiuum, Interius. VT Ἐνδοτάτω ſuperlatiuum. q. d. Intimè, Maximè intus. VNDE Ἐνδότερος, Interior: ET Ἐνδότατος, Intimus, Penitiſſimus. Herodianus lib. 6, τὸ μὲ γένος, τῶν ἐνδοτάτων Θρᾳκῶν, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico, Pol. interpr.

Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι, Intus, Syracuſ. lingua. Ex indice in Euſtathium. D

Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domeſtici, Ariſtophanes Pluto. Et ἔνδοθι, Intra teipſum. Iliad. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odyſſeæ ϑ. AT Ἔνδοθεν q. d. De intus, Ab intus. Id eſt Ex interiori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. Interdũ verò ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, vt Od. δ, Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδήρεη ἔνδοθεν ἦεν. Eundem enim τῆς ἔνδοθι vſum ex eodem modò protuli.

ἜΝΔΙΝΑ, Inteſtina, Homero. ſi quidem Euſtathio aliiſque nonnullis credere volumus, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vel παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι: at ſi mihi creditur, ab ἔνδον duntaxat, vt ια ſit ἐκ μόνης παραγωγῆς: quod & in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de περά. ineptiſſimum iudicans quod ſcribit Etymologiſtes, videlicet διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν. E

Ἐντός, Intus, Intra. Homerus Iliad. β, Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. Heſiodus, — τὴν δὲ δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει. Et Thucydides, ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, vel In medium recipio. Item cum articulo. vt τὰ ἐντὸς, Inteſtina, quæ & ἐντόσθια. Thucydides autem dixit τὰ ἐντὸς ἐσχάτων ſimpliciter pro In partibus internis ſeu interioribus: vel aduerbio ſolo ἔνδον, Intus. Sic εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, Se vertit intrò. Sæpe autem ſuus illi additur genitiuus: vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, Intra teli iactum: cui opponitur ἐκτὸς βελῶν. Alicubi pro Cis vel Citra, vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluuium. At verò οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adiectiuo, Literati. Et τέχνης ἐντὸς γενόμενος, artis compos, Budæus pag. 179 ex Plutarcho. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis eſſe, Intra ſe eſſe (non autem extra ſe, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι.) Demoſthenes πρὸς Φορμίωνα pag. 56. 58. G
Sic οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus Alexandro. ¶ De tempore autem: vt Thucydides 4, ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, Intra viginti dies. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato De legibus, Qui non exceſſit triceſimum ætatis annum. Nazianzenus, τὴν τελείαν μιᾶναι παρ' ἓν μικρὸν ἐντὸς τούτου ὑπὲρ τοῦτο, vel paulo minus, vel paulo plus. ET Ἔντοθι pro eodem. vt δόμων ἔντοθι, Heſiodus Ergois, Intra ædes. (AT Ἔνδοθεν pro eodem apud Homerum Iliad. χ, — ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένοντες) VNDE H
Ἐντόσθια, τὰ, Inteſtina, Interanea, Interiora. Siue Exta, Viſcera, tam de brutis, quàm de hominibus. Lucianus. (ſcribi verò ET Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici) ITEM Ἐντοσθίδια pro eodem, Bud.

ἜΝΤΕΡΟΝ, Inteſtinum. Et pluraliter ἔντερα. apud Homerum aliquoties, vt διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσ', Iliad. φ. Et ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, Iliad. υ. Ariſtophanes autem ludens ἔντερον pulici tribuit, ἔφασκεν εἶναι τοὐντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. At Homerus per ἐΰστροφες ἔντερον οἰὸς Odyſſ. φ, peculiariter intelligit χορδήν, vt Euſtathius tradit. ¶ Ἔντερα γῆς, ſeu γαίης, Dioſcoridi & Athen. Inteſtina terræ, id eſt Terreni ſeu terreſtres vermes: à quibuſdam (quorum eſt Marcellus) Lumbrici.

C. Διεντέρευμα, ατος, τὸ, Cõmentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut Quæſtio, ſeu Solutio: Ariſtophani Nubibus, à quo quo fictum puto verbum.

C. Ἐντεροκήλη, Inteſtini, ſeu inteſtinorũ ramex, vel Hernia inteſtini, vt alii: Deſcenſus inteſtini in alienũ locum, vt quidam. Plinius enterocelen Latinè etiam dicit. Eſt autem Tumor ſcroti, delapſo in id inteſtino. De hoc morbo cum alii ſcribunt, tum Celſus. ET Ἐντεροκηλικὸς, Qui hoc morbo laborat. Ramicoſus, & Enterocelicus Plinio. AT verò Ἐντεροεπιπλοκήλη, Tumor ſcroti, inteſtino & omento in ipſum ſimul deuolutis. Gorræx Gal. de tum. præter nat.

C. Δυσεντερία, ας, ἡ, Inteſtinorum tormina, Celſo. Exulceratio eſt inteſtinorum, deiectiones ramentoſas, cruentas & dolorificas inducens. HINC Δυσεντερικὸς adiectiuum. vt δυσεντερικὰ πάθη quæ Cicero viſcerum morbos vocat. Item, ſubſtantiuè δυσεντερικὸς, Dyſentericus, Qui dyſenteria laborat, id eſt torminibus inteſtinorum. QVI & Δυσέντερος dicitur à Nicandro.

C. Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo inteſtina. Item Medullam eximo. vt ἐξεντερίζεται ἐλλέβορος, Dioſcorides. Ex helleboro medulla eximitur. Q. d. Emedullatur helleborus. In vulgatis lexicis annotatur ex Galeno καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, lib. 7 De compoſitione medicamẽtorum in confectione Pamphyli, itidem pro Emedullatum, ex Plinio. At Scribonium Largum & Marcellum Empiricum naſturtium inanimatum & cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod ſit ἐξεντερισμένον, videlicet exinanitum: cui opponi animatum, id eſt integrum ac plenum. Sic & glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo quod alibi (nimirum 2 De antidotis) dixit χωρὶς τῆς ἐντεριώνης. Et Aetium lib. 12 cap. 47, καρδαμώμου χωρὶς τῆς ἐντεριώνης, quod alibi Galenus καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixiſſe videtur.

C. Λειεντερία, Læuitas inteſtinorum, Continua & æquabilis inteſtinorum ſuperficies, cibos incoctos elabi ſinens. Malè in v. l. & λυεντερία cum υ.

C. Μεσεντέριον, ου, τὸ, In medio inteſtinorum ſitum corpus membranoſum, venæ portæ ramos connectens. Gaza (inquit Gorræus) μεσεντέριον paſſim apud Ariſtotelem, Lactes interpretatur. Id quod ab eo nimis licenter factum eſſe Hermolaus Barbarus ſcribit, Plinium ſequutus, qui lactes appellauit molliora inteſtina quæ primùm in homine & oue occurrant, per quæ cibus labitur. Sed Gazæ Budæus patrocinatur, ſiquidem lactes non tam inteſtina quàm pingue illud quod ea ambit ſignificant. Noſtrates in piſcibus vocant *laittances*. Alio nomine μεσάραιον Græci appellant illud μεσεντέριον.

¶ Ἐντεριώνη, Interna pars cuiuſlibet rei, ſiue medulla ſit, ſiue nucleus, ſiue oſſiculum: alio nomine ἐγκάρδιον. Gorræus. Sic ἐντεριώνη σικύου, & κολοκυνθίδος, & σκίλλης, à Galeno dicitur, apud quem lib. 8 κατὰ τόπους, Archigenes ἐντεριώνην φοίνικος vocat palmularum nucleum, πυρῆνα Dioſcoridi dictum. Marcellus oliuæ medullam dixit. Dioſcorides medullam etiam herbæ dipſaci vocat ἐντεριώνην. ¶ Ἐντεριώνη VEL Ἐντεριωνὶς, ET Ἐντερόνεια, Nauium intima pars, Heſychio. Suidas autem variè exponit, quem adi, ſimul & ſchol. Ariſtophanis eadem ſcribentem. At ἐντερωνὶς apud Pollucem legitur.

ἜΝΤΕΑ, τὰ, Arma, à nominatiuo ſingulari Ἔντος inuſitato. Iliad. σ, Σπεῦδε γὰρ Ἡφαίστοιο παρ' οἴσεμεν ἔντεα καλά. Et Odyſſ. ψ, ἔντ' ἄρηϊα. Et datiuus ἔντεσιν alibi. ¶ At ἔντεα δαιτὸς eidem ſunt vaſa conuiualia. Odyſſ. η, — ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Prior eſt autẽ altera ſignificatio ſi quidem ſequamur Etymologiſten deducentem ab ἐντός. Sed Athenæus aliam deductionem affert, quem vide lib. 5, de Ἔντη.

C. Ἐντεσιμήστωρ, ὁρος, ὁ, Armorum peritus, Bellicoſus.
C. Ἐντεσιουργός, οῦ, ὁ, Armorum opifex.

Ἐντυνόω, VEL Ἐντύω, Inſtruo, Apparo. Item paſſiuum Ἐντύνομαι. Iliad. ι, —δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Et ἄριστον ac δεῖπνον ἐντυνέεσθαι apud eundem. Apollonius autem Argon. 1, ὅσσα τῷ ἐντυνόωνται νῆες, pro Quibus inſtruuntur naues. Ἐντύω apud eũdem (vt & in Epigr.) υ correpto. ITEM Ἐπεντυνόω, Soph. Idem, Ἡ δή μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντυνόωντ' ἐμοῦ.

Ἔνθα, Hic. ex Od. ξ, ἔνθα δέ τ' αὐλία. Ibi, Illic. Interdũ & Vbi. Od. ξ, ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et ἔνθα τι pro ἔνθα, Vbi, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Od. ξ, Ἔνθα μὲν ἐπλαεῖς μὲν αὐτόθι. Apud Heſiodum, ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κι γυμνωθέντα σάκεος ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέι χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ pro Hic, Illic: vel Alibi quidem, Alibi veró. vt Ariſtot. ἔνθα μὲν λευκά, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequẽs eſt & ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. quod pro Vndique accipiunt aliqui; aliter nonnulli: vt habes apud Euſtath. Affertur veró ex Plat. De leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μεταπιθέμενα pro Hoc vel illo modo commutata. ‖ Sed ἔνθα interdum & motus ſignif. habet: vt Il. β, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἔνθ' ἢ ἔνθα exponitur etiam Hinc aut illinc, vt Il. ξ. ‖ Item ἔνθα (vt Latinè Ibi) pro Tum. Il. α, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, &c. Apud Greg. ἔνθα δή, Quo tempore, Quo facto, Bud.

Ἐνθάδε, Hic, Huc. Od. α, ἐνθάδ' ἀπμάζει ἄλοχον, hic. Odyſſ. ι, — ἐνθάδ' ἱκάνω, Huc venio. Annotatur autem & ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδ' αὐθι, vacante αὖθι. Vſus eſt autem huius aduerbii & in proſa: ET τὸ Ἐνθαδί quoque, Atticé. vt Ariſtoph. ἦλθε μετ' ναῦν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δέ, hic autem, apud eundem. HINC Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc eſt, Seu qui eſt de hoc loco. eo ſenſu quo dicitur Gall. *Qui eſt d'ici*. quod ſonat ad verbũ, Qui hinc eſt. Vnde ab Heſychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, ET Ἐνθένδε, Hinc, Illinc. Demoſth. 146, καὶ παρασχὼν ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro Ab vna parte, Ab altera parte. Ariſtides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον ἔχει, τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Ariſtotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, pro In ſpinæ latus vtrunque. Et ἐνθένδε ποθὲν pro Hinc fere. vt Budæus interpretatur apud Platonem Sympoſio, ἐνθένδε ποθὲν ἀρξάμενος.

ἘΝΤΑΥ͂ΘΑ, idẽ quod ἔνθα, Hic: ſed vſitatius illud in proſa quàm hoc. Sed & pro Huc, vt ἔνθα. Plato Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα. Iſocr. ἐνταῦθα τελευτᾷ τὰ πράγματα, Huc res tandem reciderũt, vel Eò res euaſerũt. Item pro Iſtuc. Plato in Epiſt. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed & cum genitiuo ſæpe: ſignificans vel In loco, vel Ad locum: vt apud Plat. De rep. lib. 1, ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, In hac es ætate. Et apud eũdem, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hãc peruenerunt ætatem ſeu proceſſerunt. Vel per aduerbium itidem, Qui huc ætatis proceſſerunt. Dicitur & per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. Demoſth. cum genit. itidem, pag. 217, καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἐστι τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus iniurius ſeu inſolẽs fuit. q. d. (ad verbum) Non hîc inſolentiæ conſtitit. id eſt in hoc inſolentiæ loco ſeu gradu. Plutar. in Rom. ἐνταῦθα προελθὼν δυνάμεως. ‖ Ἐνταῦθα pro Tum (ſicut & ἔνθα) apud Thuc. Ita & Hîc Lat.

Ἐνταυθοῖ, Hîc. vt καθιζόμενος ἐνταυθοῖ, Plato. Et Ariſtophanes Nubibus, ἐνταυθοῖ μένεις. Sed & Pro Huc: vt idem in Pluto, ἐπὶ μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμπεσθε, huc me acerſetis. Sic Plato Apol. ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ.

Ἐντεῦθεν, Hinc, ἔνθεν. Item Inde. vt τὸ ἐντεῦθεν αὖ κακόν τις, Ariſtot. pro Quid hinc conſequatur. Apud Demoſthenem autem & pro Hinc ſignificante Ex hoc tempore, ſeu Ex hac hora, Poſthac. Qua tamen in ſignificatione dicitur freqũetius CVM articulo Τοὐντεῦθεν. Quibus addit Bud. ſumi & pro Hîc, afferens ex Gregorio, τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετ' ἀβουλίας τὸ δαιμονεῖν, id eſt (inquit) Præſentis vitæ proſperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τοῖς ἐντεῦθεν βασάνοις ὀδύρονται, &c. Sic (inquit) ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, ſicut τῇδε & ἐντεῦθεν. ET Ἐντευθενί Ariſtophan. pro eodem.

A ἝΝΕΚΑ, ET Εἵνεκα poeticè, Propter. Redditur ſæpe & per ablatiuos Cauſa & Gratia: quibus ſimilem conſtructionem habet cum genitiuo. Iliad. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος. Ibidem, Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκα σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει, Propter hoc, Idcirco, Huius rei cauſa. Iliad. β, Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης, ob puellam. Rurſus lib. α, — οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, Propter me, vel Mei cauſa ſeu gratia. Aut B etiam, Mea cauſa: Seu, In gratiam meam. Hîc enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur & χάριν, quod alioqui ab illo diſtinguit Euſtathius. Vtrunque ἐκ τοῦ παραλλήλου poſuit Phocylides, quum dixit, — λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς. Eſt autem in proſa quoque frequentiſſimo in vſu ἕνεκα. (nam εἵνεκα poeticum eſſe dixi) Demoſthenes Philippicã 1, Τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Idem Pro corona, Τί οὖν βούλεται, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν Ἐλάτειαν κατείληφε; Idem, περὶ ἔχθρας, ἢ φιλονεικίας ἕνεκα. Æſchines in Cteſiphontem, οὓς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de cauſis. ‖ Ἕνεκα τούτου, Pro- C pter hoc: interdum pro Ad vitandum hoc. vt Odyſſ. ω, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ', Ad vitandos rubos, id eſt, Ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων, Ariſtoteles De animalibus lib. 9, pro Ne beſtiæ ſubeant. ‖ De τὸ οὗ ἕνεκα apud Ariſtotelem, vide Budæum pag. 130. ‖ Ἕνεκα interdum ſubaudiri cum genitiuo, annotant ſcholiaſtæ Homeri: in illo tamen loco Iliad. α, quem primum citaui, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, &c. non dixerim ſubaudiendum eſſe, ſed potius accipiendum ex ſequentibus. Subauditur au- D tem & in proſa interdum.

Ἕνεκα alicubi aliam interpretationem requirit. vt Xenophon Pædiæ 3, ἀλλ' ἔξεσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα περὶ τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re noſtra conſtituere. Arrianus lib. 6, ἔστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Vide Budæum pag. 985. Addo tamen iis quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc poſteriorem locum cæteróſque ei ſimiles, aliud etiam interpretationis genus admittere, (eundem tamen ſenſum habentis) veluti E ſi interpretemur ita illum Arriani locum, Nec enim per me ſtat (vel ſtabit) quominus abeatis quocunque viſum fuerit. Sed & hæc interpretatio aptiſſima eſſe videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet.

Ἕνεκεν pro ἕνεκα. Demoſth. Pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Οὕνεκα ET Τοὕνεκα, ex οὗ ἕνεκα & τοῦ ἕνεκα facta. Eſt autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia. vt Iliad. α, ὀλέκοντο δὲ λαοί, Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης, Quia, vel Ideo quòd, &c. Et Odyſſ. ε, Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. At F Τοὕνεκα pro τοῦ ἕνεκα (accipiendo τοῦ pro τούτου) quapropter, Idcirco. Vel, Hanc ob rem, (ſeu Quam ob rem) Huius rei cauſa, vt Iliad. α, Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει. Et lib. ι, ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος· Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, Ideóque. Vel, Ac idcirco, Aut, Ac propterea. Heſiodus autem vtrique ſimul locum dedit, priorem τῷ τοὔνεκα, poſteriorem τῷ οὕνεκα, in Theogonia, vbi canit, Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι. Id eſt, Ideo enim prudentia donantur G reges, quia eorum officium eſt tueri populum cui fit iniuria. Hunc enim eſſe puto loci iſtius ſenſum: non ignorans alioqui, ſi τελεῦσι in coniunctiuum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα ſumptum iri. Affertur & τοὔνεκα interrogatiuum, τοὔνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorſum hæc? ‖ Οὕνεκα tamen interdum & pro τοὔνεκα ponitur, id eſt τούτου ἕνεκα. vt Iliad. ι, Ἡ δ' ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας Πολλὸν ὑπεκπροθέει, id eſt διὰ τοῦτο, inquit Euſtathius. Poteſt tamen eodem ſenſu reſolui & in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad ver- H bum pro Cuius rei Cauſa, Quam ob cauſam. ‖ Genitiuo autem iunxit οὕνεκα Ariſtophanes, dicens γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. ‖ Sophocles pro οὕνεκα ſignificante Quia, dixit ὁθ' οὕνεκα, in Aiace, — ἐπικλείεσθε νιν Ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατίζονται κακῇ.

Οὕνεκεν ET Τοὕνεκεν inueniuntur etiam pro οὕνεκα &c.

τ ωὐεκα,ſicut ἕνεκεν pro ἕνεκα.

ΕΝΝΕΑ, Nouem.vt ἐννέα κήρυκες,Il.β. Et Odyſſ. λ,de Tityo, — ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virgil.Æneid.6,— per tota nouem cui iugera corpus Porrigitur.Plut.in Quæſt.Rom.ἢ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲ ἐννέα,τετράγωνός ἐστι πετράγωνος.

C.Ἐννεακαιδέκατος,Nonuſdecimus. AT Ἐννεακαιδεκαταῖος,Decimonono die proueniens,in v.l.

C.Ἐννέα cum aliis nominibus quàm numeralibus: vt ἐννεάβοιος,Hom. item ἐνναετής & ἐννεάπηχυς,Heſiod.vide in Βοῦς & Πῆχυς.ſed ab hoc ἐνναέτηρος deducitur & ἐνναετηρίς,inueniturque & ἐννετηρίς pro eodem. ET Ἐννῆμαρ ex ἐννέα & ἦμαρ,pro Per nouem dies,Il.α.

Ἔνατος ET Ἔνατος,Nonus. Ab Homero vnico ν ſcribitur,Il.β,Ὀκτὼ ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν ἣ τέκε τέκνα. Sic ab Heſiodo,— ἐϊδάτη τ' ἐνάτη τε. Fuerunt autem qui veriorem putauerint hanc ſcripturam cum vnico ν,ſicut à τέσσαρα,quod habet duplex τ,dicitur τέταρτος vnico τ. Sed & nonnulli ἔνατος quaſi νέατος dici putarunt,id eſt ἔσχατος,vltimus:vtpote qui ſit decimus vna monade excepta:ὡς οἷα παρὰ μονάδα δέκατος ὤν,inquit Euſt. Quod ego etymum minimè probo,quum ipſi primitiuo ἐννέα(ad quod nobis reſpiciēdum eſt)conuenire non poſſit.hoc tamē affirmo,me,dum ſcripta olim exemplaria cum typographicis conferrē, vtplurimum ἔνατος vnico ν apud ipſos etiam ſolutæ orationis ſcriptores reperiſſe. ‖ Τὰ ἔνατα vel τὰ ἔνατα,vnico ν, Nouendiale ſacrum.Inferiæ.Bud.ex Iſæo 66,vbi vnico ν ſcribitur:& ex Æſchine 81,vbi cum νν habetur. Apud Poll. tamen 328 legitur ἔννατα,vbi & τρίτα eadem forma dicitur. HINC Ἐνναταῖος ſeu Ἐναταῖος.q.d.Nonanus, Cui tranſacti ſunt nouem dies. Thuc.ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι. Et ἐναταῖος πυρετός,Gal.Cuius iam eſt dies nonus.

Εἴνατος,Hom. idem quod ἔνατος,Iliad.β,Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. SIC Εἰνάς pro ἐννάς,Nonarius numerus.(vt à δέκα dicitur δεκάς,denarius numerus)Heſiodo autem εἰνάς Nona menſis dies: VT Τετράς,Tertia nona, Tzetzi & aliis ἡ κθ. ET Εἰνάκις(itidem pro ἐννάκις)Nouies.

Ἐννεάς,Nonarius numerus,in quibuſdam lex. ET Ἐννεαδικός,item pro Nonarius. ET Ἐννεάκις,Nouies. VNDE Ἐννεακισχίλιοι,(VEL Ἐνvακισχίλιοι,vt quidam habent,tanquam ab ἐννάς)Nouies mille,Nouem millia. ET Ἐννεάχιλοι apud Hom.pro eodem,Il.ε.

¶Ἐνενήκοντα,Nonaginta. ET Ἐνενηκοστός,Nonageſimus. ITEM Ἐνακόσιοι,Nongenti.

ΕΝΟΘΩ, F.όσω, Quatio, Concutio, Cōmoueo, Agito.Quod thema ponūt grammatici ab eo deducentesque quæ ſequuntur,exemplum tamē vſus eius nullum afferentes. Heſychius autem habet & ἐνοσίζω,quod exponit ἐπιπλήσσει. ET Ἔνοσις idē explicat κίνησις,Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσίζω & ἔνοσις vnico ν,non gemino,vt apud eum:quòd librarii errori id impute:q & ἐννοσίχθων ibidem ſcripſit, quū alioqui ἐνοσίχθων paſſim reperiamus, & hanc ſcripturam metri ratio flagitet. Sed & quod ad ἔνοσις attinet, ſic habetur in iſto Heſiodi loco,in Theog.— ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Et in iſto quoque ibidem, — ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα. Fateor tamen,in ἐννοσίγαιος inueniri geminatum ν,ſed ita vt alterum pro aſcititio habeatur,ad fulciendum metrum.

C.Ἐννοσίγαιος,Quatiens terram, Concuſſor terræ.Neptuni epithetum,παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν,idque(ſecundū quoſdam) ob terræ motum qui fieri exiſtimatur ab aquis. Il.ν,Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος.Interdum verò nō præfixo nomine proprio, vt Il.θ, — ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Heſiod.— καὶ ταύρεος ἐννοσίγαιος.De geminatione autem literæ ν hac in voce, modo dictum fuit.

C.Ἐνοσίχθων,idem,παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα. Odyſſ.γ,Ταύροις παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. SED & Σεισίχθων AC Γαιήοχος eodem ſenſu idem Neptunus cognominatus fuit.

C.Ἐννοσίφυλλος ET Εἰνοσίφυλλος,(atque hoc potius quàm illud)Quatiens ſeu agitans frondes,vento videlicet flāte, Seu In quo frondes agitantur.De mōte dicitur ab Homero,Il.β,— καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Ex conſequente autē intelligi putatur,vel Frondoſas arbores habēs, vel Vēto expoſitus,vtpote celſus.

ΕΞΗΣ, Deinceps,Ordine,Serie perpetua.Interdum & Gradatim.Thucydides in præf.lib.1,γέγραπται δὲ ἑξῆς,ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα.Nonnūquam ὁ ἑξῆς,Qui ordine ſequitur,Qui ordine proximus eſt.Sed exponitur & ſimpliciter,Sequēs,Proximus.Sic in v.l.ex Plut.τῷ ἑξῆς ἔτει,Sequente anno:& τῇ ἑξῆς,(ſub. ἡμέρᾳ)ex cap.25 Act.Apoſt.Die ſequenti. Ex Plat. autē De leg.τὸν ἑξῆς τόπον,proximum quenque locum. Ibidē τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod ſequitur viæ, Quod reliquum eſt viæ.Et in ſignif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς,Tres perpetuos dies.

Ἑξῆς,cum genit.vt ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Ariſtoph.Proximum à Plutone locum. Ariſtot.De mūdo,ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως,Proxima ſit, vel Finitima ſit aëriæ naturæ. Et cum datiuo: ibidem ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab argeſte deinceps ſpirat. Philo De mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ,καλεῖται Βορέας,Qui proximè ſequitur cæcian.

AT Ἑξείης Hom.cæterique poetæ dicunt(pleonaſmo diphthongi ει)pro Ordine.Iliad.ψ.Ἑξείης δ' ἵζοντο.

C.Ἐφεξῆς idem quod ἑξῆς.Iungiturq; itidem genitiuo interdum,vel datiuo.ἐφεξῆς δ' αὐτῶν,Gal.Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις,Ariſtot.A Budæo ἐφεξῆς exponitur Deinceps, itē Conſequenter.

ΕΟΡΤΗ, ῆς,ἡ,Feſtum,Feſtus dies,Solennis dies.Itē Celebritas, hoc eſt Dies celebris, Bud.ex Quintil.Od.φ, Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. At lib.υ,ἑορτὴ nō addito genitiuo,— ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.Thucydides 1, νομίσας ἑορτὴν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem 2, τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι.Plut.in Rom.quæſt.Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππίῳ τὴν ἑορτήν.Apud eundem ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτή,in Alex.Sic ἡ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτή, Dem.Phil.1. ‖ Ἑορτή,interdum ſimpliciter Feriæ, vt quū dicit Theocritus pigris ſemper eſſe ἑορτήν.(ſed ἑορτὰ ille habet Doricè) Quò pertinet iſte Thucydidis locus lib.1.καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι.Sic à Plut.ἐνεργοὶ πράξεις & ἑορταὶ opponuntur.Non dubito autem quin poſterior ſit hæc ſignif. & orta ex feriis quæ diē feſtum cōſequebantur.vnde Euſtath. in illum locum Od.φ,ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι &c. annotat,ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης. Voluerunt autem deriuari ἑορτὴ ab ἔρδω,quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι:at verò alii(vt habet index in Euſtathiū) παρὰ τὸ δι' αὐτῆς ἐᾶ(id eſt ἀγαθὰ) ὄρνυσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ET Ὁρτή,Ionicè,eadem ſignif. ITEM Ἔροτις,Æolicè per metatheſin,vt ibidem habetur.

Ἑόρτιος,ου,ὁ & ἡ,Ad feſtem pertinēs,Solennis,ἑόρτιον δῶρον, Solenne donum,ex Naz.

C.Ἀνέορτος,Non feſtus.vt ἀνέορτος ἡμέρα.Et ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν ex Naz.pro Feſti celebritatem non habens.Bud.ex eodem,καὶ δεῖ πᾶσαν ἑορτὴν ἀνέορτον εἶναι καὶ μεστὴν κατηφείας. Vbi interpr. Diem non celebratum,vel Non hilariter tranſactum.

C.Μεθέορτος ἡμέρα, Dies ſequens feſtum.Bud.

C.Προεόρτιος,ου,ὁ & ἡ,Feſtum præcedens. vt προεόρτιος κάθαρσις & προεόρτιος εὐφροσύνη,Naz.

Ἑορτάζω,Feſtum celebro.Plut.νήφοντας ἑορτάζειν,ἀλλὰ μὴ μεθύοντας.Apud eundem cum accuſ. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει. HINC Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ ſolennes celebrantur,ſeu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα,Res ad feſtum inſtructæ, in v.l. ET Ἑορταστικός,Ad feſti celebrationem pertinens, Solēnis, ex Plat. ITEM comp.Διεορτάζω,pro ἑορτάζω: ET Συνεορτάζω. Vnà feſtum celebro. VNDE Συνεορταστής,Qui feſtum vnà celebrat,ex Plat.

ΕΠΕΙ, Poſtquam,Ex quo.Od.α,in principio, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν.id eſt ἀφ' οὗ, inquit Euſtathius.Ex quo tempore Troiam euertit. Pro quibus Flaccus, Captæ poſt tempora Troiæ. (Ferri verò & hîc poteſt aduerb.Poſtquam.) Et Odyſſ.π,οὐ σέ τ' ἔγωγ' Ὀΐω ἐσθλὸν ἐφάμην ἐπεὶ ὤχεο νηῒ Πύλονδε. Et cū ἄν,pro Poſtquam, Quum , (vt ἐπειδάν.)Il.ζ,ἐπεὶ ἄν σὺ γε πότμον ἐπίσπῃς.Sic Iliad.ι,— ἐπεὶ ἂν μάλα πολλὰ πάθῃ ἐνθάδ'.Itidem in

ſoluta oratione,vt Athen.ἐπεὶ τις αὐτὸν ἤρετο. Plut.ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα & cum τοῦτον,de quo vſu dicetur paulo pòſt in Ἐπειδή. Et cum infinit.ex Herodoto, ἐπεὶ δὲ σφέας περιλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. A

SED Ἐπὰν ſæpe dicitur pro illo ἐπεὶ ἄν.Dioſc. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει,poſtquam biberit,moritur. Aphrod.ἐπὰν ἡ θυσίας ἀνοιχθῇ. DICITVR etiam Ἐπεὶ οὖν,vacante οὖν,vt Il.δ.Αἲ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον &c. ET Ἐπειδὴ vacante itidem δή,ſed iuncto per compoſ.vt Iliad.α,— ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. In proſa autem iungitur & aliis aduerbiis:vt Xen.Hell.3,ἐπειδὴ δῆλος ἦσθοντο.Et alibi,ἐπειδὴ τάχιστα,quo vtitur & Demoſth. At Latini non dicunt ad verbum Poſtquam citò, nec Quū citò, aut Quum citiſſimè,ſed Quum primùm, aut certè Simulatque. Sciendum eſt porro & ἐπεὶ per ſe eundē vſum interdum præſtare.dicitur enim à Xen.ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον: ab Ariſtot.Polit.135,ἐπεὶ θᾶττον. Sed iūgunt & infinitiuo,dicentes ἐπειδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπειδὴ ἤκουσεν.Cuius cōſtruct.exēpla vide apud B.p.1044. Nōnūquā verò particulā ἂν addunt: VNDE eſt Ἐπειδάν, pro ἐπειδὴ ἄν. (vt ſuprà ἐπὰν pro ἐπεὶ ἄν) habet autem eandē ſignif.ſed coniunctiuo iungi ſolet. Demoſth.ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρή, Poſtquam poſueritis, vel Quum poſueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι & pro Quum vidiſſent:de quo vſu lege Budæum pag.946. B C

INTERDVM & Ἐπείτοι, ITEM,Ἐπείπερ pro Poſtquam. quorum vtrunque non infrequens Pauſaniæ.Et ἐπείπερ γὰρ τάχιστα,pro ἐπεὶ γὰρ τάχιστα.in v.l.

Ἐπεί,Quandoquidem,Quoniam. Aut etiam Poſtquam, hîc quoque:nam & ipſum alicubi hanc quoque ſignificationem habere comperitur. Itidem verò & Gall. *Puiſque* vtrunque declarat: ita tamen vt pro Poſtquam temporis aduerbio ferè præfigatur particula *de*,& dicatur *Depuiſque*. Hom.Iliad.β, — ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Idem Odyſſ.υ,v.156, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται·ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.Idem alibi,— ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato in Apol.ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. Idem De rep.2, πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὥς λέγουσιν.ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. Sed & cū infinitiuo ex Xenophonte annotat Bud.ita ſcribente,ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν. ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν,οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις.Sed ego minimè cum Budæo crediderim ἐπεὶ ad hunc infinitiuū immediatè ferri, ſed ad verbū indicatiui modi ſubauditū. ‖Ἐπεὶ pro Alioqui,vel Sin minus.itē Quod niſi ita eſſet:vt exemplis aliquot abundè docet idem p.992 & 993. D E

ἘΠΕΊΓΩ,

Fut.ξω,Vrgeo,Impello. Odyſſ.λ,καπλείπομεν ἡμεῖς Ἀκλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. Od.τ,Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον·ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.Herodian.lib.2,ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι,καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. Et ſine infinitiuo apud eūdem Herodian.lib.1,περιεργάσιμα ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα.Idem lib.4,εἴτι ἔπειγον εἴη,δηλῶσαι,ſiquid magis vrgens,maioris momenti. ‖Ἐπείγειν dicitur etiam qui fugientem vrget & perſequitur,qui fugientis ceruicibus incumbit.Il.κ, de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἠ' κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήενθ'·ὁ δὲ προθέει μεμηκώς. ‖Itē Feſtino,Propero,Maturo. Idem Herodian.lib.4,τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγεν. Iter properare dicit Tacitus: Feſtinare fugam & Maturare fugā Virg. Idē Herod. l.3,τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος.Properare mortem eo ſignificatu dicit Tacitus. Legitur apud eundem Herodian.lib.5,μεγάλη σπουδὴ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων. quo ſenſu Horat.dicit Eſſeda feſtinant. Volunt autem huic ἐπείγω ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ οἴγειν,vt ἐπείγειν ſit οἴγειν τινὰ ἰσχυρὸν ὀδόντα εἰς ἔργον. F G

Ἐπείγομαι,Vrgeor,Impellor. Od.ν,de naui,Σπερχομένη·τοῖον γὰρ ἐπείγετο χερσ' ἐρετάων.Od.ο,itidem de naui,— ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ.Il.λ,- θάμνοι προρρίζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Dicitur etiam ἐπείγετο ἐξιέναι, Il.ν. Herodian.lib.4,ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, Quum vrgeretur deſidendi neceſſitate. ‖Item Feſtino,Propero,Feſtino gradu contendo. Il.ζ,Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον·ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Feſtinet autem etiam ipſe. Herodot.ἢν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιεύμενος,Si pugnam naualem committere non feſtines, ſi pugnam naualem non properes aut matures. Thucyd.lib.3,ταύτης δὲ οὕτω παρὰ λόγον ἐπειγομένης,feſtināte,de naui.niſi paſſiuè intelligere malis,Feſtinis ſeu citis remis impulſa. Eodem lib.ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω,ſi properaſſent.Et l.1,καὶ τινι πιστεύσαντας [χρή] ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι,& quo fretis vel ſubnixis nobis properandum. Herod.lib.6,εἰς τὰ ἔσω μέρη ἠπείγετο. Dicitur quoque ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο,& ἐπὶ τοῦτο, Feſtino & propero eam rem, ſeu ſedulò incumbo. Et ἐπείγομαι τὴν ταχίστην, Accelero & feſtino gradu contendo. Aliquando additur infinitiuus vel genit. eius rei quæ(ſeu ad quam) properatur.Il.ζ,— ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι. Odyſſ.α,Ἀλλά γε νῦν ἐπίμεινον,ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο.Il.τ,— αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὐτόθι τέως γε,ἐπειγόμενός περ Ἄρηος.In quibus genitiuis Euſt.ſubintelligit ἐπί. Apud eundē Hom.Iliad. ψ,dicitur ἐπειγόμενοι περὶ νίκης,feſtino & citato curſu de victoria contendentes. In illo autem Il.ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν,μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, vel intelligitur coaguli quaſi rei animatæ feſtinatio, vel legendo ἐπειγόμενον, vt quidam antiqui)ipſius lactis coactio : vt ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro cogi & in caſeum comprimi ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. A B C

‖Ἐπείγομαι ſignif.actiua,pro ἐπείγω, Vrgeo,Incumbo. Il.ε,Ἀνδρῶν λικμώντων,ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει,ἐπειγομένων ἀνέμων,καρπόν τε καὶ ἄχνας,id eſt ἐπειγόντων καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων, vt ſcholiorum breuium autor exponit.ſuprà autē paſſ.ſignif.de naui dixit ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. ‖Item Feſtino,Propero,Maturo. Thucyd.lib.8, ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, Quum nauigationem properarent ſeu maturarent.Idē l.6,τὸν κατ' αὐτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι. D

Ἐπειγωλή,ῆς,ἡ,Studium, Aſſidua, velut properātis, rei alicuius maturatio.σπουδή,Etymol.

Ἐπειγεύς,έως, Qui ſummo ſtudio rem aliquā properat & vrget.Eſt nomen proprium apud Homerum ab hoc ἐπείγω,vt à ἀπάρχομαι ἀπαρχεύς.

Ἔπειξις,εως,ἡ,Feſtinatio, Properatio. Herodianus lib.8, ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως,omni ſtudio iter properantes. E

Ἐπείκτης,ου,ὁ,Inſtigator,Inhortator,Qui ad rem aliquam properandam alium ſolicitat & inhortatur, Qui & ipſe feſtinat & alium ſedulò vrget.ὁ κατεπείγων,vt Suid.illud Piſidis exponit,ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χειρῶν καὶ τὸν πόνον. ‖Ἐπείκτης eidem Suidæ dicitur etiam ὁ τῶν κοχύλων ἀπαιτητής.

C.ΚΑΤεπείγω, Vrgeo, Adurgeo.Il.ψ, Achilles quum eos qui curſu certarant, præmiis affeciſſet,dicit Neſtori dare ſe ei phialam,etiamſi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, id eſt ſenectus eum vrgeat & premat,ſeu ei incumbat.Demoſth.contra Apatur.οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες,creditores hominem iniquè vrgebāt.Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ,quū neceſſitas & inopia vrget,B.interpr. Thucyd.lib.1,ξύμβασιν ποιησάμενοι καὶ ξυμμαχίαν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν Περδίκκαν,ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ Ἀριστεύς,quòd Potidæa eos vrgebat & maturare cogebat,Eis inſtabat.Iſocr.ἢν κατεπείγῃ,Si res vrgeat. Vnde in particip.τὸ κατεπεῖγον,negotium vrgens. Luc.τάλαντον σοὶ κομίζω, ὅπως ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι. Iſocr.τὰ μάλιστα κατεπείγοντα,primo quoque tempore agenda. Et apud Plutar.Pericle,τὰ κατεπείγοντα ἔργα. Iſocrates verò in Pan. dixit,τῶν ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ χρόνῳ πραχθέντων,ῥηθῆναι δὲ νῦν οὐ κατεπειγόντων, pro Quæ dicere neceſſe non eſt, Quæ vt dicantur non opus eſt. ad verbum, Quæ vt dicatur nō vrgent. ‖Κατεπείγω exponitur etiā Inſtigo,Incito,Stimulo. Plato,ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν, Honoris eum amor ſtimulabat. ‖Κατεπείγω,Feſtino,Propero,Maturo,Accelero.vt ἐπείγω. Plut.κατήπειξε τὴν μάχην. ‖Κατεπείγομαι,Feſtino,Propero,neutr. Greg. κατεπειγόμεθα ἀλλήλων, Certatim feſtinantes, Inuicem ſe trudentes ob feſtinationem.Bud.interpr. ‖Item Studioſus ſum. Bud.ex Polyb.5,ἐβουλόμην ἂν σε καὶ λίαν αὐτὸ τῶν ἵππων κινάδους ἄγειν καὶ σαμβύκας.τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται. F G H

ΕΠΙ, præpoſ. quæ prout huic vel illi caſui iūgitur, hanc vel illam ſignific. habet. Ἐπὶ cvm genit. Super. Hom. Od. τ, v. 94. Εὐρυνόμη φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. Idem ξ, – ἐπὶ δ' ἀσκῶνος κεφαλὴν ἔθηκ'. Ariſtoph. Pluto, τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Idem, ἐπὶ ξύλου καθεύδεις. i. ἐπὶ ξύλου καθήμενος. vt ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, Plut. Super chœnice non ſedendum, vel Chœnici non inſidendum. Et ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, Pæd. 4. At ἐπὶ κόρρης παίειν, Gall. quidem eſt *Frapper ſur la ioue*, (quod eſt Lat. ſuper) dicitur tamē Lat. Cædere in maxillam. Interdum verò ὢν ἐπὶ cum genit. id ſignificat quod Gallis, *ſuperintendent*, Lat. autem Præfectus. vt Act. Apoſt. cap. 8, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, qui præerat vniuerſæ illius gazæ, id eſt vniuerſis illius theſauris. Sic Gall. *Superintendent des affaires*. Curtium autem præpoſ. Super ita vſum eſſe docet Bud. p. 489. Idem p. præc. ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων interpret. A ſecretis: & οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, Ab epiſtolis. (ſicut etiam dicitur A cyathis, ὁ πρὸς ταῖς κύλιξι) affertur & ex Polybio in v. lex. Λεόντιος δ' ἐπὶ τῶν πελταστῶν, Μεγακλέας δ' ἐπὶ τοῦ γραμματείου. Et Ἀλέξανδρος δ' ἐπὶ τῆς θεραπείας. (vbi ἐπὶ ſignificare officium annotatur.) Huiuſmodi eſt & ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστώς. Lucianus autem vſus eſt hac conſtruct. in eadem ſignif. cum verbo τάττεσθαι: vbi dicit Iupiter Ganymedi, ἐπὶ τοῦ νέκταρος τάξῃ: quod Bud. vertit Eris à cyathis. Talē eſſe vſum huius præpoſitionis exiſtimo & apud Demoſth. vbi dicit διαφθείρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Vt item Lat. Super cum ablat. ponitur interdum pro De, ſic & ἐπὶ, quod cum genit. ſæpe eſt Super, interdum ſonat & De. vt ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, apud Plat. Charmide. Sic ἐπὶ πόλεων λέγεται, de vrbibus dicitur. ‖ Ἐπὶ, Coram, Apud, vt ἐπὶ τούτων μαρτύρων, Luc. Coram tot teſtibus. pro quo & ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ἐν. Plato De leg. lib. 12, τούτων εἶναι γραφὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν, coram iiſdem iudicibus. Sic Luc. γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, vel potius Apud Rhadamanthem te accuſabo. Sic autem viciſſim dicitur ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ τινος. vide Bud. p. 15. Signif. autē Apud & in alio genere loquendi quod Bud. prætermiſit, videlicet quum dicitur ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, pro Apud ſe conſiderare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Pæd. 1. ‖ Ἐπὶ, In. vt initio Olynth. 2, ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γιγνομένην τῇ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι. nam per ἐν dicit quod dixerat per ἐπί. (Tale eſt ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα. vbi tamen aliqui interpr. Per multa, vel Multis.) Dicitur etiā aliquis ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione eſſe. Sic autem ἐπὶ pro ἐν videtur ſumi in ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, Rationis compotem eſſe, vt ſit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. vide Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis, vel Verbis tenus apud Thuc. (quum alioqui ἐπὶ λέξεως ſit Ad verbū. quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος, quod redditur aduerbio Nominatim) Sed plerunq; ἐπὶ ponitur pro In habente accuſ. ſeu pro Ad, vbi videlicet motus indicatur. Tūc autē cenſetur poſitus genit. pro accuſat. vt Il. γ, in princ. Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Il. α. Et Od. ο, – τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός. Et in Epigr. ἦν ἐπὶ γῆς φθόγγος. Herodot. ἐπὶ Συήνης φέρων. & ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν, (vbi redditur etiā Verſus.) Thuc. ἐπὶ Θράκης ἀφικνοῦνται. qualia plurima ſunt. nō apud hunc tantùm, ſed & apud cæteros hiſtoricos. Eſt autem cum genit. οἴκου frequens hæc præpoſitio, itidem in motus ſignific. (vbi & Atticorum eſſe putatur) vt in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν, Herodot. & ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, Thuc. ‖ Ἐπὶ, Sub, quū tempus ſignificatur. vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου, Sub Alexandro, vt loquitur Fabius, id eſt tempore Alexādri. Tale eſt ἐπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate, Demoſth. Et apud eundem paſſim ἐπὶ ἄρχοντος, adiecto ei⁹ nomine. ‖ Ἐφ' ἑαυτοῦ, Per ſe, (vt dicitur aliquis per ſe, vel per ſe ſolus aliquid facere.) Thuc. 2, καὶ εἴπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκῶσιν. Apud eundem ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν exponitur καθ' ἑαυτούς. ‖ Ἐπὶ cum ſuo genit. vbi præfixus eſt genitiuo articulus, redditur nomine adiectiuo: vt τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, Bud. 772. ‖ Sed multo frequentius per aduerbium redditur, non præfixo articulo, vt ἐπ' ἀληθείας εἶναι, Ariſtot. Directè ſtare. Vide in Εὐθύς. Sic ἐφ' ἑνὸς πεπαγμένοι, vertitur aduerbio Sigillatim. Redditur verò & aliis modis, vbi ordinationis ſign. habet: vt ἐπὶ τεσσάρων τετάχαται αἱ ναῦς, Thuc. In ſtructis ordinibus quaternūm naurum. Bud. autem apud Xenoph. οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεσπειραμένοι ἦσαν, interpr. Non minus denſa erat acies quàm vt introrſus quinquageni eſſent armati. Vide eundem Bud. p. 632, de illo ἐφ' ἑνὸς πεπαγμένοι: itémq; de ἐπὶ νεκρῶν ἐπὶ μιᾶς πεπαγμένοι. At de ἐπὶ κέρως ἄγειν & de ἐπὶ μετώπου ἰέναι (quæ huc & ipſa pertinent) lege eundem p. 373. Ἐπὶ cum ſuo genitiuo interdum aduerbio redditur. vt quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim. Tale eſt autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod B. vertit Sūmariè percurrere, addens ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖν, ex Demoſth. 184. Sed & ἐπὶ στοίχου apud Pauſ. exponit στοιχηδὸν, item κατὰ στοῖχον.

Ἐπὶ cvm dativo, Super. Il. α, Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Super terram. At Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τεῖχος ἐστήκει ἰσχυρᾷ, redditur potius per ablat. Super crepidine. Xenoph. autem dixit Pæd. 5, Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, quum alibi dicat ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, ſicut antea docui. Sed Lat. præpoſ. In potius hic vtūtur quàm præpoſ. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo, vel Inſidere equo. Itidem verò ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, verti poſſit In terra lucē intuente. Significat & Super, eo ferè modo quo dicitur à Curtio Iuuenis ſuper armamentariū poſitus. Tale quid enim ſignificare ἐπὶ puto in hoc verſu Od. ο, Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι. Ἐπὶ, Vltra, vel Præter. Plutar. in Publ. νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. (Ideo autem hanc ſignif. ſubiungo illi, quòd itidem apud Latinos præpoſ. illa Super pro Præter ſeu Vltra interdum accipiatur) Ἐπὶ redditur Præter & in hoc Xen. loco, Pæd. 1, p. 4, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν [vel ἐσθίωσιν] ἐπὶ τῷ σίτῳ, ſed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane. At Cicero dixit Adhibere naſturtium ad panem. ‖ Ἐπὶ rurſus apud Homerum in ſignif. motus. vt Iliad. β, Βομβεῦσιν ἢ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. interpretor enim Prouolant ad flores, ſeu conuolant: ineptam eſſe exiſtimās vulgatam interpr. Volant in floribus. Item Iliad. α, & Od. δ, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. pro Egrediebātur in littus maris. vt ſit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα. Cæterùm vult Euſtathius in loco illo πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, eſſe antiptoſin pro πέτονται ἐπ' ἄνθεα. vt Iliad. δ, ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσι pro ἐπὶ Κρῆτας: item ἦλθεν ἐπ' Αἰάντεσσι, pro ἐπ' Αἴαντας: & alibi ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν pro ἐπὶ τὰς ναῦς. His inquam aliiſque in locis antiptoſin eſſe putat: ſed vt in iſtis atque aliis nonnullis videri poteſt poeta antiptoſi vſus eſſe vt metro inſeruiret, non itidem certè & in illo datiuo ῥηγμῖνι, quum verſus ῥηγμῖνα etiā admitteret. Sed hoc addo, in proſa quoque habere ἐπὶ datiuum pro accuſ. quum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν. ſi modò cū B. apud Iſocr. & Luc. vertamus Ad necē rapere. Idē verò apud Plut. ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι vertit Rei pœnæ capitalis. ‖ Ἐπὶ apud eundem poetam (vt omnes qui apud eum extant huius præpoſ. vſus cum hoc caſu, ordine perſequar) pro κατὰ, Aduerſus. vt ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κατὰ Τρώων. Sic ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε, & ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, & ἐπ' ἀλλήλοισιν ὀρουσαν, & ἐπ' ἀλλήλοισι φορῆες. Sed admoneo, poſſe iungi atque adeo iungendam eſſe multis in locis præpoſ. verbo: vt hic Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα. nec enim dubium eſt quin ἐπέφερον ἀλλήλοισι commodius intelligatur. Idem & de iſto loco dici poteſt ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Quid autem vetat & quin in modò citatis exemplis, & ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν, & ἐπιφορῆες ἀλλήλοισι intelligamus? Poſſumus autem in exemplū huius vſus præpoſ. ἐπὶ cum datiuo pro κατὰ, afferre & titulum tragœdiæ Æſchyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. nec enim dubium eſt quin ſit pro κατὰ Θηβῶν, ſubaudito etiā participio στρατεύσαντες, aut alio huiuſmodi. Non ignoro tamē apud Euſtathium legi ἐπὶ Θήβας, ſed ab eo ſcriptum fuiſſe ἐπὶ Θήβαις ſuſpicor. Sic verò & apud Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, & ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliaq; huiuſmodi.

Ἐπὶ in proſa habet & aliam præpoſitionis Ad ſignificationem apud vtroſque ſcriptores. ponitur enim interdum pro παρὰ, id eſt Apud vel Iuxta: ſicut Ad. veluti quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ & ἐπὶ θαλάσσῃ à Thucydi-

de, pro παρὰ ποταμῷ & παρὰ θαλάσσῃ. (vnde & παραθαλάσσιος) Quale eſt apud eundem lib. 2, ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, pro Inſula Locris finitima. At verò ἐπὶ θύρῃσι apud Homerum & ἐπὶ θύραις apud Ariſtoph. ſignificat In foribus licet reddatur etiã Ad fores. | Itẽ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, ex Plat. epiſt. 8, vt Lat. Ad cõſeruationem Siciliæ, pro Siciliæ conſeruandæ cauſa. | In hoc autem Thucydidis loco, lib. 8, ἐπὶ δ' ῥᾷον τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, ſic dici puto ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, vt Lat. dicimus aliquẽ ad hunc vel illum nuntiũ obſtupuiſſe. Ita enim malo quàm ἐπὶ accipere pro Propter.

Habet verò itidem diuerſas præpoſitionis In ſignificationes. Ac primum quod ad vulgatam attinet, ἐπὶ χθονὶ dixi paulo antè non ſolùm Super terram, ſed etiã In terra, poſſe verti: ſicut & ἐφ' ἵππῳ apud Xen. In equo. Tale eſt autem apud Ariſtophanem Pluto, ἐπὶ τοῖς κυρτίοισι τῶν καθημένων. Et apud eundẽ ἐπὶ ταῖς θύραις, quod expoſui In foribus. (poteſt verò reddi & Pro foribus) Sed & hæc exempla huius ſignificationis afferũtur ex Iſocr. ἐπὶ τοῖς οἰκιστοῖς τοῖς μάλιστα δηλῶσαι: & ἐπ' αὐτοφώρῳ ἑαλωκώς. Et ex Demoſth. ἐπὶ τούτοις μένειν: item ex Xenoph. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γιγνόμενος (vbi tamen propinquã mortem potius quàm præſentem ſignificari puto.) Sed & ex Homero, ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. vbi tameſi aliqui præpoſ. verbo iungere maluerunt. | Ἐπὶ iunctum datiuo ἀγαθῷ, aliiſque huiuſmodi, eadem præpoſ. In reddendum eſſe exiſtimo. vt Pæd. 7, ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ apud Iſocratem. & illis oppoſita, ἐπὶ κακῷ & ἐπὶ βλάβῃ, apud eundem. Sic enim Lat. In rem meam vel tuam, & In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ poſſumus & datiuo ſolo reddere Latinè. ita enim Bono interdum poni cõſtat. | Ἐπὶ denique, tũ etiam quum poteſtatis ſignificationem habet, præpoſ. In reddi poteſt. Thuc. 2, καὶ τὴν ἐπιχείρησιν ἐφ' ἑαυτοῖς τε ἐνόμιζον εἶναι. Sic Demoſth. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, In vobis eſt, pro In veſtra eſt poteſtate, In arbitrio veſtro ſitum eſt. Quod etiã dicitur, Penes vos eſt. Autor Axiochi, ἐπὶ τῇ τύχῃ γιγνόμενος. Syneſ. ἀλλὰ τό γε δόγμα τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Vbi retinet Syneſ. philoſophicum loquendi genus, quod attingit & Bud. p. 566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοί ἐστι vel γίγνεται ποιεῖν τοῦτο. vt Iſocr. in epiſt. ad Timoth. τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοὶ γίγνεται. Sed dicunt item κεῖται τοῦτο ἐπ' ἐμοί. Iungitur & verbo ποιεῖσθαι, eſtque ἐπί τινι ποιεῖσθαι, alicuius poteſtati permittere, apud Plut. in Amat. narr. Huc pertinet τό γε ἐφ' ἡμῖν pro Quantum quidem in nobis fuit, Syneſ. Interdum verò additur infinit. εἶναι, vt apud Lyſ. καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης. pro Quantum in eo fuit, ſeruatus es. vt Xen. viceuerſa dixit Hell. 3, τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquã autem & ὅσον huic loquendi generi adhibetur. vt ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, ex Demoſthene, pro Quantum in eo fuit. Sed affertur ὅσον ἐπὶ σοί, ex Luciano, pro Quantum ad te attinet. Sic certè accipitur ἐπὶ interdum & ſine ὅσον. vt apud Syneſ. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν ἀπολώλασι, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ, Propter. vt quum Cic. hæc Stoicorum verba, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia, eſt ægritudo ſuſcepta propter alterius res ſecundas. Xen. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, Propter lucrum, vel Lucri cauſa. Sic ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. Propter paruos quæſtus. Et ἐπὶ τῷ γέλωτι κωμῳδός. Polyb. ἐβελτιοποίησαν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπ' ἀρετῇ φήμην. id eſt (Bud. interpr.) Celebres ob virtutem eſſe cœperũt: vel Famam virtutis aſſequuti ſunt. Idem Pol. τῶν ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνες. Alicubi verò De locum hic habet: vt ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de cauſis, id eſt Magnas ob cauſas. Sic & apud Thuc. lib. 1, ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, non optima de cauſa ſe dimitti. | Aliquam verò cum hac ſignif. affinitatem habet ἐπὶ quũ conditionem declarat, ſeu pactum. (qua affinitate deceptos alicubi quoſdã interpr. animaduerti) Thuc. 4, αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. X. Pæd. 3, ἐπὶ τούτοις ἔδοσάν τε καὶ ἔλαβον πίστεις τὰ πιστὰ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο. id eſt His cõditionib. Plut. Alcib. ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο. vbi obſerua addi verbum συνθέσθαι, ſicut & in proximè præcedente Xenoph. loco. Huc pertinent ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις, quæ habes apud Bud. p. 976. Interdum verò præcedit ἐπὶ τούτῳ, ſequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitiui modi, aliquando verò & indicatiui. Plato Apol. ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι ἐφ' ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, dimittimus te, ſed ea tamen conditione (vel ea tamen lege) vt deſinas &c. Apud Herodot. cum altera conſtruct. ἐπὶ τούτῳ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς ἐφ' ᾧτε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Sed interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem ſignif. habet, non præcedente ἐπὶ τούτῳ. Menander apud Plut. in Conſol. ad Apoll. εἰ γὰρ ἐγένου ἐφ' ᾧ γε διαπλεῖν διευτυχῶν ἀεί, pro Si enim ea lege natus es vt perpetua felicitate fruaris. Et cum futuro indic. Thuc. 4, σφίσι τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Alioqui ἐφ' ᾧτε capitur pro Vt, ſequente infinit. vt ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, Ariſtoph. Vt vendat. Et ἐφ' ᾧτε μετέχειν eidẽ Ariſtoph. Apud Thuc. ἐφ' ᾧ ſchol. aliquot locis exponit οὗ χάριν: & apud eundem ἐφ' ᾧτε ἀξιοῦσιν, pro ἐπὶ τῷ ἀξιοῦν, Halicarnaſſ. ſcribit eſſe eius idioma. Apud Syneſ. autem Budæus ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν, reddit Quare Gennadium detulit. addens & interpr. hanc, Ita vt Gennadium deferret. Apud eundem Bud. vide & alia exempla huius ἐφ' ᾧτε p. 954. quorum tamen maior pars illam conditionis ſignificationem habere mihi videtur. Lege & de ἐπὶ ῥητοῖς ibidem. Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, videlicet quum ἐπὶ iungitur datiuo μισθῷ, aliiſque nõnullis, conditionis itidem ſeu pacti ſignificationem hac præpoſitione includi. vt Il. φ, Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Sic & in plur. ἐπὶ μισθοῖς apud Herodianum, lib. 1, ναὶ τὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθήρατο. At in v. l. ἐπὶ μισθῷ apud Xenoph. redditur Pro mercede: nõ Pacta mercede, aut Propoſita certa mercede, vt ego vertendũ cenſeo. Sic verò & cum datiuo δώροις ſeu δωρεαῖς. Hom. Il. κ, Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. Philo De vita M. l. 1, οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς μεταπεμφθέντες.

Ἐπὶ, Poſt. vt ἐπὶ τούτοις apud Thuc. ſchol. exponit μετὰ ταῦτα. Sic apud Xen. habes cum alibi tum p. 70, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ, (pro quo & ἐκ τούτου.) Syneſ. καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρί, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοι ξένιον. | At verò Ioh. 4, v. 27, ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταί, iſtud ἐπὶ τούτῳ ſonat potius Interea (& quod Gall. dicitur *Sur cela*. q. d. Super hoc: vel *Sur ces entrefaites*) quàm Poſtea: multo verò minus Continuò, vt Vet. interpres reddit.

Ἐπὶ, De. Thuc. 2, λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα. vbi videri poſſit ἐπ' αὐτοῖς eſſe pro ἐπ' αὐτῶν. nam ἐπὶ cum genitiuo hoc ſignificare, antè docui: at ἐπὶ cum datiuo hac in ſignif. haud temere reperiri exiſtimo. Poſſit verò aliquis fortaſſe & Super illis exponere, perinde videlicet acſi diceret Super illorum ſepulchris.

Ἐπὶ pro Cum accipi à nonnullis in hoc Xenoph. loco, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, ſuprà docui: (quod vnicũ in v. l. exemplum ſignific. huius affertur) ſed multo magis hanc interpret. conuenire exiſtimo huic loco Homeri ex hymno in Mercur. — εἶπον ὅπως Ἀγέλας τῆσδ' ἐπὶ βουσὶ διατρέψαντα κέλευθον. item iſti Thucydidis (ac ſimilibus) lib. 6, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu. Id eſt Habentem tantum exercitum. lib. 1, ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ. Quale eſſe videtur apud Libanium, καὶ τὴν παλλακὴν αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα ἐπὶ προικί, Cum dote. Niſi quis malit ἐπὶ hîc quoque pacti ſignificationem habere, vt ſit Pacta dote, vel Conſtituta dote. Sic verò & ἐπ' ἐλπίδι quod in aliquibus Teſtamenti noui locis redditur In ſpe, & Ob ſpem, & Sub ſpe, videtur & Cum ſpe verti poſſe. Sic autem & Herodianus dixit l. 3, ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. | Cæterùm quod de illo Thuc. loco, ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι dixi reddi etiã poſſe Habentem tantum exercitum, idem certè & de his Herodiani dicendum videtur: lib. 3, ἐπὶ παισὶ διαδόχοις τελείαις ἀναπαύσασθαι: & lib. 4, τοῖς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ ...

σαντας. Bud.tamen apud Libanium ἐπὶ παισὶ δύο τελευ- A τῶν exponit Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem res redit.

Ἐπὶ cum datiuo in ſignif.temporis.vt ἐπ' ἤματι apud Heſiodum in Erg.circa principium, Vno die. Sic autem exponitur & apud Homerũ Il.τ,— ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Vno die, vel Per vnum diem. (Apoll.autem in hoc loco,— σοφίσαιν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, accipit ἐπ' ἤματι pro Vltra diem, ſeu Poſt diem: ideóque ad præcedentia potius.pertinet hoc exemplum.) Affertur in v.l.& ἐφ' ἡμέρα ex Ariſtide alio ſenſu. nam hæc eius B yerba, τοῖς τῶν ἄθλων γυμνασίοις ὐκ ἀχθόμεθα, ἐντυγχάνοντες ἐφ' ἡμέρα, reddũtur ita, Certaminum exercitationes nõ grauatè ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρα potius eſſe Per totum diem. In iiſdem ἐπὶ κυνὶ vertitur Tempore caniculæ.

Ἐπὶ ſunt qui ſuperuacaneum exiſtiment in iis locis, qualis eſt hic Athenæi, vbi de Curio Romano ſcribit, ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον: & hic Syneſii, ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν: necnon iſte eiuſdem, τὰ δὲ μεσημβρινὰ ἐπὶ κραδίοις ἀωχεῖ καὶ ἰούλοις. C Bud.certè illum Athenæi vertit, Rapis viuebat, & Rapas ſemper eſitabat pro pulmentario. Ego autem exiſtimo, vel potius ſuſpicor (nec enim ex tẽpore quicquam pronuntiare auſim) ἐπὶ in huiuſmodi locis tale quid ſignificare quale Intra, quum dicitur Intra legem epulari. vt ſi dicã Epulor intra cibos lege præſcriptos, vel Intra cibos pauperibus etiam conceſſos.

Ἐπὶ CVM ACCVS. Ad, in motus ſignif. Ariſtophanis Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Idem, ἐπὶ τὸν Κέρβερον ἤλαθες. Lucianus, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο. Plato epiſt.7, ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Huc pertinet κλίνειν ἐπὶ δόρυ, vel D ἐφ' ἡνίαν &c.item ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, vel περισπᾶν. quæ vide in Δόρυ & Ἡνία. Item ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἑκάτερα, ἐπὶ τάδε, vide in ſingulis nominibus. Alicubi etiam cum verbis motum non ſignif. vt καθίζεσθαι ἐφ' ἕδραν apud Thuc. vbi itidem ſeruari poteſt Ad. At verò in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, & in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliiſque huiuſmodi, non vtimur præpoſitione Ad, ſed vertimus, In ſuam poteſtatem redigere, aut Suæ poteſtatis facere: de quibus vide in Ποιέω & in Ἐξουσία. ‖Ἐπὶ, Cõtra, Aduerſus. vt ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, Iſocr. Et ἐφ' E ὑμᾶς παρασκευάζεται, Demoſth. ‖Ἐπὶ, Super, Supra. vel Per, (vt dicitur Per mare & per terrã vagari) in his ἐπὶ πόντον ἄγοντες. Heſiod. κλέος εἴη ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. Rurſum Hom. Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε. Idem, ἦμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Vbi verò noneſt verbum motus, redditur etiam Inter vel Apud: vt Odyſſ.ξ, Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. ‖Ἐπὶ pro Vſque ad, ex Dione, νοσήσαντα δὲ ἐπὶ F θάνατον. Cicero autem quod Aratus dixit ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξὺν, vertit, Lumborum tenus à palma.

Ἐπὶ in ſignific.temporis. vt ἐπὶ ποσόνδε χρόνον, & ἐφ' ὅσον χρόνον, Tandiu & Quandiu. pro quibus dicitur ſæpius ἐπὶ τοσόνδε & ἐφ' ὅσον, ſubaudi χρόνον. aut etiam accipiendo illa neutraliter, vt qũum dicitur ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ πλεῖον. De quibus ac ſimilibus vide in ipſis nominibus. Sic & de ἐφ' ἡμέραν, in Ἡμέρα: & de ἐπὶ χρόνον, pro Aliquãdiu, in Χρόνος. Sed & ἐπὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, id eſt ſub exortum auroræ, ex Thuc affertur.

Ἐπὶ τρεῖς, Ter, vacante ἐπί. Act. Apoſt. c.10, τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς. vt Gall. Par trois fois pro Trois fois. G

Ἔπι pro ἐπὶ, in anaſtrophe: vt Iliad.α,— ὦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, ſed cuius loco dicitur ἐφ' ᾧ. ‖Item Ἔπι, pro ἔπεστι, ab ἔπειμι: vt ἔνι pro ἔνεστι. &c.

¶Ἐπὶ ſine caſu, Deſuper, Supernè. Apoll. Arg.2, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Sed in huiuſmodi locis poſſunt nonnunquam ſubaudiri genitiui.

ΕΠΕΚΕΙΝΑ, pro ἐπ' ἐκεῖνα, aduerb.& loci & temporis. Interdum verò Illic, vt Polit. apud Herod. lib.6, πρῶτος Ἀρσάκης λέγεται τὸ ἦχος Παρθυαῖοις ἀναπεῖσαι τοὺς ἐπέκεινα βαρβάροις ἀποστῆναι Μακεδόνων, Illarũ regionum barbaris. Idem lib.7, τό, τε στρατόπεδον πᾶν τὸ σὺν αὐτῷ, οἵ, τε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Idẽ lib.4, πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι, καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλείας πάντας αὐτῷ προσκεχωρηκέναι, cũctos illi⁹ regni H mortales. Interdũ Vltrà. Idẽ Herod. lib.4, τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθνῶν, Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τὰ παραχείμαρρα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι· τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτα, Quæ verò vltra eas partes extendantur, vſque ad orientem. In qua ſignificatione nonnunquam caſus additur, & præpoſ. vim obtinet. Idem Herodian. lib.2, οἵ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, Satrapæ trãs Euphraten Tigrimque habitantes. Arrian. in 6, κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Cui oppoſitũ EST Ἐπὶ τάδε, Citra: ſynonymũ AVTEM ὑπερέκεινα, vt annotat Bud. Quò pertinet quod in vulg. lex. eſt, καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, & ſi ætas vigorẽ exceſſerit. Ibidem illud Ariſtid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας τοῦτο, vertitur, Hæc ſunt ſupra omnem democratiam. ‖Eſt verò etiam aduerbium temporis, vti dixi. Iſocr. 147, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν εἰσέβαλλον, id eſt Bud. interpr. Ante illud tempus, Ante huius cladis tempora, Retro actis temporibus. Idem Helen. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, Ante bellum cum Troianis pro Helena recuperanda geſtum. Vnde mox in redditione ſubiicit, μετ' ἐκεῖνον δὲ τὸν πόλεμον. &c.

ΕΠΙ'ΚΟΥΡΟΣ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator: quẽadmodum σύμμαχος, belli inferendi ſocius. Il.ζ, Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Hermipp. apud Athen. lib.1, ἑκάστης πόλεως ἢ χώρας ἰδιώματα deſcribẽs, Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. Vnde Hellen. 7 apud Xenoph. quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum τεκμήριον affert ὡς ἐπικούρων ὁπότε δεηθεῖέν τινες, οὐδένας αἱροῦνται ἀντ' Ἀρκάδων. Plut. Pericle, νεῶν ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις προσφερομένων, Nauibus ſubſidium ferẽtibus Samiis. ‖Ἐπίκουροι apud Thucydidem lib.6 pag. 216, dicuntur quos paulo antè δορυφόρους vocarat: ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. ſic etiã p.præcedẽte, videlicet 215, ἐπικούρους ſchol. exponit φύλακας. vbi dicit τοῖς μὲν πολίταις φοβερὸν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές. ‖Ἐπίκουρος generaliter accipitur pro quouis auxiliatore & opitulatore. Vt apud Euripidem Oreſtes patrem apud inferos agentem rogat, ἐπίκουρον μολεῖν τοῖς δεομένοισι. Sic apud Thucydidem l.3 dicitur, τὰς παλαιὰς ἀρετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι. Apud Xenophõtem verò lib.7 Pæd. de eunuchis dicitur, ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται. Apud eundem ἐπίκουρον ψύχους, ferẽs auxilium & remedium contra frigus. De etymologia autem huius vocabuli vide in ἐπικουρέω. ‖Ἐπίκουροι Heſych. præter βοηθοὶ & σύμμαχοι, ſunt etiam ἐπίσκοποι: item ἧλοι ξύλινοι. ¶Ἐπίκουρος eſt etiam philoſophi nomen qui ſummum bonũ in voluptate collocabat. VNDE Ἐπικούρειος, Epicureus, Qui Epicurum ſequitur. Item adiectiuè de re aliqua dictũ, vt ἐπικούρειον δόγμα, apud Plutarchum. & ἐπικούρεια ἄσματα in Epigr.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, Auxilium. Iſocr. Buſ. τοῖς σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν. Xen. Hell. 6, ἐπικουρίας δεομένους. Et ἐπικουρίαν ποιήσασθαι apud Thucydidem lib.1, pro Auxiliũ ferre, βοηθεῖν. Apud eundem lib.8, ἐπικουρίᾳ σωζόμενοι, Auxiliaribus copiis incolumes redditi. Auxilia etiam Lat. plur. num. appellant.

Ἐπικουρικός, ἡ, ὁ, Auxiliaris. Thucydides lib.7, φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης, ὥσπερ τὰ σφέτερα, ὄντα, Res eorum perituras, vt quæ magis auxiliari exercitu quàm militibus neceſſitate coactis ſtarent. Et Ἐπικουρικὸν n.gen. Auxilia, Auxiliares copiæ. Thucydides lib.4, μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν.

Ἐπικούριος, ου, ὁ, Apollinis epitheton ab ope ferenda, Auxiliaris.

Ἐπικουρέω, ῶ, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, propriè iis qui bello petuntur. Iliad.ε, de Amphio, ἀλλά ἑ μοῖρα Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας. Item generaliter. Opẽ fero, Auxilior, Auxilio venio. X. Pæd. 7, ἐγὼ δ' ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. Idẽ νόσοις ἐπικουρῆσαι, dixit, Morbis auxiliaria adhibere remedia. Vult autem Etymolog. præpoſ. ἐπὶ in hoc vocabulo ſignificare τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, quoniã κούροις, hoc eſt iuuenes, decet

πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. VNDE Ἐπικούρησις,εως,ἡ,Opitulatio,Auxilium. Eurip.Androm.εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν,malorum remedium. ET C.Δυσεπικούρητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cui difficulter auxilium ferri poteſt, Cui auxilio venire difficile eſt. Alcidam.δυσεπικούρητος ἀπορία.

ἘΠΙΠΟΛΗ͂Σ, In ſuperficie,In ſummitate. Plut.De ſolert.anim. loquens de hirundinibus,λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι,ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, extremis pinnis aquæ ſuperficiem contingunt. Galen.ad Glauc.ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος,In ſumma cute. Sic Alex.Aphrodiſ.ἡ ψώρα ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος,in ſuperficie cutis. Et τὸ ἐπιπολῆς,Quod in ſuperficie eſt,Ipſa ſuperficies corporis alicuius.ἐπιφάνειαν alio nomine dicũt.Idẽ Probl. διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς,ſũma cutis ſeu ſũma corporis pars.Citatur ex eodem κατ᾽ ἐπιπολῆς,per ſummas partes. (AT ἐξεπιπολῆς quo quidã vſi ſunt, ſimile eſſe exiſtimantes τῷ ἐξαίφνης,dicentes ἐξεπιπολῆς τοῦ παντός, Phrynichus ἄτοπον eſſe ſcribit: quemadmodum & apud Lucian.in Solœciſta Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου, quum quidam diceret ἐξεπιπολῆς,ipſe dixit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quaſi deridens.Citatur tamen ex eodem Luc.de luctu, τὸ πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύσσειν, faciem per ſumma laniare.) Exponitur etiam Suprà,ἄνω,ἐπάνω.Ariſtoph. τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι,Super vetulam ſunt. Et ἐπιπολῆς τινος εἶναι,eſt Editiorem & conſpectiorem eſſe. VNDE Ἐπιπολαὶ Syracuſis dicebatur pars ciuitatis editior & eminentior.Thuc.lib.6,ἐὰν μὴ τῶν ἐπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι,χωρίου ἀποκρήμνου τε ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου.Etymologiã verò paulo pòſt his verbis ſubiungit,ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον,καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ καὶ ἐπιφανὲς πᾶν ἔσω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων,διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπιπολαί. vbi ἐπιφανὲς εἶναι & ἐπιπολῆς εἶναι,quaſi ſynonyma ſunt. Itidem Bud.apud Ariſtot.lib.9 De hiſtor.anim.ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶν ἐπιπολῆς ἰδεῖν,interpr.Conſpicua eſt omnibus & manifeſta. Apud eundem ἐπιπολῆς ἰδεῖν interpr.In promptu eſt videre.C.p.1057.

Ἐπιπόλαιος,ου,ὁ καὶ ἡ, ET Ἐπιπολαῖος,(in v.l.)Superficiari', Qui in ſuperficie tantùm corporis alicuius extat, non autem in ipſius corporis profundum penetrat. vt ἐπιπόλαιος ὑγρότης, Alex. Aphrod.ἐπιπόλαιον τραῦμα,Lucian. ἐπιπόλαια ἕλκη, Dioſc.lib.1, cap.87. ἐπιπολαίους λειχῆνας αἴρει,apud eundem lib.1,cap.177.ἐπιπολαίους λέπρας ἀφιστάνει itidem apud eundem lib.3.ἐπιπόλαιοι ἀμυχαί, Gal. ad Glauc. ‖ Vnde metaphoricè ἐπιπόλαιος dicitur Leuis,Non profundus,Nõ penetrans. Bud.oppoſitum eſſe dicit τῷ βαθεῖ,id eſt alto:vt ἔννοια βαθεῖα vel νόημα βαθύ, ſententia acuta & altæ intelligentiæ: cui ἐπιπόλαιος opponitur,quaſi triuialis & ἡ τυχοῦσα, inaniſque. Idem p.1056 apud Hermog.ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κενὰς exponit οὐ περιεννοημένας καὶ βαθείας,ſed inanes futileſq; & ſuperficiarias,in quibus nihil eſt ſenſus reconditi. Suidas quoque illud,ὁ δὲ Σιλβανὸς,ἐπιεικὴς μὲν ἦν,καὶ τἄλλα ἱερὸς καὶ ἁπλούστερος τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος, exponit οὐ βαθύς, forſan pro Non vafer, & qui aliud in pectore clauſum haberet, aliud in lingua promptum.Apud eũdem Suidam τὸ ἐπιπόλαιον ex quodam dialectico,eſſe dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ἐπισκέψεως ἐλεγχόμενον:cuiuſmodi ſunt quædam ἐρωτήσεις καὶ προτάσεις & συλλογισμοί, qui ἐπιπόλαιον habent τὸ πιθανόν.vbi argumenta quæ adferuntur, probabilia quidem tanquam in ſuperficie apparent,at reuera & in ſe talia non ſunt. ‖ Ἐπιπόλαιος, Extans,Nõ intus latens.Sic capitur illud Xen. Symp.οἱ μὲν σοὶ [ὀφθαλμοὶ] τὸ κατ᾽ εὐθὺ μόνον ὁρῶσιν· οἱ δὲ ἐμοὶ,καὶ τὸ ἐκ πλαγίου,διὰ τὸ ἐπιπόλαιοι εἶναι,Quia ſunt emiſſitii & extantes. ‖ Vnde metaph.capitur pro Euidẽs, Non obſcurus,Perſpicuus. Ariſtot.Rhet.3,διὸ οὔτε τὰ ἐπιπόλαια τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ,οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοούμενά ἐστιν.ἐπιπόλαια γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. Ἐπιπόλαια enim(inquit Bud.p.1057) ab ipſis Græcis dicũtur Quæ non intus latent,ſed per ſumma apparent. Ariſtot.Polit.3,ἢ τοῦτο ἐπιπόλαιον ψεῦδος; euidens mendacium. Et in eodem,ἐπιπολαιοτάτη τῆς ἀπορίας ζήτησις,facillima & maxime euidens quæſtio.Sic 1 Ethic.cap.5, φαίνεται ἐπιπολαιότερον εἶναι τοῦ ζητουμένου. VNDE Ἐπιπολαίως,In ſuperficie,idem quod ἐπιπολῆς.Suid.ex Ioſepho,πυρῶσαι αὐτὸν ἐπιπολαίως,In ſumma cute. ‖ Item Leuiter,Non vehementer,Bud.ex Ariſtot.Probl.καὶ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ἐπιπολαίως οὖσα. Ariſtot. Ethic.9,cap.5,προσφιλεῖς εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν,leuiter.Q.d.in ſuperficie pectoris amorem hærere,at non in ipſo corde radices egiſſe. de quibus paulo antè dicit,εὖνοι μὲν γίνονται,καὶ συνθέλουσι, συμπράξαιεν δ᾽ ἂν οὐθέν.

C.Ἐπιπολαιόρριζος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cuius radices per ſuperficiem tantùm terræ ſparſæ ſunt,non in imam terram penetrant,Radices per ſumma agens,Radices habens ſummæ terræ adhærentes. Theophr.De hiſt.plant.lib.16, cap.31,ἐπιπολαιόρριζα,ἐλαία,ῥοιά,μηλέα,κυπάριττος.Id eſt (vt Plin.interpr.lib.16, cap.31) Oleæ, malis & cupreſſis per ſumma ceſpitum deſcendit radix.

Ἐπιπολάζω,F.άσω,In ſuperficie ſum,Per ſumma feror,Exto, Exiſto,Bud.Innato, Fluito:idem quod ἐπικυματίζω & oppoſitum τῷ ὑφίσταμαι,id eſt Subſido. Ariſtot.ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις,οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω,ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων.id eſt, Plin.interpr.Exanimes piſcium ſolæ anguillæ non fluitant. Ariſtot.de teſtudinibus in ſumma pelagi euectis, πονοῦσι δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις ὅταν ἐπιπολάζουσαι ὑπεξηρανθῶσιν. καταφέρεσθαι γὰρ οὐ δύνανται πάλιν ῥᾳδίως.id eſt (eodem Plin.interpr.) Ita vt ſolis vapore ſiccato cortice, non queant mergi, inuitæque fluitent.Geopon.ᾠῶν τὸ μὲν ἀπόδεον,ἐπιπολάζει· τὸ δὲ πλῆρες,καταφέρεται κάτω. id eſt (vt Varro ſcribit) Ouum quod inaneſcit,natat:plenũ,deſidit. Et quod Columella de humo repaſtinata dicit, eam, dum recens eſt,ſolutam laxatamque velut fermento quodam intumeſcere:quum deinde non longiſſimam cepit vetuſtatem,condenſatam ſubſidere, ac velut innatantes radices vitium ſummo ſolo deſtituere,Bud.Græcè reddit ἐπιπολαζούσας. Philo De mundo, γῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης,ὕδατος δὲ ἐπιπολάζοντος,aqua autem illi innatante. Ariſtot. lib.1 Meteorol.dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, id eſt, Bud.interpr.In ſummo ferri.Xenoph.Œcon.οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος, vbi ſignificat in ſummo terræ ſtratam eſſe herbã & inutiles frutices: hoc eſt ἐπιπολῆς αὐαίνεσθαι,vt paulo inferius.Bud. ‖ Ἐπιπολάζον apud Hippocr.idem quod πλεονάζον, hoc eſt redundans, vel quod ſincerum eſt aliiſque impermiſtum,vt annotat Galen.Cõm.in lib.De nat.hum. Gorræus. Sic & Budæus ἐπιπολάζειν exponit Redundare,ὑπερβλύζειν,annotátque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. ‖ Ἐπιπολάζω ab eodem Bud. exponitur Multus ſum & frequens,id eſt abundans. Luc.389,ὥστε καὶ πολλοὺς ἀποθνήσκειν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων,αἳ πως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον.Ariſtot.De gener.animal.lib.1,de menſtruis loquens,οὐ μὴν ἐπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὥσπερ ἀνθρώποις.Et in 6 De hiſtor.animal.ἀπορεῖται δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπιπολαζόντων μυῶν γένεσις καὶ ἡ φθορά. Eidẽ B.ἐπιπολάζειν dicũtur quæ abundãt & frequẽtia ſunt,paſſimq; in vita hominũ ſunt & videntur, ex Ariſtot.Eth.4,ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου,καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ,καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται,ὡς χαρίεντες, etiam ſcurræ, faceti & vrbani vocantur, quum ridicula inter homines nimium frequententur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho,σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυτηὶ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. ‖ Ἐπιπολάζω,Emergo,Exiſto,Emineo,Inclareſco,vt idem Budæus interpr. Vnde metaphoricè, ſicut & Emergo apud Latinos, capitur. Demoſth.3 Philipp.de Philippo,ἐν τρισκαίδεκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν,οἷς ἐπιπολάζει,ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας,Quibus emergit, Quibus,quum obſcurus antea eſſet,eminere & inclareſcere incipit.Iſocr.ad Philippum,τὰς μὲν ἀπημαυρῶσθαι,τὰς δὲ ἐπιπολάσαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. vbi ἀπημαυρῶσθαι & ἐπιπολάζειν ſibi mutuò oppoſita ſunt. Idem in eadem orat. οὕτω κακῶς προεστήκασι τῶν πραγμάτων, ὥσθ᾽ ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι,καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας.Luc.πολὺν ἤδη χρόνον οὐκ ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν,καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτῇ. In malã partem quoque capitur interdũ hoc

verbum

verbũ pro Emergere itidẽ & Inualeſcere. Philo lib.3 De vita Moſis, ἡ πολλοῖς πολλαχοῦ μυρίων κακῶν γινομένη περὶ πρωτείων στάσις, ἐπιπόλασε, Illa de principatu contentio & ſeditio hîc etiam inualuit. Idem Philo De vita Moſis lib.1, δι᾽ ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν, τῶν οἰκητόρων, inualeſcente cultorum impietate. ‖Apud Ariſtotelem autem Ethic.1, cap.4, δόξας μάλιστα ἐπιπολαζούσας ἢ δοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον, B. interpr. Celebres & maximè commendabiles, Eminentes. Et ſic accipiendum eſſe ſcribit & paulo inferius. ‖Ἐπιπολάζειν capitur & pro Efferri & Ferocire, apud Dionyſ. Halicarn. lib.11, vt eſt in v.l. Quo ſenſu dici videtur apud Xenoph. Lacedæm. Polit. τηλικούτοις μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δὲ ὕβριν ἐπιπολάζουσαν. ‖Ἐπιπολάζω, Appareo, Euidens ſum. Sic B. Comm. in illo Quintil. lib.7, Illi verò quib⁹ propoſitum quidem melius, ſed cura in proximo eſt, hæc velut innatantia videbunt: annotat Innatãtia dici pro manifeſtis & in promptu poſitis, Græcorum more, qui ἐπιπολάζοντα dicunt.

Ἐπιπολασμός, οῦ, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo. Bud. ‖Itẽ Laſciuia. v.l.

Ἐπιπόλασις, εως, ἡ, Superlitio. v.l.

Ἐπιπολαστικός, οῦ, ὁ, Fluitans, Innatans, Redundans: ſeu Qui fluitare, innatare & redundare ſuapte natura ſolet. Ariſtot. Probl. ἐμεῖν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐπιπολαστικά. Idem, ἀηδὴς δὲ ὢν ὁ ὑδαρὴς οἶνος, ἐπιπολαστικός ἐστι. huiuſmodi eſſe τὰ λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ γλυκέα, dicit in ſect.21, Quorum ſenſus etiam poſt concoctionem remanet in ventriculo. Bud.

ΕΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Idoneus. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, idoneos & habiles. Hoc enim vocabulum (vt tradit Euſtathius) antiqui pluralis eſſe numeri volunt à nominatiuo ἐπιτηδής: dici autem ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι, vt ἀκλεὲς alicubi pro ἀκλεεῖς, & Odyſſ.δ, Μνηστῆρες δ᾽ ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέοντο, pro παλιμπετεῖς. AT Ἐπίτηδες, aduerbium eſt, ſicut ἄληθες ab ἀληθής. ſignificat autem ἐν ἔργῳ, ἐπιτηδευτῶς, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷόν τινος. id eſt Studio, Data opera, Conſultò, Cogitatò, Opera conſulta, De induſtria (vt Bud. interpr.) Odyſſ.ο Minerua Telemacho dicit, Μνηστήρων σ᾽ ἐπίτηδες ἀριστῆες λοχόωσιν, Ἱέμενοι κτεῖναι, ſummo ſtudio tibi inſidias ſtruunt: ἐπιτηδείως, vt breuium ſcholiorum autor exponit. V.l. interpr. Ex compoſito, Compoſitò, ex Virgilio. Euſt. verò hîc quoq; nominatiuum eſſe vult pro ἐπιτηδεῖς: vnde & ἐπιτηδὲς apud eum ſcribitur. Thucyd. lib.4, καὶ γὰρ τοῖς Μεσσηνίοις φεύγουσιν ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε, Conſultò, De induſtria. ἐσκεμμένως. Apud Plut. De Socr. quum dixiſſet quidam, διαπράξασθαι φυγὴν αὐτὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου, reſpondet alter, εἰς καιρὸν καὶ ὥσπερ ἐπίτηδες. Et apud Suidam, οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν. ET Ἐξεπίτηδες pro eodem. Theophr. De cauſis plant. libro & cap.5, τοῦ ἐξεπίτηδές τι ποιεῖσθαι, data opera & adhibita cura. oppoſitum τοῦ αὐτομάτως. Demoſth. Phil.3, ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι᾽ ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, aut de induſtria, aut per imprudentiam. Idem contra Mid. τὸν παρόντα καιρὸν ὃν οὗτος ἐξεπίτηδες πλάττεται. Apud Ariſtoph. autem Pluto, Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις Ἄρχειν καθίστησι, Schol. exponit ἐξ αἰδήσεως, ἢ μάτην: addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat verò ſcribi etiam negatiuè οὐκοῦν, quæ ſcriptura expoſitioni illi conuenientior eſſe videtur.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ, Idoneus, Commodus, Opportunus. X. Pæd. σκοποῦντες ἐπίστευον οἱ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν. Demoſth. ἐπιτήδειος καιρός. Thucyd. lib.1, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐπιτηδείῳ, in loco opportuno. Idem lib.5, p.191, καὶ ὀλιγαρχία ἐπιτηδεία τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, commoda, expediens. Et lib.6, καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον, & ſiquid aliud expediens & neceſſarium videatur. Et cum datiuo apud Pauſ. Attic. τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεύς, commodior & magis opportunus. Ariſtot. Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonſtratiuis. Interdum additur præpoſ. Xen. εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὤν, canis ad ouium cuſtodiam aptus. Idem, ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Herodian. l.6, σώματος ἀξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτήδειοι, idonei ad pugnam. Illud autem Thuc. lib.8, εἰ δέ τις καὶ ἀντεῖποι, εὐθὺς ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου ἐτεθνήκει, Schol. exp. ἐκ προσκοποῦ καὶ ἐσκεμμένου. quæ poſterior expoſitio reſpicit τὸ ἐπίτηδες: vt ſit Conſulta opera, quemadmodum Gell. loquitur: vel Specioſa occaſione aut prætextu, ſi priorem ſchol. expoſ. ſequamur. Iungitur & cum infinitiuo. Syneſ. ep.130, ἔοικε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα σοφὸς ἀπ᾽ ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος. vbi exponitur, Idoneus ad infelicitatem tolerãdã. Apud Thuc. verò l.8, καὶ γὰρ οὐκ ἐπιτήδειον αὐτὸν εἶναι εἰς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, Valla interpr. Quandoquidem ei hoc non eſſet cordi. At illud Æſchin. contra Cteſiph. ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας, οὐκ ἐπιτήδειός ἐστι δίκην δοῦναι, quidam interpr. Non tenetur. ‖Ἐπιτήδειος, Amicus, Beneuolus, Studioſus, Fautor. B. ex Thuc. lib.2, δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος, de duce Lacedæmoniorũ. Idẽ Thuc. l.1, ἦν γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀεί ποτε ἐπιτήδειος. Plut. Amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος, aduerſus hoſpites perhumanus. Idem Bud. apud Baſiliũ, ἐπιτήδειος ἡμῖν ἐστιν ἐκ τῶν γονέων ἄνωθεν, exponit Neceſſarius, οἰκεῖος, Amicitia coniunctus. Citatur etiam cum genit. ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι, velut eſſent Athenienſium ſtudioſi, ex Thuc. Et ἐπιτήδειοι plur. num. abſolutè, vt Latinè Neceſſarii, Amici, Familiares, apud Demoſth. ‖Ἐπιτήδεια plur. num. dicuntur Quæ ad victum neceſſaria ſunt & commoda, Victus, Commeatus: vocabulum apud hiſtoricos imprimis vſitatum. Thuc. lib.1, χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, quandiu habebant commeatũ. Demoſth. τὰ ἐπιτήδεια ἐργαζομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, victum quæſituram. X. Pæd.4, πορισάντας τὰ ἐπιτήδεια. Et 5, ἐπιτήδεια πολλῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & ἡ τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια ab eodem Xen. cui oppoſitum τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονία apud Herodian. & συγκομίζοντες τῶν ἐπιτηδείων, apud eundem. Et apud Xen. συνωνήσασθαι τὰ ἐπιτήδεια ἦν. Lyſ. τὰ καθ᾽ ἡμέραν ἐπιτήδεια, victus diurnus & quotidianus. In epiſtola autem Iacobi Apoſt. dicitur ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, quæ ſunt neceſſaria corpori. Cõp. gradus huius vocabuli regularis eſt Ἐπιτηδειότερος, & ſuperlat. ἐπιτηδειότατος. Dicitur verò ET Ἐπιτηδειέστερος pro ἐπιτηδειότερος, ET Ἐπιτηδειέστατος pro ἐπιτηδειότατος. Cõparatiui exemplum eſt apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τάπερ ἄλλα ἔνδικος βασιλεὺς ἦν, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος. Superl. autẽ ἐπιτηδειέστατος vſus eſt Democr. Euſt. teſte. Sic ab ἀφνειὸς fit ἀφνειέστατος. Aduerbium verò ab ἐπιτήδειος. EST Ἐπιτηδείως, i. Cõmodè, Vtiliter. Thuc. l.1, μὴ σφισι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτοῖς ἑκάστοις, Nõ ad inſtitutum Lacedæmoniorum, Non vt ſe accõmodẽt Lacedæmoniis. οὐκ ἐπιτηδείως, Ab re. v.l. Reperitur verò ET Ἐπιτήδεος, excepto ι, pro ἐπιτήδειος. cuius frequens vſus eſt apud Herodot. VNDE Ἐπιτηδέως idẽ quod ἐπιτηδείως. Illud autem Herodoti ἐπιτηδέως ποιεῦμαι, v.l. exp. Officio fungor.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, q.d. Idoneitas, Opportunitas & habilitas. ‖Ἐπιτηδειότητες τοῦ σώματος, Propriæ corporũ qualitates. Dioſc. in præf. l.6. Quo ſenſu dictũ à Cic. De leg. Opportunitates habilitateſque reliqui corporis, annotatur in v.l.

C. Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non idoneus, Incommodus. vt ἀνεπιτήδειοι βρῶσις. Pla. De leg. ἀνεπιτήδειος σύνοικος, ineptus ad humanã conſuetudinẽ. v.l. Ἀνεπιτήδειος, Diſſentaneus. B. apud Plut. Apud Thuc. verò l.3, πείσαντας μηδὲν ἀνεπιτήδειον πράξειν, ὅπως μή τις ἐπιστροφὴ γένηται, exponitur Alienũ. ‖Item ſecundũ alterã τοῦ ἐπιτήδειος ſign. ἐχθρὸς ab Heſychio exponitur. VNDE Ἀνεπιτηδείως aduerb. ἀνεπιτηδείως ἔχων, parũ ad munus obeundũ idoneus. v.l.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, Inhabilitas. Syneſ. ep.141, τὴν ἀνεπιτηδειότητα τοῦ γράφειν μεμψάμενος.

Ἐπιτηδεύω, Fut. εύσω, Studio & data opera aliquid facio. Lucianus, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ᾽ αὐτ᾽ αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, Studio & de induſtria pro χαίρειν dicẽs ὑγιαίνειν. Nõnunquã accuſ. iũgitur, exponiturq; Studeo, Operã do, Studioſè ſector & colo. Phil. De

fff.i.

vita M. l.1, ἀπέλειαν καὶ ἀκολαςίαν ἐπετήδευεν ἰδιώτης, ſtudioſè ſe ctabatur, æmulabatur. X. Pæd.7, τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Iſocr. ad Nicocl. ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἐπιτηδευόμενα. Et in paſſ. apud Xen. Pæd.8, τὸ μὲν μὴ πτύειν μηδὲ ἀπομύττεσθαι, ἔτι διαμένει, τὸ δὲ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται. Plutar. [ἅ ἐςιν] ἐπιτηδευτέα τοῖς νέοις. Et apud Syneſ. De inſ. τῶν ἐπιτηδευομένων ἀνθρώποις. Accipitur etiam in malam partem. Thuc. lib.1, τὸ δὲ ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτήδευσαν, atqui iſtud ſequuti ſunt ſeu inſtituerunt ſceleris & maleficii ſtudio. Herodian. lib.6, μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod ſpatium ſupereſſet vacandi malis artibus. Lyſ. πολλὰ τοίνυν κακὰ καὶ αἰσχρὰ τούτῳ ἐπιτετήδευται, malitia perpetrata ſunt, de induſtria facta. B. Andoc. ἐπιτηδεύων ἅπαντα πολυτελέςατα, omnia ſũptuoſè accurata diligẽtia inſtituens. ‖ Ἐπιτηδεύομαι, Exerceor, Habilis reddor, Inſtruor. Xen. Pæd.1, κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας εὑρεῖν. ‖ Illud autem Malach.2, ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exponitur, Adinuenit deos alienos. ‖ Ἐπιτετηδευμένη λέξις, Affectata loquutio. ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸ σφῆκα (ait quidam gramm. de σφηκίσκος) ad ſimilitudinem efficta & facta, vt Bud. interpr.

Ἐπιτήδευμα, ατος, τὸ, Studium, Inſtitutum, Quod ſtudioſè ſectamur: accipitúrque tam in malã quàm in bonam partem. Thuc. lib.1, τυγχάνει δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ἡμᾶς καὶ ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον, idem inſtitutum & cõſilium. ἐπιλέγοντες τεκμήρια τῆς ἄλλης αὐτοῦ ἐς τὰ ἄλλα ἐπιτηδεύματα παρανομίας. Bud. interpr. Indicia improbitatis colligentes ex vitæ inſtitutis. Idem Thuc. lib.1, τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, ex inſtitutis & moribus regionis. Demoſth. Olynth.3, ὁποῖα τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτο καὶ τὸ φρόνημα. Iſocr. coniungit ἐπιτηδεύματα καὶ ἐδέσματα. Idem Archid. dicit, τοῖς νομιζομένοις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμμένειν. Herodian. lib.5, ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, hæc ſibi de Marci moribus propoſuerat. Idem eodem lib. Antonini Heliogabali ἐπιτηδεύματα ſcribit fuiſſe, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Apud Plut. Them. illud τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐξίςασθαι τοῦ ἰδίου, vulg. l. ex Cic. interpr. De ſuo more decedere, & ex Liuio, Decedere ſuo inſtituto. Dicitur & ἐπιτήδευμα ποιεῖσθαί τι, Studio habere aliquid, Profiteri. Naz. τὴν σοφίαν ἐπιτήδευμα πεποιημένος καὶ διασώζων. Iſtud autem Thuc. l.2, ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, Valla interpretatur In mutua quotidianarum actionum ſuſpicione verſamur.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, Studium accuratum, Accuratio, Induſtria. Thuc. lib.2, ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ, Quibus ſtudiis & inſtitutis, Qua induſtria. Plutar. ἐπιτείνων τὴν ἀπέλειαν τῆς διαίτης, οὐ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως δεομένην, id eſt Cura, meditatione, apparatu, Bud. interprete. Dionyſ. Halicarn. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἅπαν αὐθυπόςατον, id eſt (eodem Budæo interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur. Baſil. ad Greg. ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι, Quæ lugentes conſultò cogitatóque faciunt, videri hæc nobis temere accidere. Ἐπιτήδευσις interdum pro ἐπιτήδευμα capitur. Autor Axiochi, ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, Quod porro inſtitutum, Quod ſtudium & vitæ genus.

Ἐπιτηδευτὸς, οῦ, ὁ, Affectatus, q.d. Nimis accurato ſtudio factus. vt ἐπιτηδευτὴ κόμη dicitur ἡ φενάκη, affectata & appoſititia coma. ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, affectata excuſatio. CVI CONTR. Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ affectatus, Non accuratus. Lucian. De hiſtoria ſcrib. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμῆσθαι ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλα ἔχουσι. Chryſoſtomus, ἀνεπιτήδευτος βάδισις, inceſſus non compoſitus & affectatus. VNDE Ἀνεπιτηδεύτως, Sine vlla affectatione, Non accuratè.

ἜΠΩ, Operor, Ago, Tracto. Item Sequor. ἕπουσιν (inquit Heſychius) ἐνεργοῦσιν, ἀκολουθοῦσιν. At Euſtathius in Iliados ο, pag.1031, ait ἕπειν declarare ἐνέργειαν, & interdum βλάπτειν Ionicè, at ἕπεσθαι ἀκολουθεῖν. Quod ab Euſtathio dictum arbitror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω ſignif. (quã ei dat Heſych.) exemplũ habebat: vt nec ego certè vllum habeo. an verò habuerit Heſych. neſcio. Sed quod ad compoſita attinet, eorũ quædam hanc τοῦ ἕπω ſignif. aliquatenus retinuiſſe oſtẽdam. Cæterùm quod Euſtath. ibi breuiter dicit, ἕπειν declarare βλάπτειν Ionicè, alibi paulo latius, Iones ἕπειν dicere pro κακοῦν & περιελαύνειν. vt Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quem tamen locum non ſatis aptè proferri, in verbo Ἀμφέπω docebo. Hom. Il.ζ, Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, Ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἁφόωντα. Id eſt (inquit Euſt.) ἀμφέποντα, ſeu [illegible] οντα, & περὶ αὐτὰ πονούμενον. Idem verò in hunc Il.ο [illegible]cum, Οὐχ ὁράας οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; Ἀλλ' ἕπου, &c. annotat quod paulo antè retuli de differentia τοῦ ἕπειν & ἕπεσθαι. Ego tamen iungendam verbo præpoſ. περὶ crediderim.

C. ἈΜΦέπω, ET ἈΜΦΙέπω, Circũtrecto, Circũſiſto contrectans, aut aliter manus admouens, Circa quidpiam aut quæpiam verſor & occupatus ſum. Vnde τὴν δ' ἄλλοι ἀμφιέπεσκε, Apoll. Arg.1, tractabat. Et δαῖτην ἀμφιέπον, l.2, Conuiuium agitabant. Hom. autem dixit Il.ε, — τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. Ab eodem ἀμφέπειν dicitur tripodem ignis pro Circum tripodẽ ſedulò & laborioſè ferri. Interdum etiam eſt Foueo. nam Heſych. ἀμφιέπων exponit περιθάλπων. Ex Apoll. autem affertur in v. l. & pro Seruo ac tueor, σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε: & pro Obſeruo, Ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσι. quos tu locos adi, item Euſt. ‖ Exponitur & Perſequor. vt Il.λ, Ὥς ῥά τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quidam tamen vet. lex. autor apud Euſt. ἕπειν eſſe tradens Ionicè κακοῦν & περιελαύνειν hũc locum in exemplũ attulit, non conſiderans iungẽdam verbo eſſe præpoſitionem.

C. ΔΙέπω, Adminiſtro, Rego. Il.α, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Et Il.β, Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε ςρατόν. Vtuntur interdum & proſæ ſcriptores: vt ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεὸς, Ariſtot. De mundo. Plut. in Amat. narr. ὅς ποτε τὴν ἀρχὴν τῶν Θηβαίων διεῖπε. HINC Δίοπος, Rector, Diſpenſator, Præfectus, Æſchylo. Et apud Plut. in Rom. δίοποι βασιλικοὶ καὶ ἀγελάρχαι. Sed & à διοπτεύω quidam deducunt δίοπος. Vide Euſtath.

C. ἘΦέπω, Perſequor. Il.υ, Κτεινομένους ἐφέπων, id eſt διώκων, Euſtath. at verò πότμον ἐφέψῃς Il.φ, idem gramm. exponit non ſolùm διώξεις, ſed & ſimpliciter ἀκολουθήσεις, itẽ καταλάβῃς. Item ἐφέπειν τινὶ ἵππους apud Homerum, pro ἐλαύνειν κατά τινος, id eſt Agitare aduerſus quempiã. Et ἐφέπειν ἵππον μάςιγι pro πλήττειν. At verò παραβασίας ἐφέπουσαι apud Heſiodũ Perſequẽtes. ſed eo ſenſu quo Perſequi de vlciſci volentibus dicitur. Vulgò autem exponitur Obſeruantes. ‖ Ἐφέπω, frequens eſt alioqui & pro Has vel illas ſedes velut conſector, Incolo. Heſiod. Theog. ἔνθα λίμνης Παίτη ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg.2, ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην. Epig. l.1, Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον.

C. ΜΕΘέπω, Sequens velut per veſtigia quæro, Inueſtigo, ζητῶ. Euſtath. exponit ζητεῖν & ἐρευνᾶν in hoc loco Il.θ, — ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. ‖ Phocyl. γεωπονίην μεθέπειν, Agriculturam exercere. ‖ In vulg. l. ex Laſcari pro Perſequor: ex Nonno pro ἔχω, habeo.

¶ Ἕπομαι, ET Ἕσπομαι poet. Sequor. Interdum potius Comitor. Od.ω, ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Sed & ἕπεσθαι ἅμα τινὶ apud eundem aliquoties. Ariſtoph. autem dixit etiã ἕπεσθαι μετά τινος, in Pluto. Sic X. μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἕπεσθαι. Homerus verò dixit etiam μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. (ſicut & Matth. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου) ‖ Ἕπεσθαι, Adiũctũ eſſe, Contingere alicui & ineſſe. Theognis identidem ita vtitur (inquit Bud.) vt Ἄνδρασι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς. (cui ſimile eſt apud eundẽ, Παύροις δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ) In vulgatis l. ex Xen. affertur τὰ ἑπόμενα τούτοις, Quæ hos contingunt, Quæ ad hos pertinẽt. Et ex Plut. in Lyc. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, pro Reſpondens his luxus. Itẽ ex Herm. De ſtat. τῷ μέντοι δημόσια ἠδικηκότι οὐχ ἕπεται τὸ βίαιον εἶναι pro Non ſequitur vt violentus ſit qui &c. vel Non conſequitur. Plut. De def. orac. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται pro Magis cõſentaneum eſt rationi, dixit. HINC Ἑπομένως, Conſequenter, Conſentaneè. ET Ἑπέτης, ου, ὁ, Pediſſequus, Famulus. AC Ἑπέτις, ἡ, Pediſſequa, Famula, Apollon.

C. ἘΦέπομαι, ET ἘΦίσπομαι. ἐφέπεται ἑκόντι τῷ θανάτῳ, Euſt. At ἐφίσπομαι poeticum eſt. Antip. Epigr. lib.1, Δαρείῳ

πυμάτιω οἶμον ἐφεπόμεθα.

C. ΜΕΘέπομαι, Aſſequor, in v.l. ſed ſine exemplo.

C. ΠΑΡέπομαι pro ἕπομαι, de re quæ aliam ſequitur, & velut comes ei adiuncta eſt. vt Aphrod. Probl. τοῖς οὔροις παρέπεται πολλάκις καὶ φῦσαι ἐκκρίνειν. ET Συμπαρέπομαι, q.d. Concomitor. Item Præterea obtingo, vel accedo, B.526, ex Xenoph.

C. ΣΥΝέπομαι, ET Συνέσπομαι, Sum comes & aſſecla, Plat. ſubinde, vt tradit Bud. Idem Plato in epiſt. ad Dionis propinquos, καὶ ὅσα τούτῳ ἐπιτηδεύματα ξυνέπεται τῷ βίῳ, quod Cic. vertit, Cæteráque quæ comitatur hanc vitã. In v.l. Conſectariũ idem dixiſſe annotatur quod Græci τὸ συνεπόμενον. Inuenitur & ξυνέσποντο apud Thuc.

¶ Ἐπίσπον, ET Μετέσπον, VNDE partic. ἐπισπών & μετασπών. ſed ab illo paſſiuũ etiam part. ἐπισπόμενος. Etiam ἐπίσπῃ in vſu eſt, vt Il.β, & alibi, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. id eſt Mortem perſequens attingat & aſſequatur, vt vult Euſtathius, qui & ſecus alibi exponit. ET Ἐπισπόμενοι μθῷ σφῷ, Od.ω, exponit idem ἐπακολουθήσαντες. Sunt qui & pro Obſequi ac morẽ gerere accipiant. AT verò Μετασπών, Il.ρ, — θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, exponitur καταλαβών, Aſſequutus.

ΕΠΩ, Dico. Ex quo inuſitato themate vſitatiſſimus eſt aoriſtus poſt. εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dicitur autem εἰπεῖν τι & εἰπεῖν τι τινά, & εἰπεῖν τι πρός τινα, item εἰπεῖν τι περί τινος. (ſed τι in his duobus poſt. locis non ſemper additur) Hom. Odyſſ.χ, — κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ. Dem. Pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. εἶπόν σε κακὸν οὐδέν, Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. Denique εἰπεῖν πρὸς ἑαυτόν. Herodian. εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, vt συλλαβόντα εἰπεῖν & συνελόντα, aut συνελόντι εἰπεῖν, & τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, & ὡς ἔπος εἰπεῖν, atq; alia, ſuis ſingula vide locis, in Συλλαμβάνω, in Συναιρέω, &c. SED Εἶπα etiam aor. prior. in vſu eſt. Xen. οὐδεπώποτε αὐτῷ οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ἠχθέσθη. Et AB εἶπα quidem imperat. eſt εἶπον, AB εἶπε eſt εἰπέ. Dem. ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. Et εἴπατε apud Dinarchum. POETAE autem metro ſuo indulgentes, non tantùm εἶπα & εἶπον dicunt, ſed etiam ἔειπα & ἔειπον: atque adeo in imper. quoque ἔειπε pro εἰπέ. vt Hom. ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔειπε.

Ἔπος, εος, τό, Verbum, Vocabulum. Il.υ, Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Il.α, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. Sic autem & Thuc. ἔπη & ἔργα dixit lib.1, οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δὲ ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει. Idem lib.3, λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, orationes verbis ornatæ. Rara eſt autem alioqui hæc vox in proſa (quantum meminiſſe queo) pro Verbum, dicitúrque potius ῥῆμα. Vſurpatur quidem certè in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Ariſtoph. ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεθα, contentionem & permutationem verborum in rixa declarans, vt docet Camer. Potiſſimùm autem vſitatum eſt ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, & ὡς ἔπος εἰπεῖν: ſed in illo priore ἔπος verſum ſignificat, vt paulo pòſt dicetur: at in poſteriore, licet videatur verbum ſeu vocabulum ſignificare, minimè tamen in interpretanda illa dicendi formula eo ſemper vtimur. nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur ſolùm Vt vno verbo dicam, ſed alicubi etiam Vt ita dicam, item Propè dixerim. quam poſtremam interpretationem omnium aptiſſimam eſſe cenſeo cũ aliis locis, tum huic Plut. Sympoſ.4, πάντων δὲ θαυμασιώτατον τὸ πάντας, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἰσθμῷ. Et iſti Philonis, τὴν γοῦν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία πόλις ἐστί. Sed affertur ex Plat. alius etiam horũ verborũ vſus, De rep. l.1, διορίσαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, pro An eum qui vulgò ſic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto. imperfectus etiam locus videri poteſt.

Ἔπος, Carmen heroicum. vnde epici poetæ dicti Latinis. Sed & forte epos dixit Horat. hoc ſenſu, vt Perſius robuſtum carmen. Xen. ἐπεὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιητὴς Ὅμηρον μάλιστα τεθαύμακα. Plut. εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους. Quod autem figura prouerbiali dicitur οὐδὲν πρὸς ἔπος, etſi ab hac ἔπους ſignific. ſumptum arbitror, minimè tamen verterim cum Eraſmo Nihil ad verſum, ſed Nihil ad rem, accommodatè ad Latini ſermonis conſuetudinẽ. Luc. in Philopſ. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. Sic & in Hermot. p.117 in princ. Dicitur verò & τὸ πρὸς ἔπος à Platone. Cæterùm de origine huius adagii lege Eraſmum, qui & diuerſam Alciati de illa ſententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Eraſmo faciat hic locus ex libello qui Demetrio Phalereo adſcriptus eſt, οἱ τὰ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησί, τὸ σύνδεσμον, ἐοίκασι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τὸ καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος & pro Temere, ac De nihilo, ſiue Abs re. vt Eraſm. ibidẽ ex Suida annotat. HINC Ἐποποιός, Heroicorũ carminum ſcriptor, Plato. Sic & Ariſtot. De poet. τοὺς μὲν ἐποποιούς, τοὺς δ' ἐλεγοποιοὺς ὀνομάζουσι. ET Ἐποποιΐα, Scriptio verſuum heroicorum. Ariſtot. De poet. ἃ μὲν γὰρ ἐποποιΐα ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ. ET Ἐποποιϊκός, Ad ἐποποιΐαν pertinens, vt ἡ ἐποποιϊκὴ μίμησις & ἡ τραγῳδική. Ariſtot. ibidem.

Alia compoſita partim ab ἔπος, partim ab ἔπω.

C. Ἀμετροεπής, έος, ὁ & ἡ, Immoderatus ſeu immodicus in verbis, Immoderatus verborum funditator. de Therſite, Iliad.β.

C. Ἀρτιεπής, έος, ὁ & ἡ, Verborum concinnator, Budæus ex Il.χ, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων. Itẽ pro Veridicus ex Pindaro Olymp.6. Et fœm. ἀρτιέπεια dictæ Muſæ ab Heſiodo pro Veridicæ itidem ſeu Veriloquæ, aut quaſi Rectiloquæ: aut etiam pro Diſertæ.

C. Εὐεπής, Facundus, Diſertus, q.d. Beneloquẽs. εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis, lib.1 Epigr. εὐεπὴς φωνὴ Xenoph. pro pulchris verbis & aptis, Bud. interpr. Item τὸ εὐεπὲς pro bona verſificatione idem ex Plut. affert in vita Homeri. Herodotus autẽ in Terpſich. εὐεπέα λόγον appellauit τὸν εὔλογον. HINC Εὐέπεια, (alicubi ET Εὐεπία) Facũdia. Halic. autem εὐέπειαν in Iſocr. appellat aptam verborũ compoſitionẽ, ſeu nitorem verborum ET elegantiã, inquit B. Ego poſteriorem hanc interpr. malo. Verba autem Halic. ſunt, Ἰσοκράτης τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει. Cam. εὐέπειαν eſſe tradit eloquutionem venuſtam: & Sophocli in Œdip. orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. bona verba: τῆς εὐεπείας οὕνεκα. nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

C. Εὐθυεπία, Rectum miniméque obliquum dicendi genus. Heſych. εὐθυεπίαις exponit ὀρθολογίαις.

C. Εὑρεσιεπής, έος, ὁ & ἡ, Verborum inuentor ſeu excogitator, Nouos ſubinde ſermones excogitans. vnde & exponitur Verboſus, Loquax. ET Εὑρεσιεπία, Verboſitas. Item, Facundia, Cam. Vide Εὑρεσιλόγος.

C. Ἡδυεπής, Suauiloquus. vt Neſtor ἡδυεπής, Il.α. Et Pindaro ἁδυεπὴς λύρα. ET Ἡδυέπειαι Muſæ, Heſ. Suauiloquæ.

C. Κακοέπεια, Sermo vitioſus. Cui opponitur εὐέπεια.

C. Καλλιέπεια, q.d. Pulchriloquentia, Elegantia & ornatus ſermonis, ſeu verborum, Ornatus ſermo. ET Καλλιεπέω, ῶ, Eleganter loquor. vnde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plato in Apol. Dicta elegantibus vocabulis contexta. ET Κεκαλλιεπημένως, Eleganti ſermone, Diſertè, Bud. Cum ornatu verborum.

C. Ὀρθοέπεια, Recta loquutio. Item Emendata cum ſuauitate vocum explanatio. Eſt autem Fabii vtraque expoſitio. Sed ὀρθοέπειαν quidam etiam accipiunt pro eo genere loquendi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ. Platoni in Phædro, ὀρθοέπειά virtus eſt eloquutionis, Camer. ET Ὀρθοεπέω, itidem pro Rectè & propriè loquor, cui contr. ἀκυρολογέω.

C. Ταυτοέπεια, Repetitio eiuſdem rei aliis verbis. Vide Ταυτολογία.

Ἐπύλλιον, ου, τό, Verſiculus. Ariſtoph. in Acharn. de Euripide, ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Item Verſulum.

¶ Ἐπητής, έος, ὁ & ἡ, Facundus, λόγιος, vt exponitur apud Homer. itidémque ἐπητέες apud Apoll. λόγιαι. Sed aliter quoque exponitur, deducendo ab ἐπόν. Vide Euſtathium, qui & ἐπήτης ab Homeri poſteris ſcriptum fuiſſe ſcribit. ET Ἐπητύς, ύος, ἡ, Facundia. aut etiam ἐπαίτησις apud Hom. Od.φ. vide eundem gramm.

C. Ἀ'Νειπεῖν, Edicere, Proclamare, Publicè pronuntiare. vt ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα exponitur Edictum per præconem denuntians. Interdum ἀνειπεῖν vertitur etiam Renuntiare, Referre. Plut. in Camillo, ταῦτα δὲ ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα τοῦ δικτάτωρος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, Quum hæc dictator populo renuntiaſſet. Apud Xenophontem autem Pæd. 4, ἀνειπεῖν eſt indicere: vbi ſcribit, ὧ δ' ἂν ἐπιδειχθῶσι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν. vt Latinè dicitur Indicere mulctam, Indicere odium. ‖In v. l. Græcol. ex Thucydide citatur ἀνειπεῖν γνώμην, pro Refellere ſententiam. ‖Ibidem pro Reſpondere, ex Luc. in Pſeud. τῷ δ' ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. ‖Ibidem, θεοὺς ἀνειπόντας ex Plutarcho in Romulo, redditur Deos deprecantes. ET Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, ſeu præconis voce. Thuc. ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. id eſt (inquit ſchol.) ὑπέσχοντο καὶ ὑπεκήρυξαν.

C. ἈΝΤειπεῖν, Contradicere, Reſpondere, Reſponſare, Opponere reſpondendo. Xen. Hell. 2, ἀντειπόντων δὲ τινων ὀλίγων, πολλῶν δὲ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι. vbi notandum ἀντειπεῖν habere duos caſus, datiuum videlicet cum accuſatiuo. Cõſtruitur etiam cum πρὸς accuſatiuo iuncta. Iſocrates, ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Apud Ariſtotelẽ ἀντειπεῖν cum datiuo eſt Reſponſare, eo ſenſu quo dicuntur ſerui reſponſatores. Ariſtot. περὶ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 2, de philoſophia loquens, ἣν ὥσπερ δούλας οὐδὲ ἀντειπεῖν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις δίκαιον. Aliquando verò ponitur ſine caſu, pro Refragor, Renuo. Ariſtophanes, ἐγὼ δὲ γ' ἀντείποιμ' ἄν.

C. ἈΠειπεῖν (ET Ἀποειπεῖν poet.) Interdicere, Vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ Ἀριστοκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι &c. Xen. τοῖς νέοις ἀπειπεῖν μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. autem alicubi Euſt. exponit non κωλῦσαι ſolùm, ſed etiam λόγοις ἀποτρέψασθαι. Apud eundem poetam interdum pro Denegare, Abnuere. vt Il. α, Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herodoto, ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui ſocietatem abnuit. Itidem, ἀπείπατο τὴν ἐπικουρίην. ‖Alicubi verò ἀπειπεῖν eſt Retractare quod dictum eſt, Pollicitationem renuntiare. Plut. in Craſſo, τὰς εἰρημένας γνώμας ἀπειπάμενοι. Tale apud Hom. μῆνιν ἀποειπών, Iram renuntians & finiens &c. Vide Bud. p. 50. Et ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν Plat. Abdicare filium. quod & ἀπείπασθαι dicit Ariſtot. Et ἀπειπεῖν τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν κηρύκων ὕπο, Euripid. Alceſt. pro Publicè abdicare paternos lares tuos, Camer. interpr. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν Ariſtot. Polit. 2, Abdicare ſe magiſtratu. ‖Ἀπειπεῖν, Fatiſcere, Deſpõdere animum, Succumbere malis. vt πάλαι ἀπεῖπον δίψῃ. Et Xenophon Hellen. 6, ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπόντων. Sed hoc addo iis quæ vulgò de iſta huius verbi ſignific. traduntur, propriè ἀπειπεῖν (ſicut & ἀπαγορεύειν) eſſe ita fatiſcere & frangi animo, vt ne fari quidẽ poſſis. ‖Ἀπειπεῖν pro ſimplici εἰπεῖν, ſi Euſt. credimus, Il. ψ, — καὶ ἀληθείην ἀποείποι. Idem tamen grãm. in locis qui alioqui ſimiles huic videri poſſint, exponit λόγον ἀπαρτίσαι. Cam. Iliad. ι, τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, interpr. Referre, Præciſè dicere. HINC Προαπειπεῖν, quod & προαπειπάσθαι. Vnde apud Pauſ. Meſſ. οὔτε προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renuntiata amicitia.

C. ἘΝέπω (SEV Ἐννέπω, metri cauſa) Dico, Cano, more poetarũ, q. ἀείδουσι & ἐμμελῶς λέγουσι, non ſimpliciter λέγουσι. Od. α, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα: quemadmodum in princ. Il. Μῆνιν ἄειδε θεά. Heſiod. initio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Dion. De ſitu orbis, Ἡμεῖς δ' ὦ μεδέουσαι σκολιᾶς ἐνέποιτε κελεύθους. ‖Itẽ ſimpliciter Dico. Od. ρ, Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα. Paulo pòſt, αἶψα κ' ἐσω νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud exemplum vide in Ἐνοπὴ ſequente. ‖Item Calumnior, κακολογῶ. Heſiodus Erg. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. vbi Moſchop. exponit διαστρέφων καὶ διαβάλλων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim ſimpliciter pro Alloquens.

Ἐνοπή, ῆς, ἡ, Vox, φωνή. Apoll. Argonauticῶν 1, de Orpheo, Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀπειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. Exponitur verò & Clamor, Inclamatio. βοὴ τραχὺ

A ἤ. Il. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

C. 2. Ἀπενέπω, SEV Ἀπεννέπω, Interdico. Eurip. Phœniſſ. Ἐγὼ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις, id eſt ἀπαγορεύῃ. Citatur ex eodem in v. l. ἀπεννέπω νιν θαλάμων, exponitúrque, Ipſum meis deprecor auerſórq; thalamis.

C. 2. Ἐξενέπω, Eloquor, Edico. v. l. ex Apoll. Arg. & Dionyſ. De ſitu orbis.

C. 2. Προσενέπω, SEV Προσεννέπω, Alloquor, Compello. Euripides Hippol. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Sophocl. ἥλιον προσεννέπω.

B ¶ Ἐνίσπω, idem quod ἐνέπω, Dico. Od. ξ, ἔπος νημερτὲς ἐνίσπες. Il. β, ἄλλος ἐνίσπε, dixit, εἶπε, ἔλεγεν. Od. ξ, τά σ' αὐτὸς κήδε' ἐνίσπες. Apud Athen. lib. 13 ex poeta quodam, Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἔρατώ πάρ θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. Dicitur verò ET Ἐνισπῶ, περισπωμένως. vnde Od. γ, κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Od. ε, αὐτὰρ ἐγώ τοι Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Sic paulo antè νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. Ab hoc per reduplicationẽ initialis ſyllabæ FIT Ἐνένιπτε: ſicut ἠνίπαπε ab ἐνίσσω.

¶ Ἐνίπτω ET Ἐνίσσω, idem quod ἐνέπω & ἐνίσπω. Od. λ, ὅ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. ſicut dixit νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, & νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. ‖Item Dico, μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: vt Euſtathius exponit illud Od. β, ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ τοι μῦθον ἐνίψω. ‖Ἐνίπτω ſiue Ἐνίσσω, Verbis aſperis inceſſo, Obiurgo. Il. ω, Ἀλλ' εἴ πέρ με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαέρων ἢ γαλόων, Verbis aſperis inceſſat. At Il. γ, Μή με χολώσασα χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτε. Euſt. annotat θυμὸν eſſe ſuperuacaneum. Il. ο, Ἐκ πάντων ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν ἠδὲ πάτας ἐκ...? Il. χ, Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Τρῶας μὲν ἅπαντας Αἰθούσῃ ἀπέεργεν, ἔπεσιν aliq. præpoſitio. Ab ἐνίπτω eſt ET Ἠνίπαπε, à præt. med. ἤνιπα, Ἠνίπαπε. Hom. Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. Od. α, Κήρυξ τοι δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. SED ET Ἐνένιπτε hinc eſt, ſicut ab ἐνίσπω ἐνένισπε.

D Ἐνιπή, ῆς, ἡ, Increpatio, Obiurgatio, plerũque quæ verbis fit aſperis aut minacibus. Il. δ, τὸν δ' οὔ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. Il. ξ, μάλα πέρ με καθίκετο θυμὸν ἐνιπὴ Ἀργαλέη. Od. κ, ἐς δέ μοι ἦτορ ἐμεῖο ἐκπαγλον ἐνιπήν. Od. ε, φεῦγεν ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς. Et Od. υ, μνηστῆρες ἐν ἔχετε θυμὸν ἐνιπῆς.

E C. Ἐξειπεῖν, Eloqui, Proloqui. Item Renũtiare, Efferre, Euulgare, Prodere. Od. ο, — μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, Renuntiet. Plut. in Theſeo, ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et ἐξειπὼν τὰ ἀπόρρητα, Naz.

C. Ἐπειπεῖν, (q. d. Superdicere) Inſuperdicere. Greg. ἐν ταῦθα δὴ λέγεται ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνο καὶ ἀδόμενον ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exponitur etiã Poſtea dicere, item Dictum addere alicui facto. ‖Sed & pro Appellare accipi poſſe ſcribit Bud. in hoc Syneſii loco, ἤδη δέ τις τὰς ᾠδὰς ᾔδουεν, ὄρνεον ἐκπεπτωκὸς ἤδη. ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπεῖποι ταῶν.

F C. ΚΑΤειπεῖν, Deferre, Accuſare. Luc. De cal. κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. A Xenoph. autẽ κατειπεῖν τινός & pro Accuſare: ſed alicubi etiã ſimpliciter pro Dicere de aliquo, ſeu narrare: vt ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀγαπᾷ τι αὐτοῦ &c. Interdũ verò cum accuſ. rei, Detegere, Patefacere. Sed & κάτειπέ μοι Ariſtoph. pro Patefacito, Aperi.

G C. ΜΕΤέειπε, q. d. Interloquutus eſt, ſeu Interfat' eſt. vt Od. ξ, Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, Inter eos loquutus eſt, ſeu verba fecit. Et ſic alibi ſæpe.

C. ΠΑΡειπεῖν, Monere. Interdum cum rei etiam accuſ. vt αἴσιμα παρειπών, Il. ζ. Sic Lat. Moneo te hanc rem. Nonnũquam Hortor, Suadeo, necnon Perſuadeo. Sed & Decipio alicubi exponitur. vt Il. α, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Sed ego παρειπεῖν admoneo minus generale eſſe quàm Decipio, & eſſe Malo conſilio ſeu blanditiis in fraudem impellere quempiam.

H C. ΠΡΟειπεῖν, Prædicere, Prænũtiare. προεῖπεν ἡμέραν, Præfiniuit diem, ex Plut. in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, Edicere ludos, ex Xen. Et προειπεῖν τινι πόλεμον, Indicere bellum cuipiam, ex eodem.

C. ΠΡΟΣειπεῖν, Alloqui, Affari, Compellare. προσειπὼν ἑκάτερον τὸν ὀνόματι. Greg. τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτόν, hoc nomi-

-ne ſeipſum appellauit. Interdum etiam προσειπεῖν pro Salutare. ET Προσέειπεν ἄνακτα, Hom. pro προσειπεῖν, Affatus eſt.

C.ΣΥΝειπεῖν, Cum aliquo dicere: id eſt Alicui aſſentiri, vel Alicui patrocinari. Demoſth. in Olymp. ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοι τινὰ συνειπεῖν. Sic Plut. Themiſt. συνεῖπε τῇ πόλει.

ὙΠειπεῖν, Subiicere, Exponere, vt inquit Cam. afferens ex Soph. Aiace, οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις. Et ex Demoſth. Pro corona, καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, ὅσον ἂν ὑπειπών, pro Hoc interſeram, ſeu Vbi hoc monuero. In v.l. exponitur etiam Reſpondeo, in illo Soph. loco. Sed & ὑπειπὼν pro προειπών, ex Ariſtoph. B

ἘΡΑ'Ω, ῶ, Amo. (ea ſignif. qua dicitur ars amandi à Naſone) Xen. Pæd. 5, circa princ. τῶν δὲ καλῶν, τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. Et ſtatim pòſt, οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus ſubiungit, καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Sympoſio dixit, ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum verò (& ſæpe quidem) ἐρᾶν dicitur ſine adiectione, vt Latinè; Amare, pro Amore captũ eſſe ſeu teneri. Sic in quodã Moſchi idyllio, Ἀλλ' ἐράω. καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι. Hinc particip. ἐρῶν, vt Lat. Amans. Vtuntur autẽ & paſſ. voce in eadem ſignif. vt Athen. 255, de Alexandro, οὕτω Βαγώου ἠράσθη φασί. Sic ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Luc. At verò Ἐρώμενος paſſiua ſignif. Amaſius: ſitque nomẽ, vnde & dicitur ἐρώμενος οὗτος. Significat verò & amicum ſcorti, vt docet [illegible]. Amaſia. Athen. Λαμία ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου. Ἐρᾶν, Amare. i. Cupere, Appetere. vt ἐρᾶν λογογραφίας, Pla[illegible] cum infin. ἐρᾶν τῆς ἀναστῆσαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Vide B. 857. C D

Ἔραμαι, Amo, quod poeticum eſt. Il. [illegible] σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. De diuerſa autem huius vocis formatione lege Euſt.

Ἐράσμιος, ου, ὁ & ἡ, Amabilis. Luc. ὁ δ' ἵμερός σοι προσηχθεὶς ἱμερτόν τι δηλοῖ καὶ ἐράσμιον. Plut. de Pompeio adoleſcẽte, τὸ γὰρ ἐράσμιον, ἀξιωματικὸν ἦν φιλανθρώπως.

C.Ἐρασιχρήματος, Pecuniæ amans, Pecuniæ auidus. Xen.

Ἐρασός, ET Ἐρατός, amiſſo σ, (VNDE Ἐρατεινός) Amabilis. pro quibus in proſa ἐράσμιος. Il. γ, — δῶρ' ἐρατὰ Ἀφροδίτης. Heſiodus, — φυλὴν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος. Et Il. β, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς, amœnas. HINC Ἐρατόχροος, in Epigrammat. Amabili corpore prædita. ET Ἐρατίζω, Amo, Cupio. Hom. cum genit. INDE & Ἐρατώ, vna Muſarum: de qua vel potius ad quam Ouidius, — nam tu nomen Amoris habes. ET COMPOS. Πολυήρατος, verſo ε in η, (q.d. Multiamabilis) Periucundus, Peroptabilis. vt πολυήρατος γάμος, Odyſſ. ο. Sic dicitur πολυήρατος ἥβη. ITEM Ἐπήρατος itidem pro iucundo hinc factũ videri poteſt, mutato τ in ν. EX HOC autem quidam putarunt ἐπίηρα eſſe factum: vt videlicet dicatur ἐπίηρανα. Iliad. α, — μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, pro Gratum ſeu iucundum obſequium deferens. aut vno verbo, Gratificans. Vide Euſtath. Cæterùm ἐρατός illud à quo iſta omnia deriuantur, ſunt qui pro ἐρασός dici velint: alii ἐρατός quidem ab ἐράω, at ἐρασός tanquam ab ἐράζω eſſe tradunt. EST autem & comp. Ἀνέραστος, Inamabilis, Inuiſus, vt ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα. ET Ἀξιέραστος, Amari dignus. Xen. πάντα ἀξιέραστα. Plutarch. in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν καὶ γεγονέναι. E F

Ἐραστής, οῦ, ὁ, Amator. vt ἐρώμενος, amaſius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. 857. Et cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Item generaliter pro amatore & ſtudioſo cuiuſlibet. vt ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Camillo. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. Et cum infinit. obtinente locum genitiui, cum artic. Ariſtoph. τοῦ πονεῖν ἐραστοί. Sed & in malam partem apud eundẽ in Nub. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων. ET Ἐράστρια, Amatrix, Poll. COMP. Φιλεραστής, Qui diligit amatorem ſeu amatores. Plato Symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται. ET Φιλεραστία, Amor quo amaſius ſuũ amatorẽ cõplectitur. B. ex eodẽ Symp. ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν ὀρρωδῶ. ET Φιλεραστέω, Diligo amatorem ſeu amatores. G H

A C.ἈΝΤερῶ, ῶ, Viciſſim amo, Mutuo amore proſequor, In amore reſpondeo, cum genit. ἀντερᾶν, inquit Bud. Redamare: vt ἐρώμενος redamat ἐραστήν. Luc. ἀντερῶσι αὐτοῦ. Sic paſſiua voce ἀντεράομαι, redamor, vt ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, Quæ viciſſim ab illo amabatur, Quæ ab illo redamabatur. At cum datiuo, ἀντερᾶν τινι, eſt Riualem eſſe. Et ἀντερᾶσθαι paſſiua voce, ſignificatione actiua, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. id eſt, Riuales fuiſſe Lunæ in amore Endymionis, q.d. Aduerſus Lunã amaſſe Endymionẽ, vel aduerſantes Lunæ, Aduerſarias Lunæ fuiſſe in amore Endymionis.

Ἀντεραστής, οῦ, ὁ, Riualis, Æmulus alicuius in amore. Xen. ἀντεραστὰς appellat procos, de Atalanta loquens.

C.ΣΥΝεράω, ῶ, Simul amo. Aut, In amore iuuo: vt accipi videtur συνεράσθαι à Moſcho in Idyllio ad veſperum, — καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι. Sic Ouid. dixit, Flumina deberent iuuenes in amore iuuare.

Ἔρως, ωτος, ὁ, Amor. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Luc. Amor quo proſequimur pulchras. Plut. De prud. anim. ἡ δὲ πρὸς τὸν Γλαύκα παῖδα τοῦ δελφῖνος εὔνοια καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔρως ἔδοξε. Ἔρως, Amor, Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter Amores, Cupidines. Xenoph. ἴσως δὲ καὶ Ἔρωτες ὅτι ἐκ τούτων καλοῦνται. VNDE Ἀντέρως, Cupido illi Cupidini contrarius. de quo Cic. Item, Deus vltor eorum qui amantes ſpernunt, ex Pauſania.

Ἔρως generaliter pro quouis amore ſeu deſiderio alicuius rei. vnde dicitur ἔρωτα ἔχω τούτου à Plat. Huius rei deſiderio teneor. Et ἔρωτα ἔχω τοῦ καταμαθεῖν, ab eodẽ. Itẽ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Luc. ad Nigr.

C.Ἐρωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Amoris præcepta ſeu artem amãdi tradens, Amandi præceptor. Ouidius amoris etiam præceptorem ſe vocat.

C.Ἐρωτοληψία, Perditus amor quo quis captus eſt. Ex Gaza de ſenect. pro flagitioſa libidine & perdita. ET Ἐρωτόληπτος, Perdito amore captus, ex Suida in Κάτοχος.

C.Ἐρωτομανής, έος, ὁ & ἡ, ET Ἐρωμανής, Inſanè ſeu perditè amans. Athen. ἀλλ' ἐρωτικὸς μέν εἰμι ὁμολογῶ, ἐρωτομανὴς δ' οὔ. VNDE Ἐρωτομανία, ET Ἐρωμανία in Epigr. Inſanus amor. ET Ἐρωτομανέω, ῶ, Inſano amore captus ſum.

C.Ἐρωτοπλοεῖν, In amore nauigare, ex Epigr. in v. lex. Vide an dictum ſit vt ab Ouidio, Siquis amat quod amare iuuat, feliciter ardet: Gaudeat, & vẽto nauiget ille ſuo.

C.Ἐρωτοτόκος ὀρὲξ ex Apoll. Amorem pariens & alliciens.

C.Ἐρωτοτρόφος, Nutrix amoris, id eſt mater. Veneris epithetum.

C.Δύσερως, Qui infelici aut etiam pernicioſo amore tenetur. Item Perditè amans. Theocr. δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. Vide B. 833. Et cum genit. ex Luc. οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας pro Ita perditè te amantes. Xen. autem dixit aliquem eſſe δυσέρωτα τῶν ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei venereæ captum. Item ipſe ἔρως dicitur δύσερως & δύσποτμος à Plutarcho in Pericle. HINC Δυσερώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum eſſe, aut infelici.

Ἐρωτικός, Ad amorem pertinens, Amatorius, Ab amatore proficiſcens. δήσεις ἐρωτικαί, Plut. Pol. pr. Et ἐρωτικὸν πάθος, Theophyl. τὸ ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, Luc. Minimè amatori conueniens, ſeu amatorem decens. Et τὰ ἐρωτικά, Res amatoriæ, ſeu Artes amatoriæ. Luc. παιδεραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. Itẽ ἐρωτικὰ apud Plut. pro feſto quod Amori celebrabatur: de quo vide paulo pòſt. Sed ἐρωτικὸς dicitur etiã aliquis pro In amorẽ valde propenſus, itẽ pro Rerũ ad amorem pertinentiũ peritus. X. Apomn. 2, ἴσως ἄν τι σοὶ κἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. HINC Ἐρωτικῶς, Amatoriè. Et ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, Amore teneor ſeu captus ſum. Et cum gen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν. Xen. Voluptatum deſiderio teneor.

Ἐρώτιον, Paruus Cupido, Imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis in Epigramm. ET Ἐρωτίδιον, idem. AT Ἐρωτίδια, Feſtum Amoris Theſpienſibus, apud Athenæum: quod à Plutarcho ἐρωτικὰ vocatur.

ἜΡΓΟΝ, ου, τὸ, Opus, Factum, Res. ἔργον ἐποίχεσθαι, Od. ρ, quod Lat. Opus facere. ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ aliquoties apud Hom. quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολεμήϊα ἔργα, Od. μ, Facta bellica, Res bellicæ. Sic variis in locis ἔργα vocabulo Res reddi debet. vt ὅπως ἕξει τάδε ἔργα, quod ſæpe occurrit: & μέγα ἔργον, res magna. Sed & ἔργα alicubi Miniſteria, item Negotia aptius vertitur: quæ ego lectoris iudicio relinquo: exempla enim omnium afferre longum eſſet. Venio igitur ad ſolutam orationem. Cic. in Plat. Timæo, ἔργον & ἔργα Opus & opera interpr. Et apud eundem De leg. lib. 2, ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἑμμήνου, vertit, Textile ne operoſius quàm mulieris opus menſtruum. Et ibidem, χῶμα δὲ μὴ χοννύναι ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον, reddit, Extrui ſepulchrũ altius quàm quod quinque dieb⁹ homines quinque abſoluerint. Cic. ἔργα καὶ ἐπιμέλειαν vertit operam & diligentiam in Œcon. Xen. Apud Thuc. ἔργου ἔχεσθαι, quod Lat. Rem exequi, lib. 2, ὥστε αὐτοὺς ἔργου ἔχεσθαι καὶ ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν. At Demoſth. ἔργῳ & πράξει copulauit. Paſſim verò ἔργον opponitur λόγῳ: quod tamen apud Thuc. potiſſimùm obſeruaui. includiturque alicubi ἔργῳ veritatis quædam ſignif. vt lib. 1, καίτοι ἐλέγχεσθαι ἀσφαλῶς εἶναι. ὡς ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει. q. d. Sed hæc ſanè prædicatio ſupra rem ipſam ſupráque verum erat.

‖ Ἔργον peculiariter interdum de bello, vt & Lat. Res gerere. Sic & Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerēda, In ipſo conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundem. Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianum bellum appellauit. Sed affertur & τὰ ἔργα ex Polybio (quũ dicit προσάγειν ἔργα τοῖς τείχεσι καὶ μηχανάς) in ea ſignif. qua Opus dixit Liuius, Opere demum ac vineis iniunctis muro cepit.

‖ Ἔργον alia ſignif. peculiari de opere quod fit ruri, vt exponitur Od. ξ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. At verò ἔργα plur. num. vtrique ſcriptores vocant terram in qua opus factum eſt, id eſt cultam. Latini Culta neutro itidem genere vocant & Arua. Et quod Virg. dixit, — hominúmque boúmque labores, poſſumus ex Hom. reddere βοῶν καὶ ἀνδρῶν ἔργα. Opponi autem his ἔργοις ὀργάδα docet B. p. 274. Cæterùm ἔργον [illegible] de eſſe vnde & ἔρυμα, facilè crediderim. qua tamen de re nihil apud grām. reperio.

Ἔργον ποιοῦμαι ſequente infinit. pro Contendo, Laboro. B. p. 274, ex Plat. & Xenoph.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην, Soph. Aiace. vt Lat. dicitur, Nihil opus eſt, ſequente infinit. ‖ Itē cum genit. ex Ariſtoph. Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus eſt ſtrophis.

Σὸν ἔργον μηδένα τούτων ἀφιέναι, Tuum officium eſt, Tuæ ſunt partes, Tui eſt muneris. Sub. autem δεῖ, quod & additur aliquando. Vide Bud. 176. Dicitur & ἔργον ἐμὸν τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. Mei muneris eſt hoc perpendere. ‖ At verò ex Ariſtoph. affertur οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, pro Non ſtandum eſt nobis.

Ἔργον τούτων ἀπὸ χρημάτων, Demoſthenes in Aphobum, Quæſtus & vſura. Vide Bud. 271. ‖ Fortaſſe autem huc referri poteſt & is vocis ἔργον vſus qui extat in iſto Syneſ. loco, κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κερεάλιος· ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργον γεγονέναι τοῦ περὶ τὸν χειμῶνος, dignus erat qui tempeſtate proxima conficeretur & perderetur, interpr. Bud. Ideo autem ad præcedentem ſignif. referri hanc poſſe ſuſpicor, quòd vulgò vnuſquiſque in lucro deputare ſoleat hoſtis ſui profligationem. Fieri tamen etiam poteſt vt ſimpliciter dicatur aliquis ἔργον eſſe illius à quo perditur & profligatur, quod videlicet hoc illi tāquam opus propoſitum ſit in quo ſe exerceat. Idem Syneſ. ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν alibi dixiſſe videtur pro Obnoxium eſſe ſycophantis.

Ἔργον δεῖ, Difficile eſt, Operoſum eſt. aut etiam Hoc opus eſt, vt Virg. Hoc opus, hic labor eſt. Xenophon, ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι.

AT Προὔργου dicitur pro πρὸ ἔργου (quod & ipſum alicubi legitur) pro Quod operæpretiũ eſt & præuertēdum. Ariſtoph. Pluto, κωλύειν τί τι προὔργου ποιεῖν, aliquid eorum quæ in rem præcipuè ſunt. προὔργου

A τι καὶ ἀναγκαῖον, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου eſſe εἰς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτο. Plat. De rep. l. 2, ἔφην γε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο τὴν σκέψιν. Ibidem καὶ ἄρα τι προὔργου ἡμῖν ἐστιν αὐτὸ κατιδεῖν πρὸς τὸ κατιδεῖν &c. Confert nobis, Vtile eſt. Item cum infinit. ex Demoſth. καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν τι λέγειν, non eſſe conducibile. Vide Bud. 714 & 715. Πρὸ ἔργου autē Ariſtot. Meta[illegible] ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου πρὸς τὴν παροῦσαν σκέψιν. HINC Προυργιαίτερον, Potius, Antiquius. Polyb. οὐδὲ[illegible] ἐποιήσαντο

B προυργιαίτερον, Nihil potius aut antiquius duxerunt. Vide Bud. 714.

C. Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, Qui vrget opus. VNDE Ἐργοδιωκτέω, ῶ, Vrgeo opus ex Gr. Bibl. interpr.

C. Ἐργοδότης, Qui opera diſtribuit, Qui penſum dat. Naz. καὶ Φαραὼ τὸν ἄγριον τύραννον, καὶ τοῖς πικροῖς ἐργοδότας. A Bud. exponitur etiam Operis locator (ſicut ἐργολάβος Operis conductor) ET Ἐργοδοτεῖν, Opus locare.

C. Ἐργεπιστάτης, Qui operi ſeu operibus præeſt. Poll. ex Epicharmo.

C C. Ἐργολάβος, Qui opus faciundum ſuſcipit ſeu conducit. Redēptor. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Itē ἐργολάβοι ſycophātæ & quadruplatores. B. 228. ET Ἐργολαβία, Operis faciundi ſuſceptio, Redemptura, vt quidam interpr. ex Liuio. ET Ἐργολαβέω, ῶ, Opus faciundum ſuſcipio, Redempturas facio, vt mancipes & conductores ſolent. Xen. εἴπερ ἀνδριάντα ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. [illegible] ἐργολαβεῖν interpretes etiam & ſequeſtres qui iudiciis corrumpendis aut eiuſmodi maleficiis [illegible] ſcipiendis operam ſuam locabāt. Vide Bud. p. 80 & 228.

D C. Ἄεργος, οὐ, ὁ & ἡ, Qui feriatur ab omni opere, Nullum opus agens. Il. ι, ab Homero τῷ ἀεργῷ opponitur ὁ πολλὰ ἐοργώς. id eſt Qui multa egit, Qui multũ laborauit. Od τ, — οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, id eſt Non patiar otiari, vel otioſum eſſe, vel Ceſſare, Ab omni opere feriari. ‖ Ἀεργός, Iners, Piger, Deſes. Heſiodus Ergis, ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Idem ibidem, λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. ‖ Item ἀεργός, Non cultus, Non aratus, Inaratus, vt ἀεργὸς γῆ, vel χώρα. cui opponitur ἡ εἰργασμένη, vel κατηργασμένη, ſeu κάπετος. Sic apud Theophraſtum De cauſ.

E 1, τὰ ἄεργα ſiue ἀργὰ opponuntur τοῖς εἰργασμένοις, vt Bud. notat. Sciendum eſt autem pro pigro dici potius à poetis ἀεργός, in proſa autem ἀργός.

Ἀεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, ſed rarius.

Ἀεργία, ας, ἡ, Ceſſatio ab opere. Alciphron initio epiſt. 1, ἀεργία παντελὴς ἦν, Ceſſabatur ab omni opere. ‖ Apud Homerum ἀεργίαν vult Euſtathius ſignificare etiam inertiam, id eſt artis ignorationem, ſiue artis imperitiam: in hoc verſu, Od. ω, Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει. Itē, Inertia, Deſidia, Pigritia. Heſiod. Ergis, Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. ‖ Ἀεργία χώρας, Regionis ceſſatio ab aratione. Ad verbum Terræ inaratio: ſi dici poſſet eo modo quo Regio inarata, ἀεργὸς χώρα. Æſch. in Cteſiphontē, καὶ τὴν χώραν ἀναθεῖναι τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, id eſt, ita vt omnino non araretur, non coleretur.

Ἀεργέω, ῶ, F. ήσω, Ceſſo ab omni opere, Otior, Otioſus ſum. Item Sum deſes, Sum piger. Vide Ἀργῶ paulo poſt.

G Ἀεργηλός pro ἀεργός, id eſt Iners, citatur ex hoc Noni verſu, Παῖσι ἀεργηλοῖσιν ἐπίβατον ἔργον ἀκάνθαις. Videtur ex ipſo verbo ἀεργῶ formatum.

¶ Ἀργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀεργός, & factũ per craſin ex iſto, Qui ceſſat ab opere, Ab opere immunis, Otioſus. A Bud. exponitur, Ceſſans, Immunis ab opere. Nōnunquam abſolutè ponitur, & ſine caſu. Plur. in Pericle, οὔτε λαμβάνειν ἀργὸν καὶ σχολάζοντα. Xen. Pæd. 1, στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. Sic ἀργὸν δίαιταν διαιτᾶσθαι, Iners vitæ genus traducere. Ἀργὸν ἔτος apud Iudæos Ann⁹ ſeptimus, quaſi Ceſſator annus, vel Feriatus annus. Ἀργὸς χρόνος Plut.

H Cor. Tempus ceſſationis, Tempus quo ceſſatur. ἀργὸς λόγος, Ignaua ratio, vt exponitur à Cicerone De fato, Ratio videlicet eorum qui omnia fieri fato contendebant. Cui (addit Cicero) ſi pareamus, nihil omnino agamus in vita. oſtendens vnde dicta ſit ἀργός. Exponit

etiam interrogationem ignauam & inertem. Interdũ A
eum genitiuo, vt ἀργοὶ πόνων, apud Platonem lib. De legibus 7, Non laborantes, Vacui laboribus, Expertes laborum. Apud Euripidem ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, Rerum domeſticarum negligens. & ἀργὸς κλήρου apud Platonem, Sua ſorte priuatus, vt vulgò explicant. Apud Lucianum autem ἀργὸς εἰς ἅπαντα, exponitur Rei nulli vacãs. Sed malim interpretari, Piger ad omnia, vel ſegnis. ‖ Ἀργὸς γῆ vel χώρα, Inculta terra, ſeu regio. cui opponitur εἰργασμένη vel ἔμπειρος. Apud Xenophontem autem ἀργὸς γῆ & εὔεργος oppoſita ſunt. Dicitur ἀργὸς γῆ etiam vno verbo χέρσος. Plutarchus in Publicola, ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, Incultus locus & infrugifer. ‖ Ἀργὸς ἄργυρος, B
Argentum infectum, Budæus ex Pauſania. id eſt ἀνέργαστος. ‖ Ἀργὰ χρήματα, Pecuniæ quæ compendium nullum vſurarum afferunt, quibus opponuntur ἐνεργά, vt docet Budæus. Notandum eſt autem ἀργὰ χρήματα dici τὰ μὴ ἐργαζόμενα. Item ἀργὸν ἐργαστήριον vel ἀργῆσαν, quod nihil quæſtus fecit. Demoſth. contra Aphobum cui ἐνεργὸν opponitur. Bud.

Ἀργότερος, comparat. vt ἀργότερον τοῦ βίου μειράκιον apud C
Galen. ad Glauc.

C. Ἀργολογέω, ῶ, F. ήσω, Superuacanea verba ſcribo. vel dico, id eſt παρέλκοντα. Baſil. ἀλλ' οὐκ ἀργολογεῖ ἡ γραφή. Bud.

HINC Ἀργολογία, ας, ἡ, apud Cyrillum, Otioſus ſermo. Budæus.

C. Ἀργοποιός, οῦ, ὁ, Inertem [illegible] reddens, Inertiam afferens.

Ἀργῶς aduerbium, Otioſè. Item, Segniter. Demoſth. Philip. 2, παντελῶς ἀργῶς ἔχει. Plutarch. in Pericle, καὶ γὰρ οὐ παντάπασιν ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμόν. Apud Xeno- D
phontem, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως, Segniter & remiſſè. Et in ſuperlatiuo gradu ἀργότατα. vt ἀργότατα διακεῖσθαι, Demoſthenes Philip. 4. ‖ Item ἀργῶς (inquit Budæus) Temerè. id eſt ſine cauſa, fruſtra, nulla nota ratione. vt illud, οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, id eſt, non otioſè, non ſine alicuius rei ſignificatione.

Ἀργία, ας, ἡ, Otium, Otioſitas. Demoſth. πρὸς Εὐβουλίδην, ἀργίας νόμος, ᾧ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι. Plut. in Apophth. ἁλόντος τινὸς γραφὴν ἀργίας. Idẽ in Solone, ἀργίας ἁλόντες. E
Gal. γυμνασίαν & ἀργίαν opp. Apud Plat. ἀργία cum gen. (ſicut & ἀργὸν cũ eo poni dixim⁹) ἀργία τῶν ἔργων, ceſſatio ab operib⁹. ‖ Eſt itẽ ἀργία Segnities, Inertia. Plutar. in Apophth. πολεμίους ὧν οἱ λαγωοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν, hoſtes quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum inertiam. ‖ Iſocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id eſt eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent ſolum.

Ἀργέω, ῶ, F. ήσω, idẽ quod ἀεργέω, Ceſſo, Ab opere ceſſo, Ferior, Otior. Demoſth. Olynth. 3, οὐδ' αὐτοῖς μὲν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν. Xenophon ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν inter ſe opponit, F
Pæd. 1. Ariſtoteli autem oppoſita ſunt πονεῖν & ἀργεῖν. Plutarchus in Cam. ἀργῶν ταῖς πράξεσι. Cum genitiuo, Plato Pol. 2, ἀργήσει οὖν γεωργὸς τῆς αὐτοῦ δημιουργίας.

Ἀργοῦμαι paſſiuum. Xenoph. Pæd. 2, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πρακτέων διομένων. id eſt, Nihil per ceſſationẽ tranſmittitur, Nihil per inertiam negligitur infectum, Nihil infectum remanet, vel otio tranſmiſſum. Bud. Idem Xen. in Hierone, οὐδ' αὕτη ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο, Negligeretur, tranſmitteretur, Ceſſare ſineretur. Bud.

Ἀργεύομαι, apud Xenoph. Idem quod ἀργῶ, In otio viuo, G
Otioſam vitam ago.

C. Δύσεργος ET Δυσεργής, Operoſus, Difficilis. Plutarchus Sympoſ. 4, παγχάλεπον ὦ ἑταῖρε καὶ δύσεργον, valde difficile & magni operis. δυσεργὲς πρᾶγμα Appiano Res difficilis factu. In vulg. lex. ex Theophr. δύσεργος ὕλη, materia difficilis ad fabricam. ET Δυσεργία, Difficultas. Exponitur & aliter à Suida: ſed δυσεργία Heſych. habet in iſta ſignif. ſicut & ἀεργία: de quibus & ipſum Suidam lege in Εὐεργία. CONTR. Εὔεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis. & εὔεργον ξύλον τῆς πεύκης, Theophr. Circa quod H
non multum eſt laboris. Idem Theophr. ἡ φιλύρα τὸ ὅλον εὔεργον, id eſt (Plinio interprete) Tilia cuicunque operi facilis. ‖ Apud Homerũ autem Od. ο, τοῦτο φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὔεργος ἔῃσι, ſchol. exponit σώφρων, καλὰ ἔργα πράσσουσα, proba & honeſtè caſtéque ſe gerens. quæ eius expoſitio videtur conuenientior quàm quæ in vulg. l. eſt, Benè operans id eſt Actuoſa. Euſtath. exponit ἀγαθουργός. Obſeruandum eſt autem εὔεργος ſcribi, non εὐεργός, vt δύσεργος. AT Εὐεργής Homero nauis aut domus, Bene fabricata, Affabrefacta, Bene compacta. Sic εὐεργὴς λίθος, & εὐεργὴς δίφρος apud eundẽ. Et εὐεργὲς πηδάλιον apud Heſiod. At εὐεργὴς χρυσὸς Od. ι. opponitur τῷ ἀργῷ, teſte Euſtathio qui dicit εὐεργῆ διδόσθαι χρυσὸν, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε χρυσίον ἀργόν. ‖ Itẽ pro Beneficus, Bene meritus de aliquo, apud Hom. Od. δ, οὐδέ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. hoc eſt εὐεργετῶν.

ET Εὐεργεσία, ας, ἡ, Beneficentia. Od. χ, Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. Iſocrates etiam ad Demon. κακοεργίαν ei opponit, αἰσχρὸν νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. Et apud Dionyſium Long. quærenti cuidam qua re proximè ad deos accedamus, reſpondet alter εὐεργεσία καὶ ἀληθεία. ‖ Multo frequentius capitur pro Beneficiũ. Thuc. lib. 1, καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, mihi beneficium debetur. Eodem libro, κεῖσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος, Beneficii illius domi noſtræ æterna memoria conſeruabitur. Sic dicitur ἀπαλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, compenſare ſeu referre beneficiũ. & εὐεργεσίας ἐκτίνειν pro eodem apud Herodotum. Et Herodianus lib. 4, εἰς ἐκείνου εὐεργεσίας καταθεῖσας πρὸς αὐτοῦ, beneficia apud eũ à ſe collocata. Heſiodus Theogonia, Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et apud Demoſthenem Pro cor. τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandũ verò in illis Thucyd. locis poſſe reddi etiam Gratia, quemadmodum & ſcholiaſtes in priori exp. ἀντὶ χάρις. vt ſit, Mihi gratia debetur: &, Habebitur tibi gratia nunquam domi noſtræ delenda. ET Εὐεργέτης, ου, ὁ, Qui beneficium confert, Qui benefacit. Demoſth. Pro cor. φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Nonnunquam additur genitiuus eius in quem beneficium confertur. Thucyd. lib. 1, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης, quum de eis eſſet benemeritus. Iſocr. Hel. enc. τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εὐεργέτης. Syneſ. epiſt. 127, ἥκει μετάπεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Luc. Anach. εὐεργέτης ἡμῶν. FOEM. Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, Quæ benefacit, Quæ benemeretur de aliquo. Plato de legibus. Syneſ. epiſt. 123, περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς, de me benemerito capite. AT Εὐεργετικός, οῦ, ὁ, Ad benefaciẽdum procliuis, Beneficus. Interdum additur genitiuus, ſicut in εὐεργέτης. vt δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, vis multis & magnis beneficiis iuuandi. ET τὸ εὐεργετικὸν neutro gen. Beneficentia, Ad benefaciendum procliuitas. Herodianus lib. 6, εἰς τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον ἐπιρρεπής. Dicitur verò & εὐεργετητικός pro eodẽ. VNDE C. Ἀντευεργετικός, οῦ, ὁ, Ad beneficium reddẽdum pronus, Qui viciſſim promptus eſt ad benefaciendũ. Habétque itidem adiunctum genitiuum vt εὐεργετικός. Ariſtot. Ethic. 4, περὶ μεγαλοψύχου loquens, ἐστὶ δὲ ἀντευεργετικὸς πλειόνων, Ad beneficium cum additamento reddendum promptus. Ab Εὐεργέτης deriuatur ET Εὐεργετέω, ῶ, F. ήσω, Benefacio, Benemereor. Xenoph. Pædiæ 8, ἕως μὲν οὖν χρήμασιν ἀδυνατώτερος ἦν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accuſatiuus eius cui benefit. Ariſtot. Pol. 5, εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, beneficia in ciuitatem confert. Ariſtoph. Pluto, οὐ πώς εὐηργέτησα διομένους. Nonnunquam accuſatiuus rei additur. Xenoph. Pæd. 8, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia. Eſt vbi duplicem habet accuſatiuum, & perſonæ & rei. Plato Pol. 1, οὐν καλῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Non malè collocabis quod in me contuleris beneficium. Sic apud Demoſthenem aduerſus Lept. πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. Citatur verò & εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, ex Phalar. Epiſtolis. ‖ Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior. Ariſtot. Ethic. 4 cap. 3, περὶ μεγαλοκινδύνου loquens, εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur & accuſatiuus rei, vt in actiuo. Xen. μείζονα εὐεργετημένος, maioribus beneficiis affectus. Herodianus lib. 4, πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι. VNDE Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, Benefactum, Benemeritum, Beneficium [in aliquem] collatum. Xenophon Pæd. 8, εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδὲν ἔστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον ἢ σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. ET Εὐεργετητικός, ή, όν,

Ad benefaciendum ſeu benemerendum promptus. Pro quo εὐεργετικός dici Bud.comm.annotat,ſicut pro ὑπηρετητικός dicitur ὑπηρετικός & pro φιλητικός,φιλικός. ET C.Ἀντευεργετέω,ῶ, Beneficium reddo ſeu compenſo, Viciſſim benefacio. Xen. μηδὲν φροντίζων τοῦ εὐεργετεῖν, nihil laborans de gratia referenda. A

C.Ἐνεργός,οῦ,ὁ, Qui in opere eſt. quaſi ἐν ἔργῳ ὤν: Qui aliquid agit(vt contrà ἀεργός,ſeu ἀργός, Qui velut ab opere remotus eſt.)Luc.in Hermot. ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων ἀκολουθοίης,ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης. Sed ἐνεργὸς eſt etiam Actuoſus,Strenuus, Acer, vt Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν, Polyb.in 3. B Quo Plutarch.modò ἐνεργὸν & δραστήριον pro eodem ponit de Demetrio loquens.(Ex eiuſdem Pericle affertur ἐνεργότατος τεχνίτης pro laborioſiſſimo artifice) Dicitur verò & πορεία ἐνεργὸς à Polybio iter quod acriter & magna virium contentione conficitur,Contentum iter.Sed & res quæpiam dicitur ἐνεργὸς à Theophraſto,id eſt efficax. Quod autem dicit Thucyd. naues ἐνεργοὺς κάμνειν,ſi mendoſum non eſt,crediderim aptè reddi poſſe Operoſæ cuiuſdam elegantiæ. Denique vt ἐνεργὸς pro eo qui in opere eſt opponitur ἀέργῳ C ſeu ἀργῷ, ſic etiam ἐνεργὸς γῆ opponitur τῇ ἀργῇ. dicitur enim à Xenophonte ἐνεργὸς terra, quæ colitur ſeu culta: vt ἀργός,inculta.Sicque & Plutarchus in Cæſare, πεδίον πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus ad agriculturam ſufficeret,vt Bud.interpr. Quem conſule pag.271 & de ἐνεργὰ χρήματα, id eſt Pecunia fœnore occupata,quibus itidem opponuntur ἀργά. ET Ἐνεργής quoq; pro Efficax, aliquoties in Teſt.nouo. Item ἐνεργεστέρα χώρα ex Plutarcho pro Cultior regio. AT Ἐνεργῶς pro Actuoſè, Strenuè, Acriter. Polyb. ἐνεργῶς D προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνέργεια, Actio, Actus. Ariſtot. ἡ εὐδαιμονία ἐνέργειά τις ἐστίν. Et apud eundem, ex virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. Itẽ Efficacia, Vis efficaxquæ in aliquo agit. Chryſoſtomus, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι κακίαν ἀνελεῖν ὁμιλίαν αὐτοῦ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Eſt etiam figura ſeu ornamentum orationis,de quo Fabius,(περὶ τῆς ἐξεργασίας & ἐπεξεργασίας loquutus) Ἐνέργεια confinis eſt iis, ab agendo dicta, & cuius propria ſit virtus, non eſſe quæ dicuntur, otioſa. Vbi ego pro Et cuius reponendum E puto Vt cuius.

Ἐνεργέω,ῶ, In opere ſum, Operor, Efficio. Paulus ad Philipp.2,v.13, ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem & in aliis Teſtamenti noui locis. Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον ſimpliciter pro Facere metum dixit(quod & Afferre & Iniicere & Incutere metum Latini dicunt) lib. 2, οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς τὰς Ἰταλίας οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Vereor tamen ne ἐνεργασάμενοι potius legendum ſit. Apud Ariſtot. autem ἐνεργεῖν Bud. ex quorũdam interpr. F ſententia vertit Actu eſſe: vt, πᾶν γὰρ οὕτω δυνατόν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ex eodem tamen Ariſtot. affertur ἐνεργούμενα in lib.De mundo in vulgata ſignific. Inuenitur autem in Teſt.nouo ἐνεργεῖσθαι ſignificatione etiam actiua: & in Iacobi epiſtola ἐνεργουμένη δέησις exponitur Efficax. Budæus verò ἐνεργεῖσθαι à Paulo ad Rom. poſitũ etiam videri dicit pro Actu eſſe (vt Ariſtot. vtitur τῷ ἐνεργεῖν) eique contrarium eſſe καταργεῖσθαι. ‖ Ἐνεργεῖν, Afficere, Permouere, Budæus ex Chryſoſt. 77. Et ex eodem 2 ad Cor.29 affert pro Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro A G dæmonibus vexari, ex Areopagita citat, ſicut & ἐνεργοῦντες dæmones, ex eodem. Rurſus, ἐνεργούμενοι (inquit) Dæmonio correpti, ὑπὸ τῶν ἐνεργῶν dicti ſunt, id eſt operationibus dæmonum quæ in ipſis conſpicuæ ſunt. Et ex Aretha in Apocal.cap.6, ἀλλὰ καὶ προφήτης τις ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργούμενος. id eſt κατεχόμενος, inquit. Sed & ſimpliciter pro Cieor ſeu Moueor, ex eodem affert in cap.5, τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Iam verò & in bonam partem pro Agi ſpiritu, & Afflatum eſſe, ex eodẽ affert in caput 3, itẽ ex Gregorio. Cæterùm H has ſignificationes(ac præſertim illã qua pro Miracula facere ponitur à Chryſoſt.) ex Matth.& Marco manaſſe puto,ſcribẽtibus de Ioãne, αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ.

HINC Ἐνέργημα, Effectus, Quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item Vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, Afflatio ſpiritus, Bud. ſequendo ſignificationem quæ verbo ἐνεργεῖσθαι data modò fuit. ET Ἐνεργητικός, Agendi vim habens, Efficacia præditus. Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα quæ Lat. actiua verba. VNDE Ἀντενεργητικόν, verbum quod paſſiuam vocem & actiuam ſignificationem habet, vt μάχομαι. AT Ἀνενέργητος, Inefficax, Inutilis. Greg. τὸ γὰρ ἡμέτερον ὑπογ[illegible] ἀνενέργητόν τι καὶ ἄπρακτον. ET comp. verbum Ἀντενεργέω,ῶ, Efficaciam ſeu vim efficacem habeo aduerſus aliquid, vt ἀντενεργεῖν θανασίμοις Dioſc. vbi exponitur Reſiſtere. Malim Efficaciter reſiſtere.

C.Ἡμίεργος,(q.d. Semifactus) Imperfectus, Inchoatus. Ariſtot. Œconom. 2, ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμίεργα.

C.Πάρεργος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui eſt præter ſuſceptum opus, Ad ſuſceptum opus accedens. Plato in Timæo, ὁ λόγος πάρεργος ὤν. vbi vide interpr. in lex. Cic. Et πάρεργον ἀνάλωμα, Impendia quæ præter deſtinatam impenſam fiunt. Ariſtot. Pol.7, ἐκεῖνο μὲν γὰρ πάρεργον ἂν εἴη τοῦτο δὲ ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης. id eſt, Bud. interp. Illud enim, acceſſio eſſe poſſit huius tractatus: hoc verò, præcipua eius intentio principeſque actio. Hinc ἐν παρέργου χώρᾳ ſeu μέρει, & ὁδοῦ πάρεργον. Item ἐν παρέργῳ τίθεσθαι vel ποιεῖσθαι. quæ vide apud Bud. pag. 842 & 843. ET Παρέργως aduerbium, Obiter, Perfunctoriè, Non accuratè. Syneſ. ὧν κἀγὼ παρέργως ἠκροασάμην, Tanquam aliud agens. Et παρέργως ἔχειν, Bud. ibidem.

C.Περίεργος, Curioſ[illegible] diligentiam aliqua in re adhibens. Xen. τ[illegible] δ' ἄλλως πως τοιούτους, περιέργους καὶ ματαίους νομίζειν ἐστί. [illegible]tes in Epiſt. δέδοικα μὴ λίαν ἄτοπος δόξω καὶ περίεργος. Herodianus 4, περιεργότερος ὤν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπ[illegible]τα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. ‖ De re etiam dicitur frequentiſſimè, pro Curioſè accuratus, Nimis exquiſitus. item Superuacaneus. Ariſtot. ἐπεὶ δ' οὐδὲν ποιεῖ περίεργον οὐδὲ μάτην ἡ φύσις. Plut. Sympoſ.4, καὶ τῆς τροφῆς πᾶσαν ἡδονὴν ἐπίθετον καὶ περίεργον ἀφελόντες. Iſocr. ἐστι γὰρ φιλοκάλου τὸ εὐπρεπές, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Gregor. dixit etiã τρίβολας περιεργοτέρας pro exquiſitioribus tormentis. Et Dioſcor περιέργους οἴνους vina exquiſitiore diligentia confecta. HINC Περιέργως, Curioſè, Nimis accuratè. ET Περιεργία, Curioſitas. Plut. τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Item Nimis accurata diligentia, & quam Fab. extremam anxietatem appellaſſe videtur. ET Περιεργάζομαι, Curioſitate vtor, Curioſè ago. Plato in Apol.Socr. περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια. Itẽ Curioſè nimium & inaniter contendo & laboro, vel inquiro, vt Budæus interpr. in hoc Demoſthenis loco, εἰ δὲ μὴ ἐχρῆν ταῦτα ποιεῖν, περιεργάζομαι μὲν ἐγὼ περὶ τῶν τοιούτων εἰπών, περιείργασται δ' ἡ πόλις ἡ πεισθεῖσα ἐμοί. Sic Plutar. in Plat. quæſt. 610, & Syneſ. 81. Item περιεργάζομαι pro Curioſè obſeruo, Chryſoſtomus ad Rom. 6, ἂν μὴ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλότριον, ὅπλον ἀδικίας γίγνεται ὁ ὀφθαλμός.

C.Συνεργός,(q.d. Cooperator) In opere faciendo iuuans, Adiutor. Plut. Pericle, Μένωνά τινα τῶν Φειδίου συνεργῶν πείσαντες. Philo De mundo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Sæpe verò cum genitiuo generaliter pro adiutore. vt Xenophon Pæd.3, συνεργοὺς τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. & lib. 8 συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουοῦν πράγματος.
HINC Συνεργέω,ῶ, Adiuuo, Proſum, Confero. Theophr. De cauſ. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Plutar. in Rom. συνεργεῖ πρὸς ἀπιστίαν. Et cum εἰς, Philo De mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ. Rurſum Plut. βοηθεῖν & συνεργεῖν copulauit in Coriol.

C.Φίλεργος, Operis amans, Operi deditus, Sedulus. φίλεργος μέλισσα, Naz. Apis laborioſa, quæ & ſedula dicitur Lat. HINC Φιλεργία, Sedulitas, ex Xenoph. Œcon. ET Φιλεργῶ, Sedulus ſum, Sedulitate vtor.

C.Αὐτουργός, Qui per ſe facit, ſeu operatur, non aliena opera vtens. Vnde exponitur etiam Qui manu victum ſibi quæritat: necnon generaliter Opifex. Plut. in Apophthegmatis, αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Ariſtoteles de Deo, οὐ μὴν αὐτουργοῦ καὶ ἐπιπόνου κάματον ὑπομένων. Et αὐτουργοὶ γεωργοὶ Xenoph. Qui ipſi terram colũt: Budæus 812. Sed à Thuc. αὐτουργοὶ vocantur Peloponneſii non addito γεωργοί, vbi exponitur Ruſticani. Dicitur &

αὐτουργὸς βίος ab Halic. qualis eſt horum αὐτουργῶν, lib. 10. A
αὐτουργὸν βίον ἔζη. Greg. autem dixit etiam αὐτουργὸν στρα-
τηγίαν. ‖ Item αὐτουργὸς, Qui ſua manu cædit, vel pul-
ſat, vel pugnat. Bud. pag. 812 ex Herodiano. HINC
Αὐτουργία, Operatio eius qui per ſe facit, Bud. ex Theo-
dorito Hiſt. Eccl. lib. 5. vbi dicit vxor Theodoſii, ἐγὼ ὑ-
πὲρ αὐτῆς τῆς βασιλείας τὴν αὐτουργίαν τῷ δεδωκότι προσφέ-
ρω, quæ interpr. ille, Manuum operam Deo offero pro
regno quod mihi dedit. Ei, id eſt pauperibus, miniſtro.
ET Αὐτουργέω, ῶ, Per me facio, &c. Luc. σκληραγωγεῖ τὰς
θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. Ariſtot. De mundo ſcri- B
bit non decere Deum αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ γῆς. quod exponi-
tur, Ipſum per ſe operari, non per miniſtros, vel Ipſum-
met operi manum admouere. Vide Bud. 812. HINC
Αὐτούργητος, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis,
Inelaboratus.

C. Πανοῦργος, ου, ὁ, q.d. Ad quodlibet opus promptus. Vel,
Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum.
Sed vſus obtinuit vt hoc nomine declaretur Callidus,
Vafer, Verſipellis, Veteratorius. Ariſtot. Ethic. 6, διὸ καὶ
τοὺς φρονίμους δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι. Sic & πανουρ- C
γία ab eo dicitur δεινότης, ſed οὐκ ἐπαινετή. Demoſthenes
autem Pro corona dixit πανοῦργος & δεινὸς γράμμασι χρῆ-
σθαι. ‖ At πανοῦργος in bonam partem pro ſolerti, ex
Solomonis prouerbiis. ET Πανούργως, Callidè, Vafrè.
ET Πανουργία, Calliditas, Vafrities. μετὰ πανουργίας καὶ δό-
λου, Herodian. Et πανουργία laudabilis apud Baſilium, de
qua Bud. 126. ET Πανουργέω, ῶ, Callidè ſeu vafrè ſce-
lus aliquod admitto. vt πανουργήσαντι, & ἃ πεπανούργη-
κας, Ariſtoph. Pluto. Vide & Bud. in illa pag. HINC
Πανούργημα (q.d. Vaframētum) Vafrum aliquod factū, D
Scelus aliquod vafrè admiſſum. ITEM Πανουργεύο-
μαι AC Πανούργευμα pro πανουργῶ & πανούργημα.

C. Ὑπουργὸς, Adiutor, Qui operam nauat, Qui officium a-
liquod ſeu obſequium præſtat. Apud Luc. Miniſter. Sic
& apud Phil. πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ τῶν ὑπουργῶν
δρᾶν ἀναγκαζόμενοι. ET Ὑπεργὸς poeticè, idem. Ex Pho-
cyl. autem pro Damnoſus, in hoc verſu, Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν
ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑπεργός. vbi mendum eſſe puto.
HINC Ὑπουργία, Adiumentum quod præſtatur alicui,
Officium, Miniſterium, Plut. Sympoſ. 4. ET Ὑπουρ- E
γέω, ῶ, Operam nauo, Adiuuo, Inſeruio, Obſequor. Thu-
cyd. 1, φίλον τε γὰρ ἠργάσαντο τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam
ὑπουργῶ σοι τόδε. Plutarch. in Romulo, ὑπουργοῦσι τοῖς ἀν-
θρώποις τὰ περὶ τὴν ταλασίαν, viris operam nauant in iis
quæ ad lanificium pertinent. Thucyd. autem cum ſolo
accuſatiuo, lib. 7, ἃ ἦν ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργῶσιν,
pro Exequantur. HINC Ὑπούργημα, ET Ὑπούργησις, Mi-
niſterium, Obſequium. AT bicomp. Ἀνθυπουργέω, ῶ,
Viciſſim operam nauo, Viciſſim inſeruio, Viciſſim of-
ficium præſto, ſeu mutuum officium. VNDE Ἀν- F
θυπούργημα ET Ἀνθυπούργησις, Officium quod viciſſim
præſtatur, Mutuum officium.

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Heſiod. Ἐργάζευ Πέρση. Idē,
Ῥηϊδίως μέν κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο. Ariſtot. de apibus,
συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies
apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Heſiod. pariter & Hom.
ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν opponit Xen. & Luc. in l. De hiſtoria
ſcrib. Idem De ſacrif. πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ τεῖ-
χος. Cum accuſatiuo, ἐργάζεσθαι γῆν, terram colere, Xen.
Quod & ἐργάζεσθαι ſine adiectione, vt ab Euſtathio anno- G
tatur. Itē ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato De re-
publica 2. vnde ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν & φιλοσοφίαν Syneſ.
(At verò ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον apud Heſiodum
exponitur Secare mare ſeu ſulcare) Cæterùm quo-
niam διὰ τοῦ ἐργάζεσθαι, id eſt opus faciendo, victus quæ-
ritur, ideo & ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro
Victum quærere, quod tamen Bud. pag. 271 ad eam τοῦ
ἔργου ſignif. refert, qua pro lucro ponitur. Herodot. lib. 1,
de Arione, ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, Quum magnas
pecunias ſibi conquiſiuiſſet, ſeu (vt Gellius interpr.) H
Grandi pecunia & re bona multa copioſus. Sed & pro
Merere capturas & Quæſtum corpore facere, ex Demo-
ſthene affert pag. 270. Rurſum verò pag 272 ἐργάζεσθαι i-
dem ferè eſſe ait quod φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indul-
gere. Sed ad illam ἔργου ſignificationem refero ἐργαζό-
μενα χρήματα, quæ & ἐνεργά, pecuniæ fœnore occupatæ,
de quibus pag. 291, (vnde & μνᾶ dicitur προσεργάζεσθαι à
Luca, vt infrà docebo) quibus opponuntur ἀργά. ‖ Ἐρ-
γάζεσθαι in vulg. lex. & pro Vendere, ex Ariſtot. OEcon.
καλέσας τοὺς ἐργαζομένους, ἠρώτα πόσου βούλονται αὐτὴν ἐργάζεσθαι.
οἱ δ' ἔφασαν, ἐλάσσονος ἢ ὅσου τοῖς ἐμπόροις ἐπώλουν.

Ἐργάζομαι, Fabricor. vt ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. Et
paſſ. ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificioſè cælata.
Bud. 275. ‖ Sed & generaliter ἐργάζομαί τι pro ποιῶ, Fa-
cio. Dicitúrque ἐργάζομαί τι ἀγαθὸν, vel κακὸν, vt docet Bu-
dæus 273. Ponitur autem paſſiuè & in hac ſignif. vt Lyſ.
τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata ſunt. Ponitur inquam
paſſ. & in aliis nonnullis ſignif. vt εἰργασμένη γῆ, item ἐργα-
ζομένη apud Theophraſtum, Terra culta. Sed & εἰργασμένη
τροφὴ, quæ & κατειργασμένη, Cibus confectus, Bud. ‖ Ἐρ-
γάζεσθαι ὑγίειαν σώματι, Xenophon, Efficere, vel Præſta-
re aut Comparare corpori bonam valetudinem. ‖ Ἐρ-
γάζεσθαι, Aſtruere & Efficere, B. 272 ex Hermog.

Ἐργασία, ας, ἡ, Operatio, Opus. Ariſtoteles de apibus, μᾶλ-
λον ἐν ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἐσχαροῦσι τῇ ἐργασίᾳ ὅπου ἰδίᾳ ᾖ. Pro qui- C
ibus Plinius habet. Nihil horum faciunt apes ſtato tem-
pore, ſed rapiunt diebus ſerenis munia. Sic in vulgatis
lexicis οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exponitur Qui hoc
munere funguntur. ‖ Ἐργασία dicitur etiam de metal-
lis, & fundo aliquo. Thuc. lib. 4, pag. 155, κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυ-
σείων μετάλλων ἐργασίας, Poſſidere aurifodinas, eáſque ex-
ercere. Plato, τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα, de
hortorum cultura. Iſocr. Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώ-
ρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων,
Legum cultus. ‖ Ἐργασία, Factura, Elaboratio. Syneſ. D
epiſt. 52, ταῖς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis ſto-
las. Ex Plin. poſſis interpr. Factura præſtātiores. ‖ Ἐργα-
σία dicitur etiā in lignis & quouis opere fabrili. Theo-
phraſtus, ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος στερεώτερα καὶ σκλη-
ρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα. Pro quo Plin. Lignum
maribus durum, & in fabrili opere contortum. ‖ Ἐργα-
σία (ſicut & ἐργάζεσθαι) in inſtrumento etiam oratorio
enumeratur: qua videlicet aſtruitur & efficitur quod
ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. De qua Bud. comm.
pag. 272 & 693, prolixè ex Hermog. ‖ Ἐργασία τροφῆς, E
item & κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, cōcoctio. Ariſtot. lib.
3 De part. anim. ταῦτα γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρ-
μοττούσας ἐργασίας περὶ τὴν τροφήν. ‖ Ἐργασία τέχνης, Ar-
tis factitatio & exercitium. Syneſ. epiſt. 3, de Laide, καὶ
προσῆν τῆς τέχνης· ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλαρᾷ ῥυτίδι
κατέλυσε, τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. ‖ Ἐργασία, Quæſtus,
Lucrum. Bud. pag. 270. Ariſtot. Ethic. 4, οἱ τὰς ἀνελευθέρους
ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos
quæſtus faciunt, vt ſunt lenones, fœneratores, ſyco-
phantæ. Demoſth. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν τῆς τραπέζης, F
menſam exercendam conduxit. ἔχων τότε δάνειον τὴν ἐρ-
γασίαν, quæſtui tum habebat pecuniam fœneratitiam.
Bud. Idem apud Demoſth. contra Neæram, ὡς αὐτῇ
ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν ἀπορίαν παρεῖχεν, inter-
pretatur, Lucrum meritorium, & quæſtus fornicis.
‖ Apud Demoſthenem aduerſus Apatur. ἀπὸ τῆς ἐργασίας
ὢν, idem Bud. interpr. Negotiatione viuens. ‖ Ἐργα-
σία τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquiſitio. vulg. lex. ex A-
riſtot. Ethic. 8. ‖ At nouè dictum Luc. 12, Δὸς ἐργασίαν
ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam vt ab eo libereris. G

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui elaborari poteſt. vt ἐργάσιμα ξύλα,
ligna operi fabrili idonea, Ligna quæ elaborari poſſūt.
‖ τῶν χωρίων ὁπόσα ἐργάσιμα, Cic. apud Platonem De leg.
15, interp. Ex agro culto, eóve qui coli poſſit. pag. 40
Lex. Cic. Vtplurimum verò ἐργάσιμα plur. num. di-
cuntur Culta, ſeu Loca culta. Dioſcor. de Ægilope, φύ-
εται δὲ ἐν τοῖς ἐργασίμοις χωρίοις. pro quibus habet Plin.
Incultis amica. Theophr. de glandibus, ἥμερον καλοῦσι, τὴν
μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φύεσθαι. id eſt, eodem Plinio in-
terpr. Placidiores, quæ culta obtinent. ‖ Ἐργάσιμη ἡ- H
μέρα, dies qua operari licet. vulg. lex. ex cap. 20 lib. 1
Reg. (Sic dicitur & δικάσιμος ἡμέρα.) Habet tamē Com-
plut. editio, τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργασίας, in loco illo. ‖ Ἐργάσιμη
myrrhæ quædam ſpecies, omniū peſſima, de qua Dioſ-

cor.lib.1,cap.78.) A

Ἐργασείω, q. d. Facturio. Soph. Trach. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris vt nihil facturiens, id eſt facere cupiens, eorum quæ dico.

Ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ, Operarius. ἐργαστῆρες & ἐργάται, (inquit Bud.) Operarii ruſtici, Cultores, Foſſores. Xen. quos Pollux ab Hom. ἐρίθους vocari annotat. Idem Pollux lib.7 ſcribit βαναύσους, ſecundum Xenoph. poſſe dici etiam ἐργαστῆρας. Apud Suidam, adeſpoton hoc citatur, ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας.

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, Officina. Plut. De Socr. ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν. Xen. Hellen. 3, de Epheſo, πάντα πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἴεσθαι πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. B Demoſthenes dicit etiam ἐργαστήριον συκοφαντῶν. |Idem Demoſth. κατὰ Νεαίρ. pro meritoria domo & fornice poſuit, vt Bud. annotat. νόμος οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν αἳ ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται, in officina Veneris, inquit Bud. Vide & Comm. pag. 270. VNDE Ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, Manceps officinæ. Bud.

Ἐργαστικός, οῦ, ὁ, Operoſus, Efficax. Vnde in ſuperlat. ἐργαστικώτατος, Admodum operoſus. Accipiendum verò hîc Operoſus actiua ſignificatione, quemadmodum Statius dicit Brachia operoſa cyclopum, & Ouid. Operoſam herbam. Dicitur verò & ἐργατικός. C

C. Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis. Luc. γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. Budæo ἀνέργαστος τόπος, eſt ὀργάς, locus incultus. | Ἀνέργαστος, dicitur etiam Qui factus ſeu fabrefactus non fuit. Herodian. lib.5, εἰκόνα ἡλίου ἀνέργαστον εἶναι θέλουσι, id eſt (vt Budæus explicat) διότι ἐστὶ οὐ χειροποίητον.

C. Δυσέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Factu difficilis. D

C. ΑΠεργάζομαι, Efficio. Plato in Tim. ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, quod Cicero interpretatur, Vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio ſeu Conficio, Fingo. vt οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα, Xen. Itidē Cic. rurſus apud Platonem ἀπείργαστο vertit Effinxerat. Interdum paſſ. ſignif. vt ἀπείργαστο πλέως, Plut. Effectus erat omnino, pro Abſolutus erat. HINC Ἀπεργασία, Effectus. Apud Plat. τελεωτάτη ἀπεργασία, Abſolutio, Budæo interprete.

C. Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζομαι γῆν pro Colo terram, Subigo, Theophr. Ex quo & διειργασμένη γῆ, culta terra. |Διεργάζομαι, Corrumpo, Vitio, Bud. ex Pauſania 199. Et paſſ. διείργαστο ἂν τὰ Περσῶν πρήγματα ex Herodoto, pro Actum fuiſſet de rebus Perſarum.

Διεργάζομαι, Interficio. Plutarchus de Lucretia, ἑαυτὴν διεργασαμένη. Vide alia exempla apud Bud. 755. HINC Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelaboratus. Iſocrates ad Philipp. ἐγὼ δὲ ὁρῶ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, id eſt Inexplicatum, Abſolutu difficilem. Bud.

c. 2. Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Item paſſ. γλῶττα προδιεργάζεται in loco Ariſtotelis. quem vide apud Budæum pag. 274. F

C. ΕΝεργάζομαι, Facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶσσαν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sic Xenophon, γλῶσσα τούτων γνωμῶν ἐνειργάσθη. vbi tamen ſignif. paſſ. habet. Sæpe autem redditur Ingenero. Plutarchus, τοῦτο δὲ ψυδὲς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Budæus. Idem, ἐστὶν αὐτῆς καὶ διαφοραὶ τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem in Numa, ἐνεργάζεται ταύτην τὴν διάθεσιν τοῖς ὑπηκόοις. Apud eundē in Lycurgo, itémq; Polyb. ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός. G

C. ΕΞεργάζομαι, Perficio, Abſoluo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι & κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, (inquit Budæus) id eſt Effectum reddere, Efficere, Perficere, Abſoluere. Idem Perpetrare interpr. apud Pauſaniam de Atreo, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. In vulg. lex. ἐξειργασμένος τὰ κάλλιστα, qui cōfecit facinora pulcherrima. |Itē pro Euerto, Deſtruo, Occido, Bud. ex Herodoto. Paſſiuè etiam ſæpe ſumitur. vt ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου, Plutarchus in Numa. H Sic ἐξειργασμένοι, Soph. Aiace. Item ἐξειργάσμεθα, pro Actum eſt de nobis, Periimus, ex Euripide. HINC Ἐξεργασία, Abſolutio. Fab. lib.8, cap.3, de ornatu loquēs, ἐξεργασία eſt in efficiendo opere propoſito: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiuſdem, & cumulus ex abundanti. ET Ἐξεργαστικός, Ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc. 2, Effectio rei.

c. 2. Ἐπεξεργάζομαι (q. d. Superefficio) Effectum opus expolio. Item pro Abſoluo, Bud. pag. 731 ex Baſilio. Sed & pro Præterea Efficio, ex Demoſthene affert alibi. HINC Ἐπεξεργασία, Operis conſummatio & expolitio. De qua voce vide & in præcedente verbo. ET Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Baſilium itidem Exactius, Perfectius. B

c. 3. Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Inſuper expolio, Exactiſſimè tracto. VNDE Προσεπεξεργασία, apud rhetores, Expolitio ſecunda. Bud.

C. ΕΠεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Luc. τούτῳ τὴν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Sic Pauſan. 161. Ab Æſchine autem poni ait Budæus pro Colere, vel Iterū colere. Idem ſcribit ſibi videri Platonem vti verbo ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro ſuo, Plus agro ſuo arare, & eius terminos egredi. Affert præterea ex Pauſania pag. 34 & 77 pro Sculpere, ſeu In ſummo ſculpere. Sed & ἐπειργασμένον pro affabrefacto ex eodem citat, in Cōm. In v. l. ex Nazianz. ἐπεργαζέσθω τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. C HINC Ἐπεργασία, Ius arandi inter ſe, Communio culturæ inter duos populos: ea forma qua dicitur ἐπινομία & ἐπιγαμία. Item Aratio quæ fit vltra terminos. Vide Platonem apud Budæum. Sed ſimpliciter pro aratione ſeu cultura (ſicut ἐπεργάζομαι ſimpliciter pro Aro, Colo) apud Thucydidem lib.1, pag.45, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, obiicientes Megarenſibus culturam agri ſacri. Non ignoro tamen, in vulg. edit. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργασίαν: ſed nullo hanc ſcripturam modo defendi poſſe arbitror. quis enim vnquā ἐπικαλοῦμαί σοι ἐπὶ τοῦτο, pro ἐπικαλοῦμαί σοι τοῦτο dixit? Nec verò dubito quin ſcholiaſtes quum ait ſuperuacaneam eſſe præpoſitionem, intelligat de præpoſitione quæ verbali ἐργασία per cōpoſitionem adhæret, vt & in ἐπεργάζομαι ſignificante ſimpliciter Aro (ſicuti dixi) otioſam illam eſſe fateamur neceſſe eſt. D

E C. ΚΑΤεργάζομαι, Cōficio, Effectū reddo, Perficio, Perago. vnde & κατείργασται θυσία ex Eurip. paſſ. pro Sacrificiū eſt peractum. Sæpe verò ſonat idē propè quod κατορθῶ. Xenoph. Apomn. 4, καὶ τοί γε τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῳ τῶν πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται. vt ſi Gall. dicas, Qui en viennent à bout, Qui s'en aquittent, Qui ita in iis adminiſtrandis ſuo officio fungantur vt nihil deſiderari poſſit. Ex eodem Xenophonte, εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro Si efficere velis vt quiſpiam te vocet. vt ſit pro κατεργάσασθαι ὥστε τινὰ καλεῖν σε. Herodotus autem dixit κατεργασάμενοι τὴν ἡγεμονίην. Et Plato in Gorgia, ὁ κατεργασάμενος τὴν τυραννίδα ἀδίκως pro Qui ſibi comparauit, Qui effecit vt potiretur. Vel, Qui ſibi ſubiecit. Nam accipitur & pro Subiicio mihi, item Supero. vnde & Thuc. κατεργάσασθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, Gens à Cyro ſubacta erat. Affertur autem ex Plutarcho in Fabio, ἐκπεῖσαι καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον: quod huc fortaſſe pertinet, vt dicatur ea metaphora qua & Lat. dicitur Vincere vel potius Expugnare aliquem ſeu animum alicuius. Exponitur tamen in vulg. lexicis Conciliare. |Κατεργάζομαι, Conficio, id eſt Concoquo. Bud. pag. 275 ex Theophr. Item Conficio, id eſt Conſumo, Profligo, & Interficio. Herodian. 3, ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. |Κατεργαζόμεναι τὴν ὕλην τέχναι in vulg. lex. ex Plutarchi Pericle, pro Tractantes, Exercentes. |Κατεργάζομαι & pro ſimplici ἐργάζομαι, vt Andocides 21, ὅσοι γεωργοὶ χρώμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζοιντο. Et κατεργαζομένη γῆ Theophr. Terra culta, ſicut & ἐργαζομένη γῆ. HINC Κατεργασία, Confectio. Item Opificium, Bud. Et κατεργασία γῆς, Theophraſtus, Aratio, Subactio. Item κατεργασία τροφῆς, Concoctio. ITEM Εὐκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè confici ſeu effici poteſt, Effectu facilis. Interdum, Superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, Terra quæ facilè

ſubigitur. Et Concoctu facilis, Bud. 276. CONTR. Δυσκατέργαστος, Qui non facilè confici ſeu effici poteſt, &c. Vide paulo antè in Κατεργάζομαι. A

C.2. Συγκατεργάζομαι, Vnà conficio, Adiuuo in conficiendo ſeu efficiendo. vt συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν ex Herodoto, Te adiuuo ad regnum occupandum.

¶ ΠΕΡΙεργάζομαι vide ſupra in Περίεργος.

C.ΠΡΟεργάζομαι, Prius ſeu antè conficio. Thuc. lib. 8, paſſ. καὶ καταλαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τοῖς ἑταίροις προειργασμένα. Apud eundem λόγος προείργαστο exponitur ἐκ παρασκευῆς ἐλέγετο. B

C.ΠΡΟΣεργάζομαι, Præterea facio, ſeu efficio, Aliquid operis addo.

C.ΣΥΝεργάζομαι, Conficio, Subigo, B. 530 ex Theophr. Et οὐ συνειργασμένοι λίθοι ex Thucyd. Lapides non coagmentati, vel non politi, in V.l.

C.ΥΠεργάζομαι, Clàm facio, ſeu efficio, Plutarchus in Galba 745. Et pro προεργάζομαι, vt Xenoph. τὸν ἄπορον πόνον ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, ex Philone De mundo, τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι.

C.2. Προϋπεργάζομαι, Antè efficio clàm. VNDE Προϋπεργασία apud rhetores, quæ ex Rufiniano exponitur Præmunitio, qua antè vtimur vt cõfirmetur id quod ſubiecturi ſumus. vt ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus. C

¶ Ἔργομαι, idem quod ἐργάζομαι, vel potius ἐργάσομαι. vt enim ἐλᾶν pro ἐλάσειν dicitur, ſic etiam ἐργᾶ pro ἐργάσῃ. Vſus verò huius verbi affertur tatùm ex Bibl. interpr. Exodi 20, ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, ſeu opus facies. 2 Reg. 9, καὶ ἐργᾷ αὐτῷ τὴν γῆν, & agrum ipſi coles. quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι ſuprà. Eſaiæ 5, ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Vbi tamen per præſens exp. Operantur. D

Ἐργάτης, ου, ὁ, Operarius, Qui opus aliquod facit. Matth. 10, ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστι. Paſſim verò in nouo Teſtamento pro operario ruſtico accipitur, ſicut ἐργαστήρ. Interdum verò genitiuus ei additur, diſtinctionis gratia: vt Ἐργάτης γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiam Pollux γεωργοὺς & γῆς ἐργάτας ſynonyma ponit, dicens idẽ eſſe ἐργαστῆρας apud Xenoph. Idem Xen. ἐργάτην τῶν πολεμικῶν καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis operoſum & ſtrenuum, ſeu Optimum operum bellicorum ſeu rerum bellicarum opificem. (vt Horatius dicit Optimus operis opifex) ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex. idem Xenophon in Œcon. Et ἐργάται τῆς ἀδικίας Luc. 13, Qui facitis quod iniuſtum eſt: ſicut Matth. 7, οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν. ¶ Ergata apud Vitruuium eſt ſuculæ genus, erectum, ſuis fulcimentis & ſua velut baſi nixum, quod ambientibus machinam vectiariis ac brachiis & pectoribus connitentibus verſatur. Bud. Pandect. Id ζυγὸν etiam ab Ariſtotele vocari annotant vulg. lex. FOEM. Ἐργάτις, ιδος, ἡ, Operoſa. Ariſtot. de apibus, χρήσιμοι γοῦν τῷ καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, id eſt (Bud. interpr.) Munifices, Opifices, Labori ſufficientes. Dixit verò & Varro de apibus ſylueſtribus, eſſe illas magis opifices. Apud Luc. adiuncto genitiuo μελίττα, vocatur θείου μέλιτος ἐργάτις, diuini mellis opifex. Ἐργάτιδες apud Suidam eſt etiam ſubſtantiuum, ſicut ἐργάτης. ¶ Ἐργάτις γυνὴ dicitur etiam meritoria: quæ & φορβὰς & ἀποδιοπλαυστρα & χαμαιτύπη. Euſt. E F G

Ἐργατικός, ή, όν, Operarius, Operoſus. (actiuè videlicet accipiendo hoc vocabulum, vt in ἐργαστικὸς dixi) vt ζῷον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operoſum. Operarium pecus dicit Columella. Ariſtot. ἐργατικώτατον τῶν μελιττῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operoſiſſimum genus eſt apum, ſeu ſedulum in opere faciendo. Vel, Apes ſedulæ operis opifices: vt Horatius dicit Optimus operis opifex: & Varro quoque ſylueſtres apes dicit eſſe opifices magis. Lucianus in ſuo inſomnio, ἡ δὲ ἦν μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. VNDE Ἐργατικῶς, aduerb. Plutarchus Cam. πόλεις κατεσκευασμένας πρὸς τὸ τὸν χρηματισμὸν ἐργατικῶς καὶ πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς. Vbi exponitur Ad quæſtum artificioſè extructas. H

C.Παρεργάτης λόγων, Artifex orationum. v.l. ex Eurip.

C.Συνεργάτης, ου, ὁ, Operis ſocius, Adiutor. ξυνεργάτης σκότος, Eurip.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, Operarius. Theocr. Idyll. 10, Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν ὀιζυρὲ πεπόνθεις; Euſtathius dicit eſſe operarium ruſticum, & eundem qui Sophocli ἐργάτης dicitur. Epigr. lib. 2, Ἀνέρες ἐργατίναι. In iiſdem Epigr. dicitur βοῦς ἐργατίνης, Operarius bos. vt Columella dicit Pecus operariũ. Apollon. ſubſtantiuè poſuit pro operario ſeu agricola. lib. 3, Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.

¶ Ἐργάνη, ης, ἡ, Mineruæ cognomentum, vt in Attic. ſcribit Pauſan. Plutarch. De fortuna, τὴν γὰρ ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τύχην, ἔχουσι. paulo ante verò citarat hos iambos, Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λικνοῖσι προστρέπεσθε.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, Inſtrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur. ἐργαλεῖα γεωργικὰ, inſtrumenta ruſtica apud Pollucem. Herodianus libro 7, de populo in milites accenſo, πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο.

ὌΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, Organum, Inſtrumentum, quo ad opus faciendum vtimur. q.d. ἔργανον. Ariſtot. Eth. 8, c. 11 dicit ὄργανον eſſe δοῦλον ἄψυχον, at δοῦλον eſſe ὄργανον ἔμψυχον: vt ὄργανον ſit quo quaſi ſeruo ad perficiendum id quod volumus, vtimur. ὄργανα πολέμων, duelli inſtrumenta, Cicero apud Platonem. ὄργανα ἰατροῦ, Xenoph. μούσης ὄργανα, muſica inſtrumenta, Herod. lib. 4. ὄργανον μουσικὸν, Philo. Plerunque verò ὄργανον abſolutè poſitum reperitur pro inſtrumento muſico. Plut. ὀργάνοις χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπὲς ἠχοῦσι. Athen. 13, παντοίοις ὀργάνοις καὶ ᾠδαῖς καὶ ἀφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Et τρίγωνον καλούμενον ὄργανον apud eundem. ſic dicuntur ὄργανα ἐντατὰ, item ἐμπνευστὰ, itidem & κρουόμενα, & ἐπιψαλλόμενα, & πρόσχορδα ac ἔγχορδα. Latini etiam Organa dicunt. Galli autẽ certũ inſtrumentũ muſici genus appellãt *orgues*. ¶ Ὄργανον eſt etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Inter organa verò & machinas id diſcriminis ponit Vitruu. quòd machinæ pluribus operibus in maiores coguntur effectus, vt baliſtæ torculariũmque prela: organa autem vnius operæ prudenti tractu perficiunt quod propoſitum eſt, vti ſcorpionis & aniſocyclorum verſationes. Athen. lib. 5, μετεξετάσθη πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ¶ Sed & ὄργανον in ipſo corpore animato dicitur pars illa quæ perfectã actionem edere poteſt: vt ὄργανον non amplius ſit res inanima motũque carens, ſed animatũ quippiã & quod mouetur: vt cerebrũ, cor, iecur, teſtes: itẽ oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes: itidem & muſculus, venæ, arteriæ, nerui, & pleræque aliæ ſimilares partes. De his prolixius Gorræus. Metaphoricè verò ad alia transfertur tã inanima quàm animata. ὄργανα enim χρόνου Plato in Tim. vocauit ſidera. apud Plutarchum, ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονεν. Apud eundem in Polit. præc. οἱ φίλοι dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Et in malam partem apud Sophoclem in Aiace de Vlyſſe, ἁπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον τέκνον Λαερτίου. ¶ Quanuis autem ὄργανον reuera illud ſit ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, vt Plutarch. tradit: reperitur tamen à poetis vſurpatum pro ipſo etiam opere, ἀντὶ τοῦ ἔργου. Soph. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, cereum apis opus. Sic apud Euripid. Phœniſſ. ſchol. accipi vult illud ἆρα πύλαι κλεῖθροις χαλκόδετά τ' ἔμβολα λαΐνεοις Ἀμφίονος ὀργάνοις τείχεος ἥρμοσται: vt λαΐνεοις τοῖς τείχεσι ὀργάνοις idem ſit quod τείχεσιν ὑπ' Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι.

C.Ὀργανοποιός, οῦ, ὁ, Organarius faber, Qui organa ſeu inſtrumenta fabricatur. Organarius & Organicus apud Latinos dicuntur pro iis qui organa (id eſt muſica inſtrumenta) vel conficiunt vel iis ludunt. VNDE Ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, Inſtrumentorum fabricatio. Item machinatio veluti per inſtrumẽtum. Philo De vita Moſis lib. 3, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα, & reliqua vocis machinatio.

Ὀργανικός, ή, όν, Inſtrumentalis, Organicus, Vitruu. ὀργανικαὶ καὶ μηχανικαὶ κατασκευαί, Plutarch. Sympoſ. & ὀργανικαὶ ἀρχαὶ, ibidem. Ariſtot. Pol. 1, ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Et ὀργανικὰ μέρη apud eundem Eth. 3. ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὸ πρός τι ἐσκευασμένον, vt oculus & cætera corporis organa de quibus paulo antè dictum eſt. de qua re & Laertius in

vita Ariſtot. ['Vnde Ὀργανικῶς, Organicè, Organorũ A ſeu inſtrumentorum more. Ariſtot. Ethic. 1, cap. 9, dicit quædam ἀγαθὰ συνεργὰ καὶ χρήσιμα πεφυκέναι ὀργανικῶς, id eſt quaſi per inſtrumenta.

C. Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſtrumentorum expers. Plutarch. Pericle, ἀνόργανος βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεής.

C. Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium inſtrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Budæus ex Philop. in Proclum 48.

ὈΡΓΆΣ, άδος, ἡ, Locus deo ſacer & quem colere nefas eſt, vt ſunt luci & ſaltus, & campi inculti, qualem eſſe B vult ἄτομον λειμῶνα ſchol. Soph. in Trach. Et Poll. lib. 1 ſcribit τὴν ἀνετὸν θεοῖς γῆν, vocari ἱερὰν & ὀργάδα. Plutarchus Pericle, ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xenoph. Cyn. ἵστανται ἐνθάδε ἄρκυς ἐπὶ τὰς ἐκβάσεις τῶν τόπων, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη, τὰ τραχέα, εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη, καὶ τὰ ὕδατα. ‖ Ponitur tamen & pro agro arabili: item pro vinea ſeu arbuſto, in Epigr. vt tradunt vulg. l. Videtur autem dici ὀργὰς quaſi ἐργάς, & in Etymol. vbi dicit παρὰ τὸ ἄγειν ὡς τὸ καὶ ἀνέργαστος, legendum eſſe ἀργὴν pro ἄγειν. Cætera autem quæ ab eo adduntur, vt futilia C relinquo.

ἈΡΓΑΛΈΟΣ, ου, ὁ, Difficilis, Moleſtus, Qui alicui quaſi operoſus eſt. nam ab ἔργον quidam grammatici deriuant, ἀργαλέον exponentes δύσκολον, δυσεργον, ἐργῶδες: quanquam alii ſunt qui ab ἄλγος deductum malint, verſo videlicet λ in ρ, euphoniæ gratia. Il. λ, Ζεὺς δ᾽ ἔειδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἀργαλέην. Il. ο, μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος καὶ μῆνις. Il. π, ἀργαλέῳ ἔχετ᾽ ἄσθματι. Od. ο, Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδεται. Il. ν, Νούσῳ ὑπ᾽ ἀργαλέῃ φθίσθαι. Il. λ, ἕλκεος ἀργαλέοιο. Il. ι, ἀργαλέων ἀνέμων. Ἀργαλέος & D Ἀργαλέον abſolutè aliquando ponitur cum infinitiuo, pro ἀργαλέος ſeu ἀργαλέον ἐστί. Il. α, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ᾽ ἄφροσι πόλλ᾽ ἀγορεύειν, Difficile eſt, ἔργον ἐστί. Apud Ariſtoph. autem Veſpis, τὸν δ᾽ ὑποκριτὴν ἔπρον, ἀργαλέον ὡς σοφὸν, exponitur, Immane dictu quàm intelligentem artis ſuæ. Ἀργαλέος de rebus etiam animatis dicitur tam apud quoſdam proſæ ſcriptores quàm poetas. Plut. quum dixiſſet Athenas ποιήσεως μὲν ἐνηνοχέναι ἔνδοξον δημιουργὸν οὐδὲ μελικῆς, addit, ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητὴς γεγονέναι E διθυράμβων. Philo De mundo ἀνάγκην dicit eſſe χαλεπὴν καὶ ἀργαλεωτάτην δέσποιναν, grauem & perquam moleſtam dominam. Idem De vita Moſis lib. 1, loquens de culicibus quibus Ægyptii à Deo puniebatur, τὸ δὲ ζῶον, εἰ καὶ βραχύτατον, ὅμως ἀργαλεώτατον, quanquã puſilla, importuniſſima tamen beſtiola. Opp. De venat. lib. 3, Γρύψ γὰρ δ᾽ οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην Θήρ. εἰσιδέειν ἔτ᾽ ἀργαλεώτερον ἄλλο, neque infeſtius quicquam. At Od. λ, ὃς μὴ ἕλικας βόας ἀργυμένους ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης, Euſtath. exponit δυσκόλους καὶ ἐργώδεις κτηθῆναι καὶ ἀπελαθῆναι, Abactu difficiles, Quas abigere & in ſuam poteF ſtatem redigere operoſum & laborioſum eſt. Vnde Ἀργαλέως, Difficulter.

ἘΡΓΩ, Includo. (Vnde Εἔργω, ex qvo Εἴργω) Od. ξ, Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι. Eſt etiam Prohibeo, Excludo, vnde ἔργομαι ex Herodoto pro Prohibeor, Excludor. Hinc Εἔργω (vt dixi) quod itidem ſonat Includo. Item contineo, Complector. vnde ἐντὸς ἐέργειν dicunt Homerus & Heſiodus. At ἐέργειν μυῖαν παιδὸς Hom. Il. δ, Arcere, Prohibere. Vtitur verò & cum præpoſ. ἀπὸ hac in ſignif. Apud HeG ſiodum autem, τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ᾽ ἀεσίφρονα θυμὸν exponitur Auerte. Itẽ ἔεργω pro διείργω, de quo vide Euſtath. Et partic. ἐεργμένος pro ἠσφαλισμένος apud eundem. vt ἐεργμέναι γέφυραι. quum alioqui ἐεργμένος ſit Incluſus, Septus. Dicitvr & Ἐέργνυμι pro ἐέργω. vnde Od. κ, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

Εἴργω, Includo (vt ἔρξαν in præced. Hom. loco pro ἐνέκλεισαν) ſed vt plurimũ Includo carcere, Cõiicio in carcerẽ. Plut. καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ Δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι. Sic εἴρξῃ μοιχὸν, & εἰρχθῆναι apud Demoſthenem. Vide Bud. 279. Euſtath. ſcribit Atticos εἴργω ſcripſiſſe cum tenui pro κωλύω, vnde eſſe ἀπεῖρξεν: at pro ἐγκλείω H ſcribere ſolitos εἵργω cum aſpero, quod probari ex καθεῖρξεν, & εἱρκτή. Hæc ille. Priorem autem ego locum huic τοῦ ἐγκλείειν (id eſt includendi) ſignificationi dedi, A quòd eam deriuata retineant. ‖ Εἴργω igitur in altera ſignif. eſt κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto. Xenoph. τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Plutarch. in Lycurg. εἶρξεν ἀπὸ τῶν γάμων ἀπαξίαν. Apud eundem in Cam. ſine præpoſ. εἴργειν τῆς θαλάσσης. Sic Gal. εἴργειν οἴνου. Ex Ariſtoph. autem cum duobus accuſatiuis, εἴργω ταῦτα. Interdum etiam εἴργω cum accuſatiuo perſonæ pro Inhibeo eum qui aliquid agere cœpit. Plura vide apud B. p. 278 & 279. Legitvr & Εἴργνυμι pro eodem.

B Ἕργμα, ατος, τὸ, Septum, Clauſtrum, περίφραγμα, vt Soph. ſchol. exp. hunc Antig. locũ, πρὸς ἕργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου. ‖ Itẽ ἔργμα, κώλυμα, Impedimentũ. Heſych. Sed inuenitur ἔργμα cũ tenui pro altera ſignif.

Ἐρξείης, ου, ὁ, Coercitor. v. l. ex Herodoto.

Ἐρκτή, ῆς, ἡ, Carcer. idem quod εἱρκτή. Herodot.

Εἰργμὸς, Incluſio. Item In carcerem coniectio. Et adulteri deprehenſi detentio, Bud. Comm. 279. ‖ Videtur ſumi & pro carcere: vt oſtendit comp. Εἰργμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris cuſtos. Xen. Hell. 5, ἦλθε πρὸς τὸ ἀνάκειον, καὶ εἶπε τῷ εἰργμοφύλακι ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ τῶν πολεμάρχων ὃν εἶρξαι C δέοι.

Εἱρκτή, ῆς, ἡ, Carcer, Locus in quo ſontes concluduntur. Plutarchus Camillo, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, in carcerem coniecit Manlium. Thuc. lib. 1, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, in carcerem conicitur. Plut. ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E cuſtodia dimittere, Carcere liberari. Et metaph. Xen. Pæd. 3, ἀνελογίζετο ἑαυτῷ ἔχειν ἃ χρεία ἀποκτείνεσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε κατασκευάσας, ea ſibi imprudens carcerem & clauſtra præparauit. ‖ Ponitur & pro D Conclaui, item & gynecæo (vt annot. v. l.) in hoc Xen. loco, οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι.

¶ Ἕρκος, εος, τὸ, Septum, φραγμός. vt ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑτέρων, inquit Euſtath. Sic Od. η, de Alcinoi ædibus, Ἔκτοσθεν δ᾽ αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. περὶ δ᾽ ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, circum autem vtrinque ducta erat ſepes ſeu ſeptum. Il. ε, de torrente impetuoſo, Τὸν δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Οὔτ᾽ ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, id eſt ſepes ſeu ſepta locorum vitibus conſitorum, quibus ea quæ extrinſecus irrumpunt, ar- E centur, vt idẽ Euſtath. exponit. Dicitur verò & metaphoricè ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, ſeu (vt Aulus Gellius interpretatur) Vallum dẽtium. id eſt Labia. Il. ξ, Ἀτρείδη ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Quo reſpiciens Ælianus, dixit, ἄδηλα ἐστὶ τὰ ἀνθρώπινα ἕως ἂν ἑκάστῳ ἡ ψυχὴ εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ, dum ſpiritus ſeu anima intra dentium ſeptum continetur, dum ſpiramus & viuimus. Ἕρκος ἀκόντων, Septum & murus contra vim telorum: Il. ο, de clypeo, Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. Intelligenda verò eſt ἀσπὶς ἀνδρομήκης, vt ſit ſcuF tũ oblongũ, quod inſtar muri à pedibus veluti fundamento ad ipſum vſque capitis verticẽ exurgat. Il. ε, de Venere quæ peplum Æneæ contra iaculorum impetum prætendebat, Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ᾽ ἐκάλυψεν Ἕρκος ἔμεν βελέων. ‖ Ἕρκος, Murus. Il. ο, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, muro aheneo. vnde Euſt. ſuſpicatur acceptum oraculũ illud de ligneo muro ab Apoll. Athenienſibus redditum, & quod apud Herodotum eſt de viris æneis id eſt ære cataphractis. Il. α de Achille, ὃς G μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, murus & πυργοειδὲς ἔρυμα contra hoſtes. quo modo dicitur & πύργος αὐτῆς à Theocr. idem Achilles. Il. ζ, Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic & Cicero dicit ad omnes ſuos impetus quaſi murum quendam boni nominis imperatoris opponi. ‖ Ἕρκος ἀγκίστρου apud Oppian. Euſtath. eſſe dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλκωμα, μεθ᾽ ὃ ἡ ὁρμιά. ‖ Ἕρκος dicitur etiã τὸ περὶ αὐλὴν τεῖχος, Aulam ambiens murus, περὶ ὃ πύλαι κατὰ δὲ τὸ ἑρκίον, αὐλὴ ἐκ τοῦ ἰαύειν οὖσα· εἶτα πρόδομος, δόμος καὶ θάλαμος, vt tradit Euſtath. Il. π, Βῆρ᾽ H ἴθμεναι μετὰ νῆας, λίπε δ᾽ ἕρκεα τε μέγαρόν τε. Soph. Trach. Μηδ᾽ ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου, Μηδ᾽ ἕρκος ἱερὸν, μήτ᾽ ἐφέστιον σέλας. vbi tamen ſchol. intelligit βωμὸν vel ἱερόν. (Vnde Ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi ſacrificia fiebant tanquam eius loci præſidi & ἐφόρῳ, & à quo conſeruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. quemadmodum

ἐν τῷ

A ἐν τῇ κατ' οἶκον ἑστίᾳ ſacrificabatur Ioui ἑρκείῳ. Od. χ, Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο. Exiſtimat autem Euſtathius aram hanc fuiſſe extra αὐλὴν, ſub dio, quales multæ conſpicerētur. dici verò ἑρκεῖος ſynæreſi facta ex ἑρκέϊος, vt Κεῖος ex Κέϊος. Ouid. Græco vocabulo ſeruato Hercei Iouis aram dixit: Sunt qui Penetralem Latino nomine appellent. Sophocles autē alicubi per ἑρκεῖον Δία intelligit omnes qui in ædibus ſunt, Euſtathio teſte. ‖ Ἕρκη apud Comicos dicuntur etiam πλεκτά τινα ἐκ τειχῶν: vt ex Ælio Dionyſio tradit B Euſtathius. ‖ At Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Euſtathius ſcribit videri eſſe σχοῖνον μακρὰν, ἧς βρόχοι ἀπηώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον: propriè autem ἕρκος eſſe δικτυῶδές τι μηχάνημα. quemadmodum & Heſych. ἕρκεσι pro δικτύοις citat ex Sophoclis Athamante. ‖ Apud Sophoclem Electra, οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα. ſchol. annotat intelligi vel currum auratum ex quo Amphiaraus veluti è clauſtro & ſepto effugere nequiuerit: vel torquem aureum quo conſtrictus teneretur. ‖ Nicand. C Theriacis de murium latibulis ſeu cauernis, ἵνα τέκνα κακόφθορα τῶνδε θανόντων Σκόρπιοι ἐξεγένοντο κατ' ἕρκεα λωβητῆρες. ‖ Ἕρκη pro ὅπλα citat Heſych. ex Soph. Troilo.

C. Εὐερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene ſeptus, vel Bonum pulchrúmve [aulæ] ſeptum habens, reſpiciendo ad ἕρκος quod circum αὐλὴν eſt. Od. ι, οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. ‖ Itē, Bene munitus ſeu ſeptus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. VNDE Εὐερκῶς, Munitè, Bono ſepto. Plut. εὐερκῶς κεχαράκωκε. ET Εὐέρκεια SIVE Εὐερκία, ας, ἡ, Munitio, ſeu Bona munitio. Plato.

D Ἑρκίον, ου, τὸ, Septum, ſeu murus: propriè verò quod αὐλὴν ambit. Odyſſ. σ, καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς Εἷσεν ἀνακλίνας. vbi Euſtathius exponit τὸ τεῖχος, addens, ᾧ ἔστιν ἐπικεῖσθαι καὶ τὸν θριγκόν. Soph. Aiace, δεξιὰς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης. vbi ſchol. intelligit itidem ſeptum circa aulam, vel circa domum, accipiendo ἑρκίον pro δῶμα. Scribitur verò apud Soph. ἕρκιον accentu in penultima, vt & alicubi apud Euſtathium: loco tamen citato ſcribit ἑρκίον, vt τειχίον à τεῖχος. Apoll. Argon. 2, κεράμῳ κατερέψιται ἑρκίον.

Ἑρκεῖαι ab Heſych. exponitur φραγμοὶ, τείχη, σκηναὶ, οἰκίαι.

E ¶ Ἑρκάνη, ης, ἡ, Sepes, Septum, φραγμός. Euſtathius ex Ælio Dionyſio. Alibi verò apud eundem Euſtathiū ſcriptum reperitur ET Ὀρκάνη, exponitúrque ἕρκος τι, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα.

¶ Ἕρχατος, ου, ὁ, Sepes, Septum, φραγμός, Heſych. Apud eūdem verò eſt ET Ἕρκατος, itidē pro φραγμός & τεῖχος.

Ἑρχατόω, ῶ, F. ώσω, Obſepio, Concludo, Concluſum teneo. Od. ξ, ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο. vult autem Euſtath. hoc vocabulum factum eſſe ab ἕρχατο, tertia perſona plur. num. præteriti pluſquamperf. F eſſéque merè poeticum.

Compoſita ab ἔργω.

C. ἈΠέργω, Abarceo, Excludo. idem quod ἀπείργω. Vnde in paſſ. ἀπερχθῇ, apud Hippocr. quod Galen. explicat ἀποκλεισθῇ. ‖ Ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χειρὸς, ſiniſtrorſum relinquēs. vulg. lex. ex Herodoto. Ibidem ἀπέργει Καππαδόκας, perſtringit Cappadocas. Vide ἀπείργω paulo póſt. ET Ἀπέργω pro eodem apud poetas.

C. ΚΑΤέργω, Repello: item Vaſto. v. l. ex Herodoto.

C. ΠΕΡΙέργω, Circunſepio, Circuncludo. Thuc. lib. 5, περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον. id eſt περιφράξαντες, vt ſcholiaſt. G exponit.

C. ΣΥΝέργω, Concludo, In vnum concludo. Bud. interpretatur Copulo apud Platonem in Tim. 149, οὐ γὰρ ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέρξας εἴασεν, hoc eſt, animam mundi ab ipſo corpore regi noluit quum animā condito mundo miſceret. VNDE Συνέρξις, Copulatio. Plato Tim. de copulatione viri & vxoris in nuptiis, 142, ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τὴν γάμων συνέρξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν; pro quo ibi- H dem σύμμιξιν dicit. Bud. Citat idem Budæus & ex libro 5 De republ. ET Συνεέργω poeticè, pro eodem. Od. ι, de ouibus, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. id eſt συνεῖργον, συνεδέσμουν, inquit Euſt.

Compoſita ab εἴργω ſeu εἰργνύω.

C. ἘΝείργω, SIVE Ἐνειργνύω, SIVE Ἐνείργνυμι, Includo. Phalar. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.

C. ΚΑΘείργω, SEV Καθειργνύω, SEV Καθείργνυμι, Concludo, Tanquam in carcere cohibeo. Pauſan. τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plutarchus Lycurgo, καθειργνύωσιν εἰς οἴκημα. Idem, ἔνιοι δὲ τηρεῖσθαι μὲν ἐν ὑδρίᾳ φασὶ δεῖ καθειργμένην φάσκουσι. VNDE Κάθειρξις, Concluſio & Coercitio. B.

C. 2. Ἐγκαθείργω, ET Ἐγκαθειργνύω, SIVE Ἐγκαθείργνυμι, Includo. Plutarchus De primo frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, id eſt (Turnebo interprete) Quæ [exhalatio] incluſa & recidiua humorem in fundo calore afficit.

C. 2. Συγκαθείργω, SIVE Συγκαθείργνυμι, Vnà [cum alio] concludo tanquā in carcerem. Luc. λέοντι συγκαθειρχθῆ.

¶ Ἐργάθω, idem quod ἔργω, ab eóque deriuatum vt εἰκάθω ab εἴκω. ET Εἰργάθω pro eodē ſicut ἔργω & εἴργω idē ſūt.

C. ἈΠΟεργάθω, SEV ἈΠεργάθω, ET Ἀπειργάθω, idem quod ἀπείργω ſeu ἀπέργω. Iliad. φ, Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀπεέργαθε λαοῦ. Et Odyſſ. φ, Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς. Vbi ἀποεργάθειν eſt ἀπαγαγεῖν, Remouere, ſeu Amouere. ‖ Item διαχωρίζω, id eſt, Dirimo, Separo. Homerus Il. ε, Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον Πλῆξ'. ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου. vbi Euſt. exponit διεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τόν τε ὦμον καὶ τὸν νῶτον.

Compoſita ab εἴργω.

C. ἈΝείργω, Arceo, Propello, Repello, & eū qui aliquid cœpit agere, inhibeo, Bud. Cuius hoc apud Suidam exemplum eſt, ἀργύρειον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τι πολεμήσειν εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν, id eſt ἀπεκώλυσαν. Et ἀνείργεσθαι τῆς ἀπάτης, in vulg. lexicis pro Prohibere à fraude, ſignificatione actiua. Quomodo autem ab ἀπείργω proximè ſequenti diſtinguatur, ibi videbis. VNDE Ἄνειρξις, εως, ἡ, Inhibitio. Plutarchus De Socr. ἀποκόπτειν αὐτὰς [τὰς ἐπιθυμίας] ἀνείρξεσι καὶ κατοχαῖς ὑπὸ τοῦ λόγου κολαζομένας. paulo pòſt, φιλοπλουτίαν κολοῦσαι καὶ φιλοδοξίαν, ἀποχαῖς ὧν ἐφίενται καὶ ἀνείρξεσιν, εἰς τέλος καταλυθείσας. ET C. 2. Συνανείργω, Vnà inhibeo. AT Ἀνεέργω pro ἀνείργω, poeticum eſt, itidem ſignificans Arceo, Propello, Repello, Submoueo. Il. γ & η, Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Il. ρ, Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω.

C. ἈΠείργω, F. ξω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accuſatiuo & genitiuo, vt ἀπείργω σε τῶν ποιημάτων, apud Plutarchum De poetis audiendis. Iſocrates in Archidamo, καλῶς ἂν εἶχεν ἀπείργειν ἡμᾶς τοῦ συμβουλεύειν. In eadem oratione & in eodem loquendi genere præpoſitionem ἀπὸ addidit: ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Budæus exponit Deterreo, Abigo, in hoc Demoſthenis loco, πάντας ἀπεῖρξαν τοῦ φιλοτιμεῖσθαι. Eadem conſtructio & apud Sophoclem in Aiace, Ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Nam ita eſt conſtruenda oratio, ἐγώ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Vnde potius exponendum hîc ἀπείργω, Excludo, quàm Compeſco, vt vulgò interpretantur, non conſiderantes iungi cum genitiuo χαρᾶς. Poteſt autem vtcunque tolerari hæc phraſis, Excludo à gaudio. Sed melius, Illi hoc gaudiū expello. Alibi apud eundē Soph. cū ſolo accuſatiuo, Οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπλωκότα. Vbi ſchol. obſeruat, ita differre ἀπείργω ab ἀνείργω, quòd dicamur ἀπείργειν eum qui aliquid vult aggredi: ἀνείργειν autē eum qui iam aggreſſus eſt, & aliquantum in opere aliquo ſeu negotio promouit. Iungitur autem hoc verbum etiam cum infinitiuo pro Inhibeo, Prohibeo, id eſt Impedio ne quid fiat. vt apud eundem poetam in eadem tragœdia, — ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους Αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. Sic ἀπείργειν ἱκέσθαι dictum putatur. Citatur item ex Platone De leg. cum infinitiuo, μὴ particula præcedente, ἀπείργω μὴ γίγνεσθαι. Itidem verò cum accuſatiuo, τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε, pro Quis hæc inhibuit? Et ſuppreſſo accuſatiuo, ἀλλ' ἀπείργοι θεός, Sed prohibeat Deus. vel inhibeat. Sed Latini potius dicunt, Deus auertat.

Ἀπείργω, Dirimo, apud Arrianum: & ἀποτέμνομαι, pro eodem. Bud. Exponitur & Diuido apud Herodotum. Item pro Relinquo, id eſt Prætereo, apud eundem in Polymn. ταύτας τὰς πόλεις ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων παρεξῄει. Paſſ. vox eſt Ἀπείργομαι, & apud Herodot. ἀπέργομαι.

(ſicut ἀπέργω dicit pro ἀπείργω) vnde participium ἀπεργμένος pro ἀπειργμένος citatur ex eodem, poſitum pro Diuiſus ſeu diremptus. Item Inhibitus, Cohibitus, Coercitus. A

C. Διείργω, Diduco, Dirimo, Interſepio, Diſpeſco, vt B. interpr. Thuc. 3, χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, dirimebat eorū caſtra: i. Interſepiebat & à ſe inuicē diſtinguebat. Polyb. ἀφήκασι μὲν τὴν Μηδίαν, διειργούσης αὐτὴν τῆς αἰα μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Diſpeſcente & diſterminante ipſam. Plut. Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, breui freto inſula diſtinguitur ab Attica. B

C. Ἐξείργω, Arceo, Excludo. Æſch. τούτοις οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τῶν βημάτων. Thuc. 3. τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur. Et lib. 2, ὡς πάντων ἐξείργοιντο πάντων, ſi excluderentur his omnibus. Apud Plut. Rom. ἐξείργομαι δίκης νομίμου, in v.l. exp. Spe legitimarum pœnarum deſtituor.

C. Κατείργω, Subigo, Compello. Thuc. 1, οὐδ' αὖ πρῶτοι τὸ τοιοῦτον ὑπάρξαντες, ἀλλ' αἰεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, neq; huius inſtituti autores ſumus, quippe quū ita ſemper moribus conſtitutū ſit, inferiorē à potentiore cogi, & ad parendi neceſſitatē adigi. B. Significat etiā Veto & Arceo. Pauſ. ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργε, liberū commeatum adimebat. Alibi στρατιὰν κατεῖργεν, pro Intra fines continere exitúmque adimere dixit. Bud. Comm. C

C. Συνείργω, Coˉcludo, Cohibeo, Coerceo, In cuſtodia teneo. actiuū, accuſ. v.l. Euſtathio eſt Colligo, συναθροίζω. vide Συνέργω.

ὋΡΚΟΣ, ου, ὁ, Iuſiurandū, Iuramentū. Od. τ, ἀνθρώποις ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. Variæ autē loquendi formulæ huc pertinentes & in proſa & apud poetas reperiuntur. Od. δ, ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον: vt apud Ath. lib. 10, φρικωδέστατον ὅρκον ὀμνύουσα. Thucyd. ὅρκον ὀμόσαι τινί, Iureiurando fidē dare. Dicitur & λαβεῖν ὅρκον & δοῦναι ὅρκον: ſicut λαβεῖν πίστιν & δοῦναι πίστιν. i. accipere iuſiurandū & dare iuſiurandū. i. Exigere iuſiurandū, & Affirmare iureiurando. X. Hell. 1, ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον, ὑποτελεῖν τὸν φόρον τοὺς Χαλκηδονίους. Eurip. ὅρκον δίδωτέ μοι, iuret mihi. Dem. Pro cor. τοὺς ὅρκους ἐν τάχει ἀπολαμβάνειν, iuſiurandū quamprimum exigere, ſeu iureiurando obligare. Dicitur verò & ὅρκοις καταλαμβάνειν τινά, pro eodē apud Thuc. Quò pertinet & illud Od. δ, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον Μὴ πρίν σοι ἐρέειν, iuramentū à me accepit. i. iureiurādo me obſtrinxit. Dem. tamē ὅρκον διδόναι non ſemel dixit pro Iuſiurandū deferre, hoc eſt προκαλεῖσθαι εἰς ὁρκισμόν. B. Ariſtoph. Ranis, δέχομαι τὸν ὅρκον. Iſocr. ad Dem. ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, διὰ δύο προφάσεις. Polyb. νομίζων πετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. i. (vt Cic. duobus in locis interpr.) iureiurādo ſe ſolutū putabat, Liberatū ſe eſſe iureiurādo interpretabatur. Plut. Lyc. καὶ τὸν ὅρκον λελυμένον. Sic dicitur & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iuſiurandū violare. Dem. δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν ἀσεβηκότων ὅρκους. Σὺν ὅρκῳ λέγειν, iureiurando coˉfirmare. Od. ξ, οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὥς νεῖται Ὀδυσσεύς. X. Pæd. 2, σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, per deos iurās. Et Od. δ, ὅρκῳ πιστωθῆναι, iureiurando firmatū eſſe. Herodot. ὅρκους ἐπὶ τούτοισι ἐποιήσαντο, in eā rem iuſiurandū interpoſuerūt. Deducitur autē ὅρκος inde vnde ἕρκος, i. ab εἴργω: quoniā ὁ ὀμνύων καθείργνυταί πως οἷς ὁμολογεῖ: vt Euſt. tradit: addēs tamē, veteres quoſdā ab ὅρος deducere, quoniā ὁρίζονταί τι οἱ ὁμολογητικῶς ὀμνύοντες. AT Ὅρκος filius eſt Ἔριδος, apud Heſiod. Eſt & Bithyniæ fluuius Arriano, qui periurū vorticibus inuolutum rapere credebatur. v.l. D E F G

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, Iureiurando adſtrictus. v.l. VNDE Ὁρκωμοτικός, οῦ, ὁ. vt ὁρκωμοτικὰ ἐπιρρήματα apud Gramm. Aduerbia iurādi ſeu affirmādi adhibito iuramento, vt νὴ, μὰ, ναὶ μὰ, νὴ τὸν Δία. ET Ὁρκωμοτέω, ῶ, F. ήσω, Iuro in ſanciendis fœderibus. B. ex Luc. AT Ὁρκωμόσιον, ου, τό, Iuſiurandum. Bud. ex Plat. Phædro Comm. pag. 121. Ὁρκωμόσια, τά, Sacrificia in quibus fiebant fœdera. in vulg. lex. ET Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, idem quod ὁρκωμόσιον, ibidem. H

C. Ἀμφιορκία, ας, ἡ, Vtrinque datū iuſiurandū. ἀμφιορκία (inquit Heſych.) ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσι.

C. Ἔνορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iureiurando obſtrictus, Iuratus. Æſch. ἔνορκός εἰμι, Iureiurando teneor. Idem, ἐνόρκους λαβεῖν τὸν δῆμον, Iuramento populum obſtringere. Plutar. Rom. τῶν ἀγιωτάτων ἔνορκοι ἱερῶν ἀπολαμβανόμενοι. Ἔνορκος, Iureiurando comprobatus ſeu firmatus. Plut. Theſeo, ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. VNDE Ἐνόρκως, Iureiurando, Interpoſito iuramento. In v.l. ponitur. ET Ἐνόρκιος pro ἔνορκος. vt ἐνόρκιος λόγος, ſermo iureiurando confirmatus. At Numer. cap. 5, δώη σε κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, exponitur vulgò, Det te Deus in maledictionem exemplúmque cunctorum in populo tuo.

C. Ἐπίορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus. Heſiod. Erg. τίνει πῆμ' ἐπιόρκοις. Et ἐπίορκον aduerbialiter. Il. κ, Ὣς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε. Heſ. Erg. ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται. VNDE Ἐπιόρκως, Periurē, Perfidē, Violato iureiurando. ET Ἐπιορκία, ας, ἡ, Periurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει. ET Ἐπιόρκιον, ου, τό, pro eodē, in v.l. ET Ἐπιορκέω, ῶ, Peiero. Il. τ, Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Æſch. contra Cteſ. ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. VNDE Καταπιορκέω. Dem. cōtra Cononē, οὐ καταπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, periurio cauſam iuſtam nō ſubuerſurus, vel Potius iudicium obtenturus. Bud.

C. Εὔορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iuſiurandum religioſē colit. Heſ. Erg. ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Xen. Hell. 2, εὔορκοι καὶ ὅσιοι ἐστέ. Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. contra Mid. δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθε τὴν ψῆφον, religioſum ſuffragium & quod iureiurando adhibito fit. Ibidem, καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστι καὶ ἄλλως δίκαια. Thuc. lib. 5, εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μετακινῆσαι ὅπῃ ἂν, &c. ſunt verba ex formula fœderis. i. iuramenti religione firmatum & ſtabilitum. VNDE Εὐόρκως, Religioſē iuſiurandum ſeruando, ſeu Interpoſito ſacramento. Herodian. lib. 5, ἀμνηστίαν εὐόρκως ὑπισχνεῖται, iureiurando pollicetur. ET Εὐορκέω, Non peiero, Religioſē iuro, Sanctē iuro. Iſocr. μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς. Item, Secundum iuramentum conuentis ſto, vel promiſſis. B. ex Dem. de iudicibus non corruptis: dicens ei oppoſitū eſſe ἐπιορκεῖν apud eundē. Itē, Religioſē iuro. Sic accipit iſtud Xen. περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ, de Socrate iudicante loquens. Idem, κατὰ νόμους ἀποδεικνύντες καὶ εὐορκοῦντες κρίνειν. VNDE Εὐορκησία, ας, ἡ, Religioſa iuramenti interpoſitio, Sanctum iuſiurandum. Eurip. ET C. Καπιορκέω, idem, vt videtur. nam καταπιορκήσαντες in vulgatis lex. exponitur Probi.

C. Πολύορκος, Multum iurans.

C. Ψευδόρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus, Qui falsò iurat. idem quod ἐπίορκος. ET Ψευδόρκιος pro eodem. vulg. lexica ex Herodoto. ET Ψευδορκέω, ῶ, Falſum iuro, Peiero. Ariſtoph.

Ὁρκόω, ῶ, Caueo ab aliquo iureiurādo, vt B. interpr. Thuc. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστοις ὅρκοις, ad maximum iuſiurandum adegerunt. Idem, ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις. vbi ſchol. exp. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες. Plut. Publ. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι τὴν βουλήν, iureiurando ſenatum adſtringere. VNDE Ὁρκωταὶ dicuntur legati qui ad exigendū iuſiurandum mittuntur. Xen. Hell. 6, πέμψαι ὁρκωτάς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι. id eſt (B. interpr.) maximos quoſque magiſtratus ciuitatum ad iuſiurandum adigere. ET Ἐξορκόω, idem.

Ὁρκίζω, Fut. ίσω, idem quod ὁρκόω, id eſt Iureiurando obſtringo. Demoſthenes, οὐκ ἂν ὡρκιζόμην αὐτόν, id eſt (vt ipſe alibi) οὐκ ἂν ὅρκους παρ' αὐτοῦ ἐλαβόμην. Iuſiurandum exigere dicit Quintilianus: Ad iuſiurandum adigere, Cæſar: Adigere iureiurando & ſacramento, Tacitus, & Liuius, qui & Adigere iuſiurandum. Conſtruitur alicubi cum gemino accuſatiuo, & perſonæ & rei per quam adiuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo te & conſcio te ſacramento adſtringo. Marci 5, ὁρκίζω σε τὸν θεόν, Adiuro te per deum. (ſic enim Adiurare accepiſſe Liuium quidam tradunt) Alii, Adigo te in verba Dei. VNDE Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, Iuramenti exactio, Per iuſiurandum obſtrictio.

C. Ἐξορκίζω in Eccleſ. præſertim ſcriptoribus, idem quod ἐξορκόω, Adiuro. VNDE Ἐξορκισμός, Adiuratio.

C. Ἐπορκίζω, idem. Exhorciſo. v.l. ex Can. 27 Concil. Laod. VNDE Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, Adiurator, Exhorciſta. v.l. ex Can. 10 Concil. Antioch.

Ὅρκιος,ου,ὁ, Qui iuriiurando adhibetur. ὅρκιος θεὸς, Deus per cuius nomen iuſiurandum ſolenne concipitur. A Budæo vertitur apud Philoſtratum, Deus per quem quis iurauit. Ego malim, Deus iuriſiurandi arbiter. Thucydides, θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Æſchines, ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς. Et ὅρκιος Ζεὺς ex Pauſania pag.135. Volunt autē dici ὅρκιον (eo modo quo ἱκέσιον & ἐπιόρκιον) ἐν οἷ συμφωνίας ἐνόρκους ποιοῦντες προτείνουσι. Vt verò dicitur Ζεὺς ὅρκιος, ſic ὕδωρ τοῦ Διὸς ὅρκιον, videlicet Stygis aqua, de qua apud Homerum & cæteros poetas. Affertur & ὁρκίων ὁμολογιῶν ex Plutarcho in Lycurgo, γενομένων τῶν ὁρκίων ὁμολογιῶν pro firmatis iureiurando fœderibus. AT Ὅρκιον, (quod non ὑποκοριστικὸν eſſe ſed παρωνυμιάζεσθαι annotat Euſtathius) Fœdus iureiurando ſancitum. Iliad.β, ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Icto fœdere fido & firmo. Sic Thucydides lib.6, λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι, μὴ καταπλεόντων Ἀθηναίων δέχεσθαι. Sic Herodotus, ὅρκια ποιοῦνται πρὸς ἐκείνους. Sed in iſto loco Iliad.γ, Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Euſtathius dici ὅρκια πιστὰ non ſolùm τοὺς ἐνόρκους λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὅρκοις χειρῶδη. ‖ Ὅρκιον alicubi & pro ὅρκος, Iuſiurandum: atque ita accipiendum videtur Iliad.β, Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; (licet alioqui poſſint & ἐκ τοῦ παραλλήλου duo illa poſita videri) Sic Thuc. ponit ὅρκιον pro ὅρκος, lib.6, καὶ ὀμόσαι αὐτοῖς τὸ ὅρκιον. Sic & Luc.

ΕʹΡΕΙʹΔΩ, Figo, Firmo, Fulcio. vt ἴχνος ἐρείδειν, in Epigramm. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος. Ibidem, ἴχνος ὑπὸ γνῶν τεῖχος ἐρεισάμενον. Ibidem, ... παρὰ ἐρεισον ἐπὶ κλάδον. vbi exponitur Fulcias. Apollonius Argonauticῶn 1, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον. Sed dicitur ſæpe & de oculis, ſicut & Latini illos in terram figere dicunt. Apollonius Argon.1, ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Eſt tamen regularior hæc conſtructio ἐρείδειν εἰς γῆν: vt Euripid. εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα. Gal. autē ἐρείδειν τὴν σκιὰν dixit quod alibi προσβάλλειν. Paſſ. quoque interdū pro Pedem figere, Firmari, Siſtere ſe, vt inquit Bud. afferens ex Greg. οὐδὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει ἐφ' ὃ ἐρεισθῇ πλὴν τοῦ θείου θελήματος. At ἐρεισάμενος pro Innixus, Il.β, Τῷ δ' γ' ἐρεισάμενος, Cui ſceptro innixus, Quo nixus, vel In quod incumbens. vt Apoll. Arg.1, ἐρειδομένη βάκτρῳ. Sic interdum & actiua vox ἐρείδειν accipitur neutraliter pro Incūbere (paulo tamen aliam habente ſign.) ſeu Decūbere, itémq; pro Ingruere. Gal. ad Glauc. l.1, εἰ δ' ὅλως αὐτῆς ἐντέταται τὸ ἄλγημα πιεζόμενος, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ. Vbi malè v.l. Nimbo terrā operiente. Idē Plut. in Craſſo, πνεῦμα δὲ νέφει καὶ ὀρνιστεῖ μεμιγμένον ἐρεῖσε αὐτοῖς κατὰ τὰ σχεδίας. ‖ At paſſ. aor. ἐρείσθη apud Hom. cum datiuo οὐδει redditur vulgò Strat[?] eſt, (ſicut & ἐρείσατο γαίῃ apud Heſiod.) ego verò malim Alliſus eſt. vt Il.η, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Vide tamen & B.p.701. ‖ Ἐρείδειν κρημνοὺς ex Ariſtoph. pro Eiaculari. Itē ἐρείδειν pro Congredi cū muliere, ex eodē. Deniq; ἐρείδειν & pro συντόμως τι ποιεῖν. vide eius ſchol.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, Firmamētū, Fulcimentū, Fultura. B. vertit & Columē apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων. Exiſtimo autē hîc Alluſiſſe Luc. ad Pindari dictū Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. in Apoph. p.203. accipit autē pro baſi.

C. ἈΝΤερείδω, Cōtra fulcio, vel Ex aduerſo fulcio. ‖ Item Obnitor. vt exponit B. in hoc Luc. loco, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Eſt etiā Renitor, Nō cedo. vt quæ præ duritie non cedunt tactui. quod propriè dicitur ἀντιτυπῶ. X. Pæd.8, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. Sic verò & Plut. ἀντερείδειν & ὑπείκειν inter ſe opponit, De adulat. ... ἀλλὰ ταῦτ' ἐν τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις ἐοικὼς, ἃ δὲ κοινῶται ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, οὐδὲ δῶσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. ‖ Citatur etiā ex Plut. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις pro Barbaris reſiſtit. ἀντερείδειν, ἀντιβαίνειν, Euſt. HINC Ἀντέρεισμα, ET Ἀντέρεισις, quod ex Celſo vertitur Renixus. A Bud. redditur etiā Obnixa firmitas. ET Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, Lignū vel pila ſtructurā inclinatā fulciens, Tibicen. Itē ἀντηρίδες Structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulciētes. vulgò arcs-boutans. Vide B.701. Thuc. ἀντηρίδας ὑπῆπτον, vbi Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur & Ἀντήρις ac Ἀντήρεις, ειδος, apud Euſt. ET Ἀντήρης πληγὴ, Plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduerſus eū. vid e Euſt. Apud Soph. tamen Electra ἀντήρεις πληγαὶ ſunt qui dictas putent ſumpta metaphora à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσσω.

C. ἈΠερείδω, vel Ἀπερείδομαι, Firmiter figo. vt ἀπερείδω τὴν βάσιν. Item Firmiter adigo, Infligo, Impingo, Incutio. Plutarchus de nece Cæſaris, εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας. Idem in Amatoriis narrationib[?], οὐκ ἔχοντες δ' οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται. quod Pol. interpretatur, In quos iram effunderent. Et ab eodem τύχῃ dicitur ἀπερεισαμένη εἰς τὸν οἶκον τῶν ἀτυχημάτων τὴν νέμεσιν. Ex eiuſdem Pericle in v.l. ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα τὴν ὑπόνοιαν. At ex Luciani Anach. ἀπερεισάμενοι τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενές. q. d. Obfirmaui oculorum aciem. Ita enim exprimi poſſe hîc vim Græci verbi exiſtimo. Ibidem ex Dioſcoride ἀπερείσας ... ἄνθρακος & ἀπερεισάμενος ἄνθραξι pro Superponens carbonibus. ‖ Ἀπερείδομαι, Incumbo, Innitor. Synefius De inſ. καὶ τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται. Polyb. metaph. ἀπηρείδοντο ἐπὶ ταῖς πλείσταις συνθήκαις pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus præcipuè defenſionis vim ponebant. Budæus 700. Idem verò pag. ſequenti ex eodē ἀπήρεισται πᾶσαν τὴν προθυμίαν αὐτῆς εἰς ὑμᾶς interpr. In vobis nixam habet, vel incumbentem. Sed fortaſſe actiuè etiam ſumi poteſt hoc ἀπήρεισται, pro Firmauit & velut ſtabiliuit, aut fundauit. ‖ Item ἀπερείσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam & proiicere, Budæus 701. ex Phalar. epiſtola. HINC Ἀπέρεισις, Innixus, ſeu Actio ipſa innitēdi, aut incūbendi. In v.l. Reptantis veſtigiū.

D c.2. Ἐναπερείδομαι, idem ferè quod ἐναποσκήπτω. Bud.701.

c.2. Συναπερείδω, Impingo, Infligo. vt συναπερείσας ἐπὶ τῷ Καίσαρι τὴν ὑπόνοιαν, Budæus pag.701 ex Plut. in Cicerone. ET Συνεναπερείδω, Vnà & ſimul impingo. Vide Budæum ibidem.

C. Διερείδω, Infigo. & paſſ. Διερείδομαι, de quo Bud.701.

C. ἘΝερείδω, Impingo, Illido. Et ἐνηρείσατο γαίῃ pro terræ Illiſus eſt, Apoll. quod alibi ἐρείσατο. ‖ Ex Dioſcoride autem affertur ἐνηρεικότα στομάχῳ pro Quæ ſtomacho inhæſerunt: lib.3. cap.26.

E C. ἘΠερείδω, Infigo, Validè firmo & impingo, ſeu imprimo. Il.η, ἐπὶ δ' ἶν' ἀπέλεθρον ἐρείσας. exp. ἐπήλεξε. Et Il.ρ, — ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖαν χεῖρ' ἐπιθήσας, Euſt. exp. ὤσε. qui tamē ſcribit ἔρεισε, nō adiungens præp. quā ego adiungendā exiſtimo. Paſſ. Ἐπερείδομαι, Incūbo, Nitor. Et τῇ διανοίᾳ ἐπερειδόμεθα actiuè apud Gal. Vide B.p.701. HINC Ἐπέρεισις, Illiſus. vt ὀδόντων ἐπέρεισις Dioſ. Dentiū illiſus, vel appreſſus. Item ἐπέρεισις apud Themiſt. pro applicatione intellect[?] & incubitu in rē intelligibilē, & quaſi impreſſione. Vide B.p.442 & 701. ET Συνεπερείδω, Simul infigo, &c.

F C. ΠΡΟΣερείδω, Affigo, Allido. Προσερείδω (inquit B.) Allido, vt telū vibratum, Affigo. Vel paſſ. Allidor, Affigor. Pol. περὶ τοῦ γε τὴν ἐπιδοχὴν πρός τι προσερείσαι, κραδαινόμενα τὰ πλεῖστα συνεξέλει, loquens περὶ δοράτων.

C. ΣΥΝερείδω, Defigo. Item Impingo, Incūbo, Impreſſionē facio. B.702 ex Polyb. Et paſſ. Συνερείδομαι, Infigor. vt χεῖρας δεσμοῖς συνερεισθείς Eur. Infixi manus vinculis, i. Habētes manus infixas. HINC Συνερειστικὸς apud Plut. De primo frig. ἀλλ' ἑδραῖον, ὡς ὁ κύβος, καὶ συνερειστικόν. quod Turn. interp. Sed ſtabile eſt, ſuóque nixu ſe continens.

G C. ὙΠερείδω, Suffulcio, Fulcio, Suſtineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν κίων Plut. Rom. Columna tectū fulciēs vel ſuſtinēs. ‖ Item Cōfirmo, id eſt Animū addo timēti, & eū recreo. B. ex Herodiano. HINC Ὑπέρεισμα, Fulcimentū, Fultura, Suſtentaculum. ET Ὑπερειστικὸς, (q.d. Fultorius) Ad fulciendum ſeu ſuſtentandum aptus. vt ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

ΕʹΡΕʹΠΤΩ, & Ἐρέπτομαι, Edo, Veſcor. propriè de brutis, quaſi ἀπὸ τῆς ἔρας. i. à terra, in quam inclinati edunt: vt ſit quaſi εἰς ἔραν κύπτειν. Sed interdū & hominibus tribuitur: atq; adeo Pollux eſſe ait Raptim edere, itē affatim edere. Hom. λωτὸν ἐρεπτόμενοι. Aliquam certè rapacitatis ſignif. huic verbo ſubeſſe oſtendit compoſitum.

Ἐρεπτά, Alimenta. in v.l. At Heſych. τροφεῖα.

C. Ἀνερείπω, vel Ἀνερείπομαι, (pro ἀνερέπω & ἀνερέπομαι, pleonaſmo τοῦ ι, vt ait Euſt.) Rapio, Cic. interprete. nam is hunc locũ Homericum Iliadis υ, – ἀντίθεος Γανυμήδης, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν, Κάλλεος εἵνεκα οἷο, intepr. Tuſcul. 1, Nec Homerum audio, qui Ganymedem à dijs raptum ait propter formam, vt Ioui pocula miniſtraret. Idem poeta Od. α, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. ‖ Item ἀνερείπομαι, paſſiua ſignificatione Rapior.

ΕΡΕΙΠΩ, Euerto, Diſturbo, Proſterno, Demolior. Vtitur Homerus & cæteri poetæ. Sed & in proſa locum habet. Xenophon, ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. Et paſſiuum ἐρείπομαι, Euertor, Proſternor. Sophocles Aiace, ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξιτο, Proſtratus, Iacens. ‖ Ἤριπον interdum neutraliter pro Cecidi, Lapſus ſum. Iliad. ν, Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωίς. Sic Heſiodus, ἤριπε γνωτὸς. COMP. Ἐξερείπω Heſiodo, idem, ſed præpoſitione vim augente.

Ἐρείπιον, ου, τό, Collapſum ſeu ſemicollapſum ædificium, Collapſi ædificii (aut ex parte collapſi) reliquiæ, Rudera. Pauſanias, ἐνταῦθα ἱερὸν Ἡρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. Et infrà, πεντήκοντα δὲ προελθόντι στάδια, ἔστιν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτός. id eſt Semirutum, B. interpr. Vide & Soph. ſuprà in Ἐρείπω.

Ἐρειπόω, ῶ, Euerto, Diſturbo, idem quod ἐρείπω. VNDE Συνερειπῶ, & paſſiuum Συνερειποῦμαι. Gregorius de homine, vbi de Hieruſalem euerſa loquitur, τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηρειπώθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem ἐρειπῶ poſt ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, ſed quòd vt ἐρείπιον eſt à præſenti ἐρείπω, ſic ἐρειπῶ ab aoriſto ἤριπον. in quo Euſtathius mihi aſſentitur. Hoc verò quum ita ſit, ἐρειπῶ (vt habet idem Euſtathius) non ἐρεπῶ ſcribendum eſſe liquet, quum tamen alioqui in illo etiam Greg. loco legatur συνερεπώθη.

ΕΡΕΥΓΩ, Fut. ξω. aoriſtus ſecundus ἤρυγον, Ructo. Et paſſiuum interdum, vt δυσώδες ἐρεύγεσθαι Alexand. Aphrod. Fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνήν, q. d. Ructare vocem, pro Emittere vocem. Fluuii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Vndas ſuas in mare deuoluere, quaſi eructando & euomendo: quæ metaphora ei conſentanea eſt qua iiſdem στόματα tribuuntur. Sic & compoſita ἀνερεύγεσθαι & ἀπερεύγεσθαι vſurpantur. Sed ἐρεύγειν Euſtathius indicat eſſe etiam τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν τὸ πνεῦμα, vt ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. Vnde eſſe dictum ταῦρον ἐρύγμηλον, Il. σ.

Ἐρευγμὸς, οῦ, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. ET Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ITEM Ἐρευκτικὸς, Ructus mouens. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη: quod redditur etiam Ructatrix herba, ex Martiale: & πνεῦμα ἐρευγματῶδες, ſpiritus ructuoſus, ex Quintil. Voce autem ἐρευκτικὸς vtitur & Dioſcor. pro qua malè in v. l. ἐρευτικός.

Ἐρυγμὸς, Ructatio, idem quod ἐρευγμὸς, & quidem vſitatius. Ariſtoteles, καὶ αἱ φῦσαι δὲ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ τῶν ἀπέπτων δυσώδεις. HINC Ἐρυγματώδης. vt ἐρυγματώδης νόσος Hippocrat. Morbus ructuum effectiuus & flatuoſus. DICITVR & Ἐρυγὴ quoque pro eodem. HINC Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonaſmum τοῦ μ, Euſt. de cuius ſignif. vide in Ἐρεύγω. ET Ἐρυγγάνω, itidem pro Ructo. & quidem vſitatius in proſa quàm ἐρεύγω, ſeu ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam conſtituant, vt ἐρυγγάνειν de ieiunis dicatur, ſicut ἐρεύγεσθαι de ſaturis. AT COMP. Ὀξυρεγμία paulo aliter formatum fuit. Sic autem appellatur Acidus ructus: qui videlicet flatum ſapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocrates Aphor. ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη. ET Ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructum emitti, Qui acidum ructat. Hippocrates, οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. ET Ὀξυρεγμιάω, ῶ, Acidũ ructo. vnde τοῖς ὀξυρεγμιῶσι Dioſcoridi, pro τοῖς ὀξυρεγμιώδεσι. AT Κρομμυοξυρεγμία, Fœtidus ructus, qualis eorũ qui cæpas ederint. Ariſtoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

C. Ἀνερεύγω, vel Ἀνερεύγομαι, Eructo, propriè Surſum eructo. De fluuiis interdum dicitur, metaphoricè pro Emitto quaſi eructando. Apoll. Argon. 2, – ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων. ET Ἀπερεύγομαι, idem.

ΕΡΕΣΣΩ, VEL Ἐρέττω, Remigo. Od. ι & μ, – οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. Et paſſiuum, ἐρεσσομένη νηῦς apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ‖ Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, ex Euripide, Impellens pedem ſeu mouens. Et ἐρέσσειν ἀπειλὰς, Minas iactare. Sed & ἐρέσσει πτεροῖς ex Euripide pro Alis remigat. vt Virgilius, Remigio alarum. Cæterùm quòd ἐρετμὸς ſubiungo verbo ἐρέσσω, (quod alioqui præcedere iudicaturus ſit aliquis, ſicut Remus prius eſt quàm Remex & Remigo) in eo Euſtathii etiam autoritatem ſequor, ſcribentis τὰς παραγωγὰς verbi ἐρέσσειν aliquando retinere primam eius literam, vt ἐρέτης & ἐρετμὸς: aliquando ei addere ι, vt εἰρεσία: nõnunquã etiam in ο vel η eam mutare in ο. vt εἰκόσορος: in η, vt ὑπηρεσία, & ἐπήρετμος, item δήρης, & ἅλιρης, ac ſimilia. Hæc ille, pro confeſſo ponens, ἐρετμὸς, ſicut & cætera, ab ἐρέσσω formari. Quod certè cum illo fatebitur quicunque huiuſmodi formationum naturam cõſiderauerit. Sed credo quum ἐρέσσω dictum fuit, ſi non eodem tempore dictum ſit & ἐρετμὸς, ſaltem aliud ſynonymum non defuiſſe. Quid ſi verò dicamus ἐρέσσω factum eſſe ex aliquo nomine obſoleto quod remum ſignificaret. COMP. Διερέσσω. à quo irregulariter διήρεσα, Od. ξ, χερσὶ διήρεσα, pro Manibus remigaui, Manibus tanquam remis vſus ſum. ET Προερέσσω, Remigando promoueo, ſeu ſubduco. Hom. ET Συνερέσσω, Simul remigo.

Εἰρεσία, ας, ἡ, Remigatio, Remigium. Od. λ, v. vlt. Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. Et Od. μ, Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίην ποιεῖσθαι Apoll. pro remigare. Polyb. 16, οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις ἐνεργῶς προσέβαλον. Quæ Bayf. interp. Veruntamen vſi ſumma remigum alacritate, impetum fecerunt. ‖ Luc. εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit in Timone, vt Virg. Remigium alarum. Alia autem metaphora dixit poeta quidam apud Athenæum Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπεμψόμενος εἰς μέγαν αἶνον. Vide & εἰρεσία Διονύσου paulo pòſt in Ἐρέτης. HINC Παρεξειρεσία (ET Παρεξειρέσιον Heſych.) q. d. Pars nauis quæ eſt extra remigationem, id eſt in qua non remigatur. quaſi παρὲξ τῆς εἰρεσίας. vt habent Heſych. Suidas. & Thuc. ſchol. Sed hic vno in loco dicit eſſe τὸ κατὰ τὴν πρῴραν περὶ τῶν κωπῶν, (quod habet Heſych. quoque & Suidas) in altero, τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρῴρας. Vide p. 125 & 144, ibidémque ipſum Thuc. Vide & Poll. ITEM Προεξειρεσία, Nauis pars in qua remigatur. Suid.

Ἐρέτης, ου, ὁ, Remex. Od. α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη. Plutarchus, ἐρέται ὁμορροθοῦντες. ‖ Appellauit autem metaph. quidam poeta apud Athenæum potores ἐρέτας κυλίκων q. d. remiges calicum ſeu poculorum: ſicut & συμποσίου ναύτας: dicens eadem metaphora, οἴνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου. HINC Ἐρετικὸς, Ad remos pertinens. Et Ἐρετικὴ, ſub. τέχνη, Plat. Ars remigatoria, Ars remigandi. COMP. Αὐτερέτης Thuc. Miles qui ipſemet remigat. Heſych. Suid. Vide & Bayf. AT Ἀντιρέτης in hac ſignificatione perperam apud Poll. ſcriptum eſt, ſicut & in v. l. Sed ibidem Ἀντήρης exponitur etiam, Qui iuxta alium remigem ſedet & remigat, Contendens remigando: ὁ ἀντικαθήμενος. ET Ἀντερετεῖν, Cum alio remigare, ἐπὶ τῶν ἀντιζυγοῦ καθεζομένων ἐρέσσειν. Quæ ſibi non conſentanea præteréaque ἀμάρτυρα ſunt.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἐρετμὸν, οῦ, τὸ, Remus. Homerus Odyſſ. μ, Πῆξαι ἐν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. Et Odyſſ. λ, Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Cæterũ ἐρετμὸς dici putat Etymologiſtes pro ἐρεσμός. In proſa vſitatius eſt κώπη quàm ἐρετμός. HINC Ἐρετμόω, ῶ, Remis inſtruo, item remigo. Budæus. AT in ſequent. compoſitis mutatum eſt ε in η. Δολιχήρετμοι naues Homero, Longos habentes remos: aut Diuturnæ remigationi ſufficientes. Vide Euſtathium. ET Ἐπήρετμοι naues eidem, Remis inſtructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, vtpote qui iam ipſis remis

velut incumbunt, aut eis aſtant, ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. ET Λευκήρετμος nauis, Euripidi. q.d. Albiremis, Albos habens remos. ET Φιλήρετμος, Homero. Remorum ſtudioſus, id eſt rei nauticæ. VERB. item Συνηρετμεῖν eiuſdem formæ, q.d. Conremigare, Vnà remigare. Et metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Conuenire.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, Pellis aut aliud quidpiam quod remiges ſibi ſubſternebant. Poll. Heſychius & ſchol. Thucydidis, in hunc eius locum lib.2, pag.79, λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροπωτῆρα. (SED Ὑπηρετήσιον habet Suidas, in eadem ſignificatione, itémque pro laſano) AT Ὑπηρεσίαι eidem Thucydidi, Naues adminiſtræ earum quæ armatos portant: aut etiam Seruitia earum, inquit Budæus. Sed addit, Arrianum videri accipere pro remigibus: quod & ὑπηρεσίαν ſing. numero ſignificare Demoſtheni, cum alibi, tum vbi ſcribit, διεξιὼν τούς τε μισθοὺς τοὺς τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα διδομένους. (Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus nauibus inſeruiebant) Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet miniſterio, & pro opera quæ nauatur quapiã in re. Syneſ. epiſt.145, ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος. Bud. ὑπηρεσίαν accipi etiã tradit pro miniſtris, vt Latinè miniſterium. HINC Ὑπηρέτης, ου, ὁ, Miniſter, Famulus. Et fœm. Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, Miniſtra. οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, Xenophon Pæd.2. οἱ περὶ τὰ ἱερὰ ὑπηρέται, Plut. περὶ ἀοργ. Ariſtot. Pol.1, ὁ γὰρ ὑπηρέτης ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ἐστίν. Interdum ὑπηρέτης, Miniſter publicus, Apparitor, Æſch.41. Sic Xenophon Hell. 2, τὸν δ' ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. A QVO Ὑπηρετικός, vt Famularis à Famulus, & à Seruus dicitur Seruilis. Xenophon Pæd.2, ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. vbi Phil. Miniſtratoria arma interpr. malè meo iudicio. Vide de hac voce & in Ὑπηρετητικός. ET VERB. Ὑπηρετέω, ῶ, Miniſtro, Inſeruio, Operã nauo alicui. Demoſthenes Pro corona, τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὑρέθη. Et ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις, ibidem. Dicitur etiam ὑπηρετῶ σοι τοῦτο. Xenophon, αἱ χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι. Idem Pæd.4, σὺ ἡμῖν τί ἄλλο τούτων ὑπηρετήσεις; Budæus ab Iſocrate accipi ait pro Obſequor, ſeu Impendo obſequiũ. Idem apud Ariſtotelem Ethic.8, καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὔθ' ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα, vertit, Non obſequuntur amicis in talibus. A Thucydide autem & pro Suppeditare ſeu Subminiſtrare ſumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque actiuè interdum: vt Xenoph. Hell.5, ὥστε ἐκείνους πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέηται. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, eſt Gall. *Ie ſuis ſerui*, Mihi miniſtratur, Mihi præſtatur miniſterium. Vide Budæum pag.333. VNDE Ὑπηρέτημα, Soph. & Plat. ET Ὑπηρέτησις, Miniſterium. Ariſtoteles Rhet. 2, ὅσα εἰς ὑπηρέτησις ἢ στόματος ἢ ἔργων ἀγαθῶν. Budæus ὑπηρέτημα ait eſſe miniſterium, id eſt functionem, in hoc Antiphontis loco, αὐτῆς μὲν εἶναι τὸ εὕρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit ſignificare & Obſequium. ET Ὑπηρετητικός, q.d. Miniſtratorius, id eſt Ad miniſtrãdum aptus, ſeu ad obeunda miniſteria. ET Ὑπηρετικὸς idem quod ὑπηρετητικός, vt vult Budæus. In vulg. autem lex. ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur ἀδιαστάτως pro Vim habens miniſtrandi animæ: & ὑπηρετικὴ ex Ariſtotele pro ſciẽtia miniſtrandi. Eſt tamen ὑπηρετικὸς ab ὑπηρέτης potius, ſicut ὑπηρετητικὸς à verbo ὑπηρετῶ. At verò apud Demoſth. pro Cteſiph. ἕως τριῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro vſque ad nauigia terna & eorum remigium. ET COMP. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, Viciſſim operam nauo, Officiũ ſeu Obſequium viciſſim præſto. Ariſtoteles, ἀνθυπηρετῆσαι γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαριζόμενον. ET Ἐξυπηρετέω, ῶ, ET Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in actiua itidem ſignif. pro ſimplici, vt Baſilius, ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι.

C. Διήρης, ους, ἡ, ſubaudi ναῦς, (vel δίηρες πλοῖον) Biremis, Nauis quæ binis remis agitur. SIC Τριήρης, Triremis. (VNDE Τριήραρχος, SEV Τριηράρχης, Trierarchus, Triremis ſeu triremium præfectus. Item Qui in publicam triremem ſeu publicas triremes ſumptum ſuppeditat. vnde & τριήραρχος à Polluce annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. A QVO Τριηραρχία, Trierarchia, Præfectura triremis ſeu triremium, Munus quod obibat trierarchus. Erat autem ſumptuoſum munus, (vt ſcribit Suidas) quia naues paratas habere oportebat & omni parte ad bellum inſtructas, eorum ſumptu qui hoc munere fungebãtur. ET Τριηραρχικός, Ad trierarchiam pertinens. vt τριηραρχικὸς νόμος, Demoſthenes. Ex eodem τὸ τριηραρχικὸν, Ordo trierarchicus, & τριηραρχικὸν τίμημα, Lucianus. ET Τριηραρχῶ, Fungor trierarchi munere. A QVO Τριηράρχημα, Sumptus qui fit in trierarchiam. AT Ἐπιτριηράρχημα, Sumptus qui fit trierarchiæ tempore: niſi mendo carent Suidæ exemplaria. NAM Ἐπιτριηραρχῶ eſt Vltra iuſtum tempus obeo munus trierarchiæ. vt Budæus interpretatur ex Demoſthene, εἰδὼς τόν τε χρόνον ἐξήκοντα, καὶ ἤδη ἐπιτριηραρχοῦντά με. Sic autem ἐπιτριηράρχημα fuerit tempus quo quis fungitur trierarchia exacto iam iuſto ſpatio. Cui expoſitioni aſſentitur & Pollux. Cæterùm quale fuerit τριηράρχων munus, & quid τριηραρχεῖν, copioſè docet Budæus De aſſe lib.5, ſimul etiam locos autorum proferens. ET Τριημιολία nauis, Quæ non tot remis agitur quot iuſtæ triremes. Ita Bayſius, de hac tamen interpretatione non affirmans. Heſychio eſt ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος. ET Τριηρονόμος, Nauclerus & Trierarchus, in vulg. lex. ET Τριηροποιός, Nauis ſtructor ſeu ædificator. ibidem. AB EODEM nomine fit & Τριηρικός, id eſt Ad triremem pertinens. Item τὸ τριηρικὸν in vulg. lex. ex Ariſtotelis Polit. pro nauali multitudine. At τριηρικὸν Strabo vocat & nauale ad triremes recipiẽdas, vt ſcribit Bayſius. ITEM Τριηρίτης, Remex triremis, ex Plutarchi Themiſtocle. Ex Thucydide autẽ τριηρῖται pro Triremib[9] aduecti, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, ſcholiaſt.) DICITVR itidem Τετρήρης, Quadriremis: ET Πεντήρης, Quinqueremis: (ITEM Πεντηρικὸν πλοῖον) AT Ἑξήρης, ET Ἑπτήρης, ET Ὀκτήρης, ET Ἐννήρης, ET Δεκήρης, ET Ἑνδεκήρης, ET Δωδεκήρης, ET Τρισκαιδεκήρης, ET Πεντεκαιδεκήρης, ET Ἑκκαιδεκήρης, ET Εἰκοσήρης, ET Τριακοντήρης, ET Τεσσαρακοντήρης, Nauis ſex ordinum, ſeptem, octo, nouem, decem, vndecim, duodecim, tredecim, quindecim, ſexdecim, viginti, triginta, quadraginta: de quibus legẽ Bayſium, & exempla ex autoribus apud eundem.

Ἐνήρης ET Εὐήρης eadem forma dicuntur. Eſt autem nauis ἐνήρης, Nauis remigio inſtructa. Plutarchus in Bruto, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide apud Bayſiũ & alia exempla. Affertur autem & pro naue vniremi ex Pachymerio: ſed tum ſcribendum fuerit ἑνήρης cum aſpero. AT Εὐήρης, Remigationi aptus & commodus. vt εὐῆρες ἐρετμὸν Luciano, εὐῆρες καὶ καρτερὸν δός μοι ἐρετμόν. (Sunt autem ex Homero verba hæc εὐῆρες ἐρετμὸν, vt vides in Ἐρετμός) At Plutarchus εὐήρη σκάφη dixit (περιπλέων εὐήρεσι σκάφεσι) quæ alibi ναῦς εὐστρόφους, id eſt expeditas, & quaſi verſatiles. Bud. ITEM Κρατήρης pro ἐνήρης. vt κρατῆρες πλοῖον Herodoto in Vrania, Nauis inſtructa & parata. vt vult Bayſius. AT Μονῆρες πλοῖον quidam apud Suidam appellant, Nauigium quod vnicum habebat per tranſtra & ſedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayſ. AT Ἀντήρης vide in Ἀντηρείδω.

C. Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, Thucyd. Ambireme acatium. Ita enim appellari poſſe exiſtimat Bayſius id in quo vnuſquiſque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. ET Ἀμφῆρες, idem, Poll.

C. Εἰκόσορος ναῦς, Nauis quæ viginti remis agitur: ET Τριακόντορος, quæ triginta: ET Πεντηκόντορος, quæ quinquaginta. Vide Bayſium, qui etiam ſcribit τριακόντορον & κέλητα poni à Thucydide lib.4 inter prædatoria nauigia.

ἘΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, Rubor. Propriè autem putatur ita dici rubor eorum qui erubeſcunt. In vulg. lex. malè ὁ ἔρευθος. nam cum alii tum Galenus & Ægineta vbique neutro genere proferunt. HINC Ἐρευθής, Ruber. ET Ἐρευθήεις poet. Rubi-

cũdus, Ruber. ET Ἐρευθέδανον, Herba, quæ Lat. Rubia. ITEM Ἐρεύθω, Rubefacio. vt αἵματι γαῖαν ἐρεύθων, Il. λ. Et paſſ. Ἐρεύθομαι, Rubefio. ET Ἐρευθιάω, ῶ, Rubefio, Rubeſco. Et pro Rubeo, Sum ruber: Nono, ὕδατος οἰνωθέντος ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Item Erubeſco. nam ἐρευθιόωντες Heſych. exponit ἐρυθριῶντες.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (amiſſo ε) Rubor, τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις, Thuc. lib. 2. Luc. ἡ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐστὶν. Syneſ. καὶ εὐθὺς ἐπανῆλθέ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Item Verecundia. ‖ Ἐρύθημα radix quæ ἐρυθρόδανον etiam & ἐρυθρόδανον. ET Ἐρυθαίνω idem quod ἐρεύθω, Rubefacio. Et paſſ. Ἐρυθαίνομαι, Rubefio. Il. φ, — ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ἐρυθρὸς (amiſſo itidem ε, & aſſumpto ρ) Ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς & νέκταρ ἐρυθρὸν, Hom. Et ἐρυθρὰ θάλασσα paſſim Rubrum mare. Alicubi etiam ἐρυθρὰ ſine adiectione. ‖ Item ἐρυθρὸς, quibuſdam, (vel ἔρυθρος retracto accentu) frutex, qui & ῥοῦς, vulgò Sumach. HINC Ἐρυθρόδανον, Herba quæ & ἐρεύθέδανον, Rubia. VNDE Ἠρυθροδανωμένος, Rubefactus, & quaſi rubia tinctus. Vide Heſych. in Ἐρυθροδανωμένος. ET Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubrũ cor habens, in v. l. ET Ἐρυθρόπελας quod & ἐρυσίπελας, ibidem. ET Ἐρυθρόπους, q. d. Rubipes. Auis quædam Ariſtoph. in Auibus. COMPOS. Διέρυθρος, ET Ἐξέρυθρος, ET Ὑπέρυθρος. Eſt autem διέρυθρος, Rubro colore diſtinctus, Cui rubor permiſtus eſt. Ἐξέρυθρος, Valde ruber. Gal. τῆς γέ τοι φλεγμονῆς ἡ μὲν ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγον ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα. Ὑπέρυθρος autem, Subruber, Aliquantum ruber. AT Ἐρυθρίας eſt Rubicundus, Ruber. vt ὠχρίας, Pallidus. Budæus ex Ariſtotelis Præd. ET verbum Ἐρυθραίνω, Rubefacio. Et paſſiuum Ἐρυθραίνομαι, Rubefio. Herodianus 5, καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων. ET comp. Καπρυθραίνω, Idem. VERB. autem Ἐρυθριάω neutraliter pro Erubeſco, Rubore ſuffundor. Plato De rep. lib. 1, τότε καὶ εἶδον ἐγὼ (πρότερον δ' οὔπω) Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Demoſth. Pro cor. ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσῃς. ET cõp. Ἀπερυθριάω, ῶ, F. άσω, Depudeo, (ex Seneca) id eſt Pudorem depono, Erubeſcere deſino, vel Me non pudet, aut Depuduit Ouid. Ariſt. in Neb. ἀπερυθριάσαι γ' ἂν μᾶλλον ἢ χεῖν πράγματα, Impudentia vti, Impudenter negare. Chryſoſt. De ſacerdotio, ψυχὴ γὰρ ἐπειδὰν εἰσάπαξ ἀπερυθριάσαι ἐθισθῇ, εἰς ἀναλγησίαν ἐκπίπτει. id eſt, Pudorem deponere, ſeu verecundiam. A paſſiuo themate Ἀπερυθριάομαι, ῶμαι, fit ἀπηρυθριασμένος participium. & dicitur ἀπηρυθριασμένον quod impudenter factum dictũmve eſt, & pudore depoſito. VNDE adu. Ἀπηρυθριασμένως, Impudẽter, Depoſito pudore, Perfricta fronte, ἀναιδῶς. AT Ὑπερυθριάω, Ariſtoph. Subrubeſco.

Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρὸς, vt quum ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης dicitur à Dionyſio Alex. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος ſeu ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. Ab eodẽ verò ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur calamus odoratus, vel quòd iuxta rubrũ mare naſcatur, vel quòd ruber ſit. At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gẽma, Tibullo periphraſticè, — in Erythræo legitur quæ littore concha: Propertio, quæ — venit è rubro concha Erycina mari. Idémque eſſe putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, (quòd in cõchis quas margaritiferas cochleas Plinius vocat, cõcreſcat) Margarita Tullio, (vt & Theophr. atque aliis μαργαρίτης) Vnio Plin. Luciano & λίθος Ἰνδικὸς, qui alioqui altero illo nomine vtitur in Amor. ſcribẽs, λίθοις ἐρυθραίοις κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντον ἠρτημένας βεῖθος. Hieronymus denique ad Principiam, Rubri maris grana nominauit. vbi, ſicut & Lucianus, auribus appendi ſolitum oſtendit: ſcribẽs Aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretioſiſſima grana ſuſpendere.

Ἐρύθριον, Malagmatis nomen cuius compoſitio habetur apud Ægin. lib. 7, cap. 18.

Ἐρυθροὶ, VEL Ἐρυθροειδὴς, Tunica teſtium & vaſorum ſpermaticorum, vbi extra ventrem proceſſere. Quandiu enim intra ventrem ſunt, eorum tunica, quòd illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine: poſteaquam verò extra ventrem proceſſit, quia rubet, ἐρυθροῖς incipit appellari. Gorr.

Ἐρυθελινὸς, οῦ, ὁ, (alii Ἐρυθῖνος) Rubellio. vt Gaza vertit apud Ariſtotelem, Græcum nomen imitans. Sicut & Gallicè eadem ferè nominis forma vocatur Rouget. Plinius Græcum nomen retinet, ſed vulgata exemplaria habent Erythinus. Vocatur & σύκη ab Athenæo lib. 7.

ΕΡΕΥΝΑΏ,

ῶ, F. ήσω, Indago, Veſtigo. Item Scrutor, Perſcrutor, Inquiro. Homerus Iliad. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε, μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴποθεν ἐξεύροι. vbi Euſtathius ἴχνι' ἐρευνῶν eſſe dicit ἰχνηλατῶν. Poteſt tamen iungi etiam verbo præpoſitio. Antiphon, πρῶτον μὲν εἰσβαίνεις εἰς τὸ πλοῖον, ἠρεύνων καὶ ἐπειδὴ τὸ αἷμα εὗρον. Budæus à Platone pro Indago & Veſtigo poni autor eſt. Vult autẽ ab ἐρέω deduci Euſtathius, vt ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω per epentheſin τοῦ υ (vt ex χέω fit χεύω) deinde per epentheſin τοῦ ν, ἐρευνῶ: ſicut ex ἵκω formatur ἱκνῶ, & οἰχνῶ ex οἴχω.

Ἐρευνητὴς, οῦ, ὁ, ET Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, Scrutator, Nonno. ET Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius difficilis eſt ſcrutatio, Qui non facilè indagari poteſt.

C Ἔρευνα, ης, ἡ, Indagatio, Scrutatio. ἐρεύνας ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, Ariſtoteles Œcon. 2. Perſcrutari domos. Et οἱ κατ' ἔρευναν εἰσιόντες pro Ad ſcrutandum, Bud. tacito autoris nomine.

C. ἈΝερευνάω, ῶ, Perueſtigo, Perſcrutor. Dicitur & Ἀνερευνάομαι ſignif. actiua.

C. ΔΙερευνάω, Idem. Appianus Ciuil. bell. lib. 5, περιπλέων δ' ἀπέσπασεν ἐς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. Dicitur & Διερευνάομαι actiua ſignificatione: vt τὸ θεῖον πάντα διηρευνᾶται, Gregorius De homine. HINC Διερευνητὴς, D Perſcrutator, Indagator. ET Ἀδιερεύνητος, Imperueſtigatus, Non perueſtigatus. Philo De mundo, ὡς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολέλειπται. A Budæo exponitur Non exploratus, Non excuſſus, apud Plutarchum in Dione, pag. 312. Interdum verò eſt Non perueſtigabilis, Imperueſtigabilis, Inſcrutabilis. ET Ἀδιερεύνης pro eodem in v. l.

C. ἘΞερευνάω, ῶ, Idem. VNDE Ἐξερεύνησις, Perſcrutatio, Indagatio. ET Ἐξερευνητὴς, Euripides, Perſcrutator, Indagator. ET Ἀνεξερεύνητος, Inſcrutabilis.

E C. 2. Διεξερευνάω, ῶ & Διεξερευνάομαι, ῶμαι, Diligenter perueſtigo, Accuratiſſimè indago, ſeu rimor. (addit enim ſecundam quandam vehementiam geminatio præpoſitionis) Plato De leg. διεξερευνώμενος χώραν.

C. ΠΡΟερευνάω, ῶ, Prius indago ſeu veſtigo, Prius ſcrutor. Et Προερευνάομαι pro eodem. Xenoph. Pæd. 5, πέμπει τινὰς προερευνησομένους.

ἘΡΈΦΩ,

Fut. ψω, Tego, Contego, Tectum impono, στέγαζω. Demoſthenes, ἤρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις. At Homeri locum ex Iliad. α vide in Ἐρέφω. HINC Ἔρεψις, εως, ἡ, quaſi dicas, Tectura. id eſt, Ipſe tegendi actus. vt νεὼν ἔρεψις. Interdum verò & Tectum. vt exponitur apud Plutarchum Pericle, τὴν δ' ἔρεψιν ὀξεῖαν καὶ κάταντες τὸ ᾠδεῖον. Budæus quoque ἔρεψιν à Plutarcho pro tecto poni ſcribit, ſed locum non proferens. Sic autem & à Theophraſto accipi putat idẽ, Hiſt. 5, cap. 7, τούτῳ γὰρ χρῶνται πρὸς τὴν ἔρεψιν. vt ſit (inquit) pro ὀροφὴ, ſicut κάμψις dicitur pro καμπὴ. Sunt verò qui & contignationem hîc G interpretentur. A QVO Ἐρέψιμος ὕλη Theophraſto, Materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξύλα. Bud. ἐρέψιμον tectorium vertit. ‖ Et ἐρέψιμον herba. Vide Suid.

C. Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque tectus, vel Circumcirca, vel In circuitu tectus. Epithetum pharetræ, Iliad. α, Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. ET Ἀνηρεφὴς apud Apolloniũ, Tecto carens, vbi dicit ἀνηρεφέος νηοῦ. Exponitur tamen in vulgatis lexicis Altè tectus. ET Ἐπηρεφὴς AB Ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus: eidem Apollonio Argonauticῶn 2, [illegible] ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. Apud Homerum verò Odyſſeæ κ, πέτρης κατηρεφὲς Euſtathius tradit à vet. expoſitum etiam χθαμαλόν. EST autem ἐπερέφω pro Tego, H Tectum impono, ut apud Hom. Il. α, — εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. vbi Euſtathius ἔρεψα ait eſſe ὀρόφωσα.

ſed ego ἐπήρεψα lego, iuncta præpoſitione ἐπὶ verbo ἐρέψα. ET Κατηρεφής, idem. QVOD itidem eſt à Κατρέφω. κατηρεφὲς enim δάφνῃσι ἄντρον, Homero quod illis tegitur tanquam tecto. At κατηρεφὲς κῦμα, vnda quæ ſe attollendo, velut alto quodam tecto operit. Et contrà κατηρεφὲς quum περὶ τῆ οἰκήματος dicitur πρὸς χθαμαλόν. Vide Euſt. Eſt autem illius verbi media vox κατηρέψεται apud Apoll. Arg.2, κεράμῳ κατηρέψεται ἐρίζον αἰήρ. Et apud Ariſtoph. in Veſpis dicitur teſtudinibus, ὡς εὖ κατηρέψασθε, pro Quàm bene tectæ eſtis, ſeu coopertæ. ET Συνηρεφής, Tectus vmbra ſpiſſa tanquam tecto. Vmbroſus, Opacus. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμὲν, Luc. in Anacharſ. pro In opaco ſumus, vel In vmbra. Sic & Straboni συνηρεφῆ dici opacum ſcribit Bud. A QVO Συνηρεφέω, ῶ, Opaco, Inumbro. Theophr. de fluuio alueum mutante loquens, eo exundante, καὶ ἅμα τῇ μεταβάσει ποταμὸν ὕλην συναυξῆσαι τοῖς τόποις, ὥστε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, id eſt Locum opacare, Bud. ET Ὑψηρεφής, Altè tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celſus, ex conſequenti. SED poeticè Ὑψερεφὲς δῶ ſeu δῶμα ab Homero dicitur metri cauſa, pro ὑψηρεφές. Sic & ὑψερεφεῖς ναοί, Ariſtoph. Scribitur verò & ὑψιρεφὴς in v.l. ſed hanc ſcripturam non agnoſcit Euſt.

ὈΡΟΦΗ, ῆς, ἡ, Contignatio qualis eſt tectorū. Thuc. l.4, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον κεράμοις. Theophr. διαμένουσιν ὀροφὰς τινὰς τῶν ἀρχαίων οὔσας. Quod deſcribens Plin. ait, Theophraſtus huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum contignationes. Ariſtot. De apibus, ἄρχονται δὲ τῶν ἱστῶν ὑφαίνειν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους καὶ κάτω συνυφεῖς, id eſt eodem Plinio interpr. Struunt orſa à concameratione aluei, textúmque velut à ſumma tela deducunt. Pro eo autē quod Varro habet, Singulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinē crebra: ordines quamplurimi eſſe poſſunt à terra vſque ad cameram: in Geoponicis eſt, κατασκευάζειν δὲ χρὴ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ νεοσσιὰς συνεχεῖς, ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς. Apud Athenæum l.5, ταῖς τε κατασκευαῖς καὶ ταῖς ὀροφαῖς καὶ θυρώμασι ἃ πάντα ἦν ταῦτα πεποιημένα, Bud. interpr. Tectis laqueatis & poſtibus ſpectabili opere exornata.

Ὄροφος, ου, ὁ, Tectum, Camera. Thuc. lib.1, τοῦ οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectum demoliti ſunt. Philo De vita Moſis lib.3, τὸν ὄροφον καὶ τοῖς τοίχοις καλύπτειν, tectum & parietes integere. ‖ Ὄροφος eſt etiam aquatilis calami genus quo domus tegi ſolebant. Il. ω, de tentorio Achillis, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Citat Pollux etiam ex Theophr. & Ariſtot. Eurip. ſchol. tradit eſſe genus calami fragilis & papyracei, (ἀσθενής, inquit, καὶ παπυρώδης) ex quo pueri conficiant fiſtulas exilem ſonum edentes, adeo vt vix audiri queant. hinc.n. compoſitum vult illud quod infrà habes, ὑπόροφον βοάν.

C. Ὀροφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum ſeu contignationem ferēs. ὀροφηφόρον animal dicitur quod alio nomine ὀστρακόδερμον, teſtaceum animal.

C. Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum ex ſeipſo habens, Seipſum contegens.

C. Διώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplici tecto inſtructus, Duplicem concamerationem vel contignationem habēs. δίστεγος.

C. Ὁμωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſub eadem camera vel tecto eſt. Pollux.

C. Παρωροφίς, ίδος, ἡ, Quod eſt inter ὄροφον & τέγος, vt tradit Pollux lib.1.

C. Λιθώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens cameram ſeu tectum ex lapidibus.

C. Πολυώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas concamerationes ſeu contignationes habens, Multas habens cameras ſeu tecta.

C. Τετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor habens concamerationes ſiue contignationes, Quatuor habens cameras ſeu tecta.

C. Ὑπερωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſupra tectum ſeu camerā eſt. Cui CONTR. Ὑπωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſub tecto ſeu camera eſt. vt ὑπωρόφιοι φαλάγγια ſiue ἀράχναι, Araneæ quæ ſub camera ſeu tecto degunt, οἱ φωλοῦντες ὑπὸ ταῖς ὀροφαῖς, Euſt. At Eurip. Oreſte, ... ὡς ὑπόροφον

A φέρω βοάν, vocem quæ ſub tecto domus cōtineatur nec extra à quoquam exaudiri queat. Alii verò referunt ad ὄροφον calamum, vt vox intelligatur tam exilis quàm quæ editur à fiſtulis ex illo calamo confectis. ſic enim hìc chorū reſpōdere verbis Electræ præcedētibus, φώνει ὥσπερ πνοὴ καὶ ἀπήχησις σύριγγος λεπτοῦ δόνακος.

C. Ὑψόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altam cameram ſiue cōcamerationem habens. Odyſſ. β, ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός.

Ὀροφίας, ου, ὁ. vt ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, Qui in camera ſeu tecto

B latibula habent, οἱ περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες. Ariſtophan. Veſp. Μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὗτοσὶ ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἠλιαστὴς ὀροφίας. Eſt autem ὀροφίας Euſtathio ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, Serpens qui mures venatur in concameratione ſeu tecto.

Ὀροφόω, ῶ, F. ώσω, Concamero, Contigno. Plut. Apophth. Lacon. οἰκίαι τετραγώνοις ὠροφωμένην δοκοῖς. Ioſeph. κεδρίνοις φατνώμασιν ὠρόφωντο. VNDE Ὀρόφωμα, ατος, τό, Tectum, Concameratio, Cōtignatio. Athen. ὀρόφωμα ποικίλον.

C ET Ὀρόφωσις, εως, ἡ, Concameratio, Contignatio.

C. ΣΥΝοροφόω, ῶ, Contego, Concamero. Luc.

ἘΡΗΜΟΣ, ου, ὁ & ἡ, itémque ἐρήμη interdum in fœm. Apud vet. autem ἐρῆμος, (vt ἑτοῖμος) Deſertus, Solus (vt dicitur, -loca ſola caueto) Inhabitatus. Item Incultus. Odyſſ. γ, Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. Xenophon Pæd.3, πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πόλεμον. Et ἔρημον ὄρος Thuc. Item ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Luc. in Cauc. quum

D prius dixiſſet γῆν ἀνέργαστον. Herodian. l.3, ἔρημα βασίλεια vocauit regiam vacuam, Pol. interpr. Interdum verò additur genitiuus: vt à Xenoph. Pæd.4, χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων οὖσα. ‖ Sed frequenter ἔρημος dicitur & homo Deſertus, Qui præſidio deſtitutus eſt, Cui nemo fert opē. Itē Incuſtoditus. Andocides, ὁ δ' ἔρημος, οὐδ' ἀδικήτως. Thuc.2, ἀπώλλυντο ἔρημοι. Herod.2, ἐρῆμός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθείς. Plut. in Amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, id eſt Incuſtoditas. Pol. interprete. Sic autem apud Thuc. ἐρήμους πύλας ſchol. exponit ἀφυλάκτους. (atque ita & in prouerbio ἐρήμας τρυγήσεις crediderim ἐρήμας exponi poſſe. Vide Eraſm. in prouerb. Haud impunè vindemiam facies: ſimul & meam in illud animaduerſionem) Dicitur etiam ἔρημος οἶκος à Demoſthene & ἐρημωθείς quando ſublata ſtirpe liberorum legitimorū, ſucceſſio ad proximos defertur. B. Iſocr. autem videtur & ἐρήμους ἀνθρώπους eo ſenſu dixiſſe, ſicut & ἐρήμους στρατιώτας, qui amiſerunt ſuum ducem. Freqūeter tamē genitiuus additur huic nomini, & dicitur aliquis ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, vt ab Iſocr. vel ἔρημος

F βοηθείας, vt à Plut. quem genit. & ſchol. Thuc. ſubaudit in quodam eius loco vbi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam apud Homerum Iliad. ε, — τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, Euſtathius exponit ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος. (Eſſe autem ἐρῆμα vet. ſcripturā, admonui ſuprà) Huc certè pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cū ἀβοήθητος, apud Plut. De Al. fort. Sciēdum eſt autem non tantùm cum illo genitiuo aut ſimilibus iūgi ἔρημος, ſed cum pleriſque aliis, pro Deſtitutus, Orbatus, aut etiam ſimpliciter Carens. Plato in Epiſt. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et ἔρημος γνησίων διαδόχων χώρα, Plut. Sol. Itē ἔρημοι θεραπείας, idē Plut. Camillo. Iſocr.

G ad Phil. ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γίγνεται καὶ γυμνός. Xen. ἔρημοι συμμάχων. Idem verò Pæd.4, dixit regionem quæ ſit ἐρήμη ἀνθρώπων, eſſe etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν.

Ἔρημος ἀγών, Non habens aduerſarium. Heſych.

Ἐρήμη ſubaudito ſubſt. δίκη, Vadimonium deſertum. ET Ἐρημοδίκιον pro eodem. Demoſth. δίκην δὲ τοῦτο λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Indicta cauſa damnaui, id eſt Quum ille ad iudicium nō adfuiſſet. Et

H ἔρημον διδόναι, Secundum præſentem iudicare, non obeunte reo. vulgò ad verbum Donner defaut. Bud. pag. 22, 23 & 41. Item λύεσθαι dicitur ἐρήμην (vt ex Poll. annotatur) quum deſerti vadimonii iudicium nullum fit.

Ἔρημος pro vnico & ſingulari, Bud. ex Plat. Timæo, οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον καταστῆσαι.

C.Ἐρημοδίκος, Qui ſolus cauſam ſuam agit. v.l. Heſych. exponit ἐρημολόγος.

C.Ἐρημονόμος, In deſerto paſtus. in v.l.

Ἐρημόω, ῶ, Deſertum reddo, Deſolo, Vaſto. Demoſth. Et paſſ. Ἐρημοῦμαι. Thuc. lib.1, οὔτε πόλεις. ὅσαι δὲ ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, id eſt vaſtatæ ſunt. Apud eundem tamen lib.5, καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας, exponit ſchol. ſimpliciter καταλιπόντες ἐρήμην, id eſt quum deſertam vrbem illam reliquiſſent. A Plut. aut ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis deſtituere (vt ἔρημον oſtēdi de eo interdum dici peculiariter qui amicis deſtitutus ſit) in hoc loco Vitæ Alex. νῦν δὲ ἰσοβασιλείας πάντας ποιεῖς· καὶ πολυφιλίας ἀποσκεδάζεις αὐτούς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς. ‖Ἐρημόω cum gen. Deſtituo, Priuo, Orbo. Ariſtot. οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὑπάρχεις, ἠρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo De vita Moſ. lib.1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἠρημώθησαν τῶν ἐν αὐταῖς, ἀντιλαβὸν ἄνδρας βελτίους. HINC Ἐρήμωσις, Deſolatio, Vaſtatio. Item Deſtitutio, Priuatio. ET Ἐρημωτής, Deſolator, Vaſtator. Item Deſtitutor, Qui deſtituit, Qui priuat. ITEM Compoſ. Ἀφερημόω, idē. Vnde paſſ. Ἀφερημοῦμαι, Deſolor, Vaſtor. Et Plat. Deſtituor, Relinquor. Plut. Lycurgo, ἀφηρημωθεῖσα ἡ τρυφὴ τῶν ζωπυρούντων. ET Ἐξερημόω, ῶ, idem: vnde Plato Epiſt. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν.

Ἐρημία, ας, ἡ, Deſertus locus, Solitudo. Æſchyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In ſolitudine vitam agere, p.58 lex. Cic. ‖Ἐρημία de eo qui deſtitutus eſt auxilio. Thucyd.1, οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, id eſt, quòd à ſuis deſtituantur ſeu deſerantur. Et ἐρημία peculiariter aliquando de iis qui amicis carent, aut etiam eorum ope deſtituuntur. quo ſenſu dici puto à Platone αὐθάδειαν eſſe ἐρημίας ξύνοικον. Sed additur ſæpe genit. & generaliter eſt Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων (quo & Xen. vtitur) ſed etiam ἐρημία νέων à Platone, & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab eodem: item ἐρημία διαδοχῆς à Plut. & ἐρημία νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν ab eodem: item ἐρημία τοῦ κωλύοντος à Chryſoſt.

Ἐρημικός, Solitarius, Solitariam vitam agens, In ſolitudine habitans. Greg. ζῶν ζήλῳ μιμούμενος τοῦ ἐρημικοῦ καὶ προδρόμου. id eſt Iohannis Baptiſtæ. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν apud Dauidē, Pſal.101, ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ.

Ἐρημίτης, idem. Sed ἐρημῖται dicti ſunt peculiariter qui ſanctitatem quandam in vita ſolitaria ponebant, eámque ideo agebant. Eremitæ ſeruata voce Græca dicti fuerunt. Galli quoque Ermites (quaſi Eremites) appellant.

Ἐρημαῖος poet. idem quod ἔρημος. vt νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. pro Priuatus, Orbat⁹: Epigr.1, Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὄμματος. ET Ἐρημαὶς, ἀδος, ἡ, itidem poet. pro Orbata. vt Epigr.5, — φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.

Ἐρημάζω autem in proſa, Deſerta loca frequento, In ſolitudine ago. Laert. in Democr.466, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. Idem in Pyrrhone, 477, ἐκπατεῖν τε καὶ ἐρημάζειν σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι.

C.Ἐρημοποιός, οῦ, ὁ, Qui deſertum reddit, Qui vaſtat. Suidas ἐρημωτὴς exponit ἐρημοποιός.

C.Ἐρημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit. Suid.

C.Φιλέρημος, ου, ὁ & ἡ, Amans ſolitudinis, in Epigr.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, Contentio, Concertatio. Il υ, ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. Il.ε, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Iliad.υ, ἔριδας καὶ νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Cōtentionibus & iurgiis. Il.β, Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. Sic Xen. Pæd.8, τοῖς μὲν τοι δὴ σοῖς οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέδωμεν. Demoſth. Pro corona coniungit ἔρις & ταραχή, dicens, ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις ἔρις καὶ ταραχή. Herodian. lib.5, ζήλῳ καὶ ἔριδι, æmulatione & contētione. Thucyd. lib.1, ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει, erat contentio non nominatam eſſe peſtem hoc verſu. Interdum verò additur genitiuus eius rei qua contenditur vel etiam de qua contenditur. vt ἔρις πολέμοιο, Il.ρ. ξεῖνον ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, Od.θ. χρυσίας ἔρις ὅρνος, Euripides Oreſte. ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν A τινὸς τῆς μάχης, Xen. Pæd.1. κυλίκων ἔριδας διαλύειν, Athen. 15. ‖Ἔρις fingitur etiam dea contentionis autor: quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammat. παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν. i. συμπλέκειν.

C.Ἄντερις, ιδος, ἡ, Obluctatio. v.l.

C.Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentioſus, Moroſus. Ariſtot. Ethic.4, cap.6, ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δύσερις. Ethic.2, cap.7, ἀηδὴς, δύσερις & δύσκολος opponuntur τῷ φιλότιμος & κόλαξ. Iſocr. ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. vbi opponitur ei ὁμιλητικὸς & veluti ſyno- B nymum à latere collocatur δυσάρεστος. Plato lib.9 De republ. iram vocat δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα. Gregor. οὐδὲ δὲ αὐτὸ κἀκεῖνο, ὡς λίαν δυσέρι καὶ ἀναίσχυντι. i. qui improbè contendunt, inquit B.

C.Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentionum amans, Qui libenter contendit, Iurgioſus.

Ἐρίζω, F.ίσω, Contendo, Concerto. Conſtruitur cum datiuo perſonæ, addito vel infinitiuo, vel nomine aliquo cum præpoſitione, vel datiuo inſtrumenti. Hom. Od. C γ, — ἐρίζετον ἀλλήλοιιν Χερσὶ μαχέσσασθαι. Odyſſ.φ, Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Odyſſ.ο, Ὀρχηστυῖ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσειεν βροτὸς ἄλλος. Plut. Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, cōtendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή, Inter vos de rebus huiuſmodi controuerſemini, non concertetis, vt Cic. vertit, pag.131 lexici Cic. Conſtruitur etiam cum accuſatiuo rei & datiuo perſonæ, vt in v.l. traditur, citantibus ex Homero ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venuſtate cum Venere contendat. Iſtud autem 3 Reg.13, ἐρίζειν τῷ στόματι Κυρίου, exponitur D Exaſperaueritis os Domini.

Ἐρίζομαι voce paſſiua, ſignificatione actiua dicitur, pro ἐρίζω. Iliad.ψ, Μηκέτ' ἐρίζεσθον μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. Iliad ε, — ᾧ οὔτις τι ἐρίζεται ἐνθάδ' ἀνήρ. Ariſtoph. Neb. ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεθ', Vltro citróque verbis diſceptabamus ſeu concertabamus.

Ἐρείδω, F.ήσω, factum ex fut.2 verbi ἐρίζω, idémque ſignificans quod ἐρίζω. Il.ψ, — ἀργαλέον δὲ Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

E Ἐριδαίνω, Contendo, Concerto. Il.α, — ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Iliad.β, Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, nequicquā enim verbis cōtendimus. Vnde eſt & ἐρίδηνα apud Apoll. Concertaui, Contendi. COMP. Ἀντεριδαίνω, Contra contendo.

Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem & certamen prouoco. Il.π, de veſpis, — οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Deriuatur autem vel ab ἐριδαίνω, interiecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, vt gramm. volunt.

Ἔρισμα, ατος, τό, Contentio, Certamen. Hom. Iliad. δ, — μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

F Ἐριστής, οῦ, ὁ, Litigator. v.l. φιλόνεικος, vt ſcholiaſt. Sophoclis exponit. VNDE Ἐριστικός, οῦ, ὁ, Contentioſus, Qui verbis lubenter contendit. ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. ſchol. Hermotimus apud Lucianum peripateticos dicit eſſe φιλοπλούτους καὶ ἐριστικούς τινας. Budæo ἀμφισβητητικός, ἐριστικός, ἀντιλογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, eſt acer & argutus in diſputationibus. Ἐριστικοὶ λόγοι, apud Ariſtot. in Soph. elench. ſunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοί, G qui ex rationibus quæ probabiles eſſe videntur, aliquid inferunt. Et ἐριστικὸς ſyllogiſmus eidē Ariſtot. in princ. Top. eſt ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Ariſtoph. ſchol. ſcribit Laſum ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα πρῶτον εἰσαγαγεῖν. Budæus rurſum annotat ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν λόγον Ariſtoteli eūdē eſſe: eſſéque ſophiſtarum proprium, quæ ars non modò ἐριστικὴ & περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, ſed etiam ἀντιλογικὴ à Platone dicatur in Sophiſta. τὸ μὲν ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν ἀμιλλητικῆς, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένης. Idem B. apud Ariſtot. Probl. ſect. H 18, quæſt.2, διὰ τί οἱ ἐριστικοὶ λόγοι γυμναστικοί εἰσι, exponit diſputationes.

Ἐριστός, οῦ, ὁ, De quo contenditur aut concertatur, ſeu, De quo contendere & concertare licet. Apud Soph. Electra, τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, ſchol. exponit τοῖς κρατοῦσιν οὐδ' ἐριστὸν δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, cum potētioribus de his concertare conſultum non eſt. vel, ταῦτα δὲ

ἀ περὰ θῆς, οὐκ ἔστι τοῖς κρατοῦσιν ἔθι, de his quæ facis, cũ potentioribus contendendum non eſt. A

C. Ἀμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἀμφήριστον, Controuerſum, In contentione poſitum, De quo certatur, De quo eſt controuerſia. Cui opponitur ἀναμφήριστον, Minimè controuerſum, De quo nulla eſt controuerſia. Propriè ἀμφήριστον ſonat, De quo vtrinque eſt contentio.

Ἀμφήριστος, Anceps. Polyb. lib. 5, αἱ φάλαγγες ἀμφήριστοι ἔχουσαι περὶ τοῦ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας. id eſt, ancipiti marte adhuc ſtantes, B. interpr. Il. ψ, Καί νύ κεν ἢ παρέλασσεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν. B

C. Ἀναμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contentio non eſt. ad verbum, De quo vtrinque non contenditur, aut concertatur.

C. Ἀνήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo non contenditur, De quo cõtentio aut controuerſia non eſt. ET Ἀνήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

C. Δυσήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contẽdere difficile eſt, In infelici contentione poſitus. Soph. Electra, Ἴδεθ' ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης. id eſt τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν, vt ſcholiaſt. exponit, Funeſtum ſanguinem ſpirans Mars. C

C. Εἰκοσινήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo viginti inter ſe contendant. Il. χ, Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ', id eſt περὶ εἴκοσιν ἐρισθ., vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, vt Euſt. exponit.

C. Νήριτος, De quo contentio non eſt, De quo non cõcertatur. ἀνήριτος καὶ ἀναντίρρητος. Vnde (exempto α, ſicut in γνωτός.) FIT Νήριτος, vt tradit Euſt. Νήριτος autẽ exponitur Multus, Innumerus, Immenſus. (Poteſt reddi etiam, Cum quo contendi & comparari nihil poteſt. D Euſt. enim alicubi ἐρίζειν dicit eſſe συγκρίνεσθαι, παραβάλλεσθαι & ἐξισοῦσθαι. vel Cum quo nullus contendat, πρὸς ὃν οὐδεὶς φιλονεικήσοι.) Heſiod. Erg. καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη. Apoll. Arg. 3, νήριτα ταύρων Ἴχνια μαστεύων. Et 4, περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὁδ' μὴ φαρμάκου ὕπνον ἔβαλε. AT Νήριτον mons eſt Ithacæ, vt Euſt. annotat.

C. ἈΝΤΕΡΙΖΩ, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem. ἀνθαμιλλῶμαι.

ΕΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Laceſſo. Il. α, — ὄφρα μ' ἐρέθησιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Odyſſ. τ, — πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι. E Euſtath. ἐρέθειν dicit eſſe εἰς ἔριν θυμικὴν προκαλεῖν: alibi autem deriuat ab εἴρω i. εἰς μάχην συμπλέκω, quemadmodum ipſum etiam ἔρις, vt indicaui.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, Idem. Il. ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Dioſc. φασὶ δ' ἔνιοι τὴν μὲν ἀναγαλλίδα ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος, προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν· τὴν δὲ τὸ φοινικοῦν, ἐρεθίζειν καταπλασσομένην. id eſt (vt Plin. habet) Anagallis cærulea procidentia ſedis retroagit: è diuerſo rubens, proritat. Syn. epiſt. 57, νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα, obiurgans irritaui. F

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, Irritamen, Irritamentum. Critias apud Athen. lib. 13, Anacreontem inter alia eſſe dicit Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. Appian. ὁ δ' αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προυκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτόν· ὁ δὲ πῶς μὲν αὑτὸν κατεῖχε μέχρι δ', οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐρέθισμα, αὐτήλασε τὸν ἵππον. AT Ἐρεθισμός, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio, Prouocatio. Apud Dioſcor. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, Hermol. vertit Inteſtinorum roſiones.

Ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, Irritator, Prouocator. VNDE Ἐρεθιστικός, G Irritatorius, Proritandi ſeu prouocandi vim habens.

C. Ἀνερεθίζω, Irrito, Inſtigo. Ad iram prouoco. vnde Ἀνερεθίζομαι, paſſiuũ Irritor, Inſtigor, Ad iram prouocor, ſeu incitor. Thucydides, παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις, irritata erat, vel ad iram incitata. Quidam exponunt, Irata erat.

C. Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. ET Ἐπερεθίζω, idem. VNDE Ἐξερεθισμός, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio.

C. Ὑπερεθίζω, q.d. Subirito, Aliquantum irrito.

ΕΡΠΩ, F. ψω, Serpo, Repo, Repto. Et vt à Serpo dicuntur ſerpentes, & à Repo, reptilia, ſic ἑρπετὰ ab ἕρπω. H Metaph. item ponitur ἕρπω, eodem ferè modo quo Serpo, pro Paulatim ſeu pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aiace, Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Euſtathius autem in hoc loco Odyſſ. ρ, Ὡς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ὃν πατρίδα γαῖαν [illegible] ἢ ἕρπων, exponit κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων: ſed alioqui tamen plerunque ſimpliciter ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado. atque ita ipſemet Euſtathius exponit in iſto eiuſdem poetæ verſu Odyſſ. σ, Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. ſcribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς eſſe τὸ βαδίζειν. (In qua tamen expoſitione non libenter Euſtathio ſubſcribo, quippe qui videam ἑρπετὰ alibi vocari ab Homero generaliter omnia bruta animantia) Sed à Theocrito manifeſtè ita ſumitur Idyll. 1, —ἕρπε ποτ' Ἴδαν, Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Itidémque Soph. dixit, ἐξ ὅτου ἕρπειν κενάς. Cæterùm ἕρπειν dici putant quidam grammatici quaſi κατὰ τὴν ἔραν ὁδεύειν. quod etymum etſi nimis curioſe excogitatum puto, tolerabilius tamen iudico quàm quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετά, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι. quaſi verò ἑρπετὰ non ſit ab ἕρπω, & peculiari etymo opus habeat.

Ἑρπετός, οῦ, ὁ, Reptilis. Vnde ἑρπετά, animalia quæ ſerpunt, Serpentia ſecla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia. vt τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo De vita M. lib. 1. Sed Homer. ἑρπετὰ vocauit generaliter omnia bruta, Odyſſ. δ, — ὅσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται. AT in Ἑρπετόδηκτος retinetur propria ſignif. Eſt enim à ſerpente morſus, Dioſc. ITEM Ἑρπηλὸν pro ἑρπετὸν apud Ariſtotelem: quod fortaſſe dictũ eſt ad ſimilitudinẽ τοῦ ὀπηλὸν ex ὀπτητὸν, vt inquit Euſtath. Cæterùm ἑρπετὸς eſſe dictum pro ἑρπηστὸς (ſi eidem credimus) docebo paulo pòſt in Ἑρπηστικός.

Ἕρπης, ητος, ὁ, Hulcus ſerpens, vel manans. (accipio autem ex Plinio hanc quoque poſteriorem interpr. vt paulo pòſt docebo) Ἕρπη (inquit Gorr.) Tumor exulceratus à flaua bile ſyncera proueniens. Sunt autẽ tres eius differentiæ. nam ſi bilis ſubſtantia craſſior eſt atque acrior, totã cutẽ vſq; ad carnem ſubiectam exulcerat, & dicitur ἕρπης ἐσθιόμενος. qui vlcus inæquale eſt, vt ait Corn. Celſus, cœno ſimile, cui multus humor glutinoſus ineſt, odor intolerabilis, maiórque quàm pro modo vlceris inflammatio: ſic dictum à Græcis quia celeriter ſerpẽdo penetrandóque, vſque ad oſſa corpus vorat. Quòd ſi bilis tenuior eſt & minus acris, ſuperficiem ſolùm velut inurit, appellatúrque ſimpliciter ἕρπης. Sin autem bilis ipſa tenuior, & minus tum acris tum calida eſt, puſtulas exiguas multáſque per [illegible] cutem excitat, κέγχρῳ (hoc eſt milio) ſimiles: atque ob id ἕρπης κεγχρίας dicitur, quem Latini miliarem interpretantur. Idem verò etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, à puſtulis ſuis indito nomine. Hactenus ille. Cæterùm quidam Herpetem ſeruato nomine Græco vocarunt: nonnulli verò & Zonam (teſte Scribonio Largo) ſicut Græci ζωστῆρα. Lucretius autem ignem ſacrum ſerpere itidem dixit, in 6, Exurit ſacer ignis &, vrit corpora ſerpens, Quancunque arripuit partem, repitque per artus. Plinius autem dixit etiam Hulcera manãtia quæ Dioſc. ἕρπητας. de rubo enim hic ita, κραδίῳ δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἄφθας ὑγιάζει διαμασώμενα τὰ φύλλα, καὶ ἕρπητας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας τοὺς ἐν κεφαλῇ θεραπεύει. pro quibus Plinius, Oris quidem vitiis etiam folia commanducata proſunt, & hulceribus manantibus, aut quibuſcunque in capite illinũtur. Alibi Hulcera ſerpentia dixit. nam pro iſtis quæ de Lycio ſcribit Dioſcor. καὶ ἕρπητας καὶ σηπεδόνας ἰᾶται, habet ille, Hulcera ſerpẽtia ac putreſcentia [ſanat.] Pollux lib. 4 vocat etiam ἑρπυστικὸν ἕλκος, (quo vtitur & Dioſc.) vbi & quæ ab eo vocantur ἑρπητικὰ φύδραια, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. ET Ἑρπηδὼν, idem. Nicand. Alex. ὀλοαὶ θ' ἑρπηδόνα γυίων.

Ἑρπηστής, οῦ, ὁ, Qui ſerpere ſolet, ſeu repere, Reptator. Epigramm. l. 2, pag. 174 meæ edit. Ἀδελφιον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα κισσὸς χορδῇσαι. vbi animaduertendum eſt ἑρπηστὴν dici κισσὸν, ſicut Virg. hederam ſerpere dixit. Sed intelligit (vt opinor) Philippus autor epigramm. de hedera quæ ſequacibus ſuis flagellis & flexuoſis (vnde & ſerpere dicitur) vitem premeret & veluti ſtrangularet. Vt autẽ hîc dicitur ἑρπηστὴς pes hederæ, ſic ἑρπύζειν dicitur eadẽ in quodam epigr. in Sophoclẽ pag. 174. ET Ἑρπηστικὸς idem quod ἑρπετός. Vult autem Euſtathius eſſe non ab ἕρπω, ſed ab ἑρπῶ inuſitato. vt quemadmodum dicitur ποιῶ, ποιήσω, vnde ποιητικόν: ſic ab ἑρπῶ, ἑρπήσω, ſit ἑρπητικόν, & interiecto σ, ἑρπηστικόν. Itidem verò vt πλῶ, πλεύσω, vnde πλευστὸν, ſic ab ἑρπῶ, ἑρπήσω, ſit ἑρπηστὸν, & eiecto σ, ἑρπητόν.

Quæ quamuis ſcribat,ex Ariſtotele,tamen tradit verbi A barytoni ἕρπω eſſe παράγωγον nomen ἑρπετόν.

Ἑρπυώδης, Serpendi vim habens,Ad ſerpendum aptus.vt Philo De mundo ἑρπυώδες νόσημα dixit, vbi B. Morbū ſerpentem interpr. ſicut videlicet vlcera ſerpentia dicunt Latini.

Ἕρπις,Vinum.quia (aiūt)eos à quibus immodicè bibitur, facit ἕρπειν.intelligētes(vt opinor)per ἕρπειν,perreptare humū vt ii quorum pedes officio ſuo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugiſſent, ſi ἕρπις Ægyptiacam eſſe vocem legiſſent, qua tamen vſus eſt Lycophron,& ante eum Sappho. B

C.Ἑρπάκανθα,(q.d.Serpens ſpina)herba quæ & ἄκανθα dicitur.Putatur autē vocata ἑρπάκανθα quòd longius foliis ſuis ſerpat.

C.Χαμαιερπής,έος,ὁ & ἡ,Humi repens.vide in Χαμαί.

C. Ἀνέρπω,Surſum repo,Irrepo.Interdum pro Vado, ſed propriè quaſi rependo ſurſum.Heſychius ἀνέρπειν exponit ἐβάδιζεν. HINC Προσανέρπω, vt προσανέρπει τῷ τραχήλῳ,Plut.in Themiſt.quod exponitur Serpit ſeu perrepit in ceruicem. C

C.Ἀφέρπω,Abeo,quaſi reptando. Et ſimpliciter pro Abeo,vt ἕρπω dixi ſumi pro Eo. Soph.ἀφέρπε νῦν. At Gaza ἀφέρπω apud Ciceronem dixit in libro De ſeneđ. pro Serpo.

C. Ἐξέρπω, Erepo,Prorepo. Ariſtoph.Nubibus, ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. ET Διεξέρπω,Ariſtot.

C.Ἐφέρπω, Adrepo,In aliquem locum reptando eo.

C.ΠΡΟΣέρπω,Adrepo,Irrepo,Aduenio velut reptando. D Soph.φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.

C.Ὑφέρπω,Subrepo. Exponitur & Subſerpo,pro Clàm ſerpo.

¶Ἑρπύζω idem quod ἕρπω,ex quo & deductum eſt. Eſt enim,Serpo,Repo,Repto. vt ἑρπύσαι βρέφος in Epigrām, quo etiam modo Latinè dicitur Reptare de puerulis. Mures quoq; dicuntur ἑρπύζειν apud Laert.πρὸς μῦς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς. Ab Homero autem Iliad.ψ, dicitur Achilles Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν pro συνεκυφὼς & ἠρέμα παραγινόμενος. HINC Ἑρπυσμός,Reptatio. E ET Ἑρπυστής,οῦ,ὁ,Reptator,Reptilis. ET Ἑρπυστήρ pro eodem.Opp.De ven.lib.3,Ἑρπυστῆρας ὄφεις καὶ ἀργαλέους κροκοδείλους. id eſt Reptatores angues, ſeu reptiles. In alio autem eiuſdem libri loco ἑρπυστῆρας dicit ſine adiectione,pro ſerpentibus: Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν,ἠδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ὠμηστῇσι. ET Ἑρπυστικός idem quod ἑρπυστής ſeu ἑρπυστήρ : ſed illa magis ad verbum ſonant Reptator,at ἑρπυστικός,Reptilis, Repend vim habens,Ad rependum aptus.vt ζῷα ἑρπυστικά:quum ex animalibus dicuntur eſſe quædam ἑρπυστικά: quædam πορευτικὰ & ἑρπυστικά. At verò ἑρπυστικὰ ἕλκη Dioſc.Serpentia hulcera,Manantia hulcera,nā vtranque interpr. F eſſe Plinii,docui in Ἕρπης.

C.Ἀνερπύζω,Surſum ſerpo,vt ἀνέρπω. Interdum pro Adrepo, Reptando eo:aut etiam ſimpliciter pro Eo. vt Ariſtoph.Pace,δαίμονα βουλόμενοι εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

C.Ἐξερπύζω,Erepo,Prorepo. Ariſtot.καὶ ἐάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ. ET Διεξερπύζω,idem De mundo,εἰς νομοὺς διεξερπύσας.

C.Ἐφερπύζω,Adrepo,Irrepo,Reptando eo.Ariſtoph.Pluto,Ἐφ' ᾧ ἐπιθυμοῦσιν δαιμονίως ἐφερπύσαι. Sic alibi ἀνερπύζω cum εἰς iungit,vt modò oſtendi.

C.ΚΑΘερπύζω,Irrepo. Ex Ioſepho,καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν. Ex Ariſtophane autem καθέρπυσον affertur pro Vade.

C. ΠΑΡερπύζω, Obrepo, Clàm irrepo. ἠρέμα εἰσέρχομαι, Suidæ.

C.Ὑφερπύζω,Subrepo.vt ὑφέρπω.

HINC etiam herba Ἕρπυλλος, ſeu Ἕρπυλλον,Serpyllum,& Gall.itidem *Serpoulet*.de qua lege Dioſc. SED ET ab hoc Ἕρπυλλος fit verbum Ἀφερπυλλοῦσθαι pro Mutari ſeu tranſire in ſerpyllum.

ἘΡΥΩ, F.ύσω,Traho. Odyſſ.θ,Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν.Il.γ, Καί νύ κεν εἴρυσσεν ante verò dixerat,Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας.Il.ϖ, — δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσ' ἀλὲξ προσβάς. ¶Ἐρύομαι quoque in eadē ſignificatione,actiua videlicet,capitur.Il.ρ, Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω, trahamus, ſeu raptemus, ἑλκύσαιμεν. habet enim ſignificationem violentæ tractionis, vt & ἑλκύω ſuprà. Il.φ, — ἀορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. ET Εἰρύω pro eodem, interpoſito ι, vt fit in εἰλίσσω ab ἑλίσσω.Vnde εἰρύμεθα νῆα apud Heſiod.

C.Ἐρυσίθριξ,ιχος,ὁ καὶ ἡ,Capillos trahens.Epigram. ἐρυσίθριχα ψήκτρην.

C.Ἐρυσάρματος,ου,ὁ καὶ ἡ,Currum trahens. Il.π,Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι.vbi μεταπλασμὸν eſſe annotat Euſt.ſicut in ἱππότα Νέστωρ. dicendum.n.regulariter ἐρυσαρμάτοις ab ἐρυσάρματος.

Ἐρυσμός,οῦ,ὁ,Tractus.Soph.Aiace,εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυσμὰ διαφανὲς ὤφθη ξίφη, eouſque venerunt vt diſtricti enſes prodierint è vaginis.

C.ΑΝερύω,idem quod ἀνέλκω,Surſum traho. vnde etiam ſicut ἀνέλκειν ναῦς aut ἀνελκύειν,ita & ἀνερύειν dicitur. Apoll.Arg.2,ἀνείρυσε τηλόθι νῆα,nauem ſubduxit,vt Latini loquuntur. ¶Significat etiam(ſicut ἀνέλκω)Retraho, quaſi Retro traho, Abſtraho. pro qua ſignificatione citant quidam ex Anthol.epigr.ἀνείρυε δεσμά. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorſum.vt apud Homerū ἀνέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν. ¶Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam ſignificare Iugulare.quòd in iugulatione ſolerent retrorſum flecti pecudum iugula,& ſurſumuerſus conuerti. HINC & ἀναρρύειν pro θύειν dictum volunt, ET Ἀνάρρυσις pro θυσία.

C.ΑΠερύω,Abſtraho,Detraho. Od.φ,Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. i. ἀποσπάσαι, detrahere, auellere. videtur.n.eſſe tmeſis pro ἀπερύσαι.

C.ΕΞερύω,Extraho,Il.π, Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.Quò referri poteſt ET Ἐξερύσαντες apud Heſych.pro ἐξέλκει. Pro ἐξερύω autem dicitur ETIAM Ἐξειρύω inſerto ι,ſicut εἰρύω pro ἐρύω. vnde ἐξειρύσαι apud Heſych.ἐξελκύσαι.

C.Ὑπεξερύω,Subtraho. Vnde ὑπεξείρυσαν,Subtraxerunt. Et in paſſ.ſignificatione tamen actiua apud Apoll.Argon.2,Ὃς μὲν γὰρ πατὴρ ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιῆς,exemerat è cæde,ſeu eripuerat & liberarat à cæde à nouerca imminente.

C.ΕΠερύω, Attraho. Od.α, — θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. id eſt εἵλκυσε, ἐπέσπασε. ET Ἐπειρύω,pro eodem,interiecto ι,vt in εἰρύω.vnde eſt quod in v.l.adeſpoton citatur,ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντῆν,exponiturque Leonis pellem ſubtrahens.

C.ΚΑΤερύω,Detraho.idem quod καθελκύω. Od.ξ,Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. pro quo in proſa καθελκύσαι ναῦν vſitatum eſt.Et in paſſ.ibidem,Νῆα κατειρύσθαι,nauem in mare tractam eſſe ſeu deductam.

C.ΠΑΡερύω, SEV Παρειρύω. Vnde παρείρυσαν φραγμόν.v.l. ex Herodoto,Prætenderunt ſepem.

C.ΠΡΟερύω,Protraho. Od.ι,καδ δ' ἔλον ἱστόν Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς.Remis propellere nauem Latini dicunt.

ἈΡΥΩ, ET Ἀρύτω,F.ύσω,Haurio,Ex profundo traho.(Itē & Traho,ſimpliciter.ἀρύειν enim Heſychio eſt ἕλκειν)nā ab ἐρύω deriuatur à grammaticis, verſo ε in α. Heſiod. Οἱ γ' ἂν μὲν ἐτράπεον,τοὶ δ' ἤρυον, id eſt ἐξήντλουν hauriebant. Epigr.lib.4, ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην, haurientem intuitus paſtorem. Et metaph.apud Apoll.Argon.lib.3,Καί τυ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα Ψυχήν,id eſt exhauriens, ἀφελομένη,ἀπαντλήσασα,ὀκνήσασα. ¶Paſſiua quoq; vox actiuam ſignificationem habet. Ariſtoph.Nebulis,Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθε προχοῦσιν. Plato Leg.ὧν ἂν μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δὴ καὶ ὁπόσα καὶ ὅποτε. Baſil.Libanio,ὡς πηγῆς πολυχόου ἑαυτοὺς,οἵους ἔδειξε τοῖς ἀρυομένοις,haurientes. ¶Ἀρύει Heſychio eſt etiam ἀντλεῖ, βοᾷ:& ἀρύουσαι eidem eſt λέγουσαι,καλοῦσαι:& ἀρύσασθαι, ἐπικαλέσασθαι. H

Ἀρυτήρ,ῆρος,ὁ,Cochlear,Concha.Budæus ex Dioſcor.lib.2, cap.84.de œſypo,βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον καὶ ἐπιχέας ὕδωρ,ἀνάγε,ἀρυτῆρι ταράσσων ῥαγδαίως.vbi Ruell.interpret.Ligulam.Marcell.Hauſtrum,dicens eſſe inſtrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliqd. (Hauſtra tamen, vt Nonius ſcribit, propriè dicuntur

rotarum cadi, ab hauriendo, ſicut ἄντλια. Lucr. lib. 5, Vt fluuios verſare rotas atque hauſtra videmus. Bud. interpr. aquariam ad rotam vel tympanum). AT Ἀρυστὴρ, ET Ἄρυσις, ET Ἀρύστιχος, Ariſtoph. ſchol. eſt vaſculum aptum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus, calix. Simonides apud Athenæum lib. 2, Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ᾽ ἀρυστῆρα τρυγός. Ariſtoph. Veſp. Ἐγὼ γὰρ εἶχον τοὺς δὲ τοὺς ἀρυστίχους. vbi ſchol. οἰνοχόους à quibuſdam exponi annotat: (ſicut Euſtathius quoque ἀρύστιχον dicit eſſe κοτύλην οἰνοχόην: & οἴνου ἀρυστῆρα Heſychius κοτύλην) alio verò nomine illud σκύφος vocari ἔφηβον, vt teſtatur Athen. etiam, adducens Zenophanem. Phrynichus apud Athen. loco citato κύλικ᾽ ἀρύστιχον. SED Ἀρύσεις quod Heſychius ἀρυστῆρας & ἀρυστίχους vocari tradit, ab eodem exponitur quoque τὰς ἀπὸ βυθοῦ πόσεις: quæ expoſitio conuenit etiam vocabulo ἄμυσις. Scribitur verò apud eum ἀρυστίς. Apud Suidam eſt ETIAM Ἀρυστρίς. quod quidem nō exponit, ſed ſonat perinde acſi dicas Hauſtrix. Citat verò hoc hemiſtichium, Ζωμοῦ τ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα. Heſychio ζωμήρυσις eſt ζωμοῦ ἀρυστρίς. ſed quid ἀρυστρὶς ſit, ab eo non annotatur. Pertinet huc ET Ἀρύταινα, itidem ab ἀρύω deriuatum. eſt autem εἶδός τι λεκανίδος, vt Euſt. annotat: Athen. videtur facere ſynonymum ſuperioribus. Ariſtoph. autem ſchol. dicit eſſe χαλκοῦν σκεῦος ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπιχέουσιν εἰς λύχνους, in iſto Equitū loco, καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγιείαν. Athen. lib. 11, de ὄλπῃ loquens, ἀρυταίνῃ μάλιστα ἐοικὸς, ὃ δὴ καλοῦσιν χόα. Pollux l. 10, numerat inter vaſa balnearia, ei apponens quaſi ſynonymū καταχύτλον, & citans hunc ex Ariſtoph. verſum, βαλανεὺς δ᾽ ὤθει ταῖς ἀρυταίναις. (VNDE Ἀρυταινοειδὴς dicitur vna è tribus laryngis cartilaginibus, mobilis & in anguſtum valde tranſitum deſinens, cuius os ſuperius illis vaſorum oſculis reſpōdet quib⁹ aqua lauaturis affunditur: cuiuſmodi vaſa Græci ἀρυταίνας appellant. Gorræus ex Gal. lib. 7 De vſu part.) Sicut ET Ἀρύβαλλος ab eodē Polluce eodem loco inter vaſa balnearia recenſetur, citante itidem ex Ariſtoph. Εἶτα καταπαντλεῖν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίας κατὰ σοῦ. qui locus eſt in Equitibus. Ἀρύβαλλον tamen ſchol. ibi accipit pro marſupio, dicens eſſe πλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύειν & βάλλειν. quemadmodum itidem & Pollux lib. 10 ἀρυβάλλους (ſic enim ibi ſcribitur) vſurpari annotat ἐπὶ τοῦ ἐπισπαστοῦ βαλλαντίου, citans Antiphanem & Steſich. autores. Euſt. ex Athenæo duo huius vocabuli ſignificata ponit: nimirum βαλλάντιον συσπαστὸν, (ſicque accipiēdū ait Ariſtoph. locū) & ποτήριον οὐ πόρρω ὂν ἀρυστίχου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὸ ῥηθὲν βαλλάντιον. VNDE Ἀρυβαλλὶς, ίδος, ἡ, Etymologico & Heſychio idem quod λήκυθος, Doricè: item & μυροτύπιον, idem quod ἀρύβαλλος ſeu ἀρύβαλος. Apud eundē Heſych. eſt ET Ἀρυβάσαλλον, quod exponit κοτύλην, ἢ φάσκων. eſſe autem ait φάσκων poculi genus. Addēdum ETIAM Ἀρυσάνη, ης, ἡ. nam & ipſum ab ἀρύσασθαι deriuatur. vt Athen. tradit ex Timone. videtur autem idem ſignificare quod ἀρύταινα ſeu ἀρύστιχος.

C. Ἀναρύτω, Haurio. Idem quod ἀρύτω. VNDE Ἀναρυστὴρ, Vas in quod vinum hauritur. Heſychius enim ἀναρυστῆρα eſſe dicit ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀντλεῖται.

C. Ἀπαρύτω, VEL Ἀπαρύω, F. σω, Haurio ex. Non dico Exhaurio vno verbo, quòd præpoſitio Ex in hoc cōpoſito aliud ſignificet. ‖ Interdum metaphoricè pro Detraho, velut hauriendo, ſeu minuo. ἀπαρυστέον inquit Suidas, ἀφαιρετέον, ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθ. &c. in principio, οὐδὲ γὰρ ἐν μουσικοῖς τις ἢ γραμματικοῖς ἐπιδίδωσι γνῶναι μηδὲν ἐκ τοῦ μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας. Sic apud eundem De tranquillitate animi, ἀπαρύτειν τῆς πρὸς τὴν τύχην μεμψιμοιρίας. id eſt Detrahere vel minuere de querelis. Eſt autem eadem ratio huius metaphoræ quæ & in verbo ἀπαντλῶ, de quo alibi dictum eſt. Vſurpatur etiam interdum vox paſſiua Ἀπαρύομαι pro ἀπαρύω ſeu ἀπαρύτω.

C. Ἐξαρύω, Exhaurio. Item Exprimo. Bacchius enim apud Hippocratem ἐξαρύεται exponit ἐκθλίβεται, vt Erotianus annotat. Sic verò & ἐξαντλεῖται (quod eiuſdem cum ἐξαρύεται ſignificationis eſt) idem Erotiano eſt ἐκπιέζεται. In Galeni autem Hippocr. vocab. lexico ſcribitur ἐξαρύα. quod itidem exponit ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται: item (ſecundùm alios) ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖ. VNDE Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhauſtio. ἀπάντλησις, Galeno in Lexico Hippocr.

C. Ἐπαρύω, ET Ἐπαρύτω, Haurio. Et paſſiua voce, ſignif. actiua, ἐπαρύομαι ſeu ἐπαρύτομαι pro eodem. VNDE Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ ſeu ἀρύταινα, Vaſculum quo oleum lychno infunditur. Exodi 25, de candelabro templi, καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς. pro quib⁹ in Hebraici textus verſione eſt, Emunctoria quoque & vbi ea quæ emuncta ſunt, extinguātur. ET Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, idem Heſych. quod ἀντλητὴρ, Vas aptum ad hauriendum: idem quod ἀρυστὴρ & ἀρύταινα. Lib. 3, Regū (inquit Budæus) in inſtrumēto templi legitur hoc verbum pro hydria. ‖ Heſychio eſt etiam ἐλαιοχύτης, Vas ad affundendum oleum paratum. quæ expoſitio tribuitur vocabulo ἀρύταινα ab Ariſtoph. ſcholiaſte. Exod. cap. 37, de cādelabro templi, ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ. vbi Hebraici textus verſio habet, Lucernas ſeptem cum emunctoriis ſuis, & vaſa vbi ea quæ emuncta ſunt extinguantur. Num. cap. 4, itidem de candelabro templi, τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου αὐτῆς. vbi in vulg. Hebraici textus verſione eſt, Cum lucernis & forcipibus ſuis, & emunctoriis & cunctis vaſis olei. Ita ἐπαρυστρὶς modò redditur (ſecundum eam verſionem) Vas vbi ea quæ emūcta ſunt, extinguuntur: modò Emunctorium. ſed videtur conuenientior Heſychii expoſitio. Apud Zachariam verò prophetam exponitur Infuſorium, vt annotatur in v. l.

ῬΥ'Ω, Fut. ύσω, idem quod ἐρύω, id eſt Traho: factúmque ex eo κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, vt Euſtathius tradit: alibi tamē ſcribens ἐρύω ex ῥύω fieri pleonaſmo τοῦ ε. Vnde paſſiua voce ſignif. act. Il. δ, Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον, ἐρρύσαντο δὲ νεκρούς: id eſt Trahebant, εἵλκυσαν.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, Tractus. ἕλκυσμα, vt Suidas accipit hunc Eunapii locum, ἡ πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη εἰς τόξου ῥῦμα. Apud eundem εἰς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, Circumnauigabant, tam propè accedentes vt teli iactus inter eos diſtaret. ‖ Ῥῦμα, Funis ad remulco trahendum. Budæus ex Polybio lib. 1, pag. 7, ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέπεσαν τὰς ἱππηγοὺς, ῥύματα δόντες ἐξάπτειν. Et apud Suidam, ἐκ τούτων ἀπέτεμον τὰ ῥύματα λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ᾽ ἄλληλα πλοίων. Ibidem, ῥύματα δὲ καὶ πλείω ταῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, οἷς ἔμελλον οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐᾶσαι φέρεσθαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ. Remulcum Latini dicunt. Cæſ. lib. 3 Belli ciuilis, Submerſam nauem remulco multiſque contendens funibus eduxit. VNDE Ῥυμουλκέω, ῶ, id eſt ῥύμασιν ἕλκω, hoc eſt Loris funibúſque traho, Bayf. Latini dicunt Remulco trahere ſeu educere, Remulcando trahere. Polyb. loco citato, τῶν μὲν ῥυμουλκούντων τὰς ἱππηγούς. & rurſus, ἐνέβαλλον τοῖς ῥυμουλκοῦσι τὰς ἱππηγούς. Strabo lib. 5, πλεῖται δ᾽ ἡ διῶρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δ᾽ ἡμιόνων. Diod. l. 20, ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, Remulco tractas ab iis qui remigio vterentur, vt Bayf. interpret. Remulcādo autē ſeu remulco nauis trahi dicitur quæ quum remis non vtatur, ſed tantùm vento agatur, vento ſecūdo deſtituta, è minore ſcapha funibus annexa remis trahitur. Vide & locum è Suida in ῥῦμα citatum.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod trahitur, in locū videlicet alterius quod ereptum nobis fuerat, τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον, Quod ex incurſione hoſtili pro erepto nobis rapitur, & vt pignus retinetur. Hoc enim propriè ſignificare volunt illud Iliad. λ, de Neſtore dictum, ῥύσι᾽ ἐλαυνόμενος, abigente videlicet boues Itymonei Eleenſis, ἀνθαρπάγματα, ἤγουν ἐνέχυρα χρείους.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Qui trahit. Ἠ μὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν, id eſt ἑλκυστὰς ὀϊστῶν, hoc eſt τοξότας. ‖ Item ἡνία, Poll. Habena ſeu lorum freni. eo enim equus huc & illuc trahitur. Soph. Aiace, ὀρθὸν αὐχένα κίονι δήσας, μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών. Dionyſ. Halicarn. ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθῆναι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis & impulſis

flagello equis.Diod.ἀπὸ ῥυτῆρος ἤλαυνεν.Et metaph.apud Pl.De Socr.οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτήρων ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων ἰθυνόντες. ET Βρυτὴρ Æolicè pro eodem,vt βρόδον pro ῥόδον.

Ῥύτωρ,ορος,ὁ,idem quod ῥυτὴρ,in prima ſignificatione. ῥύτωρ τόξου Cicero apud Aratum vertit Sagittipotens. pag.81,lex.Cic.

Ῥυτὸς,ῦ,ὁ,Tractus. Od.ζ,—ἀγορὴ καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφὶς Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.id eſt,tam magnis vt trahendi eſſent nec portari poſſent. vel, Extractis erutiſque ex terra. AT Ῥυτὰ plur.num.Habena,vel Frenum,quo videlicet equi retrahuntur & inhibentur.Heſiod. Aſpide,—ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,Ῥυτὰ χαλαίνοντες,habenas laxantes.id eſt τὰ χαλινὰ κυρίως τὰ λεγόμενα ῥέπιχα,vt ſchol.annotat. VNDE Ῥυταγωγεὺς,έως,ὁ,Lorum quod freno inſeritur,& quo equus ducitur,Habena vel lorum equi. Xenoph.Hipparch.προσῆπτον μὲν εἶναι τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τῆς χαλινίδιας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον,ὥστε ἐπὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Dicitur & ſimpliciter ἀγωγεύς.

Ῥυσμὸς,οῦ,ὁ,Tractus.Dionyſ.De ſitu orbis,Ὡυτὸς μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει,Idem Libyæ tractus eſt, Eodem modo Libya trahitur & extenditur: vt ῥυσμὸς ſit ἔκτασις,θέσις,διάστασις,ſeu σχῆμα,τύπος,vt Euſt.ibi exponit. Idem eodē l. Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεράων Ἠπείρων,ſubiungens mox quaſi etymon nominis exprimens, Ἑλκόμενον κατὰ βαιὸν ἐπ' ἀντολίης μυχά. Citat B. & ex Ariſtot. lib.1 De anima,p.216.

¶ Ῥυστάζω,Fut.ξω,Traho,(ea ſignific.qua ἑλκέω)vel potius Trahendo rapto. habet enim frequentatiui verbi formam. Odyſſ.ξ,— δμωὰς τε γυναῖκας Ῥυστάζοντας ἀεικελίως, trahentes & vim inferentes mulieribus.Il.ω,de Achille Hectorem raptante, Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο. Fit autem à ῥύω,vt ἑλκυστάζω ab ἑλκύω: idémque ſignificat quod ipſum ἑλκυστάζω. VNDE deducitur Ῥυστάζεσκω,idem ſignificans.Euſt.

Ῥύσταγμα,ατος,τὸ,Violēta tractio & vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus. Etym.ex Lycophr.

Ῥυστακτὺς,ύος,ἡ,Tractio violenta.idem quod ἑλκηθμός. Odyſſ.σ,—εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς.id eſt αἰκίας,βιαίου ἑλκυσμοῦ,vt Euſtath.exponit.

ῬΥ΄ΜΗ,ης,ἡ, Vicus. id eſt Tractus ille viæ in vrbe vtrinque ædificiis ſeptæ.nam à ῥύω deriuatur.Strigas etiam nōnulli appellat. Eſt tamē propriè Striga linea ſeu ſulcus protractus & extentus. Poll.idem eſt quod πλατεῖα: aliis autem idem quod Homericum ἀγυιά. Act. c.9,ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus.Laciades apud Poll.ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὡδοιπορήκαμεν.

Ῥυμοτομία,ας,ἡ, Viarum vicorúmque ſectio & metatio, Bud.Partitio in ſtrigas.Polyb.de caſtris Romanorum, τὰ δὲ κατὰ μέρος εἴδη τῆς τε ῥυμοτομίας ἐν αὐτῇ τῇ στρατοπεδείᾳ καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας,πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν.Diodorus Siculus,εὐστοχίᾳ τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις,viarum vicorúmque ſtrigis.

Ῥυμοτομέω,ῶ,F.ήσω,Per vicos partior & ſeco.ſeu(vt alii exponunt)Strio,vel Strigo,In ſtrigas ſeco.Diodor.διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥυμοτομήσας φιλοτέχνως. Ioſeph.De capt. ῥυμοτομοῦσι δὲ ἀδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον, id eſt(vt in v.l.exponitur)caſtra rite diſtinctis ſpatiis partiūtur in ſtrigas.

ῬΥΜΟ΄Σ,ῦ,ὁ, Temo currus, Lignum illud longū quod inter equos medium eſt,& quo currus ipſe trahitur.vnde & à ῥύειν dictum eſt.Il.ω,—εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ. Plut.Coriol.ξύλον ἁμάξης ὡς τὸν ῥυμὸν ὑπερείδουσιν. Eſt autem ῥυμὸς in curru & rheda quod in aratro ἱστοβοεύς: quanuis Pollux ῥυμὸν etiam inter aratri partes numeret.

C.Ἀκρορρύμιον,ου,τὸ,Extrema ſeu ſumma temonis pars,Sūmus temo,τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος,τὸ ὑπὲρ τῶν ἐκδεδεμένων τοῦ ζυγοῦ, vt Poll.tradit.

C.Ὀκτάρυμος,ſeu Ὀκτάρρυμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Octoiugis,Octo temones habens.vt ὀκτάρυμον ἅρμα, Xen.Pæd.6,id eſt currus octoiugis.ἰδὼν τὸ τετράρυμον αὐτοῦ ἅρμα,κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη καὶ ὀκτάρυμον ποιήσασθαι ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν.

C.Τετράρυμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Quadriiugis,Quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6,συνεζεύξατο δὲ τὸ αὐτὸ ἅρμα τετράρυμόν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ.

ῬΥΤΙ΄Σ,ίδος,ἡ,Ruga.id eſt cutis in ſenili corpore in plicas & quaſi ſulcos contractio. vnde & ipſum à ῥύω deriuatur.Plato de Archeanaſſa meretrice, ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστιν ἔρως,vel(vt apud Suid.legitur,ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως.) Epig.lib.2,tit.In anus,Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις, genarum rugas. Metaphoricè etiam accipitur,vt vocabulum Latinum. Plut.ὥσπερ ῥυτίδας ἀώρους ἢ πολιὰς ἐπαγαγὸν τῇ ψυχῇ τὰς φροντίδας. Plato Symp. λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας, coria erugantes, ſeu coriorum rugas complanantes.

C.Ῥυτιδόφλοιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cortices rugoſos habens. Epigr.

Ῥυτιδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Rugoſus.

Ῥυτιδόω,ῶ,F.ώσω,Rugo,Corrugo,In rugas contraho. Ariſtot.διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ,τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὄν,οὔ. Et in paſſ.apud eundem lib.5 De gener.animal.τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ὄμματος,ῥυτιδοῦταί τε καὶ παχύτερον γίνεται γηράσκοντος. Theophr.lib.3,cap.4,ἐρρυτιδωμένα φύλλα, Rugata folia.Luc.τὴν ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. VNDE Ῥυτίδωσις, εως,ἡ, Corrugatio. Medici pupillæ corrugationem ſic vocant:quæ & ῥύσσωσις. ET Ἀρρυτίδωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,(q.d. Irrugatus) Qui rugas non habet,Rugarum expers.

¶ Ῥυσσὸς, ET Ῥυσὸς,ῦ,ὁ,Rugoſus. Iliad.ι,de Eumenidibus, Χωλαί τε ῥυσσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. Ariſtoph.Pluto,[πρεσβύτην] ῥυπῶντα,κυφὸν,ἄθλιον, ῥυσσὸν, μαδῶντα,νωδόν.Luc.ῥυσὸς δὲ τὸ δέρμα,καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, obrugata cute,vietus,retorridus,Budæo interpr. Philoſtr.epiſt.2,ῥυσσὴ δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος. Et metaphoricè apud Athen.lib 6,ex Theopompo comico,δεσπότου Γενέσου ῥυσσὰ βουλευτήρια. Plutar.Symp.8,τὰ πεσόντα τῶν ἀκροδρύων ἰσχνὰ καὶ ῥυσσά. AT Ῥυσσὰ VEL Ῥυσὴ,ſubſtant.à Suida exponitur ἡ μάρανσις,ἡ γήρανσις.

C.Ῥυσσόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fructum rugoſum ferens.

Ῥυσσότης,ητος,ἡ, Rugoſitas. Plutar.Galba, ἐπισκώπτων τὴν φαλακρότητα καὶ ῥυσσότητα,frontem rugoſam,rugis ſulcatam & exaratam.

Ῥυσσόω, VEL Ῥυσόω,ῶ,F.ώσω,Rugo,Corrugo.idē quod ῥυτιδόω.vnde ῥυσῶσαι, corrugare,Bud.ex Hippiatr.Et ῥυσοῦμαι,rugor apud Dioſcor.à quo præter.paſſ.ἐρρυσωμένος, Rugatus, Corrugatus,In rugas contractus. HINC Ῥύσσωσις,εως,ἡ,Rugatio ſeu Corrugatio,In rugas contractio.Idem quod ῥυτίδωσις.

Ῥυσσαλέος,ου,ὁ,Rugoſus.idem quod ῥυσσός. Nicand.Alexiph.ὀπώρην Ῥυσσαλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ φιτύης ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. i.ἐρρυσσωμένην,inquit ſchol.i.in rugas contractam. ex quo intelligimus maturam.

Ῥυσσαίνω,Rugo,Corrugo.vnde in paſſ.apud Nicand. Alexipharm.Τοῦ μὲν ὑπὸ γλῶσσαί τε καὶ ἢ ῥυσσαίνεται οὖλα.id eſt ῥυσσοῦται.

Ῥύσσημα,ατος,τὸ,Ruga,Pellis in rugas contracta. ῥυσσήματα τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων ἀπλώματα. Suid. i. (vt Gorræus habet) ſordes ac rugæ quæ in ſenili facie cernuntur.

ΕΡΥ΄Ω, F.ύσω,Cuſtodio, Saluo, Saluum & incolumem præſto,Conſeruo,Tueor,Defendo. Vnde paſſ.voce,ſignific.act.Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέῃ νεφέλῃ,cuſtodiit, ἐφύλαξεν. Il.κ, [βουλῆς] Κερδαλέης ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας.Iliad.α,—θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, id eſt φυλάττουσι, Conſeruant,tuētur.Il.χ,de Hectore, Troiæ columine, Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.quem locum citans Plato in Cratylo, ſubiungit,διὰ ταῦτα δὴ ὡς ἔοικεν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος υἱὸν Ἀστυάνακτα:illo nimirum vocabulo σωτῆρος exponens Homericum ἔρυσο,vt ſit ἔσωζες.Heſiod.Aſpide,Ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Apoll.Arg.2,de dracone aurei velleris cuſtode, ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυτο.de quo alibi,κῶας ὄφις ἔρυτο δεδορκώς,cuſtodiebat obſeruans.Opp.lib.3 De venat. Εἰρύμενον φίλα τέκνα,ſeruans charos pullos. ‖ Item Seruo,Obſeruo, ea ſignif.qua legem aut mandatum ſeruare dicimur. id eſt φυλάττομαι,τηρῶ.Il.α,Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι. ‖ Ἐρύομαι,Libero, Redimo, E periculo eximo trahēdo ad me.Il.χ,Φράζεσθ' εἴκεν μιν ἐκ θανάτοιο ἐρύσασθαι

ἀνώγει

αὐτῷ Δαρδανίδης Πρίαμος. ‖Ἐρύομαι, Arceo, Depello, κωλύω. Odyſſ.ω, de galea, Ἡ δ' οὐκ ἔσχε ἔρυτο διαπρὸ δ' εἵσατο χαλκός, illa verò galea haſtam non arcebat aut repellebat. ‖Ἐρύομαι, Caueo, Effugio. φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Iliad.β, de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν.

C. Ἐρυσίπτολις, εως, ἡ, Vrbium cuſtos & ſeruatrix, Vrbium tutatrix & patrona. Mineruæ epitheton, quæ & πολιοῦχος eadem de cauſa dicebatur. Euſtathius, περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, ἐρυσίπτολιν Ἀθηναῖαν ἐπιβοῶσιν, ἤγουν φύλακα πόλεως. Iliad.ζ, Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων. Sunt qui & ab ἐρύω, id eſt Traho deriuent: vt intelligatur vrbium vaſtatrix.

Ἔρυμα, ατος, τὸ, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Heſiodus Erg. Καί τότ' ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς ὥς σε κελεύω, tutamentum corporis contra vim frigoris. Xenophon Pæd.4, θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. ‖Peculiariter verò ἔρυμα dicitur quo nos contra hoſtes tutamur: ideóque exponitur, Munimentum, Vallum, Murus, Præſidium. Soph. Aiace, ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω. id eſt τεῖχος, vt ſcholiaſtes exponit, Ad Troianorum mœnia. Thucydides lib.6, σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ ἔρυμα λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν. id eſt φύλαγμα. Et lib.3, καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες ἐνίκησαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι. id eſt φρουρίῳ, munitione occupata. Xenophon Hellen.2, ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, τὰς πόλεις ἐρύματα περιβάλλονται, munitionibus vrbes cinguntur. Herodianus lib.2, φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος. Eodem libro, διαφράττεσθαι ἐχυραῖς τείχεσι τε καὶ ἐρύμασι, valido muro munimentiſque obſtruere. Philo, ἐν ἐρύμασι δυσαλώτοις, in munitionibus firmiſſimis. ‖Ἔρυμα, σῆμα. Erot. apud Hippocr.

Ἐρυμνὸς, οῦ, ὁ, Munitus, Tutus. Callimachus hymno in Delum, Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί. Thucydides lib.5, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσέσοδον. Xenophon Pæd.1, ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνοῖς αὐτοὺς ὢν ὑποδέξῃ, in loco tuto & munito. Plutarch. Camillo, πόλις ἐρυμνή, tutiſſima vrbs. Gregorius, Εὐνὴ μοι σπιλὰς ἔστω, καὶ ῥήγματα σάκκος ἐρυμνός. Heſychio ἐρυμνὸς eſt ὑψηλὸς, μέγας, ὀχυρὸς, σκοτεινός.

C. Ἐρυμνόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tergum habens munitum ſeu loricatum. Epigr.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio (non intelligendo actum muniendi, ſed, vt ita dicam, eſſendi munitum.) Philo De vita Moſis lib.1, πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς τόποις ἐρυμνότητα, μηχανήμασι καὶ ταῖς ἑλεπόλεσι [φραξώμεθα,] aduerſus locorum munitionem. Xen. Pæd.6, ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant.

Ἐρυμνόω, ῶ, F. ώσω, Munio.

ΡΥΩ, F. ύσω, idem quod ἐρύω proximè præcedens: id eſt Cuſtodio, Seruo, Tueor. Iliados ρ, ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύοισθε. Odyſſ.ξ, — σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Iliad.ο, Ἀλλὰ ἑ αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορ'. Heſiodus Aſpide, Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. Idem, ῥυσόμεθα κράτος ὑμῖν, veſtrum imperium defenſabimus. Eſt verò vſitatum in hac ſignificatione etiam in proſa. Herodianus lib.6, ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, tuendis Romanorum ripis. Idem eodem libro, ῥύεσθαι τὰ αὐτῶν σώματα, οὐ μαχέσασθαι, ἀγαπητόν, conſeruare ſeu ſeruare corpora ſua, nō pugnãdo obiicere periculis. ‖Item Libero, Redimo, Seruo ſeu conſeruo ex periculo, Eximo & extraho è periculo. Vnde ῥύσασθαι apud Suidam, pro λυτρῶσαι. Paſſiua autem vox, actiua tamen ſignificatione tam in proſa quàm apud poetas vſitatior. Odyſſ.μ, Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων, nec enim te exemerit & eripuerit è periculo. Euripides, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην, quem morte liberaui. Soph. Aiace, Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν ἕρκει δορὸς Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, Vos eripuit, ſeptis videlicet quondam incluſos. Apoll. Arg.2, ῥύσασθε δυσαμμορον αἰέτα λύμης, liberate calamitate, ſeruate ex interitu. Laert. in Archyta, οὗτος ἐστὶν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι, Platonem per epiſtolam à morte quã Dionyſius ei parabat, liberauit, ſeu periculo mortis exemit. (Notandum tamen poſſe quædam huius ordinis exempla ad priorem etiam ſignificationem referri.) Paſſiuè etiam ſumptum reperitur. Vnde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Budæus ex Baſilio. Sic Can.4 Concil. Neocæſ. ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, per gratiam Dei liberatus ſeu ſeruatus eſt. ‖Apud Thucydidem verò lib.4, ἔργῳ γὰρ ἀγαθοὶ ῥύσασθαι τὰς αἰτίας, ſcholiaſt. exponit ἀπολύσαι. ‖Ῥύω, ſeu ῥύομαι, Arceo, Depello κωλύω, vt Euſtathius exponit illud Od.ψ, Ἡ δέ αὐτε ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, idē quod ἔρυμα, Tutamen, Tutamentũ, Munimentũ, Propugnaculũ. Soph. καί τοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται. i. φυλακή, inquit ſcholiaſt. Dubiũ præſidium & tutamen. Vnde remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocrates. i. βοηθήματα, vt Gal. exponit. quippe quibus è mortis periculo conſeruamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. ET Ῥύμη pro eodem, apud Heſych. videlicet φυλακή.

Ῥύσις, εως, ἡ, Liberatio, Redẽptio. Vtitur hoc vocab. Euſt.

C. Ῥυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A labore liberans, Laboris moleſtiã ſubleuans. Epigr.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod pro redemptione & liberatione alicuius datur. λύτρον, λυτήριον, vt Heſych. & Suid. exponũt. Greg. de paſſione Domini, Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. ‖Vnde & pro pignore accipitur, id eſt pro ἐνέχυρον, vt Suidas tradit, ſeu (vt Heſych.) τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. Ioſeph. apud Suid. ἔπεμπον μὲν γὰρ ῥύσιον τῶν πολεμίων ἄγειν. Apud Soph. etiam in Trach. Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον πίσω τάλας, ſchol. exponit ἐνέχυρον ſeu ἀμοιβήν. dicit ibi Philoctetes ſe feris & auibus vicẽ redditurum è quarum captura viuebat, vt quas antè iaculis peteret ad ſe nutriendum, eæ iam ſuo viciſſim corpore mortuo paſcantur. ‖Item quod datur diis pro reſtitutâ valetudine aut ſalute conſeruata. i. σῶστρον, δῶρον σωτήριον. Dionyſ. De ſitu orbis, loquens de inſulis Cycladibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι. Illud autem Eurip. ῥύσια ψυχῆς δῶρα, in v.l. exponitur, Dona quæ animæ proſint & ſint ſalutaria. VNDE Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio. ἐνέχυρα λαμβάνω, vt Suid. exp. hunc adeſpoton locum, φασὶ δὲ τὴν [illegible] πόλιν ῥυσιάζειν. ET Ἐρυσιάζω, pro eodem. Euſt. exponens Homericum illud Od.λ, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, ſcribit ῥύσια ἐλαύνειν eſſe idem quod ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, Cuſtos, φύλαξ. Odyſſ.ρ, Αὐτὸς βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι. Opp. De ven.l.3, Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς, Iouis cuſtodes: de Curetibus loquens. ET Ῥύτωρ, pro eodem, Suid. ex Epigr. Πανὶ ὀρείων ῥύτορι βουκολίων. item, Πορφυρέου χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.

Ῥύτρον, ου, τὸ, Quod pro liberatione alicuius offertur. idem quod ῥύσιον. Heſych. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα.

Ῥύστης, ου, ὁ, Liberator, Seruator. σωτήρ, λυτρωτής.

C. ἈΝΑΡρύω, vel ἀναρρύομαι, Redimo, Libero captiuũ, in Pand. & ἀνερρύσθη paſſiua ſign. pro Redemptus eſt. (ITEM verbale ἀνάρρυσις, Redemptio.) Capitur ἀναρρύομαι etiam pro Reparo, Sarcio. Dionyſ. Halic. l.5, ἀναρρύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν.

Ἀναρρύω, Iugulo, Macto, Sacrifico. quia ſacrificantes ἀνέκλων τοὺς τραχήλους τῶν θυομένων ἐπὶ τὰ ἄνω βλέποντες. vnde apud Hom. αὐέρυσ. Etymol. ‖HINC etiã ἀνάρρυσις, Sacrificiũ. Eſt & nomen diei ſecundi ἀπατουρίων, vt ait Heſ.

‖Ῥύσκω ſeu Ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι. id eſt Tueor, E periculo conſeruo. φυλάττω. Il.ω, Andromache de Hectore Troiæ propugnatore & ſeruatore, Ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ.

ΕΡΥΚΩ, F. ξω, Inhibeo, Contineo. κατέχω, κρατέω. Iliados λ, vnuſquiſque ſuo aurigæ iubet Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, decenter continere ſeu retinere. Ἰσχειν. Iliad.γ, Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ ἴσχας, id eſt retrò inhibebant, Budæo interpr. ſeu (vt alii) Continebant in ordinibus. Itẽ Impedio, & quaſi curſum alicuius inhibeo. Il.θ, πάρ οὐ μῦθος ὅμιλεν ἐρύξει, nõ impediẽt aut inhibebunt. Il.σ, Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, ne me à pugna reuoces, ne me ad pugnã properãtẽ inhibeas & impedias.

Apollon. Argonauticῶν 2, — ἐπεὶ θεοῖς λίσσεσθαι ἐρύκω, A non impedio, non prohibeo, κωλύω. Heſiodus Ergois, Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, ab opere faciendo animum tibi inhibeat ſeu auocet; κωλύσῃ ἀπ' ἔργου, vt Proclus exponit. Item Detineo. Odyſſ.ο, — οὔτι ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω ἱέμενον νόστοιο. Odyſſ.η, — ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. Iliad.ζ, — Ξείνισ' ἐν μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας. ‖ Item Arceo, Depello. Odyſſ.α, — ἄκεν τι λιμὸν ἐρύκοι. Et in vulg.l. ἐρύκω λοιμοῦ τοὺς ὅρους, peſtem à finibus arceo. Paſſiuè quoque capitur. Il.ψ, Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἵστασθον ἀχνύμενοι, Hector ad ſuos equos: id eſt κατέχεσθε, vt ſcholiaſt. exponit: B Ne curſus veſter inhibeatur. Deriuatur autem hoc verbum ab ἐρύω, propter affinem ſignificationem. nam vt ἐρύω ſignificat Arceo, ſic etiam ἐρύκω. Quod autem ad ſignificationẽ primam attinet qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω. i. traho, nõ incommodè deducitur, quod eũ quem inhibemus, retrahamus.

C. Ἀπερύκω, Arceo, Repello, Propulſo, Abigo. Homerus Il.ρ, — βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. & Odyſſ.ξ, Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἐρύκει. Verbum eſt ποιητικώτερον, quo tamen vtitur Xenophon, vt & aliis nonnullis ποιητικωτέροις. vt κύνας τρέφεις C ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι. Et alibi, ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et cum genitiuo, ſine præpoſitione ἀπὸ, apud eundem, ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε. Suidas quoque ἀπήρυκεν exponens ἀπεκώλυεν, exempla citat ex proſa hæc, ὁ δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Item, καὶ βάρη συνεχῆ ἐπιβάλλοντες, ἀπήρυκον τοὺς λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος.

C. Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q.d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo. Plut. Lyc. διερύκων γὰρ ἀμφιμαχίαν D τινά, μάγειρος κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε.

C. Κατερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror. Od.ο, — ὅν ἑοῦ μένον κατερύκει, quem abire parantem remoratur. Odyſſ.α, Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Od.δ, — κατέρυκε καὶ ἔσχεθε ἱεμένους περ.

¶ Ἐρυκάκω, ET Ἐρυκανέω, idẽ quod ἐρύκω. i. Inhibeo, Detineo, Remoror. Il.ε, — τοὺς μὲν ἔους ἠρύκακε μώνυχας ἵππους. Odyſſ.λ, Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων. ‖ Item Arceo, Depello. Il.ο, — αὐτοῦ ἦλθε κακὸν τὸ οἱ ὅυτις ἐρυκακέειν ἐδύνατο. E

C. Κατερυκάκω, idem quod κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror. Iliados ω, Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκακε. legitur tamẽ ibi & κατερύκανε, quaſi A Κατερυκάνω. Sic verò & ἐρυκάνειν & ἐρυκανέειν in aliquibus exemplaribus ſcriptum reperitur tanquã AB Ἐρυκάνω ET Ἐρυκανέω.

ἘΡΧΟΜΑΙ,

Venio, Eo. Fut. ἐλεύσομαι, & aoriſt. ἤλυθον ac ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo ſuprà. vnde & exempla diuerſorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut eius compoſita cum ἔρχεσθαι & eius compoſitis ponere non dubitaui. Home- F rus Iliad.β, ὡς τῶν ἐρχομένων ἄπο, ab illis euntibus. Et 1, γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, abit aliò. Cum ἐπὶ vel πρὸς vel εἰς, vt ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, Demoſth. ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, Plato. Cũ πρὸς autem, vt ἔρχεσθαι πρὸς τὸ οἴκημα. Cum εἰς, vt ἔρχεται εἴς σε ἡ ὀργή, Demoſth. Et ἐλθεῖν εἰς δύναμιν: Plato De republica lib.2, pro Adipiſci ſeu nanciſci poteſtatem. Ariſtides autem alio loquendi genere τό γ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθόν dixit, pro Quantum quidem in viribus humanis ſitum fuit. Iungitur & cum διὰ, vt ἐλθεῖν διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις, Thuc. Apud Herodot. ſæpe cum G participio futuri, vt ἔρχομαι ἐρέων, & ἔρχομαι φράσων, pro dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus. id eſt ad dicendum. vt Gallicè *Ie uien maintenant à parler de &c.* Item ἐρχόμενος, pro Futurus, Inſtans, vt ex Act. Ap.18, ἐρχομένην ἑορτήν, feſtum quod inſtat. At ex Thuc. ἐρχομένου ἔτους, pro Inſequenti anno.

C. Ἀνέρχομαι, Aſcendo. ad verbum, Surſum vado. Herodianus, ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα. Inuenitur etiam, ἀνελθὼν ἐπὶ βήματος, Quum tribunal conſcendiſſet. ‖ Cic. H apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit Emergere, Exiſtere. nã quod dicit, Ἤμος ὁ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄγχι, Ὄρνις τ', αἰητός τε, τά τε πτερόεντος ὀϊστοῦ Τείρεα, reddit, Obruitur procyon: emergunt alites vnà, Et Volucris terris exiſtit clara ſagitta. ‖ Ἀνέρχομαι eſt etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι Redeo. ἀνερχομένῳ, ὑποστρέφοντι, Heſych.

C.1. Ἐπανέρχομαι, Redeo. Demoſth. Pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. ‖ Item Rurſus diſſero. Itẽ Explico. Bud.p.109 ex Plat. & Ariſtot. Sed in hac ſignificatione ab ἐπέρχομαι potius eſſe videtur quàm ab ἀνέρχομαι.

C. Ἀπέρχομαι, F. ἀπελεύσομαι. Aor.2, ἀπῆλθον, Abeo, Exeo, Diſcedo. Interdum abſolutè, i. ſine caſu. Cum genit. vt ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Quum abiiſſet domo, vel Profectus domo. vel Egreſſus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, Abire è vita, vt Cic. loquitur. & ἀπελθεῖν τοῦ λόγου, apud Euripidem, Abi à ſermone, pro Miſſum facito ſermonem. Sic Cicero dixit, Sed abeo à ſenſibus, pro Miſſum facio de ſenſibus ſermonem. Interdũ additur præpoſ. ἀπὸ vel ἐκ, vt apud Iſocratem, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν. Nonnunquam conſtruitur cum præpoſ. εἰς vel πρὸς. vt ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, & ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Iungitur interdum cum accuſ. ὁδὸν, ſicut & ſimplex ἔρχομαι. vt ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδόν, Abiit hac via. nã à Latinis dicitur quidem Ire viam, item Redire viam: ſed Abire viam ſi dicitur, certè rarò. dicitur enim potius per ablatiuum, via. Græci quoque dicunt non ſolùm per Accuſatiuum, ſed per datiuum, ἀπελθὼν ἐκείνῃ τῇ ὁδῷ.

Ἀπέρχεσθαι dicũtur etiam res inanimæ. vt apud Anacreõtem dicũtur ἀπελθεῖν capilli, id eſt Abiiſſe, pro Defluxiſſe. Marc.1, lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Sic Nauſea abiit, Peſtilentia abiit apud Lat. At Matth.4, ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, id eſt Abiit rumor de eo in totã Syriam, vel Iuit fama de eo per totam Syriam. vt dixit Virgilius, It fama per vrbes.

Ἀπέρχεσθαι, Mori. vt ἀποφοιτᾶν, & apud Lat. Decedere, alicubi etiam Excedere. Greg. σοὶ δὲ κίνδυνος, εἰ ἀπέλθοις τῇ φθορᾷ γεννηθεὶς μόνῃ, καὶ μὴ τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφιεσάμενος. Citatur ex Chryſoſtomo ἀπελεύσομαι itidem pro Moriar, hoc loco, ἴσως κατὰ μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Sic & apud Laertium ἀπελθόντες dicuntur mortui, vt in Plat. vita, εἴκοσιν ἔτη διήκουσε Σωκράτους· ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ τε καὶ Ἑρμογένει.

Ἀπέρχεσθαι, Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, apud Thucydidem, ſi Suidæ credimus. ἀπῆλθε, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπανῆλθε, Θουκυδίδης. Demoſthenes autem pro ἀποδρᾶναι, id eſt Aufugere. Sed fortaſſe ſcripſerat Thucydides ἀπῆλθε πάλιν. vt & Iſocrates ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθεν, rediit: in Panegyrico, λέγεται δ' οὖν πρὶν μὲν Ἀμαζόνων ὡς τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν.

C. Διέρχομαι, Tranſeo, Pertranſeo, Prætereo. Iliad.γ, verſu 198, de ariete, Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1. Corinth.16. Et διήρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Act.15. At verò alibi cum διὰ, vt Ioan.4, διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, Vitam tranſigere. Dicitur etiã λόγος διέρχεσθαι à Thucydide & Platone, vt Latinè Rumor peruadere. Ita enim malo interpretari, metaphoram retinendo, quàm Dimanare. ‖ Διέρχομαι, Diſſero, Enarro, Commemoro. Plato De republica 2, ἃ περὶ τῶν δικαίων διῆλθες. Sed magis ad verbum, Percurro, ſeu Percurro oratione. Dicitur verò & διέρχεσθαι à Platone Percurrere legendo. Iam verò & quod Iſocrates κατὰ Λοχίτου, pag.194 dicit διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν, & à Budæo redditur Secum reputare, Animo verſare, malim, itidem verbum Percurrere retinens, interpretari, Animo & cogitatione percurrere, eodem tamen alioqui ſenſu. Budæus autem apud Iſocratem περὶ ἑαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationẽ habere. Alicubi certè διέρχομαι vertitur etiã Enumero, Perceſeo. quo etiam modo Budæus interpretatur Act. cap.17, v.23, διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν. quum alioqui vulgò reddatur ab interpretibus Præteriens, legentibus videlicet ſeorſim, non autem iunctum accuſatiuo σεβάσματα.

C.2. Διεξέρχομαι, Pertranſeo, Peruado. Ariſtoteles De mundo, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et διεξέρχομαι χώραν, Plutarchus Lycurgo, Per regionem iter facio, eadem conſtruct. Thuc. διεξελθεῖν διὰ τῶν ζημιῶν.

q.d.Percurrerunt omnia ſuppliciorum genera. At verò apud Iſocr. τὶ γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξήλθον pro Non conſectati ſunt:Bud.quem vide p.332. Et διεξελθεῖν τῷ λόγῳ ibidem, Oratione proſequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plat. Sed dicitur & διεξελθεῖν ſine datiuo. vt Philo De mundo, διεξελθόντες περὶ τῶν ὅλῳ χερσὶ ὄντων ἐν κόσμῳ φυτῶν. Quinetiam pro Lego apud Herodianum l.1, διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

C. Εἰσέρχομαι, vel Ἐσέρχομαι, Ingredior. Item Eo ad, Accedo. Il.γ, Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν. Et Od.δ, πεῖνα δ' οὔποτε δήμιον εἰσέρχεται. Herodian.2, ὡς λαθόντες τὸ, τὸ στρατόπεδον εἰσέλθοιεν ἀνδρῶν κενόν. In vulg.l. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æſchine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, Demoſth. Poſtulare & cauſã dicere:& ἀγῶνα vel γραφὴν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν ſine adiectione, pro eodem: vide Bud.p.110. Item εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire perſonam Iouis: quod & ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro Conuenire eum domi. Bud.p.110, ex Lyſia. Ibidem affert ex Platone εἰσέρχεται αὐτῷ δέος. (Sic autem cum dat. ex Herodoto, εἰσελθεῖν αὐτοῖς ἡδονήν) Et cum accuſ.(quæ multo frequentior eſt conſtructio) ex eodem, ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας ἐσέρχεται εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Item, εἰσῆλθέ με φοβηθῆναι. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire animum vel inceſſere animum alicuius, aut Inceſſere aliquem. De quibus ibidem. Affertur & ex Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit.

c.2. Ἀντεισέρχομαι, Viciſſim ingredior, In prioris locũ ſubeo, Succedo. Naz.

c.2. Παρεισέρχομαι, et Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum ſignific. etiam Subire animum, Occurrere. vt Lucianus De mercede conductis, ὑπεισέρχεται γὰρ τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι.

c.2. Συνεισέρχομαι, Vnà ingredior.

C. Ἐξέρχομαι, Egredior. Cum genit. vt ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, vel τῆς οἰκίας. Quo dixit modo Syneſius, ἐξελθὼν τοῦ σώματος. id eſt ad verbum, Egreſſus è corpore. Dicitur etiã ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον: vt Xen. ex Prodico ſcribit de Hercule, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cicero Exiſſe in ſolitudinem. Xenoph. autem ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Trãſeunt in epheborum numerum. (Et Heſiodo in Erg. δίκη εἰς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progreſſa, potius quàm Egreſſa: ſicut & Thucydides, κρατοῦντες τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται) Sed & cum διὰ alicubi, vt Luc. διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν τῆς τελετῆς ἐξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος ἐποπτεύσαντες. vbi ἐξέρχεσθαι redditur Peruadere, Permeare. Sine adiectione autem interdum ἐξεληλυθώς, pro Qui in exilium abiit, apud Demoſthenem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους (vt apud Xenoph.) Egredi ſeu prodire aduerſus hoſtes. Et ſæpius ſine adiectione, vt apud eundem Hellen.7. Budæus autem ἐξέρχεσθαι exponit Obuiam exire hoſtibus, item Suppetias ire apud Demoſth.& Æſchinem. Ex quo affert etiam in orat. περὶ παραπρεσβ. p.50, πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν, quod exponit Primis ſtipẽdiis. Denique de tempore etiam dicitur. vt ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem. Elapſus eſt annus, Exactus eſt annus. Sic apud eundem, ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι.

c.2. Ἐπεξέρχομαι. vide poſt Ἐπέρχομαι.

c.2. Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo. Itẽ Egredior. Ex Hom. παρεξελθεῖν πεδίοιο. Et ex Herodot. παρεξελθεῖν τὸν κάμνοντα στιγῇ. At verò Od.ε, παρεξελθεῖν Διὸς νόον (quod & παρὲξ ἐλθεῖν ſcribitur) Tranſgredi. Itẽ παρεξελθόντες, Thuc.8, fortaſſe pro ὑπεξελθόντες.

c.2. Ὑπεξέρχομαι, (q.d. Subegredior) Clàm egredior. Plut. Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clàm egreſſus eſt vrbe, Subduxit ſe ex vrbe.

C. Ἐπέρχομαι, Aduenio, Accedo, Venio ad. q.d. ἔρχομαι ἐπί. Iliad.α, Μεῖναι ἐπερχόμενον. Odyſſ.ο,— ἀγχοῦ δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοηθέας. Sophocles autem ex abundanti præpoſitionẽ addidit, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον τὸν οἴας ἐπελθών, pro ἐλθών. Alioqui cum ſolo accuſat. in proſa ſignificat & Peragrare. vt ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plutarch. Sic ἐπελθόντες τὴν γῆν, Dioſc. in præf. At οἱ μὲν ἐπέρχεσθαι poeticè Iter facere. Sine caſu autem eſt etiam Superuenio, Ex inopinato venio. Od. τῆμος ἐπ' ἀγρόθεν ἦλθε. Et Od.ξ,— νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε. Nonnunquam ἐπέρχομαι & pro Aduento, Appeto: vt inquit Budæus, addens ita videri poſitum à Paulo Epiſt. ad Col.c.2, v.7, ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. Ibidem ex Pauſ. 226 affert ἐπερχομένη νυκτὶ, pro Nocte ſequenti. paulo pòſt. n. ab eo dici τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. At verò quum dicitur ἐπέρχεταί με τοῦτο, vel ἐπέρχεταί μοι, aut etiam ſequente infinit. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, vel λέγειν, ſignif. Cupido inceſſit, In mentem venit: vt docet Bud. pag.100 & 111. Sic Ariſtid. ἐπέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Luc. verò dixit & δέος ἐπέρχεσθαί τινι.

Ἐπέρχομαι violentiæ ſignificationem interdum incluſam habet, & ſumitur pro Hoſtiliter ingredior, Inuado, Incurſo, B. ex Thuc. 100. Idem alibi ex Plut. in Cic. 277, ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Inuadere, Vi tentare. Affertur ex eodem in Numa, τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, Vlciſcentem. Ex Euripide autem, τάδε σ' ἐπῆλθον, pro His te ſum aggreſſus.

Ἐπέρχομαι, (ſicut & διέρχομαι) Percurro, Recenſeo. Item Diſſero, Diſputo. Bud. pag.100, ex Ariſtot. & Dem. Sed & pro Lego accipitur à Syneſio, ἐμοὶ χρήσαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epiſtola loquens.

c.2. Ἐπεξέρχομαι, (ſicut & de ἐπέρχομαι modò dictum fuit) Incurſo, Inuado, ſiue Excurro & percurſo populabundè, vt Budæus exponit in hoc Thucydidis loco, ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Interpr. & Erumpo infeſto exercitu apud Iſocratem. Vide Comm. pag.100. Item pro Percurro, Commemoro, Diſſero, (ſicut ἐπέρχομαι) ex Iſocrate, ἐπεξήλθομεν ταῦτα. Sed & τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Platone lib.1 De republica, pro Perſequi oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Baſilius, ἐπειδὴ δ' ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάντα ἕκαστα ἐπεξῆλθον. Item Pro Vlciſci, Thucyd. cum datiuo, & Antiph. cum accuſat. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, In ius rapere, Iudicium dictare. De quarum ſignif. vtraque lege B.p.99.

c.3. Ἀντεπεξέρχομαι, In pugnã aduerſus inuadentem prodeo, Aduerſus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, Occurro τῷ ἐπεξερχομένῳ, vel Obuiam prodeo. Sic [illegible] apud Pauſ.

C. Κατέρχομαι, Deſcendo. Herodianus lib.1, φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον. Item Redeo vt exul, Poſtliminio redeo. Budæus ex Demoſthene & Ariſtotele. Æſchylus autem ἥκω & κατέρχομαι copulãs, vbi dicit ἥκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Ariſtophane irridetur: quũ tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω. neque enim quicunque ἥκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι. adeo vt Ariſtophanem malitioſè hîc cauillari exiſtimem, quum ait perinde eſſe acſi quis μάκτραν & κάρδοπον iungat. Fateor tamen iſtam verborum ἥκω & κατέρχομαι copulationem nimis ἀπλοϊκὴν videri poſſe.

C. Μετέρχομαι, Adeo. vt Il.ζ, ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, pro εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, aut certè pro μετά σε εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, inqt Euſt. q & Od.γ, Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, exp. δ' ἀκολουθῶ ἔρχομαι τοῦ πατρός. Admonet autem à poſteris Homeri dici etiã de vlciſcente, item de eo qui aliquid tractat. Quum tamen alioqui & apud ipſummet Homerum, Iliad.φ, μετῆλθε non ſolùm ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν, ſed & ἐπὶ ἐκδικήσεως accipi poſſe tradat: pag.1244. Cum datiuo autem pro συνελθεῖν ab eo poni idem alibi teſtatur. Qui vſus apud alios rarus eſt. At verò cum accuſatiuo pro Adire vſi ſunt itidem cæteri poetæ. Sed proſæ ſcriptores pro Accerſo potius. vt Demoſthenes, ὡς δ' ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου. Et Lucianus, ἐγὼ δέ ἄλλους ἤδη νεκροὺς μετελεύσομαι. Sed interdum & Quæro, Inueſtigo (vt inueſtigamus quos accerſere volumus.) ſicut apud Syneſium μετῆλθε τοὺς φορέας ῥινηλατοῦντες. Et μετῆλθον δέρας, ex Euripide Quæſiuerunt pellem. Alicubi autẽ μετέρχομαι cũ accuſ. perſonæ,

exponitur Adiens obſecro: vt in iſto Herodoti loco, A μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθὲς εἰπεῖν: & iſto, μετέρχεαί με λιτῇσι εἰπεῖν. Sed Bud. exponit ſimpliciter Obſecrare: item Compellare, Appellare, Alloqui. vt apud eundem ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phalar. ep. p. 86, μέτελθε ταύτην αὐτῆς, compella eam, & hoc ab ea contende. Idem exponit & Solicitare. Quod autem ad illam compellandi ſeu alloquendi ſignific. attinet, in ea verbum μετέρχομαι aptiſſimè reddi puto Latino Proſequor: vt μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι in illo Herodoti loco ſit quod Virgil. dicit His dictis proſequitur. B atque ita μετέρχεσθαί τινα in hoc loquendi genere ſit quaſi ἔρχεσθαι μετά τινα, Ire poſt aliquem, id eſt Sequi aliquem, Proſequi. Sed & in aliis quibuſdā loquendi generibus, μετέρχομαι verbo Proſequi commodè reddi exiſtimo. ‖ Sæpe verò cum eodem accuſ. perſonæ pro Vlciſcor. Antiphon 101, μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ παιδός. Herodot. μετῆλθον τοὺς Ὀροίτεα. Et ex Euripide cum accuſat. rei, μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, Sumere vindictam de nuptiis &c. ‖ Item, Punio: Syneſ. τῶν πλησίων εἰς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Aphthon. τὰ ἁμαρτήματα τῶν C παίδων μετέρχονται. ‖ Vt autem μετέρχομαι incluſam habet perſequendi ſignific. in proximè præced. exemplis, (quibus addi poteſt ex Thuc. τὰ ἐγκλήματα πολέμῳ μετελθεῖν, querelas ſuas perſequi) ſic & in iis quæ ſequuntur, alioqui diuerſis. Atque adeo Cōſectari etiam exponitur, item Ambire. (quod autem ambimus id perſequimur, & quidem ſummo ſtudio) Thucyd. 2, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, fortitudinem conſectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ambientem. Idem, δευτέραν ὑπατείαν D μετελθὼν ἀπέτυχε. Budæus verò μετέρχεσθαι à Luciano accipi tradit & pro Exercere, Meditari. vbi meminiſſe oportet τοῦ μεταχειρίζεσθαι, quod aliquando hoc verbo declarari ſcribit Euſtathius. Eſſe autem & hîc aliquam perſequendi ſignificationem fatebuntur qui quàm latè pateat apud Latinos huius verbi vſus conſiderabunt.

Μετέρχομαι, Tranſeo. vt μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων [illegible], ex Luc. in v. l. Apud Herodianum E autem στρατὸς μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, non ſimpliciter tranſeundi, ſed & tranſfugiendi ſignif. habet.

c. 2. Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, in v. l. ex Baſil. quæ tamen interpr. ſuſpecta eſt.

C. ΠΑΡέρχομαι, Prætereo, Epigramm. lib. 2, Δεῦξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Et χρόνος παρελθὼν, Iſocrates Archidamo, Tempus quod præteriit, Tempus elapſum. Sic ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Ariſtot. Huc pertinet illud cuiuſdam poetæ, παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. Interdum verò cum accuſatiuo, vt in curſu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, id eſt præterire. Hom. Odyſſ. θ, Οἴομαι δείδοικα περὶ μή τις με παρέλθῃ Φαιήκων. F Sed & metaphoricè pro Anteire, Vincere, Superare (vt qui præterit in curſu, vincit.) Plutar. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Idem in Publ. ποσοῦτον ἀτυχίᾳ Σύλλαν παρῆλθεν. At verò apud Homerum Il. α, — ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, ſunt quidam qui itidem exponant Superabis: ſed alii malunt Decipies. Ego verò exiſtimo perinde eſſe acſi diceret Non me anteuertes aſtutia, Non obrepes mihi incauto. ‖ Item Prætereo, id eſt Prætermitto, Omitto. Ariſtoph. G Veſpis, ὡς δ' πάντ' ἐπελήλυθεν, κ' οὐδὲν παρῆλθεν. Sed & cū infinit. ex Demoſth. παρῆλθέ μοι τοῦτο εἰπεῖν, Præteriit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere.

Παρέρχομαι, Prodeo, In medium prodeo, ſeu Procedo aut Progredior. Thuc. 1, καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε. Idē 3, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε. Ibidem, ἐγὼ δὲ παρῆλθον οὔτε ἀντερῶν &c. Et cum εἰς ſequente accuſ. vt Æſchin. in Cteſ. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed & παρελθὼν εἰς μέσον dicitur à Plutarcho in Sol. (quum alioqui παρελθεῖν per ſe id ſignificet, vt modò docui.) Sed παρελθεῖν inter- H dum non ſimpliciter eſt Prodire, ſeu Prodire in medium, ſed Palam omnibus in medium prodire & ſe iactare. (Vel, In medium prodire ad edendum ſui ſpecimen.) Atque Budæus pag. 684, exponit apud Athenæum, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpret. Ingredior, Eo, afferens ex Plut. in Antonio, μεγαλωνόμενος δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ, παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν κατεφίλησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex eodem & pro Inuado, in Theſeo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών.

c. 2. Ἀντιπαρέρχομαι, Contrà prodeo, Aduerſus aliquem prodeo.

ΠΕΡΙέρχομαι, Circumeo, Circūuenio. Æſch. in Cteſ. περιέρχονται τὴν ἀγορὰν, ἀληθεῖς κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δόξας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum accuſ. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, Hoſtem vndique circūuenit vel circumſedit. Cic. apud Plat. in Tim. κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Luſtrare curſum ſuum: de ſole, Suum conficere & peragrare orbem, interpr. vt videbis in Lex. Cic. Apud Lucianum verò περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλοὺς, exponitur Hæc vulgi animos perua ſerūt. Quam expoſ. ita probo, vt tamen malim, Hæc vulgi animos peruagata ſunt. eo modo quo Cic. dixit, Moleſtiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, ſimiliter omnium mentes peruagantur. Sed frequēter etiam ſine caſu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Luc. in Nigr. μυθῶν ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. At minus eſt ꝙ Oberro, in ſequentibus locis, vt paulo pòſt declarabo. Plato Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Dem. in Mid. τί αὐτῶν ὑβρίζων, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, ἣν κατὰ τῶν πολλῶν ὑμῶν ἔχει ἀφανῆ παρ' ἑαυτῷ, περιέρχεται φανερὰν ὅτι τοῦ καιροῦ καθεστάς. Alicubi verò inuertitur orationis ſtructura, & pro verbo ponitur participiū: vt ſi in illo Platonis loco pro πράττων περιέρχομαι dicerem πράττω περιερχόμενος. Tale eſt, λέγουσι περιερχόμενοι, vel περιιόντες (quod idem prorſus valet) Demoſth. Phil. 2, λογοποιοῦσι περιιόντες. Idem in Mid. περιιὼν ἐλογοποίει. In quo loquendi genere mihi planè videor agnoſcere noſtrum illū Galliciſmum, *Ils s'en vont diſans*, (quæ tamē, quod ad orationis formam, reſpondēt potius alteri orationis Græcæ ſtructuræ, vt ſi dicas περιίασι vel περιέρχονται λογοποιοῦντες) Idem verò & de illo Platonis loco dici poteſt, οὐδὲν ἄλλο πράττων περιέρχομαι. Dicimus enim itidē *Il ne va faiſant autre choſe que*, &c. Lat. autem præpoſ. περὶ in hoc loquendi genere retinent, quum de ſermone agitur. nam pro φήμης περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fama circunfert: & interdum, Sermonibus omnium circunfertur. Quid ſi verò dicamus & frequentatiuis ſuis hîc Latinos vti? vt περιέρχονται ταῦτα λέγοντες, ſit Talia dictitant: περιέρχονται τοιαῦτα πράττοντες, Talia factitant?

Περιέρχομαι, Circunuenio, id eſt Decipio, Herodot. & Luc. Vide Bud. 430.

Περιέρχομαι, Deuenio, Tandem venio. Plut. in Antonio, ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. Bud. ibidem. ‖ Item περιῆλθεν pro In contrarium recidit, vt περιέστη, idem Bud. alibi.

c. 2. Ἐκπεριέρχομαι, Vſquequaque circundo. Bud. pag. 331 ex Herodiano. Sic autem & ἐκπεριιέναι ex Xen.

C. ΠΡΟέρχομαι, Progredior, Procedo. Thuc. 2, ἀνεχώρησαν πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών. vbi ἐς τὸ πλέον velut otioſum eſt. vt quum dicitur Non vltra progreſſus, pro Nō progreſſus. Demoſth. Phil. 1, οἱ προεληλύθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, (vt Lat. dicitur Eo improbitatis, vel eo impudētiæ progreſſus eſt, ſeu proceſſit) Idem, εἰς τοῦ προεληλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα. Ex Iſocr. autem εἰς τοσοῦτον προῆλθον, Eo vſque progreſſi ſunt, pro Ad tātum ſucceſſum peruenerunt. Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1, Longo temporis progreſſu. Sic Theophr. in 9, θέρος ἐνιστάμενον & θέρος προεληλυθὸς appellat, æſtatē ineuntē, & æſtatē iam adultā. Et X. Hell. 6, προεληλυθότας ταῖς ἡλικίαις vocat ætate prouectos, τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Interdum verò cum accuſ. pro Præuenio, Anteuerto. vt Marc. 6, προῆλθον αὐτούς. ¶ In hoc autem Xenoph. loco De rep. 1, malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quàm Progredi, vt vulgo exponitur: vbi ſcribit, παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων. Imò aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδὸν, Viam prius conficere, id eſt ante alium.

Προέρχομαι, Egredior, Prodeo. [illegible] τῆς οἰκίας, Galen. ad Glauconē, Domo prodire. Sic προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8. Luc. ἐκ μέσων προελθών. (Bud. autem

προέρχεσθαι ſine adiectione, etiam pro Prodire in publicum, id eſt domo egredi, poni ſæpe teſtatur.) Interdum cum εἰς: vt Herodianus lib.7, προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Προέλευσις, εως, ἡ, Progreſſus. Et Profectus, qua in ſignific. accipitur & Progreſſus. Luc.4, μετὰ ταύτην προέλευσιν ἐπὶ ... ἐκείνοις ἐπισκώπτειν, vbi B. vertit Progreſſum.

ΠΡΟΣέρχομαι, Adeo, Accedo. προσέρχομαί σοι, Xenoph. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Demoſth. Idem, προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, Dem. vel προσέρχομαι πρὸς τὰ κοινά, Plat. Ad rempublicam accedo, gerendam videlicet. Sed ſimpliciter etiam à Cicerone dicitur Accedere ad rempubl. Et προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. Accedo propè, id eſt Appropinquo (Item προσέρχομαι, pro Aduento & Immineo, Demoſth.) ‖Peculiari autem ſignific. προσέρχεσθαι dicuntur qui ſupplices accedunt, vt quum ad orandum Deum venimus. de qua ſignific. lege quæ habet Bud. p.125. ſed iis addo ex Syneſio, αὐτοῦ καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσελθὼν τῷ Θεῷ. Nec malè fortaſſe hæc quoque Thuc. addiderim, lib.4, p.160, ἰδίᾳ δὲ ἐπινίκιοις τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Suſpicor enim quandam diuini honoris ſignific. verbo προσέρχεσθαι hîc includi, licet Valla longè aliter interpretetur. ‖Προσέρχομαι γυναικί, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa. vt in iſto apophth. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἐγώ, εἶπεν, ἀλλ' ἀνήρ ἐμοί. Sic & in hoc loco (quem Xenoph. eſſe puto) αἷς ἂν προσέλθω ὑπερασπάζονταί με. ‖Προσέρχομαι inuenio etiam pro Accedo poſitum ſignificante Adiungor. Herodian. lib.3, προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως. ‖Προσέρχομαι, Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, ſeu affinis. quam ſignific. colligo ex his quæ B. ἀδεσπότως profert, προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, pro Affinis ei ex genere materno.

ΣΥΝέρχομαι, Conuenio, In vnum & eundem locum venio. Thuc.5, p.183, πρεσβεῖαι ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον. Xen. Pæd.6, ὡς δὲ πάντες συνῆλθον οὓς ἔδει. Plato De rep.1, addidit εἰς ταυτό, ſcribẽs, πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. Eóque prior Thucyd. paulo poſt locum modò citatum eadem verba adiecit, niſi quòd pro εἰς ταυτὸ habet ἐς τὸ αὐτό. (Latini quoque Conuenire & Conuenire in vnum, eadem ſignific. dicunt.) Quũ autem ibi à Thuc. ſimpliciter de conuentu dicatur, eorum videlicet qui ad conſultandum de re aliqua conueniũt, (quo etiam ſenſu ibidem habetur ξυγκαθήμενοι) miror cur ſchol. ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες exponat ἑνωθέντες: nec illi aſſentiri vllo modo poſſum. Sed nec lib.2, p.56, illi ſubſcribo, ξυνελθόντας exponenti συστάντας. Ita enim habet ille locus, Περικλῆς δὲ ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν τὴν τε πόλιν &c. quæ ſic interpretor, At Pericles quum eos in præſentia irritatos eſſe, & rectè nõ ſentire animaduerteret, ſuã contrà de non facienda eruptione ſententiam bonam eſſe, perſuaſum haberet, eos nec in concionem nec in vllum [aliud] cõcilium vocauit, ne fortè vbi conueniſſent, ira potius quam certo conſilio impulſi, aliquid peccarent. Quis hîc ξυνελθόντας referri ad id quod dixerat ἐκκλησίαν & σύλλογον ποιεῖν, ideóque ſimpliciter accipi, nõ videt? Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas cum huius ſcholiaſtæ, tum aliorum expoſitiones à me prætermitti mirentur. nam vt multas mihi properãti vel potius præproperanti excidere fateor, ita pleraſque me conſultò prætermittere profiteor. Vt autẽ ad ſign. verbi συνέρχομαι reuertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano, lib.3, συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ κατὰ τὸν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον πεδίον. vbi Polit. Cõcurrere interpr. Huc autẽ pertinet diſſimile quidẽ, ſed in re tamen ſimili, genus loquendi, quo vtitur Thuc. l.5, p.189, μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, pro μάχη ἣν ἀξιολογώτατοι πόλεις ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθουσῶν. Rurſum verò ab Herodiano res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. ‖Interdum etiam συνέρχεσθαι de vnico dicitur homine. vt συνέρχομαι εἰς βουλήν, quod ex Platone De leg. affertur. Quod eo fortaſſe modo dictum eſt quo à Plauto, In vrbem crebrò conuenio, pro Venio. Apud Demoſth. autem quidam teſtes ab eo producti, dicunt ſe εἰδέναι Αἰσχίνην συνερχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θρασῶνος οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον Ἀναξίνῳ. Dixerat verò Demoſth. paulo antè de eadem re, Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Vnde quum ſint eiuſdem ſignific. & naturæ συνέρχεσθαι & συνιέναι, non dubiũ eſt quin vt συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν τινός, ſic & συνέρχεσθαί τινι dicatur: ſed συνέρχεσθαί τινι ad Latinum Conuenire accedit, iunctum accuſatiuo perſonæ: at in συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν videri poteſt eſſe ellepſis: vt ſit pro συνέρχεσθαί τινι εἰς οἰκίαν, quod reſoluatur, ἔρχεσθαι σύν τινι εἰς οἰκίαν. ‖In V. autem lexicis conſpirationis etiam ſignificatio datur huic verbo: (& ita συνέρχομαι eſſet ad verbum Coeo, à quo Coitionem facere dicitur) ſed ſine exemplo. nec certè in illo Demoſthenis loco ad hanc vſque ſignific. extendi poteſt. In iiſdem affertur ex Soph. συνῆλθέ σοι pro ἔλαβέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος. Item cum accuſ. ſine præpoſ. ex eodem poeta, συνῆλθον τὸ σὸν λέχος, pro Conueni ad tuum cubile. At ex Plutarcho regulariter cum εἰς, in Camillo, συνῆλθον εἰς λόγους, pro In colloquia conuenerunt. Sed Latinè dicendum eſt potius In colloquium venerunt. ‖In iiſdẽ lexicis (aut certè in nonnullis eorum) affertur, ſed ἀδεσπότως, ταῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus: (quod & Coire ad verbum) & Matthæi locus additur, cap.1, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, vt qui hanc etiam interpretationem admittat, & quidem eam ſequente Eraſmo. At ego ei minimè aſſentior, nec video cur minus vſitatam ſignificationem (imò etiam cuius nullum certum exemplũ affertur) & minus loco conuenientem, magis vſitatæ & magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur cenſeo ad contubernium, (propter ea etiam abſurda quæ alterã interpretationem conſequuntur) & exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Quum [in eaſdem ædes] conueniſſent. Gallicè aptiſſimè redderetur, *Auant qu'ils fuſſent en meſnage*, quo loquendi genere peculiariter ſignificatur contubernium mariti & vxoris. At quidam ambiguum verbum Græcum ambiguo Latino reddere volens, interpretatus eſt, Priuſquam ipſi coiiſſent. quaſi verò Coiiſſent de viro & vxore dictum, de coitu omnes intellecturi non ſint, non autem de coitione.

ΥΠέρχομαι, Subeo. Sophocl. θαῦμά μ' ὑπέρχεται, ſubit me admiratio. Et τὸ ὑπελθόν, Lucian. Quod mentem ſubiit, Quod in mentem venit. Sed vereor ne malè pro ἐπελθὸν ſcriptum ſit. ‖Item pro Subeo, vel Induo, aut Simulo, vt inquit Budæus, afferens ex Baſil. de polypode, ὃς ὁποίᾳ ποτ' ἂν ἑκάστοτε πέτρᾳ προσπελάσῃ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν. ‖Et vt Quintilianus dicit, Interim fallendus iudex & variis artibus ſubeundus eſt, ſic etiam ὑπέρχομαι aſſentationem ſignificare ait & obreptionem ſeſe alteri captioſè ſubmittentis, (nam huc pertinere dictum illud Fabii, ideóque in Bud. Comm. pag.389 ſuo loco motum eſſe exiſtimo) & affert ex Luciano, τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα &c. Item ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην. Exiſtimo autem poſſe hîc reddi vel Obrepere ſimpliciter, vel Blanditiis obrepere. Eurip. certè datiuum etiam addit, dicens, ὑπέρχεσθαι δόλῳ, item ὑπέρχεσθαι πυκινῇ φρενί. ‖Ὑπέρχομαι, Obſequioſè colo, Alicui me vendito & eum obſeruo. vt ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν. apud Demoſth. vide B. p.389. Camer. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, ſignif. & inſidioſam aggreſſionem & blandam ſubmiſſionem: vt in Crit. Plat. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius & ſubiectus vitam deges.

ἙΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, Veſper. itẽ Heſperus, Virgil. Cic. De nat. Deorũ l.2, Infima eſt quinq; erraniũ, terræque proxima, ſtella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Lat. dicitur, quũ antegreditur

A ſolem: quum ſubſequitur autem, ἕσπερος. Moſchus initio cuiuſdam idyllii, p. 278 meæ edit. Ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας ὅσον ἔξοχος ἄστρων. quæ ego olim ita verti, Heſpere perblandæ pulcherrima flamma Cytheres, Heſpere, noſter amor, nigræ decus Heſpere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi ſidera, cedis. Animaduertendũ autem hîc inter alia pulchrè dici φάος Ἀφρογενείας, quod Cic. Stella Veneris. Hom. Il. χ, Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ B Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. At Odyſſ. α, Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. vbi μέλανα dici tradit Euſtath. ad differentiam illius καλλίστου. Cæterùm ἕσπερος dictum putat Etymol. ἀπὸ τοῦ ἑσπεῖν ποιεῖν παρὰ τὰ ζῶα ἀναπαυόμενα, vel ὁ τὰς ὥρας τῆς ἕω φέρων. Quod poſterius etymum pauloveriſimilius eſt: ſed malim breuiùs dicere, ἕσπερος vocatum quaſi ἕω περάς.

Ἕσπερος, Veſpera: ex Ariſtot. lib. 9 Anim. ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον.

Ἕσπερος poetis adiectiuè interdum pro ἑσπέριος. i. veſpertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος ex Apoll. Aquila veſpertina, C id eſt Veſpere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, veſpertinæ faces. Item ἕσπερος θεὸς, Pluto, apud eundem. At ἕσπεροι αὐλῶνες montium eidem pro Ad occidentẽ ſpectãtes. Sic autem ἕσπερος ὠκεανὸς apud Dion. Alex. pro Occidentalis.

C. Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, apud Hippocratem & Nicãd. Summa veſpera. i. prima & incipiente. ἀκρέσπερον, (inqt Gal. in Expoſitione vocũ Hippocr.) ἄκρας ἑσπέρας, τουτέστι πρώτης ἢ ἀρχομένης. Interpretor autẽ Summa veſpera cum Gorræo, alioqui vocabulum aliud deſiderans. D Sed & ἀκρέσπερον eſſe puto pro ἄκρου ἑσπέρου, hoc autẽ pro ἄκρας ἑσπέρας.

C. Ἀνέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Veſpera carens. ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. B. ex Baſil. & Damaſceno.

C. Ἀρχέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Veſperæ principium habens. Ab Ariſtotele apud Athenæum ἀρχέσπερος νὺξ dici videtur veſpera qua nox incipit, q. d. nox veſperæ incipientis, aut nox primi crepuſculi, (intelligendo de veſpertino) γλαῦκες δὲ καὶ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατοῦσι βλέπειν. διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν αὐτοῖς θηρεύουσι, καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχέσπερον.

C. Τριέσπερος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Triueſperus, id eſt Tres veſperas habens. vt τριέσπερος νὺξ, qua videlicet Iupiter cũm Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluiſſe fabulentur poetæ. Alii autem τριέσπερον Herculis epithetum faciunt, vtpote nocte illa creati.

Ἑσπέριος, ου, ὁ, Veſpertin⁹, (vt Veſpertinus hoſpes apud Horatium) Veſperi adueniens, Od. ι, Ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Et alibi, ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrianus, κατάγονται ἑσπέριοι ἐς Βάκτρα. In quibus locis poſſumus etiam dicere nomẽ eſſe pro aduerbio, ſicut Lat. Veſpertinus ſumitur. vt apud eundem Horatium, Gnauus mane forum & veſpertinus pete tectum. ‖ Sed & pro Occiduus ſeu Occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occaſu: ſed ſæpe dicitur ἑσπέρια ſine adiectione, vt τὰ δυτικά. ET Ἑσπερινὸς, idem.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, Occidua, Occidentalis. Vt ἑσπερὶς νῆσος, Dionyſ. Alex. ‖ Item Ἑσπερὶς, Herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu ſpirare dicitur: vnde illi nomen eſſe heſperidũ putatur. Vulgò giroflee, ſecundum quoſdam. Vide Theophr. & Pliniũ. Ἑσπερίδες, Noctis filiæ (vt annot. ex Heſiodo) cuſtodientes aurea mala, quæ & ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. Et prouerbium μῆλα Ἑσπερίδων δωρεῖσθαι, Mala Heſperidum largiri, quod apud Eraſmum vide.

Ἑσπέρισμα, ατος, τὸ, Veſpertinus eſus, Cibus qui veſpere ſumitur. Eſt autem ἑσπέρισμα tanquã verbale AB ἑσπερίζομαι, eodem ferè modo quo ſi à Veſperare diceretur Veſperamentum. Athenæus lib. 1, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, Veſpera. ἑσπέρας γιγνομένης, Xenoph. Orta veſpera, Quum adueſperaſſet. Et πρὸς ἑσπέραν, Veſperi, vt πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Veſperi erit, ex Platone De rep. l. 1.

A Xenoph. Hell. 1, ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν. Sed & ἑσπέρας ſæpe aduerbialiter ponitur, pro Veſperi. Ariſtoph. οὐχ ἕωθ' ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adiectiuè. vt ἑσπέρα δείλη, Veſpertinum crepuſculũ: Vide in Δείλη. ‖ Ἑσπέρα, Occidens, Occidentalis pars mundi. Ariſtot. De mundo, ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. Athen. 12, ταύτης δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πειθοῦνται. Cæterùm ſi cui nõnulla ex præcedentibus hinc deriuanda potius videbuntur, illi ſuo vti iudicio liberum per me erit.

B ΕΣΤΙΑ, ας, ἡ, Foc⁹, Lar. Heſiod. Erg. ἑστίῃ ἐμπελαδὸν, pro Iuxta focum. Thucyd. ὁ δὲ τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Herodian. 3, ὡς μή τι εὐνῆς, μή τι ἑστίας κοινωνεῖν. Interdũ verò pro tota domo. (vt Lat. dicunt larem ſeu lares & penates) ita volunt accipi quidam ab Homero, Odyſſ. ξ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ κοινὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. In hoc item Plat. loco ἑστίας pro domibus accipi vult Bud. De leg. lib. 6, pag. 266, τῇ τε γὰρ πόλει τοῦτο ξύμφορον ταῖς τε ξυνιούσαις ἑστίαις. ‖ Item pro ara & aſylo poni ſcribit idem, afferens locum illum Thucyd. quem modò citaui: itẽ hunc Ariſtot. in Œcon. C καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thucyd. loco pro foco ſimpliciter accipi manifeſtum eſſe puto, & quid obſtet quominus in hoc etiã Ariſtot. loco ſic accipiamus non video. ‖ Ἑστία, Veſta dea. vt X. Pæd. 8, πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. vbi tamen Lari vertit Phil. Sic & in prouerbio ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, id eſt A Veſta incipe, Eraſmus vertit A lare incipe. Dicitur & per infinit. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι. D item per partic. ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος, Euſtath. De huius autem prouerbii vſu & origine lege eundem. (Euſtathius certè inde dictũ tradit quòd mos eſſet Ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι) At de hac voce Ἑστία lege Cicer. De nat. deorum l. 2, & in lib. De leg. Etymum verò vel potius etyma, ex Euſtathio & ex Etym. pete.

C. Ἑστίαρχος, Domus præſes. Quidam cognomentum Iouis eſſe volunt. ‖ At Polluci ἑστίαρχοι qui concionis locum & theatrum luſtrabãt, id eſt expiabant.

C. Ἑστιοπάμμων, ονος, ὁ & ἡ, Domus dominus, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, vt inquit Pollux lib. 1, Doricam & Æolicam vocẽ E eſſe tradens. AT Ἑστιάμων quod apud eundem lib. 10 legitur eadem ſignif. non dubito quin mendoſum ſit. ſequendo enim formationis analogiam, vt ἑστίαμα eſt Conuiuium, ita ἑστιάμων eſſet Conuiuator, aut certè Cõuiua. Contrà verò illam alteram vocem ἑστιοπάμμων ſuſpectam mihi eſſe non ſinit ex eodem verbo compoſitum πολυπάμμων.

C. Ἑστιοῦχος, Qui lari præeſt & penatibus, Qui larem tuetur, vt πολιοῦχος, Qui vrbi præeſt & eam tuetur. Bud. ex F Plat. De leg. 9. At verò hîc, Δήμητρ' ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς, ſimpliciter pro Præſes ſeu cuſtos. ‖ Ἑστιοῦχος, pro Ἑστιάτωρ, Conuiuator. Ariſtoph. teſte Polluce.

C. Ἀνέστιος, ου, ὁ & ἡ, Sine lare, Domo carens, Qui incertis vagatur ſedibus. Luc. μὴ ἄοικοι μηδ' ἀνέστιοι διάγωσι. Athen. de Cynicis, 260, ἄοικοι, ἀνέστιοι, βιοῦντες ἔξω ἀπάντων. ‖ Exponitur etiam Exul. ‖ Sed apud Homerũ, Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται, Bud. exponit, Nec in deos, nec in ciues, nec in familiam ſuam pius eſt.

G C. Ἀφέστιος, Qui à domo abeſt. In v. l. Abſens, Extrã domũ, Non domeſticus.

C. Ἐφέστιος, Qui eſt apud focum, ſeu larem. Et ἵζομεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν, vt dixit Thuc. in loco antè citato. Interdũ, Qui habet larem id eſt domum. atque adeo apud Hom. Qui larem habet vbi degit. vnde exponitur etiam Oppidanus, Ciuis, ſeu Incola. Il. β, Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, Qui in eadẽ eſt domo, Domeſticus. Vide Euſt. Syneſ. ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Greg. ἐφέστιον ποιεῖ τὸν δυστυχούντα. Sed & ἐφέστιος Iu- H piter apud Sophoclẽ, (Καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς) à quibuſdam redditur, Domeſticus Iupiter, quòd Græcus ſchol. exponat συνοίκιος. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, & contubernium noſtrum obſeruat. ‖ At ἐφέστιος πηγὴ ex Apoll. pro A... [illegible]

C. Ὁμέστιος, Eundẽ larẽ habens, Contubernalis, Ex Plat. Sic

& in Epigr. εἰμὶ δὲ ταῖς νύμφαισιν ὁμέστιος. A

C. Πανέστιος. vt πανέστιος Ἀθήναζε μετῳκίζόμενος, Plutarchus in Solone, Cum tota domo (id eſt familia) Athenas commigrans.

C. Συνέστιος, Domeſticus, Contubernalis. Opp. De ven. lib. 2, Γαῖς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισι.

Ἑστιάς, άδος, ἡ, Veſtalis. Plut. ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.

¶ Ἱστίη, Ionicè (& ſecundum quoſdam Doricè etiam ἱστία) idem quod ἑστία. VNDE Ἐπίστιος idem qui ἐφέστιος paulo antè.

ΕΣΤΙΑ΄Ω, ῶ, Lare excipio, id eſt domo: Vel potius, Conuiuio te accipio apud larem. Ariſtoph. Nubib. ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι. Plut. Cor. καὶ τότε μὲ ἑστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum verò ἑστιᾶν cum accuſatiuo rei pro Celebrare agitando conuiuia, & q.d. Conuiualiter celebrare. vt ἑστιᾶν γάμους Athen. Celebrare nuptias agitando conuiuia. Sic ἑστιᾶν γενέθλιον vel potius γενέθλια. Luc. γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι. Poſſumus etiā (vt opinor) vertere, Celebrare natalem conuiuiis, vt dixit Ouidius Celebrare natalem ludis. Niſi quis malit ἑστιᾶν γάμους reddere, Nuptiale conuiuium aut epulum celebrare, ſeu agitare, Vel, Nuptiales epulas celebrare. & ἑστιᾶν γενέθλια, Natalitia celebrare. Sic apud Syneſium epiſt. 3, ἑστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, agitaueramus epulum, vel celebraueramus. At Ἑστιάομαι, ῶμαι, Excipior conuiuio, ſeu epulo, Epulor. Ariſtid. ἑστιῶνται λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Ariſtoph. autem ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον dixit pro Inſomnio veſci q.d. Epulari inſomnium. B C

Ἑστιᾶν, metaph. vt Lat. Paſcere animum pro oblectare. Bud. p. 740 & 741 ex Plat.

Ἑστίαμα, ατος, τό, Epulum. Eurip. in Iphig. AT de Ἑστιάμων, Vide in Ἑστιοπάμμων. D

Ἑστίασις, εως, ἡ, Epulatio, Conuiuatio. Item Epulum, Conuiuium. Plato De rep. 1, τὰ λοιπὰ τῆς ἑστιάσεως ἀποπληρώσον. Thucyd. 6, ἐκπώματα καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo. B. 741.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Conuiuator, Qui conuiuium ſeu epulum præbet. Plato in princ. Timæi, τῶν μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τῶν νῦν δ' ἑστιατόρων, heri conuiuarum, nunc autem conuiuatorum. ET Ἑστιατόριον, q.d. Conuiuatorium. Id eſt, Locus in quo celebrantur conuiuia. Quidam cœnaculum interpretantur voce (vt opinor) nimis humili. Plutarchus in Sympoſ. ſept. ſap. παρεσκευάκει μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περίανδρος, ἀλλ' ἐν τῷ περὶ τὸ Λέχαιον ἑστιατορίῳ. AT Ἑστιατορία pro epulatione affertur ex Gr. Bibl. interpr. Reg. lib. 4, cap. 24. E

C. ἈΝΘεστιάω, ῶ, Viciſſim conuiuio accipio. Plut. ſæpe. ET Ἀντεφεστιάω, pro eodem ex Platone Timæo, ſed mendoſè, vt opinor.

C. ΣΥΝεστιάω, ῶ, Vnà excipio conuiuio, ſeu epulo. Et Συνεστιῶμαι, Vnà epulor. F

DORICE autem Ἱστιάω, ῶ, (ſicut in ἑστία non ſolùm Iones ſed etiam Dores, ſecundum quoſdam, vertere ε in ι, dictum eſt) quod ex veterum autoritate tradit Euſtath. HINC Ἱστιατόριον pro ἑστιατόριον, de quo modò dixi: apud Herodot. AVTEM Ἱστιητόριον.

ΕΤΑΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, Sodalis. Od. π, Ἦ μάλα δή τις τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἠ καὶ γνώριμος ἄλλος. Et Il. ρ, Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον. Ibidem, — ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Et πατρώιος ἑταῖρος, vt Od. ρ, Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι. Sic autem & alibi cum datiuo, vt Il. σ, Ἔκπεφνεν δ' ἠὺν ἑταῖρος. Vt autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, ſic etiam ἐμὸς ἑταῖρος. vt Il. ψ, Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. Itidémque dicit οἷς ἑτάροις. vt Il. λ, Οἷς ἑτάροις ἔλλοντο καὶ ὀτρυνέουσι μάχεσθαι. Et Od. ξ, Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. Frequentiſſimus eſt huius vocabuli vſus in ſoluta quoque oratione. Tribuuntur verò & regibus ἑταῖροι. vt à Xenophonte qui Pæd. librum 5 ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, ᾧ καὶ τὴν στολὴν, &c. Sic Demoſthenes in oratione ad Phil. epiſtolam, ei tribuit ἑταίρους, ſcribens, τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας, εὑρήσει δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, ... ζῶντας. Quibus in locis (Xenophontis dico & Demoſthenis) ἑταῖροι videntur eſſe qui Gall. *mignons*: eo ſenſu quo dicuntur *les mignons du roy*. Eo autem magis reſpondet vox hæc Gallica Græcæ in huiuſmodi locis, quòd vt illa aliquam effœminati cultus ſignif. incluſam habet, qualem in noſtris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: ſic & olim ἑταῖροι regum, atque adeo huius ipſius de quo loquitur Demoſthenes, vſqueadeo luxu & mollitie diffluerent, vt Theopompus ἑταίρας potius quàm ἑταίρους appellādos eſſe dixerit. Cæterùm eo ferè ſenſu quo dicimus *mignons du roy*, videntur à Liuio dici Qui ſunt à latere regis. Alioqui Familiares hîc ſaltē dicere malim quàm ſodales. Sed & in aliis pleriſque locis illam interpretationem huic antepoſuerim. Imò verò ἑταῖρον alicubi vertere etiam ſociū minimè dubitarim. qui autē me reprehendent, (vt certè multis hanc interpretationem diſplicere video) illis eadem opera & Latini poetæ reprehendendi fuerint qui quos Homerus appellauit paſſim Vlyſſis ἑταίρους, ipſi quoque paſſim Vlyſſis ſocios nominant. Quod autem in hoc Latino nomine, idem & in pleriſque aliis vſuuenire animaduerti, vt nimirum inopia linguæ Latinæ ſæpe laboremus non ob eam duntaxat cauſam quam reddit Quintilianus, ſed quòd multa verba licet Latina, Latinitatis finib⁹ alioqui per ſe anguſtis expellamus: in cōtrariū vitiū incurrētes ei quo imperitū vulgus laborare videmus. hoc enim apertè etiam barbara donare ciuitate Romana conatur. Cuius rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula quæ reprehenſum iri à multis ſcio, ſed nihilo iuſtius quàm ſiquis me quòd ἑταίρους Ὀδυσσῆος vertam ſocios Vlyſſis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea quæ lexicographis & grammaticalia tractantibus cōceditur, libertate vſum, multa etiam quæ alioqui planè à Latini ſermonis conſuetudine abhorrent, atque adeo barbara ſunt, vſurpaſſe, & alicubi vt facilius à balbutiētibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutiſſe. Hoc autem & lexicographos Græcos alicubi feciſſe ſciendum eſt. quod qui non conſiderabit, multa apud eos inueniet quæ illi & admirationem moueant & multum negotii faceſſant. Atque hoc ſemel in toto hoc opere dictum ſit. Illud autem pro voce ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Homerus Achillis appellat ἑταῖρον, à Latinis poetis paſſim quidem amicum dici, ſed & alicubi ſocium, niſi me fallit memoria. A B C D E

Ἑταῖρε interdum eſt etiam quædam compellatio, qualis apud Gallos *compagnon* (quod planè Græcæ vocis ſignificationi reſpondet) vel, *mon ami*. quum vel parum notū, vel prorſus etiam ignotū alloquimur. Sic Matth. 20, ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. (At verò vbi Chriſtus dicit Iudæ, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; vocabulū hoc in prima eius ſignificatione accipio. vt perinde ſit ac ſi diceret, Quorſum ades tu qui eſſe ſodalis meus ſolebas? vel, familiaris meus) Talē autem vocatiui ἑταῖρε vſum apud claſſicos etiam ſcriptores obſeruare me memini. Atque adeo in præſentia loci vnius recordor huc pertinentis. Is eſt in longa illa epiſtola Hippocratis ad Damagetum, vbi illi qui nunquam antea viſus fuerat, & de nomine duntaxat notus erat, dicitur τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; Sed & apud Plutarch. in lib. περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστ. ὦ ἑταῖρε blandè compellantis eſſe videtur, vt Lat. Amabo vel Sodes. F

Ἑταῖρος cum genitiuo rei. Syneſ. epiſt. 82, τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, q.d. Doctrinæ familiarem. Id eſt Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Poſſumus autem & inuerſa ſtructura orationis dicere, Cui doctrina eſt familiaris. At verò apud Theognidem, Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, eſſe reſoluendum genitiuum in præpoſitionē ἐν cum datiuo, dicēdo, πολλοί ἑταῖροι ἐν πόσει καὶ βρώσει, oſtendit ſequens verſus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. Gall. itidem dicimus, *amis de table*. id eſt, qui menſa tenus ſe amicos exhibent. G

Ἑταῖρος ab Homero vocatur etiā Adminiſter & Adiutor. à quo & ventus dicitur nauigantibus eſſe ἑταῖρος ἐσθλός. Vide Euſtath. de hac ſignificatione, ſimul verò & de huius vocis etymo ab ἔθος vel ab αἱρεῖν. H

POETAE autem Ἕταρος etiam dicunt, metri cauſa. Hom. Od. α, in princ. quum dixiſſet Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν

καὶ νόσον ἑταίρων, dicit proximè ſequente verſu, Ἀλλ' οὐδ' A
ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.

Ἑταίρα,& Ionicè ἑταίρη,Sodalis,fœm.gen.Amica. Sic Galli ὁ ἐμὸς ἑταῖρος,*mon compagnon*, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, *ma compagne* dicunt.Sappho,τὰ δὲ νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τέρπνα καλῶς ἀείσω.Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. Homerus apud Athen. vocat etiam citharam ἑταίρην cõuiuii.,Φόρμιγγός θ' ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. ſed nos apud Homerum Od.θ legimus,Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. admonet tamẽ Euſtathius in quibuſdam exemplaribus pro θαλείῃ legi & ἑταίρη, quæ tertia fuerit lectio. B

Ἑταίρα,Meretrix.Cuius appellationis autores tradūtur Athenięſes,rei odioſæ ſpecioſum dare nomen volentes.ita enim ἑταίραν dixerũt pro πόρνη, vt σύνταξις pro φόρος,& οἴκημα pro δεσμωτήριον. In vulg. lex. annotatur ex Plutarcho, Solonem per vrbanitatem appellaſſe ἑταίραν quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen à Plutarcho non dicitur,ſed Athenienſes in imponendis nouis illis nominibus imitatos eſſe Solonem, qui χρεῶν ἀποκοπὴν appellauerat σεισάχθειαν. Itidem certè mutarunt Itali quidem primùm,deinde verò & Galli odioſum nomẽ C quod πόρνην illis ſignificabat.vnde eſt hodie honeſtum vel potius ſpecioſum vocabulum *courtiſane* (ab Italico vocabulo)pro turpi *putain* vel *paillarde*.Sed ita mutarunt vt tamen & alterum manſerit: ſicut etiam Græci ſuum πόρνη ſeruarunt. Ad nomen autem Latinum Amica quod attinet,ita meretricem apud poetas ſignificat,vt tamen potius Græco ἐρωμένη reſpondeat, eodémque modo cum adiectione dicatur. Sed de harum vocum diſcrimine agam & infrà. Cæterùm ad huius vocis ἑταίρα originem reſpiciens Antiphanes, dixit de quadã D meretrice optimè morata, illam ὄντως fuiſſe ἑταίραν, quum cæteræ contrà tam pulchrum nomen moribus ſuis contaminent. Poſtquam enim dixit de illa, Ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης, ſubiunxit, Ὄντως ἑταίρας.αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα Βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν, ὄντως ὂν καλόν. Anaxilas verò (comicus & ipſe)dicit cuidam, eum non πόρνης (vt ipſe vocabat) ſed ἑταίρας amore captum eſſe,& ἑταίρας appellationem ἐκ τῆς ἑταιρείας ſumptam eſſe.ita enim ſcribit, ἐκ τῆς ἑταιρείας, ἑταίρας τοὔνομα Προσηγορεύθη. καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐληλυθώς. Eſt autem obſeruanda E hæc deductio, propter illud etiam quod quidam veteres grammatici annotãt,ἑταίρα videlicet in hac ſignificatione non habere præcedens maſculinum.Quibus tamen puto reſponderi poſſe,nomen ἑταίρα pro ſodali muliere habere ſuum maſculinum ἑταῖρος:quamuis autem ab illa ſignificatione in aliam detortum ſit,nõ ideo deſinere ἑταῖρος maſculinũ eius eſſe. Obſeruanda verò eſt diuerſitas accentus in genitiuo plurali ab F ἑταῖρος,& gen.plur.ab ἑταίρα:in qua luſerunt aliquando Græci ſcriptores: vt quidam apud Athenæum lib.13,σὺ δὲ ὦ σοφιστὰ ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετ' ἑταίρων ἀλλὰ μετ' ἑταιρῶν,μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων. (repono autem hîc συναναφύρῃ pro συναναφορῇ: de qua mea emendatione iudicet lector.) Porro non ſolùm dicebatur aliqua eſſe ἑταίρα,ſed interdum & cum adiectione,eſſe ἑταίρα huius vel illius.ſed rarò tamen:potius enim voce ἐρωμένη tum vtebantur. quæ alioqui ſine adiectione non ponebatur.& quamuis quum dicebatur ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, vel αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ(vt Athen. Φιλάδελφος πλείστας ἔσχεν ἐρωμένας)vtplurimum non aliud intelligeretur quàm ἡ ἑταίρα αὐτοῦ & αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ, non tamen ἐρωμένη ſine genitiuo itidem ponebatur pro ἑταίρα.Vt autem dicebatur ἔχειν ἐρωμένην (ſicut ἔχειν ἑταίραν) ita viciſſim illa dicebatur ἔχειν ἐρώμενον vel ἔχειν ἐραστήν. Deniq; honeſtior multo erat appellatio ἐρωμένης quàm ἑταίρας, & quiddam minus meretricium præ ſe ferebat. Plato tamen non dubitauit dicere ſe habere Archeanaſſam ἑταίραν,in hoc verſu,Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν.Et vice verſa poeta quidam Latinus (Propert.ſi bene memini)amicas,quod Græco ἐρωμένας reſpondere dixi)non aliud quàm meretrices eſſe oſtendit, quum ſcribit, Nunquam venales eſſent ad munus amicæ. conquerens videlicet quòd venales eſſent.

Ἑταίρα cognominata etiam fuit Venus, tanquam ἑταίρους & ἑταίρας congregans: vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Euſtathius, & ante eum Athenæus, qui & πόρνης Ἀφροδίτης templum apud Abydenos fuiſſe tradit.

C.Ἀνέταιρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Carens ſodalibus.

C. Παραβαλλέταιρος, Qui ſodali ſeu ſodalibus imponit, Euſtath.

C.Φιλέταιρος,Sodalium ſeu amicorum ſtudioſus,Qui ſuos ſodales amore proſequitur & colit. Ἀγνώμων δὲ φιλέταιρος à Plutarcho copulantur in lib. De Socr. dæmonio, circa princ.Thucydid.autem ἀνδρίαν φιλέταιρον dixit lib. 3,τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος,ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη. ET Φιλεταίρως, Eorum more qui ſodalium ſtudioſi ſunt. Bud.aptiſſimè mihi videtur interpretari Socialiter & Concorditer in hoc Æſchinis loco,ἔκπλουν δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς. ET Φιλεταιρία, Amor quo ſodales proſequimur. AT verò Ἀφιλέταιρος contr.τῷ φιλέταιρος.

Φιλεταίρειον autem ſeu Φιλεταίρειος (ET Φιλεταιρίς Nicandro in Ther.vbi ſchol.ῥάμνον eſſe tradit) dicta eſt herba aparine,quòd veſtibus ac præſertim laciniis commeãtium, tanquam ſodalium ſeu amicorum,adhæreat,idque tenaci quadam aſperitate. Qua de cauſa & φιλάνθρωπος nominata fuit.Officinis & herbariis Aſpergula. ET Φιλίστιον illa eadem herba Hippocr.vt vult Gal.vtranque vocem ex eo afferens.

Ἑταιρεία,ας,ἡ,Sodalitas,Sodalitium.φιλία. Iſocr. πρὸς ἑταιρείαν πολλῷ κρείττων φύσις νόμου. Ariſtot.Polit.2, ἑταιρειῶν τὰ συσσίτια, conuiuia à ſodalibus inſtituta. Sodalitates id vocat Cicero De ſenectute. Plut.De Socr. ἐξέπεσον αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρεῖαι τῶν Πυθαγορικῶν στάσει κρατηθέντων,ſodalitates ſeu ſodalitia. Ponitur etiam generalius pro amicitia.Illud enim Thucyd.lib.3, τῆς τε ἑταιρείας διαλυτής,exponitur,Amicitiæ diſſolutor.loquitur autem ibi de ſeditionibus in Corcyrenſium rep.excitatis. Vide & ſuprà in Ἑταῖρος.

Ἑταιρικός,ή,όν,Sodalitius.,Sodalem decẽs.vt ἑταιρικὴ φιλία qualis fuit Pyladæ & Oreſtis, vt Laertius ſcribit. Luc. ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. Ariſtot. Ethic.8, ἡ δὲ ἀδελφικὴ φιλία τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται,fraterna amicitia ſimilis eſt ſodalitiæ.Idem lib. Ethic.9, οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν. Et neutro gen.τὸ ἑταιρικόν,ſodalitium. Thuc.lib.3,καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, id eſt propinquitas ſodalitii. Ἑταιρικός eſt etiam Meretricius, Amatorius.vt apud Suidam, ἡ δ' οὐ προσιέναι τὸ δῶρον,ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα,id eſt (Budæo interprete) Meretriciumq; eſſe quæſtũ dixit. Theophyl. epiſt. 79, ὠνεῖσθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικήν, χαλεπώτατον.Philoſtr. epiſt.38,ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν.Bud.quoque ἑταιρικὸν pro amatorio & meretricio citat ex Areop.

Ἑταιρεῖος,ου,ὁ,q.d.Sodalitialis.ἑταιρεῖος Ζεύς,Iupiter ſodalitii præſes,ſeu Iupiter ſodalitius,Bud. interpr. (vt ἑρκεῖος & ἐφέστιος,præſes eorum qui eiuſdẽ aulæ ſepti & eiuſdẽ laris participes eſſent)ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας,vt Euſtathius tradit. Scribitur autẽ ἑταίρειος ab Euſtath. ſicut ἑρκεῖος: annotante tamen, τεχνικόν quendam, ſicut ἡμετέρειος dicitur, ita & ἑταίρειος dicendum tradere.Epigramm.lib.1,Ὅς περ ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο Γεύσατο, qui inter ſcyphos ſodalis ſanguinem guſtauit.

G Ἑταιρεῖος,ου,ὁ,idem quod ἑταιρικός.Luc.Lexiph.ἀτιμία περὶ τὸν ἑταιρεῖον Κλεινίαν.

Ἑταιρίς,ίδος,ἡ,Meretrix. idem quod ἑταίρα. Athen. lib.13, περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Idem lib. 4, αὗται δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑταιρίδων. VNDE Ἑταιρίδιον,ου,τὸ,Meretricula.Plut.Polit.præc.τοιαύτας χάριτας λαμβάνειν ἑταιριδίοις οὐ στρατηγοῖς πρέπον εἶναι.quæ ait Epaminõdas ad Pelopidã pro caupone in carcerẽ coniecto intercedentẽ.

Ἑταιρίδεια,τά,Feſtum in honorẽ Iouis ſodalitii,Magneſiæ celebrari ſolitũ: quod Athen. dictũ ſcribit, nõ ab ἑταίρα,ſed aliunde: idque mox declarans, (lib.13) ita ſub- H iungit,ἱστοροῦσι γὰρ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἴσονος συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν ἑταιρίδεια προσαγορεῦσαι.

Ἑταιρεύω,In ſocietate verſor.

Ἑταιρεία,ας,ἡ,Sodalitas, Sodalitiũ, συνήθης ὁμόνοια ἢ φιλία.

vt Suid.exponit.Plato Epiſt.7, προσλαβεῖν τὴν Δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. Iſocr. συνάγειν ἑταιρείας, ſodalitatem contrahere. Luc. De ſalt. τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν. Autor Axiochi, ἐξ ἑταιρείας ἐξεστηκὼς ἅμα καὶ ἐρώμενος, ex ſodalitate ſeu ſodalitio. [quiuis] ius apud Suid. Θέντι μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μίαν δεῖ. ‖Ἑταιρεία eſt etiam τάγμα ſeu πλῆθος, q.d. ſodalitium factioſum, Factio. Demoſth. μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρεία. Plutarchus Pericle, ἑταιρείαν ἀντιτεταγμένην κατέλυσε, contrariam factionem euertit. Idem in Publicola, ἑταιρείαν καὶ δύναμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, magnam amicorum & clientum manum. ‖Peculiariter verò ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως hoc vocabulum vſurpauit Andocides, teſte Suida. VNDE Ἑταιρειάρχης, ου, ὁ, apud eundem Suidam, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρέω, ῶ, F. ήσω, Mereor, Proſtituo me, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ, vt Athenæus lib.13 exponit. Reperitur verò tam de mare quàm de fœmina vſurpatum. Æſchines 12 cõtra Timarchum (inquit Budæus) ἡταιρηκέναι dicit eſſe παρ' ἑνὶ μεμισθαρνηκέναι ἐπὶ τῷ σώματι, ſeu πεπορνευκέναι: vulgò Merere & paſſim proſtare. (Idem tamen Bud. à Chryſoſt. 14, τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eodem poni ſcribit. ſicut & in vita Æſchinis, ὧν φασὶν κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καθεζόμενον ἐν οἰκήματι πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωι, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι vſurpatur, id eſt publicè proſtitiſſe) Idem Æſch. in eadem oratione pag.8, ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. Et ἡταιρηκώς apud eundem pag. 10, ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακώς, vt Bud. annotat. Plutarchus, μειράκιον ἐκ παιδικῆς ὥρας ἑταιροῦν. Idem Pericle, παιδίσκας ἑταιρούσας τρέφουσα. Apud Athenæum lib.13 cum datiuo conſtruitur, Εἰρηνίδος ἑταίρας μέμνηται ὡς ἑταιρούσης τῷ Λεωκράτει. VNDE Ἑταίρησις, εως, ἡ, Vita meritoria ſeu meretricia. Æſchines contra Timarch. κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς [τοῦ ἐκμισθωθέντος ἑταιρεῖν] οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι], lex vitæ meritoriæ reum non agit eum qui à parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæſtum corpore faciendum proſtitutus ſit.

Ἑταιρίζω, F. ίσω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλιοῦμαι ſeu φιλίαν καταπράττομαι, vt Euſtathius exponit illud Il.ω, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Cui tamẽ loco non malè conuenerit expoſitio quæ apud Heſychium eſt, vt videlicet ἑταιρίσαι accipiamus pro συνεργῆσαι, opitulari & operis faciendi ſocium eſſe. Sunt autẽ ea verba Iouis Mercurium Priamo comitem & ducẽ itineris ad Achillis caſtra mittentis. ‖Ἑταιρίζω, Meretriciam factito. Budæus ex Luc. 380, ταῦτα δὲ λέγω πρός σε, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα.

Ἑταιρίζομαι SEV Ἑταιρίζομαι (apud poëtas) Aſſocio mihi, Socium mihi adiungo, Adiutorem & adminiſtrum mihi aſſumo. ab ea ſignificatione τοῦ ἑταῖρος qua pro adminiſtro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν προσλαμβάνω. Il.ν, de Deiphobo Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσατο μεγαθύμων, (&c.) ἢ ἐπιρρήσαιτο καὶ οἶος. vbi ἑταιρίζεσθαί τινα & τι ἐρᾶσθαι οἷον ſibi oppoſita ſunt. Nonn. Ὑμέας ὡς ἰδίους ἑταρίζετο. ‖Ἑταιρίζομαι, Meretricor, quo vocabulo vtitur Columella. A Comicis ἑταιριζόμενον appellari τὸν περὶ τὰς ἑταίρας ἔχοντα annotat Pollux lib.6. Quod de muliere etiam dicitur apud Chryſoſtomum, δείξομεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν, id eſt, τῆς ἑταιρούσης, mulieris quæ quæſtum corpore facit. VNDE Ἑταιρισμός, οῦ, ὁ, Venus merens, Vita meritoria & meretricia, Scortatio, inquit Bud. citans ex Athen. 215 de Cypriis & Lydis qui puellas ſuas Veneri ob vias exponebant omnibus, καὶ πάντων ἀπλῶς τὸν ἑταιρισμὸν ταῖς ἑαυτῶν κόραις ἀφοσιούντων, id eſt, denique omnium (vt ſemel dicam) fœminæ quibus mos eſt puellas ſuas Veneri meretrici proſtitutaſque conſecrare. ET Ἑταιριστής, οῦ, ὁ, Qui meretricari ſolet, vel, Qui cum meretricibus conſueſcit. ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κυλινδούμενος, vt Pollux ſcribit lib.6, cap.41, titulo περὶ τῶν ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένων. ET Ἑταιρίστρια, ας, ἡ, Meretrix. ἑταιρίστριαι, αἱ τριβάδες, Attici, inquit Bud. citans Lucianum. Plato Sympoſ. dicit ἑταιριστρίας ex earum mulierum genere eſſe ὅσαι γυναικὸς τμῆμά εἰσι, καὶ οὐ πάνυ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί.

C. ΠΡΟΣεταιρίζω, Mihi ſodalem ſeu ſocium aſciſco. Vnde paſſiuum in Axiocho, ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρῷ, Qui verò illi aſſociatur, Qui ſocietatẽ cum eo contrahit. ‖Προσεταιρίζομαι, voce paſſ. ſignificatione actiua, idem quod ἑταιρίζομαι, ſeu προσεταιρίζω, id eſt, Socium & adiutorem aſſumo. Bud. ex Appiani lib. 2 Ciuil. ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, προσεταιρίζεται Καίσαρα, συμπράξειν αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν ἐπομόσας. Lucianus De hiſtoria ſcrib. οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Laert. in Pythag. προσεταιρίζετο καὶ φίλον παρεσκεύαζε. VNDE Προσεταιριστός, οῦ, ὁ, In ſocietatem & adiumentum aſcitus. Thuc. lib.8, p.195, διακομίσαντες ἐκ τῆς Κύμης προσεταιριστοὺς ὁπλίτας ὡς πεντήκοντα.

ΕΤΗΣ, ου, ὁ, Socius, Amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. nam & ἔτης & ἑταῖρος eſſe dicũtur ἐθάδες à grammaticis: ἑταῖρος autem συνηθέστερος id eſt familiarior alicui, quàm ἔτης. Il.η, Σοῖς τε μάλιστα ἔταις καὶ ἑταίροις. Od.δ, Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου. Il.ι, ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. Il.ζ, de Troianis mulieribus, Εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ πόσιας. Deriuatur autem hoc vocabulũ ab Euſtathio inde vnde & ἑταῖρος, videlicet ab ἔθος, vt ambo idem ſint quod ἐθάς: Etymologiſtes verò ab ἔτος deriuat, vt ſit ὁμοέτης, Æqualis, Coætaneus: vel ab ἐτεός, vt ſit Verus amicus. HINC Ὦ τᾶν pro ὦ ἔται, facta ecthlipſi, ſicut in μήστι pro μὴ ἔστι. Cuius vocatiui idem vſus eſt qui ſuprà τοῦ ἑταῖρε. Ariſtophanes Neb. Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν γ' ἀποδοῦναι κέλευσον. Interdum vſurpatur pro Bone vir, ἀγαθέ. Plato Apol. ὦ τᾶν ἀπόκριναι. οὐδὲν γάρ τοι χαλεπὸν ἐρωτῶ. pro quo paulo pòſt, ἀπόκριναι ὦ 'γαθέ. Ἀλλ' ὦ τᾶν ſæpe in obiectione, aut etiam in reſponſione ad obiectionem adhibetur. Demoſth. Pro corona, Ἀλλ' ὦ τᾶν εἰ μηδὲν τούτων, εὔνοιά γε καὶ προθυμία πόθεν; Idẽ Olynth. 3, Ἀλλ' ὦ τᾶν εἰ ταῦτα φαύλως, τά γ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει. Et Olynth.1, ἢ ἄλλος τις; ἀλλ' ὦ τᾶν οὐχὶ βουλήσεται. ‖Iungitur etiam duali & plurali numero interdum. Ariſtoph. Pluto, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Vbi tamen (vt ſchol. docet) referri poteſt ὦ τᾶν ad Chremylum ſolum, & ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus, δρᾶτε ὦ τᾶν ἐθελήσατε. (vel ἐθελήσατον, vt apud Suid. ſcribitur) Suidas quoque ὦ τᾶν ἐπὶ πλήθους dici annotat, citans autorem Cteſiphontem. Ὦ τᾶν, ὦ σύ, ὦ φίλε, ὦ τάλαν & ὦ μέλε apud recentiores à ſolis mulieribus dici, annotat idem Suidas. Cæterùm quod ad ſcripturã attinet, idem Suidas tradit Atticè alteram ſyllabam corripi, & ſcribendum ὦ ταν, quum vnica vox duobus circunflexis notata non reperiatur: eſſe autem ἔται Doricum vocatiuum pro ἔτα: vnde hoc ὦ τᾶν factum ſit.

ΕΤΕΟΣ, οῦ, ὁ, Verus. ἀληθής. Etymolog. Deriuatur autem AB ἔτης, (id eſt Verus, Bonus. NAM ἔται ab Heſychio exponitur ἀληθεῖς, ἀγαθοί.) interiecto ε: ἔτης autem ab εἰμί, vt δότης à δίδωμι, θέτης à τίθημι: vt ἐτεά ea appellentur Quæ verè ſeu reuera talia ſunt qualia eſſe dicuntur. Cuius quidem vocabuli nulla exempla ab Etymologico ponuntur aut alibi citata reperiuntur: at ἐτεόν neutro genere, aut nomen, aut aduerbialiter ſumptum, frequens poëtis. EST autem ἐτεόν, Verum, aut Verè, Reuera. Iliad.β, ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticinetur, An verũ dicat ſeu prædicat. vel, (vt Cic. interpretatur) Auguris vt noſtri Calchãtis fata queam' Scire, ratóſne habeãt an vanos pectoris orſus. Il.ο, εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Si verũ dicis, Si ita dicis vt res ſe habet. Od.ν, Εἰ μέν μοι ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω, an reuera in patriam veniam. Il.θ, εἰ ἐτεόν γε Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, ſi reuera audebis arma contra Iouem capere. Apud Ariſtoph. frequenter interrogationibus adhibetur. vt in Neb. τί δαὶ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; Quid tibi reuera riſum mouit? Ibidem, Τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν ὦ πάτερ, Quidnam igitur reuera hoc eſt? Ibidem, ἐτεὸν ὦ πάτερ τί δυσκολαίνεις; Componitur autẽ hoc vocabulum cum aliquot nominibus etiam propriis. NAM Ἐτεοβουτάδαι hinc dicuntur, qui reuera ex Butæ progenie ſunt, Genuini & germani Butadæ. SIC Ἐτεόκρητες apud Homerum, Genuini & natiui Cretenſes. ἰθαγενεῖς Κρῆτες. SED & Ἐτεοδμῶες hinc appellantur, Genuini & veri ſerui, Qui ita vt veros ſeruos decet, ſeruiunt.

Dicitur autem ET Ἐτόκριθον(q.d.genuinum hordeum) quod nũquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum naſcitur.Gorr.

ἘΤΥΜΟΣ,ου,ὁ,ἡ, Verus,idẽ quod ἐτός. Od.τ, Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic apud Heſiodum Theog. ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Odyſſ.δ, Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Mentiárne an verum dicam? Sic ſuprà dixerat ab ἐτόν, ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Vſus eſt etiã autor dialogi qui Axiochus inſcribitur, hoc vocabulo. σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι(inquit) μαρτυρεῖς, Non vera de me prædicas, Vera iſta tua de me non eſt ſententia. Item Athen.lib.11, μονονουχὶ εἰπὼν, οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται. Ἔτυμον neutro gen. aduerbialiter etiam capitur eo ſenſu quo ἐτεόν, id eſt Verè, Reuera. Od. ψ, ἀλλ' ἔτυμόν τι ἦλθ' Ὀδυσεύς, Verè venit Vlyſſes. Iliad.ψ, Ἐρῶ ἐπεὶ ἦ σ' ἔτυμόν γε φάσθαι πινυτόν. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, deriuatur ἐτός ab εἰμί, vt à τίθημι θετός, à δίδωμι δοτός: à quo poſtea fit ἔτυμος, vt ἔλυμος ab ἔλος: vnde ἔτυμα ea eſſe dicũtur quæ verè ſũt talia qualia eſſe dicuntur. AT Ἔτυμον,ου,τὸ, Etymum, vt Latini etiam appellant, id eſt vera origo alicuius vocabuli, eiuſq; originis vera aut veriſimilis ratio. Athen. lib.13, dicens eſſe qui meretrices ſeu meritorias mulieres, id eſt τὰς μισθαρνούσας, vocarẽt ἑταίρας, & inde ἑταιρεῖν dici τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν, quũm ἑταῖραι antea vocarentur ſociæ ſeu ſodales, vt in hoc verſu, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι: ſubiungit, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸ ἔτυμον ἀναφέροντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημονέστερον. Plut. Probl. Rom. de Carmenta, vocabulo Latino, ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ: reſpiciens compoſitionem huius vocis ex Careo & Mens. Varro De re ruſt.lib.1, cap.48, de gluma loquens, Videtur (inquit) vocabulum etymon habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubatur granum. VNDE C. Ἐτυμολόγος,ου,ὁ, Qui origines verborum indicat ſeu explicat. A QVO Ἐτυμολογία,ας,ἡ, Originis verborum indicatio. Etymologia(ait Quint. lib.1, cap.6) quæ verborum originem inquirit, à Cicerone dicta eſt Notatio: quia nomen eius apud Ariſtot. inuenitur σύμβολον, quod eſt Nota. Nam verbũ ex verbo ductum, id eſt Veriloquium, ipſe Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, originationẽ vocent. Hæc ille. Euſtathio eſt λόγος ἐπαληθεύουσαν δεικνὺς τὴν λέξιν ἐκ φύσεως τοῦ πράγματος. Ἐτυμολογιῶν libros ab Apollodoro & Demetrio Ixione conſcriptos citat aliquoties Athenæus. ET Ἐτυμολογικός,οῦ,ὁ, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, vt vulg.l. ex Gell.l.2, c.20, interpretantur. ET Ἐτυμολογέω, ῶ, Origines verborũ indico. Athen.l. 2, Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον, οἰόνουν αὐτὸν φησὶν εἶναι, Plato οἶνον etymon habere dicit. (vt Varro, Videtur etymon habere à, &c.) ſeu, Plato οἶνον ab origine vocis quaſi οἰόνουν appellatum vult. Et in paſſ. apud Greg. Nazianz. ἡ μὲν γὰρ Θεοῦ κλῆσις κἂν ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἴθειν ἐτυμολογηθῇ τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς, Quanquam θεοῦ appellatio iis qui in hoc genere argutantur, vel à θέειν vel ab αἴθειν ducitur.

Ἐτύμως, Verè. Philo De vita Moſis lib.3, de igne quo εἰς τὴν τῶν ἱερωμένων διὰ καθάρσεως ἁγιστικῆς παντέλειαν ſacerdos vtebatur, ὃν ἐτύμως πλειώσεως ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ τὰς ἁρμοττούσας θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ τελετὰς ἔμελλον ἱεροφαντεῖσθαι, quem verè perfectionis appellauit. Quidam tamẽ reſpicientes ad ſignificationem τοῦ ἐτύμου, reddũt ἐτύμως Ab origine vocis, ſeu Secundum etymon. Idem Philo, eodem lib. τῶν δὲ πρεσβειῶν, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, [σύμβολον πεπίστευται] τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θυμιατήριον, quod ab origine vocis ſeu ſecundum etymon θυμιατήριον, id eſt acerra appellatur. Ariſtot. De mundo, de voce οὐρανός agens, ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, i. οὐρανὸν (hoc eſt cælum) ab origine vocis dicimus, quaſi ὅρον, &c.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Bud. ex Themiſtio.

Ἐτυμώνιος,ου,ὁ, idem quod ἔτυμος, ſeu ἀληθής, vt Heſychius exponit. Quod vocabulum deriuat Euſtathius à genitiuo plurali ἐτύμων, poſſeſſiui formam habere dicens: ſicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτέρων ἑτερώνιος.

¶ Ἐπήτυμος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epentheſin ſyllabæ πη, metri cauſa: ſicut ἀπαρτηρὸς ab ἀτηρός. Od.ψ, Ἀλλ' ἄγε χεῖρας ὅδε μῦθος ἐπήτυμος ὡς ἀγορεύεις. Il.χ, οὐ γάρ οἱ τις ἐπήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ'. Sophocles Trach. Ὦ παῖ, γνῶθι παῖς ἐπήτυμος γεγώς. vbi Accius, O nate verè hoc nomen vſurpa patri. Apoll. Arg.2, ἐπήτυμος ἔπλετο πηγή. Nonn. ἐπήτυμος οὐ πέλε φήμη. ‖ Ἐπήτυμον neutro genere aduerbialiter etiam vſurpatur, vt ἐτεὸν & ἔτυμον. Od.α, Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐπήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ. ſic ἔτυμον ἐρέω ſuprà dixerat, & ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Il.ν, Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐπήτυμον αἴτιός ἐστιν Ἥρως Ἀτρείδης. VNDE Ἐπητύμως, Verè. Eurip. ET C. Παντεπήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte verus. Nonn. ET Ἐπητυμία, ας, ἡ, Veritas. Epigr. & Nonn. ἔστι ὁδεύει Οἶμον ἐπητυμίης.

Ἐτάζω, F. σω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quòd ſi etymum ſequimur quod ab Etym. traditur, propriè ſignif. Veritatem inquiro. vult enim eſſe ab ἐτεόν, & dici ἐτάζω quaſi ἐτεάζω. Cæterùm huius ſimplicis exẽplum nullum nec ille nec cæteri afferũt, quos quidem videre mihi contigit. Suidas dicit duntaxat, ἐτάζω iungi accuſatiuo. Heſych. ἐτάζεσθαι exponit non ſolùm βασανίζεσθαι & κρίνεσθαι, verumetiam ἀριθμίζεσθαι. ET Ἐτασμός, Examen, Inquiſitio. Heſych. ἐξέτασις: item Numerus apud Pythag. ET Ἔτασις, idem, in v.l.

C. Ἀνετάζω, idem quod ſimplex ἐτάζω, vel compoſitum ἐξετάζω, Examino.

C. Ἐξετάζω, Idem quod præcedentia, Examino, Inquiro, Scrutor. Vel Diligẽter examino, ſeu inquiro, Perſcrutor. A Bud. exponitur etiam Diſcutio. Iſocrates in Buſ. encomio, τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem ibidem dixit, ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτίας: & in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. vt ſi Gall. dicas Eſplucher les fautes. Demoſthenes verò iunxit cum πικρῶς, in eadem re, Olynth.2. (quod loquendi genus imitatus eſt Plut. in Alcibiade) Et alibi ei oppoſuit πρᾴως, vt oſtendam in exemplo quod proferam paulo poſt. At Lucianus de accuratiſſimo examine loquens, dixit ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζειν, lib. De hiſtoria ſcrib. ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστον ἐξετάζοντας. Herodian.7, ἔνθα μόνος τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ δοκοῦντα ὑπὸ φροντίδος τοῦ βασιλέως ἠρεύνα τε καὶ ἐξήταζε. Apud Thuc. ſchol. exponit δοκιμάζειν. Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæſtionem de alicuius factis habere. vt Budæus interpretatur, afferens ex Demoſthene, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἄν τις ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους· ἐὰν δ' αὖ τοὐναντίον δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζῃ, ὡς ἄν τι πονηρὸν καὶ ἄσωτον ἐκ τούτων λέξων. Quibus addit & iſta eiuſdem, καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζες ὅστις ἦν. Idem Budæus ex Platone in Apol. pag.20, affert ἐξετάζειν pro Inquirere in ſe aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæſtionẽ habere, Rem quærere, ex Cic. in Verr. Act.3, id eſt Cognoſcere & expendere controuerſiam. Hæc Budæus, qui præter ea ex Pand. affert ἐν βασάνοις ἐξετάζειν pro Quæſtionem per tormenta habere. ‖ Ἐξετάζειν, Explorare, Probare, id eſt Experimentum facere, & ſpecimen ſui dare, ſeu documentum. Bud. ex Demoſth. in Epiſt. fol.87. (Vbi tamen exponit etiam Diſcutere, Diſceptare, Allegare) Affert verò & hunc eiuſdem Demoſthenis locum (vbi tamen eſt vox paſſiua, non actiua, & quidem quæ de re dicitur non de perſona) pag.131, εἰ δ' οὖν ἐστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν εὑρήσετε πάσης ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν. id eſt (inquit) Si qua eſt mihi facultas dicendi, inuenietis documentum eius me dediſſe. Affert verò ex eodem, εἰ γὰρ εἶχέ τι πῶς ἂν καὶ λέγειν καὶ κατηγορεῖν ἐξητάζετο. Hæc quoque ex eodem proferr, vbi ἐξετάζεσθαι ait eſſe, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri: ὅπερ δ' αὖ ὁ δεινὸς ὑμῖν ἔσται ἄνθρωπος ποιήσει τῇ πόλει, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξητασμένος, ex rerum euentu deprehenderis vel diſpiceris. Hæc Bud. Sed illa ſignific. quam dat verbo ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis conuenit & ipſa paſſiuo ἐξετάζομαι, vt ipſum etiam exemplum docet. Sed & à Luc. ita vſurpatur. ‖ Ponitur verò interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω. qui eius vſus affertur ex Demoſthene in epiſtola ad Heracleodorum. Sed & in hoc Plutarchi loco, in libro De muſica, actiuè poni manifeſtum eſt, φανερὸν δ' ἄν γε

τοῖτο εἴ τις ἑκάςην ἐξετάζοιτο τῶν ἐπιςημῶν, τίνος ἐςὶ θεωρητική. A

Ἐξετάζειν cum accuſatiuo perſonæ, puto eſſe quod Gallicè dicimus *Sonder quelcun*, in tribus Platonis locis ex Apol. Socratis, in quorum vno Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, &c. vertit Tentare Vlyſſis prudentiam. Vide pag. 2 nei Lex. Ciceroniani. At verò ἐξεταστὴς apud Herodianum quod Politianus interpr. Torti, ad eam potius τῦ ἐξετάζειν ſignificationem pertinet de qua dictum eſt antea.

Ἐξετάζειν, Æſtimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem actiuè in hac ſignificatione, ſi Budæo credimus. Philo De mundo, παντελὴς γεμὴν ἠλίθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι. id eſt (Bud. interpr.) Porro autem illa ſumma eſt ſtultitia, genus humanum ab artibus æſtimare. Sed nihil obſtare arbitror quin ἐξετάζεσθαι paſſiuam etiam ſignif. retineat. B

Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In vulg. lex. ἀδιαστότως affertur, ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παραβάλλειν ἐμέ, pro Me cum illis collatum examinare & perpendere. Sed & ſine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Syneſ. in Epiſt. καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον συνελέξας. Sed in hac ſignificatione ab Iſocrate dicitur παραλλήλοις ἐξετάζειν, itidémque à Demoſthene παραλλήλως ἐξετάζειν, in oratione Pro corona, ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, πρᾴως καὶ μὴ πικρῶς, Αἰσχίνη. Quidam Contendere ex Cicerone reddunt. C

Ἐξετάζειν, Recenſere. Thuc. 2, Ἀθηναῖοι δὲ τὴν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, id eſt, Socios ſuos recenſebat. Et ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recenſitæ, ex Demoſthene. Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, vel Sum in numero. Demoſth. καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο. Idē pag. 124, εἰ γὰρ παρὼν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς, &c. vbi Bud. interpretatur, Si cum aliis conſpiciebatur & vnus erat eorum. Et addit, ſimile eſſe hoc eiuſdem, pag. 240, συνεξεταζομένοις τούτῳ αὐτοῖ, id eſt (vt ſch. ſcribit) ἅμα αὐτῷ φαινομένοις καὶ συνδιατρίβουσι. Quibus adiungit expoſitionem Latinam, Ab hoc ſtantes. Sic autem apud Plut. in Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Eſſe in partibus Cæſaris. Idem ἐξετάζειν Cenſere vertit, citans ex Plut. γενομένων δὲ τιμήσεων πεντεκαίδεκα μυριάδες ἐξητάσθησαν, pro Cenſa ſunt centū quinquaginta millia. Et ex eodem, ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui eſt in equeſtri ordine, Eques Romanus. Apud Herodianum autem libro 7, ἔν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, Politianus vertit In maximis ſpectatus negotiis. Tale eſt apud eūdem Herodianum, lib. 6, τοῖς ἐξετασθεῖσί τι καὶ δοκιμήσασιν ἐν ἀπράκτοις τε καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. Sic apud Philonem De vita Moſis lib. 1, καὶ ἐν ἁπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις. vbi aptiſſimè exponitur, Omnia futuræ militiæ ſtipendia merere. In vulg. l. ex Plat. De leg. παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις pro Interſum conciliis. Sed videtur deeſſe præpoſitio. D E F

Ἐξέτασις, εως, ἡ, Examen, Inquiſitio, Diſquiſitio, Scrutatio. Luc. De ſalt. σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. Idem De cal. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Vt autem in illo Luciani loco eſt εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita & Bud. affert (ſed ἀδιαστότως) εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In diſquiſitionem vocari. Ἐξέτασις peculiari ſignif. Quæſtio, id eſt Criminis inquiſitio. Bud. ex Herodiano, γενομένης δὲ ἐξετάσεως ἀκριβεστέρας. ‖ Ἐξέτασις, Comparatio. Luc. in Caucaſo. pag. 24, καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό. ‖ Ἐξέτασις, Exploratio. vt ἐξετάζειν expoſitum eſt Explorare. ‖ Ἐξέτασις, Recenſio. vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. pro Recenſere, Luſtrare. Idem dicit ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν. Itidémque Budæus ex Ariſtotele affert ἐξέτασις τῶν πολιτῶν, itē σύνταξις. quam eſſe ait deſcriptionem in claſſes, ſiue concenturiationem. Xen. Œconom. βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν μισθοφόρων. vbi quod dicit ἐξέτασιν ποιεῖται, exponitur etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eò vbi delectus habetur, Ire ad profitēdum ſeu dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Iſocrate in Areop. τῶν δὲ πρὸ τὸν πόλεμον οὕτω κατημελήσαμεν ὥστε οὐδ' εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ἐθέλομεν. Extenditur autem G H

latius hæc nominis ἐξέτασις ſignificatio. vt apud Demoſthenem 137, ἐπειδὴ δ' ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ἦν, τηνικαῦτα σύ, &c. Id eſt (inquit Budæus) Quum iam recenſus fiebat adulatorum. vel Quum iam certamen & ſpecimen adulatorum extitit. ‖ Item ἐξέτασις pro ſpecimine & documento induſtriæ. Bud. ET Ἐξετασμὸς pro inquiſitione itidem. Budæus ex Demoſthene affert pro Diſcuſſione & diſceptatione: vbi ille ſcribit, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι.

Ἐξεταστὴς, Examinator, Inquiſitor. Item ἐξετασταὶ, ſicut & λογισταὶ, Qui ratiociniis præerāt, iiſque magiſtratibus ius reddebant qui rationes ad ærarium referre debebant. ab iis enim rationem adminiſtratæ procurationis exigebant. Bud. ex Ariſtotele. Affert & ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æſchine in Timocr. magiſtratum Athenienſem eſſe ſcribens.

Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὁ, Qui multus eſt in indagatione veritatis, vel cuiuſcunque rei quam perquirere vult. Bud. ex Gregorio. Affert & ex Ariſtot. in primo Polit. de dialectica, ἐξεταστικὴ γὰρ οὖσα, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει. id eſt (vt addit ex Aphrod. pag. 19) ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματική. Tale propemodum eſſe puto ἐξεταστικὴ in hoc Luc. loco, in Herm. κριτικῆς τινος καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς. In vulg. lex. τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς ex Xenoph. pro Inquirendi peritus. Ibidem τὸ ἐξεταστικὸν pro ſtipendio quod datur diſquiſitoribus: vt στρατιωτικὸν ſtipendiū quod datur militibus.

c. 2. Ἀντεξετάζω, Contrà vel ex aduerſo examino, Viciſſim examino. Capitur pro Contendo aliquem ſiue aliquid cum alio, Comparo. nam cōparaturi aliquid cum alio, id reuocamus ad examen, & velut è regione alterius expēdimus. In Athanaſii epiſtola apud Theodoritum, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνων ἐάν τις ἀντεξετάζειν ἐκ παραλλήλου ἐθέλοι. Dicitur autem pro eodem ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, παραλλήλους ἐξετάζειν, παραθεωρεῖν, ἀντιπαρατιθέναι, &c. ‖ Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, & paſſiua voce Ἀντεξετάζεσθαι, pro Offerre ſe liti, Negotio alieno ſe offerre. Quod vulgò dicunt, Partem ſe gerere, quaſi Agere aduerſarium. Bud.

Ἀντεξετάζομαι, Cōtra vel ex aduerſo examinor. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æſtimor. Capitur pro Conferor, Comparor, ſicut ἀντεξετάζω pro Confero, Comparo. ‖ Item ἀντεξετάζεσθαι forenſe verbum eſt: diciturq; (ſicut ἀντιδικεῖν, & ἀνταγορεύειν) pro Ad cauſam occurrere, Iudicio ſe ſiſtere, Ad iudiciū adeſſe. quod vulgò dicūt, Partem ſe gerere, quaſi Aduerſarium agere, vt docet Budæus. ‖ Nec verò ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo qui aduerſatur in iudicio, ſed latius patet. vnde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ ex Luciano citatur pro Aduerſans morbo, Cum morbo congrediens ſeu luctans. Budæus verò ἀντεξεταζομένους ait vocari æmulos ab eodem Luciano, hoc in loco, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα. ἤδη γὰρ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους.

Ἀντεξέτασις, εως, ἡ, Collatio, Comparatio quæ fit inter duas res, vnam quaſi ex oppoſito alterius examinando. Cōtentio dicitur à Cicerone, vt docet Budæus. Eſt enim, (inquit) contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλους τιθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία. vel ἡ ἐκ παραλλήλου ἀντεξέτασις.

c. 2. Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. VNDE Ἀδιεξέταστος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀδιεξέταστος λόγος ex Eccleſ. cap. 21 pro Inenarrabile verbum.

c. 2. Παρεξετάζω, Comparo. Chryſoſt. παρεξετάζειν τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ. ET c. 3. Ἀντιπαρεξετάζω, Viciſſim comparo. vel Ex aduerſo comparo. Exponitur etiam, Contra diſquiro.

c. 2. Συνεξετάζω. vnde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. ex Luciano. Idem apud Demoſthenem pag. 231, καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετὰ τούτου interpr. Aſſectatores huius, Subiungitque ex Plutar. hæc quæ de Demoſth. ſcribit, ἐναργῆ δὲ φαινόμενος ἐνεργείᾳ καὶ δεινότητι τοῖς ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν

δικῶν συνεξεταζομένοις. Rurſum ex Demoſthene συνεξετάζεσθαί τινι pro Stare ab aliquo, affert pag. 240, ἀλλὰ τούτῳ πάντες αὐτίκα δὴ μάλα συνεξεταζομένους τοὺς ῥήτορας ὄψεσθε ἐφεξῆς. Vide & ſuprà in Ἐξετάζω. | Συνεξετάζειν videtur eſſe Contendere, id eſt διαγωνίζεσθαι, inquit idem Bud. ſed locum non proferens.

ἝΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Alter. propriè enim de duobus. Il. β, de Therſite, Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Od. ι, Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκα θεὰ μέλανος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, alterum vini, alterum aquæ, ſeu Vnum vini, alterum aquæ. Od. ι, de tribus loquens, ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, alteri verò duo. Xen. Pæd. 7, καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν, alter ſupra alterũ. Ἕτεροι, Alteri, i. Altera pars, Altera factio. Il. λ, Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, nec alteri ſeu altera pars de metu cogitabat: vel, Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἕτερα, In alteram partem. Xenoph. πρὸς τὸ τέλος ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως ἦγε. Pro quo frequentius facta ſynæreſi dicitur θάτερα. Ἕτεροι apud Thucydidem præcedente negatiua particula οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro compoſito οὐδέτεροι, μηδέτεροι. vt lib. 2, καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμου δὲ μηδ' ἑτέροις, neutrorum partes ſequamini. Et libro 5, οὐκ ἀπείρως τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, à neutris. Sic lib. 7, ὄντι δ' οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, cum neutris. Quemadmodum autem apud Latinos Alter alteri, Alter alterũ, vel cum præpoſitione Alter ab altero, aut ſimili, de pluribus vſurpatur, ſic & hoc vocabulum tam in plurali quàm in ſingulari. Thucyd. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præſtat. Idem lib. 2, ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ἔθνησκον, alter ex alterius curatione. Philo De vita Moſis lib. 1, καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, Alter cum altero. Interdum ſicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, (vt in illo Platonis De rep. ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη) ita viceuerſa ἕτερος pro ἄλλος, & in plurali & in ſingulari numero. Od. η, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι, Alias decerpunt, alias calcant. (ſic enim quidam grammatici accipiunt: licet Euſtath. ἐπὶ δύω μόνων hic quoque dici velit: eo quòd poſtquam de vnis dixiſſet, Τῆς δ' ἕτερον μὲν θειλόπεδον, de alteris ſubiungat, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν: tertias autem ſignificare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι: ſicut paulo pòſt, πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι, vnæ defloreſcẽtes, alteræ matureſcẽtes: vt Cicero dicit, Vnæ rerum, alteræ verborum) Idem alibi, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Heſiodus Theog. quum multos iam enumeraſſet, ſubiicit, Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες, Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluuii ſunt. Demoſthenes contra Ariſtocratem, τέταρτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. Æſchines contra Cteſiphontem, πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. Thuc. lib. 7, οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας [ξυμφορᾶς,] calamitas nulla alia inferior. Dioſcor. βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, Vt nihil aliud, ſeu, Vt quiduis aliud. Herodianus lib. 2, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἤ, nihil aliud quàm. Luc. De ſalt. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός. Idem in Solœc. ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων σημαίνεις. Sicut verò Alius alii, Alius alium, Alius alio, & quæ eiuſmodi ſunt, apud Latinos dicitur, ſic & ἕτερος in hac ſignificatione. Ariſtot. Ethic. 3, ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, alia aliis. Idem Polit. 7, διαφέροντες ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, tantum alii ab aliis diſtantes, tanto alii aliis ſuperiores. In hoc autem Thucydidis lib. 2, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν, videtur ἕτεροι ſuperfluum eſſe, Omnibus accidit qui aliis imperare ſtuduerunt. Dicitur & ἕτερ' ἄττα ſicut ἄλλ' ἄττα, vt docet Bud. pag. 967. Sic apud Luc. Sol. νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπελήλυθεν, εἰ δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἑτέραν τρέπεσθαι, ſubaud. ὁδὸν, pro Aliò ſe cõuertere, ſeu, vt ex Cicerone exponunt, Aliò iter conuertere: ex Ouid. Cœptum iter dimittere: ex Virg. Mutare iter, Mutare viam: ex Lucretio Commutare viam retróque reuerti. Luc in Timone, καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται. Syneſ. ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ τὸ ἀνύσαι τι τῶν προσηκόντων, ἑτέραν ἐτράπετο, id eſt (Budæo interprete) Quum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei inſtituit, (vt Teren. in Andria, Hac non ſucceſſit, alia aggrediamur via.) Pro quo idem Syneſ. dicit τὴν ἐπὶ θάτερα τρέπεσθαι. Et Polyb. τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι. Coniungitur interdum cum τοσοῦτος. Æſchines contra Cteſ. ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους, totidem. paulo antè verò dixerat, ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Iſocr. Paneg. τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, totidem menſium ſtipendio. dixerat autem antea, ὀκτὼ μηνῶν τοῖς ἑαυτῶν δαπάναις ἔθρεψαν. | Ἕτερος, vt Alius apud Latinos, capitur etiã pro Diuerſus: oppoſitum habens ὁ αὐτὸς, id eſt Idem. Plato lib. 1 De rep. τούτῳ φαμὲν ἑκάστην τῶν τεχνῶν ἑτέραν εἶναι τῷ ἑτέραν δύναμιν ἔχειν, Aliam eſſe. vt Quintilianus dicit, Quanto alius fuit ille infeliciſſimi iuuenis affectus? Ariſtot. Ethic. 10, τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, quæ enim ſpecie alia ſeu diuerſa ſunt. id eſt διαφέροντα, vt ibidem dicit. In qua ſignificatione cum genitiuo interdum conſtruitur, exponitúrque Alius ab, Diuerſus ab. Ariſtoteles De mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, elementum aliud à quatuor illis. Idem Ethic. 9, φίλαυτος μάλιστα ἂν εἴη ὁ ἐπιεικὴς καθ' ἕτερον εἶδος τοῦ ὀνειδιζομένου, id eſt (Budæo interprete) diuerſa ſpecie atque is qui vitio vertitur. Plato De republica, ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, diuerſum ſeu alienum à vero. ἕτερα ἀλλήλων, diuerſa inter ſe. Plut. De amore frat. loquens de Græcis ſui temporis, ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, μόνῳ διέμειναν οἱ αὐτοὶ τῷ μισεῖν ἀλλήλους, (vbi ἕτεροι & οἱ αὐτοὶ ſibi ſunt oppoſita) multum mutati ab illis qui priſcis tẽporibus vixerunt, Alii atque illi priores.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, Diuerſitas. Eſt vocabulum philoſophicum. Quomodo autem à διαφορᾷ differat, docet Ariſtot. Metaph. lib. 9. Plutarch. De animi procreat. διὰ τὸ κἀκείνων μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, id eſt (Turnebo interprete) Quòd illarum vtraque diuerſi & eiuſdem vendicatione teneatur. Apud eundem in Numa, ἑτερότης καὶ διαφορὰ exponitur Factio & ſimultas.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, Alteriuſmodi, Non huiuſmodi. Bud. ex Syneſ. τὸ δὲ ἑτεροῖον ἐστιν, hoc autem longè aliter ſe habet. Ariſtot. ἑτεροῖα καὶ ἄμικτα, vocat quatuor elementa, De mundo 221. VNDE Ἑτεροίως, Alio & diuerſo modo. ἄλλως πως. Heſych. ET Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, Alium atque alium facio, ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλω, vt Ammon. exponit. Altero. (vt Ouid. Faſt. 1, Ille ſuam faciem transformat & alterat arte) Et in paſſ. ἑτεροιοῦσθαι, Alium atque alium fieri, vt Budæus interpr. Philo De vita Moſis lib. 1, loquens de aqua fluuiali, ὅσον ἂν ἀρυσάμενος ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέῃς, αἷμα ξανθότατον ἔσται, πρὸς τῇ χρόᾳ καὶ τὴν δύναμιν ἑτεροιωθὲν εἰς ἀλλαγὴν παντελῆ, id eſt (Turnebo interprete) Ac præter colorem etiam poteſtate prorſus degenerabit. A QVO Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, Alteratio. id eſt (vt Bud. exponit) Quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt: ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή: ἀλλοίωσις autem, προτέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα, vt Euſtath. & Ammon. diſtingunt. ET C. Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alteratus non eſt, Qui alterari nequit, In aliam atque aliam conuerſionis ſpeciem non mutabilis. Ariſtot. De mundo.

Ἑτερώνιος, ου, ὁ, ad formam poſſeſſiuorum factum ab ἑτέρων genitiuo plurali τοῦ ἕτερος: ſicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἐτύμων ἐτυμώνιος. Euſtath.

Ἑτέρῃ, Alia via, Alia ratione, Alio modo. vt ἑκείνῃ. ET Ἑτέρηφι, paragoge poetica, pro eodem: ſeu ἑτέρως. Euſt. ex Heſiodo.

Ἑτεράκις, Vtraque vice. v. l. ex Xen. ſed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice.

Ἑτέρωθεν, Altera ex parte, Ex aduerſa parte. Il. α, Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. Iliad. σ, Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων.

Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco. ἀλλαχοῦ. Plut. ἀλλὰ περὶ ταύτης μὲν ἑτέρωθι τῆς γνώμης γέγραπται τὰ δοκοῦντα, alibi. Galenus ad Glauc. lib. 1, ἑτέρωθι πάντα λέλεκται. Conſtruitur etiam cũ genitiuo: vt ἑτέρωθι γῆς apud Ariſtid. Alibi terrarum. Luc. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, alia, ſeu etiam altera parte.

Ἑτέρως, Alio modo, Aliter. Od. β, Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, At ſecus dii nunc verterunt. Ariſtophanes, ἑτέρως τρέπεσθαι, ſecus verti ſeu euenire. Philo De mundo, τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, ποτὲ μὲν ἐκείνως, ποτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν ψυχὴν, interdum quodam alio modo afficit. A

Ἑτέρωσε, Alteram in partem, Aliò. Odyſſ. ϖ, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα. Il. ψ, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς.

ET Ἑτερόσε pro eodem in v. l.

Ἑτερόω, ῶ, F. ώσω, Altero. v. l. VNDE Ἑτέρωσις, εως, ἡ, Alteratio. ibidem. B

C. Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, SEV Οὐθέτερος, teſte Euſtath. (pro quibus diuiſa voce οὐδὲ ἕτερον & μηδὲ ἕτερον dixiſſe Thucydidem ſuprà oſtendi) Neuter. Plato, ἐμοὶ μὲν τοίνυν τούτων δοκεῖ μηδέτερα ποιεῖν, neutrum horum. Idem Philebo, τὸ μὲν χρυσὸν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδέτερα τούτων. Et in fœminino apud Ariſtotelem Ethicῶn 6, αἱρεταὶ δὲ οὖσαι ἑκατέραι, καὶ εἰ μὴ ποιοῦσι μηδὲν μηδετέρα αὐτῶν. Plato De republica 2, οἷς οἱ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστευτέον, Quibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα grammaticis Græcis dicuntur ſicut Latinis nomina neutra ſeu neutralia, illa quæ nec maſculina nec fœminina, & verba quæ nec actiua nec paſſiua ſunt. HINC Μηδετέρως, ET Οὐδετέρως, Neutro modo. Item neutro genere, apud grammaticos. Athenæus libro 15, λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος. ET Μηδετέρωσε, SIVE Οὐδετέρωσε, Neutrò, Neutrà in partem. Il. ξ, Οὐδ' ἄρα πῃ προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, nec in vnã nec in alterã partem voluitur. Quædã tamẽ exemplaria ibi diuiſim habent οὐδ' ἑτέρωσε. At Euſtathius priorem ſcripturam agnoſcit. Thucydides libro 4, μήτε ἐπιμισγομένους μηδετέροις μηδετέρωσε, Neutróſque cum alteris vltro citróque commercium habere. ET Οὐδετέρωθεν, Neutra ex parte, Galenus libro 2 ad Glauconem. ET C. Αὐτοουδέτερον, Per ſe neutrum, Abſolutè neutrum. vocabulum grammaticum. C D

C. Μετεξέτεροι Quidam, Nonnulli, idem quod ἔνιοι, vt Heſychius docet. Herodotus, οἱ δὲ μετεξέτεροι αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον ἐτράποντο. Idem, μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dii. Apud eundem reperitur & fœmininum μετεξέτεραι, Nonnullæ. Nicander apud Athenæũ lib. 2, — λοπιμον κάρυον τε Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέουσι. Vſus eſt & Arrianus hoc vocabulo, lib. 6, ὡς μετεξέτεροι ἀνέγραψαν. E

¶ Ἅτερος, ου, ὁ, Doricè pro ἕτερος, ſicut τράπω pro τρέπω & πιάζω pro πιέζω iidem dicunt: vel ſynæreſi facta ex ὁ ἕτερος, (vnde & primam ſyllabam producit) teſte Euſtathio. Fœmininum EST Ἡτέρα ET Θἀτέρα: quæ genitiuo & accuſatiuo caſu hac contractione ſeruata non proferuntur, vt idem Euſtathius docet. Neutrum EST Θάτερον. A quo θατέρου & θατέρῳ in ſingulari, & θάτερα in plurali in vſu ſunt. At θατέροις ſolœciſmum habet, vt ex Pauſania docet Euſtathius. Sed & Chryſippus ἐσχάτως βαρβαρίσαι ab eodem Pauſania traditur eo quòd τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων dixerit. Hæc ex grammaticis quantum ad caſuum inflexionem attinet. nunc exempla proferenda ſunt. Plutarchus De Socrat. loquens de duobus Archiæ famulis, ἐπυνθάνετο τῶν ὑπηρετῶν ὅ, τι βούλοιντο. λέγει δὲ ἅτερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἔπεμψαν ἡμᾶς. Sophocles Aiace, εἴ τι μὴ σὺ φῂς, Εἴθ' ἅτερος στρατηγὸς, Siue tu Menelae non permittis, ſiue alter Græcorum dux Agamemnon. Ariſtoteles De mundo, μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ad Iſthmum vſque alterũ. Ariſtophanes, θατέρῳ παραβλέπουσα ὀφθαλμῷ, altero oculo. Plato De legibus, θάτερον δυοῖν, duorum alterum. Et apud Suidam, καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. Item, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἅτερος τῶν πρέσβεων. Ariſtoteles Metaphyſicῶn 11, καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδὲν, nihil alteri cum altero. Et in 2 De partibus, ἵνα ἰσάζῃ τὸ θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον. Idem De mundo, ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν εὐρύνεται, ad alterum verò cornu rurſum amplificatur. Idem ibidem, κατὰ θάτερον πλατυνόμενος, in alteram partem dilatari. περὶ γὰρ παρὰ θάτερον ἁμαρτεῖν, πάντως οὐ ποιήσεις, nam vt in altero pecces. Θάτερα plurali numero ſæpe vſurpatur pro ſingulari. Plato, ἐπειδὴ οὖν οὕτως ἡμῖν ὧν τινων βούλει, τίθει (κάλλιόν ἐστιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα) τὸ μὲν χρυσὸν τὸ δ' ἄργυρον τρίτον δὲ μηδέτερα τούτων. Quibus ſubiicit, τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἐστὶ θ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γίγνοιτ' ἂν, χρυσὸς, ἢ ἄργυρος; Inde ἐπὶ θάτερα, In diuerſum, In alteram partem. Plato Protagora, ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος, ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus: ſeu, Hinc & hinc. Ariſtoteles, ἐπὶ θάτερα καθήκει μεταχυθὲν τὸ ὕδωρ μενος. Syneſius, τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Thucydides libro 1, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, in alteram partem. Herodianus lib. 3, τοῖς μὲν ἑῴοις ἀνθρώποις φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνῶσιν Ἀλβίνου, orientalibus amicitiam cum Albino, iis verò qui ab altera parte erant, notitiam. Xenophon Hellenicῶn 3, cum genitiuo dixit, πέραν θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο, ab altera parte fluuii: ſeu vltra fluuium. Pro quo idem Xenophon alibi ſolutè dixit, ἐπὶ τὰ ἕτερα πόλεως, vt in ἕτερος annotaui. Dicitur & ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, ſicut ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra & vltra. Bud. F G H

ΕΤΙ, Adhuc, Etiam nunc. Thucydides libro 2, καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, & quum, Pythodoro duo menſes adhuc ſupereſſent ſummi magiſtratus. Ad verbum, Duos adhuc menſes fungente magiſtratu. Idem in 7, ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. Vbi καὶ non iungo cum ἔτι. Bion initio cuiuſdam idyllii, Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων. qui adhuc erat puer (licet Naſo aliter vſus ſit hoc aduerbio, de ætate itidem loquens, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer) Opponuntur verò ἔτι & ἤδη, à Luciano in Lex. ἤδη μὲν ἀσελγὴς, ἄπειρος δὲ ἔτι. Itidem in hac Philoſtrati epiſtola, quæ tota paucis hiſce continetur verbis, ἔπεμψά σοι σῦκα νεαρά· θαυμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc eſſe, vel iam eſſe. Intelligit autem (vt opinor) Mireris adhuc eſſe, ſi ſint anni antecedentis: mireris iam eſſe, ſi ſint huius anni. nam vtrumuis ſit, νεαρὰ fuerint, habita ratione temporis quo reperiuntur. vt ſi niuem æſtiuam vocemus quæ æſtate reperitur. At Naſo in loco quem modò attuli, Latinarum vocum vſum immutaſſe videtur, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer. pro Qui ætate es media inter iuuenilem & puerilem, Qui nec iam es iuuenis, nec adhuc es puer. id eſt, Et nondum es iuuenis, & non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἤδη, οὔτε παῖς ἔτι. Sed Adhuc dixit hîc pro Ad hunc vſque diem, vt ſæpe accipitur, licèt in paulo diuerſis loquendi generibus. Alibi verò Adhuc & ipſe dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquens, Seu caperis primis & adhuc creſcentibus annis. Scholiaſtes Sophoclis annotat ἔτι idem eſſe quod ἀκμὴν, quum dicitur, ἔτι νέος ἐστὶ, & ἔτι παιδίον ἐστί. Cicero hæc Platonis in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης interpretatur, Adoleſcens etiam nunc ô Phædre Iſocrates eſt. ‖ Ἐπὶ ἔτι, pro Vſque adhuc, Ad hunc vſque diem, Budæus ex Platone. Addit verò & ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, ex Gaza apud Ciceronem De ſenectute. In vulgatis lexicis, ἔτι μὴν pro Huc vſque, Adhuc. & ἕως ἔτι pro Huc vſque, ex Æſchine.

Ἔτι, Amplius, Præterea. Demoſthenes Philippicῶn 2, τί πρὸς τούτοις ἔτι; Lucianus in Hermot. pag. 117, ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; Sæpe verò cum οὐκ, vt Latinè Non amplius, Non iam. Thucydides 7, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. Lucianus in Piſcatore, pag. 80, οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. Idem in Hermotimo pag. 117, οὐκοῦν ἂν παρὰ τῆς προτέρας θύρας αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὴν ἑτέραν ἀποδύσῃ. Ibidem verò & præcedente ἤδη, quod otioſum videri poteſt, καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὑροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοῖς ἄλλοις ἀξιώσομεν. Sed & ipſe Homerus ſic vtitur, vt Odyſſ. λ, — ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί. Et Odyſſ. ι, σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. SED Οὐκέτι ſcribitur etiam coniunctim, SICVT Μηκέτι. Il. β, v. 261, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. perinde

acſi dixiſſet (inquit Euſt.) ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴην. A
Demoſthenes, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακευόντων ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ἦν. ‖Nonnunquam autem οὐκ ἔτι ſiue οὐκέτι ſonat Non item. ‖At per particulam Iam non ſolùm in præcedentibus exemplis & ſimilibus: verumetiam in aliis redditur. Alicubi verò & per Iam inde. vt cap. 1 Euang. Lucæ, καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. id eſt Iam inde ab vtero matris ſuæ. Libenter enim hanc interpretationem admitto & vt ſenſui loci conuenientem, & vt quam reddat veriſimilem. COMPOS. Ἐξέτι, quo vtitur Homerus Iliad. ι, v. 106, Ἐξέτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηΐδα κούρην Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας. B nam & hîc accipio ἐξέτι τοῦ (ſiue ἐξ ἔτι τοῦ: vtroque enim modo ſcribitur) pro Iam inde, Ex eo tempore. (Quod Homericum imitatus Gregorius dixit in Carm. Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι τι κρέα ἐπομόρξατο πενίην Γεύσας) Sed & ſimplex ἔτι pro Iam inde, alibi obſeruaſſe mihi videor. Item quod dicitur à Latinis Iam verò, id Demoſtheni eſſe ἔτι τοίνυν putat Budæus, exponens tamen & alio modo, videlicet Atque etiam, pag. 917. ‖Ἔτι non ſolùm per Præterea, C ſed & per Etiam, ſeu Quinetiam, vel Inſuper, verti poteſt aliquando. Homerus certè ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Iliad. α, v. 96, Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει. At Il. ι, v. 105 addidit & καὶ, Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Demoſthenes ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, (ſicut & pro Iam verò, vt antè dictum fuit) Et ἔτι μὴν, in vulgatis lexicis itidem pro Etiam, vel Præterea. Dicitur & ἔτι δὲ (VEL ἔτιδε, vt alicubi ſcribitur) pro Quinetiam, Inſuper. Plato in Phædro, δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. vbi Cicero interpretatur Præterea. D vide pag. 6 mei lexici Ciceroniani. (Sed paulo pòſt habetur, ἔτι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα: vbi vertit Cicero, Aut ſi his contentus non fuerit) At ex Plutarcho affertur ἔτι δὲ μᾶλλον pro Sed magis etiam, non vacante videlicet particula δέ. Suſpicor autem hoc ipſum Latinum Etiam ab ἔτι hanc ſignif. habente ſumptum eſſe. nam dici Etiam quaſi Et iam, nullo modo mihi fit veriſimile.

Ἔτι de futuro tempore, pro Poſthac, In poſterum. E Cuius ſignificationis aptiſſimum exemplum eſſe puto hunc verſum Odyſſ. α & ε, Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. At ſcholiaſtes Euripidis annotat ἔτι de futuro tempore in iſto etiam Euripidis verſu, vbi alioqui præſenti iungitur, in Medea, Θάρσει κρατεῖς τι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Sed illi minimè ſubſcribo, quum ſumi poſſit in ea ſignificatione quam primam illi dedi. Ex Ariſtoph. autem affertur pro Poſthac, in Ranis, ἔσῃς ἔτ' οἰμώξεται.

Ἔτι interdum vacat. vt Odyſſeæ ω, εἴ μ' ἔτι γ' οἶδε. Sic & F apud Sophoclem, παρέλκον annotatur non vno in loco. Alicubi verò & apud Ariſtophanem: putatúrque Atticus eſſe hic iſtius particulæ vſus. Apud Heſiodum abundat & poſt οὐκ, dicitúrque οὐκ ἔτι pro οὐκ ſolo: vbi canit, — διδυμάονε γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε. Sed & in pleriſque aliorum poetarum locis οὐκ ἔτι pro οὐκ obſeruaui. Apud Homerum autem geminatur etiam hæc particula in vno eodémque orationis membro, Odyſſeæ λ, — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φράζετο τοῦδ' ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον. vbi vacare poſterior cenſetur. G

DE Οὐκέτι, ET Μηκέτι, ET Ἐξέτι dictum eſt in præcedentibus. AT Εἰσέτι (pro quo & εἰς ἔτι ſcribitur) interdum præpoſitionem otioſam habere videtur: vt apud Lucianum, εἰσέτι καὶ νῦν, ſeu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum verò dicitur pro Adhuc in poſterum, Vel In poſterum quoque. Plutarchus in Apophth. εἰ γὰρ τίμιον ἔστι, τέθνηκε, καὶ ἄτιμον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exponitur Vlterius.

ἜΤΟΣ, εος, τό, Annus. Thucydides 2, καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε. Et libro 3, καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε. H Ex eodem, ἔτη δὲ τριακόσια ὅτι ἦλθε, trecenti ſunt anni ex quo venit. Idem libro 1, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Geſta ſunt annis nonaginta, Per annos nonaginta, Spatio annorum nonaginta. Et in datiuo apud eundem, ἔτει μετ' Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Item verò libro primo datiuum ſine præpoſitione cum participio iunxit, Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, Quum tertium iam annum obſiderentur. Vel (eodem ſenſu) Quum iam triennium obſiderentur. (vt apud Platonem quidam ἔτει ἐνάτῳ interpretatur Nouennio) Sed malo (vt alii) Tertio quàm obſideri cœpti ſunt anno. Interdum verò per accuſatiuum. vt Demoſthenes, ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θρᾴκῃ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτί, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, pro eo quod eſt, Tertio aut quarto abhinc anno. Afferunt tamen vulgata lexica ex eodem τρίτον ἔτος τουτί, & interpretatur Hoc triennio. At τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, Plat. pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut ſculpta, Budæo interprete. Vtuntur aliquando & genitiuo: vt Plato Sympoſio, οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκε; pro Iam à multis annis. ‖Quum verò de annis ætatis agitur, aut per accuſatiuum dicunt, γεγονὼς, vel βιοὺς, ſeu βιώσας τριάκοντα ἔτη, (vt Iſocrates Panathenaico, γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν: & ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, Plutarch.) Et cum βιοὺς, Æſchines in Cteſiphontem, ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα καὶ πέντε, ἐτελεύτησεν) vel ὢν τριάκοντα ἐτῶν. Sed ſubſtantiuum verbum ſæpe omittitur. vt Plutarchus, Μασσανάσσην δ' ἱστορεῖ Πολύβιος ἐνενήκοντα μὲν ἐτῶν ἀποθανεῖν. Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto Apud Athenæum lib. 13, μικρὸς γε ὢν τοσούτων ἐτῶν (vbi tamen malim ὡς legere.) Dicitur cum eodē verbo εἰμὶ & alia conſtructione: vt ἔτη ἤδη οὔσης αὐτῆς τὰ ὀγδοήκοντα, Athen. 4. Et περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, Lucianus in Macr. Dicitur præterea aliquis ἐπιβεβηκέναι τριακοστοῦ ἔτους, vel εἰκοστοῦ, aut alius, pro Attigiſſe annum triceſimum, vel ingreſſus eſſe annum triceſimum. Sic Herodianus lib. 5, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἔτους ἐπιβεβηκώς. Apud Xenophontem autem Pædiæ 1, pag. 4, dicuntur τὰ δέκα ἔτη διαπλήσαι, qui decem annos (ſeu potius decimum annum, Latinorum more) exegerunt.

‖Quum verò Quotannis ſignificare volunt, dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος. Sed & ἔτους ἑκάστου ex Herodoto pro eodem. Item αἱ δι' ἔτους θυσίαι Ariſtidi, Sacrificia quæ quotānis fiunt, Sacrificia annua. At verò παρ' ἔτος ſign. Alternis annis.

Ἔτος quum annum ſignificet, eandémque ſignificationem habeat ἐνιαυτὸς, meritò aliquis miretur quod Ariſtophanes dicit, videlicet ἐτῶν ἐνιαυτούς: ſed Euſtathius ſcribit ἐνιαυτὸν interdum ſignificare χρόνον διατριβὴν ἔχοντα, non autem συνώνυμον. Vide plura apud eundem.

Ab ἔτος compoſita, quum de ætate dicuntur ὀξύνεσθαι, vt homo ἐνναετής: at quum de tempore ſimpliciter, βαρύνεσθαι, vt ἐννάετες, ex Suida annotatur. Idem tamē Suidas ex Ariſtophane citat ἑξέτει σοι βαυκαλῶντι πειθόμενος, dicens Atticè accentum in penultima collocari.

C. Ἀμφιέτες, VEL Ἀμφιετεὶ aduerbium, Quotannis. ad verbum quaſi Circumannuatim. Suidas ἀμφιετεὶ habet παροξυτόνως & exponit ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Budæus habet Ἀμφίετες, quod & in vulgatis lexicis legitur.

VNDE Ἀμφιετίω, Quotannis ſacrifico, vel Per totum annum ſacrifico. Etymologiſtes. ET Ἀμφιετίζεσθαι paſſiua voce (ab actiuo ἀμφιετίζειν) Quotannis recurrere, & quaſi in orbem redire. ad verbum ſonat Circumannuari. Euſtathius exponit κατ' ἔτος περιέρχεσθαι: ſed format ἀμφιετεὶ aduerbium ab hoc verbo: quum multo magis ſit rationi conſentaneum, ab ἀμφιετεὶ aduerbio formare verbum ἀμφιετίζεσθαι, & hæc formatio poſſit aliorum multorum exemplo confirmari.

Ἀμφιεπάζομαι, Idem quod ἀμφιετίζομαι. Nam quod Euſtathius dicit verbo ἀμφιετίζεσθαι ſignificari, id, ſecundum Heſychium & Etymologiſten, ſignificat verbum ἀμφιεπάζομαι. Niſi fortè aut apud hos aut apud illum librariorum eſt error. Certè mihi magis placet ἀμφιετίζεσθαι. Sciendum eſt autem apud Heſychium corruptum eſſe περιεχομένας pro περιερχομένας, vbi habetur, ἀμφιεπαζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιερχομένας.

C.Αὐτέτης, Eodem anno. Odyſſeæ γ, — ἐθνεῖ τῷ οὐδ' οἰωνοὶ A
Αὐτέτης οἴχεθον, id eſt τῷ αὐτῷ ἔτει, vt vulgò exponitur.
Euſtathius tamen vult eſſe pro δι' ὅλου ἔτους, id eſt Per
totum annum. Dicam autem de hac expoſitione & in-
frà, in Αὐτοδεκατῶν. HINC Αὐτέτης, έος, ὁ καὶ ἡ,
vt αὐτέτης αὐαίνεται, eodem anno marceſcit. Theophra-
ſtus, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη ἀποκοπεῖσαι, αὐτέτεις αὐαίνονται. eo-
dem ipſo anno marceſcunt, quo videlicet amputatæ
fuerint. Et, τὸ μὲν αὐτέτες, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, Partim
anno primo, partim ſecundo oritur, Gaza interprete.
Pollux τὰ ἐνιαύσια vocari etiam tradit αὐτέτη. ITEM B
Αὐτίτης οἶνος pro αὐτετίτης, (ſi Galeno credim⁹ apud Hip
pocratem) Vinum quod eſt eiuſdem anni, [quo bibi-
tur videlicet,] Vinum hornū. Sed à Polluce αὐτίτης οἶνος
exponitur ὁ ἐπὶ χώρᾳ; itidémque Suidas αὐθιγενῆ expo-
nit, (pro quo malè in quibuſdam editionibus αὐτηγενῆ)
vt ſit Vinum vernaculum. Sed quidam expoſuerunt
etiam ὁ ἀμιγὴς καὶ αὐθὺ παραχύματος: pro quibus habet
Erotianus ὁ ἀπαράχυτος. Sequendo autem hāc alteram
expoſitionē, ab ἔτος deductū hoc vocabulū non fuerit.
C.Δεκαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Decennis, Decennalis. vt δεκαετὴς C
πόλεμος. HINC Δεκαετία, Decennium. AT
verò Αὐτοδεκατῶν apud Thucydidem non eſt ex pro-
nomine, & nomine, δεκαετῶν (genitiuo plurali à δεκαε-
τὴς) compoſitum. exponitur enim ὁλοκλήρων δέκα ἐτῶν,
id eſt ſolidis decem annis. Atque vt minus hunc pro-
nominis vſum mirer facit illud αὐτέτης quod ab Eu-
ſtathio exponi δι' ὅλου ἔτους modò dictum fuit. hanc e-
nim ſequendo expoſitionem, idem fuerit vtrobique
pronominis vſus. Inuenitur autem ille genitiuus αὐτο-
δεκατῶν apud Thucyd. lib.6, p.172. Pro Δεκαετὴς verò D
dicitur ET Δεκέτης.
C.Διετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bimus, Duorum annorum. Geopon.
διετεῖς δὲ γινομένους τοὺς μόσχους ἀνουχιστέον. id eſt (vt Varro ha
bet) Caſtrare non oportet ante bimatum. Ariſtoteles
de gener. animalium lib.4, διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων
ἐστί. Plinius lib.8, cap.10, de partu elephantorum, Decem
annis geſtare in vtero vulgus exiſtimat: Ariſtoteles
biennio. Et διετὲς, neutro genere, Bimatus, Spatium
duorum annorum. Æſchines, ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui
ſupra biennium ſunt puberes, Qui biennium agunt E
ſupra pubertatem, Qui ſextum decimum annum at-
tingunt, vt exponunt vulgata lexica. Ariſtoteles De hi
ſtoria animalium lib.3, ἀποβάλλει δὲ τὰ κέρατα μόνον ἔλα-
φος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. VNDE Διετία,
ας, ἡ, Biennium. ET C.2. Ἐπιδιετὴς, Qui biennium ex-
ceſſit, Qui ſupra biennium eſt.
C.Δωδεκαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui duodecim annorum eſt.
C.Ἑβδομηκονταέτης ET Ἑβδομηκοντούτης, Septuagenarius,
Qui ſeptuaginta annorum eſt. SIC Εἰκοσαετὴς &
Εἰκοσέτης, Qui viginti annorum eſt. εἰκοσαετὴς ἑταιρεία, F
viginti annorum amicitia. εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus vi-
ginti annorum. SIC Ἑκκαιδεκαέτης ET Ἑκκαιδε-
κέτης, Qui ſexdecim annorum eſt. ITEM Ἐνναετὴς,
Nouennis. Et ἐννάετες, Per nouem annos. Heſiodus, Ἐν-
νάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται, nouennio. PRO QVO
Εἰνάετες etiam dicitur, Odyſſeæ ξ, εἰνάετες πολεμίζομεν, Per
nouem annos. SED ET Ἐνναέτις, ιδος, fœmin. ge-
nere dicitur, id eſt Nouennis, Quæ nouem annorum
eſt, Nouem annos nata. Epigramm. lib.3, - κούρην αἰμύ-
λον ἐννεέτιν. ITEM Ἐνενηκονταέτης ET Ἐνενηκοντού-
της, Qui nonaginta annorum eſt, Nonagenarius. G
ITEM Ἑξαετὴς, Qui ſex annorum eſt. Et Ἑξάετες ad-
uerbialiter, Sexennio, ex Homero. VNDE Ἑξαε-
τία, ας, ἡ, Sexennium. Pro ἑξαέτης verò dicitur ET Ἑξέ-
της, Sexennis. Ariſtophanes, ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πειθό-
μενος. Apud Platonem autem lib.7 De legibus pag.278,
de pueris loquentem, τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταε-
τεῖ καὶ ἑξετεῖ ἤθει ψυχῆς τὴν παιδιάν, δέον ἂν εἴη τούτων, Budæo
legendum videtur ἑξαετεῖ. Cuius FOEM. Ἑξέτις, ιδος,
Sex annos nata. Plato lib.7 De leg.276, μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ
τὴν ἑξέτιν, διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων. (vbi B. legē- H
dū videtur ἑξέτιν vel ἑξαετῆ, pro ἑξέτη) Cæterùm Euſt. à
recentioribus Atticis fœmininum genus ετις, ιδος, hu-
iuſmodi ab ἔτος compoſitorum vſurpari annotat, ci-

A tans adeſpoton hoc, τριακοντούτιδες σπονδαί. Sed ea fiunt
ab illis maſculinis quæ ad normam nominum primæ
declinationis inflectuntur. Qua de re in fine horum
compoſitorum admonebo. ITEM Ἑξηκονταετὴς,
Sexagenarius, Qui ſexaginta annorum eſt. ET Ἑπτα-
έτης, Qui ſeptē annorū eſt, Septennis. Vnde ἑπτάετες ad-
uerb. Septennio ſeu Septennium: Od.ξ, Ἔνθα δ' ἑπτάετες
μένον. HINC Ἑπταετία, ας, ἡ, Septēniū. Pro ἑπταέτης verò
dicitur ET Ἑπτέτης, Septennis, Qui ſeptem annorum
eſt. A quo FOEM. Ἑπτέτις, Quæ ſeptem annorum eſt.
B ITEM Ἑπτακαιδεκέτης, Qui ſeptendecim annorum eſt.
ET Μυριέτης, Qui decies mille (ſeu infinitorum) anno-
rum eſt. vt μυριέτης βίος, Vita longæua, Vita annoſa.
ET Ὀγδοηκονταέτης SEV Ὀγδοηκοντούτης, Qui octuagin
ta annorum eſt, Octuagenarius. ITEM Οἰέτης, Æ-
qualis, Eiuſdem ætatis, Qui idem annorum ſpatium
compleuit. Il.β, [ἵππους] Ὄτριχας οἰέτεας, id eſt ὁμοέτεας,
ſeu ὁμοχρόνους ſeu ὁμήλικας: vt ſit ſyncope ex ὁμοῦ & ἔτος,
exempto μου, & inſerto ι metri cauſa. Sunt tamen qui
ab ἔτης quoque deriuatum hoc vocabulum exiſtiment.
C ITEM Ὀκταέτης, Qui octo annorū eſt. A quo FOEM,
Ὀκταέτις. ITEM Ὀλιγοέτης, Qui paucorum annorū
eſt: VNDE Ὀλιγοετία, ας, ἡ, Paucitas annorū. ITEM
Πενταέτης, ſiue Πενταετὴς, Qui quinque annorum eſt. vt
πενταετεῖς σπονδαὶ, fœdera quinquennalia, apud Thucy-
didem. Et πεντάετες aduerbialiter, Quinquennio, ſeu
Quinquennium. VNDE Πενταετία, ας, ἡ, Quinquen-
nium. Pro πενταέτης verò dicitur ET Πεντέτης. vnde
πεντέτεις σπονδαὶ apud Ariſtophanem, Fœdera quinque
annorum. ITEM Πεντηκονταετὴς ET Πεντηκοντούτης,
D Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum eſt.
Plato De leg. πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, Quinquaginta an-
norum fœdera. Fœmininū à πεντηκονταέτης EST Πεν-
τηκονταέτις. Thuc. πεντηκονταετίδων σπονδῶν, fœderū quin-
quaginta annorum. Ab eodem eſt ET Πεντηκονταε-
τία, Quinquaginta anni. Thuc. ITEM Πολυετὴς, Qui
multorum annorum eſt, Annoſus. A quo EST Πολυε-
τία, ας, ἡ, Multitudo annorum, Annoſitas. ET Πολυετέω,
Multorum annorum ſum, In multos annos duro. Vn-
de πολυετεῖ in vulg. lex. Aſſeruatur in multos annos.
E ITEM Τεσσαρακονταέτης ET Τεσσαρακοντούτης, Qui qua-
draginta annorum eſt, Quadragenarius. ITEM Τε-
τραετὴς, Qui quatuor annorum eſt, Quadrimus. τετραετὴς
χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium. He-
rodot. A quo EST Τετραετία, ας, ἡ, Quadriennium.
ITEM Τριακονταέτης ET Τριακοντούτης, Qui triginta
annorum eſt. τριακοντούτεις σπονδαὶ, Fœdera in triginta
annos icta, Fœdera tricēnalia. A quibus FOEM. Τρια-
κονταέτις ET Τριακοντοῦτις, Quæ triginta annorum eſt.
Plut. Numa, τριακονταέτις ἁγνεία, Caſtitas annorum tri-
F ginta. In vulg. lex. annotatur τριακοντούτιδας ab Ariſto-
phane vocari ſcorta: indéque ESSE Κατατριακοντουτίσαι,
Cum ſcortis rem habere. ITEM Τριέτης, Qui trium
annorum eſt, Triennis. Herodot. τριέτης χρόνος. Et τριετὲς
παιδίον apud Ammon. Puer trimus, ſeu tres annos na-
tus. At τρίετες aduerbialiter, Triennio, Triennium, Per
ſpatium trium annorum. Quò pertinet quod ex poeta
Ammon. citat, Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ. VNDE Τριε-
τία, ας, ἡ, Triennium. ET Τριετίζω, Fut. ίσω, Triennis
ſum, Triennium ago. vt τριετίζων μόσχος, Vitulus trimus
G ſeu trium annorum. Annotandum verò hìc quod
ad accentuum diuerſitatem in his compoſitis attinet,
in communi lingua ea acui, diciq; τριετὴς, διετὴς, & eo-
dem modo in cæteris: ab Atticis autem accentum in
penultimam retrahi: nec id ſolùm, ſed ea ipſa ſecūdum
normam nominum primæ ſimplicium declinationis
inflecti, dicique δωδεκαέτης, δωδεκαέτου, ſicut οἰκέτης, οἰκέ-
του. A quibus fœminina in ις, ιδος, formantur: vt à τρια-
κονταέτης, fit fœm. τριακονταέτις: vnde τριακοντούτιδες σπον-
δαὶ apud Euſt. Cæterùm retracto accentu in penulti-
mam Atticorū more, nihilominus ea nomina infle-
cti ad canonē primæ contractorum declinationis, o-
ſtendit ἑξέτει apud Ariſtoph. quod Suidas quoque a-
gnoſcit, & πεντηκοντέτεις σπονδαὶ apud Plat. & ſimilia alia.
C.Αὐτίτης, Hornus, v.l. ex Hipp. (pro αὐτέτης, de quo ſuprà)

Simile huic compoſito ἐστι Τῆτες et Τῆτα, Hoc A anno. quo vocabulo Syneſ. crebrò vtitur. Ariſtoph. Veſpis, ὅσοις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. Pro quo Τᾶτες & Τῆδες dicunt Dores, teſte Suida. Item Σατὲς apud Heſychium τὸ ἐπ' ἔτος, Doricé. Pro quo in vulgatis lexicis ἐστι Σατές: deducentibus inde Σατινὸς πορός. Apud eundem Heſychium eſt etiam Σατες, id eſt ἐπ' ἔτος.

Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anniuerſarius, Annalis, Annũ durans. Budæus ex Theophraſto, φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐπετείους εἶναι, οἱ δὲ διαμένειν τὴν ῥίζαν εἰς χρόνον. Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντας, B Suidas exponit ἀμεταβλήτους, ὀλιγοχρόνους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ, ἀψικόρους: dicens metaphoram ſumptam eſſe ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. Vnde Ἐπετειόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno anno fructificans. In vulgatis lexicis, ex Theophraſto, lib. 1. Et Ἐπετειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis hyeme moritur. Budæus ex Theophraſto lib. 7, pag. 82. Affert verò & Gazæ interpretationẽ, Qui annuo caule cõſtat, etiamſi radices permanent. In vulgatis lexicis exponitur, Qui ſingulis C annis caulem mutat. Et Ἐπετειοφόρος, Qui in ſingulos annos fructificat, Annuatim fructum ferens. Theophraſtus in 1 De cauſis plantarum, παρενιαυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. A quo ἐστι Ἐπετειοφορεῖν, In ſingulos annos fructum ferre. Et Ἐπετειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophraſtus in 7, τὰ δὲ πλατυφυλλώδη πάντα ἐπετειόφυλλα. Simile τῷ ἐπέτειος (quod ad compoſitionis formam attinet) ἐστι Μακρέτειος, Qui in longos annos perdurat, Annoſus, Longæuus. idem quod μακραίων. D

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, Feſtum anniuerſarium, Feſtum quod celebratur quotannis. Suidas. Et Δεκαέτηρος, Decennalis. δεκαέτηρος χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De legibus 6. Pro quo dicitur et Δεκέτηρος. vt δεκέτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum. Epigramm. Quibus ſimile ἐστι Ἐνναέτηρος, Nouennis ſeu Nouennalis. Heſiodus, βοῦν δ' ἐνναετήρω. Et Εὐετηρία, ας, ἡ, Annuorum prouentuum felicitas, Copioſa anniuerſariorum redituum exuberantia, Fertilitas. Xenophon Hellenicῶν 5, ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, δι' εὐετηρίας γεγενημένης E τῷ πρόσθεν ἔτει. Demoſthenes contra Philippum 4, τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Item Felix anni ſucceſſus. Ariſtoteles De hiſtoria animalium 8, ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετηρία ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν, quum proſpere & ſalubriter hominibus cedit tempus anni, Budæo interprete. Chryſoſtomus, εἰρήνην, εὐετηρίαν, τῶν ἑκάστω κακῶν ἐπικειμένων ταχεῖαν ἀπαλλαγὴν αἰτῶν. Et Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ, Octennium, Octennale tempus, Laertio. Et Πενταέτηρος, Quinquennis, Quinquennalis. Odyſſeæ ξ, F ἢ πενταέτηρος. A quo ἐστι Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, Quinquennium. Et Πενταετηρικὸς ἀγὼν, Quinquennale certamen, Maccabæorum 2, cap. 4. Pro πενταετηρὶς autem dicitur et Πεντετηρίς. Thucydides, πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια, Delia feſta quinto quoque anno celebrarunt. A quo ἐστι Πεντετηρικὸς, Quinquennalis, Qui ſingulis luſtris recurrit. Huiuſmodi eſt et Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης, Heſychio. Vnde Τετραετηρὶς, ίδος, ἡ, Quadriennium. Et Τετραετηρικὸς, οῦ, ὁ, Qui quadriennio recurrit. vt τετραετηρικὸς G ἀγὼν, certamen quod quarto quoque anno inſtituitur. Item Τριέτηρος, Triennis, Trimus, Triennalis. Epigramm. Vnde Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, Spatium trium annorum, Triennium. Latini etiam hac voce vtuntur. Martialis lib. 6, – paruus nec adhuc trieteride plena Regulus. Cicero De natura deorum 3, A quo trieterides conſtitutæ putantur. Et Τριετηρικὸς, Triennalis, Trietericus. Virgilius Æneid. 6, celebrant trieterica Baccho Orgia. id eſt, quæ tertio quoque anno ſumptuoſiora annuis eius orgiis agitabantur. H

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annuus. Apollonius Argonauticῶν 1, ἐτήσια χεῦμα χέονται. Idem ἐτήσιοι αὖραι. Nonnus, μνημοσύνων πλείστων ἐτήσιον, Thucydid. ἐτήσιοι θυσίαι, anniuerſaria ſacrificia. Idem, ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ, annuo magiſtratu. Ariſtoteles in Problemat. βορέαι ἐτήσιοι, Aquilones anniuerſarii, ſeu Aquilones eteſiæ, vt Plin. vocat. Naz. τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, anniuerſaria celebrant. At Ἐτησίαι dicuntur venti quidam anniuerſarii. Ariſtoteles De mundo, τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μῖξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων. id eſt, Ex ventis quidam hyeme pollent, vt auſtri: quidam æſtate, vt ἐτησίαι, (id eſt anniuerſarii) cinnum quendam conficientes ſeptentrionum atque fauoniorum. Vbi tamen Budæus interpretatur non Fauoniorum ſed Subſolanorum: videturque (vt annotant vulgata lexica) legiſſe εὔρων, ſequutus Strabonem qui libro tertio, Venti (inquit) ſpirant ſubſolani, id eſt εὖροι, qui & eteſiæ dicuntur. Gellius lib. 2, cap. 22, Addidiſſemque eos qui Eteſiæ & Prodromi appellantur, qui certo anni tempore, quum canis oritur, ex alia atque alia cæli parte ſpirant. Plinius lib. 2, cap. 47, Huius [caniculæ] exortum diebus octo fermè aquilones antecedunt, quos prodromos appellant. poſt biduum autem exortus, iidem aquilones conſtantius perflant diebus quadraginta, quos eteſias vocant. Idem lib. 18, cap. 34, de aquilone loquens, Mollit ſidera æſtate media, mutátque nomen & eteſias vocatur. Gorræus annotat ἐτησίας eſſe anniuerſarios ventos qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiant vſque ad arcturi exortum, hoc eſt, vſque ad æſtatis finem: quos qui antecedant, προδρόμους appellari: eos autem canis ortu dirimi.

Διετήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per totum annum durans. Thucydides lib. 2, pag. 60, ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis & ſacrificiis toto anno, ex inſtituto patrio.

Διετίζω, Totum annũ duro, Annum compleo. Budæus exponit Peranno, item ex Gaza, Annum ſolidum traduco. Ariſtoteles De hiſtoria animalium lib. 9, cap. 41, de veſpis ſylueſtribus, οὗται μὲν οὖν διετίζουσι, καὶ ὁρῶνται τοῦ χειμῶνος ἐκ δρυῶν κατοδυόμεναι ἐκπετόμεναι, ſeu, vt paulo pòſt addit, ὁρῶνται δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, dicens illud ad differentiam τῶν ἐργατῶν, de quibus ſequitur, οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πᾶσαι ἀποθνήσκουσιν ὅταν χειμὼν ἐπιστῇ. Illud autem demonſtrans, addit, τοῦ γὰρ χειμῶνος ἀρχομένου μὲν, μωροὶ γίνονται, περὶ τροπὰς δὲ οὐ φαίνονται ὅλως. vt διετίζειν ea dicantur quæ non tantùm verno & æſtiuo tempore conſpiciuntur, ſed etiam autumno & hyeme. Sic idem Ariſtoteles, οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, lacerti vita annum non tranſit. nam ſequitur ſtatim, λέγεται γὰρ φώλευειν εἶναι ὁ σαῦρος. Theophraſtus De hiſtoria plantarum lib. 1, cap. 3, ἔστι δ' ἐπετειόκαρπα καὶ ὅσα διετίζει, καθάπερ σέλινον, Gaza verò alicubi διετίζειν vertit Bimatum complere. quemadmodum nonnulli illud Ariſtotelis paulo antè citatum, οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πᾶσαι ἀποθνήσκουσιν, ex Plinio interpretatur, Vita bimatum non tranſit. Sed verba illa Ariſtotelis, de veſpis ſunt, at Plinii, de crabronibus ſylueſtribus.

ΕΥ, Bene, Rectè. Iliad. β, Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. vbi exponi etiam poteſt Ritè aptet clypeum. Sic & Iliadis γ, Κτήματα δ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω. Ariſtoteles de natura loquens, εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀλίγων μεμηχάνηται. vbi vel itidem Rectè, vel Aptè ſeu Commodè exponi poteſt: ad quas ſignificationes extenduntur interdum illæ etiam Latinæ particulæ Bene & Rectè. Plutarchus in Themiſtocle, οὐχ ἧττον εὖ τὸν καιρὸν ἢ τὸν τόπον φυλάττει. Interdum dicitur εὖ μάλα pro Rectiſſimè, q. d. Valde rectè. Opponitur autem κακῶς huic εὖ. ſed Thucydides ei oppoſuit & cõparat. χεῖρον, lib. 1, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι. Ex Ariſtide verò affertur εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, itidem pro Bene & malé, Cui ſimile eſſe arbitror quod Latini dicunt, Bene vel ſecus. Εὖ pro Facilè poni arbitror à Theophraſto De plantarum hiſtoria lib. 9, μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόαν, ὅπως εὖ ἐμέσῃ, τὸ τῆς ἐλλεβορίνης αὐτῷ μᾶ. Εὖ interdum (vt & Latinè Bene, ac Gallicè Bien) idem ferè quod ἀκριβῶς, id eſt Exactè, Planè. Nã vt Hom. dicit εὖ εἰδέναι & poſt eũ cæteri quoque ſcriptores Græci, ſic Lat. interdum Bene noſſe, (præſertim tamẽ cum acc. perſonæ) & Galli Scauoir bien.

Nonnunquam verò Sat ſcire Latini dicunt. Sed tamen in εὖ οἶδ᾽ ὅτι & in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, vt appa- A
ret ex iis quæ à Budæo traduntur pag. 396. ‖ Εὖ, Feliciter. Il. α, circa principium, ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ᾽ οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι. (Vulgata tamē interpretatio eſt hîc quoque, Bene) Sic ζῆν εὖ non dubium eſt quin ab Ariſtotele dicatur pro Viuere feliciter, Felicem vitam agere: cum alibi, tum Polit. 7, ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται. Nec verò obſcurum eſt hunc Græci εὖ vſum imitari voluiſſe Horatiū, quum cecinit, Si bene qui cœnat, bene viuit: lucet, B
eamus Quò ducit gula. (Et viciſſim Malè pro infeliciter ab eodem poni exiſtimo in hoc verſu, Nec vixit male qui natus moriénſque fefellit) Alibi verò Rectè in eadem aut ſimili ſignificatione dicere videtur, Viuere nec rectè, nec ſuauiter. In memoriam autem mihi reuocant hi loci alium quendam eiuſdem poetæ, in quo eum opinor Græcum καλῶς imitari vel potius exprimere voluiſſe, (ſicut in illis reddidit εὖ) nimirum vbi ſcribit, — bene erat non piſcibus vrbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi — ſic vt mihi nunquam In vita C
fuerit melius. Sic loquuti ſunt alii etiam ſcriptores Latini. Sed & Pulchrè eſſe alicui, eodem ſenſu ab illis quoque dicitur, atque adeo & ab hoc ipſo poeta. Talem certè vſum aduerbii καλῶς memini me apud quēdam comicum obſeruare. ‖ Vt verò ab vno comico ad alium veniam, quid de hoc Philemonis loco dicendum eſt, in quo εὖ genitiuo iungitur? is eſt apud Athenæum lib. 13, Οὐκ εὖ σαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις Παῖς ἡ θύρα ἔσται αἰωρουμένη. Ego certè poſtquam diu multúmque hunc locum expendi, nullam inueni aptiorē expoſitionem D
quàm Gallicam. ita enim planè ad verbum dicimus, *Ie ne ſuis pas bien de moy*, vel *Ie ne ſuis pas bien de ma perſonne*, vt Græcè, οὐκ εὖ ἐμαυτοῦ ἔχω. (Sic autem εὖ cum genitiuo iūgitur, poſitum cum verbo ἥκω) Cæterùm non ſequor vulgatas Athenæi editiones: ſed interpunctionem quæ ibi eſt poſt τυγχάνεις, pono poſt ἔχων, vel potius eam in notam interrogationis muto. Video autem & verſum ſecundum imperfectum eſſe, & aduerbium aliquod deeſſe ſuſpicor ſignificans Statim.

Εὐγενῶς, q. d. Præclarè natus. id eſt, Nobili loco natus. (nam Bene natus aliud potius ſonat) vide in Γίνομαι. Itidem verò εὖ cum δέχομαι, cum ἔχω, cum ποιῶ, E
cum δρῶ, cū λέγω, cū ἥκω, aliiſque multis verbis, vide in vnoquoq; illorum. Volūt porro quidā gramm. εὖ eſſe à NOM. Εὐς, id eſt Bonus. vt ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο. vt videlicet ſit tanquam à neutro ἐΰ, facta craſi. SED dicitur & Ἠΰς. vt Iliad. β, — ἠΰς τε μέγας τε. Adeo vt illud alterum ἐῢς ſint qui contrà ab εὖ deduci putent. Ab ἠΰς autem putatur eſſe. ET genit. ἐῆος in παιδὸς ἐῆος, vt ſit ἠΰς, ἠέος, & per metatheſin ἐῆος. Alii tamen aliunde deducunt. Vide Euſtathium. AT verò ἐάων, id eſt F
bonorum (in δωτῆρ ἐάων) ſunt qui ab ἐὸν potius deriuent.

Εὖγε, Rectè, Rectè ſanè. Aduerbium laudantis, & approbantis ſeu aſſentientis. Philo De vita Moſis lib. 3, poſtquam edictum quoddam Moſaicum retulit, illud laudans, ſubiungit; εὖγε ὦ πάνσοφε· μόνος ἀμυγὴς ἱκρὰ τῆς σοφίας· τὸ καταρχᾶσθαι χεῖρον τὸ ὀνομάζειν ὑπείληφας. Lucianus pag. 46, εὖγε, οὕτω ποιεῖτε. Et ibidem, εὖγε. ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Scio tamen neque hîc neque illic diſtingui poſt εὖγε in G
vulgatis editionibus: ſed ego ex aliis locis diſtinguendum eſſe colligo. Nam εὖγε pro loco ſignificat quod Gallicè dicimus, *C'eſt bien faict*, vel *C'eſt bien dict*, vel *Cela va bien*. adeo vt alicubi reddi poſſe exiſtimem Laudo factum. Latinis autem Euge traditur eſſe interiectio non ſolùm aſſentientis & laudantis, ſed etiam congratulantis, & exultantis. ‖ Nonnunquam tamen cum ποιεῖν ponitur, eodem modo quo καλῶς. vt Plutarchus Sympoſ. ſept. ſapient. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, Bene fecit Cherſias quòd meminerit, vel Bene fa- H
ctum à Cherſia, &c. ‖ Interdum verò cum genitiuo. vt apud Luc. εὖγε τῆς προαιρέσεως. In hoc autem loco & ſimilibus crediderim reddendum Macte. quod vocabulum non ablatiuo tantùm iungitur, vt in Macte virtute: ſed genitiuo quoque (ſicut εὖγε) vt in Macte animi.

Εὖγε, inſultantis, apud Græcos Bibliorum interpretes: vt Hieron. annotat in hunc locum Ezech. cap. 6, καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι.

ΕΥ͂ΟΙ, quaſi εὖ οἱ, Bene [ſit] illi. Vox eſt quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus. Latinè Euoe, & Euohe. Et εὐοῖ Βάκχε, quod Virgilius & Ouidius dicunt Euohe Bacche. Dionyſius Alex. de Indis loquens, Καὶ μετ᾽ Λιναίων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο, Ζώματα καὶ νεβρίδας ἐπὶ στήθεσσι λαβόντες, Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. vbi Euſtathius annotat εὐοῖ Βάκχε eſſe ὑμνητικὸν λόγιον quod Baccho acclamabatur: ſicut & εὐάν, vnde εὐάζειν deducitur: dicitúrque εὔιος ipſe Bacchus. Sed alios ſcripſiſſe εὐοῖ cum aſpiratione, tanquam aduerbium primitiuum ex quodam enthuſiaſmo proficiſcens: alios autem tenuaſſe, accipientes pro εὖ αὐτῷ. Hactenus Euſtathius. At ego fateor quidem, vbi non additur vocatiuus Βάκχε, conuenire εὖ οἱ pro εὖ αὐτῷ: ſed quum additur, quî quadrare poſſit, nō video. quis enim εὖ αὐτῷ Βάκχε pro εὖ σοὶ Βάκχε dicat? Pro me autem facit vnum exemplar cuius inter alia ex regia bibliotheca patri meo facta fuit copia, Dionyſium ſub typis ſuis habenti. quum enim ex iis quædam εὐοῖ, quædam εὖ οἱ haberent, in vno εὔσοι legebatur. Quod niſi ita legamus, εὐοῖ coniunctim ſcribendum, minimēque ad id quod ſonat pronomen οἱ reſpiciendum fuerit. Ac profectò ſcrupulum iniicit & VOX σαβοῖ, quæ alteri aliquando adiungitur. (vt à Demoſthene Pro corona, καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. vbi Æſchini exprobrat, eum aliquando matrem ad ſacra comitari ſolitum, & clamare εὐοῖ, σαβοῖ) quomodo enim & in σαβοῖ ſeparabimus οἱ ab altera ſyllaba? Viciſſim tamen quum Euohe Virgilianum pariter & Ouidianum conſidero, in eo mihi videor aſpirationem particulæ οἱ agnoſcere, ſeorſim poſitæ. Dicam igitur infrà quomodo nodus hic ſolui poſſe mihi videatur.

Εὐάν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. de qua itidem dubitat Euſtathius, an potius diuidenda ſit; ſcribendo εὖ ἄν. Pauſanias in Meſſenicis tradit montem quendam Itoniæ vrbi vicinum Euan fuiſſe nominatum ab ea voce Bacchica quam & Bacchus & mulieres cum eo bacchantes illo primùm loco ediderint. (At Latinis poetis eſt Euan & Bacchi cognomen) HINC Εὐάζειν eſſe conſtat, id eſt Euan clamare. Latini poetæ Euare dicunt: ſed hoc Seruius poni tradit pro bacchari, à Libero qui Euan appellatur. In Epigrammatis, εὐάζειν Βάκχῳ, pro Orgia Bacchi celebrare. Sed & generalius εὐάζειν pro Celebrare: vnde εὐάζειν πάσχα Nonnus dixit pro Celebrare paſcha. Cæterùm ex Euare (quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt) factum eſſe Ouare crediderim.

EST & compoſitum Ἀνευάζω, idem ſignificans. Nonnus, μυστιπόλῳ ἀνευάζοντες ἰωῇ. Et cum accuſatiuo apud eundem, Χειρὸν ἀνευάζων νεκυοσσόον, Celebrans, vel Ouando celebrans. propriè tamen Euando celebrans. Cæterùm in vulgatis lexicis ἀνευάζειν exponitur εὐοιάζειν. quam tamen vocem nuſquam reperio: & vereor ne ex Suida per errorem ſumpta ſit: aliquo videlicet ex εὐοῖ ἄσαι (quo ille exponit ἀνευάσαι) faciente εὐοιάσαι, deinde itidem εὐοιάζειν. EX hoc autem verbo fit Εὐασμὸς, Euatio, Vociferatio bacchantium. Interdum verò & ad aliam vociferationem transfertur. Plutarchus in Antonio, βοῇ ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν. ITEM Εὐαστής, ET Εὐαστήρ, Euator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigrammatis, εὐασταὶ pro ſacerdotibus Bacchi. Sed & ipſe Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur.

Εὔιος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigramm. lib. 1, in carmine in Bacchum, Εὔιον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. Horatius 1 carmine ode 18, Sithoniis non leuis Euius. Pro quo male ſcribitur in quibuſdam exemplaribus Euthius.

HINC Φιλεύιος, Qui Euium amat, id eſt Bacchum. At ipſe Bacchus φιλεύιος βασιλεὺς ex Epigr. Euandi cupidus, Euationis ſtudioſus.

¶ Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ à Demoſthene A ſubiũgitur alteri ἐὐοῖ, vt antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item Σάβοι, Qui Baccho ſunt initiati. Item, Baccho conſecrata loca. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Bacchi ſacerdotes, ex ſcholiaſte Ariſtophanis: apud quem tamen non ἱερεῖς ſed ἱεροὺς legimus: & alibi τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους. Sed vno in loco, σαβοὶ vocem eſſe Thracum, in altero Phrygum eſſe tradit. HINC Σαβάζιος dictus ipſe Bacchus (quem tamen alii Bacchi filium putant) à Thracibus: ET Σαβασμὸς quod à Græcis εὐασμός. Vide Harpocr. & ſcholiaſten Ariſto- B phanis in Veſpas & in Aues. Cæterùm ſi σαβοῖ aut σαβοὶ ex Phrygum lingua eſt, corrumpentium (vt credibile eſt) Græcum εὐοῖ, non obſtabit quominus εὖ οἱ ſcribendum dicamus: atque ita nodus ille de quo ſuprà, ſolui poſſe videtur.

Εὐθὺς, ἔος, ὁ, (quod ab εὖ & τίθημι deriuat Etymolog.) Rectus, id eſt Non obliquus, ſeu tortuoſus. Fœmin. εὐθεῖα. Neut. εὐθύ. εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via. Quo dixit modo Thuc. lib. 8, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. Is qui Demetrius Phal. vocatur τῷ εὐ- C θεῖ oppoſuit πλάγιον: quod & cæteri ſcriptores faciunt. Cæterùm ſubaudiẽdum ſæpe relinquitur ſubſtãt. cum εὐθεῖα. dicitur enim εὐθεῖα, pro εὐθεῖα γραμμὴ, (vnde eſt ἐπ' εὐθείας ἰέναι) & pro εὐθεῖα ὁδὸς (vt καὶ τὴν εὐθεῖαν διανυσάσης Luc.) & pro εὐθεῖα δίκη. de quibus lege Bud. Sed addunt vulg. lex. ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν ex Dioſcor. pro In rectum incidere. Et κατ' εὐθεῖαν pro Directis lineis, ex Ariſtotele De mundo, διεκπνέουσι φέρονται κατ' εὐθεῖαν, Spirãt directa linea: ſeu plural. Directis lineis. Sed & alia ſignificatione, videlicet pro Rectè, Iuſtè, ex Phal. Verùm vt D γραμμὴν illic, ita ὁδὸν ſubaudire hîc oportet. Quod ſubaudiendum & in illo Luciani loco dixi: idémque nunc dico de iſto qui apud Suidam legitur, εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν Σελευκείαν. Necnon de hoc, εὐθεῖα πορεύεσθαι, apud Ariſtotelem De mundo. (alii tamen ſubaudiunt γραμμὴ, exponẽtes Recta linea) Hoc interim fateor, accuſ. ὁδὸν qui adhibetur his locis, in propria ſignif. accipi: at in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Rectè, Iuſtè, metaphoricè intelligi debere ὁδόν. Idem porrò & de ἀπ' εὐθείας dico in ſequentibus locis: Plutarchus Fabio, τὴν μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Τρεβίου γενομένην ἧτταν οὔθ' ὁ γράψας στρατηγὸς, οὔθ' ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἔφρασεν, ἀλλ' ἐψεύσατο, τὴν νίκην ἐπίδικον αὐτοῖς καὶ ἀμφίδοξον γενέσθαι. vbi redditur Verè: quum potius ſignificet Abſque diſſimulatione quàm Abſque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur qui aliquid ita refert vt nihil diſſimulet. qui autem diſſimulare volunt, circuitione & ambagibus vti ſolent: quæ & ipſæ rectæ via (id eſt τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ) opponũtur. Circuitionis autem vocẽ hac de re vſurpo cũ Terẽtio in Andr. Ita apertè ipſam rẽ mo- F dò loquutus, nihil circuitione vſus es. Cic. quoq; Circuitionẽ ita dixit. Denique ἀπ' εὐθείας eſſe puto quod Gallicè Ouuertement: cui opponitur Couuertement. Quo & Latini modo Apertè dicunt, & Palàm: contrà autem Tecto ſermone, Tectis verbis, Cum inuolucris & integumentis verborum. Sed Apertè tamen non tam ſignificans eſſe videtur quàm Gall. Ouuertement. Cæterùm non ſolùm ἀπ' εὐθείας dicitur, ſed etiã ἐξ εὐθείας, & δι' εὐθείας: atq; hoc vtitur idẽ Plutarchus De orac. Sibyllino: illo, autor libelli qui Dem. Phalereo adſcribitur. Confirmãt G autem meam ſententiam de ſubaudiendo accuſatiuo ὁδὸν duo Plutarchi loci, quorum vnus eſt ibidem vnde & primum exemplum attuli: videlicet in Fabio, paulo poſt verba à me citata. ſubiungit enim, loquens de alio qui contrà omni diſſimulatoria ambage remota, cladem narrauerat, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸν δῆμον, οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ περιαγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθὼν, νενικήμεθα, &c. Alter locus extat in Polit. præc. vbi ſcribit, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξῶσαι τὴν ἀκολασίαν, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμφιλαφοῦς καμπῆς καὶ περιαγωγῆς. (Hîc autem obiter admoneo, περιαγωγὴν videri eſſe quam à Terentio cir- H cuitionem appellari modò dixi: præſertim verò in præcedente loco ex Fabio Maximo, vbi de ſermone agitur. nam illic περιαγωγαὶ pro περιαγωγὰς reponere minimè dubito.) Sed & alibi, videlicet in lib. De Herod.

τῇ ἀπ' εὐθείας opponit πλαγίως. nam ἀπ' εὐθείας κακῶς λέγειν & πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimuero in loco illo ex Polit. præc. quùm ἀπ' εὐθείας de ſermone non dicatur, aliam interpretationem poſtulat. Quare videndum an conuenire hîc poſſit quod Latini dicunt Aperto marte. vt ſi dicamus in illo Plutarchi loco, Multa enim ſunt incommoda in quibus ſummouendis aperto marte agi non poteſt. Vel breuius, Multa enim ſunt incommoda quæ aperto marte nequaquam ſummoueri poſſint. Sed apud Suidam legitur etiam, ὁ δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν. vbi duriuſcula quidem mihi quoque videtur illa mea interpretatio, ſi ad verbum interpretemur κτεῖναι interficere: ſed ita reddendo, Cædem eius aperto marte moliri veritus eſt, ferri eam poſſe (dum ſaltem aliquis meliorem afferat) exiſtimo. In his enim aliiſque multis huiuſmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque ſtrauiſſe contentus ero.

Sed Thucydides, ſuo more à loquendi generibus quæ cæteris vſitata ſunt, recedẽs, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας de quo modò à me tractatum fuit: videlicet pro illo quod de ſermone dicitur. Ita enim ille libro tertio, καθέστηκε δὲ τἀγαθὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν. Id eſt, Sine circuitione, Sine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Arrianum autem ἐκ τοῦ εὐθέος ἀπελέγχειν pro Non diſſimulanter, Apertè, Palàm. Sed quomodo hîc itidem ſubſtantiuum ὁδὸν ſubaudire queas dicet aliquis. Minimè certè hîc quoque ſubaudiri dico, ſed τὸ εὐθὺ hîc ſubſtantiuè accipi pro ἡ εὐθεῖα ὁδός. Huc autẽ pertinet & ὁ εὐθὺς λόγος apud Euripidem pro ſermone aperto miniméque vlla circuitione tecto. Cæterùm inuenitur ἐκ τοῦ εὐθέος & alio ſenſu poſitum à Thucydide libro 1, vbi ſcribit, ὥστε ἀπάτῃ μὴ περιγίγνεσθαι ὑπ' αὐτῶν, διομόσαι τι ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν. Hîc enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur ſumi pro Temerè & inconſultè (ac certè ſcholiaſtes ἀσκέπτως exponit, ſicut & εὐθὺς in alio eiuſdẽ loco vult eſſe pro ἐξ εὐθείας & ἀσκόπως, abutẽs tamẽ fortaſſe ſignific. huius loquendi generis ἐξ εὐθείας, & ἀσκόπως accipiens pro ἀσκέπτως, id eſt inconſideratè) aut certè pro Statim, Extemplo.

INVENITVR & accuſatiuus Εὐθῆ tanquam ab εὐθὴς, ſed non apud ſatis idoneos autores, quod ſciam. Inuenio enim duntaxat in Eccleſiaſte, & apud Damaſcenum, ita ſcribentem, pag. 42, ἐποίησεν οὖν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄκακον, εὐθῆ, ἀιάρετον. Sed & εὐθεῖς apud Greg. habetur, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐγκαινιζόμενον.

Εὐθὺ, aduerbium, Rectà. Xenophon Pædiæ 5, εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, duc nos rectà Babylonem. Sed multo frequentius eſt cum genitiuo: vt πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, Syneſius. Sic apud Ariſtophanem ſæpe. Item cum articulo ante εὐθὺ, contra quàm in illo Xenophontis loco, rurſum apud Syneſium, τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἡγήσαντο, rectà in hoſtes duxerũt. Subauditur autem accuſatiuus ὁδόν. Sed & τῆς εὐθὺ ὁδοῦ pro Rectæ viæ in Axiocho legitur, ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτοῖς. Et ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ pro In rectam viam, in vulgatis lexicis. ET Εὐθὺς in eadem ſignificatione, Plat. in Euthydemo, niſi ſit menda, inquit Budæus. Apud Thucydidem certè lib. 6 de epipolis ſeu arce Syracuſarum legitur, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, id eſt rectà ſupra vrbem.

C. Καταντικρὺ, Rectà. vnde ἡ καταντικρὺ ὁδὸς dicitur ἡ εὐθὺ ὁδός. Pauſanias, ἐκ Σικυῶνος δὲ τὴν καταντικρὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις Πυραία καλούμενόν ἐστιν ἄλσος. Item καταντικρὺ pro E regione quidam accipi annotat. Scribitur autem & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q.d. Rectitudo. Item Recta forma. Exponitur etiã metaphoricè Æquitas, Iuſtitia. quo dicitur modo Gall. droiture. AT Εὐθυωρία (quod ſit compoſitũ ſit, nõ ſatis conſtat) itidẽ pro εὐθύτης, i. Rectitudo, ſi dici poſſet. A Bud. exponitur etiã Proceritas, vt eſt arboris. Item Directio. Et Rectus trames. Itẽ Rectus proceſſus, Rectæ lineæ porrectio. Quarũ ſignif. exẽpla vide apud B. p. 53 & 328. HINC Εὐθυωρεῖν Rectà, trãmite iter facere, Recta linea progredi. pro quo & κατ' εὐθεῖαν ἰέναι dicit Ariſtot. Vide B. ibidẽ. ITEM Εὐθύωρον in v. l. ex Herm.

Recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diuerticula, propter obuios montes & fluuios. At verò εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο, affert Etymol. pro εὐθυτάτην, ſeu σύντομον, ſed addens tamen eſſe ab εὐθὺ & ὥρα, quaſi αὐτῇ τῇ ὥρα. At Suidas poſtquam εὐθυωρὸν (ita enim ibi ſcribitur ὀξυτόνως) accipi dixit pro κατ' εὐθεῖαν ab Antiphonte & Xenoph. ſubiungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρα, locũ hunc proferens, εὐθυωρὸν ἀπέβην. vbi aduerbium eſſe manifeſtũ eſt. Sed & εὐθύωρος pro Rectus in v.l. Sitne autem compoſitum in hac ſignificatione, gramm. tacent.

Εὐθυνώ, Dirigo, Corrigo, Rectum facio quod prauum ſeu obliquum erat. (ſicut & ἀπευθύνω dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν teſtatur ſchol. Sophoclis.) Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur & pro Dirigere, eo modo quo dicitur Dirigere nauem aliquò, & quo Cæſar dixit Dirigere curſum ad litora. Euripides Hecuba, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. vbi ſchol. εὐθύνοντας exponit per compoſ. ἀπευθύνοντας. Xenoph. autem in princ. Pæd. dicit paſtores εὐθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, ſeu potius Deducere, vno verbo. neque enim mihi placet hîc verbum Dirigere quo vſus eſt Philelphus. niſi adiungamus ei nomen Iter, vt εὐθύνειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro eſt Xenophontis locus, πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι ᾗ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, νέμονταί τε χωρία ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. Capitur verò & pro Regere. vt εὐθύνειν ἡνίας, Ariſtoph. Regere habenas. Item metaph. (ſicut & verbũ Corrigo apud Latinos itidémque verbũ *Redreſſer* apud Gallos, quod alioqui propriè ſignificat Corrigere.) Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo. vt Gregorius, μή τι ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. id eſt (Budæo interprete) Nolite redarguere nos & incuſare ob verbum altius elatum. Huc pertinet quod ex Hieronymo in cap. 2 Sophoniæ prophetæ annotatur, εὐθύνων non ſignificare dirigentem, ſed coarguentem atq; conuincentem. Quod tamen Hieronymi dictum ad locum de quo agit reſtringendum eſt: ibi videlicet εὐθύνειν non eſſe Dirigere, ſed Coarguere. Cæterùm εὐθύνειν exponitur alicubi & Inquirere, cum præpoſ. In, (quod facere ſolent ii qui reprehendere & redarguere ſtudent, vt in hoc Plutarchi loco, in Symp. ſeptem ſap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν eſſe dicit In alicuius geſta inquirere, & quæſtionem de eius adminiſtratione exercere. Item Rationem repoſcere vitæ anteactæ. (Et paſſ. item εὐθύνεσθαι, pro Rationem repoſci &c. quod vulgus ſyndicari. In Pand. verò & pro In iudicium vocari) Nonnunquam etiam eſt forenſe verbum, vel pro Poſtulare, Reum facere: vel pro Damnare. De quibus ſignific. lege B. Comm. p. 37 & 39 & 150: item in Annot. In v.l. affertur item ex Plutarcho in Publ. περιβαπτίαις εὐθύνειν pro Mulctare pœna pecuaria. ‖ Item εὐθύνειν eũ magiſtratũ gerere qui εὔθυνος dicitur, de quo mox

Εὔθυνσις, εως, ἡ, Directio, Correctio. Cui opponitur ab Ariſtotele κάμψις, id eſt Curuatio. Bud. ET Εὐθυντὸς, Directus: cui opponitur καμπτὸς, Curuatus. Idem ex eodẽ Ariſtotele. AT Εὐθυντὴς (SEV Εὐθυντὴρ, ſed magis poeticé. vt apud Theognidem Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης) ET Εὔθυνος, Director, Corrector. Sed dicti ſũt εὐθυνταὶ ſeu εὔθυνοι quidã magiſtratus qui aliorũ magiſtratuum cenſores erãt, & rationem adminiſtrationis ab iis exigebant. Vide Bud. p. 38. ITEM Εὐθυντικὸς, quod vulgò itidem exponitur: ſed ex terminatione ſignificat potius eum qui repoſcẽdæ rationis peritus eſt. AB eadem origine eſt & Εὐθυντηρία, quo tamẽ Heſych. ait ab architectis ſignificari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμπαγμα, (quod quidam interpret. Soli rudus) item nauis partem.

Εὐθύνη, Inquiſitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magiſtratus geſti ſeu curationis actæ ratio repoſcitur. Seu Ipſa actio repoſcendi rationem &c. ‖ Exponitur & Accuſatio à Budæo. Dicitur tamen potius plur. εὐθύναι. Atque hinc εὐθύνας διδόναι, & εὐθύνας ὑπέχειν, pro In diſquiſitionem vocari, Rationem repoſci ſeu rationes adminiſtratæ reipublicæ. Demoſth. De fal. leg. καὶ δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, pro Etiãſi rationes adminiſtratæ reipublicæ repoſciti iam fuerint, Budæo interprete, quem vide Comm. pag. 39, & 150, & 173, item in Annot. Oſtendit autem accipi ex conſequenti & pro Pœnam dare. Item pro Damnari repetũdarum, in hoc Æſchinis loco, ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπιχὼν ἐξῄει ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. At ego non puto εὐθύνας ὀφλεῖν reſtringi ad hanc ſignificationem pro Damnari repetundarum, niſi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam: vel certè habita ratione rei de qua agitur, hanc interpr. admittat. Alioqui enim id per ſe ſignificare arbitror, ſed latius patere huius accuſ. ſignif. ſicut & quum aliis verbis iungitur. Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cicerone, Rationes referre, item Pœnas luere. In vulgatis lexicis affertur ex Demoſthene εὐθύναι τῶν πεπολιτευμένων, item εὐθύναι τῆς πρεσβείας, necnon εὐθύναι βίου, pro Cenſuræ quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. in Pericle περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος pro in exigendis rationibus implacabilis. In iiſdem πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων redditur Ad accuſandos magiſtratus repetundarum. Et, Ad repetundas geſtorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem repoſci cuiuſlibet rei, vel Cogi ad reddendam rationem. Ariſtot. Polit. 3, ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. ‖ Εὐθύνη exponitur & Crimẽ in hoc Ariſtoph. loco, in Veſp.— κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν Σωτῆρα θεὸν ἀντιβολεῖ με μίμων τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. HINC Ἀνεύθυνος, ου, ὁ & ἡ, Non obnoxius reddendæ rationi rerum à ſe geſtarum, Qui non tenetur rationem reddere &c. Ἀνεύθυνος magiſtratus (inquit Bud.) & ἀνυπεύθυνος, dictus eſt qui cauſæ dicendæ aut immunis eſt, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud nos à principe impetrauerunt. Hæc ille. Sed ſciendum eſt latius extendi huius vocis vſum, vnde ἀνεύθυνος dicitur quicunque rei alicuius rationem reddere non tenetur. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας. vbi Eraſmus ἀνευθύνους vertit Liberos: quum tamen propriè ſignif. Rationi reddendæ non obnoxios. Dicitur verò & res aliqua eſſe ἀνεύθυνος eadem ſignificatione. vt ἀνεύθυνος ἀκρόασις Thuc. ‖ Ἀνεύθυνος, Crimine vacans. Syneſ. ἡ προαίρεσις οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ‖ Item ἀνεύθυνον, Quod impunè fit: apud eundem, ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι pro Impunè & ſine reprehenſione mẽtiri. ‖ Ἀνεύθυνος, Non diſcuſſus, Non examinatus. Bud. ex Gregorio. ET Ἀνευθύνως, Ita vt non cogaris rationem reddere. Item, Sic vt crimine vaces. Et pro Impunè, ex Hermog. ET Ἀνευθυνία, Immunitas à reddenda ratione. In vulgatis lexicis exponitur Innocentia. CONTR. Ὑπεύθυνος, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam non habet rerum adminiſtrationem. Interdum cum datiuo. Demoſth. 127, ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί. Apud Ariſtoph. autẽ in Equit. ὑπεύθυνοι exponitur à ſcholiaſte, Qui rerũ in magiſtratu geſtarũ rationes nõdum retulerunt. Dicitur & res aliqua eſſe ὑπεύθυνος, ſicut contrà ἀνεύθυνος. Thucyd 3, ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν. vbi quidam Obnoxiam & Non obnoxiam interpr. pro Cuius reddenda ratio eſt, & Cuius reddenda ratio non eſt. Et ὑπεύθυνος ἀρχὴ Herodoto. Item δίαιτα κεκολασμένη καὶ ὑπεύθυνος, Plutarchus in Lycurgo: vbi quidam δίαιταν ὑπεύθυνον interpr. victum aſtrictum: ego malim Victum legibus quibuſdam obnoxium, & minimè liberum. Q.d. Victum cuius reddenda ſit ratio ipſis legibus. At Chryſoſtomus dixit aliquem ὑπεύθυνον τιμωρίᾳ, obnoxium pœnæ: ἐννόει ὅσων κεφαλῶν ὑπεύθυνος εἶ τιμωρίᾳ. ‖ Ὑπεύθυνος, Reus, Obnoxius crimini. Sed Luc. genitiuo iunxit in libro De ſalt. καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. vbi exponitur, Sola voce ſemetipſum reprehendendũ exhibens. Ego malim Seipſum crimini obnoxium reddens, quod ad ſolam vocem attinet. ET Ὑπευθύνως, Ita vt rationem reddere tenearis, vel Ita vt crimini ſis obnoxius. AT Ἀνυπεύθυνος huic opponitur, idémque eſt quod ἀνεύθυνος paulo antè præcedens. Exponitur enim Rationi reddendæ vel cauſæ dicendæ non obnoxius. Plato, δικαστὴν δὲ ἀνυπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. vbi exponitur Examinis im-

munem. Interdum verò ἀνυπεύθυνος generaliter, Solutus legibus: vt ἀνυπεύθυνος eſſe dicitur tyrannus ab Ariſtotele Polit.4. Sic ἀνυπεύθυνον vocat dictaturam Plut. in Fabio. ET Ἀνυπευθύνως, Ita vt cauſæ dicendæ obnoxius non ſis. Item, Cum libertate qualis eſt eorum qui legibus ſoluti ſunt. A

C. Ἀπευθύνω, F. θυνῶ, Corrigo quod prauũ eſt, & rectum efficio. ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λέξεων dicitur, inquit enarrator Sophoclis. Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, eo ſenſu quo dicitur quis corrigere mores ſeu vitam. Gregorius, πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθυνώμεθα. B Capitur & pro Guberno, Rego. nam rectoris eſt praua corrigere. Sophocl. in Œdipo tyranno, — πρὶν σε τὴν σὴν ἀπευθύνειν πόλιν. Eſt etiam Dirigo eo ſenſu quo dicimur dirigere telum, vel iaculũ, vel haſtã. Baſil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος. Expon. etiã κανονίζω .i. Examino tãquã ad regulam, Tanquã ad regulã dirigo. & ſic ἀπευθύνεσθαι exponi poteſt κανονίζεσθαι in Gregorii loco paulo antè citato. ‖ Aliquando autem vſurpatur metaphoricè pro Punio, vt tradit ſcholiaſtes Sophoclis, ſcribens tã εὐθύνειν quàm ἀπευθύνειν dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λόξων, item ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν. & hinc ducta metaphora ſumi ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Hanc autem ſignificationẽ tribuit huic verbo idẽ ſcholiaſtes in iſto Aiacis loco, C Οὗτος, ὅς τοὺς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα πρὸς μολεῖν καλῶ. id eſt (inquit) τιμωρείαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ἐπιβάλλοντα μετ᾽ εὐθύνης. Suidas ponit priorem duntaxat expoſ. τιμωρείαν ἀπαιτοῦντα.

Ἀπευθύνομαι, paſſ. Corrigor, Rectus efficior, Dirigor, &c. ſequendo ſignificationem actiui. Citatur ex Alexãdro Aphrodiſæo Probl.l.1, ἀπευθυμμένον ἔντερον, pro Inteſtinum rectum. id videlicet per quod flatus alui extruditur ſæpe dum vrinam reddimus. Eſt autem ἀπευθυμμένον (ſi participio participium reddendum ſit) quod ſtatutum eſt rectum, vel Tendens in rectum. D

C. Διευθύνω, Dirigo. Item pro Corrigo, Emẽdo, vt B. interpr. in hoc Luc. loco. εἴρηκα. σφῷ δὲ ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διευθύνατε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι. Idem Bud. διευθύνω interpr. etiam Examino, Diſcepto. Item, Refuto. & à Gregorio poni ait pro Inquiro, Diſputo, Percunctor: ſeu Inquiro diſputando. In eo tamen quem ex illo affert loco legitur paſſiua vox διευθύνεσθαι. ita enim habet, ἀπαιδευτότερον δὲ, εὖ ἴσθι, τὸ ἀπ᾽ ἀρχῆς γεγεννημένον, εἰ τὸν πρὸ τῆς γεννήσεως, ἢ οὐκ ὂν, διευθύνεσθαι. E

C. Ἐπευθύνω, Dirigo. Item Rego. ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ (inquit Budæus) vel ἀπευθύνειν Æſchines dicit pro Regere. ET Συνεπευθύνω, Vnà dirigo, Vnà rego, vel moderor. Vel Adiuuo in dirigendo. In v.l. ἀδεισιδαιμόνως affertur, τοῦ θεοῦ συνεπευθύνοντος, pro Numinis inſtinctu.

C. Κατευθύνω, Dirigo. Item Rego, Moderor, Compono, Conſtituo. Quas ſignificationes Budæus huic verbo tribuit apud Plutarch. locos tamen non proferens. At v.lex. afferunt ex eo in Camillo, κατευθῦναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος. vbi illud Componere aptum eſſe puto, vel Conſtituere. Sed & Moderari hic quadrare poſſe videtur. In iiſdem κατευθύνειν τὸ σκάφος habetur, ſed ἀδεισιδαιμόνως. Eſt autem κατευθύνειν τὸ σκάφος, vel Dirigere, vel Regere, ſeu Moderari. Ex Gregorio autem κατευθύνειν & pro Adminiſtrare. ‖ Κατευθύνω (ſicut & ſimplex εὐθύνω) pro Mulcto: ex Plat. De leg. Pollux quoque ab eo κατευθύνειν pro καταδικάζειν poni tradit. F

[Εὐθύς, Protinus, Confeſtim, Statim. Xenoph. Pæd.6, p.92, ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἀγχινέλευεν αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Idem Hellen.1, καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὐθις. Thuc.1, ἀρξάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιδάμνῳ (Vt autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμενοι, ſic alibi cum ἀρχῇ extat, vt ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φάσεως apud Philonem De mundo, Quæ eſt ſtatim in principio, vel Quæ eſt ſtatim prima.) Alia eiuſdem ſignific. exempla paſſim & apud cæteros habentur. Sed iungitur interdum & præpoſitioni ἐκ, vt dixit idem Xen. Pæd.1, εὐθὺς ἐκ παιδίου. & Ariſtot. Pol. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum & præp. ἀπό. vt εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ. quod exponitur Iam inde à vetuſtate. Sic autem & εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi poteſt Iam inde à puero, ſeu à pueritia. & εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Iam inde ab ortu. Vel ſimpliciter, Statim à pueritia, Statim ab ortu. ‖ Inuenitur & participio iunctum hoc aduerb. vt εὐθὺς νέοι ὄντες. Thucyd. 2, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab ineunte ætate, vel Iam inde ab ineũte ætate. q.d. Statim quum iuuenes ſunt. Tale eſt hoc, εὐθὺς γινόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Iam inde ab ortu habet. Eſt enim idem εὐθὺς γινόμενος, quod εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Legitur etiã τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου apud Thucydidẽ 2, pro Statim ineunte æſtate. ‖ Sed & cum nomine genitiui caſus. vt εὐθὺς τοῦ δράματος, quod ex Ariſtophane affertur pro Statim ab initio fabulæ: itidémq; εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima ſtatim luce. ‖ Interdum verò præfigitur articulus, & tũ per nomen redditur. vt ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγή, Herodiano, Subita fuga, vel repentina. Cæterùm quod ad ſignif. huius aduerbii attinet, inde factum reor vt εὐθὺς ſignificaret ſtatim, quòd qui rectà it aliquò, ſtatim eò perueniat, præ illo qui non rectum iter tenet.

Εὐθύς, Protinus, Continuò, pro Ideo, Etiã. Themiſt. οὐ γὰρ εἰ κατὰ παντός, εὐθὺς καὶ καθόλου. B.

Εὐθὺς Ariſtoph. pro Iamprimum, ἐν ἀρχῇ, Bud.

Εὐθὺς pro Iam antea in v.l. ex hoc Plutarchi loco in Camillo, τοῦ μέντοι πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἁλώσεως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Et additur ſenſum exigere hanc interpr. idque ex ſequentibus patere. Sed viderit quicunque hoc annotauit.

Εὐθὺς pro Inconſultè, Inconſideratè, à Thucydide ponitur (ſi eius ſcholiaſtæ credimus) lib.2, οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τά ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim ſcholiaſtes ait εὐθὺς non eſſe παράχρημα, ſed ἐξ εὐηθείας & ἀσκόπως. Vide ſuprà in Εὐθύ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia.

ITEM Εὐθὺ interdum pro εὐθύς, id eſt Statim, Confeſtim, apud Alex. Aphrod. non ſemel. Bud.

DICITVR & Εὐθέως pro εὐθύς, Statim, &c. ſed apud veteres non itidem vſitatum. Ex Aphthonio affertur εὐθέως cum παραχρῆμα iunctum, εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει.

ΕΥΝΗ, ῆς, ἡ, Cubile. vt εὐνὴ οἱ μαλακή apud Hom. Sic Odyſſ. ξ, — τίθει δέ ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνήν. Copulat verò interdum λέχος & εὐνήν. & tum volunt aliqui grammatici εὐνὴν dici στρωμνήν, at λέχος eſſe τὴν ὑποκειμένην κλίνην. Apud Xenophontem tamen στρώματα ſunt ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Pæd.8, νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Dicitur & de brutis vt Lat. Cubile, pro luſtro. Et quidem de leporis cubili ab eodem Xen. dicitur. Et Hom. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat. Interdum verò pro concubitu: vt Il. σ, — καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ᾽ οὐκ ἐθέλουσα. Et Od. κ, Ἔνθα σὺ μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. ‖ Et εὐνὴ pro tentorio, ex Thucyd. ‖ Item εὐνή, Sepulchrum. Euſtath. Sed & generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur, & apud Hom. εὐναὶ pro loco in quo quis poteſt εὐνάζεσθαι, vt annotat Euſtath. ‖ Item Anchora. vt Il. α, Ἐκ δ᾽ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔδησαν. Sic autem anchora dicitur per metaphoram, inde (vt opinor) ductam, quòd nauem fundans & ſtabiliens, velut conquieſcere faciat. ET Εὐναία pro eodem: ſicut dicitur σελωναία pro σελήνη. Cæterùm εὐνὴ alii ab εὔδω, alii aliunde deducunt: nonnulli verò primitiuam vocem eſſe putant.

G Εὐνῆθεν, E lecto. Odyſſ. υ, — εὐνῆθεν ἀνίστατο. Apoll. Arg.2, — ὄρθωθεὶς δ᾽ εὐνῆθεν. ET Εὐνῆφι apud Hom. Od. γ, ὦρτο τ᾽ ἄρ᾽ ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, è lecto. Il. ο, ἐξ εὐνῆφι θορόντα. Scribitur autem alicubi ET Ἐξευνῆφι vna voce.

C. Ἔνευνος, Qui eſt in lecto. Et, In lecto poſitus, in v.l. AT Ἐνευναῖον δέρμα, Homer. Odyſſ. ξ, Pellis quæ cubili ſubſternitur. Apud eũdem verò Od. π, χήτει ἐνευναίων, pro Incubantium. Vide Euſt.

C. Μαλθακευνία, ας, ἡ, Cubilis ſeu lecti mollities.

C. Ὁμευνος, ET Ὁμευνέτης, Qui eodem cubili vtitur. Vnde exponitur & Maritus. ET Ὁμευνέτις, Vxor. Soph. H ἰδεῖν τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος. ITEM Εὐνέτης ET Εὐνέτις, idem quod ὁμευνέτης & ὁμευνέτις.

C. Σύνευνος ET Συνευνέτις, idẽ quod præced. Soph. ἐμῷ γὰρ ξυνεύνῳ μητέρα. ET Συνεύνιος pro eodem.

C. Χαμεύνη, SEV Χαμεῦνα, Stibadium humi ſtratum. B.

Humilis & vilis lectus, in v.l. Ariſtoph. Auib. Plut. De Socr. dæm. ἀναπαύεσθαι γὰρ ἁγίου καὶ λείκης χαμεύνας. ET Χαμεύνιον diminut. forma. Plato in Symp. de militibus loquens, οἱ δὲ χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἐν τῇ ψύχει καθηῦδον. AT Χαμευνία, Ipſa actio cubādi humi, q.d. Humi cubatio. Sed & Storea quæ pro lecto ſubſternitur, ita vocatur, teſte Poll. ITEM Χαμεύνης dicitur Qui humi cubat. Gregorius. ET Χαμευνεῖν, Humi cubare, apud Heſychium. ADDE & Χαμευνάς, άδος, ἡ, itidem vt χαμεύνη, pro ſtibadio humi ſtrato. Sed αὐτόπονος χαμευνάδος apud Nic. ſchol. eſſe ait pro αὐτοχειλόνου καὶ ἁπλοῦς χαμαιστρωσίας. ET Χαμευνίς, ίδος, Lectus humilis, Storea. στιβάς, v.l. DICITVR etiam Χαμαιεύνης pro χαμεύνης, (vnde χαμαιεῦναι apud Hom.) ET Χαμαιεύνη, ſeu χαμαιεῦνα, pro χαμεύνη. ITEM Χαμαιευνάς pro χαμευνάς. Sed & adiectiuè χαμαιευνάδες σύες, humi cubantes.

Εὐναῖος, ου, ὁ. vt εὐναῖος λαγώς, lepus qui in cubili ſuo eſt. ſic βοῦς εὐναῖος. Et in Epigr. εὐναίων ὀάρων colloquiorum quæ in cubili ſeu lecto fiunt. εὐναία ἄτη, id eſt σύγκοιτος, Calamitas cubilis particeps. Euripides Andromache, — δυσμενῆ τὴν ἄταν Ἤγαγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν. Idem Hipp. de Phædra, λύπη δ' ὑπὸ παθέων εὐναία δέδεται ψυχά. id eſt vt ſchol. exponit, οὕτω συνδέδεται τῇ εὐναίᾳ λύπῃ ὡς ὑπερβαλεῖν ἀπὸ πάθους. intelligit autem ibi per εὐναίαν λύπην, dolorem adeo vehementem vt decumbere eam cogeret. & ſic εὐναία ibi erit ἡ εἰς εὐνὴν κατακλίνουσα. Annotat tamen ibi ſchol. legi etiam nominatiuo caſu εὐναία, vt conſtructio ſit, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. Apud Xen. Cyn. εὐναῖα veſtigia quædam leporū dicuntur quibus δρομαῖα correſpondent. ὄζει γὰρ τὰ ἴχνη ἐπὶ πλείω χρόνον τὰ εὐναῖα ἢ τὰ δρομαῖα. id eſt, ſubolent veſtigia cubilium diutius quàm curſu impreſſa. Apud Pollucem l.6, etiam τὰ εἰς κοίτην στρώματα, εὐναῖα dicuntur.

Εὔνια, τά, Strata. στρώματα, vt Suidas in hoc adeſpoto loco exponit, οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀπεπήδων· οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἀμελῶς.

Εὐνάω, ῶ, F. ήσω, Sopio. Odyſſ. δ, τῆς δ' εὔνησε γόον, λῆξε δ' ὀϊζύοιο. Et Odyſſ. ε, — πῦρ εὐνήσαι, id eſt cineribus obruere & quaſi ſopire: φυλάξαι, κατευνάσαι, ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ, vt Euſt. quoſdam ibi ſcribere & exponere annotat. Frequentior verò ſcriptura eſt πῦρ τ' αὔ ἵησαι. Hinc in paſſ. εὐνηθῆναι, id eſt Cubare, Sopiri. Od. θ, Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες. Epigramm. εὐνήθης ὕπνῳ, ſomno correptus es. Et metaphoricè, Iliad. ε, de ventis Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας. Item Cōcumbere. Odyſſ. κ, de Circe, Ἡ δέ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι. Iliad. β, — θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens. VNDE Εὐνήτρια, ας, ἡ, q.d. Cubitrix. Deianira apud Sophoclem Trach. thalamū ſuum alloquens, dicit, ὡς ἐμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖς δ' εὐνήτριαν. i. εὐναζομένην, κοιμωμένην, vt ſchol. exponit. ITEM Εὐνήτης, Concubitor, Maritus. ἀνήρ, Heſych.

C. KATευνάω, Sopio. Vnde in paſſ. Odyſſ. δ, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ φέρτα κατευνηθέντα ἴδηαι.

C. ΣΥΝευνάω, Vnà ſopio. Vnde in paſſ. ex Phalar. ep. citatur συνευνηθεῖεν, pro Somnum vnà caperem. Itē συνευνηθεὶς, Qui concubuit.

Εὐνάζω, F. άσω, Sopio. idem quod εὐνάω, ex eóque deriuatum, quemadmodum σκεδάζω à σκεδῶ. Odyſſ. δ, Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, Εὐνάσω ἑξείης. id eſt κατακλινῶ, κοιμίσω, Sopiam, ſeu Quiete ſopiam, vt Lucretius loquitur. Capitur verò & metaphoricè, vt Sopio apud Latinos. Soph. Œdipo tyranno, Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Idem Trachiniis, εὐνάζειν ἀδάκρυτον βλεφάρων πόθον. Vnde paſſ. εὐνάζεσθαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Odyſſ. υ, Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Heſiod. Theog. — ἠδ' ὁπότ' εὐνάζῃ καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, quum is cubitum. ‖ Item Concumbere. Odyſſ. ξ, — παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην ἥ τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. ‖ Εὐνάζω, In cubili colloco. Xen. Cyneg. οὐ γὰρ μέλλει ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν [νεβρόν,] id eſt, B. interprete, In cubile ſtatuere. quo ſenſu paulo pòſt dicit κατακλίνασα δέ. Et in paſſ. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, apud eundem Xenophontem, de hinnulis: & Iacere noctu, de militib⁹, εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται καὶ φυλακὰς εἶναι ἀγαθοί. Referri poteſt huc & illud Sophoclis Œdipo Colon. de Cerbero, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξένοις εὐνᾶσθαι. Et illud Odyſſ. ε, Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο. ‖ Εὐνάζειν neutraliter etiā capitur pro εὐνάζεσθαι, id eſt Dormire, Quieſcere. Soph. Trach. ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι. Quemadmodum autem Εὐνάζειν pro Concumbere etiam vſurpatur, ita & hoc Εὐνάζειν neutrale accipi poteſt apud Ariſtotelē lib. 9 De hiſt. anim. cap. 1, de quodam erodii ſeu ardeolæ genere, τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ὀχεύει. id eſt (vt Gaza vertit) Pellæ coitus difficilis eſt. Plinius quoq; ardeolas in coitu angi tradit.

Εὐνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cubandum ſeu cubile ſtatuendum opportunus. Xen. Cyneg. παραλείπεται οὖν εὐνάσιμα πολλά, ζητεῖ δὲ τοῦτο, itaq; opportuna cubilibus loca multa prætermittit.

Εὐναστήριον, ου, τό, Cubiculū, Cubile, ſeu (vt ex Plin. interpr.) Dormitorium, & ex Cicerone Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus. Soph. Trach. κἀκθέει τ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις.

Εὐναστής, οῦ, ὁ, Cubicularius, V.l. AT Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, Maritus, Concubitor. ex Euripide. Apud Heſychium verò ſcribitur ET Εὐνάτωρ, quod exponitur κοιμώμενος.

C. Ἀπευνάζω, Sopio. Soph. Trach. Σὺ δ' ὦ μ' ἀπευνασθεὶς ὀκνεῖς κακοῦ. id eſt καταπραϋνθείς, vt ſchol. exponit.

C. KATευνάζω, Sopio. In paſſiuo accipitur pro Cubo, Dormio. Iliad. γ, ἐν τρητοῖσι κατευνάσθην λεχέεσσι. Κατευνάζω, metaphoricè quoque capitur vt Εὐνάζω, pro Sopio, Sedo, Paco. Apoll. Argon. 1, χόλον δ' εὔνασε πόντου. Opp. lib. 3 De Ven. χόλον δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωήν, Placat & ſedat feræ impetum. Philo in vita Moſ. lib. 3, de Ægyptiis in rubro mari intereuntibus, οὓς ἅπαντας κρυσταλλωθέντα πέλαγη ἀναβαπτίσαντα κατεύνασεν, Conſopitos obruerunt. Conſtruitur etiā præter accuſatiuum perſonæ, cum genitiuo rei. Epigr. lib. 3, Μόχθων δ' οὐδ' ἀΐδης με κατεύνασεν, A laboribus autē nec apud inferos quieſco & reſpiro. ad verbum, A laboribus verò ne mors quidem me ſopiuit.

Κατευναστής, οῦ, ὁ, Plut. Alex. 225 delicias recenſens comitatus Alexandri, τρίτλας δὲ καὶ κατευναστὰς περιαγομένους. V.l. apud eundem Plutarchum in Oth. interpr. Cubicularius, Qui ſponſam ducit dormitum, Qui delicias recēſet. Idem Plut. Ad præfectum indoctum, ὁ μὲν γὰρ Περσῶν βασιλεὺς ἕνα κατευναστὴν εἶχε πρὸς τὸ πεπαμένον, ὡς τῆς ἕωθεν εἰσιόντα λέγειν πρὸς αὐτόν, Ἀνάστα ὦ βασιλεῦ, καὶ φρόντιζε πραγμάτων.

C. 2. Ἀκατεύναστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſopitus non eſt, aut ſopiri nequit, Irrequietus, Inſōnis, Inquies, ἀκοίμητος, Heſych.

C. ΠΑΡευνάζω, Iuxta me ſopio. Vnde in paſſ. Παρευνάζομαι, Iuxta ſeu à latere alicui cubo. Od. χ, Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ, ου, ὁ, Eunuchus, Spado. ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ, vt Clearchus apud Athen. lib. 10 vocat. Xen. Pæd. 6, οἱ εὐνοῦχοι καὶ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατέκλιναν, καὶ κατεκάλυψαν τὴν σκηνήν. Plut. Alex. τῶν θαλαμηπόλων τις εὐνούχων, οἱ συνεαλώκεισαν ταῖς γυναιξί. Ariſtot. οὐδεὶς γὰρ γίνεται εὐνοῦχος φαλακρός. (pro quo alibi, οὐ γίνονται δὲ φαλακροὶ οἱ ἐκτετμημένοι) Plinius, Defluuium capillorum in ſpadonibus non viſum. Et εὐνοῦχον ποιεῖν, Eunuchum facere. Xenophon Pæd. 7, τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, εὐνούχους ἐποιήσατο. Iuuen. ſatyra 12, -imitatus caſtora, qui ſe Eunuchum ipſe facit. Metaphoricè etiam hoc vocabulum vſurpatur. Athen. lib. 14, ex Ariſtotele De plantis, φοινίκων ἀνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν οἱ δὲ ἀπυρήνους. Plinius quoque ſpadoniæ laurus meminit. Idem lib. 12 cap. 14, à conditione caſtrati ſeminis, mala quædam à Belgis ſpadonia appellari docet. Sed & lactucam quandam τὴν ἐκ φύσεως πλατύφυλλον καὶ πιαλὴν καὶ ἄκαυλον, à mulieribus ἀστύτιδα, at εὐνοῦχον à Pythagoreis vocari, ex Athenæo tradit Euſtathius, eo quòd frequens lactucarum eſus ad venerem inhabiles reddat. vnde & exoſam Veneri herbam eſſe, & Adonidem, quòd ad lactucam confugiſſe, ab apro peremptum. Quod lactucæ genus dicitur ETIAM Εὐνούχιον. Gorræus in ſuis definit. med. Εὐνούχιον (inquit) dictū eſt à Pythagoricis lactucæ quoddam genus ſuapte natura latum & caule viduum, quaſi ſpadonium, quoniam maximè refragetur Veneri. Plinius

quoque lib.19 cap.8, lactucã rotundam, ac minima radice, latis foliis, aſtylida (pro quo ἀςύτιδα eſt apud Euſt.) à quibuſdam eunuchion, quoniam maximè refragatur Veneri, appellatam tradit. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli εὐνοῦχος, Etymologico dicitur ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, (quoniam videlicet ad cubilium & gynæceorum cuſtodiam curámque comparari ſolebant, quòd ancillis expeditiores eſſent, & ob exemptos teſticulos ad coitum inepti.) vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν: eo quòd res venereæ ἄνοιαν ab antiquis dicerentur. Euſt. autem dictum vult quaſi εὖνιν (.i. ἐςερημένον) ὀχείας.

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, ſeu ſpado, vt Bud. tradit. eſt verò adiectiuum, ideóque Spadonius etiam non incommodè reddi poſſe videtur. Ariſtot. De gener. animal. lib.2, τοὺς δὲ μὴ γυναῖκας ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας. Idẽ Metaph.4, οὐ γὰρ ὁμοίως ἂν φαίη ἀδύνατον εἶναι γεννᾶν παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν. In Probl. inter εὐνοῦχον & εὐνουχίαν diſtinguere videtur ὃ συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις. adeo vt v. lex. tradant εὐνουχίαν teſtes habere poſſe, ſed inutiles, quòd effœminatus ſit: εὐνοῦχον verò propriè caſtratum & euiratum intelligi. Capitur verò & metaphoricè, vt εὐνοῦχος. Vnde Theophraſt. Hiſt. lib.4, cap.12, ſcribit arundines non habentes τὴν αὐλητικὴν, εὐνουχίας appellari. Plin. quoque lib.16, cap.36, bombycias arũdines, graciles, fœminarum latiore folio atque candidiore, modica lanugine aut omnino nulla, ſpadonum nomine inſignes commemorat. Sed & ſurculos qui nihil afferunt, Colum. ſpadones nominari autor eſt.

Εὐνουχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Effœminatus vt eunuchus. Hipp. De aere & aquis, loquens de Scythis, εὐνουχωδέςατοί εἰσιν ἀνθρώπων.

Εὐνουχίζω, F. ίσω, Eunucho, Varroni: Eunuchizo, Hieronymo: Caſtro, Euiro. Geopon. διετεῖς δὲ γινομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον. Varro, Caſtrare non oportet ante bimatum. Athen. lib.12, Ἀδραμύττην φησὶ τὸν Λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων.

ΕΥΡΙ'ΣΚΩ, Fut. ήσω, ab εὕρω, Inuenio. Odyſſ. μ, οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα. Plato Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. id eſt Cicer. interpr. Atque illum quidem quaſi parentem huius vniuerſitatis inuenire, difficile: & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas. Ariſtoph. Pluto, οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Lucianus, χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε. vbi ſignificat caſu reperire: ſicut in præcedentibus, inuenire inueſtigando & quærendo. Nec enim ſemper quærentis eſt. Sic Iohann.1, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. ‖ Item Adipiſcor, Nanciſcor, Pro labore meo aliquid conſequor, vt exponit. Vlp. in Orat. Demoſth. contra Timocr. ſicut Inuenire à Latinis vſurpari pro Parare ſibi & acquirere teſtatur Donat. apud Terent. in Eunucho. Et ſic accipit Beza Matth. cap.16, ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ cap.1, εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, idem interpret. In gratia es apud Deum, vel, Inuenisti ſiue nacta es gratiam: non tamen vt vllum hîc intelligatur meritum, (quum inuenire & εὑρίσκειν interdũ de eo etiã dicatur quod nihil tale quærenti vel ſperanti obtigerit, nedum vt ſtuduerit promereri) aut caſu accidiſſe putetur. ‖ Item Comperio, Reperio. Demoſth. contra Philipp. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ τοῦ Φιλίππου πρὸς ὑποψίαν ἥκοντα. Idem contra Mid. ἂν τοίνυν ὑμῖν ὀρθῶς ἐπισκοπῆτε, τοῦτον πληρωτὴν εὑρήσετε Μειδίαν ὄντα τοῦ ἐράνου. Idem contra Lept. τὰς παρὰ τοῦ δήμου δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας, Reperietis, ſeu Comperietis. Sic Cicero apud Platonem, λογιζόμενος οὖν, εὕρισκεν, &c. vertit, Quum rationem habuiſſet, reperiebat, &c.

Εὑρίσκομαι, Inuenior. Item Comperior. Herodianus lib.2, εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας φυσώμενος. Demoſth. Pro corona, οὐ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης. ‖ Capitur & actiuè pro εὑρίσκω, id eſt Inuenio: dicitúrque (itidẽ vt εὑρίσκω) nõ ſemper de quærente, ſed ex inſperato aliquid inueniẽte ſeu reperiente, vt apud Gregorium de Saule, τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὕρατο. ‖ Item Conſequor, Nanciſcor, Adipiſcor, Impetro. Demoſth. contra Lept. τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεὰς, Qui adipiſcuntur & obtinent, Qui promerentur, Budæo interprete. Pauſ. Phoc. πλεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, Obtinuerunt vt adnumerarẽtur inter Amphictyonas. Thuc. lib.1, ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Syneſ. epiſt.54, ἐξ ἀπροσεξίας εὑράμενος πράγματα, ex oberratione animi aliud agentis, conſequutus moleſtias. Idem epiſt.94, εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ, conſequaris prompti animi compenſationem. Εὑρέσθαι (inquit Bud. Comm. p.301) propriè eſt λαβεῖν αὐτό ὧν τις ἴδωκεν ἢ εὐηργέτησεν ἢ ἐπόνησε, id eſt mereri. exempla autem inde petes. Demoſth. τινὲς τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν, qui immunitatem ciuitatis beneficio conſequuti fuerant, vt idem B. interpr. Accipitúrque interdum in malam partem pro Incidere & impingere, vt ibidem docet ex Pauſan. exemplum afferens, annotánſque, Ciceronem quoque Græcorum imitatione dixiſſe, Qui propter hæſitantiam linguæ ſtuporémque cordis, cognomen ex contumelia inuenit. Apud eundem Pauſ. οἱ δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, interpret. Pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocẽſibus ictum.

Εὕρημα, ατος, τὸ, Inuentum, Inuentus. Plato epiſt. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα, tuum inuentum eſſe dixiſti. Xenoph. περὶ εὑρήματος θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄγραι καὶ κύνες, deorum inuentum. ‖ Εὕρημα eſt etiam idem ferè quod ἕρμαιον, hoc eſt lucrum aduentitium. Xenoph. Anabaſ.6, εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Quòd ſi inſuper ſtipendium acciperent, lucrum inſperatum id cenſeri. Bud. Comm. Sic apud Thuc. lib.5, p.180, ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι, id eſt, Illis valde optabile eſſe, vel in lucro deputandum eſſe, quamprimum belli fortunam tentare. Iſæus 70, ἡγεῖται γὰρ εὕρημα ἔχειν ὅ, τι ἂν τῶν Ἀγνοφίλου λάβῃ, lucrum abruptũ & aduentitium. B.

Εὕρεμα, ατος, τὸ, Inuentum. Philo Tharſen. in carm. Εὕρεμα πρὸς πολλαῖς εἰμὶ παθῶν ὀδύναις. Gregor. δαιμόνων εὕρεμα σκοτεινόν.

Εὕρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Inuentus. Eſt etiam pars orationis apud oratores: id eſt (vt Cic. definit) excogitatio rerum verarum aut veriſimilium, quæ cauſam probabilem reddant. De qua intelligit Plut. quũ ſcribit, ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτι κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος.

Εὑρετὸς, οῦ, ὁ, Inuentus. Item Qui inueniri poteſt. Plutar. De fortitudine, τὰ πράγματα διαιρῶν, τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω· τὰ δὲ εὑρετὰ, ζητῶ· τὰ δὲ εὐκτὰ, παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

C. Ἀνεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non inuentus, Irrepertus, Horat. Incompertus. Vel, Qui inueniri ſeu comperiri nequit.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, Inuentor. Iſocr. ad Phil. οὐδεὶς ἂν οὔτε λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαινέσειεν. Idem, εὑρετὴς γίγνου τῶν βελτιόνων. Athen. l.14, εὑρετὰς τῶν γελοίων. Fœm. gen. dicitur ET Εὑρέτις, ίδος, Inuentrix.

Εὑρετικὸς, οῦ, ὁ, Inueniẽdi facultate præditus, In rebus inueniendis acer. vt Cic. loquitur.

Εὕρετρον, ου, τὸ, Præmium quod inuentori pro rei amiſſæ reſtitutione datur: ſicut μήνυτρον, præmiũ indicii. Vlp. Dig. lib.46, De furtis, Solent plerique etiã hoc facere, vt libellum proponant continentem inueniſſe, & redditurum ei qui deſiderauerit. Hi ergo oſtendunt non furandi animo ſe feciſſe. Quid ergo ſi εὕρετρα quæ dicũt, petant? Vbi quædam exemplaria ſcriptum habent μήνυτρα.

C. Ἀνευρίσκω, Reperio, Inuenio, Comperio. Plato, πολλὰ γὰρ παραδείγματα τῶν παρ' ὑμῖν νόμων ὄντων ἐνθάδε ἀνευρήσεις. Thuc. lib.1, ἐνέγραψε δὲ τάδε καὶ ἐν αὐτῇ, ὡς ὕστερον ἀνευρέθη, quemadmodum poſtea compertum eſt. ‖ Item, Comminiſcor, Excogito. vt & Latinè Adinuenio vſurpatur. Athen. lib.1, τὰ μὲν παραβάλλων τῶν ἀξίων ζητήσεως, τὰ δὲ ἀνευρίσκων οὐκ ἀβασανίστως, alia verò adinueniens, ſeu comminiſcens atque excogitans. In qua ſignificatione dicitur ETIAM Ἐξανευρίσκω, addita altera præpoſitione: quod idem Ἐξανευρίσκω, pro Deprehendo, Inuenio, citat Bud. ex Plat. Tim.145.

Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. Ἐξευρίσκω, Inuenio. Il. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ ποθεν ἐξεύροι. Lyſ. ῥᾳστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, facilē modū inueni longioris itineris conficiēdi, ſeu Adinueni & excogitaui. Sicut & hoc Euripidis Oreſt. accipitur, Σὺ γὰρ πάτ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακά, Solerti ingenio tuo inueniſti, ſeu commentus es & excogitaſti. ‖Item Comperio ſeu Reperio. Sophocl. Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, Eum comperimus infeſtiorem quàm Phryges. Sic exponitur & hoc Luc. ἐξευρημένος τὰ τοιαῦτα, huiuſmodi comperta habens.

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ, Inuentū, ſeu Solers inuentum. Plutar. ad Col. τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ περιττὰ τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. Ἀνεξεύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprehenſibilis. Bud. ex Ariſtot. PRO QVO dicitur ET Ἀνεξεύρετος. Thuc. τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμός, reliquæ verò multitudinis numerus perquirendo inueniri nequit. Vel, Reliquæ multitudinis numerus inueniri non poteſt. Inexputabilis numerus, vt Gell. loquitur.

c. 2. Ἐπεξευρίσκω, Vltra adinuenio.

c. 2. Παρεξευρίσκω, Obiter inuenio.

c. 2. Συνεξευρίσκω, Simul adinuenio, Vnà excogito. Dion apud Plat. in ep. τοὺς γὰρ τῆς μοναρχίας λόγους αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν.

C. Ἐφευρίσκω, Adinuenio. Item ſimpliciter Inuenio ſeu Deprehendo. Odyſſ. τ, — οὔτι τιν' ἄλλην Μῆτιν ἐφευρίσκω. Odyſſ. χ, Δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισι. Iliad. β, Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, clamantémque inueniret, ſeu deprehenderet. VNDE Ἐφευρετής, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator.

c. 2. Προσεφευρίσκω, Inſuper adinuenio, Inſuper comminiſcor.

C. ΠΑΡευρίσκω, Obiter inuenio. VNDE Παρεύρεσις, εως, ἡ, Commentum, vt B. interpr. apud Dem. in Pſephiſm. 98, μηδένα παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιτάζεσθαι γίγνεσθαι, nulla occaſione inuenta & prætextu.

C. ΠΡΟΣευρίσκω, Vltra inuenio. Hermog. καθάπερ λεῖπόν τι προσευρών.

ΕΥ'ΡΥ'Σ, έος, ὁ, Latus, Amplus. Iliad. ξ, Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἠδυνάτο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν. Il. ψ, — ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. Il. σ, — πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον, aruum latum ſeu amplum. Plut. De Socr. εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δὲ ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι.

C. Εὐρύαλως, ωος, ET Εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam ſeu amplā aream habens, Latus, Amplus. ab εὐρὺς & ἅλως. Nonn. apud Ioh. cap. 12, Χώρης δ' εὐρυάλωος ἐρημάδα πέζαν ἐάσας Ἰησοῦς. Idem, ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης πολλοί, &c. ET Εὐρυτενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui latè diſtenditur, Latus, Amplus. Nonn. Cætera compoſita cum ſuis ſubſtant. reperies.

Εὐρὺ, aduerb. Latè, ſicut ab εὐθὺς fit εὐθὺ, rectá. Il. β, — εὐρὺ ῥέων, Latè fluens. Iliad. ε, Ἀλφειοῦ ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. Dicitur verò ETIAM Εὐρυρέω compoſita voce, vt annotat Euſtathius, id eſt Latè fluo, vt εὐρυρέων Φᾶσις, Phaſis lato ſeu amplo alueo manans. Apoll. Arg. 2.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo. Galen. ad Glauc. ET Εὖρος pro eodem. Alex. Aphrod. εἰς εὖρος ἀποτείνειν, in latitudinem extendere.

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Od. θ, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Oppian. lib. 3 De venat. Στήθεά τ' ηὔρυνεν, ςυφελόν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα, pectus dilatabat. Anth. Epigr. libro 2, Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σεῖο χείλεα, neque vnquam diducas tua labra.

C. ἈΝευρύνω, Dilato, Latius reddo, Laxo. VNDE Ἀνευρυσμὸς, Dilatatio, Laxatio. ET Ἀνεύρυσμα, Arteriæ ſiue vaſorū dilatatio. Gal. in Def. med. ἀνεύρυσμα, ἐστὶ φλεβώδους ἀγγείου ἀνευρυσμὸς, ἢ πνευματικῆς ὕλης διάχυσις ὑπὸ τῆς σαρκὸς κατὰ διαπήδησιν ἀναδιδομένης, venoſi vaſis dilatatio, aut materiæ ſpiritalis diſperſio ſub carne quæ diſſiliendo diſtribuitur. Paulus Ægin. lib. 6, c. 37, dicit eſſe εὐαφῆ ὄγκον καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπείκοντα, ἐξ αἵματός τε καὶ πνεύματος γένεσιν ἔχοντα. id eſt, tumorem blandum tactu, digitiſq; cedentem, ex ſanguine & ſpiritu contractum. Galen.

A De tumorib. ἀρτηρίας ἀναστομωθείσης, τὸ πάθος ἀνεύρυσμα καλεῖται, Ore in arteria facto, affectio illa ἀνεύρυσμα vocatur. Hîc tamen ἀνεύρισμα quædam exemplaria habent, ſicut & alibi: ſed mendoſam eſſe hanc ſcripturam conſtat.

C. ΔΙευρύνω ET ΚΑΤευρύνω, Dilato.

ΕΥ'ΧΟΜΑΙ, Precor, Preces fundo, Vota facio, ſeu nūcupo. Il. ο, v. 371, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε &c. Et cū ſuo datiuo, Iliad. λ, v. 735, Συμφερόμεσθα μάχῃ Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. B Sic & in proſa. vt Luc. in Demon. εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκοῦσαι. Et εὔχομαι τοῖς θεοῖς Thuc. Sed & εὔχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, Xenoph. Dicitur & εὔχεσθαι εὐχὴν ſeu εὐχὰς τοῖς θεοῖς, à Demoſthene. Itē ſine datiuo. ‖Interdum cum infinitiuo pro Expoſco precibus, Precor vt &c. Iliad. β, v. 401, Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Sed alicubi cum infinit. eſt Precando polliceor, Voueo. vt Iliad. δ, v. 119, Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. C Itidem in ſoluta oratione, cum infinitiuo vtrāque ſignificationem habet: vt εὔχομαι σώζειν. Apud Demoſthenem cum infinit. ſimul & dat. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις ὑπάρξαι μοι &c. Xenophon, εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro Voueo. Plut. in Publ. εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διῒ θύσειν, idem in Theſeo. Legitur verò & εὔχομαι θυσίαν eadem ſignificatione. Sicut & Ariſtophanes dixit, εὐξάμενος ἱερεῖον τῷ θεῷ. (Dicebant verò & κατὰ χιλίων εὔχεσθαι pro Vouere χίλια, vt docet Euſtathius pag. 1454) Quinetiā cum quolibet accuſ. pro Precibus expoſco, Precor aut D Opto à diis: vel etiam ſimpliciter Opto. Xenophon Hellen. 5, εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Thuc. 2, ἀσφαλέστερα μὲν εὔχεσθαι. Lucianus de ſacrif. ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. Interdum verò & cum infinit. vel pro Expoſco precibus à diis: vel ſimpliciter pro Opto. Demoſthenes Phil. 4, οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξασθαι ποιεῖν τὴν πόλιν. Luc. 46, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Cæterùm hoc εὔχεσθαι videri dici quaſi εὖ ἔχεσθαι τοῦ θείου, vel ὡς προσκαλουμένων τὴν ἐκεῖθεν αὐτοχὴν, tradit Euſtathius. Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis eius ſignificationibus minimè conueniret hoc e- E tymum: vnde etiam minus veriſimile à me iudicatur. Quid quòd & nomini εὐχὴ ſuum dat etymum, vel potius ſua etyma? quaſi verò nō vnum idémque vtriuſque eſſe deberet. Quid quòd eouſque ſiue inſcitiæ ſiue temeritatis venerūt quidam, vt & compoſito προσευχὴ ſuum etymum tribuerint, προσευχὴ tāquam προσοχὴ dictum eſſe ſcribentes? quaſi verò illud πρὸς adiectitium non eſſet, aut quaſi etymologia compoſiti, non autem ſimplicis, quærenda eſſet. I nunc, & quæcunque F tradunt grammatici, (de etymis præſertim) tanquam ex tripode profecta amplectere.

Εὔχομαι εἶναι, Glorior eſſe, Iacto me eſſe. Iliad ψ, — ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος. & ſic ſæpe. Cum accuſatiuo etiam: vt Odyſſ. π, Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Lat. Iactare genus à Ioue. Interdum ſine adiectione: vt εὔχεαι αὔτως apud Homerum non ſemel, Temerè gloriaris, Vel, Temerè te iactas. Sic εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. ‖Sed εὔχομαι cum illo infinit. non ſemper exponēdum Glorior, vel Iacto. nā Od. ε, Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, eſt potius (cū Cic.) Profiteor me tibi ſuppli- G cem eſſe. Euſtathius autem Od. α, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult eſſe λέγομαι, dicor. Itidémque hic Iliad. ζ, ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. Affertur autē εὔχεσθαι & pro εἰπεῖν (id eſt dicere) ex hoc Pindari loco in Olymp. τὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. Cæterùm vt ab εὔχομαι ſignificante Precor, fit εὐχὴ, ſic ab hoc dico fieri εὖχος quod gloriationem ſignificet, ſeu potius gloriandi materiā, item gloriā. Scio tamen non defuturos qui nomina hæc verbis priora eſſe malint.

Εὖγμα, ατος, τὸ, Votū, Precatio. Item Gloriatio. καύχημα, H Heſych.

Εὐκτὸς Optabilis, Optandus. Xenophon, ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. Apud Plutarchum autem (in loco quem protuli in voce Εὐρετὸς) videntur εὐκτὰ dici quæ fas eſt à diis precari. ET Εὐκτῶς, Optabiliter. ITEM C. Πολύευκτος, Multum optatus, Multis

votis expetitus.Eſt & nomen filii Themiſtoclis ex Ar- A
chippa,vt ex Plut.in Themiſt.annot.v.l.

Εὐκταῖος,idem quod εὐκτός.vt εὐκταῖοι λιμένες,in Epigr.Itē ſuperl.ὅσῳ εὐκταιότατον τὸν ἐκείνῳ,Luc.Maximè optabile vel optandum.Et εὐκταιοτάτη νίκη, Phal.epiſt. ET Εὐκταίως,Optabiliter.B.ex Areop.

Εὐκτικός,q.d.Optatiuus.vnde εὐκτικὴ ἔγκλισις,apud gramm. Optatiuus modus.Et εὐκτικὸν ῥῆμα,verbum optatiuum, id eſt Per quod optamus,ſeu Quod eſt optatiui modi. Item εὐκτικὸς λόγος, Oratio optantis, q.d.Oratio optatiua. At εὐκτικοὶ hymni, vide in Ἀπευκτικοί, poſt Ἀπεύχομαι. B

Εὐκτήριος, q.d.Precatorius, Ad precationem ſeu preces pertinens,aut accommodatus.vt εὐκτήριος οἶκος,& εὐκτήριος ναός,Bud.ex Theod.Eccleſ.hiſt.p.20. Item εὐκτήριον neutro gen.quod inter loca ſacra & veneranda enumeratur in Pand.vt idem B.ſcribit. In v.l.εὐκτήριον, Sacrarium ex Cic.Larariùm ex Lampr.

Εὐχή,ῆς,ἡ,Precatio,Votum. Dicitur & εὐχαὶ in plur. vt Lat.Preces.Heſiod.Theog.ὧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς.Et εὐχὴν ποιεῖσθαι vel εὐχὰς pro εὔχεσθαι,precari. Apud Thuc.εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, redditur,Vota C
legitima nuncupare.Item ex Plut.in Camillo affertur εὐχὰς ἐποιήσατο,μεγάλας θέας ἄξειν, pro Vouit ſe magna ſpectacula editurum. Item εὐχὴν ποιήσασθαι κατὰ χιμάρων, ex Ariſtoph.pro Capras vouere.Et εὐχὰς ἀποδιδόναι, ex Xenophonte,Vota perſoluere,ſeu implere. At εὐχῆς χρῆσθαι ex Plat.De leg.Potiri voto.Quod & εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt autē de rebus magnis eas eſſe εὐχῆς ἀξίας,item εὐχῆς ὁμοίας.quibus loquendi generibus vtitur Iſocrat. Sed & aliquid μεῖζον εὐχῆς eſſe dixit Lucianus. Sæpe etiam cum præpoſ.vtuntur nomine εὐχή. dicunt enim δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο,Precor hoc,vel Opto hoc,Optatum D
habeo: Vel,Hoc mihi eſt in votis : apud Herodianum & Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in eadem ſignificatione apud Syneſ.Cum μετὰ autem,vt μετ' εὐχῆς,optando,Plat.De leg. At κατ' εὐχήν,vel πρὸς εὐχήν,Ad votū, Pro voto,Ex animi ſententia. Item εὐχὴν ποιεῖσθαι, pro Deuouere ſe, Bud.ex Athenæo.

ET Εὖχος (ab ea verbi εὔχομαι ſignific.qua pro Glorior ponitur)Gloriatio,vel potius Gloria,Honor, apud Hom. ſæpe vbi dicit εὖχος δώσειν ἐμοί, & εὖχος ἀρέσθαι.Poteſt etiam reddi fortaſſe Gloriandi materia. E

C.ἈΠΕύχομαι,Deprecor,Precor ſeu opto non euenire. Item Abominor,Execror. Demoſth.πρὸς Αἰσχίνην,pag. 204,in princ.ἄλλα δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ ἃς ἀπεύξαιτ' ἂν ἅπας ὁ δῆμος ἐνταυθοῖ γενέσθαι. Idem Phil.4.p.56, particulam μὴ addit, vacantem in huiuſmodi locis, more Attico,τὴν δὲ τῶν δούλων[ἀνάγκην] ἀπεύχεσθαι δήπου μὴ γενέσθαι δεῖ.Iul.imper.ὡς οὔπωποτε ηὐξάμην,μᾶλλον δὲ ἀπηυξάμην ἀποκτεῖναι Κωνστάντιον. Interdum etiam cum accuſ. vt Syneſ.Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχὴν ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν πλέον ἔμελλον ἕξειν οἱ γνώριμοι. Et cum accuſat. F
ſimul & datiuo,apud eundem,οὐκ ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, Quod inimicis meis deprecor, Quod deprecor ne inimicis meis eueniat.

Ἀπευκτός,Abominandus,Execrandus. Item Vitandus, Auerſandus,Budæus interpr.in hoc Phalar.epiſt. loco, ὥστε ἀπευκτοῦ τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξαίμην ἂν &c. Itē ἀπευκτόν,quod deprecamur.Et ἀπευκτὴ ἡμέρα, Luc.quæ & ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀπαίσιος, eidem G
Luc.p.107.Bud. ET Ἀπευκτῶς, Abominandè. ITEM Ἀπευκταῖος,idem quod ἀπευκτός,ex Baſilio 264. AT Ἀπευκτικοὶ hymni, Quibus aliquid deprecamur:vt εὐκτικοί,Quibus aliquid precamur.Exponūt tamen v.l. ἀπευκτικοί,Qui precationem reiiciebant.

C.ἘΠΕύχομαι, pro ſimplici εὔχομαι, Precor, Vota facio, aliquoties apud Homerum,quum addit dat.θεοῖς.Sic & apud Plutarchum. Et interdum etiam cum infinit. vt in Camillo,ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ Ῥωμαίους μετανοῆσαι, deos precatus eſt vt Romanos pœniteret. Et cum H
accuſ.rei ac datiuo perſ.in Galba,τὴν δυστυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. At verò apud Eurip.ἐπεύχεσθαι otioſā non habet præpoſ. vbi dicit παῖ δ' ἐπηύξατο στρατός,pro Verba precantis Neoptolemi votis proſequutus eſt,vt interpr.Bud.p.662. Exiſtimo autem poſſe etiam verti,

Neoptolemi vota ſuis ſubſequutus eſt. Apud Xenoph. certè inuenio ἐπεύχεσθαι & de eo qui alicuius verbis preces ſubiungit. Apud Hom.ἐπεύχομαι pro Glorior etiam,vel Iacto me,vt ſimplex εὔχομαι.Ex Eurip. quoque affertur ἐπεύχομαι μέγα θράσος,pro Iacto me valde audacem.

Ἐπευχή,Precatio,Preces.Votum ex Plat.De leg.

C.ΚΑΤΕύχομαι,Imprecor,Diras precor,Deuoueo. Soph. κατεύχομαι τὸν δεδρακότα.Et ὅταν κατεύχῃ ταῦτα,quum hæc imprecaris.Sic Plut.κατευξάμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item κατεύχομαι,pro Diras mihi imprecor,Deuoueo. Bud.ex Plutarch.εἶτα ὁ μὲν ἀπῄει κατευξάμενος, Suprà dixerat(inquit)ηὔξατο κατ' αὐτὴν τῷ Ποσειδῶνι τὴν χώραν ἄκαρπον γενέσθαι. Sed ab eodem ſcriptore κατεύχομαι poni ſcribit pro Magnopere precor,in παραγμάτ.p.94. (Alicubi tamen ſimpliciter etiam pro Precor poni exiſtimatur) Item cum infinit.pro Votum facio,ab Athenæo,p.241.Et pro Opto à Plutarch.rurſum κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι. Sic & apud Eurip.κατεύχομαί σοι τἀγαθὸν exponitur Opto.& apud Syneſ.κατευξάμενα γενέσθαι.

Κατευχή,Precatio,Obſecratio,Votum. Plut.in Dione 313, μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς.

C.2.Προσκατεύχομαι, Inſuper imprecor, Inſuper execratione vtor:oppoſitum τῷ ἐπεύχομαι. Theophr.in 9.de legendis herbis loquens,περιγράφειν δὲ καὶ τὸν ἐλλέβορον τὸν μέλανα,ἱστάμενον πρὸς ἕω,καὶ προσκατευχόμενον δέ. B.

C.ΠΡΟΣΕύχομαι,Precor,Preces fundo,Vota facio.Plat. προσευξάμενος τῇ θεῷ. Ariſtoph.autem in Pluto cum accuſ.προσεύξῃ τὸν θεόν. Lucian.cum vtroque caſu vſus eſt. Προσεύχομαι,Vota nuncupo,vt ſcribit Budæus, afferens ex Xenoph.προσευξάμενος Διὶ πατρῴῳ,ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατιάν.Et apud eundem,προσεύχεσθαι νίκην πολέμου,interpr. Vota facere ſi vinceret. HINC Προσευκτήριον, ου,τό,q.d.Precatorium, Locus in quo precamur:vt apud Philon.quidam interpr. ET Προσευχή, Precatio. Itē plur.προσευχαί,Preces,vtrunque in Teſtamenti Noui ſcriptis frequens. Apud Iuuenalem autem Proſeucha exponitur locus in quo mendici ſtipem petunt.

C.ΣΥΝΕύχομαι,Vnà cum alio precor,Simul vota facio. Item συνεύχομαι, Bene precor alicui, Exitum felicem opto,Bud.ex Plut.241. Idem ex Gregorio affert,ἐμὸς ὁ πόλεμος.ἐγὼ βουλοίμην σὺ δὲ εἰρήνευε,τῷ πολεμοῦντι συνευχόμενος,χεῖρας διδοὺς διὰ τῆς πίστεως.vbi interp.Votis tamen mihi fauens,Precationibus me adiuuans. Addit legi inter ſententias Ariſtot.μὴ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν τοῖς φίλοις συνεύχεσθαι.pro Optare amicis.Sic autem dici vt συνήδομαι, συνάχθομαι,συνοργίζομαι.

C.ΥΠΕΡεύχομαι,cum gen.perſ.vt ὑπερεύχομαί σου,Precor pro te,ſeu Preces fundo pro te.B.ex Areop.

ΕΥΧΕΤΑΟΜΑΙ,ῶμαι,Precor, Preces fundo ſupplex, Supplico. Odyſſ.θ,Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην. Sæpe verò & pro Glorior, Iacto me: vt εὔχομαι etiam accipi dictum eſt.Il.υ,-ἀπάρ μιν ἔφην μάλ' αὐτὸς εὐχετάασθαι. vt alibi dicit εὔχεαι αὐτός.Item cum infinit.Odyſſ. ξ,-τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, quos ſe eſſe iactabant, aut prædicabant,ſeu profitebantur. Ex Apoll.autem Arg. 2 affertur iunctum cum ἐκ habente ſuum genitiuum: τῷ καί οἱ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται. vbi tamen ſubaudiri fortaſſe poteſt infinit. At verò apud Hom.Odyſſ.χ,Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι,Fas non eſt mortuis viris inſultare. Pro quibus vulgata interpr.hæc ineptiſſima habet,Non pietas interfectis in viris orare. Cæterùm εὐχέω,ῶ,& ab eo nomen εὐχέτης fingit Euſt. ad formationem huius verbi. Heſych.verò habet ET Εὐχετιάζον,quod exponit ηὔχοντο.

ΕΥΧΩΛΗ,poet.idem quod εὐχή. Precatio, Preces, Votum. Hom.Il.α,Οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης.Idem Od.λ,εὐχωλῇσι & λιτῇσι copulat, adiungens ἐλλισάμην.(Itē εὐχωλὴ pro deuotione.B.ex Ath.85.) Alibi verò pro εὖχος ponit.i.pro gloriatione,itē pro gloria. HINC Εὐχωλιμαῖοι,i.(B.interpr.) Qui vota faciunt,Qui votis faciendis conſtituti ſunt, Herodot.2 p. i. (vt ipſe inquit) εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες. Item Εὐχωλιμαῖοι,Deuoti,

id eſt

id eſt Soldurii, Cæſari. Athen. 85. At ἀχολιμαία, Optabilia, ἀλκταῖα, idem Bud. ex Poll. 205.

ἜΧΘΟΣ, εος, τὸ, Odium, Inimicitiæ, Simultas. Thucyd. 1, τῷ ἐκείνου ἔχθει, παρ' Ἀθηναίοις μεταπήξασθαι, odio illius, id eſt in illum. Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, eidem, Odium in Athenienſes. Pauſan. διὰ τὸ Ὀλυμπιάδος ἔχθος. Eſt autem alioqui vſitatius ἔχθρα in ſoluta oratione. Hom. plur. etiam dixit Iliad. γ, ἔχθεα λυγρά.

Ἔχθιων ET Ἔχθιστος, vide poſt Ἐχθρός.

C. Ἐχθοδοπὸς, οῦ, ὁ, Odioſus, Inuiſus. Sophocles Aiace, ἐχθοδοπ' Ἀτρείδαις, inuiſe Atridis. Et ἐχθοδοπὸς πόλεμος, Ariſtoph. Fieri putat Euſt. ex ἔχθος (vel ἔχθω) & ὄπτω, aut ὄψ ὀπός: vt ſit ἐχθοοπὸς, & per pleonaſmũ literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quaſi Quem aſpicere aut alloqui nobis eſt odioſum. Eſt autem poetica vox, atque adeo tragica: vt non dubitem quin Ariſtophanes iocularitér ea vtatur, ſicut & aliis nonnullis. Sed & quæ in vulgatis lex. ex Platone De legibus afferuntur, ἐχθοδοπὸς ὁδὸς, ſi pro Platonicis verbis citatur, ſuſpecta ſunt. Cæterùm Heſychius ἐχθοδοπὸς exponit ὁ ἔχθραν ποιῶν, id eſt Qui inimicitias concitat. HINC Ἐχθοδοπέω, ῶ, Inuiſus ſum, Sum odio. Iliad. α, — ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσῃς Ἥρῃ, quum impelles me in odium & offenſionem Iunonis. Sunt tamen qui ἐχθοδοπῶ vertant etiam, Inimicitias ſuſcipio, Simultatem exerceo.

Ἔχθω, Odio proſequor, Odi. Sophocl. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. Et paſſ. Ἔχθομαι, Sum odio. Odyſſ. ξ, — ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quod in vulg. lex. malè ponitur in Ἄχθομαι, tanquam eius themate. (Sed pro hoc vſitatius eſt, in carmine etiam, compoſ. ἀπέχθομαι, de quo paulo pòſt.) ET Ἔχθημα (tanquam ab ἐχθέω, ῶ,) Odium.

C. Ἀπεχθὴς, έος, ὁ & ἡ, Inuiſus, Odioſus. Iſocrates, τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσῃ, τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ. HINC Ἀπεχθῶς, Inuiſè, Odioſè. vnde ἀπεχθῶς ἔχων vel διακείμενος πρός τινα, Qui odit, Exoſus, Peroſus. ET Ἀπέχθεια, Demoſth. Pro corona τὴν μὲν ἀπέχθειαν τὴν πρὸς Θηβαίους. Sic Iſocrates De pace, ἢ καταστωπήσω, δείσας τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν, Veritus ne in veſtrum odium incurram. Indè cum πρός. Apud Platonem in Apol. πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς. vbi redditur, Multum in me & multorum odium concitatum eſt. ET Φιλαπεχθὴς quod vide poſt Φιλαπεχθήμων. ITEM VERB. Ἀπέχθομαι, VEL Ἀπεχθάνομαι, Inuiſus ſum, Sum odio. Iliad. ζ, — ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι. Sic Lyſias, φανερῶς ἀπεχθέσθαι τοῖς θεοῖς. Plato De republica libro 1, ἀπεχθέσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Et ἀπήχθετο apud Thucydidem pag. 68. Et alibi particip. ἀπηχθημένοι τῆς πόλεως, Qui in multorum odia & offenſiones incurrerunt. Itẽ ἀπεχθάνομαι, pro eodem. vt Iſocrates 137, ἀπεχθάνονται τοῖς Ἕλλησι. Et ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι, Plat. De republica 2, pro Flagrare mutuo odio. ‖ At verò ἀπεχθάνονται πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Plutar. in Galba, pro Infenſi erant imperio. quum tamen ex Euripide afferatur ἀπεχθέσθαι cum eadem conſtructione in altera ſignificatione. HINC Ἀπεχθητικὸς, Qui in hominũ odia incurrere ſolet. Exponitur tamen ſimpliciter Inuiſus in v. l. ET C. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem quod ἐθελεχθρος & φιλεχθρος, (de quibus infrà) Qui lubẽter inimicitias ſuſcipit, aut ſuſceptas exercet. A Budæo redditur, Qui ſe ſimultatibus & odiis oblectat. Itẽ, Qui libens odia & ſimultates exercet. Item, Malignus, apud Lucianum. Lyſias 160, ἀλλ' ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ καὶ θρασὺς καὶ φιλαπεχθήμων; ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τοῦ βίου τυγχάνω χρώμενος. Item φιλαπεχθήμονες λόγοι, Iſocr. 136, Inuidioſi, Ingrati, Bud. HINC Φιλαπεχθημόνως, Eorum more qui ſunt φιλαπεχθήμονες, (id eſt Qui lubenter inimicitias &c.) Lucianus, Θεοτίμῳ φιλαπεχθημόνως κατηγορουμένῳ τῶν πλείστων. id eſt (inquit Budæus) Inuectiuarum & odiorum cauſas affectaſti. ET Φιλαπεχθημοσύνη, Demoſth. κεκοινώνηκε ... πιαδῆς φιλαπεχθημοσύνης καὶ πονηρίας καὶ ἀναιδείας ἡ ... ὡς. id eſt (eodem Budæo interprete) Improbitatis in omnium odia conſultò incurrentis. ITEM Φιλαπεχθὴς pro φιλαπεχθήμων, vt idem ſcribit, afferens ex Polybio lib. 5, πρὸς δὲ τούτοις κατηγορεῖαι τινὲς τοῦ βασιλέως

A καὶ λοιδορίαι φιλαπεχθεῖς ἦσαν. Exiſtimo tamen φιλαπεχθὴς pertinere potius ad ea quæ deriuata ſunt à nomine, at φιλαπεχθήμων, ad ea quæ à verbo.

C. Εἰδεχθὴς, q. d. Odioſam ſeu inuiſam faciem habens, Aſpectu deformis, vide in Εἶδος.

¶ Ἐχθαίρω, Odio proſequor, Odi. ἐχθαίρειν & φιλεῖν contr. apud Homerum & Heſiodum. Aliquis autem eſt huius verbi vſus & in proſa: vt apud Plutarchum in Romulo, ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν. Et paſſ. Ἐχθαίρομαι, Odio ſum. Sophocl. Aiace, ἐχθαίρεται θεοῖς.

B COMP. Ἀπεχθαίρω, quod interdum ſimplicis ἐχθαίρω ſignificationem habet, pro Odio proſequor (vt Iliad. γ, Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα: & apud Themiſt. οὐ γὰρ οἴμαι θέμις ἄνδρας σοφοὺς τὰ ἔκγονα ἀπεχθαίρειν τὰ ἑαυτῶν) Interdum verò capitur pro Inuiſum reddo: vt Odyſſ. δ, — ἐστί μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν. vbi tamen Euſtathius habet ἐχθαίρει, ſed non ſtante verſu. niſi fortè legit ὕπνον τ' ἐχθαίρει. ſed potius erratum librarii eſſe crediderim.

C ¶ Ἔχθρα idẽ quod ἔχθος, ſed illud vſitatius in proſa quàm hoc. Dicitur autem ἔχθρα τις vel πρός τινα. Thucyd. 1, τὴν μὲν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο. Demoſth. in Midian, φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας αὐτῷ ὑπαρχούσης πατρικῆς. Ex eodem, ἔχθραν ἔχουσί μοι πατρικήν. Plato in Epiſt. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos ſubire inimicitias. Euripides autem dixit ἔχθραν συμβάλλειν τινί. Latini dicunt etiam Contrahere inimicitias. Sed & ἔχθραν αἱρεῖσθαι frequens eſt: quo vtitur Demoſthenes quoque in Midiã. At his aliiſque huiuſmodi opponitur ἔχθραν διαλύεσθαι apud Iſocratem, & ἔχθραν ἀποθέσθαι apud Plutarchum.

D quod Latini ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. Dicitur autem & ἔχθραι plurali numero à Xenophonte & Iſocrate pro Odia. HINC Ἐθελέχθρος ET Φιλέχθρος, ου, ὁ & ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, aut ſuſcipit. Vſus eſt autem Cratinus nomine ἐθελέχθρος, teſte Polluce. VNDE Ἐθελέχθρως ἔχειν, ET Φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, Lubẽter cum aliquo inimicitias exercere, vel Occaſionẽ inimicitiarũ quærere. Dem. μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελέχθρως. Laert. in Plat. εἶχε δὲ καὶ φιλέχθρως ὁ Πλάτων πρὸς Ἀρίστιππον.

E ET Ἐχθραίνω, Odio proſequor, Odio habeo. Soph. Aiace, ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. Sic exponitur & in hoc Plutarchi loco in Numa, ἐχθραίνει βίαν καὶ πόλεμον. Signific. tamen ſæpe ἐχθραίνω (ſicut Ἀπεχθαίρω Homero) Inuiſum reddo, μισητόν ποιῶ, Euſtath. AT Ἐχθρεύω, ET Διεχθρεύω, cum dandi caſu, Inimicus ſum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex Maccabæorũ 2, cap. 10, ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς. Athenæus, διήχθρευε γὰρ τῷ Σύρῳ ὁ Μυρτίλος. ITEM Ἐχθρωδῶς, Infenſè, Infeſtè,

F Infenſo animo, vel infeſto. (ἀπεχθῶς & κακῶς exponit Suidas.) Sed malit aliquis fortaſſe ab ἐχθρός quàm ab ἔχθρα deducere.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, Inuiſus, Quẽ odimus. vt ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, Il. ι, & Odyſſ. ξ. Et de re quoque dictum, vt ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, Iliad. ι. Item Odyſſ. μ, — ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, Odioſum mihi eſt, Res eſt mihi odioſa ſeu moleſta. Ariſtophanes, ἐχθρὸς θεοῖς. Solebant autẽ hoc de improbo homine dicere. Sic Demoſthenes Pro corn. παμπόνηρος ἄνθρωπος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκανος ὄντως. Sed interdum

G dicebant ὁ καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποις, vt Xenoph. Pæd. 5. ‖ Item ἐχθρὸς, Qui odit, Infenſus, Infeſtus. Demoſthenes Philipp. 4, κακόνους μὲν καὶ ἐχθρὸς ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. Denique ἐχθρὸς generaliter vt Lat. Inimicus: oppoſitũ habens φίλος. Pæd. 1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. COMPAR. Ἐχθίων, Magis inuiſus, vel Magis infenſus. Inimicior. Pæd. 4, οἱ τ' ἐμοὶ ἐχθίονές εἰσιν ἡμῶν. ET Ἐχθιόνως aduerb. vt apud eundem in Symp. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infenſi ſunt. SVPERL. Ἔχθιστος, Inuiſiſſimus, vel Infenſiſſimus, Inimiciſſimus. Iliadis ε,

H Ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Plato Sympoſio, ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed & pro ἐχθρὸς apud Homerum, Exiſtimo autem ἐχθίων & ἔχθιστος pro ἐχθείων & ἔχθειστος dici: ideóque illa ſub ἔχθος non poſui.

C.Ἐχθροδαίμων,Inuiſus diis. Item Infelix,vt Bud.interpr. A
in hoc Soph.loco,vbi Œdipus de ſeipſo dicit,Τίς ἐχθρο-
δαίμων μᾶλλον ἂν φύοιτ᾽ ἀνήρ; Exiſtimo autem hanc ſi-
gnif.eſſe ex conſequente.

C.Ἐχθρόξενος,Oſor hoſpitum,Eurip.

C.Ἐχθροποιέω,ῶ,Inimicum reddo,Inimicitias concito.

ἜΧΩ, (fut.ἕξω cum aſpero: item σχήσω.& præt.ἔσχη-
κα,aor.2 ἔσχον. A Σχέω,ῶ,inuſitato.Ab ἔσχη-
μαι autem Σχῆμα.Sed & Σχέσις & alia per ε,tanquā ab ἔσχε-
μαι,ἔσχεσαι,pro ἔσχημαι,ἔσχησαι.)Habeo,Poſſideo,Teneo,
id eſt Obtineo.Il.ε,—ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Et B
Il.ι,—ἔχει δ᾽ ἄλοχον θυμαρέα. Et Il.β,—ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρε-
σίν,quod Virgil. Tu condita mente teneto.Xen.Pæd.3,
ἀλλὰ σὺ ὦ γύναι,ἔχουσα ταῦτα τὰ χρήματα ἃ φέρεις,ἄπιθι.
Et 7,καὶ ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τὰς
θυγατέρας. Dicitur etiam, Hanc vel illam ἔχω γυναῖκα,
habeo vxorem.id eſt,Hæc vel illa eſt mea vxor. Pro
quo dicunt interdum Latini Habere in matrimonio.
Thuc.2,οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης.Sed & qui cum me-
retrice conſueſcebat,dicebatur illam ἔχειν:vnde ille A-
riſtippi iocus de Laide,ἔχω,ἀλλ᾽ οὐκ ἔχομαι. Item ἔχειν C
πόλιν τινά,vel χώραν,apud Thuc.Tenere ſeu Obtinere.
Sed & pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν,& manus
ipſa ἔχειν.Luc.in Herc.ἅτε τῇ δεξιᾷ μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον,τῇ λαι-
ᾷ δὲ τὸ τόξον ἐχούσης. ‖Ἔχω cum ſuo accuſ.interdum
verbo redditur,interdum aliud interpr.genus accipit.
vt τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plut.in Sol. Honoror ab omni-
bus.Vel,In honore ſum apud omnes.Sic ἔχω δόξαν,ibi-
dem.(Homericè autem dicitur & κλέος ἔχει με,id eſt δό-
ξα ἔχει με,vt infrà docebo.) Sic αἰτίαν ἔχω, Accuſor.de
quo loquendi genere, ſimúlque de δι᾽ αἰτίας ἔχειν,vide D
in Αἰτία.Et ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς,Plut.Temiſt.In-
uideri à potentibus,Inuidia laborare apud potentes:I-
tidémque verbum ἔχω cum aliis multis ſubſtantiuis,
admittens hoc interpretationis genus, vide in eorum
vnoquoquē, preut nimirum inter legendum tibi oc-
current. Poterat certè & ἔχειν cum accuſatiuo πράγ-
ματα,paſſiuo reddi verbo,Implicari negotiis, vel Mo-
leſtiis affici.(vt ὀνείδη ἔχειν apud Platonem Opprobriis
affici)Cicero tamē maluit ad verbum, Habere:quem- E
admodum παρέχειν cum eodem accuſatiuo Exhibe-
re:vt dicetur in nomine πρᾶγμα. Sunt verò & qui ἔχειν
vertant Pati,vel Accipere, nonnullis ſubſtantiuis iun-
ctum:vt in ἔχειν κακὰ apud Demoſthenem:& ἔχειν πλη-
γὰς apud Ariſtophanem (cuiuſmodi eſt & ὀνείδη ἔχειν a-
pud Platonem)vbi tamen reddi itidem poſſit illo ver-
bo Affici. Sic & in ἔχειν μεταβολὰς apud Thucydidem
ſunt qui ἔχειν vertant Pati. ‖Ἔχω cum accuſ.inter-
dum contrà verbo actiuo reddendum eſt. vt ἔχω ἐπι-
μέλειαν,Curo,Curam adhibeo. X.Pæd.1,εἶχες δὲ ἐπιμέ- F
λειαν τοῦ φθάνειν &c. Sic & cum accuſ.ἡσυχίαν. nā ἡσυχίαν ἔ-
χειν aliud nō eſt q̄ ἡσυχάζειν. (quod tamen neutrum po-
tius eſt q̄ actiuum) Itidem cum accuſ. συγγνώμην. eſt.n.
συγγνώμην ἔχω vbique Ignoſco,συγγινώσκω. quod genus
loquendi apud omne autorū genus hoc in vſu eſt: ſed
veteres ſcriptores verbo ἔχειν cum pleriſque aliis accuſ.
ita vſos fuiſſe obſeruaui: ex quibus ſunt, μομφὴν ἔχειν,
κατάμεμψιν ἔχειν,ἀγανάκτησιν ἔχειν. Hoc autem qui non
animaduerterunt,κατάμεμψιν ἔχω apud Thuc.interpr.
Reprehendor,quum ſit contrà Reprehendo:& ἔχω σοι
ἀγανάκτησιν, Tu mihi indignaris: quum contrà ſonet, G
Indignor tibi.Sed cum nonnullis accuſat.poteſt etiam
verti ἔχω,Habeo. vt συγγνώμην ἔχω, vel Ignoſco,vel ad
verbum Veniam habeo:quo Fab.vtitur. Sic χάριν ἔχω
rectè ad verbum redditur Gratiā habeo. Huc pertinet
& τιμὴν ἔχω pro Honorem habeo.i.exhibeo ſeu defero.
Pauſ.in Atticis,οἱ θεοὶ Ἕλλησι τιμὰς ἔχουσι. (quam tamen
ſignific.raram eſſe arbitror.) Nec veritus eſt Cicero εὔ-
νοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpretari, Beneuolen-
tiam habere:(vt vides pag.140 mei Cicer.lexici) quum
tamen alioqui Beneuolentia proſequor, ſicut & Amo- H
re proſequor,Latinæ linguæ magis conueniant. A-
licubi verò ἔχω non ſimplici verbo Habeo, ſed com-
poſito Adhibeo, reddendum fuerit. vt θυμὸν ἔχειν ἐπὶ
ἔργῳ,Heſiodus, Animum operi adhibentes. Sic au-

A tem & alibi videndum eſt quod aliud ex Habeo com-
poſitum interpretationi aptum eſſe poſſit. ‖Ἔχω
cum accuſ.interdū etiā verbo neutro redditur aut de-
ponente,& quidē ex ipſo verbo à quo deductum no-
men illi adiungitur: ſicut ἔχω δέος ex Plutar. q.d.Metū
habeo,ſeu timorem,(vt Gall.i'ay peur) pro Metuo, Ti-
meo.ἔχω δρόμον ex Euripide pro Curro. Sic θαῦμα ἔχω
ex Sophocle(quum potius dicatur ἔχει με θαῦμα) pro
θαυμάζω,Miror.Sed & in hoc Thucydidis loco τὸ λυ-
ποῦν ἔχει τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ,poſſumus αἴσθησιν ἔχει in ver-
B bum αἰσθάνεται reſoluere, mutando dat. ἑκάστῳ in no-
min.& τὸ λυποῦν in τοῦ λυποῦντος:hoc modo τοῦ λυποῦντος
αἰσθάνεται ἕκαστος.(ſcio tamen poſſe etiam verti, eodem
manente ſenſu,ἔχει,affert,vel præbet,παρέχει: vt ſit do-
lor affert ſui ſenſum.ac certè ἔχειν redditur itidem af-
ferre in hoc Demoſth.loco,ἔχειν μεγάλους κινδύνους τῇ πό-
λει)Sic reſoluendū videtur apud Plutar. ἔχει πολλοὺς ἀγα-
νακτοῦντας καὶ βοῶντας,in ἀγανακτοῦσιν αὐτῷ πολλοὶ καὶ βοῶ-
σιν:itidémque ἔχω τούτους πειθομένους apud Xen.Pæd.7,re-
ſolui poſſe in οὗτοι πείθονταί μοι.qui tamen locus multo
C aptius quàm ille alter Latinè reddi poſſit ad verbum,
Hos mihi obſequentes habeo.Eſtque,ni fallor,& verbi
Vtor talis quidam apud Latinos in ſimilibus locis v-
ſus. ‖Ἔχω cum nonnullis accuſ. diuerſam à ſuperio-
ribus interpretationis formam poſtulat, videlicet per
verbum ſubſtantiuum.interdum verò & verbo ſubſtā-
tiuo,& ipſo verbo Habeo reddi poteſt: vt quum dici-
tur ταύτην ἔχω τὴν ἡλικίαν, vertere poſſumus, Hac ſum
ætate,vel Hanc ætatem habeo.Xen.Pæd.1,εἰ δὲ ἔχοιεν τὴν
ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. INVERTITVR autem
D ſæpe illa conſtructio cuius varia modò exēpla protuli:
poniturque pronomen in accuſ.nomē autem in recto
caſu,idq; nō ſolùm apud poetas,ſed interdū & in ſolu-
ta oratione.vt δύη ἔχει με,Hom.Od.ξ, Miſeria me ha-
bet.(pro quo alii, Premit)Ibidem χαλεπὴ δέ ἔχε δήμου
φῆμις.Sic apud eundē dicitur ὕπνος ἔχειν aliquem:(quo
& Virgil.modo dixit,-animalia ſomnus habebat)item
θάμβος. In proſa autem legimus ἔχει με φιλοψυχία apud
Plat.in Apol. & ἔχει με ὀργὴ apud Plut.Animaduerten-
E dum eſt autē quædā reciprocari etiā: vt quū pro κλέος
ἔχω,dico κλέος ἔχει με,quo Hom.vtitur:& viciſſim pro
ἔχει με θαῦμα(quale eſt & ἔχει με θάμβος) dico ἔχω θαῦ-
μα. ‖Eſt alius præterea vſus pronominis cū hoc ver-
bo:vt ἔχω ἐμαυτὸν ἀκοινώνητον, Plat.Sic ἐκποδὼν ἑαυτὸν ἔσχεν
ἀφανῆ,apud eundem,pro Seipſum è cōſpectu eripuit.

Ἔχω cum aduerbiis frequenter ponitur: & interdū
verbo ſubſtantiuo reddendū eſt,niſi quis verbum Ha-
bere retinens,inuertat orationem.vt ἔχω εὐνοϊκῶς πρός
σε,Xenoph.ad verbum,Habeo [me]beneuolè erga te:
F id eſt Sum tibi beneuolus,vel Habes me tibi beneuo-
lum.Tale eſt,ἔχω φιλικῶς πρός σε,& ἔχω οἰκείως,& πράως
ἔχω(vel per dat.ἔχω σοι φιλικῶς & οἰκείως:vt Xen. φιλικώ-
τερόν τι καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε)quibus opponūtur, ἔ-
χω ἐχθρῶς πρός σε,ἔχω πικρῶς aut τραχέως πρός σε: vel τρα-
χέως aut χαλεπῶς ἔχω σοι. Interdum verò ἔχω vertitur
affectus ſum:vt ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν,Iſocrates,Sic in
Euagoram fuit affectus. Nec ſolùm cum accuſ.per-
ſonæ,ſed & cum accuſ.rei iungitur,præcedēte aduerb.
vt ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς.Plato De leg.Sic ἀκολά-
στως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, Xenoph. pro Intemperanter ſe
gerere:vel(vtendo hic quoque verbo ſubſtant.)Intem-
G perantem eſſe. Sed & prout diuerſa occurrūt loquēdi
genera,ita & nouum interpretationis genus quæren-
dum eſt:vt ἔχω πρὸς τὴν πορείαν ἀσυντονώτατα, Tardiſſi-
mè ſeu lentiſſimè incedo, Vel, Valde remiſſè me gero
in conficiendo itinere.Sed ſæpe illa reſolutio verbi ἔ-
χω in verbum ſubſtant.aptiſſima eſt: vt ſi ἀθύμως ἔχω
πρὸς ταῦτα vel περὶ τούτων,ita reddatur ac ſi eſſet ἄθυμός
εἰμι. ‖Interdum verò illud οὕτως(cuius generis lo-
quendi paulo antè protuli exemplum ex Iſocrate) adiū-
H ctum ſibi genitiuum habet: vt οὕτως ἔχω γνώμης, Ita
ſum ſententia,Ita ſentio.(affertur verò & ſine illo gen.
ex Xenophonte pro eadem ſignificatione ἔχω οὕτως
περὶ σοῦ)Sic οὕτως ἔχω φύσεως,tali ſum natura præditus.
οὕτως εἶχε τοῦ γένους,Herodian.Tale erat eius genus. Itidē

verò cum ὡς & ὅπως, aliiſque huiuſmodi. Plato Gorgia, οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. quod Cicero interpr. Ignoro enim ꝗ ſit doctus, ꝗ vir bonus. Plutar. Camillo, ὡς ἕκαστος ἐπιμελείας ἢ βουλήσεως ἔχοι. Ex Thucydide etiam, ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, vt meminiſſet. Tale eſt οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, vt loquitur Halicarn. de Lyſia ſcribens. Sic Plato, πῶς ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; quámnam opinionem habes? Gregorius de martyribus loquens, παρεσκευάσθης μὲν γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς πάντα ῥᾳδίως οἴσοντες. Dicitur & ὡς εἶχεν ὀργῆς, pro, Qua erat ira percitus, Vt erat iratus. Vide & cum aliorũ nominũ genit. in vnoquoq; eorũ. At verò ὡς τάχους εἶχε apud eundẽ & cæteros quoque ſcriptores, pro Quàm celerrimè poterat, aliáque illi ſimilia, ad ἔχω ſignificans Poſſum, pertinere videri poſſint. Alius verò eſt τοῦ ὡς vel ὥσπερ ἔχω vſus ſine genitiuo, vt ὥσπερ εἶχε apud Thucydidem: quod ſchol. exponit αὐτῷ τῷ σχήματι. Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gellius in duobus Herodoti locis de Arione ſcribentis. At verò apud Luc. σκάπτε ὡς ἔχεις ſunt qui interpr. Fode ita vt facis. Sed viderint. ‖ Ἔχω iungitur & aliter aduerbio, nimirum vel ſequente accuſatiuo, qui regitur à ſubaudita præpoſitione κατὰ (aut certè datiuo, qui in accuſatiuũ cum κατὰ reſolui poteſt) vel nullo caſu ſequente, vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plat. & Xen. Inuenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, & εὖ ἔχω συνέσεως. At verò τῇ λέξει κακῶς ἔχει ὁ λόγος, Iſocr. in Euag. pro κατὰ τὴν λέξιν. Vtimur autem & hîc plerunque verbo ſubſtantiuo in interpr. vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sũ bona corporis valetudine. Vel potius ſine illo genitiuo, Sum bona valetudine. Aut breuius etiam, Valeo. Interdum verò caſus non additur, vti dixi: ſed dicitur ſimpliciter κακῶς ἔχει, vel πονήρως ἔχει. Sic & μαλακῶς ἔχει, aliáque huiuſmodi. ‖ Sed & res quoque dicitur ἔχειν εὖ ſeu καλῶς, & ἔχειν κακῶς, res quæ bene ſe habet, vel malè. Itẽ τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decẽt vel expediũt. Sic τὰ καλῶς ἔχοντα. vt apud Lucianum, ἐργάζεσθαι ἃ καλῶς ἔχει. Apud Lyſiam autem p. 87, ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν, Bud. interpr. Opportunum illi erat, vel tempeſtiuum. Itẽ εὖ ἔχειν dicitur Quod conuenit ſeu quadrat, addito interdum datiuo. vt Plato De rep. 1, καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος. Et τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον apud Platonem Cic. interpretatur, Quod ſemper vnum & idem eſt, & ſui ſimile. Inuenitur item ἔχει οὕτως, pro Ità ſe res habet, Sic res eſt. Ariſtoph. & Demoſtheni. Gall. *Voila comment il en va.* Budæus autem apud Syneſium ἔχει γὰρ οὕτως ὦ ἄνδρες Πυλαιμένες interpr. etiam Sic ſtatuo. Legitur etiam, ἔχει μοι ἀπόρως τόδε apud Euripidem, pro ἄπορόν μοι ἐστὶ τόδε. Aliquando etiam iungitur infinitiuo: vt ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, (q.d. Pulchrè vel conuenienter ſe habet mihi) Pulchrum & conueniens mihi eſt, Decet me expectare. Commodius autem redditur apud Herodotum, ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, Neceſſe habeo hæc facere. Dicitur & καλῶς ἔχει τὸ ποιεῖν ſine datiuo. vt Xenoph. Pæd. 4, καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Demoſth. οὐ τι γὰρ καταπτεῖν τούτων, εἶχε καλῶς, non erat honeſtum. Sic εὐσεβῶς ἔχει, idem Demoſthenes cum infinitiuo, Pium eſt. Iungitur & aliis aduerbiis, vt in vnoquoque eorum dicetur.

Ἔχω cum præpoſitione alicubi quidem reddi poteſt per Habeo, vel Teneo (vt ἔχω διὰ χειρὸς, apud Thucydidem. Sic ἔχω διὰ σώματος, Plutarch. Et ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo diſcedere, Plat.) frequentiſſimè autem reddendum eſt verbo Lat. habente ſignificationẽ verbi Græci à quo deductum eſt nomen, vel quod deducitur à nomine illi adiuncto: vt ſi ἔχω σοι δι' ὀργῆς vertas Iraſcor tibi, tanquam ſit ὀργίζομαι. Sic ἔχω διὰ σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω. Et ἔχω δι' ἐλπίδος, Herodian. ἐλπίζω. Item cum ἐν, vt ἐν ὀργῇ ἔχειν, & ἐν ἡδονῇ ἔχειν. Sic ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν, Euripides pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præpoſitione, vel in ipſis nominibus inueniuntur. Quibus addendum eſt etiam ἐν γαστρὶ ἔχειν, pro Grauidam eſſe, quod itidem in γαστήρ quærendum fuerit. (Sed & τὴν ἔχουσαν ſine adiectione dixit Ariſtoteles Polit. pro matre.) ‖ At cum præpoſ. ἀμφὶ & περὶ ſignificat Occupatum eſſe, Vacare: vt ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xen. Pæd. 4, In his occupati erant, Hæc agebant. (pro quo alibi dicit ἐν τούτοις ἦσαν.) Sed & ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν alibi, Cæteris amicis operam dare.

Vſum autem verbi ἔχω cum participii aoriſto Galli planè retinuerunt. nam ἔχω ποιήσας, pro ἐποίησα, eſt ad verbum, *I'ay faict*: vt in quodam meo libello de conuenientia linguæ Gallicæ cum Græca, ſat multis docui. Eſt autem hic verbi ἔχω vſus apud Græcos carmini cũ ſoluta oratione communis. Heſiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Sophocles Aiace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. Sic Thucyd. ἔχω δήσας. & Demoſthenes, ἔχω καταστήσας: item συλλαβοῦσα ἔχει apud eundem. Arrianus verò dixit itidem σιγήσαντα ἔχειν, pro σιγᾶν lib. 4, de cæde Cliti loquẽs, ἱκανὸν γὰρ εἶναι ἡγεῖσθαι ἐν τῷ τοιῷδε παροινίᾳ τὸ καθ' αὑτὸν σιγήσαντα ἔχειν, pro σιγᾶν. Vide Bud. p. 394. ‖ Interdum verò abundat partic. vt ληρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων, quæ cum aliis vide ibidem. Item ἔχον neutro genere ſimiliter vacans, quum dicitur τὸ νῦν ἔχον pro Nunc, ibidẽ inuenies.

Ἔχω ſæpe etiam ſuorum compoſitorum ſignificationem accipit. vt ἔχω pro ἀνέχω, Suſtineo, Odyſſ. τ, — αἳ κίονες ὑψόσ' ἔχουσαι. Sic Heſ. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, Tolero, apud Hom. Item pro ἀντέχω, i. Reſiſto, Obſiſto, Il. ε. Et cum accuſat. Il. υ, circa principium, Οὐδέ μιν αὖθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα, id eſt ἀντισχήσονται. Vbi & verbo illo Suſtinere vti poſſumus, vt ſit, Non ſuſtinebunt illum, pro Illius impetum. Interdum & pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, vt ἔχειν ἔγχος dicitur Lycaon Il. φ, pro κρατεῖν, κωλύων τῆς βολῆς. Sic Od. χ, non ſemel, σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Il. β, Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Iungit & infinitiuo. quo etiam modo Herodotus, ſed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Sic autem Hom. ET σχέθω pro κωλύω ſæpe variiſque modis ponit. vt Od. λ & π, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. Sic αἷμα ἔσχεθον, Od. τ. Et Od. ε, — σχέθε πένθος, Et σχέθε δ' ὄπα γόοιο, Od. λ. Lege quæ paulo pòſt de verbo Teneo à me dicuntur. Ponitur ἔχω & pro περιέχω, Cingo, Circundo. vt apud Heſiodũ, Χρύσειαι δέ μιν ἔχον ὑπερθυρέοις ἀραρυῖαι ἑπτὰ πύλαι. vbi tamen alii interpret. Cuſtodiebant vel Tuebantur. ‖ In vſu eſt denique ἔχω & pro προσέχω ſignificante Appello: & quidem apud Thuc. quoque non ſemel. Sciendum eſt autem à ſchol. alicubi annotari & pro παρέχειν, item ἐπέχειν.

Ἔχω alias etiam ſignificationes quàm ſuorum compoſ. accipit. vt verbi ἐλαύνω apud Hom. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, item ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. Vide Euſtath. Huic autem ſignificato affine eſt illud quo pro Pertingo, item Tendo & Attineo ponitur, vt annot. in v. 1. ex Herodoto, ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex eodem. Et τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Sed & apud Pauſ. pro Pertinere, alio ſenſu, ἐγὼ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἀγωνίαν τὴν Ἀθηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet. Idem, ἐνταῦθα Πολύγνωτος τὰ μὲν ἔχοντα ἐς αὐτὰς ἔγραψε. At quum dicitur ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, eſt pro φορεῖν, id eſt Geſtare, vt Euſtathius annotat. Qui & καναχὴν ἔχειν apud Homerum nihil aliud eſſe docet quàm καναχίζειν. Quod verò ille dicit, ἔχειν δ' ἥμισυ ἵππων, exponit εἰδέναι. Sic autem & οὐκ ἔχω pro Neſcio accipi mihi videri in quibuſdam loquendi generibus, docebo aliquanto pòſt. Hîc porro meminiſſe nos oportet Latini verbi Tenere, quod quũ propriè ſit ἔχειν, id eſt ἐν χερσὶν ἔχειν, ſeu διὰ χειρὸς ἔχειν, itidẽ pro Scire interdum ſumitur. Addo autẽ, verbũ Teneo nõnullas etiam alias verbi ἔχω ſignificat. habere, aut ad eas propè accedere: vt quæ ἔχω poſiti pro Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiã res hæc vel illa Tenere aliquẽ,

vt Græcè ἔχειν. Item Tenere vrbem aliquam, ſeu quępiam locum, eodem modo quo ἔχειν πόλιν τινὰ, (quod & apud Platonem legitur) niſi quod etiam adminiſtrationis ſignificationem incluſam habet: vnde πολιοῦχος θεός. Sic autem & ἔχειν πράγματα πόλεως dixit Ariſtophanes. magis etiam ἔχειν pro Appellere ſeu Applicare, ad Latinum Tenere accedit. nam ἔχειν nihil aliud eſt quàm quod Latinis Tenere littus. Cæterùm vt ad Euſtathium reuertar, meminit & τὸ ἔχειν elleipticè poſiti in hoc Sophoclis loco, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει. vbi ſubaudiri vult τὸ ἀγαθὸν: at ego malim χρήματα. hîc enim τὸν ἔχοντα ſignificare puto diuitem: aut ſaltē quod Gall. dicitur *Qui ha de quoy*. Qua in ſignif. memini me alibi legere.

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, (vt dii ὀλύμπιον ἔχουσιν, apud Homerum) poteſt & ad verbum reddi Habeo. ex Plauto & Saluſtio. Iunxit autem Xenophon præpoſitioni κατὰ, quum τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocauit Aſiaticos.

Ἔχω inuenio in alia præterea verbi Habeo ſignific. tali nimirum qualis eſt quum dicitur Habere aliquem in numero bonorum virorum, vel ſapientum: & Habere aliquid potius pro Anteferre: item Habere aliquid pro nihilo. Inuenio autem apud Iſocratem in Panath. vbi ſcribit, τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; In alio autem vllo claſſicorum ſcriptorum loco legere me non memini: apud Marcum quidem certè cap. 11, eandem ſignificationem habere ſcio, vbi dicit, ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide digniſſima exemplaria ex eorum numero quibus pater meus in ſua Teſtamenti noui editione vſus eſt, ᾔδεισαν habebant pro εἶχον: quod & in illius editionis margine annotaui. Affinis eſt autem iſta ſignificatio verbi ἔχω hiſce in locis ei quam habet quum aduerbio iunctum ponitur pro Sentio: vt apud Gregorium, ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς. Sic autem & ex Xenophonte afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ, & pro eodem οὕτω γνώμης ἔχω dici, ſuprà docui.

Ἔχω denique ſignificat Poſſum, & quidem frequentiſſimè: ac certè Latini hunc quoque verbi ἔχω vſum ſuo Habeo in certis quibuſdam loquendi generibus dederunt. Sed falſò quidem annotatur ἔχω pro Poſſum non accipi niſi quum infinitiuo iungitur: vt ex ſequentibus patebit exemplis. Ac primùm quod ad ἔχω attinet infinitiuo iunctum, cum λέγειν vel εἰπεῖν frequētius quàm cum aliis, id eſt aliam ſignif. habētibus, poni ſciendum eſt. quo & Cicero modo dixit Habeo dicere. Athenæus 85, de ſolduriis loquens, καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θανάτου. Idem 271, ἐγὼ δ' ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plutarch. ſic ſuum περὶ παίδων ἀγωγῆς libellum auſpicatur, Τί της ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, &c. φέρε σκεψώμεθα. Sic Xenophon Pædiæ 5, ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thucydidem autem cum infinitiuo, præcedentem habente particulā μὴ, libro 2, μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν. Interdum verò infinitiuū circumloquūtur per ὅπως, vel πῶς, aut alia particula, cum ſubiunctiuo. vt οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, (ad verbum, Non habeo quomodo ſuccurram) pro οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Demoſthenes cum πῶς iunxit, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω. Et cum ὅτι apud Platonem in Phædone, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ὅτι εἴπω αὐτοῖς. Interdum verò ponitur cum particula μὴ, vt Plato De republica libro 2, quum dixiſſet, οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, ſubiungit, paucis interiectis, οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. Lucianus autem in hoc loquendi genere ὅπως futuro indicatiui iunxit, præcedente itidem infinitiuo verbi ἔχω. ita enim ſcripſit, οὐκ ἔχουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα εἶναί σε τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. Vtuntur verò eleganter verbo χρὴ eadem in re. vt Thucyd. 1, οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι. vbi tamen οὐκ εἶχον (ſi hoc loquendi genus ad verbum reddere quis velit) non video quomodo verti poſſit Non poterant: ac malim, Neſciebant. Sic Xenophon

Pædiæ 1, καὶ τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ, τι χρὴ λέγειν. Quæ mea interpretatio & illi Demoſthenis loco conuenire videtur, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω: vt ſit Neſcio quo pacto laudem, id eſt laudare queam, vel debeam. Conuenire illam puto & huic Iſocratis loco in Panath. οὐκ ἔχω τίνας ἐπαίνους εἰπὼν, ἀξίους ἂν εἴην εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων διανοίας. Sed & quum poſt οὐκ ἔχω ſequitur τί, (vt οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Demoſthenē Philipp. 3. Et Dinarch. 91, οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω. Et Plat. in Gorg. οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ) videtur οὐκ ἔχω poſſe accipi pro Neſcio: vt ſit Neſcio quidnam dicere debeam, vel quidnam aliud. Fateor tamen ἔχω ſuam etiā ſignif. hîc ſeruare poſſe, præſertim verò vbi ſequitur ὅτι: vt in illo Plat. loco, οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω, Nō habebo quod dicam, id eſt dicere debeam. vt autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, ſic etiam οὐκ ἔχω τί ποιῶ dixit Xenophon Hellen. 1, οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ ἢ τὰ κελευόμενα ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem mihi aſſentietur in illa mea interpretatione huius οὐκ ἔχω per Neſcio, qui recordabitur illius loci Homerici, ἔχειν δ' ἐπέων ἵππων pro ſcire, ſeu noſſe, εἰδέναι. quo etiam Latinos modo ſuum Tenere vſurpare admonui. Sed & hoc ſciendum eſt, Ciceronem alicubi Nō habeo pro Neſcio dixiſſe. Iam verò & ipſum ἔχω cum infinit. εἰπεῖν ſeu λέγειν non ſemper redditur Poſſum. nam in hoc Iſocratis loco, περὶ μὲν οὖν τῶν πραχθέντων πρὸς ἄλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ' ἔχομεν εἰπεῖν, Budæus ταῦτ' ἔχομεν εἰπεῖν vertit Hæc habuimus quæ diceremus. Et apud Xenophontem eadem verba interpret. Hæc dicenda habuimus. At verò in hoc loquendi genere ὡς εἶχον τάχους, & ſimilibus, ſunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Poſſum: quibus ego aſſentiri nequeo: licet ὡς εἶχον τάχους verti ſciam Quàm potui celerrimè. Sed ita accipi dico verbum ἔχω in ὡς εἶχον τάχους vt accipitur in ὡς εἶχον ποδῶν, quod eundem ſenſum habet. Suſpicor autem eundem vtrobique eſſe vſum gen. cū ἔχω qui eſt in hoc loquēdi genere, ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης, & ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας. vt enim ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης eſt Pro cuiuſque robore & q. d. pro ea roboris portione quā quiſque habebat, ſic & ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας, pro dignitate cuiuſque: ita apud Thuc. μικρὸν δὲ ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, crediderim ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος eſſe Pro ſua quiſque celeritate, id eſt prout quiſque celeritate valebat: q. d. pro ſuo celeritatis modo & ſua quadam menſura. In illo autem loquendi genere, ὡς ποδῶν εἶχεν, accipio ποδῶν pro τάχους ποδῶν.

PASS. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Poſſideor. Iliad. ε, v. 130, Ἀλλὰ τὰ μὲν τεύχεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται. Et v. 197, Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. Ariſtippus, ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι (cuius apophthegmatis meminit Plutarchus, & alii) pro Habeo Laidem, at non habeor. Cic. Epiſt. ad fam. lib. 9 in vltima, Sed tamē ne Ariſtippus quidem ille Socraticus erubuit, quum eſſet ei obiectum habere Laida: Habeo, inquit, non habeor. Græcè hoc melius: tu, ſi voles, interpretabere. Hæc Cicero, quem puto quum dixit, Græcè hoc melius, intellexiſſe ſignificantius Græco verbo id exprimi. vtpote quod non ſimpliciter haberi, ſed teneri, & quidem velut cōſtrictum ſignificaret. De hoc autem verbi ἔχομαι vſu dicam paulo pòſt. Nunc addo ex Ariſtoph. Ranis ἔχῃ μέσος, quod exponitur Teneris medius: & dicitur de eo qui ſic tenetur vt extricare ſeſe nulla ratione poſſit. vt Eraſmus docet. apud quem paulo plura vide. Lege & Budæum p. 672. Sophocles autem dixit in Œd. Coloneo ἔχων ἔχῃ, pro Tenens teneris, de quo loquendi genere lege eundem Eraſmum in prouerb. Captantes capti ſumus. Alicubi certè ἔχεσθαι exponitur & Captum eſſe. vt apud Thucydidem 2, ἤδη τῶν αὐτόθεν τῶν μὲν διεφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic apud Plutarchum in Romulo ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur, Capta à Sabinis arce. Poteſt tamen reddi etiam, Quum teneretur à Sabinis. ¶ Sed pro Teneri interdum etiam caſum habet, videlicet datiuum: vt ἔχομαι καὶ ... τινὶ καὶ ἄλγεσι Od. θ, apud Homerū, pro Teneor ærumnis & mœroribus. Verùm intelligo non ſimpliciter Te-

neor, ſed Teneor velut obſtrictus; Teneor occupatus A & impeditus (vt Cicero dixit pro Cælio, Amores & hæ deliciæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum impeditúmque tenuerunt) Ac profectò talem quandam vim ſubeſſe putauit Cicero illi ἔχομαι Ariſtippeo, de quo ſuprà. Iungitur autem & aliis datiuis tam in proſa quàm in carmine. Apoll. ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia conſilii laborare. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, Plat. epiſt. 7. vbi exponitur Tentari morbo: ſed malim ad verbum, Teneri morbo, aut Laborare morbo inſaniæ. Et μανίαις ἐχόμενοι apud eundem. Et ἔχεσθαι τῇ ὀργῇ ex Herodoto B pro Commoueri ira: ſed malim Correptum eſſe ira. Sic λιμῷ ἐχόμενοι, Luc. Fame correpti, vel Fame laborantes. Rurſus apud Herodotum ἔχεσθαι ἀγρυπνίῃσι, inſomnia laborare. Sed dicitur etiam ἔχεσθαι κηληθμῷ ab Hom. Odyſſ. λ: ſicut Latini non ſolùm Teneor metu, & Teneor morbo, (pro quo tamen frequentius Tenet me morbus) aliáque huiuſmodi nonnulla dicunt, verumetiam Teneri ſtudio alicuius rei, Teneri ludis & ſpectaculis. ‖Additur interdum ἐν: vt ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, C ex Platone De leg. ἔχομαι ἐν τοῖς στενοῖς, Luc. At verò apud Hom. Il. η, Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro Victoriæ termini poſiti ſunt, vel conſiſtunt in diis, id eſt in deorum arbitrio.

Ἔχομαι cum genit. Prehendo. Luc. in Timone, καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Idem in Necya, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic & apud Plutarchũ in Amat. narr. καὶ ὁ Στράτων γε εἴχετο τῆς παρθένου. Politianus autem vertit Trahebat ad ſe. Apud Homerũ autem eſt potius Tenere, Il. α, — Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα. Interdum verò Hæreo alicui, ſeu Adhæreo, Coniunctus ſum alicui, Proximus ſum, Proximè ſequor. Philo De vita Moſ. lib. 2, ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἐπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur, Conſequentia præcedentibus hærere. Sic autem & in illo poſteriore Luc. loco quidã ἔχεσθαι interpr. Adhærere. Apud Ariſtoph. autem in Pluto, Μὰ Δί', ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου, Tibi adhærebimus, A tuo latere ne latum quidem vnguem diſcedemus. Ita enim reddere malo quàm Te retinebimus: eodem alioqui ſenſu. Apud Baſilium ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, E exponitur Inſiſtere veſtigiis: vbi & Inhærere veſtigiis reddi poteſt. Iam verò & apud Thucyd. l. 1, τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, pro In eadem perſto ſententia: q.d. Eidem ſententiæ inhæreo. Niſi quis malit, Eandẽ ſententiam retineo. Apud Platonem ἔχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, quidam exponunt Adiungere tibi hos viros: ſed malim Coniunctos tibi habere. Nec malè etiam, Amplecti hos viros. Denique ἔχομαι variis genitiuis adhibetur, ſignif. his vicinam habens. Plutar. F in Pericle, ἐχόμενοι δικαιολογίας εὐγνώμονος ψήφισμα, Decretum cum æquitate coniunctum. Vel q.d. Decretum æquitati inhærens, ſeu æquitatem retinens. In epiſt. autem ad Hebr. ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddunt Cõiuncta cum ſalute, vet. interpres vertit Viciniora ſaluti. Apud Platonem ἐχόμενον τέχνης, Pertinens ad artem. Sed & alicubi per Habeo redditur: vt Aphrodiſæ⁹ in Problem. ἔχεται δέ τινος αἰτίας εὐλόγου. Sic apud Dioſcoridem lib. 1, ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum etiam exponitur Pendêre: vt apud Ariſtidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, redditur, Ac velut è ſacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Homero autem additur ἐκ in hac ſignificatione, Odyſſ. ζ G & λ. Sed & ſine præpoſitione. Il. ι, — σέο δ' ἕξεται ὅ, ττι κεν ἄρχῃ, tale quid ſignific. videtur. Cæterùm ab illa verbi ἔχομαι ſignif. qua pro Proximum eſſe ſeu Proximè ſequi ponitur, ſumptum eſt partic. ἐχόμενος, quod & ſine adiectione dicitur pro Proximus, Contiguus. Plato, ἐχόμενόν ἐστι, Proximum eſt, Sequitur deinceps. Interdum verò & pro Coniunctus. Item Pendens ab aliquo. HINC aduerb. Ἐχομένως, Proximè, item Cõtinué. Interdum Deinceps. Interdum & cum genit. H vt Laertius in Crat. περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, Proximè poſt Arceſilaũ. Vel, Statim poſt Arceſilaum, vt B. vertit. Ex Ariſtot. autem Rhet. ἐχομένως τούτων, pro Conſentaneo his modo.

Ἔχομαι cum genitiuo itidem, Capeſſo, Aggredior. vt ἔργου ἔχεσθαι, Thucyd. non ſemel, & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπιχειρούντων Herodian. & ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, Vrgere inceptum. Sed & ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοιπορίας, apud eundem: quod quidam Capeſſere viam interpret. Quod certè apud eundem Herodianũ legitur, ἔχεσθαι μάχης, Latini ſæpe Capeſſere pugnam dicunt: atque ita magis propriè reddidiſſet Politianus apud eundem libro 7, εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης, quàm vt vertit, videlicet, Bellum Germanis intulit. Apud eundem libro 8, εἴχοντο τῆς πολιορκίας, reddit, Vrbẽ oppugnare aggrediuntur. Arbitror autem & hanc ſignificationem τοῦ ἔχεσθαι ex Homero ſumptam eſſe, canente Iliados π & ρ, Ἀλλ' ἔχε κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα. In quo Iliad. π loco ſcholiaſtes exponit ἀντέχου τῆς μάχης.

Ἔχομαι cum genit. itidem, Deſiſto, Abſtineo. Hom. Iliad. γ, — σχέσθαι μάχης, (quæ ſignificatio contraria eſt proximè præcedenti in eodem loquendi genere) & alibi σχέσθαι βίης. Plut. quoque in Craſſo, ἔχοντο μάχης dixit pro ἀπέχοντο, vt annotat Bud. (itidẽ verò in altera ſignific. ἔχεσθαι μάχης, pro Capeſſere pugnam, ex eodem affertur, ſicut & ex aliis) Idem dixit ἔχεσθαι δρόμου, Siſtere curſum: de Cæſare loquens ad Rubiconem, ἔσχε τοῦ δρόμου καὶ τὴν πορείαν ἐπιστήσας. Cæterùm ad hanc ſignificationem pertinet φρεσὶ δ' ἔσχετο, Od. ρ, q.d. Mente conſtitit & velut conquieuit, motum eius reprimendo. Sic enim puto locum eſſe intelligendum.

Ἔχομαι cum accuſatiuo, pro Suſtineo apud Heſ. in Theog. Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homerum autem exponitur ſimpliciter Tenere, item Habere, Iliad. μ, Τὴν δ' ἄρ' ὅγε προπάροιθε σχόμενος. Et Odyſſ. α, Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Sed προπάροιθε σχέσθαι ſicut & ἄντα σχέσθαι videtur eſſe Prætendere, aut q.d. Tenere ſeu habere prætenſum: in alia tamen prætendendi ſignif. illic quàm hic.

Ἕξις, εως, ἡ, Habitus, id eſt Affectio in animo vel corpore ſtabilis, & à ſubiecto ægrè mobilis, ſiue bona ea ſit ſiue mala. Plato Timæo, εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως, id eſt (Cicerone interprete) Ad primam atq; optimam affectionem animi peruenerit. Ariſtot. Ethicῶν 1, cap. 5, ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Idem Politicῶν 7, πεποιημένην ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Idem Rhetoric. libro 1, οἱ μὲν εἰκῇ ταῦτα δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἕξεως. Iſocrates Panath. καταστήσας αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν ἐξ ἧς ἐξέπεσον. In corpore quoque ἕξις dicitur. id enim quod eſt ἐν δηλώτῳ διαθέσει, (ſiue ſanitas, ſiue morbus ſiue aliud quodlibet) καθ' ἕξιν διακεῖσθαι dicitur, vt tradit Gorræus ex Galeno libro 1 Meth. med. addens, contrarium eſſe τῷ κατὰ σχέσιν, ſiue ἐν σχέσει, idem ſignificanti quod ſimpliciter ἐν τῇ διαθέσει. Apud Galenum itidem ἕξις definitur πνεῦμα συνέχον καὶ συγκρατοῦν τὰ μέρη. Hippocrates verò De victu acutorum morborum, ἕξιν vocauit etiam αὐτὴν τοῦ σώματος τὴν κατασκευήν, hoc eſt ipſius corporis conſtitutionem, per quam vel raro aut denſo corpore, vel gracili aut obeſo, vel aliter quis dicitur, vt idem Gorræus ex Galeni Comment. 2 annotat: adiiciens, eandem tamen ab eodem Hippocrate σχέσιν etiam in libro De articulis appellari, duo hæc nomina confundente. Habitudinem corporis Latini dicunt. Addit idem Gorræus, quamuis Galen. De arte medica ſcripſerit totius corporis habitum de iis maximè partibus dici quæ primæ intuentibus obiiciuntur, (cuiuſmodi ſunt muſculi oſſa omnia cingentes, ex ſimplici primáq; carne & fibris quas ipſa continet, conſtantes, quod quidem non eſt aliud quàm ipſa κατασκευὴ τοῦ σώματος, cui propriè cõpetit raritas, denſitas, gracilitas & obeſitas) eundem tamen proculdubio intellexiſſe, dici & de aliis partibus, licet oculis non obuiis, quæ habitus nomine comprehendãtur: cuiuſmodi ſunt omnia interna viſcera, cor, pulmones, vẽ

triculus, iecur, lien, renes & reliqua omnia præter contenta & impetum facientia: eſſeque in hac ſignific. accipienda quæ dicuntur à medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus. Ἕξις apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, ſignif. etiam τὴν ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐπίδεσιν χρόνῳ κατάστασιν τῶν ἐπιδεδεμένων. hoc eſt, poſt deligationis tempus, membrorum deligatorũ collocationem, vt idem Gorr. ex Gal. Comm. 3 annot. Ἕξις à Philone De mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet vt firmiſſimo vinculo contineantur. dicit autem eam eſſe πνευματικὸν τόνον, δεσμὸν οὐκ ἄρρηκτον, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτον, id eſt, tenorem ſpiritualem, vinculúmque fracturæ non immune, tametſi ægrè ſit ſolubile. In eodem libro, aliquanto antè, tradit ἕξιν eſſe πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό. incipientem enim à mediis, in extrema tendi: quúmque ſupremam attigerit ſuperficiē, reflecti rurſus, quoad eodem loci peruenerit vnde primùm profectus erat. ‖ Ἕξις, Facultas. Philo De vita Moſ. lib. 3, dicit πλειοτάτῳ ἡγεμόνι quatuor ineſſe oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱερωσύνην, προφητείαν. vbi Turnebus interpr. legiſlationis facultatem. Plut. tamen περὶ ἠθ. ἀρ. inter δύναμιν & ἕξιν diſtinguit, quum tria hæc περὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν dicit, δύναμιν, πάθος, ἕξιν: ſicut Ariſtot. quoque Ethic. 2, c. 5, inter δυνάμεις & ἕξεις diſcernit. Definitur autē ἕξις ibi à Plut. ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη.

Ἑξείδιον, SIVE Ἑξίδιον, ου, τό, diminutiuum ab ἕξις. Etymologus tradit ἑξείδιον fieri à genit. ἕξεως, at ἑξίδιον ab ἕξις.

Ἑκτικός, οῦ, ὁ, In habitu poſitus, Habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, (ſeu, vt Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur) quàm ὅτι ἐν τῇ ἕξει ſit, vt aliæ febres in χύσει. eſt. n. ſolutu curatúque difficillima. Et ἑκτικὸς σφυγμὸς, hecticus pulſus ſpecies inæqualis pulſus in vna pulſatione & diuerſis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκίζων dicitur: ſed eo adhuc minor: phthiſi, empyemati & febri hecticæ propriꝰ. Hæc & alia Gorr. ‖ Ἑκτικὸς dicitur etiam qui hectica febri laborat, Gal. VNDE Ἑκτικῶς, q. d. Habitualiter. Plut. Pol. præc. μηδ' εἰς ἐπιμονὴν αὐτὴν πείθω τὸ ἑκτικῶς ἢ τεχνικῶς ἢ διαιρετικῶς. Baſil. epiſt. ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διάκειμαι, Ad habitum vſque in virtute prouectus ſum.

C. Εὐεξία, ας, ἡ, Bonus habitus, Bona corporis habitudo, vt autor ad Herenn. loquitur. ἡ ἀκρότης τῆς ὑγιείας, vt Suidas docet, (eſt. n. aliquid amplius quàm ſanitas) ſeu ἡ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ πλειότης, perfectiſſima & abſolutiſſima ſanitas: quam ſequuntur neceſſariò, bona omnium partiũ temperies, actionum robur, euchymia, & præterea ſanguinis, carnis totiúſque corporeæ molis ſymmetria: & quia ſpecies ἕξεως eſt, conſtantius in corpore perſeuerat. & hæc eſt ἡ ἁπλῶς εὐεξία, deprehenditúrque in optima corporis conſtitutione. Eſt verò & quædã ἡ μετὰ προσθήκης εὐεξία, quam habent ſingulæ corporum naturæ propriam & in comparatione dictam. ea autem eſt quæ à priore illa deficit, modò nondum vitioſa ſit. tūc enim nō ſimpliciter, ſed huius vel illius εὐεξία dicitur, quemadmodum ἡ τῶν ἀθλητῶν εὐεξία: vt inter alia Gorr. annotat. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 1, εἰ γάρ ἐστιν ἡ εὐεξία πυκνότης σαρκὸς, ἀνάγκη καὶ τὴν καχεξίαν εἶναι μανότητα σαρκός. Philo De vita M. l. 3, πρὸς τε ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, ad habitus bonitatem proficiebat. Herodian. l. 6, σώματος εὐεξία καὶ ἡλικίας ἀκμῇ, habitudine corporis & ætatis vigore. Theoph. ep. 52, διὰ τὴν εἰς ἄκρον εὐεξίαν πρὸς τὴν ἐναντίαν διάθεσιν μεταπίπτουσι. ET Εὔεξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus eſt. Item εὐφυής, Heſych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, Qui eſt corpore bene habito, Qui bona corporis habitudine eſt. Laert. De Socrate, ἐπιμελεῖτο σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. ET Εὐεκτικός, οῦ, ὁ, Qui bene habito corpore eſt, Strenuus. vulg. lex. ex Plat. VNDE Εὐεκτικός, οῦ, ὁ, itidem Qui bona habitudine eſt. Ariſtot. τὰ δὲ ἀκρωτήρια τοῦ σώματος ἰσχυρότερα καὶ λιπαρώτερα καὶ εὐεκτικώτερα τοῦ ἄρρενος, habitiora ſunt. Idē σάρξ ὑγροτέρα καὶ ἁπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικὴ σφόδρα οὐδὲ πιμελώδης. Et in primo De gener. animal. εὐεκτικοί τινες καὶ γινόμενοι πολύσαρκοι. Idem Ethicōn 5, cap. 9, loquens de ἀδικεῖσθαι & ἀδικεῖν, addit, τὸ μὲν γὰρ ἔλαττον, τὸ δὲ πλεῖον ἔχειν ἐστὶ τοῦ μέσου, ὥσπερ ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ. vt εὐεκτικοὶ dicantur qui corpore ſunt bene habito & bene curato more athletarum. (Vnde & Plautus dicit, Pugilicè atque athleticè valere, item Pancraticè atque athleticè valere) Vt Terent. in Eun. dicit, Siqua habitior paulo, pugilem eſſe aiunt. Gellius, Equum nimis ſtrigoſum & malè habitum, ſed equitem eius vberrimum & habitiſſimum viderunt. ‖ Εὐεκτικός, οῦ, ὁ, Bonæ habitudinis in corpore efficiēs (ſeu vt B. interpr.) Bonæ valetudinis efficiens. Ariſtoteles Ethic. 4, καὶ τὸ εὐεκτικόν ἐστι τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκί. Et in 6, τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικά. Quibus addit idem Bud. & hoc ex Alex. εὐεκτικὸς, εὐεξίας ποιητικὸς, vt ὑγιεινὸς ὑγιείας. ET Εὐεκτέω, ῶ, Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine ſum. opponitur τῷ καταμαραίνομαι. Ceb. in tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι; Vtitur & Baſil. ſæpe hoc vocabulo.

C. Καχεξία, ας, ἡ, Malus habitus, Mala corporis habitudo. id eſt ſolidarum corporis partium deprauatio qua alimentũ omne corrumpunt, vt Gorr. definit. Eſt verò aliquid minus quàm morbus. Morbus enim omnis, καχεξία eſt, at nō viceuerſa, vt docet Suidas in εὐεξία. Plutarchus De educ. lib. ποία δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ καχεξίαν; Celſus lib. 3, cap. 22 dicit Malus corporis habitus alimēta corrumpens. Paulus Æg. lib. 3 cap. 47, τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν. Metaphoricè ad animum quoque transfertur. Diphil. apud Athen. lib. 6, Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, Αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, Mala mens, ſeu Mala mentis habitudo: vt dicitur bona ſeu mala corporis habitudo. Polybius, ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ καχεξίας, propter conſuetam vitæ ſocordiam, & morum deprauationē, vitioſitatémque animi, vt in vulgatis lex. exponitur.

Καχέκτης, ου, ὁ, ET Κάχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè habitus, Cachectes. Budæꝰ ex Galeno & Dioſcoride. Apud Latinos Plinius hanc vocem retinuit, quum ait lib. 28 cap. 9, Phthiſici, ſyntecticique & cachectæ. Metaphoricè quoque vſurpatur, vt καχεξία, pro homine malæ mentis, ſeu turbulento & ſeditioſo. Budæus ex Polyb. lib. 1, pag. 17, διὰ τὸ πολλοὺς καχέκτας καὶ στασιώδεις ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν. Et lib. 2, in fine, ὁρῶν αὐτοὺς καχέκτας ὄντας καὶ κινητικούς. VNDE Καχεκτικός, οῦ, ὁ, Mala habitudine laborās, Malo habitui obnoxius. Galenus lib. 4 κατὰ τόπους, affectiones oculorum ad malum habitum perductas vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν. Et καχεκτικοί, quorum corpus macie conficitur, inquit Budæus, citans Plin. l. 32, c. 6. Notandũ tamen quēadmodũ εὐεκτικὸς dicitur etiam Qui vim habet procreandi bonā corporis habitudinem, ſimiliter fortaſſe alicubi & hoc poſſe exponi. ET Καχεκτέω, Malo corporis habitu laboro, Mala ſum corporis habitudine. Polybiꝰ de Perſeo, ἐξελύετο τῇ ψυχῇ, καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν, id eſt κακῶς τὴν ἕξιν διατιθέμενοι, vt Suidas hunc locum citans exponit. Idem Suidas dicit, τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη.

C. Μειονεξία ET Πλεονεξία, vide poſt Μειονεκτῶ & Πλεονεκτῶ.

C. Μειονεκτέω, ῶ, Minus habeo, Minorem partem ſeu portionem habeo. Xenophō Hierone p. 530, ἀλλὰ μὴν ὅ γε πίστεως ὅστις ἐλάχιστον μετέχει, πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ; id eſt, Atqui is cui minimum habetur fidei, nónne is magni boni minorem partem habet ſeu capit? q. d. nónne is magni boni minimùm eſt particeps? Syneſ. epiſt. 66, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν. Interdũ pro Deteriore ſum conditione: vt apud eundem De inſomn. ὡς ταύτῃ μειονεκτῶν τοῦ πλουσίου. Sic & Xenophon vtitur, ei opponens πλεονεκτεῖν. Vide Bud. Comm. p. 858. Sed hic locus, ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖ[illegible] qui Luciano ibi adſcribitur, Xenoph. eſt in Hierone, p. 527 meæ edit. HINC Μειονέκτημα, ET Μειονεξία, Deterior conditio. Xenophon Pæd. 2, pag. 26, ὅτι ἰσομοιροῦντες ἀλλήλοις ὁμοίως τρεφόμεθα· καὶ οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας, ὥστε ὑφίεσθαί τινα, &c. Vbi Philelphus non malè vi-

detur reddidiſſe μειονεξίαν, Mẽ? bene tractari. At μειονέκτημα eſt quod Gallicè dicitur *deſauantage*. Cæterùm μειονεξία & πλεονεξία poſt μειονεκτεῖν & πλεονεκτεῖν ponenda cenſui, non contrà, ſicut in præcedentibus δεξία & καχεξία præcedunt δεκτεῖν & καχεκτεῖν: quia δεκτεῖν dicitur qui habet δεξίαν, & καχεκτεῖν qui habet καχεξίαν: quod de μειονεκτεῖν & πλεονεκτεῖν niſi alio reſpectu dici non poteſt. Adde quòd δεξία & καχεξία nominis ἕξις ſignif. incluſam habent.

C. Πλεονεκτέω, ῶ, Plus habeo, Ampliorem partem ſeu portionem habeo: aut maiorem. Thucyd. 6, pag. 211, τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελόμενος ἔχει, Pl⁹ cõmodorũ habet, ſeu percipit. Sic πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς, B Ariſtot. Dicitur etiã πλεονεκτῶ τι οὐδὲν ὤν. vt Pla. De rep. 1, ἐν εἴδει δ' ἢ ἥντινα δοκεῖ ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος. Inuenitur itẽ πλεονεκτῶ τοῦτό σου, eodẽ modo quo diceretur πλέον ἔχω τούτου σου, pro Habeo iſtud plus q̃ tu. Vel, In hoc ſum te ſuperior. Vel, In hoc conditio mea melior eſt tua. Aut, In hoc ſuperiore ſum conditione, Philoſtr. πλεονεκτοῦσι τοῦτο τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Sic Iſocr. οἱ γὰρ δίκαιοι εἰ μηδὲν ἄλλο τῶν ἀδίκων πλεονεκτοῦσι. Syneſ. C autem dixit cum genitiuo quidem perſonæ, ſed datiuo rei, πλεονεκτοῦσιν οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Sed & cum datiuo rei ſolo. vt Xenophon Pæd. 2, τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, (cui opponitur τῶν ἴσων τυγχάνειν vel ἰσομοιρεῖν) id eſt, Plus honorum & munerum conſequi, aut accipere. Quidam autem vertunt, Honoribus & muneribus alios antecellere: ſed malim Superiorem eſſe. Quæ interpretatio melius etiam conuenit huic eiuſdem loco Pæd. 7, ἐπλεονέκτουν μέντοι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. Interdum verò dicitur cum ſolo geni- D tiuo perſonæ itidem pro Superiorem eſſe, vel Superiora omnia, aut priores, habere, ſeu Conditione meliore aut commodiore eſſe, vt loquitur Cic. qui etiã dicit In ſuperiori conditione poſitum eſſe. (vt contrà πλεονεκτεῖσθαι paſſiuè eſt Omnia habere inferiora: de quo & infrà dicetur, in altera verbi πλεονεκτῶ ſignif.) Item πλεονεκτεῖν ἀξίᾳ apud Ariſtot. Primas partes in Rep. mihi vendico. At verò apud Herodianum lib. 1, οὐδὲ γὰρ πλεονεκτεῖν ὑμῶν ἠξίουν, Polit. vertit, Neque enim ego me ſuperiorem vobis vnquam geſſi. Cicero autem hæc omnia E Plat. verba, πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον, reddidit vno Lat. Vincere. vt videbis pag. 125 Cic. lexici. ‖ Sed & pro Vincere, id eſt Antecellere, ſeu Anteire aut Præſtare, ſæpe accipitur. vt Iſocr. Euag. τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philoſtr. ‖ Πλεονεκτεῖν in malum etiam ſeu in malam partem dicitur (& hoc eſt quod Budæus intelligit quum ſcribit πλεονεκτεῖν dici etiam eum cui plus incommodi accidit) vt quum dicit Xenoph. Pæd. 1, πλεονεκτεῖν τῷ ψύχους καὶ τῶν πόνων. vbi alioqui ſuam illam primam ſignif. retinet. eſt F enim Plus frigoris & plus laborum habere, id eſt tolerare.

Πλεονεκτῶ, Fraudo. vt videlicet ſolent qui plus habendi quàm alii cupidi ſunt. Vide Bud. p. 858, ex Plat. Hac certè in ſignif. Paulus Apoſt. accuſ. iungit. vt 2 ad Cor. cap. 7, v. 2, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν. quod redditur Neminem expilauimus. Perinde eſt autem acſi dicas, Nemini quicquam plus habẽdi deſiderio (id eſt auaritia) eripuimus. Vel, Neminem per auaritiam fraudauimus vlla re. Quidam etiam vertunt Neminem per auaritiã circũſcripſimus. Sed & accuſatiuũ rei addidit cap. 12, G μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς τινος; Scio tamen vulgò μήτι coniunctim legi: ſed mihi altera lectio magis placet. Apud eundem tamẽ, eiuſdem epiſtolæ cap. 2, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, accipitur potius pro Circumueniamur quàm pro Fraudemur: licet alioqui circũuenire dicuntur & qui fraudant. Quidam autem annot. πλεονεκτεῖσθαι eſſe propriè in ſortitione vel diſtributione ab alio potiores partes ſibi vendicante & ſuam conditionem meliorem faciente, iuſta parte & portione H priuari. Sed ego potius credo πλεονεκτεῖσθαι in prima ſignif. dici generaliter eum cui ὁ πλεονεκτῶν iniuriam facit, fraudando videlicet, circunſcribendo, aliiſque modis huiuſmodi.

A Πλεονέκτημα, Commoditas quam quis præ aliis conſequitur, vel Adiumentum quod habet aliquis præ aliis. Item Superiores partes, Melior cõditio. Demoſth. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. (pro quo dicitur & προτέρημα) Apud eũdẽ legitur πλεονεκτήματα πρὸς πόλεμον, ſicut apud Xenophontem, τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα: ſed πρὸς πόλεμον & τὰ ἐν τοῖς πολέμοις diuerſo ſenſu dicuntur. Alicubi πλεονέκτημα vertitur etiam Prærogatiua. Hermog. τῆς φύσεως πλεονεκτήματα dixit, eodémque modo Philo φυσικὰ πλεονεκτήματα. Hoc certè conſtat (vt & aliàs dixi) πλεονέκτημα id planè eſſe quod Gallicè dicitur *auantage*, ſicut μειονέκτημα alicubi *deſauantage*. ‖ Πλεονέκτημα, Fraudatio, Vel potius, Quod fit ad fraudãdum aliquem, ſeu circumueniendum. aut Id in quo fraudatur aliquis. Demoſth. in epiſt. ad Heracleodorum, ὑπὲρ ὅτι ὡς ἀληθῶς τῶν μὴ πλεονεκτημάτων καὶ τῶν περὶ ταῦτα σοφισμάτων ἔξω, vbi Bud. interpr. Vt & procul ab omni iniquitate abſit quæſtuoſáque verſutia. ITEM Πλεονέκτης VEL Πλεονεκτικός, Fraudator & circunſcriptor, Alieni auidus. Apud Paulũ redditur Auarus: illo præſertim loco vbi πλεονέκτην eſſe dicit εἰδωλολάτρην, ad Epheſ. 5, v. 5. (ſicut ad Col. 3, πλεονεξίαν ait eſſe εἰδωλολατρείαν) Reperitur autem & πλεονεκτίστατος apud Xenoph. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο. Vbi ſunt qui vertunt Rapaciſſimus: ſed videmus à Paulo cum πλεονέκτης poni etiam ἅρπαξ. Πλεονεκτικός autem Ariſtoteli eſt etiam Violentus & tyrannicus, teſte B. HINC Πλεονεκτικῶς, Luc. More eorum qui fraudant, & circumueniunt.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα. Iſocr. in Nicocle, αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι ſunt Cõditiones præſtatiores, Præcipua commoda. Bud. 858. ‖ Πλεονεξία, Plus habendi auiditas inexhauſta, Alienum vſurpandi cupiditas. Thucydid. 3, οἱ τε μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες. Xenoph. οὐκ ἐξαπατᾶς ἐπὶ πλεονεξίᾳ. Sæpe redditur Auaritia. vt apud Syneſ. ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. Atque ita ſæpe redditur in Pauli epiſtolis: apud quem tamen, 2 ad Cor. cap. 9, v. 5, ὥστε ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλεονεξίαν, Eraſmus vertit Fraudationem, item Spoliationem: ſed malo cum Beza per quandam metalepſεως formam intelligi Quod tãquam ab auaro extortum eſt.

C. Κακουχέω, ῶ, Malè tracto. Et quod Latinè ad verbum, Malè habeo aliquem. Damaſcenus 116 ex lib. Sapientiæ θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι. Hæc Bud. Κακουχοῦμαι eidem Budæo eſt Ægritudine animi morior & enectus ſum, Deſpondeo animum. Plut. Conſolat. ad Apoll. 99, ὥστε πρὶν ἀπώσασθαι τὰ πένθη, κακουχουμένους τελευτῆσαι τὸν βίον, conflictatos, tabeſcentes luctu, vt idẽ Bud. interpretatur. At v. l. κακουχέω pro κακοπαθῶ ſiue κακὰ πάσχω citant ex Thucydide vt ſit idẽ quod Ciceroni malum habere, & Quintiliano Malo affligi, ſeu Malis premi. ſed nullum teſtimonium proferunt. HINC C. Συγκακουχοῦμαι, Vnà conflictor malis, Vnà affligor. Baſ. in Hexaem. de Moſe, εἵλετο συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν. ET Κακουχία (niſi fortè quis præcedere hoc nomen putet) Mala tractatio, vt Bud. interpretatur in hoc Theanûs epiſt. loco. ἔνιαι δὲ κέρδος τὸ ἀκερδέστατον ἡγοῦνται, τὴν τῶν θεραπαινῶν κακουχίαν, βαρυνόμεναι μὲν τοῖς ἔργοις, ἀποστελλόμεναι δὲ τῶν ἐπιτηδείων. Sic Polyb. ἄπειροι τῆς τοιαύτης κακουχίας. Plutarchus autem plur. numero vſus eſt in Conſol. μάτην αὑτοὺς καταικιζόμενοι ταῖς κακουχίαις. Heſych. vult κακουχίαν inter alia ſignificare ἀθεραπευσίαν, id eſt cultũ corporis neglectum.

C. Ἀχλύω, Pauper, Nihil habens. q. d. ἀεχλύ. Apud Suidam verò ſcribitur Ἄχλω accentu in penultimam retracto: & ἄχλωες apud eundem οἱ μηδὲν ἔχοντες. Aliam etymologiam affert Heſychius, ὅτι τὰ κενὰ ἤχει. VNDE Ἀχλωία, ας, ἡ, Inopia, Penuria, ἀπορία, Suid. ex Ariſtoph. Amphiarao, Νόσῳ βιασθεὶς ἢ φίλων ἀχλωΐᾳ. Apud Heſych. verò eſt ET Ἀχλωΐα quod exponit ἀπορία, quaſi AB Ἀχλώιος adiectiuè ſumpto. Pro ἀχλώ verò ſiue ἀχλω apud Suidam eſt ETIAM Ἄχης, idem ſignificans, id eſt Pauper, πένης.

¶Σχῆμα, ατος, τὸ, Habitus. Redditur tamen & aliis nominibus ſæpe, vt mox docebo: ſed ab hac interpretatione incepi, quòd σχῆμα eodem modo dicatur ab ἔχω (aut certè σχέω inuſitato pro ἔχω) quo Habitus à verbo Habeo. Quàm latè autem vtrunque extendatur, ex ſequentibus patebit exemplis. Xen. Pæd.5, circa principium, καί περ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα. id eſt Quanuis in humili eſſet habitu. Sed magis Latinè, Quanuis humilis eſſet eius habitus. (Sic autem viciſſim dixit Liuius Cætero habitu ſe auguſtiorem fecit) Herodianus lib.1, οὐδὲν ἄλλο ἢ πένθους σχῆμα δείξασα. quod Politianus vertit, Ac planè in lugubrem habitum deformata. Eodem libro ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philoſophi habitu. Et lib.3, σχῆμά τε ᾧ προῄει, reddit, Habitus quo in publicum prodibat. Idem verò σχῆμα ἐσθῆτος dixit lib.5, ſicut Virg. Æneid. lib.8, circa finem, — incedunt victæ longo ordine gentes, Quàm variæ linguis, habitu tam veſtis & armis. (Vbi tamen veſtis & pro veſtitu accipi poteſt, quum in illo Herodiani loco ἐσθὴς veſtimentum ſignificet) Huc pertinet σχῆμα quod redditur Cultus. Herodian.7, ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomen imperatoris iam cultúmque gerens, Polit. Et apud eũdem, καθυβρίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι, Sed ampliſſimam dignitatem turpiſſimo fœdiſſimóq; cultu contaminare. ‖Sæpe etiam σχῆμα, quod à Latinis & Habitus oris & Geſtus appellatur, à Gallis *maintien & contenance*, quæ itidem à *Tenere* (quod eſt ἔχειν) deducta eſſe conſtat. Eurip. Medea, Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα, Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. Demoſth. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Ibidem, λυπεῖσθαι τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν καὶ τὸ σὸν σχῆμα θεωροῦντας. Ariſtophanes Veſpis, ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Vt autem ibi βάδισμα ſubiungitur τῷ σχήματι, ſic etiam à Luciano in Tim. p. 20, ἐπεὶ ὅ τε σχῆμα ἀσελγής, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. (vbi tamen Eraſmus vertit ſimpliciter Habitu) Idem Luc. alibi, ὁ σεμνὸς δὲ ἐπεὶ, ἀπό γε τοῦ σχήματος. Atque vt hîc dixit aliquem eſſe σεμνὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, ſic etiam dicitur σχῆμα σεμνὸν, item σχῆμα οἰκῶδες (Sunt autem qui huc referant illud ταπεινὸν σχῆμα Xenoph. paulo antè allatum, quod tamen latius extendi puto, vt docui) Sed nonnunquam σχῆμα redditur & Perſona, quod huc pertinentem ſignif. habet: vt apud Horatium, Perſonámque feret non inconcinnus vtrãque. Quinetiam ſpeciem oris Latini dicunt, ſicut habitum oris, quod Græci σχῆμα. ‖Verùm σχῆμα redditur Species de aliis etiam rebus dictum. vt ἐν σχήματι νοσοῦντος apud Herodianum Bud. vertit Specie ægrotantis, & ἐν σχήματι πολιορκίας, In ſpeciem obſidionis: item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, Speciem præbere hominis mœſti. Interdum verò & alteram nominis Species ſignif. habet: vnde etiam redditur alicubi Color & ſpecies, (vt Cic. dicit apud B. pag.492, Sed etiam colorem & ſpeciẽ priſtinã ciuitatis amiſimus) itẽ Species & prætextus. vt apud Plutarchum in Galba, ἀρνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Sic & apud Thucyd. vbi σχῆμα exponitur πρόσχημα. Greg. verò huic voci σχῆμα adiunxit πλάσμα κενὸν, ſcribens, οὐκ ἀληθείας σχῆμα γυμνόν τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος. vbi Bud. pro vtroque dixit duntaxat Simulationem inanem. Apud Paulum autẽ 1. Cor. cap.7, v.31, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, redditur σχῆμα, vel Species, vel Forma. ſed malo Species, puto enim σχῆμα hîc eſſe quod Gallicè dicitur *La belle apparence.* ‖Iam verò vt Species interdum aliquam dignitatis ſignif. incluſam habere videtur (vnde dicit Cic. Suſtinere alicuius dignitatem non ſolùm conſilio ſed ipſa ſpecie) ſic & σχῆμα Græcis. Atque adeo etiam Dignitas redditur alicubi: vt apud Baſ. in Epiſt. ad Candidianum, ὅς γε οὐδὲ ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπισέμνῃ, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον. Sed hîc fortaſſe rectius illi grauitatis aut etiam faſtus ſignif. dederimus. Heſych. certè σχῆμα vult inter alia eſſe κόμπον.

Σχῆμα, Forma, Figura. Cic. interpr. in Plat. Tim. Sic Herodian. 2, ἐν τείχους σχήματι περιέκειται καὶ προβέβληται Ἰταλίας. Dionyſius Alex. Σχῆμα μὲν οὖν πελοροῖσιν ἐπὶ πλευρῇσιν ἐοικώς, item σχήματα geometrica: de quibus Gell. lib.1, cap.20, Figurarum quæ σχήματα geometræ appellant, genera ſunt duo, planũ & ſolidum: hæc ipſi vocãt ἐπίπεδον καὶ στερεόν. ‖Sed & rhetorum ſunt σχήματα, quorum alia vocantur λέξεως, alia διανοίας. Cicero in oratione ad Brutum, Concinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat iis luminibus quæ Græci quaſi aliquos geſtus orationis, σχήματα appellant. Idem De clar. orat. Ornari orationem Græci putant ſi verborum immutationibus vtantur, quos appellant τρόπους: & ſententiarum orationiſque formis, quæ vocant σχήματα. Fabius lib.9, cap.1, περὶ τῶν σχημάτων itidem agens, ſcribit, Sed ſi habitus quidam & quaſi geſtus ſic appellandi ſunt, id demũ hoc loco σχῆμα dici oportebit, quod ſit à ſimplici ac in promptu poſito dicendi modo poeticè vel oratoriè mutatum. Sic enim verum erit, aliam orationem eſſe ἀσχημάτιστον, id eſt carentem figuris (quod vitium non inter minima eſt) aliam, ἐσχηματισμένην, id eſt figuratam. Hæc Fab. Sciẽdum eſt tamen, quum dicit Ariſtoteles σχῆμα λέξεως nec ἔμμετρον nec ἄρρυθμον eſſe debere, non intelligi de figurata oratione, ſed ſimpliciter de forma & ſpecie.

Σχήματα ſaltantium, Lat. Staticuli. Budæus autem apud Herodotum ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα (vbi tamen legunt alii σχημάτια) vertit Saltare Laconicis modulis. Item Motibus, & Geſtibus. Subiungit autem ex Xenophonte Sympoſ. de ſaltatore loquentis, εἴδετ', ἔφη, ὡς καλὸς ὁ παῖς ὤν, ὅμως σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων φαίνεται ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἄγῃ. Ibidem, ἡδέως ἂν οὖν συγκαθήσαιμι μάθοιμι τὰ σχήματα παρὰ σοῦ, interpr. Saltandi genus & rationẽ, vel Saltandi artem. Ariſtophanes autem in Veſpis σχῆμα hac in ſignific. dixit in ſingul. καὶ γὰρ δὴ σχήματος ἀρχή, μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

C. Σχηματοποιέομαι, οῦμαι, Fingo, Cõformo, Informo. Xen. De re eq. ὅταν οὖν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προσάγῃ ἀφ' αὐτοῦ σχηματοποιεῖται ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, id eſt, Quum quis equum caput arduum habere, ceruicémque pandatam, docet: quæ eſt affectio & habitus equi in ferociam ſe conformantis & effingentis, vt Bud. explicat, ſeu (vt alii) Quum quis equum caput reducta & pandata ceruice attollere condocefacit: quod σχῆμα eſt & habitus exultantis equi & ſeſe conformantis ad ferociã. Σχηματοποιεῖσθαι, Geſticulationi ſeruire, Schemata ſaltationis cuiuſque imitari. Bud. pag. Comm.787. Σχηματοποιούμενος dicitur etiam ὁ πεπλασμένος ἀνὴρ καὶ μὴ ἐξομολογητικός, Qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed ex ficto vultu & ſermone aſſimulato: tracta metaph. ab illis ſaltatoribus qui in multas ſpecies ſeſe aſſimulabãt. Bud. Σχηματοποιηθῆναι eidem Bud. Comm. pag. 491, id eſt quod Ciceroni Colorari, quum ait, Sentio illo cantu orationẽ meam quaſi colorari. At Colorare eum ſic dixiſſe addit vt Plat. ἐπιχρωματίζειν. eſſe enim coloratam orationem quæ certam habet ſuam phraſin. ET Σχηματοποιΐα, ας, ἡ, Geſtuum ſchematúmque in ſaltando effictio. Bud. Comm. pag.786, citãs ex Athenæo lib.14, prolixum de ſaltationibus priſcis locum, dicit σχηματοποιΐαν ibi vocari artificem geſticulatorum diſciplinam, qualis eſt chironomia: eiúſque artis hodie reliquias licet tenues in ſaltationibus extare.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόρχημα. Herodot. Eratone, ἐσελθούσης δὲ τῆς τραπέζης, πρῶτα μὲν ἐπ' αὐτῆς ὠρχήσατο Λακωνικὰ σχημάτια μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικά· τὸ τρίτον δὲ, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Vbi Bud. annotat fortaſſe ſtaticulum id dici, vt apud Plautum in Perſa, Nequeo leno quin tibi ſaltem ſtaticulum dem quem Hegea Faciebat. At quod Gellius dicit Geſtuoſus, ſunt qui Græcè reddant ὁ πολλὰ σχημάτια ὀρχούμενος. vide σχήματα paulo antè.

Σχηματίζω, F. ίσω, Effingo, Aſſimulo. Bud. ex Athen. σχηματίζει πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα. Et Σχηματίζομαι idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, In certam quandã corporis affectionẽ componor. Bud. Alia etiam ſignificatio in vulgatis lexicis ponitur, id eſt Simulo, Prætexo, Fingo. Hoc enim Plutarchi in Numa, προσεποιοῦντο τὸ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξῃ αὐτῆς ἐκείνοις πρὸς οὓς ἐσχηματίζοντο σωτήριον οὖσαν, exponitur, Dei opinionem commenti ſunt iis apud quos hanc ſimulabant & fingebant, ſalutarem

In iiſdem v.l.hoc quoque Lyſiæ contra Tim.ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὥσπερ ἐστὶ exponitur itidem περιποιητὸν τρόπον ἔχοντες καὶ δοκοῦντες εἶναι κόσμιοι. Σχηματίζεσθαι, Ornari, Componi, Coli.In Gorg.περὶ κυβερνητικῆς loquens, Καὶ αὕτη μὲν σωφρονοῦσα ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, hoc eſt,Non vt rhetorica magno cultu & exquiſito ſe venditat. Quò referri poteſt & ἐσχηματισμένος λόγος apud Hermog. pro oratione figurata, ſeu ſuo quaſi habitu & cultu ornata & compta. quo modo & σχηματοποιεῖσθαι accipi ſuprà ex Bud.annotabi. Vide & σχῆμα paulo antè. Hæc autẽ Epicuri apud Laertium, τὴν σάρκα τὸ παρὸν μόνον σχηματίζειν τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, ſunt qui ex Cic.interpret. Corpore nihil niſi præſens & quod adeſt ſentire poſſumus:animo autem & præterita & futura. VNDE Σχηματισμός,οῦ,ὁ, Cultus corporis & comptura.Bud.ex Plat.lib. 4 De rep.κουρὰς τε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. Item In certã quandam affectionem corporis compoſitio, vt σχηματίζεσθαι accipitur.Plut.De audiendo,loquens de auditore moleſto,σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν ἀσφαλοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Ponitur & pro faſtu vt apud Plat.De rep.6,ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν,σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Bud. Item Figura ſeu Figuratio. Plut.De primo frig.τῶν σκαληνῶν καὶ πυραμοειδῶν σχηματισμῶν ἐν τοῖς σώμασι κειμένων,id eſt(Turnebo interprete) Ex triquetris inæqualibus,figuriſque quarum triangula ſit forma, in corpore hærentibus. Eſt etiam vocabulum grammaticum,quo ſignificatur ab illis formatio ſeu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quaſi certam formam illi dandi. Sic Athenæus lib. 11 dicit quoſdam falſos fuiſſe qui πλειάδες putarent eſſe aues, deceptos ἐκ τοῦ ποιητικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ γράμματος,videlicet in vocabulo πελειάδες.Eodem libro paulo antè reprehendens Didymum quòd Λυκιουργεῖς φιάλας à Lycio qui eas confeciſſet, dictas traderet, ait eum ignorare ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γιγνόμενον,ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. Σχηματισμὸς Heſychio eſt πλάσμα. ET Σχημάτισις, εως,ἡ, Situs,in vulg.lex. ET C.Ἀσχημάτιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Figura carens.Plut. De animi procreatione, τὴν ὕλην ἀεὶ μὲν ἄμορφον καὶ ἀσχημάτιστον ὑπ' αὐτοῦ λέγεσθαι, id eſt (Turnebo interprete) Materiam ſemper informem eſſe omniq; figura carere. Ἀσχημάτιστον,inquit Bud. Sine cõfiguratione, vt Deus.Et citat hunc adeſpoton locum, ἡ φαντασία θορυβοῦσα ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν θείων ὑπονοεῖν ἡμῖν δίδωσιν ὅτι σῶμά ἐστι καὶ μέγεθος ἔχει καὶ σχῆμα, καὶ οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς ἀσωμάτως καὶ ἀσχηματίστως περὶ θεοῦ ἐννοεῖν.Idem Bud.ex Damaſceno,ἀσχημάτιστος θεὸς citat,id eſt formam non recipiens, καὶ ἀναφὴς καὶ ἀόρατος. Ἀσχημάτιστος eſt etiam vocabulum grammaticorum & rhetorum, pro Figuris carens,Non figuratus. σχήματα non habens. Vide σχῆμα paulo antè. Item Qui figuras nullas in oratione ſiue in verbis adhibet. Demetr.Phal.οἱ γοῦν ἀρχαῖοι πολλὰ σχήματα ἐν τοῖς λόγοις τιθέντες συνηθέστεροι τῶν ἀσχηματίστων εἰσί. ET Δυσχημάτιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Figuratu ſeu effictu difficilis.

C.ΔΙΑσχηματίζω, Figuro.Luc. in Cauc. πεπλάσθαι μὲν ἔχειν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον.

C.ΕΠΙσχηματίζω,Effingo,Compono.v.l.

C.ΚΑΤΑσχηματίζω,Effingo. Apud Plut.Romulo, κατασχημάτισεν ἑαυτὸν, exponit, Veſtitum ſibi apparauit. Apud eundem in Lycurgo,κατασχηματίζονται ἰόντες πρὸς τὸ καλὸν,interpr. Formantur ad honeſtatem. At hoc Dioſc. lib.1, κατεσχηματισμένοι τὰ φύλλα, vertitur, Folia inciſuris diuiſa habens. Κατεσχηματισμένος, Fictus. Budæus ex Baſilio.

C.ΜΕΤΑσχηματίζω,Transfiguro,Transformo,In alium habitum traduco.Plut.De defectu orac. ψυχὴ εἰς ἐνδεδυκυίας σώματι καὶ προσηρτημένης ἐνὶ καὶ τοῦτο μετασχηματιζούσης καὶ ἀναπλαττούσης ἀπειράκις,i.(Turn.interpr.)Quæ vni implicata eſt corpori & innexa,quod infinitè aliter atque aliter interpolare,inſtaurare, renouaréque ſoleat. Philo De mundo,loquens de tribus modis corruptionis, κατὰ δὲ ἀναίρεσιν τῆς ἐπεχούσης ποιότητος, ὁ μετασχηματιζόμενος ἵνα μηδὲ ἐπεροειδῆ τινα τύπον παράσχοι μορφῆς. id eſt, Peremptiuus autem qualitatis modus eſt, quum ita ſit habitus immutatio vt ne diuerſa quidem forma faciem quandam præbeat. VNDE Μετασχηματισμός,οῦ,ὁ,Transfiguratio,In aliam figuram traductio,Habitus immutatio.Plutarchus Sympoſ.6,probl.2,ἔνδεια γὰρ οὐ γίνεται τὸ δίψος,ἀλλὰ πόρων τινῶν μετασχηματισμῷ.Et paulo pòſt,ὡν ὑπ' οὐδενὸς αὔξει τὸ ὑγρὸν, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι παρέχοντες τι τῷ μετασχηματίζεσθαι τάξιν ἑτέραν καὶ διάθεσιν. Eſt etiam figura grammatica:cuius exemplum in v.l.eſt ὄπις,ιδος,pro ὄψ,ὀπός.

C.ΠΑΡΑσχηματίζω,Formo,Figuro.v.l. Videtur tamen præpoſitio ſignif. ſimplicis mutare. παρασχηματίζειν Suidæ eſt τὸ διεστραμμένα λέγειν.

C.Προσχηματισμός,οῦ,ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos,quæ & paragoge dicitur: quum videlicet litera vel ſyllaba in fine dictionis adiicitur: vt quum λόγοισι dicitur pro λόγοις,ἐγὼν pro ἐγώ, προσώπατα pro πρόσωπα.

C.ΣΥσχηματίζω,Configuro,Conformo. Plutarch. Numa, συσχηματίζοντας πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον, conformantur ad vitam inculpatã.Rom.12,μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ,ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν,Ne configuremini ſeculo iſti, vel, Ne configuretis vos ſeculo iſti.vt Columella dicit, Ne prauitas ſtatumnum ad ſimilitudinem ſui vitem configuret. Et 1 Petr.1,μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, Qui vos non conformetis priſtinis quæ in ignorãtia veſtra viguerunt cupiditatibus.

C.Ἀσχήματος,ου,ὁ καὶ ἡ, Figuras ſeu ſchemata non habens, Malè figuratus.v.l.

C.Ἀσχήμων, ονος,ὁ καὶ ἡ,Figura ſeu forma carẽs,ἄμορφος,ἀειδής,Heſych. Itẽ Indecens,Herodian.l.5, φύσει δὲ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσι, faciémque ſuapte natura formoſam indecoris coloribus inficiens. Plato Epiſt.ἐμοὶ δὲ ἀφικομένῳ ἐνταῦθα,ἀσχήμον ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ' ἅπερ σὺ παρακαλεῖς, turpe mihi eſſet,Indecorũ eſſet.Sic ἀσχήμονι θανάτῳ apud Heſych. ἐπονειδίστῳ.

HINC Ἀσχημόνως,Incompoſitè,Indecenter, Turpiter.

ET Ἀσχημονέω,ῶ,Non decenter compoſitus ſum, Indecenter & indecorè me gero,Turpiter aut incompoſitè ago.Bud. Plutar. Apophth.μικρὸν τὴν χλαμύδα κατώτερω ποίησον.ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος,Inhoneſtè compoſitus es & indecenter,vt idem Bud.interpr. Syneſ.De inſomn.ἐν οἷς ἅπασι καὶ τὸ ψεύδεσθαι μὴ λίαν ἀσχημονοῦντα,πλειοτάτης ἂν εἴη ῥητορικῆς, non admodum ineptientem. Demoſth.Epitaph. ἐὰν τοῖς κυρίοις ἢ δώροις ἢ δι' ἄλλης ἡστινοσοῦν ὁμιλίας χαρίσηται,κἂν τὰ δεινότατα ἀσχημονήσῃ,μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτοῦ καταστήσεται. Æſch.De falſa leg. καὶ τίς αὐτὸν εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μεθ' ἡμέραν ὡς σὺ φῂς ἐν τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων,ἢ νύκτωρ; Herodianus lib.5, de Heliogabalo, ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, principem fœdiſſimum. ET bicomp.Κατασχημονέω, Indecorè & contumelioſè ago ſeu tracto.vt Bud.interpretatur,addens,Suidam dicere κατησχημονηκέναι τῶν ἀγαλμάτων,τὸ καθυβρίσαι. Ab ἀσχήμων deriuatur ET Ἀσχημοσύνη,ης,ἡ, Deformitas.contrarium τῇ εὐσχημοσύνῃ.Pla. Sympoſ.ἀσχημοσύνη γὰρ καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους ἀεὶ πόλεμος. Item Turpitudo,Indecens actio. Æſchines contra Cteſiphontem, ἥκιστα τοὺς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συνεῖπεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην.

C.Ἑτεροσχήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui alterius ſeu diuerſæ figuræ eſt,Figura diuerſus. Theophraſtus Hiſt.pl.lib.1,cap.16, ἀνόμοια καὶ ἑτεροσχήμονα φύλλα λεύκης,alterius figuræ.

C.Εὐσχήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Decorus,Specioſus, Compoſitus, κόσμιος.tã de perſona quàm de re ſiue animata ſiue inanima.Luc.Εὐσχήμων καὶ καλός. Xenoph.De arte equeſt. τυγχάνειν εὔποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐθύμου καὶ εὐσχήμονος. Athen.ὀρχήσεως εἶδος εὔσχημον καὶ μεγαλοπρεπές.Demoſth. Epitaph.εὐσχήμονας καὶ πολλοὺς ἔχει λόγους. Plato, εὐσχήμων ἀπόκρισις, Specioſa reſponſio. Plutarch.Romulo, εὐσχήμων πρόφασις. Ariſtot.De mũdo, φοιτᾶν ἔνθα μὴ καλὸν μηδὲ εὔσχημον, eò ire quò nec honeſtum eſt accedere nec ſpecioſum. Æſchines contra Cteſiphontem, de quodam adoleſcente, ᾤκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ.ὅτι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία,καὶ τὸ πρᾶ-

χημα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν, Indecorum ſeu inhoneſtum dictu. A VNDE Εὐσχημόνως, Decorè, Decenter, Compoſitè, Specioſè, Modestè. Apud Ariſtoph. Veſpis, interroganti, πῶς οὖν κατακλιθῶ; reſpondet alter, εὐσχημόνως. Demoſth. Epitaph. τὰ δίκαια εὐσχημονέστερον τῶν ἄλλων φέροντας ὁρᾶσθαι. ET Εὐσχημονέω, ῶ, F. ήσω, Honeſtè me cōtineo, Decenti corporis habitu affectúque ſum. Bud. ex Plat. lib. 5, De legibus, p. 245, παραγγέλλειν δὲ παντὶ παντ' αὖ ἄρα περὶ χρείας πάσας ἀποκρυπτόμενον κ' περὶ ὠδωλίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι. ET Εὐσχημολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Honeſtè loquor & ſcitè. B ex Theod. De ſenectute, κἀκεῖνο τὸ Σόλωνι εὐσχημολογούμενον, Honeſtū illud dictū Solonis. Ab εὐσχήμων deriuatur ETIAM Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, Specioſitas, Decor. Xenoph. Pæd. 5, de vxore cuiuſdam Perſæ, διαφέρει δὲ ἐνταῦθα ἤδη πρῶτον μὲν τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ, καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα. Plato Sympoſ. συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχημοσύνη. Apud eundem Platonem lib. 2, De rep. ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, ſignif. Sub ſpecie adulterina.

C. Κακοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Indecens, Indecorus. VNDE C Κακοσχημόνως, Indecenter, Indecorè, Turpiter. Plato De leg. lib. 5, 243, ψυχὴν ἥσσονα τῶν ὄντων ἀτιμότατα & ἀσχημονέστατα διάγειν.

C. Μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Magna figura conſtans. Theophraſtus lib. 2 De cauſ. plant.

C. Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſdem eſt figuræ: vt ὁμοιοσχήμονες προτάσεις apud Ariſtot. VNDE Ὁμοιοσχημονέω, Eiuſdem figuræ ſum, Eundem poſitum ſeruo, Eundem habitum ſeruo. Ariſtoteles Probl. διὰ τί ταῖς χεῖρας γυμναζομένοις μᾶλλον ἱδρὼς γίνεται ἐὰν τὰ ἄλλα ὁμοιοσχημονῶσιν. D

Σχῆσις, εως, ἡ, Habitus, idem quod ἕξις, vt Heſych. annotat. Eidem Heſych. ſignif. etiam ὁρμή.

Σχητηρία, ας, ἡ, Anchora: qua videlicet nauis retinetur. ἄγκυρα, ὁρμητηρία, inquit Heſych.

¶ Σχέσις, εως, ἡ, Habitudo ſeu conſtitutio corporis, ſecundum quam aliquis carnoſus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denſo corpore dicitur, vt Gal. annotat. Quā corporis conſtitutionem Hippocrates ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξέων appellauit etiam ἕξιν. Gorr. ‖ Σχέσις (vt idem E ſcribit) Affectio dubia, hoc eſt Quæ facile & inducitur & depellitur. Hanc Ariſtot. διάθεσιν appellauit, τῇ ἕξει oppoſitam. Ab ea febres quæ facilè diſcutiuntur, σχετικὰς & ἐν σχέσει: quæ ægrè, ἑκτικὰς & ἐν ἕξει nominant. In vulg. lex. Σχέσις, Habitus imperfectus, quique non contumax, ſed ſolutu facilis eſt: ἕξις verò, affectus manens & diuturnus, quem habitum vocant. & ille, διάθεσις ἐν σχέσει, vel κατὰ σχέσιν, hic, διάθεσις ἐν ἕξει vel κατὰ ἕξιν, etiam nominatur. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 2, διάθεσιν τῆς κεφαλῆς ἤδη καθ' ἕξιν οὐ κατὰ σχέσιν ἡγούμενοι γεγονέναι, καλοῦσιν ἔγκαυσιν. Idem lib. 8, ἐπειδὴ γὰρ ὀνομάζουσι τὰς μὲν ἀλύτους διαθέσεις ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, ἐν ἕξει. &c. ‖ Σχέσις, exponitur etiam οἰκειότης φυσική, Conuenientia naturalis rei vnius cum altera, vt Bud. exponit. Nazianz. τὸ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως διάφορον. In vulg. lex. dicitur eſſe rerum inter ſe comparatarum affectio quæ indicat quid habeant vna cum altera conuenientiæ. Vide in Ἄσχετος. ‖ Σχέσις (vt in iiſdem ex Rufiniano annotatur) Lat. Affectio qua aduerſariorum affectum quemlibet fingimus, cui reſpondeamus. ‖ At verò apud grammat. σχέσις ὀνομάτων dicitur quum cuique ſubſtātiuo ſuum adiectiuū aptè connectitur. ‖ Item ἐποχή Heſych. id eſt retentio. Et κατάστασις, item συγγένεια & φιλία. quæ ad præcedentes ſignif. pertinent.

Σχετικός, Qui cum aliquo conuenientiam quampiam habet. Item, Retinendi & cohibendi vim habens. Plut. De primo frig. στυπτικὴν αὐτοῖς παρέχοντα καὶ σχετικὴν εἰς τὰς φαρμακείας δύναμιν, id eſt (Turnebo interprete) Quæ cōſtringēdi ipſis & cohibendi vim in medicamētis ſuppeditant. Idem eodem lib. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικόν, id eſt (eodem Turn. interpr.) Aqua glutinat & copulat. ET Σχετικῶς, pro οἰκειωτικῶς. Vide Heſychium. Sunt autem hæc ad illam nominis σχέσις ſignif. referēda qua αὐτὸ οἰκειότητος φυσικῆς ponitur.

C. Ἄσχετος, Qui retineri non poteſt, ſeu coerceri, Cuius irreuocabilis eſt impetus. Vel, Nemini cedens. Item Intolerandus. Od. β, Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε. Item μένος ἄσχετον ex Heſiodo affertur pro Vis inſuperabilis. ET Ἀάσχετος pro eodem: vt μένος ἀάσχετον. At πένθος ἀάσχετον, luctus intolerabilis, aut Valde intolerabilis, [illegible] prius ſit ἐπιτατικόν. Vide Euſt.

Ἄσχετος σώματος ψυχή, Bud. ex Philopono in Proclum, Anima à corpore abſtracta. Et ἄσχετος ἔκστασις (vt vertit idem apud Dionyſ. Areop.) Mentis temporaria abſtractio, non modò ab omnibus concretis, ſed etiam à ſeipſa & ab homine. Schol. exponit τὸ χωριστὸν πάσης σχέσεως, ἵνα μηδεμιᾶ κατέχοιτο σχέσει. Idem verò ſcholiaſtes alibi ſcribit ἄσχετον vocari τὸ ἀπόλυτον, οὗ πρὸς τὸ πᾶν οὐδεμία σχέσις, ἤτοι οἰκειότης φυσική. Alibi hoc idem verbum exponens, ſcribit, οὐδενὶ γὰρ λόγῳ ἢ νοήματι ἢ πράγματι ἔχει τὸ θεῖον τὴν πρὸς τὰ ὄντα σχέσιν τε καὶ κοινωνίαν. Quidam tamen in illo Areop. loco ἄσχετον κ' ἀπόλυτον ἔκστασιν interpr. Animum contemplandi deſiderio foras eminentem, & à corpore abſtractum, nulliuſq; rei cura retentū & occupatum, ſed ſolutum & liberum. Locus autem Areop. affertur à Bud. vnà cum ſuperiore interpretatione, Comm. pag. 378. Idem verò & hæc affert ex quopiam ſcholio, ἄσχετα, τὰ ἐπουράνια καὶ ὑπερκόσμια, οὐσίαι ἄσχετοι πρὸς τὰ σώματα ἔχοντα. ‖ Item ἄσχετος, Habitu vacans. ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος. B. ex Damaſc. 81.

C. ἈΜΠέχω, F. ἀμφέξω, Circundo, Circumplector, Occupo. Apoll. Arg. 2, οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχε, cælum circundabat caligo ſeu amplectebatur, aut occupabat. Vel, cælo circunfuſa erat. Hom. Odyſſ. ζ, ἅλμην ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, Salſuginem quæ illi terga & latos humeros amplectebatur. Vel potius, tergo & humeris circunfuſa erat. vt Heſych. ἀμπέχει exponit περιέχεται, κατεῖχε.

Ἀμπέχω, Induo, Amicio, apud Ariſtotelem. Fit autē ἀμπέχω ex ἀμφὶ & ἔχω, mutato φ in π, per ἀντιστοιχίαν. eſt enim ἀμπέχω pro ἀμφιέχω. Futurum autem, quum aſpiretur, mutatione hac nihil opus habet. Quidam volūt ex ἀμπὶ Æolicè pro ἀμφὶ eſſe factum.

Ἀμπέχομαι, Induor, Amicior. id eſt Pro indumento ſiue amictu mihi circundo. Ariſtoph. Pluto, τοιοῦτον ἀμπέχεται τρίβώνιον, Huiuſmodi pallio induitur, Pallio huiuſmodi ſe induit, ſeu amicit, Huiuſmodi pallium geſtat. In præterito imperfecto ἀμπείχετο, induebatur, apud Athen. In futuro ἀμφέξῃ, indueris, apud eundem lib. 1. Et ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, Veſtem purpureā indutus, apud Lucianum. Idem, συγγνώμην ἔχειν αὐτοῖς ταῦτα ἀμπεχομένοις. Interdum abſolutè ponitur ἀμπέχομαι, id eſt ſine caſu. vt apud Ariſtotelem in Problem. vbi γυμνοῖς id eſt nudos, opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

c. 2. Ἐπαμπέχω, Superinduo.

c. 2. Καταμπέχω, Cooperio. v. l.

F c. 2. Περιαμπέχω, Obtego velamētis, Circūueſtio. v. l. Obtego, Inuoluo. B. ex Plat. περιαμπέχων τὰ ἐντὸς μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος ὁ συνέχει αὐτά.

Ἀμπεχόνη, ης, ἡ, Cultus corporis, Veſtitus. Plato De rep. 4, κουρὰς τε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. Xenoph. ἀλλ' οὐ μὴν θρυπτικός γε κ' ἀλαζονικὸς οὔτ' ἀμπεχόνῃ οὔθ' ὑποδέσει.

Ἀμπεχόνη, Veſtimentum, Indumentum. Lucianus, ἀμπεχόνης ἀπορεῖν. Heſych. ſcribit ἀμπεχόνην eſſe tenue indumentum.

G Ἀμπέχονον, ου, τό, pro ἀμπεχόνη ſignificante Indumentum. In vulg. lexicis annotatur ἀμπέχονον legi apud Theocritum pro palla muliebri: ſed Theocr. locus nō adſcribitur. Ego duobus in Idyll. inuenio, ſed vtroliq; videtur tribui virilioribus perſonis ἀμπέχονον quàm quibus conuenire palla poſſit. Videndum igitur annon palliū potius oporteat vertere: quod promiſcuum, id eſt tam fœminis quàm viris in vſu fuiſſe legimus. Sunt autem illa idyll. in mea edit. 15 & 27. in illo ſemel atque iterū, in hoc ſemel duntaxat legitur: & vtrobique manifeſtū eſt accipi pro veſte exteriore, & quidem quæ aliis omnibus ſuperindueretur. Vſurpatur autem in hoc 27 H idyllio ἀμπέχονον & ἀμπεχόνη pro eodem. nam quum dixiſſet puella, Τὠμπέχονον ποιήσεις ἐμὸν ῥάκος, εἱμὶ δ' ὑφειμένα, reſpondet iuuenis, Ἄλλην ἀμπεχόνην τεῆς σῆς τοι μείζονα δώσω. Sed in vulgatis editionibus pro ῥάκος legitur

corruptiſſime ῥάγος. A

Ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, Diminut. Palliolum. Suidas tamen exponit per πάλλιον, Latinam vocem literis Græcis ſcriptam. Item eſſe ſcribit λεπτὸν ἱμάτιον, id eſt indumentum tenue.

Ἀμπεχές, Indumentum, Heſych. Ἀμπεχές, ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

C. ΑΝέχω, Suſtollo, Surſum attollo, Tollo, Erigo in altū. vt χεῖρας ἀνέχον, apud Hom. Il. ν, Manus ſuſtulerunt, & χεῖρας ἀνασχών, Il. ε. Vide ἀνέχειν χεῖρα & alio ſenſu infrà, ex Suida. B Cæterùm vt χεῖρας ἀνέχειν apud Homerum, ſic apud Pauſaniam ἀνέχειν πυρσόν, & πυρὰ ἀνέχειν πρὸς τὸν οὐρανόν, apud Plutarchum. & apud eundem in Cæſare, ἀνέχειν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης τὰ βιβλίδια. Citatur & ex Plutarcho in Pericle, ἀνέσχε τὴν χλαμύδα πρὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, pro Suſtulit ante faciem eius, vel Sublatam oppoſuit eius faciei. Exponitur etiam βαστάζω à Suida, id eſt Porto, Geſto aliquid ſurſum attollens, vel aliquid ſublatū in altum. Eſt itē Suſtineo, eo ſenſu quo dicitur Onus ſuſtinere. vt Pauſanias dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, id eſt, cælum & mare ſuſtinere. ‖ Ex hac au- C tem ſignificatione nata dicitur illa quam habet interdum apud Sophoclem & Euripidem pro In pretio habeo, Honoro. Euripides in Hecuba, τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων. Sophocles, ἐπεί σε λέχος δοριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, pro ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας, στέρξας τὸ λέχος σοῦ. vt exponit Suidas poſt ſcholiaſten. Sed & Homerus ante eos ita verbo ἀνέχειν vſus eſt, quū dixit Od. τ, εὐδικίας ἀνέχοντα pro τιμῶντα. Exiſtimo autē inde ortam hanc metaphoricā ſignif. quòd iis quæ in pretio habemus, eminentiorem locum dare ſoleamus. D

Ἀνέχω, Retineo, Inhibeo. vt ἐπέχω. Il. ψ, v. 426, Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Plutarch. ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς. videlicet ne in pugnam irruerent. Ab hac ſignif. eſt ἀνοχή, Bud. Sed & neutraliter pro Ceſſo, Deſino. Appian. in Lib. μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Sic in vulgatis lexicis ἀνέχω τοῦ φονεύειν. Camer. pro Continere affert ἀνέχειν τοὺς αὐτοῦ. Item ex Xen. Hellen. 1, οὕτως ἀνεῖχον, ita continebant ſe. ‖ At verò ex eiuſdem Hellen. libro 2, ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, pro Vrgēt demolitionem murorum. E

Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα, Suidas ex Theopompo affert pro Præbe mihi manum. quod & Cedo manum. à Latinis interdum dicitur.

Ἀνέχω, Promineo, Item Emineo. Pauſ. τὸ δὲ πρὸς τῷ λιμένι, ὅπη ἄκρας ἀνεχούσης ἐς θάλασσαν, λέγουσιν Ἥρας εἶναι. Idem, καὶ βωμὸς ἐστὶν οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς. vbi Eminere potius ſignif. ſicut in altero loco potius Prominere. Sic πόλιν ἐγχωρίοις ἀνέχουσαν, Ariſtid. 218, eminētem ſuis ciuibus. Bud. Idem verò exponit non ſolùm Emineo, ſed & Exiſto, Attollor, in hoc Baſilii loco, pag. 82, F ὁρᾷς τοὺς τοίχους τούτους τοὺς ὑπὸ τοῦ χρόνου καταρρυέντας, ὧν τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοί τινες διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι; Itē pro Erumpo, ſeu Orior à Pauſania poni ſcribit. (in his autē ſign. ἀνίσχω ſæpe poni admonet) Sed & ſol dicitur ἀνέχειν à Xenophonte, ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι. Vt autem in illo Baſilii loco vertit etiam Attollor, ſic etiam videri accipiendum putat apud Aphthonium, ſicut ET Ἐπανέχειν, p. 17 & 18. Sic autem & ἀνέχουσαι ἄκραι Cam. apud Thucydid. lib. 7 interpr. Promontoria excelſa. ‖ Ἀνέχω interpretatur etiam Exto, id eſt (inquit) Extra appareo, in G hoc Plutarchi loco in Cæſare, ὥστε καὶ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν.

P. Ἀνέχομαι, à quo ἀνασχέσθαι apud Homerum pro actiuo ἀνασχεῖν, id eſt Attollere: vt ἀνασχέσθαι χεῖρας & ἀνασχέσθαι δόρυ. Item ἀνασχόμενος apud eundem, (vt ſcribit Bud.) de eo qui erigitur corpore ad plagam validiùs inferēdam. Il. ψ, Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Sed & pro ἀνέχειν ſignificante τιμᾶν, ab eodem alicubi accipi exiſtimatur. Vide Euſtath. ‖ Ἀνέχομαι, Suſtineo, Tolero, Patior, [illegible] qui vſus apud vtroſque ſcriptores reperitur. H Homerus Il. σ, Τόσσα δ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. Sic Ariſtoph. in Nubibus dixit κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Lucianus in Anacharſ. πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι. (vbi obſerua ἀνέχεσθαι cum accuſatiuis ſynonymis) Xenophon dixit itidem, ψῦχος καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι. Iſocrates autem ἀνέχεσθαι & ὑπομένειν pro eodem poſuit: quod fecit itidem Demoſthenes, ita ſcribens in oratione Pro corona, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. Cum genitiuo autem ἀνέχεσθαι iunctum, vt ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ὑπερέχοντι, apud Herodianum. Syneſius fratri, ἀνέξομαι δὲ δικῶν καὶ πραγμάτων. Idem, ἀνέξῃ γάρ που μικρὸν ὑποβαρβαρίζοντος. Suidas tamen, neſcio quid ſibi volens, ait ἀνέχομαι pro ὑπομένω quidem, accuſatiuo, pro καταφρονῶ autem genitiuo iungi: Euſtathius certè putat conſtructionem cum accuſatiuo Atticæ linguæ eſſe. ‖ Sæpe etiam ἀνέχομαι participio iungitur aut infinitiuo. ſicut & Latinè interdum Suſtineo cum infinitiuo. Ouid. Metam. 6, — ſed non attollere contrà Suſtinet hæc oculos. & alibi ſæpe apud eum. (Eſt autem Non ſuſtineo quod Galli dicunt *Ie n'ay pas le courage* vel *le cœur*: Itali, *Non mi baſta l'animo*) Suet. in Caligula, & eos qui ſpectare ſuſtinuiſſet execratus eſt. Græci ἀνέχομαι ὁρῶν dicūt vel ὁρᾶν, Suſtineo ſpectare. ſed elegātius per partic. Demoſth. in Mid. ὑπερέχετο καὶ νικῶντα καὶ στεφανούμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρᾶν. Idem Philipp. 3, ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. Sic, οὐχ ὑπερέχοντο ἀκούοντες, Hellen. 6. Od. δ, — παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην ἥμενος. Sophocles, ἀνέξομαι κλύουσα. Lucianus, οὐκ ἀνέχομαι ζῶν. Iungitur & cum participio paſſiuo. vt, ἀνέχομαι ὑπ' ἄλλων ἀπατώμενος. Infinitiuo autem rarius iungitur. Iſocr. ἀνέχου τὸ ἴσον ἔχειν, Suſtine æqualem partem habere. id eſt, Sis contentus æquali portione cum cæteris. Vel, Satis tibi ſit quòd æquo ſis iure cum cæteris. Ioſephus vſus eſt cum infinitiuo pro illo Suſtineo cuius exemplū ex Ouidio & Suet. protuli: ita ſcribens, οἱ γὰρ πιστεύοντες ἐπισκοπεῖν Θεὸν τοὺς ἑαυτῶν βίους, οὐδὲν ἀνέχονται ἐξαμαρτεῖν. Apud Aphrod. autem in Probl. οὐκ ἀνέχεται τῶν μορίων ἡ φύσις ἠρεμεῖν, redditur, Non poteſt quieſcere. ‖ Aliquādo & per ſe ponitur ἀνέχομαι, id eſt nec caſu ſequente, nec participio, aut infinitiuo. quo ponitur modo & in prouerbio ἀνέχου καὶ ἀπέχου, de quo & in ἀπέχομαι. Sic & apud Homerum Il. ω, Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. vbi exponitur Fer patienter, vel Obdura. Eſt AVTEM ἄνσχεο pro ἀνάσχεο, vt ἄνσχοιτο apud Apollon. pro ἀνάσχοιτο.

Ἀνέχομαι, pro Tolero, id eſt Duro, διαρκῶ. Bud. ex Ariſtot. in 8 De hiſt. anim. δύναται δ' ἡ κάμηλος ἄποτος ἀνέχεσθαι καὶ τέτταρας ἡμέρας.

Ἀνέχομαι, pro Suſtineo, id eſt Faueo & Tueor. vt Budæus vertit in hoc Act. Apoſt. loco, c. 18, v. 14, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, id eſt (inquit) Merito vobis fauiſſem. Sic autem accipitur & Gall. *Souſtenir quelcun*, quod ad verbum eſt Suſtinere aliquem.

Ἀνεξία, ας, ἡ, Tolerantia, tanquam ab ἀνέξαι, ſecūda perſ. præt. paſſ. Citatur ex Cicerone lib. 5 epiſt. ad Atticum epiſt. 11, Nam adhuc lenitate dulces ſumus, & vt ſpero, proficimus aliquantum. ſed ego hanc (vt ſinguli dicūt) ἀνεξίαν in vnum annum meditatus ſum. Sed eſt hîc neſcio quæ de alia lectione ſuſpicio. certè ἀνεξικακίαν mallem.

C. Ἀνεξίκακος, ου, ὁ, ἡ, Tolerās malorum, Patiens malorū, ſiue iniuriarum. ὁ ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. D. Paulus 2 ad Timotheū cap. 2 vult ſeruum Domini ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον. Exponitur etiam Tolerans, abſolutè, & Patiens. item Clemens: aliquando etiam Conſtans.

Ἀνεξικάκως, aduerb. Cum tolerantia malorum, Toleranter, Patienter. ἀνεξικάκως φέρειν, Ferre æquo animo. q. d. Ferre animo tolerāte malorum, ſeu patiēte malorum.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ, Tolerantia malorum, Patientia malorum, vel iniuriarum. vel ſimpliciter, Tolerantia, Patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, Tolerantia ſeu patientia malorum vtor, Sum tolerans malorum: Sum tolerans, Sum patiens. Chryſoſt. in epiſt. ad Hebr. 2, loquens de Deo, αὐτὸν δὲ μάλιστα θαυμάζουσιν ὅταν φιλανθρωπεύηται, ὅταν ἀνεξικακῇ. Vſurpatur in Pand. ἀνεξικακῶ pro Patientiam accommodo, inquit Bud.

¶ Ἀνεκτός, οῦ, ὁ, idem quod ἀνασχετός, Tolerabilis, Tolerandus, tanquam ab ἀνέκται, tertia perſona ſingul. præter. paſſiui ab ἀνέχομαι. Od. υ, Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει

κακόν. Il.α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐκέτ' ἀνεκτὰ, non A iam tolerabilia, id eſt intolerabilia. Sic Od.υ, – ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται. In vſu eſt etiam in proſa. Demoſth. Pro corona, οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. Iſocrates De pace, ἀνεκτόν τι λέγειν, dicere quod tolerabile ſit, vel quod tolerari poſſit. Piſides quidam apud Suidam, οὐκ ἦν ἀνεκτὴ τοῖς παροίκοις ἡ βλάβη. id eſt (vt ipſe Suidas exponit) ὑπομονῆς ἀξία, Toleratu digna. vt ſit, Noxa indigna quæ toleraretur. Exiſtimo autem poſſe etiam aptè exponi, Maior quàm vt tolerari poſſet. Sic & apud Homerum κακὸν ἀνεκτὸν expoſuerim Maius quàm vt tolerari poſſit. Dicitur etiam ἀνεκτόν ἐστι, cum infinitiuo, Tolerabile eſt. vt, ἐμοὶ δὲ οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἐμβαλεῖν ἀνεκτόν. B

Ἀνεκτῶς, aduerb. Tolerabiliter, Ita vt tolerari poſſit. Apud Homerum, οὐκέτ' ἀνεκτῶς, Non iam tolerabiliter. id eſt Intolerabiliter: Od.ι, – σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Iſocr. ad Philipp. χαλεπόν ἐστι περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δύο λόγους ἀνεκτῶς εἰπεῖν. Dio, μόνοι τε ἀνεκτῶς, ὡς ἐν τοιούτοις παθήμασιν, ἀπήλλαξαν, id eſt, Soli tolerabili caſu, vt in tali fato, occubuere. Bayſ. interp. C

c.2. Δυσάνεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Toleratu difficilis. Xen:

Ἀνοχή, ῆς, ἡ, Toleratio. Item, Tolerantia, Patientia. vt ἀνοχὴ Θεοῦ, Patientia Dei, apud D. Paulum, Rom.3, ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ. & 2, καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς. Vbi notandum ἀνοχὴν & μακροθυμίαν copulari, quum Heſych. illud per hoc exponat. qui etiam ſcribit ἀνοχὴ deduci παρὰ τὸ ἀνέχειν καὶ ἀνέχεσθαι. hoc ſentiens (vt opinor) pro hac vel illa ſignificatione, ab hoc vel illo deriuari. ſignificans igitur Tolerantiam, ab ἀνέχομαι potius quàm ab ἀνέχω deduci debet. D

Ἀνοχὴ, Intermiſſio, quaſi Ceſſatio, aut Deſiſtentia, ſi dici poſſet: ab ἀνέχω ſignificante Ceſſo, Deſiſto, vt antea traditum fuit. Herodian. lib.3, αὐτὸς δὲ ὁδοῦ εἴχετο, μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδοὺς μήτε ἑορταῖς μήτε καμάτοις. |Hinc ἀνοχαὶ plurali numero, pro eo quod Latini plurali itidem numero dicunt inducias. Sunt enim induciæ intermiſſio à bello & ceſſatio, aut ad certum tempus, ex communi vtriuſque partis conſenſu. aut vacatio à bello, & quaſi feriatio. Varro inducias eſſe dixit belli ferias. Æſchin. De fal. leg. ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσαντο. E Differt autem ἀνοχὴ & ἐκεχειρία, vt Ammon. annotat: quòd ἀνοχὴ ſit ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην, κοινὴ τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις, quum bellum ob neceſſitatem quandam differtur, & hoſtes inter ſe vltro citróque commeant: at ἐκεχειρία, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοῖς αἰτησομένοις ἀνοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ εἰρήνην, quum altera pars legatos mittit ad inducias, fœdus aut pacem petendum. Pro quo dicitur ET Ἀνακωχὴ, ſicut κατακωχὴ, pro κατοχή. quod ſuprà de quorundam grammat. ſententia poſui poſt ἀνωχή. ITEM F Ἀνοκωχὴ pro iiſdem. nam ab Heſychio exponitur ἀνοχὴ, item ἀναχώρησις: quemadmodum ἀνακωχὴ itidem ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν, item ἀνάπαυσις. Ammonius tamen inter ἀνακωχὴν & ἀνοκωχὴν ita diſtinguit, vt ἀνακωχὴν eſſe dicat τὴν ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησιν, at ἀνοκωχὴν eſſe ἀνοχὴν μακρὰν πολέμου, lõgã belli dilationem, i. inducias. Ponitur autem ab eodem Ammonio ETIAM Ἀνωχή, ITEM Διοκωχὴ, cum ο, exponitúrque διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνοχὴ, Ortus. ἀνατολή, Heſych. Et ἀνοχὴν καὶ δύσιν Pollux inter ſe opponit. ab ἀνέχειν videlicet ſignificante oriri. vt ἀνέχοντα ἥλιον ex Xen. habuimus. G

Ἀνάσχεσις, εως, ἡ, Emerſio, Exortus, Ortus. vt ἀνάσχεσις ἡλίου, Ortus ſolis. Plutarchus in Problem. Item ἀνάσχεσις, Toleratio vel Tolerantia. Plutarch. in Numa, ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν. quod in vulg. lex. ex Lapo exponitur Triſtium amotio.

Ἀνασχετὸς, οῦ, ὁ, Tolerabilis. Idem quod ἀνεκτός. vnde τόλμημα οὐκ ἀνασχετὸν, Facinus intolerabile: vt Homerus dicit ἔργα οὐκ ἀνεκτά. Vſurpatur ſæpè cum ποιοῦμαι vel ἡγοῦμαι H ſed frequentius cum illo quàm cum hoc verbo. ἀνασχετὸν οὐκ ἐποιοῦντο, Thuc. οὐκ ἀνασχετὸν ποιησάμενος, Herodotus: οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενος, Herodianus. Eſt autem οὐκ ἀνασχετὸν ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι (ea forma qua dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι) Non tolerabile exiſtimare, Intolerabile iudicare, Rem minime tolerandam cenſere, Pro re intolerabili vel pro facinore intolerabili habere. Budæus, οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος apud Herodianum exponit Vindicandum ratus. ET Ἀνσχετὸς poeticè pro eodem. Od.β, Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται.

Ἀνασχετικὸς, οῦ, ὁ, itidem pro Tolerabilis ex Plutarcho citatur in v.l. ſed ipſius Plutarchi locum ibi deſidero.

Ἀνασχετίω, ῶ, Tolero. v.l. fortaſſe pro ἀνασχέθω.

c.2. Δυσανάσχετος, Toleratu difficilis. Item Intolerans.

VNDE Δυσανασχέτως, Ægro animo, Intoleranter. ὁ δὲ δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα, id eſt ὀκνηρῶς, ἀηδῶς, vt Suidas eum locum ſine autoris nomine citans, exponit. ET Δυσανασχετέω, Ægrè fero, Ægro animo tolero, Grauor. Conſtruitur verò tribus modis hoc verbum: vel cum datiuo, vel cum accuſatiuo, (& quidem frequẽtius) vel cum præpoſitione aliqua. Apud Suidã, δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ, ὁ Καλυδῶνος ἐξεχώρει κατὰ τῆς Αἰτωλίας. Thuc. lib. 7, οὐκέτι διαφόρως ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Plut. Sertorio, δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, quũ moram ægreferrent. Idem Anton. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, quum moram ferre non non poſſent. Baſil. ἐφ' οἷς ἄλλοι δυσανασχετοῦσι. Plut. Camillo, δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, moleſtè ferentes quæ acciderant. Phalar. epiſt. περὶ θανάτου δυσανασχετῶ. Interdum etiam ſine caſu ponitur. Plut. De fuga, δυσανασχετεῖ καὶ ξενοπαθεῖ. Philo De vita Moſis lib.3, δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀπολεῖν, grauiſſimè offenſi.

c.2. Εἰσανέχω, Inſurgo, Exurgo. v.l.

c.2. Ἐπανέχω, Suſcipio, ἀναιροῦμαι, ὑψῶ. vt Bud. hunc apud Suidam locum interpr. ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον, ὡς μάλιστα ἐπήγοντο, ἐπανέσχε. |Ἐπανέχω, Incumbo, Innitor, Confido. Artemid. Onirocr.1, μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, id eſt Sola præceptorum artis traditione niti & acquieſcere, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ προσεπιχοῦντα. Demoſth. De falſa leg. ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσι. vbi ἐπανέχοντες habet interpres Demoſthenis: & in manuſcripto ſic legimus, licet in vulgatis ἐπέχοντες legatur. ἐπανέχοντες enim dixit ἀντὶ τοῦ θαρροῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, ἰσχυριζόμενοι, στηριζόμενοι, στέργοντες, Incumbentes, acquieſcentes. Hæc Bud. Idem ex Alciphr.183, τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, acquieſcens, complectens, contenta. |Ἐπανέχω, Poſthabeo, Poſtpono. Plutarch. de Demoſthene qui ob publicum gaudium luctum filiæ depoſuit, καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, res caſuſque domeſticos publicis negotiis poſtponere.

c.2. Προσανέχω, Nitor, Confido: vt præcedens. vnde προσανέχων, pro freto & fidenti citat Bud. ex Polyb.21, συνειδότες σφίσι τὰ πεπραγμένα, προσανέχοντες δὲ ἀεὶ ταῖς ἐκ τοῦ Τύνητος βοηθείαις, διὰ τὰς τῶν ἡγουμένων ἐπαγγελίας, πᾶν ὑπέμενον ποιεῖν κατὰ σφῶν αὐτῶν. Quo ſenſu accipiendum videtur quod ex eodem Polybio Suidas adducit, ὁ δὲ Δημήτριος προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τοῦ διαπιστευσαμένου πρὸς αὐτόν. |Item Deditus ſum, Incumbo, Commentor. Chryſoſt. ad Theſſ.19, τούτοις προσανέχωμεν, ταῦτα μελετῶμεν. Idem 1 ad Tim.5, αὐτὴ ὄντως χήρα ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸν θεὸν ἐλπίζουσα, ἡ δηλονότι προσανέχουσα. idem ferè quod πρόσκειμαι. Arethas in Apoc.7, μηδεμίαν ἀνάψυξιν διδόναι τοῖς γεωργοῖς τοῖς ἐπιμελείᾳ φυτῶν προσανέχοντας, incumbentes. Syneſius, τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν προσανέχοντα θεῷ, deditum, deuotum. Polyb. προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, id eſt προσέχων, προσανακείμενος. Hæc Budæus, citans præterea ex Œcum. in Act. Apoſt. p.38, pro Attendo, Conſidero. |Aliquando pro Expecto. Polyb. l.5 pag.404, προσλαβὼν χάρακι τὰς ναῦς καὶ τὴν παρεμβολὴν, ἔμενε προσανέχων τὸν καιρὸν τῆς ἐπιτεύξεως. |Προσανέχοντι apud Suidam exponitur etiam ἐξέχοντι.

¶Ἀνασχέω, ῶ, itidem pro ἀνέχω, Emergo, Orior, Exorior, Exiſto. Herodot. in Polym. τάδε τοι ἐξ αὐτῶν [illegible] ἀνασχήσειν, id eſt, Euentura, Oritura, Futura, vt Budæus exponit. Idem Herodot. in Erat. ἐκ τοῦ [illegible] ἢ μέγα ἢ σμικρὸν [illegible] μέλλει λυπηρὸν ἀνασχήσειν. id eſt, futurum erat vt oriretur, exiſteret, inquit Budæus. At in vulg. lex. citatur ex Herodoto, ἀνασχήσω λυπηρόν τι σοι, pro Tibi moleſtiæ quippiam afferam,

afferam, & exoriri faciam. vt videlicet *μεταβατικὸν* ſit *ἀνασχεῖν*. Itidem ex Euripide, *ἀνασχὼν φλόγα*, pro Exoriri faciet. A

C. Ἀντέχω, Retineo, Suſtineo. Pro Retineo capi apud Lucianum Budæus eſt autor. Et in vulgaris lexicis Græcolatinis ... *ἀντέχων τοὺς χαλινούς*, pro Frænos retinens. Ibidem ex Luciano *ἀντέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα*, pro Manum eius cohibet. Pro Suſtineo autem iungitur cum datiuo, vel accuſatiuo qui regitur à præpoſitione *πρός*. vt apud Xenophontem *ἀντέχειν τῷ πόνῳ*, Suſtinere laborem, Tolerare laborem, vel ſufferre. Apud Herodianum autem *ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους*, idem quod *ἀντέχειν τοῖς πόνοις*. id eſt *ὑπομένειν τοὺς πόνους*. vt Heſychius *ἀντέχει* exponit *ὑπομένει*. Suidas verò *κρύει ἀντέχειν* ait eſſe *ὑπομονητικῶς ἔχειν*. Sciendū eſt tamen *ἀντέχω* in huiuſmodi loquendi generibus exponi etiam Reſiſto, vt *ἀντέχειν κρύει*, Frigori reſiſtere. Et *ἀντέχειν τοῖς χειμῶσι* apud Theophraſtum De cauſis plantarum lib. quarto, Reſiſtere tempeſtatibus. Et apud Herodianum libro 1, *καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο*. Citatur verò etiam ſine præpoſitione, *ἀντέχειν καμάτοις* pro Suſtinere labores vel Reſiſtere laboribus. Itē *οὐκ ἀντέχω* exponitur aliquando Cedo, Succūbo. vt *οὐκ ἀντέχειν ταῖς ἐπιθυμίαις* apud Suidam, Cedere cupiditatibus, Succumbere cupiditatibus. Itidem *κράνος* (id eſt galea) dicitur *πρὸς τὴν πληγὴν μόλις ἀντέχειν*, pro Ictui penè cedere, Ictum non ſuſtinere, Ictui non reſiſtere. In bello quoque dicuntur *οὐκ ἀντέχειν* Qui cedunt, Qui reſiſtere non poſſunt: & contrà *ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις*, vel *πρὸς τοὺς πολεμίους* Qui hoſtibus reſiſtunt, vel obſiſtunt, Qui hoſtium impetum ſuſtinent, vel repellunt, Qui hoſtibus impares nō ſunt. Atque hoc modo ſæpe apud Thucydidem vſurpatur: & ab eius ſchol. modò *ἀντισῆναι* modò *ἀντιμάχεσθαι* exponitur. B C D

Ἀντέχω cum infinitiuo pro Poſſum. vt apud Alexandrum Aphrodiſeum in libro primo Problematum, *οὐκ ἀντέχουσι ὁμοίως βαστάζειν*, Non poſſunt portare, vel Non ſufficiunt ad portandum, vel Vires illis non ſufficiunt. Sic apud Suidam quidam, *καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀντεῖχον*, pro Et illis equi ne fugere quidem valebant. vel, Et eorum equis ne vires quidem ad fugiendum ſuppetebant. E

Ἀντέχω abſolutè, Duro, *διαμένω*. Plutarchus in Sympoſ. *ὥστε ταχὺ σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν*. pro eodem dicit ibidem *διαμένειν*. Demoſthenes, *ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων*, Si res Olynthiorum durēt. id eſt incolumes maneant. Nam & pro *σώζεσθαι* vſurpaſſe Dinarchum *ἀντέχειν*, autor eſt Suidas. Citatur item ex Thucydide, *ἀντέχοι ἡ ἐπιστήμη*, pro Suppeteret peritia.

P. Ἀντέχομαι, Retineo, quaſi Cōtrà teneo, vt apud Eurip. *ἀντέχου θυγατρός*, Filiam tuam retine renitendo. Itidem *καρτερῶς ἀντεχόμενος* exponitur Fortiter retinens, velut aduerſus trahentē renitendo. Exponitur etiam Adhæreo: & in vtraque ſignificatione metaphoricè vſurpatur, vt *τῶν βιβλίων ἀντέχεσθαι*, Libris adhærere: *ἀντέχεσθαι ἀρετῆς*, Virtuti adhærere, & ab ea ſe auelli non ſinere, aut Virtutem retinere. Xenophon Pædiæ ſecundo, *πολὺ προθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται*. Sic apud Iſocratem *ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης*, Omnibus viribus pacem retinere & quaſi mordicus. Huic enim opponitur apud eundem *ῥᾳδίως τὸν πόλεμον αἱρεῖσθαι*. Apud Thucydidem *ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης*, Adhærere mari. id eſt rei nauticæ adhærere, vel deditum ſeu addictum eſſe, Rei nauali operam nauare. Thucydides lib. 1, *ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο*. vbi ſchol. *ἀντέχεσθαι θαλάσσης* exponit *προσέχειν θαλάσσῃ*. F G

Ἀντέχομαι, Vēdico. Item Amplector, Capeſſo, Suſcipio tuendum, Aſſero, inquit Budæus. Demoſthenes Pro corona, *παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας*. Id eſt, hortari vt libertatem ſuam cæterorūmque Græcorum tuendam ſuſcipiant, vel aſſerant, vt vertit Budæus. Capitur autem pro Capeſſere, & pro Amplecti, iunctum itidem genitiuo: atque ita poteſt accipi in Xenophontis loco modò citato: vt *πολὺ προθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται* ſignificet Multo alacrius virtutem capeſſent, aut Virtutem amplecten- H

tur. Sic *ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν*, Otium amplector, Deditus ſum otio. Plato in Epiſt. *ἔχεσθαι δή σοι τούτου τοῦ ἀνδρὸς ξυμβουλεύω, καὶ ἐμοὶ καὶ ἔχεσθαι πάλιν Ἑρμείου ἀντέχεσθαι ξύμβουλος εἰμί*, Id eſt Hermiā amplecti, vel Hermiæ adhærere, Hermiæ ſe adiungere.

Ἀντέχεσθαι pro *ἀντέχειν*, Sufficere, vt *οὐκ ἀντέχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ*, Non ſuffecit ſuppeditandæ aquæ exercitui.

Ἀντέχεσθαι, pro *ἐμποδίζειν*, Obſiſtere, Bud. ex Poll.

Ἄνθεξις, εως, ἡ, Retentio. Item Complexus mutuus. Plato Epiſt. *περᾶσθαι τῆς ἀνθέξεως ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκήν*, niti mutuo complexu in vnam amicitiæ copulam peruenire.

Ἀνοχή, ῆς, ἡ, Retentio: item Cohærentia & comprehenſio apud Paulum Æginetam, vt ait Budæus. Alexander Aphrod. Problem. lib. 1, *τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατ' ἀνοχὴν ἑαυτῶν καὶ περιπλοκήν*.

C. Ἀπέχω, Abſtineo. Hom. Il. α, *Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει*, à peſte violentas manus abſtinebit. (ſic *ἀπέχεσθαι χεῖρας* apud Demoſthenem, vt infrà dicetur) Heſiod. Erg. — *εἰ κ' ἀπήμονες ἦσαν ἀπέχοντες ἀτης*. Idem, *— ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων ἀπέχειν*, Iniuriam à ſe inuicem abſtinere non poterant. id eſt, A mutua iniuria abſtinere ſeu temperare nequibant.

‖ Exponitur & Auerto, & q. d. Procul teneo. vt Odyſſ. ω, — *ἵνα ἐκὰς νῆσον ἀπέχων*. Vbi tamen Bud. non Auertere; ſed Retrahere, ſeu Abſtrahere interpr. eodē tamen ſenſu. ‖ Apud Plutarchum De def. orac. *οὐδὲν ἀπέχει*, ſequente infin. pro Nihil prohibet quin.

Ἀπέχω, Diſto (præpoſ. *ἀπὸ* priuationem itidem ſignificante) id eſt Abſum, vel Differo. Pro Abſum: vt Xen. Pæd. 3, *ἐπεὶ δὲ προσιόντες ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην*. Ibidem, *ἡνίκα δὲ προσιόντες ἔλεγον ὅτι οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν*. Sic & lib. 1, dixit *ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μακρῶν ὁδόν*. Sed in hoc genere loquendi interdum relinquitur ſubaud. accuſ. *ὁδόν*, eadem ellipſi qua dicunt Latini Abeſſe bidui. atque ita dixit Ariſtot. *ἀπέχουσαι δὲ πλειόνων ἡμερῶν*. At Thuc. iunxit infinit. lib. 5, pag. 165, *ἀπεῖχον τοῦ παρεῖναι τετταράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθόντες* q. d. Qui ſpatio 40 ſtadiorum abſuit à præueniendo. At *ἀπέχοντων ὀλίγου συνέβη τοῦ τῶν πολεμίων*, redditur verbo imperſonali, Quum parum abeſſet quin, &c. Item pro Abſum in aliis dicendi formulis: vt quum dicitur Abſum à crimine, à ſcelere, à ſuſpicione: vel Tantum abeſt quin talis ſim, vel, quin hoc vel illud faciam. Xen. *ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν*. Iſocrat. in Archid. *τοσοῦτον δὲ ἀπέχω τοῦ μένειν τι τῶν προσταττομένων*. At pro Diſto id eſt Differo. Plut. De virt. *ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων*. Herodianus lib. 1, *ἡ οὐδὲν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός*. id eſt, Quæ nihil ab vxore differebat. Pro quibus dixit Politianus ſenſu eleganter expreſſo, Ac propè vxoris eam loco habebat. Sed non debuerat (meo iudicio) particulam Propè addere.

Ἀπέχω, Recipio, Reporto. (vbi præpoſ. non itidem priuationē ſignif.) Sic apud Plut. *τὸν καρπὸν ἀπέχειν* & *τὰ διδασκαλεῖα*, & *τὸν μισθόν*, (vt & Matth. 6, *ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν*) item *τὴν χάριν* apud Syneſ.

Ἀπέχει imperſon. Satis eſt, Sufficit. Anacreon in odario quod pingendæ ſuæ amicæ mod pictori præſcribit, & incipit, *Ἄγε ζωγράφων ἄριστε*, poſtquam illi viſus eſt pictor iam ſatis imaginem illius expreſſiſſe, dicit, *ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν*. id eſt Satis eſt. eam enim cerno. Ego tamē in mea interpr. liberius reddidi, Quid plura? eam ecce cerno. quum alioqui poſſem ſtante verſu reddere etiā, Sat eſt. eam ecce cerno. Non negabo tamen mihi aliquam hæc interpretanti ſuſpicionem erroris obortam fuiſſe, & de *ἄπεχε* cogitauiſſe: vt nimirum diceretur pictori *ἄπεχε*, id eſt, Mercedem cape, ſeu pretium tui laboris. Sed quum & Marci cap. 14 *ἀπέχει* à vetere etiam interprete ſic accipi viderem, nę illic quidem aliam interpr. quærendam putaui.

P. Ἀπέχομαι, Abſtineo. vt *κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας*, Od. χ, pro quo & *χεῖρας ἀπέχειν* dicit in loco paulo antè citato. Sic & Dem. *ἀπέχεσθαι τῷ χεῖρε* dixit: *ὥστε μηδὲ τοῦ χοροῦ μὴ δεῖν τοῦ σώματος τὼ χεῖρε πλὴν τῶν ἀπέχεσθαί μου*. Qui etiā loc' facit vt Euſt. aſſentiar, ſcribēti in *ἀπέχεσθαι* ſubaudiri hūc

accuſatiuum(quod & de Latino Abſtinere dici poteſt) A Eſt autem vſitatiſſ. hoc modo apud vtroſque ſcriptores. Hom. Od. τ, Οὐδὲ ῥοφοῦ οὔσης ἀφέξομαι. Idē Il. θ, πολέμου ἀφεξόμεθα. & Il. μ, δηϊοτῆτος ἀφέξεαι. Iſocrates ad Demonicum, ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι, καὶ τίνων ἔργων ἀπέχεσθαι. Et ἀπέχεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων apud eundem in Panathenaico. Item μηδεμιᾶς ἂν ἀποσχέσθαι τιμωρίας. Xenophon autem dixit Pædiæ lib. primo, pag. 20, οὐκ ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. Hoc tamen addo, variis loquendi generibus adhiberi varios poſcentibus accuſatiuos, (ſi tamen aliquis B ſubaudiri vbique debeat) vt ſequentia docebunt exempla. Ariſtophanes Nubibus, οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων. Dicitur & ἀπέχεσθαι ἡδονῶν, (quò pertinet illud ἀπέχεσθαι prouerbiale, quum dicitur ἀνέχου καὶ ἀπέχου. nec enim dubium eſt quin ἀπέχου præcipiat vt ab omnibus illicitis voluptatibus temperemus) itémque cum aliis genitiuis. Sed ſæpe etiā cum τῷ ſequente infinitiuo. ac tum aliis quoq; verbis redditur, affinem tamen verbo Abſtineo habentibus ſignificationem. vt Iſocrates ad Nicoclem, ὅτι τοῦ μὲν νουθετεῖν καὶ συμβουλεύειν ἀφεκτέον. Sic C Xenophon Ἀπομνημον. lib. 1, ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, vbi exponitur etiam Superſedeo. Interdum etiam cum τὸ, ſequente infinitiuo. Xenophon, οὐκ ἀπεχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, id eſt, Non me continui quin, &c. vbi meminiſſe oportet loci modò citati ex eodem, in quo quū dixiſſet οὐκ ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, relinquens ſubaudiendum accuſatiuum, (ſicut ſubaudiendus videatur) ſubiunxit, τὸ μὴ οὐχὶ πειρᾶσθαι. At ex Thucydide, itidem quidem cum μὴ, ſed ſine articulo, ἀπέχομαι μὴ στρατεῦσαι. Idem tamen alibi præfixit ὥστε particulæ μὴ, vt lib. D 1, τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν τινί. vbi redditur & Cauentes.

Ἀποχή, ῆς, ἡ, Diſtantia, idem quod διάστασις. Ptolemæus lib. ſecūdo, ἐξ ἀποχῆς αὐτάρκους, ex diſtātia ſufficiente. ‖Apud iuriſconſultos ſignificat ſcriptum quo pecuniam debitam creditor ſe accepiſſe teſtatur, debitorémque liberat. vulgò quitanciam appellant. Differt autem ab acceptilatione, vt Vlpianus tradit, Digeſt. lib. 46, titulo 4 De acceptilatione, his verbis, Inter acceptilationem & apocham hoc intereſt, quod acceptilatione E omni modo liberatio contingit, licet pecunia ſoluta non ſit: apocha non aliàs quàm ſi pecunia ſoluta ſit.

AT Ἀντιαποχὴ quam debitor dat creditori. Exponitur in v. I. Chirographus quo debitor fatetur debitum creditori, aut quoquis ſe obligat.

C. Διέχω, Perrumpo, Penetro. Homerus Iliad. α, — διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε. Iliad. λ, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in locis Euſtathius non ſolùm διῆλθε & διήλασε exponit, ſed etiam διέσχισε. vnde fit F vt lubentius verbo Perrumpo quàm verbo Penetro hîc vtar. Budæus autem apud Gregorium loquentem de ſcena Moſis, τὸ πρῶτον καταπέτασμα διασχόντες, καὶ ὑπερβαίνοντες τὴν αἴσθησιν, vult διέχειν eſſe itidem Penetrare. Ex eodem affertur & διέσχον τὴν νεφέλην pro Penetraui mediam nubem. Quibus tamen in locis & verbo Perrumpo poſſe nos vti exiſtimo. Sed & Traiicio & Transfigo redditur: vt apud Ariſtotelem De animalibus libro 1, διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Huc referenda eſt & illa expoſitio quæ iſti verbo datur in hoc Ariſtotelis loco, διὰ δὲ ὁ ἥλιος διὰ τῶν περιπλανήτων διέχων G διάζωγμα ποιεῖ; hic enim Pertinere exponitur, & Permeare, vel Pertranſire. Obſeruandum eſt autem, in citatis hactenus exemplis, & in ſequentibus quoque, pro diuerſa conſtructione, vel actiuum vel neutrum eſſe hoc verbum. Rurſum Budæus, διασχεῖν τὴν φάλαγγα apud Arrianum interpretatur Aperire phalangem. Quibus adiungit, διέχω, Aperior, Dirimor, vt acies rupta, apud Arrianum. (Tale eſt autem quod in vulgatis lexicis ex ſcholiaſte Ariſtophanis affertur, διέσχεν ἡ γῆ φθέγγοντι, pro Terra hiatu diducta eſt) At cum accuſatiuo putat Budæus alicubi vel Dirimo vel Summoueo, H poſſe exponi. In illo enim Gregorii loco, αὐτὴν λαὸν ἐξωθήσας τὸ ὄρος, καὶ τὴν νεφέλην διέσχον εἴσω χωρούμενος, exiſtimat διέσχον poſſe etiam verti Diremi, vel Summoui. additque ex Plutarcho, διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν pro Summouere. Exponit etiam Euado, in hoc Arriani loco, libro 6, ὡς δὲ ἐς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν. id eſt (inquit) Quum euaſit anguſtias & ſe diffudit. (In ſimili tamen loco διέχω, interpretatur Pateo, ὅσον γὰρ πλεῖον αὐτοῦ εἰς πλάτος διέχει) Ἀπέχων cum accuſatiuo διασχοῦσα τὰς χεῖρας apud Plutarch. in Antonio, Brachia expandens.

Διέχω, Diſto. Thucydides, διέχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Et alibi ſine præpoſitione, διέχει τῆς ἠπείρου. Sic Xenophon, διέχει δ' ὁ Ἑλλήσποντος ταύτης σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα.

Διεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Diſiunctus, Diſcretus, Interruptus: contrarium τῷ συνεχής. Plato, πλείστας καὶ ἐφεξῆς διανομὰς κεκτημένον συνεχὲς, οὐ διεχές. Plutarchus De animalium ſolertia, τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ σπογγῶδες, ἀλλὰ λεῖον συνέχειαν ὑμένος, καὶ κόλλησιν. Idem in Conſol. στρογγύλα γὰρ εἶναί φασι τὰ κακὰ καὶ συνεχῶς φερόμενα· τὰ δ' ἀγαθὰ, διεχῆ τε καὶ δυσκόλως συνερχόμενα, πρὸς αὐτοῖς τοῖς βίου τέρμασι, id eſt Interrupta, B. interpr.

C. Ἐνέχω, Inſto, Vrgeo. vt Budæus interpretatur. Luc. Euang. cap. 11, in fine, ἤρξαντο οἱ νομικοὶ καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, id eſt, Acriter inſtare & vrgere. Hæc Budæus. Vſus eſt autem & Marcus cap. 6, verſu 19, ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Vbi redditur Imminebat: ſicut & in præcedente loco Imminere. At vetus interpres illic quidem vertit Inſiſtere, hic autem Inſidiabatur. Ego certè in hoc loco ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam poſſe arbitror Infeſta erat, vel Maleuolo in eum animo erat. quum Heſychius ἐνέχειν inter alia velit eſſe ἐγκοτεῖν & μνησικακεῖν. Maleuoli certè ſumus alicui & infeſti antequam ei immineamus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad ſenſum, non magni refert vtro vertas modo. Euſtathius ait ἐνέχειν eſſe τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in ſignificatione ab Homero poni ἐπέχω, poſtea docebo. Eodem certè modo dicimus *En auoir à quelcun*.

Ἐνέχομαι, Teneor, Vel Teneor vinctus, Obſtringor. vt ἐνέχεσθαι ταῖς πέδαις, Pauſanias Lacon. 75. pro quo & πέδας ἔχειν alibi dicit. Sic ἐνέχομαι τῇ πάγῃ Herodotus, Irretior, Illaqueor. Sed metaphoricè ſæpius ponitur, vt Latinè Obſtringi, Conſtringi, Teneri, vel Irretitum teneri. vt ἀπορίῃσιν ἐνέχεσθαι, Herodotus. ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ, Lucian. (at verò ἐνέχεσθαι ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις, obnoxium eſſe) & repetita præpoſitione, ἐνέχομαι ἐν θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Latini, Admiratio me tenet, ſicut & aliàs Græci θαῦμά μ' ἔχει. Dicitur verò ἐνέχεσθαι & de alio obſtrictionis genere. vt ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Pauſaniam Obſtringi iureiurando. Sic Budæus, Magnis & multis pignoribus obligatum tenet, ait eſſe, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς ἐνεχόμενον ἔχει. Sed ἐνέχεσθαι in hac metaphorica ſignificatione redditur & aliis verbis. nā ἐνέχεσθαι ὀνείδει, in Plat. De legibus redditur Obnoxium eſſe. Sic ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, Plutarchus in Themiſtocle. Et ἐνέχεσθαι κατάρᾳ vertitur potius Obnoxium eſſe execrationi, quàm Obligatum ſeu obſtrictum eſſe execrationi: vt apud Plutarchum Sympoſ. 4, τῇ Σωκράτους ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Quinetiam ἐνέχεσθαι ἀρᾷ redditur à Budæo, Diris imprecationibus deuotum eſſe. Sic & ἐνέχεσθαι μιάσματι dicitur qui piaculum admiſit. (Sed & illud ἐνέχεσθαι νοθείᾳ nihil aliud eſt quàm nothum eſſe) Rurſum Budæus ἐνέχεσθαι τοῖς αὐτοῖς vertit Eadem pœna teneri. Et ſubiungit, Æſchinem ἐν addidiſſe, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ἐνέχεσθαι. Affert etiam ἐνέχεσθαι τῷ πλημμελήματι, & τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium eſſe, Reum eſſe. Item ex Galeno cum genitiuo, ὅπως μὴ καὶ αὐτὸς τῆς φλυαρίας αὐτῶν ἐνέχωμαι, reus ſim loquacitatis eorum. Sic in vulgatis lexicis ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed & Cum ἐν ibidem, ex Platone, ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum eſſe legibus. ‖Ἐνέχομαι, Adhæreo, vel Inhæreo, vel Illidor, vt Budæus vertit in hoc Syneſii loco, δίς που καὶ τρὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει. Sed malo Quum inhæſiſſet.

Ἐνοχή, ῆς, ἡ, Obligatio, Nexus, Noxa. v. I.

Ἐνόχιον, ου, τὸ, Pretium penſionis. v. I.

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur quaſi vinctus & obſtrictus. A Quò pertinet quod in vulgatis lexicis ex Epigrammatis citatur, ἐπ' ἀσύρης ἔνοχον βάρος, Ad anchoram pondus detentum. ‖ Vt plurimum verò, quemadmodum ἐνέχεσθαι pro Teneri ſeu Obnoxium eſſe accipitur, ſic & ἔνοχος pro Qui tenetur, Obnoxius, Obſtrictus, Reus. Iſocrates De pace, λέγω δὲ ταῦτα οὐ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐνόχων τοῖς λεγομένοις ὄντων, qui iis quæ dicimus ſunt obnoxii. Antiphon, μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ, etiamſi nec homicida eſt, nec cædis crimini obnoxius, Budæo interprete. Demoſthenes, ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς νόμοις, legibus obnoxium reddere. Idem, ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις. Iſocrates de Pace, ἔνοχοι γενησόμεθα τοιαύταις αἰτίαις, in talis dementiæ crimen incurramus. Et ἀρᾷ ἔνοχος, (ſicut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ vel κατάρᾳ) idē quod ἐναγὴς, ἀλιτήριος, ἄγος, ἐπάρατος, id eſt Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & ſacer. Budæus. Sic Plutarchus Pericle, τῷ ἄγει μὴ ὄντι τῷ Περικλέους γένος ἦν ἔνοχον, piaculo erat obnoxium. Conſtruitur verò & cum genitiuo in eadem ſignificatione. Plato De legibus, τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, iniuriæ vi illatæ crimine teneatur. Ariſtot. Œcon. 2, ἐνόχους ἔφασαν ἱεροσυλίας εἶναι. Phalar. ἔνοχοι δωροδοκίας. Sic ad Hebr. 2, ἔνοχοι δουλείας, obnoxii ſeruituti. C

C. Εἰσέχω, VEL Ἐσέχω, Pertineo, Pertingo, Peruado, vt Budæus interpretatur apud Herodotum. In vulgatis lexicis ex eodem affertur εἰσέχειν ἐς ποταμὸν & ἐς θάλασσαν pro Euadere, Exire. Item, εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος pro Sol in ædes immeat. Sed & cum alia conſtructione ex eodem, ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἐρυθρῆς. Item ἐκ τοῦ Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι. vbi quidam ἐσέχειν interpretantur Erumpendo ingredi. At apud Ariſtidem εἰσεχόντων κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium. D

Εἰσοχὴ contr. ἐξοχῇ, id eſt eminentiæ ſeu prominentiæ.

C. Ἐξέχω, Emineo, Promineo. vt ἐξέχειν εἰς τὸ πέλαγος dicitur ἀκτή, ſicut προέχειν. Et Ariſtoteles Problem. pag. 203, αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Hæc Budæus. qui & addit, ἐξέχω eſſe Exto, id eſt Extra appareo. vt Plutarchus in Pompeio: ὁ δὲ αὐτοῦ διὰ σώματος τὸ ξίφος, ὥστε τὴν ἀκμὴν ἐξέχουσαν, καὶ τὸ ἰνίον ἐκβαλεῖν. Idem verò in Cæſare verbo ἀναχεῖν eadem in re eodémque modo vſus eſt, ὥστε τὴν ἀκμὴν ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀναχεῖν. ‖ Ἐξέχω, Emico, Orior, Exorior. Demoſthenes, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priuſquam ſol oriretur. Ariſtophanes Veſpis, — ἢν ἐξέχῃ ἕλη κατ' ὄρθρον, Si oriatur vel effulgeat ſplendor ſolis. Sic ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, pueri dicebāt, inuitātes ſolē ad emicandum, ſi quando nubibus obductus eſſet. Vide Suidam. Apud Pollucem verba illa deprauata ſunt. E

Ἐξοχὴ, ῆς, ἡ, Eminentia, Prominentia. Herodianus lib. 4, βελόνας τε καὶ πολλὰ ἄλλα πηγνύμενα σιδήρων ὀξυτάτων ἐξοχὰς προφαινόμενα, in quibus ferra acutiſſima prominerent. Athenæus lib. 11, ἐξοχὴ δ' ἦν ὀλίγη τῆς λαμπτῆρος ὑπὲρ μόνη καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἦλων ἀναπέμπουσα. Ἐξοχαὶ in corpore dicuntur Extuberationes, Excreſcentiæ. Dioſcorides lib. 3, τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς. Galenus, ὑμένων ἐξοχαὶ, membranarum extuberationes. vide ἐξοχὰς ſequēs. Dioſcor. verrucas quoque myrmecias & acrochordonas vocat ἐξοχὰς, quum dicit, ἑκάστης ἐξοχῆς ἐπιθεὶς φαβόνης. pro quo Plinius. Singulis granis ſingulas tangunt [verrucas.] Item Excellentia. vnde κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam. F G

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, In ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. ſi nanque iam contraxit, κονδύλωμα vocatur. Dicitur & ἐξοχή. Gorr. ἐξοχάδες in vulgatis lexicis, ſed & tumores quaſique excreſcētiæ, Ani extuberationes. Plin.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eminens, Extans. Il. γ, ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ὤμους, Item metaphoricè, Excellens, Præſtans. In qua ſignificatione Eminens itidem apud Latinos vſurpatur. Iliad. ξ, ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Il. β, ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, eminentem & præſtantem inter multos heroas. Iliad. ρ, περιμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, pro Græcis pugnare fortitudine præ cæteris eminētem. Sic Iliad. ζ, Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος. ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει. Ibidem, βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, principem & primarium virum. Herodianus lib. 7, στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, qui virtute cæteros anteirent. Apud eundem lib. 2, τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, in ſenatu eminentiſſimorum. AT ἔξοχον neutrō genere aduerbialiter capitur. Odyſſ. ε, verſu 118, Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, Præ cæteris, Supra cæteros, Nocendi ſtudio præ cæteris eminetis. Pro QVO ἔξοχα frequentius vſurpatur plurali numero. Iliad. ξ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων τίσι, Præ cæteris. Odyſſ. δ, — ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα. Od. ο, — ὅς ἔξοχα μὲν φιλέεσκεν, Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσι. Pro eodē κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt ET ὄχα, Od. ψ, ὅπως ὄχ' ἄριστοι ἔασι, Iliad. α, de Calchante, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, In augurali diſciplina eminentiſſimus: vt Quintilianus dicit In ſapientia eminentiſſimi. Regulare autem ab ἔξοχος aduerbium EST ἐξόχως, idem quod ἔξοχον & ἔξοχα. A B

C. Ἐπέχω, Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago. Soph. ἐπίσχω χεῖρα, reprimo manum. Plut. τίς δ' αὖ ἐπέσχε μυριάδας ἑπτὰ Ῥωμαίων; Idem Sol. ἐπέχειν χαλάσμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Et paſſ. apud Syneſ. ῥεῦμα ἐπισχεθέν, flumen retentum & cohibitū. At ἐπέχειν τὴν γλῶτταν, pro Continere linguam, Fauere lingua: & ἐπισχόμενος τὰ ὦτα ex Plutarcho, de eo qui aures obturauit, vide apud Bud. Dicitur & ἐπέχω σε τοῦτο, Obſto ne hoc facias, B. ex Plut. Sic Pla. Apol. ἐπισχὼν τὸ ὀνειδίζειν. Interdum verò neutraliter pro Subſiſto, vel Superſedeo. vt ὅπου ἂν ἐπίσχωμεν τῆς πορείας, X. Item Expecto, Cunctor, vel Differo, Intermitto. de quibus Bud. 635. qui etiam annotat in loco illo, ἐπίσχωσι τῆς πορείας, ſubaudiri poſſe ἑαυτοὺς vel τὴν ὁρμὴν. quod & de ſimilibus locis intelligendum eſt. Sic autem ἐλλειπτικῶς eſſe putatur ſermo quum dicitur ἐπέχω περὶ τούτου. ſubaudiri enim accuſ. τὴν συγκατάθεσιν. quā etiam Cic. Retineo & inhibeo aſſenſionem interpretetur. Hinc autem vocati ἐφεκτικοὶ philoſophi, qui & Pyrrhonii, atq; Academici: vt dicetur in nomine Ἐφεκτικός.

Ἐπέχω, Adhibeo, Applico, Attendo. vt ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, cum datiuo Luc. & Plut. pro προσέχω. Vt autem Attendere animum dicitur, & interdum Attendere ſine accuſ. ſic & ἐπέχειν nonnunquam per ſe ponitur: ac præſertim apud recētiores. Ita certè vſus eſt Paulus 1 ad Timoth. cap. 4, in fine, ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Sic autem ἐπέχων redditur Attendens & Luc. 14, v. 7, ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολήν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Vbi tamen accipere malim pro καταστοχαζόμενος, & hunc veluti ſcopum ſibi propoſitum habens. quo etiam modo accipi hoc verbum teſtatur Euſtathius. (atq; huc pertinet iſtud Pindaricum, ἔπεχε σκοπῷ τόξον, pro Intende, ſeu dirige in ſcopum. Necnon iſtud Herodoti fortaſſe, ἐπὶ Νάξον ἐπεῖχον στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι, vt ſit pro Deliberabant, & veluti ſcopum ſibi proponebant. Vbi tamen vulgo redditur Vrgebant) Ἐπέχειν pro Adhibere, ſeu Admouere aut Applicare, non in metaphoricis ſolùm loquendi generibus, ſed & in aliis: vt μαζὸν ἐπέχειν Homero & Pauſaniæ, Applicare ſeu admouere mammam. Sic apud Theocritum in Hyla, Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν, exponitur Admouebat vel applicabat aquæ vrnam. Et ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, vel τὸν ὀφθαλμόν τινι, Luc. Admouere oculum alicui. pro quo tamen potius dicitur Adiicere oculum, vel Intendere oculū. Crediderim autem hunc aut ſimilem accuſatiuum ſubaudiri Act. cap. 3, verſu 5, ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς: vt ſit pro ἐπεῖχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, vel τὴν ὄψιν αὐτοῖς, intuebatur in eos: ἔβλεπεν εἰς αὐτούς. quod facere iuſſus erat à Petro, dicente βλέψον εἰς ἡμᾶς. Vt porro dicitur aliquis ἐπέχειν ὀφθαλμὸν, intendere oculum, ſic à Pindaro dici docui ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere ſeu dirigere in ſcopum. Nec ἐπέχειν eſt ſolùm Intendere, verumetiam Tendere aduerſus: vt exponitur & in iſto Homeri loco, Odyſſ. χ, — ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Ἀθρόοι (hîc enim eſt tmeſis, pro ἐπέχωμεν αὐτῷ) Atque ita quidam interpr. apud Herodotum in Calliope, ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, & ἐπεῖχον Κορινθίους, vel H

Tendebant contra Tegeatas, vel Adoriebantur Tegeatas. Et repetita præpoſitione, ibidem, ἐπεῖχε τοῖς ἐπὶ Λακεδαιμονίους, Tendebat in Laced. ſeu Vrgebat Laced. In illo autẽ Homeri loco ἐπισχώμεθ᾽ αὐτῷ fortaſſe & pro Irruamus in eum. A

Ἐπέχω, Præbeo, Do. vt Od. π, – ἐπέχε τ᾽ οἶνον ἐρυθρόν. Sic ἐπέχω πιεῖν, Ariſtoph.

Ἐπέχω, Obtineo pro poteſtate, Rego imperio. vt ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Ariſtot. de deo non ſemel. Idem de rege Perſarum, ἵδρυτο γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν Σούσοις ἢ Ἐκβατάνοις θαυμαστὸν ἐπέχων βασίλειον οἶκον. Plutarchus in Numa, ἐπέχει τάξιν, ordinem & locum tenet. Et Thucydides 1, ἐπέχει ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, Latè mare occupare, vel Multum maris occupare. Item ſine caſu pro Præualeo. Budæus pag. 636. B

Ἐπέχω alias ſignificationes habet à Budæo prætermiſſas, quarum aliquot apud Homerum præſertim ſunt in vſu. vt ἐπέχω σοι pro Exagito te, Faceſſo tibi negotiũ. ſicuti Gall. i'en ay à toy, & En auoir à quelcun. Hoc enim ex Græcis Euſtathii expoſitionibus colligi opinor, apud quẽ & locos ipſius poetæ habes. Exponitur autem Inſto, in hoc Heſiodi, – πρὶν δ᾽ ἀλλήλοις ἐπέχοντες Ἐμμενέως ἐμάχοντο. (Sed horum locorum ſignificationes ad eas referri poſſe videntur quæ antè ex Homero & Herodoto allatæ fuerunt. Ac fortaſſe hic ἐπέχοντες eſt Irruentes, vt ἐπισχώμεθ᾽ expoſui etiam Irruamus apud Homerum) Affertur verò & ex Maccabæorum ſecundo, ἐπέχοντες τῇ βασιλείᾳ pro Inſidiantes regno. ‖ Item ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, Habere pedes ſuper ſcabello. quo dixit modo Homerus Odyſſ. ρ, θρήνυν ᾧ ἔπεχεν πόδας. Item, ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, Vt dies illuxit. Bud. ex Pauſ. C D

Ἐπέχομαι paſſiuum, Inhibeor, Reprimor. Item Retineor, &c. Ex Heſiodo autem, ἀμφὶ δὲ γαίῃ Ἱμερὸν φιλότητος ἐπέχετο, pro Terræ inhæſit.

Ἔφεξις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, idem quod ἐποχή, vt Budæus tradit. ‖ Ἔφεξιν Ariſtophanis ſcholiaſtes apud Tragicos idem eſſe dicit quod περίφρασιν, & ἐπίσχεσιν apud Homerum. perperam autem ibi ſcribitur ἔφεσις.

Ἐφεκτικός, οῦ, ὁ, Inhibendi & reprimendi vim habens. vt ἐφεκτικὸς ἱδρώτων, ſudores reprimens. Athenæus lib. 2, de nucibus pineis, ὑπάρχειν δὲ καὶ οὐρητικοὺς καὶ οὐκ ἐφεκτικοὺς κοιλίας, nec aluum inhibere, ſiſtere, aut reprimere. ſic idem, τεῦτλον εὐστόμαχον, παρασύρουσα, ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας Dioſcorides de ſalibus, εἰσὶ δὲ καὶ σηπτεδόνων ἐφεκτικοί. Plinius, Defuncta à putreſcendo vindicans. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philoſophi, παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, vt Suidas annotat. Gellius lib. 11, cap. 5, Vetus autem quæſtio & à multis ſcriptoribus Græcis tractata, an quid, & quantum inter Pyrrhonios & Academicos philoſophos interſit. Vtrique enim σκεπτικοί, ἐφεκτικοί, ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam vtrique nihil affirmant, nihilque comprehendi putant. Budæus cunctatores & hæſitatores dici poſſe exiſtimat. VNDE Ἐφεκτικῶς, Dubitanter, Hæſitanter, Affirmationem inhibendo & ſuſpendendo, Cum aſſenſionis retentione. E F

Ἐποχή, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retentio, Repreſſio. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, Suppreſſio menſium. cui contrarium eſt ὑπερκάθαρσις apud medicos. Budæus. Ἐποχὴ etiam eſt Remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio, quaſi que ἀνθολκή. Baſilius, πρὸς ἐποχὴν τῆς ἁμαρτίας. Budæus pag. 636. Ἐποχή, Retentio aſſenſus, vt illa τῶν σκεπτικῶν: cuius Cicero in Academicis meminit his verbis, Ex iis neceſſariò illa nata eſt ἐποχή, id eſt aſſenſionis retentio. Budæus. Quò referendum illud Plutarchi ad Coloten, τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας. Aliquanto pòſt, ὁ γὰρ ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, (&c.) ἀλλὰ τὰς δόξας μόνον ἀναιρεῖ. G

‖ Ἐποχὴ eſt etiam gradus planetarum in zodiaco, ſeu ſtatus cæli poſitúſque ſiderum. v. l. ex Hermol. in Plin. & Cæl. lib. 1, cap. 15. H

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, Repreſſio, Remora, idem quod ἔφεξις & ἐποχή. Odyſſ. ρ, – οἳ δὲ διδοῦσι Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ᾽ ἐλεητὺς Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, id eſt κώλυσις, περίφρασις, φειδώ, vt ſcholiaſtes exponit. Id eſt, Nihil eos retinet à largiẽdis alienis: pro eo quod eſt, Nullo modo parcunt alienis. q. d. Nullo metu nulláq; cõmiſeratione retinentur & reuocantur à profundẽdis bonis alienis. Ideóque malè exp. περίφρασις. Plato De leg. ἐπίσχεσις σφοδρῶς ἐστι, genus ſiſtitur & intermittitur. Dioſc. libro 3, c. 29, ἐπίσχεσις ἐμμηνίων, menſium repreſſio ſeu ſuppreſſio. ſic ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων ſuprà. Gal. ad Glauconem, ἐπίσχεσις τῶν ἐκκρίσεών ἐστι, excretionum retentio ſeu remora. Ariſtoteles Problematum pag. 111, λύγγα παύει πταρμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις, ſpiritus retentio. Paulo antè verò dixit τὴν αὐτίκα ἀντικατάσχεσιν φυσημάτων itidem παύειν τὸν λυγμόν. Item ἐπίσχεσις pro Mora à Thucydide ponitur, teſte Bud. ET Ἐπισχεσία, ας, ἡ, Prætextus. Odyſſ. φ, οὐδέ τιν᾽ ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύναντο: id eſt περίφρασιν, vt Euſtathius exponit, quoniam οἱ περιφραζόμενοι ἐπέχουσιν hoc eſt μόλις συνοούμενοι τι ἂν εἴποιεν: vt idem ſit ἐπισχεσία quod μυών paulo pòſt ſequens.

Ἐπισχετικός, οῦ, ὁ, idem quod ἐφεκτικός. Athen. lib. 15, τῆς κάτω κοιλίας ἐπισχετικόν, aluum ſiſtens, aluum reprimens. Sic ſuprà ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας idem Athen. dixit.

α. Ἀνεπίσχετος, Qui inhibitus aut repreſſus non eſt, Qui inhiberi, reprimi, retineri, ſiſtive non poteſt. vt ἀνεπίσχετος ὁρμή.

C. Κατέχω, Detineo, Retineo. Iliad. ι, – ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς, Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ᾽ αὐτοῦ γαῖα καθέξει. Sic Iliad. γ, – τοὺς δ᾽ ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα. Poetæ Latini vtuntur & ſimplici Teneo hac in re. Sed & conditum tenere aliquẽ dicitur terra. (Horatius Cohibere etiam dixit hac in ſignificatione) Thucydides lib. 1, καὶ τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἀπεστάλη, κατεῖχον, Retinebant. Plutarchus κατέχειν & ἀφεῖναι oppoſuit, in libro περὶ ἀδολ. Item κατέχειν τὴν ἀναγωγὴν pro Remorari à Thucydide poni videtur libro ſexto. Et paſſiuum κατέχονται apud eundem libro ſecundo & tertio non tam pro Detineri, quàm pro Morari, Hærere: hîc, ἐν τῇ Μήλῳ κατείχοντο: illic, περὶ τὴν Κρήτην κατείχοντο. Sed & κατέχειν neutraliter pro Morari in vulgatis lexicis, κατασχὼν πολλὸν χρόνον. ‖ Κατέχω, Teneo, Occupo. vt λοιμώδης νόσος (id eſt peſtilẽtia) ab Herodiano libro prmo dicitur κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν. Atque vt Latinè dicitur metus aliquem tenere, (ſicut & aliquis teneri metu) ita & Græcè κατέχει τινὰ φόβος. vt Herodian. ταραχή τε καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Sed & κατέχει με εὐδαιμονία apud eundem pro Conſtitutus ſum in felicitate. q. d. Tenet me felicitas, vel ſecunda fortuna. Sed in malum & apud Platonem in Epiſtolis vbi dicitur κατέχει κίνδυνος Σικελίαν. At verò apud eundem πόλεμος ὑμᾶς κατεῖχε exponitur Bellum vos diſtinguebat, Impediebat, Remorabatur. Sed ego malim Bellum vos occupatos & impeditos tenebat, (quod loquendi genus ex Cic. accipio licet de re alia dictũ) aut certè immutata orationis ſtructura, In bello occupati eratis. At verò Thucydides dixit aliquem πολέμῳ κατέχειν. quod non malè (vt opinor) reddiderimus, Bello premere. Apud eundem libro 3, κατέχοντες ἰσχύϊ τὸ πλῆθος, oppreſſum tenentes. (Cui velut opponitur apud eundem κατέχει τὸ πλῆθος ἐλευθέρως) Demoſthenes autem datiuo φρουρᾷ iunxit. quo dixit modo Cæſar oppidum præſidio tenere. Alicubi κατέχειν ſine adiectione non Occupare (vt dictum eſt) ſed & Inuadere redditur: vt τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν apud Platonem. Vide infrà κατέχειν pro Obtinere. ‖ Interdum κατέχω pro Retineo, alio modo quàm in loco Thucydidis paulo antè citato. videlicet vt dicitur aliquis Rem quampiam retinere, cui opponitur Amittere. Sic Xen. Pæd. 7, λαβόντα κατέχειν & λαβόντα διασώσασθαι pro eodem dixit pag. 117. adeo vt verbo quoque Tueri poſſe verti exiſtimem: ſicut dixit Ouidius, Non minor eſt virtus quàm quærere parta tueri. (qui etiam locus ad id pertinet quod [illegible] à Xenoph. itémque à Demoſthene alicubi ſcribi [illegible]. Itidem verò quod apud Thuc. eſt, δέει κατείχετο, reddi fortaſſe poſſit Retineri metu, (vt Cic. etiam loquitur) niſi quis malit

In officio contineri, ſeu teneri. Quidam verò Adduci metu interpretantur. ‖ Κατέχω, Obtineo. Iſocrates Panathenaico, καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι, Ea quæ ſemel obtinuerint, Ea quibus ſemel potiti ſint. Vbi obſerua eum eadem dicere loquentem de qua Xenophon in loco modo citato, eodem etiam verbo vti, ſed alio ſenſu: quum quod hîc σώζειν, ſit illic κατέχειν. ‖ Κατέχω, Contineo, Cohibeo. Thucydides lib. 1, καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν, οὐκ ἠδύναντο. Sic dicunt κατέχειν τὴν ὀργὴν, ſeu τὸν θυμὸν (quorum vtrunque habet Ariſtoteles) item κατέχειν γέλωτα, quo vtitur Xenophon. Sed Herodianus non ſolùm κατέχειν ἑαυτὸν, verumetiam κατέχειν ἑαυτοῦ dicit pro Se continere, Sibi temperare. [illegible]io autem κατέχειν & pro Cohibeo vel potius reprimo loquentem, & quaſi ſilentium ei impono: apud Iſocratem in Panathenaico, ταῦτ' εἰπὼν κατέσχον πρὸς ὃν τοὺς λόγους ἐποιούμην.

‖ Κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, Suſtinere impreſſionem hoſtium, Budæus apud Polybium interpretatur.

‖ Κατέχειν τὰ γράμματα pro Callere literas (vt etiam Lat. Tenere literas) ex Ceb. Thebano.

Κατέχω neutraliter, Applico, Appellor. (vtuntur autẽ Latini itidẽ verbo Teneo hac in re, ſed addẽtes accuſatiuum Oram, vel Portum, vel Curſum.) Dicitur porro vel ipſa nauis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſapient. ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν. Antiphon, ὑφ' οὗ [χειμῶνος] ἀναγκασθέντες κατασχεῖν εἰς Μηθυμναίας τι χωρίον. Plutarchus in Theſeo, κατέσχεν εἰς τὴν Δῆλον. At Herodotus addidit ἐς τὸν αἰγιαλὸν, ſcribens, κατέσχε τῆς χώρης ἐς τὸν αἰγιαλόν. (Latinè quoque alicubi Applicare ad littus) Idem verò addidit & Lucas Act. cap. 27, v. 40, vbi κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν redditur Tendebant ad littus. Apud Euripidem autem ſine præpoſitione & cum alio accuſatiuo in Cyclope, Λησταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα. Homerus verò dixit νῆα κατασχέμεναι ſicut Lat. Nauem applicare, (potius quàm Applicare ſine adiectione) & Nauem appellere.

‖ Κατέχειν dicitur λόγος interdum vt Latinè Sermo inualuiſſe aut etiam Fama obtinuiſſe, ſeu obtinere, aut etiã tenere. Thucydides 1, ὅσον οἱ τε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. Huc pertinet etiam κατέχειν pro Durare, hoc in loco (quem Budæus ἀδιαστάτως affert) εἴκοσι γὰρ καὶ ἑπτὰ ἔτη κατέσχεν ὁ πόλεμος. Idem ex Baſilio, κατέχων καιρὸς pro Præſens tempus, citat. ‖ Κατέχω pro Incumbo & Decumbo: vt inquit idem, afferens ex Theophraſto, ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσι. Sed & alium ex eodem locum profert, vbi legitur de iride, ὅπου ἂν κατέχῃ. Vtrunque vide apud eum pag. 868. Comm. Quidam tamen pro κατέχῃ in hoc poſteriori loco legendum ſuſpicatur κατάσχῃ. verùm non ſolùm prius illud κατάσχωσι hoc κατέχῃ confirmat, ſed etiam locus hic quem apud Plutarchum inuenio, οἱ δὲ, καίπερ ὄμβρου πολλοῦ κατέχοντος, ἐρημώσαντες. ‖ At ex Soph. εὖ καθέξει affertur in v. l. pro Bene habebit, Bene ſuccedet.

Κατέχομαι, Detineor, Retineor, &c. ſequendo actiuæ vocis ſignificationes. Item κατεχόμενος, Deprehenſus, & ἀπορούμενος, Budæus ex Platone De legibus, pag. 307. Et Herodianus lib. 3, συλληφθεὶς τε κατείχετο, ἐκπλαγεὶς τῷ πράγματι, ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει. Sed peculiari etiam ſignificatione κατέχομαι pro Afflatus ſum numine, ἔνθεός εἰμι. Vide Budæum p. 867. ex Plat. Idem affert ex Pand. κατέχομαί τινι pro Teneor, id eſt Obligatus ſum.

Κάθεξις, εως, ἡ, Retentio, eius videlicet quod habemus, Conſeruatio. Thucydides libro 3, καὶ τὸ πολλοῦ ξυμφορώτερον ἡγούμενοι εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, ad conſeruationem imperii ſeu κατοχὴν, κράτησιν, ἀσφάλειαν. vt ſcholiaſtes exponit. ‖ Item Detentio ſeu Retentio. Ariſtoteles Probl. 7, καὶ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι.

Καθεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui contineri, retineri aut detineri poteſt. Plutarchus Othone, οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ ἀπιόντες ἐπὶ τὴν μάχην, contineri ſeu retineri non poterant. Idem Fab. [illegible] Μινούκιον οὐκέτι καθεκτὸν, ἀλλὰ βαρὺν καὶ τετυφωμένον. [illegible]oſthenes contra Mid. θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρὸν καὶ οὐδὲ καθεκτόν. VNDE Καθεκτῶς, aduerb. Ita vt contineri ſeu retineri poſſit.

Καθεκτικὸς, οῦ, ὁ, Continens, ſeu Retinens. Alexander Aphrodiſæus, ἡ καθεκτικὴ δύναμις, vis & facultas continens ſeu retinens: vel (vt Gorræus interpretatur) retentrix facultas. id eſt, vis naturæ per quam tandiu retinet attractum alimentum donec perfectè concoctum ſit.

c.2. Ἀκάθεκτος, Qui contineri & cohiberi nequit. vt ἀκάθεκτος ἔρως apud Phocylidem. ET Δυσκάθεκτος, Qui difficulter contineri & cohiberi poteſt. Nazianzenus, δυσκάθεκτοι ἵπποι. Baſilius, δυσκάθεκτοι ὁρμαί. Plutarchus Numa, δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλήθη, infrenis difficiliſque multitudo. Lucianus Timone, λεῖος εἶ ὦ Πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικὸς, Difficulter retineri potes. CONTR. Εὐκάθεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè contineri & cohiberi poteſt, Qui facilè in ordinem cogi poteſt. Xenoph. Pæd. 7, de Babyloniis, βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, Detentio, Retentio. idem quod κάθεξις. Alexander Aphrodiſæus in Problematis, ἡ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὸν λυγμὸν, ſingultum ſoluit ſpiritus retentio. Pro quo Ariſtoteles ſuprà dixit ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις. Galenus in Definitionibus medicis dicit ἀποπληξίαν eſſe κατοχὴν διανοίας μετ' ἀναισθησίας καὶ παρέσεως τοῦ σώματος, mentis deprehenſionem vel detentionem. ‖ Κατοχὴ dicitur etiam Poſſeſſio, (qua videlicet id quod poſſidemus, tenemus, ſeu obtinemus, & in noſtra poteſtate habemus) eſt autem vocabulum iuriſconſultorũ in hac ſignif. ‖ Accipitur etiam pro afflatu inſtinctúque numinis, quo videlicet occupati dicimus facimúſve aliquid. Dionyſius Areopagita, ἐν κατοχῇ τοῦ θείου ἔρωτος γεγονὼς καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς, de Paulo loquens. Plutarchus Alexandro de Olympiade, ζηλώσασα τὰς κατοχὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς, ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον. Arrianus de fœmina Syra quæ Alexãdrum ſequebatur, πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύουσα ἐφαίνετο.

‖ Κατοχὴ ET Κάτοχος dicitur etiam affectus quidam cerebri poſteriora vtplurimum occupans. ea autem eſt in ſomnum (ſed ſine ſomno & febre) propenſio, per quam & oculi manent aperti, & ſeruatur ſecundum naturam ſpiratio: vt Gorræus definit. Galenus lib. 13 Therap. καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς. Idem in Definitionibus, κατοχὴ ἐστιν ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος: cuius tres ſpecies, ὑπνώδης, ἐγρηγορὼς καὶ φρενιτικός. Budæus.

Adeo verò ſunt varia huius morbi ſymptomata vt partim ſomno premi partim vigilare ægri videantur. itaque compoſito quoque nomine à quibuſdam ἄγρυπνον κῶμα appellatur: mediáque affectio ſtatuitur inter phrenitidem & lethargum, & ſpecies quædam delirii ſiue amentiæ, vt habetur apud Aëtium. Sunt tamen qui κάτοχον & ἄγρυπνον κῶμα differre velint, dicentes τῆς κατοχῆς non compoſitam ſed ſimplicẽ cauſam eſſe, frigidiorem ſcilicet ſicciorémque humorem obſtruentem ventriculum poſteriorem cerebri quo detẽtus æger repentè in illo permanet habitu quo correptus eſt, ſiue ſtans ſiue ſedens, oculis etiam vel clauſis vel apertis. Ego tamen multis apud Galenum locis κάτοχον, κατοχὴν, κατάληψιν & ἄγρυπνον κῶμα, idem ſignificare, & eiuſdem affectus diuerſa eſſe nomina deprehendi. Hæc inter alia Gorr.

Κατόχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεστηκὼς, vel ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, hoc eſt fanaticus: quem priſci θεοφορούμενον vocabant, hoc eſt ἐνθουσιῶντα. qui & κατάσχετος dicitur. Bud.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur, ſeu captus tenetur, κρατούμενος: cuius ſignificationis hoc apud Suidam adeſpoton exemplum eſt, κάτοχος ἤδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη καὶ διαφανὴς ἐρῶντι λίαν οὖσα. ‖ Item Tenaciter hærens. Plutarchus De fort. Romanorũ, loquens de naui clauis compacta, γομφουμένην δὲ εἶναι δεῖ καὶ παγίαν συμμετρίαν χρόνον, ἕως οἵ τε δεσμοὶ κάτοχοι γένωνται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν. ‖ Κάτοχος κτῆσις καὶ βέβαιος,

in vita Iſocratis, Poſſeſſio firmata vſu, Poſſeſſio quam iam obtinemus ſeu vt noſtram tenemus. quo ſignificatu & κατοχὴ dici, paulo antè annotatum eſt. ‖Κάτοχοι peculiariter dicuntur Afflati & inſtincti numine: vt προφῆται, ἐνθουσιῶντες καὶ ἔνθεοι. Plut. De def. orac. ὧ χρώμενοι ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φανταστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, qua furoris inſtinctu afflatos & viſionum impulſione, præſagos reddunt diuinos atque diuinas. Ex eodem Plut. Bud. adducit ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἔνθεος. Sic Pauſ. Phoc. de Herophile Sibylla loquens, ταῦτα μέντοι μαινομένη τε καὶ ἐκ θεοῦ κάτοχος πεποίηκεν, Hæc carmina furoris inſtinctu afflata cecinit. Arrian. lib. 4, Σύραν γυναῖκα ἑπομένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην. Sic κάτοχοι, apud Heſychium dicuntur eſſe οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ. ‖Κάτοχοι apud medicos vocantur qui morbo illo quē κατοχὴν & κάτοχον quoque nominari docui, correpti ſunt, & quaſi detinentur. Gal. De cauſ. pulſ. lib. 4, cap. 16, κατόχους γὰρ αὐτοὺς καὶ κατεχομένους ἐκάλουν οἱ παλαιοί. κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν. Idem Comm. 2 in Prorrh. Hippocr. τὰ γεμίλω κάτοχα, τὰ τὴν καλουμένην κατοχὴν ἐπιφέροντα νοσήματα ἤκουσαν, ἕτεροί φασι τὰ βεβαίως ἱδρυμένα καὶ οἷον κατεχόμενα νοσήματα κεκλῆσθαι κάτοχα, id eſt (vt Gorr. habet) κάτοχα quidam interpretantur ea quæ morbum κατοχὴν vel κάτοχον dictum inferunt: alii verò morbos ſtabiles firmóſq; ac veluti hærentes, ἀπὸ τοῦ κατέχεσθαι. ‖Κάτοχοι dicuntur etiam prominentes pinnæ quæ vertebris inſiguntur, vt Gorr. tradit. Spondylorū ſecundus immobilis appellatur ἄξων. hic habet proceſſus duos, vtrinque vnum: quorum alter primo ſpondylo, alter tertio inſinuatur: hi vocantur κάτοχοι à continendo. Camer. ex Polluce. ‖Κάτοχοι dicuntur præterea monumentorum lapides, λίθοι οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι, inquit Heſychius. ‖Κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur: τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον, vt idem Heſych. exponit. ‖Κάτοχος actiuè etiam capitur. Vnde Plutarchus κάτοχον (vt Budæus annotat) τὸν μνημονικὸν vocauit, hoc eſt eorum quæ apprehendit tenacem. ‖Alio ſignificatu κάτοχος dicitur faſcia longior quæ in orbem faciei & capiti circundatur vt περισκέπαστρον (quod operculum capitis eſt tribus faſciis conſtans) comprehendat contineátque: vt docet Gorr. ex Gal. lib. De faſciis.

Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, idem quod κατοχὴ ordine tertiū. ſic ve[...] pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ ſuprà docui. Plato Ione, οὐ γὰρ τέχνῃ οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ, diuino afflatu & inſtinctu. Paulo antè verò dixerat eum κατέχεσθαι ἐξ Ὁμήρου, ſicut multi alii κατέχονταί τε καὶ ἔχονται ἐξ Ὁμήρου. VNDE Κατακώχιμος, Qui detineri & capi poteſt, ἁλωτός. Ariſtoteles Ethic. 10, ἦθός τε εὐγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῆσαι ἂν κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς, quod facilè capiatur virtutis amore, vt Budæus interpretatur. Idem Polit 2, ἡ γὰρ πρὸς τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν ἢ πρὸς τὴν τῶν γυναικῶν φαίνονται κατακώχιμοι πάντες οἱ τοιοῦτοι, propenſi, proni & capi faciles. Et in 6 De hiſtoria animalium, οὕτω δὲ σφόδρα κατακώχιμοι γίνονται τῷ πάθει, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν τοὺς βουκόλους, de vaccis libidine incenſis. Sic verò πόθῳ τούτου κάτοχος γεγενημένη dicitur itidem fœmina amans apud Suidam, vt in κάτοχος citaui.

Κατάσχεσις, εως, ἡ, idem quod κατοχὴ, id eſt Detentio, Retentio. ‖Sicut verò κατοχὴ inter alia poſſeſſionem ſignificat, ita & hoc. Act. 7, καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κατάσχεσιν αὐτήν, pollicitus ſe illam ei daturum obtinendam. Eodem cap. ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν. ‖Euripidis ſcholiaſtes in illum Hecubæ chorum, αὔρα ποντιὰς αὔρα, annotat eiuſmodi chororum ſpecies vocari κατάσχεσιν: eſſe autem κατάσχεσιν, vt Hephæſtion tradit, ὅσα δουλεύων ὁ ποιητὴς ἀνταποδώσει ἢ ἀνακυκλήσει. ET Ἀντικατάσχεσις, Retentio. Budæus ex Ariſtot. Problem. 110, ὥστε καὶ ἐν τῷ πταρμῷ ἡ ἀντικατάσχεσις γινομένη τοῦ πνεύματος τοῦτο ποιεῖ. paulo pòſt ἐπίσχεσιν dicit. Hac ille.

Κατάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κάτοχος, ordine quartum: & κατόχιμος. Pauſanias Phoc. pag. 260, περὶ χρησμολόγων loquens, τούτων δὲ γενέσθαι φασὶ καὶ Βάκιν, κατάσχετον ἄνδρα ἐκ νυμφῶν. Sic idem Pauſanias cum Plutarcho dicit ἐκ θεοῦ κάτοχος.

c. 2. Ἀκατάσχετος, idem quod ἀκάθεκτος, Qui cohiberi & contineri nequit. Iac. ep. cap. tertio, de lingua, ἀκατάσχετον κακὸν, malum quod coercere nō poſſis: quam dicit neminem hominum poſſe δαμάσαι, id eſt domare. Nazianzenus De diuinitate, ῥεῖθρον ἀκατάσχετον, fluentum quod cohibere ſeu inhibere nequeas. Alex. ἀκατάσχετον δίψος.

c. 2. Διακατέχω, VT Παρακατέχω, Moror. Polybius in 2, βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον, τοῦ δύνασθαι διακατέχειν τὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἐπιβολάς. Budæus. ‖Item Διακατέχω, Poſſideo, Detineo, in Pandectis ſæpe, vt idem Budæus teſtatur. VNDE Διακατοχὴ, ῆς, ἡ, Poſſeſſio. ἡ τῶν [...]ων διακατοχὴ, in Pandectis, Detentio, id eſt Poſſeſſio. ἤτοι νομή. Bud.

c. 2. Ἐγκατέχω, Inſiſto. v. l.

c. 2. Παρακατέχω, Retineo, Complector. Pand. ὁ μὴ ποιήσας καταγραφὴν, οὐ παρακαθέξει Φαλκίδιον, non retinebit Falcidiam. Baſilius ad Diodorum, παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Bud. Et in vulgatis lexicis παρακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν, retinere vſum fructuum. ‖Item Fruſtror, Moror, χρονοτριβῶ. Huius exemplum eſt apud Suidam, οἱ δὲ τοῖς πρέσβεσι δολίως προσενεγκάμενοι παρακατεῖχον ὡς συνάξοντες τὸν δῆμον. Budæus. VNDE Παρακαθεκτικὸς, οῦ, ὁ, Tenax. v. l. ET Παρακατάσχεσις, Retētio. Budæus ex Pand.

c. 2. Προκατέχω, Præcoerceo, Præoccupo, Iampridem poſſideo. v. l.

C. ΜΕΤέχω, Habeo cum alio, Partem habeo, Particeps ſum. Xenophon Hellen. 4, ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἡδέως μετέχειν. Ariſtoteles Polit. 3, ὥσπερ μέτοικος γάρ ἐστιν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων, Is quaſi inquilinus eſt qui honorum particeps non eſt, Cum quo honores non communicantur. Demoſthenes in Neæram, μηδὲ ἱερωσύνης μηδεμιᾶς μετασχεῖν. vbi exponitur etiam Non cōſequi. Additur interdum datiuus perſonæ (qui etiam alioqui ſubaudiri ferè ſolet) & dicitur μετέχω σοι τούτου. vt in epiſtola Philippi, apud Demoſthenem. Sic Plato in Epiſt. ἵνα δὴ μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς. Sed & qui rei malæ particeps eſt, dicitur μετέχειν. vt μετέχειν πόνων, Æſchines: & μετέχειν κινδύνων, Iſocr. Habet verò & aliam conſtructionem hoc verbum. nam dicitur etiam μετέχω τοῦτο. Ariſtoph. Pluto, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xenophō Pæd. 7, τῶν ἀγαθῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Sæpe verò cum μέρος, aut μοῖρα. (cum his autem accuſatiuis vim ſuam amittit præpoſitio, éſtque ſimpliciter ἔχω. alioqui cum omni accuſatiuo eam non amittit. quod falſò in vulgatis lexicis annotari, oſtendunt illi Ariſtophanis & Xenophontis loci.) Ariſtophanes Pluto, Ἡμῖν μετάσχῃ τῶνδε τοῦ πλούτου μέρος. Iſocrates Archid. οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Herodotus autem dixit μετέχοντες μοῖραν τιμέων. At verò apud Thucydidē inuenitur μετέχειν & cum datiuo (ſed antiptoſin eſſe putat ſcholiaſtes) [...] τῇ τε οὖν ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν χώραν αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι. id eſt, Perdiu igitur in agris liberam habitationem vſurpabant. Ita enim malo quàm Habitationis participes erant. ‖Μετέχω, alicubi Compos ſum. Cicero autem apud Platonem in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχὴ vertit Compos & particeps. ‖Μετέχω alicubi etiam Conſcius ſum. vt apud Thucydidem lib. 3, ὃς οὔτε [...]χε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodotus, μετέχειν φ[...]. Sed poſſumus & hîc nomine Particeps vti, vt Par[ti]ceps coniurationis, item Particeps ſceleris, legimus.

Μέθεξις, εως, ἡ, Participatio, Communi[catio]. Ariſtot. de ideis loquens, μὴ καθ' ὑποκειμένου δὲ ἔσονται [...] τὴν μέθεξιν. id eſt, Turnebo interpr. Alioqui ſi de ſubi[e]cto dicerentur & prædicarentur, eſſent ſubſtantiæ par[ti]cipatione. Ariſtot. Politic. 3, ἐν δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις, τῆτα μὲν οὐκ ἐνδέχεται εἶναι πολίτην ἀπὸ τιμημάτων μὲν γὰρ μακρῶν αἱ μεθέξεις τῶν ἀρχῶν. Plut. Symp. 9, circa finem, ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστί.

Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui participatur. Plut. ad Co[...] [...] δὲ τὸ [μεθε]κτοῦ πρὸς τὸ μετέχον λόγος.

Μεθεκτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. Participatiuus. Ariſtot. Phyſ. 4, διὰ τί οὐκ ἐν τόπῳ τὰ εἴδη, εἴπερ μεθεκτικὸν ὁ τόπος;

Μετοχὴ,ῆς,ἡ, idem quod μέθεξις. Plutar. De primo frig. ἧς παρουσίᾳ τινὶ καὶ μετοχῇ γίγνεσθαι τῶν ἄλλων ἕκαστον ψυχρόν, cuius præſentia & perceptione reliqua frigida fiant omnia. ‖Item pars orationis apud grammat. quam Participium appellant Latini. VNDE Μετοχικὸς,ῦ, ὁ, Participiale.

Μέτοχος,ου,ὁ & ἡ, Particeps. Plato Polit. 7. Et Syneſ. τὸ πνεῦμα ἱλαρωθεὶ τοῖς μετόχοις αὐτοῦ. VNDE Ἀμέτοχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non particeps, Expers. Thuc. lib. 1, ἐς κλημάτων μόνων ἀμετόχους [ἔδει] οὕτω τῶν μετὰ ταῦ πράξεις τούτων μὴ κοινωνῆν, maleficiorum expertes. Et ἀμέτοχα κενοῦ, in v. l. Inanita tis expertia, id eſt ſolida.

C. ΠΑΡέχω, Iuxta habeo, ſeu teneo. Item Præbeo, Exhibeo. παρέχω, ἐγγὺς ἔχω, ſi credimus Euſtathio apud Homerum, cum alibi, tum Odyſſ. σ, v. 317, Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. i. (inquit) ἐγγὺς ἔξω. cui opponitur ἀφέξω. i. παρεκτὸς ὄψω. Sed & in Il. ψ, παρελκέμεν ἵπποις, ait eſſe pro παρέχειν ἵπποις. i. πλησίον ἔχειν. at verò poſteros Hom. ponere παρέχειν pro δοῦναι (i. donare) quia qui donat, ἐγγὺς τῷ λαμβάνοντι ἔχει τὸ διδόμενον, id eſt Habet ſeu tenet donum prope eum qui accipit. Vbi miror Euſtathium dicere poſteros Homeri ita vſos eſſe, quaſi ipſe Homerus non vtatur: quum alioqui manifeſtum ſit ita accipi ab eo, Il. τ, Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, Ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοί. Vbi certè παρασχεῖν eſt quod verſu ab hinc tertio δίδοναι. Quinetiam παρέχειν φιλότητα ex eodem, pro Exhibere comitatem. (Vt autem παρέχω eſt pro παρὰ ἔχω, id eſt ἐγγὺς ἔχω, ſic & Lat. Præbeo dici animaduertendum eſt quaſi Præ habeo.) In proſa non ſolùm Præbeo & Exhibeo, ſed & Affero in nonnullis loquendi generibus redditur: quæ cum cæteris proferam. Iſocr. παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. (Budæus παρέχειν ſine adiectione etiam affert ex Gregorio pro Præbere ſtipem, ſeu largiri, aut erogare) Ariſtoph. Nub. τουτὶ τοὐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν &c. Præbeo, Exhibeo. Xen. Pæd. 7, παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν. Idem dixit Pæd. 2, παρέχειν ἑαυτὸν ἀπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Et παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, præſtare ſe virum probum. B. Addidit etiam infinit. Xenoph. Pæd. 8, παρέχωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ ὅ,τι ἂν δέῃ. (At Plut. aliter infinitiuo iunxit, quum παρέχειν ὁρᾶν dixit pro Oſtendere, q. d. Præbere videre, pro Præbere videndum, ſeu Exhibere) Iſocr. autem huiuſmodi accuſatiuo particip. etiam adiungit, vt in Panath. ἐν ᾗ σφᾶς αὐτοὺς παρεῖχον προσπνοούσας. Idem in Areopagitico, παρασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. At cum accuſ. rei pro Afferre: vt apud Xenoph. Pædiæ 4, ἡδονὴν παρέχειν, voluptatem afferre. Et γέλωτα παρέχειν, Luc. Riſum afferre vel excitare. vt apud Xen. rurſum ἱδρῶτα παρέχειν, ſudorem excitare. Sic & παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας apud Plat. Cic. vertit, Excitare ardentes & mirabiles amores. Et παρέχειν μαρτυρίαν, Iſocr. Afferre teſtimonium, ſeu Proferre teſtimonium. Itidémque παρέχειν μάρτυρας, Hermog. At verò παρέχειν ἀσφάλειαν apud Iſocr. ex Cicerone redditur Præſtare ſecuritatem. Dicitur verò & in malum: vt παρέχειν πράγματα. quod Cicero apud Epicurum vertit Exhibere negotium. Pro quo & Faceſſere negotium, item Moleſtiam exhibere dicitur. Plato pro eodem in Timæo, παρέχειν ἔργον. Inuenitur etiam (ſed, vt opinor, apud minus idoneos autores) [illegible] ſeu κόπους παρέχειν, eadem ſignif. Item παρέχειν κακὰ [illegible] dixit Iſocrates. Huc pertinet παρέχειν ἀσχολίαν, Pæd. 4. item φροντίδα παρέχειν, necnon φόβον παρέχειν, ibidem. Et παρέχω σοι δέος ex Plut. Themiſt. Afferre tibi metum de me, Inijcio tibi metum.

At παρέχω cum accuſ. λόγον & δόξαν, aliiſque nonnullis, vide in Λόγος, & in Δόξα, & in cæteris nominibus.

‖Παρέχειν, Efficere, Reddere, Præſtare. Xenoph. παρέχειν βελτίους, Efficere meliores. Idem παρέχειν βελτίστους, Pæd. 1, & ἀποδεικνύναι pro eodem dixit. Et σῶον παρέχειν apud eundem, Incolume præſtare. Hac autem in ſignif. vtuntur & paſſ. voce: vt idem Xen. Pæd. 4, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς [illegible] τὸ πείθεσθαι παρέχεται.

Παρέχομαι etiam ſæpe dicitur ſignif. actiua pro παρέχω, in aliis quoque loquendi generibus: vt παρέχεσθαι ἀμοιβὰς, quod ex Homero affertur: & παρέχεσθαι εὔνοιαν

A Herodian. ſicut & Lat. dicitur Exhibere beneuolẽtiam. Et παρέχεσθαι προθυμίαν Demoſth. Olynth. 1. (quo dixit modo Thucyd. πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι) Idem, εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι. quod quidam interpretantur Præclara facinora edere. Item εἶδος vel ἰδέαν παρέχεσθαι, Pauſan. quod Bud. Speciem exhibere & præferre vertit: ego Exhibere formã, ex Colum. At παρέχομαι ὠφέλειαν Plato De rep. 1, Affero vtilitatem. Et in Apol. παρέχεσθαι τεκμήρια, Afferre argumenta, ſeu proferre. ſicut & παρέχειν μαρτυρίαν ſuprà. At παρέχεσθαί τι peculiari ſignificatione, pro

B Allegare, vt docet Budæus p. 296, quam vide. Sic autẽ & à Thucyd. ſumi arbitror, cum alibi tum pag. 141, πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, Ciuitatem maximam allegãs. Vel, Eius autoritatẽ proferens, & ea nitens. ‖Sed & cum infinitiuo apud eundem Thucydidem p. 93, ἐστιν ἃ παρεχόμενον. vbi ſcholiaſtes exponit πρᾶξαι ὑπισχνούμενον.

Παρέχει imperſ. Licet, Facultas eſt, Occaſio eſt. vt παρέχει ποιεῖν ταῦτα, Herodot. Et παρέχει μοι ὑμέων ἄρχειν, apud

C eundẽ. vbi exponitur etiã In mea poteſtate eſt, vel In meo arbitrio ſitũ eſt. Alicubi redditur etiam Facile eſt, Promptum eſt. HINC παρασχὸν apud Thucyd. quod ea forma dicitur qua ἐξόν: & iungitur cum καλῶς vel κάλλιον. vt pag. 169: ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν, id eſt, Quum ampla occaſio obtigiſſet. Et εὖ παρασχὸν apud eundem lib. 1, pag. 38, pro Si ampla occaſio obtigerit, vel Si commoda & idonea occaſio ſe obtulerit. (Tale eſt quod Latini dicunt Si res tulerit: niſi quòd hîc additur εὖ) Scio tamen verti Re bene geſta.

D cuius interpr. occaſionẽ dedit ſchol. Græc. Sed ego malo vſum huius verbi qui & alibi reperitur, in hoc etiam loco retinere, præſertim quum ei aptiſſimum eſſe exiſtimem. Perinde enim eſt (opinor) ac ſi diceret, Et bellum gerere, & rurſus (ſi id cõmodo ſuo facere poſſint) ad concordiam redire. Videtur autem pro me & ille alter eiuſdem locus facere.

Παροχὴ,ῆς,ἡ, q. d. Præbitio. Item Largitio, vt exponitur in vulg. lex. vbi & Suppeditatio. Item Parochi munus. &

E citatur autor Baſil. in Epiſt. ſed non prolato loco. Et αἱ παροχαὶ quæ Gell. Præbenda, lib. 15, c. 4. At Heſych. παροχῶν explicat δωρημάτων & χρισμάτων.

Πάροχος, q. d. Præbitor. Sed peculiari ſignificatione πάροχοι dicti ſunt ET Ξενοπάροχοι, Qui peregrinis ſalem & ligna præbebãt. de quibus Horat. Serm. 1, – & parochi quæ debent ligna ſalémque. Quos Porphyrio copiarios à Latinis vocatos eſſe tradit. qui ſalem & ligna iis præſtabant qui reip. cauſa peregrè ibant. Sub nomi-

F ne autem harum ſpecierum omnia hoſpitibus neceſſaria intelligimus, vt idem Acron alibi ſentire videtur. Hæc Bud. qui πάροχον & pro conuiuatore dixiſſe Horatium docet, Serm. 2, – vertere pallor Tum parochi faciem, nil ſic metuentis vt acres Potores. Sunt autẽ qui huc referant & illud eiuſdem poetæ, Serm. lib. 1, Præter eum qui præbet aquam. Vbi tamen alii legere malunt aqua, interpungendo poſt Præbet. In qua opinione memini fuiſſe præceptorem meum Petrum Daneſium, virum doctrinam conſequutum παντὸς λόγου κρείττονα.

Πάροχος ab ὄχος deductum, in alia ſignificatione, vide

G in Ὄχος.

c. 2. Ἀντιπαρέχω, Viciſſim præbeo, Retribuo. Ex Phal. epiſt.

c. 2. Ἐμπαρέχω Præbeo, quaſi imponendo manibus. Item Expono. Plut. De Sibyll. orac. δοκοῦσα κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπατῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις καὶ ψευδομάντεσιν. Greg. ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν παρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι. vbi eſt ἐμπαρέχειν pro eo quod Lucas habet παρέχειν. Apud Thucyd. autem ἐμπαρέχοντες προκινδυνεύουσι τὴν πόλιν redditur Vrbem periculo exponentes. Affertur in vulg. lex.

H & ex Luc. cum conſtructione eadem quam in illo Plutarchi loco habet, videlicet ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ, ſed exponitur Morigerum ſe præbere. ‖Ἐμπαρέχω, Accommodo, Permitto. Plut. Galba, Γάλβας δὴ κληθεὶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ, καὶ τῇ Οὐίνδικος ἐμπαρασχὼν ὁρμῇ τὰ πράγματα, ἐποίησε πόλεμον ἐμφύλιον. B.

C. ΠΡΟΣέχω, Adhibeo. vt προσέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην,

aut etiam τὴν διάνοιαν, Adhibeo animum, vel mentem. Bud. autem vertit Animum conuerto & appello: ſed per Adhibeo, verbum è verbo reddo. vt enim προσέχω ex πρὸς & ἔχω, ſic Adhibeo ex Ad & Habeo. Alioqui eadem ſignif. dixerim etiam Aduertere animum, Adiicere animum, Attendere animum, vel Attentum eſſe ad rem aliquam. Sed & Animaduertere aliquando ita dicitur. Ariſtoph. Pluto, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Iſocr. Areopag. παρέχειν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. (Ariſtoph. autem in Nub. dixit etiā προσέχοις πρὸς τούτοις τὸν νοῦν) Interdum item includit intentum quoddam ſtudium in rem aliquam, ideóq; redditur etiam Incumbo in rem aliquam, Rei alicui deditus ſum. Sed omittitur ſæpe accuſ. ſicut & Lat. accuſ. Animum interdum. Thuc. 1, οἱ προσέχοντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. Apud Herodian. autem lib. 2, γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον, Polit. vertit, Agros pacémque colebant. At προσέχειν de attentione ad ea quæ dicuntur, Plut. verbo Latino Agere interpr. ſcribēs in Cor. quod in Romanorum ſacris præco proclamabat, Hoc age, eſſe quod Græci dicerent πρόσεχε τοῖς ἱεροῖς. quum tamen alioqui illud Hoc age ſonet ad verbum τοῦτο πρᾶττε. ‖ At verò apud Plut. inuenio μὴ προσέχειν pro Nullam habere rationem, *N'auoir eſgard, Ne prendre pas garde*. Sed & προσέχω ἐμαυτῷ, pro Habeo mei rationem, ex Xenophonte affertur. At rurſùm Plut. in libro De propria laude non odioſa, itémque in Symp. ſept. ſap. προσέχειν ἑαυτῷ dixit, pro *Prendre garde à ſoy, Se tenir ſur ſes gardes*. Idem verò in lib. De Socr. dæm. dixit πάντα φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν. His autem aptè ſubiunctum iri exiſtimo προσέχω pro Caueo. vt apud Epict. πρόσεχε μὴ λάβῃς. Sed apud Euangeliſtas legitur etiam προσέχειν ἀπό τινος, & προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινος, pro Cauere ab aliquo, Cauere ſibi ab aliquo. vt Luc. 12, προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων.

Προσέχω, Auſculto, Obtempero, vt Bud. ſcribit, afferens ex Act. Apoſt. cap. 8, προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Et ex Æſchine, ἵν' εἴ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῶν ὑμετέρων, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν. In hac autem auſcultandi ſignific. profertur itidem Attendo, ex Plinii Panegyr. Nam cui potius quàm Cæſari attendant? In vulg. autem l. προσέχειν exponitur etiam Aſſentiri, Aſtipulari, Subſcribere: & citatur ex Iuſt. Mart. ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ: Item, οὐ προσέχων τῇ εὐδαιμονίᾳ ex Plut. pro Non curare vel Nihil morari felicitatem. Ego verò iis quæ à Budæo annotantur, addo, προσέχω illam quidem auſcultandi ſeu obtemperandi ſignific. habere non rarò, ſed videri mihi aliquando poni etiam pro Spem in aliquo colloco, ſeu fiduciam: Vel, Obſeruo aliquem, more eorum qui fiduciam in eo collocant. Hoc certè conſtat, eos qui fiduciam in aliquo collocant, animum ſolere aduertere ad ea quæ ab illo dicuntur, ſicut & eos qui illi obſequentes eſſe volūt. Vtrum autem & illi Æſchinis paulo antè citato hæc altera interpretatio conuenientior ſit, lectoris iudicium eſto. Inueniet certè illum in Orat. aduerſus Cteſiph. p. 61. Quod autem ad illum Act. locum attinet, puto προσέχειν non eſſe Obtēperare, ſed potius Aurem commodare ſeu dare: quod etiam Gall. dicitur *Preſter l'oreille*. Hoc verò facimus eis quibus fidem habemus, & de quibus magnam opinionem concepimus. Cæterùm Bud. προσέχειν τινὶ ex Themiſtio affert & pro Applicare ſe ad aliquem, Sectatorem alicuius ſe exhibere, Auditorem eſſe.

Προσέχω, Applico, Appellor. Thuc. 3, πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. Polyb. lib. 1, Καρχηδόνιοι δὲ πεντήκοντα καὶ τελακίαις ναυσὶ Λιλυβαίῳ προσέσχον. Dicūtur etiā naues προσέχειν τῷ λιμένι, vt Lat. Tenere portum.

Προσέχω, Permaneo. nam προσέχει ἡ νοῦσος apud Hippocratem Galen. exponit παραμένει. Credo autem inhærendi ſignific. huic verbo ſubeſſe (ſicut & paſſ. προσέχομαι ſæpe ita ſumitur) vt morbus permanere dicatur tanquam inhærens.

PASS. Προσέχομαι, Adhæreo, Inhæreo. Ariſtoph. Veſpis, ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. Et προσέχεται ἐπὶ τῷ δένδρῳ ex Theophraſto. Item αἵματι προσεχόμενος, pro

A αἵματος μεστὸς, μιαιφόνος, ſanguinarius. quod Bud. ἀδεσπότως affert, mihi ſuſpectam expoſitionem addens. At verò apud Thuc. lib. 1, pag. 41, προσεχόμενον τῷ ἄγει, pro Obnoxium ſceleri, ſeu piaculo. Quo ferè modo vſurpare mihi videntur Lat. ſuum Teneri in quibuſdam loquendi generibus.

Πρόσεξις, εως, ἡ, Attentio. VNDE Ἀπροσεξία, ας, ἡ, idem quod ὀλιγωρία, ῥᾳθυμία, παρὰ τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις, Heſych. Vtitur Gregorius. Item Syneſ. epiſt. 57, ἐξ ἀπροσεξίας ὑφελόμενος πράγματα, id eſt Ex vita tran-
B quilla & philoſophica, quam ipſe εὐμάρειαν ζωῆς vocat. Bud.

Προσεκτικός, οῦ, ὁ, Attentus, Accuratus, Anxiè munus ſuum obiēs. B. ex X. Apom. [illegible] μὲν γὰρ θάρσος ἀμέλειαν καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει· ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους ποιεῖ, vbi oppoſita ſūt ἀμέλεια & προσεκτικός. Quod verò rhetores apud Lat. dicunt Attentū facere auditorem, id Græci προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατήν. Ariſtot. Rhet. 3, οὐ γὰρ ἀεὶ συμφέρει ποιεῖν προσεκτικόν.
‖ Προσεκτικός, Attentum faciens: (ſicut & λεκτικός nonnun-
C quā dicitur ὁ λέξεως ποιητικός.) ſic προσεκτικὸς λόγος apud Hermog. dicitur Oratio qua auditorem attentum facimus. VNDE Προσεκτικῶς, Attentè. & νουνεχῶς, vt Suidas exponit hunc à ſe citatum locum, (addens & πολυπλόκως) ἐδόκει γὰρ Ῥωμαίων προσεκτικώτατα καὶ ἐπιμελέστατα κατὰ τοὺς πατρίους θεσμοὺς ἐπιτελεῖν τὰς θυσίας, in ſacris iuxta patria inſtituta faciendis attentiſſimus & diligentiſſimus ſeu accuratiſſimus, curioſiſſimus.

Προσεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικός, Attentus. ab Heſychio enim exponitur νουνεχής, σπουδαῖος, νήφων.
D ‖ Sicut verò προσέχειν τινὶ dicitur qui ſe ad aliquem applicat, qui ſectatorem alicui ſe exhibet: ita etiam προσεχὴς accipitur. Herodot. προσεχέας σφι εἵλοντο, ſibi applicarunt: quo fortaſſis modo & ſequens eiuſdem Herodoti locus accipi poſſit. ‖ Item Continens, Contiguus, Cohærens. Herodot. Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων στρατιῆς, Athenienſium & finitimorum, Athenienſium & regionum continentium: eo ſenſu quo Vlpianus prouincias continentes accipi debere ſcribit quæ Italiæ coniunctæ ſunt. Pauſan. Phoc. 261, ἔλασμα
E δὲ ἕκαστον τοῦ ὑποθήματος ἐλάσματι ἄλλῳ προσεχὲς οὐ περόναις ἐστὶν ἢ κέντροις, μόνη δὲ ἡ κόλλα συνέχει τε καί ἐστιν αὐτὴ τῷ σιδήρῳ δεσμός, id eſt adhærens, applicatus, vt Bud. interpr. Apud philoſophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima & coniuncta cum re, vt cauſa immediata: vnde προσεχῆ ἔτερα opponuntur τοῖς πορρωτέροις à Themiſtio 26, in fine. Idem Themiſt. in principio τῶν φυσικῶν, 15, ἀπὸ γὰρ τῶν κοινῶν ὁρμώμενοι, ῥᾷον τὰ ἴδια καὶ προσεχῆ διακρινόμεθα. Sic προσεχὲς αἴτιον dicitur cauſa proxima & continens, quam Galenus indifferenter vel συνεχῆ vel προσεχῆ vel συνεκτικὴν
F ſcribit appellari poſſe. ea autem eſt ex qua primò & immediatè aliquid fit: vt docet Gorræus. VNDE Προσεχῶς, Attentè, σπουδαίως. Heſych. ET Προσέχεια, ας, ἡ, Attentio, προσοχή, Suid.

Προσοχή, ῆς, ἡ, Attentio. Luc. De hiſtor. ſcrib. ὁπόταν δὲ καὶ φρυμάζηται, τὸ τῆς εὐνοίας παρείς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἀπεργάσῃ τοῖς ἀκούουσι, attentum & docilem auditorem faciet. Plutarch. De audiendo, loquens de vitiis auditorum, ἕτεροι δὲ προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας, de iis qui dum
G attenti & acuti eſſe videri volunt, dicentis curſum interrumpunt, & non neceſſarias quæſtiones mouent, aut antedictorum rationes quū opus non eſt, poſtulant. Et apud Suid. eſt, τοῦ ἰδίου σώματος ἐπιμελητικῶς δεῖ ἔχειν, (&c.) οὔτε μὴν ὀλιγώρως, ἀλλ' ὥστε διὰ τῆς ἰδίας προσοχῆς εἰς ὀλίγα πάνυ ἰατρικῆς χρῄζειν: vbi accuratā diligentia circa victus rationē ſignif. Idē Suid. in animo tria ſpectari dicit, εἰσβολὴν, παραδοχὴν, συγκατάθεσιν: ea verò Dauidi eſſe ἐνώτισιν, σύνεσιν, προσοχὴν, vbi dicit τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι: eſſe autem ἐνώτισιν, συνόψιν τῶν ῥημάτων: at σύνεσιν, ἐπίληψιν τῶν ῥημάτων: προσοχὴν autem, πλείωσιν τῆς ἐφέ-
H σεως: vt προσοχὴ hîc intelligatur qua id quod nobis ab aliquo perſuaſum fuit, & quod facere arbitramur nobis eſt, perficimus: & quæ antè erat in audiendo illo quod dicebatur, ea iam ſit in perficiēdo eo quod [illegible] iuimus, attentio & cura.

C ΠΕΡΙέχω, Contineo, Comprehendo. Artemidorus, A ἰχθὺς φερόμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, extra locum qui contine re eum ſolet, ſeu quo ille contineri ſolet. At περιέχον τα ὀνόματα ex Ariſtot. Rhet. 3, (vbi dicit τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν καὶ μὴ τοῖς περιέχουσι) Nomina quibus res continetur pluribus verbis circunſcripta. Itē, Cōplector retinēdo, B. ex Plutarcho in Antonio. προσδραμὼν δὲ ταχὺ, ἠ περιέσχεν αὐτὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁ Προκλήϊος, Complexus retinendo, videlicet ne ſe interficeret. ‖ Περιέχω, Circundo, Cingo, Ambio. vnde ὁ περιέχων ἀὴρ, & interdum ὁ περιέχων ſimpliciter, aut etiam neutro genere B τὸ περιέχον, Ambiens nos aer, Aer nobis circumiectus vel circumfuſus. Plut. De Alex. fortitudine, ἀκρασία ἢ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Idem [illegible] Col. μυρίων δὲ ὥς τινος ἑτέρων ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιρρεόντων. Sic autem & apud Theophr. atque alios. At τὸ περιέχον apud Syneſ. Affertur περιέχειν & pro Circumſidere, Obſidere, ex Plut. Public. βασιλικὴν ἔπαυλιν περιέχειν.

Περιέχω, pro ὑπερέχω, Superior ſum. Thucydides, περιέχοντες πολὺ τῷ ἔργῳ. Sed puto agmen dici etiam C περιέχειν quòd latius agmine hoſtili exporrectum eſt.

Περιέχομαι, Contineor, &c. Item Circūdor, Cingor. Syneſ. τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Calamitatibus patriæ circundatus, vel Vndique ſeptus: aut Quum me circunſtent patriæ calamitates. Luc. vſus eſt pro Circundari, eo modo quo ſatellites aliquem circundant: οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ πλουτοῦ στρατοπέδου περιεχόμενον. Item περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ, Herodot. Item περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, Teneri re- D ligione, P. ex Athenæo.

At περιέχομαι actiua ſignific. Retineo. Syneſ. περιεχόμενος ὅπου καὶ λάβοιτο. Item Conſertis manibus retineo: vt Bud. vertit in hoc Luciani loco, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι καλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. Syneſ. εἴ τι ὑμεῖς ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ ἱερῶν οὐκ ἀφειδήσομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεχόμεθα τῆς ψυχῆς; id eſt Nimis tenaces erimus vitæ, Bud. interpr. ‖ Item Complector: & quidem metaph. ſæpe. vnde exponitur & Foueo. Greg. Aſterio 638, πλεῖον τοῦ γε Νικοβούλου περιεχόμεθα. E (Vbi & Adhæremus poſſe verti B. putat.) Idē εἰς Κυπρ. μάρτυρα, p. 73, πῶς γὰρ οὐκ ἐμέλλομεν οἱ Χριστοῦ μαθηταὶ αἰδεῖσθαί τι καὶ περιέχεσθαι ἀλλήλων, καὶ τιμῆσαι τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος. Apud eundem vertit etiam Exoſculor, Deamo: vbi ſcribit, πόσου τὸν ὑμῶν περιέχομαι, καὶ πόσου τὸν ὑμῶν τὴν εὔκοσμον ταύτην σολὴν. Sed & pro Aſſero & tueor intelligi putat in hoc eiuſdem loco, ἐπειδὴ δὲ λίαν περιέχῃ τοῦ γράμματος, καίτοι γε πολεμοῦν τῷ γράμματι. In vulg. lex. περιέχομαι exponitur Vendico, in hoc Herodoti loco in Clione, γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, F περιέξονται, οὐδ᾽ ἀπωστοὶ ἔσονται. At ego malim, Retinebūt, vel Tenaciter ea retinebunt, & quaſi mordicus. Vel, Cōſertis manibus retinebunt. aut etiam, Auidè amplectētur. Affertur & ex Plutar. in Themiſt. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, pro Animum adiicientes ad Peloponneſum. ‖ Περιέχεσθαι valde rara ſignific. pro Abſtinere, Continere ſe [à re aliqua,] ex Herod. in Polymnia, κακολογίης περιέχεσθαι.

Περιεκτικός, οὖ, ὁ, Cōprehēſiu?. Itē, Cōprehēdēs, Cōplectēs. vnde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarū complexio. Dioſc. de ap[illegible] τὰ δὲ ἐπ᾽ αὐτοῦ φυόμενα μείζονα ϑυλάκια περιεκτικά τῶν σπερμά[illegible] [illegible] ἢ τεσσάρων. in quibus terna quaternáve ſemi[na] continentur: ſeu (vt Plinius habet) ſiliquas maiores [f]ert in quibus terna aut quaterna ſemina G ſunt. E[t] [περι]εκτικὸν ὄνομα, nomen comprehenſiuum, apud gr[am]maticos, quod locum aliqua continentem ſignificat, vt δαφνών, lauretum, quòd plures in ſe contineat la[u]rus. ſic ἀμπελών. His adduntur κοιτών, παρθενών, & κουρεῖον, ἰατρεῖον, &c. Et περιεκτικὰ ῥήματα apud eoſdem grammaticos dicuntur verba communia, quæ actionem paſſionémque ſignificant: vt ποθοῦμαι, [illegible]μαι. ‖ Περιεκτικός, Comprehendendi ſeu conti[nen]di vim habens. Apud Lucianum autem in Vit. [auct.] ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην. vbi ἐκχύτης & περιεκτικός opponūtur ſibi, q. d. Effuſor & Cōprehenſor. ‖ Itē Generalis, γενικός. Et περιεκτικώτερον, Generali?, γενικώτερον, quod plura ſub ſe comprehēdat, quod cōplexu ſuo plura contineat. Et περιεκτικώτατος, ſimiliter. Heſ. ‖ Περιεκτικός, idem quod ὑπερέχων, vt idem Heſychius annotat. VNDE, Περιεκτικῶς, Complexiuè ſeu Comprehenſiuè, &c. ſequendo ſignificationes nominis περιεκτικός.

Περιοχή, ῆς, ἡ, Complexio, Comprehēſio, Ambitus. Theophraſtus lib. I De cauſ. pl. cap. 21, ὅσα κάϑυγρα καὶ ψυχρὰ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρὰ, καὶ ὧν αἱ περιοχαὶ τοιαῦται καὶ ἅμα πλείους, quibus fructus lignoſo ſepto numeroſóque continetur putamine. nam περιοχή & περικάρπιον idem hîc ſignificant, nimirum inuolucrum integumentúmque illud quo fructus ſeu ſemen continetur, quod fructum ſeu ſemen ſuo ambitu comprehendit. Quo ſenſu ſuprà ex Dioſcoride citaui ϑυλάκια περιεκτικὰ σπερμάτων, in quibus ſemina continētur vel ſunt. Περιοχή, exponitur etiam περίβολος, φυλακή, πολιορκία. Sic accipiuntur loci illis in ſacris literis, I Re- C gum 22, ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, quum Dauid erat in præſidio. paulo pòſt, μὴ κάϑου ἐν τῇ περιοχῇ. Et 4 Regum 24, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ, circundata eſt vrbs munitionibus. paulo pòſt dicit, ἐπολιόρκουν αὐτήν: de obſidione Hieroſolymæ qua capti & abducti fuerunt à rege Babyloniæ. Περιοχή eſt etiam vocabulum rhetoricum idem ſignificans quod περίοδος: Latini Ambitum, Circuitum, Comprehenſionem & Complexionē itidem vocant. Cicero Epiſt. ad Atticum lib. 13, ep. 25, At ego ne Tironi quidē dictaui, qui totas περιοχὰς perſequi ſolet: ſed Spintheri ſyllabatim.

Περιοχή vocatur etiam argumentum libri alicuius, id eſt ſumma eorum quæ in aliquo libro ſcripta ſunt, paucis comprehenſa. ὑπόθεσιν alio nomine Græci appellant. Hinc Sulpicius Apollinaris ſua in Terentii comœdias argumenta, Periochas inſcripſit. ‖ At Act. Apoſt. cap. 8, v. 32, ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, commodius cum antiquo interprete exponere poſſumus, Locus autem ſcripturæ, quàm cum Eraſmo Argumentum aut ſententia. Hebræi id ſectionem, barbari Paſſum ſcripturæ appellant. Huius autem ſignificationis hanc rationem dari poſſe Beza annotat, quòd περιοχή quum propriè ſignificet complexionem ac quantū vno ambitu contineri poteſt, optima ratione poſſint iſtæ ſectiones ſic etiam vocari quaſi partem dicas certis terminis comprehenſam & à reliquis diſtinctam.

C. 2. Ἐμπεριέχω, Contineo in, Complector & comprehendo in, Cohibeo in. Ariſtot. De mundo, τῶν γε μὴν ἐμπεριεχομένων ἄστρων, τὰ μὲν ἀπλανῆ, eorum ſiderum quæ intus cohibentur, vt Bud. vertit. Eorum ſiderum quæ in cæli ambitu continentur, ſeu in cælo ſunt. VNDE Ἐμπεριεκτικός, οὗ, ὁ, Capax, Qui ambitu & complexu ſuo multa in ſe continere & comprehendere poteſt, Naz. ἐμπεριεκτικώτερα καὶ κυριώτερα, quæ plura complectuntur & ſunt magis propria.

C. ΠΡΟέχω, Ante me teneo, ſeu habeo, Obtendo, Obiicio. Xenoph. Pæd. 2, καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον ὅ, τι ἠδυνάμην τὸν προσφέροντα. id eſt (Cam. interprete) Si nihil aliud haberem, manus obiiciens, impediebam percutientem vt poteram. Sic Ariſtoph. Nubibus, τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων. Ex eadem comœdia voce paſſiua προὐχόμην pro Prætendebam. Vide & ex Hom. paulo pòſt, vbi de voce paſſiua agetur. Item ex Thucydide προὔχονται pro Prætendunt, metaph. id eſt prætexunt, προφασίζονται.

Προέχω, Promineo. vt πύργος προὔχων, apud Homerū: & ἠϊόνες προὔχουσαι apud eundem, Od. ζ. Sic autem dicuntur ἠϊόνες προὔχουσαι, vt προβλῆτες πέτραι, teſte Euſtath. qui & in ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα (quæ ſunt oraculi cuiuſdam verba) ſimilem huius vocabuli ſignificationem eſſe tradit. Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς dixit Thucydid. 2, H & προὔχουσα ἐς τὸ πέλαγος, lib. 6. Hinc autem per metaphoram προέχειν dicuntur quicunque præſtant cæteris ſuperioréſque ſunt, aut etiam primas tenent aliqua in re. qualem metaphoram & in Latina voce Proceres habemus. Dicitúrque interdum προέχειν ſine adiectione, vt à Thucydide: ſed ſæpius additur datiuus, vt quum

A dicit idem Thucydides 1, ἀλλὰ δὴ προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic ταῖς εὐσίαις προέχοντα, & ταῖς δόξαις προφέροντας, Iſocr. Et Pauſ. ἀξιώματι προέχων, Xenoph. autem dixit etiam προέχουσα τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἀπέδειξε. Idem Pæd. 2, ἐν δὲ τῷδε τῷ ὁπλισμῷ οὐδὲν ἡμᾶς ὑμῶν προέξομεν. ‖Item προέχειν apud Homerum Il. ψ, pro προελαύνειν, ſiue ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, (vt Euſtathius exponit) ſicut apud Thuc. pro Præcedere (nõ Procedere, vt habent v.l.)

B Προέχομαι, ſeu προὔχομαι, in ea ſignif. quam dedi primam actiuæ voci προέχω: Odyſſ. γ, in princ. καὶ προὔχον ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Euſt. enim ait eſſe πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι, vel προεβάλοντο. Sed & παρεῖχον exponit. Item προέχομαι pro Prætendo, id eſt Prætexo, vide paulo antè in Προέχω. Item προέχεσθαι apud Greg. paſſ. ſignif. B. videtur accepiſſe pro Inferiorem eſſe alio, & q.d. Antecelli.

Προοχὴ, ῆς, ἡ, Prominens, ſubſtantiuè acceptum, eo ſenſu quo Tacitus dicit, In littoris prominenti. v.l.

C Πρόσχημα, ατος, τὸ, Prætextus, Quod prætexitur, ſeu prætẽditur, Color, Velamentum. Herodot. Erat. πρόσχημα τοῦ στόλου, expeditionis prætextus. Idem, εἰ μὲν χρημάτων χρῄζοντες, πρόσχημα ἡμέας ἐξαιτέωνται. vbi exponitur, Si pecuniis egentes, nos per ſpeciem depoſcunt: vel per cauſam. Thuc. 3, τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. Prætextus, ſeu velamentum. Idem lib. 1, πρόσχημα γὰρ ἦν δῆμου ... ὡς ἔπαθον, διῳκοῦντες τὴν βασιλέως χώραν. Quo planè modo dixit Ariſtides in Panath. καὶ τὸ μὲν πρόσχημα ἦν αὐτοῖς, ἀμύνασθαι τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, δύο δὲ ὡς ἀληθῶς ἦν τὰ κινοῦντα, de Dario loquens. Vt autem hic opponit

D πρόσχημα & ἀληθῶς, ſic ſæpe opponuntur τὸ πρόσχημα & τὸ ἀληθές. vt Laert. 310, καὶ πόθεν μὲν ἦν τὸ πρόσχημα, τὸ δ᾽ ἀληθὲς &c. Sic πρόσχημα μὲν & τὸ δ᾽ ἀληθὲς opponit Gregorius apud Bud. p. 997, (pro Specie quidem, vel In ſpeciẽ quidem) ſed ibi πρόσχημα μὲν dicitur ἑλληνικῶς. Rurſum cum genit. Sophocl. Πρόσχημ᾽ ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Syneſ. epiſt. 5, ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημά τῆς ἀσεβείας ἐστὶ. Chryſoſt. de iis loquens qui ſcelera fatis imputãt, ἀπολογίας προσχήματι τοῦ Θεοῦ κατηγοροῦντες. Interdum cum verbo ποιεῖσθαι pro Prætexere: quo vtitur modo

E Ariſtides. Apud Platonem Pol. 6, καλῶν ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστὴν Camer. reddit, Refertam nominibus & argumentis ſpecioſis: quidam Nominibus ſpecioſis & titulis. Idem Cam. apud eundem Platonem in Hipp. maiore, πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, vertit, In illa oratione procemium eſt & exordium. Videtur autẽ expoſitio quæ illi priori Plat. loco datur, ad ſequentem etiam ſignif. referri poſſe.

Πρόσχημα, ſequendo alteram verbi προέχειν ſignific. quaſi προέχον σχῆμα, Species magnifica, Auguſta ſpecies rei alicuius & viſenda, Inſigne, Decus. Ariſtot. De mundo, vbi de apparatu & inſtrumento regali loquitur, & regia mirificè extructa atque exornata, τὸ Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα. id eſt Magnifica ſpecies regiæ Perſicæ, & ſpectatu mirabilis. Bud. Ab Herodoto autem Miletus vocatur Ioniæ πρόσχημα, id eſt Decus, Ornamentum. Sic & apud Sophoclem πρόσχημα exponitur καλλώπισμα.

C. ΣΥΝέχω, Cohibeo, id eſt Contineo. vt Cicero De fato, τὸ συνέχον αἴτιον, quod vſitatius συνεκτικὸν, vertit Cauſã in ſe cohibentẽ efficientiam naturalem. per Cohibentẽ intelligens Continentem.) Apud rhetores autem

G dicitur τὸ συνέχον cauſæ, quod quidam Continens ad verbum reddiderunt, quaſi ſummam rei, & id in quo res tota vertitur. Nonnulli Firmamentum, alii Firmiſſimam argumentationem appellarunt, vt docet Fabius lib. 3, c. 11. Et pro Continere, quod vulgò entretenir. Xenoph. Pæd. 8, p. 140, οἱ [θεοὶ] καὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον καὶ ἀναμάρτητον, &c. Quem verbi συνέχω vſum imitans Philo dixit, de re eadem loquens, libro 3 De vita Moſ. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατὴρ, γῆν δὲ οὐρανὸν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἑκάστου,

H συνέχων καὶ διακρατῶν.

Συνέχω, Conſtringo, Colligo, (intellige autem Colligo primæ coniugationis.) vt συνείχοντο δεσμοῖς, Cicero apud Plat. vertit, Colligati erant vinculis. Plinius autẽ reddit Cohærere, quum hæc Ariſtotelis de vitulis marinis, καὶ συνέχονται ἐν τῇ ὀχείᾳ πολὺν χρόνον, reddit; Initu canum modo cohærent. Interdum etiam per Comprimo, vel Comprimo & conſtringo vertitur. Ariſtoph. in Nub. τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντας. Apud Lucam autem cap. 8, v. 45, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, Vet. interpres συνέχουσι reddit Comprimunt, alii Conſtringunt. Apud eundem Act. cap. 7, v. 57, συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, vtraque interpretatio reddit Continuerunt aures: vbi malim Compreſſerunt. Iam verò & metaph. 2 ad Cor. cap. 5, verſu 14, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, vbi συνέχει redditur etiam Conſtringit. Sed paulo fortaſſe ſignificantius fuerit, Conſtrictos tenet. nec malè (opinor) & apud Lucam cap. 19, v. 43, συνέξουσι eodem modo vertetur. (Talem autem verbi Teneo vſum cum participio, puto me & in aliis quibuſdam compoſitis annotaſſe.) Itidem & συνέχομαι Luc. 12 Conſtringor, vbi vet. interpr. Coarctor. At verò apud Paulum ad Philipp. cap. 1, v. 23, συνέχομαι vtraque interpretatio reddit Coarctor: vbi dicit, συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, ſignificans ſe duplici deſiderio correptum eſſe, & quaſi conſtrictum teneri. Sæpe autem iungitur datiuo, & quidem modò huic, modò illi. Act. cap. 18, v. 5, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος. vbi redditur Conſtringebatur: malim Correptus erat, vel Correptus tenebatur. (Sunt autem qui putent κατέχεσθαι ſine adiectione etiam dici hac ſignific. videlicet pro Correptum eſſe ſpiritu, id eſt ſpiritus afflatu: vnde κάτοχοι.) At συνέχεσθαι νόσῳ, verti etiam poteſt ſimpliciter Teneri morbo. (atque ita in actiua etiam voce συνέχοντες, Luc. 22, v. 63, exponitur ſimpliciter Tenentes) quinetiam συνέχεσθαι ἐπιθυμίᾳ, & συνέχεσθαι φόβῳ, apud Chryſoſt. vt Lat. Teneri deſiderio, Tenẽri metu. At συνέχεσθαι κακοῖς, Iſocr. verti poteſt Premi malis. Sed & aliquis vel alicuius animus dicitur συνέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, quod Lat. Captum eſſe ſuperſtitione, Obligari ſuperſtitione, Opprimi ſeu Oppreſſus eſſe ſuperſtitione. Tale eſt autem & quod dixit Plutar. in Sol. τὸ βαρβαρικὸν ᾧ συνείχοντο αἱ πλεῖσται γυναῖκες.

Συνέχω pro ſimplici ἔχω, Habeo. Odyſſ. κ, Οἴκαδε πεσόμεθα, κεναὶ σὺν χεῖρας ἔχοντες. Sic autem & συνέχοντες ſimpliciter pro Tenentes, paulo antè protuli.

Συνέχω neutraliter pro Coeo, Conuenio. vt Bud. Gazam ſequens vertit apud Ariſtot. συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Accepit autem hũc verbi iſtius vſum ex Homero: eos quidem ſequendo qui Il. υ, circa finem, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες, eodem modo reddunt.

Συνέχομαι, Contineor. Item Colligor, Conſtringor, &c. vide ſuprà cum Συνέχω.

Συνεκτικὸς, ου, ὁ, Cohibẽdi (.i. continẽdi vim habens) Cicero De fato quæ Græci appellant αἴτια συνεκτικὰ, Latinè reddit Cauſas cohibentes in ſe efficiẽtiã naturalẽ. Plut. De primo frig. ... ἐμβριθὲς καὶ βέβαιον ... ἀνθρώμης συνερειστικὸν καὶ συνεκτικὸν ... id eſt Turn. interpr. Sed robore valens atque firma, in quo momentũ atque vigor inſit coercendi atque cohibendi. Syneſ. ep. 67, κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν ἡ φιλαδελφία καὶ τὸ ἰσονομεῖν τῶν νόμων εὐαγγελικῶν, οἱ συνεκτικώτατοι τὴν τῶν ὅπλων τὴν ἀγάπην τηλικὴν δέδωκεν ἀποφήνασιν, qui maximè continere Euangelica præcepta charitatis affectum pronuntiarũt. Atque ita charitas aliter dicitur συνεκτικὴ, quàm à Paulo ſuprà, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, cõſtringit n... ſeu cõſtrictos tenet. ‖Συνεκτικὸς, Continens & in ſtatu ſuo aliquid conſeruans, ſeu Vim habens continendi & tuendi, Gregorio: vt Θεὸς ποιητικὴ αἰτία καὶ συνεκτικὴ τῶν ... των. Ita B. addens, Ariſtotelem quoque Deum vocare αἰτίαν τῶν ὅλων συνεκτικήν. ‖Συνεκτικὸν τὶς αὐτῷ, ſeipſum colligens & contrahens. v.l. ex Ariſtot. Probl. ‖Συνεκτικὸς, Conſtans, id eſt Compactus, vt Bud. apud Theophraſtum interpr. lib. 4, De cauſ. pl. συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, conſtantiora ſpiſſioráque ſemina.

Συνεκτικὴ αἰτία dicitur etiam cauſa continens ... medicos (quam abditam & morbos continentem vocat Celſus) hoc eſt, vt Camer. exponit, Cauſa con... cum morbo, id eſt In morbi rationem implicata: vt grum[9] in meatu vrinali: ſeu (vt ex Gal. v.l. definiũt) Quæ præ-

ſens præſentem facit morbum, diſcedens ſeparatáque tollit: qualis eſt in veſica calculus. In iiſdē v.l. συνεκτικὸν αἴτιον dicitur primaria cauſa, & reliquarum eſſentiā cōtinens, (vnde illi nomen) eſſéque generationis rei alicuius cauſa, complectens ſub ſe tria cauſarum genera: vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius ope efficitur: & inſtrumenta per quæ. hanc Stoicos inuexiſſe: Galenum autem eam non admiſiſſe niſi interdum, vt odioſam de nominibus altercationem euitaret. Vide Galenum lib. aduerſus Iul. Vide item προσεχὴς αἰτία paulo ántè. VNDE Συνεκτικῶς, Summatim, Camer.

Συνεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Continuus, Cōtinens, Cohærens, Perpetuus. propriè autem Continuus ſeu continens. Ariſtot. initio Phyſ. lib. 6, συνεχῆ μὲν ὧν τὰ ἔσχατα ἕν, ἁπτόμενα δὲ ὧν ἅμα· ἐφεξῆς δὲ, ὧν μηδὲν μεταξὺ συγγενές, cōtinua, ea ſunt quorū extremitates vnū ſūt: at ea tāgūt ſe inter ſe, quorū extremitates ſimul ſunt: ea verò deinceps ſequūtur, quibus nihil eiuſdem generis interiectum eſt. Ibidē, ἀδύνατον δὲ ἐξ ἀδιαιρέτων εἶναί τι συνεχές, continuum quicquā ex indiuiduis conſtare nullo modo poteſt. Et Metaph. 10, circa finem, τὸ συνεχὲς, ὅ ἐστιν ἐχόμενόν τι ἢ ἁπτόμενον. λέγεται δὲ συνεχὲς ὅταν ταὐτὸ γένηται καὶ ἓν τὸ ἑκατέρου πέρας οἷς ἅπτονται καὶ συνέχονται, Continuum eſt aliquid quod cohæret vel cōtingit. Dicitur autem tum denique aliquid alicui continuatum eſſe, quum vnum idémque ſunt extrema vtriuſque eorum quæ inter ſe apta ſunt & contingunt. Thucyd. lib. 3, de habitaculis cuſtodum intra duos Peloponneſiaci muri ambitus ædificatis, ἦν ξυνεχῆ ὥστε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, continua, ita vt ſolus murus videretur. Sic Philo 2 De vita Moſ. συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, continentiáque conclauia architectatus, Turn. interpr. Athenæus lib. 5, deſcribens pompam Antiochi, μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντακισχίλιοι συνεχεῖς ἦσαν, quos continuo ordine ſequebantur. Ariſtot. De mundo, συνεχῆ δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν θέσιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος, contiguam huic globo poſituram. Ibidem datiuum ei copulauit, συνεχὴς δ' αὐτοῦ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, coniunctum ei eſt, vel continens eſt. Plato epiſt. 3, ὁ λόγος ἥκει μοι συνεχὴς τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ, continuata & interrupta ſerie cohærens cū eo de quo iam ſermo eſt. Themiſt. 38, ἡ χεὶρ συνεχὴς τῷ σώματι, hærens ſeu cohærens. De συνεχὴς αἰτία vide ſuprà in Προσεχὴς, & in præcedenti Συνεκτικός. Συνεχῆ etiam aliqua dicuntur temporis reſpectu. Demoſth. Pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, bellum continuum & diuturnum. Et συνεχὴς πυρετὸς, febris continua, vt Celſus appellat: ſeu febris perpetua, vt Plinius: cuius à principio ad finem vnica eſt acceſſio in multos dies producta, vel in qua nunquam febris intermittit: vt Gorræus tradit, duas eius ſpecies conſtituens, σύνοχον & συνεχῆ ſpecialem: cuius aliæ tres ſpecies, pituitoſa, bilioſa, melancholica. ‖Συνεχὴς, Creber, Frequens, Aſſiduus. Alexād. Aphrod. μικρὰ ἔκβασις τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα· μεγίστη δὲ, τὰ σπάνια, parua habitus deprauatio crebros & frequentes morbos affert. Plut. Camillo, συνεχεῖς ἦσαν τοῖς περὶ τὸ βῆμα θόρυβοι, in concione frequens tumultus excitabat. Idem Pericle, ὁ δὲ καὶ τοῦ δήμου τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν, cum populo crebram & ferè continuam conſuetudinem ſeu conuerſationem. Quo ſenſu Æſchines dicit, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Polyb. lib. 3, τοῖς δὲ κατὰ μέρος ἀκροβολισμοῖς ὡς ἐνεργεστάτοις ἐποιεῖτο καὶ συνεχεστάτοις, velitatibus tumultuariíſque pugnis quā creberrimis, & propè continuis. Herodian. lib. 6, πολέμοις τε συνεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης, frequentibus bellis attrito Macedonum robore. Idem lib. 7, ἐπὶ προφάσει περὶ τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας, aſſiduam ergo milites largitionem prætendebat. VNDE aduerb. Συνεχὲς ET Συνεχέως, SEV Συνεχὲς ET Συνεχῶς: in proſa AVTEM Συνεχῶς: id eſt Continenter, Sine intermiſſione. Odyſſ. ι, — δύω νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, duas noctes duóſque dies continenter. Vbi Euſtathius annotat, quum prima præter morem producatur, idque qui auderet τὸ ἀμφίβολον duplicare, ſicut in ἐννέπω. Apollon. Arg. 2, ἔνθεν ἀϋτμὴ Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην, de ſpecu infero, vbi glacialis & frigidus flatus ex gelido receſſu ſpirans continenter & perpetuò albentem pruinam fouet. Heſiod. Theog. Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς, Continēter decem annos belligerabant: vt Iul. Cæſ. dicit, Pugnat continenter horas quinque. Thuc. lib. 2. ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας συνεχῶς, continenter dies noctéſque ſeptuaginta, vel, dies noctéſque continuas. Idem lib. 5, ταῦτα δὲ τὰ δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς γενόμενος, decem hos annos continenter geſtum. Xenoph. συνεχῶς μέχρι γήρως, continenter vſque ad ſenectutem. Æſch. contra Cteſiphontem, εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Ariſtot. de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται, continenter & ſine intermiſſione opus faciunt, ſeu (vt Plinius ſcribit) Nullus otio perit dies apibus. Item Crebrò, Frequenter. Aretæus, κάρτα ξυνεχέως, ſæpe admodum. Et συνεχέστατα, Frequētiſſimè, Sæpiſſime, Aſſiduè. Ex Xenophonte. ET Συνέχεια, ας, ἡ, Continuitas, Perpetuitas, Aſſiduitas. Syneſ. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, quo tandem modo par eſſe curis potero perpetuitate conſertis, vt Bud. interpr. Herodianus lib. 8, τῇ τε συνεχείᾳ τῆς μάχης πεῖραν καὶ θάρσος ὁμοῦ προσλαμβάνοντες, aſſiduitate pugnādi peritiā pariter audaciámque cōſequuti. Συνέχεια, in oratione περὶ στεφάνου ſignificat etiā aſſiduitatē & ſedulitatem. Cam. Item Crebritas, Denſitas. Herodianus lib. 7, τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀπαγορευούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη, dēſitate illa arborū, vt Politianus vertit. A Suida quoque πυκνότης exponitur.

ET Συνεχίζω, F. ίσω, Continuo, Coniungo. B. ex Philop. in 2 Poſter. pag. 226, ἔστι δὲ ὅρος καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ δύο γραμμαί.

Συνοχὴ, SIVE Ξυνοχὴ, ῆς, ἡ, Continuatio. Camer. Vel Continua cohærentia ſeu commiſſura, qua duæ res in vnū coeunt vel iunguntur: ſpecies τῆς συνάψεως, non autem contrà συνοχὴ genus τῆς συνάψεως: vt Suidas docet, & Ariſtoteles ſuprà τὰ συνεχῆ & ἁπτόμενα & τὰ ἐφεξῆς diſtinxit. Eo verò ſignificatu ſuprà ab Ariſtot. dicuntur οἱ κόλποι εἰς ἓν συνέχειν, & ab Homero itidem οἱ πίνοντες συνέχειν. ‖Item Coarctatio, In anguſtum contractio. ἀπὸ πλάτεος εἰς στενὸν σύμπτωσις, κλεισούρα, στενότης: vt Euſtathius exponit illud Il. ψ, λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, Vbi via coarctatur & in anguſtum cōtrahitur. Loquitur autem ibi de ligno quod Achilles terminum σταδιοδρομίας ſtatuerat: vnde Euſtathius annotat συνοχὴν antiquis dictum fuiſſe τὸ τῶν σταδίων σημαντικὸν, ὅπου μάλιστα τὸ κατὰ τὴν καμπὴν ἔχει, εἴπω τὴν νύσσαν. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2, — πέτρας Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι, in ore maris, in anguſtiis maris, vbi in anguſtum coarctatur. Idē lib. 1, — ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο πέπαυτο Ἑξείης, id eſt, In aditu & oſtio portus, In aditu & ore portus, vt Cicero loquitur: ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ λιμένος, vt ſcholiaſtes exponit. Eſt etiam vocabulum militare, affinem præcedentibus ſignificationē habens, Ἄραρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ, πρᾶγμα, ὥς ἔνιοι, καὶ σῶμα ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται. ‖Sed & pro animi anguſtia & anxietate ponitur, quum videlicet ex rebus aduerſis cōſtringitur, & in anguſtias redigitur ex quibus expedire ſe nequit. ſeu (vt Heſychius explicat) ἀδημονία, ταραχή. Lucæ 21, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, & in terra anguſtia gentium in conſilii inopia. 2. Cor. 2, ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, ex multa oppreſſione & anxietate cordis ſcripſi vobis. ‖Συνοχὴ, in bello dicitur Congreſſus ſeu conflictus hoſtilis. Apollon. Argon. 1, de Periclymeno, ὅττι κεν ἀρήσαιτο μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. ET Συνοκωχὴ, ῆς, ἡ, idem quod συνοχή: ſicut pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ, & κατακωχὴ pro κατοχὴ, ſuprà annotatum eſt. συνοχὴ, σύνοδος καὶ οἷον σύμπτωσίς τις, vt habet Erotianus. Apud Hippocratem De oſſibus, τοῦ στήθεος συνοκωχὴ, pectoris commiſſura & compages, vel potius σύμπτωσις. v.l. Συνοκωχὴ Heſychio eſt νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συνωχαδὸν, Strictè, Arctè, Tenaciter, συλλήβδην. vulg. lex.

ET Συνωχαδὸν, idem quod συνεχῶς, Continenter, Continuò. Heſiodus Theog. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ'

ὀλύμπου Ἀςράπτων ἐςὶ χε συνωχαδόν. Sic Ariſtoph. Equit. dicit μόχλων συνεχές. A

Συνοχωκώς, ότος, ὁ, Coarctatus, In anguſtum contractus ſeu copreſſus, In anguſtum coiens. συμπεπτωκώς, vt Euſtath. exponit: vel ἐπισυμπεπτωκώς, vt apud Heſychium eſt. Il. β, de Therſite, τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ ἐπὶ ςῆθος συνοχωκότε. Citat Erotianus quoque ex Hippocr. Putatur autem FIERI Συνοχέω à συνοχή, quod coarctationẽ & in anguſtum contractionem ac σύμπτωσιν ſignificare diximus: vnde hoc participium, litera ω quæ augmẽtum præteriti eſt, in ο verſo per ſyſtolen Ionicam. B

Συνοχμός, ET Συνεοχμός, pleonaſmo Attico τοῦ ε, idẽ quod συνοχή, i. Iunctura, Commiſſura, qua duo inter ſe coeunt & continua quadam cohærentia copulantur. Iliad. ξ, Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ. Eodem ſignificatu idem Homerus πένοντας συνέχειν ſuprà dixit, & Ariſtot. itidem κόλποις εἰς ἓν συνέχειν. At συνοχμός ἐδ' ὢ apud Euſt. idem quod ςενωπός.

Σύνοχος, ου, ὁ, Febris cõtinuæ ſpecies, nullis diſtincta acceſſionibus vel reduplicationibus. in hoc enim differt ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς πυρετοῦ, (quæ itidem ſpecies eſt συνεχοῦς, generis ſui nomine donata) quòd συνεχὴς mutationes habeat, pro humoris à quo gignitur ſpecie: verùm ὁ σύνοχος nullas eiuſmodi mutationes habet quæ acceſſiones videri poſſint, ſed vnicam modò acceſſionem à principio vſque ad finem nullis exacerbationibus diſtinctam. Cuius tres ſtatuũtur differentiæ. aut enim perpetua illa acceſſio ſibi æqualis ſimiliſque perſeuerat, totóque febris curriculo ſimiliter viget, neque creſcens neque decreſcens: quæ σύνοχος ὁμότονος ſiue ἀκμαςικὸς appellatur: aut à mediocrib⁹ initiis progreditur ad maiora & increſcit, dicta ἀναβατικὸς atque ἐπακμαςικός: aut ab initio ad finem ſemper decreſcit, quam παρακμαςικὸν appellant. Hæc inter alia Gorræus. Galen. lib. 3 De crit. diebus, σύνοχον πυρετὸν οὕτω ὀνομάζουσι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συςάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐ διὰ τρίτης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτῶν ἡμέραις. Alex. Aphrod. 10 Probl. lib. 2, σύνοχος ἐξ αἵματος λαβὼν τὴν ὕπαρξιν, ἄφθονον ἔχων τὴν ὕλην, οὐ φέρει οὐδὲν διάλειμμα, continens febris, quia ſanguine abundante prouenit, nullam obtinet intermiſſionem. v. l. C D

c. 2. Ἐπισυνέχω, Contineo, Apto. v. l. Apud Eſdram autem lib. 1, ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλοφύλους, exponitur, Ducentes vxores alienigenas. E

ΥΠΕΡέχω, Teneo ſuper aut ſupra. q. d. Superteneo. vt Il. β, v. 426, Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Tenebant ſuper igni, Igni admota tenebant, pro Aſſabant ad ignẽ. ‖ Itẽ, Supra aliquid attollo, vt B. interpr. in hoc Ariſtot. loco, De hiſt. anim. lib. 4, ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης, δι' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. At in hoc Plutarchi loco exponit vno verbo Prætendere, De Alex. fort. lib. 1, εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, Quòd niſi Ptolemæus cetram mihi ſedulus prætendiſſet. In v. lex. ὑπερέχων τὴν πλεκτάνην, brachium ſuperexporrectum tenens. (In iiſdem ex Dioſc. ὑπερέχει τὴν κόμην, pro Exerit comam.) At verò ὑπερέχειν χεῖρα τινός, attollere ſeu tenere manũ ſupra quempiam, metaphoricũ eſt loquẽdi genus eidẽ Homero pro Protegere. vt Il. δ, v. 249, Ὄφρα ἴδητ' αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων. Et Il. ε, v. 428, Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων. (Ponitur autẽ ὑπείρεχε & ὑπείρεχον) ab Homero metri cauſa pro ὑπερεῖχε & ὑπερεῖχον. Et Iliad. ι, cum accuſatiuo & genitiuo perſonæ, — μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. Tale eſt Gall. *Maintenir*. q. d. Manum tenere. Vſi ſunt autem hoc genere loquendi & proſæ ſcriptores aliquando. Sed & ὑπερέχειν ſine adiectione pro eodem ex Ariſtoph. affertur. At ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα εἱςήκει à Plutarcho in Publ. de Mutio Scæuola dictum, exponitur Superiecta manu dextra ſtabat. F

Ὑπερέχω, Emineo, Supereminco. Homer. Il. γ, v. 210, Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Pro quo alibi dicit, — ἔξοχος εὐρέας ὤμους: v. 227, eiuſdem libri, Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Virgilio hoc dicitur Supereminet, item Supra eſt: in iſto hemiſtichio aliquoties repetito, — & toto vertice ſupra eſt. ‖ Huic affinis ſignificatio Exto. vt τοῦ ὕδατος ὑπερέχειν, Herodot. Sic in Geopon. ξύλα μικρὸν ὑπερέχοντα τοῦ ὕδατος, quod Varro dixit, Ita vt extent paulalum. H

Ὑπερέχω, Præſto (id eſt Præſtantior ſum) Antecello, Exupero, Supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέχων σοφίᾳ. pro quo dicit alibi προέχειν, item ὑπερβάλλειν. Sic Ariſtid. vſus eſt verbo ὑπερέχειν, p. 113, ex Ariſtot. Ethic. 4, ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει. Idem l. 5, οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντός, Natura enim pars nõ ſuperat totum: vel Nõ excedit totum. vt redditur in hoc eiuſdem loco, ὑπερέχει τὰ τρία τῶν δυοῖν. Ex Dioſc. autem lib. 4, ἄνθη τῷ πλήθει ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, pro Flores foliis numeroſiores. Sed inuenitur & cum accuſatiuo, vt apud Gregorium de Maximino tyranno, τοῦτον πολλοὶ ὑπερέχον τῶν ἤ μετρίων ἀγωνιςῶν, καὶ μέχρι θανάτου διηγωνισμένοι. Idem, ἔςι δὲ οἷς καὶ ὑπερέχει. ‖ Ex Ariſtoph. autem in Pace, οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, pro Nõ poſſum hanc tetri odoris ſentinam perpeti, ſeu Perferre. Sed exponi poteſt & hîc Superare, ſeu Vincere, aut Euincere. Quod enim perpetimur, id veluti ſuperamus. atque adeo pro mea iſta interpr. facit Virg. illud, — ſuperanda omnis fortuna ferendo eſt.

Ὑπερέχομαι, Superor, Vincor. vt Cic. apud Platonem in Timæo, ὑπερέχουσαν vertit Præſtantem, at ὑπερεχομένην, Superatam, p. 22 Cic. lexici. Alicubi redditur etiã Sum inferior. A Budæo exponitur Vincor, item Antecellenti cedo.

Ὑπεροχή, ῆς, ἡ, Eminentia, Summitas. Idem quod ἐξοχή. Athen. lib. 9, ex Ephippo, Οὐ κνίσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας Ἀμφιδρομίων ὄντων, non ferit nidor ſummas nares. Ὑπεροχή dicitur etiam vt ἐξοχή, excreſcentia & extuberatio in corpore humano: aut ſpecialius, in vlceribus pars excreſcens, & quæ magis extat ac eminet. Dioſc. lib. 1, cap. 152, de malo Punico, [ἐς] πρὸς πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις, νομάς τε καὶ ὑπεροχάς. hoc eſt (vt Plin. habet) [Vtiliſſimũ] pterygiis, & iis quas nomas vocant, & quæ in hulceribus excreſcunt. Idem lib. 2, cap. 96, de felle hircino, θύμια τε αἴρει καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἐλεφαντιώντων ὑπεροχὰς καταχρισθέν, thymia abolet, & luxuriantes elephanticorũ extuberationes illitu reprimit, vt Ruellius interpret.

Ὑπεροχή, Excellentia, Eminentia qua aliis ſuperiores ſumus. Ariſtot. Rhet. 2, ὑπεροχῆς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης, ἡ δὲ νίκη ὑπεροχή τις. Idem Polit. 4, τὴν γὰρ ἰσχὺν καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ὁ πόλεμος εἶχεν, quòd belli vis ac præſtantia in equitibus ſita ſit. Idem Polit. 7, διαφέρουσι δ' ἐν τῷ πλούτῳ καὶ ταῖς ὑπεροχαῖς. Apud eundem Ariſtot. eodem lib. κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἔχουσι εἴληφε διάςασιν ὧν φαμὲν αὐταῖς εἶναι διαθέσεις ταύτας, Bud. Comm. p. 994. interpr. Proportione reſpondentem ad differentiam quam habent res ipſæ mutuò compoſitæ quarum affectiones eſſe dicimus: docens ibi eſſe ſεραμολογίαν Πεςιπατητικὴν, & ita eius verba conſtruenda, κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς διαςάσεως ἣν ἔχει εἴληφε ταῦτα ὧν φαμὲν αὐταῖς εἶναι τὰς διαθέσεις. Et apud Galen. l. 1 ad Glauc. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, exceſſus velocitatis, ὑπερβολή.

Ὑπέροχος, ET Ὑπείροχος, poeticè inſerto ι, metri cauſa, Eminens, Excellens, Superior. Il. ζ, Αἰὲν ἀριςεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. quo modo ſuprà habuimus ex Il. ξ, — ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Opp. l. 3 De venat. ὑπείροχος ἔπλετο νύξ. ET C. Παυυπείροχος, Omnes excellens, In omnibus eminens, Qui omnes ſuperat.

G c. 1. Καθυπερέχω, Supero, Superior ſum, Vinco. Polyb. lib. 1, pag. 18, πέλος δὲ καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῷ πλήθει, συνέβη διαφθαρῆναι Ῥωμαίων οὐκ ἐλάττους ἑξακισχιλίων.

C. ΥΠέχω, q. d. Habeo ſub, vel Teneo ſub, pro Suppono. nam Euſtath. ὑπέχε χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel ἀκολουθ, vult eſſe ὑπόθετο. Exponitur & Summittere, Il. ε, ὑπὸ δὲ θηλέας ἵππους. Sic autem & apud Plut. in Rom. ὑπέχειν τὰ μαζὰ τοῖς νηπίοις, redditur, Infantibus mammam ſummiſit. Atque ita fortaſſe & ὑπέχειν τὴν χεῖρα à Luciano dicitur pro Summittere, (vt manus ſubduci ferulæ dicitur quam quis prius ei ſubmiſerit) exponitur tamen Præbere, ſeu Porrigere. At τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις exponi Philoſtr. Heroicis pro Obiectare caput [illegible] Quinetiam pro Offerre & ſubminiſtrare a[illegible] tradit, Camer. ſed exemplo nullo id confirman[illegible]. Hoc certè conſtat, ὑπέχειν in his vſitatiſſimis loquendi generib⁹,

ὑπέχειν

ὑπέχειν δίκην & ὑπέχειν δίκην, reſpondere Latino Suſtinere, quod ex Teneo compoſitum eſt, idem ſignificante quod ἔχω, primitiuum τοῦ ὑπέχω. (Sed Suſtineo dici putatur quaſi Surſum teneo.) Dici autem à Cicerone Cauſam ſuſtinere, item Culpam ſuſtinere, quod Græcis eſt αἰτίαν ὑπέχειν, docet Bud. p. 8 & 1038. Ibidem αἰτίας ὑπέχειν, ſicut & αἰτίας ἔχειν, interpr. etiam, Crimine premi, Suſpectum eſſe. Itidem ὑπέχειν δίκην reddere poſſumus Suſtinere pœnam, ſicut & Subire pœnam, ex Cic. (fateor tamen frequentius eſſe Subire.) Sed notandũ, dici ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum vtroque caſu, ὑπέχω σοι δίκην τούτου: vt Latinè Do pœnas, Do tibi pœnas, vel Do huius rei pœnas, vel Do tibi huius rei pœnas. Euripides, ὑφέξω σοῖς κακοῖσι δίκην. Demoſth. in Con. τίνα ἂν ἔσεσθ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόσχοι δίκην; Sed & ὑπέχειν τιμωρίαν, & ὑπέχειν κόλασιν pro eodem dicitur. Verùm ὑπέχειν δίκην interdum exponitur etiam, Subire iudicium, item Cauſam dicere. vide Bud. pag. 173, & ibidem λόγον ὑπέχειν. Sed & ὑπέχειν ταῖς εὐθύναις dicitur, item ὑπέχειν τὴν κρίσιν à Plat.

Ὑπεσχόμην, Promiſi, Pollicitus ſum, (tanquam ab Ὑπίσχομαι, vel potius inuſitato Ὑποσχόμαι) vide in Ὑπίσχομαι poſt Ἴσχω.

ΊΣΧΩ, Habeo, idem quod ἔχω. vnde quod Stoici dicebant, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό, Cicero (pag. 61 mei lexici Ciceroniani) vertit, Primam ex natura hanc habere appetitionẽ vt conſeruemus noſmetipſos. Plato De republica lib. 2, ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός, multas formas habeat aut recipiat in ſe. Idem eodem libro, μέγιστον κακὸν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ, quæ in ſe habet ſeu complectitur animus. Iſocrates, ἴσχειν ἀνικήτους ψυχάς, inuictos habere animos. Thucydides, ἀπίμοις γερῶν ὧν νῦν ἴσχουσι καταλείψει. Ariſtot. De mundo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias. Galenus, βραχεῖαν ἴσχει διαίρεσιν ἐν τῷ βραχίονι. Idem, χαλεπὴν ἴσχει διάρθρωσιν. & ſic ſæpe. Plato Timæo, de ſideribus, τὰ δὲ τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα, quæ autem vaga & mutabili ratione labuntur, vt Cicero vertit pag. 29 mei lex. Ciceroniani. Interdum copulatur cum aduerbio, quemadmodum ipſum ἔχω. Vnde ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi, debileſque corpore, apud Platonẽ De legibus. Idem in 3 De republ. εὖ ἴσχει τὸ σῶμα, φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, Bene habens, Bene vales. Sic Ariſtot. ſæpe. Galenus ad Glauc. τὸν στόμαχον φαύλως ἴσχουσιν ὥστε ἀποστρέφεσθαι τὰ σιτία. Dicitur etiam ἀπολέμως ἔχειν, pro Imbellem eſſe. Plato in Politico, ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες καὶ τοὺς νέους ὁμοίως διατιθέντες, id eſt (vt Bud. interpr.) Imbelles euadere ſe non ſentiunt. Thucydides, ἴσχουσιν αὐτοῖς χαλεπώτερον τὰ πράγματα, res eorũ peius ſe habent. Sed & res aliqua dicitur aliquem ἴσχειν, ſicut ἔχειν ſuprà, & Habere itidem apud Latinos. At apud Herodotum, ἴσχει σφέας εὐωδίη, eos id bene olentes reddit. Nonnunquam coniungitur cum præpoſitionibus, περὶ, ἐπὶ & πρός. Plato De leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, Studeo, Studio teneor, Studio habeo aliquid, vt Terentius loquitur. Ibidem ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. l. 7, ἴσχοντες πρὸς τὰς πόλεις, appellẽdo ad ciuitates. ‖Ἴσχω, Teneo. Sophocl. Aiace, αὐτὸ μοι σὺ παῖ λαβὼν (&c.) ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος, Tu mihi hoc fili ſcutum accipe & tene loro. ἴσχε χἀμοῦ μνήστιν, idem Sophocles, Mei quoque memoriam teneas: vt Cicero 2 De oratore, Viuam illorum memoriam teneremus. Vnde ἴσχεσθαι in paſſiuo Teneri. Sicut verò ἔχεσθαι νόσῳ dicitur qui morbo aliquo velut correptus ſeu conſtrictus tenetur, ſic etiã ἴσχεσθαι. Iſocr. φθόῃ ἰσχόμενον αὐτὸν καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα. ‖Item ἴσχομαι, ſicut ἔχομαι, Hæreo. vt apud Galenum, ἴσχεσθαι γὰρ αὐτὴ χρὴ καὶ περιπλάττεσθαι διαπαντός. Idem, διὰ πάχος ἰσχόμενοι χυμοὶ καὶ σφηνούμενοι. ‖Ἴσχω, Inhibeo, Reprimo, Siſto. Ariſtophanes Veſpis, ἄγε νῦν ἴσθι μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, Nihil nos inhibeat. Vel, Nihil nos teneat aut retineat. Euripides Iphigenia, ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατόν, aliquid me tenet quominus exercitum mittam, Aliquid me vetat copias claſſe traducere. Philoſtr. ep. 2, ἴσχε δὴ χειμῶνα τὸν πόνον μηδὲν ὅτι ποιεῖ τῷ κάλλει, Abſtine ea. Dioſco-

A rides lib. 2, cap. 98, αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, καὶ χρόνιον ἄλγημα πλευρᾶς θεραπεύει, reiectiones ſanguinis ſiſtit. Interdum verò additur genitiuus eius rei ad quam veluti impetu fertur illud quod ἴσχειν, id eſt Retinere vel Inhibere dicimur. Iliados ω, — οὐδὲ δυνάσαι ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμοιο. Plato Cratylo, ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Vnde in paſſiuo ἴσχομαι, Siſto gradum, Impetum meum reprimo, Deſiſto, Deſino. Odyſſ. ω, ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Iliad. β, ἴσχεο, μὴ δ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Comprime te, Deſine. Sicut autem in

B actiuo ἴσχω genitiuum addi dixi, ita & hîc idem genit. additur. Odyſſ. ω, ἴσχεσθε πολέμου Ἰθακήσιοι, Deſiſtite ſeu ceſſate à bello. Epigramm. lib. 2, ἔς τί μάτην νίκεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης, abſtine arte tua. ‖Ἴσχειν dicuntur flumina quum decreſcunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, καὶ εἰσὶν ὅπου διαβάσιμοι, hyeme decreſcunt, & alicubi vado tranſiri poſſunt. ‖Ἴσχω, pro Scatere facio & emitto, vt fons aquam. Ariſtides 114 actiuè ponere videtur. Idem ferè eſt quod ἀνίημι. Budæus.

C ‖Ἴσχω, Valeo, ea ſignificatione qua de pretio dicitur. quo modo in vulg. lex. accipitur hic Polybii locus de omnibus in vniuerſum hominibus, imprimis verò de aulicis, quos ſimiles eſſe dicit ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν ἄρτι χαλκοῦν καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, ſimiles calculis in abaco, qui pro ſupputantis arbitriò modò æreo, mox talento valent.

D C. ἈΜΠΊΣΧΩ, idem quod ἀμπέχω apud Ariſtotelem. vt ἴσχω ſcimus idem valere quod ἔχω. Sic Ἀμπίσχομαι, idem quod ἀμπέχομαι. vnde ἠμπίσχετο apud Platonem, id eſt ἀμπείχετο, induebatur. Ariſtophanes in Cõc. Τὸ κροκωτὸν ἀμπισχόμενος ὃ ἔνδυται.

Ἀμπισχνοῦμαι etiam legitur apud Ariſtophanem pro ἀμπίσχομαι, ſiue ἀμπέχομαι. citatur enim hic eius locus, αἳ χλαμύδος μὲν χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται.

c. 2. Μεταμπίσχομαι, ET Περιαμπίσχω. Eſt autem μεταμπίσχομαι, Veſtem muto: at περιαμπίσχω, q. d. Circunueſtio.

E C. ἈΝΊΣΧΩ, pro ἀνέχω, ſicut & ἴσχω pro ἔχω. Pro Suſtollo, In altum tollo, Erigo, ſicut ἀνέχω: vt — πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, Iliados θ. Vnde & παρανίσχω. Thucydides, παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως φρυκτοὺς πολλούς. id eſt Viciſſim ſuſtollebant, vt exponit Budæus. ‖Ἀνίσχω, pro Emitto, Submitto, Produco, vt apud Herodotum, ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Eſt autem affinis præcedenti hæc ſignificatio, quia terra quod producit, veluti in altum erigit. vnde & ſubmittere fructus dicunt interdum Latini, quaſi ſurſum mittere.

F Ἀνίσχω, Neutrum, pro Emergo, Exiſto, Orior. Philo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἠρέμα τῆς θαλάττης ἀνίσχουσαι διεφάνησαν. Dicitur & ἀνίσχων ἥλιος, ſol oriens, ſicut & ἀνέχων ἥλιος. Ariſtides, ὁ τῶν ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου βασιλεύς. Sed & ante eum Xenophon, ἀνίσχοντα ἥλιον, ſicut & ἀνέχοντα dixit. At ἀνίσχειν τὸν ὀρίζοντα dicitur ἥλιος μεταβατικῶς, pro ὑπερβάλλειν. Eodẽ autem modo quo ἥλιος, ita & βοτάνη dicitur ἀνίσχειν, id eſt Exoriri, Enaſci, Germinare. ita enim ſchol. Sophoclis, ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ βλαστάνει.

G Ἀνίσχομαι, paſſiuum pro ἀνέχομαι. Homerus Iliados η, — ἀνὰ δ' ἴσχεο. Sunt tamen qui exponant, Te cohibe, Te contine. quam ſignificationem non dedimus verbo ἀνέχομαι. Schol. Sophoclis, ἀνίσχομαι παθητικῶς τὸ ὑπομένω.

c. 2. Παρανίσχω, Ex aduerſo tollo (id eſt attollo) vel altrinſecus. Bud. 646. ex Thuc. Vide & ſuprà in Ἀνίσχω.

C. ἈΝΤΊΣΧΩ, à quo Ἀντίσχομαι apud Homerum, Teneo ante, Oppono: Odyſſeæ χ, — καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων.

H C. ἘΝΊΣΧΩ, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίσχομαι, Detineor, Comprehenſus ſum. Item Inhæreo. Apollon. Arg. 1, initio, Κάλλιπεν αὐτόθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι. Et particip. ἐνισχημένος, Dionyſ. Areopag. Item metaphoricè ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti

retinetur,ita vt vltra progredi non poſſit.de qua ſignific.lege Bud.p.480,ex Plut.

C.ἘΞέχω,Emineo,Promineo,vt ὑπερέχω.Pauſanias in Eliacis,p.123, ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐκτὸς ἐλέφαντι ἐξέχοντα, ὀδόντας τοῦ θηρίου εἶναι καὶ οὐ κέρατα ἡγοῦνται &c.

C.ἘΠέχω,Cohibeo,Inhibeo,Reprimo,ἐπίσχω. Heſiodus, Ἄρες ἐπίσχε μένος. Idem in Aſpide,τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους; Apud Homerum autem cum accuſatiuo & genitiuo,Odyſſ.υ,Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Καὶ χειρῶν.

B C.ΚΑΤέχω pro κατίσχω, vt νῆα κατισχόμεναι, Appellere nauem, Applicare.vide Κατίσχω.

C.ΜΕΤέχω, idem quod μετίσχω.Laert.φησὶν ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικὰ μυούμενοι,πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετίσχουσι, multa bona participant.

C.ΠΑΡέχω, idem quod παρέχω,Iuxta habeo ſeu teneo. Il.λ, —παρισχέμεν ἵππους. de quo vide in παρέχω,initio. Item Exhibeo,Il.ι,legati ad Achillem,νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ᾽ ἀρίστας,Ἀλλὰ τὰ πόλλ᾽ ἐπὶ τοῖσι,ſeptem tibi iam

C exhibemus, & quaſi coram ſiſtimus. Item Præbeo, Dono:vt παρέχω.

C.ΠΕΡΙέχω, idem quod περιέχω, Circũplector,Comprehendo, & ſiqua alia τοῦ περιέχω ſignificata ſunt.

C.ΠΡΟέχω idem quod προέχω, Ante teneo. Plut. ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῆς ὄψεως τὰς χεῖρας,Manus ante oculos tenentes,ſeu (vt Bud.exponit)pro velamento& tegumento opponẽtes,vt qui nolũt aut quos pudet videre. Vicina ſignificatione pro Protendo & Porrigo ponitur, ſicut προτείνομαι. Thucydides νόμος δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, non occidere eos qui ſupplices manus porrigunt. Item Prætendo,Obtendo. Plutarch.Galba,προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη,diſtrictos gladios prætendentes.Et προΐσχετο σάκος,in Epigr. Poſſit tamen aliquis hic quoque ad verbum interpret. Ante ſe tenebat,Sibi contra aduerſarii vim obiiciebat ſeu obtẽdebat,προυβάλετο. Item metaphoricè Prætendo,Obtendo, Prætexo, Iura mea allego, Allego, Cauſificor, vt Plautus loquitur, Cauſor & profero,vt Cicero. quo ſignificatu itidem προτείνεσθαι dicitur.vocabulum eſt τῶν δικαιολογουμένων.Bud.48, 489.Herodian.ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος,παρῃτήσατο,ipſe autem ſenectutem excuſans, repudiauit, deprecatus eſt. Syneſ.καὶ τοῦτο προΐσχονται,& hoc ipſi prætẽdunt. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τόνδε,allegans hanc rationem. Idem, προϊσχόμενοι πρόφασιν,excuſationem afferentes,prætexẽtes,cauſati. Apud Thucyd.autem lib.3,pag.106, πρὸς τὸ προσπεριχίζεσθαι προΐσχοντο αὐτοῖς,κοινοὺς εἶναι κατ᾽ ἐκεῖνα, Valla exponit,Obtulerunt eis vt in medio eſſent:ſcholiaſtes προεβάλλοντο. Sic in v.lex. ex eodẽ Th. προϊσχόμενος,pro προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος,proponẽs. In iiſdem v.l. ex Herodoti l.1,προϊσχόμενος ἔπεα,verba faciens.& προϊσχόμενος τάδε,ita alloquutus,ex eodem.

C.ΥΠΕΡέχω,idẽ quod ὑπερέχω,Emineo,Exto.Polyb.in 3, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην,ἔμενε τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον,capite ex aquis extans, vt Cæſar loquitur. Itẽ Superior ſum,Supero,Vinco,Præualeo. Heſ.Erg. -δίκη δ᾽ ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα.

C.ΥΠέχομαι, Polliceor,Promitto. vnde autem iſtam ſignif.acceperit hoc verbum,multis docet Euſt.p.236. Od.ζ,ὑπίσχεο ἀνδρὶ ἑκάστῳ.Apoll. Arg.2,ὑπέσχετο ἀντιάασθαι.

G Item cum accuſ.apud Herodotum,ὑπίσχεσθαι δῶρα.

Ὑποσχέσθαι etiã dicitur ab vtriſque ſcriptorib⁹ (quod ad ὑπίσχομαι refertur,licet irregulariter formatum: vt ἑσχόμην ad ἔχομαι) vnde ὑπόσχετο,Il.β,—πρίν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.Sed & ὑποσχέσθαι pro Promiſiſſe,ex Dem. HINC Ὑπόσχεσις,εως,ἡ,Pollicitatio,Promiſſum. Il.β,Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν. X.Pæd.5,ὀφείλω τὴν ὑπόσχεσιν. ET Ὑποσχεσίη pro eodem apud poetas.vt Il.ν,—ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in proſa idem quod ὑπίσχομαι in verſu. Xenophon,ὑπισχνοῦμαι ἀποκτενεῖν. Interdũ & cum

H accuſ. COMP.Καθυπισχνοῦμαι,idem.Item Voueo. vt καθυπέσχετο τῷ θεῷ,Greg. ET Προϋπισχνοῦμαι,Ante promitto.

A ¶Ἰσχανάω, ET Ἰσχανάω,idem quod ἴσχω, Teneo, Retineo, Inhibeo, Reprimo.Iliad.ξ,τῷ δ᾽ οὐ θέμις ἐστὶ μάχεσθαι Ἐν φυλόπιδι,ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας. Iliad.ρ, αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ᾽ ἰσχανέτην ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις, retinebant à tergo. Heſiod. Erg. χρυσὸς ἀνέρας εἴργει ἰσχάνει. Il. ο,[ἐθέλοντα μάχεσθαι] Αὐτοί τ᾽ ἰσχανάασκον ἐρητύοντό τε λαόν, Me inhibuerunt,Me retinuerunt. Vbi Euſtath. dicit ἐρητύοντο & ἰσχανάασκον eundem habere ſenſum & poeticã eſſe. Il.τ,μηδέ τις ἄλλῳ Λαῶν ὀτρύνω ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω, id eſt ἐπεχέσθω,inquit Euſtathius. Ἰσχανάω,

B Cupio,Deſidero.ſeu ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι,vt Euſtath. exponit.Il.ρ,de muſca, χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάᾳ δακέειν. Il.ψ,de equa,μέγα δρόμου ἰσχανόωσαι. Od.θ,Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης,Captus deſiderio,Deſiderans.

ΙΣΧΝΟΣ,ή,όν,Macer,Gracilis,Tenuis, Qui logo & tenui corpore eſt & minimè carnoſo.Syn.epiſt.61,Σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα,τὸ πρόσωπον ἰσχνός. Et ἰξὺς ἰσχνή, Plut. in Lycurgo. Itẽ caſeus ξηρὸς dicebatur ἰσχνός,ſicut recens χλωρός,vt ex Polluce annotatur. Item metaph. ἰσχνός, χαρακτήρ,apud rhet. Tenue dicendi genus:quod & Gra-

C cile Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμός, Gracilis pulſus: qui fit ſecũdum ſolam arteriæ longitudinem cum nulla manifeſta latitudine,& profunditate. Eicõtrarius eſt pulſus ἁδρὸς cui latitudo & profunditas magna ſunt. Gorr.

C.Κάτισχνος,itidem pro Macer,Gracilis. ΑΤ Ὕπισχνος, Aliquantum macer,Subgracilis.

Ἰσχνότης,ητος,ἡ,Macies,Gracilitas. vt ἰσχνότης τοῦ στόματος, Gal. Dicitur & ἰσχνότης χαρακτῆρος,ſicut ἰσχνὸς χαρακτὴρ à rhetoribus.

D Ἰσχναίνω,Emacio,Macilentum ſeu gracilem reddo, Attenuo, Areſacio. Ariſtot. Metaph.8,τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος.In Geopon.ἐὰν ἰσχναίνηται ὁ ἵππος,pro eo quod habet Colum. Si eſt macies. HINC Ἴσχνανσις VEL Ἰσχνασία,Emaciatio,Extenuatio:aut etiam Macies. Ariſto. τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. ET Ἰσχναντικός,Emaciãdi vel extenuandi vim habens. DICITVR & Ἰσχαλέος de quo vide poſt Ἰσχαίνω cum Ἰσχαλέος. COMP. Ἀπισχναίνω, ET Κατισχναίνω,itidem pro Emacio. ET Παρισχναίνω. vnde παρισχναινόμενοι in v.l.Macilenti,Extenua-

E ti:ſed videtur malè relinqui otioſa præpoſitio.

Ἰσχνόω,ῶ,idem quod ἰσχναίνω. vnde ἡ οὐρὰ ἰσχνοῦται, Alex. in Probl. Cauda extenuatur. COMP. Κατισχνόω, idem.

Ἰσχαίνω (ablato ν)idem quod ἰσχναίνω. Theophr.189,καὶ ὁ ἥλιος ὅταν ἀναλάμψῃ, συνεξάγει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ ἰσχαίνει.ita enim ibi ſcribitur. SED & Ἀπισχαίνομαι ſine ν,pro Extenuor,habet Tuſ.lexicum.quod editiones ſequẽtes mutarunt in ἀποχαίνομαι. ITIDEM Ἰσχαλέος ſine ν,apud poetas pro ἰσχνός:quo ἰσχαλέος poſt Ho-

F merum vtitur & Hippocr. Scribit tamẽ Euſtath. poſteros Homeri dixiſſe ἰσχαλέος pro Homerico ἰσχαλέης, quod eſt ab ἴσχω.

¶Ἰσχάς,άδος,ἡ,Carica.nã propriè eſt ficus arida,vt grãm. volunt:quanuis aliquando ἰσχάδες de recentibus etiã dictum inueniatur. Athen.lib.1,ex Hermippo, Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους. Ariſtot. ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν τῶν πώλων.ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος. Plinius,Equis amoris innaſcitur venenum in frõte caricæ magnitudine. Sunt autẽ variæ ἰσχάδες. Plutar. Apophth. Ἀττικὰς ἰσχάδας. Athen.lib.1, ἰσχάδες Κιμωλίαι.& l.3,ἰσχάδας Φρυγίας. Eodem lib. Βασιλίδας ἰσχά-

G δας commemorat. & l.14. αἰγιλίδας ... εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Et lib.13,ex Sophocle, παρεγλύκηνε γὰρ ἐς τὴν Ἀττικὴν Οἰνούμενος μέλι χελιδονίας τ᾽ ἰσχάδας. & lib.14 dicit χελιδονίας τε καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Plin.l.15, cap.18 De ficuum generibus, Nouiſſima ſub hyeme maturatur chelidonia. Columella in Horto, Purpureæq; chelidoniæ, pinguẽſque Mariſcæ. Poll. lib.6,ἰσχάδες χελιδόνιοι,αἱ Ἀττικαὶ αἱ καὶ χελιδόνες καλοῦνται.& ἰσχὰς αὐη in Epigr. Ἰσχὰς etiam dicitur à quibuſdã καῦκος herba,propterea quòd radicis ſuæ extre-

H mũ in ficus effigiẽ turbinatũ habeat. dicitur & alio nomine ἀγρία ἰσχάς.Gorr. In v.l.vocatur & χαμαισύκη & χαμαιβάλανος.Deſcribitur à Theophr.De hiſt. pl.l.9,c.10,Dioſc.l.4,c.155.Paulo Æg.l.7,c.4,...o, Plin.

lib.16,cap. Ἴσχας apud antiquos de oleis,etiam ſiue oliuis dicebatur: τὰς δρυπεπεῖς καὶ γεργερίμους ἐλάας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον,ὡς οἶα σημειοῦντες αὐτὰς ὀνόματι γλυκερῷ.Euſtath. Dici autem putatur ἰσχὰς quaſi ἰχὰς ab ἰχνὸς,quod eſt ab ἴσχω.à quo tamē ſi deducatur ἰσχὰς,ſicut ἰσχαλέος, nihilo magis dicemus in illo quàm in hoc eſſe ellepſin literæ ν. Ἰσχὰς ab ἴσχω dicitur etiā Anchora.vt in gripho illo apud Euſtath.Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

Σχέθω, Habeo,idē quod ἔχω.Od.ο,— ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ,Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι,hanc in animo cogitationem habebat. id eſt,hoc in animo verſabat aut volutabat. Item Teneo. B Odyſſ.ξ,Ἦ,καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, & ſupra cubitum caput tenuit. Iliad.δ,— πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,ante verò ipſum tenebant ſcuta ſocii ſeu adminiſtri.id eſt,ſcuta ei prætendebant ne telis prior impeteretur. Item Inhibeo,Cohibeo,Reprimo, Detineo.Odyſſ.θ,Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν, Inhibeat vel cohibeat citharam. Odyſſ.σ,— δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ· Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης,ſed ne ſic quidem mœrorem Penelopes inhibuit vel repreſſit.Odyſſ.δ,— σὺ δ' ὄπισσα γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, & oculos à lamentis ſeu fletu inhibebat. Il.τ,Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον,σχέθε δ' εἰλειθυίας. Vide ſuprà,col.1318.D. Sed quæ in v.l.ex Nazianz.afferūtur,σχεθῆναι τοῦ φορᾶς,in medio curſus impetu retineri: item in orat.in S.paſcha,σελήνη σχεθήσεται,luna retinebitur:potius ad ἔχω referenda ſunt, quod tempora quædam ab inuſitato verbo Σχῶ mutuatur.

C.ΑΝ Ασχέθω,idem quod ἀνέχω,(ſed apud poetas tantùm) D pro Suſtollo,Erigo,apud Apoll.Rhod. Hom.Il.κ,Καί τε γ' Ἀθηναίη ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί.vbi ἀνασχέθω otioſam habet præpoſitionem, quoniam additur ὑψόσε. eſt enim ὑψόσ' ἀνέσχεθε ad verbum,In altum ſuſtollebat. Alibi tamen exprimit per ἀείρειν,quod hîc per ἀνασχέθειν.ibi videlicet,ὑψόσ' ἀείρας.

C.ΚΑΤΑσχέθω,Detineo,Inhibeo,Heſiod.

C.ΠΑΡΑσχέθω,idem quod παρέχω,Præbeo.Heſiodus,κείνοισι παρέσχεθε ἔρμαθα πάντα.Item apud Ariſtoph.παρασχέθω τὸν καταγέλων,Riſum moueo:ita vt παρέχειν γέλωτα E dicitur.

C.ΥΠΕΡσχέθω,idem quod ὑπερέχω,Emineo,Emico,Exiſto. Il.ι,de ſole,— ὑπερέσχεθε γαίης,de terra emicuit.Cam.

C.ΥΠΟσχέθω,idem quod ὑπέχω,Subtus teneo.Il.η,ὑπέσχεθε χεῖρ' ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν αἶψα δέξασθαι.i.ὑπέθηκε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ διδομένου,ſubtus tenebat manum ad excipiendum id quod dabatur.

ΣΧΕΔΟΝ,Propé.Cum genitiuo. Odyſſ.δ,— ἡμεῖς δέ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς.Cum datiuo,Heſiod.οἳ δή σφι σχεδὸν εἰσι.Idem,ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθε.Et ſine caſu,Odyſſ.ι,— ἐπὶ σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ.Sic alibi ſæpe. Fit autem σχεδὸν ab ἔχειν,vel potius ἔχεσθαι,adeo vt σχεδὸν ſonet ἐχομένως,q.d. Contiguè. ET Σχεδόθεν pro eodem.vt Odyſſ.τ,Στῆ ῥ' αὐτῆς σχεδόθεν. Et Odyſſ.β,— σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη. DICITVR etiam Αὐτοσχεδὸν, ET Παρασχεδὸν pro σχεδὸν,Propé. item Comminus. Heſiodus, ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠργυιῶν.Item pro Illico,Mox,ponitur interdum vtrunque. SED ET Αὐτοσχεδίην dicitur pro αὐτοσχεδόν.

Σχεδὸν in proſa pro Propè. i.Propemodum,Fermè, Ferè.vt σχεδὸν ἅπαντες,Demoſth. Et σχεδὸν ἀφραίνεις,pro ἐγγὺς & παρ' ὀλίγον, inquit Euſt. Item Propè,vel Circiter:vt apud Platonem epiſt.7, σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. Item σχεδόν τι pro σχεδόν. Affertur & pro Fortaſſe, ex Sophocl.Electra, εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. Annotatur σχεδὸν vacans etiam,ex Plat.epiſt.7,τίς δ' ἡ ἐκείνου διάνοια καὶ ἐπιθυμία,σχεδὸν οὐκ εἰκάζων,ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ' ἄν.

Σχέδην, Pedetentim, Senſim, vel Compoſito greſſu, vt Bud.exponit p.885,ex Plut.in Camillo, ἐν τάξει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν. Ego autem σχέδην propriè eſſe puto Retento greſſu, ſi ita loqui liceat. nec enim dubito quin ab ἔχω ſignificatur ſignificante Retineo, Cohibeo. Sed σχέδην & pro σχεδὸν,id eſt ἐχομένως, πλησίον, annotatur ab Euſtathio.

A Σχεδία,ας,ἡ, Nauis quæ ſubitò & tumultuariè fit,& q.d. ex propinquo ſumpta, referendo id ad tempus. ἐκ τοῦ σχεδὸν καὶ ἐγγὺς κατὰ χρόνον,inquit Euſtathius. Vel potius, Ratis,aut aliquid vſum ratis præbens. A quibuſdam redditur, Ratis tumultuariæ & ſubitariæ operæ. Sunt & qui ratem poſſe reddi interpretetur. Vſus eſt voce Græca Vlpianus tanquam Latina. Vide Bayſium. Fit autē à σχέδην,vt docet Euſtathius: qui & ſubaudiri ναῦς tradit,vt σχεδία ſit σχέδιος ναῦς:Odyſſ.ε,Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς. ET Σχέδιος, Subitò factus,Extemporaneus,Extemporalis,Inelaboratus. Vide B.886. Crediderim autem factum σχέδιος à σχεδία.vt quicquid tumultuariè & ex tēpore fit,ſicuti ſit σχεδία, vocetur σχέδιον. Quāquam ſiquis malit σχέδιος præcedere & ab eo eſſe σχεδία, non magnopere recuſabo. Eſt certè σχέδιον δόρυ apud Heſychium ex σχεδὸν immediatè, ſi exponatur,ἀκοντίζεται ἐκ τοῦ σύνεγγυς: ſed ſi expoſitionē hanc ſequamur,αὐτοσχεδίως γινόμενον,poterit ad σχεδία referri. Eſt & tertia expoſitio apud Heſych.ſed mihi ſuſpecta.

C Σχεδιάζω, Ex tempore aliquid facio, & tumultuario opere. Quidam interpr.etiam, Tumultuario & ſubitario opere facio. Gregor.καὶ ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη, id eſt Quæ ex tempore memoria fundit & repræſentat promitque. Accipitur & pro Inconſideratè facio & improuidè.(quod contingit in iis quæ ex tempore fiunt & tumultuariè)apud eundem Gregorium. Vide Bud. p.885. Ex eodem Greg.affertur σχεδιάζειν pro eo quod dicitur Lat.Exaſciare(cui opponitur Edolare) τί σχεδιάζεις ἡμῖν διαλεκτικὰς ἀνάγκας; HINC Σχεδίασμα, Opus D ex tempore factum. Bud.

C.ΑΠΟσχεδιάζω, Ex tempore facio aliquid, vel dico, ſeu pronūtio.vt apud Athenæum lib.14 , dicitur Simonides ἀποσχεδιάσαι hunc verſum, Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀρετῆς ἐών ἵξεν ἱκέτο δεῦρο.Suidas itidem vult ἀποσχεδιάζουσι ſignificare ἐκ τοῦ προστυχόντος λέγουσι,in hoc loco,καὶ μὴν τοι ὡμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ψῆφον. Eſt etiā Temere facio,inquit Budæus. vnde ἀποσχεδιασμένος νόμος,Lex temere lata. Ethic.5,τὰ μὲν κελεύων,τὰ δ' ἀπαγορεύων.ὀρθῶς μὲν,ὁ κείμενος ὀρθῶς· χεῖρον δὲ ὁ ἀπεσχεδιασμέ- E νος. Eſt autem nominat.horum participiorum νόμος.

C.Αὐτοσχέδιος pro σχέδιος,ſed vſitatius, Extemporalis,Ex tēpore factus,Inelaboratus,Tumultuarius.Herodianus, ἄρτον δὲ προσεφέρετο αὐτοσχέδιον.Et αὐτοσχέδιος πόλεμος. Item ἐξ αὐτοσχεδίου,E re nata. ET Αὐτοσχεδίως,Ex tempore,Tumultuariè,Non elaboratè.

Αὐτοσχεδιάζω,Ex tempore facio & tumultuariè. Et αὐτοσχεδιάζειν,pro Aggredi aliquid properè & illotis manib9, ex Xenophonte. Et αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων,ex Gregorio,Inconſultè agere,& conſilium in re præſenti capere.Vide Budæum pag.886. vbi αὐτοσχεδιάζειν etiā F pro Comminiſci aliquid & fingere: item pro Temere aliquid affirmare. Necnon pro Suapte ſponte facere & non mandato alterius, ex Xenophonte. Apud Plat. verò & pro Appellere animū temerario & confidenti incepto. HINC Αὐτοσχεδιασμὸς, Extemporalis dictio. ET Αὐτοσχεδιαστής, Qui extemporalem habet orationem,ex Xenophonte. ET Αὐτοσχεδίαστος λόγος,ex Alcid.Extemporalis oratio. ET Αὐτοσχεδιαστί,Ex tempore,Non præmeditatè. ITEM Αὐτοσχεδιαστικὸς, Extemporalis,Ex tempore factus,ſeu dictus.vt G αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος. itidem αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, Alcidam.Facultas dicendi ex tempore.

C.ΠΑΡΑσχεδιάζω, Perperam & inconſultè interpretor. Bud.p.885,ex Gregorio.

Σχέδη,Tabella,vel potius Papyr9,aut philyra,ſeu tilia, vel charta, aliúdue in quo ſcribimus: ſed propriè , in quo ſcribimus extemporale aliquid,i. quod ex tēpore nobis in mentem venit: vel in quo tumultuariè aliqd ſcribimus. Quidam interpr.Pugillares. Putaruntque H nonnulli σχέδην dici in qua ſupputantes ſcriberent numeros, quos mox delerent.Sed ego Euſtath.ſequor in mea illa exp. q. Σχεδάριον eſſe dicit σχέδιον λόγον ἔδαφος. Apud Latinos autem ſcriptores Scheda exponitur Pagella ſeu folium papyri cum aliis non compacta. Sed latius extendi eius ſignificationē apud alios quoque,

allata ex ipſis exempla oſtendunt. ET Σχεδάριον, diminut. Tabellula,&c.

Ἔχμα, ατος, τό, Retinaculum, vel potius id quo res duæ cohærent quaſi vinculo & nexu, Iunctura, κέντημα, συνοχή. Iliados ν, de torrente, Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Iliad. μ, Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων: vbi Euſtathius annotat non ſignificare ſolùm τὰ ἐξέχοντα, verùm etiam συνοχάς. Apollon. Argon. 1, de arbore quam Hercules euellebat, πρόσθεν δὲ βαθυρρίζον περ ἐοῦσαν Προσφυὲς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης, vnà cum terra adhæreſcente. Exponitur etiam στήριγμα & ὑπέρεισμα, Stabilimen ſeu ſtabilimentum, Fulcimentum. quo ſenſu præcedentium locorum aliqui accipi poſſent. ‖ Item κώλυμα, Obſtaculum. Iliados φ, – ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, aquæ curſum dirigit ſeu ducit, manibus ligonem tenens, éque riuo obſtacula eiiciens, id eſt lapides aut alia quæ curſum aquæ inhibent. Apoll. Argon. 4, Ἀσπίδας ἡμίσεες δηίων θοὸν ἔχμα βολάων Προσχόμενοι, clypeos protendentes quibus ictus arcerent. ET Πρόεχμα, per γ, idem quod ἔχμα, id eſt Fundamentum ſeu fulcimentum, στήριγμα, vt ex Suida Euſtathius exponit, dicens ſcribi eum γ, ad ſimilitudinem τῶ βρεγμός & βρέγμα.

Ἐχμάζω, Inhibeo, Impedio, Detineo. κωλύω καὶ ἐπέχω, vt Euſtathius exponit, citans etiam ex Rhet. lex. ἐχμάσαι, pro κατασχεῖν, ἑλεῖν. Et ἔχμασον apud Heſychium ἐπίσχες, κατάσχες. ‖ Ἐχμάζει ab Heſychio præter κωλύει, κρατεῖ, δεσμεύει, exponitur etiam στηρίζει, (quod ad ſecundam τοῦ ἔχμα ſignificationem ſpectat) item neutraliter, ἡσυχάζει.

‖ Ὄχμα, ατος, τό, idem quod ἔχμα. Heſychio eſt πόρπημα, id eſt Fibulamentum.

Ὀχμάζω, ἐάσω, Detineo, Inhibeo, idē quod ἐχμάζω. Apud Eurip. Oreſte, poſtquā Electra dixit, Οὔποτε μεθήσω, χέρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν Σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα, ſubiicit Oreſtes, Μέθες μ' οὖσα τῶν ἐμῶν ἐρινύων Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον, medium me conſtrictum tenes, Premis. nam ab Heſychio exponitur præter κατέχω, etiam συνέχω, πιέζω. Ὀχμάζει eidem Heſychio eſt etiam μάχεται, βαστάζει, ἐρείδει, (ſicut ſuprà ἔχμα inter alia expoſitum fuit ὑπέρεισμα) θάλπει. Apud Apoll. certè Arg. 1, Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος, ſchol. exponit κατέχουσα, βαστάζουσα, tenens ſeu geſtans. Apud Varin. eſt, ὀχμάζειν propriè eſſe τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν ἢ ὑπὸ ὄχμα: ſignificare verò & ἐν μάχῃ κρατῆσαι, ab αἰχμή.

C. ἈΝοχμάζω, Geſto tollens in altum, vel In altum ſublatum geſto. aut ſimpliciter Suſtollo, In altū tollo. Citatur ex Epigr. l. 1, ἀνοχμάζοιτε pro Geſtes vel Conculces. ſed huius poſterioris ſignif. exemplum aliud deſidero.

C. ΜΕΤοχμάζω, Tollo, In tergum ſuſtollo.

ὈΧΜΟΣ, οῦ, ὁ, Euſt. dicit ἀνάλογον eſſe τῷ πλοχμῷ, & ſicut πλοχμὸς à πλέκω fit, ita hoc ὀχμὸς fieri ab ἔχω. quid autem ſit, non exponit. Apud Heſych. ὀχμοὶ σπαργῶν ſunt φυτεῖαι. cui (licet non ſuo loco) ſubiungitur, ὄχμον ἐλαύνουσι, quod (ſicut & ὄρχος & ὄρχατος) ſignificat τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν. ita vt ſuſpicio mendæ ſubeſſe videatur.

ὌΧΑΝΟΝ, ου, τό, Anſa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Alii Amentum, item habenam, item lorum clypei interpret. τὸ τῆς ἀσπίδος κέντημα, vt Euſtathius tradit. quod πόρπακα etiam à Græcis appellari, apud Sophocl. Aiace, (ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος, de ſcuto quod filio Aiax donabat) à ſchol. annotatur, exponēte, ὁ λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα. A Plut. tamen apertè diſtinguitur, vt pòſt videbis. Euſt. & ipſe τοὺς χασοὺς πόρπακας, ſeu (vt alibi) τοὺς ἐξ ἱμάντων πόρπακας, (hoc eſt, τὰ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος περιθήματα δι' ὧν τὴν χεῖρα διεῖρον, vt ab Ælio Dionyſ. exp.) ὄχανα vocari ſcribit, dicens, antequam ii inuenti fuiſſent, antiquos vſos loro lato ab vno extremo ad alterum pertingente, quod τελαμὼν ἀσπίδος ab Homero appelletur, item κανών, id eſt ῥάβδος τις ἀναφορεὺς, qua ipſe clypeus geſtabatur, & ab ἀναφέρεσθαι ipſa quoque ἀναφορεὺς dicebatur. Lucianus in Herodoto, ſiue Aetione, de Cupidinibus qui Alexandri armis ludebant, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον συγκομίζοντες, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. Caricæ gentis inuentum id fuit: vnde apud Anacr. eſt καρικοεργέος ὀχάνοιο. Herodot. lib. 1, de tribus Carum inuentis, καὶ ὄχανα ἀσπίσιν οὗτοί εἰσιν οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες οἵπερ ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες περὶ τοῖς αὐχέσι τε καὶ τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι, i. Anſas quoque clypeorū excogitarunt. antea nanque abſque anſis geſtabant clypeos quicunque illis vti ſoliti erant, collóque & ſiniſtro humero circūpoſitos vinculis coriaceis tenentes regebant. Luc. Anach. de pila ænea, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ οὐδὲ τελαμῶνας. (Ὄχανον Heſychio eſt etiam δεσμὸς, i. vinculū. ET Ὀχάνη, ης, ἡ, idē. Plutar. Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν διὰ ὀχάνης, οὐ διὰ πόρπακος. vbi apertè diſtinguitur inter πόρπαξ & ὀχάνη ſiue ὄχανον contra Sophocl. ſchol. & Euſtath. Intelligitur autem hîc per ὀχάνη anſa ſiue armilla in tergo ſcuti cui brachiū ſiniſtrū inſerebatur, atque ita clypeus geſtabatur & regebatur: (per πόρπακα autem, lorum, id eſt τελαμών, vt Homerus, Herodotus & Lucian. paulo antè vocant: quod fibulis clypeo annexum ab humero ſiniſtro & collo dependebat, eóque clypeus regebatur antiquitus) Vide illud Virgilii, –clypeóque ſiniſtram Inſertabam aptans.

ὈΧΕΥΣ, έως, ὁ, Retinaculum, itidem ab ἔχω dictū: quo videlicet aut tenetur aliquid aut cohibetur. Iliad. δ, Minerua telum quod in Menelaum torquebatur, dicitur eò direxiſſe vbi ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ, vbi annuli aurei cohibebant & conſtringebant zonam ad thoracem: ſeu (vt Euſtathius habet) κρίκοι οἷς δι' ὅλου συνείχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστὴρ περὶ τὸν θώρακα. Et ὀχεὺς τρυφαλείης, lorū galeæ, id eſt lorū quo galea ſub mento conſtringitur. Il. γ, Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. At ὀχεὺς πυλῶν vectis dicitur, ſeu peſſulus, ſeu repagulū, id eſt lignum quo fores cohibentur & clauſæ continentur: ὁ μοχλὸς, ἤτοι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας. Il. μ, οὐδὲ πύλησιν Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Eodem libro, δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπημοιβοί. Et paulo pòſt, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην. vbi etymologiam attingit, quum priori in loco dicit εἶχον, in altero Ἐσχεθέτην. ſunt enim μοχλοὶ vel σφῆνες τὰς πύλας συνέχουσαι, vt Euſtathius tradit. Il. ω, ὤϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Idem autem eſſe κληῖδα θυρῶν & κλεῖθρον & ἐπιβλῆτα & ὀχέα & μοχλὸν, vult Euſt. ‖ Ὀχεὺς vocatur à quibuſdā ſcrotum, quod magis vſitato nomine ὄσχεον appellatur. Gorr.

ὈΧΟΣ, ου, ὁ, Capax, Qui cōtinere poteſt. nā & ipſum ab ἔχω deriuatur, vt δοχὸς à δέχομαι. Od. κ, Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοί, οὐδ' ἐπιωγαί, nec enim erant portus qui naues capere & continere poſſent: φυλακτικοὶ τῶν νεῶν ἢ συνέχοντες αὐτάς, vt Euſtathius exponit, addens tamē, poſſe ab ὀχέομαι dici, ἐφ' ᾧ αἱ νῆες ὀχοῦνται καὶ παύονται. Idem ὄχος quoque barytonè dici annotat. ‖ Ὄχος, Retinaculū, Rota, Funis. v. l.

Ὀχή, ῆς, ἡ, Cibus. quòd corpus eo contineatur & conſeruetur. At ὄχη, Mōs Eubœæ, vel ab ὀχεύειν dictū vel ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας Διὸς καὶ Ἥρας, quòd ibi Iunonem Iupiter inierit.

ΕΥ'ΩΧΙΑ, ας, ἡ, Conuiuium, Epulum, Epulæ. Ariſtot. Ethic. 7, cap. 5, οἷς δὲ τὰ παιδία δανείζειν ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν. Plato De rep. 1, ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας. Lucianus in Macrob. de Gorgia ſophiſta narrat, eum interrogatum vnde ad tam longam ſenectutem perueniſſet, (nam centeſimum & octauum annum attigit) reſpondiſſe, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Pollux vult etiam eſſe δημοσίαν ἑστίασιν, id eſt conuiuium publicum. quæ itidem vocabuli Epulum propria eſſe ſignif. putatur. Quod autē ad huius vocis etymon attinet, ſunt qui ab ὀχῇ deriuari putent: ſunt contrà qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ ταύτας: ex quibus eſt Athenæus libro 8, qui etiam alteram deductionem refellens ſcribit, τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ὅ ἐστι τροφῆς, ἀλλ' ἀπὸ

τὸ κατ' αὐτὰς εὖ ἔχειν. Euſtathius vno in loco priorem illam deriuationem, in altero vtranque ponit. Ego, vtra probabilior ſit, vix iudicare queo: & quanuis hîc ſub ὀχὴ poſuerim, non minus tamen alterum etymon admitto. Hoc tantùm admoneo, ſi εὐωχία dicatur tanquam εὐεχία, videlicet παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, illud εὖ ἔχειν ita eſſe accipiendum vt docui antea accipi, pro eo nimirū quod Latini quoque dicunt interdum Bene eſſe alicui de eo qui lautè accipitur, ſeu qui bene curat corpus, & quod Gall. dicitur *Faire bonne chere*: alioqui enim pernicioſas valetudini eſſe εὐωχίας oſtendit illud quod modò protuli Gorgiæ dictum. B

Εὐωχέω, ῶ, Conuiuio accipio, ſeu epulis, Epulum præbeo, Lautè accipio. Herodotus, εὐώχεε τοὺς ἐπιτροπευμένους. Itē pro Satio, Saturo. Ariſtot. De animal. 8, μετ' δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς παύοντες. Et paſſ. Εὐωχοῦμαι, Conuiuio accipior, Conuiuor, Epulor. Xenoph. Pæd. 4, καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ηὐλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Ariſtophanes Pluto, ἥκω πλουτοῦ εὐωχεῖσθαι. Inuenitur etiam iunctum accuſatiuo, vt apud Xenoph. Pæd. C lib. 1, p. 6, circa principium, ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. |Sæpe verò & metaphoricè ponitur εὐωχῶ, ſicut ἑστιῶ, pro Oblecto: quam metaphoram habet itidem Paſco apud Latinos interdum. Plato in Gorgia, εἰ πεινῶντες εἰστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπιθυμοῦσι. Sic & εὐωχεῖσθαι ponitur. Exempla autem huius vſus in vtraque voce ex Comm. Budæi more meo petenda relinquo: quæ habentur pag. 741.

Ὄχθη, ης, ἡ, Ripa, Extrema & eminentior terræ ora quam fluuius vtrinque alluit, ſeu (vt in vulg. lex. D eſt) locus præruptus ripæ: at ποταμών, planus. Deriuatur autem ab ἔχειν pro ἐξέχειν. Iliad. γ, — παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, ad Sangarii ripas. Plutarch. Publ. de Horatio Coclite, τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξε, ad alteram fluminis oram peruenit, ad ripam vlteriorem. Quemadmodum verò Ripa apud Latinos impropriè pro littore marino ponitur, ita & ὄχθη. Odyſſ. ι, — ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας. Ὄχθαι foſſarum, dicuntur tumuli eminentes ab vtraque parte. Iliad. ο, — ὄχθας καππέσιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Ἐς μέσσον κατέβαλλε, id eſt χεῖλη καὶ ἀνασκαφὰς κοίλης τάφρου. E

ET Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, id eſt ripa, τῶν ποταμῶν ἄκρα, Heſych. Item Littus, vt ὄχθη paulo antè, τὸ ἀποκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης, Heſych. Præterea idē quod ὄχθη in poſteriori ſignific. id eſt Tumulus eminulus, τόπος ὑπὲρ τὰ πεδία, ſeu τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς, (vel, vt Heſychius exponit, δύσβατος καὶ τραχὺς τόπος, ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν, κρημνός) Grumus, Cliuus. Xenoph. De re equeſtri, loquens de experimentis militaribus, τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι, καὶ πρὸς ἄναντες δὲ καὶ κατὰ πρανοῦς καὶ πλάγια ἐλαύνειν. vbi eſt F aliquid minus quàm ἄναντες. Alibi dicit ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Euripid. πέτρινος ὄχθος. Idem, ὄχθος Ἄρειος, collis Martius. A Proclo exponitur ἡ σωρεία τοῦ χώματος, deducente inde ὀχθώδη. Hinc metaphoricè ὄχθοι apud medicos dicuntur tumores verrucoſi tuberoſique, quales in elephanticis apparent: inde labra hulcerum prætumida, calloſa & dura, ὀχθώδη, q. d. verrucoſa appellantur. Gorr. |Item Labor, κόπος, Procl. in Heſ.

Ὀχθηρός, οῦ, ὁ, Ripoſus, Cliuoſus. ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, ιος, ὁ καὶ ἡ, Idem. Item Verrucoſus, Toroſus: vt G B. interpr. Dioſcor. lib. 1, cap. 157, de myrtidano, ἐπὶ φυτοῖς ἔστιν ἀνώμαλος καὶ ὀχθώδης καὶ ὁμόχροος, virgultum myrto adnaſcens, nodoſum, inæquale, verrucoſum, concolor, vt Gorræus habet, Prominens & tumens, vt Hermol. Et Galen. ὥσπερ τὴν σκληρίαν ἐν τῇ μήτρᾳ ἀντίτυπον, ὀχθώδη, ἀνώμαλον. alibi οἷος ὀχθώδης καὶ ἀνώμαλος. Syneſ. de equo turpi, ὀχθώδης τε ἂν τὸ κρανίον καὶ λεπτόδερος τὴν ὀσφύν.

ΟΧΘΕ'Ω, ῶ, Offendor, Indignor, Grauor, id eſt grauatè H fero. metaphora ducta ab ὄχθη, quoniam animus eius qui re aliqua offenditur, aut indignatur, quaſi exurgit & intumeſcit: vt ὀχθεῖν idem ſit quod Sophocles dicit, ὑψοῦ δ' αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις. Quibuſdam tamen ab ἄχθομαι deriuare magis placet: & certè quod ad ſignific. attinet, diuerſa non eſt. Iliad. α, Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. id eſt δυσανασχετήσας, ὑπερλυπηθείς, ἀχθεσθείς. Ibidem, ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Ab Euſtathio exponitur etiam πονέω.

VNDE Ὄχθησις, εως, ἡ, Offenſio, Indignatio. Heſychio eſt θόρυβος, ταραχος. ET Προσοχθέω, ῶ, F. ήσω, Offendo, vel Offenſus ſum, Infenſus ſum, Tædiū moleſtiámque capio. Suidas, poſtquam προσώχθισα expoſuit, ἐβδελυξάμην, ἀπηρέσθην, ſubiungit, καὶ Πισίδης, εἰ δ' αὖ χαλάζῃ καὶ προσοχθεῖ τῇ μέθῃ. vbi vulg. lex. interpr. Impingit. Deriuatur hinc ETIAM Εὐοχθέω, ῶ, F. ήσω, ab eodem Euſtathio explicatum, ἐπὶ καλοῖς πονάω. Alibi verò tradit quoſdam ab ὀχὴ deriuare, interpoſito θ, vt in τειχθὰ & πηγαχθά. Heſiod. Erg. libro 1, Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι. id eſt Facili labore, οὐ κακοπαθῶς, (quomodo κάματον ἀκάματον dixit Euripides) Peruenies ad ver magna cum prouentuum vbertate & laborum fructu. Vel, Lætus & victu abundans: deducendo ab ὀχὴ, id eſt τροφή. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, id eſt σωρεία τοῦ χώματος. Vel εὖ ἔχων & quaſi εὐοχούμενος, Tot enim modis à Proclo exponitur, autore aliqqui non valde idoneo: Scribitur verò ibi ET Εὐόχθων. SED ET Εὔοχθος reperitur, quod eodem modo vt præcedens εὐοχθέω exponi poteſt. Athen. lib. 4, ex Bacchyl. Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες ad opipara, ad opulenta, ad læta conuiuia: reſpiciens ad illud, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

¶Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω, teſte Euſtathio, citante ex Oppiano, ὀχθίζων σπατάλῃ. VNDE Προσοχθίζω, F. ίσω, Offendo. idem quod προσοχθέω, hoc eſt προσκρούω, προσκόπτω, ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπιτιχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι, vt Suidas annotat. Ab eodem exponitur etiam δυσαρεστῶ, βδελύσσομαι. Eſt autem vocabulum Græcis Bibl. interpr. vſitatiſſimum. Pſal. 94, τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ, Quadraginta annos offenſus fui generationi huic. Damaſc. 118, οἷς γὰρ προσοχθίζει θεός, καὶ οἱ τούτου προσοχθίουσιν ἱεραποστολοί· καὶ οἷς θεραπεύεται, καὶ οἱ τούτου θεράποντες ἀφραινθήσονται. id eſt, Quibus offenditur. Leuit. cap. 18, καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐγκαθημένοις, & infenſa fuit terra. Aliquando additur etiam præpoſitio ἐν, more Hebræorum, vt Ezech. c. 36, προσοχθιεῖτε ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, Diſplicebitis vobis in iniquitatibus veſtris, vel Diſplicebunt vobis iniquitates veſtræ. Interdum commodius redditur, Tædium & faſtidium percipio, id eſt δυσαρεστῶ. vt Geneſ. cap. 27, προσώχθισα τῇ ζωῇ μου, tædet me vitæ meæ. Ponitur etiam tranſitiuè, vt Offendo apud Latinos. Sic Paralip. lib. 1, προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ, Offendit Ioab, Malè habuit Ioab, ſeu Moleſtus fuit Ioab. Item Grauor, idē quod ἄχθομαι. Eccleſ. 6, de ſapientia, ὑπόθες τὸν ὦμόν σου, καὶ βάσταξον αὐτὴν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς, eſt Ne graueris, inquit Budæus. quæ fortaſſis ſignificatio præponenda ſuperioribus videatur. Citatur etiam paſſ. προσωχθίσθη θυρεὸς, pro Abiectus eſt clypeus: ex cap. 1 lib. 2 Regum. VNDE Προσόχθισμα, ατος, τό, ET Προσοχθισμός, οῦ, ὁ, Offendiculum, Offenſio: vt προσοχθίσματι προσοχθίσῃς, offenſione offendêris, Hebraica loquendi formula, pro Summopere offendêris, Summopere tibi diſplicebit. προσοχθισμὸς, πρόσκρουσις, δυσπάθεια, vt Heſychius exponit: quibus ſubiicit Budæus, πάθος γνώμης, συμπάθεια. Et προσόχθισμα (vt idem Budæus annotat) in libro Regum ſæpe legitur vt βδέλυγμα, de idolis dictum: vbi Latinè Offenſio legitur ſemper: vt in 4 Regum cap. 23. Hæc ille. Apud Suidam quoque eſt, προσοχθίσματα ἡ γραφὴ καλεῖ εἴδωλα. Sed verbum hoc cum ſuis deriuatis & compoſitis Græcis Bibl. intepr. peculiare eſſe exiſtimatur: nullum certè vſus illorum exemplum aliunde affertur.

Ἔσχατος, ου, ὁ, Vltimus, Poſtremus. Plato Timæo, τὸ μέσον μὲν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον τὸ δ' ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον αὖ μέσα ἀμφότερα. id eſt (Cicer. interpr.) Id quod medium eſt, tum primum fit, tum poſtremum: poſtrema verò & prima, media fiunt. Idem Cicer. ibidem ἔσχατον οὐρανὸν vertit Extremitatem cæli. Thucydides ἔσχατα τοῦ ἄστεος appellat, p. 293, Extremam

vrbis partem. Homero ἐσχατόι, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, qui velut in poſtremo habitant orbe, (id eſt poſtrema orbis parte: vel potius (vt Virgil. loquitur) toto procul orbe remoti. Ab Æſchylo autem Canobus dicitur ἐσχάτη χθονός, quòd ſit maritima. Interdum ἔσχατος ſignif. Qui vltimum gradum tenet. quo ſenſu apud Ariſtot. ἔσχατος δῆμος exponitur Infima plebs. Nonnunquã tamen ἔσχατος contrà redditur Summus. cuius ſignificationis (quam alio reſpectu habet) iſtam eſſe rationem puto, quòd quum Plato (exempli gratia) ἐσχάτην ἀδικίαν vocat in 2 De rep. ſummam iniuſtitiam, (id eſt, qua nulla capitalior eſt, vt Cicero vertit) intelligit quæ primum quidem gradum inter alia iniuſtitiæ genera tenet, ſed quæ poſt vltima omnium, ſeu poſt reliqua omnia iniuſtitiæ genera excogitata fuit. Sic ἐσχάτη τιμωρία, quod itidem Lat. Vltimum ſuppliciũ dixerũt, quod poſt cætera omnia ſuppliciorũ genera excogitatum fuit, vt ea longè crudelitate ſuperans. Dicunt verò & πάντα τὰ ἔσχατα παθεῖν (quo vtitur Xen. Pædiæ 3) eodémque modo Latini Vltima omnia pati. (Talem autem ſignificationem habet iſtud nomen & quum dicitur Vltima experiri. Sic apud Liuium, Neceſſitas vltimum & maximum telum) Sed & Summum pro Vltimum ſeu Extremum in nonnullis loquendi generibus ponitur: viciſſimque Extremè pro Summè. Interdum ἔσχατον ſubſtantiuè ponunt, genitiuum ei addentes: vt Plato De rep. 2, εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας (eo ſenſu quo ἐσχάτην ἀδικίαν modò ex eo protuli) id eſt Ad ſummum vſque gradum. Alicubi etiam εἰς τὸ ἔσχατον, ſicut & εἰς τὰ ἔσχατα, aduerbii locum obtinet, pro Summè, Admodum. Lucianus in Herc. γέρων ἐς τὸ ἔσχατον ἀναφαλαντίας. Xenoph. Lacedæm. polit. τοῦτο καὶ θαυμάζω, καὶ εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφὸν ἡγοῦμαι. Reperitur & ἐσχατώτατα ſuperl. apud Xen. Hell. 2, τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθών. Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, ſi modò accipiatur pro Cohibeo. quia id in quo conſiſtimus, (conſiſtimus autem in eo quod vltimum eſt) veluti nos cohibet, quum non ſinit vltrà progredi. Sic & Lat. Vltimum dictum quidam credunt Vltra quod pergere non liceat.

C. Ἐσχατόγηρως, Qui extremam ſenectutem attigit, Decrepitus. Plut. in Pompeio.

Ἐσχάτως, Extremè, Summè, Ita vt nihil ſupra. Suid. Apud Marcum autem c. 5, ἐσχάτως ἔχει, q. d. Extremè ſe habet, pro In extremum vitæ periculum adducta eſt.

Ἐσχατιά, ᾶς, ἡ, Extremitas rei alicuius, Ora. vt ἐσχατιαὶ τῶν μερῶν, Philo. Sic ἐσχατιαὶ γῆς καὶ θαλάσσης, Vltima pars loci alicuius, & remotiſſima, vt ἐσχατιὰ ἀγροῦ, vel ὅρους. Et pars quæ eſt in confinio. Hom. Il. 2, Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης. Vide Euſtathium. Interdum verò ſine adiectione, Receſſus vltimus ſeu extimus, Locus abſtruſus, Solitudo. Budæus ex Syneſio & Baſilio. Item ἐσχατιαί, Prædia ab vrbibus ſummotiora, quaſi in finibus ſita cuiuſque ditionis aut territorii, ex Ariſtot. vt idem docet. Præterea extremus ordo & remotior à principatu, apud Areop. De quibus ſignif. lege B. p. 82.

Ἐσχάτιος, Vltimus. vnde ἐσχατίης μοίρης ex Epigr.

Ἐσχατόεις, εντος, ὁ, poet. Vltimus, Extremus, In vltimis finibus ſitus. Fœmin. ἐσχατόεσσα. ET Ἐσχατόωσα pro eodem. vt in Bœotia, — Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, participii forma. Sed & ἐσχατόεσσαν ibi quidam legunt.

Ἐσχατεύω, Extremus ſum, vel In extremitate ſũ, id eſt extrema parte. vt τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theophr. Et Ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. In extremis Achaiæ finibus ſita, vel Achaiæ extrema contingens.

Ἐσχάρα, ας, ἡ, Focus. vt Od. ζ, ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, Sedet ad focum, Foco aſſidet. Et Odyſſ. ξ, ἕζηεσαι ἐπ' ἐσχάρῃ. ET ἐπ' ἐσχαρόφιν, Od. τ. At verò Il. κ, v. 419, Ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, vocantur ἐσχάραι πυρὸς ipſæ domus, ſeu qui habitant in ſingulis domibus. quod ego planè ſimile eſſe arbitror Gallico huic generi loquendi, *autãt qu'il y a de feus*, pro *autant qu'il y a de meſnages*. Vide Euſtathium, qui aliam quoque expoſitionem affert, ſed magis coactam. Ad verbum autem πυρὸς ἐσχάραι ſunt qui accipi putent pro πυραὶ ſeu πυρκαϊαί.

Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, Euſtathius ibidem tradit ἐσχάραν in propria ſignificatione eſſe τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὖσαν, vel κοίλην. idẽ ſi que habet Etymol. Quibus ex verbis etymon hoc elicio, (cuius nullã ab illis factã eſſe mentionem miror) ἐσχάραν dictam eſſe παρὰ τὸ ἐσχάσθαι ἱερὰς, id eſt γῆς. Non ignoro interim, afferri aliam ab Euſtathio notationẽ, ſed quæ alia ratione ei tribuatur. ſcribit enim τὴν θυλικὴν ἐσχάραν nomẽ hoc accepiſſe παρὰ τὸ ἔχειν ἀράς, i. quotidianas preces. Fuiſſe autem & ἐσχάρας quaſdam φερεφορήτους docet Euſtathius. ‖ Idem à Sophocle ἀντὶ βωμοῦ, id eſt pro altari, accipi docet: necnon ab Euripide, ſcribente, Μηλοσφαγεῖν δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Ex eodem autem affertur & ἐσχάρα βωμοῦ. ‖ Item ἐσχάρα in plauſtris quod Homerus πείρινθα & ὑπερτερίαν vocat: de quo lege Euſtathiũm. ‖ In vulgatis lex. annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro baſi ex arrectariis & transuerſariis cõpacta, ex Vitr. quẽ adi. vide & in ἐσχάρειον paulo póſt. ‖ Ἐσχάρα in Epigr. Et pro Craticula: à cuius ſimilitudine quidam baſin illam nomen hoc ſortitam exiſtimant. ‖ Ἐσχάρα, pars balnei, Poll. ‖ Ἐσχάρα & pudendum muliebre, Euſtath. at verò ſchol. Ariſtoph. ἐσχάραι plural. χείλη eius vocari tradit. ‖ Eſt etiam ῥύπος, Etymol. & Euſt.

Ἐσχάρα apud medicos Cruſta, & quidem ea propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento cauſtico inducta eſt. Sic autem appellatur & ea quæ ſponte ſua vlceribus cauis accreſcit craſſa nigráque. Nominatim autẽ cauitatis habenda eſt hîc ratio, ſi verum eſt quod tradit poſt veteres grammaticos Euſtathius: videlicet ἐσχάραν eſſe τὴν κοίλην, ſecundum quoſdam, & inde medicos appellaſſe τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη. Quæ itidem habet Etymologicus: ſed is perperã dicit, παρὰ τὸ καὶ τὰς ἰάσεις &c. quaſi illa ſignificatio vocis ἐσχάρα quam ei primam dedi, hinc petita ſit, & non contrà. Sed & Euſtathius malè (quoſcunque autores ſequutus ſit) dixit ἐσχάρας eſſe caua vlcera, quum ſint potius cruſtæ quæ ipſis vlceribus cauis accreſcunt. HINC Ἐσχαρόω, ῶ, Cruſtas obduco, In cruſtas erumpere facio, q. d. Incruſto. Et ἐσχαροῦμαι. vnde ἐσχαρωθέντα ἕλκη, Dioſcorides 4, vlcera quæ cruſtas contraxerunt. quæ cruſtoſa quidã vocarunt. ET Ἐσχάρωσις, q. d. Incruſtatio. ITEM Ἐσχαρωτικὸν medicamentum, q. d. Incruſtatiuũ, vel Cruſtificum, id eſt Cruſtas inducens, Galeno lib. 6 κατὰ τόπους. SED ET Ἀπεσχαροῦσθαι his addendum, quod de vlceribus dicitur quibus cruſtæ detrahuntur. Euſtath. tamen actiuè exponit.

Ἐσχαρεύς, έως, ὁ, Qui foco præeſt in naui. Poll.

Ἐσχαρίτης, q. d. Focalis. ἐσχαρίτης ἄρτος, Coctus in foco, vt quidam interpr. ἐγκρυφίας, Heſych. Vide Athenæum & Pollucem. Additur autẽ & Ἐσχαρίτη in vulgatis lexicis, ex Reg. lib. 2, cap. 6, pro aſſatura carnis, ἑκάστῳ κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐσχαρίτην, καὶ λάγανον ἐκ τηγάνου. Sed Budæus accipit pro accuſatiuo ab ἐσχαρίτης: nec certè video quî dici aliter poſſit, & quomodo ἐσχαρίτη nominatiuus eſſe queat.

Ἐσχάρειος, ου, ὁ & ἡ, Ad focum pertinens. & q. d. Focalis. vt ἐσχάρειον πῦρ, Foci ignis, in Epigr.

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, Focus, in vulg. lex. quod ſuſpectum eſt.

Ἐσχαρίς, ίδος, ἡ, ET Ἐσχάριον, ου, τὸ, q. d. Foculus, id eſt paruus focus. Plutarchus in Publ. de Mutio Scæuola, ἐπὶ ἐσχαρίδος πῦρ ἐχούσης &c. ‖ Item Craticula, aut aliud coquinarium vas. At ἐσχάριον eſt etiam Acerra, Thuribulum, θυμιατήριον. vel potius κοῖλον θυμιατήριον, vt habet Euſtathius. Item Machina apud Athenæum, qua naues in mare trahuntur, vt idem annotat. Bud. autem exponit ex eodem Athenæo Baſis & fulcimentum nauis, quum eam fabricantur, vel ſtat in nauali. At Turn. oſtendit Vitruuium apud Athenæum in lib. De machinis bellicis ἐσχάριον vertiſſe baſin, item compactionem, item tranſtrorum planitiem.

Ἔγχος, εος, τὸ, Haſta. Il. β, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, circũ haſtã manu fatigabitur. Et γ, περὶ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. Et alibi paſſim apud Homerum cæteróſque poetas. Volunt autẽ dictũ ἔγχος gramm. παρὰ τὸ ἔχειν quod eſt Tenere. ‖ Ἔγχος, Enſis. Soph. ſæpe. vt

ἀμφήκει λαβὼν ἔμαψε τ᾽ ἔγχος. Ex eodem affertur φρουρίδος ἔγχος, metaph. dictum pro βοήθεια.

C. Ἐγχειγάστωρ, ορος, ὁ & ἡ, Haſta viuens, id eſt bello, in vulgatis lexicis. Sed puto mēdoſum eſſe pro ἐγχειρογάστωρ, de quo alibi.

C. Ἐγχεικέραυνος, q. d. Haſtifulminus. Ita dicitur Iupiter tāquam fulmine pro haſta vtens. Vide Euſtathium.

C. Ἐγχείμαργος, Haſta furens, id eſt Bellicoſus. Sic Enſe furens dixit quidam Lat. poeta: ſed & alia quædam huiuſmodi memini me apud poetas Lat. legere. ET Ἐγχεσίμαργος pro eodem, Heſ.

C. Ἐγχεσίμωρος, In vibranda haſta exercitatus: & ex conſequenti Bellicoſus, apud Hom. Sic autem dici volunt quaſi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, id eſt πεπονημένος, mutato ο in ω: vel ὁ ἐγχέων ὤραν ἔχων, id eſt φροντίδα. ‖ At in Epigr. lib. 2, Appianus iocoſè dixit δύο Θεσσαλοὶ ἐγχεσίμωροι, deducens à μωρὸς quod ſtultum ſignificat, & ita vocans pugnatores ſtultos, ſeu fatuos ſeu ſtolidos. Ibidem eſt & compar. ἐγχεσιμωρότερος.

C. Ἐγχέσπαλος, Haſtam vibrans, Haſtæ vibrandæ peritus. ex quo intelligitur Bellicoſus apud Hom. & cæteros poetas. SED & Ἐγχεσίπαλλος dicitur. nam Heſych. ἐγχεσίπαλλοι exponit οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμισταί. Eſt autem regularius hoc quàm illud, licet rarius.

C. Χαλκέγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ærea haſta vtens, vel ferrea, Haſtatus, Armatus. Aut etiam Bellicoſus. χαλκεγχέων Τρώων, Eurip.

Ἐχυρός, οῦ, ὁ, Munitus, Firmus, Tutus. ἐχυρὸν χωρίον, Locus natura munitus, Xen. Pæd. 2 & 3. Idem, ἃ ἂν οἰοίμεθα πλείστου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Sed hîc obſerua omitti ſubſtantiuum, vt alibi ſæpe. Sic Thucyd. 1, ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiā loco munito ac tuto. Et Xenophon rurſus, ἐν ἐχυρῷ εἶναι: vt & Lat. In tuto eſſe dicunt, omiſſo ſubſtātiuo: vel potius ablatiuū Tuto ſubſtātiuè accipientes, vt ἐχυροῦ & ἐχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamen non vt ego, ἐχυρὸν neutro genere, ſed ἐχυρὸς maſculino, ſicut & ὀχυρὸς, vult accipi à Xenophōte pro ἔρυμα, id eſt Munitio, Locus natura munitus. In quo quid ſequatur non video. nam licet ἐχυρὸς τόπος, ſicut ἐχυρὸν χωρίον, dici poſſit, non dubium eſt tamen quin ſubſtantiuè dicendum ſit potius ἐχυρὸν quàm ἐχυρός. Item ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς pro A formoſis tutus erat, ex Plutarcho in Solone. Apud Thuc. autem lib. 1, pag. 12, καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgò exponitur Se hæc vobis probaturos: ſed malo ſimplicius, Se hæc ſolida & firma vobis præſtituros. Cæterū ἐχυρὸς ab ἔχω deriuat Etymologiſtes, vt ſit quaſi ὁ αὐτὸν ἔχων. ego tamen mallem ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι deducere, vt ἐχυρὸς diceretur quaſi Hærens, ſeu Firmiter hærēs. Siue autē ab ἔχω ſiue ab ἔχεσθαι verum ſit deduci ἐχυρὸς, prius eſſe quàm ὀχυρὸς meritò cenſebitur.

C. Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Firma & ſtàbili prudentia præditus, Seria cogitans. Heſych. & Etymol.

Ἐχυρῶς, Tutò, Firmè.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, Munitio, Munimen, Firmitudo. καὶ τὴν ἐν οἰκοδομαῖς ἐχυρότητα, Philo.

Ἐχυρόω, ῶ, Munio, Firmo, Firmum reddo. Item Vallo munio. Iſocrates, καὶ ταύταις ἐχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα. ET Ἀπεχυρόω pro eodem. vnde paſſ. ἀπεχυρῶσθαι Theophr. Vallo munitum eſſe. B.

¶ Ὀχυρὸς (de quo ſuprà) idem quod ἐχυρὸς, Thuc. & Xenophon. Et ὀχυρὸν ſubſtantiuè etiam, ſicut ἐχυρὸν, Locus munitus. Xenophon Pæd. 6, τῶν μὲν ἐκείνων ὀχυρῶν ἡμᾶς ὡς πλεῖστα παραιρεῖν, ἡμῖν δὲ αὐτοῖς ὡς πλεῖστα ἰσχυρὰ ποιεῖσθαι.

HINC Ὀχυρῶς, aduerb. ET Ὀχυρότης, ET Ὀχυρόω, quæ idem ſignif. quod ἐχυρῶς, & ἐχυρότης, & ἐχυρόω. Sed ὀχυροῦσθαι actiua etiam ſignif. pro Munire apud Polyb. & App. ITEM verbale Ὀχύρωμα (QVOD & Ἐχύρωμα) Munitio, Munimentū. A Bud. exp. etiam Caſtellū, Arx, Præſidium. Paulus 2 Ad Cor. 10, πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων. Eſt etiam idem quod Romanis Clauſura, teſte Suida. Sed κλεισούρα apud eum legitur. Exponitur ὀχύρωμα & Firmamētū. ET COMP. Ἀντοχυρόω, ῶ, Ex aduerſo munio. AT Ἀποχυρόω, ET Διοχυρόω, ET Ἐξοχυρόω, idem quod ὀχυρόω, niſi quòd præpoſ. vim addit. Polyb. τὰ δὲ περὶ τὴν λίμνην στενὰ, διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι. (ſic autem dixit App. in 5 Ciuil. bell. χαρακώμασι καὶ τάφροις ὀχυρούμενος) Plutarchus in Demoſth. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος. id eſt Aduerſus ſordes munerum non prorſus munitus, non inſtructus integritate: vt Bud. vertit, optimè meo quidem iudicio, ſenſum exprimens. Apud eundem Plutarchum in Camillo. πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι, exponitur Vndique munitos eſſe.

Ὀχυρόπατος, Loca natura munita per quæ tutò viam facere licet. Bud. ex Plut. in Demetrio.

ἘΝΈΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, Pignus, quo videlicet debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρὸν, id eſt tutum. Quo dicitur modo Gallicè *Seureté*, à nomine *Seur*, quod eſt Tutus. Ariſtoph. Pluto, ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; Non dat pignori, ſeu opponit: Aut Pignerat, vel Oppignerat. Herodotus autem dixit ἐνέχυρον τὸν νέκυν τοῦ πατρὸς ἀποδεικνύς. Et ἐνέχυρον γενόμενος, Luc. De luctu. Item metaph. apud Chryſoſt. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον. vbi quidam interpretātur Arrhabonem.

Ἐνεχυράζω, Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, id eſt in pignus. vt apud autorem Axiochi, κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Vtitur Ariſtophan. Nub. voce media. Frequens eſt actiua apud Græcos Bibl. interpr. ex quibus affertur cum accuſatiuo pro Accipere ſeu auferre loco pignoris. Itē ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex iiſdem pro Auferre pignus: itē ἐνεχυρασμὸν ἐνεχυράζειν pro Retinere pignus. Et cum accuſatiuo perſonæ, ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, pro Abſtuliſti pignus à fratribus.

HINC paſſ. Ἐνεχυράζομαι apud Ariſtoph. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἠνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppigneratus. Sed inuenitur & ἐνηνεχυρασμένος AB Ἐγχυράζομαι.

Sed ἐνεχυράζω accipitur etiam pro Pignero, ſeu Oppignero, id eſt Pignori oppono. Qua in ſignificatione poni & ἐνεχυράσασθαι vocem mediam tradit Bud.

HINC Ἐνεχυρασμὸς, Pigneratio, vel Oppigneratio. Item Pigneratio corporum, Bud. 26. ET COMP. Κατενεχυράζω, Poll. Pigneror. ET Προσενεχυράζω, vnde Demoſth. 255, προσηνεχύραζε Φαινοστράτην, quod Budæus vertit, Pignora eius cepit pro collatione.

Ἐνεχυριάζω, idem quod ἐνεχυράζω, Pigneror, vel Oppignero. Æſchines, ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεχυρίαζεν. (vbi obſerua ἐνεχυρίαζεν ſine incremento.) Hinc ἠνεχυρίαστο, Pignori oppoſitum fuerat, Syneſ. ITEM Ἐνεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός. Bud. pag. 26. ET Ἐξενεχυριάζω itidem pro Pignora capio, Laertius in Menippo.

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, Palea, Acus, Feſtuca. Xenophon in Œconomico, ἣν δέ τις λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. A Budæo exponitur etiam Folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam Ariſtas cum culmo excuſſas, id eſt ſtramenta. ‖Quod autem Hippocrates dixit ἀπὸ τοῦ τείχου τὰ ἄχυρα ἀποσπᾶσαι, Celſus vertit, In adiuncto pariete ſiqua minuta eminent carpere. Cæterùm ἄχυρον quidam quaſi ἀέχυρον, alii ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt.

C. Ἀχυροδόκη, q. d. Palearum receptaculum. A Budæo exponitur Locus vbi paleæ volitantes cogūtur, ex verbis Xenophontis quæ modò protuli. ET Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, ITEM Ἀχυρμιὰ, Hom. (quaſi ἀχυρεία) idem quod ἀχυροδόκη. Ab aliis Aceruus palearum exponitur.

C. Ἀχυρότριψ, βος, ὁ καὶ ἡ, Paleam terens. In Epigr. καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυροτρίβας.

Ἀχυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Aceroſus. Apud Ariſtot. in Problematis, τὸ ἀχυρωδέστατον τοῦ ἀλεύρου, quidam interpretātur Quantum in farina eſt furfureum maximè.

Ἀχυρόω, ῶ, Paleis ſterno & reſpergo. Ariſtot. in Problem. διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασι. Item Paleas admiſceo, Gaza apud Theopraſtum.

HINC Ἀχύρωσις, (q. d. Paleatio) Conſtructio quæ fit paleis. Exponitur & Paleata conſtructio apud Ariſtot. de nido hirundinis.

Ἀχυρίδες, Paleolæ, in v. l.

Ἀέξω Augeo, Accumulo. Od. ο, — ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσιν θεοί. ‖ Ἀέξω, Proueho, Promoueo. Heſiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει. id eſt, Facilè [Iupiter] illuſtrem attenuat, & ignobilem prouehit, ſiue promouet. vel, Ignobilibus amplitudinẽ & dignitatem donat. Quam ſignificationem habet & in hoc Callimachi verſu, Οὐκ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. ‖ Ἀέξων ab Heſychio exponitur etiam ἔχων, id eſt habens. volens (vt opinor) ſignificare ſimpliciter ἔχων in his Homeri locis, & aliis huiuſmodi: Il. ρ, Εἰσήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων. Et Od. ω, πένθος ἀέξων. & Od. λ, ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. At apud Heſiodum, μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων, exponunt Fiduciam accumulans. A B

Ἀέξομαι, paſſ. Augeor, vel Creſco. Il. χ, Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο. Il. λ, Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Apud eundem θυμὸς dicitur ἀέξεσθαι, Od. β: ſic & apud Heſiodum in Theogonia. De deriuatione autem huius verbi vide in Αὔξω.

C. Ἀεξιτόκος, Fœtum augens. Apud Nonnum ἀεξιτόκος dicitur pater, id eſt prolificus, fœtificus, vt vulgò exponũt. Ex ἀέξω & τόκος. C

C. Ἀεξίφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plantas augens, Plantis dans incrementum. Auroræ epithetum in Anthol. epigr. Appellatur enim ἠὼς ἀεξίφυτος.

¶ Αὔξω, Fut. αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα, Aor. 1. ηὔξησα tanquam ab αὐξέω, circunflexæ cõiugationis. Idem ſignificat quod ἀέξω, augeo. vnde opponuntur αὔξειν & μειοῦν apud Ariſtotelem in Rhetor. 2. Iſocr. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι. id eſt, Res paruas verbis augere facile eſt. Apud Herodotum τὰ Ἑλληνικὰ ηὖξον, nonnulli exponunt, Græcis ſtudebant fauebántque. Sed malim, retinendo ſignificationem vſitatam huius verbi, reddere, Res Græcorum promouebant, ſiue prouehebant. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, Augere honoribus & ornare, vt Bud. apud Xenophontem exponit. Idem apud Iſocratem ad Phil. αὔξειν ἑαυτὸν explicat, Augere ſe: hoc eſt, creſcere nomine & autoritate.

Αὔξω in paſſiua ſignificatione, Augeor, Creſco. vt apud Alexandrum Aphrod. αὔξουσι τρίχες, creſcunt capilli. Quod autem ad formationem huius verbi attinet, Euſtathius poſtquam dixit ἀέξεσθαι eſſe πρωτότυπον verbi αὔξεσθαι, (quod & de act. voce intelligendum eſt) addit, eſſe ἔχω ἕξω pro ἐπέχω, & ἀέξω pro οὐκ ἐπέχω, ac per craſin ἄξω: ſed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω quod eſt fero, & cũ ἄξω futuro verbi ἄγω, quod eſt κλάζω, dici αὔξω cũ pleonaſmo Æolico literæ υ. & ἀέξεσθαι eſſe τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλ' εἰς μέγεθος προχωρεῖν μεῖζον τοῦ κατ' ἀρχάς.

Αὔξομαι, paſſiuum, Augeor, Creſco. Demoſth. Olynthiaca 2, μέγας νῦν ηὔξηθη. Quo loquitur modo & Xenophon Pæd. 4, τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. At in ſermone Latino durè diceretur ad verbum, Magnus auctus eſt. Item, Nomen huius augebatur maximũ. Potius igitur ita verterem, Magnum incrementum accepit: &, Magnum incrementum accipiebat. Sic apud Iſocratem ad Nicoclem, καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν ηὐξημένην, & imperium meum accepiſſe incrementum. ‖ Αὔξεσθαι, Vires accipere, Roborari, Inualeſcere. nã ἀσθενέστερον γίνεσθαι, & αὔξεσθαι opponit Xenophon Pæd. 6, quum dicit, τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. ‖ Bud. addit αὔξεσθαι nonnunquam poni pro Inclareſcere & potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, Augmentum, Incrementum. Athen. 7, ταχεῖαν λέγων γίνεσθαι τοῖς ἰχθύσι τὴν αὔξησιν. Fit autem αὔξησις ab αὐξέω circunflexo: at ſequentia αὔξη & αὔξιμος ab αὔξω barytono.

Αὐξητικός, ή, όν, Augendi vim habens, Aptus ad incrementum dandum. Quidam vno verbo reddunt Auctiuus: alii, Auctuarius. At ego malim cum Lucretio, Auctificus: & apud Ariſtotelem, αὐξητικὴ δύναμις, verterim Auctifica vis: vt ille dicit auctificos motus. ‖ Accipitur etiam paſſiuè, pro Creſcens ſiue Excreſcẽs, vel Creſcendi aut excreſcẽdi vim habens. Theophr. ἔστι μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη. id eſt (Plinio interprete) In longitudinem creſcunt abies, palma, cupreſſus, & ſiqua vniſtirpia.

Αὔξη, ης, ἡ, Incrementum. Quidam innominatus apud Suidam, μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν. Apud eundem αὔξη exponitur βλάστησις, id eſt germinatio. ‖ Apud Heſychium legitur & αὔξις, explicatum αὔξησις, βλάστησις. At Αὐξίδες apud Ariſtot. De animal. lib. 6. (à nominat. ſingulari Αὐξίς) Thunnorum piſcium fœtus: quia diebus paucis αὐξάνονται, id eſt Adoleſcunt. Auxumas vocat Gaza.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non αὔξημος, vt in vulgatis Græcolat. lexicis habetur) q. d. ad verbum, Auctiuus, Augendi vim habens, Ad incrementum dandum aptus. A Bud. in lex. αὔξιμος exponitur, Adauctum & incrementum accommodatus: Xenophontis hæc verba citante, de catulis alienæ matri ſubiectis loquentis, in Cynegetico, αἱ γὰρ τιτθεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι. Scribitur autẽ αὔξιμος per ι tum in illo Xenophõtis loco, tum in aliis: quia fit tanquam ab αὔξις non tanquam ab αὔξη. ſic & ἄλκιμος per ι, quamuis dicatur ἀλκή. fit enim tanquam ab ἀλκίς, vel à datiuo ἀλκί, quem per metaplaſmum factum à poetis dicunt grammatici. Sic à βλάστη factum βλάστιμον habemus apud Æſchylum per ι, in bonis exemplaribus. Quæ non conſiderarunt qui in v. l. ſcripſerunt αὔξημος per η.

Dicitur et Αὐξάνω, idem quod αὔξω: & Αὐξάνομαι idẽ quod αὔξομαι. vt αὐξάνονται τρίχες, apud Ariſtot. De animal. gen. lib. 2, Creſcunt capilli. Apud eundem αὐξάνεσθαι Gaza vertit adoleſcere, De animal. 6, cap. 17. Xen. Pæd. 5, αὐξανομένην χώραν & μειουμένην opponit: vt antea dictum eſt Ariſtotelem αὔξειν & μειοῦν opponere. αὐξάνεται μείζων, Plato de leg. vt μέγας ηὐξήθη & μέγιστον ηὔξετο paulo antè poſita. D

C. Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui augeri non poteſt, Qui non augetur vel creſcit, Incremento carens. idem quod ἀναυξής. Ariſtot. in 1 De cælo. Et ἀναύξητοι παρῳχημένοι apud grammaticos, præterita quæ augmentum non habent.

C. Δυσαύξητος, Qui difficulter augeſcit & increſcit. Theophraſtus De cauſis plant. lib. 1, cap. 8, τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ξηρὰ, δυσαύξητα. quorum paulo pòſt dicit βραδεῖαν εἶναι τὴν ἐπίδοσιν.

C. Ἀναυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui non auget, Qui incrementum non dat. vt ἀναυξὴς πίτυς apud Theophraſtum De cauſ. plant. lib. 2, cap. 4. vbi Gaza vertit, Qui incrementi laudem nullam aſſequi poteſt. Et lib. 1, cap. 9, καὶ γὰρ ἡ ξηρότης ἀναυξής. hoc eſt (vt alibi dicit) κωλύει τὰς αὐξήσεις. Accipitur etiam paſſiuè pro Qui non augeſcit, Qui incremento non augetur, vt Liuius loquitur. Theophr. loco citato, de arboribus in locis frigidis & ventoſis, ἀναυξέστερα μὲν, πυκνότερα δὲ καὶ ξηρότερα. Ariſtot. in 1 De cælo, ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Ibidem ἀναύξητον dicit. Reperitur verò et Ἄναυξον neutro genere, idem ſignificans quod ἀναυξές. Plut. De anim. ſolert. ἄλλως γὰρ οὐ γίνεται μέγα τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἀπολὲς μένει καὶ ἄναυξον.

C. Δυσαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter augeſcit & increſcit. idem quod δυσαύξητος. Theoph. De cauſis plant. lib. 1, cap. 9, δάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ. ibidem, de plantarum imbecillitate, καὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα δυσαυξῆ καὶ δύστροφα.

C. Εὐαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui bene ſeu facilè augeſcit, Qui bene creſcit. Theophr. lib. 1, De cauſis plantarum cap. 8, εὐβλαστῆ δὲ καὶ εὐαυξῆ. & cap. 9, εὐαυξέστερα γὰρ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, id eſt αὐξανόμενα μᾶλλον, vt paulo antè loquitur.

C. Παλιναυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Recreſcens, Renaſcens. Nonn. παλιναυξέος ἐκ σκοπιῆς, è ſpecula ſeu rupe renaſcente. nam ſunt qui ſaxa dicant creſcere. v. l.

C. Πολυαυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum augeſcens, Qui multo incremento augetur, Qui eſt multi incrementi. E

C. Ἀναύξω, Augeo. v. l.

C. Ἐξαύξω, ſiue ἐξαυξάνω, Exaugeo, Auctius reddo, ſeu Supra modum augeo. Ἐξαύξεσθαι, Immodicè augeri & excreſcere. Bud. ex Theophr. de roſa, ἐξαμβλοῦνται γὰρ ἐξαυξόμεναι.

ἀπολογχμῦται.

C.ΕΠαύξω, ſiue Ἐπαυξαίνω, Adaugeo, Inſuper augeo. Theophraſtus De cauſis plant. lib. 1, de imbribus, τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύναται τὰ συνιστάμενα. Cicero ἐπαύξεσθαι apud Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Creſcere: vt videre eſt pag. 53 mei lexici Ciceroniani. Demoſth. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.

VNDE Ἐπαύξησις, εως, ἡ, Incrementũ, Accrementum, ſeu Accretio, Augmentum. ET Ἐπαυξὴ, ῆς, ἡ, idem. Plato De leg.

C.ΠΑΡαύξω ſiue Παραυξαίνω, Augeo, vel Obiter augeo. VNDE Παραύξησις, εως, ἡ, Incrementum, Accretio. Dioſcorides, ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, in accretione ſeu incremento lunæ. Quintil. lib. 9, cap. 2 ex Rutilio ſiue Gorgia παραύξησιν inter figuras oratorias recenſet.

C.ΠΡΟαύξω ſiue Προαυξαίνω, Antè augeo. Et in paſſ. προαύξεται apud Theophraſtum lib. 4, cap. 11 De cauſ. plant. Vbi Gaza vertit Præaugeſcit. VNDE Προαυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. Ab Hippocr. προαυξέες παῖδες dicũtur οἱ ἐπὶ πλέον ηὐξημένοι, & quorum iam oſſa, perinde ac tenellorum, formari fingique non poſſunt. Inde etiam morbi quidam προαυξέες ab eodem dicuntur qui accidunt ætate iam progreſſis, vt Gal. exponit ἐν ταῖς γλώσσαις. Gorr.

C.ΠΡΟΣαύξω ſiue Προσαυξαίνω, Adaugeo, Inſuper augeo. VNDE Προσαύξησις, Accretio, Cic. Accremẽtum, Plinio.

C.ΣΥΝαύξω ſiue Συναυξαίνω, Simul augeo. Et in paſſ. Συναυξαίνομαι Simul creſco ſeu augeor, Cum aliquo creſco ſeu accreſco. Herodianus lib. 1, οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συναυξηθεὶς τῷ Κομμόδῳ, quum in domum imperatoriam ſeruitio eſſet traditus, & cum ipſo Commodo accreuiſſet, vt Politianus interpretatur. Συναύξω, Augeo, Locupleto, Vberiorem reddo. Ariſtoteles ſæpe vtitur in 10 Ethic. ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν. alibi, ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὰς ἐνεργείας. alibi, συναύξει γὰρ τὴν ἐνέργειαν ἡ οἰκεία ἡδονή. Bud.

C.ΥΠΕΡαύξω, ſiue Ὑπεραυξαίνω, Supra modum augeo. Et in paſſ. Ὑπεραύξομαι, Supra modum augeſco vel creſco. Vel (vt Bud. interpr.) Nimium creſco. Andoc. p. 30, de iis qui nimium eminent inter ciues, ἔτι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξανομένους.

ΕΨΩ, Coquo, Elixo. Xen. Pæd. 8, ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ δ' ὀπτᾷν, alio elixare, alio aſſare. Athen. lib. 7, ἰουλίδας ἕψειν μὲν ἐν ἅλμῃ, ὀπτᾷν δὲ ἐπὶ τηγάνῳ. Et lib. 2, τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. Et paſſiuè ἕψομαι, Coquor, Elixor. Epigr. lib. 2, ὡς ὁ παλαιὸς ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι, ceu antiquus Pelias, ſperas fore vt cocta iuueneſcas. Athenæus l. 8 ex Theophraſto de piſcibus glacie concretis, οὐ πρότερον αἰσθάνονται οὐδὲ κινοῦνται πρὶν ἂν εἰς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἕψωνται. Formant autem verbum ἑψῶ futurum & quæ ab eo deſcendunt tempora AB Ἑψέω. Athen. lib. 1 ex Nicochare, εἰσαύριον αὐτὴ ῥαφανὶν ἑψήσομεν βαλανεῖον. Et lib. 9, ἐξ ὕδατος ἑψημένον ταχέως.

‖In paſſiuo exponitur etiam Ferueo ex Ariſtot. Anim. lib. 6, ἑψομένου συνίσταται ᾠόν, feruente aqua cogitur ouum & ſpiſſatur. Ex eodem, ἑψημένας χύτρας, ollas feruentes, vulg. lex. Ἑψήσασθαι ſignif. actiua capitur etiam pro ἑψῆσαι. ‖Ἑψήσασθαι τὴν κόμην eſt Inficere & fucare comam, ſeu colorare: τὸ καταχρῶσαι, inquit Pollux lib. 2, citans hunc locum, — καὶ τὴν κόμην ἡψήσατο. ſic enim ibi tenuatur. Apud Heſychium quoque ἕψειν (ſic enim & ibi tenuatur) eſt τὸ τὰς τρίχας βάπτειν. Quam ſcripturam (licet rariorem & magis poeticam) confirmat ἀπεψῆσαι pro ἀφεψῆσαι.

Ἑφθός, οῦ, ὁ, Coctus, Elixus Xenophon Pæd. 6, καὶ τὰ ἑφθὰ δὲ πάντα μεθ' ὕδατος τὸ πλεῖστον ἐσκεύασται, elixa verò omnia cũ aqua parata ſunt. Athen. lib. 9, ἐξ ἡμισείας μὲν ἐστιν ὀπτός, ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα. Et lib. 2, ξηρὰ δὲ, ἑφθὰ, καὶ φρυκτά. & libro 1, ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον. ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς σίτοις. Dioſcor. lib. 2, cap. 128, βιβρώσκεται ἑφθή τε καὶ ὠμή. Dicitur etiam ἑφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν ſiue ἑψῆσαι, id eſt Elixare. Apud Athen. lib. 7, coquus adminiſtris ſuis præcipit vt iis quæ aſſentur, ignem ſubiiciant non nimis remiſſum: addens, Τὸ γὰρ βίαιον οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ. Apud Dioſcoridem lib. 6, cap. 114, ἑφθὸν eſt atramenti ſutorii ſpecies quod in Hiſpania coqui ſolet. VNDE Ἑφθοπώλης, ου, ὁ, Qui cocta ſiue elixa vendit. A quo EST

A Ἑφθοπώλιον, vel potius Ἑφθοπωλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi cocta ſiue elixa veneunt. Athen. lib. 3, εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἑφθοπώλιον παρὰ Ποσειδίππῳ. Ibidem paulo antè præceſſit, παρελθὼν σοι πίνακας ἔχοντες τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν πολλά, (&c.) ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένοις ἑφθοπωλίοις. Ab ἑφθὸς eſt ET Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſcoctus, Athen. ET Ἡμίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semicoctus, Semielixus. Poll. lib. 6. ET Πάνεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte coctus, Percoctus, Probè coctus. Heſiod. πανέφθου κασσιτέροιο. (Pro quo habetur ET Πάνεψος. in vulg. l.) ET Πολυεφθὴς, Multum

B diúque coctus. Dicitur verò ET Ἄπεφθος χρυσός, Aurum ſæpe excoctum ita vt obryzum fiat, quemadmodum annotat Thuc. ſcholiaſtes lib. 2, ἀπέφαινε δὲ ἔχειν τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου. Theognid. Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐν ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ. Poll. lib. 7, cap. 23, τὴν ἐπίχρυσον κόνιν διακρίνοντες, ἕψοντες, καθαίροντες, περὶ βασανίζοντες. ἄπεφθος χρυσὸς, ἀκριβὴς, ἀκήρατος, εἰλικρινὴς, ἀκραιφνής. De quo & Plin. l. 33, c. 3, Quinimo quò ſæpius arſit, proficit

C ad bonitatẽ: aurique experimẽto ignis eſt, vt ſimili colore rubeat quo ignis: atque ipſum obryzum vocant. In vulg. lex. ἄπεφθος exponitur Excoctus ſeu Decoctus. quo modo accipi poteſt apud Athen. lib. 5, Alexidis verbis vtentem, λαβὼν ἐκ Πυθαγορειζούσης ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ἀμὸν πίῃ, βαρὺ καὶ κοπῶδες. Ab ἑφθὸς, in v. l. eſt ETIAM verbum Ἑφθόω, id eſt Elixo, Coquo.

Ἑφθαλέος, ου, ὁ, Coctus. v. l.

Ἕψημα, ατος, τὸ, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum eſt. Athen. lib. 4, ex Plat. Polit. 2, βολ-

D βοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς, ἑψήματα ἑψήσονται. Sic in vulgatis lexicis, ἐν τοῖς ἑψήμασι, in iis quæ aqua coquit, ex Gazæ interpr. ‖Ἕψημα peculiariter dicitur Sapa vel Defrutum: vocabulum apud medicos vſitatum. Plinius lib. 14, cap. 9, Siræum (quod alii ἕψημα, noſtri ſapam appellãt) ingenii non naturæ opus eſt, muſto vſque ad tertiam partem menſuræ decocto: quod vbi factum ad dimidiam eſt, defrutum vocamus. VNDE Ἑψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sapã redolẽs, Sapam referens. vt apud Dioſc. ἑψηματώδης τὴν ὀσμὴν, Sapam odore referens.

E Ἕψησις, εως, ἡ, Coctio, Elixatio. Plut. Problem. Rom. ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. Dicitur etiam de coctione quæ in vẽtriculo fit.

Ἑψητής, οῦ, ὁ, Coctor. Baſil. epiſt. ἑψηταὶ τοῦ μέλιτος.

Ἑψητήριον, ου, τὸ, Olla, Id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητός, οῦ, ὁ, Coctus, Elixatus. Nicander Alexiph. ἑψητοῖσι δαμασθεὶς ἀλθήσῃ ὑδάτεσσι, aquis coctis ſeu calefactis: id eſt balneo, lauacro. ‖Vocatur ita & piſciculus de quo Ariſtot. De animal. Gaza naricam tranſtulit: quæ

F vox apud Plautum naticem ſignificat, Feſto autore, id eſt τριγλίω differentem ab ἑψητός. nam ἑψητοὺς καλοῦσι, (inquit Athen. lib. 7) ἰχθύδια ἀπολειπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν ὅταν ὁ Νεῖλος ἀποπαύσηται τῆς πληρώσεως. v. l. ‖Euſtathio ἑψητὸς eſt edulium ex piſciculis minutis ſeu tenuibus, vt apua, atherina, mullulo, (ſecundum antiquos) aut ſepiolis, aut cancris paruulis. At ἑψητοὶ plurali numero idem ei quod illic Athenæo. (SED ET Ἑψηλεῖς apud Heſychium, Parui piſciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια.) VNDE Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non coctus, Non elixatus.

G Ἑψανός, οῦ, ὁ, Coctiuus, Coctilis. ſeu (vt Bud. interpr.) Qui facilè coquitur, Iurulentus, (Celſ.) Elixus: vt ὀπτανός. Ariſtot. διὰ τί τῶν φυομένων τὰ μὲν ἑψανά, τὰ δὲ ὠμά, βρωτά. Idem, διὰ τί τὰ μὲν ἑψανά, τὰ δὲ ὀπτανά. Dioſc. lib. 2, cap. 129, de lente, διαφέρει δὲ αὐτῆς ὁ ἑψανός. Plinius, Lens optima quæ facillimè coquitur.

Ἑψάνη, ης, ἡ, idem quod ἑψητήριον, Heſyc.

Ἑψαλέος, ου, ὁ, Coctus, Elixus. vel Coctilis, Coctiuus. Nic. Alexiph. ἑψαλέην κνίδην, coctam ſeu decoctam. ἑψημένην.

C.ΑΦέψω, VEL Ἀφεψέω, Decoquo, Diſcoquo, Coquo.

H Dioſcor. lib. 2, cap. 129, σὺν σιδίοις ἢ ῥόδοις ξηροῖς ἀφεψόμενος, cũ putamine punici ac ſiccis roſis decocta. Idẽ, de ononide, ἀφεψηθεῖσα δὲ ἡ ῥίζα ἐν ὀξυκράτῳ καὶ διακλυζομένη πόνον ὀδόντων πραΰνει. Plin. Radix decoquitur in poſca dolori dentium. VNDE Ἄφεψις, εως, ἡ, Decoctio, Coctio. Theophr. l. 9 loquẽs de pice, τὸ δὲ τῆς ἀφεψήσεως καὶ ἀποπίαν

καὶ παχυτέραν, ὠμήν. διὸ καὶ τὸ ἀφέψημα ἔλαττον γίγνεται. ET Ἀφέψημα, ατος, τὸ, Decoctũ, Ius ex decoctione. Dioſc. lib. 2, c.129, de lente, λυτικὸν γὰρ κοιλίας τὸ πρῶτον ἀφέψημα αὐτῆς, primum eius decoctum aluũ ſoluit, ſeu, (vt Plin. habet) [aluum] ſoluit minus percocta. Idem eodem libro cap.132, de lupinis, καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῶν μετὰ πηγάνου καὶ πεπέρεως, id eſt (Plinio interprete) Succus decoctorum cum ruta & pipere. Et BICOMP. Ἐναφέψω ſiue Ἐναφεψῶ, Incoquo. Dioſc. ITEM Προσαφέψω ſiue Προσαφεψῶ, In decoquendo adhibeo, Vnà decoquo. In vulgatis lexicis exponitur ET Ἀναφέψω Incoquo. forſan pro ἐναφέψω. Pro Ἀφέψω verò dicitur ETIAM Ἀπέψω. Suid. ex Ariſtophane, Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ἡμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκας. id eſt Coquens, ἑψήσας, καινουργήσας, vt Suidas exponens, addit Medeam ſic Bacchi nutrices coquendo renouaſſe. Quidam exponunt ibi Recoquens: ſed melius eſt Coquens: quum antea populus coctus non fuerit ſed tum primùm coqueretur. A B

C. Ἐξέψω, Excoquo, Coquo, Elixo.

C. Ἐφέψω, Recoquo, Inſuper coquo. Athen. lib. 14, διὸ περὶ ἑφθὸν ἐπιπλεῖον οὔ φασιν οὐδὲ ἐφέψειν, nec recoquere. quoniam recoctio ἀνάλωσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ βελτίονος, ſecundum Ariſtotelem. C

C. ΚΑΘέψω, ſiue Καθεψῶ, Decoquo. Vnde καθέψεται, decoquitur. Et apud Dioſcoridem libro 6, cap. 6, ἀμύγδαλα πικρὰ, εἴτη τε ὀρνίθεια καθεψημένα. & cap. 7, κονία τε σὺν οἴνῳ καὶ ὄρνιθι καθεψηθεῖσα. VNDE Συγκαθέψω ſiue Συγκαθεψῶ, Simul decoquo. Dioſc. lib. 2 cap. 129, de lente, δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθέψειν αὐτῇ.

C. ΠΡΟΣέψω, q. d. Adcoquo, Aliis additum coquo. Athen.

C. ΣΥΝέψω, Simul coquo. Gal. ad Glauc. Et περὶ τῶν κατὰ τόπους lib. 7, συνέψουσι μέχρις οὗ ποιῶς συσραφῇ. Et συνεψόμενον, Concoctum. B. ex Theophr. 140. D

ἝΩ, ET Ἕννυμι, (vt ζώω & ζώννυμι) F. ἕσω VEL ἕσσω, metri gratia, Induo. Sunt autem vocabula poetica, & pauca à ſe formãt tempora. Od. ε, χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἶνυτ' Ὀδυσσεύς. Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Theocr. Heraclisco, Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσαις ὑπὲρ ἕννυτο κνήμαις. Od. ο, εἵματα ἕσσει κεῖνός σε, te induet. Od. π, λυγρὰ δὲ εἵματα ἕστο περὶ χροΐ. Aor. med. EST Ἑσσάμην. Od. ξ, Ἕσσαι με χλαῖναν, indue me læna. Heſiod. Erg. Ἠέρα ἑσσάμενοι. Epigr. ἑσσαμένη στολίδας. Pro quo dicitur ET Ἐέσσατο, repetito ε initiali vt in ἐέργω. Odyſſ. ξ, Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατο, induit. A præterito plusquamperf. EST Ἕσσο: quod cũ κεν, pro Induiſſes, Il. γ, λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. Et ἕστο, Indutus erat. pro quo ἕεστο facta, reduplicatione literæ initialis. Præteritum perf. paſſ. EST Εἷμαι Indutus ſum. Od. τ, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι. Od. λ, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷται. Vnde eſt partic. Εἱμένος, Indutus. Od. ο, νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι. Il. ο, Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην. E

C. ἈΜΦΙέννυμι, SIVE Ἀμφιεννύω, Circuminduo, Induo. Plut. Pericle, τοὺς πρεσβυτέρους ἀμφιεννύων. Et Probl. Rom. τὸ σῶμα τοῦ τεθνηκότος ἀμφιεννύουσι λευκοῖς. Od. σ, Εἵματά τε ἀμφιέσαιμι ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην. Od. ε, Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. Ariſtoph. δός δή μοι τὸ τριβώνιον, ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί. Vſus eſt huius verbi etiã in voce media. Od. ψ, Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε, καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας. X. Pæd. 8, ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δυοῖν φέρειν. Herodianus lib. 1, ἀμφιέννυντό τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas ſibi atque aureas veſtes circundabat. Nazianz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturã induens. Sed & ὕδωρ ἀμφιέννυσθαι apud Euſt. dicitur qui vrinat, ὁ δὺς καθ' ὕδατος. Præteritum paſſ. eſt ἠμφίεσμαι. vnde ἠμφιεσμένος κακῶς apud Athen. lib. 12, malè indutus. ἠμφιεσμένος χρυσᾶ: apud Lucianum. Dicitur verò & Ἀμφιειμένος: vt ἀμφιειμένος διπλοΐδα, ἤγουν ἐνδεδυμένος, vt Bud. annotat. VNDE Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, Indumẽtum. Plato 2 De rep. σκηνὴν καὶ ἀμφιέσματα. ET Ἀμπεχόνη, ἴδος, ἡ, Perula, vulg. lex. Amiculum dormitorium vel ſtragulum. B. Poll. lib. 7, αἱ δὲ ἐφεστρίδες καὶ ἀμφιεστρίδες περιβόλαια ἂν εἶεν. Et BICOMP. Ἐπαμφιέννυμι, Superinduo. ITEM Μεταμφιέννυμαι, Veſtibus exutũ, aliis induo. Vel (vt Bud. interpr.) Veſtem muto, Permuto. Athen. lib. 12, ὁπότε τῶν πολιτῶν τινὰ ἴδοι κακῶς ἠμφιεσμένον, ἐκείνῳ ἑαυτὸν μεταμφιέννυσθαι τῶν νεανίσκων τινὰ τῶν συνακολουθούντων αὐτῷ. Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, relicto pallio philoſophico purpuram induar. Herodian. πλὴν τε λιπαρούσῃ ἐπειρᾶτο μεταμφιέσασθαι τὴν Ῥωμαίων στολὴν, vt mutaret Syrium cultum. Hæc Bud. Pro ἀμφιέννυμαι autem dicitur ET Ἀμφίεμαι, quod eſt in cõm. Bud. Vnde ἀμφιέσθαι apud Pollucem lib. 1, cui ſynonyma apponit ἐσθῆσθαι & ἐνδεδυκέναι. Pro eodem dicitur ETIAM Ἀμφιάζομαι. VNDE Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα. ET Ἀμφίασις, εως, ἡ, Amictus. B. ex Areopag. Sic Iob. 22, ἀμφίασιν γυμνῶν ἀφείλου, nudis veſtes abſtuliſti. Et BICOMP. Ἐπαμφιάζομαι, Superinduor. Baſil. in Hexaem. de luna loquẽs, συνεχῶς δὲ ἀποδυομένη, καὶ πάλιν ἐπαμφιαζομένη. ITEM Μεταμφιάζομαι idem quod μεταμφιέννυμαι. Athen. μεταμφιασαμένη τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, καὶ ἀναλαβοῦσα θεραπαινίδος τῆς τυχούσης. Sed ET Ἀμφίσκω dicitur, idem ſignificans quod ἀμφιέννυμι. vnde ἀμφίσκοντες, ἐνδυόμενοι. ET Ἐπαμφίσκω ET Μεταμφίσκω, idem quod ἐπαμφιέννυμι ſiue ἐπαμφιάζομαι, & μεταμφιέννυμι ſiue μεταμφιάζομαι. F G H

C. ἘΞέννυμι, Exuo. vulg. lex. Pro eo verò quod in iiſdem vulg. lex. citatur, ex Od. ο, v. 206, Νηὶ ἐνὶ πρυμνῇ ἐξέννυτο κάλλιμα δῶρα, exponebat ſeu deponebat in puppe: in aliis editionibus, & verò in textu Euſt. commentariis addito, legitur ἐξαίνυτο ab ἐξαίνυμαι. Neutrius lectionis meminit ipſe Euſtath. ſed verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ θέμενος.

C. ἘΠΙέννυμι, Induo. Od. ψ, Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν ἡμεῖς, nos ei lænam induimus, ſeu (vt Euſtathius, dicens ἐπιέσασθαι non ſemper eſſe ἐνδύσασθαι, exponit) ἐπεβάλομεν, hoc eſt ἐπεθέμεθα κοιμηθέντι. Greg. Τέρποντα κακίῃ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι, nebula circundati & obtenebrati, vt Bud. interpretatur. VNDE Ἐπιειμένος, Indutus. Quod metaphoricè quoque capitur, vt Il. α, ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute, hoc eſt (vt Euſtathius exponit) περιφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθά τι περίβλημα, vel ἐνδεδυμένε ἀναίδειαν οἷά τι ὅπλον. Sic Il. θ, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. & Od. ι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. ET Ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, Sagum, vt Alciatus interpr. Amiculum, Chlamys, vt Budæus, annotans ex Plutarcho, thoraci ſuperindui: ſicut in vulgatis quoque lexicis dicitur eſſe veſtis quæ armatis ſuperinduitur ad tegenda arma. Suidas dicit eſſe veſtimentum Romanum, quod & μανδύας & βίρρον vocetur. Herodian. lib. 7, de militibus, ὅπλων μὲν γυμνοὶ, ἐν λιταῖς δὲ ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσι. Et paulo poſt, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθημένας ταῖς ἐφεστρίσι. vbi Politianus vertit Sagis. A Suida, præter χλαῖς, exponitur quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, id eſt Cilicium. Hos autem affert locos, οἱ ἔζονται ταῖς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν: ſicut Vegetius quoque cilicia ad excipiendum impetum ſagittarum adhiberi ſcribit. Item, ἐρῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας καὶ νάκη, ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη. Ponitur verò & generalius pro quouis veſtimento. vnde Herodianus libro 4 ſenatoribus etiam tribuit in apotheoſi Seueri, ἐν μὲν τῷ λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος μελαίναις ἐφεστρίσι χρώμενοι. vbi Politianus vertit Atris veſtibus. Sic exponitur etiam apud Xenophontem Symp. p. 517, πάνυ μὲν λεπτοὶ χιτῶνες οἱ ἐσθοί μοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ παχεῖαι ἐφεστρίδες οἱ ὄρφοι. vbi tamen ſpecialius quàm pro quauis veſte poni videtur. Ab Athenæo adiectiuè vſurpatur, l. 5, p. 78, πορφυροῦν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκὼς, χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ. ET Ἐφεστρίδιον, Vmbella. v. l.

C. ΚΑΤΑέννυμι SIVE Καταεννύω, Induo, Conueſtio. Il. ψ, Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, induebant, id eſt contegebant. VNDE Καταειμένος SIVE Κατειμένος participium, id eſt Indutus, Veſtitus. Od. ν, αἰπὺ δ' ὄρος περίσιβαι καταειμένον ὕλῃ Παρνησοῦ. Apud Apoll. verò lib. 1, ἰσθμὸς Χέρσῳ ἐπὶ πρηῶνος καταειμένος, ſchol. dicit eſſe vel καταφερόμενος vel καταπνεόμενος vel κεκαλυμμένος φυτοῖς.

C. ΠΕΡΙέννυμι, Circuminduo, Circumueſtio. Il. σ, Αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τά ἅ τεύχεα ἕσσεν, id eſt περιέσσεν per tmeſin diſtractum. Heſiodus, Τὴν περιέσσασθαι, hanc indue. VNDE Περιειμένος ET Περιεσμένος (vt ἠμφιεσμένος) Circumindutus, Indutus. Eſaiæ 37, περιεσμένοι τοὺς χιτῶνας tunicas induti.

¶ Εἷμα, ατος, τὸ, Indumentum, Veſtimentũ ſeu Veſtis. Il. γ,

κάλλεϊ τε ϛίλϐων καὶ εἵμασι. Od. η, ἀμβρότα εἵματα ἐστιν. Od. ζ, καθαρὰ χροὶ εἵματ᾽ ἔχοντα. Od. θ, εἵματά τ᾽ ἐξημοιβά. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus quoque in Problematis Romanis, quum ſcribit non minus de nigro quàm de purpureo dici poſſe, δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα: ſed reſpiciens ad id quod in libro De Herod. ex ipſo Herodoto adducit de Æthiope ad vnguenta & purpuram dicente, ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρώματα, (ſic enim ibi legendum videtur pro χρίματα, vt præcedens locus oſtendit: niſi forte χύματα à χύω) δολερὰ δὲ τὰ εἵματα τῶν Περσέων ἐϛί. ET Ἔμμα Æolicè pro eodem, vt Heſych. tradit. à quo tamen additur, ἢ καθαπτόμενον ἢ ἀπομασσόμενον.

C. Ἁβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui delicatis ac mollibus item & ſplendidis induitur veſtimentis, κατηγλαϊσμένος, λαμπροφόρος, ἁπαλοφόρος. Etymol.

C. Δυσείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Malè indutus ſeu veſtitus: vel (vt Bud. interpretatur) Pannoſus, Sordidè veſtitus. Greg. αὐτὴ γελοιασοῦ σωύνοις, αὐτὴ καλλωπιστοῦ δυσείμων, αὐτὴ χρυσοφόρε συνόχωρος, κάτω τοίων αὐτὴ ὑψαύχενος. id eſt, pro accuratè culto incultus. VNDE Δυσειμονία, ας, ἡ, Malus & ſordidus veſtitus, ἡ τῶν φαύλων ἐνδυμάτων περιβολή. idē quod δυσχλαινία apud Euripidem. Reperitur verò ET Δυσειματόω, ῶ, Malo ſeu ſordido veſtitu vtor. Vnde δυσειματοῦντες in vulgatis lexicis, Lugubri veſte vtentes. Deriuatū autem videtur A Δυσείματος, idem ſignificante quod δυσείμων.

C. Εὐείμων, Bene & eleganter veſtitus: oppoſ. τῷ ῥάκια ἠμφιεσμένῳ à Themiſtio, vt Budæus annotat. Pro quo Homerus dicit εὖ εἱμένος. ET Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod εὐείμων, oppoſitum τῷ δυσείματος. VNDE Εὐειματόω, ῶ, Bene & eleganter indutus ſeu veſtitus ſum. Ariſtot. Rhet. εὐειματοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, habitus corporis veſtibus pulchris exornatus.

C. Κακοείμων, Malè indutus ſeu veſtitus, Pannoſus, Bud. Idem quod δυσείμων, & ῥακενδύτης. VNDE Κακοειμονία, ας, ἡ, Malus veſtitus, Veſtitus ſordidus, & q.d. Pannoſitas. idem quod δυσειμονία.

C. Λαμπρείμων, Qui ſplēdidè induitur ſeu veſtitur, Splendidè indutus & cultus. Hippocr. in epiſt. 138, ὁρέω γυναῖκα καλλωπὴν καὶ μεγάλην, λαμπρείμονα. Pro quo dicitur ET Λαμπροείμων: quod à Suida exponitur λαμπροφορῶν, pro quo perperam in v. l. Lucernam ferens.

C. Λευχείμων, Qui albis veſtimentis indutus eſt, Albis indutus, Albatus, Horatio. Idem quod λευκοφόρος. VNDE Λευχειμονέω, ῶ, Albis induor, λευκοφορῶ. Herodianus lib. 8, οἱ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν παρείων ἕκαστοι προσκόμιζον ἀγάλματα, candidati ac laureati, vt Polit. vertit.

C. Μελανείμων, Qui atris indutus eſt veſtimentis, Atratus, Pullatus: qualis lugentium eſt veſtitus. Luc. De calum. πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη. VNDE Μελανειμονέω, ῶ, Atratus ſum, Pullis ſeu atris veſtibus indutus ſum.

C. Μελανονεκυοείμων, Atris & funebribus indutus veſtibus, μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φορῶν, vt Ariſtoph. ſchol. in Ranis exp. [ὄνειρον] μελαίνας νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν, μελανονεκυοείμονα. quemadmodum Eurip. Hecuba dicit μελανοπτερύγων ὀνείρων.

C. Μονοείμων, Qui vna & ſimplici indutus eſt veſte.

¶ Ἱμάτιον, ου, τὸ, Veſtis: largè acceptum vt Veſtis Latinè, quemadmodum Budæus annotat. Theophr. ἐξ οὗ δὲ τὰ ἱμάτια ποιοῦσι, τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον ἔχει συκαμίνῳ. Plinius Vnde veſtes lineas faciunt, foliis moro ſimilis. ἱμάτιον ἀνδρεῖον, veſtis virilis, Plut. Bruto. ἱμάτια γυναικεῖα, Lyſias. τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια, Athen. lib. 13, ὀρφνινα ἱμάτια, Xen. Pæd. 8. Significat & Palliū, hoc eſt τὸ περιβόλαιον, quod ſupra tunicam induitur: vt Budæus in hoc Demoſthenis loco accipit, ὥστε με θοιμάτιον περιέσθαι καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν χιτωνίσκῳ γενέσθαι φθύγοντα. Plutarchus (vt idem Budæus annotat) pro toga Romana vtitur: quo modo accipi poteſt in Probl. Rom. τοὺς παραγγέλλοντας ἀρχὴν, ἔθος ἦν ἐν ἱματίῳ τοῦτο ποιεῖν ἀχίτωνας: quod idem eſt & in Coriolano, ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος. Accipitur & pro ſtragulo, ſeu veſte ſtragula, vt

A Cicero vocat. Bud. Comm. pag. 444 ex Matth. cap. 9, & Athen. lib. 12. Ponitur & pro tegmine capitis: ſicut veſte caput velare dicit Celſus lib. 1, cap. 4. Plutarchus Pompeio, ἐξαίφνης ἀνεβόησέ τις προσιόντι τῷ Πομπηΐῳ καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον. & alibi, ὥσπερ δ᾽ ἐδέκετο ἔχων δι᾽ ὤτων κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Bud. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως dicuntur Muri, ſeu mœnia, ὁ τειχισμὸς, Euſt. ET Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè, vt pro τὰ ἕτερα dicitur θάτερα. Ariſtoph. Nebulis, κατάθου θοιμάτιον. Plato, θοιμάτιον ἠμπίσχετο. Apud Ariſtoph. (inquit Budæus) pro veſte

B honeſta & ciuili ponitur: περιβόλαιον pro veſte egentis & inopis.

C. Ἱματιοκάπηλος, ου, ὁ, Qui veſtes emit & reuendit, Veſtiarius, Vlp. Idem quod ἱματιοπώλης.

C. Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, Veſtium fur, λωποδύτης. Laert.

C. Ἱματιομίσθης & Ἱματιομισθωτής, ου, ὁ, Qui choragis veſtes mercede locat. Pollux lib. 7, τοὺς δὲ ἐσθῆτας ἀπομισθοῦντας τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματιομίσθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματιομισθωτάς.

C. Ἱματιοπώλης, ου, ὁ, Veſtium venditor, Veſtiarius. Vocaba-

C tur autem Athenis etiam ἱματιοπώλης ἀγορὰ, quæ & σισυροπώλης, vt tradit Pollux lib. 7 cap. 18.

C. Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Veſtium cuſtos, Veſtiſpicus. Varro, Plaut. ET Ἱματιοφυλάκιον, ου, τὸ, Arca veſtiaria, Veſtiarium.

C. Ἱματιουργὸς, οῦ, ὁ, Qui veſtes conficit, Veſtiarius. VNDE Ἱματιουργικὸς, οῦ, ὁ, Ad veſtes conficiendas pertinens. Et ἱματιουργικὴ, ſub. τέχνη, Ars veſtiaria. Bud. ex Platone, φῶμεν δὲ καὶ ὑφαντικὴν ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἦν μόριον, μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱματιουργικῆς.

D Ἱματίζω, Fut. ίσω, Veſtio. Marci 5, θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, ſedentem ac veſtitum. VNDE Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, Veſtitus & cultus, & quod Latinè Veſtiarium dicitur. Bud. Comm. p. 444 ex Lucæ Eu. cap. 7, & Polyb. Et Plut. Alexandro, τὸν Βαγώου ἔδωκεν οἶκον, ἐν ᾧ λέγεται τῶν περὶ Σουσῶν χιλίων ταλάντων εὑρεθῆναι ἱματισμόν. Athen. lib. 12, de Aſiaticis ab Ageſilao victis, πωλεῖν τὸν τούτων ἱματισμὸν, quos dicebat fuiſſe τολαῖς πολυτελῶς ἠσκημένους.

E C. Ἀφιματόω, ῶ, F. ώσω, Veſte ſeu veſtimentis ſpolio, Veſte exuo. ſic dicitur vt ἀφοπλίζω, Armis ſpolio. ἀφιματῶσαι, ἀποδῦσαι, Suid.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, diminutiuum ab ἱμάτιον, quaſi veſticulam dicas. Palliolum v. l. Citat Pollux ex Lyſia. ET Θοιμάτιον, Atticè pro τὸ ἱματίδιον, vt pro τὸ ἱμάτιον dici θοιμάτιον, paulo antè annotatum eſt. Vtitur Ariſtoph. in Pluto.

¶ Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, Veſtis. idem quod εἷμα & ἱμάτιον, quorum prius poeticum eſt, poſterius in proſa vſitatius: hoc autem proſæ ſcriptoribus cum poetis commune. Od. ζ, φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν. Xenoph. Sympoſ. ἐσθὴς ἄλλη μὲν γυναικὶ,

F ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. Athen. ἐσθῆτα μαλακωτέραν ἠμφιεσμένος. Dicitur & ποικίλη ἐσθὴς, variegata: item χρυσῆ, item ὁδοιπορική, & βασιλική, & ἱερὰ, & quæ huiuſmodi: item λιτὴ, atque alia. Ἐσθὴς numero ſingulari ponitur alicubi pro plurali. Od. α, ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. ſicut Virgil. Æneid. 9, — diues pictai veſtis & auri. ET Ἔσθος, εος, τὸ, pro eodē apud poetas. vt Il. ω. Reperitur ET Ἠσθημένος participium, Veſtitus, tanquam AB Ἔσθομαι. Herodot. ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, Veſte medica indu-

G tus. ἐσθημένος ῥάκεσι, pannoſus, veſte lacera indutus. Ath. lib. 13 ex Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἐσθημένην. Syneſ. epiſt. 154, οἱ κάλλιον ἐσθημένοι, elegantius veſtiti. Vtitur & Philoſtratus. Vnde eſt ET Ἔσθημα, ατος, τὸ, Veſtimentū. Soph. Elect. de Ægiſtho, ἐσθήματα φοροῦντ᾽ ἐκείνῳ ταὐτά. Quo vocabulo licet poetis tantùm vſitato (vt ſchol. Sophoclis annotat) vtitur Poll. lib. 7, cap. 13, quum ſcribit ἔσθημα duplicis eſſe vſus, ὡς ἐνδῦναί τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. ET Ἔσθησις, εως, ἡ, Veſtitus: quod & ipſum poeticū eſſe ſchol. Soph. tradit.

H ἝΩ, F. ἕσω, Colloco: idem quod ἵζω vel καθίζω. Od. ξ, ἐς δίφρον δέ μ᾽ ἕσας ἄγεν. Od. ο, πὰρ δὲ οἱ αὐτὸν εἷσε Θεοκλύμενον, ſedere iuſſit, collocauit. Herodot. εἷσαν ἄγοντες εἰς θρόνον. Præt. paſſ. ET Εἷμαι, Collocor, Statuor. ἵδρυμαι. Luc. εἷαται τὰ ἔδη, ſtatutæ & erectæ ſūt ædiculæ ſeu delubra, Ionicè pro εἷνται, i. ἵδρυνται. Vnde COMP. Ἐφέσασθαι, Statuere,

Locare.Od.γ,Τοὺς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε κατασῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli ſiſtere. καθίσαι,ἱδρύσαι, Euſtath. Et voce media,Od. ο,Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, naui impone,ἐπὶ νηὸς κάθισον,ἐπιβίβασον. Pertinet huc ΕΤ Κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ, Il.γ, pro καθεῖσε,id eſt Depoſuit,Collocauit.

ἩΜΑΙ, Sedeo. Il.β, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσαι ὀνειδίζων, ſedes conuitians.Il.π, εὐξέσῳ ἐνὶ δίφρῳ Ἧσο ἀλεείς.Luc.Solœc.Ἧσο ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Et Ionicè Il. γ,οἳ δὴ νῦν ἕαται,pro ἧνται, ſedent.Et addito ι per epentheſin,metri gratia , εἵαται ἐν μεγάροις,itidem pro ἧνται. Il.γ,εἵατο δημογέροντες,ſedebant,ἧντο.

C.ΚΑ'Θημαι,Sedeo.idem quod ἧμαι.propriè Deorſum ſedeo,vel Sedendi cauſa me demitto.Il β,Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, & ipſe ſedeas & alios ſedere iubeas. Athen.10,δειπνοῦσι καθήμενοι καὶ πίνουσι,ſedentes. Xenoph.καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, ſedentes in equis. Ariſtophanes Veſpis,πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθέδραν, vt βαδίζειν ὁδὸν & λέγειν λόγον, & quæ ſimilia ſunt , vt annotat ſchol.Sopho. Imper.eſt κάθου pro κάθησο. In imperf.dicitur etiam ἐκάθητο. vtitur autem eo Thucyd. vt τὸ καθῆστο Demoſth.in ſequent. Quemadmodũ verò ſpectator quoque ſedere dicitur & iudex,ita & καθῆσθαι.Plutarchus Coriolano,πολεμουμένων ἑτέρων θακεῖν καὶ καθῆσθαι,φύλακας τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων. Plato Apol. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demoſthenẽ,Conſidente ſenatu . Sicut actiuè dicitur καθίζειν τὴν βουλὴν , cogere ſenatum & facere vt conſideat. Frequenter verò cum partic.coniunctum ſignificat Maneo. vt κάθημαι προσδοκῶν . Quomodo & Ariſtoph.ſine participio poſuit,ἐν ταυτῷ κάθησθον. Sicut verò Sedere apud Latinos aliquando pro Deſidere ponitur,hoc eſt Otioſum ſedere & rebus gerendis manum non admouere,(quo ſenſu Cicero in Piſ. Sedenti, dormienti in maximo reip. metu) ita & καθῆσθαι : quo modo & καθίζεσθαι accipi ſuprà annotatum eſt. Il.ω, de Græcis ad pugnam ſe parantibus,Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι.Thucyd. lib.4, ἐβούλετο περιϊέναι ἐπὶ τὰς τοῦ Ἀρριβαίου κώμας,καὶ μὴ καθῆσθαι , nec otioſus ſedere, ἀργὸς εἶναι,vt ſchol.exp.Demoſth.Philipp.1,μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται.Idem ad Phil.epiſt. οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα,μέλλοντες ἀεί, nihil facientes hîc deſidemus & ſemper cunctamur.Sic Olynth.2,καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. Idem Pro corona,βραχὺ φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. Καθῆσθαι eſt etiam vocabulum militare idem ſignificans quod Inſidere & Obſidere,Caſtra metari,apud Latinos.Thucyd. lib.2,καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, Inſidente autem ſeu obſidente eo loca iſta.& lib.1, πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀφύτας καθήμενος εἰ ἐπεξίασιν . pro ἐστρατοπεδεύσας, vt paulo pòſt ſequitur. id eſt,ſedem ibi figens & caſtra locans . Quo ſenſu καθίζεσθαι ab eodem præſertim Thucydide vſurpari ſuprà oſtenſum eſt. ‖Καθήμενον πεδίον, Solum æquale & planum, ὁμαλόν, vt Suidas exponit,hunc locum citans, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο,in planitie. Apud Heſychium quoque καθήμενον χωρίον vel πεδίον exponitur ὁμαλὸν ἢ κοῖλον. Vbi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere vel Deſidere : vbi nulli montes aut cliui ſunt,ſed humus quaſi deſedit.

c.2. Ἀνακάθημαι,Sedeo erectus,Recumbo, Reſideo. Alex. Aphrod.Problem.lib.1.

c.2 . Ἀντικάθημαι , In conſpectu hoſtium caſtrametor, idem quod ἀντικαθίζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται i.eſt,quum in conſpectu caſtrametātur, interp. Bud. Dicitur & ἀντικαθήμενοι στρατόπεδον . ApudHerodotum ſcribitur ἀντικατήμενοι Ionicè pro ἀντικαθήμενοι.

c.2.Ἀποκάθημαι,Sum deſes, Deſideo, Sum languidus & ignauus.Bud.ex Polluce & Ariſtotele. Ἀποκάθημαι, Seorſum ſedeo. Ἀποκαθημένη dicitur etiam mulier αἱμορροοῦσα,teſte Heſychio.In Græca Bibliorum interpr. ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur mẽſtrua. vt Leuitici cap. 15, & 20 , ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς ἀποκαθημένης.

c.2.Ἐγκάθημαι,Inſideo.Item Obſeruo,Inſidior. Bud.ex Æſchine contra Cteſiphontem, ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς πράγματος λόγους , id eſt,attentè eum audientes,& inſtantes ſiquid extra materiam aberrauerit. Bud. A Suida quoque ἐγκάθηται exponitur ἐγκεκρυμμένος ἐστί:quoniã(inquit)οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

c.3.Παρεγκάθημαι,Aſſideo, Inter alios ſedeo. vulg.lex.quæ tamen expoſitio à præcedente ἐγκάθημαι recedit.

c.2.Παρακάθημαι , Aſſideo , A latere aſſideo . idem quod παρακαθίζομαι. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο,ab aſſeſſoribus. Ariſtoph. Ranis , Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Syneſ.epiſt.4, accuſatiuo iungitur,ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου,ἔκλαιον,ego autem aſſidens.

c.2.Περικάθημαι, Sedeo circum. Herodot . περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ,Ionicè pro περικαθήμενοι, circũquaq; accumbentes menſæ. Eſt verò & vocabulum militare, idem ſignificans quod apud Latinos Circumſideo , Obſideo: cui ſynonymum περικαθίζομαι. Pauſan.67,περικαθημένου τὰς Ἀθήνας,id eſt καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας,vt Thucydides ſuprà diuiſa voce loquitur. Et Ionicè apud Herodotum,περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obſederunt , pro περιεκάθηντο.

c.2.Προκάθημαι , Præſideo . Philo De vita Moſis lib.1, ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς τόρθησιν ἀλαβηθείς, rex qui illis locis præſidebat. Item , Sum præſidio, Ad cuſtodiam relictus ſum alicuius regionis & præſidium. Budæus ex Polybio lib.2,pag.27 in ſine,αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις.& pag.ſeq.προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων.

c.2.Προσκάθημαι, Aſſideo. Frequenter capitur pro Obſideo,vt προσκαθίζομαι.Thucyd.lib.8, pag.267, καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν ἔχειν, & pedeſtribus copiis obſidendo.Idem,προσκάθητο τῇ πόλει,vrbem obſidebat.Herodot . ἐπολιόρκει προσκατήμενος, obſidione circundedit. At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ , Samum inſideo , in Samo ſedem & caſtra loco.

c.2.Ὑποκάθημαι,Subſideo,In ſubſeſſis alicui immineo.Herodian.ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum ſubſidentes. Philoſtr. Heroic. ὑποκαθήμενος τοῖς ἀνθρώποις,hominibus inſidians.

C.ΠΑ'Ρημαι, Aſſideo,Iuxta ſeu à latere aſſideo.idem quod παρακάθημαι,ſed magis poeticum. Odyſſ.ξ,ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. Pro eodem vtũtur poetæ frequentius ſynonymo παρέζομαι.

Ζῆτα

Z

Z ζ ζ

A ZΑ΄Ω, ζῶ, Fut. ζήσομαι, ET Ζώω poeticè, (quo vtitur & Herodotus) Viuo. Homerus Iliad. α, Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sed multo frequētius apud illum cæteróſque poetas eſt ζώω. vt Odyſſ. ξ, Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Sic autem & aliquot aliis locis ζώειν & ὁρᾶν φάος ἠελίοιο copulat, ſicut in illo ex Iliad. α loco, ζῶντος iungit cum ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Idem verò verbo ζώουσι opponit τεθνᾶσι, item κατατεθνήκασι: Od. λ, Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν. Idem Il. ο, Ἠμὲν ὅπῳ ζώοισι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. B Sic ζώοντος & θανόντος opponit, Iliad. ψ. Obſeruandus eſt autem apud eundem poetam vſus huius verbi, vel potius participii eius, ſimilis ei qui & in lingua noſtra habetur in participio idem ſignificante. vt Od. χ, verſu 72, Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. Ita enim Gallicè diceremus, *Le plus meſchant de tous les uiuans*. pro eo quod Lat. Peſſime omnium mortalium. nam participii Viuentium ita poſiti non recordor. Sic autem cum Homero loquutos alicubi eſſe proſæ etiam ſcriptores obſeruaui: & inter hos Athenæum C lib. 9, ὀψάριον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον οἶδα. Propriè tamē loquēdo ſub illa ζωόντων appellatione nō homines duntaxat ſed dii quoque comprehendendi eſſent: (quorū & ῥεῖα ζώοντες eſt frequēs epithetum apud Homerum) ſed ne ita reſtringi miremur facit idem verbi illius Gallici vſus.

At in ſoluta oratione ſolum ζάω vel potius ex eo factum ζῶ, locum habet: & in ea quidem variis modis. Interdū enim, & quidem ſæpe, dicitur ζῶ ſine adiectione: interdum verò additur aduerbium. D Nonnūquam etiam cum datiuo rei ſolo, vel datiuo cum præpoſitione, aut etiā genitiuo cū præpoſitione ponitur. dicitur enim ζῶ τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, aut ζῶ ἀπὸ vel ἐκ τούτου. Sed & accuſatiuo rei, necnō datiuo perſonæ iunctum reperio. quos omnes huius verbi vſus exēplis confirmabo. in iis autem eadem opera obſeruanda erit & quorundam huius verbi temporum coniugatio. Ariſtophanes Nubibus, Τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς; Sic Iſocrates in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος. E (vbi animaduerte obiter τὸ στερούμενον vel ἀποστερούμενον, id eſt eum qui priuatur [re quæ illi eſt chariſſima,] dici οὐκ ἀξιοῦν ζῆν, & ab Ariſtophane, οὐκ ἄξιον εἶναι αὐτῷ ζῆν: pro eo quod ſæpe legitur ἀβίωτον εἶναι αὐτῷ, & apud Lucianum eodem ſenſu, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντα) At ζῶ ſeu ζῆν iuncti aduerbiis, exempla hæc fuerint: εὖ ζῶντες, Plato Pol. 1 libro: ſicut ζῆν καλῶς alibi. cui opponi poteſt quod apud Iſocratem legitur in Panegyr. ζῆν αἰσχρῶς. Ibidem verò & θρηνωδῶς ζῆν habetur. Apud Xenophontem autem Pæd. 7, ἐπιπονώτατα ζῆν legimus: F quod opponere poſſumus ei quod de diis dicitur ῥεῖα ζώειν: quum iſtud ῥεῖα explicetur ἀπόνως. Ζῶ cum datiuo rei: Demoſthenes Epitaph. τοὺς καρποὺς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι. vt Latinè Fruges quibus viuunt homines, pro Quibus vita hominum ſuſtentatur. Cum datiuo, habente præfixam præpoſitionem ἐπὶ, apud Iſocratem in Hel. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς. ſed hîc præpoſitionē ἐπὶ ſic poni exiſtimo vt à Latinis In, quū dicunt Viuere in ſumma paupertate. Ζῆν apud Theogn. cum ἀπὸ habente ſuum genitiuum, — ἀλλά μοι εἴη Ζῆν

A ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντι κακόν. quo Latini modo Viuere paruo & Viuere exiguo dixerunt. At quod Iſocrates habet in oratione De pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, vt ſi dicas Latinè Viuere è foro iudiciali pro Victum comparare. Interdum certè & Latini præpoſitionem addunt, veluti quum dicunt Viuere ex rapto. Herodotus non ſolùm cum ἀπὸ iunxit verum etiam cum ἐξ, ſcribens, ζώοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης.

Ζῆν cum accuſatiuo rei: & ſæpe quidem cum ζωὴν vel βίον: (vt apud Lucianum in Timone, ἀνδρὸς βίον B ζῶν, καὶ πρὸς αὑτὸν ἀποβλέπων: & in prouerb. λαγὼ βίον ζῆν) ſed interdum etiam cum alio. vt ſi dicam τὰ ἄλλα ἃ ἔζης pro ὁ ἄλλος βίος. nam horum vtrunque pro eodem dixit Demoſthenes pag. 232, δῆλον ὅτι ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης, ἄξιος αὐτοῖς ἐδόκεις εἶναι τοῦ τοιαῦτα ἀκούειν. non dubium eſt enim quin ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης poſitum ſit pro ἐκ τῶν ἄλλων ἃ ἔζης, ſicut χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις ἃ ἔχω. Fuerit igitur ἃ ἔζης idem quod τὰ βεβιωμένα, de quo alibi. Ζῆν denique cū datiuo perſ. apud Demoſthenem reperio in oratione ad Philipp. epiſt. οἱ τὰς C παρ' ἐκείνου δωρεὰς οἴκαδε λαμβάνοντες, οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. Sic in oratione De Haloneſo, οἳ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem quin Viuere Philippo, & Viuere patriæ, eodē dicatur ſenſu quo à Platone γεγονέναι ἑαυτῷ & τῇ πατρίδι, quod Cicero interpretatur Natum eſſe ſibi, & Natum eſſe patriæ. Iam verò & Plautum vel eadem vel perſimili ſignificatione dixiſſe puto Viuit tibi, in Bacchid. qua Demoſth. Φιλίππῳ ζῶντες. Ouidius quidem certè Viue tibi alio ſenſu dixit.

D Ζῆν pro Victum quærere ſeu comparare, aut Habere vnde viuas: vt interpretor apud Antiphanem, in hiſce duobus elegantiſſimis ſenariis, quibus miſeram ſortem militum ita deſcribit, Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φιλτάτη, Ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος; hos enim ita reddidi, Nónne ille mortis eſt ſtipendiarius, Qui morte quærit vnde poſſit viuere? Sed malo τίς δ' οὐχὶ legere.

ITEM Ζωῶσαι pro Viuificare, Animare: vnde ἐζώωται pro Viuificatum eſt: & pro Animatum eſt, vt ἐψύχωται, E Areop. Item ἐζωωμένος, Animatus, vel Viuificatus. ET Ζώωσις, Viuificatio, Animatio. Bud. ET Ἐκζωοῦσθαι itidem pro Animari. Bud. AT Ἀναζωῶσαι pro Refocillare, Recreare. VNDE Ἀναζωτικὸς Areopag. Refocillatiuus, Bud. At Pollux eadem vult eſſe, ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν, & ἀνεζώωσεν, & ἀνέσφηλε.

Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Qui vel quæ viuere poteſt. Aphrod. πέρατα οὐ ζώσιμα.

Ζωτικὸς, Viuificus. ζωτικὸς ἄρτος, & ζωτικὴ ζύμη, Nazianz. ζωτικὴ δύναμις, Galen. ad Glauconem, Vitalis facultas, id eſt F vitæ conſeruatrix. A Budæo ζωτικὸς redditur Viuificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens, apud Theophraſtum, appellantem ver ὥραν ζωτικωτάτην, lib. 1 De cauſis. Eidem ζωτικὴν ἀρχὴν eſſe dicit Vitæ principium, vbi ſcribit κλάδους & ἀκρέμονας in ſe habere aliquas ἀρχὰς ζωτικάς. Et ζωτικὴ ψυχὴ quæ & θυμοειδὴς dicitur Gal. ſedē habēs in corde, vt idē B. annot. Geop. οὐ δεῖ γὰρ χρὴ πρὸς δοκιμασίαν σείειν τὰ ὠὰ, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ζωτικὸν, pro eo quod apud Varr. eſt. Qui oua cōcutiāt, errare, quod in eis vitales venas cōfūdāt. Ζωτικὸς pro Viuax citat ex

ann. i.

Platone, lib. 10 De rep, 136. Xenoph. de pictura ſpirante & viuenti ſimili, ζωτικωτέρους φαίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Ζωτικός, Animalis. Budæus ex Gregorio De hom. τῶ ζωτικοῦ σώματος, τὸ μὲν αἰσθήσει συζῆ, τὸ δὲ ἀμοιρεῖ αἰσθήσεως. & paulo pòſt ζωτικὴ δύναμις καὶ ψυχικὴ pro eodem ponitur, & φυσικὴ. Bud. VNDE Ζωτικῶς adnerbium. vt ζωτικῶς ἔχων, Viuere volens, id eſt, nolens ſibi mortem conſciſcere. B. ex Plut.

Ζωός, οῦ, ὁ, Viuus. Homerus Odyſſ. α, Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ. Et ζωὸν καὶ ἀρτεμέα, Il. ε. Iridem ζωή, Viua. Odyſſ. λ, Τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν. Sic δέλφαξ ζωή, Herodot. Vtitur & Xenophon maſculino ζωός, Hellen. 1, ἵνα μὴ ζωὸν ἔλαβεν, ἐπεὶ δὲ ἀπέκτεινε. ITEM Ζώς pro eodem, Il. ε, Ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. HINC Αὐτόζωος ET Ὑπέρζωος Bud. ex Areopag. pro Per ſe viuens, & Supra vitam exiſtens.

C. Ζωογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Viuum & animale generans. vt ζωογόνον σπέρμα apud Aretæum, genitale ſemen: cui opponitur ἄγονον, quod ad generandum inutile eſt, ſeu in quo vis procreandi fœtus non eſt. Ζωογόνος vocatur etiam numerus ſeptenarius, quod infantes ſeptimo menſe nati viuant facilius quàm qui ſequenti. qua de re Alexander Aphrodiſæus in Problem.

VNDE Ζωογονία, ας, ἡ, Animantis procreatio. Item Vermiculatio. Budæus ex Theophraſto pag. 199. ET Ζωογονικός, Animantis procreandi vim habens, Philo De vita Moſis lib. 3, καὶ τὴν τεσσαρακοντάδα τὴν ζωογονικωτάτην, & quadraginta, numerum ad animantium procreationem fœcundiſſimum. ET Ζωογονέω, Animal procreo, Animale & viuum gigno ſeu produco, Animo, Fœtifico. Theophraſtus De cauſ. plant. lib. 3, cap. 27, πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ζωογονεῖ, μιχθέντων πως τῇ ὑγρότητι τὸ θερμόν, quippe natura vbique animal gignit, modò calor cum humiditate ratione debita coeat, Gaza interpr. Et in paſſ. apud Athen. lib. 7, de anguillis, ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κἆτ' ἀφιᾶσι γλισχρώδες ἐξ αὐτῶν, ὃ γινόμενον ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται, id eſt Animantur, vt Budæus vertit. At quidam Viuiſcit ex Plinio interpretatur, ſcribente lib. 9, cap. 51, Anguillæ atterunt ſe ſcopulis: ea ſtrigmenta viuiſcunt, nec alia eſt earum procreatio. Philoſtr. epiſt. 30 δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ σῇ γαστρὶ ἐκβαλοῦσα, viuiſcentē fœtū. Baſil. ζωογονεῖσθαι dicit ἐκ τῆς γῆς τέττιγας, & multa inſecta, καὶ τοὺς μῦς ἀρουραίας. Idem, ζωογονούμενοι σκώληκες ἐν τοῖς ἐγκάτοις, q. generātur ſeu procreātur. Peculiariter verò ζωογονεῖν dicūtur arbores, plantǽq; & fruges, quum vermes procreant ſeu vermiculantur. Theophr. De vitiis frugum, μόνος γὰρ ἐρέβινθος οὐ ζωογονεῖ, vermiculos non gignit. Bud. Ζωογονοῦμαι actiua etiam ſignificatione capitur pro ζωογονῶ. vt idem Bud. annotat. Theophr. σφακελίζεται καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθίεται. ζωογονεῖται γὰρ ὥσπερ εἴρηται. Quæ ſignif. tam ad ζωός quàm ζῷον pertinet.

C. Ζωοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viuificus. A Budæo exponitur Vitalis, ex Cic. ſcribente, calorē habere vim vitalem. Item pro ζωογόνος. VNDE Ζωοποιία itidem pro ζωογονία: ET VERB. Ζωοποιέω, ῶ, Viuifico. Item pro ζωογονῶ, i. Vermes genero. Bud. ex Theophr. lib. 3 De cauſis plāt. ἀνυγραινομένης τῆς ῥίζης, καὶ τοῦ ἀέρος ὄντος θερμοῦ, ζωοποιεῖ πως. A QVO Ζωοποιητικός, οῦ, ὁ, q. d. Viuificatiuus.

C. Ζωοτικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vide poſt Ζῷον.

Ζωή, ῆς, ἡ, Vita. Pla. in Phædro, παῦλαν ἔχειν ζωῆς, quod Cic. interpr. Viuendi finem habere. Plut. ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν. ‖Homero ζωή ſignif. & Facultates, quibus videlicet vita noſtra opus habet. vt Od. ξ, ζωὴ ἄσπετος. &, ζωὴν ἐδάσαντο. Ζωή (inquit B.) Facultates & ſenſus, Hom. ET Ζόη Herodot. pro ζωή.

C. Ζωηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Vitam afferens, Salutaris: vt ζωηφόρος ψῆφος apud Themiſtium. cui opponitur θανατηφόρον, id eſt Mortiferum.

C. Ζωόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam donans. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, Facultas donandæ vitæ: τὸ φερέσβιον καὶ ζωόδωρον ἐμφαίνει τοῦ Χελυδ. ſed ſcribitur ibi ζωοδώρου. ET Ζωοδότειρα, ας, ἡ, Vitæ largitrix. Hom. ITEM Ζωοδότης, ου, ὁ, idem quod ζωόδωρος, Vitæ largitor. Dei epitheton.

C. Ζωφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam afferens, Vitalis, Viuificus. vt ζωφόρων ἀνέμων, Epigr.

A C. Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ eſt ſempiternæ vitæ, Cui ſempiterna eſt vita. Vel, Semper viuēs, & q. d. Semperuiuus. (vnde & componi ex ζωός quiſpiam forſaſſe malit) De diuina natura ab Areopagita dicitur. Platoni ἀείζωος τιμή, gloria immortalis, epiſt. 8.

Ἀείζωον (q. d. Semperuiuum) Sedum. Sed ἀειζώου tria genera facit Dioſcor. quem lege. Sunt autem qui ἀείζωον dictum velint peculiariter ſedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant, id eſt vireant. Vnde ET Ἀειθαλές appellatur. Vide Plin. lib. 25, cap. 13.

B Ἀειζωΐα, Vitæ ſempiternitas, Æterna vita. ἡ τῆς ἀειζωΐας πηγή, Naz.

C. Ἀρτίζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt breuis vitæ. nam Heſych. ἀρτίζωα exponit ὀλιγοχρόνια. Itidemque Galenus apud Hippocratem.

C. Δείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius miſera eſt vita. Et δείζωος βίος In Epigr. q. d. Vita quæ miſerè viuitur. CONTR. Εὔζωος, Cuius beata eſt vita. Item Viuax, Theophr. De cauſ. libro 5, φύσει τὰ μὲν εὔζωα καὶ βλαστικά. Idem κάλαμον dixit eſſe εὔζωον, id eſt Viuacē, interpr. Plin. ET Εὐζωΐα, ex

C Ariſtotele, Beata vitā, Beatus vitæ ſtatus. Itē Viuacitas.

C. Παλίνζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediuiuus, Nonno. Poteſt autem & ex ζωός compoſitum exiſtimari.

C. Φερέζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam ferens, Salutaris, Nonn. Eſt autem frequentius φερέσβιος in hac ſignif.

C. Φιλόζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans vitæ, Cupidus vitæ. qui & Lucis cupidus, Quintil. id eſt Qui mortē exhorret. Apud Theophraſtum φιλόζωον δένδρον, arbor viuaci quodam vigore prædita. Sed ſerpyllum φιλόζωον Nicādro, quòd perpetuis foliis vireat, vt quidem vult ſchol. ‖Φιλόζωος autem ex ζῷον compoſ. Animantis ſeu animātium

D amans, vel ſtudioſus. Xenoph. Apomn. lib. 1, de prouidentia Dei in hominis opificio loquens, ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. ET Φιλοζωΐα, Amor vitæ. Laert. de Antiſthene, ἐδόκει γὰρ μαλακώτερον φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ τῆς φιλοζωΐας. ET Φιλοζωῶ, Vitæ cupidus ſum, Vitæ parco, ob mortis metum. Diodor. οἱ δὲ Θηβαῖοι τοσοῦτον ἀπεῖχον τοῦ φιλοζωεῖν.

Ζωηρός, οῦ, ὁ, Viuax.

C. ΑΝΑζάω, ῶ, Reuiuiſco, Ad vitam redeo. Nonn. ὁππότε νεκροὶ αὖθις ἀναζήσωσι.

E C. ΑΠΟζάω, ῶ, Vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo, Parcè ac tenuiter viuo, Famem quoquomodo propulſo, Vix vel ægrè me tolero. Thucydides libro 1, νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν. Id eſt, ἐστενωμένως ζῆν, vel μετρίως. Lucianus, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες. Idem, ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας. Pro eodem citatur διαζῆν ex Platone. At ἐπιζῆν contrarium eſt: vnde exponitur ἐκπεπταμένως ζῆν. Sed de his compoſitis & infrà. Cæterùm malè annotatum fuit à quibuſdā

F Latinos pro ἀποζῆν dicere Tolerare: eo modo quo dixit Cæſar equos tolerari, pro quoquomodo ſuſtentari. Nam Tolerare eſt μεταβατικόν: vnde dicitur Tolerare milites, Tolerare equos, Tolerare ſe: at ἀποζῆν neutrum eſt: vnde explicandum fuit Tolerare vitam. quo vtuntur cum alii, tum Cæſar & Virgilius.

C. ΔΙΑζάω, ῶ, Ad extremum viuo, vt διαβιόω. Xenophon, τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Vt tamen hîc διαζῆν dicit de vita miſera, ſic alibi ab eodem & pro Vitam traducere hilariter & copioſè accipi tradit Bud. A Plut. autem pro ſimplici

G poni videtur, vbi ſcribit, καὶ γὰρ τὸ βρέφος Ἀθηνοῦ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν μητέρα διαζῆσαι ἐπελθόντος. (affertur autem ex eodem ἐπέζησε in re ſimili) Sed interdum etiam accuſatiuo βίον iungitur, & dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Transfigere vitā. vt διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, Eurip. Nonnunquam & datiuo iungitur, pro Vitam tolerare. Plato, νομῇ γὰρ διέζαν τὸ πλεῖστον. (Latini autem Vitā tolerare cum ablatiuo dicunt) Sed & διαζῶ ſine caſu, Ariſtophani pro Vitam tolerare, in Pluto, Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; ET Διαζώω, pro διαζῶ, ex Herodoto: apud

H quem & Victito redditur. Ex Apoll. autem διεζώεσκον ſimpliciter pro Viuebant.

C. ΕΠΙζάω, ῶ, Superuiuo, id eſt Vltra viuo, Superſtes ſum. Plutarchus, καὶ τὸ παιδίον οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπέζησε, q. d. non multos dies matri ſuperuixit. Apud

eundem in Numa, ἐπιζῶντος φθόνου, redditur, Superſtite A inuidia. ‖Item ἐπιζάω, ῶ, quidam pro ἐκπεπλημένως ζῶ poni tradiderunt, vt annotat Bud. Vide Καταζῶ.

C. ΚΑΤΑζάω, ῶ, Longum vitæ tempus traduco, ſeu tranſigo. nam καταζάω, ſicut & ἐπιζάω, quidam voluerunt eſſe ἐκπεπλημένως ζῶ. In vulgatis lexicis annotatur ex Budæo, ἐπιζῆν & καταζῆν eſſe Largè & opulenter viuere: ἀποζῆν verò, arctè. At ego meam illam interpretationē frequentibus exemplis confirmari exiſtimo, non iſtam in quibus καταζῆν commodè verti etiā poſſe arbitror, Totum vitæ tempus conſumere. (quod loquēdi genus B hyperbole non carere conſtat) Plato Sympoſio, ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Et Ariſtoteles Ethic. 8, dicit beatos καταζῆν ἐν τῇ κατ' ἀρετὴν ἐνεργείαις. Lucianus, τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; A Plutarcho tamen καταζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere: vbi ſcribit, πρίω καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσῃς, εἰς τῶν πλουσίων γερόντων καὶ μακαρίων.

C. 2. Συγκαταζῶ, Vnà longum vitæ tempus traduco, (ſequendo interpret. quam dedi primam verbo καταζῶ) C vt συγκαταζῆν de viro & vxore dicit Plutarchus in Erotico, pag. 910.

C. ΠΑΡΑζάω, ῶ, Viuo ſecus quàm decet. Anaxandrides apud Athen. lib. 14: ſed verſus in quo verbum hoc legitur, mendoſus eſt. In quodam Philemonis verſu memini me παραζῆν legere, dictum de eo qui non rectam vitæ viam tenet & innoxiam. At in vulgatis lex. παραζῆν eſt Victitare.

C. ΣΥζάω, ῶ, Conuiuo, Vnà viuo, vt apud Ariſtotelem Ethic. 8, οἱ δ' ἀποδεχόμενοι ἀλλήλους, μὴ συζῶντες δὲ, εὔνοις ἐοίκασι μᾶλλον ἢ φίλοις. D (vbi ſubaudiri poteſt datiuus ἀλλήλοις) Idem Rhet. 1, de adoleſcentibus loquens, καὶ φιλόφιλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν. (hoc idem συνημερεύειν vocat, quum dicit, οὐδεὶς γὰρ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ) Sed annotandus eſt elegans huius verbi vſus cum datiuis rem inanimam ſignif. quibus iunctus non vno redditur modo. Dicunt enim ſæpe συζῆν πενίᾳ pro In paupertate vitam degere quaſi videlicet Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργίᾳ Baſilius, Qui vitam in otio degit, Qui otio- E ſam vitam traducit. Et συνεζηκὼς ἀρετῇ ἐκ παιδὸς, pro Qui iam inde à pueritia virtutē coluit. Apud Demoſthenem συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ ſunt qui reddant Perpetuo addictum eſſe, vel Viuere addictum illi. vt apud Chryſoſtomum, ταῖς προσευχαῖς συζῆν, Precationibus addictum viuere.

¶Ζῶον, ου, τὸ, Animal. Plato in Timæo, τόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε. quod Cicero interpretatur, Hunc mūdum, animal eſſe. idque intelligens. Alicubi verò ζῶα vertit Beſtias, vt quum Stoicum dogma, μηδὲν εἶναι ἡμῖν F δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil iuris eſſe cum beſtiis. Ita enim apud Plutarchum legitur illud dogma: ſed inuenitur & alia lectio, videlicet πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. & ita dicetur Cicero pro Cum cæteris animantibus, dixiſſe Cum beſtiis, tanquam exponentem. adeo vt quum excipimus homines, ζῶα vertere poſſimus beſtias. Sed quanuis beſtiæ ſeu bruta animantia ſæpe vocentur ἄλογα ζῶα ad differentiam, non rarò tamē & ſine hac adiectione vocantur ζῶα bruta animalia. éſtque hic vſus cum apud alios, tum apud Plutarch. G frequentiſſimus: atque ita accipit & in libri cuiuſdam titulo, πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα.

C. Ζωοθυτέω, ῶ, Animal ſacrifico.

C. Ζωόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animalis formam habens.

C. Ζωοστασία, ας, ἡ, Animalium ſtatio, Animantium ſepta & tecta.

C. Ζωοπώλης, ου, ὁ, Qui ſacra animalia vendit; & locus vbi id fit, Ζωόπωλις, Heſ.

C. Ζωοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ animal parit, Animal gignēs, idē quod ζωογόνος. Ariſtot. τοῖς ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν, H id eſt (Plinio interprete) Quæ animal generant, genua ante ſe flectunt, & ſuffraginum artus in auerſum. VNDE Ζωοτοκία, ας, ἡ, Animalis generatio, Animantis procreatio ſeu partus. ET Ζωοτοκέω, ῶ, A Animal genero, Animal procreo ſeu pario, ſeu (vt Camerarius exponit) Animantes partu edo. quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων quæ oua partu ſuo edunt. Ariſtoteles, ζωοτοκεῖ ἐν ἑαυτῷ πρῶτον ᾠοτοκήσας ὁ ἔχις. τὸ δὲ ᾠὸν ὥσπερ τῶν ἰχθύων, μονόχροον ἐστὶ καὶ μαλακόδερμον. Pro quibus Plin. Terreſtrium vipera ſola intra ſe parit oua vnius coloris & mollia vt piſces. ‖Ζωοτοκέω, Animale & viuum procreo ſeu gigno. vnde ζωοτοκεῖσθαι, Ad animalem formam peruenire.

C. Ζωοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal nutriens. idem eſt quod B ζωοποιῶν ſiue ζωοποιοῦσα, Heſych. ET Ζωοτροφέω, Animal nutrio, Animali alimentum præſto.

C. Ζωοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animantes deuorat, Qui animalibus ſeu animalium carne veſcitur ac victitat. Ariſtoteles Polit. διὰ τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν εἶναι. VNDE Ζωοφαγέω, ῶ, Animalibus victito. Budæus ex Ariſtotele Hiſt. animalium libro 8, ὅσα δὲ κινητικὰ, τὰ μὲν ζωοφαγοῦντα, τρέφεται ἰχθυδίοις μικροῖς, οἷον ἡ πορφύρα. σαρκοφάγον γάρ ἐστι.

C. Ζωοφόρος, ου, ὁ, dicitur circulus zodiacus quem ſignife- C rum Latini appellant, à duodecim animalium effigiebus quas geſtat. de quo Ariſtoteles De mundo, & inter aſtronomos Proclus in ſphæra. Ζωοφόρος Vitruuio dicitur etiam pars illa in columnis inter epiſtylium & coronicem, quæ puluinatis ſæpe figuris viſitur, ornamentiſque diuerſis inſtructa. vulgò *la frize*. vulg. lex. Ζωοφόρος apud Heſychium eſt καὶ σαλαμάνδρα, καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ. id eſt, Salamandra, Feretrum, vt vulgata lexica exponunt.

C. Ζωόφυτα dicuntur quæ nec animalium, nec fruticum, D ſed tertiam ex vtroque naturam habent, vt vrtica & ſpongia: de quibus Plinius lib. 9, cap 45. hoc eſt (vt Ariſtoteles habet) ἐπαμφοτερίζοντα φυτῷ καὶ ζώῳ, id eſt (Budæo interprete) Ambigentia & plantæ & animali; id eſt medium quiddam inter animal & plantam: cuiuſmodi ſunt quæ mediam naturam inter ſenſibilia & vegetabilia habent: quæ fortaſſe plantanimantes dicere poſſumus vel plantanimalia, vt idem Budæus in Annot. tradit.

C. Ζώαρχος, ου, ὁ & ἡ, Qui animanti præeſt, hoc eſt Qui vni E præeſt elephanti.

C. Ζωόφθαλμον, herba quæ & βούφθαλμον. Plin.

C. Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal ſeu animans non procreans. Theophr. lib. 4 De cauſis plant. cap. 16, καὶ γὰρ ταῦτα ἄζωα. id eſt οὐ ζωοῦται, animalia ex aliis non generantur: hoc eſt vermes, quos peculiariter rei ruſticæ ſcriptores ita appellant.

Ζωϊκὸς, οῦ, ὁ, Animalis. vt ζωϊκὴ ἱστορία, apud Ariſtot. vel τὸ ζωϊκὸν, vt Athen. appellat, quum dicit, Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωϊκῷ. Itē ζωϊκὴ φύσις, apud eūdem Ariſtot.

F Ζῴδιος κύκλος, Signifer orbis, vt Cicero apud Aratū interpret. pag. 96. lex. Ciceroniani. Idem ζωοφόρος & ζωδιακὸς appellatur.

Ζωώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Animalis. Synesius De inſomn. ζωωδεστάτη μὲν οὖν ἡ διὰ τῶν προβεβλημένων ὀργάνων αἴσθησις, ſenſus maximè animalis. Naz. De hom. ζωώδης ἡ τῶν ἀνδρῶν γένεσις, vbi Talis qualis brutorum.

Ζωόω, ῶ, Fut. ώσω. Ζωοῦσθαι dicuntur quæ animalia hoc eſt vermiculos procreant: idem quod σκωληκοῦσθαι, vt Bud. annotat. Theophr. De cauſ. plant. lib. 4, cap. 16, ὅθεν καὶ G διαφθειρόμενα τῶν σπωδῶν οὐ ζωοῦται. quo ſenſu ζωογονεῖν & ζωοποιεῖν quoque accipiuntur. quo malo quæ plātæ aut fruges non infeſtantur, ἄζωα dicuntur. Athen. libro 2, θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν. ET Ἐκζωοῦσθαι pro eodem, apud Theophr. lib. 9, cap. 4, De cauſ. plant. ἀπόλλυται καὶ ζωοῦται, perit atque vermiculatur. AT Ζωωτὸς, οῦ, ὁ, Beluatus, Plaut. id eſt Animalibus pictis diſtinctus. Bud. ex Athenæo l. 5, pag. 58, πάντες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Idem paulo pòſt, ζωωτοὺς ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας. Quo modo capitur & ζωδιωτός. Pollux lib. 7, ὁ δὲ κατάστικτος χι- H τών ἐστιν ὁ ἔχων τὰ ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα. καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ἐκαλεῖτο καὶ ζωδιωτός.

Ζωηδὸν, Animantium ritu ſeu more. Polyb. frag.

Ζῴδιον, ου, τὸ, Animalculum. Peculiariter verò ζῴδια dicuntur duodecim ſigna cæleſtia quæ in zodiaco circu-

lo viſuntur. Athenæus libro 11, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Ariſtoteles De mundo, διῃρημένος εἰς δώδεκα ζωδίων χώρας, de zodiaco loquens. NAM Ζωδιακὸς κύκλος vocatur hinc circulus ille in cælo qui duodecim illorum animalium ſigna gerit, quem & ζωοφόρον & ζώδιον appellari oſtenſum eſt. Signiferum Latini appellant: Græci alio nomine λοξὸν, id eſt Obliquum: quo vocabulo & Virgilius eum appellat. AT Ζωδιωτὸς idem eſt quod ζωωτός.

Ζωδάριον, ου, τὸ, Animalculum, idem quod ζώδιον. Ariſtoteles in lib. 3 De partibus animalium, ita vocat inſecta & beſtiolas quibus auiculæ victitant. ET Ζωΰφιον, ου, τὸ, idem. Athen. lib. 5, ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια καὶ ἄλλα τινὰ ζωΰφια καὶ φυτάρια.

ZΕΥΓΝΥΩ, VEL Ζεύγνυμι, Futurum ζεύξω (tanquam à Ζεύγω) Iungo, Copulo. Homerus Iliad. γ, — ἵππους ζευγνύμεναι: & Odyſſ. ο, — ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματα, Iunge equos rhedæ, ſeu ad rhedam. Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. quod Tibullus Adiüngere tauros aratro. At ζεῦξαι ἅρμα, ſicut & συζεύξασθαι ἅρμα, apud Xenophontem, ſimile eſt illi quod Latini dicunt, Currum iungere, ſeu Rhedā iungere, aut Iungere rhedā equis. ‖ Item pro Iungo ponte: quod & Iungo ſine adiectione. vt Xerxes ab Iſocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, qui à Cicerone Iunxiſſe Helleſpontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, Herodot. & Arrianus. Sed ille dicit etiam pro eodem ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Ζεύγνυμι, Iungo matrimonio, ſeu connubio. Appian. de Cæſare, Πομπηΐῳ μὲν ἔζευγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζύγης, Eurip. Nuptiis iunctus es, pro Nuptias contraxiſti, Duxiſti vxorem.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, Iunctura, Coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ ſunt. Item pro coniunctione nauium pontis inſtar præbente, vt Budæus apud Arrianum interpretatur libro 6. Idem ζευγνύναι τὸν ποταμὸν apud eundem exponit ζεύγματι conſternere. Quidā & ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluuii ponte dixerunt. Thucydidi autem ζεύγματα τοῦ λιμένος ſunt Fauces portus obſeptæ, eodem Budæo interprete. ‖ Ζεῦγμα, figura eſt grāmaticis: Latinè, Colligatio, vel Connexio, ſeu (vt alii) Adnexio, quum videlicet plura vno connectuntur verbo. Lege Iulium Firm. & cæteros. ‖ Item vrbs Syriæ, de qua Steph. ET compoſ. Μεσόζευγμα apud eoſdem grammaticos, quum in medio clauſulæ poſitum verbum, præcedentia ſequentiáque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, Iunctio, Colligatio, Connexio.

Ζευκτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Coniugatus, Iunctus. vel q.d. Iungibilis, Qui iungi poteſt. ET Ζευκτηρία, ας, ἡ, Id quo ad iungendum ſeu colligandum aut connectendum vtimur, Ligamen, Vinculum. vt exponitur Act. cap. 27, v. 40, ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Exponitur & Iunctura.

Ζεῦγος, εος, τὸ, Iugum. eo ſenſu quo dixit Cicero, Qui in ſingulis iugis arant. Homerus Iliad. σ, — πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Interdum verò additur adiectiuum βοεικόν. Theophylactus epiſt. τὸν ἀροτῆρα βοῶν κεχάρηκα τῷ Τυχανίᾳ. οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ ζεύγους τὸ ἕτερον. (vbi κεχάρηκα mendoſum eſt pro Commodatò dedi, quod potius eſſet κέχρηκα) vt apud Thucydidem pag. 162, ὅσοις ἐνέτυχον κατὰ τὴν ὁδὸν ζεύγεσιν αὐτῶν βοεικοῖς. Sic apud Lucam cap. 14, ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi ζεῦγος & pro ipſis bobus, ac generalius etiam pro iumentis. ‖ Ζεῦγος, Biga, ſeu Bigæ, propriè. ſed generalius & pro trigis ac quadrigis, adeóque quouis vehiculo, ſeu rheda. qua de re lege Pollucem. Plato Apologia, ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπίασι. Xenophon, ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν, ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. Item ζεύγη μίσθια, vehicula meritoria, Budæus ex Plutarcho.

‖ Ζεῦγος, Par, & quod Gallicè *Vne couple*, ad verbum reſpondens Græco. ζεῦγος τρυγόνων, Lucæ cap. 2. ζεύγεα ἡμιόνων ἑπτὰ Herodot. Itē αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, pro eo quod dixerat Cicero, Tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεύγη διακόσια, Athen. 5. Dicitur & de inanimatis: vt ζεῦγος ἐμβάδων, Ariſtophanes, Par calceorum.

Cicero Iugum itidem dixit pro Par, vt oſtendit Budæus pag. 1038.

C. Ζευγοποιΐα, ας, ἡ, Copulatio parium, Budæus ex Theophraſto. ζευγοποιΐα τῶν καλάμων, in v. l. Coniugatio, calamorum Parium conſtructio.

C. Ζευγοτρόφος, Qui iugum iumentorum ſeu par iumentorum alit. Sed peculiari ſignificatione, Qui alit par ſeu paria equorum ad certamen. Plutarchus tamen in Pericle ζευγοτρόφους annumerat ἁμαξοπηγοῖς & ἡνιόχοις καὶ καλωστρόφοις. VNDE Ζευγοτροφεῖν dicebant, qui equos illos alebant: ET Καταζευγοτροφεῖν, In alendis equis conſumere. Vid Bud. p. 821.

C. Ζευγηλάτης, SEV ζευγηλάτης, Qui agit iugū boum, (aut generalius iumentorum) Qui boues agit, Iugarius, Colum. Sed Heſych. ζευγηλάτης exponit γηπόνος, at ζευγηλάτης ait eſſe μεταβάτης, ἡνίοχος. HINC Ζευγηλατέω, ῶ, Iugum boum ago, &c.

Ζευγίτης, ου, ὁ, Iugalis. In vulgatis lexicis exponitur & Iugo aſtrictus. ‖ Item ζευγῖται, ſecundi cenſus ciues: de qua ſignificatione lege Budæum pag. 821. Idem ex Plutarcho in Pelop. pag. 92, annotat, ζευγίτης in prælio, vt ἐπιστάτης. ‖ Ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, de qua ſuprá. Zeugitæ calami dicuntur & à Plinio, quē adi, poſt Theophraſtum.

Ζευγάριον, ου, τὸ, dimin. q.d. Paruum iugū. Apud Philoſtr. ζευγάρια redditur Iugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, Lignum propendēs à iugo, hinc inde boum colla amplexans, ſeu Pars iugi in quam iumenta collum immittūt. vulg. lex. Homerus Iliad. τ, circa finem, — πᾶσα δὲ χαίτη Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. Vbi Euſtathius annotat λ in hac voce eſſe pleonaſticum. Lucianus, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν. HINC Ζευγλόδεσμον, Lorum iugi, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, Heſych.

¶ Ζυγὸς, Iugum. vt Homerus Odyſſ. γ, Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Heſiodus Ergois, — καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Et δούλειον ζυγὸν metaphoricè, vt Latinè iugum ſeruile, ſeu iugum ſeruitutis. Plato epiſtola 8, φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. (vbi annotandum etiam eſt ζυγὸν neutrum, niſi mendoſa ſint exemplaria. Vſus eſt quidem & Sophocles neutro genere eadem in re, ſed in plurali: ſcribens in Aiace, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν) Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quæ nupſerunt, Gregor. de quo loquendi genere vide in Ἄζυξ. In aliis etiam metaphoris ponitur, vt quū dicit Chriſtus, Matth. 11, ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός. ‖ Accipitur à Græcis Bibl. interpr. & in ea iugi ſignif. quam habet ζεῦγος.

Ζυγὸς, Iugum citharæ, quod manu ſiniſtra tenent citharœdi. Ariſtot. in Mechan. Sic & Hom. φόρμιγγι dat ἀργύρεον ζυγόν. Vide B. p. 471.

Ζυγὸς, Iugum in acie, Series porrecta τῶν παραστατῶν, Budæus ex Polluce pag. 157, & Æliano. Polybius, τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ ὁρίσους. Et metaphoricè κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, Iugatim incedere. vide Budæum pag. 471. Ab eodem p. 632 annotatur eſſe ζυγὰ Æliano, ab vno cornu ad alterum inſtructos ordines: ET dici Ζυγεῖν qui hæc iuga efficiunt: (VT Στοιχεῖν dicuntur, οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι) Idem alibi ſcribit, Ζυγεῖν, Æliano, q.d. Iugare, In iugum porrigi: vt aſtites in acie. & Στοιχεῖν in verſum porrigi, vt præſtites & ſubſtites.

Ζυγὰ, Iuga, Tranſtra, Sedes remigum. Od. ν, v. 21, Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά. In epigr. Ἤδη γάρ μιν ἅπαντα ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν.

Ζυγὸς, Statera, Trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac ſignificatione fœmininū duntaxat eſſe putat. Exponitur & Libella. In plurali ζυγά. Demoſthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Vide Budæum p. 471. ‖ Item Iugum, id eſt Libra, ſignum cæleſte. Ab ea autem ſignif. quà pro trutina ponitur, EST Ζυγοστάτης, Libripens. ζυγοστάται (inquit Budæus) Libripendes per vrbes conſtituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc Zygoſtatica fides (vt ex eodem annotatur) plena & examinata æquitas. quia zygoſtatica libra eſt publicè temperata & conſtituta.

ET Ζυγοστατέω, ῶ, In trutina appendo. Item metapho-

ricè: vt apud Polybium, ὡς μηδαμοῦ νεύῃ, μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα, vt reipublicæ ſtatus æquo examine libratus perſtet æternùm. Et alibi, ἐζυγοστατεῖτο αὐτοῖς ὁ πόλεμος, bellum vtrinque æquato marte librabatur, neutrò inclinante victoria. Apud Alciphr. 186. ζυγοστατῶ τόνδε πρὸς ἐκεῖνον, eſt quaſi ἀντιταλαντεύομαι, vt inquit Bud. A

Ζυγός, Calceamenti corrigia, Heſych. Citatur autem Ariſtoph. hac in ſignif.

C. Ζυγόδεσμος (& in plurali ζυγόδεσμα) Lorum quo temo alligatur iugo. Collare etiã quidam interpretãtur. Ζυγόδεσμον (inquit Budæus) in temone currus συνέχεται ὁ ἕστωρ, id eſt clauo vel paxillo, ex Plutarcho in Alex. 221. B
ET Ζυγοδέτης pro eodem, Heſych.

C. Ζυγομαχέω, ῶ, Iurgor, Rixor, Diſſentio: ſed propriè, Iurgor cum domeſticis & familiaribus. Plutarchus in Catone πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν. Tranſlatio à bobus. Vide Bud. pag. 840.

C. Ζυγοφόρος, q.d. Iugifer, ex Eurip.

C. Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ non eſt ſub iugo. q.d. Iniugis. Sed metaph. ſæpe ponitur: vt quum Theocritus ἄζυγα κόραν vocat puellã nondũ nuptiale iugũ expertam. (quemadmodum αἱ ὑπὸ ζυγὸν dicuntur nuptæ) Ab Euripide autem non ſolùm appellantur ἄζυγες κοῦραι, verumetiam ἄζυγες γάμων & ἄζυγες εὐνῆς γαμηλίου: vbi ἄζυγες ſignificat ſimpliciter Expertes aut Liberæ. Niſi fortè quis reſoluere malit in, Liberæ à iugo. vt ἄζυγες γάμων ſit Liberæ à iugo cõnubiali. ET Ἀζυγὴς pro eodem: vnde ἀζυγής. Greg. autem Ἀζυγῆ ET Συζυγῆ inter ſe oppoſuit, q.d. Coniugata & Non coniugata, id eſt Quæ coniugio iuncta ſunt, & quæ eo libera ſunt. ITEM Ἄζυγος pro eodem. quod & Cælebs exponitur. ET Ἀζυγία, Cælibatus. C D

C. Δίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, vt δίζυγες ἵπποι, Iliad. ε, Biiuges equi. Item δίζυξ, pro Duplex. vt δίζυξ ἐνοπή, Gregor. Duplex eloquiũ. ET Δίζυγος pro eodẽ: vnde καὶ μεθ' δίζυγον ἦμαρ apud Greg. pro Poſt biduũ. ITEM Ἰσόζυξ, q.d. Æquiiugis. pro Par, Æqualis, ſeu Æquabilis. vt ἰσόζυγι θεσμῷ, Nonn. Pari lege. Et (AB Ἰσοζυγὴς) ἰσοζυγέων κυπαρίσσων in Epigr. Cupreſſorum æqualium inter ſe, vel æquales ramos habentium, vt quidam interpretantur. E ET Μονόζυξ, VEL Μονοζυγὴς, q.d. Vniiugis. Item pro Vnicus. vt μονοζυγὲς εἴδωλον, in Epigr. ET Νεόζυξ, Recens nupta, Apoll. ET Ὁμόζυξ, q.d. Pariiugis, Alter equus in iugo. Item ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες Nonno, Amphoræ binæ. q.d. Amphoræ copulatæ. ET Ὄζυγες pro ὁμόζυγες, apud poetas, metri cauſa. ITEM Πρωτόζυξ, Primis nuptiis iunctus, ex Epigrammatis: Vel, Qui tunc primùm matrimonio iunctus eſt. AT Τετράζυξ, q.d. Quadriiugis. F Item pro Quadruplex. vt τετράζυγι δεσμῷ, ex Nonno, Quadruplici vinculo. Et τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui eſt quadruplex: propter quatuor eius limites, ortum, occaſum, meridiem & ſeptentrionem. Ex eodem τετράζυγες υἷες, Quatuor filii. ET Τρίζυξ, Triiugis. τρίζυγες μοῦσαι, muſæ triiuges. q.d. quarũ tria ſunt iuga, ſeu paria: id eſt quæ ſunt nouem. At τρίζυγες σύναιμοι, in Epigr. pro Tres fratres.

C. Ἄζυγος, primum inter alterius formæ compoſita, de quo antea dixi. EST verò & Ἀντίζυγος eiuſdem formæ, id eſt Oppoſitus, Aduerſus, vt à Gaza exponitur. G Sed propriè ſonat Ex aduerſo reſpondens, vt lanx lanci reſpondet. Et ſic à Budæo exponitur in hoc Ariſtotelis loco De partibus animal. lib. 3, ἔχει δὲ τὸ ἧπαρ ὥσπερ ἀντίζυγον ἐν τοῖς μάλιστα ἀπηκριβωμένοις τὸν σπλῆνα. Heſychius ἀντίζυγα exponit ἰσόζυγα, id eſt ἰσόρροπα, ἰσόσταθμα. ζυγὸς enim idẽ eſt quod σταθμὸς, Lanx, Statera, vt antea dictum fuit. EST Ἑτερόζυγος eiuſdem cum illo formæ. vt σταθμὸς ἑτερόζυγος Phocylidi, q.d. Alteriiugis trutina. Id eſt, in alteram partem propendens. AT Ἑτεροζυγεῖν, Eodem iugo alligatum eſſe cum altero, & quaſi concopulari, In altera iugi parte eſſe. H Vtitur hoc verbo per metaphoram Paulus, vt docet Budæus pag. 633.

EST & Εὔζυγος eiuſdem formæ. dicitur autem εὔζυγος ναῦς, vel εὔζυγος, Nauis bona tranſtra habens. Et Nauis bene compacta, intelligendo ex parte totum. ITEM Πολύζυγος, de naui itidem, Il. β, Habens multa tranſtra. ET Ἑκατόζυγος, Quæ eſt cẽtum tranſtrorum: & ex conſequenti, q.d. Centiremis. AT Ὑψίζυγος Iupiter apud Homerum & Heſiodum, vel Qui in ſublimi ſedili ſedet, (vt ſit metaphora à remigibus ſedentibus ἐπὶ τῶν ζυγῶν, id eſt in tranſtris) vel Qui in alto facta hominum librat & ponderat, atq; æſtimat: vt videlicet ſit à ζυγὸς ſignificante trutinam.

Ζυγόω, ῶ, Iugo ſubmitto. Item Iungo, (q.d. Iugo) Committo, συναρμόζω, Bud. ex Luc. apud quem ζυγῶσαι τὴν κιθάραν exponit etiam Iuga citharæ aptare & coniungere. Ζυγοῦν (vt quidam annot.) eſt Iugare, Columellæ, & Iugumentare, Vitr. quum ſubſtratis ſingulis hinc atque hinc trabibus directis, ſuprà trãſuerſariæ aliæ hinc inde ſingulæ in angulis rudius (videlicet, vt interuallum quidem ſit, ſed non alta inciſura, ſiue crena) committuntur ita vt quaſi binæ per diuerſum contignationes angulis quatuor fiant. quod vulgo dicitur enclauer. Itẽ Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Heſych. ET Ἐπιζυγῶσαι pro eodem. Bud. ex Artemid. Onirocr. 1, ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας. Item ἐζυγωμένος apud Ezech. pro Æqui põderis, vt vult Hieronymus. HINC Ζύγωμα, quod Iugumẽtum redditur ex Varr. in hoc Polybii loco, διακόπτειν τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. Item ζυγώματα, Iuga in vitibus quæ pedamentis quibus recta ſtat vinea, tranſuerſa iugantur. vnde & iugatæ vineæ, Colum. Ζύγωμα apud medicos, Os iugale, Iugumẽtum, Os ex duabus, vna oſſis tẽporalis, altera oſſis paruum oculi angulum conſtituentis, apophyſibus inter oculum & aurem coeuntibus conglutinatum. Nec verò intereſt apophyſeſne an ecphyſes dicantur. harum quidem poſterior à capitis oſſe quod iuxta aurem eſt, anterior verò ab oſſe quod ad paruum oculi angulum eſt, procedit. Iungũtur autem in media ſutura obliqua. vnde ζύγωμα SIVE συζυγῶδες, quaſi cõiugiale & ex duobus cõiugatũ, vocatur. Gorr. ITEM Ζυγωτὸς, Iũctus, ex Soph. HINC ET Ζύγωθρον, Vectis qui valuas ſeu ambas fores iungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Euſt. A QVO Ζυγωθρίζω, pro Claudo, quaſi obdẽdo vectem. Vide Pollucẽ. Item Examino, Libro, Perpendo: in vulgatis lexicis ex Ariſtophanis Nub. Κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον. Vide ibi ſcholiaſten. COMP. Καταζυγόω, ῶ, A quo Καταζύγωσις quod Bayfius vertit Libramentum.

Ζυγεῖν vide ſuprà in Ζυγός.

Ζύγιος, ου, ὁ & ἡ, Iugalis ſeu Iugatorius. vt ζύγιος ἵππος, Ariſtoph. Et ζύγιος βοῦς, Iugatori⁹ bos, Varr. ET Ζύγιμος pro eodem ex Athenæo. Itẽ Ζύγιος Iupiter, Heſychio, & Ζυγία Iuno (intelligenti, vt opinor quam Latini vocant pronubam.) Præterea ζυγία illi eſt quædam κώπη, id eſt quidam remus, vel potius quoddam remi genus. Eidẽ ζύγιος eſt ὁ τρίτος ἐρέτης, id eſt tertius remex. AT Ζύγια neutr. plurali numero (ſi menda caret exempl.) pro ζυγὰ, id eſt Iuga, ſeu Tranſtra, apud Athenæum. Bayfius interpretatur Iuga.

Ζυγίτης, ου, ὁ, Qui eſt remex in medio nauis ſupra arborem. Bayf. Vide ſchol. Ariſtophanis. Item ζυγῖται qui & ζευγῖται, de quibus ſuprá.

Ζυγιανὸς, Natus ſub libra ſigno cæleſti. ab vna ex ſign. vocis ζυγὸς quæ ſuprà annotata fuit.

Ζυγάδην, (q.d. Iugatim ſeu Coniugatim) Iunctim, Coniunctim, συνεζευγμένως, Suid.

Ζύγαστρον, Arca, Capſa. κιβώτιον, Heſychio. ET Ζύγαστρος. eidem κιβωτός. Xenophon, τὰ δὲ ἅμα χρήματα παραδεχομένους ἐν ζυγάστροις ἄγοντας ἐφ' ἁμάξης κομίζειν. vbi pro arca & capſa theſauraria poni Budæus annotat: VT Ζυγάστριον Polluci eſſe arcam veſtiariam.

Ζύγαινα, Libella piſcis, ex Ariſtotele De animalibus libro ſecundo.

C. ἈΝΑζευγνύω, vel Ἀναζεύγνυμι, Reuertor. ἀναζεύξας, inquit Heſ. ὑποστρέψας, metaph. ſumpta à curribus. intelligẽs (vt opinor) ἀναζευγνύειν, eſſe propriè Equos iterum iũgere currui, ad reditũ videlicet. & hoc certè ipſa vox ſonat, ſi ἀνὰ velimus iterationem ſiue redintegrationẽ

ſignificare. Xen. Pæd. 8, γνῶμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυεν. Intelligendum eſt autem, ἀναζευγνύειν ad bellum pertinere, & ἀναζευγνύειν dici Qui reuertitur reducens ſecum copias, Qui redit cum exercitu, Qui exercitum reducit, vel domum, vel ex vno loco in alium. Vnde ἀναζευγνύω exponitur & per Moueo, vel Caſtra moueo, Soluo. Plutarchus, πρὸς δὲ τὸν υἱὸν πυθόμενον πλειόνων παρόντων, πότε μέλλομεν ἀναζευγνύναι; τί δέδοικας; εἶπε· μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσῃς; Id eſt, Ad filium autē qui coram multis interrogauerat eum quando caſtra moturus eſſet, Quid vereris? inquit: ánne tu ſolus tubam non audias? Idem in Antonio, ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ Συρίας. & in Demetrio, ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ariſtot. Œconom. 2, καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτόν. Id eſt, Motis caſtris ſe cōtulit ad eū. Vbi poterat pro ἀναζεύξας ἐβάδιζεν dicere, breuiori ſermone vtens, ἀνεζεύγνυεν ἐπ' αὐτόν. Thucydides tamen vſus eſt itidem participio ἀναζεύξας cum alio verbo, circa finem libri vltimi, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. Appianus, ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυτο. Dicitur etiam ἀναζευγνύω ſequente ἐκ cum genitiuo nominis locum ſignificantis. Pauſanias in Laconicis, οὕτω μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυεν ἄκων. Plutarchus in Pompeio, Πομπήϊος δὲ εὐθὺς ἀνέζευξεν ἐκ τῆς Ἀραβίας. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, aut ἐπ' οἶκον, Redeo domum cum exercitu, Copias reduco domum.

Ἀναζευγνύω non abſolutè poſitum, ſed cum accuſatiuo apud Herodot. ἀναζεύξῃς πρὸς ἰσθμὸν τὰς νῆας, id eſt Claſſem ad Iſthmum reducas.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ, Caſtrorum motio, Reditio domum cum exercitu. Gregorius de imperatore loquens qui Iuliano in Perſide ſucceſſit, ἐζήτει δὲ τὴν ἀνάζευξιν, καὶ ὅπως ἂν τύχῃ ταύτης ἐσκόπει. In vulg. lex. ἀνάζευξις exponitur Caſtrorum metatio, quæ planè contraria eſt ſignificatio, quam videlicet habet alterum nomen verbale κατάζευξις.

Ἀναζυγή, ῆς, ἡ, Idem quod ἀνάζευξις. Eſt ἀναζυγὴ (inquit Budæus) ἀνασκευή, Quum caſtra mouentur & vaſa colliguntur. cui opponitur κατασκευή, id eſt Caſtrorum metatio. Idem alibi, ἀναζυγὴ eſt vaſorum collectio, tentoriorúmque refixio. Exempla autem non addit: ſed paſſim ſunt obuia. Plutarchus, ἀναζυγῆς ποτὲ γενομένης θορυβωδεστέρας. Polybius, ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρεν. Vbi ἀναζυγὴν ποιήσασθαι idē quod ἀναζευγνύειν. Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν, ad verbum Caſtrorū motionem ſignificare. pro quo Latini dicunt, Vaſa conclamare. Cæſar, Vaſis militari more conclamatis, progreſſus, &c. Huiuſmodi autem conclamationem vocabant ἀναζευγνύντων ἐπίφθεγμα. Dicitur autem ἀνάζευξις & ἀναζυγὴ pro eodem, vt κατάφευξις & καταφυγή, & alia à φεύγω deriuata.

C. ἈΠΟζευγνύω, vel Ἀποζεύγνυμι, Abiungo, Diſiungo. nam ζεύγνυμι eſt Iungo. Ita videmus ἀπὸ præpoſitionem in verbo Græco eam vim habere quàm Ab & Dis in Latino. ‖ Paſſiua vox eſt Ἀποζεύγνυμαι, vnde aoriſtus poſterior irregul. ἀπεζύγην. vt apud Eurip. ἀπεζύγην γάμων. Citatur & ἀποζυγέντες participiū abſolutè poſitum pro ἀποζυγέντες γάμων.

C. ΔΙΑζευγνύω vel Διαζεύγνυμι, Diſiungo. Philo De vita M. lib. 1, καίτοι πολλοῦ χρόνου διαζευχθεῖσα, quanquam tandiu diſiuncta. Idem De mundo, ἡ δ' ἡνωμένη γῆ τῷ μεθορίῳ πορθμῷ διεζεύχθη, terra antè vnita confini freto diducta eſt. Æſchines, ἀδελφοὶ δὲ διαζυγέντες ἐμοῦ ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, à me diſiuncti. Et διεζευγμένον ἀξίωμα apud Gelliū lib. 16 cap. 8, diſiunctum proloquium: quod quale ſit ibi explicatur: cui oppoſita ſunt συνημμένον & συμπεπλεγμένον. Plutarchus De animalium ſolertia, χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις. In eodem lib. οἱ δὲ διαλεκτικοί φασι τὸν κύνα τῷ διὰ πλειόνων διεζευγμένῳ χρώμενον ἐν ταῖς πολυσχιδέσιν ἀτραποῖς συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν. VNDE Διάζευγμα, ατος, τό, Septum tranſuerſum, quo duæ res diſiunguntur à ſe inuicem. Peculiariter verò διάζευγμα dici à quibuſdam docet Euſtath. τὸν ἐπίπλοον διαιροῦντα τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος, & quoſdam ea ſignif. intellexiſſe φραπίδας apud Homer. alios autem διάφραγμα. ET Διάζευξις, εως, ἡ, Diſiūctio, Apud Gregoriū ſæpe ponitur pro morte, id eſt diſiunctione corporis & animi. ET Διαζευκτικός, οῦ, ὁ, Diſiunctiuus. vt διαζευκτικὸς σύνδεσμος apud grāmaticos, Coniunctio diſiunctiua. ET Διαζυγία, ας, ἡ, Diſiunctio, Separatio. Epigr. AT Διαζύγιον, ου, τό, Diuortium, Diſiunctio iugi matrimonialis ſeu coniugii. ὁ ἀπὸ τοῦ ἑνωτικοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ διασμός, Euſt.

c. 2. Παραδιαζευγνύω, Vitioſè & perperam diſiungo. Vnde παραδιεζευγμένον πρόβλημα. Gellius lib. 16, cap. 8, quum διεζευγμένον πρόβλημα dixiſſet conſtare ex pugnantibus inter ſe & oppoſitis, addit, Quòd ſi aut nihil omnium verum, aut omnia plurave quàm vnum vera erunt, aut quæ diſiuncta ſunt non pugnabunt, aut quæ oppoſita eorum ſunt, contraria inter ſe non erunt: tunc id diſiunctum mendacium eſt, & appellatur παραδιεζευγμένον. Cuius exempla ibi ponuntur. ET Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium eſt: qualem eſſe vult præpoſ. ἢ Porphyrius in hoc verſu Il. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι.

C. ἘΝΙζευγνύω ſiue Ἐνιζεύγνυμι, Iniungo, Adiungo. Vnde ἐνιζευχθείς, Iunctus. v. l. ex Apoll.

C. ἘΠΙζευγνύω ſiue Ἐπιζεύγνυμι, Coniungo, Deſuper innecto, vulg. l. Ariſtot. De mundo, καλοῦνται δὲ οὗτοι πόλοι δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου. id eſt, lineam continuatam ſeu protentam, duo extrema iungentem, vt Bud. exponit. Philo De mundo, ὅταν αἱ μὲν ἑκάτεραι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαναστῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπεζευγμένη πλαγιασθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ & parallelæ ſubiectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad vtranque protenta & pertinens, in tranſuerſum deflexa, ipſas ad rectos angulos attigerit & copularit, vt idem Bud. vertit. VNDE Ἐπίζευξις, εως, ἡ, Coniunctio. Apud Naz. autem, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, interpres vertit, Iteratio nominum. Epizeuxis apud grammaticos dicitur figura qua dictio in verſu non interiectis aliis geminatur: vt Me me adſum qui feci, apud Virgil. AT Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbū ponitur quod ad finem adiici debebat. ET Ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, apud Heſych. σειρὰ καὶ σειρά. In v. l. Series, Catena.

C. ΚΑΤΑζευγνύω, vel Καταζεύγνυμι, Coniungo, Copulo. ‖ Item pro Caſtrametor. vt ἀναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα, quod Budæus affert ex incerto loco. SED Κατάζευξις verbalis, pro caſtrametatione ſeu caſtrorū metatione, ex Plutarcho exemplum affert, πρόσταγμα καταζεύξεως ἔδωκεν, imperauit vt caſtrametarentur. Et ex eodem in Antonio, ἅμα δὲ καὶ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ κατάζευξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται. Sequitur enim πηγνυμένων οὖν τῶν σκηνῶν. Huic opponitur ἀνάζευξις. Sed & paſſ. καταζευγνυμέναις πόλεσι in vulgatis lexicis, ex Platone De leg. pro Ciuitatibus locum ad morandum capientibus.

c. 2. Ἐγκαταζεύγνυμι, Adiungo, Adapto, Accommodo. Sophocles, νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

c. 1. Συγκαταζεύγνυμι, Coniungo. Apud Sophoclē metaph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, q. d. Iunctus eſt & alligatus graui incommodo, pro Conflictatur graui incōmodo. Apud Plut. autem συγκαταζεῦξαι ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, pro connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus.

C. ΜΕΤΑζευγνύω, vel Μεταζεύγνυμι, Trāſiungo. μεταζεῦξαι (inquit Bud.) dici poteſt quod Latinè Tranſiungere.

C. ΠΑΡΑζευγνύω, vel Παραζεύγνυμι, q. d. Iuxta iungo. Budæus vertit Adiungo, Coniungo, in hoc Plutarchi loco, ὁ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν. Idem affert hæc adeſpota, Λύκων ἔφασκε δεῖν παρεζεῦχθαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν. HINC Παράζυγες apud Ariſtotelem Polit. 2, exponitur Adiunctitii, Qui adiunguntur multitudini ciuitatis, ignobiles & proletarii, ac velut Supernumerarii. Redditur & adiectitii.

C. ΣΥζευγνύω, vel Συζεύγνυμι, Coniungo, Copulo. συζεύξασθαι ἅρμα, Iungere currum, Xenophon Pæd. 6 συνεζευγμένοι στοχασμοὶ apud Hermogenem, Coniunctæ coniectu-

ræ.Et τὸ ἐζευγμένον apud Quintilianum lib.9,cap.3, dicitur figura in qua vnum ad verbum plures ſententiæ referuntur:quarum vnaquæque deſideraret illud ſi ſola poneretur.Cuius ibi habes exemplum. Et Coniũgo,Connubio iungo, vnde συζυγῆτις apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος,Baſ. Itẽ συνεζύγην ex Euripide pro Implicitus ſum. VNDE Σύζευξις,εως,ἡ, Coniunctio,Copulatio.idem quod συνδυασμὸς,vt Budæus tradit ex Ariſtotele, lib.2 De gen.& corr.154,vt θερμὸν καὶ ψυχρὸν,ψυχρὸν καὶ ξηρὸν,θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Et σύζυγα pro eodem pag.156. Σύζευξις dicitur etiam Coniugium,itidem vt συνδυασμός.Plato De leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι,Coniugium inire.

Σύζυξ, υγος,ὁ, idem quod ὁμόζυξ,Coniũctus, Coniugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in iugo.

Σύζυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Coniunctus,Copulatus. Nazian.in Orat.De Baptiſm.φῶς μὲν ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ,καὶ ἡ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη. Apud Nonn.σύζυγός εἰμι τοκῆος, ſum compar patri & æqualis. At apud Ariſtoph. Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,Si ſocium quempiã ſumpſero.Et σύζυγα dicitur Coniugata apud Dialecticos,quæ & συζυγοῦντα.v.l. VNDE Συζυγία,ας,ἡ,Coniũctio, σύζευξις. Ariſtid.ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò συζυγία dicitur Coniũctio &Copulatio,qua bina & bina comparantur & copulantur.idem quod σύζευξις & συνδυασμός. Gregorius διατάξαντες ἑαυτοὺς στοιχηδὸν κατὰ συζυγίαν ἐκ διαστήματος, hoc eſt bini & bini,vt Bud.interpr. Philo De mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή· λευκοῦ γὰρ ὄντος,ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν,καὶ μεγάλου,βραχὺ,καὶ περιττοῦ,ἄρτιον,eorum quæ coniugatim contraria ſunt. Colum.l.2,c.2,Qualitatũ inter ſe diſſidentiũ quaſi quaſdã cõiunctiones,quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων , nos Diſcordãtiũ cõparationes tolerabiliter dixerim⁹. Vnde συζυγία ponitur & pro Par.vt συζυγίη πτερύγων,Par alarũ in Epigr.Itẽ & pro Coniunctione matrimoniali ſeu coniugio,vt συνδυασμὸς & item σύζευξις. Greg.κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Eſt etiam vocabulum dialecticum. Cicero in Topic.Eiuſdem autem generis verba ſunt quæ orta ab vno variè commutantur : vt ſapiens, ſapienter,ſapientia.hæc verborum coniugatio, συζυγία dicitur.Sed & apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur vt apud Latinos Coniugationes. At συζυγία τροχαϊκὴ,idem eſt quod trochæus,& συζυγίαι ἰαμβικαὶ,idem quod διίαμβοι.v.l.ex Ariſtoph.ſchol.

Συζυγὴς, έος,ὁ καὶ ἡ,Copulatus & coniunctus, ſeu Qui copulari & comparari cum alio poteſt.vt συζυγῆ ζῶα καὶ ἄζυγα apud Gregor.& Areopag.Quæ cõiugii copula cõparantur & quaſi copulantur.τὰ συνδυαζόμενα.Et συζυγεῖς,Coniuges,Macc.lib.3.

Συζυγέω,ῶ,F.ήσω.Συζυγεῖν & συστοιχεῖν verba ſunt ſignificantia aciem in verſum iugúmque directam & compoſitam. Polyb. ἐφίσων συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. Bud.Id eſt,vt in vulg.lex. exponitur , Ordines ſuos ſeruarent.nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab vno cornu aciei ad alterum ordines inſtructi. Συζυγοῦντα & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata,ſicut συζυγία Coniugatio,vt antè dictũ eſt.

C. ΥΠΟζευγνύω, vel. Ὑποζεύγνυμι,q.d. Subiugo.Odyſſ. ε, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,Iungam tibi equos ad currum, ſeu Iugo ſubmittam Plut.Cam.ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη, equis ſubiugibus candidis copulatis quadrigam conſcendit.ſeu ſimpliciter, Candidis equis iunctis.Ponitur & pro Subiugo,i.Subiicio. B.ex Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζευγνύμεθα, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. Ariſtot. in 1 De partib. animal. ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, vni generi ſubiecta ſunt.At apud Soph. Aiace, τῷ δ᾽ ὑπεζύγην πόνῳ,commodius redditur, Hunc laborem ſubii, veluti iumenta iugum. VNDE Ὑπόζευξις, εως,ἡ,in vulg.lex.Subiunctio,Subinſertio,Subnexio:genus figuræ.Iul.Firm.

Ὑποζύγιος,ου,ὁ,Subiugis.At ὑποζύγιαι ἡμίονοι apud Euſtath. ex Ariſtoph.grammatico, οἱ ὑφ᾽ ἁμάξαις ζευγνύμενοι, hoc eſt muli ſubiuges, vt Plin . ſubiuges equas dicit. Et neutro gen.ὑποζύγιον , iumentum ſubiuge:qualia plerunque ſunt quæ ad currus trahendos iunguntur , vt A boues,equi,muli. Thuc.lib.2,ἁμάξας τε αὐτῶν τῶν ὑποζυγίων ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν. Plato De republica, πρὸς τὰς ἀγγαρείας χρῆσθαι ὑποζυγίοις,ad vecturas ſeu onera ſubuectanda vti iumentis.Herodotus,πρόβατα καὶ ὑποζύγια. Xen.ὑποζύγια καὶ ὀχήματα. Philo De vita Moſis lib.1, ὑποζύγιον ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Et metaphoricè apud Plut.De virt.morali,ἃ ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια,τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος. VNDE Ὑποζυγιώ- B δης,εος,ὁ καὶ ἡ, Inſtar iumenti[alii] ſubditus:vt ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος , apud Etymologiſtẽ, Qui conſilio & voluntate ſua non facit id quod facit,ſed aliorum iuſſu , more iumentorum. Poſſe dici etiam ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα annotatur ab eodem, citante Ariſtoph.

ΖΕ'Ω, Fut.έσω, ET Ζείω, poet.Ferueo,Bullio.Hom. Il.φ, v.362,ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,deinde v. 365,ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο,ζέε δ᾽ ὕδωρ. Euſt. annotat per onomatopœian eſſe factum hoc verbum à ſono literæ ζ,ſicut alia quædam ab alia- C rum literarum ſono.Item ζέειν dici ἀφρὸν à poetis, ſicut μορμύρειν ὕδωρ. Apud Gal.τὸ ζέον τῶν πτισανῶν, feruor. Apud Dioſcoridem paſſiuè etiam ζεσθεὶς, Feruefactus, Feruefcens. Item metaphoricè ſæpe, ſicut Latinè Feruere ira.Gregorius in Baſil.πολὺ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι. Et alibi,πολὺ δὲ ζέων θυμῷ. Alibi δήμους ζέοντας ἐπανίστασαν ἡμῖν,id eſt,excandeſcentes & furibundos.B. ‖Item pro Scateo,in v. l. ex Luciano, σκωλήκων ζέουσι, vermibus ſcatens.

Ζέμα,ατος,τὸ, Decoctum, Decoctio. vt ζέμα ἀψινθίου,ex D Dioſcoride. Vide Ἀπόζεμα. ET Ζέμον, Calidum,τὸ θερμὸν, Etym. niſi mendum ſubeſt.

Ζέσις,Feruor.Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος,Greg.

Ζεστὸς,Feruefactus,Feruidus,Feruens. vt ζεστὸν ὕδωρ, Dioſc. VNDE Ζεστολουσία,Lotio quæ fit aqua feruente. ET Ἀκρόζεστος,Leuiter feruefactus,&quaſi in ſuperficie duntaxat.Item pro Leuiter coctus , vt B.vertit apud Dioſc. ἀκρόζεστος κράμβη, ἀκοίλιος.

C.ἈΝΑζέω,Referueo, vel Efferueo, Efferueſco, Ebullio. Dioſc.lib.7,ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς,ὑποσβέσον τὸ πῦρ. Inue- E nitur & in actiua ſignificatione(ſicut & ἀποζέω)pro Feruefacio.Galenus,γλοιὸν ἀναζέσας,διήθησον πρῶτον,ὡς γενέσθαι καθαρόν. Hinc Ἀναζέομαι,paſſ.Ferueſio. vnde ἀναζεσθεὶς,particip.apud Dioſcoridem Feruefactus. Idem συναναζέσον à συναναζέω,actiuè poſuit,in 7, εἶτα ἄλλο ἐπιδοὺς ὕδωρ,συναναζέσον αὐτὸ,id eſt,Conferuefacito.ἀνάβρασον. ‖ Exponitur & Scaturio. Annotatur & Effundo ſignificare in Epigr.ſumptum itidem actiuè.

Ἀναζείω,etiam reperitur,inſerto ι metri gratia.

C.2.Συναναζέω,pro Conferuefacio vel Feruere facio.Vi- F de paulo antè ex Dioſc.

C.ἈΠΟζέω,Feruefacio. Vnde ET Εναποζέω. Galen.in 14, ἀψίνθιον ἐναποζέσας ἐλαίῳ καταντλήσει ποτὲ τὸ γόνυ. Paſſiua vox Ἀποζέομαι , Ferueſio. vnde participium ἀποζεσθεὶς,Feruefactus.

Ἀπόζεμα,ατος,τὸ,Decoctum vulgó.Dioſcorides,καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικείους πυρίας εὔθετον.Apud eundem ἀπόζεμα ὀριγάνου, Origani decoctum,Origani cocti ſeu feruefacti ſuccus vel ius. Alibi κόμης ἀπόζεμα. Videtur autem ἀφέψημα alibi pro ἀπόζεμα vſurpare:quum ta- G men illud propriè coctionem , ſeu feruefactionem denotet.

C.ἘΚζέω, Efferueo,Efferueſco. Itẽ pro Scateo,(ſicut ζέω ſuprà)ex Herodoto affertur , ἐξέζεσε σκωλήκων. HINC Ἔκζεμα, Quod cum feruore erupit. Ἐκζέματα apud Dioſc. Puſtulæ ardẽtes & feruidæ,dolorẽ cientes citra ſaniem. ingens enim feruor omnem materiam abſumit.Gorræus. ET Ἔκζεσις , Feruida eruptio: vt ἔκζεσις ἑλκῶν.

C.ἘΠΙζέω,q.d.Inferueſco.Item pro Attollor, Augeor,in H v.l.ex Etym.

C. ΠΕΡΙζέω, Circumferueo. Item Περιζείω pro eodem in Epigr.ſicut ζείω poeticè pro ζέω poni dictum eſt.

C.ὙΠΕΡζέω,Supramodum ferueo, Vehementer ferueo. Luc.vſus eſt de ſole vehementer ardente. Et metaph. apud Pauſ.de ira,ἀπὸ ὑπερζέων τῇ αὐτοῦ τῇ ὀργῇ. ‖Interdum autem ὑπερζέω, Circũferueſco, Circumfundor

ferueńdo,Circumfluo,Bud.ex.Plinio & Curtio:in hoc A
Ariſtot.Probl.loco,διὰ τί οὐχ ὑπέρζει τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ. HINC Ὑπέρζεσις, Vehemens efferueſcentia,&c. ET Ὑπερζέσως, Vehementer efferuefactus,&c.

Ζῆλος, ου,ὁ, Æmulatio.ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει. quæ Cicero reddit, Æmulatio,ægritudo, ſi eo quod concupierit,alius potiatur,ipſe careat. Vide p.60 Cicer.lexici. Ζῆλον certè ἀπὸ τοῦ φθόνου,id eſt ab inuidia, diſtingui cõſtat, quæ tamen alioqui copulauit Plut.in Coriolano,
B οἷς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο. Sic ex Platone De leg.ζῆλοι καὶ φθόνοι. At Heſiodus apertè ζῆλον appellauit τὸν φθόνον,id eſt inuidiam, in Erg.appellans στυγερώπην, id eſt Cuius triſtis eſt vultus. quo Seneca modo inuidiam triſtem vocauit: quippe quæ maceret illum (vt Lucr.loquitur) qui ea laborat: ſicut & inuidus dicitur ab Horatio macreſcere rebus opimis alterius. Vt autem ζῆλος pro φθόνος Heſiodus,ſic ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom.vt infrà docebo. Sed & in Teſtam.noui ſcriptis ζῆλος pro φθόνος accipitur:vt Act.Apoſt.capite 5,ἐπλήσθησαν ζήλου,poni conſtat pro Repleti
C fuerunt inuidia.Sic & pleriſque aliis locis. Non dubiũ eſt tamen quin ſit potius æmulatio:& quidem non ſolùm mala,verumetiam interdum bona. Ζῆλος(inquit Budæus)Æmulationis ſtimulus.Item Affectatio, Imitatio. Addit ζῆλον eſſe ſtimulum quo animus excitatur ad honeſtiſſimum quodque facinus cum iuſtitia ſuſcipiendum,qualis eſt zelus pius: item eſſe ſtudiũ ac deſiderium:& ſubiungit ex Plutar.in Alex.219, ὁ μέντοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς
D αὐτῷ ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξερρύη τῆς ψυχῆς.Idem apud Luc. ζῆλος τῶν πολυτελῶν interpr.Cupido viſæ opulentiæ.Hæc Budæus. At ego non puto ζῆλον eſſe ſimpliciter affectationem,aut ſtudium,ſeu deſiderium, vel cupidinẽ: ſed primùm quidem pro æmulatione accipi, deinde verò generalius pro æmulatorio quodam ſtudio ſeu deſiderio rei alicuius, aut etiam æmulatoria quadam cupidine.i.ita ſtimulãte nos vt ſtimulat illa æmulatio cuius definitionem ex Stoicis protuli. Denique ζῆλος
E eſt etiam eius qui quodam velut æmulationis ſtudio impulſus aliquem imitatur, aut aliquid affectat,ſummóque eius aſſequendi deſiderio tenetur. Luc.p.333, ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν δεόντων. Plut.ἡ δὲ γυμνότης τῶν παρθένων,ζῆλον εὐεξίας ἐνεργάζεται.Idem in Cor.αὐτὸς αὐτῷ ζῆλον ἀνδραγαθίας προὔθηκε. Idem in Per.πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος: (eadem autem conſtruct.in loco ſuprà citato,ζῆλος πρὸς φιλοσοφίαν) vtque hîc μιμητικὸν ζῆλον,ſic in alio eiuſdem libri loco dicit ζῆλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν.Sic verò Herodian.μιμήσει & ζήλῳ copulat. Nec verò dicitur tantùm ζῆλος τούτου ſeu πρὸς
F τοῦτο,verumetiam ζῆλος πρὸς τοῦτον,cum accuſatiuo perſ. ac tum potiſſimùm æmulationis ſignific.habere mihi videtur, atque adeo accipi pro quadam velut æmulatoria contentione,ſeu qualis eſt inter æmulos. Luc. in Demon.vita,circa finem,Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων,κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους,καταστήσασθαι θέαν μονομάχων.Plut. in Artoxer.ὡς δὴ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ ζήλου καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian.ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας. ‖ Ζῆλος Ἀσιανὸς in vulg.L.affertur ex Plut.pro Aſiatico dicendi genere,quaſi verò ζῆλος ſit dicendi genus. Bud.autem
G putat ζῆλον hic quoque imitationem ſignificare poſſe. quam certè interpret.non conuenire manifeſtum eſt. Ego igitur dico (ſed ἐπέχων) ζῆλον Ἀσιανὸν eſſe dicendi genus quo aliquis Aſiaticum æmulatur.

Ζῆλος,Zelotypia,ex Euripide. Sic & apud Oppianũ. Itidem apud Paulum 2 adCorin.cap.11,v.2,ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ,exponitur Zelotypia.

Ζῆλος, Impetus mentis ad cultum diuinum, & religionis amplectendæ vegeta cupido,vt inquit Bud.afferens ex Gregorio, εἰ καί τινας ἄγει ὁ ζῆλος πέρα καὶ ὑπὲρ δύναμιν.
H Ego huncvocis iſtius vſum,qualis eſt in hoc Gregorii loco, peculiarem eſſe eccleſiaſticis ſcriptoribus puto,ac poni ζῆλον pro ardente colendi Dei ſtudio, in quo cæteros non ſolùm æmulamur, ſed & præſtare illis conamur. quam ſignificationem lingua noſtra retinuit. Dicitur alioqui ζῆλος peculiariùs de eo cuius animus æſtuat indignatione cõcepta ex iis quæ cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur repugnare videt. Sed de vſu huius vocis in Teſt.noui ſcriptis tractãt fuſius Bezæ in illud annotationes,ad quas te remitto.

Ζῆλος,Felicitas,vt exponitur in hoc Sophoclis loco, in Aiace,Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem.autem Bud.
B accipit pro affectatione gloriæ,& pro ipſa gloria ex aliqua re quam egimus,ſiue honorificentia & honeſtamento.vt Pro Cteſiphonte,ὅτι πᾶσι τοῖς στεφανουμένοις τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅτι ἂν ἀναρρηθῇ.id eſt(inquit) Eandem honorificentiam & gloriam affert. Vel,Perinde illum beat. Et in alio eiuſdem orationis loco coniungit ζῆλον & τιμήν.Hanc autem ſignificationem huic voci datam exiſtimo, quòd felicitatem & gloriam conſequatur æmulatio. Cæterùm quod ad etymon eius attinet,à verbo ζεῖν deriuari, potius quàm aliunde, veriſimile mihi videtur.

C C.Ζηλοδοτήρ,ῆρος,ὁ, epitheton Bacchi in Epigr.quod quidam interpr.Zelotypiam immittens.

C.Ζηλομανής,έος,ὁ καὶ ἡ,Inuidus,Inuidia furens.

C.Ζηλότυπος, ου,ὁ καὶ ἡ, Zelotypus,(q.d.ζήλῳ τυπείς, id eſt inuidia percuſſus) Qui præ feruore amoris riualẽ pati nequit,ſed aliis inuidet eiuſdem amoris ſocietatem. Ariſtoph. ζηλότυπός ὁ νεανίσκος ἦν. Lucianus De calumn.ἦν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδὼν, διένευσε, φησί, γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀτενίζων ἐς αὐτὴν ἀνεστέναξε.

D VNDE Ζηλοτυπία, ας, ἡ, Zelotypia. Propriè quidem illa inuidentia qua fit vt riualem in amore mulieris pati non poſſimus: ſed latius extendi huius nominis ſignificationem,ſequentia docebunt exempla. A Stoicis definitur λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθύμησε, καὶ ἔχει.Cicero,Obtrectatio autem eſt ea quam intelligi zelotypiam volo: ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ille ipſe concupierit. Plutar.Pericle, Ἐφιάλτην φίλον δολοφονῆσαι διὰ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῆς δόξης.Luc.De calumn.ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς,καὶ
E τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας,loquẽs de Antiphilo, quodam τῶν ἀντιτέχνων. Plut.οὔτε γὰρ ἔρως σώματος ἐνεργὸς εἰ μὴ μετὰ ζηλοτυπίας ἔνεστιν.Idem in Probl.Rom.διὰ τὴν μυθολογουμένην πρὸς Ἄρην ζηλοτυπίαν τοῦ Ἡφαίστου δι' Ἀφροδίτην. Idẽ, πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κινησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας. A Budæo exponitur Inuidia,vel Inuidia malefica.Æſch.contra Cteſiphontem de Demoſthenis & Philocratis diſſidio, ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο μετὰ δειλίας καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας ζηλοτυπίας, Ob inuidiam Philocratis, cui licebat itidem ſicut
F Demoſtheni,quæſtum facere in dinundinatione reip. ἅμα γὰρ ἐξὸν δωροδοκεῖσθαι. Bud. ET Ζηλοτυπέω, ῶ,F. ήσω,Zelotypia affectus ſum,Zelotypus ſum,Præ feruore amoris riualem pati nequeo, ſed inuidia & odio eũ rei amatæ cauſa proſequor. Plutar.Probl.Rom.de Ino, ζηλοτυπήσασα δούλην ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Athenæus l.12, de rege quodam,ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τἄνθρωπον. Idem eodem libro, ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέογνιν. Themiſtius 111, ζηλοτυπῶ τὸν ἀντερῶντα. Et generaliter Zelo ducor.Greg.
G τὰς δὲ μᾶλλον τὰς κατὰ Θεοῦ ὕβρεις ἐζηλοτύπησεν, id eſt Zelo ductus eſt ad vindicandas impias contumelias,Bud. interpr. ‖Item Æmulor,Zelo bono proſequor.idẽ quod ζηλῶ & εὐδαιμονίζω. Bud.ex Gregorio de Maccabæis,οὐχ ἧττον τὰς ψυχὰς ἢ τὰ σώματα ζηλοτυποῦντες ἀλλήλους τῆς πλάνης(vbi quidam vertunt, Inuidẽtes alii aliis exceſſum è vita:ſed in bonam partem Inuidendi vocabulum accipientes.) Idem in ſuum fratrem, ζηλοτυπῶν τὸ ἐκείνου μεγαλοφυές, id eſt Zelus me ſtimulabat ob,&c. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν,καὶ γίνεται σύμ-
H μαχος ἐθελοντής,Solicitus eſt ob fidem orthodoxam periclitantem,Æmuli affectu proſequitur, Æmulationis ſtimulo excitatur. Et zelus hic eſt feruor animi quo mens accenſa abiicit timorem,& veritatem tuetur. In qua ſignificatione datiuo iungitur à Demetrio Pha

lereo, καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαίνου ὁμῶ, καὶ ἐπαίνου ὀρέγε- A
ται καὶ ζῇ, Æmulatur Gelonem. ‖ Item Inuideo, Animo maligno inuideo. Æſch. contra Cteſiphontē, ἃ δὲ οὐ λέξεις, εἴποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν. Cicero ad Atticum, Tu autem ad me peruelim quid intellexe ris de Varrone. Illud vtique ſcire cupio, quem intellexe ris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι. id eſt cuius eum inuidia mordē ri tangive: Vel, Cuius rei gratia commoueatur inuidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. dicit diui- tes auaros αὐτοῖς ζηλοτυπεῖν, ſibiipſis inuidere diuitia- rum uſum & fructum, quum non audeant vbi opus eſt erogare. B

c.2. Ἀζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypia & inuidia vacuus. Cicero ad Att. librorū De finib. mentionē faciens, Con feci libros περὶ τελῶν, ita vt Epicurea Torquato, Stoica, Antonio, &c. ἀζηλότυπον id fore putaram, quòd omnes illi deceſſerant.

c.2. Ἀζηλοτύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari aut cui inuidere nemo ſolet. Plutar. An ſeni capeſſ. reſp. τὸ δ᾽ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον, ἀζηλοτύπητον ἐστὶ καὶ παραχωρούμενον. C

c.2. Διαζηλοτυπέομαι, οῦμαι, Æmulor, Inuideo. φθονερῶς διάκει- μαι. Athen. l. 13, διαζηλοτυπουμένη δ᾽ ἡ Λαῒς ποτὲ Φρύνῃ, πολλοὺς ἐραστὰς ἔχειν ὅμιλον.

c.2. Επιζηλοτυπέω, Zelotypia laboro.

C. Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui valde æmulatur. Item Inuidus. ἀγάζηλοι, μεγαλόζηλοι οἱ δὲ, φθονεροί. Etym.

C. Ἄζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Plut. ἄζηλος πλοῦτος ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄτιμος, Neglectus, Cuius nulla eſt gratia, Non expetitus. id eſt μὴ ζηλωτός. Alibi πλεονεξία ἢ πλούτου ζῆλος, id eſt admira- D tio cum amore & affectione. Hæc Budæus. De eadē re idem Plutarch. in Lycurgo, μεῖζον δὲ τὸ τὸν πλοῦτον ἄσυλον (μᾶλλον δὲ ἄζηλον, ὥς φησι Θεόφραστος) καὶ ἄπλουτον ἀπεργά- σασθαι τῇ κοινότητι τῶν δείπνων. Idem Plut. An ſeni capeſſ. reſp. οἰκτρὸν καὶ ἄζηλον copulat. ‖ Ἄζηλος actiuè etiā capitur pro eo qui zelo ſeu zelotypia non ducitur, ὁ μὴ ζηλοτυπῶν. Athen. lib. 13, Πλαγγὼν τὸ ἄζηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος τὸν μὲν [ὅρμον] ἀπέπεμψεν ἐκείνῃ, τῷ δὲ ὡμίλησεν, quum cognouiſſet Bacchidem nō admodum magno riualitatis affectu duci, vel non magnopere deperire E adoleſcentem illum.

C. Ἀντίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Zelotypus. v. l.

C. Ἀξιόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quem æmulemur. VNDE Ἀξιοζήλως, Ita vt æmulari dignum ſit, Laudabiliter.

C. Ἀείζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem valde æmulamur, aut Valde æmulād⁹. idē quod ἀριζήλωτος. Sūt tamē qui malint pro ἀρίζηλος accipere, verſo videlicet δ in ζ: vt ſit Clar⁹, Præ clarus, Illuſtris. vt Il. β, Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός. Il. χ, ἀρί- ζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ Φαίνονται πολλοῖσι μετ᾽ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολ- γῷ. Et ἀριζήλη φωνή. Il. σ, vox clara. VNDE Ἀειζήλως, F Magna cum æmulatione. Item Clarè. Od. μ, — ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

C. Βαρύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Inuidus. Vel Inuidioſus.

C. Δύζηλος, Æmulus, Inuidus, In malam partem æmula- tor. Od. μ, Δύζηλοι γάρ τ᾽ εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων, æ- mulatores & inuidi: ſeu, Malè æmulamur. Budæus. Et Plut. Alex. ἃς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης (δυσζήλου καὶ βα ρυθύμου γυναικὸς) ἔτι μείζους ἐποίει. • Apud eundē Plutar. πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις. v. l. ex Bud. interpr. In dege- nerem quandam affectationem deprauata natura: de G eo qui aliena bona admiratur & ſuæ fortunæ ſuccen- ſet. VNDE Δυζηλία, ας, ἡ, idē quod Zelotypia. B. ex Athen. l. 13, de Laide, ἀναιρεθῆναι φάσκων αὐτὴν ὑπό τινων γυναικῶν ἐν Θετταλίᾳ, ἐρασθεῖσάν τινος Παυσανίου, κατὰ φθόνον καὶ δυσζηλίαν.

C. Επίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulandus, Inuidendus. v. l.

C. Επρόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alio zelo ducitur. Lucill. lib. 2, Epigrām. Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον αἰδύρομαι δύο χῶρος· τί; Τῶν ἑτεροζήλων, eorum qui aliud genus veneris ſectan- tur. VNDE Ἑτεροζήλως, Alieno animo, Animo erga H alteram partem magis affecto. Apud Heſ. Theog. 544, Iupiter ad Prometheum, Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσ- σαο μοίρας.

C. Εὔζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. ‖ Item Bonus & felix æmulator ſeu imitator: oppoſitū τῷ δύσζηλος & κακόζηλος. VNDE

Εὐζήλως, Bono zelo. Item Feliciter. Cereal. lib. 2 Epigr. In rhet. Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε, Εὐζή- λως ἐστὶ καὶ φρονίμως μελετᾶν, Non eſt feliciter declamare, & ita vt id quod æmulabaris atque affectabas, aſſequu tus videare. ET Εὐζηλία, ας, ἡ, Bona æmulatio, Æmu- latio in bonam partem.

C. Κακόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malus & infelix æmulator, Malus affectator. Et κακόζηλον neutro gen. apud rhetores dici- tur Mala affectatio, vt Quintilianus lib. 8, cap. 3, inter- pretatur, addens, κακόζηλον vocari quicquid eſt vltra vir tutem, quoties ingenium iudicio caret, & ſpecie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum peſſimum. Demetr. Phaler. de charactere dicendi frigido, ὀνομάζει δὲ αὐτὸ τῷ καινῷ ὀνόματι κακόζηλον, Malam affectationem. Idem, πολλάκις μὲν τοι τὸ μὲν διατόνημα αὐτὸ ψυχρόν τι ἐστὶ, καὶ, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, κακόζηλον. Contrarium huic eſt ἄζηλος. VNDE Κακοζήλως, Cum mala & infelici affectatione, Vel Ita vt id quod æmulab aris & affectabas, malè aſſe- quutus videare. Cōtrariū eſt ἀζήλως. ET Κακοζηλία, ας, ἡ, Mala & infelix æmulatio ſeu affectatio. idē quod τὸ κακόζηλον neutro genere. Id eſt (vt in vulg. l. eſt) praua æmulatio, Mala affectatio. veluti ſiquis malè affectans Atticiſmum, ieiunus euadat & aridus: ſiquis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro quo- uis mala affectatione ponitur, qua videlicet in contra- rium vitium ei quod affectabamus & æmulabamur, incurrimus. Luc. De ſaltatione, γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερ- βαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτει- νόντων.

C. Ὁμόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnius eiuſdémque zeli eſt, Qui vnum idémque æmulatur & affectat. Nonn. ὁμοζήλῳ μενοινῇ, concordi & vnanimi ſtudio.

C. Πολύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari & imitari multa a- nimi contentione ſolemus: ſeu (vt Bud. interpr.) Magno ſtudio expetitus. contrarium τῷ ἄζηλος. In v. l. exponi- tur etiam Inuidioſus, ὁ πολὺν φθόνον ἔχων, apud Soph. πο- λύζηλος βίος.

Ζηλόω, ῶ, F. ώσω, Æmulor, Imitor, ſeu potius Imitandi ſtu- dio ducor, Affecto. Heſiod. Erg. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντ᾽, vicinum vicinus æmulatur. Thuc. lib. 2, καὶ τὶ ταῦτ᾽ ἀπράγμων μέμψαιτ᾽ ἄν· ὁ δὲ δρᾶν τι βου- λόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει, qui au- tem res gerere cupiet, ipſe æmulabitur & imitabitur. Idem eodem libro, χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν ἢ μιμού- μενοι ἑτέρους, vtimur rep. non æmulante aliorū leges, ſed nos ipſi ſumus aliis potius exemplo quàm imita- mur alios. Iſocr. Panath. ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλι- χομένων. Idem, ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, quo- rum gloriam æmularis, imiteris & facta. Idem, αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Plutarch. οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Et in paſſ. apud eundem, τὰ ζηλούμενα παρὰ πᾶσι, vt τὰ σπουδαζόμενα, id eſt Quæ magno ſtudio exoptantur, Quæ in pretio ſunt & honore: quibus τὰ ἄζηλα opponuntur. Nā exponitur etiam (non diuerſa admodum à priori ſignificatione) Sector: vt apud Demoſthenem ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo De vita Moſis lib. 1, θεοσέβειαν ἐζηλωκότων, religionis ſtu- dioſorum. Idem lib. 3, ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, vitam à negotiis abhorrentem coluit. Quo modo accipi poteſt apud Plutarchum De virt. mor. loquentem de adole- ſcētibus qui in magiſtros vrbanos & facetos incidunt, ὑπὸ χρείας τὸ πρῶτον ἕπονται καὶ ζηλοῦσιν, ὕστερον δὲ καὶ φιλοῦ- σι. Et apud Syneſ. De inſomn. τοῦ δεῖνα ἐζηλώθη μὲν ὅτι μά- λιστα τῷ παρόντι συγγράμματι, iſtud igitur ſtudio & curæ fuit quammaximè hoc libro. Iacobi Apoſt. cap. 3, ζη- λοῦτε καὶ οὐ δύνασθε τυχεῖν, Beza vertit, Studioſè affectatis, dicens ζηλοῦν declarare eo in loco aliquid amplius quā inuidere, nempe ambitioſam affectationem rei expeti- tæ. ‖ Ζηλῶ, Laudo, Probo. Eurip. Oreſte, ζηλῶ σε ζηλῶ κα- κῆς Γυναικὸς ἐλθόνθ᾽ οὕνεκ᾽ εἰς Τροίας πέδον, id eſt Laudo, ἐ- παινῶ. Soph. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animum. Xeno- phon Hell. 6, πρόσθεν μὲν ἀκούων, ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι &c. Thuc. lib. 5, μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦ- μεν τὸ ἄφρον. Iſocr. Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν διάθε-

μονίας. |Item Beatum prædico, idem quod μακαρίζω, cum quo in præcedentibus locis copulatur. In qua ſignificatione, præter accuſatiuum perſonæ, interdum cum accuſatiuo, interdum cum genitiuo, & quidem frequentius, conſtruitur: interdum cum ſolo infinitiuo ſine alio caſu. Soph. Aiace, Καί τι σε καὶ νῦν τοῦδε ζηλοῦν ἔχω Ὁθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν, In hoc te poſſum beatum prædicare. Euripid. in Iphig. Aulid. ζηλῶ σε γέρον· ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής. Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. De quo intellexit Cicero Tuſc. 3, Nec ſiletur illud potentiſſimi regis anapæſtum, qui laudat ſenem & fortunatum eſſe dicit quòd inglorius ſit atque ignobilis ad ſupremum diem peruenturus. Sic apud Iſocr. Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicē imperio arbitror. Idem Panegyr. ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ἢ ζητοῦντες ἑαυτοὺς ἐξ ἴσου καταστῆσαι. Plut. De fortitudine Alex. οὐδένα τοῦ τὸ θέαμα τῆς ζηλοῦντας ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos cenſuerim duntaxat propter hoc ſpectaculum. Ariſtot. ζηλοῦσι τὸ πολλῶν δεσπόζειν, latè dominari, beatū cenſent. |Ζηλῶ, idem quod ζηλοτυπῶ, Zelotypus ſum, Zelotypiæ affectu depereo. quo ſignificatu in ſacris literis crebrò vſurpatur. Num. cap. 5, ἢ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. cap. 4, ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, Depereunt vos non benè. 2 Corinth. 11, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ, Ambio enim vos Dei zelotypia, vt Th. Beza vertit. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, pro zelo duci. ζηλώσας τὸν ζῆλόν μου, Zelo meo commotus eſt, Numer. 25. At libr. Reg. 3, cap. 19, ἐζήλωκα τῷ κυρίῳ, exponitur, Zelatus ſum pro Domino. Et Numerorū cap. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? |Ζηλῶ, Inuideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam cōcupiſco. vt Act. Apoſt. cap. 7, οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. Et capite 17, ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, Inuidia commoti.

Ζήλωμα, ατος, τό, Æmulationis facinus, Contentio. Bud. ex Æſch. cōtra Timarch. χαίρειν οὖν τὰς τοιαύτας φύσεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψατε. Athen. lib. 6, τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων ποιούμενοι παρὰ τῶν ἀναιτίων, συναποφέροντα καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα, praua æmulationis ſtudia & contentiones.

Ζήλωσις, εως, ἡ, Æmulatio. Thucyd. lib. 1, [τῇ] ζηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι, æmulatione barbarorum. |Item idem quod Zelotypia. Cuius exemplum ex Numer. capite 5, in Ζηλῶ, ferè ſub finem, attuli.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ, Æmulator, Æmulus, Sectator. Iſocr. ad Dem. μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς γιγνόμενον, imitatorem atque æmulum paternæ virtutis. Luc. Hermot. ἄνπερ ἐνίοις ζηλωταί. Idem De hiſt. ſcrib. Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Herodian. lib. 6, ὡς μὴ μαθηταὶ εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωταὶ καὶ μιμηταὶ τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, non diſcipulos tantùm, ſed æmulos etiam atque imitatores illius virtutis. Act. Apoſt. cap. 21, ζηλωτὴς ὑπάρχων θεοῦ, ſectator Dei, Bud. interpr. Quam expoſitionem Beza improbās vertit, Zelo Dei accenſus. Ibidem, ζηλωταὶ τοῦ νόμου. |Ζηλωτής, idem quod ζηλότυπος, Qui zelo ſeu zelotypia ducitur. Cur autem Deus ζηλωτὴς dicatur, docet Areopag. 168, Chryſoſt. ad Theſſ. 18.

Ζηλωτικός, οῦ, ὁ, q.d. Æmulatiuus.

Ζηλωτός, οῦ, ὁ, Æmulatione dignus, Dignus quem æmulemur, Vel, Quem æmulari ſtudemus. Iſocr. ζηλωτοτέρους δὲ καὶ θαυμαστοτέρους τῶν ἀθλητῶν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰς νίκας αἱρουμένων. Idem ad Philippum, οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔσῃ ζηλωτὸς, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς. Dicitur etiam de re quæ omnium ſtudio expetitur, quam omnes ſectantur. Philo lib. 2 De vita Moſis, οὕτω μὲν οἱ νόμοι ζηλωτοὶ καὶ περιμάχητοι πᾶσιν ἰδιώταις τε καὶ ἡγεμόσιν, leges noſtras omnibus hominibus priuatis iuxtà & in honore conſtitutis ſtudio eſſe magnáque cōtentione certatim expeti. Plut. Pr. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, expetendæ & exoptandæ primæ nuptiæ.

Ζηλωτός, Beatus, Quem beatum omnes prædicant. Euripid. Oreſte, Ζηλωτὸς ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα, Καὶ μὴ 'πισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο. Ariſtoph. Veſpis, δεῦρ' ἐλθὲ καὶ ἀνδρικῶς, ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, ita vt beatus eſſes. Idem Neb. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον διάξεις, i. beatiſſimam, Suid.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione, Dignus quem omnes æmulentur, Dignus qui ab omnibus magna contentione certatim expetatur, Dignus quē beatum omnes prædicent.

C. Ἀειζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maximè æmulandus: vel vt præcedentia. Ariſtoph.

C. Πολυζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multo ſtudio æmulandus, Multo ſtudio proſequendus & expetendus. Eurip.

C. ΠΑΡΑζηλόω, ῶ, Æmulatione afficio & excito, Ad æmulationem prouoco, Zelo afficio, Bud. Inuidentia quadam & zelotypia excito, vt in riualitate fit, appoſito æmulo & riuali, vt vulg. lex. exponunt. 3 Reg. cap. 14, de Hieroboam, καὶ παρεζήλωσε κύριον ἐν πᾶσιν οἷς παρεζήλωσαν οἱ πατέρες αὐτοῦ. Ad Rom. 10, bis hoc verbum legitur, εἴπως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν. id eſt, Iudæos cognatam mihi gentem ad Chriſtianiſmum adducā. Suid. exponit παροξυνῶ, ζηλοτυπῶ, παροργίζω. Bud. Idem παραζηλῶ pro παρακνίζω poni ab Œcumenio ad Rom. 335, annotat.

Ζηλαῖος, Inuidus. Epitheton Bacchi. vulgata lexica ex Epigramm.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Inuidus. SED à Ζηλέω vult eſſe Euſtath. idem ſignificante quod φθονέω, id eſt Inuideo. Quum enim Odyſſ. ε, dixiſſet Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων: ad declarandum ζηλήμονες, illum ait quaſi ἑρμηνευτικῶς addidiſſe, Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, id eſt φθονεῖτε, μέμφεσθε. Sunt tamen quædam etiam exemplaria quæ ſcriptum habent δηλήμονες, vt ſuo loco annotatum eſt. |Ζηλήμων, idem eſt etiam quod ζηλότυπος, paulo antè. Opp. De ven. Φῦλα δ' ἀελλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ἐνάγχων, laborant zelotypia, Zelotypa ſunt. Quo modo & ζηλήμονος Ἥρης dicitur in Epigramm. Necnon Rhenus fluuius in iiſdem Epigr. ζηλήμων appellatur, (vt eſt in v.l.) quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebāt de ſuis liberis, eſſéntne legitimi annon. Sed & ſchol. Hom. ζηλήμονες paulo antè citatum exponit ζηλότυποι.

Ζηλεύω, F. εύσω, idem quod ζηλόω. Et ζηλεύει, idem quod ζηλοῦσιν. B. ex Aretha. VNDE Ζηλευτὴς, οῦ, ὁ, Æmulator, Inuidus. Quæ vocabula non ſatis probantur.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, Damnum, Detrimentum, Iactura. κέρδος opponi τῇ ζημίᾳ docet Ariſtot. Ethic. 5, cap. 4. Sic autem opponuntur cum ab aliis, tum à Xenoph. & Iſocrate. A Xenoph. vt Pædiæ 2, μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Iſoc. ad Nic. μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sed & ὠφέλεια opponitur à Xenoph. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστι. Et ζημίαν ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnum do. Ariſtoph. Item ζημίαν σοι ποιήσει, pro Erit tibi detrimento, ex eodem, in v.l. At ζημίαν πάσχω, in iiſdem ex Naz. Damnum pati. Sed in hac etiam ſignific. dixit Syneſ. ζημίαν ποιεῖν. vt Lat. Iacturam facere.

Ζημία, mulcta. Iſocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην ἐκτῖσαι. Demoſth. in Timocr. καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προσιούσας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas perſoluere. Idem πρὸς Ἀφ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, vt Bud. interpr. Syneſ. καὶ μέτεισι ζημία χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα, vlciſcitur mulcta librarum quindecim auri. In vulg. lex. εἰσπράξειν ζημίαν, ex Polluce affertur pro Mulctare: quum potius ſit Mulctari. nam ille εἰσπράξειν ζημίαν, idem eſſe vult quod ἀποδοῦναι, ſiue διαλῦσαι, ſiue ἀποτῖσαι, aut ἐκτῖσαι, vel καταθέσθαι, ſeu καταθεῖναι. |Ζημία generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum eſt (inquit Pollux) ζημίαν vocatam fuiſſe non ſolùm τὴν εἰς χρήματα, ſed etiam τὴν εἰς τὸ σῶμα. (Ex quo loco ſumpta eſt à Budæo expoſitio, qua dicit ζημίαν eſſe mulctam, item pœnam corporalem.) At miror cur Pollux hanc ſignificationem annotandam duxerit, quæ alioq paſſim apud quoſlibet ſcriptores occurrit. Sed hoc ſaltem inde diſcimus, illam ſignificationem mulctæ priorem eſſe cenſuiſſe. Ego certè lubenter illi hac in re

aſſentior: verùm vt hanc ſign. qua pro mulcta ponitur, priorem eſſe arbitror altera, ita eam qua pro damno ſeu detrimento accipitur, illa viciſſim priorem eſſe reor, atque adeo priorem illi locum dedi. præſertim quum ſequendo etymologiam, qua dicitur eſſe ἡ τὸ ζῆν μειοῦσα, id eſt τὰ περὶ τὸ ζῆν (nam tolerabilior hæc videtur quàm cæteræ) generaliter quoduis damnum ſignificare debeat. Sed & hoc animaduerſione dignum iudico, quod ad duo poſteriora ſignificata attinet, vt Græci ζημίαν prius mulctam, deinde & aliud quoduis pœnæ genus appellarunt, ſic & Latinos ſuum Mulctare latius extendiſſe, quum etiam Mulctare exilio, itemverberibus, atque adeo morte, dixerunt, vt Græci ζημιοῦν φυγῇ, & ζημιοῦν θανάτῳ. Thucyd.3, τῇ παύτῃ ζημίᾳ ἀξιώσαντες ἀμύνασθαι. Ibidem, θάνατον ζημίαν προθεῖσι. Et libro 2, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο. Tale eſt apud Xenoph. τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Et apud Iſocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης. (In quibus omnibus locis obſerua aliam loquendi formam quàm apud Latinos, qui non dicerent in illis Thuc. locis, Mortem pœnam propoſuerunt, vel irrogarunt: ſed Mortis pœnam, vel Capitis ſupplicium) C Plurali datiuo vſus eſt Lycurgus cum verbo κολάζειν, in Leocr. p. 140, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν.

C. Ἀζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Indemnis, Damni expers. Item Impunitus. Ariſtoph. Pluto, μὴ ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι ἀζήμιος; impunè vis abire? Sic Iſocr. ἀζήμιον ἀφήσετε. Atque ita ſæpe vtitur Lyſias. Item ἀζήμιος ὑπό τινος, vt apud Platonem De republ. 2, δίκαιοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, pro Nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam vertunt, A diis illæſi, vel A diis innoxii. (vt dixit Columella, A curculionibus innoxia.) D Item τὸ ἀζήμιον, ſubſtantiuè, Indemnitas. ‖ ET Ἀζημίως, Sine damno. Item Impunè.

C. Ἐπιζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Damnoſus, Noxius. Xenoph. ἡγούμενος αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σεαυτῷ. ‖ Item Ἐπιζήμιος, Cui mulcta eſt irrogata. In vulg. lex. Mulctæ obnoxius. Et ἐπιζήμιον in iiſdem, Id propter quod mulcta aut pœna infligitur. Alii, Id quod pro mulcta penditur. Pollux ἐπιζήμιον cum τίμημα & προστίμημα ponit. ET Ἐπιζημίως, Damnoſè.

Ζημιώδης, εος, ὁ & ἡ, Damnoſus. ἐπιζήμιος. E

Ζημιόω, ῶ, Damnum do ſeu affero, Damno afficio ſeu detrimento. Demoſth. μηδὲν μηδένα ζημιῶ, Neminem vllo damno afficio. Xenoph. ζημιοῦν & βλάπτειν pro eodē dixit, Pædiæ 3, φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ἀποβαλών, σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι. In paſſ. cum accuſat. itidem, vt ζημιοῦμαι πολλά, Demoſth. Multis damnis afficior. Et ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, vel Magnam iacturam facio, apud Thuc. & Xenophōtem. Eadem conſtructione dicitur à Matth. 16, & Marco 8, τὴν ψυχὴν ζημιωθῆναι, pro Animæ iacturam facere, Animam amittere. F vbi etiam illi opponitur κερδῆσαι κόσμον ὅλον. Paulus quoque vſus eſt eadem conſtruct. itidémque κερδῆσαι Χριστὸν oppoſuit τῷ πάντα ζημιωθῆναι. Vt autem hîc iſta verba ſibi aduerſantur, ſic aduerſari ζημίαν & κέρδος apud probatiſſimos ſcriptores, antea docui. Sed dicitur etiā ζημιοῦσθαι εἴς τι, vel ἔν τινι, vt Gregor. ζημιοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον, τὰ μικρὰ παρεκλέγων. Altera autem conſtruct. vſus eſt & Paulus 2 ad Corinth. 7.

‖ Ζημιῶ, Mulcto. Thucyd. ζημιῶσαι δέκα μυριάσι δραχμῶν. Plut. Pericle, βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιῶ μικροῖς, G ex Ariſtot. in Rhet. pro Paruam mulctam irrogo. Et ζημιοῦν εἰς τὰ χρήματα, Plat. De leg. Pecuniis mulctare. At cum datiuo dicitur etiam ζημιῶ φυγῇ ab Ariſtotele, & ζημιῶ θανάτῳ, ſicut & ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herodoto, Demoſth. & aliis. vbi meminiſſe oportet eorum quæ ſuprà in Ζημία de Latino Mulctare dixi. Sed ἐζημιωμένοι ſine adiectione, In ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad iudicatum facerent: hoc eſt, omnia ex ſententia perſoluerent. Bud. COMP. Προσζημιόω, Inſuper afficio damno. H

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, Quæro. εὑρήσεις ζητῶν, Ariſtoph. Inuenies quærens, id eſt quærendo. Baton irridens philoſophos, Τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις, Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Ludit autem ex ambiguo hic comicus, quòd & philoſophi in ſuis diſputationibus dicerentur ζητεῖν. vnde & τὸ ζητούμενον, Id de quo diſputatur, Quod eſt in quæſtione. vt quum dicitur τὸ ζητούμενον αἰτεῖν ſeu αἰτεῖσθαι: aut τὸ ζητούμενον συναρπάζειν, de quibus lege Budæum pag. 143. Itidē verò ζήτησις pro diſputatione, vt infrà docebo. Interdū pro Quæro, id eſt Quæſtionem habeo, ſeu exerceo. Dinarch. in Demoſth. 81, ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, εὕροι τὴν ἀλήθειαν; Sic vtitur & Andocides p. 7.

Ζητῶ, pro Quæro, ſeu potius Requiro, i. Deſiderio rei amiſſæ teneor. vt Plutar. in Galba, μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. Vide Budæum p. 1059.

Ζητῶ ſæpe & cū infinit. pro Studeo, Conor. Interdū autē & verbo Volo redditur. Plat. τὸ τῇ ζητούσῃ εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Iſocr. in Euag. ζητεῖ λαθεῖν. Ariſtoph. Pluto, ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφελέσθαι. Affertur & cū futuro infinitiui ex Ariſtophanis Pluto, ζητεῖς πότ' ἀναπείσειν ἡμᾶς. Sed & cum infinit. paſſ. Plat. in epiſt. ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποπέμπεσθαι. ſi rectè exponitur Mitti.

Ζήτημα, ατος, τὸ, Quæſtio, Id de quo quæritur. Vide Quintilianum lib. 3, cap. 11. VNDE Ζητημάτιον, ου, τὸ, diminutiuum, Quæſtiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, Ipſa quærendi actio. Item Quæſtio. Thucydides lib. 8, pag. 281, μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον, quærendo victum. Idem eodem libro, τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑποπτεύοιντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, vt magiſtratus & iudices ſolent, Budæ' ex Dinar. Et ζήτησιν ποιεῖν pro eodē. Plut. Coriol. θαυμάσαντες οὖν οἱ βουλευταί, πολλὴν ἐποιήσαντο τοῦ πράγματος ζήτησιν. Eſt vocabulū apud philoſophos etiā vſitatum, vt Quæſtio itidem apud Latinos. ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, Quæſtio totius naturæ: vt Cic. apud Platonem pag. 39. Lex. Cic. Athen. l. 5, ὡς δὲ περὶ τὸν καθελκυσμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλατταν πολλὴ ζήτησις ἦν, quum de ea in mare deducenda excitata quæſtio multis contētionibus eſſet, Bud. interpr. Et ζήτησιν ἀπολύσασθαι apud eundem. Plutarchus De def. orac. δύσκριτον πρᾶγμα, καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, magnæ cōquiſitionis indigentē, Turn. interpr. Ariſtot. διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων, Quare rectius vulgus de iis pronuntiat qui diſputādi neſcii ſunt quàm qui phyſiologicè diſputauerunt. Bud.

Ζητητήρια, τὰ, Quæſtiones, vel potius Loca vbi quæſtiones exercentur, vbi quæſtiones de criminibus habentur, vbi adhibitis tormētis rei veritas quæritur. βασανιστήρια, Suid.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, Quæſtor, Quæſitor. Magiſtratus Athenis qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτει, vt Pollux tradit: vel (vt Harpocratiō) κατὰ καιροὺς καθιστάμενος εἴποτε τοὺς ἀδικοῦντάς τι δημόσιον δέοι ζητεῖν. id eſt Quæſtor criminum, vt Budæus exponit apud Lyſiam 164. Andoc. 4, ἦσθα ζητητὴς ὦ Διόγνητε, ὅτε Πυθόνικος εἰσήγγειλεν ἐν τῷ δήμῳ περὶ Ἀλκιβιάδου; & ſequitur ſtatim, οἶσθα οὖν μηνύσαντα Ἀνδρόμαχον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πολυτίωνος γινόμενα. & 7, Πείσανδρος καὶ Χαρικλῆς ὄντες μὲν τῶν ζητητῶν. de quibus poſtea dicit, χρῆναι ἔτι ζητεῖν καὶ μὴ παύσασθαι. Sic verò & ζήτησιν accipi annotatum eſt. Signif. (inquit Bud.) & quæſitorē, vt de pecuniis reſiduis, ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, 293, ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν Ἀριστοφῶν, ἑλέσθαι ζητητάς. εἰ δέ τις εἰδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι τῆς πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Ariſtophō tulit legem, populúſque ſciuit, quæſitores reſiduarum pecuniarum creari: apud quos vt quiſque quempiam nouerit quippiam reſiduæ habere pecuniæ aut ſacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tēpore debeat.

Ζητητικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Quæſitori') Qui quærere & inueſtigare ſolet. Autor Axiochi, ἐπειδὴ ζητητικός εἰμι τῶν πραγμάτων, ἐπιστήμονά που εἶναί με, Quoniam inueſtigator ſum rerū Quia libenter verſor in inueſtigatione veri. Et ζητητικοὶ philoſophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ apud Laer. Qui nihil aſſeuerabant ſed ſemper quærebant & inueſtigabāt rei veritatem. Item ζητητικὸς, Ad quæſtiones mouēdas prōptus, aut Qui libēter quæſtiones mouet. Laer. de Zenone, ἦν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος. A Gaza exponitur Ingenio valens quò rerum rationes inquirat. Apud eūdem ζητητικὰ ῥήματα, inquiſitiua verba.

C.Ἀζήτητος,ου,ὁ καὶ ἡ,De quo quæſitum non eſt vel quæritur,Indiſcuſſus. Æſch.contra Cteſ.αἰσθάνομαι δὲ τὸ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν ὅτι τῶν ἐν τῇ πόλει. A

C.ἈΝΑζητέω,ῶ,Fut.ήσω,Perueſtigo,Perquiro,Diligenter inquiro.videtur enim ἀνὰ hîc augere ſignificationem verbi ζητεῖν,ideóque expono Perquiro. ‖ Ἀναζητεῖν(inqt Budæus)Inquirere,Indagare. Iſocrates,οἱ μὲν τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέτριψαν. ‖Item Ἀναζητεῖν,Perquirere,Perpendere.Thucydides,de vaticiniis & prodigiis loquens,εἴπι τι ἄλλο ξυνέβη γενέσθαι,πάντα ἀναζητεῖται. B

C.ἘΚζητέω,ῶ, Exquiro,Inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς,exEſaia,Viuentia inter mortuos inquiri.v.lex.

C.ἘΠΙζητέω,ῶ,F.ήσω,Requiro,Deſiderio rei amiſſæ teneor,vel præteritæ vel abſentis: vel eam poſco. idem quod ἐπιποθῶ.Bud.ex Diod.ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν,χαλεπῶς μὲν ὤδινεν ἐπὶ τἀνδρὸς τελευτῇ,καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ,καὶ παρόντι οὐ χρηστὰ ὥμως ἀπόντα ἐπεπόθησε.Baſil.ad Naz.τὴν περὶ Θεοῦ συνεργίαν εἰς τὴν πλειόνων τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος,opem petentis ſiue poſtulantis.Ariſtot.Polit.ἐπιζητεῖ περὶ τοῦτον. VNDE Ἐπιζήτησις,εως,ἡ,Requiſitio,Deſiderium, Apollonio in epiſt. ET Ἐπιζήτησιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui requiri poteſt aut ſolet. C

c.2.Προσεπιζητέω,Inſuper requiro.

C.Συζητέω,ῶ,Vnà cum aliquo de re aliqua quæro ſeu diſquiro, Vnà rationes confero ad rei alicuius indagationem,Diſputo.Plato Cratylo,συζητεῖν μέν τοι ἐθέλω ἔγωγε καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ,poſtquam dixerat,οὐκοῦν οἶδα τῇ ποτε τἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιούτων.Idem in Hippia maiore,εἰ δὲ βούλει,ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει,Vnà mecum diſquire,Vnà mecum diſputando quære.Laert.de Socrate 72,αὐτόθι δὲ μόνον φιλονεικότερον συνεζήτει τοῖς περὶ ἑαυτὸν λεγομένοις,ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. Act. Apoſt.6, συζητοῦντες Στεφάνῳ,diſputantes cum Stephano. Et cap.9,συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marci c.1,καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες,ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς,λέγοντας,Τί ἐστι τοῦτο;ita vt mutuò quærerent inter ſe.Eſtque hîc συζητεῖν hominum attonitorum qui mutuò ſeſe rogitãt & interpellant.Quũ aũt in συζητήσει vtraq; pars interdũ idẽ quærat,interdũ quod alii oppugnat,alius tueatur:fit vt συζητεῖν nõnunquã vertatur Altercari.Hæc Beza. VNDE Συζήτησις,Diſceptatio,Diſputatio, qua videlicet aliqui inter ſe de re aliqua quærunt. ET Συζητητής,οῦ,ὁ,pro curioſo & ſcrutatore naturæ,vt Bud.interpr.1 ad Corinth.1,ποῦ σοφὸς,ποῦ γραμματεὺς, ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος. Beza vertit, Cõquiſitori.. Qui in huius mũdi arcanis perſcrutandis & acutiſſimis quibuſque quæſtionibus explicandis omnem ætatem conſumit. D E

ΖΥ'ΜΗ, ης,ἡ,Fermentum,Farina ſubacta quæ acorem contraxit. Plut.Probl.Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ,καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη.Etymologicus inter alia etyma à ζέω deriuatum vult,vt ῥύμη à ῥέω. Quæ deductio alicui veriſimilior fortaſſis videri poſſit,quòd Plato eandem τῇ ζέσει & τῇ ζυμώσει tribuit definitionem. F

C.Ἄζυμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fermenti expers, Non fermentatus. vt ἄζυμος ἄρτος apud Athen.lib.3.Et metaph.apud Plat. Timæo,τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως,μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο,id eſt Neruorum naturam ex oſſis & carnis infermentata tẽperatura,vnam ex vtraque mediam coagmentauit. Et apud Paulum 1 Cor.1,καθώς ἐστε ἄζυμοι,expertes veteris fermenti,itidem metaphoricè. At ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Iudæos feſtum paſcha præcedẽs, quo à fermentatis abſtinebant. Luc.c.22,ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων. Act. Apoſt.12,ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων. Et metaphoricè 1 Corinth.c.5,[ἑορτάζωμεν] ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. G

Ζυμίτης,ου,ὁ,Fermentatus.vt ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem libro 6. quo nomine ἀποπυρίας ἄρτον à quodam vocari ſcribit Athenæus lib.3. Apud Etymologiſten ſcribitur bis ETIAM Ζυμήτης: & ζυμῆται ἄρτοι apud eũ ſunt οἱ μεγάλοι. H

Ζυμίζω,Fut.ίσω,Fermentum refero:at Fermenteſco aliud eſt.Dioſc.lib.2,c.101,ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν,Fermenti referens acorem.

Ζυμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Fermentaceus.Exponitur etiam Non mucidus, Maſſalis,ex Gaza.

Ζυμόω,ῶ,F.ώσω, Fermento.1 Cor.5,μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam maſſam fermentat.Et Lucæ c.13,ἐζυμώθη ὅλον. Metaph.etiam capitur. Theophraſt.ἀγαθὸν δὲ ἡ χιὼν ὅταν ζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν, quũ terram fermentat & rarefacit. quemadmodum Plin.quoque lib.17,cap.2,ſcribit tellurem fermentare quum niues diutinæ ſedent. Et οὖρα ἐζυμωμένα,Vrinæ fermentatæ apud Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr.in ζυμώσεις, ex Galeni Comm.1 in 1 Prorrh. VNDE Ζύμωμα, ατος,τὸ,Fermentum. idem quod ζύμη, vt Gorr.annotat. Ad verbum ſonaret Fermentamẽtum.ζύμωμα τῆς γῆς, terræ velut fermentatæ ἐπανάστασις καὶ οἴδημα,id eſt extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. Alexiphar.quoniam ſunt quaſi ζύμωμα telluris, vt ſchol.annotat.Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς αἴνεα κήδοι. Scribitur tamen ibi ζύμωνα tã in textu Nicandri quàm apud ſcholiaſtem pluribus in locis, excepto hoc vno ſcholiaſtæ loco quem adduxi. ET Ζύμωσις, εως,ἡ, Fermentatio,i.(vt Plato & ζύμωσιν & ζέσιν definiuit) ἡ γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις. eſt enim motus fermenti vi factus in terreno craſſóque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptóque aere diſtenditur,inflatur & quodãmodo ebullit.Gorr. Plut.Probl.Rom.ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσις εἶναι.Et ζύμωσις ἥπατος,iecinoris tumor œdematoſus,apud Hippocr. Gorr.ex Erot. ET Ζυμωτὸς,ου,ὁ,Fermentatus.

C.ἈΝ Αζυμόω,ῶ,Fermento. Theophr.ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσαι καὶ ἀναπολαμβάνουσαι τὸ θερμόν. Idem,καὶ ὅταν ὕδωρ ἐπὶ τῇ πλειάδι γένηται τότε γὰρ ἀναζυμοῦται,καὶ θερμαινόμενα δίεισιν ἔξω ὥσπερ τὰ ἐξανθήματα, refermentatur & referueſcens erumpit,vt Gaza vertit. Sic ζυμοῖ τὴν γῆν,ſuprà idem Theophr.dicit.

ΖΩΜΟ'Σ, οῦ,ὁ,Ius,Iuſculentum:liquor eorum quæ cocta ſunt adiectis condimentis.Gorr.vt μέλας ζωμὸς apud Plut.Lyc.quod adeo commendatum fuiſſe ſcribit,vt ſenes eo contenti iunioribus carnes cõcederẽt. Et λευκὸς ζωμὸς,Gal. ad Glauc.l.2, Album ius,vt in quo coquuntur anguillæ. Athen.lib. 8,μή ποτ' οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι,ius exorbeant. Idẽ 12.ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τι καὶ ζωμοῦ πίονος.Et ὀρνίθειος ζωμὸς,apud eundem lib.8. Et ἰχθυηρὸς ζωμὸς,apud Luc.Lex.Et ζωμοὶ τῶν πιόνων,iura adipe pinguiũ.Gaza.Et ζωμὸς ἰχθύων,muria piſciũ τεταριχευμένων,vel aqua & ius in quo cocti piſces.Pollux lib.6,c. περὶ ταρίχου,Ἰχθὺς ἐξ ἅλμης.οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Quibus Pollucis verbis v.l.declarari poſſe exiſtimant illud quod apud Athenæum eſt de ζωμοτάριχος lib.3:vbi quum Vlpianus dixiſſet vocabulo φιλοτάριχος vſum eſſe Antiphanem in Omphale, οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ' ὦ κόρη:ſubiungit,Alexidem in γυναικοκρατία, quendam vocaſſe etiam ζωμοτάριχον,his verbis, Ὁ δὲ Κίλιξ ὅδ' Ἱπποκλῆς ὁ ζωμοτάριχος ὑποκριτής. ‖Per deriſionẽ ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior eſſet. ſcribit enim Euſt. Athenienſes ſibi mutuò illudere ſolitos,in quemuis qualicũque eſſet corporis habitudine, ſcõmata ieciſſe. Citat autem hæc ex quodam comico verba,λιπαρὸς περιπατεῖς; ζωμὸς κατωνόμασαι. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν;κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. ‖ Ζωμὸς vertitur etiã Buccella apud Ariſtot.in Probl.μείζω ζωμὸν καταπιών, qui grandiorem buccellam deuorauit.

C.Ζωμοποιὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ, Opifex iuris in culina, B.Condiẽdi iuris peritus.apud Athen. ‖ Ζωμοποιὸν vocatur item à Dioſ.Quicquid gratiã iuribus conciliat, ſeu Quod gratiam in iuribus habet.Gorr.

C.Ζωμοτάριχος,ου,ὁ καὶ ἡ,vide in Ζωμός.

C.Εὔζωμος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod ζωμοποιὸς in poſteriori ſignific.In iure ſeu cõdiendis obſoniis gratiam habens. ‖Εὔζωμον vocatur etiam eruca herba. de qua Dioſcor. libro 2,cap.70. Et Plinius lib.20,cap.13,de eadem eruca loquens,In condiendis obſoniis tanta eſt ſuauitas vt Græci εὔζωμον appellauerint.

Ζωμεύω, Condio, B. Exponitur & Elixo, Decoquo, apud Dioſc. ζωμευθέντες ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ, elixæ in oleo, addito ſale. VNDE Ζώμευμα, ατος, τὸ, Condimẽtum, Salgamũ, ἄρτυμα, vt B. exponit, Dioſcoridẽ citãs. Ariſtoph. Equit. deludens quendam vtpote coquum & peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμευμάτων, per iocum poſuit ζωμεύματα pro ὑποζώματα, id eſt ξύλα τῶν νεῶν, vt ſchol. annotat. Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καί φημ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα. intelligũtur autem ibi per hoc vocabulum ὑπόζωμα, vel ζώμευμα, τὰ τῶν νεῶν χρειώδη, quæ ad ſtruẽdas naues vſui ſunt, vt ligna, cera, pix: quæ Athenis exportare aliò vetitum erat. Ab Heſychio ζωμεύματα dicuntur eſſe Funes quibus nauis per medium vincitur, id eſt ὑποζώματα.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, Vaſculum quo ius haurit̃ur vel deſpumatur, quod cochleare à quibuſdam appellatur. Suidas ex Epigr. Ζωμήρυσίν τε τὴν λίποις ἀφρηλόγον. Athen. lib. 7, ex comœdia, Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, Iuſculum, vel Offella, vt quidam exponunt. Ariſtoph. Neb. ὥσπερ βροντὴ ζωμίδιον παταγεῖ.

ΖΩΝΝΥΩ, VEL Ζώννυμι, ITEM Ζωνύσκω, Fut. ζώσω, Cingo. ζώσηει συνέργω, vel ζώσηει συνέργω χιτῶνα, vt Hom. Od. ξ, exponit. Il. κ, Παρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο. Vbi Euſt. annotat ζώννυσθαι ζώσηει Homericũ eſſe. apud poſteros autem Homeri dici etiam ζώννυσθαι ζώσηεα. (Et apud Athen. l. 10, ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις.) ‖ Alicubi ζώννυσθαι apud Homerum ſimpliciter poſitum, accipitur pro Armari, ὁπλίζεσθαι, vt Euſt. annotat: vel Accingi ad bellum ſeu pugnam. quod ipſum & Pauſanias in Bœoticis teſtatur, ita ſcribens, τὸ δὲ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. Camerarius Præcingi vertit, Il. λ, Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους. Od. ω, – ἀποφθιμένου βασιλῆος Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Od. σ, Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους, de Vlyſſe & Iro luctaturis: de quibus paulo pòſt, Ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα. item de Iro, δρηστῆρες ἆγον ζώσαντες ἀνάγκῃ. Et Iliad. ε, Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωνύσκετο μίτρην, Ilia ad infima, vbi nectuntur vincula mitræ, Camer. interpr. ‖ Ζωννύσθαι interdum ſignificat Ad iter ſe comparare, Præcingere & Accingere ſe ad iter. vt Ioann. 21, v. 18, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες. qui mos ſeſe cingendi in orientalibus partibus erat, vbi laxioribus atque longioribus veſtibus vtebantur. In ſequentibus autem verbis, ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula quibus veluti zona conſtringendus erat. Dupliciter autem format præt. paſſiuum: vel ἔζωμαι (vnde ἔζωνται & περιέζωνται citat B. ex Athenæo. vnde eſt & ζῶμα) vel ἔζωσμαι, vnde eſt ζῶσμα & ζωστήρ. & apud Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ὑφάντυγι μίτρῃ. Quod verò ad ſcripturam attinet, annotat Euſt. vnico ν vocabulũ hoc ſcribi ſua natura, at duplicato κατὰ πάθος.

Ζῶμα, ατος, τὸ, Veſtimentum ſeu indumentum quo cingimur ſeu præcingimur, Veſtis ad procinctum idonea. Idem quod Cinctus apud Lat. vt videtur: id eſt (vt Porphyr. exponit) Tunicæ gen' infra pectus aptatæ. Quod & Cincticul' diminutiua forma à Plauto dicitur. Amiculi genus id eſſe tradunt, quod ferè ſub vmbilico præcingitur & ad dimidium eius porrigitur. Euſt. Il. ξ, σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, dicit idem eſſe quod χιτῶνα vel χιτῶνα ζωστὸν, id eſt tunicam, vel tunicam cinctam: eo quòd paulo pòſt ſequatur, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων Οἰοχίτων' ἔμεναι. Il. ψ de luctatore qui armabatur, Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. Il. δ, Ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, id eſt Camer. interprete, Cinctúſque & vincli, fabræ labor æreus artis. Pollux quoque annotat ζῶμα eſſe ἐπιτήδειον ἐνδῦναι, ad induẽdum idoneum. idque apparere ex Menandro, Οὐχ ἑστῶτα τὴν πρὸ τοῦ ζῶμ' ἐνδεδυμένην; habere autem πτέρυγας, atque inde Æſchylum πτεροφόρα τὰ ζώματα dixiſſe. Apud Soph. autem Electra, καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον, ſchol. annotat eſſe ζώνην, nõ ἔνδυμα, darique illud Chryſothemidi ab Electra, vt eo ſepulchrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Euſt. quoque ζῶμα idem eſſe quod ζωστῆρα ex quibuſdam annotat. ET Ζῶσμα, ατος, τὸ, idẽ apud Baſ. in Epiſt.

A Ζῶσις, εως, ἡ, Ipſa cingendi actio.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ, Cingulum, Balteus. Il. κ, Παρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ'. Il. δ, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι σύνεχον. Od. ξ, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, properè tunicã zona ille reuinxit. Herod. l. 5, πόρπαις καὶ ζωστῆρι χρυσῷ, fibulis ac balteo aurato. Demetr. Phal. τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύονται, balteos non ſoluunt: de Amazonibus. Pauſ. Att. 23, de Latona, λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην. ‖ Ζωστήρ dicitur etiam ignis ſacer, herpetis ſpecies. de quo in Ζώνη. Plin. l. 26, c. 11, Ignis ſacri plura ſunt genera, inter quæ

B medium hominem ambiens, qui Zoſter appellatur: & enecat ſi cinxerit. ‖ Ζωστήρ apud eundem Plin. l. 13, c. 25, eſt fruticis genus, quẽ praſon alio nomine dicũt. ‖ Eſt & loci nomen, vbi terra Attica mari includitur, cuius mentio fit Hellen. 5. Cam. VNDE Ζωστήριος Ἀπόλλων. Eſt hinc & cognomentum Mineruæ ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ vbi illam arma induiſſe (i. ζώσασθαι, vt ſuprà ex eodem Pauſ. attuli) perhibuerunt, dimicaturã aduerſus Eubœenſes, vt retulit Pauſan. Celebatur ζωστηρία Minerua & apud Locros, teſte Steph. Hæc Cam.

C Ζῶστρον, ου, τὸ, Cinctus, Veſtimentum ad præcingendum idoneum, Cinctæque ad pectora veſtes: vt dixit Ouid. in Metam. Od. ζ, Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Ζωστός, οῦ, ὁ, Cinctus, Qui cinctus eſt. VNDE Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſcinctus, Qui cinctus non eſt, Qui cinctum depoſuit aut ſoluit, aut non gerit, vt expeditior ſit. Heſ. Erg. Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί, non cincti. Vel (vt Cam. interpr.) Diſcinctus vicinus adeſt, cingitque propinquus. Plut. Cor. ἄζωστον ἐβούλοντο περιϊέναι καὶ ἀχίτωνα. Luc. in Scytha, Ἑλληνισὶ ἐσταλμένον, ἀπεξυρημένον τὸ γένειον,

D ἄζωστον, ἀσίδηρον. Athen. 12, Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους, ἀμιξοχίτωνας καλεῖ.

¶ Ζώνη, ης, ἡ, Cingulum, Cinctus, Zona. idem quod ζῶμα & ζωστήρ, proſæ ſcriptoribus cum poetis commune, vt illa duo poetis familiariora ſunt. Faſciã Poll. interpr. quũ l. 2, de περιζώσεσι loquens, ait, δηλονότι τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι. Od. κ, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ καλὴν χρυσείην. Athen. lib. 10, ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Marci c. 6, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκὸν, non æs in zona. quoniam qui iter faciebant, in zonis pecunias geſtare ſo-

E lebant: ſicut & apud Ælian. τὴν ζώνην τὸ χρυσίον, ἣν ἐπήγετο ὁ ξένος, ὁ πανδοκεὺς ἐκλάσατο. Et Plut. Symp. ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους. Vnde prouerb. apud Horat. Zonã perdidit: de eo cui nihil erat pecuniæ. Et λῦσαι ζώνην, ſoluere zonã, ſeu cingulum: quod aliquando de virginib' aut mulierib' dicitur pudicitiã deponẽtibus, aliquando de illo qui cum eis rẽ habet. Od. λ, Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν. Opp. lib. 3, θηλυτέρη δὲ τόκῳ ἀπελύσατο ζώνην, ſoluit zonam: vbi de paritura dicitur. Quo loquendi genere mulierẽ dicunt φέρειν ὑπὸ ζώνης,

F quæ grauida eſt ſeu vterum fert. Eurip. Hec. Τὸν ποτ' ἔτεκον κἄφερον ζώνης ὕπο, tuli ſub zona, id eſt in vtero. ‖ Ζώνη dicitur etiã pars illa corporis quã cingulũ ambit, ὀσφύς, vt quidam exiſtimant, teſte Erotiano. Polluci eſt τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς εἴσω, quod & χήτη & κενεὼν. i. ilia vel, vt alibi idẽ Pollux tradit, τὸ κατ' ὀσφὺν ἢ ἰξὺν ἐν τῷ ἔμπροσθεν. ‖ Ζώνη ſiue ſynecdochicẽ ſiue metaph. dicitur etiã tota corporis armatura. Il. β, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην. vel (vt Pauſ. exponit) τὴν ὁπλισιν. ‖ Ζώνη apud Herodot. exponitur Purpurea

G veſtis, πορφυροῦν ἱμάτιον. quæ expoſitio apud Suid. quoq; eſt. ‖ Ab eodẽ Suida ζώνη explicatur ἀξίωμα, citante hunc locum, ἀναζευγνυμένους τῶν βασιλίδος ἐξωκίαδ' οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ ζώνην. i. (vt Cam. interpretandũ videtur) dignitatis militaris homines. ‖ Ζώνη tropicẽ dicitur Vis, Facultas, δύναμις. quoniã ὁ ἐζωσμένος ἑτοιμότερος ἐστι πρὸς τὴν πρᾶξιν, quoniã is qui veſtes ſuas præcinxit, ad res gerendas expeditior eſt. Suidæ. ‖ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cælum terrámque veluti cingula quædã ambientes: quas Cingula Cicero

H quoq; appellat in Somn. Scip. Terrã eãdẽ quaſi quibuſdam redimitã & circundatã cingulis. Cam. vocat ſpatia in terra inte æquabiles (i. παραλλήλους) circulos & polos. Virg. Georg. Quiq; tenẽt cælũ zonæ, &c. Ouid. -duæ dextra cælũ totidémq; ſiniſtra Parte ſecãt zonæ: quĩta eſt ardẽtior illis. Quò pertinet & ζώνη ἔμπυρος quæ q; cõ-

ooo.i.

A traria huic eſt, καπψυγμένη, apud Poll. ‖Eſt & ζώ-
νη ignis ſacer, ſiue herpetis ſpecies, ſic dicti quòd me-
dium quodammodo cingat & complectatur hominē,
vt autor eſt Scribonius Largus cap. 62: ſcribens medica-
mentum Andronis facere ad carbunculos & ad ignem
ſacrum, & ad zonā quam Græci ἕρπητα dicunt. Sed ma
gis vſitato nomine ζωστὴρ appellatur. C. Plinius Secun-
dus in lib. 3, quem ſcripſit de medicina, ait τὴν ζώνην à
quibuſdam circinum appellari, fierique hunc in mo-
dum: Veſicæ tanquam combuſtæ exeunt & crepant,
B primùm paucæ, deinde citò multiplicantur: quæ ſi
hominē cinxerint, occidunt. Gorr. Vide Ζωστήρ. ‖Ζώ-
νη eſt etiam Ciconum vrbs in Thracia. Steph.

C. Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine zona eſt, Qui zonam non ha-
bet. Seruius in illud Æneid. 12, — & diis communib⁹
aras, annotat, Vt autem altioris ſciētiæ hominibus pla
cet, dii communes ſunt qui ἄζωνοι dicuntur, id eſt qui
certi certas non habent partes, ſed generaliter à cūctis
coluntur. vbique enim eos eſſe manifeſtum eſt, vt ma
ter deûm, cuius poteſtas in omnibus zonis eſt. Quæ ſi-
C gnific. vocabuli huius ἄζωνος vide an referēda ſit ad zo-
nas cæli: vt ἄζωνοι dii dicātur qui nulla certa cæli zona
contineantur. Vide & Μονόζωνος paulo pòſt.

C. Βαθύζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè ſeu profundè ſuccinctus. εὔστο-
λος, vt Euſt. exponit. Il. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώ-
νους τε γυναῖκας. Etſi quidam hoc epitheton barbaricarū
eſſe mulierum voluerunt: Pindaro tamen Iſthmiωn
6, ſunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ. Camer.

C. Εὔζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene cinctus, Eleganter cinctus. vt ἐυ-
ζώνοιο γυναικὸς, apud Hom. At vir εὔζωνος, Expeditus. Ca
D mer. ex Thuc. l. 2. Et X. Pæd. 4, ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπο-
ρεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν, expediti & celeriter.
Plut. Alex. de militum copiis, καίπερ εὐζώνων πρὸς τὴν μά-
χην παρηγγελμένων. In Pelopida autem πενίαν εὔζωνον καὶ
κοῦφον dixit idem Plut. Et εὔζωνος στρατὸς apud App.
‖Εὔζωνος alicubi abſolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, Expe
ditus miles. Plut. Demetr. καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγα
ρικῇ, προῆλθεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ.

C. Λιπαρόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nitidam & ſplendidam (ac velu-
ti vnctā) zonā habēs. Eur. Phœn. Λιπαροζώνου θύγατερ
E σελαναίας, ſolis ſplēdore cīcti filia Lucina. Cam. interpr.

C. Λυσίζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zonam ſoluens. Ἄρτεμις autem eſt
cognomento λυσιζώνη, cui conſecrabant cingula mulie
res de primo puerperio. De qua Apollon. Arg. 1, ᾧ ἔπι
μειλίω Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. Cam.

C. Μονόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicam zonam habens. Μονόζωνοι
apud Suidam dicuntur οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ ταυτὸν
τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες. Vel, ἀσύντακτοι καὶ ὡσανεὶ λη-
σταί. Apud eundem μονόζωνοι ſunt οἱ ἔφοδοι βάρβαροι ἢ ἀ-
F πελάται μάχιμοι. Apud Heſych. verò dicuntur Specula-
tores hoſtium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicun-
tur. Vocabulum eſt apud Græcos Bibl. interpretes vſi-
tatum. Hieronymus vbique vertit Latrunculos, quam
interpr. ſequūtur B. & Cam. 4 Reg. 13, μονόζωνοι Μωὰβ
ἦλθον ἐν τῇ γῇ, Latrunculi Moabitæ, Camer. Iob 29, in fi-
ne, καὶ κατεσκήνουν ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις. B. citat
ex neſcio quo hæc etiam verba, οἶδα καὶ ζώνην στρατιω-
τικὴν καὶ ἀνδρικὴν, καθ' ἣν ἄζωνοι Συρίας καὶ μονόζωνοι
καλοῦνται.

C. Οἰόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Soph. ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον, Vnum abſque
G comitatu virum. Quidam exiſtimarunt hoc verbo ſi-
gnificari eum quem μονόζωνον vocarunt, id eſt latro-
nem. Cam.

Ζώνιον, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plaut. diminut.
à ζώνη. vt ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. l. 7, quod & στρόφιον &
στρογγύλην appellatum fuiſſe tradit. παῖζουσι καὶ διαπλέκου-
σι ὥσπερ ἕτεραι ζώνια καὶ κεκρυφάλους, cincticulos. VNDE
Ζωνιοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic.
Propriè ſignificat Qui zonas plicat. ſolebant enim mu
lierum zonæ apud veteres texendo contorqueri.

H Ζωνίτης, ου, ὁ, Zonarius, adiectiuè. Et fœm. gen. ζωνῖτις κα-
δμεία, cadmia zonitis, quæ alio nomine πλακώδης (ſiue
placitis, vt apud Plin. eſt) appellatur. Dioſc. l. 5. c. 84, ἔστι
δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα ταῖς διαφύσεσι,
ὅθεν καὶ ζωνῖτιν ἐκάλεσαν.

C. ΑΝΑζώννυμι, vel Ἀναζωννύω, Idem quod ζωννύω, Cingo,

A Præcingo, Succingo. D. Petr. epiſt. 1, cap. 1, ἀναζωσάμενοι
τὰς ὀσφύας, Succincti lumbos. id eſt, habentes lumbos
ſuccinctos

Ἀναζωννύω, Reuoco emeritum, apud Themiſtium,
Bud.

C. ΑΠΟζωννύω, vel Ἀποζώννυμι, Diſcingo, Zonam aufero. nā
præpoſ. ἀπὸ priuationem ſignif. Aliquando autem idē
valet quod Exautoro: ob hanc rationem quòd impe-
ratores diſcingi iuberent eos quos exautorare vole-
bant, & exautoratos dimittere ignominioſé. Herod.
B lib. 2 in oratione Seueri, τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώ-
ταις κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας οὓς τινας περιέκει-
ντο ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν. Alibi, τό, τε Σεβή-
ρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσ-
ῄει αὐτούς. Id eſt (Budæo interprete) Exemplúmque Se
ueri ſubiit eorum in mentem, qui eos exautorauit qui
Pertinacem interemerant. Hinc Ἀπεζωσμένος (particip.
à paſſiua voce Ἀπεζώννυμαι,) Exauctoratus. vt ἀπεζωσμέ
νοι δορύφοροι.

C. ΔΙΑζωννύω, vel Διαζώννυμι, Cingo, Præcingo, Accingo.
C Luc. διαζωσάμενος τὸ περιζώνιον. Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆ-
τα. Et διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, Accincti ſumus acinace.
VNDE Διάζωμα, SIVE Διάζωσμα, ατος, τὸ, Cingulum,
Cinctus. Camer. Cinctus intermedius, Bud. ex Plutar.
Phocione 244, ᾗ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ
διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης. Idem Plutar. De ſan. tuen-
da, οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίαις πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως,
ὥσπερ λύκους ἢ λέοντας, ἀλλ' οἷον ὑπέρεισμα καὶ διάζωσμα τῆς τρο-
φῆς ἐμβαλλομένους, ἑτέροις σιτίοις χρῆσθαι καὶ ὄψοις, ſeptum
trāſuerſum, interuallū, & quaſi cinctū intermediū. Ari-
D ſtot. De hiſt. anim. lib. 1 ſub finem, τῷ διαζώματι τοῦ σώμα-
τος, pectoris ſepto tranſuerſo, vt Gaza vertit. Idem Ari-
ſtot. διάζωμα ac ὀσφὺν coniunxit, quum quidem διάζω-
μα (quod & ὑπόζωμα nominat) dicat eſſe eas quæ ap-
pellentur φρένες. Hæc ſunt præcordia in 4 περὶ μορίων.
Hæc Cam. qui alio loco Ariſtot. verba citat, τῶν δὲ ὄπι-
σθεν διάζωμα μὲν ἡ ὀσφύς. Διάζωμα (inquit Gorr.) Septū
trāſuerſum: à Gaza apud Ariſtot. dicitur Cinctus & Præ
cordia. Proprio & vſitato nomine διάφραγμα appella-
E tur. ‖Vitr. l. 5 διαζώματα & alibi Præcinctiones in ex-
tructionibus theatricis vocat quaſi tranſuerſa cingula
& interiectas gradibus areolas: tametſi alii διαζώματος
nomine intelligant coronices quibus contignationes
diſcernuntur, aut quæ ornamenti magis quàm alicui⁹
neceſſitatis gratia addūtur. v. l. Plut. Pericle τὸ διάζω-
μα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. ‖Διάζωμα, Subligaculū,
B. Bracha, Vallæ apud Thuc. ‖Item, Temo, Cam. ET
Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibuſdam peculiari nomine voca-
tur duodecima dorſi vertebra. Gorr. poſt Poll.

F C. ΚΑΤΑζώννυμι, Præcingo, Circumcingo. v. l. VNDE Κα-
ταζῶσται Lora quibus ephippia & alia equis alligantur.
ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύντες.

C. ΠΑΡΑζώννυμι, Accingo. Plato lib. 8 De rep. καὶ μέγαν βα-
σιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα.
VNDE Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ, Paruus gladius, Pugio. μικρὰ
μάχαιρα, Heſych. ET Παραζώνη, pro balteo, in v. l. ex
2. Reg. 18. ET Παραζώνιον, Cingulum cum enſe, in vi-
ta Traiani, B. In v. l. Enſis quo præcingimur. Alii di
cunt gladii genus eſſe quod ad zonam accingebatur.
Deque eo Martialem intellexiſſe, l. 14, Arma tribunitiū
G cingere digna latus. ET Παραζωνίδιον, ου, τὸ, quod idē
eſſe cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4, ex Poſidonio
de bello Apameorum cōtra Lariſſæos, παραζωνίδια καὶ
λογχάρια ἀνειληφότες ἰῷ καὶ ῥύπῳ κεκρυμμένα, gladiolos la
teri accinctos & lāceolas ærugine ac ſordibus obſitas.

C. ΠΕΡΙζώννυμι, Circuncingo, Præcingo. Naz. περιεζωσμένοι
τὰς ὀσφύας, præcincti lūbis. 1 Reg. 1, περιεζώσαντο δύναμιν,
accincti ſunt robore. Περιεζῶσθαι dicitur etiā de athle-
tis qui nudi ſubligaculo præcincti certabāt. Pauſ. Att.
de Orſippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔ-
H θος τῶν ἀθλητῶν) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dici-
tur etiam de coquis qui linteo ſe quopiam præcingere
ſolent ne veſtes maculent. Athenæus lib. 4 ex quodam
comico, ἔχων μάχαιραν, περισσὴν περιεζωσμένος. Idem lib. 8,
ἔψαπ' αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένῳ. Et l. 4, αὐτὸς δὲ
Κότυν περιεζῶσθαι, ζωμὸν τε φέρειν ἐν χοῖ χρυσῇ, præcinctū eſſe.

VNDE Περίζωμα, ατος, τὸ, Quo circũcingimus aliqd. Poll. τὸ δὲ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶσμα, περίζωμα ἢ περιζώστρα. id eſt faſcia circa ventrem. Ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ eſt τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentũ verẽdorum, ſeu Subligar ſeu ſubligaculum, quo in ſcenis & balneis vtebantur: quod ὤαν λουτρίδα apud Poll. vocat Theopompus comicus. Plut. Apophth. οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, ſubligaculum redolent. Hócq; (ſicut de περιζῶσθαι paulo antè dictum eſt) coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7, de coquorum arrogantia, οὐ γὰρ παρέργως ἕνεκα τοῦ ἐν ἔπεσι δυεῖν Ἔχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. ‖Περίζωμα in equis etiam dici poteſt faſcia: idem quod cingula apud Ouidium. ‖Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando Lumbare, vt cap. 13 Hierem. aliquando Pallium, vt 3 Ruth. A QVO Περιζωμάτιον, dimin. Paruum ſubligaculum ſeu lumbare. A περιζώννυμι eſt ET Περιζώστρα, ας, ἡ, Cingulum. Anaxandrides comicus apud Poll ὡς δὲ παχεῖαν τὴν περιζώστραν ἔχει, quàm denſum verò habet cingulum. Cam. Romanis id faſciam eſſe ſcribit Pollux, vt in Ζώνη annotaui. Vide & διάζωμα, ac περίζωμα proximè præcedens.

C. ΥΠΟζώννυμι, Succingo. Plut. οὐ παύσεσθε (ἔφη) ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες; nobis qui enſibus ſuccincti ſumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, (nihil enim referre Galenus ait) eſt ὑπόζωμα. Camer. Membrana coſtas ſuccingens. Gal. ad Glauc. pro ſepto tranſuerſo poſuit: vt V. l. annotant. Alex. Aphr. Probl. lib. 1, ὁ δὲ ὕσσωπος τὸ ὑπεζωκότα καὶ τὸν πνεύμονα ῥώννυσι.

VNDE Ὑπόζωμα, ατος, τὸ, idem quod διάζωμα, id eſt Septum tranſuerſum: idem quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, ſiue ὑμὴν, vt ex Camer. docui. Præcordia vertit Gaza apud Ariſtot. lib. 4 De part. anim. ‖ Itémq; ὑποζώματα, nauium firmas trabes cõtinentes molem illam, vocauit Plato in 10 De rep. εἶναι τὸ φῶς ξύνδεσμον οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν, loquens, vt videtur, de lacteo circulo, Cam. Sic Athen. de naui Philopatoris, ὑποζώματα δ' ἐλάμβανε δώδεκα, Zonas perpetuas duodecim, Bayf. interprete. ‖ Ὑπόζωμα pars media gubernaculi ſiue claui, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

ΖΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, Merus, Meracus. idem quod ἄκρατος. vt ζωρὸς οἶνος, merum, ſeu vinum meracum. ζωρὸν μέθυ, vinum meracum ſeu merum, apud Apollon. & ζωρὸν πόμα in Epigr. Potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidẽ in Epigramm. Frequentius vtuntur COMPAR. Ζωρότερος. Antiphanes apud Athenæũ l. 10, Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Dioſc. οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, Vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον πίνειν, itẽ κεράσαι, (ſiue ſubintelligẽdo οἶνον, ſiue ποτὸν aut πόμα) ſicut apud Latinos quoque bibere meracius. Il. ι, Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, meracius miſce ſeu infunde. Ephippus apud Athen. lib. 10, φιάλην ἑκατέρᾳ ἔδωκεν κεράσας ζωρότερον. Herodot. apud Euſt. ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν, Ἐπισκύθισον λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν οἵ (φησὶν) εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν. vbi ζωρότερον πιεῖν & ἀκρατοποτεῖν idem ſignificant, vt annotat etiam Euſtath. Et Luc. Tim. τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. vbi ποτῷ aut οἴνῳ ſubaudiri poteſt. Superl. autem gradus EST Ζωρότατος. vt ζωροτάτη μανίη in Epigr. Quod vero ad Homericum locum attinet, quidam ibi non exponunt ἄκρατον, ſed θερμὸν, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως: alii deriuantes hoc vocabulũ à ζῶον (ſignificãte illis multitudinem quandam) & ὦρος, ſignificante annum, ζωρὸν expoſuerunt πολυετῆ, vt hîc annoſum vinum intelligatur. Quidam etiam quaſi ζωηρὸς dictum voluerunt, vt Viuacior potus, & cuius vis mixtura nondum extincta ſit, accipiatur. quæ etymologia ſuperioribus eſt tolerabilior. Euſtath. verò mauult ζωρότερον idem eſſe quod ἀκρατέστερον, tum propter alia exempla (quæ partim citaui, partim in εὔζωρος adducam) tum propter locũ illũ Herod. ‖Ζωρὸς quidam expoſuerunt etiam εὔκρατος, contraria planè ſignificatione. Vnde ſcribit Athen. lib. 10, Theophr. ἐν τῷ Περὶ μέθης, tradere ζωρότερον eſſe τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis, Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάττοντα κελεύθους. ibi enim θνητὰ & ἀθάνατα, item ζωρὰ & ἄκρητα ſibi opponuntur.

C. Ζωροπότης, ου, ὁ, Meribibulus, vt Plaut. loquitur, Qui meracius potat. idẽ quod ἀκρατοπότης. Per conſequens autẽ pro Ebrioſus ponitur. ET Ζωροποτέω, ῶ, F. ήσω, Meracius bibo ſeu poto. Euſt. ex quodam Epigr. Τοῦ πολυκράθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides l. 2 Epigr. Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος, merum vinum bibe vſque ad genu ſucciduum & titubans.

C. Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene merus, Bene meracus. idem quod ζωρὸς. i. Merus ſeu meracus, niſi quod particula εὖ ſignific. vim intendit. Eurip. εὔζωρον μέθυ, vinum meracum. Ariſtoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ πρό τοῦ. Et εὔζωρος κύλιξ apud Plut. Theſeo. Comparat. gradũ format regularem Εὐζωρότερος. Euſt. ex Diphilo, ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον. τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ' ἔστι τῇ ψυχῇ κακόν. quæ Diphili verba ab Athenæo paulo aliter citantur. Luc. in Lex. ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι. vbi hoc vocabulo tanquam antiquo & magis poetico vtitur. Irregularis compar. eſt εὐζωρέστερος, ſicut ab ἄκρατος eſt ἀκρατέστερος. Ephippus apud Athen. l. 9, Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Antiphanes apud eundem Athenæũ l. 10, κέρασον εὐζωρέστερον.

H

Ἤ Vel, Aut, Siue. Hom. Od. γ, Τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Ἠ' εἰς Ἤλιδα δῖαν. Sæpe autē geminatur, aut etiā triplicatur: vt Il. α, Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; Et paulo antè, Ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος. Item paulo pòſt, — εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς· Ἠὲ σὺ Πηλείδη. Alicubi verò in tertio addit καὶ, vt in eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Alicubi etiam ἢ loco ſuo mouetur, vt Odyſſ. θ, Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων, pro ἐδίδαξέ σε ἢ Μοῦσα &c. vel ἐδίδαξέ σε Μοῦσα, ἢ Ἀπόλλων, vt potius diceretur in ſoluta oratione, ſine ἢ in priore loco. Ad exempla autem ex illa petita venio. Xen. Pæd. 1, pag. 4, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ [ἔχοντες] μάχαιραν ἢ κοπίδα (vbi dicere etiam potuerat ἢ μάχαιραν ἢ κοπίδα, vel ἤτοι μάχαιραν, ἢ κοπίδα, vt in Ἤτοι docebo.) Idem libro 2, p. 25, ὥστε ἀεὶ αὐτῶν παρεσκεύασε τὰς γνώμας ὡς ὅμοσε ἰτέον εἴη ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. Geminatum item ἢ, (vacante tamen priore) lib. 3, pag. 42, ἢν γὰρ φθάσωμεν πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι ἀναβάντες, ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λάβοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις. Dixi autem vacare ἢ priore loco poſitum, quòd eo detracto maneat eadem ſententia. itidem verò in loco quem ex Pædiæ 1 protuli, potuiſſet addi ἢ ante μάχαιραν, vt hìc additur ante λάβοιμεν, niſi quòd in oratione longiore potius geminari ſolet, quàm in breuiore: qualis eſt illa altera. Cæterùm non geminatum ſolùm, ſed quater poſitum habes, libro 1 rurſum, p. 19, ἢν γὰρ βούλη μὴ ὢν ἀγαθὸς γεωργὸς, δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς ἢ ἱππεὺς, ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ἐννόει πόσα γε, &c. Vbi obſeruandum eſt rurſum otioſam eſſe particulam ἢ primo loco poſitam: quippe quæ prætermitti, manēte eodem ſenſu, potuerit. Sed Lat. quoque interdū particulas Vel & Aut, ſic adhibēt. Alicubi verò vbi vnica ponitur Græca particula, gemināda potius eſſe videtur Latina: vt apud Platonem in Prot. Χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου. Latini enim potius dixerint (geminata ſua particula quæ reſpondet Græcæ ἢ) Prout vel probū vel prauū eſſe euenit. Atque adeò ibidem in proximè præced. verbis ita repetitum ἢ legitur, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν. Nonnunquam præcedenti μὴ redditur ἢ μὴ, vt in Plat. Apol. πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, ἢ πείθεσθε Ἀνύτῳ ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετέ με ἢ μὴ, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. At Thuc. peculiari quodā modo vſus eſt hoc vocabulo ἢ inter particulas μὴ & μηδὲ, quarum vtraque ſuum habet verbum: lib. 2, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, id eſt Nec refugere labores, aut ne honores quidem conſectari. Niſi potius accipitur ἢ pro Alioqui, de qua ſignif. paulo pòſt dicam.

Ἢ pro Aut, ſed otioſè poſita, (meo quidem iudicio) Od. τ, v. 106. Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, &c. Euſtathius tamen cēſet potius eſſe ellipſin, quem lege pag. 1856. Vult certè vacare ἢ idem Euſtathius, ſed alio modo, videlicet in τί ἤ μοι (quod tamen alioqui ſcribitur τίη μοι.) Vide p. 62, vbi & alia de hac particula tradit, eam nō ſolùm διαζευκτικὸν faciens σύνδεσμον ac παραδιαζευκτικὸν, verùm etiā & ἐρωτηματικὸν & διαπορητικόν. Addit verò & alios vſus quos malè cum his confundi exiſtimo, vt infrà docebo.

Ἢ, Vel, indignationi ſeruiens. Plato, ἢ πῶς λέγεις ὦ Γοργία τὰ τοιαῦτα; Virgilius, Vel quum ſe pauidum contra mea iurgia fingit Artificis ſcelus. Alia exēpla particulæ Vel, ita poſitæ, B. affert p. 1034, 1035. ſed ἢ in illo Plat. loco crediderim non minus aptè reddi poſſe per Alioqui: quæ ſignificatio proximè ſequitur.

Ἢ, Aut pro Alioqui. Xenophon, ἔργον γε οὐδαμοῦ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Lucian. in Cauc. ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκηκα περὶ ἐμοῦ, δῆλον. ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρότατον. Alia exempla Bud. affert pag. 932. Vbi & pro Na ſeu Etenim accipi ab Ariſtophane & Demoſthene tradit. Ego iis quæ ab ipſo & à cæteris de hac particula ſcribūtur, addo, Lat. particulā Aut, itidē pro Alioqui poſitam me obſeruaſſe. vt apud Naſ. Metam. 10, Hanc ſimul & legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro ſua lumina, donec Auernas Exierit valles: aut irrita dona futura. Nam hìc Aut irrita dona futura, poſitum eſſe pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in iſto eiuſdem poetæ loco de eadem ſignif. dubito, Amorū lib. 1, el. 6, -excute poſte ſerā. Aut ego iam ferróque igniq; potentior ipſo, Quam face ſuſtineo, tecta ſuperba petam. Eundem certè huius particulæ vſum in aliis quoque locis me animaduertere memini, ſed quos in præſentia memoria non ſuggerit. Atque adeo apud alium quoque poetā idem huius ſignificatū inueniſſe mihi videor. Siquis tamē particula Aut in locis illis atque aliis qui ſunt iis ſimiles, vti nolit, is certè non ſolùm particula Alioqui, cum Budæo, ſed & particula Sin minus, mecum vti poterit. Alicubi verò planè eſſe puto quod Gallicè dicitur, *Et qu'ainſi ne ſoit.* Sed hoc præterea de hac particula ἢ ſciendum eſt, ſequente οὐ, interdū accipi pro An nō? (vt infrà declarabo) interdū verò hanc ſignif. retinere, & accipi pro Alioqui non, ſequente particula ἄν. vt in hoc Plat. loco in Phædro, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα· ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. Hoc quoque ſciendum eſt, reperiri & ἢ apud Hom. circunflexum in hac ſignif. vt docebo quum de ἦ tractabo.

Ἤ, An. (qua in ſignif. ἢ vocatur σύνδεσμος διαπορητικός) X. Pæd. 5, p. 71, βουλόμενος ἰδεῖν εἴπη εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος, ἢ ψευδὴς φαίνοιτο ὁ Γωβρύας. Vbi lingua Gallica retinet ſuā particulam Ou, quæ ad verbum eſt Aut ſeu Vel. Si cautem & in aliis quibuſdam vernaculis linguis quum eadem adhibeatur vtrique loco particula, hinc fit vt etiā Lat. loqui volentes multi, vtrunq; dent particulæ Vel locum. Quem in errorē eo magis mirādum eſt hodiéque pleroſque incidere, quòd Vallam de illo videmus diligenter præmonuiſſe, imò verò longè ante Vallam ipſum etiam Quintilianum. Animaduertat igitur lector, Græcos quidem eadem vti particula in interrogatione, aut ſimpliciter dubitatione, at Latinè minimè. Plato Pol. 1, Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; id eſt, Melioréſne an deteriores fiunt? Et, Vtrum ad canum virtutem, an ad equorum? Quòd ſi hìc pro

A B C D E F

An dixeris Vel, omnino peccaueris. Obſerua autem hic ἢ priore quidem loco poni non præcedente particula quæ reſpondet Latinæ Vtrum, at in poſteriore, illam præcedere. Ea autem eſt ἆρα, pro qua ſæpe huiuſmodi locis adhibetur & πότερον. vt in eodem libro, πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν. Sic Xen. Pædiæ 3, πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθιστῇς ἀντ' αὐτοῦ; Interdũ etiam interrogationi non dire A ctæ adhibetur: vt in loco quem ex Xenoph. Pædiæ 5, paulo antè protuli. Sic apud Platonẽ Politicῶν 1, νῦν ἔμαθον ὃ λέγεις. εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μή, πειράσομαι μαθεῖν, ſit verum an non: Vel, Sit verum nécne. His autem locis addã B & alios ex eodem Platonis libro, in quorum interpretatione Ficinum incidiſſe in eum quem dixi errorem videbit lector: vnde fiet vt à ſimili lapſu melius ſibi caueгe poſſit: ſimul verò & huius particulæ vſum ex his exemplis amplius cognoſcet. Sic igitur Plato, τοῦτο δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτως, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἄν τίς τι παρά τις λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; C Pro quibus ille, Hoc autem ipſum, iuſtitiam ſcilicet, vtrum ita ſimpliciter veritatem dicimus eſſe, & reddere quod quis acceperit: vel hæc eadem facere, aliàs iuſtum, aliàs iniuſtum eſt? Secundus eiuſdem libri locus, in cuius interpretatione hunc errorem animaduerti, eſt hic, ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία (&c.) ἢ αὐτὴ αὐτῇ τὸ συμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὐτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται; nam ſic Ficinus & hunc reddit, Vtrum & in ipſa arte ineſt defectus aliquis, (&c.) vel quæque ſibi ipſa quod conducit proſpicit? vel neque ſeipſa neque alia indiget &c. D Tertius locus eſt circa libri finem: vbi hæc Platonis verba, ἆρ' οὖν ποτε ψυχὴ τὰ αὑτῆς ἔργα εὖ ἀπεργάσεται, στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; ita vertit, Nunquid anima quandoque propria virtute priuata, opera ſua bene explebit? vel nullo modo poterit? Hi ſunt illi de quibus dixi loci: poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium & in aliis multis deprehendere, non huius ſolùm, verumetiam aliorum interpretũ locis.

Ἢ pro An, in principio etiam orationis, & non præ- E cedente alia particula. Il. ο, v. 504, Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας &c. An ſperatis? Speratiſne? Il. 6, Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; Plato Pol. 1, ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Apud Homerum rurſus non præcedente alia eiuſmodi particula, & extra interrogationem. vt Il. ε, Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν Ἠ' προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἦ ὅγε (&c.) ἕλοιτο. Sic Iliad. α, F (niſi quòd poſteriore loco ponitur ἠέ) Ἤ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι, Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Vt autem hic quoque ἢ pendet à μερμήριξε quod eſt in fine proximè præcedentis, ſic alibi iungitur hæc particula cum ὁρμαίνων, quod nihil aliud eſt quàm μερμηρίζων, (vt vel ille modò citatus locus oſtendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur quod paulo antè dictum fuerat μερμηρίζειν.) Odyſſ. ο, Ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἤ κεν ἁλώῃ. Itidem verò Iliados υ, poſt μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον Αἰνείαν, ſubiungitur, G ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσῃς, &c. Item Iliados π, Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο, (&c.) ἢ λαοὺς ὁμοκλήσειεν. At cum πειρηθῶμαι, Iliad. φ, — καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν. His autem omnibus in locis videmus particulam hanc eſſe διαπορητικὴν abſque interrogatione, (& quidem iungi verbis quandam διαπορήσεως ſignificationem incluſam habentibus) quod tamen peculiariter annotat Euſtathius, ex veterum grammaticorum autoritate, in hunc Odyſſeæ λ locum, Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Ideo autem de hoc admonet (vt opinor) Euſtathius in hunc locum, quòd alicui videri poſſit continuata eſſe interrogatio. At certè (vt verum fatear) non video quid obſtet quominus poetam continuaſſe illam dicamus, (vt in alio eiuſdem libri loco feciſſe eum aperte videmus. nam illi eidem verſui, Τίς νύ σε κὴρ &c. ſubiungitur, Ἠὲ σύγ' ἐν νήεσσι &c. ſequente verbo ἐδάμασσεν: iterúmque ἠέ, ſequente ἐδηλήσαντο.) Imò verò ne videtur quidem poſſe interrumpi illa interrogatio, ita vt hæc διαπορήσιν nudam habeant, niſi verbum aliquod ſubaudiendum dicamus, ſimile videlicet illis quæ in locis modò citatis particulæ ἢ iũcta ſunt, (vt is q. in primo verſu interrogatione vſus eſt, poſtea dicat, Scire cupio an δολιχὴ νόσος &c. Vel, Apud me cogito an &c. aut tale quid) vel εἰπέ, quod in proximè ſequente verſu ponitur, huic quoque loco operam ſuam præſtare cogamus. Vtut ſit, Euſt. ſilẽtium de hac ellepſi valde admiror, Cæterùm de εἰ apud Homerum tenente eundẽ locum quem ἤ, dicam in Ἠέ.

Ἢ οὖ, vel ἢ οὐκ, Annon, Nónne, Iliados ο, verſu 106, Ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος? Annon auditis? Nónne auditis? Iliad. ε, verſu 349, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic Il. ψ, v. 170, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; (Vbi animaduertendum eſt Homerum, repugnante alioqui verſus lege, particulam ἢ tanquam neceſſariam, alteri ἢ præfixiſſe: quum tamen in ſoluta oratione οὐ per ſe etiam pro Nónne accipiatur) Plato in Par. ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; Idem De republica 2, ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς &c. Ibidem ἢ οὐ δοκεῖ σοι; ad quam interrogationem reſpõdetur, ἔμοιγε. Sic Matthæi cap. 20, verſu 15, ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi &c. Deinde in altero orationis membro, An oculus &c. vbi etiam dicere poſſumus in orationis principio poni ſicut in Platonis loco quem modò protuli. Sed animaduertendum eſt veterem interpretem hic quidem ἢ rectè vertiſſe An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non. ſicut & ἢ ſine οὐ, ſæpe reddi malè per Aut, antea docui. Sciendum eſt autem ἢ οὐ pro annon poni etiam vbi non eſt interrogatio directa, (vt ita loquar) ſicut in hoc Laertii loco in Arceſ. εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐραστὴς εἶναι, Quum dixiſſet, annon videretur &c. Vel, Quum interrogaſſet annon videretur. ‖ Sed, ne quis hic fallatur, ſciendum eſt ἢ οὐ ſæpe etiam reperiri poſitum pro An non disiunctè ſcripto: ſiue Nécne: ac tum ἢ οὐ tendere ad verbum quod ex præced. ſubauditur. Plato De republica 1, ἢ ὀρθῶς σοι δοκῶ εἰπεῖν, οὕτω λέγων, ἢ οὔ; id eſt ἢ οὐ δοκῶ; Sic Matthæi cap. 22, verſu 17, εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ; quod eodem modo apud Marcum legitur. Hic autem ſubaud. ἔξεστι ex præcedentibus, quum perinde ſit acſi diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet cenſum dare Cæſari, an non? ſubaudi licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, ſed vtrobique ſubaudiendo. vt apud Platonem rurſus, γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; nam vtrobique ſubauditur ἐστί. Cæterùm quod dixi ἢ οὐ poſſe reddi etiam Nécne, id intelligendum eſt potius vbi non eſt directa interrogationis forma: vt quum dicitur οὐκ οἶδα πότερον λέγειν δεῖ, ἢ οὔ, neſcio vtrum dicere oporteat, nécne. Vel, ſine Vtrum. (Homerus autem pro ἢ οὐ dicit ἠὲ καὶ οὐκί, vt docebo in Ἠέ.) Enimuero cauere debet lector ne cõfundat ἢ οὐ huius ſignificationis cum ἢ οὐ pro Alioqui non, ſequente particula ἄν: de quo vſu paulo antè egi. At in altera ſignificatione inuenitur & ἢ μή. vt apud Marcum c. 12, v. 14, ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

¶ Ἤτε, pro ἤ, Aut, Siue. Iliados π, Δῶρα μὲν αἰκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές, Ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Vbi tamen aliquando credidi legendum εἴτ' nõ ἤτ', præſertim quũ præcedat αἴκ', idem valens & ipſum quod εἴπ. Sed dubitationem hanc tollit Euſt.

H ¶ Ἤκεν pro ἤ, Aut, vel An: vacante particula κεν. pro Aut, vt Odyſſeæ δ, verſu 80, Ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί. At pro An, vt Odyſſeæ α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται; ἠὲ καὶ οὐκί. Alia exempla habes cum exemplis de ἤ.

Multa tamen exemplaria diſiunctè ſcriptum habent ἤκεν: ſed vt ἤτε, ſic & ἤκεν coniunctè etiam ſcribi poſſe videtur.

¶ Ἦτε, An. Odyſſeæ γ, Ἦτε κατ' πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempl. diuidi. ſed quum ex Ariſtoph. quoque afferatur eadem in eodē ſignificato ſcriptura, itidémq; μήτε coniūctè ſcribatur pro eodem, locum & illi poſſe hîc dari exiſtimo.

Ἠέ, poeticè, pro ἤ, Aut, Siue. Odyſſ. ξ, Τὸν δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας, Ἠέ τις ἀνθρώπων. Il. ο, — νῦν ἄρκιον Ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι. Paulo pòſt, Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, &c. Et ἠὲ præcedēte particula ἤ ter poſita, vide ſuprà in principio ſermonis ſeu tractatus de illa.

Ἠὲ pro An, apud eundem poetam non raro, & quidem non ſolùm in poſteriore loco (vt in exēplo quod protuli ex Il. α, quum agerem de particula ἤ) ſed interdum etiam in priore. vt Il. π, Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας, Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Exemplum verò vtriuſque vſus particulæ ἠέ, id eſt vtranque ſedem habentis, ſufficere poteſt vnus & idem huius poetæ locus. apud eum enim legitur Odyſſ. λ, in ea parte quæ νεκυία nominatur, Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἢ παρ' ἐκείνοις ἔστιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, &c. deinde (interiecto eo quod ſequitur hemiſtichio, & verſu vno in quo repetitur verbum εἰπὲ cum accuſ. rei) ſubiungit, Ἠὲ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Ἠὲ per interrogationē quoque in hoc verſ. qui eſt 134, Il. α, Ἠὲ θέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας; ſed non dubium eſt quin altera ſcriptura melior ſit, Ἢ ἐθέλεις. ‖ Ἠὲ καὶ οὐκί apud eundem poetam, pro eo quod in ſoluta oratione dici ἢ οὔ, antea docui, videlicet pro Annon. ſed extra interrogationem (ſicut & Nécne poni ſolet) Il. β, — ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί. Ibidem, — ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμυνόμεν, ἠὲ καὶ οὐκί. Hîc autem nobis non ſine admiratione conſiderandum eſt ἠὲ καὶ οὐκί in vna eadémque ſignificatione, vno tamen in loco ſubiungi particulæ ἤ, in altero autem particulæ εἰ: quum etiam ὄφρα ἴδηται quod vni præfigitur, ſimile ſit illi quod alteri præfixum eſt, videlicet ὄφρα δαῶμεν. Meum tamen vetuſtiſſimum exemplar quod mihi in editione Homeri optimā alioqui & fideliſſimā operā nauauit, in his lectionibus cum cæteris exempl. conſentit. quod me ἐπέχειν facit. Cæterùm particulæ εἰ ſubiungi ἠὲ non mirabitur q legerit quod ſuprà annotaui in Ἦτε, quæ ſubiungitur particulæ αἴκε, idem ſignificante quod εἰ. Sciendum eſt porro ἠὲ καὶ οὐκί interdū etiam accipi pro Aut etiā nō. vt Od. δ, v. 80, Ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τις μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκὶ Κτήμασιν.

ἬΤΟΙ, Aut, Siue. ſed præponitur compoſita hæc particula ſimplici ἤ. Thuc. 2, καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρινόμεν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Idem, ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς. Luc. ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sed ſæpe primum etiam locum obtinet patticula ἤ, vt ex prolatis antè exemplis apparet.

Ἤτοι apud poetas pro μέν, Quidem. vt Il. β, Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Et Il. γ, ita orditur Priamus ſuam breuem orationem, Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Αὖψ. Interdum tamen additur μέν, ſed ἐκ τοῦ παραλλήλου: vt Il. γ, Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι. cui redditur δέ in proximè ſequente verſu, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eodem libro illi ἤτοι μέν redditur ἀλλά cum δή, vt videbis v. 213 & 216. Interdum verò ei redditur αὐτάρ. Sed & coniunctioni ἀλλά interdum ſubiungitur, ſequente eadem particula αὐτάρ, aut δέ: vt videbis Odyſſeæ ξ, verſu 171, & Iliados α, verſu 141, & 142. vbi ἤτοι nequaquam vacare exiſtimo, ſed ἀλλ' ἤτοι eſſe pro Verùm enimuero. Quo fortaſſe modo poſſumus vertere ἤτοι & in verſu 207 Odyſſ. ξ, Ἀλλ' ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν &c. aut, Sedenim, vel Atenim. Niſi quis malit pro μέν ibi quoque accipere, quum ſequatur δέ. Nihilo autem magis vacare exiſtimo particulam ἤτοι quoties ponitur cum μέν (quod dicendum fuerit ſi ἐκ παραλλήλου poni eas vbique dicamus, quo poni modo cenſet Euſt. in hoc verſu, Ἤτοι μὲν τόδε καλόν, ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ.) ſed in-

A terdum ἤτοι μέν eſſe Certè quidē, vel Quidē certè, vt illo verſu Il. γ, Ἤτοι μὲν κεφαλῇ, &c. Sic ἀλλ' ἤτοι pro Sed certè. Sed nec pro μέν poni arbitror particulam ἤτοι quoties ſola ponitur, ſed aliquando eſſe potius Certè, aut Saltē, ſeu Profectò, vel Equidem: vt in illo verſu Il. γ, ſuprà citato, Ἤτοι ἐγὼν εἶμι &c. Addendus eſt autem iis quos attuli locis, hic quoque in quo poſt ἤτοι ponitur μέν, adiūctā habens γάρ, Il. υ, Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους.

Ἤτοι, videlicet. ἤτοι haberi ἑρμηνευτικὸν σύνδεσμον ab Homeri poſteris, vt ἤγουν & εἴτουν, tradit Euſt. ſed addit
B χυδαϊσί. Vide p. 50.

Ἤ, Quàm. σύνδεσμος συγκριτικός, vt quidam grammatici hac in ſignif. appellarūt. Il. α, Καὶ γὰρ τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν (ità enim legendum, non πολυκέρδιον coniunctè) Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Multo ſatius fuiſſet quàm &c. Idem Iliad. ο, Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Xenophon Pæd. 3, pag. 41, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. Plato Pol. 1, τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. Philo De mū-
C do, τὴν σπουδὴν οὐ πρότερον ἀνῆκεν ἢ τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, non prius remiſit quàm &c. Rurſum Plato eodem libro, οὐ δήπου ἄλλου του μέλει, ἤ, ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ. Ex Herodoto autē affertur ἢ οὐ pro ἤ ſolo, itidem poſt οὐδὲν μᾶλλον, in hoc loco, ἀποδεικνύντες λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰγύπτου μετιὸν τῆς χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι. ‖ Interdum ἤ cum compar. ſequente εἰ, vt Xen. Pæd. 7, ἔτι κάκιον ἢ εἰ κατὰ κέρας προσῄεσαν. Sic poſt μᾶλλον, vt idem in fine lib. 1, eiuſdem Pæd. οὕτως ἡ ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι ἢ εἰ κληρούμενος ὅ, τι
D λάχοι, τοῦτό τις πράττοι.

Interdū verò cum cōparatiuo ſequentem habet particulam κατά, vel aliam. Demoſthenes in or. ad Phil. epiſt. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Sic dicitur μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον, Quod maius eſt & magis arduum quàm vt homini conueniat, Quod humanas vires excedit. Thucyd. μείζοσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν. Viciſſim autem cum μικρότερος iunxit Lucianus De cal. μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προσδοκίαν ζωγράφος. Apud Hero-
E dianum autem l. 5, τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, magis exquiſita cura vultum componere quàm probam fœminam deceret. ‖ Cum ὡς, autem, vt Demoſth. Phil. 1, ἔστι γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ ἄν τις εἴποι. Interdum etiā poſt κατά, vt μεῖζον ἢ ὡς κατ' ἄνθρωπον. vbi vacat ὡς. Aliquando autem iungitur cū ὥστε, ſequente infinitiuo, vt μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Sic Plato Apol. ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε σώζεσθαι. Sed infinitiuo etiam ſolo iūgitur interdū, vt μεῖζον ἢ φέρειν pro μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν.

F Ἤ inter duos compar. Plutar. in Sol. φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι περὶ τὰς ἡδονάς. De quo quidem vſu particulæ ἤ lege Budæum pag. 1050. ‖ Ego autem inuenio & vacantem particulam ἤ poſt comparatiuum, vt apud Thucydidem lib. 7, p. 260, ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. neque enim dubito quin hîc vacet, quum dicendum ſit in nominatiuo, δεινότερα ἢ τοιάδε, vel δεινότερα τοιῶνδε. Sic autē vacat & hîc οὐκ ἐλάσσονος ἢ πεντακοσίων ταλάντων. ‖ Sed & pro ἀλλά itē pro καί poni exiſtimatur ἤ ab eodem Thuc. Euſtathius certè annotat & ipſe pro καί nōnullos apud Hom. accepiſſe.

G Ἤ poſt ἐναντίον nonnunquam, ſeu τοὐναντίον, vt Lat. Quàm poſt Contra. Ariſtophanes Pluto circa principium, Τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Sic Plato Sympoſio, ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον δεῖ πᾶν ἢ ὁ ἔλεγον; Sic Lat. Cōtrà quàm dicebat, ſicut Contrà atque dicebat: ſed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Cōtrarium quàm dicebat: quod quidem ſciam.

Ἤ pro εἰ μή, Niſi: cuius ſignificationis exemplum hoc affert Euſtathius, τί ἂν καλὸν ἐποίησα ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσας; Sic autem accipitur & à Iohāne Euāg. cap. 13, v. 10, ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. Sed in
H illo exēplo Euſtath. dixit, in τί καλὸν ἤ, eſſe pro τί ἄλλο καλὸν ἤ. At in hoc Ioh. loco tale nomen non æquè commodè ſubaudiri queat.

Ἤ, pro μᾶλλον ἤ, Potius quàm. vt Iliad. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Vbi tamen quidam ἤ pro καί

accipere maluerunt, perinde ac ſi diceret, Volo populū ſaluū eſſe, & ipſe interire. Nonnulli verò & alias expoſitiones excogitarunt: ſed ſi ab illa prima diſcedēdum nobis ſit, malim ἢ pro Aut, ſeu Alioqui, aut Sinminus accipere, quàm pro Et: vt dicat, Saluum eſſe populum opto, aut ipſe interire: vel, ſinminus, ipſe interire. Verū eos qui ab illa explicatione diſceſſerunt, non legiſſe puto aut certè non recordatos fuiſſe huius verſus qui apud eundem poetam habetur, Od. ρ, eſtque 81, Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε. Quinetiam Homeri poſteri quum ita vtuntur verbo βούλομαι & ſimilibus cum ἢ, ita apud illum ſe quoq; expoſuiſſe oſtendūt, vtpote à quo hoc loquendi genus mutuatos eſſe conſtet. Laert. in Diogene, 286, ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα ἔχειν, ἢ παρὰ Κράτερῳ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. Vide & in Βούλομαι ſuprà, (quod quidam in huiuſmodi locis exponunt Malo, ſeu Præopto: & ita ἢ ſolitam ſignificationem retineret) itidem verò cum αἱροῦμαι. vt apud Chryſoſtomum in epiſt. ad Theſſal. pag. 16, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν γυμνὸς εἶναι, ἢ ἱμάτιον τοῦ δούλου φορέσαι. Sed & apud Sophoclem ita quidam exponunt, Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς. Apud Ariſtotelem certè aut vitioſum eſſe exemplar, aut ἢ pro μᾶλλον ἢ accipiamus neceſſe eſt hoc in loco Probl. fol. 99, διὰ τί παρὰ καταθήκην αἴσχιον ἀποστερῆσαι μικρὰ, ἢ πολὺ δανεισάμενον. ‖Euſtathius autem in hunc Od. τ locum, Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα Κουρίδιον, (&c.) Ἢ Ὀδυσῆ' ὅν φασι, &c. annotat particulam ἢ non accipi συνήθως pro παρὸ, ſed potius declarare quandam ἐπίτασιν, perinde ac ſiquis dicat, πολλῷ δὴ πλέον τὸν Ὀδυσσέα χρὴ κλαίειν. ‖Idem alicubi vult ἢ ſignificare ἴσως, aut aliquid huiuſmodi.

ἬΠΕΡ, idem quod ἢ, id eſt Quàm: ſed vſitatum in ſoluta oratione potius quàm in carmine. Euſtathius in illū Homeri verſum, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat, veteres tradidiſſe ſi ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἤπερ ἀπολέσθαι, tunc ἢ fore σύνδεσμον διασαφητικόν.

Ἦ (cum circunflexo & tenui ſpiritu) pro Certè, Profectò. Il. α, Ἦ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν, Profectò enim arbitror. Vel potius, Nam profectò arbitror. Sic autem & Il. β, Ἦ γὰρ αὖ Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Quòd ſi potius cum Budæo exponatur pro Alioqui, aut Alioqui enim, (quæ quidem expoſitio mihi non diſplicet) tunc certè ἢ dicēdum fuerit pro ἢ accipi: cuius hac in ſignificatione multa paſſim exempla extant, atque adeo afferuntur à Budæo aliquot, ibidem vbi & de iſto Homeri loco agit: nimirum pag. 931. Sed nec dubitarim fateri ſuſpectam mihi eſſe ſcripturam illam cum circunflexo: & eo quidem magis quòd in meo illo antiquiſſ. & fideliſſimè ſcripto exemplari alteram ſcripturam reperiam, nimirum ἢ: ſic tamen vt circunflexus ab aliquo non ſatis circunſpecto correctore ſuperpoſitus ſit. Cæterùm Bud. in eadē illa pag. ἦ γὰρ ſimpliciter pro καὶ γὰρ, vel καὶ γάρ τοι ab eodem poeta vſurpari docet. atque ita fortaſſis accipere aliquis in locis etiā modò citatis malit. ‖Iungitur ἦ & his particulis, δή, που, μήν, τε, atq; aliis. dicitur enim ἦ δή, & ἦ που, & ἦ μήν, & ἦ τε. Il. β, Ὢ πόποι ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε. Il. γ, Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Ibidem, Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι. (De ἦ μὴν autem quod iuriiurando adhibetur, vide in μήν) Sed interdum adiungitur μὲ, non μήν: aut etiam μαί: vt docebo in μὲ & in μαί. Cum τε, vt ἦ τ' ἐφάμην, & ἦ τέ μ' ἔφαντο ἄξειν, &c. (at Il. α, ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, pro Alioqui. adeo vt ſuſpecta ſit hæc ſcriptura, eodem modo quo illa quam modò protuli, Ἦ γὰρ αὖ Ἀτρείδη, &c.) Iungitur denique & aliis multis particulis. nam non ſolùm ἦ μὲ, ſed etiam ἦ μέν τοι, ſicut & ἦ μὲ δή: nec ſolùm ἦ ῥα, verumetiam ἦ ῥά νυ, dicūt. Cæterùm in multis horū, quidam vacare alterutrā particulā exiſtimarunt, (ſicut & de ἦ γὰρ paulo antè docui) alii maiorem affirmationi vim addere crediderunt, & eſſe, verbi gratia, ἦ δὴ pro ὄντως δή, & ἦ μὲ pro ὄντως μὲ, ſeu ὄντως δή: itidémque ἦ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus & alibi dicetur. Hoc tantùm addo in præſentia, pro loco poſſe verti non ſolùm Certè, vel Profectò, ſed & Equidem, Certè quidem, Nimirum, Enimuero. Quam poſtremā ſignificationē cōuenire ipſi etiam ἦ γὰρ exiſtimo in hoc verſu Il. α, Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην.

Ἦ interrog. Vtrum, An. Iliad. γ, qua in ſignif. iungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλου. vt Iliad. ε, Ἥφαις', ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅττι κεν εἴπω; Sic alibi, Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν. Ex Sophocle ἦ ſine adiectione, in eadem illa ſignificatione, ἦ σὺ φῂς ἄγειν; Idem in Aiace illi adiunxit καὶ, in hoc verſu, Ἦ καὶ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν τινος; vbi tamen καὶ videri etiam poſſit non eſſe otioſum. Apud eūdem cum γὰρ, in eadem trag. Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προσῆν ποτε; Sæpè autem ἦ γὰρ in proſa & pro Nónne: atque ita Plato inter alios frequenter vtitur. Vide Bud. pag. 931 & 932. Sed hîc lectorem admoneo, quum itidem ἢ pro An accipi oſtenderim antea, non mirum illi debere videri quòd alicubi in huius particulæ ſcriptura ſignificationem iſtam habentis, varient exemplaria. Apud Hom. certè nuſquam me in emendatis codicibus memini legere, ἦ cum tenui & circunflexo pro Vtrum, niſi ſequente ἄρα, aut ῥα, vel alia particula. Quanuis enim ſciam legi ἦ cum circunflexo paſſim in typograph. editionibus, atque adeo in mea etiam, hoc in verſu, Il. γ, Ἦ πόσδε ἑὸν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι, &c. (vbi omnino hæc particula interrogatiuè accipienda eſt) fateri tamen non erubeſco ſcripturam illam à me pro mendoſa haberi: pœnitetque me quòd hîc plus fidei aliis exēplaribus quàm illi meo adhibuerim, in quo ἢ apertè legitur. Budæum certè de hac ſcripturæ diſcrepantia voluiſſe ἐπέχειν exiſtimo: quippe qui in lexico ſuo ſcribat, ἦ καὶ pro Vtrum etiam, identidem à Xenophonte poni: vt, ἦ καὶ συνῄνει, ἔφη ἐγὼ, οὕτω δὴ φυτεύειν; ſed in alio exemplari ἢ καὶ legi, atque ita apud Gregorium quoque ſcriptum inueniri. De ἢ autem dicā (Deo fauente) in Ὡς. Interim lectorem moneo, vt quum leget apud Euſtathium, hanc particulam eſſe non ſolùm διαζευκτικὴν & παραδιαζευκτικὴν, ſed etiam διασαφητικὴν, & διαπορητικὴν, & ἐρωτηματικὴν, item συγκριτικὴν, necnon βεβαιωτικὴν, item poni pro καθὸ & ὡς: meminerit eas quæ ab eo ita cōmiſcētur ſign. primùm quidem in diuerſas huius particulæ ſcripturas diſtinguere, videlicet ἢ, & ἦ, & ἧ: deinde verò & eas quæ ad vnam eandémque ſcripturam pertinent, certo ordine collocare, ſicut hîc à me factum eſſe videt.

AT DE ἢ ἢ non refert vbi tractetur, quum non magis ad ſequens ἦ quàm ad præcedentia ἢ & ἦ pertineat. Nam ἢ ἢ vox eſt reprimentis & deſiſtere aliquem iubentis, (ea pars orationis quæ Latino more interiectio appellatur) apud Ariſtoph. in Nubibus, ἢ ἢ σιώπα. μηδὲν εἴπῃς νήπιον. Quidam interpr. à tace, vel, ha ha ſile. Sed vnicum ha malim: quod eiuſmodi ſignif. habet apud Plautum, Ha caue ne illi obiectes. At Ha ha, ſequente he, interiectio eſt riſus.

ἩΓΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Duco, Sum dux viæ, ſeu Præſto me ducem viæ, Præeo. Od. ζ, v. 300, Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο Νήπιος. Apud eundem ſæpe cum accuſatiuo, (qui fortaſſe & in illo ſubaudiri loco debet) vt Od. η, v. 22, Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου; Sic Od. ο, ἄστυ δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Alibi verò cum præpoſ. vt Od. ξ, — κλισίην δ' ἡγήσατο. Sic ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, & ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, de quibus poſteà dicetur. Cæterùm ἡγεῖσθαι δόμον pro εἰς δόμον, non aliud eſſe puto quàm Ducere domum, id eſt Domum ire cum aliquo, præſtando ſe illi ducem viæ, ſeu præeundo. Sic ἡγεῖσθαι ἄστεα pro εἰς ἄστεα, ducere in vrbes vel per vrbes. In illo tamen verſu 22 Od. η, ἡγεῖσθαι exponitur Oſtendere. cui expoſitioni occaſionem præbuiſſe puto verbum δείξω, quod poſtea ſequitur eadem de re. ſed conſiderare oportuerat, non ſolùm dici ibi δόμον δείξω, verumetiā ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Vt autem hîc ὁδὸν ἡγεμονεύσω, ſic Od. κ dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι. vbi Euſtath. ſubaudit εἰς, quemadmodum in præcedentibus exemplis ſubaudiendum puto. Alicubi porrò ἡγεῖσθαι & ἐπεῖσθαι ita

dicitur vt præire & ſequi. (Terent. verò dixit etiam, I A præ,ſequar) Od.α,v.125, Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ᾽ ἡ δ᾽ ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. At in ſoluta oratione ἡγεῖσθαι non vno modo conſtruitur. dicitur enim ἡγοῦμαί σοι, vel σοῦ: ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ vel τὴν ὁδόν. Ariſtophanes in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ᾽ ἀκολουθεῖ. Lucianus in Hermot. ἀλλ᾽ ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον. Sed in illo Ariſtophanis loco annotat ſchol. videri deeſſe conſtructioni genitiuum ὁδοῦ. vt enim plena ſit, dicendum eſſe ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Herodotus certè dixit etiam ἡγέομαί σοι τὴν B ὁδόν. Syneſ. cum accuſatiuo itidem, ἡγήσατο τὴν ἀδὸν τῶν πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσε pro Duco aliò, ex Xenoph. Homerus autem addita præpoſitione accuſatiuo dixit Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, Il.χ, v.101. Sic ἡγοῦμαί σοι εἰς τὸ ἔξω, Æſchin. Item ἡγοῦμαι ſine adiectione, pro Præeo, Præcedo (vt in loco eiuſdẽ Homeri antè citato.) Thucydides 3, ὁ μὲν ἡγούμενος, ὁ δ᾽ ἑπόμενος. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται.

Ἡγέομαι, οῦμαι, pro Dux ſum, id eſt imperator, Ductò, C Præſum. cum genitiuo, vel datiuo. vt ἡγεῖσθαι Παφλαγόνων, & ἡγεῖσθαι Μήοσι apud Homerum circa finem Bœotiæ. pro quo ἄρχειν etiam & ἀρχὸν εἶναι dicit, atque alia. Idem Il.α, dixit de Calchante, Καὶ νήεσσ᾽ ἡγήσατ᾽ Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω, pro Dux fuerat claſſi Græcorum ad Troiam. In proſa autem pro hac ſignificatione genitiuum frequenter habet, datiuum rariſſimè quantum meminiſſe queo. Thucyd.1, ὧν ἡγοῦντο. & 3, Λακεδαιμονίων ἡγήσατο. Herodot. ἡγεῖσθαι τοῦ πεζοῦ & τοῦ στρατεύματος. Demoſth. οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. At Iſocrat. dixit etiam ἡγεῖσθαι στρατιαῖς. ‖ Ἡγοῦμαι generaliter pro D Præſum. Xen. ἱκανὸς δεῖ τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item ἡγούμενος τῆς Γερμανίας, ex Plutarcho, vt Lat. dicitur Præeſſe prouinciæ. At ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν ex Iſocrate in Euagora, pro Imperans voluptatibus. ‖ Ex Xenophõte & pro Præire aliis in re quapiam, τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου νομίζεται. Et abſolutè ex eodem affertur pro Incipere, νῦν δέ μοι δοκεῖς ἡγούμενος, μᾶλλον ἂν ἐξεργάζεσθαι. Heſiodus tamen dixit ἡγεῖσθαι αὖθις ἐς φιλότητα pro præire rurſum ad amicitiam, id eſt Redintegrare amicitiam, in eius officiis quaſi præeundo alii. E Ita enim puto exponi debere illum locum; non ignorans eſſe qui ἡγεῖσθαι Prouocare, item qui Ducere ſimpliciter hîc interpretetur. ‖ Item res aliqua dicitur ἡγεῖσθαι pro Præcipua eſſe: vt exponit B. apud Demoſth. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον.

Ἡγέομαι, οῦμαι, Duco. id eſt Exiſtimo. Thuc.1, pag.33, καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι. vbi ſubauditur infinitiuus εἶναι. Plato De leg.4, ἀλλ᾽ ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει. Rurſum apud Thucydidem lib.2, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ, κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, Du- F cite plurimi, vel Facite plurimi. Sic περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Iſocr. Et περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lyſ. Nihili facere. Cæterùm ἡγέομαι non dubito quin ab ἡγον, aut ab ἦγμαι (quæ ſunt ab ἄγω) deriuatum ſit.

Ἡγημα, ατος, τὸ, Ductus, Conſilium. βουλή, γνώμη, παρὰ τῷ προφήτῃ, inquit Suid.

Ἥγησις, εως, ἡ, Ductus, Principatus.

Ἡγήτωρ, ET Ἡγητήρ, ῆρος, ὁ, Ductor. Il.β, — Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argiuorum ductores. Il.γ, Τρώων ἡγήτορες.

VNDE Ἡγήτειρα ET Ἡγητηρία, fœm. gen. Ductrix. Prius G ἡγήτειρα in Epigr. eſt. At ἡγητηρία dicebatur (vt ſcribit Euſtath.) παλάθη τις ἡ προφέρετο πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. propriè autem παλάθη appellabatur, (vt idem ſubiungit) ἡ τῶν σύκων ἤτοι τῶν ἰσχάδων ἐπισώρευσις. Ab ἡγήτωρ autem eſt ET Ἡγητορία, ας, ἡ, Principatus, ἡγεμονία, Suidas.

‖ Apud eundem Suidam ἡγητηρία Pſello eſt τῶν σύκων ἡ παλάθη: παλάθη verò ἡ μάζα τῶν σύκων. PRO QVO Ἡγητορία ſcribitur apud Heſychium & Athenæum, & itidẽ dicitur eſſe σύκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Πλυντηρίων φέρουσι συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἥμερον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων: dicta παρὰ τὸ ἡγήσασθαι H τροφῆς, vt apud Heſych. eſt. Apud Athen. lib.3, ficus dicitur hominibus fuiſſe ἡγεμὼν καθαρείου βίου: idque inde perſpicuum eſſe quòd Athenienſes ἱερὰν συκῆν vocent locum in quo primùm inuenta eſt; fructumque eius ἡγητηρίαν, διὰ τὸ προτέρον εὑρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. Quæ ferè iiſdem verbis ab Euſt. referuntur: apud QVEM Ἡγητηρίας ſcribitur: καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς (inquit) ἡγητηρίας, διὰ τὸ προευρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. ita vt ἡγήτεια, (quod ſuprà exeodẽ Euſt. retuli) & ἡγητηρία (quod ex Pſello apud Suidam) & ἡγητορία (quod ex Athenæo & Heſych.) & ἡγητηρίας hoc, (quod itidem ex Euſt.) eadem ſint reipſa, ſcriptura diuerſa.

Ἡγηλάζω, Duco, Præeo. προηγοῦμαι, ὁδηγοῦμαι: ſi autem tenui ſpiritu ſcribatur, ἄγω, vt quidem Euſtathius annotat. Odyſſ.ρ, Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, malus malum ducit, malus malo præit, cui ſubiungit, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Ita ſemper deus ſimilem ad ſimilem ducit: ſeu ſimilem ſimili aggregat. vbi verba hæc duo ἄγει & ἡγηλάζει affinem habent ſignificationem. Od.λ, ἤ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις; id eſt ἄγεις, vt Euſtathius expoſuit: addens, ἡγηλάζειν apud antiquos, præter ἄγειν, eſſe διώκειν, φυγαδεύειν, πορθεῖν: deriuari autem ab ἄγειν & ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, & ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμών, όνος, ὁ & ἡ, Dux [viæ.] Xenophon, καὶ τὸν ἡγεμόνα δώσειν παραδιδόασιν αὐτοῖς. Additur interdum & genitiuus ὁδοῦ, ſicutà Lat. Viæ: vt ab eodem, ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Sic ἡγεμόνας τῆς ἀστρατείας dicit quidam apud Suidã. Iungitur & aliis genitiuis, vt τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, apud Plut. vbi verti etiam poteſt Qui præfuit. Et Syneſius epiſt.137, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, quæ Budæus vertit, Huius rei cauſam diuino numini attribuendam cenſeo. Sic autem & ducem Lat. interdum metaph. dicunt, nonnunquam verò Ducem & Autorẽ iungunt. ‖ Item Dux [exercitus,] Ductor, Imperator. Iliad.β, Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην δ᾽ ἰέναι. ſic alibi ſæpe. Thucydides lib.8, ἔχοντας ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Apud eundem certè plus eſſe videtur ἡγεμὼν quàm στρατηγός.

Ἡγεμών, Princeps. (ſicut Lat. quoque ducem & principem interdum copulant) Plato in fine epiſt.6, καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πατέρα κύριον. vbi Bud. ἡγεμόνα interpret. Principem. Chryſippus dixit νόμον debere eſſe προστάτην τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, vbi ἄρχοντα & ἡγεμόνα quidã interpr. Principẽ ac Imperatricẽ. ‖ Ἡγεμὼν interdum Præſes ſeu Præfectus, cum variis genitiuis. Interdum verò & ſine adiectione, Magiſtratus. quo vtitur modo & Plutarchus. qui etiam ſcribit in Romulo, Romanos appellaſſe Patres conſcriptos quos Græci ἡγεμόνας ſuo etiam tempore vocarent. Athenis ἡγεμὼν & πρύτανις dicebatur qui erat princeps & præfectus collegii τῶν ἀρχόντων, vt ſcribit Bud. p.151.

Ἡγεμόν neutr. gen. vnde ἡγεμόνα μέρεσιν apud Platonem in Tim. Partibus principatum obtinentibus, vel Partibus præcipuis.

Ἡγεμονή, ῆς, ἡ, Principatus, Imperium. vulg. l. ex Plat. Tim. Apud Heſychium verò ἡγεμόνη dicitur Ἄρτεμις & Ἀφροδίτη: item nauis quædam. In vulg. lex. eſt ET Ἡγεμονός, οῦ, ὁ, Dux.

Ἡγεμονίς, ίδος, ἡ, Imperatrix, Quæ principatum obtinet. vt ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. Et Philo αἴσθησιν appellauit ἡγεμονίδα ſenſum qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus quòd viæ ſit dux. Ariſtoph. Plut.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, Imperium, quod obtinent qui imperatores ſeu duces vocantur. Thuc.4, pag.151, τῆς ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ. Idem lib.7, pag.237, πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα. Plutarchus in Camillo, οἱ τὴν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρχοι. Apud eundem cum genitiuo in lib. De Herodot. ἡγεμονίας τυχεῖν τοῦ ἀριστεροῦ κέρως. Alicubi verò ἡγεμονία eſt potius ipſum imperatoris munus, ſeu ars imperatoria: vt apud Philonem, ἀρετῆς δὲ τῆς ἐν ἡγεμονίᾳ παίδων ἄριστος. Imperium à Frauto tali ſignificatione poni exiſtimo. Latius autem extenditur ἡγεμονίας ſignif. vt quum dicit Æſchines ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, pag. 56, pro Imperium & iuriſdictionem accipere, Bud. interpr. De qua fuſius apud Suidam & Harpocrationem. Et pro imperio, ea ſignificatione qua dicitur Imperiũ

Romanum. Plutarchus in Cicerone, ὤμνυε καινὸν ὅρκον, ἦ μὴν σεσωκέναι τὴν πατρίδα καὶ διατετηρηκέναι τὴν ἡγεμονίαν. Generaliter denique pro imperio ſeu principatu, apud Thuc. Iſocr. Æſchinem, atque alios. Sunt verò & qui ἡγεμονίαν alicubi Præfecturam interpr. Apud Herodianum certè Politianus Magiſtratum etiam reddidit. ‖Sed Plato ἡγεμονίαν alio etiam modo poſuiſſe mihi videtur, nimirum pro eo quod Gall. dicitur *conduire*, reſpondétque omnino Græcæ voci, quum ἡγεῖσθαι ſit *conduire*. Plat. locus eſt hic, μηδεὶς ὑμᾶς πειθέτω ὦ φίλοι, ἄλλῃ θᾶττον καὶ ῥᾷον μεταβάλλειν ἄν ποτε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, ἢ τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Hinc autem ſumpſit Cicero quæ ait à Platone ſcripta eſſe, & quidem diuinitus: nimirum, Quales in republica principes eſſent, tales reliquos ſolere eſſe ciues. Ita ille. At ſi vim vocis ἡγεμονία exprimere oporteat, puto eſſe Exemplum quo quis alii præit, & veluti viam oſtēdit. Ad verbum autem reddi poſſit fortaſſe Ductus, pro illo Gallico *conduite*. Auſpiciū quoque eo ſenſu dicunt Latini interdum: atque adeo Plautus Auſpicio & ductu, ſimul ponit: imò verò alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. Vt geſſerit remp. ductu, imperio, auſpicio ſuo.

Ἡγεμονικός, ἡ, όν, Imperatorius, Ad imperatorem pertinēs, Imperatori conueniens. Philo De vita Moſis lib. 1, τὰς δὲ τῶν ταξιαρχῶν [ἀπαρχὰς] ἀπ' ἡγεμονικῆς, τῶν συμπάντων μεγάλῳ ἡγεμόνι θεῷ [ἀπένειμε.] Plutarcho ἡγεμονικὸς (teſte Budæo) eſt Prætorius vir: item Ordinum ductor. Syneſio autem, Qui imperare nouit. In v. lex. ἡγεμονικωτέρα τάξις ex Plutarcho in Publicola, pro Primus locus: ſed rectius (vt opinor) Duci ſeu imperatori conuenientior, vel Magis decens imp. &c.

Ἡγεμονικός, Principatum obtinens aliqua in re, Princeps. Philo De mundo, ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et ſubſtantiuè τὸ ἡγεμονικὸν, Principatus animi, Cic. Vide Bud. p. 152. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα ex Greg. pro ſpiritu principali.

ET Ἡγεμονικῶς, Imperatoriè, Vt imperatorem decet. Item, Vt decet virum principem, vulg. l. ex Plutarcho in Pericle.

Ἡγεμονεύω, Sum dux [viæ.] Il. ο, Τῇ ῥ' ἴμεν ἧχεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύεις. Et cum accuſ. ὁδὸν, Od. ζ, — ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Sic alibi. Iungitur & aliis accuſatiuis. vt Apollon. Argon. 2, δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσῃ. Et cum genitiuo apud eundem, στόλου ἡγεμονεύει pro Ductor eſt claſſis. Apud Homerum verò & cum datiuo perſonæ pro Ductorem eſſe ſeu ducem, id eſt imperatorem: vt Il. β, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thucyd. paſſ. etiam dixit lib. 3, ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio noſtro parere, Regi à nobis. VNDE Ἡγεμονεία, ας, ἡ, Præitio, Principatus.

Ἡγεμονέω, ῶ, Principatum teneo, vt Cic. apud Plat. vertit, p. 31 mei Cic. lexici.

Ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, Præmium ducendi. v. l.

Ἡγεσία, ας, ἡ, Præitio, Principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, Ductor, Dux. Idem quod ἡγεμὼν, vt Suid. docet, apud quem adeſpoton hoc eſt, ὦ Διοσκούρων ἁγέτα θηροσύναν. Eſt AVTEM Ἁγέτα Doricum pro ἡγέτα.

C. Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, Duco, Sum dux, Præeo. Xenophon Pæd. 2, ἵνα ἐθίζωνται καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Idem Hellen. 5, νυκτὸς δὲ ἐπιγιγνομένης, ἀφηγεῖτο, ὥσπερ νομίζεται, φῶς ἔχων, ὡς μὴ πλανῶνται αἱ ἑπόμεναι νῆες. Sic Ariſtot. περὶ τῶν θαυμ. ἀκουσμ. pag. 405. Item pro Ducem eſſe, in re militari. vt ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστύας ἀνήρ, ex Maccab. Item pro Ducem eſſe, id eſt principem: vt ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Laertius in Xenocr. 187: & in Lacyde. Sed & ſine caſu, ex Plutarcho in Numa, ἀφηγεῖσθαι δοκοῦσιν αὐτοκράτορες, pro Regnare. ‖Item ἀφηγεῖσθαι pro Adducere ſummum magiſtratum in ædes vbi deliteſcit qui in carcerem abducendus eſt (quæ ſignificatio ex prima ſumi videtur, vt ſit quaſi Ducem viæ eſſe ipſi magiſtratui, &c.) Vide Pollucem lib. 8.

Ἀφηγέομαι, οῦμαι, Narro, Commemoro (qua in ſignif. vſitatius eſt διηγέομαι) Herodotus in Clione, ἀπηγέεσθαι τὸ γεγονός. id eſt (Auo Gellio interprete) Rem ſicuti acciderat, narrauiſſe. Eſt autem ἀπηγέεσθαι Ionicè pro ἀφηγεῖσθαι.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ. Heſych.

Ἀφήγημα, Narratio, διήγημα. Greg. ET Ἀφηγηματικός, Narratiuus, apud Gazam. ET Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα. ITEM Ἀφηγητής, Narrator. Aut etiam, Dux viæ. ET COMP. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodotum ἀξιαπήγητος) Narrari dignus, id eſt qui narretur, Memoratu dignus, Memorabilis.

C. Διηγοῦμαι, Narro, Cōmemoro. vt Lucianus De hiſt. ſcribenda, de Thucydide loquens Atticam illam peſtilentiam commemorante, ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς ἢ ἀρχὴ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον. Idem ibidem, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὡς ἐπράχθη διηγῆται. Iſocrates autem dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, pro Diſſero de his.

Διήγημα, ατος, τὸ, Narratio, Quod narratur. Apud Greg. ſæpe eſt Rei expoſitio, Commemoratio, vt ſcribit Bud. ex illo afferens, καὶ μικρόν τι προσδιατρίψαι τῷ διηγήματι, pro Longiuſculè rem narrare. HINC Διηγηματικός, q. d. Narratiuus, Ad narrationem pertinens. Item, Qui narrationibus delectatur, vel, vno verbo, Fabulator, Sermocinator, vt à Bud. redditur in hoc loco Ariſtotelis, Ethic. 3, τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς, καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους λέγομεν. ET Διηγηματικῶς, q. d. Narratiuè. ITEM diminut. Διηγημάτιον, Narratiuncula.

Διήγησις, εως, ἡ, Narratio, Commemoratio. Sed longior eſt quàm διήγημα: à quo ita eam differre tradit Aphthon. vt ποίησις à ποίημα. ET Προδιήγησις, q. d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem. In v. l. exponitur προκατάστασις apud Hermog.

C. Εἰσηγοῦμαι, Conſilio meo alicui velut præeo, Conſilium do aliqua de re, Suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τὶ, vel εἰσηγοῦμαί σοι τοῦτο: item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου: interdum & cum infinitiuo, necnon cum ὅπως. εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. Xen. Hell. 1, εἰσηγουμένου πόρον χρημάτων. Idem alibi, μὴ ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐτῷ. Iſocrates Panegyr. περὶ τοῦ πολέμου εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et εἰσηγήσατο δίαιταν, Plut. Publ. Idem in Per. εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον. Sed & cū ὅπως apud eundem in Themiſtocle, εἰσηγουμένων ὅπως ἀπείργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας. vbi εἰσηγεῖσθαι exponitur etiam Referre de ea re, Conſilium in medium afferre, ſeu proponere. Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plutarch. & Syneſ. Vbi tamen εἰσηγεῖσθαι non eſt ſimpliciter Proponere, ſed Proponere quaſi præeundo & in viam deducendo. Itidem verò εἰσηγεῖται νόμον qui legem proponens ſuadet. Suaſor legis, & lator rogationis (inquit Bud.) ὁ γράφων appellatur: & ὁ εἰσηγούμενος, vt Luc. in Timone, εἰσηγήσατο τὸν νόμον Ἐχεκρατίδης. Idem εἰσηγοῦμαι τοῦτο exponit etiam Autor ſum huius rei, Principiū & originem do huius rei: vt videbis pag. 814. Inſtituo quoque alicubi redditur: vt Plutarchus in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Cæterū illi verbi εἰσηγοῦμαι ſignif. qua pro Suadeo ponitur, primū locum dedi, quòd & frequens ſit, & in ea ſimplicis etiā ſignificatū ex parte aliqua retineatur. quod vt oſtenderem, vſus ſum illa periphraſi, Conſilio meo alicui velut præeo. Siquis tamen primum locum illi dare malit qua ponitur pro Autor ſum, vel Principium do & originem, non magnopere repugnabo. nam qui illud facit, is itidē aliis velut præit. Cæterùm Budæus alibi εἰσηγεῖσθαι, ſicut & ὑπάρχειν, exponit etiam Exemplum præbere, item Præire, Præmonſtrare. Ego verò his addo, poſſe εἰσηγεῖσθαι (meo iudicio) alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, & quidem ex Cicerone: vt quum dicit De off. lib. 3, Eiuſmodi deliberationem introducere. Sic & quod Athen. dicit de Lucullo εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum. idem enim eſt quod εἰσηγήσατο τρυφήν. Atq; adeò quum infinitiuo etiam iungat hoc verbum Cicero, nō dubitarim, quod idem Athenæus dicit, θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum eſſe deum. nam ſubaud. εἶναι. ‖Sed εἰσηγεῖσθαι & pro Explicare affert Bud. ex hoc Platonis loco in Sympoſio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε.

Εἰσήγησις, Suaſio, Admonitio, Theodorit. in Eccleſ. hiſt. Itē διδασκαλία, Heſych.

Εἰσηγητὴς, Suaſor, Monitor. Item autor, vt εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anacharſ. vbi poteſt etiam verti fortaſſe Qui introduxit, ea ſequendo quæ paulo antè dixi.

Εἰσηγητήριον, Tempus quo quis ad magiſtratum gerendũ aut ad fungedũ ſacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpretantur ex Heſych. cuius verba ſunt, εἰσηγητήρια ὅταν ἄρχηταί βουλεύειν ἢ θύειν.

C. Ἐξηγοῦμαι, Dux ſum, Præſum. Il. β, Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας. vbi Euſtathius σημαινέτω exponit προσταττέτω, at ἐξηγείσθω, expon. ἡγεμονευέτω. quinetiam poſterioris verſus ita reſoluit verba, ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμησάμενος αὐτούς. Thucydides quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præeſſe, item Regere, Moderari: & Ducem ſe præbere aliqua in re. Sed & Adminiſtrare apud eum redditur, vbi iungitur accuſatiuo. Et ἐξηγουμένη Præſes & arbitra, vt Bud. interpretatur in hoc Galeni loco, τρίτη δ' ἐν ἐγκεφάλῳ καθίδρυται ψυχὴ λογιστικὴ, τῆς κατὰ προαίρεσιν ἐνεργειῶν ἅμα ταῖς αἰσθήσεσιν ἐξηγουμένη.

Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, id eſt Præeo legis verba: vt Bud. vertit in hoc Demoſthenis loco De falſa legatione, ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι. id eſt, Quum enim ſcribæ officio fungeretur, ipſe apud vos pronuntianti præconi legis huius verba præibat. Alloquitur autem iudices.

Ἐξηγοῦμαι, Autor ſum, Cenſeo: vt apud Xenophontẽ Pæd. 7 & 8 Bud. interpr. οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Idem tamen alibi dicit eidem Xenoph. eſſe Interpretari quid ius fáſque ſit. Rurſum apud Lyſiam ait eſſe, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes: vel Reſpondere de legibus, ita ſcribentem pag. 103, τοῖς ἀγράφοις νόμοις καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quò pertinent hæc Plutarchi in Camillo, θύσαι τοῖς θεοῖς, καὶ καθάρας τὴν πόλιν, ἐξηγουμένων τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν. Et ibidem, ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως. ‖Demoſth. contra Euerg. 144, τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, id eſt, Iura tibi interpretabimur, vt Bud. vertit: vel Explicabimus tibi iura legitima, vt Cam. Et ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αὐτῶν, Æſchin. pro Differere, vt Bud. interpr. At in vulg. lex. ex Platone in epiſt. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et ex Ariſtot. pro Enarrare, Explicare: itidémque ex Galeno ad Glauconem 2, ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. In iiſdem ex Euripide, ἐξηγοῦ θεούς, pro Ede deos: fortaſſe pro Ede nomina deorum.

Ἐξήγημα, ET Ἐξήγησις, Enarratio, Explicatio. Sophoclis tamen ſchol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, ſicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polybio lib. 2, ἐξήγησις vocatur etiam Hiſtoriæ & rerum geſtarum expoſitio, vt ſcribit Budæus. Differũt autem ἐξήγημα & ἐξήγησις: ſicut antea de διήγημα & διήγησις dictum fuit.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, Qui in re aliqua ſe veluti ducem præbet. Herodot. σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ παραινέεις πάντα, Tu dux es in ſuadẽdo quæ domui regiæ vtilia ſunt, Tuo ductu tuiſq; auſpiciis regia dom⁹ multis fruitur cõmodis. Hũc enim eſſe puto huiusloci ſenſum. at in v. l. ἐξηγητὴς γίνεαι redditur ſimpliciter Exponis. A Budæo autẽ explicatur Conciliator, Sequeſter & tranſactor alicuius rei, in hoc Demoſthenis loco (qui Herodoteo non abſimilis videtur) πρὸς Λακρ. pag. 63, οὗτοσὶ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. ‖Ἐξηγητὴς, Enarrator, Explicator, Explanator. vnde & eos qui ſcholiis ſeu commẽtariis aliquem ſcriptorem illuſtrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari ſignificatione dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, Qui rationem ſacrorum tenebant & cultus deorum, Prudentes iuris pontificii, vel Pontifices & religionum iudices. Tot enim modis interpretatur Bud. qui etiam addit non fuiſſe auguribus abſimiles ſeu haruſpicibus. Quidam reddunt Sacrorum interpretes. Cicero certè apud Platonem vertit Interpretes religionum. Demoſthenes contra Euergum & Mneſib. ἐπειδὴ ἐτελεύτησεν ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητάς. vbi ἐξηγηταὶ ſunt (ſicut Camer. annotat) illi quorum erat reſpondere de iure ſepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulſatione. Vide Platonem De leg. pag. 293 & 359: & Pauſan. 23. Exponitur autem ab Harpocratione & Polluce. HINC Ἐξηγητικὰ, Libri Pontificales, vel de iure pontificio, Bud. ex Macrob.

C. Ἐφηγοῦμαι, Præſum, vt exponitur in vulgatis lex. quæ hunc ex Thucydide locum afferunt, ἐφηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς περιιδεῖν. Sed ἐφηγεῖται hîc (ſi mendo caret) nullo modo ſignificare poteſt Præeſſe: videtur autẽ accipi pro Exponit, eorũ videlicet more qui conſiliũ dare volunt, quod potius eſt ὑφηγεῖσθαι. AT Ἐφήγησις Suidæ eſt Actio aduerſus eos à quibus receptus eſt is cui lex regione aliqua interdixit, ſiue exuli, ſiue homicidæ, ſiue alii: aut Actio aduerſus eũ qui publicum aliquid clanculum poſſidere exiſtimatur. Vide Suid.

C. ΚΑΘηγοῦμαι, Dux ſum viæ, Præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionyſio, σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγώ. q. d. I præ, ſequar. Sed quia id metaphoricè ab eo dicitur, Budæus vertit, Prouocato me: at ego malim, Præi tuo exẽplo. Sic apud Xenophontem Apomn. 2, καθηγεῖσθε pro Exẽplo meo illi praire. Quod autem dicit Plutarchus in Theſeo, καθηγεῖσθε τοῦ πολιτεύματος, verto ad verbum ex Cicerone, Ducem eſſe regẽdæ reipublicæ, potius quàm Principem gerere remp. vt habent vulg. lex. Idem Plutarchus in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας: quod in illis redditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux fuit expeditionis in Italiam: vel autor, aut princeps: vt ſimul etiam conſilio eius ſuſceptam fuiſſe eam intelligatur. Item καθηγεῖσθε τοῦ λόγου, pro Diſputationis initiũ præbere, B. 812. vel Diſputationẽ inſtituere. ‖Καθηγεῖσθε item pro Præceptorem eſſe: Strabo, καθηγήσατο δὲ καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγητὴς, οῦ, ὁ, Dux viæ. ET Καθηγεμὼν eadem ſignificatione, & quidem in fœm. etiam genere interdum, vt Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθε, Plutarch. Theſeo. Interdum verò additur genitiuus ὁδοῦ. Exponitur & Autor, Suaſor, Impulſor: quia qui ſuadet & impellit, eſt velut dux viæ. Item Qui inſtruit, Monitor, Præceptor. Gregor. de Baſilio, σύμβουλος ἀγαθὸς, προστάτης δεξιὸς, τῶν θείων ἐξηγητὴς, τῶν πρακτέων καθηγητής. Syneſ. τῆς γνησίας καθηγεμόνος τῶν φιλοσοφίας ὀργίων.

C. ΠΕΡΙηγοῦμαι, Circunduco, Duco circum. Luc. περιηγήσαι μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα. vbi Bud. Circunducere interpretatur. Baſil. in Hexaem. homilia 6, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τοῖς χερσὶ λαβόμενοι περιηγοῦνται. At ex Herodoto affertur cũ datiuo perſonæ, περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι, pro Qui circum montem Perſas duxerunt. Vbi videtur eſſe pro: ἡγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος. ‖At Luc. cum illa cõſtructione poſuit pro Singillatim expono, Singulas partes narro & commemoro: ſcribens, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα. ita enim Bud. hîc exponit. Sed addo, intelligendum eſſe Singula exponere, tanquam ſimul per ſingula ducendo, vt Virg. loquitur.

Περιηγηματικὸς λόγος, Oratio qua res ita deſcribuntur vt quaſi in rem præſentẽ lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. Circunductio, id eſt Ipſa actio circunducendi, ſeu ducendi per ſingula. Item, Expoſitio & commemoratio rei alicuius quæ fit ſingillatim, & quaſi lectores in rem præſentem atque adeo per ſingula ducẽdo, vt dixi Virgiliũ loqui. Hoc autẽ cum alii faciunt, tum Pauſanias & Strabo. vnde & hic lib. 2, exponere incipiens ſitum orbis, ſcribit, καὶ δὴ καὶ ἔνθεν ἀρκτέον τῆς περιηγήσεως. Hinc & Dionyſii Alexandr. poemation inſcribitur τῆς οἰκουμένης περιήγησις. (& ab Euſtathio paſſim ipſe περιηγητὴς appellatur) Sed & ὕβρεως περιήγησιν dixit Hermog. Vide Bud. p. 423 & 424.

Περιηγητὴς, q. d. Circunductor, id eſt Qui circunducit, ſeu ducit per ſingula, Perductor, qui & Xenagogus Cicer. voce Græca vtenti. Iuſtin. in Paræn. παρὰ τῶν περιηγητῶν μεμαθήκαμεν τῶν καὶ τοῖς πᾶσιν ἡμῖν ἐν οἷς ἐγένετο ὑποδεικνύντων. Luc. autem περιηγητὴν τῆς εἰκόνος appellauit τὸν ἀλλόκοτόν ... ἐκτιθέμενον τὴν εἰκόνα. Item περιηγητὴς eo ſenſu quo tribui Dionyſio hoc nomen dixi: quod & Polemoni ab Athen. itẽ Diodoro & Praxiteli cuidã à Plutarcho datur. ET Περιηγητικὰ βιβλία apud eundem

Plut. Libri quibus huiuſmodi deſcriptiones continentur. A Item προηγητικός, Peruagator, & Peruulgatus. vt προηγητικὴ δόξα Plut. Peruulgata opinio. B.

ΠΡΟηγοῦμαι, Præeo, Præcedo, Antegredior. Ariſtoph. Plato, προηγῆ τοῦ θεοῦ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία ſeu προηγησαμένη, ſeu προηγούμενον αἴτιον, quæ Cic. ad verbum Cauſa antegreſſa. Dicitur & cauſa antecedens. Celſo eſt cauſa abdita & in occulto poſita, quæ morbos continet. At προκαταρκτικὴ eſt cauſa externa, quæ & euidens dicitur. De his Gorræum lege. Plutarchus De fato, p. 648, τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. B Sed illa differentia inter προηγουμένας αἰτίας & προκαταρκτικὰς apud medicos præſertim extat. Paulus Ægineta lib. 3, προηγουμένης μὲν ἐν τῷ σώματι καὶ πως ἠρεμούσης τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινησάσης αὐτήν. Hanc tamē diff. alicubi confuderunt cum alii tum Aetius. Apud Galenum ſunt etiam τὰ προηγησάμενα relata ad ſua συμπίπτοντα, vt docet B. pag. 497. Item προηγούμενα generaliter pro Antegreſſa, id eſt, Ab initio & per ſe ſubſiſtentia. Budæus ex Baſil. in Hexaëm. 14, τὸ δὲ σκότος οὐ προηγούμενον ἦν, ἀλλὰ παρυφέστηκεν, ἑτέροις C παρακολουθοῦν. Vide eundem Bud. & in Comm. pag. 497. Et προηγούμενα σπέρματα, Primigenia ſemina, vt idem interpr. Sic autem & in iſto Plutarchi loco vult προηγούμενον eſſe primigenium, vel Antecedens: vbi videlicet ſcribit, ὅτι τοίνυν προηγούμενον μέν ἐστι τὸ εὐθύγραμμον, τὸ δὲ κυκλικὸν, ἐπιγινόμενον καὶ συμβεβηκός. id eſt (vt ibidem) πρότερον τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον. Item προηγούμενον ex Ariſtotele pro exemplari propoſito vnde effigies ducitur.

In vulgatis lexicis ταύτης προηγουμένης ex Ariſtotele pro Huius ductu. Et προηγουμένη ἀντίθεσις ex Hermog. D Obiectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπαλῶν, pro Summa pars germinis.

Προηγεῖσθαι, Præcipuum eſſe, Præcipuum locum tenere in re aliqua: vt δῆλον οὖν ὡς προηγουμένου καὶ προτέρου, τουτέστι τῆς ψυχῆς, προηγουμένην τε καὶ προτέραν δεῖ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. qui locus ἀδιανόητος à Bud. affertur. In vulgatis lex. προηγούμεναι σημασίαι ex Dioſc. pro Præualentes: itidémque προηγούμενον τεκμήριον ex Chryſoſt. pro Præualens ſignum. E

Προηγοῦμαι, Procedo. Pauſ. προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedente odio. B.

Προηγεῖσθαι cum accuſatiuo perſonæ & datiuo rei apud Paulum, ad Rom. 12, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quod vetus interpr. reddidit Honore inuicem præuenientes. Alii, Honore alius alii præeuntes. Videtur autem ſignif. Paulus, Alius alii ſuo exemplo præeūtes in honore deferendo.

Προηγουμένως, q. d. Antecedenter, (vt pro ἑπομένως dicitur Conſequenter) Ex antecedente vel antegreſſa cauſa. F Interdum etiam pro Primaria ex cauſa, Primariè, Præcipuè, vt Budæus exponit in hoc Plutarchi loco, οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου προηγουμένως περιλαμβάνει, τὰ δὲ καθ᾽ ἕκαστα, ἑπομένως. Damaſcenus, De Deo loquens, τῶν δὲ ἐφ᾽ ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ προηγουμένως θέλει καὶ εὐδοκεῖ, τὰ δὲ πονηρὰ καὶ ὄντως κακὰ, οὔτε προηγουμένως, οὔτε ἑπομένως. Vide & Baſilii locos apud Bud. pag. 495 & 497.

Προηγουμένως, Ex profeſſo, vt exponitur apud Dioſcor. lib. 4, προηγουμένως θεραπευτικὴν ἐκλέξασθαι ἀγωγήν.

Προηγητής, οῦ, ὁ, ET Προηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui præit, Dux viæ. G Sed peculiariter ita vocatur Qui præit cæco, éſtque ei dux viæ: ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, ſi Heſychio creditur. Item, ὁ τὸ ζεῦγος προηγούμενος ἐν τοῖς γάμοις. Heſ. & Euſt.

ET Προηγητικός, Ad præeundum aptus.

Προηγεμὼν pro ἔξαρχος videtur accipi à Demoſthene p. 130, ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κισσοφόρος, καὶ ὑπορχούμενος, τῆς Ἀθήνης. Ita Bud. ſed ſi hîc nihil aliud eſſet προηγεμὼν quàm ἔξαρχος, vacaret alterutrum.

C. Ὑφηγοῦμαι, Præeo. Plutarchus in Cæſare, δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Et cum accuſatiuo ὁδὸν, apud eundem, ſcribentem de Pompeio, καὶ δαίμων ἐκείνῳ ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. H viam præibat in Ægyptum. Plato Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, niſi deo præeunte & autore doctrinæ. Hæc Bud. qui & hæc Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε, vertit, Eo modo propulſare conabimur bellum à vobis laceſſitum, quo modo vos prouocaueritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via quam vos nobis præieritis. Nam qui bello laceſſitus, tandem & ipſe bello vim ita propulſat vt par pari referat, eandem inſiſtere viam videtur. Idem Bud. apud Ariſtotelē, τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγοντες, vertit, Modo iā inſtituto & ſupra ſeruato, id eſt præcedente. Eiuſdem verò Ariſtotelis ſimilis locus, κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, redditur, Dicendum eſt ea via & ratione qua cœpimus. Itidémque Bud. ὑφηγήσομαι vertit Incipiam ſeu Exordiar, in hoc Platonis loco in Euthyd. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑφηγήσασθαι οἵῳ προθυμοῦμαι αὐτὼ φανῆναί μοι, id eſt (inquit) Ipſe exordiar diſputationem, vt intelligant quonam pacto ego optem eos ſapientiæ præceptores eſſe & diſputatores. Vel, Præibo, & προεδοποιήσομαι, ſeu Præmonſtrabo.

Ὑφηγοῦμαι, Hortor, Suadeo, Dicto. Ariſtot. ὅσα ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Hæc Bud. pag. 193, afferens & aliud exemplum. Sed hoc addo, Præire, itidem pro Dictare poſitum inueniri: alicubi verò & ſuadendi ſignificationem habere mihi videri. In vulgatis lexicis ex Galeno ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρὴ pro Tradere, & ex Plutarchi Romulo, ὥσπερ αἱ τῶν γεωμετρικῶν προβλημάτων ἀναλύσεις ὑφηγοῦνται, pro Præcipiunt. Sed ὑφηγεῖσθαι aptius reddi puto in huiuſmodi locis Docere quàm Præcipere. Illam certè ſignificationem apertè habet in iſto eiuſdem Plutarchi loco, Symp. 4, καὶ τὸ τῆς αὐτῆς ὑφηγήσασθαι ἔργον. Item ὑφηγεῖσθαι pro Præeſſe: vt Gal. τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι.

D Ὑφήγησις, q. d. Præitio. vt Plato in Prot. καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, q. d. Et cogunt ſcribere iuxta præitionem linearum. pro Eóſque in ſcribendo ſequi cogunt quas ipſi lineas præiuerunt. Item ὑφήγησις, Doctrina quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plurali ὑφηγήσεις pro præceptis, apud Philonem. In vulg. lex. ὑφήγησις, Enarratio: (ſicut & Heſych. ἐξήγησις) item Ductus, ex Ariſtot. in Rhet. Exponitur verò & παραίνεσις, id eſt Suaſio: ſicut ὑφηγεῖσθαι, παραινεῖν, Suadere.

Ὑφηγητὴς, Qui præit alii in re quapiam (vt ὑφήγησιν eſſe dictum eſt doctrinam quam quis alii velut præiens tradit) Suaſor. E Soph. Œd. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui ſuo conſilio velut præeunt. nam malè intellexerunt ſcholiaſtæ expoſ. qui putarunt illum ſcribere ὑφηγητὰς idem ſignif. quod μάντεις ſeu ὀρνεοσκόπους. ET Ὑφηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dux, in Epigr.

ΗΔΗ, Iam. Hom. Il. α, de Neſtore, τῷ δ᾽ ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατ᾽, οἵ οἱ πρόσθεν, &c. vbi Euſtathius præſenti etiam & futuro iungi docet. Plato Apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quæ Cic. vertit, Sed tempus eſt iam hinc abire. Vide pag. 3 mei F lexici Ciceroniani. Sæpe vtuntur hoc aduerbio quum de ætate loquuntur: vt Xenophon, τὴν ἡλικίαν ὥσπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Idem in Cyneg. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Et γάμου ἤδη ὡραία apud eundem Pæd. 4, vt apud Virg. Iam matura viro, iam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem, ἤδη & οὔπω inter ſe opponuntur: vt Lat. Iam & Nondum. quum dicit τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις, τοὺς δὲ οὔπω ἀκμάζοντας. Sic autem viciſſim ἔτι interdum cum nomine ætatem ſignif. vt νέος ἔτι. vide Ἔτι. G Apud Iſocr. πολλοὺς ἤδη χρόνους καταφρονοῦμεν, vt Lat. A longo iam tempore.

Ἤδη cum ἄπειθι eodem modo iunctum eſſe puto apud Xenoph. quo Iam cum Vale, apud Virg. Ita enim ille Pæd. 6, θάρρει Πάνθεια, καὶ χαῖρε, καὶ ἄπιθι ἤδη: Virgil. verò ita, Æneid. lib. 2, Iámque vale, & nati ſerua cōmunis amorem. Sic autem & aliquot aliis locis.

Ἤδη cum futuro, interdum quidem redditur Iam, interdum autem Mox, Confeſtim. Xenoph. Pæd. 8, νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα. Demoſth. Philipp. 2, ταῦτ᾽ ἤδη λέξω. In H quo Demoſth. loco ἤδη fortaſſe verti poteſt Iam nunc, vel Nunciam. At contrà in illo Xen. ἤδη vacare crediderim, & eſſe ἐκ παραλλήλου poſita illa duo: vt aliquādo poni teſtatur Euſtath. At Budæus exponit Mox, & Confeſtim, in hoc eiuſdem Demoſthenis loco, εὖ εἰδότες ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ἔλεγχος ἤδη ἔσοιτο. Euſt.

de vſu huius aduerbii in infinitiuo dubitationẽ quandam affert, quam vide p.100. A

Ἤδη, Nunc, νῦν, vt Euſtath. exponit in hoc verſu 304 Od. α, Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη. Addit autem inueniri ἐκ παραλλήλου poſita ἤδη & νῦν. qua de re modò dixi.

Ἤδη cum participio ἐκπορευόμενος, Cic. apud Polyb. vertit, Paulo pòſt quàm egreſſus erat è caſtris. vt oſtendet pag.63 Cic. lexici.

Ἤδη, Continuò, Protinus (in ea ſignif. qua dicitur, Non qui epigrammata nouit componere, protinus cenſeri debet poeta) Greg. εἰς ἅγιον βάπτισμα, Οὐ γὰρ ὅστις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως. Sic apud Chryſoſt. De orando Deum, ὅταν οὖν ἴδω ἵνα μὴ φιλοῦντα προσευχὴν, (&c.) ἤδη μοι σαφῶς δῆλός ἐστιν ὡς οὐδὲν γενναῖον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται. B

Ἤδη cum aliis particulis. Ἤδη δὲ, Iam verò, vel Atque adeo: Bud. ex Syneſio, τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ πρᾶγμα χεῖρον ἦν. ‖ Ἀλλ' ἤδη idem Budæus ex Gregorio pro Sed etiam, οὐ τῶν ἀγεννῶν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν εὖ γεγονότων. ‖ Τότ' ἤδη apud Demoſth. pro Tum demum, vt quidem ego interpretor hoc in loco orationis Pro corona, ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου. C At in vulg. lex. οὕτως ἤδη ex Æſchine, itidem pro Tum demum. ‖ Ἤδη ποτὲ (vacante ἤδη) Aliquando. Item Olim: vt apud Hom. Il. α, Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα. (Sed & ἤδη ſine ποτὲ à ſchol. Thuc. exponitur alicubi πάλαι ποτέ) Inuenitur autem ἤδη ποτὲ interrogatiuè etiam poſitum, vt apud Gregor. ἤδη ποτὲ ἐθεάσω τοιοῦτον δῆμον; quod Bud. exponit, Vidiſtine vnquam antehac? D

ἩΔΥΣ, έος, ὁ, Suauis, Dulcis, Iucundi ſaporis. Item generaliter pro Iucundus. ἡδεῖ οἴνῳ, Hom. Od. κ: & ἡδὺν οἶνον, Od. ι. Idem Od. μ dixit ἡδὺς ἀϋτμή, (vbi obſeruandum eſt iungi ἡδὺς ſubſtãtiuo fœminino) Plato Theæteto, ταῦτα δὴ ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι; καὶ γεύοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων; Ariſtot. ἐλάττω τῶν μεγέθει γίνεται, καὶ ἧττον ἡδέα, καὶ ὑγρότερα τῶν γονίμων. Pro quo Plinius, Irrita oua ſunt minora, ac minus iucundi ſaporis, ac magis humida. Extenditur autẽ ad multa hoc nomen ſicut Lat. Suauis & Iucundus. ἡδεῖαι κινήσεις, ſuaues E motus, Lex. Cic. pag.52. Xenoph. τῷ ἡδεῖ oppoſuit ἀνιαρὸν, ſcribens Pæd.8, ὅτι ὦ Σάκα οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν. Eſdem eiuſdem Pæd. lib.6, ἥδιστον & χαλεπώτατον ſunt contraria. Dicitur autem ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, pro Iucundum eſt audire, & τοῦτ' ἐστιν ἀκούειν ἡδὺ, ſeu ταῦτά ἐστιν ἀκούειν ἡδέα, pro Hoc iucundum eſt auditu, vel Hæc iucunda ſunt auditu. quo & Ariſtophanes modo loquutus eſt in Veſpis. Illius autem prioris generis loquendi exemplum eſt & in hoc prouerbiali Euripidis verſu, Ἡδύ τι τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων. quod Cic. vertit, F Suauis eſt laborum præteritorum memoria: & alibi liberius, Habet præteriti doloris ſecura recordatio delectationem. Sæpe autẽ ἡδὺ ſubſtãtiuè ponitur pro Suauitas, aut etiam Voluptas ſeu Delectatio: ſicut τὸ καλὸν pro Honeſtas: ſic καλοῦ, συμφέροντος, ἡδέος, Ariſtot. Eth.2.

Cõpar. EST Ἡδίων, Suauior, Iucundior: Superlat. Ἥδιστος, Suauiſſimus, Iucundiſſimus. pro Ἡδύτερος & Ἡδύτατος, quæ tamen & ipſa alicubi reperiuntur, ac præſertim comp. ἡδύτερος. Thucyd.7, τούτων ἐγὼ ἥδιον μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε. Idem ibidem, εἰ G βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At cõparatiui ἡδύτερος exemplum eſt apud Phocylidem, οὐ γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον; Reperitur verò & in proſa, vt apud Gregorium. SED ſuperlatiuo ἥδιστος interdũ præfigitur præpoſ. ὑπὲρ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, id eſt Quamſuauiſſimus, Longè ſuauiſſimus.

Ἡδὺ, interdum aduerbialiter pro Suauiter, Iucundè. vt ἡδὺ γελάσαι apud Hom. (quo & Luc. vtitur) eodémq; dixit modo Horat. Dulce ridere.

Ἡδὺς dicitur aliquis interdum pro Lætus: vt apud H Greg. εἰς Καισάριον, pag.92, καὶ παρασκευάζεσθε ὡς εἰσάξοντες τὴν ἀκολουθίαν, καὶ ἡδίους ἐσόμενοι. Idem, αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τούτων μνήμῃ. Sed & apud Plutarchum ἡδίω redditur Alacriorem, in Fabio, ἡδίω τὸν δῆμον πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε. Et in Camillo, ἡδίους ἐγένοντο ταῖς ἐλπίσιν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης.

Ἡδὺς, Fatuus. εὐήθης, vel ὑπόμωρος, Suidas. Exponitur & Stolidus apud Strab. libro 1. Sic apud Platonem lib. 1, ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. vbi tamen Ficinus reddit Facetus. Atque hanc interpr. aliquibus locis conuenire arbitror, ſed accipiendo Facetus ironicè: vt Gallicè ſumitur interdum *plaiſant*: veluti quum dicitur, *Vrayement vous eſtes plaiſant de me vouloir faire croire que*. (Quo ſenſu dicitur & iſtud, quod idem etiam ſonat, *Vrayement vous auez bonne grace de* &c. Atque ita poni χαρίεις quoque, à χάρις quod *grace* ſignificat, docebo in illo nomine, ſi recordatus fuero) Sic autem ſumi arbitror ἡδὺς in iſto Syneſii loco, ἡδὺς εἶ, κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι. Fortaſſe tamen paulo etiam aptius vertemus, Lepidus es, qui vetas nos, &c. Nam Lepidus, ſicut & Lepidum caput, ironiæ ſæpe à Latinis accommodari conſtat.

Ἡδέως, Suauiter, Iucundè. Ἥδιον, Suauius, Iucundius: Ἥδιστα, Suauiſſimè, Iucundiſſimè. Epicurus, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, id eſt (Cicerone interprete) Non poſſe iucũdè viui. Plutarchus in Symp. ſept. ſapientũ, εἰ μέλλοιεν μετ' ἀλλήλων ἡδέως ἔσεσθαι. Sic ἡδέως γεύεσθαι alibi dicit. Ac quod apud Ciceronem Timotheus Platonem alloquens dicit, Veſtræ quidem cœnæ non ſolùm in præſentia ſed etiam poſtero die iucundæ, pro eo apud eundem Plut. eſt, οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίγνονται. Iſocrates autem dixit in Panath. οὐχ ἡδέως ἔχων ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις, pro Qui non delectabatur iis quæ dicta erãt. Ex Demoſthene, ἡδέως ἔχω σοι, pro Delector te. Et ex Eurip. ἡδέως ὁρᾷς pro Aſpectu es hilari. ‖ Ἡδέως ſæpe pro Lubenter: ſicut ἥδιον, Lubentius: ἥδιστα, Lubentiſſimè. vt ἡδέως ἂν ἐροίμην αὐτῶν, lubenter eos interrogem. DICITVR & Ὑπερηδέως: vt Xenophon Pæd. 1, τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑπερηδέως πείθονται, id eſt Perlubenter. Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentiſſimè. At ὑπερήδιστος pro Quamſuauiſſimus.

C. Ἡδύκαρπος, & Ἡδύκρεως, & Ἥδυοινος, &c. vide ſuis locis, id eſt vnumquodque in ſubſtantiuo cum quo compoſitum eſt ἡδύς.

C. Ἡδυπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Suauitatem ſeu voluptatem patiens, id eſt, Qui ſuauitate ſeu voluptate afficitur, Qui voluptate fruitur. Ab Heſych. exponitur φιλήδονος, id eſt Voluptati deditus, Voluptarius. Sæpe autem exponitur Mollis, Delicatus, In luxũ effuſus. Ego ad huius nominis interpretationem lubenter Mollis & voluptarius copularem, vt & à Cicerone copulantur. Athen.12, ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρχον τὸν ἡδυπαθῆ ἐπικαλούμενον. Quidam apud eundem, Ἰώνων ἁβρὸς ἡδυπαθὴς ὄχλος. Obſeruandum eſt autem eundem eſſe vſum verbi πάσχειν in hoc compoſito verbo qui eſt apud Theognidẽ, in hoc verſu, Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν. quod exprimens Horatius epiſt.12 lib.1, dixit, Si ventri bene, ſi lateri eſt, pedibúſque tuis. HINC Ἡδυπάθεια, Vita voluptaria, Vita mollis, Luxus. Xen. Pæd.7, οἱ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. ET Ἡδυπαθέω, ῶ, Voluptariam vitam dego, Voluptati indulgeo. Xenophon, καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις εἴη.

COMP. Ἐνηδυπαθέω, Suauitate & voluptate fruor in aliqua re, Oblector. Item Acquieſco. Chryſoſtomus, τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν. ET Καθηδυπαθέω, ῶ, Per voluptatem & luxum abſumo, cum accuſatiuo. Xen. Et τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, Luc. Per luxũ & voluptatem conterens. Item cum genitiuo. Vide Budæum 1079 & 1080. Ponitur autem ab eo & paſſ. Καθηδυπαθεῖσθαι, pro Per luxum & voluptates conſumi, ſed ſine exemplo.

Ἡδύνω, Suaue reddo, Condio. Et ἡδύνεσθαι pro Condiri à Cicerone metaphoricè poſito, dixit Gaza: ſicut & ἡδυσμένος λόγος apud Ariſtotelem. Idẽ ἡδύνειν, Lætitia afficere, vertit alicubi. Itidem paſſiuum ἡδύνεσθαι pro Lætitia affici, ſeu Lætitia vt gaudio frui, poni videtur in hoc verſu quem affert Athenæus, Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Sic ἡδυνθεὶς exponitur χαρείς. HINC Ἡδυντός, Conditus. Sed peculiari ſignif. apud Hippocr. ἡδυντὴ πίσσα, Pix odoribus condita, quæ videlicet cocta eſt cum aqua & aromatibus: itidem ἡδυντὸν στέαρ eidem eſt Adeps in aqua & aromatibus coctus. (CONTR. Ἀν-

ἡδυντος,

ἤδυωτος, Inconditus, Non conditus A Bud. redditur Inconditus, Inſulſus, afferente hunc Athenæi locum, vbi ἀνήδυντοι ἅλες opponuntur τοῖς ἡδυσμένοις. ſic enim ſcribit, καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένοις ὁρᾷς ἐν ἄλλαις παραψίσιν, ἀνηδύωτων δ' ἁλῶν πλήρεις οἱ κυνικοί. Idem Bud. ἀνήδυωτος, inquit, apud Ariſtot. ὁ μὴ ἡδυσμένος, Inconditus, Nulla ſuauitate iucundus. (In vulg. lex. vertitur etiam, Durior quàm vt vlla voluptate afficiatur) A Budæo ponitur ET Ἀνήδυντος, idem cum ἀνήδυντος. ET Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd ſal condiendi vim habeat, διὰ τὸ ἡδύνειν, inquit Pollux. Heſychius Eratoſtheni hanc appell. adſcribere videtur. ET Ἡδυντικός, Condiendi vim habens, Ad condiendum aptus. Et τὰ ἡδυντικά, Condimenta, Bud. ex Gaza. Idem Bud. vertit & Voluptifica. Item ἡδυντικός, Ad condiendum ſeu ad condiendi ſcientiam pertinens. Sed & σκευασίαν ἡδυντικὴν dicit Pollux quaſi conditricem. ITEM Ἥδυσμα, ατος, τὸ, Quod ſuauitatem & gratiam aliquam conciliat, Quod rem aliquam iucundiorem gratiorémque reddit. Gorr. Item (vt B. expon.) Suauitas, Dulcedo. Ariſtot. De arte poetica, τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων ἡ μελοποιΐα. Peculiariter verò ἥδυσμα in cibo dicitur Condimentum, quod ſuauitatis & dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam ei conciliandam. Plato 1 De rep. τέχνη μαγειρικὴ τοῖς ὄψοις ἀποδιδοῦσα τὰ ἡδύσματα. Sic Gal. lib. 3 De alimentis, pinguedinem & adipem carnium ἡδύσματα eſſe dixit: quippe quæ cibis ſuauitatẽ potius conciliant quàm in alimentum vertuntur. Plut. De diſc. am. & adul. οἱ δὲ νοῦ τῶν ὀψοποιῶν τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς, ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. Athen. lib. 2, οὔτε τι πέπερεως μέμνηται, οὔτε ὄξους, ὃ μόνον ἄριστον ἐστι τῶν ἡδυσμάτων. Idem lib. 4 ex Alexidis Lebete varia citat ἡδύσματα quæ à coquis adhiberi ſolent. In qua ſignif. (vt cõdimentum apud Latinos) metaphoricè quoque accipitur. Quo modo Plutarch. in Lyc. dicit, παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, luſus laboris condimentum. Idem De Herod. ὥσπερ ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ τὴν παρρησίαν ἐμβάλλοντες. Ἡδύσματα dicuntur etiam vnguenta ipſa quibus ad ſuauitatem odoris aromata adiuncta ſunt. Alii non vnguenta, ſed aromata ſic appellant quibus odor vnguentis conciliatur: cuiuſmodi ſunt, amaracus, coſtus, amomum, nardus, carpobalſamum, & myrrha, (vt patet ex Dioſcoride in deſcriptione vnguenti amaracini) item coriandrum, mentha, apium, ruta. Cæterùm vnguenta ea quæ ἡδύσματα vocabantur, ſuccus tantùm erant, hoc eſt liquida, vt quæ ſolis ferè conſtarent oleis, eóque differebant ἀπὸ τῶν σμημάτων, vt Plin. ſcribit: quòd hæc corpus haberent, hoc eſt ſolidiora eſſent: vtriſque tamen eadẽ odoris gratia. Gorræus. Plut. ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀῤῥαβικοῖς, ὡσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Ἡδύσματα etiam ab Hippocrate dici τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρτύματα, vocémque Atticam eſſe, Erotianus annotauit. ex quo ipſe lib. 2 τῶν γυναικείων, σταρ ἡδὺ appellat ἠρτυμένον. Gorr. ET Ἡδυσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἥδυσμα. Exodi 30, ἡδυσμοῦ χαλβάνη, galbanum iucundi ſiue ſuauis odoris.

C. Ἀφηδύνω, Iucundum reddo, Interdum (vt annotat Budæus) Ex triſti iucundum reddo. & ſic ἀφηδυνόμενον ἦθος apud Plut. in Dione.

C. ΕΝηδύνω, Exhilaro in, Illætifico. Bud. ex Naz. τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενος τε καὶ εὐφραινόμενος.

C. ΕΦηδύνω, Exhilaro ſuper aliqua re, Iucundum & hilarẽ reddo.

C. ΠΑΡηδύνω, Condio. B. ex Athen.

C. ΣΥΝηδύνω, Vnà exhilaro & iucundum reddo, Oblecto. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 6, ὡς δὲ ὁμιλήσει ἀναφέρων δὲ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, στοχάσεται τοῦ μὴ λυπεῖν, ἢ συνηδύνειν. Idem Ethic. 4, αἱρούμενος τὸ συνηδύνειν, λυπεῖν δὲ εὐλαβούμενος, lætificare, exhilarare. ſic alibi ſæpe. B. Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. ex Plut. Symp. 4, καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησι ἁλίσκονται, ὅταν μὴ μιχθῇ τινα καὶ συνηδυσμένην τροφὴν προσφέρεσθαι.

Ἥδυμος, Suauis, Dulcis, Iucundus. idem quod ἡδύς: ex eóque factum per paragogen. Apoll. Arg. 2, ἥδυμος ὕπνος. PRO QVO Νήδυμος ab Hom. dicitur, per pleonaſmũ literæ ν, Il. β, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Vbi tamẽ fuerũt qui ſcriberent, ἔχεν ἥδυμος ὕπνος: ſed Euſt. hanc ſcripturã non probat, quòd in aliis locis νήδυμος ſemper reperiatur: atque adeo apud Homeri poſteros tãtùm putat illud ἥδυμος in vſu eſſe. Il. π, θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον. Il. ψ, [ὕπνος] λύων μελεδήματα θυμοῦ Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Sunt tamẽ qui non hinc deriuatum velint, ſed à νη particula intenſiua, & δύω, vt per νήδυμος ὕπνος intelligatur profundus & altus ſopor. In Epigr. eſt etiam νήδυμος Ὀρφεὺς & νήδυμον ὕδωρ apud Nonn. Vbi ſecũdũ primam etymol. ſignificat Suauis, Iucundus, Dulcis.

Ἡδυλίζω, Adulor, Grata & iucunda loquor. idem quod ἡδυλογέω, ῶ. Citat Euſtath. ex Menandro. VNDE Ἡδυλισμός, οῦ, ὁ, Aſſentatio, Adulatio, vel Adulationis ſpecies quædam, εἶδος τῆς κολακείας, vt idem Euſt. tradit.

Ἦδος, Suauitas, Iucunditas. Il. α, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, neque ſuauitas vlla epuli erit, Nec iucundæ erunt epulæ. Il. σ, Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; Quæ ex his ad me redit iucunditas? Quid hæc iuuant? nam exponitur etiam ὄφελος. Annotat autẽ Euſtath. Æolicè tenuari, & indeclinabile eſſe, At ἧδος aſpiratũ, Acetũ ſignificat. Ælius Dionyſ. apud Euſt. ἧδος τὸ ὄξος (inquit) δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. Idem tamẽ Euſtath. tradit ἦδος à Pauſania exponi & ὄφελος & ὄξος: nulla facta ſpiritus diuerſi mentione.

C. Ἀηδής, ET Ἀαδής, Doricè, έος, ὁ καὶ ἡ, Inſuauis, Iniucundus, Odioſus. Athen. 6, ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀηδὴς καὶ ψυχρός. Et ἀηδὲς ſubſtantiuè. Iſocr. ad Phil. εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοὶ συμβέβηκεν. vbi accipit pro offenſione: vt Gall. dicitur *Auoir quelque faſcherie contre quelcun*. Vult autem ἀηδὴς ab ἦδος formari Euſtath. quẽ hîc ſequor. HINC Ἀηδῶς, Inſuauiter, Iniucundè. Item Grauatè, Illibenter, ἐσθίειν ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1, Non ſuauiter edere, id eſt, nulla cum delectatione. Iſocr. ad Phil. οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν, Sed illibenter cernunt. Vel, Grauatè cernũt: aut, Grauantur cernere. At Budæus ἀηδῶς ἔχειν τινὶ apud Demoſth. interpr. Non amare aliquem, Non libenter vti aliquo. Et apud eũdem, ἀηδῶς δ' ἔχων οἷς λέγω τούτοις, pro Quũ præterea triſtis eſſem. ET Ἀηδία, Inſuauitas, Iniucunditas, Moleſtia. Item Tædium. Æſchin. in Cteſ. τὴν δὲ σὴν ἀηδίαν ἡ πόλις οὐκ ἐχώρει. vbi exponitur Tædium tui. Demoſth. ἀηδίαν πρὸς αὐτὸν ἑωρακώς, tædium ſui, & faſtidium. Iſocr. plur. etiam dicit ἀηδίας καὶ βαρύτητας, item ἀηδίας καὶ λύπας. Capitur & pro cibi faſtidio, quod ἀνορεξία propriè vocatur. Apud Epicureos idem eſt quod ἀηδονία, de quo infrà. ITEM Ἀηδίζομαι, Tædio afficior, Faſtidio. Bud. interpr. Abhorreo in hoc Greg. loco (qui in orat. περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος legitur) τῶν τὸν στόμαχον τοῖς κακοσίτοις, οἳ ἐπειδὰν πρός τι τῶν βρωμάτων ἀηδισθῶσι, πρὸς τροφὴν δυσχεραίνουσι. Sic apud Aphrod. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ redditur, A rei nouitate abhorreo. ET Ἀηδέω, idem quod ἀηδίζομαι.

C. Φιληδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui amat quod ſuaue eſt & iucũdum, Suauitatis ſeu voluptatis amãs. A Bud. redditur Voluptatis conſectator, in hoc Ariſtot. loco, Ethic. 8, καὶ γὰρ ἀγαθόν τι τὸ ἡδὺ τοῖς φιληδέσι. HINC Φιληδία, Amor rerum ſuauium, Studium voluptatis. Item Suauitas, Voluptas: Ariſtoph. χυμίζειν ὑπὸ φιληδίας. ET Φιληδέω, ῶ, Delector, cum datiuo rei: vt φιληδῶ τούτῳ, Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re, & q. d. Amo ſuauitatẽ huius rei. Athen. Καμιμέδων ῥήτωρ, διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ καρίδων βρώματι, καρίδος ἀπεκλήθη. Sic φιληδοῦντας λιμώδεσιν ἐρημίαις, apud eundem. Et φιληδεῖν μάχαις, Ariſtoph. Apud Theophraſtum non adiecto datiuo, de dictamo, ὃ τὸν αἶγες ἐκνέμονται διὰ τὸ φιληδεῖν.

Ἥδω, F. ἥσω, Suauitate & iucunditate afficio, Delecto ſeu oblecto. Autor Axiochi, τὰ δ' ἀλγεινὰ, ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια, καὶ τῶν ἡδόντων ἄμοιρα. Syneſ. ep. 154, τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει. Idem Ep. 9, ὡς οὖν τοῖς καταπεμφθεὶς λόγος καὶ ἧσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε, & voluptati & emolumento fuit. Idem, ἥσας δὲ ἡμᾶς ἐν οἷς ἐπέστειλας. ἅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. Pro ἥσας autem, id eſt Exhilaraſti, Delectaſti, diſſolutione facta Etymol. DICI Ἔασας annotat. Paſſ. eſt Ἥδομαι, lõgè actiuo vſitati⁹. eſt autẽ ἥδομαι Suauitate & iucũditate afficior, Delector: interdũ & Gaudeo (nec. n. ſemper idẽ eſt quod χαίρω, vnde & Plut. De virt. mor. diſtinguit ita inter ἥδεσθαι & χαίρειν, vt inter αἰδεῖσθαι & αἰσχύνεσθαι. ait enim αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς

φόβους εὐλαβείας: loquitur autem de iis qui duplicem αἰδῶ in ſe ſentiunt.) Cõſtruitur Ἥδομαι vel cum participio, vel cum datiuo, aut cum præpoſitione ἐπὶ vel πρός: interdum & cum particula ὅτι. Od.ι, ἥσατο δ' αἰνῶς ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτει δεύτερον αὖθις. vbi ἥδεσθαι dicitur quoniam ἡδύ τι προσεφέρετο. Plutar. Fabio, τὸ θεῖον ἥδεται τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἀτυχούντων. Ariſtoph. Veſpis, εἴθισαι γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασι, aſſueuiſti enim delectari huiuſmodi rebus. Plut. De virt. mor. ὁ μὲν γὰρ ἥδεται τοῖς καλοῖς, ὁ δὲ οὐκ ἄχθεται τοῖς αἰσχροῖς. vbi ἥδεσθαι & ἄχθεσθαι ſibi opponuntur. Dionyſ. Long. χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xen. Pæd.3, ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ. Idẽ Pæd.8, ἰσχυροῖς χρήμασιν ἥδεται: cui opponit poſtea, ἰσχυρῶς ἀνιᾶται. Callim. apud Athen. l.10, Θρηΐκιην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. vbi ἀποστυγεῖν & ἥδεσθαι opponuntur, vt paulo antè ἄχθεσθαι & ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι & ἥδεσθαι. Idem Xenoph. Pæd.8, ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. vbi copulat ἀγάλλεσθαι & ἥδεσθαι, ſicut in Pæd.5, ἥδεσθαι & εὐφραίνεσθαι. Alex. Aphr. in præf. Probl. lib.1, ἄλλος πρὸς τήνδε πλέον ἥδεται τὴν τροφὴν, magis delectatur hoc cibo. Ariſtoph. ἥδομαι ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη, Gaudeo quód. Dicitur verò & ἥδεσθαι ἡδονὴν, Atticè. Plato Philebo, ἥδεσθαι τὰς ἡδονάς. Idem, πάσας ἡδόμενος ἡδονάς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. Et cum aduerbio, βραχέα ἡσθείς, Thuc. ἥδομαι βαιά, Ariſtoph. A participio autem ἡδόμενοι (quod & ipſum aliquãdo pro nomine capitur, vt Lubens apud Latinos) EST Ἡδομένως aduerb. idem ſignificans quod ἡδέως. Xenophon Pæd 8, οὐ προθύμως ἢ οὐχ ἡδομένως πράττοντα. id eſt Lubenter, & ita vt ſuauitatem & voluptatem ex eo quod facio percipere videar.

Ἧσις, εως, ἡ, Delectatio, Voluptas, τέρψις. ET Ἡστός, οῦ, ὁ, Iucunditate affectus, Exhilaratus, Delectatus: vel Qui iucũditate affici, exhilarari aut delectari poteſt. Suidas ἡστὸν exponit ἡδὺ & εὐφραντόν.

C. ΕΝήδομαι, Delector in. Idem quod ἐνηδυπαθέω.

C. ΕΦήδομαι, Delector ſeu gaudeo ſuper aliqua re. Iſocrat. De pace, οὐ συμπενθήσοντες τοῖς τεθνεῶσι, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, gauiſuri noſtris calamitatibus. Chryſoſt. ἕτοιμοι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς. ſic dicitur vt ἐπιγελᾶν.

C. ΠΡΟΣήδομαι, Delector ad[rei alicuius ſenſum & perceptionem.]

C. ΣΥΝήδομαι, Vnà tum alio voluptate & gaudio afficior, Gratulor. Xen. Pæd.1, συνηδόμενόν τε φαίνεσθαι, ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίνῃ, καὶ συναχθόμενον, ἤν τι κακόν. vbi συνήδεσθαι & συνάχθεσθαι ſibi opponuntur, vt ἥδεσθαι & ἄχθεσθαι ſuprà. Iſocrat. ad Phil. τούτοις ὑπὸ σου πραττομένοις ἅπαντας συνησθήσονται. Dem. cõtra Mid. οὐδαμοῦ τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ, videlicet quando nuntiabatur aliquid τοιοῦτον οἷον εὐφραίνεσθαι πάντας. Herodian. l.2, ἀπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatum miſerunt. Sic App. πρέσβεις ἔπεμψαν συνηδόμενοι τῷ γεγονότι. Aliquãdo dat. perſ. additur genit. rei. Syneſ. Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus ſum de. Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. Iſocr. συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. ſicut ſuprà ex eodem attuli ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. Eurip. οὐ μὴν θανόντι συνήδομαι, non lætor ſuper eius morte, vel ob eius mortem: vt præpoſitio exprimatur. alioqui Latinius dicitur Lætor eius morte.

C. ΥΠΕΡήδω, Supra modum exhilaro, Supra modum gaudio & lætitia afficio, Supra modum delecto. Baſil. καὶ ἡ μὲν ἀχροία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει. Et in paſſ. Ὑπερήδομαι, Supra modum exhilaror & delector, ſeu gaudio & lætitia afficior. vt ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, maiorem in modum delectatus potu. Herodianus lib.5, οὐχ οὕτω δὲ εὔφραινε πάντας ἡ Μακρίνου διαδοχὴ, ὡς ὑπερήδοντό τε καὶ πανδημεὶ ἑώρταζον ἐπὶ τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ.

¶ Ἡδονή, ῆς, ἡ, Iucunditas, Suauitas. Theophr. ὃ καθαίρει τὰ πρόβατα καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ. Plinius, Tradunt veſci pecora ſolita, primóque purgari, mox pingueſcere, carne mirabilẽ in modum iucunda. Theophr. de arboribus Indicis, τοὺς δὲ καρποὺς φέρει ἡλίκα τὰ ἀμύγδαλα· καὶ ἡ ἡδονὴ κρείττων τῶν ἀμυγδάλων. Plinius, Pomo [quod fert, ſimilis eſt] amygdalis, præcipuæ ſuauitatis. Cicero apud Græcos variis modis hoc vocabulum interpretatus eſt. plerunque verò Voluptas: cui contarium λύπη ſiue ἀλγηδών, moleſtia, dolor. Lib.2 De fin. Omnes enim iucundum motum quo ſenſus hilarentur, Græcè ἡδονὴν, Latinè Voluptatẽ vocant. Et lib.3, Quámque Stoici communi nomine corporis & animi ἡδονὴν appellant, ego malo lætitiam appellare, quaſi geſtientis animi elationem voluptariam. Idẽ, quod Stoici dicũt, ἡδονὴ, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia geſtiẽs, vel nimia, ſine ratione, animi elatio. Plato, δέλεαρ κακὸν ἡ ἡδονή. Vnde idem Cicero De ſenect. Plato eſcam malorum voluptatẽ appellat. ἡδονὴ καὶ λύπη, Voluptate & moleſtia. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas ex malo alterius. αἱ δι' ἀκροαμάτων ἡδοναὶ, Voluptates quæ auditu & cantibus percipiuntur, Aurium delectatio. αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡδοναὶ, Voluptates quæ ſapore percipiuntur. Hactenus ex Ciceronis interpretatione, quæ prolixius in Cic. lexico. Ariſtot. Eth. 10, cap.5, ἑτέρα γὰρ ἵππου ἡδονὴ, καὶ κυνός, καὶ ἀνθρώπου, alio voluptatis ſenſu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plutarchus De animal. ſolert. ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα, κήλησίς ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Idem, ἡδονῆς κόρον οὐκ ἐχούσης. Ariſtoteles Ethic.7, αἱ σωματικαὶ ἡδοναί. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, & Xenoph. αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί. item, αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Dem. Pro corona, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος. Athen.12, τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡδονάς, voluptates quæ guſtu percipiuntur. Et ἡδονὴ λόγων apud Thucydidem ſæpe pro verborum illecebris. vt l.6, λόγου μὲν ἡδονῇ παραυτίκα τερπομένους. & lib.3, ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, victi iis quæ auribus grata & iucũda eſſent, id eſt adulationibus. Et apud Philonẽ, ὅσα καθ' ἡδονὴν, quicquid iucundum ac volupe eſt: cui opponit τὰ λυπηρά.

Cum variis autem verbis hoc vocabulũ coniũctum varias efficit phraſes. Luc. in Vit. auct. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. Ath.10, ἀπὸ τῆς γαστρὸς τὰς ἡδονὰς πορίζεσθαι. Pl. Alcib. ἡδονὴν ἄνανδρον ἐραστοῦ θηρεύοντας. Athen.12, τὰς ἡδονὰς διώκειν προπετῶς. Ibidem, τὴν ἡδονὴν τιμῶντες καὶ τρυφᾶν προῃρημένοι. Xen. πρὸς ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι. Idem, τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι. Iſocrates autem dixit ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Idem, τῶν ἡδονῶν ἀπολαύειν. Xenophon Pæd.4, ἵνα ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχῃ. Et ἡδονὴν ποιεῖν τινι, voluptate aliquem afficere, Thuc. At ἡδονὴν δόντες ἄλλοις, apud eũdem Thuc. Aliis gratũ facientes. Interdũ cum præpoſitionibus iunctum elegãtes itidem phraſes præbet. Dem. πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν. Idem, πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούουσι. Idem, ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες. Iſocr. τῶν πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Cicero quoque Ad voluptatẽ loqui dicit. Pro quo Thuc. habet καθ' ἡδονὴν λέγειν. Idem dicit καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, pro libito ſiue libidine facere. Itẽ, ἐτράποντο κατ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι, libidini populi res committere. Apud eundẽ Thuc. frequens eſt ἐν ἡδονῇ ἔχειν, Gratum ac iucũdum habere, lib.3, καθ' ὅσον μὲν ὠφελεῖται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι. Sed & apud eũ dicitur ἐς τὸ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες, Pro libidine, & q.d. Sua voluptate omnia metientes. Locus eſt lib.3, p.111, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προτιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που ἀεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες. (At lib. 4, p. 156, διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, idem eſſe opinor quod alibi dicit, διὰ τὴν παραυτίκα ἡδονήν.) ἐν ἡδονῇ ἐστι, Volupe eſt, iucundum ac gratũ eſt, Eurip. Apud Herodian. frequenter cum διὰ iungitur. vt l.4, [ὅπερ] δι' ἡδονῆς εἶχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, quicquid vel oculis eius vel auribus iucundum erat. Apud eũdem, δι' ἡδονῆς πράττειν, cum voluptate aliqua facere. Et apud Luc. ὑφ' ἡδονῆς ἐδάκρυσε, præ voluptate & lætitia illacrymauit. Sed & ἡδονὴ εἰσελθεῖν aliquẽ dicitur, pro Cupido inuadere aliquẽ. Herodot. καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀοιδοῦ. id eſt (Gell. interpr.) Feros & immanes nauitas prolubium tamen audiendi ſubiſſe. ἐν ἡδονῇ ἄρχειν, Leniter & humaniter [...] ſuauiter imperare. Thuc. l.1, p.32, ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, non pari humanitate & comitate imperabant. De quibus paulo antè dixit, λυπηροὶ ἦσαν, & προσάγοντες τὰς ἀνάγκας.

C. Ἀηδονία, ας, ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἡδονή, non ab ἀηδής, vt in vulgatis lexicis annotatur) Voluptatis priua-

tio, Iniucunditas: medium quiddam inter ἡδονὴν & ἀλγηδόνα duo extrema: idem quod ἀηδία & ἀπονία: affectio animi vel corporis qua nullam quidem percipimus voluptatē, ſed nec moleſtiam aliquam. Laertius in Ariſtippo, ἡ δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, (ὡς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ) δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονή, οὐδὲ ἡ ἀηδονία ἀλγηδών. Et quemadmodum τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις minus aliquid eſt quàm ἡδονή, ita & ἀηδονία minus quàm ἀλγηδών.

C. Ἀνήδονος, Iucunditatis & voluptatis expers, Iniucundus. Illætabilis, Virg. Moleſtus. Ioſeph. ἀνήδονον τιμωρίαν εἰσπεπραγμένος.

C. Ἐνήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in voluptate eſt, vt Cicero loquitur, Voluptarius, Cic. Voluptabilis, Plaut. Qui voluptate afficitur, Vel, Cum voluptate coniunctus.

C. Φιλήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuoſus. Plutarchus, καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτοις καὶ φιληδόνοις ἀποβαίνοντας. Lib. 2 Epigramm. ἀλλά μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυπε νᾶμα, voluptuoſum Bacchi laticem. VNDE Φιληδονία, ας, ἡ, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum qui voluptatibus dediti ſunt. Plutarchus, ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιληδονία περιμάχητος καὶ φθόνος ἄκρατος.

Ἡδονικὸς, οῦ, ὁ, Voluptarius. Ceb. Theb. Et Athen. lib. 13, περὶ τῶν ἡδονικῶν καλουμένων αὐτοὶ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες. Idem, ἡδονικὸς φιλόσοφος Ἀρχέστρατος. Chryſipp. Tyan. apud eundem Athen. lib. 14, de placenta Montiana, μάξεις ἐξ οἴνου καὶ ἥμισυ ἐκ τυροῦ. ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, iucundior enim & magis voluptabilis ita fit.

ἈΣΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, Gaudens. Item Libens. Il. υ, — ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. Il. ξ, — ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. Quam conſtructionem imitatus Thucydides dixit lib. 4, pag. 131, ἀσμένοις δ' ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων. Apud eundem lib. 3, pag. 111, ἀσμένη in fœminino genere: quod ſcholiaſtes exponit μεθ' ἡδονῆς. Vtitur autem hoc fœminino Plato quoque in Sympoſio, ἀσμένη ἤκουσε. ET Ἀσμένως aduerbium, Cum gaudio, Lubenter. Et in ſuperlatiuo gradu Ἀσμεναίτατα, Lubentiſſimè, pro ἀσμενώτατα. Ab ἧσμαι præterito τοῦ ἥδομαι fit ἡσμένος, ex quo ἄσμενος. Etymol.

Ἐνασμενίζω, Delector [aliqua re,] acquieſco. ἐνασμενίζω τῇ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Ciceronis, Tempeſtiuis conuiuiis delector, vertit, συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω.

ἉΝΔΑΝΩ, Placeo. Il. α, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Et Od. θ, — τρίχα δὲ σφίσιν ἥνδανε βουλή. Annotat autē Euſt. fieri ἁνδάνω ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, & μανθάνω ex μήθω: & aſpirari, vt apparet ex compoſito ἀφανδάνω, & ex ἀφάδιον. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici ſententia, eſſe ab ἅδω, vt λαμβάνω à λάβω.

C. Ἀφανδάνω, Diſpliceo. contrarium τῷ ἁνδάνω. ſicut ἀπαρέσκω contrariū τῷ ἀρέσκω. Ab hoc verbo FIT Ἀφάδιος hoſtem ſignificans, teſte Heſychio. Pro quo ET Ἀνφάδιος dici ait. ITEM Ἀφαδία (eodem autore) eſt ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν. Suidas autem ἀφάδιος exponit duntaxat ὁ μὴ ἀρέσκων, id eſt Non placēs. nam ἁδεῖν, inquit, τὸ ἀρέσκειν. Euſtathius ex Pauſania ἀφάδιον exponit τὸ ἐχθρὸν & ἀπαρέσκον.

ἙΔΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, Iucundus, Suauis. idem quod ἡδύς: factū autē ex ἥδω per ſyſtolē literæ η, quaſi ἡδανὸν, vt tradunt grāmatici. Il. ξ, — ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. Et ἑδανὸν γλεῦκος apud Nicandrum, vt ſuprà ἡδὺς οἶνος apud Hom.

ἉΔΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Aſpirata prima litera. Placeo. Itē, Gratificor. Iliad. γ, Ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. Il. μ, — ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. id eſt, placuit Hectori oratio Polydamantis. Vbi Euſtathius notat ἅδε videri eſſe aoriſtum ſecundum Æolicum verbi ἥδω: aut certè ab ἁδεῖν eſſe ἅδεν, vt ἔκτυπεν à κτυπεῖν. Quo in loco tenuatur apud Euſtathium: & ipſum ita ſcripſiſſe inde apparet, quòd dicat ex eo fieri ἄδος pro κόρος, id eſt ſatietas: & ἄδην, abundanter: vnde etiam tenuetur in vulgari ſermone. Ita enim intelligendum eſt quod ait Euſtathius, ἄδην tenuari παρὰ πολλοῖς. nam opponit τοῖς πολλοῖς Atticis, qui hoc aſpirant: vt ipſemet in Comm. in Dionyſium docet. In illum autem locum Il. γ, ſcribit quæ ſequuntur: Sciēdum eſt autem, ex ἥδω, quod eſt εὐφραίνω (id eſt Delecto) futurū ſecundū actiuum eſſe ἁδῶ. à quo Ionicè & Æolicè, necnon Doricè tenuato, & ad originale thema reuerſo, formatur etiam ἁδεῖν. Hæc Euſtathius. At Etymologiſtes ait, ἥδω, fut. ἥσω, aor. 2, ἅδον: vnde ἅδε apud Homerum. fut. 2 ἁδῶ, & infinitiuus ἁδεῖν. Rectè quidem Etymolog. ſi duntaxat ἅδεν & ἁδεῖν inuenirentur: ſed vnde dicet eſſe ἁδήσῃς apud Herodotum, & ἅδηκε apud Hipponactem, niſi thema ἁδέω conſtituat? vt ἅδηκε βουλή, placuit conſilium. Infinitiuo autem vtitur & Solon initio cuiuſdam verſus apud Plutarchum, Πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν. Vti etiam ſolet hoc infinitiuo Herodotus, vt in Thalia, καί σφι ἁδεῖν τῷ προσωτέρω μηκέτι πλέειν. vbi ἁδεῖν pro placere ſumitur eo ſenſu quo dicimus, Mihi placet illud fieri, pro, Sentio illud faciundum. Idem in Terpſichore ἁδήσῃς vſurpat pro Gratificaberis, καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις. i. Et hæc faciēs, Spartanis gratificaberis, A Spartanis gratiam inibis. Idem & pro Aſſentior, in Calliope, ἐγὼ δὲ οὐ τούτου εἵνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἅδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκονται. vbi etiam obſeruandum ἅδοιμι tanquam ab ἅδω barytono. Sic & Euſtathius alicubi Homericum illud ἅδε (in ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων) exponit ἤρεσκε: ſecundum quam expoſitionem ἅδε eſſet præt. imperf. ab ἅδω barytonæ coniugationis, non circunflexæ. Quod autē ad ſpiritum attinet, de eo ambigit Euſtathius. nam quum dixerit tenuari in iis quæ modò ex eo protuli, itidem verò in Od. μ tradat Æolicè tenuari ἀδεῖν, licet ab ἥδω ſit quod aſpiratur: tamen in Iliad. ε, in dubio relinquit annon & ἀδεῖν aſpirandum ſit, & id ex αὐθάδεια probari poſſit, quæ inde ducto nomine dicatur quaſi αὐταρέσκεια. Ego eos ſequor qui ἀδέω, vnde ἄδος ſatietas, tenuant: ἁδέω pro placeo, aſpirant: præſertim quum videam ἁνδάνω (quod præſens in locum ipſius ἁδέω ſubſtituitur à poetis, ſicut & ἥνδανον imperfectum in locum τοῦ ἧδον) paſſim denſo ſpiritu notatū. vt initio Il. α, — ἥνδανε βουλή. aſpirari autem conſtat ex compoſito ἀφανδάνω. Hoc autem verbum ἁνδάνω Euſtathius ab ἥδω vult eſſe, vt λαμβάνω à λήβω: ſed Heraclides apud eum vult ex ἅδω eſſe factum, vt λαμβάνω à λάβω. vt dictum eſt. ITEM Εὔαδεν, id eſt Placuit, Euſtathius ab ἥδω, aut etiā ab ἁδεῖν deduci poſſe ait. AT de Ἅδω, barytonæ coniugationis vide in modò citato Herodoti loco.

Ἅδος, ου, ὁ, Lætitia, Gaudium. Εὐφροσύνη, inquit Etymolog. Idem ἅδον exponit ἀρέσκειαν, id eſt complacentiam, ad verbum. Exponit & κόρον, ἢ κόπον, id eſt ſatietatem, aut laſſitudinem, ſeu defatigationem. confundens ἅδος aſpiratum ab hoc ἁδέω placeo, cum ἄδος tenuato ab ἀδέω itidem tenuato, quod ex ἀηδέω factum eſt, vt paulo pòſt dicetur.

Ἁδοσύνη, ης, ἡ, Voluptas. ἡδονή, Heſ. Idem ET ἁδοναὶ exp. ἡδονήν. ſed ἁδοναὶ habere duntaxat η mutatum in α Dorico more, perſpicuum eſt: at ἁδοσύνη ab ἅδος deriuatum eſt, ἅδος autem ab ἁδέω, quod primitiuum ſit nécne, ambigitur inter grammaticos: vt ex iis quæ modò dixi, ſatis liquet. ego certè eos ſequutus ſum qui primitiuum eſſe nolunt.

C. ΑΥΘΑΔΗΣ, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Sibi placens) Arrogans, Superbus. De eo propriè dicitur qui ſibi placet, ſibi plaudit, ſibi eſt pulcher, (vt quidam dixit) ſic vt cæteros omnes præ ſe contemnat. Sed generaliter etiam extenditur ad ſuperbi ſignificationem. Iſocrates ad Demonicum, ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν. δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. Plut. in Polit. præceptis, οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδὲ αὐθέκαστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ, &c. Ariſtot. Rhet. 1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν· καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Æſchylus autem in Prometheo pag. 55 meæ edit. nomini αὐθάδης adiungit genitiuū φρενῶν, eique opponit ταπεινός. ita enim ibi ipſe Prometheus, Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν, Ἔσται ταπεινὸς, οἷον ἐξαρτ. &c. Quem genitiuum ſuperuacaneum eſſe puto, eodem prorſus modo quo apud Latinos genitiuus Animi

poſt nonnulla nomina vacare comperitur, ex quibus eſt Infelix: ſed apud poetas (quantum meminiſſe poſſum) non apud ſolutæ orationis ſcriptores. Tacitum tamen excipio, qui non iiſdem quibus cæteri aſtrictus ſermonis legibus, etiam Ferox animi dixit: à quo non multum abſuerit Arrogans animi, vel Superbus animi. Cæterùm αὐθάδης in vulgatis lexicis exponitur etiam Cõtumax & præfractus. de qua expoſitione dicam in Αὐθαδιάζομαι. Redditur & Inhumanus apud Ariſtotelẽ, ſed omnino vitioſè, vt docebo in Αὐθάδεια. Eſt autem & manifeſta & extra controuerſiam poſita huius nominis deriuatio, quam & Ariſtoteles affert Ethicorum magnorum lib. 1, vbi αὐθάδης eſſe dicitur αὐτάδης τις, ex eo quòd ſibi placeat, & quidem ita placeat vt etiam congreſſus aliorum vitet, & cum nemine commercium habeat. Quæ tamen Ariſtotelis verba ad propriam ſignificationem reſtringenda ſunt, quum alioqui generalius (vt dixi) accipiatur. Eſt igitur αὐθάδης dictus quaſi αὐτάδης, id eſt αὐτῷ ἁδῶν.

C. Αὐθαδόστομος vide in Στόμα.

Αὐθαδῶς, Arroganter, Superbè. Item Contumaciter, in vulg. lex.

Αὐθάδεια, ET Αὐθαδία, Arrogantia, Superbia: ſed eius propriè qui ita ſibi placet vt cæteros omnes præ ſe contemnat, ſequendo analogiam ſignificationis quæ data eſt nomini αὐθάδης. Plato in epiſt. ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. Quod Platonis dictum multis in locis à Plutarcho celebratur. Idẽ Plut. αὐθάδειαν dicit de militibus parere imperatori recuſantibus. Apud Ariſtotelem Ethicorum magnorum lib. 1, σεμνότης eſt inter αὐθάδειαν & ἀρέσκειαν. vbi perperam redditur αὐθάδεια Inhumanitas, ſicut σεμνότης Humanitas, ab eo qui hæc Ariſtotelis, σεμνότης ἐστὶν αὐθαδείας ἀνὰ μέσον καὶ ἀρεσκείας, interpretatur, Humanitas eſt medium inter inhumanitatẽ & placendi ſtudium: quum vertere oportuerit, Grauitas eſt medium inter arrogantiam & placendi ſtudium. In ſuo autem errore ſibi conſtans nomen αὐθάδης (quod proximè ſequitur apud Ariſtotelem) vertit Inhumanus. Atqui cogitandum fuerat, ea quæ Ariſtoteles dicit, μηδενὶ ἐντυχεῖν, μηδὲ διαλέγεσθαι, non ſolùm ab inhumanitate, ſed etiam à ſuperbia poſſe proficiſci. Vnde & in vernaculo ſermone iis qui ſuo colloquio aut generaliter ſua cõſuetudine & familiaritate non dignãtur quos debẽt, obiicimus, *Vous tenez voſtre grauité*. id eſt (ad verbum) Grauitatẽ tuã tenes. ſed nos *grauité* in eo loquendi genere appellamus vitioſam quandam grauitatem, & à ſuperbia proficiſcentem, ac quaſi σεμνότητα quandam αὐθάδη. Cæterùm quum αὐθάδειαν ita diſtinguat Ariſtoteles ἀπὸ τῆς σεμνότητος, eámque diſtinctionem confirmet receptus paſſim huius vocabuli vſus, (niſi me memoria fallit) miror Iſocratem αὐθαδείαις & σεμνότησι copulaſſe in Archidamo, ita ſcribentem in vltima pag. δόξομεν γὰρ τὸν παρελθόντα χρόνον ἀλαζονεύεσθαι, καὶ τὴν μὲν φύσιν ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις εἶναι, ταῖς δὲ αὐθαδείαις καὶ σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. Sed hoc reſponderi poſſe de loco iſto crediderim: Iſocratem non ita coniunxiſſe αὐθαδείας & σεμνότητας quaſi vtrunque idem valeat & in laude ponatur, ſed perinde eſſe acſi dixiſſet, Eam quam in nobis alii appellarunt, atque adeo eſſe arbitrati ſunt, αὐθάδειαν, alii σεμνότητα. Vt ſit hic ſenſus, Nos neque αὐθάδεις neque σεμνοὺς verè fuiſſe & à natura, ſed ſimulatè.

Αὐθάδεια, Peruicacia, vt Cicero interpretatur, ſcribens, Ægrotationi autem talia quædam ſubiecta ſunt, Auaritia, ambitio, mulieroſitas, peruicacia, liguritio, vinolentia, cupedia. Vbi quæ enumerat vitia, ea ſunt quæ à Stoicis vocantur, φιλοχρηματία, φιλοτιμία, φιλογυνεία, αὐθάδεια, λιχνεία, φιλοινία, φιλοψία. De qua interpr. nominis αὐθάδεια dicam in Αὐθαδιάζομαι.

Αὐθάδεια, (inquit Budæus) opponitur comitati à Theophraſto, eſtque ἀπήνεια τῆς ὁμιλίας, id eſt Dura & inhumana ruſticitas. Quæ tamen Budæi interpretatio illi ſuperiori, qua Inhumanitas eſſe dicebatur, patrocinari nequit: quum hic non diſtinguatur ἀπὸ τῆς σεμνότητος, ſed vocetur inhumana ruſticitas, illorum qui quòd ſibi placeant, cæteros contrà contemnant, inde inhumanè ruſtici euadunt, dum præ arrogantia, ab officiis quæ ciuilitas & ipſa etiam humanitas requirit, prorſus abhorrent.

Αὐθαδιάζομαι, ET Ἀπαυθαδιάζομαι (tanquam ab αὐθαδία non αὐθάδεια) Arroganter me gero, Superbè me gero. A Budæo redditur Pertinaci ſuperbia vtor & contumacia, vt qui ſupplicare iudicibus non ſuſtinet. Affert autem hunc Platonis locum in Apologia, (vnde ſumptum eſt exemplum quod addit, de nolente ſupplicare) τί δὴ οὖν οὐδὲν τούτων ποιήσω; οὐκ αὐθαδιαζόμενος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμάζων. Ibidem compoſito ἀπαυθαδιαζόμενος eadem ſignificatione vtitur. Cæterùm Pertinaci ſuperbia vtor, optimè interpretari mihi videtur Budæus. ſed vt Pertinaci ſuperbia dixit non Pertinacia, ſic maluiſſem Contumaci ſuperbia quàm Contumacia dixiſſet. Semper enim, quoad fieri poteſt, ea vtendum interpretatione cenſeo quæ vnius vocabuli ſignificationem cum alterius ſignificatione non confundat. Quo fit vt αὐθάδης nolim vſquam ſimpliciter Pertinax reddere, nec contumax (vt in vulgatis lexicis) ſed potius Arroganter petinax, aut Arroganter contumax. Si tamen hoc aduerbium omittendum ſit, malim Peruicax, quàm Pertinax, aut Contumax, vt Cicero αὐθάδειαν Peruicaciam interpretatur. Exiſtimo enim nominibus Peruicax & Peruicacia includi aliquam arrogantiæ ſeu ſuperbiæ ſignif. potius quàm illis.

Αὐθαδίζομαι, idem. quod Budæus ex Gregorio contra Iulianum affert, exponens Pertinaciter reſiſto: in hoc loco, φιλεῖ γὰρ τὰ γενναῖα φρονήματα πρὸς τὸ βίαιον κρατοῦν αὐθαδίζεσθαι. Ego, quod verbo Reſiſto vſus eſt Budæus, valde probo, (quum iungatur præpoſitioni πρὸς) ſed maluiſſem dicere Pertinaci ſuperbia reſiſto, ob eã quam modò attuli rationem.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ, Arrogantia: vel potius, Arrogans dictum, ſeu factum. Æſchyl. Prom. pag. 59, Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν Ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας hiſce arrogantibus dictis.

C. Ἐπαυθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι. niſi quòd præpoſitio vim ſignificationis augere videtur. In vulgatis lexicis exponitur In eadem pertinacia perduro. ſic & in Περιαυθαδίζομαι, præpoſitionem intẽſiuam duntaxat eſſe crediderim: ſi quidem vera eſt Suidæ expoſitio, περιαυθαδίζεται explicantis, ἐν ὑπερηφανίᾳ διαστρέφεται, vel μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ. AT in Ὑπαυθαδίζομαι contrà minuit ſignificationem præpoſitio. ſonat enim (vt opinor) q. d. Subarroganter me gero.

Ἄδην, ET Ἄδδην aduerb. Affatim, Abundè, Ad ſatietatẽ vſque. Cuius etyma apud grammat. diuerſa reperiuntur. Etymologiſtes deriuat ab aduerbio δήν, quod ſignificat diu, (vt præfixo α cõgregãdi ſignificationẽ habente, & cum pleonaſmo literæ δ, fiat ἄδδην) ponens tamen & alias deriuationes. Euſtathius ἄδην vult ſignificare propriè Ad ſatietatem vſque: & cognationem habere cum verbo ἀδέω ac nomine ἄδος tenui ſpiritu notatis, exiſtimat: vnde & ſimplici δ ſcribi mauult, ſicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortaſſe ab ἀδέω deriuatum eſſe ἄδην: quum tamen in Iliad. μ, tradat ab ἅδεν, id eſt ἤρεσεν, placuit, ἄδην deductum eſſe, ſicut & ἄδος. Idem in illum verſum Iliadis ε, Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἐδμεναι ἄδδην, annotat quæ ſequuntur, Ἄδην autem pro Abundè, Nicias quidem tenuat, geminans δ propter metrum, vt in κύων ἀδδεές: Ariſtarchus autem vnico δ ſcribit, & correptè, & denſo ſpiritu. aſpirans etiam ἅδε (pro Placuit) & ἅδος Satietas. Hæc Euſtath. qui alio præterea loco ex Rhet. lexicis refert, ἄδην eſſe Atticam vocem, pro δαψιλῶς, vnde ſit ἀδηφάγος, & ἄδις. quod qui dixerunt, non videntur ἄδην pro deriuatiua ſed pro primitiua voce habuiſſe. Cæterũ notãdũ eſt, ἄδην nõnunquã abſolutè poni, nõnunquã habere caſum, videlicet genitiuũ. Abſolutè ponitur in loco ex Iliad. ε modò citato: at cũ genitiuo, eiuſdẽ Il. τ, — ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. & Od. ε, — ἄδην ἐ-

λάαν καλότητος. Plato in Charmide, ἐπειδὴ τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν. Sic dicitur & ἄδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Frequenter in proſa etiam ſine caſu ponitur, vt apud Suidam partim ex Herodoto, partim ex non nominatis autoribus aliis, ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες. Item, οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο. Itē, ἄδην καὶ ἀπείρως αὐτῶν ἐσοίνου. Itē, οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἄδην ἐνεπίμπλαντο. Item, ἐν ἑορταῖς γινόμενοι τὸ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν. Sic etiā ignis ibidem dicitur ἄδην ἐπινέμεσθαι τὰς οἰκίας, ad ſatietatem vſque abſumere ædes. Quod ad ſcripturā attinet, primùm, tenuari debere, ex vetuſtis codicibus liquet, qui omnes vno conſenſu tenuāt. debere autē ſimplici δ ſcribi, oſtendūt infiniti propemodum loci poetarum, primam ſyllabam corripientium. quinetiam ipſe Homerus in omnibus aliis locis præterquam in illo — ἐδήδοται ἄδην, corripit. Vt verò metri gratia produci poſſet, geminarūt quidā eo loco δ: quos primos ſuſpicor occaſionem huic ſcripturæ dediſſe. Sed nihil neceſſe erat produci α eo loco, quum Homerus alibi eadem vſus ſit licentia. vnde etiam Ariſtarchus cenſebat correptè poſitum eſſe α ibi quoque. Certè non modo Homerum in aliis locis corripuiſſe α in hac voce, ſed alios omnes poetas, comperio. Dion. De ſitu orbis, Γαῖαν καλὰ νέμοντες ἄδην βεβαρηότα μαλλοῖς. Oppianus κυνηγ. 1, Εἴαρι γὰρ βοτανῆσιν ἄδην ποιηφάγος αἶα, &c. Sic & ἀδηφάγος prima breui paſſim inuenio: vt mox dicam. Sed obſeruandum eſt, in illo Dionyſii loco aſpiratam eſſe primam huius aduerbii literam in editione patris mei: quæ ex vetuſtiſſimis exemplaribus (cuius rei ſum oculatus teſtis) aſpirationem illam accepit. & Euſtathius ipſe eo loco Atticos ſolere aſpirare admonet. Exponitur etiam ἀθρόως, item ἀδεῶς ab Heſychio: quo modo quædam ex præcedentibus accipi poſſunt. HINC Ἀδηφάγος, SIVE Ἀδδηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad ſatietatem & libitum comedens, Qui quoad libitum eſt comedit, Vorax, Edax, Helluo. Theocritus, Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν; Oppianus Halieut. 2, Ἔξοχα γὰρ περὶ πάντας ἀδηφάγος οἶστρος ἐλαύνει. Athenæus libro 10 Alcmanem poetam dicit ἀδδηφάγον fuiſſe: de quo paulo pòſt, τάχα δὲ πλέος ἔπνιο, οἷα ὁ παμφάγος Ἀλκμάν. Et paulo pòſt neutro genere ſubſtant. κἂν τῷδε ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀδδηφάγον, voracitatem ſuam. Et metaphoricè apud Ariſtophanem Nebulis (ſeu, vt Suidas habet, apud Alcæum) λύχνοι ἀδηφάγοι, i. οἱ πόται, inquit Euſtath. Lychni bibuli, qui multum olei deuorant. At ἀδηφάγοι ἵπποι (vt idem Euſtathius ex Rhetorico lexico affert) equi πλεῖοι, & ἀγωνισταὶ, vt Suidas addit: Equi curules, qui magnis ſumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur: ſicut & ἀδηφάγον ἅρμα, Currus huiuſmodi equorum. De quo Eraſmus in Prouerbiis, Currus edax. Et apud Lyſiam ναῦς ἀδηφάγος, ἡ τὸν μισθὸν λαβοῦσα ἐντελῆ: cui plenum dabatur ſtipendium. Sicut & ἀδηφάγοι τριήρεις apud Suidam αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, quæ multum abſumunt & quaſi deuorant: in quas magni erogantur ſumptus. VNDE Ἀδηφαγῶ SIVE Ἀδδηφαγέω, ῶ, Ad ſatietatem vſque comedo, Vorax ſum. Alciphr. ep. 21, χρῆσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ ἀδηφαγοῦντα & καθηδυπαθοῦντα μετά τε ἡμῶν μετά τε ἑταίρων. Iſocr. in Archid. ζεύγη μὲν ἵππων ἀδηφαγούντων ἐπαγαγεῖν ὀρᾶσθαι τρέφοντας. Vbi tamen ἀδηφαγοῦντα accipi poſſit vt ἀδηφάγοι ἵπποι paulo antè. ET Ἀδηφαγία SIVE Ἀδδηφαγία, ας, ἡ, Eſus ad ſatietatem vſque, Voracitas. Athenæus lib. 10, ex Polemone ſcribit, παρὰ Σικελιώταις ἀδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ Σιτοῦς Δήμητρος ἄγαλμα. Et apud Suidam, ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξηχθέντα, de corporibus quæ ibi dicuntur τρυφηλὰ καὶ ὀρηκῶν ὄγκων μεστά. Callimachus, Παύσατ' ἀδηφαγίας. Oppianus Hal. 3, plurali vſus eſt, Λαιμάργοις ἀπὸ ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ: quo loco in vetere quodam codice δ duplicatum vidi, licet contra metrum: vnde apparet ſcripturam hanc olim receptam fuiſſe.

Ἀ Δ Έ Ω, Fut. ήσω, Præt. ηκα, tenuato α, Tædio afficior propriè præ defatigatione. Vnde Odyſſ. μ, Οἳ ῥ' ἑτάροις καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. & Il. κ, Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Id eſt, Labore fatigati & inſomnia. κεκμηκότες, δαμασθέντες exponit Etymol. id eſt, fatigati, domiti. Item ἀδημονοῦντες & ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, id eſt Sibi diſplicentes & tædio affecti præ labore & laſſitudine. Ego explicandum puto, E labore languentes: vt Cicero dicit Lāguere è via. At Odyſſ. α, — μή ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήσειεν. id eſt ἀηδισθῇ, ἀηδῶς διατεθῇ, contriſtetur & offendatur. Volunt enim ἀδέω dictum eſſe quaſi ἀηδέω. Habetur autem ἀδδηκότες & ἀδδηκότας & ἀδδήσειεν cum gemino δ, in multis Homeri editionibus: quum tamen apud Euſtathiū ſit ſimplex. ac fortaſſe literā δ geminarūt in hoc verbo qui ab ἄδην deduci exiſtimarunt (de qua deriuatione ambigit Euſtathius) ſcimus enim ἄδδην etiam ſcribi ſolitum, duplicata illa litera. Verùm quid dicent de ἄδος nomine hinc deriuato? cur non & ipſum geminationem illius literæ ſeruabit? Significat autem ἄδος ſatietatem, (ab ἀδέω deductū) vtpote quod propriè tædium ſignificet ſatietatem ſequens: id eſt faſtidium.

¶ Ἀδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui præ dolore animi concidit, Qui præ faſtidio & quaſi nimia dolorum ſatietate fatiſcit. ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷα καί τινος κόρου (ὃς ἄδος λέγεται) ἀναπεπτωκώς. Euſtathius.

Ἀδημονέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Animo concido, Terreor ſeu Terrefio, Paueſco. Demoſthenes, ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plutarchus in Antonio, Κλεοπάτραν περιέμενε, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἠλᾶτο. id eſt, Cleopatram expectabat, & in loco cōſiſtere non poterat & ibi cōſtare, præ impatientia pruriginis, Angente animum expectatione oberrabat. Hæc Budæus. Xenophō dixit ἀδημονοῦσαι τὰς ψυχὰς, Hell. 4. Euſt. nomē illud ἀδήμων fingit (ex ἀδῆμαι prima præteriti paſſiui ab ἀδέω, factū) vnde ἀδημονέω deriuetur.

Ἀδημονία, ας, ἡ, Anxietas animi, Mœror ingens & triſtitia. Plutarchus in Numa ἀδημονίαν ψυχῆς dixit ægrum animum, vt Budæus interpretatur: vbi ait, οὐκ ἀδημονίᾳ τινὶ ψυχῆς καὶ πλάνῃ τὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπολέλοιπε βίον.

Ἀδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Iniucundus, Inſuauis. Heſych.

Ἄδος, εος, τὸ, (vel Ἄδος, ἄδου, ὁ, iuxta Etymol.) Satietas, Defatigatio: quæ eſt laboris velut ſatietas. Il. λ, de lignatore ἐπεί τ' ἐκορέσατο θυμὸν Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Vbi notat Euſtathius ἐκορέσατο eſſe ἑρμηνευτικὸν τοῦ ἄδος: ac corripi α in hoc nomine, quum in ἀδέω producatur, vtpote per craſin facto ἀδέω ex ἀηδέω. Cæterùm à verbo ἀδέω Euſtathius deducit nomen ἄδος: alii contrà à nomine deriuatum eſſe verbum exiſtimarunt. Sed rectius Euſtathius, ſi modò ἀδέω quaſi ἀηδέω dici conſtet. Nonnulli verò ab ἄδην deduxerūt hoc nomen ἄδος: quidam & ab ἀδέω. ‖ Ab Heſychio exponitur quoque ὄξος, id eſt acetum, citante Dinolochum: quæ expoſitio ſuprà data fuit vocabulo ἥδος.

Ἀδαῖος, ου, ὁ, Abundans, Largus. ἀδαιόν, ab Heſychio (apud quē fortaſſe malè ἀδαιὸν pro ἀδαῖον) exponitur δαψιλές. Idē habet, Ἀδαία (pro quo lege ἀδαῖα, mutans acutū in circunflexū) εἰς κόρον ἄγοντα, id eſt ſatietatem adducentia: ab ἄδειν. At Sophron (inquit) ἀδανὸν dixit τὸν ἀηδῆ, id eſt tædioſum, moleſtum. Ex Rhetorico autem lexico citat Euſtathius, ἀδαῖον apud Sophronem eſſe τὸ εἰς κόρον ἔργον. vbi fortaſſe reponendum ἄγον pro ἔργον. vt ſit ἀδαῖον, τὸ εἰς κόρον ἄγον: quemadmodum Heſychius ἀδαῖα explicat εἰς κόρον ἄγοντα, non hunc tamen ſed alium vſum huius vocis ex Sophrone proferens. nam pro ἀδανὸν puto legendum ἀδαιόν, vel potius ἀδαῖον. quum explicatio hæc ἀηδῆ optimè conueniat cum eo quod dictum eſt ἀδέω (vnde ἄδος deinde ἀδαῖος eſt factum) dici tanquam ἀηδέω. At verò ἀδανὸν quorſum miſceretur cum ἀδαιόν? Certè potius ἀδανὸν poſuiſſet Heſychius cum ἀδανὲς, quod non multo pòſt habetur, in ſua ſecundum ordinem alphabeticum ſede, exponitúrque ἀπρονόητον.

Ἀ Δ Ω. Fut. ἄσω, Satio, Expleo. Homerus Iliad. ε, — αἵματος ἆσαι Ἄρηα. id eſt χορτάσαι, κορέσαι, πλησμῶσαι. Il. τ, Ὄψον τ' ἄσαμι τέρπεσθαι μεμαῶν, καὶ οἶνον ἐπισχών. In paſſiua voce idem ſignificat. Il. τ, Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. Alexiph. Ἆσαι δή ποτ' αἰοῖο μογοστόκου ἀνῖῃ. id eſt κόρεσον. ſchol.

A ¶Ἄση,ης,ἡ, Faſtidium, (quod ſæpe conſequitur ſatietatē) Item Nauſea. ναυτιῶδές πάθος καὶ κνῆσις τοῦ στομάχου. Dioſc. ἀνορεξίαν ἰῶνται καὶ στομάχου ἄσην θεραπεύουσι. Quod Plin. vertit, Auiditatē cibi faciunt, faſtidiū detrahunt. De animi etiam moleſtia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Sappho, Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Volūt quidam eſſe idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἀλύει, id eſt ἄλυσις ſiue ἄλυξις καὶ ῥιπτασμὸς σώματος ἀσωμένου, vt Galen. explicat, Inquietudo iactatióque corporis.

B Ἀσηρὸς,οῦ,ὁ, Faſtidium afferens, Moleſtus. VNDE Ἀσηρῶς, aduerbium, Moleſtè, ἀχθηρῶς.

Ἀσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Faſtidio & nauſea laborans, Ex repletione cibum faſtidiens. εἴ τις ἀλγοίη κεφαλὴν, εἰ μὴ ἀσώδης εἴη καὶ καρδιώσσοι, κελεύειν ἐμεῖν. Gal. in Præd. Hippocr. δηλαδὴ μὴ γινομένων ἀσωδῶν τῶν καμνόντων, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, Nauſeoſæ affectiones, vt quidā exponunt. Nauſeoſa etiā res ἀσώδης dicitur, vt κρόμμυον ἀσῶδες apud Dioſc.

Ἀσάομαι,ῶμαι, F. ήσομαι, Nauſeo, Faſtidio laboro. vnde Ἀσᾶται apud Hipp. quod Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit πυροῦται, item περισκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται. Et ἀσώμενοι idē C quod ἀσώδεις. Gal. lib. 7, κατὰ τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi moleſtia. vnde apud Herod. ἀσηθεῖη τὴν ψυχήν. & Ἀσηθεὶς, λυπηθεὶς, Heſych.

Ἀσαίνω, & Ἀσάζω, idem quod præcedens, apud Heſych.

ἈΔΙΝΟ`Σ, οῦ,ὁ, Confertus, Denſus. vt ἀδιναὶ μέλισσαι, dēſæ apes, i. (vt quidam exp.) quæ dēſo agmine volant. Nam Il. β, — μελισσάων ἀδινάων ſchol. exponit ἀθρόως πετομένων, cōfertim volantiū. Sic & Etymol. Sed tamen cōfertæ ſunt apes etiam quando non volant. Sic eodem libro, μυιάων ἀδινάων, Etym. ait eſſe ab ἄδην, ſignificāte ἀδιαλείπτως, i. D Semper & nulla cum intermiſſione. Vnde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, Continuus, & intermiſſionē non habens. Euſtath. quoque ait ab ἄδην deriuari, vnde & quoſdam aſpirare voluiſſe ἁδινὸς, quòd ἅδην ſecundum Atticos aſpiretur.

Ἀδινὸς γόος, Cōfertim veniens gemitus, ἀθρόως ἐρχόμενος, inquit Heſych. Eſt autem apud Hom. Il. ψ, — ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, quæ verba ſæpe repetūtur. Sic & ἀδινὸν γοόωσα, Od. δ: & Il. ψ, ἀδινὰ στεναχίζων. quib' in locis ἀδινὸν & ἀδινὰ aduerbialiter poſita ſunt pro ἀδινῶς. ‖Sic ἀδινὸν κῆρ E Heſychius vult eſſe ἣν τὴν συνεχῶς λυπουμένην, id eſt, animum qui aſſiduè contriſtatur, vel πυκνὴν ψυχὴν, vbi πυκνὴν eum accipere exiſtimo pro prudente, vt quum dicitur πυκνὴ βουλὴ, prudens conſiliū. Alioqui non video quid πυκνὴ ψυχὴ ſignificare poſſet. i. ad verbum, dēſus ſeu confertus animus. Eſt autem Od. τ, — ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. ‖Idem ἀδινὸν exponit οἰκτρὸν, γοερὸν, i. miſerabilē, lamentabilem, gemitus afferentē, ſeu gemitu dignū. quæ ſignificatio fortaſſe occaſionem ſumpſit ex eo quod Homer. γόον, i. gemitū ſolet ἀδινὸν dicere ἐπιθετικῶς, vt modò oſtēſum eſt. F Euſt. ἀδινὸν στοναχῆσαι exp. οἰκτρὸν, i. miſerabiliter. nā aduerbialiter ponitur hoc nomē. Sed malo ἀδινὸν pro ἀδινοῖς γόοις, i. cōfertis & denſis gemitibus. Soph. Trach. ἧπου ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, confertis & dēſis vel miſerabilibus lacrymis. Apoll. Arg. 3, Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ, miſerabili, lamentabili ſermone. Eodem libro, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς, tori miſerabilis, eo quòd ab amante deſereretur. Et lib. 4, Ὣς φάτο λισσομένη ἀδινῇ ὀπί. vbi tamen ſchol. exponit ἀσθενεῖ, nimirum præ ſiti.

G Ἀδινὸς, pro ἡδὺς (inquit Euſtath.) Suauis, Iucundus. vt — σειρήνων ἀδινάων. Cum hac autem ſignif. puto ab ἅδος potius deduci, i. gaudium, quàm ab ἄδην: ideóque aſpirandum eſſe, ſi ἅδος aſpirari debere dicamus.

Ἀδινὰ μῆλα, (Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι) Oues non magnas exponit Etym. Heſychius habet, ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκῳ μὴ μεγάλα, id eſt quæ domui nō ſunt magnæ. At Didymus ait eſſe λεπτὰ, i. graciles, reſpectu videlicet boum. (aut ἀδινὰ pro ἀδινῶς, id eſt aſſiduè, vel crebró) Sic H Tharræus apud Apollonium Argon. 1, ἀδινὰ κνώσσουσα exponit λεπτὰ καὶ οὐ βαθέως, Leuiter & non profundè, vt ſchol. annotat, qui in contraria ſignificatione accipit. ‖Idem Etymolog. ἀδινὸν vult ſignificare etiam ἁπαλὸν, id eſt molle & delicatum. Et Heſych. ἀδινάων (ex Home-

A ricis locis opinor, μυιάων ἀδινάων, & μελισσάων ἀδινάων) exponit duobus modis, ἀθρόων, item ἁπαλῶν. ‖Idem Heſychius ἀδινὸν vult ſignificare etiam λευκὸν, id eſt album. Sed hæ poſtremæ tres ſignificationes, cui etymologiæ poſſint congruere, viderint illi aut qui illos ſequi volent.

Ἀδινῶς aduerb. Confertim. vnde COMPAR. ἀδινώτερον, magis confertis gemitibus. Od. π, Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ, vt expoſui modò ἀδινὸν στοναχῆσαι. Vel ἀδινώτερον miſerabilius, cum Euſtathio. ‖Idem vult ἀδινῶς ſi- B gnificare ἠρέμα. Il. τ, Μνηστήρων δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε. vbi tamen in paruis ſcholiis exponitur Confertim & miſerabiliter exclamauit.

Ἥβη, ης, ἡ, Pubes, Pubertas. Nam vtroque modo interpretatur Celſus apud Hippocratem, quum περὶ τὴν ἥβην προσάγουσι, reddit, Incipiente iam pube, item Circa pubertatem. Sed hoc ſciendum eſt, ἥβην ſignificare & pubem, id eſt pilos qui pudendis ſuccreſcunt, & locum in quo ſuccreſcunt: & ætatē qua ſuccreſcere incipiunt, videlicet annum decimumquartum in mari- C bus, duodecimum in fœminis. Xenophon Apomn. 2, de Hercule, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, id eſt Quum primùm pubeſceret, Cicerone interprete. Frequens eſt autem apud poetas quoque hoc nomen (ſicut & ab eo deriuata) & nominatim apud Homerum, qui ſæpe ἥβης μέτρον appellat periphraſticè ipſam ἥβην. Apud eundem (ſicut & apud Heſiodum) legitur ἥβης ἄνθος. & apud Sophoclem ἀκμὴ ἥβης. Verùm de hoc admonendos lectores cenſeo, Homerum, ſicut & cæteros poetas, pubertatis tempus longius extendere, & quidem vſque D ad ætatis florem interdum. Homerus certè non ſolùm αἰζηοῖς tribuit ἥβην, ſed etiam νεωτέρῳ προφέροντι ἱππηλάτῃ: addēs ἥβην eius eſſe χαριεστάτην, Odyſſ. κ. Atque adeo Iliad. ν ſcribit, Καί δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε (vel ὅτι) κράτος ἐστὶ μέγιστον. vbi ſcholiaſtes exponit τὸ ἀκρότατον τῆς ἀκμῆς. At verò in ſoluta oratione ſuam ſignificationem vtplurimum retinet ἥβη, præſertimque in hoc genere loquendi hiſtoricis vſitato, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, &c. his enim declarantur Qui ante annos decem pubertatē exceſſerunt, & Qui ante annos quin- E decim: Seu, Qui decimū, qui item decimumquintū à pubertate agunt annum. Xenophon Hellen. 3, ἐκ δὲ τῶν ἱππέων ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς. Seruarunt autem Lacedæmonii præſertim hūc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari: & primus quidem ac ſecundus delectus habebatur eorum quos dixi, videlicet primus eorum qui erant δέκα ἀφ' ἥβης, ſecundus eorum qui πεντεκαίδεκα: at tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα: quintus & poſtremus, (nec niſi rebus in ſummum diſcrimē adductis) eorum F qui τετταράκοντα (quod ætatis tempus qui exceſſerant, in militiam extra patriam proficiſci non cogebantur: vt ex Xenophonte in Hellenicis diſcimus. Idem libro Hellen. 6, ἐκ δὲ τούτου φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν, μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Vbi lapſum eſſe Bud. pag. 984, interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis quæ modò dixi, ſatis liquet. Cæterùm ἥβην in proſa ſuam ſignificationem retinere vt plurimum dixi, non autem ſemper, reſpiciens cum ad alios locos, tum ad hunc Thucydidis, libro 2, pag. 63, G αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει. vbi ſcholiaſtes ἥβην in decimo octauo ætatis anno conſtituit. ‖Ἥβην κτηνῶν etiam, id eſt iumentis, tribui ab Heſiodo, teſtatur Euſtathius. Addit verò tribui & φυτοῖς, quòd ἡβῶσαι dicantur ἡμερίδες ab Homero. Cæterùm ab ἥδω deducit hoc nomen Euſt. afferens ad confirmationē illud χαριεστάτη ἥβη, quod ex Homero protuli ſuprá. Addi verò poſſit & πολυήρατος H ἥβη ex eodem, & eodem pertinens: ſi quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum ſit, quorum & Euſtathius autoritatem affert. Hoc certè perſuaſum habeo, aut nullam, aut hanc eſſe eius etymologiam. nam præ hac ridiculæ videntur illæ quas addit Etymologiſtes. Sed quid obſtat quominus in primitiuorum numero vocabulum hoc ponamus?

Ἥβη, Oblectatio ſeu voluptas conuiuialis. Schol. Ariſtoph. A

Ἥβη præter illas tres ſignif. ſumitur & pro dea pubertatis, quæ Lat. Iuuentas, teſte Cicerone. Interdum vero & Hebe, ſeruato nomine Græco. Hom. Il. ε, Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν. Facit autem illã Iouis & Iunonis filiam, ſicut & cæteri poetæ: ſed vult præterea eſſe vxorem Herculis: in quo ei non aſſentiũtur poſteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis miniſtrantem. Lege Euſt.

C. Ἀκρήβος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀκρήβης, ου, ὁ, Qui eſt in ſummo pubertatis, Qui eſt in prima pubertate. Vel, Qui primam pubem habet. ὁ ἔχων τὸ ἄκρον τῆς ἥβης. vel ὁ ἐν ἄκρῳ τῆς ἥβης. Vtitur autem τῷ ἀκρήβος Theocr. B

C. Ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem nondum attigit, Qui duodecimum annum non exceſſit: vt ſchol. exponit apud Theocr. Id. η, Ἄμφω τώγ' ἤτην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω. Virgilius tamen imitans dicere maluit, Ambo florentes ætatibus. Eſt AVTEM Ἄναβος Doricum pro ἄνηβος.

C. Ἄφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem exceſſit. At Depubes apud Lat. dicitur Cui ad pubertatem venire non licuit. Apud Suid. poſt ἀφηλικέστερος, &c. antè ἀφλοιάζω legitur ἄφηβος, ἀπωθής: pro quo ſcribendum eſt ἄφημος: & tunc ſuo in loco erit, & expoſitio conueniet. C

C. Ἔνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in pubertate eſt, Puber, Qui decimumquintum annum egreſſus eſt. oppoſitum τῷ ἄνηβος. Theocr. ſchol.

C. Ἔξηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem exceſſit. Æſchyl.

C. Ἔφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ad pubertatem peruenit: ſeu Qui in ipſa eſt pubertate, & pueritiam exceſſit, Puber, Adoleſcens vſque ad virilem ætatem, vt B. exponit. Quod de virginibus etiam dici tradit Heſychius. Incipit fœmina ἔφηβος eſſe poſt completum annum duodecimũ: maſculus poſt decimumquartum, vt ex Theoph. Inſtitut. ciuil. annotatur. A Cẽſorino ætas ea tribuitur anno decimoſexto, vt videre eſt in ἐξέφηβος ſequente. Athen. lib. 12, τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἀλουργίδας φορεῖν. Xen. Pæd. 1, ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Ibidem, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται. Herodian. lib. 3, ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, filios iam puberes. Autor Axiochi, ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐφήβους ἐγγραφῇ, quum aſcriptus fuerit inter ephebos. Laert. 302, ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, exceſſit ex ephebis. Lucian. ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, adoleſcentum virginúmque ſerie cõſtat per manus reſte ducta alternantium. B. interpr. ‖ Ἔφηβος dicebatur etiam poculum quoddam quod ὀρύσιχος, & ſecundum Euſt. ἐμβαθυχύτας alio nomine appellabatur: de quo ſuprá. Athen. lib. 10 & 11. At ſchol. Ariſtophan. in ὀρύσιχος, addit ita appellatum quòd ἥβην antiqui vocarent τὸ τέρπεσθαι καὶ τὰς εὐωχίας. AT Ἐφήβη à Platone comico vocatur κρόκη. Poll. l. 7. D E

C. Ἐξέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem exceſſit. Cẽſorinus De die natali, capite 5, De tertia autem ætate adoleſcentulorum tres gradus eſſe factos in Græcia, priuſquam ad viros perueniatur: quod vocent annorum quatuordecim, παῖδα: μελλέφηβον autem, quindecim: deinde ſedecim, ἔφηβον: tunc ſeptendecim, ἐξέφηβον. F

C. Μελλέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem ingreſſus eſt, Pubertati proximus, ὁ μέλλων εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους. Cenſorinus De die natali cap. 5, μελλέφηβον vocari ſcribit eum qui annorum eſt quindecim. Euſt. ex quodam non nominato autore, de ætatibus, τὴν δὲ ἑξῆς [poſt παῖδας] ἡλικίαν, πάλληκα καὶ βούπαιδα καὶ ἀντίπαιδα καὶ μελλέφηβον ἐκάλουν. G

C. Συνέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà pubeſcit, Pubertatis & adoleſcentiæ ſocius, Æqualis.

Ἐφηβότης, ητος ἡ, Pubertas. Theophil. Inſtitut. ciuil.

Ἐφηβία, ας ἡ, Idem. Ephebia, Prima ætas adoleſcentiæ, & extrema pueritia, vt Donatus docet. Ἐφηβία (inquit Bud.) Pubertas, Adoleſcentia. Status eſt τῶν ἐφηβευόντων. Artemid. Onirocr. 30, σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία κανὼν ἐστὶν ὀρθοῦ βίου τινος καὶ ὑγιοῦς. Tempus erat annuum, vt ibidem ſignificatur, & in chlamydibus erant. Hæc Bud. H

Ἐφηβικός, οῦ, ὁ, Ad ephebos ſeu puberes pertinens. vt ἐφηβικὰ παιδία apud Poll. Item ἐφηβικὸς in theatro locus ille dicebatur qui ephebis attributus erat ad ſpectandum, ſicut βουλευτικὸς, qui βουλευταῖς: vt tradit Ariſtoph. ſcholiaſt. & Poll. Et τὸ ἐφηβικὸν neutro gen. Ipſi puberes, Ipſa pubes, vt τὸ στρατιωτικὸν, ipſi milites, & τὸ δορυφορικὸν, ipſi ſatellites ſeu ſpiculatores. Luc. A

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, Ephebeum. Vitruuius lib. 5, cap. 11, de palæſtrarum ædificatione, In duplici autem porticu collocẽtur hæc membra: ephebeum in medio, (hoc autem eſt exhedra ampliſſima cum ſedibus, quæ tertia parte longior ſit quàm lata) ſub dextro coryceum. Exponitur autem in vulgatis lexicis Locus puberibus exercẽdis conſtructus. Niſi fortè aliquis malit eſſe locum ad ſpectandum, vt dicitur ἐφηβικὸς τόπος in ſcena. B

Ἐφηβεύω, F. εύσω, Pubertatẽ ago, Pubeſco, ſeu Puber ſum. Artemid. Onirocr. 1, p. 29, ἐφηβεύειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται. Idem 30, εἰ δέ τις γεγονότα υἱὸν ἔχων ἴδοι τὸν ὄνειρον, οὐχ αὐτὸς ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβεύει. VNDE Ἐφηβεία, ας, ἡ, q. d. Pubeſcentia, Ipſe actus pubeſcendi. ſeu Pubertas, Adoleſcentia. Idem quod ἐφηβία. Epigr. ET Συνεφηβεύω, Vnà pubeſco ſeu adoleſco. Plutar. Polit. Præcept. τὸ συστρατεύσασθαι καὶ συνεφηβεῦσαι, φιλίας ἀρχὴν πεποιημένοι· τὸ δὲ συστρατηγεῖν καὶ συνάρχειν, ἔχθρας αἴτιον λαμβάνοντες. C

C. Ἐφήβαιον, ου, τὸ, Pubes, Pecten .id totum quod eſt ab hypogaſtrio vſque ad pudenda, vt ſcribit Ruffus. Dicitur etiam ἥβη, & ἐπίσιον, vt Gorr. docet. Pollux dicit vocabulũ hoc, medicorum eſſe proprium: idem ſignif. quod ἥβη & ἐπίσιον, vt iam etiã oſtenſum eſt. Dioſcorides lib. 1, cap. 3, de meo, παιδίων δὲ καταπλασθεῖσαι ἐφηβαίοις οὖρα ἄγουσι. De quo Plinius lib. 20, cap. 23, Infantibus cũ apio illitum imo ventri vrinas mouet. Ἐφήβαιον à Budæo exponitur Ventrale, Velamẽtum pudendorũ, & idem quod κῆπος in illo Theodori apophthegmate quo Stilponem dicentem Phidiæ Mineruã nõ eſſe θεὸν ſed θεάν, interrogauit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο. Ab Heſychio certè κῆπος exponitur τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν: vt ἐφήβαιον hîc ſit Velamentum quod τῇ ἥβῃ obtenditur ſeu prætenditur: illic autem pars corporis quæ τῇ ἥβῃ incumbit, id eſt imus venter. D

C. Παρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem exceſſit, Cuius ætas defloruit. Epigr. πάρηβα χορεύματα, ſenilia tripudia.

C. Πρόσηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Adoleſcens, Puber, Qui pubertatem iam attigit. v. l. E

C. Πρωθήβης, ου, ὁ, ET Πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primos pubertatis annos agit ſeu ingreditur, Puber, Adoleſcẽs. Iliad. θ, Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας. Odyſſ. θ, ἀμφὶ δὲ κοῦροι Πρωθῆβαι ἵσταντο. Odyſſ. α, Τῷ ὥς ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. Vbi Euſtath. dicit fœmin. hoc eſſe à πρώθηβος, Atticè, ſicut ἀθανάτη ab ἀθάνατος, & ἀποινήτη ab ἀποίνητος. Appian. apud Suidam κατέλεγε πρωθήβας οὐ πρὶν πολέμου πεπειραμένους.

Ἡβηδὸν, Iuueniliter, Puberum more, Petulanter. μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας. Suid. apud Herodotum. ‖ Ἡβηδὸν accipitur etiam eo modo quo πανδημεὶ, & Viritim apud Latinos, id eſt καθ' ἡβῶντας, (vt dicitur κατ' ἄνδρας) Per totam pubem, Complectendo totam pubem. Herodotus Eratone, Συβαρίται γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο, i. (Bud. interpr.) Omnes puberes raſitare capita inſtiterunt, magnúmque luctum præferre. Lucianus, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἡβηδὸν ἅπαντας ἀπέσφαξαν, ὀργὴν ποιούμενοι τῷ μὴ τοῖς σφῶν ὑποταχθῆναι λόγοις, Omnem pubem. Philo De vita M. lib. 1, ἀποκτείνειν ἡβηδὸν ἀφηνιάζουσαν [πληθὺν] Vniuerſam pubem. Et lib. 3, ἀναιροῦσιν ἡβηδὸν εἰς τρισχιλίους τῶν πρὸ μικροῦ φιλτάτων, Puberes numero ad tria millia, paulo antè cariſſimos obtrũcant. Rurſum l. 1, τῶν ἐχθρῶν ἡβηδὸν ἀναιρεθέντων, omni hoſtium pube occidione occiſa. F G

Ἡβάω ET Ἡβάσκω, F. άσω, ET Ἡβώω, poeticè, Pubeſco, Adoleſco. Odyſſ. ξ, Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Heſiod. Erg. Ἀλλ' ὅταν ἡβήσῃ καὶ ἥβης μέτρον ἵκηται. Xenophõ Pæd. 8, πῶς τε ὢν τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ καρπώσασθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις τέλειός τε αὖ ἦν γενόμενος τὰ ἐν ἀνδράσι. Thucydides libro 5, ἀπέκτειναν τῶν Μηλίων ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον. Æſchines, ὅσοι ἤδη διετὲς ἡβῶσι, qui iam biennium agunt ſupra pubertatem. ‖ Et metaphoricè apud Euripidẽ, ἡβᾷ σοι κακὸν, Malum tibi ado- H

leſcit, id eſt Inualeſcit, Creſcit. ‖ Ab Heſychio expo- A
nitur etiam ἀκμάζειν, μεθύσκεσθαι.

Ἡβητήρ, ῆρος, ὁ, Qui pubeſcit, Puber, in Epigrã. Per ἡβητῆρας Suidas videtur intelligere lanuginẽ, ſeu pilos qui in pubeſcentibus erumpunt.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, à Suida exponitur παιδευτήριον. v. I. Ludus literarius, Locus exercitii literarii adoleſcentũ. ‖ Exponitur etiam ἑστιατήριον ab Heſ. (item καταλυσις) Locus amœnus, comparatus ad conuiuia agitanda (quales ferè villæ apud Romanos, aut gymnaſia, vt quidam volunt) Plut. in Pomp. de Demetrio, εἰς Ἰταλίαν ἐπανεληλυθὼς ἐκέκτητο τῆς Ῥώμης τὰ ἥδιστα προάστεια, καὶ τῶν ἡβητηρίων τὰ κάλλιστα. Idem ſcribit Pompeio inuidiam conciliaſſe B
ꝙ amicis exercitus curã mandaret, αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἡβητηρίοις μένων, ἄλλοτ' ἄλλοτε διάγοι μετὰ τῆς γυναικὸς δίη γι. Athen. lib. 10 ex Herodoto de Mycerino rege Ægyptiorum, narrat, eum ſolitum noctu diéque ſine intermiſſione πίνειν καὶ ἀπαθεῖν, καὶ εἰς τὰ ἕλεα δὲ καὶ τὰ ἄλση νεμόμενον, ἔτι τε ὅπου πύθοιτο ἡβητήρια εἶναι, μεθύσκεσθαι. Sic verò ſuprà ab Heſychio ἡβᾶν expoſitum fuit ἀκμάζειν, μεθύσκεσθαι. Eurip. ſchol. exponens ἐξηβᾶν (de quo infrà) C
ἡβητήρια dicit eſſe γυμνάσια ſeu loca πρὸς τὸ ἡβᾶν, ſiue ἐξηβᾶν idonea, Loca accõmoda ad indulgendũ iuuenili genio. Euſt. præterea ãnotat ἡβητήριον eſſe συμπόσιον: & interdum τὴν ἄσημον συναγωγήν. Sic etiam Athen. l. 10, καὶ τὴν ἥβην δέ. τινὲς ἀνέπλασαν οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια.

C. Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, Locus amœnus in quo conuiuia agitãtur, ſeu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum cõparatus, quales villæ apud Romanos. ἐνευωχητήριον, vt D
Suid. citans Herodotum, exponit. Herodotus Eut. de Mycerino rege Ægyptiorum ſcribit, dies noctéſque ſine intermiſſione πίνειν τε καὶ ἀπαθεῖν, ἐς τε τὰ ἕλεα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενον, καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα. qui locus (paucis tamen verbis immutatis) idem eſt cum eo quem ex Herodoto apud Athen. in Ἡβητήριον adduxi: niſi ꝙ ἡβητήρια illic pro ἐνηβητήρια legitur, ita vt ἡβητήριον & ἐνηβητήριον idem ſint.

Ἡβήτης, ου, ὁ, Adoleſcens, Qui pubeſcit, Puber. ἀκμάζων, νεανίας, ἧλιξ. Heſych. VNDE Ἡβητικὸς, ἡ, ὁ, Iuuenilis, E
Qui pubeſcentium ſeu adoleſcentium eſt. Xen. Hellen. 5, ἡβητικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ ἱππικῶν καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Et quod apud Cicer. eſt Adoleſcentia, Gaza vertit ἡβητικὴ ἡλικία. ET Ἡβώτης in v. I. idem quod ἡβήτης, ſi mendum non eſt.

C. Ἀνηβάω, βῶ, Repubeſco, ad verbũ. Reiuueneſco. Theognis, — οὐ γὰρ ἀνηβᾶν Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν. Xen. Pædiæ 4, καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. ‖ Ἀνηβᾶν per metaphoram, Recreari, Renouari, Reuigeſcere, vt ait Budæus, citans hunc locum ex Themiſtii orat. 6, ἀλλὰ τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συναιακμάζει, καὶ τὸ F
γῆρας συναποξύεται. Habet tamen συνανηβᾶ idem præfixam aliam præpoſ. σὺν. Vt Συνανηβάω ſit Simul reiuueneſco, ſeu renouor & reuigeſco.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, Repubeſcens, Reuigeſcens. Eurip. Andr. οὐ γὰρ, ὡς ἔοικέ μοι, Σχολῆς τὸ δ' ἔργον ἀλλ' ἀνηβητήριαν Ῥώμην ἐπαγινὰ λαμβάνειν, Recolligendus animus eſt, Reuocandum in præcordia pectus. Ad verbum, Repubeſcẽs & reuigeſcens robur ſumendum eſt. Annotat verò ſchol. poſſe (& quidem commodius) diuidi etiam, & ἀνὰ referri ad λαμβάνειν, vt ſit ἡβητήριαν ῥώμην ἀναλαμβάνειν, pubeſcens & reuigeſcens robur reſumere. NAM G
Ἡβητήριος erit Pubeſcens, Vigeſcens ætate. ἀκμαστικός.

C. Ἀφηβάω, q. d. Depubeſco, Ex pubertate egredior. Vnde ἀφηβηκὼς apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηράσας. Et Ionicè ἀπηβηκὼς in v. I. ex. pro eodem.

C. ἘΓΚΑΘηβάω, Pubeſco, ſeu iuueneſco, in Pubertatẽ cõſumo in. Eurip. Hipp. Cor. Ὦ γαῖ' Ἐρεχθέως, ὦ πέδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, Quàm multa habes in quibus pubertatem beatè tranſigere licet. H

C. Ἐφηβάω, Pubeſco, Adoleſco. vel q. d. Superpubeſco. X. Pæd. 6, αὐτὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσονται καὶ ἐπιγενήσονται, in locum defunctorum alii ſuppullulabunt, vel ſuccreſcent.

C. ΠΑΡηβάω, Pubertatem tranſeo, Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo. idem quod παρακμάζω,

Laertius de Thalete, τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, Νῦν (ἔλεγεν) οὐδέπω καιρός· εἶτα ἐπειδὴ παρήβησεν, ἐγκειμένης, εἰπεῖν, Οὐκ ἔτι καιρός. id eſt Præcipiti iam iuuentute B. interpr. Interdum accipitur pro Conſeneſcere & è flore ætatis egreſſum in ſenectutem vergere. Thucyd. ὅσοι δὲ παρηβήκατε. i. Conſenuiſtis, vt interpretatur Budæus, non admittens Vallam qui vertit Ætate proceſſiſtis. Luc. λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις καὶ ἐκκεκώφωσαι τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

¶ Ἡβυλλιάω, ῶ, Pubeſco, Adoleſco. idem quod ἡβάω: ſed comicorum ferè proprium vocabulum eſt. Ariſtoph. Ranis, ὀρχηστρίδες ἡβυλλιῶσαι κάρτι παρατετιλμέναι. Pherecr. comicus apud Athen. lib. 6, Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναισι τετρυφοῖς ἀρτίως Ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι, modò pubeſcentes.

ΗΘΩ, F. ἥσω, Colo. i. Per colũ mitto, Saccello: idẽ quod διυλίζω. Vnde eſt particip. ἠθεὶς apud Hippocr. i. ἠθήσας, vt Galen. exponit. Deriuantur autẽ hinc ET Ἠθέω ET Ἠθίζω, idem cum ſuo primitiuo ſignificantia, ſed magis eo vſitata, præſertim verò ἠθέω. Plato Tim. 163, τὰ δὲ δὴ πλεῖστα ὑδάτων εἴδη μεμιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαντα μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι, id eſt colatæ. Et οἶνος ἠθημένος apud Athen. Vinum colatum ſeu ſaccellatum. Et ἠθεῖται in v. I. Stillat ſeu quaſi per colum diſtillat.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, Colum, Qualus, Inſtrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exponitur à quibuſdam etiam Cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκήλατος ἠθμός, pro quo Athen. lib. 14 dicit κόσκινον χαλκοῦν, cribellum aheneũ. Ibi autem Pollux dicit eſſe vas culinarium: addens paulo pòſt, ἐν μέν τοι τοῖς Δημοσθενείοις καὶ ἠθμός τις ἐπὶ κρατῆρος τίθεται, ὃς ἴσως διὰ τὸ ἠθεῖν οἶνον μᾶλλον προσήκει. vbi intelligi poteſt ſpiſſo vimine qualus, colúmque prelorum, vt Virg. in Georg. loquitur: per quem videlicet vinum è prelo quaſi percolando diſtillat. Ariſtot. Œc. 1, περὶ γὰρ ἠθμὸν ἄντλειν ὅστ' ἐστί. Dioſc. lib. 1, cap. 18, δι' ἠθμοῦ ἀραιοτρήτου ἐκθλίβουσι, per colum foraminibus ſolutis amplíſque peruium exprimunt, Hermol. interpr. Vel, Per laxa cribri foramina, vt cũ Marcello vertit Ruell. Athenæus lib. 1, de meatibus corporis aqua perfuſis, φλέβιον σι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἄν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη. διέξεισι γὰρ ὕδει. vbi propriè colum ſignificat, quippe cuius foramina cribri foraminibus minora ſint.

‖ Ἠθμὸς dicitur etiam pars naſi ſuperior quæ ſuperciliis proximè ſubiacet, quòd ibi ſpiritus veluti percolando attenuetur, δι' οὗ διηθεῖται τὸ πνεῦμα, Poll. Vocabulum hoc aſpirari annotat ſchol. Apollonii, licet omniũ quæ viderim exemplarium fides repugnet, atque adeo compoſitum ἀπηθέω. HINC Ἠθμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Coli formã habens. ἠθμοειδὲς ὀστοῦν dicitur os illud quod ad ſummam naſi radicem intus fixum hæret, tenue & latum, & magno illi foramini oppoſitum quo è cerebro in nares excrementa deſcendunt: inde appellatum ꝙ cribri modo pertuſum ſit pluribus locis. Alii ſpongiæ idipſum conferunt, & σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. ἠθμοειδῆ πόρον, Gregor. De homine, vocat τὴν μήνιγγα. Budæus. ET Ἠθμάριον, ου, τὸ, diminut. Paruum colum, Saccellus.

Ἠθάνιον, ου, τὸ, Colum quo vina aut ſimilia excolãtur. Bud. ex Hermol. Athen. l. 11, de poculorũ generibus tractãs, ex Hellanici Ægyptiacis adducit, Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ καὶ κύαθος χαλκοῦς, καὶ ἠθάνιον χάλκεον. Vbi tamen colum ſignificare non videtur, ſed poculi genus, forſan ſimile aliquid cum colo habens.

Ἠθικὸς οἶνος. Apud Theophr. De cauſis pl. l. 6, c. 24, ἡ δὲ ... τὴν αἰτία καὶ τὸ θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἴνων· λεπτότεροι γὰρ καὶ ὥσπερ ἀθεῖς ἄμικτοι, quidam intelligunt vinũ colatũ ſeu ſaccis ſparteis percolatũ & caſtratum, ſaccatum Plinio. (Eiuſmodi tamen in ικὸς deriuata à verbis fieri non ſolent, ſed aut à nominibus aut verbalib'. Eſſet igitur à verbali verbi ἠθέω dicẽdum ἠθητικός.) Gaza & Hermol. verterunt Vinum morale.

Ἠθητὴς, οῦ, ὁ, Colator. ἠθητὴς οἴνου, Colator ſeu ſaccellator vini. Bud.

Ἤθησις, εως, ἡ, Colatio, Per colũ tranſmiſſio. Ariſtot. P... ET Ἠθισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

C.Ἀπηθέω,θῶ,F.θήσω, Percolo, Excolo, Per colum traiicio, vel Tranſfundo traiiciens per colum. Dioſc.lib.2,c.90, εἰς ὕδωρ διαυγὲς ἀπηθήσας. Et libro eodē, ἀπήθει εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, In vas aliud percolato, vel In vas aliud per colum tranſfundito, aut traiicito. Eiuſdem libri cap.88, εἰς κενοτισμένην θυΐαν ἀπήθησον. At proximè præcedēti cap. dixerat, καταχεῖν, ſcribens, κατάχει εἰς θυΐαν κενοτισμένην σπόγγῳ. Alibi dicit διηθεῖν. vt capite 89, κηροῦ Τυῤῥηνικοῦ ὁλκὰς τέτταρας ἐμβλητέον, καὶ διηθητέον. VNDE Ἀπήθημα, ατος, τὸ, Cremor percolatus, Quicquid percolatum eſt. in Hippiatria, τὸ δὲ τοῦ ἐρέγμου ἀπήθημα χλιαίνοντα πότιζε. Et alibi, καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν.

C.ΔΙηθέω, ET Διήθω, Percolo, Per colum tranſmitto. Athen.lib.10, de confectione cuiuſdam placentæ, τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει, & cōiectum in cribrum æneum, percola. Ariſtot.in 2 Meteorol. διηθούμενον γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι πότιμον, de mari loquens & fontibus. Damaſc. διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alexand. Aphrod. Probl.lib.1, τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, per meatus terræ veluti per colum tranſmittitur. Apud Herodot.autem διηθέω οἴνῳ, in v.l. exponitur Vino expleo. Et apud Plut. οἶνον διηθεῖς πυρέττοντι, Vinum ſtillas febricitanti. VNDE Διήθησις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum tranſfuſio ſeu traiectio.

C.ΕΙ'Σηθίζω, VEL Ἐκηθίζω, Colando infundo, Per colum inſtillo. Vnde ἐσηθίσαντες in lexico Herodoteo, quod exponitur ὑλίσαντες.

C.ΠΕΡΙηθέω, Colando circumfundo, ſeu Percolo. VNDE Περιήθημα, ατος, τὸ, Quod quaſi per colum circumquaque diſtillat: ſeu (vt B.interpr.) Excolamētum, Percolamentum, ἤγουν περίττωμα. Galen. οὖρόν ἐστι τὸ περιήθημα τοῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβί. Idem, ἱδρώς ἐστι τὸ περιήθημα τοῦ ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὀῤῥώδους ὑγρασίας. Dioſ.l.1,c.102, de naphtha, ἐστὶ τῆς Βαβυλωνίας ἀσφάλτου περιήθημα. De qua Plin.l.2,c.105, Ita appellatur circa Babyloniā & in Auſtagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo.

ΗʹΛΙ'ΚΟΣ, Quantus. Plato Charmide, αὐτίκα εἴσῃ καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, ſtatim ſcies quantus ille & qualis euaſerit. Vbi ἡλίκος de magnitudine corporis dicitur. Sic Ariſtot. εἶναι δὲ μέγεθος μὲν, ἡλίκον λέοντα, eſſe magnitudine quidem, [tantum] quātum leonem. pro eo quod eſt, Eſſe leonis magnitudine. Sic apud eundem, διὸ καὶ τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur verò & de aliis rebus: vt ἡλίκος πόνος, Plat. ἡλίκαι εὐεργεσίαι, Demoſth. & ἡλίκα ἀγαθὰ, Luc. Ita enim Plato in epiſt. ἰδόντες ὅσα τε μαθήματα καὶ ὁ πόνος ἡλίκος. Demoſth. Pro cor. διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις, ἃς οὐδ' ἂν εἴποι τις ἂν ἡλίκας. Luc. in vita ſua, ἡλίκα τἀγαθὰ ποιεῖ ὁ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη περιείρηκε. Et ἡλίκα ἐστὶ τὰ διάφορα, Demoſth. ‖Item ἡλίκος pro Quantus, id eſt Quàm potens, ſeu Quanta potentia præditus. Demoſthenes Phil.2, ἡλίκος ἤδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φίλιππος.

Ἡλίκος aliquando ſubiungitur nomini θαυμαστὸς, ſeu θαυμάσιος, & dicitur θαυμαστὸς ἡλίκος, vel θαυμάσιος ἡλίκος, ſicut θαυμαστὸς ὅσος pro Mirus quantus, id eſt Mirum in modum magnus. Demoſth. in Timocr. παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic Lat. Mirū quātum ex Liuio & Plinio affert B. p.1096. Sed hoc addo, ſubiungi & ſuperlatiuo iſtud nomen: vt apud Luc. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά.

Ἡλίκος pro Quantulus. Luc. in Herm. p.110, παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις· οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς.

Ἡλίκος pro ἡλικιώτης (id eſt Eiuſdem ætatis) affert B. ex hoc Antiphontis loco, p.109, ἀλλὰ μελετῶν μετὰ τῶν ἡλίκων ἀκοντίζειν ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ: ſed ego nihil obſtare video quominus ἡλίκων genit. plur. ſit ab ἧλιξ hac in ſignific. vſitatiſſimo. atque adeo quin inde ſit, & Bud. illud imprudēs dixerit, minimè dubitandum puto.

¶ Πηλίκος, ου, ὁ, Quantus: interrogatiua particula de quantitate continua, vt πόσος de quantitate diſcreta. Ariſtot. Metaphyſ. libro 9, ὥσπερ ἂν εἰ ἄλλου μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμὲν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, i. (B.int.) perinde atq; ſi alio nos metiēte, quāti ſumus ex eo diſceremus, quòd quotæ magnitudinis noſtræ parti cubitus quadret, perciperemus. Paul. ad Gal. c. vlt. ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, quantis i. quàm longis literis vobis ſcripſerim. ‖Πηλίκος, Quantæ ætatis, Quot annorum. Xenophanes Colophonius apud Athen. lib.2, Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόσα τοι ἔτη ἐστὶ φέριστε; Πηλίκος ἦσθ' ὅτε Μῆδος ἀφίκετο; Quātam ætatem agebas? Quot annos natus eras? In qua ſignificatione accipitur etiam indefinitè poſitum. Ariſtot. Ethic. τὸ δὲ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος, αὐτοῦ, quandiu aliquantulæ ætatis eſt, hoc eſt paruus. ‖Interdum dicitur etiam ἐπὶ ποιοῦ, pro Qualis: vt πηλίκον εἴη τὸ συμβεβηκός. VNDE Πηλικότης, ητος, ἡ, Quantitas, ſeu (indefinitè) Aliquantitas, Quanta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo. ET Ὁπηλικοσοῦν, Quantuſcunque. Theoph. κἂν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν. Ariſtot. in Phyſ. 26.B.

¶ Τηλίκος, ου, ὁ, Tantus, (correlatiuū duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro Tantæ ætatis, vel Eius ætatis. Il. ω, Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Odyſſ. ρ, Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, nec dum enim tantæ ætatis ſum qui. Odyſſ. α, οὐδέ τί σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, quoniam non amplius eius es ætatis quæ hoc ferat. Plato Apol. Socr. pag.13, τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν; Tu me grandæuo iunior, Tu qui me Tātæ ætatis virū tanto interuallo ſequeris. Pro quo dicitur ET Τηλικόσδε, Tantus, tantæ magnitudinis. Autor Axiochi, δι' οὗ τὴν τῶν τηλικῶνδε περίνοιαν καὶ γνῶσιν ἔσχεν, intelligentiā & cognitionem rerum tantarum. De ætate etiam dicitur, vt præcedens, tam minore quàm maiore. Plato Apol. Socr. p.18, ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, Me tantæ ætatis hominem, Me qui euſque ætatis progreſſus ſum, Me tam grandæuum. ITEM Τηλικοῦτος, idem quod præcedentia. cuius fœmininum eſt τηλικαύτη, neutrum τηλικοῦτο. Demoſthenes contra Ariſtocr. ἕως μὲν ἑώρων τηλικοῦτον αὐτὸν ἡλίκος ὢν πιστὸς ὑπῆρχε, tantum, id eſt tantæ potentiæ. Idem Olynth. 3, τηλικοῦτον εἶναι παρ' ὑμῖν ὥστε. Idem, τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔσεσθαι προσδοκᾶν ἀγαθὰ, tanta tótque. Quomodo ſæpe coniungitur apud hunc autorem. Xen. Hellen. 6, pag. 351, ὅδε οὖν ἀνὴρ τηλικοῦτος ὢν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος. de quo paulo antè, μέγιστος δ' ἦν τῶν καθ' αὐτόν. Ariſtoteles Rhet. lib.1, καὶ τὰ τηλικαῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ &c. tanta ac talia. Iſocrates, τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, tantæ magnitudinis. Æſchines τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κόλαξ, Tantus adulator. Ariſtoph. τηλικοῦτον τόλμημα. Hermogenes τηλικοῦτος λίθος. Demoſthenes τηλικαύτη δίκη. Sicut autē præcedentia de ætate etiā dicuntur tam minore quàm maiore, ita & hoc tam pueris quàm adoleſcentibus quàm ſenibus tribuitur. Plato De leg.8, pag.291, καί τοι χαλεπά γε ὄντα οὐκ ἄν ποτε οἷός τ' ἦν δηλοῦν τηλικούτοις οὖσι τηλικοῦτος. cui ſimilem locum ex eodem Platone citaui in τηλίκος. Xenophon Pæd.4, ἔθαψα τηλικοῦτος ὢν ἄρτι γενειάσκοντα, Vir euſque ætatis progreſſus pubeſcētem ſepeliui. Idē, καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, quum iuuenes eſſemus vt tu nunc es, Quum eſſemus eius ætatis cuius tu nunc. Plato Polit.2, ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή· ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι, ſed quæ ea ætate perceperit, Quæ, dum eius adhuc ætatis eſt, imbiberit. Idem, ἀλλ' οὐ μνημονεύεις τηλικοῦτος ὢν ὦ Γλαῦκε, τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος, quum eius adhuc ſis ætatis, id eſt adhuc iuuenis. AT Τηλικουτοσὶ pro τηλικοῦτος, Atticum eſt, vt οὑτοσὶ pro οὗτος. Ariſtoph. Neb. ὄντα τηλικουτονὶ, Tam grādem natu, Tanta ætate, Tā magno natu. Budæus.

ΗʹΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, Statura. Cui ſignificationi ideo primū do locū, quòd quū dicimus quæ ſit ſtatura corporis, indicamus ἡλίκον ἐστί. (eſſe enim ἡλικία ab ἡλίκος, & non contrà, extra controuerſiam pono: quum alioqui nullum hac de re verbum apud grammaticos reperiam) Aptè autem hanc ſignificationem ſequi altera

videtur qua pro ætate ponitur, ꝙ vtplurimum ſtatura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa ſunt fortaſſe, Grandis natu, Maior natu, Minor natu. Athenæus l. 13, πρός τινα Ἀττικὸν, μέγαν τινὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπιδεικνῦντα ὡς καλόν. Sic accipitur Matth. 6, Luc. 12 & 19. ἡλικία (inquit Heſych.) μέγεθος σώματος, μέτρον τι.

Ἡλικία, Ætas. Iliad. χ, Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ Γῆρας. Xenophon Pæd. 1, ἐπεὶ δ' ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Vbi obſerua (ſicut & in ſequentibus locis) ἡλικίαν cum verbo ἔχειν, vt ſi dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea eſſe ætate. Ariſtot. per appoſitionem dixit, πέντε μῆνας τὴν ἡλικίαν ἔχοντες κυήματα ἔχουσι, i. Ætatē habentes quinque menſes, pro Ætatem quinque menſium: id eſt Quinto ſuæ ætatis mēſe. Thucydides autē τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ pro τοὺς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντας dicit. Plut. in Fabio, ἡλικίας τε κατὰ τοῦτο γεγενημένον, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur & in plur. vt ταῖς ἡλικίαις πρέπουσα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετήν, Plut. in Lycurgo. Sic apud Xenophontem infrà. Cæterùm diſtinguūtur diuerſi ætatis gradus diuerſa ad nomen ἡλικία adiectione; vt ſequentibus exemplis docebo. Plut. in Probl. Rom. ἔτι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐχόντων. Cui παιδικῇ ἡλικίᾳ, id eſt puerili ætati, aptè (vt opinor) ſubiungam τὴν ἄρτι ἐκ παίδων ἡλικίαν, ex Xenoph. Hell. 5, ἦν υἱὸς τοῦ Σφοδρία ἡλικίαν τε ἔχων τῆς ἄρτι ἐκ παίδων. Eodem pertinet quod idem in Cyneg. dicit, τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Huic ætati ſubnectā, τὴν ἐφήβων ἡλικίαν, ex Herodiano, lib. 3, ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, vbi Polit. vertit Filios iam puberes. Apud eundem Herodianum legimus ἀκμὴν ἡλικίας, item δύναμιν σωμάτων ἀνδρῶν ἡλικίαις ἀκμαζουσῶν, necnon τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖος, quod Pol. vertit Integer æui. (At de ἡλικία, quod ſine adiectione ponitur pro adoleſcētia, vel iuuentute, aut generalius, pro adulta ætate, dicā infrà) Platoni autem ἡλικία μέση (i. media) dicitur ſimul & καθεστηκυῖα, in epiſt. At Thuc. ſimpliciter καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit (οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ.) Galenus καθεστῶσαν ἡλικίαν pro plena & confirmata ætate, vt Bud. vertit. Cicero non ſolùm Confirmatam ætatem, ſed etiam Firmatam ætatem: quo & Virg. vtitur. Sunt & qui καθεστηκυῖαν ἡλικίαν ſeu καθεστῶσαν, Firmam ætatem, item qui Conſtantem interpr. His autē addere potes ex Polluce de eo qui eſt firmatæ ætatis, ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν, & ὁ ἐν τῷ μεσοῦντι τῶν ἡλικιῶν, item ὁ ἐν τῇ κορυφῇ τῶν καθ' ἡλικίαν ἀναβάσεων, item ὁ εἰς ἄνδρας ἡλικίαν ὑπαλλάττων. quorum tamen loquendi generum nonnulla apud claſſicos ſcriptores non inueniri exiſtimo. Ætatem autem ingraueſcentem, & vergentem ad ſenium, ita declarant. Xen. Hellen. 6, τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δὲ οὔπω ἀκμάζοντας. Herodian. 2, τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκώς. Et προϊούσης τῆς ἡλικίας, Plato. Illam denique quæ non iam vergit ad ſenium, ſed ipſum attigit, id eſt ætatem ſenilem, aut etiam extremæ ſenectutis, his modis ſignificant: Ariſtophanes Nubibus, προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. Plut. Cam. ἡλικίας ἤδη πόρρω γεγονώς. Plato in epiſt. ἡλικίας πόρρω ἥκων. At verò alibi dixit eleganter non ipſum hominem eſſe πόρρω ἡλικίας, ſed ipſam hominis ἡλικίαν (id eſt ætatem) eſſe πόρρω τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου. qui locus habetur in Apologia. Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc ſignificanda vtūtur Græci ſcriptores, ſed omnium ſaltem vſitatiſſima eſſe dico: cætera diligentiæ lectorum relinquens: ſicut & illa quibus nomen ἡλικία non adhibetur (quæ huius loci non ſunt) idem alioqui ſignificantia. Vnum addo, Herodianum, quum dicit ἄνδρα τὴν ἡλικίαν σεμνόν, & ἡλικίᾳ σεμνοτάτους, item ἡλικίας σεμνότητα, ad ſenilem grauitatem mihi videri reſpicere.

Ἡλικία, Adoleſcentia, Iuuentus, Florens ſeu vegeta ætas, Ætatis vigor. Aut etiā Adulta ætas. Vnde οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Gall. ad verbum, *Ceux qui ſont en aage*, vel *Ceux qui ſont d'aage*. Plut. Lyc. μέχρις αὐτὸς ὁ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος τεκνώσῃ διάδοχον τῆς βασιλείας. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, Ariſtot. Rhet. vt *Venir en aage*. Thuc. lib. 8, pag. 286, ξυνώμνυσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντες τὸν αὐτὸν ὅρκον οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Plato in Char. ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν περὶ σε ἀπιέναι. Vbi ἡλικία exponitur Adoleſcentia, vt ſit, Nondum adoleſcentiā inerat. Apud Polyb. autem, αὐτῷ μὲν υἱὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλέλειπται καὶ τύχῃ παρὼν σῶς ᾖ, redditur Pubertas: vt ſit, Si quem filium puberem reliquerit. Apud Xen. ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος v.l. interpr. Ætate florens: & apud Æſchinem οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Floridi ætate iuuenes. (Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quàm Floridi.) De fœminis etiam dicitur, vt αἱ δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες apud Plut. in Rom. quod redditur, Mulieres ætate adulta. At verò apud Syneſ. epiſt. 3, αἱ ἐν ἡλικίᾳ, adoleſcentulæ. ‖ Sæpe autem ἡλικία dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta eſt. (qualis eſt ea quæ florens dicitur.) vnde eſt apud Demoſth. Phil. 1, ὁ μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν· ὁ δ' ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. Dicitur verò & ἡλικία στρατεύεσθαι (vt mox declarabo, vbi agam de ἡλικία iuncto cum infinitiuo) item ἡλικία στρατεύσιμος: cui opponitur ἡλικία ἀστράτευτος, item ἀπόμαχος, & ἄμαχος, & ἀπόλεμος, &c. ‖ Ἡλικία, item (ſicut Lat. Iuuentus) Iuuenum multitudo. Thuc. 8, p. 264, καὶ ἡλικίας οἵας οὐχ ἑτέρας ἑώρων ὑπαρχούσας. Sic lib. 3, τὴν ὑπὸ τούτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένην. Sic & lib. 6, p. 206, atque alibi. In hoc autem nominis iſtius vſu Thucydidem imitati ſunt cum alii tum Plutar. vt quum in Fabio ſcribit, οὐ γὰρ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ.

Ἡλικία alicubi ponitur contrà pro ætate ſenili (meo quidem iudicio) vt quum dicit Luc. ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, quæ tria verba nos vnico exprimimus *radoter*. Huc autem pertinet quod ex Herodiano attuli paulo antè, σεμνὸς τὴν ἡλικίαν &c. Idem verò libro 7, dicit, δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμενηκότες, apertè vocans ἡλικίαν ætatem emeritam.

Ἡλικία cum infinitiuo vel genitiuo: vt ἡλικίην ἔχει στρατεύεσθαι Herodot. pro τοῦ στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi, i. aptam militiæ, vel militarem. Cum genit. autem, vt ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου, Demoſth.

Ἡλικία Ætas, i. Seculum. Dem. Epitaph. εἰς τὴν τῶν νῦν ζώντων ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς. Plut Per. πολλαῖς ὕστερον ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου.

Ἧλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſdē ætatis eſt, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἡλικιώτης, de quo infrà. Xen. Polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι, μεθ' ὧνπερ καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνεται, æquales plerunque conuerſantur cū æqualibus. Ariſtot. Ethic. 8, ἧλιξ γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι. æqualis enim æqualem conſectatur, & conſuetudo amicos facit, vt Bud. C. pag. 994, inter Peripateticæ βραχυλογίας exempla alia hoc etiam interpr. Idem Rhet. 1, ἧλιξ ἥλικα τέρπει καὶ ἀεὶ τὸ ὅμοιον. Et Rhet. 2, ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἥλικας, συγγενεῖς. Plato, ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν. Et ἧλιξ δρῦς, æquæua quercus. Apud Apoll. Arg. lib. 2, hamadryas quædam nympha Rhœcum obſecrat, Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν αἰῶνα τελέσκε διηνεκές, ne ſuccidat æquæuō ſtipite quercum, vt Statius dicit, — æquæuo ſociatā palmite vitem Vlmus amat.

Compoſita partim ab ἡλικία, partim ab ἧλιξ.

C. Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Adoleſcens, Ad iuſtam ætatem accedens, in v.l. Pollux autem Phrynichum iuuenes mulieres appellaſſe ἀμφήλικας teſtatur: & Pherecratem, eam quæ prouectioris eſſet ætatis, ἀμφ[illegible]κυσάτην. ſicut & Cratinum, ἀμφήλικα vocaſſe vetulū. Vide Ἀφῆλιξ.

C. Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui florentes annos exegit. Idem quod ἄφηβος, ſeu πρεσβύτερος, vetulus. Ionicum eſſe Ariſtoph. ſchol. annotat. Luc. γέρων καὶ ἀφῆλιξ. Vnde & Ἀπηλικέστερον apud Herodotum (Ionicè pro ἀφηλικέστερον) exponitur πρεσβύτερον. ‖ Ἀφῆλιξ dicitur etiam Impuber, Qui legitimam adoleſcentis ætatem nondum attigit, ὁ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας τυχών, vt à quibuſdam vſurpari Suidas annotat: quem tamen huius vocabuli vſum improbans, ἐπὶ πρεσβύτου accipi vult: licet exempla quæ ab eo adducuntur, id non confirment. Sunt autem hæc, ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν, τοὺς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχοντας καταπέμπει, eos qui erant ætate nondum apta militiæ aut ætate emerita. quibus opponit τοὺς στρατευσ

μον ἡλικίαν ἔχονται. Arrianus, παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τι αὐτοὶ ἔμελλον, quum tutores ſeu curatores futuri eſſent filii ipſius impuberis adhuc. Et iterum, τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον, alterum adoleſcentem iã, alterum impuberem. In Pand.(inquit Budæus) idẽ-tidem minor, id eſt νέος, ſic appellatur, ſeu ἄνηϐος, Impuber. Hæc Bud. A Theophilo in Inſtit. ciuil. ἀφῆλιξ dicitur ὁ τὴν ἥϐην μὲν ὑπερβαίνων, ἥττων δὲ τῶν εἴκοσι πέντε ἐνιαυτῶν· ᾧ προΐστανται οἱ κουράτωρες, qui pubertatis quidem annos exceſſit, at curatorum tutelæ adhuc ſubiectus eſt.

A

B

C. Παναφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui caret æqualibus & ſociis. B. apud Hom. Il. χ, Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι. id eſt (inquit Euſt.) τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλασμένον, vel prorſus ἀφήλικα, quaſi ad impubertatem (id eſt ἀφηλικιότητα, vt ipſe loquitur) accedat etiam orbitatis calamitas.

C. Ἐνήλικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Puber, Qui iam quaſi in pubertate eſt, Qui ad pubertatis annos peruenit. idem quod ἔνηϐος, adoleſcens, adultus. Plut. καὶ τοῖς Εὐμένους υἱοῖς τὴν βασιλείαν ἔτι ζῶν ἐνηλίκοις γενομένοις παρέδωκε. Alibi, ἐπιγήμας τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Τιμώνασσαν. Idem De charit. fraterna, loquens de eodem Piſiſtrato, ἐπιγαμῶν ἐνηλίκοις οὖσι τοῖς υἱοῖς. Alibi opponit τῷ πρεσβύτῃ, in Cat. de filio Catonis iam vxorem habente.

C

C. Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui adoleſcentiam ſeu florentem ætatem attigit. idem quod ἔφηϐος. In v. l. exponitur Coætaneus.

C. Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Par ætate, Coætaneus, Æquæuus. Idẽ quod ἧλιξ & ὁμῆλιξ.

C. Μεσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui mediæ ætatis eſt. idem quod καθεστηκὼς & μεσήλης apud Hippocratem. Et μεσήλικες ὀδόντες apud Artemidorum Onirocrit. 10, οἱ κυνόδοντες, vt annotat B.

C. Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſdem ætatis eſt. idem quod ἧλιξ & ἰσῆλιξ, Coætaneus, Æquæuus. Od. ο, — ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰσμὲν Ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει. Od. π, Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον. Bud. ex Philone, εἰκὸς γὰρ, ἀλλὰ δ' ἀναγκαῖον, ἀνθρώποις συνυπάρξαι ταῖς τέχναις ὡς ἂν ὁμήλικας. VNDE Ὁμηλικία, ας, ἡ, Ætatis æqualitas, Eadem ætas. Iliad. ν, Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ, pari ætate. ὁμοία ἡλικία, vt Euſt. exp. At Il. γ, accipitur pro ipſis æqualibus ſeu coætaneis. dicit enim Helena, γνωτούς τε λιποῦσα, Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν, æquales meas.

C. Παρῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui præcipiti ſeu vergente ætate eſt, Qui è florente ætate egreſſus ſeneſcit, Vetulus. idẽ quod πάρηϐος & παρακμάζων. Plut. Apophth. μηδὲ αὐτὴ παρήλικος μὲν οὔσης, δοθῆναι δὲ ἀνδρὶ βουλομένης. Idem in Alexandro, τὸ βουκεφάλα φειδόμενος, ἤδη παρήλικος ὄντος. VNDE Παρηλικία, ας, ἡ, Ætas præceps ſeu vergens, Ætas ſeneſcens aut deflorescens.

C. Συνῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἧλιξ, ἰσῆλιξ, & ὁμῆλιξ. Citat Poll. ex Eupol. συνήλικα παιδεία, coæui pueri, Danielis cap. 2.

C. Ὑπερῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui ætatem exceſſit. Bud. ex Greg. μηδὲ γὰρ αὖ ἵππον θερμὸν καὶ ὑπερήλικα ἐνεγκεῖν χαλινοῦ τυραννίδα δίχα τινὸς κολακείας, id eſt qui nondum pullus eſt, & in ea ætate quæ domari poteſt. ET Ὑπερηλικίωσις, εως, ἡ, Ætas extrema, Ætas prouecta. v. l. mẽdoſè.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἧλιξ. Ariſtoph. Neb. μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου. Plato, ὁ ἐμὸς ἡλικιώτης. Apud eundem datiuo iungitur, teſte Budæo. Ariſt. Pol. 7, ἥ τε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς βιοῦσιν ὡς παρὰ ἡλικιώταις: ſicut Xen. ſuprà dixit μετὰ τῶν ἡλίκων ἐλαχίστην αἰδῶ παραγίγνεσθαι. Appellat autem hîc ἡλικιώτας quos paulo antè συγκαταβαίνοντας ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, & οὐ λίαν ἀπολειπομένους ταῖς ἡλικίαις. Ab eodem in Eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quòd eiuſdẽ ferè ætatis ſint. Fœm. gen. eſt ἡλικιῶτις. Luc. ἡ Εὐρώπη καταλελύσθαι ἐπὶ τὴν ἠϊόνα ταῖς ἡλικιώτισιν παραλαβοῦσα. id eſt, ſecundum Homerum, ὁμηλικίην ἐρατεινήν. Et ἡλικιῶτις ἱστορία apud Plutarch. Pericle, Hiſtoria eiuſdem ætatis, quæ ſcribitur ab illis qui eodem tempore viuunt quo ii de quibus ſcribitur. Coæua aut æquæua hiſtoria dici poſſit. ἡ δὲ πράξεων (inquit) καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱστορία τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα, λυμαίνεται καὶ διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν. Cui oppoſita ea quæ ſcribitur ab illis qui ſunt ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον. Et ἡλικιῶτις τῶν οἰκητόρων πόλις apud Pollucẽ, æquæua incolis vrbs, quæ incolarum ætate extructa ſeu ſtatuta eſt: cui opponitur ἀρχαία, ſynonyma ſunt, νεόκτιστος, νεουργὸς, νεοκατάστατος.

D

E

F

G

H

ΗΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Odyſſ. θ, ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος. Æſchines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου. Athenæus lib. 12, τινὲς αὐτῶν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον οὔτε δυόμενον ἑωράκασι, nec orientem ſolem nec occidẽtem. Idem lib. 1, ἥλιος δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' οὔ. Xenophon Hell. 7, μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου, Paulo ante ſolis occaſum. Plutarch. Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη καὶ γενέσθαι σκότος. Xenophon Hellen. περὶ ἡλίου ἔκλειψιν. Plut. τὸν ἥλιον ἐκφανέντα προσκυνοῦντας. Idẽ, τοῦ ἡλίου βραδύναντος. Theophr. λεπίζουσι τὸ πρὸς ἥλιον μέρος. Plinius, Aperitur picea à parte ſolari. ‖ Apud Sophoclem autẽ Electra, Τοιαῦτά του παρόντος ἡνίχ' ἡλίῳ Δείκνυσι τοὔναρ ἔκλυον ἐξηγουμένου, ſchol. exponit ἡμέρᾳ. Sed nihil obſtare videtur quominus hîc quoq; ἥλιον interpretemur ſolem. ‖ Ἥλιοι, Soles, Æſtus. v. l. ex Thucydide. Deriuãt antiqui ab ἀλὴς, παρὰ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἄλα, vt refert Euſtathius. Nam ET Ἅλιος Doricè pro ἥλιος dicitur, longo tamen α, ſecus quàm in obliquis ab ἁλς. Poeticè autem inſerto ε per epentheſin dicitur ET Ἠέλιος. hiſ expoſitum quis cum grammaticis exiſtimet ex ἠὼ & ἔλη, quaſi ἠοῦς ἕλην ἔχων. Odyſſ. γ, Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε. Odyſſ. ι, ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε. Odyſſ. β, Δύσετό τ' ἠέλιος. Iliad. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Heſiodus λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

C. Ἡλιόϐολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſolis radiis quaſi feritur, Soli expoſitus. Theophraſtus, συμβαίνει γὰρ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ διακόπροις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοϐόλοις.

C. Ἡλιοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Solis formam habens, Soli ſimilis. Philo libro 1, De vita Moſis, loquens de columna ſeu nebula columnam referente, quæ Iſraelitis dux itineris erat, ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές. Idẽ l. 3, κατὰ τὴν προσβολὴν ἡλιοειδοῦς φέγγους, Inſtar ſolis lumẽ effulgens. VNDE Ἡλιοειδῶς, Inſtar ſolis. Theoph. epiſt. 15, τὸ δὲ ἔλαιον ἐπιχεόμενον, ἡλιοειδῶς περιήστραπτε.

C. Ἡλιοκαής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἡλιόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exuſtus in ſole, Celſ. Solibus peruſtus, Horat. ἔσρακον ἡλιοκαὲς, apud Dioſcoridem. Et apud Lucianum in Lexiph. νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐπὶ χεῖσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι. Quod verò Theocritus in Bucoliaſtis dicit, ἰσχνὰν ἡλιόκαυστον. Horat. imitatus reddidit, Peruſta ſolibus, de vxore ruſtici. EST autem ibi Ἀλιόκαυστος Doricum, pro ἡλιόκαυστος. Ab ἡλιοκαὴς autem EST Ἡλιοκαΐα, ας, ἡ, Ardor ſeu æſtus ſolis, Inſolatio. Laer. de Zenone, ἔχαιρε δέ (φασι) σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαΐα.

C. Ἡλιοκάμινος, Fornax ſolaris, Heliocaminus, Plin. Eſt autẽ ſolare vaporarium in aprico loco poſitum ad calorem ſolis excipiendum. Bud. Pand. Ἡλιοκάμινος, Solaris caminus, Locus concameratus, totus ſoli expoſitus. V. l. ex Plin. iun. Epiſt.

C. Ἡλιοκάνθαρος, Solaris ſcarabeus, Tertulliano: non is qui à Nigidio Lucanus vocatur, ſed qui è fimo ingentes pilas auerſis pedibus volutat, ob idque κοπριὼν dictus eſt ab Hippocr. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας. Plin. lib. 11, cap. 28, & lib. 30, cap. 11, de remediis in quartana, Scarabeum qui pilulas voluit: propter hunc Ægypti magna pars ſcarabeos inter numina colit, curioſa Apionis interpretatione, qua colligat ſolis operum ſimilitudinem huic animali eſſe, ad excuſandos gentis ſuæ ritus. Vide Euſ. De præpar. Euãg.

C. Ἡλιομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inſano ſolis amore captus. Cicadæ id epitheton eſt, quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid.

C. Ἡλιόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solis formam habens. Athen.

C. Ἡλιόπις, idem quod ἡλιοτρόπιον maius. Gorr. ex Dioſc.

C. Ἡλιοσκόπιος, Solem ſpectans. ſic dicitur tithymalli ſpecies quædam: quoniam (vt Dioſcorides docet lib. 4, c. 65) συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. quam Plinius nomen accepiſſe ſcribit, quoniam capita cum ſole circumagit. Helioſcopium apud eundem Plin. l. 22, c. 21, heliotropii ſpecies eſt.

C. Ἡλιοςερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sole priuans. Soph. Œdip. Colon. A
κρατὶ δ' ἡλιοςερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, Pile⁹ Theſſalicus ad prohibendos ſolares æſtus. quem Callim. vocat πέτρυ ἄλκαρ. erant enim pilei Theſſalici lati & prominuli.

C. Ἡλιόςροφον à quibuſdam dictum eſt τὸ ἡλιοτρόπιον μέγα, vt Dioſcorides ſcribit. Plinius tamen helioſtrophion & tricoccō genera facit duo heliotropii. Hæc Gorr. Apud Dioſc. tamen legitur ἡλιοτρόπιον, apud Plin. autem helioſcopion, vt iam annotaui.

C. Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, Herba ſolaris, Celſo: Herba verrucaria, Marcello empirico: Heliotropium Plinio. dictum (vt B Dioſc. teſtatur lib. 4 cap. penult.) ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Itidem Plinius lib. 2, cap. 41, ſcribit, abeuntem ſolem intueri ſemper, omnibúſque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et lib. 22, cap. 21, Heliotropii (inquit) miraculum ſæpius diximus, cum ſole ſe circumagentis, etiam nubilo die. tantus ſideris amor eſt: noctu velut deſiderio contrahi cæruleum florem. A Nicandro vocatur ἠελίοιο τροπῆς ἰσώνυμον ἔρνος. Genera eius duo à Plinio ponuntur, tricoccum & helioſcopium: à Dioſcoride maius & mi- C nus. ‖Heliotropion dicitur etiam gemma quædā à Plinio lib. 27, c. 10, eam ob rem (vt ibi docet) quoniā deiecta in vas aquæ fulgorem ſolis accedentem percuſſu ſanguineo mutat. Eadem extra aquam ſpeculi modo ſolem accipit, deprehēditque defectus, ſubeūtem lunam oſtendens. Naſcitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, ſanguineis venis diſtincta.
‖Ἡλιοτρόπιον, Solariū, Vas horoſcopō, ſiue Locus in quo horæ ad ſolem denotantur, veruto vmbram faciente, D vel pinnula: ꝙ videlicet vmbra illa ad ſolis curſum & ipſa circumagatur. Athen. lib. 5, κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου. id eſt (B. interp.) Et in lacunari, ſphæra ad imitationem eius ſolarii effícta quod in Athradina ſitum erat.

C. Ἡλιοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Solarem ſplendorem habens. vel A ſole illuſtratus. VNDE Ἡλιοφάνεια, ας, ἡ, Solaris claritas.

C. Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sole carēs, Solis expers, Opacus. Soph. E Œdip. Col. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον, ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων. Vbi imitatur hæc Homeri, Τὴν μὲν οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. Et ἀνήλιον φῶς apud Nazianzenū, Lumen non productum à ſole. PRO QVO Ἀνάλιος, Doricum eſt.

C. Ἀνθήλιος, SIVE Ἀντήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli obuerſus, Soli oppoſitus. Soph. Aiace, Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους Ζητεῖτε, alii occidētales anfractus, alii eoos ſcrutamini. ‖Ἀνθήλιοι dicuntur etiam gemini ſoles, vt exponit Bud. Apud Suidam ἀνθήλιος dicitur etiam luna: item τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας: interdum verò & τὸ μίμημα, vel ἀπάλλαγμα, vt Theopomp. ‖Ἀνθήλια vocan- F tur quoque νέφη στρογγύλα ἀντιλάμποντα τῷ ἡλίῳ, ὥστε δοκεῖν ἡλιοειδῆ ὄντα, ἥλιον εἶναι, quæ & παρήλια, vt Arati ſchol. annotat: ſeu (vt alii exponunt) τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, nubes ſolem obtenebrantes. ‖Ἀντήλιον vocari etiam δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ex Ælio Dionyſio tradit Euſtathius: appellarique alio nomine παρώπιον, à theoricis autem πάρωπον, pelles quæ ad ſimilitudinem παραπροσωπίδος oculis equorum apponun G tur. ‖Ἀντήλια dicuntur etiā vmbracula quæ aſpectui contra ſolis radios obiiciunt ii q in ſole verſantur. τὰ χάριν σκιᾶς προβλήματα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. Euſt. Annotat autem idē Euſt. Ionicè aſpiratā in tenuem mutari in hoc vocabulo ἀντήλιος, ſicut & in ἀπηλιώτης, ἐπῆλις, & ſimilibus.

C. Δυσήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem ægrè ſol peruenit, Soli minus bene expoſitus. idem ferè quod ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. CONTR. Εὐήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli bene expoſitus, Apricus. Xenoph. ὥστε τοῦ χειμῶνος μὲν εὐ- H ηλίους εἶναι, τοῦ δὲ θέρους εὐσκίους. Et apud Ariſtoph. ἐν εὐηλίῳ, In aprico. In v. lex. & apud Bud. eſt ETIAM Εὔηλος, quod ex Theophr. citatur l. 1 De cauſ. pl. idē ſignificās quod εὐήλιος, oppoſitum τῷ εὐσκίος: ſed malim pro eo ſcribere εὔειλος ab εἴλη, de quo ſuprà. Pro εὐήλιος autem Doricè DICITVR Εὐάλιος.

C. Ἡμίηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Partim ſoli expoſitus, Dimidia tantùm ex parte ſoli expoſitus. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 28, ἡμιβρεχῆ καὶ ἡμίηλον ἣν δὴ καλοῦσι τινὲς ἀμφίεργον. vbi opponuntur ἡμιβρεχὴς & ἡμίηλος, ſemiuda, & ſemiinſolata ſeu ſemiſicca, quæ dimidia ex parte à ſole exſiccatur. Poſſit tamen hîc itidem Ἡμίειλος legi ab εἵλη.

C. Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, Gaza: Gemini ſoles, Bud. ex Ariſtot. Probl. 58, διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται οὔτε μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, οὔθ' ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐκ πλαγίων μόνον. Et Meteorolog. lib. 3, cap. 3, παρήλιοι δὲ καὶ ῥάβδοι γίγνονται ἐκ πλαγίας ἀεὶ, καὶ οὔτε ἄνωθεν, οὔτε πρὸς τῇ γῇ, οὔτ' ἐξ ἐναντίας, οὐδὲ δὴ νύκτωρ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸν ἥλιον. ἔτι δὲ ἢ αἰρομένου ἢ καταφερομένου. Et cap. vlt. γίγνονται δὲ περὶ τε δυσμὰς καὶ περὶ τὰς ἀνατολὰς, καὶ οὔτ' ἄνωθεν, οὔτε κάτωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν πλαγίων καὶ ῥάβδοι καὶ παρήλιοι, καὶ οὔτ' ἐγγὺς τοῦ ἡλίου λίαν οὔτε πόρρω πάμπολυ. Vnde Plin. lib. 2, cap. 31, Rurſus plures ſoles ſimul cernuntur, nec ſupra ipſum, nec infra, ſed ex obliquo, nunquam iuxta, nec contra terram, nec noctu, ſed aut oriente aut occidente. Ariſtot. ibidem, γίνεται γὰρ παρήλιος μὲν ἀνακλωμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὸν ἥλιον ἀπό τινος: tunc autem ὅταν ὅτι μάλιστα ὁμαλὸς ᾖ ὁ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ὁμοίως. διὸ φαίνεται λευκός. Apud Suidam autem adiectiuè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata quæ à ſole illuſtratur. Theon apud Aratum ex Poſidonio tradit, παρήλια eſſe nubes rotundas, quæ circa ſolem eſſ fulgeſcentem irradientur, nec proprio lumine vtātur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna: atque ideo παρήλια vocari τῷ τε στρογγύλα εἶναι καὶ τῷ ἐλλάμπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Vel eſſe nubes ſoli nō tantū colore ſed & orbiculari rotunditate aſſimiles, quæ quum proximæ ei ſint, ab eo illuminantur, atque ita παρεοίκασι τῷ ἡλίῳ. quæ ἀνθήλια quoque nominari ſcribit. Vide ibi plura. Arat. Phæn. verſu 880, νεφέων τὰ παρήλια κικλήσκονται. Seneca Quæſt. natural. libro 1, cap. 11, tradit παρήλια dici imagines ſolis in nube ſpiſſa & vicina. Idem ibidem, Hiſtorici ſoles vocāt, & binos ternóſq; appuruiſſe memoriæ tradunt. Græci παρήλια appellāt, quia in propinquo ferè à ſole viſuntur, aut quia accedūt ad aliquā ſimilitudinem ſolis. non enim totum imitantur ſed imaginem eius figurámque.

C. Προσήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli expoſitus, Solem ſpectans. ET Πρόσηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. Æſch. Prometh. p. 31, Οὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσηλίους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν, id eſt domos ſolem ſpectantes, ad ſolem verſas, hoc eſt apricas. Sic apud Eupolidem, πρόσηλος αὐλή. Theophr. De cauſ. pl. l. 1, cap. 15, τόποι ἀσκεπεῖς καὶ πρόσηλοι. Apud eundem lib. 6, c. 27, δρόσος ἡ πρόσηλος, exponitur, Ros qui fit à ſole. Ibidem, αἱ ἄγριαι τε τῶν ἡμέρων ἀοσμώτεραι, καὶ αἱ ἐν προσήλοις τῶν ἐν παλισκίοις, καὶ μάλισθ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν. vbi πρόσηλα & παλίσκια ſibi opponuntur, vt ſuprà à Xen. εὐήλιος & εὔσκιος. Malit tamen fortaſſe quiſpiam & hîc ſcribere πρόσειλος ab εἵλη, de quo ſuo loco.

C. Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, Subſolanus. venti nomen. Ariſtot. De mundo, τῶν δ' εὔρων ἀπηλιώτης λέγεται ὁ ἀπὸ τῶν περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, Vulturnorum is ſubſolanus dicitur qui ad ortum ſpirat æquinoctialem. Gell. lib. 2, cap. 22, Qui ventus igitur ab oriente verno, id eſt æquinoctiali, venit, nominatur εὖρος, ficto vocabulo (vt iſti etymologici aiunt) ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων. Is alio quoque à Græcis nomine ἀπηλιώτης, à Romanis nauticis Subſolanus cognominatur. Plin. l. 2, cap. 47, Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus, ab oriente brumali vulturnus. illū apelioten, hunc eurum Græci appellāt. Scribitur [illegible] ἀπηλιώτης vt ἀντήλια ſuprà. In v. l. habetur ET Ἀφηλιώτης pro eodem.

Ἡλιακὸς, οῦ, ὁ, Solaris. Laert. de Thalete, δοκεῖ δὲ πρῶτος τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις προειπεῖν. De quo & Cicero, Idem primus defectionem ſolis, quæ Aſtyage regnante facta eſt, prædixiſſe fertur. Theophyl. ep. 1, de cicada, ἀκτῖσιν ὥσπερ ἡλιακαῖς μεθυσκόμενος. Idem epiſt. 16, τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας προσβλέψεις.

Ἡλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Solem referens, Soli ſimilis. In v. l. Subcandidus.

Ἡλιόω, ῶ, F. ώσω, Inſolo. Et ἡλιοῦσθαι, Sole illuſtrari, Illuminari,

nari.Bud.ex Ariſtot.Meteor.174.annotans à Gaza reddi Apricari,Soli expoſitum eſſe. Et ἡλίωται κύκλῳ,in v.l. A ſole vndique cingitur. Xen.de vite,περιπεπνύουσα ἢ τὰ οἴναρα,ὅταν ἐπ' αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι,διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν. Plato l.8 De rep. πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης ἡλιωμένος (à ſole vſtus) παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. vbi ἡλιωμένος & ἐσκιατραφηκὼς ſibi opponuntur. Intelligit autem per ἡλιωμένον Peruſtum ſolibus ruſticum,quemadmodum Horatius dicit,—peruſta ſolibus Pernicis vxor Appuli. Quod verò Plinius ſcribit,ante annum ſcrobes fieri vt ſolem B pluuiáſque combibant, ante ipſum Theophr.dixerat, ὅπως ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι. VNDE Ἡλίωσις,εως,ἡ, Inſolatio,hoc eſt Corporis in ſole apricatio.Gorr. ET COMP. Διηλιόω,Inſolo,Sole peruro. Vnde διηλιωθεὶς apud Theophr.l.4 Hiſt.pl.Inſolatus,Sole peruſtus.

Ἡλιάω,ῶ,Solem refero, Solis inſtar candico. Vnde apud Philoſtr.ἡλιῶσα κόμη,Solari quodam ſplendore renidẽs coma,vt Cam.interpr.ſeu Solis in modum candicans, ὑπόξανθος. Eſt autem verbum neutrum.

Ἡλιάζω. F.άσω, Inſolo, Ad ſolem expãdo, Soli ſubſterno C ſeu expono.Dioſc. Et in paſſ.ἡλιάζεσθαι,Apricari.Bud.ex Ariſtot.De hiſt.anim.l.9,c.5, de ceruis quibus cornua renaſcuntur,ὅταν δ' αὐξηθῶσιν, ἡλιάζονται,ἵν' ἐκπέψωσι καὶ ξηραίνωσι τὰ κέρας. VNDE Ἡλίασις,εως,ἡ,Inſolatio.idẽ quod ἡλίωσις. ET Ἡλιαστήριον,ου,τὸ,Locus ad apricandũ. ET COMP. Ἀνηλιάζω,F.άσω,Inſolo,Soli expono. idem quod ἡλιάζω.Athen.l.3,περὶ ἐπιτηδεύσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ex Protagoride,τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὰ,τῆς νυκτὸς ἀπηθοῦντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμείαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως. ET Ἐξηλιάζω,In ſole aſſicco,Sole aduro.B.ex Heſych. Itẽ Cru- D cifigo.B.ex 2 Reg.21. Vbi tamen legitur in Complut. edit.ἐξιλεώσω,item ἐξιλιασμένων: at mendoſè.

Ἡλιῶον,ου,τὸ, Fanum ſolis. PRO QVO Ἅλειον,Rhodiacè, Euſtath.

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia. Apoll. Arg.4,ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἡλιάδες ταναῇσιν ἐφημέναι αἰγείροισιν Μύρονται, de Phaethõte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. Ab Ouidio Heliades quoque appellantur, Phaethontiades à Virgilio.

ΗΛΙΑΙ'Α, ας,ἡ, apud Athenienſes vocabatur μέγιστον δικαστήριον, ex eo ꝙ ſubdialis eſſet conſeſſus, διὰ τὸ ὑπὸ τῷ E ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστάς:vt B.in Pãd.annotat:quia ſub dio apricantes iudices ſedebant. In Cõm. quoque tradit maximum fuiſſe iudicium Athenis, vt Subſellia Romæ.in eo.n.iudicia publica exerceri cõſueuiſſe. Fuit igitur forum Athenienſe,in quo iudicia in aprico, ſeu ſub ſole ſiue ſub dio exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Vt verò ſchol.Dem. annotat,non tam locus iſte ἡλιαία vocabatur q̃ etiã iudicũ cõuentus:παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν F δικαστῶν. Prior tamẽ etymologia probabilior eſt,quam & Ariſtoph.ipſe agnoſcit. Ariſtot.Pol.5,εἰς τὴν ἡλιαίαν ἐπάναγκές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι βαδίζειν τὰς ἀρχὰς ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχή τις,in heliæã neceſſe eſt eorũ q in rep.verſantur magiſtratus abire quũ quis ſuffragiis magiſtratus creatur.Dem.cõtra Tim.δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν,eum vndecim viri in vincula coniiciunto atq; ad iudicium ſiſtunto,B.interpr. Luc.Tim. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς,καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι.

HINC Ἡλιάζω,In heliæa iudico. Frequentius verò voce media vſurpatur. Ariſtoph. Veſp.καὶ ταῦτα μὲν ἀλήθως λῶ ἐξέσται κατ' ὄρθρον,ἡλιάσει πρὸς ἥλιον, apricaberis:iudicabis. Ludit autẽ hîc in homonymia vocabuli ἐξέσται & ἡλιάσει,reſpiciẽs partim ad puerorũ morẽ,(q tẽpore nubilo canere ſolebant,Prodi ſol cariſſime)partim ad ἡλιαίαν de qua iam dictum eſt: vt ſit,ἐπειδὰν ἀνάσχῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι, dicens hoc ad hominem litigioſum, Quũm exorietur ſolis ſplendor mane,licebit tibi in aprico iudicare. ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, ſin ningat, ad ignem ſedenti. Eſt autem ἡλιάσει Atticum pro ἡλιάσῃ.Dem.contra Tim.299,ex verbis legis,ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, id eſt δικάσῃ, iudicet,B.interpr. VNDE Ἡλίασις,εως,ἡ, Iudicandi munus. B. ex Demoſth.contra Timocratẽ,311,οὐ δῶρα δέξομαι τῆς

A ἡλιάσεως ἕνεκα. quæ verba ſunt ex iureiurando iudicum heliææ deſumpta. ET Ἡλιαστὴς,οῦ,ὁ, Iudex in heliæa, Qui in heliæa iudicat. Quorũ iudicũ merces erat τριώβολον ſiue ἡμίδραχμον,duo ſeſtertii Romani:quæ pecunia è publico dabatur. Vnde Ariſtoph.Eq.ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ φράτορες τριωβόλου,Οὓς ἐγὼ βόσκω κεκραγὼς. Sicut autẽ Romæ prætor iudiciis centumuiralib⁹ & publicis præerat,ſic Athenis θεσμοθέται τοῖς ἡλιασταῖς.quod magnum erat δικαστήριον,& iudices è ſua quiſq; tribu ſortiebantur,& ita in eos imperium habebãt, vt etiam eiicere è conſeſſu poſſent,ſi ad horã nõ adfuiſſent: vt B.in Pãd, annotat.Ariſtoph.εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς,εἰσίτω· ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν,οὐκ εἰσφρήσομεν. Idem Neb.ποῦ 'στιν ἡλιαστὴς ἐκποδών; vbi eſt iudex comitialis? ET Ἡλιαστικὸς,ή,όν,Iudicialis. Ariſtoph.Neb.ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν,quẽ primũ pro mercede iudicialis in heliæa conſeſſus accepi. Idẽ Veſp.ὅταν φάσκῃς τὸ γηράσιον γέροντος ἡλιαστικοῦ,ſenis iudicia exercẽtis.Et ἡλιαστικὸς ὅρκος apud Dem.cõtra Tim. 295,idẽ quod δικαστικὸς, vt B.exp. τίς δ' ὁ νομοθέτης ἐστὶν ἐκ τῶν ὀμωμοκότων τὸν ἡλιαστικὸν ὅρκον. P.autẽ 311,in eadẽ oratione, recitatur ὅρκος ille ἡλιαστῶν. ET COMP. Ἀπηλιαστὴς,οῦ,ὁ, Alienus à iudiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. μισόδικος,vt Suid.apud Ariſtoph.exp. ET Φιληλιαστὴς, οῦ,ὁ,Qui iudicio in heliæa cõtendere amat, Litigioſus, Ariſtoph.Veſp. φιληλιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

ΗʹΜΕʹΡΑ, ας,ἡ,Dies,Lux diei. Heſiodus Ergois, Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι. Plutarch.De Alex.fort.νύκτα μὲν ἐν δείπνοις,ἡμέραν δὲ ἐν δρίοις ἐπιλείπουσαι. In nonnullis autem loquendi generibus ἡμέρα vertitur etiam Lux: vt ἅμα ἡμέρᾳ apud Thucydidem,Prima luce(eſt autem ἅμα ἡμέρᾳ ad verbũ Cũ die,ſeu Cum luce, ea forma dictum qua ἅμα ἕῳ.)Pro eodem dicitur,ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, (Xenoph.autem dicit etiam, ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο: itidémque ex Lyſia affertur πρὸς ἡμέραν, pro Sub lucem) & à Xenophonte Pædiæ 4, ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, (quo dixit Plato modo, ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας) & ab Ariſtophane in Pluto, διέλαμψεν ἡμέρα:Latinè autem,Poſtquam orta eſt dies,Poſtquam vel ſimulac illuxit dies,vel ſimpliciter, Poſtquam illuxit, ſeu diluxit. Lucianus autem De ſaltat.dixit etiam ἀρχομένην & E δυομένην ἡμέραν. At Xenoph.poſt Thucydidem ἡμέρας cum aduerbio ὀψὲ iunxit,Hellenicῶν 2,τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Et vbi Latini vtuntur aduerbio Interdiu, illi genitiuo ἡμέρας, cui interdum præpoſitionem διὰ præfigunt. Ex Gal.autem affertur non ſolùm δι' ἡμέρας, ſed & ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu:at ex Aphrod.Probl.τὴν ἡμέραν ὁρᾶν,& μεθ' ἡμέραν ὁρᾶν,pro Interdiu videre.

Ἡμέρα,Dies,id eſt certarum horarum tempus.Thucyd.1,ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, F In exiguo diei articulo. Sic Luc.Hermotimo,ὅρα μὴ οὐχὶ μόριον ἐστιν ἡμέρας,ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. At Iſocr.μέρος dixit,non μόριον, in Archid.ἐπιλείπει δ' αὖ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας. ‖Ἡ τήμερον ἡμέρα,Hodiern⁹ dies.vnde μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας.Demoſth.Phil.1,Ad hodiernum vſque diem. Qua in ſignific.dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας ab Iſocr.& εἰς ταυτηνὶ τὴν ἡμέραν à Plat. ‖Ἑκάστης ἡμέρας,vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, & interdum etiam καθ' ἑκάστην ſine ſubſt. Singulis diebus, Quotidie. Plato epiſt.7,φυόμεναι ἑκάστης ἡμέρας διαφοραί. G Item τὸ καθ' ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Luc.De hiſt.ſcrib.τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος. Iſocr.autem τὸ καθ' ἡμέραν appellauit quotidianum victum, (quod Gall.itidẽ ſine adiectione vocam⁹ *le quotidian*)in Panath.ἐπιπόνως ἐργαζομένους,μόλις ἔχει τὸ καθ' ἡμέραν.Sic autẽ ante illũ loquutus eſt Thuc.l.3,q & τὴν καθ' ἡμέραν ἀνάγκην ſcholiaſtes præf.lib.1,eadem ſignificatione dixit. Iam verò & ὅσαι ἡμέραι apud eundem ſcriptorem inuenio idẽ ſignificãs quod ſuperiora, videlicet Quotidie, libro 8,pag.282. Quod genus loquendi ex iſto Homeri H verſu ſumptum exiſtimo,qui eſt 93 Odyſſ.ξ,Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι. Horatium quoque huc reſpexiſſe reor,vbi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie,Ode 14,l.2. SED Ὁσημέραι aduerb.ex ὅσαι ἡμέραι factum,frequentiori in vſu eſt. Ariſtoph.Pluto,καὶ μὴν πρότερόν γ' ὁσημέραι νὴ τὼ θεὼ ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε. Sed

alicubi ὁσημέραι coniunctim ſcriptum eſt, vbi videtur potius ὅσαι ἡμέραι ſeparatim ſcribi debere. vt in hoc Themiſtii loco ex quadã oratione περιϋφαίνων ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι. quum enim ſubiungatur ὅσαι ὧραι, videtur ὅσαι ἡμέραι itidem legendum eſſe. (Eſt autem obiter animaduertendum hîc ὅσαι ὧραι ſimile non ſolùm huic ὅσαι ἡμέραι, ſed & iſtis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplum illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuiſſe arbitror.) ‖ Genitiuo ἡμερῶν ſæpe vtuntur cum ellipſi aduerbii ἐντός: vt Thucyd. lib. 4, pag. 130, οἷς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν. id eſt ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων, vt ſchol. exponit, Intra paucos dies. B Sic autem accipi puto ab eodem Thucydide pag. 234, εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν. Et cum futuro, Demoſth. Pro cor. καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. Sic Æſchin. in Cteſiph. ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Apud Herodianũ tamen libro 4, ἑπτὰ μὲν οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται, Polit. vertit, Per ſeptem dies continuos. ſed fortaſſe & hîc ſubaudiri poſſit ἐντός. At nulla eſt ellipſis quum dicitur τριῶν ἡμερῶν ὁδόν, cum verbo πορεύεται, aut alio C huiuſmodi, vel τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo, τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἔξω τῆς χώρας προελθόν, Trium dierum viam ſeu iter progreſſa [ſubaudi gens.] Vel Tridui viam progreſſa. Et τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν πορεύεσθαι, trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius eſt apud Xenophontem in Pædiæ 3, ἐλέγοντο οὐκέτι δέχ᾽ ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Vbi Lat. Dierũ quidẽ dicunt itidem, ſed pro accuſ. ὁδὸν ablatiuo Itinere vtuntur, dicẽtes, Abeſſe itinere decẽ dierũ. Apud Cic. autẽ legitur etiam Abeſſe bidui, ſubaudito ablatiuo Itinere, aut D ſimili. At de illo Thucydidis loco, διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ, agam poſtea, vbi videlicet varium huius nominis cum præpoſitionibus vſum declarabo. ‖ In datiuo, vt τρισὶν ἡμέραις, vel potius ἐν τρισὶν ἡμέραις, Per tres dies, Spatio trium dierum: vide infrà. ‖ In accuſatiuo: vt apud Thucydidem pag. 296, καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Iſocr. in Archid. ὀλίγας ἡμέρας στερηθέντες τῆς ἑαυτῶν, πολὺν χρόνον διαπόνται τῶν ἄλλων κατέστησαν. Apud Xenophontem autem ταῖς ἐπιούσαις ἡμέρας E ἀριστήσομεν ἥδιον, Lat. ablatiuo redditur. At verò apud Thucydidem pag. 270, τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντες, exponitur, Tertio quàm aduenerat die. Cicero ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας apud Dem. interpr. Septimo die poſt filiæ mortem. Vide p. 139 Cic. lexici.

Cum præpoſitionibus autem quomodo vtantur hoc nomine, ex ſequentibus patebit exemplis. Cum ἐν, vt τὴν ἡμερησίαν πορείαν ἐν τρισὶν ἡμέραις διανύων, ad verbum, In tribus diebus, vt Gall. dicitur *En trois iours*, pro Tribus diebus. Sic Ioannis cap. 2, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. F Statim pòſt tamen eſt ἔτεσιν, non ἐν ἔτεσιν, in re alioqui ſimili, τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. ‖ Cum διά, vt δι᾽ ἡμερῶν τινων, Theophr. Interiectis aliquot diebus, vel Poſt aliquot dies. Sed & διὰ τρίτης apud Galenum (ſubaudi ἡμέρας) ſimpliciter pro Die tertio. Vide Διά. At Thucydides dixit lib. 2, κῆδος ξυνάψασθαι διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxiſſe multorum dierum interuallo diſtantem, ſeu remotam. id eſt, in regione longæ viæ interuallo remota. ‖ Cum ἐπί, vt ἐπὶ δύο ἡμέρας ex Thucydide, Per duos dies, Per biduum. At ἐφ᾽ ἡμέραν Budæus vertit In diem, in hoc Æſchinis loco περὶ G παραγραφῶν περὶ τῶν... Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγράφη μένει, οἱ δὲ τῶν συκοφαντῶν λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ᾽ ἡμέραν καιροὺς λέγονται. Idem ex Baſilio affert ἡ ἐφ᾽ ἡμέραν τροφή, pro In diem cõparatus victus. ‖ Cum παρά, vt παρ᾽ ἡμέραν. pro Alternis diebus. vide Παρά.

Ἡμέραν ἄγειν, vt Latini Agere diem. Vide lexic. Cicer. pag. 51.

Ἡμέρα, dies. i. tempus, vt inquit Bud. afferens ex Ariſtot. Rhet. 2, p. 118, τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται, πάντα δὲ ἐλπίζειν. i. Primo tempore iuuentutis. H Et p. 120, de ſenibus, εἰσὶ δὲ φιλόζωοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, In extremo tempore, pro In extrema ſenectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quàm generaliter Tempus interpretari.

A C. Ἡμερόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in diem viuit. vnde ἡμερόβιοι, mendici omnes appellari poſſunt: ſed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philoſophus, qui & ipſe victum diurnum quotidie mendicabat. Ἡμερόβιος (inquit B.) epitheton Diogenis Hieronymo aduerſus Iouinianũ.

C. Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, (q. d. Diurnus curſor) Curſor. Vel Stator. aut Qui eſt à pedibus. Apud Herodotũ Erat. Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος vertit Cam. Curſum die conficiens. Ariſtoteles de regia Perſarum loquens, ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι. Cæterùm ἡμεροδρόμος à Pol- B luce exponitur ὁ δι᾽ ὅλης ἡμέρας θέων, id eſt Qui per totũ diem currit. Ac profectò ſiquis eum ſequi nolit, non video quid aliud relinquatur quàm vt ἡμεροδρόμον ad differentiam νυκτοδρόμου dictum cẽſeat. Sed nullam νυκτοδρόμου hac in ſignif. mentionem factam reperi: apud Xenophontem quidem, certè νυκτερινὸν ἄγγελον, ſicut & ἡμερινόν, vno eodémque in loco legi ſcio, (nimirũ lib. 8 Pæd. p. 137, vbi curſum à rege Perſarũ conſtitutũ deſcribit, illi ſimilem quem poſtam vulgò vocamus) ſed ita vt de nocturno non affirmet, quum dicat, φασί. C Vtut ſit, ἡμεροδρόμος curſorem ſimpliciter interpretari malim: ſicut & aliis nonnullis compoſitis interpretationẽ ſimplicium dare interdũ cogimur. Eſt & ſolis epithetũ, vtpote cuius curſus ſit diurnus. Heſych. allegoricè ita vocari ſolem tradit. VNDE Ἡμεροδρομέω, ῶ, Sum curſor, ſeu ſtator, Sum à pedibus, Officio curſoris fungor. Luc. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας.

C. Ἡμεροκαλές, Flos vnico die vigẽs. Ita Heſych. apud quẽ vide & alias ſignif. ET Ἡμεροκαλλίς, idem flos, ſeu eadẽ herba: quæ videlicet folio & caule eſt lilio ſimili- D bus, quam noſtri Lilium agreſte vel Lilium marinum vocant. Gorr. Vide Theophr. Dioſc. Pliniũ. Euſtath. habet ἡμεροκαλλὲς duplici λ (quod malo quàm ἡμεροκαλὲς vnico λ) & addit, λεγόμενον, φασίν, οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φυὲν ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει.

C. Ἡμερόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Die dormiẽs [& nocte vigilãs,] Fur. Heſiod. in Erg. Μήποτέ σ᾽ ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ᾽ ἕληται. ‖ Item piſcis quidam, Phoca, vt interpr. Eraſmus.

C. Ἡμερολογέω, ῶ, Dies ſupputo, in v. l. Apud Herodotum ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον Bud. interpretatur Dierum ſin- E gulorum rationem & acta obſeruare, vt qui ἐφημερίδας ſcribũt & diaria. ITEM Ἡμερολόγιον, Faſti. Bud. ex Plutar. in Cæſare, ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν καιρὸν ἀνωμαλίας. Quidam Calẽdarium interpr. Heſychio eſt etiam μέρος τι τῶν περὶ τὴν κύστιν. Inuenitur autem ſcriptum & Ἡμερολογεῖον: ſed Ἡμερολόγιον eadem forma dicitur qua ὡρολόγιον, non præcedente verbo.

C. Ἡμερονύκτιον, ου, τό, Diei & noctis ſpatium, Intercapedo tẽporis diei & noctis. Idẽ quod νυχθήμερον, vt ſcribit B. afferẽs ex Baſil. in Hexaemero, ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο F πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡμερονύκτιον λέγει.

C. Ἡμεροσκόπος, Diurnus ſpeculator, Qui diurnas excubias agit. ἡμεροσκόποι, οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες, Suid. & ſchol. Ariſtoph. Xenoph. Hell. κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος, ἐσήμανε τοῖς στρατηγοῖς. Ariſtoph. autẽ in Auibus, φύλακας ἡμεροσκόπους, pro ἡμεροσκόποις ſimpliciter, ſeu ἡμεροφύλακας. HINC Ἡμεροσκοπεῖον, q. d. Diurnæ ſpeculationis locus. Oppidulum eſt in Hiſpania, Straboni pag. 62.

C. Ἡμερόφωνος, Diem inclamans ſeu vocans, id eſt lucem, de gallo gallinaceo dictum à Simonide, apud Athen. l. G 9. Sic ab Ouidio Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. edit. Athenæi ἱμερόφωνος cum ι perperam legitur.

C. Ἡμερόφοιτος, (q. d. Diurniuagus) Interdiu oberrans. Baſil. ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτιπρόβια γένη, ἐν τῷ φωτὶ τὰ [illegible] φοιτα.

Compoſita in quibus ἡμέρα poſtponitur.

C. Ἀμφήμερος, Quotidianus. Vide in Ἀμφημερινός.

C. Αὐθήμερος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt eiuſdem diei, Eo ipſo die factus, vel dictus. Aut Vno die factus. nam Pollux αὐθήμερον vult eſſe τὸ διὰ μιᾶς ἡμέρας παραχθέν. vnde αὐθήμεροι λό- H γοι apud Æſchinem, redditur Extemporales. In v. l. Αὐθήμερος exponitur Vno die durans, ſed ἀμαρτύρως. ET Αὐθήμερον, ſeu potius Αὐθημερὸν (vt habent cum alii, tum Heſych. & Suid. ac ſchol. Thuc.) aduerb. Eodẽ die, [illegible]

Eo ipſo die. Thuc. καὶ ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθημερόν. Ariſtot. De mũdo, γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ γινουργούμενα. At in hoc altero Thucydidis loco, qui eſt pag. 291, πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ προὔχειν αὐτὸς ἕκαστος εἶναι, ſcoliaſtes exponit ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Conuenit autem hæc expoſitio cum illa quam nomini αὐθήμερον ex Pollucis autoritate dedi. HINC Αὐθημερίζω, pro Eodem die eo ac redeo, Poll. ET Ἀπαυθημερίζω eadem ſign. ex Xen.

C. Ἑτερήμερος, ου, ὁ & ἡ, vt ζώειν ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridæ ab Homero, Viuere alternis diebus. Odyſſ. λ, verſu 303, ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν. Pollux ἑτερήμερον ait eſſe τὸ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν μὴ μένον: AT Παρήμερον & Ἑτερήμερον, eſſe τὸ παρὰ μίαν, ſub. μένον. id eſt Quod alternis diebus permanet & durat.

C. Εὐήμερος, ου, ὁ & ἡ, vt εὐάμερον φάος apud Soph. (Doricè pro εὐήμερον) Lux felicem diem aduehens, Lux felicis diei & fortunati. i. periphraſticè, Dies felix.

Εὐημερία, ας, ἡ, q.d. Diei felicitas. Quam ſignificationem tribuendam ſuſpicor iſti nomini in hoc Alexidis verſu, Εὐημερία δέσποινα καὶ φίλαι μοῦσαι. Mihi enim fit veriſimile, quum dicat Suidas Εὐημερία, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, deinde hunc Alexidis verſum ſubiungat ex Olynthia, in eo εὐημερία eſſe ſalutantis vocem, pro qua hodiéque dicunt καλημέρα: de qua voce vide in Καλήμερος. Sed & cæteræ linguæ vernaculæ idem ſignificantẽ ſalutationem habent. quæ ſermonis conſuetudo vide an meam coniecturam adiuuare poſſit.

Εὐημερία, Serenitas diei, Serenus dies. Xenoph. Hell. 2, pag. 276, καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. ‖ Εὐημερία, Cæli temperies, Status temporis ſalubriter & commodè hominibus cedens. Ab Ariſtotele εὐημερία eſſe dicitur vbi commodè & delectabiliter viuitur. B. Vide eundem B. p. 823, & 824.

Εὐημερία, Succeſſus, Secunda fama ſeu gloria. vt Budæus vertit in hoc Athenæi loco, libro 14, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ αὐληταὶ τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν ἐν τοῖς θεάτροις εὐημερίαν.

Εὐημερέω, ῶ, q.d. Diem ſeu dies feliciter tranſigo, pro Vitam felicem dego, Commodè & ex animi ſententia viuo. quo ſenſu εὐημερεῖν dicuntur δοῦλοι ab Ariſtotele Ethicῶν 5. Apud Sophoclem in Electra ſcholiaſtes εὐημεροῦσαν exponit ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν. ‖ Εὐημερῶ, Bona ſum habitudine, Gliſco, Vigeo. Budæus pag. 823 ex Ariſtotele. ‖ Εὐημερῶ, Secunda fortuna vtor, Res mihi ex animi ſententia cedunt. item Gratia & autoritate valeo. Bud. ex Æſchine & Plutarcho. Vide in Κατευημερῶ. HINC Εὐημέρημα, Polyb. Res quæ proſperè ſucceſſit, Felix inceptum, Succeſſus, qualis eſt eorum qui victoria potiuntur.

C. 2. Κατευημερῶ, cum genitiuo. vt κατευημερῶ σου, Supero te autoritate & gratia, ſeu fauore. de qua ſignificatione vide in Παρευημερῶ, quod proximè ſequitur. ‖ Κατευημερῶ, (præpoſ. augendi vim habente) Proſperè ago, Gratia & autoritate polleo, vt Budæus exponit in hoc Æſchinis loco De falſa legat. ὅτι τῆς πρεσβείας ὢν ἡγεμὼν ἐγὼ καὶ κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν. Alibi, inquit, eadem ſignific. εὐημερῆσαι dixit.

C. 2. Παρευημερῶ, Supero ſucceſſu & rebus ſecundis, Longè melius mecum agitur quàm cum alio. Vel, Vinco alium gratia & autoritate, ita vt præ me ſit cõtemptui. Vnde παρευημερεῖσθαι dicitur qui ita vincitur. Chryſoſt. De ſacerdotio γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευημερεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι. Talem verò & ex Baſilio [illegible] verbi παρευημερεῖσθαι vide apud Budæum p. 823, vbi & κατευημερεῖν ſic penè vſurpari ait vt παρευημερεῖν: afferens ex eodem Baſilio, κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, & exponens Mendacio præualente veritati, & magis populari effecto, vel fauorabiliori.

AT Δυσημερέω, ῶ, (contrarium τῷ εὐημερῶ) Aduerſa fortuna vtor, Res mihi infeliciter cedunt. Athenæus, Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι. vbi (inquit Budæus) ſignificare videtur Victo in certamine, vel Exacto ex theatro. nam alibi δυσημερεῖν dixerat de agone.

C. Ἐφήμερος, ου, ὁ & ἡ, Diarius, Vnicum diem durans. vt ἐφήμερος πυρετὸς apud medicos, Diaria febris. Sic ἐφήμερος ζωὴ, apud Herodianum libro 1. Sed & animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem viuant, vt docet Euſtathius. At homines quo ſenſu vocentur ἐφήμεροι, vide in Ἐφημέριος. Dicitur & ἐφήμερον φάρμακον à Plutarcho præſens venenum, Quod vno die perimit. Sic ἐφήμερον δηλητήριον apud Theophraſtum. de quo lege & Suidam. Item ἐφήμεροι καὶ σπαταλικοὶ τοῖς βίοις ἄνθρωποι ab eodem Plut. appellantur Homines in diem viuentes & luxu perditi. B. At ἐφήμερος τροφὴ, eſt victus qui in diem quæritur, Victus diurnus.

Ἐφήμερος, Ad breue tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus. Thucyd. 2, ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι.

Ἐφήμερον, Herba: cuius duo ſunt genera. ſic autem dicitur vna quòd flos illi confeſtim deciduus, non longius vno aut altero die commoretur, aut decerpto longior vita quàm dies: altera verò inde nomen habet, quòd eodem die perimat: de qua lege Nicãdrum. Vide Dioſcoridem & Gal. ac Plinium. ‖ Ἐφήμερον à quibuſdã dictum fuit & κώνειον, id eſt cicuta, ab interitus celeritate, vt Phocion tradidit. Gorr. Conuenit autem hæc nominis ratio (ſicut & in illa herba cuius meminit Nicander) cum ſignif. quam & ἐφήμερον φάρμακον ſeu δηλητήριον habere diximus.

Ἐφημερία, ſeu plur. ἐφημερίαι (apud Gr. Bibl. interpr.) Vices, (eo ſenſu quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices) vt lib. 1 Par. c. 9, φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Lucas capite 1, ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ, Quum ſuas vices in fungendo ſacerdotio exerceret. Vel per numerũ ſingularem, Quũ ſua vice ſacerdotio fungeretur. (vt dixit Curtius, Seque mirantem quòd non vice ſua tali fungeretur officio) Vel, Sua vice ordine recurrẽte, vt exponatur etiã datiuis τάξει. Sed quia præceſſit, Zachariam fuiſſe ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά, id eſt ex vice Abia, ideo redditur & illic numero ſingulari, In ordine vicis ſuæ. Intelligit autem Eraſmus appellatione vicis (qua vtitur & vet. interpr.) certos dies præſcriptos in quibus certi ſacerdotum ordines adminiſtrarent. Quod Hebræi (inquit Beza) vocant מחלוקת item פקודה, item משמרת, id Græci interpr. non modò διαίρεσιν, ἐπίσκεψιν, & κλῆρον (id eſt Diſtributionẽ ſiue Claſſem, Munus & Sortem) conuertunt, ſed etiam ἐφημερίαν. idcirco nimirum quòd ſorte diſtributis ſacerdotibus ex poſteritate Aaron, (vt ſcribitur libro 1 Paralip. cap. 24) ſingulæ familiæ certis dierum vicibus ſacerdotii munus obibãt. Hæc ille. B. ex Heſych. & Suida ἐφημερία vertit Munus diurnũ. i. quod obimus interdiu. Sed à Suida πατριὰ etiam exponitur.

Ἐφημερίς, ίδος, ἡ, Diarium, Scriptũ quod acta vniuſcuiuſq; diei ſigillatim complectitur. Diurnum quoque ex Iuuen. Bud. interpr. — longi relegit trãſacta diurni. Gall. itidẽ ad verbũ, *Vn iournal*, vel *Vn papier iournal*. Sed *iournal* nobis eſt peculiariter cõmentarius earum rerum quæ ad rationes noſtras pertinent: at ἐφημερὶς latius etiam extenditur, vt ex ſeq. patebit. Plut. in illa ſignific. vocis Gall. *iournal* vſus eſt in lib. De non fœn. ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐφημερίσι γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον δίδοασιν, ἔλαττον διδόντες. Sic Propert. de tabellis ſuis loquens, Me miſerum, his aliquis rationem ſcribit auari, Et ponit duras inter ephemeridas. (vbi Rationes legere malim.) ‖ Ἐφημερὶς, Hiſtoria, in qua non per annos, ſed per dies ſingulos res geſtæ ſcribuntur, Diariũ. Vide Gell. l. 5, cap. 18. Apud Tacitum legitur & Diurna actorum ſcriptura. Plut. de Cæſaris cõment. περὶ τῆς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐφημερίσι γέγραφε. Apud eundem Plut. in Alex. 222 & 231, ἐφημερὶς pro libro actuum quotidianorum, vt annotat Bud. Idẽ affert ex Arriano, καὶ αἱ βασίλειοι ἐφημερίδες οὕτως ἔχουσι. Item, οὕτως ἐν ταῖς ἐφημερίσι ταῖς βασιλικαῖς ἀναγέγραπται. ‖ Ἐφημερίδες mathematicæ, quæ vulgò etiam Ephemerides, ex Syneſio.

Ἐφημερὶς ea in ſignificatione qua vti Lucam nomine ἐφημερία modò dictum fuit, ex hoc Ioſephi loco affertur, ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων.

C. Καλήμερος, Cui felix eſt dies. Cui CONTRARIVM

Καχήμερος, Cui infelix eſt dies. vtrunque Anthol. Epigr. l.1, titulo εἰς ἀτυχίαν. Sonant autem ad verbum, Cui bonus eſt dies, & Cui malus eſt dies. Sed ita ſumitur dies bonus pro felici (viciſſimque malus pro infelici) vt hodieque in degenere Græca lingua καλημέρα dicitur pro eo quod nos *bon iour*. Vide Εὐημερία.

C. Μονήμερος, Diarius, Qui eſt vnius diei. ex Gal.

C. Πανήμερος, vide in Πανημέριος.

C. Πολυήμερος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt multorum dierum. vt πολυήμερος νεκρὸς, Naz. Qui multorum iam dierum ſpatio mortuus fuit.

C. Τριήμερος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Triduanus) Tres dies durans, ſeu A tribus diebus durans. Tribus diebus conſtans. Gaza apud Ariſtot. καθ' τριήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. Gregorius autem dicit Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, pro Chriſtus tertio poſt die reſurgit. HINC Τριημερόνυκτος, Tres dies & tres noctes durans. B. Dionyſ. Areop. τριημερόνυκτον ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ dixit, vt idem annotat.

SIC Τετραήμερος, (q.d. Quatriduanus) Quatuor dies durans, &c. vt τετραήμερος νεκρὸς, Gregorius de Lazaro. Et καθ' τετραήμερον, Quadrinis diebꝰ, Gaza apud Ariſtotelem: vt καθ' τριήμερον vertit Trinis diebus. ET Πενθήμερος, Quinque dies durans, ſeu à quinque diebus. ET Ἑξαήμερος, Sex dies durans, &c. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud ſex dierum quo conditus fuit mundus. vnde Baſilii tractatus εἰς τὴν ἑξαήμερον. ET Ἑφθήμερος, Septem dies durans, Qui eſt ſeptem dierum, ET Ἑφθημέριος pro eodem, ſi emendatè legitur apud Plutarchum, ἑφθημερίους ἀνοχὰς ποιησάμενος. ET Ὀκταήμερος, Octo dies durans. Item περιτομὴ ὀκταήμερος, Paulo ad Philippenſes cap.3, Circunciſio quæ fit octauo die, pro Circunciſus octauo die. ET Δεχήμερος, Decem dies durans, Spatio decem dierum conſtãs, vt δεχήμερος ἐκεχειρία, & δεχήμεροι σπονδαί, Suidæ: δεχήμερος θυσία, Platoni. ET Τριακονθήμερος, Triginta dies durans. Cætera autem huiuſmodi ad horũ exẽplum interpretaberis.

C. Ὑπερήμερος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Supergrediens diem, præſtitutum videlicet ſeu conditum, Qui intra diem non perſoluit debitum, vel implet quod promiſit, Qui in mora eſt, Nomen tardum. Propriè autem ὑπερήμερος dicitur Qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatæ à iudice præſtitutum: vt inquit Budæus, qui etiam λαμβάνειν ὑπερήμερον τὸν δικασθέντα, καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, vertit, In poſſeſſionem bonorum eius mitti qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. Pollux autem de pecunia fœneratitia loquens, ὁ δὲ οὐκ ἐκτίσας κατὰ προθεσμίαν, inquit, ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία. Iungitur interdum genitiuo: vt ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Cui vltimus προθεσμίας dies elabitur antequam præſtet quod ſpopondit. Lucianus, καιρὸς δὲ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε· μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. Item ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος ex eodem affertur pro Cui dies perſoluendo debito præſtitutus elabitur: ex hoc eius loco in Hermot. ὁ δ' ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι, τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. vbi tamen ὑπερήμερον ſeorſum etiam legi poſſe exiſtimo. Hinc eſt ὑπερήμερον εἰσπράττειν τινά, de eo qui acerbè debitum exigit: vt docet Budæus pag.121 & 122.

Latius autem extenditur: vnde & aliis iungitur genit. vt puella ὑπερήμερος γάμου, apud Ariſtot. Rhetor. 3, Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philoſtr. μὴ δὴ νόμιζε σαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων [τῶν ποιητῶν] ἀκροάσεως, ne exiſtima te exceſſiſſe ætatem auditionis poetarum. Id eſt, ætatem aptam audiendis poetis. Intelligit autem ætatem in qua aptè ſeu commodè ſtudium poetis impendere atque operam dare poſſumus. Budæus tamen vult ὑπερήμερος per ſe ſignificare, Cui ætas exceſſit ex aliquo ſtudio. quam interpr. probare nequeo.

Ὑπερήμεροι dicitur à Syneſio, ſine adiectione genitiui, de nauigantibus, Qui non conficiunt curſum intra iuſtum tempus, cuius videlicet ſpatio confici poteſt & ſolet: epiſt.4, οὐ γὰρ ὄντες ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπίσαν-

A τες ὑπερήμεροι γενέσθαι, μέτριά γε ἀνεσχήμεθα.

Ὑπερήμερος dicitur eſſe res quoque cuius iuſtum tempus elapſum eſt. Philo De vita M.l.3, μήπω τοῦ πένθους ὑπερημέρου καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος. Sed & cum genit. reperio, vbi de re dicitur. vt apud Dionyſiũ Lõginũ, μὴ τοῦ ἰδίου βίου ἢ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, Aliquid excedens tempus, id eſt Non amplius conueniens tempori, habita & vitæ & ætatis ratione. At Lucianus dixit, ὡς ὑπερήμερον γενέσθαι πάντως τοῦ ἑκάστου βίου, ſignificare volens (vt opinor) tempus quod impendendum eſt peruestigationi veri, humanæ vitæ dies ſupergredi.

B Ὑπερημερία, ας, ἡ, Dilatio eius qui præſtitutum diem prætergreditur, quo videlicet diſſoluere debitum debuit, aut aliud præſtare quod promiſit. Demoſthenes ad Apat. καὶ ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, εἰληφότες τῇ ὑπερημερίᾳ. Id eſt, In poſſeſſionem nauis euntes ob moram diſſoluendi. ‖ Apud eundem, μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, vertit, Quum ea dies in quam ego iudicatum facere debebam, iã exitura eſſet. Atque ita accipitur & in hoc genere loquendi, ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, quod ille reddit Comiter diem præſtitutũ prorogare.

C ¶ Ὁσημέραι, Quotidie, vide in Ἡμέρα.

¶ Σήμερον ET Τήμερον Atticè, Aduerb. Hodie Hom. Il.θ, Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Σήμερον, Plut. De non iraſc. εἰ σήμερον τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε; quos verſiculos ita olim verti, Hodierna curo tantũ: Quis cras futura nouit? Frequentius tamen eſt ἡ σήμερον ἡμέρα, in proſa præſertim pro Hodiernꝰ dies. Plut. in Fabio, δύο νίκας τῇ σήμερον ἡμέρα νενίκηκας.

D Τήμερον pro eodẽ apud Atticos (vti dixi) vt apud Ariſtoph. Pluto, σφῷ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην. Et τόγε τήμερον, apud eundẽ. ‖ ITEM Τήμερα, in Nub. οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερα.

Ἡμέριος, & compoſita in ιος itidem deſinentia.

Ἡμέριος, ου, ὁ & ἡ, Diurnus. vt ἡμέριος πλοῦς, Diurna nauigatio, ex Xenophonte: niſi fortè legẽdum eſt ἡμερήσιος, vt ego ſuſpicor. ‖ Item ἡμέριος, Vnicum diem durãs, vnde & pro Tẽporarius. Quo ſenſu putantur homines E appellari ἡμέριοι, vt qui ſint breuis æui. vt Epigr. lib.3, Ψεῦσται δαίμονες ἁμερίων, (Doricè pro ἡμερίων) Vide Ἐφημέριος.

C. Ἐφημέριος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, Diurna merces, vt loquitur Flaccus. Apud Hom. autem Od.δ, Οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem. Apud eundem Od.φ, v.85, ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus ſuis cogitantes, & in futurum non proſpicientes. quod etiam In diem viuere, appellant aliquando Latini. Quo expo- F nitur modo & ἐφημέριοι βροτοὶ à Suida. Heſychio autem ἐφημέριοι ἄνθρωποι epithetice ſunt θνητοί, mortales. At ego exiſtimo ἐφημερίους (ſicut & ἐφημέρους) ideo apellari quòd craſtinum ſibi polliceri non poſſint. Interdum verò & ſine adiectione ἐφημέριοι dicuntur Homines, Mortales, Greg. in poem. Γλῶσσαν ἐφημερίων ἔχφυγες ἀφραδέων. Itidem verò ἡμέριοι dicti ſunt homines, & quidem à breuitate æui, ſecundum quoſdam, quaſi tẽporarii, vt modò dictum fuit. ſed eandẽ vtriuſque appellationis rationem eſſe arbitror.

C. Καθημέριος, idem quod καθημερινὸς (ſecundum quoſdã) id eſt Quotidianus. Exponitur & Diurnus. Item G apud Sophoclem, μοῖρα καθημερία φθίνει, explicatur κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγεσθαι. ‖ At verò apud Polybium, τὴν γὰρ διατριβὴν ἐν ταῖς καθημερίαις ... τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ ποιοῦνται τῇ πλατείᾳ, Budæus, ἐν ταῖς καθημερίαις, vel In quotidianis actibus, vel Quotidie ſignificare tradit.

AT Καθημερόβιος (tanquam à καθήμερος ſignificante H idem quod καθημέριος) Qui in diem viuit, præſentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè ſolicitus de futuris: quæ vita dicitur καθημέριος βίος. Hæc Eraſmus in prouerb. In diem viuere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo ſuprà.

C. Μεσημέριος, vide in Μεσημβρία.

C.Μονημέριος,idem quod μονήμερος,ex Epigr.

C.Πανημέριος,Berdius,Gell. (vt πάννυχος Pernox) Iliados τ,— πανημέριος πολεμίζει,Per totum diem.Heſiod.in Aſpide,Καί τε πανημέριός τε καὶ ἤθος χέει αὐδήν. Vtitur & Herodot.l.1,οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ. Polluci eſt πανημέριον, SIVE πανήμερον,τὸ δι' ὅλης ἡμέρας περαινόμενον.

INεια autem terminatum ſubſtant.comp.Ἰσημερία,q.d. Æquidiarium. Latini autem dicunt Æquinoctium.ἰσημερία μετοπωρινή,æquinoctium autumnale:ἰσημερία ἐαρινή,æquinoctium vernum. Plut.in Probl.Rom.τὸ δὲ ὀπώρας μὴ γεύεσθαι πρὸ ἰσημερίας μετοπωρινῆς,μηδὲ ἄμπελον τέμνειν πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς,ὁμοῦ τι πᾶσι &c. HINC Ἰσημερινός,Æquinoctialis.vt ἰσημερινὸς κύκλος, Æquinoctialis circulus.Sed q.d. Æquidialis. ‖Theophraſto autem lib 4 De cauſ.pl.cap.12,ἰσημερινὸς πυρός, Triticũ quod verno ſeritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum cuius cura æquinoctio delegata eſt.Sed vulgatæ edit.ἰσημέρους pro ἰσημερινούς habent.

Ἡμερινός,& compoſita in ερινός itidem terminata.

Ἡμε[illegible]ός,οῦ,ὁ,Diurnus.vt ἄγγελος ἡμερινός, Xen.Pædiæ 8, cui [illegible]ponitur νυκτερινός. Sic φυλακὴ ἡμερινή,præſidium diurn[illegible]m,Plut.in Cam.

C.Ἀμφημερινός,οῦ,ὁ, VEL Ἀμφήμερος,Quotidian⁹.vt ἀμφημερινὸς πυρετός, quotidiana febris, apud Galenum ad Glauconem,& Alexandrum Aphrod.in Problematis. Apud Galenum tamen alicubi etiam ἀφημερινός,ſed librariorum,vt opinor,incuria.Paulus Ægin.vocat καθημερινὸν πυρετόν,quotidianam febrem.

Ἀμφήμερος, vti dixi,pro eodem capitur , ſed rarius vſurpatur. Dicitur autem ἀμφήμερος eadem forma qua ἐφήμερος. ſed ἀμφήμερος πυρετός, eſt quotidiana febris:ἐφήμερος πυρετός,vnius diei febris. Ἀμφήμερον τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν, Suidas,citans Soph.

C.Καθημερινός, Quotidianus. vt καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum eſt. Act. apoſt.cap.6,ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ.

[illegible]μερήσιος,Vnius diei. vt ἡμερησία ὁδός, Iter vnius diei. Sic ἡμερησία ζωή,Plut. Iſocrates autem ἡμερήσιον λόγον videtur appellare(inquit Budæus)longam orationem, quaſi quæ diem abſumat. Pollux ἡμερήσιον appellari ſcribit τὸ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ γιγνόμενον. Et τὸ ἡμερήσιον, merces diurna,vt exponitur ex Suida : qui tamen generalius dicit ἡμερήσιον eſſe τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον, vt poſſit etiã ad victũ diurnũ referri, qui & Diariũ appellatur.

¶Μεσημβρία,Meridies. Ex Μεσημερία factum per ſyncopen, adiecto β per pleonaſmum. Thuc.6,κατὰ σκιὰς ὄντας ἐν μεσημβρίᾳ.Syneſius,τὸ τῆς μεσημβρίας σταθερώτατον appellat maximum meridiei feruorem . ‖Item Meridies reſpondens ſeptentrioni.Herodian.ἀπὸ τῆς ἀρκτώας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν. ‖Item metaphoricè μεσημβρία τοῦ βίου,ad verbum Meridies vitæ, pro ætate ingraueſcente. VNDE Μεσημβρινός, PRO Μεσημερινός,(inuenitur autem ET Μεσημέριος)Meridianus.vt μεσημβρινοὶ κύκλοι apud Proclum. Apud Ariſtophanem in Veſpis,κἂν ἔχῃ μεσημβρινός, ſi ſurgas meridianus,id eſt meridie. ET Μεσημβριάζω,Meridior, id eſt Meridie dormio,inquit Budæus,afferens ex Plat. in Phædro,ἡγούμενοι ἀνδράποδα ἄττα σφίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον,ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὕδειν. Sed & ipſe ſol dicitur μεσημβριάζειν , pro quo & μεσουρ[illegible]ειν,vt Pollux docet. ITEM Μεσημβριάω pro [illegible]dem. vnde apud Apollon.μεσημβριόωντος ἰαίνεται [illegible]ίοιο.

Ab ἡμέρα deducta verba.

[illegible]ω,Diem traduco,ſeu trãſigo.Xen.Hell.5,ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ.Scio tamen Pollucem ſcribere, ἡμερεῦσαι,ſicut & διημερεῦσαι,eſſe In opere aliquo verſari per totum diem:& ita Platonem de iis qui βάναυσοι appellantur,dixiſſe πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Sed generalius accipi quàm ſcribat Pollux,videlicet pro Diem traducere, etiamſi quis in eo maneat ἀπράκτως , ex illo Xen.loco patere arbitror.cui generaliori ſignificationi priorem locum dandum exiſtimaui.

C.Ἀφημερεύω,F.εύσω, Diem abſum,vel Interdiu abſum.

A Demoſthenes ἀφημερεύειν & ἀποκοιτεῖν dixit pro Diem& noctem abeſſe,in oratione Pro corona. Propriè tamẽ τῷ ἀφημερεύειν reſpondet τὸ ἀπονυκτερεύειν, eadémque prorſus forma dicitur.

C.Διημερεύω,Idem quod ἡμερεύω. ſed pro Diem tranſigo, dicitur etiam Totum diem tranſigo,vel Totum diem duro.vt Xenophon Pæd.7,οὐ μὴν οὐδ' ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον.Quo dixit modo Plut.διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον , impranſum & incœnatum diem totum durare. Rurſum X.Pæd.7,ἐν δὲ καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες.

B C.1.Συνδιημερεύω, Vnà diem totum vel totos dies tranſigo,Verſor cum aliquo,Vtor conſuetudine alicuius.Ariſtot.Rhet.2,ἔτι πρὸς ἡδεῖς συνδιάγειν καὶ συνδιημερεῦσαι, Et συνδιημερεύειν τοῖς ἡλικιώταις,Plut.Lycurgo. Idem,ῥαθυμῶν ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις, id eſt Totos dies conterens cum illis. Bud. Vſus eſt & Cic.lib.8 epiſt.ad Att. HINC Συνδιημέρευσις, Conſuetudo quotidiana quæ eſt inter aliquos,Conuerſatio. Plut.in Demetrio,288,ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κοινολογίαι καὶ συνδιημερεύσεις ἀνόπλων καὶ ἀφρούρων.i.B.interpr.Totos dies conuerſabantur ſine præſidiis.

C C.ΠΑΡημερεύω,Diem ſeu dies tranſigo iuxta quempiam, & velut ei adhærens,ex Eurip.

C.ΣΥΝημερεύω, idem quod συνδιημερεύω, de quo dictum modò fuit. Ariſtot.in 8 Ethic.ad Nicom. οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ,οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ. vbi Bud. interpr. Vti eo familiariter. Xen.ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. HINC Συνημέρευσις,Conuerſatio,Conſuetudo quotidiana cum aliquo. ET Συνημερευτής,

D Is quocum eſt nobis conſuetudo quotidiana,Is quo familiariter vtimur. A Bud.exponitur Socius,Sodalis, Aſſiduus comes,in hoc Ariſtot.loco,Pol.5,καὶ τὸ χρῆσθαι συσσιτοις καὶ συνημερευταῖς ξενικοῖς,μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς,ξενικόν.

Ἡμερίδιον,ου,τὸ,Diecula.

ἮΜΑΡ,ατος,τὸ,Dies:poeticè pro ἡμέρα. Aratus, Ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέροισι.Cicero,Exæquat ſpatium lucis cum tẽpore noctis.Il.ζ,Ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,erit aliquando dies qua.Od.λ,αἰεὶ φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ,dies noctéſque. Il.ξ,εἰδέω χάειν ἤματα πάντα,in perpetuum. Il.σ,Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο,per totũ diem.Il.φ,Ἤματι τῷ προτέρῳ ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ,die præcedente.Il.ν,Ὅσσης ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι,hoc die.Il.τ,Νηλέα θυμὸν ἔχοντας,ἐπ' ἤματι δακρύσαντας,Vno die integro,ſeu(vt Cic. vertit) Luctũ lacrymis finire diurnis. Heſ.Erg. ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο,in dies.Sic Od.ξ,ἐπ' ἤματι μᾶλλον ἀγινεῖ,in dies ſingulos. Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ,in Epigr.De die in diem,Aſſiduè. Varia autem ei adiectiua adiũguntur. eſt enim apud Homerũ ἱερὸν ἦμαρ, & νόστιμον ἦμαρ, & ὀλέθριον ἦμαρ, & νηλεὲς ἦμαρ,& κακὸν ἦμαρ:cui oppoſitum αἴσιμον ἦμαρ.Sed & δούλειον ἦμαρ, ac ἀναγκαῖον ἦμαρ pro ipſa ſeruitute dicit,ſicut contrà,ἦμαρ ἐλεύθερον pro libertate.

E

F

Ἦμαρ aduerbialiter etiam,vt apud Heſiodum, ἦμαρ καὶ νύκτωρ.Sic verò & in hoc loco Hom.Il.ε, Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,vult aduerbialiter accipi ἦμαρ Euſtathius.Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα ſcribit μεταχηματισθῆναι,vt ἦδος Æolicè ab ἡδονή.

C.Αὔτημαρ Eodem die. idem quod αὐθημερὸν in proſa. Iliados α,Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὔτημαρ καταπέψῃ,etiãſi enim eo die & in præſentia iram repreſſerit.

G C.Ἐννῆμαρ,Nouem dies,ſeu Per nouẽ dies.Il.α,Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.

C.Πανῆμαρ,Per totum diem. Apoll.Arg.1,ξεινήια δ' ἄσπετα θυμοῖ Πανῆμαρ προΐαλλον. ET Πανῆμαρ pro eodem, apud Homer.teſte Euſtathio.

Ἠμάτιος,ου,ὁ,Diurnus,idem quod ἡμερινὸς in proſa.vt φέγγεϊ ἠματίῳ,in Epigr.Diurno lumine,id eſt ſole. Aratus, Μείων ἠμάτιος,τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη,de arctophylace; hoc eſt,(Cicer.interpr.) Nam breuior clara cæli de parte videtur, Amplior infernas depulſus poſſidet vmbras.

H Dicitur verò aliquis vel res aliqua facere aliquid ἠμάτιος,id eſt ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut in dies.Iliados ι,— τὸν νῆες Ἀχαιῶν Ἠμάτιαι θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι. Sic apud Heſiod.μέλισσαι ἠμάτιαι σπεύδουσι.

qqq.iii.

Ἥμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Manſuetus, Cicur, Mitis. Cui oppoſitum ἄγριος. Odyſſ. ο, de aquila, χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον, anſerem cicurem. Plato De leg. ἥμεροι ἀγέλαι. Xen. Pædiæ 1, πολλὰ αὐτῷ διαφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων. Herodian. lib. 5, ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασα. Dicitur etiam de plantis & frugibus, & tunc Satiuus Latinè reddi poteſt. vt ἥμερα φυτὰ, & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores ſatiuæ. ſic ἥμερος ἐλαία, olea ſatiua, ἥμερος κρόκος, crocus ſatiuus. Xenoph. Cyn. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα διαλέλυται. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti eſſe videtur mores, quique velut ex agreſtibus cicures, mites ac placidi facti ſunt. Dem. contra Midiam, ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοῖς τρόποις. Herodian. lib. 2, πρᾶον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atque manſuetam indolem oſtendebat. Sic lib. 6, ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ſuapte natura ſuberat Alexandro mite manſuetúmque ingenium. Et apud Plutarchum Numa, ἥμερος μοῦσα, mitis muſa. Sed & ἔργα ἥμερα, dicit Herodian. lib. 6, καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, φοβερὰ παρὰ σφίσιν [B] ... τὰ δὲ ἀνειμένα καὶ ἐκβεβακχευμένα, ὡς ἥμερα, δι' ἡδονῆς ἔχουσι, quippe apud illos fortiſſima ac grauiſſima pro aſperrimis, diſſoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariiſque habetur. Et apud Plat. De leg. ἡμερώταται ὁδοί, viæ mitiſſimæ ac placidiſſimæ, nec aſperæ. Deducunt autem ἥμερος ab ἡμέρα, quòd ἡμέρα ſit quippiam πρᾶον & ἀπρόσωπον.

C. Ἡμεροποιῶ, F. ήσω, Manſuefacio, Cicuro, Manſuetum & cicurem reddo.

C. Ἀνήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immanſuetus, Immitis, Agreſtis, Ferus. Naz. θηρίον πονηρὸν καὶ ἀνήμερον. Et ὕλαι ἀνήμεροι, ſyluæ incultæ, horridæ & agreſtes. Luc. Metaph. de homine quoque agreſti & feroci dici poteſt, vt ἥμερος.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, Manſuetudo, Placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, Manſuefacio, Cicuro. Geopon. καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E manſueto ferus nunquam [fit.] Plutarchus, οὐχ ἡμεροῦνται πρὸς ἄνθρωπον, οὐδ' ἀνέχονται κοινωνίαν πρὸς παιδείας.

HINC Ἀνημερόω, ET Ἐξημερόω, quæ idem cum ἡμερόω ſignificant, niſi quòd præpoſitio ſignificationi aliquid addit. Vſitatius eſt autem ἐξημερόω. Geopon. de onagro, ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, E fero fit manſuetus facilè, & è manſueto ferus nunquam. Plut. οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργός, οὐδὲ πᾶν τιθασεῦσαι θηρίον ὁ κυνηγός. Idem Fabio, τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς σῦκα ἐξημεροῦντες καὶ τιθασεύοντες. Idem in Numa, metaph. ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, per diſciplinā eum emolliuit & excoluit, vt Ouidius emollitos & feros mores inter ſe opponit. Apud eundem Plutarch. ἐξημεροῦσθαι Budæus exponit Manſueſcere, Cicurari, id eſt ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπόν. VNDE Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio. In v. l. eſt ETIAM Διημερέω pro Mitigo, Emollio, ſed ſuſpicor mendosè poni pro Διημερόω.

Ἡμερίδης, ου, ὁ, Mitis. Plutarch. Sympoſ. 4, τὸν δὲ ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου. Id eſt, (Turn. interprete) Iſto veteri & miti vino reiecto, durum & immite bibimus. Idem De carn. com. τὸν ἡμερίδην καὶ μειλίχιον ἀτιμάζεται Διόνυσον. Idem De virt. mor. ὁ φυτάλμιος θεὸς ὁ ἡμερίδης τὸ ἄγριον κολούσας καὶ ἀφελών.

Ἡμερίς, ίδος, ἡ, Manſueta, Cicur. Apud Homerum Odyſſ. ε, πεπτάμενοι περὶ σπεῖος γλαφυροῖο Ἡμερὶς ἡβώωσα· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, quidam intelligunt vitem ſatiuam, ad differentiam agreſtis. In antiquis autem in Iliadis ξ commentariis annotatum Euſt. ſcribit, ἡμερίδα dici ſpeciē λειοφλοίου δρυός, & fructum eius σταφυλήν: contrà verò infrugiferas & latifolias δρύας, apud Pergamenos vocari ἐρυσιφλοίους, ſicut tenuifolias & frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad ſuam vſque memoriam quaſdam in Thracia δρύας vocari ſolitas ἡμερίδας. Plinius Græcum hoc vocabulum retinens, hemeridem & ipſe inter glādiferas arbores recenſet. Theophr. Hiſt. pl. l. 3. c. 6, τὴν ταῖς γλυκείαις [βαλάνοις] φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, οἱ δὲ μύλλον. Gorr. Quercū placidā interpr. Appellatur verò arbor hæc ET Ἡμερόδρυς, vt quibuſdā placet. Ἡμερὶς pro vite apud Oppian. l. 3, De ven. Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται, Circūcirca nudæ vuis vites. Et apud Macedonium lib. 2 Epigr. οἱ δὲ πέλοντο Ἀνέρες ἐργατῖναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν, in vitib⁹ meis. Sic & apud Ariſtophanē Acharn. ἡμερίδος ὄρχον, ſchol. exponit ἀμπέλου, Homericum quoque locum ſic accipiēs. At Plut. Erot. οὐδὲ δρυός, οὐδὲ μορέας, οὐδ' ἣν Ὅμηρος ἡμερίδα σεμνύνων προσεῖπεν.

ἮΜΟΣ, Quum, Quando, extra interrogationem. Eſt autem planè poeticum hoc aduerbiū, cui redditur τῆμος, vel τότε, id eſt Tum. Homerus Odyſſ. μ, circa finem, — ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Odyſſ. ι, v. 168, & ſeq. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Quos verſus excipiunt hi duo, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον. Sæpe tamen ponitur ἦμος nō ſequente particula τότε aut alia ſimili: vt in his verſibus à quibus ſecundū Od. auſpicatur librū Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Cui initio ſimile hoc lib. octaui principiū, Ἦμος δ' ἠρ. φ. ῥοδ. ἠώς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. At verò in ſimili principio libri decimi ſeptimi, non ſolùm δὴ τότε ſubiunxit particulæ ἦμος, ſed illis duabus particulis δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα. ita enim ibi legitur, Ἦμος δ' ἠρ. φ. ῥ. ἠώς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος, &c. Et his quidem in locis non dubium eſt quin ἦμος δὲ ſonet Quum autem, vel Poſtquā autem: at verò alicubi δὲ poſt ἦμος vel ponitur pro δή, vel certè ἦμος δὲ ſic dicitur vt τῆμος δὲ pro τῆμος. cuius vſus exemplum eſt Odyſſ. λ, v. 400, Ἦμος δ' ἠέλιος &c.

ΤΗ͂ΜΟΣ, Tum. quod redditur τῷ ἦμος, vt ex Homericis apparet locis quos in Ἦμος protuli. Sed ponitur τῆμος aliquando etiam præcedente alia particula quàm ἦμος. vt Odyſſ. ν, quū præceſſiſſet, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, ſequitur, Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.

ET Τῆμος δὲ interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δή, ſicut modò dictum fuit in Ἦμος.

ITEM Τημοῦτος interdum pro τῆμος, vt apud Heſiodum, Τημοῦτος σπεύδειν.

ΟΠΠΗ͂ΜΟΣ, pro ἦμος apud Aratum in Phæn. Νειόθι ὀππῆμος κείνων φορέησιν ἑκάστῳ. Sed aſpirandum fortaſſe potius vocabulum hoc aliquis putauerit: de quo nihil vſquam apud lexicographos reperio, ac certè rarum apud ipſos etiā poetas eſſe exiſtimo. Iis tamē qui aſpirandum cenſuerint, lubēter ſubſcripſerim: quippe qui ex ὅππη & ἦμος factum ſuſpicer: vt videlicet ὅππη, quod alioqui loci eſt aduerbium, hîc ἐκ παραλλήλου poſitum, temporis ſignificationem accipiat, quam & ὅπου alicubi habere ſcimus.

ἩΝΙ'Α, ας, ἡ, ET Ἡνίον, ου, τὸ, Habena, Lorum fræni quo reguntur equi. Alio nomine & ῥυτὴρ appellatur, de quo ſuo loco. Iliad. θ, Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία. Odyſſ. γ, Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί· Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Manibus capiebat habenas. Il. γ, κὰδ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω. Xenophon De re equ. ἡνίας χρὴ μὲν ἐπαινοῦμεν ὁποίαι ἴσαι τε εἰσὶ καὶ μὴ ἀσθενεῖς μηδ' ὀλισθηραί, μηδὲ παχεῖαι. Plut. De Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτήρων, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων ἀγόντες. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνείς, Populo laxans ſiue permittens habenas. Annotat Euſtath. ἡνία eſſe idem quod χαλινούς, id eſt frænos: idque patere ex hoc verſu Il. ρ, Ἕλκε δ' ἐξ ὀχέων, κὰδ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε: quippe quæ ... πίπτουσιν ἀπολυθέντα καὶ αὐθις ἀναλαμβάνονται. At Pollux ἡνίον eſſe ſcribit τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ: & circa illud eſſe annulos & echinos quos equus mandit. Ab eodem quatuor ἡνιῶν ponuntur ſpecies, αἱ κατατωπαῖοι, αἱ διὰ ῥυμοῦ, αἱ διὰ μεσαβίου, & στραβὸς ἱμάς. Apud Sophoclem autem Aiace, ἐπίσχων χρυσόνωτον ἡνίαν, ſcholiaſt. exponit ἅρμα, vt Phœbus currum inhibeat. Nihil tamen vetat quin propriam hîc quoque ſignificationem retineamus. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, Euſtathius ab ἑνόω deriuari ſcribit: eſſe enim ἡνία δεσμοὺς ἑνωτικοὺς τῶν ἵππων.

C. Ἡνιοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui habenas conficit. VNDE Ἡνιο- A
ποιεῖον, ου, τὸ, Officina in qua habenæ conficiuntur. Xen. ET Ἡνιοποιέω, ῶ, F. ήσω, Habenas conficio. Item Habenas rego & duco. Vel ſimpliciter, Rego, Moderor. B. ex Xenoph. Apomn. lib. 4, ὡς δὲ ἤσθετο αὐτὸν προθυμότερον ἀκούοντα ὅτι λέγοιτο, μόνος ὤλην ἐς τὸ ἡνιοποιεῖν.

C. Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ, Qui habenas vertit. Id eſt, Qui habenis vertit ſeu flectit huc illuc equos, Auriga. idem quod ἡνίοχος.

C. Ἡνίοχος, ου, ὁ, Qui habenas tenet, Auriga. Il. λ, Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν. Il. ψ, Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε. vbi diſcrimen facit inter παραιβάτην, hoc eſt ſeſſorem aut propugnatorem: & inter ἡνίοχον, hoc eſt aurigam ſeu agitatorem: Illud tamen non obſeruans Il. ε quum dicit, Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί. iris enim ibi & παραιβάτου & ἡνιόχου munia obit. Xenoph. Pæd. 6, οἵ τε ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστῶσι ξυλίνοις. Impropriè verò & apud poetas tráſfertur etiam ad alia. Dicitur enim apud Ariſtophanem Nebulis, αἰγίδος ἡνίοχος Minerua, id eſt ægidis agitatrix. C
& ἡνίοχος παλαιμοσύνης in Epigr. item ἡνίοχος τῆς νεώς, vt tradit Pollux. Annotat Euſtathius ex Ælio Dionyſio ἡνιόχους Athenis fuiſſe τάγμα ἀξιόλογον, eo quòd ditiores ad curſus & equos curules alendos deligerentur. Erunt itaque ἡνίοχοι hîc iidem qui & ἁρματοτροφοῦντες & ζευγοτροφοῦντες, hoc eſt qui equos ἀδηφάγους & ἀδηφάγον ἅρμα alebant. HINC Ἡνιοχέω, ῶ, Habenas teneo, Aurigor. Herodianus lib. 5, ἑωρᾶτο πολλάκις ἡνιοχῶν ἢ ὀρχούμενος, identidē aurigans aut ſaltans conſpiciebatur. Et metaphoricè apud Philonem De vita Moſis lib. 1, προεκδραμοῦσαι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, D
quam aurigari oporteret, excurrentes. Interdum ex neutro actiuū fit & accuſatiuo iungitur; ſimpliciterque pro Moderor ſiue Rego capitur, vt βουκολεῖν ſimpliciter pro Paſco. Ariſtophan. Veſpis, οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων μουσῶν στόματα ἡνιοχήσας, non alienarum ſed ſuarum muſarum ora frænis regens. Philo De vita Moſis lib. 1, τοῖς μὲν ἡνιοχοῦσα σωτηρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπήλαυνε, hæc velut habenis tractandis ſalutariter tutóque præ ſe agebat: loquens de nebula quæ Iſraelitarum in deſerto ὁδηγὸς erat. Epigr. lib. 1, Χερσὶ λεοντείαν ἡνιοχεῦντα βίαν. A QVO E
Ἡνιόχησις, εως, ἡ, Aurigatio. Philo De vita M. l. 3, νεφέλης ὀπισθοφύλακος ἡνιόχησις, nubis tanquā terga cogētis aurigatio. ET Δυσηνιόχητος, ου ὁ καὶ ἡ, Qui habenis retineri difficulter poteſt, Quem moderari difficulter quis poteſt. δυσάγωγος. B. ex Luc. Ab ἡνίοχος eſt ETIAM Ἡνιοχεύω, quod idē cū ἡνιοχέω ſignificat, & eodē modo quo illud vſurpatur. Anacreon apud Athen. lib. 13, ad puerum, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. vbi præter morem genitiuo conſtruitur. Epigr. lib. 4, πόλιν ἡνιοχεύειν, ciuitatem gubernare. VNDE Ἡνιοχεύς, έως, ὁ, Auriga, Qui habenas te- F
net. Idem quod ἡνίοχος. Il. ε, — ὑπὸ δ' ἕτερον ἡνιοχῆες. ET Ἡνιοχεία, ας, ἡ, Aurigatio. idem quod ἡνιόχησις. Herodianus lib. 6, ἡνιοχείαις καὶ τρυφαῖς προσέχοντος, aurigationibus intento. Et lib. 4, γυμνάσια δὲ σώματος ποιούμενος ἡνιοχείας. Conſtruitur interdū etiam cum genitiuo, & ſimpliciter ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio. Herodianus lib. 1, ἁρμάτων ἡνιοχείας, curruum agitationes. Plut. De anim. ſolertia, ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνιοχεία καὶ κυβέρνησις. Ab ἡνίοχος eſt etiam COMP. Ὑφηνίοχος, ου, ὁ, Adminiſter aurigæ, vel Auriga. idem quod ἡνίοχος, vt Suidas annotat. Xenoph. Pæd. 6, ἀναβαίνοντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Eodem lib. λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. VNDE Ὑφηνιοχέω, Aurigæ adminiſter ſum: vel ſimpliciter Aurigor: ſicut ὑφηνίοχος idem eſt quod ἡνίοχος, teſte Suida.

C. Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenis contineri difficulter poteſt, Refrænatu difficilis. δυσχάλινωτος, vt Galenus exponit: δυσπειθὴς, αὐτόπρακτος, δυσάγωγος, vt Suidas. Itē Moroſus, δυσκολώτατος, Galen. Exponitur etiā Doloris im- H
patiens. δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φέρων, Erotian. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος, Galen. Quæ ſignificatio non ab ἡνία originem habet ſed ab ἀνία: ad quod te remitto.
VNDE Δυσηνίως, Ita vt habenis retineri difficulter poſſit, Effrænatè, Cic.

C. Ἐξήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effrænis. Plut. De loquacitate, σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν ἐξηνίων τούτων καὶ φερομένων οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. vbi ἐξήνιοι & φερόμενοι ſunt quorum lingua præceps fertur nec audit habenas.

C. Εὐήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenas facilè admittit, Qui habenis regi facilè poteſt, Fræno ſeu habenis ductilis. Plato De Rep. ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων.

C. Χρυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureas habenas habens.

B Ἡνιάζω, F. άσω, Fræno. VNDE Δυσηνίαστος, Qui habenas difficulter admittit, Qui habenis regi vix poteſt. A QVO Δυσηνιάστως, Ita vt refrænare difficile ſit, Ægrè. Syneſ. ep. 57, ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου, ægro animo & ita vt vix audiret habenas rationis.

C. Ἀφηνιάζω, Habenas detrecto, ſeu excutio, Vel (vt Bud. interpr.) Frænos reſpuo vel emordeo. Luc. de curru ſolis loquens, ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι καὶ τῆς ὁδοῦ παρατρεπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα, excuſſis habenis, vel emorſis frænis. Idem alibi de iiſdē, εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς. Et metaphoricè apud Herodianum lib. 1, ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον, ſiqui frænos depulerant. Item lib. 3, de filiis Seueri qui patri monenti non parebant, οἱ δὲ οὔτε ἐπείθοντο, ἀφηνίαζον δὲ καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον, ſed frænos ex ore depulerant. Philo De vita Moſis lib. 1, ἀφηνιάζοντες οὐ προσεῖχον τοῖς λεγομένοις, velut excuſſis frænis, dicto audientes non erant. Idem lib. 1, ἐπὶ προφάσει ἑορτῆς καὶ θυσιῶν ἀφηνιάσων, per cauſam feriarū & ſacrificiorum rebellaturum. Aliquando cum genitiuo etiam conſtruitur, interdum & cum præpoſ. πρός. Philo De vita Moſis lib. 1, ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, virtutem aſpernātes, Turn. interpr. Luc. τὸ δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, fecit vt emorſo philoſophiæ fræno nos auerſaretur. Areth. in Apoc. 6, οἱ τῆς Χριστοῦ ἀφηνιάσαντες δουλείας καὶ ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι. Herodian. lib. 1, μὴ νεότης ἀκμάζουσα, μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφηνιάσῃ, bonarum artium ſtudiorúmque quaſi frænos excutiat. Syneſ. De inſomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excuſſis habenis contumaciter in leges ipſius peccarant. Reperitur verò ET Ἀφηνιάω, pro eodem: quod itidem cum genitiuo conſtruitur. Canone 8 Concilii Epheſini. VNDE Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ, Habenarum excuſſio, Ferocia habenas non admittens. Plut. De virt. mor. καὶ γὰρ καὶ βοῶν καὶ ἵππων τὰ πηδήματα καὶ τοὺς ἀφηνιασμοὺς, οὐ τὰς κινήσεις οὐδὲ τὰς ἐνεργείας, ἀφαιροῦσι. Item Contumacia veluti excuſſis habenis, Rebellio. ET Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ, Habenarum excuſſor, Ferox & habenas non admittens. Philo De vita Moſis lib. 1, τὰς πρώτας τῆς ψυχῆς ἐπιβολάς τε καὶ ὁρμάς, ὡς ἀφηνιαστὴν ἵππον, ἐτήρει, quaſi tenacem & cōtumacem equum, Turn. interpr.

ἩΝΊΚΑ, Quū, Quando, ſed extra interrogationē. Quidam poeta apud Athen. lib. 4, Ἡνίκ' ἐχρῆν ᾄδειν, νῦν ἄρχῃ ἡδύνεαι. Bianor Anth. Epigr. lib. 1, pag. 46, Εἰς βαθὺν ἤλασε Νεῖλον (&c.) ἡνίκα εἶδε. In proſa quoque ſæpe: vt ἡνίκα δίκην ἔλαχον, Demoſth. Quum iudicium dictaſſem. ἡνίκα συνεσκόταζε, quum adueſperaſceret. Et cum particula ἂν, ſequente ſubiunct. (vt poſt ὅταν) Ariſtoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν.

G Ὁπηνίκα, itidem pro Quum, Quando. Apollonides Anth. epigr. lib. 1, pag. 11, Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀὼς ἅπασα: cui reſpondet λόγος ἤλυθε. Interdum verò & pro Quādo, id eſt Quandoquidem: vt apud Demoſth. in Midiam, pag. 220, ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεποιηκὼς ἃ κατηγορῶ καὶ ὕβρει πεποιηκὼς φαίνεται, τοῖς νόμοις ἤδη δεῖ σκοπεῖν. Sic & ὅπου interdum poni docet Bud. pag. 930.

ΤΗΝΊΚΑ, ET Τηνικάδε, ET Τηνικαῦτα, Tum. Reſpondent enim præcedentibus ἡνίκα & ὁπηνίκα. Eſt autem in τηνικάδε particula δὲ adiectitia, ſicut in ἐνθάδε, aliiſque nonnullis. ἦμος & ἦμος δὲ (inquit Euſtathius) ſicut τηνίκα τηνικάδε, & ἔνθα ἐνθάδε. Vſitatius eſt tertiū illud Τηνικαῦτα, quod Demoſth. alicubi ſubiungit aduerbio ἐπειδή. Idem autem Philipp. 3, quum dixiſſet, οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς ῥῆξαι φωνὴν πρὶν, &c. ſubiunxit, τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἠμύνοντο, &c.

ΗΠΑΡ, ατος, τὸ, Hepar, Iecur. Od.λ, — ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες, de Tityo, cui vultures hepar, prauæ cupidinis ſedem, laniabāt. eſt enim περὶ τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, teſte Plutar. Il.υ, φασγάνῳ οὔτασεν ἧπαρ. Apud eundem Homerum aliquoties legere me memini ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, pro quo alibi dicit (videlicet Od.ι) — πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν. Archilochus, χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. Eſt autem & brutorum ἧπαρ. vt χηνῶν ἥπατα apud Athen. Et ἧπαρ τῆς αἰγὸς 1 Reg. 19. Sūt verò & ταγηνιστὰ ἥπατα apud Athen. lib.3, iecinora in ſartagine frixa, περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ. B nam ſolebant ἐπίπλῳ ſiue omaſo iecinora ἐπικαλύπτεσθαι καὶ ἐντυλίττεσθαι. Poſſunt etiam (vt annotat Pollux) dici ἥπατα σεσυκασμένα, ἥπατα συῶν σεσυκοφαγηκότων, iecinora ficata, ſuū maximè ficu paſtorū. qua voce vtitur Marcellus empiricus, niſi me memoria fallit. Agrœtas apud Apollonii ſchol. dicit ἧπαρ, ſicut & οὖθαρ, παρὰ τὸ πολλοῖς dici τὴν εὔκαρπον γῆν, terram frugiferam: per allegoricum illud, Promethei iecur ab aquila laniari, declarari dicens, optimā regionē Promethei ab Aëto fluuio vaſtari. C

C. Ἡπατοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Iecinori ſimilis, Iecinoris formam habens.

C. Ἡπατοσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Haruſpex, Extiſpex: ad verbum, Qui inſpecto victimæ iecinore futura prædicit. eſt enim iecur caput extorum: & in hoſtiis in primis inſpici ſolebat. [illegible]a re vide Plinium lib.11, cap.37.

VNDE Ἡπατοσκοπία, ας, ἡ, Iecinoris inſpectio, Haruſpicina, ſiue Haruſpicium, Extiſpicina ſiue Extiſpicium. Herodianus lib.8, πολλῶν ἔνδον ὄντων περὶ θυτικήν τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων, τά τε ἱερὰ αἴσια ἀπαγγελλόντων. ET Ἡπατοσκοπέω, ῶ, F. ήσω, Iecur inſpicio. Vnde ἡπατοσκοπήσασθαι. D Ezech. Iecur inſpicere, Exta conſulere.

C. Λευχηπατίας VEL Λευκηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: eius autem vitiati indicium pallor eſt qui timidos arguit. Vide Eraſmi Chiliad.

Ἡπατηρός, οῦ, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. ἡπατηρὰ δυσεντερία, dyſenteria hepatica: quum propter iecinoris imbecillitatem aquoſus ſanguis deiicitur, loturæ carniū perſimilis. Gorr. E AT Ἡπατήρια dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommoda, præſertim vbi vomica, duritie, collectionibúſque laborat. Alexand. Trall. δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κεχρῆσθαι μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν ἀλλὰ καὶ περιστέλλειν δυναμένοις. καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡπατήρια. vulg. lex.

Ἡπατίας, ου, ὁ, Hepatarius. vt λοβοὶ ἡπατίαι apud Pollucem lib.2, fibræ hepatis: ſicut λοβοὶ πνευμονίαι, fibræ pulmonis, ibidem.

Ἡπατικός, οῦ, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. vt ἡπατικὸν πάθος, F morbus hepaticus, Celſo: Morbus hepatarius, Plauto. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trallianum, quæ & ἡπατηρὰ & ἡπατῖτις, quū ἡ ἀλλοιωτικὴ δύναμις ἀσθενεῖ, καὶ τὰ διαχωρούμενα ὅμοιά ἐστιν ἀποπλύματι νεοσφαγῶν. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborant: Hepatici, Celſo, Iecinoroſi, Scribonio: Iecoritici, Marcello empirico. Hepatici generaliter quidem dici poſſunt omnes qui ex iecinore quouis modo affecto laborant: at non ita latè accipitur, ſed veteres quidem ſic appellarunt eos qui propter iecinoris inflammationē febricitarent: recentiores verò, ſi tumor aliquis in hepate eſt, hepatis inflammationem vel abſceſſum vel ſcirrhum vel aliter morbum ipſum appellant, non autem hepaticam affectionem: quum verò citra manifeſtum aliquod iecinoris malum imbecillitas ſola acciderit, hunc ægrum hepaticum appellant. Gorr. ex Galeno De comp. pharm. ſecundū locos lib.8, cap.7. G Dioſc. ἀσθενὲς πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατικοῖς, σπληνικοῖς. Id eſt (Plinio interprete) Lactis vſus contrarius capitis doloribus, hepaticis, ſpleneticis.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, Hepaticus, Hepatarius. ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. H Et fœm. gen. ἡπατῖτις δυσεντερία, dyſenteria hepatica, quæ & ἡπατηρὰ & ἡπατικὴ paulo antè. Et ἡπατῖτις φλέψ, vena hepataria, ſeu hepatica. ἡπατῖτις φλὲψ (inquit Gorræus) vena iecoraria dicitur ab Hippocrate vena caua, vt Galenus annotauit lib. De form. fœt. & A Comm. in lib. De nat. hom. Ἡπατῖτις ET Ἡπατώριον vocatur etiam eupatorium herba à quibuſdam, vt Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, F. ίσω, Hepar refero, Hepati ſimilis ſum. Plin. lib. 34, cap.2, de ære, Illud ſuo colore pretioſum ad iecinoris imaginem vergens, quod ideo hepatizon appellāt. Dioſcor. lib.3, cap.25, de aloe, ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ ἄδολον καὶ ἄλιθον, στίλβουσαν, ὑπόξανθον, εὔθρυπτον, ἡπατίζουσαν, ῥᾳδίως ὑγραινομένην. Plin. lib.27, cap.4, Erit ergo optima, pinguis ac nitida, ruffi coloris, friabilis, ac iecinoris modo coacta, facilè liqueſcens.

Ἡπάτιον, ου, τὸ, Iecuſculum. Hegeſander apud Athen. lib.3, ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβεν. Alexis ibidem, ὕειον ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον. Vtitur hoc vocabulo & Ariſtoph. Alcæus, Eubulus.

ΗΠΑΤΟΣ, ου, ὁ, piſcis nomen apud Ariſtotelem lib.2 Animaliū hiſtoriæ. Gaza Iecorinum vertit: à Plinio Hepar appellatur. quem Eubulus apud Athen. libro 3, felle carere dicit, οὐκ ᾤου με χολὴν ἔχειν ὡς δ' ἥπατός μοι διαλέγου. Videtur autem à colore hepatis ſimili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur. Vide plura apud Athenæum lib.7.

ΗΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, Terra continens ac Mediterranea: Pars ea terræ quæ cōtinuo tractu iuncta eſt, non autem à reliqua terra mari diuulſa: propriè oppoſita τῇ νήσῳ, id eſt inſulæ. Vnde eſt apud Ariſtotelem De mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in inſulas & continentes diuiſit. Philo De mundo, τὸ παλαιὸν ἠπείρῳ Ἰταλία Σικελίαν προσσάπτουσα, D olim Italia Siciliam continenti adiungebat. Xenophon Hellen. 6, οὐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Thucydides lib.1, τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnam inſulæ partem fecit continentem. Herodianus lib.2, τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppoſitam. Plut. De fort. ἐνέπλησέ τε πολέμου καὶ κακῶν τὰς δύο ἠπείρους, duas continentes, Aſiam videlicet & Europam: loquens de Paride. ‖Quum verò ei opponitur θάλασσα, ſimpliciter terram ſignificat. Od.γ, de Vlyſſe, Εἴτ' ἄγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη, (&c.) εἴτε καὶ ἐν πελάγει, ſiue terra, ſiue mari. Il.α, νῆα E μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, nauem in terram ſeu littus ſubduxerunt. Sic Heſiodus Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedeſtri itinere. Demetrius Phaler. πλείων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζῶν διὰ τῆς θαλάσσης. Thucydides lib.1, πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικά, plus valemus militia terreſtri ex re nauali, quàm illi ex terreſtribus expeditionibus in re nauali. Euripides, Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, in terræ ſpatium immēſum. Euſtath. annotat adiectiuum eſſe, & ſubintelligi γῆ: plenúmque eſſe in hoc loco, ἐπ' ἀπείρου γαῖς ἐστί. Eſſe enim DORICVM Ἄπειρος, hoc loco pro ἤπειρος. ‖Peculiariter verò ἤπειρος apud Homerum dicitur pars illa quæ vltra Ithacam & Cephalleniam, ἡ πέραν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, vt Euſtath. exponit. Il.β, Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Il.σ, Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ. Poſt Homerum autem hanc Epirum dilatatam fuiſſe ſcribit vſque ad Illyridem. Moloſſia primùm vocata fuit, item Chaonia à Chaone Heleni fratre: nunc verò Albania, vt quidam tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorū aduerſario. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli huius ἤπειρος, in primaria ſignificatione, ſunt qui dictā ἤπειρον velint quaſi ἄπειρον, ſiue ἀπείρονα γαῖαν, vt vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, F. ώσω, Continentem facio. ἤπειρον ποιῶ, vt Ariſtot. & Thucydides loquuntur. Ariſtoteles De mundo, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, & maris alueos adiecerunt continentibus, ſeu Ex locis marinis fecerunt continentē. Et in paſſ. ἠπειροῦσθαι, Continenti adiungi ſeu accedere, Continentem fieri. Thucydides libro 2, καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται. Philo De mundo, μεγάλων τε πελαγῶν μεγάλους κόλπους καὶ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ἠπειρῶσθαι, continenti acceſſiſſe. Idem, εἴ τινες ἀποτομαὶ κατακλαζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις αὖθις ἠπειρώθησαν, denuo red-

ditæ ſunt continenti.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, Qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες apud Syneſ. Sal terreſtris, Sal qui in continenti effoditur: qui non eſt marinus. Et in fœm. gen. ἠπειρώτιδες πόλεις apud Herodot. Vrbes in cõtinenti ſitæ, Quæ non maritimæ ſunt aut inſulares. Thucydides lib.1, καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, & maximè quum offertur naualis ſocietas, ac non pedeſtris, ſeu terreſtris. Apud eundem ἠπειρώτιδες παρασκευῇ πόλεις, vrbes copiis mediterraneis ſeu pedeſtribus ſubnixæ: id eſt equitibus & peditibus, nõ nauibus. ‖Item Ἠπειρώτης, & fœminino gen. Ἠπειρῶτις, Qui vel quæ ex Epiro eſt, Epirota. Pauſan. Atticis 7, Ἀλέξανδρος Ἠπειρώτης ἦν, Epirota erat. & Πύῤῥος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota: ille Epiri rex nobilitatus bello cõtra Romanos. HINC Ἠπειρωτικός, οῦ, ὁ, Ad continentem ſpectans. idem ferè quod ἠπειρώτης. Xenophon Hellen.6, μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους, id eſt ἤπειρον, vt paulo pòſt loquitur, & in ἤπειρος ſuprà citaui. ‖Itē Epiroticus. Dioſcorides libro 1, cap.163, Ἠπειρωτικὰ μῆλα ... ὀνόματα, Ῥωμαῖοι δὲ ὀρβικουλάτα. Plin. lib. 15, cap.14, de diuerſis malorum generibus, Orbiculata, à figura orbis in rotũditatem circumacti. Hæc in Epiro primùm prouenisse, argumento ſunt Græci qui Epirotica vocant. Pallad. lib.3, Mala rotunda quæ orbiculata dicuntur. Hæc eſſe ea putat Marcellus apud Dioſcoridem, quæ vulgò roſea appellantur. ET Ἠπειρωτικοὶ βόες apud Euſtath. Boues Epirotici.

C. Διηπειρόω, ῶ, In continentem redigo, Continenti adiungo. idem quod ſimplex. Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continẽtem fecit. Simili loquendi forma Ariſtoteles vſus eſt in ἠπειρόω.

ΗΠΙΟΣ, ου, ὁ & ἡ, Clemens, Mitis, Lenis, Benignus. idē quod προσηνής. Od.α, Μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Od.ξ, — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι. Od.ν, εὖ οἶδ' ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα. Il.λ, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσε, lenia & blanda pharmaca. Item ἤπιον ἦμαρ apud Heſiodum Erg. Thuc. lib.2, καὶ ἀπαγαγεῖν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, ad humaniorem quandam lenitatem & minorem formidinem traducere. Plut. De puer. educ. τίνες εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, leniſſimi. Herodianus lib.2, ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. ſic apud Homerum, πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν, Benignus pater. Citatur etiã fœmino gen. ex Heſiodo, Ἀντὼ ἤπιον. Dicitur & ἤπια εἰδέναι τινὶ poeticè, pro Benignum & clementem eſſe erga aliquem. Il.π, — εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. Deriuant autem quidam hoc vocabulum ab ἥδω, ideóque aſpirant, vt ſcribit Euſtathius. (qui tamen frequentius tenuari dicit, quod & ex compoſ. κατηπιάω clarum eſt) Alii ab ἔπος deriuant, vt ſit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν.

Ἠπίως, Leniter, Benignè, Clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, Lenitas, Placiditas, Clementia. ἁλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti. B. ex Hermol.

Ἠπιάω, ῶ, F. άσω vel ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. VNDE Ἠπίαμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid mitigamus, Fomẽtum quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herodot. Thal. Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε.

C. ΚΑΤηπιάω, ῶ, Mitigo, Delinio, ſiue Lenio. Il.ε, Ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. eſt autem κατηπιόωντο poeticè pro κατηπιάοντο, ſicut ἡβώω pro ἡβάω.

ΗΠΙΑΛΟΣ, ου, ὁ, Epialus: febris quotidianæ continuæ ſpecies quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur: quum videlicet πυρέττουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορίῳ τοῦ σώματος, quum ſimul febricitant & rigent, atque eodem tempore in toto corpore vtrunque ſentiunt affectum, vt Galen. De different. feb. lib.2, cap.6, definit: addens, ſecundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari niſi huic febri: Atticos tamē quoſdam videri eum etiam rigorē qui febres antecedit, ita nominare. Dicitur autem (vt Paulus Ægineta lib.2, cap.25 tradit) vel à metaphora τῆς ἁλὸς id eſt maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταραχὰς αὐτῆς ὑπαρχούσης, quòd principio trãquillum apparet, at quũ turbatur, aſperrimum euadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν, id eſt θερμαίνειν, à calefaciendo leniter & placidè: quoniam (vt Actuarius docet) οὐ σφοδρὸν οἱ δ' ἀνάπτουσι πυρετὸν, non vehementem febrem accendunt. Euſtathius per antiphraſin ab ἤπιος deriuatum exiſtimat. Dioſcor. lib. 4, cap. 69, de hyoſcyamo ſiue herba Apollinari, τρία δὲ ἢ τέσσαρα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει. De quo Plinius lib.25, cap.4, Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur. Ariſtophanis ſcholiaſtes in hunc Veſp. locum, Τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειροῦσι πέρυσι καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον, annotat ἠπίαλον eſſe τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος apud Ariſtophanem Nebulis & Theſmophoriazuſis: ſimul verò ἠπίαλον eſſe πυρετοῦ πρόδρομον: Didymo verò δαίμονα eſſe qui etiã ἠπιάλης & τίφυς & ἠλόπας: (Euſtathius autē ex lex. Rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, id eſt incubum qui & ephialtes dicitur & πνιγαλίων) intelligere autem Ariſtophanem hîc peſtes & noxas ciuitatis. quanuis non incommodè pnigalionem ſeu incubum hîc accipere poſſis, præſertim quum dicat ἀπέπνιγον. ‖Ἠπίαλοι Heſychio ſunt etiam οἱ ψυχροὶ, Frigidi.

HINC Ἠπιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. vt ἠπιαλώδης πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hippocratem, vt annotauit Erotianus. ET Ἠπιαλέω, ῶ, F. ήσω, Epiala febri laboro. Ariſtot. Probl. ſect.27, ὅμοιοι δὲ ἐοίκειν ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσιν, οἳ ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσι, quos febris epiala exercet. Ariſtoph. Ach. ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων, epiala correptus. ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών.

Ἠπιόλης, ου, ὁ, ET Ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος. Euſtathius ex quodam grammatico, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ἠπιόλην φασί. Apud eundem Herodianus ex Sophrone, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. Vide ἠπίαλος paulo antè.

Ἠπιόλιον, ου, τὸ, Leuis epialæ febris acceſſus. ῥιγοπυρέτιον, Heſych.

¶ Ἠπιόνη, ης, ἡ, Medela. vulg. lex. ex Epigr. At apud Suidã ἠπιόνη eſt vxor Aſclepii. SED ET Ἀσκληπιὸς ipſe hinc dicitur, quoniam ἠπίως ἀσκεῖ τοὺς νοσοῦντας: vel ab ἤπιος & Aſcleto quodam Epidaurio, quem oculis laborãtem ſanaſſe dicitur. Antè verò ἤπιος tantùm appellabatur.

VNDE Ἀσκληπίειος. vt Ἀσκληπίειον φάρμακον, Æſculapii pharmacum. Et Ἀσκληπίειον πάνακες apud medicos, Aſclepion panaces, Plin. ET Ἀσκληπίεια apud Pollucē, quæ ET Ἀσκλήπια, Feſtum in honorem Æſculapii. AT Ἀσκλήπειον, Fanum Æſculapii, Suid. Sic Plutarch. Probl. Rom. ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς ἱδρυμένα τὰ Ἀσκλήπεια ἔχουσι. Sunt tamen qui & Ἀσκληπιεῖον ſcribant, vt dicitur ἠλιεῖον. ITEM Ἀσκληπιὰς, άδος, ἡ, Aſclepias, herba apud Dioſcor. & Plinium. Item collyrii nomen apud medicos. ET Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, Aſclepiades, patronymicum. Vnde frequentiſſimè plurali numero Ἀσκληπιάδαι & Ἀσκληπιαδῶν παῖδες pro ipſis medicis: vt υἷες Ἀχαιῶν apud Hom. pro ipſis Græcis.

ΗΡΕΜΑ, Quietè. Autor Axiochi, νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipſe mecum repetam, Quietè & tacitè repetam. Plato Crat. εἰ δὲ βούλει, ἔχ' ἠρέμα. δοκῶ γάρ μοι καθορᾶν τι πιθανώτερον, ſi verò vis, quietè te contineas, hoc eſt expecta. Item Paulatim, Senſim. cui oppoſitum σφόδρα. Herodianus lib.3, ἠρέμα πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν ὑπὸ Πλαυτιανοῦ λεγομένων, paulatim labaſcebat, Polit. interpret. Luc. in Zeux. ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα καὶ ἐκ περιαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, ſenſim & ita vt vix animaduertere poſſis. Item, Paululum, Leuiter aut Leniter. Lucian. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλὼν, i. (Bud. interpr.) Leuiter oculos ad Athenæũ deflectens, vt ſolent qui in medio duorum ambulãtes, viciſſim ad vtrunque conuertuntur. Ariſtoteles Meteorol. lib.1, de quodam cometa loquens, quem ſe vidiſſe ait, ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, id eſt (eodem Budæo interprete) Intuitu leuiter limo aſpicientibus, pluſculum apparebat. Idem Ethic.4, cap.5, αἱ δ' ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις ψεκταί· καὶ ἐπὶ μικρὸν μὲν γιγνόμεναι, ἠρέμα· ἐπὶ πλέον, δὲ μᾶλλον·

ἐπὶ πολὺ δὲ, σφόδρα, quæ ſi non lõgè abſunt à medio, le- A
uiter vituperanda ſunt: ſin longius, grauius. Athen. lib. 1, ἔχει δὲ καὶ ἀρωματῶδες, ἠρέμα ἐπιστύφων, Leuiter adſtringens, vel Aliquantulũ adſtringens. At apud Ariſtotelem Ethic. 3, cap. 1, [τίς τε δὴ καὶ τί, καὶ περὶ τί ἢ ἐν τίνι πράττει] καὶ πῶς, οἷον ἠρέμα, ἢ σφόδρα, exponitur Leniter, hoc eſt Sine impetu aliquo vehementi.

Ἤρεμος, ου, ὁ, Quietus, Mitis, Placidus. ἤρεμον (inquit Heſ.) ἥσυχον, πρᾶον, ἥμερον. VNDE Ἠρεμία, ας, ἡ, Quies. Ariſtot. in Prædicam. ἡ κατὰ τόπον ἠρεμία, quies quæ eſt in loco. Idem Ethic. 8, cap. vlt. καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ B
ἐστὶν ἢ κινήσει, magis eſt in quiete quàm in motu voluptas. Et ἠρεμίαν ἔχω, Quieſco, Plut. Apophth. Apud Ariſtotelem Ethic. 2, cap. 3, διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας commodius redditur Vacuitates quaſdam perturbationum & animorum ſtatus quietos. Apud eundem, ἡ κατὰ τὸ ποιὸν ἠρεμία v. l. interpr. A qualitate puritas & vacuitas.

Ἠρεμέστερος, ου, ὁ, Quietior, Placidior. Xenophon Pæd. 7, ἠρεμέστεροι γίνονται στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, de hominibus quibus iniuriam inferẽdi cupiditas quaſi exem- C
pta eſt. VNDE Ἠρεμεστέρως, Quietius, Tranquillius. Idem Xenophon Pæd. 3, πότερον ἂν οἴει ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, καινῆς γιγνομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης. Videtur autem comparatiuus hic eſſe ab ἠρεμής, έος: at AB Ἤρεμος, ου, quod in v. l. habetur, & exponitur Quietus, deduci non poteſt.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, Quietus. Item Remiſſus, Submiſſus. Theophraſtus, ἡ ἁπλῶς λέγοι στρυφνότητά τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακήν, auſteritatem remiſſam, ſiue leuiuſculam. Sic apud Lucianum ἠρεμαία ὑπόληψις exponitur Remiſſa exiſti- D
matio: & ἠρεμαία φωνή, Submiſſa vox, apud eundem. Hinc Ἠρεμαιότερος, Pacatior ex Plutarcho Solone. ET Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodianus lib. 5, βαδίζων τι πλέον τοῦ δέοντος ἠρεμαίως, incedens quàm ſolebat lẽtius. Xenoph. De re equ. οὐδεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ πραΰνοντα, Placidè ſeu leniter aut lentè fræno adducere.

Ἠρεμέω, ῶ, F. ήσω, Quieſco, Quietus ſũ, vel maneo. ἐν τῇ αὐτῇ σώματος θέσει καὶ σχήματι καὶ εἴδει μένων διατελῶ, vt apud Ariſtotelem Michael Epheſ. exponit. Philo De vita Mo- E
ſis lib. 3, πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας, in tentoriis omnes quieſcere. Et libro 1, καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, ſolidáque, more munitionis, & firma ſtabilitate concreta hærebant, Turn. interpr. VNDE Ἠρέμησις, εως, ἡ, Ipſa quaſi quieſcendi actio, Quies, qua res aliqua à motu in quo erat quieſcit & quaſi ſedatur. Ariſtot. Rhet. 2, ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ET C. Κατηρεμέω, ῶ, Quieſcere facio, Sedo. Xenophon Pæd. 7, de militibus iratis, βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, Pacare. Et paulo pòſt, ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ F
ὅπλα, καὶ κατηρεμήθησαν. Legitur tamen ibi & κατηρεμίσθησαν A Κατηρεμίζω, quod eiuſdem eſt ſignificationis. ET Ἐνηρεμέω, ῶ, Quieſco in. Philo De vita M. lib. 2, ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, ad requiem & tranquillitatem, Turn. interpr.

Ἠρεμίζω, F. ίσω, Sedo, Quieſcere facio. Et ἠρεμίζομαι idem quod ἠρεμῶ apud Themiſt. 55. Et vtroque (vt Bud. annotat) vtitur indifferenter. ET Κατηρεμίζω, quod vide paulo antè.

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, Heros, Semideus. Qui ex deo & ho- G
mine natus credebatur, aut reliquos homines virtute ſua ita ſuperabat vt ad deos proximè accedere videretur, ob eámque poſt mortem in diuorum numerum referretur: tanto homine præſtãtior quanto deus dæmone. vel, vt apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεός, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Heſiodus Ergois, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Iliad. τ, Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος. Odyſſ. β, ἥρως Αἰγύπτιος. Plut. Conſolat. τοὺς ὑπερόχους τῶν ἡρώων καὶ φύντας ἀπὸ θεῶν. Thucydides lib. 5, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι καὶ τιμὰς δεδώ- H
κασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Idem lib. 4, μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. Sic Xenophon Pæd. 2, προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι. Et ἥρωες ἐπώνυμοι apud Pauſaniam Att. pag. 3, heroes à quibus Athenienſium tribus denominabãtur. de quorum

imaginibus ibidem. Zenon apud Laertium lib. 7, heroas vocat ſolutas corporibus animas ſapientum: & Pythagoras apud eundem totum aera cenſet plenum eſſe animis, eóſque & dæmonas & heroas exiſtimari. Vnde & Philo De mundo, τὰς δὲ, θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας, ἁπάντος ἀλογεῖν τοῦ τῆς γῆς χωρίου. ἀνωτάτω δ' εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι τὰς καθαρωτάτας, ἃς οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους. id eſt, Alias animas cõſtitutionem diuiniorem ſortitas, ab omni terreſtri ſitu cogitatione abhorrere: at quæ ſint earum puriſſimæ, eas verò opinio eſt excelſiſſimo in loco apud ætherem ipſum ſtationem habere. quas qui in Græcia philoſophari inſtituerunt, heroas & dæmonas appellauere. Apud Homerũm tribuitur etiam ignobilioribus hoc nomẽ. vt Od. σ, — Μούλιος ἥρως, Κῆρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur verò quidam obliqui in hoc vocabulo. nam ἥρως pro ἥρωος, affertur ex Philoſtrato. ſicut & Od. θ, δόμος Ἀλκινόοιο Ἥρως dicitur pro ἥρωος. Et ἥρῳ, vel ἥρω ſine ι ſubſcripto, per apocopẽ, pro ἥρωϊ, teſte Euſtathio. Item ἥρω pro ἥρωα. Apollon. Argon. 2, κάλλιπον ἥρω Ἡρακλῆα. At ἥρως dicitur pro ἥρωες & ἥρωας. Cæterùm quod ad etymon attinet, Plato in Cratylo ab ἔρως deriuat, (quoniam heroes ex diis deabúſve mortalium amore captis nati putabantur, aut viciſſim ex mortalibus deûm itidẽ amore captis) vel ab εἴρειν hoc eſt λέγειν, quoniam σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. Alii deriuare maluerunt ab ἔρα id eſt terra, quòd partim è terrenis & mortalibus hominibus orti eſſent. Alii ab ἀήρ, quoniam (vt Heſiodus habet) ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν. Auguſtinus ab Ἥρα, id eſt Iuno, quòd ei aer deputetur, in quo inter lunæ gyrum & nimborum ac ventorum cacumina, aeriæ iſtæ animæ, lares, genii, heroéſque iſti, hoc eſt alicuius meriti defunctæ animæ, degere creduntur.

Ἡρωϊκός, οῦ, ὁ, Heroicus. Demoſthenes Epitaph. οὔπω μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐπανῆκται τάξιν, in numerum heroum. Plutarchus Ad præfect. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, formam heroicam. Ariſtoteles Ethic. 7, ἡρωϊκὴ ἀρετή. Item ἡρωϊκὸν μέτρον, vel ἔπος, metrum ſeu carmen heroicum, apud rhetores & grammaticos. Item ἡρωϊκοὶ στίχοι, verſus heroici ſeu longi, Cicero apud Platonem p. 41 lex. Cic.

Ἡρῷος, ου, ὁ, ſiue Ἡρῷος, (vtrũque enim reperitur, & cum ι ſubſcripto & ſine illo) idem quod ἡρωϊκός, ſeu Herous: vt Latini etiam loquuntur. ἡρῷος ῥυθμός, numerus herous, Cicero apud Ariſtotelem pag. 50 lex. Cic. Et ἡρῷον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler. ἑξάμετρον ἡρῷόν τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους, καὶ πρέπον ἥρωσιν. Heroi carminis opus dicit Propertius. VNDE Ἡρωελεγεῖον dicitur metrum ex herois & elegiacis verſibus cõſtans, vt apud Theocritum idyllium octauum. AT Ἡρῷον, ου, τό, ſubſtant. Monumentum ſiue fanum heroi cõſtructum. Thucydides lib. 2, καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῷα πάντα, & fana & omnia heroum monumenta. Et libro 13, τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον, Androcratis herois monumentum. Athenæus lib. 6, ἡρῷον ἱδρύσαντο κατὰ τὴν χώραν, καὶ ἐπωνόμασαν, Ἥρωος εὐμενοῦς. Plutarchus Probl. Hellen. τοῦ δὲ Εὐνόστου τὸ ἡρῷον καὶ τὸ ἄλσος οὕτως ἀνέμβατον ἐτήρει καὶ ἀπρόσπλαστον γυναιξί. ‖ Ἡρῷα dicuntur etiam epulæ ſolennes in heroum honorem. Plutarchus Polit. præc. de Theagene, τέλος ἡρῷα δειπνῶν ἐπιταφίου τινός, ὥσπερ εἰώθει, προτεθείσης ἅπασι τῆς μερίδος, inuitatus ad cœnam & epulum quod de more heroum parentalibus exhiberi ſolebat. ET Θήρῳον, pro τὸ ἡρῷον Atticè, vt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Ariſtoph. ITEM Ἡρώειον, ου, τό, Herois monumentum. μνημεῖον, Heſych. Idem quod ἡρῷον.

Ἡρωΐνη, ης, ἡ, Heroina, Propert. Semidea. Dionyſ. De ſitu orbis, loquens de Medea, Αἰήταο θύγατρος, ἀμύμονος ἡρωΐνης. Ælianus apud Suidam, γυναικεῖον ἔργον καὶ τλημονὸν ἡρωΐνης. Pro QVO Ἡρῴνη, per contractionem cum ſubſcripto ι. Ariſtoph. Neb. μῶν ἡρῷναί τινές εἰσι.

Ἡρωΐς, ίδος, ἡ, Herois. Athenæus lib. 1, de Nauſicaa, ταύτην δὲ μόνην τῶν Ἡρωΐδων Ὅμηρος παράγει σφαιρίζουσαν. ‖ Ἡρωΐς eſt etiam nomen feſti nouennalis quod Delphis cele-

brabatur. Plut. Hellen. τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κα- A
τὰ τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὲν στεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' ἡρωΐδα, τὴν δὲ χά-
ριλλαν. De quo paulo pòſt, τῆς δὲ ἡρωΐδος τὰ πλεῖστα μυστικὸν
ἔχει λόγον ὃν ἴσασιν αἱ θυϊάδες. ἐκ δὲ τῶν δρωμένων φανερῶς Σε-
μέλης ἄν τις ἀναγωγήν εἰκάσειε.

Ἡρωΐσσα, ης, ἡ, Heroina. v. l. Pro quo Ἡρῶσσα citatur ex Laſcaris Epigr. -ἀγνὸν ἔχουσα Ἡρώσσαις ξυνόν. Dicitur autẽ ἡρῶσσα pro ἡρωΐσσα, vt ἡρώνη pro ἡρωΐνη.

ΗΣΣΩΝ, ET Ἥττων, Minor. Vſitatius tamen in neutro ἧττον pro Minus. quod ἧττον aduerbialiter etiam ponitur. Ariſtot. Ethic. 2, καὶ λυπηθῆ- B ναι δεῖ ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον. Iſocrates Panath. τὸ τοίνυν τέλος ὃ πᾶ- σι τούτοις προσέθηκεν, οὐδενὸς ἧττον προσήκει θαυμάζειν, non minus quàm quicquam aliud. Item οὐχ ἧττον, & οὐδὲν ἧττον, Non minus, vel Nihilo minus. Ariſtot. Ethic. 6, ὥστε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων καὶ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, pro οὐχ ἧττον ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν, non minus quàm demõſtrationibus. Theophraſtus, τὰ χειμερινὰ δὲ οὐχ ἧττον [φί- λυρα καὶ φιλόκουρα] τῶν θερινῶν. At οὐδὲν ἧττον exponit Suidas ἴσον & ὅμοιον: cuius exempla apud eum vide. C Item ἥκιστα ſeu ἧττον pro οὐδ' ὅλως, ſeu οὐδαμῶς, Atticum eſt, vt annotat Euſtathius. Ego hunc iſtius vocis vſum apud Thucydidem præſertim reperio, & à Latinis non ſolùm Parum, ſed & Minus (quod ad verbum reſpondet) ſic interdum poni exiſtimo.

Ἥσσων, Inferior. Homerus Il. π, Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην. Ariſtoph. Pluto, γινώσκω ἥττων ὢν πολὺ ὑ- μῶν. Plato κρείττω oppoſuit τῷ ἥττω, cui adnectit ὑποδεέστερον: in Phædro, οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παι- δικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. Thu- D cydides autem τὸν ἥσσω oppoſuit τῷ δυνατωτέρῳ, id eſt potentiori, lib. 1. Dicitur autem ἥττων εἰμί τινος (ſubaudita præpoſitione κατὰ) & ἥττων εἰμὶ τούτῳ: item ἥττων εἰμὶ cum infinitiuo. Quarum conſtructionum hæc ſunt exempla. Xenophon Pæd. 1, ἀλλ' ἀφ' ὧν ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦ- τα ἐξῆρχε, id eſt (vt Budæus eleganter & doctè reddidit) Quocunque certamine ſciebat ſe inferiorem eſſe, eo ſocios prouocabat. Herodianus lib. 1, οὐδενὸς ἥττων ἀπο- χρῆσαι καὶ ἀχρεία. At ἥττων ſeu ἥσσων ſequente infinitiuo vt apud Thucydidem lib. 2, ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶ- E ναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. At Horatius dixit Minor in certamine, exprimens quidẽ ἥσσων, ſed quod ſit pro ἡσσώμενος: ſicut ἡσσόνων pro ἡσσωμένων accipi teſtatur Heſych. Sic autem, ſed cum genitiuo, vſurpari in variis loquendi generibus, ſequentia exempla docebunt.

Ἥσσων εἰμὶ cum genitiuo rei, pro Vincor ab ea, Ei ſuccumbo. vt ἥττων οἴνου apud Xenophontem Pæd. 8, Qui vincitur à vino, id eſt à vinolẽtia. hoc eſt Qui ſibi à vinolentia temperare nequit, Qui vino ſupramodum eſt F deditus. Itidem ἥττων τῶν ἡδονῶν ſeu τῶν ἐπιθυμιῶν, Qui refrænare neſcit libidines, & domitas habere, vt Cicero loquitur. Itidem verò ἥσσων ἔρωτος, & ἥσσων ὀργῆς, (quo & Herodianus vtitur) aliáque huiuſmodi reddenda cenſuerim. Poſſumus verò hoc poſterius ἥσσων ὀργῆς vertere etiam Qui neſcit iræ moderari. A Politiano certè redditur vno verbo Iracundus. At verò ἥσσων λημμάτος, & ἥσσων χρημάτων, item ἥσσων φιλοτιμίας ex Cicerone reddi poſſe arbitror Qui ſeruit quæſtui, Seruiens pecuniæ, Seruiens gloriæ. Sed & illud ἥσσων τῶν ἐπιθυμιῶν ex eodẽ G interpretor eadem voce, Qui ſeruit cupiditatibus. ita enim ille in libro De amicitia, Cupiditatibus iis quibus cæteri ſeruiunt, imperabunt. vbi ſicut Seruire cupiditatibus, ἥττονα εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν, ſic Imperare cupiditatibus, eſſe dico, κρείττονα εἶναι. quod vertere etiam poſſumus Domitas habere libidines, ex eodẽ Cicerone. At quum dicit Cicero Seruire pecuniæ, & Seruire gloriæ, fateor quidem includi etiam actionem quandam quæ non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, & ἥττονα εἶναι φιλοτιμίας: quare alicubi nomine Seruus vti malim & dicere Seruus pecuniæ, Seruus gloriæ: ſicut Seruus li- H bidinum, & Seruus vitiorum, vel vitiis, Latini quidam dixerunt. Quidam verò ἥττων φιλοτιμίας interpretantur, Nimium gloriæ cupidus: & ἥττων χρημάτων, Pecunia captus. pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus, vel potius Inſano amore captus. Atque adeo Pecuniæ amore cæcus, dicere non dubitarim hac in ſignif. vt dixit Virgil. Auri cæcus amore.

Ἥσσονα, Pauciora, oppoſitum τῷ πλείω. vt quũ Zeno apud Diog. Laertium dicit, Ideo binas habemus aures, at os vnicum, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν. id eſt, Vt plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur. Qua in ſignificatione non memini me apud claſſicos ſcriptores hoc nomen ἥττονα legere.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel Ἡττάομαι ῶμαι, Inferior euado, Vincor, Superor. Thucydides lib. 2, κρατήσαντες δὲ πάντας ἡμῶν, πάν- τας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι. Idem lib. 1, ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in locis obſerua κρατεῖν & ἐπικρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι. pro hoc autẽ poni & νικᾶ- σθαι. Dicitur verò à Demoſthene & de eo qui in iudicio vincitur. Iſocrates ἡττηθέντες & κατορθώσαντες contraria fecit in hoc Panegyrici loco, ἐν οἷς [κινδύνοις] ἡττηθέντες μὲν, περὶ σχήματα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δέ, μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Vbi obſerua etiam vſum huius verbi cum præpoſitione ἐν. Sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡττημέ- νων, quidam poeta apud Athenæum. Hæc tamen præpoſ. frequentius (niſi me memoria fallit) omittitur. dicunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ & ἡττᾶσθαι πολέμῳ, itidémque cum aliis datiuis ſine hac præpoſitione. Quo & Demoſthenes dixit modo Philipp. 3, ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις. quem datiuum τοῖς ὅλοις reſolui poſſe exiſtimo in τῇ περὶ τῶν ὅλων μάχῃ. Legitur verò ἡττᾶσθαι & cum accuſatiuo: vt apud Iſocratem, πολλὰς μάχας ἡττῶνται. vbi ſubaudiri poteſt præpoſitio κατά. Demoſthenes in Epit. ſimul cum accuſatiuo rei, & genitiuo perſonæ, vſus eſt, ſcribens, οὐχ τὴν ψυχὴν ἥττηται τῶν ἐναντίων. vbi non dubium eſt quin ſubaudiri illa præpoſitio debeat. Animaduertẽdus eſt præterea alius huius verbi vſus, videlicet cum participio genitiui caſus. vt apud Xen. Pæd. 5, p. 77, εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος.

Ἡττῶμαι, Succumbo, Cedo, Frangor. vt ἡσσᾶσθαι τοῦ δει- νοῦ, Thucyd. & ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν Iſocr. Panath. Calamitatibus ſuccumbere. Virgil. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, ex Cicerone, apud quem Frangi & ſuccumbere alicubi copulantur, ſicut & debilitari. Sed & Calamitate frangi, necnon Malis frangi, apud eundẽ habetur. ¶ At verò quum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν ſeu τῆς ἡδονῆς, (vt loquitur etiã Xenoph.) aut cum ſimili genitiuo, vtere ea interpretatione, vel potius iis interpretationibus quas ſupra dedi τῷ ἥττων εἰμί. Huc autẽ pertinet & νηδύος ἡσσημένος: quo vtitur quidam comicus apud Athenæum, de eo quem Horatius ventre duci ait. Quo ſenſu dicitur etiam Ventri deditum eſſe, ſed non tam ſignificanter quàm ἡττᾶσθαι τῆς γαστρός, ſeu τῆς νηδύος, vt ille loquitur. Cæterũ non ſolùm dicitur ἡτ- τῶμαι ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, (de quo ſuprà) verumetiam dicitur ἡττῶμαι ταύτης pro τοῦ ταύτης ἔρωτος. Sic Plut. in Amat. narr. καὶ μᾶλλόν τι τῆς παρθένου ἡττημένος. quod Polit. vertit, Multóque magis puellæ amore incenſus. Ibidem verò, οἱ δὲ, τῶν παρθένων ἡττώμενοι, vertit, Exarſerunt virginum amore.

Ἥττημα, ατος, τό, Clades. In vulgatis lexicis ex Eſaiæ cap. 31, ἔσονται εἰς ἥττημα, pro Vincentur. AT Ἀήττητος eſt multo vſitatius, redditúrque aptè Inuictus, Inſuperabilis. Demoſthenes Pro corona, ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Xenophon Hellen. 1, μεμνημένους ὅσας τε ναυμαχίας αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς νενικήκατε, καὶ ναῦς εἰλήφατε, ὅσα τε μετὰ τῶν ἄλλων ἀήττητοι γεγόνατε. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ Iſocrat. in Archid. & ἀήττητος θυμὸς Demoſtheni in Epit. Item cum datiuo, ex Ariſtide, ἀήττητοι χρυσῷ διεφθόντο. Philo autẽ εἰς τὸ ἀήττητον αὐτοφιλονεικεῖν dixit pro Obniti peruicaci audacia. Sed ἀήττητος, etiam pro non victo alicubi apud Plutarchum legiſſe mihi videor. ET Ἀνήττητος eadem ſignificatione, VEL Ἀήσσητος: pro quo EST Ἀνάσατος Dorice apud Theocritum Idyll. 6, ἀνάσατοι δ' ἐγένοντο.

ET Ἑσσόομαι, οῦμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, Vincor. vt ὑπὸ ἑσσοῦσθαι Περσέων, & ἑσσωθέντες τῇ μάχῃ.

Ἡσσάω etiam, & Ἡττάω, ῶ, habent vulg. lex. pro Vinco, ſed ſine teſtimonio.

Ἧσσα ſeu Ἧττα, Inferiores partes, Clades. Sæpe verò & ver-

bo Vinci commodè reddi poteſt. vt ἡττᾶν προσίεται, Xe- A
noph. Se vinci patitur æquo animo. Plutarch. ἡσσᾶν ἀγαπῆσαι περὶ τῆς ἐλευθερίας, vinci malle quàm in libertate degere, in v.l. Idem Plut. ἧτταν & νίκην alicubi oppoſuit, vbi ἧτταν vertere itidem Vinci, νίκην autem, Vincere, reddere poſſumus. Locus eſt in lib. De frat. char. ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, Facit vt vinci iucundius ſit quàm vincere.

C. Ἀνθησσῶμαι, Viciſſim vincor, Viciſſim ſuccumbo. ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσι, cedere tanquam victum.

-ἩΣΥΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Quietus, Quiete fruens. B
Item Sedatus, Placidus, Interdū & Tranquillus. Exponitur & Tacitus. Heſiodus Ergois, Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio ſuæ Alexandræ, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, Non ſedata, Non placida. Apud Plutarchū itidem νὺξ ἥσυχος exponitur Nox placida. At ἥσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. Ariſtophanes cum verbo ἔχειν & μένειν vtitur: eſtque ei ἔχ' ἥσυχος, vel μέν' ἥσυχος, Quieſce, Mane quietus, aut etiam Tace. Sic apud Euripidem Medea dicit, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, pro Ne interpella ſermonem C
meum. Thucydides dixit τὸ ἥσυχον ſubſtantiuè pro ἡσυχία, Quies, lib. 1, μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον, Quiete pacis, Quiete quam pax affert. Cæterùm quod ad nominis huius ἥσυχος deriuationem attinet, Etymologiſtes eam eſſe vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται [illegible]. Ego verò (ſi & meæ diuinationi locus hîc ſupereſt) [illegible] ἧκα ἔχειν deriuarim, vt dicatur ἥσυχος quaſi ἥκυχος, vel potius ἥκιχος. Mutari autem in quibuſdam aliis deriuatis ſpiritum ſatis notum eſt.

Ἡσυχαίτερος comp. & Ἡσυχαίτατος ſuperl. pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, Quietior, Quietiſſimus. Et interdum etiā D
aduerbialiter. Apud Thucydidem ἡσυχαίτερα libro 3, in principio p. 100, ſunt qui nomen eſſe velint pro Placidiora, Mitiora: ſunt qui aduerbium, pro Placidius, Mitius. Schol. nomen eſſe putat, exponens, ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xenophontem autem, ἡσυχαίτεροι διεφοίτων videtur eſſe Magis lenti pro Magis lento gradu: & ἡσυχαιτέρα φωνή, magis remiſſa vox, vel ſubmiſſa.

Ἡσυχῇ, aduerb. Quietè, Placidè. Item Trāquillè. Sæpe verò redditur & Senſim, item Leniter, ἠρέμα: interdum & E
Paululum. Herodianus lib. 1, ἡσυχῇ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν. id eſt (Politiano interprete) Paululumque ſe è grabato ſubleuans. Gaza παρακεχαραγμένον ἡσυχῇ vertit Serratum leniter, id eſt parum ſeu paululum (inquit Budæus.) Apud Dioſcor. autem ἐνερευθὲς ἡσυχῇ redditur Rubeſcens modicè. At verò apud Thucydidem p. 284 ἡσυχῇ ſchol. exponit κρύφα.

Ἡσύχως, aliud aduerb. pro Quietè, Tranquillè. ET Ἥσυχα Ariſtoph. pro eodem.

C. Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quietis amans, Quietæ & tranquil F
læ vitæ ſtudioſus. ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, id eſt τὴν ἡσυχίαν. nam ἥσυχον ſubſtantiuè etiā poni docui. ET Φιλησύχως, aduerb. vt φιλησύχως διάκειμαι, Quietis amore teneor.

Ἡσυχάζω, Quieſco. A Thucydide lib. 8, ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari deſinunt: pag. 289, οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι μόλις ἡσυχάσαντες ἤκουσαν. Apud eundem plurimis in locis (ſicut & apud cæteros hiſtoricos) dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum non mouent, ſeu Qui ad mouendum non ſe parant, aut Qui à bello mo- G
to deſiſtūt, ſeu ipſum intermittunt, Qui nihil attentāt, Nihil moliuntur. Sed lib. 1, vbi obiicitur Lacedæmoniis eos ſolos ex Græcis ἡσυχάζειν, quandam deſidiæ ſignificationem hoc verbo includi exiſtimo. Apud eundem dicuntur ipſæ naues ἡσυχάζειν quibus nauale prælium non committitur. Quinetiam τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς apud eundem legitur lib. 7, pag. 262, pro ea parte noctis quam Conticinium Plautus appellat, à conticeſcendo. Latini concubiā etiam noctem & intempeſtam nominant. ¶Ἡσυχάζω, Taceo, Sileo. Laert. H

C. Ἐφησυχάζω, Acquieſco. Iungitur autem datiuo, vt ἐφησυχάζω τούτῳ, Acquieſco huic rei. Bud. ait eſſe in Pand. verbum iuris pro Acquieſcere & ſtare, vt ἐναναπαύεσθαι.

¶Ἡσυχαῖος, ου, ὁ & ἡ, Quietus, Tranquillus. Sed frequenter pro ἠρεμαῖος, Lentus, Remiſſus, Qui ſenſim fit. vt ἡσυχαῖοι ἐλάσεις apud Xenophōtem. Vide ſuprà Ἡσυχαίτερος & Ἡσυχαίτατος. Quanuis enim inueniatur ἡσυχαῖος, eſſe tamen hæc non ab illo ſed ab ἥσυχος, pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, diſcimus ex iis quæ traduntur ab Euſtath. pag. 1441.

¶Ἡσύχιος, ου, ὁ & ἡ, Idem quod ἥσυχος. Homerus Iliad. φ, circa finem, Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμπη νέεσθαι, Quietum, id eſt Malo omni ſeu moleſtia carentem. (At Valla aduerbialiter poni exiſtimauit, & vertit Clam: quam interpr. niti opinor autoritate ſcholiaſtæ Thucyd. qui alicubi ἡσυχῇ exponit itidē κρύφα, vt antea docui) Apud Demoſthenem ἡσύχιος & ἀπράγμων copulantur cū ſubſtantiuo βίος, pro vita quieta & tranquilla, qualis eſt hominum priuatorum, præ vita eorum qui ſe reip. negotiis implicant. Philipp. 4, τί δὴ γινώσκων ἀκριβῶς τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερόν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστόν, οὐ τὸν ἡσύχιον καὶ ἀπράγμονα, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρῇ; Huc autem pertinentia quædam vide in Ἡσυχία. Eadem ſignif. dicitur ἥσυχος βίος, quod explicatur etiam φιλήσυχος. Ab Heſychio autem ἥσυχος exponitur etiam ἀπράγμων. quæ expoſitio & τῷ ἀπράγμων βίος dari poteſt, ſicut ἡσύχιον & ἀπράγμονα copulari à Demoſth. videmus.

Ἡσυχία, ας, ἡ, Quies, Tranquillitas. Ab Homero ἡσυχίη (Ionicè pro ἡσυχία) dicitur eſſe illi cui non faceſſitur negotium. Sic enim intelligo Odyſſ. σ, circa principiū, — ἡσυχίη δ' αὖ ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη λώϊον. Iſocr. in or. De pace, ἡσυχίαν & πολυπραγμοσύνην (ſicut alibi ἡσυχίαν & ἀγῶνας) inter ſe opponit. Conueniūt autem ἡσυχία & πολυπραγμοσύνη, cum ἥσυχος καὶ ἀπράγμων, quod ex Demoſthene protuli: item ἀγῶνες oppoſiti πολυπραγμοσύνῃ conueniunt cum eo quod ibidem legitur, βίος ἀγώνων μεστὸς oppoſitus τῷ ἡσυχίῳ. Sed & quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Demoſthenes τῷ ἡσυχίῳ, id cum his eiuſdem Iſocratis quadrat, in Archid. ἡσυχίας ἐπιθυμοῦμεν καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. Thucyd. 3, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ & ἐν τῷ πολέμῳ inter ſe opponit. Iungitur & aliis præpoſ. vt ἐφ' ἡσυχίας, Ariſtoph. pro Quietè. Et pro eodem, καθ' ἡσυχίαν apud Luc. καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα. Cum vtraque præpoſ. exponitur etiam Placidè. Sed apud Thuc. καθ' ἡσυχίαν verto etiam Per otium, vt docebo paulo pòſt. Sæpe iungitur cum verbo ἔχειν, in ea ipſa ſignif. quam dixi ἡσυχάζειν habere paſſim apud hiſtoricos præſertim. Bud. apud Demoſthenem ἡσυχίαν ἔχον interpr. Quieuerunt, addens eſſe pro Nihil attentarunt: & ei opponi ἐπιχειρεῖν. Iſocr. dixit etiam πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν, in or. De pace. Dicitur verò & δι' ἡσυχίας ἔχειν pro In quiete continere, vt Bud. apud Thuc. vertit. At ἡσυχίαν ἄγειν, idem eſt quod ἡσυχίαν ἔχειν. Thuc. lib. 1, ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα. Exponitur & Feriari, Otiari. Dicitur etiā ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, pro Nullas de aliqua re turbas mouere ſeu excitare. Iſocr. in Hel. encomio, περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἡσυχίαν ἦγον, ὑπὲρ δὲ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Credo autem ἡσυχίαν ἄγειν περί τινος, poſſe alicubi reddi etiam, Patienter aliquid ferre. Sed & cum genitiuo, ἡσυχίαν ἄγειν τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν, pro Superſedere, &c. vel Abſtinere. Cicero itidem Quieſcere pro Superſedere dixit. Iungitur autem ἡσυχία aliis quoque verbis cum præpoſ. vt διατρίβειν ἐν ἡσυχίᾳ, & μένειν ἐπὶ ἡσυχίας, de quibus mox dicam.

Ἡσυχία, peculiariter Quies quàm pax affert: vnde & pro pace ſeu induciis accipitur. atque ita verti poteſt apud Thucydidem. vbi ἐν τῷ πολέμῳ & ἐν τῇ ἡσυχίᾳ opponit. Apud eundem rurſus pro pace ſeu pro induciis, pag. 177: vbi ſchol. exponit ἀπραξία πολέμου. Sumiturque ita frequenter in hiſce loquendi generibus, ἡσυχίαν ἄγειν & ἡσυχίαν ἔχειν, de quibus modò dictum fuit.

Ἡσυχία, Quies, in ſignificatione ſomni. Herodian. 1, ἡσυχίαν δὴ παρεσκεύαζον αὐτῷ. Alibi autem hac in ſignificatione legere me non memini.

Ἡσυχία, Otium. vnde καθ' ἡσυχίαν pro Per otium, apud Xenophontem Hell. 6, vbi etiam opponit ei διὰ σπουδῆς. Sic autem vſurpauit ante eum Thucydides non ſemel. habes enim cum alibi, tum pag. 206, & 159, & 296. Sic ἐν ἡσυχίᾳ διατρίβειν & μένειν ἐπὶ ἡσυχίας apud Herodianū

vertit

vertit Polit. Otium agitare, & Otium agere, quam ſignificationem habet etiam ἡσυχίαν ἄγειν, quod & ad verbum ei reſpondet.

Ἡσυχία, Silentium. vt πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορείων, Laertio lib. 8. Sic autē apud Luc. de eodem ſilentio Pythagorico dicitur, ἡσυχίη μακρὴ καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. At Plutarchus ἡσυχίαν & σιωπὴν copulauit in Coriolano, καὶ παρεῖχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Itidem Plato in Apologia poſt σιγῶν ſubiunxit καὶ ἡσυχίαν ἄγων.

Ἡσυχία, Solitudo, vt Cicero interpret. apud Xenophontem.

ΗΧΟΣ, ου, ὁ, Sonus, Sonitus. Plut. De loquac. ὥσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἤχου δὲ μεστοὶ, περιιᾶσι. Herodian. lib. 6. κόνις τε πόρρωθεν ἀγειρομένη φαίνεται, βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξακούεται, Sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Idem libro 5, ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων, ad variorum organorum ſonos. Demetr. Phaler. γραμμάτων τούτων ὁ ἦχος. apud eundem ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας, σάλπιγγος. Luc. Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς περιβομβεῖ. Dioſc. lib. 1 cap. 39, de oleo amygdalino, ἔτι δὲ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνους καὶ ἤχους καὶ συριγμούς. De quo Plin. lib. 23 cap. 4, Prodeſt & auribus, vermiculóſque in his enecat, & grauitatem auditus diſcutit, ſonos incertos & tinnitus: obiter capitis dolores & oculorum. Et ἦχον ὁ ψόφος ſtrepitus qui ex ipſo ſonitu exiſtit, ſeu reſonantia.

C. Ἠχόπους, ου, ὁ καὶ ἡ, Sonipes, Pedibus ſonum edens. Euſtathius.

C. Δυσήχοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſſonus, Male ſonans. Hermog.

C. Ἔνηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo ſonus eſt, Sonans, Sonorus. vt ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa quæ ſonant, non tenduntur, Organa ſonora, non tenſilia. τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατασκευάσαι. Sonabile ſiſtrum eo ſenſu dicit Ouidius. Item Sonans in: idem quod ἔναυλος. Greg. ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ τοῖς ἐμοῖς ὦσιν ἔνηχος, Qua meæ aures perſonāt. Idem Poſtumiano, μέμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ θαῦμα ἔτι ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. ‖ Ἔνηχος (inquit B.) Peritus, in Eccleſ. niſi ſit erratum.

C. Εὔηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ſonans, Sonorus, Canorus. Dioſcorides lib. 2 cap. 28, ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχους παρασκευάζει. (vbi tamen mendoſe legi videtur ἀνήχας pro ἀνήχους) De quo Plinius, Vocem ſiluri recentes ſalſique in cibo adiuuant. Idem etiam ſignificat quod εὔφωνος, id eſt Bonam vocem habens. Athenæus lib. 3, καὶ τραγῳδὸν φησὶ γενέσθαι, καὶ ὑποκριτικὸν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν σῦκον μὴ γευσάμενον. Et pauloantè, ἀφώνους φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ σῦκον ἐσθίοντας. Plinius quoq; ficus voci contrarias eſſe teſtatur.

C. Ὀξύηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutum ſonum edens, Argutùm ſonans. Alex. Aphrod.

Ἠχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sonorus, Sonans: Demetr. Phaler. de numero heroo, ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠχώδης.

¶ Ἠχή, ῆς, ἡ, Sonus. Idem quod ἦχος. Iliad. π, πρὸς ἀλλήλους ἔβαλον τανυήκεας ὄζους Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Plato, ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Mouetur ipſa per ſe ſine voce & ſine vllo ſono, vt Cicero p. 24 mei l. Cic. interpr.

C. Ἀζηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Magnum ſonum edens. μεγαλόφωνος. ſic antiqui quidam apud Homerum Iliad. δ expoſuerunt ἀζηχὲς μεμάχηται, teſte Euſtathio. Sic accipi poteſt & Iliad. ν, τῆς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπῄιεν ἐρχομένοισιν. Et Iliad. ο, ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι. Item, Aridum ſonum edens, Aridus: vt Apollonii ſcholiaſtes exponit Argon. lib. 2, κορώνας ἀζηχὰς ἠδὲ σιγώνους ἴδοις ἀναχομένους. Alii dictum volunt quaſi ἄζην (hoc eſt ξηρασίαν) ἔχων, pro Aridus atque ideo durus, σκληρός. quo ſenſu quidam dictum volunt ἀζηχὴ θυμὸν ab Homero, id eſt ἄτεγκτον, ἀμάλακτον, animū qui emolliri & flecti non poſſit, obſtinatum & induratum. Euſt. ‖ Item Continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quaſi ἀδιεχής. nam & inde quidam factum volunt. Sic Euſtathius exponit Il. ο, ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς aduerbialiter, Cōtinenter, Sine intermiſſione. Od. σ, μετὰ δ' ἔτρεπε γαστέρι μάργη Ἀζη-

A χὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. ‖ Ἀζηχὲς exponitur etiam δεινὸν, μέγα ab Euſtathio, ex veterum quorundam ſententia. Itē ἰσχυρὸν, Heſych. ET Ἀζαχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀζηχής. Heſych.

C. Ἀπηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Abſonus, Sonum malū & ingratum habens. Lucianus, βάρβαρος γὰρ ἡ φωνὴ καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀπηχὲς ὅμοιον κυνί. quod de Diogene cynico dicitur. Sic quidam ἀνώνυμος apud Suidam, μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τὸ βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενεγκαμένων. Capitur etiam pro ἀηδὴς, id eſt Inuiſus, Ingratus,

B Odioſus. quia quæ ſunt abſona, ſunt auribus ingrata. ἀπηχὲς enim exponit Suidas διάφορον, & ἀηδὲς & ἐχθρόν. & οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Sed dixerat propriè eſſe τὸ σκληρὸν καὶ ψευδές. Heſychius quoque ψευδὲς exponit, id eſt falſum. Cuius ſignificationis exemplum deſidero. Quod autem apud illum ἀπηχὲς exponitur ἀειδὲς, non dubium eſt quin librarii errore contigerit, qui ει pro η poſuerit. ittdem verò errauerit in ἀειδεστάτων, quo exponitur ἀπηχεστάτων. Eſt verò ET Ἀπήχθεια apud eundē Heſychium, expoſitum δυσοιωνισμὸς, ἀχθεια, μῖσος. Sed ἀ-

C χθεια vocabulum ſuſpectum eſt. Sed ET aduerbiū ἀπηχῶς vult eſſe σκληρῶς, ἀπεχθῶς: ſicut & Suidas nomen ἀπηχὲς explicat σκληρόν. Crediderim autem ἀπηχὲς ſignificare σκληρὸν ex eo quòd quæ diſſonāt, ſint auribus dura & inſuauia: ſed vnde pro ψευδὲς vſurpetur, [illegible] cari quidem poſſum.

C. Βαρυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauiſonus, Graue ſonum ſeu ſonitum edens. idem quod βαρύγδουπος & βαρύκτυπος. ET Βαρυαχὴς Doricè pro eodem, in Epigr.

C. Γλυκυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulciſonus.

D C. Δυσηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Malum & ingratum ſonum edens. Il. β, οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.

C. Ἐριηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde ſonans. idem quod ἐρίγδουπος & ἐρίκτυπος.

C. Εὐηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene ſonans, Sonorus. idem quod εὔηχος. Plutarchus De defectu oraculorum, ὄργανον διηρτημένον καὶ εὐηχὲς, inſtrumētū cōſtructum & ſonorū.

C. Κατηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, vide poſt Κατηχῶ, licet hoc illo poſterius ſit.

C. Πολυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Multos ſonitus edens. Opp. lib. 3 De venat. Ἔξοχα δὲ συγέει δοῦπον πολυηχέα θηρῶν.

E C. Ὑψηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Altiſonus, ſed pro Altum & clarum ſonum edens. Il. ε, θῶν ὑψηχέες ἵπποι, Sonipedes: Quorum incedētium pedes altum ſonitum edunt. (quos alibi χαλκόποδας vocat) vel ὑψαύχενες. Euſt.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, Sonorus, Sonum ſiue ſonitum edens, Sonabilis. Il. α, Οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα, Sonorum mare, ſeu tumultuoſum, Sonans pelagus, Virg. Et δώματα ἠχήεντα Od. δ, Reſonabiles ædes, Quæ præ amplitudine ſua reſonant.

F Ἠχέω, ῶ, F. ήσω, Sono. Heſiod. Theog. ἤχει δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, pulſata dolia ſonant. Et apud Ariſtophanem Nebulis quidā dicit τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος. Reperitur verò & cum caſu, quaſi actiuum. Demetr. Phal. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἐφεξῆς ἠχοῦντες αὐτὰ, Sonum ipſarum referunt vel edunt, aut etiam Sonant ipſas.

Ἠχητής, οῦ, ὁ, q. d. Sonator, Qui ſonat, Sonans, Sonorus. ἠχηταὶ apud Heſych. ſunt κήρυκες, κράκται, ᾠδοὶ, τέττιγες, ἠδύφθογγοι. omnes enim ii ſonori ſiue canori dicuntur.

G C. Εὐήχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ſonans. Eurip.

Ἠχέτης, ου, ὁ, idem quod ἠχητής. Heſiod. Dieb. καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, Canora cicada, Vocalis ſiue ſtridula cicada.

VNDE Ἠχετικός, οῦ, ὁ, Sonorus, Canorus. De ἠχέτα autem τέττιξ vide & in Ἀχέτα paulo pòſt.

C. ἈΝΤηχέω, Contra ſono, Ex aduerſo ſono vel reſono. Iulian. ad Iamblich. qui ipſi τοὺς λόγους τὸ ἐνδόσιμον ἐμνήσεως, Καθάπερ οἱ τοῦ Διονύσου τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν, ἀνέτως

H φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς τοῖς σοῖς πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσομεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, i. vt qui Libero thiaſum pulſanti ad choreā, diſſoluti ferūtur: ſic & nos tibi tuóq; plectro ſuccētiuo reſpōdeam⁹ cōſentaneo. B. Sūt verò & loci q dā ἀντηχοῦντες, i. reſonātes. Vitruu. l. 5, c. 8, poſtquā monuit animaduer

tēdum eſſe vti ſit electus locus in quo leniter applicet ſe vox, neque repulſa reſiliens incertas auribus referat ſignificationes, Sunt enim (inquit) nonnulli loci naturaliter impedientes vocis motus: vti diſſonantes, qui Græcè dicuntur *κατηχοῦντες*: circumſonantes, qui apud eos nominantur *περιηχοῦντες*: item reſonantes, qui dicuntur *ἀντηχοῦντες*: conſonantéſque, quos appellant *συνηχοῦντες*. Diſſonantes ſunt in quibus vox prima quũ eſt elata in altitudinem, offenſa ſuperioribus ſolidis corporibus, repulſáque reſiliēs in imum, opprimit inſequentis vocis elationem. Circumſonātes autē ſunt, in quibus circumuagando coacta vox, ſe ſoluēs in medio, ſine extremis caſibus ſonans, ibi extinguitur incerta verborum ſignificatione. Reſonantes verò, in quibus quũ in ſolido tactu percuſſa reſiliat, imagines exprimendo, nouiſſimos caſus duplices faciunt auditu. Item conſonantes ſunt, in quibus ab imis auxiliata cũ incremento ſcandens, ingreditur ad aures diſcreta verborum claritate. Hæc ille.

C. ἈΠηχέω, χῶ, F. χήσω, Diſſono, Abſono, *ἀπᾴδω*. Item *ἀπηχεῖν* dicimur quum ad ſoni finem tēdimus. Itidē *ἀπηχοῦσα φωνή*, Vox deſinens, Vox extremos ſonos ſeu extremum ſonum edens. Gaza autē putauit *ἀπηχεῖν* ſignificare Vocem in ſonũ adſtringere tenuiorē: in hoc loco Ariſtot. Probl. ſect. 10, *οἱ γέρων μιμούμενοι τοὺς σφόδρα πόρρω ὄντας ἢ βοῶντας, ὀξὺ φθέγγονται, καὶ ὅμοιον τοῖς ἀπηχοῦσι. καὶ τῆς ἠχοῦς ὀξύτερος φαίνεται ὁ ψόφος*. In vſu eſt & paſſ. Ἀπηχέομαι, οῦμαι, vnde *ἀπηχουμένη φωνὴ* apud Aretham in Apocalypſin Reſonans vox. vbi ſcribit *φωνὴν λέγει πνευματικῶς, ἀλλ' οὐκ αἰσθητῶς καὶ τῷ ἀέρι διηχητικῶς ἀπηχουμένην*. Suidæ *ἀπηχημένον* eſt *ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου*.

Ἀπήχημα, ατος, τὸ, Diſſonantia, vel Quod diſſonat. Item Soni ſeu vocis velut deſinentia. Tribuitur & inſtrumentis muſicis. vt *ἔστι δὲ θρεττανελὸ τῆς λύρας τὸ ἀπήχημα*. Exponitur etiam Reſonantia. Budæus *ἔσχατον ἀπήχημα* ſignificatione propria vult eſſe extremum vel ſoni vel vocis pulſum: & quò longiſſimè tenor ſoni permeare poteſt, illic eſſe *ἀπήχημα* velut extremam reſonantiam. Vnde metaphoricè ſumi ait apud Dion. Areop. *ἔσχατον ἀπήχημα* pro vltima cōditione: & apud Baſil. ac Greg. pro veſtigio & reliquiis. Idem in hoc Baſilii loco, *πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ἀπηχήματα εἶναι τῶν μεθημερινῶν φροντίδων*, vertit, *ἀπηχήματα τῶν μεθημερινῶν φροντίδων*, imagines quaſdā referētes diurnas curas. Vide plura apud eum in Comm. ‖Medicis autem eſt *ἀπήχημα*, A contraria ictus parte facta caluæ fractura ſeu fiſſio, vt annotarũt quidam ex Marcello in librũm quartum Dioſcor.

Ἀπήχησις, εως, ἡ, Idem quod *ἀπήχημα*, Diſſonantia. Itē Soni deſinentia. Item Reſonantia. In quibuſdam ſcholiis dicitur eſſe ὁ *ἦχος*, & ἡ *προφορά*, & ἡ *ἐκφώνησις*.

C. ΔΙηχέω, Perſono. Vnde *διηχοῦν*, Perſonans. ᴀᴛ Διηχὴ, ῆς, ἡ, vocatur facultas illa qua ceu vehiculo ſonitus ad auditum tranſmittitur, *ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἡ διὰ τῶν μηνίγγων ἐκ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται*, vt Suidas exponit. Eſt autem vocabulum vſitatum apud Ariſtotelis enarratores. ᴇᴛ Διηχητικῶς, quod vide in Ἀπηχέω.

C. ἘΝηχῶ, Inſono. Greg. *τοιγαροῦν ἀκούσατε θείας φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν σφοδρῶς ἐνηχούσης τῷ μύστῃ καὶ μυσταγωγῷ τῶν τοιούτων*, Meas aures perſonantis, vel, Qua aures meæ perſonant. Idem De baptiſmo, *εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνηχησάτω σοι· μᾶλλον δὲ κάτασχε τὸν ἐνηχήσαντα. μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα πρὸς παίδευσιν θεοῦ καὶ νουθεσίαν*, perſonet aures tuas. Accipitur etiam actiuè pro Inculco auribus, Doceo. Bud. ex Chryſoſtomo 1 Cor. 12, *καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν*. Et *ἐνηχοῦμαι*, Doceor. Chryſoſt, 2 ad Cor.

C. ἘΞηχέω, Per ſonum effero, Enuntio. Greg. de Apoſtolis ſpiritu ſancto afflatis die Pentecoſtes, *ἤκουον ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνὴν, πολλὰς δὲ ἀκούεσθαι, οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος*. Sic Arethas in Apocalypſin cap. 11, *ἡ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου σάλπιγξ παρέσχε φωνὰς μεγάλας ἐν οὐρανῷ ἐξηχουμένας*, In cælo perſonantes, Quarum ſonus per totum cælum exaudiebatur.

C. ἘΓηχέω, Aſſono: vt Ouidius dicit, —plangentibus aſſonat echo. Itē Inſono. Luc. Ioue trag. *τοῦτο πόθεν ἡμῖν τὸ ἀμήχανον κακὸν ἐπηχεῖ, ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται*. Ex eodem in vulgatis lexicis citatur *ἐπήχει τῶν βλασφημιῶν*, & exponitúrque Opprime clamore blaſphemias.

c. 1. Ἀντεπηχέω, ῶ, Obſtrepo, Obturbo. Lucianus, *ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες*, Hi ſuo eiulatu obſtrepunt, B. Vulgò exponitur, In vocem viciſſim prorumpunt.

c. 2. Συνεπηχέω, Vno ſonitu ſeu vna voce acclamo vel accino. Vel (vt Budæus interpretatur) Conſona voce accino & præeunti, quũ chorus τῷ ἐξάρχοντι reſpōdet vniuerſa voce. Ariſtoteles De mundo, *καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν*, conſona voce totus chorus auſpicanti præſuli accinit, ſeu admurmurat. Xenophon Pæd. 3, *ἐξῆρχε τὸν Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ*. Et Pæd. 7, *ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατός*. B. interpr. Admurmuro, Applaudo apud Themiſt. 119, in poſt. pag. Plut. De aud. *οἳ ἐλεγχομένους βίᾳ δι' αἰδῶ καὶ συνεπηχοῦντας*.

C. ΚΑΤηχέω, ῶ, Sono, vnde *κατηχοῦντες τόποι*, de quo lege in Ἀντηχέω. ʜɪɴᴄ Κατήχημα, Sonitus, in vulgatis lexicis, ex Budæo. ᴀᴛ Κατηχὴς quod ibidem exponitur Reſonans, malim reddere Sonorus, aut Streperus. Habetur autem apud Theocritum circa initium Idyllii 1, ſed mutato Doricè η in α, — ἢ τὸ καταχὲς Τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. vbi tamen exponitur etiā *κατωφερὲς*, & *καταχεόμενον*. ſecundum quas expoſitiones aliam originem haberet. ſed non video quomodo *καταχὲς* ita poſſit exponi, præſertim quum etiam corripiendum eſſet α ſecunda ſyllaba, contra verſus legem, aut certè licentia alioqui rara vtendum. Hoc tamen fateor, *κατηχὴς* pro Sonorus, præcedere debuiſſe verbum *κατηχῶ*, non ſequi. ſed illinc huc remiſi vt vnà de nomine ac verbo tractare commodius poſſem.

Κατηχῶ σε τοῦτο, Inſono tibi hoc, Inſono tuis auribus. (ſcimus enim præpoſitionem κατὰ præfixam in compoſitione, ex verbis neutris ſæpe actiua, ſeu ἐξ ἀμεταβάτων μεταβατικὰ facere) ſed *κατηχεῖν* peculiariter dicitur is qui rem quampiam inſonat eius auribus quem docere vult. adeo vt *κατηχῶ* perinde ſit acſi dicas, Viua voce doceo ſeu erudio. Sic autem verbum Inſono cum accuſatiuo legiſſe mihi videor, ac certè rationi conſentaneum atque adeo analogiæ ſignificationis quam habent aliquot alia huiuſmodi compoſita, iudicatum iri hunc verbi Inſono vſum exiſtimo: ſi Inſono hoc auribus ita accipiamus ac ſi diſiuncta præpoſ. à verbo, diceretur Sono hoc in auribus. Vtut ſit, docendi [illegible] gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius ſignificationis venio. Luc. *ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην*. Paulo pòſt *διδάσκειν* pro eodem dixit. Et in paſſiua voce, apud eundem, *ἄπιμεν καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον, ἀλλὰ κατηχούμενος πείθου παρ' ἐμοῦ*. At in vulgatis lexicis affertur ex eodem Luciano cum datiuo *μύθοις*, pro Perſonant fabulis, ſeu Fabulis initiant. quo in loco (ſi mendo caret) ſubaudiendus videtur accuſatiuus perſonæ. Sed malè in illis exponitur *κατηχοῦσι μύθοις*, Fabulis perſonant ſeu Fabulis initiāt lectorem, quum potius Perſonare ſit *κατηχεῖσθαι*: vt *κατηχοῦμαι ταῦτα* redditur, Aures meæ his vocibus perſonant. Suidas *κατηχῶ* pro *περιβέπομαι* vel *παραινῶ* iungi accuſatiuo tradit: proferens tamen locũ in quo nullus additur accuſatiuus: hunc videlicet ex Piſide, *κρατῶν ἐν μάχαις καὶ κατηχῶν ἐν μάχαις*. Iungitur certè accuſatiuo re ipſa etiam vox paſſiua *κατηχεῖσθαι*, ſicut Latinè Doceri, ſeu Edoceri. atque ita vſus eſt Lucas Act. apoſt. cap. 18, *οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου*, id eſt, Edoctus viam Domini. Alii, Initiatus. de qua ſignificatione poſtea dicam. Idem Lucas alibi cum περὶ iũxit, vt in præfatione ſui Euangelii, *ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν*. ſed hîc *κατηχήθης* redditur Quas auditione accepiſti. Apud eundem Act. cap. 21, verſu 21, *κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως*, &c. vbi à vetere etiam interprete vertitur Audierunt de te.

Κατηχῶ peculiari ſignif. dictum fuit pro Doceo prima artis ſeu ſcientiæ alicuius rudimēta, ſeu elementa.

-præceptis alicuius ſcientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiã pro Doceo prima rudimenta religionis Chriſtianæ. Itidémque Κατηχοῦμαι, pro Diſco prima rud. &c. Paulus 1 ad Cor. cap. 14, v. 19, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω. Ad Gal. cap. 6, v. 6, κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. vbi tamen generalius etiam pro eo qui inſtituit, & eo qui inſtituitur accipi poteſt. Sic autem & in illo epiſt. ad Cor. loco κατηχήσω redditur Inſtituã, & à vet. interpr. Inſtruam. Licet alioqui (vt Beza annotat) videri poſſit maluiſſe dicere κατηχήσω quàm οἰκοδομήσω, vt oſtenderet (faſtum Corinthiorum deprimendo) ſe ad infimum etiam quiduis comparatũ eſſe, nimirum ad rudes & imperitos primis religionis elementis imbuendos. Porro vt verbũ κατηχεῖν generaliter pro Docere, vſitatum fuiſſe profanis ſcriptoribus, ex iis quos protuli locis apparet: ſic & peculiariter pro Docere prima rudimenta, in vſu fuiſſe apparebit ex loco quem ex Porphyrio proferam in Κατήχησις. Vnde miror fuiſſe qui κατηχεῖν profanos ſcriptores ignorauiſſe, affirmare auſi ſint. Ego certè in multo pluribus locis illorum legere me memini: hoc tamen fateor, apud antiquiſſimos non legiſſe, quod ſciam.

C. 2. Προκατηχέω, ῶ, q. d. Prius inſono, &c. ſequendo analogiam ſignif. quæ data fuit verbo κατηχῶ. Et paſſ. apud Phalarin epiſt. ad Abaridem, εἰ μὴ σου προκατηχῆσαι τοῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, Si iam antè perſonuerunt aures tuæ calumniis quæ in me congeruntur.

Κατήχησις, εως, ἡ, Inſtitutio, & quidem peculiariter ea qua prima ſcientiæ alicuius rudimẽta traduntur. Porphyr. in principio Quæſt. Homer. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως προεινοούμεθα μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν. Ex quo loco colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictum fuiſſe de eo qui prima ſcientiæ alicuius elemẽta traderet.

ET Κατηχητής, Qui prima elementa tradit, Qui initiat. ET Κατηχούμενοι in v. l. ex Dion. Areop. Qui initiantur.

Κατηχίζω idem quod κατηχῶ, ac præſertim in poſteriore ſignif. Heſych. autem κατηχίζειν exponit non ſolùm νουθετεῖν ſed etiam ἐνηχεῖν. HINC Κατηχισής, idem quod Κατηχητής. ET Κατηχιστικός, Ad inſtitutionem illã pertinens qua prima rudimenta traduntur. Quidam (vno verbo, ſed non Latino) Inſtructiuus.

C. ΠΑΡηχέω, Sono refero, Sono aſſimilis ſum. Ariſtoph. ſchol. declarans in Pluto quid ſit στεφανῶσαι κοτίνῳ στεφάνῳ, videlicet κότινον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλὴν, addit, παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή, ſono refert vocabulum κότος. VNDE Παρήχημα, ατος, τό, ET Παρήχησις, εως, ἡ, Adnominatio, vt B. exponit. Hermogeni παρήχησίς eſt σχῆμα λόγου ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα: vt πειθὼ τὸν Πειθίαν. Sic quidã apud Suidam, ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα. Sic apud Homerũ, Σαμία μία ναῦς. Item Εὔπιθε πείθοντι. Itẽ de Bellerophõte, κατ' πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

C. ΠΕΡΙηχέω, ῶ, Circumſono, περιλαλῶ. Greg. φωνὴν ἀκούσαι τῆς ἀγγελικῆς ἀξίαν καὶ ταῦτα περιηχοῦσαι τὰ πέρατα. Baſil. καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, Vulgi aures circumſonant: vt Liuius dicit, Clamor hoſtes circumſonat. Et Cicero, Arbitror talibus aures tuas vocibus vndique circumſonare. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos, Loci circumſonãtes. de quibus in Ἀντηχέω. Et in paſſ. apud Luc. νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι, quam vẽti circumſonant, vel Quæ vẽtis vndiq; circũſonat. Greg. μηδὲ σιωπαλίαις καὶ κρότοις περιηχείσθωσαν [οἰκίαι,] Symphoniæ cantu circũſonẽt, vt Liu. dicit, Locũ qui circũſonet vlulatib' cãtuq; ſymphoniæ, & cymbalorũ & tympanorũ pulſu. Alter Greg. De hom. τῶν δὲ τῶν μουσικῶν ὀρνίθων ᾠδαῖς ἀπανταχῆ περιηχεῖσθαι πᾶν ὅσον κατηρεφές τι καὶ σύσκιον. Et περιηχήθημεν in Canone 35 Concil. Chalced. Hoc rumore aures noſtræ vndiq; circumſonuere, id eſt Audiuimus.

C. ΣΥΝηχέω, ῶ, Conſono. Philo De vita M. lib. 1, ἐξετάζων τι καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quum vtrunque velut in muſico inſtrumento concinentem exigeret. Eodem libro, ἵνα βοῶν [συνέβη] ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα συνηχῆσαι κατὰ πάσης τῆς χώρας, vt vno ictu tota regio perſonaret. Et συνηχοῦντες τόποι apud architectos Conſonantes loci. de quibus vide in Ἀντηχέω.

A C. ΥΠΕΡηχέω, Supra modum reſono. Item actiuè, Sono pleniore vinco. B. ex Baſil. 52. 521.

C. Υπηχέω, Reſono, Sono. Heſiod. ὑπὸ δ' ἤχει οὔρεα μακρά. Athen. lib. 6, ex Pherecr. comico, εἶλον ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας, vt molarũ quas circumagebãt ſonitu vicus reſonaret. Plut. De diſcern. am. & adul. κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος περιφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές. Itẽ Succino. Philo De vita M. ἐμοὶ δέ τι λεκτέα ὑπηχοῦντος αὐτοῦ τῆς σῆς διανοίας, me, quod dicto opus eſt, ſine tua mẽte ſuccinẽte. B. ὑπηχεῖν interpr.
B Succinere, Reſpondere τῷ κατάρχοντι, apud Baſ. 563. Quo ſignificatu συνεπηχεῖν accipi ſuprà annotatum eſt. Baſ. ἔπειτα ἑνὶ ἐπιτρέψαντες κατάρχειν τοῦ μέλους, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι.

Ἠχεῖον, ου, τό, Sonale vel ſonaculũ, ſi dici poſſet: Vas ſeu machina qua ſonus editur. Plu. in Craſſo p. 183, de Parthis, ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι. τὰ δὲ φθέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινὸν ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον, tympana ærea. de quibus aliquanto pòſt dicit, καὶ πολλὰ τῶν τυμπάνων αὐτοῖς περιεμύκᾶτο τοῖς Ῥωμαίοις. Theocr. ſchol. in Idyll. 2,
C declarãs illud, — τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, annotánſq; æris ſonũ conuenire & mederi iis qui numine afflati ſunt, ex Apollodoro refert, Athenis τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. vbi in vet. cod. legitur et à χαλκεῖον. vt ἠχεῖα & χαλκεῖα idẽ ſignificent, hoc eſt fabricata vaſa ſonitu, ſeu vaſa ærea ita fabricata, vt quũ tãguntur, ſonitũ facere poſſint, vt Vitruuius loquitur lib. 5, cap. 5, de vaſis theatri. Vbi & hæc addit, In ea tredecim cellæ duodecim æqualib' interuallis diſtãtes cõfornicẽtur, vti ea ἠχεῖα quæ ſuprascripta ſunt, ad
D neten hyperbolæon ſonantia, in cellis quæ ſunt in cornibus extremis, vtraq; parte prima collocẽtur. Et paulo pòſt, Ita hac ratione vox ab ſcena vti ab centro profuſa ſe circumagens, tactúque feriẽs ſingulorũ vaſorũ caua, excitauerit auctã claritatẽ & cõcentu conuenientẽ ſibi conſonãtiã. At l. 1 aliter hoc vocabulo vſum videmus, videlicet pro ipſo ſono ſeu ſonituũ diſcrimine, nõ pro ſonituũ inſtrumento. In theatris (inquit cap. 1) vaſa ærea quæ in cellis ſub gradib' mathematica ratione col
E locantur, & ſonituũ diſcrimina, quæ Græci ἠχεῖα vocãt, ad ſymphonias muſicas ſiue cõcentus cõponuntur, diuiſa in circinatione diateſſarõ & diapẽte & diapaſon, vti vox ſcenici ſonitus conueniens in diſpoſitionibus, tactu quum offenderit, aucta, cum incremento, clarior & ſuauior ad ſpectatorum perueniat aures.

Ἠχώ, οῦς, ἡ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercuſſa. quæ ab imitatione vocis humanæ, imago etiam dicitur à Valer. Flacc. Reſpõſat ſyluæ, & vaga certat imago. αὐτόπεμπόμενος ταῖς φωναῖς ἦχος, ſiue πηγὴ κατ' ἀντανάκλασιν ἀναπέμπουσα τὸν ἦχον: vel (vt alii definiunt) μακρὰ φωνὴ ἀνακλωμένη ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προϊέμενον πάλιν
F ἀνιοῦσα. Plin. l. 36 c. 15, Turres ſeptem acceptas voces numeroſiore repercuſſu multiplicant, noménq; huic miraculo echo eſt à Græcis datũ. Fabulas de echo narrat Alexand. Aphrod. Problematũ lib. 1, quæſt. 154. ‖ Sed & cauas rupes aut valles argutas Græci ἠχοῖς vocãt, vt docet Colum. l. 9, cap. 5. ‖ Ἠχὼ ſimpliciter pro ſono accipi videtur apud Syn. ep. 123, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμασή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. ‖ Accipitur etiã pro loquendi more apud Philoſtr. ep. 12 p. 192, πολλά τι κατὰ τὸν Γοργίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. B.
G ¶ Ἀχέω, ῶ, Doricè pro ἠχέω. vt ἡ τέττιξ ἀχεῖ, cicada ſtridet. Et actiuè apud Theocr. Id. β, τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, pro κρούε, pulſa, ſonare fac. VNDE Ἀχέτης, idẽ quod ἠχέτης. Æſch. Prom. ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας, argutus calamus ſeu canorus. Ἀχέται dicũtur etiã cicadæ canoræ. Ariſt. Hiſt. an. l. 5, c. 30, τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν μικροὶ, οἳ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ᾄδοντες, ὕστερόν τε γίνονται καὶ πρότεροι ἀπόλλυνται: & paulo pòſt, καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας, ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια.
H Vnde Plin. l. 11, c. 27, Cicadarũ duo genera: minores, quæ primò proueniunt & nouiſſimæ pereũt. Et paulo pòſt, Quæ canunt, vocantur achetæ. & quæ minores ex eis ſunt, tettigoniæ ſed illæ magis canoræ. Ariſtoph. Pace, ἡνίκ' ἂν ἀχέτας ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον. ET Πολυάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολυηχής. Eurip. πολυάχητος κῶμος.

Θῆτα Θ Θ θ ϑ

ΘΑ'ΣΣΩ, Sedeo. Hom. Il. ι, v. 194, A — ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν, id eſt, Achilles autem admiratione perculſus proſiliit, ipſa cum cithara, relicto ſedili in quo ſedebat. (malè enim quidam hîc interpr. Relicto pauimento in quo ſedebat) Vel, Relicta cathedra in qua ſedebat. vt quemadmodum in Græco ſermone, ita & in Latino, nomen & verbum diuerſæ ſint originis: quum non ſit θᾶκον ἔνθα θάασσεν, ſed ἕδος ἔνθα θάασσεν. Sed an ſatis decenter tribui B poſſit Achilli cathedra, aliis conſiderandum relinquo. Vtitur Homerus & alibi eodem hemiſtichio, ſed pro ἕδος ponens θρόνον: vt Il. ο, de Minerua, Ὦρτο δ' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε. At Od. γ dixit, θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, ſciendum eſt Euſtathium, poſtquam ſcripſit θάασσεν eſſe ἐκάθητο: & fieri θᾶκος ex illo, ſicut θῶκος à θῶ: addere, θοάζει enim (vt aiunt) eſt τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ: at θάασσε, eſt ἐκάθητο: & θακεῖ, κάθηται. & θᾶκος, δίφρος, καθέδρα τις. Etym. quoq; tradit ex θῶ deriuari θοάζω pro C quo dici θαάσσω, mutato ο in α, & ζ in σσ, Sed quomodo aut Euſtathio, aut potius Etymol. ſubſcribemus, deducenti θαάσσω à θοάζω, quum ab hac ſignif. aliena ſint τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ quibus, θοάζει exponit Euſtath. At ego ſignificationem omnium huic loco aptiſſimam ab Euſtathio omiſſam eſſe reſpondeo. nam θοάζειν inter alia eſſe κάθησθαι, non ex Heſychio ſolùm & Suida, verumetiam ex Plutarcho diſcimus in lib. De aud. poem. vbi VERBVM Θοάζειν ait ſignificare vel κινεῖσθαι, vt in hoc Euripidis verſu, Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός: D vel καθέζεσθαι, & θαάσσειν, vt in hoc Sophoclis loco, Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; Suidæ θοάζετε per dialyſin eſt, pro θάσσετε, (intelligenti videlicet dialyſin in prima ſyllaba, nimirũ ex θα in θοα) quod planè iis quæ ab Etymologiſte traduntur repugnat. ſi enim verum ſit quod ibi Suidas tradit, fiet θοάζειν à θαάσσειν, non hoc ab illo. Ego verò (vt tandem quod ſentio proferam) θοάζειν deriuari à θοὸς perſuaſiſſimum habeo. cui deriuationi conſentanea ſunt illæ expoſitiones, τρέχειν, κινεῖσθαι, σκιρτᾶν, &c. ſignificare autẽ E & κάθησθαι, quum ex illo Sophoclis loco pateat, ab hoc θοάζειν (id eſt habente hanc ſignificationem) fieri poſſe θαάσσειν exiſtimo, præſertim quum ζ in σσ diſſolui minimè ſit nouum. Confirmat autem meam hanc deriuationẽ quod ab eodẽ Suida de θοάζετε additur, videlicet, ἢ θοῶς προκάθησθε. Ex quibus verbis conicio etiam, poſſe θοάζειν exponi Celeriter (.i. θοῶς) in ſedile inſilire.

Θᾶκος, ου, ὁ, Sedes, Sedile. Xenoph. Pæd. 8, pag. 139, τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, καὶ θάκων καὶ ὁδῶν καὶ λόγων ὑπείκειν. Idem in Symp. pag. 516, rem eandẽ aliis verbis, ſed iiſdem nominibus, videlicet θάκων & ὁδῶν, exprimit, ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Legitur autem idem nomẽ cum eo- F dem verbo apud Ariſtoph. in Nub. hoc in verſu, Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Sed ibi typogr. editiones habent θακῶν. atque adeo in vul... habetur etiam θᾶκος, εος, τὸ, afferturque ad c... r... ationem, ſcholiaſtæ ipſius locus ex cõm. in h... ... ed. in quo legitur, θᾶκος παῦλαν ἔχον ἑδρῶν. (vb... ... pro exhedra) Sed vt hîc ἔχον, ſic & ibi θακῶν ſin... ... quos ex

X. protuli loci, in quibus θάκων non θακῶν habetur. Atq; A adeo hanc ſuſpicionem augent hi Athenæi loci: lib. 4, κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ παιδὸς ἐφιζάνουσιν. & paulo pòſt, ... καὶ ξενικοὶ θᾶκοι. Quinetiam apud Euripidem, pariter & Soph. legimus θάκοισιν. Sed & Suid. habet, θᾶκοι, θρόνοι, καθέδραι, & Etymol. θᾶκος, ὁ καὶ θῶκος καλούμενος. Ad accentum autem quod attinet, & θάκος & θᾶκος ſcribi poſſe exiſtimo. productum enim habet α in illo Ariſtoph. loco. Vtranque verò quantitatem cum ratione admittere arbitror hanc ſyllabam: ac correptionem quidem, B eſſe conſentaneam quantitati primæ ſyllabæ verbi θαάσσω (à quo deducitur:) productionem verò, propter craſin duorum αα in vnum, permitti. Apud Heſychiũ tamen, Etymol. & Euſtath. θᾶκος ſcribitur, ſicut θᾶκοι apud Suidam. ‖Θᾶκοι, ſchol. Eurip. (nam θᾶκοι cum circunflexo apud eum habetur) Locus Thebarum vbi Tireſias ſua vaticinia edebat. Verſus autem Eurip. eſt hic in Phœniſſis, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.

C. Σύνθακος, Conſeſſor. σύγκαθεδρος, Heſ. σύνθρονος. Suid.

Θακέω, ῶ, ET Θακεύω, Sedeo. Vt autem θᾶκος à θαάσσω, ita viciſſim θακέω fit à θᾶκος. Soph. θάκει δὲ προστάτης, C ſede. HINC Θάκημα apud eundem, Seſſio, Ipſa ſedendi actio. COMP. Ἐνθακέω, ῶ, Inſideo. A'ΠῸ Ἐνθάκησις, Sophocl. in Philoct. vbi ſchol. exponit καθέδρα.

Θακεύω autem apud Heſych. habetur, exponentem tamẽ non ſimpliciter κάθημαι, id eſt Sedeo, ſed addentẽ, πρὸς τὰς χρείας. Vtitur Artemidorus ſimpliciter pro Sedere.

ΘΩ͂ΚΟΣ, idẽ quod θᾶκος, Sedes, Sedile, Soliũ. Itẽ Cõſeſſus. ET Θόωκος pro eodẽ. Hom. Od. β, Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες. At verò Ody ſſ. ε, Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, D ſchol. θῶκόνδε exp. εἰς συνέδριον (ſicut βουλὴν alibi) ... aſſentitur Euſtathio, θῶκόνδε καθίζανον accipiẽti pro ἐκκλησίαζον. Heſ. quoq; θῶκος ait ſignificare σύλλογος. Addit autẽ Euſt. ſimilẽ eſſe vſum nominis θόωκος, hoc in verſu q... eſt in Il. β, Οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος. vbi exp. συνέδριον, ſicut θῶκος in illo altero loco exponi ab autore breuiũ ſchol. dixi. Idẽ tradit, poni θόωκος pro θῶκος, eode pleonaſmo quo φόως pro φῶς, & κόως pro κῶς, necnõ Ξενοφόων pro Ξενοφῶν. At ipſũ θῶκος à θῶ deriuat. Ego verò diuinarim potius à θοάζω factũ eſſe θόακος, ex E quo θῶκος per craſin.

Θωκέω, Sedeo. Herodotus, θωκέοντα ἐν θρόνῳ. Heſych. exponit non ſolùm κάθηται, ſed & ὁμιλεῖ.

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, ης, ἡ, vel Θάλαττα, Mare. Heſ. Erg. Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. H. Od. μ, θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et θαλάσσης βένθεα, itẽ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: & de littore, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, necnõ, — ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, apud eũdẽ nõ ſemel. Plut. F De Alex. fort. l. 2, ἐν θαλάσσῃ περιττὸν ἢ ἐν γῇ φυτὸν ... Itẽ θάλασσα & ἤπειρος, oppoſita. vt in hoc dicto quod de Xerxe iactatũ fuit, (refertur autẽ & à Dem. Phalereo pſeudonymo) πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Demoſth. autẽ θάλατταν opponit etiã μεσόγειαν. Dicitur θάλασσα intercũ etiã peculiariter, vt Lat. Mare. vt quũ ſcribit Thuc. l. 8, ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας. Hinc fit vt plur. etiã dicatur θάλασσαι, ſicut Lat. Maria. Plu. De Herodot. καταλιπεῖν ὄνομα πελάγεσι μὲν θαλάτταις, πορθμοῖς δὲ τοῖς μεγίστοις. ‖Quod Dioſcor. dixit de Apollinari herba φύεται παρὰ θαλάττῃ, Plin. vertit, Naſcitur in maritimis.

Θάλασσα, Marina aqua, Dioſc. (inquit Budæus) Vnde τεθαλασσωμένος οἶνος, de quo infrà. Huc pertinent iſta, in

vulg.lex. θάλασσα interdum pro ſalſa aqua: ſiue natura, ſiue ars eam fecerit. vnde θαλάσση πλαγία apud eũdem Ex mari ſalſa aqua. Sic autem Horatius mare appellauit marinam aquam, quum dixit, Chiũ maris expers. At Siculi iocantes ſuam θάλασσαν vocabant γλυκεῖαν, id eſt, mare ſuum appellabant dulce, propter dulces cibos qui eo aduehebantur ipſis. Qua de re lege Euſtathiũ, ex Athenæo fortaſſe mutuantem. ‖Item de θάλασσα κοίλη confer quæ ab Euſtathio dicuntur, cum iis quæ habet Heſych. A

Θάλασσα pro aquæductu, ſeu foſſa aquæductus (vt alii vertunt) apud Græcos Bibl.interpr. lib.3 Reg. cap. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipſi etiam mari tribui ſcimus. Ac profectò cum hac interpr. aliquã affinitatẽ habere videtur illud θάλασσα κοίλη de quo ſuprà. Verùm ſciendũ eſt, in Compl. editione θααλά conſtãter poſitum eſſe pro θαλάσση & θάλασσαν, ſeruata videlicet Hebraica voce תעלה. B

Θάλασσα Etymol. deducit à σάλος, vt dicatur θάλασσα quaſi σάλασσα. addit verò & alias etymologias, ſed minus hac veriſimiles: quæ tamen & ipſa parum mihi fit veriſimilis. C

C. Θαλασσοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλαττοειδής, Maris ſpeciem referẽs (id eſt coloris maris,) vel Qui eſt coloris maris. (ſic autem vertendo εἶδος, ſequar Plinium qui χρυσοειδὴς apud Ariſtotelem interpretatur Coloris aurei, vbi de melle loquitur) Democritus Epheſius apud Athenæum lib.12, inter alia βαπτὰ ἱμάτια Ionica, recenſet etiam καλασίρεις φλογίνας & θαλασσοειδεῖς. Fuerit igitur color θαλασσοειδὴς (vt opinor) idem qui etiam Thalaſſius ſeu Thalaſſinus appellatur, item cymatilis à nomine κῦμα. Cuius nominis ſignificationem Ouidianè (id eſt Ouidiana elegantia) exprimens Ouidius, dixit, Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. SED PRO Θαλάσσιος, id eſt Thalaſſius, quum ad colorem refertur, dicunt potius Latini (ſi mendo carent exemplaria) Thalaſſinus, vel Thalaſſicus. D

C. Θαλασσοκοπέω, ῶ, vel Θαλαττοκοπέω, Tumultuor. Vide Suidam: vide item in verbo Μεγαλοκοπῶ.

C. Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel Θαλαττοκρατέω, Mari dominor, Maris imperio potior. Thucyd.7, pag.249, ἐπὶ πλεῖον ἤδη τῆς ὑπαρχούσης ναυσὶ θαλασσοκρατούντων. ET Θαλασσοκράτωρ, Qui maris imperio potitur. Idem Thuc.lib.8, pag. 281, ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χῖοι τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο. E

C. Θαλασσόμελι, vide in Μέλι.

C. Θαλασσοπλάγκτης, Mariuagus, Per mare vagans, ſeu errãs. Euripid.

C. Θαλασσοπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλαττοπόρος, Marigradus, Per mare gradiens, ſeu iter faciens. vt θαλασσοπόρος nauis in Epigr. quæ & ποντοπόρος. ET Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere. F

C. Θαλασσουργός, vel Θαλαττουργός, (q.d. In mari opus faciens) Rei nauticæ dans operam. Piſcatoris epithetum eſt apud Xenophõtem, vt ſcribit Bud. Idem verò apud Lucianum θαλαττουργοὺς interpretatur Maritimos artifices. HINC Θαλασσουργέω, ῶ, q.d. In mari opus facio. Budæus vertit, Maritimis actionibus & negotiationibus vtplurimum vtor: afferens hunc Polybii locum de Carthaginienſibus, καὶ θαλαττουργεῖν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Sic apud Strab.111.

C. Ἀγχιθάλασσος, ſeu Ἀγχιθάλαττος, Maritimus, Mari vicinus. Poll. G

C. Ἀθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeu Ἀθάλαττος, Maris expers. vt οἶνος ἀθάλασσος, apud Galenum lib.12 Meth. Vinum mari carens, id eſt cui aqua marina non admixta eſt, ſeu infuſa. Ego Vinum maris expers ex Horatio interpretor. Huic opponitur θαλασσίτης οἶνος, ſeu τεθαλασσωμένος, de quibus poſtea.

C. Ἀμφιθάλασσος, ſeu Ἀμφιθάλαττος, Vtrinq; mari cinctus, vel circunquaque, vt alii. Polluci ἀμφιθάλαττος eſt Corinthus, quam Horatius bimarem appellauit. In v.l. ἀμφιθάλαττος πόλις, vrbs quæ mari circunluitur, Liuio, vel, Mari circunflua. H

C. Διθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διθάλαττος, Bimaris, Qui vtrinque mari alluitur. Bimarem Corinthum apud Horatiũ quidam interpretantur ad verbum διθάλασσον: Pollux tamen (vt modò dictum fuit) ἀμφιθάλαττον eam vocat. At verò Act.cap.27, de iſthmo, περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον.

C. Διαθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διαθάλαττος, Mare ſubiens ſeu ingrediens. vt δίκτυα (id eſt retia) διαθάλασσα. Suid.

Θαλάσσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeu θαλάττιος, Marinus, vel Ad mare pertinens. Hom. Od.ε, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. Plut. De Sibyll.orac. θαλαττίοις τῇ χρόᾳ καὶ βυθίοις. Et θαλάττιος κλύδων, Theophyl. in epiſt. Item θαλάσσιον πρόβατον, apud Demetr.Phal. ‖Θαλάσσιος, Nauticus, Rei naualis peritus, apud Thu. Extat autẽ apud Plut. & θαλασσία fœm.

Θαλάσσιος οἶνος, ET Θαλασσίτης, VEL Θαλασσίας, ET Τεθαλασσωμένος, itémque ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος, Vinum cui aqua marina admixta eſt, (cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers) de quo vino, ſicut & de alio quod ſalſum vocatur, lege Celſum & Columellam. Plin.l.14, cap.8. [Vinum] cui marinam aquam largiorem miſcent, (à ſerui furto origine orta, ſic menſuram explentis:) idque trãſlatum in album muſtum, λευκόκωον appellatur. In aliis autem gentibus, ſimili modo factum, τεθαλασσωμένον vocant. θαλασσίτην autem, vaſis muſti deiectis in mare. quo genere præcox fit vetuſtas. Lege de hoc vino & autorẽ γεωπονικῶν, qui inter alia ſcribit, ob præcocem illam vetuſtatem, βίαιον etiã appellatum fuiſſe hoc vinum. ſaporis autem gratiam ex hac aquæ marinæ infuſione illi accedere. Apud Athenæum lib.1, legimus περὶ τῶν τεθαλαττωμένων οἴνων (.i. de vinis quibus aqua illa marina infuſa eſt) cruditates non gignere nec flatus, ventrem ſoluere, & concoctionem adiuuare. Sed non dicit ſimpliciter οἱ τεθαλαττωμένοι, verùm οἱ ἐπιμελέστερον τεθαλαττωμένοι.

C. Ἐπιθαλάσσιος, ET Παραθαλάσσιος, ITEM Ἐπιθαλασσίδιος ET Παραθαλασσίδιος, (ſiue Ἐπιθαλάττιος, itidémque de cæteris) Maritimus. Et τὸ παραθαλάσσιον ſubſtantiuè interdum Maritima ora. Thucydides lib.2, ἔστι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. Idem lib.6, παραθαλασσίδιον eadem ſignificatione dicit. At ἐπιθαλαττιδίοις πόλεσι legimus apud Xenophontem in Hellen.3, πόλεσι παρήγγειλαν ταῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ἐπιθαλαττιδίοις.

Θαλασσεύς, έως, ὁ, Piſcator. ἁλιεύς, Heſych.

Θαλασσόω, ῶ, vel Θαλαττόω, Mari ſubmergo, ſeu obruo. vt apud Ariſtotelem De mundo ἠπείρους ἐθαλάττωσαν. Et apud Philonem χέρσος θαλαττωθεῖσα, Terra mari admiſſo merſa, Bud.interpr. VNDE Θαλάττωσις, apud eundem, Submerſio quæ fit à mari, ſeu inundatio, vel Proluuies maris, vt idẽ Budæus vertit apud Philonẽ.

Θαλασσωθεὶς ab Heſychio exponitur ἁγνισάμενος, quod ſignificare illi puto Qui ſe luſtrali ſeu expiatoria maris aqua abluit (iuxta illud Catulli, Nõ genitor nympharũ abluat Oceanus) vel breuius, Qui ſe maris aqua luſtrauit. Verto autẽ actiua voce, quòd ipſe non dixerit ἁγνισθεὶς, ſed ἁγνισάμενος.

Ab hoc verbo particip.paſſ. τεθαλασσωμένος, iunctum cum οἶνος, quomodo accipiatur vide in Θαλάσσιος. AT Ἀθαλάσσωτος ſeu Ἀθαλάττωτος ad aliam & ipſum ſignificationem tranſit. vocatur enim ἀθαλάττωτος ab Ariſtophane, Maris inexpertus, Rei nauticæ rudis: ſeu Inſolens nauigandi, vt à Bud. exponitur.

Θαλασσεύω, ſeu Θαλαττεύω, In mari verſor, vel In mari vt plurimum verſor. ita enim vulgo redditur, ſequendo hanc expoſitionem Græcam, ἐν θαλάττῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάγω: ſed pro ea malim, Mare frequento. Bud. vertit apud Baſilium, In mari nauigo, ET Ἐνθαλαττεύω eadem ſignif. dici ſcribit. AT VERO à Διαθαλασσεύω vel potius ab eius paſſiua voce Διαθαλασσεύομαι fit particip. διατεθαλασσευμένος pro Interuallo maris diſiũctus. vt apud Alciphr. μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης, cum Glycera tanto mari (id eſt, tanto maris interuallo) à me diſiuncta. nam illa Athenis erat, ipſe autem in Ægypto.

ΘΑΛΛΩ, F. λῶ, Vireo, Pullulo. Propriè plãtarum eſt quum germina & frondes emittũt, (ſicut ἀνθεῖν, quũ flores) cui oppoſitum μαραίνεσθαι & φθίνειν. Pauſanias Arcad. ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. At Od.ν, αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τε ἔρση, ros virens id eſt,

vireſcere faciens ſtirpes. Impropriè autem dixit Il. ι, ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, pro Adipe exſuberantem & ſucculentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipſa adipe vireret: ſicut & Od. ν, glandium eſum ὕεσι τρέφειν τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Frequentius metaphoricè accipitur ſicut & αὔξω, & Vireo ac Floreo apud Latinos. Laertius in Pythagora, τὸ ἔτος τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑγιεινόν τὸ δὲ φθινον, φθινόπωρον, νοσερόν. Idem, καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἕω, φθίνειν δὲ τὴν ἑσπέραν, virere auroram, at occidere & deflorеſcere veſperam. Heſiod. Erg. v. 225, Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Et v. 234, Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές, ii videlicet qui δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Idem, ταῖς δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι, venuſtate virentes & vernantes. & εἰρήνη τεθαλυῖα apud eundem. At apud Hom. Od. λ, εἰλαπίνη τεθαλυῖα, conuiuium opiparum ac lætum, in quo conuiuarum animi quaſi virent. Xenoph. οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, id eſt Perpetuam famam cõſequuntur, & florenti memoria viuunt; ſeu vigent, Eorum memoria non interit. In malam quoque partem accipitur pro Pullulo ſeu Scateo. vt θάλλοντα πήματα apud Sophoclē. & apud Greg. de Chananæa, χθὲς ξηραίνου θάλλουσα τῇ αἱμορροίᾳ (ἐπηγάζετο γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν) σήμερον ἀνέθαλες ἀναξηρανθεῖσα. Pro eodem dicitur ET Θαλέω, ITEM Θαλείω. Plutarch. Conſol. ad Apoll. φύλλα δὲ καὶ τὸ Λακωνικόν, Νῦν ἡμεῖς, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλετον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Et apud Heſych. θαλέει, idem quod θάλλει, αὔξει: & θαλέοντες pro θάλλοντες.

C. Ἀειθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper virens, Perpetuò virens, apud Dioſcor. Vnde θαλλῷ ἀειθαλέος κυπαρίσσου, apud Nicandrum. Ἀειθαλέων autem eſt genitiuus pluralis, Semper virentium. Ex Nonno tamen quidam citant ἀειθαλέων, tanquam participium ab ἀειθαλέω: vt ſit ἀειθαλέων ſemper virens. Reperitur verò ET ἀειθάλλουσα participium apud Nic. Semper virens, ab ἀειθάλλω. ſed potius eſt legendum ἀεὶ θάλλουσα, diuiſim. Sic ET ἀειζώων pro Semper viuens, coniunctim à nonnullis ponitur: quod diuidere malim. SED ET Ἀειθαλλής ſcriptum alicubi reperitur duplici λ, quæ tamẽ ſcriptura nõ placet, niſi ſicubi metrũ eam poſcat. Formatur enim ἀειθαλὴς ex ἔθαλον aoriſto verbi θάλλω, ſcripto vnico λ.

C. Ἀρτιθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui recens vireſcit aut viruit, Qui recens frondeſcit.

C. Δυσθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter aut malè vireſcens.

C. Ἐριθαλής, ET Ἐριθαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde vireſcens & pullulans. Vnde ἐριθαλεῖς apud Heſych. μεγάλως θάλλοντες. Et ἐριθαλλέα cum duplici λ apud eundem, μεγάλως θάλλουσαν: itidem & ἐριθαλλῶν in genit. plur. πολυθάλλων. In v. lex. eſt ET Ἐρίθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem ſignificationis. AT Ἐριθαλίς, ίδος, ἡ, herbæ nomen eſt, teſte Heſychio: eadem, vt videtur quæ apud Pliniũ DICITVR Ἐριθαλές. Is lib. 25, cap. 13, de aeizoi duobus generibus, Alterum (inquit) minuſculum quod erithales vocant, alii trithales, quia ter floreat: alii chryſothales, aliqui iſoetes.

C. Εὐθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene virens ſeu pullulans, Florens. VNDE Εὐθαλέω, ῶ, F. ήσω, Bene vireo ſeu pullulo, (ſeu vt Budæus interpretatur) Proſperè & commodè germino & creſco. Plutarchus in vlt. Sympoſ. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θάλειαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ ἀποδιδόντες.

C. Ἡμεροθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Placidè & benignè vireſ ſeu pullulans, vel Placidè vireſcere ac pullulare faciens: vt ἡμεροθαλὲς ἔαρ in Epigr.

C. Τριθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ter virẽs ſeu florens, Ter pullulãs. Trithales nomen herbæ vide in ἐριθαλὴς paulo antè.

Θαλερός, ά, όν, Virens, Floridus. Metaph. ſæpius capitur. vt θαλεροὶ αἰζηοί, iuuenes virentis ac florentis ætatis, Il. γ. Ibidem θαλερὴ παράκοιτις. Et apud Heſiod. θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. vbi quidam exponunt Teneram. Sed commodius θαλερὴ ἄκοιτις (quo ſenſu & θαλερὸς πόσις) pro ἡ ἐκ παρθενίας γαμηθεῖσα, quæ & κουριδίη ἄλοχος, vxor virentis ſeu florentis ætatis, quam virginem duxeris. Plutarch. De primo frig. τὸ σῶμα τοῦ ζῴου μέχρι μὲν ἔμπνουν ἐστὶ καὶ θαλερόν, quandiu ſpirat & viget. Item Vireſcere faciens, Viuificus: θαλεροποιὸς καὶ ζωογόνος: vt accipitur apud He-

A ſiodum; θαλερὸν δ' ἠχθήρε τὸ κῆπα. ſic θαλερὸς γάμος, apud Homerum. At θαλερὸν δάκρυ apud eundẽ exponitur δίυγρον. Commodius tamen vberes lacrymas ibi intelligere poſſumus, quæ magna vbertate ex oculis profunduntur, vt frondes ex arboribus. Sic θαλερὸς γόος, Od. Dicitur & θαλερὴ ἀλοιφὴ Od. θ, quaſi pullulans & efflorеſcens pinguedo. At in illo, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, quidam exponunt τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς.

C. ἈΜΦΙθάλλω, Circumuireo, Vndique vireo, vel Circumfloreo. vnde ἀμφιτέθηλα, in præt. medio. vſurpatur autẽ

B ſæpe pro præſenti, ſicut & τέθηλα pro θάλλω: vt in Anthol. Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις.

Ἀμφιθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Circumuiridis, Circumuirens, Circumfloridus, vel Circumflorens.

Ἀμφιθαλής, Patrimus & matrimus, Cui pater & mater adhuc viuunt. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε. vbi Euſtathius, ἀμφιθαλὴς παῖς, vtrinque virens, id eſt felicitate fruens, vtpote viuentes adhuc parentes habens. at Ἐπροθαλὴς, cui alter horum naturaliũ ramorum auulſus eſt. ſecũdum quem ſenſum & liberi

C qui non ſunt eadẽ matre geniti, ἐπροθαλεῖς appellantur. Heſychius autem ait, ἐπροθαλὴς, ἐπὶ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων· ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς. Vſus ſemel duntaxat hac voce Homerus dicitur. vſurpauit autem poſt eum Plato, De leg. 11. opponens orphano. Vſus verò eſt poſt Platonem & Plutarchus.

C. ἈΝΑθάλλω, Repullulo, Regermino. Dicitur ET Ἀναθαλέω, vnde futurum ἀναθαλήσω, & apud poetas aliquãdo ἀναθηλήσω. vt apud Homerum Il. α, Οὐδ' ἀναθηλήσει. Bud.

D autem thema vult eſſe ἀναθηλεῖν. ita enim ſcribit, Ἀναθηλεῖν, Repullulare, Regerminare, Renaſci, Inſtaurari. Gregorius, Ὡς κεν ἐγχρόμψοιο πυρὸς παλιναγρέτον ἔλθῃ Φῶς ἀναθηλήσω. Apud Heſychium legitur ἀναθηλήσει expoſitum ἀνω βλαστήσει, corrupta ſcriptura pro ἀναβλαστήσει. vt apud eundẽm ἀναθηλάσαι exponitur ἀναβλαστῆσαι. ſed fortaſſe ἀναθηλῆσαι ſcripſerat.

Ἀναθάλλω, nouè in actiua ſignificatione, cum accuſatiuo, citatur ex Ezech. cap. 17, ἀναθάλλω ξύλον ξηρόν, Germinare facio lignum aridum. vel potius regerminare.

Ἀναθάλλω, metaphoricè pro Vegetor, Vigeſco, Vires reparo. Bud. ex Dionyſ. Areop.

E C. ἈΠΟθάλλω, q. d. Deuireſco, Defloreſco.

¶ Θαλλός, οῦ, ὁ, Ramus virens, Frons, Germen, ſeu Primus germinatus arboris. idẽ quod & θαλλία. Vnde apud Sophocl. in El. eſt, ἐκ τε δ' ἀνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν ᾧ κατάσκιον Πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα. Od. ρ, σαθμῶν ἐπὶ σηκὸν ἀναξέμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι. frondem ſeu virentem ramũ hœdis ferre. mirum enim in modũ delectatur frõdibus hoc animal. Plut. De poem. aud. ἡ μὲν μέλιττα διώκει τὸ ἄνθος, ἡ δὲ αἲξ τὸν θαλλόν, ἡ δὲ ὗς τὴν

F ῥίζαν. Luc. Herm. θαλλὸν προδεικνύειν ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Sic Pla. ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, frõdem, ramum virentem. Interdum additur & genit. Theocr. Idyll. 4. — τὸ γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. Gal. διὰ θαλλοῦ ἐλαίας τῶν ἁπαλῶν σκευάζεται. Ariſtot. lib. 9. Anim. θαλλοὶ τῶν δένδρων. Peculiariter verò apud Atticos θαλλὸς dicitur ὁ τῆς ἐλαίας θαλλός, frons oliuæ ſeu ramus oliuæ, oleaginum germẽ, quo victores aut qui feſtos dies agerent coronari ſolebant. Æſchin. contra Cteſ. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Ibidem, πρὸ

G μὲν γὰρ ἦν ὁ τοῦ θαλλοῦ στέφανος τίμιος. Ath. 12, ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλοῖς καὶ μίτραις καὶ ταινίαις. Et lib. 7, πρόπεμπε Ἄρτονόν τὸν φέροντα τοῖς θαλλοῖς, τίνα νῦν ἡμέραν ἄγουσιν ἢ τίς ἐστιν ἑορτή. Eurip. ἱκτηρίῳ θαλλῷ, ſupplici ramo oliuæ. Vſus eſt hoc vocabulo apud Latinos Columella lib. 11, cap. 3, Thalli cæparũ ventis proſternẽtur, totúmq; ſemẽ excutietur. Vbi intelligũt quidam mediũ cæpæ ſtipitem. ¶Θαλλὸς eſt etiam nomen propriũ cuiuſdam cauponis: quem quũ Nico meretrix exhauſiſſet, per iocum αἲξ dicta fuit, vt Athenæus lib. 13 tradit.

H C. Θαλλοφαγέω, ῶ, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo. Athen. lib. 13, de capra, ὅτε Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὅτι θαλλοφαγεῖ τὸ ζῷον, φησὶν οὕτως, Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλιτῶν ὁρᾶν, Θαλλὸν χίμαιρα προσφέρων. de qua paulo antè dicit, eam θαλλῷ χαίρειν.

C. Θαλλοφόρος, ου, ὁ, Oleaginam frondem geſtans: vt in Panathenæo feſto apud Athenienſes. Xenoph. Symp. θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Quoniã vero illi θαλλοφόροι plerunque ſenes erant, factum eſt vt per iocum ita dicti fuerint qui inutiles ad alia munera obeunda eſſent. Ariſtoph. Veſpis, οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἐς οὐδὲν ἀχαρῆ, σκωπτόμενοι γὰρ ἂν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁπάσαις, θαλλοφόροι καλοίμεθ᾽. VNDE Θαλλοφορέω, ῶ, Oleaginam frondem geſto. Ariſtoph. ſchol. ibidem refert ex Dicæarchi Panath. καὶ τὰς γραῦς ἐν τοῖς παναθηναίοις θαλλοφορεῖν. miratur tamen vnde hoc acceperit. B

Θαλλία SIVE Θαλία, ας, ἡ, idem quod θαλλός. Dioſc. libro 2, cap. 75, de lacte, τὸ δὲ αἴγειον ἧττον κοιλίας ἅπτεται, διὰ τὸ τὰς αἶγας τὸ πλεῖον στυφούσῃ νομῇ χρῆσθαι, δρυῒ καὶ σχίνῳ καὶ θαλλίᾳ καὶ τερμίνθῳ, ὅθεν καὶ εὐστόμαχον τυγχάνει. Plinius, Stomacho accommodatiſſimum caprinum, quoniam fronde magis quàm herba veſcuntur. Poſſumus tamẽ hic commodius exponere Fronde oleagina. Theophr. De cauſis plant. lib. 5, cap. 1, ἔχουσι τινὰς ἀρχὰς ἐν αὑτοῖς βλαστητικὰς οἱ κλῶνες οἱ πόρθοι καὶ κρεμμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων. οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ᾽ ἔνια συνωνυμίας ἔνιας ἔχει, καθάπερ θαλλία, κραδὴ, κλῆμα. Vbi nota θαλλίαν, ſicut & cætera quæ hic ponit, eſſe τὸ ἐσχατεῦον τοῦ δένδρου ἔχον τινὰ ἀρχὴν ἐν αὑτῷ βλαστητικὴν, extremam arboris partem ex qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plinius. Athenæus lib. 15, de quodam in via ſacrificante, καὶ κατακλίνας ἐν τῇ ὁδῷ, θαλλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, frondeſque defractas menſæ loco ſubſternens. Reperitur ET Θάλεια pro eodem. Theophr. in 3 De cauſ. 161, de conſitione arborum & ſeminum loquens, διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων μοσχεύουσιν οἱ δὲ ἀφαιροῦσι τὴν θάλειαν τῶν κλάδων ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν. vbi Bud. interpr. Virentem germinationem & comam ramorum: Plinio non malè reddi puto Primum ramorũ germinatum. Idem De hiſt. plant. l. 2, cap. 4, ἐλάα ποτ᾽ ἀποκαυθεῖσα πλείους, ἀνεβλάστησεν ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autem Varro & Plinius vocant ſegmenta ex arbore reciſa, quæ in terram depanguntur & plantantur. Cato De re ruſtica capite 45, Taleas oleaginas quas in ſcrobe ſaturus eris, tripedaneas facito. Plin. libro 17, cap. 17, Taleæ ex feracibus fiant arboribus: ne curuæ, néve ſcabræ, aut bifurcæ, néve tenuiores quàm vt manum impleant: ne minores pedalibus, vt illibato cortice, atque vt ſectura inferior ponatur ſemper. ‖ Thallia Feſto eſt Folliculus cæpæ. C D E

Θάλος, εος, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλός, vt Euſtathius annotat: Planta, Stirps, vel Frons, aut Ramus virens, Germen. Odyſſ. ζ, — μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. Iliad. χ, — οὔ σ᾽ ἔτ᾽ ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτή, charum germen, chara propago, vt Hector θάλος dicatur Hecubæ, quòd ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ ſiue taleæ arboris ex qua exciſæ ſunt, ſoboles dicuntur, ita ipſe matris ex qua ortus eſſet. Apud Theoph. lib. 2 De hiſt. plant. cap. 3, ἐπὶ τοῦ κοτίνου φασὶ συμβαίνειν ὥστε, ἂν περικοπῇ τὴν θαλλίαν καὶ ὅλως μεταφυτευθῇ, φέρειν θάλος, accipitur potius pro fronde ſeu germine, & idẽ ſignificat quod θαλλὸς, vel θαλία ſeu θάλεια. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Reperitur verò ET Θαλὸς, οῦ, ὁ, pro θαλλὸς, apud Pollucem. dicit enim lib. 7, ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θαλλός. Et in vulg. lex. ex Plut. Solone, θαλὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rurſum Polluci lib. 1, τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος dicitur etiam θαλός. Euſtathius tamen annotat θαλλὸς acutũ duplici λ ſcribi, at penacutum vnico. Et ab illo θάλος vult ESSE Ἐπιθαλὴς: ac ἐπιθαλεῖς παῖδας dici qui alterius tantùm parentis θάλος ſint, hoc eſt qui ex iiſdem parentibus orti non ſint, aut quorum alter parens obierit: παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι (inquit) ἐπιθαλεῖς λέγονται: at ἀμφιθαλεῖς, cuius vterque parens ſuperſtes. AT Θάλεια idem Euſtathius dicit eſſe ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρὸς, eius videlicet patris cuius ipſe filius θάλος, hoc eſt germen eſt: vt θάλεα hic intelligantur omnia bona quæ quaſi virere & florere hominem faciunt. Il. χ, de Aſtyanacte puero, εὕδεσκ᾽ ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. F G H

Θαλειός, οῦ, ὁ, idem quod θαλερός, Virens, Floridus. Exponitur etiam Feſtiuus: vt θαλείοις στέφεσι, feſtiuis ſertis, in Epigr. Vbi θαλείοις accipi etiã poteſt, vt θαλερὸς, pro θαλεροποιοὺς, quæ quaſi virere & floreſcere homines faciunt, Quorum geſtatione homines ipſi quaſi vireſcunt. Sic etiam legitur Odyſſeæ libro γ, ἀλλὰ θεοῖς εἰς δαῖτα θάλειαν, id eſt εἰλαπίνην τεθηλυῖαν, vt alibi loquitur, Conuiuium opiparum, quod aut ipſum ſplendido apparatu quaſi vireret, aut ipſos conuiuas quaſi virere faceret: hoc eſt, conuiuiũ lætum & feſtiuum. Odyſſ. θ, δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, φόρμιγγός θ᾽ ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. Sic apud Heſiodum Dieb. θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ, Conuiuio florenti & hilari. Euſtathius ex quodã poeta, ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκοις θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν, id eſt (inquit) in qua ἔθαλλον ὑπερβάλλοντες τὰ εἰωθότα. Vbi bene exprimi puto quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς ſit: in qua nimirum στεφανίσκοις ἐπὶ ὀφρύσι ἐθέντες ἄωρ...[illegible], in qua coronati lætiq; ac hilares genio indulgebant: vt deinde generalius hoc vocabulum vſurpatũ ſit pro quauis feſta ac hilari celebritate. SED ET Θάλεια ſubſtantiuè ponitur pro δαὶς θάλεια. Pro quo Θαλία frequentius ſine diphthongo, penacuta & ſecunda breui: vtúntúrque eo interdum proſæ ſcriptores cum poetis, pro δαὶς τεθαλυῖα, Conuiuiũ lætum & quaſi florens, vel in quo coronati epulabãtur. Heſiod. Aſp. πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε ἀγλαΐαι τ᾽ εἶχον. Idem Erg. 115, τέρποντ᾽ ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, Conuiuiis floridis & lautis. Idem Erg. v. 229, θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται, rebus quæ conuiuiis curæ ſunt fruuntur: Vel, Veſcuntur fructibus quibus conuiuia gaudent. Ariſtophanes Neb. πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, εὔστεφανοί τε θεῶν θυσίαι, θαλίαι τε παντοδαπαῖσιν ἐν ὥραις. Athenæus vocabulum hoc videtur deducere ab ἀλίζομαι: vt videlicet hæ θαλίαι dictæ ſint quoniam θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνῄεσαν, intelligens feſtiuas celebritates quibus in deorum honorem ſolenniter conueniebant & epulabantur. τὰς δὲ, (inquit, loquens de θοίναις, θαλίαις & μέθαις,) ὅτι θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνῄεσαν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, δαῖτα θάλειαν. vnde ab Heſychio exponitur etiam πανήγυρις. Budæus quoque apud Herodotum non tantùm pro epulo, ſed etiam pro die feſto & pro feria vſurpari annotat. Idipſum & Plutarchus innuere videtur in loco quodam quẽ in θαλιάζω ex eo proferam. Sappho apud Athenæum lib. 11, loquentem περὶ συμποτικῶν ὁμιλιῶν, ἐλθὲ Κύπρι χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις. Apud eundẽ lib. 12 à Piſiſtratidis inuentæ inſtitutæque eſſe θαλίαι καὶ κῶμοι dicuntur. Plutarchus Lycurgo de Spartanorum inſtitutis loquens, χοροὶ δὲ καὶ θαλίαι καὶ ἑορταὶ καὶ διατριβαὶ περί τε θήρας καὶ γυμνάσια καὶ λέσχας, τὸν ἄλλον χρόνον ἐπεχείραζον, ὅτι μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, chori & feſtiuitates, vt vulgò interpret. In vulgatis lexicis θαλία exponitur Serta, Feſtæ frondes. ‖ Θαλία accipitur etiã pro florenti vitæ ſtatu, ſeu (vt Budæus exponit) pro affluentia & deliciis. Iliad. ι, de Oreſte, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ. ‖ Θάλεια ſiue Θαλία eſt etiam nomen proprium vnius ex tribus Charitibus. Heſiod. Theog. v. 919, Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ᾽ ἐρατεινήν. Plut. σοφὸς ἦν ὁ ταῖς Χάρισι τὰ ὀνόματα θέμενος, Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην καὶ Θάλειαν. ‖ Eſt & nomen vnius nouẽ Muſarum. Plutarch. Sympoſ. ἥ τε Κλειὼ ἥ τε Κλειὼ καὶ ἡ Θάλεια. quam ruſtici quoque colebant vt plantas faceret ἀναθάλλειν. Vnde eſt apud Plutarchum Sympoſ. 9, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θάλειαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων ἀναθαλλόντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ καὶ σωτηρίαν ἀποδιδόντες. ‖ Θάλεια eſt etiam Nereidis cuiuſdã nomen apud Homerum. Iliad. σ, — Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε. quam ita dictam Euſtathius vult διὰ τὸ σιτικὸν καὶ τοῦ ὕδατος ζωογόνον ἐν τοῖς φυτοῖς, quorũ propriè eſt θάλλειν. ‖ Θάλειαι apud Cretenſes dicuntur etiam αἱ λεπτοὶ τῶν πυρῶν καὶ πλακοῦς, οὓς ἐν θυσίαις τισὶν ἐναγίζουσιν: vt ex Seleuco Athen. lib. 14, tradit. A Θαλία autem DERIVATVR Θαλιάζω, id eſt Conuiuia florida agito, Sertis

virentibus redimitus feſtiuiter epulor. Vel, Feſtiuos cœtus & conuiuia celebro. Plutarchus Sympoſ.9, de nouem Muſarum muneribus loquens, ἡ δὲ ἐπιθυμίας τῆς περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡ Θάλεια κοινωνικὸν ποιεῖ καὶ συμποτικὸν, ἐξ ἀπανθρώπου καὶ θηριώδους· διὸ τοὺς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ, θαλιάζειν λέγομεν, οὐ τοὺς ὑβρίζοντας καὶ παροινοῦντας. Vnde diſcimus, quum aliqui amicè hilariterque compotandi gratia conueniũt, eſſe θαλιάζειν eiuſmodi cõuiuia agitare. Idem Sympoſiac. 7, de citharœdis, τῶν ᾠδῶν βόημα καὶ πρέποντα θαλιάζουσιν ἀνθρώποις ᾄδοντες.

¶ Θαλέθω, idem quod θάλλω ſeu θαλέω, ex eòque deriuatum, vt φλεγέθω à φλέγω. Odyſſ.ζ, Ἠΐθεοι θαλέθοντες. Iliad.ι, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Plut. Conſol. de Niobe ex poetarum fabulis, οὐκ ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ, βλάσταις τέκνων βεβριθυῖα, γλυκερὸν φάος ὁρῶσα πολλάκις, non ſemper virenti æuo. Et Ionicè Epigr.l.1, Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι, vi rebas ſeu vernabas, pro ἐθάλεθες, vt dictũ ſit eodem modo quo in tertia perſona dicitur ἐτύπτεσκε pro ἔτυπτε.

¶ Θηλέω, ῶ, F. ήσω, idem quod θάλλω vel θαλέω, id eſt Vireo. VNDE Ἀναθηλέω, idem quod ἀναθάλλω: vt ſuprà oſtenſum eſt.

C. Εὐθηλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde virens ſeu pullulans, aut frõdens. idem quod εὐθαλής. Iliad.ρ, Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίας. Il.χ, –σμυελικῆς ἐριθηλέας ὄζους.

C. Νεοθηλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper virens, Qui nouiter viruit aut pullulauit. Il.ξ, –χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. Heſiodus, στεφάνοις νεοθηλέας. Impropriè verò dicitur in Epigr. νεοθηλεῖ μόσχῳ, pro Vitulo recens orto ſeu genito, vt eſt in vulg.l. Et νεοθηλέες παρθενικαὶ, apud Dionyſ. De ſitu orbis, pro virginibus adoleſcentulis. Dicitur ET Νεοθαλής pro eodem, à θάλλω. Et apud Eurip. νεοθαλεῖ αἰσχύνᾳ, pudore recens oborto.

¶ Τηλεθάω, ῶ, Vireo, Germino, Pullulo. idem quod θάλλω, factùmque vel ex θηλέω, vel ex θαλέθω, idem cum θάλλω ſignificantibus. Vnde frequenter apud Homerum δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores: item ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, item ὕλη τηλεθόωσα. Sed & παῖδας τηλεθόωντας metaphoricè idem Homer. dixit Il.χ, quemadmodum alibi φίλον θάλος, & τέκνον θαλερὸν eadem metaphora. Item χαίτη ſiue κόμη τηλεθόωσα, Il.ψ, coma virens inſtar comæ arborum. ‖ Apud Suidam tamen τηλεθάοντα exponitur πάνυ λάμποντα. quæ expoſitio neſcio an mendo careat. Ex Heſiodi ſchol. affertur ET Τηλέθω, iti dem pro θάλλω ſeu θαλέθω. Sunt verò hæc duo vocabula, videlicet τηλέθω & τηλεθάω, item θαλέθω & θηλέω, poetica, pro quibus proſæ ſcriptoribus vſitatũ eſt primitiuum eorum θάλλω.

ΘΑΛΥ΄ΣΙΑ, τὰ, Primitiæ frugum, Vel Quæ poſt fruges collectas & cõportatas diis offeruntur, & in primis Cereri: videlicet ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν, quòd ipſorum beneficio omnia bene viruerunt, & vt in poſterum itidem omnia proſperè reuireſcant. quæ à cõportandis ipſis frugibus συγκομιστήρια etiam appellabantur. Il.ι, οὔ τι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξε. id eſt ἀπαρχὰς ἔθυσε, ſecundum Euripidem. Theocriti ſcholiaſtes dicit eſſe feſtum quod poſt fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: vnde & Cerealia quidam interpretantur Idyll.ζ, Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια. In vulg. lex. θαλύσια ſunt Feſtiuitates quæ cum θαλλοῖς, id eſt ramis virentibus, fiunt: & generaliter omnia feſta: vel potius (vt eadem lexica addunt) αἱ ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι, καὶ ἀκροθίνια, καὶ καρπῶν ἀπαρχαί. ET Θαλύσιος ἄρτος, Panis ex nouis frugibus, Panis qui ex comportatis frugibus primùm factus eſt: ὁ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινόμενος πρῶτος, vt Athen. l.3 docet, addens θάργηλον etiam nominari.

ΘΑ΄ΛΠΩ, F. ψω, Foueo. Item Calefacio, Concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fouente oua, quum illis incubat. De ea certè dictum θάλπειν non vno in loco reperio. nam pro his Varronis de columbis, Diebus quadragenis concipit & parit, & incubat, & educat, habetur in Geoponicis, ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει. Idem Varro ſcribit, Habeántne ſemẽ pulli, curator quatriduo poſtquã incubari cœperit, intelligere poteſt. Vbi pro his verbis, Quatriduo poſtquam incubari cœperit, Geopon. autor dicit, μετὰ τὸ παρ᾽ τῶν ἡμέραν τοῦ θαλφθῆναι. Item, quod præcipit Varro, Vertere oua, vt æquabiliter concaleſiant, (pro quibus habet Columella, Manu oua verſare, vt æqualiter calore concepto, facilè animentur) in Geopon. ita præcipitur, μεταστρεφέτω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται. Sic autem & à Baſilio ὄρνις ἐπῳάζουσα dicitur θάλπειν. Ex Græcis quoque interpr. Bibl. affertur, Deuter.22, θάλπει ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ᾠῶν. At Syneſius dixit τὸν ἀνθρωπον θάλψαι τι καὶ ψύξαι ἐπὶ πλέον. ‖ Sed θάλπεσθαι nõ ſolùm inuenitur pro Calefieri, (vt apud Galenum πλησίον τῷ πυρὶ θαλφθείς) verumetiam pro Feruefieri: & θαλφθείς pro Feruefactus, in hoc loco Heſiodi, ὑπὸ λιγνύος χαλκὸς θαλφθεὶς κασσίτερος. ‖ Legi & θάλπεσθαι ἔρωτι metaphoricè, vt Lat. Incendi amore, apud quendam tragicum: Æſchylum, ni fallor. apud quem θάλπεσθαι ἱμέρου βέλει eadem ſignif. habetur in Prometh. p.41. Sed & μανίαι ab eodem dicuntur θάλπειν p.53, ſicut legimus apud Lat. poetas Furiis incenſus. ‖ Item θάλπεσθαι pro κατατήκεσθαι, vide in Συνθάλπω.

Θάλπω, pro Foueo, metaphoricè. Syneſ. epiſt.19, καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, Fouete, Humanitate proſequimini, vel omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. Idyll.14, –ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον, ſimile eſſe puto illi Virgiliano, –ipſe Neæram Dũ fouet. Scio tamen alio quoq; ſenſu θάλπε illud accipi poſſe. Vide & aliam verbi Foueo ſignif. in compoſ. Συνθάλπω & Ὑποθάλπω, idem in Θαλπωρή.

Θάλψις, Fotus, Ipſa fouendi actio. Alexand. Aphrod. θάλψεως χάριν, Fotus gratia, Fouendi gratia. A Bud. exponitur & Fomentum.

Θαλπτήριος, ου, ὁ & ἡ, Fouendi vim habens, Ad fotum aptus. Apud Suidam θαλπτήρια legitur, quem vide.

Θάλπος, εος, τὸ, Calor, Feruor, Æſtus. De feruore ſolis apud Lucianum. Sæpe autem opponitur τῷ κρύει, vel ψύχει, vel ῥίγει, id eſt frigori: aut χειμῶνι, quod & frigus & hyemem ſignificat. Autor Axiochi, θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος. Xenoph. Pædia, καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι ἐθίζει. Idem in Œcon. ῥίγη καὶ θάλπη καρτερῶν. Philoſtr. in epiſt. ἡ περὶ θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. ‖ Item παραμυθία, Heſych. de qua ſignif. dicam in Συνθάλπω.

C. Θαλποστερής contrarium τῷ ἀνεμοστερής. Bud. Vide Ἀνεμοστερής ſuo loco.

C. Ἐπιθαλπής, έος, ὁ & ἡ, Calidus. Item ἐπιθαλπής pro τερπνής (id eſt delectabile) Heſych.

C. Πυριθαλπής, έος, ὁ & ἡ, Ignis calorem expertus, Ab igni calens. vt πυριθαλπὲς ὕδωρ, in Epigr.

Θαλπνὸς, Calidus, Feruidus. Item Splendidus, Suidas ex Pind. initio Olymp. μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον &c.

Θάλπις, Iris dicta, à calefaciendo & fouendo. [illegible]

Θαλπωρὴ, Fotus, vel potius Fomentum. Heſychio inter alia ſignificat & θάλψιν. ‖ Exponitur item Calor, Tepor. Euſtathius in hunc locum Iliad.ζ, –οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλη ἔσται θαλπωρή, vult θαλπωρὴν eſſe τὴν ἐν τῷ βίῳ διαγωγὴν, vel ζωήν. Sed affert & aliam expoſitionem, quam illi antefero: videlicet vt pro ſpe accipiatur. Malim tamen aut fiduciam, aut etiam ſolatium interpretari: quæ interpretatio & aliis eiuſdem poetæ locis conuenire poteſt. Obſeruandum eſt autem, nomen θαλπωρὴ à θάλπω deriuatum ſignificare fiduciam, vt θάρσος à θέρω deductum, ſicut antea dictum eſt. (ſic verò viciſſim φόβος appellatur κρυόεις. cui φόβῳ opponi θαλπωρὴν teſtatur & Plut.) Ad quam nominis θαλπωρὴν deriuationem reſpiciendo, non malè etiam alicubi reddi poteſt Spes, quũ itidẽ ἐλπίσι θερμαίνεσθαι dicat tragicus quidã poeta, addens tamen κεναῖς. Quod conuenit cum illo Virgiliano, –ſpémque fouemus inanem. Tibullus autem dixit, –ſed credula vitam Spes fouet (.i. ἐλπὶς θάλπει) & Liuius, Foueri ſpe.

C. ἈΝΑθάλπω, Refoueo. Vel Foueo, accipiendo pro ſimplici θάλπω. Apud Baſiliũ pro Refoueo, vel Foueo, Refocillo. Bud.

C. ΔΙΑθάλπω, Foueo, Calefacio, in ſignif. τοῦ θάλπω. Itũm Expaſſis alis apricor, vt aues. B. ex Baſil.

C. ΓΑΦΑθάλπω, itidem pro ſimplici θάλπω. Et paſſ. Παραθαλπόμενος, παραθερμαινόμενος, Heſych. ΑΤ Περιθάλπω eſt Circumfoueo.

C. ΣΥΝθάλπω, q. d. Confoueo, Concalefacio. in quo itidē vacat præpoſitio, ſicut & in paſſ. particip. Concalefactus. Sed metaphoricè vſurpatur ab Æſchylo in Prometh. pag. 43, – μηδέ μ' οἰκτίσας ξυνθαλπε μύθοις ψευδέσιν. id eſt (ad verbum) Ne me foueas mendaciis: pro Ne mentiendo foueas mihi ſpem inanem. Sic enim reddi poſſe exiſtimo: aut certè ita, Ne ſolari me velis mentiēdo. vt eam ſignific. habeat συνθάλπω, quam & ſimplici θάλπω dat Heſych. videlicet τὸ παραμυθοῦμαι. At verò apud Ariſtoph. θαλφθῆ iunctum itidem datiuo λόγοις, exponitur ἐξαπατηθῆ, vt mox docebo.

C. ΥΠΟθάλπω, q. d. Subfoueo. (id eſt Aliquantum ſeu leniter foueo) vel Clàm foueo. ‖ Ὑποθάλπω eſt etiam Foueo, Concalefacio, vt ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur à Baſilio ὑποθάλπειν, ſicut & συνθάλπειν. B. ‖ Sed metaph. etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι pro Foueri ſpe inani, vel Lactari ſpe inani, vt quidem ego interpretor: vt autem alii, pro Decipi ſpe. quia Suidas exponit ἐξαπατᾶσθαι in hoc Ioſephi loco, τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης εἰ παρακρατήσειεν, ἐπιλελῆσθαι τῶν ἰδίων πλημμελημάτων. Eadem verò datur expoſitio ſimplici θάλπεσθαι in hoc Ariſtoph. loco, Ἤδη κρατίστην, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις. nam hic θαλφθῇ λόγοις exponitur ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων παραδρομῇ: item δελεασθῇ, id eſt ineſcetur.

¶ Θαλπιάω, ῶ, Caleſco, Caleſio. vnde partic. θαλπιόων apud Hom. (vt dicitur βοόων) Odyſſ. τ, Ὡς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. At in v. l. malè redditur actiuè Calefaciens. B. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus.

¶ Θαλπιόω pro θάλπω, per παραγωγὴν, vt ῥιγνείω, πλείω, ῥιγιόω. Ita Budæus, non addens ex quo grammatico hoc afferat.

ΘΑΛΥΏ, Calefacio, Vro, Incendo. Et paſſ. Θαλύομαι. vnde θαλύσθαι, φλέγεσθαι, Heſych. ΕΤ Θαλαύω eidem, θάλπειν ποιῶ. ΙΤΕΜ Θαλύψαι apud eundem, quod exponit θάλψαι & πυρῶσαι, id eſt Fouere & Incendere, ſeu Vrere. ΗΙΝC Θαλυκρὸς, Calidus, Feruidus, in Epigramm. – καὶ τὸ θαλυκρὸν Κεῖνο καταμβλυνθῇ κέντρον ἐρωμανίης. Significat autem & alia multa Heſychio. ΕΤ Θαλυκρέονται eidem, ψεύδονται, id eſt mentiuntur. quæ ſignificatio aliquam affinitatem habere videtur cum ea quam inter alias dat voci θαλυκρὸν, videlicet πανοῦργον. ſcimus enim mentiri eſſe τῶν πανούργων.

Θάλαμος, ου, ὁ, Thalamus, Cubiculū: propriè cubiculū vxoris & mariti: vel gynæconitis, vt alii tradūt. Plut. tamē quaſi diuerſa cōiungit, θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπιτροπος. Il. ι, ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Odyſſ. θ, ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, de Vulcano. Odyſſ. ζ, ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρη Κοιμᾶτ'. Iliad. ζ, in ædibus Priami ſunt quinquaginta θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, in quibus filii ipſius cum vxoribus cubabant: Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς, duodecim alii thalami ſimiliter conſtructi, in quibus generi Priami cum ſuis itidem vxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æneid. 2, Quinquaginta illi thalami, ſpes tanta nepotum. Plutarch. Alcib. ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Vitruu. lib. 6, cap. 9, In proſtadis autē dextra ac ſiniſtra cubicula ſunt collocata: quorum vnum thalamus, alterum amphithalamus dicitur. Herodian. lib. 3, τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, regii thalami ſeu cubiculi cuſtodes. ‖ Θάλαμος accipitur etiam pro ταμεῖον, vt Euſtathius tradit. Odyſſeæ β, ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς Εὐρὺν ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. ‖ Synecdochicè pro domo ipſa ponitur. Il. γ, de Helena, θάλαμον γυνὴ ὤχετο λιποῦσα. ‖ Item pro Nuptiis, in Epigramm. lib. 2, ἔσχ' δ' ἀγαθὰς δύο μοίρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, vnam in thalamo, hoc eſt primo nuptiarum die. ‖ In naui autē θάλαμος dici poteſt vbi θαλάμιοι remigant. Poll. Quomodo accipitur apud Athenæum lib. 2, de adoleſcentibus ebriis qui naufragium ſe facere putabant, ὑπὸ τοῦ δέους καταβαλὼν ἑαυτὸν ὑπὸ τοὺς θαλάμους, ὡς ἔνι μάλιστα ἀφανὴς κατακείμενον. ‖ Impropriè θάλαμος de piſcium ſtabulo dicitur apud Ariſtot. lib. 4 Animal. & de nido

A hirundinis, vt vulgata lexica tradūt. quo ſenſu θαλάμη potius accipitur. Sed & apibus tribuitur à Virgilio in Georg. – vbi iam thalamis ſe compoſuere. De etymo dicam in θαλάμη.

C. Θαλαμοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui thalamos fabricatur. Eſt & poema Æſchyli quod ſic inſcribitur. Poll.

C. Θαλαμηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa thalamum verſatur, ſeu curam eius gerit, Cubicularius. Plutarchus Alex. τῶν θαλαμηπόλων τὰς ἀνοίγων, οἱ συγκαλοῦσι ταῖς γυναιξί. In Epigr. θαλαμηπόλε Κύπρι, Thalamorum præſes vel

B pronuba. Et θαλαμηπόλος νὺξ apud Nonn. pro die nuptiali. ‖ Θαλαμηπόλος pro ſponſo ponitur apud Sophoclem Œd. Tyr. vt ſchol. annotat. ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.

C. Θαλαμηγὸς, οῦ, ἡ, dicebatur nauis quædam. Athenæus lib. 5, κατεσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην, Nauem fluuialem, quæ thalamegus dicebatur. Vtitur hac voce Suetonius etiam in Cæſare, Et eadem naue thalamego penè Æthiopia tenus Ægyptum penetrauit.

C C. Ἀμφιθάλαμος, ου, ὁ, vide in Θάλαμος.

C. Ἐπιθαλάμιος, ὁ καὶ ἡ. vt ἐπιθαλάμιος ἐπιβουλὴ apud Lucianum De ſaltat. Inſidiæ quæ thalamo ſtruuntur. Et ἐπιθαλάμιος λόγος, apud ſchol. Aphthonii, Oratio ſuper nuptiis alicuius.

Θαλαμήϊα δοῦρα, Ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Heſiod. Erg. – ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.

Θαλαμεύομαι, Intra thalami parietes me contineo, Domi maneo. B. ex incerto autore, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἁρμόζει

D τὸ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνήθεις εἶναι τοῖς πολλοῖς. Chryſoſt. in cap. 1. epiſt. ad Rom. παρθένον θαλαμευομένην. ΥΝDΕ Θαλάμευμα, ατος, τὸ, Cōtubernium, vt vulg. lex. interpr. apud Euripidem, κουρήτων θαλάμευμα. ΕΤ Θαλαμεύτρια, ας, ἡ, Mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, Pronuba. idem quod νυμφεύτρια, Poll.

Θαλάμιος, ου, ὁ, Remex infimi ordinis, Euſt. Idem quod θαλαμίτης. Thucydides lib. 4, pag. 132, καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐκβὰς μὲν νεῶν ἑβδομήκοντα καὶ ὀλίγῳ πλειόνων, πάντες

E πλὴν θαλαμίων. ΕΤ Θαλαμίτης, ου, ὁ, ΙΤΕΜ Θαλάμαξ, ακος, ὁ, pro eodem. Ariſtoph. Ran. προσπαρδεῖν γ' ἐς στόμα τῷ θαλάμακι, ei qui in inferiori nauis parte remigat. Qui remigum ordo quòd aquæ eſſet vicinior, breuioribus vtebatur remis, ideóque vilior habebatur: ſedebátque ad proram, ſicut θρανίτης ad puppim, medio autem loco ζυγίτης: vt Ariſtoph. ſchol. docet. Bayfius eum ſecum pugnare ſcribit, vt qui θαλαμίτας ad prorā collocet, & tamen inferioris remigum ordinis eos eſſe velit: ideóque ſolùm dicit θαλαμίτην eſſe eum qui ad proram remigat. Apud Appianum reperitur ΕΤ

F Θαλαμίαι idem ſignificans quod θαλάμιοι ſiue θαλαμῖται, in libro poſtremo Bell. ciuil. καὶ τῶν ἐρετῶν οἱ μὲν θαλαμίαι πάντες ἀπελήφθησαν, οἱ δὲ ἔποροι τὸ κατάστρωμα ἀναρρήξαντες ἐξενήχοντο. Vbi Bayfius legendum putat θαλάμιοι. Si tamen vitioſa eſt hæc ſcriptura, minori mutatione legi poſſet θαλαμῖται. ΕΤ Θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη, vt Ariſtoph. ſcholiaſt. tradit. Ab eodē ponitur ΕΤ Θαλαμιά, ſuſtātiuè, cum accentu in vltima, exponitúrque ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη: apud Suidam autem θαλαμία cū accentu in pe

G nultima, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. Herodot. Terpſich. τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα. qui locus à Suida quoque citatur. Apud Ariſtophanē autem in Pace, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας, ſchol. exponit διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ θυρίῳ. ΕΤ Θαλαμίδιοι κῶπαι apud Suidam αἱ ἠρέμα ψαύουσαι.

¶ Θαλάμη, ης, ἡ, Cubile. dicitur plerunque de piſcium latibulis. Odyſſ. ε, πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, E cubili & latibulo ſuo. Ariſtoteles, τοῖς ὀστράκοις οἱ θηρεύοντες γνωρί-

H ζουσι τὰς θαλάμας αὐτῶν. Plinius, Præiacentibus teſtis cubile polyporum deprehenditur. Idem lib. 8 De hiſtoria animalium, νέμονται δὲ οἱ κάραβοι τὰ ἰχθύδια θηρεύοντες παρὰ τὰς θαλάμας. καὶ γὰρ ἐν πελάγεσιν ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις οἷοι ἂν ὦσι τραχεῖς καὶ λιθώδεις. ἐν τοῖς τοιούτοις γὰρ ποιοῦνται τὰς θαλάμας. Vtitur hoc vocabulo & Hippocrates

οὐδὲν ὅ,τι καλύπτοφρον καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, id eſt κα-ταδύσεις, vt Erotianus exponit: hoc eſt latibula. A ‖Θα-λάμαι, in naribus dicitur ea pars quæ & μύξαι, hoc eſt τὰ ἔνδοθεν τῆς σφαίρας, ſeu ἀκροελιὰ, vt Pollux docet. Nares autem, foramina & quaſi canales naſi, Ariſtoteli ſunt ὀχετεύματα. Dicuntur & θαλάμαι, deſinentes in αλωόν. Cam. ‖At θαλαμαί, accentu in vltima, Fanū Caſtoris & Pollucis. ἱερὸν τῶν Διοσκούρων, Euſt. Quod verò ad etymon tum huius vocabuli tum ſuperioris θάλαμος attinet, Euſtathius à θάλπω deriuat, quòd ibi quaſi θαλπόμεθα. Alibi tamen à θάλος deducit, vt B ὄρχαμος ab ὄρχος.

ΘΑΜΑ', Crebrò, Frequenter. vtraque breui apud poetas, vtpote ex ἅμα factū, pleonaſmo literæ θ, vt placet quibuſdam vet. grammat. Vtuntur & proſæ ſcriptores. Plato Polit. 1, καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει. Xenoph. θαμὰ ἑαυτὸν κατασκοπεῖται. vbi reddi etiam poteſt Subinde. Suidas θαμὰ exponit non ſolùm πυκνῶς & συνεχῶς, ſed etiam διηνεκῶς.

Θαμής, έος, ὁ & ἡ, Creber, Frequens. Nullum tamen vſus huius nominatiui exemplum affertur, ſed ab eo deriua C tum nominatiuū pluralē θαμέες, & accuſ. θαμέας aliquoties cum apud alios poetas, tum apud Homerum legimus. vt Iliad. ρ, θαμέες γὰρ ἀκοντες Ἀντίοι ἀΐσσοντες θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Et Il. κ, — ἔκπεσε δὲ λευκοὶ ὀδόντες Ἀργιόδοντες ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα. Idem Odyſſ. ξ copulauit πυκνοὺς & θαμέας. Sed & datiuus θαμέσι apud eum legitur, Odyſſ. ε, v. 252, ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποίει. Vbi tamen Euſt. tanquam dubitans (quod miror) dicit videri hunc datiuum θαμέσι deriuatum eſſe vel à D θαμής, vel à θαμίς.

Θαμειός, eiuſdem ſignificationis, itidémque poeticum. Iliad. α, — αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί. id eſt, crebri rogi. Euſt. exponit ἀδιαλείπτως, καὶ πυκναί. addens etiā, fieri ex θαμὰ primùm quidem θαμός, deinde verò θαμειός, ſicut φατειὸς ex φατὸς, & ἀδελφειὸς ex ἀδελφός, &c.

Θαμινός, Creber, Frequens. Eſtque hoc θαμινὸς proſæ commune cum carmine, quum præcedentia poetis peculiaria ſint. Hinc & ſuperlat. Θαμινώτατος, qui à Suida exponitur πυκνότατος. Sed vſitatius eſt ADVERB. Θαμινά, quàm ipſum nomen. Eſt autem θαμινά, Crebrò, E Frequenter, Subinde. Xen. εἴωθα νῦν, ἔφη, θαμινά. Idem, οἰκέτας θαμινὰ ἀποδιδράσκοντας. Iſocrates Panath. τῆς χώρας ἡμῖν θαμινὰ πορθουμένης. ET Θαμινῶς pro eodē, ſed rarius.

Θαμίζω, Frequento, Frequens ſum, Frequenter accedo, Ventito, Ito. Iungitur datiuo apud vtroſque ſcriptores. Epigr. 7, — ἀλλὰ θαμίζεις Μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Magis frequentas Mineruam, Sæpius ventitas ad Mineruam. Plato De rep. 1, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Sed dicitur etiam θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, Pædiæ 7. Et ab Apoll. cum aduerbio ad locum iungitur, Arg. 2, κεῖσε θαμίζον. apud Homerum autē videri poſſit iungi accuſatiuo ſine præpoſitione. Il. σ, Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. vbi dico videri poſſe iungi accuſatiuo, repetendo videlicet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, illum accuſat. δῶ.

ΘΆΜΝΟΣ, ου, ὁ, Denſus fruticibus locus, Fruticetum, ſeu Frutetum, Arbuſtum. Exponitur etiam Denſitas minutarum arborum. Interdū verò non redditur Fruticetum, ſed Frutex. Ab Homero Iliados χ, dicitur hinnulus quem canis perſequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, vbi alii Sub frutice, alii Sub fruticeto, ſeu arbuſto, interpret. Inuenitur autem & plur. apud eundem aliquoties. vt Od. ζ, Ὣς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. & ſubiungit, Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ Φύλλων. vbi obſerua πυκινὴν ὕλην dici περὶ θάμνων, ſicut alibi θάμνους πυκινοὺς vocat. vbi videri poteſt ad deriuationem alludere nominis θάμνος, vtpote à θαμὰ deriuati, quod eſt πυκνῶς. Hinc enim & ipſe Euſtathius de- H ducit, ego tamen nolim immediatè (vt ita loquar) ab aduerbio θαμὰ deducere, ſed potius à θαμινὸς facto ex θαμά, vt dicatur θάμνος quaſi θαμινός. Apud Dioſcor. θάμνος φρυγανοειδής, redditur Frutex ſurculoſus, ſeu ſurculaceus. ‖Sed θάμνοι ab Homero vocantur etiam ramuli denſi arbori adnaſcentes, ſeu adfruticantes, vt ſcribit Budæus. Sic Od. ψ, θάμνος ἐλαίης. Et Odyſſ. ε, θάμνοι duo cōmemorantur, — ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης. Vide Euſt. & Heſych. de hac voce.

Θαμνοειδής, έος, ὁ & ἡ, ET Θαμνώδης, Fruticoſus. Dioſc. καπνὸς, βοτάνιόν ἐστι θαμνοειδὲς, τρυφερὸν πάνυ. quod Plin. vertit, Capnos fruticoſa, prætenera. Sic quod idem Dioſcorides dicit, βότρυς πόα ἐστὶ θαμνοειδής, vertit ille, Botrys, fruticoſa herba eſt. Θαμνώδης autem apud Theophraſtū legitur. Alicubi etiam τὰ θαμνώδη redditur Frutices.

Θαμνίον ET Θαμνίσκος, apud Dioſcor. Frutetum paruum, vel potius Frutex paruus. ITEM Θαμνίσκιον apud eundem, quod exponitur Frutex puſillus.

ΘΑΠΤΩ, Sepelio, Humo, Inhumo. Homer. Od. γ, ὄφρ' ἕταρον θάπτοι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν. Et paſſ. apud eundem Odyſſ. λ, Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. vbi quum addatur ὑπὸ χθονὸς, malim ἐτέθαπτο reddere Conditus erat. vt ſit Conditus erat ſub humo, vel potius Cōditus humo (ſine præpoſitione) non Humatus humo. In ſoluta oratione θάπτειν dici ſolet ſine adiectione. Thuc. lib. 1, p. 45, οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντας. Xenoph. Hell. 7, ἔθαψαν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ. Idem Hell. 4, τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Et δημοσίᾳ θάπτειν apud Demoſth. Apud Euripid. Cic. θάπτειν humandi verbo reddidit. Sciendum eſt autem inueniri etiam θάπτειν τινὰ apud Plut. in Ῥωμ. κεφ. ad differētiam τοῦ κατορύττειν ζῶσας. Sic autem Philoſtr. quoque dixit θάπτεσθαί τινι. ‖Habet & ſignificationem obſcœnam θάπτειν apud Ariſtophanem, ſicut θάπτεσθαι apud Theocritum.

Θάπτω, Funero. B. ex Antiph. & Iſæo. apud quem etiam θάπτειν ἐντεῦθεν, vel ἐκ ταύτης τῆς οἰκίας interpr. Funus ducere ex hoc loco.

Ἄθαπτος, ου, ὁ & ἡ, Inſepultus, Inhumatus. Soph. Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός. ‖Interdum etiam Non ſepeliendus, Indignus qui ſepeliatur. vt libro 1 Anthol. Epigramm. titulo εἰς ἀσεβεῖς, p. 12, Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον· ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι. Γῆ μήτηρ πάντων μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα. quos verſus ita reddidi, Hunc tumulo indignū, canibus ſine habere recuſat Omniparens tellus pollutum cæde parentis. Scio tamen poſſe etiam hîc accipi ἄθαπτον in prima illa ſignificatione, ſed minus ſignificanter.

Ταφή, ῆς, ἡ, Sepultura, Funus, Exequiæ. Herodian. l. 7, μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι. Thucyd. lib. 2, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν, Sophocli autem εἰς ταφὰς πεσεῖν, eſt itidem θάπτειν. ‖Ταφή, Quod numeratur pro ſepultura. Bud. ex Demoſthene, οὐδὲ τοῖς θάψασι τὴν ταφὴν ἀπέδωκα. HINC Ταφήϊος poet. (quod in proſa ἐντάφιος) Ad ſepulturam pertinēs, Sepulchralis. Bud. Apud Hom. Od. τ, φᾶρος legim' Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον. i. veſtē qua ſepultura eius decoretur. (q. d. Veſtē ſepulturalē) Quidā interpr. Veſtē quæ ſepulchro inſternitur. ‖Itē ταφήϊα μῆλα, Apoll. Funereæ oues. Malo autem à ταφὴ deriuare nomē hoc, tum ob ſeruatum in eo η, tum quòd ſignificationem nominis ταφὴ potius quàm nominis τάφος incluſam habeat. Heſychius ταφήϊα exponit ἐντάφια, item, εἰς ταφὴν ἐπιτήδεια ἱμάτια.

G Ταφεύς, έως, ὁ, q. d. Sepultor. Qui Lat. Pollinctor, & Sandapilarius, & Veſpillo, & Libitinarius. Vide Heſych.

Τάφος, Sepulchrum, Tumulus. Thuc. lib. 2, ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Et τὸν τάφον ἐπισημότατον, ibidem. Apud Luc. τάφον κατασκευάζειν. ‖Τάφος pro ταφὴ etiam poni quidam putarunt (vt ſcribit Euſtath.) ſicut χόλος pro χολή. veluti quum dicitur ab Homero, Iliados ψ, verſu 618, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. ſignificare enim ταφῆς μνημόσυνον. ‖Τάφος, Funebre epulum, Il. ψ. — αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item ὁ ἐπιτάφιος ἀγών, vt hoc in loco, ἐς τάφον, ἔνθα τ' ἐπάντας ἐνίκα. Vide Euſtath. ‖Τάφος pro φόνος (id eſt cædes) apud Cyprios, ſecundum quoſdam, teſte eodem Euſtathio. ‖Τάφου σοῦ, id eſt πυγῆς σοῦ, inquit Schol. Theocriti exponens σάματος vide Σῆμα. ‖Τάφος, Inſula vna ex Echinadibus. cuius incolæ Τάφιοι dicti. Item nomen vi-

biſ Cephalleniæ, quæ ET Ταφιοῦσα vocata fuit. huius A autem incolæ, Ταφιούσιοι. Steph.

Τάφος, Stupor, ab alia origine, vide in Θήπω.

C. Ἀπότα φος, Sepulchro maiorum ſuorum priuatus, Cui non permittitur vt ſuorum maiorum ſepulchris inferatur. ὁ ἀπεστερημένος τῶν πατρῴων τάφων. Ita Suidas vſum eſſe Dinarchum teſtatur: vel potius Harpocration, ex quo Suidam tranſtuliſſe conſtat.

C. Ἄταφος, ου, ὁ & ἡ, Sepulchro carens, Inſepultus, Inhumatus, ἄθαπτος, de quo ſuprà. Thuc. 2, πολλῶν [ἀνθρώπων] ἀτάφων γιγνομένων. ET Ἀταφία, q. d. Carentia ſepulchri. Exponitur & Iactura ſepulchri. Luc. De ſaltat. καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία. B

C. Σύνταφος, Sepulchrum commune habens, Contumulatus. apud Plat. De leg.

AT Βιβλιοτάφος ET Νεκροτάφος, & ſiqua ſunt ſimilia, videntur potius eſſe ab ἔταφον. Eſt autem Βιβλιοτάφος, Qui libros ſepelit, id eſt in tenebris tanquam ſepultos relinquit, lucem videlicet illis inuidens. Quales hodiéque multos eſſe, optimus eſſe poſſum teſtis. at me mea C typographica ars (quæ potius eſt βιβλιόδωρος) criminis huius ſuſpicione liberat. Νεκροτάφος verò ſonat quidem Mortuorũ ſepultor, ſed ita vt aliud nihil ſit quàm ſimplex Ταφεὺς, id eſt ſepultor. quum ſepeliri non dicantur alii quàm νεκροὶ, id eſt mortui. Vtitur eo Heſych. ad exponendum nomen ταφεῖς. ſed ibi νεκρόταφοι legitur, non νεκροτάφοι.

Τάφιος, Sepulchralis. vt τάφιη λίθος in Epigr. Sepulchralis lapis, id eſt Sepulchrum. ‖ ITEM Τάφιοι, prædones quidam, à Tapho rege ita vocati, quum prius Teleboæ dicerentur. Vide Etym.

C. Ἐντάφιος, Sepulchralis, Feralis, Funereus, Funebris, Ad D funus ſeu ſepulturam pertinens. Syneſ. epiſt. 4, φέρειν δὲ ημῖν ἐντάφιον τὸ ἐκ ναυαγίου νεκρόν. Sed frequentius dicitur ἐντάφιον ſubſtantiuè: vt in hoc dicto (quod ab Iſocrate aliiſque, ac præſertim à Plutarcho ſæpe commemoratur) καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. vbi Bud. ait ἐντάφιον (reſpiciendo ad propriã ſignificationem) eſſe Sepultorium linteum. (addens, Gregorio eſſe etiam Linteum ſepultoris.) Exiſtimo autem ſignificari hoc dicto, pulchrum eſſe non ſolùm ἐμβιῶναι τυραννίδι, ſed & ἐναποθανεῖν, & quaſi ἐνθάπτεσθαι. id eſt, regiam potentiam vſ E que ad ſepulturæ tempus retinere. Apud Plutarchum in Symp. ſept. ſap. ἐντάφιον exponitur Veſtimentum funebre. Sic & in Epigramm. — οὐ κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων πλαμῶνας. ‖ Sed ἐντάφιον ſeu ἐντάφια dicuntur & Exequiæ, Inferiæ. Greg. in Maccab. enc. καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτῆς, ἐπαπαλγοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι. Iſæus plur. num. eſt vſus, ἐπειδὴ ἐτελεύτησεν, αὐτοῦ ἐντάφια παρασκευασάμενος. HINC Ἐνταφιοπώλης, Qui vendit quæ ad ſepulturam ſeu ſepulturæ ornatum pertinent. Libitinari⁹ ex Vlpiano exponitur. ET VERB. Ἐνταφιάζω, F q. d. Condo intra ἐντάφια. ſed generaliter etiam pro Sepelio, Funero. Plut. de ſarcoph. ἡδύσμασι Συελακοῖς, Ἀρραβικοῖς, ὡς περ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Et vt hic ἡδύσμασιν ἐνταφιάζειν, ſic Greg. μύροις ἐνταφιάζειν dixit: μύροις αὐτὸν ἐνταφίασον, quod exponitur, Vnguentis eum delibutum ſepeli. Sed ſonat perinde acſi dicamus, Eum inſepelito vnguentis. Vide & in Ἐνταφιαστής. A QVO Ἐνταφιασμός, Sepultura. ET Ἐνταφιαστής, q. d. Sepultor, id eſt Veſpillo, Pollinctor. Epigr. lib. 2, Ἡ δὲ Κρατίας καὶ Δάμων ἐνταφιαστής. Vſi ſunt & Græci Bibl. interpr. Geneſ. 50, καὶ προσέταξεν Ἰωσὴφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. vbi ἐνταφιασταῖς exponitur Funeratoribus, ſicut ἐνταφιάσαι, Funerare.

C. Ἐπιτάφιος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Superſepulchralis. Sed potius Sepulchralis, interdũ & Funebris redditur. vt ἐπιτάφιον δεῖπνον, Syneſ. Funebre epulum, ſicut Cic. quoque appellat. Sic ἐπιτάφιος ἀγών, Plut. Certamen funebre, Certamen quo funus alicuius ornatur, ſeu in honorem fu- H neris, Ludi funebres ſeu ſepulchrales. Et ἐπιτάφιος λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam funebrem laudationem. Plut. in Apophth. καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ θυσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους. Luc. λόγους ἐπιταφίους ἐπὶ τῶν μνημάτων. Sed frequentius (niſi me memoria fallit) dicitur ἐπιτάφιος ſubaudito ſubſtãtiuo. vt in hoc Luciani loco, in lib. De hiſt. ſcrib. εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. Greg. in Maccab. enc. καὶ μεθ' οἵων τῶν ἐπιταφίων. Scio autem receptũ paſſim hodie eſſe & ἐπιτάφιον neutro genere: cuius tamen vſus nondum ſat certis mihi confirmatus eſt teſtimoniis.

C. Κενοτάφιον, ου, τὸ, Sepulchrũ imaginarium, quale deſcribit Virgilius Æneid. 3, — manéſque vocabat Hectoreũ ad tumulum, viridi quem ceſpite inanem Et geminas cauſam lacrymis ſacrauerat aras. Suetonius tumulum honorarium appellat in Claudio. Hæc Budæus. Sed mihi magis placet κενοτάφιον ex Virgilio interpretari, Tumulus inanis, aut Sepulchrũ inane, quàm Imaginarium ſepulchrũ. Apud Suidam legitur, κενοτάφιά τινα ἦσαν, ἐλισσόμενα ὡς τύπος, νεκρῶν μὴ ἔχοντα νεκρόν. ‖ At verò lib. 1 Reg. cap. 19, κενοτάφιον eſt Simulachrum, ſeu Imago, apud Græcos Bibl. interpr.

Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tũ adiect. eſt: vt quũ κενοτάφιον οἶκον Plutarchus dicit in lib. πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον &c. locus tamen in quo id habetur, mendi ſuſpicione non caret.

C. ἘΝθάπτω, q. d. Inſepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra veſtem, q. d. Inſepelire veſti. Hinc ἐνταφεὶς, Sepultus intra.

C. ΚΑΤΑθάπτω, Sepelio, pro ſimplici θάπτω. Iliad τ, Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι.

C. 2. Συγκαταθάπτω, Cõſepelio, Vnà ſepelio. Affertur ex Epigramm.

C. ΣΥΝθάπτω, Conſepelio, Vnà ſepelio. Greg. συνθαπτόμενοι Χερσί.

ΤΑΦΡΟΣ, ου, ἡ, Foſſa, Fouea, Scrobes. Thucydides l. 2, τάφρος δὲ ἦν τις πηλώδης καὶ ἔξωθεν ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. Eſt etiam Foſſa quæ fit ad munitionem: vnde & Vallum exponitur. item Agger. Herodianus lib. 8, τάφρου τῆς στρατοῦ περιελκυσθείσης μή τινες ἐπέλθοιεν. Idem lib. 2, περὶ δὲ τῆς πόλεως τάφρους διορύξειν. In vulgatis lexicis annotatur reperiri fœmin. genere apud Thucydidem, Herodotũ, & Æſchinem: at ego contrà nuſquam puto aliter quàm in fœminino genere extare in emendatis exempl. Cæterùm quum mihi friuolæ ac futiles viderẽtur illæ quas Etymologiſtes affert nominis huius deriuationes, ego iudicio meo vſus à τάφος deriuaui, quum hæc deriuatio & ſignificationi cõnſentanea ſit, & è propinquo petatur. ‖ Eſt autem Τάφρος & fluuii nomen.

Τάφρη pro τάφρος, Foſſa, ex Herodoto, ὀρύξαντες τάφρην εὐρείην.

Ταφρεύω, Fodio, vel Foſſam duco. ET Ταφρεία, Foſſio, Ipſe actus ducendi foſſam. Exponitur & Valli extructio, in hoc loco Diodori, συντελουμένων ἀκροβολισμῶν περὶ τὴν ταφρείαν.

C. ΑΠΟταφρεύω, Foſſa ſeu vallo munio. Exponitur etiam Murum duco, Muro circumuallo. HINC Ἀποταφρεύσις, Munitio quæ fit ducendo foſſam, Circumuallatio. ET ΠΕΡΙταφρεύω, pro eodem. Plutarchus, περιεταφρεύει τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Pro eodem dicit Xenophon, περιβάλλεσθαι τάφρον. Et ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιταφρευμένῳ, apud eundem, In loco foſſa ducta munito.

C. ΔΙΑταφρεύω, Foſſam duco ad dirimendum, Foſſa dirimo, ſeu ſeparo.

ΘΑΡΣΟΣ, εος, τὸ, Fiducia, Cõfidentia, Audacia, G Animi præſentia, Animi robur. Od. ι, αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων. Et Il. φ, ἐν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. Vbi animaduerte eſſe iũgendum βάλε cum præpoſitione ἐν, vt ſit ἐνέβαλε θάρσος κραδίῃ. Idem alibi pro ἐνέβαλε κραδίῃ dicit ἐνὶ φρεσὶ θῆκε: videlicet Od. γ, — αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη θῆκε. Et alibi pro eodẽ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. Iungũt interdum poetæ hoc nomen cum verbo ἀέξω, & dicunt θάρσος ἀέξω, pro Confidentior ſeu audacior, aut audentior reddor. q. d. Confidentiam meam augeo, ſeu fiduciam, aut accumulo. Apoll. ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἐνὶ θάρσος ἀέξω. vbi expon. Ex veſtra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo, Maiorem fiduciam colligo. Heſiodus addidit datiuum φρεσὶ, ſcribens, — μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων. Vſus autẽ eſt huius nominis & apud proſæ ſcriptores. Xenophon Pæd. 4,

ὥσπερ πᾶσι φέρειν μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd.5, θάρσος ἐμφύεται. Sed & ἐμπίπτειν dicit θάρσος, Hellen.7, ἀθρόου ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. A Thucydide autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν τινά, id eſt eius animum ſubire, lib.2, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος τι ἔλαβε. Vt autem dicitur θάρσος aliquem λαμβάνειν, ſic etiam viciſſim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, (qui videlicet fiduciam ſumit, & bono animo eſſe incipit) quo genere loquendi vſus eſt Luc. Act. cap. vlt. verſu 15. Et ſchol. Thucyd. in quodam eius loco ipſum verbum θαρσεῖν exponit duobus illis vocabulis, θάρσος λαμβάνειν. Legitur tamen in typogr. edit. θάρρος. Cæterùm de etymologia huius nominis θάρσος, dicam in Θάρρος.

C. Ἀθαρσὴς, έος, ὁ & ἡ, Fiduciæ expers, Qui ſibi timet. Euſt.

C. Δορυθαρσὴς, έος, ὁ & ἡ, poet. Haſta audax: ex quo intelligitur bellicoſus. in Epigr.

C. Εὐθαρσὴς, Fiducia præditus, Qui fidenti eſt animo, vel præſenti animo. VNDE Εὐθάρσεια, Fiducia, Animi præſentia. ET Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo ἔχειν iungitur. Ariſtot. Ethic.3, cap.6, ἔνιοι γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἐλευθέριοί εἰσι καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθαρσῶς ἔχουσι. Vbi animaduerte, δειλὸς εἶναι, & εὐθαρσῶς ἔχειν πρός τι inter ſe opponi. Quidam πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθαρσῶς ἔχουσιν, interpr. In pecunia amittenda fidenti præſentique ſunt animo: ſed reddi etiam poſſe arbitror commodè, Pecuniarum amiſſionem non reformidant, vel non expaueſcunt.

C. Μεγαθαρσὴς, έος, ὁ & ἡ, Magna fiducia præditus. Exponitur & Magnanimus, Animoſus. Heſiodus, μεγαθαρσέϊ παιδί.

C. Περιθαρσὴς, Valde fidens, Præfidens. Apoll.

C. Πολυθαρσὴς, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens. vt μένος πολυθαρσές, Hom. Animus multa fiducia præditus, vel potius magna, aut maxima. Redditur etiam Audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum. Item τὸ πολυθαρσὲς ſubſtantiuè, Magna animi fiducia.

Θαρσὺς, έος, ὁ, Fiducia præditus, Confidens animo. Item Audax. nam Heſychius θαρσὺς exponit non ſolùm τεθαρρηκώς, ſed etiam θρασύς. Ego rariſſimum eſſe arbitror vocis illius vſum, ac certè vnicum mihi in præſentia ſuppetit exemplum: videlicet ex Thucyd. lib.7, pag.260, ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τῶν μελλόντων. Vbi non placet hæc vulgata interpr. Futurorum ſpes audax: ſed malim, Spes fida de futuris. (vt fidiſſimam ſpem dixit Virgilius) Aut Spes alacris. Aptè etiam (meo iudicio) verterim, De futuris animo & ſpe confidere poſſumus. quod loquendi genus apud Cicer. extat. Pro eodem dixerat Thuc. paulo antè ſimpliciter ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. adeo vt ἐλπὶς θαρσεῖα reſolui poſſe exiſtimem in ἐλπὶς καὶ θάρσος. Schol. θαρσεῖα exponit θαρσαλέα, & (quod minimè probo) ἀνεπίφθονος.

Θαρσαλέος, idem quod præcedens ἀθαρσής: ſed illud compoſitum eſt (ſicut & quæ ipſum ſequuntur) hoc eandē formam habet quam ταρβαλέος à τάρβος, & δειμαλέος à δεῖμος ſeu δεῖμα. Exponitur etiam Audax, Magnanimus. Ab Homero dicitur aliquis eſſe θαρσαλέος, item θαρσαλέος πολεμιστής. Dicit etiam θαρσαλέον ἦτορ (id eſt cor) eſſe alicui. Vbi verò θαρσαλέος & ἀναιδὴς copulat, tunc accipitur θαρσαλέος in malam partem, ſicut Confidens apud Lat. At verò Il. κ, verſu 223, Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται, verto θαρσαλεώτερον perinde ac ſi dixiſſet μεῖζον θάρσος ἔσται, Maior fiducia erit, ſeu animi præſentia, vel Plus fiduciæ. Sic autem Thucydidem θαρσαλέος ſubſtantiuè protuliſſe comperio, libro 2, ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι, ſed ibi ſignif. videtur, In tuto eſſe. ET Θαρσαλέως, Fidenter, Cum fiducia, Audacter. quo aduerbio vtitur poſt Homerum Thuc. & cum eo cæteri quoq; proſæ ſcriptores interdum: quum alioqui ipſo nomine θαρσαλέος, aut nunquam aut rarò (niſi me memoria fallit) vtantur, ſed τῷ θαρραλέος, pro eo. Od.σ, ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις θαρσαλέως.

Θαρσέω, ῶ, Fiducia præditus ſum, Fiduciā habeo, Cōfido, Non vereor, Sū bono animo. Interdum verò Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor ſeu excitor, aut etiam ad audaciam. Il.α, Θαρσήσας μάλα εἰπὲ, Confiſus, aut Animo cōfiſus, Fidenti animo. vel, Nihil veritus. Idem Il.γ, Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει. Vtque hic imperatiuo θάρσει ſubiunxit μηδέ τι τάρβει, ſic alibi μηδέ τι δείδιθι. (itidémque verbo θάρρει additur μὴ φοβοῦ apud Ariſtoph.) Thucyd. lib.3, pag.91, καὶ οἱ μὲν Μιτυληναῖοι ἐθάρσουν τι καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην. atq; hic ille eſt locus in quo dixi ſchol. ἐθάρσουν exponere θάρσος ſeu θάρρος ἐλάμβανον. Idem lib.1, θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidētes ad bellum proficiſci, idque multis de cauſis. Aliquando iungitur datiuo, interdum & accuſ. nonnunquam etiam infinit. Thucyd.2, θαρσήσαντες τοῖς τι προσγιγνομένοις. Idem alibi, ταῖς ναυσὶ θαρσήσει. Cum accuſatiuo autem exponitur verbo Audeo cum infin. aut etiam cum accuſ. Vel redditur Non reformido, Non metuo, vel aliis etiam modis. Syneſ. epiſt. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν τῶν σῶν ὅπλων ἔμπροσθεν ὄντων, Hoc iter ſuſcipere auſus eſt (vel Auſus eſt hoc iter, vt interdum loquuntur Latini.) Sic apud Philoſtr. in Heroic. θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, redditur, Audet paſtor in eo loco verſari. Et apud eundem, θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων, audenti animo ſuſtinere. Apud Apollon. autem, θάρσει γέροντος χεῖρα, noli metuere. Cum infinitiuo: vt apud Plutarchum in Pericle, συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε. Idem in Themiſtocle, ἐθάρσησε παρακαλεῖν.

Θαρσήεις, εντος, ὁ, Qui eſt fidenti animo, Qui eſt præſenti animo, Fidens. Nonn.

D C. ἈΝ Αθαρσέω, Fiduciam reſumo, In ſpem bonam rurſus erigor, Ad ſpem bonam redeo, Animum recipio. Thucydides lib.5, καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος κατ' ὀλίγον ξυνιστάμενός τε καὶ ἀναθαρσήσας. vbi ſcholiaſtes ἀναθαρσήσας exponit ἀναλαβόντες αὖθις ἐλπίδας ἀγαθὰς, id eſt, reſumpta ſpe bona. Idem Thucyd. lib.7, εἰ μὲν τινες ἴδοιέν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἄν, καὶ &c. vbi idem ſchol. ἀνεθάρσησαν explicat ἀνέστησαν τὸ φρόνημα.

C. ἈΠ Οθαρσέω, ET Ἐκθαρσέω, ET Καταθαρσέω, vide in Ἀποθαρρέω, & Ἐκθαρρέω & Καταθαρρέω.

E Θαρσύνω, ET COMPOS. Ἀναθαρσύνω, ET Παραθαρσύνω, vide cum Θαρρύνω, Ἀναθαρρύνω, Παραθαρρύνω.

¶ Θάρρος, εος, τὸ, Fiducia, &c. vt dictum eſt de θάρσος. idem enim valet θάρρος quod θάρσος, ſicut θαρρῶ, idem quod θαρσῶ. ſed & compoſitorum aliorumque deriuatorum vtriuſq; verbi ſignific. inter ſe conueniunt. Ab homero tamen θάρσος & θαρσῶ, & θαρσύνω & θαρσαλέος, nō autem θάρρος aut θαρρῶ aut θαρραλέος dicitur, quod quidem ſciam. vnde etiam nomini θάρσος, vt antiquiori priorem locum dedi. Sed & etymum vocis θάρσος affertur, non autem vocis θάρρος. Volunt enim quidam grammatici θάρσος eſſe à θέρσω futuro verbi θέρω. quæ deriuatio licet audacula fronte prima videri poſſit, nō tamen à ratione abhorrere videtur: quum AEOLES Θέρσος pro θάρσος dicant, & θερμὸν ἔργον vocetur τὸ θρασὺ (à nomine θράσος, quod ex θάρσος factum eſſe patet) quū denique θαλπωρὴ, quod Homero interdum fiduciæ itidem ſignific. habet, verbale ſit τοῦ θάλπω, idem ſignificantis quod θέρω. Poſſum verò ad eiuſdem confirmationem & hoc Virgilii dictum afferre, Æneid.12, —ſubita ſpe feruidus ardet. Cui alia poetica eiuſdem generis adderem, ſi eorum memoriam refricare vacaret.

Θάρρη plur. etiam num. dicit Ariſtot. opponens illi φόβους. vt Ethic. Nicom. lib 3, vbi ſcribit ἀνδρίαν eſſe μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, quod & in magnis Ethic. legitur. ibi autem quidam μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, vertunt Mediocritatem in timendo & in confidendo. ¶Sed θάρρος redditur etiā Audacia: apud Ariſtot. Rhet. lib.2, καὶ μήτε ἐν ἀνδρίας πάθει ὄντες, οἷον ἐν ὀργῇ καὶ θάρρει. ἀνάλογιστα γὰρ τοῦ ἐσομένου ταῦτα. Dicitamē audaciam propriè θράσος, docebo in Θράσος.

Θαρραλέος, Fidens, Fiducia præditus, aut Magna fiducia præditus. Idem quod θαρσαλέος & ἀθαρσὴς, de quibus ſuprà. Vtuntur cum alii, tum Xenophon. Apud quē legitur & compar. θαρραλεώτερος. Dicitur autem & θαρραλέοι

θαῤῥαλέον ſubſtātiuè, Fiducia, Animi magnitudo. Polit.autem Audaciam quoque interpr.apud Herodian. ET Θαῤῥαλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Intrepidè. Pla.in Apol. θαῤῥαλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, Mortem non reformido. ET Θαῤῥαλεότης, Fiducia, Fidentia, Firma animi confiſio, Cic. θαῤῥαλεότης & δειλία opponuntur apud Plut.

Θαῤῥέω, ῶ, Fiducia præditus ſum, &c. vt de θαρσέω dictum fuit. Quibus addere potes, Bono ſum animo, Securus ſum. Pol. apud Herodian. θαῤῥοῦν πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum: at egò maluiſſem Fiduciæ plenum. Cic. θαῤῥεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, vt ex Cic. lex. diſces. Iſocr. in Areop. θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω κινδύνων ὄντας. Idem dixit in Archid. καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Sic Gal. cum genit. dixit θαῤῥεῖν περὶ θεραπείας. Dicitur verò & θαῤῥεῖν περί τι. Iungitur & præpoſ. πρὸς, vt ἐθάῤῥησαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iuerunt, vel Pugnam capeſſere ſeu committere auſi ſunt. Item cum datiuo, necnon cum accuſ. eodē modo quo de θαρσῶ antea dixi. Luc. in Harm. ὁ καὶ θαῤῥεῖν μετὰ τῷ παρόντι ποιεῖ. Ex Gal. l.1 ad Glauc. θαῤῥεῖν τῇ κενώσει, pro Audacter vacuare, vel Audacter aggredi vacuationem. Sed participium θαῤῥῶν cum hoc caſu ſæpe redditur commodè Fretus. Cum accuſ. autem, vt Lat. Audere & Auſus, interdum conſtruitur. Interdum verò infinitiuus in interpr. additur, vt docet Budæus pag.1060. At ipſius θαῤῥῶ iuncti infinitiuo, exemplum eſt apud Plut. in Solone, θαῤῥοῦντες φανερῶς ἐγκαλεῖν. & ibidem θαῤῥῶν ἄρξασθαι. Idem τὸ τεθαῤῥηκὸς dixit pro Fiducia.

Θαῤῥῶ rurſum cum accuſatiuo, ſed in ſignif. cuius in θαρσῶ mentionem non feci: videlicet pro Committo, Credo. vt θαῤῥῶ σοι τῶν ἀποῤῥήτων, Committo arcanum. Budæus ex Chryſoſtomo in 1 ad Cor. p.110. Ego malim Audeo committere.

Θαῤῥητικὸς, ἡ, ὸν, Ad fiduciam ſeu confidentiam propenſus. Gazæ, Fidibundus.

C. ἈΠΟθαῤῥέω, Confido, ex Xen. Sed præp. vim addit ſignific. vt ſit potius, Valde confido, Præfidente animo ſum. ET Ἀποθαρσῶ pro eodem. Apud Pauſ. autē ἀποθαρσῶ τι, pro Audeo aggredi.

C. ἈΝΑθαῤῥέω, Fiduciam reſumo, Animū recipio, In ſpē bonam rurſus erigor, Ad ſpem bonam redeo. Plut. in Publ. πρὸς δὲ τὴν Κολατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀνεθάῤῥησαν οἱ Ἀκύλιοι, Ex Collatini mollitie confirmari cœperunt, & fiduciam reſumere, ſiue animū recipere. Sed in hoc genere loquendi, ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν δευτέραν πεῖραν, præpoſitio ſumitur aliter quā in præcedente Plutar. loco. nam in eo πρὸς accipitur vt Ad præpoſitio apud Ouidium, quum dicit, — ſic ad tua verba reuixi: at quum dicitur ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν δευτέραν πεῖραν, ſignificat Animum recipio ad tentanda reliqua. vt quum dicitur, Non ſatis mihi eſt animi ad hoc faciendum.

C. ἘΚθαῤῥέω, ῶ, Confido, vel potius Valde confido, ſicut de ἀποθαῤῥέω dictum fuit. Item, Fiduciam capio, In ſpē bonam erigor. vt ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. in Rom. vbi tamen exponitur Elati. Ex eodē affertur in Galba, ἐκτεθαῤῥηκότες ὑπ' αὐτοῦ βεβαίως, pro Quibus ipſe firmam inieceratfiduciam. ET Ἐκθαρσέω, ῶ, pro eodem. vnde ἐκθαρσήσας, In bonam ſpem erectus.

C. ἘΠΙθαῤῥέω, ῶ, Confido. in v.l. ſine exemplo.

C. ΚΑΤΑθαῤῥέω, ῶ, Fidenti animo ſum, ſeu Fiduciam ſumo aduerſus aliquem, Fidenter ſeu audacter me gero aduerſus aliquem. ET Καταθαρσέω, pro eodē. Herodian. lib.1, ὅτι εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει τῆς ἡλικίας καταφρονῶν. quæ Polit. vertit, Neque in præſens, contēptu ætatis noſtræ, ſe efferet audacius. At cum genit. apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, vertit, Noſtra arma laceſſere aggreditur. Bud. in Fab. Æſopi καταθαρσήσειν αὐτοῦ, vertit, Auſus eſt prope ipſum accedere.

HINC Καταπεθαῤῥηκότως, quod idem B. vertit Confidenter, Audacter, Licenter, afferens ex Plutar. ἀνειμένως καὶ καταπεθαῤῥηκότως.

Θαῤῥύνω, Fiduciam affero, Fiduciam addo, Animum addo. θαῤῥεῖν ποιῶ, quod Cic. Confirmo animum dixit. Verti etiam poteſt, In ſpem bonam erigo, Bene ſperare iubeo, vel Bono animo eſſe iubeo. X. Pæd.6, θαῤῥύνειν

A τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Plut. θαῤῥύνων τοὺς ἀπρώτους. ET Θαρσύνω pro eodem, quo vtitur aliquoties Homer. vt Il.ι, Θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Et Il.δ, Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι. SED & Θάρσυνος οἰωνὸς, apud eundem, pro Confidens augurio, vel In ſpem erectus, Confirmatus.

C. ἈΝΑθαῤῥύνω, Fiduciam alicui reddo, In ſpem repono, Spem reddo, Animum reddo, Rurſum erigo. Xen. Pædiæ 5, ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας. Plutarchus Pericle, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαῤῥύνειν. ET Ἀναθαρσύνω, pro eodem.

B C. ΠΑΡΑθαῤῥύνω, Fiduciam addo, &c. vt in θαῤῥύνω dictum fuit. Plut. de Socr. dæm. δεξιούμενος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθαῤῥύνων. Et cum infinit. apud eundem in Fabio, παραθαῤῥύνων ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans & erigens eorū animos ad cohibendum &c. Vel Alacres reddens. ET Παραθαρσύνω, itidē pro Fiduciam addo, Confirmo, apud Thuc. & Herodianum.

C ΘΡΆΣΟΣ, εος, τὸ, Audacia, Temeritas. Fit ex θάρσος per metatheſin literæ ρ, cum qua metatheſi ſic mutatur ſignificatio, vt quum θάρσος in bonā partē accipiatur pro fiducia, θράσος contrà, in malā pro audacia. Autor libri qui Demetrio Phaler. adſcribitur, ὥσπερ δὲ παράκειται φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν, οἷον θάῤῥει μὲν τὸ θράσος, ἡ δ' αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. vbi θάῤῥει idem quod θάρσει. Plutar. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος γυναικῶν καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Quem locū confer cum hoc Thuc. τοῖς δ' ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Gregor. in Iul. pag.131, dicit θάρσος & θράσος, licet appellationibus vicina, multum ſignificatione differre: ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται. Quidam θάρσος
D definierunt εὔλογον παράστημα ψυχῆς, eius contrariū eſſe dicentes τὸ θράσος. quæ definitio habetur & in ſchol. Hom. At Stoicam itémque peripateticam definitionem θάρσους affert Euſtathius pag.511. ‖ Ab Homero autem θράσος pro θάρσος poni arbitror, Il.ξ, v.416. Sed & in nonnullis epithetis ſic accipi videtur. Certè de θρασυμέμνων dubitare nos non ſinunt alii loci vbi μένος & θάρσος copulat. nec enim quenquam inficiaturum puto, componendo θρασυμέμνων ex θάρσος & μένος, permutatā quidem literæ ρ fuiſſe ſedem, at in ſignificatione nihil immutatum fuiſſe. Quòd ſiquis θρασυμέμνων ex θρασὺς & μένειν, aut etiam μένος, compoſitum eſſe malit, (quæ formatio magis ex propinquo petitur) tum verò θρασὺς itidem in bonam partem accipietur: de quo eius vſu dicam paulo pòſt.

Θρασὺς, Audax, Temerarius. ὁ ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβεβηκὼς, (inquit Ariſtot. Eth.2) eſt θρασύς. Idem ibidem, ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Demoſtheni Pro cor. οἱ ἐν φόβῳ & οἱ θρασεῖς opponuntur:
F ſicut θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι contrarium facit τῷ καταπλῆξαι, ibidem. Et Γλῶσσα θρασεῖα, Lingua audax, id eſt petulans. ‖ Aliquando verò in bonam partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus: vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν: & quum dicit Hom. Il.ρ, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Sic & ipſum aduerb. in bonam partē accipi interdum, proximè ſequentia docebunt. HINC Θρασέως, Cum audacia, Temerariè. Interdū verò & in bonam partem pro Audacter, Fidenter. Iſocr. in Euag. ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν οὕτω περὶ αὐτοῦ θρασέως εἰρηκώς. Sic &
G apud Thuc. θρασύτερον pro θαρσαλεώτερον, maiore cum fiducia: θρασύτερον γάρ τις προσχωρήσεται. ET Θρασύτης, Audacia, Temeritas, quæ & τόλμα ἀλόγιστος, Thuc. apud quē legitur & τῷ μὴ προσηκούσης δόξης θρασύτητι ὀρεγόμενον, l.2. vbi θρασύτητι eſt pro ὑπὸ θρασύτητος. Plut. De virtute mor. ὅπως ἀνδρεία μὴ ἀπόνοια, ἢ θαῤῥαλεότης, μὴ θρασύτης γίνηται. Ibidē ἀνδρείαν eſſe μεσότητα δειλίας & θρασύτητος docet: addēs, hac eſſe exceſſū τοῦ θυμοειδοῦς, vt illā defectum.

H C. Θρασύδειλος, Θρασυκάρδιος, Θρασυσπλαγχνος, &c. vide ſingula in ſingulis nominibus ſubſtant.

Θρασύνω, Audacem ſeu cōfidentē reddo, Audaciā affero. Thuc. l.1, p.47, πλήθει τῆς ἀμαθίας θρασυνόμενοι, i. multitudinis fiducia ſeipſos, alioq timidos propter imperitiā futuros, cōfirmantes. Baſil. in or. περὶ ταπεινοφρ. Θρασύνει δὲ ἄνθρωπον χειρῶν δύναμις, καὶ τάχος ποδῶν, καὶ σώματος εὐμορφία.

Θρασύνομαι frequētiori in vſu eſt, ſed pro Audax fio,

Animos tollo,Efferor,Ferocio. Æſchines,ὅταν ὦ τινων μά- A
λιςα θρασυνηται Δημοσθένης. Et Demoſth.Pro cor.ἐγὼ μὲν
τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ᾽ ὑμῶν οὐκ εἶξα,
οὐδ᾽ ὑπεχώρησα. Dicitur etiam θρασύνομαι πρός τινα à
Plut.itē θρασύνομαι τούτῳ,efferor hac re,& ex ea audaciā
aſſumo. ‖Itē θρασύνομαι, Audacter ſeu liberè loquor,
apud Iſocr. Alicubi autē θρασύνομαι eſt Audacter ago.
‖Item pro Confido,Confidentia præditus ſum. Baſ.de
Phariſæo illo q de ſua iuſtitia gloriabatur,ὁ μὴ μόνον ἐφ᾽
ἑαυτῷ θρασυνόμενος,ἀλλὰ καὶ τὸν τελώνην ἐπὶ κοσὶ διασύρων.

C.ἈΠΟθρασύνομαι,idē quod θρασύνομαι,niſi quòd præp.
vim ſignific.auget. Iungitur autem (ſicut θρασύνομαι) B
cum πρός,& dicitur ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα, pro Auda-
cia,vel magna audacia aduerſus aliquem vti.

¶Θράσων,nomen propriū militis apud Terent.ex Græca
comœdia id mutuantem. Sed militis glorioſi nomen
eſt:atque adeo ex re(vt loquitur Ouid.)nomen haben
tis. θράσωνα.n.ab audaci iactātia nominatum arbitror:
ac quoniam qui ea vtuntur, Thraſones vocari ſolent,
proprio nomine in appellatiuū trāſeunte,ideo hìc po-
nendum cenſui. SED Θρασωνίδης à Θράσων fit,nomē C
itidē propriū apud Plut.in lib.περὶ φιλοπλ.ex comœdia
hoc itidem ſumentem, vt opinor.

ΘΕΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι,F.άσομαι,Specto. Xen.Pædiæ 5,
οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄπωθεν θεωμένους ὑφάπτου-
σιν ὥστε αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι. Ariſtot.Pol.8,εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τι
νὸς θεώμενος. Dem.θεάσονταί σε τί ποιήσεις,Obſeruabunt qd
acturus ſis,Studioſè ſpectabūt. Ariſtoph. Veſp.ἰδοὺ θεῶ,
τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ᾽ ὅτῳ μάλιςα ἔοικα τῶν πλουσίων,Specta geſtū,
ſeu Studioſè inſpice & cōtēplare. Abſolutè interdum
pro Specto ludos,ſeu certamē. Luc.Nig.τὸν κήρυκος ἀνειπόν D
τος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε,τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος,q taliveſte
indut⁹ ſpectaret,videlicet certamē Panathenaicū.quo
in ſēſu etiā vocabulo θεωρεῖν paulo āte vtitur. Ponitur
& ſimpliciter pro Video. Vnde quod Soph.Trach.di-
cit Ἰδοὺ,θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, Accius vertit,Videte
cūcti.συνωνύμως verò paulo antè dixerat,Σκέψασθ᾽ ὁποίας
ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα, Aſpice. Et paſſ.ex Apoll.
epiſt.citatur θεαθῆναι ὑπ᾽ ἐμοῦ, Videri à me. AT Θέα
verbum eſt apud Themiſt.92,pro Videas,Videre licet.
41,θέα δὲ καὶ ἕτερον ἀτοπώτερον, Vide.Bud. E

Θέαμα,ατος,τὸ,Spectaculū,Res ipſa quā ſpectamus. Soph.
Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιςον,triſtiſſimū mihi
ſpectaculū,Res omniū quas viderim triſtiſſima. Luc.
οἴκτιςον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.Et apud eundē, εἶδε χθὲς ἅμα καὶ
φοβερὸν θέαμα.Item apud eundē δυςαίτητον καὶ ἀποτρόπαιον
θέαμα.Et contrà Xen.τοῦ πάντων ἡδίςου θεάματος ἀθέατος εἶ,
non vidiſti rem omnium iucundiſſimā, ſpectaculum
omniū iucundiſſimū. Idē Symp.εἰσάξω θεάματα ἐφ᾽ οἷς
ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Plutarch.πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀ-
κούσματα.Herodian.θεάματα & ἀκροάματα ſimiliter co- F
pulat. Dicitur & θέαμα ποιεῖσθαί τι.Plut.φόνον καὶ θάνα-
τον ἀνθρώπων καὶ τραύματα καὶ μάχας, θέαμα ποιεῖσθαι πολυ
τελέςατον,habere loco ſpectaculi.

C.Ἀθεάμων,Qui non ſpectat.Syn.De inſomn.ὀνείρων ἀθεά-
μονας εἶναι,Somniorum ſpectatores non eſſe,hoc eſt,Nō
videre ſomnia.

C.Φιλοθεάμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Spectaculorū amās,Spectaculo-
rum ſeu ſpectādi cupidus, Qui ſpectaculis gaudet.quo
modo à Greg.vſurpari docet B.Vel Viſendarū rerū cu-
pidus,Inſpector,vt idē B.interpr.Plut.De def.or.ἀνὴρ φι
λοθεάμων καὶ φιλομαθὴς,viſendi & diſcēdi cupidus. Luc.
in Herodot.οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀλλ᾽ ἐσθλῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεά-
μων.Athen.δεῖ δὲ δοῦναί τι τῷ φιλοθεάμονι,καὶ κατανοῆσαι τὴν
οἰκίαν,cupiditati rerum inſpiciendarum.

Θεάμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Spectator,Contemplator, θεατὴς,θεωρη
τικὸς,Suid.

Θεατὴς,οῦ,ὁ,Spectator.Thuc.l.3,θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίγνεσθε,ἀ-
κροαταὶ δὲ τῶν ἔργων. Luc.Herod. οὐ θεατὴν ἀλλ᾽ ἀγωνιςὴν ὀλυμ-
πίων παρεῖχεν ἑαυτόν.

Θεατὸς,οῦ,ὁ,Spectabilis,Spectandus,Viſendus. ὁρατὸς,θεω-
ρητὸς,ἐκλεκτός.Heſych.

C.Ἀθέατος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inuiſus,id eſt Nō viſus.vel Qui vide-
ri ſpectarive nequit.Luc.ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις,
auis apud Indos aliis nō ſpectata,ſeu viſa. Idem Nigr.
αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους τοὺς πλουσίους,
μηδ᾽ ἀθέατον αὐτῶν μηδὲ ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλι-

A πεῖν,Non ſpectatam & inteſtatam relinquere. Plut. De
puer.educ.μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων
παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι,Nihil per-
mittere quod non audiat ac videt, ſeu cognoſcat, Ni-
hil non auditum & non viſum præterire. Sic ἀθέα-
τον φυλάττων ὑπὸ κόλπου,in ſinu abditum ſeruans,ne vi-
deri poſſet. ‖Item Non viſendus,Non inſpectandus.
Phocyl.μηδ᾽ ἀθέατα δείξῃς ἠελίῳ.Plut.Numa,ἀθέατα τοῖς
ἄλλοις ἱερὰ,Sacra quæ aliis videre non licet. ‖Actiuè
etiam capitur pro Qui non vidit ſeu ſpectauit. Xen.τοῦ
πάντων ἡδίςου θεάματος ἀθέατος εἶ,Non vidiſti rem omniū
B ſpectatu iucundiſſimam.Luc in Scytha,καὶ μὴ περιίδῃς
ἀθέατον αὐτῶν ἀναςρέφοντα,Ne permittas vt his nondum
ſpectatis redeūdum mihi ſit,Vt mihi hæc nondum cō
templato reuertendum ſit.Idem in Nigr. ἄγευςος μὲν ἐ-
λευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ τῆς ἀληθείας,
Qui veritatem non perſpexit & cognouit.

C.Ἀξιοθέατος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spectatu dignus, Dignus qui viſa-
tur.Herodian.lib.1, de Commodo,πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας
ἀκμῇ καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος.

C C.Δυςθέατος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inuiſus,Infelix aſpectu.Soph.ὦ δυςθέα-
τον ὄμμα,O dirum ſpectaculum. Idem quod ἀποτρόπαιον
θέαμα apud Lucianum.

Θεάτρια,ας,ἡ,Spectatrix. Poll.l.4.

Θέα,ας,ἡ,Spectatio.Xenoph. Hell.6,ἀξία ἐγένετο θέας σπου-
δῆ, Viſu digna.Sic apud Eurip. τὴν θέαν διαπρεπὴς,Specta-
tu ſeu aſpectu decor⁹.Et actiua ſignif.apud Xen. τῇ θέᾳ
τοῦ ἑαυτοῦ ἀγαλλιᾶσθαι,Spectatione ſui,ſeu ſpectādo ſeſe.Idē
Symp.νενικηκότα αὐτὸν παγκράτιον ἧκεν ἄγων ἐπὶ τὴν θέαν,Spe-
ctatum ſeu ad ſpectādum duxit.Plut.De def.orac.πλεῦ-
D σαι δ᾽ αὐτὸς ἱςορίας καὶ θέας ἕνεκα, πεμπῇ τοῦ βασιλέως,Seſe au
tem cognoſcendi viſendique cauſa imperatore mittē-
te nauigaſſe.Syneſ.ep.57,καὶ πανταχόθεν ἀθρόως ἐβαλλόμην ἀ-
κοῇ καὶ θέᾳ κακῶν,Auditu & viſu ſeu ſpectatione. ‖Θέα
interdū pro ſpectatione ludorū. Herod.ἐπεὶ δὲ κατέλαβον
αἱ τῆς θέας ἡμέραι,Dies ſpectationis ludorū,Quib⁹ ludos po
pulus ſpectare ſolet.Et θέαν ἔχειν apud Liban.in arg.1 O-
lynth.ἕκαςον ἔδει διδόναι δύο ὀβολοὺς,καὶ θέαν ἔχειν,Duos da
re obolos vt ſpectare ludos poſſet.Item [illegible] θέαν πεποι
σάμενος,Speculatus. ‖Θέα dicitur etiā idipſum quod
E ſpectatur ſeu videtur,idē quod θέαμα.Epict. πᾶσαν θέαν
ἣν ἴδῃς,μιμοῦ,quicquid vides,imitaris.Philo De vita M.
l.3,θέαν ἔκνομον ἰδόντες,Nefādum ſpectaculum cernētes,
ſeu Rem quā videre non licet. Vt verò ſpectacula a-
pud Lat.crebrò pro ludis qui ſpectātur,ponūtur, ſic e-
tiā θέαι. Plut.Caſ.μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβα-
νεν ἑςιάσεσι καὶ θέαις, epulo & ſpectaculis.Herod.lib.1,δημο-
σίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, Publica ſpectacula edidit. Et l.3, νο-
μάς τε μεγαλόφρονας ἐπιδοὺς,καὶ θέας πλείςας ἐπινικίους,& ſpe
ctacula ſeu ludos pro victoria.Et l.2, ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπι-
F δοὺς ἑαυτὸν,Feriis & ſpectaculis ſeu ludis deditus.Item a
pud Plut.Camillo,τὰς μεγάλας θέας.

C.ἈΠΟθεάομαι,Deſpecto,Ex alto ſpecto, Vel Attentè ſeu
intentis oculis inſpecto.

C.ΔΙΑθεάομαι,Diſpicio,Conſidero.v.l.

C.ἘΠΑΝΑθεάομαι,Specto.v.l.

C.ΚΑΤΑθεάομαι,Reſpicio,Suſpicio. Philo De mūdo,ὄψιν
ἀνθρώπων ἀνώρθωσεν,ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, vt cælum
reſpiceret.

C.ΠΑΡΑθεάομαι,Altrinſecus ſpectando confero. Plato e-
piſt.αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, Ea cōparans cū
iis quæ ab aliis traduntur.

C.ΣΥΝθεάομαι, Conſpicor.Polyb.lib.16,ἐν τοῖς λέμβοις συν-
θεασάμενοι πλειόνων πλῆθος, Conſpecta in lembis poculo-
rum multitudine.Idem lib.1,τῶν γὰρ Ῥωμαίων συνθεασαμέ-
νων ἐπὶ λεπτὸν ἐκπεπταμένους τοὺς Καρχηδονίους. HINC Συν-
θεατὴς,Qui ſimul ſpectat,Spectationis ſocius ſeu con-
ſors. ET Συνθεάτρια,Quæ ſimul ſpectat. Poll.ex A-
riſtophane.

B ¶Θέατρον,ου,τὸ,Theatrum,Locus in quo diebus feſtis ludi
ſpectantur,interdum etiam orationes audiuntur. De-
moſth.ὡς δ᾽ ἐπληρώθη τὸ θέατρον, καὶ τὸν ὄχλον συνειλεγμένον
εἶδον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα.Iſocr.Panath. ἐκφέρειν εἰς τὸ θέατρον.Plu
tar. Apophth.τὸ θέατρον αὐτοῦ τῶν πράξεων. Athen.l.5.αὐ-
χμῶντα δὲ τὰ γυμνάσια,τὸ θέατρον ἀνεκκλησίαςον [illegible]
δικαςήρια. Ponitur interdū pro ipſo ſpectaculo.1 Cor.
4,v.9,θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις,

ſpectaculum facti ſumus mundo. Quo ſenſu θεατρίζεσθαι inferius accipitur.

C.Θεατροειδής,έος,ὁ καὶ ἡ,Theatri formā habens,Qui theatralis formæ eſt.Diod.Sic.

C.Θεατροκρατία,ας,ἡ,Theatralis poteſtas.PlatoDe leg.

C.Θεατρομανέω, ῶ, Inſano theatri amore teneor.Philo De vita Moſ.lib.3, σχολάζοντας οὐχ,ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσι,περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ διαθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, qui theatrorum inſano amore tenentur.

C.Θεατροπώλης,ου,ὁ,Qui ex locandis theatris quæſtum facit.ὁ θέαν ἀπομισθῶν.Poll.ex Ariſtoph.

C.Θεατροσκοπία,ας,ἡ,Theatralis ſpectatio. Syneſius epiſt. 54,οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην,οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα, nec theatrales ſpectationes ſeu theatri celebritatem ſequutus ſum.

C.Θεατρώνης,ου,ὁ,Theatri magiſter, Qui theatrum conduxit,ſeu ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου. Theophr.ἣν ἂν προεῖκα ἀφιῶσιν οἱ θεατρῶναι.

C.Ἀμφιθέατρον,ου,τὸ, Amphitheatrum,Theatrum non hemicycli forma conſtructum,ſed rotundum,ita vt vndiquaque ſpectari poſſit.

Θεατρικὸς,οῦ,ὁ,Theatricus,Theatralis. Ariſtot.Polit.θεατρικὴ μουσική,theatralis muſica. Plut. Alex. ὥστε θαυμαστὴν καὶ θεατρικὴν τὴν ὄψιν εἶναι,τοῦ μὲν ἀναγινώσκοντος,τοῦ δὲ πίνοντος. ‖Item Oſtentatorius, Ad oſtentationem compoſitus: vt θεατρικὴ καὶ παρατράγῳδος λέξις apud Plut.De educand.puer.Dictio quæ theatricam pompam magis decet,& tragicum aliquid redolet: cui poſtea opponit τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν: ſynonyma autem vtriuſque ponit,τὴν ὑπέρογκον & ἰσχνήν. Idem in Polit. præcept. vult τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ eſſe neque νεαρὸν καὶ θεατρικὸν,ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων,nec item ἐλλυχνίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς περιεργίας. VNDE Θεατρικῶς, Theatraliter,Ita vt in theatris fieri ſolet.Item Oſtentatoriè,Compoſitè ad oſtentationem. Greg.ταῦτα μυθικῶς,ἐκεῖνα θεατρικῶς.Eodem à Plut.poni θεατρικῶς,ἐπιδεικτικῶς, πανηγυρικῶς,annotat B.

Θεατρεῖον,ου,τὸ,Theatrum.idem quod θέατρον.Suid.

Θεατρίζω,F.ίσω,In theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo apud Suid.in σκηνὴ tradit B.vbi de ὀρχήστρα loquens,dicit eſſe τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος,ἀφ᾽ οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι. Eidem B.θεατρίζω eſt Edo in theatro,Oſtento. Greg.in Macc.89.Idē in Epitaph.fr.de fucatis mulieribus, αἱ ἀπονοοῦσαι τοῦ κάλλους οἰκείου,πρὸς τὰ χρώματα καταφεύγουσι,καὶ εἰσί πως(ὡς ἂν εἴποιμι)κοσμίως θεατριζόμεναι(in theatro ſpecimē ſui præbentes,vel,In theatrum traductæ) δι᾽ ἀσχημοσύνην ἀσχήμονες.Idem de pauone caudam rotante loquens,θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος,oſtētat,ſeu in theatricam oſtentationem conformat. Itē in malā partē,pro Traduco, ſeu In theatrū omnibus ſpectādum produco.Greg.προθεῖναι θέας αἰσχρᾶς,ἑαυτὸν ἐπὶ θεατρίζειν.Sic in ep.ad Hebr.c.10,ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι,in theatrum eſtis producti:ſeu θέατρον ἐγενήθητε, vt loquitur Paul.1 Cor.4.quod & verbo παραδειγματίζεσθαι declaratur. Dicitur.n.hoc de iis qui ignominiæ cauſa palam in plenum theatrum producebātur. Quo modo accipitur apud Saluſt.Oſtentui eſſe, & apud Tacitū, Oſtentui mittere.

C.Ἐκθεατρίζω, Per theatrum traduco,vt B.interpr.apud Polyb.l.3,p.58,ἔμελλον εἰς ταῦτα καταστρατοπεδεύσαντες,ὥσπερ εἰς θέατρον,οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξεσθαι μὲν ὁ περιαλόγῳ πάντας,ἐκθεατριεῖν δὲ τοὺς πολεμίους φυγομαχοῦντας.Suidas apud eundem Polyb.exponit ἐξελέγχειν in his qui ab eo in θεατρίζω citantur locis,οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν ἀτυχούντων οὐ πειρῶνται μιμεῖσθαι,τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες,ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguunt, & velut omnib᾽ in theatro ſpectandam exhibent.Item,οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατῄσχυναν. Exponitur ab eodē Suida etiam ἐκπομπεύω,& Explodo,Exigo,à Bud.cui ſic accipi videtur apud Athenæū l.11, de Protagora Platonis, πρὸς δὲ τὸ ἐπιτρέχον ἔχει πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν,ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος κολάκων.

A Θεατρίδιον,ου,τὸ, Paruum theatrum, Theatrum minuſculum.Vitruu.lib.7,cap.5,Quum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxiſſet ſcenā in minuſculo theatro quod ἐκκλησιαστήριον apud eos vocatur. Varro lib.3,c.5, Inter has & exteriores gradatim ſunt ſtructa,vt θεατρίδιον auium,mutulis crebris in omnibus columnis impoſitis,ſedilia auium.

¶Θεέω ET Θεείω, Admiror, Cum admiratione ſpecto.θεείω,θαυμάζω,inquit Suid.Eſt autem Ionicum. VNDE Θέημα,Miraculum, Quod cum admiratione ſpectam⁹, Ionicè,pro θαῦμα, ſeu θάημα Doricè. SIC Θεήμων Ionicum eſt pro θεάμων,Spectator,Epigr. A QVO Θεημοσύνη,ης,ἡ,Speculatio,Contemplatio,Spectatio.Epigr. ‖Item Diuinitas. v.l.ex Epigr. SIC ET Θεητής,οῦ,ὁ,pro θεατὴς,itidem Spectator. ET Θεητὸς,idē quod θεατός. VNDE Ἀξιοθέητος apud Herodot.pro ἀξιοθέατος. SED ET Θάεο, ITEM Θᾶσαι reperitur pro θεῶ & θέασαι,Aſpice,Vide. Dorica autē ea ſunt, Θάεο,eſt in 4 l.Epigr.At θᾶσαι aliquoties apud Theocritū habetur. A QVO Θάημα,Spectaculum vel Miraculum, θαῦμα.B.ex Theocrito. ET Θαητὸς,οῦ,ὁ,Spectabilis, Cum admiratione ſpectandus, ſeu Præ admiratione ſpectandus,Mirandus.

¶Θηέομαι, Admiror ſpectando,B. Cū admiratione ſpecto. Eſt autem vocabulum Ionicum. Od.ε,Θηήσαιτο ἰδὼν,καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν.Ibidem, ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ, poſtquam omnia cum admiratione contemplatus eſt. Od.τ,Ἦ μὲν πολλαί γ᾽ αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. Il.η,Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. Herodot.ἐθηεῖτο πόντον,ſpectabat pontum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirabundus. VNDE Θηητὸς,οῦ,ὁ,Cum admiratione ſpectandus aut contemplandus,Spectabilis,Admirabilis.Heſiod.δάφνης ἐειθηλέος ὄζον Δρέψασθαι θηητὸν,ſpectabilem,egregium. ET Θηητὴρ,ῆρος,ὁ, Qui cum admiratione ſpectat,Od.φ,Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.i.admirator, qui quum eos vidiſſet, admiratúſque eſſet,furatus eſt.θαυμαστικὸς τόξων, Euſt. ET Θηήτωρ, ορος,ὁ,pro eodem,Nonn.

ΘΕΩΡΕΩ,ῶ,F.ήσω,Specto, Cōtēplor,Inſpicio. Et Θεωροῦμαι,Spector,Inſpicior. Ariſtot.in Probl.διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ᾽ ἀλλήλους θεωρούμενοι. Sæpe autem ad animum refertur,ſicut & Contemplor apud Latinos.θεωρῶ περὶ τούτου, Ariſtot. in Polit.Ab eodem θεωρεῖν pro ζητεῖν alicubi accipi tradit Alex. At Plut.eadem conſtructione dixit τὰ περὶ τῶν ἄστρων θεωρούμενα,quod B.vertit, Quæ de aſtrorum ratione comprehenſa ſunt à philoſophis.Redditur etiam Perſpicio,Perpendo. Demoſth.Olynth.1, ἆρ᾽ οὖν γε λογίζεταί τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον &c. Interdū verò pro Æſtimo,vt apud Æſch.

Θεωρῶ,Ludos ſpecto, vel celebro.Pla. Luc.autem θεωρεῖν & θεᾶσθαι hac in ſignific.dixit, vno eodémque in loco. Vide in Θεάομαι. Interdum verò θεωρῶ eſt Ludos ſpectatum venio. Thuc.3,ξύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν,ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες. Ariſtoph. Veſp. Ἐγὼ δέ τι θεώρηκα πώποτ᾽ οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐς Πάρον, nuſquam ad ſpectandos ludos profectus ſum. ‖Item Θεωρῶ, Oraculum conſulo. Plato in epiſt.σὺ δὴ καὶ τὸν θεὸν,ὡς ἤγγελλον οἱ τότε θεωροῦντες,προσεῖπες ἐν Δελφοῖς.Sic Bud.interpret.in hoc Thucydidis loco,lib.5, pag.171,περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ ἰέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον. vbi tamen ſchol.exponit θεωροὺς πέμπειν.Exiſtimo autem à θεωρὸς deduci hoc θεωρῶ, non contra, ſi modò vera eſt etymologia quam tradit Poll.de qua dicetur in Θεωρὸς poſt Θεός.

Θεώρημα,ατος,τὸ,Spectaculum, vt B.apud Athen.vertit. ‖Sed θεώρημα multo frequentius appellatur,Quod contemplamur,ſeu ſpeculamur,Quod cōmentamur. Θεωρήματα,(inquit B.) ſunt Speculamēta diſciplinarum,& veluti commentationes. Cic.De fato,Si eſt diuinatio, quibúſnam à præceptis artis proficiſcitur? præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα. Ibidē,Sūt aſtrologorū θεωρήματα:vt verbi cauſa,ſiquis oriente canicula natus ſit,in mari non morietur. Sed percepta etiā & perceptis his in locis legitur.Apud Hermog.θεώρημα τεχνικὸν,B.vertit Præceptū artis,vel quod ars tradit. Idē

ſcribit eſſe θεωρήματα apud Euclidem quæ propoſitiones vulgò dicuntur. Sunt qui ex Proclo ita θεώρημα diſtinguãt ἀπὸ τοῦ προβλήματος, vt πρόβλημα ſit quod proponit aliquid inueniendum aut deſcribendum, aut cõminiſcendum: θεώρημα autẽ doceat, & aſtruat quæ natura ſubiectis ineſſe cõparatum eſt. Vide de hac voce Alexandrum in Topic. pag. 40 & 41. Et θεώρημα γεωμετρικόν, apud Themiſtium libro 3 De anima. At quod Cicero ad Att. dicit θεώρημα καθολικόν, Budæus ait eſſe quod vulgò dicitur Regula generalis. HINC Θεωρηματικός: vt θεωρηματικοὶ philoſophi, Theorematis vtentes. Bud.

Θεώρησις, εως, ἡ, Contemplatio, Speculatio.

Θεωρητός, οῦ, ὁ, Spectabilis, Aſpectabilis. ET Ἀθεώρητος, contr. Non ſpectabilis, Sub aſpectum non cadens. vt ab Ariſtotele De mũdo dicitur Deus πάσῃ θνητῇ φύσει ἀθεώρητος. VNDE Θεωρητῶς, ET Ἀθεωρήτως, q.d. Spectabiliter, & Non ſpectabiliter, aut Viſibiliter & Inuiſibiliter. vt apud Gregorium, opponentem duo hæc aduerbia θεωρητῶς & σωματικῶς, duobus iſtis, ἀσωμάτως & ἀθεωρήτως. Sed ad animum ſæpius referuntur: dicitúrque θεωρητὸς, Sub contemplationem cadens, In contemplatione poſitus ſeu verſans, Quem contemplatione aſſequi poſſumus. & quaſi dicas, Contemplabilis. Exponitur & Perceptibilis, item Comprehenſibilis. (quorum neutrum Latinum eſt) additur autem interdum λόγῳ, item διανοίᾳ. dicitur enim aliquid eſſe λόγῳ θεωρητὸν, item διανοίᾳ θεωρητόν. In qua etiam ſignif. τῷ θεωρητὸς opponitur ἀθεώρητος. In v.l. affertur etiam ἀθεωρήτως ἥψατο τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν πραγματείας, pro Imperitè rerum cæleſtium ſtudium attigit. ET Ἀθεωρητὶ aliud aduerb. pro Sine contemplatione. ITEM Δυσθεώρητος, Cuius difficilis eſt contemplatio, Contemplatu difficilis. ET Εὐθεώρητος, contr. Cuius facilis eſt contemplatio.

Θεωρητικός, Contemplatiuus. i. Contemplationi deditus, ſeu addictus. Greg. τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνῃγμένων. Plutarch. De lib. inſtit. dicit eſſe τρεῖς βίους, id eſt tres vitas, ſeu tria vitæ genera: videlicet πρακτικὸν, & θεωρητικὸν, & ἀπολαυστικόν. vbi contemplatiuam vitam vertere poſſumus, vt contemplatiuam & actiuam philoſophiã dixit Seneca. Legitur autem & apud Ariſtot. θεωρητικὸς βίος. ‖Item θεωρητικὸς λόγος, Plut. Theoretica diſputatio, Ea quæ appellantur θεωρήματα continens: quæ ſunt veritatis inueſtigatio. B.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, Locus ſpectandis ludis. B. ex Plut. θεωρητήρια ἐκρμιδοῦσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Θεωρία, ας, ἡ, Contemplatio, Commentatio, Meditatio. Plut. De pſychog. ἀναλύοντα θεωρίας ἕνεκα τὴν οὐσίαν αὐτῆς. vbi exponitur Commentationis gratia. Bud. putat meditationem eſſe θεωρίαν ſeu σκέψιν, in hoc Cic. loco, in Tuſc. Nihil eſt enim quod tam obtundat eleuétq; ægritudinem quàm meditatio conditionis humanæ. Idem θεωρία exponit Inſpectio, pro ſpeculatione, ex Quintiliano. Propriè tamen θεωρίαν eſſe ait rerum diuinarum inſpectionem & ſpectaculum, & apud Areopag. Spiritalis ſenſus contemplationem. Obſeruandũ eſt autem θεωρία non eſſe à Θεωρῶ, SED à Θεωρός, quòd Platoni eſt Spectator, Contemplator.

¶ ἈΝΑθεωρέω, ῶ, Attentè contemplor, Diligenter conſidero. nam ἀνὰ hic eſt epitaticum, eadem ratione qua in ἀναθρῶ. Ideóque ἀναθεωρῶ non ſimpliciter expono Contemplor. A Diodoro Siculo lib. 12, p. 297 meæ edit. opponuntur ἐξ ἐπιπολῆς θεωρούμενος & ἀναθεωρούμενος.

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, Diligens conſideratio. Suidas hunc locum citat in quo habetur iſta vox, μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνὴρ, δεῖ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα προστίμια θεῖναι. Vt autem hîc habes μεγάλης ἀναθεωρήσεως, ita & apud Cic. magnã ἀναθεώρησιν, in epiſt. ad Att. O mirificum meum Dolabellã. iam. n. meum dicam. magnam ἀναθεώρησιν res habent. & in ſequẽte epiſtola, O Dolabellæ noſtri magnã ἀριστείαν. quanta eſt ἀναθεώρησις.

¶ ἈΠΟθεωρέω, ρῶ, Contemplor, Perſpicio, Obtueor, vt in ſpeculo faciem. Budæus ex Plutarcho. In vulgatis lexicis exponitur Longè proſpicio, Item Diligenter animaduerto.

¶ ΠΑΡΑθεωρέω, ῶ, q.d. Iuxta ſpecto, ſeu contemplor. Vnà alteri admotum contemplor & inſpicio. vnde pro Cõparo ponitur. Xenoph. ὥσπερ τις ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, οὕτω διαπέπεικα περὶ ἐμαυτοῦ γιγνώσκων. id eſt (inquit Bud.) Me comparãs aliis, Me ad obſeruationem aliorũ examinans. Luc. παραθεωρεῖσθαι Μίλωνι. Idem, ἀλλ' ὦ μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι ἢ Γλαύκῳ παραθεωρῆτέ με. Idem, ἔτι δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν θαυμάζειν, παραθεωροῦντα τῇ τοιαύτῃ ἀνοίᾳ, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν. Eadem ſignif. παράλληλα θεωρεῖν. ‖ Παραθεωρῶ, pro Obiter commẽtor, vt B. exponit in hoc Gregorii loco, ἵνα τι παραθεωρήσω μικρόν.

Παραθεωρῶ, Deſpicio, Aſpernor. Act. apoſt. cap. 6, in principio, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic & Heſychius παρεθεωροῦντο exponit κατεφρονοῦντο. Exiſtimo autem non aliunde quàm ex loco illo ſumpſiſſe Heſychium hoc παρεθεωροῦντο. Rariſſima certè eſſe hãc ſignificationem, & in ea præpoſitionem παρὰ idem quod in παραβλέπω ſonare exiſtimo.

¶ ΠΡΟθεωρέω, ῶ, q.d. Præcontemplor, vel Prius commẽtor. ET Προθεωρία, q. d. Præcommentatio, ſeu Præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus, quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

¶ Θεωρίζω, in vulg. lex. itidem Specto. ET Ἀναθεωρισμὸς, ibidem, (tanquam ab ἀναθεωρίζω) Recognitio. ſed ſine vllo teſtimonio.

¶ AT Θεωρὸς, in altera ſignificatione, item Θεωρὶς, Θεωρικὸς, vide poſt Θεός.

Θαυμάζω, F. άσω, & άσομαι, Miror, Admiror, Admirationi habeo. Homerus Odyſſ. π, θαυμάζειν περιώσιον & ἀγάασθαι iungit, habentia accuſatiuum perſonæ. ſicut Odyſſ. α, Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε. & Iliad. ω, θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσος ἦν οἷός τε. At cum accuſ. rei, Odyſſ. δ, Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω ἰδὸν &c. Idem Odyſſ. τ, addidit particulam ὡς, exponens rem ipſam quæ admirationem mouebat, τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, ὡς οἱ χρύσειοι ἔοντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων &c. Idem Il. β, iunxit cum οἷον ſequente verbo ἐτύχθη. Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη. Exiſtimo autem in illo ex Iliad. ω loco, accuſ. perſonæ in nominatiuum poſſe reſolui, immutata orationis ſtructura: atque adeo θαύμαζ' Ἀχιλῆα ὅσος ἔην, perinde eſſe ac ſi dixiſſet ἐθαύμαζεν ὅσος ἦν Ἀχιλλεὺς &c. In ſoluta oratione & has & alias præterea conſtructiones habet. Plut. De aud. ἐκ φιλοσοφίας ἐμφύεσθαι αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν. Luc. in Tim. θαυμάζει τι τὰ οὐ θαυμαστά. (nõnũquã autẽ dicimur θαυμάζειν rem quam improbamus: quo dixit modo Demoſth. θαυμάζω ταῦτα. & cũ perſonæ etiã gen. ita poni, videbis infrà) Cum accuſ. ſequente εἰ, Plato Pol. 1, τόδε θαυμάζω, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν. Sed frequentius iungitur illi particulæ, non præcedente accuſ. vt apud eundem Platonem ibidem, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι εἴ μοι σκεψαμένῳ οὕτως δόξειε. Iſocr. de Pace, ὥστε ἄξιον θαυμάζειν εἴ τις ἐλπίζει &c. (Interdũ etiam additur huic particulæ altera, videlicet μὴ, dicitúrque θαυμάζω εἰ μὴ, vt Lat. Miror ni, & Mirum ni) Aliquando autem ſequẽtem habet particulam ὅπως, & quidem interdum præcedente accuſ. vt apud Philonem, πόλιν θαυμάζω ὅπως διαμένει συνεστηκυῖαν ἐκ τῶν ἐναντίων ..ῶν. Iungitur, & cum ὅπως οὐχ. Luc. in Cauc. θαυμάζω δ' ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς, Miror quomodo non prohibueritis. Nonnunquã etiã (nec rarò) ſubiungitur ὅτι huic verbo, pro eo quo Lat. dicitur Miror quòd: atq; ita Iſocr. inter alios vtitur, ſic exordiens orationẽ quæ Ἀρχίδαμος inſcribitur, Ἴσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν ὅτι (&c.) τοσαύτην πεποίημαι μεταβολήν. Thucyd. verò ὡς ei ſubiunxit, eadem ſignif. lib. 1, καὶ θαυμάζειν ὡς οὔπω πάρεισιν, ſeq; mirari quòd nondum adeſſent. At ex Xenophonte affertur θαυμάζων ὡς ἐφρόνει pro Admirans eius prudentiam. Item ſequente τῷ apud eundem Xenoph. Hell. 2, θαυμάζοντες τί ἐστιν ἡ πολιτεία. Sic apud eundem, θαυμάζω τινὸς κελεύσαντος ἥκοι. Lyſias item dixit, θαυμάζω ὅ, τι ποτὲ τοῖς μὴν.. ἀπολογεῖσθαι. Interdum etiam θαυμάζειν per ſe ponitur & ſine vlla adiectione: vt Pauſan. Attic. ἐμοὶ δὲ παρέχει μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι, q.d. Hoc mihi præ

buit admirari.id eſt Admirationem mihi mouit.

Θαυμάζω autem cum caſu perſonæ, interdum genitiuo, interdum accuſatiuo. Sed cum genitiuo θαυμάζω ἐκείνου dicimus quum aliquod eius factum aut dictum improbamus: ſicuti Gall. *Ie m'eſmerueille de uous*. vt apud Iſocratem ſuam Panegyricam orationem ſic auſpicātem, Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, ὅτι ἠξίωσαν &c. vbi animaduerte potuiſſe etiam dicere πολλάκις ἐθαύμασα ὅτι οἱ τὰς πανηγύρεις συναγαγόντες ἠξίωσαν. (vt eum alibi loqui, oſtendi paulo antè) ſed non parē vim habuiſſet verbum θαυμάζω. Idem verò & in ſeq. locis conſiderari debet, in quibus ſubiungitur genitiuo particula εἰ, item εἰ μή. vt apud eundem, θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν. Idem alibi, θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Xenoph. ὑμῶν μέντοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Plut. in Lycurgo, ὅθεν θαυμάζω τῶν λεγόντων ὡς, &c. Interdum verò ſubauditur genitiuus: vt Iſocrat. in Archidamo, θαυμάζω δὲ ὅσοι ἀξιοῦσιν &c. pro τούτων ὅσοι ἀξιοῦσιν. Cæterùm Budæus poſtquam attulit exempla hui⁹ vſus verbi θαυμάζω, videlicet ἐπὶ κατηγορείας (ita enim ille loquitur) addit, iungi etiam genitiuo & accuſatiuo: vt apud Demoſthenem Pro cor. καί μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ. At ego contrà non puto hîc θαυμάζῃ genitiuo iungi, ſed accuſatiuo duntaxat, cui adiungitur μου. alioqui quum ita loquimur, μηδεὶς τὴν ἐμὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ, itidem dicendum eſſet iūgi θαυμάζω duplici accuſatiuo. planè enim ὑπερβολὴν iūgendum exiſtimo cum μου, vt ſit pro τὴν ἐμὴν ὑπερβολήν. Nihilo denique magis verbum θαυμάζω vtrunque caſum in loco illo ac ſimilibus habere exiſtimo quàm haberet ſi diceretur μηδεὶς μέμφηταί μου τὴν ὑπερβολήν, aut μηδείς μου χλευάζῃ τὴν ὑπερβολήν. Sed de his & aliâs. Non debuit autem nouum videri Budæo θαυμάζειν in illa etiam ſignificatione accuſatiuo ſoli iunctum: quū & à Plutarcho apertè ita accipiatur in libro De defectu orac. διὸ καὶ Χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν ὅ, τι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρῦσθαι. Sic θαυμάζω cum accuſ. rei poſitum oſtendi ſuprá.

Θαυμάζω, Obſeruantia proſequor, vel Cultu & obſeruantia proſequor, vt Budæus exponit in hoc loco Iſocratis ad Demonicum, καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὴν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Quæ Budæi interpretatio ſi loco illi conuenit, itidem certè huic Xenophontis conuenire videtur, Hellenicῶν 1, pag. 260, ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. Hoc tamen addo, θαυμάζω ſæpe minus eſſe, videlicet Sic admiror vt ſimul in pretio habeam, Suſpicio, In admiratione ſimul & in pretio habeo, (ſi modò In admiratione habeo, Latinè dici poteſt) Magnifacio. Xenophon, ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Vbi animaduerte etiam ἐπὶ σοφίᾳ, pro quo dici poterat τῆς σοφίας. quæ conſtructio eſt cum alibi tum in hoc Plutarchi loco in Camillo, τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν. Sic Aphthon. θαυμάζω τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους. quibus in locis ſubaudiri ſolet ἕνεκα. Sed affertur ex Plutarcho in Romulo, cum ἀπὸ etiam, θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος νεανίσκον. Sic Chryſoſtomus, θαυμαζόμενος ἀπὸ τοῦ λόγου. Et cum κατὰ habente ſuum accuſatiuum. Plutarch. in Camillo, θαυμαζόμενος κατ' εἶδος. Interdum verò copulatur θαυμάζειν cum τιμᾶν, atque ita vſus eſt Iſocrates, qui & cum ζηλοῦν iunxit in oratione De pace. At paſſiuū θαυμάζεσθαι cum εὐδοκιμεῖν interdum copulatur, interdum in eadem periodo per vtrunque idē exprimitur: vt in hoc Iſocr. loco, in Panegyrico, θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἔτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν.

Θαυμασμός, οῦ, ὁ, Admiratio, Plutar. Autor libri Dem. Phalereo inſcripti, εἴτε θαυμασμός, εἴτε χλευασμός ἐστι.

Θαυμάσιος, ου, ὁ, Admirabilis, Mirabilis, Admiratione dignus, Mirificus. Extat liber Ariſtotelis περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων inſcriptus. Citatur verò ab Athenæo & Polemone quidam in libro περὶ θαυμασίων, non addito ſubſtantiuo. Xenophon Sympoſ. οὐδὲ πάνυ τι σπάνιοι τό γε θαυμασίοις ἐντυχεῖν, εἴ τις τούτου δεῖται, ἀλλ' ἔξεστιν αὐτίκα μάλα τὰ παρόντα θαυμάζειν. Et θαυμασιώτατοι λόγοι, Plato. De rep. lib. 2. Dicitur etiam aliquis eſſe θαυμάσιος πρός τι, vt apud Æſchinem, πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατε, id eſt Mirum in modum apte. nam hoc opponit ei quod dixerat ἀχρηστότατε πρὸς &c. Et θαυμάσιον φάρμακον, Gal. Mirum medicamentum, id eſt Mirè potens, Miras vires habens. Iungitur interdum cum ὅσος, ſicut & θαυμαστός. vide in Θαυμαστός. ‖ Sed & θαυμάσιος dicitur Qui admirationi eſt & in pretio habetur. Luc. in Vit. auct. οὐδὲν δὲ κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον &c. Syn. epiſt. 19, προσείρησθε δὴ θαυμάσιοι. vbi exponitur etiam Clari & illuſtres viri. ‖ Ὦ θαυμάσιε ſic dicitur vt ὦ δαιμόνιε, & ὦ μακάριε, inquit Budæus, afferens ex Platone, οὐκ εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ θαυμάσιε, σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν. antea ὦ φίλε dixerat. Idem alibi ſcribit ὦ θαυμάσιε honeſtam eſſe appellationem. HINC Θαυμασιουργέω, ῶ, Xen. pro quo vſitati⁹ eſt θαυματουργῶ, de quo infrá. ET Θαυμασιότης, Admirabilitas, Bud. ex Cic. ET Θαυμασίως, Admirabiliter, Mirè, Mirum in modum, Ariſtoph. θαυμασίως ἥσθην θεοῖς. Iungitur & cum ὡς. vt apud Plat. in Gorg. νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν.

Θαυμαστής, οῦ, ὁ, Admirator. Vel Laudator, vt B. apud Plut. vertit. ET Θαυμαστικός, Ad admirandum propenſus, vel Immodicè admirator. vt B. exponit in hoc Ariſtot. loco, περὶ μεγαλοψύχου ſcribentis, οὔτε θαυμαστικός. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ μέγα ἐστίν. ET Θαυμαστικῶς aduerb. vt θαυμαστικῶς ἔχειν apud Phil. pro Admiratione teneri. AT VERO Θαυμαστὸς paſſ. accipitur pro θαυμάσιος, Admirabilis, &c. Xen. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν οὐδὲν δίδως &c. Et cōtrà, θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖν apud Iſocr. De pace, θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖτε. καὶ γὰρ εἰώθατε &c. Demoſth. ad Phil. epiſt οὔκουν ἐστὶν οὐδὲν θαυμαστὸν εἴ τι πεπλεονέκτηκεν ἡμῶν. &c. Theophr. de maſpeto, καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, pro quibus Plinius, Mox pingueſcere, carne mirabilem in modum iucunda. Iungitur ſæpe cum ὅσον, itémque cum ἡλίκον, ſicut & θαυμάσιον. Ariſtot. διαφέρουσι δὲ τῇ ἀνδρείᾳ οἱ ἐλέφαντες θαυμαστὸν ὅσον. quo dicunt & Latini modo Mirum quantum. Qua de re lege Budæum pag. 1096. Ponitur etiam aduerbialiter θαυμαστὰ alicubi: vt apud Plat. in Sympoſ. τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται. Θαυμαστὸς autem dicitur eſſe aliquis id eſt Admirabilis, Admiratione dignus. Interdum cum genitiuo. vt apud Plut. in Publ. θαυμαστὸς ὁ ἀνὴρ τῆς ἐπιεικείας. (eodem videlicet modo quo diceretur θαυμάζω σε τῆς ἐπιεικείας.) Interdum verò θαυμαστὸς ſine adiectione, exponitur etiam Eximius, Egregius. quo accipi modo videtur à Syneſio. ‖ Θαυμαστὸν præterea aliquando videntur vſurpare Græci in ironia. vt Lat. Præclarum. ET Θαυμαστῶς, Mirabiliter &c. vt θαυμασίως dictū eſt. Iungitúrque itidem cum ὡς, vt θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεσθαι, Plat. Item θαυμαστῶς ὡς σφόδρα apud eundem, præcedente etiam οὖν, De republica lib. 1, οὖν οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. HINC Θαυμαστόω, ῶ, Admirabile ſeu admirabilem reddo. Exponitur apud Plutarchum Mirifico ex Plauto. Et paſſ. Θαυμαστωθείς, Redditus mirabilis. Item Admirationi habitus, In pretio habitus. Plutarch. de ſpectaculis Pompeii loquens, ἐπὶ τούτοις δὲ θαυμαστωθεὶς καὶ ἀγαπηθείς, αὖθις οὐκ ἐλάττονα φθόνον ἔσχεν. EST ET comp. Ἀξιοθαύμαστος (ex ἄξιος & θαυμαστὸς) pro Admiratione dignus, Xenoph. ET Ἀθαυμαστὶ aduerb. Citra admirationem. SED Θαυματὸς etiam dicitur à Pindaro pro θαυμαστὸς, vt annotat Euſt.

Θαῦμα, ατος, τὸ, Admiratio, vt quum dicitur ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, & διὰ θαύματος ἔχειν. Plut. ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος ἐν θαύματι ποιουμένους. (dicitur verò & θαῦμα ποιοῦμαι, de quo infrá.) Herodian⁹, ὃν ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔσχετε. Sed & quum dicitur θαῦμά μ' ἔχει, (quo vtitur & Luc.) eſt θαῦμα admiratio. Sic apud Herodianum lib. 7, οὐ θαύματος ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Propter hanc autem ſignificationem, aliáſque ſimul rationes, θαῦμα verbo θαυμάζω poſtpoſui.

Θαῦμα, Miraculum, Res mira. Il. ν, Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Ariſtoph. Pluto, καὶ θαῦμά γ'

οὐδέν. Gregorius, ὢ τῶ θαύματος, O rem miram. Θαῦμα ποιοῦμαι, Rem miram eſſe puto, ſeu miraculum, vel Mirandum eſſe puto, apud Pauſaniam. Et cum infinitiuo apud Homerum non ſemel, quum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Heſiodus autem non ſolùm θαῦμα ἰδέσθαι, ſed etiam θαῦμα ἰδεῖν dicit. Sic θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum, apud Plat. ‖Cic. θαύματα vertit Portenta apud Demoſth. vt videbis p. 138 mei Cic. lexici. A

Θαύματα, Præſtigiæ. Xen. Sympoſ. καὶ τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. VNDE Θαυματοποιὸς, ET Θαυματουργὸς, Præſtigiator, Circulator, Qui circulatoriis præſtigiis vtitur. Demoſth. Olynth. 2, πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θαυματοποιὸς, Athen. Apud eundem, θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. B

ET Θαυματοποιέω, AC Θαυματουργῶ, Præſtigiis vtor, Præſtigiatricem artem exerceo. Xenophon Sympoſ. pag. 521, ἐφ' οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν. nã & ita legitur pro θαυμασιουργήσειν. Sed θαυματοποιῶ, Bud. exponit etiam Præſtigiatoris in modum facio, in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν. Item, καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, δι' ἡμῶν τινα κατηγορίαν ἐπιτεχνώμενος. Exponit verò & Præſtigiari, quo verbo & Picum vti ait. ET Θαυματοποιία AC Θαυματουργία, q. d. Præſtigiatio, vel Præſtigiatoria ars. Item, Figmentũ præſtigiatorum figmentis ſimile, Luciano in Zeux. Dixit verò & θαυματοποιίας Iſocrates. ‖SED Θαυματοποιὸς interdum etiam generalius pro Miracula edẽs. vnde & θαυματοποιοὶ ὄνειροι Lucian. quòd ſomnia res mirabiles nobis repræſentent. Item θαυματοποιὸς & θαυματουργὸς, Qui miracula edit, & quidem verè. vnde Chriſtus etiam dicitur θαυματουργεῖν à Damaſc. pag. 65. Sed & θαυματουργεῖσθαι dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit. C D

Θαυμαλέος, ου, ὁ, Admirandus. θαυμαστὸς, Heſ. Exponit autem & φοβερός.

Θαυμαίνω, poeticè pro θαυμάζω, (vt ab ὄνομα fit ὀνομαίνω) Admiror. vnde Odyſſ. θ, Φαίηκεν οἱ ἄριστοι ἀέθλια θαυμαίνοιτες. id eſt θαυμαζόμενοι, inquit Euſt. qui tamen & aliã expoſ. affert, videlicet θεασόμενοι.

Θαυματίζομαι, Rei admirabilitate obſtupeſio. ἐκπλήττομαι, Heſych. E

C. ἈΠΟθαυμάζω, Demiror. nam vt θαυμάζω eſt Miror, ſic ἀποθαυμάζω, Demiror. ita videmus De augere in Lat. verbo ſicut ἀπὸ in Græco. Æſchines aduerſus Timocratem, ἀποθαυμάζω γὰρ εἰ μὴ πάντες μέμνησθε ὅτι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, &c. Et cum accuſatiuo, ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Vehementer admiror quæ dicuntur, Magnæ admirationi habeo.

C. ἘΠΙθαυμάζω, Donis honoro, Suidas ex Ariſtoph. Ego tamen nolim ita ſimpliciter exponere, ſed (ad exprimendam vim verbi) hoc aũt ſimili modo, Donis honoro quem admiratiõe dignum cenſeo, ac in pretio habeo. F

¶Θωυτὸς Ionicè pro θαυμαστὸς, Mirabilis. Heſiodus in Aſpide, τὰ δὲ δαίετο θωυτὰ ἔργα. vbi tamen θαυματὰ quædam exemplaria habent: quod & à Pindaro vſurpari dixi antea. SIC Θωύμαστον quoque affertur, ET Θωυμάσιον pro θαυμάσιον ab Euſt.

ΘΕ'ΛΓΩ,

Fut. ξω Mulceo, Demulceo, Delinio. Item Pellicio. Homero tamen eſt ſimpliciter, Afficio aliquem ita vt impellam quocunq; velim, Animi affectũ naturalẽ ſeu motũ aut inclinationẽ immuto, vel rei alicuius habitũ ſeu ſtatum. Vel breui⁹, Adigo aliquẽ vel rẽ quãpiã ad faciendum quod eius naturæ repugnet. Hæc ſunt quæ ex Græcis Euſtathii expoſitionibus colligere poſſum, addentis θέλγειν eſſe dictum quaſi ἄπαγειν τινὰ οὗ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Vide & Etymologiſten ac Heſychium de etymologia huius verbi. Sunt autem cum alii Homeri loci in quibus hanc dat verbo θέλγω ſignificationem, tum iſti: Iliad. μ, — αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε. Iliad. ο, — τῶν δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔθελξε· λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. (vbi exponit etiam ἐξέστησε & μετέτρεψεν ἐκ τῆς οὔσης ἐνεργείας. quod explicari ait ſequentibus hiſce verbis, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς) Item Iliad. μ, G H

θέλξας ὄσσε φαεινὼ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Affert & illud à Circe dictũ Vlyſſi, Odyſſ. κ, Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔ τι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης. vbi exponit τῆς κατὰ φύσιν μετέστης. Sed non ſatis ſibi conſtare videtur hic gramm. in iis quæ de huius verbi ſignificatiõne tradit, quòd quum vno in loco negaſſet poni apud Homerum ἐπὶ ἡδονῆς, ſicut apud eius poſteros: in alio ſcribit θέλγειν ſignificare ἐκστῆσαί τινα καὶ μεταθεῖναι τῆς κατὰ φύσιν, aut διὰ φόβον, aut διὰ λύπην, aut δι' ἡδονὴν, aut ἕτερόν τι πάθος ἰσχυρότερον. Certè ſi non aliud, ipſum verbale nomen θελκτήριον prius illud Euſt. dictũ refellere exiſtimo. Heſych. non ſolùm vult eſſe κηλεῖν & τέρπειν, ſed etiam ἀπατᾶν. qui exponit item, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν. quod etymum aliquantum à præcedentibus diuerſum fuerit. exiſtimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν ἄγειν declarare voluiſſe Inde re ſeu immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, (quæ expoſitio datur verbo θέλγειν ab Etymol. quoq; & Suida) nõ videtur Homerus hanc ſignificationem incluſiſſe huic verbo: alioqui enim vacabit δόλῳ quod alicubi ei adiungit. Autor Etymologici inter alia ſcribit θέλγειν eſſe σκοτίζειν. vbi Homerus dicit, Ἀχαιῶν θέλγε νόον, & Ἀχαιῶν ὄμματ' ἔθελγε. Suidas itidem θέλγειν cum aliis modis explicat, tum verbo σκοτῶ. Hactenus de grammaticorum expoſitionibus: nunc paucis quod de hoc verbo ſentio aperiam. Θέλγειν, quum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iiſdémque videam à Latinis poetis tribui verbum Mulcere, non video quid obſtet quominus θέλγειν Homero quoque eſſe dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θέλγειν alicubi interpretari, Mulcere carmine, ſeu cãtu, quod iiſdem nihil aliud eſt quàm Incantare. Imò verò & verbo Mulcere ſine adiectione vti hac in ſignificatiõne poſſumus, quum de Medea incantamentis ſeu carminibus nobilitata dixerit Naſo, Quáque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed obſeruandũ eſt, quibuſdam voluptatis illecebris idem effici interdum quod cantu: qua in ſignificatione dixiſſe exiſtimo Virgilium de Orpheo, Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus. quum Horatius dixerit Lenire tigres, quod Virgilius Mulcere tigres: & Sono teſtudinis, quod ille carmine. (neque enim ibi ad incantãmenta referendum eſt) Atque adeo ſi verum eſſet quod datum fuit ſuprà etymon verbo θέλγω, in eodem Horatii loco huius verbi etymum expreſſum aut certè adumbratum haberemus: quum de eodem Orpheo ita ſcribat, Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda Ducere quò vellet. Sed & ſimplici⁹ capitur Mulcere pro Delinire. quam etiam ſignificationem dari verbo θέλγω debere apud Hom. exiſtimo contra Euſtach. qui negat (vt dixi) vſquam apud illum poni ἐπὶ ἡδονῆς. Nã ἡδονῆς ſignificationem includi verbo θέλγειν apud Homerũ, vbi dicit (Odyſſ. ξ, v. 387) Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, & Odyſſ. σ, v. 282, θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι, nõ video quomodo quis inficiari poſſit. Imò & quod dicit θέλγειν μειλιχίοις ἐπέεσσι, nihil obſtare puto quominus reddatur ex Virgilio, Mulcere dictis. Hoc quidem certè fateor, in illo Homeri loco θέλγειν eſſe delinientis fraudulenta quadam voluptate, quum ſubiungatur, — νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾶ. itidémq; Od. ξ, μήτε τι θέλγε, eſſe perinde ac ſi diceret, Ne tuis mendaciis vanam mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis apud me vtaris, dũ vis mihi gratificari, & ad voluptatẽ loqui. vt hîc ſit θέλγε quod alibi in eadem re dicit μειλίσσεο: Odyſſ. γ, v. 96, Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων. (Pro his autem dicit Æſchylus, — μηδέ μ' οἰκτίσας ξυνθάλπε μύθοις ψευδέσιν. vbi etiam videri poſſit ad iſtum Homeri verſum alluſiſſe) Ab Euſtathio igitur ibi quoque diſſentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æſchylo p. 53, ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermneſtram, id eſt amor erga maritum eam mulcere & delinire, ita vt ad perpetrandam eius cædem adduci non poſſit. Eſt porro verbum poetarum potius quàm cæterorum ſcriptorum, qui tamẽ & ipſi eo aliquãdo vtuntur. Syneſio in lib. De inſomn. non ſemel θέλγεσθαι eſt Pellici.

Θέλγω eſt etiam Sopio, κοιμίζω, vt Euſtathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit in hoc Od. ε loco, de virga Mercurii, — τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Sed & ipſe Sõn⁹ Il. ξ, de ſe dicit, Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos reſpexiſſe locos Euripidem exiſtimo quum dixit in Oreſte, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον. de qua voce mox dicam. Sed crediderim θέλγει in illis Homeri locis reddi etiam poſſe Mulcet, addendo datiuum Sõno. nam hoc loquendi genus Mulcere ſomno apud quendam poetam legere me memini. Locus certè Ouidii in promptu eſt, in quo Somnus mulcere pectora dicitur. Ita enim in epiſt. Leandri ad Heronem, His ego ſi vidi mulcentem pectora ſomnum Noctibus. Et Metamorphoſ. lib. 8, Lenis adhuc ſomnus placidis Eryſichthona pennis Mulcebat. At Virgil. velut παραφράζων hoc loquendi genus, dixit, — ſomno poſitæ ſub nocte ſilenti Lenibant curas.

C. Πανθελγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnes demulcens, ſeu deliniens, Omnes oblectans. vt πανθελγὴς φωνή, Nonno. ET Πανθέλκτειρα ἡμερίς, in Epigr. Vitis omnium oblectatrix, ſeu recreatrix.

C. Θελξίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mentem demulcens. ET Θελξίφρων pro eodem, in Epigr.

Θέλγμα, ατος, τὸ, Delinimẽtum. Ab Heſychio tamen exponitur θαῦμα.

Θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delinitiuus, Delinĩedi ſeu demulcendi vim habens, Illecebroſus. ἐπῳδὴ θελκτήριος, Plutar. Item θελκτήριον ſubſtantiuè, Illecebra, Oblectamẽtum, apud Hom.

Θέλγητρον, ET Θέλκτρον, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum. Athen. 71, πόθων θέλγητρα, Amorum illecebræ. Eurip. in Oreſte, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O ſuaue ſomni delinimentum, id eſt O ſomne ſuauiter deliniens, ſeu mulcens. Dici autem ſomnum mulcere, oſtẽdi paulo antè. Syneſ. τοσοῦτον θέλκτρον ἀνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι. SED & Θέλκτειος inuenitur, idem ſignif. quod θελκτήριος. vt θέλκτειος ᾠδὴ in Theophyl. epiſt.

C. ΚΑΤΑθέλγω, Demulceo, θέλγω. Vel, Vehemẽter demulceo, & delinio, in Epigr.

ΘΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, Deus. Et Θεὸς, ἡ, Dea. Apud Hom. frequenter plur. θεοὶ, (& quidẽ plerunq; cum ἀθάνατοι, vel αἰειγενέται, aut αἰὲν ἐόντες, aut ἐπουράνιοι, aut μάκαρες) vt Lat. Dii, vel Superi, vel Cæleſtes: interdum tamen & ſingul. θεὸς, non de certo quopiam deo, ſed pro τὸ θεῖον, cuius nomen Ζεύς. Exempla ſunt hæc. Od. σ, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι. Il. ω, Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι. Od. δ, 12, — Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. Sic & alibi ſæpe vbi de iis loquitur quæ potentia diuina fiunt. Singulari autẽ vtitur vt in ſequentibus locis. Il. ν, Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, &c. (præcedit autem hic verſus, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, pro quo legitur Il. δ, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι) Od. ξ, — θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, Ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει. δύναται γὰρ ἅπαντα. Od. γ, Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. Od. θ, — οὐδέ κεν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς τεύξειε. Et Il. τ, Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. quod tamen hemiſtichium non vno modo exponitur. Ceterũ quod dixi, θεὸν in his aliiſq; huiuſmodi locis poſſe etiam ſignificare τὸν Δία, id eſt Iouem, id mihi veriſimile reddunt cum alii loci, tum verò iſti: Od. ζ, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. Il. α in principio, & Od. λ, v. 297, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. itidémque Il. σ, — τὰ μὲν δὴ τετέλεσται Ἐκ δή τοι Διός. (Apud Heſ. autem, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς, & Διὸς μεγάλοιο ἕκητι) Atque adeo quod Διὸς βουλὴν illis in locis appellat Homerus, alibi θεοῦ μοῖραν nominare videtur, vt quũ dicit, θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Quo ex loco non dubitarim dicere, figuram quæ ἓν διὰ δυοῖν vocatur, eſſe in hoc verſu Il. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς: vt videlicet ſit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζηνὸς μοῖρα. Quinetiam alicubi obſeruaſſe mihi videor, pro eo quod vno in loco dicatur θεὸς, in altero dici Ζεύς. cuius rei exemplum peti fortaſſe poſſit ex Odyſſ. ξ. quum enim ab Vlyſſe dictum eſſet v. 440, Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο Ὡς ἐμοί: reſpondens illi Eumæus ait, v. 444, — θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, &c. Quinetiam quum ſæpe βροτοὺς ſeu ἀνθρώπους vel certè ἄνδρας opponere ſoleat θεοῖς, alicubi illos ſoli Διὶ oppoſuit. vt in hoc verſu Il. α, Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Et Il. π, Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. Iam verò & hoc obſeruandum eſt (quo confirmari poſſe videtur quod ſcripſi, nimirũ per θεὸν intelligi Δία, id eſt Iouem) hunc poetam quemadmodum dicit, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, videlicet, κατ' ἐξοχὴν ſeu κατ' ἐξαίρετον, Hectorem ſeparans à cæteris Troianis (quod imitatus Maro dixit Troas relliquias Danaûm atq; immitis Achilli) ita etiam ſeparare Iouem à cæteris diis, cum alibi, tũ in his verſibus: Il. γ, Ζεῦ τοί γ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Il. σ, Κρονίδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Qua in re imitati ſunt Homerum vno conſenſu omnes eius poſteri non poetæ tantùm, ſed & proſæ ſcriptores: (præſertim tamen comici poetæ. inter quos videmus Ariſtophanẽ ſuum Plutum ab hoc verſu auſpicatum eſſe, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοί) nec ſolùm in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verùm & in obteſtatione: vt apud Demoſthenem Pro cor. καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς. (non ignoro autem, eadem in oratione valde commotum eum exclamare, ὦ γῆ καὶ θεοὶ & ſubiungere paulo pòſt, νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς) Alicubi verò dicit idẽ Hom. Ζεὺς πρόφρων θεῶν, vt paulo pòſt docebo. His accedit vſitatiſſima illa προσφώνησις in votis nuncupandis, Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ ἄνα, tacito cæterorũ deorũ nomine. Ne autẽ ita κατ' ἐξοχὴν diſcerni Iouẽ à cæteris diis miremur, faciunt pulchri illi quibus eum ornari videmus tituli cum ab eo tum à cæteris poetis. ſed in præſentia exẽplis ex eo atque Heſiodo petitis contentus ero. Ac primùm Iouem ipſum nõ vocat πατέρα ſolùm & ſine adiectione, (vt dixi vſitatum eſſe in votis nuncupandis Ζεῦ πάτερ) ſed addit etiam ἀνδρῶν τε θεῶν τε: vt cum alibi tum Il. ο, — μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. quod hemiſtichium & in aliquot Heſiodi locis extat. & à Virgilio duobus modis eleganter expreſſum legitur, videlicet, Diuûm pater atque hominum rex: &, O pater, ô hominum diuumque æterna poteſtas. Sed alicubi genitiuus hominum omittitur: vt, Aut tu magne pater diuûm miſerêre. Et, Sic pater ille deûm faciat, ſic altus Apollo. (vbi obſeruandum ei addi Apollinem) Sed & Pater omnipotens ſæpe ab eo vocitatur. Interdum verò & Pater, adiecto ſolùm pronomine Ipſe. vt quũ ſcribit, Ipſe pater, media nimborum in nocte, coruſca Fulmina molitur dextra. Item, Ipſe Pater Danais animos viréſque ſecundas Sufficit. Quã tamen Patris appellationem latius etiam extendiſſe mihi videntur Latini poetæ quàm Græci. legimus enim apud eundem quoque Maronem, Pater Lenæe, Pater Neptune, Tybri pater, &c. Vbi hoc ſaltem eſt diſcriminis, quòd vnicuique illorum non tribuitur patris appellatio, niſi adiecto eius nomine, quũ Iupiter ſine hac adiectione Pater vocetur, ſed addito (vti dictũ eſt) genit. Diuûm, aut Diuûm atq; hominum: vel certè pronomine Ipſe, emphaticè poſito. Alicubi tamen, ita poſcente verſu, Saturnius pater dixit idẽ Maro. Obſeruãdum eſt porro vt à Virgilio nuncupatur diuûm quidem pater, hominum verò rex, ſic & regem diuûm ab Heſiodo appellari, id eſt σήμαντορα θεῶν, & βασιλῆα θεῶν. Sed & Altitonans & Altiſonans apud Latinos poetas (ac præſertim antiquiores) horum Græcorum locum obtinẽt, ὑψιβρεμέτης & ἐριβρεμέτης, & ἐρίγδουπος, & βαρύκτυπος, & τερπικέραυνος: item ἀστεροπητής. Iã verò & à ſede quam incolit celebrari illum ab vtriſque videmus. eam enim appellari à Græcis poetis ὑπέρτατα δώματα, & χαλκοβατὲς δῶ, & μακρὸν Ὄλυμπον. necnon ab hoc nomen ei datum eſſe, videlicet Ὀλύμπιος. (nam alicubi ſine adiectione etiam ponitur Ὀλύμπιος pro Ζεὺς, nimirum κατ' ἐξοχὴν) at Lat. poetæ pro Ὀλύμπιος, & pro ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει, &c. dixerunt Summi regnator olympi, vel Magni regnator olympi, & Rex magnus olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiã titulis ab vtriſque ornatur: inter quos hunc Ζεὺς θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, crediderim Latinis occaſionem præbuiſſe hono-

rificentiſſimæ huius appellationis, Iupiter optimus maximus. Habentur autem illa apud Homerum Odyſſ. τ, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. (De quo verſu iſtud etiam annotabo obiter, nõ bene diſtingui apud Euſtathium poſt πρῶτα, vt videlicet θεῶν iungatur ſequentibus. hãc enim interpunctionem refellit hic verſus qui Odyſſ. ξ & υ habetur, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα) Cætera huc pertinẽtia (quæ plurima ſũt) diligenti lectorum obſeruationi relinquo: præſertim quum iis quos protuli locis, tanquam locupletibus teſtib⁹, ſatis ſuperq; probari videatur mea ſentẽtia, nimirũ quum Hom. dicit θεὸς ſine adiectione, intelligi Ζεύς. Sed quoniam in Ζάω de hac voce agere oblitus ſum, de ea nunc pauca dicam. DICITVR Ζεὺς, Iupiter, vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, id eſt viuere: vel Ζεὺς quaſi Δεὺς, à δεύω, id eſt Rigo. (cui etymo ſubſcripſiſſe puto poetam illum qui Nilum Iouem Ægyptiũ appellauit, ſcribens, Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε, vt commemorat Athenæus lib. 5. Quò etiam pertinet Tibullianum, illud, Arida nec pluuio ſupplicat herba Ioui) Vel à δέος id eſt formido. quia eſt formidabilis. (ſic autem fuerit iterũ Ζεὺς dictum quaſi Δεὺς) Vel à ζέω, i. Ferueo. quæ non video qua ratione nitatur, alioqui minorẽ quàm cæteræ literarum mutationem habens. Afferuntur & aliæ etymologiæ ſed quæ planè futiles mihi videãtur: qui etiam duas illas primas magis rationi conſentaneas eſſe arbitror, atque adeo cum etymo Latinæ vocis Iupiter magis conſentire. Iupiter enim dictus putatur quaſi Iuuans pater. is autem iuuat qui facit ζῆν, id eſt Qui vitæ eſt autor omnibus, ſeu A quo omnia vitam habent. Iuuat etiam qui terrã ad ſuppeditanda vitæ omnium alimenta reddit aptam, eam rigãdo, quod eſt δεύειν. Apud Diogenem Laertium in Zenone legimus, ζῆνα vocari quia τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν, vel quia διὰ τοῦ ζῆν κεχώρηκεν. Lact. Firm. à ζῆν quidẽ & ipſe deducit, ſed ob aliam rationem, quam & Etymol. reddit. Cuius Lactantii verba ſubiungere viſum eſt, vt quam etymologiã cæteris reiectis probet, intelligamus. Ita igitur l. 1, cap. 11, ſcribit, Ipſe autem furto ſeruatus, furtimq; nutritus, Ζεὺς ſiue Ζὴν appellatus eſt: non (vt iſti putant) à feruore cæleſtis ignis, vel quòd vitæ ſit dator, vel ꝙ animãtibus inſpiret animas, (quæ virtus ſolius Dei eſt. quã enim poſſit inſpirare animã q ipſe accipit aliũde?) ſed quòd primus ex liberis Saturni maribus vixerit. Potuerunt igitur, &c. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro Ζεὺς in nominatiuo, & Ζεῦ in vocatiuo (vt etiam vidimus in quibuſdam locis paulo antè citatis) at obliquos poetis quidem peculiares habet, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, tanquam à nominatiuo Ζὴν: at verò poetis communes cum cæteris ſcriptoribus, Διὸς, Διὶ, Δία, tanquam à nominatiuo Δὶς, de quo ſuo loco dixi. vbi etiã admonui proferri à veteribus grãmaticis alios quoq; nominatiuos, videlicet Ζὰν, Ζὰς, Ζὴς: item Δὰν, qui Bœoticus eſſe traditur, ſicut & Δεύς. Traditur autẽ illo Ζὴς vſus eſſe Pherecydes: at cæterorum vſus exempla nulla proferuntur. Aiunt & accuſatiuum Ζεῦν Polycratem ſophiſtam vſurpaſſe. ‖ Sciendum eſt porrò legi apud Homerum Ζεὺς καταχθόνιος pro Plutone, quem eodem modo Virgilius Iouem Stygium appellauit. ſed Ζεὺς καταχθόνιος ad verbũ eſt Iupiter infernus, quod cõmodè verti ita poſſe exiſtimo, quum Claudianus itidem Proſerpinam, Iunonem infernam vocarit: atque adeo quum ipſe Virgilius eundem Plutonem, etiam infernum regem appellarit. His autem ſimile eſt Æquoreus Iupiter pro Neptuno. Animaduertendum eſt autem, in his loquendi generibus Ζεὺς, ſicut & Iupiter, ex proprio appellatiuũ fieri: & nihil aliud eſſe Ζεὺς quàm θεὸς, & Iupiter quàm deus: ſic tamen vt κατ' ἐξοχὴν dici intelligatur, videlicet de eo deo cuius ſit ſummum imperium. Ζεὺς pro aere etiam, vt habes ſuprà in Δίς. ſed addo iis quæ ibi dicta ſunt, ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς appellari à Latinis interdum cæleſtem aquam. Theophraſtus, ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. ‖ Ὦ Ζεῦ genitiuo interdum iungitur, admirationis cum exclamatione vſum præbens. Luc. in Vit. phil. ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. quod omnino perinde eſſe puto acſi Latinè dicas, Dii boni quanta eſt iſta repugnantia. & Gallicè, *Mon Dieu quelle contrarieté*. Ariſtophanes addidit etiam βασιλεῦ, dicens, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Varia autem nomina ab obliquis caſibus deriuata, quos à Δὶς ſumit, vide ſuprà in ipſo Δὶς, ordine alphabetico videlicet col. 1023.

Θεὸς pro Ζεὺς ab Homero poni, docui paulo antè. nũc lectorem admoneo, non ita ſemper accipi, ſed interdũ pro θεῶν τις, ſeu θεός τις, id eſt Deus quiſpiam, Deorũ aliquis. vt in iſto hemiſtichio aliquoties repetito, — θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ. & Il. ι, — Ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί. Cuiuſmodi ſunt & iſta: Od. ϑ, — τῷ κεν καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην, καί σευ φίλα γοῦνα θ' ἱκάνω. itidémque Il. χ, Ὦ Τρῶες κατ' ἄστυ θεῷ ὣς δειδέχατο. Quibus & hæc addenda ſunt: Od. θ, — θεὸν ὣς εἰσορόωσιν: & Od. η, — θεὸν ὣς εἰσορόωντες. Meam autem expoſitionem confirmare videtur hic locus, in quo de pluribus loquẽs, dixit θεοὺς ὣς, cum eodem verbo, Il. μ, — πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. Occurrẽt verò & alii ab his diuerſi loci in quibus θεὸς itidem indefinitè pro deorum quopiam accipitur: niſi quum ad certum refertur cuius facta ſit mentio. ‖ Illud autem θεός τις apud eundem poetam legitur: vt Od. ι, — καί τις θεὸς ἡγεμόνευε Νύκτα δι' ὀρφναίην. Sic etiam Latini poetæ nonnunquam loquuntur: vt quum dicit Ouidius, Quiſquis fuit ille deorum. Sed & apud proſæ ſcriptores idem legimus: velut apud Æſchinem in Cteſiphontem, καὶ εἰ μὴ πρότερον μὲ θεῶν τις ἔσωσε τὸ στρατόπεδον, ἔπειθ' οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι.

Θεὸς αὐτὸς reperitur etiam, ſicut & θεοὶ αὐτοὶ, apud eundem poetã. θεὸς αὐτὸς, vt Iliad. ι, — οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς, Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα. Et Od. ψ, — ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. At θεοὶ αὐτοὶ, vt Il. φ, Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Quibus in locis nolim dicere pronomẽ ſignificare ἐξοχὴν, (vt dicit Euſtathius de illo loco Il. ι) ſed potius ἔμφασιν habere. vt θεοὶ αὐτοὶ perinde ſit acſi diceret θεοὶ οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν, vel θεοὶ ἀθάνατοι, vel θεοὶ ἐπουράνιοι, ſeu θεοὶ οὐρανίωνες: aut potius θεοὶ οἳ πάντα δύνανται, quod aliquoties de illis teſtatur. Sic autẽ apud Eurip. legitur in Bacchis, Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω. quod Horatius interpretatur, Ipſe deus, ſimulatque volam, me ſoluet. Sic apud Virgilium Ipſe pater, & Pater ipſe, de Ioue. Sed & alia multa huius vſus pronominis Ipſe extant exempla.

Θεὸς cum Ζεὺς, pro Ζεὺς ſolo. Odyſſ. δ, — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ. δύναται γὰρ ἅπαντα. Idẽ Od. ξ, Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Cuius tamẽ loci putaret fortaſſe aliquis aliam inueniri poſſe expoſitionem, ſecundum quã duo hi genitiui cõiungẽdi non eſſent: ac certè de ea me quoque diu multumque cogitaſſe fateor, antequam in alterum illum locum ei ſimilem, & omni controuerſia carentem, inciderem. Apud Latinos certè nihil tale me legere memini.

Θεὸς cum genitiuo, Od. ρ, Ἀλλ' εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν, Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη. Quo in loco tacet Euſtathius de vſu huius nominis θεοὶ cum genitiuo, tacet item breuium ſcholiorum autor, ſiue is Didymus, ſiue alio nomine vocandus ſit. Ego verò exiſtimo, εἰ θεοὶ εἰσὶ πτωχῶν, ſignificare, Si qui ſunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere apud Ouidium, in re ſimili, — ſi quis deus vltor amantis.

Θεὸς θεὸς, (q. d. Deus deus) ſolebat ab iis dici qui aliquod auſpicabantur opus, ſubaudientibus (vt opinor) quodpiã verbum quo θεοῦ auxilium optabant. Vide Heſych. item Euſtathium. ſed hic præter hanc iſtorum verborum expoſitionem, ex Rhet. lexico ſumptam, affert & alias duas, pag. 258.

Ὦ θεοὶ, quod eſt exclamantis, vide in Ὦ.

Θεὸς fœm. gen. Dea. Il. α, — Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. Soph. Aiace, ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Idem, Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πῆμα. Ariſtoph. τὴν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. Plato De rep. lib. 1, προσευξόμενος τῇ θεῷ. Demoſthenes initio orationis Pro corona, Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων διατελῶ, &c. Stil-

non tamen (vt narrat Diogenes Laertius) dixit Mineruam non eſſe θεὸν, ſed θεάν. nam θεοὺς eſſe τοὺς ἄῤῥενας. in quo tamen iocatum vel potius cauillatum eſſe cōſtat, ad excuſandum videlicet quoddā ſuum dictum quod alioqui impietatis argui poterat. Homerus quidē certè multis ante eum ſeculis θεὸν non ſolùm ἄῤῥενα ſed etiam θήλειαν eſſe cenſuerat, Il.θ, in principio, Μήτέ τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μήτέ τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος.

Θεὸς in obliquis caſibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet à profanis ſcriptoribus ſumpta, ſunt tamē & Chriſtianorū ore digniſſima. Ea autē prout occurrēt, recenſebo: ſed ab Homero, more meo, initium ſumens. Legimus igitur Od.ο, circa finem, — ὥ τοι αὖθι θεοῦ ἔπλατο δεξιὸς ὄρνις. vbi αὖθι θεοῦ (ſicut & alibi οὐκ ἄθεεί) interpretandum cenſeo, ex Virg. Non ſine numine diuûm. Sic apud Lucianum, πῶς αὐαὐτὸ ἔπαθον αὖθι θεοῦ; Dicitur & οὐκ αὖθι θεοῦ ab eodem Hom. ‖Σὺν θεῷ, Deo auſpice, (in qua interpretatione reſpicio ad Virgilianum illud, Diis equidem auſpicibus reor, &c.) vel Deo inſpirante, Diuino inſtinctu. Iliad. ι, — σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Vel, Deorum fauore & ope freti venimus. Puto enim & ita reddi aptè, quum ſcribat Euſtathius, quemlibet μετ᾽ θείου θάρσους πρὸς τι παροῦσα τινὶ ἔργῳ, poſſe dicere, σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθα. Quod verò legitur Il.ω, — πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, exponitur ab autore breuium ſcholiorum, εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἀντιπράττοιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. Si dii non obſiſtant, ſed opitulentur. In ſoluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando & pro Dei inſtinctu, vt apud Herodotum, ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον: & σὺν θεοῖς, Xenoph. pro Pace deûm impetrata, Diis exoratis (quo etiam modo crediderim poſſe exponi in illo priore Homeri loco) ſed frequentius ponuntur hæc pro, Deo fauente, & Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus, vel Deûm benignitate. Item, pro eo quod apud Terētium legitur, Eſt diis gratia. & quidem etiam cum εἰπεῖν, item cum εἰρῆσθαι, ſeu εἰρήσεσθαι. Quarum ſignificationum exempla lege apud Bud. pag. 993, ex Ariſtoph. Plat. Xenoph. Apud Thucydidem σὺν θεοῖς exponitur etiam Diis ducibus. (Sciendum eſt autē alicubi inueniri etiam σὺν τῷ θεῷ, & σὺν τοῖς θεοῖς, addito articulo) Legitur & θεοῦ σὺν παλάμᾳ apud Pindarū pro Ope diuina. ‖Item ἢν θεὸς θέλῃ, cum verbo fut. temp. apud Xenoph. & Ariſtoph. q.d. Si deus velit, (vt vulgò dicimus *s'il plaiſt à Dieu*) pro Deo fauente. Dicunt verò & θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, itidem pro Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus. Lucianus, τούτοις σοι, θεῶν βουλομένων, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ. Item θεῶν συνεθελόντων apud Xenoph. pro Diis approbantibus. Ennius ad Græcam hanc loquendi conſuetudinem reſpexiſſe videri poteſt quum dixit, Volentibus tum magnis diis.

‖Ἐκ θεοῦ autem dicitur & Κατὰ θεὸν pro Diuinitus, Dei impulſu, Dei nutu. Ariſtid. de Dario poſt Marathoniā pugnam, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐκ θεοῦ πληγείς, ἀποπτήσσει τῇ πόλει. vbi Bud. vertit Diuinitus. Idem verò pag. 972 Κατὰ θεὸν non ſolùm pro Diuinitus, & Dei inſtinctu poni docet, ſed & pro Dei benignitate, à Syneſio. Apud Euripidem κατὰ θεὸν νοσεῖ redditur, Dei impulſu inſanit. Vide & κατὰ θεῖον in Θεῖον. AT Θεόφιν apud Homerum interdum quidem pro Diuinitus, Ex deo ſeu Ex diis: interdum verò pro datiuo θεοῖς. Dicitur & ἐκ θεόφιν pro Ex deo, ſeu Ex diis. vt Il.ψ, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν. Sic Heſiod. Theogon. Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν γένεη θνητοῖσιν ὄνειαρ.

Θεοῖσι alicubi Hom. ponit diſſyllabè per συνίζησιν, qualis in χρυσέῳ interdum, atque aliis. ‖Sed & θεῶν ἀρητῆρα pro θεὸν ἀρητῆρα dictum tradit Euſt.

Θεὸς varias habet etymologias: ſed omnium receptiſſima eſt ἀπὸ τοῦ θέειν, quod eſt currere. Videntur enim (inquit & Plato in Cratylo) primi homines Græci (ſicut hodiéq; barbarorū bona pars) deos exiſtimaſſe, ſolem, lunam, terram, aſtra, cælum: quæ quum viderēt perpetuo curſu ferri, θεοὺς nominaſſe: deinde verò & cæteris nomen idem tribuiſſe. Macrob. lib. 1, Sat. c. 23, Nam quod ait [Homerus] θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἕποντο, ſidera intelliguntur, quæ cum eo [ſole] ad occaſus ortúſq; quotidie impetu cæli feruntur, eodémque aluntur humore. θεοὺς enim dicunt ſidera & ſtellas ἀπὸ τοῦ θέειν, id eſt τρέχειν, quòd ſemper in curſu ſint. ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eundē eſſe Iouem ac ſolem claris docetur indiciis. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ, ex quibus eſt hæc, vt dicatur θεὸς quaſi θὸς, à θῶ, quod accipiatur pro Diſpono. Vide Etymol. item Euſtath. qui etiam ſcribit θεοὺς vocatos σοφοὺς ἄνδρας, ad diuinitatem quam proximè fieri poteſt accedētes. Vide etiam in Θεῖον, aliquid præterea de θεός.

C. Θεόσδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo datus ſeu donatus. Heſ. Erg. Χρήματα δ᾽ οὐχ ἁρπακτὰ θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω, pecuniæ deûm munere tributæ. Ariſtoteles Eth. 1, cap. 9, εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι, id eſt, κατά τινα θείαν μοῖραν παραγίνεσθαι, vt paulo antè præcedit. Euſtath. in hoc vocabulo vult eſſe pleonaſmum τοῦ σ.

C. Θεοσεχθρία, ας, ἡ, Dei odium, Impietas. Ariſtophanes Veſpis, ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοσεχθρία. Et Archippus apud ſchol. Ariſtoph. πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία.

C. Θεοσκυνέω, ῶ, Deos honoro, θεοὺς τιμῶ. Heſych.

C. Θεόσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus impulſus. vt θεόσσυτος φωνὴ apud Nonnum, Vox diuino inſtinctu ſeu impulſu edita.

C. Θεουδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum capiens aut ſuſcipiens. Idem quod θεοδέγμων. Nonn.

C. Θεόγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pupillas oculi diuinas ſeu ſimiles Deo habens, Os Deo ſimilis, Aſpectu diuino præditus. vt θεόγληνον πρόσωπον apud Nonn. Diuina facies.

C. Θεόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui diuina lingua eſt. θεόγλωσσος βίβλος, Liber qui Dei lingua loquitur, id eſt ſacra ſcriptura.

C. Θεογνωσία, ας, ἡ, Cognitio Dei. Damaſc. 101, εὐαγγέλιον τῆς θεογνωσίας κεκήρυκται. Idem pag. 94, τὴν τῶν ἀνθρώπων θεογνωσίαν τε καὶ σωτηρίαν, ἰδίαν προκοπὴν ποιούμενος, vt homines Deum agnoſcerent & ſeruarentur. Cyrill. οὐαὶ τοῖς καταλιμπάνουσι τὴν ἡμέραν τῆς θεογνωσίας. Sic Areop. Areth. Theod. Item Religio orthodoxa & ἀληθογνωσία. Budæus ex Areopag. ET Θεόγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo cognitus. Epigr.

C. Θεόγνια, τά, Dei natalis, vt interpretantur apud Demoſthenem in oratione contra Neæram, in iureiurando ſacerdotum Bacchi, καὶ τὰ θεόγνια καὶ τὰ ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις, dei natalem & Iobacchea celebro Baccho more patrio.

C. Θεοδέγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dei ſeu rerum diuinarum ſuſceptor, Diuinus. vulg. lex. ex Nonno. Idem quod θεουδόχος apud eundem. ET Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ & ἡ pro eodē. Vnde θεοδέκτορα apud Heſychium, quod exponitur θεὸν δεδεγμένην.

C. Θεοδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo læſus, Cui à Deo noxa ſeu damnum illatum eſt. à δεδήληται præterito verbi δηλέομαι. Dicitur etiam res aliqua θεοδήλητος, id eſt, Dei ſeu deorum noxa illata. vt θεοδήλητος μιαιφονία in Epigr. Cædes deorum noxa illata.

C. Θεοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo doctus, Diuinitus edoctus. 1. Theſſal. c. 4, θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Ioan. cap. 6, diuiſa voce dicit ἔσονται πάντες διδακτοὶ Θεοῦ, docti à Deo.

C. Θεοδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui à Deo circumagitur, A Deo agitatus vel impulſus. vt θεοδινὴς ῥιπὴ apud Nonn. Et θεοδινὴς ὀμφὴ apud eundem, Vox Dei inſtinctu edita.

C. Θεόδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vel diis ædificatus, A diis extructus. Iliad. θ, — θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, de turribus ſeu mœniis Troianis quæ à diis fabricata poetarum fabulæ docent. Apud Euripidem autē in Hecuba, βωμὸν πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ, de ara ad quam Priamus à Neoptolemo occiſus eſt, ſchol. vult eſſe aram nō à dea ſtructam, ſed in honorem deæ Palladis, vel Diuina & mira arte ſtructam.

C. Θεόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus datus. Vnde θεόδοτα apud Heſychium, ὑπὸ θεῶν διδόμενα. Pro quo Heſiod. & Ariſtot. dicunt θεόσδοτος.

C. Θεοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo ſimilis, Diuina forma præditus. Odyſſ. ξ, Τηλέμαχος θεοειδής. Il. γ, Ἀλέξανδρος θεοειδής. Philo De vita Moſis lib. 1, κατὰ δὲ μέσην τὴν φλόγα μορφή τις ἦν περικαλλεστάτη, τῶν ὁρατῶν ἐμφερὴς οὐδενί, θεοειδέστατον

ἄγαλμα, ſimulacrum perſimile diuinæ formæ. Plato l. 6, De rep. pag. 84, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον, θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. quo ſenſu aliquanto antè dicit θεῖος, εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ, γίγνεται. Apud Gregorium autem, Πατρὸς μὲν γενομένου θεοειδοῦς, Bud. interpr. Patre Chriſtiano. VNDE Θεοειδῶς, Similiter Deo, Ita vt diuinam formam repræſentet. θείως, Suidas. ET Θεουδής, έος, ὁ καὶ ἡ, per contractionem, pro θεοειδής. Od. ζ, Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής, Benigna deorum more. vel, Deo places, ab ἀδέω, vt Euſtath. exponi etiam poſſe annotat. Et θεουδέα κέντρα in Epigr. HINC Θεουδία, Pietas: quippe qua Dei ſimiles eſſe ſtudemus. Citatur ex Nonno. Dici verò ET Θεαιδής, pro θεοειδής, ſeu θεοῦ ἰδέαν ἔχων, Euſtathius annotat ex quodam lexico ἐν στοιχειακῇ τάξει ſcripto, citante ex Antiphonte, ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενόμενος. Sed nouam hanc eſſe ſcripturam dicit.

C. Θεοείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo ſimilis. idem quod præcedens. Il. α, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Ab Heſiodo quoque epitheton hoc tribuitur viris eximiis & qui diis æquiparandi videntur.

C. Θεοεπής, ἐκ θεῶν ἐπόμενοι ἢ λεγόμενοι, Heſych.

C. Θεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo immolatus, Diis ſacrificatus. Et θεόθυτα apud Heſych. ἱερόθυτα. Et apud Poll. θεόθυτα κρέα, eadem quæ τὰ ἐκ τῶν ἱερείων.

C. Θεοκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui Deum ſeu res diuinas cauponatur, Qui Deum & res diuinas quæſtui habet, ſeu (vt Bud. interpr.) Sacrilegus nundinator. Sic appellat Gregor. 160, eos quos Dominus eiicit è templo. μετὰ τὸ διδάξαι ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς θεοκαπήλους ἀπήλασεν. vt χριστοκάπηλος pag. 177, & χριστέμπορος, & ἱερέμπορος, Diuinarum rerum nundinator, Sacrilegus inſtitor. B. ‖ Θεοκάπηλοι dicuntur etiam (vt vulg. lex. tradunt) οἱ αἱρετικοὶ, ὡς παραμιγνύντες ταῖς ἑαυτῶν διδασκαλίαις τοῖς ὀρθοφρόσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, hæretici, qui aliena veræ religioni admiſcent.

C. Θεόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vocatus. Nonn. Item, In quo Deus inuocatur, vt θεόκλητος ναός, & θεόκλητος βωμός. Item θεόκλητον μέλαθρον, ædes in qua Deus inuocatur, Templum. ET Θεοκλήμενος pro eodem, in v. l.

C. Θεόκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Suida exponitur θεόπνευς. AT Θεοκλυτέω, ῶ, F. ήσω, Deum ſeu à Deo audio. θεοῦ ἀκούω, Heſych. Et θεοκλυτούμενοι dicuntur Vates ſeu diuini, quibus numẽ aliquod familiare eſt, quique (vt de Heleno Homerus dicit) θεῶν ὄπ' ἀκούουσι. Plutarch. De Socr. dæmonio, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος. quorum è numero dicit fuiſſe Hermodorum Clazomenium, cuius anima relicto prorſus corpore, dies noctéſque huc illuc errabat, & reuerſa, multa è longinquo annũtiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. ‖ Item, Deum inuoco, Dei opem imploro. factum vocabulum ex Homerico illo, Κλῦθί μευ. Erit itaque propriè, Deum inuoco vt preces meas exaudiat. Synesius epiſtola 4, pag. 8, ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο, τῶν φιλτάτων ὑπομιμνήσκοντο, deûm fidem implorabant, impendente videlicet periculo. Ælianus apud Suidam, θεοκλυτοῦσαι καὶ μυείας θρᾶς Ἐφεσίοις ἐπαρωδοῦν. Ibidem, καταφυγοῦσαι ἐπὶ τῆς Ἄρτεμιν θεοκλυτοῦσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι, deæ fidem auxiliúmque implorantes. Interdum caſus additur, accuſatiuus nimirum perſonæ, & tunc ſimpliciter ponitur pro ἐπικαλοῦμαι, Inuoco. vt θεοκλυτεῖν Κυρῖνον apud Plutarchum, Inuocare Quirinum. Et apud Suidam, μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκοιδὰς τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεούς. Conſtruitur etiã cum accuſatiuo rei, ſine caſu perſonæ, ſignificátque A Deo peto. Plutarchus Ariſtide, pag. 105, ταῦτα θεοκλυτοῦντος τοῦ Παυσανίου, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον. de quo paulo antè dicit, βλέπων πρὸς τὸ Ἡραῖον τὴν ὄψιν δεδακρυμένος, καὶ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν εὔξατο Κιθαιρωνίᾳ Ἥρᾳ. Hæc à diis precante Pauſania, vel q. d. Obſecrante Pauſania deos vt has ſuas preces audirent. VNDE Θεοκλύτησις, εως, ἡ, Deorum imploratio ſeu inuocatio. ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλυτήσεις ἐγένοντο κατ' αὐτοῦ, apud Suidam ex anonymo autore. Notandum verò, vocabulum hoc, vt & præcedens, apud recentiores eſſe vſitatius.

C. Θεόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo elaboratus, Diuinus.

C. Θεόκολος, Sacerdos. ἱέρεια. Heſych.

C. Θεοκρατία, ας, ἡ, Dei Imperium. Sic Ioſephus appellat imperium Iudæorum ſub Moſe, in libro contra Apionem, p. 21, teſte B.

C. Θεόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino iudicio electus. Budæus ex Dionyſio 162.

C. Θεόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo conditus, A Deo creatus.

C. Θεόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numine afflatus. ἔνθεος, ὑπὸ θεοῦ συσχεθείς, vt Suidas exponit. idem ferè quod κάτοχος. Apoſtolis hoc epithetũ tribuitur à Dionyſio Areop. Spiritu ſancto afflatis, quippe qui à Deo quaſi occupati, ipſius inſtinctu agerent & loquerentur. Plut. ad Colot. περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui diuino quodã inſtinctu ad virtutis ſtudium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. Vnde Plutarchus De Herodoto ſcribit, λέγομεν & ἐπαινοῦσι hiſtorici non eſſe εἰ θαυμαστὸν προσποιούμενον ἄγαν ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, οὐδὲ θεόληπτον προσεῖπον, ἢ θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν. ET Θεοληψία, ας, ἡ, Quum quis numine afflatus eſt, Numinis afflatus ſeu inſtinctus: paſſiuè accipiendo.

C. Θεολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui de Deo diiſve loquitur aut diſſerit, aut de rebus diuinis, Rerum diuinarum conſultus. Plutarchus De def. orac. πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. Vtitur hoc vocabulo etiam Cicero lib. 3 De natura deorũ, Ioues tres numerant ii qui theologi nominantur. hoc eſt (vt Alex. Aphrod. apud Ariſtotelem docet) qui ſcientiam de diis ſe edocturos profitebantur, vt Heſiod. Homerus, Orpheus qui Theogoniam ſcripſit. VNDE Θεολογία, ας, ἡ, Sermo aut diſſertatio de Deo rebúſve diuinis. Plato lib. 2, Polit. οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἶεν; Quam theologiam ſiue θεολογεῖν παραδιδόναι, duplicem facit Dionyſius, τὴν μὲν ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δὲ ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν· καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν. ET Θεολογικός, ή, όν, Pertinens ad eos qui de Deo rebúſue diuinis agunt, Theologicus. vt θεολογικὴ ἐπιστήμη apud Ariſtotelem Methaphyſ. lib. 10, cap. 6, pag. 86, Scientia quæ eorum eſt qui de rebus diuinis diſſerunt: quam præſtantiſſimam τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν eſſe tradit. Θεολογικός apud Naz. exponitur etiam Theologiæ peritus, Theologiæ deditus. ET Θεολογέω, ῶ, De Deo loquor, De rebus diuinis diſſero. Vel Theologicè diſputo, Diſſero aut explico aut commentor more eorum qui rerum diuinarum ſcientiam profitentur. Ariſtoteles De mundo, λέγωμεν δὴ ἡμεῖς καὶ καθ' ὅσον ἐφικτὸν, θεολογοῦμεν περὶ τούτων συμπάντων, ὡς ἑκάστου φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως, dicere ipſi aggrediamur de diis omnibus vniuerſim collectis, quámque fieri poteſt maximè theologica commentatione ediſſerere, quænam ſit horum cuiuſq; natura: Vel philoſophari, vt Bud. interpr. Areopag. θεολογεῖν τὰ περὶ τελετάς, theologicè explicare ac commentari. Et de Luca, θεολογεῖν τὴν ἱερὰς οἰκονομίας μυστήριον. Et θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Ieſum aſſerere & prædicare, Bud. interpr. Inuenitur & paſſiuum θεολογοῦμαι. Plutarchus De defectu oracul. τούτοις μὲν οὖν ὅμοια πολλὰ λαβεῖν ἐστὶν ἐκ τῶν θεολογουμένων, ex iis quæ de diis ferũtur. Item in altera ſignificatione apud eundem, καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, theologicè ediſſeritur ſeu explicatur. Sic & θεολογούμεναι τελεταί apud Dionyſium. Sunt enim θεολογούμενα (vt Budæus interpretatur) Theologicè diſputata, Theologicè explicata. Citat etiam Sueton. in Auguſto, Aſclepiadis Mendetis θεολογουμένων libros.

C. Θεομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deorum inſtinctu furens, Cui à diis furor immiſſus eſt. Euripides de Oreſte.

C. Θεόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, Qui Dei inſtinctu vaticinatur. Plato Apologia, θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ ἐν θουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι.

C. Θεομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnãs. Act. Apoſt. cap. 5, μή ποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε. VNDE Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna. ET Θεομαχέω, ῶ, Cum Deo pugno, Deo repugno. Plutarch. ἐξὸν σοι μὴ θεομαχοῦντι, μετ' ἐμοῦ δὲ ταττομένῳ, τῆς Ἑλλάδος μοναρχεῖν. Act. Apoſt. cap. 23, εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν, cum Deo ne pugnemus.

C. Θεομηνία,ας,ἡ, Ira diuina, Ira dei ſeu deorum.

C. Θεόμητις,εως,ὁ καὶ ἡ, Diuina ſapiens, Diuina conſulens. Nonn. Καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὴν γινώσκετε φωνήν; Apud Suidam ponitur datiuo caſu θεόμητι, exponitúrque θεόφρονι, θεοβούλῳ. VNDE Θεομητέω,ῶ, Diuina ſapio, Diuino ſpiritu agor. A quo eſt θεομητεῖ apud Heſych. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ.

Θεομιμησία,ας,ἡ, Imitatio Dei. ET Θεομίμητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad imitationem Dei factus, aut inſtitutus. Vtrũque frequens apud Areop. Vide θεοπαράδοτος. VNDE Θεομιμήτως, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, vt ἰσαγγέλως. Bud. ex Areopag.

Θεομισής,έος,ὁ καὶ ἡ, Deo inuiſus, Deo odioſus, Deo ſeu diis exoſus. Vel, Deo non placens: cui opponitur θεοφιλής: quo modo Bud. apud Platonem De leg. pag. 298 accipit, μηδαμῶς ὅσια, θεομισῆ δὲ καὶ αἰσχρὰ ἄγαν. ſed & ibi poſſumus interpretari, Diis exoſa, Diis odioſa. Apud eundem, ὁ μὲν, θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ, θεομισής. Ariſtoph. Auibus, ἀεὶ ὄντα θεομισῆ ἔφυς, id eſt θεοστυγῆ, Deo ſeu diis exoſus. Syneſ. ep. 44, ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θεομισής, quòd non alia morum conditio vſque adeo inuiſa Deo eſt. ‖ At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exoſus, Deum peroſus, Qui Deum odit, quam differentiam poſt Ariſtoph. ſcholiaſten tradit etiam Suidas.

Θεόμορος, apud Heſych. σώφρων.

Θεοξένια,τά, Feſtum ſolenne in omnium communiter deorum honorem inſtitutum. Plut. ἀναμνήσθητι δὲ καὶ τῶν ἔναγχος τῶν θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους. Et apud Athen. lib. 9, παρὰ Δελφοῖς τῇ θυσίᾳ τῶν θεοξενίων.

Θεόπαις,αιδος, ὁ καὶ ἡ, Diuina ſoboles, Deo natus. In Epigr. θεόπαις Βαβυλών, diuina Babylon. Et apud Athen. lib. 7, ex Archeſtrato, Κεστρέα τὸν κέφαλον, καὶ τὸν θεόπαιδα λάβρακα. In quibus locis impropriè hoc vocabulum vſurpatum eſt. Θεόπαις dicitur etiã Maria virgo, Chriſti mater, à Nonno, vt habent v. l.

Θεοπαράδοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Diuinitus traditus. Dionyſius vbique euangelia vocat θεοπαράδοτα λόγια. Et θεοπαράδοτος καὶ θεομίμητος πολιτεία apud eundem, Vita à Chriſto præmonſtrata, B.

Θεοπειθής,έος,ὁ καὶ ἡ, Deo obediens. Nonn.

Θεοπεμπέω, Numine afflatus ſum. ἐνθουσιῶ, Heſych. AT Θεόπεμπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo miſſus. Ariſtot. Ethic. 1, cap. 9, de beatitudine, εἰ μὴ θεόπεμπτός ἐστιν, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν καί τινα μάθησιν ἢ ἄσκησιν παραγίνεται, τῶν θειοτάτων εἶ. Dionyſ. Longinus, θεόπεμπτά τινα δωρήματα: quibus opponit ἀνθρώπινα.

Θεοπλάστης,ου,ὁ, Dei ſeu deorum (hoc eſt imaginum Dei deorúmve) fictor. idem quod ἀγαλματοποιὸς ſiue ἀγαλματουργὸς, & ſequens θεοποιός, teſte Polluce. Vtitur autẽ eo Ariſtoph. ‖ Θεοπλάστης dicitur etiam ipſe Deus rerum omnium fictor & creator. Philo De mundo, πατέρα μὲν καὶ ποιητὴν καὶ δημιουργὸν, τὸν θεοπλάστην ἐκεῖνον, diuinum illum fictorem. VNDE Θεοπλαστέω,ῶ, Deum fingo. Philo De vita Moſis lib. 3, θεοπλαστοῦσι τῷ λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς ἀντίμιμον οὐρανοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitãt Ægyptii.

Θεόπνευστος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo inſpiratus. Phocylid. Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος. 2 Timoth. 3, γραφὴ θεόπνευστος.

Θεοποιός,οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui deos ſiue deorum imagines fabricatur. idem quod θεοπλάστης, vt docet Pollux. Et θεοποιὸς τέχνη in vulg. lex. Ars deorum fabricatrix. VNDE Θεοποιΐα,ας,ἡ, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. ET Θεοποιέω,ῶ, Deum ſeu deos facio. Luc. in Scytha. Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, deos facere ex Scythis, In deorum numerũ referre, i. ἀπαθανατίζειν, vt paulo antè loquitur. Apud eũdẽ θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, Ex ventre deum ſibi facere, Vẽtrẽ Dei loco habere, ſeu ſeruire ei vt deo. Theodorit. in Eccleſ. hiſt. μάγους δὲ καλοῦσι οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας. Heraclitus Hermodoro, de Hercule loquẽs, ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία καλοκαγαθία καὶ ἔργων τὰ γενναιότατα, Quid inter diuos eum retulit? Apud Naziãzenum quoque τὸ πνεῦμα ἅγιον dicitur θεοποιοῦν, deos faciens, ſeu diuinos homines faciens. VNDE Θεοποιητικός,

A οῦ,ὁ, Qui deos ſiue deorum ſimulacra facere poteſt. vt θεοποιητικὴ ſub. τέχνη, Ars deorũ fabricatrix, Ars cõficiẽdi deorum ſimulacra, ἀγαλματουργικὴ ſiue ἀγαλματοποιητική. Poll.

C. Θεοπολέω,ῶ, Deos fingo: vt ὀνειροπολῶ. Budæus ex Plat. lib. 10 De legib. in fine. Niſi quis idem eſſe velit quod θεωπολέω.

C. Θεοπρεπής,έος,ὁ καὶ ἡ, Deum ſeu deos decens, Deo conueniens. Nazianz. θεοπρεπεστέρας φωνάς, Deo magis conuenientes voces, Voces quæ diuinam maieſtatem magis deceant. Plutarch. Ad præf. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, heroicam & quæ deos deceat. Et neutro genere τὸ θεοπρεπὲς ſubſtantiuè pro Diuinum decus, Diuina maieſtas. Philo De vita Moſis libro 2, πάντως, ὡς ἔοικε, τὸ σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς αὐτῶν ἐκπεπληκότων, diuinam quandam earum maieſtatem. VNDE Θεοπρεπῶς, Ita vt Deum vel deos decet, Diuinè. Luc. θεοπρεπῶς ἐσταλμένος. Nazianz. 7, ἀμφότερα γὰρ ταῦτα θεοπρεπῶς νοητέον. Apud Areopag. θεοπρεπῶς, Diuinè, vt ἀγαθοπρεπῶς, Benignè. Budæus.

C C. Θεοπρόπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Deum decens. Ex Epigr. ‖ Θεοπρόπος eſt ſæpius Vates, Diuinus. idẽ quod μάντις, vt Euſtath. annotat, dictum eſſe volens θεοπρόπον quaſi θεοῖς πρέποντα vel θεοῖς προλέγοντα. Il. μ, θεοπρόπος ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων. Il. ν, Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής. vbi idẽ Euſt. docet θεοπρόπος eſſe generale, ſicut μάντις: vt θεοπρόπος οἰωνιστὴς ſit μάντις οἰωνοπόλος, vates auguriorum peritus. ‖ Item, Qui vadit ad oraculum petendum, Bud. Qui oraculum conſulit. qui alio nomine θεωρὸς dicitur. Herodot. lib. 1, πέμψαντες θεοπρόπους, mittẽtes
D qui oraculum conſulerent. Idem eodem libro, θεοπρόπους ἐς χρηστήριον διαπέμψας, mittens qui oracula ſcitarentur. Plutarchus Cimone, pag. 162, οὐδὲ χρησμὸν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐξήνεγκεν, ἀλλ' ἅμα τῷ προσελθεῖν ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους. Idem in Fabio, εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρόπος, Delphos miſſus eſt ad petendum oraculum. Idem Romulo, ἀποστεῖλαι θεοπρόπους εἰς Δελφούς. VNDE Θεοπροπία,ας,ἡ, ET Θεοπρόπιον,ου,τό, Oraculum, Vaticinium. idem quod μάντευμα, ſeu λόγιον. Il. π, Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, effugis oraculum. Et paulo pòſt eodem ſenſu, Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥν τινα εἰδῶ. Il. α, Ἀμμὶ δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπρόπια Ἑκάτοιο, expone nobis Apollinis oracula. Et Δαναοῖσι θεοπρόπια ἀναφαίνεις, oracula edis, Oracula reddis. Ibidẽ, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα, Ede oraculũ ſeu effare, Funde oraculum. ET Θεοπροπέω,ῶ, Oracula expono, Oracula fundo, Vaticinor. Il. α, Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, Vaticinans, Prædicens.

C. Θεορρήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui diuina loquitur, ſeu Diuina loquutus, vt Budæus apud Damaſcenum interpr. ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θεορρήμων Γρηγόριος. Idem eſt quod θεηγόρος. VNDE Θεορρημοσύνη,ης,ἡ, Inſtitutio diuina, ſeu θεία διδασκαλία, κατήχησις: vt Suid. exponit apud quẽ vnico ρ ſcribitur θεορημοσύνη.

C. Θεόρρυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo profluens: vel, A Ioue fuſus, aut profluẽs. vt θεόρρυτος ὄμβρος, id eſt Διὸς ὄμβρος, vt cum Homero Heſiodus loquitur.

C. Θεοσεβής,έος,ὁ καὶ ἡ, Pius, Qui deum piè colit, Religioſus. ζῶον τὸ θεοσεβέστατον, Animal quod eſt ad cultum deorum aptiſſimum, Cicero apud Platonem, pag. 32 Lex. Cic. VNDE Θεοσεβῶς, Piè, Religioſè, More eorum qui Deum colunt. ET Θεοσέβεια,ας,ἡ, Dei cultus, Cultus diuinus. Auguſtinus in Enchiridio, cap. 2, de loco illo in libro Iob, Pietas eſt ſapientia: Si quæras (inquit) quam dixerit eo loco pietatem, diſtinctius in Græco reperies θεοσέβειαν, qui eſt Dei cultus. Dicitur enim Græcè Pietas, & aliter idem εὐσέβεια: quo nomine ſignificatur Bonus cultus. Hæc ibi. ET Θεοσεβέω,ῶ, Deum colo. apud Chryſoſtomum opponitur τῷ εἰδωλολατρέω, vt teſtatur B.

H C. Θεόσεπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Dei inſtar colendus, Diuino honore colendus, Venerabilis, Venerandus. Ariſtoph. Neb. de voce tonitrui, θεοσέπτου ἠχῆ φωνῆς, ſacram vocem ſeu diuinam vocem. Et apud Suidam ex eodem, βροντῆς μυκωμένης θεοσέπτου, Venerandi fulminis ſeu A Deo immiſſi, vt θεία νόσος apud Soph. AT Θεοσέπτωρ,ορος,ὁ,

Dei cultor.Eurip. A

C.Θεοσημεία,ας,ἡ, Signum diuinitus editum, Miraculum. vt Διοσημεία.idem quod θαῦμα & θεουργία,teſte Bud.qui ex Damaſceno citat, & Areop. Apud Damaſcenum de Apoſtolis,τῷ παναγίῳ ἐφοδιασθέντες πνεύματι,καὶ τῇ αὐτοῦ δυνάμει θεοσημείας ἐργασάμενοι,Signa diuina,Miracula diuina. ‖A Suida exponitur ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία, Oraculū diuinum.

C.Θεόσοφος,ου,ὁ καὶ ἡ,Rerum diuinarum conſultus, In diuinis peritus. Apud Areopagitam idem eſt qui theologus,hoc eſt propheta,vt Budæus annotat: ſeu(vt alibi exponit)Theologus rectè ſentiens. Areopag.De diuinis nominibus, ὅταν αὐτὴν τὴν πάντων αἰτίαν οἱ θεόσοφοι πολυωνύμως ἐκ πάντων τῶν αἰτιατῶν ὑμνοῦσιν ὡς ἀγαθόν,ὡς καλόν,ὡς σοφόν. Item θεόσοφοι apud eundē,Homines ſpiritu diuino correpti,Spiritales.B. VNDE Θεοσοφία,ας,ἡ, Rerum diuinarum ſcientia. Apud Areopag.191,pro religione Chriſtiana accipi docet Bud. B

C.Θεοστιβής,έος,ὁ καὶ ἡ,A Deo calcatus aut calcādus.Naz.in orat.in ſacrū paſcha,ὁ μὲν τῆς ἁγίας γῆς καὶ θεοστιβοῦς ψαύειν μέλλων,τὰ ὑποδήματα λυέσθω,calceamenta ſoluat qui ſanctam & diuini tramitis terram calcaturus eſt.

C.Θεόστοργος,ου,ὁ καὶ ἡ,Dei amans.Nonn.

C.Θεοστυγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Deo exoſus, Deo odioſus.idem quod θεομισής.Item Deum exoſus,Deum peroſus,Qui Deum odit.Vtraque ſignificatio ponitur à Suida : at in poſteriori ab Apoſtolo hoc vocabulum accipi tradit,videlicet θεοστυγεῖς pro οἱ μισοῦντες τὸν θεόν,Dei oſores. VNDE θεοστυγία,ας,ἡ,Odium Dei.

C.Θεοσυλής,Sacrilegus,Qui res Deo dicatas furatur.Suidas ex anonymo quodam,ὁ δὲ, θεοσυλὴς γενόμενος,καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἱδρύσεων ἀνασπάσαι.

C.Θεοτέρατος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo prodigioſè proficiſcens, vt θεοτεράτοι πλάναι, errores qui prodigioſè & miraculoſè à Deo immittuntur. In quo vocabulo dithyrambicam eſſe compoſitionem annotat Demetr. Phaler. ſicut & in δορύπυρος,hîc,ἄστρων δορύπυρον στρατόν. D

C. Θεοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

C.Θεότευκτος,ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo fabrefactus, A Deo fabricatus.

C.Θεοτίμητος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo honoratus, vel Diuino honore afficiendus, Venerandus.θεότιμος. E

C.Θεοτόκος,ου,ἡ, Quæ Deum peperit, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum.At Θεότοκος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo natus.

C.Θεοτυπία,ας,ἡ,Conformatio Dei.B.ex Areop.

C.Θεοφάνεια,ας,ἡ,Apparitio Dei,qua videlicet Deus hominibus miraculoſè apparet, ſeu qua Deus hominibus ſe conſpiciēdum præbet. Greg. σὺν ταῖς Μωσέως θεοφανείαις ἠξιωμένος.Qua in ſignif.ſcribitur ET Θεοφανία. B.enim apud Dionyſ.θεοφανίαι interpretatur Apparitiones diuinæ, vt transfiguratio. Pars etiā eſt doctrinæ diuinæ,vt θεουργία, apud eundem Dionyſ.141, teſte eodem Bud. AT Θεοφάνεια,τὰ, SIVE Θεοφανίαι,αἱ,Feſtum ſolenne quod eo die celebratur quo Deus hominibus apparuit.Pollux lib.1, titulo περὶ καιρῶν ἑορτασίμων,Καιροὶ δὲ ἱεροὶ,πανηγύρεις,ἑορταὶ,ἱερομηνίαι,θεοφάνεια, θεοξένια. Herodotus lib.1,de cratere argenteo,qui amphoras ſexaginta capiebat,Delphis à Crœſo dicato, ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίοισι. Apud Chriſtianos autē θεοφάνεια ſiue θεοφανίαι dicitur Feſtum quod die natali Ieſu Chriſti celebratur,quòd eo die natus hominibus ſeſe conſpiciendum in corpore humano dederit. γενέθλια alio nomine appellant. Ex Naz. θεοφάνεια εἴτ' οὖν γενέθλια ἡ πανήγυρις Χριστοῦ. F G

C.Θεόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo declaratus aut manifeſtatus. Metrodorus apud Plutarchum ad Colot. ἀπομακαρίζοντας ἐκ τοῦ χαμαὶ βίου εἰς τὰ Ἐπικούρου ὡς ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια, ad ſacra & à Deo hominibus declarata Epicuri orgia. AT Θεοφάντωρ, ορος,ὁ, Sacerdos, vel Theologus.θεοφάντορας Heſychius exponit ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένους θεολόγους. H

C.Θεόφατος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus.θεόφατα apud Heſychium ſunt ἐκ θεοῦ σημαινόμενα. ET Θεοφατίζω,F.ίσω,Ex Deo loquor, Vaticinor. μαντεύομαι,Heſych.Item θεολογῶ,apud eundem.

C.Θεοφιλής,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui à Deo amatur,Deo charus. Plato De rep.lib.2, οὐδεὶς τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θεοφιλής, Amentium inſanientiúmque nullus Deo dilectus eſt. Philo De vita Moſis lib.3,πυγαροῦ μετ' ὀλίγων [illegible] φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο,& Dei diligens & Deo dilectus.Plutarchus De Socr.ἀνθρώποις θείοις καὶ θεοφιλέσι. Iſocrates,τὸν ἐνθάδε βίον ἀτυχέστερον καὶ θεοφιλέστερον ἐκείνων διαβεβιωκε.Et θεοφιλέστατον θεῖον apud Plutarchum. ‖Θεοφιλὲς etiam dicitur quod fauore diuini numinis alicui contingit. Plutarchus De puer.educ. εὐδαίμων μὲν οὖν καὶ θεοφιλὲς εἴτῳ ταῦτα πάντα θεῶν τις ἀπέδωκε,Non ſine diuino quodam fauore hominibus iſta euenire omnia ſolent.Sic apud Xenophōtem in Apol.Socr.ἐμοὶ δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. AT Θεόφιλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Dei amans, ſeu Amicus Dei. ET Θεοφιλία,Amor Dei, ſeu Amicitia cum Deo. Vnde pro familiaritate cum Deo ponitur ab Areopag.loquente de Moſe, vt annotat Bud.

C.Θεόφοβος,ου,ὁ καὶ ἡ,Dei timens.θεοσεβής,Heſych.

C.Θεοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Deum ferens. θεοφόρα ὀνόματα apud Athenæum lib.11,dicuntur nomina quæ à diis deſumpta alicui indita ſunt, ſeu quæ à deorū nominibus accepta aliquis fert:vt Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus,Dionyſius,& ſimilia. At Θεόφορος, ου,ὁ καὶ ἡ,Qui diuino motu fertur, Qui diuino ſpiritu agitur, Numine afflatus.idē quod θεόληπτος & ἔνθεος.Damaſc.ὁ ἱερὸς Ἀθανάσιος,Βασίλειός τε καὶ Γρηγόριος,καὶ πᾶς ὁ τῶν θεοφόρων πατέρων χορὸς, patrum qui diuino ſpiritu afflati fuerunt,ſeu qui diuini ſpiritus inſtinctu loquuti ſunt: velut Apoſtoli,quos Areopag.θεολήπτους appellat. VNDE Θεοφορία,ας,ἡ,Numinis afflatus, paſſiuè accipiendo.Idem quod θεοληψία. ET Θεοφορέομαι,οῦμαι,Diuino numine correptus agor,Diuino ſpiritu feror.Philo De vita Moſis lib.1,ὁ δὲ μεταβαλὼν ἐξαίφνης θεοφορεῖται, repente numine afflatur agitúrque.Ibidem,θεοφορηθεὶς τὴν ἀκρότατον πάσι πεῖραν,numine actus.Et l.3,οὐχ ἐστοχάσατο μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην,Non magis coniectura quàm Dei inſtinctu ſeptimum diem ſanxit.Item,ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, multo magis quàm antea Deo ciente.Accipitur etiam in malam partem vt ἐνθουσιῶ,pro Malo ſeu fanatico ſpiritu agor. VNDE Θεοφόρητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui numine agitur.idem quod θεοφορούμενος & θεόφορος.Plutarchus De diſcer.am.& adul.ἂν σκαιός ἢ δύσκολος ᾖ, μελαγχολικὸν[φησὶν]ἂν ἐκεῖνος δεισιδαίμονα, αὐτὸν θεοφόρητον. ‖Apud Lucianum eſt etiam Deam ferens,vt annotant v.l. AQVO Θεοφορήτως, Numine diuino agente,Diuino inſtinctu.

C.Θεοφραδής,έος,ὁ καὶ ἡ,A Deo pronuntiatus. vt θεοφραδὴς μῦθος,apud Nonn.Verbum Dei,ſeu Verbum diuinum, Quod Dei ore pronuntiatum eſt. VNDE Θεοφραδία, ας,ἡ,Conſiliū diuinū,ſeu Oraculū diuinum. θεοφραδίαις apud Heſych.θεοῦ γνώμαις,λόγοις,λέξεσι. AT Θεοφράδμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui ex Deo loquitur. Philo De vita Moſis lib.3,ἀληθόμαντιν καὶ θεοφράδμονα καὶ μόνον προφητικὸν τῶν ἀδήλων καλοῦντες τὸν προφήτην,Diuinitatis conſultum,vt Turn.interpret.

C.Θεόφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui diuina ſapit. θεῖα φρονῶν, vel θεῖος,vt Heſychius exponit. VNDE Θεοφροσύνη,ης,ἡ, Religio,Pietas,qua diuina ſapimus. Heſych.περὶ τὰ θεῖα διατριβαὶ καὶ οὐ μαντεῖαι.

C.Θεογενής,έος,ὁ καὶ ἡ,A Deo genitus.θεογέννητος.Nonn.

C.Θεηδόχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Dei ſuſceptor.Nonn.Suprà θεουδόχος eadem ſignif.ex eodem Nonno.

C.Θεημάχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cum Deo pugnans,Deo repugnās. idē quod θεομάχος,niſi quod illud poeticū eſt.Epigr.l. 4,Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θεημάχον.Nōn.θεημάχος ἐστὶ γενέθλη. VNDE Θεημαχία,ας,ἡ, Pugna cum Deo, ſeu aduerſus Deum. AT Θεομαχία,Pugna deorum inter ſe,vt quidem Ammon.diſtinguit.

C.Θεηπόλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Dei miniſter. vt θεηπόλος ἀρχή. AT Θεηπολέω,Deorum imagines circunferendo pecunias colligo.θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ ἀργύριον εἰσπραττόμενος. Suid.

C.Θεητόκος,ου,ἡ,Dei genitrix.poeticè pro θεοτόκος.

C.Θεημοιρία, Dei pars,θεοῦ μοῖρα, vt Heſych.exponit:hoc eſt(vt ab eodem declaratur) Primitiæ, vel Caro quæ ſacerdotibus datur quū ſacrificatur. VNDE Θεημοιράζω,Deo munus offero.θεημοιράζειν enim Heſychio eſt

θεαγύρας διαφέρειν.

.Θεοφόρητος, ας, ἡ, idem quod θεοφορία ſeu ἐνθουσιασμός. Apud Suidam, ἄχεια δ' αὐτοῦ ἔψυχθη χαλεπῆς πνεύματα θεοφορίας. A

.Θεαγωγία, ας, ἡ, Deorum ſeu ſuperorum euocatio, vt apud Naz. 6. exponitur, ὅσα περὶ μαντείας, θεαγωγίας, ψυχαγωγίας, ἄστρων δυνάμεως, περαίνονται.

.Θεανδρικός, ού, ὁ, q.d. Deiuirilis. Areopag. de Chriſto, ἄχρι σταυροῦ, καὶ θανάτου μετὰ θεανδρικῆς ἀναμαρτησίας ἐληλυθώς. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem, & Damaſcenum, pag. 92. B

.Θεάνθρωπος, ου, ὁ, Qui Deus ſimul & homo eſt. Epithetõ Chriſti.

.Θεάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo placens. Damaſc. 121, ταῖς θεαρέστοις ὡραΐζεται πράξεσι. VNDE Θεαρέστως, aduerbiũ, ſicut Deo placet. Cyrillus, θεαρέστως βιῶσαι. i. Ex præſcripto diuino, B. interpr. Vtitur & Arethas ſæpe hoc vocabulo.

Θεαρχία, ας, ἡ, Suprema diuinitas, Deus ſupremus, ad quem omnia referuntur. Vocabulum frequens apud Areopag. Quare ſic dicatur vide pag. 137, 145, 218. Bud. C
VNDE Θεαρχικός, ού, ὁ, Qui ſupremæ diuinitatis eſt, ſeu Qui ſummi Dei eſt, Diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα Areop. pag. 112. Ibidem Chriſtum θεαρχικὸν ἱεροτελεστὴν vocat: & θεαρχικὴν πρόνοιαν 144. Apud eundem αἱ οὐράνιαι διακοσμήσεις ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος μυούμεναι καὶ ἐλλαμπόμεναι.

.Θεηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuina loquens, (ſeu vt Bud. exp.) Digna Deo loquens, Vates, Propheta. Damaſc. 37, ὁ θεηγόρος Δαβίδ. & alibi itidẽ. Alicubi pro theologo vel diuino, vt ὥς φησιν ὁ θεηγόρος Γρηγόριος. Idem 83, κατὰ τοὺς θεηγόρους πατέρας. Areop. θεολήπτους, & idem Damaſc. θεοφόρους Apoſtolos & Patres appellant. D

.Θεήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inuectus, A Deo impulſus. vt ξυμφορὰ θεήλατος, ira cælitum inuectum malum, vt Cicero apud Eurip. p. 108 Lex. Cic. interpr. Philo De vita Moſis lib. 1, τότε δὲ καὶ θεήλατος ἦν ἡ προσβολή, tum verò clades iſta diuinitus inuehebatur. Eodem lib. ἀλλὰ ταῖς θεηλάτοις κακοῖς [ἐχρῆτο,] λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, malis illis quæ diuinitus inferuntur. Theod. lib. 3 Hiſt. Eccleſ. θεηλάτους πληγὰς ἐπήγαγεν [ὁ Χριστός.] Idem, ὁ δὲ Φῆλιξ ἐξαπίνης θεήλατον καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, à Deo immiſſum & incitatum, vt Bud. vertit. Idem ſcribit θεήλατος in Hiſt. eccleſ. ſæpe dici de Iuliano, pro A Deo agitatus. Apud Damaſcenum autem 73, θεήλατος ἀπειλὴ pro prodigio minaci poſitum ſibi videri annotat.

.Θεοινος, ου, ὁ, Deus vini. Bacchus, vt ſcribit Suid. ET Θεοίνιος θεὸς apud Heſych. itidem Bacchus. AT Θεοίνια, Sacrificium quod Athenis Baccho fiebat, Heſych. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἔθυον, Suid.

.Θεόπτης, ου, ὁ, Qui Deum cernit. vt αὐτόπτης. Dionyſ. Areop. VNDE Θεοπτία, ας, ἡ, Diuina viſio. θεία ὀπτασία, vt Suidas exponit: θεοφάνεια, θεία θεωρία, vt Heſych. Dicitur vt ἀγαθοπτία. Dionyſ. Et ſchol. apud eum, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θεοπτίας ἀπολείπεται. ET Θεοπτικός, ού, ὁ, vocatur ordo ſacerdotalis apud Dionyſ. περὶ τῶν ἱεραρχικῶν πλειώσεων, de epiſcopis, τούτων οὖν εἰσὶ τῶν πρώτως θεοπτικῶν, τὸ τοῖς δευτέροις ἀφθόνως ἐν συμμετρίᾳ τῇ κατ' αὐτοὺς ἀποδεῖξαι τὰ περὶ αὐτῶν ἱερῶς ἐποπτευθέντα θεῖα θεάματα. Idem, ἡ θεία τῶν ἱεραρχικῶν τάξις πρώτη μέν ἐστι τῶν θεοπτικῶν τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή. Apud eundem τὸ θεοπτικὸν τῶν σεραφίμ. B. G

.Θεόρτης, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo motus, A Deo impulſus. Æſchyl. Prom. Θεόρτον ἢ βρότειον [γάμον γαμεῖ ὁ Ζεύς;] Deæne alicuius aut mortalis amore motus vxorẽ ducet Iupiter? Eodem ſeſe ſu in principio dicit θεόσσυτος ἢ βρότειος ἀχώ. Cõpoſita autẽ eſt vox hæc ex Homerico illo θεὸς ὦρσε, Il. 1, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνει καὶ θεὸς ὦρσε. Nec verò multùm diuerſa ſignificatio eſt eius quod paulo antè præcedit, θεήλατος.

C.Θεουργία, ας, ἡ, Opus diuinum, vt ea quæ continentur in libris Moſis. Dionyſ. pag. 127. Operatio Chriſti, eidẽ pag. 88. Miracula Chriſti, eidem 122 127. & ἐνανθρώπησις 117. Beneficia Dei in genus humanum collata, 117. Hæc H Bud. in lex. In comm. quoque θεουργίας vocari ſcribit opera Seruatoris quæ diuinitatem eius ſignificabant, vt contra naturæ leges & ſupra vim eius edita. τῆς τῶν ἱερωτάτων θεουργιῶν μνήμης ἀνανεουμένης ἀεὶ ταῖς ἱεραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἱερουργίαις. Duo enim illa monumẽta operũ Seruatoris Eccleſia celebrat & frequentat, ſacroſanctæ victimæ commemorationem, & Euangelii recitationem. Schol. Dionyſii, τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν vocatam eſſe dicit θεολογίαν: καινὴν autem, θεουργίαν, propter Chriſti opera miraculorum plena. ἔστι δὲ (inquit Dionyſ.) τῆς θεολογίας ἡ θεουργία συγκεφαλαίωσις, id eſt nouum teſtamẽtum. Bud. || Θεουργία pro magiæ ſpecie ab Auguſtino accipitur, ex Porphyrio Platonico, lib. 10 De ciuitate Dei. B. VNDE Θεουργικός, ού, ὁ, Cui deos faciendi vis ineſt. θεουργία & θεουργικὴ δύναμις & θεουργικὴ ἐπιστήμη (inquit Bud.) à Dionyſ. dicitur ἡ θεοὺς ἀπεργαζομένη, vt vbi de primis & ſummis beatarum mentium ordinibus loquitur, κοινωνοῦσι κατὰ τὸ αὐτοῖς ἐφικτὸν ἐν πρωτουργῷ δυνάμει ταῖς θεουργικαῖς αὐτοῦ καὶ φιλανθρώποις ἀρεταῖς. Ibidem, τὴν θεουργικὴν ὁμοίωσιν dixit, ὅτι ἐργάζεται θεοὺς τοὺς πρὸς τὸν κύριον καὶ ὅσοι γε ὁμοιωμένους. Et rurſus, ἐκ διδάσκειν τὰς θεουργικὰς ἐπιστήμας. Idem Dionyſ. 88, opera Chriſti ſic vocat. Θεουργικὴ ἐπιστήμη Budæus apud eundem Dionyſium in principio Eccleſ. hier. interpretatur, Sacerdotalis, Pontificia. Et θεουργικὸν μύρον, Sanctificum, Dionyſ. 115.

C.Θεωνυμίαι, αἱ, Diuinæ appellationes. Areopagita pag. 140, & 193. vt iuſtitia, veritas, ſapientia, verbum, & reliqua. Bud.

C.Θέσκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo ſimilis. idem quod θεοείκελος, ex eòque factum per ſyncopen & epentheſin τοῦ σ, vt tradunt grammatici. θέσκελος ὀμφή, diuina vox, Nonno. At Iliad. γ, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Euſtathius vult eſſe non θεοείκελα, ſed θεοκέλευστα vt ſit à θεὸς & κέλομαι, i. κελεύομαι, A Deo iuſſus, Qui Dei iuſſu fit. Θέσκελον aduerbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, id eſt Mirum in modum, & q. d. Diuinũ in modum. Il. ψ, ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

C.Θέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino ore pronuntiatus, vel Diuino conſilio euenieus, Fatalis. Homerus Iliad. ζ, ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι, ita diuino conſilio viſum eſt: hoc eſt Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, vt Euſtathius exponit. Odyſſ. δ, Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν, tibi in fatis non eſt. Et θέσφατα plurali numero ſubſtantiuè pro Vaticinia, Oracula, Reſponſa diuina, Fata. Odyſſ. ν, Ἢ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει Πατρὸς ἐμοῦ ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι Ἡμῖν, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater meus olim diuino ſpiritu prædicebat. VNDE Ἀθέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Inenarrabilis. Heſiodus Ergois β, Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, inenarrabilem hymnum. Iliad. γ, ἀθέσφατος ὄμβρος, Inenarrabilis imber, Immenſus. Odyſſ. λ, ἀθέσφατος οἶνος, de nimio potu. Item ἀθέσφατος σῖτος de copioſo frumento. Et ἀθέσφατοι βόες, Od. υ, de bobus quarũ maximus numerus eſſet & vix enarrabilis. Et ἀθέσφατοι νύκτες, Odyſſ. ο, de noctibus longiſſimis. Et ἀθέσφατον aduerbialiter, pro Ita vt vix dici poſſit, Mirum in modum. Volunt enim ἀθέσφατον dici quaſi οὐδὲ θεὸς ἂν φαίη σε διὰ ὑπερβολήν.

C.Ἀγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquus Deo. Homerus Odyſſ. ε, Φαιήκων εἰς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν, qui propinqui diis ſunt: vel cognatione, quòd Phæax ex Neptuno ortum trahat: Vel quòd proximè ad deos accedunt hoſpitalitate & reliquis virtutũ generibus. Vnde & Alcinous Odyſſ. η, de ipſis diis ait, Οὔτι κατακρύπτουσιν ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν. Item, Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι, καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς. Heſych. ἀγχίθεον exponit ἰσόθεον, θεῖον.

C.Ἄθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine deo eſt, Impius, Qui Deum eſſe non credit, aut, ſi credat, non colit. Sophocl. Electra, δολερὰς ἀθεωτάτας ματρὸς, de Clytamneſtra. Apud eundem in Trach. μάτηρ ἄθεος de Deianira. Ariſtoph. Pluto, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, improbos & impios. Ab eodẽ in eodem Pluto ἄθεοι & τὰ θεῖα σέβοντες ſibi opponuntur. Philo De vita Moſis lib. 3, κατὰ τῶν ἀθέων καὶ ἀνοσιουργ-

γῶν, in impios & conſceleratos. Lucianus De cal. ἄθεος καὶ ἀνόσιος. Plutarchus de ſuperſtit. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται. Res etiam aliqua ἄθεος dicitur eſſe, hoc eſt Sine Deo, vel Impia. Plutarch. περὶ δεισιδαιμ. loquẽs de eo qui deos vt tyrãnos metuit & fugitat, ποῖ φύγῃ, ποίαν γῆν ἄθεον εὕρῃ, deorum expertem. hoc eſt, vbi dii nulli ſint. Et ἄθεα ὀνόματα apud Athenæum lib. 10, nomina à diis non deſumpta, vt Cleonymus, Plato, Socrates: quibus correſpondent θεοφόρα quæ à deorum nominibus deflexa ſunt, vt Dionyſius, Hermagoras, Hermaphroditus, & quæ eiuſmodi ſunt. Plut. De def. orac. οὐ γὰρ ἄθεον ποιοῦμεν οὐδ᾽ ἄλογον τὴν μαντικήν, non enim diuinationem Deo rationéque ſpoliamus. Ibidem, καταπιμπλαμένων αἰσχρῶν καὶ ἀθέων ἐρωτημάτων, fœdis & impiis oppletam interrogationibus. Idem Ad Colotẽ, ἀνιέρου πόλεως καὶ ἀθέου. Idẽ De ſolertia anim. εἰς ἄθεον καὶ ἄγριον τόπον. Gregor. Φαρισαϊκὴ καὶ ἄθεος διδασκαλία. VNDE Ἀθεότης, ητος, ET Ἀθεΐα, ας, ἡ, Impietas, qua deos eſſe non credimus, aut non colimus. Plut. ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα, tranſilientes videlicet τὴν εὐσέβειαν, quæ media inter hæc duo extrema eſt. Plato epiſt. 7, ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι, delapſus in iniquitatem & impietatem. Greg. Ἐπικούρου τὴν ἀθεΐαν. ET Ἀθεεὶ, Sine Deo, Sine numine diuûm. Odyſſ. σ, Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ᾽ ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει. id eſt, οὐκ ἄνευ θεοῦ, vt ſuprà eum loqui oſtenſum eſt. Pro quo Virg. — non ſine numine diuûm. hoc eſt σὺν θεῷ, vt etiã Homerus & proſæ ſcriptores loquuntur.

C. Ἀντίθεος, Contrarius Deo, Aduerſarius Deo. Quo in ſenſu accipiunt quidam apud Homerum ἀντίθεοι μνηστῆρες. Sic Ἀντίθεοι δόγμα. Ἀντίθεος, idem quod ἰσόθεος, Par Deo, Æquiparandus Deo, Diuinus, Auguſtus. vt ἀντιθέην ἄλοχον dicit Homerus, quaſi Diis æquiparandam virtute, id eſt, Diuina quadam virtute præditam.

C. Ἀπόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine deo eſt, Impius. nam Heſych. apud Soph. Thyeſte, ἀπόθεα exponit ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν.

C. Διθεΐα, ας, ἡ, Duo dii, Duplex numen. Naz. ET Διθεῖται, Qui duos deos ſeu duplex numen ſtatuunt, aut colunt.

C. Δύσθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impius. ἀσεβής, vt ſchol. apud Soph. El. exp. Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ Τέθνηκε; Sed forſan aliquis à θεᾶ deriuare malit, vt δύσθεον μίσημα ſit quod alibi idem Soph. dicit δύσθεατον ὄμμα.

C. Ἔνθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo Deus eſt, ſeu afflatus aut inſtinctus Dei, Diuinus. Dici ſolet de eo in quo numen aliquod eſt, hoc eſt qui numine aliquo afflatus eſt, Qui numine aliquo agitur, vt vates & diuini, Qui recepto furit Deo, vt Seneca loquitur. idem quod θεόληπτος & θεόφορος ſiue θεοφορούμενος ſuprà. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Luc. De ſacrif. loquens de poetis, ὑφ᾽ ὧν [ſ. τῶν μουσῶν] ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν. Sic Ariſtot. Rhet. 3, ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Vtuntur vocabulo hoc apud Latinos, Seneca, Martialis, & item Stat. Sylu. lib. 1, Hic thyrſos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neu. gen. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. Metaph. Luc. in Harmonide, τῆς Φρυγίου [ἁρμονίας] τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. VNDE Ἐνθεάζω, Numine agor, idem quod θεοφοροῦμαι. Luc. σείων ἅμα τὴν κόμην, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τι καὶ ἐνθεάζοντες. Sic alibi de Baccho, ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθεάζων, ebrius & furore correptus fanatico. Plut. Sympoſ. 1, καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Ægin. τινὲς δὲ δοκοῦσιν ὑπό τινων μειζόνων ἐφορᾶσθαι δυνάμεων, καὶ προλέγειν τὰ ἐσόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες, οὓς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι.

A QVO Ἐνθεαστικὸς, οῦ, ὁ, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus. idem quod ἔνθεος. Vel, Qui fanatico furore agi ſolet, Qui numine afflari ſolet. Plato De leg. 3, pag. 120, θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν γένος ὑμνῳδοῦν. ſic Luc. paulo ante dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μουσῶν γενομένους ᾄδειν. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apoſtolis loquens inſpiratis. Pro ἔνθεος autem contractione facta DICITVR Ἔνθους. Philo De vita M. lib. 1, ἔξω δὲ προελθὼν, ἔνθους αὐτίκα γίγνεται, τοῦ προφητικοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσαντος, numine corripitur. Et rurſus, μικρὸν δὲ ἐπισχὼν, ἔνθους τε γίγνεται καταπνευσθείς. pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, vt ſuo loco dictum eſt. Theodoritus in Hiſt. eccleſ. ἔνθους γενόμενος καὶ θείας χάριτος ἐμπλησθείς. Gregor. καὶ ὥσπερ ἔνθους ὑφ᾽ ἡδονῆς γιγνόμενος. VNDE Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutro gen. τὸ ἐνθουσιῶδες, Ipſe furor fanaticus ſeu diuinus. Philo De vita M. lib. 3, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἔρωτος ἐνθουσιῶδες ἐμφαίνεται, in qua diuinus furor loquentis apparet. ET Ἐνθουσιάζω SIVE Ἐνθουσιάω, ῶ, F. άσω, Fanatico ſeu diuino furore agor, Numine afflor. Plato Apol. ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί. Idem in Phædro de mente germani philoſophi loquens, quem vult eſſe volucrem, ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. vbi furorem hunc poeticum & fanaticum ſiue entheon facit quartum genus μανίας: diſtinguens itidem inter παρακινῶν i. inſanus, & ἐνθουσιῶν, id eſt numine afflatus. Bud. Philo De vita M. lib. 1, κατεχόμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν ἑρμήνευεν, furore percitus. Et lib. 3, ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, diuino numine afflatus & in vatem mutatus iſta hariolatur. Sic lib. 1, καὶ λέγει ἅμα ἐνθουσιᾷ μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, inter ea verba diuino furore inſtinctus & in vatẽ mutatus Herodian. l. 1, πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς ἐξεβακχεύετο, lymphato ſimilis ebacchabatur, vt Politian. interpr. Et cum præpoſ. ὑπὸ apud Plat. Phædro, ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἐνθουσιάσω: vt & ἔνθεος ὑπὸ μουσῶν apud Lucianum paulo antè. Dicitur verò paſſiuè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων. Herodi. lib. 2, μὴ ἐνθουσιασμένος, καὶ ἐπὶ ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ σχήματι, non attonitus, ſed habitum oris grauem moderatúmque retinens, Polit. interpr. VNDE Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἐνθουσίασις, εως, ἡ, Furoris fanatici ſeu diuini afflatus, Inſtinctus ſeu afflatus diuinus. Plut. De def. orac. loquens de diuinatione, ἐξίσταται δὲ κρᾶσις καὶ διάθεσις τοῦ σώματος ἐν μεταβολῇ γιγνόμενον, ὃν ἐνθουσιασμὸν καλοῦμεν, recedit autem quum ea eſt corporis tẽperatio & habitus, vt immutetur in eum quem inſtinctum afflatúmque diuinum vocamus. Idem De orac. Pythio, μόνας ταῖς ψυχαῖς πᾶσιν παρείησιν, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖ πρὸς τὸ μέλλον· ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς τοιοῦτόν ἐστιν. Idẽ Erot. ὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως, ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικοῦ ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. Vocabulo autem ἐνθουσίασις vtitur Plat. in Phædro, quũ amorem dicit eſſe πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστην. ET Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ ſunt etiã hæretici quidam apud Theodorit. in 4 Hiſt. Eccl. VNDE Ἐνθουσιαστικὸς, οῦ, ὁ, Qui numine afflari ſolet, Fanaticus. B. ex Plat. in Phæd. de homine fanatico & numine afflato, ἐγὼ γάρ τοι οὐ πάνυ μέμνημαι, διὰ τὸ ἐνθουσιαστικόν. Idem in Tim. ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος, τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα αὖ φάσματα ὀφθῆ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, id eſt, Viſa nocturna vel vigilantium, eorum qui diuino ſpiritu inſtincti ſunt, ratione explicare, hominis eſt mentis compotis, non eorũ quibus mens ecſtatica vaticinatur. B. Et ἐνθουσιαστικὴ σοφία apud Plut. Solone, Sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo diuino. Vnde apud Ariſtot. Pol. 8, ἡ ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos. ſic Lucianus ſuprà Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθουσιαστικὸν νόσημα apud eundem Ariſtotelem dicitur quum inſtinctu lymphatico inferueſcunt Sibyllæ, vt Budæus annotat.

A QVO Ἐνθουσιαστικῶς aduerbium, More eorum qui furoris fanatici inſtinctu aguntur. Plutarchus De defectu oraculorum, ταῦτα μόνα ταῖς ψυχαῖς ἐνθουσιαστικῶς διατίθησι καὶ φανταστικῶς τὸ μέλλοντος, ab his ſolis animus furibundus redditur & futuri imagines concipit.

C. Ἡμίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semideus. Heroum epithetum, de quibus ſuo loco. Heſiodus Ergois, ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος ſine adiectione, Heros. ET FOEM. Ἡμιθέαινα, Semidea. Opp. De venat. lib. 3, Αὐτὰς ἡμιθέους καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας.

C.Ἰσόθεος,ου,ὁ καὶ ἡ,Deo par,Deo æquiparandus.idem quod ἀντίθεος,Qui virtutibus ſuis Deo æquiparandus videtur. vt ἰσόθεος φώς, Odyſſ.α, de Telemacho. Plato Pol.2, καὶ τἄλλα πράττοντα ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. Iſocrates ad Nicoclem, ἰσοθέους ἅπαντας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄντας. Idem ad Philipp. ἰσόθεοι καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον.

C.Ὁμόθεος,ου,ὁ,Qui pariter Deus eſt, Qui vnà Deus eſt, Eiuſdem diuinitatis conſors. Greg.

C.Πολύθεος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multos deos ſtatuens,Qui multitudinem deorum ponit. Bud. ex Damaſc.7, οὕτως ἡ πολύθεος τῶν Ἑλλήνων πλάνη ἐξαφανίζεται.Et πολύθεος δόξα apud Philonem De mũdo, Opinio quæ deorum multitudinem aſtruit. VNDE Πολυθεότης,ητος, ET Πολυθεΐα, ας,ἡ, Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxiſſe fertur,vt ſcribit Iuſtin.Martyr in or.ad gentiles.

C.Σεμνόθεοι, Diuini humanique iuris peritiſſimi,ac religioni deditι, quales appellati ſunt philoſophi & gymnoſophiſtæ,apud Diogenem.v.l.

C.Συνθεΐα,ας,ἡ,q.d. Diuinitatis communio, Eadem diuinitas.

C.Τριθεΐα,ας,ἡ, Deitatis ternio, qua videlicet tres dii ſtatuuntur.Naz. ET Τριθεῖται, Qui tres deos eſſe aſſerunt.Naz.

C.Φιλόθεος,ου,ὁ καὶ ἡ,Dei amans.Philo De vita Moſis lib.3, τοιοῦτος μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο,& Dei diligens & Deo dilectus fuit. Luc.De cal. εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον.cui ibidem opponitur ἄθεος καὶ ἀνόσιος. Greg.in Encom.Macc.σφόδρα πιθανῶς ἔμοιγ' οὖν καὶ πᾶσι τοῖς φιλοθέοις,& omnibus Dei amantibus. ‖ Exponitur etiam Deo charus,Deo placens & gratus, vt κελεύσματα φιλόθεα apud Naz. VNDE Φιλοθεΐα,ας,ἡ,Amor Dei.

Θεότης,ητος,ἡ,Deitas,Diuinitas.vocabulum theologicum. Greg.πῶς ἄν τις ἐλεγχθείη μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ θεότητι; & ſibi & diuinitati id eſt ipſi Deo.

Θεόθεν,A Deo ſeu A diis,Diuinitus.Hom.Od.π, - θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. ſub.θάνατον.Syneſ. epiſt.137,θεόθεν τε αἰτοῦντες θεῖα φρονεῖν,καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συλλέγοντες,& à Deo petẽtes vt diuina cogitem⁹.

Θεόω,ῶ,F.ώσω,Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος, me Deum facit aſpergine baptiſmatis. Et in paſſ.apud eundẽ θεούμενος,qui deus fit, Qui ex humana natura in diuinam abit.Et θεωθὲν partic.Ad maiorem gloriam euectum,propria tamen natura non immutata, vt Suidas exponit.Apud Gregorium autem θεωθὲν θέλημα interpretantur Voluntas Deo informata. VNDE Θέωσις,εως,ἡ, q. d. Deificatio, θεοποίησις, vel θεουργία. Et COMPOS. Ἀποθεόω,ῶ,Ex homine Deum facio,In deos ſeu diuos refero, Conſecro, ſeu Diuinos honores tribuo.Plut.Et in paſſ.ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri,ἐκθειάζεσθαι.Bud. VNDE Ἀποθέωσις,εως,ἡ, Inter deos relatio,Diuinorum honorum attributio,Conſecratio. de qua prolixè Herodianus initio libri quarti. Cic. Epiſt. ad Att.lib.1, epiſt. 15, Conſulatum noſtrum,quem Curio antea ἀποθέωσιν vocabat.Et lib.12,ep.13,Inſula Arpinas habere poteſt germanam ἀποθέωσιν: ſed vereor ne minorem τιμὴν habere videatur.Eodem libro epiſt.35, Fanum fieri volo.neque hoc mihi erui poteſt. Sepulcri ſimilitudinem effugere non tam propter pœnam legis ſtudeo,quàm vt maximè aſſequar ἀποθέωσιν.

ET Ἐκθεόω,ῶ, Deifico,Deum efficio.Et ἐκθεοῦσθαι,Deũ fieri, Areop. VNDE Ἐκθεωτικὴ δύναμις,Deifica vis. Idẽ.

Θέων,Deus,vulg.lex. A Θεὸς autem, fœm. EST Θεά,ᾶς, ET Θέαινα,ης,ἡ,Dea.Initio Iliadis,Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. At σεμναὶ θεαὶ vocabantur Erinnyes apud Athenienſes,vt docet Plutar.Solone.Θέαινα autem fœminino gen.dici à θεός, ſicut λύκαινα à λύκος,annotat Euſtathius. Ad cuius analogiam ab ἡμίθεος eſt ἡμιθέαινα apud Oppian.de quo ſuo loco.Etymologicus verò deriuat à θέων,vt Λάκαινα à Λάκων.

Θεάζω, F.άσω,Diuinus ſum, Proximè ad Deum accedo: Vel ἐνθεάζω.Diõ in vita Hom.ex Democr.Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης,ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων & ſubiũgit ὡς οὐκ ἐνὸν ἄνευ θείας καὶ δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι. VNDE Θεαστικός,οῦ,ὁ,Diuinus,vel Qui diuino ſpiritu agitur.ἐνθεαστικός. Arethas in Apocalypſ.θεαστικὸν vocat Eſaiam:ſicut Areop. ἐνθεαστικὰς ὑμνῳδίας Apoſtolorum diuino Spiritu percitorum. AT Ἐπιθεάζω,Deorum opem contra aliquem imploro, Deorũ iram alicui imprecor. Annotat enim Euſtathius ἐπιθεάζειν veteribus eſſe τὸ ἐπιτινὶ ἀρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, vel καταρᾶσθαι: citans ex Pherecrate, ὕστερον ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Pl.Phædro,ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων, ad imprecationes deuotionéſque conuerſus.Bud.

Θεῖος,ου,ὁ,Diuinus, Ad Deum pertinens. Apud Homerũ θεῖος ὄνειρος,Somnium diuinitus immiſſum.Et θεῖος χορὸς apud eundem,quo dii honorantur.vel διὰ τὸ θεῖον τοῦ ἔργου.Item Ὀδυσσεὺς θεῖος,apud eundem, vt Lat.dicitur Vir diuinus. Sic & in ſoluta oratione θεῖος.Plutar.De aud.poem.ὥσπερ ἡμεῖς καὶ πράγματα καὶ ἤθη καὶ νὴ Δία λόγους καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θείους προσαγορεύειν. Demoſth.autẽ hæc duo cõiunxit,θεῖος & δαιμόνιος. At Θείᾳ μοίρᾳ, vide in Θείως. Dicitur & θειότερος ac θειότατος,Diuinior & Diuiniſſimus.vt θειότατα δῶρα Cic.apud Plat.Diuiniſſima dona. Alicubi tamen comparatiuũ & ſuperl.reddidit poſitiuo, vt meũ lexicõ Cic. docebit p.6,& 43. ET Θεώτερος apud Dionyſium Alex.Diuinior,pro θειότερος:formatum tamen tanquam à θεός.

Θεῖον,τὸ,ſubſtãt.Numen diuinũ,& q.d.diuinitas,θειότης. Redditur etiam ſæpe Deus,ſicut θεός:ſed ita tamen vt intelligendũ ſit nõ de quolibet deo ab ipſis etiã prophanis ſcriptoribus dici,verùm de eo quẽ intelligebant quũ θεὸς dicebant quaſi κατ' ἐξοχὴν,(ad differentiã eorũ qui multi appellatione θεῶν includebãtur)ſummũ videlicet ſupremúmq; numẽ,& q.d. θεὸν θεῶν ὕπατον καὶ ἄριστον, vt loquitur de Ioue Homerus. Sunt certè qui etiã inter θεὸν & θεοὺς ita diſtinxiſſe philoſophos exiſtiment,vt per θεὸν quidẽ numẽ illud,at per θεοὺς numina vulgi opinione conſecrata intelligerẽt. atque huc referunt iſtud Plat. dictum in epiſt.τῆς μὲν σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει,θεοὶ δὲ τῆς ἧττον. Ignorauit autẽ huius nominis vſum Homerus,ſed omnibus eius poſteris vſitatũ fuit, ac præſertim proſæ ſcriptorib⁹,Herodoto, Thucydidi, Plat.Xenophõti:apud quem legitur Pæd.4, ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους.Et Hellen.7,περιεγένετο γὰρ,ὡς ἔοικεν,ὑπὸ τοῦ θείου μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς.Plato dicit τὸ θεῖον πόῤῥω ἡδονῆς καὶ λύπης ἱδρῦσθαι. vbi quidam interpr. Naturam diuinam. Sed & alicubi τὸ θεῖον redditur Diuina prouidentia.(vt certè & in illo poſteriore Xenophontis loco, quod τῷ θείῳ tribuitur, ad illam pertinet) Lucianus tamen in lib. De cal.hæc ſeparauit,ita ſcribens, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνούμενος. Vſi ſunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo eccleſiaſtici ſcriptores,præſertimque Greg. vt quum dicit τῷ θείῳ πειθόμενοι,pro Autorem Deum ſequuti. Idem, πῶς γὰρ σεπτὸν τὸ θεῖον εἰ περιληπτόν. Et τὸ μὴ ληπτὸν εἶναι ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ τὸ θεῖον. Quum autem dicunt κατὰ θεῖον,ſunt qui exponant κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, (id eſt Diuina prouidentia) atque ita redditur apud Ariſtophanem: quod etiam conſentaneum eſt iis quæ modò de huius nominis ſignificatione dixi. Verùm ſunt & qui exponunt Ex inſperato,quod non placet. Ariſtoph. locus eſt in Equit.προσέρχεταί ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.Vide Θείως quod proximè ſequitur.

Θείως,Diuinè,Diuinitus.Item Diuina quadam ſorte.Xenophontẽ enim θείως & θείᾳ τινὶ μοίρᾳ in eadem omnino ſignificatione dixiſſe comperio. Eius verba ſunt in Pæd.lib.4,περαίνοντος δὲ ταῦτα τοῦ Κύρου, θείως πως ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι. Eiuſdem verò Hellen.7, verba ſunt hæc, καὶ εἰ μὴ Κρὴς θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα, ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν ὥσπερ νεοττιὰν &c. Quibus in locis θείως & θείᾳ τινὶ μοίρᾳ id omnino ſignificant quod vernacula lingua dicimus,*Ainſi que Dieu vouluт.* quod loquendi genus haud ſcio an ſatis exprimatur hoc Latino,Sorte quadam diuina:quo tamen Græca illa reddi ſolent.Hoc certè cõſtat,θείᾳ μοίρᾳ alicubi id eſſe quod Latini Virgula diuina dicunt.

Θειότης,ητος,ἡ, Diuinitas. Lucianus De cal. ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος. Plut.Symp.τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, pro Hæc diuinitus fieri cenſentur.

Θειόω,ῶ,Deo ſeu diis conſecro.Ex Platone De legibus. ET Ἐκθεόω,ῶ,idem. A Budæo exponitur etiam Conſecro,Colo vt Deum. Philo De mundo,κόσμοις ὅλοις ἐξεθείωσαν.Apud Plutarchum autem ἐκθεοῦσθαι videtur eſſe In numerum deorum referri:vt in lib. De Herod. vbi ſcribit,Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς,ἣν πάντες Ἕλληνες ἐκτεθεῶσθαι νομίζουσι ταῖς τιμαῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

Θειάζω,Diuinum quendam inſtinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. Hoc enim aut certè aliquid huiuſmodi ſignificare puto iſtud verbum in hoc Thucydidis loco initio libri 8,ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τί ποτε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. Certè θειάσαντες puto intelligi de iis qui ſigna quæpiam victoriæ à diis dari dixerant, & de mente eorum vana quædam illis perſuaſerant,ita vt tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, ſed malè: aut ego valde fallor. Bud.ἐθειάσθη ab Arriano poni tradit pro Diuino inſtinctu dictum eſt. HINC Θειασμὸς,Afflatio numinis. exponitur enim θεοφόρησις & θεοληψία, ab Heſychio autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed idem vult μαντείαν quoque ſignificare. Quarum tamen ſignificationum neutram conuenire exiſtimo huic vocabulo in eo Thuc.loco in quo Niciam fuiſſe dicit ἄγαν θειασμῷ προσκείμενον, (legitur is lib.7, pag. 250.) ſed intelligere Valde ſtudioſum inquirendæ modis omnibus voluntatis deorum, vel q.d.Curioſo cuidam deorum cultui deditum, vel aliquantum ſuperſtitioſo cultui. Hoc autem ſignificare voluiſſe Thucydidem, ex his Plutarchi verbis cõiicio, ὥσπερ εἰ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν,ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ θεόληπτον προσεῖπε. Huc & iſtud pertinet quod ab eodẽ Thucydide de illo ipſo Nicia ſcribitur eodem libro, pag.263,ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν. Huc inquam pertinet locus iſte, licet alioqui de cultu ſimpliciter hîc loquutus eſſe videatur: nimirum perinde acſi diceret ſuæ pietati conuenientem exitum non habuiſſe. At ſchol.Græcus,itidémque Valla à vero ſenſu(quem talem eſſe puto) diſceſſerunt. Sed hoc addo,à Polluce θειασμῷ προσκείμενος(omiſſa videlicet particula illa ἄγαν)poni cum θεῶν ἐπιμελὴς,& θεοῖς ἀνακείμενος,necnon λατρεύων θεοῖς,&c. ET Θειαστικῶς,Afflatu numinis, Inſtinctu numinis.Pollux hæc iungit,κατόχως,ἐνθουσιαστικῶς,θειαστικῶς,ἐπιτεθειασμένως. AT C.Ἀθείαστος,Numine diuino non afflatus.

C.ἈΠΟθειάζω,Numine diuino afflor. Philo,δεύτερον οὐκ εἰς μακρὰν ἀποθειάσας ἀποφθέγγεται λόγιον, Numine afflatus, vel Diuinitus inſtinctus.

C.ἘΚθειάζω,Deo dedico,Conſecro. ‖Eſt etiam In numerum deorum refero, Conſecro, Vt deum colo. Lucianus,οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. Idem,εἶτ', οἶμαι,ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε, καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε ὡς θεοῖς. Sic accipitur & ab Herodiano: vt quum dicit libro 4, ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας.hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. ‖Ἐκθειάζω,Diuinum exiſtimo, In diuinitatis iudicium traho. Bud.pag.285 ex Herodiano. ‖Eſt etiam In religionem verto,apud Plutarchum. Sic apud Herodianum,de templo Pacis exuſto fulmine, & pluuia extincto incendio,ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη, In religionẽ tractum eſt,vt Bud.vertit. HINC Ἐκθειασμὸς, Conſecratio,&c.

C.ἘΠΙθειάζω, Numine diuino afflor,Inſtinctu diuino corripior. adeo vt ſit idem quod præcedens ἀποθειάζω, & quidẽ apud eũdem Philon.Pollux quoq; ἐπιθειάσαι cõiungit cum καταληφθῆναι,ἐνθουσιάσαι. Item Vaticinor. Ioſephus De antiq.καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα ἐπεθείαζεν οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ,τῷ δὲ θείῳ πνεύματι πρὸς αὐτὰ κεκινημένος. ‖At verò apud Thucydidem lib.2, pag.72, τοσαῦτα ἐπιθειάσας redditur, His deos precatus. vbi tamen malim His deos obteſtatus. quum præcedat apud eum de eadem re, ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν καθίστη.Idem alio in loco,videlicet pag. 279,iunxit infinitiuo,ſcribens, καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ καταγαγεῖν.vbi Budæus vertit, Seſe deuouentes ſi eum reducerent.quo & Valla modo reddit.Sed violenta hæc interpretatio mihi eſſe videtur: ac malo (ſicut & in mea editione Thucyd.Latini dixi)vertere Sacroſanctis obteſtationibus deprecantes eius reſtitutionẽ. Idem Bud. in hoc Plutarchi loco in Camillo,καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐκεῖνον,ἐπιθειάζοντες,καὶ κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν,ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφοσιώσασθαι,hîc inquã vertit ἐπιθειάζοντες,Religionem animis obiicientes. ‖At in hoc Gregorii loco, ἐπιθειάζοντι δῆθεν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ ἀπορρήτων ὡς νῦν αὐτοῖς ἀποκείμενον εἴη κατελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῶν καὶ τὸν νεὼν ἀναδείμασθαι, vult ἐπιθειάζω eſſe Per deũ exhortãs, vel Diuinæ voluntatis, ſeu diuini oraculi admonens, aut Citans diuina oracula. ‖Suidas affert ἐπιθειάσειν & pro ἑορτάσειν. At partic.paſſiuum ἐπιτεθειασμένος Pollux iungit cum θεοσεβὴς,θεολογητικὸς,καὶ διηρωμένος. HINC Ἐπιτεθειασμένως, Afflatu numinis, ſeu Cum afflatu numinis.vide Θειαστικῶς ſuprà. ET Ἐπιθείασις,Obteſtatio quæ fit per deum,ſeu deos. vt in hoc loco quem Suid. affert (autorem tacens: ſed is eſt Thucydides libro 7, pag.259)οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι. vbi tamen ille (ſicut & ſchol.) exponit θείων ἐπικλήσεων. Eſt etiam Precatio qua Dei opem imploramus. Idẽ certè S. ἐπιθειασμοὶ exponit πρὸς θεὸν ἱκεσίαι,hoc in loco, ἐπιθειασμοί τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατηγίας ἐγίγνοντο.

ΘΕΣΠΙΣ,ὁ καὶ ἡ, Vaticinus, Fatidicus, Diuinus. Ex Deo loquens,vel A Deo dictatus.vt θέσπις ἀοιδὸς,Odyſſ. ρ,Diuinus cantor,Qui Dei inſtinctu canit.Et θέσπις ἀοιδὴ,Odyſſ.θ,Canticum diuinum.Sic & Odyſſ.α,de Phemio,φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν:id eſt(inquit Euſtathius) ἐκ θεοῦ ἑσπομένην ἤτοι λεγομένην,diuinitus dictatã & inſpiratam. vt ſit cõpoſitũ ex θεὸς & ἔπω,addito σ. Alibi verò ſcribit poſſe ab ὀπάζω & θεὸς deriuari, atque etymologiam hanc innui in verſu illo Odyſſ.θ, θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν,vt θέσπις ſit Diuinitus datus. At prior etymologia eſt veriſimilior. ‖Eſt & nomen poetæ Athenienſis,qui apud Horatium De arte poetica,Ignotum tragicæ genus inueniſſe camœnæ Dicitur:quod Plato tamẽ in Minoe negat.

C.Θεσπέπεια,ας,ἡ,Fatidica,Vaticina, Diuino ore loquẽs. Soph.Œdip.Tyr.θεσπέπεια Δελφὶς πέτρα.

C.Θεσπιῳδὸς,οῦ,ὁ,Vates, Fatidicus.idem quod θέσπις ἀοιδὸς apud Homerum.Poetarum & vatum epitheton. Vnde Dionyſius,quam Latini vocant Carmentam deam, interpretatur θεσπιῳδὸν, videlicet à vocabulo Carmen. licet eam Plut.non à Carmen, & διὰ τὸ ἐμμέτρως χρησμοὺς ᾄδειν,ſed à Careo & Mens dictam velit,quaſi νοῦ ἐστερημένην,διὰ τὰς θεοφορήσεις. VNDE Θεσπιῳδέω,ῶ,Vaticinor,Oracula cano ſeu fundo. Ariſtophanes Pluto, de Apolline, Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. Autor Axiochi de poetis,οἳ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν,carminib[9] vitæ miſerias canunt. Pro Θεσπιῳδὸς autem poeticè DICITVR Θεσπιαοιδός.

Θεσπίζω,Fut.ίσω,Vaticinor, Reſpondeo vt vates vel antiſtes,Sancio.Philo De vita Moſis lib.3.ἐνθουσιᾷ,καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε,in vatem mutatus iſta hariolatur. Herodianus, ὑποπτεύων αὐτοὺς οὐ τὰ ἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, vaticinantes: loquens de magis & mathematicis. Et lib.4,οὕτως αὐτῷ δαιμόνων τινῶν θεσπισάντων,manibus hac ſignificãtibus. Pol.Et apud Athen.lib.15,de Caribus oraculũ petentibus,καὶ πυνθανομένων περὶ τῶν ἀπηντημένων, θεσπίσαι τὸν Ἀπόλλωνα, ποινὴν αὐτοὺς ἀποδοῦναι,reſpõdiſſe Apollinẽ. ‖Accipitur etiã pro Sancio.Philo De vita M.lib.3,θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην,Dei inſtinctu ſanxit ſeptimũ diem. Syn.νόμον ἡγεῖσθε ὅ,τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ, quicquid ille ſanxerit & ſtatuerit.Iulian.624, καὶ συνῳδὰ τοῖς ἔνδοθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντες,κελεύομεν,&c. VNDE Θέσπισμα,ατος,τὸ,Reſpõſum vatis vel antiſtitis, Oraculum. μάντευμα,θεῖον δόγμα,Heſych.Item Edictum,vel Quod ſancitũ eſt,νομοθεσία,Heſych. Vnde apud Theophil.in Inſtit.ciuil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα,Senatus conſultũ. ET COMP. Ἀποθεσπίζω, i.δογματίζω,λέγω,ἐκτίθεμαι, vt Suid. exp. quaſi Oraculũ profero,vel Verè prædico quaſi ab oraculo. B.ex Plut. Lucullo 162, κατεσκεύασε τὴν πόλιν, Πλατωνικῆς τινὸς φωνῆς ἀναμνήσας τὴν πόλιν,ἣν ἐκεῖνος εἶπε θέσπισμα πρὸς αὐτούς.

ITEM Προθεσπίζω, idem quod χρησμῳδῶ ſiue προαγορεύω, teſte Polluce. Plutarch. De def.orac. εἰς δὲ μανικὴν ἐνθουσιασμίαν ἡμέραν ἐπὶ ἑκάστου, καὶ προεθέσπιζε καὶ λῶν ἐπὶ θάλατταν ad diuinationem omnibus annis ſemel afflabatur,& ad mare deſcendens fata prædicebat. A

Θεσπέσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Diuinus. ἐκ θεοῦ πεμπτὸν, vel ὃν θεὸς ἂν εἴποι:in bonam & in malam partem, vt θεσπέσιος πλοῦτος, & θεσπέσια κτήματα: item θεσπεσίη ἠχὴ, & θεσπεσίη φύζα, id eſt θεόπεμπτος,diuinitus miſſa vel immiſſa,Hom. Apud eūdē θεσπεσία ᾠδὴ,diuinitus data aut dictata.Itē θεσπέσιος βηλὸς & θεσπέσιον ἔελον,diuinū auguſtúmque limen,& diuina lana.Et Il.β, θεσπεσίῃ, ſub. γνώμῃ ,diuino conſilio. B

Πλάτων,θεσπέσιος βίος.Luc.χρύσεα θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπής.Philoſtr.ep.θεσπέσιος Πλάτων. Laert.πρὶν,Θεόφραστον,διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον, Ἀριστοτέλης μετωνόμασεν. Syn. τὸν δὲ ἱερέα ἄνδρα δεῖ θεσπέσιον εἶ),virum diuinum. Idem,ἡλίου θεσπεσιώτερον οὐδέν. VNDE Θεσπεσίως,Diuinè,Diuinitus. Il.ο,Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι.

¶Θεσπιδαὴς,Diuinus,Diuinitus lapſus aut immiſſus , vel Diuinitus ardens.vt θεσπιδαὲς πῦρ apud Hom. nō ſemel.

ΘΕΩΡΟΣ,οῦ,ὁ,q.d. Qui ad Deum accedit.[cum eo videlicet aliqua de re acturus , & quidem publico nomine] Vel,Cui rerum ad deū ſeu deos pertinentium cura demandata. Vult enim Pollux dici ἀπὸ τοῦ ὡρεῖν θεὸν ὁρούειν,vel ὁρμᾶν,vel ὁδεύειν.alii verò ex θεὸς & ὤρα compoſitum volunt.q.d. Qui Dei curam gerit.Sed quum ſaltem de deductione à θεὸς duæ iſtæ etymologiæ inter ſe conſentiant,huc reſeruandum eſſe cenſui. Nimium certè reſtringit Pollux nominis huius ſignif.quū ſcribit καὶ οἱ πυθῶδε θεωροί . At Harpocration θεωροὺς non ſolùm dicit eſſe eos qui ad deos mittuntur , ſed addit, τοὺς τὰ θεῖα φυλάσσοντας,vel τῶν θείων φροντίζοντας.ſubiungitque notationem illam ab ὤρα:quam & Heſych.ſequutus videtur,quippe qui exponit οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θεῖα. Sed quum latè pateat τῶν θείων appellatio,intelligēdum exiſtimo ſimpliciter per τὰ θεῖα,ſacrificia ſolēnia,(quorum nomine mittebantur qui θεωροὶ vocabantur ad Olympicam ſeu Pythicam celebritatē) aut etiam donaria quæ illuc ferebant : item munus conſulendi oraculum.Quam expoſitionem variis ex locis colligo.ac primùm vocem hanc θεωροὶ tanquam explicans Plut. in Demetr.ſcribit,cenſuiſſe quendam Stratoclem,eos qui ad Antigonum & Demetrium mitterentur , non πρέσβεις ſed θεωροὺς eſſe appellandos:καθάπερ (inquit) οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε τὰς πατρίους θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ταῖς Ἑλληνικαῖς ἑορταῖς. qui locus(vt de hoc obiter admoneam)mirum videri non ſinit quod apud Athen.legitur lib.13, vbi videlicet θεωροὶ ad Antigonum miſſi dicuntur.Rurſum verò apud Plut.in Cam.craterem aureum Delphos mittunt Romani ἑλόμενοι τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωρούς , item ναῦν μακρὰν ἀνδράσι τε πληρώμασι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες. Huc pertinet quod apud Dionyſ. Halic.in vita Lyſiæ legimus, Dionyſium tyrannum miſiſſe θεωροὺς ad panegyrin Olympicam,ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ. Apud Athenæum verò lib. 5 Antiochus πρέσβεις & θεωροὺς ad ciuitates mittit, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπὸ αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης. Sed θεωροὶ frequenter dicuntur & qui ad conſulendum oraculum mittuntur. Arrian. lib.6,ἧκον δὲ καὶ παρ' Ἄμμωνος οἱ θεωροὶ οὕστινας ἐστάλκει ἐρησομένους ὅπως θέμις αὐτῷ τιμᾶν Ἡφαιστίωνα. C D E F G

Θεωρὸς in altera ſignif. & ab altera etymologia , eſt Spectator . ſed & peculiariter Spectator ludorū ſolennium,ſeu certaminum , qualia in celebritatibus panegyricis. Atque adeo Ariſtoteli eſt etiam idem (vt quidam tradunt) qui Harpocrationi ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής.

¶Θεωροὶ Platoni ſunt etiam qui peregrinantur ad inſpiciendos mores cuiuſque ciuitatis.B.

Θεωρία, Solennitas (vt ita dicam) ſeu pompa quæ eſt in mittendis theoris.(de quibus modò dictum fuit) Fortaſſe autem & feſtum vocare poſſim,quum Iſocr.ἑορτῆς appellatione comprehēdiſſe videatur,hoc in loco qui eſt in Ægin.καὶ οὔτε θυσίαν, οὔτε θεωρίαν , οὔτ' ἄλλην ἑορτὴν οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἠγάγομεν. Quæ autem fierent θεωρίας huius tempore,& vnde introducta eſſet,legitur apud Platonem initio Phædonis. ‖ Sed ibidem θεωρία eſt etiam Quod theori aduehebant offerendū Deo. ſcribit enim τῷ οὖν Ἀπόλλωνι εὔξαντο(ὡς λέγεται) τότε, εἰ σωθεῖεν,ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. At Ficinus vtrobique θεωρίαν vertit Spectaculum , vtrobique multum errans,meo quidem iudicio: licet eum ſequatur Cornarius.ac certè miror eos vel hoc non animaduertiſſe,ab ſurdè dici Mittere ſpectaculum. Eodem autem & Plut.loquutus eſt modo in Symp. ſept. ſap . quo hîc Plato,niſi quòd iungit θυσίαν cum θεωρίαν. eius enim verba ſunt, ἐτύγχανε γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἔκ τινων χρησμῶν τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων. Vt autē hîc θυσίαν & θεωρίαν copulauit Plut.ita & ab Iſocrate copulantur in loco quem modò protuli : itidémque θυσίαι & θεωρίαι in hoc Plat.De leg.lib. 12, τὰς δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῇ θυσιῶν καὶ θεωριῶν καὶ ὅσων ἂν ἑτέρων κοινωνῶμεν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Sed obſeruandum eſt θυσίαν ab Iſocrate , & θυσίας à Platone in propria ſignificatione accipi : contrà θυσίαν à Plutarcho in impropria , quantum iudicare poſſum. vocat enim θυσίαν,Hoſtiam,ſeu Hoſtias. quo loquutus eſt modo idem Plutarchus & in eo ex Demetrii vita loco quem in Θεωρὸς citaui. vbi tamen quidam θυσίας ἀπάγειν interpretantur Sacrificia peragere , & aduerbia ad locū pro aduerbiis in loco accipiūt. At ego meam interpretationem, vtpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi conſentaneam eſſe arbitror. Sed quum Plutarchus in illo Sympoſii loco poſt θυσίαν addat θεωρίαν,ibi accipi θεωρίαν puto pro donario ſeu donariis eiuſmodi qualia offerre conſueuerant qui theori mittebantur.Scio tamen virum quendam bene doctum ibi θεωρίαν vertendum cenſuiſſe Pompam : ſed ne hoc quidem ſatis aptum eſſe arbitror. Cæterùm in illo Platonis loco,ex libro 12 De legibus,duo obſeruanda ſunt:quorum vnum eſt, eum θυσίας & θεωρίας inter ἱερὰ numeraſſe,non autem inter ἑορτάς. vt Iſocrates in loco paulo antè allato. (ſic tamen vt res eodem redeat, quum inter ἱερὰ & ἑορτὰς magna ſit affinitas) alterum eſt,Platonem hîc quoque videri poſſe diuerſe voce illa θεωρία vſum eſſe . verùm eandem etiam ſignificationem ei vtrobique dare poſſumus , nimirum eam cuius initio memini . illos enim theoros non ſine ſolennibus ceremoniis mitti ſolitos ex illo Platonici Phædonis loco apparet, vbi earum aliquæ commemorantur.

Θεωρία,in altera ſignificatione(quæ alteram etymologiam ſequitur) non ſolùm eſt generaliter Spectatio, Contemplatio,&c. ſed etiam,ſicut θεωροὶ dicuntur Qui ad inſpiciendos cuiuſque ciuitatis mores peregrinantur,ſic θεωρία eſt huiuſmodi inſpectio. Iſocrates in trapez.πέμψας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου , καὶ χρήματα δούς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν . Sed magis etiam peculiari ſignificatione θεωρία vocatur Spectatio ludorum ſeu certaminum in panegyricis conuentibus. vt apud Thucydidem libro 6, pag. 202, τῇ ἐμῇ διαπρεπεῖ τῆς ὀλυμπίαζε θεωρίας. vbi tamen animaduertēdum eſt iungi huic nomini aduerbium motus,& ὀλυμπίαζε θεωρίαν ea forma dici qua οἱ πυθῶδε θεωροὶ à Polluce.Eſt igitur ὀλυμπίαζε θεωρία Profectio ad Olympica ſpectacula , ſeu Spectatio Olympicorum certaminum,propter quam aliquis eò profectus eſt. Quem locum à Valla intellectum non fuiſſe , in mea Latini Thucydidis editione docui. Inuenio autem θεωρίαν apud Iſocratem & pro ipſis ſpectaculis quæ eduntur.id enim ſignificare arbitror in hoc loco Panegyrici , vbi loquens de iis qui ſolennia illa ſpectacula exhibebant, & de iis qui illa viſebant,poſtquam dixit , τοῖς μὲν τοὺς μὲν ἐπιδείξασθαι τὰς ἑαυτῶν ἀτυχίας, τοῖς δὲ θεάσασθαι τούτους πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, ſubiungit, vtroſque habere ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν:illos quidem,ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν ἕνεκα πονοῦντας,hos autem,ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ἐπὶ τὴν σφετέραν θεωρίαν ἥκουσι. Iā verò & θεωρίαν cum genitiuo legimus in Demoſthene epitaph. pag.247.

HINC Θεωρικὸς, Ad ſpectationem ludorum pertinens, ſeu ad ſpectacula. vt θεωρικὰ χρήματα, q.d. Pecunia ſpectacularis, ſeu theatralis, i.Quæ pauperibus è publico, ad emendam in theatro ſedem erogabatur.Sed poſtea

ſic vocata fuit generaliter quælibet pecunia publica quæ ex ærario ſumpta (in quod ad bellicos ſumptus reponebatur) in alios vſus ac præcipuè in apparatū ſpectaculorum conuertebatur, interdum etiam in ſingulos ciues diuidebatur. Hinc factum eſt vt θεωρικὰ vocata ſint quæ prius ϛρατιωτικά. Demoſthenes Olynthiaca tertia, ὧν οἱ μὲν τὰ ϛρατιωτικά, τοῖς οἴκοι μένουσι διανέμουσι θεωρικά. Ibidem, εἰ δέ τις ὑμῖν ἔχει τὰ θεωρικὰ ἐᾶν, καὶ πόρους ἑτέρους λέγειν ϛρατιωτικούς. vbi obſerua omitti ſubſtantiuum χρήματα: quo vſus eſt modo & Iſocrates. Sic & Plutarch. in Præc. ſanit. ὥσπερ οἱ τὰ θεωρικὰ ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι ϛρατιωτικά. Idē verò dixit λήμματα ϛρατιωτικὰ in Pericle, καὶ ταχὺ θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος. Sed ſingulari etiam numero dicitur τὸ θεωρικόν, & quidem ſine adiectione, à Demoſthene in oratione Pro corona. Sic Luc. in Tim. ἐπειδὴ πρῴην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Lege Harpocr. & Libanium in arg. Olynth. 1. lege it. in Heſych.

Θεωρικός, Ad theoros pertinens, ſeu ad theoriam. (quæ vocabula ſuſe expoſita modò fuerūt) vt θεωρικὴ ὁδός, apud Poll. Via per quam theori ad offerenda deo ſacrificia eunt. quæ & θεωρὶς Heſychio. apud quem legitur etiam θεωρικὸς expoſitum, ὡς θεωρὸς ἐϛεφανωμένος. At de Θεωρικὸς à θεωρία alteram habente ſignificationem dictum eſt in proximè præcedentibus.

Θεωρίς, ίδος, ἡ, vt θεωρὶς ναῦς, Poll. Nauis qua vehebantur theori, qualis eſt ea cuius fit mentio à Platone initio Phædonis. Et θεωρὶς ὁδὸς in proximè præc.

Θεώριος, Apollo dictus cognomento. θεώριος, ὁ Ἀπόλλων, Heſych. Ita (opinor) vocatus à theoris quibus reſpōſa dabat ſuis oraculis.

Θεωρέω, ῶ, Oraculum conſulo. Vide ſuprà in Θεωρέω poſt Θεάομαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, Miniſter, Famulus, Seruus. Homerus Odyſſ. δ, Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο. Idem Odyſſ. π, Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτρεύσασθαι. Ab eodem verò θεράποντες Ἄρηος, quaſi Martis miniſtri ſeu ſatellites, appellātur Martii viri & bellicoſi, Martia corda. Vtitur Thucydides pag. 126. Xenophon Pæd. 8, χαλάσαντας δὲ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. ‖ Θεράπων putatur ex Cretenſium lingua ſumptum eſſe, hoc nomine appellantium ὁπλοφόρον, poſtea verò & de quolibet ſeruo dictum fuiſſe. Ab Homero autem appellatos θεράποντας quidā tradunt eos ex amicis qui officioſiſſimi eſſent, ſeu ad præſtandum obſequium paratiſſimi. Vide Euſtathium & Heſychium. ‖ Interdum verò θεράπων redditur Cultor. vt θεράποντες μουσῶν, Galeno Therap. 2, Cultores muſarum. Cæterùm θεραπεύω à θεράπων deducere malui, quàm contrà: vt videlicet δουλεύω fit à δοῦλος.

Θεράπαινα, ET Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, Miniſtra, Ancilla, Serua. Xenophon Pæd. 6, οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν. Plutarchus, ἐκδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι. Heſychio θεραπαινὶς eſt non ſolùm δούλη, ſed & ἑταίρα. ITEM Θεραπαινίδιον, ου, τό, Ancillula. SED Θεράπνη quoque ET Θεραπνίδιον habet Heſychius, quæ per ſyncopen dicuntur. Extat prius illud apud Apollonium. DICITVR & Θέραψ pro θεράπων, vt inquit Heſychius. Habetur autem & apud Suidam, θέραψ δὲ λέγεται ὁ κόλαξ καὶ κολακικός. Ab eo deducta θεράπα & θεράπις in Epigramm. leguntur. ET Θεραπὶς ab eodem exponitur θεραπεύουσα, id eſt Quæ colit & obſeruat, Cultrix. In hac enim ſignif. vſus eſſe putatur, quòd affinis ſit præcedenti.

Θεραπεύω, Famulor, Seruio. Sed frequentius pro Obſequium præſto, Officioſus ſum erga aliquem, vel potius Obſequiis & officiis demereri conor, Colo, Obſeruo. Odyſſ. ν, Οὐδ' ἐκ ἐρ συχ ὢ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων. In teſtamento Ariſtotelis apud Laertium, μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παίδων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Sic & pag. 249. In illo tamen Homeri verſu de liberali obſequio potius intelligendum eſt, ſicut & in ſequent. hîc locis. Thucydides lib. 3, καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ διὰ δέος ἐθεράπευον. Idem libro 1, καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκὸς ἦν Μυκηναίων, quum obſequiis ſeu officiis ſibi conciliaſſet. Sed & ſimpliciter pro Conciliare, vt Budæus interpretatur apud Xenophontem Pæd. 5. Herodianus libro 1, ποτε γὰρ βαρβάρους οὐ χρήμασιν ἔτι θεραπεύσομεν, quæ Politianus vertit, Neque verò iam barbaros nobis pretio conciliabimus. Idem θεραπεύειν τινὰ interpretatur Studioſum eſſe alicuius, apud eundem. A Polybio θεραπεύειν dicuntur clientes, à Plutarcho in Cicerone ſalutatores. Scholiaſtes Thucydidis θεραπεύειν exponit etiam κολακεύειν, id eſt aſſentari. ‖ Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεούς, vt Latinè Colere deos. (Gallicè, *Seruir Dieu*, quod reſpondet primæ verbi θεραπεύω ſignif.) Sic θεραπεία, de cultu Dei, vt infrà dicetur.

Θεραπεύω, Colo. ſed in alia ſignificatione quàm in præcedentibus exemplis. nam θεραπεύειν τὴν γῆν Bud. apud Xenophontem interpretatur Colere. Sic autem vertit & apud Theophraſtum, vbi de plantis & arboribus dicitur. Gregorius, φυτὸν θεραπεύει φυτουργός. ‖ Θεραπεύω, Curo, Procuro Curam & ſtudium alicui rei impendo. σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, vel Corpus procuro. (vtrunque apud Virgilium) Arrianus libro 6, de Alexandro loquens lugente Hephæſtionem, μήτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. Sic θεραπεύειν σφᾶς, pro Curare corpora, in hoc loco, (quem Budæus affert, autoris nomen non addens) μετὰ δὲ ταῦτα διαφῆκε, παραγγείλας θεραπεύειν σφᾶς, & παρασκευάζεσθαι μετὰ σπουδῆς. Ex Græcis Bibliorū interpret. lib. 2 Regum, ἐθεράπευσε τοὺς πόδας pro Pedes lauerat. Item θεραπεύειν τὰς πανοπλίας apud Polybium, Curare, id eſt Polire, Tergere, inquit Budæus. Poſſumus autem verbo Procuro vti & apud Theophraſtum, vertendo δένδρα θεραπεύειν, arbores procurare, ex Catone. at Bud. Arbores colere vertit (vt antè docui:) vnde etiam ἀθεράπευτα δένδρα apud eundem, inquit. Item θεραπεύεσθαι ἱερὰ à Thucydide dici puto ſicut procurari ſacrificia, à Cæſare. Apud Thucydidem, τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare ſuum cōmodum, Suo commodo vel ſuis cōmodis ſeruire, aut inſeruire. (in qua interpretatione retinebitur prima verbi θεραπεύω ſign.) Apud Xenophontē τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύω, Meam voluptatem curo, vel voluptati indulgeo. Poſſumus verò & hîc verbo Inſeruio vti. Rurſum apud Thucydidē, θεραπεύειν τὴν ἀνοιξιν τῶν πυλῶν, Aucupari facultatē aperiendarum portarū, vt vertit Bayſ. quod tamē & aliter reddi poteſt. Budæus apud Demoſthenem 136 θεραπεύειν τοὺς τῶν ἐχθρῶν καιροὺς vertit Seruire temporibus hoſtium & occaſionibus. vbi fortaſſe non malè etiam Aucupari occaſiones. At θεραπεύειν τὰ Φιλίππου apud Plutarchum, Fauere ei & adhærere, vertit. Idem θεραπεύειν τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων ex Xenophonte Pæd. 8, affert, pro Præſto eſſe ad limen magiſtratuū, Apparituram facere, & (vt idē X. dicit) παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὑτοὺς χρῆσθαι ὅ, τι βούλωνται. Hæc autem ſignificatio cum prima potius affinitatem habet. ‖ Iungitur & infinitiuo hoc verbum pro Operam do, Studeo. quo vtitur modo poſt Thucydidem Plutarchus in Lyc. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαράν.

Θεραπεύειν dicitur & medicus, i. Curare, Remedia morbo adhibere. Ariſtoteles Ethic. τὸν ὀφθαλμοὺς θεραπεύοντα. Plutarchus De garr. ἔστι δὲ θεραπεύειν, τῆς νόσου βαρύνου. Thucydides lib. 2, ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ‖ Item θεραπεύω, Curo (id eſt Sano: ſicut Immedicabilis, pro Inſanabilis) diſtinguo. [illegible] ſignif. à præcedente, quum vulgò duæ in vnam confundantur. nam θεραπεύειν interdum eſt duntaxat Curare ægrotū, quod Gallicè, *Penſer un malade*, (vt in locis proximè præcedentibus) interdum verò eſt Mederi, Sanare: vt apud Athen. lib. 12, θεραπεύσας Ἀπασαν τὴν [illegible] γνώσαν, ἤτοι ταύτην [illegible], &c. ‖ Sed θεραπεύειν inuenio dictum ab Iſocrate de eo etiam qui præſto eſt ægroto, curam eius gerens, officiaque neceſſaria ei præſtans. vulgò Tractare ægrotum: & alia Græca voce [illegible]. Vt autem θεραπεύειν & hoc & illud ſignificat, ſic etiam nobis vox illa cuius memini, videlicet

Penſer.nam *Penſer un malade* ſignificat νοσηλεύειν.Sed Iſocr.dixit θεραπεύειν τὸ νόσημα & τὴν νόσον,pro αὐτὸν τὸν νοσοῦντα,vt prius dixerat νοσηλεύειν cum accuſatiuo perſonæ.Locus Iſocr.eſt in Æginetico. ‖Metaphoricè etiam ponitur θεραπεύειν pro Reficere. vt à Diodoro Siculo,ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς. id eſt (interprete Bayſio) Vt ſiquæ nauis partes laborarent,eas ipſe reficeret. At θεραπεύειν ὑποψίαν redditur apud Plut.Suſpicionem obſequiis tollere. A

Θεραπεία,ας,ἡ, Famulatus, Miniſterium. Sæpe item Famulitium,Miniſterium,id eſt Famulorum ſeu miniſtrorum turba:aut ſimpliciter, Famuli,Miniſtri. Qua forma dicitur & Seruitium,vel potius Seruitia. Xenophon Pæd.4, p.66, Γωβρύας δ' ἐν τούτῳ παρῆν ὁ Ἀσσύριος,πρεσβύτης ἀνὴρ ἐφ' ἵππου σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. vbi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut (hoc quidem loco) Cum ſatellitio,vel Cum comitatu. Poſſit verò & ita cômodè verti(vt opinor)Equitum turba ſtipatus. At verò in iſto loco Herodiani, lib.7,τὴν τε θεραπείαν πᾶσαν ἣ συγγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ,Pol. θεραπείας vertit plur. Miniſteria. Plut.ὄχλος θεραπείας πολύς.Matth.cap.24,v.45,ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ,pro Præfecit famulitio ſuo.itidémq; Lucæ 12,v.42.vtrobique tamen vet.interpr. Familiam vertit,non ſatis propriè.Vt autem dixi θεραπείαν verti etiā poſſe Satellitium , id eſt Satellitum turbam: ſic etiam Clientium turbam reddi poſſe , atque adeo aliis etiam modis,pro loco, ſciendum eſt. B C

Θεραπεία,Cultus,Cultura,Obſeruantia,Obſequium. Thuc.lib.3,pag.87,τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων περιεγιγνόμεθα.Xen.Hell.2,τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ. vbi obſerua verbale θεραπεία adiunctum verbo ſuo. Apud Plat.lib.11 De leg.pag.337,de obſequio liberti dicitur. Demoſth.ψυχαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῇ θεραπείᾳ αὐτῶν,id eſt Sedulitate & officio viſentium eum.Bud. Ex Thucydide affertur etiam ἐν θεραπείᾳ ἔχω,pro Obſeruo,Officiis proſequor. ‖Dicitur verò & de cultu qui exhibetur Deo.Iſocr.Ad Nicocl.τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ποίει μὲν ὡς οἱ πρόγονοι κατέδειξαν· ἡγοῦ δὲ τοῦτο θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην,ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σαυτὸν παρέχῃς. Et in Buſir.enc.τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Eſt tamen Ariſtoteli περὶ κόσμου,p.225,θεραπεία cultus herourn, vt θυσία,deorum. ‖Θεραπεία τοῦ σώματος, Cultus corporis,item Curatio,vt quidā interpr.ex Cic. Plato,μιᾶς δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας,δύο μέρεα λέγω,τὴν μὲν,γυμναστικὴν,τὴν δὲ ἰατρικήν.Gal.αὐτάρκη ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν. ‖Θεραπεία, Cultus,de arboribus & herbis dictū. apud Theophraſtū pro omni cura quæ illis impenditur,vt κόπρισις, τομὴ, σκαπάνη. cui opponit ἀθεραπευσίαν.vt quum dicit τὰ μὲν γὰρ θεραπεία,τὰ δὲ ἀθεραπευσία μεταβάλλει. Pro eodem ἀναγωγὴν dicit. ‖At θεραπεία ἐσθῆτος,Plat.pro Accuratio,B. D E F

Θεραπεία,Curatio,Sanatio.Herodianus lib.3,αἰτίαι δέ τε ἰατρῶν καὶ ὑπηρέτας κακουργῆσαι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος. Et plur.θεραπεῖαι.Xen.Hell.7,καὶ νόσων γε θεραπείας.Sic Iſocr.in or.De pace,θεραπεῖαι πολλαὶ καὶ παντοδαπαὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων εὕρηνται τοῖς ἰατροῖς.id eſt Medelæ,Remedia.

Θεράπευμα,ατος,τὸ,Cultus, vel Cultus quo demeremur & conciliamus. Xenoph.τί γὰρ αὖ,ἔφη,εἴ τις κύνας αὖ σὺ τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν, ταύτας θεραπεύων, ἐὰν δὴ γνωρισθῇς ἥ σοι ποιοῦσιν,ἆρα αὖ εὐφραίνοι σε τούτῳ τῷ θεραπεύματι; G

‖ Θεράπευμα,id quod ſanandum proponitur.Plutar. initio libri De garr.δύσκολον μὲν ἀναλαμβάνει θεράπευμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν.id eſt Rem ſanatu difficilem.

Θεράπευσις,Curatio,Sanatio. ‖ Item ἱκετεία,Heſych.

Θεραπεύσιμος,ου,ὁ & ἡ,Medicabilis,Sanabilis.

Θεραπευτὴς,οῦ,ὁ, ET Θεραπευτὴρ,ῆρος,ὁ,Miniſter. Xenoph. Pæd.1,p.6,διαδιδόναι τοῖς ἀμφ' αὑτὸν πάππον θεραπευτῆ.Et θεραπευτὴρ apud eūdē,& eadē ſignif.l.7,p.117,ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν , πάντας τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας , ἐποιήσατο εὐνούχους. At in hoc Plutarchi loco, ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας Bud.interpr.Clientes, Comites. Interdum verò dicitur θεραπευτὴς cum genitiuo vt apud Plat.De rep.lib.2,ἄλλος τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς.neque enim ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς ſeu θεραπευτὴρ (vt legitur apud Xenophôtem) confundendum eſt cū ὁ τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς. Qua de re ideo admoneo quòd huiuſmodi multa confundi animaduerterim. H A

‖ Θεραπευτὴς,Cultor.vt Greg . θεραπευταὶ Baſilii vocat ei⁹ cultores & comites,teſte Bud.Sæpe autem & de cultore Dei dicitur,ſeu veneratore. Philo, προσδιδάσκει τὴν τοῦ θεοῦ θεραπευτήν.Item θεραπευτὰς καὶ λειτουργοὺς θεοῦ dicit.Iungit verò & genit. ὁσιότης hoc nomen,θεραπευταὶ ὁσιότητος appellans Cultores religionis. ‖Sed θεραπευταὶ peculiari ſignif.dictifuerūt à quibuſdam eccleſ. ſcriptoribus iidem qui & ἀσκηταὶ, ac μοναχοὶ etiā poſtea.Cuius appellationis eãdem omnino eſſe rationem puto quæ eſt Gallicæ vocis *religieux* , id eſt ad verbum religioſi.illo enim nomine monachi hodiéque vocantur ab imperito præſertim vulgo,quaſi cultui Dei præ aliis addicti. SIC Θεραπευτίδες apud Phil.*des religieuſes* ad verbum . ſi quidem vera eſt mea de illo θεραπευταὶ coniectura.vtriuſque enim eadem eſt ratio, quum eæ eſſent θεραπευτίδες,quæ itidem ἀσκήτριαι alio nomine dicebantur.Meminit Bud.p.318 & 319. B C

Θεραπευτὴς,Curator,Sanator.vt θεραπευτὴς τῶν νοσημάτων.Sed & ſine adiectione θεραπευτὴς, Medicus , ἰατρὸς, Heſych.

Θεραπευτικὸς,Ad cultum propenſus, Colēdis hominibus deditus,Obſequioſus,Officioſus.Vel,Peritus demerēdi homines cultu.Plato in epiſt.ad Dionem,ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι. Xenophon Hellen.3,πολὺ ἦν ἀπραγμονέστεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἐσονται.Et cum genitiuo, vt θεραπευτικὸς τοῦ πλήθους: item,θεραπευτικὸς τῶν ὄχλων, Plut.Alcib . Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus,ſeu (vt Bud. vertit) Obſeruantiæ potentum deditus . Fuerit igitur quod aliquando vulgo *courtiſan* dicimus : præſertim quum apud Plutarchum reperiatur iūctum cum αὐλικὸς,quod illi Gallico ad verbum reſpondet . Locus eſt in lib.περὶ τοῦ ὅπ μάλ.τοῖς ἡγεμ.&c.οὐδὲ φοβηθήσεταί τι αὐλικὸς ἀκοῦσαι καὶ θεραπευτικός. id eſt (vt loquitur Hor.) Qui ſcit obſequio graſſari. ‖ Interdum etiam θεραπευτικὸς ſimpliciter pro θεραπευτὴς,Cultor:atque ita vtitur Philo. ‖Item θεραπευτικὸς pro ἐπιμελητικὸς,Bud ex Platone. ET Θεραπευτικῶς,Officioſè,& (ſi liceat ita loqui)Obſequioſè.Plutarchus in Artox.circa principiū, καὶ Κῦρος αὐτῷ ἀεὶ θεραπευτικῶς ἔγραφε . vbi malo reddere Officioſè ſcribebat(quo & Cic. modo loquitur)quàm Submiſſè ſcribebat,vt quidā interpr. Hoc enim ſi voluiſſet ſignificare Plut.aduerbio ταπεινῶς,vt opinor, aut alio huiuſmodi vſus fuiſſet. D E

Θεραπευτικὸς,q.d.Medicatorius,Sanatorius.id eſt Medendi vim habens,ſeu ſanandi.θεραπευτικὴ μέθοδος Gal. Tractatus inſcribitur,Methodus medēdi.q.d.Medicatoria methodus.Et θεραπευτικὸς τόπος apud Dioſcoridem.item θεραπευτικὴν ἐκτίθεσθαι ἀγωγὴν apud eūdem, quod interpr.Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cū genitiuo vt θεραπευτικὸς μώμων,Naz. q.d. Medicatorius macularum.id eſt Maculas eluendi vim habens. F

C. Ἀθεραπευσία,q.d. Cultus carentia. Dicitur enim de re quæ inculta manet,vt ἀθεραπευσία τῆς κόμης , de coma inculta.(A Gaza redditur Incultus ſubſtāt.)Sed dicitur generaliter pro Neglectus, de re videlicet quæ negligitur, & cui cura debita nō impenditur.vnde ἱερῶν ἀθεραπευσία apud Platonē. ET Ἀθεράπευτος , Incultus. Apud Plutarchū ἀθεράπευτος, Qui eſt corpore inculto & horrido,vt loquitur Cicero. Itē generaliter pro Neglectus,Cuius cura non geritur. Xenophon οὐδὲν ἐᾶν ἀθεράπευτον,οὐδὲ ἀνεπίσκεπτον. ‖Eſt etiam Immedicabilis, Inſanabilis , vt ἀθεράπευτος ψυχὴ,apud Greg. G

C. Δυσθεράπευτος,Difficulter ſanabilis,Cui vix mederi poſſumus. Apud Soph. metaph. δυσθεράπευτος Aiax,Qui vix ad ſanam mentē reduci poteſt,& à ſentētia de côſciſcenda ſibi morte reuocari. CONTR. Εὐθεράπευτος, Facilè ſanabilis, Sanatu facilis. H

C. ΑΠΟθεραπεύω,Medeor, Curo.pro ſimplici θεραπεύω.Plu

tarchus, μηδὲ τὸ ἀλγεινὸν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνίοις λόγου φαρμάκοις. A

Ἀποθεραπεύω aliquando apud medicos peculiarem habet ſignificationem. Gal. παρασκευάζειν τὴν πρὸς τὰ γυμνάσια, καὶ αὖθις ἀποθεραπεύειν ἐπειδὰν ἱκανῶς γυμνάσηται. vbi Linacer vertit Apotherapia curare. Quid autem ſit me dicis ἀποθεραπεία, dicetur paulo pòſt.

Ἀποθεραπεύω, Colo. vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεοὺς, idẽ quod θεραπεύειν, Colere deos. Vnde ἀποθεραπεία infrà ex Ariſtotele, ſi tamen locus mendo caret.

Ἀποθεραπεία, ας, ἡ, Curatio, Medicatio, Medela, Ipſe actus medendi. Idem quod θεραπεία. ‖Interdum verò peculiariter ἀποθεραπεία dicitur à medicis Omnis exercitationis probè peractæ poſtrema pars, quæ & excrementa purgat, & corpus à laſſitudine tutum reddit. Hæc fit frictione & olei ſuperfuſione. Hæc B. cũ ex aliis Gal. locis, tum ex iſto, καλείσθω γὰρ δὴ καὶ ἡμῖν, ὥσπερ καὶ τοῖς νεωτέροις γυμνασταῖς, ἀποθεραπεία, τὸ μετὰ τὰ γυμνάσια μέρος τῆς τρίψεως. Licet autem τῆς ἀποθεραπείας nomen (inquit Gorræus) propriè dicatur de ea curandi ratione quæ poſt exercitationes adhibetur, conuenit tamen & omni quæ quamlibet laſſitudinem tollit, viréſque reparat, quacunque tandem ex cauſa diſſolutas. Id quod patet ex Gal. in libro De ſanit. tuenda, qui veneri non minus quàm exercitationi apotherapiam ſuam præſcribit. ITEM Ἀποθεραπευτικὴ, eſt Ratio curandi corpora poſt exercitationem, humectando & emolliẽdo ſolidas partes, quǽque in meatibus continentur, euaporando. Peragitur ea potiſſimùm per frictionem. Lat. Recuratoriam vocare licet. Ex eodem G. B C

C. Ἐκθεραπεύω, Cultu ſeu obſeruantia concilio, vel demereor, aut Vehementer concilio. vt præp. augendi vim habeat. Et cum datiuo (ſicut ſimplex θεραπεύω) apud Plut. in Galba, Οὐίνιον ἐξεθεράπευσε δώροις. ‖Itẽ pro Sano, Perſano, ex Gal. D

C. Ἐπιθεραπεύω, Obſequium præſto. apud Thuc. lib. 8, pag. 289, in principio. Sed apud eundem pag. 277, Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον Suid. exponit διορθούμενος, & προμηθούμενος. at rectius ſchol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος.

Ἀποθεραπεία, Cultus. Ariſtot. Polit. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν. E

ΘΕΡΩ, Fut. θέρσω (& Æolicè θέρσω. vnde θερσόμενος apud Hom.) Calefacio. Cuius verbi vſus cõmunis vtriſque ſcriptoribus. Naz. θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος. vnde θέρομαι paſſ. (quod vſitatius eſt) pro Caleſio, Caleſco: aut etiam Me calefacio. Hom. Od. τ, v. 502, Αὖτις ἀρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος (à θέρσομαι fut. Æolico, vt modò dictum fuit) Ariſtot. libro 1, De part. animal. 151, οἱ ἐπειδὴ προσιόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ. Sic θέρου apud Ariſtoph. pro θερμαίνου. Plut. in lib. De primo frig. dixit θερομένην pro Æſtuantem, ſicut ἀλεαινομένην pro Tepentem. ‖Sed accipitur & pro Vror, Incendor. vt Il. λ, de nauibus, verſu 666, Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται. Impropriè tamẽ hîc loqui Homerum puto, præſertim quum in illo Nazianzeni loco legamus, θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος. quod nõ dixiſſet ſi θέρω potuiſſet etiã ſignificare φλέγω, ſeu καίω. quod itidem de paſſ. θέρομαι iudicandum eſt. Sic igitur loquutum eſſe Hom. aio vt quum Gallicè dicimus *S'eſchauder* pro *Se bruſler*. Erit autẽ (meo quidem iudicio) figura hîc vſus quæ λιτότης appellatur. vulgò enim planè corruptè, ni fallor, liptote vocatur. Sic certè loquutus & alibi eſt Homerus, ſcribens, Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Subaudienda eſt porro vtrobiq; præpoſ. διὰ, quæ iungatur cum genitiuo πυρός. Legitur verò & πυρὸς θέρεω apud eundem, itidem pro διὰ πυρὸς θερμανθῶ, Od. ρ, v. 23, Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. F G

Θέρω, Medeor, Sano. Nic. Theriacis, de Aſclepio, quẽ παιήονα nominat, Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἕρνος. vbi ſchol. exponit ἰώμενος. Ego tamen exponere maluiſſem θεραπεύων, & quidem accipiendo pro Curans, (eo videlicet ſenſu quo dictum eſt à Naſone, Curando fieri quædam maiora videmus Vulnera: vbi pro Sanã- H

do non accipi manifeſtum eſt, ſed in altera ſignificatione.) Imo verò dubito etiam an ita interpretari liceat, niſi ex conſequente. Suſpicor enim Nicandrum de vulnere vſum ita eſſe hoc θέρειν vt Lat. poetæ verbo Fouere (quod calefaciendi ſignificationem incluſam habet) aliquando vtũtur. Virg. Æneid. 12, Fouit ea vulnus lympha longæuus Iapis Ignorans. vbi animaduertendum eſt adhiberi panaceam inter alia ex quibus fomentũ conficitur, ſicut πάνακες apud Græcum illum poetam. Apud Naſ. autem ſola etiam manu impoſita vulnus fouetur, Metam. 12, Impoſitáque manu vulnus fouet, oráque ad ora Admouet. Idem alibi (nimirum in libro De ponto, ſi bene memini) Fomentiſque iuuas vulnera noſtra tuis. Quoniam autem vulnus fouetur ab iis qui curare illud volunt, hinc factum puto vt verbo θέρειν ita vſus ſit Nicand. Cæterùm ideo pluribus admonendũ lectorẽ de hac audaci ſchol. Græci expoſitione iudicaui, vt cautior ad alias redderetur. Multa enim ſunt verba quæ ex propria ſignificatione in aliam valde alioqui diuerſam paulatim & veluti per quoſdam gradus tranſeunt. quod tamen nec Græci ſcholiaſtæ, nec grammatici, nec vlli lexicographi annotant, ſed ab vna ſignificatione ad aliam quantumlibet diuerſam, abruptè (vt ita loquar) ſermonem transferunt. vt omittam, eos primæ ſignif. vltimum ſæpe locum dare & viciſſim vltimæ primum.

C. Δυσθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Calefactu difficilis. Sed δυσαλθὴς, Heſ. id eſt ſanatu difficilis.

Θερμὸς, ἡ, ὁ, Calidus. θερμὰ λοετρὰ apud Homerum, Lauacra calida, ſeu balneæ calidæ, Thermæ: quæ & Ἡράκλεια λουτρὰ dicta fuiſſe, poſt Athen. lib. 12, tradit Euſt. Apud eundem Athenæum 9, θερμὸν τοῦ ψόφον, τὸ ποτὸν ψυχρόν. Apud eundem l. 7, πλακοῦς θερμός. Plut. Alex. τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι. Aphr. ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ πυριατηρίῳ ξηρῷ, aere vehementer calido & vaporario ſicco. Et fœm. gen. apud Heſiodum Theog. θερμὸς ἀϋτμή, vapor calid' ſeu feruidus. ‖Θερμὸς cũ ἀπὸ vel ἐκ, redditur potius Calens. Plut. θερμὸς ἀπὸ μάχης, Calẽs ex pugna, Calẽs ex pugnæ feruore. Et cum dat. apud eundem, θερμὸν ὄντα τῷ ἀγῶνι, quũ incaluiſſet feruore certaminis. ‖Θερμὸν neutro genere ſub. ὕδωρ, Calida, ſub. aqua. Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκερασμένος οἶνος, vinum calida tẽperatum. Ariſtoph. θερμῷ λοῦσθαι, calida lauari. vbi ſubaudiri poteſt et λουτρῷ. Plut. Ad Colot. loquens de iis qui in balneis lauantur, οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ἐπιβάλλειν κελεύουσι, Calidam ſuperfundere. Idem Sympoſ. 4, Εὐζήτητα ἐκεῖνος, οὗ τὰ θερμὰ χεῖσθαι ἐστιν αὐτοφυῆ, Vbi calidæ aquæ ſunt, ſeu Vbi thermæ ſunt: id eſt θερμὰ λουτρά. In v. l. eſt etiam ἐν τοῖς θερμοῖς, In locis calidis. vbi ſubaudiendũ fuerit τόποις, aut aliquid ſimile. ‖Θερμὸν neutraliter etiam dicitur pro θερμότης, id eſt Calor. Theophraſt. De cauſis plant. libro 1, loquens de aquis frigidis, πέττει μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θερμοῦ καὶ κατάψυξιν, propter cohibitũ & coarctatum calorem à circumfuſo frigore. Idem in 6, πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριιστάμενον, concoquit enim calor intra terram compreſſus, & cohibitus coactúſque. Pro quo circa finem eiuſdem libri, ἀντιπεριισταμένη γὰρ ἡ θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ συνελαυνομένη πέττει. Et apud Alexandrum Aphrod. τὸ ἔμφυτον θερμὸν, calor inſitus. ſicut apud Plutarchum, τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῖν ᾧ τρέφεσθαι πεφύκαμεν. ‖Θερμὸς metaphoricè etiam capitur, vt apud Latinos quoque Calidus, Ardens, Feruens. vt δάκρυα θερμὰ apud Homerum aliquoties, q. d. Calentes ex magno impetu quo proſiliunt, ſeu quæ ex animi affectu quaſi calido proficiſcuntur, Nõ ſimulatæ. Niſi quis in propria ſignificatione accipere malit: quia tales ſunt quum ex oculis funduntur: quod & rubor ipſe lacrymantium oculorum teſtatur. Sic verò & Gallicè, *Pleurer à chaudes larmes*. Soph. Antigone, Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calidum animo ad res frigidas accedis. Sic apud Latinos Virg. animis calidum iuuenem dixit. Et Cicero, Calidior vel potius ardentior animus quàm hic ſer. Plut. Fabio, de militibus Carthaginẽſibus, καὶ ἀπαντῶσιν Σκιπίωνι πολλοὶ ἔτι θερμὸν αὐτοκρατόρων αἷμα, Qui multorum imperato

rum Romanorum à ſe occiſorum, ſanguine adhuc calebat, ſeu Cuius animi adhuc calebant ſanguine occiſorum à ſe ducum exercitus Romani. Et θερμὸν ἔργον, Calidum facinus, Audax facinus: hoc eſt animo nimis calido & accenſo patratum, Præceps, Temerarium. Ariſtoph. Pluto, ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον. Amphis apud Athenæum libro 10, ἡ δὲ διὰ τὸ μὴ σαφῶς, Τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται, Διηκολογῆσθαι, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. paulo ante dicit, ὅτι τὰ πράγματα ὁρμᾶν προχείρως. Periculoſa & calida cōſilia ſimili metaphora Cicero dixit, id eſt præcipitata & inconſulta. Plut. Demetrio, τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ Στρατοκλέους θρασύτης. ἦν δὲ ... πυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη. Pro ἰταμὸς poni videtur Budæo apud Gregorium, ἡνίκα παρὰ τοῦ θερμοτέρου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεσπάσθημεν. Cui non abſimile eſt quod idem Budæus ex Pauſan. Corinth. citat, ἅτε δὲ ὄντι αὐτῷ Παυσανίου θερμοτέρῳ καὶ οὐ φιλοψύχῳ, ταχὺ τὰ πάντα ὑπὸ φρονήματος καὶ τόλμης κατείργαστο. ‖ Θερμὸς à Budæo exponitur Acer & Vehemens, apud Greg. de Conſtantino magno, οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν ὡς ἐκείνῳ. At θερμὸν φάρμακον in Hippiatr. exponit Validum & acre. Alciphron 182, θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν, ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι, φαρμάκου δεῖ. Luc. πολὺ τὸ ἔμψυχον καὶ θερμὸν ἐν δράσεσι, Vegetum, Validum, Strenuum. Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, & primo quoque die. Philoſtr. l. 4, 23. B. AT Θερμὴ, Calida, vulg. l. Calidum ſolium, Politiano: Labrum, Gazæ in Problem. Alex. Θερμὴ (inquit B.) Vas in deſcriptione tēpli Solomonis, pro quo Latinè Scutra legitur non ſemel.

C. Θερμοδότης, ου, ὁ, Qui calidam præbet. Et fœm. gen. θερμοδότις in Epigr. Quæ calidam ſeu caldam in balneis porrigit. De quibus apud Martial. eſt, Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

C. Θερμοπώλης, ου, ὁ, Qui calida cibaria vendit. VNDE Θερμοπώλιον, Locus vbi calida cibaria veneunt. Thermopolium, Plauto.

C. Θερμοπότης, ου, ὁ, Qui calida ſeu calidam bibit. Athen. [Ῥοδίους] ἀπαταλῶντας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. AT Θερμοποτὶς, ίδος, ἡ, Poculi genus, ita dictum (vt videtur) quòd ex eo calda biberetur. Athen. l. 11, Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλουμένην, ἣν κελέβην εἶναί φησι.]

Θερμοτραγέω, ῶ, Calida comedo. Luc. Lex. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει.

C. Θερμημερίαι, Dies calidi, Æſtatis tempus, Gazæ. Theophraſtus, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα, θᾶττον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερματοῦται. Ariſtot. τὰ δὲ τοῦ θέρους καὶ ἐν ταῖς θερμημερίαις χείριστα.

C. Θερμουργὸς, οῦ, ὁ, Qui calido conſilio aliquid ſuſcipit. Vel (vt Budæus interpr.) Acer, Confidens, Ferox. Luc. Tim. 13, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία θερμουργὸς ἀνὴρ καὶ μεγαλαυχούμενος. Xen. in principio Apomn. pro præcipiti & audaci confidentique ponit, quem & ἀνόητον & ἰσχυρογνώμονα vocat, id eſt ἰταμὸν, vt Budæus annotat. Xen. νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον. Sic ferè Gall. *Vn homme chaud.* HINC Θερμουργία, ας, ἡ, Audax & temerarium facinus. Pro quo perperam apud Poll. θερμυργία.

C. Διάθερμος, Feruidus, Præcalidus. Budæus ex Ariſtotele 2 Rhet. ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοί εἰσιν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Idem in Probl. ſect. 27, διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς εἰς τὸ ἐντὸς ἀθροιζομένου τοῦ θερμοῦ, διάθερμοι καὶ θαρραλέοι, ἐν δὲ τοῖς φόβοις ἀνάπαλιν.

C. Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidus, Æſtuoſus. Plutar. De primo frig. Λιβύης μὲν γὰρ ἔνθερμος ἡ πολλὴ καὶ ἄνυδρος, Libyæ pleraque æſtuoſa ſūt & periculoſa. Et in altera ſignificatione τοῦ θερμὸς apud Philonem de vita Moſis libro 3, τὸ δὲ τῶν κτειναντων ἔνθερμον ἔτι καὶ μεστὸν ὀργῆς πρόσημα καταδείσασα, φόβῳ νουθετεῖται, percuſſorum feruidam adhuc audaciam & iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur.

C. Παράθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vbi non opus eſt, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel (vt B. exponit) παρὰ τὸ προσῆκον ἐργαζόμενος, adducens hunc ſine autoris nomine locum, ὧν δὲ φύσει παράθερμος καὶ παρακεκινημένος, πολλὰ ἔχει μανίᾳ προσεμφερῶς.

C. Περίθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ambitum calens, Admodum calens. v. l.

C. Πολύθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm calidus, Percalidus.

C. Φιλόθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidorum ſeu caloris amans.

Θερμῶς, Calidè. Accipitur etiam metaphoricè, vt θερμός. Plutar. Sympoſiac. lib. 1, ſect. 4, dicens apud Homerum in illo, Ζωρότερον δὲ κέραιρε, ζωρότερον accipi pro θερμότερον, hoc eſt τάχιον, ſubiicit, ὥσπερ ἡμεῖς ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας, Celerius, ſeu Animo feruidiore. Naz. καὶ διὰ τοῦτο γίνομαι μακροθυμότερος, ἵν' ὀνειδίσω θερμότερον, Acrius & vehemētius. Sæpe ſic vtitur. Bud.

Θερμότης, ητος, ἡ, Caliditas, Calor. Plut. Alex. θερμότης τοῦ σώματος. Idem, ἀναδίδωσι τῆς αὐτοῦ θερμότητα. Et metaph. apud Athenæum lib. 1, initio, ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος, Præ feruore in dicendo.

Θερμωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod θερμότης ſeu θέρμη, Calor. ‖ Itē Febris apud Iones, vt Corinthus annotat. Erotianus in Lex. Hippocr. θερμωλὴ, ὁ πυρετὸς, μή ποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγεται. Apud Suidam eſt ETIAM Θερμέλη, quod exponit θέρμη.

Θέρμη, ης, ἡ, Calor, Æſtus. Thucydides lib. 2, πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Vehemens capitis æſtus, & rubores oculorum. ET Θέρμα pro eodem. Menand. ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τ' ἐπέλαβεν αὐτόν. ‖ Item πυρετὸς, Febris, Heſychio: ſicut θερμωλὴ quoque & calorem & febrim ſignificare annotatum eſt. Ab eodē Heſychio exponitur etiam ἄδεια, ἐκεχειρία. AT Θέρμης eidem Heſychio eſt ὁ θέρους πνέων, Æſtate flans ſeu ſpirans: venti nomen, vt videtur: SICVT Θερμὸν pro æſtate quoque apud Byzantios accipi annotat.

Θέρμω, Calefacio. Iliad. σ, Γαστρὴν μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ. Et θέρμεθ' ὕδωρ apud Varin. ex Ariſtoph. Heſychius habet etiam Θερμεῖ cum accentu in vltima, quod exponit θερμαίνει, quaſi à Θερμέω.

Θερμαίνω, F. ανῶ, Calefacio. idē quod præcedens, ex eoque deriuatum, vt Euſtathius annotat. Prius tamen poeticum tantùm eſt, hoc in proſa etiam vſitatum. Iliad. ξ, Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ, quoad lauacra calida calefecerit. hoc eſt, quoad balneas calefecerit. Odyſſ. ι, ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἵως θερμαίνοιτο, quoad calefieret, ſeu incaleſceret. Plutar. Sympoſiac. 6, de veſtimento, ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν. Et l. 8, πᾶν γὰρ τὸ θερμανθὲν καὶ χλιανθὲν, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἐπιμορφίαν ἔσχεν (?), omne id quod incaluerit. Theophr. de calamo ſagittario, μάλιστα κάμψιν δεχόμενος, καὶ ὅλως ἄγεσθαι δυνάμενος, ὡς ἂν θέλῃ τις, θερμαινόμενος. De quo Plinius, Obſequentique quò libeat flecti, calefacto. Metaphoricè etiam accipitur. Sophocles apud Suidā, Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. Simili metaphora dixit Curt. lib. 4, Vtendum animis dum ſpe calerent, ratus. Sed & Foueri ſpe & Accendi ſpe, Latinis vſitata ſunt. Apud eundem Suidam, παῦσ' Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ, Nec viſcera tua iræ feruore incaleſcant. Incendi ira Latini dicunt: apud quos & ipſa ira calere & æſtuare dicitur. Cæterùm θερμῆναι Atticū eſſe, non θερμᾶναι, annotat Phrynichus: cuius duo exempla iam allata ſunt, alterum ex Homero, alterū ex poeta anonymo. ‖ Θερμαθῆναι, Febricitare, apud Hippocratem lib. 1 Epidem. Gorr. ex Galeni commentariis. SED ET Θερμάω, SIVE Θερμάζω dici videtur. Vnde apud Nicādr. Alexiph. ſub finem, Ἠὲ πίθου φλογιῇ θάλψας κύτος, αἰὲν ἐναλθῆ Ἄγρια θερμάσσαιο. id eſt Calefacias, Foueas, θέρμανον, vt ſchol. declarat.

Θέρμανσις, εως, ἡ, Calefactio, Calefactus vt Plinius loquitur. Ariſtoteles Metaph. lib. 10, ἔστι δὲ οὐχ ἡ θερμότης κίνησις ἀλλ' ἡ θέρμανσις.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, Calefactus, vel Qui calefieri poteſt. Ariſtoteles in 4 Metaph. loquens de relatiuis, τὸ δ' ὡς θερμαντικὸν πρὸς τὸ θερμαντὸν, καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητόν. VNDE Θερμαντικὸς, οῦ, ὁ, Qui calefacere poteſt, Excalfactorius. vt θερμαντικαὶ δυνάμεις apud Dioſcoridem lib. 3, Medicamenta quibus excalfactoria vis ineſt, vt Plini loquitur. Dioſc. τὸ δὲ παλαιὸν, θερμαντικώτερον. Plinius, Vetus o-

leum magis excalfacit corpora. Plutarchus ad Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν καθόλου φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. ibidem quidam dicit ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς τὸ θερμαῖνον θερμαντικόν, ἢ τὸ ψῦχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας.

C. Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non calefactus, vel Qui non caleſcit.

C. Εὐθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene calefactus, vel Bene caleſcẽs. Theophr. l. 4 De c. pl. εὐθερμαντοτέρα γῆ ὕφαμμος, arenaria terra facilius ſentit calorem.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ, Caldarium. ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, vt à Polluce l. 10 declaratur. ET Θερμαντήριον, ου, τὸ, Id vbi aliquid calefieri poteſt, Caldarium. idem quod præcedens, vt docet Pollux. In vulg. l. exponitur Ahenum, Lebes. B

Θερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor. Ita B. qui tamen affert ex Ariſtot. Probl. ἡ δὲ θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα ποιεῖ τοὺς πυρετούς. Idem, ἡ δὲ ἐκτὸς θερμασία προσπίπτουσα. Idẽ, οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἁρμόττουσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν.

Θέρμασις, ιδος, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται: idẽ quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ας, ἡ, Caminus, Heſych. ET Θερμαστῆρες, E caminis: ἐκ καμίνων, vt Heſych. exponit. apud quem additur, καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων. Pro θέρμαστρα verò ſcriptum reperitur ET Θερμαύστρα, ſiue Θερμαύστρά. ſic enim ſcribitur apud Callimachum in hymno in Delum, Θερμαύστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυεχῆς, Camini, Fornaces. C

Θερμαστρίς, ίδος, ἡ, Caldarium. Heſychio eſt vas ſimile καρκίνῳ quo aurifabri vtuntur. ‖Item ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα. Camerario θερμαστρίδες ſunt duæ ſaltationes concitatæ, quæ cum ſaltu fiunt, vt χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuũ motu. hanc aũt ſaltationẽ à vehementia & concitatione nomen traxiſſe exiſtimat. Pollux libro 4, ἐκατελίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. Vide ſequens θερμαυστρίς. Sicut verò pro θέρμαστρα dici θερμαύστρα iam annotatum eſt: ita ET Θερμαυστρίς pro θερμαστρίς dici ſciendum eſt. Vnde θερμαστρὶς Polluci lib. 10, ſynonymũ eſt τῷ θερμαντήρ, & θέρμασις, hoc eſt Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστρὶς ſaltationis eſſe genus dictum eſt, ita & apud Athenaũ libro 14, θερμαυστρὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. Euſtathio autem eſt ὄρχησις διὰ ποδῶν σύντονος: quæ quomodo fiat, dicetur in verbo ſequenti. A polluce inter τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα refertur. Quod verò ad ſcripturam attinet, apud Pollucem & Athenæum legitur θερμαυστρίς, tribus ſyllabis, apud Euſtathium verò quatuor ſyllabis θερμαϋστρίς, diuiſa diphthongo. ET Θερμαϋστρίζω, apud eundẽ Euſt. ex Critia, ἀναπηδῆσαι εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, παραλλάσσειν πολλὰς τοὺς πόδας ποιεῖν. Quod ſaltationis genus idẽ eſſe Euſtathio videtur quod ab Homero Odyſſ. θ, regii pueri ſaltaſſe dicuntur, quum ſcribit, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς ῥηιδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι: vt θερμαϋστρίζειν ſit In altum exilire, &, antequam in terram deferaris, pedes ſæpius alternantem geſticulari. Luc. De ſalt. ὅπου νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι. D E F

C. ἈΝΑθερμαίνω, Recalfacio. Et ἀναθερμαίνομαι, Recalfio. In v. l. exponitur Tepeſco, Referueſco.

C. ἈΝΤΙθερμαίνω, Contrà calefacio. Alex. Aphrod.

C. ΔΙΑθερμαίνω, Incalfacio. Demoſthenes De falſa legatione, ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, Vt autẽ res iam procedere cœpit, & illi incaleſcere. VNDE Διαθερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor: vel potius Calor diffuſus. Ariſtot. Probl. lib. 2 quæſt. 36, τῶν ἱδρώτων διαθερμασία γινομένων. Legitur tamen ibi & διὰ θερμασίαν. Plut. ad Col. οὐ φὴς εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθερμασίας; an incaleſcere vino corpora negas? G

C. ἘΚθερμαίνω, Excalfacio. Ariſtot. Probl. lib. 2, quæſtione 35, εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. VNDE Ἀνεκθέρμαντος, ου ὁ καὶ ἡ, Qui excalfactus non eſt, vel Qui excalfieri non poteſt. ET BIS COMP. Συνεκθερμαίνω, Concalfacio. vbi præpoſitio auget ſignific. Plut. καὶ τὸ μάχιμον τοῦ Μετέλλου ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, συνεξεθέρμαινε αὐθις καὶ ἐξέρριπισε. Quo ſignificatu & συνεκκαίειν dicitur. B. H

C. ΠΑΡΑθερμαίνω, Calefacio. B. ex Athen. οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων.

C. ΣΥΝθερμαίνω, Concalefacio, Cicer. Vnde συνθερμαντικὴ δύναμις, Gal. Vis concalfactoria, Plinio. v. [illegible]

C. ΥΠΟθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore ſuccẽdo. Hom. Il. π, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus enſis incaleſcebat ſanguine profluente. Et apud Suidam, ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμανθεῖσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμήνασα, Quum animoſuccenſa eſſet, Quum animus eius incaluiſſet.

¶ Θερμορουσθαι, Delicatè viuere. Inde forſan & qui calidis vterentur, delicatiores eſſe putarentur. Vnde apud Athenæum quoque coniunguntur, ἁπαλοδίαιτος καὶ θερμοπότας ὁρῶν: quod ἁπαλῶν & inſum[illegible] Delicatam & voluptariam vitã dego accipi[illegible]unt. Poll. l. 10, ſynonymum ponit τῷ τρυφᾶν: addens tamen, hoc θερμορουσθαι & κιχλιδιᾶν comica eſſe, nec ſibi probari.

ΘΕ'ΡΟΣ, εος, τὸ, Æſtas. à θέρω, quòd eo tempore omnia magis caleant. Odyſſ. μ, οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Heſiodus, θέρεος καματώδεος ὥρη. Arat. — καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, ad æſtatis primordia, & poſt hyberni temporis ortus, vt Cicero vertit. Thucyd. libro 4, ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους. Idem, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, æſtate & frugibus adultis. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æſtate. Xenophon, κατὰ θέρους ἀκμὴν, adulta æſtate. Pro quo Theophylactus epiſt. dicit θέρους ἀκμῇ. Quod verò Latini dicunt Æſtate, hoc eſt Æſtiuo tempore, Græci θέρους: item ἐν θέρει, item θέρει. Athenæus libro 10, τοῦ μὲν θέρους ῥοιὰ· τοῦ δὲ ἔαρος ψῦχος κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. Xen. Pæd. 8, ἐν γὰρ μὲν τῷ θέρει οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὐθ' αἱ τῶν δένδρων οὔθ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. Heſ. Erg. ϛ, Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ. Eodem ſenſu apud X[illegible] Hell. 5, θέρους δὲ ὄντος καὶ μεσημβρίας. ‖ Θέρος accipitur etiam pro meſſe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, meſſem tibi bonam vaticinor. Sic apud Plutarchum Polit. præc. ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος (τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζοντες) ἀλλήλους παρεκάλουν. Apud eundem in Fabio, initio, ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, apud Antiũ ſpicas ſanguinolentas demeſſas: ſeu ad verbum, Meſſes ſpicarum ſanguinolentas detonſas eſſe. Legitur verò ibi perperã θερησταχύων vna voce.

C. Θερείβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æſtiua habens paſcua, Vbi æſtate paſci licet. Et θερείβοτον neutro genere ſubſtantiuè, Locus habens æſtiua paſcua: vt ex antiquis docet Euſt. Idem eſt & apud Suid.

Θερειλεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Æſtate lectum præbens. Ther. θερειλεχέος πλατάνοιο, platani vmbroſæ ſeu patulæ: ſub cuius vmbra æſtate cubari poteſt, vel ex cuius foliis æſtate lectus ſterni.

C. Θερήϊανον, ου, τὸ, Currus quo meſſis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, vt à quibuſdam (teſte Heſychio) exponitur. Eidem eſt etiam pars quædam currus. Apud eundem habetur ET Θέρηγον, exponitúrque τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν περίπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον. AT Θεείζανον, per ι, in lexico quodam veteri, herbæ nomen eſſe dicitur.

Θέρειος, ου, ὁ, Æſtiuus. Orpheus hymno in Cererem, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις. Et paulo poſt, καρποῖς βρίθουσα θερείοις. AT Θερεία, ας, ἡ, Æſtiuum tempus, Æſtas. Quod quidam grammatici ita à θέρω deducunt, vt θερεία à θάλλω, & ἀπώλεια ab ἀπόλλω. Budæus tamen θερεία ſcribit. Quæ ſcriptura videtur commodior: vt in hoc θερεία ſubaudiatur ὥρα. Budæus ex Polybii libro 5, initio, ἀρχομένης τῆς θερείας. Ex eodem, θε[illegible]οῦντος ὅτι συμβαίνονται τὴν θερείαν ἄπρακτον εἰς τέλος [illegible] τοῦ Φιλίππου. Pro hoc autem θέρεια ſiue [illegible], Ionica dialyſi ab Herodoto DICITVR Θερείη, ſicut βασιλήη pro βασιλεία. In vulg. lexicis eſt ETIAM Θέειος per ι, pro Æſtiuus, ſeu θέρειος. Citatur enim θεεία αἰθρία, Æſtiua ſerenitas, & Dioſc. l. 5.

Θερινός, οῦ, ὁ, Æſtiu'. vt θερινὰ λάχανα & θεριναὶ θριδακίνες, Æſtiua olera & Æſtiuæ lactucæ, apud Athenæum. Et θερινὴ μεσημβρία, apud Xenophontem Cyneg. Meridies æſtiu'. Et θεριναὶ ἀνατολαί, apud Ariſtot. Ortus æſtiui: alii Solſtitiales ortus interpr. In vulg. lexicis eſt ETIAM

Θερινός, Æſtiuus, Meſſorius: in v.l.ſed ſine exemplo. A

Θέριςρον,ου,τὸ,Locus habitationi æſtiuæ accommodus. τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, vt apud Hippocr. Gal. exponit, addens eſſe qui θέριςρον ſcribant.

Θερίζω,F.ίσω,Æſtiuo,Varr.Plin.Hoc eſt,Æſtatem alicubi tranſigo,τὸ θέρος που διάγω, vt Suidas annotat, vt ἐαρίζω & χειμάζω. ‖Item Meto. In qua ſignificatione actiuum eſt,ſicut in præcedente neutrum. Xenoph.Hellen.7,τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα. Archeſtr.apud Athen.lib.7,de ſalpa,βρωτὴ δὲ μάλιςα Ἐπὶ θεριζομένῳ σίτῳ,quum frumentum metitur. Plutarch. πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, ὠνήσαμενοι. Accipitur etiam metaphoricè,ſicut Metere apud Latinos.Plutarch.Apophth.[illegible] ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. B Euripides,[illegible] ἔχει Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον ςάχυν.Id eſt,Cicerone interprete,— tum vita omnibus Metenda,vt fruges.Plutarchus,σπείροντες λόγους καὶ θερίζοντες ἄθις μετὰ μάχης ὑπούλους καὶ πολεμικούς. Ariſtot. Rh.3,σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας,κακῶς δὲ ἐθέρισας,quod citans ex neſcio quo autore,nimis eſſe poeticū dicit. Apud Luc.in Vit.auct.circa finem,τοῖς ὤμοις καρπηροὶ καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι,exponitur, Digni ſermone colligente,hoc eſt Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant. C

Θερισμός,οῦ,ὁ,Meſſis.Æſchin.

Θεριςής,οῦ,ὁ,Meſſor. Demoſth.Pro cor.τοῖς θερισταῖς,καὶ τοῖς ἀλλ' ὅτῳ τι μισθοῦ θεραπεύονται.Plut.κατ' ἀγρὸν ἐφορῶντα καλαμητρίας καὶ θεριςάς. Fœmin.EST Θερίςρια, Quæ metit. Citatur ex Ariſtoph.

Θεριςήριον,ου,τὸ,Falx meſſoria,Gr.Bibl.interpr.1 Reg.13.

Θεριςός,οῦ,ὁ,Meſſus,aut Qui meti poteſt aut ſolet:q.d.Meſſilis,vt nonnulli interpretantur. Apud Dioſcoridem libro 1,capite 18,balſami genus quoddam θεριςὸν appellatur,ὡς διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχὸν ὄν, vt ibidem annotatur. ID Εὐθέριςον nominatur à Plinio libro 12, cap.25. AT Ἀθέριςος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non demeſſus,Qui eſt adhuc in ſpica.vulg.lex. Ab Heſychio exponitur ἀφρόντιςος,Neglectus,ab ἀθερίζω.ſcribendum tamen potius foret ἀθέριςος in ea ſignificatione, ſecūdum formā aliorum verbalium. D

Θέριςρον,ου,τὸ, Veſtis tenuis & æſtiua,ſeu Veſtis meſſoria, Hieron.in Eſaiam, Θέριςρα (inquit) nos poſſumus appellare palliola quibus obuoluta eſt Rebecca, vt hodie quoque Arabiæ & Meſopotamiæ operiuntur fœminæ: ab eo quòd ἐν θέρει, id eſt æſtate & caumate, corpora protegant fœminarum.Hæc ille.Geneſ.cap.24,ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θέριςρον, περιεβάλετο. Cantic.cap.5, ἦραν τὸ θέριςρον ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων. Citat Suidas ex quodam etiam Epigrammate,— θέριςρα Καὶ τοὺς ἀνδρολίτης δή λοπείους πλοκάμους. Apud eundem eiuſdem ſignificationis eſt ET Θερίςειον: ET Θέριςον apud Heſych.itidē λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. ‖AT Θέριςρον Varino eſt etiam δρέπανον. id eſt Falx meſſoria: qua ſignif.accipitur θεριςήριον. E

C. ἈΠΟθερίζω,Demeto. Interdum Abſcindo,Amputo.

C.ἘΚθερίζω,Meto.v.l.exDemoſth.

C.ἘΝθερίζω,Æſtatem in aliquo loco dego.vt ἐνεαρίζω.

C.ΠΑΡΑθερίζω,Demeto,Amputo.

C.ΣΥΝθερίζω,Vnà meto, Vnà meſſem facio. Ariſtoph. Acharn.Ἀλλ' ὦ ξένον βέλτιςε συνθέριζε. Paulo antè venit dixerat,Μέλλω γέ τι θερίζειν.

‖Θερίζω, Meto,Præcido,Rodo: per ſyncopen pro θερίζω. vulg.lex.

C.ἈΠΟθρίζω,Demeto. Interdum etiam Amputo,Abſcindo.per ſyncopen pro ἀποθερίζω. Epigr.ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἴλουρος,Felis tuum caput abſcidit. Sic apud Euripidē in Oreste, Εἶδες γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας. Heſychius tamen legit ἀπέθριζεν, & exponit ἀπέκειρεν, item ἀπέκοψεν. Sed ſunt etiam qui ἀποθρίζειν non putent ex ἀποθερίζειν factum.

C.ΠΑΡΑθρίζω,Demeto, Amputo. Apoll.Arg.2, Ἔμπης δ' ἀφλάςοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι.i.ἀπέκοψαν, vt ſchol.exponit, ſyncopen eſſe dicens pro παρεθέρισαν. H

Θερείτατος,ου,ὁ,Æſtuoſiſſimus. Quidam grammatici à θέρος deducunt, quanuis ſignificationem eandem cum illo non habeat. Vtitur autem eo Aratus,Ἦμος δ' ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι. Et Nicander in Ther. Ἤτοι δ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵςαται ἀκτίς, quum ſolis radii æſtuoſiſſimi ſunt ſeu feruentiſſimi.

ΘΕΩ, F. θεύσομαι,ſiue θευσοῦμαι, (quod ex Thucydide citatur:factum ad analogiā τοῦ πλευσοῦμαι à πλέω)Curro.Od.θ,Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριςος ἔην.Il.ρ,Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ, Ibat ad currendum, ſeu Currere parabat. Od.χ,Βῆ δὲ θέων,Ibat currens, ſeu Ibat curriculo,vt Plautus loquitur.Plutarch.Coriolano,ὥςτε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι,leuem & agilem,ſi currendum foret. Apud eundem in Public.ὡς ἐκείνους εἰς τὸ ςρατόπεδον, θέοντες,ad illos in caſtra currentes. Ariſtoph. οὔτε θέομεν, οὔτε ἐλαύνομεν, nec ipſi currimus:nec alios impellimus. Item ἔθει δρόμῳ,Curſu cōtendebat, Curriculo ibat: Vel, Citato curſu currebat. auget enim δρόμῳ quod adiicitur. ‖Θέω περί τινος, Curro pro aliquo: id eſt Dimico,Pugno,Periclitor, vt Bud.etiam interpretatur: frequens apud Herodotum, vt annotat,citans ex eo, θεῖν περὶ ἑωυτῶν,certare de ſalute veſtra & periclitari,remittēnſque itidem ad pag.126,131. Et ex Pauſan.153,θέοντες περὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ πατρίδος. ‖Pro hoc θέω poetæ dicunt ETIAM Θείω, metri gratia inſerto ι,vt πνείω pro πνέω,Il.κ,de equis Rheſi,Λευκότεροι χιόνος,θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. AT Θεῦ Heſych.eſt δεῦρο τρέχε,Curre huc.

C.ἈΝΑθέω,Surſum curro, Subeo, vt ἀνατρέχω.cui contrarium καταθέω.B.

C.ἈΠΟθέω, Abeo currens, Diſcedo currens: ſicut Accurro ſignificat Accedo currens vel curriculo. Vtitur Xenophon.

C.ΔΙΑθέω,Diſcurro,Percurro.X.OEcon. διαθέοντες λόγου. Ex Plutarchi Solone, διαθέοντες ἱερὰν λαμπάδα,in v.l.Sacram facem currendo geſtantes.Ex eodem διαθέω πρός σε,tecum curſu contendo. Quod verò in iiſdem v.l. ex Herodoto affertur οὐ διαθέωνται τὸν φόρτον, & exponitur Onus diſtrahant,ad διατίθεμαι pertinet.

C.ἘΚθέω,Excurro.

C.2.Διεκθέω,Diſcurro,Excurro. Ariſtot.De mundo,ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον,ad terram vſque curſim illiſum.

C.2.Ἐπεκθέω, Aduerſus aliquem excurro, vt ἐπεκτρέχω.Philo De vitâ M.l.1, ἄρας μετὰ τῆς οἰκείας νεότητος ὡπλισμένους,ἐπεξέθει,domo mouet,eis occurſurus.

C.ἘΠΙθέω,Accurro,Incurro,Irruo.Ariſtid.Et Herodian.6, ἐπέθεόν τε πρὸς τὴν συςαδὸν μάχην ἀντιτυπῆς, καὶ ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, ſtataria pugna ſeu collata acie incurrebant.

C.ΚΑΤΑθέω,Decurro. Xenophon Hellen.1,πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ curſu in Piræum deferebantur. Item Hoſtiliter percurro,ſeu incurro. κατέθει δὲ πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem verſus regionem incurſionibus infeſtabat.

C.ΜΕΤΑθέω, Curro poſt,id eſt Curſu perſequor. Xen. ταχὺ μεταθεύσονται,id eſt διώξουσι, Perſequentur. Itē Trāſcurro, Curſu vſquequaque perſequor, Curſu permetior.Xen.Cyneg. ἐπειδὰν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκυσι ὦσι,καὶ ἤδη ᾗ τῆς ἡμέρας, Idem in eodem lib. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν ἐςι καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς·τὰ δὲ ἔργα,οὐδέποτε,διὰ τὰς τεμμούς, montes enim promptum eſt veſtigare canibus,& vſquequaque perſequi leporum cubilia,& curſu permetiri: quum neutrum in locis cultis & in liras digeſtis perinde facile ſit, propter tramites limitéſque tranſuerſos.B,

C.ΠΑΡΑθέω, Accurro, & q.d.Iuxta curro, Aſſequor,hoc eſt Cominus ſequor, Non longè relinquor. Greg. de pullo equam ſectāte, quaſi προσκαίρω vel παρασκαίρω. Hæc Bud.Herodianus lib.8, ἑκατέρωθεν δὲ παρέθεον ἀπὸ τῶν καταφρακτῶν ἱππέων ἶλαι καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντιςαί,ab vtroque latere eorum qui in medio erant, diſcurrebant cataphractorum equitum alæ. Idem Bud.apud Ælianum loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, παραθέουσι τὴν ὄχθην interpr. Curſim littus vel ripam legunt. Παραθέω eſt etiam Prætercurro.Plato Theæteto,ἆρ' ἄγαν ὦ Σώκρατες τὸν ἑταῖρόν μου καταθεόμεθα. ἀλλὰ πῶς ὦ φίλε,ἄδηλον εἰ καὶ παραθεόμεθα τὸ ὀρθόν, Nimis inſultamus ô Socrates,amicum meum: atque,ô amice, quis ſcit an curſu præter veritatem feramur? v.l. Apud Luc.autem

leum magis excalfacit corpora. Plutarchus ad Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν καθόλου φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. ibidem quidam dicit ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς τὸ θερμαῖνον θερμαντικόν, ἢ τὸ ψῦχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας.

C. Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non calefactus, vel Qui non caleſcit.

C. Εὐθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene calefactus, vel Bene caleſcẽs. Theophr. l. 4 De c. pl. ἀθερμαντοτέρα γῆ ὕφαμμος, arenaria terra facilius ſentit calorem.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ, Caldarium. ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, vt à Polluce l. 10 declaratur. ET Θερμαντήριον, ου, τό, Id vbi aliquid calefieri poteſt, Caldarium. idem quod præcedens, vt docet Pollux. In vulg. l. exponitur Ahenum, Lebes.

Θερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor. Ita B. qui tamen affert ex Ariſtot. Probl. ἡ δὲ θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα ποιεῖ τοὺς πυρετούς. Idem, ἡ δὲ ἐκτὸς θερμασία προσπίπτουσα. Idẽ, οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἁρμόττουσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν.

Θερμαστίς, ίδος, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται: idẽ quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ας, ἡ, Caminus, Heſych. ET Θερμαστῆρες, E caminis: ἐκ καμίνων, vt Heſych. exponit. apud quem additur, καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων. Pro θέρμαστρα verò ſcriptum reperitur ET Θέρμαυστρα, ſiue Θερμαύστρα. ſic enim ſcribitur apud Callimachum in hymno in Delum, Θερμαύστραί τε βρέμονται ὑφ' Ἡφαίστοιο πυρέχεις, Camini, Fornaces.

Θερμαστρίς, ίδος, ἡ, Caldarium. Heſychio eſt vas ſimile καρκίνῳ quo aurifabri vtuntur. ‖ Item ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα. Camerario θερμαστρίδες ſunt duæ ſaltationes concitatæ, quæ cum ſaltu fiunt, vt χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuũ motu. hanc aũt ſaltationẽ à vehementia & concitatione nomen traxiſſe exiſtimat. Pollux libro 4, ἐκλακτίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες, ἔντονα ὀρχήματα. Vide ſequens θερμαυστρίς. Sicut verò pro θέρμαστρα dici θέρμαυστρα iam annotatum eſt: ita ET Θερμαυστρὶς pro θερμαστρὶς dici ſciendum eſt. Vnde θερμαστρὶς Polluci lib. 10, ſynonymũ eſt τῷ θερμαντήρ, & θερμαστίς, hoc eſt Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστρὶς ſaltationis eſſe genus dictum eſt, ita & apud Athenaũ libro 14, θερμαυστρὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. Euſtathio autem eſt ὄρχησις διὰ ποδῶν σύντονος: quæ quomodo fiat, dicetur in verbo ſequenti. A polluce inter τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα refertur. Quod verò ad ſcripturam attinet, apud Pollucem & Athenæum legitur θερμαυστρὶς, tribus ſyllabis, apud Euſtathium verò quatuor ſyllabis θερμαϋστρὶς, diuiſa diphthongo. ET Θερμαϋστρίζω, apud eundẽ Euſt. ex Critia, ἀναπηδῆσαι εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ καταπενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, παραλλάξαι πολλὰς τοῖς ποσὶν τομάς. Quod ſaltationis genus idẽ eſſe Euſtathio videtur quod ab Homero Odyſſ. θ, regii pueri ſaltaſſe dicuntur, quum ſcribit, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς ῥηϊδίως μεθέεσκε πάρος ποσὶν οὔδεος ἱκέσθαι: vt θερμαϋστρίζειν ſit In altum exilire, &, antequam in terram deferaris, pedes ſæpius alternantem geſticulari. Luc. De ſalt. τὸ τοίνυν ὑμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι.

C. ἈΝΑθερμαίνω, Recalfacio. Et ἀναθερμαίνομαι, Recalfio. In v. l. exponitur Tepeſco, Referueſco.

C. ἈΝΤΙθερμαίνω, Contrà calefacio. Alex. Aphrod.

C. ΔΙΑθερμαίνω, Incalfacio. Demoſthenes De falſa legatione, ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, Vt autẽ res iam procedere cœpit, & illi incaleſcere. VNDE Διαθερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor: vel potius Calor diffuſus. Ariſtot. Probl. lib. 2 quæſt. 36, τῶν ἱδρώτων διαθερμασίᾳ γινομένων. Legitur tamen ibi & διὰ θερμασίαν. Plut. ad Col. οὐ φὴς εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθερμασίας; an incaleſcere vino corpora negas?

C. ἘΚθερμαίνω, Excalfacio. Ariſtot. Probl. lib. 2, quæſtione 35, εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. VNDE Ἀνεκθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui excalfactus non eſt, vel Qui excalfieri non poteſt. ET BICOMP. Συνεκθερμαίνω, Concalfacio. vbi præpoſitio auget ſignific. Plut. καὶ τὸ μάχιμον τοῦ Μετέλλου ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, συνεξεθέρμαινε αὐθις καὶ ἐξέρριπισε. Quo ſignificatu & συνεκκαίειν dicitur. B.

C. ΠΑΡΑθερμαίνω, Calefacio. B. ex Athen. οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων.

C. ΣΥΝθερμαίνω. Concalefacio, Cicer. Vnde συνθερμαντικὴ δύναμις, Gal. Vis concalfactoria, Plinio. v.

C. ΥΠΟθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore ſuccẽdo. Hom. Il. π, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus enſis incaleſcebat ſanguine profluente. Et apud Suidam, ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμανθεῖσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμήνασα, Quum animo ſuccenſa eſſet, Quum animus eius incaluiſſet.

B ¶ Θερμερεύεσθαι, Delicatè viuere. Inde forſan & qui calidis vterentur, delicatiores eſſe putarentur. Vnde apud Athenæum quoque coniunguntur, ἁπαλαὶ καὶ θερμοπόται ὁρῶν: quod ἁπαλὸν & [illegible] Delicatum & voluptariam vitã dego accipi [illegible]unt. Poll. l. 10, ſynonymum ponit τῷ τρυφᾶν: addens tamen, hoc θερμερεύεσθαι & χιχλίζειν comica eſſe, nec ſibi probari.

ΘΕ΄ΡΟΣ, εος, τό, Æſtas. à θέρω, quòd eo tempore omnia magis caleant. Odyſſ. μ, οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Heſiodus, θέρεος καματώδεος ὥρη. Arat. — καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, ad æſtatis primordia, & poſt hyberni temporis ortus, vt Cicero vertit. Thucyd. libro 4, ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους. Idem, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, æſtate & frugibus adultis. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æſtate. Xenophon, κατὰ θέρους ἀκμήν, adulta æſtate. Pro quo Theophylactus epiſt. dicit θέρους ἀκμῇ. Quod verò Latini dicunt Æſtate, hoc eſt Æſtiuo tempore, Græci θέρους: item ἐν θέρει, item θέρει. Athenæus libro 10, τοῦ μὲν θέρους ἡ ῥοιὰ, τοῦ δὲ ἔαρος ψυχρὸς, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. Xen. Pæd. 8, ἐν χειμῶνι τοῦ θέρει οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὐδ' αἱ τῶν δένδρων [illegible] οὐδ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. Heſ. Erg. 6, Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ. Eodem ſenſu apud Xen. Hell. 5, θέρους δέοντος καὶ μεσημβρίας. ‖ Θέρος accipitur etiam pro meſſe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, meſſem tibi bonam vaticinor. Sic apud Plutarchum Polit. præc. ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος (τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζοντες) ἀλλήλους παρεκάλουν. Apud eundem in Fabio, initio, ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, apud Antiũ ſpicas ſanguinolentas demeſſas: ſeu ad verbum, Meſſes ſpicarum ſanguinolentas detonſas eſſe. Legitur verò ibi perperã θερισταχύων vna voce.

C. Θερείβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æſtiua habens paſcua, Vbi æſtate paſci licet. Et θερείβοτον neutro genere ſubſtantiuè, Locus habens æſtiua paſcua: vt ex antiquis docet Euſt. Idem eſt & apud Suid.

Θερειλεχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Æſtate lectum præbens. Nic. Ther. θερειλεχέος πλατάνοιο, platani vmbroſæ ſeu patulæ: ſub cuius vmbra æſtate cubari poteſt, vel ex cuius foliis æſtate lectus ſterni.

C. Θερήγανον, ου, τό, Curſus quo meſſis importatur, ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, vt à quibuſdam (teſte Heſychio) exponitur. Eidem eſt etiam pars quædam currus. Apud eundem habetur ET Θέρηγον, exponitúrque τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν παράπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον. AT Θερίγανον, per ι, in lexico quodam veteri, herbæ nomen eſſe dicitur.

Θέρειος, ου, ὁ, Æſtiuus. Orpheus hymno in Cererem, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις. Et paulo poſt, καρποῖς βρίθουσα θερείοις. AT Θέρεια, ας, ἡ, Æſtiuum tempus, Æſtas. Quod quidam grammatici ita à θέρω deducunt, vt θάλεια à θάλλω, & ἀπώλεια ab ἀπόλλω. Budæus tamen θερείαν ſcribit. Quæ ſcriptura videtur commodior: vt in hoc θερεία ſubaudiatur ὥρα. Budæus ex Polybii libro 5, initio, ἀρχομένης τῆς θερείας. Ex eodem, θεωροῦντες ὅτι συμβήσεται τὴν θερείαν ἄπρακτον εἰς τέλος [illegible] τῷ Φιλίππῳ. Pro hoc autem θέρεια ſiue [illegible] Ionica dialyſi ab Herodoto DICITVR Θερηίη ſicut βασιληίη pro βασιλεία. In vulg. lexicis eſt ETIAM Θέειος per ι, pro Æſtiuus, ſeu θέρειος. Citatur enim θεεία αἰθρία, Æſtiua ſerenitas, ex Dioſc. l. 5.

Θερινός, οῦ, ὁ, Æſtiu', vt θερινὰ λάχανα & θεριναὶ θριδακίνες, Æſtiua olera & Æſtiuæ lactucæ, apud Athenæum. Et θερινὴ μεσημβρία, apud Xenophontem Cyneg. Meridies æſtiu'. Et θεριναὶ ἀνατολαὶ apud Ariſtot. Ortus æſtiui: alii Solſtitiales ortus interpr. In vulg. lexicis eſt ETIAM

Θεριϰός, Æſtiuus, Meſſorius: in v.l.ſed ſine exemplo.

Θέρεϑρον,ου,τὸ, Locus habitationi æſtiuæ accommodus. τόπος ὡς θερεϊζειν θέρους ἐπιτήδειος, vt apud Hippocr. Gal. exponit addens eſſe qui θερεϑρ ſcribant.

Θερίζω, F. ίσω, Æſtiuo, Varr. Plin. Hoc eſt, Æſtatem alicubi tranſigo, τὸ θέρος που διάγω, vt Suidas annotat, vt ἐαρίζω & χειμάζω. ‖ Item Meto. In qua ſignificatione actiuum eſt, ſicut in præcedente neutrum. Xenoph. Hellen. 7, τῶν δραγμάτων ἀ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα. Archeſtr. apud Athen. lib. 7, de ſalpa, βρωτὴ δ' ἡ μάλιστ' ἐπὶ θεριζομένου σίτου, quum frumentum metitur. Plutarch. πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, ὠνούμενοι. Accipitur etiam metaphoricè, ſicut Metere apud Latinos. Plutarch. Apophth. ... ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Euripides, ... Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον ſtάχυν. Id eſt, Cicerone interprete, — tum vita omnibus Metenda, vt fruges. Plutarchus, ἀπείροντες λόγους καὶ θερίζοντες αὖθις μετὰ μάχης ἀπούλους καὶ πολεμικούς. Ariſtot. Rh. 2. σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δ' ἐθέρισας, quod citans ex neſcio quo autore, nimis eſſe poeticũ dicit. Apud Luc. in Vit. auct. circa finem, τοῖς ὤμοις καρποῖ καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι, exponitur, Digni ſermone colligente, hoc eſt Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant.

Θερισμός, οῦ, ὁ, Meſſis. Æſchin.

Θεριστής, οῦ, ὁ, Meſſor. Demoſth. Pro cor. τοῖς θερισταῖς, καὶ τοῖς ἄλλο τι μισθοῦ πραττομένοις. Plut. κατ' ἀγρὸν ἐφορῶσι τὰ καλαμητείας καὶ θεριστάς. Fœmin. ΕΣΤ Θερίστρια, Quæ metit. Citatur ex Ariſtoph.

Θεριστήριον, ου, τὸ, Falx meſſoria, Gr. Bibl. interpr. 1 Reg. 13.

Θεριστός, οῦ, ὁ, Meſſus, aut Qui meti poteſt aut ſolet: q.d. Meſſilis, vt nonnulli interpretantur. Apud Dioſcoridem libro 1, capite 18, balſami genus quoddam θεριστὸν appellatur, ὥστε διὰ τὸ ἀχυρῶς θερίζεσθαι ἰσχνὸν ὄν, vt ibidem annotatur. ΙΔ Εὐθέριστον nominatur à Plinio libro 12, cap. 25. ΑΤ Ἀθέριστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Non demeſſus, Qui eſt adhuc in ſpica. vulg. lex. Ab Heſychio exponitur ἀφρόντιστος, Neglectus, ab ἀθερίζω. ſcribendum tamen potius foret ἀθεριστὸς in ea ſignificatione, ſecũdum formã aliorum verbalium.

Θέριστρον, ου, τὸ, Veſtis tenuis & æſtiua, ſeu Veſtis meſſoria, Hieron. in Eſaiam, Θέριστρα (inquit) nos poſſumus appellare palliola quibus obuoluta eſt Rebecca, vt hodie quoque Arabiæ & Meſopotamiæ operiuntur fœminæ: ab eo quòd ἐν θέρει, id eſt æſtate & caumate, corpora protegant fœminarum. Hæc ille. Geneſ. cap. 24, ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θέριστρον, περιεβάλετο. Cantic. cap. 5, ἦραν τὸ θέριστρον ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων. Citat Suidas ex quodam etiam Epigrammate, — θέριστρα Καὶ τοῖς ἀνδρολιπῆς δηλοτέροις πλοκάμοις. Apud eundem eiuſdem ſignificationis eſt ΕΤ Θερίστριον: ΕΤ Θέριστον apud Heſych. itidẽ λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. ‖ ΑΤ Θέριστρον Varino eſt etiam δρέπανον. id eſt Falx meſſoria: qua ſignif. accipitur θεριστήριον.

C. ἈΠΟθερίζω, Demeto. Interdum Abſcindo, Amputo.

C. ἘΚθερίζω, Meto. v.l. ex Demoſth.

C. ἘΝθερίζω, Æſtatem in aliquo loco dego. vt ἐνεαρίζω.

C. ΠΑΡΑθερίζω, Demeto, Amputo.

C. ΣΥΝθερίζω, Vnà meto, Vnà meſſem facio. Ariſtoph. Ach. ... ἀλλ' ὦ ξένων βέλτιστε συνθέριζε. Paulo antè vexerat, Μέλλω γέ τοι θερίζειν.

¶ Θρίζω, Meto, Scido, Rodo: per ſyncopen pro θερίζω. vulg. lex.

C. ἈΠΟθρίζω, Demeto. Interdum etiam Amputo, Abſcindo. per ſyncopen pro ἀποθερίζω. Epigr. ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν ἄλλος ... Felis tuum caput abſcidit. Sic apud Euripidẽ in Oreſte, Εἶδον ... παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας. Heſychius tamen legit ἀπέθριξεν, & exponit ἀπέκειρεν, item ἀπέκοψεν. Sed ſunt etiam qui ἀποθρίζειν non putent ex ἀποθερίζειν factum.

ΠΑΡΑθρίζω, Demeto, Amputo. Apoll. Arg. 2, Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. i. ἀπέκοψαν, vt ſchol. exponit, ſyncopen eſſe dicens pro παρεθέρισαν.

¶ Θερείτατος, ου, ὁ, Æſtuoſiſſimus. Quidam grammatici à θέρος deducunt, quanuis ſignificationem eandem cum illo non habeat. Vtitur autem eo Aratus, Ἤμος δ' ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι. Et Nicander in Ther. Ἤτοι δ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς, quum ſolis radii æſtuoſiſſimi ſunt ſeu feruentiſſimi.

ΘΕ'Ω, F. θεύσομαι, ſiue θεύσοῦμαι, (quod ex Thucydide citatur: factum ad analogiã τοῦ πλευσοῦμαι à πλέω) Curro. Od. θ, Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην. Il. ρ, Βῆ δὲ θέειν, τὰ δέ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ, Ibat ad currendum, ſeu Currere parabat. Od. χ, Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, ſeu Ibat curriculo, vt Plautus loquitur. Plutarch. Coriolano, ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, leuem & agilem, ſi currendum foret. Apud eundem in Public. ὡς ἐκείνους εἰς τὸ στρατόπεδον, θέοντες, ad illos in caſtra currentes. Ariſtoph. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν, nec ipſi currimus: nec alios impellimus. Item ἔθει δρόμῳ, Curſu cõtendebat, Curriculo ibat: Vel, Citato curſu currebat. auget enim δρόμῳ quod adiicitur. ‖ Θέω περί τινος, Curro pro aliquo: id eſt Dimico, Pugno, Periclitor, vt Bud. etiam interpretatur: frequens apud Herodotum, vt annotat, citans ex eo, θέειν περὶ ἑωυτῶν, certare de ſalute veſtra & periclitari, remitténſque itidem ad pag. 126, 131. Et ex Pauſan. 153, θέοντες περὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ πατρίδος. ‖ Pro hoc θέω poetæ dicunt ΕΤΙΑΜ Θείω, metri gratia inſerto ι, vt πνείω pro πνέω, Il. κ, de equis Rheſi, Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι. ΑΤ Θεῦ Heſych. eſt δεῦρο τρέχε, Curre huc.

C. ἈΝΑθέω, Surſum curro, Subeo, vt ἀνατρέχω. cui contrarium καταθέω. B.

C. ἈΠΟθέω, Abeo currens, Diſcedo currens: ſicut Accurro ſignificat Accedo currens vel curriculo. Vtitur Xenophon.

C. ΔΙΑθέω, Diſcurro, Percurro. X. OEcon. διαθέοντος λόγου. Ex Plutarchi Solone, διαθέοντες ἱερὰν λαμπάδα, in v.l. Sacram facem currendo geſtantes. Ex eodem διαθέω πρὸς σε, tecum curſu contendo. Quod verò in iiſdem v.l. ex Herodoto affertur ὅσ διαθέωνται τὸν φόρτον, & exponitur Onus diſtrahant, ad διατίθεμαι pertinet.

C. ἘΚθέω, Excurro.

C.2. ΔΙΕΚθέω, Diſcurro, Excurro. Ariſtot. De mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ad terram vſque curſim illiſum.

C.2. ἘΠΕΚθέω, Aduerſus aliquem excurro, vt ἐπεκτρέχω. Philo De vita M. l. 1, ἄρας μετὰ τῆς οἰκίας νεότητος ὡπλισμένης, ἐπεξέθει, domo mouet, eis occurſurus.

C. ἘΠΙθέω, Accurro, Incurro, Irruo. Ariſtid. Et Herodian. 6, ἐπιθέοντι πρὸς τὴν συστάδην μάχην ἀντιπάλοις, καὶ ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγίνοντο, ſtataria pugna ſeu collata acie incurrebant.

C. ΚΑΤΑθέω, Decurro. Xenophon Hellen. 1, πλοῖα πολλὰ σῖτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ curſu in Piræum deferebantur. Item Hoſtiliter percurro, ſeu incurro. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem verſus regionem incurſionibus infeſtabat,

C. ΜΕΤΑθέω, Curro poſt, id eſt Curſu perſequor. Xen. τοὺς μεταθεύσονται, id eſt διώξουσι, Perſequentur. Itẽ Traſcurro, Curſu vſquequaque perſequor, Curſu permetior. Xen. Cyneg. ἐπειδὰν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ἀπόκοποι ὦσι, καὶ ἡ ὥρα ἤδη τῆς ἡμέρας. Idem in eodem lib. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν τε καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ἔργα, οὐ δύνατα, διὰ τοὺς τεμμοὺς, montes enim promptum eſt veſtigare canibus, & vſquequaque perſequi leporum cubilia, & curſu permetiri: quum neutrum in locis cultis & in liras digeſtis perinde facilè ſit, propter tramites limitéſque tranſuerſos. B.

C. ΠΑΡΑθέω, Accurro, & q.d. Iuxta curro, Aſſequor, hoc eſt Cominus ſequor, Non longè relinquor. Greg. de pullo equam ſectãte, quaſi προσκαίρω vel παρασκαίρω. Hæc Bud. Herodianus lib. 8, ἑκατέρωθεν δὲ παρέθεον αἱ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταί, ab vtroque latere eorum qui in medio erant, diſcurrebant cataphractorum equitum alæ. Idem Bud. apud Ælianum loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, παραθέουσι τὴν ὄχθην interpr. Curſim littus vel ripam legunt. Παραθέω eſt etiam Prætercurro. Plato Theæteto, ἄγαν ὦ Σώκρατες τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν. ἀλλὰ τίς, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν, Nimis inſultamus ô Socrates, amicum meum: atque, ô amice, quis ſcit an curſu præter veritatem feramur? v.l. Apud Luc. autem

varietate, propè ſolæ beſtiarum ſpectantur: cæteris vnus ac ſuus cuiuſque generis color eſt.

Θήρειος, ου, ὁ & ἡ, Ferinus, Belluinus, vt θήρειος βία apud Sophocl. in Trachiniis. qui tamen (vt opinor) θήρειον βίαν periphraſticè appellat quem alibi θῆρα κένταυρον. Et θήρεια κρέα, Xenoph. Pæd. 1, p. 6, Ferinæ carnes, quibus opponit τὰ ἥμερα. AT Θήβειος αὐλὸς, Poll. Tibia quædam qua vtebantur Thebani, ἐκ νεβρῶν κώλων εἰργασμένη. Vide Poll. lib. 4, cap. 10. Niſi fortè θήρειος etiam ibi legendum eſt.

Θηρεύω, Feras venor. Odyſſ. τ, Ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι. vbi ſine adiectione ponitur. Sic & ab Ariſtotele, de araneis ſcribente, ἐργάζεσθαι μὲν τὴν θήλειαν, θηρεύειν δὲ τὸν ἄῤῥενα. Pro quibus Plinius, Fœminam putant eſſe quæ texat, marem qui venetur. Itidem à Plutarcho ponitur participium θηρεύοντες ſine adiectione, pro θηρευταὶ, in libro De diſcern. adul. Sæpius accuſat. ſuum habet: vt apud eũdem in Alex. πτύζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. Paſſ. Θηρεύομαι, A venatore indagor, aut Captor. Item Capior à venatore (addo autem A venatore ad exprimendam vim huius verbi.) Athenæus lib. 4, ὥστε τεθηρευμένους ἐπιτρέχειν ἅπαντας. Et lib. 5 κυνηγετικῷ ὁ καλὸς Σωκράτης, οὐχ αὐτὸς θηρεύεται. Ponitur & in actiua ſignificatione, vt apud Ariſtotelem, qui de veſpis loquens lib. 9, De hiſt. animal. θηρεύονται & θηρεύουσι pro eodem dixit. ‖ Frequentiſſimus verò eſt huius verbi vſus & per metaphoram, ſicut Latini verbi Venor. vt θηρεύειν ἡδονὰς τὰς ἀπὸ δόξης apud Iſocratẽ, Venari voluptates laudabiles, vel Conſectari. Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et θηρεύειν τὸ κέρδος, Venari lucrum, ſeu Captare lucrum. Sic ὀνόματα θηρεύων apud Plat. in Gorg. Bud. vertit Captans. Apud Xenoph. verò in Œcon. αὔρας θηρεύων μαλακὰς, idem reddit Captans, Aucupans. Ex Euripide autem θηρεύειν ἀρετὴν pro Venari virtutẽ, Virtutem conſectari. ‖ Item cum accuſ. perſonæ, vt apud Luc. de Vulcano Martem ac Venerem captãte, ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς, ἐθήρευεν αὐτούς. id eſt Captabat, inquit Bud. Ego exiſtimo poſſe etiam verti Inſidiabatur eis. ſicut & venatores feris inſidiari dicuntur. ‖ Itidẽ vocem paſſiuam Θηρεύομαι, Bud. exponit Capto, Excipio, in hoc Plat. loco, De republica 7, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Sic autem θηρεύομαι in propria etiam ſignif. accipi actiuè, dictum modò fuit.

HINC Θήρευμα, Quod venãdo capitur, Captura. Affertur tamen ex Platone De legib. pro Venatus. ET Θήρευσις, Venatio, Ipſa venandi actio. ET Θηρεύσιμος, Qui venatu capi poteſt. q. d. Venabilis. Exponitur tamen in vulg. lex. Ad venandum aptus, Venandi vim habens. ET Θηρευτὸς eadem ſignificatione, videlicet pro Venabilis, ſi ita loqui liceat. AT Θηρευτὴς, AC Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Dicuntur autem non ſolùm ἄνδρες θηρευταὶ ab Homero (ſicut & ab Heſiodo) verumetiam κύνες θηρευταὶ, qui Lat. Canes venatici: (At θηρευτὴς πέρδιξ Ariſtoteli eſt qui à Plinio vocatur Perdix aucupis index.) QVI Θηρευτικοὶ in proſa vocantur, cum ab aliis, tum à Xenophonte. Et fœm. θηρευτικαὶ κύνες, ab Ariſtophane. Dicitur verò & θηρευτικὸς βίος, Venatoria vita. Item θηρευτικὴ (ſub. τέχνη) Venandi ſcientia, apud Ariſtotelem Polit. 1. Redditur & Venatio, Venatus. COMPOS. Ἀθήρευτος, A venatore ſeu venatoribus non indagatus, vel A venatore non captus. Xen. Pæd. 1, ἀκούων ἐν τοῖς μεθορίοις πολλὰ θηρία εἶναι ἀθήρευτα διὰ τὸν πόλεμον. vbi exponitur, Multas feras à quarum venatione ceſſatum eſſet. ET Συνθηρευτὴς, q. d. Conuenator, Venationis ſocius. ITEM verb. comp. Ἐκθηρεύω, pro θηρεύω, Venor. ET Φιλοθηρεία, Amor venationis, Venandi ſtudium. Cæterùm hoc verbum θηρεύω Euſt. à θηράω deduci ait, vel potius ab inuſitato verbo (quod ille ἄῤῥητον appellat) θηρέω, ſicut χεύω fit à χέω, & ζητεύω à ζητέω. in quo certè ei ſubſcribo.

Θήρα, Venatio, Venatus, Indagatio quæ fit à venatore. Odyſſ. τ, v. 426, Βὰν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Υἱέες Αὐτολύκου. (quod Virgilius dicit Venatum ire.) Sic Xenophon, ἐξιέναι ἐπὶ θήραν: item ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, & ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. Apud eundẽ θήραν ποιεῖν exponitur Venationem exercere: à Gaza autem apud Ariſtot. Capturã exercere. Quod autẽ dicit Ariſtot. & alii ἀπὸ θήρας ζῆν, Latini itidem (ſed ſine præpoſ.) Venatu viuere, Venatu ali. ‖ Interdũ verò metaph. vt Soph. in Aiace, p. 34, — δυσμενῶν θήραν ἔχων, Hoſtes venans, Hoſtes veſtigãs. vt ſit θήραν ἔχων δυσμενῶν, pro θηρώμενος δυσμενεῖς. Poſſumus autem (opinor) & Perſequens hoſtes, reddere: quũ & venatores perſequi feras dicatur, vt alibi docui. Gaudet autẽ Soph. hoc genere metaphoræ, qua & initio illius trag. vſus eſt. Admonet tamen ſchol. pro θήραν ἔχων legi etiam φρουρὰν ἔχων. Vſus eſt metaph. & Plutar. in Alcib. μηχανὴ θήρας [illegible]

Θήρα ponitur & pro præda venatu capta. quã itidem in ſignif. inuenio apud Liuium nomen Venatio.

Δύσθηρος, ου, ὁ & ἡ, Infelix in venatu, ſeu in venãdo. Cui non ſuccedit venatio. CONTR. Εὔθηρος, Felix in venatu. Et εὔθηρος ἄγρη, in Epigr. Præda ex felici venatu proueniẽs.

C. Πάνθηρον δίκτυον, Rete ad capiendas omnis generis feras, ſicut παναγρον dicitur quaſi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, vel πρὸς πᾶσαν ἄγραν ἐπιτήδειον. Et πάνθηρον δάπεδον apud Ariſtophanẽ pro παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν. Apud Suidã (inquit Bud.) legitur πάνθηρα, ſed non expoſitum. fortaſſe autem illud eſt quod Panthera dicitur ab Vlpiano, tit. De act. empt. & vend. L. Emptorem, in fine. Niſi potius πανθηρία ſcribẽdum eſt apud Suidam, & πανθηρίαν apud Vlp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta eſt illa ſcriptura apud Vlp. legitur enim ibi, Veluti quum futurum iactum retis emimus à piſcatore, aut indaginem plagis poſitis, à venatore, vel pantherã ab aucupe. Vbi exponitur Totam capturam.

C. Σύνθηρος, ου, ὁ & ἡ, Venationis ſocius. Xen. εἰ καί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων, id eſt Commodũ tibi ad venandos amicos fore ſocium, ſeu Socium venationis amicorum.

Θηράω, ῶ, Venor. Xen. Pæd. 1, διὰ τοῦτο δὲ δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. ‖ Frequentius metaph. vt Lat. Venor, & vt ſynonymum huic θηρεύω. itidẽmque redditur ſæpe Capto. vt apud Luc. ἐθήρων αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. At verò θηρᾶν τοὺς ἀνθρώπους à Xen. dicitur & alio modo, videlicet λόγοις καὶ ἔργοις. Ab eodẽ θηρᾶν ὅλον ponitur pro Capere tanquam venando, ſeu venatu, p. 58. Sciendum eſt autẽ θηράομαι quoque actiuè interdum ſumi. Iſocr. Helene, θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις. id eſt Captans, Bud. Syneſ. διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου, [illegible] καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν, Indagantem, inquirentem. Apud Sophoclem autem initio Aiacis, cum infinitiuo, Πειρώμενόν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. vbi exponitur Conantem. ‖ At verbo θηράομαι paſſ. ſignif. vtitur & Xen. Apomn. lib. 1, p. 416, Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος. vbi metaphor. etiam capitur, redditúrque Captatus, item Illectus. ſed prius illud malim. Item θηραθεὶς, pro Captus, i. perſuaſus. Laert. in Pol. ἀκούων δὲ τὸ μειράκιον, κατ' ὀλίγον ἐθηράθη. i. Diſputatione philoſophi captus eſt, vt vertit B. Ego autẽ malim hîc Illectus eſt. Idem ibidem, διὸ καὶ θηραθῆναι Κράτητα ὑπ' αὐτοῦ.

HINC Θήραμα, Captura, Quod venando capitur. Vnde exponitur etiam Præda. Plut. De prud. anim. [illegible] ἑαυτῷ ποιούμενος ἄγραν καὶ θήραμα τὸν ἱερόσυλον. ET Θηράσιμος, Qui venatu capi poteſt, &c. Vide θηρεύσιμος. ET Θηρατὴς, Venator. Sæpe metaph. Indagator, Sectator, vt Budæus exponit apud Laertium in Pyth. δόξης καὶ πλεονεξίας θηραταὶ, & τῆς ἀληθείας θηραταί. ET Θηρατικὸς, Venatorius, Ad venationẽ pertinens. vt θηρατικὰ σημεῖα apud Plut. de canibus. Vnde θηρατικὸς eſt Venationis ſtudioſus. Item τὰ θηρατικὰ, Venandi ars. X. AT Θήρατρον, (q. d. Venandi inſtrumentum,) Id quo capimus quæ venamur. Lat. Laqueus, Pedica, Plaga, Rete. Xen. οἱ ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. Et metaph. [illegible] vt Lat. Laqueus, &c.) Et quum dicit meretrix quædam apud eundem Xenoph. καὶ ἐμοὶ συμβουλεύεις ὑφήνασθαι θήρατρον. Theodor. lib. 3 eccl. hiſt. de Iuliano loquens, πάγας κατασκευάζων καὶ θήρατρα, πρὸς τὴν τῆς ἀσεβείας ἄγραν.

φρον τοῖς ἀπαντῶσιν ἀγέλουν... COMP. Δυσθήρατος ET Εὐθήρατος. Eſt autem δυσθήρατος, Qui non facilè capi poteſt venatione ſeu venando, Cuius difficilis eſt venatus, ſeu captura. Et generaliter etiam, Difficilis captu, ſeu indagatu. vt Plut. καὶ γὰρ ἄλλως ἑώρα Μιθριδάτην δυσθήρατον ὄντα. Et metaph. Cuius eſt difficilis indagatio, ſeu perueſtigatio, aut inquiſitio. ita enim interpretor apud Plut. in Pericle, quum dicit δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Item Difficilis intellectu: vt B. vertit in hoc Baſ. loco, de parab. Solomonis, δυσθήρατος τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς. HVIC cōtr. Εὐθήρατος, Qui facilè capi poteſt venādo &c.

A

AT Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, ET Θηρήτωρ, ορος, ὁ, poet. Venator. Il. ε, Ἐσθλὸν θηρητῆρα. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν &c. Et ἀνδρῶν θηρητήρων apud eundem. Et Iliad. ι, Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἀνέρας ἄγειρας Καὶ κύνας. ITEM Θήρημα (quod hæc præcedere debet) in v. l. idem quod θήραμα.

B

Θήρειον, ου, τὸ, Fera, Bellua: (vtroque.n. modo Cic. interpr. vt videre eſt in lex. Cic.) idē quod θὴρ, ſed hoc poetis eſt potius peculiare, illud cōmune poetis cū cæteris ſcriptoribus. Hom. Od. κ, v. 171, de ceruo, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. Callim. hymno in Dianā, Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μούνον λάκος ἢ ἐπὶ πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔ... Idem circa init. eiuſdē hymni, -ἵν' ἄγρια θηρία καίνω. X. Pæd. 1, ἀκούων σου ἐν τοῖς μεθορίοις τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς Μήδων πολλὰ θηρία εἶναι, ἅτ' ἀθήρευτα διὰ τὸν πόλεμον. Idem θηρία quorū venatio periculoſa ſit, enumerat, vrſos, leones, apros, pardales: vt contrà ceruos & dorcadas & aſinos ſylueſtres, θηρία eſſe dicit quæ venari ſine periculo poſſumus. Interdū θηρία cum adiectione, vt ἄγρια θηρία. X. Pæd. 1. Et θηρία ἀγριώτατα καὶ πολλῆς ὠμότητος μεστὰ, Iſocr. Callim. itidē ἄγρια θηρία in loco quē modò protuli. At θηρία ἀνδράποδα, Plut. & θηρία φοβερώτερα, Pauſ. Item θηρία ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι, Athen. Sed vt θὴρ pro leone κατ' ἐξοχὴν accipi, admonui ātea, ſic θηρία interdū de elepantis dici Suid. annotat Polyb. θηρία μεταπεμψάμενα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Idē verò annotatur & de Lat. Bellua. In hoc tamen qui ex Terēt. affertur loco, Eóne es ferox, quia habes imperiū in belluas? animaduertendum factam fuiſſe iam elephantorum mentionem. ‖ Latius tamen patere θηρίων appellationem ſciendum eſt, adeo vt Ælian. ἀράχνην etiā. i. araneum, θηρίον appellet: quidam verò & τὰ ἴπα inter θηρία enumerarunt. Idèque ſuſpectus eſſe non debuit Marcello Dioſc. locus ... θηρία lumbricos appellat (quod quidam Animalia ventris interpr.) quos ipſum etiam Hippocr. θηρία appellaſſe teſtatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur beſtiæ venenatæ, quæ ictu morſuve venenum relinquunt. Vnde quod Dioſc. de vitice dicit, καὶ τὰ φύλλα ὑποθυμιώμενά τε καὶ ὑποστρωννύμενα, θηρία διώκει, Plin. vertit, Suffitu quoq; aut ſubſtratu fugant venenata. Dicitur certè & de aquatilibus. vnde apud Plut. θηρία ἐνάλιά τε καὶ πεζά. Et quidā comicus apud Athen. negat vlla θηρία infeliciora eſſe q̃ piſces. Sic apud Ariſtot. ἔξω γὰρ φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ πόντῳ θηρίον. Pro quo Plin. In Pontum nulla intrat beſtia piſcibus malefica præter vitulos & paruos delphinos. Quod itē apud eundem Ariſtot. eſt de delphinibus defunctum portātibus, ὥστε μὴ καταβρωθῆναι ὑπό τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. interpr. Ne laceraretur à belluis.

C

D

E

F

Θηρίον Hippocrati non ſolùm Lumbricus, ſed etiam ..., teſte Gal. Vide Θηρίωμα.

Θηριόδηγμα, ατος, τὸ, Morſus à fera illatus: peculiariter verò Morſus ſerpentis, apud Dioſc. l. 2. ET Θηριόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A fera ſeu bellua morſus: peculiariter autem Morſus à ſerpente aut animali venenato. Dioſc. De anchuſa, δύναμις δὲ αὐτῆς καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖν. μάλιστα δὲ ἐχιοδήκτοις. De qua Plin. Efficax contra ſerpentes, maximéq; viperas. Marcellus apud Dioſc. inconſtanter Plinium vertiſſe ſcribit θηριόδηκτα, nunc beſtiarū morſus, nunc vulnera: & θηριόδηκτος reddendum eſſe A ſerpentibus morſus, vel A venenatis morſus.

G

Θηριομάχος, ου, ὁ, Qui cum feris ſeu belluis pugnat, Ferarū oppugnator. Luc. Lex. καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα. A Baſ. θηριομάχοι etiā venatores (vt Bud. ſcribit) numerantur inter theatricos. VNDE Θηριομαχέω, ῶ,

Cum belluis depugno.

C. Θηριονάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam foliis ſubherbaceis, flore roſeo: ſic dictus q ſerpentibus admotus torporem inferat. Gorr. Hanc Plinius cuicunque admotā feræ torporem afferre ſcribit.

C. Θηριότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui belluis veſcitur: peculiariter verò Qui ſerpentibus veſcitur. Gal. l. 2 ad Glauc. θηριότροφοι Μαρσοὶ καὶ ἀσπιδότροφοι. AT θηριοτρόφος cū accētu in penultima, Qui belluas alit. VNDE Θηριοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus vbi belluæ alūtur, Leporariū, hoc eſt (vt Varro apud Gell. exp.) Omne ſeptum ædificium villæ habentis incluſa animalia quæ paſcuntur. Recentiores Viuarium, item Roborarium appellarunt: vt idem Gell. docet. Varro l. 3. c. 13, Nā ſylua erat ſupra quinquaginta iugerum maceria ſepta. quod non leporarium, ſed θηριοτροφεῖον appellabat.

C. Θηριάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bellua captus.

C. Θηριοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Belluas occidēs. Et θηριοφόνον dictū eſt à quibuſdam aconitum, q feras, ſi ab eis edatur, occidat. Affertur ET θηροφόνον ex Plut.

Θηριακὸς, ή, όν. vt θηριακὸς λόγος apud Dioſc. Sermo ſeu tractat⁹ de feris. peculiariter verò de iis quæ venenū ictu aut morſu relinquūt. Et ἅλες θηριακοὶ apud medicos, Sales ex viperis. Itē θηριακοὶ ἄρτισκοι ſeu τροχίσκοι, panes ſeu paſtilli ex viperæ carnibus cōfecti ad theriaces præparationē. At θηριακὰ φάρμακα, Medicamenta quæ venenatorū animaliū morſus depellūt: eo ab alexipharmacis differentia, quòd hæc venenis intrò ſumptis, illa venenis à morſu animalium intrò ſubeuntibus medeātur. Et θηριακὴ ſubaud. ἀντίδοτος, antidotus aduerſus venena omnia efficax. Ac quanquam omne quod eā habet facultatē, θηριακὴ vocari poſſit, (nā & alliū, ruſticorū theriacē Galen. appellat) hoc tamē nomē præcipuè obtinuit celeberrimū illud medicamentū ex ſimplicibus plurimis & viperarū carne cōpoſitū, valēs ad venena omnis generis, ſiue morſu ſiue potu in corpus perſuaderent. Gorr. Apud Thaſios (vt ſcribit Plin. lib. 14 cap. 18) vitis etiam vocatur θηριακή, cuius & vinū & vua contra ſerpentium ictus medetur.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ferinus, Belluinus. vt θηριώδης ἄνθρωπος apud Ariſtot. Eth. 7, c. 1. & θηριώδεις φύσεις apud eundem Eth. 7, c. 5. qualis fuit eius mulieris quā τὰς κυούσας ἀνασχίζουσαν τὰ παιδία κατεσθίειν dicit: qualis itē barbarorum ἀπηγχωμένων de quibus ibi prolixius loquitur. Apud eundem ibidem, κἂν ψοφήσῃ μῦς, θηριώδη δειλίαν δειλός. Item θηριώδης βίος apud Athen. Et apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς [μέρος] θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, illa pars animi in qua feritas quædam ſit atque agreſtis immanitas, Cic. interpr. Et Θηριῶδες ἀδίκημα in v. l. Ferum facinus. Item θηριώδης παραφροσύνη apud Hippocr. Ferina inſania: per quam aliquis diſcurrit, calcibus dentibúſque petit, & ſibi ab omnibus fieri inſidias putat: vt Gal. in 2 Prorrhet. annotat: vel (vt paulo pòſt explicat) quū ii qui melancholicè inſaniunt, in obuios quoſque deſæuiunt: ita vt hoc nomine vehemēs melancholia ſignificetur. Gorr. Apud eundē Hippocr. (vt Gal. annotat in 2 Comment. in l. 6 Epidem.) per θηριώδεις aliqui intelligunt φθίσιν, quòd qui eo morbo laborāt, propter vnguium curuitatem feris ſimiles eſſe videantur: alii θηρίωμα, propriè pulmonis hulcus: alii verò (vt priore cōment. idē Galen. ſcripſit) τὰς ἀσκαρίδας καὶ τὰς ἕλμινθας: alii elephātē, alii cancrū: ipſe verò πᾶν τὸ κακόηθες, i. malignū, vt annot. Gorr. Apud Dioſc. autē l. 2, c. 131, de eruo, σκληρίας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς, καὶ θηριώδη καὶ ἄνθρακας, Hermol. vertit Vlcera fera, Marcellus ferina: putās diuerſa eſſe à theriomatis, & inde dicta quoniā aſperius ſæuiūt. Quò referēdum quod apud Plut. eſt, φλεγμοναὶ περὶ τραύματα, καὶ νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις, καὶ παρελωδυνίαι κοιμωμένων. At θηριώδη ἤθη apud Ariſtot. Quæ modum excedūt in vnoquoque vitio, vt B. annotat. Copulantur verò à Xen. κοινικὸν καὶ θηριώδης, ſicut à Plut. ἀναίσχυντον καὶ θηριῶδες: itē ἀνήμερον καὶ θηριῶδες, & ἄπιστον καὶ θηριῶδες: qbus opponit ἐκλελυμένοι καὶ γυναικοπρεπεῖς. At τὸ θηριῶδες neutraliter & ſubſtantiuè pro Feritas. Luc. De ſalt. ἄχρι τὸ ἄγριον & θηριῶδες παραγόντων. Plut. Artox. τὸ θηριῶδες αὐτοῦ καὶ δυσμείλικτον. ‖ Θηριώδης, Belluoſus, vt θηριώ-

H

ἐῆς θάλασσα, Belluoſum mare, id eſt Belluis refertũ: vt belluoſus Oceanus ab Horatio dicitur. Item in v.l. ἐν θηριώδει, in loco feris frequenti. VNDE Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarum. Iſocr. θηριωδῶς διακείμενοι πρὸς ἀλλήλους. Apud eundem θηριωδῶς ζῆν, ſicut apud Plut. ζῆν ἀγρίως καὶ θηριωδῶς. ET Θηριωδία, ας, ἡ, Feritas, idem QVOD θηριότης: quibus Ariſtot. l. 7 Ethic. c. 1 opponit τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρετὴν ἡρωικήν καὶ θείαν.

Θηριόω, ῶ, Effero, In ferinã naturam verto. Vnde in paſſ. θηριοῦσθαι, Efferari, In belluinã naturam abire. Quod verò Crantor dicit, τὸ ἀνώδυνον θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, Cicero vertit Immanitatem in animo, ſtuporem in corpore contingere: vt videre eſt in lex. Cic. Item apud medicos τεθηριωμένα ἕλκη, vlcera quæ ad feritatẽ tranſierunt, ſeu ab habitu mitiore ad aſperiorem, vt Marcell. interpr. Dioſc. l. 3, c. 11, καὶ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη καὶ τὰ τεθηριωμένα. ‖ Θηριοῦσθαι apud rei ruſticæ ſcriptores, Beſtiolis infeſtari, Vermiculari, vt B. interpr. quo modo & ζωοῦσθαι dici, ſuo loco annotatum eſt. Theophr. de nucleo palmæ & ſimilibus, ὅθεν ὑπὸ θηριοῦται καθάπερ τὰ σπέρματα τῶν σπερμάτων, ὑπὸ διαξηραίνεται. VNDE Θηρίωμα, ατος, τό, Vlceris genus teterrimi, quod idem eſſe cũ carcinomate multorum opinio eſt. Id Celſus libro 5 prodidit & per ſe naſci, & interdum vlceri ex alia cauſa facto ſuperuenire: colore eſſe vel liuido vel nigro: odore fœdo, multo, & muco ſimili humore. idipſum vlcus neque tactum, neque medicamentum ſentire, prurigine tantùm moueri: at circa, dolorem eſſe & inflãmationem: interdũ etiã febrim oriri: nonnunquã ex vlcere ſanguinem erumpere: at id quoque malum ſerpere. quæ omnia ſæpe intendi, fieriq; ex his vlcus quod ἕρπητα ἐσθιόμενον Græci vocant. Quod & Poll. ſcribit, αἷμα πολὺ καὶ μέλαν καὶ δυσῶδες ἀφιέναι μετὰ μελαινίας τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. fieri autem in verendis virorum, interdum & in digitis. Gal. verò C. 2 in Epidem. l. 6, ſcribit aliquos exiſtimare θηρίωμα propriè dici vlcus quod in pulmone eſt. In v.l. eſt τὸ θηρίωμα à Dioſc. & Gal. vocari etiam τεθηριωμένον & θηριῶδες ἕλκος. ab Hipp. θηρίον: à Gal. etiã ἄγριον ἕλκος: à Lucr. Vlcus tetrum. ET Θηρίωσις, εως, ἡ, Efferatio, In feram ſeu bellnã mutatio. Luc. Καλλιστοῦς θηρίωσις; quæ à Iunone in vrſã mutata poetarũ fabulis traditur.

C. ἈΠΟθηριόω, ῶ, Effero, Efferatũ reddo. Cratin. οἷος γὰρ τις γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Apud Polyb. pro Ad feritatẽ & crudelitatẽ incito. ‖ Paſſ. eſt Ἀποθηριόομαι, οῦμαι, Efferor. vnde ἀποτεθηριωμένα ἕλκη.

C. ἘΚθηριόω, Effero, Ex miti natura in belluinam muto.

¶ Θηρίδιον, ου, τό, Beſtiola. Theophr. φέρει δὲ καὶ χιλιάδας τινὰ κοῖλα, ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωποειδῆ. Plin. Fert & terebinth⁹ folliculos emittẽtes quædã animalia ceu culices.

¶ ΗΡ, ηρός, ὁ. Fera. Æolicè pro θήρ. Apud Hom. autem Il. α, φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, pro Centauris. Vbi tamen quidam φῆρας quaſi φύηρας dici putarũt, id eſt διφυεῖς. ſed θήρ, & μιξόθηρ (cui reſpondet Lat. Semifer) & θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud refellunt. Imitatus autem eſt Homerum Pindarus in voce φήρ.

ΘΙΓΩ, F. ξω, Tango, Attingo. Moſch. in Idyll. quod inſcribitur Amor fug. in fine, Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, Μήτι θίγῃς. X. Pæd. 6, καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῶν ἀσπίδων θιγόντες. Inuenio autẽ apud eundem ſcriptorem & pro Attingo: quod etiam Perſtringo breuiter dicitur. Itẽ pro Tango aliquẽ .i. Taxo. quod & ἅπτομαι. HINC Θίγμα, Quod tangitur. Sed Heſych. θίγματα exponit μιασμάτων. ET Θίξις, Tactus. Plut. ET COMP. Ἄθικτος, Intactus. Item Integer, Illibatus. B. ex Plut. cuius eſt in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος, q.d. Vita omni vitio intacta. Et in Pericle, ἄθικτος ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηρεῖ τὴν ὄψιν, intactũ vetuſtate & inuiolatum. Sed & Virgo dicitur ἄθικτος, ſine adiectione, q.d. Quæ intacta eſt, vel Ea cuius virginitas eſt illibata. quorũ illud ex Catullo, hoc ex Naſ. ſumo. ET Ἀθίκτωρ de virgine itidẽ. Heſych. enim plur. ἀθίκτορας, παρθένους exponit, quẽ vide. AT VERO Εὔθικτος, nõ ſolùm eſt Tactu facilis, Qui facilè tangi poteſt, ἀψηλάφητος (vt Heſych. exp.) ſed multo etiam frequentius accipitur metaph. pro Qui ſcitè tangit, & cauillis vtitur Taxantibus. vt B. exponit apud Athen. 243 & 246. Exp. etiam Facet⁹. itẽ Dicax: quod malo. nam & pro his quæ ſcribit Polybius de Philippo rege, ἦν γὰρ εὔθικτος καὶ πρὸς τὸ μέρος εὐφυῶς πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, habet Liuius, fuiſſe illũ dicaciorẽ. VNDE Εὐθίκτως, Dicaciter. Cæterùm dubitari poſſit an nõ Εὔθηκτος & Εὐθήκτως pro Dicax & Dicaciter potius ſcribendum ſit à θήγω, id eſt Acuo, quòd dicaces acuto eſſe ingenio ſoleãt. ADVERB. autem Ἀκροθιγῶς, ſignif. Summam partem attingendo, & quaſi ſuperficiem, Leuiter attingendo. Dioſcorides l. 2, cap. 105, de cera, καθίεις πραέως εἰς τὸν κηρὸν ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, Demitte leniter in ceram, ſumma parte tenus intingens, vel ſuperficie tenus. aut, Leniter intingens. Bud. exponit, Per ſummũ intingens, Suſpẽſa manu tingens. ‖ Ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, Attingere leniter, & quod Græco prouerbio dicitur ἅπτεσθαι ἄκρῳ δακτύλῳ, vel ἄκροις δακτύλοις, Attingere ſummis digitis vel primoribus. Vſurpatur autem metaphoricè vt plurimum hoc loquendi genus: vt & Lat. Leuiter attingere, Deguſtare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, apud Euſebium pro Strictim commemorare ſiue curſim. Ἀκροθιγῶς ἐπιτυχεῖν in Pandect. pro Summam rei cognoſcere & æſtimare, vt ait Budæus.

C. ἘΠΙθίγω, Attingo. Item pro ſimplici θίγω, Tango. Xen. Pæd. 4, καὶ πυρὸς γὰρ τοι ἐπιθιγόντα οὐκ ἄθυς καίεσθαι.

C. ΠΑΡΑθίγω, Attingo. παραθίγω σοι τὴν ἀρετήν, Virtutem attingo. quæ in v.l. habentur, ſed ſuſpecta ſunt.

¶ Θιγγάνω, Tango, idem quod θίγω. Item Cõtrecto. Paſſ. Θιγγάνομαι, Tãgor. Ariſtot. de cerebro, τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγανόμενος. ET Ἐπιθιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι, Suid. ET Προσθιγγάνω, Attingo, Prehendo, Apprehendo. V.l. ex Bud. epiſt. AT Ἀκροθιγγάνω, Summa parte attingo, apud Heſych. qui hoc verbo exponit τὸ ἀκροθιγάζω. Sed fortaſſe verbũ eſt ab eo fictũ, (vt alia multa) de ἀκροθιγγάνω loquor. ITEM Ἀθίγανος, q.d. Abhorrens à tangẽdo, ſeu alienus. id enim propriè ſonare debet hoc nomen, meo iudicio. At Etymol. licet fateatur deduci à θίγω (pro quo debuit poti⁹ θιγγάνω dicere) exponit tamẽ ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσαι, id eſt Qui recuſat cuiquã appropinquare, ſeu prope quẽquam accedere. Et ſubiungit, οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες, οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσι. i. qui enim huius ſunt ſectæ, nihil ab alio accipiũt. Quæ nec deductioni illi, nec ſibi cõſentanea ſunt.

ΘΙΝ, AVT Θὶς, ινός, ὁ, ſiue ἡ, Aceruus, Cumulus, Agger. Od. μ, v. 45, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, id eſt ὀστέων θίς. pro quo in proſa diceretur potius ὀστέων σωρός. Sic autem θὶν ψάμμου aut ἄμμου, cumulus arenæ. item θὶν aliarum etiam rerum [illegible] Herodot. θῖνες τῆς ψάμμου. Plutar. in Fabio, καὶ θῖνας ἄμμου βαθείας ἔχει. Apud eũdem in Artox. γῆς θῖνα πολλὴν φέρουσιν ὕδατα. Sed θὶν interdũ ſine adiectione quoque eſt Cumulus arenæ. atque ita vſum Pauſ. comperio in Eliacis, p. 118. Itidem verò Hieronymus θῖνας ait eſſe cumulos arenarum in litoribus, ſeu in ripis.

Θίν, Litus. frequens apud Hom. ſed addito genitiuo θαλάσσης vel ἁλός. id eſt maris. Iliad. α, v. 34, Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Et Il. λ, v. 621 Στῆτ' ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Hos autẽ gen. vacare quidã putãt. Euſt. tamẽ dicit poni ad differentiã cum aliarum θινῶν, tum verò τῶν κατὰ ἀμμώδεις ἀκτὰς τῶν μεσογαίων. Idem θὶν hac in ſignif. vult à VERBO Θείνω deriuari, quod ſignif. Ferio, Percutio, vt Iliad. ρ, [illegible] θείνων. Et κύμα [illegible] ἀμφοῦς πύλους. Et [illegible] θείνεσθαι, Verberari, Vapulare. vt Il. α, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην. At ego crediderim potius θὶν pro litore non aliunde deriuari quàm quum alteram ſignif. habet: ſed ideo pro litore accipi quod in eo arenæ cumulus eſſe ſoleat. Cæterùm errare grãmaticos, in v.l. tradentes θὶν pro litore quidem eſſe fœm. at in altera ſignificatione eſſe maſcul. ex iis quæ paulo antè protuli exẽplis ſatis apparet. Sed & θῖνα quod à Pauſan. ſine adiectione poni dixi, itidẽ fœm. eſſe, admoneo. Præterea ſciendum eſt pro θινῶν, quod itidem cumulos ſignificat, legi & θιάσων cum ι, apud Philonem.

Ἀποθινόω, Cumulo, ſeu aggere obſtruo, Exaggero. vnde ἀποθινούμενον apud Polybium, Aggere obſtructum, Exaggeratum. Bud.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in plurali ἀκροθίνια, Primitiæ, ex ἄκρος, & θὶν, θινὸς, id eſt aceruus: vt ſint ἀκροθίνια quaſi τὰ ἄκρα θινὸς, id eſt Summitates acerui: quòd videlicet primitiæ ex ſummo aceruo ſiue ſummitate acerui excerpi ſoleat. Ponit tamẽ & alias etymologias Suidas, & poſt eum Euſtath. ſed futiles, meo quidẽ iudicio. Conſtat autem ἀκροθίνια eſſe primitias frugum. nam & θῖνα volunt quidam propriè frumenti aceruũ appellari. ‖Capitur verò & pro primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur. Herodot. lib. 1, εἴτε δὴ ἀκροθίνια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὁτεῳ δή. Idem lib. 8, πρῶτα μὲν νῦν τοῖσι θεοῖσι ἐξεῖλον ἀκροθίνια ἄλλα τε καὶ τριήρεας τρεῖς Φοινίσσας. Ibidem paulo pòſt, μετὰ δὲ τοῦτο διεδάσαντο τὴν λῃίην, καὶ τὰ ἀκροθίνια ἀπέπεμψαν εἰς Δελφούς. Vbi nota ἀκροθίνια eſſe ἐκ τῆς λῃίης (Ionicè pro λείας) vnde & ἀκρόλεια alio nomine dicantur. Vſus eſt autem Xenophon eodem loquendi genere quo Herodotus, videlicet, ἀκροθίνια ἐξελεῖν: Pædiæ 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Vtque apud Herodotum, ſic & apud Thucydidem ἀκροθίνια Delphos mittuntur: libro 1, ἐπὶ τὸν τρίποδα ποτὲ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν &c. Sic & apud Euripidem in Phœniſſis, Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον. Apud Plutarchum item, ἀκροθίνιον τῆς νίκης, primitiæ victoriæ. id eſt manubiarum ex victoria reportatarum. ‖At verò D. Paulus, aut quiſquis eſt autor epiſtolæ ad Hebræos, ἀκροθίνια non pro manubiarum primitiis, ſed pro ipſis manubiis vſurpauit, capite 7, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, cui etiam decimas Abraham dedit ex manubiis.

Ἀκροθινιάζω, Summam partem attingo, Primitias offero, vel aliquid pro primitiis offero. Heſychio Ἀκροθινιάζειν, eſt ἀκροθιγγάνειν καὶ ἀπαρχεσθαι. Euripidẽ ἀκροθινιαζόμενοι dixiſſe (quod eſt ab Ἀκροθινιάζομαι) teſtatur Iul. Pollux.

ΘΛΑ'Ω, ῶ, Contundo, Elido, Collido, Conquaſſo. Odyſſ. σ, – ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν. Idem Il. μ, Θλάσε δὲ τετράφαλον κυνέην σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε. Heſiodus autem θλάσαι à ῥῆξαι diſtinxit in Aſpide, οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Sic Paulus Ægineta θλᾶσθαι à κατάγνυσθαι, ſcribens, τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος, χονδρῶδες ὂν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλᾶται, καὶ διαστρέφεται καὶ σιμοῦται. Hermolaus τεθλασμένος vertit alicubi Freſſus. Dicitur etiam θλαδίας peculiari ſignificatione is cui teſticuli ſunt contuſi, ſeu eliſi. Alexand. Aphrodiſeus, ὀρχεις ποτὲ μὴ θῶσιν, ἢ ἐθλάσθησαν. Vide Θλασίας ſeu Θλαδίας. Sũt autem qui verbum hoc θλάω, (ſicut κλάω, aliáque multa) fictitium eſſe velint à ſono.

Θλάσμα, ατος, τὸ, Contuſio, Colliſio. θλάσματα δακτυλίων apud Dioſcoridem vertit Marc. Sedis contuſiones: alii Attritus ſedis. ‖Θλάσμα (inquit Gorræus) dicitur propriè ſoluta in carne & muſculo continuitas, quum graue & durum aliquid deciderit in corpus. id enim carnem abrumpit & atterit. Quanquam & in oſſe videtur aliquando euenire, ſed in pueris maximé. oportet enim in ſe cogi id os quod colliditur, atque ita molle euadere vt perfectè durum non ſit. Paulus Ægineta, πρὸς τὰ περὶ τοῖς ἄρθροις ῥεύματα καὶ θλάσματα, ἔρια οἰσυπηρὰ καὶ σπόγγος ἐξ ἐλαίῳ βρεχόμενος. ET COMPOS. Σαρκοθλάσματα apud eundem, Carnis contuſiones, σαρκὸς θλασθείσης ὑπό τινος βαρέος ἐμπεσόντος. &c.

Θλάσις, ἡ, Contuſio. vt θλάσις τῶν ὤτων, Dioſcor. ‖Θλάσις numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias: licet fractura cranii non ſit, nec fractura quidem ſimpliciter, ſed oſſis caluariæ in anteriorem partem impulſio & veluti inflexio, cauitatem tantùm non etiam vnitatis ſolutionem in caluaria efficiẽs, vt licet in plũbeis & æneis vaſis videre, ſi foris illidantur. Hæc Gorr. & Marcell. Virg.

Θλαστός, Contuſus. Vt θλασταὶ ἐλάαι apud Athen. & Poll. de quibus Plin. l. 15, Franguntur eædem herbarúmque vi iucundum ſapore commendantur.

Θλαστικός, Contundendi ſeu collidendi vim habens.

C. Ἐμβρυοθλάστης vide in Ἔμβρυον.

Θλαδίας, ου, ὁ, Cui contuſi ſunt ſeu eliſi teſticuli. Ab Heſychio & Suida exponitur Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine propriè Eunuchus factus κατὰ θλάσιν, id eſt per compreſſionem, ad hũc modum: Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ ſolium collocantur; deinde vbi eorum corpora eo ſolio fuerint relaxata, digitis teſticuli comprimuntur, vſquedum aboleantur & euaneſcant, ac diſſoluti non ampliuſad tactum ſublabantur. G. ex Paulo Æg. lib. 6. SED Θλασίας etiam ſcribitur, quum tamen θλαδίας magis recepta ſit ſcriptura, & Euſtath. tradat fieri à θλάζω (deriuato à θλάω) mutato ζ in δ. AT comp. Ἀποθλαδίας vide in Οὖς.

ΘΛΙ'ΒΩ, Fut. ψω, Premo. vt calceus à Philoſtrato dicitur θλίβειν pedem. Et vuæ dicuntur θλίβεσθαι apud Heſychiũ, (quod tamen exponit πατεῖσθαι.) Et θλίβειν χείλεα, Theocr. Premere labra oſculando. Item Comprimo. Et Stringo, Conſtringo. vnde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matthæi c. 7, Stricta via. ‖Signif. etiam Elido, à qua ſignificatione eſt θλιβίας, de quo infrá. ‖Item metaphoricè, vt Lat. Premo. Qua in ſignificatione ponitur & θλιβόμενος ab Ariſtoph. Itẽ Affligo, Afflicto. qua in ſignif. in noui Teſt. libris aliquoties legitur, ac præſertim verbale Θλῖψις.

Θλίμμα, vide in Ἀπόθλιμμα.

Θλῖψις, Compreſſio. Sed frequentius Afflictio, & quidem potiſſimùm in Teſtamenti noui libris, & apud Eccleſiaſticos ſcriptores: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro ipſa affligendi actione, ſed pro anguſtiis in quas redigitur is qui affligitur, ſeu pro illa anxietate qua premitur, aut denique generalius pro malo illo quod patitur. Quidam θλῖψιν putarunt magis Latinè reddi Oppreſſio: quum verbum Affligere amplius aliquid ſignificat quàm θλίβειν. Act. Apoſt. c. 14, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Et c. 20, ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσι. vbi Vet. interpres ſuo more Tribulationes vertit.

Θλιβίας, Eunuchus, ſed is eunuchus cui eliſi ſunt teſticuli. qui videlicet alio nomine θλαδίας, de quo ſuprá. Θλιβίαι (inquit Heſych.) θλαδίαι σπαδόνες.

C. ἈΝΑθλίβω, Exprimo. Item Elido. in Epigr. v. l.

C. ἈΝΤΙθλίβω, Viciſſim premo, vel Contrà premo. In v. l. malè exponitur Reprimo.

C. ἈΠΟθλίβω, Exprimo. Item Elido. Luc. ἀρδην μετῆς οἰκείας ἀποθλίψῃ χώρας. Hinc ἀπόθλιμμα & ἀπόθλιψις. ‖Capitur & pro Affligo vehementer. quum & θλίβω ſimplex capiatur pro Affligo.

Ἀπόθλιμμα, ατος, τὸ, Succus expreſſus. Sic dicitur vt πίεσμα, vel ἀποπίεσμα. ET Θλίμμα, pro eodem.

Ἀπόθλιψις, εως, ἡ, Eliſio, Expreſſio. Apud Lucianum litera σίγμα de litera ταῦ loquens, ita inquit, δέος δέ οὐ μικρὸν περὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ συνθεραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθέντ', ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψῃ χώρας. ‖Eſt etiam Afflictio, Calamitas.

C. ἘΚθλίβω, Exprimo, Extundo. Item Elido. vnde ἐκτεθλιμμένος apud Græcos Bibl. interpretes, Qui eliſis eſt teſticulis: is videlicet qui &. θλιβίας, de quo ſuprá.

HINC Ἔκθλιψις, Eliſio. ‖Et figura qua eliditur litera aliqua, aut literæ aliquæ eliduntur: vt quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, abiecta & tanquam eliſa litera ρ. item quum dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Euſtathium.

C. ΣΥΝθλίβω, Comprimo. Plutarch. De primo frig. ὥστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιβόμενον. id eſt (Turn. interpr.) Vt aqua contracta in ſe atque compreſſa naues elidat.

ΘΡΑΥ'Ω, Frango. Item Frio. Polybius, ὥστε μὴ πρότερον τὸ σίδηρον ἐν ταῖς χερσὶν αἰαχαλασθῆναι, ἢ θραύεσθαι. Autor libri qui Demetrio Phalereo adſcribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέτρον, καὶ ποιῆσαι χωλόν. ‖Plut. in Alcibiade dixit metaph. θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, vt Lat. Frangere potentiam, Frangere vires. Herodianus autem dixit θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, id eſt, ad verbum, Frangere ſpem. Ego ex Cicerone reddiderim, Debilitare ſpem: ſicut ἐπιρρῶσαι τὴν ἐλπίδα (quod Herodianus illi θραῦσαι opponit) ex eodem, Spem confirmare. At verò θραυόμενος τὸν λογισμὸν apud Plutarch.

(cui opponit itidem ἐῤῥωμένος) reddi poteſt ad verbum Animo fractus. Idem, ἦν μὲν οὖν ὅ,τι ἐτέθραυϛο τῆς τόλμης τοῦ Ἀεροβίνδου, Aliquid audaciæ fractum erat, ſeu potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In vulg. lexicis, ex Græcis Bibl. interpr. libro 1 Reg. cap. 20, ἐθραύσθη ἐπὶ τῷ Δαβὶδ, pro Contriſtatus eſt ſuper Dauid. ‖Θραύω exponitur & Cótero, Frio: qua in ſignificatione Θραυϛὸς, Friabilis. Cæterùm à θλάω deducit Euſtath. hoc θραύω, mutato λ in ρ, vt ex θλάσω formetur θλαύω, ex quo factum ſit θραύω. A

Θραῦσμα, Fragmentum, Fruſtum. Lucian. De hiſt. ſcrib. κατάξαντα τὸν μέγιϛον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγήν. Redditur & Friatura apud Dioſcoridem. ‖Θραῦσμα vocatur & Ammoniaci ſpecies vna, quòd in minutas glebas, veluti in fruſta, fractum ſit, vel diuiſum: aut quia facilè friatur. B

Θραῦσις, Fractio, ET Θραυϛὸς, Fragilis, Qui frangi poteſt. Item θραυϛὸς, Friabilis. Sed θραυϛὸν dicitur propriè quod in quaſſus ſine diſcrimine & plures duabus partes diuidi & comminui poteſt. In quo differt ab iis quæ κατακτὰ appellantur, quæ non niſi in magnas partes diuidi poſſunt. Fieri tamen poteſt vt idem κατακτὸν & θραυϛὸν ſit. fictile enim vtrunque perpetitur. Diſtinguuntur autem ab inuicem (vt ſcripſit Ariſtoteles) quòd quæcunque ita concreuere vt multis ſcateant poris alternatim diſpoſitis, θραυϛὰ ſint: quæ verò eos longè porrectos habent, κατακτά: at quæ vtroſque ſortita ſunt, vtranque habeant conditionem. C

ἈΠΟθραύω, Confringo, Effringo, Perfringo, Diſrumpo: nam eſt ſignificantius quàm θραύω. ‖Paſſiua vox ἀποθραύομαι. vnde ἀποθραυσθῇς in aor. priore coniunctiui, Confringaris, Perfringaris. ſed Ariſtoph. vſurpat (vt ait Suidas) pro ἐκπέσῃς, id eſt Excidas: in Nub. μηδ' εἰς ὀρχηστρίδας εἰσάττης, μή ποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, Ne à gloria excutiaris, ſeu excidas: ita videlicet vt excidendo diſrumparis. D

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, Fractura, Perfractio. ‖Item Friatura & cóminuo, vt exponitur à B. in hoc Ariſtot. loco, χιὼν δὲ γίνεται κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἀπόθραυσιν.

C. ΚΑΤΑθραύω, Effringo, Diffringo, vel Frango. Plutar. De primo frigido, ὁ δ' ἀὴρ (ὡς ἔοικε) συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, καταθραύει καὶ ῥήγνυσιν. id eſt (Turn. interpr.) Aer autem corpora frigore compulſa (vt conijcere licet) frangit atque rumpit. E

ΘΝΗΣΚΩ, Morior, Fut. θανοῦμαι. aoriſt. 2, ἔθανον. hoc tanquam ab actiuo θάνω, illud velut à paſſiuo θάνομαι. Præter. τέθνηκα, ex quo apud poetas Ionicè τέθνεα. Vult autem Euſtathius θνήσκω ex θνήσω, futuro verbi θνάω, factum eſſe, pleonaſmo τοῦ κ. De cæteris verò temporibus aliter formatis, dicam paulo poſt. Homerus Odyſſ. μ, Σχέτλιοι οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο, Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Et Odyſſ. δ, Ἠ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι. Xenophon Pædiæ 8, ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. quæ Cicero vertit, Animos, dum in corporibus eſſent mortalibus, viuere: quum exiſſent ex iis, emori. Vtuntur hoc verbo in quibuſdam hyperbolicis loquendi generibus, vt quum dicunt, φόβῳ θνήσκειν, vel δέει θνήσκειν, eodem planè modo quo noſtrates, *Mourir de peur.* item γέλωτι θνήσκειν, vt iidem *Mourir de rire.* pro quo etiam *Creuer de rire.* Demoſthenes Philipp. 1, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει. qua ſermonis formula vtitur & alibi. Xenophon quoque itidem dicit ἀπολωλέναι τῷ φόβῳ. Apud Lucianum autem pro illa hyperbole, legitur (honor ſit auribus) ὑπεδέδυκέ τε ὑπὸ τοῦ δέους ὁ τρισάθλιος ἦν. Altero illo loquendi genere hyperbolico vſus eſt ante alios Homerus, ſed compoſitum verbum vſurpans. dicit. n. γέλῳ ἔκθανον, vt docebo in Ἐκθνήσκω. quod imitatus apud Lat. Terentius (nam aliud exemplum mihi in præſentia non ſuccurrit) dixit, Omnes riſu emori. Obſeruanda eſt hæc quoque Demoſthenica loquendi formula aliud quoddam hyperboles genus habens. Phil. 3, τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. quo loquuntur modo & linguæ cæteræ, ſed Gallica frequentiſſimè. quæ etiam illam variat F G H

formulam. neque enim dicit duntaxat, *I'aimerois mieux mourir c. ou fois*, vel *mille fois*, &c. aut *Iaimerois mieux perdre dix mille uies, ſi ie les auois*: vel, *Si i'auois dix mille uies, ie les aimerois mieux perdre*: aut *ie les mettrois*, aut *ie les y uoudrois employer*. &c. pro re de qua agitur.

Θνήσκειν ὑπό τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari. Plato in epiſt. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου. Ariſtot. de fucis loquens, ἁλισκομένους θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελιττῶν. quod Plinius vertit, Ab apibus interfici. Sic dixit Lucanus, -quis nollet ab iſto Enſe mori? Sic verò vtuntur & verbo ὄλλυσθαι ſeu ἀπόλλυσθαι. quod imitatus Cic. dixit in Acad. Nihil enim valentius eſt à quo ipſa intereat.

Τέθνηκε pro Periit, id eſt Amiſſum eſt, ex Ariſtoph. citatur in v. l. ſed loco non indicato.

Τεθνήξομαι, Moriar, vel Iam iam moriar. nec enim dubito quin τεθνήξομαι ſit tempus quod vocatur Paulo poſt futurum: nec video cur quidam inauditum thema ei⁹ cauſa finxerint, videlicet Τεθνήσκομαι. Ariſtoph. Nub. σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει. Synel. ἔκλαιον (ὡς εἴξεν ὁ ξένος) οὐχ εἰ τεθνήξοιμι, ἀλλ' εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστερήσοιτο. Atticum autē fuiſſe hunc futuri vſum indicare videtur hic Luciani locus in Solœciſte, vbi de quodam Socrate loquēs, quē cognominat τὸν ἀπὸ Μόψου, ſcribit, ἀπειλήσαντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀπειλεῖν καταρώμενοι. quem locum non intellexit (vt opinor) Micyllus, quippe qui vertit Morietur in diem tertium. at ego non puto ἐπὶ τοῦ τρίτου vſquam hoc ſignificare: quòd ſi etiam ſignificaret id alicubi, at non hic ita accipere conuenit: quū Luc. ἐπὶ τοῦ τρίτου ad oſtēdendum errorē addiderit: admonens videlicet τεθνήξει eum dixiſſe non in ſecunda perſona, ſed in tertia. id eſt non in ſecunda perſona paſſ. (in qua vtitur Ariſtophanes in loco quem modò protuli) ſed in tertia actiua. perinde ac ſi diceretur etiam τεθνήξω, τεθνήξεις, τεθνήξει. Hæc autem reprehenſio magis etiam ſuſpectum mihi reddit quod apud Ariſtophanem legitur in Acharn. ὡς τεθνήξων: ſiue ὥς τι θνήξων, (cuius etiam vſus exemplū deſidero) ſiue aliter pro eo legendum ſit.

Τέθνεα etiam inuenitur apud poetas (vti dixi) vnde & τεθνᾶσιν: itē infin. τεθνάναι producto α. Inuenitur verò & Τεθνεὼς participiū in proſa ſæpe pro Mortuus: & Τεθνειὼς in carm. Sed & τέθναθι, imper. & Τεθναίην optatiu⁹ mod⁹, item infinit. Τεθνάναι (correpto α) & Τεθνάμεν, ac Τεθνάμεναι, tanquā à Θνῆμι, vel potius Τέθνημι, habente redupl. vt volunt gramm. quos & de cæterorum formatione conſule. Nō ſolùm autem partic. Τεθνεὼς in proſa reperitur (vt apud Iſocratem [illegible] τεθνεῶσι, & apud Ariſtotelem, τοῖς τεθνεῶσι σκυλεύοντες) ſed Τεθνᾶσι etiam ac Τεθνάναι: quorum vſus exempla habes in locis paulo antè citatis. Sed inuenio etiam Τεθνήσειν apud Dionem, quod ſi mendo caret, deducendum puto à Τεθνάω.

Θνῆσις, Mors. φθορά, Suidæ, id eſt Corruptio. ſed nullū huius vſus exemplum affert. Exiſtimo autem tanquam à futuro θνήσω eſſe formatū (ſicut τεθνήσειν ex Dione protuli.) Eandē certè quam θνῆσις formationem (quæcūque ſit) ſequitur NOMEN Θνησιμαῖος, ITEM Θνησείδιον Eſt autem θνησιμαῖον κρέας, Morticina caro. Exemplū tamē vſus hui⁹ nominis affertur duntaxat ex Græc. Bibl. interpr. & quidem ſubſtant. θνησιμαῖον pro cadauere: vt lib. 3, Reg. cap. 13. Sic Eſaiæ cap. 5, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία. At verò Geoponicōr autor, pro eo quod Varro dixit Morticinæ ouis, dicere maluit, τῶν ἀπὸ θνησκόντων θρεμμάτων. SED Θνησείδιον apud Philoſtr. legitur: qui quod dicit ἐσθήματα ὁπόσα ἐκ θνησειδίων σύγκειται, Budæus vertit, Veſtes ex materia morticina cōfectæ.

Θνητὸς, Mortalis. Cui opponitur ἀθάνατος, Immortalis. Heſiod. Theog. Ὅσσοι δὴ θνητοὶ παρ' ἀνθρώποισιν ἀνηθοῦσι. Iſocr. Paneg. θνητῷ μὲν σώματι ἀθανάτῳ γινώσκοντες. Sed frequēti⁹ ſine adiectione ponitur, vt Lat. Mortalis: éſtque in vſu poetis præſertim frequentiſſimo. Il. ω, Καὶ οἱ θνητοί εἰσι θεαὶ ποίησαν ἄκοιτιν. Il. χ, αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον. Et γυνὴ θνητή, Mulier mortalis. Sed itidem ſine adiectione potius vſurpatur. vt Odyſſ. ε, — ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθανάτοισι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. Xenoph. Sympoſ. Ζεὺς

τῆ γὰρ ὄντων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἡγεῖσθαι, συγγενόμενος εἶναι αὐταῖς θνηταῖς εἶ). ‖ Sed θνητὸς & θνητὴ adiectiuè poſita, generalius etiam vſurpantur pro mortali. vt θνητὸν σῶμα, & θνητὴ ψυχὴ, cui opponitur ἀθάνατος. Apud Platonem θνητὸν γένος, mortalium genus, Cicer. interprete. Apud eundem θνητὰ γένη, Mortalia genera, item Quæ mortali conditione generantur, vertit idem p.31 mei lex.Cic. Legitur & θνητὴ φλυαρία in eiuſdem Plat.Symp. ET Θνητοειδής, comp. iridem pro Mortalis apud Platonem in Phædro, vt teſtatur Budæus, qui ex Plutarcho etiam affert, ἡμῶν γὰρ ἑκάστου τὴν ζωτικὴν δύναμιν ἐντὸς περιέχει τὸ θνητοειδὲς καὶ διάλυτον. Addit verò eadem forma dici quã σωματοειδὲς & θυμοειδές. AT Καταθνητὸς pro θνητὸς, vacante præpoſitione poeticum eſt. vt Il.ζ, v.123, Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων; Ea enim ſequor exemplaria, atque adeo ſequutus ſum in mea editione, quæ ita ſcriptum habent coniunctim. ac miror certè, apud Euſtathium diſiunctim ſcribi, eúmque non affirmare otioſam eſſe præpoſ. ſed dicere vel otioſam eſſe, vel pro ἀπὸ accipi. hæc miror, inquam, quum aliis etiã nominibus itidem præfixiſſe otioſas præpoſ. hunc poetam, ſatis conſtet. Vide Καταθνήσκω. ALIVD comp. Ἡμίθνητος, ad verbum Semimortalis: & ex conſequente ἡμίθεος etiam, id eſt Semideus. Vel, Qui alternis viuit & moritur. quo ſenſu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι. V. AT Ἡμιθνής, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, Semimortuus. Ariſtoph. Nub. οἴμοι κακοδαίμων ἡμιθνὴς γενήσομαι. Ex Thuc. etiã affertur, ἡμιθνῆτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. Sic Herodianus 7, πολλοί τε καὶ ἡμιθνῆτες εἱλκύσθησαν. Semineces etiam dicũt Latini, quod ad verbum reſpondet huic Græco ἡμιθνῆτες. At Semianimi ſignificatione duntaxat ei reſpõdet.

Compoſita ſequẽtia ideo in hunc locũ reſeruaui, vt θάνατος, quod ab eadẽ formatione eſt, & eius deriuata, illis ſubiungerem.

C. Ἀγχιθανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Propè mortuus, id eſt Ferè mortuus, Propemodum mortuus, Moribũdus. Ex Nonno. ſed ἄγχι hac in ſignificatione nouum mihi eſt.

C. Ἀρτιθανής, Modò mortuus, Recens mortuus. Nonn.

C. Διςθανής, Bis moriens, Cui bis contingit mori. Odyſſ.μ, Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο Διςθανέες· ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.

C. Δυςθανής, Miſerè mortuus, Qui miſerabili morte periit. Eurip. ITEM Δυςθανὼν eadem ſignificatione tanquam à Δυςθνήσκω, in v.l. ex eodem Eurip. Sed in illis exponitur etiam Ægrè mortuus.

Ἐπιθανής, Morti propinquus. q.d. Qui ad mortem eſt, id eſt [illegible] mortem. In v.l. Senex valetudinarius.

Νεοθανής, Recèns mortuus, Nuper mortuus.

[Θ]άνατος, ου, ὁ, Mors. Hom. Od.ξ, Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Interdum verò θάνατόν τε μόρον τε dicit, (quæ poſterior vox ſynonyma eſt, alioqui magis poetica) interdum θάνατον καὶ κῆρας, aut etiam κῆρα ſingulnum. necnon θάνατον καὶ μοῖραν. Et epitheta θανάτου ei ſunt δυσηλεγὴς & κακός. Idem poeta pro Vitare mortẽ, φυγεῖν θάνατον, ſeu προφυγεῖν, item ἀλύξαι, necnon ἀλέασθαι dicit. Atque vt inuenitur θνήσκειν ὑπό τινος, & aliquando θνήσκειν ἔκ τινος, ita etiam θάνατον ἔκ τινος apud eum habetur, Od.π, — οὐδέ τί μιν θάνατον τεκμαίρεσθαι αἴωγα ἔκ γε μνηστήρων θεόθεν δ'. οὐκ ἔς' ἀλέασθαι. In proſa autem θάνατος ſine adiectione poni ſolet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα (eadem ſignificatione qua Homerus θάνατος καὶ μοῖρα) quod Cicero vertit, Mortis fata, pag. 31 mei lex. Ciceroniani. Et quod θάνατον φυγεῖν ſeu φυγεῖν Hom. διαφυγεῖν ab eodem Plat. dicitur. Apud Luc. dicit quidam, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ θάνατον, καλέσαντος μηδενός; vbi alludi putò ad hunc verſum Homeri Il.χ, Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θανατόνδ' ἐκάλεσσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: apud eundem Luc. De hiſtoria ſcrib. καὶ θανάτους ἀλλοκότους. (quo dicuntur modo & βίοι: vt παράλληλοι βίοι à Plut.) At verò Ariſtophanes iocosè dixit in Pluto, Ἱκανὸν νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι.

Θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, Rei capitalis damnare aliquem. Thucyd. p.47, τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες. Sic & cæteri ſæpe loquuntur. Et in paſſ. κατεγνώσθαι σου θάνατος. Vide Καταγινώσκω. Dicunt & ὑπάγειν θανάτου. quod ineptè redditur (vt in verbo, Ὑπάγω docui) Accuſare mortis, pro Accuſare criminis capitalis, ſeu Accuſare rei capitalis: aut etiam breuius, Accuſare capitis. Vide Ὑπάγω. At verò ἀπάγειν τὴν ἐπὶ θάνατον, ſeu ἄγειν, (ſub. accuſ. ὁδὸν vel τὴν ἄγουσαν ὁδὸν, aut φέρουσαν) eſt Abducere ſeu rapere ad capitis ſupplicium. Et ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον, eadem forma. Dicunt etiã τιμῆσαι θανάτου, item συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, de quibus lege in Τιμάω & in Συλλαμβάνω. Item θανάτῳ ζημιῶσαι, Morte mulctare. Et θάνατος ἡ ζημία, vel θάνατος ἡ ζημία ἐπίκειται. Xenophon Hellen.1, ἐπεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν. Iſocrates De pace, θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἤν τις ἁλῷ δεκάζων. Apud Thucydidem legitur etiam θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accuſari. Et pro eodem apud Athenæum κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, (vbi ſubaud. puto accuſ. δίκην, vel ex illo Thucyd. loco, potius quàm ψῆφον) At θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν dicunt pro Capitis damnari. De his autem & aliis fuſius ſuis locis dicẽdum erit.

Θάνατος Etymol. dici putat quaſi τάνατος, à τείνω quod eſt τανύω: vt ſit ὁ τείνων τὰ σώματα τῇ ψύξει. Vel quia eſt ταναός, vtpote ἐπὶ πάντας ἑαυτὸν διατείνων. Quibus etymologicis nugis non contentus, addit & alias quas referre piget, vel potius pudet. Nequis enim non videt rem ineptiſſimam eſſe, etymum inueſtigare nominis à verbo deriuati, & quidem nominis quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquam non videt hîc poſſe dici quod in prouerbio eſt, ἡ βοῦς τὴν ἅμαξαν; Hinc igitur diſcat lector (vt & alibi admonui) quæ apud grãmaticos, & præſertim apud hunc autorem leguntur, circunſpectè legere, eorúmque delectum habere.

C. Θανατηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortiferus, Lethiferus. vt θανατηφόρον φάρμακον apud Lucianum: διαβολὴ θανατηφόρος apud Herodianum: θανατηφόρος συνουσία, Syneſ. Mortifera conſuetudo & commercium. Plutar. De defectu orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, multarum poteſtatum fontes hominibus aperit qui partim mentem è ſua ſede & ſtatu dimoueãt, ac morbos lethúmq; inferant. Et Epigr. lib.2, Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον, Lethale quiddam & mortiferum. Aut aduerbialiter pro Mortiferè, Lethaliter. VNDE Θανατηφορία, ας, ἡ, Mortis illatio. ex Epigr. lib.7.

C. Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis: cui oppoſitum θνητός. Il.φ, ἀθάνατος Ζεύς. Il.ω, ἀθάνατος θεός. Il.γ, ἀθανάτῃσι θεῇς, deabus immortalibus. Il.ρ, ὃν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, mater immortalis, id eſt dea. Il.π, ἵπποις ἀθανάτοισι. Iliad.ρ, ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Od.η, Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα, mortis & ſenectæ expertem. Luc. ἀθάνατοι ἄνθρωποι, & ἀθάνατος ψυχή. Item ἀθάνατον γίνεσθαι apud Xenophontem & Athenæum, Immortalem fieri, Immortalitatem aſſequi. Impropriè dicitur etiam de rebus inanimatis (vt & Immortalis apud Latinos) pro Sempiternus, Æternus, Perpetuus, Qui nunquam interit. Il.β, Ἀθανάτην τ' αἰγίδα, æternam ægidem. Iſocr. ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, gloriam immortalem. Plato Sympoſ. ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς πέρι αὐτῶν ἔσεσθαι, ſempiternam virtutis memoriam. Æſchines contra Cteſiphontem, μνήμη ἡ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας ἀθάνατος οὖσα διαμένει, Demoſth. Phil.1, ἐκείνῳ [ὡς θεῷ] τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα. Ἀθάνατοι ſine adiectione etiam, ab Homero & cæteris poetis dicuntur ipſi dii pro ἀθάνατοι θεοὶ, id eſt dii immortales. vt Odyſſ.π, Οὔτις τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; Il.ξ, de Cupidine, Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Il.ψ, -ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. ‖ In exercitu autem Perſarum decem millia militum ſelecta ἀθάνατοι dicebantur: eam ob cauſam quod ſiquis eorum nece aut morbo numerum imminueret, alius ſufficeretur: nec vnquam plures erant pauciorésve decem millibus: præcipuo inter omnes cultu decori, & iidem præſtantiſſimi omnium: vt Herodotus lib.7 ſcribit. Eorum Athen. quoque lib.12 meminit, & Pauſan. pag.265. HINC Ἀθανατίζω, F. ίσω, Immortalem reddo, Immortalitati conſecro. Philo De mundo, διατηρεῖν καὶ διασώζειν· εἰ δὲ οἷόν τε ἦν, καὶ ἀθανατίζειν ἕκαστα ὧν φύσις ἐστὶν, ἐσπούδακεν, ſi fieri poſſet, immortalita-

tem aſcitam iis cuperet. In eodem libro, ἀθανατίζεται μᾶλλον ἢ φθείρεται. Idem De vita Moſis, ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγκαιον ἐπιλιπούσης παρὰ τῷ θεῷ, immortalitate perfruitur. Apud Herodotum libro 4, ſunt etiam Getæ quidam ἀθανατίζοντες: quos Arrian⁹ ἀπαθανατίζοντας vocat, vt paulo pòſt videbis. Cur autem ἀθανατίζοντες vocentur, ipſe Herodotus declarat, his verbis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον. οὔτε ἀποθνήσκειν ἑωυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ Ζάμολξιν. διὰ πεντετηρίδος δὲ τὸν πάλῳ λαχόντα ἀεὶ σφέων αὐτέων ἀποπέμπουσι ἄγγελον παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Ita autem eum mitti ſcribit, Quibuſdam datur negotium vt tria iacula teneant: aliis, vt comprehenſis eius qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibúſque, hominem agitantes in ſublime, proiiciunt in iacula. Hæc & alia Herodot. Iſtud autem eorũ ἀθανατίζειν à cæterorum populorum conſuetudine differt, quòd ipſi viuentes occidunt, & ſic ad Zamolxin mittunt, putantes ea morte immortalitatẽ conſequi quam Zamolxin conſequutum arbitrantur: alii autem poſt mortem homines bene meritos immortalitati conſecrant, & in deorum numerum referunt. Lucianus etiam ſcribit in Scytha non ſolùm apud Scythas patriam eſſe conſuetudinem τὸ ἀπαθανατίζειν καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ſed etiam Athenienſibus licere θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. In vulg. lex. ἀθανατίζω exponitur etiam Immortalitatem ago, Me pro immortali gero, Immortalis ago. cui expoſitioni occaſionem dediſſe puto Vallam, qui apud Herodotum Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας vertit Getas qui immortales agunt Neutraliter tamen hoc verbum non accipitur in Herodoti loco modò citato. VNDE Ἀπαθανατίζω, Immortalẽ reddo vel facio, Immortalitate dono: idẽ quod præcedẽs, & θεοποιῶ. Ariſtot. Ethic. 10, δεῖ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν ἄνθρωπον ὄντα, ἀλλ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ. Ab Arriano verò Getæ ἀπαθανατίζοντες dicuntur quos ἀθανατίζοντας paulo antè vocauit Herodotus. In v. l. eſt ETIAM ἀποθανατίζω huius ſignificationis, ſed perperam pro hoc ἀπαθανατίζω.

C. Αὐτοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe ſibi mortem infert. Plut.

C. Δυσθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter moriens, vel Difficilem mortem inferens. hoc eſt, Mortem quidem concilians, ſed cum qua diu confliĉteris, aut Infelicem mortem afferens. Theophraſtus lib. 3, cap. 11, de oſtrya arbore, λέγεται δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον εἰς οἰκίας φέρειν. δυσθάνατον γάρ φασι καὶ δυστοκεῖν οὗ ἐὰν ᾖ. Vnde Plin. l. 13, c. 21, Qua in domũ illata, difficiles partus fieri produnt, mortéſque miſeras. Gaza mortiferam vertit. VNDE Δυσθανατέω, ῶ, Ægrè ſeu miſerè morior, & σφαδάζω, Cum morte confliĉtor. Plato lib. 3 De rep. 39, de Herodico loquens qui morbum per totam vitam ad ſeneĉtutem perduxit, ſub cura medicorum viuens, (quod ipſe reprehendit) δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Plutarchus in Antonio, πεφυρμένος αἵματι καὶ δυσθανατῶν, cum morte confliĉtatus, Bud. interpr. qui apud Herodot. δυσθανατῶ pro Ægrè & cum triſtitia morior poni annotat. Ex quo Pollux quoque lib. 3, citat ἐδυσθανάτει, opponẽs ei nomina ſynonyma, κλινοπετής, κλινήρης. Quibus vocabulis ſignificatur Clinicus, vt Plinius vocat: hoc eſt, Qui diu decumbit, ſeu Qui longo morbo in leĉto contabeſcit. Philo De vita Moſ. lib. 3, πρὸς τὸ ἄπορον τῆς ἀνάγκης ἐπιδόντες δυσθανατοῦντες, ancipiti neceſſitate conſternati miſeram trahebant animam. Et metaphoricè apud eundem eodem libro, περὶ ἃς [ſub. τῶν ὀρχηστῶν τὰς ἐπιδείξεις] κηραίνουσι καὶ δυσθανατῶσιν οἱ θεατρομανοῦντες, quæ depereunt nonnulli, theatrorum inſania laborantes, vt Turn. interpr.

C. Ἐπιθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortem accerſens, Mortem afferens, ſeu (vt Bud. exp.) Lethifer, θανατηφόρος, vt ἐπικίνδυνος. Theophr. De cauſ. plant. lib. 6, cap. 4, de ſuccorum generibus, οἱ δ' ὑπνωτικοί, πλείους δὲ διδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας. ἔνιοι δὲ ὁμολογουμένως ἐπιθάνατοι πολλοὶ γε ἤδη καὶ πολλαχοῦ ῥίζας φαγόντες ἃς ἠγνόουν ἀπέθανον. Item Morti vicinus, Qui in ipſo mortis limine iam eſt, ſeu (vt Suidas exponit) προσδόκιμος τοῦ ἀποθανεῖν. Demoſthenes, ἡ μὲν μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ἐπιθάνατος ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος, & in mortis periculo erat, ſeu Morti vicina erat. ſeu πρὸς θάνατον ἔρρεπε, ἐπικινδύνως εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἦν ἐλπίδος. hæc enim ſynonyma apponit Pollux τῷ ἐπιθανάτως ἔχειν, quod idem eſt cum ἐπιθάνατον εἶναι.

VNDE Ἐπιθανάτως. vt ἐπιθανάτως ἔχειν apud Pollucem, In limine mortis eſſe, In mortis periculo verſari, Morti vicinũ eſſe. ἐπιθάνατον εἶναι, vt Demoſth. loquitur. In v. l. eſt ETIAM Ἐπιθανάτιος, Morti addiĉtus, Morti obnoxius.

C. Εὐθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & honeſtè moriens, vel Bonã honeſtámque mortem afferens. Et εὐθάνατος θάνατος, Bona beatáque mors. Menander apud Athenæum lib. 12, μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχὺ, Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. VNDE Εὐθανάτως, Bona & Felici morte, vel Facili morte. à Polluce enim opponitur τῷ δυσθανατεῖν, citante ex Cratino. ET Εὐθανατέω, ῶ, Felici vel honeſta morte morior, ſeu (vt Budæus interpr.) Honeſtè morior. Polyb, lib. 5, pag. 91, à tergo, εὐθανατῆσαι σπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι τῆς περὶ αὐτὸν προγεγενημένης τόλμης. In v. l. non malè, Honeſtè glorioſéque mori. In iiſdem eſt ET Ἀπευθανατίζω pro Felicem mortem oppeto: citatúrque ex libro 2 Macc. cap. 4. ſed quædam exemplaria habent ἀποθανατίζειν, non ἀπευθανατίζειν, quod Heſych. ſimpliciter exponit ἀποθνήσκειν, id eſt mori.

C. Εὐθυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitam mortem inferẽs, ſeu Statim mortem inferens. Plutarchus Anton. ἦν δὲ οὐκ εὐθυθάνατος ἡ πληγή. Item pro ταχυθάνατος.

C. Μελλοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breui moriturus eſt: ſeu (vt Budæus interpretatur) Decrepitus, Capularis.

C. Ταχυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitò moriens. Hippocr. οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν ταχυθάνατοι γίγνονται. Celſus, Obeſi ſubitò ſæpe moriuntur. Aĉtiuè etiam interdum ponitur pro Subitam mortem afferens, vt εὐθυθάνατος.

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lethalis, Mortiferus. Hippocr. θανατῶδες καὶ τὸ τὰ σκέλεα κειμένου συγκεκαμμένα εἶναι ἰσχυρῶς. Celſus, Eadem mors denuntiatur vbi genua contraĉta ſunt. Hippocr. ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες. Celſus, Mortis indiciũ eſt ſi manibus quis in febre & acuto morbo in veſte floccos legit.

Θανατόεις, εντος, ὁ, Lethalis, Mortiferus. Soph. Antig. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στερεά, θανατόεντ'. Et θανατόεις μόρος apud Euripidem, Lethale fatum, id eſt ipſa mors.

Θανατικὸς, οῦ, ὁ, itidem, Lethalis, Mortiferus. Accipitur vt Capitalis Latinè, vt quum Capitale crimen dicimus. Plutarchus Pericle, ὅτι τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγε. Idem in Alexandro, τὰς δίκας διακρίνων τὰς θανατικάς, Cauſas capitales, ſeu in quibus de vita agitur, In quibus diſceptatur an reus mortem meritus ſit ob ea quæ patrauit.

Θανατιάω SIVE Θανατάω, ῶ, Mori cupio, Mortem mihi opto. vt βασιλειάω, τιμάω, & ſimilia. Autor Axiochi, καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat. Syneſ. epiſt. 4, ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρεως ὢν, mori cupiebat vt ære alieno obrutus. Et apud Suidam, Θανατιῶσι [ἐκέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις. οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. Dici verò & θανατᾶν, idem Suidas annotat, apud quem eſt, οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει, τὸν μὲν φονᾶν, τὸν δὲ θανατᾶν. Lucianus De morte Peregrini, μακρὰν χαίρειν φράσας θανατῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τῆς τελευτῆς διεξιόντι, de eo qui de ſe ſuáque vita & periculis in quibus verſatus fuerat, orationem habebat.

Θανατόω, ῶ, F. ώσω, Mortem infero, Morte mulĉto, Morte afficio. Plut. καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Diĉtatori indiĉta cauſa prehendere ius eſt, in carcerémque cõieĉtos morte mulĉtare, Bud. interpr. Idem Plutarch. Sympoſ. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, trucidantes animantes. Θανατῶ eſt etiam Morti adiudico, Morti addico, Capitis damno, ſeu (vt Budæus interpr.) Rei capitalis damno abſentem. Xenoph. Anabaſ. 2, de Clearcho, ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν ὡς ἀπειθῶν. ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται πρὸς Κῦρον. Plut. Themiſth. ὃν κρίνας, ἐθανάτωσε, quem in iudicium accerſitum, capitis damnauit. Θανατῶσαι in nouo Teſta-

mēto exponitur alicubi Mortificare: vt Rom. 8, εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, Sed ſi ſpiritu actiões corporis mortificetis. & c. 7, ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, mortificati eſtis legi. 1. Pet. 3, θανατωθεὶς μὲν σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, mortificatus quidem carne, viuificatus autem ſpiritu. VNDE Θανάτωσις, εως, ἡ, Mortis illatio, Occidio ſeu Occiſio, Internecio. Thuc. lib. 5 pag. 168, αὐτῶν ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως. Plutarch. Probl. Rom. in fine, γινόμενον ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσι πολιτῶν. AT Θανατούσια, τὰ, Feſtum atque agon apud inferos, cuius meminit Lucianus in lib. De veris narrationibus. v. l.

¶ Θανάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethiferus, Lethalis. Sophocl. Aiace, Καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν... θανασίμους οἰκήτορας. Idem, Πρὸς τοῖσδ' ὅλως ἐν θανασίμῳ πτώματι, caſu mortifero. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem. Apud medicos quoque θανάσιμα dicuntur quæ exitialia ſeu mortifera ſunt, vt ſunt venena aut venenata. Dioſcor. lib. 1, cap. 95, ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ θανάσιμα φάρμακα, ad pharmaca exitialia, ſeu (vt alii) ad lethalia venena. Et lib. 1, τοῖς θανάσιμον πεπωκόσι. ¶ Θανάσιμος, Mortalis. Apud Platonem enim lib. 10 De republica, οὕτω πόρρω που ἐσκλήκασι τοῦ θανάσιμος εἶναι, B. interpr. Tantum abeſt ab eo vt ſit mortalitati obnoxia.

C. Ἀθανασία, ας, ἡ, Immortalitas: vt Dei, vt animi, qui non moriuntur. Quæ autem immortalitas ſit qua homines immortales dicuntur, docet Iſocrates in Panath. quũ ait, τελευτήσαντα δὲ τὸν βίον, μεθέξειν ἀθανασίας, οὐ τῆς τοῖς θεοῖς παρούσης, ἀλλὰ τῆς ἐπὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις περὶ τῶν διενεγκόντων ἐπί τινι τῶν καλῶν ἔργων μνήμην ἐμποιούσης. Et ad Philipp. κατὰ δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν φήμην τὴν τῷ χρόνῳ συμπαρακολουθοῦσαν, ἀθανασίας μεταλαμβανόμενον.

C. Εὐθανασία, ας, ἡ, Bona mors & facilis, Bud. Mortis facilitas. Suet. in Aug. ſub finem, Quoties audiſſet citò ac nullo cruciatu defunctum quempiam, ſibi & ſuis εὐθανασίαν ſimilem (hoc enim & verbo vti ſolebat) precabatur.

C. ΑΠΟθνήσκω, Morior. Xenophon Pæd. 8, οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud eundem Hellen. 7, δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει. Apud Iſocratē in Panegyrico, καλῶς ἀποθανεῖν. Iungitur ἀποθνήσκω & cum datiuo θανάτῳ. vt apud Xenophontem Hellen. 6, κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Quod & αὐθαιρέτως dici poteſt vno vocabulo. Pro eodem dicitur & ἑκουσίως. Plutarchus De ſuperſt. οὕτω κακῶς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ὥστε ἑκουσίως ἀποθανεῖν, αἷμα ταύρου πιών. Philo De mundo, iunxit hoc verbum accuſatiuo vitam ſignificante, dicēs ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων.

Ἀποθνήσκω, Interimor, Interficior. (vt de θνήσκω etiam dixi antea) Xenophon Hellen. 6, ἀποθνήσκει αὐτοχειρίᾳ μὲν, ὑπὸ τῶν γυναικὸς ἀδελφῶν· βουλῇ δὲ, ὑπ' αὐτῆς ἐκείνης. Sic apud Platonem in Epiſt. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν. Ad verbum, Ab aliquo mori, pro Ab aliquo interfici. quo loquutum modo Lucianum docui in Θνήσκω. Interdū ponitur genitiuus non perſonæ, ſed rei, vt ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Intereo fame, Abſumor fame. Nonnunquam præter genitiuum perſonæ, habētem præfixam præpoſitionem ὑπὸ, ponitur datiuus inſtrumentalis, vt loquuntur grammatici: vt φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών. Sed pro hoc datiuo ponitur interdum genitiuus cum præpoſitione ἐκ. nam dicitur etiam ἀποθανὼν ἐκ φαρμάκου ὑπὸ τοῦ παιδός. Notandum eſt autem Xenophontem in loco paulo antè citato dicere noluiſſe ἀποθνήσκουσι φαρμάκῳ, ſed dixiſſe ἀποθνήσκουσιν abſolutè, & ſubiunxiſſe διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Sciendum eſt præterea Ammonium ita diſtinguere ἀπέθανε à τέθνηκε, vt ſit ἀπέθανε νῦν at τέθνηκε, πάλαι.

c. 2. Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in. vt ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ, Mori in inſula. (Thucydides autem præpoſitionem ἐν addidit ex abundanti, lib. 3, μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐντίκτειν) At verò ἐναποθνήσκειν ταῖς βασάνοις reddi poteſt Immori tormentis, vel Mori inter tormenta.

c. 2. Ἐπαποθνήσκω, Supermorior, Morior ſuper [aliquem,] Vel, Morior poſt aliquem, & quaſi eius mortem mortemque ſubſequor. Aut etiam, Morior poſt rem aliquā peractam. Athenæus pag. 155, ᾧ καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐραστὴς Ἀριστόδημος. Plato in Sympoſ. ἐθέλουσιν ἐθέλειν, βοηθήσαι τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ, καὶ τιμωρήσας, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. Philoſtratus de quodam pancratiaſte, ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

c. 2. Προαποθνήσκω, Præmorior, Ante morior. Xenophon, ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

c. 2. Συναποθνήσκω, Commorior. Xenophon Pæd. 8, ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει. Terētius in prologo Adelph. Συναποθνήσκοντες Diphili comœdia eſt, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam. (ſcio tamen ſolere illic Synapothneſcōtes ſcribi literis Latinis) Apud Athenæum eſt & Alexidis comœdia eodem nomine. Ab eodem Athenæo commemorantur οἱ συζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, nimirum Soldurii quorum Cæſar in Comment. meminit.

c. 2. Ὑπεραποθνήσκω, Morior pro [aliquo.] Cum genitiuo, quem habet vi præpoſ. Xenophon Cyneg. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν, τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας ὥστε, &c. Interdum verò genitiuus omittitur, vel potius ſubaudiēdus relinquitur. vt apud Platonem, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν. Vide in Ἐπαποθνήσκω. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari ſignificatione, Qui pro patria aut pro amicis mortem ſponte obeunt. Ariſtot. Ethic. 9, pag. 80, B.

C. ΕΚθνήσκω, Emorior. Homerus, γέλῳ ἔκθανον. quod Terentius dicit Riſu emori. Affertur & ex Hermogene, ἐξέθανεν ἡ μήτηρ pro ἔθανεν. Item ἐξέθανον pro Exanimatus ſum.

C. ΕΝθνήσκω, Immorior. ſed pro eo vſitatius eſt in proſa bicomp. ἐναποθνήσκω, de quo ſuprà.

C. ΚΑΤΑθνήσκω, Morior. accipitur enim pro ſimplici θνήσκω. eſtque poetarum potius quàm cæterorum ſcriptorum. Homerus Il. χ, Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ. Et Iliad. ο, Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ὧ κατατεθνήκασι. Sed in cæteris temporibus cum ſyncope potius vſurpatur. vt κάτθανεν, mortuus eſt: κατθάνῃ, moriatur: κατθανεῖν, mori, Sophocl. pro κατέθανεν, & καταθάνῃ, & καταθανεῖν. Sic Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, Hom. Et κατθανῇ, apud Eurip. Morieris: item κατθανουμένη, moritura: pro καταθανῇ & καταθανουμένη. Cæterùm quum inueniatur hoc verbum, poſſumus etiam deducere ab eo Καταθνητὸς (de quo ſuprà) vt θνητὸς à ſimplici θνήσκω.

c. 2. Παρακαταθνήσκω, Iuxta morior. in v. l. ex Epigr.

C. ΠΡΟθνήσκω, Morior pro. Cum genit. vi præpoſ. quemadmodum de ὑπεραποθνήσκω dixi. vt in Epigr. Ἀβδήρων προθανόντα. ¶ Item Præmorior, προαποθνήσκω.

C. ΣΥΝθνήσκω, Commorior. Idem quod συναποθνήσκω, de quo ſuprà. Sophocl. in Philoct. — ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΘΟΙ΄ΝΗ,

ης, ἡ, Epulum, Conuiuium, Cœna. Philoxenus ἐν τῷ δείπνῳ, quum ea quæ ſecundis menſis apponi ſolent, enumeraſſet, Ἄλλα τε πολλὰ τρέπει θοίναν ὀλβιόπλουτον, conuiuium opiparum, ſeu cœnam opiparam. Epicharmus apud eundem Athenæum initio lib. 2, ἐκ μὲν θυσίας θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. Philo De vita Moſis lib. 1, ἀνεζωγρύσαι ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἐπανήκοντες, tanquam ab epulo.

¶ Accipitur etiam (vt δεῖπνον) ſimpliciter pro ὀψὴ, id eſt Cibus ſeu Dapes. Sic enim ſchol. apud Heſiodum Aſp. v. 114, λιλαιόμενοι πολέμοιο Φυλόπιδα, ἡ σφιν, τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipſis dapibus epuliſque chariora ſeu gratiora ſunt. Poteſt tamē & hîc in priori ſignificatione accipi, vt pugnam eis gratiorem eſſe quàm lautum epulum intelligamus. ¶ Metaphoricè autem accipitur apud Xenophontem Pæd. 4, vbi Cyrus dicit, τὸ δὲ τῶν πονούντων καὶ κινδυνευόντων ἐπιμεληθῆναί τινα, ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσι, αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλεῖον εὐφραίνειεν ἢ τὸ παραχρῆμα τῇ γαστρὶ χαρίσασθαι. Paulo antè verò dixerat, ἔξεστιν ὑμῖν ἀρίστου τυχεῖν καὶ τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Idipſum etiam εὐωχίαν ibidem nominat. Quod verò ad etymon attinet huius vocabuli, Athen. θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Et Seleucus apud eundem dicit, τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον ἐπὶ πλεῖον, οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι,

μὴ θοιν' ἕνεκα τοῦ δρῶντας. A

C. Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendida cœna ſeu ſplendido epulo inſtructus. Lautus. vt εὔδειπνος.

C. Πάνθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totius cœnæ eſt. Vabrius apud Suidam, Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε πανθοίνην δαῖτα Ἐς καταλαφύσσειν, Totius cœnæ dapes, Vniuerſi epuli dapes. ET Πανθοινία, ας, ἡ, idem quod πανδαισία, Solenne epulum, Cœna ad quam omnes conueniunt. Apud eundem Suidam, βούλομαι ἑστιᾶσαι σε πανθοινίαν. ITEM Πανθοινεί, In tota cœna, vel Per totam cœnam, Per vniuerſum epulum, vel Solenni epulo, ad quod omnes conueniunt. B ET Πανθοινέω, Solenne conuinium agito, Epulor.

C. Πρωτοθοινία, ας, ἡ, Prima conuiuii portio. Poll. τὸ δὲ ἐν ταῖς εὐωχίαις ἢ κρεωνομίαις πρῶτον τῶν μερίδων λαμβάνειν, πρωτοθοινία ὀνομάζεται. Primicœnium aliquis dicere poſſit, ad imitationem Apuleii, qui Antecœnium dixit.

C. Σύνθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conuiua, Concœnator, vt σύνδειπνος. Herodicus apud Athen. lib. 6, τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκομεν τὸν παράσιτον ἱερόν τι χρῆμα καὶ τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον. C ET Συνθοίνιος in v. l. itidem Conuiua.

Θοινάω, ῶ, F. ήσω, Epulor, Conuiuor, Cœno. Interdum cum caſu accuſatiuo iungitur, vt Cœno & epulor apud Latinos, id eſt In cœna ſeu epulo abſumo: vel etiam ſimpliciter Comedo, Deuoro. Heſiod. δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, epulabantur mutos piſces, vt Seneca dicit auibus feriſque epulandum aliquem trahere. Vſurpatur etiam vox media actiuè. vnde apud Æſopum θοινήσατο, Vorauit, Epulata eſt, de aquila. Et cum genitiuo, θοινήσατο τῆς θήρης, l. 1 Epigr. Cœnatus eſt carnes in venatu captas, D ſeu Epulat⁹ eſt carnes in venatu captas, aut ſimpliciter Comedit. Athen. metaphoricè accepit, de euerſione cuiuſdam vrbis loquens, & captiuis virginibus pueriſque qui nudi in conſpectũ omnium ſtatuebantur. p. 202, καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀγορὰν παρὰ τῶν ἀγχιστέων ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, quaſi vorabat & depaſcebatur. Bud. Idem Bud. θοινᾶσθαι vertit abſumere edendo, in Fab. Æſopi, τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis & vlceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν & Exedere aut Depaſcere apud E Latinos. Vnde Ariſtot. De arte poetica ſcribit, pro eo quod AEſch. in Philoctete dicit, Φαγέδαινα ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός, Eurip. eodẽ iambo vrentẽ, poſuiſſe Θοινᾶται. VNDE Θοινητός, οῦ, ὁ, Ad comedendum aptus, Quem epulari poſſis. ET Θοινητικός, οῦ, ὁ, Ad epulationẽ pertinens, aut idoneus. θοινητικὰ ὄργανα, Inſtrumẽta quæ ad epulationẽ pertinẽt, vt Cicero apud Xen. interpretatur. ET Θοινήτωρ, Epulo, Conuiua, Comeſtor, Deuorator. Apud Suidam, ὤλεσο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλης θοινήτορα χέρσου. ET Θοινητήριον, ου, τὸ, Epulæ, Dapes, Idipſum quod epu- F lamur ſeu cœnamus. κατάβρωμα, τροφή, Heſych. Pro QVO Θοινατήριον dicit Eurip. Reperitur verò ETIAM Θοίναμα, Epulum, Conuiuium: εὐωχία.

C. ΚΑΤΑθοινάω, Abſumo epulando, Abſumo in cœna, Depaſcor. vel ſimpliciter Comedo. nam καταθοινήσαντες Heſychio eſt καταφαγόντες. Eadem ſignificatione vſurpatur etiam voce media. vt, τοῦτον καταθοινήσατο, in Fabulis AEſopi.

ΘΟΛΟΣ, οῦ, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum ſordidum. quale cœnum eſt aut fæx. G Athen. lib. 7, tradens anguillas degere in locis limpidis & puris, ſcribit piſcatores, quum eas venantur, aquam turbare, vt ſuffocentur: λεπτὰ γὰρ ἔχουσι τὰ βράγχια, καὶ αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται, à cœno illo ſordido & turbato. Peculiariter verò θολὸς dicitur Fuſcus & turbidus humor quem ſepiæ emittũt, Atramentum ſepiæ. Plutarchus De ſolertia anim. loquens de ſepia, τὴν γὰρ καλουμένην μύτιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος ἣν θολὸν καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, πηχωμένη τῆς θαλάττης διαθολώσεως ποιή- H σασα περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδρᾶναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν. De qua ſepiarum ſolertia Plinius etiam mentionem facit lib. 9, cap. 29, Vbi ſenſere ſe apprehendi, effuſo atramento, quod pro ſanguine his eſt, infuſca ta aqua abſcondũtur. Athen. lib. 7, ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός

ἐστιν· αὕτη δὲ κεῖται παρ' αὐτὸ τὸ στόμα, κύστεως τόπον ἐπέχουσα. Sed & polypo piſci θολὸς tribuitur. Athen. lib. 7, ἔχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θολόν, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι. ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἷονεὶ κύστις. Accentum autem in vltima collocari tradit Euſtathius, ad differentiam τοῦ θόλος, de quo infrá. Alicubi tamen θόλος etiam ſcriptum reperitur: ſed pluribus in locis θολός. Heſychius legit θόλος. nam θόλος nõ ſolùm exponit στρογγυλοειδὴς οἶκος, ſed etiam τὸ τῆς σηπίας μέλαν. Cum Euſtathio facit Suidas. Θολὸς adiectiuè ab Heſychio exponitur τεταραγμένος, id eſt Turbatus, Turbidus. Collocat verò hîc accentum in vltima, ſicut in præcedenti θολὸς in penultima.

Θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbido cœno ſimilis, Turbido cœno plenus, Fæculentus.

Θολόω, ῶ, Turbo, cœno videlicet fæculento excitato. (vnde Gall. verbum *Touiller*) Athen. lib. 7, de piſcatoribus anguillas venantibus quæ in locis limpidis degere amant (vt paulo antè etiam dixi) διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵνα ἀποπνίγωνται. Galenus ad Glauconem, θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur & craſſus ſanguis. Accipitur etiam metaphoricè, vt Perturbo apud Latinos. Eurip. Alceſt. Δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν γυναῖκ' ὁρᾶν Γυναῖκ'. θολοῖ δὲ καρδίαν ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατέρρωγασι, turbat mihi cor, ſeu perturbat animum meum. ταράττει. Item Infuſco, Inquino. Antiphanes apud Athenæum lib. 8, Τῆς σηπιάδος πρῶτον Ἡρακλῆς αἱ δ' ἅπαντα τεθολώκασιν. οὐ βαλεῖς πάλιν Ἐς τὴν θάλατταν καὶ πλυνεῖς; omnia ſepiæ attramento infuſcarunt ſeu inquinarunt. Θολῶσαι Heſychio eſt πληρῶσαι, στάσαι, ταράξαι, σκοτίσαι. VNDE Θόλωσις, εως, ἡ, Turbatio, Infuſcatio, Inquinatio quæ fit ſordibus turbatis. In vulg. lex. exponitur Turbamentum, Inquinamentum: quorum altero Salluſtius vtitur, altero Gellius.

C. ἈΝΑθολόω, ῶ, Turbo, pro ſimplici θολόω. A Budæo exponitur Turbo apud Ariſtotelem lib. 3 De generatione anim. διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Apud eundem voce actiua, οὐ γὰρ ῥᾴδιον τὴν ἁρμόττουσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐλλείπειν, τοῖς δὲ πλεονάζειν καὶ ἀναθολοῦν, ὅθεν σήπουσαι. VNDE Ἀναθόλωσις, εως, ἡ, Turbatio, μολυσμός. B. ex Damaſc. 45, θυμὸς δὲ ζέσις ἐστὶ τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς χολῆς ἢ ἀναθολώσεως.

C. ΔΙΑθολόω, ῶ, Perturbo, Infuſco, effuſo videlicet θολῷ. Plutarchus De ſolertia anim. loquens de ſepia, τῆς θαλάττης διαθολώσεως ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, infuſcata aqua atramento effuſo. ſic enim Plinius de eadem ſepia ſcribens, loquitur, vt videre potes in θολός. In vulg. lex. eſt διαθολέων ταῖς ὄψεσι, turbidius inuadens oculos vt puluis: quaſi à διαθολέω. nam & θολέω pro θολόω in iiſdẽ lex. ponitur: ſed mendoſum vtrunque videtur.

C. ἘΠΙθολόω, Infuſco, Obfuſco, Perturbo, Turbidum reddo. ἐπισκοτῶ, ταράττω, vt ab Heſychio exponitur. Citatur ex Alexandro Aphrod. & Luc. In v. l. exponitur etiam Conſidero: ſed puto eos qui ſic interpretati ſunt, deceptos eſſe: quippe qui pro ἐπισκοτῶ (quo verbo hoc ipſum ab Heſych. declaratur) legerint ἐπισκοπῶ.

C. ΚΑΤΑθολόω, Turbo, Turbidum reddo.

Θολερός, οῦ, ὁ, Turbidus: cui oppoſitum καθαρός, Limpidus, Purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2, τό, τι γὰρ ῥεῦμα ἐστὶ μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν. Luc. Nigrino, loquens de voluptate, ὑφ' ἧς δὲ ῥεούσης ἀεννάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι πᾶσαι μὲν ἀνθρώποις ὁδοί. Athenæus libro 7, de anguillis, πνίγονται γὰρ ἐν τῷ θολερῷ: de quibus paulo antè ex Ariſtotele dicit eas χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Poſſit tamen hîc etiam exponi Cœno. cœnoſa enim aqua & limpida ſeu pura ſibi opponuntur. At per θολερὸν πνεῦμα apud autorem Prorrhetici, alii putarunt intelligi ſpiritum plenum vaporis qui expiratur: alii ſpiritũ graueolentem, alii raucum: alii perturbatum, tãquam eo nomine difficilis reſpiratio intelligatur. Plerique verò non θολερὸν ſed θαλερὸν per α ſcribunt, quaſi θάλλον καὶ ἀκμάζον, id eſt florentem & vigentem, ſiue magnum atque vehementem. Verùm Hippocrates nullo in libro qui ſuus legitimúſque ſit, viſus eſt vel ſpiritũ vel quiduis aliud, θολερὸν nominaſſe, vt ſcripſit Galenus

comment. in Prorrhet. Hæc Gorr. Θολερὸν πνεῦμα Gal. in lexico Hippocratico exponit μέγα καὶ δεδιωγμένον. A

‖Θολερὸς, Sordidus, Immundus. Plutarchus Sympoſ. 4, καὶ τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος, ἔχει τινὰ πονηρίαν, ſordes illius pecudis in victu: loquens de ſue. Poſſit hîc etiam verti Cœnoſus & ſordidus victus. nam ſues cœno delectari notum eſt, & θόλος de cœno fluminum & locorum paluſtrium dici, ſuprà annotatum eſt. vnde θολερὸς ab Heſychio declaratur etiam vocabulo βορβορώδης quod eſt Cœnoſus, Lutoſus. ‖Apud Nicandrū autem Theriacis, Ἤ ἵνα θορνυμένου ἔχιος θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου, Scholiaſtes exponit ἀπολείμῳ, (quoniā videlicet viperæ in coitu ore συνέχονται) vel ὀλεθρίῳ, pernicioſo. B

VNDE Θολερῶς, Turbidè. At θολερῶς περιβαίνειν eſt Titubanter incedere. Suidas enim annotat dici ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ πεπαραγμένως περιιόντων καὶ μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων. Idipſum eſt etiam apud Heſychium. ET Θολερέω, ῶ, Turbo, vel Turbidus aut turbatus ſum. θολερεῖν enim Heſychio eſt ταράττεσθαι.

AT VERO Θόλος, ου, ὁ, Tholus, Camera ædificii quæ altius C creſcēs, rotunda forma in faſtigiatū cacumē deſinit: ſeu (vt alii declarāt) Teſtudo in orbē circumacta: vt alii, Teſtudinis vmbilicus, aut erectior camera, templorum hemiſphæriis, id eſt cuppolis, addi ſolita. Tholus (vt Seruius Æneid. 9, exponit) propriè eſt veluti ſcutum breue quod in medio tecto eſt, in quo trabes coeunt: ad quod (videlicet in templis) dona conſueuerunt ſuſpendi. Ouid. Faſt. 6, de templo Veſtæ, Par facies templi, nullus procurrit in illo Angulus: à pluuio vindicat imbre tholus. Idem eodem libro curuū tholum dicit. Vitru D uius lib. 4, cap. 7, De Tuſcanis rationibus ædium ſacrarum, In medio tecti ratio ita habeatur vti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem. Idem libro 7, cap. 5, ſcribit Apaturium Alabandenſem finxiſſe ſcenā in minuſculo theatro, in eáque feciſſe pro columnis ſigna, centauróſque ſuſtinentes epiſtylia, tholorum rotunda tecta, faſtigiorum prominentes verſuras, coronáſque capitibus leoninis ornatas: quæ omnia ſtillicidiorum è tectis habere rationem. prætereà ſuper eam nihilominus epi E ſcenium in quo tholi, pronai, ſemifaſtigia, omniſque tecti varius picturis fuerit ornatus. Apud Varronem lib. 3, cap. 5, in ornithonis deſcriptione, mentio fit tholi rotundi columnati. ‖Heſychio θόλος eſt οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην, domus tectum habens in acutum faſtigium deſinens. ‖Θόλος Budæo eſt Rotunda forma ædificium. στρογγυλοειδὴς οἶκος, Heſych. οἶκος περιφερής, Suidæ. ‖Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus etiam in quo πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνεσίων, vt Heſych. tradit, vel ἐν ᾧ ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, vt F Suidas: propterea quòd forma rotūda exſtructus eſſet. De quo apud Pauſan. Att. 53, βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον θόλος ἐστὶ καλουμένη. Et apud Pollucem libro 8, ἡ θόλος ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς. Andoc. p. 8, τὴν δὲ βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι, κἀκεῖ καθεύδειν, τοὺς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θόλῳ. Plato Apolog. πέμψαντες αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Apud Demoſthenem p. 175, dicit eſſet locum ſcribarum, ex quo hæc citat, καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ' ἡμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, διέδρασαν ἐν τῇ θόλῳ. Quibus ex ſcholiaſtes ſubiūgit, τόπος ἦν ἔνθα ἐσιτοῦντο οἱ τῆς G δημοσίας γραμματεῖς οἱ χειροτονηθέντες ἐκ τῆς πόλεως: ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σχῆμα. ‖Apud Homerum verò θόλος eſt ædificium rotundum in quo vaſa quotidiano vſui neceſſaria reponebantur, vt diſci, crateres, pocula. ſic enim Euſtathius exponit, (addens tamen ex lexico Rhetorico, θόλοι, στέγαι, ἐπάλξεις, καμάραι) Od. χ, δμῳὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Id autem à θέειν & ὅλον deriuatum vult Euſtathius quaſi τὸ περιθεόμενον. ‖In bal H neis verò θόλος, maſculino gen. dicitur quod alio nomine laconicū: vt Budæus annotat. hoc eſt Locus orbiculari ambitu in ſe recurrens, in quo ſudor elicitur ſicco calore. Alexand. Aphrod. libro 1 Problem. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, id eſt (Budæo interprete) Si in Laconico ſicco non diſtabuerint immodica ſudatione. Idem, καὶ μάλιστα ἐὰν ἀὴρ σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, Si aere vehementer calido & vaporario ſicco ſudoribus immodicis exhauſti ſint. vt idē Budæus interpr. Vbi ξηρὸν θόλον id eſſe volunt quod Cicero Aſſa in balnearijs vocat, & Seneca Sudatoria: hancque balneariam cellam oppoſitam eſſe ei quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Vnde apud Alexandrum Trall. μὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἔχοντι τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ' ἐς τὸν ἐξώτερον οἶκον ὑποστρέψαντι, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι. Apud eundem, ἀποπλύναι δεῖ ἔλαιον, καὶ ἀθρόως ἅμα τῷ εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν ἔξω θόλον, συγχεῖσθαι τὸ σῶμα. Alciphr. in Epiſt. δραμεῖν εἰς τοὺς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. Athenæus libro 11, explicās quæ ſint βαλανειόμφαλοι φιάλαι apud Cratinum, ex Aſclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradit, quoniam οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοι εἰσιν. Vbi annotandum eſt his quoque balnearijs tholis à rotunda forma nomen eſſe inditum, quippe qui phialis βαλανειομφάλοις ſimiles ſint: quemadmodum Vitruuius quoque in laconico cameræ curuaturam eſſe dicit. ‖Θόλος dicitur etiā vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi ſummum caput & quod inter ipſum frontémque eſt, vincire conuenit: cuius iniiciendi rationem Galen. explicat lib. De faſciis. Gorr.

C. Θολοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Tholi formam habens. Athen. lib. 5, ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδής, templum cameræ in orbem circumactæ modo rotundum. Dion quoque libro 53, ſcribit Pantheum apud Romanos eſſe θολοειδές. id enim hemiſphærio tectum eſt, hoc eſt circulata camera: inque medio hemiſphærio lumen ad circinum factum. Et πῶμα θολοειδές, operculum teſtudinis conuexæ formam habens, Cameræ inſtar rotundum.

VNDE Θολοειδῶς, In formam tholi, In formam teſtudinis ſeu cameræ rotundæ, In formam teſtudinis conuexæ. Dioſc. lib. 4, cap. 76, ὀπίζεται δὲ περιχαραχθείσης τῆς ῥίζης θολοειδῶς, καὶ τοῦ συρρέοντος εἰς τὴν κοιλότητα συλλεγομένου. vbi legitur tamen & πολυειδῶς. Apud eundem eodem libro, cap. 172, συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφαιρουμένης καὶ θολοειδῶς τεμνομένης εἰς κοιλότητα. συρρεῖ γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς, καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας. in teſtudinis ſpeciē cultro excauata, vt Ruellius vertit. Quibus vocabulis, videlicet θολοειδῶς εἰς κοιλότητα, Marcellus Dioſcoridem in radicum ſectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexiſſe exiſtimat quàm excauandam eſſe radicem ea forma vt à ſuperiore parte maiore gyro & laxius cauum illud ſit, deſcēdēnſque paulatim in punctum deſinat, non aliter quàm ea quæ terebro perforantur. vt ῥίζης θολοειδῶς εἰς κοιλότητα τεμνομένης ſit, In profundum excauata radice, vt humor in cauū confluat. Addit poſſe θολοειδῶς eſſe ab illa τοῦ θόλος ſignificatione qua pro ædificio accipitur cuius tectū in faſtigium acutum deſinit: vt θολοειδῶς ſit In formam eiuſmodi tholi inuerſi. Plinius de ſcamonio colligendo, ſcribit radicem circa canis ortum excauari, vt in ipſam confluat ſuccus. Quibus quidē exprimitur τὸ τέμνεσθαι εἰς κοιλότητα, at non θολοειδῶς. Idem Dioſcor. lib. 4, de thapſia, ἡ κοιλανθεῖσα αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ θολοειδῶς ἡ ῥίζα ἐπιπωματιζομένη πρὸς τὸ καθαρὸν μένειν τὸν ὀπόν.

¶Θολία, ας, ἡ, Pileus in acutum deſinens, vel (vt alii exponūt) Vmbraculum. Hæc Euſtath. Pileus faſtigiatus vel cameratus ad formam tholi, Petaſus, Vmbella, Muſcarium, ſiue Vmbraculum, vulg. lex. Polluci eſt πλέγμα τι θολοειδὲς ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. Theocriti ſcholiaſtes exponit σκιάδιον & πέτασον: Idyll. 15, Τὸ ἀμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον ἄμφιθες. ‖Θολία (vt Pollux annotat) dicitur etiam Ciſta operculum habēs conuexæ cameræ inſtar rotundum. κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα.

ΘΟ'ΡΩ, SIVE Θορέω, Salio, Inſilio. Il. ο, Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Il. θ, Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης. Heſiod. ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου, in equeſtrem currum inſiliit. Apollon. θόρεν ἐς Τῖφυν. Et in particip. apud Hom. Odyſſ. ψ, ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηὶ περιπλέχθη, deſiliens à lecto. Euſt. thema facit θόρω. at in lexicis eſt θορέω: quod & in compoſi

tis quibuſdam thema poni poſſe,apparet. ¶Θορέω A Heſychio eſt etiam ὀχεύω, idem quod θόρνυμαι hinc deriuatum. ¶Item θάομαι,Suid.

C. ἈΝΑθορέω,Reſilio.Budæus ex Syneſ. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον,metu retrocedentes. Item Proſilio.vt idem Bud. apud Herodian.lib.2 interpretatur,πείθουσι οὖν αὐτὴν ἀναθοροῦσα τοῦ σκίμποδος δραμεῖν, è lectulo proſilientē. Eodē l. de Pertinace,ἐν τοιαύτῃ γοῦν αὐτόν φασι μεῖναι ψυχῆς ἀταραξίᾳ, ὡς μηδ' ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, vt ne proſilierit quidem è lectulo,ſeu (vt Pol.interpr.) Vt ne lecto quidem ſe mouerit.Plutarch.Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. B

C. ἈΠΟθορέω,ρῶ,Deſilio,Exilio.Herod. ἀποθοροῦντες ἀπὸ τῶν ἵππων,Deſilientes ab equis, Deſcendētes ab equis cum impetu,vel cum quadam velocitate impetuoſa.

C. ΕἸΣθορέω, SIVE Ἐσθορέω,Inſilio.Vnde ἔσθορεν,Inſiliit.

C. ἘΚθορέω,Exilio.Lucianus, ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος.Et in vulgatis lexicis ſine autore, ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου, ab inſomnio exilii. In iiſdē ex Luciano,ἀποθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è ſomno exilire. Eadem apud Heſiod.ἐξέθορε Χρυσάωρ,interpr.Emicuit.

C. ἘΝθορέω,Inſilio.Apollon. Argon.ἔνθορε μέσσῳ, in mediū inſiliit. C Et Hom.ante ipſum Il.φ, Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,Κρημνοῦ ἀπαΐξας,in medium Scamandrum inſiliit,ſeu Inſiliit medio,vt apud Lucanum,Inſiluere vadis. Apud eundem Homerum , Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών,Inſiliēs in boues , ſeu Cum aſſultu inuadens. pro ἐνθορών.Syneſ.epiſtola 122,καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφιαίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν ἀλλ' ὥσπερ πὺξ ἐνθορὼν , tanquam pugno feriens & inſiliēs, ſeu incurſans: vel (vt Bud.interpr.)Impacto cum ſaltu pugno.

C. ἘΠΙθορέω, Aſſilio,Inſilio,vel Superſilio. D

C. ΚΑΤΑθορέω,Deſilio. Budæus ex Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

C. ὙΠΕΡθορέω, Superſilio, Tranſilio. Il. θ, Ἵπποι δὲ ῥεῖα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν. Item ex Demoſth. ὑπερθόρει, ſaltu exiliit.

¶Θορνύω, SIVE Θόρνυμι,Inſilio,Ineo. vocabulum obſcœnum.Θόρνυμαι quoque ſeu θορνύομαι actiuè pro eodem capitur.Nicander Theriacis, loquens de vipera fœmina,Ἡνίκα θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου,ineunte maſculo,vel coeunte.Et apud Herodotum 51,itidem de viperis loquentē, E ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα , καὶ ἐν αὐτῇ ᾖ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιεμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν, ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς,καὶ ἐμφῦσα,οὐκ ἀνιεῖ πρὶν διαφάγῃ,quum coeunt libidine agitatæ.Et poeta quiſpiā apud Euſtathiū,τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἔχεσι Θόρνυσθαι φασὶν ἐπιλιποῦσαν ἁλὸς νομόν.cum viperis coire , vel(vt ipſe exponit)σπερμαίνεσθαι, θορὸν δέχεσθαι. Quas Plinius quoque ſerpentium coitu impleri ſcribit:alibi itidem ex Licinio Macro tradens , eas fœminini tantùm ſexus eſſe, & concipere è ſerpentibus.Atque ita in hoc quē Euſtathius citat loco & apud Herodotum videtur dici de fœminino ſexu,nihilque aliud eſſe quàm ὀχεύεσθαι:quum alioqui potius de mare dicatur,ſicut ὀχεύειν & μίγνυσθαι. F

C. ἘΠΙθόρνυμαι,Ineo, (ea ſignificatione qua mas inire fœminam dicitur.) Luc.Erot. p.213, ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος,taurus armēti ductor vaccas init.B. Et ἐπιθορνύμεναι apud Heſych.σπερμαινόμεναι καὶ ζωογονοῦσαι.

Θορή,ῆς,ἡ, ET Θορός,οῦ,ὁ,Semen genitale : quod videlicet mas fœminam iniens,effundit. Genitura. G Herodotus Thalia pag.50,τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπίενται θορήν.Paulo antè verò dixerat, ἡ γονὴ αὐτῶν ἣν ἀπίενται ἐς τὰς γυναῖκας. vt γονὴ & θορὴ idem ſint. Plutarchus quoque θορὴ ſimpliciter pro ſemine genitali hominis accepit,id eſt γονὴ,vt idem ait. At θορὸς Ariſtoteles de piſcium ſemine dixit,vt annotat Bud.Sic in vulg. lex.apud Theophraſtum exponitur Virus genitale, quo piſces oua ſpargunt.Plutarchus Sympoſiac.2,οὐδεὶς ἑώρακεν οὔτε θορὸν οὔτε ᾠὸν ἐγχέλυν ἔχουσαν, nec humorem fœtificum, nec ouum. H Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi teſtatur ſchol.Nicandri. ¶Θορὸς autē ab Heſychio exponitur ἀφροδισιαστής,ὀχευτής,Initor, Admiſſarius. VNDE Θοραῖος,ου, ET Θορικός,οῦ,ὁ,Seminalis.vt θορικὸς πόρος apud Ariſtotelem Meatus humoris fœtifici ſeu ſeminis genitalis. Athen. lib.7, de orpho piſce, ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τοὺς θορικοὺς πόρους μὴ εὑρίσκεσθαι. Et in vulgatis lexicis τὰ θορικὰ,Partes ſeminales,Seminis genitalis cōceptacula. At θοραῖος apud Nicandrum in Theriacis eſt, eiuſdem cum θορικὸς ſignificationis, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν ποιεῦντα θοραίην,ceruæ genitalia. Per epentheſin autem dicta videntur quæ apud Heſychiū SVNT: Θουρίαν,quod exponit βάτην ſeu ἀναβάτην,quaſi θουρὴς,id eſt Admiſſarius,Qui init: ITEM Θουρεῖται, Initus, αἱ τῶν ζώων μίξεις: ET Θουρῶθραι itidem Initus,ὀχεία. Apud eundem eſt ETIAM Θουράς, ἡ ὀρεκτικῶς ἔχουσα,καταφερής,quaſi à θουρός. Vereor tamē ne θουράς ſcripſerit.

¶Θοῦρος,Impetuoſus, Qui cum aſſultu impetit,Qui cum impetu aſſultat.Il.ο,—ἐπίσσοι κατ' ἤϊεν θοῦρον Ἄρηα.Et apud Apollon . Rhod. θοῦρον δόρυ. Idem eſt quod ὁρμητίας ſeu ὁρμητικός:vt θοῦρος ἀνὴρ apud Suidā ex Epigr. Cuius fœmininum gen. EST Θοῦρις ET Θουράς:quorum prius apud Homerum frequens eſt. Il.η,— θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. Il.ρ, ἔπαυε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Il.υ, — ἀσπίδα θοῦριν Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. Alterius autem videlicet τοῦ θουρὰς exemplum ex Nicandri Alexipharmacis habes paulo antè in θόρνυμαι. Deriuantur autem HINC Θουραῖος ET Θουρικός ET Θούριος,ου,ὁ,idem ſignificātia quod ipſum θοῦρος,primitiuū horum deriuatorum. θουραίην Heſychius exponit,ἀνδρείαν,θρασεῖαν, ἰσχυράν. ſicut θοῦρος inter alia eſſe dicit θρασὺ,ἐρρωμένον. At Θουρικὸς in vulg.l.eſt, exponitúrque Impetuoſus, Violentus. θούριος autē Ἄρης,& θούριος Αἴας apud Suidam: item θούριος ὄρνις in vulgatis lexicis ex Ariſtophane . Pro θούριος verò Ἄρης Homerus dicit θοῦρος Ἄρης, vt paulo antè indicatū fuit, Videtur pertinere huc ETIAM Θουρίαν, quod ab Heſychio exponitur ἐνεργόν.

ΘΡΩ΄ΣΚΩ, Salio,Inſilio.idem quod θορῶ.Il.ο,de homine qui bene nouit κελητίζειν, — ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων,ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται,οἱ δὲ πέτονται.Il.φ,Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει Ἰχθύς. Et metaphoricè apud Soph. Trach. θρώσκει δ' αὖ θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος,Excitatur, Tanquam ex ſomno exiliens inuadit, vel Aſſultat , Cum aſſultu impetit. ¶Θρώσκω,Ineo, ſicut mas fœminam inire dicitur.ὀχεύω,ἔσπειρον τινά.Heſychius ex Æſchyli Amymone,θρώσκει κνώδαλα , id eſt ἐνθορεῖν, σπερματίζων.

¶Θρώσκει Heſychio eſt non ſolùm πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, τρέχει,ſed etiam πίπτει,κολυμβᾷ. ¶Θρώσκω γνώμα Calliſtratus apud Heſychium pro αἰσθάνομαι poni ſcribit. Quidam verò θρώσκουσαι plur.num. accipiunt pro ὁρῶσαι,Videntes.quam ſignificationem Suidas tribuit etiā vocabulo θορεῖν. Apud eundem Heſych . eſt ETIAM Θρώσεται, quod exponit ἐγγυᾶται, (ſicut θρώσκω eidē eſt ἐγγυῶ)item φοβεῖται.Cuius thema erit θρώσω. Quod verò ad deriuationem & ſcripturam verbi θρώσκω attinet,tradit Euſtath.τεχνικούς quoſdam antiquos deriuare θορίσκω à θόρω ſeu θορέω, vt νοίσκω à νῶ, ex quo,facta trāſpoſitione literarum, fieri θροίσκω, atque inde mutata o in ω & ſubſcripto ι,θρώσκω, atque illud ipſum ι in θρωσμὸς quoque inde deriuato ſubſcribi. (licet ea ſcriptura non vbique obſeruata reperiatur) Eſt AVTEM Θρωσμός,οῦ,ὁ,Tumulus,Locus eminulus. idem quod γηλόφος ,Collis qui è terra quaſi ſubſilit [illegible] plano gradu incedere non licet,ſed ſubſultim deſcendendum eſt. vel Locus eminentior ex quo ſpectare poſſumus,à θορεῖν pro θεᾶσθαι vt Suidas tradit.Iliad.κ, Οὐκ ἀΐεις ὅτι Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵαται ἄγχι νεῶν; Apud Apollon. verò Argon. 2, ἰλυόεντας ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο ſcholiaſtes exponit ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους. Apud eundē Argon.lib.3, ὑπὸ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ Χέρσονδ' ἐξανέβησαν Ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,idem ſchol.dicit eſſe locum ſupra flumen eminentem in quem ex naui [illegible]itur.

C. ἈΝΑθρώσκω,Surſum ſalio,Inſilio.vt ἀναθορὼν ἐπὶ τὸν ἵππον,In equum inſiliit,id eſt ἀναπηδᾷ. [illegible] Heſychius ἀναθρώσκων exponit ἀναπηδῶν. Capitur interdum & pro Reſilio.

C. ἈΠΟθρώσκω,Reſilio,Exilio.vt ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου,Deſilire ab equo.quod Herodotus dicit ἀποθορεῖν ἀφ' ἵππου, vt paulo antè docui.Sed & καπνὸς ἀποθρώσκειν dixit Homerus Il.β.Idem Od.α,fumum dicit ἀποθρώσκοντα.

C.ἘΠΙθρώσκω, Inſilio. Il. δ, Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. Itē Subſulto, Subſultim progredior. Il. ε, Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Heſ. Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται. A

C.ἘΚθρώσκω, Exilio. idem quod ἐκθορέω.

C.ΚΑΤΑθρώσκω, Deſilio. Herodot. καταθρώσκω τὴν αἱμασιὰν, de maceria deſilio.

C.ΥΠΕΡθρώσκω, Superſilio. idem quod ὑπερθορέω.

ΘΡΑΩ, F. ήσω, Sedeo. καθέζομαι. Verbum inuſitatū præter aoriſtum primum medium, cuius exemplum Athen. lib. 5, ex Phileta citat, Θρήσασθαι πλατάνῳ γαίῃ ὕπο.

Θρῆνυς, υος, ὁ, Scabellum, ὑποπόδιον, vt Athen. & Euſtathius exponunt. Il. σ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Od. τ, ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς [ſub. τῆς κλισίης.] ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Il. ο, Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. Vbi Euſtath. maſculinum eſſe ſcribit, & ſignificare vel cathedram eius qui ad gubernaculum ſedet, vel θρᾶνον, vbi videlicet ſedent ſuperioris ordinis remiges: de quibus infrà ſuo loco. B

Θρᾶνος, ου, ὁ, Sella, δίφρος, vt Polluci exponendum videtur. ſic enim ſcribit, οἱ θρᾶνοι δὲ δίφροι ἂν δοκοῦσιν εἶναι. & ſic accipit locum qui paulo pòſt ex Ariſtoph. ſequitur. ‖ Θρᾶνος apud Hippocr. Sedes vtrinque peruia. Gorr. At Gal. apud eundem Hippocr. θρᾶνον exponit δίφρον ἀφοδευτικὸν, hoc eſt ſella familiaris, vt Varro nominat: deſtinata videlicet ad aluum euacuandam. ‖ Apud Ariſtoph. Ran. αὐτὴ δ' ἐπὶ θράνοις, σάμινε κεφαλὴν καταγότος, ſchol. exponit ὑποποδίου, ſcabelli: addens idem fortaſſis eſſe quod θρῆνυς apud Hom. Pollux verò ibi legit θράνου, & exponit δίφρου, vt iam dictum eſt. ‖ Θρᾶνος eidem eſt Scabellum vbi coria ſeu pelles extenduntur. Vnde deriuat θρανεύεσθαι. ‖ In naui verò θρᾶνος dicitur vbi ſedent θρανῖται. de quibus paulo pòſt. ‖ Θράνους vocabant etiam (vt Poll. ſcribit) τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους, ligna quibus lateritios parietes (vt Plinius vocat) includebant. C D

Θρανογράφος, ου, ὁ, Parietum pictor. θρανογράφους enim Heſych. exp. τοὺς ἀπρεπεῖς τοιχογράφους. Quæ expoſitio ad θρᾶνος ordine vltimum, idque ſynecdochicè acceptum, referenda erit.

Θρανίον, ου, τὸ, idē quod θρᾶνος, hoc eſt δίφρος, Sella, vt Heſych. declarat. vnde & à Poll. recēſetur inter τὰ τῶν κοιτώνων παρασκευάσματα, vnà cū δίφρος, κλεισμὸς & θρόνος. ‖ Eidē Heſychio eſt etiā θρόνος. ‖ Itē λάσανα, hoc eſt δίφρος ἀφοδευτικὸς, Sella familiaris, vt Varro appellat: cōparata videlicet ad aluū exonerandā. Eidē Heſych. eſt ὑποπόδιον, ſcabellū: quo modo accipit ſchol. Ariſtoph. in Ran. Μία μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτόν. intelligit enim ibi ſcabellū quod ii qui laqueo vitā ſibi finiūt, pedibus ſupponunt, quumq; ipſum laqueū collo aptarūt, pedibus protrudūt. ‖ Θρανίον eidē Heſych. eſt etiā τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα: itē τὸ ὑπὸ τὴν δοκόν τι. ‖ Itē pars nauis, vt ille addit: idem (vt videtur) quod θρᾶνος in naui dici annotatū eſt. ‖ Itē Paxillus, vt idē declarat: queādmodum Pollux quoque annotat ξυλίφιον eſſe. E F

Θρανίδιον, ου, τὸ, Sellula, vel Paruum ſcabellum. A Polluce numeratur inter τὰ τῶν κοιτώνων παρασκευάσματα, vnà cū δίφρος, θρᾶνος & θρανίον, & cæteris huiuſmodi. Apud ſchol. verò Ariſtoph. SCRIBITVR Θρανίσκοι, quod itidem exponit [illegible]ὑποπόδιον.

Θρανίτης, ου, ὁ, ἐρέτης, ſeu κωπηλάτης, Remex qui in ſuperiore nauis parte (hoc eſt in puppi) remigat. qui θρανῖται, quoniā remos longiores trahebant, grauioréq; labore vexabantur, à trierarchis præter ſtipendiū publicū, donatiuū conſequebantur. Quod ex 6 Thuc. lib. probari poteſt, vbi ait, τῶν τριηράρχων ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν. Bayf. Idē B. apud Polyb. δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος, ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν, veniſt Sub thranitico ſcalmo, hoc eſt Infra ſeu poſt thraniticū ſcalmū. Fœm. g. eſt θρανῖτις. Vt κῶπαι θρανίτιδες, apud Euſt. Remi thranitarum, ſeu eorum qui in puppi remigāt. vel (vt Heſych. exp.) Remi lōgiores quibus thranitæ vtuntur in nauibus cataphractis. Deriuatur autem HINC Θρανιτικὸς, οῦ, ὁ, Qui thranitæ eſt. Athen. lib. 5, κῶπας δὲ θρανιτικὰς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν τὰς μεγίστας, i. (Bayf. interpr.) Remos longiores quos θρανιτικοὺς vocant, 38 cubitorum. Eos θρανίτιδας κώπας appellat Euſtath. G H

Θρανύω, Supra ſcabellū vbi pelles extēdi ſolent, extēdo, vt ſchol. Ariſtoph. in Equit. exp. Ἡ βύρσα σου θρανύσεται.

¶ Θρόνος, ου, ὁ, Thron⁹, Soliū, Sella auguſta, ſeu (vt Athen. l. 5 exp.) ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ. Auguſtior q̃ δίφρος, vel καθέδρα: vnde & in ſacris literis Deo, regibus, ſublimioribuſq; tū in cælo tū in terra poteſtatibus tribuitur: vt & apud profanos ſcriptores frequenter reperitur βασίλειος θρόνος. A Poll. ponitur cum καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θρᾶνος, θῶκος, ἕδρανον, δίφρος, quaſi ſynonymon: recenſeturq; inter τὰ τῶν κοιτώνων παρασκευάσματα. Od. α, Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Vbi videtur diſtinguere inter θρόνος & κλισμός. At Il. ω pro eodē poni ait Euſt. Quū enim dixiſſet de Achille, Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη: paulo pòſt ſubiungit, ἐς κλισίην πάλιν ᾔιε δῖος Ἀχιλλεὺς, Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀνέστη. At Διὸς θρόνος pro ipſo cælo quod Iouis ſedes eſt. Theocr. Id. ζ, Ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἤγαγε φάμα. Sic etiam Matth. cap. 5, cælū θρόνος τοῦ Θεοῦ dicitur. Et Act. Apoſt. cap. 7, Deus ipſe dicit, ὁ οὐρανός μοι θρόνος. ‖ Θρόνοι alicubi accipitur pro ipſis poteſtatib⁹ ſublimioribus quæ in cælo ſunt. vt in epiſtola ad Coloſſ. cap. 1, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo apud Areop. quoque frequēter accipitur. ‖ Θρόνος accipitur etiam pro ipſa dignitate cui honoratior thronus attribuitur. Theophyl. ep. 79, quam fingit Iſocratis ad Dionyſium, προπομποὶ γὰρ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπιτυχίας, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀγγελίαι. ‖ Θρόνος, panis etiā cuiuſdam nomen eſt, vt ex Neanthe Cyziceno tradit Athen. lib. 3.

C. Θρονοποιός, οῦ, ὁ, Qui thronos conficit ſeu fabricatur. Pollux.

C. Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sedem propinquam habens aut ſolium propinquum. Nonnus cum genitiuo, Χειρὸς ἀνάλκιδος ἀγχίθρονος ἕδρης, quo tamen in loco vacat ἕδρης, aut θρόνος nomen, cum ἄγχι iunctum.

C. Ἀντίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppoſitū thronū habens, In oppoſito throno ſedens, vel Ex aduerſo ſedens. θρόνος autē aliquādo ſoliū ſignif. aliquādo ſimpliciterquoduis ſedile.

C. Ἀπόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A throno veniens. vt ἀπόθρονον εὖχος, apud Nonnum.

C. Εὔθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum thronum habens. vt εὔθρονος ἠὼς apud Hom. Od. ρ. vbi diphthongus propter metrum diſſoluitur.

C. Πρωτόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primo throno ſedet. idem ferè quod πρωτόβαθρος.

C. Σύνθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eodem in throno ſedet.

C. Χρυσόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureum thronum habens. Il. α, Χρυσόθρονος Ἥρη. Od. ξ, Χρυσόθρονος ἠώς. quam ſuprà εὔθρονον appellauit.

Θρονίζω, F. ίσω, In throno colloco. In vulg. lex. eſt etiam θρονίζεσθαι, ſolium occupare, quod ex Nazianz. orationibus citatur. VNDE Θρονισμὸς, οῦ, ὁ, Collocatio in throno. Syneſius epiſt. 57, μὴ δεῖν ἀθετῆσαι τὸν παρὰ σοῦ θρονισμὸν, non oportere, reiici à te profectam collocationem in hoc throno ἀρχιερατικῷ, vt paulo antè appellat. ET Θρονιστής, οῦ, ὁ, Qui in throno collocat. Syneſius ibidem, τοὺς δὲ θρονιστὰς ἑτέρους γενέσθαι, Collocatores in throno alios eſſe.

C. ἘΝθρονίζω, In throno loco. Et ἐνθρονίζομαι, In throno ſedeo, vel Thronum habeo. In lib. Eſther cap. 1, ὅτε ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, quando ſedit in ſolio regni ſui. Areth. ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεός, ſedem ſuam habet. Bud. Galli non ſolùm Throne dicunt ex Græco θρόνος, ſed & Inthronizer ex hoc ἐνθρονίζω.

ΘΡΕΩ, Tumultuando clamo, ſeu loquor. vt exponit Euſtath. afferens tamen non huius vocis ſed paſſiuæ exempla hæc: πάνθ' α θρεομένης, & θρεομένη σαυτῇ κακά. quæ ex Sophocle aut Euripide ſumpta eſſe puto. Heſych. θρέειν exponit θροεῖν: idémq; θρεομένη explicat θρηνοῦσα, & θρεόμενον, ὀλοφυρόμενον. Ab hoc autem verbo θρέω deducit Euſtathius θρόος, ex quo per contract. factum etiam θροῦς. & ex illis (inquit) ἀθρόος atque ἄθροος.

Θρόος, ου, ὁ, Tumultuantis ſeu tumultuantium clamor. Itē Murmur. Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus.

Iliad. δ, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Dixerat autē præcedēte verſu, de iiſdē, Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

C. Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia voce vtens. Idem quod ἀλλόγλωσσος, vel potius ἀλλόφωνος: ſed hæc oratoria, illud poeticum. Sunt qui vno verbo exponant Diuerſilinguis. Magis autem exprimeretur compoſitio per Diuerſiſonus, ſi fingere huiuſmodi compoſita liceret. Odyſſ. α, Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. & Odyſſ. γ, Ἤλατο σὺν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Vtitur hoc nomine & Herodotus, licet ſit ποιητικώτερον. nam ἀλλόθροος στρατὸς ab eo vocatur externus exercitus, ex cōſequenti.

C. Ἀντίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viciſſim ſonans, Viciſſim ſonum edens. vt ἀντίθροον ὄπα, de voce echûs, in Anthologia epigrammatum. In vulgatis lexicis ἀντίθροος ἠχὼ ex Nonno, Vox ſoni contrarii, Cōtradictio, Reſpōſio. Pro quo rectius fortaſſe Reſponſio contradicens.

C. Αὐτόθροος μαρτυρίη, Ex ſua ipſius voce profectum teſtimonium, Teſtimonium quod quiſpiam de ſe dicit. Ex Nonno.

C. Ἑτερόθροος. (q.d. Alteriſonus) Qui eſt alterius ſeu diuerſæ linguæ. ἑτερόγλωσσος. Et, ex conſequenti, Alienigena.

C. Ἐτυμόθροος (q.d. Veriſonus) Verum ſonans, Veriloquus.

C. Εὔθροος, (q.d. Pulchriſonus) Pulchrè ſonans, Bene ſonās, Sonorus, Canorus. In Epigr.

C. Ἡδύθροος, (q.d. Dulciſonus.) Suauiter ſonans. In Epigr.

C. Πολύθροος, (q.d. Multiſonus) Streperus.

C. Πρωτόθροος, (q.d. Primiſonus) Exponitur etiam Primo ſono editus. vt προφητόθροος ὀμφὴ pro prophetia. Item Primo loquutus, ex Nonno.

C. Λιγύθροος, ET Λιγυρόθροος, (q.d. Arguriſonus) Canorus. vt λιγύθροος ἠχὴ ex Dionyſ. Alex. Et λιγυρόθροος ex eodē.

Θροέω, ῶ, Tumultuando clamo, ſeu loquor, vt de θρέω dictum modò fuit. ſed frequentius ponitur ſimpliciter pro Loquor, vel Dico: & quidem à tragicis præſertim. Soph. Aiace, Τί δ' ὑμῖν Αἴας τοῦτος ὕστατον θροεῖ. Idem, Ὅ γε μέλλουσα τί δ' ὁποῖ' ἔπη θροεῖ. Idē Ὡς πᾶσι Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς; Eurip. itidem, Τίνα θροεῖς αὐδάν;

Θροῶ, Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Vnde θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremeſio. Sic vtitur Matth. cap. 24.

C. ΔΙΑθροῶ, idem quod θροῶ. Bud. exponit etiam Tumultuanter denuntio, Diuulgo. At in v.l. ei datur paſſiui θροῦμαι ſignif. exponitur enim Tumultuor.

¶ Θροῦς per contract. in proſa, Tumultus: vt quidem redditur in hoc Syneſii loco, καὶ θροῦ ἐκεῖνον, ἐπὶ τὸν ὄντως, ἐπὶ τὸν ἐπιποίητον. Sed frequentius, Murmur, Suſurrus: vel Fama ſuſurrans. Thuc. lib. 4, & 8, τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, Quum murmur ſenſiſſent. Aut etiam, Quum muſſari intellexiſſent. Apud Xenophontē Hell. 6, pag. 356, θροῦς eſſe videtur Tumultuantium murmur. nam quū dixiſſet, ἀλλὰ θροῦς τις ἰόντος διῆλθεν, ὡς, &c. paulo pòſt ſubiunxit, διῆλθε οὖν καὶ κατὰ τοὺς λόγους τούτους θόρυβος.

Item Fama, Rumor, in hoc loco Xenophontis Pæd. 6, ὡς γὰρ ὁ θροῦς διῆλθε τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐφήδονταί μοι.

C. Πάνθρους, Omnia ſuſurrans, ſeu ſuſurrando diuulgans. Vide πάνθρου δήμου apud Heſych. At verò apud Suidam habetur πάνθους expoſitum πανήκοος. ſed hoc πάνθους omnino mendi ſuſpectum habeo, quum ab ἀθρῶ non poſſit deduci πάνθους, ſed nec πάνθρους, vt quidam repoſuerunt.

ΘΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, Suſurrus, Murmur, Rumor. Item Tumultus. Ab Heſychio enim pariter & Suida exponitur ψιθυρισμός. Verùm Heſychius addit etiam ὁμιλία. Suid. autem non ſimpliciter ὁμιλία, ſed ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη. quæ expoſitio magis mihi placet, vtpote melius cum ψιθυρισμὸς conueniens. Apud eundem legitur, καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρύλλος. Vide ibidem & aliud exemplum. Ab Etymol. explicatur βοὴ & θόρυβος. Cæterùm Euſtath. vult à θρυλλῶ eſſe θρύλλος (dicit autem, ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος) at ego magis rationi conſentaneum eſſe puto θρυλλῶ à θρύλλος deducere: quum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, & multo aptius deriuetur à θρόος, quàm deriuaretur θρυλλέω. à vt nimirū ex θρόος fiat θροῦλλος, deinde abiecto ο ex diphthongo, relinquatur θρύλλος. Sed Etym. à ſeipſo diſſentiens more ſuo, addit, θρυλλοῦντες, ἀπὸ τοῦ θροῦς καὶ τὸ εἰλῶ. Quod etiam retractans, dicit, à θρυλῶ, quod eſt à θροῶ facto ex θρόος. Hoc verò diligenter obſeruandū eſt, vnico λ his in locis apud eum ſcribi, quum tamen antè ſcribat θρύλλος. Euſtath. ſcripturā cum vnico λ vſitatiorem eſſe tradit, ac profectò ex θρόος videtur magis etiam expedita eſſe (vt ita loquar) deriuatio τοῦ θροῦλος quàm τοῦ θροῦλλος [illegible] autem ab eo deriuatum vnico λ ſcripſiſſe Theocritum mox docebo.

C. Πανθρύλλοον, Omnia vulgans [illegible] quidem in v.l. non citato autore: ſed apud Heſych. legitur, πανθρύλλιον, τὸ πάντα θρυλλοῦν.

Θρυλλέω, VEL Θρυλέω, Suſurro. Itē Famigero, Diſſemino, Iacto, vt B. vertit. Iſocr. Panath. καὶ μυθώδη περὶ αὐτῆς ἐρεῖς, ἃ πάντες θρυλλοῦσιν. Demoſth. in Mid. ταύτην γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι θρυλλήσετ. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, i. Vulgò iactari, Rumore vulgi celebrari, Diuulgari. Herodian. 5, ἐπειδὴ ἀπὸ πείρας ὅπως οἴσουσιν οἱ στρατιῶται τὸ θρυλλούμενον. Interdum verò dicitur θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πάντων, vel θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πολλῶν, ſeu πλειόνων, vt Plut. Sol. ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, Hæc plurium ſermonibus celebrata ſunt, ſeu diuulgata. Sic ὑπὸ πολλῶν θρυλλεῖσθαι & ὑπὸ πάντων, multorum ſermonibus ſeu omnium diuulgari. Demoſth. ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην. Quinetiam τὸ θρυλλεῖται commodè alicubi reddi poſſe arbitror Hoc fama ſuſurrat. quò reſpiciēs, verbum θρυλλέω primùm hoc ſum interpretatus verbo: reſpiciens etiam ad ψιθυρισμὸς quo Heſych. & Suidas exponunt nomen θρύλλος. Bud. θρυλλούμενα alicubi vertit etiam Vulgò recepta. Idē θρυλλέω, interpr. Inculco apud Demoſth. & Areop.

Θρυλέω ſcribi quoque vnico λ, (de qua ſcriptura dixi modò in Θρύλλος) teſtatur & Bud. ſed nullum exemplū afferens. mihi certè vnicum in præſentia ſuppetit, ſed quod vice multorū eſſe poſſit: quū in eo ſcripturā lex verſus confirmet. Eſt autem ex Theocr. Pharmac. Χ' ὡς κά τι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι σελάνα. quò in loco [illegible] reddendum cenſuerim verbo Deblaterare, aut alio huiuſmodi.

Θρύλημα, ατος, τὸ, Quod vulgi rumoribus iactatur. Fabula vulgi, apud Græcos Bibliorum interpretes in Iob, teſte Budæo: qui ex eodem libro affert, νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγώ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρύλημα ἔχουσι, pro Factus ſum eis in prouerbium.

C. Πολυθρύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum celebratus, vel Multorum ſermonibus celebratus, aut vulgi ſermonibus. Syneſ. τῆς πολυθρυλήτου τύχης. Bud. apud Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus.

C. ΔΙΑθρυλλέω, ῶ, idem quod θρυλλέω. Vnde paſſ. διατεθρύλληται & διετεθρύλλητο apud Xenophontem in Apomn. διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, Rumor ſparſus erat, Vulgi ſermonibus ferebatur, aut ſimpliciter, Rumor erat, Vulgatum erat. Sed dicitur etiam aliquis διατεθρυλλῆσθαι cui ſæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, vt loquuntur Latini. Xenoph. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη καταπεπεῖσθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Plato autem dixit διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, De republica lib. 2, de eo cui aliquis aures ſermonibus ſæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus ſæpius inculcatis quàm Loquacitate, vt à κατάδολεσχημένος diſtinguam: quanuis alioqui nō ignorem dicere Suidam, οἷς καταδολεσχημένος.

C. ΠΕΡΙθρυλλέομαι, οῦμαι, idem ferè quod διαθρυλλέομαι. atque vt aliquis dicitur διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα à Platone, (vt modò docui) ſic ipſa ὦτα περιθρυλλεῖσθαι dicuntur à Gregorio, ſcribente, καὶ περιθρυλλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Aures noſtras vndique obtundi laudibus horum oportebat, vel Aures noſtras perſonare, aut Circunſtrepere, aut Obſtrepi. B.

¶ Θρυλλίζω, VEL Θρυλίζω, Suſurro, Murmuro. ψιθυρίζω, vt ab Etymologiſte exponitur. AT Θρυαμίζω, non Θρυλλίζω, à Suida exponitur ψιθυρίζω: item Θρυαμεῖ, ψελλεῖ, κνυζᾶ. ſed hæc ego mendoſè legi puto pro Θρυλλίζω & Θρυλλεῖ. Præbuiſſe autē huic errori occaſionē exiſtimo NOMEN Θρυαλλὶς, quod proximè ſequitur: ſed ſignif. nequaquā huc pertinētē habet. Ita enī vocatur Ellychniū.

vt apud Ariſtoph. τῶν παχέων ἐκ τῆς θρυαλλίδων. Itē herba quædam, videlicet vnum genus phlomidis, ſeu verbaſci fœminæ, foliis ternis, aut, quum plurimum, quaternis, craſſis, pinguibus, ad ellychnia aptis, ſeu (vt alii loquūtur) lucernarum lumina. Vide & alia de hac voce apud Heſych.

Θρυλλίζω, vel Θρυλλίσσω, Frango. Nam Etymol. Θρυλλίζω, vel potius Θρυλίζω vnico λ, at Euſtath. Θρυλλίσσω habet. Et ille quidem à θραύω deducit, vt videlicet à θραύω fiat θραυλίζω, ex quo θρυλίζω: (ſed abſurdè hæc deriuatio ſubiungitur verbi θρυλίζω expoſitioni de qua ſuprà, videlicet ψιθυρίζω. quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet?) Euſtathius autem Θρυλλίσσω dicit deriuari fortaſſe à Θρυλλός. Ab huius autem paſſiuo Θρυλλίσσομαι eſt Θρυλλίχθη apud Homerum Il. ψ, Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. vbi exponitur ab Heſychio συνετρίβη & συνεθραύσθη, Contrita eſt frons, & velut continuata, vel Contuſa, Confracta. Addit Heſych. & ἀπεδρύφθη: ſed malè, ſi quidem verum eſt quod ſcribit Euſtathius, nimirum θρυλλίσσεσθαι grauius malum ſignificare quàm δρύπτεσθαι: cuius compoſito περιδρύπτεσθαι vſus fuerat in verſu præcedenti Homerus. HINC Θρύλλιγμα apud Lycophronem, vt teſtatur idem Euſtathius, ſed nō exponens. Quidam interpretātur Quod confringitur. Alii, Quod diſcerpitur. In v. l. Laniatio, ἐλώριον.

ΘΟΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, Et conſcenſis nauibus feſtinanter & magno cum tumultu. Idem lib. 8, ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Dicitur & in plurali aliquando. ‖Interdum verò in bonam partem, Strepitus acclamantium & applaudentium. Demoſth. in Midiam, θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνειδότες, ἐποιήσατε. Sic & θόρυβον ποιεῖσθαι ex eodem. Et plur. νέων, πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι. Etymolog. hoc nomen θόρυβος ex θέω & βοὴ factum eſſe tradit: multo veriſimilius Euſtathius (meo quidem iudicio) ex θροῦς & βοὴ compoſitum eſſe cenſet. Eo certè lubentius illi deductioni ſubſcribo quòd θροῦς & θόρυβος eadem ſignific. in quodam Xenoph. loco reperio, nimirum pro tumultuantium murmure: vt docebo in Θροῦς. Si tamen pro ſimplici haberi poſſet, à θορὼ potius deriuarem.

C. Θορυβοποιός, οῦ, ὁ, Tumultum excitans, Tumultus ſeu turbarum excitator. Exponitur & Seditioſus. VNDE Θορυβοποιέω, ῶ, Tumultum excito, ſeu turbas.

C. Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tumultus expers, Non turbulentus, Quietus, Sedatus. Plut. De Socr. μόνοις ἐντυγχάνουσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχήν.

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tumultuoſus, Turbulentus. p. 33. Cicer. lex. Itē Strepens, Obſtrepens, apud Plut. de anſeribus, B.

Θορυβέω, ῶ, Tumultuor, Tumultum excito. vt ab Hippocrate dicuntur ſerui & ſeruæ abſente domina θορυβεῖν, in quadam ad Philop. epiſtola, ὥσπερ γὰρ οἱ μῶες καὶ αἱ μωΐδες ἐν τῇσιν οἰκίῃσι θορυβέοντες καὶ σπαθῶντες, ὁκόταν ἐξαπιναίως αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πλανηθέντες ἐφησυχάζουσι· παραπλησίως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμίαι, &c. Cui loco libenter primum inter exempla locum dedi, quòd idem verbum eadem de re à Xenophonte vſurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptiſſimum. Dicit enim Medorum ſeruos ſeu famulos θορυβεῖν poſt dominorum diſceſſum. Locus eſt Pæd. lib. 4, pag. 61, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. Apud Ariſtoph. autem quidam τοὺς θορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, id eſt tonare, (hyperbolicè loquentes) in Veſpis, Ἡνίκ' ἂν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, Γαῖ' ὥς φησι τῶν παριόντων, Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Apud Thucydidem autē pag. 219 θορυβεῖν πρὸς ἄλληλα eſt Tumultuari aduerſus aliquem & rixari, ſeu Tumultuoſè rixari. Item θορυβοῦσι πρὸς ἀλλήλους reddi poſſe arbitror Turbæ inter eos oriuntur. ‖Θορυβεῖν, Obſtrepere, Reclamare: vt Budæus interpretatur (ego autem malim ex Liuio reddere, Tumultuoſè excipere clamoribus, ſeu clamore) apud Antiphontem, καὶ μηδείς μοι θορυβήσῃ: & apud Demoſthenem, καί μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς θορυβήσῃ, μηδ' ἐφ' ᾧ μέλλω λέγειν ἀχθεσθῇ. Interdum verò & cum accuſatiuo rei, vbi ſubaudiri putatur κατά. ‖Θορυβῶ aliquando contrà eſt Acclamo, Acclamando aſſentior dicenti, Applaudo. (ſic autem & θόρυβος in bonam partem accipi, dictum paulo antè fuit) quem huius verbi vſum velut exponere volens Iſocrates ſcribit in Panathenaico, ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, οὐκ ἐθορύβησαν· ὅπερ ποιεῖν εἰώθασι τοῖς χαριέντως λεγομένοις. Idem θορυβεῖν & ἐπισημαίνεσθαι copulat ibidem, τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκάζουσιν. Vide Θορυβοῦμαι.

Θορυβῶ, Turbo, Conturbo. Plutarchus Alcibiade, καὶ τὸν Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέβαλλεν, εἰκότα κατηγορῶν. vbi redditur Turbabat: ego malim In turbas conniciebat. Apud eundem in Galba, ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι paſſiua voce, interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor: vt Budæus vertit apud Thucydidem, ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες, &c. item apud Plutarchum, ὁρῶν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιᾶς οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ἀπειθείᾳ καὶ θορυβούμενον. Xenophon θορυβουμένοις oppoſuit τοῖς ἀτάκτως καὶ σιωπῇ ἰοῦσι, Pæd. 5. Interdum etiam redditur Conſternor, Exæſtuo, Fluctuo animo, vt apud Platonem epiſtola 7, πρὸς ὃν ἀλλ' ἤτιον μοι τεθορυβημένῳ. Et apud Plutarchum in Camillo, θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, ex Liuio redditur His trepidus. Apud eundem certè ἐπισημείοις τισὶ θορυβουμένῳ, Politianus vertit Signis quibuſdam exterrito. ‖Interdum verò (vt θορυβεῖν dictum eſt poni pro Perturbare, &c.) θορυβεῖσθαι dicitur Qui turbatur, Qui in turbas conicitur, Aduerſus quem turbæ excitantur, ſeu tumultus. Sophocles in Aiace, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ. Sic Plutarchus Camillo, θορυβούμενος ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλος. ‖Quinetiam θορυβεῖσθαι (ſequendo vnam ex ſignif. quæ verbo θορυβῶ datæ fuerunt) eſt Feſtiuo ſtrepitu excipi, vt Budæus vertit apud Iſocratem: ſeu (vt alibi reddidi) Strepitu applaudentium vel Acclamatione audientium approbari. Locus autem Iſocratis eſt in Panathenaico, ἀνέγνωσθη δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος. At τεθορυβημένος in malam partem poſitum, reddi aptiſſimè ex Liuio poſſet, (meo quidem iudicio) Tumultuoſè exceptus clamoribus.

Τεθορυβημένως, Tumultuoſè, Turbulentè. Xen. Hell. 5, pag. 318, ἀποχωρεῖν τε ἠναγκάζοντο τεθορυβημένως, καὶ προφυλάττεσθαι τὰ βέλη.

C. Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō perturbatus, Qui animo eſt non perturbato, Qui non perturbatur nec tumultuatur. (vt Cicero hæc coniungit.) CONTR. Εὐθορύβητος, Qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu deiicitur (vt idem Cicero loquitur). Et Ἀθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας in vulgaris lexicis, Mitis tolerātia erga calumniatores: at ego vertendum puto, Qui facilè à calumniatoribus perturbatur & exterretur.

Θορυβητικός, q. d. Tumultuatorius. id eſt Qui tumultuari ſolet, aut Qui lubēter tumultuatur, & turbas excitat. Itē Obſtreperus, in v. l. ex Ariſtoph.

C. ἈΝΑθορυβέω, ῶ, Tumultuor. aut Valde tumultuor, vt præp. ſit epitatica.

C. ΔΙΑθορυβέω, ῶ, Idem. Et pro Tumultuari facio, In turbas conicio. cum accuſ. apud Thuc.

C. ἘΠΙθορυβέω, ῶ, Adſtrepo, Secundo rumore adſtrepo, Admurmuro, vt Budæus interpretatur afferens, ex Xenophontis Hellenicis, ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος. Item, δῆλη ἦν ἡ βουλὴ ἀσμένως ἐπιθορυβήσασα. vbi de Critia loquitur. Vide Θορυβῶ.

ΘΡΗΝΟΣ, ου, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio. Homerus Il. ω, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς Θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Eurip. Medea, Ἔπι δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο. Lucianus, καὶ ἡ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξῆρχε τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. ‖Item θρῆνος pro θρηνῳδός, vide in Θρηνῳδός.

C. Ἄθρηνοι, Abſque luctu. q. d. Illugubriter. Suid. exponit χωρὶς θρήνου.

C. Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu ſeu lamentatione dignus, Dignus qui lugeatur. Eurip.

C. Πολύθρηνος, Luctuoſus, Valde lamentabilis. q. d. Vnde eſt multus luctus: ſeu, Multum luctum afferens. Eurip.

ſtem Qui multo luctu afficitur, Qui multũ luget. Luc. θαλάττια τις ὦ Χαιρεφῶν ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς. A

C. Σύνθρηνος, Luctus ſeu lamentorum ſocius, Ariſtot. Vide Θρηνητικός.

C. Φιλόθρηνος, Luctus amans, Lubenter lugens. vt γυναικεῖον γένος ἐστὶ φιλόθρηνον, Poll. Item Flebilis, ex Nonno, φιλόθρηνος τύμβος.

C. Θρηνῳδός, Qui carmen lugubre ſeu carmina lugubria canit. Et peculiariter Qui conductus plorat in funere, vt loquitur Horat. Alii verò θρηνῳδοὺς propriè dictos putant quos Homerus vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt. Pollux, καὶ θρήνων ἔξαρχος, καὶ θρηνῳδός. ἣν καὶ θρήνων ἐκάλεσε. Ab Alciphr. in epiſt. quidam vocatur θρηνῳδὸς quòd pro muneribus lacrymas mitteret: ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνῳδὸν οὐκ ἐραστὴν ἔχω. VNDE Θρηνῳδία, Lugubris cantus, Lugubre carmen, Lamentum. ET Θρηνῳδέω, ῶ, Lugubre carmen cano, Lugeo, Deploro. Areth. in Apocal. χοῦν καταχεάμενοι τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ δηλοῦσι τοῖς θρηνῳδοῦσιν ἀκόλουθον, ἐκπλήττεις. B C

Θρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad lamentandum propenſus, Luctui deditus, Luctui aſſuetus, vt γυναικεῖον γένος ἐστὶ θρηνῶδες καὶ φιλόθρηνον, Poll. At verò apud Herodianum μέλος θρηνῶδες, Carmen lamentabile, Pol. interpr.

Θρηνέω, ῶ, Lugeo, Lamentor. Interdum ſine adiectione, vt apud Dem. in Mid. ταῦτα μὲν οὖν εἴποι τις ἂν, οἴμαι, θρηνῶν. Sed iũgitur ſæpe accuſ. vel rei, vel perſonæ. Accuſ. rei, duobus modis: nimirum vel accuſ. rem ſignificante per quam lamentamur, id eſt quæ noſtrorum lamentorum eſt velut inſtrumentum: vel rem de qua lamentamur. Prioris modi exemplum eſt in illo Homeri loco quẽ in θρῆνος protuli, στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐθρήνεον: eique planè ſimile apud Soph. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει: nec diſſimile apud Ath. φθόγγους δ᾽ ἀλύρους θρηνούμενοι. Poſterioris autem modi exemplum apud Plut. De Socr. ἀλλὰ θρηνοῦσαι τὸν ἑαυτῶν πότμον. Sed hoc animaduertendum eſt, θρηνεῖν in illo priore modo iunctum cum accuſ. ᾠδὴν aut alio huiuſmodi, eſſe potius Lugubriter cãtare quàm Lugere. At cũ accuſ. perſ. vt Eurip. τὸν ζῶντα θρηνεῖν εἰς ὅσ᾽ ἔρχεται κακά. Et Luc. in Alc. κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας. Apud eundem, μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν. i. ad verbum ex Plauto, Matrem lamentari mortuam. HINC Θρηνητικός, idem quod θρηνώδης in priore illa ſignif. videlicet Ad lamẽtãdum propenſus. Ariſtot. Ethic. lib. 9, ὅλως τε συνθρήνους οὐ προσίεται, διὰ τὸ μηδ᾽ αὐτὸς εἶναι θρηνητικός. ET Θρηνητικῶς, More eorum qui ad lugendum ſeu lamentandum propenſi ſunt, vel Lugubriter, Lamentabiliter. Poll. AT Θρηνήτρια, Præfica. Theophyl. epiſt. 21, οὐ γὰρ αὐλητρίς, ἀλλὰ θρηνήτρια τοῖς θνητοῖς εἶναι δοκεῖς. D E

C. ἈΠΟθρηνέω, ῶ, Vehementer lugeo, ſeu lamentor. Videtur enim præp. vim aliquam addere. F

C. ἘΠΙθρηνέω, ET Συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. Allamentor, & Collamentor.

C. ΠΕΡΙθρηνοῦμαι, Lamentis circumſono. Plutarchus in Antonio, σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης.

ΘΡῌΞ, ῃκός, ὁ, Thrax. apud poetas pro Θρᾷξ. vnde Θρῄκες apud Homerum, ſicut & Θρηΐκες, Iliad. δ, circa finem. Eodémque modo Θρῄκη pro Θράκη, Thracia. Fit autem θρησκεύω ab iſto Θρῆξ (fieri certè putatur) ſicut Θρασκίας ventus à Θράκη. Etymologiſtes enim poſtquam dixit Θρᾷξ per ſynæreſin factum eſſe ex Θρᾷξ, & Θράκη quoque habere ι, ſubiungit, Θρακίας, & cum pleonaſmo literæ σ, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος. Sed de Θρησκεύω primùm, deinde de Θρασκίας dicam. G

ΘΡΗΣΚΕΥ´Ω, Ceremoniis quibuſdam ſuperſtitioſis Deum colo, ſeu deos. Vel, Nimius ſum in ceremoniis circa deorum cultum adhibendis, & nimis ſuperſtitioſus ſum. Hanc autem interpretationem ex iſto Plut. loco accipio, in Alexandri vita, circa principium, vbi de Samothraciæ mulieribus loquens, hæc tradit, ἕτερος δὲ περὶ τούτων ἐστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ τῇδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ· κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἠδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἷμον Θρῄσσαις ὅμοια H

δρῶσιν· ἀφ᾽ ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. Idem teſtatur Etymologiſtes, item ſcholiaſtes Euripidis, necnon Suidas (afferens tamen & aliud etymum, ſicut & Etymolog. rurſum aliud) quinetiam Greg. ita ſcribens, οὐδὲ Θρᾳκῶν ὄργια ταῦτα, παρ᾽ ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος. Exiſtimantur autem Thraces ſuas illas ceremonias ab Orpheo accepiſſe. ‖ Sed Θρησκεύω ponitur potius [illegible] pro Colo, Veneror. Herodianus lib. 1, θρησκεύουσι μάλιστα τὴν θεὸν τήνδε Ῥωμαῖοι. Iul. imperator, θρησκεύομεν θεοὺς ἀναφανδόν, καὶ φανερῶς θύομεν. Et θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ in l. Sap. Paſſ. θρησκεύεσθαι, Coli. Idem Herodian. l. 4, loquens de iis qui in deorum numerum referuntur, καὶ μετ᾽ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Apud Athenæum legimus reginam Perſarum à regis pallacis θρησκεύεσθαι. ‖ Apud Herodotum θρησκεύω eſt etiam religioſè inſtituo & obſeruo, vt tradit Bud. Cæterùm fuerunt qui in hoc verbo & eius deriuatis ſubſcribendum ι literæ η putauerint propter modò traditam etymologiam, (quorum è numero Conſtantinum Laſcarin fuiſſe arbitror) ſed nuſquam in emendatis exemplaribus ita ſcriptum inueni: nec vel ipſe Plutarchus de illo etymo affirmat, ſed dicit δοκεῖ.

Θρησκεία, Cultus deorum multis ſuperſtitioſis ceremoniis cõſtans. Itẽ ſimpliciter, Cultus deorũ, aut etiam veri Dei. Religio. Iul. imp. τῶν Γαλιλαίων ἑαυτοῖς ἔδοσαν θρησκεία. Paulus ad Col. 2, v. 18, ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων (de quo loco dicam in Ἐθελοθρησκεία.) Act. cap. 26, κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος. Et in epiſt. Iac. cap. 1, in fine, Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρί, &c. Vide eiuſdem locum & in Θρῆσκος. Herodianus libro 5, τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ. vbi Politianus vertit, Sacerdotio religionique numinis vacare. Idem in alio eiuſdem Herodiani loco interpretatur Feſtã celebritatẽ. Alicubi & Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Obſeruantiam, in hoc eiuſdem Herod. loco lib. 3, νικηφόρος ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη.

Θρησκευτής, Religioſus. Syneſ. Alicubi & Superſtitioſus.

Θρῆσκος, Religioſus. Poteſt verò & Superſtitioſus alicubi verti, pro loco. A Iac. apoſt. pro Religioſus, c. 1, v. 26, εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν (&c.) τούτου μάταιος ἡ θρησκεία. Apud Heſychium exponitur ἑτερόδοξος, item ἀγνής. Quarum expoſitionum poſterior mendi ſuſpecta mihi eſt: at priorem non huic θρῆσκος, ſed duntaxat nomini COMP. ἑτερόθρησκος conuenire dicerem (quod apud Suidam habetur in θρῆσκος) niſi eandem apud Etymologiſten quoque reperirem. EST autem ἑτερόδοξος, Cuius opinio diuerſa eſt à cæterorum opinionibus: & quidem interdum peculiariter opinio de iis quæ ad cultum diuinum pertinent. atq; adeo apud eccleſiaſticos ſcriptores (& nominatim Syneſ. ac Gregor.) ἑτερόδοξος eſt Qui non ſequitur opinionem Chriſtianicam. οὐκ ὀρθόδοξος.

C. Ἐθελοθρησκεία, (ET Θελοθρησκεία in vulgatis lexicis) Voluntarius cultus, Cultus diuinus vel religio quam ſibi quis ſponte ſeu arbitratu ſuo delegit. Vel, Certi ritus cultus diuini quos ſponte quis amplexus eſt, ſeu quibus ſe dedidit. Exponitur & ſuperſtitio. Paulus ad Coloſſ. cap. 2, verſu 23, ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At verò verſu 18 dixerat ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, ſed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκεία includitur: adeo vt ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari exiſtimem. ET VERBVM Ἐθελοθρησκῶ, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo mihi deligo. ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβεται δοκοῦν, Suid.

ΘΡΑΣΚΙΑΣ, Thraſcias ventus. Ariſtot. De mundo, τῶν βορέων ὁ ἑξῆς πνέων ἀργέστῃ, Θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι, id eſt, Ex Aquilonibus, is qui deinceps à Coro ſpirat, Thraſcias dicitur, quem nonnulli Cæciam vocant. Hunc ventum Thraſciam Plinius inter ſeptentrionem & occaſum ſolſtitialem ſpirare tradit. Θρασκίαν autẽ quaſi Θρακίαν dici tradit Etym. AT Θρακίας λίθος, Lapis Thracias, qui in Ponto, Scythæ

fluuio naſcitur, vt tradit Dioſc.lib.5.Hic aqua accēditur & oleo extinguitur, vt tradit Plin. item Alex. Aphr.itē ſchol.Nicandri,qui θρήϊσσαν λᾶαν vocat. Legitur autem ET Θρῆσσα λίθος apud ſchol. A

ΘΡΙΞ, χὸς,ἡ, Pilus, ſiue capitis,ſiue barbæ, Capillus.Il.ψ, Θεξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι.Apud Plut.in Apophth.quidā barbam tecta [?] ſtringēs,vocatur ἄπτος ὢν θριξί.Luc.De cal.νεανίαι ... τῶν τριχῶν σύρουσα. Ariſtot. αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Pro quo Plin. Defunctorum quoque corporibus pili creſcūt. Θρίξ, Pilus generaliter vt in prouerb. ἐκ τριχὸς κρέμαται,quod Ouid.Tenui filo pēdēre. Exponitur &Setæ.vt apud Heſiod.Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας.Interdum etiam Villi.Plut.θριξὶ τρεφόμενοι, & θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam & Capillamenta. vt apud Philonem, πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Deriuat autem à θρέζω Etymol. hoc nomen. B

C.Τριχοβρῶτες,Pilos arrodentes.ita dicuntur σῆτες, id eſt tineæ,teredines,& id genus animalcula. Ariſtoph.Acharn. Ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.ſic enim legit ibi etiam ſcholiaſtes,admonens tamen dici τριχοβρῶτας quoq; τριχοβρῶτες.Poll.l.2,καὶ τριχοβρῶτες θηρίδιον & συνόμενον ταῖς τρίχαις. ET Τριχοβρωτήριον in v.l.ex Etymolog.ſed apud eum repono τριχόβρως θηρίον. Apud Heſych.verò eſt ETIAM Τρίχοβρος,quod exponitur θηρίδιον τὸ κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων. quaſi neut. gen.à τριχόβρως,niſi legendum ſit τριχόβοροι. C

C.Τριχοειδής,Pilorum ſeu capillorum formam habens. ET Τριχοειδῶς,In capillorum formam,Pilorū modo.

C.Τριχοκόμος, Capillorum ſeu comæ ſtudioſus, Qui comæ lubenter curam impendit. ὁ τριχῶν ἐπιμελούμενος, Heſych. D

C.Τριχοκοσμητής,οῦ,ὁ,Comæ ornandæ artifex.

C.Τριχολαβίς, ET Τριχολάβιον,Volſella.à capiendis pilis. Ex Aetio.

C.Τριχολογέω,ῶ,Pilos lego ſeu colligo,aut floccos.Et per metaphoram, De rebus leuibus & inanibus diſcepto, ſeu contendo, aut Rebus leuibus ſtudium impendo. Suidas τριχολογεῖν exponit τὰς τρίχας αἱ αλέγεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν.Camer.In ordine ponere crines. E

C.Τριχόμαλλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Villoſus.Et τριχόμαλλος ὄϊς, lanigera ouis,in Epigr.ex θρὶξ & μαλλός.

C.Τριχομανές,Filicula herba:ita dicta (vt ſcribit Marcell.) quòd rara cute fluentem capillum expleat & ſubnaſci faciat.μανὸν enim eſſe rarum.Vide Theophr.& Dioſc.

C.Τριχοπλάσης, Qui capillum fucat ſeu ornat.In vitio dicitur. Cam.

C.Τριχοβρώκτης,ου,ὁ, Pilorum eroſor. Sicut τριχοβρῶτες,ita τριχοβρῶκται vermiculi eroſores crinium.Camer.

C.Τριχορροέω,ῶ,Pilorum ſeu capillorum defluuio laboro. Vnde τριχορροήσας,Cui capillus defluxit.Camer. Dicitur verò ET Τριχορρυέω, quod eiuſdem cum τριχορροέω ſignificationis eſt. F

C.Τριχοφυής,Capillos prōducendi vim habens. Dioſc.2,τριχοφυὲς ἀλωπεκιῶν εἶναι δοκεῖ. vbi redditur, Nutrit capillos, & eorum defluuia (quæ dicuntur alopeciæ) explet. ET Τριχοφυέω,ῶ,Capillos produco.

C.Τριχόφυλλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Folia habens capillata, ſeu capillamentis ſimilia. Quidam vertunt etiam(ſed barbarè) In capillamentorum modum foliatus. ‖Τριχόφυλλον Theophraſto quod Plin. interpr. Capillaceo folio: genus τοῦ φύκους.Cam. G

C.Τριχαΐκες,vide poſt Ἀΐσσω.

C.Τρίχαπτον,ου,τὸ, Textum quoddam tenue & bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale aurū Maroni, & Ouid.De ponto 3,— nec habēs crinale capillis. Cam. Apud Heſych.ſcribitur cū accentu in vltima,exponiturque βομβύκιον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν κεφαλῆς τιθέμενον: quod capillare eſſe apud Martial. tradunt v.l.Ezech. cap.16, περιέβαλόν σε τριχάπτῳ, circundedi de trichapto. Ab eodem Heſych.adiectiuè quoque exp.πολυτίμητος, Pretioſus,Qui multi pretii eſt. Apud Ezech.autem loco citato τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα καὶ τρίχαπτα καὶ ποικίλα, D.Hieronymus volens exprimere tenuitatem veſtimenti, τρίχαπτα vertit Subtilia, quòd H

tenui ſtamine atque ſubtegmine contexta eſſent. ATTρίχακτιν,ου,τὸ,Pectunculus.Camer.ex Suida. A

C.Ἀελλόθριξ,vide inter deriuata ab Ἄελλα.

C.Ἄθριξ, χος,ὁ καὶ ἡ,Pilis carens.

C.Ἁπλόθριξ,ιχος,ὁ καὶ ἡ, Promiſſum & porrectum habens capillum,inquit Bud.ex Ariſtot. Ad verbum,Simplicē habens capillum. Camerario eſt Qui mediocri eſt capillo. Cui CONTR. Οὐλόθριξ,Qui criſpo eſt capillo. quaſi hic velut inuolucra quædā habeat circa capillitium,& ideo non ſimplex capillitium,vt ille.

C.Ἀπότριχες,ων,οἱ,Impuberes,ἄνηβοι,apud Callim.teſte Euſtath.Priuationē igitur hic denotat ἀπό,vt alibi ſæpe. B

C.Δασύθριξ,Qui denſo pilo eſt.vt δασύτριχος τράγου, Piloſi ſeu hiſpidi hirci, Qui denſo pilo eſt.

C.Εὔθριξ, Bonos pilos habens, Bene capillatus, Bene comatus.Ex Epigr.εὔτριχι δ' ἀγκίστρῳ,Hamo habenti lineam bonis pilis confectam.

C.Εὐθύθριξ, Qui crinibus eſt rectis. Pro quo apud Herodotum EST Ἰθύθριξ,Polymn.οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες ἰθύτριχές εἰσιν,οἱ δ' ἐκ τῆς Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum ſolis loca Æthiopes incolunt, ii crinibus ſunt rectis: ſed auſtralibus nuſquam gentiū magiscriſpo capillo homines inueniūtur.Cam. C

C.Καλλίθριξ,Pulchros pilos habēs.vt καλλίτριχες ἵπποι,Od. ι. ‖Callithrix Plinio dicitur etiā ea herba quæ callitrichon infrá. Apud eundem lib.9,cap.54,Callitriches, ſimiæ quædam appellantur,quas toto pene aſpectu differre ſcribit:barbam eis eſſe in facie, cauda latè fuſa primori parte.

C.Λεπτόθριξ,Qui tenui pilo ſeu capillo eſt.

C.Μαλακόθριξ,Qui molli pilo eſt. μαλακότριχες Scythæ apud Ariſtot.Molli capillo.Camer. D

C.Μελανόθριξ,Pilos habens nigros,Cui capilli nigri ſunt.

C.Ξανθόθριξ, Pilos habens flauos, Cui flaui crines ſunt. Theocr.ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. Pro quo apud Hom.ſæpe ξανθὸς Μενέλαος.

C.Ὄθριξ, Similes pilos habens, Qui eiuſdem comæ eſt.Il. β,de equis Eumeli, ὄτριχας,οἰέτεας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.Eſt autem per ſyncopē factum EX Ὁμοιόθριξ, ſicut οἰέτης ex ὁμοέτης. Tenuari autē ο Euſtath.ſcribit propter τ ſequens, ſicut in ὀτρύνω. Secundum quam regulam in nominat. ſcribendū foret ὄθριξ ſpiritu aſpero,in obliquis autem tenui, in quibus nimirum θ propter χ ſequens in τ mutatur. E

C.Ὀρθόθριξ,Qui erectos habet crines. vt apud Virg. Arrectæq; horrorecomæ.Quæ affectio DICITVR Ὀρθοτριχία.

C.Οὐλόθριξ,Qui criſpos habet pilos ſeu crines,idē quod apud poetas οὐλοκάρηνος, οὐλοκέφαλος, οὐλόκομος,& στρεβλοκόμης. Ariſtot. Problemat. οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τρίχιον. Alex. Aphr.in Probl. οἱ οὐλότριχες,ὡς ξηροκέφαλοι, θᾶττον φαλακροῦνται,qui criſpo capillo ſunt, citius caluescunt. Inuerſa verò cōpoſitione dicitur ETIAM Τρίχουλος,quo Archilochus vtitur. i.Qui criſpo eſt capillo, ſeu ſimpliciter Criſpus,vt apud Terent.Magnus,rubicundus,criſpus,craſſus, cæſius. Camer. F

C.Παχύθριξ,Qui craſſo pilo eſt.

C.Πρέθριξ, Cincinnus à prima vſque iuuentute nondum raſus.ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος.Suid.

C.Πολύθριξ,Multos pilos habēs. Polythrix Plinio dicitur etiā ea herba quæ polytrichon. Apud eundē Polythrix gemma quædam eſt,quæ in viridi capillatur,ſed defluuia comarum facere dicitur. G

C.Σκληρόθριξ,Qui duros habet pilos.oppoſ.τῷ μαλακόθριξ.

C.Τανύθριξ, ET Τετανόθριξ, Qui laxo capillo eſt: quē τετανὸν poſtea vocarunt.Cam. Protētos & promiſſos crines habēs.Heſiod.τανύτριχα αἶγα,rectis pilis.Camer. Τανύθριξ in v.l.exponitur etiam Qui horridos &ſetarum inſtar arrectos habet pilos,Qui rigentibus pilis eſt.

C.Δασύτριχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui denſo pilo eſt,Piloſus.idē quod δασύθριξ ſuprá.δασύτριχα μῆλα in Epigr.

C.Ἔντριχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ob capillorū penuriā,ad ſupplendā comā,galericulū.i.τὴν πηνίκην ſeu περικόμιον aſſumit. v.l. Pollux,ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ πηνίκη καὶ περικόμιον περίθετον,οὐ γυναιξὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν οἱ ἐνδεεῖς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον περιετίθουν.τινὲς δ' αὐτὸν καὶ ἔντριχον ὠνόμαζον. ‖Ἔντριχον Heſychio eſt ἀσθενής.quod neſcio an mendo careat. H

C.Εὔθριχος,ου,ὁ κ ἡ, Bene comat' ſeu capillat', Bene crinit'. A
C.Καλλίθριχος,ου,ὁ κ ἡ, Qui pulchro eſt capillo. Itẽ Pulchros pilos faciens. Dioſcor. lib.1,cap.179, de nuce iuglande, τὸ δὲ λέπυρον καὲν καὶ τριφθὲν ἐν οἴνῳ κ ἐλαίῳ, παιδίοις ἐπιχρισθὲν, καλλίτριχόν ἐστι, pulchrum capillum reddit. Alii exponunt, Nutrit capillum. ‖Callitrichon & Polytrichon à quibuſdam vocatur etiam adianton ſeu frutex topiarius: ab effectu videlicet. tingit enim capillum, & ad hoc decoquitur in vino cum ſemine apii, adiecto oleo copioſè, vt criſpum denſúmque faciat: defluere autem prohibet. Plin. Quomodo verò idem Plin. inter callitrichon & polytrichon diſtinguat, vide paulo pòſt in πολύτριχος. B
C.Καταθριχος,ου,ὁ, Tenuis inſtar pili. λεπτός. Heſych.
C.Λεπτότριχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui tenuibus eſt pilis. Camer. Vnde comparat. gr. λεπτοτριχώτερος, Qui pilo eſt tenuiori.
C.Μικρότριχος,ου,ὁ κ ἡ, Qui exiguis eſt pilis, ſeu Qui breuibus eſt pilis, vt Cam. interpr.
C.Ὀλιγότριχος,ου,ὁ κ ἡ, Qui paucos habet pilos. Ariſtot.
C.Παχύτριχος,ου,ὁ κ ἡ, Qui craſſo pilo eſt. idem quod παχύθριξ ſuprà.
C.Πολύτριχος,ου,ὁ κ ἡ, Multos pilos habens. πολύτριχον πώγωνα dixit comicus quidã denſam barbam. Cam. ‖Polytrichon dicitur etiam adiantũ maius, vt ſcribit Plin. Nominis autem rationẽ vide ſuprà in Καλλίτριχον. nã & hoc nomine appellari idipſum ſcribit. Alibi verò polytricham diſtare à callitricha annotat, quòd iuncos albos habeat & folia plura maioráque: frutice quoq; maior ſit. defluentem autem capillũ confirmare & dẽſare. C
C.Πυῤῥότριχος,ου,ὁ κ ἡ, Rufos habens pilos. Eurip. πυῤῥότριχας πώλους, equos rufis pilis inſignes.
C.Σκληρότριχος,ου,ὁ κ ἡ, Qui duris eſt pilis. idẽ quod σκληρόθριξ ſuprà. D
C.Ψαφαρότριχος,ου,ὁ κ ἡ, Squalidos pilos habens. Hom. hymno in Pana, κ θεὸς ὢν ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν.
Τρίχινος,ου,ὁ, Qui ex pilis eſt. Apoc.6, τρίχινος σάκκος, Cilicinus ſaccus, Saccus ex pilis confectus. Zach.13, δέῤῥις τριχίνη, pellis cilicina, ſeu ex pilis. ET Τρίχινον, ου, τὸ, Veſtis ex pilis confecta. ῥάκος. v.l.
Τριχώδης,εος,ὁ κ ἡ, Piloſus. Item Capillaceus, Pilis ſimilis, Capilli ſpeciẽ referẽs. Itẽ τριχώδη plur. num. neutraliter & ſubſtant. Fila, Capillamenta. v.l. ‖Τριχώδη Heſychio ſunt inſtrumẽta ad oppugnãdas vrbes cõparata: ὄργανα πολιορκητικὰ πρὸς χώρησιν ἐπιτήδεια. Quo nomine fortaſſis intelligit Cilicia, hoc eſt (vt Aſconius explicat) tecta ex pilis in caſtrorũ vſũ atq; nautarũ: quæ Veget. quoq; ad excipiendũ impetũ ſagittarum parari ſcribit. Hæ ἐφεστρίδες etiam appellãtur, vt ſuprà ex Suid. docui. E
Τριχόω,ῶ, Piloſum reddo, Pilos induco. Dioſc. l.5, c.168, de cote Naxia, ἀλωπεκίας τριχοῖ, alopecias ad pilũ reducit, Pilos inducit alopeciis. Et in Hippiatr. τοῦτο γὰρ πρὸς τὴν θεραπεύσαι κ τριχώσει, etiam pilos reſtituet. B. Et in paſſ. apud Theophr De c. pl. l.1, c.6, ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀλειφομένῳ πηλῷ τετριχωμένῳ, piloſo, pilis miſto, B. Crinib' aut aliis pilis ſubacto. Gaza Lutũ crinitũ vertit. VNDE Τρίχωμα, ατος, τὸ, Capillamentũ, Piloſum villoſúmq; in beſtiis tegmen, vt πτέρωμα pẽnoſum in auibus. Cam. Dicitur de omni animãte apud Ariſtot. in 5 De gen. an. Et item de capillamento ſeu capillitio humano, ſeu pilo quouis corporis humani apud eundem Ariſtot. Phyſiogn. 397. Ab eodẽ in 2 Œcon. τρίχωμα & κόμη eadẽ ſign. ponuntur, Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. Herodot. quoq; Libyas ex omnibus hominibus οὐλότατον τρίχωμα ἔχειν ſcribit, vt in ἰθύθριξ paulo antè videre licet. Ath. τὴν ἀρίστην... τὸ τοῦ μειρακίου τρίχωμα ἐπικοσμῶν, adoleſcentuli capillitiũ. VNDE Τριχωμάτιον dimin. quod pro τρίχωμα ſimpliciter capitur. Ariſtot. τρίχωμα & τριχωμάτιον σκληρὸν inter ἀνδρείου σημεῖα ponit. Addit B. τρίχωμα & τριχωμάτιον pro pilo corporis apud eundem Ariſtot. Phyſiognom. 397, accipi. A τριχόω deriuatur ETIAM Τρίχωσις, q.d. Capillatio, Pilorũ emiſſio vel productio. idẽ propè quod τρίχωμα. vt apud Poll. αἱ ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεις, quod idẽ eſt cũ ἥβη. τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται, pubes pilos emittere incipit, E pube pili pullulare incipiunt, ſeu Pubes pilare incipit, vt Accius & Afranius loquuntur. F G H
‖Τρίχωσις, Pilorũ inuerſio, ſeu Pilare malũ: quũ nonulli ciliorũ pili, non, vt reliqui, extrà, ſed intrò couertuntur, atq; aſſiduè oculũ ferientes ac idcirco turbãtes, negotiũ faceſſunt: ſublati tamen euulſiq; à moleſtia liberant. Actuar. l.2, περὶ διαγ. παθ. c.7. Idẽ malũ τριχίασις appellatur: nec deſunt qui ita hìc legendũ putẽt. ET Τριχωτός,οῦ,ὁ, Piloſus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus. Ariſtot. in 4 De part. an. quædã animalia eſſe dicit τριχωτά, quædã φολιδωτά, quædã λεπιδωτά. Idẽ, ὅσα ἔχει ... τριχωτὸν κ μὴ φολιδωτά, piloſam cutẽ. Et n. ... apud Ariſtot. Pars ea capitis quæ capillis tegitur. Gorr. Dicitur verò comp. voce ETIAM Ἐντρίχωμα ET Εντρίχωσις. Eſt autẽ ἐντρίχωμα, quã velut tereti fimbriola enaſcuntur pili ſub oculis lõgiuſculi, ſeu palpebræ. quæ pars alio nomine χεῖλος, ὄρχος & ταρσὸς appellatur. Cam. ὧν μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, Poll. At ἐντριχώσεις Heſychio ſunt αἱ βλεφαρίδες, palpebræ.
Τριχῖτις,ιος,ἡ, Pilaris. Et f.g. apud Dioſc. l.5, c.124, τριχῖτις στυπτηρία, quæ & σχιστὴ appellatur, vel potius ſpecies eſt τῆς σχιστῆς. ἡ πεπιεσμένη βωλώδης ἢ πλακώδης, ἀλλ' ἐξασμένη κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερής. Plin. l.35, c.15, Cõcreti aluminis vnum genus σχιστὸν appellãt Græci, in capillamenta quædam caneſcentia dehiſcens. vnde quidam τριχῖτιν potius appellauere.
Τριχίον,ου,τὸ, Pilus. dimin. à θρίξ, ſed ſimpliciter pro eodẽ ponit Ariſtot. Probl. οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τριχίον.
Τριχιάω,ῶ, Piloſus ſum, Crinitus ſum. ‖Τριχιᾶν eſt etiam laborare trichiaſi. Vnde apud Gal. l.4 De locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pũgentes in palpebris oriũtur. Τριχιάσεται autẽ apud Hipp. Erotianus aliter accepiſſe videtur quũ ipſum exponẽs τριχίασιν dicit eſſe abſceſſum circa mãmas. VNDE Τριχίασις,εως,ἡ, Oculorũ à pilis offenſio. Quæ dupliciter cõtingit: ſiquidẽ ſæpe in palpebris ſub pilis naturalibus alii exoriũtur qui intro ſpectãtes tunicas pungunt & oculorũ fluxiones cõcitant: qui affectus διστιχίασις nominatur. Aliquãdo verò ipſæ palpebræ relaxantur, eæque laxatæ aut ipſarũ extremitas intrò vergit, nec pili facilè apparẽt niſi quis diſtendat ac diſparet palpebras: idque mali genus φαλάγγωσις vocatur. Hæc Gorræus. At Definitionum medicarum autori appellatur τριχίασις βλεφάρων πλῶσις καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν ἔμφυσις παρὰ φύσιν: cuius tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πλῶσιν, ὑπόφυσιν. quibus quoſdã etiã τὴν διστιχίασιν ἐπισυνάγειν ſcribit. ‖Τριχίασις dicitur etiã (aut. Galeno) ſymptoma renũ ex quo per vrinã prodeũt veluti capilli albi. Siquidẽ talia quædã corpora in renibus poſſunt cõcreſcere ab humore craſſo & viſcoſo, vſto à calore, vt docet Gal. comm. in Aphor. 76 l.4. Idem Gorr. ‖Τριχίασις, hoc eſt pilare malũ, vocatur etiã mãmarum dolor, quẽ pilus aliquando mouet in poculo fortè hauſtus: qui dolor nõ ſedatur donec pilus vel preſſus ſpõte exeat vel cum lacte exugatur. Id mali genus ETIAM Τριχία vocatur. Idẽ Gorr. Τριχίασις Erotiano eſt ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, Abſceſſus circa mãmas. ‖Τριχίασις SIVE Τριχισμὸς dicitur etiam ſpecies fracturæ tenuiſſima & ſenſum latens, quæ quia nõ facilè ſe prodit, mortis ſæpe cauſa eſt. Gorr. ex Paulo Ægin. lib.6, cap.9.
¶Τριχάς,άδος,ἡ, Turdi ſpecies κοσσύφῳ hoc eſt merulæ ſimilis, vt Ath. l.2 ex Ariſtot. tradit. Eadẽ ſunt apud Euſt.
Τριχίας,ου,ὁ, Piſcis quidã qui à Plinio quoq; Trichias retẽto nomine Græco appellatur. Gaza Sardã vertit apud Ariſtot. l.5 Anim. A Poll. τριχίας recenſetur inter ἁπλᾶ βρώματα. Idẽ autem piſcis hic eſt qui θρίσσα, vt docebo. Ab Euſtathio nominatur ETIAM Τριχία. ἡ δὲ αὐτὴ (inquit, de θρίσσα loquens) κ τριχία ἐλέγετο. Vbi tamen videtur ſcribendũ τριχίας. Nã τριχία f. gen. morbus dicitur quo vexatur nutrix in mammis quoties pilum hauſerit. Pilaris morbus, vt Gaza vertit apud Ariſtot. l.7 Anim. c.11. De quo vide & in Τριχίασις paulo antè.
Τριχίς,ίδος,ἡ, Idẽ quod Trichias vt Euſt. ſcribit: ſicut Ath. quoq; l.7, circa finẽ tradit Dorionẽ τριχίδα nominare τριχίαν. Eupol. in illo Athenæi loco Ἐκεῖνος ἦν φειδωλὸς ὃς ἐπὶ τοῦ βίου πρὸ τοῦ πολέμου τριχίδας ὠψώνησ' ἅπαξ ὅτ' ἦν πάρ' ἄμμι ... ἡμιωβολίου κρέα. Ariſt. Eq. apud eũdẽ, Αἱ τριχίδες ἦσαν ... ἑκατὸν τοῦ ὀβολοῦ. Vbi ſch. dicit τριχίδας eſſe quæ & θρίσσαι vocẽtur. Ath. tamẽ loco citato quaſi diuerſa ponit, χαλκίδες, κ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, τριχίδες, ἐρίτιμοι. Dictæ ſunt autem τριχίδες quoniam oſſa habent pilis ſimilia, vt Ariſtoph.

ſchol.tradit. VNDE Τειχίδιον,ου,τὸ, diminut. à τειχίς, A
Paruus trichias. Athen.lib.7,circa finē, Ex lib.Callim. ἐθνικῶν ὀνομασιῶν. Ibidem eſt ET Τειχιάς,άδος,itidem piſcis nomen.Ex Nicochare,Τειχιάδας δὲ & τὰς τριμάδας τὰς θυννίδας ἔλεγον. In v.l. eſt ETIAM Τείχαι ET Τειχαῖοι. Exponunt autem τείχαι, τειχίαι,remittúntque ad Τειχίς. At τειχαῖοι afferunt ex Ariſtot.lib.8 [...] itidémque ad τειχὶς remittunt: neutrius tamē [...]erunt. AT Θρίσσα,ης,ἡ,ipſum quoque piſcis genus eſt,itidémque à θρὶξ deriuatum,Euſtathio teſte. Athen.lib.7,[...]hem,Δωρίων δ᾽ ἐν ᾧ περὶ ἰχθύων, B
καὶ τῆς ποταμίας μέμνηται θρίσσης. Ariſtoph.ſchol.τειχὶς & θρίσσα idem eſſe vult:eſſéque fortaſſis eas quæ ſuo tempore vocabantur θρίσσαι.ab Athen.tamen videtur diſtingui,vt annotaui in Τειχίς.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ,ου,ὁ,ET Βόστρυξ,υχος,ὁ,Cincinnus,Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent.B. Ariſtoph.Nub.λῦσον ἴδητ᾽ ἀδελφοῦ τὸ βόστρυχον.Ab Heſychio βόστρυχοι exponitur πλόκαμοι,itidémque βόστρυχος ab Etymol.πλόκαμος. qui & notationem huius nominis βόστρυχος addit, videlicet à βότρυς,vt nimirū dicatur quaſi βότρυχος: quia (inquit) μετ᾽ σχήματος βοτρυειδοῦς (malim βοτρυοειδοῦς) ἀπήρτηται. C
in cuius confirmationem ſubiungit verſum cuius autorem non nominat, Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπηρρώοντο κιόνι. ſed is eſt Apollonius , ex quo reponi debet βοτρυόεντες & ἐπερρώοντο. Vt autem hîc dicitur πλοχμοὶ ἐπερρώοντο, ſic καθειμένος βοστρύχοις apud Luc.legitur:ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχοις,τῇ μίτρᾳ τούτοις αἰειλημμένος. Apud Athenæū lib.10 Euripides, vel potius is quem ille introducit paſtor ἀγράμματος, literam ζ comparat βοστρύχῳ εἱλιγμένῳ.pro quo ἕλικτος βόστρυχος dicitur ab alio. D
poeta de eadem re. Ex Græcis Bibl.interpr. Iudic. c.16,τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς: pro quo ibidē τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς,cincinnos & catenulas. Et τὰ βόστρυχα neutro gen.in Epigr.

Βόστρυχοι, Cirri, Animalcula pennata, de genere inſectorum.ex Ariſtot.De Animal.l.5.

C.Εὐβόστρυχος,Pulchros habens cincinnos ſeu cirros.Poll.

C.Ἰοβόστρυχος,ου,ὁ,& ἡ,Cirros habens fuſci coloris,aut nigri apud Pind.in Olymp. Vbi ἰοπλόκαμος in aliis exempl. E

Βοστρυχώδης,Cincinni ſeu Cirri formam habens. Apud Euripid.autem βοστρυχώδης παρηὶς in Phœn.ἐν ᾗ βόστρυχοι κεῖνται,vt ſchol.exponit.

Βοστρυχηδὸν,In cincinni modum ſeu cirri, In formam cincinnorum.

Βοστρυχίζω,In cincinnos plecto , Capillum compono,Calamiſtro,Calamiſtris inuro. Atque vt hæc metaphoricè etiam accipiuntur à Lat.ita illud à Græcis. vt Dionyſ. Halicarn. dicit Platonem ſuos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν,ac πάντα τρόπον ἀναπλέκειν. ¶Sunt & qui βοστρυχίζειν accipi putent pro Cirros geſtare. vt videlicet F
βοστρυχίζων ſit qui ET Βεβοστρυχωμένος appellatur,Cirratus,Cincinnatus,partic.à Βοστρυχοῦμαι. ET Διαβεβοστρυχωμένος,Archil.pro eodem.

Βοστρύχιον,dimin.q.d.Cincinnulus. ¶At verò quod Ariſtot.dicit de polypo,τίκτει δὲ τὸ ᾠὸν καθάπερ βοστρύχιον ὅμοιον τῷ τῆς λεύκης καρπῷ, Plin.vertit,Parit vere oua tortili vibrata pampin[...]

ΘΡΙΓΚΟΣ, [...]nna ſeu corona murorum, & quaſi capillus. nā à θρὶξ & ipſum deriuant,quaſi θρίχος,per epentheſin literæ γ. ἡ στεφάνη τοῦ τοίχου. A Bud. G
exponitur Lorica muri. Odyſſ.η,τοῖχοι ἐρηρέδατ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ,περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο. Et Odyſſ.ρ, de ædibus Vlyſſis,ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. Vbi tamen ſchol.exponit etiam περιβόλοις:quo modo accipi poſſit & præcedens ex Odyſſeæ η locus: videlicet pro Sepimento ſeu vallo. Et metaph. apud Platonem in 7 De rep.p.100,ἆρ᾽ οὖν δοκεῖ σοι,ἔφην ἐγὼ,ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, & οὐκ ἔτ᾽ ἄλλο τούτου μάθημα ἀνώτερον ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι; id eſt H
Bud.interpr. Vtrum tandem igitur tibi placet dialecticam ſic ſuper omnes diſciplinas collocandam nobis eſſe vt lorica ſtructuris ſummis mœnium parietúmq; ſuperſtruitur? Θριγκὸς ſiue γεισίον ſiue περίβλημα idem Bud.id eſſe dicit quod lorica teſtacea Vitruuio lib.2, c. 9,& Curtio lib.8,p.106,hoc eſt tutela parietum ab aqua pluuiali: & vulgo vocari Caputiū, quo videlicet ſummi parietes aut muri ab iniuria pluuiæ muniātur. Ab eodem Budæo exponitur Faſtigium,κορωνὶς, κορυφή. Plinius θριγκοὺς videtur interpretari Tegulas.pro his enim quæ Dioſcorides lib. 4, cap. 86, de helxine ſiue herba murali dicit, φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις , ipſe habet,Naſcens in tegulis parietinīſque. Rurſus pro eo quod apud eundem eſt eodem lib. cap.90 de ſemperuiuo minore,φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις καὶ θριγκοῖς καὶ τάφροις ὑποσκίοις,ipſe habet,In muris parietiniſque naſcitur & tegulis.Ruell.ibi vertit Maceriis,Marcell.Murorum coronis. A Plinii interpretatione nō ita multū alienū videtur quod Eurip. ſcholiaſt. tradit,θριγκοὺς eſſe lapides qui ſummitatibus ædium ſuperimponuntur, οἱ ἐπικείμενοι λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων: at neſcio cur idē eſſe dicat quod γεῖσσα,hoc eſt ſuggrundia,quū apertè diſtingui videātur in hoc loco Eurip.Or.Ἢ τῶνδε θριγκῶν κρᾶτα συνθραύσω σέθεν Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα. ¶Θριγκὸς,apud Heſych.mēdosē οἰκοδομὴ ἐφ᾽ οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται: item ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. ¶Θριγκὸς,Septū, Vallum,περίφραγμα,περίβολος,περιτείχισμα,μικρὸν τειχίον,vt Suidas & Heſychius exponunt.Plutarchus, κατὰ αἱμασιάν τινα καὶ θριγκὸν οἰκοδομοῦσιν οὐ διαφέρει ξύλον τὸ τυχὸν ἢ λίθον ἐπιβαλεῖν χυδαῖον,ἢ στήλην ὑποθεῖναι περιττοῦ ἀπὸ μνήματος.Vbi θριγκὸς pro maceria poni videtur. Pauſ. Att.p.31,κατὰ δὲ τὴν ἐς τὸ πρυτανεῖον ὁδὸν ἰοῦσιν ἐστὶν ἡρῷον.περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων,Sepimentum ex lapidibus, hoc eſt maceria. Cæterum quod ad ſcripturā attinet, ſcriptum reperitur & Θριγκὸς ET Θριγγός. Apud Homerum & Euſtathium & Suidā ſcribitur θριγκὸς per γκ, quam ſcripturam Budæus quoq; ſequitur: apud Dioſcoridem verò & Plutarchum & Pauſaniam θριγγὸς per γγ.Heſychius quoque θριγγὸς ſcribit: apud quem poſt expoſitiones huic nomini ſubiectas,eſt,καὶ θριγχός:quo videlicet admonere voluiſſe videtur ſcribi ETIAM Θριγχός. quam ſcripturam Euſtath. quoque quoſdam ſequi tradit, ſed antiquis eam non placere . ego vnicam ſequutus ſum.

Θριγκόω,ῶ,F.ώσω,Lorico,Lorica teſtacea munio, Coronā ſeu faſtigium ædificio impono. Vel Vallo ſeu ſepto munio. Vtroque modo exponi poſſe tradit Euſtath.Odyſſ.ξ, [αὐλὴ] ἣν ῥα συβώτης Αὐτὸς δείμαθ᾽ ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. VNDE Θρίγκωμα,ατος,τὸ,Quod loricæ ſeu faſtigii loco ponitur, Sepimentum.idem ferè quod θριγκός. Plutar. ET Θρίγκωσις,εως,ἡ,Loricatio,Circumſeptio. Apud Heſychiū eſt ETIAM Τριγκόω,eiuſdem ſignificationis:ſed annotat ſcribi & Θριγγόω.

Θριγκίον,ου,τὸ,diminutiuum à Θριγκός.

C.ΠΑΡΑθριγκίζω,Lorico , Obſepio. Theoph.De hiſt.pl.l.3, cap. vlt. de ſmilace ſiue hedera Cilicia , ἴδιον δὲ τῶν βοτρύων,ὅτι ἐκ πλαγίων τε τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι, καὶ κατ᾽ ἄκρον ὁ μέγιστος βότρυς τοῦ καυλοῦ,per latera caulem ſepiūt.

ΘΡΙ'ΟΝ, ου,τὸ, vel Θρῖον Ficus foliū,Ficulna frōs.Comic⁹ q̄dā apud Athen.l.7,vel poti⁹ coqu⁹ quidam apud illum comicum, Θρίοισι ταύτην εἴλησα.videlicet τὴν ἀμίαν. Ariſtoph. Veſpis, πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.quod ideo dicitur quia frondes ficulnæ dum vruntur,valde crepitāt & ſtrepunt.ideóque perinde eſt acſi ita loqueretur,Iſtis comminationibus ſeu minacibus verbis nihilo magis moueor quàm frondium ficulnarum ſtrepitu. Vide & Eraſm.in prouerb. Complurium thriorum ego ſtrepitum audiui. ſed ibi etiam aliam expoſ.affert, de qua dicam paulo pòſt.
¶Θρῖον,generalius etiā capitur pro quouis folio. vnde μυιώδεα θρῖα apud Nicād.ſic & χαμαιπίτυος θρῖα apud eūdem. ¶Θρῖον dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte & adipe ſuillo ac ſemidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege apud Heſychium & Suidam,& ſchol. Ariſtoph. Sed Suidam vide & in Θρῖον & in Θρῖα,diuerſis locis. Apud Luc.in Lexiph.καὶ θρυμματίδες καὶ θρῖα καὶ μελιτοῦττα. ¶Θρῖα ἐγκεφάλου, Ariſtoph.Membranæ cerebri, ob ſimilitudinem cum ficulneis foliis.Vide ibidem ſchol. HINC Ἐνθριοῦμαι , pro Inuoluor ficulneis foliis . Vide Suidam

in Ἐνθριάζεσθαι. AT VERO Θριαί, Calculi ſortilegorum. id eſt, quos ſortilegi in vrnam mittunt. Callimach. in hymno Apollinis, de eo loquens, Κεῖνε δὲ θριαὶ καὶ μάντιες. vbi ſchol. exponit μαντικαὶ ψῆφοι. quæ expoſitio habetur itidem apud Heſychium & Suidam. Videntur tamen ipſæ Sortes à Callimacho ibi ſignificari hoc nomine, id eſt ipſa vatum reſponſa. Habet autem nomen Sortes & alteram ſignificationem: vnde Conijcere ſortes in hydriam, apud Cic. Vide & Steph. in Θρία, quod illi eſt etiam δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Cæterùm Eraſmus in Ariſtoph. loco quem modò protuli, dubitat num legendum ſit θριῶν ab hoc nominatiuo θριαί: ſed expoſitionem affert quæ violenta eſſe videtur. HINC Θριοβόλος, Qui thrias in vrnā iacit. Vide Eraſmū in prouerb. Plures thriobolos, paucos eſt cernere vates. ET Θριάζω, Furore percitus ſum vatum more. item φυλλολογῶ. Vide Heſych. A B

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Triumphus. Quomodo autem θρίαμβος à θρίον deductum ſit, lege apud Etymol. & ſchol. Nicandri. Plut. De fort. Rom. ἔργα γὰρ ἔργοις ἐπανίσατο, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπηντῶσι. Idem in Fabio, πλὴν ἀφ' ἧς τὸ πρότερον εἰσήλασε θρίαμβον. Ibidem dicit θριαμβεῖς ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους καταγαγεῖν. Dion. Halic. lib.8, dicit ἐλάττονα θρίαμβον, id eſt minorem triumphū, fuiſſe appellatum à Romanis Ouationem. ſed ibi legitur ὤαν. Heſychio θρίαμβος eſt πομπή, ἐπίδειξις νίκης, vel Διονυσιακὸς ὕμνος ἴαμβος. HINC Θριαμβικός, Triumphalis, Ad triumphum pertinens. Sed affertur & θριαμβικὸς ἀνὴρ ex Plutarcho pro Triumpho potitus. ET VERB. Θριαμβεύω, Triumpho. Herodian. 8, ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος ἀφημιοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο. Idem libro 3, ἐφ' ᾗ [νίκῃ] καὶ θριαμβεῦσαι ἠθέλησεν. Ex Plutar. in Rom. ἐθριάμβευσεν ἀπὸ τούτων, de his triumphauit. Iungitur & accuſatiuo, & quidem non ſolùm accuſat. nominis vnde deducitur, videlicet θρίαμβον, ſed & accuſat. perſonæ. Plut. in Fabio, δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε. Ex eodem in Romulo, ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, Triumphauit de regibus. Sic apud Paulū ad Col. cap.2. v.15, ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Quum de illis triumphaſſet per eam, vel, Triumphatis illis per eam [crucem videlicet] vel in ea cruce, quæ fuit inſtar triumphalis currus. Nazianzen. autem παραδειγματίζειν & θριαμβεύειν copulauit, (vt hîc Paulus poſt ἐδειγμάτισεν addidit θριαμβεύσας) παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἀξίαν ὕβρεως. At verò apud Paulum rurſus, 2 ad Corinthios cap.2, v.14, τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit vt ſemper triumphem in Chriſto. Vide Bezæ annot. Et paſſ. Θριαμβεύομαι, Ducor in triumpho, De me triumphatur. Plut. in Coriol. θριαμβευόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν. HINC Θριαμβευτής, Triumphator. C D E F

ΘΡΥ'ΠΤΩ, Frango, Cōfringo. Quidam tamē putarunt eſſe propriè In minutas partes frango, εἰς μικρὰ κόπτω: vnde & Comminuo reddiderunt, item Contero, quod eſt συντρίβω. pro qua interpr. facit θρύψομαι, expoſitum à Suida συντριβήσομαι, vt docebo quum de metaphorica verbi huius ſignific. agam. Philo De mundo, de lapidibus loquens, θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὴν πρότερον ἀναλύονται κόνιν. id eſt (Bud. interpr.) Fragiles & fluxi, in tenuē primùm puluerem ſoluti. ‖ Θρύπτω redditur & Frio. pro quo non dubitarim dicere cum Plin. Frango in micas, vt idem verbum retineam. Hoc certè conſtat, ab hoc verbo fieri τρύφος, quod fruſtum ſignificat, propriè tamen panis. apud Nic. τέθρυπται ſchol. exponit etiam τέθλιπται, λεπτός ἐστι. Vide Διαθρύπτω. Cæterùm verbum θρύπτω Euſtathius inter ea recenſet quæ ὠνοματοπεποίηται. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολύ, ſicut IN Κρούειν, ET IN Θραύειν, ET Ἐρείκειν, ET Κερματίζειν, ET Ῥέμβειν. G

Θρύπτω, Frango deliciis, Frango luxu. Gregor. in lib. qui περὶ φιλοπτ. inſcribitur, καὶ οἱ μὲν μυγῶσιν ἐν περιχίνοις καὶ διεσπασμένοις ῥάκεσιν, ἡμεῖς δὲ θρυψόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιρρεούσῃ. id eſt, Frangemus nos ipſos deliciis veſtis mollis. Apud Lat. & Frangere deliciis, & Frāgere H deliciæ ipſæ dicuntur. vt Iuuenal. — & turpi fregerunt ſecula luxu Deliciæ molles. In v.l. affertur, tacito autoris nomine, ἃ δὴ πρὸς δούλους θρύπτοντες, pro Solutius facientes quæ ad ſeruos ſpectant. id eſt Indulgentes.

Θρύπτομαι, Frangor deliciis. Vel, Frangor, Eneruor, metaph. ſignif. Aut etiam Diſſolutus reddor, Corrumpor. Plut. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xenoph. autem dixit in Sympoſio, μαλακίᾳ θρυπτομένου, ſicut ἁβρότητι χλιδαινομένου. Sed in illo Plutarchi loco animaduerte cum verbo θρύπτεσθαι copulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suidas illud exponit, ſicut & iſtis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι. Idem affert ex Ariſtoph. σήμερον ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐγὼ θρύψομαι, quo quidem in loco θρύψομαι ait eſſe σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι. vel συντριβήσομαι: cui poſteriori interpr. potius aſſentior. Imò verò ne vllum quidem locum priores illas habere poſſe arbitror. nā quomodo dici queat σφόδρα τρυφήσω, vel σεμνυνοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, non video. ‖Θρύπτομαι redditur etiam Molliter & delicatè viuo. In vſu eſt & partic. præt. τεθρυμμένος, Luc. pro Fractus deliciis, Luxu ſolutus. (quo vtor poſt Quintil.) vel vno verbo Diſſolutus. nam & hoc ita interdum accipi puto. VNDE Τεθρυμμένως, Delicatè & molliter, Diſſolutè. Plut. in Pol. præc. τοὺς ἀσελγῶς καὶ τεθρυμμένως ζῶσι.

‖Sed accipitur ſæpe pro Delicias facio. Addit Budæus, θρύπτομαι idem fermè eſſe quod ἀκκίζομαι, Ioculari quadam ſimulatione vtor, Grauiuſculum aut modeſtiuſculum ago iocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι quidā qui rogatus ab amico vt narraret quæ in conuiuio audierat, illiberaliter & malignè cunctabatur omnia dicere: quòd nimirum impenſius ſe rogari vellet, ne futilis videretur ſi tam leui momento adduceretur ad prodendos conuiuas. Hactenus Budæus, afferens ex ipſo Luc. verba hæc (quæ in Sympoſ. leguntur) θρύπτῃ ταῦτα ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ὅπως &c. vbi obſerua iungi accuſ. rei. At ſtatim pòſt conſtructionem vſitatiorem habet, κἀγὼ θρύψομαι πρός σε ἐν τῷ μέρει. Vbi certè θρύψομαι eſt quod Gall. dicimus, *Ie me feray prier.* Vel, *I'auray mon paſſe-temps de vous*, adeo vt crediderim Latinè reddi etiā poſſe, Ludos te faciam. Sic idem Luc. pag.43, σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. Et quoniam ad vernaculam linguam confugere cœpi, addo θρύπτεσθαι in ea poſſe etiam reddi *Faire du rencheri.* Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, ſeu generalius περὶ τοῦ ἐρωμένου, vt apud Xenoph. in Sympoſio, pag.521, καὶ ὁ Σωκράτης ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον παρέχε. ὡς γὰρ ὁρᾷς, ἄλλα πράττω. Quò pertinet hic locus Dion. Areop. in longa illa ad Demophilum epiſtola, τί δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀποφοιτώντων ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ φιλονεικεῖ, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιωθῆναι τῶν ἐρωμένων· καὶ θρυπτομένων αὐτῶν καὶ εἰκῆ καταπτυομένων ... ἀνέχεται; vbi de Deo loquens, ab amatoribus metaphoram ſumit, atque adeo amatorios affectus exprimit, qui in Deo perſpiciuntur, quum homines eius negligentes & quaſi faſtidientes ad ſeſe reuocat. Ibi certè ſchol. annotat θρύπτεσθαι dici ἐπὶ τῶν ἐρωμένων οἳ τὴν πρὸς τοὺς ἐρῶντας ἀναβαλλόμενοι συντυχίαν, τούτῳ τῷ σωματικῷ τουτέστι κατακεκλασμένῳ κέχρηνται ἤθει. vbi omnino mendoſè legi puto σωματικῷ, ac pro eo reponi poſſe τεθρυμμένῳ. Sed nequaquam ei aſſentior in hac expoſitione. neque enim puto quum ponitur θρύπτεσθαι hac in ſignificatione, reſpici ad ἦθος κατακεκλασμένον, vt ille vocat, ſed dici θρύπτεσθαι eum qui illud facit, quaſi voluptati ſuæ indulgētem, atque adeo voluptatem capientem ex aliorum ægritudine ob eam quam patiuntur repulſam. Sed ſiue hæc ſiue alia ſit iſtius ſignificationis origo, eadem certè (quæcunque ſit) & verbis κατεγχλιδῶ ac κατατρυφῶ ſeu ἐντρυφῶ, conueniet. quæ omnia verba licet deliciarum ſignificationē incluſā habeāt, quod tamē Latini dicunt Delicias facere, his duobus magis reſpōdet τῷ θρύπτεσθαι & τῷ κατισχναίνεσθαι. Videndū eſt etiam an vt Græcè θρύπτεσθαι, ſic Latinè Delicias facere dici poſſit meretrix quæ ſe difficilem præbet, ac malignè, nec niſi multis cū precib⁹ ſe indulget, vt pluris ſe addicat. quod propriè ſignificari puto his verbis Gall. *Faire de la rencherie*: atque adeo ab illis

ſumptum eſt hoc loquendi genus *Faire du rencheri.*
Θρύμμα,ατος,τὸ, ET Τρύφος,Fragmentum,κλάσμα. Sed peculiari ſignific.κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα ſeu τρύφος, vt teſtatur Heſych.& Suidas.Lat.Fruſtum panis:ſed ita vt accipiatur non pro buccella, ſed pro eo quod dicimus *Vne piece de pain*.Quod Lat.reddere malim Cruſtũ. ita enim Seruius,Quum cruſtum dicimus, eduliũ aliquod ſignificamus,partem panis vel placentæ. Vt autem dicit Partem panis,ita Poll.θρύμματα exponit μέρη τῶν ἄρτων. Cæterùm à τρύφος eſt *Tryfon* eiuſdem ſignificationis in quibuſdam Galliæ locis. A QVO Τρύφος fecit Heſiod.Τετράτρυφος,vocans ἄρτον τετράτρυφον panẽ q in quatuor cruſta diuidi poſſit, quorum certa quæpiam menſura videtur intelligi. vt quum Gall.dicimus *Vn chanteau de pain*, ita ſignif. *Vne piece de pain*,vt interim de certa quapiam menſura intelligamus, licet non exactè circumſcripta.Locus eſt in Erg.Ἄρτον δειπνῆσαι τετράτρυφον. vbi tamen vulg.lex.interpr.In quatuor fruſta diuiſum. Tzetzes exponit τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σταυροειδῶς. AT VERO à θρύμμα fit Θρυμματὶς forma dimin. Placentæ genus apud Pollucem. Quam vocem apud Athenæum, item & Lucianum inuenio. Heſychius ſuo tempore vocatam ἐνθρυμματίδα ſcribit. Sunt autem qui θρυμματίδα, ſicut & ἔνθρυπτον, Intritum reddi ad verbum poſſe exiſtiment.

EST etiam Θρύπαλος apud Heſych. idem quod θρύμμα & τρύφος ſignificans,ſed Cretenſium lingua.

Θρύψις,Ipſa actio frangendi deliciis,Effœminatio,Eneruatio. Item Deliciæ,Mollities.in qua ſignificatione frequentius etiam eſſe puto. Xenoph.Pædiæ 8, σαφῶς οἶσθα δὲ βούλομαι καὶ τὴν θρύψιν αὐτῶν. Ibidem τρυφὴν & μαλακίαν & ἁβρότητα ſimili ſignific.dicit. AT Ἀθρυψία contr.q.d.Vacuitas à deliciis ſeu mollitie, Vita minimè delicata,ſeu mollis.

Θρύψις à priore verbo θρύπτω ſignif.Fractio, Comminutio,Friatio.

Θρυπτικὸς,ἡ,ὸν, q.d. Ad fruendum deliciis propenſus, ſeu ad delicatam vitam. Sed potius accipitur ſimpliciter pro Delicatus,Mollis.X.Pæd.8,circa finem,ἀλλὰ μὴν καὶ θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρου εἰσί.

Θρυπτικὸς interdum etiam eſt à priore verbi θρύπτω ſignific.& ponitur pro Frangendi ſeu comminuendi vim habens:vt φάρμακα τῶν ἐν νεφροῖς λίθων θρυπτικὰ,Gal. 2 ad Glauc.

C.Ἄθρυπτος,ου,ὁ & ἡ, Infragilis, Qui frangi non poteſt. cui opponitur εὔθρυπτος,vt docebo infrà. Item Non fractus deliciis,Non fractus luxu. Vel Non fractus,ſine adiectione. (quod tamen participium de re potius quàm de perſona dictum in hac ſignif. inuenio) Vel Minimè mollis,Virilis. Plut.in Erotico,ἀλλὰ λιτὴν αὐτὴν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφοις.Sæpius tamen(quantum meminiſſe queo)de re dicitur, quàm de perſona. Apud Pythagoram in Carm.aureis, Εἴθιζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον,ἄθρυπτον. vbi ἄθρυπτος δίαιτα eſt victus deliciis carens,ſeu minimè delicatus. Vt autem hîc ἄθρυπτος δίαιτα, ſic ἄθρυπτος τροφὴ apud Damaſcium. Bud. ἄθρυπτον Plutar.ſignificare etiam ait Seuerus: at ex illo affertur quidem ἄθρυπτος in ea ſignificatione, ſed non ſine adiectione. Nam ex Pericle hæc citant v.l.ἄθρυπτος εἰς γέλωτα προσώπου σύστασις. vbi tamen vereor ne ἄτρεπτος legendum ſit. HINC Ἀθρύπτως, Non delicatè,Non molliter,Viriliter. Plut.ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτᾶν.quod conuenit cum ἄθρυπτος δίαιτα Pythag.paulo antè.

C.Αἰνόθρυπτος,ου,ὁ & ἡ, Valde mollis ſeu delicatus,Luxu diffluens. At verò apud Theocritum in Adoniaz.αἰνόθρυπτε ironicè dici puto:veluti ſi in Gall.ſermone vocetur *petite mignarde*, vel *petite mignone*, illa apud Horatium, peruſta ſolibus Pernicis vxor Appuli: aut illa in Moreto Virg.Torta comam,labroque tumens, & fuſca colore, Pectore lata,iacens mammis, compreſſior aluo, Cruribus exilis,ſpatioſa prodiga planta: aut denique illa apud Iuuenalem(ſi bene memini)—horridior glandem ructante marito. V.l.exponunt,Quã malè decẽt deliciæ.

C.Εὔθρυπτος,ου,ὁ & ἡ,Fragilis,Qui facilè frangi poteſt.Luc.

A Ad dicentem,Prometh.ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὡς παρ' ἐκείνοις τὰ χυτρεῖδια,καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἅπαντα. Item Fractus deliciis,ſeu ſolutus,Mollis.in v.l. ITEM Εὐθρυπτὸς, Fragilis. Et Friabilis, Dioſc.lib.5.

C.ΑΠΟθρύπτω,Frango deliciis & luxu.& Ἀποθρύπτομαι,paſſiua vox,Frangor.deliciis.vnde participium ἀποτεθρυμμένος,Fractus deliciis,Luxu corruptus,vel, Mollis redditus & imbecillis, Velut fractas deliciis vires habens. Plato de opificibus mercenariis loquens,οἱ ὑπὸ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω
B καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι.

C.ΔΙΑθρύπτω,Diffringo, Diſrumpo. A cuius paſſiuo διαθρύπτομαι eſt apud Homerum διαθρυφὲν, Iliad. γ, v. 363, Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός. Apud.Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν pro Cõminuere, ſeu Conterere.Sic in v.l.ex Gr.Bibl. interpr.διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, Leuit.cap.2,pro Diuides ea minutatim. Ibidem ex Eccleſiaſtico, διεθρύβησαν λίθοι pro Confracti ſunt lapides.
C Διαθρύπτω(ſicut & θρύπτω) Deliciis frango &c. Vel Effœmino.Xenophon Lac. politia, τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι,σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. Et paſſ.διαθρύπτομαι quod Budæus apud eundem Xenophontem exponit etiam In delicias agor, Corrumpor.Item,In delicias effundor.vt Apomn.lib. 1,de Alcibiade dicitur,ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακευόντων διαθρυπτόμενος. Ab eodem rurſus de Alcib. & Critia ſcribitur,διατεθρυμμένω δ' ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Et in 4,πολλοὶ δὲ διὰ πλοῦτον διαθρυπτόμενοί τε καὶ ἐπιβουλευό-
D μενοι ἀπόλλυνται. Quibus tamen locis tertia illa Budæi interpretatio conuenire nequit. HINC Διατεθρυμμένως,Delicatè,& molliter, Diſſolutè. Plat. De leg. διατεθρυμμένως ἔχει. ET Διάθρυψις,Eneruatio, Effœminatio. Ipſa actio frangendi deliciis. Aut etiam Deliciæ. Ex Chryſoſt.διαθρύψεις κινημάτων pro Geſtus molles. At verò apud Theocr. in hoc verſu qui eſt in Adoniaz. Φθέγξεταί τι, σάφ' οἶδα, καλὸν διαθρύπτεται ἤδη, exponitur διαθρύπτεται,Delicatis geſtibus & præludiis ad canẽdum ſe comparat.

E c.2.Ἐνδιαθρύπτω,Delicias facio,in vulg.lex.At pro ἀναπαλῶ & τρυφῶ apud.Theocr.V.

C.ΕΝθρύπτω,Comminuo intrà,Intero. vt apud Gr. Bibl. interpr. Dan.cap.vlt. ἐνέθρυψε ἄρτον εἰς σκάφην, Intriuit panem in alueolum. VNDE Ἔνθρυπτον,Intritum,Placenta.Vide Θρυμματίς.

C.ΣΥΝθρύπτω,Deliciis frango,Delicatum ſeu mollẽ reddo. At verò in Act.apoſt.cap.21,v.13,τί ποιεῖτε,κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; vbi redditur à vet. interpr. Affligentes cor meum:ab aliis, rectius, Comminuen-
F tes cor meum:ego tamen malim, Cor meũ molle reddentes,(nam Lat.interdum Cor molle dicunt) vel Cor meum molleſcere facientes. Aut certè, Animi mei robur frangentes.

C.ΥΠΟθρύπτομαι,Deliciis aliquãtum indulgeo.q.d.Subindulgeo deliciis.Ex Plut.in Pericle,ὑποθρυπτόμενος καὶ ἀνειμένος.

Τρυφὴ,ῆς,ἡ, Deliciæ,Mollities,Luxus.Quæ ſignif. vulgo dantur huic verbo,vt & dari verè poſſunt:ſed ego hæc diſtinguens,dico,τρυφὴ priore ſignif.idem eſſe quod θρύψις,id eſt Mollities,ſeu Delicata vita,(ſic autem loquor poſt Ciceronem) aut etiam Luxus. nam θρύψις & τρυφὴ
G pro eodem poſita alicubi inueniuntur,itémque μαλακία. Ariſtot.autem Ethic.7,cap.7,τρυφὴν eſſe dicit μαλακίαν τινά. Athen.lib.6,καὶ περὶ τῆς τρυφῆς εἰσηγητὰς Ῥωμαίοις ἐγένετο.Idem lib.4,διαίτης σκληρότητα opponit τρυφῇ. In hoc autem loco lib.12,ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν προαχθέντες & in aliis huiuſmodi malim τρυφὴν exponere Luxum. At poſteriore ſignif. nõ pro delicata vita,ſed pro ipſis deliciis quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen τρυφή.Herodian.lib.1, ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν
H Ῥώμῃ τρυφῆς.Et lib.3,ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης τὰ ἤθη διεφθάρητο.Et plur.apud eundem,τὰς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφάς. Sed addo,τρυφὴν interdum reſtringi ad γαστριμαργίαν ſeu πολυφαγίαν, (quibus etiam nominibus exponitur ab Heſychio)vt in hoc Luc.loco,ὑπὸ τρυφῆς

ἐξωδηκὸς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη.

Τρυφηλὸς, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius. vt quũ ſcribit Suidas, Σικελικὴν τράπεζαν dici ἐπὶ τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρυφηλῶν. Ab eo tamen τρυφηλὸς (ſicut & Τρυφητὴς) exponitur ὁ ἄπληστα τρώγων.

Τρυφερὸς, Idem quod proximè præcedens τρυφηλὸς, ſed vſitatius. Ariſtot. Rhet. 2, ſcribit diuites ſolere eſſe τρυφεροὺς, addens, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας. Plut. in Pericle addidit datiuum βίῳ. Sed de re quoque dicitur hoc nomen, ponitúrque interdum τὸ τρυφερὸν ſubſtãt. pro Delicata vita: quo vſus eſt modo Thucydides comparatiuo τρυφερώτερον. HINC Τρυφερῶς, Delicatè, Molliter. ET VERB. Τρυφεραίνομαι, à quo partic. τρυφερανθεὶς apud Ariſtophanem, Deliciis & mollicie perditus. At in v. l. Molliter compoſitus. COMP. Ἀτρύφερος, Minimè mollis, Non delicatus. Suid. ex Eupolide affert, ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ᾽ ἄωρος ἔστ᾽ ἀνήρ. vbi exponitur Incultus.

Τρυφάω, ῶ, Delicatè viuo, Deliciis ſeu luxui indulgeo, Luxurioſè viuo. Plut. Alex. ὅτι δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. cui dicto opponitur (vt hoc obiter doceam) quod *apud Athenæum dicit quidam, ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέρων· τὸ δὲ πονεῖν δούλων καὶ ταπεινῶν. Apud Plat. De leg. τρυφῶσα παιδεία, Mollis educatio.

Τρυφῶ, Niteſco, Lautè viuo, Efferor & exulto licentia, vt B. interpr. in hoc Æſchin. loco, οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. ‖ At verò apud Iſocr. τρυφᾶν cum datiuo iungitur, in or. ad Nic. τρύφα μὴ ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. vbi videtur poni itidem pro Nitεas, vel potius pro Splendidus ſis. ‖ Sed & cũ accuſ. vt τρυφῶ τοὺς λόγους Pigmentis & lenociniis orno, Venuſto, inquit Bud. afferens hæc ex neſcio quo grammatico, τρυφῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω· τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβατικῶς. κατατρυφῶ δὲ συνταξ. γενικῇ. & ſubiungens ex Greg. 204, καί μοι καθαρεύσαι καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν καὶ διάνοιαν, ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιαῦτα. ἵν᾽ ἀπόληται τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κινούμενα. Et ex eodem de eremitis Ægypti loquente, pag. 301, καὶ πολὺ τῶν νηστειῶν καὶ χαμευνιῶν καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἣν ἐκεῖνοι τρυφῶσιν ἀεὶ, ἐνδοξότερον τοῦτο καὶ ὑψηλότερον. id eſt, Quo ipſi tanquã deliciis gaudent. vt Bud. vertit, & quidem optimè, meo iudicio. Sed alteram illam eius expoſitionem, videlicet Orno pigmentis &c. minimè probare queo: & nec illis Gregorii locis, nec alii cuiquam vel eiuſdem vel alîus ſcriptoris, conuenire poſſe exiſtimo. Atque adeo ne hoc quidem verum eſſe puto, μεταβατικῶς poni τρυφῶ: ſed quũ dicitur τρυφῶ τοὺς λόγους, ſubaudiri præpoſit. κατὰ, itidémque in illis Gregorii locis. HINC Τρύφημα, Id ex quo deliciæ percipiuntur. Vel Deliciæ, τρυφή. ET Τρυφητὴς, Deliciarum conſectator, Delicatæ vitæ amator, Qui delicatè viuit. Item Heluo, Vorax. ὁ ἄπληστα τρώγων, Suid. Sic autem τρυφὴν aliquando γαστριμαργίαν ſignificare docui ſuprà. AT Ἀτρύφητος huic opponitur, A deliciis ſeu delicata vita alienus, aut abhorrens.

C. ΔΙΑτρυφάω, ῶ, Idem quod τρυφάω, niſi quòd præpoſitio ſignificationem auget. ‖ Exponitur etiam Luxu diffluo, ex Platone De legibus, διατρυφῶσι παιδεία τεθραμμένος.

C. ΕΝτρυφάω, ῶ, vt ἐντρυφᾶν μάστιξι apud Chryſoſt. Verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, Luxurioſè & inſolenter ac redundanter hac re vtor: vt Budæus exponit, afferens ex Gregorio, δότε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾶν τῷ διηγήματι. Et ex Herodiano, βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι, Licentius, inſolentius, faſtuoſius Cæſaris appellationem vſurpantem. Hæc & alia vide pag. 1072. Idem alibi ὁ ἐντρυφῶν exponit Vſque ad delicias oſtentabundus. ‖ Item paſſ. partic. ἐντρυφηθέντα, Quæ redundanter & immodicè ſcribuntur vel narrantur, vt quum ſupramodum ſcriptores ſtylo indulgent. Ibidem.

Ἐντρυφῶ σοι, Per delicias & laſciuiam illudo & ludibrio habeo, Ludificor. Luc. τοιαῦτα ἐντρυφῶσι μᾶλλον ἢ συμβαίνουσι τοῖς ἀπορουσιν οἱ πλούσιοι. Hinc Gall. *Truffer*, quum dicimus, *Se truffer de quelcun*. Et ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ. Vide Bud. p. 1071.

C. 2. Ἐπεντρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω. Vide exemplum apud Suidam, apud quem ἐπεντρυφήσαντες exponitur καταπολαύσαντες. ſed mendoſam hanc ſcripturam eſſe puto.

C. 2. Ὑπερεντρυφάω, ῶ, Illudo per delicias & laſciuiam ſuprà quàm dici poſſit, Supramodum ludificor. Alciphr. in epiſt. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν.

C. ΚΑΤΑτρυφάω, ῶ, vt κατατρυφᾶν τῶν λόγων apud Greg. Eluxuriari in ſtylo, vel Luxuriante ſtylo vti. ‖ Et cum genit. perſonæ, idem quod ἐντρυφῶ. Vide B. p. 1072.

ΘΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Animus, Mens. Iliad. α, μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Dolor inceſſit animum meum. Tale eſt Iliad. α, — ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniã eius cor & animũ peruaſerat dolor. (ſed obſerua hic adiungi κραδίην) Idem Iliad. α, Φεῦγε μάλ᾽, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tuus ad id impellitur. vel Si ita fert animus, vt Lat. poetæ loquũtur. Quò pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. γ. Item hic verſus, qui ſæpe ab eo repetitur, Δαίνυντ᾽· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Quo in loco, ſicut & in præced. duobus, aliiſque multis, cupiditas vel potius ipſa cupiendi actio τῷ θυμῷ tribuitur. At verò in hoc eiuſdem poetæ loco, ᾧ θυμῷ εἴξας ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, vult Etymol. itémque Homeri ſchol. θυμὸν ipſam etiam ἐπιθυμίαν ſignificare. Sed Latini eodem planè modo Animo ſuo obſequi dicũt, ſeu morem gerere. Hoc etiam animaduertendum eſt, vt in quodam loco antè citato κραδίην & θυμὸν copulat, ita θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι non rarò dicere, item θυμὸν ἐνὶ φρεσί. Et τὸ δ᾽ ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, Il. ζ. Obſeruandus eſt item vſus huius nominis cum diuerſis præp. apud hũc poetam: ac poteſt quidem apud eũ κατὰ θυμὸν & ἐν θυμῷ reddi eodem nomine Latino, cum præpoſ. In: itidémq; ἐκ θυμοῦ, Ex animo: at quũ dicit ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαι Iliad. α, retinetur quidẽ & tum idẽ nomen, ſed præpoſ. in aliquod nomẽ mutatur. nã ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, eſt Magis animo meo inuiſa eris. Quòd ſi, præpoſ. alicui Lat. dandus & hîc locus eſſet, putarẽ reddi debere, Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ factũ cõp. ἀπόθυμος. Cæterùm illud ἐν θυμῷ cuius modò memini, ſciẽdũ eſt alicubi peculiarẽ quendã vſum habere. nam quod legitur Od. χ, Ἐν θυμῷ γρηῦ χαῖρε καὶ ἴσχεο, eſt quod Tibull. dicit, In tacito cohibe gaudia clauſa ſinu. perinde videlicet acſi diceretur, Caue ne foras erumpat gaudium tuum, & ſe prodat, ſed in animo & pectore tuo cõtine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiam θυμῷ ſine præpoſ. vacare ſæpe puto: & quidem alicubi cum eodem etiam verbo. vt Il. η, — χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς Θυμῷ. & ibidem, γήθησε δὲ θυμῷ. Euſtathius tamen vult θυμῷ ſignificare ἐκ ψυχῆς καὶ οὐ κατά τι ἐπιπόλαιον καὶ προσποίητον. At ſi potius vacare hîc dicendum ſit iſtum datiuum, ſimilem eſſe dicemus ei qui verbis φιλεῖν & κήδεσθαι adiungitur alibi ab Homero. quum tamen ἐκ θυμοῦ eidem verbo φιλεῖν ab eodem poeta adiunctum, non itidem otioſum ſit, Il. ι, ſed id ſit quod Latini ad verbum Exanimo amare, ſeu diligere, dicunt: Galli, *Aimer du bon du cueur*.

In proſa autem dicitur θυμὸν ἔχειν [illegible] quod Lat. Bono eſſe animo. q. d. Habere bonũ animũ, vt Gall. *Auoir bon courage*. Sed θυμὸς per ſe quoque eſt Animi præſentia. Xen. Pæd. 4, ἦν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι, ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. A Budæo autem exponitur etiam Animi præſtantia, Animi vehementia, Animi præfidentia, in hoc Plat. loco, De rep. πρότερον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτοῦ. Huc pertinet etiam quod apud eundem legitur ibidem, ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος. Ego certè his in locis id planè eſſe θυμὸν arbitror quod Virgilius animos vocauit, hoc in verſu, Æneid. 11, Ilo animis cõtrà: vel magnum præſtet Achillem. Atque adeo illud Xenophontis, ἴωμεν θυμῷ. puto hinc verti poſſe ad verbum, Eamus animis contrá. Sic autem Animos dici Lat. & cum quibuſdam verbis, ſatis notum eſſe poteſt. Huc pertinet quod Galenus ſcribit, θυμὸν Hippocratis

eſſe etiã ἐπιθυμίαν. Θυμὸς, Mens.i.mentis cogitatio, A
ſeu Propoſitum.vt ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνώγει. id eſt ἐπιλο-
γισμὸς, inquit Etym. ſed malim ſimplex λογισμὸς, quo
exponitur θυμὸς ab Heſychio quoque: addente & προαί-
ρεσις. In proſa autem dicitur θυμὸς cum infinitiuo etiã,
pro ipſo propoſito ſeu voluntate aliquid faciendi. vt
apud Plut. εἰ μὴ οὐκ ἔτι σοι θυμὸς ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. A
Xenophonte autem ſubaudiendus relinquitur infin.
quum ſcribit Pædiæ 3, pag. 41, διανύσαντες δὲ ἀπελαύνετε
ὅποι ἂν ὑμῖν θυμὸς. hîc.n. infinitiuũ ἀπελαύνειν ſubaudio, ſu-
ptum ex ἀπελαύνετε. Quod ſiquis in his aliiſque huiuſ- B
modi locis θυμὸν exponere malit ἐπιθυμίαν, iſtam certè
expoſitionem magis iis conuenire puto quàm Ho-
merico illi cui eam dari dictum eſt. Sit & Lat. Mens.
veluti quum dicitur, Ea mente hoc feci vt &c. Θυ-
μὸς, Animalis ſpiritus & viuificus, vt quidam expo-
nunt poſt Euſtathium in ἐσαγείρατο θυμὸν, quod ſæpe a-
pud Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur & Iliad.
α, – ὀλίγος δέ ἔτι (vel potius δ' ἔτι) θυμὸς ἐνῆεν: pro Moribũ-
dus erã & penè exanimis. ‖ Θυμὸς, Anima, Vita, vt θυ-
μὸν ἀπηύρα apud eundem, & ἐξαίνυτο θυμόν: Animam abſ- C
tulit.i.interfecit. Poſſit verò (vt opinor) ita accipi θυ-
μὸς & in loco quem modò protuli ex Il. α, – ὀλίγος δ' ἔτι
θυμὸς ἐνῆεν, vt ſit Exigua animæ portio, id eſt vitæ.
Θυμὸς ab Etymol. & ſchol. Homeri exponitur etiam
Concordia apud eundem poetam, vbi dicit ἕνα θυμὸν
ἔχοντες. ſed perperam: (meo quidẽ iudicio) quum θυμὸς
per ſe minimè hoc ſignificet, ſed addito accuſ. ἕνα, ſo-
nétque θυμὸν ἕνα q.d. vnanimitatem.

Θυμὸς, Ira, Excandeſcentia. Il. α, Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διο-
τρεφέος βασιλῆος. dixerat autem proximè præcedente D
verſu, Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν. vnde &
θυμὸς μέγας Euſtathio eſt τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ, admonenti,
μεγάθυμος, licet hinc factũ, alio tamen ſenſu vſurpari.
Sic autẽ accipit Hom. datiuũ θυμῷ alicubi cũ verbo ἐ-
κεῖν (quemadmodum cum eodem verbo θυμῷ poni ἀν-
τὶ ἐπιθυμίας antea dictum fuit.) Eſt certè θυμὸς hac in
ſignif. proſæ quoque ſcriptoribus vſitatum. Euripides
Med. Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὅσπερ μεγί-
στων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Thuc. libro 2, καὶ οἱ λογισμοὶ ἐλά-
χιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται. qui locus a- E
liquid etiam habet affinitatis cum illo Eurip. quod ad
ſententiam attinet. hîc enim θυμὸς & λογισμὸς id ſunt
quod illic θυμὸς & βουλεύματα. Ariſtoph. Veſpis, Οἱ δὲ
σκώπτουσ' ἵν' ἔγωγε γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι. Et θυ-
μὸν δακὼν apud eundem in Nebulis, pro Iram repri-
mens: ad verbum, Animum mordens. Plutarchus in
Amat. narr. οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅποι τὸν θυ-
μὸν ἀπερείσονται, id eſt (Politiano interpr.) Non habentes
Laced. in quos iram effunderent. Luc. autem dicit etiã
θυμὸν ἐκχέειν, hac in ſignif. Interdum verò θυμὸς & ὀργὴ
copulantur: & ita quidem vt ὀργὴ potius præcedat, ſi be- F
ne memini, (ac certè rationi cõſentaneus eſt hic ordo,
quum θυμὸς ſit aliquid plus quàm ὀργὴ) licet Ariſtot. or-
dinẽ hunc non ſeruarit in Rhet. ſcribens διὰ θυμὸν καὶ ὀρ-
γὴν γίνεσθαι. ſed poſſit hîc particula καὶ pro ἢ poſita vide-
ri. Seruauit certè Herodianus lib. 8, ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμε-
νος πλείονι μᾶλλον ἠπείγετο. (vbi Pol. ὀργὴν quidem iram, at
θυμὸν furorem vertit. Bud. autem alicubi θυμὸν iracun-
diæ furorem interpr.) Luc. quoq; ὀργὴν & θυμὸν coniũ-
xit, ſed vtrique ſuum dans verbum: in lib. De cal. Ἀθρόως
ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε. Paulus apoſt. in G
epiſt. ad Col. cap. 3, v. 8, ſeparatim ὀργὴν & θυμὸν poſuit,
ſcribens, Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κα-
κίαν, βλασφημίαν. vbi θυμὸν multo aptius redditur Excã-
deſcentiam quàm Indignationẽ, vt vet. interpr. reddi-
derat, & poſt eũ Eraſ. In Stoicorũ definitionibus legi-
mus ὀργὴν quidem eſſe ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος
ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως, at θυμὸν eſſe ὀργὴν ἀρχομένην. id
eſt, θυμὸν eſſe iram naſcentem & modò exiſtentem. Ve-
rùm apud Cic. (qui hæc ſcribit l. 4 Tuſc. quæſt.) nõ le- H
gitur θυμὸς, ſed θύμωσις. quã lectionem nõ miror ſolùm,
ſed ſuſpectã etiã habeo: non quòd θύμωσις id ſignifica-
re negem, ſed quòd θυμὸν in ea ſignif. paſſim legamus,
& quidẽ in ipſa etiam Stoica definitione: at θύμωσιν vix
vſquam. Alioqui certè verbũ θυμοῦσθαι, à quo deriua-
tur θύμωσις, pro Iraſcor, aut Excandeſco, antiquis quo-
que vſitatum eſſe, atque adeo nõ ſolùm id poſſe ſigni-
ficare θύμωσιν, ſed ne poſſe quidem aliud ſignificare, fa-
teor. Denique θυμὸς à Cicerone ſcriptum fuiſſe puto,
aut, ſi θύμωσις ſcripſerit, ideo hoc poti' vſus eſſe quàm
illo θυμὸς, cum Stoicis, quòd magis ad formam Latini
nominis Excandeſcentia accederet: vtpote actionem
τοῦ θυμοῦσθαι ſignificans, ſicut Excandeſcentia actionem
excandeſcendi, & (vt loquuntur grammat.) verbale à
θυμοῦσθαι, ſicut Excandeſcentia ab Excandeſco. Ac de
hoc quidẽ hactenus. Baſil. certè aptiſſimè θυμὸν diſtin-
xit ἀπὸ τῆς ὀργῆς, dicens θυμὸν eſſe velut ἔξαψίν τινα καὶ
ἀναθυμίασιν ὀξεῖαν τοῦ πάθους, at ὀργὴν eſſe ἔμμονον λύπην καὶ
ὁρμὴν &c. Cui etiam definitioni conſentanea videtur
illa interpretatio per verbum Latinum Excandeſcen-
tia: Budæus tamen hîc ſecus reddidit, nimirum Iram
præcipitem. ‖ Herodianus autem impropriè mihi vi-
detur vſus eſſe hoc nomine, quum θυμὸν non pro Ex-
candeſcentia aut ira, ſed pro iracũdia, ſeu iracunda mẽ-
te, dixit, lib. 4, εἰδώς τι τὸ Ἀντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ
ποιοῖς δὲ γράμμασι. ‖ His addenda quæ apud Xenoph.
legũtur, in lib. περὶ ἱππικῆς. nimirum eſſe θυμὸν equo,
quod homini eſt ὀργή. ‖ Sed & hoc ſciendum eſt,
in plurali quoque numero legi hoc nomen. Ariſto-
teles de hominibus melancholicis loquens, ἐρωτικοὶ
καὶ ὀξύρροποι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. At Plu-
tarchus vnico etiã homini tribuit θυμοὺς, in Cor. θυ-
μοῖς τε αὖ χρώμενος ἀκροχόλοις, καὶ φιλονεικίαις ἀτρέπτοις.
‖ Ad etymum autem vocabuli θυμὸς quod attinet, Pla-
to quidem à verbo θύειν deriuat, ſcribens in Cratylo,
θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ
ὄνομα. Alii verò his non contenti, non ſolùm ἀπὸ τοῦ
θύειν, ſed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, vt videlicet
θυμὸς appellatus ſit quaſi θυαίμος. Apud me certè parũ
ponderis hæ deriuationes habent, præſertim quum v-
ni duntaxat huius nominis ſignificationi conueniat,
illi nimirum qua pro ira ſeu excandeſcentia ponitur.

C. Θυμοβαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Animum grauatum habens, Ani-
mo dolens. Apud Suid. Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηίσιν
ἀκταῖς Θυμοβαρὴς ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένη.

C. Θυμοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum vorans ſeu rodens. vt θυ-
μοβόρος ἔρις aliquoties apud Homerum. Il. τ, Θυμοβόρῳ
ἔριδι μενήναμεν εἵνεκα κούρης. VNDE Θυμοβορέω,
ῶ, Animum exedo triſtitia, Macero me ægritudine a-
nimi. θυμὸν κατέδω, vt Homerus loquitur. Heſiod. Die-
bus, πεφύλαξο δὲ θυμῷ Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμέ-
νου τε Ἄλγεα θυμοβορεῖν, Doloribus exedere ſeu conficere
animum, vel Dolores vorare animo: ὁμοῦ καμάτῳ καὶ
ἄλγεσι θυμὸν ἔδειν, vt Homerus loquitur. ET Κα-
ταθυμοβορέω, Animum exedo. idem quod θυμοβορέω.
niſi quòd præpoſitio aliquid ſignificationi addit. Py-
thag. Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς. Homerus
dicit, Σὴν ἔδεαι κραδίην.

C. Θυμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Animoſus, Animi præſtans, hoc
eſt acer & vehemens, ἀνδρεῖος: cui opponitur ἄθυμος. B.
ex Platone De leg. 245, & in 3 De republica 42, ἀκρόχο-
λοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ.
Et libro 8, pag. 109, pro Animi præſtans. Alibi quoque
θυμοειδῆ καὶ πρᾶον in laude ponit. Vnde & Syneſius e-
piſt. 131, θυμοειδὴς καὶ πρᾶος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ
πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, animoſos & lenes. Idem Plato
Polit. 2, θυμοειδὴς & μεγαλόθυμος pro eodem poſuit. Et
apud Xenophontem De re eq. ἐλευθέριόν τι καὶ ἐθελουρ-
γὸν, καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, de equo. Videtur
differre aliquid ab ἀνδρεῖος. Vnde Plato Polit. 2, ἀνδρεῖος
δὲ ἆρα ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἶναι ἵππος εἴτε κύων, Fortis
eſſe volet qui animoſus non ſit. Eſt enim θυμοειδὴς, ὁ
ἄγαν ἀνδρεῖος, vt Ariſtot. libro 1 Œcon. docet. Idem Ari-
ſtot. Polit. 2, coniungit θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι.
Et in 7 Polit. ſcribit, τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι τῷ νο-
μοθέτῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν, oportere eſſe διανοητικούς τε καὶ θυ-
μοειδεῖς. Herodianus libro 8, θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι,
animoſi audacéſque. Et libro 2, εἰς δὲ τὴν τῶν πραγμάτων
διοίκησιν γενναῖος ἅμα καὶ θυμοειδής, vehemẽs homo ne-
gotiis gerendis, vt Polit. interpr. ‖ Θυμοειδής, Ira-
cundus, idem quod ὀργίλος: oppoſ. τῷ πρᾶος, apud Plat.

A & Syneſium,teſte Budæo. Herodian.lib.3,de Antonino,νέος θρασὺς θυμοειδής τι, audax iuuenis & iracundus. Athen.de muſica, καὶ γὰρ τοὺς θυμοειδεῖς πραΰνει, iracundos placat.Sic Plato De republica 25,ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Idem apud Demetrium Phaler.τὸ μὲν τρόφιμον,εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν,ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. Apud Herodian.verò lib.2,μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ πνεύματι, videtur potius ſumi pro Irato ſeu ad iram concitato,quàm iracundo.Polit.vertit Turbido ſpiritu. ‖ At θυμοειδὴς δύναμις, Animoſa ſeu iraſcibilis facultas, Vis cordi

B inſita qua motus in nobis gignit & animi perturbationes,vt Gorræus definit.Vel,In qua ineſt τὸ θυμοειδὲς, ſeu τὸ θυμῶδες καὶ τὸ θυμικὸν,hoc eſt quæ animos homini inſpirat, & in qua irarum exiſtit ardor, vt Cicero loquitur. Hæc θυμοειδὴς ψυχὴ ſiue δύναμις, vocatur etiam ζωτικὴ, πηγὴν ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ ὀχετοὺς τὰς ἀρτηρίας, vt ex Galeno tradit Bud. Vnde & in v.l.eſt ex eiuſdem Galeni Therap.l.9,καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θυμοειδὴς καὶ ψυχὴ θυμοειδὴς ὀνομάζεται. Et τὸ θυμοειδὲς neutro genere ſub. τὸ ψυχῆς μέρος,pars animi in qua irarum

C exiſtit ardor,vt Cicero apud Platonem pag.11 mei lex. Cic.interpr .Plut.De virt mor.Ὧν ἡ μὲν [δειλία] ἔλλειψις, ἡ δὲ [ἀνδρία] ὑπερβολὴ τοῦ θυμοειδοῦς.Idem,οὐ παρὰ χρῆμα γίνεται δὲ ἡ λιχεία τὸ θυμοειδὲς,οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαινόμενον, ἀλλ' ὑπὸ λόγου τινῶν χρηστῶν θεραπευόμενον. Alicubi verò τὸ θυμοειδὲς pro ipſa ira ponitur. Laertius, τὸ δὲ αὐτῆς λογικὸν μέρος περὶ τῇ κεφαλῇ καθιδρῦσθαι ἔφη·τὸ δὲ θυμοειδὲς, περὶ τῇ καρδίᾳ·τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν,περὶ τὸν ὀμφαλόν.Pro quo apud Cic.eſt,Plato triplicem finxit animum: cuius rationem,in capite, iram in pectore, cupiditatem ſubter

D præcordia locauit. VNDE Θυμοειδῶς, Animoſè: item Iracundè. Herodian.l.4,ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἐμελλῆσθε τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε, aſperius ferociúſque gerebat,Polit.interpr.

C.Θυμολέων, Leonis inſtar animoſus,Leonino & magno animo præditus. Iliados η,Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα,θυμολέοντα. Quæ eadem verba Heſiodus habet in Theog. ET θυμολέαινα,fœm.gen.Leonino & magno animo prædita.in Epigr.

C.Θυμόμαντις,Qui animo futura proſpicit, Vates. ψυχόμαντις,συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα. Heſych.

E C.Θυμομαχέω,ῶ,Infenſo animo bellum gero.Bud.ex Act. Apoſt.12,ἦν δὲ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις. Plut.in Dem. 287,οὐδὲν ἄξιον λόγου πράττων ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει πρὸς αὐτούς. Diod.in hiſt. Alexandri, καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες,τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν ἐξέλιπον , iratis animis ad extremum vſque ſpiritum depugnantes.Quo ſenſu accipi poſſe videtur etiam id quod ex Polybio citat Suidas, οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες τὰς ἐλπίσι,τὰ δὲ θυμομαχοῦντες, ἐπί τινα πράξασιν κατήντησαν. Ipſe verò Suidas ibi exponit ἀγωνιώμενοι τὴν ψυχὴν,quod Bud . improbare videtur. Euſtathius aliã etiam dat huic verbo ſignificationẽ. exponens enim apud Homerum ἐπὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ,ſcribit ἐμπεσεῖν eſſe vocabulum militare , quo ſignificetur πολέμιον τὸν χόλον εἶναι τοῖς πάθεσι:atque inde quoſdam dici etiam θυμομαχεῖν.

C.Θυμοραϊστής,οῦ,ὁ, Animum deſtruens.idem quod θυμοφθόρος.Il.π,-ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.Il.σ,δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων.

G C.Θυμόσοφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe ſibi animi ſui acumine peritiam alicuius rei comparauit, non ab alio didicit,Indole ingenii præſtans,Ingenioſus.Ariſtoph.Neb.θυμόσοφός ἐστι φύσει. Quibus verbis probationis loco ſubiicit, Εὐθὺς γέ τοι παιδάριον ὂν τυννουτονί,Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας,ναῦς τ' ἔγλυφεν Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. Plut.Artox.de Paryſatide, τά τε ἄλλα θυμόσοφος γυνὴ καὶ δεινὴ κυβεύειν. de qua aliquanto pòſt,νοῦν ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἄξιον.Et θυμόσοφον·θεῖον,in vulg.lex.Humanæ intelligentiæ partem habens. Euſt.apud Homerũ in illo Il. μ, ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων,de vate dicto,periphraſticè ex-

H primi ſcribit hoc θυμόσοφος:nã eſſe θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἀλλὰ φυᾶ, ὅ ἐστιν ἀφυΐα, τῇ κατ' αὐτὸν,σοφόν. VNDE Θυμοσοφικός,οῦ,ὁ,idem quod θυμόσοφος. Ariſtoph.Veſpis, de filiis Automenis , quos χειροτεχνικωτάτους appellat, Εἶτ' Ἀριφράδην[ἐφύτευσας]πολύ τι θυμοσοφικώτατον.quod

explicans ſubiungit, Ὅν τινά ποτ' ὤμοσε μαθόντα παρὰ μηδενὸς,Ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν Γλωττοποιεῖν.

C.Θυμοφθόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Animo pernicioſus, Animum lædens & labefactans. Odyſſ.β, – ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ,Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ, pharmaca animo exitialia,ſeu quæ rationis vſum adimant,ac ſic perniciem extremam inferant. Odyſſ.α, Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Od.κ,Ὄφρα μοι ἐκ χάρματον θυμοφθόρον ... γύων. Heſ.Erg.Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τετλα... animo & vitæ peſtiferam.

C.Θυμαλγής,έος,ὁ καὶ ἡ, Animo dolorem afferens. Od.υ,Οἵ δή μοι κάματον θυμαλγέ' ἔδωκαν ἔλυσαν. Od.σ.Λώβης ἴσχεο θυμαλγέος.Od.ψ,ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.Od.θ,θυμαλγέα μῦθον ἀκούσει.

C.Θυμήρης,έος,ὁ καὶ ἡ, Animo conueniens,hoc eſt gratus, Animo placens. Aliquoties apud Homerum,– ἔχων ἄλοχον θυμαρέα.Pro quo,verſo α in η, DICITVR Θυμήρης,accentu in penultimam retracto. Odyſſ.κ,– λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. Et θυμήρεις αὐτοῦ φίλους apud Herodian.l.8, chariſſimos. Dicitur verò ET Θυμηρέμενος , quod eiuſdẽ & originis & ſignif.eſt.Nic. Alex.θυμηρέμενον εἴαρ.i.θυμηρέστατον,animo gratum.

C.Θυμηγερέω, Animum recolligo,θυμὸν ἀγείρω,vt Homerus aliquoties loquitur.Odyſſ.η,Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων. hoc eſt νέον ἐσαγειρόμενος θυμὸν,vt alibi ait,recolligens nouũ animum,ſeu recolligens animi vires collapſas,Recolligens animum qui iam defecerat.

C.Θυμηδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Animo gratus & iucundus, oppoſitum τῷ θυμαλγής quod præcedit.Od.π,Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλλοι θυμηδέ' ἔδωμεν. Et θυμηδέστερος κλῆρος,Sors acceptior,Sors animo gratior.cap.3 Sapient.Solomonis. VNDE Θυμηδία,ας, Animi iucũditas & delectatio,qua videlicet animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. Symp.7,ὅσοι πολλῆς ἐν αὐτοῖς εὐφροσύνης καὶ θυμηδίας παρούσης, ἔξωθεν ἐπάγειν τὰ τέρποντα φιλοτιμοῦνται. Eupolis apud Athenæum libro 7,παρ' ᾧ δὲ Καλλίᾳ πολλὴ θυμηδία,ἵνα πάρα μὲν κάραβοι καὶ βατίδες,καὶ λαγῷ,καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. A Bud. exponitur Animus hilaris & voluptate perfuſus,item Oblectamentum,citante ex Galeno ad Glauc.ὀργὴ δὲ καὶ λύπη καὶ θυμὸς αἴτιος ἀγειν χρὴ τὴν ἐν λόγοις τε καὶ πράξεσι καὶ θεάμασι καὶ διηγήμασι θυμηδίαν. Plut.in Homero,de locis comicis & ad riſum prouocantibus apud Homerum, vt ſunt,Martis & Veneris deprehenſio,Therſites vapulans,τοιαύτη μὲν ἡ θυμηδία παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρίσκεται. Dicitur autem θυμηδία à θυμηδής,vt ἀηδία ab ἀηδής.

C.Ἀγριόθυμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Agreſti & fero animo præditus. ἀγριόψυχος,θηριώδης,Heſych.

F C.Ἄθυμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui non eſt bono animo, Qui animũ deſpondet,Qui animum deiicit,vel potius Qui deiecto eſt animo. Quidam tamen aliis modis reddiderunt. ſed illæ interpretationes mihi magis placẽt in quibus etiam nomen Animus habetur, vt planè exprimatur vis huius vocabuli,compoſiti ex θυμός, id eſt animus, & α priuatiuo:adeo vt ἄθυμος ad verbum ſonet Carẽs animo, id eſt,Gallico loquendi genere, Qui perdidit cor. Anxius etiam exponitur . Suidas ἄθυμον apud Platonem Pol.5,ait ſignificare ἀθυμήσαντα λελυπημένον, mœrore affectum. Apud Xenophontem ἄθυμος videtur opponi τῷ πρόθυμος,(vt ἀθυμία & προθυμία opponit) vt ſit Minimè alacer, Non alacri animo faciens aliquid.Pæd.5,de militibus loquens, οἱ μὲν ... πολὺ αἱ ἀθυμότεροι γίγνοιντο οἱ δὲ πονηροί, πολὺ θρασύτεροι . ... Boni,minus ſint alacres.Quidam exponunt, Animũ magis demittãt.Ex qua expoſitione ſequeretur, illoſiam antea demittere animum.

Ἄθυμος,Non animoſus,Puſillanimis,apud Ariſtotelem Pol.7,opponentem θυμοῦ πλήρεις ſiue ἐνθύμους,& ἀθύμους.Suidas ἄθυμοι exponit τὴν ψυχὴν κακοί,id eſt Ignaui, Timidi,hoc in loco,οἱ δὲ στρατιῶται καίτοι ἄθυμοι δοκοῦντες,καὶ τὰ σώματα πονήσαντες ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ. Vbi tamen videtur poſſe exponi ἄθυμοι vt in loco Xenophontis proximè præcedente,Non alacres. Apud eundem Suidam ἀθυμότερος grad.comparat.explicatur ἀψυχότερος κακοψυχότερος.

κακοψυχότερος, id eſt Ignauior, Timidior. Ab Eraſmo ἄθυμος exponitur etiã Nihil ira cõmotus: ſed exemplum huius ſignificationis deſidero.

Ἀθύμως, (q.d. Aſque animo) Animo deiecto, Anxiè. Xenoph. Pæd. 3, καὶ οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, δεδιότες μὴ ἡττηθῶσιν, ἀθύμως διάγουσιν. Id eſt, Et qui pugnaturi ſunt, metuentes ne ſuperentur, animo ſunt deiecto. vel In anxietate verſantur. ἀθύμως διακεῖσθαι apud Iſocr. in Pan. Deſpondere animum, Spem omnem abiicere vel abieciſſe. Idem ad Nicoclem ἀθύμως ἔχοντας & φοβουμένους copulat. Dicitur & ἀθύμως ἔχειν πρός τι, pro Deſperare de re aliqua. vt apud Xenophontem, ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, Deſpero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ας, ἡ, à Budæo exponitur Animi deiectio, Triſtitia, Anxietas, Deſperatio, Affectus hominis animum deſpõdentis, & qui meliora non ſperat. Idem in Com. Ling. Gr. ait, θυμὸς eſt animi præfidentia, Animus vehemens: quos animos Latini vocant. cui ἀθυμία opponitur. Hæc Budæus. Priorem illam ſignificationem habet ἀθυμία in hoc Æſch. aduerſus Cteſ. loco, εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Item apud Xenophontem hic, οἱ δ' ἔξω ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν. Apud eundem ἀθυμία eſt contrarium προθυμία, id eſt alacritati, animo alacri. X. Pædiæ 1, λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, id eſt, dicens planè intereſſe in omni negotio, adſit alacritas animi, an non.

Ἀθυμέω, ῶ, Fut. ήσω, Pr. ηκα, à Budæo in lex. exponitur, Animum deſpondeo, Animo deiecto ſum, Alacritate animi defectus ſum. Idem in Comm. linguæ Græcæ, exponens ἀλύων apud Plutarchum, quaſi Spe deplorata confectus: ſubiungit, Supra pro eodem ἀθυμῶν dixerat & ἀπειρηκώς. Hæc Budæus. Exponitur etiam ἀθυμῶ non malè (meo quidem iudicio) Animo concido, Animo ſuccumbo, Animo debilitor, Animum abiicio. Iſocrates in Euagora, τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν, ὅταν ὁρᾷ &c. vbi abſolutè ponitur. at in Panath. ab eodem cum datiuo, interiecta præpoſitione ἐπὶ, quum dicit, οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας, εἰλόμην ῥαθυμεῖν. Datiuo autẽ ſine præpoſitione iunxit Demoſthenes Philipp. 1, οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, Non oportet animo eſſe deiecto ob præſentem rerum ſtatum. vel Non oportet animum deſpondere. Fortaſſe etiam exponi poſſit, Non oportet pro deplorato habere præſentem rerum ſtatũ. nam animum deſpondemus de iis vel ob ea quæ pro deploratis habemus. Iungitur & accuſatiuo apud Thucydidem libro 6, ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν. i. Non expaueſcimus finem imperii noſtri, vt quidam exponunt. Sed verti etiam poteſt, Non deſpondemus animũ de fine noſtri imperii. Apud eundem ἀθυμῶ cum infinitiuo iunctũ eſt, libro 7; ἀθυμῶ ἐπιχειρῆσαι, pro ὀκνῶ aut δέδια, vt vult eius ſcholiaſtes. Apud Sophoclem itidem pro δέδια, id eſt Timeo, cum particula μή: δεινῶς ἀθυμῶ μὴ &c. quanquam non ſimpliciter Timeo exponendum puto, ſed Anxius ſum metu, Angor metu ne &c. Et quaſi exanimor metu, ſequendo etymologiam vtriuſque verbi: nam Exanimor ab Animus, vt ἄθυμος à θυμὸς factum eſt: priuante illic particula ex, vt hîc litera α.

Ἀθυμέομαι, οῦμαι, paſſ. idem quod actiuum ἀθυμῶ. Heſychius ἀθυμούμενος exponit λυπούμενος, id eſt, Qui mœrore afficitur.

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, Anxius, Mœrore affectus, apud Suidam in Ἄθυμος. Fieri autem dicemus ex ἠθύμηται tertia præteriti ab ἀθυμέομαι: vt à prima ἠθύμημαι fieret ἀθύμημα. Sed haud temere alibi reperias hoc nomẽ ἀθυμητής. ita enim malit fortaſſe aliquis ſcribere quàm ἀθυμήτης.

C. 1. Καταθυμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido & labaſco. Budæus ex Xenophonte, ὥστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησεν.

C. Βαρύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter animo affectus. Syneſ. ep. 44, βαρυθυμότερον ὁ ἀδικηθεὶς καθίστησι, grauius afficit animum eius qui iniuriam paſſus eſt, ſeu Multo acerbius iratum reddit eum qui læſus eſt. Plutarch. Alex. ἀλλ' ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς, ἔτι μείζους ἐποίει, moroſæ ac difficilis fœminæ. VNDE Βαρυθυμία, ας, ἡ, Animus grauiter affectus, Animi ægritudo. Plut. ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας, Præ animo ægro. Bud. ET Βαρυθυμῶ, Grauato animo fero, Indignor. Bud. ex App. ὁ δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπιστουμένου περὶ αὐτὸν γενομένου Πομπηΐου, ἐπὶ τὴν Λανούϊον πατρίδα ἐξῄει. Idem apud Plutar. βαρυθυμούμενος interpr. Ægrè ferens: apud quem Sympoſ. lib. 9 eſt, ὁρῶν ἀποσιωπῶντα καὶ βαρυθυμούμενον.

C. Γλυκύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dulcedine animum afficiens. idẽ ferè quod θυμηδής. Ariſtoph. Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, Somnus animo gratus. νήδυμος ὕπνος, vt Homerus appellat. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. Hermot. ὡς οἱ Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν. ‖Γλυκύθυμοι, Placido & miti animo præditus. Il. υ, Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. VNDE Γλυκυθυμία, ας, ἡ, Animi ſuauitas, Animi dulcedo. idem ferè quod θυμηδία. Syneſ. epiſt. 57, οὐκ ἔτι τῆς συνήθους ἐν λόγοις γλυκυθυμίας ἡσθόμην, non amplius conſuetam in orationibus ſuauitatem ſenſi. Idem epiſt. 79, de ſe loquens, καὶ ἡμᾶς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας ἀπολελαυκώς, Hilaritatem animi lætitia perfuſi. Bud. interpr. Et in malam partem pro deliciis ſeu voluptatibus animi. Idem. epiſt. 105, εἰ μή τις εἴη κατασκεδασθεὶς συνόντι καὶ πρὸς ἅπασαν γλυκυθυμίαν ἀνένδοτος, Et vlli animi ſuauitati nunquam cedens. ‖Γλυκυθυμία, (vt idem Bud. ſcribit) in vitio à Plut. ponitur pro Ignauia & inertia quæ laborẽ reſpuit. Sic à Plat. De leg. p. 22 accipitur. ‖Item Animi placiditas & quaſi dulcedo, ſeu (vt B. interpr.) Clementia. Plut.

C. Διθυμία, ας, ἡ, Animorum diſſenſio, Diſſidium, Diſcordia, διχοστασία, Heſych. Fit quaſi à δίθυμοι, Qui animis diſſident.

C. Διχόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dubius animi, Qui animum in duas quaſi partes ſciſſum habet. Ab Heſychio exponitur δίβουλος.

C. Δύσθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter animo affectus. idem quod βαρύθυμος. Ab Ariſtot. in Probl. 104, δύσθυμος & δύσελπις pro eodem fermè ponuntur, quaſi Anxius & diffidens fortunæ, vel Mœrore plenus, vt ἄθυμος. B. Dicit autẽ Ariſtot. οἱ μὲν παῖδες ἀθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo antè, τὸ μὲν γῆρας δύσελπί ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Sophocl. Aiace, σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους, Animo tuo miſerè afflicto & mœſto. Et in Elect. οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, Animus meus ob ea quæ facta ſunt, nullo mœrore afficitur: vel Nulla pœnitudine ducitur. Et neutro g. τὸ δύσθυμον, Animi ægritudo, Animi mœror. Plut. Pericle, τὸ δύσθυμον ἀνιεὶς καὶ παραμυθούμενος. VNDE Δυσθύμως, Ægro animo, Cũ animi mœrore. Plutar. Fabio, δυσθύμως δὲ καὶ περιφόβως διακειμένων ἁπάντων, omnium animis mœrore & timore percullis. ET Δυσθυμία, ας, ἡ, Animi mœror. Ariſtot. Probl. δυσθυμίας ποιεῖ ἀλόγους. Item, οὐ δυσθυμίαι λαμβάνουσι. Plut. Artox. τοσαύτην ἐνέβαλεν πλοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Herodianus l. 8, παντοδαπῆς ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸ στρατὸν κατεχούσης. Et l. 6, ὡς μεγίστην ἐνεποίει δυσθυμίαν τῷ στρατῷ, vt maximum exercitui mœrorem attulerit. ET Δυσθυμέω, ῶ, Animum deſpondeo. Triſtor. Budæus ex Plut. Tim. δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπλει εἰς Ἰταλίαν. Item, μὴ δυσθύμει, Ne deſpondeas animum, Ne mœrore animus tibi conſternetur. Citatur etiam paſſ. δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eurip.

C. Ἔκθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animo prompto eſt, Alacris, Vel Ex animi affectu proficiſcens. VNDE Ἐκθύμως, Ex animo, Promptè, Alacriter. ἐνδιαθέτως, ἐκ θυμοῦ, vt Euſtathius exponit. Philo De vita Moſ. lib. 1, τοὺς μὲν εὐνοίας τοῦ φιλεῖν ἐκθύμως, τοὺς δ' ἀχαριστίας, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο, Pietate & amore flagrantiſſimo proſequendo, Toto pectore amando. Et apud Suidam, ἠγωνίζετο πρὸς ἐκθύμως, id eſt προθύμως, Alacriter. Herodianus libro 4, συνεὶς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθύμως μάχεται, Acriter pugnat. Lucianus, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντες, Admodum acriter, vel Magno cum animi feruore & contentione,

Pertinaci contentione. Quibus in locis capi poteſt in A altera ſignific. τὸ θυμὸς, qua pro ira ponitur. Quo certè modo capitur apud Herodianum l.3, πάντα μὲ ἐκθύμως πράττων, ὀργῆς ἢ ἥττων ὢν φύσει, irato & infenſo animo omnia gerens. Apud Philonem autem De vita M. lib.1, μή τι θέλατον κατασκήψῃ κακὸν οὕτως ἐκθύμως ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς, Turn. interpr. Sic improbè diffidentibus oraculis. ET Ἐκθυμία, ας, ἡ, Animi promptitudo. προθυμία. AT Ἐκθυμέω, quod ex Iſocr. citat quidem Bud. ſed non interpretatur, ſi mendoſum non eſt, pro ἀθυμέω, hoc eſt Animum deſpondeo, poni videtur: ὥστ᾽ οὐκ ἐκθυμεῖν δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὑβρίζοντας. B

C. Ἔνθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo animus eſt, Animoſus. Ariſtot. Polit. 7, c.7, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει. καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι, hoc eſt θυμοειδές, καὶ θυμοῦ πλῆρες, vt ibidem loquitur: opponens ei ἄθυμος, hoc eſt Puſillanimis, ſeu Nô animoſus.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, In animo verſo, ſeu voluto, Animo côcipio, Animaduerto. Item Conſidero, Expendo, Reputo. Cum genit. vel accuſatiuo. X. Apomn.1, ὅσα ἢ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τοῦτο ἐνεθυμήθησαν. Et.2, ναὶ δι᾽ οὐ ἄξιον ἐνθυμεῖσθαι τοῦτον. Sic Iſocr. ad Phil. ὧν ἐνθυμουμένον σε χρὴ μὴ περιορᾶν ταύτην φήμην. Et alibi, ὧν ἐνθυμουμένους χρὴ &c. Cum accuſ. autem, vt Thuc. lib.2, καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρινόμεθά γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Demoſth. in Midian, τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Itidem Iſocr. ἐπειδὰν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους. Nonnunquam etiam ſequentem habet particulam ὅτι. vt apud Plat. epiſt.4, ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισὶν &c. Aut etiam D διότι. vt Iſocr. ἐνθυμοῦ ἢ διότι ἐνδέχεται. A Thucydide autem iungitur etiam participio, & dicitur οὐκ ἐνεθυμήθη ἐπαιρόμενος pro οὐκ ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπαίρεται. ‖ Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνεθυμήθην accipi pro In mentem mihi non venit. vbi ſequentem habet infin. vt apud Demoſthenem, οὐδ᾽ ἐνθυμηθῆναι φησὶ λύσασθαι.

Ἐνθύμημα, ατος, τὸ, Animi conceptus, Senſum vel Senſus. vt apud Alcid. καὶ ταχεῖα χρῆσθαι καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθυμημάτων ἀπορία. Sic apud Iſocr. & Halicarn. E ἐνθυμήματα ſæpe pro ſenſis & ſententiis, id eſt ἀντὶ τῶν νοημάτων. Item ἐνθύμημα, Argumentum & ſententia oratoria. Cicero in Topicis, Ex hoc illa rhetorum ſunt ex contrariis concluſa, quæ ipſi ἐνθυμήματα appellant: non quòd non omnis ſententia proprio nomine ἐνθύμημα dicatur: ſed, vt Homerus propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos ſuû, ſic quum omnis ſentêtia ἐνθύμημα dicatur, quia videtur ea quæ ex contrariis conficiatur, acutiſſima, ſola propriè nomen commune poſſidet. Vide & Quintil. item apud Græcos Ariſtotelem & Hermog. Vide etiâ Budæum pag.693, vbi inter alia ex Hermog docet ἐνθύμημα eſſe acrius epicheremate. ‖ Ἐνθύμημα Bud. vertit etiam Commentum: item Inuentum, ſeu Memorabile inuentum, apud Xenophontem, ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον. HINC Ἐνθυμηματικός, Conſtans enthymemate ſeu enthymematis, aut Enthymemata côtinens. vt ἐνθυμηματικαὶ ἐμπειρίαι, Ariſtot. Quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ περίοδος. Hermog. Periodus enthymemate concluſa. ‖ Aliquis autê dicitur ἐνθυμηματικός, id eſt Acer in argumentationib⁹ G & argutus orator, apud Ariſtot. Vide B.693. Et Ἐνθυμηματώδεις, Commentationibus pleni. In v.l. BICOMP. Ἐπενθύμημα, Hermog. Enthymema enthymemati additum. ET Ἐπενθυμεῖσθαι, AC Ἐπενθύμησις itidê de enthymematis vnius ad alterum adiectione. Vide Bud. pag.694. DIMIN. Ἐνθυμημάτιον, Commentatiûcula. Argutulum dictum. Bud. ex Gell. l.15. in prin.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, Cogitatio, Conſideratio. Item Cômentatio. Thuc. lib.1, δείσας κατ᾽ ἐνθύμησίν τινα ὅτι οὐδεὶς πω ἀφίκετο. Naz. οὐκ ἔστι μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ἐπινοηθῆναί τινα καὶ τομήν. H

Ἐνθυμητικός, Promptus ad excogitandum, ſeu comminiſcendum. Vide Bud. p.317.

C. Εὔθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono animo eſt, Qui hilari & læto ac ſecuro animo eſt, oppoſitum τῷ δύσθυμος. Ariſtot. Problem.104, τὸ δὲ θερμὸν τὸ περὶ τὸν τόπον ὦ φρονοῦμεν καὶ A ἐλπίζομεν, ποιεῖ εὐθύμους. Et paulo pòſt, διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. Pæd.6, de Cyro milites adhortante, ὑμᾶς δ᾽ ἐγὼ βούλομαι ἀναμνῆσαι ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι, multo alacriore & hilariore animo prælîû inituri. Herodian. lib.6, εὐθυμότερος δὲ καὶ ἀδεέστερος γενόμενος, ἀνειμένης αὐτῷ τῆς περὶ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐγκλαξε τρυφαῖς, Hilarior iam ac liberior. Item, Qui beneuolo ac benigno animo eſt, [illegible] Od.ξ, [illegible] οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν. VNDE Εὐθύμως, Bono ac hilari animo. Autor Axiochi, ἐπιεικῶς διαγαγόντας, εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, Alacriter B propemodum pæana canentes mortem oppetere. Xenoph. Pæd.2, τοῦτό με εὐθύμως εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τοὺς δὲ παρορμᾷ. Et Pæd.8, τοὺς κινδύνους εὐθύμως αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. Syneſ. epiſt.142, εὐθύμως διαβιώης, Animo tranquillo & læto viuas. ET Εὐθυμία, ας, ἡ, Bonus animus, Animus hilaris & lætus, ſeu Animi hilaritas. Cic. interpr. Securitas, Animi tanquam tranquillitas, Animus terrore liber: vt oſtendet tibi Lex. Cic. Xen. Pæd.4, ἔπινον καὶ ἀνεχοροῦντο καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Eodem lib. καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. καὶ γὰρ αὐτός τι περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν. Et lib.1, τοιαύτας μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Syneſ. epiſt.14, ἐρρωμένως ἐξεβίωσε, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πορυ ταινιούσης ἀκύμονα, Animi tranquillitatê ſuppeditante. ET VERB. Εὐθυμέω, ῶ, Bono & læto animo ſum. Itê In mentis tranquillitate ſum, vt Bud. apud Plut. περὶ εὐθυμ. interpr.466, δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῇ. Sic etiam p.470. Paſſ. etiam D dicitur εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari eſſe animo, ſeu (vt Bud. interpr.) Alacrê eſſe & gaudio perfuſum. Xen. Hellen.7, ἐξ ἐπιτοπισμοῦ τι καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο. Plut. Sertorio, εὐθυμεῖσθαι προσέχειν ὡς ἀγαθοὶ τε πιστευόμενοι. Sic idem in Mario, 139. Ariſtot. Rhet.2, ὀργίζονται δὲ καὶ ἐπιχαίρουσι τῶν ἀτυχίαις καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, qui in ſuis ipſorum infortuniis animo ſunt tranquillo & ab omni terrore libero, ſeu ſecuro.

E C. Ἐχέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente præditus, vel Qui animi cupiditates coercet. Od.θ, Οὐ γάρ οἱ καὶ ἡ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, i. vt ſchol. exp. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ οὐ κρατοῦσα τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐ σώφρων.

C. Ἠπιόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Benigno ac miti animo prædit⁹. Epigr.

C. Κακόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui malo ſeu maleuolo animo eſt. VNDE Κακοθυμία, ας, ἡ, Maleuolentia, Animus malè affectus. Plut. Lyc. p.13, συνῳκειοῦντο τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας.

C. Καρτερόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui toleranti animo eſt, Qui animi tolerantia omnia vincit. Odyſſ. φ, καρτερόθυμον Φῶθ᾽ Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. Apud Heſiodum verò ἔζεν τὲ καρτερόθυμον, exponitur Pertinacem.

C. Λειπόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Animo deficiens, Animo defectus, ſeu Quem animus deficit. VNDE Λειποθυμία, ας, ἡ, Animi defectio, Animi deliquium. Plut. Alex. ταῖς λειποθυμίαις ἔγγιστα θανάτου συνελαυνόμενος. Item, καὶ τὰ περὶ αἴσθησιν ἀσαφῆ & μικρὰ κομιδῇ [illegible] λειποθυμίας ἐπιπεσούσης. Alex. Aphrod. lib.2 Probl. ὄξος [illegible] ἀνακτᾶται λειποθυμίαν. ET Λειποθυμέω, ῶ, Animo deficio ſeu deficior. Dioſc. lib.3, c.36, de pulegio, λειποθυμοῦνταί τε ἀνακτᾶται σὺν ὄξει. Plinius de mentha, Magna ſociennus cum hac ad recreandos defectos animo, cum ſurculis ſuis in ampullas vitreas aceti vtriſque deiectis.

C. Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Lôganimis) Qui iram differre & cohibere nouit: oppoſitum τῷ ὀξύθυμος. Lenis, Clemens. Item Patiens, Patienti animo tolerans. Pallad. lib.2, Epigr. Αἰπόπασον ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν Tolerantem laboris. VNDE Μακροθύμως, Iram differendo, ſeu Patienter. Act. Apoſt. c.26, μακροθύμως ἀκοῦσαί μου, Æquo animo ſeu patienter audias me. ET Μακροθυμία, ας, ἡ, Iræ dilatio, Tolerantia. Epheſ.4, μετὰ μακροθυμίας ἀνεχόμενοι ἀλλήλων. Coloſſ.3, Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα μακροθυμίαν. Et c.1, εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν, Ad omnê tolerantia & animi lenitatê. ET Μακροθυμέω, ῶ, Irâ differo, Patienter fero. Matth.18

μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω, Differ irã erga me. Luc. 18, καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς, quantũuis tardus videatur in vlciſcendis ipſorũ iniuriis. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus etiam pro Durare cor, vt Plautus loquitur: ſeu καρτερεῖν. Locus eſt in libro De Socr. dæm. vbi eos qui hanc vitam degunt, comparat natatorib⁹ qui è mari ad littus contendunt, ἐξαμιλλᾶσθαι καὶ μακροθυμεῖν δι' οἰκείας περιουσίας ἀρετῆς, σωζέσθαι καὶ τυγχάνειν λιμένος. quod quaſi explicans ſubiungit, ἧς δ' ἂν ἤδη διὰ μυρίων γενέσεων ἠγωνισμένη μακροὺς ἀγῶνας εὖ καὶ προθύμως ψυχή, τὸ περὶ τὸν ὅρον ἐξαμιλλωμένης κινδυνεύουσα ἐς φιλοτιμουμένη περὶ τὴν ἔμβασιν ἱδρῶτι πολλῷ ἄνω φέρηται.

C. Μεγαλόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnanimus, Magno & celſo animo præditus. idem quod μεγαλόψυχος. Plato 2 De rep. πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόψυχον ἦθος εὑρήσομεν; Ibidẽ θυμοειδὴς eadem ſignif. vſurpat. PRO QVO Μεγάθυμος dicunt poetæ, metri gratia. Il. υ, Ἀχιλλῆος μεγαθύμου. Od. η, μεγάθυμος Ἀθήνη. Od. ο, Νηλέα τε μεγάθυμον. Quid autẽ μεγάθυμος ſit, ipſe de apro alibi loquens exprimit, Il. ρ, v. 21, οὐ τι μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει.

C. Μικρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui puſillo eſt animo. idem quod μικρόψυχος. VNDE Μικροθυμία, ας, ἡ, Animus puſillus. μικροψυχία. Quidã Puſillanimitas, vt μικρόθυμος Puſillanimis interpr. ET Μικροθυμέω, Animo puſillo ſũ.

C. Ὁμόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Vnanimis, Cõcors. ὁμόφρων, ὁμόψυχος, Heſych. VNDE Ὁμοθυμία, ας, ἡ, Vnanimitas. Liu. ET Ὁμοθυμαδὸν, Vnanimiter, Vno animo & cõſenſu. Xen. Hell. 7, ὁμοθυμαδὸν καὶ ἐνεργὸν καὶ ἰσχανόντο. Philo de vita M. l. 1, ἰδίᾳ ἕκαστον καὶ πάντας ὁμοθυμαδὸν ἐφ' ἱκετείας καὶ λιτὰς τραπομένους, & priuatim ſingulos & vniuerſos vno cõſenſu. Herodian. l. 2, ὁμοθυμαδὸν πάντες ἀφήμησαν, lætis acclamationibus vnanimiter exceperunt. Demoſth. autẽ, quũ dixit Phil. 4, ἐὰν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, quaſi ex ſuperabundanti addidit ἐκ μιᾶς γνώμης. Sed & Philo dixit ἁπάντων ἀθρόως ὁμοθυμαδὸν ἐκβοησάντων, omnib⁹ promiſcuè vno ore & cõſenſu vociferantib⁹. Eadẽ cõpoſit. forma dicitur ETIAM Πανθυμαδὸν, Toto animo, Toto pectore. ὁλοψύχως. Od. σ, v. 33, Οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο, Toto animi robore, Tota animi contentione, de Vlyſſe & Iro luctaturis.

C. Ὀξύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſubita & acri ira excãdeſcit, Qui acerbè vehementérque iraſcitur, Ad iram præceps, ſeu Præceps animi, vt Virg. loquitur. Ariſtoph. Veſp. οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον, nullum animal irritatũ tam acri ira excandeſcit. In eadem comœdia dicit ὀξυκάρδιοι eadem ſignif. Ariſtot. Rhet. 2, & θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι, καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Eodẽ libro, καὶ τῶν ἠδικημένων καὶ ἐχθρῶν ἢ ἀντιπάλων οὐχ οἱ ὀξύθυμοι καὶ παρρησιαστικοὶ, ἀλλ' οἱ πρᾶοι καὶ εἴρωνες καὶ πανοῦργοι. Sũt q̃ ὀξύθυμος eſſe velint Iraſci facilis, Cerebroſus: quibus vtitur Horat. Opponitur (vt ſcribit Galen.) τῷ θυμώδει, animoſo, q nõ niſi magna & iuſta de cauſa iraſcitur: eſtq; ὀξύθυμος qui ſi vel leuiſſimè offenditur, irã ferre nõ poteſt & concoquere, ſed ſtatim excandeſcit: nec potis eſt iræ & animo ſuo moderari, ſed mulierum more nimis perturbationibus ſuccumbit, & protinus ardet iracundia. ideóque ὀξύθυμος puſillo, non generoſo virilique animo præditus eſt. VNDE Ὀξυθυμία, ας, ἡ, Excãdeſcentia, Iracundia, Vitium animi quo leuiſſima de cauſa iraſcimur. Opponitur τῇ μακροθυμίᾳ. ‖ Ὀξυθύμια, Sordes, Purgamẽtũ. Poll. l. 2, καὶ ὀξυθυμία, ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορες φασὶ καθάρματα. Et l. 6, tit. περὶ οὐδαμινοῦ, Τῶν ἐν τῇ τριόδοις [illegible] [illegible] κοπρίων ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ καθ' Ἡρακλ[illegible] τῶν ὀξυθυμιῶν ἀπιμότερος, vilior abiectiórq; purgamentis. Quibus in locis vocabulum hoc fœmin. gen. vſurpatur. Reperitur verò neutro etiã gen. & plur. τὰ ὀξυθύμια: quod variis modis exponitur. Quidã. n. (vt Harpocr. annotat) inter quos eſt & Ariſtarchus, ὀξυθύμια volunt eſſe τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, dicta ἀπὸ τοῦ ὀξέως τὸν θυμὸν ἐξάγεσθαι, Cruces è quibus ſuſpenditur & ſtrangulatur aliquis. Nonnulli (vt Heſych. ſcribit) volunt eſſe τὰ καθάρσια καὶ ἀποτρόπιμα ξύλα, ἃ περὶ εἰς τὰς τριόδους ἀποσρίπτουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. Hyperides in orat. cõtra Demadẽ, περὶ οὗ πολλῶν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἐστήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. Eupolis, ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις προσεύχεσθαι τὴν πόλεως καθαίρειν τῆς πόλεως καὶ ἐκ-

A δῆσαι περιπεπτέναι. Addit Harpocration, ὀξυθύμια à Didymo exponi τὰ καθάρματα καὶ ἀπολύματα. hæc enim ſolere efferri in triuia quum domus expurgantur. Idem hæc ſubiũgit (quibus aliquid mendi ſubeſſe videtur) ὁ δὲ τῷ ὑπομνήματι τῷ κατὰ Δημάδου, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταίοις που τὰ καθάρσια ἐκφέρειν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Quæ duæ expoſitiones poſteriores cum Pollucis explicatione conueniunt: quemadmodum Suidas quoque ſcribit, ὀξυθυμία vocabantur Athenis purgamenta ædiũ

B quæ noctu in triuiis exponebantur. Ab ὀξύθυμος autem eſt ETIAM Ὀξυθυμέω, Iræ impotens ſum, Præcipiti ira excandeſco. Ariſtoph. Veſp. ὅτι κελεύσαι κέλευον, ὀξυθυμηθεὶς ἅμοι, ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσαιμι τυραννίδα. Ab ὀξυθυμία autem EST Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, ſeu ὀξύχολος. Poll.

C. Περίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ira valde accenſus, Qui ira valde excanduit. Plut. Mario, ἐνταῦθα αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δεινὸν τετριγυῖαι καὶ περίθυμον, ἠμύνοντο. VNDE Περιθύμως, Accenſo animo. vt περιθύμως ἔχων, Ira percitus. Æſchyl. μέμφεσθαι πῦς γᾶς νέρθεν περιθύμως, Inferos

C infenſo ſeu ira accẽſo animo incuſare. vel Supramodum, ὑπερβαλλόντως, vt Schol. exp. Apud Plat. autẽ in Tim. περιθύμως ἴσχει v. l. interpr. Exultat, Effertur.

C. Πρόθυμος, Animum alacrem habens [ad aliquid,] Qui prompto & erecto eſt animo: vel ſimpliciter, Promptus. Eſt autem duplex nominis huius in iſta ſignific. conſtructio. Dicitur enim πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο, & πρόθυμός εἰμι ποιεῖν τοῦτο. Ariſtoph. πρόθυμος εἰς τὰ πράγματα. Thuc. προθυμότατοι εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. Demoſth. Pro cor.

D διὰ παντὸς εὔνους εἰμὶ καὶ πρόθυμος εὖ ποιεῖν ὑμᾶς. Sed interdum etiam πρόθυμος ſine adiectione ponitur: vt apud Thuc. lib. 1, βουλομένων τῶν ὑμῶν προθύμων εἶναι, ſi velitis iſta alacriter & ſtrenuè capeſſere. Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum, Plut. Et τὸ πρόθυμον ſubſtantiuè, Alacritas animi, Thucyd. ac poſt eum alii. ‖ Πρόθυμος περί τινα apud Thucydidẽ pro eo (vt opinor) quod Lat. Studioſus alicuius. ‖ Item πρόθυμος cum genit. pro Cupidus, memini me legere, ſed apud poetas tantùm.

E Προθύμως, Alacri animo, Alacriter, Promptè. Item Impigrè. Interdũ verò idẽ omnino quod Libenter. X. Pæd. 4, προθύμως δέξεσθαι. Et in 1, ἃ μὴ καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκποιοῦντας. Apud eundem, οὐ προθύμως, ἢ οὐχ ἡδόμενος. Sæpe etiam cũ verbo ἔχειν: eſtque προθύμως ἔχειν πρός τι, Animo prompto eſſe ad rem aliquã, vel animo propenſum. Plautus Animatus cũ infin. itidẽ iunxit, Animatus facere. CONTR. Ἀπρόθυμος, Minimè alacrem animum ad aliquid habẽs, Minimè alacris. Plut. De def. or. κατέβη μὲν εἰς τὸ μαντεῖον, ὥς φασιν, ἄκουσα καὶ ἀπρόθυμος. ET Ἀπροθύμως, Nõ alacriter, Nõ libenter.

F Προθυμία, Animi alacritas, Animi præſentia, Animus alacer & prõpt⁹. vel ſimpliciter Alacritas. Itẽ Studiũ. Hom. plur. pro ſing. vtẽs, dixit Il. β, ἧσι προθυμίῃσι πεποιθώς. A Xen. προθυμία opponitur τῇ ἀθυμίᾳ, Pæd. 1, λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Idẽ προθυμίαν ἐμβάλλειν dicit, quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiã Inflãmare animũ deſiderio. Itẽ προθυμίαν παρέχεσθαι apud Dem. Prõptũ & alacrẽ animũ oſtendere. Sic autẽ ante eũ loquutus eſt Thuc. Dicitur & προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipſo Thuc. itidémq; à Xen. ac pro

G eodẽ, πάσῃ προθυμίᾳ vel μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, Omni ſtudio aliquid agere. ‖ Interdum verò προθυμία τινὸς pro Cupiditas ſeu deſideriũ huius rei. vt apud Syneſ. κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς πρὸς ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliqd faciẽdi, apud Cic. Interdũ verò copulantur Alacritas & Cupiditas. ‖ Ab Heſychio προθυμία exponitur etiã χαρὰ, i. Lætitia, Gaudiũ. Ad quam ſignific. tranſire itidem videtur interdum nomen Alacritas.

H Προθυμέομαι, οῦμαι, Alacri ſum animo. oppoſitum verbo ἀθυμῶ apud Xenophontem Pædiæ 6, καὶ πάντας ὁπόσοι ἀθυμοῦντες βλάβη ἐδόκει τι γίγνεσθαι, καὶ προθυμουμένων, ὠφέλεια. Sed rarò ita legi poſitum ſine adiectione, frequenter autem cum infinitiuo, vel cum accuſ. Dicitur autem προθυμοῦμαι ποιεῖν τοῦτο, pro Prõptus eſt mihi animus & alacer ad hoc faciendum. vel Promptus ſum, &c. Vel, Studeo hoc agere. Demoſthenes, καὶ ποιεῖν τὰ

A προθυμούμενος ὑμᾶς δ. Cum accuſ. autem, vt in hoc Ariſtot. dicto, πού μὲν δεῖ προθυμεῖν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι. Et apud Plat. καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Vide Bud. p. 527, vbi προθυμεῖσθαι exponit Aliquid magno ſtudio ſuſcipere & inſtituere, item In animum inducere & cupere efficere. Quæ duæ poſteriores interpr. duobus locis qui proximè ſequuntur, conuenire videntur, prior priori, poſterior poſteriori. Plato De rep. 1, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι. vbi tamen exponitur ſimpliciter Velis. Plutarch. in Them. προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι. vbi B obſerua προθυμοῦμαι cum ὅπως. Alicubi verò particip. προθυμούμενος ponitur pro ipſo aduerbio προθύμως. vt φιλοπόνως προθυμούμενος apud Xen. Pæd. 1.

c. 2. Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eandem cauſam incumbo. vt Xen. Pæd. 6, συμπροθυμήσεται ταῦτα. Idem Anab. libro 7, συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Hæc Bud. Sed ſciendum eſt Thucyd. non ſolùm accuſ. rei (alicubi verò infinit.) iungere hoc verbum, ſed & datiuo perſonæ nonnunquam: pro Adiuuare eum aliqua in re, vt apud eum exponitur: verùm ſi vis verbi exprimenda ſit, perinde eſſe puto ac ſi C diceretur, Alacritatem eius adiuuare ſua.

C. Ῥᾴθυμος, ου, ὁ & ἡ, Cuius animus remiſſus eſt, Cuius animus facilia cõſectatur, at difficilia adeóq; laborẽ omnẽ vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam vtcunque poſſum huius verbi vim, habita ratione originis. nec enim dubium eſt quin ex ῥα abſciſſo ex ῥᾴδιος, & nomine θυμός, factũ ſit: ſicut ῥᾳδιουργός ex ῥᾴδιον & ἔργον compoſitum videmus, & ῥᾳστώνη ex ῥᾷστος ſuperlatiuo eiuſdem nominis. Etymol. certè ſcribit ῥᾴθυμον eſſe τὸν ἀκόλως μεταστρεφόμενον (omitto alterã expoſitionem & mendoſam & friuolam, meo quidem iudicio) At Euſtathius ῥᾳθυμίαν eſſe vult τὴν ῥαΐζουσαν τὸν θυμόν, vt videlicet ab eadem ſit origine à qua θυμορραϊστής. Sed vix mihi perſuadere poſſum ſeriò iſtud ſcripſiſſe tam doctum grammaticum: quum vel illa duo, ῥᾳδιουργός & ῥᾳστώνη, verum huius quoque vocabuli etymum ante oculos ponant. ῥᾳστώνην certè & ῥᾳθυμίαν aliquando copulari, docebo in Ῥᾳθυμία. Ad ῥᾳδιουργεῖν autem quod attinet, vel ipſa Gallica lingua nobis eius originem repræſentat, quæ iocãs dicit itidem remiſſè aliquid agẽti, *Tout à noſtre aiſe*. Naſo itidem vbi negauit ſe poſſe animum, id eſt τὸν θυμόν, in curas contendere quas lima mordax requirit, dixitque ſuam mentem nihil durum poſſe pati, (id eſt laborioſum) tandẽ fatetur, Quod venit ex facili ſatis eſt cõponere nobis, Et nimis intenti cauſa laboris abeſt. Sic igitur ῥᾴθυμος prima ſignif. (id eſt quam habet reſpiciendo etymum) Cuius mens in iis occupatur quæ veniunt ex facili, miniméque intento labore eam exercent. Sed latius extẽditur, & quidem ad eum vſque qui laborem omnem auerſatur, quietem atque otium amãs. vnde etiã φιλοπόνῳ opponitur, tanquam videlicet φυγόπονον ſignificans. Denique quanuis ῥᾴθυμος dictus ſit (vt opinor) quaſi ὁ περὶ τὰ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, accipitur tamen pro Ceſſator, Deſes, Segnis, Negligens: aut etiam Supinus. vnde Plutarchus Sympoſ. 1, τῷ ἐπιμελεῖ καὶ φιλοπόνῳ opponit τὸν ἀμελῆ καὶ ῥᾴθυμον, itidémque in libro De diſcern. adul. ῥαθύμοις & χολασταῖς coniungit. ‖Dicitur etiam de re quæ talis eſt vt nullam animi contentionem poſtulet, ideóque pigro etiam ac deſidi conueniat. Ariſtot. Rhetoricῶν 1, περὶ δὲ τοῦτο ὁ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἀδικοί εἰσιν· οἷς ὁ μὲν ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα· ὁ δ' ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. ὁ δὲ μαλακός, περὶ τὰ ῥᾴθυμα. vbi τὰ ῥᾴθυμα quidam per ſubſtantiuum reddunt Deſidiam. Apud Iſocratem autem ῥᾴθυμος βίος videtur eſſe Vita quæ in deſidia aut certè in otio trãſigitur: & ex conſequente quæ opponitur vitæ duræ. Vide & paulo pòſt de hoc locó. Cæterũ in ῥᾴθυμος conſtat debere ι ſubſcribi literæ α, ſequendo id quod dixi etymon, quia tamen apud autores vnde exempla ſumpſi, adſcriptum non inueni, nec ipſe adſcribere volui.

c. 2. Ῥᾳθυμοποιός, Deſidẽ ſeu pigrũ reddens. Theophyl. ep. 29, περὶ πενίας loquens, i. de paupertate, φιλοσώφησις δεῖ κακόν, ῥᾳθυμοποιόν, κατηφές. &c. q loc⁹ in memoriã mihi reducit Tibullianum illũ verſum, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. quũ enim hæc caneret, exiſtimauit & ipſe paupertatem eſſe ῥᾳθυμοποιόν. ac miror certè cùr in hoc loco tam multi tantùm ſe torſerint, ac nonnulli tandem ad hypallagen cõfugerint: (vt videlicet perinde ſit ac ſi dixiſſet poeta, Me mea vita iners ad paupertatẽ traducat) quum abſque hac violẽta hypallage, ſenſus aptiſſimus ex hoc verſu eliciatur. quũ enim dixiſſet Diuitias multis laboribus coniunctas eſſe, ait ſe illis anteponere paupertatẽ, per quam liceat otio frui: quod per diuitias non licet. Erit igitur paupertas ῥᾳθυμοποιός in illo Theophyl. loco: Paupertas vitæ inerti traducẽs, vt loquitur Tibullus. Quòd ſi quos obiiciat ab Iſocr. cõtrà ἄφθονον βίον & ῥᾴθυμον copulari, reſpondendũ puto ad aliud ῥᾳθυμίας genus illũ reſpicere, quàm duo illi reſpexerint. Cui enim victus ſuppetit, & (vt Heſiod⁹ loquitur) cui βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, ei licet ῥᾳθυμεῖν eſſe, i. ab omni opere feriari quo alii victum ſibi comparare coguntur: at cõtrà qui pauper eſt, licet in quærendo ſibi tenui victu occupatus, ῥᾳθυμεῖν tamẽ & ipſe dicitur, vt cui labor hic leuis ſit præ laborib⁹ quos perferunt, curiſque atque anxietatibus quibus conflictatur qui diuitiis inhiant, totique congerendis illis dediti ſunt. Videndum eſt igitur an in illo itidem loco Iſocr. ῥᾴθυμον exponi poſſit ῥᾳθυμοποιόν. ego Lat. reddi poſſe arbitror Vitam quietã & otioſam. Hoc quoque addo, licet in ῥᾴθυμος aliqua facilitatis ſignificatio includatur, reſpiciendo etymon, (vt antè dixi) huc tamen non videri pertinere Victum facilem apud Virgil. & Diuitias faciles apud alium quendam poetam.

D Ῥᾳθύμως, Animo remiſſo, Segniter, Oſcitãter, Supinè. Itẽ Languidè. Herodian. 6, ῥᾳθύμως τε καὶ ἀναιδῶς τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένου. Et l. 5, ῥᾳθυμότερον προσφέροντα τῷ ἔργῳ. Philo De mundo, μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, ἀλλ' οὐκ ἀπεριμερίμνως καὶ ῥᾳθύμως λεχθέντων. Et cum verbo φέρειν apud Andoc. ταῦτα ῥᾳθύμως φέρετε. quod Bud. vertit, Hæc vos remiſſo animo ſupinóque trãſmittitis. At in v. l. ῥᾳθύμως ὑποφέρειν ex Plat. De leg. pro Patienter ferre. Iungitur & verbo ἔχειν, vt apud Iſocr. οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον. vbi Bud. vertit Quieſcebã, Nõ cõmouebar. Cõp. grad. Ῥᾳθυμότερον in loco ex Herodiano paulo antè citato: & Ῥᾳθυμοτέρως apud Ariſtot. Pol. 7, ῥᾳθυμοτέρως διάγει.

Ῥᾳθυμία, Animi remiſſio, Deſidia, Segnities. Demoſth. Philipp. 1, διὰ τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν. Vt autem βραδυτῆτα & ῥᾳθυμίαν copulat, ſic μέλλησιν & ῥᾳθυμίαν Herodian. Idem verò Demoſth. Philipp. 3, ῥᾳθυμίαν & ἀμέλειαν: quomodo ῥᾴθυμον & ἀμελῆ à Plut. coniungi docui. Idem Demoſth. alibi ῥᾳστώνην & ῥᾳθυμίαν coniungit. quibus certè & Iſocr. affinẽ ſignif. tribuit in Euag. ſcribens, ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥᾳστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥᾳθυμίας μεγάλοις πόνοις ὑπολειπόμενος. Vbi ῥᾳστώνην crediderim eſſe otiũ, at ῥᾳθυμίαν deſidioſum quoddam otiũ, (ſi mihi ita loqui liceat) vel deſidioſam quietem, aut deſidioſam animi remiſſionem. At verò idem τὴν ἀληθινὴν ῥᾳθυμίαν appellauit Veram animi remiſſionem, ſeu Veram animi relaxationem, aut Veram animi quietem, diſtinguẽs eam ἀπὸ τῆς ἀργίας, atque adeo ἐν ἀργίᾳ poſitam illam eſſe negans. Locus eſt in Euag. in quo tamen plurali vtitur, non ſing. ita ſcribens, ὁρῶ γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥᾳθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλιπεν &c. Qui locus diligenter conferendus cum illo Platonis animaduertendus eſt, ῥᾳθυμία ἐκ τῆς ἀργίας καὶ φύσεως. Ex omniũ autẽ quos protuli locorũ collatione diſcimus (vt opinor) ῥᾳθυμίαν primùm quidem illi eo dictam qui lubenter animum relaxat, poſtea verò de eo quoque qui ita relaxatione illa & remiſſione gaudet, vt ei omnia poſtponat, & ſe deſidiæ dedat. vnde etiã Thucyd. ῥᾳθυμίαν oppoſuit πόνων μελέτῃ, vbi B. ignauiã interpr. ‖Ῥᾳθυμία pro quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim e lib. De inſomniis. Vbi meminiſſe oportet aduerbii ῥᾳθύμως, quod verbo ἔχειν iunctum, à Budæo exponi Quieſcere, ſuprà docui.

Ῥᾳθυμέω, ῶ, Remiſſo ſum animo, Deſes ſum, Deſidiæ me dedo, Sum ſegnis, vel Segniter ago. Xenoph. Hellen. 5, οὐ ῥᾳθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ ποιεῖν καὶ κινδυνεύειν. Iſocr.

οὐδὲ ῥαθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον. Bud.vertit Otio & deſidiæ indulgere, in hoc Plutarchi loco, ῥαθυμῶν ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. A Polybio autem ponitur etiam ſimpliciter pro Quieſcere, Quieti ſe tradere, Quiete & otio frui: πάντων εὐδαιμονιζόντων Πόπλιον, καὶ παρακαλούντων ἀναπαύεσθαι καὶ ῥαθυμεῖν, ἐπὶ πέρας ἐπιτέθεικε τῷ πολέμῳ. Sed addo, ab eo dici quoque ῥαθυμεῖν περί τινος, pro Conquieſcere de aliqua re. i. Securum eſſe de aliqua re, atque adeo ita ſecurum de ea eſſe, vt non obſtet quominus in vtranuis aurem dormias. περὶ δὲ τ... inquit, τῆς χρείας ἀποδόσεως ῥαθυμεῖν αὐτὸν ᾤοντο δεῖν. id eſt De ea ſecurū in vtrāuis aurē dormire. Iſtam enim prouerbialem formulam locum habere hîc exiſtimo, ita eam accōmodando. nam De aliqua re dormire in vtranuis aurē, nō ſcio an dici poſſit.

Ῥαθυμέομαι, οῦμαι, apud Greg. in Epitaph. patris, λαβὼν ἐκκλησίαν ῥαθυμηθεῖσάν τι καὶ χερσομανήσασαν ἐξ ἀναρχίας. Bud. χερσομανήσασαν vertit Ad mores incultos redactam, at ῥαθυμηθεῖσαν non interpr. Ego autem ſuſpicor hic ſignificare, Quæ per deſidiam neglecta iacuerat, vel Quam deſides homines neglectam reliquerant.

Ἀποῤῥαθυμέω, μῶ, Pigreſco, Elangueo, Ignauia & ſocordia negotium aliquod tranſmitto, Deſidia & ignauia impedior quominus aliquid ſuſcipiam. Dem. περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ, Καὶ ὁ μὲν εἶπεν ὡς οἷόν τε τὰ ἄριστα, ὑμεῖς δ᾽ ἀποῤῥαθυμήσατε. Hic abſolutè. Aliquando & cum genitiuo, vt in hoc loco Xen. Apomn. 3, μὴ οὖν ἀποῤῥαθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ προσέχειν σαυτῷ. Bud.

2. Καταῤῥαθυμέω, ῶ, Per deſidiam aut inertiam ago, vel Per negligentiam derelinquo. vt B. vertit apud Xenoph. Hell. 6, μήτε καταῤῥαθυμῶν μήτε καταμελῶν μηδὲν φαίνεσθαι. At verò à Demoſth. τὰ καταῤῥαθυμημένα puto dici Quæ per ignauiam amiſſa ſunt, Philipp. 1, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν κομιεῖσθε, ἂν θεὸς θέλῃ, καὶ τὰ καταῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, κἀκεῖνον τιμωρήσεσθε. Bud. tamen καταῤῥαθυμῶ dicens ſignific. etiam Ignauiter prodo, illa affert.

Ῥαθυμίζω, Socordiā propulſo, Ad vigilantiā excito. In v.l.

C. Ὑπέρθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum animoſus, Magnanim⁹. Od. η, Ὅς ποθ᾽ ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν, de Eurymedonte, quem & ipſum μεγαλήτορα appellat, id eſt μεγάθυμον, vt alibi loquitur. Il. υ, Πηλείωνος ὑπερθύμοιο. Il. ζ, Τρῶες ὑπέρθυμοι. Apud Xen. De re eq. dici videtur de equo feroci & qui nimios animos ſpirat, oppoſitum τῷ βλακί. Verba eius ſunt, οἱ δ᾽ ἢ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενοι, ἢ διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας.

C. Ὠμόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Crudelis, Crudeli animo præditus. Sophocles, Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποτε πλαζόμενον λεύσσων, de Aiace. Philo de vita M. lib. 1, ἐπιστάτας τῶν ἔργων ἀνηλεεστάτους καὶ ὠμοθύμους οὐδενὶ συγγνώμην μεταδιδόντας ᾑρεῖτο, curatores operum importuniſſimos & abſque omni miſericordia & venia ſæuiſſimos.

Compoſ. in μιος deſinentia.

C. Ἀποθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuiſus, Moleſtus. vt ἔπος ἀποθύμιον apud Heſiodum, Verbum inuiſum, Verbum moleſtum, Verbum ingratum. quaſi Quod eſt procul ab animo noſtro. Cui opponitur καταθύμιον, quaſi Quod eſt ſecūdum animum noſtrum. Sed fortaſſe malit quiſpiam ἀπὸ hîc præpoſitionem eſſe, & στέρησιν ſignificare ſimpliciter, (quam ſignificationem habere videmus in quibuſdam aliis tum verbis, tum nominibus) & ita fuerit ἀποθύμιον, quaſi Quod eſt abſque animo noſtro, ideſt, animi noſtri affectu & voluntate. Sed eodem res redit.

C. Ἐνθύμιος, ου, ὁ & ἡ, Qui in animo eſt, Qui animo noſtro obuerſatur, & de quo cogitamus. Odyſſeæ ν, in fine, Μὴ δή τοι ταῦτά γε λίην ἐνθύμιος ἔστω. Vbi quidam exponunt etiam (ex conſequenti) Ne tibi valde curæ ſit, vel Ne eſto nimium de illo ſolicitus. Baſilius ἐνθύμιον itidem appellauit, Quod nobis in animo verſatur, ſeu in mente: vel potius Quod mente verſamus, pag. 274, χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον, καὶ ἐγρηγορότι ἐνθύμιον. Apud Sophoclem autem Trach. de Deianira, ἀλλ᾽ ὅμματα σὸν ἀνδρὸς δέμνια φέρουσαν ὁδόν, ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι δέχεσθαι, κἀκεῖ δύστηνον ἐλπίζουσαν ἄϊσσαν, ſcholiaſtes exponit μεριμνητικαῖς καὶ πολυφροντίστοις. vt videlicet intelligamus thalamos qui animo Deianiræ magno cum dolore obuerſarentur. ſeu De quibus non ſine magno animi dolore cogitaret.

Ἐνθύμιος, Animo religionē ciens. Antiphō in Apol. ἡμῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ᾽ ἐνθύμιος γενήσεται, ſed veſtros animos religione obſtringet. Sic ἐνθύμιον ποιούμενοι apud Thuc. Rem in religionem vertentes, ſeu trahentes. Vide Bud. pag. 284 & 693. Quidam ἐνθύμιον ποιούμενοι, ibi reddunt Rem pro ominoſa habentes. At in hoc Herodoti loco, ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, interpr. Eū facti pœnituit. quæ interpr. non placet.

Ἐνθυμία, Cogitatio, ex Thuc. in v.l. ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, inquit Poll. l. 2. ET Ἐνθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, quod proximè ſequitur, vt ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν τῇ μάχῃ συμφοράς. quod exemplum ab eodem Poll. citatur. Apud Heſych. non ſolùm ἐνθυμιζόμενοι habetur, ſed etiam ἐνθύμιζε, quod exponit ἐνθυμοῦ. Suidas autē illud ἐνθυμιζόμενοι (quod explicat λογιζόμενοι) ex Dione affert, lib. 17 Rom. hiſt. HINC eſt ἐνθύμιστος, quod tamen Suid. exponit ὕποπτος. i. Suſpectus.

C. Καταθύμιος, Qui eſt in animo, Animo obuerſans. Iliad. κ, v. 384, Θάρσει· μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω. id eſt ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, Ne obuerſetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic & alibi θάνατος καταθύμιος. At ἔπος καταθύμιον, Odyſſeæ χ, verſu 392, Ὄφρα ἔπος εἴπoιμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Vbi exiſtimo poſſe verti vel ſimpliciter Quod mihi in animo eſt, vel Quod cogito: aut etiam Quod mihi in mētem venit.

Καταθύμιος apud poſteros Homeri, Qui eſt ex animi ſententia, Animo gratus, Cordi gratus. pro quo Latini Qui cordi eſt. quod Græco ad verbum reſpondet. Syn. ὅτι σοι καταθύμιός ἐστι. Huic opponitur ἀποθύμιος. In v.l. ex Mich. c. 7, καταθύμιον pro Deſiderium. ET Καταθυμίως, Ex animi ſententia. Item Libenter.

C. Ἐπιθυμία, Cupiditas, Deſiderium. nam θυμὸς, id eſt animus, deditus eſt ei rei cuius nos inuadit cupiditas. vt contrà ἀποθύμιον dicitur id quod non cupit θυμὸς, ſed à quo potius abhorret. Quæ quidem addo vt huius ſignificationis originem oſtendam. Plato Cratylo, αὐτὴ δ᾽ ἐπιθυμία χαλεπόν. τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Cum genitiuo, vt ὀργὴ, ἐπιθυμία τιμωρίας apud Stoicos: quod Cicero vertit, Ira, libido puniendi. Apud Xenophontem Apomn. 1, ἐπιθυμία τοῦ σίτου, Cupiditas ſeu auiditas cibi: quod idem Cic. interpr. vno verbo Fames. Dicitur ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαί τινος, pro Deſiderio teneri rei alicuius, Cupere rem aliquam. Plato epiſt. 7, θαυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαι. Dicitur etiam δι᾽ ἐπιθυμίας εἶναί σοι θεάσασθαί με ab Apoll. in epiſt. pro Te cupere videre me. At ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν Thucydidi, & ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν Xenophonti, ſequente genitiuo, eſt Cupiditatem ſeu deſiderium afferre, Cupidum reddere [alicuius rei.] Et plur. ἐπιθυμίαις μείζοσι χρῆσθαι apud Thuc. Maiorum rerum deſiderio teneri, Maiora concupiſcere. Apud Iſocr. συναγορεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις τινός. Interdum etiam ἐπιθυμίαι ſine adiectione, Cupiditates, ſeu Cupiditates effrænatæ. vt ἐπιθυμίαι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι &c. apud Epic. quod Cic. vertit Cupiditates naturales & neceſſariæ. Ab eodem ἐπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, item Libido. Vide meum lex. Cic.

Ἐπιθυμέω, ῶ, Cupio, Concupiſco, Deſidero. Dicitur ἐπιθυμῶ τούτου, vel ἐπιθυμῶ ποιεῖν τοῦτο. Cic. ἐπιθυμεῖν cum genit. vertit Concupiſcere, vt in lex. Cic. videbis. Iſocr. καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι. Et cum aduerbio ἀδίκως apud Demoſth. οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. Cū infinit. autem, (& quidem cum eius aoriſto ſæpe) vt apud Plat. ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι & Xen. ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, item ἐπιθυμῶ μαθεῖν. Sic ἐπιθυμῶ διελθεῖν, Iſocr. Sed addo ſignificationem peculiarem cum genitiuo perſonæ, videlicet pro amatoria cupidine, vt ita loquar. vt apud Lyſ. ἐπεθύμησα τοῦ μειρακίου. Sic quidam apud Athenæū ἐπιθυμεῖν κόρης. HINC Ἐπιθύμημα ET Ἐπιθύμησις, Cupiditas, Deſiderium. Affertur autem illud ex Plat. (inuenitur etiā apud Plut.) at hoc ex Iſæo, itémque ex Ariſtotele Eth. 1: ſed rarus eſt alioqui vtriuſque vſus. ET Ἐπιθυμητὸς, Deſiderabilis, Qui eiuſmodi eſt vt deſideretur. Apud Ariſtot.

Ethic.3,cap.10, ἐπιθυμητὰ redditur Quæ deſiderari ſolent. A ITEM Ἐπιθυμητὴς,q.d.Deſiderator.id eſt Qui tenetur deſiderio rei alicuius,Cupidus,Studioſus. Xenophon,πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀςοὺς καὶ ξένους λαβών. Et in Apologia,ἐπιθυμητὴς αὐτοῦ,Studioſus eius. A Suida ἐπιθυμηταὶ exponitur etiam πρόθυμοι, in quodam loco quem apud eum vide. AT VERO Ἐπιθυμητικὸς, (q.d.Deſideratiuus) Ad deſiderandum ſeu concupiſcẽdum propenſus, Vel Inſitam concupiſcendi facultatẽ habens,ſeu propenſionem quandam ad concupiſcendum.Nã & ita verti poſſe exiſtimo:quũ alioqui non ignorem, apud Ariſtot.in fine libri 1 Ethicῶν,ἐπιθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiſcendum. B Vide & meum lex.Cic. ET Ἐπιθυμητικῶς aduerb.cum verbo ἔχω,pro ἐπιθυμῶ, Cupio.Poll.

c.2.Ἀντεπιθυμέω,ῶ, Viciſſim cupio vel opto.& paſſiuum Ἀντεπιθυμέομαι,οῦμαι, Viciſſim cupior. Xenophon,ὥρμημαι εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν ξυνεῖναι καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας.Item ἀντεπιθυμῶ,Opto aduerſus aliquem.id eſt Aduerſor alicui,optando idem quod ipſe optat. vnde ἀντεπιθυμῶν à Budæo exponitur Æmulus,item Riualis.cita C túrque ab eo locus hic Andocidis, ἀλλὰ φανερῶς εἴρηκεν οὐκ ἐπιτρέψειν ἀντεπιθυμοῦσι τισί. id eſt, Qui quiduis exoptent quod ipſe amet aut optet. Dicitur etiam ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, pro Hac in re ſum tibi competitor. Bud.

c.2. Ὑπερεπιθυμέω, Supramodum cupio, Mirum in modum cupio.

Θυμικὸς,οῦ,ὁ,Animoſus. Ariſtot.ἐπεὶ τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον. Athen.libro 2,de vini potoribus, εἰσὶ δὲ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνονται, animoſi.θυμοειδεῖς. ‖ Item Iracũdus. D Ariſtot.Rhet.2,καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Plut.τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικόν.

Θυμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem quod præcedens θυμικὸς & θυμοειδὴς, id eſt Animoſus.Ariſtoteles Rhet.2 ,καὶ ἀνδρειότεροι. θυμώδεις γὰρ καὶ εὐέλπιδες.ὧν τὸ μὲν,μὴ φοβεῖσθαι,τὸ δὲ, θαῤῥεῖν ποιεῖ. ‖ Item Iracundus, Ad iram pronus ſeu præceps,ſicut θυμοειδής. Idem in 2 De part.anim.γνωδέστερα τὴν φύσιν ἐστὶ καὶ θυμώδη τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν. Plut.περὶ ἀοργησίας.ait mãcipia recens empta de ipſo emptore interrogare,οὐκ εἰ δεισιδαίμων οὐδ' εἰ φθονερὸς,ἀλλ' εἰ θυμώδης, an iracundus ſit. E

Θυμαίνω,Iraſcor,Excandeſco, Succenſeo. Ariſtoph.Neb. μηδαμῶς θυμαίνέ μοι,Nequaquam mihi ſuccenſeas. Idẽ in eadem comœd. Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθήνησι καὶ τοῖς ξυμμάχοις,Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε.δεινὰ γὰρ πεπονθέναι. Et in partic. apud Heſiodũ,Ὄμμασι θυμήνασα, vultu irã mõſtrantes.

Θυμόω,ῶ,Ad iram concito,Iratum reddo, Ad iracundiam prouoco. citatur ex capite 1 Oſeæ proph. Frequentius vtuntur paſſiuo θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, vel etiam neutraliter Iraſcor,Excandeſco.Eurip.Phœniſſis,— ἐς πόλιν θυμούμενον Παρηγορεῖτε. F Soph. εἰς ἔριν θυμούμενος.Plato epiſt.7,ἐγὼ διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος,ego ira accenſus nauigare cogitabam.Item,θυμωθέντες οἱ στρατιῶται συνελέγησαν ἀθρόως.Iſocr.θυμουμένοις εἴκειν, ira percitis cedens.Et apud Thuc.τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Excandeſcentia animi, Excandeſcens animus. Interdum etiam iungitur datiuo perſonæ, vt Lat.dicitur Iraſcor tibi, Succenſeo tibi, ſed θυμοῦμαι ſignificantius eſt iſtis. Eurip.Medea,Σὲ δὲ σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην. VNDE Θύμωσις,εως,ἡ,Excandeſcentia : hoc eſt ὀργὴ ἀρχομένη,ira naſcens & modò exiſtens. vt Cic.interpr.Tuſc.qu.l.4. Niſi fortè legendum ibi eſt θυμὸς, vt admonui ſuprà. G

AT Συνθυμέω,ῶ,Simul iraſcor.vel Vnanimis & cõcors ſum,Eiuſdẽ animi ſum,συμψυχῶ.Vtraque expoſ.Suidæ eſt:poſterior tamen,veriſimilior videtur propter verbi terminationem: ſecundum priorem verò dicẽdum foret συνθυμόω à θυμόω, quod actiuè potius acciperetur, pro Simul ad iram concito. Itaque συνθυμέω neutri formã habet,vt ἐπιθυμέω,& cætera,quaſi à σύνθυμος, Vnanimis,Concors,ὁμόθυμος.

Θυμίδιον,ου,τὸ, Animulus. Ariſtophanes Veſpis, Παῦσόν τ' αὐτοῦ τινὶ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος, Ἀντὶ σιραίου,μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας, loco ſiræi ſeu ſapæ H aliquantulum mellis animulo eius admiſcens. Niſi aliquis accipere malit pro iracundia, ſeu animulo ad iram prono.

AT VERO Θύμος,ου,ὁ, SIVE Θύμον,ου,τὸ, Thymus ſiue Thymum: frutex ſurculoſus& dodrãtalis,Folijs canis,exilibus,multis,immortalibus, floſculis ex purpura candicãtibus,ſuauiſſimi odoris,capitellis ſpecie complicatarum formicarum,radice lignoſa . Gorr. Maſculino genere vtitur Dioſcorides l.4, cap. 44, vbi eius deſcriptionem & vires tradit: at neutro Theophr. De hiſt.pl.lib.6,cap.2,καὶ θύμον τὸ μὲν λευκὸν,τὸ δὲ μέλαν.ὀψανθὴς δὲ σφόδρα.καὶ γὰρ περὶ τροπὰς ἀνθεῖ θερινάς.ἀφ' οὗ καὶ μέλιττα λαμβάνει τὸ μέλι.καὶ τούτῳ φασὶ οἱ μελιττουργοὶ δῆλον εἶναι πότερον ἀμελιτεύουσιν,ἢ οὔ.ἄλλως γὰρ ἀπανθήσαντος , οὐκ ἀμελιτεῖ. Vnde Plin.l.21,cap.10,Totidem & thymi ‖ genera,] cãdidum ac nigricãs.floret autem circa ſolſtitia, quum & apes decerpunt,& augurium mellis eſt. prouentum enim ſperant apiarij largè floreſcente eo. ‖ Θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἐρέον.Gorr.ex Dioſcorid.

‖ Θύμος,Bulbus,Cæpa agreſtis,vt Ariſtoph. Schol.exp. Atticum eſſe dicẽs pro eo quod cõmuni linguâ dicitur βολβὸς vel ἀγριοκρόμμυον: alibi vilẽ eſſe herbã tradit & qua pauperes ſoli veſcãtur:qualis apud Heſiod.aſphodelus.Ariſtoph.Pluto,τῷ δεσπότῃ τούτων θύμον φάγοντες, Eodẽ cum hero veſcẽtes thymo,pro,In eadem cũ hero paupertate degentes.Et paulo pòſt,Δεῦρ' ἦλθομεν πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπρώσοντες, multorum bulborum radices. Antiph.apud Athen.lib.2,Οὐδεὶς κριῶν παρόντων ἐσθίει θύμον,Οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν. Alexis apud eundem lib.14,εἰσῆλθον εἰς χεῖρας τὸ περίσημον τῶν Ἀθηνῶν,καὶ θύμου δέσμαι τινές. ‖ Θύμος dicitur etiam glanduloſa illa ſubſtantia quæ in iugulo ad os ſummum pectoris conſiſtit,tanquam fultura & ſubſtructio vaſorum eò loci diuiſorum.eiuſdem ferè atque τὸ πάγκρεας generis, niſi quòd hoc mollius,rubentius & carni ſimilius eſt. In nuper natis animãtibus ob vaſorum mollitiem & imbecillitatẽ eſt maxima:in creſcẽtibus autem,quia vaſa per ſiccitatem ſunt firmiora,decreſcit,ita vt vix veſtigiũ in iuuenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac ſignificatione ſcriptũ ETIAM Θυμὸς, cum accentu in vltima:quod Pollux eſſe dicit σάρκα ἀδένι ἐοικυῖαν πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας,ὑποκάτω τοῦ ἑβδόμου σπονδύλου. Ruffus Eph.item θυμὸν in glanduloſarum carnium genere numerat,dicens in regione capitis cordis locatum eſſe, ſeptimæ colli vertebræ inſidentem , aſperaque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur,adhæreſcentem:non in omnibus tamen reperiri. Rurſũ Poll. θυμὸν quibuſdã eſſe tradit idẽ quod προσφαγὶς,hoc eſt Iugulorum ea pars quæ pertinet ad collum . ‖ Θύμος eſt etiã tuberculum carnoſum quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet,ad cutem tenue, ſupra latius,ſubrubrum & in ſummo peraſperum,oblõgum:interdum rubens,interdũ candidũ:magna ex parte ſine dolore.idque ſummũ colorem floris thymi repræſẽtat,vnde ei nomẽ eſt:ibiq; facilè finditur & cruẽtatur,nonnunquam aliquantum ſanguinis fundit. Feréque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ eſt,verò maius,interdũ perexiguũ. Modò vnũ,interdum plura naſcuntur,vel in ſede vel medijs femoribus, vel talis vel palmis,vel inferioribus pedum partibus . Peſſima tamen in obſcœnis ſunt:quæ nunc ſolam glãdem, nũc colem,aliquando præputium occupant : quandoque etiam in facie cõſiſtunt. Quod paruum eſt,propriè θύμος dicitur vel θύμοι vel θύμιον,vt habetur apud Corn. Celſum lib.5:quod verò magnitudine excedit,σῦκον id eſt ficus,appellatur.Gorr. Paulus Ægineta,quoq; hãc etymologiam tradit,quum ἐπὶ τῶν ἰσχίων eſſe dicit ἐμφερῆ τοῖς τοῦ θύμου κορύμβοις. Sunt qui θύμον,herbam,ob fragrantiam a θύω deriuatum putent.

C.Θυμοξάλμη,ης,ἡ,Confectio medica,ita nominata quòd ex thymo,aceto & ſalibus,addito pulegio & ruta,conſtet:de qua Dioſc.lib.5,cap.24.

Θύμινος,ου,ὁ,Thyminus, Qui ex thymo factus eſt.

Θυμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Thymoſus,Plin.Thymum referens.

Θυμίτης,ου,ὁ,Thymites.vt θυμῖται ἅλες,Sales cũ thymo trita. Ariſtoph.Ἅλας θυμίτας δοκεῖ μοι καὶ κρόμμυα.Et alia declinatione quaſi à θυμιτίδης apud eũdẽ in Acharn. περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτίδων ἁλῶν.Item θυμίτης οἶνος, Thymi

tes vinum, hoc eſt thymo conditum. De quo Dioſc.l. A
5,c.59,& Colum.lib.12,cap.35.

Θύμιον, ου, τὸ, à quibuſdam dicitur ὁ σμίλαξ, id eſt taxus. Gorr.ex Aet.lib.13,c.64. (Apud Dioſcoridẽ verò EST Θύμαλον) Θύμιον Gaza apud Theoph r.lib.3 De cauſ.pl. Vertit Cunilã, vt tradũt v.l. ‖ Θύμιον nominatur etiã quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet, ad cutẽ tenue, ſupra latius, ſubdurũ & in ſummo peraſperũ: idq; ſummum colorem floris thymi repræſentat: vnde ei nomen eſt. Celſus lib.5,cap.28. Plinius quoque thymiõ nominat. Vide θύμος paulo ante.

ΘΥΡΑ, ας, ἡ, Ianua, Oſtium. Hom. Od. χ, Ὅς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἐκλίνας. Ariſtoph. Ranis, τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Quis ianuam pulſauit? Xenophon Hell.6, ἐπιπατάσσει τὴν θύραν, ἔχοντος τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiã θύραι plur. numero dicuntur, vt Lat. Fores. atque ita vtitur Homerus præſertim: vt Od. η, Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Alibi πυκινὰς θύρας & πυκινῶς ἀραρυίας dicit. Sic apud Xenophontem Pæd.7, φοίνικος μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι. Apud eundem verò aliquoties αἱ θύραι τοῦ βασιλέως, atque adeo nonnunquam θύραι ſimpliciter, pro ipſa aula regis, vt hodie vocatur Porta regis Turcarum. de qua ſignificatione ab interpretibus antea nõn animaduerſa, fuſè diſſerui in meis Annotationibus in Xenoph. p.13. Cæterùm θύραι quidem domus, at πύλαι vrbis dicuntur, ſeu τείχους, vt habet ſchol.Thucyd.(quemadmodum Lat.Fores domus, Portæ vrbis.) Affert tamen & quandam aliam diſtinctionem Euſtathius, quam apud eum vide. ‖ Idem metaph. θύρας appellari tradit τὰς αἰσθήσεις, id eſt ſenſus.(de qua metaphorica ſignificatione dicam & in θυροκοπῶ) Eſt & θύρα γλώσσης, (inquit) quã θύραν qui non habet, dicitur ἀθυρόγλωσσος.

C.Θυροειδής, Ianuæ ſeu oſtii formam habens. θυροειδὲς dictum fuit à quibuſdam oſſis pubis foramen, quod in eo oſſe tam magnum eſt vt θύρας, id eſt oſtii, inſtar videatur.

C.Θυροκοπέω, ῶ, Ianuam pulſo, τὴν θύραν κόπτω. Ariſtoph. Veſpis, καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν. Fores pulſare. Quidam verò & Fores arietare interpr. Apud Syneſ. metaph. ἡμεῖς μὲν οὖν ὅτι συνηδόμεθα χειλιάσαντι τὸ τέλος ὅσῳ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυροκοποῦμεν. Apud eũdem, αἴσθησιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὐτὴ μὴ ὑπὸ σωμάτων θυροκοπῆται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσιέμενοι. vbi Bud. θυροκοπεῖσθαι dici putat cui faceſſitur negotium. Ego verò exiſtimo θυροκοπεῖσθαι ſuam ſignificationem hîc retinere, ſed metaphoricè ſumptam: ſequendo videlicet quod in θύρα dictum eſt, nimirum θύρας interdum appellari τὰς αἰσθήσεις. (cuius metaphoræ ſatis aperta eſt ratio, quum ſciamus per ſenſus tanquam per ianuas ad animum ingredi ſenſilia) Ac pro me facit hic alter eiuſdem Syneſii locus in lib. De inſ. ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπηρετοῦντες, οἷοι πυλωροὶ τοῦ ζώου διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητά, ὑφ' ὧν θυροκοποῦνται ἔξωθεν αἰσθητήρια. vbi ſcio θυροκοποῦνται reddi Pulſantur: at ego vertendum cenſeo, Pulſantur tanquam fores. Alicubi tamen verbum θυροκοπῶ ſimpliciter etiam pro Pulſo à Plutarcho ponitur, ſi bene memini. ET Θυροκόπος, AC Θυροκοπτής, Ianuæ pulſator, ὁ τὴν θύραν κόπτων. ITEM Θυροκρούστων pro eodem, V.

C.Θυροπηγία, Ianuarum fabricatio. in v.l. G

C.Θυροποιός, Ianuarum opifex, Qui ianuas conficit. Sed Ariſtomenes Athenienſis comicus per deriſum ita vocabatur, vt ſcribit Heſych.

C.Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ante fores iacens, ſeu excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans. θύραυλοι (inquit Heſych.) οἱ τῶν παιδίων οἱ ἀπόκοιτοι. VNDE Θυραυλία, Ante fores pernoctatio: ſeu per infin. Ante fores pernoctare, aut iacere. vt Bud. vertit in hoc loco Luc. De mercede cond. πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ θυραυλίας. ET Θυραυλικός, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, Quod foris fit, ſeu ſub dio, Bud. ex Philoſt. epiſt. ET VERBVM Θυραυλέω, ῶ, Ad fores ſeu ante fores pernocto, aut iaceo. Bud. θυραυλοῦσι Heſychius exponit πρὸ θυρῶν διατρίβουσι. Sed θυραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum verſari, Xen. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον H

ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ αἴσχιον ἔνδον μένειν ἢ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι. Ibi accipi ſcribit Bud. pro Ruſticari (qui enim ruſticatur, foris agit) Exponit etiam In caſtris & ſtatiuis permanere, Vrbem non ingredi, nec ſub tecto eſſe, apud Ariſtot.& Plut. Vide pag.851.

C.Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, Ianuarum apertor. Sed Crateti peculiare fuit hoc cognomentum quòd in quaſuis ædes audacter ingrederetur: vt ſcribunt Diog. Laert.& Suidas. AT Θυροιγός (quod eſt ab οἴγω vt θυρεπανοίκτης ab ἐπανοίγω) eſt θυρωρός Heſychio. id eſt Ianitor.

C.Θυρηβόλος, ex θύρα itidem & βάλλω compoſitum videtur, exponitur tamen à Suida ὁ τέκτων, id eſt Faber. AT Θυρηβόλιον Heſych. eſſe ait τὴν ἐπαίω οἴκησιν.

C.Θυρωρός, οῦ, ὁ, (q.d. θύραν ὁρῶν) Ianuæ cuſtos, Ianitor, Oſtiarius. Luc. De cal. τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι. Et ἡ θυρωρός, Oſtiaria, gen.fœmin. apud Ioann.c.18,v.17. ‖ Item peculiariter θυρωρός nuptialis, apud Poll. & Heſych. HINC Θυρωρεῖον, ου, τὸ, Locus in quo ianitor commoratur. Erat autem locus inter duas ianuas, vt ſcribit Vitr. ET Θυρωρέω, ῶ, Ianuam cuſtodio, Ianitor ſum. Luc. in Vit. auct. ἀλλὰ καὶ τὴν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν.

C.Ἀγχίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foribus propinquus, Vicinus. Apud Theocritum in Pharmaceutria, Ἀγχίθυρος ναίοισα. Habitans propinqua foribus, pro Habitans prope fores. Sic vocatur quicquid prope eſt, & inſtat: vt Plut. dixit febrem eſſe περὶ θύρας, id eſt circa fores. Dicitur etiam ἀγχίθυρον Quod in promptu eſt & ad manum, Quod longè petendum non eſt, ſed velut in foribus noſtris eſt. Themiſt. in oratione de patre ſuo, τὰ μὲν γὰρ Πλάτωνος τοῦ μεγάλου ἀγχίθυρα τε ἀεὶ ἀπεδείκνυε καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ.

C.Ἄθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua carens, Ianua non clauſus. Ath. 14, ἀθύρου δὲ οὕτως ἔτι τοῦ νεώ, Quum nulla ianua clauderetur adhuc templum. Herodian. ἄθυροι καὶ κοιναὶ πάντων οἰκίαι. Itidémq; apud Plutarch. ἄθυρα οἰκήματα. Pro eodem dicitur ἀθύρωτος, à verbo θυρόω ex hoc ipſo nomine θύρα facto: yt docebo paulo póſt.

Ἄθυροι ῥῆσαι apud Nicandrum à ſcholiaſte exponitur παιγνιώδεις λόγοι, id eſt Ludicra verba, vel Ludicri ſermones: hoc in verſu, Θρηΐσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήσεσσιν Ἰάμβης. ‖ Falsò tamen in vulg. lex. profertur ex Herodiano παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antepenult. quaſi nomen adiectiuum: & exponitur ex Politiano Puer ludibundus. neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet: ſed ἀθύρον acuta penultima, participium ab ἀθύρω, verbo itidem ex α priuatiuo & θύρα facto, vt vult Euſtath. ſicut docebo paulo póſt.

AT Ἀθυρόγλωσσος ET Ἀθυρόστομος hinc compoſita, & garrulum ſignificantia (quaſi Cuius lingua ſeu os ianua nulla coerceatur: vt Theognis dicit, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύρα οὐκ ἐπίκειται) quærenda erunt in Γλῶσσα & in Στόμα.

C.Ἀμφίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ianuam habens. ἀμφίθυρος οἰκία, Lyſ.118, & Pollux 16, Quæ poſticum habet. Bud. Apud Theocritum autem in Thyonicho, ἰθὺ δ' ἀμφιθύρου ſchol. interpr. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου.

C.Ἀντίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianuæ oppoſitus, Ianuæ obuerſus. Et κατ' τὸ ἀντίθυρον, pro E regione ianuæ. Bud. ex Luc.

C.Δίθυρος, Biforis, Duas ianuas habens. vt δίθυρος νεώς. Sed latius extenditur hoc nomẽ, adeo vt etiam δίθυρον γραμματίδιον appelletur τὸ δίπτυχον, Poll. & Heſych. Apud Ariſtotelem autem lib.3 De gen. anim. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, redditur Biualuis fabarum ſtrues. Et δίθυρον quoddam concharum genus apud eundem, Biualue Gazæ. HINC FIT Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc (inquam) fit, ſi ſequamur quidem eos grammaticos qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodã antro quod erat δίθυρον, nutritus fuit. vel eos qui cognomen hoc accepiſſe exiſtimant quòd ebrii arcana non contineant, ſed vinum στόμα (id eſt os) faciat δίθυρον. qua de re lege Phurnutum. Sed alii διθύραμβον appellatum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς εἰς θύρας, ſeu δύο θύρας ἐμβαίνειν, aut δὶς θύραζε βαίνειν: quòd bis natus crederetur, videlicet ex matre Semele, deinde & mox ex patris femore.

SED ET quaſi Λυθύραμβος ita dictus fuit, ſecundum quoſdam, vt tradit Etymol. quem vide. Vt autem δι-

θύραμβος dictus fuit Bacchus, ſic etiam διθύραμβος hymnus qui in eum ſcribebatur: item διθύραμβοι (ea forma qua dicuntur ἴαμβοι) illud genus verſuum quibus decantari ſolebat. Xenophon, ἐπὶ ᾗ διθυράμβῳ Μελανιππίδην μάλιστα τεθαύμακα. Plut. De Athen. ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων. Idem in Alexandro, Τελέστου καὶ Φιλοξένου διθυράμβους. Latini quoque dithyrambos appellant. HINC Διθυραμβοδιδάσκαλος, Dithyramborum poeta: ſed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβους ſeu διθύραμβον διδάσκειν, (quod apud Athenæum legitur) ea forma qua κωμῳδοδιδάσκαλος, &c. ET Διθυραμβοποιὸς, Dithyramborum poeta, ſeu Dithyrãbicus poeta. vt in prouerbio, Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. vt Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός. ET Διθυραμβοποιΐα, Dithyramborum ſcriptio. ET Διθυραμβοποιέω, ῶ, Dithyrambos ſcribo, ſeu compono. AT VERO Διθυραμβικὸς, Ad dithyrambos pertinens, ſeu ad dithyramborum poetas: διθυραμβικὰ ποιήματα, dithyrambica poemata, Cic. Item διθυραμβικὰ δράματα, quæ & Dionyſiaca. v.l. HINC aduerbium Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, aut Dithyrambica audacia, ſeu licentia. vt apud Demetriũ Phal. λυπτέον δὲ καὶ συνθέτοις ὀνόμασι, οὐ τοῖς διθυραμβικῶς συγκείμενα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium ſequens, dicentem de Pindaro, 4 Carm. ode 2, Seu per audaces noua dithyrambos Verba deuoluit. Sed & apud Euſtathium legimus διθυραμβικὸν θράσος, pag. 308. QVO Διθυραμβώδης pertinet, id eſt Dithyrambicã audaciam præ ſe ferens, ſeu dithyrambicum tumorem. vt διθυραμβῶδες ὄνομα apud Platonem Cratylo. Sic Euſtathius ait eſſe διθυραμβῶδες, vocare lapides oſſa terræ. Item ſubſtantiuè nonnunquam τὸ διθυραμβῶδες, Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. SED Διθυραμβογενὴς etiam appellatur Bacchus in Epigramm. eadem ſignif. qua διθύραμβος, de quo dictum modò fuit.

C. Μονόθυρος, q.d. Vniforis. Apud Ariſtotelem, De hiſt. animaliũ lib. 4. eſt μονόθυρον quoddam genus concharum, vnifore & vniualue Gazæ, ſicut δίθυρον biualue, eidem.

C. Τετράθυρος, Quadriforis. Ariſtot. de crabronibus, καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς, οἷον τετραθύρους. Quæ Plinius interpretatur. Nidos faciunt ferè quadrifores.

C. Εἰρεθύρη, Cardo ianuæ. Ab Heſych. exponitur στροφεὺς, itẽ ὀρσοθύρα. de quo lege quæ proximè ſequuntur.

C. Ὀρσοθύρα, & Ὀρσοθύρη apud Hom. Ionicè, Magna & alta ianua, quaſi δι' ἧς ἐστιν ὀρούσαι καταβαίνοντα. Vide & alias expoſitiones apud Pollucem & Heſychium & Etymolog. & Euſtathium. Hom. Od. χ, Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ.

C. Ἐνθύελον, Pars quædam nauis. Ita enim Heſychius, (ſi modò vulgata eius exemplaria mẽdo carent) Ἐνθύελον, μέρος τι τῆς νεώς.

C. Διάθυρον, ET Πρόθυρον, ET Ὑπέρθυρον, ET Ὑπόθυρον. Ex quibus Διάθυρον eſt (vt quidem Budæus ait ſe exiſtimare) Obex tranſuerſarius ductilis aut verſatilis: id eſt, Repagulum è materia cõpactum, quod & vehicula & equos à veſtibulo ædium arcet. AT Πρόθυρον, Quod eſt ante ianuam veſtibulum, vt interpretatur Vitruuius libro 6, ſcribens, Πρόθυρα Græcè dicuntur quæ ſunt ante ianuam veſtibula: nos autem appellamus πρόθυρα quæ Græcè διάθυρα. Ita Vitruuius, quẽ obſerua vnico verbo Veſtibulum contentum non fuiſſe. Sic autem dicitur πρόθυρον de priuatis ædibus, vt προπύλαιον de veſtibulo vrbis, vel templi, vel regiæ. quanquam Ariſtoteles de regia Perſarum loquens in libro De mundo, τὸ πρόθυρον iunxit τῷ πυλῶνι. Hæc Bud. Apud Homerum legitur non ſolùm πρόθυρον ſing. numero (vt Odyſſ. α, Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο: & Od. ξ, Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον) verumetiam plur. πρόθυρα. vt Odyſſ. α, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. vbi obſeruat Euſtath. πρόθυρα & οὐδὸν αὔλειον idem ſignificare, atque alibi vocari & προθύρους θύρας: præterea quod hîc στῆναι ἐπὶ προθύροις, alibi θύραις ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem & apud Platonem πρόθυρα plur. num. pro veſtibulo: vbi tamen Bud. ſuſpicatus eſt mendum eſſe: ſed hanc ſuſpicionem tollit ille Homeri locus, atq; alii, ex quibus fortaſſe exemplum Plato ſumpſit. ILLVD autem Ὑπέρθυρον (pro quo apud Homerum & Heſiodum EST Ὑπερθύριον) exponitur Limen ſuperius: SICVT Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam ex Plinio Superliminare: ad cuius exemplum Ὑπόθυρον Subliminare. Pollux ὑπέρθυρον ſiue ὑπερθύριον eſſe ſcribit τὸ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Homero vocari σανίδας. Is certè Od. η, quum dixiſſet Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, (vbi tamen ET ἐφυπερθύριον coniunctim ſcribitur) annotátque Euſtathius ὑπερθύριον vocari τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. In quodam cantico quod canebãt ii qui χελιδονίζειν dicebantur, legimus apud Athenæum lib. 8, inter alia, ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον. Plut. Sympoſ. 5, Λαμπρίας δὲ ὁ πάππος ἡμῶν ἔφη τὴν ὑπὲρ φωνὴν οὐ μόνον τὸ ἄγαν καὶ τὸ σφόδρον δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξωθεν καὶ τὸ ἄνωθεν. οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλεῖν ἡμᾶς. Cæterùm quod ad illum Homeri locum attinet quem modò protuli, etiamſi ἐφυπερθυρίοις coniunctim legamus, (vt in quibuſdam codicibus legi admonui) idem tamen valebit quod ὑπερθυρίοις apud Heſiodum, vbi canit, — ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι. nam quo dicitur modo ἐφύπερθεν pro ὕπερθεν, eodem planè diceretur ἐφυπερθυρίοις pro ὑπερθυρίοις. ideóque in vulg. lex. NOMEN Ἐφυπερθύριον perperam & ineptè etiã exponitur τὸ ὑπὲρ τῷ ὑπερθύρῳ, cuiuſcũque ſit hæc expoſitio. Cæterùm pro Πρόθυρον inuenitur ET Προθυρὶς, vt quidam tradunt: SICVT Ὑποθυρὶς pro ὑπόθυρον. quod opponi nomini πρόθυρον dixi, quæcunque tandem ſit huius ſignificatio. neque enim controuerſia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χάσμα τῆς θύρας.

ADVERBIA à Θύρα, in ſoluta oratione vſitata ſicut & in carm. Θύραζε, ET Θύραθεν. (ſed θύραζε poetis eſt in vſu potius quàm alterũ θύραθεν. ac certè aptius verſui EST θύρηθεν (quod habet Heſychius) quàm θύραθεν. Eſt autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et generaliter etiam pro Extra. Hom. Od. ε, Ἔκβασις οὔπω φαίνετ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. Et alibi ἔκδυμεν θύραζε. Apud Heſiod. οὐδὲ θύραζε Ἐξέπτη: item θύραζε ἔρχεται. Ariſtoph. ὅπως ἀπῆς θύραζε. Item pro Foris, ex Apollonio Argon. 2, κεῖνα θύραζε ῥέζουσι. itidémque ex Ariſtophane οἱ θύραζε pro Externi, Alieni. qua tamen in ſignificatione dicitur potius οἱ θύραθεν. NAM Θύραθεν eſt Foris, ſed accipiendo pro eo quod Gall. *De dehors*. (quam etiam ſignif. habet apud probatos autores, & nominatim apud Ciceronem. adeo vt minimè neceſſe ſit cum nonnullis barbarè exponere E foris) vnde ὁ θύραθεν, *qui eſt de dehors*, Externus. Sic τὰ θύραθεν Syneſio, 45, Externa bona: οὐχ ἧττον διὰ τὰ θύραθεν, ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς. Interdũ verò θύραθεν eſt Forinſecus, *Par dehors*, Extrinſecus. vt in hoc Ariſtotelis loco lib. 2 De gen. anim. λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον. AT VERO Θύρηφι aduerbium, aut certè datiuus aduerbialiter poſitus cum adiectione particulæ φι, poetarum eſt duntaxat, ſignificans Foris, Extra domum: & generaliter etiam pro Extra. Heſiodus Ergois, Οἴκοι βέλτερον εἶναι· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q.d. Foris veniens, vel Foris allatus. Gall. *Qui eſt de dehors*. θυραῖός ἐστι, Sophocl. pro Foris eſt, id eſt extra domum, Qui domo abeſt. Et θυραῖον οἰχνεῖν apud eundem, (vbi gen. f. eſt pro θυραίαν.) Sed generaliter etiam pro Externus ponitur. vt θυραῖοι ἄνδρες, Eurip. Et θυραία χεὶρ apud eundem in Phœniſſis, Χερὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. Sed & θυραῖον πῆμα apud eundem legimus, & θυραῖα φρονήματα. Apud Plutarchum De diſcern. adul. κόλαξ θυραῖος: ab eodem verò in lib. De frat. char. additur participium. dicit enim οἰκέτης διάβολος, ἢ κόλαξ παρεισδὺς θυραῖος. Syneſ. De inſomn. τὰ περὶ τὸ σῶμα & τὰ θυραῖα opponit. à quo itidem τὰ θύραθεν vocari externa bona, ſuprà docui.

Θυρόω, ῶ, Ianua claudo, ſeu obſtruo, Foribus munio. vt apud Xenophontem; οὐ δοκεῖ σοι προνοίας ἔργον εἶναι, τὸ, ἐπεὶ ὄψις μὲν ἀσθενής ἐστι, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, id eſt, Palpebrarum foribus clauſiſſe vel obſepiſſe. Aut, Palpebris tanquam foribus clauſiſſe. At verò apud Plutarchũ, θυρῶσαι τεῖχον eſt Ianuam in muro facere: in Artoxerxe.

τὸ θαλάμου τὸ ὄπισθεν τῆς κλίνης τοῖχον ἐκκόψας καὶ θυρώσας, ἐκάλυψε αὐλαίᾳ ταῖς θύρας. HINC Θύρωμα, Obstructio quæ fit per ianuam, ſeu apponendo ianuam. Sed pro ipſa etiã ianua à Lyſia capitur, teſte Bud. qui alioqui θυρώματα vertit poſtes apud Athen. ὀροφὰς & θυρώματα, item τοῖχος & θυρώματα coniungentem. In vulg. lex. exponitur itidem Poſtes, item θυρώματα τῶν θυρῶν ex lib. 3 Regum cap. 7, affertur pro cardinibus ianuarum. A Demoſthene autem θύρωμα vocatur & Tabulamen tum ad ianuas faciendas. Bud. ITEM Ἀθύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua non obſtructus, Foribus non clauſus. vt apud Euſtathium, ἀθύρωτον οἴκημα. Vſurpatur etiam metaphoricè, vt ἄθυρος. Ariſtoph. Ranis, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον ςόμα, Id eſt, Habentem effrænè, incontinens, ianua nulla obſtructum os. ita enim legit Suidas hoc in loco: admonens tamen eſſe & aliam ſcripturam, videlicet ἀπύλωτον pro ἀθύρωτον. ſed eodem ſenſu & eadē forma vtrũque dicetur. nam πύλη generaliter pro θύρα interdum capitur: eſtque ἀπύλωτος à πυλόω, vt ἀθύρωτος à θυρόω, deductum.

Θυρών, ῶνος, ὁ, Veſtibulum. Sophocles Electra, pag. 97, πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις. quod periphraſticè dictum puto pro πρὸς θυρῶνι. Poll. lib. 1, cap. 8, εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα καὶ προπύλαια· καὶ τὸν μὲ πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι.

Θύριον, ου, τὸ, ET Θυρίδιον, ITEM Θυρὶς, Oſtiolum. Ariſtoph. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο; (Probat autem & Euſtath. hanc ſcripturam θύριον, cum accentu in antepenultima, ſicut λύριον à λύρα ſcribit) AT Θυρίδιον ſonat q. d. Oſtiolulum. Θυρὶς autem ſæpe pro Feneſtra. vt Plutarchus etiam interpr. in Problematis Rom. διὰ τί πύλην μίαν θυρίδα καλοῦσι. τὴν γὰρ FENESTRAM τοῦτο σημαίνειν. At in l. De Rom. fort. φενεςέλλαν interpretatur, nō φενέςραν, addēs πύλην. ita enim ſcribit de Seruio Tullio, ὥςπ καὶ συνεῖναι δοκεῖν αὐτῷ τὴν τύχην διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεςέλλας πύλην καλοῦσι. Apud Athenæũ ex quodam cantico, lib. 15, ἀμέρα καὶ ἤδη τὸ φῶς διὰ ταῖς θυρίδος οὐκ ἐσορῇς. quod mihi videtur cum illo dicto Perſii conuenire, — iam clarum mane feneſtras Intrat. Apud Ariſtot. autem θυρίδες τὸ μέλιτος Gaza vertit Mellitariæ cellæ. ¶Inuenitur hoc nomen θυρίδες redditũ etiam Fores, à Cicerone tanquam videlicet poſitum pro θύραι: in hoc Platonis loco, Pol. 2, καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ ἃ μυθολογοῦσι θαυμαςὰ, καὶ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον θυρίδας ἔχοντα. quē locũ cũ Cic. interpretatione vide p. 10, lex. Cic.

¶Θύρετρον, ου, τὸ, idē quod θύρα; Ianua, Fores. vt Il. β, — πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, fores domus Priami. Callim. hymno in Apoll. in princ. Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Vtitur hac voce alioqui poetica Xenophon quoque, ἀναβ. lib. 5, pag. 205, καὶ πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα. Sunt tamen qui θύρετρα, limina, interpretari malint: ſed apud Hom. θύρετρα ſchol. exponit θύρας. quam ſign. nomini θύρετρα dat vidē Heſych. vel potius ὦ θύρεθρα. nã Θύρεθρα cum θρ ab eo exponitur θύραι, itidēmque Θύρετρα, θύραι: at Θύρετρα cum τρ, ſunt θυρώματα. ſed ſuſpectæ ſunt duæ illæ priores ſcripturæ. Euſtathius certè θύρετρα ea forma dici ſcribit qua πέρετρα.

HINC Ἀντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicem ianuæ præſtans. vt apud Nonnum ἀντιθύρετρος λίθος, Lapis vicem oſtii præbens, Lapis qui eſt vice ianuæ, ſeu loco oſtii. ὁ ἀντὶ θυρέτρου. Sed in vulg. lex. malè ſcriptum eſt ἀντιθύρετης pro ἀντιθύρετρος: quum ianua non dicatur θύρετον ſed θύρετρον.

ΘΥΡΕΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Ianua, vt quidem vtitur hoc nomine Homerus, qui ſaxum claudens ſpelunca ingreſſum θυρεὸν appellat Od. 1, v. 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, ὄβριμον. At verò eius poſteri θυρεὸν appellarunt quoddam ſcuti genus, à magnitudine: παρωνυμούμενον τῇ θύρᾳ (inquit Euſtathius) διὰ τὸ μέγεθος. Athen. 6, καὶ ... Σαυνιτῶν δὲ ἱμάθον θυρεοῦ χεῖρον. Apud eundem lib. 4, καὶ οἱ μὲν τοῖς θυρεοῖς ὁπλοφοροῦντες ἐκ τοῦ ὄπισθεν παρεςᾶσιν. Liuius lib. 8, ſcribit Romanos antea clypeis vſos, deinde poſtquam facti ſunt ſtipendiarii, ſcuta pro clypeis feciſſe. Idem lib. 1, primæ claſſi impoſitatum dicit eſſe clypeum cum galea, ocreis, lorica: ſecũdæ pro clypeo ſcutum, & præter loricam eadem omnia. vbi Dionyſius Halic. pro clypeo ἀσπίδα dicit, pro ſcuto θυρεόν. Ea igitur inter clypeum & ſcutum differentia putatur fuiſſe,

A quòd clypeus rotundus eſſet, at ſcutum formæ oblongæ, maiuſque clypeo: hinc etiam vocaſſe Græcos θυρεὸν, quòd forum ſimilitudinem referat, quæ longiores quàm latiores eſſe ſolent. Vide Turnebũ Aduerſ. lib. 9, cap. 27.

C. Θυρεοειδὴς (q. d. Scutiformis) Formam ſeu ſpeciem habens ſcuti θυρεοῦ appellati. vt θυρεοειδὴς χόνδρος, videlicet laryngis cartilago prima & anterior, & quæ velut ſcutũ quoddam aliis præpoſita eſt. Nec verò vſum modò ſcuti habet ſed etiam formam. G. Dicitur & ἀσπιδοειδής.

B C. Θυρεοφόρος, ου, ὁ, Scutifer, Qui geſtat id ſcuti ſeu clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Is qui de militaribus vocabulis ſcripſit, inter equites ἀκατοφράκτους ponit τοὺς θυρεοφόρους & τοὺς ἁπλῶς δορατοφόρους. Bud. à Plut. θυρεοφόρους appellari milites legionarios ſcribit.

C. Θυρεάσπιδες, Scuta, in v. l. ex Epigr. Sed non videtur ſtare poſſe hæc expoſitio.

Α΄ΘΥΡΩ, Ludo, Luſito. Ἀθύρω (inquit Bud.) Luſito, vt pueri quiſquilias colligentes humi & conſtruentes. Idem apud Herodianum, παιδίον ἀθύρον exponit Puer

C temere ludibundus: à Politiano explicatur Puer ludibũdus, ſine illo aduerbio. Quũ autē B. ἀθύρω expoſuit, Luſito vt pueri quiſq. &c. non intellexit (vt opinor) ἀθύρειν ad hoc ſolum genus luſus pertinere: ſed quia de pueris hoc facientibus inuenit dictum ἀθύρειν, ita expoſuit. Alioqui enim ἀθύρειν de quouis luſus puerilis genere dicitur. Philo, ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἱ ψάμμοις κωλόφους αὐξῶσι. Vbi videtur Philo ad Homericam comparationem alluſiſſe, Ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς, &c. & in fine tertii verſus, ἀθύρων. Vide locum Il. o.

D Sed & generaliter de quouis ludēte dicitur, nō de puero duntaxat. & παίζω à lexicogr. Græcis exponitur. Iam verò dubium nemini eſſe poteſt quin ἀθύρων apud Herodianum legendum ſit, vt ſit participium ab ἀθύρω: non ἄθυρον, (cũ v. l.) vt adiect. ſit nomen. Ἀθύρειν porro vult Euſtathius ex ἀ priuatiuo eſſe factum & nomine θύρα, quaſi qui ἀθύρει priuatam ianua mentem habeat. At Etymol. ait à θύω deriuari, id eſt Proruo, Prorumpo. quod etymon & Euſtathius in ἄθυρμα ſequitur, dicens eſſe παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, & additum eſſe ρ, vt in ἀΐδρις

E pro ἀΐδης. Intelligendum eſt etiam tunc ἀ fore epitaticum. Ego, quin à θύρα deriuetur minimè dubito: quæ autem ſit huius deriuationis ratio, id verò mihi quoque dubium eſſe fateor: ſed ſuſpicor minus longè petitam eſſe huius deriuationis rationem: vt videlicet ideò ἀθύρειν ſit Ludere, quòd extra fores domus atque adeo extra domũ potius quã in ipſa domo ludi ſoleat. ET Ἀθύρομαι, Ludo, Luſito, idē quod ἀθύρω. Item σκιρτῶ, vt ab Heſychio exponitur. id eſt Saltito, ſed ludēdo. quod lubenter ex Horatio reddiderim, Exultim ludo.

F Habetur & ἀθυροῦσι apud eundem Heſychium: quod eſt ab ἀθυρέω, ῶ, coniug. circunfl.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, Luſus, Ludus, Ludicrum. Propriè Luſus puerilis: vt ἀθύρειν propriè de ludente puero dicitur. Homerus Iliad. o, de puero loquēs, Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν. Chryſoſt. De ſacerdotio, παίδων τινῶν ἀθύρματα. Idem, τὰ παιδία τὰ μικρὰ πρὸς τὰ ἀθύρματα κέχηνε καὶ ἐπτόηται. ¶Ἄθυρμα, Oblectamentum. Od. σ, — ἥδιον δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ. Sic videtur ſumi & in loco quem Suidas ex Ioſepho citat, ὃς ἦν τε βασιλέως ἄθυρμα, Qui e-

G rat regis oblectamentum. Niſi quis malit, Qui erat regis ludicrum: aut, Qui ludicra & iocularia regi proponebat. ¶Idem Suidas ἄθυρμα exponit ἄγαλμα, id eſt ornamentum, in loco quem ex Epigr. citat. Euſtathius ἀθύρματα exponit κόσμια in hoc loco Od. o, — μυεῖ ἄγοντες ἀθύρματα νηΐ μελαίνῃ. vocat autem κόσμια, ornamenta, ad ornatum muliebrem pertinentia, id eſt mundum muliebrem. Sed notandum eſt ἀθύρματα tamen non ſignificare ornamenta, ſed appellari ita tanquam res ludicras. Sic & in loco quem Suidas citat, ἄθυρμα ſignificationem propriam poteſt retinere, & Oblectamentum exponi.

H Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, diminutiuum. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquens, ἔφερε δ' ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Id eſt, geſtabat autem vrſi catulum, oblectamentum ſuum. vel, delicias ſuas. Gallico ſermone hoc,

diminutiuum nomen aptiſſime reddi poſſet *Vn iouet.* A (vt quum dicimus ironicè *Vrayement voyla un beau petit iouet*) nam *Iouet* eſt ἀθύρειν, παίζειν.

C. Ἀθυρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ. ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις, inquit Heſychius, id eſt, temerè & ſine delectu vtens legibus. Exiſtimo vim vocabuli huius expreſſum iri, interpretando, Qui leges ludos ſuos facit. vt Ludos facere aliquem dicitur à Plauto. Nam quin ex ἄθυρω & νόμος cõpoſitũ ſit, dubium eſſe non puto: vnde & hîc poſt ἀθύρω poſui, non poſt ἄθυρος, quod præcedit ἀθύρω.

C. Ἀνάθυρμα, Idem quod ἄθυρμα, Ludus. Vel, Id quo quis B ludit. Euſtathius, καὶ ὅτι πεσσὸς τύχης ἐστὶν ἀνάθυρμα, καὶ αὐτῇ ἀνάκειται.

ΘΥΩ, Macto, Sacrifico, (ab Homero tamen aliter accipi, veterum opinione, docebo poſtea) Ariſtot. Ethic. 5, ἢ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῦν, Plut. θύειν κριόν, Pauſ. Idem, Διὸς ἐστὶ βωμὸς ὑπάτου, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδέν. Et θύειν ἱερεῖα, Thucyd. & Xenoph. Interdum verò & θύειν θυσίας. In vulg. lex. ex Xenoph. θυσίας θύων μικράς, Paruas hoſtias offerens. Et ex Plat. ep. 7, θῦσαι θυσίαν δεκα ἡμέρων, Sacra decem dierum facere. C Cæterùm his omnibus in locis ſubauditur datiu' θεοῖς, vel θεῷ, qui interdum quidem ſolus additur, ſæpius verò omittitur, ac θύειν ſine adiectione ponitur. Athen. 7, θύειν τοῖς θεοῖς τοῖς Βοιωτοῖς. Idem, οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους. Sic Κρόνῳ θύειν, & τῷ Ἀπόλλωνι, & ταῖς Χάρισι, (quod prouerbiale eſt) apud Plutarchum. At θύειν ſine adiectione poſitum, vt in his locis. Xenophon Hellen. 3, αὐτὸς δ' ἐβουλήθη θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθαπερ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Luc. in Demon. ὅτι τὸ θύων ὤφθη πώποτε. Plutar. Alexandro, ὁ δὲ, θύων μὲν ἐτύγχανεν, ἀφεὶς δὲ τὴν θυσίαν ἐβάδιζεν. D ‖Θύειν interdum etiam accuſ. habet, non quidem id ſignificantem quod ſacrificatur, ſed id propter quod fit ſacrificium: vt quum dicitur θύειν γάμους à Plutarcho pro Nuptias feſtas ſacrificiis agere: vel pro θύειν διὰ τοὺς γάμους, inquit Budæus: qui affert etiam ex Ariſtophane Equit. εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ (vbi obſeruandus eſt duplex accuſatiuus) item θύειν διαβατήρια ex Plut. quod vertit, Pro tranſitu ſacrificare. ‖Θύομαι paſſiuum, interdum quidem paſſiua itidem ſignif. (vnde τεθυμένα ἱερὰ apud Xenophontem Hell. 3, & ἐτύθη apud Paulũ E apoſtolum) interdum verò pro actiuo θύειν (vt in loco Xenophontis paulo antè citato ex Hell. 3) ſed aliquando dicitur & de ſacrificantibus vt aruſpices conſulant. quod ex Arriano docet Bud. pag. 336, & 337, quas vide.

Θύω Homero veteres putarunt non ſignificare vſquam Mactare, ſed τὸ θυμιᾶσαι: vt annotat Euſtathius in hunc locum Od. ξ, Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. Vide pag. 1767. F

Θῦμα, ατος, τὸ, Victima, Hoſtia, Illud ipſum quod ſacrificatur ſeu immolatur. Poſidippus apud Athen. lib. 9, Διακονοῦμεν νῦν γάμοις· τὸ θῦμα, βοῦς· ὁ δ' ἰδιώτης Ἐπιφάνης. Philo De vita Moſis lib. 3, καὶ τοῖς θύμασι χρήσωνται ὡς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ ἔθει τῷ παραπλησίῳ, eadémque lege & ritu quo priores, hoſtiis vtuntor. Iſocr. ad Nicoclem, ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σαυτὸν παρέχῃς. In Epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι. Et metaph. apud Herodianum lib. 2, de militibus prætorianis, πρόκειται ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, victimæ G hîc ſtatis obnoxiæ noſtro imperio. Θύματα dicebatur etiam piſtorium opus (ſeu placentæ) quod ad animalium formã effictum diis offerebatur. Sic exponit ſcholiaſtes apud Thucydidem lib. 1, de feſto Iouis μειλιχίου, quod Διάσια appellant, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια, in quibus rem diuinam faciunt non victimis, ſed libamentis ſiue placentulis, more patrio. Apud Sophoclem Electra, ſunt etiam θύματα πάγκαρπα, Fruges omnis generis quæ diis offerebantur: Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδε. Schol. ibi exponit θυμιάματα. at malim ἀπαρχὰς, quod Heſychius habet. Vide in θυσία locum ex Ariſtot. Ethic. ‖Θύματα Galenus apud Hippocratem exponit θυμιάματα, Suffimenta. VNDE Θυμάτιον, ου, τὸ, Parua hoſtia, Victima exigua. Pro QVO Θυμήτιον apud Suidam, metri cauſa α in η mutato. exponit autem τὸ μικρὸν A θῦμα καὶ ἁπλές.

Θύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſacrificari poteſt aut ſolet, Qui hoſtiæ loco offerri diis poteſt. Plut. Symp. 8, ἰχθύων δὲ θύσιμος οὐδεὶς οὐδὲ ἱερεύσιμός ἐστι. Idẽ De def. or. δεῖ γὰρ τὸ θύσιμον τῷ τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι καὶ ἄσινες καὶ ἀδιάφθορον, id eſt, Victimam enim ſacro aptam, oportet eſſe & animo & corpore puram, integram, incontaminatam.

Θυσία, ας, ἡ, Sacrificium, Sacrificatio. Ipſa actio ſacrificandi, ſeu Solennitas quæ eſt in re diuina facienda: interdum verò & Feriæ quibus ſacra fiunt. C... vertit rem diuinam, vt videre eſt in lexico Cic. Luc. De ſacrificiis, loquens de ipſa hoſtia, φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ γοερόν τι μυκώμενον, καὶ (ὡς τὸ εἰκὸς) εὔφημον, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. Ariſtot. Ethic. 8, cap. 9, αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ σύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς οἷον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θυσίαν ποιεῖσθαι ſiue ποιεῖν, quo vtitur Plutarchus. Cui reſpondet Latina phraſis Facere ſacrificium. Pro eodem Plato dicit θῦσαι θυσίαν. Sic Herodianus lib. 2, ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας πλέους. Et apud Lucianum, θυσίαι καὶ ἑορταὶ ὡς καινοῦ τούτου θεοῦ ἐπιτελοῦνται. Herodian. lib. 8, σπονδαῖς μᾶλλον καὶ θυσίαις σχολάζειν ἢ φόνοις, ſacris faciendis vacare. Philo De vita Moſis lib. 1, μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, libamentorũ eorũdem & ſacrorum participem eſſe. Sunt & θυσίαι ἐτήσιαι ſacrificia annua, apud Thucydidem. Et θυσίαι δημοτελεῖς apud Plutarchum, Publica ſacrificia, Publicæ feriæ quibus ſacra fiunt. Interdum coniungitur cum aliis eodẽ pertinẽtib': vt ἀγῶνες καὶ θυσίαι, Thuc. σπονδαὶ καὶ θυσίαι, Philo & Herod. θυσίαι καὶ σύνοδοι, Ariſtot. ἱερὰ καὶ θυσίαι καὶ θεραπεῖαι, Plutarch. θυσίαι καὶ πομπαὶ καὶ θέαι, idem. θυσίαι καὶ πανηγύρεις, idem. θυσίαι καὶ δημόσια δεῖπνα, idem. θυσίαι καὶ κρεωνομίαι, Athen. ‖Θυσία nonnunquam ponitur pro θῦμα id eſt Victima, Hoſtia. Lucianus De ſacrificiis, προσάγουσι τὰς θυσίας. βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργὸς, ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν. Plutarchus Probl. Hell. τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους. Vide θεωρία. VNDE Θυσιάζω, Sacrifico, Immolo. Straton apud Athen. lib. 9, Μῆλα θυσιάζεις φρά; Ibidem, θύω βοῦν: quæ idem ſignificant. A

QVO Θυσίασμα, ατος, τὸ, Hoſtia, Victima: Id quod ſacrificatur. idem quod θῦμα. ET Θυσιαστήριον, ου, τὸ, Altare, Locus vbi ſacrificatur Deo, aut ſacrificanda aſſeruantur. Philo De vita Moſis l. 3, τὸν δ' ἐν ὑπαίθρῳ βωμὸν εἴωθε καλεῖν θυσιαστήριον, ὡσανεὶ τηρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν. Dicitur & θυτήριον.

Θύτης, ου, ὁ, Sacrificus, Victimator, Popa. Item Aruſpex. Herodianus lib. 4, μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μεταπέμπων, magos, aſtrologos & aruſpices. Sues quoque θύται dicti ſunt à ſacrifico vſu, vt tradunt vulg. lex. VNDE Θυτικός, οῦ, ὁ, Sacrific', (adiectiuè) Ad ſacrificia pertinens, vel, Ad aruſpices pertinens, Aruſpicinus. vt θυτικὴ ſub. τέχνη, Aruſpicina, ſub. ars, Aruſpicum diſciplina. Herodianus lib. 8, περὶ θυτικήν τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων. Item θυτική, ſcientia faciendi rem diuinam. Athen. lib. 14, θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαιότεροι μάγειροι. Prò quo paulo poſt, μάγειροι θυσιῶν ἔμπειροι.

C. Φιλοθύτης, ου, ὁ, Rei diuinæ faciẽdæ ſtudioſus, Qui ſtudioſè ſacrificat. Apud Ariſtophanem Veſpis, εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν ἢ φιλόξενον, ſchol. φιλοθύτας eſſe ait δεισιδαίμονας, qui deorum metu ſtudioſè ſacrificant, exiſtimantes ſe ea ratione deorum iram auertere poſſe. In bonam partem accipitur apud Plutarchum Sympoſ. 2, ὁ δ' εὐσεβὴς καὶ φιλοθύτης, ὁ δ' ἐνηματικὸς ὀνειρῶν, καὶ ὅσα ... ἢ ... ἢ ἱεροῖς ἢ θεῶν εὐμένεια κατορθοῦν.

Θυτήρ, ῆρος, ὁ, Sacrificus. idem quod θύτης. Soph. Trach.

Θυτήριος, ου, ὁ, Aptus ad ſacrificandum. idem quod θύσιμος. Et neutro gen. θυτήριον, Aptum ad ſacrificãdum ſeu ſimpliciter Quod ſacrificatur, Sacrificium. θῦμα. Eurip. ‖Θυτήριον ſubſtantiuè Ara, vt Cic. apud Aratũ vertit. idem quod θυσιαστήριον.

C. Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſacrificatus, Non immolatus. Athen. lib. 4, οὐ γὰρ ἡ Ἐπικούρῳ οὐσία ἀλλ' ἡδονή, οὐκ ἀπαρχὴ θεοῖς, ἀλλ' (ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκάτου γυναικὸς) ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατέσθει, ſacra haud ſacrificata perſæpe comedit. Et apud Suidam Damaſcius, ἀθύτου δὲ οὐκ ἠνείχετο μεταλαβεῖν. Apud eundem ... ἀθύτους τε καὶ ...

γάμους γάμοις, Nuptias ſine ſacrificio celebrans, Nuptias celebrans in quibus res diuina non fiebat. Ἄθυτα ἱερὰ, Exta triſtia, quibus opponuntur τὰ καλά. Bud. ex Æſchine contra Cteſiphontem, ἐκ τῶν πλεῖσταίων ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων τῶν ἱερῶν ὄντων, ἐξέπεμψε τὸ ςράτοπεδον ἐπὶ τὸν προδηλον κίνδυνον, contra auſpicia. Θυσία ἄθυτος, Contra receptum morem & ritum ſacrorũ factum ſacrificium, Quod pro ſacrificio haberi nõ debet. Philo De vita M. l.3, θυσίας ἀθύτους ἀνῆγαγον, καὶ χοροὺς ἀχορεύτους ἵςασαν, ſacra nefanda peragebant. Apud eundem Philonem eodem lib. [illegible] ἀνίεροι ἱερουργίαι, καὶ ἄγαι παλίμφημοι παντελῆ φθορὰν ἐνδείκνυνται, Turnebus vertit Polluta ſacra ſunt. In bona partem autem apud Naziazenum, τὸ μέγα καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, ingens & inſacrabile, vt ita dicã. Apud Platonẽ verò libro 8, De leg. 300, ἄθυτα δὲ παλλακῶν σπέρματα, καὶ νόθα, dicitur quaſi ἀπυχτα, vt ſibi videri annotat Bud. ‖ Ἄθυτος, Qui rem diuinam non fecit, Qui non ſacrificauit. Xen. Hell. 3, ὥςτε ἄθυτος ἀπῆλθεν, poſteaquam videlicet eum ab Agide miſſum, θῦσαι τῷ Διὶ κατὰ μαντείαν τινὰ, ἐκώλυον οἱ Ἠλεῖοι μὴ προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, Abiit re diuina non facta.

C. Καλλίθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auſpicatus, Bonis auſpiciis aut ritè ſacrificatus. idem quod καλλιέρητος. Apud Eurip. autem καλλιθύτων βωμῶν, Altarium victimis ſplendidorum, ſeu In quibus pulchra ſeu ſplendida ſacra fiunt. Niſi fortè quis malit, In quibus ſacra ritè peraguntur.

C. Νεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper ſacrificatus, Recens immolatus.

C. Πάνθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacratiſſimus, Omni veneratione proſequendus. πάσεπτος, vt apud Sophocl. Aiace, ſchol. exponit, θεῶν αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήλυσεν, ἄνομα σέβων μέγιςη.

C. Πολύθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Victimis abundans. Eurip. πολύθυτον ἄλσος, Nemus vbi multa fiunt ſacrificia, vel Crebris ſuffitionibus halans.

Θυσὰς, άδος, ἡ, Sacrifica, Sacrificalis. Sophocles Antig. Κἆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, ſacrificas preces, ſeu cũ ſacrificiis factas. AT Θύσθλα, τὰ, Liba, aut Virgæ ſiue thyrſi quales geſtabant Bacchi ſacerdotes: πλεῖςα καὶ θυσίαι. ἢ ῥάβδοι τινὲς ἢ κλάδοι ὁποῖοι οἱ θύρσοι, Διονυσιακὰ φορήματα, vt Euſtath. exponit Il. ζ, de Bacchis Lycurgum perſequentem fugientibus, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. Plut. οὐκ Ἀσκραίῳ Διὶ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θύσθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις.

C. ἈΠΟθύω, Polluceo, In ſacrificia abſumo. Xenoph. Hell. 4, καὶ Ἀγησίλαος μὲν εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενος, δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Sic Plutarchus in Sylla, τὴν δεκάτην ἀποθύσαι τῷ Ἡρακλεῖ. Idem in Craſſo, ἀποθύσας τῷ Ἡρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὸν δῆμον ἑςιάσας. Item generaliter pro Dico, Conſecro. At Syneſius hic, καὶ ἀποθύσαντες ὕμνοις τῷ θεῷ χαριςηρίοις, ὥσπερ εἰώθαμεν, videtur ἀποθύειν voluiſſe vſurpare pro Offerre tanquam ſacrificium.

C. Ἐκθύω, Perdo, & quaſi macto. ἀπόλλυμι. Eurip. Or. ἐξέθυσε Φοῖβος ἡμᾶς, μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς πατροφόνου ματρός, perdidit nos Phœbus, qui parricidæ matris nefarium ſanguinem nobis permiſerit. ‖ Ἐκθύομαι, Placo, Expio. vt ὁ δεῖνα ἐξεθύσατο τὸν φθόνον, id eſt, ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἱλεώσατο. Euſtath. Sic Suidas quoque ἐκθύσασθαι exponit ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι. itidem Heſych. ‖ Ἐκθύσασθαι, Vaticinari quaſi inſpectis extis. Apud Suidam, οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο οὐχ ἥκιςα ὃν ὁποντινοῦν, id eſt ἐμαντεύσαντο, vt ipſe Suidas declarat. Fortaſſis tamen commodius exponeretur Expiarunt. ἐξιλεώσαντο. VNDE Ἐκθύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expiandus. v. l.

C. Ἐπιθύω, Super ſeu poſt alium ſacrifico. Item ſimpliciter Sacrifico, Immolo. Epigr. lib. 6, Αἰχμηταὶ δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα. Et voce media apud Plut. Galba, Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα, Neroni Galbam ſacrificabimus.

C. ΚΑΤΑθύω, Sacrifico, Immolo, Macto. Herodianus lib. 4, εἰς τὸν νεὼν ἀνελθὼν πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε. Lucian. Demon. ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐςεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσετε. Idem in Scytha, ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἐπ καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος. ‖ Καταθύομαι Faſcino, Incanto. καταγοητεύω. Theocr. Pharmac. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Et rurſus circa finem illius idyllii, Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. ‖ Καταθύσασθαι, Vaticinari, μαντεύσασθαι. Heſych.

C. Προθύω, Antè ſacrifico. Et in paſſ. pro eodem. Plut. De def. orac. οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταςέφοντες ἱερεῖα καὶ καταοινοῦντες, neque verò antè ſacrificando, neque infulis vittiſque victimas coronãdo, neque libamẽtis mactando. Idem Lycurgo, προέθυε ταῖς μούσαις, ſacra Muſis antè perſoluebat. ‖ Item Sacrifico pro. Greg. in Encom. Maccab. Ἀαρὼν τοῦ λαοῦ προθυόμενος καὶ προευχόμενος, ſacrificans pro populo & vota faciens. VNDE Πρόθυμα, ατος, τὸ, q. d. Sacrificii præludium, Quod ſacrificio ipſi præmittitur. Vel, Libũ. προκάταργμα, ἢ τὸ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἢ πλακοῦντιον, vt ſcholiaſt. in Ariſtoph. Pluto exp. βωμοὶ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη. Et προθύματα καὶ προκατάργματα ποιεῖσθαι, Hoſtiam & ſacrificium libare: quod fiebat antequam hoſtia feriretur. Bud.

C. ΣΥΝθύω, Vnà ſacrifico, Vnà ſacra facio. Demoſth. pro cor. συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Æſchin. καὶ πρεσβεύειν τὸν ςρατηγὸν ἐπὶ τῆς νεὼς, καὶ συσσιτῶν καὶ συνθύων καὶ συσπένδων.

Θύος, εος, τὸ, Victima, Hoſtia, τὸ θυόμενον, vt ex quibuſdã antiquis tradit Euſt. Vel Sacrificium, θυσία, vt idẽ Euſt. exponit. Odyſſ. ο, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Rogo te per ipſa ſacra quæ facis, & per deum illum cui illa facis. ‖ Item Suffimentum, θυμίαμα. Iliad. ζ, προς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελαίης Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. Heſiod. Erg. ἐπὶ δ' ἄλλα μηρία καίειν, Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Apud Hippocratem quoque θύη Galenus exponit θυμιάματα, ἀρώματα, Suffimenta, Odoramenta.

C. Θυοσκόος, ου, ὁ, Aruſpex. μάντις ὁ διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλῶν, vel ὁ δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, Heſychiũ ſequẽdo: vt ſit à θύος & κοέω, hoc eſt νοέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui ſacra flammis adolet, ſeu accendit, à θύος & κέω, id eſt καίω, Euſtath. Iliad. ω, οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες. vbi Euſtath. μάντεις tradit eſſe genus, at θυοσκόοι & ἱερῆες eius ſpecies: ac θυοσκόους eſſe ſecũdum antiquos τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους, hoc eſt ἐμπυρομάντεις ſiue λιβανομάντεις, vt alio nomine vocatur: at ἱερῆες, τοὺς διὰ σπλάγχνων, aruſpices. Odyſſ. φ, Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο Οἴνοπος υἱὸς Ὅ σφι θυοσκόος ἦε, Qui ſacrificus ipſorum erat, Qui rem diuinam eis faciebat. ET Θυηκόος, ου, ὁ, pro eodem. θυηκόοι, ἱερεῖς, Heſychius. Quod vocabulum à θύος fit vt θυηπόλος.

C. Θυοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suffimentorũ receptor. vt θυοδόκοι βωμοὶ apud Heſychium, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι. Et neutr. gen. θυοδόκον ſub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda ſuffimenta, Suffimentorum receptaculum.

C. Θυοσκόπος, ου, ὁ, Aruſpex, Qui ex inſpectione hoſtiæ viſcerum futura prædicit. ὁ διὰ σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντευόμενος. Heſych.

C. Θυηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa ſacra aut ſuffumigia facienda verſatur. A Polluce ponitur ſub titulo τῶν θεοῖς θεραπευόντων, ſed poeticum eſſe dicit. Apud Suidam eſt etiam fœm. θυηπόλαι. VNDE Θυηπολία, ας, ἡ, Operatio in ſacris, Ipſa functio τοῦ θυηπόλου. ET Θυηπόλιον, ου, τὸ, Sacrificium, θυσία. v. l. ET Θυηπολέω, ῶ, Sacra facio. Plato 2 De rep. βίβλων ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, καθ' ἃς θυηπολοῦσι, ad quorum præſcriptum ſacra faciũt. θυηπολοῦσι Suidas exponit Circumeunt pollicitantes ſe ſacrificiis deos placare poſſe. ‖ Ἄνδρα θυηπολέων, Nõn. Virum ſacrificans, hoc eſt mactans.

C. Θυηχόος, ου, ὁ, Sacrificus, Sacerdos. ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων. Euſt. Apud Heſych. eſt θυηκόος.

C. Θυάρπαξ, γος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſacra rapit, Sacrilegus. ἱερόσυλος, vt Heſych. exponit, apud quem perperam ſcriptum eſt θυάπαξ.

C. Θυωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ. vt θυωρὸς τράπεζα, Mẽſa quæ ſacris vſibus dicatur, hoc eſt In qua reponebantur ea quæ diis offerebantur, ἡ τὰ θύη φυλάσσουσα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψούς, vt Heſych. declarat: ab ὠρέω id eſt φυλάττω. Diogenes Laertius in Pherec. ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι. Callimachus Hymno in Dianam, ταὶ δὲ θυωρὸν Εἰλαπινὰς γαλόω τιμίαν περὶ δίφρα τιθεῖται. vbi ſcholiaſtes expo-

nit φιλικὴν τράπεζαν, propriè eſſe dicens τὴν θεοῖς ἀνατιθεμένην. ET Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem. Pollux lib.4 De partibus theatri, καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἡ θεωρὶς ὠνομάζετο ἢ θυωρίς. ET Θυωρίτης, ου, ὁ, Qui ſacræ menſæ miniſtrat. Vel ſimpliciter Menſarius, τραπεζίτης, Heſych. Apud Etymolog. eſt etiam ἀργυρογνώμων, κριτὴς τῶν θεῶν. ET Θυωρεῖσθαι, In ſacra menſa epulari, ἀλωχεῖσθαι. Heſych. A

Θυήεις, εντος, ὁ, vt θυήεις βωμὸς, Ara in qua ſacra fiunt: vel ſuffimentis quæ in ea adolentur, redolens. Iliad. θ, Γάργαρον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις. Heſiodus, ὅσια λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν. Sacrificam aram, item fumidam ac fumoſam aram, in ſimili loquendi gen. dicunt poetæ Latini. B

Θυέστον Heſych. apud Herodotum exponit, ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, potum ex aromatibus confectum. In v.l. coniungitur θυέστον ποτὸν, potus aromaticus: vt ſit adiectiuum.

Θυῆμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Odoramentum. ἄρωμα, vt Erotianus apud Hippocratem exponit: apud quem θυήματα Galen. pro θυμιάματα poni tradit. θυήματα Heſychius eſſe dicit τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίας. Quod videtur eſſe Mola quæ hoſtiæ inſpergebatur, & ſine qua ſacra non fiebant. Videtur autē θύημα verbale eſſe quaſi à θυέω aut θυάω. C

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, Aruſpicium, Extiſpicium. ἡ διὰ θυσιῶν μαντεία, vt Euſtathius tradit, addens, has θυηλὰς vocari etiam πελανούς. At Suidas θυηλὰς propriè eſſe dicit ſaccos in quos ſuffimenta coniiciuntur, θυλάκοις εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται: item ἀπαρχὰς, primitias ſacrorum, ſeu libamēta. Il.ι, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Athen. lib.13, ἐν Ἤλιδι δὲ καὶ κρίσις γίνεται καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸν βοῦν ἄγειν, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυηλὰς ἐπιτίθησιν. vbi videtur ſignificare molas quæ hoſtiis inſpergūtur, aut θυλήματα, aut προθύματα. ‖Heſych. θυηλὴν exponit θυσίαν. Vetus quoddam lex. θυηλαὶ, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν: quod apud Etymologiſten quoque eſt, addentem tamen ἢ ὥσπερ αἱ θυσίαι, citantémque ex Philochoro, θυηλαὶ, αἷς προθύονται θύσαι θεοῖς. VNDE Θυηλάσασθαι, Sacrificare, in vulg. lex. AT Θυηλίσιον, ου, τὸ, à Polluce inter vaſa menſaria ponitur, citante ex Metagenis Philothyte, κἀν πελλαῖς παροψίσι καὶ κεναῖς θυηλισίοις. D

Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, vel Suffimenta quæ in aris adolebantur. βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα, ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν, vt Heſychius declarat: vt verò Ariſtophanis ſchol. τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα, quæ dicit aſpergi vino & oleo. Tale quid Libum erat apud Latinos, genus videlicet dulciarii ex farre, caſeo, melle & oleo. Ariſtophanes Pace, ἴθι νυν τὸ κανοῦν λαβὼν, ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα. Teleclides apud ſchol. Ariſtophanis, Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ κἀπὶ τῶν θυλημάτων. Suidas θυλήματα exponit πέμματα, ἀπαρχάς: Bud. προθύματα. E

Θύκος, Vas in quod coniiciuntur ſuffimenta, εἰς ὃ ἐμβάλλονται τὰ θυμιάματα, Etymol. & lex. quoddam antiquum. F

Θύσκη, ης, ἡ, Scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θύματα. Etymolog. & lex. quoddam antiquum. VNDE Θυσκάριον, diminut. à θύσκος, pro quo etiam ſimpliciter accipitur. AT Θυΐσκη, ης, ἡ, videtur eſſe Thuribulum, ex Hieronymo: vel Mortariolū potius, vt lib.1 Maccab. cap.1, καὶ τὰ σπονδεῖα καὶ τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. καὶ τὰ τρυβλία καὶ αἱ θυΐσκαι χρυσαῖ. In 2 Paralip. 3, τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας καὶ τὰ πύρεια χρυσίου καθαροῦ. Hæc Budæus. In verſione Hieronymi pro θυΐσκη modò Mortariolum, modò Thuribulum reperitur. In vulg. lex. eſt ETIAM Θυΐσκος, quod ex Ioſepho citatur, exponitúrque Acerra, Thuribulū. G

¶Θύον, ου, τὸ, Quod deabus ſacrificabatur. θύα enim Heſych. exponit τὰ θυόμενα ταῖν θεαῖν. Idem θύα apud Eupolidem explicat πέμματα, id eſt liba ſeu placentulas, quæ videlicet diis & ipſæ offerebantur, vt θυλήματα, θυηλαί. Apud Callimachum autem θύα accipi pro aromatis idem Heſych. annotat. ‖Θύον ET Θύα, SIVE Θυία, AVT Θύεια, ας, ἡ, (tot enim modis ſcriptum reperitur apud Theophraſtum) Thya, arbor quædam odora. Od. ε, — τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Καιομένων. Quò reſpiciens Plinius lib.13, cap.16, de arbore Thya loquens, ſic ait, Nota etiam Homero fuit: θύον Græcè vocatur, ab aliis thya. Hanc igitur inter odo H

res vri tradit in deliciis Circes, quam deam volebat intelligi: magno errore eorum qui odoramenta in eo vocabulo accipiunt, quum præſertim eodem verſu cedrū laricémque vnà tradat: in quo manifeſtum eſt de arboribus tantùm loquutum. Theophraſtus magnum iam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum contignationes, quandámque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ. radice nihil criſpius, nec aliunde pretioſiora opera. Hæc ibi Plinius, ex Cicerone trahens, menſas quoque ex ea fieri, quarum Theophraſto mentio facta non ſit. Locus autem Theophraſti quem citat, eſt De hiſtoria pl. lib.5, cap.5, τὸ δὲ θύον (οἱ δὲ θύαν καλοῦσι) παρ' Ἄμμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ· τὴν μὲν μορφὴν ὅμοιον κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ. & paulo pòſt, καὶ ἔτι διαμνημονεύουσιν ὀροφάς τινας τῶν ἀρχαίων οὔσας. ἄσαπὲς γὰρ ὅλως τὸ ξύλον, οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων. lib.1 De hiſt. pl. cap.15, θυίαν numerat inter ἀείφυλλα. at lib.4, cap.1, & lib.3, cap.16, ὀψίκαρπον καὶ φιλόψυχρον arborem eſſe tradit, altam iugiſque montium prouenientem. Θύον Macrobius lib. Saturn.4, cap.19, Citrum interpretatur. Hermolaus in Corollario thyam eſſe credidit cedrum alterius generis ex qua menſæ fiebant. ‖Alia eſt arbor eodem nomine, malum ferēs execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiā decorans, inquit Plinius loco citato. Reperitur verò ſcriptum ETIAM Θύϊον, itidē pro θύον. Athen. lib.5, de quodam aphrodiſio, τὰς δὲ θύρας [εἶχε] ἐλέφαντος καὶ θύου, ex ebore & thya: Bud. tamen generalius illud θύον vertit Ex odorata materia.

Θυόεις, εντος, ὁ, Odor⁹. Il.ο, Κρονίδην δ' ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ Ἥμενον. ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο. id eſt εὐώδης μον, vt Euſtath. exponit. Et δόμος θυόεις apud Nonnum de templo, ſuffimentorum videlicet incenſione odorem ſuauem emittente. Fumidum aliquis interpr. etiam poſſit hoc θυόεν, eo nimirum ſenſu quo fumidam aram dixit Ouidius: niſi quòd hoc eſt generalius.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod θυόεις, hoc eſt Odorus, Odore iucundus. Od.δ, Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθεν. Od.ε, Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα. Empedocles apud Athen. lib.12, initio, μύροισί τε δαιδαλεόδμοις, Σμύρνης τ' ἀκρήτου θυσίαις, λιβάνου τε θυώδους. Eurip. θυώδης καπνὸς, Fumus odorus, Odoramentorum incenſorum odore iucundus. Theophraſtus De hiſtoria plantarum lib.3, cap.15, de fructu terebinthi loquens, καὶ ἅμα τῇ ἀμπέλῳ πεπαίνουσα, τὸ ἔσχατον ποιεῖ μέλανα, μέγεθος ἡλίκον κύαμον ῥητινώδη δὲ καὶ θυωδέστερον. Pro quo Plinius 13 cap.19, Cum vite matureſcit, non grandior faba, odore iucundior, tactu reſinoſus. Gaza malè ſulfuroſum vertit. Idē De hiſtoria plant. lib.5, cap.5, τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπέστατον μετὰ τὰ κυπαρίττινα καὶ τὰ θυώδη, ἡ συκάμινον εἶναί φασι, καὶ ἰσχυρὸν ἅμα καὶ εὔεργον τὸ ξύλον, καὶ παλαιούμενον, μέλαν. Ad quem locū reſpexit Plinius lib.16, cap.40, In plenum dici poteſt, vtique quæ odore præcellant, ea æternitate præſtare. A prædictis morus proximè laudatur, quæ vetuſtate etiam nigreſcit. Ita vt hic quoque θυώδη ξύλα ſint Ligna quæ odore præcellunt, non autem Thyæ ligna, vt vulgò interpr. Θυώδη in v.l. dicuntur Quæcūque in ſacrificiis & aris ad ſuffitus incenduntur. ‖Εἵματα θυώδεα. Macrob. Saturn. l.4, c.19, apud Hom. idē eſſe quod Citroſā veſtē apud Næuiū: ſicut θύον interpr. Malum citreum.

Θυόω, ῶ, Fut. ώσω, Rebus odoratis ſuffio, vel Odore iucundum reddo. Iliad. ξ, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. VNDE Θύωμα, ατος, τὸ, Suffimentum odoratum. ἀώδες θυμίαμα, vt apud Herodotū exponit Euſtathius, σμύρνης ἀκηράτου καὶ κασίης καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων, aliorumque odoramentorum ad ſuffiendum idoneorum. Citatur etiam ex Ariſtide & Libanio. θύωμα. Heſych. exp. μύρον, ἄρωμα.

Θύϊνος, ου, ὁ, Qui ex thya eſt. Dioſcor. lib.1, ἐοικὸς θυΐνῳ ξύλῳ, thyino ligno ſimile, vt Ruell. interpr. Et apud Suidam, ἔχει πτυχία θύϊνα, de euangelio Matth.

Θυΐος, ου, ὁ, Thyam ſimilitudine referens. Theophraſtus De hiſtor. plant. lib.5, cap.3, loquens περὶ τῆς ὕλης πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν, (cuiuſmodi Macedonicam eſſe dicit

dictitur. ἡ γὰρ θύϊα καὶ ἀσραβὴς καὶ ἔχουσα θύϊον, Læuis enim eſt,& in operibus firmam rigiditatem habet, naturámque thyæ. Sic enim ibi vulg.l. exponunt, pro τύλον, quod apud Theophr. eſt, ſcribentia θύϊον, ac improbantia verſionem Gazæ, qui ſic tranſtulit, Læuis enim eſt, obediens & tylum nimirum continens. A

Θυάζω, Idē quod θύω, ἔρδω, ἁγνίζω. V. ET Θυάματα apud Heſ. θυμιάματα, quaſi à θυάω. AT Θύαιον, Placētula quæ bouis loco diis offerebatur. Heſych.

ΘΥΜΈΛΗ, ης, ἡ, Altare: à θύω, quoniam ſupra eo ſacra fiūt. item, Farina quæ ſacrificiis adhibebatur. Apud Heſychium tamen non θυμέλαι, ſed θυμάλαι ſunt οἱ βωμοὶ & τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα. Sed notandum hoc θυμάλαι apud Heſych. non eſſe ſuo (hoc eſt alphabetico) ordine, ſed poſitum poſt θυμβροφάγος, ante θυμέλη: adeo vt quin θυμέλαι pro eo legendum ſit minimè dubium eſſe videatur. Nam Θυμέλη eidem Heſychio eſt βωμὸς, id eſt Ara, (addenti tamen ab aliis etiam exponi τὸ ἐπίπυρον ἐφ' οὗ ἐπιθύουσι, vel ἔδαφος ἱερὸν) reperitúrque hac in ſignificatione apud Euripidem, θυμέλαι θεῶν δεξίπυροι, aræ deorum. Peculiariter verò in orcheſtra (quæ propria chori pars erat in theatro) θυμέλη dicebatur ſiue βῆμα, ſiue βωμὸς, ſiue pulpitū (vt alii tradunt) altū pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum (quo ad comœdiæ chorum habuerunt) cæterique perſonam non habentes, fabulæ ſubſeruiebant, hiſtrionibúſque in ſcenam abditis, populum geſticulatione retinebant. Suidas in vocabulo σκηνὴ, loquens de orcheſtra, αὕτη δέ ἐστιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι. ἔστι μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς τοῦ Διονύσου, ὃς καλεῖται θυμέλη. μετὰ δὲ τὴν θυμέλην κονίστρα. Etymologiſtes verò θυμέλην menſæ formam habere tradit, ſupra quam ſtantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem ſuum tragœdia diſtributa eſſet. Plut. De orac. Pyth. τὴν δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον ὥσπερ ἐκ θυμέλης, οὐκ ἀνήδυντον οὐδὲ λιτὴν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγγομένην. Idem in Polit. præcept. tradit non oportere ἐπὶ σκηνῆς καὶ θυμέλας καὶ τραπέζας [καταβαίνειν] πένητα πλουσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον. Luc. De ſaltat. καὶ ἐπὶ τὸ πάχος δὲ καὶ πιμελοὺς ὀρχηστοῦ πηδῶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα (ἔφασαν) φεῖσαι τῆς θυμέλης. Apud Suidam ex Epigr. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι πηλὼς Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσοφόρει κόμην. Rurſum Plutarchus in Alexandro, αὐτὸν μὲν οὖν ἵπποι ἐκόμιζον ὀκτὼ μετὰ τῶν ἑταίρων ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας εὐωχούμενον συνεχῶς. Vbi quidam interpr. In ſublimi & inſigni tabulato. Apud Lat. hac voce vſus eſt Martial. lib. 1, ad Domitianum, Qua thymelen ſpectas, deriſorémque Latinum, Illa fronte precor carmina noſtra legas. Vbi quidā thymelē pro ipſis thymelicis accipiūt: alii ſaltatricis celeberrimæ nomē propriū eſſe volunt. Apud Eurip. verò θυμέλας κυκλώπων quidam interpr. Mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta. Apud eūdē θυμέλην exponūt χῶμον. VNDE Θυμελάχαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non fœdat ſeu dedecorat conuiuia & luſus. θυμελάχαρτος ἄλοχος, vxor honeſta, quæque decorè ſe gerit vel in conuiuiis vel in deliciis. v.l. ET Θυμελικὸς, οῦ, ὁ, Thymelicus, Ad thymelen pertinens, Thymelen decens. Plut. Fab. θέας δὲ μουσικὰς καὶ θυμελικὰς ἄγειν. Athen. lib. 15, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικούς. Et θυμελικοὶ, Qui in thymela ludunt. Vitruu. lib. 5 cap. 8, Apud eos [Græcos] tragici & comici actores in ſcena peragunt: reliqui autem artifices ſuas per orcheſtram præſtant actiones. itaque ex eo ſcenici & thymelici Græcè ſeparatim nominātur. B C D E F G

ΘΥΜΙΆΩ, ῶ, Suffio, Odores incendo, Adoleo, B. Ath. 7, τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Sed additur interdum accuſ. vt θυμιῶσι τὸ λήδανον Ἄραβες, apud Herodot. Sic Herod. l. 5, ὡς συνιόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, λιβανωτόν τι θυμιῷεν ἕκαστος καὶ οἶνον σπένδοι. i. (Polit. interpr.) Vt quū ſenatus haberetur, thura vnuſquiſque adoleret, vinūmque libaret. Qui accuſ. in genitiuum interdum mutatur, (ea forma qua dicitur πιεῖν οἴνου) vt Luc. in Cau. ὅπως ἔχοιεν κνίσσαν ἀγυιᾶς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. Fortaſſe autē & in illo Herodiani loco λιβανωτοῦ itidē legi debet, ſicut legitur οἴνου. Θυμιῶ, Suffitu afflo, vel Suffitu inficio, inquit B. afferēs ex Ariſtotele hæc de apibus dicta, θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, τότε μάλιστα τὸ μέλι ἐσθίουσι. In v.l. θυμιωμένου κέρατος, cornu facto ſuffitu. Et θυμιώμενον διώκει, nidore fugat. Itē Ariſtot. θυμιᾶσθαι l. 2 Meteorol. p. 187 pro ἀναθυμιᾶσθαι id eſt Vaporari, ſeu Exhalare, vt B. ſcribit. Interdū θυμιῶμαι redditur & Vror, Accēdor. Vnde pro eo quod Dioſc. de gagate lapide refert, διώκει δὲ καὶ ἑρπετὰ θυμιαθεὶς, Plin. tradit eum vri accendique aqua, oleo reſtingui: atq; ita, videlicet accenſum aqua & reſtinctum oleo, fugare ſerpentes. Quam Plinii interpr. Dioſcoridis quoque ſequuntur interpretes. Et pro eo quod idem Dioſc. l. 2 cap. 63 de cornu ceruino dicit, ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει, idē Plin. habet, Accenſis autem vtriſlibet, odore ſerpentes fugantur. Vbi tamē ad exprimendū θυμιᾶσθαι, addidit Odore. H

Θυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Suffitus aut ſuffitio ex aromatibus, ſeu odoribus. (etiam Bonis odoribus ſuffire, dicit Colum.) Herodian. lib. 2, φέρει γὰρ πόας εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θυμιάμασι χρώμεθα, herbas odoratas, quæ nos aromata ſuffimentáque habemus. Plato Polit. 2, καὶ μύρα καὶ θυμιάματα, καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα. Athen. lib. 12, ἔρραινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. ἐθυμιᾶτο δὲ αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα. Dioſc. lib. 1 cap. 105, de herba Sabina, χρῶνται δέ τινες τοῖς φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος. De qua Plin. lib. 24 cap. 11, A multis in ſuffitus pro thure aſſumitur.

Θυμίασις, εως, ἡ, Suffitus ſeu ſuffitio. Dioſc. lib. 1 cap. 130, de ſeſaminis & acāthinis lignis quibus ebenum adulteratur, μηδὲν δὲ δηκτικὸν ἔχουσαι ἐν τῇ γεύσει ἢ ἐν τῇ θυμιάσει εὐώδεις: vnde à contrario Plinius dicit ebenum vri odore iucundo.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, Acerra, Thuribulum. Philo De vita M. l. 3, τὴν κιβωτὸν, τὴν λυχνίαν, τὸ θυμιατήριον, acerram. Eodē lib. τῶν δὲ θυμιατηρίων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, [παρείδρυται σύμβολον] τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θυμιατήριον. In v.l. exponitur Locus aut ara in qua fit ſuffitus. Θυμιατήριον eſt etiam ſidus cæleſte quod θυτήριον appellat Aratus, id eſt Ara, vt Cicero, Manilius, Hyginus, Rufus & Firmicus interpretantur. Thuribulum vocat Vitruu. lib. 7 cap. 9, ſub ſcorpionis aculeo illud collocās. Baſſo Sacrarius & Pharum, Alfonſo Lar appellatur, vt tradunt v.l.

Θυμιατικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſuffiendum aptus, Vaporiferus.

ἈΝΑθυμιάω, ῶ, vel Ἀναθυμιάζω, Vaporo, Suffio, Exhalare facio. Ἀναθυμιῶμαι quoque interdum actiuam ſignificationē habet. Ariſtoteles, ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φασί. id eſt exhalationes elicere, vt quidē vertit Theodorus. Apud eūdem Ariſtot. ἀναθυμιῶμαι capitur pro Vaporem reddere, vel Euaporari, Exhalare, Suffitū emittere, Pro ſuffitu vel ſuffimento eſſe. lib. De gener. anim. 5, αἱ δὲ τρίχες καὶ τὸ ἀνάλογον αὐταῖς οὐκ ἐκ τῆς σαρκὸς γίνονται, ἀλλ' ἐκ τοῦ δέρματος ἐξατμίζοντος καὶ ἀναθυμιωμένου. Idem De mundo, ἡ δὲ νοτερὰ καὶ ἀτμώδης ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιωμένη φύσεως. Plut. Symp. 7, ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται. In hoc autem loco, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προϋπάρχον μῖσος, Euſt. exponit ἀνενεοῦτο, renouabatur: fortaſſe (vt ſubiungit) ἀπὸ τοῦ θυμοῦ τοῦ κατὰ τὴν ὀργὴν· μάλιστα δὲ ληφθὲν αὐτὴ τῷ ἐκ δευτέρου εἰς ψυχὴν ἦρχετο· ἐπειδὴ καὶ δευτέρωμα ἐστὶν ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις σημαίνει. Quoniā tamen eiuſmodi à θυμὸς deriuata verba non reperiuntur, malim ἀνεθυμιᾶτο exponere Referueſcebat aut Accendebatur, vt ἀναθυμιᾶσθαι per conſequens accipiatur pro Referueſcere aut Recaleſcere.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τὸ, Vapor, Suffitus, Suffimen. vel Vaporatio, Suffitio. pro ἀναθυμίασις. Vide θυμίαμα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, Vapor, Exhalatio, Halitus, Suffitus. A Plinio dicitur & terræ halitus. Gaza reſpirationem alicubi interpretatur, accipiens reſpirationem pro exhalatione. Cicero expirationem dicit ἀτμίδα, vt ait Bud. qui & hunc ex Meteorologicis Ariſtotelis περὶ ἀτμίδος & περὶ ἀναθυμιάσεως locum citat, ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὑγρὸν καὶ θερμὸν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν. καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ. Idem in alio eiuſdē libri loco duplicē ἀναθυμίασιν facit, ἀτμώδη & πνευματώδη. At in libro De mundo, vnam facit ξηρὰν καὶ καπνώδη, alteram νοτερὰν καὶ ἀτμώδη. Herodianus ἀναθυμίασιν dixit de aere corrupto circa paludes,

vt ſcribit idem Bud.

C. ἈΠΟθυμιάω, ῶ, Euaporo, Exhalo, vel Odorem cieo. VNDE Ἀποθυμίασις, εως, ἡ, Euaporatio, Exhalatio. Vide Ὑποθυμίδες paulo pòſt.

C. ἘΚθυμιάω, Suffio, Bud. ex Ariſtotele. Et Ἐκθυμιῶμαι, Adoleor, Accendor: vel potius Ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Dioſcor. lib. 1, cap. 130, de ebeno, πθεισά τε ἐπ' ἀνθράκων μετ' εὐωδίας καὶ δίχα καπνοῦ ἐκθυμιωμένη. Eam Plinius quoque iucundo odore vri tradit.

C. ἘΝθυμιάω, ῶ, Suffio intus. Syneſ. epiſt. 121, καλὸν οὖν εἰ πάντα διαθεῖσα ἐκκορήσας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnia digerens & componens, etiam euerras cubiculū ſuffitúque vapores. B.

C. ἘΠΙθυμιάω, Suffio, Odoramenta adoleo ſeu accendo. Plut. Alex. de Leonide qui ad Alexandrum in ſacrificio quodam ſolenni ἐπιδραξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίσαντα τοῦ θυμιάματος, ὅταν (dixit) τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. VNDE Ἐπιθυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Quod ad ſuffiendum adoletur. Sophocl.

C. ὙΠΟθυμιάω, ῶ, Suffio, Suffumigo. Dioſcor. lib. 1, cap. 105 de herba Sabina, ἔμβρυα τε ἐκτινάσσει. προσποτισθέντα δὲ καὶ ὑποθυμιαθέντα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ. Pro quibus Plinius, Partus emortuos appoſita extrahit & ſuffita. Et lib. 5, cap. 146, de gagate lapide, ἔστι δὲ καὶ ἐπιληπτικῶν ἔλεγχος ὑποθυμιαθεὶς, καὶ ὑστερικὰς ἀνακαλεῖται. Pro quibus itidem Plinius, Deprehendit ſonticum morbum & virginitatem ſuffitus. VNDE Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, Suffitus ſeu ſuffitio, Suffumigatio.

C. Ὑποθυμὶς, ET Ἐπιθυμὶς, ίδος, ἡ. Sunt autem ὑποθυμίδες Serta florida quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ verò ſunt ὑποθυμίδες, quoniam ipſum cerebrum fragrantia ſua quaſi ſuffiunt & refocillant. Id tradit Plutarchus Sympoſ. 3, cap. 1, διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινοὺς ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες, ὑποθυμίδας ἐκάλουν, quoniam videlicet ἐνίων ἀνθῶν ὀσμαῖς ἄνω σκιδναμέναις περὶ τὸν ἐγκέφαλον, αὐτὸς ὁ ἐγκέφαλος φύσει ψυχρὸς ὢν, αἰαπάλλεται. Paulo pòſt clarius idem dicit, οὐ γὰρ ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνσραποπεδεύειν ᾤοντο, τοὺς περιδεῤῥαίους τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ἐκάλουν (ἐπιθυμίδας γὰρ αὐτοὺς διὰ γε τοῦτο μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσῆκον) ἀλλ', ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ὑποθυμίασιν. Athenæus verò (vt tradunt vulg. lex.) à Leſbiis ὑποθυμίδας vocari ſcribit myrti ramos inflexos quibus ſeſe redimiebāt. Ὑποθυμὶς eſt etiam auis nomen apud Ariſtoph. in comœdia quæ inſcribitur Aues. Dicitur ETIAM Ὑποθύμιος adiectiuè, eadem origine & ſignificatione. vt ὑποθύμιος στέφανος apud Heſychium, idem qui ὑποθυμὶς, corona collaris, hoc eſt quæ collo appenditur. ὑποτράχηλος, vt ipſe declarat. AT Ἐπιθυμίδες etiam ipſæ coronæ ſunt, vel (vt Heſych. exponit) τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα: quæ quoniam ſub collo ſupra pectus ſeu cor, quā animi ſedem eſſe volunt, appendebātur, à θυμὸς potius deriuatæ putantur, vt Plutarchus indicat loco paulo antè citato.

ΘΥΩ, ET Θυώω, Impetu quodā feror, & quidē impetu quaſi furibūdo: aut Impetu præpropero & feſtino feror. ὁρμῶ, vt Athen. lib. 7 exponit, θύννος inde deriuans. vel, vt Porphyr. σφοδρῶς ὁρμῶ δίκην μαινομένων. Heſiod. Theog. de auris ſeu ventis, Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicand. Ther. Μή σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις ὅτε δῆγμα πεφυγὼς Περκνὸς ἔχις θύνησι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης, quum rapido impetu fertur declinans morſum plagámque à vipera fœmina ſibi imminentem. Interdum redditur commodius Furo. Il. λ & π, — περὶ γάρ ῥ' ἐγχεῖ θῦεν. Il. α, — ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει, Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, vel Abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Heſiod. ἀνέμων θυόντων ἀῆται, ſchol. exponit μαίνονται. Sed & ab Heſychio θύει explicatur per μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, Furit, Diuini furoris inſtinctu fertur. Nonnunquam exponitur Ferueo, Æſtuo. Il. φ, de Scamādro fluuio, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων· Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. Sic apud Heſiod. πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων. Et θῦε κῦμα, Vnda æſtuabat ſeu feruebat. Od. λ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, totum ſolum ſanguine occiſorum feruebat. Θυώω (vt dixi) eiuſdem cum θύω ſignificationis eſt, ex eóque deriuatū, pleonaſmo literæ ν, vt ἐρητύω ab ἐρύω. Il. β, Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες Θῦνον κρίνοντες, properabant decuriantes & ordinantes. Il. ε, Θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, Impetu ferebatur inſtar torrentis. Il. κ, Τρώων δ' ἄσβεστος ὄρωρε κυδοιμὸς Θυνόντων ἅμυδις, qui ſimul vno omnes ferebantur impetu ſeu properabant. ET Θυνέω, ῶ, idem quod θυνῶ ſeu θύω. Heſiod. Aſp. loquens de portu, πολλοὶ γε μὴν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, rapido & veluti impetuoſo curſu huc illuc ferebantur ſeu diſcurrebant. Idem, Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, furebant. ‖ Θύεται Heſych. exponit ἀθυμεῖ. Apud eundem Heſych. ſcribitur ETIAM Θύζω, quod itidem ab eo explicatur verbo ὁρμῶ.

C. ἈΝΑθύω, Ad opus intermiſſum, iterum quaſi impetu feror. ἀναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου, Reſumo rem quampiam aliquo pòſt tempore, vt Suidas exponit apud Pherecr. πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι. Heſych. ἀναθύειν explicat ἀνασκιρτᾶν, Exultim ludere, Laſciuire (nam ἀνασκιρτᾶν pro Laſciuire vſurpari quidam tradūt) item αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν, Iterum iuueneſcere.

C. ἘΚθύω, Erumpo, vel Cum impetu erumpo. ἐκθύει enim Erotianus apud Hippocratē exponit ἐξορμᾷ. Heſychio autem ἐκθύωσιν eſt ἐκπηδῶσιν, ἐκζέωσιν, excidant, efferueant. Apud eundem verò eſt etiam ἐκθύζει, quod exponit ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Efferueſcit, Euomit, AB Ἐκθύζω. Eſt quoque apud eundem Heſych. Ἐκθύμβρος quod exponit ταχὺς: quaſi itidem ab ἐκθύω, qui cito impetu erumpit aut prorumpit. (item ſubſtātiuè λῶμα, κόμβος, Fimbria) A quo deriuatur ETIAM Ἔκθυμα quod Heſychio eſt ἐξάνθημα, Quod per cutem quaſi erumpit aut efferueſcit. ἐκθύματα, Papulæ per cutem erūpentes: quæ alio nomine (vt ego arbitror) dicuntur ἐξανθήματα. neque enim harum vocum diſcrimen vllum comperi. Eius generis ſunt tum quæ per febres ardentes exeunt, tum variolæ vulgò dictæ & morbilli. Gorr. Ἐκθύματα apud Hippocr. Epidem. lib. 3 ſunt ἐξανθήματα. Puſtulas interpretes reddunt: Plinius Papulas vocat & Pituitæ eruptiones. vulg. lex.

C. ἘΠΙθύω, VEL Ἐπιθύω, Impetu feror in aliquē, ὁρμῶμαι, vt Heſychius declarat. Il. σ, Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἱεμένοι Τρῶες ἐπιθύουσι, recto ac præpropero curſu feruntur: ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, vt breuium ſchol. autor exponit. Apud Apollon. verò Arg. 2, ἐπιθύεις δεδαῆσθαι, ſchol. eſſe dicit ἐπιθυμεῖς, deſideras, cupis. Ἐπιθυμβρος, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro pag. 267, εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. vbi opponuntur ἥμερον & ἐπιτεθυμμένον, ſicut ἁπλοῦν & πολύπλοκον. Ficinus ibi vertit Ardentius & furioſius. AT Ἐπιθύνω Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι.

Θυὰς, SIVE Θυιὰς, aut ETIAM Θυϊὰς, άδος, ἡ, Quæ furore percita fertur. μαινὰς, Heſych. Et θυὰς λύσσα, fures rabies, in Epigr. Plut. De aud. poem. Τιμόθεον μὲν γ' ᾄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα, Κινησίας ἀντεφώνησε, Τοιαύτη σοὶ θυγάτηρ γένοιτο. Idē eſt apud eundem Plut. in lib. περὶ δεισιδαιμον. ‖ Item Baccha, vt Heſych. declarat, quoniā videlicet Bacchæ illæ Bacchico ſeu fanatico furoris inſtinctu agebantur. Apollon. Arg. 1, Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι. Plut. De primo frig. περὶ εἰς τὸν Παρνασσὸν ἀναβάντων βοηθῆσαι ταῖς θυάσιν ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, vt Bacchis procellæ ſæuitia & niuis aſperitate interceptis opem ferrent. Idem in Probl. Hellenicis, ἡ δὲ τῶν θυιάδων ἀρχηγὸς [illegible]. Plin. lib. 36 cap. 5, Item Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas. ‖ At θυὰς ἑορτὴ apud [illegible] videtur potius ad præcedens θύω pertinere, vt ſit Feſtum quo [illegible] ſunt ſacrificia: niſi [illegible] hoc θυὰς in bonam partem accipere malit, vt ſit Feſtum quod diuino inſtinctu agitatur. ‖ Θυὰς apud Danielem Symmachus interpretatus eſt quos Græci ſolent ἡπατοσκόπους appellare, id eſt Qui exta inſpiciunt & ex iis ventura prædicunt. vt ſcribit Hieronymus in c. 2. Danielis. Sed à θύω ſignificante Sacrifico, deriuari potius videtur hoc nomē, mendoſum alioqui, tolerabilius eſſet certè θύας. Dicitur verò ET Θυιάς, άδος, ἡ, idem ſignific. quod θυάς. vt θυιὰς φωνὴ, vox furoris inſtinctu edita, qualis bacchantium eſt ſeu baccharum. Et θυιάδες, idem quod [illegible], apud Heſychium. Θυιάδες vocantur etiam mulie-

res quæ Proſerpinæ ſacræ ſunt, vt idem Heſychius annotat. Sed & ipſa Semele Bacchi mater DICITVR Θυώνη, propterea quòd eam Æſchylus introduxit grauidam & fanatici furoris inſtinctu percitam, mulieréſque quæ vterum eius tangerent, ſimili furoris œſtro laborantes, vt Apollonii Rhodii ſchol. annotat. A

VNDE Θυωνίδας apud Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronymica.

Θυάζω, Bacchica orgia celebro, entheo furore inſtinctus. ὀργιάζω, Varin. AT Θυάω, idem eſt quod καπριάω, ſiue καπρίζω, id eſt Subo. quod de ſuibus dicitur venereæ libidinis quaſi furore percitis, quum videlicet impetu quodam furioſo ad veneris opera rapiuntur. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 6, cap. 18, θυῶσαι δὲ οὐ δεῖ ἀθυβιβάζειν πρὶν αἱ μὴ τὰ ὦτα καταβάλλῃ· εἰ δὲ μή, ἀναθυᾷ πάλιν. Et in 5, κινεῖται μάλιστα ἡ ὗς ἐπειδὰν θυῶσα καταβάλλῃ τὰ ὦτα· εἰ δὲ μή, οὐκ, ἀλλ' ἀναθυᾷ πάλιν. Vnde Plinius lib. 8, cap. 51, Remedium [...] abortū] ne prima ſubatione neq; ante flaccidas aures coitus fiat. HINC Ἀναθυάω, Rurſum Subo, cuius exemplum in præced. habes. | Item ἀνασκιρτῶ, vt Heſych. exponit, quod aliquando pro laſciuire etiam accipi quidam tradunt. AT Θυῶ eſt Impetu ferri, vel Furoris inſtinctu percitum agi. Vnde θυωθεὶς apud Heſych. μανεὶς, ὁρμήσας. B C

Θυῶος, Impetus, Curſus. item Bellum. Heſych.

ΘΥΝΝΟΣ, ου, ὁ, Thunnus, ſiue Thynnus, vt Plin. etiam vocat, nomen piſcis prægrandis: à θύω, duplicata litera ν, vt vult Euſtath. vel à θύω id eſt ὁρμῶ, vt ſcribit Ath. lib. 7, quoniam (vt ex Ariſtot. tradit) οἱ θύννοι [καὶ ὁ ξιφίας] καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολήν· ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι τηνικαῦτα παρὰ τὰ πτερύγια οἷον σκωλήκιον, τὸ καλούμενον οἶστρον, ὅμοιον μὲν σκορπίῳ, μέγεθος δὲ ἡλίκον ἀράχνης. τοῦτο δὲ ποιεῖ αὐτοὺς ἅλλεσθαι οὐκ ἔλαττον τοῦ δελφῖνος, ὅθεν τοῖς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτουσι. Plinius quoque eos hoc œſtro agitari memorat. Animal eſt paruum (inquit) ſcorpionis effigie, aranei magnitudine. Hoc ſe & thynno & ei qui gladius vocatur, crebrò delphini magnitudinem excedēti, ſub pinna affigit aculeo: tantóque infeſtat dolore vt in naues ſæpenumero exiliant. Plut. ex quodam poeta, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διασοβεῖ. Fœmin. gen. eſt ET Θύννη ET Θυννίς: quorum vtroque vno eodémque in verſu vſus eſt Archeſtratus apud Athen. lib. 7, Καὶ θύννης ἱερᾶς ὀνομαζομένης ... θυννίδα φωνεῖ. Ibidem ex Soſtrati lib. 2 De anim. τὴν πηλαμίδα, θυννίδα καλεῖσθαι λέγει. Quibus verbis ipſe Athen. adiicit, νομίζω δὲ γενομένην θύννον· ἔπειτα δὲ μείζονα, ὄρκυνον· ὑπεραλλόντως δὲ αὐξανόμενον, κῆτος. | Θυννίδας Heſych. forma diminutiua eſſe etiam tradit θύννων τεμάχη, Fruſta thynnorum in partes conciſorum. Quomodo ab eodē exponitur ETIAM Θυννάδες, videlicet τεμάχη ταρίχου, fruſta ex ſalſamentis thynnorum. D E

C. Θυννοθήρας, ου, ὁ, Thynnorum venator, Qui thynnos captat. Athen. VNDE Θυννοθηραῖος, ου, ὁ, Thynnorum venationi idoneus. vt θυννοθηραία γαστὴρ apud Athenæū lib. 7, ex Sophrone. F

C. Θυννοσκόπος, ου, ὁ, Qui thynnos obſeruat & captat. Thunnarius, vt Gaza vertit. qui (vt Theocr. ait Id. 3) τὼς θύννως σκοπιάζεται, vt Ὄλπις ὁ γριπεύς. Plut. De ſolert. anim.

VNDE Θυννοσκοπία, ας, ἡ, Thynnorum ſpeculatio & captatio. Accipitur metaph. pro accurata & inconniuenti obſeruatione: quoniam piſcatores thunnos intenta oculorum acie ſpeculantur quo pacto tridente figant. ET Θυννοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus thynnorum ſpeculationi aptus. Syneſ. ep. 57, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν σκηνὴν ἁλάμενος, ex piſcatore dux creatus, vt B. interpr. ET Θυννοσκοπέω, Thynnos ſpeculor & capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accuratè obſeruo, more eorū qui thynnos captant. Ariſtoph. Eq. Κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν. G

Θυννώδης, εος, ὁ, ἡ, (q.d. Thynnaceus) Thynnum referēs. Luc. in Ioue Trag. ἅπαγε· θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, καὶ κομιδῇ παχύ, Thunnicum enthymema & ſupra modum pingue, vt Eraſ. interpr. H

Θυνναῖος, ὁ, Qui ex thynno eſt. vt θυνναῖα τεμάχη apud Athen. l. 3. Et Θυνναῖον, ſ. g. Sacrificiū ex thynnis. Ath. lib. 7, [...] τῶν θύννων ὥραν, ὅταν ἀγρεύσωσι, θύειν τῷ θεῷ [ſ. Ποσειδῶνι] ... ἁλόντα θύννον· ταύτην δὲ θυσίαν θυνναῖον καλεῖσθαι θυνναῖον.

AT Θυννεῖον apud Suid. videtur eſſe fruſtū thynni, aut τέμαχος θύννειον, aut ſimile aliquid. Θυννεῖα δέρματα καταφαγών, κατ' ἐπιτιμῶν Ἀκράτει. vide Θύννιον.

Θυννάζω, Pungo, vt piſcator thunnum tridēte. Ariſtoph. Veſp. εἶτα δ' ἑσπόμεθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους. i. καταπικτοῦντες: metaphora ſumpta à thynnis maioribus qui tridentibus capiebātur, vt Heſ. Suid. & ſchol. Ariſtoph. annotant. | Θυννάσαι Heſychio eſt etiā τρῶσαι, κόπτειν ἀφειδῶς: item ἐνθουσιάσαι & ἀπολαῦσαι. SED ET Θυννίζω eſt Stimulo pungóq;, metaphora itidē à thynnis ſumpta, vt Eraſmus tradit in prouerbio Thunniſſare. At Suidæ θυννίζω eſt ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι. VNDE Ἀποθυννίζω. Luc. in Ioue Trag. εἰ ταῦτα οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται, Si mea vobis ita expuncta ſunt vel excuſſa. Eraſm.

Θύνναξ, ακος, ὁ, ET Θύννιον, ου, τὸ, diminutiua à θύννος, id eſt Paruus thynnus. Euſtath. ex Athenæo, πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι ὑπογάστριον θύννακος, οὐδὲ κρανίον λάβρακος οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας. Alterum verò diminutiuum citat ipſe etiam Athenæus lib. 14, ex Clearcho Solenſi, Σκόροδον, κρέας, θύννιον, ἅλμη, κρόμμυον. Apud eundem l. 3 θύννιον accipitur pro θυνναῖον τέμαχος, vt paulo antè vocat. τὸ δὲ θύννιον (φησὶ) γίνεται ἐκ τῆς μείζονος πηλαμίδος, ὧν τὸ μικρὸν ἀναλογεῖ τῷ κυβίῳ, ὅς οὐ χρῆσις ἐπὶ καὶ τὸ ὡραῖον. Haud ſcio tamen an non potius legendum ſit θύννειον, & ſubintelligendum τέμαχος. Apud Suidam enim θυννεῖα pluraliter & ſubſtantiuè ſimile quid ſignificat.

ΘΥΕΛΛΑ, ης, ἡ, Ventorum complicatorum vis impetuoſa, Procella. à θύειν & εἱλεῖν, vt Porphyrius tradit: alii eſſe volunt ἀέλλαι θύουσαι. Ariſtoteles De mundo θύελλαν definit πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, id eſt flatum præualentem qui repentè proſilit. Iliad. ψ, de iis qui ſtadium currebant, — ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Od. υ, Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι. Od. κ, — ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν. Τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα. Odyſſ. ζ, Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι. Il. ν, Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ. Sic apud Heſiod. Aſp. ἴκελοι πνοιῇς θυέλλῃ. Interdum verò additur genit. ἀνέμου vel ἀνέμων. Od. κ, αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Od. ε, — μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα. & paulo antè, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων. Sic apud Aratum δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, quod Cicero vertit, — grauis vehementi flamine ventus. Metaphoricè verò dicitur etiam πυρὸς θύελλα. Od. μ, πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Reperitur ETIAM Προθύελλα vna voce ſcriptum apud Heſiodum Theogon. v. 742, ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλη Ἀργαλέη. malit tamen fortaſſe aliquis diuidere & πρὸ referre ad φέρει, ſicut apud Homerum Odyſſ. υ, ἢ ἔπειτα μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, Procelloſus.

ΘΩΗ, ῆς, ἡ, Mulcta, Damnum alicui impoſitum, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, vt ſcholiaſtes apud Homerum Odyſſ. β, exponit, Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. Euſtathius hoc vocabulum deriuat à θῶ, vt φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

C. Ἀθῷος, ου, ὁ, (apud Euripidem in fœminino etiam genere) Impunis, Non mulctatus, Mulctam nullam paſſus, Qui ſine mulcta euaſit. Nonnunquam abſolutè & ſine caſu: vt apud Demoſthenem, δεδωροδοκηκότα τοῦτον, ἀθῷον ἐᾶσαι, id eſt abſolutum ſinere abire, non damnatum. vel ſupplicii expertem, id eſt ἀτιμώρητον. Idem, οἱ δὲ τοὺς ἀπεκτονότας, ἀθῴους καθιστᾶσι. | Cum genitiuo, pro Indemnis, Damni expers. Idem Pro corona, ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, Qui nihil damni accepit ex Philippi potentia, Qui nihil damni ſenſit ex Philippi dominatu. Sic apud Ariſtophanem cum genitiuo in Nubibus, σῶν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, Intactum à plagis, Immune à verberibus.

Ἀθῷος exponitur etiam Innocens, Inſons, Noxæ non affinis. ἀναίτιος, Suidas, Heſychius. Sed hic nullum exemplum profert huius ſignificationis: ille tantùm ex Bibliis Græcis.

Ἀθῷος proparoxytonum & ſine ι ſubſcripto literæ ω, adiectiuum ab Ἄθως, quod eſt nomen montis, item vrbis ſupra hunc montem. ἀθῷος, au-

tem pro Impunis, ideo habet ι ſubſcriptum ipſi ω, quia inuenitur ἀθῷιν apud Archilochum, vt teſtatur Etymolog. Veruntamen Euſtath. tradit ἄθωος quoſdā ita ſcribere vt ἄφωνος à φωνή: alios verò ἀθῷος, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Ἀθῴου Διός, Iouis qui in Atho monte colitur: atque hanc poſteriorem ſcripturam eſſe vſitatiorem: Ἀθῷος autē illud ab Ἄθως, ι habere ſubſcriptū, vt Μινῷος quod à Μίνως deriuatur: quæ eius ſententia Etymologiſtæ opinioni videtur anteferenda.

Ἀθώως, aduerb. Citra mulctam, Citra damnum. Item Innocenter. Heſych. exponit ἀζημίως.

Ἀθωόω, F. ώσω, P. ωκα, Abſoluo, Immunem mulctæ facio, Mulcta libero, ſiue pœna. vel Indemnem præſto. ἀθωῶσαι τοῦ ἐγκλήματος, apud Areopag. Crimine te abſoluo. Ἀθωωθεὶς partic. à paſſiuo Ἀθωοῦμαι. Iuſtificatus, Impunè ferēs apud Græcos Bibliorum interpretes præſertim. vt in Solomonis prouerbiis, χειρὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται, Nō abibit impunis, vel potius impunitus, Non impunè feret, Non liberabitur, Non abſoluetur. Vel (vt alii) Non iuſtificabitur, verbo vtentes in ſacris literis recepto.

Ἀθώωσις, εως, ἡ, Impunitas, Abſolutio rei. ‖Bud. in lex. notat ἀθώωσιν in Pandectis ſignificare non ſolùm abſolutionem rei, ſed & liberationem per acceptilationē. eſſe enim ἀπόλυσιν καὶ ἀθώωσιν.

Ἀθώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui mulcta impoſita non eſt, Impunis. ἀζημίωτος, Heſych. Videtur autem deriuatum ab ἀθωόω neutraliter poſito pro Impunè fero, Non mulctor.

ΘΩ´ΠΤΩ, Aſſentor, Colo. θεραπεύω, vt Heſych. declarat. Itē Cauillor, Irrideo, σκώπτω, vt ab eodem Heſychio exponitur.

Θώψ, ωπός, ὁ, Aſſentator, Adulator, Qui quaſi admirabundus aliquem laudat & prædicat. Diſſimulator, hoc eſt Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore. κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιάσας, εἴρων, vt Heſych. declarat. Suidas ex Antiphont. oratione De concordia, πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἑταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης κόλακας. Vſurpatur etiam adiectiuè pro Adulatorius, Aſſentatorius. Apud eundem Suidam, θῶπαί τε καὶ ἀπατηλοὺς προτείνοντες λόγους, id eſt, τοὺς μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντας ἐπὶ κολακείᾳ. Apud eundem Suidam, θεράπευε τὰ δίκαια καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ προσήκοντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα ἔπαινον καὶ βάναυσον. Ex Platone quoque Budæus citat, μηδὲ οἷόν ἡδύναι ἢ θῶπας λόγους. Idem Budæus exponit θεῖον ἀπατηλόν, non tamen addito autoris nomine.

Θωπικός, οῦ, ὁ, Aſſentatorius, κολακευτικός. Apud Suidam, καὶ ἐστὶ θωπικὴ φύσις. VNDE Θωπικῶς, Aſſentatorum more, Adulatoriè. κολακευτικῶς. Suid.

Θωπεύω, F. εύσω, Aſſentor, Adulor, Blanditiis capto. Luc. Timone, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν, diuitiæ quibus nec adulator aſſentando, nec calumniator territando ſpoliare poſſit. Æſchines contra Cteſiphontem, τὸν δῆμον θωπεύσας. Philo De vita Moſis lib. 1, θωπεύει τινάς, ἑτέροις ἀπειλεῖ, alios captat, aliis minatur. Apud Ariſtoph. autem Acharn. φησὶ δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ' εὐδαίμονας εἶναι, οὐ θωπεύων, malim Aſſentatorum more verba dans: nam & Suidas θωπεύω pro ἀπατάω accipi teſtatur. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, pro Inſeruire tempori. Phocylides de paraſitis, Καιρὸν θωπεύοντες ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσι. Eadem ſignif. idem Phocylides dicit καιρῷ λατρεύειν. In bonam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω.

Θώπευμα, ατος, τὸ, Blandimentum. Ariſtophanes Veſpis, οὐ γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θωπεύμ' ἐνταῦθα δικαστῇ, quas non blanditias hic copia eſt audire? Plutarchus Polit. præc. κνῆσμα καὶ γλυκάσματα τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα.

VNDE Θωπευμάτιον, ου, τὸ, Aſſentatiuncula.

Θωπευτικός, οῦ, ὁ, Aſſentatorius. idem quod θωπικός. Item ſubſtantiuè, Aſſentator. Plato De leg. VNDE Θωπευτικῶς, Aſſentatorum more, More eorum qui blandiuntur. idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ας, ἡ, Aſſentatio, Adulatio, Blanditus. Item Blanditiæ. vt θωπεῖαι λόγων apud Platonem De legibus, Blanditiæ ſeu lenocinia verborum. Item Emollitio quæ fit blanditiis ſeu blanda tractatione. Xenophon de equis ferocioribus, & qui nimis magnos animos ſpirant, διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας [δεόμενοι:] quibus opponit τοὺς διὰ βλακείαν, ἐλάσσονος πολλῆς δεομένους.

C. Ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aſſentationes non admittit, vel Qui blanditiis vinci & emolliri non poteſt, ἀκολάκευτος, Heſych. Immitis, ἀμείλιχος. Suidas ex Epigrammatis, de apro, Θηρὸς ἀθωπεύτου Γαὶ καθῆψε δέρας. Apud Heſychium verò ſcribitur ἀθώπευστος, per σ, ſicut & ἀκολάκευστος.

C. ΥΠΟθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblandior. Herodotus lib. 1, pag. 3, à tergo, οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος, de Solone qui Crœſum beatum prædicare nolebat. Ariſtophan. apud Suidam, εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Idem in Veſpis, καί τις γελοῖόν μ' ὑποθωπεύσας φωνὴν μάζαν προσενέγκη, Subblandiens mihi, vt ... loquitur.

ΘΩ´ΡΑΞ, ακος, ὁ, Thorax ſeu Pectus. Ita dicta eſt à veteribus pars ea corporis quæ à collo ad pudenda vſque trunca pertendit: vt definit Ariſtoteles lib. 1 De hiſtoria anim. cap. 7. Sed & Hippocr. in lib. περὶ τέχνης, quum dicit, ὅ, τε γὰρ θώραξ καλεόμενος ἐν ᾧ τὸ ἧπαρ στεγάζεται, indicat thoracis nomine ventrem quoque contineri, dictúmque quondam fuiſſe thoracem totum illum truncum qui eſt inter alas & inguina. verùm à recentioribus medicis & Galeno thorax ea pars dicitur quæ collo ſubiecta vtrinque coſtis clauditur. quantum enim coſtæ ab anteriore poſterioréque parte, & infra ſupráque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes diuiſus, στέρνον, νῶτον, πλευράς, κλεῖδας, ὠμοπλάτας, id eſt partem anteriorem in quam coſtæ conueniunt, dorſum, coſtas ipſas, gemina illa oſſa quæ collo ſubiecta ſunt, & oſſa illa quæ à tergo ſita prominent. Hæc Gorr. inter alia. Per muſculos mouetur & neruos: ac quod in eo eſt ἀναπνοή, hoc in corpore διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν, vt Alexand. docet Probl. lib. 1, quæſt. 21. Dioſc. de vrtica, σὺν μέλιτι δὲ ἐκλειχόμενον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ περιπνευμονίας. ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος. Pro quibus Plinius, Orthopnoicis prodeſt cum melle, & thoracem purgat eodem ecligmate. Et paulo pòſt, σὺν πτισάνῃ δὲ ἑψηθέντα τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει. Pro quibus idem Plinius, Cum ptiſana pectus purgat. ‖Θώραξ capitur etiam pro veſte & armatura quæ eam corporis partem ambit, vt vice verſa ζώνη ea pars corporis dicitur quam cingulum ambit. Ariſtophanes ad differentiam θώρακα πολεμιστήριον nominauit. Heſych. voce à Latino ſermone detorta expoſuit λωρίκιον: ac certè θώραξ alicubi Lorica commodiſſimè reddi poteſt. Il. o, — πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ Τόν οἱ ἔφορεν γυάλοισιν ἀρηρότα. Xenophō Pæd. 2, θώραξ μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ... ἑκάστῳ ἔσται. Idem eodem libro, θώραξ μὲν περὶ στέρνα, ... Idem Pæd. 4, θώρακας, ἐρύματα τῶν σωμάτων. Varia item ei adduntur epitheta, prout varia ſiue veſtis ſiue armatura eſt. Iliad. τ, θώρηκες κραταιγύαλοι. Iliad. διπλόος θώρηξ, duplex thorax, ὅθι ζωστῆρες ὀχῆες Χρύσειοι ξυνέχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. Item πεδέλικτοι θώρηκες apud Athenæum ex quodam poeta. qualis ea ferè eſt quam Virgilius dicit Loricam conſertam hamis auróque trilicem. Item λινοῦς θώραξ & χαλκοῦς apud Xenoph. Plutarch. De Socr. θώρακα σιδηροῦν dicit. Et θώραξ χαλυβαῖος, lorica ſolido chalybe cōſtans, vt Bud. interpretatur. Pauſ. in Atticis Sauromatas vſos ſcribit θώραξι φολιδωτοῖς, Squamatis, qui ex vngulis equinis conſtarent. Apud Virg. autem thorax ahenis horrens ſquamis. Philoſtr. epiſt. 26, Lacedæmonios ſcribit ... ſolitos θώρακας φοινικοβαφεῖς, ad terrendos hoſtes. Apud Pollucem eſt etiam ὀμφαλωτὸς, item θώραξ Ἀτλικουργής. Sic enim ibi legendum. Quidam (vt annotat Caſtellanus) docent fuiſſe duo genera thoracum, vnum ἁλυσιδωτόν, id eſt conſertorum hamulis, vt illa lorica Virgiliana conſerta hamis: alterum, σταδιαῖον (qui & στάδιοι) longum ac erectum: vt apud Apollonium Argonauticωn 3, ... σύν δ' ἤιεν ἔσσο Θώρηκα στάδιον. Euſtath. στατὸν quoque θώρηκα nominatum fuiſſe tradit, τὸν μέχρι λαγόνων αὐόθεν καθήκοντα. Eius duæ partes à Pauſ. traduntur, quarū ... pectus & aluum munit, altera dorſum, ... ſibuliſ ...

[illegible]ebantur: vtraque χάλκον appellata. Quem verò Suidas deſcribit Parthici equitis thoracem, cataphractæ verius armatura eſt, quum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, & tibias: à tergo verò deorſum, ceruicem, caput totum: præſertim quum dicat eum ſic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen & Xenophō, τοὺς ἡνιόχους ἐθωράκιζε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. ita vt thorax his in locis nō accipiatur propriè, ſed latius extendatur. ‖Θώραξ eſt etiam vinculi nomen quod pectori adhibetur, vbi medium pectus vel dorſum vel latera ſeu thoracem volumus deligare: cuius iniiciēdi rationem Galen. explicat libro De faſciis. Gorr. ‖Suidæ θώραξ eſt etiam πύργος, ſicut θωράκιον eidē murum ſignificat. idem eſt, & apud Heſych. qui præterea exponit σφραγιδοφύλαξ. ‖Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quaſi thorace ſeu lorica potor contra potorem armatur: à quo θωρήσσεσθαι, θωρήξασθαι Potitare, [illegible] Ariſtophanes in Acharn. quum miles puerum iuberet [illegible] θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, ſubiicit Ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ. ‖Θώραξ dicitur etiam mons quidam prope Athenæum vrbem vicinam Libybus heſperiis, in quo fama eſt Daphitam grāmaticum cruci affixum quòd maledico carmine reges inceſſiuiſſet. vnde prouerbiū φύλαττε τὸν Θώρακα, Caue Thoracem. Strabo lib. 14, Cicero De fato, Valer. Maximus, & Eraſmus Chil. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, ſunt qui à θορέω (id eſt ſalio) dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἤγουν τὸ διανοητικὸν ὡρεῖν, hoc eſt φυλάττειν. quòd includat diuinā partem mentis: ſicut & Stoici in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν.

C. Θωρακομάχος, ου, ὁ, Qui thorace indutus pugnat. At θωρακόμαχος in v. l. exponitur Penula militaris.

C. Θωρακοποιός, οῦ, ὁ, Qui thoraces cōficit. Πιστίας θωρακοποιός, Piſtias thoracum fabricator. Camer. ex Xen. 3 Apomn.

C. Θωρακοφόρος, ου, ὁ, Qui thoracē geſtat, Thoracatus. Xen. Pæd. 5, θωρακοφόροι βαρύτατον ἐν τῷ στρατεύματος.

C. Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ, Variegatum ſeu picturatum thoracem habens. Il. π, — Μενέσθιος αἰολοθώρηξ.

C. Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ, Lineo thorace indutus. de quorum thoracum vſu apud Xenoph. mentio eſt, vt in θώραξ admonui. Iliad. β, de Aiace Oilei filio, ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ.

C. Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Qui anguſto pectore eſt. quales στηθώδεις à medicis dicuntur. στενοθώρακας eſſe etiam eos qui tabi obnoxii ſunt, teſtatur Galenus libro 6 Epidem.

C. Χαλκοθώραξ, SIVE Χαλκεοθώρηξ, [illegible], Qui æreo thorace vtitur, Æreo thorace indutus. Sophocl. Aiace, Ἦ χαλκοθώραξ ἤ τιν' ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων. vbi Martem intelligit. Altero autem, videlicet χαλκεοθώρηξ, vtitur Hom. Iliad. δ, μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων.

Θωρακίτης, ου, ὁ, Miles thoracatus, vt Plinius loquitur, Miles qui lorica armatus eſt. ὁ θώρακι ἐσταλμένος. Vulg. lex. apud Polyb. interpr. Leuis armaturæ miles, Ferentarius. Ac certè dicitur ad differentiam militis cataphracti: vt θωρακίτης ſit qui cataphractus quidem non eſt, thoracatus tamen, aut loricatus.

Θωρακίζω, [illegible], Thorace munio, Lorico. Thucyd. lib. 2, καὶ ἡ μὲν θεσπίσιεν, οὐδεὶς ὑπέμενεν ἄνδρας ἱππέας τ' ἀγαθοὺς καὶ τεθωρακισμένους, equites ſtrenuos & loricatos ἐσταλμένους θώραξι, vt Xenophon loquitur. Idem Pæd. 8, θωρακίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ ἵππους, thoracibus & ipſos & equos muniens ſeu loricans. Et Pæd. 6, τοὺς δ' ἡνιόχους ἐθωράκιζε [illegible] θωρακίζειν de panoplia dicitur: ſicut thorax Parthicus [illegible] antè è Suida definitur. Et ἵπποι τεθωρακισμένοι apud eundem, Equi loricati, vel potius cataphracti. (Generalius enim aliquādo hoc verbum θωρακίζειν pro Armare ab eodem Xenophonte vſurpatur, vt Bud. annotat) Plutarchus De ſolertia animal. loquens de ichneumone pugnaturo cum crocodilo, ὁ δ' ἰχνεύμων οὐδὲν ἀπολείπει θωρακιζόμενου πρὸς μάχην ὁπλίτου. τοσοῦτον ἰλύος [illegible]βάλλεται, καὶ περιπήγνυσι τῷ σώματι χιτῶνα, μέλλων ἐπιτίθεσθαι κροκοδείλῳ. De quo apud Plinium, Mergit ſe limo ſæpius, ſiccatque ſole: mox vbi [illegible] eodem modo [illegible] loricauit, in dimicatio- nem pergit. Metaphoricè de belluis etiam dicitur ad pugnam ſe armantibus. Ariſtot. De hiſtoria anim. lib. 6, cap. 18, de ſuibus, καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται μάχας θαυμαστάς, θωρακίζοντες ἑαυτούς, καὶ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ παρασκευῆς, πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες, καὶ τῷ πηλῷ μολύνοντες πολλάκις καὶ ξηραίνοντες ἑαυτούς. Pro quibus Plinius, Tunc inter ſe dimicant, indurantes attritu arborum coſtas, lutóque ſe tergorantes.

Θωρακισμός, οῦ, ὁ, Loricatio.

C. Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui thoracatus aut loricatus non eſt, Thorace loricáve non indutus. Generalius pro Inermis capitur, ſicut θωρακίζειν aliquādo pro Armare. Xen. Pæd. 4, καὶ ὑποστάντας ἀθωρακίστους ἀποκτείνουσιν οἱ Ὑρκάνιοι.

C. Ἐπιθωρακίζω, Inſuper lorico, vel ſimpliciter Lorico. Xenoph. Pæd. 3, ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ἐπισάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι. In vulg. lex. exponitur etiam Super thoracem aliquid induo. quo ſenſu accipitur ſequens vocabulum ἐπιθωρακίδιον. Eſt ENIM Ἐπιθωρακίδιον, ου, τό, Veſtis quæ thoraci ſuperinduitur, Sagum militare quod loricæ ſuperinduitur. In qua ſignificatione reperitur ETIAM Περιθωρακίδιον, vt vulg. lex. teſtantur. Apud Plutarchum autem in Artoxerxe pag. 306, à tergo, ὡς δὲ μόλις συνεῖδον τὰ περιθωρακίδια φοινικᾶ, λευκοῖς χρωμένων τῶν βασιλικῶν ἁπάντων, ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας, quædam exemplaria habent ἐπιθωρακίδια.

Θωράκιον, ου, τό, Lorica. Quemadmodū verò Lorica teſtacea Vitruuio dicitur id quod parietes ab aqua pluuiali tuetur, ita θωράκιον etiam accipi tradit Budæus, idē ſignificare ſcribēs quod στέγασμα, περιβολή, περίβλημα, θριγκός. Θωράκιον (inquit Turn. Aduerſ. lib. 23, cap. 31) Pluteum, quod ſolent & Latini etiam Loriculam ad verbū appellare. Athen. in l. De machinis, in deſcriptione teſtudinis quā Hagetor Byzantius fecit, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, ὥστε ἐν αὐτῷ ἀσφαλέστατα δύνασθαι ἑστάναι τοὺς ἐποπτεύοντας τὰ ἀποστελλόμενα ἐκ τῶν ἐναντίων πρὸς τὸν κριόν. Pro quibus apud Vitruuium in eiuſdem machinæ deſcriptione eſt, Supra caput eorum qui continebant arietem, collocatum erat pluteum turriculæ ſimilitudine ornatum, vti ſine periculo duo milites tutò ſtantes proſpicere poſſent & renūtiare quas res aduerſarii conarentur. ‖Θωράκιον dicitur etiam in carcheſio ſummo quadrāgulum quiddam. Euſtath. ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω (φασὶ) πτέρνα καλεῖται· τὸ δ' εἰς μέσον, τράχηλος· τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον· ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον, τετράγωνον ὄν· καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα, ἡ λεγομένη ἠλακάτη. Idem tradit Athen. lib. 11 ex Aſclepiade Myrleano, addens tamen, θωράκιον τετράγωνον πάντῃ πλὴν τῆς βάσεως καὶ τῆς κορυφῆς. αὐται δὲ προέχουσι μικρὸν ἐπ' ἀμφοτέρας ἐξωτέρω. Apud eundem Athen. lib. 5, in deſcriptione nauis Hieronis, loquentem de iis qui in carcheſiis æneis domicilia habebant, τούτοις δ' ἐκ πλεκτῶν γυργάθοις διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο καὶ βέλη διὰ τῶν παίδων. Poll. l. 1, θωράκιον, ἠλακάτην & καρχήσιον pro eodē accipere videtur. ſic enim ait, τὸ δὲ πλαύταιον [τοῦ ἱστοῦ] τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, ἠλακάτη καὶ θωράκιον καὶ καρχήσιον: niſi fortè has tres veluti ſpecies diuerſas ſub vno & communi genere comprehendiſſe putandus ſit, videlicet ſub τῷ πλαυταίῳ τοῦ ἱστοῦ τῷ πρὸς τῇ κεραίᾳ. ‖Item Propugnaculū, vt Bud. interpretatur apud Diodorum in hiſtor. Alex. τοὺς δὲ κόραξι καὶ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν ἀνήρπαζον τοὺς τοῖς θωρακίοις ἐφεστῶτας. Vbi nota ſcribi θωρακίοις per ει. ‖A Suida θωράκιον variè exponitur. apud eum enim legitur, θωρακίοις, προμαχῶσι, δρυφράκτοις, λωρικίοις. item θωράκιον, τεῖχος. Item, μέχρι μὲν τινος ὑποπεπηγότες τοῖς θωρακίοις, ἠρέμουν. Apud eundem Suidam ſunt etiam elephantorum θωράκια: quid verò ea ſpeciatim ſint, nō explicat. Ex Polybio, Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θωράκια, καὶ τοὺς τῶν θηρίων οἰκιδίοις ἐπὶ πλεῖστον ὕψος τοὺς κλάδους ἀποκόπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζε. In aliquibus præcedētiū locorum, Pluteum quoque reddi commodè poſſe videtur. nam & ipſum inter propugnatorum munimenta recenſetur. Apud Athenæum libro decimoquinto, eſt etiam λύγου θωράκιον, lorica ex vimine ſeu ſalicto, id eſt ſepes (vt videtur) aut δρύφρακτος, vt à Suida exponitur: πρὸς τῷ λύγου

θωράκιον ἀφρείσασθαι, καὶ τοὺς ἀμυντηρίους τῶν κλάδων ἑκατέρωθεν ἐπισπασαμένους, περιειλῆσαι πάντοθεν. ſicut θριγκὸς quoque (quod idem eſſe cum θωράκιον paulo antè annotatum eſt) pro ſepe aliquando ponitur. nam ſepe loca aliqua, ceu thorace ſiue lorica, muniuntur, & ab iniuria quæ extrinſecus accidere poſſet, defenduntur. ita vt θωράκιον generaliter pro quouis munimento accipiatur. ET Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, Dimidiatus thorax. Poll. lib. 1, tit. De nominibus armorum, Ἰάσων δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθωράκια προσεξεῦρε.

Θωρήσσω, F. ξω, Thorace munio, Lorico. idem quod θωρακίζω in proſa. Sicut verò θωρακίζω generalius accipitur pro ὁπλίζω, id eſt armo, ita & θωρήσσω. vt Il. β, Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ. Il. σ, — ὑπὸ ἤοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Σπεισόμεθ' ἂν πύργους. Iliad. τ, — Ἀχαιοὶ Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Apud eundem Hom. aliquoties eſt θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον, Armari ad incũdum prœliũ. vt Il. α, Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι. Sic apud Heſiodum, ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοντο. ‖Θωρῆξαι eſt etiam Potare, οἰνοποτῆσαι, vt apud Hippocratem exponit Erotianus. In qua ſignificatione capitur etiam vox paſſiua. Ac eleganter luſit in hoc vocabulo ceu ambiguo quidam apud Ariſtophanem in Acharn. qui, quũ miles à puero afferri ſibi iuſſiſſet θώρακα πολεμιστήριον, dicens Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι: ipſe ſubiicit, Ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ, addens, Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι, Hoc cõtra compotores armabor. Vel, Hoc contra cõpotores potãdo quaſi armabor, vt ſit & ὁπλισθήσομαι & μεθυσθήσομαι. Erit itaq; θωρήσσειν poculo ceu θώρακι ſe cõtra cõpotorem loricare: vel (vt alii) Thoracem munire & armare, vini videlicet calore: alii θώρακα πληρῶσαι. alii verò ad potorum τὸ μάχιμον alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem eſſe, eóque & Anacreontem eſſe vſum, teſtatur Ariſtophanis ſchol. Vſus eo eſt Nicander quoque in Alexiph. Πρῶτον ἐπ' ἀφρείζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες, Ὄμμασι δινηθεῖσαι. Sic apud Theogn. Θωρηχθεὶς δ', ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος, Potus, eris multo lætior ac leuior, Cam. Idẽ The. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἔρξω θωρηχθεὶς καί μέγ' ὄνειδος ἐμοί, — vereor ne turpibus auſis Ebrius accerſam dede[illegible]s ipſe mihi, Cam. Hipp. Aphor. καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτεόντων, Tam qui vino replentur quàm qui aquam bibunt. Qui autem hilares eſſe volunt in potu, bibunt meracius ſeu plenius vinum. Idem Camer.

Actiuè quoque capitur θωρήξασθαι pro Inebriare, apud Nicandrum in Alexipharmacis, Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιέσσας Νέκταρι θωρήξαιο, id eſt, Thoracẽ eſ implens ſiue exatians vino dulci, vt ſcholiaſtes exponit. VNDE Θώρηξις, εως, ἡ, Loricatio. ‖Item Potatio vini, quòd eo pectus incaleſcere & quaſi armari putetur. οἰνοποσία, vt Erotianus apud Hippocratem exponit. ἀκρατοποσία, Euſt. οἴνωσις ſiue μέθη, Gal. ‖Θώρηξις, peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio, vt placet omnibus qui Hipp. aphor. 21, lib. 2, λιμὸν θώρηξις λύει, interpretati ſunt. Gorr. ET Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, Thoracatus, Loricatus, vel generalius Armatus. Il. ο, Μίμνεν ἐπὶ Τρώων ὁμάδῳ πυκα θωρηκτάων. Cæterùm quod ad poſteriorem ſignificationem vocabuli θωρήσσω attinet, ſunt qui non θωρήσσω SED Θορίσσω, nec θώρηξις SED Θόριξις ſcribendum putarint. Ac ii q in hac opinione erãt, θορίσσω illud deriuabãt à θορῶ, ut διδίσσω à δίδω, atque hoc ipſo θορίσσω declarari volebant τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Idipſum Heſych. quoque docere, apud quem eſt, θόριξις, οἰνοποσία. & θώρηξις, καθοπλισμός. Priorem tamẽ ſcripturam mendi ſuſpicione liberant loci ex Ariſtophane & Nicandro & Theogn. citati, in quibus metri ratio poſteriorem ſcripturam non admittit. Ad poſteriorem τοῦ θωρήσσω ſignificationem pertinet ET IAM Ἀκροθώρηξ, vel Ἀκροθώραξ, Leuiter appotus, quaſi Pectore tenus vino imbutus, vt ait Budæus. (malim tamen Summo pectore tenus) Erotianus apud Hippocratem exponẽs vocabulum θωρῆξαι, ſcribit ἀκροθώρηκας ad ſuam vſque ætatem vocari ſolitos τοὺς μὴ ἐπὶ πλέον οἰνωμένους: at ſchol. Ariſtoph. & Suid. exponũt ἀκρομέθυσος, ἀκρατοπότης, ἀκρατοκώθων, ἀκροχάλιξ. quod Camer. interpr. Qui incipit inebriari, Qui incaleſcit potu. Sed expreſſius redderetur Cui pectus incaleſcit potu meraciori. Ariſtot. Probl. ſect. 3 τοὺς σφόδρα μεθύοντας, id eſt valde ebrios, & ἀκροθώρακας inter ſe opponit: ſcribens, διὰ τί οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παροινοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα. Id eſt (Camerario interprete) Non debacchantur prorſus iam ebrii, ſed incaleſcentes potu. Idem, οἱ δὲ ἀκροθώρακες κρίνουσι μὲν, διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν· κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νήφειν, Id eſt, Qui autem ſunt ἀκροθώρακες, iudicant quidem, quòd non valde ſint ebrii: ſed malè iudicant, quòd non ſint ſobrii.

C. Ἐπιθωρήσσω, Thorace ſiue lorica munio aduerſus aliquem. idem quod ἐπιθωρακίζω in proſa. Apoll.

I

Ι'ΑΟΜΑΙ, ἰῶμαι, fut. ἀσομαι, Pr. α-ται, Medeor, Sano. Apud Homerum autem ἰήσομαι & ἰησά-μενος Ionicè. vt Od. τ, Τὸν μὲν ἄρ Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο Εὖ ἰησάμενοι. Dicunt ἰᾶσθαι τινά, & ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός, item ἰᾶσθαι τινά τῆς νόσου. Nonnunquam verò dicunt etiam ἰᾶσθαι rem quæ morbum aut etiam mortem afferre ſolet. Exempla ſunt hæc. Luc. in Abdic. οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι ποτέ, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν. Et paulo pòſt, ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνή, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ὁμοίως τῆς νόσου. Quibus in locis obſerua obiter pro ἰᾶσθαι dici etiam θεραπεύειν, item ἀπαλλάττειν τῆς νόσου. Eadem autem ſignif. dicitur ἰᾶσθαι τὴν νόσον. vbi diuerſitas conſtructionis obſeruanda eſt: videlicet ἀπαλλάττω σε τῆς νόσου, at ἰῶμαι τὴν νόσον σου: interdum tamē & illā verbi ἀπαλλάττω cōſtructionem habet, vt docebo infrà. Eurip. in Belleroph. quum dixiſſet νόσους partim eſſe αὐθαιρέτους, partim ἐκ θεῶν παρεῖναι, ſubiunxit, — ἀλλὰ τῷ νόμῳ ἰώμεθ' αὐτάς. Phal. epiſt. 1, ἰάσατό μου νόσον αἰνικτικήν. ſtatim pòſt autem cum accuſat perſonæ, σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. Rationem autem ſubiungit, σώματος μὲν γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύει τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος. At verò conſtructionis alterius, videlicet ἰᾶσθαι τινὰ τῆς νόσου exemplum eſt in v. l. ἰασάμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως. A Marco autem Euang. additur præp. ἀπό, capite 5, v. 29, ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. quam prępoſ. itidem additam apud alium ſcriptorem memini me legere. Exemplū denique poſtremi illius vſus verbi ἰῶμαι eſt in hoc Plutarchi loco, Sympoſ. 3, ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος. ‖ Paſſiuè etiam accipitur huius verbi aoriſtus ἰάθην. Sed & præt. ἴαται paſſiuam ſignif. in illo Marci loco habet.

Ἰᾶσθαι metaph. ſicut Lat. Mederi. Thucyd. lib. 5, p. 186, κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, malum malo ſanare. quod & prouerbialiter dicitur, vt ſchol. quoque ibi docet. Iſocr. ὡς δῆθεν τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Æſchin. in Cteſiph. ὀρθῶς ἰασάμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα. In v. l. annotatur ab eo accipi verbum ἰᾶσθαι pro Emendare & ſarcire. Bud. apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστόν ἐστι παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ ἐπαλλήλους, vertit, Primis conatibus inceptiſque [illegible]

Ἴαμα, ατος, τό, Medicamentum, Medela, Remedium. Luc. ἰάματα προσφέροντος αὐτοῦ. Plut. ἴαμα & φάρμακον copulat ib. De garr. ὥσπερ τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φαρμακόν ἐστι τοῦ πάθους. Ex Platone De legibus, ἴαμα σμικρότατον ἔχει, pro Sanatur minimo remedio. ‖ Ἴαμα pro ἴασις, Sanatio. vt 1 ad Cor. cap. 12, χαρίσματα ἰαμάτων.

Ἴασις, εως, ἡ, Sanatio. μισθὸς τῆς ἰάσεως, Luc. in Scytha. Et ἴασιν ποιεῖσθαι, apud eundem, Sanare. VNDE Ἰάσιμος, ου, ὁ & ἡ, Sanabilis. Plato De leg. 12, [illegible] ἴσως οὐ ἰάσιμον ἔτ' εἶη, τὸν [illegible]. Apud Philonem metaph. ἁμάρτημα ἰάσιμον. AT φαρμακευτικῶς dicūtur ἰάσιμα quaſi dicas Sanatoria. ET Ἰάσματα in eadem ſignif. ſed βίαια hæc eſſe admonet Pollux.

AT Ἰασὼ apud Pauſaniam in Att. dea quædam eſt à ſanando dicta: ſicut Πανάκεια & Ὑγιεία. Eius meminit & Ariſtoph. in Pluto, ſicut & Πανακείας. vbi ſchol. vtranq; Æſculapii filiam fuiſſe tradit, ſecundum quoſdam. Sed ab Ariſtoph. Amphiarai filiam vocari tradit eius ſchol. item Heſych.

Ἰατός, Sanabilis, in v. l. ſed ſine exemplo. Rarò certè in vſu eſſe puto, ac pro eo potius dici ἰάσιμος. AT Compoſ. Ἀνίατος valde vſitatum eſt, ſignificans Inſanabilis, Immedicabilis. Vide ἰάσιμος & ἀνίατος oppoſita paulo antè in Ἰάσιμος. Apud Æſchinem in Cteſiph. ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν. VNDE Ἀνιάτως, Inſanabiliter. vt ἀνιάτως ἔχων, Demoſth. Inſanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνώς, qui inſanabili laborat inſania. COMP. ſecundum eſt Δυσίατος, Sanatu difficilis. vt Gal. ad Glauc. εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβαίνεις νόσημα. COMP. tertium Εὐίατος, contr. præcedenti. ſonat enim Sanatu facilis, Dioſcorides. Sic Aphrod. τὰ συνεχῶς γινόμενα νοσήματα εὐιατότερα τῶν σπανίων.

Ἰατήρ, VEL potius Ἰητήρ Ionicè, Medicus. Iliad. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Et priore correpta (quod rarum eſt) Epigr. lib. 3, — Ἀσκληπιὸς ἐστὶν ἰητήρ. In ſoluta orat. pro hoc dicitur ἰατρός. Apud Suidam ἰᾶται, ἰατήρ, ἰατρός. HINC Ἰατηρίη, Ars medica, Medicina, ἰατρική, Heſych. AT Ἰατήριον φάρμακον, Sanatorium, Sanandi vim habens. Vide ſuprà in Ἰάσιμος. AT VERO Ἰατρεία tanquam ab ἰάτωρ, ex Soph. Trach. Curatio, Sanatio. ITEM Ἰήτωρ idem quod ἰητήρ, Medicus. Heſych.

C. Ἐξιῶμαι, idem quod ἰῶμαι, Sano. vel potius idem quod Perſano. Apud Herodot. tamen ἐξιήσατο, Sanauit. Et ἐξιησάμενος, Qui ſanauit. Item pro Sarcio apud Platonē.

¶ Ἰατρός, οῦ, ὁ, Medicus, (interdum verò & ἡ ἰατρός, Medica, vt docebo paulo pòſt in Ἰάτρεια) ET Ἰητρός Ionicè apud Homerum. cui nomen hoc eum ſignificat qui poſtea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit: vt Podalirius & Machaon apud eum, Iliad. λ. Et Iliad. π, ἰητροὶ πολυφάρμακοι perhibentur ἕλκε' ἀκειόμενοι. Idem interdum dicit ἰητρὸς ἀνήρ, vacante ἀνήρ, vt alibi. ἰατρῶν τοὺς καύσεις καὶ τὰς τομὰς ὑπομένειν, Iſocr. De pace. ἰατροὶ ἄριστοι, Xen. Pæd. 8. Et ἰατρὸς ἀγνώμων, Plutar. De diſcern. adul. Dicunt autem eleganter ἰατρῶν παῖδες pro ἰατροί. vt Luc. De hiſt. ſcrib. ἰατρῶν παῖδές φασι. ‖ Metaph. etiam ἰατρός dicitur. vt Thucyd. 6, τῆς δὲ πόλεως βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Et ab Æſchylo in Prometh. vincto λόγοι dicuntur ἰατροὶ eſſe ὀργῆς νοσούσης. vbi Cic. Mederi poſſe rationem iracundiæ. malè omnino λόγους vertēs rationem, ſi tamen eū rationem ac non potius orationem ſcripſiſſe credibile eſt. qua de re in meis in Cic. caſtig. diſſerui. Reponere tamē non auſim, Orationem mederi iracundiæ, admittendo trochæum. Sic & λύπης ἰατρὸς vocatur λόγος à Menandro in hoc ſenario, Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος. vbi ἰατρὸν non dubitaui medelā reddere ita vertens, Ægræ medela mentis eſt oratio. At in hoc Diphili ſenario eodem pertinente, Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος, verti γίγνετ' ἰατρὸς vno verbo Medetur: ita interpretans, Medetur omni tempus ægrimoniæ. Iam verò in altero iſto Menandri loco ἰατρὸν rurſum verti medelam, loquendi genus immutans. hos enim tres verſus, Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει Πενία. τί γὰρ τοῦτ' ἐστιν οὗ γένοιτ' ἂν εἷς Φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως; tribus iſtis reddidi, Malum te egeſtas omnium leuiſſimū Contriſtat. etenim quantulū eſt iſtud malum, Cuius medela prompta amico ſit tuo?

HINC comp. Ἰατρονίκης, Medicorū victor. Sic autē ſe

monumento ſuo inſcripſiſſe Theſſalum medicum teſtatur Plin.lib.29,cap.1. ET Ἰατρονίκης, Qui medicorũ artem profitetur,ex Ariſtoph.in Nub. AT Ἰατραλείπτης amittit ο, ſic autem vocabatur Medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, Medic⁹ reunctor,Medicus vnguentarius. At verò à quibuſdã ἰατραλεῖπται exponitur Reunctores medicorum, vt ſint ii qui medicos reungũt. Quos turpiter falli patet,ex Plinii loco perperam intellecto,in errorem impulſos. Ita enim hic lib.29, cap.1, Quoniam Prodicus Selymbriæ natus,diſcipulus eius, inſtituens quam vocant iatraleipticen,reunctoribus quoque medicorum ac mediaſtinis vectigal inuenit. Vbi ego Reunctoribus medicorum ac mediaſtinis poni puto pro illis inter medicos qui reunctores ſunt ac mediaſtini:ne iis quidem aſſentiens qui Reunctores medicorum ac mediaſtinos appellari putant eorum miniſtros,quorum opera in vngendo ſeu reungendo vtebantur. Mediaſtinos autem vocari eoſdem puto,perinde acſi diceret, Illis ex medicorum numero qui reungendo vile mediaſtinorum munus obirent.Scio tamen Græcum eſſe potius quàm Latinum hunc genitiui vſum:ſed quæ in aliis ſcriptoribus noua viderentur, ea non itidẽ in Plinio noua videri debere reſpondeo.Celſus certè medicorũ appellatione hos ſiue vnctores,ſiue reynctores(ſi quidem Plinius ita ſcriptũ reliquit) minimè dignatus eſt:ſed medicum ab iatraleipte diſtinxit,ſcribens lib.1.c.1, Sanus homo qui & bene valet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debet,ac neque medico neq; iatraleipte egere. Apud Plinium iuniorẽ legimus in quadam epiſt.ad Traianũ,Proximo anno,domine,grauiſſima valetudine vſq; ad periculũ vitæ vexatus,iatraleiptẽ aſſũpſi. ET Ἰατραλειπτική, Profeſſio illa curãdi vnguentis & perfrictionib⁹. Habes in loco Plinii paulo antè citato. AT COMP. Ἰατρολογέω,ῶ,eſt potius De medicina diſſero, quàm De medicis diſſero (ſicut φυσιολογῶ,de natura diſſero) in hoc Laertii loco, p.439, ὑπομνήματα δὲ καταλείπει ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ. A QVO Ἀνιατρολόγητος, Ignarus eorum quæ de medicina diſſeruntur. A Vitruuio ita vocatur Rationis medicinæ imperitus. SIC Φιλίατρος ET Φιλιατρεῖν,ſignificãt potius Studioſus medicinæ, & Studioſum eſſe medicinæ, quàm Studioſus medicorum, & Studioſum eſſe medicorum , apud Dioſcoridem . Itidẽ Plut.in Alex. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ προσετρίψασθαι μᾶλλον ἑτέρων Ἀριστοτέλης. οὐ γὰρ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐβοήθει τοῖς φίλοις, καὶ συνέταττε θεραπείας τινὰς καὶ διαίτας, ὡς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν λαβεῖν ἔστιν. Apud eundem verò in principio Præcept.ſanit.vtranque ſimul ſignific. habere poteſt:vbi ſcribit, φιλόσοφος γὰρ εἶ τὴν φύσιν ὦ Μοσχίων, καὶ τῷ μὴ φιλιατροῦντι χαλεπαίνεις φιλοσόφῳ.

AT Ἰάτρια apud Alexidem comicum,Medica mulier,Medicinæ perita, ſeu Quæ medicinam profitetur. Eadem verò & ἰατρός,teſte Ælio Dionyſio. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, λέγεσθαι, λέγεσθαι δὲ ἰάτρειαν, inquit Euſt. At in v.l.malè ἰάτρεια cum ει. DICITVR & Ἰατρεύτρια, Medica mulier, quo nomine vtitur Alex.Aphrod. Græcam tamen eſſe vocem negauit Ælius Dionyſius. ſed Alexander cognominatus ὁ κοτυαεύς, exactius loquens,non Græcam ſed Atticam eſſe negauit. In Pandectis ἰατρεῖνη eſt etiam Obſtetrix. Scribitur autem ἰατρίνη in v.l.ſed perperam.

Ἰατρικός,ή,όν, Ad medicos pertinens.Item Medicinalis, Ad medicinam pertinens. ἰατρικαὶ σικύαι, Plut.De exilio. Item Medicinæ peritus,Medendi peritus,Ariſtot. Sic Plato in Protag. ἐὰν μή τις τύχῃ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρικὸς ὤν. Vnde ſuperlat. ἰατρικώτατος,Medicinæ peritiſſimus.Plutarch.Sympoſ.lib.4. Ἰατρικὴ autẽ (ſub.τέχνη) Medicorũ ars,Medica ars,Medicina. Ariſtot.Ethic.10. ET Ἰατρικῶς,Medicorum more,Greg.

Ἰατρεύω,Medeor,Curo.Item Sano. Ariſtot.Ethic.5, ὥσπερ τὸ γυμνάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο &c. ὁ μᾶλλον οἴεσθαι χρὴ φιλοσοφεῖν ἢ πιεῖν τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντας ἰατρεύειν. Et paſſ.apud Platonem Pol.2, ὅσῳ τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι. Idem, ἰατρευόμενος διὰ βίου ἔζη, ἀποκναιόμενος εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη. Item ἰατρεύω,pro Medicinam profiteor, Dioſcor.lib.7.Sic apud Laertium, ἀφ' οὗ παλαιστὴς θεραπευόμενος ἰατρεύοντα,id eſt Profitentem medicinam, Profeſſorẽ medicinæ. Metaphoricè apud Athenæum lib. 6, ὃν ἰατρεύειν τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις ποτὲ φῂ νομίζω δεδόσθαι. HINC Ἰατρεία,Curatio,Medicatio,Ipſa actio medendi.Plut.De garr. ταῦτα δὲ οὐ κατηγορίαν ἡγητέον ἀλλ' ἰατρείαν τῆς ἀδολεσχίας. Greg. ἐξ ὧν νοσοκομίαι καὶ ἰατρεῖαι. Polluci in vulg.exempl. ἰατρεία eſt etiam Merces quæ datur medico: ſed ἰατρεῖα reponendum eſſe ab ἰατρεῖον,mox docebo. At Ἰάτρεια de muliere medica perperam in v.l.pro Ἰάτρια, de quo dixi ſuprà, ſtatim poſt ἰατρός. COMP. Ἀνιάτρευτος, Non curatus,vel Non ſanatus.Exponitur & Inſanabilis,Immedicabilis.

Ἰατρεῖον,ου,τό, Medici vel potius chirurgi officina.quæ & Medicina vocatur à Plauto. Sic autem vtitur inter alios Plato nomine ἰατρεῖον. Ἰατρεῖα plur.numero eſt etiã Merces quæ datur medico.Poll.l.6, [illegible] σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα τῷ [illegible], διδασκάλια, δίδακτρα.Ex hoc autem loco emendandus eſt ille libri 4, cuius paulo antè memini,vbi μισθὸς eſſe dicitur ἰατρεία, & τὸ ἐργαστήριον, ἰατρεῖον. nec.n.dubium cuiquã eſſe debet quin vni eidẽmque nomini vtranque ſignif.dare voluerit Pollux,ſed vnam in numero ſing.alteram in plurali. Habetur autem hæc vox & apud Græcos Bibl.interpr.Exodi cap.21, ἀποτίσει τὰ ἰατρεῖα. vbi malè vulg.lex. reddunt ſimpliciter Impenſas pro Impenſas in medicos. EADEM Ἴατρα etiam vocantur,teſte Heſychio. ſcribit enim, ἴατρα, μισθοὶ θεραπείας. Sed hoc ἴατρα ita formari ab ἴαται videtur,vt δίδακτρα à δεδίδακται. Hîc tamen,quòd eandem cum præcedente ſignif.habeat,ponendum cenſui.

Ἰαύω, Commoror,Tempus tero,Diuerſor. Hom. Il.ξ,v.213, Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, id eſt κοιμίζῃ, διαπαύεις.(de qua Euſtathii interpr.dicã infrà) Apud eundem Il.ι,v.325, ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον.id eſt Inſomnes noctes trãſigebam,Noctes peruigiles exigebam.aut etiam agebam, διῆγον. Itidem cum accuſ.apud Soph.in Aiace,pag.67, οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων. vbi ſcholiaſt. διαπαύειν & αὐλίζειν. Sed interdum pro Dormio.vt Od.ξ,— πὰρ δ' ἄρ' ὕπνος ὁ κοῖτος ἴαυον.Item Od.ω, Ἔν τινι [ſub.κλισίῳ] σιτέσκοντο, καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι.vbi tamen vult ἀρχικῶς τὴν διαβιῶν ſignificari Euſt.ſed addit, δόξει δ' ἂν καὶ τὸ κοιμᾶσθαι νῦν ὡς ἐκ μέρους [illegible] δηλωτικόν. Ego verò dormiendi ſignific.huic aptiorem loco eſſe cenſeo, ſicut & illi quẽ ex Il.ξ protuli, ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. præſertim quum alibi dicat idem poeta [illegible] ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Idem gramm.pag. 1750 exactè hoc verbum exponere volẽs, dicit διαβιβάζειν ὕπνῳ ſignif. nõ ἁπλῶς ὀλιγοχρόνιον. Apud Euripidem autem metaphorikῶς, in Phœniſſis, Γεραιὸν πέδα δεμνίοις δύστανον ἰαύων,pro ἐγκοιμίζων, vel ἐγκρύπτων,inquit ſcholiaſt. cuius ego priorem expoſ.admitto,poſteriorem reiicio.

Ἰαυθμός, Locus in quo qs cõmoratur,ſeu diuerſatur, Diuerſorium tamen magis reſtrictam habet ſignificationem. Dicitur & de brutis, pro ſtabulo , ſeu luſtro. Lycophrõ ἰαυθμοὺς ἠπίδας δ' ἰξήσεται.Eſt etiã Cubile,Somnus.Vide Suidam & Heſychium.

C. ΕΝιαύω, ET ΠΑΡιαύω. Eſt autem Ἐνιαύω, Immoror,vel indormio. At Παριαύω,Iuxta moror,ſeu commoror, vel Iuxta dormio.vt apud Homer.Il. — τῇ παριαύων Τερπέσθω.id eſt παρακοιμώμενος. Scribitur tamen & diſiunctim παρ' ἰαύων.

ἘΝΙΑΥΤΟΣ,οῦ,ὁ, Tempus [illegible] quod alicubi ſeu in re quapiam teritur. H[illegible] eſt expoſitio quam ex grammaticis præſertimque Euſtathio colligo,qui etiã [illegible] χρονίους ἐνιαυτοὺς,pro [illegible] à quibuſdam accipi tradit apud Ariſtophanem.(ex quo alii afferunt χρονίων [illegible] ἐνιαυτῶν.) Sed cõſtat ἐνιαυτὸς pro anno, comuni vtriſque ſcriptorib⁹ vſu receptu eſſe,magis tamẽ poetarũ. Hom.Od.α,v.289, Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.Et Od.κ, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην [illegible] ἔπραπον ὧραι.(qui verſus & apud Heſiodum habetur) Alibi itidem περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, & in plurali περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. Apud Heſiodum [illegible] ἐπιπλόμενος ἐνιαυτός.

Quorum locorum imitatione Lat.vertentē annū di- A
xiſſe videntur. Apud eundem poetam ἔτος (ſignificans itidem annum) dicitur aduenisse περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Vtuntur hoc nomine proſæ quoque ſcriptores, ſed rarius tamen quàm altero. Thuc.1, ὅμως δὲ καθισταμένοις ὢν ἔδει ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετετέλει. X. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, in Hell. nō ſemel. Apud Platonem ἐνιαυτῶν περιόδοι, annorum conuerſiones, Cic.interpr. Atque vt dicitur κατ' ἔτος pro Singulis annis, ſic κατ' ἐνιαυτόν. (quod tamen & aliter à Thucyd. accipitur.) Et ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, pro Semel quotannis, vel Semel in anno. B

Ἐνιαυτὸς dictum etiam fuit poculi quoddam genus, fortaſſe διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιπλεισκόν quoniam ἐνιαυτὸς, id eſt annus, πλεσφόρος appellatur. Euſt.

C. Ἐνιαυτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annuū fructū ferens. Vel Anniferus, vt Plin. loquitur. ἐνιαύσιον τὸν καρπὸν φέρων. VNDE Ἐνιαυτοφορέω, Annuū fructum fero, vel Anno fructum fero. ΑΤ Παρενιαυτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alternis annis fructum ferens: oppoſitum ἐπετειοφόρος, apud Theophr. De cauſis plant. libro 1, cap. 24, παρενιαυτοφορεῖ δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφορεῖ τῶν δένδρων, ὡς τύπῳ λαβεῖν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. C

Ἐνιαυτίζω, Annum ago, ſeu tranſigo alicubi. ἐνιαυτίσαι που, Annū alicubi conſumere, οἰκεῖν ἐνιαυτοῦ κύκλον, vt Eurip. loquitur. ‖ Item Per annum duro.

C. Ἀπενιαυτίζω, Annū totum abſum, ea forma qua ἀφημερεύω, & ſimilia. Bud. ex Xenoph. Apomn. in principio, σοὶ δὲ ὦ Κεῖτο βούλει συμβαλεῖν ἀπενιαυτίσαι. μόλις γὰρ ἴσως ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆμα ὑγιὲς γένοιτο. Idem Bud. apud Platonem libro 9 De leg. ἀπενιαυτιζέτω interpr. Vnico anno extorrem eſſe, pag. 14. Comm. Sic apud eundem Platonem eodem libro, ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτούς, tres annos integros exulet. Ἀπενιαυτίσαι eſt etiam Ceſſare ab aliqua re per annum. Poll. lib. 1, ἀπενιαυτίσαι δέ, τὸ φυγεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαί τινος ἐπ' ἐνιαυτόν. VNDE Ἀπενιαυτισμός, οῦ, ὁ, Abſentia aut exilium vnius anni. Plato De leg. Pro ἀπενιαυτίζω verò dicitur ETIAM Ἀπενιαυτέω. Bud. ex Plat. lib. 9 De leg. 313. VNDE Ἀπενιαύτησις, εως, ἡ, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plato loco citato, καθαιρέσθω μὲν τοῖς αὐτοῖς καθαρμοῖς, τριετῆ δὲ ἀπενιαυτήσεις διαπλεῖν, Per triennium integrum exulare. Et paulo pòſt, τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων. D E

C. Διενιαυτίζω, Peranno, Per totū annum duro. idē quod διετίζω. Item, Per totum annum alicui rei incumbo, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ πραγματεύω. Poll.

Ὑπερενιαυτίζω, Vltra annum duro ſeu permaneo. Iulian. Serapioni, μόνῳ γὰρ τῷ σύκῳ ὑπερενιαυτίζειν ἔξεστι, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος καρποῦ γενέσει συνεπιχρωννύσθαι.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annu⁹, Anniuerſarius. Annuati rediēs. Herodotus, ἐνιαυσίη ἑορτή, Anniuerſarium feſtum. Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, Cœtus ſolennes & anniuerſarii. Herodianus de calēdis Ianuariis, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, id eſt (Bud. interpr.) Conſules tumprimùm inſignem & annuam prætextam induūt. Theophr. κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, Certis anni temporibus, vt v.l. interpr. Item Annu⁹. i. In annum durans. Thuc. ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, Inducias annuas, hoc eſt In annū vnū. Theophr. ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ. περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν πρόσφατον. Pro quibus Plin. Iuniperus ānifera habetur, non uſq; fructus in his, cū annotino pēdet. Itē apud Euripidem ἐνιαύσιος φυγή, Fuga vnius anni, (ἀπενιαυτισμός, ſuprà) ſicut apud Luc. ἐνιαύσιος τροφή, exponitur Alimentum vnius anni. Ἐνιαύσιοι, Annales. vulg. lex. At ἐνιαύσια, neutro gen. plur. aduerbialiter ponitur pro Quotannis, In ſingulos annos. Heſiod. Dieb. αὐ φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangentis. HINC Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plut. Pericle, ἐν ταῖς ἐνιαυσιαίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis. F G

ΙΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiuſdam & peculiaris ſpeciei. vel Sui generis. Hoc enim propriè ſonare puto, quòd ab ἰδέα deducam: vt ſit quaſi Cuius eſt certa quædam & minimè cum cæteris communis ἰδέα. Hæc autem aliaq; multa de huius nominis ſignificationibus, & ſ. potiùs ſignificationibus, ha- H

bes ſuprà nimirum col. 1107. vbi poſt ἰδέα poſitum eſt inter deriuata ab Εἴδω. illuc igitur te remitto. Sed ἰδιώτης ab ἴδιος deductum, & quod ei ſubiūgi debuit, quoniam omiſſum ibi fuit, hic tibi dedi.

¶ Ἰδιώτης, ου, ὁ, Priuatus, Priuatam vitam agens, Qui non fungitur magiſtratu. Vnde ei opponitur ὁ πολιτευόμενος a Demoſth. Philipp. 4. & ἄρχων ab Herodiano lib. 3, γενόμενος μὴ φαῦλος ἄνθρωπος, μή τε ἄρχων, μή τι ἰδιώτης. Thucydides 1, ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν. Dicitur autem & βίος ἰδιώτης, Vita priuata. Philo De vita Moſis lib. 3, ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην. Pro quo dixit Demoſthenes τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, Philipp. 4, τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκινδύνου ὄντα. ‖ Interdum verò ἰδιώτης opponitur πόλει: vbi generaliorem habere puto ſignif. vt Gall. *un particulier*. velut quū dicimus, *le bien de la uille, & non d'un particulier*. Thucydides 4, καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ καταλλαγῆναι, καὶ πόλιν πόλει. Et lib. 1, καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ περιγίγνονται. Æſch. in Cteſiph. ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Alicubi plurali etiam numero, vt Plato Polit. 2, οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic autem & Thucyd. 1, ταῦτα συμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, vbi Lat. commmodius reddi crediderim aduerbio quàm nomine: hoc modo, Hæc tum publicè tum priuatim vtilia eſſe. Cæterùm his locis confirmari poſſe meam coniecturam exiſtimo, qua in quodam plebiſcito quod Libanius affert in argumento in orat. aduerſus Aroſtocr. repono πόλις pro πολίτης: ἐὰν δέ τις τὸν ἀγόμενον ἀφέληται ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἐκσπονδος ἔστω. Budæus tamen hoc mendum nō animaduertit, quippe qui interpretetur, Seu ciuis, ſeu priuatus. Sed cogitare debuit (meo iudicio) eūdē hominē & ciuē & priuatū eſſe poſſe. ‖ Interdū verò ἰδιώτης, Vn⁹ è vulgo, Plebeius. Epigr. lib. 2, εἶθ' ἕξῃς ἰδίου κοινὸν βίον ὡς ἰδιώτης. Herodian. 4, μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ ἁπλοῖς γαμβρὸν γενέσθαι. Sed per ἰδιώτας ſæpe intelligitur vulgus indoctū, quo modo & à Demoſthene accipitur. (ſic & Lat. idiota, Gall. *idiot*) Hinc ἰδιῶται opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις à Luc. in Lexiph. Sed & peculiariter ἰδιώτης aliquis appellatur ad eā rē cuius imperitus eſt, reſpiciēdo. Thucydides 2, λεγέτω μὲν περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει καὶ ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης. Demoſthenes verò Philipp. 1, opponit etiā ξένοι & ἰδιῶται. Dicitur & ἰδιώτης τινὸς pro κατά τι. Herodian. 4, τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Xenophon autem in Pædia dixit ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους, & ἰδιῶται ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Luc. cum ὡς itidem, in Hermot. ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Iam verò & genitiuo iunxerunt pro rudi & ignaro. Plato in Timæo, Κριτίαν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν. Sic Gal. τεχνῶν μὲν λογικῶν ἐπιστήμονες, ἰδιῶται δὲ τῆς ἰατρικῆς. ‖ At verò apud Ariſtophanem in Ranis, ἰδιῶται peregrinis opponuntur, ὥσπερ τι δίηγομεν τρόπον περὶ τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, vbi vide ſchol.

Ἰδιῶτις, ἡ, Priuata. Apud Syneſ. ἰδιώτιδες, Priuatæ, Priuati iuris.

Ἰδιωτικός, Ad priuatos homines pertinens, ſeu ad vulgus, Priuatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. Et ἰδιωτικὸς καὶ δημόσιος τόπος apud Phil. Apud Hermog. autē ἰδιωτικοὶ λόγοι oppoſiti δημοσίοις, Priuatæ & publicæ pecuniæ. Et ἰδιωτικὰ σπάργανα apud eundem, Cunabula priuatorum ſeu plebeiorum hominum, aut Cunabula vulgaria. Sic ἰδιωτικὰ ὀνόματα, Iſocr. HINC Ἰδιωτικῶς, Priuatorum hominum more, Vulgi more. Luc. in Hermot. Apud Euſtathium autem ἰδιωτικῶς, Sermone quo vulgus vtitur.

Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, Sermonis forma è vulgo ſumpta, vel. Loquendi genus è vulgo ſumptum, apud Dionyſ. Long. In v.l. ἡ τῶν ἰδιωτῶν τάξις, ex Hermog. & Epicteto.

Ἰδιωτεύω, Priuatus ſum, Priuatam ago vitam, Non fungor magiſtratu. Vnde ἰδιωτεία & ἀρχὴ oppoſita apud Xenophontem. Plato autem ἰδιωτεύειν oppoſuit τῷ δημοσιεύειν in Apol. In epiſt. autem Phal. ἰδιωτεύων & μοναρχῶν ſibi aduerſantur: ſicut apud Iſocratem ἰδιωτεύοντες & τυραννῆσαι, vt quidem ibi legitur, in epiſt. ad Iaſonis filios. ‖ Ἰδιωτεύω, Rudis ſum, ſeu imperitus. Plato Protag. 392, πύπου τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. HINC Ἰδιωτεία, Priuata vita, cui opponi

ἀρχὴν à Xenoph. [illegible] Item Inſcitia, Imperitia. Luc. A

ἹΕΡΟ'Σ, ὁ, ἡ, Sacer. vt ἱερὸς δόμος, apud Homerum, Sacra domus, periphraſticè pro ναὸς, id eſt templum. vt Il. ζ, quum dixiſſet v. 88, Νηὸν Ἀθηναίης &c. proximè ſequente verſu de eodem dixit ἱεροῖο δόμοιο. Idem initio ſuæ Odyſſeæ, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. vbi certè dicerem Troiam ſacram vocari eo ſenſu quo à Virgilio Neptuniam: niſi & alias vrbes eodẽ dignaretur epitheto. vt Il. α, v. 366, Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος. Vbi annotat Euſtathius ἱερὰς dici vrbes, id eſt ſacras, (ſicut & ἱερὰ τείχεα) quoniam vnaquæque eorum quos intus habet, eſt tutrix: quod officium B diuinum eſt. Eadem verò ratione ἱερὸν τέλος cuſtodum ab eo nominari. Sed quum aliis multis tribuat iſtã appellationem hic poeta, quæ recenſere nimis longũ eſſet, dicam generaliter de illius apud eum vſu. Vocat igitur Hom. ἱερὸν interdum Quod generi humano vtilitatem aliquam affert: atque ita vrbes ἱεραὶ, quia ſunt φυλακτικαὶ, vt modò dictum fuit: ſic ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, itidémque ἱερὰς ἀλωὰς, non ſolùm quòd Cereri ſacratæ ſint. (Quem vocis ἱερὸν vſum imitatus Sophocles, ἱερὰν C vocauit τὴν γῆν, id eſt terram) Interdum verò ἱερὸν appellat quicquid in ſuo genere cæteris præſtat, ſeu magnum eſt. ſicut & ἱερὸν ἰχθὺν quidam apud eum exponunt, aliis tamen aliam expoſit. afferentibus. Sed & ἱερὸν κνέφας quidã τὸ μέγα καὶ βαθὺ eſſe volunt: qui alioqui apud eundem ἱερὸν ἦμαρ referri putant ad ſacrificia quæ interdiu fieri ſolebant, & quidem ante meridiem, vt τοῦ ἤματος (id eſt diei) ſignificatio ad tempus antemeridianum referatur: vel ad vtilitatem quam diei lux mortalibus ad ſua opera affert. Apud eundem ἱερὸς βοῦς D ſecundum quoſdam eſt itidem μέγας, aut certè ὁ ἄνετος: ſicut ἱεραὶ βῆσσαι & ἱερὸν ἄλσος dicta διὰ τὸ ἀσίνητον ἢ τοῖς πολλοῖς ἀπρόσβατον. Quum autẽ perſonis tribuit hoc epithetum, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, & ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, aliáque huiuſmodi dicẽs, tũc quandã ſeu animi ſeu corporis præſtantiam indicat, (vt quum dicimus aliquem diuino quodam ingenio præditum eſſe, vel diuina quadam indole, aut animi magnitudine, &c.) aut etiam quandam magnificentiam & ſplendorem, ſeu quendam luxum non regificum ſolùm, (vt dicit Virg. epulas regifico luxu paratas) ſed planè diuinum. Sic certè & ἀντίθεον aliquem, nonnunquam propter corporis ſeu animi bona, nonnunquam propter fortunæ bona nominat. Dixi autem Non ſolùm regificum luxum, ſed planè diuinum, ad hũc verſum 74 Od. δ reſpiciens, Ζηνός που τοιήδε γ' ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. E

In ſoluta autem oratione ἱερὸς accipitur ſimplicius pro Sacer, Sacroſanctus. Dicitur autem aliquid ἱερὸν, interdũ quod alicui deo conſecratum eſt. qua ſignif. animalia varia dicuntur ἱερὰ, vel ſine adiectione, vel adiecto nomine deorum, ſeu dei cui ſacrum hoc vel illud eſſe dicitur. F Plutar. De Rom. fort. χῆνες ἱεροὶ περὶ τὸν νεὼν τῆς Ἥρας τρεφόμενοι. Idem De Socr. dæm. κύκνους μὲν γὰρ ἱεροὺς, καὶ δράκοντας, καὶ κύνας, καὶ ἵππους ὀνομάζοντες. Cũ genitiuo autem, vt quum dicitur κύκνος ἱερός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, itidémque δράκων ἱερός ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς. qui genitiu⁹ in Latinum datiuũ vertitur. dicitur enim, Cycnus ſacer eſt Apollini, Draco ſacer eſt Mineruæ. Homines quoque ἱεροὶ dicuntur, item ἱεροὶ καὶ δαιμόνιοι, ſed alia ratione, vt ex Plut. diſcimus. Quinetiam ſuperl. gradu ἱερώτατος dicitur interdum eſſe aliquis: vt apud Lucianũ in fine Macrob. ἱερώτατε Κυΐντιλλε. id eſt ὁσιώτατε, diuiniſſime. G aut εὐσεβέστατε, vt Suidas ἱερὸν ſignificare etiam ait τὸν εὐσεβῆ. ‖ Interdum verò dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, ſacri & inuiolabiles, vt apud Plutarchum De def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες apud Philonem. Sed & aliæ res variæ variis de cauſis ἱεραὶ dicuntur. vt ἱερὰ χρήματα apud Xenophontem, & ἱερὰ ἐσθὴς apud Demoſthenem, & ἱερὸς πόλεμος apud Thucyd. alióſque hiſtoricos. Meminit etiã Heſychius: item Suidas, qui duplex fuiſſe docet. Vide & ἱερὸς γάμος apud eundem Heſych. H & ἱερὸς λόχος, cum apud eum, tum apud Athenæum & alios. ἱερὰ ἡμέρα, atque adeo etiã ἱερωτάτη ἡμέρα, apud Luc. Apud Xenoph. autem legitur etiam ἱερὰ συμβολὴ, ex quo Luc. ſumpſiſſe puto: ac dici ab vtroque prouerbialiter, alludendo videlicet ad ἱερὰν ἄγκυραν. Latino itidem prouerbio dictã Sacram anchoram. de quo lege Eraſmum. Sed & κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς dicunt, ſubaudito ſubſtantiuo γραμμῆς, vt quidam tradunt. de quo prouerbio eundem lege.

Apud medicos legimus etiam ἱερὰν νόσον, id eſt ſacrũ morbum: & ἱερὰν medicamenti compoſitionem. Item ἱερὸν ὀστοῦν, Sacrum os: & apud Pollucem ἱερὰ σύριγξ de meatu vertebrarum. Plut. De ſolertia animalium, καί τοι μέγαν τινὲς οἴονται ἱερὸν (καθάπερ ὀστοῦν ἱερὸν, τὸ μέγα, καὶ τὴν ἐπιληψίαν μεγάλην νόσον οὖσαν, ἱερὰν καλοῦσιν) ἔνιοι δὲ κοινῶς τὸν ἄφετον καὶ ἱερώμενον. Aretæus De diuturn. aff. cap. 4, plures de morbo ſacro adfert etymologias, δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν σελήνην ἀλιτέουσι ἀφικνέεσθαι ἡ νοῦσος· τοὔνεκεν ἱερήν κικλήσκουσι τὴν πάθην. ἀτὰρ καὶ δι' ἄλλας προφάσιας, ἢ μεγέθος τοῦ κακοῦ (ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα) ἢ ἴησιος οὐκ ἀνθρωπίνης ἀλλὰ θείης ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον ἐσόδου, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκικλήσκον ἱερήν. Galenus in Hipp. lib. [illegible] ἐπιληψίαν veteres nominaſſe [illegible] & πάθος παιδίον, (vt Hippocr. in lib. De aquis & aere & locis) quoniam pueritiæ tempore abundat. nõnullos Herculeum quoque appellaſſe, non quòd Hercules eo corriperetur, ſed quòd magnitudinem morbi hoc quoque nomine exprimere voluerint. Reprehendit autem eos Galenus qui ſacrum morbum appellatum arbitrarentur quòd diuinus eſſet morbus, & à diis in vindictam immitteretur. Hãc tamen nominis rationem ab Aretæo inter alias adferri, iam antè indicatum eſt. Aliam præterea etymologiam adfert Alex. Trallianus libro 1, cap. 15, ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦτο τινες καὶ ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον [illegible] τὸν ἐγκέφαλον. ab aliis autẽ Ἡρακλείαν νόσον nominari tradit διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου. Sed ἱερὰ νόσος Budæo videtur eſſe etiã elephantiaſis, apud Gregorium 53 περὶ φιλοπτωχίας. ‖ Ἱερὰ dicebatur etiam medicamenti compoſitio ſic κατ' ἐξοχὴν appellati: ea autem varia fuit, & à multis diuerſimodè deſcripta. Gorr. Variam autem dicit, quoniam ἱερὰ alia erat Pacchii Antiochi, alia Andromachi, alia Antipatri, alia Archigenis, alia Galeni, alia Themiſonis, alia Iuſti, alia Logadii, alia Ruffi: alia πικρὰ, quòd videlicet ex aloe præcipuè conſtaret. alia ἡ διὰ κολοκυνθίδος, quæ ſigillatim ab ipſo deſcribuntur. Eſſe verò & alias multas τῶν ἱερῶν differentias, ſed eas omnes ad duas referri, videlicet εἰς τὴν δι' ἀλόης, vel εἰς τὴν διὰ κολοκυνθίδος. Nominis autem rationem tradit Scribonius Largus, lib. De compoſ. medicament. c. 99, his verbis, Danda erit antidotus ἱερά. hoc enim nomẽ tribuit ei duas propter cauſas, vt exiſtim[illegible] eius nomen verum dicendo oſtenderet quæ eſſet: dicitur enim à quibuſdam πικρὰ, quia amara eſt: à quibuſdã διὰ κολοκυνθίδος) alterã, quo magis ſub tanti ſpecie nominis commendaret medicamentum. Idem ex eo tradit Marcellus Empiricus. ‖ Quod verò ad ἱερὸν ὀστοῦν attinet, Plut. (vt paulo antè indicatum fuit) id nominatum ita docet propter magnitudinem. Ruffus Epheſ. τὸ δὲ πλατύτατον ὀστοῦν τῆς ὀσφύος, ἱερὸν ὀστοῦν. οἱ δὲ ὑποσφόνδυλον καλοῦσι. τὸ δὲ ἄκρον αὐτοῦ, κόκκυγα. alibi tradit in huius vtraque parte coxas eſſe, τὰ ἰσχία: & in his τοὺς γλουτοὺς, id eſt nates. Pollux, ἵνα δὲ οἱ σφόνδυλοι καταλήγουσιν, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται. καὶ ἀρχὴ [illegible] ὑπὸ τὴν ῥάχιν, ὑποσπονδυλίαν δὲ [illegible] τὸν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ σπονδύλιον ἢ ὀρροπύγιον ὀνομάζεται ὑπὸ τὸ [illegible], ὀσφὺς καὶ ἰξύς. Os ſacrum (inquit Carner.) etiam latum os vocatur, à Græcis ἱερὸν ὀστοῦν καὶ πλατύ. Hoc quaſi de vertebris quibuſdam & ipſum conſertum, ita nodis contineri videtur. Sed eſt [illegible] ſuprà, [illegible] cum ſpina committitur, latius, infrà anguſtius: ibique Græci κόκκυγα nominant & σφονδύλιον & ὀρροπύγιον. Galenus duobus modis vſurpat ἱερὸν ὀστοῦν, vno quidem, latius, vt κόκκυγα etiam comprehendat: (veluti lib. 12 De vſu part. quũ ſcribit os ſacrum conſtare oſſibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) alterò autem, ſpecialius pro ea tantùm parte quæ reuera ἱερὰ eſt, id eſt magna & lata, quantum videlicet huius cum oſſe ilium per ſynarthroſin iungitur. hæc enim ſola pars reuera ἱερὸν eſt, id eſt magnũ atque latum. túncque eius reliquum gracileſcens ſemper ac tenuatum [illegible] in treſcat [illegible]

acutiſſimas deſinat, coccygem appellat. Ἱερὸν autem nominatum hoc os quidam (præter ſuperiorem huius nominis rationem) voluerunt, quòd in eo aliquid ſacri arcanique inſit: quoniam partus tempore diuinit⁹ aperiatur, eductóque fœtu ſolideſcat miro quodam naturæ opificio: alii verò, quòd partes quæ huic oſſi adiacet, diis offerre in ſacrificiis ſolerent. id quod Menandri teſtimonio confirmant, οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύοντες. Hæc inter alia Gorr. ‖ At ἱερὰ σύριγξ vocatur ab anatomicis medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ ſunt, & ſpinæ medulla à cerebro deſcendit: quod ad canalis fictilis ſimilitudinem σωλὴν etiam nominatur. Gorr. ex Polluce.

Ἱερὰ βοτάνη, Sacra herba, vide in Ἱεροβοτάνη.

Ἱερὰ eſt etiā ſerpentis nomen. Ariſtot. De hiſt. animalium libro 9, capite 29, ἔστι δέ τι ὀφίδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὸν, ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. γίνεται δὲ τὸ μέγεθος ... Gaza Sacrum ſerpentem interpretatur.

Ἱεροὺς ἰχθῦς, Sacer piſcis: ſic dicitur anthias, autore Ariſtotele libro 9 De hiſt. anim. cap. 37, ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὀφθῇ, οὐκ ἔστι θηρίον. ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους. Athenæus verò lib. 7, ἱεροὺς ἰχθῦς vocari tradit ab eo qui Τεχνικὴν hiſtoriam ſcripſit, δελφῖνας & πομπίλους. in quam ſententiam ex Pancrate quoque Arcade hunc verſum citat, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθῦν. Ab Homero ἱερὸν ἰχθὺν, vocari ἀνθίαν, teſtatur Plut. in lib. De ſolert. animaliū: ſed Eratoſthenē τὸν χρύσοφρυν videri vocare ἱερὸν ἰχθὺν, quum ſic dicit, Εὐδρομίην, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν: alios verò τὸν ἔλλοπα, eo quòd rarus ſit & difficulter capiatur.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (ſubſtant.) Sacrum, Sacrificium. Item Hoſtia, Victima. Quibus in ſignific. ponitur potius plur. numero. Hom. Odyſſ. ε, —οἵ τε θεοῖσιν ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας. Sic Heſiod. Erg. Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Quibus in locis ἱερὰ videtur reddi poſſe Sacra: at verò in hoc eiuſdem Homeri, initio libri γ Od. —τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, Ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, magis conuenit ἱερὰ ῥέζειν vertere Hoſtias: ῥέζον autem, Mactabāt. Quod verbum alioqui in illo Heſiodi loco commodè reddi poteſt Facere: at non item in illo Homerico, propter ſequens ἑκατόμβας. neque enim auſit quiſquam dicere Sacra faciunt & hecatombas, ſed dixerit Sacra offerunt & hecatombas: aut Sacra ferunt & hecatombas. Quod poſterius, videlicet Sacra ferunt, exemplo Virgilii dico, ita loquentis non ſemel. Viderit tamen lector an aliud verbum aptiùs hoc inueniri poſſit quod commodè cum accuſatiuo ἑκατόμβας, ſicut cum ἱερὰ, iungi queat, vt ῥέζειν cum vtroque Homerus iunxit. Comperio certè in proſa quoque ἱερὰ ſignificare & Sacra, ſeu Sacrificia, & Victimas, ſeu Hoſtias. quod ſequentibus exemplis docebo. Ac primùm ἱερὰ, Sacra, ſeu ſacrificia: (quæ frequentior eſt ſignificatio) vt in hoc Thucydidis loco, lib. 2, θῦσαι ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διὶ ἐλευθερίῳ ἱερά. Item libro 5, περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν, καὶ ἰέναι, καὶ μαντεύεσθαι. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem: & ἱερὰ δημοτελῆ apud Æſchinem (ſicut & θυσίαι δημοτελεῖς dicuntur) apud Xenoph. & Demoſth. ἄρρητα ἱερά. Idem Pædiæ 8, ἱερὰ cum φήμαις iungit (addens & alia) ſicut Plut. Sympoſ. χρησάμενος φήμαις ἢ ἱεροῖς. multa denique paſſim extant ſignific. huius exēpla. Alterius autem ei affinis (qua videlicet ἱερὰ vocantur Victimæ) cum alia, tum hæc afferri poſſe exiſtimo. Xen. Hellen. 4, ἐξαίνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ κάλλιστα. Idem libro 3, ἀναμιμνήσκοιτο δὲ καὶ ὡς θύοντ' ἐν Αὐλίδι τὸν Ἀγησίλαον οὐκ εἴων, καὶ τὰ τεθυμένα ἱερὰ διέρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Sic autem de eadem re loquutus fuerat idem ſcriptor eodem libro, pag. 291, τό τε λοιπὸν ἐκέλευον μὴ θύειν, καὶ οἷς ἐπέτυχον ἱεροῖς τεθυμένοις, διέρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. At verò ἱερὰ καλὰ, quod apud eundem ſæpe occurrit, reddi ſolet Læta exta. atque ita vertit etiam Budæus in hoc loco Anabaſ. libro 4, ἐθύοντο πάντες οἱ στρατηγοὶ, καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν ἀθύς. itidemque ἱερὰ αἴσια interpretatur Polit. apud Herodianum ... tamen in illis locis ἱερὰ accipi in ſua prima

signif. docebo in verbo Καλλιερῶ, vbi & de hoc loquendi genere, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ (quod illi alteri opponitur) diſſeram. ‖ Ἱερὸν, Sacellum, vel potius Fanum, Templum, Delubrum. Thucyd. lib. 2, ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χαλεπῶς ἔφερον, οἰκίας τε καὶ καταλείποντες καὶ ἱερὰ ἃ διὰ παντὸς ἦν αὐτοῖς ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πολιτείας πάτρια. Xenophon Hellen. 3, ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδός τε ἱερὸν μάλα ἅγιον. Rurſum Thucydides lib. 4 ad nomen ἱερὸν addidit etiam νεὼν, ſcribens, τάφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαπτον. Alioqui certè ἱερὸν in multis cum aliorum ſcriptorum tum Pauſaniæ locis nihil aliud quàm νεὼν, id eſt templum, ſignificare conſtat.

C. Ἱεροβοτάνη, (q. d. Sacra herba. ἱερὰ βοτάνη etiam dicta diſiūctim) Verbena ſiue verbenaca. ideo ſacra herba vocata quòd præcipuū in luſtrationibus vſum habeat, ſuſpenſa vel alligata. Vocatur & περιστερεὼν. Dioſcor. cincinnalem à Romanis appellatam autor eſt. quem vide, item Plinium. Scribonius Largus Vettonicam interpretatur: Apuleius Liciniam, Luſtraginem, Columbinam, Militariam, Vertipedium, Criſtam gallinaceā. alii & Exuperam: Aetius vocari etiam herbam Veneris tradit. ‖ Ἱερὰ βοτάνη dicitur etiam Saluia, vt idē Aetius tradit lib. 1.

C. Ἱερογλύφος, ET Ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (q. d. Sacra ſculpēs) Qui ſculpit ſeu peritus eſt ſculpendi ea quæ hieroglyphica vocantur. DICTA autem Ἱερογλυφικὰ apud Ægyptios (inquit Bud.) Sacra quædam monumenta non literis vocabula ſed ſculptis rerum animaliúmque figuris ſignificantia. Hæc Bud. Ego ἱερὸν in hoc vocabulo myſticum aliquid & arcanum ſignificare puto. γράμματα certè pro notis poni conſtat, quum dicitur ἱερογλυφικὰ γράμματα. vt apud Luc. in Philopatr. p. 439, ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν. nam & ipſe alibi exactius loquens, fatetur non eſſe γράμματα, ſed σημεῖα ſeu χαρακτῆρας quibus vtuntur Ægyptii. Locus eſt in Hermotimo, p. 118, τί δ' εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Extat Ori Apollinis de iſtis hieroglyphicis libellus.

C. Ἱερογραμματεὺς, q. d. Scriba, & velut cōmentarieſis rerū ſacrarum, id eſt myſticarum. Quidam verò interpr. Sacer ſcriba. Sed quid profiterentur qui ἱερογραμματεῖς vocabantur, vide apud Suidam in hac voce. Luc. in Macrob. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. AT VERO Ἱερόγραφα SEV Ἱερογραφούμενα Dionyſio Areop. Diuinarū rerum imagines ſeu adumbrationes. EADEM Ἱερόπλαστα ET Ἱερότυπα ab eo nominantur, vt inquit Bud. Qui alibi addit, ἱερόπλαστα & ἱερότυπα σύμβολα dici Signa ſenſilia rerum intelligibiliū. HINC Ἱερογραφία, ET Ἱεροπλασία, Rerū diuinarū adūbratio per quædā ſigna. B.

C. Ἱεροδιδάσκαλος, Qui ſacra docet, Qui ea docet quæ ad ſacrorum ritus pertinent. Item Qui ad ſacra initiat, ſicut ἱεροτελέστης, Bud. ex Dionyſio Areop.

C. Ἱερόδουλος, Sacris inſeruiens. item Ædituus, in v. l. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, Mulieres deo ſacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, Ancillæ tēpli Delphici, Cam. Vide & Bud. p. 287. Vſi ſunt hoc nomine Græci Bibl. interpr. in lib. Eſdræ, cap. 2 & 7 & 8 de Nathinnæis.

C. Ἱεροθέτης, Sacrorum inſtitutor, Qui ſacra ſeu ſacrorum ritus, aut ſacros ritus inſtituit. vt Chriſtus apud Areop. VNDE Ἱεροθετῶ, Sacra ſeu ſacrorum ritus vel ſacros ritus inſtituo. A Budæo exponitur etiam ſimpliciter Ritus conſtituo, in hoc eiuſdem Areop. loco, ὅθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἱερὰ ταξιαρχία μεταλαμβάνειν τοὺς ἱερεῖς ἱεροθετεῖ τῶν θείων. Dicūtur autem ἱεροθέτης & ἱεροθετῶ eadem forma qua νομοθέτης & νομοθετῶ.

C. Ἱερόθυτος, ου, ὁ & ἡ, Sacrorū ritu mactatus, ſeu immolatus vt q dā interpr. Ariſtot. Œcon. 2, οἱ δὲ ἱερόθυτα ἐποίουν, vbi v. l. interpr. Sacris offerebāt occidēda. Apud Plut. quidā ἱερόθυτον θάνατον appellat eius qui ſe pro patria deuouet. Phrynichus videtur cenſuiſſe ſignif. Deo immolatus, quum ſcribit pro eo ab Atticis vſurpari θεόθυτος. At τὰ ἱερόθυτα ſubſtant. apud Athen. Sacræ hoſtiæ, vt Budæus vertit hoc in loco, οὐ παρέργως δὲ τὸ ... τῷ Ὁμήρῳ

καὶ τὰ ὄρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες κομίζοιεν.

A C. Ἱεροκήρυξ, υκος, ὁ, Sacer præco, Præco qui in ſacris fauere linguis iubet. Apud Demoſth. in Neæram 238, ὅς ὑπηρετεῖ τῇ τοῦ βασιλέως γυναικὶ, in ſacris quibuſdam. Syneſius autem eos quoque qui in eccleſia fauere linguis iubebant dum ſacra peragebantur, aut aliud quippiam inter rem ſacram edicebant, ἱεροκήρυκας appellauit. Bud.

C. Ἱεροκόμος, Qui ſacrorum curam gerit. Legitur tamen ἱεροκόμας apud Heſych.

B C. Ἱερολογέω, ῶ, De ſacris rebus loquor, ſeu diſſero, Sacra verba pronuntio. Bud. ex Dionyſio Areop. ET Ἱερολογία, Ea quæ in eccleſia recitantur, quaſi Sacri ſermones, ex eodem. Sed ἱερολογία tamẽ dicitur tanquam ab ἱερολόγος, non ab ἱερολογέω.

C. Ἱερομηνία, Sacrum menſis initium, vt quidam interpr. Alii, Sacra primi diei menſis, ſiue nouilunii. Bud. autem apud Demoſth. 140 ἱερομηνία ἐστὶ, vertit Ludorum dies. (quibus videlicet non licebat commeantes capere) Ex eodem affert ἱερομηνίαν dictam περὶ τῶν κρονίων, citans pag. 296 & 299. Heſych. ἱερομηνίαν exponit ἑορτάσιμον ἡμέραν, itidẽmque Harpocr. & ſchol. Thuc. ἑορτώδη ἡμέραν, id eſt feſtum diem: at Suid. ἱερὰν ἑορτὴν κατὰ μῆνα. Cam. apud Dem. in Timocr. ποιήσασαι ἱερομηνίαν, vertit, Quæ feſtos dies inſtituit.

C. Ἱερομνήμων, ονος, ὁ & ἡ, q. d. Sacrorum rerũ ſeu ſacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam etiam vertũt, Sacer ſcriba, ex ſchol. Ariſtoph. Ad verbum, Sacrorum memor, ſeu ſacrorum rituum. Quidam verò interpr. Qui eſt à cõmentariis ſacrarum memoriarum. Sed peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, vt tradit Harpocr. Exponitur etiam οἱ εἰς

D πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς ab Heſychio & Suida. Vide Μνήμων. ‖ In v. l. ex Ariſtot. affertur ἱερομνήμονες & pro magiſtratibus apud quos in ſcripta rediguntur priuati contractus & iudicum ſententiæ, atque alia huiuſmodi. ‖ Ἱερομνήμων eſt etiam nomen gemmæ apud Plinium. HINC Ἱερομνημονέω, Fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Ariſtoph. Nub. λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν.

C. Ἱερομύστης, ου, ὁ, Qui ſacris myſteriis initiat, Qui ſacra myſteria tradit. ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος, Suid. Et apud Areop. ἱερομύσται, Theologi primi qui ceremonias condiderunt, vt vertit Bud. qui exponit etiam οἱ τὰ ἱερὰ μεμυημένοι. Apud Heſychium autem legimus ἱερομύσταις (ita enim reponendum puto pro ἱερομύσαις) expoſitum ἱερὰ μαντευομένοις.

C. Ἱερονίκης, In ſacris certaminibus victor, ſeu in vno ex quatuor ſacris certaminibus. apud Luc.

C. Ἱερονόμος, Sacræ diſciplinæ & inſtitutionis magiſter & exactor. Hac enim in ſignif. vtitur Bud. hoc nomine, (neſcio an alibi inuento, an à ſe ad aliorum huiuſmodi exemplum ficto) l. 5 De aſſe, iſtam ipſemet expoſit. ſubiungens.

F C. Ἱεροποιός, q. d. Sacrificus, Sacrificulus. Sed ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur Qui ſacra faciebant Eumenidibus præſidibus Areopagi. Ita Bud. ex Dem. apud quem ſchol. dicit ἱεροποιὸν εἶναι τὸν ἐπιθύοντα ταῖς μανίαις ὅτι θύουσι μή πού τι κακουργῶσι. HINC Ἱεροποιΐα, Functio illa. ET Ἱεροποιέω, ῶ, Fungor illo munere. Item generalius, Sacra facio. Et Sacro, Dedico. Ariſtid. ἱεροποιήσας τοῦτο φαίνεται οἷς τὰ ἱερὰ δρᾶται. Vide & Demoſth. apud Bud. p. 814.

C. Ἱερόπολις, Sacra vrbs, Sancta ciuitas. Philo De vita Moſis lib. 3.

C. Ἱεροπρεπής, Talis qualem decet eſſe eum qui ſacer eſt, ſeu ſanctus, Sanctitatem ſeu ſanctimoniam decens, Sãctimoniæ conueniens. Bud. apud Polyb. (niſi fortè Polyb. pro alio ſcripſit) hæc de ſacerdote dicta, ἐν νυνὶ ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προηγουμένων, vertit, Maximè implere maieſtatem ſacerdotii. In v. l. affertur ex autore anonymo, ἱεροπρεπὴς ἐν καταστήματι, pro Qui eſt in habitu qui deceat ſacrum & Deo deditum. Ibidem exponitur & Sacer, Diuinus: & ſubiungitur ex Luc. ἡ δὲ κλίσια θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπής. Apud Philonẽ τὸ τῆς νομοθεσίας ἱεροπρεπὲς, ſubſtantiuè, pro Sanctimonia.

A ET Ἱεροπρεπῶς, Ita vt decet ſacrum ſeu ſanctum: vel Vt decet rem ſacram, &c. Aut, Sancto quodam modo. Θεοπρεπῶς exponit Heſych.

C. Ἱεροσκόπος, ου, ὁ, (q. d. Sacrorum inſpector) Aruſpex. ET Ἱεροσκοπία, Aruſpicina. ITEM Ἱεροσκοπέω, Aruſpicinam factito ſeu exerceo, Aruſpicis ſacerdotio fungor, vt Bud. reddit. Heſych. ἱεροσκοπεῖν exponit ἱερεύειν.

C. Ἱεροσόλοι, Qui ſacram diuinorum rationem ab omni expurgati ſuperſtitione, ac nimia vacantique ſedulitate, in anima geſtant, perinde ac in capſula quadam. Ita v. l. non nominato autore, & non ſine manifeſta deprauatione.

C. Ἱερόσυλος, Sacrilegus. Plato Polit. 1, ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι. VNDE Ἱεροσύλως, Sacrilegè, Per ſacrilegium. ET Ἱεροσυλία, Sacrilegium. ET VERBVM Ἱεροσυλέω, ῶ, Sacrilegium committo, Per ſacrilegium ſeu ſacrilegio rapio aut aufero. Vel, Spolio aliquem per ſacrilegium ſeu ſacrilegè. Ariſtoph. Veſpis, εἶτ' ἱεροσυλήσας φέρεις; Phalaris in epiſt. ἱεροσυλήκατε τοὺς

C θεοὺς, In deos ſacrilegium cõmiſiſtis, vel In deos ſacrilegi fuiſtis. HINC Ἱεροσύλημα, Quod ſacrilegio raptum eſt, Sacrilegium.

C. Ἱεροτελεστής, Sacerdos, item Epiſcopus. Bud. ex Dion. Areop. addens, noſtrum etiam Seruatorem ab eo ἱεροτελεστὴν vocari, ſicut & τελετάρχην. Dicitur autem ἱεροτελεστὴς quaſi ὁ τελῶν τὰ ἱερά. exponitur tamen in v. lex. Qui ſacris initiat.

C. Ἱερότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſacra figura impreſſa eſt. Dionyſ. ἱεροτύπων εἰκόνων ἀνακάθαρσις, Sacrarum imaginum explanatio. Apud eundem, vt Budæus tradit, ἱερόπλαστα σύμβολα καὶ ἱερότυπα, ſigna ſunt ſenſilia rerum intelligibilium.

C. Ἱεροφάντης, ου, ὁ, Sacrorum antiſtes. Philo De vita Moſ. οὐχ ἑρμηνεῖς ἐκείνους, ἀλλ' ἱεροφάντας καὶ προφήτας προσαγορεύοντες, Sacrorũ antiſtites & vates. Plut. Numa, ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου, τάξιν ἐπέχει. Heſychio ἱεροφάντης eſt ὁ μυσταγωγὸς, ὁ τὰ ἱερὰ δεικνύων, Qui ſacra & cæremonias docet, B. interpr. Suid. ἱεροφάντην primum appellatum fuiſſe ſcribit τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπιόντα τὰ ἱερά. VNDE Ἱεροφαντία, ας, ἡ, Antiſtitiũ, vt Martianus loquitur, Antiſtitis ſacrorum dignitas. Plut. Alcibiade, de ſacerdotibus qui armis tecti ab Alcibiade ad Eleuſinia ſacra renouanda compoſito agmine ducebantur, θαῦμα σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς τὴν στρατηγίαν ἐκείνην ἐπιδεικνύμενος, ὑπὸ τῶν μὴ φθονούντων ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν προσαγορευομένην. In v. l. ἱεροφαντίαι plur. numero, Sacrorum cæremoniæ. ET Ἱεροφαντικός, ή, όν, Ad ſacrorum antiſtites pertinens, Sacerdotalis. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, Libri de iure pontificio. Plut. Numa. VNDE Ἱεροφαντικῶς, More ſacrorum antiſtitum. Ab hac origine eſt

F ET ἱεροφαντέω, ῶ, Sacrorum antiſtes ſum, Sacra doceo. Luc. Εὔμολπος ὁ πρῶτος ἱεροφαντῶν. Idem, ἐπὰν δεύχει [illegible] ἱεροφάντει ὁ Ἀλέξανδρος, Antiſtitis officio fungebatur. B.

C. Ἱεροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacriferus, Ouid. Qui ſacra fert.

C. Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, Sacrorum cuſtos. VNDE Ἱεροφυλακεῖον, ου, τὸ, Locus vbi ſacra cuſtodiuntur, Sacrarium.

C. Ἱερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram vocem habens: vel magnam vocem, μεγαλόφωνος, Suid.

C. Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, Sacer cantor, Qui ſacra canit. ἱεροψάλτης Δαβίδ, Baſil.

G C. Ἱεράγγελος, ου, ὁ, Qui ſacras celebritates denuntiat, ἱεροκήρυξ.

C. Ἱεράμβοι, Sacri vates. προφῆται θεῶν. Heſych.

C. Ἱεραοιδός, οῦ, ὁ, Sacer cantor. i. poeta. Heſych.

C. Ἱεράρχης, ου, ὁ, Qui ſacris præeſt, Vel Qui ſacris præeſt ordinib⁹. Dion. Areop. ὁ θεῖος ἱεράρχης ἐκφαντορικός ἐστιν (ὡς τὰ λόγια φησὶ) τῶν θεαρχικῶν δικαιωμάτων. ἄγγελος γὰρ κυρίου παντοκράτορος θεοῦ ἐστι. Idem, ὅθεν ἡ θεία θεσμοθεσία τὴν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ μύρου τελείωσιν ταῖς τῶν

H ἐνθέων ἱεραρχῶν τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν ἀπεκλήρωσε, itaque rituales libri inſtitutáque diuina hanc conficiendi ſacri vnguenti functionem, ſacrorumque ordinum conſecrationem poteſtati pontificiæ attribuerunt. Bud. Idẽ Dionyſ. ἱεράρχην vocat Melchiſedecum. Et ἡ τῶν ἱεραρχῶν τάξις, ordo epiſcoporum: idem quod ἱερατικὴ τάξις.

Bud.

Bud. Vnde Ἱεραρχία,ας,ἡ,Sacrum imperium,ſeu In rebus ſacris imperium. Dionyſius,ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας,ἁπάντων ὁμοῦ συλλήβδην ἐφη τῶν ἱερῶν τὴν διακόσμησιν,οὕτως ἱεράρχην ὁ λέγων,δηλοῖ τὸν ἔνθεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως. Apud eundem ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. Et Ἱεραρχικὸς,οῦ,ὁ, Ad eum qui ſacris præeſt pertinens. Exemplum paulo antè habes in ἱεράρχης. Vnde Ἱεραρχικῶς, More eorum qui ſacris præſunt.Dionyſ.ἐν οἷς δρῶσιν αἱ ἱεραρχικῶς. Eſt ab eadem origine etiam Ἱεραρχέω,ῶ, Præſum ſacris ordinibus, Sacro imperio fungor ſacróque magiſtratu.Budæus ex Dionyſ.Et ἱεραρχεῖσθαι, Huiuſmodi imperio ac præfectura regi.Dionyſ.ποτὲ αὐτὰς ἐσθ' ὅτε τῶν οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι,καὶ αὖθις ἱεραρχουμένας,nonnunquam ſubſtantiarum cæleſtium ordines eoſdem regentes imperantéſque oſtendunt, & rurſus regimini imperióque ſubditos.B.

C.Ἱερουργέω,ῶ, Sacris,Sacra perago, Sacris operam do,Sacrifico. Philo De vita Moſis libro 1,περὶ τοῦ τὸν λεὼν ἱερουργήσοντα ἐκπέμψαι τῶν ὅρων, vt populum extra fines emittat ſacris operaturum.Herodian.l.5,χορεύειν ἀεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκεῖν,ducere choreas & ſacra facere. Eodem libro,πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν οἷς καλοῦσιν ἱερουργοῦντες,ὀνομάζειν τὸν νέον θεὸν Ἐλαιαγάβαλον,ante alios deos quorum meminiſſe inter ſacrificandum ſolent. Accipitur etiã träſitiuè,vt in epiſt.ad Roman.15,εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη,ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,vt ſim miniſter Ieſu Chriſti apud gentes,operans euangelio Dei. Nazianzenus, ἱερουργῆσαι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. Et in paſſiuo τὰ ἱερουργηθέντα, Victimæ cæſæ,Hoſtiæ,vt Budæus apud eundem Herodian.lib.eodem interpr. τά τε σπλάγχνα τῶν ἱερουργηθέντων, τά τε ἀρώματα, exta victimarum atque aromata,Polit. Reperitur tamen & ἱερουργεῖσθαι actiuè vſurpatum pro ἱερουργέω, Sacrifico,Sacra facio. Plutar. Alex.αὐτὸς δὲ πρὸ τῆς σκηνῆς κατὰ τὸ μαντικὸν Ἀλεξάνδρῳ διετέλεσεν ἱερουργίας τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος. Ἱερουργεῖν pro Conſecrare etiam accipi apud Naz.76, annotat B. Et Ἱερουργία,ας,ἡ, Rei diuinæ peractio,Operatio, (reſtringẽdo videlicet ad ſacra)Sacrificium.Philo De vita Moſ.ἐν ᾗ καὶ πρώτης μηνὸς καὶ τεσσαρεσκαιδεκάτη ἡμέρα δεδήλωται τῆς ἱερουργίας, in qua & menſis & decimuſquartus dies ſacro cauetur. Plut. Alex.τελέσας τὴν ἱερουργίαν.Herodian.lib.3, ἐπὶ τὰς λοιπὰς πλείστας ἱερουργίας,peractis omnibus de more ſacrificiis. Et lib.6, θύσας τὰς ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις νενομισμένας ἱερουργίας, ſacris de more peractis,Polit. Sic ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι paulo antè apud Plut.Sacra facere,Sacris operari.

C.Ἀνίερος,ου,ὁ καὶ ἡ, Profanus,Qui ſacer non eſt.Philo De vita Moſis lib.3, ἄθυτοι θυσίαι,καὶ ἀνίεροι ἱερουργίαι καὶ εὐχαὶ παλίμφημοι,ritus profani. Idem De mundo,ἀνιέρους καὶ ἀναξίους τῆς προρρήσεως,profani & indigni prædictione,videlicet ἄγγελοι οἱ πονηροί. quibus opponit ἱεροὺς καὶ ἀσύλους. Plut.ad Col.ἀνιέρου πόλεως καὶ ἀθέου,profanæ & impiæ. Ἀνίερος, Qui ſacrorum particeps non eſt, Suid.

Ἱερῶς,Sanctè.Plut.Numa,ἱερῶς ἀποθανών. Exponitur etiã μεγάλως,ſicut ἱερὸς,μέγας.

Ἱερόω,ῶ,Sacro,Dedico,Initio,Inauguro.dicitur ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων, ſicut ἱερεύουσι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων,vt Ammonius tradit. Thuc.initio lib.5,Δηλίους ἀνέστησαν ἐκ Δήλου, ἡγησάμενοι κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι, Deo ſacros eſſe,ἱερῶς ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ,vt ſchol.exponit, Herodian.lib.1,loquens de gallis ſacerdotibus,ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν οἱ τῇ θεῷ τομίαι ἱερωμένοι,deæ ſacri.Et lib. 5,de Antonino & Alexandro,ἱέρωντο δὲ αὐτῷ ἡλίῳ.Eodem,τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος,Huic deo ſacer erat Baſſianus.Bud.ἱερωμένον τῷ θεῷ apud Herodianum eſſe tradit non ſolùm Sacrum Deo,ſed etiam ſacerdotẽ: in qua tamen ſignificatione frequentius eſt ἱερώμενος ab ἱεράομαι.Et apud Pauſan.Meſſen.παύσουσά με ἀπὸ τῆς ἱερουμένης,abdicatura me ſacerdotio. Vide B.pag.815. Vnde Ἱέρωμα,ατος,τὸ,Quod conſecratum eſt,Sacrum. ἱερώματα Heſychio ſunt θυσίαι,θαυμασταί,θεῖαι.

C.Ἀνιερόω,ῶ,Conſecro,Dedico,Vt ſacrum repono. Vnde ἀνιερώσασθαι.Et in paſſ.ἀνιέρωται,Dicatus eſt,Sacratus eſt. Hinc Ἀνιέρωσις,εως,ἡ,Conſecratio, Dedicatio.ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ,Dedicatio templi.

C.Ἀφιερόω,ῶ, Conſecro, Dedico. idem quod ἀνιερόω,ſeu ἀνατίθημι. Et in paſſ.ἀφιερωμένον, Quod deo conſecratũ ſeu dedicatum eſt,τὸ τῷ θεῷ ἀνακείμενον,Heſych. Et apud Plutar.in Numa,ἀφιέρωται τῷ Ἑρμῇ, Mercurio ſacer eſt, Mercurio dicatus eſt.Sunt qui vocabulum hoc Atticũ eſſe negent,ac pro eo dici Atticè καθιερόω. Vnde Ἀφιέρωμα,ατος,τὸ,Donarium,τὸ ἀνατεθειμένον. Bud. Et Ἀφιέρωσις,εως,ἡ,Conſecratio,Dedicatio. At Ἀφιερίζω videtur eſſe Sacrum ac ſanctum reddo,ſeu Purifico. Hinc paſſ. part.ἀφιερισμένα,quod Heſych.exponit ἀπεικασμένα,καθαρμένα.

C.Καθιερόω,ῶ,itidem Conſecro,Dedico. Plato libro 5 De leg.ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, nominatim dicare partes ſingulas ſingulis diis,vt fortè obtigerint.Plut.in Mario,εὔξατο δὲ καὶ Κάτλος ὁμοίως ἀνασχὼν τὰς χεῖρας,καθιερώσειν τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης,Vouit Catulus etiam ſublatis manibus,ſe conſecraturum fortunam illius diei. Syneſ.epiſt.67, καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας,καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον, conſecrat domunculam. At καθιερῶσαι νόμον καὶ φήμην,Sancire,ferre & poſteritati mandare. Bud.ex Plat.lib.8 De leg.298 & 299. Καθιερόω,Deuoueo. Plutar.Camillo,pag.44, de ſacerdotibus,ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως,ἐπευξάμενοι τοῖς θεοῖς,ὡς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθιεροῦντες,ſeipſos pro patria diis deuouentes. Vnde Καθιέρωσις,εως,ἡ,Dedicatio,Deuotio.

Ἱερωσύνη,ης,ἡ, Sacerdotium. Plutar.Probl.Rom.ἀνιερώτερον ἦν τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα πρὸς τὸ τῆς βασιλείας.Demoſth. προεκρίθην ἐν τοῖς ἀριστίνδην κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ,inter nobiliſſimos ſelectus ſum ad ſortitionem ſacerdotii. At Ἱερώσυνα,τὰ, Quæ conſecrantur,Sacra.τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα,Heſych. Comp. Ἀρχιερωσύνη,ης,ἡ,Sũmum ſacerdotium,Pontificatus maximus. Philo De vita Moſ.l.1, ὅσα διὰ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ νομοθετικῆς κατώρθωσε,in pontificatu.

Ἱεράομαι,ῶμαι, Sacerdos ſum,Sacerdotio fungor. Thuc. lib.2,πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης,iam duodequinquaginta annos ſacerdotio fungente. Alia exempla habes apud Bud.Comm.p.815, vbi ἱεροῦσθαι quoque in eadem ſignificatione accipi tradit. Philo De vita Moſ. lib.3,τάξις τῶν ἱερωμένων,ordo ſacerdotia gerentium.Syneſ.ep.57,ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατεῖν,epiſcopi eſſe & magiſtratus.Idem ep.96,παρ' οἷς ἱεράσομαι, apud quos epiſcopus ero,vel Apud quos ſacerdotii honore fungar. Philo De vita M.l.3,νόμου προστάξει σύμπαν τὸ ἔθνος ἱερᾶται,legis imperio tota natio ſacrifica eſt,Turn.interpr. Conſtruitur verò aliquando cum genitiuo,aliquando cum dat.Pauſ.Achaicis,λέγουσιν οὖν συμβῆναί ποτε ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ Κωμαιθώ,τὸ εἶδος καλλίστην παρθένον.Idem ἱερᾶσθαι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὴν παρθένον φασί.Idem in 2 Eliacῶn,ἀλλ' ἱερᾶσθαι μὲν Ἡρακλεῖ Τιμόθεον.B. Ab Heſych.exponitur etiã ἱερουργῶ,Sacris operor,Sacrifico. Item,Sacerdos fio.Syn.ep.ad Athan.καθ' ἣν [ἡμέραν] ἱεράσατο. Vnde Ἱερατικὸς,οῦ,ὁ,Sacerdotalis. Ariſtot.Pol.3, c.10,κύριοι δὲ ἦσαν τῆς κατὰ πόλεμον ἡγεμονίας καὶ τῶν θυσιῶν ὅσαι μὴ ἱερατικαί, & ſacrorum eorum quæ ſacerdotum non erant propria. Plut.Symp.8,ἱερατικαὶ ἁγνεῖαι. Areop.ἱερατικὴ τάξις, ſacerdotum ordo.item ἱερατικὴ τελείωσις, initiatio ſacerdotum,apud eundem idẽtidem. Et ἱερατικὴ ἕδρα,apud Syneſ.Sedes ſacerdotalis,vel epiſcopalis. Et οἱ ἱερατικοί,ſacerdotes, Qui ſacerdotalis ordinis ſunt,vel(vt in v.l.exponitur)Sacris officiis dediti,Can.37 concil.Laodic. Itẽ ἡ ἱερατική,philoſophia ſacra,ἡ περὶ θεῶν θεραπεία, Suid. Ἱερατικὸς,Sacris vſibus deſtinatus. Plin.lib. 13,cap.11,Hieratica [charta] appellabatur antiquitus, religioſis tantùm voluminibus dicata, quæ ab Auguſti adulatione nomen accepit.

C.Ἀρχιεράομαι,Summus ſacerdos ſum,Summum pontificatum gero.v.l. Vnde Ἀρχιερατικὸς,οῦ,ὁ, Ad ſummum ſacerdotem pertinens, Qui pontificis maximi eſt. Vel ſimpliciter Epiſcopalis, vt Bud.interpr. Syneſ. epiſt.67,τὸν ἀρχιερατικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀποσημαίνων. Theodor.in Eccleſ.hiſt.τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτῷ χάριτος μεταδούς.Et ſic identidem,vt de Ambroſio in 4,p.38. Et Ἀρχιερατεύω,Summo ſacerdotio fungor.

Ἱερατεύω, Fut. εύσω, Sacerdotio fungor. idem quod ἱεράομαι. Herodian. l. 5, τοῦ θεοῦ ᾧ ἱεράτευε, Cuius ſacerdos erat. Syneſ. χωλῆς δεῖ μοι φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. In eadem ſignificatione accipitur etiam paſſ. Ἱερατεύομαι. Pauſ. τῇ θεῷ εἶναι τὸ ἱερατευσομένῳ αὐτῷ ἐκείνης. Sic idem Pauſ. ſuprà dixerat ἱερᾶσθαι τοῦ θεοῦ, & ἱεράσθαι τῇ Ἀθηνᾷ. Syn. ep. 67, ἱερατευσαμένῳ δὲ ἔν τινι πόλει τῶν Βιθυνῶν, qui epiſcopus fuit. Idem, ἠρώτησα ἀνδρὸς ἱερατευμένου, rogaui hominem ſacerdotio functum. ‖ Ἱερατευμένος στεφάνω, Sacerdotii portans coronam, vt Hieronym. ex Aquila interpr. Eſaiæ c. 61. VNDE Ἱεράτευμα, ατος, τὸ, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, autore Ariſtotele. 1. Petri capite 2, ἱεράτευμα ἅγιον: item βασίλειον ἱεράτευμα. ET Ἱερατεία, ας, ἡ, Sacerdotium. Ariſtoteles Polit. 7, πέμπτον δὲ ἡ πρὸς τὴν περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλειαν, ἣν καλοῦσιν ἱερατείαν. Sic Dionyſ. quoque, vt teſtatur B. AT Ἱερατεῖον, ου, τὸ, Sacratium. Theodor. in Eccleſ. hiſt. lib. 1, καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐν τῷ ἱερατείῳ ἐπὶ τὸ πρόσωπον, κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ηὔχετο.

Ἱερεύω, Sacrifico, Macto, (at ἱερόω Dedico, Cōſecro) idē quod θύω. Odyſſ. ϐ, Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄις καὶ πίονας αἶγας, Εἰλαπινάζουσι. Od. θ, Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. Et in paſſ. Il. ω, Τοῖσι δ' ὄις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶόν τινι, Sacrificare ſeu mactare animal in gratiam alicuius, vt Euſt. exp. Od. ξ, Ἄξετ' ὑῶν τὸν ἄριστον ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ. poſſet tamen aliquis hîc etiā interpretari, Pro ſalute hoſpitis longinqui. Sicut verò θύειν γάμον dicitur, ſic etiam ἱερεύειν δεῖπνον, pro Sacrificare ſiue mactare ad parandum prandium. Od. ω, Δεῖπνον δ' ἄλφα συῶν ἱερεύσατε ὅστις ἄριστος, Mactate ex ſuibus optimum, ad parandum prandium. ‖ Item Dico, Cōſecro, vt B. C. p. 814 apud Pauſ. interpr. ἱερευομένη παρθένος, pro ſacrata & antiſtite accipi tradens.

C. Καθιερεύω, Sacrifico, idem quod ſimplex ἱερεύω (ſicut καθιερόω, idem quod ſimplex ἱερόω.

Ἱερεὺς, έως, ὁ, Sacerdos Il. α, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, ſacerdotem aliquem, qui videlicet ex victimæ viſceribus inſpectatis diuinat. vide θυοσκόος. Ariſtot. Polit. 6, ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερά. Plut. Hell. ἱερεὺς τῶν θεῶν. Idem in Probl. Rom. τοῦ ἱερέως τοῦ Διὸς, ὃν φλάμινα δίαλιν καλοῦσι. Ex pſephiſmate quodam apud Athen. lib. 6, τὰ δὲ ἐπιμήνια θύειν τὸν ἱερέα μετὰ τῶν παρασίτων. Plutar. Hell. δύο δὲ ἦσαν ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν περὶ τὰ θεῖα τεταγμένος, ὁ δὲ περὶ τὰ δαιμόνια. i. οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχοντες, vt paulo antè præcedit. Ex his omnibus apparet ἱερέα eſſe eundem quē θύτην. Id quod ex hoc Luciani quoq; loco apparet clarius in lib. De ſacrif. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ᾑμαγμένος, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. Fœmin. gen. EST Ἱέρεια, ας, ἡ, Sacerdos. Plut. ἡ τῆς Πολιάδος ἱέρεια. Herodi. lib. 4, ταῖς τε Ἑστίας ἱερείαις ζώσαις κατώρυξεν, Veſtæ ſacerdotes, ſeu Virgines veſtales. Et γυναῖκες ἱέρειαι apud Athen. lib. 9, ex Poſidippo comico.

C. Ἀρχιερεὺς, έως, ὁ, Pontifex maximus, Summus ſacerdos. Plut. ἀπολύσας δ' αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς Σπόρος Μινούκιος. Philo de vita M. l. 3, τὸν μὲν οὖν ἀδελφὸν ἐξ ἁπάντων ἐπικρίνας ἄριστον εἰς ἀρχιερέα, τοὺς δ' ἐκείνου παῖδας ἱερεῖς ἐχειροτόνησε, ex omni optimatum numero pontificem legit.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, Victima, Hoſtia. Hac enim in ſignif. paſſim reperitur hoc nomen. Euſtathius tamen vult Atticam eſſe. ſcribit enim ἀττικῶς ſignificare τὸ θυόμενον ζῶον ſeu σφαγιαζόμενον. Vide pag. 1264 & 1434. Lucianus, ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι, in iecinore victimæ. Plato Minoe, ἱερεῖά τε περιστρέφοντες περὶ τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ. Plut. Symp. ἱερεῖον ἔπεμψεν αὐτῷ, miſit ei victimam. Idem De def. orac. καὶ ὅσοι θύειν φασὶ τὸ ἱερεῖον καὶ καταρχεσθαι, qui hoſtiam ſe ſacrificare dicunt & immolare. Pro quo, facta dialyſi Ionica, DICITVR Ἱερήϊον. Il. φ, ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, nec victimam nec pellem bouinam. Per victimam autem κατ' ἐξοχὴν, bouem intelligi Euſt. annotat. Od. ξ, ἐγὼ ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον, multas victimas.

C. Ἀνιέρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſacra non fiunt, Cui non ſacrificatur. ὦ ἱερεῖα μὴ θύεται. Suid.

C. Ἐφιέρεια, τὰ, Donaria. V. l. τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα, Heſych.

Ἱερείτης, ου, ὁ, Sacerdos. Ex Plat. 2 De rep.

A Ἱερὶς, ίδος, ἡ, Sacerdos, Antiſtita. Plut. De def. orac. αὐτὸς τῶν ἱερίδων καταστάσεις τί βούλονται; iam antiſtitarū conſtitutio quid ſibi vult? Itē cognomen [illegible]idis apud vet. Græcos: vnde & Romani conſecratricem vocarunt. v. l.

Ἱέρη, ης, ἡ, Sacerdos, Antiſtita. idē quod ἱερίς. VNDE Μελλιέρη ET Παριέρη, Quæ ſacerdos futura eſt, (Quæ ſacris initiatur & imbuitur) & Quæ alias ſacerdotii myſteriis initiat. Plutar. Polit. Præc. ἐν Ῥώμῃ τῆς Ἑστίας παρθένοις τὸν χρόνον διῄρηται τὸ μὲν, μανθάνειν τὸ δὲ, δρᾶν τὰ νενομισμένα· τὸ δὲ τρίτον, ἤδη διδάσκειν. καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ περὶ τὴν Ἄρτεμιν ὁμοίως ἑκάστου μελλιέρην τὸ πρῶτον, εἶθ' ἱέρην, τὸ δὲ τρίτον παριέρην καλοῦσι.

B C. Δυσιερέω, Infelicibus ἱεροῖς vtor, ſeu (vt Bud. interpr.) Litare nequeo. oppoſitum ſequenti καλλιερέω. Plut. Cæſ. ὡς δὲ καὶ πολλάκις θύσαντες οἱ μάντεις ἔφασαν αὐτῷ δυσιερεῖν, ἐγὼ ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον. Idem De Socr. dæmon. δυσιερεῖν οὐ δημόσιον ἀλλὰ τῶν πραττομένων ἐστί.

C. Καλλιερέω, ῶ, Secunda ſacra facio, Proſpera ſacra facio. quod vno verbo dicitur Lito. Xen. Pæd 6, circa finem, ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει μὲν ὁ Κῦρος, ἡ δὲ στρατιὰ παρετέτακτο αὐτῷ &c. Idem alibi datiuum θεοῖς addidit, ὅπως καλλιερήσει τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ. Plut. in Paulo Æmilio, ἅμα δὲ ἡμέρα τῷ Ἡρακλεῖ βουθυτῶν, οὐκ ἐκαλλιέρει, μέχρις εἴκοσι. Dicitur etiā καλλιερῶν θύω, à Plat. itidémq; θυόμενος οὐκ ἐκαλλιέρει, ab Ariſtide. Apud Plut. autē legimus & ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν pro Semetipſū litauit. Frequēs eſt & paſſ. Καλλιεροῦμαι. ac interdum quidē καλλιερεῖται is qui ſacrificat, pro καλλιερεῖ, (vt Xen. anab. 2, καὶ καλλιερεῖται, de ipſo Xen. dicitur) interdū verò ipſa ἱερὰ καλλιερεῖται, (ſicut & Lat. Sacra litantur) vt apud eundē Xen. ἐπεὶ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἔθυεν· ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο, πάλιν τῇ τρίτῃ. Nonnunquā verò & ſine hac adiectione nominis ἱερὰ, quod tamen ſubaudiendum videtur, (niſi iam ipſo verbo contineri dicamus) vt apud Herodotum, ἐκαλλιέρεε σφι. itidémque vox actiua apud eundē: vt καλλιερῆσαι τοῖς θυομένοις οὐκ ἐδύνατο. Cæterùm καλλιερεῖν ſcio reddi vulgo ſolere ab iis qui vim verbi exprimere volunt, Læta exta habere: & ἐκαλλιέρησεν, vel κεκαλλιέρηκεν, Læta habuit exta: vel Læta ei fuerūt exta. ſicut & καλὰ ἱερὰ reddi Læta exta, ſuprà docui. At ego Latinos quidē ita loqui fateor, atq; vt καλὰ ἱερὰ, per Læta exta, ſic οὐ καλὰ ἱερὰ per Triſtia exta poſſe intelligi: ſed dico ἱερὰ his in locis nō eſſe exta, ſi ad verbum interpretari oporteat. imò potius primā ſuam ſignif. retinere: ideóque καλλιερεῖν non dubitaui reddere Secunda ſacra facio, imitatus Virgil. qui tamen dixit (ita cogente verſu)-dum ſacra ſecundus aruſpex Nuntiet, pro Dum ſacra ſecunda aruſpex nuntiet. Sed poſſit fortaſſe his in locis ἱερὰ pro ipſis etiam victimis ſeu hoſtiis accipi: quum Herodotus σφάγια χρηστὰ vocet quæ alii καλὰ ἱερά. quo ſenſu felicē hoſtiam dixit Virgil. cui dicto alia ſimilia apud cæteros poetas reperiſſe mihi videor. Venio ad illud loquēdi genus quod huc reſeruaui: videlicet οὐκ ἐγίγνετο ἱερὰ, cuius exemplum in Xen. loco antè citato habetur, & in aliis pleriſque eiuſdē locis. Sic & Arrianus l. 4, θυομένων δὲ ἐπὶ τῇ διαβάσει, τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο. Non dubium eſt certè quin opponatur hoc illi, τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν, & τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο: quod quum ita ſit, vel ſubaudiendum puto καλὰ, quū dicitur τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο, vel ἐγίγνετο nō ſimpliciter accipi pro Erāt, ſed pro Succedebat. quæ tamē ſignif. neſcio an in alio genere loquendi reperiatur. HINC Καλλιέρημα, Sacra litata. καλλιέρημα [illegible], ex Greg. pro Litatum eſſe. ET Ἀκαλλιέρητος. vnde ἀκαλλιέρητα ἱερὰ Æſchini, Non litata ſacra: in Orat. in Cteſiph. οὐ τὸ πλεῖστον ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων ὄντων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τὰς στρατιὰς ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον.

¶ Ἱρὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, Sacer. Suidas ex quodā poeta, Χῶρος δ' ἱρὸς ἔστιν ὡς ἀπεικάσαι. Herodot. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, Sacer Deo. Item ἱραὶ τῆς Ἴσιος, Iſidi ſacræ. ET Ἱρὸν neutro genere ſubſtantiuè, Templum, Sacra ædes: vt ἱερόν. Itē Sacrum, Victima, idem quod ἱερεῖον. Il. ψ, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Et alibi apud eundem, δέκτο μὲν ἱρὰ, accepit victimas. AT Ἶρος, nomen propriū cuiuſdam mendici apud Homerum, ab εἴρειν, quaſi ἀπαγγελεύς.

Appellatiuè verò pro quouis etiã medico generaliter vſurpatur. Ab eodem verò εἴρω ſunt qui deducant ETIAM Ἱέρα, ας, ἡ, Cócio. i. Locus vbi cóciones fiunt, Forum. Il. σ, — ἱερῶν περιπάροιθε καθήμενοι. Pro QVO Εἴρα quoque ſcribi annotat Euſt. quod non ſolùm ἀγορὰν ſed etiam μαντείαν ſignificare tradit. Sunt tamen qui etiam ſcribant Ἱέρα ab ἱερός, accipiendo ſubſtantiuè, quoniam videlicet ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ἱερός ἐστι.

Ἱρουργία, ας, ἡ, Operatio, videlicet qua ſacris aliquis operatur. idem quod ἱερουργία, ſuprà.

Ἱροφάντης, ου, ὁ, Sacrorum antiſtes. idem quod ἱεροφάντης ſuprà.

Ἱρέομαι, idem quod ἱεράομαι, Sacerdos ſum. Herodotus, ἱρᾶται θεοῦ, Sacerdos dei eſt. quod in v.l. exponitur etiã Initiatur deo.

Ἱρεύω, idem quod ἱερεύω, Sacrifico. Od. ξ, ἔνθ' ἐν ἱρεύουσ' ἱερήϊον. Et paſſ. voce, ſignif. act. apud Apollon. Argon. 2, ἐπὶ ... ἱρεύοντο μῆλα, Sacrificarunt ſeu mactarunt. ἔθυσαν.

Ἱρεύς, έως, ὁ, Sacerdos. idem quod ἱερεύς. Il. π, Διὸς ἱρεὺς Ἰδαίου, Sacerdos Iouis Idæi. Od. ι, — Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς ἱρεὺς Ἀπόλλωνος. A quo FOEM. Ἱρέη, ſicut ἱέρεια ab ἱερεύς. i. Sacerdos. Pro quo facta dialyſi Ionica, dicitur ETIAM Ἱρηίη. Ab ἱρεύς autem COMP. Ἀρχιρεύς, Summus ſacerdos, Pontifex (idem quod ἀρχιερεύς.) Vnde ἀρχιρέες, Pontifices, Herodoto.

Ἱρεῖον, ου, τό, Sacrum, Sacrificium. Item Victima, Hoſtia, pro ἱερεῖον. Sicut verò dialyſi Ionica pro ἱερεῖον dicitur ἱερήϊον, ita ETIAM Ἱρήϊον pro ἱρεῖον. In v. lex. Ἱρήϊος quoque eſt, quod exponunt Sacer.

Ἱρήτειρα, Sacerdos, Antiſtita. ἱέρεια, θύτις, vt Heſych. exponit. Quod videtur eſſe ab ἱεράομαι, Ionicè pro ἱεράτειρα, vt ἰητήρ pro ἰατήρ. Niſi fortè mendoſè ſcriptum ſit pro ἀρήτειρα. nam ἀρητῆρα dicit Homer. τὸν ἱερέα, quam ſignif. & Ariſtot. tradit De arte poetica.

ἽΕΩ, ῶ, Iacio, Iaculor. Item, Mitto, Immitto, Emitto. A quo themate, alioqui inuſitato, præteriti imperf. tertia perſona ſingularis ἵει, in vſu eſt, & quidem apud poetas præſertim. Homerus Iliad. α, v. 481, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, Eis autem ſecundum ventum mittebat Apollo. Idem Iliad. γ, verbum hoc duobus ſimul accuſatiuis iunxit, videlicet ὄπα & ἔπεα: verſu 221 & 222, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, id eſt, Vocem emittebat, & verba. Vel, Vocem edebat & verba, aut Fundebat. In hoc autem loco Iliad. τ, verſu 383, — ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, Euſtathius ἵει exponit ἐνῆκε. Sic verò præfixis præpoſitionibus dicitur ἀνίει, ἀφίει, προΐει, tanquam à THEM. Ἀνιέω, ET Ἀφιέω, ET Προϊέω: itidémque in cæteris comp. Iliados ο, verſu 24, — ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο (vel θυμὸν ἀνίει, & ὀδύνη, vt in Ἀνίημι docebo.) Iliad. α, circa principium, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Apud eundem verò poetam non προΐει ſolùm, ſed προΐειν etiam reperitur, vt in Προΐημι videbis. In Συνίημι quoq; aliqua leges huc pertinentia. Duo tamen addo in præſentia, quorum vnum eſt, inueniri interdum apud comicos quoque poetas hanc inflexionem, vt apud Ariſtophanem in Veſpis, ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, (de quo loco dicam & in Ἵημι) atque adeo in proſa etiam, vnde ἀφίει apud Xenophontem (cuius locum in Ἀνίημι proferã) alterũ eſt, eodem modo imperatiuum quoque ſcribi in hac inflexione: vnde προΐει apud Homerum alicubi indic. modi eſt, in imperfecto tempore, alicubi imperatiui.

Sciendum eſt præterea literam ι in hoc verbo pro longa haberi, (atque adeo produci ab Homero cum alibi, tum in hoc verſu Iliados α, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείς) corripi tamen ab Homero interdum (vt in verſu illo quem ex Il. α modò protuli) eſt que hanc συστολὴν Ἰωνικήν, δι' ἀναύξησιν τοῦ ἐν τῷ ... διχρόνου, vt tradit Euſt.

Ἵημι, (idem quod præcedens ἱέω, & ab eo factum, vt τίθημι à τιθέω: ſed ab ἱέω aliqua tẽpora tãtùm vſitata, at ἵημι non ſolùm tẽpora vſitata habet, ſed & ipſum in vſu eſt) Iacio, Iaculor, &c. vt in præced. ἱέω. Hom. Il. γ, circa princip. Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. id eſt, Tantum aliquis proſpicit quoad iaciat lapidem. hoc eſt, Proſpectus eius non eſt vltra lapidis iactũ. Iungitur autem ἐπὶ cum ὅσον, (ne quis fallatur, iungens cũ verbo, vt ſit ἐφίησι) pro ἐφ' ὅσον διάστημα. Heſiod. ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα. (vbi tamen intelligi etiam poteſt ἐφίεσαν, iuncta præp. ἐπὶ cũ verbo) Rurſum Hom. Il. γ, — ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. vbi ἱεῖσι dicitur ea forma qua τιθεῖσι. Legitur verò & ἱᾶσι Ionicé. Inuenitur & ἱέμεν infinit. apud Heſiodũ. Præt. perf. ἧκα, pro quo POETAE ἕηκα etiam dicũt, & quidẽ in cõpoſ. præſertim, vt ἐφέηκα, ξυνέηκα, προέηκα &c. Imper. mod. ἕς, aor. 2, ſicut & infinit. ἕμεν.

Vtuntur hoc & proſæ ſcriptores. vt ἵημι φωνὴν apud Plat. Emitto vocem. Eſt verò partic. præſertim in vſu. Thuc. l. 3, Δωρίδα τι γλῶσσαν ἱέντας. Sciendum eſt autẽ illos quoque præt. imperf. mutuari ab ἱέω (de quo modò dictum fuit) Ariſtoph. Veſp. ἵει σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, Te proiiciebas per murum, Te dabas peſſum per murum.

¶ Ἵεμαι (relicta ſignif. act. vocis) Cupio, Deſidero. interdũ cũ genit. vt νίκης ἱέναι, & νίκης ἱεμένων, Il. ψ: & ἱέμενον νόστοιο, Od. ο. ſed frequentius cum infinit. vt ἵετο γὰρ βαλέειν, Il. π. Et Il. ε, — ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. Sic Heſiod. — πᾶσαι γὰρ ἵεντ' αἷμα μέλαν πιέειν. (vbi animaduerte corripi ι. qua de re dixi & in ἱέω) Sed obſeruaui ſæpe dici θυμὸν ἵεσθαι apud Hom. & aliquẽ θυμῷ ἵεσθαι. vt Il. θ, — βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός. Et Il. β, — μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ Τίσασθαι. Item Il. ν, ὁ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν. Huc pertinet locus Od. ψ, in quo poſt — πάντεσσι δὲ θυμὸς ἑκάστου, ſubiũxit, Νίκης ἱεμένων. Nõ memini autẽ me hunc verbi ἵεμαι vſum reperiſſe apud alium proſæ ſcriptorem quàm Philonem: ſed in ea ſignif. frequentiſſimum eſt compoſ. ἐφίεμαι.

AT VERO Ἵεμαι cũ tenui, Eo cum impetu, Impetu feror, aut etiã ſimpliciter pro Eo. Il. β, αὐτμὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν Οἴκαδ' ἱεμένων (ita. n. legendum, ſicut & habet mea editio: non οἴκαδ' ἱεμένων, vt habent cæteræ edit. quædã verò & ἱεμένων, duplici errore) vbi ſchol. exponit ὁρμωμένων, & οἴκαδε ἀπιέναι προθυμουμένων. Heſych. autem ἵενται exponit ὁρμῶσι. Apud eundem Hom. ἔγχειν ἱεμένη, Haſta impetu delata, vel incitata, vt B. vertit. Vtuntur autem hoc verbo proſæ quoq; ſcriptores. Plut. Amat. narr. ἡ κόρη φυγοῦσα ἵετο διὰ τῆς χώρας. Idem ibidem, ἐπὶ τὴν βασιλέας ἵεται. Idem in Publ. ἵεντο παντὶ τάχει ἐπὶ τὴν πόλιν. Alia exempla vide apud Bud. p. 540.

Ἧμα, ατος, τό, Telum miſſile, Iaculum. Il. ψ, — δυνάμει τε καὶ ἥμασι ἄριστος, Iaculis præſtantiſſimus, id eſt Arte emittendi iacula. ET Ἥμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Emittendorum telorum peritus. Il. ψ, Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἵσταντ' ἥμονες ἄνδρες, id eſt οἱ ἥμασιν ἄριστοι, vt paulo poſt de Atride dicit. VNDE Ἡμοσύνη, ης, ἡ, Iaculatio, ſeu Iaculandi & emittendorum telorum peritia. βλῆσις, ἀκόντισις, Heſych.

C. Ἀνίημι, Submitto, Emitto. eo ſenſu quo terra dicitur aliquid emittere: interdũ verò & ſubmittere (vt apud Propertium, Aſpice quos ſubmittit humus formoſa colores. Sic autem ante eũ loquutus erat Lucret. Lætificos nequeat fœtus ſubmittere tellus). Heſiod. ἐς φάος οὐκ ἀνίησι. Idem, ὀψίγονον αὖ ἀνέηκε. Sic ἀνίησι καυλόν, & ἀνίησι τὴν ὑγρότητα. Hinc & γῆ ἀνεισιδώρα, de quo alibi. Pauſan. in Bœot. ἄνδρας ἀπὸ ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Ariſtot. De mundo, τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσι. vnde rectè B. ait ἀνίημι ſignificare etiã Scatebrã emitto. Idẽ citat ex Thucyd. ὕλη ἀπὸ παντὸς πώματος πῦρ καὶ ἐξ αὐτῆς φλόγα ἀνῆκε. i. (inquit) Excitauit, Emiſit, Submiſit.

Ἀνίημι, Dimitto. Homerus Iliad. ο, verſu 24, — ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. vel potius ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη &c. Hanc enim lectionem mihi nunc magis probari fateor, licet eam in mea editione ſequutus non ſim, vtpote apud Euſtathiũ non animaduerſam. Signif. autẽ οὐκ ἀνίει ἐμὲ θυμόν (ea dictum forma qua ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, item περὶ δ' ἄρα χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν) non Dimittebat animũ, vel Miſſũ nõ faciebat. εἴα, κατέλιμπανεν, vt exponit ſchol. (Sed eſſe ἀνίει tãquã à themate Ἀνιέω, docui in Ἱέω: vſũ verò eſſe illo ἀνίει & Xenoph. docebo infrà.) Ἀνίημι nõ ſolũ Dimitto exponitur, ſed &

Manu emitto, vt ἀνίημι τὸ κῦδον. Itē Libero, Liberū reddo. vt ἀνίημι ἐλεύθερον. Libero .i. Acceptū fero debitū. Syn. ἀνίησι τὴν θέσιν αὐτοῦ ἀπάσης ζημίας, Fac vt abeat libera & ſoluta. vt exponit Budæus, citans ex Plut. in Solone, ἀνιέναι τὰ χρέα, pro Reſcindere æs alienū. at ego malim Debita remittere, vel Æs alienum remittere. ‖Item Relinquo. Plutar. in Publicola, ἀνιέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ, vbi ἀνιέντες exponitur Dimittentes: ſed aptius explicetur Relinquentes. vt in hoc Theophraſti loco, in fine libri 8, τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη, verbū ἀνιᾶσι interpretatur Relinquunt. Hic autem meminiſſe oportet loci Homerici modò citati, in quo ſcholiaſtes ἀνίει exponit non ſolùm εἴα, ſed & καταλιμπάνει, id eſt Relinquebat.

Ἀνίημι, Remitto, Relaxo. in qua ſignificatione oppoſitum habet ἐπιτείνω. Ariſtot. Polit. 5, ἀνιεμένων ἢ ἐπιτεινομένων. Cui ſignificato exiſtimo finitimum eſſe id quod habet in his loquendi formulis, ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, & ἀνιέναι τὸ πρόσωπον. Heraclides Ponticus apud Athenæum libro 12, ἔστι γὰρ τὸ ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν ἐλευθέρων. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει. Latini quoque dicunt Remittere ſiue Relaxare animum. Sic ἀνίημι τὸ πρόσωπον, pro φαιδρύνομαι. vt ſit ad verbum, Relaxo frontem. A Budæo exponitur Exporrigo frontem & exhilaro. Sed ego malim ad verbū, Relaxare frontē, exponere, aut Remittere frontem. Nā quum dicatur Aſtringere frontem à Latinis, non video cur non itidem Relaxare frontem dici poſſit. Siquis tamen ἀνιέναι τὸ πρόσωπον, Relaxare frontem, nolit interpretari: at Plinii iunioris verbis vtens, interpretetur, Remittere frontem. Opponit autem ille remiſſionem frontis ſeueritati. Ἀνίημι, Remitto, pro Condono. vel pro Remitto & condono. (nam copulata hæc duo reperiūtur.) Demoſth. contra Midiā, τῇ φύσει ἀνεῖναί τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. Budæus autem exemplum ponit duntaxat compoſiti ἐπανίημι, pro hoc ſignificato, ex Hermogene περὶ προοιμίων, vbi ait, πωλοῦσι τὰ τέκνα οἱ νησιῶται καὶ γράφει τις παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον. ‖Ἀνίημι, Remitto, id eſt Remiſſum & languidum reddo, Soluo. Xenophon Pædiæ 7, καὶ τὰ σώματά γε αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει. vbi exiſtimo σώματα ἀνιέναι poſſe reddi Corpora ſoluere: accipiendo Soluere vt à Virgilio ponitur, quum dicit Corpora ſoluere in venerem, Georg. 4. Budæus ἀνίημι exponit τὸ ῥαθυμεῖν ποιῶ (quæ expoſitio ex Græcis eſt ſumpta) & ſubiungit, Remitto, Languidum reddo. ὡς ἐναντίον ἐπιτείνω. Idem, ἀνίημι, inquit, Licentiam permitto, Solutè & ſine diſciplina habeo, vt herus nimium ſeruis indulgens. Ariſtoteles Œcon. 1, ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. Hæc Budæus. Cæterùm vt pro ῥαθυμεῖν ποιῶ iunctum accuſatiuo accipitur, ſecundum eum: ita & neutraliter poſitum pro ῥαθυμῶ vſurpatur, ſi quidē credimus Thucydidis ſcholiaſtæ. ita enim ille libro 1, in epiſtola regis Perſarum ad Pauſaniam, καί σε μήτε νὺξ, μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ. vbi ſcholiaſtes ἀνεῖναι explicat ῥαθυμῆσαι. ‖Ἀνίημι, inquit Budæus, Remitto impetum, vt canes in veſtigiis non hærentes, ſed laſſeſcentes & veſtigationem deſerentes. Xenophon, διώκουσι δὲ, αἱ μὲν ἀρχόμεναι, σφόδρα· ἔπειτα δὲ μαλακίαν ἀνιᾶσι. Notandum eſt autem & in hac ſignificatione vſurpari neutraliter. ‖Sic vſurpatur & pro Deſiſto, Intermitto, cum participio. cuius ſignificati nulla fit à Budæo mentio. Euripides, οὐκ ἀνίεμεν πέτροις βάλλοντες. Sic in hoc loco, οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράσσοντές με τῷ λόγῳ, Non intermittunt me proſcindere. id eſt, Sine vlla intermiſſione me proſcindunt, Nullam faciunt intermiſſionem à me proſcindendo, ſeu diſcerpendo oratione. Ita enim exponendum dico hîc οὐδὲν ἀνιᾶσι, non vt in vulg. lex. vertitur, Ipſis pro nihilo eſt oratione me diſcerpere. In hac enim interpretatione datur ſignificatio verbo ἀνίημι planè inaudita & inuſitata. In eodem lexico citatur ex Platone De legibus ἀνίημι ἐπιπλήξει, pro Parco, nec liberè reprehendo. Vbi tamen videtur & pro Intermittere, ſicut in citato modò exemplo, poſſe ſumi. Eſt autem vicina ſignificatio hæc proximè præcedenti: nam qui intermiſſionem facit à re aliqua & deſiſtit ad tempus, veluti impetum remittit. Fortaſſe autem & infinitiuo iunctum in Thucydidis loco paulo antè citato, debet eodem modo verti. Apud eundem genitiuo iungitur pro Deſiſto, nam quod dicit ἀνεῖσαι τῆς φιλονεικίας, ſcholiaſtes explicat ἀπέστησαν τῆς μάχης. Tale eſt hoc, ἀνιέναι τοῦ προσεύχεσθαι, pro Ceſſare à precando, vel Deſiſtere à precatione. Sciendum eſt autem interdum dici οὐδὲν ἀνιέναι, abſolutè, id eſt, nō addito verbo aut nomine. Xenophon Hell. 2, ἐπὶ δὲ γε ἐκεῖνοι μὲν οὐδὲν ἀνίεσαν. Idem Pæd. 1, ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον ἐδίωκε. (vbi obſerua obiter ἀνίει tanquam ab Ἀνιέω, de quo in Ἰέω dixi. ſuprà verò idem ἀνίει ex Homero protuli.)

Ἀνίημι, Laxo, Relaxo, Laxando reſero, Aperio. vt Il. φ, — ἀνέσαι πύλας καὶ ἀπῶσαι ὀχῆας. Item Laxando mollius reddo, Laxius & mollius reddo. Dioſcorides lib. 3, ἀνίησι μαστοὺς χονδριώδεις. ‖Item Soluo, Diſſoluo vinctum. nā ſignificat inter cætera δεσμοῦ λύσιν, vt ait Euſtathius. & Thucydides lib. 3, τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους. vbi itidem ſcholiaſtes ait ductam eſſe metaphoram ἀπὸ τῶν τοὺς δεσμίους ἀνιέντων τε καὶ ἐπαγόντων, ὅπερ ἐστὶ σφιγγόντων. Item Soluo, id eſt liquefacio. eo modo quo nix dicitur ſolui, id eſt liquefieri. Gal. ad Glauc. 2, ἀνιέναι χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον, ἢ ἀρνογλώσσου χυλῷ.

Ἀνίημι (inquit Budæus) interdum non Remitto laxóque, ſed contrà παρορμῶ id eſt Stimulo & vrgeo ſignif. & Acuo. Il. ε, Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμ' ἕσπεσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε, & reliqua, ἀντὶ τοῦ ἀναπείθουσα, ἐπεγείρουσα. in eodem libro, Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντε, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα. tranſlatio eſt à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quū occaſio adeſt emittunt, & in feras incitāt. Od. δ, Οὐδέ κε Τηλέμαχον κε χόλον μὲν ὧδ' ἀνιείης, Extimulares, Irritares, vel Perſuaderes. Iſocr. in Helene de Theſeo loquens, τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος. pro ἐπαφειμένον καὶ παρορμηθέντα. quod Latinè Immittere dicitur à Tranquillo in Nerone: vt Feras in populum immittere. Ariſtot. Pol. 8, οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνέντες τοὺς παῖδας, de iis loquens qui ad exercitationem nimiam vrgent pueros. Hactenus Budæus de hac ſignificatione. Sunt autem & alii loci apud Homerum vbi verbum ἀνίημι ſic vſurpat. vt Iliad. φ, — θεῶν δὲ ἑ μῆνις ἀνῆκε. Ibidem, Εἰ μὴ Ἀπόλλων φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε. Ab Heſychio ἀνῆκε cum aliis modis tum ἀνέπεισε exponitur. Iungitur cū infinitiuo (vt in loco quem primum citat Budæus) Il. μ, — Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τεῖχος ἐπαΐξαι. Iliad. β, Οὐ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Quibus in locis eſt etiam notandum cum θυμὸς iungi hoc verbum. Euſtathius diuerſa ponit exempla verbi ἀνιέναι pro ἀναπείθειν & pro παρορμᾶν. ait enim idem eſſe quod ἀναπείθειν in Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις ἀνιεῖσα, ſignificare autem παρορμᾶν in Μαργαίνειν ἀνέηκεν.

Ἀνίημι, Dico, Conſecro: vide paſſ. Ἀνίεμαι.

Ἀνεικὼς & Ἀνεὶς participia ab actiua voce ἀνίημι, illud præt. perfecti, hoc aor. 2. Plut. in Publicola, ἀνεικότος πολεμικὴν παράσκευήν, Quum intermiſiſſet. vt dicitur ἀνιέναι τὸν πόλεμον, pro Intermittere bellum, vel Deſiſtere à bello. Exponitur autē ἀνεὶς à Suid. ἀφεὶς, & ἀνεῖσα ἀφεῖσα. Non dubium eſt porro quin hæc participia ſignificationes omnes quas verbo dedimus, habere poſſint. Citatur in vulg. lex. Græcol. ἀνεὶς ex Ariſtophane pro ἀναπείσας, ἐφορμήσας. & ἀνέντες τῆς ὀργῆς ἔργῳ De iræ remittentes. At ἀνεὶς τὴν ὑγρασίαν pro Humorem reddēs, ſiue emittens. quam primam ſignificationem verbo ἀνίημι dedimus. Item ἀνεὶς ὕδατι exponitur in iiſdem, Aqua diluens.

P. Ἀνίεμαι, pro act. voce ἀνίημι, Ariſtot. De mirac. audit. τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι [illegible] ἐκ σπερμάτων, id eſt Submittere, vel Reddere. ‖Cui loco Bud. ſubiungit hunc ex Il. χ, Κόλπον ἀνιεμένη. vbi Euſt. ἀνιεμένη vult eſſe γυμνοῦσα. id eſt Nudans, ſiue Denudans. vt in Odyſſea, inquit, proci dicuntur capras ἀνιέναι pro Denudare excoriādo. Aut (ait ibidem) ἀνιεμένη pro ἀναχαλῶσα, vt μαζὸν ἀνέχουσα pro ἀνίεισα βαστάζουσα.

Ἀνίεμαι in ſignific.pariter & voce paſſiua, pro Soluor, Liqueſio. Galenus, καὶ δεῖται ἀνίεσθαι γλυκεῖ. Idem, ἀνιέμενόν τ᾽ ἐλαίῳ. Idem ἀνιέμενον ῥοδίνῳ. Dioſcorides lib. ἀνιέμενός δ᾽ ἐστιν ἄπεφθος ἐν τῇ γεύσει. At in vulg. lexicis, citatur ex Dioſcoride libro 5, cap. 91, ὅπως ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, pro Liquoſ in ſole euaneſcit, Sole vires amittit, Sole efflatur & languet. Sed longè ſimplicior eſt altera illa interpr. Poteſt verò exponi hoc verbũ alicubi vel Macerari, vel Liqueſieri. Bud. ait ἀνειμένον dici etiam Diſſolutum, & nullis finibus terminatum. vt apud Euripidem in Oreſte, εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με, ὁ νόμος ἀνεῖται, κ᾽ οὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν. Vulgò (inquit) dicunt Legis habenas laxare. ἀνεῖται igitur pro ἀπολέλυται. ‖ In vulg. lexicis ἀνίεσθαι dicitur etiam eſſe Diſſolui & mori. & pro exemplo citatur hic Sophoclis locus, ὅταν ἀνεῖται συγκρῷ δαίμονι. ſed aliud exemplum afferri debuit. nam hoc in loco poteſt cum alias ſignificationes habere ἀνεῖται, tum eam quæ proximè ſequenti annotatione à nobis ponitur.

Ἀνίεσθαι pro Permitti, Concedi. Ariſtotel. Politic. ταῖς τιμαῖς τοῖς ἐπιεικεστάτοις ἀνεῖσθαι. Plut. Numa, ἀνεῖται τῇ δὲ λοιμένῃ γάμον μεταλαμβάνειν. id eſt, Permiſſum eſt, Conceſſum eſt.

Ἀνίεσθαι pro Dicari, Conſecrari. Pauſanias, ἐκεῖ δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. Item ἀνεῖσθαι dicitur quod omnibus expoſitum eſt & obuium, nulli priuatim mancipatum. Baſilius, πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Hinc & ἀνειμένη γῆ, Terra inculta. Idem Baſilius, ἄλλη [γῆ] πρὸς βόσκημα τῶν παραπόδων ἀνεῖται. Bud.

Ἀνίεμαι in ſignificatione neutra, pro Diſſolutè viuo, vel Diſſolutè me gero, Licenter ago. Ariſtoteles Polit. 2, ἀνιέμενοι γὰρ ὑβρίζουσι. Plato De legibus lib. 1, ἐπαινεῖτε μὲ πάντ᾽ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἕνεκα καρτερήσεως· ὅπου δ᾽ ἀνίενται, βλακικώτερα. A Budæo ἀνειμένος καὶ ἀνιέμενος vertitur duntaxat Licenter agens & vagabundus. Sed ἀνίεσθαι ſignificat etiam quod dixi Diſſolutè viuere, ſiue Luxurioſè viuere, Deliciis & luxu ſolui, ſiue Luxu diffluere. Athen. l. 12, ἀπώλοντο δὲ καὶ μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλεῖον ἀνεθῆναι.

Ἀνειμένος, participium, Relaxatus, Solutus, Dimiſſus. vt ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, quaſi Dimiſſus à functione alicuius muneris. vel Solutus functione. id eſt, (vt Bud. vertit) Immunitatem conſequutus. ‖ Ἀνειμένος, Relictus, Omnibus expoſitus & obuius, nulli priuatim mancipatus. vnde ἀνειμένη γῆ, Terra relicta & deſerta cultoribus, ex quo conſequitur Inculta. Apud Lucianũ autem ἀνειμένα πεδία quidam exponunt Interquieſcentes campos. Quia autem inculta ſola diis dicari ſolent, inde factum exiſtimo vt ἀνειμένον appelletur etiam quod eſt deo cuipiam dicatum & conſecratum. vt ἀνειμένη γῆ, & ἀνειμένον ἄλσος. & pro eodem ἄνετος γῆ. Sciendum eſt autem interdum dici abſolutè ἀνειμένον hoc ſenſu, interdum addi nomen dei in datiuo. vt ἀνειμένον Ἀπόλλωνι. Item, quum abſolutè dicatur ἀνειμένον χωρίον pro inculto, Plutarchus tamen ἀνέτως non itidem ſine adiunctione ita vſurpauit, ſed dixit ἀνέτως ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. Quo ex loco fortaſſe ἀνειμένον χωρίον Ἀπόλλωνι rectè expoſuerimus τὸ ἀνεθὲν ἀργὸν Ἀπόλλωνι. vnde conſequitur καθιερωμένον.

Ἀνειμένος, Laxatus, Reſeratus, Apertus. vt ἀνειμένων τῶν παμφαῶν πυλῶν, id eſt ἀνεῳγμένων, Suidas. Item Solutus, Effuſus. vt ὁ εἰς ἀδικίας ἀνειμένον, apud Plutarchum. Sic ἀνειμένος εἰς θράσος, & ἀνειμένος εἰς τὸ ἐλεύθερον. quaſi habens laxatas habenas ad aliquid. ‖ Item ἀνειμένος, Remiſſus, Languidus, Minimè acris, (nam Remiſſus & Acris interdum opponuntur) vel Minimè vehemens, aut Minimè contentus. nã vt contentum & remiſſum apud eundem Ciceronem, ita ἀνειμένον & ἐπιτεταμένον apud Athenæum libro 14 videmus eſſe oppoſita. Apud Aphthonium χαρακτὴρ ἀνειμένος, Remiſſum dicendi genus, vt Cicero loquitur. Alicubi etiam verti poteſt ἀνειμένος, Languens atque animo remiſſus, vt loquitur Cæſar De bello ciu. lib. 2. ‖ Itidem ἀνειμένος, Remiſſus & diſſolutus. (copulando hæc duo ſicut Cicero remiſſionem ac diſſolutionem copulauit, ſed ea tribuens animo) vt ἀνειμένος βίος, Vita remiſſa & diſſoluta, Vita in luxum ſoluta, Vita in delicias ſoluta ſiue effuſa, Vita mollis. Sic δίαιταν ἀνειμένην dicit Thucydides libro 1, τὴν τρυφηλὰν, ſcribens, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. ‖ Eſt præterea ἀνειμένος, Licenter viuens, Solutè ac liberè quidlibet dicens & faciens, vt Sophocl. ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ. id eſt ſecundum Euſtathium, ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος. ſecundum Suidã autem, ἄνεσιν ἔχουσα παντάχόθεν.

Ἀνειμένως, aduerb. Remiſſè, Remiſſo animo, Languidè, Ignauè. καὶ ἀνειμένως, τὸ ῥαθύμως τι ποιεῖν, Suid. Solutè, Diſſolutè, Effuſè, Licenter, Cum omni licentia. Xen. Pædiæ 4, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. id eſt, Nam Medorum ſerui, vtpote abſentibus dominis, cum omni licentia potabant & tumultuabantur. Accipitur verò ἀνειμένως & in bonam partem. Iſocr. De pace, ὅτι περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένως μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, id eſt Ingenuè loqui & ſoluta libertate: & vt ibidem ipſe dixit, ἀποκεκαλυμμένως. Ita quidem Budæus, ſed fortaſſis pro Soluta libertate dici etiam poſſet Solutè ac liberè, quæ duo aduerbia copulantur à Cicerone.

Ἄνεσις, εως, ἡ, Liquefactio. vt ἀνιέναι, pro Liquefacere, ἀνίεσθαι pro Liquefieri poni oſtendimus. Dioſc. l. 4, ἔστιν ὁ μὲν ἐκ τοῦ γλαυκίου, κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει. vbi tamen ἄνεσιν vulgus non liquefactionem, ſed dilutionem exponit.

Ἄνεσις, εως, ἡ, Remiſſio, Relaxatio, interdum in propria ſignificatione, interdum in metaphorica. In propria, oppoſitam habet vocem ἐπίτασις, eodem planè modo quo Remiſſio contentionem ſiue intentionem, Plato De republica libro 1, ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν. Sic apud Ciceronem contraria ſunt Contentio vocis & remiſſio, item, Sonum vocis intendere & remittere. In metaphorica autem, itidem vt Latinè dicitur Relaxatio animi, ſiue Remiſſio animi, à Cicerone. Tacitus autem & Plinius iunior dicunt Remiſſiones abſolutè, pro relaxationibus animi. in hoc autẽ ſignificato habet oppoſitum nomen σπουδὴ apud Platonem De legibus. Accipitur verò ἄνεσις & pro quauis intermiſſione, per quam datur quies & remiſſio ab aliqua actione. Item pro quiete ipſa, & feriatione à rebus ſeriis. quum autem feriamur à rebus ſeriis, tum relaxamus animum. ‖ Præterea ἄνεσις, Mollities, (quæ eſt animi velut infractio, remiſſióque & diſſolutio, vt Cicero loquitur.) Item Voluptas, Voluptuarium vitæ genus. Chryſoſtomus in 4 cap. epiſt. ad Corinth. 1, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸς τρόπος κολάσεως, ὥσπερ οὖν ὁ ἐναντίος τρυφῆς καὶ ἀνέσεως. Idem opponit θλίψιν τῇ ἀνέσει, de Iob loquens. vnde B. ἄνεσιν ibi vertit Res ſecundas. ‖ Itẽ Remiſſio, Condonatio. vt apud Plut. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, Æris alieni remiſſio, Debitorũ remiſſio. ſic & apud eũdẽ antea ἀνιέναι τὰ χρέα interpretati ſumus ex Cicerone, Debita remittere. Sic idẽ dicit Remiſſionem pœnæ, vt Græci ἄνεσιν τῆς τιμωρίας, id eſt condonationem. Sic dicitur ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων, Condonatio peccatorum.

Ἄνεσις, Licentia & immodica libertas, vt ait Budæus, citans hunc Platonis locum (qui eſt De legibus libro 1) vbi de licentia Spartanarum mulierum loquens, dicit, δεινῶς τῶν γυναικῶν παρ᾽ ὑμῖν ἄνεσιν. & Ariſtotelis hunc de iiſdem, Politicωn 2, ἔτι δὲ ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις. Cui Ariſtotelis loco hunc eiuſdem aptè ſubiunxerimus, ex Politicωn 5, καὶ δούλων ἄνεσις διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laxus. Gregorius, ὅσφυς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἄνετος ἔστω καὶ ἄδετος. Item Patens, Omnibus apertus & expoſitus. vt ἄνετος ὁ θεῖος νεὼς apud Theodoritum, q ei opponit ἄβατον.

Ἄνετος, Remiſſus, Diſſolutus & licentius habitus. vt ἄνετον ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν dicit Herodianus. Sic Budæus. Ego exiſtimo ἄνετος interdum ſonare ad verbum Licenter vagabundus, Solutus omni imperio, Nemini adſtrictus.

Item ἄνετος γῆ, Terra deo cuipiam dicata. ὀργὰς, καὶ ἀνειμένη τῷ θεῷ τινί. B. Et Pollux, ἡ δὲ ἄνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ καὶ ὀργάς. Citatur & ex Hyperide, ἄνετον pro ἱερὸν, ἀνειμένον θεῷ τινι. A

Ἄνετοι βόες, οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, inquit Euſtath. vide Ἄφετος.

Ἀνέτως, aduerb. Solutè; Laxè. Item Remiſſè. Itē Licēter.

Ἀνετικὸς, ἡ, ὁ, Remiſſiuus, Remiſſionem indicans. cui opponitur ἐπιτατικὸς, Intenſiuus, Intenſionē & vehementiam declarans. vt ἀνετικὰ ἐπιρρήματα, apud grammaticos, ſicut ἠρέμα, μόγις.

C. Ἀφίημι, Dimitto. Hom. Il. β, Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω. Et Il. α, circa princ. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. (ſic enim ἀφίει ſcribi obſeruandum eſt tanquam ab ἀφιέω. nam ἀφίη quod in Comm. Euſt. legitur, pag. 42, verſu vlt. illíne an potius librario tribuendum ſit, ignoratur. certè in proſa ἠφίει itidem inueniri, docebo infrà) atque vt ibi verbum ἀφιέναι cum κακῶς iungitur, ita Dimittere contumelioſè aliquem, Cic. dixit. Nec verò ἀφιέναι apud Homerum dicitur is ſolùm qui dimittit aliquē à ſe, ſed & qui è manibus aliquid dimittit. vt Il. φ, Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν. Quo vſus eſt modo Plut. ei opponens κατέχειν, id eſt Retinere: in lib. De garr. εἶτα ὥσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφιέναι θέλουσι. id eſt, Quemadmodum pueri glaciem neque retinere, neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, vbi dicit τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν καὶ σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων, non dubitarim reddere ἀφιέναι παίζειν, Dimittere luſum, ea forma qua dixit Horat. Dimittitur dormitum. nos in vernacula lingua dicimus *Laiſſer aller iouer*. quod eſt ad verbum, Sinere ire luſum. Dicam autem aliquid de hoc loco & in Ἀφίημι ſignificāte Permitto. Itē Ἀφίημι τὴν γυναῖκα, ſicut Lat. Dimitto vxorem, (& interdum Dimitto è matrimonio) pro Repudio, apud Plutarch. Ἀφίημι, Dimitto, Mitto militia, Bud. ex Pand. Et ex Plutarch. ἀφειμένοι τῆς στρατείας, Vacationem habentes. B C D

Ponitur Ἀφίημι pro Dimitto, aliam præterea habente ſignif. vt apud Luc. in Demon. νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν· ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, ὃ παθεῖν ἄξιός ἐστι; Sic in breuiſſimo ſimul & elegantiſſimo Ageſilai epiſtolio, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. i. Niciā, ſiquidē eſt inſons, dimitte: ſin verò ſons, mihi dimitte: omnino autem dimitte. Vel, Niciā ſiquidem nihil commeruit, dimitte: ſin quid commeruit, &c. Vtor autem & hîc verbo Dimittere, diuerſam à præcedentibus habente ſignific. nimirum eam quam apud Terentium habet in Phorm. Nunc dimittē quæſo hunc: cæterùm poſthac ſi quicquam, nihil precor. (Scio tamen ſecus etiam legi in vulg. exempl. videlicet Omitte, & Amitte: quod poſterius agnoſcit Donatus, ſcribens antiquos Amittere quoque dixiſſe pro Dimittere.) Vbi & hoc obſeruandum moneo obiter, nimirum, quod à Terentio dicitur ἐλλειπτικῶς, videlicet Cæterùm poſthac ſi quicquam, eſſe quod ἁπλῶς in illo Luc. loco dicitur, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ. B. autem ἀφιέναι vertit Miſſum facere, in ſimili Demoſth. loco. Ego ad ea quæ dixi addo, ἀφιέναι commodè alicubi reddi poſſe & verbo Condonare, & quidem ſenſu eodem: vt in illa Ageſilai epiſtola, Νικίαν ἐμοὶ ἄφες, Niciā mihi cōdona. Sed & verbo Abſoluo redditur interdum ἀφίημι. vt ἀφεῖναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας, apud Plut. in Antonio, Abſoluere crimine. Et paſſ. quoque ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων. Dicitur itē ἀφίημί σε τοῦ χρέους à Phal. Libero te debito, vt Bud. vertit: ſed potius dicitur mutata conſtructione, Condono tibi debitum, vel Remitto tibi debitum. Quibus certè verbis vti & in illo altero loco poſſumus, vertendo ἀφιέναι τὰς αἰτίας, Condonare crimen, vel Remittere crimen. Ἀφίημι redditur & aliter verbo Libero. eſt enim ἀφίημι interdum, Libero debitorem per acceptilationem, Acceptum fero. vt docet Bud. pag. 271: qui alibi ex Libanio affert, νόμον παρεχόμενος τὸν κελεύοντα, περὶ ὧν ἂν ἅπαξ ψῆφός τις καὶ διαγνῶναι, μηκέτι ἐξεῖναι δικάζεσθαι. Et ἀφεῖσθαι, Liberatum eſſe. E F G H

Ἀφίημι, Omitto, Miſſum facio. Demoſth. Pro corona, πάντα πάλαι ἀφεὶς καὶ παρελθὼν ἐπέραινεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη. Sed in voce paſſiua cum genitiuo: vt apud Thucydidem lib. 2, καὶ μὴ ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, Omittere vel miſſam facere ſalutem reipub. id eſt curam de ſalute reipub. Vbi reddi etiam poteſt Deſerere ſalutem reip. Vel, Pro derelicta habere. Potiſſimum autē partic. aoriſti ſec. ἀφέμενος ita vſurpatur. Lyſ. ἀφέμενος δὲ τοῦ νεανίσκου. Luc. τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. Sic autor Axiochi in princ. ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς ἄλλης ὁδοῦ, ἀπαντᾷν αὐτοῖς. Sed & ἀφέμενος interdum hanc cōſtructionem habet: vt ἀφέμενος τῶν τόκων apud Demoſth. pro Qui miſſas fecit vſuras, B. interpr. Inuenitur autem Ἀφίεμαι paſſ. etiam ſignif. pro Omittor, Miſſus fio: itidémque participium illud ἀφειμένος: ſicut & ἀφείσθω apud Ariſtotelem Ethic. 9, cap. 4, ἀφείσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος, Omittatur in præſentia, Miſſum fiat. Affertur autē ex Luc. ἀφιέντες cum infinitiuo etiam pro Omittentes: ἀφιέντες ζητεῖν ποιεῖν.

Ἀφιέναι τὴν δίαιταν vel ἐπιτροπὴν ſignificare itidem videtur Miſſam facere: de quo loquendi genere lege Budæum pag. 151.

Ἀφίημι, Remitto, Condono. vt ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον ex Plut. in Lycurgo, Remittere iuſiurandum ciuibus. Sic τὸ χρέος ἀφιέναι, Debitum remittere: itidémque τὸ δάνειον ἀφιέναι apud Matth. cap. 18. Dicitur tamē potius altera conſtructione de qua ſuprà, videlicet ἀφιέναι τοῦ χρέους. Sic Gall. *Ie te quitte la debte*: item, *Ie te quitte de la debte*.

Ἀφίημι, Permitto, Sino. Cuius ſignif. meminit & Plutarch. in Probl. Rom. τὸ δὲ ἀφεῖναι, SINERE: καὶ SINE λέγουσιν ὅταν ἀφεῖναι παρακαλῶσι. Xenophon Pæd. 1, ἀφεῖσαι γὰρ δοκοῦσι ὅπως τις ἐθέλοι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. Chryſoſt. εἰδὼς πῶς οὐκ ἀφίησιν ἀνθρώποις εἶναι τοῖς ἀνθρώποις τὸ χρυσίον; Sic paſſ. cum infinit. Mihi permittitur. Et ἀφεῖμαι apud Platonem non ſemel, Permiſſum eſt mihi. Itidémque ἀφείσθω apud Chryſoſt. De ſacerd. cap. 2, οὐκ ἀφείσθω ἀπολαῦσαι ἐπιπλύ. Sic verò ἀφιέναι cum infinitiuo ſuprà, in dimittendi ſignificatione. vbi tamen & Permittere, me non magnopere reclamante, reddi poſſit. Ἀφίημι, exponitur etiam Concedo, vt in hoc Demoſth. loco Philipp. 2, ὅτ' Ἀνθεμοῦντα μὲν αὐτοῖς ἠφίει.

Ἀφίημι, Emitto. Ariſtoph. Ranis, ϑαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει. Chryſoſt. πηγὰς ἀφίει δακρύων, Fontes lacrymarum emittebat. Dem. οἵας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. Obſerua autē & in hoc præt. imperf. diphthōgum ει, ſicut in ἀφίει apud Homerum, in loco quem protuli initio tractatus de hoc verbo. Luc. quoque cum eodem nomine iunxit, ſcribens in Herc. ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς. Sed & quod Theophraſtus de cacto ſcribit, ἀφίησι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους, Plini[9] vertit, Emittit à radice caules. Idē, quod Ariſtot. de cicadis dicit, ἀναπετόμεναι δὲ, ὅταν συμβῇ τις, ἀφιᾶσιν ὑγρὸν οἷον ὕδωρ, vertit, Excitatæ quum ſubuolant, humorem reddunt. Cæterùm ἀφιᾶσι ſcribendum eſſe non ἀφίασι (vt tamen in illo Ariſtot. loco habent exempl.) cenſet Euſtathius.

Ἀφίημι, Tranſmitto. vt Plinius vertit apud Ariſtotelem. nam hæc illius verba de polypis, περὶ τοῦ κύτους δὲ ὑπὸ τῶν πλεκτανῶν ἔχουσι κοῖλον αὐλὸν ᾧ τὴν θάλατταν ἀφιᾶσι δεξάμενοι τῷ κύτει, ita interpretatur, Eſt polypis fiſtula in dorſo qua tranſmittunt mare.

Ἀφίημι, exponitur etiam Manumitto, apud Æſchinem, ἀφιέναι τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας.

Ἀφίημι, Proiicio, vel ſimpliciter Iacio. Hom. Iliad. ψ, Ὅσσον τίς τ' ἀφίησι καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμόν. Tale eſt, ἀφεὶς ἐκ τειχῶν ἑαυτὸν εἰς τοὺς πολεμίους. In hoc autem loco, ἀφιέναι τὸ πῦρ μέλλοντος, redditur ἀφήσειν μέλλοντος, non ſolùm Proiecturi, ſed & Immiſſuri. quæ poſterior interpretatio nullo modo placet.

Ἄφεμα, ατος, τὸ, Idipſum quod dimittitur.

Ἄφεσις, εως, ἡ, Dimiſſio. In epiſtola Philippi apud Demoſth. Pro corona, διεγέγονε περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως ὧν ναυαρχῇ Λαομέδων. quæ epiſtolæ verba reſpondent iis quæ paulo antè in pſephiſmate præcedunt, διαλέγεσθαι πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὸν ναύαρχον, καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς

ςρατιώτ... In Pandectis quoque pro miſſione militum A
poni teſtatur Bud. Ἄφεσις peculiariter ponitur quoque pro dimiſſione equorum in curſu ſtadii: ſeu pro ἀφετηρία, qua de re paulo pòſt) vt capiatur non ſolùm pro dimiſſione equorum ex carceribus, ſed etiam pro ipſis carceribus: vnde & ὕσπληγξ ab Heſychio exponitur. Item Dimiſſio ſeu miſſio in colonias. nam ἀφέσεις ποιοῦνται, vulg. lex. interpretantur, In colonias mittunt. Item Dimiſſio debiti vel offenſæ. Vnde in vulgatis lex. ἄφεσις καὶ διάλυσις eſſe dicitur quum accepto latum eſt & deciſum, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ, Litis deciſio. Na B
zianz. ἄφεσιν τούτου ἔχεις, hoc tibi remiſſum ſeu condonatum eſt. Apud eundem ἀφέσεως ἐνιαυτὸς, Annus quo peccata dimittuntur & condonantur, Annus iubilæus. Item Dimiſſio vxoris, Repudium. Plut.

Ἀφέσιος Ζεὺς, Iupiter dimiſſor ſeu liberator. Etymolog. ex Arriani lib. 2 Bithyn. Δευκαλίων τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου διασωθεὶς, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀργολίδος διασωθεὶς, ἱδρύσατο βωμὸν ἀφεσίου Διὸς, ὅτι ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dimiſſus, Liber. Philo De mundo, καὶ τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμὰ, ἄφετον εἴασε, liberum eſſe, nexúque ſolutum. Syneſ. epiſt. 57, ὥσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ ζῶον ἄφετον, ἀνειμένον ζῶν, tanquam in ſacro ſepto liberum animal, dimiſſum viuens. ſeu (vt Bud. interpr.) Vti animal quoddam liberum, & dedicatum Deo. Plato lib. 6 De rep. 8, ἄφετος νέμεται, de adminiſtratore reipub. qui in ſenectute ad philoſophiam ſe confert, quaſi iam emeritus & immunis: tranſlatione ſumpta à ſacris pecoribus & armentis, teſte eodem Budæo: tranſlatione, inquam, à ſacris pecoribus & armentis, quemadmodum Cælius Rhodig. refert trans Euphratem D
Dianæ Perſiæ ſacras paſci boues nullo cuſtode, & ἀφέτους, deæ charagmate inſignes. Et ἀφέτους γυναῖκας idem B. dici annotat τὰς ἀφοσιουμένας: Athen. lib. 12, οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἐργαζομένων ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων: atque ἀφέτους γυναῖκας hîc vocari quaſi animalia ſacra, quæ in deorum tantùm tutela erant & ſine paſtore, vt apud nos hodie ſues Antonianæ, quas ſolas vrbe arcere nefas cenſent. Poſſet tamen hîc etiam exponi E
Solutæ & permiſſæ cuiuſque libidini, Expoſitæ cuinis. Similis apud Herodot. lib. 1, hiſtoria eſt de Babyloniorũ mulieribus quibus lege impoſitũ eſt ſemel in vita cum exteris coire ad templum Veneris, vniuſcuiuſque libidini expoſitis. ‖ Item Expoſitus, Pro derelicto habitus, vt Bud. interpr. apud Chryſoſt. ad Cor. 3, καθάπερ παιδίον ἄφετον, ὁ βουλόμενος ἀνδραποδίζει τὴν ταύτην ψυχήν. ‖ Item Reiectaneus, vt idem Bud. exp. apud Dioſcor. ἄφετον δὲ πᾶν γάλα ... ἢ ὑπατικοῖς, εἰ μὴ καθάρσεως ἕνεκα. Legitur tamen ibi in quibuſdam exem F
plaribus ἄθετον. ‖ Item Abſolutus, vt idem Bud. apud Gregorium interpr. vbi de vocabulo Θεὸς loquitur, ἀλλ' αὐτὸ τῶν περὶ ἐκ λεγομένων ὅτι καὶ οὐκ ἄφετος, ὥσπερ καὶ ἡ Κύριος φωνή.

Ἀφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mittere ſeu dimittere poteſt, Miſſorius ſeu emiſſorius. vt ἀφετήρια ὄργανα, inſtrumenta ad oppugnandas vrbes, vt Suidas exponit: hoc eſt inſtrumenta comparata ad emittenda tormenta. Apud eum hoc exemplum eſt, τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα ἐπίστησιν ἐπὶ τοῖς τείχεσι. AT Ἀφετηρία, ας, ἡ, ſub. γραμμὴ aut θύρα, aut G
tale aliquid, Carceres vnde equi curſu certaturi dimittuntur. alio nomine ὕσπληγξ & βαλβὶς appellata, & ἄφεσις, id eſt ὅθεν ἀφίενται οἱ σταδιοδρόμοι, teſte Polluce. Ariſtophanes ... ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus vſque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ & profectionis. item generaliter pro quouis principio. Syn. ep. 4, ... (videlicet δὶς που καὶ τρὶς ... τῆς νεὼς) ... ἐδόκει ἀποδείξαι τῆς νεὼς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας οὐκ ἀτυχοῦς, iam ſtatim à principio inauſpicato. Bud. H

Ἀφέτης, ου, ὁ, Emiſſor. Cæl. Rhod. lib. 21, cap. 5, Ἀφέται appellantur ab aſtrologis ... diſtributoribus quos ex apheticis locis putant quidam velut afflatu procurſum in vitã elargiri, perinde ac à linea certantes emittuntur quadrigæ. tales eſſe arbitratur Ptolemæus, Solem, Lunam, horoſcopum, partem Fortunæ, & prædominantes in illis locis errantes ſtellas. Sunt qui ἀφέτας dici opinentur, Radiorũ emiſſores ſeu iaculatores aut proiectores. Hæc ille. ‖ Ἀφέτης, Manu miſſus, E ſeruitute dimiſſus, Libertus. Ath. lib. 6, πολλάκις, φησὶν, ἠλευθέρωσαν Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὓς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας. Idem legitur apud Euſtath. qui ἀφέτας eſſe dicit εἵλωτας ἐλευθερωθέντας. ‖ At Ἀφεταὶ, Magneſiæ vrbs eſt, inde dicta quòd inde ὕδρευσιν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο. vel quòd ibi Argonautæ Herculẽ reliquerũt, ἐς τὸ πέλαγος ἀφήσειν μέλλοντες: vt partim Stephanus, partim Herodotus lib. 7 declarant. Apud Herodotum tamen ſcribitur Ἀφέται, accentu in penultima. Cuius gẽtile nomẽ eſt Ἀφεταῖος, vt Steph. docet. VNDE Ἀφετικός, οὐ, ὁ, Emiſſorius. Cælius loco paulo antè citato, Eſſe in cæleſti templo loca quædam Græco nuncupata vocabulo ἀφετικὰ, carcerum imagine quadam, quas vocant ἀφετηρίας. Dicuntur verò ſic, quoniam inde vitalem auſpicemur decurſum.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, Emiſſor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teſte Cælio Rhodigino. Il. ι, λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ. vbi Euſtathius exponit τοξότου, ab emittendis ſagittis. vel ὁμοφήτορος, ... διδόντος τὰς ὀμφάς. ab α id eſt ὁμοῦ & φω. Idem ex Strabone docet eſſe qui ἀφήτορα accipiant pro θησαυρὸν, vt ἀφήτορος οὐδὸς ſit ὁ κατὰ γῆς θησαυρὸς, veluti defoſſis ibi magnis opib⁹. ſed tunc hoc vocabulum linguæ alicui peculiare videri. VNDE Ἀφητόρειος, Qui Apollinis ἀφήτορος eſt, vt aphetoriæ opes. AT Ἀφητορεία, Vaticinatio, μαντεία, Heſych.

c. 2. Ἀνταφίημι, Viciſſim dimitto aut emitto, Eurip.

c. 2. Ἐναφίημι, Immitto ex me in alium. Ariſtoteles in 5 De hiſt. anim. loquens de apibus, ἐργάζονται πρῶτον τὸ κηρίον· εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ στόματος. Baſil. ἡ πρὸς τὰ φαῦλα συνήθεια μεγάλα κακὰ ταῖς ψυχαῖς ἐναφίησι.

c. 2. Ἐπαφίημι, Demitto ſuper aliquem. Plut. Apophth. Lacon. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, demiſit in eum tegulam. Gregorius de Encelado & aliis gigantibus loquens, οἱ κεραυνοφόροι θεοὶ, καὶ αἱ τούτοις ἐπαφιέμεναι νῆσοι, βέλη τε ὁμοῦ καὶ τάφοι τοῖς ἀπαντήσασι, id eſt Superimmiſſæ illis inſulæ, Superiectæ. B. Itẽ Demitto in. Syneſ. epiſt. 4, ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησιν ... πελάγει, ſe demittit in mare. ‖ Item Immitto. Syneſ. ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφίησι τῷ πελάγει, Immittit pelago, ſeu verſus altum mare, vt Bud. interpretatur. Item Immitto ad irritandum aliquẽ, ſeu Irrito & incito, vt emiſſis in feram canibus. quo modo apud Gregorium pag. 129 accipi Budæus teſtatur. ‖ Item Immitto & ſuborno, ſummittóque, vt ἀνίημι. Pauſ. ἅτε δὲ ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, παρεσκεύαζεν ὡς ἐλέφαντας ἐπαφήσων σφίσι. Bud. ‖ Item Admitto. Theophr. De hiſt. plant. lib. 4, cap. 7, ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, pecora admittunt. vulg. lex. ‖ Gregor. τὰ πάλαι ἐδείκνυ τοῖς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῖς αὖθις ἐπαφιέντας τὴν ποίησιν, id eſt Homerum & Heſiodum poeſin edentes publicè & poſteritati relinquentes.

C. Διΐημι, Tranſmitto. Xen. καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. itẽ in alia trãſmittendi ſignific. vt videlicet dicitur aliquid Tranſmittere humorem. ita enim Ariſtoteles, διΐησι πλείω ὑγρότητα. Sic autem interpretatur & Plinius apud Theophraſtum. nam quod hic dicit, πυκνὴν δὲ οὕτως ὡς μήτε χιόνα διιέναι, μήθ' ὑετὸν, ille reddit, Abies folio pinnato denſa vt imbres non tranſmittat. ‖ Item pro Traiicio. ſed apud Plutarchum ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, eſt ad verbum Contum vel iaculum traiecit per latera, ſeu coſtas: pro quo potius dicant Lat. Conto traiecit coſtas. Sed & verbo Trãſadigo nõ min⁹ aptè vti aliquis poſſit, quũ itidẽ dicat Virg. Trãſadigere coſtas ferro. Dicendum igitur cenſuerim, Contum tranſegit per coſtas, vt Latinus quidam poeta dixit Tranſegit ẽſem per pectora: (niſi fortè & verbo Tranſadigo conſtructionem hanc dare fas eſt) aut vtendum verbo Adigere aliòve huiuſmodi cum præpoſ. Per: hoc modo, Tranſegit contum per coſtas. Niſi quis malit Immiſit

contum per medias coſtas. ‖Διίημι, Demitto, ἀφίημι, A ἀπολύω. Vnde participium paſſ. διειμένος, Dimiſſus. Plutarchus Demetrio, Λυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο.

ſs ex Διεὶς participiū nō ſolùm eſt ab hoc Διίημι, verùm etiam à Διίημι triſyllabo, ſignificāte idem quod Perfundo, Madefacio, διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. pag. 543, ex Theophr. & Dioſcoride. Sic apud Athenæum lib. 7, Θερείοισι ταύτην εἶλκε ἐλαδίῳ διεὶς, oleo perfundens, ex Sotade comico. Et lib. 11 ex Amynta, de aeromelite, οἱ δὲ, σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις οὓς καλοῦσι τραβαίτας, προβρέχουσι, καὶ διυδήσαντες πίνουσι· καὶ ἔστιν ὅμοιον ὡς αὖ τις μέλι πίοι διεὶς. B

Δίεσις, εως, ἡ, Tranſmiſſio. Item Diuiſio, Separatio, διαχωρισμός, Suid. ‖Eſt etiam verbum muſicum, ſignificans eum tonū qui primùm ſenſu percipi poteſt, principiúmque eſt muſicis & elementum, vt punctum & monas arithmeticis, vt ex Ariſtotele tradit Budæus Comm. pag. 543. Vitruu. lib. 5, cap. 4, dieſin eſſe dicit toni partem quartam: atque ita in hemitonio duas dieſes eſſe collocatas. Macrobius autem in 2 in Somn. Scipionis, Hemitonium (inquit) vocitauerunt Pythagorici ſonum tono minorem, qui ita à tono diſtat vt octonarius à nouenario: hócque hemitonium Pythagorici veteres dieſin nominabant: ſed ſequens vſus ſonum ſemitono minorem dieſin conſtituit nominandum. Apud Boetiū lib. 2, cap. 27, δίεσις dicitur ſemitonium minus, vt ἀποτομὴ ſemitonium maius. Apud eundem lib. 5, cap. 4, Philolaus ſpatium eſſe ait quo duobus tonis maior eſt ſeſquialtera proportio, id eſt hemitonium minus. cuius dimidium vocatur διάσχισμα: quanquam D in æquas duas partes diuidi non poteſt reipſa, quum contineat δίεσις ſupra tria commata ferè dimidium. Hemitonium autem maius, quæ ἀποτομὴ dicitur, eſt hemitonium cum commate in ſuperpartiente proportione obſeruatum. Plutarchus De muſ. ferè circa finem, ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibidem, ταῦτα δὲ [ὅσα τέλεια φαίνεται τῶν διαστημάτων] ἂν εἴη ὅσα ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης διέσεως μετρεῖται πολλαπλασίως. εἰς ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ τὸ μηδεμίαν τῶν τετραχορδικῶν διαιρέσεων χρησίμην εἶναι πλὴν μόνην ταύτην δι' ἧς πᾶσιν ἀρτίοις χρῆσθαι διαστήμασι συμβέβηκεν. Suidas δίεσιν eſſe dicit τὴν περὶ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησιν: item τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. ‖Item Perfuſio, Madefactio, Percolatio. Dioſc. de croco, ἐπιμήκης, ὁλομελὴς, αὐτελιπὴς, βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας, quum madefit vel perfunditur aqua. Budæus. Vide Διίημι initio huius pag.

C. Εἰσίημι, Intromitto. Xenoph. διὰ τοῦτ' οὖν τοὺς πολεμίους ἐφη εἰσιέναι, admiſiſſe, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν. B.

C. Ἐνίημι, Inicio, Immitto. Homerus Il. τ. – μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Sic Iliad. ρ, Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. Xenoph. ἐνίησι γὰρ τὰ φάλαγγια κατὰ τὸ δῆγμα. Alicubi etiam Infigo, Inſero, item Infundo, exponitur: vt videbis apud Budæum pag. 543. ‖Homerus autem dixit etiam ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, ſub. ἡμᾶς, pro Coniiciet nos (ſi ita loqui liceat) in concordiam, ſeu amicitiam. aut Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, vel Adiget. Nam quod quidam interpretantur, Concordia nos vnà compinget, probare nullo modo poſſum.

‖Ἐνίημι, Remitto. Plutarchus De def. orac. τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. ‖Ἐνίημι apud Thucydidem G eſt etiam Submitto, id eſt Clam mitto.

Ἔνεμα, ατος, τὸ, Id quod immittitur, ſeu Infuſum, Quod per inferna in aluum infunditur, idem quod ἔγκλυσμα & κλυστὴρ, ſiue κλύσμα. Galenus, τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν καὶ τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα dicere ſolet. Dioſcorides l. 2, cap. 144, de malua, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ἐνέματα πρὸς δηγμοὺς ἐντέρων καὶ μήτρας καὶ δακτυλίου ἁρμόδιον: (quam Plinius quoque vuluas & cibo & infuſione emollire ſcribit: item teneſmo & dyſentericis vtiliſſimè infundi) Perperam tamen ibi SCRIBITVR ἐνείματα. H

Ἔνεσις, εως, ἡ, Immiſſio. Paulus Ægin. διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. Ibidem κάθεσιν de eadem re dicit.

C. Ἐξίημι, Emitto. Il. λ, Αὐτὰρ κατακτεῖναι μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, Emittere, ἐκπέμψαι, videlicet Menelaum ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, qui legatus venerat cum Vlyſſe. Ariſtoteles lib. 6 Anim. ἐξιᾶσι τὸν θορὸν, ſemen emittunt. Alexander Aphrod. ἐξιᾶσι χολώδη, edunt ſtercus. Dicitur etiā de fluminibus, ſicut ἐκβάλλω. vt, ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item Eximo, aut Depono. Apud Homerum ſæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, poſtquā cupiditatem potus & cibi ſibi exemerunt. (pro quo Virgilius, Poſtquam exempta fames epulis) Aut, Poſtquam cupiditatē bibendi & comedendi depoſuerunt. Il. ω, ἐπεὶ γόου ἐξ ἔρον εἷλεν. Eſt autem in his locis tmeſis.

Ἔξεσις, εως, ἡ, Emiſſio, Amandatio ſeu Ablegatio. ἀπόπεμψις. Item Dimiſſio vxoris, Repudium. ἀπόπεμψις γυναικὸς, ἤτοι διαζύγιον. quo modo ab Herodoto accipi teſtatur Euſtath. ‖ET Ἐξεσία, ας, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. idem quod ἀγγελία. Il. ω, – ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες Ἐξεσίην ἐλθόντι, quum legatus eò veniſſet, id eſt, ἀγγελίην ἐλθόντι, vt paulo antè habes in ἐξίημι. Odyſſ. φ, initio, Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς.

C. Ἐφίημι, Inicio, Immitto. Homer. Il. π, v. 812, Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεῦ, Qui tibi primus telum immiſit. id eſt, Qui primus in te coniecit telum. Annotat autem hîc Euſtathius videri ἐφῆκεν differre ab ἀφῆκεν: vt ſit οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, ſed ἐφῆκεν, ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. Apud eundem Iliad. α, circa principium, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλ'. vbi tamen quædā exemplaria perperam ſcriptum habent ἀφιείς. In eodē eiuſdem poetæ libro legimus κήδε' ἐφῆκεν, Il. α, dolores immiſit: & Odyſſ. τ, πότμον, vtrobique cum datiuo perſonæ. Sic χεῖρας ἐφεῖεν Od. α, & χεῖρας ἐφήσεις Od. υ, vtrobique cum datiuo μνηστῆρσι. ‖Ἐφίημι, Remitto, Relaxo. ὅλην ἐφιεῖσα τὴν ἡνίαν, Gregor. Totas habenas relaxās, ſeu laxans. Et pro Indulgere, (quæ affinis eſt ſignif.) vt ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Gregorium Indulgere iræ, Indulgere voluptatibus. Dico autem affinem eſſe ſignificationem, quoniam qui iræ ſeu voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. (Crediderim verò & quod Plato dicit ἐφιέναι τὴν ὀργὴν τῷ κακῷ, habere laxationis habenarum metaphoram: ideóque Budæo non aſſentior reddenti ſimpliciter Exercere iram: in hoc videlicet loco lib. 5 De leg. ἐλεεῖν μὲν τὸν ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐγχωρεῖ, &c. τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, q.d. Iram in eum laxatis habenis immittere. vel, Iram in eū admittere tanquam videlicet equum cui laxamus habenas, (de quo vſu mox dicā) aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Budæus ſimpliciter, Exercere irā in eū (vt antea admonui) pro quo verbo dicere ſaltem debebat Effundere, ſi vno verbo vnicū exprimendum eſſe putabat. Cæterùm ἐφιέναι, Iiſdem pro Indulgere à Plut. poni videtur (& quidem cum datiuo perſonæ) opponente ei ἐπεμβαίνειν. Reddi autem poſſe exiſtimo & Indulgentem eſſe, vel Indulgentia vti. ‖Ἐφίημι, Permitto. Thucyd. 1, οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. ‖Ἐφίημι, Admitto. vt ἐφίημι τὸν ἵππον, Admitto equum, id eſt Ad admiſſuram & coitum applico, quod & βιβάζω, Bud. ex Ariſtot. Ego autē addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto ſignif. videri mihi poſitū ab Heſiodo in Aſpide, vbi canit, – εὔπλεκτον δ' ἐπὶ δίφρον Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες. intelligo autem ſignificationem illam verbi Admitto qua dixit Liuius, In hoſtem admittere equos: & Cicero, Equo admiſſo in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Heſiodi loco reddi ſolere ſimpliciter Immittebant. ‖Ἐφίημι alias præterea ſignificationes habet quæ commodè per compoſita à Iacio exprimi nō poſſunt. vt quum Homerus ipſum infinitiuo iungit: veluti Od. ξ, de vino, – ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Impulit, Incitauit. Sic Iliad. α, – ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. vti Bud. Vrgebis, illum Cogis, vertit: paulo quidē certè liberius. Videtur enim in his quoque locis aliquid de poſteriore immittendi ſignif. retinere hoc verbum. quoniam quem impellimus & incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, & laxatis habenis currere ad id volumus ad quod eum impellimus. ‖Ἐφίημι,

Appello, id eſt Prouoco ad iudicem maiorem. vt vertit Budæus apud Demoſthenem, οὐκ ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον: & apud Lucianum, ἐξεῖναι ἐφεῖναι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Quibus in locis aliiſque ſimilibus non dubito quin ſubaudiatur accuſatiuus δίκην, & verbum ἐφίημι aliquã mittendi ſignif. incluſam habeat, ſed quæ haud ſcio an vllo huius verbi compoſito indicari poſſit. A

Ἐφίεμαι, Peto (ea ſignif. qua dicitur de iaciente) vt Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, aduerſas facies petentes [illegible]. Bud. Quidam verò exponunt etiam Ad ictum deſignantes. ‖ Item appeto. vt Ariſtoteles initio Ethic. πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Et lib. 4, τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Sic & alibi. A Thuc. tamen puto etiam poni pro Conſequi, quod eſt veluti finis eorum qui appetunt. ‖ Ἐφίεμαι, Permitto ex Plutarcho in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅπτεσθαι βαναύσου, non permittebat eis. Et paſſiuè, ex Ariſtot. Metaph. ἐκεῖ γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, permiſſum fuit. ‖ Ἐφίεμαι poeticè, Mando, Præcipio, Iubeo. vt Iliad. ν, Τῷ μιν δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Sic apud Soph. ſæpe, vt oſtendit Bud. pag. 541. Ex eodem autem affertur, in Aiace, ἐγὼ σ' ἐφίεμαι χαίρειν. vbi ἐφίεμαι redditur Velim: ſed & hic Iubeo verterim potius. vt Latini dicunt Iubeo te ſaluere, & Iubeo te valere. B C

Ἔφεσις, εως, ἡ, Prouocatio de iudicio ad iudicium, Tranſlatio cauſæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, Ad Iouem prouocatio eſto, Bud. interpr. Et in vulgatis lex. ἕωλον τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, Appellatione fruſtra proſequeris, Appellationis cauſam fruſtra ages. Plutar. Solone, καὶ γὰρ ὅσα ταῖς ἀρχαῖς ἔταξε κρίνειν, καὶ περὶ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque iudiciis magiſtratuum ſubiecerat, de iiſdem adeundi in forum poteſtatem volentibus fecit. Item ἔφεσιν δοῦναι, Appellare, idem quod ἐπικαλεῖσθαι & ἐφιέναι. vt Bud. apud Ariſtidē exponit Comm. pag. 89. ‖ Apud Nazianz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνιστος exponitur Dimiſſio abſque caſtigatione. vulg. lex. ‖ Ἔφεσις, Appetitus, Deſiderium. Ariſtot. Ethic. 3, cap. 5, ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος. Nazianz. ἡ τῆς τροφῆς ἔφεσις, alimenti appetitus. D

Ἐφέσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui transferri poteſt à iudicio ad iudicium. vt ἐφέσιμος δίκη, Cauſa quæ poſt appellationem agitur. Galenus in 1 Therap. ἐπεὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, ἴσως ἐνέσται δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαί τινι, licebit alicui ad illos à Theſſali iudicio prouocare, quandoquidem omnes ipſe nobis fert iudices. Bud. Et ἐφέσιμος γνῶσις, Cognitio de qua fit appellatio & prouocatio. v. l. E

Ἐφέται, Iudices apud Athenienſes quibus cauſæ cognitio ab vtraque parte permittebatur. Euſtath. ex Clitodemo de Agamemnone & Demophonte contendentibus de palladio, κρίσιν αὐτοῖς γενέσθαι ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοῖς Ἀργείων, οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως. Etymologiſtes tradit magiſtratum fuiſſe apud Athenienſes qui de capitalibus cauſis iudicaret: ætate vltra quinquageſimum annum progreſſos, & de quorũ vita optima eſſet hominũ exiſtimatio. Plut. Solone, μηδαμοῦ δεδηλῶσθαι λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρεοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν.

Ἐφετός, οῦ, ὁ, apud Suidam ponitur ſine expoſitione, εἶδος [illegible] δικαστὴν ἐφετὸν μισθοῦσθαι τοῖς ἀγροῖκοις τὸν χρόνον. Heſychius ἐφετὴν exponit καταληπτήν. Ex Polybio autem v. l. afferunt itidem ἐφετῶς καὶ ταχέως, ſed non interpr. G

Ἐφετικός, οῦ, ὁ, Deſideratiuus. ἐφετικὰ ῥήματα apud grammaticos [illegible] quæ concupiſcendi actionem ſignificant, vt ἐπιθυμῶ, [illegible]λαίομαι. Euſtath. Item Deſideratiua, vt γελασείω, πολεμησείω, δρασείω, & ſimilia.

Ἐφετμή, ἡ, Mandatum, Iuſſum. κέλευσις. Iliad. ε, ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui videlicet eum αἰνῶς Τρωσὶν θυμὸν ἐφιέναι. Il. α, Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ.

ET Φετμή, pro eodem, apud Heſych. enim φετμαῖς exponitur ἐντολαῖς, ἀπαγγελίαις.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἐφετμή. hoc eſt κέλευσις, ἐντολή, vt Euſtath. exponit. Apoll. Rhod. Argon. 1, — βασιλῆος ἐφημοσύνη [illegible] Χρύσειον [illegible] κώας [illegible] ἤλασεν Ἀργώ, in ſſu regis Peliæ. Vtitur hoc vocabulo Homerus quoq; Odyſſ. μ, Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην, quæ videlicet ὑπὸ μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι. Sic ſuprà in ἐφετμή dicit ἀνώγει.

c. 2. Εἰσεφίημι, Intrò admitto. idem quod εἰσίημι.

c. 2. Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. & ἐξεφίεμαι, idē quod ἐφίεμαι, Mando, Præcipio. Sophocl. Aiace, Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται Σκηνῆς ὕπαυλον, Præcipit vel mãdat vt illum intra tentorium cohibeamus. ἐντέλλεται, vt ſchol. exponit.

C. ΚΑΘίημι, Demitto, Submitto. Homerus Iliad. ω, Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθῆκα. vbi exponitur Per guttur demiſi. vt ſit Demiſi [in ventrē] per guttur. Euſtath. ait valde aptum huic loco eſſe iſtud verbum: quia vt ἀνίησι, qui vomit, ita qui edit & bibit, καθίησι τοῦ λαιμοῦ. Herodianus, καθέντες κλίμακας, quũ ſcalas demiſiſſent [è muro.] Apud Ariſtophanem in Veſpis, οἷαν προσφάσιν καθῆκεν, metaphora ſumpta à piſcatoribus lineam demittentibus. Philo autem dixit, ὅπου τὰς ῥίζας καθῆκεν pro Vbi radices egerit: quia radices ſunt in terram demiſſæ. Ponitur & pro Demittere ſeſe deſiliendo, & deorſum librare. Xen. in Hipparch. de equis, οἱ δεδιδαγμένοι καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Itidem verò ſine caſu apud Plutarch. καθέντες εἰς γόνυ, quod Budæus exponit In genua ſuccidentes. Ariſtophanes tamē in Veſpis nō καθίει ſolùm, ſed καθίει σαυτόν dixit. Capitur item pro Demittere, quod & Submittere. vt καθιέναι τὴν φωνήν, Submittere vocē. vnde τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, Herodian. Sed & pro Submittere, eo ſenſu quo dicitur Submittere barbã. ſed potius voce paſſiua & ſignif. actiua: vt καθεῖτο τὴν ὑπήνην vel τὸν πώγωνα, Luc. & καθειμένος τὸν πώγωνα, Bud. p. 547 ex eodē Luciano. ‖ Quinetiam vt Submittere ſicarium, vel percuſſorem, ſic καθιέναι σφαγέα. Quam ſubmittendi ſignificationem habet & quum dicitur καθιέναι λόχον pro Inſidias collocare. quod videlicet ſubmitti ſoleant ii qui inſidias ſtruunt. Eandem retinere videtur & in πεῖραν καθιέναι vel ἀπόπειραν, pro Tentare, Probare. De qua etiam ſignif. lege Bud. pag. 547. ‖ Καθίημι, Immitto. vt Iliad. φ, v. 132, Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. Sic autem apud Thucyd. videtur hoc eodem verbo vtcunque poſſe reddi, lib. 6, pag. 201, vbi dicit Alcibiades, ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα. ‖ Apud Ariſtoph. in Equit. καθιείς ſchol. exponit παρεσκευασμένος, item καθειμένως πνέων, vel (vt alii reponunt) καθειμένος πνέων. metaphoram à ventis ſumptam dicēs, & καθιέναι (pro quo lego καθιέναι) eſſe propriè χαλᾶν τὰ ἱστία.

Καθίεμαι, paſſ. Demittor, Submittor. vnde καθειμένον apud Thuc. Demiſſum. Interdum autem actiuè accipitur hoc participium: cuius vſus exēpla habes in præc. tmemate.

Κάθεμα, ατος, τό, ὁ κατὰ στήθους ὅρμος, vt Heſychius exponit: quemadmodum Hieronymus quoque apud Ezech. c. 16, ſcribit putare ſe κάθεμα eſſe ex variis gemmis in pectus mulierum monile deſcendens. Torquem tamen ibi interpretatur, iuxta Aquilæ ſecũdam editionem & Symmachum. Sed quum ſit ornamentum collare, idque à καθίημι dictum, prior expoſitio videtur commodior, vt videlicet intelligatur monile quod à collo in pectus vſque dependeat: (quales ferè eſſe ſolent catenulæ argēteæ, aureæ aut gēmeæ) niſi intelligatur Torques ex quo gēmæ aut alia ornamēta depēdeant, quēadmodum Pollux inter monilia & περιτραχήλια ex Theopompo comico adfert ὅρμους ὧν κατεκρέματο λίθοι χυτοί. Eſaiæ 3, καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, καὶ τοὺς κορύμβους καὶ τοὺς μηνίσκους, καὶ τὸ κάθεμα καὶ τὸν κόσμον τοῦ προσώπου αὐτῶν. ET Κάθημα pro eodem. Pollux enim inter mulierum περιτραχήλια ornamenta κάθημα quoque recenſet, ex Antiphane citãs, ac ſynonymum ei καθετήρ addens. Sed κάθεμα fortaſſe reponendum eſt.

H Κάθεσις, εως, ἡ, Demiſſio, Immiſſio. Galenus libro primo ad Glauconem, καὶ κελεύειν ἐμεῖν καὶ ἀναφέρειν τὴν σπλάγχνων ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσει. Paul. Æg. l. 6, cap. 59, quum docuiſſet quomodo catheter veſicæ immittendus eſſet, τοιοῦτος μὲν ὁ τῆς καθέσεως τρόπος. Ibidem dixit, διὰ

τῆς τοῦ καθετῆρος ἀνέσεως. ‖Ab Heſychio exponitur καταγωγή, οἴκησις.

Καθετήρ, ῆρος, ὁ, q. d. Demiſſor, aut Immiſſor. Sic dicitur Hippocrati linamentum tortum quod intra vlcera inditur. Gorr. στρεπτὸν μοτάριον, dictum à καθιέναι, vt in Hipp. lex. Galenus exponit, ex lib. 2 Γυναικείων citans, μοτοῦ ὠμολίνου καθετῆρι. ‖Item Inſtrumentum chirurgicum cauum, & altera parte recuruum, quo vrina retenta elicitur & veſicæ vitia probantur. Gorr. Vrinaria fiſtula, vt vulg. lex. interpretantur. Quidam volunt eſſe quam æneam fiſtulam Celſus lib. 7, cap. 26 appellat. Galenus lib. 5 Meth. εἰς ταῦτα μὲν γὰρ [videlicet inteſtina craſſa] διὰ κλυστῆρος, εἰς μήτρας δὲ διὰ μητρεγχύτου, τῶν ἐπιτηδείων τι φαρμάκων ἐνιεμένων, ὥσπερ γε καὶ εἰς κύστιν διὰ τῶν ἀθρήτων καθετήρων. Paulus Ægin. lib. 6, cap. 59, vbi de eluenda per catheterem veſica ſcribit, προσβιβάσωμεν τε τὸν καθετῆρα ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ. μετὰ δὲ τοῦτο ἐπισπασώμεθα τὸ ἐγκείμενον τῷ καθετῆρι λίνον, ἵνα τῷ ἑλκῷ συνεφελκόμενον τὸ οὖρον ἐπακολουθήσῃ, καθάπερ ἐπὶ τῶν σιφώνων γίνεται. ‖Καθετήρ, ſicut κάθημα, Polluci eſt etiam Monile ſiue Torques. nam lib. 5, cap. 16 De nominibus mundi muliebris, hæc duo inter περιτραχήλια & ὑποδέραια numerat. Dicitur idem & κάθεμα, de quo paulo antè. VNDE

Καθετηρισμός, οῦ, ὁ, Adminiſtrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterem in veſicam id quod ad eius curationē conuenit, vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur, ſiue cōcretus int⁹ ſāguis ſit, ſiue calculus, ſiue aliud quidpiam, recto ſiphone immiſſo, quem καθετῆρα Græci vocant. Gorr. Apud Æginetam loco citato caput eſt περὶ καθετηρισμοῦ καὶ κλυσμοῦ κύστεως, de catheteris & infuſi immiſſione in veſicam.

Κάθετος, ου, ὁ, Syneſ. epiſt. 44, pag. 20, ἐπειδὴ αὐτάπαλον εἶναί τινα φησὶ παρὰ σοῦ τὸν καταχθέντα κάθετον ἐξειργάσθαι τὸν φόνον, Summiſſum percuſſorem, vt Bud. interpretatur. ‖Κάθετος, ἡ, Perpendiculum. Ammonius, ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων. Et κατὰ κάθετον apud Lucian. Ad perpendiculum, vt Vitruu. loquitur: Ad lineā, vt Cicero. ‖Item Linea perpendicularis, quæ Proclo apud Euclidem duplex eſt, ἡ μὲν ἐπίπεδος, ἡ δὲ στερεά. Sic apud Vitruuium lib. 3, cap. 3, Et ſecundum abacum in quatuor partibus volutarum ſecundum extremi abaci quadram lineæ demittēdæ quæ κάθετοι dicuntur. ‖Item Altitudo rectis lineis ſubuecta, Altitudo perpendiculariter ardua, vt Budæus interpretatur apud Strab. pag. 165, ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τεττάρων ἡμίσους σταδίων ἔχον τὴν κάθετον, τὴν δ' ἀνάβασιν ἢ τριάκοντα σταδίων εἰς ὀξεῖαν πλευτὰν κορυφήν, altitudinem perpendicularem. ‖Accipitur quoque pro linea piſcatoria quæ, velut perpendiculum, in aquam demittitur. Item pro reti, in Epigrammate quodam, vt teſtantur vulg. lex. ‖Κάθετος, ου, ὁ, dicebatur etiam Agnus qui in mare demittebatur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός, vt Harpocr. & Suidas exponunt. citat autem Suidas ex Lyſia & Melitone. AT Καθετή, in v. l. Retis genus.

c. 2. Ἐγκαθίημι, Immitto, Demitto. ET Ἐγκάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subdolus, B. ex Baſil. 611. Ab Heſychio exponitur δόλιος: item κατάσκοπος, in v. l. Inſidiator.

c. 2. Παρακαθίημι, Vtrinque demitto. Ariſtoteles lib. 9 De hiſt. anim. cap. 38, de nautilo, ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συνυφές, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων. χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεῦμά τι ᾖ, ἱστίῳ. αὐτὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, cirrorum ſuorum partem vtrinque ad remigandum demittit, vt Budæus interpr. cui tamen locus iſte mutilatus eſſe videtur, quum παρακαθιέναι ſignificet vtrinque demitto, id autem non cōueniat cum gubernaculo. De eodem ſic Athenæus ſcribit lib. 7, ἐπιστραφεὶς δὲ, ἐπιπλεῖ, ἄνω ποιήσας διὰ δύο πλεκτανῶν, (αἳ μεταξὺ αὐτῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχουσι διαπεφυκότα, ὡς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες) ἄλλας δὲ δύο, πλεκτάνας καθίησιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀντὶ πηδαλίων. Et Plinius, Duo prima brachia retorquēs membranam inter illa miræ tenuitatis extendit: qua veliſicante in auras, cæteris ſubremigans brachiis, medie cauda vt gubernaculo dirigit. Qui tres de eadem re loci parum inter ſe cōſentiunt. Sunt verò qui nodum quem Budæus non potuit, ita diſſoluant, Cirrum vtrinque vnum demittit, hiſque retortis pro gubernaculo vtitur. Verumtamē ne ſic quidem diſſolui videtur, niſi duobus eum gubernaculis vti dicamus.

c. 2. Συγκαθίημι, Vnà demitto. ‖Item Summitto me, vt Bud. interpr. apud Ariſtotelem in Problem. ſect. 2, p. 12, vbi περὶ τῶν ἀγωνιώντων loquitur, καὶ πιέζουσι τὰς χεῖρας καὶ συγκαθιᾶσι, καὶ ἐκτείνονται καὶ ἅλλονται, καὶ οὐδέποτε ἠρεμοῦσι. VNDE Συγκάθεσις, Submiſſio, qua quis alicui ſe ſubmittit, & cedit. Vide ὕφεσις. Item Contentio duorum inter ſe, Comparatio. v. l.

C. ΜΕθίημι, Dimitto, Miſſum facio, Homerus Il. χ, v. 449, Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολυσόμεν ἠὲ μεθῶμεν. Et Il. π, v. 762, Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. Et Il. α, v. 283, μεθέμεν χόλον, Miſſam facere iram, Deponere iram. Sic apud Sophoclem in Aiace, χεροῖν μὲν μεθῆκα τὰς ἀλαστορας, è manibus dimiſi. pro ἐκ τῶν χερῶν μεθῆκα. vt loquitur Syneſ. μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χερῶν τὸ πηδάλιον. ‖Μεθίημι apud Homerum cum genitiuo nōn ſemel habet quidem dimittendi itidem ſignif. ſed dimittendi cum quodam neglectu. adeo vt exponatur etiam Negligo (ſicut ab Euſtathio ἀμελῶ) itē Detrecto. Genitiui autē quibus potiſſimùm iūgitur in ſignificatione iſta, ſunt, μάχης, & πολέμοιο, & ἀλκῆς. Is igitur μεθίησι πολέμοιο qui bellum miſſum facit, ſed eorū more qui illud ſubterfugiunt & detrectant. vnde μεθιέναι πολέμοιο non incōmodè reddi poteſt Detrectare bellum. Inuenio autem & infinitiuum μάχεσθαι pro μάχης, cum eodem verbo, eadem ſignificatione. Il. ν, v. 234, Ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. vbi quidam interpr. Ceſſat. Ponitur interdū & ſine caſu, ac tū ſignificare potius exiſtimo, Remitto cōtentionem, Remiſſè ago, Ignauè me gero. Vt Il. ν, v. 360, Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε Καὶ σθένει, οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν. Sic Il. ν, Ὅπποιός δὲ καὶ ἄλλον ἴδῃ μεθιέντα ἴδηαι. Scio autem μεθιέναι cum genitiuo quoque reddidiſſe quoſdam Remittere, in hoc loco Homeri Il. δ, v. 234, Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς: ita enim vertūt, Argiui, nequid remittatis de ſtrenua fortitudine. Sed eos in errorem impulit (vt opinor) particula τι, quam quum vacare non intelligerent, cum genitiuo iungendam putauerunt. Habetur verò idem verbum paucis pòſt verſibus, Οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο: vbi qui dicuntur μεθιέντες πολέμοιο, ſtatim pòſt dicūtur εἶναι τηπτηλοὶ, οὐδὲ μαχηταί. ‖Μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, apud Xenophontem redditur Omitto agere quæ decet, ſeu Omitto officio fungi. ſed vt μεθίημι μάχεσθαι apud Homerum (ſicut & μεθίημι μάχης) vertitur Pugnam detrecto, ſic & μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν apud Xenophontem verti poſſe videtur Detrectat ſuum officiū. ‖Μεθίημι, Permitto. Vt εἰρεσίας ναὶ μεθεῖναι ex Soph. Aiace, Remigia naui permittere. Et cum infinitiuo ex Epigr. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, Non permiſi, Non ſiui te mori. ‖Μεθίημι, Emitto. vt μεθίει βλαστὸν ex Theophraſto, Emittit germen, in vulg. lex. In iiſdem μεθεὶς ῥεύματα, ex Plat. lib. 8 De leg. Item μεθεῖσα τὸ ὕδωρ, ſine autoris nomine.

Μεθίεμαι voce paſſ. ſed ſignif. actiua, pro Dimitto, Miſſum facio. ſed cum genitiuo. Ariſtoph. Pluto, Ἐλελθετε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι. Ibidem, μέθεσθε νῦν μου πρὸς τι. Eurip. Phœniſſis, ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. Item cum genitiuo rei: vt Pla. De rep. 7 ἡνίκα τῶν ἀναγκαίων ἡμᾶς μεθίενται.

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Remiſſus, Negligens, Vel Cum neglectu quodā dimittens aut miſſum faciens. ἀμελής, vt Euſtath. exponit. Il. α, οὐκ Ἀχιλῆι χολοσφρεσὶ ... μεθήμων, id eſt χαῦνος. alibi dicit, ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς. VNDE

Μεθημοσύνη, Remiſſio animi, Negligentia, Dimiſſio cum quodam neglectu. Iliad. ν, in oratione Neptuni ad Argiuos, qui quum Troianos murum ſuperaſſe vidiſſent, animo percellebantur, Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ... μεῖζον τῇδε μεθημοσύνῃ. Ibidem dicit, οὐκ ἔτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Atque ibi μεθημοσύνη reddi etia forſaſſe poſſit ex Cic. Animi remiſſio & diſſolutio.

C. ΠΑρίημι, Prætermitto, Omitto. Plato De rep. 2, ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται. Sic autem aſſumsit Thuc.

Hoc loquendi genere vſus eſt, lib.4, pag.131, μηδὲ διαμέλλειν χρόνον παρέντας. Demoſth. Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὢν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Omittens, Miſſa faciens. Iungitur & infinitiuo: vt ὀνομάσαι παρῆκεν, Plutar. Itẽ Admitto, Intromitto. Plato, οὔπω αὐτὼ τὴν ξυμμαχίαν παρίασιν, id eſt, εἰσδέχονται. quo etiam vtitur in eadem ſignificatione. Et παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Xenoph. Hellen.5, Admittere, vel Tranſmittere. At παριέναι εἰς τὴν ψυχὴν, Platoni non tam eſt Admittere in animum, quàm quod Latini dicunt Inducere in animum, pro Sibi perſuadere. Apud Ariſtotelem παριέναι Budæus vertit etiam Neglectim tranſmittere. ‖ Παρίημι, Dimitto, Relinquo. vt παρίημι ἑτέροις, Hermog. & ταῖς ἄλλαις δὲ τοῖς βουλομένοις παρήκαμεν, Greg. Apud Ariſtotelem autem μὴ παριέναι τῷ πλησίον, B. vertit Nõ relinquere ſumendum: addens & alias interpretationes, quas vide pag.547.

‖ Παρίημι, Permitto, Sino. cum infinitiuo. Herodot. παριέναι σφι βουλεύεσθαι. Ariſtoph. in Pluto, αὐτὸς δὲ τὸν πλοῦτον παρείη τῳ λαβεῖν. Plato Sympoſ. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικρὰ ἄττα ἐρέσθαι. vbi obſerua cum datiuo & infinitiuo poni. Sic apud eundem De rep. lib.2, μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. ‖ Παρίημι, Remitto, Laxo, Soluo, ἀνίημι. Ariſtoph. Equit. τοῖς τι θρίοις παρίει. Et παρεθείσης τῷ ὕπνῳ, Greg. Item pro Remiſſum & languidum reddo, vires frango. Dioſcor. de cicuta, παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα, Tabefacit. pro quo Plin. Venerẽ extinguit. Paſſ. Παρίεμαι, Remiſſus & languidus reddor. Præt. παρεῖμαι. à quo partic. παρειμένος, Qui remiſſus factus eſt, ſeu languidus, Cuius vires fractæ ſunt. Plut. καὶ παρειμένον μέν τι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, animo & corpore defectum præ mœſtitia. Apud Gregorium autem τοῦ σώματος παρειμένου ταῖς ἡδοναῖς, redditur Corpore effœminato. ſed verterim potius Corpore quod voluptatibus flaccidũ erat redditum, ſeu marcidum, aut emarcuerat, ſeu marcuerat. Itidẽ παρειμένος γήρᾳ, quod apud Plat. redditur Confectus ſenio, eodem illo verbo reddi poſſe arbitror, hoc modo, Marcens ſenectute: vt dixit Lucret. Corpus marcet annis: & Naſo poſt eum, Vir marcet ab annis. Poteſt verò & Effœtus verti. At παρειμένος ſeu παρεθεὶς ὕπνῳ (vt παρεθείσης ὕπνῳ in loco quem modò ex Greg. protuli) ex eodẽ Naſone interpretari poſſumus Reſolutus ſomno.

(Caue autem lector ne te vulgata lexica in errorem impellant, tempora à πάρειμι confundentia cũ iis quæ ſunt à παρίημι, & tradentia imperitiſſimè & ineptiſſimè, παρίημι duplicem deriuationem habere, vel à παρὰ & εἰμι, vel à παρὰ & ἵημι.)

Πάρεσις, εως, ἡ, Remiſſio, Laxatio. vt πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσιος, apud Aretæum. Eſt etiã morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quo videlicet nerui remiſſi ac laxati motu tactúque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam deſtituunt. Aret. De diuturn. aff. cap.7, ἀπόπληξίη, παραπληγίη, πάρεσις, παράλυσις, ἅπαντα τῷ γένει ταὐτά. ἢ γὰρ κινήσιος ἢ ἁφῆς, ἢ ἀμφοῖν ἐστὶν ἔκλειψις, κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. Alex. Trall. παρέσεως πάθος, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθασιν. οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναισθησία καὶ ἀκινησία τῶν πεπονθότων τόπων. paulo pòſt verò πάρεσιν eſſe dicit τοῦ ἡμίσεος σώματος ἢ ἑνὸς μέρους νέκρωσιν, ἢ καὶ τινων μορίων νευρωδῶν, ἐκ πληκτῶν ἔμφραξιν, χωρὶς τοῦ παθεῖν ἢ τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον. Plut. Sympoſ.3, quæſt.5, vbi dicit ebrioſis eadem accidere quæ frigus patientibus, τοῖς δὲ ... εἰς πάρεσιν αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ἐκπλήξῃ παντάπασι καὶ καταβέσῃ τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. Specialiter verò πάρεσιν Aretæus eſſe vult vrinæ in veſica aut ſuppreſſionem aut retinendi impotentiam, κύστιος δὲ οὔρων (inquit) ... ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τὸ κῦρον. Πάρεσις Budæo eſt Defectio & languor, Virium corporis extenuatio. Cæterùm ab hoc nomine ſunt Gall. Pareſſe & Pareſſeux, quaſi pigritiam & pigrum ſignif.

Παρετός, οῦ, ὁ, Remiſſus, Laxatus. Item, παρετὸς hoc eſt neruorum relaxationi ſeu reſolutioni obnoxius.

c.2. Ἐμπαρίημι, Remitto, Laxo, idem quod παρίημι, niſi quòd præpoſitio ſignificationem auget. Et in paſſ. ἐμπαρίεμαι, Remiſſus ac languidus reddor, Frangũtur vires meæ, Vires meæ remittunt, ac quaſi exoluũtur. Naz. in Trag. ... Partus dolorib' fracta ac debilitata.

C. ΠΡΟΐημι, Præmitto. προπέμπω. Hom. Od.α, v.100, ... ἄγειν ἑτάρους προΐειν ... ἰόντας. Item προΐει βέλος in imperatiuo, itidem pro προΐημι, (vt exp. Euſt.) Od.ω, circa finem, Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. & ſtatim pòſt in imperf. vbi idẽ verſus repetitur. Sed & ſimplici Mitto redditur in aliquot eiuſdem poetæ locis tanquã pro πέμπω poſitum. vt Iliad.γ, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι. vbi obſerua etiam ſequi infinitiuũ. In hoc autẽ loco Iliad.μ, circa finem, Ἀλλά σέ περ προϊέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω Μυρμιδόνων. Bud. vertit Permittat. Quibus addo, ſumi ab hoc ipſo poeta & pro Dimitto ſeu Concedo. vt Iliad.α, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. & Herodotum eodem aut planè ſimili modo vſum eſſe, quum dixit, χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτώμενον. Sonat certè quod Gall. dicitur Leur abandonnant: quod ſignificantius eſt quàm Dimittentem illis, ſeu Concedentem: nimirum tale quid quale eſſet Permittentem ſuas pecunias arbitrio illorum, aut etiam libidini illorum. ‖ Προΐημι Budæus pag.554 tradit eſſe etiam Immitto, Porro ago, In primam aciem promoueo: & affert ex Xenophonte προεὶς καμήλους (vbi tamẽ quidam Præmittere interpr.) item προεῖτε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. At in hoc Ariſtoph. verſu qui eſt in Nub. ... αὐτὸ τι χρὴ προϊέναι; exponitur προϊέναι à Schol. προδιδόναι & ῥιχεῖν: ſed addit eſſe dictum tãquã ῥίπτειν & ἀπολέσαι ac σκορπίζειν. Ego verò quid de hoc loco ſentiam, dicam in proximè ſequente tmemate.

Προΐεμαι, Proiicio. vt προΐεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. Plut. quo Virgil. modo dixit Proiicere animas, inquit Budæus. Idem apud Dionyſ. μεγάλην πόλιν προΐεσθαι Λακεδαιμονίοις, vult eſſe, Obiicere euertendam, vel Prodere & condonare. Ab hoc ipſo προΐεσθαι χρήματα dici tradit, Homini obærato & egenti & labefactatæ fidei credere. ſed non addit quo verbo hîc reddi debeat προΐεσθαι: ego verò aptè & hîc reddi poſſe arbitror Proiicere: vt videlicet qui huiuſmodi homini pecunias credit, perinde facere dicatur ac ſi eas proiiceret: ſicut aurum ſuum proiicit apud Horatium Ariſtippus. Ac crediderim illud quoque Ariſtoph. προϊέναι verbo Proiicere verti poſſe, ſequendo ſchol. expoſitionem ῥίπτειν & σκορπίζειν. Sed inuenio duos præterea verbi προΐεμαι ſeu προΐημι vſus, qui duobus verbi Proiicio reſpondere videntur. nam vt dixit Plutarch. προΐεσθαι τὸ καλὸν, ſic Cæſar Proiicere virtutem: atque vt Xenophon, ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὑτοὺς, ſic Ad voluptatem præſentem ſe proiicere, non dubium eſt quin Latinè dici poſſit. Quidam & apud Ariſtotelem Ethic. lib.3 cap.5, participium προϊέμενος ſine adiectione poſitum, interpr. Qui ſe effudit ac proiecit. Eſt certè & vbi verbo Profundere commodè vti poſſimus: vt apud eundem Ariſtotelem Ethic.4, τὰ οἰκεῖα προΐενται: itidémque apud Philonem, ὑφ' ἧς οὐ μόνον προΐεσθαι τὰς οὐσίας. Sed in illo Demoſthenis loco, & plerìſque aliis eiuſdem pariter atque aliorum, προΐεσθαι ſic accipi puto vt in Herodoti loco quem in Προΐημι attuli: nimirum pro Permittere arbitrio alicuius, vel poteſtati, aut etiam libidini. Vel, Tradere poteſtati aut in poteſtatem. Vel ſignificantius, Obiicere poteſtati. Ex locis illis eſt hic Xenoph. Pæd.5, pag.71, διὰ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἡδικηκέναι προέσθαι μήτε χρήματα πολλά, μήτε τυραννίδα, μήτε τείχη ἐρυμνά, μήτε τέκνα ἀξιέραστα. Et hic Thucydidis lib.1, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. & iſte ibidem, ἵνα μὴ ἄνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς τοῖς ἐχθίστοις προῶνται. Bud. tamen pag.554, in ſimilibus locis προΐεσθαι vertit Prodere, item Condonare. Demoſthenes alia etiam conſtructione dixit προΐεσθαι εἰς δουλείας, pro Deſerendo conijcere in ſeruitutem, vel deſertos. Quidam verò interpretantur, Obiicere ſeruituti. Interdum verò, & ſæpe quidem, dicitur προΐεσθαί τι non adiecto datiuo, pro Amittere è manibus, Sinere ſibi elabi, vel pro derelicto habere. Qua in ſignificatione iungitur etiam genitiuo à Demoſthene Olynthiaca 2, circa principium, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊέμενοι, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. Sed interdum e-

tiam ſimplicius pro Dimitto, Relinquo, Miſſum facio, aut etiam Abiicio. Demoſthenes in Midiam, ϑοιμάτιον προέσϑαι. Plutarch. οὐ προήσεσϑαι τὴν δύναμιν, Non dimiſſurum exercitum. Alicubi etiam προέσϑαί τι exponitur Negligere: ſed malim Abiicere curam de aliqua re. Sic & προέσϑαι τινά, Curam de quopiam abiicere, ſeu ſolicitudinem. vel Deſerere quempiam, Deſtituere ſuo auxilio. Thuc.3, καὶ μὴ προέσϑαι ἡμᾶς. Idē cum participio, lib.2, Ἀϑηναῖοι φασὶν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσϑαι ἀδικουμένοις, οὔτε νῦν περιόψεσϑαι, βοηϑήσειν δὲ κατὰ δύναμιν. Reuocat autem mihi in mentem verbū Abiicere quendā eiuſdem Thucydidis locum, in quo ita propemodum dixiſſe videtur προέσϑαι ἑαυτούς, vt Cicero Abiicere ſe: addens ei & Proſternere. Is Thucyd. locus eſt lib.2, προεῖντο γὰρ τὸ ἀνέλπιστον πραττόμενοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προεῖντο σφᾶς αὐτούς, καὶ οὐκ ἀντεῖχον. ‖ Προΐεμαι Budæus vertit etiam Largior, Erogo, Effundo: afferens ex Ariſtotele, καὶ χρήματα προοῖντ᾽ ἄν, &c. Item Cedo & condono amico. Quarum ſignificationum exempla vide apud eum pag.554. Sed quod ad illum Ariſtotelis locum attinet in quo dicit χρήματα προοῖντ᾽ ἄν, addo, verbum idem apud Demoſthenem cum eodem accuſatiuo reperiri, ſimulque cum accuſatiuo ὅρκον. ita enim ille in Midiam, pag.242, εἰ δ᾽ οὗτοι χρήματα ἔχοντες μὴ προοῖντ᾽ ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσϑαι; vbi dico quærendum videri aliud verbum quo προέσϑαι cum vtroque accuſatiuo commodè reddi poſſit. Ego certè verbo Proiicere (quod & aliis locis conuenire iam oſtendi) contentus ero, dum aliud aptius quempiam attuliſſe intellexerim. ‖ Accipitur pro Effundo & in alia ſignificatione, vt apud Ariſtotelem, καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, effundit, vel emittit.

Προΐεμαι paſſiuè etiam reperitur alicubi, ſicut & eius partic. προϊέμενος apud Demoſth.

Πρόεσις, εως, ἡ, Dimiſſio, qua videlicet deſtituimus & proiicimus rem aliquam. Item Profuſa erogatio, Erogatio quæ fit quaſi proiiciendo, Largitio profuſa: cui apud Ariſtotelem opponitur λῆψις. Bud. vt πρόεσις τῶν ὄντων.

Προετικός, ή, όν, Ad largiendum propenſus, ſeu profundendum, Qui lubenter largitur, Profuſus. Ariſtoteles Ethic.4, cap.1, πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευϑέριον, vtpote μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικόν, προετικὸν δέ. Conſtruitur etiam cum datiuo perſonæ, ſicut verbum προΐεμαι. Ariſtoteles Rhet.1, προετικοὺς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. HINC Προετικῶς, Largè effuſéque, vt Cicero loquitur: Cum quadam profuſione. Ariſtot. Ethic.4, c.2, δαπανήσει δὴ τὰ τοιαῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ καλοῦ ἕνεκα, καὶ ἔτι ἡδέως καὶ προετικῶς. quibus opponit ibi τὴν ἀκριβολογίαν.

c.2. Ἀποπροΐημι, Emitto. Od.χ, — ὁ δ᾽ ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς ἰὸν ἀποπροΐεις, βάλλεν ἐπὶ στῆϑος παρὰ μαζόν. Id eſt (inquit Euſt.) ἀπὸ τόξου ἢ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ προπέμψας. Citatur ex eodem poeta & ἀποπροέηκε pro Emiſit.

c.2. Ἐπιπροΐημι, Emitto aduerſus, Emitto in. Il.δ, Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Item Tranſmitto, vel Emitto ad. Iliad.ρ, Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα ϑοῇσιν Ἐλϑεῖν εἰς Ἀχιλῆα. Od.ο, Ἔνϑεν δ᾽ αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε ϑοῇσιν Ὁρμαίνων. id eſt, ἐπαφῆκεν, vt ſchol. exponit.

c.2. Καταπροΐημι, Proiicio, E manibus dimitto, aut elabi ſino, vel etiam Cum neglectu abiicio. Polyb. lib.16, πάντες ἂν καταπροεῖντο τοὺς καιρούς, omnes quidem alii occaſionem rei bene gerendæ omiſiſſent, aut neglexiſſent. cui ſimile exemplum eſt quod à Suida in κατηγγυηκέναι citatur, τὸν δὲ καϑήμενον κατηγγυηκέναι, καὶ καταπροΐεσϑαι τοὺς καιρούς, rerum gerēdarum opportunitates tranſmittere & perdere, vt Bud. interpretatur. Syneſ. προσηκόμενον, ἐλπαρουμένῳ μὴ καταπροέσϑαι μηδέπω τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας, abiicere. E. Dicitur etiā καταπροΐεναι τὴν δίκην ſiue κατηγορίαν, pro Prodere, Deſtituere: ſeu Præuaricari, vt idē Bud. exponit. Non abſimilis ſignificatio eſt verbi καταπροδίδωμι. vnde per hoc καταπροδίδωμι illud explicat Suidas in hoc à ſe citato loco, ἀμοσάτην ἴσοι δ᾽ εἰνόπατοι Χερσαίοις ὅρκοι ὀνομάζονται, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσϑαι ... τ᾽ ἐς ὄλεϑρον φερόντων, vbi Deſtituere & deſerere etiam reddi non incommodè poteſt.

C. ΠΡΟΣίημι, Admitto. vt Xenoph. ἀναβ.4, οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic lib.7. At multo vſitatior eſt vox paſſiua προσίεμαι. vt apud eundem De arte eq. πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἐστιν ὅτι προσιέμενοι πονεῖν ἀναγκασϑήσονται. Sed & equus dicitur προσίεσϑαι ἀναβάτην, id eſt admittere aſcenſorē. Item pro Admitto, id eſt non repudio conditionem, vt tradit Bud. qui & ἥτταν προσίεται exponit apud Xenophontem, Vinci ſe patitur. Et pro Admitto, id eſt Cōprobo, vel Non improbo. Gal. προσίενται μὲν ἀμφότεροι τοῦτο. Et cum infinitiuo apud Xenophontem, καὶ ὑποχεῖσϑαι δὲ τοὺς ὀφϑαλμοὺς προσίετο. Hunc autem eiuſdē locū, προσιέμεϑα κακίονες ἢ πρόσϑεν γενέσϑαι, vertit ille, Hoc committeremus vt deteriores quam prius eſſemus. Vide illius Comm. pag.553. Apud eundem Xenophontem, οὐ προσιέμην δανείσασϑαι redditur Non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidémque apud Herodotum, οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, Non inducebant in animum proditionem facere, vel Non inducebant animum ad proditionem faciendam. Rurſum apud Xenoph. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσϑαι, A turpibus abhorrere.

C. ΣΥΝίημι, Committo. vt ἔριδι ξυνέηκε μάχεσϑαι, Iliad α, initio, Commiſit ad pugnam. Sed aptius, Commiſit inter ſe. Euſtathius exponit συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἔριν.

Συνίημι, Audio, Intelligo. Odyſſ.ζ, Ξεῖνε, σὺ δ᾽ ὧδ᾽ ἐμέϑεν ξύνιεν ἔπος. vbi Euſtathius annotat iungi etiam genitiuo Atticè. in hoc autem loco Il.β, — ὁ δὲ ξυνέηκε ϑεῆς ὄπα φωνησάσης, ait dubiam eſſe conſtructionem, vtrum videlicet ξυνέηκε φωνησάσης ὄπα, an ξυνέηκε ὄπα φωνησάσης. Herodianus lib.4, μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιέντες: eo ſenſu quo dicitur aliquis non intelligere ſermonem ſeu linguam cuius imperitus eſt. Apud eundem συνεὶς ὅτι &c. Poſtquam intellexit, ſeu Reſciuit. Itē pro Intelligo, Animaduerto, Sentio. Ariſtoph. Pluto, Εἶτ᾽ οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ ϑεοῦ; Plut. συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπραγμένον. Et cum genitiuo, Luc. ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, ſimulatque intellexit quod erat melius. Sic apud Pauſaniam. Interdum verò ſine caſu: vt συνίετε καϑ᾽ ὅ ἐστι κελεύει, Demoſth. Interdum verò cum partic. vt συνίημι σοῦ πταίων, & συνίημι καταγελώμενος. Item cum infinitiuo apud Herodianum. Συνίημι, Scio. Plat. cum accuſatiuo, vt inquit Budæus: afferens & συνῆκα pro Conſcius ſum, ex Luc. οὐδὲ συνῆκα διὰ σὲ ἡδεῖς γυναικὶ γεγονὼς, Neque mihi conſcius ſum ab aliqua me amatum eſſe. vel Neque vnquam aliqua me amauit per te, quod ſciam quidem. Et alibi itidem. ‖ Ariſtot. pro μανϑάνειν etiam poni teſtatur, in Ethic. A Demoſthene certè alicubi hæc duo eadem ſignif. poſita obſeruaui.

Συνίεσϑαι, Paciſci, Tranſigere. Il.ν, Ἀλλ᾽ ἕπου, ὄφρ᾽ ἐπὶ νηυσὶ συνώμεϑα ποντοπόροισι Ἀμφὶ γάμῳ. id eſt συνϑώμεϑα ἢ συμβῶμεν, Euſtath.

Ξυνίετο, apud Homerum tanquam à ξυνίεμαι, pro ἤκουε: Odyſſ.δ, v.76, Τοῦ δ᾽ ἀγορεύοντος ξύνιε ξανϑὸς Μενέλαος. vbi tamen legi & ξύνιεν admonet, ſed addens, ἴσως οὐ καλῶς. quū tamen in textu qui eius Commentariis inſertus eſt, hæc ipſa lectio habeatur. At ego in mea editione ne mentione quidem hanc alteram γραφὴν dignatus ſum, vtpote quam certò mendoſam exiſtimarem, admirans etiam cur diceret Euſtathius ἴσως.

¶ Συνιεῖν, pro συνιέναι dictum fuiſſe tradit Euſt. Reperitur certè συνιεῖ pro Intelligit, apud Græcos Bibl. interpretes Sap.9. Sic συνιοῦσι in N. Teſtamenti ſcriptis. Sic ὁ συνιῶν, & οἱ συνιοῦντες apud eoſdē interpretes, qui eum vtuntur ſine adiectione, vt Latinè dicitur Vir intelligens. At ἐὰν συνιῇς, ſi intelligas, in Ceb. tabula, (vbi tamen συνίῃς vulg. edit. habent) & ξυνιῶσι, apud Xen. putantur eſſe vt τιϑῇς & τιϑῶσι.

At ξυνίον apud Hom. tanquam à ξυνίω, Il.α, v.273.

Σύνεσις ſiue ξύνεσις, Coitio, qua duæ res in vnam coeunt & quaſi committuntur. συμβολὴ εἰς ταὐτό. Odyſſ.κ, ξύνεσις τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. ‖ Item Intelligentia, Perſpicax animi facultas qua committere res inter ſe poteſt & diſcernere, ſeu (vt Bud. interpr.) Perſpicacia & prudentia in iudicando. Ariſtot. Ethic. lib.1, circa finem tres ponit virtutes διανοητικάς, σοφίαν, σύνεσιν, & φρόνησιν. At lib.

at lib.6, cap.10, inter φρόνησιν & σύνεσιν diſtinguit, φρόνησιν eſſe dicens ἐπιτακτικὴν, eiúſque finem eſſe quid facto opus ſit aut non opus ſit: ξύνεσιν autem eſſe ſolùm κριτικὴν: ac ξύνεσιν & ἀσυνεσίαν idem eſſe. Quid autem ſit, declarat his verbis, ἔστι δὲ οὔτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἡ σύνεσις, ἀλλ᾽ ὥσπερ τὸ μανθάνειν λέγεται συνιέναι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῷ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων περὶ ὧν ἡ φρόνησίς ἐστιν, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς. Ibidem tradit σύνεσιν non prorſus idem eſſe cum ἐπιστήμῃ vel δόξῃ, nec item particularem aliquam ſcientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ τῶν γιγνομένων ὁτῳοῦν, ſed περὶ ὧν ἀπορήσειεν ἄν τις καὶ βουλεύσαιτο: atque ita verſari circa eadē circa quæ ἡ φρόνησις. quomodo autē differant φρόνησις ipſa & σύνεσις, ex eodē iam indicatū eſt. Plato in Cratylo etymologiā huius vocabuli his verbis tradit, σύνεσις δ᾽ αὖ οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. ὅταν δὲ ξυνιέναι λέγῃ, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον. At hoc ξυνιέναι non à ξυνίημι præcedente eſſe vult, ſed à ξύνειμι. vnde ſubiicit, συμπορεύεσθαι γὰρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι. ita vt ξύνεσις hic intelligenda ſit facultas animi quæ ξύνεισι τοῖς πράγμασι, perſpiciens & diſcernens quid faciendum ſit, quid non. Id quod hic Demoſthenis locus declarat in Epitaph. ἔστι γὰρ ἐστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία· καὶ τῇ μὲν δοκιμάζεται τί πρακτέον ἐστι, τῇ δὲ σώζεται: ſicut idem in oratione Pro corona ſcribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Sicut verò ibi Demoſthenes coniungit σύνεσιν cum ἀνδρείᾳ, ita Thucydides lib.4, pag.148, dixit Βρασίδου ἀρετῇ καὶ συνέσει. Ad cuius imitationem Budæus apud Ciceronem in Verrem, Minuiſti copias maiorum virtute ac ſapientia comparatas, ita vertit, ἐκόλουσας τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προγόνων ἀρετῇ καὶ συνέσει προσκεκτημένας. Thucyd. lib.1 deſcribens φύσεως ἰσχὺν in Themiſtocle, οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ᾽ ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι᾽ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, Suopte ingenio, quod doctrina neque exercuerat neque auxerat, præſentium & improuiſarum rerum breuiſſima deliberatione egregius erat æſtimator. Luc. in hiſtorico optimo duo κορυφαιότατα requirit, σύνεσιν πολιτικὴν & δύναμιν ἑρμηνευτικήν: quam σύνεσιν eſſe vult ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον. Baſil. homil.9, ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν, quam humanam intelligentiam & prudentiam non ſuperant? ‖ Apud Thucydidem verò lib.1, pag.25, καὶ προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε, καὶ γνώμης ξυνέσεως, ἀρχῆς τε ἧς ἔχομεν, ſchol. γνώμης ξυνέσεως exponit προαιρέσεως. ‖ Sicut verò συνίημι accipitur aliquando pro Conſcius ſum, ſic σύνεσις etiam pro conſcientia. Herodianus lib.4, τοιαῦτα δὴ πράττων, ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, id eſt (Politiano interprete) His actis ſtimulante malorum conſcientia, vitámque peroſus vrbanā, de Antonino Caracalla. Sic accipitur etiam ab Euripide hoc vocabulum in Oreſte, vbi Menelao interrogāti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ᾽ ἀπόλλυσι νόσος; reſpondet Oreſtes, Ἡ σύνεσις· ὅτι σύνοιδα δείν᾽ εἰργασμένος.

C. Παρασύνεσις apud Hippocr. Error non quilibet, ſed is qui vero proximus eſt, & ea de cauſa probabilis. Gorr. ex Gal. Com.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

C. Ἀσυνεσία, SIVE Ἀξυνεσία, ας, ἡ, Inſipientia, Mentis in iudicando nulla vis & perſpicacia, Inſcitia. Thucyd. lib. 6, in oratione Athenagoræ, τοὺς δ᾽ ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα καὶ περιφόβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας.

C. Εὐσυνεσία SIVE Εὐξυνεσία, ας, ἡ, idem quod σύνεσις, niſi quod aliquid ſignificationi addit particula εὖ. Ariſtoteles Ethicῶn 6, cap.10, ταὐτὸ γὰρ ξύνεσις καὶ εὐξυνεσία· καὶ εὐξύνετοι, καὶ ἀξύνετοι. Vide Σύνεσις paulo antè.

Συνετὴς, οῦ, ὁ, Intelligens. idem quod συνετός. v.l.

Συνετός, οῦ, ὁ, Qui commiſſus eſt aut Committi ſeu coire in vnum poteſt. vt συνετὸς χιτὼν, ὁ συμβλητὸς, Heſych. ‖ Itē Qui intelligi poteſt. Syneſ. De inſomn. οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, non omnibus nota loquūtur. Sic apud Lucianum quoque vſurpatur. Et itidem interpr. Ariſtot. ad Alexandrū conquerentem quòd libros acroamaticos edidiſſet, ἴσθι οὖν αὐτοὺς καὶ ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους. ξυνετοὶ γάρ εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν. id eſt (Gellio interpr.) Neq; editos ſcito eſſe, neque non editos: quoniam iis ſolis qui nos audiunt, cognobiles erunt. Cui ſuæ interpretationi ſubiicit, Hoc ego verbum ξυνετοὶ γάρ εἰσι, quærens vno itidem verbo dicere, aliud non reperi quàm quod eſt ſcriptum à Marco Catone in 6 Originum: Itaque ego (inquit) cognobiliorem cognitionem eſſe arbitror. ‖ Frequentius actiuè capitur pro Intelligens, Perſpicax, Prudens in iudicando. Thucydides l.6, p.211, in oratione Athenagoræ, βουλεῦσαι δ᾽ ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ᾽ ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς. Et lib.1, pag.44, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ τὴν πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι, vel maximè ex eo ſui dans ſpecimē quòd perſpicax & prudens eſſet: de Themiſtocle de quo vide eiuſdem Thucyd. locum paulo antè in σύνεσις. Plutarchus in lib. An ſeni capeſſenda reſp. de Agide, ἐδόκει γὰρ ἔμφρων ἀνὴρ εἶναι, καὶ συνετὸς ἱστορεῖται. Et apud Thucydidem rurſus, συνετοὶ τὰ ἀχρεῖα, inutiliter ſolertes, vt vulg. lex. citant & interpr. In iiſdem ex Luc. adfertur συνετὸς conſtructum cum genitiuo: συνετοὶ τῶν καλῶς ἐχόντων, Prudentes rerum honeſtarū. ‖ Τὸ συνετὸν neutro genere ſubſtantiuè aliquando capitur pro σύνεσις. Thucydides lib.3, τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὑτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετὸν, & aduerſariorum perſpicaciā, ſeu prudentiam. Et lib. γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, Prudens iuxta ac potens. ‖ Συνετὸς, Sciens. ſicut ξυνιέναι pro ἐπίστασθαι accipi Plato & Ariſtoteles teſtantur. Euripides. Iphig. in Aul. Ἐγώ τά τ᾽ οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μὴ, Ego & vbi miſeratione opus ſit ſcio, & vbi non. VNDE Συνετῶς, Intelligenter, Prudenter.

C. Ἀσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſipiens, Qui perſpicax & in iudicando prudens non eſt. Demodocus apud Ariſtotelem Eth.7, cap.8, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δ᾽ οἷά περ οἱ ἀξύνετοι. Thucyd. lib.6, in orat. Athenagoræ, ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νῦν ὦ πάντων ἀξυνετώτατοι, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες, ἢ ἀμαθέστατοί ἐστε ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων. Et lib.2, ὃς ἂν γνώμῃ τε δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι, καὶ ἀξιώματι προήκῃ. Luc. ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ζῶον, inſipiens ſeu brutum. VNDE Ἀσυνετέω, ῶ, Deſipio, μωραίνω, Suid. Item, Non intelligo, Non calleo. Heraclit. epiſt.4, pag.147, ἂν δὲ ὑμεῖς ἀξυνετῆτε γράμματα, οὐκ ἐμὴ ἀσέβεια τὸ ὑμῶν ἀπαίδευτον.

C. Εὐσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intellectu facilis. χωρὶς σχολίων οὐκ ἔστιν εὐξύνετος ὁ Θουκυδίδης. Bud. ‖ Itē idē ferè quod συνετὸς, ſicut εὐσυνεσία idem quod σύνεσις, vt ex Ariſto. oſtendi in εὐσυνεσία paulo antè. Ariſtoteles Ethic.6, cap.10, καὶ ἐντεῦθεν ἐλήλυθε τοὔνομα ἡ σύνεσις, καθ᾽ ἣν εὐσύνετοι, ἐκ τῆς ἐν τῷ μανθάνειν. Et in fine Ethic. εὐσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα τάχ᾽ ἂν γένοιντο.

C. Κακοσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prudentia abutens ad malum, Qui quidem συνετὸς eſt, ſed in malo, Vafer. Thucydides lib. 6. pag.222, οἱ δ᾽ ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ. Is dominus quem cum alio commutare cupiebant, erat non ἀξυνετώτερος, ſed κακοξυνετώτερος quàm oporteret, id eſt πανουργότερος, vt ſcholiaſtes exponit.

Συνετίζω, Intelligentem reddo, Facio intelligere, Areopagita. Et Gregorius, συνετίζων τὰς ἀκοάς. Ab Heſychio exponitur σοφίζω.

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Socius, Amicus, συναγωνιστής, παρὰ τὴν ἕσιν, inquit Suidas. Apollon. Argon. vltimo, βασιλῆος ἑοῖο ἑζόμενοι ἐνὶ ναοῖς, Δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας, recipere ſedibus ſuis vt amicos & ſocios, ac permittere vt ibi habitarent. Vel etiam Confœderatos. nam συνέαξ ac συνημοσύνη id quoque ſignificant. ſcholiaſtes exponit συνήθεις καὶ ἑταίρους, deriuans à συνεῖναι. Suidas ab ἧμαι quoque deriuari ſcribit, vt ſit σύνεδρος: priorem tamen expoſitionem & deriuationem magis probat. VNDE Συνημοσύνη, Societatis aut fœderis ſanctio, Pactum. Ab Heſychio exponitur συνθήκη, ὅρκοι, συμβόλαια: ab Euſtathio συμβίβασις: παρὰ τὸ εἰς ταὐτὸν ἐφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. Iliad. ψ, Μή μοι Ἕκτορ ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem, qui promittebat ſe, ſi ipſum occideret, corpus Achæis redditurum, & idem ab Achille petebat: ac dixerat, ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Paulo pòſt verò Achilles, verbis illis prius citatis

ſubiicit, ὥπῃ τοῖιν ὅρκια ἔσονται. ita vt ἁρμονίαι, συνωμοσίαι & ὅρκια idem ſint. ac ſpecialiter συνωμοσίαι pacta quibus interpoſito iuramento [illegible]itur. alibi συνθεσίας vocat. Euſtath. A

C. Ὑφίημι, Submitto. vt apud Plut. Submittere percuſſorẽ, ὑφεῖναι, inquit Budæus: afferens ex eodem pro Submittere adornatum hominem: item ὑφιέναι ταῶνας ταῖς γυναιξὶ, ex eiuſdem Pericle, pro Submittere pauones mulieribus. ‖ At ὑφιέναι τοῦ φρονήματος apud eundem in Apophth. De animoſitate ſubmittere, vel potius Remittere. ἢ τῇ δυνάμει πρόσθες, ἢ τοῦ φρονήματος ὕφες. Et ὑφεὶς τῆς ὀργῆς apud Herodotum, Qui de indignatione remiſit. Affertur tamen ex Theophyl. epiſt. οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, pro Nondum indignari mihi deſiſti. B

Ὑφίεμαι pro ὑφίημι. Remitto. Plutarch. in Antonio, οὐ μὴν ὑφῆκατο τῆς στρατιωτικῆς τόλμης, nec tamen quippiam remiſit. Et in Demetrio, τοῦ φρονήματος ὑφίεσθαι, quicquam animorum remiſiſſe. Vide Bud. pag. 25. Idem Plutarch. in Camillo, ὥστε μηδὲν οἴκτῳ τῆς ὀργῆς ὑφέσθαι. (ſicut & ὑφίεσθαι ὀργῆς paulo antè) Greg. addidit τι, dicens, οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι. Item ſine adiectione pro Remittere vires conſultò, ſeu de viribus, Non agere totis viribus: ex Ariſtophane in Ranis, ὑφίεσθαι μοι δοκεῖς. ‖ Item, Decedo, Concedo, Cedo. Idem, τῆς ἄγαν ἐξουσίας ὑφίεσθαι, De ſeueritate deceſſiſſe, interpr. Bud. (videtur tamen & hic Remiſiſſe, poſſe reddi) Affert ex eodem [illegible] δικαίων ὑφιέμενος, quod reddit, De meo iure decedens. ‖ Et ex Xenophonte, οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἄν, cum infinit. pro Nulli hominum in hoc ceſſerim, vt, &c. Item pro Cedo, id eſt Non obnitor, Non contendo, Repugnare non audeo: ex Gregorio, τὸ γὰρ ἐν τοῖς πλημμελέσι θαρρεῖν, ἀνδρίας ἐστὶν ὥσπερ τὸ ὑφίεσθαι, δουλείας. Et cum particula τι, ex eodem, βελτίους δὲ τῶν μικρόν τι ὑφιεμένων οἱ σπουδαιότεροι. At verò, οὐδενὶ τὸ πρωτεῖον τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, Luc. De luctu, pro Nemini concedẽs aſcenſum, id eſt permittens. Poteſt etiam reddi Indulgens, Condonans. C D

Ὑφίεμαι, paſſ. vnde participium ὑφειμένος, Submiſſus. vt ὑφειμένη φωνὴ, Submiſſa vox. Item Remiſſus, Remiſſè & parcè factus. Item Diminutus, Bud. apud Areopagitam. Et pro Inferior bonitate, Deterior, apud Proclum. VNDE Ὑφειμένως, Remiſſè, Parcè, Ceſſim. vt ὑφειμένως καλὸν, apud eundem. E

Ὑφειμένος eſt etiam Permiſſus. vt ὑφειμένη κατθανεῖν ἀντὶ σοῦ. Euripid. Permiſſa pro te mori ſeu conceſſa, Cui permiſſum eſt, ſeu conceſſum. Plut. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, Nulli permittebatur, ſeu permiſſum erat.

Ὕφεσις, εως, ἡ, Remiſſio contentionis, quum in cenſendo cedimus potentiori. Plut. in Antonio, διαμηχανώμενοι, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὕφεσιν καὶ συγκάθεσιν, μὴ πρὸς χάριν ὁμιλοῦντες, ἀλλὰ τῷ φρονεῖν ἡττώμενοι φαίνεσθαι, de aſſentatoribus potentium loquens, qui de induſtria vincuntur in cenſendo, ſeu qui in cenſendo libenter & cupidè faciũt vt victi eſſe videantur. ‖ A Suida exponitur non ſolùm ὑπένδοσις, χάλασις, ἀποσολὴ, ſed etiam ἐλάττωσις. vnde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφέσεως interpr. Neque eſſentiæ imminutionem. ‖ Pro modeſtia accipi à Naz. in epiſt. teſtantur v. l. F

c. 2. Καθυφίημι, Submitto, Remitto. Baſil. in Hexaem. hom. 5, ἐὰν ἄρα πεισθῶσιν ὅτι περὶ τῆς ἡλίου γενέσεως τὰ περὶ γῆν ἅπαντα διακεκόσμηται, τοῦ ἀμέτρου περὶ αὐτὸν θαύματος καθυφῶσιν, minus iam ſolem & remiſſius admirentur, nec vt deum colant. Bud. ‖ Item Cedo. Xenophon Hell. 2, Ἀτηνῶς ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. ‖ Item Prodo, Condono, idem quod καταπροΐεμαι, & προδίδωμι. Demoſth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, occaſiones rerũ bene gerendarũ ſiquis aduerſariis condonarit & prodiderit. In qua ſignificatione reddi etiam ſolet Præuaricor, ἐθελοκακῶ. Vide Budæi Commentarios pag. 25, & καθύφεσις paulo pòſt. Demoſthenes contra Theocrinem, ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μηδὲ ἄδειαν ἔχων ἐργολαβῇ καὶ καθυφίῃ τὰ τῆς πόλεως, id eſt (Budæo interprete) Nec præuaricationes factitet in reipublicæ detrimentum, ſeu publico detrimento præuaricetur. Deductam autem hanc ſignificationem Budæus ſcribit ab iis qui non pleno conatu aliquid faciunt, ſed conſultò vires ſubmittunt vt G H

vincantur: idque in militibus ἐθελοκακεῖν dici. qualis ferè Corinna illa in Amoribus Ouidii, quæ ita pugnabat tanquam quæ vincere nollet, & proditione ſua victa eſt. Demoſthenes contra Midiam, pag 220, ἰδίᾳ [illegible] ὅπως δήποτ' ἀργύριον, καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα, præuaricatorie tranſmittens. In eadem oratione καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα accipitur pro Deſiſtere ab accuſatione, vt Budæus interpretatur, παραινοῦντες ἀπαλλαγῆναι καὶ καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα τοῦτον. At apud Lucianum μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, De nullo patris iure, quod tueri poſſis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita vſurpatur vt προέσθαι & ἐνδιδόναι. Demoſthenes, καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τοὺς Ἀρκάδας: ſicut alibi idem dicit [αἱρετώτερον] τὸ Ὠρωπὸν ἐᾶν ἢ Λακεδαιμονίοις τὴν Μεσσήνην προέσθαι καὶ Πελοπόννησον. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, id eſt ἐνδιδόναι, Dedere ſe, ſeu Submittere ſe, aut Animum demittere, Succumbere. Polybius, πολλοὶ δὲ καὶ καθυφεῖντο ἑαυτοὺς ὀλιγώρως διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ συνέχειαν τῶν πόνων. Vbi Suidas exponit, ἑαυτοὺς ἐδίδοσαν εἰς ὄλεθρον. at vulg. lex. Animi demiſſione & contractione mortem ſibi conſciſcebant. nam καθυφεῖναι ex Cicerone interpretantur Deſpondere, demittere ac contrahere animum. ‖ Exponitur etiam Subtraho, apud Ioſephum lib. 2, οὐδὲν ὑμῖν καθυφήκαμεν.

Καθύφεσις, εως, ἡ, Præuaricatio, ſeu Eiuſmodi præuaricatoris affectus vt ſe ſubmittere velit aduerſario. Bud. Idem alibi, Res (inquit) per colluſionem actoris & rei tranſacta, συγκακούργημα dicitur: ex quo genere eſt præuaricatio, id eſt καθύφεσις. vt δίκη καθυφέσεως apud Pollucem, quando videlicet aliquis καθυφῆκε, καθυφῆκατο, προὔδωκεν, ἐνέδωκε, καταπροήκατο τὴν κατηγορίαν, ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθὼν, κατηγόρησεν ἐνδόσιμα, κατὰ συνθήκας εἶπεν, ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, κατακλινόμενος.

ΙΌΣ, ὁ, ὁ, Miſſile, Iaculũ, vel potius Sagitta. ab ἵημι quod pro Iaculor, ſeu Sagittas mitto, aliquando accipitur. Il. α, ἰὸν ἧκε, miſit ſagittam, id eſt Emiſit, Eiaculatus eſt. Il. δ, Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Il. λ, — ὅτ' ἔβαλ' ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. Il. ο, — ἰοὶ ὠκύμοροι καὶ τόξον. Il. π, Ιοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Apud eundem alibi ἰὸς χαλκοβαρὴς & χαλκήρης. Il. δ, — ἰὸν ἀέλπτη, πτερόεντα. Et eodem libro, Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν: quẽ paulo pòſt ὀϊστὸν appellat. Tenuari autẽ regulariter ἰὸς ſcribit Euſtathius, διὰ τὸ κεῖσθαι τοῖ περὶ φωνήεντος: quæ regula tamẽ in ἵημι non valet. ‖ Item Venenum, quod ſerpentes & cætera animalia venenata quaſi eiaculantur. Sophocl. Trach. de peplo veneno tincto, — εἶτα φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἐζήνυτο. Plut. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ὅτι τύπτουσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ὅτι δάκνουσι. ‖ Item φάρμακον, vt Tzetzes tradit, ab ἰάομαι deriuans, ſed tunc in bonam partem caperetur. ‖ Item Rubigo cuiuſq; metalli, vt apud Dioſcoridem, ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, hoc eſt Ferrugo. Dioſcor. ἰὸς σιδήρου ποδαγρικοῖς ὠφελεῖ ἐπιχριόμενος. Pro quo Plinius, Rubigo ferri podagras illita lenit. Philo De mundo, σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τοιαύτας ἑτέρας οὐσίας ὕβροις ἂν ἀφανιζομένας, ἐξ ἑαυτῶν μὲν, ὅταν ἑρπηνώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγοι, Ferrum & æs, aliáſque eiuſmodi naturas, compertum habemus ſua ipſas ſponte exoleſcere, quum videlicet rubigo gliſcens exedit ipſas inſtar morbi ſerpentis. Peculiariter verò ἰὸς dicitur Rubigo æris, hoc eſt Ærugo ſiue Æruca: ſuccus concretus ex liquore cum æris metallo miſto. Duplex ea traditur, natiua & factitia. natiua autẽ ex lapidibus quibuſdam nonnihil æris habẽtibus effloreſcit & abraditur, (ex quo ἰὸν ξυστὸν Græci, Latini Æruginẽ raſam ſiue raſilẽ appellant) aut ex ſpecu quopiã deſtillat per caniculæ ardores: aut foditur, quã, quòd invermiculorum ſpeciem ſe contrahat, σκωληκίαν vocant, id eſt vermicularem. Factitia itidem, aut abraditur ab ære, quæ & ipſa ἰὸς ξυστὸς vocatur: aut [illegible] formatur, aut in mortario æreo efficitur vete[illegible] ex vrina: quam aliqui chryſocollam ab effectu nominant. Vide plura apud Dioſcoridẽ lib. 5, c. 91, 92. Plin. lib. 34, cap. 11, 12.

C. Ἰοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſagittas eiaculatur. ‖ Item Venenum eiaculans, Venenatus. Philo De vita Moſis lib. 1, μηδὲν εἰς ἀγριότητα τῶν ἰοβόλων καὶ σαρκοβόρων διαφέροντες, diritate & ſæuitia nihil à venenatis beſtiis aut [illegible]

[...]ntibus feris diſcrepantes. Et ἰοβόλα θηεία apud Herodianum lib.3. VNDE Ἰοβολέω, ῶ, Sagittas iaculor, Sagittas emitto. Epigr. ‖ Item Venenum iaculor ſeu emitto. ET Ἐνιοβολέω, pro eodem. Hipp. ep. 10, de rerum facultatibus naturalibus loquens, καὶ τὰς βοτάνας [...] ἑρπετῶν ἐνιοβόλησι, καὶ περιχαρόντα τῇ ἐντὸς αὐρῃ κάκωσιν αὐτ' ἀλεξήσιος αὐτῇσι περισπῶνται, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt. A

C. Ἰοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniuorus, Venenatus. Oppianus De venat. lib.3, γόνον ἰοβόρον πανα μειλιχίοιο δρακαίνης. Et ἰοβόρον σκολόπενδρον apud Athen. lib.7 ex Numenio. Ab Heſychio ἰοβόρος exponitur παλίγκοτος, ὀργίλος, σκολιός, ἐχθρός. B

C. Ἰοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sagittarũ receptor. vel receptrix vt Od. φ, — ἰδὲ φαρέτρη Ἰοδόκος· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἰστοί. Dicitur ſubſtãtiuè ETIAM Ἰοδόκη, ης, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, Pharetra, Sagittarum receptaculũ. Apoll. Arg.2, Ἰοδόκην τιτάνυσε κατωμαδόν. Et Themiſtius in Sophiſta circa principium.

C. Ἰοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Rubiginis ſeu æruginis aut ferruginis ſpeciem habens, Ferrugineus. C

C. Ἰομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Veneno mixtus, Venenatus.

C. Ἰόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Bellator. Il. δ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες. Il. ξ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Vbi Euſtathius ſynecdochicè exponit πολεμισταὶ, & plures huius vocabuli etymologias adfert: atque ἰομώρους eſſe dicit vel τοὺς μόρον ἐμποιοῦντας ἐν ἰοῖς, vel τοὺς περὶ ἰοὺς μεμορημένους, id eſt κακοπαθῶς ἔχοντας, verſo videlicet ο in ω: vel τοὺς ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένους, eò quòd μόρον Cypriis ſignificet ὀξύ: vel τοὺς τῶν ἰῶν ὤραν, ἤγουν φροντίδα, ἔχοντας, interiecto μ. nullam tamen mentionem facit literæ ι quæ in hoc vocabulo corripitur, ſecus quàm in cæteris compoſitis atque adeo ipſo ἰός: Sed fortaſſe aliquis ι in ἰὸς anceps eſſe putet vt in ἵημι. D

C. Ἰοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Venenum pariens, Venenatus. Oppianus lib.3 De venat. Ψχροί τ', ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες. Niſi fortè rubiginoſos dentes hîc intelligere malit, vt Martialis loquitur.

C. Ἰοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniferus, vt Ouidius loquitur. Venenatus. Oppianus lib.3 De venatione, Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον σφίσιν ἐδαμάσσατο βουλαῖς, veneniferam aſpidem. E

C. Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, Sagittis gaudens, Quæ ſagittis delectatur. Il. ε, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Iaculatrix Diana, vt Ouidius eam nominat. Et in Epigr. ἰοχέαιρα φαρέτρα, quam ἰοδόκον Homerus appellat.

C. Ἰοτυπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Iaculo ſeu ſagitta percuſſus, Sagitta ictus. Epigr.

C. Ἰαφέτης, ου, ὁ, Qui ſagittas emittit, Sagittarius. idẽ quod ἰοβόλος. nam ἀφίημι ab Homero in ea quoque ſignificatione vſurpatur.

Ἰόεις, εντος, ὁ, Rubigini obnoxius. Il. ψ, Θῆκεν δὲ ἰόεντα σίδηρον. Vbi tribus modis Euſtathius hoc vocabulum exponit: vt ἰόεις ſit vel Accommodus ad ἰοὺς, id eſt ſagittas conficiendas: vel ἰοδεκτικός, Rubiginis capax, Rubigini obnoxius. vel Niger, ab ἴον, vt idẽ ſit quod ἰοειδής. F

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rubiginoſus, Æruginoſus, Ferrugineus. vt ἰώδης χολή, Æruginoſa bilis, ſeu æruginis colore: (is autẽ eſt viridis) quæ valde acris eſt, calida & mordax, & proxima ἰατώδει, ſed nondum tam maligna. Gorr. Apud Dioſcor. lib.5, cap.92, de ærugine ſcolecia, λέαινε ἐν ἡλίῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἕως τῇ μὲν χροιᾷ ἰώδης, τῇ δὲ σύστασει γλοιώδης γένηται, donec colorem æruginis cõtrahat. Plinius quoque hoc æruginis genus æſtuoſiſſimis diebus circa canis ortũ fieri ſcribit, teri autẽ donec viride fiat. ‖ Exponitur etiam Venenoſus. G

Ἰόω, ῶ, Rubigine obduco, Rubigine conſumo. Et in paſſ. Ἰόομαι, οῦμαι, Rubiginor (vt Apuleius dicit, Gladius ſitu rubiginatur) Rubiginem contraho, Rubiginem duco: vt ἰωμένα χαλκεῖα, apud Ariſtotelem de coloribus. Dioſcorides lib.5, cap.89, de ſquama æris, ἐκκρίνοντες τὴν παχεῖαν καὶ σκιρρὸν καὶ ὄξεις ἐπιρραινομένου ἰουμένην, quæ aceti reſperſu æruginem contrahat. Galen. lib.3 De locis affectis, ἐν δὲ φλεγμαίνοντα τρήματα τῶν λοβῶν ἐπὶ παίδων ἐλαίῳ ἐν χαλκῷ λύχνῳ ἰωθέντι καταχέων ὑγιάσεις, oleo quod in lychno æreo æruginem contraxerit, ſeu ærugine vitiatum ſit. ‖ Item Ærugine abſumor. Quod enim H

de ærugine raſa conficienda dicit Dioſcorides lib.5, cap.91, ἔνιοι δὲ καὶ ἐκ ῥινισμάτων ποιοῦσι, ἢ λεπίδων, αἷς περιχρίσματα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται, ἐάν τις αὐτὰ ἐπιρραίνων ὄξει ἀνακινῇ τρὶς ἢ τετράκις, ἄχρις ἂν παντελῶς ἰωθῇ, Plinius ſic reddit, Alii delimatam æris ſcobem aceto ſpargunt, verſántque ſpathis ſæpius die, donec abſumatur, videlicet ærugine. VNDE Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubiginem non ſentiens, Qui rubigine non vitiatur aut abſumitur, Æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωτος σίδηρος apud Ariſtot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

C. ΚΑΤιόω, ῶ, idem quod ſimplex ἰόω. Et κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, Rubiginor, Æruginem ſeu ferruginem duco, Ærugine conſumor. vt κατιωμένοι ἧλοι apud Dioſcoridem lib.4.

Ἰίζω, Æruginem refero, Ærugini ſeu ferrugini aſſimilis ſum. Dioſc. lib.5.

ἸΆΛΛΩ, Fut. αλῶ, Mitto, Emitto, πέμπω, idem quod ἵημι, deriuatúmque ex ἰῶ (vnde & ipſum ἵημι) vt ἀγάλλω ab ἀγῶ. Il. θ, οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. quo ſenſu ἵημι quoque dicitur. Item ἰάλλω ὑλακὴν in Epigrammatis, Edo latratum. Item alia ſignificatione, Emitto ſeu extendo aut protendo. vt ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, manum extendere ad capiendum aliquid. Odyſſ. κ, Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἥμενον οὐδ' ἐπὶ σίτῳ Χεῖρας ἰάλλοντα. Odyſſ. ξ, & alibi, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ‖ Item [...], Appeto. ea ſignificatione accuſ. perſ. iungitur. Odyſſ. ν, χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Ignominiis afficere ſeu appetere. vt Cicero dicit Ignominiis omnibus appetitus. ‖ Apud Heſiodum autem in Theogonia, μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis, ſcoliaſtes exponit, ἔτρεχον, ἐπέτοντο, Currebant, Volabant. Euſtathio vocabulum hoc aſpirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis. vbique tamen tenui notatum reperitur.

C. ἘΦιάλλω, Immitto. Apollonius Argon.2, Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν, per tmeſin pro ἐφίαλλεν. Sicut verò dicitur χεῖρας ἰάλλειν ἐπί τινι, manus admouere alicui rei, ſic etiam ἐφιάλλειν. Euſtathius ex Ariſtophane, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλῶμεν: & alibi, Ἀλλ' οὐχ ὑποδώσεις οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι, id eſt ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. In his tamen Ariſtoph. locis (quorum prior in Auibus eſt, alter in Veſpis) legitur φιαλῶμεν & φιαλεῖς, à φιάλη, quam lectionem agnoſcit ſcholiaſtes, ſicque Suidam etiam legere Euſtathius tradit: ſynalœphen tamen hîc fieri ei placet, ſicut in τὠμῷ vt ἐφιαλεῖν ἔργῳ ſit χεῖρας ἐπ' ἔργῳ ἰάλλειν. i. ἐγχειρῆσαι τῇ πράξει. Ex Homero quoque Ariſtophanis ſcholiaſtes citat, Αὐτὸς γὰρ ἐφίαλλε πᾶσι ἔργα, exponens ἐπέβαλεν. AT Ἐφιάλτης quod hinc deriuat Euſtathius, habes ſuprà poſt Ἅλλομαι in Ἐφάλλομαι.

C. ΠΡΟϊάλλω, Foras emitto. Homerus Odyſſ. ο, ποιεῖ δ' ὑποδήματα δοῦσα, Ἀγρόνδε προΐαλλε, amandabat foras in agrum. Il. θ, — αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν, è cælo foras emiſit. Item Promo. Odyſſ. ξ, ἐπὶ προΐαλλε συβώτης Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.

C.2. Ἐπιπροϊάλλω, idem, ſeu προπέμπω, Euſtathius. Item Protendo, Propono, προτείνω, προτίθημι. Il. λ, Ἥ σφῶϊν μὲν πρῶτον ἐπιπροΐαλλε τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν.

ἸΆΠΤΩ, Fut. ψω, Mitto, vt ἰάλλω, cum quo eiuſdem eſſe originis volunt. Sicut verò dicitur ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν ab Homero, Ignominiis appetere, ſic etiam λόγοις ἰάπτειν. Tecmeſſa apud Sophoclem Aiace, Καί τις πικρὸν προσφθέγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, Λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, verbis inceſſens, Verbis probroſis appetens. Notandum tamen poſſe hoc loco exponi etiam βλάψας. In qua ſignificatione ſunt qui ab ἴπτω (itidẽ pro βλάπτω) deducant: ex quibus eſt Herodianus, teſte Euſtathio: alii ab ἰός, quòd rubigo omnia corrumpat, vt ἰάπτω idem ſit quod φθείρω ſeu διαφθείρω. ‖ Apud Sophoclem autem ibidem in Aiace, φάνηθ' ὦ θεῶν χοροποιὲ ἄναξ, ὅπως μοι Νύσια Κνώσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, ſcholiaſtes exponit συνάψῃς: Vt mihi Nyſſias Cnoſſias ſaltationes te magiſtro perceptas præſens iungas: Euſt. verò ἰάπτειν ὄρχησιν eſſe tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, deriuando ab ἔπω: vel ἐπιπέμψαι, ab ἰῶ, id eſt πέμπω.

C.ΚΑΤιάπτω, Læſo, Corrumpo, βλάπτω, διαφθείρω. Odyſſ. β, Ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. eſt autem hîc tmeſis.

C.ΠΡΟϊάπτω, Procul mitto, Procul ablego ſeu amando. Homerus Iliad. α, de ira Achillis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, id eſt προέπεμψεν, vt à quibuſdam ſimpliciter accipi Euſtathius annotat. Quibus ipſe non aſſentitur. nec enim πομπὴν aut προπομπὴν hoc loco intelligi, ſed φθορὰν καὶ βλάβην τινά, idque Straboni etiam placere: itaque commodius deriuari ab ἰάπτω quod βλάπτω ſignificet, vel τὸ κατὰ βλάβης τι ποιῶ. vt ἰάπτειν ἄϊδι, ſit βλάπτειν ἄϊδι ſiue ζημιοῦν, orco aliquē affligere ſeu multare, vtpote extremo omniū malo. atq; ſic ἄϊδι datiuus erit inſtrumentū ſignificās. poſſe verò ἄϊδι προΐαψεν exponi etiam μετὰ βλάβης εἰς ἅδην πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, vt præpoſitio πρὸ tempus denotet. Hoc eſt, Ante tempus ſeu fatalem diem miſit. Ad extremum addit, poſſe etiam ſimpliciter exponi ἔπεμψεν, vt præp. abundet, ſicut in νῆας προϊάψει. Quam expoſ. licet prius improbaſſet, ſimplicior tamen eſt, cámque ſequuti videntur poetæ Latini, quum Ad orcum mittere, ſiue Orco mittere dixerunt: Virgilius verò dicit etiam Demittere orco. Iliad. ι, v. 190, Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Apud Nicandrū verò in Theriacis, vbi loquitur de ſymptomatis quæ phalangii morſum conſequuntur, οὐδέ τι καῦλος φύρματι μυδαλέος [illegible] ſchol. exponit προπέμπεται, προδίδοται καὶ οἱονεὶ σήπεται.

Ἧλος, ου, ὁ, Clauus. Homerus Iliad. α, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis clauis. Ath. l. 11, ἔξωθεν δεῖ ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι. Idem lib. 12, χρυσοῖς ἥλοις ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποδήμασιν ἐφόρει, geſtabat crepidas & calceamenta aureis clauis confixa, vt Feſtus loquitur, quum Clauata veſtimenta & calceamenta explicat q̃d ſint. itē χαλκοῖ ἧλοι apud eundem l. 5, Ærei claui. item ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι apud Xenophontem Cynegetico. At ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον prouerbiale eſt apud Lucianum. De quo Pollux quoque & Eraſmus in Prouerb. ‖Ἧλος, id eſt Clauus, dicitur etiam calloſum tuberculum, album, rotundum, capiti clauorū ſimile: quod in toto corpore prouenit, ſed potiſſimùm in plantis digitiſque pedū, interdum & in ſummis manuum digitis. Polluci ἧλος eſt συστροφὴ τυλώδης, περιφερής, ὕπωχρος, ἡλοειδής· ὅτι ἄνωθεν μὲν θρύπτεται, περὶ δὲ τὴν σάρκα ἀποστενοῦται, μάλιστα περὶ τὰ ἴχνη. Dioſcorides lib. 1, cap. 137, de ſalice, καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾷ. καεὶς δὲ καὶ φυραθεὶς ὄξει, τύλους καὶ ἥλους αἴρει καταπλασθείς. Pro quo Plinius, Corticis è ramis primis cinis clauū & callū aqua miſta ſanat. In quibus Plinii verbis pro Aqua videtur reponendum Aceto: niſi quis in Græco textu vitium eſſe reſpōdeat. In oculis autem ἧλοι ſiue claui, dicuntur calloſa in eorum albo tubercula, vt ait Celſus lib. 7. Aetius verò ſcribit ἧλον in oculo appellari poſtquam ſtaphyloma maximum euaſerit, adeo vt palpebras excedat, & induruerit, cornea tunica vndique calloſa euadente. Gorr. ‖In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædam ſolis inuſtio qua infeſtatur. Theophraſtus De hiſtoria plantarum lib. 4, cap. 16, ἡ δ' ἐλαία πρὸς τῷ τοὺς σκώληκας ἔχειν (οἳ δὴ καὶ τὴν συκῆν διαφθείρουσιν ἐνδύκοντες) φύει καὶ ἧλον. οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ λοπάδα. τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον ἧλοι αὐτῶν. Plinius lib. 17, cap. 24, Olea præter vermiculationem (quam æquè ac ficus, ſentit) clauum etiam patitur: ſiue fungum placet dici, vel patellam. Hæc eſt ſolis exuſtio. Ex quibus Plinii verbis apparet, eum non ἧλοι legiſſe, ſed fortaſſis ἡλίωσις. Gaza quoque vertit Solis exuſtio. Ab ἵημι autem deriuāt ἧλος grām. quòd immittatur iis quæ cōpingūtur.

C.Ἡλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clauo percuſſus aut fixus. Nonn.

C.Ἔφηλος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἔφηλις, ιδος, ἡ. Eſt autem ἔφηλος Clauis affixus ὁ ἡλωμένος, S. ‖Item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur. de quo paulo póſt. ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, vt idem Suid. & Heſych. exponunt. Leuit. 21, κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτιλλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Vbi Latina verſio habet Lippus. ‖Videtur etiam eſſe Soli expoſitus aut Sole exuſtus. ea enim ſignificatio tribuitur ſequenti quoq; ἔφηλις & id grāmaticorū & lexicogr. libri alioqui corrupti innuunt. Ἔφηλις ſiue Ἐφηλὶς (vtrunque enim agnoſcūt Suid. & Heſych. videlicet & ὀξύτονον & προπαροξύτονον) Fibula, περόνη, qua videlicet aliquid cōſtringitur, ſicut clauo ligna aut alia eiuſmodi compinguntur. ‖Item vitium faciei aſperæ, πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος: vnde ἔφηλος, ὁ ἐφηλίδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, vt Heſych. docet. Atque ſecundum hanc definitionem vocabuli ἔφηλις ad ἧλος pertinebit. Celſus certè ἐφηλίδα nihil aliud eſſe dicit quàm aſperitatem quandam & duritiem mali coloris. atque hac ratione ἔφηλις cum ἧλος (id eſt clauus), aliquid ſimile habebit, de quo iam dictū eſt. Polluci ἔφηλις eſt ὑποπέλιδνος ἐν προσώπῳ ἐπιδρομὴ ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Actuario autem ἔφηλις & φακὸς ſunt οἷόν τινα στίγματα περὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλοχροοῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα. Nicandri verò ſcholiaſtæ, ἡ καλουμένη λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etymologia ab ἧλος non placet, ſed ab ἥλιος. Vnde Gorr. Prouenit (inquit) potiſſimùm in facie ex inflammatione aut ardore ſolis. præſertim verò (vt ſcripſit Crito) circa malas & naſum eiuſmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, ſed inſtar floſculorum productæ. Nomen inditum ἀπὸ τοῦ ἡλίου, non quòd à ſole tantùm vitia illa in cute contrahantur, ſed quòd à reliquis inducta cauſis, ſimilem aſperitatem & colorem habeant. Quæcunque enim cauſa ea excitarit, cutis, ceu multo ſole exuſta, candorem & læuorem amittit, contrahitq; nigritiem & aſpredinem. Plinius aliquādo diſcolorem à ſole cutem, aliquando à ſole vſta vel à ſole aduſta interpretatur, eóque vitio deformes Solatos appellat. Alii vitia cutis ſimpliciter Latinè reddunt. Hæc ille. In veteri quoque lexico ἐφηλὶς eſſe dicitur ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία. Nicāder Ther. de bryonia, ἠδὲ καὶ ἔφηλιν Θηλυτέρης ἐχθρὴν χροιῆς ἀπεμόρξατο λεύκην. Dioſcor. lib. 1, cap. 177, ἀμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεία ἐφήλεις τὰς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. (Pro quo Plinius, Amygdalæ amaræ radicum decoctum cutem in facie corrigit.) Et captie 84, de ficu, σμήχει δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφούς, ψώρας. Et lib. 2, cap. 21, ἐφηλίδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. Ex quibus exemplis cognoſcitur etiam duobus modis hoc vocabulum declinari, non ſolùm ιδος, ſed etiam ιος.

Ἡλόω, ῶ, Clauo figo. v. l.

C. Ἐφηλόω, Clauo affigo.

C.ΚΑΘηλόω, Clauis defigo vel configo. VNDE Καθήλωσις, εως, ἡ, Confixio quæ fit clauis. ET Καθηλωτής, ὁ, Qui clauis defigit aut configit.

C.2. Ἀποκαθηλόω, Refigo. contrarium τῷ καθηλόω. HINC Ἀποκαθήλωσις, Refixio. vt ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, Refixio Chriſti, qua videlicet è cruce fuit exemptus. B.

C.ΠΡΟΣηλόω, Clauis affigo. Lucianus, ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, cui affigere oportebit. Plutarchus De defectu orac. ἀλλ' ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ συντήκεται βάσεσι, ſed vt ſigna ſuæ baſi adfixa & adplūbata cohæreſcūt. Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaph. etiā (vt affixi eſſe apud Latinos) cui ita velut adhæreſcimus vt ab ea non diſcedamus, veluti apud Chryſoſtomū, τοῖς βιβλίοις προσηλουμένῳ, vbi de epiſcoporum officio & ſtudiis loquitur. Peculiariter verò capitur pro Cruci adfigo, vt apud Demoſthenem Budæus interpret. καὶ μονονοὺ προσηλῶσαι. Greg. de Chriſto, προσηλούμενος, θαπτόμενος, ἀνιστάμενος.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, Clauiculus, Paruus clauus.

Ἡλίτης, ου, ὁ, Clauaris, vt nonnulli interpretantur. Et ἡλῖτις λεπὶς, fœmin. gen. Squama æris quæ è clauis decutitur. De qua Dioſcorides lib. 5, cap. 89, λεπὶς δέ, ἡ μὲν ἐκ τῶν Κυπρίων χαλκουργικῶν ἥλων, παχεῖα, καλουμένη δὲ ἡλῖτις. Et Plinius l. 34, cap. 11, Eſt autem ſquama hæc decuſſa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur. In Cypriis maximè officinis omnia.

Ἑσμός, οῦ, ὁ, Examen, id eſt Apum congregatio (vt Feſtus exponit) Apum agmen. Xenophon Hellen. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ [illegible] ὁ ἡγεμών. Ariſtot. De hiſtoria animalium lib. 9, cap. 40, οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Pro quibus Plinius, Quū procedit, vnà eſt totum examen, circáque eum conglobatur. Sicut verò apud Latinos Examen metaphoricè capitur pro quauis multitudine

congregata,ita & hoc. vnde apud Areopagitam de eo quorum rege dicitur. Item μαρτυριῶν ἑσμὸς,id eſt copia,vt apud Greg.Bud.interpr. Et apud Syneſium,ἐνὶ δὲ τούτῳ λόγῳ ποῖος οὐχ ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem ἑσμὸς volunt παρὰ τὸ ἅμα πεπορευμένας ἵεσθαι.

C. Ἀφεσμὸς,οῦ,ὁ,idem quod ἑσμός. Ariſtoteles loco citato, φασὶ δὲ καὶ ἐὰν ἀποπλανηθῇ ὁ ἀφεσμὸς,ἀνιχνευούσας μεταθεῖν,ἕως ἂν εὕρωσι τὸν ἡγεμόνα,τῇ ὀσμῇ. Et paulo pòſt, de rege, καὶ ἐὰν ἀπόλλυται,ἀπόλλυσθαι τὸν ἀφεσμόν. Pro quibus Plin. Amiſſo [rege,totum agmen] dilabitur.Ibidem Examen vocat. Ariſtot.ἀφεσμὸς τῶν μελιττῶν γίνεται,Examina ducuntur, ſeu cōdūtur, (vt Virg.loquitur)vel Colonia apum ducitur.ἀφεσιν etiam idipſum appellat.

ἸΚΜΑ'Σ,

ἄδος,ἡ, Humor, Vapor. Hom.Il.ρ,v.392, — ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη,δύνει δέ τ᾽ ἀλοιφή, πολλῶν ἑλκόντων.vbi exponitur ὑγρασία.Ariſtophanes Nubibus,ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα. Galenus, πρῶτον μὲν γὰρ ὁ ξένος πυρετὸς ἐκβόσκεται τὴν οἰκείαν ἰκμάδα τῶν μορίων,ὑφ᾽ ἧς τρέφεται,id eſt humorem vitalem, vel proprium partiū.B. Ex Epigramm.lib.6,ἰκμὰς δρυὸς εὔκολος pro viſco. Deducit autem Etymol.ἰκμὰς ab ἵκω, poſtquam expoſuit ἡ ὑγρὰ σταγὼν,& ἀτμὸς πάροτης: ſed huius etymi rationem deſidero,præſertim quum ἰκμὰς tenui ſcriptum paſſim inueniatur,at ἵκω aſpero.

Ἱκμαλέος, Humidus,apud poetas. Heſychius ἰκμαλέον exponit non ſolùm ὑγρὸν,ſed etiam χλωρὸν,item στερεόν.

Ἱκμαῖος,Iupiter. q.d.Humidus Iupiter, pro Humoris dator. Apoll. Arg.2,βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο.vbi vide ſchol.

Ἱκμασία,ας,ἡ, Humor, Humiditas. ὑγρασία, & ὁ ἔνδροσος ἀήρ, Heſych.

Ἱκμάζω,Humecto,Humefacio,Humidum reddo. Et paſſiuum Ἱκμάζομαι, Humector. Item Emollior.Heſych. Sed idem ἰκμάζειν exponit etiam καταρκελεπτύειν.

COMP. Ἀνικμάζω idem. Interdum verò Exicco.vt apud Dioſcoridem lib.2,πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

ITEM Διικμάζω,Humecto. vnde διικμαζομένης τῆς γῆς apud Theophraſtum De cauſis plantarum lib.3. ET Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo. vt apud Dioſcoridem hydropica οἰδήματα dicuntur ἐξικμάζειν: quod exponitur Humores exugere, Siccare. Et apud Ariſtotelem De hiſtoria animalium lib.8, σαρκοφάγοι δὲ ὄντες οἱ ὄφεις, ὅ,τι ἂν λαμβάνωσι ζῶον ἐξικμάζοντες. Et apud Theophraſtum,τὴν δὲ κόπρον ἐξικμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ex Ariſtotele affertur etiam δέξασθαι τὴν εἰσελθοῦσαν τροφὴν καὶ τὴν ἐξικμασθεῖσαν ἐκπέμψαι. quæ verba & apud Platonem leguntur in Timæo: vt videbis in lexico Ciceroniano pag.19 vnà cum ipſius Cic.interpretatione. HINC Ἀνεξίκμαστος,Qui exiccari non poteſt, vel Qui exiccatus non eſt.In vulg.lex.Reſiccabilis,ex Gaza. Eadem pro Non exuccus legi tradunt apud Ariſtotelem in Problem. VLT. compoſ. Συνικμάζω, itidem pro Humecto. Vnde paſſiuum Συνικμάζεσθαι apud Theophraſtum pag.189, Humectari,Humidum fieri,Madefieri.Bud.

Ἱκμαίνω,idem quod ἰκμάζω,Humecto.item Mollio.ὑγραίνω,μαλάσσω.

C. Ἄνικμος,Humoris expers, Siccus, Aridus. Plutarchus De primo frigido, ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ. CONTR. Ἔνικμος,Humorem habens, Cui humor ineſt, Humidus.vt ἔνικμος τόπος & ἔνικμος ἀήρ.Item,ἔνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν,in v.l.

ἽΚΩ,

Fut.ξω,aor.primus,ἶξα, Venio. Homerus Il.χ, — ὅτε δὴ κρουνὼ ποσὶν ἷκεν; Iliad.β,ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος. Heſiodus, τάχα δ᾽ ἶξε Τυφαόνιον. Et præteritum imperfectum ἷκον.Il.α,Κνίση δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sed pro ἷκεν apud hunc poetam quædā exēplaria habent ἧκεν. Euſtathius tamen annotat vbique apud Homerum cum ι ſcribi hocverbum,à quo eſſe factum ἱκάνω & ἱκνέω,& à poſteris Homeri ἥκω per η. AT Ἷξον apud eundem poetam Od.γ, initio, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἷξον, itidémque Il.χ, Αἶψα δ᾽ ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες, eſt præter. imperf. tanquam à themate Ἵξω facto ex futuro. Sed obſeruandum eſt Euſtathiū in illo loco Iliad.ἷξον exponere κατέλαβον, itidémque in illo Il.α,ἷκεν,καταλάμβανεν: addentem tamē, poſſe etiam intelligi per ellipſin præpoſitionis,pro εἰς οὐρανὸν ἦρχετο.

C. Ἐξίκω, Euenio. ἐξίκοι apud Sophoclē: quod exponitur à ſchol.ἀποβαίη,in Œdipo tyranno, — τὰ πάντ᾽ ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

¶ Ἱκάνω,Venio,idem quod ἵκω,& ex eo factum,vt dictum modò fuit.Od.φ, Γιγνώσκω δ᾽ ὡς σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio.Frequentius cum accuſatiuo:vt Il.ω,Ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν.Et Odyſſ.η,Σόν τε πόσιν σά τε γοῦναθ᾽ ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sed dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem,ac tum exponūt grām.etiā καταλαμβάνειν,Lat.autē reddi poteſt Inuadere vel Inceſſere. Il.α,— ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic — ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμὸν,Il.γ: & Il.β,ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.Et rurſum Il.α,— ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. ‖In hoc autem eiuſdem poetæ loco Od.ι, — σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι ὥστε θεῷ,καί σευ φίλα γούναθ᾽ ἱκάνω, Euſtathius vult ἱκάνω eſſe ἱκετεύω. quod itidem de illo altero loco dicendum eſſet,quem ex Od.η modò protuli: ſed non video quid obſtet quominus vtrobique ſuam ſignificationem retineat,& ſit Venio ad tua genua,pro Venio ſupplex ad tua genua. Et Ἱκάνομαι paſſ.pro actiuo ἱκάνω. & vt τὰ σὰ γούναθ᾽ ἱκάνω, ſic τὰ σὰ γούναθ᾽ ἱκάνομαι, Iliad.σ & Od.γ.

C. Ἀφικάνω ET Εἰσαφικάνω,Aduenio,Peruenio. Odyſſ.ξ, Ἐσίη τ᾽ Ὀδυσῆος ἀμύμονος,ἣν ἀφικάνω.Idem Od.χ, — μάλα δ᾽ ὦκα φίλον πατέρ᾽ εἰσαφίκανεν. Apud Heſiodum quoq; — ἐς δόμον εἰσαφίκανε.

ἹΚΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι,Venio, Peruenio. Sed fut. ἵξομαι & aor.2 ἱκόμην,ab inuſitato ἵκομαι. Homerus Il.ψ,v.439, — τὸ δ᾽ ἀφ᾽ ἵκεθ᾽ Ἕκτορα δῖον: videlicet δόρυ. Idē Il.λ,v.466, Ἀμφί μ᾽ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ᾽ ἀϋτή.(vbi obſerua additam etiam præpoſitionem)Idem Odyſſ.μ,v.331,— φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο.Et ſine caſu:vt Il.ε,v.531 & 532, αὐτίκ᾽ ἐφ᾽ ἵππων Βαίνε ἀερσιπόδων μεμαῶτε,ἄφαρ δ᾽ ἵκοντο.Interdum verò redditur Subeo, Inuado. vt Iliad.α,Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, deſiderium ſubibit Achiuos. Ibidem,— τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Apud eundem Odyſſ.ο, v.343,— ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, inuaſerit. Vt autem in loco Homeri paulo antè citato iungitur hoc verbum præpoſitioni ἀμφὶ, ſic à Sophocle cum ἐπὶ (quæ & frequentior eſt conſtructio) ſequente accuſatiuo rei,ὅταν δ᾽ ἵκῃ πρὸς τοῦτο. ‖Ἱκνοῦμαι,Supplico,Obſecro. Soph. καί σε πρὸς τοῦ συσσκήνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς φύγῃς. Euripides, κἀγὼ σ᾽ ἱκνοῦμαι καὶ γυνὴ περ οὖσ᾽ ὅμως. Apud eundem,ταύτης ἱκνοῦμαί σε,pro πρὸς ταύτης, per hanc te obſecro.Exponitur verò & πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε.

In proſa autem Peruenire dicitur potius verbo compoſito Ἀφικνοῦμαι:at ſimplex in alia quadam ſignificatione ponitur.vt εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν apud Ariſtotelem,Conſtituto tempore,Suo tempore, vel Tempeſtiuè.Bud.552.Et ἱκνούμενον μέγεθος apud eundem Ariſtot.Iuſta magnitudo.Vide ibidem. Sic apud Thuc. lib.1,τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophr.autē ἱκνούμενοι καιροὶ Gaza vertit Congruentia tempora.Sic & ἱκνουμένη ὥρα redditur Congruens tempus,ſiue Congruum. Huc pertinent quæ ex Herodoto afferuntur, videlicet ἐν χρόνῳ ἱκνεομένῳ: item τοῦ ἱκνεομένου μᾶλλον, pro Plus æquo.Sed & infinit.apud eundem, ἑτέρου κέρεος φαμὲν ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν.Et apud Xenophontem, διελεῖν δὲ καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τῇ σμινύῃ τῆς γῆς ὅσον ἵξεσθαι ἀμφοῖν.id eſt, Hactenus ſcrobem cauare quatenus vtrique conueniat. Eſt autem hîc obſeruandus idem aut certè affinis vſus verbi Gallici,quod huic ad verbum reſpondet, videlicet verbi *Venir*.dicimus enim interdū *Il me vient de faire cela*:pro eo quod aliter dicimus *Il me cōpete*, vel *Il touche à moy*. Dicimus item, *Il me vient autant pour ma part*. Sed apud Plutar.in Cæſare τῷ δὲ ἱκνουμένῳ χρόνῳ idem Bud. vertit etiam ſimpliciter Tempore autem veniēte, vel Quum autem tempus id veniſſet: (quo videlicet genius dixerat ſe rediturum.) At verò ex Ariſtot.ἱκνουμένη affertur nec pro hac ſimplici ſignif. nec pro illa præcedente,ſed aliquantum diuerſa.nam ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exponitur,Exacta circa certamina ſciētia. HINC Ἱκνουμένως,Congruè,Cōueniēter,

Rite, Bud. Ab Heſychio exponitur πρεπόντως. Apud Herodotum οὐκ ἱκνεομένως, Non rite, Bud. Ex Hippocrate autem περὶ χυμ. lib. 2 affertur, καὶ ἄλλα πίνειν ἱκνεομένως pro ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς. Gallicè expreſſius *Competemment.*

C. Ἀφικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Deuenio. Habet autem præter futurum ἀφίξομαι, & aoriſtum 2 ἀφικόμην, (ſicut ἵξομαι & ἱκόμην ſuprà) in frequenti vſu præteritum ἀφῖγμαι, ab inuſitato videlicet Ἀφίκομαι. Apud Homerum cum accuſatiuo, ſine præpoſitione: vt Odyſſ. α, Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν. & Odyſſ. ψ, Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν Ἀνέρας. Item Odyſſ. δ, Τοῦτον νῶϊ ἀφίκεσθε νέοι. Item Odyſſ. ο, — ἀχτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι. Sed & Iliad. ς, — ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν Ὅς κε φύγῃ. Quo in loco annotat Euſtathius deeſſe præpoſitionem. quã ſi deeſſe hîc dicamus, itidem certè in modò citatis locis deeſſe dicendum fuerit. At Odyſſ. υ, cum præpoſitione ὑπὸ iunxit, — καὶ γαῖαν ὑπὸ ζυγερὴν ἀφικοίμην. In proſa autem ἀφικνοῦμαι, modò cum εἰς, modò cum ἐπὶ, modò cum πρὸς, nonnunquam & cum παρὰ conſtruitur. Quarum omnium conſtructionum exempla proferam. in quibus obſeruandum eſt ἀφικνεῖσθαι tã latè patere quàm Latinum verbum Peruenire aut Deuenire. Cum εἰς, vt ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν πατρίδα. Sic εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, In neceſſitatem deuenire, vel redigi. Thucydides lib. 4, ὅσα γὰρ ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, ὥσπερ τάδε, λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται. Sic apud Plutarchum, ἀφῖχθαι εἰς δυστυχίαν, In calamitatem deueniſſe. Latinius tamen eſt, In calamitatem incidiſſe. Cum ἐπὶ, vt ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως; Peruenient ad eam quæ maxima eſſe poteſt inter homines potentiam. id eſt, Conſequentur tantam potentiam quanta maxima inter homines eſſe poteſt. Demoſth. aduerſus Midiam, ἃ δ' ἐπαγρόμενος τούτοις ὕβριζεν, ἐπὶ πολλοὺς καὶ τοὺς τυχόντας ὑμῶν ἀφικνούμενα ὁρῶ, Video ad vos deuenire. Latinius, In vos recidere, vel redundare. Cum πρὸς autẽ, vt ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, Perueniã ad vos. vel ſine compoſitione, Veniam ad vos. Cũ παρὰ, apud Xenophontẽ Hell. 1, ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Inuenitur etiam ἀφίξομαι ὑμῖν pro eo quod eſt πρὸς ὑμᾶς, apud Ælianũ. Citatur præterea ex Demoſthene ἀφικνούμενος σῖτος, pro Frumentum quod huc importatur. ad verbum, Quod huc peruenit. Afferuntur item in vulg. lex. Græcol. duo exempla in quibus ἀφικνεῖσθαι genitiuo iungatur, ſed in quibus nemo non videat ἐφικνεῖσθαι potius legendum eſſe.

Ἄφιξις, εως, ἡ, Aduentus, παρουσία. Plato in Epiſtolis, λέγω πάντων ἀρχὴν γεγενῆσθαι τῶν τότε τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. i. Meum in Siciliam aduentum. non (vt vulgò interpretantur) profectionem. Eſt etiam Incurſus, ſeu inuaſio, ἔφοδος, ſecundum Heſychium. pro qua ſignificatione citant quidam hunc Demoſthenis locum, ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο.

Ἄφιξις, Diſceſſus. Act. Apoſt. cap. 20, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς. Apud veteres autem profanos ſcriptores haud temere in hac ſignificatione reperietur.

C. 2. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, Aduenio. idem quod ἀφικνέομαι. Hom. Od. ο, σὺ δ' αὐτὴν εἰσαφικέσθαι.

C. Διϊκνέομαι, οῦμαι, Peruado, Permeo, διήκω. Ariſtoteles De mũdo, ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι. vbi Budæus exponit etiam Pertinere, & Pertendere. Galenus ad Glauc. εἰς βάθος γὰρ αὐτῶν δεῖ διϊκνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τοῦ προκειμένου σκοποῦ τυγχάνειν μέλλοιεν. Idem Budæus vertit Peruenire, in hoc Theophraſti loco, οὐ δυνάμενον πίλειν οὐδὲ διϊκνεῖσθαι πρὸς πλείοσιν.

Διΐξομαι, Percurram oratione, Ediſſeram. Il. ι, — καὶ πάντα διΐξομαι.

Διϊκτικός, Permeabilis, Gaza interpr. vt apud Ariſtot. Problem. ſect. 11, οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανότερον, διϊκτικώτερον, ἂν μὴ καὶ οἱ πόροι ὦσιν ἁρμόττοντες τῷ διϊόντι.

C. Ἐξικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Pertineo, Pertingo, Attingo. Xenoph. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Idem eodem modo dixit, ὄμμα δυνάμενον ἐπὶ πολλὰ σαφῶς ἐξικνεῖσθαι. Sic & Syneſius, τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦνται, περιοπτεύσαντα. Greg. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τῶν εἰκαζομένων οὐδὲν ὅλως πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, Nulla imago peruenire poteſt ad veram illam & primam rei formam. id eſt, Exactè illam & per omnia referre. Apud eundem καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ πρὸς τὸ ἐκεῖθεν, Non perueniunt cogitatione vſque ad cæleſtia. v. l. vel Non penetrant, vt vertit Bud. qui addit à Luciano dici, ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν & πρὸς τὸ δέον, quod ſufficit. Iungitur & præpoſitioni εἰς, ſiue ἐς. vt apud Herodotum, ἐξικέσθαι εἰς βυσσόν. Et cum aduerbio πορρωτέρω, Plut. in Solone, πορρωτέρω δ' ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. ‖ Iungitur etiam genitiuo. vt apud Xenophontem [illegible] qui dicuntur ὅπλω ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Hellen. 7, οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον εἶχον, ὧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων. Itidem Hellen. 2, καὶ δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια, καὶ τόξοις, ἐξικόμεθά τι αὐτῶν καὶ πολλοὺς καταβαλοῦμεν. id eſt, Aſſequemur eos, inquit Bud. Sic autem apud Herodotum ἐξικέσθαι ἀκοῇ redditur Aſſequi audiendo. Affertúrque ex eodem cum genitiuo itidem, τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνέεσθαι. ‖ Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, & Poſſe. Baſ. in Hexaem. 53. pro quo ἐξαρκεῖν ibidem dixit, Bud. Ἐξικέσθαι exponitur itidẽ ἀρκεῖν à ſchol. Thuc.

Ἐξικνοῦμαι, Aduenio, Venio. Heſiodus, — Ἀθηνῶν ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός. Homero eſt etiam Aduenio ſupplex, vel Accedo ſupplex. Odyſſ. ν, — ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Ἐξικόμην. vbi ſcholiaſtes exponit ἱκέτευσα. Euſtathius verò in hoc etiam loco, Iliad. ι, Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων, Ἐς Πηλῆα ἄναχθ' · ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, (vbi obſerua duplicem conſtructionem) vult eſſe pro ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα.

Ἐξικνοῦμαι, pro Perſequor oratione, ſeu verbis, ex Sophocle in Aiace, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ. Simile eſt διϊκνοῦμαι in ea ſignif. qua dixit Hom. διΐξομαι πάντα, vt paulo antè docui.

C. Ἐφικνέομαι, οῦμαι, Attingo, Pertingo, Pertineo. Item Aſſequor, Conſequor. Plutarch' in Apophthegmatis, Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. Apud eundem in Problem. Romanorum, καὶ νομίζειν [χώραν] πᾶσαν ἰδίαν ἧς αὐτὸ δόρυ ἐφίκηται. Iſocrates, τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, Virtutem conſequi. Apud eundem obſeruaui ἐφικνεῖσθαι pro eo quod dicit Demoſthenes ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ. ita enim ille in fine Panegyrici, τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην. at Demoſthenes ita, ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν ὄντων. Ab eodem accipi & pro Aſpirare tradit Budæus, afferens hunc eius locum, οἱ δὲ ἐφικνούμενοι τοῦ τειραρχεῖν. ‖ Affertur & cum accuſatiuo ex Theophraſto pro Permeare, ἐφικνεῖται πολλὴν τόπον. Apud Xenophontẽ autem Pæd. lib. 1, circa principium cum ἐπὶ habente ſuum accuſ. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν pro Peruaſiſſe. ‖ Ἐφικνοῦμαι Luc. infinitiuo etiam iunxit in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, pro Iis qui ad hæc cõtẽplanda idonei ſunt, Iis quibus ſatis acuta mens eſt ad hæc contemplanda, Vel ſimplicius, Iis qui contemplatione aſſequi hæc poſſunt. Dixerat autem paulo antè eadem cõſtructione, οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

Ἐφικτός, ὁς, ὁ, (q.d. Attingibilis, & Aſſequibilis) Quem attingere, vel ad quem vſque pertingere poſſumus, Quẽ aſſequi poſſumus. Plut. in Ant. κελεύσας, ὅταν οἱ πρῶτοι ἐν ἐφικτῷ δοκῶσιν εἶναι, τοὺς ἱππεῖς ἐναντίοις εἰσελαύνειν. vbi B. ait accipi ἐφικτὸν vt à Suida exponitur, videlicet τὸ δυνατὸν καταληφθῆναι. Ab eodem Plutarcho in Themiſt. ἐφικτὸν ἔργον vocatur Quod vires noſtræ aſſequi poſſunt, Quod par eſt viribus noſtris. Apud [illegible] autem itidẽmq; apud alios ὅσον ἐφικτὸν vel ὡς ἐφικτόν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτόν, ſignificat Pro viribus. Pro eodem verò dicitur etiam καθόσον ἐφικτόν, (vt ab Ariſtot. De mundo, καθόσον ἐφικτὸν θεολογῶμεν περὶ τούτων) κατὰ τὸ ἐφικτόν, vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτόν, quo vſus eſt Greg. Dicitur etiam [illegible] ἐφικτὸν ἀνθρώποις vel ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώποις, Vt eſt captus hominum, vel Vt eſt captus humanus. CONTR. Ἀνέφικτος, vt apud Lucianum in Alcyone, [illegible] φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν ἀπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα. vbi ἐφικτὰ ſunt ea ad quæ vires noſtræ velut pertingere aut peruenire poſſunt: & contrà ἀνέφικτα, ad quæ non poſſunt. id eſt Quæ noſtris viribus maiora ſunt.

Sed ex eodem Luc.libello falſò in v.l.hæc citantur, *ἀεὶ δ᾽ ἐπὶ ἀνθρώποις ἐστὶν οὐρανός*, pro Inacceſſum eſt hominibus cælum. nam ne habentur quidem ibi iſta verba. quædam tamen ſunt quæ occaſionem illa ei affingendi dediſſe videri poſſunt. AT VERO Διχέφικτον, Ad quem vix pertingere ſeu peruenire poſſumus, Quem vix aſſequi poſſumus, aut non facilè, Vix aſſequendus, Cui vix pares ſunt vires noſtræ. Vnde compar.gradus *δυσεφικτότερος* apud Greg.

C. Καθικνέομαι, οῦμαι, Contingo, Tango. Item Ferio, Percutio. *καθικνεῖσθαι ῥάβδῳ* apud Euſtath. Tangere virga. Et Luc. *οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς οὐδ᾽ ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο*. Sed apud eundem de Perſeo Gorgonem harpe feriente, *καὶ τῇ μὲν καθικνεῖται*. Sic *ὡς καθιξόμενος* apud Plut. Tanquam percuſſurus. Idem de Lupercis loquens, *σκύτεσι καθικνούμενοι μετὰ παιδιᾶς τῶν ἐντυγχανόντων*. (ita enim legendum, non *ἀπιτυγχανόντων*, vt in Bud.Comm.) Idem in Alcib. *κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ*. Transfertur autem & ad alia. vt *καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις* apud Philoſtr. q.d. Qui conuitiis percuſſit. Sed Latinè Petere vel impetere conuitiis, potius quàm Percutere. Metaphoricum eſt & illud *καθίκετο*, quod in modò citato Luciani loco habetur. vt autem ibi dicit, *οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς καθίκετο, βαθεῖα δὲ ἡ πληγὴ ἐγένετο*, ſic initio ſui De ſacr.libelli ait, *οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῶν ἡ τῶν ἱερείων δαπάνη*. quod perinde eſt ac ſi quis dicat, Adeo altam plagam eius animo inflixerat. pro quibus Eraſmus, (ſenſum optimè exprimens, meo quidem iudicio) Vſqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius inſederat quòd ſacris epulis eſſet fruſtratus. ‖ At Homerus accuſ. iunxit hoc verbum, vtens aliòqui eo & ipſe metaphoricè. vt Iliad.ξ, v.104, *Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ*, Vehementer tetigiſti animum tua obiurgatione, ſeu increpatione. Vel potius, Vehementer pupugiſti. malim enim, hoc quidem loco, vti verbo illo, aut alio quopiam huiuſmodi quàm illo altero. Legimus autem apud eundem poetã in Odyſſ.α, v.343, — *ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον*. vbi eandem metaphoram ineſſe huic verbo cenſeo: diſſentiens ab Euſtathio, qui exponit *ἵκετο* & *κατέλαβε*: atque adeo addit (tanquam huius loci immemor) poſteros Homeri vti *ἐπὶ τοῦ καθάψασθαι*: quaſi verò ipſe quoque ita vſus non ſit.

Καθικνοῦμαι Bud. vertit Demitto, apud Pauſaniam in Achaicis. hæc enim eius verba, *σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ᾽ ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου*, interpretatur, Ita librantes ne vltra aquæ ſuperficiem demittant, ſed eatenus demum vt ſummam aquam ſtringant.

Καθικνοῦμαι pro Aſſequor. Polyb. *ταχέως καθικνεῖται τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς*, Statim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat, B.interpr.

Ἱ ΚΈΤΗΣ, ου, ὁ, Supplex. Homerus Odyſſeæ π, — *ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι*. Et Odyſſeæ ι, Ἀλλ᾽ *αἰδεῖο φέριστε θεούς· ἱκέται δέ τοί εἰμεν*. Heſiodus Ergois, *Ἶσον δ᾽ ὅς θ᾽ ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει*. Quod Heſiodi dictum conuenit (vt hoc obiter dicam) cum iſto Homerico Odyſſeæ ι, *Ζεὺς δ᾽ ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε Ξείνιος*. In ſoluta oratione quum additur caſus, dicitur potius *ἱκέτης σου*, quantum quidem memíniſſe poſſum. Thuc.lib.1, p.44, *τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος*. Iſocr. in Paneg. *ἱκέτην γενέσθαι τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας*. Et in Archid. *ἱκέτης κατέστη ταύτης τῆς πόλεως*. Sic Plut. in Them. *ἱκέτης αὐτοῦ καταστάς*. A Xenophonte dicitur aliquis *ἱκέτης προσιέναι*, Pædiæ 4, *ἥκω πρὸς σὲ καὶ ἱκέτης προσπίπτω*. ‖ Ἱκέτης paſſiuè etiam, Is cui ſupplicatur, ſeu Is qui ſupplicẽ recipit (ſicut ξένος ſignificat & τὸν ξενίσαντα & τὸν ξενισθέντα) vt quidam tradiderũt ex iſto Homeri loco, Odyſſeæ π, v.423, — *οὐδ᾽ ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος*. qua de re lege Euſtathium p.1807. FOEMIN. Ἱκέτις, ιδος, ἡ, Quæ eſt ſupplex. Vnde *ἱκέτιδες* inſcripta vna ex tragœdiis Euripidis. At Syneſ. *γραῖες* etiam dicuntur *ἱκέτιδες*.

Nomini *ἱκέτης* Heſychius alias etiam dat ſignificationes, quarum exempla nulla afferuntur. Eſſe autem *ἱκέτης* ab *ἱκέσθαι* deriuatum conſtat: quum hoc ipſum *ἱκέσθαι* pro Supplicare interdum accipiatur (teſte etiam ipſo Heſychio, qui exponit *προσαγορεύεσθαι*, item *ἱκετεῦσαι*) ſicut & præſens tempus *ἱκνεῖσθαι*. At veterum quorundam gramm. etymon vt nimis curioſè ſubtile repudio. voluerunt enim *ἱκέτης* dici quaſi *ἱκέστης*, vt ſit *ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός*.

C. Ἱκετοδόκος, ου, ὁ vel ἡ, Supplicum receptor, ſeu receptrix. quo vocabulo Euſtathius veteres vſos tradit, ſcribens, p.1807, *καὶ ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος, ἤτοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἱκετοδόκος*. Intelligit autem (opinor) veteres grammaticos eo expoſitionis gratia vtentes.

B Ἱκετήσιος Ζεὺς, Supplicum præſes Iupiter, ſeu Supplicum curam gerens, aut In cuius tutela ſunt ſupplices. Aut etiam, Supplicibus iura dans (vt ξένιος, Virgil. Iura dans hoſpitibus) apud Hom. Odyſſ.ν, v.213, ET PER SYNC. Ἱκέσιος, idem. ſed hoc vtriſque ſcriptoribus commune eſt, illo poetæ duntaxat vtuntur, quod ſciam. Apoll. Arg.2, *ἱκεσίου πρὸς Ζηνός*. Euripides Hecuba, *Θαρσεῖ· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία*. Interdum verò *ἱκέσιος* ſine adiectione ponitur: vt apud Luc. *Ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου λύσασθέ μου*. ‖ Sed Ἱκέσιος accipitur & pro *ἱκέτης*, Supplex, ſeu *ἱκετικός*. vnde *ἱκεσία γίγνομαι*, Eurip. Medea, Supplex ſum, Supplico. Et *ἱκεσία χείρ* apud eundem, itidémque in Epigr. Item *ἱκέσιοι ἀνάγκαι* apud eũdem Euripidem. Apud Greg. autem *ἱκέσιος λόγος*. quibus in locis poſterioribus *ἱκέσιος* eſt potius adiectiuũ. ‖ Ἱκέσιον, vna ex Æoli inſulis, Euſt.

Ἱκετήριος, Ad ſupplices pertinens, Supplicibus conueniẽs. vt *ἱκετήριοι κλάδοι*. SED Ἱκτήριος potius in vſu eſt, per ſyncopen factum. vt Soph. in principio Œdipodis tyranni, *Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι*. Idem in Aiace dixit, D *ἱκτήριον θησαυρόν*, pag.56 meæ edit. ITEM Ἱκτῆρες κλάδοι apud eundem in Œdipo tyr. p.155. In eadem verò tragœdia *ἱκτῆρες* mulieres pro *ἱκέτιδες*, pag.159.

Ἱκετηρία autem ſubſt. illi *ἱκετήριοι κλάδοι*, qui potius *ἱκτήριοι* per ſyncopẽ vocabãtur, (vt modò dictũ fuit) Res quam ſupplices geſtabant & prætendebant, videlicet rami oleæ lana obuoluti. ſeu in ſing. ramus oleæ lana obuolutus. Ariſtoph. Pluto, *ἱκετηρίαν ἔχοντα*. vbi vide ſchol. Herodot. *ἱκετηρίαν λαβών*. Greg. *καὶ τὸ γῆρας αὐθ᾽ ἱκετηρίας προβαλόμενος*. Quo ex loco dicere poſſumus *ἱκετηρίαν προβάλλεσθαι* pro eo quod Ouidius Velamẽta prætendere, (addẽs Manu ſupplice) Liuius autẽ Porrigere: De bello Pun. lib.4, Ramos oleæ ac velamenta alia ſupplicum porrigẽtes, orare vt reciperent ſeſe. Idem alibi, Oratores ad Romanos cum infulis & velamentis miſerunt. Hoc verò nihil aliud eſſe puto quàm quod interdum hiſtorici Græci duobus dicunt verbis *ἱκετηρίαν ἔπεμψαν*. quod tamen exponitur ſimplicius, Legatos ſupplices miſerunt. Hoc certè conſtat, *ἱκετηρίαν* interdum accipi generaliter pro ſupplicatione, ſeu (vt veterum Latinorum vtar verbo) pro ſuppliciis. vnde Herodian. lib.7, *ἱκετηρίας θαλλούς* dixit Supplicationis ramos, id eſt Qui ſupplicationi adhiberi ſolent. Iſocr. De pace, *ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι*. Syneſ. *καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, προθυμεῖς οἱ πλείους*. Apud Chryſoſt. autem, *ἡμέρως δέχεται τοὺς ἱκετηρίαν προσάγοντας*, redditur Eos placidè recipit qui ſupplices accedunt. Budæus verò *ἱκετηρίαν* apud Demoſthenem vertit ſupplicem libellum.

G Ἱκετικός, Ad ſupplices pertinens, Supplicibus conueniens. vel Quo vtuntur ſupplices. vt *ἱκετικὸς λόγος*, ſchol. Thucydidis. Apud Euripidem autem *ἱκεσία χείρ* exponitur *ἱκετική*.

Ἱκετεύσιμα, Supplicationes, vel Supplicia, vt veteres loquutos eſſe dixi. Exponit tamen & aliter Heſych.

H Ἱκετεύω, Supplico, Supplex oro. Hom. Od.λ, — *ὁ δέ με μάλα πόλλ᾽ ἱκέτευεν*. Et Od.ο, — *ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα*. Dicitur etiam *ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων* ab Euripide, ſubaud. præpoſ. *πρός*. Sæpe verò infinit. iungitur in proſa: vt apud Xenoph. Apomn. lib.1, *ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς διδόναι τἀγαθὰ τυχεῖν*. Et Pæd.7, *ἐδεῖτό τέ τι καὶ ἱκέτευεν παύσασθαι ὀργιζόμενον*. Et Pæd.4, *ἱκετεύει μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ*. A Demoſthene nonnunquam *δέομαι* & *ἱκετεύω* copulantur. Idem verò in Aphobum verbo *ἱκετεύω* ſubiunxit *ἀντιβολῶ*, ſcribens, *ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν*. Sciendum eſt,

autem ἱκετεύω ſine infinitiuo reddi etiam interdum Supplices preces fundo: vt apud Chryſoſtom. ὑπὲρ Παύλου τὸν Θεὸν ἱκετεύειν. Item, Supplex opem imploro. vt apud Plut. in Solone, ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας. VNDE Ἱκέτευμα, q.d. Supplicamentum. Exponitur & Supplicatio. Thuc. lib. 1, αἰτήσαντί τι αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱός, ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο· καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο. Vbi redditur etiam Supplicandi genus, vel Supplicãdi modus. Sic ἀπαραίτητον ἱκέτευμα apud Plutarchum, vt dixi in Ἀπαραίτητος. ET Ἀνικέτευτος, Cui ſupplicatum nõ eſt, vel Cui non ſupplicatur, vel Cui ſupplicari non poteſt. Ex Eur. autẽ affertur pro Non ſupplex. AT VERO Ἱκετεία, formatum à præſenti, Supplicatio. Thuc. libro 1, οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο. Plato in Apologia, ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς τῶν διωκόντων. vbi redditur, Ad ſupplicandum conuerſus. Et ἱκετείαν ποιεῖσθαι, vel ἱκετείας, Supplicare. Plato De leg. Sic & Xenophon Sympoſ. ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δίκαις ποιούμενοι. Interdũ verò additur genitiuus perſonæ: vt apud Thuc. l. 3, πολλῶν δ' ἱκετηρίαν ἱκετείαν ὑμῶν ποιούμεθα.

C. Ἐξικετεύω, pro ſimplici ἱκετεύω, apud Soph. niſi dicam præpoſ. vim ſignif. augere. ET Καθικετεύω, itidẽ: quo & Herodotus vtitur.

ἹΚΑΝΟ'Σ, ού, ὁ, Idoneus. Interdum Sufficiens, Aptus. vt ἱκανὸς διδάσκειν, Xenoph. & ἱκανὸς εὖ καὶ καλῶς ποιεῖν. Idem dixit ὑπηρέτην τὸ κελευόμενον ἱκανὸν ποιεῖν. vbi redditur etiam Aptum. Herodianus 2, de Seuero, ἱκανώτατος δὲ ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν. vbi Polit. interpr. Vnus omnium mortalium ad amorem ſimulandum maximè factus. Budæus autem, Omnium hominum ſolertiſſimus ad ſimulandã amicitiam. Luc. De luctu, λούσαντες αὐτούς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λοῦσθαι τοῖς ἐκεῖ, tanquam non ſufficiat ad lauandos eos qui ibi ſunt. (Budæus autem ἱκανὸς cum infinitiuo non ſolùm pro δυνατὸς poni tradit, itẽ pro δεινός, ſed alicubi etiã ἱκανὸς ἦν, ſicut οἷός ἦν, pro Suſtinuit, Auſus eſt: vt in hoc Xenophontis loco Hellen. 5, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τριακοσίους ἄνδρας, ἱκανὸς μὲν ἦν τοὺς βουλομένους κωλύειν εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ οὓς ἤθελεν εἷρξας φυλάττειν. Apud Matthæum verò & Marcum ac Paulum ἱκανὸς iunctum itidem infinitiuo pro Dignus: & cum ἵνα habente coniunctiuũ, in eadẽ ſignificatione apud eundem Matthæum, itidémque apud Lucam.) Interdum præpoſitio locum infinitiui obtinet, vt ἱκανὸς ἐπὶ τοὺς πόνους, idem quod ἱκανὸς φέρειν πόνους, idoneus ad tolerandos labores: apud Platonem, τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχουσι. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, Idoneus ad aliquid, Aptus ad aliquid. Interdum verò cum ſolo accuſatiuo, (qui eſt rei in qua dicimur eſſe ἱκανοί) vt ἱκανοὶ σώματα ex Xenophonte, Qui corporibus ſufficientes vires habent, Qui corporibus ſatis validi ſunt. Exponitur etiam, Qui corpora habent labori ſeu laboribus ſufficientia. Tale eſt ἱκανὸς τὴν ἰατρικήν, Xenoph. q.d. Sufficiens in arte medica, id eſt Sufficientem rei medicæ peritiam habens & quanta ſatis eſſe poſſit. ἱκανὸς τἄλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, Galenus ad Glauc. lib. 1, ſatis inſtructus cognitione omniũ, &c. vel Abundè inſtructus. Alii autem interpr. Callens non mediocriter omnia. Aliquando etiam ſine adiectione ponitur hoc nomen eo planè ſenſu quo Gall. *Suffiſant*. quod quanuis reſpõdeat Latino Sufficiẽs, atq; adeo ex eo detortũ ſit, alicubi tamen illud ἱκανὸς Gallico *Suffiſant* reddi poteſt, Latino Sufficiens non poteſt. vt quum dicit Iſocr. in Panath. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι καὶ τὰς ἄλλας πράξεις τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν, *bailler les offices aux plus ſuffiſans*. vbi ἱκανωτάτους non itidem aptè reddideris Maximè ſufficientes: at Maximè idoneos, non videtur tam ſignificans eſſe quàm Græcum ἱκανωτάτους. quo ſignificari puto Qui maximè ſint apti, & quaſi pares ei oneri. quorum vtrunque voce illa Gallica exprimitur. At verò in hoc eiuſdem Iſocrat. loco in Hel. enc. οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἕξομεν ἐπαγαγέσθαι, Iudicẽ magis idoneum, ſatis commodè vertere poſſumus.

De re etiã vſurpatur hoc nomẽ: dicũtúrque eſſe ἱκανά, Quæ ſufficiunt, Quæ ſatis magna vel ſatis multa ſunt, vel Quorum ſatis magnus eſt numerus. Thucyd. lib. 1, circa princ. ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν, Tanquam non ſufficiente Attica, id eſt Non ſatis magna, ſeu capace. aut potius Non ſatis inſtructa commeatu tantæ hominum multitudini neceſſario. Demoſth. οἱ ἐλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι, Pauciora quàm quæ ſufficiant, vel Quàm quibus ſit opus. Et cum infinitiuo ex Plut. in Lycurgo, ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπείργειν, Satis multi ad arcendos malos, vel Tot quot ſatis eſſe poſſint ad &c. Bud. à Luca in Euang. cap. 7, ἱκανὸν pro ſatis multo poni ſcribit. ‖Sed interdũ ἱκανός, nõ pro Satis magnus, vel Satis multus, ſed pro Magnus, Mult⁹. vt apud Antiphõtẽ, ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, magnam portionem. Idem, ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν, Multas moleſtias & ſolicitudines. Et ἐξ ἱκανοῦ (ſubaud. χρόνου) Iam à multo tempore, ſeu longo. Sic ex Plat. ἱκανὴ ὁδός, Multa via, Longa via. ‖At τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, Act. Apoſt cap. 17, Latinorum more dictum, pro Satis accipere, id eſt Fideiuſſores in eam ſponſionem exigere & accipere. vt docet Bud. Qui & apud Laert. p. 205, ἱκανὸν ποιεῖν exponit Satiſfacere, Præſtare quod poſcitur. Cæterùm vt ab ἵκω vel potius ἱκάνω eius deriuatiuo non recuſem deducere nomen hoc ἱκανός, facit ſignificatio ad uerbii ἱκνουμένως, quod eſt à verbo ἱκνοῦμαι ſynonymo τῷ ἱκάνω. ſed & ipſum ἱκνοῦμαι aliquando talem quãdam ſignif. habet qualem inter alias hoc nomen.

Ἱκανοδοσία, Satiſdatio. Theoph. in Inſtitut. ciuil.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, Sufficientia. B. ex Plat. Affertur autem & ex Lyſia.

Ἱκανόω, ῶ, Sufficientem reddo, Idoneum reddo, apud Paul. Apoſt. At paſſ. ἱκανοῦσθαι l. 3 Reg. non ſemel pro Sufficiat, Satis ſit. B.

Ἱκανῶς, Sufficiẽter, Sic vt ſatis ſit. Item Abundè, Affatim. Iſocr. Archidamo, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῦθ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Idem dixit εἰ δὲ ταῦτα μὴ ἱκανῶς ἔχεις, pro Si hæc abundè habes, Si hæc abundè tibi ſuppetunt. Apud Thuc. autem murus dicitur ἱκανῶς ἔχειν qui ſufficientẽ magnitudinem habet, ſeu iuſtam magnitudinem: vel (vt alii) commodam. (Apud eundem certè ἱκανῶς memini me legere pro eo omnino quod dicimus *Paſſablement*.) In vulg. autem lex. affertur ex Plat. ἱκανῶς οὔπω ἔχει, pro Nondum eſt abſolutus. At verò ex Chryſoſt. ἱκανῶς ἔχω διοικῆσαι pro Poſſum regere. ‖Exponitur etiam Valde, Admodum. vt ἱκανῶς μέλας, Valde niger, Nigerrimus. Sic ἱκανῶς παλαιός. Interdum etiam ponitur pro Aptè, Ritè.

Ἥκω, Fut. ξω, Venio, Accedo. Cum aduerbio è loco, vel ad locum; aut etiam cum vtroque. Æſchin. in Cteſiph. ἥκουσιν οἴκοθεν ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν. Plato, ἥξει πρόθυμος Ἀθήναζε. Et cum δεῦρο apud Demoſth. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Sed interdum loco aduerbiorum ponuntur tantùm præpoſ. cum ſuis caſibus, vt ἥκω ἐκ τῆς Αἰγύπτου, &, ἥκω εἰς τὴν Αἴγυπτον, Luc. Item cum datiuo perſonæ, vt ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xen. Et Plut. in Theſeo, ἧκεν αὐτῷ χρησμός. vbi notandum eſt dici de re inanimata, & exponi, ἧκεν χρησμός, allatum eſt oraculum. Itidem ὄλεθρος à Demoſth. & κακὸν ab Ariſtophane dicuntur ἥκειν τινί. Tribuitur autem & alibi ſæpe rebus inanimis, cum eadem etiam conſtructione. vt apud Platonem in Apol. ἡμωρεῖαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Sic & à Lat. Malum venire dicitur, item pœna. Sæpe verò ἥκω loco illius datiui habet præpoſ. εἰς cum ſuo accuſatiuo. vt Ariſtoph. Pluto, εἰς ἔμ' ἥξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Item ἥκει τὰ πράγματα εἰς τὸ ἀμελεῖν, ex Demoſth. Et Xenoph. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον. Et ἥκειν εἰς ὀλίγους, ex Ariſtot. Ad paucos deuenire. Item quum ἥκω tribuitur perſonæ, vt ἥκω εἰς ἀνάγκην ποιεῖν, Demoſth. & ἥκω εἰς τὸν πόλεμον. Iungitur & præpoſ. ἐπί, vt ἥκειν ἐπὶ τὰς θύρας, & ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Xenoph. Sic ἥξει τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Crimina ad nos peruentura, id eſt, In nos redundatura. Sed ſæpe etiam ἐπὶ poſt ἥκειν accipitur pro Aduerſus: vt Plato De rep. libro 1, ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς. vnde exponitur etiam Irruit in nos. At cum πρός, vt ἥκω εἰς ὑποψίαν ex Demoſth. pro Venio in ſuſpicionem. Iungitur verò & cum ἀπό, item παρά. Cum ἀπό, vt in illo Demo-

ſthenis loco antè citato, ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Cùm παρὰ autem, vt ἥκει λόγος παρὰ σοῦ, quod ex Demoſthene affertur. (at ex Plat. idem verbum cum eodem nomine, ſed ſine præpoſ. epiſt. 7, καὶ πάλιν ὁ λόγος ἧκεν ὁ αὐτὸς, τὸ μὴ δεῖν περιδεῖν Δίωνα.) Iam verò & particip. ſæpe iungitur, & quidem vel præſ. vel fut. Cum præſ. vt ἥκω ἄγων, Xenoph. Sic ἥκω φέρων (de quo genere loquendi lege Bud. p. 773.) At cum futuro, vt ἥκω συμβαλοῦσαν, Demoſth. & ἥκον ἀμυνοῦντες, apud eundē, Venerunt auxiliaturi, vel Venerunt auxiliatum, (nam ſupino in huiuſmodi locis vtuntur Latini interdum) aut Venerunt ſuppetias. Sed & cum aoriſto: vt ἥκει ἀναστρέψας, Demoſth. quod exponitur Rediit. ſic ἥκει ὑποστρέψας, Æſchin. (Dicunt autem & ἥκειν πάλιν pro Redire, Xenoph. & Ariſtoph.) Quinetiam cum διὰ. vt ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, Syneſ. epiſt. 44, Qui peruadit omnia, Qui omnia penetrat. Item in metaphorico loquendi genere, διὰ πάσης ἥκοντα τῆς ἐπιστήμης τῆς ποιημάτων. Chryſoſt. ‖ At verò ὁδὸν ἥκει μακρὰν, Xenoph. vt Lat. Longam ire viam, Longum iter conficere.

Ἥκω cum genit. ſed quē præcedit εἰς τοῦτο, ſeu εἰς ὅσον, aut certè εὖ, vel πόῤῥω: vt εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, Plut. q. d. Ad id ætatis veniens, ſeu, Qui vēnit, pro Eò prouectus ætate, Id ætatis homo. At εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Pauſan. Quammaximè facere poſſum. Cum εὖ autem, vt εὖ ἥκω παιδείας, ſum bene doctus: εὖ ἥκω χρημάτων, Herodot. Sum bene nummatus. Item εὖ ἥκω φρενῶν, ſum prudens. Itidem verò μορφῆς εὖ ἡκούσας appellauit Lucianus formoſas. Simili conſtructione ab Herodoto dictum eſt (vt habent vulg. lex.) ἥκοιεν εὖ θεῶν χρηστῶν. Iungitur denique aduerbio πόῤῥω: vt ἡλικίας πόῤῥω ἥκων apud Plutarch. Ætate prouectus. Et πόῤῥω ἥκεις διαφθορᾶς, ex Diogene, pro Iam magnopere morbus inualuit. Sed & πόῤῥω παιδείας ἥκων eodem ſenſu quo εὖ ἥκων παιδείας. Tale eſt πόῤῥω σοφίας ἥκεις, Plat. in Euthyd. Quibus addendum ἥκω, quod Herodotus genitiuo iunxit cum ὁμοίως, ſcribens, ἥκει οὐχ ὁμοίως ὡρέων: pro Non ad ſimilem cæli tēperiē accedit vel peruenit. ‖ At verò ex Eurip. affertur, Καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίον pro καλῶς ἧκον τὸν, id eſt, Quum eis bene accidat quòd vitam cum morte commutent: vel Bene eueniat quòd &c. (Ita enim Cicero loquutus eſt de re eadem Tuſculi, Bene mihi euenire quòd mittar ad mortem.)

Ἥκω, Attineo, Pertineo. Demoſth. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, quatenus ea legatio ad Phocenſium ſalutem pertinebat. Syneſ. ἀλλ' ἐγὼ τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον ἅπαν ποιῶ, quod ad me attinet impleo. Item τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, vel τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, pro Quātùm in me eſt. De quibus lege Bud. pag. 553 & 773. Sed in illo Syneſii loco modò citato, τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, verti etiam poſſe arbitror Quod eſt mei muneris, ſeu officii.

Ἥκω ab Hom. poſteris factum eſſe ex ἵκω, quo ille vtitur, dictum fuit in Ἵκω.

C. Ἀνήκω, Aſcendo, Euado, Peruenio. ἀνῆκα pro ἀναβέβηκα, dicit Amipſias, vt Suidas refert. Herodotus, ἀνήκειν ἀρετῇ πέρι ἐς τὰ μέγιστα. Sic ἀνήκοντες χρήμασιν ἐς τὰ πρῶτα, pro τοῖς χρήμασι πρωτεύοντες, Qui ad ſummum gradum peruenerunt, Qui ſummum gradum attingunt. Iul. Zenoni, τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἐς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, Ad primum gradum artis medicinæ aſcendere, Ad ſummum artis euadere, ſeu peruenire, Summam artis attingere. Demoſthenes, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, Non peruenientes in tantum eloquentiæ, id eſt, Non attingentes eum eloquentiæ gradum. Inuenitur etiam οὐκ ἀνήκουσα ἐς τὰ μέτρα, itidem expoſitum, Non perueniens ad menſuram. Interdum verò capitur pro Pertingo & Porrigo, vt παρήκω & καθήκω, atque etiam amplius προσήκω, inquit Budæus. Herodotus in Erato, καί κως σε ἐπ' ἐμὲ τοῦτων ἀνήκει τῶν χρημάτων τὸ κῦρος ἔχειν, decet te. pro προσήκει. ‖ Item ἀνήκω, autore Bud. Attineo, Referor & Specto. Demoſth. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, Ad virtutem ſpectantia. Idem, καὶ τῶν εἰς γένος ἀνηκόντων, Ad natalium nobilitatem ſpectantium. Ariſtot. Ethic. 9, καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα. Idem eorundem Ethic. 8, ἀνήκει εἰς ταὐτό. ‖ Apud Thucydidem autē ἀνήκουσι vulgò exponitur Rediguntur, in hoc loco libri 3, εἰς τὸν θάνατον αἱ ψυχαὶ ἀνήκουσι. vbi tamē ſchol. exponit ἀνέρχονται. At Suidas, quum dicit ἀνήκουσι poni à Thucydide pro τελευτῶσι, λήγουσι, non dubito quin de hoc aut ſimili eius loco intellexerit. Sed vulgarium lexicorum conſarcinatores, imperitiſſimi & ineptiſſimi, ac ſtiua vel flagris potius digniſſimi homines, quum Suidas dicit τελευτῶσι, putarunt eum accipere pro τελευτῶσι τὸν βίον, moriuntur, (non animaduertētes ſubiungi ab eo λήγουσι) atque ita ſcripſerunt, ἀνήκουσι pro Decedunt, Moriūtur, apud Thucydidem. Itidem quum dicat Suidas à Demoſthene ἀνήκοντες ſumi pro διαφέροντες, ſcripſerunt illi, Demoſthenē ἀνήκοντες pro Excellētes dixiſſe, (quaſi verò διαφέρειν ſignif. dūtaxat Excellere) & quidē eum locum Demoſthenis in exemplum attulerunt, in quo ipſe Suidas ἀνήκοντες dicit ſignificare ἀνελθόντες. is eſt quē antea citaui, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες.

Ἀνῆκον, τὸ, Quod decet, Quod eſt noſtri officii, Quod nos decet. Suid. exponit τὸ πρέπον. Dicitur & τὸ καθῆκον.

C. Ἀφήκω, Peruenio. Plato De republica libro 7, μή ποτε αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν. niſi fortè legendum eſt ἐφήκειν.

C. Διήκω, Peruado, Pertranſeo, Pertineo. Ariſtoteles De mundo, τὸ πᾶν μία διὰ πάντων διήκουσα δύναμις διεκόσμησε, per omnia pertinens. Sic apud Themiſtium καὶ διὰ παντὸς διήκει τοῦ κόσμου. Sed & cū genitiuo ſolo, vt ἡδονὴ διήκει σφῶν ex Philoſtr. pro Percipitur ex eis voluptas, & ex Plutarcho διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολύς. Item διήκω cum εἰς, ſequente accuſatiuo. Ariſtoteles De mundo, ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Sic διήκων ἐξ αἰῶνος ἀπήρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item ῥεῦμα dicitur à Galeno διήκειν εἰς βάθος, id eſt Altè penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, id eſt profunditatem. Interdum verò διήκειν dicitur φωνὴ, vel φήμη, ſine vlla præpoſitione, vt apud autorem Axiochi, διῆξε φωνὴ βοῶντός τοῦ, q. d. Pertrāſiuit [aures.] Pro quo Latini dicunt ad verbum interdum, Peruenit ad aures. item, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eurip. Fama peruenit huc, vel ad aures noſtras. In vulg. lex. redditur Fama peruolauit, item Fama increbuit.

C. Ἐξήκω, Prætereo, vel potius Præterii: eo ſenſu quo dicitur Præterit illud tempus, pro Elapſum eſt, vel Exactum eſt. Herodotus, ἐξήκει τοι ὁ χρόνος ζημίης, Tempus calamitatis exactum eſt, vt Budæus vertit: qui etiam affert ex Demoſthene pro ſimili ſignificatione, ἡ προθεσμία ἐξήκει. item μελλούσης ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. & ex Luciano ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. necnon ex Syneſio, τουτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν. Sed & Exire hoc in ſenſu affert ex Vlpiano, Siquis moram fecerit quominus in ius veniret, vt actionis dies exiret. Apud Herodotum autem (vt idem Budæus ſcribit) dicit quidam ſibi ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, pro Se iā inſomnio & eo quod illo portendebatur defunctū eſſe. Sic in v. l. ex Xenophonte συνῄειν ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φήμην. ‖ Et ex eodem, ἐξήκειν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, pro Egreſſus eſt in Perſas: & ex Sophocle ἐξήκεις ὁδὸν pro Capeſſis viam.

C. Ἐφήκω, Peruenio. Item Aduenio, aut ſimpliciter Venio. Sophocles in Aiace, καιρὸν ἐφήκεις, Opportunè aduenis. Et ex Thucydide ἐφήκει ἡμέρα, Dies aduenit. Heſychius ἐφήκει exponit ἐφορμᾷ & ἐπέρχεται.

C. Καθήκω, Pertineo, Porrigor, Protendor. vt καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν, Pauſ. Et cum πρὸς, Thucydides 3, οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. ‖ Et τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ apud eundē, Quod diuinitus accidit. ‖ Item καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος Æſchin. Vices loquendi ad nos deuenerunt. Vide Budæum p. 552. Sic τῆς βουλῆς καθηκούσης εἰς αὐτὸν, Plut. Alcibiade. Et ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, apud eundem in Fabio. At ex Theophraſto ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει pro Tempus eſt ſeminandi. Budæus tamen pag. ſupradicta καθηκούσης τῆς ὥρας apud eundem interpretatur Suo & conſtituto tempore. Item καθήκων χρόνος, Conueniens tempus, ex Demoſthene. Et καθήκουσαι ἡμέραι pro Dies ſtati & legitimi, Dies ſolennes: ex eodem Demoſthene, ὡς γὰρ ἀνέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἐν ταῖς καθηκού-

ταις ἡμέραις. Cæterùm vt in illo Æſch. loco Bud. καθήκειν vertit Deuenire, ita in hoc Plutar. in Romulo, redditur Peruenire, καθήκειν ἡ διαδοχὴ εἰς ἀδελφούς. vbi tamen & Deuenire locū habere videtur. Sed apud Polybium καθήκειν redditur Obuenire vel Aduenire: vbi ſcribit, οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἧκον εἰς Αἴγιον. Budæus tamen hunc Demoſthenis locum (in quo itidem καθήκειν ἐκ τῶν νόμων legitur) ἔπειτ' ἐκκλησίαν ποιήσας, καὶ τοῦτο ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, vertit, Deinde concione aduocata: id quod tum ſolenne eſt fieri quum præſcriptis legum congruit è re nata. Idem hæc Polybii, διὰ τὸ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, reddit, Quòd quarto quoque die muneris obeundi vices ad ſingulas cohortes redeant. Sic autem, καθήκειν quod hiſce in locis habetur, ad alteram potius ſignif. referendum erit, de qua in proximè ſequentibus.

Καθήκει μοι, Conuenit mihi, Conſentaneum mihi eſt. Syneſ. οὔτι ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι, nec conſentaneum, nec veriſimile eſt, vt vertit Budæus. Sæpe etiam ſonat Officii mei eſt, Muneris mei eſt. Lyſ. ἡμῖν καθήκει ποιεῖσθαι &c. Vide Budæum pag. 551. item locum Demoſthenis & Polybii in proximè præced. HINC τὸ καθῆκον, Officiū. Greg. μή ποτε οὖν τοσοῦτον ἀμελήσωμεν ἀρετῆς, ἢ τοῦ φυσικοῦ καθήκοντος. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xenoph. pro Officio perfungi. Cic. quoque quæ καθήκοντα Stoici, ipſe Officia vocat. Idem De off. lib. 1, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. Interdum verò dicitur τὰ εἴς τινα καθήκοντα, pro officiis quæ illi debentur. vt Syneſ. χαίρουσι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι τὴν εἰς τὸν αὐφὸν τὸν ἐκείνου τιμῶν.

C. ΠΑΡήκω, Pertineo, Pertranſeo, Pertingo. vt ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, Pauſan. pertingentes. Item πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, dixit Xenoph. Deſinentes & porrectas. Vide Budæum p. 551. Ex Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire. At παρήκειν ſignificās Sinere, malè, pro παρεῖκειν, ex quibuſdam affertur locis. Sed & παρῆκαν perperam huc refertur in vulg. lexicis, quum à παρίημι ſit.

c. 2. Ἀντιπαρήκω, Ex aduerſo porrigor, ſeu protendor. Ariſtot. De mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος. Bud.

C. ΠΕΡΙήκω, Deuenio, ſeu peruenio mutatis in orbem vicibus. vt περιήκει εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκει, Syneſ. pro Cuius gloriæ decus ad te peruenit, ſeu recidit. Vide B. p. 430 & 552.

C. ΠΡΟήκω, Procedo, Progredior. προήκων πυρετὸς, febris progreſſa, id eſt non incipiens, Bud. ex Gal. Et ex eodē, ἐπὶ προήκοντι λόγῳ, In progreſſu diſputationis. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Ariſtoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum prouectus ætate. Sic apud Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, Ætate prouectus, Natu grandis. Sed apud eundem in Othone, προήκοντες καθ' ἡλικίαν redditur Anteeuntes ætate: ſicut Thucydidi προήκειν ἀξιώματι eſt Anteire ſeu præire dignitate, ſeu Præſtare dignitate.

C. ΠΡΟΣήκω, Pertineo, Attineo, προσήκει μοι ταῦτα, pertinēt hæc ad me. Demoſth. Ad Macart. τὰ οὐδὲν προσήκονθ' ἑαυτῷ ἔχειν ἐνόμιζεν, nihil ad ſe pertinētia. Herodian. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτᾳ. Plut. in Rom. προσήκουσα πόλις αὐτῷ, Vrbs ad eum pertinens, Vrbs ditionis ipſius. Et pro eodem, προσήκει μοι τούτων. Rurſum apud Demoſth. εἰ διὰ τοῦτο οἴει σοὶ προσήκειν τῶν τούτου, ſi ideo pertinere ad te bona eius cenſes. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thuc. exponitur τὰ ἀλλότρια, Aliena. Et contrà, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι Plat. Vnicuique tribuere quod ſuum eſt, Quod ad eum pertinet. Pro quib9 dicitur, Ius ſuū vnicuique tribuere. Vnde προσήκων redditur interdum Debitus, Meritus. vt προσήκουσα τιμὴ, item δόξα: necnon προσήκουσα τιμωρία, Plat. Interdum verò προσήκειν dicitur pro Pertinere, id eſt Conuenire, vel Conſentaneum eſſe, vel Coniunctum eſſe, & quaſi affine ac cognatum. vt μὴ προσήκουσα ex Demoſth. pro Ad rem non pertinens, Non conſentanea. Et Plato τὸ προσῆκον τῷ πράγματι dixit Pertinēs ad cauſam, & quaſi affine cognatúmque & coniunctum cum cauſa, vt Bud. interpr. qui apud eundem in Epinom. τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, vertit, Et quum mortem obierit, ad locos ſe venturum virtuti conſentaneos & conuenientes. Alibi verò ex eodem affert cum alia conſtructione, μελῶν καὶ ἐνιαυτῶν στρατηγίᾳ προσήκει, artis imperatoriæ refert tempeſtates præſciſcere, Ad artem imper. pertinet & ei coniunctum eſt. Plut. autem dixit in Numa, δεισιδαιμονίας οὐδέν τι τῆς κατὰ Νουμᾶν εὐσεβείας προσηκούσας, minimè conſentaneam. Sed dicitur & αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, à Dem. καὶ γὰρ αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, Nihil ad me pertinet. Item, Cuius crimen in me non eſt veriſimile, nec conuenit. Sic apud eundem, δίκην δοῦναι πραγμάτων ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσήκει. Docet porro Budæus ſimili ratione dici Affinis culpæ, vel crimini, vel ſceleri. Sed προσήκειν propriam etiam ſignificationem affinitatis ſeu propinquitatis habet: vt & Gallicè *appartenir*. quod propriè eſt Pertinere. Thucyd. 2, Τηρεῖ δὲ προσήκει ὁ Τήρης οὐδέν, Cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. Hinc προσήκων, Propinquus, Affinis, Neceſſarius, Neceſſitudine coniunctus. vt apud eundem libro 1, καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες. Et γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, rurſum libro 2. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. Genere proximus. Sed additur frequenter datiuus γένει, vel γένος, præcedente κατά. Iſocr. ad Dem. μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Plut. in Galba, ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων. Ea quoque quæ inter ſe aliquam cognationem habent, & velut cognata ſunt, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. Syn. De inſomn. τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις.

Προσήκει μοι ποιεῖν ταῦτα, Pertinet ad me hæc facere, Decet me hæc facere, vel Conſentaneum mihi eſt. Aut Officii mei eſt, hæc facere. Ariſtoph. Pluto circa princ. Τἀναντίον δρᾶν ἢ προσήκ' αὐτῷ ποιεῖν. Demoſth. εἴ τινα φησὶ ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι, ſi apud aliū vaſa eſſe dictitat, nec ad ſe eorum reſtitutionē pertinere, B. Plut. in Rom. ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν, Tanquam eos deceret vel tanquam illis conſentaneū eſſet. (eſt enim προσῆκον pro προσήκοντος, vt παρὸν & ἐξόν.) Apud Herodianum autem libro 6, προσήκειν οὖν αὐτῷ ἀνακινήσασθαι &c. Politianus vertit, Sui muneris eſſe. (Dicitur verò & προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, & tū pronomen ab infinitiuo regitur) Hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, ſeu πράττειν, vel τὰ προσήκοντα, Facere quod decet, ſeu quæ decet, Rectè agere, Facere quod eſt noſtri officii, Xenoph. Et κατὰ τὸ προσῆκον, Vt decet, Vt par eſt, Pro dignitate. Ariſtot. Rhet. (qua in ſignific. & κατὰ τὸ προσῆκον ἑκάστοις dicit Iſocrates, Pro dignitate cuiuſque) Cui opponitur παρὰ τὸ προσῆκον, Contrà quàm decet, Præter honeſtatem. Et προσήκοντα ἔθη, Plat. Honeſtæ cōſuetudines. προσήκοντα τοῦ δικαίου κεφάλαια, Thucyd. Rationi conſentanea.

Sed προσῆκε cum infinit. ſæpe pro προσήκει, (vt ἔδει pro δεῖ, & χρῆν pro χρή) ſicut in illo Ariſtoph. loco, quē modò protuli. Sed & de hoc lectorem admoneo, interdum cum προσήκει vel προσῆκε relinqui ſubaud. infinitiuum. Thuc. 2, νῦν δὲ ἀπολοφυρόμενοι ὃν προσήκει ἕκαστος, ἄπιτε. ſubaud. ἀπολοφύρεσθαι. Demoſthenes Pro corona, ἐγὼ δὲ πάντα ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον. ſub. πράττειν. Vbi προσῆκε non eſt pro προσήκει, ſed ſuam ſignif. retinet.

ἹΛΑ'Ω, Fut. ἱλάσω, ITEM Ἵλημι, Propitius ſum. à quibus alioqui inuſitatis thematibus originem habent imperatiui ἵλαθι & ἵληθι, ſecundum quoſdā. Sed alii putant ἵλαθι per metaplaſmū eſſe ex ἵλαε factū: ex quo ἵλαθι fit ἵληθι. qua de re dicetur & infrà. Cæterùm dictū vult ἱλάω Euſt. quaſi ἱέμαι λάειν, i. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιζητεῖν, quòd ii qui propitii ſunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt. Addit idem, ab ἱλάω deriuatum eſſe non ſolùm ἵλαος (pro quo & ἵλεως) ſed etiam ἱλαρός. AT ἱλάσ

κ μαι actiuè plerũq; capitur pro Propitiũ facio, Propitio,(quorũ vtroq; Plaut. vtitur, poſteriori Suet. & Plin.) Placo. Il. ζ, v. 550, Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων, Propitium reddunt, ſeu placant tauris & agnis mactatis. Apoll. Arg. 2, Τόνδε πολιοῦχον διαπρεπέα δὴ Βοιωτοῖσι Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιρρήδην ἱλάεσθαι, propitiare, placare. IMPER. autem ἵλαθι (de quo ſuprà) vſus eſt apud poetas itidem pro Propitiare, Placare, ſeu Propitius fias, vel Propitius ſis. Theocritus Idyll. 15, ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι. Luc. Epigr. l. 2, ἵλαθι γραμματική, φυσίζοε, ἵλαθι μοῦσα, propitia eſto. Pro quo per ectaſin DICITVR ἵληθι. Odyſſeæ γ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Sunt tamen (vt paulo antè dixi) qui ἵλαθι putent per metaplaſmum ex ἵλαε eſſe formatum: ex quo ἵλαθι ſit ἵληθι. Sed magis placet conſtituere thema inuſitatum ἵλημι, ex quo ſit ἵλαθι, ſicut à πίμπλημι eſt πίμπλαθι ex quo πίμπληθι. SIC AVTEM ἱλήκω thema eſt inuſitatum, à quo tamen in vſu eſt optatiuus ἱλήκοις pro Propitius ſis, Ne iraſcaris. Item ſubiunctiuus. Iliad. φ, εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Greg. in Carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, Et in his quidẽ mihi Deus propiti⁹ ſit. Sic in Epigr. ἱλήκοις πολιοῦχε. Et ἱλήκοις ὦ Ζεῦ, Propiti⁹ ſis, Ne iraſcaris. Pace tua dixeri. Cæterũ ab ἱλάομαι FIT ἱλάσκομαι, vt φάσκω à φάω: idémq; prorſus ſignif. i. Propitiũ reddo ſeu facio, Propitio, Placo. Il. γ, — πρόφρων ἐγὼ κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι. Heſiod. Erg. Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Plut. Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεται. Futurum autem & aoriſtum poſſumus vel tanquã ad hoc irregul. vel tanquã ad ἱλάομαι regulariter referre. Il. α, Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι. Itẽ, — Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα, vt propitiemus & placemus, Vt propitiũ faciamus. Plutarch. Solone, ἱλάσω θυσίαις ἥρωας. Luc. De ſacrif. ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον αὐτοῦ τὴν δεξιάν. Diuerſa autem conſtructione ex Plut. Publ. citatur à Bud. ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενοι τὸν ᾅδην, quum ex libris Sibyllinis orcum placaſſet, ſeu ſacrum piaculare feciſſet. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apollon. Argon. lib. 1, τὸ ἱδρ' [videlicet ἱερὸν] μάλα τηλόθι πάντες Ναυτίλοι ἀμπελάγους θηεύμενοι ἱλάξονται, quo procul in pelago conſpecto, nautæ eò venientes eos placatum, ſeu vt propitios eos ſibi faciant. Paſſ. quoque vſurpatur. Vnde ἱλάσθητι imperatiuus, Propitius fias, ſeu Propitius eſto. pro quo ἱλάθι dicunt poetæ. Lucæ 18, ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, Propitius ſis mihi. Dicitur etiam ἱλάσθητί μοι τῆς παροινίας, vt σύγγνωθί μοι τῆς ἀναισθησίας. B. ‖ Ἱλάσκομαι, Expio. In epiſt. ad Hebræos cap. 2, ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ‖ At ἱλασμένος κριός, Num. 5, Aries qui offertur pro expiatione, ſeu pro propitiando Deo.

Ἱλασμός, οῦ, ὁ, Placatio. Plut. Fabio, ὅσα ἱλασμοὺς θεῶν ἢ πράξεων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις. Idem, ἱλασμοῖς τισι καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, placaminibus quibuſdam, ſeu placamentis, vt Liuius & Plinius loquuntur. 1 Ioann. 4, ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμόν, placamen iræ ſuæ. Ab Heſychio exponitur διαλλαγή, συγχώρησις: item εὐμένεια, πραότης.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, Cui placandi & propitiandi vis ineſt. q. d. Propitiatorius. ET Ἱλαστήριον, ου, τό, Propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis. Exodi cap. 25, & ad Hebræos 9. Philo De vita Moſis libro 3, ἧς ἐπίθεμα ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον, quod in ſacris libris propitiatorium dicitur, Turnebo interprete. quod dicit videri eſſe σύμβολον φυσικώτερον μὲν τῆς ἵλεω τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ἠθικώτερον δὲ διανοίας. Id Exodi cap. 36 ſine copula vocatur ἱλαστήριον ἐπίθεμα: ibidem tamen ſubſtantiuè etiam capitur.

C. Εὐίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propitius. εὐμενής, Suid. VNDE Εὐιλατεύω, Propitius ſum. Pſalm. Dauid. εὐιλατεύων ταῖς ἀνομίαις σου, propitius iniquitatibus tuis.

C. Ἐξιλάομαι, (pro quo dicitur ἐξιλάσκομαι) idẽ quod ſimplex niſi quòd præpoſ. ſignif. aliquaten⁹ auget. X. Pæd. 7, πολλὰ μὲν τιμῶν ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ἀργυρέα, πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτόν. Plutarch. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, Placare iram deæ, Deam ex irata propitiã reddere. Syneſ. ἐξιλαστήριον δὲ τῇ παραυτίκα δίκῃ τὰς κάτω ποινάς, placandæ autem præſenti ſupplicio quæ apud inferos ſunt furiæ. ‖ Item, Expio. Leuitici cap. 16, ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὴν σκηνήν, expiabit ſanctuarium. ‖ Ἐξιλάσκομαι ἔ, Propitius reddor ad condonandum aliquid. Eccleſiaſtici capite 32, ὁ ὕψιστος ἐν πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται ἁμαρτίας, non reddetur propitius multitudine ſacrificiorum ad remittenda peccata.

Ἐξίλασμα, ατος, τό, Placamen, ſeu Placamentum, Id quod inſtituitur ad placandum Deum. AT Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, Placatio, Ipſa actio propitiandi, Expiatio. ET Ἐξίλασις, εως, ἡ, idem. AT Ἐξίλατον, Placatum. v. l.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propitius. ὁ πρόθυμος ἐπιπληροῦν τοῖς δεομένοις, vt Euſtathius exponit, reſpiciens etymologiam quã in ἱλάω ſuprà attuli. Il. α, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, Propitius erit nobis, ſi videlicet eum ἐπέεσσι καθάπτηαι μαλακοῖσι. Heſ. Erg. quum dixiſſet, Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι [θεούς,] ſubiunxit, Ὡς κέν τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. Quanuis verò diis peculiariter hoc vocabulũ tribuatur, reperitur tamẽ ſimpliciter etiã poſitũ vt propitios quoq; parẽtes dixit Plaut. Il. ι, in oratione ad Achillem, σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν: de quo irato paulo ãtè dixerat, Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν, Νηλής. vt ἄγριος θυμός & ἵλαος θυμός, ſibi opponãtur, item νηλής & ἵλαος. ‖ Exponitur etiam Hilaris. VNDE Πανίλαος, Admodum propitius & clemens. Item Valde hilaris, quo modo exponitur apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἵλαος, ex eóque Atticè factum vt λεὼς ex λαός. Xenoph. Pæd. 1, θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ εὐμενεῖς πέμποιεν. Plato De leg. θεὸν δὴ πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλώμεθα· ὁ δ' ἀκούσαι τε καὶ ὑπακούσας, ἵλεως εὐμενής τε ἡμῖν ἔλθοι, συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, Deum ad ciuitatis conſtitutionem inuocemus: ille verò nos exaudiat, exoratúſque, propitius ac beneuolus adſit, vnà nobiſcum ciuitatem ac leges conſtituturus. Athen. lib. 8, διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἠξίουν γίνεσθαι, ἐπιφωνοῦντες ἵη ἵη. Hominibus etiam interdum tribuitur, ſignificátque Facilis, Benignus, Clemens. ſicut Plautus propitios quoque parentes dixit, vt in ἵλαος indicaui. Plutarch⁹ De defectu orac. λιπαρὴς εἶναι καὶ πρόθυμος ἀκροατής, ἐνδιδόντες ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, præſertim quum facilem ſe præberet & traderet. Idem in Ant. ἵνα δ' ἐκείνων ἵλεω σου τύχοιμι καὶ πραοτέρου. ‖ Idem etiam eſt cum ἱλαρός, oppoſitum τῷ λυπουμένῳ, ſiue τῷ σκυθρωπῷ, vt oſtendit Athen. lib. 8, ex Ephippo comico hæc de meretricula citans verba, ἐὰν λυπούμενος τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, ἐφίλησεν (&c.) ἵνα, παρεμυθήσατο: atque hac ratione, Ἐποίησ' ἐ ἱλαρὸν εὐθέως, ἀφεῖλε πᾶν αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων. Sic etiam accipitur apud Platonem Sympoſ. ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Et apud Plutarchum De Socr. dæmon. τῷ Πελοπίδᾳ τὴν δεξιὰν ἐνέβαλε, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀσπασάμενος, ἅμα ἵλεως ἐξιών. Reperitur verò ET Ἵλεος apud poetas. Orph. hymno in Typhonem, Ἵλεον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα θυμῷ. Aduerb. EST Ἱλέως, Animo propitio. Item Animo hilari, Hilariter.

C. Ἀνίλεως, Qui propitius non eſt, Inclemens, Immiſericors. In epiſt. Iacobi, ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος.

Ἱλεόω, ῶ, Propitium reddo, Propitio. idem quod ἱλάσκομαι. Et ἱλεοῦμαι paſſiuè in eadem ſignificatione, vt tradit Bud.

Ἱλεωτήριον, ου, τό, Propitiatorium. idem quod ἱλαστήριον. Suid.

C. Ἐξιλεόω, ῶ, itidem Propitio, Placo. vt ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι. Et in paſſ. ἐξιλεοῦμαι pro eodem.

¶ Ἱλαρός, οῦ, ὁ, Hilarus ſiue Hilaris. idẽ quod ἵλεως in poſteriori ſignificatione, vt ex Athenæo docui, vtriuſque exemplo ex Ephippo comico allato. Xenophon αὐτὴ σκυθρωπῶν ἱλαραὶ ἦσαν. Lucianus ἱλαρῷ καὶ κομψῷ προσώπῳ. Sic apud Suidam, ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαροῖς τοῖς προσώποις, εὔθυμοι τὴν πλουτοῦν προσδέχεσθαι ἄγειν, Hilari vul

tu atque læto, vt Cicero loquitur. Appian. apud eundem σὺν βοῇ ἱλαρᾷ καὶ θορύβῳ χρηστῷ παρέπεμπον αὐτόν. Item, ἱλαρὸς βίος apud Lucian. Hilara vita, Cicer. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Ariſtophanem, Hilara lux & læta, id eſt hilaros reddens ac lætos. Sunt & ἱλαρὰ ᾄσματα apud Athenæum lib. 15, vt ſunt carmina de amoribus: quemadmodum ibi declaratur, Σέλευκον τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν. Et neutro genere ſubſtant. τὸ ἱλαρὸν, Hilaritas. Apud Suidam, ἔπρεπε δ' αὐτῷ μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς ἱλαρόν. Ἱλαρὸν, Plut. interpr. Fauſtum. ſic enim ait in Sylla, τὸ γὰρ εὐτυχὲς καὶ ἱλαρὸν Ῥωμαῖοι FAVSTVM καλοῦσι. ‖ Ἱλαρὸς, Facilis, Humanus. nam ἱλαρώτερος Suidæ eſt εὐπροσιτώτερος.

C. Ἱλαρῳδὸς, οῦ, ὁ, ὁ τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητής, vt Athenæus loquitur, Carminum hilarorum poeta. Ita verò dicti videntur qui carminibus de amoribus aut aliis rebus iucundis, (quæ grauitate tamen quadam tragica cõdita eſſẽt) in theatro, cõuiuiis, feſtiſve celebritatib⁹, hominum animos exhilarabant. Athenæus lib. 14, ex Ariſtocle, σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος. οὐδὲν γὰρ σχινίζεται, χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσῷ στεφάνῳ. καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρηπῖσι. ψάλλει δ' αὐτῷ ἄρρην καὶ θήλεια, ὡς καὶ τῷ αὐλῳδῷ. Ibidem idem Ariſtocles tradit, hos ἱλαρῳδοὺς ſuo tempore à quibuſdam vocari ſolitos Σιμῳδοὺς, τῷ τὸν Σίμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τὸ ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν. VNDE Ἱλαρῳδία, ας, ἡ, Eiuſmodi carminum cantio. Athen. loco citato ex Ariſtoxeno tradit, τὴν μὲν ἱλαρῳδίαν, σεμνὴν οὖσαν, παρὰ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῳδίαν, παρὰ τὴν κωμῳδίαν. Quæ eadem apud Euſtathium ſunt, niſi quòd pro παρὰ apud eum legitur περὶ, vtrobique. ET Ἱλαρῳδέω, ῶ, Eiuſmodi carmina cano. cuius verbi exemplum habes paulo antè in Ἱλαρῳδός.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, Hilaritas.

Ἱλαρόω, ῶ, ET Ἱλαρύνω, Hilaro, Exhilaro, Hilarem & lætum reddo.

Ἱλαρία, Hilaria. Macrob. Satur. lib. 1, cap. 21, Præcipuam autem ſolis in his ceremoniis verti rationem, hinc etiam poteſt intelligi, quòd ritu eorum καταβάσει finita, ſimulationéque luctus peracta, celebratur lætitiæ exordiũ, ad octauum calend. Aprilis, quem diem ἱλαρία appellant: quo primùm tempore ſol diem longiorem nocte protendit. Hilariũ ſolennium meminit Fl. Vopiſcus in Aureliano, initio, ſcribens, iis omnia feſta & fieri & dici ſolere. Turnebus Hilaria exiſtimat fuiſſe Matris deûm ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia & nobiliſſima pompa, quouis è populo inſignia cuiuſque dignitatis mentiente atque ſimulante liberè & impunè, vt internoſci magiſtratus à ſimulatore plerunque non poſſet, vt ab Herodiano in Commodo deſcribitur: quamuis ipſe hoc nomen Hilariorum non exprimat. Maximus Dionyſii Areopagitæ ſcholiaſtes ἱλαρίας ἡμέρας tẽpore idololatriæ duplices fuiſſe ſcribit: quaſdam priuatas, vt quum vxorẽ aliquis ducebat aut filium ſuſcipiebat: quaſdam publicas, quæ ἱλάρια vocarentur, ὡς ὅταν βασιλεὺς ἀναγορευόμενος τὰς δημοσίας ἱλαρίας παρεῖχε. καὶ οὔτε πένθιμα ἐν ταύταις φορεῖν ἐξῆν, ἀλλὰ καὶ θυσίαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετελοῦντο δημόσιαι· καὶ οἱ πενθοῦντες ἐπαύοντο τῶν θεωριῶν, καὶ ἐν εὐωχίαις ἀπαύστοις διῆγον τὰς ὡρισμένας ἡμέρας τὰς τοιαύτας ἱλαρίας: apud Romanos autem peculiariter ἱλάρια fuiſſe feſtum in honorem Matris deûm, vel potius δαιμόνων, vt dicit Demophilus, ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' ἀρχαίοις θυσιῶν. Hodie Hilaria vocari poteſt dies ille qui vulgò *Quareſm-prenant*, vel *Quareſme-entrant*. item *Le iour ſainct Panſard*, magnum Chriſtianorum opprobrium.

ἹΜΆΣ, ἄντος, ὁ, Lorum, Loreus funis, Corrigia, σχοινίος ἐκ βοὸς, vt Euſtathius exponit, Funiculus ex loris bubulis tortus. Hom. Il. ψ, Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, Loris, ſiue ſcuticis loreis. Il. κ, Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Loris deuinciebant ad præſepia. Il. γ, Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, ſtrangulabat eum lorum. vt Columella dicit, Strangulati hominis lorum. Il. ψ, ἱμὰς βοὸς, ſicut ἱμάντες βόειοι, Il. χ, lora ex corio bubulo. Et ἱμὰς κύνεος, Ariſtoph. Corrigia canina, vt Plinius loquitur. id eſt Lorum ex pelle canina. Sunt verò apud Athenæum libro 4, etiam ἀστραγαλωτοὶ ἱμάντες, quibus oſſicula & tali inditi erant, ad cædendos ſontes: ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦνται. Xenophon Pædiæ 6, τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται. Sic apud Plutarch. in Hellen. ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσι. Ariſtot. de cauda chamæleontis, συνειλεῖται ὁμοίως ἐπὶ πολὺ καθάπερ ἱμάντα, In modum lori ſe implicans, vel, vt habet Plinius, Implicans ſe viperinis orbibus. At χρύσεοι ἱμάντες, & ἐπίχρυσοι ἱμάντες apud Athenæum & Pollucem, de corrigiis calceamentorum. ‖ Pugiles quoque vtebantur ἱμᾶσι, id eſt cæſtibus. Apoll. Argon. 2, Θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας Ὠμοὺς, ἀζαλέους· περὶ δ' οἵγ' ἔσαν ἔκπαγλοι ὥς. (Crudum cæſtũ Virgil. quoque dicit) Et paulo pòſt, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο. Ibidem vocat ῥινοὺς βοῶν τμηθέντας, quũ ait, -δαεῖς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περίειμι ταμέσθαι Ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι, quæ verba ſunt prouocantis ad certamen. Sic vſus eſt etiam Plato hoc vocabulo libro 8 De republica, ferè initio. Schol. Apollonii ἱμάντας in ea ſignificatione exponit τοὺς καλουμένους μύρμηκας. Pollux tamen inter ea diſcrimen facere videtur. ‖ Ἱμὰς Varino eſt etiam Funis quo aqua extrahitur è puteo. ‖ Ἱμάντες Heſychio ſunt etiam Funes nautici, κάλοι ναυτικοί, quòd videlicet ex loro confecti eſſent: item τὰ ὅπλα οἷς ἀνάγεται τὸ κέρας τῆς νεώς. Item, τὰ κύκλῳ τῶν τροχῶν σιδήρια, Ferramenta quibus rotæ circumcirca veluti loris vinciũtur. ‖ Ἱμὰς dicitur etiã, (vt idẽ Heſ. annotat) ἐπὶ τοῦ κανονίου τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν. Quò pertinet quod in lexico quodam veteri citatur ex poeta quopiam, ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, exponitúrque τὸ ἐπίζυγμα τῆς θύρας, hoc eſt σανίδιον ἄνωθεν ἐφηλούμενον τῆς θύρας. ‖ Ἱμὰς eſt etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ſicciórque euaſerit. talis enim loro non ineptè comparari poteſt. Differt ἀπὸ τῆς κιονίδος, quòd in hac curculio non extenuatus ſit, ſed craſſitiem ex fluxione maiorẽ vtplurimùm adeptus. Gorr. ὅταν ὁ γαργαρεὼν ἐξ ἀναθυμιάσεων πυρωδῶν λεπτυνθεὶς ἐπὶ πολὺ ᾖ ἱμαντώδης γίνηται, quum ex ſuffitu nimium ignitus gracileſcit, & loro ſimilis propendet. Aetius libro 8, cap. 43. Ἱμάντωσιν appellat Actuar. ἱμαντίον Heſych. vt videbis paulo pòſt. ‖ Ἱμάντες eidem Heſych. ſunt etiam populi quidam: fortaſſis ii qui Plinio ἱμαντόποδες.

C. Ἱμαντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Loripes, Qui pedem in modum lori tortum habet: cui opponitur Rectus à Iuuenale. ‖ Ἱμαντόποδες ſunt etiam populi quidam Æthiopiæ. De quibus ita Plinius lib. 5, cap. 8, Ἱμαντόποδες, Loripedes quidam, quibus ſerpendo ingredi natura eſt. Pro quib⁹ verbis Serpendo ingredi, habet Solinus Flexis crurum nexibus ingredi. Fortaſſis ii ſunt quos ἱμάντας appellari Heſych. annotat.

C. Ἱμαντοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lora ſcindit. VNDE Ἱμαντοτομέω, ῶ, Lora ſcindo.

C. Ἱμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, Duplicis lori tortuoſa implicatio. διπλοῦ ἱμάντος σκολιά τις εἵλησις, vt ex veteribus Euſtathius tradit, ludi ſpeciem eſſe ſcribens. de quo vide Pollucẽ libro 9. AT Ἱμαντελικτάριοι Democrito dicũtur Qui veluti funes loreos tortuoſis nodis implicant, hoc eſt, Qui nodos texunt, Perplexi.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ & ἡ, Lori vicem præbens, Lori vice flexilis, vt apud Dioſc. Bud. interpr. ‖ Apud Platonẽ autem in Tim. p. 172, κατὰ ταῦτα δὴ τὰ τῶν τριχῶν τὸ γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε ξυγγενὲς μὲν, ἱμαντῶδες ὄν, αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, Ficinus vertit, Pili in cute nati ſecundum pellis coriique ſimilitudinem, cuti quamproximi.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, Corrigiarum in calceamentis cõſtrictio, vt Heſych. exponit. ‖ Ἱμάντωσις dicitur etiam δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, vt Suid. vult: ſeu (vt Hieronymus) Lignum quod ad continendos parietes in medio ſtructuræ ponitur. Eccleſiaſtici 22, ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται, Loramentum ligneum colligatum fundamento ædificii, vt Hieron. ibidem interpr. ‖ Ἱμάντωσις vocatur etiam

etiam ὁπόταν [ὁ ὀργαρεὼν] ἰχὸς μὲν ἄλλως, ἐπιμήκης δὲ καὶ τῷ συνήθεις πλέον, ὡς ἐπιψαύειν τῆς γλώττης ἐκ τοῦ τοῖς ἱμᾶσιν ἐοικέναι, τὴν προσηγορίαν ἀπειληφώς. Vbi interpres, ἱμαίτωσις (quam neſcio an Corrigiationem auſim dicere) nominatur quum gracilis alioqui eſt, ſed ſolito adeo ſit longior, vt linguam contingat. Appellationem verò à corrigiarum ſimilitudine obtinuit. Ἱμαὶ & ἱμαντίον idem dicitur. A

Ἱμάντινος, ου, ὁ, Loreus, Qui ex loro eſt.

Ἱμαντίον, ου, τὸ, Columna in ore extenſio. τὸ ἐν τῷ σόματι κιονίδος ἔκτασις. Heſych. Vide Ἱμαὶ & Ἱμαίτωσις paulo antè. B

Ἱμαντέλιον, ου, τὸ, Situla nautica. vulg. lex. Heſych. ἱμαντέλια, nautica eſſe inſtrumenta etiam ipſe dicit, ſed quæ ſint non indicat.

¶ Ἱμάσσω, Fut. άσω, Loris cædo, Loris verbero, Lorea ſcutica ferio. Od. ε, Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Capitur interdum ſimpliciter pro Cædo, Verbero, quum videlicet ei datiuus inſtrumenti additur. Iliad. λ, ἵμασε καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. Il. ο, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Sic apud Heſiod. δάμασεν πληγῇσιν ἱμάσσας. C Et metaphoricè, Il. β, — ὅτε τ᾽ ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, verberet. Et Epigr. lib. 3, ἱμασσόμενος δέμας αὔραις.

C. Ἀνίμασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Loro non cæſus. Ex Nonno.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, Scutica, Flagellum loreũ. Il. ψ, ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ᾗ πρὸ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, ἵππων ἀψάμενος. Od. ν, ἵπποι Πάντες ἅμ᾽ ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης. ET Ἱμάσια apud Heſych. eiuſdem ſignif.

ἹΜΑ'Ω, ῶ, Fut. ήσω, Loreo fune extraho, ſiue Haurio. ab ἱμὰς, vt tradunt grammatici. Vnde ἱμῆσαι, Haurire. ἀντλῆσαι, Heſych. Et participium ἱμῶσα, Hauriens, Extrahens, ἀντλοῦσα.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, Loreo fune extractus, Hauſtus. ἀντλητὸς. Heſ.

C. ἈΝιμάω, ῶ, Loreo fune ſurſum traho, Extraho, Haurio, ſeu Hauſtro ſurſum traho. Xenoph. Anabaſ. 4, ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, haſtis ſe mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquã è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κρεάγρα ἀνιμᾶν τὰ ζωά, extrahere. Luc. ἀνιμήσθω ὁ ἰχθύς, extrahatur è mari hamo. Laert. in Pherec. καὶ ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος, πιόντα, προειπεῖν ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός. quem Plinius dicit hauſtu aquæ è puteo præſenſiſſe ac prædixiſſe ibi terræ motum. Malè tamen ſcribitur apud Laert. ἀναμηθέντος. Herodian. l. 2, πίνειν ὀρυκτὸν μὲν ἀλλ᾽ οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένοι, potare effoſſos latices, non hauſtos. Et voce media, ſignif. act. apud Plutar. Amat. narr. καὶ τῶν θυγατέρων τὰ νεκρὰ οὕτως ἀνιμήσατο, extraxit, videlicet è puteo. |Item, Eleuo, Erigo, Eueho, Subueho, Suſtollo, vt B. interpr. ex X. De re eq. ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν. E

Ἀνίμησις, εως, ἡ, Extractio quæ fit fune loreo aut hauſtro, Extractio in altum. F

C. ΚΑΘιμάω, ῶ, Fune loreo demitto. Ariſtoph. Veſp. Μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται; reſpondet alter, μὰ Δί᾽, ἀλλὰ καθιμᾷ Αὑτὸν δήσας, demittit ſeipſum ligatum ex funiculo loreo. Et apud Ath. νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας. Item ſimpliciter pro Demitto, καθίημι, vt apud Ariſtoph. paulo ante locũ citatũ, Ἀλλ᾽ ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα δήσας σαυτόν, demitte te inde ſuſpenſum. Pro quo paulo pòſt dicit, ἀλλ᾽ ὦ βέλτιστε καθίει σαυτὸν θαρρῶν. VNDE Καθίμησις, εως, ἡ, Demiſſio per funem loreum. Plut. G

Ἱμονιά, ᾶς, ἡ, Funis loreus (ſeu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur, Funis quo aqua hauritur. idē quod ἱμάς, teſte Heſych. Apud Suidam, τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν καὶ βαθύ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. Quoniam verò eiuſmodi funes lōgi ſunt, diúque in eis demittendis & ſurſum trahendis moramur, præſertim in puteis profũdiorib⁹, ἱμονιὰν ἀποπατεῖν Ariſtoph. dicit pro Diu immorari deponendo ventris oneri, in Eccleſiaz. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν᾽ ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ᾽ ἄρα βαδίζειν ἐστίν. In lex. quodam veteri ſcribitur ETIAM Ἱμωνία, per ω, & cũ accẽtu in penultima. Rectius tamen per ο ſcribi probat Ariſtoph. locus, in quo corripitur, ſicut etiam in Ἱμονιοστρόφος quod ſequitur. H

C. Ἱμονιοστρόφος, ου, ὁ, Qui funem loreum qua aqua è puteo hauritur, verſat, Hauſtor. Ariſtoph. Ran. Πόθεν συνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη; ἱμαῖα μέλη, vt Callim. appellat, Carmina ſeu cantiones quas ii qui funiculum loreum ad aquam è puteis hauriendam verſant, canere ſolent.

Ἱμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ἱμαῖα μέλη, Carmina ſeu cãtiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari ſolent. τὰ τῶν ἱμονιοστρόφων μέλη, vt Ariſtoph. loquitur. Callim. apud ſchol. Ariſtoph. Ἀείδει καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον, videlicet μέλος aut ᾆσμα. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant τὰ μυλωθρικά, quæ canuntur ab iis qui molas verſant. Sic & Tryphon apud Athen. lib. 14, Ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τὰς ἀλέτιδας ᾖδον. Hanc Euſt. μυλωθρὸν etiam vocari ſcribit, ὁμωνύμως αἰθρῇ ἢ γυναικὶ ἀθρούσῃ τὴν μύλην: at Heſych. τὸ ἐπινόστιον, quæ in reditu cãtatur (niſi potius reſpiciatur ad eam ſignif. τῷ νόστος quam paulo pòſt in ἱμαλὶς tradam ex Euſt.) Tunc autē deriuatur non ab ἱμάω. Sed AB Ἱμαλὶς, vt Tryphō putare ſe ſcribit in loco illo ex Athen. citato. Eſt autē ἱμαλὶς vocabulũ Doricũ ſignif. νόστον & τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων, vt ibidē explicatur. Per νόστον autē hic intelligit nō reditũ, (vt apud Hom. & cæteros poetas accipitur) ſed δαίμονά τινα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ εὔνοστος λέγεται, vt Euſt. tradit, id eſt Geniũ qui molendinis præerat. |Heſychio autē ἡ ἱμαλὶς eſt ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή: idē quod ἱμαῖος ᾠδή, vel Vuæ quædam ſpecies. item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία, ἡδονή, ἀπαρχὴ τῶν γινομένων. AT Ἱμάλιος, Abũdãs, δαψιλής, πολύς, ἱκανός, πολυφόρος, καρποφόρος, νόστιμος, eidem Heſychio. ET Ἱμαλιά, τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ἐπιχόρημα ἀλετρίδος ἀπὸ τῶν ἀχύρων χοῖς, καὶ περιουσία, eidem.

ἽΝΑ, Vt. Frequentiſſima autem (& primaetiam fortaſſe) conſtructio eius eſt cum ſubiunctiuo. Homer. Iliad. α, ἵνα εἴδομεν ἄμφω (eſt enim εἴδομεν pro εἰδῶμεν) Demoſthenes Olynth. 1, ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Plato in Sympoſio, καὶ πρῶτον μὲν, ἵν᾽ αὖ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω, ποιητὴς ὁ θεὸς σοφός. Sæpe verò in eadē illa orationis forma, cũ εἴπω & λέγω Greg. in Epit. Baſilii, ἵν᾽ οὕτως εἴπω, vt ita dicam. Et ἵν᾽ εἴπω τι καὶ δικανικῶς, apud eundem. Et ἵνα μὴ λέγω, vt non dicã, pro quo Latini Ne dicã: apud eundem, ὃς πανευκλεὴς δὲ χρήσιμος ἐγένετο (ἵνα μὴ λέγω μόνος) ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Item, ἵνα μὴ λυπῶ λέγω. Sed hic modus interdũ per optatiuũ redditur: vt apud Plut. in ep. ad Traianũ præfixa apophthegmatis regum & imper. ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀπέλυσε τὰς ἐπιτελείας ἐν Σπάρτῃ τὰς θυσίας, ἵνα ἀεὶ τοὺς θεοὺς τιμᾶν ἑτοίμως δύναιντο, vt poſſent. Sic apud Herodot. ἵνα πύθησθε redditur vt audiretis: & ἵνα ἐκπολεμωθῇ, vt hoſtile redderetur. Itidē Cicero apud Platonē in Tim. ἵνα ἄνοσον ᾖ, vertit, Nequis morbus eũ poſſet affligere. (nam emēdatiora exēpl. nō habent, Poſſit, ſed Poſſet: ſicut ſequitur, Vt vnus eſſet) Iungitur autem & optatiuo nō rarò. vt in illo ipſo Platonis loco. nam illud ἵνα ἄνοσον ᾖ, præcedunt hæc, paucif ſimis verbis interiectis, τήνδε διανοηθείς, πρῶτον μὲν ἵνα ὅλον ὅτι μάλιστα ζῶον τέλεον ἐκ τελέων τῶν μερῶν εἴη. quæ Cic. vertit, Id ob eas cauſas, primùm vt mundus animans poſſet ex perfectis partibus eſſe perfectus. Idem ibidē, ἵνα δ᾽ εἴη μέτρον ἐναργές τι, (&c.) φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν, id eſt (eodem Cic. interpr.) Atque vt eſſet menſura quædam euidens, Deus ipſe ſolem quaſi lumen accendit. Et ſtatim pòſt, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Tale eſt, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit vt ſpectaret. Ἵνα conſtruitur præterea (vt docet Budæus) cum præterito indicatiui, vbi de præterito ſermo eſt, ſiue ſit παραστατικῶς, ſiue ἀόριστος, ſiue παρακείμενος. Xenophon Pæd. 1, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, vt ſeſe in retia indueret. Luc. ἵν᾽ ὡς πλεῖστον ἀπέσπων τῆς ἡδονῆς. pro ἀπασπῴη. Dinarch. ἵνα ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ, vt liberati eſſemus. Plura vide apud Budæum pag. 46 & pag. 953.

Ἵνα μὴ, Vt ne, Ne. Cum ſubiunctiuo, vt ἵνα μὴ λέγω, & ἵνα μὴ λυπῶ, ſuprà. Sic ἵνα μὴ ποιῇ, Xen. Idem Pæd. 4, ἵνα οὖν μὴ οὕτως ἔχῃ, διορίσατε αὐτά. (vbi obſerua etiam interiici particulam οὖν, ſicut δὴ, aut alia quæpiam interdum interiicitur.) Iungitur verò & optatiuo. vt ἵνα μὴ λέγοι, Ne diceret. In vulgatis lexicis annotatur, ἵνα μὴ, quum de præterito dicitur, optatiuo ferè gaudere: quum autem de futuro, iungi ſubiunctiuo. confundi tamen hæc aliquando. vt ἵνα μὴ βου-

λεῦσονται, Æſch. de præterito, & tamē cum ſubiunctiuo. ἵνα μὴ φέροι, Ariſtoph. pro Ne ferat. Ita quidem v.l. ſed admoneo, multis me in locis obſeruaſſe hos ſubiunctiui & optatiui vſus vitio librariorum permutatos.

Ὡς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr. ὡς ἵνα ἔχῃ.

¶ Ἵνα, Vt. id eſt Quanuis. Luc. ἵνα χαρίσοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι, ὁσάκις αὖ ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, οὐδ' ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκήρυξις. Idem, ἵνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρίσθαι, id eſt Vt enim tibi dem, Quanuis enim tibi dem, & concedam. Vel, Sed ſit ſanè vt illud diiudicare poſſis, Bud. interpr. Idem verò in iſto Gregorii loco, ἵνα μὴ ταῦτα λέγω, τίς οὐκ οἶδε τὴν &c. vult ἵνα accipi pro Quanuis. ‖ At verò apud Homerum ἵνα μὴ eſt etiam pro ἐὰν μὴ, id eſt Niſi. Il. η, τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκπλεέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

¶ Ἵνα τί, VEL potius Ἵνα τί, Quamobrem, Quare. Pro quibus vet. interpr. Teſtamenti noui ad verbum reddidit, Vt quid. Plato Apol. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Idem in Sympoſio, οὐκέτι προσδεῖ ἐρέσθαι, ἵνα τί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος; vbi ſcribitur & diuiſim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in Teſt. noui ſcriptis. Ariſtoph. dixit item ἵνα δὴ τί pro eodem, in Nub. ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν. ‖ Sed apud Greg. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: vt quum ſcribit, βαπτίζεται Ἰησοῦς ὁ καθαρὸς, καὶ ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ τῶν σημείων ἄρχομεν. ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; προκαθαίρεσθαι καὶ ταπεινοφρονεῖν. Id eſt, ad verbū, Vt quid diſcamus? Vel, Vt diſcamus quid? Quam rem vt diſcamus? Id eſt, Ad quam rem diſcēdam? vel Cuius rei diſcendæ gratia? (Cui ſimile eſt apud Sophoclem, ὅπως πάθῃ τί χρῆμα; nam hîc ὅπως pro ἵνα.) Budæus tamen (quod valde miror) quum dixiſſet ἵνα τί eſſe Quamobrem, & Qua de cauſa, protulit illum Gregorii locum, itidémque hunc eiuſdem, ἵνα τί γίνηται; ἵν' ἐξωσθῇ μὲν ὁ Ἰακώβ.

AT VERO ἵνα aduerb. loci, ſignificat Vbi. (pro quo Homerus dixit etiam ἵνα περ, vacante particula περ. vt Iliados υ, — ἵνα περ ξυνέχουσι τένοντες Ἀγκῶνος. Sic Apollonius Argonauticῶν 2, ἵνα περ αὐτῆς.) Ariſtoph. ἐγὼ δ' οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Et cum genitiuo apud Sophoclem, οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodotum, ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. ‖ Sed & pro Quò. vt Sophocl. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. ‖ Accipitur & pro Illic ab Homero. ‖ Sed in v.l. affertur, ἵν' ἂν & pro Quandocunque, ex Ariſtoph. ταῦτ' ἐθελήσας ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε.

ἽΠΠΟΣ, ου, ὁ & ἡ, Equus, Equa. Od. δ, δίφρος τε καὶ ἵπποι. Il. ξ, ἵπποι καὶ ἅρματα. Il. ω, ἡμιόνους τε καὶ ἵππους. Il. ψ, Ἵπποι ἀερσίποδες. Il. μ, ἵπποι Αἴθωνες μεγάλοι. Il. χ, ἵππος ἀεθλοφόρος. Il. σ, καλλίτριχες ἵπποι. Il. ε, κεντρηνεκέες ἵπποι. Il. χ, Μώνυχες ἵπποι. Il. ε, ὑψηχέες ἵπποι, & ὠκέες ἵπποι. Od. σ, ἵπποι ὠκύποδες. Od. γ, τέσσαρες ἄρσενες ἵπποι. Heſiod. μέγαν ἵππον ἀρείονα, κυανοχαίτην Apud Xen. ἵππος μεγαλοπρεπὴς καὶ περίβλεπτος. item χρυσοχάλινος: item ab vſu, πολεμιστήριος. At verò ἀδηφαγοῦντες ἵπποι apud Iſocr. Qui magnis ſumptibus ad equeſtria certamina aluntur. Et cū verbis: vt Ἵππους ζεύγνυσθαι, Od. ψ. Pro quo Il. π, ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Il. ο, πίσυρας συναγείρεται ἵππους. Et χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. Et ἵππων ἐπιβαινέμεν, Il. ε, conſcendere equos. Od. ε, ἵππον ἐλαύνειν. Il. ε, μάστιξεν δ' ἵππους ἐπιμαίετο ἵππους. Il. ο, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. Il. ρ, ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠΰ. Il. ρ, ἵππων ἀποβήσομαι. Il. ε, ἵππους λῦσαι ἐξ ὀχέων. Il. ν, ἔνθ' ἵππους ἔστησε. pro quo X. κατέστησε. Il. β, ἵπποισιν δεῖπνον δότω. pro quo Xen. ἵπποις χόρτον ἐμβαλλέτω. Il. τ, ἵππους εἰς ἀγέλην ἐλάσαι. ‖ Ἵππος fœm. g. accipitur aliquando pro ipſo equitatu, ſeu equitibus. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος apud eundem, Decem millia equitum. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. X. Pæd. 4, καὶ ἵππον εἰς χιλίαν τῷ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεῖ παρεῖχον, equos circiter mille. Æſchines contra Cteſiph. συμπαρατηθῆναι ὑπὸ τῆς Περσικῆς ἵππου, à Perſico equitatu, ſeu à Perſicis equitibus. ‖ At ἵππος δούρειος ſiue δουράτεος, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, apud Homerum, Equus duri ſiue ligneus: machina ad euertendos muros, cuius ſimulacrum in acropoli ſeruatum Pauſan. ſcribit. Plin. lib. 7, cap. 57, Equum (qui nunc Aries appellatur) in muralibus machinis Epeum ad Troiam [inueniſſe dicūt.]

A Ἵππος eſt etiam piſcis nomen, de quo Athenæus lib. 7. Epicharmus, ἵππιδια vocare videtur, quos alii ἵππους, vt ibi annotatur. Plin. quoque Hippū nominat, retēto vocabulo Græco. ‖ Ἵππος dicitur etiam tam de pudendo muliebri quàm de virili, vt teſtatur Heſych. Vnde ἱπποκλείδης infrà. ‖ Ἵππος eſt etiam oculorum affectio, ſed inſita & naturalis, per quam nunquā illi quieſcūt, ſed tremulè ſubinde nictāt, ſemper inſtabiles. Hanc oculorū affectionē Galen. comment. 1 in Prognoſt. comparat ſtridori dentiū naturali & cōgenito, patétq; ex eo nō eſſe morbū, præſertim quum nemo medicorū eius meminerit. Gorr. ‖ Ἵππος in cōpoſitione interdū ſignif. propriam amittit, ac tantùm intendit ſignificatum vocabuli eius cum quo compoſitū eſt, ſicut etiā βοῦς: τὸ μέγα denotans. vt ἱππόπορνη, Magnum ſcortum. Et κρόνιππος apud Ariſtoph. Admodum ſenex & delirus. ‖ Quod verò ad etymon attinet, ſunt qui ab ἵπταμαι & ποὺς deriuatum velint, quaſi qui pedibus ſit volucribus.

C. Ἱπποδάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἱπποβάτης SIVE Ἱπποβήτης, ου, ὁ, Qui equum cōſcendit, Eques. Eurip. Phœniſſ. στρατὸν ἱπποβάμονα, equeſtres copias. At ἱπποβάμονα ῥήματα apud Ariſtophanem Ran. Grandia verba & quæ quaſi equo inuehuntur ſublimi & magnifico. Ἱπποβάτης autē & ἱπποβήτης apud Herodotum ſunt: à quo ἱπποβάται etiā apud Chalcidēſes vocantur locupletiores, quales ferè ἱπποτροφοῦντες apud Athenienſes. In Terpſich. οἱ δ' ἱπποβάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων. Ii à Plutarcho appellantur ἱπποβόται, vt paulo pòſt videbis.

C. Ἱππόβινος, ου, ὁ, In modum equarum coiens, id eſt Valde libidinoſus. Ariſtoph. Καλλίαν τοῦτον τὸν ἱπποβίνου. Idem ferè qui ἱππόπορνος. niſi fortè intelligendus ſit κτηνοβάτης, qui cū equa coiret. Annotat autē ſchol. eſſe παραγραμματισμὸν in illo τὸν ἱπποβίνου pro ἱππονίκου.

C. Ἱπποβότης, ου, ὁ, Qui equos paſcit, Qui equos alit, videlicet ad equeſtria certamina. Eques. Eurip. Or. Ἄργεος ἱπποβότου. Apud Plutarchum autem ἱπποβόται in Chalcidenſium republica vocantur qui opibus & gloria præcellerent. In Pericle Χαλκιδέων τοὺς ἱπποβότας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλε. Ii vocantur ἱπποβάται apud Herodotum, vt paulo antè indicaui.

AT Ἱππόβοτος, ου, ὁ, Equos paſcens, ſeu alens, Equeſtris. vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Homerum, ab equorū qui ibi alebantur, copia. Item Equis paſcendis aptus. vt ἱππόβοτος χώρα. Od. δ, Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, Capris alendis idonea eſt, & gratior nobis quàm ſi equis paſcendis eſſet accōmoda. Sic ἱπποβότον πεδίον apud Eurip.

C. Ἱπποβουκόλος, ου, ὁ, Equorū paſtor. impropriè autē hîc βουκόλος accipitur, ſicut etiā quū βουκολεῖν ἵππους, aliquis dicitur pro ſimpliciter Paſcere equos. nā βουκολεῖν propriè Boues paſcere ſignif. Eurip. Phœn. Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι φέρουσ' εἰς οἴκους. Poſſet tamē aliquis generalius exp. Armētarios, qui & equos & boues paſcerēt.

C. Ἱππόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab equis deuoratus.

C. Ἱππόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam equinam habēs, aut Linguam equinam referens. Ἱππόγλωσσον fruticis nomen, vide ſuprà poſt γλῶσσα in Ὑπόγλωσσον.

C. Ἱππογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui equas grauidas ab aliis internoſcit. v.l. ‖ Item ὁ μεγαλογνώμων. vt θυμὸν ἱππογνώμονα, ab ἵππος epitatico.

C. Ἱππόδαμος, ου, ὁ, Equorū domitor, Equorū domādorū peritus. Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον. Il. β, Ἄργεος ἱπποδάμοιο. itē Τρώων ἱπποδάμων. In quo vocabulo, quū act. ſignif. habeat, Euſt. tradit debuiſſe collocari accētū in penult.

C. Ἱππόγυποι, Qui magnis vulturibus inuehūtur. ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, vt Luc. in Vera hiſtoria tradit, populos eſſe quoſdā ſcribēs. Ibidē fingūtur ETIAM Ἱππογέρανοι ET Ἱππομύρμηκες, Qui magnis gruibus & magnis formicis, ceu equis, inuehūtur. p. 147. ‖ Ἱππομύρμηκες, Formicæ quæ equites dicūtur, vt Gaza vertit apud Ariſtot.

C. Ἱππόδασυς, εος, ὁ, Dēſus inſtar equi, Admodū denſus. Od. χ, πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας. Il. γ, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης. Vbi ſunt qui exponant Habētis criſtam ex ſetis equinis. vt ἱππόδασυς ſit Hirtus ex ſetis equinis.

A C.Ἱπποδέσμα, Vincula equorū, Lora. Eurip. AT Ἱπποδέτης,ου,ὁ, Qui equū ligat. vt ἱπποδέτης ῥυτὴρ, Lorū equi, Lorum quo equus ligatur. Soph. Aiace.

C.Ἱπποδιώκτης,ου,ὁ, Qui equos agitat, Qui equos ad curſum inſtigat.

C.Ἱππόδρομος,ου,ὁ, Equorū curriculū, Spatiū decurſionis equeſtris, Circus in quo equi curſu certant. Il.ψ, Λαὲ δὲ τῶ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκοὶ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Luc. Nigr. κατὰ θέατρα καὶ τὸν ἱππόδρομον καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. Et apud Plut. in Probl. Rom. τὸν ἱππόδρομον ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. Vtuntur hoc vocabulo Lat. quoq;, inter quos Martial. Puluereúmq; fugax hippodromō vngula pulſat. Metaph. autē apud Athen. l.9, ex Poſidippo comico, Ἱππόδρομος οὗτός ἐστι σοὶ μαγειρικῆς, hic tibi hippodrom⁹ eſt in quo culinariā exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum eſt. Ἱππόδρομον Heſychius tradit fuiſſe certamen Athenis in honorem Theſei: atque inde pro loco ipſo in quo curſu certatur, vſurpatum docent vulg. lex. VNDE Ἱπποδρόμιος,ου,ὁ, vt Ἱπποδρόμιος μὴν, Menſis in quo equorū curſu certatur. Sic vocatur apud Bœotos mēſis ille qui Athenienſib⁹ eſt Hecatōbæon, vt teſtatur Plut. in Cam. Et in v.l. Ἱπποδρόμια,τὰ, Equiria, Ludi curules: de quib⁹ Ouid. in 2 Faſt. Márſq; citos iſtis currib⁹ vrget equos. ‖Ἱπποδρόμιον l.3 Maccab. dicitur animalculū marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, vt docēt v.l. AT Ἱπποδρομία,ας,ἡ, Certamē equeſtre, quo videlicet equi curſu certāt, Ludi circenſes, ſeu (vt B. interpr.) Certamē curule. X. Hell.3, de Odryſis à ſepultura ſuorū reuerſis, πολὺν οἶνον πιόντες ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἱπποδρομίαν ποιήσαντες, Equeſtres ludos inſtituētes, Curſus equeſtres ducētes, vt Virg. loquitur. Thuc. l.3, οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν καὶ ἱπποδρομίας, Circēſes ludos ediderūt. Ariſtoph. ἱπποδρομίαν ἄξετε, equeſtres curſ⁹ ducetis, vt Virg. loqui dictū eſt. Herodian. l.4, τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, ad aurigandū intentus, vt Polit. vertit. Plutarch. ἱπποδρομία παιδικὴ ἣν καλοῦσι θρίαν.

C.Ἱππόθηλαι, Equimulgi, vt Gaza interpr. apud Ariſtot. l. 6 De hiſt. anim. i. Pulli equarum lactentes, Pulli equarum vberibus ſuppoſiti.

E C.Ἱππόθοος,ου,ὁ, Equo velox, Equo celer. vel Qui equo currit. Heſychio eſt ἡνίοχος, ἱπποδιώκτης.

C.Ἱππόθορος,ου,ὁ, In equas inſiliēs, Equas inſcēdēs, ſæuiniēs. vt ἱππόθορος ὄνος apud Heſych. Aſinus admiſſari⁹. ‖At ἱππόθορος ᾠδὴ, ſiue ἱππόθορος νόμος, Cātio quæ equab⁹ coeuntib⁹ accinebatur ad eas magis ſtimulādas, vt docet Plut. Symp.7, ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσι. Idem in Nept. præc. ἐν μὲν δὴ τοῖς μυσιακοῖς ἕνα τῶν αὐλητικῶν νόμων ἱππόθορον ἐκάλουν, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικὸν (ὡς ἔοικεν) ἐνδιδόντα περὶ τὰς ὀχείας.

F C.Ἱπποκάμπη,ης,ἡ, ET Ἱππόκαμπος,ου,ὁ, Hippocap⁹ (vt Plin. etiā vocat) Animal marinū exiguū, vt Dioſc. tradit l.2, c.3. Plin. videtur ponere hippocapos in locuſtarū genere. In vulg. lex. ex cancrorum genere eſſe dicitur, & capi in æſtuariis: itē emiſſæ ſagittæ inſtar per aquæ ſūma excurſus facere, imò recurſus flexúſq; equorū, dū agitātur, more, atq; inde ſumpſiſſe nomen: l.3 Maccab. vocari ἱπποδρόμιον, at δολιχὸν ab Epicteto. Philoſtr. de Thetide marina, ἡ μὲν ἐτύγχανεν ἐπὶ δελφίνων καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα. ſicut Plin. l.36, c.4, Nereides ſupra delphinos & cete & hippocāpos ſedentes. At ἱπποκάμπαι citatur ex G Æliano. Hippocāpti, Equi marini, à flexu caudarū quæ piſcoſæ ſunt. Nonius. ‖Ἱππόκαμπος apud Pauſ. videtur aliquibus eſſe Aurigarū ſcutica: ſcribentē apud Helicē vrbem Neptunum æneum ſtetiſſe, in cuius manu ἱππόκαμπος. i. Scutica flectendis equis accommoda.

C.Ἱπποκέλευθος,ου,ὁ, Equo iter faciēs, Equeſter. vt Euſt. exp. Heſych. eſt ὁ ἵπποις κελεύθων: vel, Qui multū itineris cōfecit, ab ἵππος ἐπίτασις. Il.π,— Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε.

H C.Ἱπποκένταυρος,ου,ὁ, Hippocētaurus. X. Pæd.4, ἐγὼ δὲ ἤδη μάλιστα ἀνθρώπων ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο.

C.Ἱπποκλείδιον, Pudendum muliebre, à claudendo equo, Heſych. ex Ariſtoph. Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitauit equum laſciua ſupinum.

C.Ἱπποκόμος,ου,ὁ, Equiſo, Qui equos curat. Plut. An ſeni capeſſ. reſp. de Athea Scytha, Μηδὲν οἴεσθαι τῶν ἱπποκόμων διαφέρειν ἑαυτὸν ὅτε σχολάζοι. Quod in Apophth. quoq; apud eū reperitur. Xen. Hell.2, καὶ οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν. ‖At Ἱππόκομος, Ex comis ſeu ſetis equinis conſtans, aut Comās ſetis equinis. Il.π, ἱππόκομος πήληξ. Il.ν, ἱππόκομοι κόρυθες. Et in Epigr. ἱππόκομος τρυφάλεια.

C.Ἱπποκορυστής,οῦ,ὁ, Setas equinas in galea habens, vt quoſdā exponere, perperā, Euſt. ſcribit. Ipſe verò exp. Bellator equeſtris, vt idē ſit quod ἱππομάχος, Qui armato equo pugnam init. Il.β, ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

B C.Ἱπποκρατέω,ῶ, Equeſtrib⁹ copiis obtineo ſeu vinco. Syneſ. ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equeſtribus copiis obtinentur, B. interpr. qui ἱπποκρατεῖσθαι apud Thuc. pro Equitatu vinci, accipi etiā tradit. Legitur tamen apud Syneſ. ἱπποκροτεῖται, vt paulo pòſt videbis. ET Ἱπποκρατία,ας,ἡ, Victoria quæ equeſtribus copiis acquiritur. X. Pæd.1, ἐκ τούτου δὴ ἀνῆγαγεν ὁ Ἀστυάγης, μάλα χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ.

C.Ἱππόκρημνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Rupium modo grandis, aut Valde aſper, ſicut præcipitia. vt ἱππόκρημνα ῥήματα apud Ariſto C phanem. quale eſſe dicit, γομφοπαγέντις χαλκηλάτις, & ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα.

C.Ἱππόκροτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Equis reſonans, Equis perſtrepens. VNDE Ἱπποκροτέω,ῶ. Syneſ. ep.130, ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equis perſtrepūt omnia. Sed Bud. legit ἱπποκρατεῖται.

C.Ἱππολάπαθον,ου,τὸ, Hippolapathū. inde dictum (vt videtur) quòd ſatiuo maius ſit. De quo Dioſc. & Plin. ἱππολάπαθον, Species eſt rumicis, foliis valde magnis, in hortis naſcens. Gorr.

D C.Ἱππολούτρα,ας,ἡ, Locus vbi equi lauantur. Heſych.

C.Ἱππομανής,έος,ὁ καὶ ἡ, Inſano equorum amore flagrans, Qui ad inſaniam vſque equis delectatur. vel Qui ſupra modum equis ſtudet. Apud Soph. autē Aiace, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ, quidam ἱππομανῆ retulerūt ad Aiacem, vt ſit μεγάλως μαινόμενον. Alii verò ſcribunt chorum non crediſſe Aiacem furere, ideóque expoſuiſſe τὸν ἵπποις μαινόμενον. Quod improbātes alii (quippe qui dicerent inſulares non ἱππομανεῖν, nec inſulas ἱππηλάτους εἶναι) ad pratum retulerunt, vt ἱππομανὴς λειμὼν hìc intelligatur ὁ ἀνθηρὸς, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μεμηνὼς καὶ ἀνθῶν καὶ ἐναβρύζων τῇ χλόῃ. Hæc ſchol. ‖Itē, Qui equino more libidinis extimulatur furiis. AT Ἱππομανὲς frutex eſt alio nomine ἀπόκυνον & κυνοκράμβη dictus: equis præſertim, ſi eo veſcātur, lethalis. de quo Theocr. in Pharmaceutr. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. Gorr. Ita ἱππομανὲς erit Equos ad furorem concitans. ‖Item Equina cupido coitus, furor quo equæ coitus deſiderio extimulantur. ‖Itē Amoris veneficiū quod equis innaſcitur. Ariſtot. Hiſt. anim. l.6, c.22, de equa quæ peperit, ἀπεσθίει τοῦ πώλου ὃ ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου πρὶν τῶν πώλων, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος, τὴν δὲ ἰδέαν πλατὺ, περιφερὲς, μέλαν. τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρήνηται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσι. Vnde Plin. l.8, c.42, Et ſanè equis amoris innaſci veneficiū, Hippomanes appellatū, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod ſtatim edito partu deuorat fœta, aut partū ad vbera nō admittit. Siquis præreptū habeat, olfactu in rabiē id genus agitur. Theocr. quoq; ſchol. carūculā eſſe ſcribit in fronte pullorū ſtrigmentoſam, carica minorē, quā abedunt & ablambūt ſtatim equæ. idque ſi faciant, naturali amore proſequi partū: ſin minus, odio proſequi, nec ad vbera admittere. quod quū naturali quadā vi ad φιλοστοργίαν conferat, à paſtoribus præripi, idque veneficis vſui eſſe ad philtra paranda. Vnde & Virg. Æn.4, Quæritur & naſcentis equi de frōte reuulſus Et matri præreptus amor. Colum. l.6, c.27, Maximè itaq; curādū eſt prædicto tēpore anni vt tam fœminis quàm admiſſariis deſiderātibus coeundi fiat poteſtas. quoniam id præcipuè armentum, ſi prohibeas, libidinis extimulatur furiis. vnde etiam veneno inditum eſt nomen ἱππομανὲς, quòd equinæ cupidini ſimilem mortalibus accendat. Vbi

per ἱππομανὲς intelligũt amoris rabiẽ inſaniámq;, quæ deſiderii poculo (vt vocat Horat. quod Græci φίλτρον) cõciliatur à veneficis, admixto veneno quod peculiariter ἱππομανὲς nominatur. Ambiguũ autẽ eſt an ad priorẽ τὸ ἱππομανὲς, an verò ad ſequentẽ ſignificationem hæc eius verba referenda ſint. ‖ Item Virus quod ex equarum equientium naturalibus deſtillat. Virgilius Georg. 3, Hinc demum hippomanes, vero quod nomine dicunt Paſtores, lentum deſtillat ab inguine virus: quod & ipſum ad philtra à veneficis expetitur. Idem tradit Ariſtot. De hiſt. an. l. 6, c. 18, de equabus quæ libidinis furiis agitãtur, τότε δ' ἐκβάλλουσί τι καλοῦσι δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ τικτομένου, ἱππομανές. ἔστι δὲ οἷ ἡ καπρία. καὶ ζητοῦσι τοῦτο μάλιστα πάντων οἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Hoc Plin. appellat Equarum virus à coitu: quod tantas in veneficio vires habere ſcribit, vt affuſum æris miſturæ in effigiem equæ Olympiæ, admotos mares equos ad rabiẽ coitus agat. HINC Ἱππομανέω, ῶ, Equorum inſano amore ducor, ſeu Magnopere equis delector. Syneſ. αἰτίαν ἔχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, malè audieram quaſi inſano ſtudio armorum equorúmque flagrarem. B. ‖ Item, Equio, de equa quæ ad rabiem coitus agitur, vt Plin. loquitur, ſeu Libidinis extimulatur furiis, vt Columella. Ariſtot. loco paulo antè citato, αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν, Equiunt, Ad rabiem coitus aguntur, Libidinis extimulantur furiis. Niſi aliquis malit, Equorum inſano amore corripiuntur. ‖ Vnde etiam (vt ibidem Ariſtot. docet) ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὰ ἀφροδισιάζεσθαι. vt ἱππομανεῖν hîc ſit More equarum ad rabiem coitus agi, ſeu libidinis furiis ſtimulari. ET Ἱππομανία, ας, ἡ, Veſanus equorum amor, Nimium equorum ſtudium. Itẽ, Inſanũ ſtudium equorũ curuliũ. Luc. Nigr. p. 9, καὶ τὸν ἱππόδρομον διεξήει καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. πολλὴ γὰρ, ὡς ἀληθῶς, ἡ ἱππομανία. Ariſtoph. id ἵππερον & ἱππικὴν νόσον appellat.

C. Ἱππομάραθρον, ου, τὸ, Fœniculum ſylueſtre, à magnitudine qua ſatiuum excedit, ita appellatum. Alii Myrſineũ vocant. Diuiſa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicãdro, in Ther. id eſt Fœniculum equinum. De quo Dioſc. l. 3, c. 82, Gal. Simpl. 7, Plin. l. 20, c. 23.

C. Ἱππόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex equo pugnans. Luc. Macrob. ἱππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων. VNDE Ἱππομαχέω, ῶ, Ex equo pugno. Xen. Pædiæ 6, πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν. ET Ἱππομαχία, ας, ἡ, Pugna equeſtris. Thuc. l. 2, καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα, prælium equeſtre. Demetr. Phal. ἱππομαχίας καὶ ναυμαχίας.

C. Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Equimulgus, ſeu Equimulga, vt Apollinaris loquitur.

C. Ἱππονόμος, ου, ὁ, Qui equos paſcit. ἱπποβότης ſuprà. Apud Soph. autem Aiace, συγκατακτὰς κἀλλοις ξίφει βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονόμους, ſchol. exp. τοὺς μεγάλως φυλάττοντας.

‖ Ἱππονόμια Heſychio eſt μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων, merces ex equis & mulis locatis. Niſi fortè ſit id quod Equimẽtũ Varro appellat. i. Merces quæ pro admiſſario equo perſoluitur. AT Ἱππονώμας ſol dicitur ab Ariſtoph. in Neb. i. ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν, vt ſchol. explicat.

C. Ἱπποπῆραι, Sacculi quibus equites neceſſaria itineri ſecum circumferunt. Seneca hac voce, vt Latina, vtitur, epiſt. ad Lucil. Canterio vehebatur, hippoperis quidem impoſitis, vt ſecũ vtilia portaret. Feſtus Bulgas appellat.

C. Ἱπποπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa equos verſatur, Qui equos alit, ac iis ad pugnam vtitur: ſeu Qui equorum ſtudio tenetur. Item, Equeſter. Il. ξ, — ἱπποπόλων Θρῃκῶν, Equeſtrium, ſeu bellicoſarum.

C. Ἱππόπορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equæ equientis more ſcortãs, Immane ſcortũ. Alciphr. ep. 183, de proſtitutiſſima meretrice, Μεγάρα ἡ ἱππόπορνος. ‖ Diogenes verò alio ſenſu quendam quem in equo κατηκισμένον τὸ γένειον videbat & vnguentis delibutum, ἱππόπορνον appellauit, ad analogiam τοῦ ἱπποκένταυρος. Euſt.

C. Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptun⁹ equeſtris. Ποσειδῶν ὁ ἵππιος.

C. Ἱπποπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equus fluuialis, ſeu (vt Plinius etiã vocat) Hippopotamus. Diuiſa voce dicitur quoq; ἵππος ποτάμιος ab Ariſtot. De hiſt. anim. l. 2, c. 7. Dicitur autẽ animal hoc ἱπποπόταμος à dorſo equino & iuba & hinnitu. Vide Ariſtot. loco citato, & Plin. lib. 8, cap. 25.

C. Ἱπποσέλινον, ου, τὸ, Apium hortenſi multo maius cum caule, tum foliis: cui quum natura myrrhæ ſimilis ſit, σμύρνιον à quibuſdam dictum eſt. Plin. l. 19, cap. 7, Præcipuè olus atrum miræ naturæ eſt. Hippoſelinon Græci vocant, alii ſmyrneũ. Sicut autẽ à Plin. vocatur Olus atrum, ita Pullum olus à Columella. Nicãder diuiſa voce ἵππειον σέλινον, vt ἵππειον μάραθρον dixit. vbi ſchol. annotat ita vocari vel ob magnitudinẽ, vel διὰ τὴν τῶν ἵππων γραγγυνείαν: alio verò nomine appellari σμυρνεῖον & κόψον, vt ab Anacreonte ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς. Deſcriptionem eius habes apud Theophr. lib. 7 Hiſt. pl. c. 6, & Dioſc. l. 3, c. 78. item apud Plinium loco citato.

C. Ἱππόστασις, εως, ἡ, ET Ἱπποστασία, ας, ἡ, SIVE Ἱπποστάσιον, ου, τὸ, Equile, Stabulũ equorũ, Stationes equorum in ſtabulis, σταθμά, B. p. 470.

C. Ἱππόταυρος, idem quod ὀρρὸς & ἡ βάμις. Erotian.

C. Ἱππτύλος, morbus equorum eſt, de quo ita Tiberius equarius medicus, ὀνόμασαί τινες πάθος ἱππίπλον ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. πλατὺ γὰρ, καὶ ἔκλυσις αὐτῷ περιγίνεται ἀπὸ τούτου, καὶ σκέλη αὐτοῦ συνδέδεται. v. l.

C. Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, Sagittarius equeſter, Qui ex equo ſagittas emittit. Philo De vita Moſ. l. 1, ἀκοντισταῖς τε καὶ σφενδονήταις καὶ ἱπποτοξόταις, hippotoxotas, vt Hirtius vocat.

c. 2. Ἀμφιπποτοξόται, Deſultores ſagittarii. In v. l. exp. Equeſtres ſagittarii, ſeu Equites ſagittarii. Secundũ quã explicationem iidẽ eſſent ἀμφιπποτοξόται & ἱπποτοξόται.

c. 2. Ἀφιπποτοξόται, Qui ex equis ſagittas emittunt. idem qui ἱπποτοξόται.

C. Ἱππτραγέλαφος, ου, ὁ, Bellua quæ partim equus, partim hircus, partim ceruus eſt. Athen.

C. Ἱπποτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equorum nutritor, vt Stat. & Virg. loquuntur. Luc. ἱπποτρόφος γῆ, Altrix equorũ ſeu Equorum ferax. Ἱπποτρόφος dicebatur etiam qui curules equos alebat. Demoſth. Pro cor. μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος. VNDE Ἱπποτροφία, ας, ἡ, Equorum nutritio. Apud Plut. Simonides dicit τὴν ἱπποτροφίαν οὐ λικνύθῳ ὀπαδεῖν ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Th. l. 6, ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας. Athen. l. 14, ὁμολογεῖ δὲ ταῦτα ταῖς ἱπποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις, de Æolenſibus quorũ ἦθος dicit habere aliquid γαῦρον & οἰνῶδες, itẽ ὑπόχαυνον. ET Ἱπποτροφέω, ῶ, Equos nutrio, Equos alo. Dioſc. lib. 4, cap. 15, de tribulo, οἱ δὲ περὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν Θρᾷκες, τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκύνοντα καὶ τρόφιμον, σιτοποιοῦσι. Id eſt Plin. interpr. Thraces qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos ſaginant, ipſi nucleo viuũt. Athen. l. 12 de Alcib. qui ſe omniũ gentiũ moribus accõmodabat, ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν καὶ Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος. ‖ Ἱπποτροφεῖν dicebãtur etiã qui curules equos alebãt, ſeu qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant. Vide Bud. p. 821.

C. Ἱππτυφία, ας, ἡ, Equina ſuperbia, Equinus veluti faſtus. Aut etiã Faſtus equeſtris, qualis eorũ qui ſe equis iactitant. Diog. Laert. in Plat. ἐφ' ἵππου καθίσας αὐτὸν ταχέως κατέβη, φήσας εὐλαβεῖσθαι μὴ ἱππτυφίᾳ ληφθῇ, Ne equeſtri faſtu corriperetur, aut etiã equino faſtu. ſuperbũ enim animal equus. Vnde Antiſthenes quũ vidiſſet equũ φρυαττόμενον in quadã põpa, Platonẽ veluti τετυφωμένον taxãs, ait, ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Luc. De hiſt. ſcrib. μάλιστα τὴν ταῦτα πιστεύοντα τῷ χαλινῷ καὶ σωφρονιστήριον [περὶ τὴν λέξιν.] εἰδότας ὡς ἱππτυφία τις καὶ ἐν λόγοις, πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται.

C. Ἱπποφαὲς, SIVE Ἱπποφανὲς, SIVE Ἱπποφυὲς, Frutex quo vtuntur fullones in concinnãdis veſtibus. De quo Dioſc. l. 4, c. 162, Orib. collect. l. 11. Sunt qui Lappaginẽ & Lappulã interpr. quod aliis nõ placet. Plin. Hippophaes & Hippophyes nominat, eámq; herbã (ſicut & Hippopen) ſcribit debere accõmodatã eſſe naturæ equorum, neq; ex alia cauſa nomẽ accepiſſe. Apud Theophr. autẽ De hiſt. pl. l. 6, c. 5, ſcribitur ἱππόφυον. Dicitur idem ET Ἱππόφεως, vt Gal. in lex. Hippocr. tradit, addẽs, aliter vocari κνάφον & σύβον. Sic ſcribitur etiam apud Theophraſtum loco citato paulo poſt.

C. Ἱππόφαιστον, ου, τὸ, Hippophæſtum, vt Plin. quoq; nominat. Quidam Hippophaes appellant, vt Dioſcorides

l.4,c.163,tradit.vbi eã deſcribit.Spinæ fulloniæ genus, vt idẽ Dioſc.vult: Plin.aũt in ipſa ſpina fullonia naſci autor eſt. Apud Paulũ Ægin. SCRIBITVR Ἱππόφαιστον.

C.Ἱπποφοβὰς, άδος,ἡ,q.d.Equis terrorẽ incutiens,ſeu metum. Herbæ nomen Democrito,apud Plin.quæ alio nomine Achæmenidon.l.24,c.17,Eandẽ(inquit)hippophouada appellat,quoniã equæ præcipuè caueãt eã.

C.Ἱπποφορβὸς,ὁ,ὁ,Equorum paſtor,Paſtor equarius. ‖At ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua paſtores equarii vtebantur. Poll.l.4,cap.1.ſcribitur verò apud eum ἱπποφόρβος,cum accentu in penultimã. ITEM Ἱπποφορβεὺς,έως,ὁ,idẽ cum ἱπποφορβὸς,Poll. AT Ἱπποφόρβιον,ὁ,τὸ,Locus paſcendis equis, vt ſchol.Homeri vult. ‖Ἱπποφόρβια, Greges equorum,Equariæ,vt Varro appellat:Equitiũ, vt Tacit.& Vlpianus.Xen.Hell.4,ἔλαβε παμπληθῆ καὶ βουκόλια καὶ ἱπποφόρβια καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα.

C.Ἱπποφορεὺς,έως,ὁ,Gradarius.v.l.

C.Ἱππημολγοὶ,Equimulgæ,vt Apollinaris vocat. Populi cuiuſdam nomen apud Hom.Il.μ,initio.

C.Ἵππαγροι,Equi ſylueſtres ſeu feri.Opp.lib.3 De venat.

AT Ἱππαγρέται in Lacedæmoniorum rep.ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab ephoris eligebantur, vt tradit Xen.quem vide. Ἱππαγρέται apud Laced.Præfecti τῶν ἱππέων. AT ἱππεῖς apud eos dicebantur οἱ νεανίαι.Camer.

C.Ἱππαγωγὸς,οῦ,ὁ,q.d.Equorũ ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες, ſiue ἱππαγωγὰ πλοῖα, Naues ad traiiciendos equos, Quibus equi traiiciuntur ſeu vehuntur. Hippagines, ſiue(vt Liuius loquitur) hippagogi naues.Hippagum Plinius appellat,ſiue ſubaudiendo nauigium,ſiue ſubſtantiuè. Th.ἐν ναυσὶν ἱππαγωγοῖς. Philoſtr.ἱππαγωγὸν τέκτον ναῦς ποιοῦσι,naues fabricãtur quaſi advehẽdos equos.

C.Ἱππαίετος,ὁ,ὁ,Grandis aquila. aut Monſtroſum animal, ex aquila & equo.

C.Ἱππαλεκτρυὼν,όνος,ὁ, Magnus gallus, vt quidam apud Ariſtoph.interpr.in Ranis,Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.Vbi ſchol.annotat legi etiam κολεκτρυόνα.At ἱππαλεκτρυόνα(monſtroſum animal)quanuis philoſophi negent in rerum eſſe natura,reuera tamen eſſe animal marinum,vnũmq;à quodã ſuo tempore fuiſſe interfectum, quum forteſortuna mari egreſſum eſſet.

C.Ἵππαρχος,ET Ἱππάρχης,ὁ,ὁ,Equitum magiſter ſeu præfectus.Apud Suid.ὁ πρὸς αἱρεθεὶς Δικτάτωρ προσαιρεῖται ἵππαρχον στρατηγόν,aſſumit ſibi magiſtrum equitũ. Xen. Symp.στρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις.Apud Lacædemonios autẽ ἵππαρχος dicebatur ὁ τῶν νέων ἐπιμελητής,Heſych. At ἱππάρχου πίναξ,prouerbium,vide apud Suid.ex eóque Heſychii exemplar corrige. VNDE Ἱππαρχία,ας,ἡ, Magiſtri equitum dignitas, q.d.Magiſterium equitum, Præfectura equitum, ſeu Præfectura equeſtris. Xen. Athen.polit.οὔτε τῶν στρατηγῶν κλήρων οἴονται σφίσι μετεῖναι, οὔτε τῶν ἱππαρχιῶν. ‖Quidam accipiunt etiam pro ala ſexaginta & duorũ equitum, quam duæ Tarentinæ conſtituunt. (VNDE Ἐφιππαρχία, Turma equitum 1024,vt traditur in lib.De ordinib.milit.) ET Ἱππαρχικὸς,ὁ,ὁ, Ad magiſtrum ſeu præfectum equitum pertinens.Xen.ἱππαρχικὸν δέ ἐστι τὰ χωρία γιγνώσκειν,Præfecti equitum officium eſt, Ad præfectum equitum pertinet.Et ἱππαρχικὴ ἡγεμονία apud Suidã, Functio magiſtri equitum,ſeu dignitas.καὶ τῆς ἱππαρχικῆς ἐπιτυχόντος, δευτερεύοντος κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικτάτωρος. ‖Item Præfecturæ equeſtris peritus,vel(vt B.interpr.)Qui hipparchi munere bene fungitur. ET Ἱππαρχέω,ῶ,Præfectus equitum ſum,Magiſter equitũ ſum. Xen.De re eq.ἢν συμβῇ τινι τῶν τοιούτων ἵππων κεκτημένων ἢ φυλαρχῆσαι ἢ ἱππαρχῆσαι. Interdum genitiuo conſtruitur, capitúrque ſimpliciter pro ἄρχω.Dem.ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίωσεν ἱππέων, Quibus præeſſe equitibus.aut etiam Apud quos equites cum præfecti equeſtris dignitate eſſe volebat, aut Hipparchia fungi. At ἱππαρχίδης,Regi ab hipparcho. B.C.1077,ex Ariſtot.Pol.3.

C.Ἱππάφεσις,εως,ἡ,Carceres, vnde videlicet dimittuntur equi ad currendum ſtadium.idẽ quod ἀφετηρία ſuprà. Polyb.apud Suid.παραπλήσιόν τι πάθος ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῆς ἱππαφέσεων. ‖Eſt etiam nomen meretricis apud Ath.

C.Ἱππέλαφος,ὁ,ὁ,Equiceruus,vt Gaza vertit,animal ita appellatum à forma equi & cerui quam habet. Ariſtot.

C.Ἱππεραστής,ὁ,ὁ,Equorum amator,Equorũ ſtudioſus. idẽ quod φίλιππος. In malam partẽ capitur pro ἱππομανής. ET Ἱππέρως,Equorum amor,Equorũ ſtudiũ.In malam partem accipitur pro ἱππομανία,Nimius ſeu inſanus equorum amor. Ariſtoph.Neb.Ἀλλ' ἵππερόν μου καταχεῖ τῶν χρημάτων.i.ἱππικὸν ἔρωτα, vt ſchol.exp.alluſiſſe eũ dicẽs vocabulo hoc ad morbum qui ἴκτερος ſeu Aurigo vocatur.Alibi verò ipſe Ariſtoph.ἱππικὴν νόσον appellat.

C.Ἱππηγέτης,ὁ,ὁ, Equorũ ductor. Neptunus apud Delios.

C.Ἱππηγὸς,ὁ,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἱππαγωγὸς paulo antè.Diodor.l.20,καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, hippagines remulco tractas ab iis qui remigio vterentur. Hippagum quoque Plin.ea ſignif.dixit,vt in ἱππαγωγὸς paulo antè indicaui.

C.Ἱππηλάτης,ὁ,ὁ,Equorum agitator,Eques. VNDE Ἱππηλατέω,ῶ,Equos agito,Equos impello,Equito. AT Ἱππήλατος,ὁ,ὁ & ἡ,Per quem equi agitantur, aut etiam agitari poſſunt.Od.δ,poſtquã dixiſſet Ithacã eſſe αἰγίβοτον καὶ μᾶλλον ἐπήρατον ἱπποβότοιο,ſubiungit,οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος,οὐδ' εὐλείμων,Nec enim vlla inſula calcatur ab equis,Nec.n.per vllã inſulã agitantur equi.i.Nulli aut rari in inſulis equi ſũt. Et Od.ν,iterũ de Ithaca,τρηχεῖα,καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,Aſpera eſt nec per eã equitari poteſt, Equitabilis nõ eſt.οὐχ ἱππεύσιμός ἐστι. Et ἱππήλατος πύλη,porta per quã agi poſſunt eq. ET Ἱππηλάσιος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,itidẽ Per quẽ equi agi poſſunt,Equitabilis.Il.η,πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη,vt per ipſas agi poſſint equi.Actũ id iuriſconſ.appellant. AT Ἱππηλασία,ας,ἡ, Agitatio equorum,paſſ.ſignif.

C.Ἱππίατρος,ὁ,ὁ,Medic⁹ equarius, vt Valer.loquitur,Veterinarius, Columell. VNDE Ἱππιατρεία,ας,ἡ,Medicina equaria.

C.Ἵππουρος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Caudã equinã habẽs. ‖Ἵππουρος, SIVE Ἱππουρὶς,piſcis nomen.Hippurũ Plin.appellat. Athen.l.7,ex Dorione tradit vocari etiã κορύφαιναν:at ἱππουρίδα ab Iceſio. Quoniã autẽ crebrò exiliat,ἀρνευτὴν appellari à Numenio,quũ ait,Ἠὲ μέγαν σινόδοντα ἢ ἀρνευτὴν ἵππουρον.Plin.in locuſtarũ genere eum ponere videtur.

ET Ἱππουρις,ἡ,Setis equinis comãs.idem ferè quod ἱππόκομος.vt ἱππουρις τρυφάλεια,ſicut ἱππόκομος τρυφάλεια,ſuprà.Il.γ,κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν Ἵππουριν, criſtã habentẽ ex cauda equina. ‖Ἵππουρις ſeu Cauda equina,herbæ nomẽ,de qua Dioſc.l.4,c.48,αὔξεται δὲ εἰς ὕψος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα στελέχη,καὶ κατακρημνᾶται περιεχομένη κόμαις πολλαῖς μελαίναις καθάπερ ἵππου οὐρά. Plin.l.27.c.13, Equiſetũ vocat,dicens eſſe pilũ terræ, equinæ ſetæ ſimilẽ.Ibidẽ, Alii(inquit)ἵππουριν,alii ἔφεδρον,alii ἀνάβασιν vocãt,tradúntq; iuxta arbores naſci,& ſcandentem eas dependẽre comis iunceis multis nigris, vt eſt equorũ cauda.Alibi Equiſelim vocat idem Plinius.

C.Ἱππώνης,ὁ,ὁ, Equorũ emptor,Qui equariam mercaturã exercet. VNDE Ἱππωνία,ας,ἡ,Equorum emptio.Xen. ἀποστρέψας τοὺς παῖδας πολυτελῶν τε καὶ ματαίων ἱππωνιῶν. ET Ἱππωνέω,ῶ,Equos emo.Idem Xen.De re equ. καὶ ἱππωνεῖν σωφρονέστερον. Alibi,ὡς μέντοι καλῶς ἱππωνήσῃ,τρέφῃ δὲ ὡς πόνους δύνασθαι ὑποφέρειν.

Alterum compoſitorum genus.

C.Ἅμιππος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,Qui ſimul cũ equis eſt,Equis adiunct⁹, vt ἅμιππος βορέας apud Soph. Itẽ ἅμιπποι vocãtur apud Thuc.pedites equitibus adiuncti.l.5,καὶ ἱππεῖς πεντακόσιοι καὶ ἅμιπποι ἴσοι.vbi ſcribitur etiam ἄνιπποι,quod conuenit cum loco Herodoti quem in Ἄνιππος protuli. ‖Ἅμιπποι, vt Euſtath.ex Pauſania tradit, dicũtur etiã ipſi equi copulati ſine rheda,ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου:ita nominati, (ſicut ibidẽ ex Pauſ.addit) quoniã ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνίοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τούτου τὸ ἅμα ἀμφοτέροις καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ ἑκατέροις,ἅμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Vbi tamẽ ἅμιπποι poſterius ad ipſos equites refertur:atq; ἅμιπποι dicuntur ad differẽtiã τῶν κελητιζόντων,& μονίππων,Equites deſultores,de quib⁹ Hom.dicit,Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον,qui ex binis equis quos agebãt alternatim ex altero in alterũ inſiliebãt. Si verò de ipſis equis dicatur,ἅμιπποι ſũt deſultorii equi. ‖Philochor⁹ ἁμίππους etiam καὶ παραδρόμους: at Iſæus τοὺς σὺν ἵππῳ στρατευομένους vocauit. Vide Harpocr.& Suid. Vide & Ἀμφιππος.

C. Ἀμφιππποι, οἱ, Deſultores, Qui duos equos abſque ephippiis agitantes, ex altero in alterum ſubinde mira pernicitate deſiliebant. Quibus verbis interpretatur Budæus hæc, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀσράτοιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, καὶ μεταπηδῶντες ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Ælianus De acieb. inſtruend. vbi de amphiſtomio phalãge tractat, τάττεται δὲ τὸ εἶδος τὸ σχῆμα μάλιστα πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον βαρβάρους, οὓς καὶ ἀμφίππους ἔλεγον, ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους. Quæ verba non adſcripſit Budæus (vt cui exemplaris Græci copia non eſſet) ſed eorum hanc interpretationem, quæ eſt Gazæ, Valet autẽ hoc inſtruendæ aciei genus potiſſimùm contra barbaros qui loca Iſtro amni vicina incolunt, quos ἀμφίππους cognominant à mutatione equorum. ex aliis enim in alios tranſſultare conſueuerunt. Hactenus Ælianus. Vidi autem eius exemplar in regis Gallorum bibliotheca, quod è regione horum verborum, ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους, habebat adſcriptũ margini, ὃ νῦν τοῖς Βουλγάροις σύνηθες, id eſt, Quod nunc Bulgaris vſitatum eſt. Citat verò Budæus & iſtum Liuii locum qui huc facit, Quibus deſultorum in modum binos trahentibus equos, in recentem equum ex feſſo tranſſultare mos erat inter acerrimam pugnam. Hinc & Deſultoria leuitas, vt idem Bud. annotat. Ἄμιπποι (de quo ſuprà) ſunt qui idem eſſe velint quod ἀμφίπποι, ſed latius illud patere videbis ibi.

Ἄνιπποι à Polluce dicuntur libro 1, qui ab aliis ἀμφίπποι. Sed ſuſpecta eſt omnibus illo in loco fides librariorum, nec immeritò. Procliuis autem fuit lapſus ex ἄμιπποι in ἄνιπποι, & quidẽ procliuior quàm ex ἀμφίπποι: hoc tamen potius quàm illud ſcripſiſſe Pollucem exiſtimo.

C. Ἄνιππος, ου, ὁ & ἡ, Equo carens, vel Equo non inſidens. Herodot. de Maſſagetis, in fine libri 1, ἱππόται δέ εἰσι, καὶ ἄνιπποι, (ἀμφοτέρων γὰρ μετέχουσι) καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι &c. Quod rectiſſimè Gall. reddideris, *Ils combatent à pied & à cheual*. q. d. Interdum ex equis præliantur, interdum verò abſque equis. Vel, Equis carent in prælio. Ariſtoph. autem ἄνιππος eſt Equitandi imperitus. ‖ Interdum verò ἄνιππος ὁδός, vel ἄνιππος χώρα, Inequitabilis regio, redditur ex Curt. Vtitur autem hac in ſignificatione Herodotus. ‖ Inuenitur in ea itẽ ἄνιπποι ſignificatione qua dicuntur ab aliis ἄμιπποι, vt videbis in Ἀμφίπποι.

Ἄφιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitandi imperitus, Artis equeſtris rudis & imperitus. ἄφιπποι (inquit Heſychius) οἱ ἀπείρως ἔχοντες ἱππικῆς. ſic enim legi debet apud illum, non ἱππικῶς. Lucianus in dialogo qui πλοῖον inſcribitur, ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Sic accipit & Plato ἱππικοὺς exponens ἀφίππους, ſicut μουσικοὺς ἀμούσους, De republica l. 1, ἆρ' οὖν οἱ μουσικοὶ τῇ μουσικῇ ἀμούσους δύνανται ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππους; Οὐκ ἔστιν. Sic & in Protagora idem, τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαρραλεώτεροι, οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι; Notandum eſt autem in ἄφιππος præpoſitionem ἀπὸ priuandi vim habere, eodem modo quo in ἀπόμουσος, & aliis ſuo loco exponẽdis. Ἄφιππος, Equo carens vel equis. Apud Suidam ita ſcribit neſcio quis, προσδεῖς δὲ ὄντας ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τά τε ἄλλα καὶ ἄφιπποι γενόμενοι. quod exponit χωρὶς ἵππων, item πεζοί. quæ poſterior explicatio eſt à conſequenti. Ἄφιππος autem de loco dictum, Non aptus equis, vel potius equitatui. vt ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον. Exponit autem ἄφιππον Suidas, ἐν ᾧ μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. citans hoc exemplum, ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἄφιππα. Plutarchus in Ariſtide, ἔδοξεν οὖν παραλαβόντα τὸν Ἀριστείδην, γὰρ ἐπὶ τὸν τόπον ἀφυέστατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικὴν, ἱπποκρατουμένοις διὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, ἄφιππα ποιούσας τὰ καταλήγοντα καὶ συγκυροῦντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερόν. Et ἄφιππος χώρα, Regio equitatui non apta, vel Non apta equitibus, ſeu peditibus, inquit Bud. Rurſum apud Plut. in Antonio, ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδός.

Ἀφιππία, ας, ἡ, Equitãdi imperitia, vel artis equeſtris. Xen. in Hipparchico, ἀναγκαῖον τοὺς μὲν ἐπὶ βραδυτάτων ἵππων, ἁλίσκεσθαι, τοὺς δὲ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. Inuenitur autem per ει ſcriptum ἀφιππεία, ſed melius ἀφιππία ſcribitur cũ ſimplici ι. quoniam ἀφιππεία eſſet tanquam ab ἀφιππεύω.

C. Ἕξιππον ea forma dictum qua τέθριππον, vide in Τέθριππος.

C. Εὔιππος, Bonos ſeu præſtantes equos habens: vt apud Xenophontem ἱπποτάτους καὶ ὁπλοτάτους λαβών. Et apud eundem Hellen. 4, ὅστις ἱπποτάτην καὶ ὁπλοτάτην τάξιν παρέχοιτο. Et εὔιππος ὄχος apud Euripidẽ. Item εὔιππος χώρα, Regio bonos equos producens. Interdum verò εὔιππος eſt Equitandi benè peritus, vel Equitatu præſtans.

C. Ἔφιππος, Qui equo inſidet, Qui equo vehitur. vt ἐφάνη προηγούμενος αὐτῷ ἔφιππος. Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, à Xenophonte. Sic à Syneſio ἔφιππος opponitur τῷ πεζῷ. ‖ Dicitur verò & ἀνδριὰς ἔφιππος à Plutarcho in Public. Statua equeſtris. ſic εἰκὼν ἔφιππος, ab eodem in Fabio. Sed & βίος ἔφιππος, vita equeſtris, ex Philone. ITEM Ἐφίππιος, Equeſtris. vt ἐφίππιος δρόμος, ex Platone, Equeſtris curſus. Scribitur autem & ἐφίππειος cum ει. At Suidæ ἐφίππιον ſubſtantiuè, eſt certamen equeſtre, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων. Niſi fortè ἀγώνισμα cum ἐφίππιον iungi debet. ‖ Item ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi. Latinè quoque Ephippium. Scribitur verò & ἐφίππειον cum ει, habetúrque vtraque ſcriptura apud Xenoph. in lib. De arte equeſtri. Legimus verò & ἐφίππιον πῖλον apd Plut. in Artox.

C. Μόνιππος, Qui vnico equo vtitur, Qui vnico equo curſu cõtendit, ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ, vt ex Pauſan. tradit Euſtathius, dicens ſimilem eſſe τῷ κελητίζοντι. Dicitur autem ad differentiam τῶν ἁμίππων. Plato l. 8 De leg. ἁρμάτων τροφὰς excludit, μονίπποις δὲ ἆθλα τιθέναι iubet, in ſua rep. ‖ Item μόνιπποι oppoſiti τοῖς ἁμίπποις, Singuli equi, Qui iuncti non ſunt. Xenophon Pæd. 6, καὶ τοὺς μὲν μονίππους παραμηκεδίους, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι παραπλευρεδίους ἐζεύγνιζον, id eſt Equos equitum, vt Budæus interpretatur ad differentiam eorum qui currui iuncti ſunt.

C. Παρίππος, ου, ὁ, Aſſectans equũ, Aſſectator equi. vt ex Cretenſibus canibus, teſte Polluce, alii ſunt διάπονοι, alii πάριπποι, qui videlicet vnà cum equis currunt, ita vt nec eos præcedant, nec ab iis à tergo relinquantur. Vide & Ariſtotelem. Bud. autem affert πάριππος alia etiam ſignif. ex Iuliano, pag. 117, ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ. Et ex eodem in epiſt. ad Aetium, χρήσῃ δὲ ὀχήματι δημοσίῳ μέχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐμοῦ, καὶ ἑνὶ παρίππῳ. Subiũgit autem Bud. vidẽdam eſſe legem Parhippum De curſu publico (ſed ibi Alciatus parephippium reponendum cenſuit.) ‖ At de πάριππος κόρη, & pariter de πάριππος τόπος, lege Suidam.

C. Τέθριππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, Currus quadriiugis: idem quod τέτρωρον. Et τέθριππος ὄχος Eurip. itidẽ Quadriiugis currus. Ariſtophanes verò dicit etiam ἵππους τεθρίππους pro quatuor equis vno iugo copulatis. In Neb. ἵππους τρέφειν τεθρίππους. id eſt (vna voce) τεθριπποτροφεῖν. Frequentius tamẽ ſubſtantiuè dicitur τέθριππον pro τέθριππον ἅρμα, Quadriga: ſicut ἕξιππον Currus in quo ſex ſunt equi. Athenæus l. 12 de Themiſtocle, τέθριππον ζεύξας ἑταιρίδων διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθούσης ἕωθεν ἤλασεν. vbi ambiguũ eſſe dicit εἰ τέτταρας ἑταίρας συνεζεύξεν ὡς ἵππους, εἴτε ἀνεβίβασεν αὐτὰς ἐπὶ τὸ τέθριππον. Et lib. 5, in deſcriptione pompæ Antiochi, ἕξιππα μὲν ἦν ἑκατὸν, τέθριππα δὲ τετρακόσια· εἶτα ἐλεφάντων ἅρμα καὶ συνωρίς. Plutarchus, τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον, Quatuor equos albos curru iungẽs. Idem in Rom. τεθρίπποις εἰσήλαυνον, Quadrigis inuehebantur. VNDE Τεθριπποβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigam cõſcendit, Qui quadriga vehitur. (AT Τεθριπποβάμων, ἡ ὁρμὴ τοῦ ἅρματος. V.) ET Τεθριπποτρόφος, ου, ὁ, Qui quadriiuges alit equos, Quadrigarius, vt illi qui Olympiæ & aliis in certaminibus curule certamen exercebant. Bud. ET Τεθριπποτροφέω, ῶ, Quadrigas (hoc eſt quadriiuges equos) alo. Herodot. Erat. pag. 92.

C. Φίλιππος, ου, ὁ & ἡ, Equorum amans, Equorum ſtudio-

oſus, vel Qui agitandis equis delectatur. Plutarchus in Probl. Hellen. πάντων τῶν Ἑλλήνων φιλιππότατος ὁ Οἰνόμαος. Greg. φιλίππους appellat & eos qui curulis certaminis ſtudioſi ſunt. ‖ Interdum verò φίλιππος eſt Bellicoſus, ex conſequenti. vt φίλιππος λαὸς, apud Euripidem. Sic Θρᾶκας à tragicis appellari φιλίππους tradit Euſtathius. ſcribit enim Thracas ab Homero dici ἱπποπόλους, tanquam ἱππικοὺς & μαχίμους: eoſdémque in tragœdia φιλίππους vocari.

Φίλιππος eſt etiam nomen proprium regis, A QVO Φιλίππειοι στατῆρες, apud Pollucem. Latinè etiam Philippei nũmi, quos & Philippi Horatio.

Ἱπποσύνος, ου, ὁ, Equeſter. Eur. Oreſte, ἰαλέμων Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα. id eſt ἱππική, vt ſcholiaſtes exponit: qui tamen ait poſſe referri etiam hoc ἱπποσύνα ad Ganymedem, vt ſit Γανυμήδεος ἱπποσύνα, id eſt ἱππικοῦ. ſed tunc eſſet à nominatiuo ἱπποσύνης.

AT Ἱπποσύνη, ης, ἡ, Ars equeſtris, ſeu Virtus equeſtris. Il. δ, ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθώς. id eſt τῇ ἱππικῇ.

Ἱππότης, ου, ὁ, Eques. Od. γ, Τοῖς δ᾽ ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Vbi ἱππότα dicitur pro ἱππότης Macedonũ more, vt ex Eudæmone Peluſiota tradit Euſtath. ‖ Ἱππότης capitur interdum pro φυγὰς, ſicut ex gloſſographis tradit Euſtath. vt Il. β, ὅν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς. ‖ Eſt etiam nomen proprium: vnde patronymicum Ἱπποτάδης.

Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Equinus, vel Equo ſimilis. Xen. De re equ. καὶ τὴν κορυφὴν μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, Equile, Stabulũ equorum. idem quod ἱππόστασις ſuprà. Xen. De re equ. ἀγαθὸν δὲ οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα. paulo antè gen. vocabulo appellat σταθμόν. At Ἵππων nomen proprium.

Ἱππόομαι, Equus fio, aut ſum. Plut. ad Colot. ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι, καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, Equeſtris. vt ἱππὶς ἐσθὴς, Veſtis equeſtris. Dion, τὴν βουλευτικὴν ἐσθῆτα ἀπορρίψας, ἐν τῇ ἱππίδι περιενόστει.

Ἵππιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equeſtris. vt ἵππιος δίφρος, Equeſtris currus. id eſt qui trahitur ab equis. Heſiodus, — ἐπὶ δ᾽ ἱππίου ἔβαινε δίφρου. Sic dicitur ἱππικὸν ἅρμα. INVENITVR & Ἵππος vnico ι, vt ἵππια ἄεθλα, ex Epigramm. Equeſtria certamina. Apud Ariſtophanẽ autem ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd videlicet primus equum produxerit: in Nubibus, νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον. Huius epitheti meminit & Pauſanias. Sunt qui ἵππιον Mineruam quoque cognominari velint, quòd prima currum inſtruxerit.

Ἱππικὸς, Equeſtris. ἱππικὰ ὅπλα, equeſtria arma: ſicut πεζικὰ ὅπλα, Plat. De legibus, pedeſtria arma, quibus videlicet vtuntur pedites. Et ἱππικοὶ ἄθλοι, Equeſtria certamina, Demoſth. ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. Equeſtre agmen, Equitum agmen. Et ἱππικὴ θεραπεία apud eundẽ. Et ἱππικαὶ ἄντυγες apud Sophocl. (ſignificando ex parte totum) Currus equeſtris. qui ἵππιος δίφρος Heſiodo, vt modò dictum fuit. Apud Xenophontem ſunt & ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equeſtrem pertinentes. ‖ Sed dicitur etiam τὸ ἱππικὸν ſine adiectione à Xenophonte & Demoſthene pro equitatu. ‖ At ἱππικὴ τέχνη, & ἱππικὴ quoque ſine adiectione, Ars equeſtris, cum aliis, tum Xenoph. cuius & libellus extat περὶ ἱππικῆς inſcriptus. ‖ Sed ἱππικὸς dicitur etiam Artis equeſtris peritus, Equitandi peritus. eidem Xen.

Ἱππικὴ herbæ nomen. Plin. l. 25, c. 8, quum expoſuiſſet vires herbæ Scythicæ, Idẽ (inquit) præſtat apud eoſdem hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectũ habeat. Apud Theophraſtũ autem lib. 9, cap. 13, (vnde ea omnia deſumpta ſunt) legitur ἱππακὴ, pro ἱππικὴ, vt apud Plinium ſcribitur. ſed fortaſſe legẽdum ἱππάκη de qua infrà. Apud Plinium autẽ obiter nota, pro ſpaſmata corrigendũ aſthmata, ex textu Græco Theophraſti.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, Eques. Xen. ἱππέας καθίστασαν ἐκ τῶν συνεπομένων Περσῶν. Et στίφος ἱππέων apud eundẽ. Frequens eſt autẽ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Homerus autem ἱππῆες declinat: vt Odyſſ. ω, πεζοί θ᾽ ἱππῆές τε. Et Il. λ, Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔχον προβαλόντες. Itẽ ἱππεῖς in Athen. rep. Ordo equeſter. de quo in ἱππάς. Itẽ ἱππεῖς, Cancrorũ genus. de quibus Plinius lib. 9, cap. 31, In Phœnice ἱππεῖς vocantur, tantæ velocitatis vt conſequi non ſit. Sic enim ibi legendum eſſe patet ex his verbis Ariſtotelis De hiſtoria anim. lib. 4, cap. 2, περὶ δὲ τὴν Φοινίκην γίνονται ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς οὓς καλοῦσιν ἱππεῖς, διὰ τὸ οὕτως ταχέως θεῖν ὥστε μὴ ῥᾴδιον εἶναι ταχέως καταλαβεῖν. In quibus verbis Ariſtotelis forſan poſtremum ταχέως abundat. ‖ Ἱππεὺς eſt etiam cometæ ſpecies apud Plinium lib. 2, cap. 22, quã ſcribit imitari equinas iubas, celerrimi motus atque in orbem circa ſe coeuntes. HINC Ἱππεύω, Sum eques, Equito. Iſocr. ad Dem. εἰ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν, κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo apud Xen. vt Equito aliquãdo apud Latinos. A QVO Ἵππευμα, Equitatio, Iter quod ab equite conficitur. Ex Ariſtoph. ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις. ET Ἵππευσις, AC Ἱππεία, Equitatio. Xenophon Pæd. 8, οὐ γὰρ τῆς ἱππείας οὕτως ὥσπερ τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι ἐπιμέλονται. COMPOS. Ἀνθιππεύω, Ἀφιππεύω, Ἐνιππεύω, Καθιππεύω, Παριππεύω, Προσιππεύω.

PRIM. Ἀνθιππεύω, q.d. Equito aduerſus [aliquem.] nã ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur à Xenophonte duo equites inter ſe contendentes. Bud. SEC. Ἀφιππεύω, (q.d. Abequito) Equitans recedo, vel fugio, Ex vno loco in alium me recipio equitando. vel Equo me proripio, vt Bud. exponit etiam ἀφιππάζομαι. (AT Ἀφιππία apud Xenophontem ſignif. verbi ἀφιππεύω non ſequitur. eſt enim Equitandi imperitia, vt Budæus in hoc eius loco exponit, ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι, τοὺς δὲ δι᾽ ἀφιππίαν πίπτειν. ac certè ἀφιππίαν ibi ſcribendum potius exiſtimo, vt habent quædã exemplaria, quæ etiam ſequutus ſum ſuprà, de eo agẽs poſt Ἄφιππος.) TERT. Ἐνιππεύω, q.d. Inequito. quod & ἐνιππάζομαι dicitur: ſicut ἀφιππάζομαι idem eſſe dixi quod ἀφιππεύω. Sed nullum vſus horum exemplum in v. l. affertur. QVART. Καθιππεύω, Perequito, Equitando decurro. Herodianus lib. 6, κατατρέχων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας τε ἀπήλαυνε. Apud eundem Politianus Adequitare vertit, quod tamen reſpondet potius verbo προσιππεύειν. In vulg. lex. Contra aliquem equitare, quod eſt ἀνθιππεύειν. Inuenitur & paſſ. Καθιππεύομαι apud eũdem Herodianũ lib. 6. dicit enim Rhenum & Iſtrum per hyemem concretos gelu, ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύεσθαι, id eſt, illos perequitari. QVINT. Παριππεύω, Obequito, Præterequito. Item Prætercurro. Et, Abeo aliò, illis relictis. quæ expoſitio ab Heſ. pariter & Suida affertur. Ab vtroque exponitur etiam Prætercurro. nam ille παριππεύει exponit παρατρέχει: hic παριππεύσαντες, παραδραμόντες. Sed Heſychius παριππεύει vult eſſe etiam παρακολουθεῖ. Ex Nonno autẽ affertur παριππεύσας per catachreſin dictum pro Qui tranſmiſerat vel traduxerat (ea ſignificatione qua dicitur Tranſmittere tempus vel Traducere) παριππεύσας ἐννεάσω τρεῖς δεκάδας. SEXT. Προσιππεύω, Adequito, Iuxta equito. Iungitúrque datiuo, quemadmodum Adequito apud Latinos: vt προσιππεύων τῇ πόλει, Adequitans vrbi.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, Equeſtris. Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, Ex ordine equeſtri. Ἱππὰς in Athenienſium repub. pars vna erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat diſtributus: videlicet πεντακοσιομεδίμνους, ἱππεῖς, ζευγίτας, & θῆτας. Erant autem ἱππεῖς iſti quorum ſinguli, ſi opus foret, equum alere poſſent. Et ἱππάδες θυσίαι, Sacrificia quæ pro equeſtri illo ordine peragebantur, αἱ περὶ τῶν ἱππέων ἐπιτελούμεναι, vt Heſych. tradit: vel ἃς αὐτοὶ ἔπεμπον ταῖς πομπαῖς, vt Suid. Bos quoque ipſa quæ ſacrificio illi deſtinabatur, ἱππὰς vocabatur, vt idem Heſychius tradit. Sed & cenſus quem conferebat equeſter ille ordo, ἱππὰς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα τελοῦντες apud Plutarchum in Solone, qui cenſum equeſtrem ſoluunt. δευτέρους δὲ (inquit) [προσηγόρευσεν ὁ Σόλων] τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια. καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν.

Ἱππάζω, Equito. in vulg. lex. Sed vſitatius eſt paſſiuum ἱππάζομαι, id eſt Equo vehor, Equo feror, Equito. Iliad. ψ, ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἀλλ᾽ ἄγχ᾽ ἵππους. Ariſtoph. Nebu-

lis, ὁ δὲ κόμιν ἔχων ἱππάζεταί τε καὶ ξυνοικεῖ ἐν ταῖς, ὁ ἱεροποιεῖ τὰ ἵππους. Xenophon de equite, ἐπιβαίνω ἤδη ἱππάζεσθαι, Qui equo vehi ſeu equitare i ānorit. At in vulg. lex. ἐπὶ τούτων ἱππαζόμενοι, Hos conſcendentes & obequitantes. Plutarchus Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, Qui regionem perequitarunt. In Ariſtophanis autem loco præcedente ſunt qui ἱππάζεται exponant ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖται, id eſt ἐπὶ κέλητος, vehitur vnico equo & ſingulari, ad differentiam τῶν ἁρμάτων. Sed & ipſe equus aliquando dicitur ἱππάζεσθαι, paſſiuè, pro Agitari, ἐλαύνεσθαι. Xenophon De re equ. ὅταν γυμνὸν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, Siquis equum qui iam aſcenditur & agitatur, emerit. Idem, ἰδοὺ ὅταν ἱππάζηται, μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται. Et ἱππασθεὶς, Equitandi artem edoctus. A

B

VNDE Ἱππασία, ας, ἡ, Equitatio, Equitatus, Ipſa actio equitandi. Xenophon De re equ. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ διὰ καλῶν ἀγρῶν καὶ πρὸς τὰς οἴκαδε ἀφόδους φθύρωσιν ἐκ τῶν ἱππασιῶν, Ex equitationibus recurrunt ad domeſticos receſſus. Ibidem ἱππασία ἡ πέδη equitatio quaſi catenata, ſeu circularis, ἡ κυκλοτερὴς (vt Poll. tradit) τοὺς γυμνοὺς ἐπὶ προγνάθους μηνύει μὲν καὶ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν, i. Duri quidē oris equos prodit non ſolùm equitatio illa quaſi catenata quæ πέδη dicitur, ſed euidentius etiam mutata ſubitò equitatio. Et alibi, ἄλλοτε μὲν μακρὰς, ἄλλοτε δὲ βραχίας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. Apud Pollucem eſt etiam σχεδία ἱππασία, Equitatio extemporalis. In vulgatis tamen lex. exponitur Equeſtris & ludicra commentatio. Et ἱππασίαι σύντονοι apud Galenū, Equitationes cōtentæ. C

ET Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitabilis. idē quod ἱππήλατος. Xenophon Hellen. 7, τὸ μὲν πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐνταῦθα ἀκροβολιζόμενοι διῆγον οἱ περὶ τὸν Εὔφορα ἐπιδιώκοντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου, Vſq; ad cāpeſtria, ſeu loca equitabilia, Per quæ agi equi poſſunt. Metaphoricè verò dicitur ἱππάσιμον αἰεικῶς ἑαυτὸν τινι, qui quaſi patitur aliquem seſſorem in modum equi, Ab aliquo regitur & huc illuc agitur more equi qui ſeſſorem admiſit. Plutarchus in Alex. loquens de ipſo Alexandro πρὸς τὸ κομπῶδες ὑποφερόμενος καὶ τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν αἰεικῶς ἱππάσιμον. D

ET Ἱππασὴς, οῦ, ὁ, Equitator, Eques, Qui equo vehitur. idem quod ἱππηλάτης. Dicitur interdum etiam de ipſo equo. Xenophon De re equ. καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, talem equum appellāt liberalem & voluntarium & equitatorē & ferocem & ſuperbum. E

VNDE Ἱππαστὶ, aduerb. Equitantium modo. vt ἱππαστὶ καθίζειν, Equitantium modo inſidere alicuius humeris, diuaricatis nimirum cruribus. COMP. Ἀνθιππάζομαι, Equitās occurro, Contra aliquē equo inuehor. (Sic etiam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicūtur duo equites) VNDE Ἀνθιππασία, Decurſio equeſtris, quum ἀντιπρόσωποι περιελαύνουσιν ἀλλήλοις, φθύνοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες τάχεως. A Suida exponitur ἱππικὸς ἀγών. Apud eundem & in vulg. lex. eſt ETIAM Ἀνιππασία eiuſdē ſignificationis, ſed errorē ibi eſſe patet ex Suidæ verbis quæ ſequuntur. Nam quum dixiſſet, ἀνιππασία καὶ διιππασία, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα, ſubiungit, ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν. adeo vt quemadmodum legitur ibi ἀντωμοσία, ſic etiam legendum ſit ἀνθιππασία. alioqui ſimilitudo in exemplo non eſſet. Reperitur tamen apud eundem Suidam ſuo etiam loco ἀνθιππασία. F

G

Compoſ. ordine ſecundum EST Ἀφιππάζω, quod v. l. exp. Equitatum ago. At Ἀφιππάζομαι, Equo me proripio, vt Bud. apud Plutarchum interpr. dicens eſſe oppoſitum τῷ ἐξιππάζομαι. Strabo lib. 7. p. 129, τοὺς ἱππέας ἰδόντας τὴν ἔφοδον τοῦ πελάγους ἀφιππάσασθαι, καὶ φθύνοντας ἐγγὺς γενέσθαι τοῦ περικαταληφθῆναι. ita vt ἀφιππάσασθαι, ſit Equo aufugere. TERT. Ἐνιππάζομαι Equo inuehor, ſeu Equito in. QVART. Ἐξιππάζομαι, Equo euehor, ſeu Equo exeo. Bud. ex Plut. ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν. Syneſ. epiſt. 132, ἐγγὺς τοι περιανατελλάσης αὐθις ἡμέρας ἐξιππασάμενος ὡς αὐτὸν πορρωτάτω, καὶ ὡσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς ἅπαντα πολυπραγμονῶ. QVINT. Ἐφιππάζομαι, Equo inuehor. aut Equito ſuper, vel aduerſus. SEXT. Καθιππάζομαι, Equo decurro in, Equo incurſo. καθιππάσατο χώραν, incurſauit regionem. Metaphoricè verò dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας apud Diogenem Laert. pro Circa philoſophiam ſe exercere. vt ibi interpr. vertit. In Bione, τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας. SEPT. Παριππάζομαι, A latere equito, Adequito. Item Præterequito, Equo præteruehor. AT Διιππασία, idem quod ἀνθιππασία, vt dictum eſt. H

Ἱππάριον, ET Ἱππίδιον, ου, τὸ, ET Ἱππίσκος, ου, ὁ, Equulus, ſiue Equuleus. id eſt paruus equus. Xenoph. Pæd. 1, ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ἄγριων ἡμῶν τὰ χρήματα. ‖ Ἱππάριον eſt etiam auis nomen ſimilis vulpanſeri, vt tradit Heſych. ‖ Ἱππίδιον autem piſcis quoque eſt, idem fortaſſis qui ἵππος, vt Athen. tradit lib. 7, ex Epicharmo citans, ἱππίδια λεῖα ψυχά. ‖ At ἱππίσκος cenſetur quoque in mundo muliebri. eſt enim Heſychio ἐπίθεμα κεφαλῆς ἢ γυναικεῖον κόσμιον.

Ἱππόθεν, Ex equo. Od. θ, ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, ex equo illo durio effuſi. Od. λ, ὁ δέ μάλα πολλ' ἱκέτευεν Ἱππόθεν ἐξέμεναι, Vt ex equo exirem, Vt è cauernis equi illius lignei exirem. AT Ἱππηδὸν, More equorum.

¶ Ἱππάκη, ης, ἡ, Caſeus equinus. item Equi coagulum, vt tum Dioſcor. tum Plin. tradunt. Dioſcor. lib. 2, cap. 80, ἡ δὲ καλουμένη ἱππάκη, τυρός ἐστιν ἵππειος. & paulo pòſt, ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον πιτύαν. Hippocrates De aere aqua & locis, loquens de gente Scythica, πίνουσι γάλα ἵππων, καὶ ἱππάκην τρώγουσι. τοῦτο δ' ἐστὶ τυρὸς ἵππων. Idem De morbis lib. 4, iterum de Scythis loquens, καὶ τὸ μὲν πῖον [τοῦ γάλακτος] ὃ βούτυρον καλέουσιν, ἐπιπολῆς δίσταται, ἐλαφρὸν ἐὸν. τὸ δὲ βαρὺ καὶ παχὺ κάτω ἵσταται, ὃ καὶ ἀποκρίναντες ξηραίνουσιν. ἐπὴν δὲ παγῇ καὶ ξηρανθῇ, ἱππάκην μιν καλέουσι. Sic etiam legendum videtur apud Theophraſtum libro 9, cap. 13, vbi de radice Scythica ſiue glycyrrhiza loquitur, δύναται δὲ καὶ τὴν δίψαν παύειν ἐάν τις ἐν τῷ στόματι ἔχῃ. διὸ ταύτῃ τε καὶ τῇ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἕνδεκα ἢ δώδεκα. Vnde eſt quod Plinius ſcribit in fine libri 11, Quædam rurſus exiguo guſtu famem ac ſitim ſedant cōſeruántque vires, vt butyrum, hippace, glycyrrhizon. Notandum tamen, in hoc Theophraſti loco legi ἱππάκῃ, apud Plinium verò ἱππικῇ, vt ſuprà admonui: eúmque in hoc ipſo Theophr. loco quē tranſtulit, vocabulum hoc accepiſſe pro herba. Quum enim à Scythis herbam Scythicam inuentam tradidiſſet, eiúſque vires expoſuiſſet, ſubiecit, Idem præſtat apud eos hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectum habeat: tradúntque his duabus herbis Scythas etiam in duodenos dies durare in fame ſitique. Sed veriſimilius eſt eos caſeo iſto equino vnà cum glycyrrhiza famem tandiu tolerare poſſe quàm duabus tātùm radicibus, præſertim quum Hippocrates quoque eos iſto caſeo victitare ſcribat. Attamen Gaza quoque ἱππικῇ in Theophraſti loco legiſſe, (quippe qui Equeſtri reddiderit) ac pariter & ipſe de radice intellexiſſe videtur. Reperitur verò ET Ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem ſignif. Sic enim Euſt. loquens de galactophagis & galactopotis apud Homerum, ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατ' Αἴλιον Διονύσιον, βρῶμα Σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον.

¶ Ἱππάρδιον, ου, τὸ, Hippardium. animal ita nominatum ab equi ſimilitudine, vt videtur, quod (ſicut & hippelaphū) habere ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, tradit Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 2, cap. 1.

ἽΠΤΗΜΙ, Fut. πτήσω, aoriſt. 2 ἔπτην, Volo. Frequētius verò eſt paſſiuum ἵπταμαι, idem pro Volo. vnde πτήσομαι, in Epigr. Volabo. Metaphoricè verò dicitur etiam de iis quæ cito curſu aut impetu, auium more feruntur. Plutarchus loquens de adulatore, αὐτὸς φησὶ ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Homerum verò crebrum eſt ἐκ χειρῶν ἔπτατο, Ex manibus ſubitò excidebat, quaſi auolando. Odyſſ. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά. Odyſſ. ω, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα. Sic etiam Il. ψ, ψυχὴ δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. Aor. 2 (vt tradit Euſtath.) EST Ἐπτόμην, à QVO πτέσθαι infinit. Atque inde compoſ. ἀπτόμην apud Euripidem, & ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Notandum verò, eſſe qui hos aoriſtos malint deriuar-

re ἀ πτάω sive πτῆμι: attamen ſicut ἔσην,& quæ inde formantur, ad ipſum ἵσημι, non autem ad ςάω ſiue ςῆμι referuntur, ſic etiam hæc ad ipſum ἵπημι, non ad πτάω,nec ad πτῆμι: præſertim quum nulla eorum proferantur exempla. A

Πτῆμα,ατος,τὸ,Volatus.

Πτῆσις,εως,ἡ, Volatus, Volatura, apud Ariſtot.& Lucian. Et Baſil.Homil.8,κατατολμῶντες τῆς πτήσεως, audaces ad volatum tentandum.

Πτητικὸς,ὴ,ὸν, Volatilis, Cui volandi facultas & vis ineſt. Et ὁ μὴ πτητικὸς,Qui volare nequit. B

Πτηνὸς,ὴ,ὸν, Volucris. Ariſtot.De hiſt.animal.lib.1,cap.5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐςιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Et πτηνὰ ζῶα apud eundem, Animalia volucria ſiue volatilia.In Epigr.λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας. In iiſdem πτηνὸν Ἑρμῆν,Volucrem ſeu alatum Mercurium. Metaph.autẽ in Epigr.πτηνοὶ πόδες,volucres pedes.& πτηνοὶ λόγοι apud Plat.vt ἔπεα πτερόεντα apud Homerum.

C.Ἄπτην,ῆνος,ὁ καὶ ἡ,Volare non potens,Inuolucris,vt Gellius loquitur,Implumis. Il.ι,Ὡς δ᾽ ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακ᾽ ἐπεί κε λάβῃσι. Ad quem locum reſpexit Plut.vbi ait,οὐδὲν ὁ τοιοῦτος σοφιςὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος,ὅ,τι ἂν λάβοι,τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοσσοῖς, διὰ τοῦ ςόματος προσφέρων.Et in lib.De aud.ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον ςόμα,vt pulli auium inuolucres & implumes. C

C.ἈΝίπτημι, ſiue Ἀνίπταμαι, Subuolo, id eſt Surſum volo. Luc.τὸ δ᾽ Ἰδαῖον τοῦτο ἁρπάσας ὦ ῥυναιότατε ἀνέπτης,Subuolaſti,In cælum euolaſti. Chryſoſt.δι᾽ ὕδατος ἀναπτῆναι καὶ τοῖς οὐρανοῖς ὑπερβῆναι. Heſychius autem ἀναπτήτω exponit ἀναπταθήτω, Suid.ſimpliciter πταθήτω. Paſſ. quoque eiuſdem ſignific. eſt. Vt ἀναπτῆθι ἐς τὸν οὐρανόν, Subuoletis in cælum,vt Cic.loquitur.Et apud Æſchin. in Cteſiphontem,οὐκ ἔςιν ὅποι ἀναπτήσομαι. Et apud Plat. ποθὲν ἀναπτάσθαι. Eſt hinc ETIAM Ἀνεπτόμην,vt Euſt. vult,qui ex Sophocle citat,περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμην. Qui locus eſt in Aiace,ſcribitúrque in vulgatis editionib⁹ ἀνέπταμαι. Sic enim chorus ait,Ἔφριξ᾽ ἔρωτι,περιχαρὴς δ᾽ ἀνέπταμαι. Ab illo autem aoriſto 2 ἀνεπτόμην eſt participium ἀναπτόμενος, quod apud Ariſtophanem legitur in Auibus,ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς, βούλομαι μετάρσιος ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ἀναβολάς.poſſet tamẽ hîc ἀναπτάμενος etiam legi,ſed prior ſcriptura in vulg. editionibus reperitur. Sunt verò & qui hæc deriuarint AB Ἀναπτάω, SIVE Ἀνάπτημι, vt paulo antè admonui. VNDE Προανίπτημι ET Συνανίπτημι, Antè in altum euolo, & Simul in altum euolo,Simul volo. Gregor.ὥσπερ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτῆναι, καὶ οὐδὲ νῦν ἔτι λήγω συναναπτάμενον. D E

C.Ἀφίπταμαι, Auolo,Euolo.Participium ἀφιπτάμενος,Euolans,apud Lucianum.Aor.ſecundus medius eſt ἀπεπτάμην:vnde aliud participium ἀποπτάμενος. Hom.Iliad.π, Κὰδ δ᾽ ἔπεσ᾽ ἐν κονίῃσι μακών,ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο θυμός. Et Odyſſeæ λ,Ψυχὴ δ᾽ ἠΰτ᾽ ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. Inuenitur & aoriſtus 2 ἀπέπτην à themate actiuæ vocis ἀφίπτημι. F

C.ΔΙίπτημι,Peruolo,Volando pertranſeo. Sap.lib.5,ὄρνεου διαπτάντος ἀέρα. Luc.οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίην, οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Paſſ.quoque eiuſdem ſignificationis eſt.Il. ε,διὰ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊςός.vbi tmeſis eſt pro διέπτατο. Euripid.Medea,initio,Εἴθ᾽ ὤφελ᾽ Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας, Tranſuolaſſe,ſeu volando tranſiiſſe. Plut.Sympoſ.4,ἀνθρώπου τε καθεύδοντος διαπτάμενος, tranſuolans per hominem dormientẽ.Herodian.l.2,διιπταμένη φήμη πάντα ὑπῆλθεν ἔθνη, didita fama quaſi volando perueniebat ad omnes gentes. Sunt verò qui ET Διαπτάω AC Διάπτημι ponant,vt in Ἵπτημι indicaui. G

C.ΕΙΣίπτημι, ſiue Εἰσίπταμαι, Inuolo. Ariſtoph.

C.Ἐφίπτημι,ſiue Ἐφίπταμαι, Aduolo. Odyſſ.ο,ἐπὶ τῷ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg.λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, in prata aduolat. Eſt hinc ETIAM Ἐπιπτέσθαι, vt Euſtathius tradit.Iliados δ,— ἆλτο δ᾽ ὀϊςὸς Ὀξυβελὴς καθ᾽ ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, inuolare in multitudinem. nam volare miſſilia per metaphoram dicuntur,vt etiam volucres ſagittæ. H A

C.ΚΑΘίπτημι,ſiue Καθίπταμαι,Deuolo,Volãdo deſcendo. Lucian.περιμένειν ἔςτ᾽ ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ, donec aquila deuolarit.

C.ΠΑΡίπτημι ſiue Παρίπταμαι, A latere volo.Item Prætervolo. VNDE Συμπαρίπτημι,ſiue Συμπαρίπταμαι, Simul præteruolo,vel Simul volo.

C.ΠΕΡΙίπτημι,Circumuolo.

C.ΠΡΟΣίπτημι, Aduolo. Vnde προσέπτα pro προσέπτησαν, apud Ariſtophanem. Philo De vita M.l.1, οὐ σκνιπὲς,οὐ κυνόμυια,οὐκ ἄλλο τι τούτοις προσέπτησαν, ad hos aduolarũt. Metaphoricè autem apud Sophoclem, Τίς γάρ ποτ᾽ ἄρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, id eſt προσέβαλε, vt ſcholiaſt. exponit. B

C.ΥΠΕΡίπτημι, Superuolo,Supernè volo.

ΠΤΕΡΟΝ,οῦ,τὸ,Ala. Il.ω,de aquila,Τόσσ᾽ ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά,tantæ eius ab vtraque parte erãt alæ,videlicet quantæ ianuæ thalami : ſeu Alæ iſtius aquilæ magnitudine ſua fores thalami æquabant. Ariſtot.De hiſtor.animalium l.1,cap.5, τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς χρῆται, quatuor & pedibus & alis.Plut.Alex.τὸν λόφον ἀπήραξεν μετὰ θατέρου πτεροῦ, cũ altera ala.Pauſanias Attic.τὰ ἀρχαιότατα ξόανα ἔχειν πτερά. Quum verò Galenus dicit τὰ πτερὰ danda eſſe febricitantib⁹,vt quæ carne ſint molli,intelligit de alis quatenus pennis nudæ ſunt,quum propriè de ala pennata & volucri intelligatur. Metaphoricè autem πτερὰ tribuuntur etiam nauibus pro ipſis remis,quòd iis ceu alis nauis volet.Odyſſ.λ,Οὐδ᾽ εὐήρε᾽ ἐρετμά,τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Pollux verò πτερὰ eſſe vult τὸ πλατύτατον τῆς κώπης ſiue τὸν ταρσὸν τῆς κώπης, palmulam remi. Minus aptè transfertur ad velum nauis. Heſiodus Erg.Εὐκόσμως ςολίσαι νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.Sic etiam apud Lycophr.teſte Euſtathio. Simili metaphora poetæ Latini dicunt Velorum alas,vt Virgilius,Velorum pandimus alas: ſicut vice verſa auibus tribuunt remigium alarum. ‖ Apud architectos autem πτερὰ ſiue πτερώματα dicuntur muri duo in altitudinem conſurgentes alarum inſtar. Vulg.lex. ‖Πτερὰ in prora idem quod παρειά,id eſt τὰ ἑκατέρωθεν. Poll. C D E

Πτερὸν, Pẽna,itẽ Pinna. ὄρνιθος πρῶτα πτερά,auis primæ pinnæ,vt Cic.apud Arat.interpr. Luc.De ſaltat. ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτεροῖς κνωμένοις. Sic idem De calumn. ὥσπερ τοῖς πτεροῖς κνωμένοις. In qua ſignificatione πτερὸν Philoſtr.accipit pro πτερά,id eſt Pennæ. vt quum epiſt.31,de pauone dicit,τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ πτεροῦ τὴν τῶν ἄστρων διακόσμησιν ἀναπλάττεται. Et epiſt.34,de noctua,τὸ οἰκεῖον ἐπιγνοῦσα πτερόν. Dicitur etiam de inſectorum & veſpertilionum ſiue pẽnis, ſiue membranis quibus alarum pennarúmve loco in volando vtũtur. propriè tamen de auium pennis, ſicut πτίλα propriè ſunt apum & cæterorum inſectorum: alterum tamen pro altero vſurpatur, vt videre eſt apud Ariſtot. libro 1 De animal.cap.5, vbi τῶν πτηνῶν differentias ponit. ‖Πτερὸν pro ipſo animali pennato ſeu alato, .i. pro volucri, ponitur apud Homerum Od.η,Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.id eſt,inſtar volucris. πτηνοῦ, vt Euſtathius exponit,dicens per partem intelligi totum.Quò referri poſſe videtur quod apud Sophoclem legitur in Œdipo Coloneo,Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ πισὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξῆγαγ᾽ ἐς τόδ᾽ ἄλσος. id eſt,οἰωνὸν, τὴν πτηνὴν τῆς διανοίας. ‖Πτερὸν apud comicos, idem quod σκιάδιον, id eſt Vmbella ſiue Vmbraculum, vt idem Pollux annotat. qualia hodiéque ex pauonum pennis in Italia conficiuntur. ‖Πτερὰ & ἀετοὺς vocabant etiam τὰς τῶν ἱερῶν ςέγας: Ariſtoph.ſcholiaſt.ex Ionis Agamemn. At Heſychius exponit, οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων. F G

‖ Πτερὸν eidem Heſychio eſt etiam idem cum σκιά.

‖In Ægyptio etiam labyrintho πτερὸν erat ædificiorum quædam moles.Plinius libro 36,cap.13, Maiore autem in parte tranſitus eſt per tenebras : aliæque rurſus extra murum labyrinthi ædificiorũ moles: pteron appellant. Deriuatur autem πτερὸν à πτῶ, quod primitiuũ fingitur verbi ἵπταμαι,vel à πέτομαι per ſyncopen: ita dictum, quòd eius beneficio volucres volent. H

C.Πτεροδόνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui alis circumagitur. Apud Ari

ſtophanem in Auibus, Cineſias poeta dicit, τῶν διωεάμ- A
βων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνεται Ἀέρια καὶ σκοτεινά γε καὶ κυαναύγα
Καὶ πτεροδόνητα. Paulo antè verò ab aue petit vt ſe alis
ſubuectum in altum tollat ad accipiendas ex nubibus
καινὰς ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.

C. Πτεροποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Varias & pictas pennas habẽs, Pictus, vt Latini poetæ dicunt Pictæ volucres. Ariſtoph. Auibus.

C. Πτερορρυέω, VEL potiùs Πτερορρυέω, ῶ, Pẽnarũ defluuio laboro, Pẽnas amitto. Ariſtot. Et Ariſtoph. in Auibus, Καὶ λίαν ἄρ᾽ ὁ ξένος ὄρνις ἐστὶν, ὡς πτερορρυεῖ. Ἀπὸ γὰρ ὢν Ἠλιναῖος, ὑπὸ τῆς συκοφαντίας ἐκτίλλεται. Idem, τὸν χειμῶνα πάντα τὰ ὄρνεα πτερορρυεῖ τε καὖθις ἔπτερα φύομεν, pennas amittunt, & rurſus plumeſcimus. B

C. Πτεροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger, Plin. Pinniger, Ouid. αἰαῖ δρομάδες, ὦ πτεροφόροι, ποτνιάδες θεαὶ, Eurip. Or. de Eumenidibus ſeu furiis, Aligeræ deæ. ‖Sic dicebatur etiam τέλος τι ςρατιωτικὸν, vt Heſychius annotat, fortaſſis à pennigeris criſtis, διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν. ‖Πτεροφόροι vocabantur etiam curſores, tabellarii ac nuntii celeres, quòd ſ. peregrè proficiſcentes (vt Dionyſ. ſcribit) ſurrectas in capite pennas geſtare ſolerent. Plut. in Othone, καὶ πτεροφόροι συνεχῶς ἐφοίτων, ἀεί τι προσχωρεῖν ἐκείνῳ φράζοντες. Vbi interpres vertit Veredarii. Reſpexiſſe ad hoc vocabulum Iuuenalis putatur, quum ait, Tanquam de Cattis aliquid toruiſque Sicābris Dicturus, tanquam diuerſis partibus orbis Anxia præcipiti veniſſet epiſtola penna. ‖Πτεροφόροι dicuntur etiam quidam in Ægypto ſacerdotes, vt teſtatur Heſychius. ‖Πτεροφόρος dicitur etiam regio quædam Rhiphæis montibus finitima, ita appellata ab aſſiduo niuis caſu pinnarum ſimilitudine, vt tradit Plinius. Sic enim ſtultè opinabantur aerem oppletum eſſe pennis, proindéque non patere in longinqua proſpectum neque tranſitum. C D

C. Πτεροφυέω, ῶ, Pennas produco, Pennæ mihi naſcuntur, Plumo (ea ſignif. qua Gellius dicit, Pullis iamiam plumantibus) Plumeſco. Plut. Erot. de Cupidine, κατὰ μικρὸν ἐν ταῖς παλαίστραις πτεροφυήσας, οὐκέτι καθεκτός ἐστιν. Ariſtophan. diſiuncta voce dicit φύσαι πτερά.

C. Ἄπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas non habens, Pennis ſiue pinnis carens, Inuolucris. Idem quod ἄπτιλος ſuprá. ‖Apud Homerum autem ἄπτερος μῦθος, verba quæ permanẽt in mente eius qui audiit, nec quaſi auolãt, ἔμμονος μῦθος καὶ οὐ παρελθὼν: vel, Quæ quaſi alata, ſubitò id quod mãdatur, exequũtur. i. Quæ, qui audiit rem imperatam ſtatim exequitur. vt ſit ἰσόπτερος. Od. ρ, & Od. τ, Ὣς ἄρ᾽ ἐφώνησεν· τῇ δ᾽ ἄπτερος ἔπλετο μῦθος. In Æſchyli Agamemnone ponitur pro προσηνὴς ſiue ταχὺς aut αἰφνίδιος, teſte Heſychio. ‖At Ἄπτερα vrbs Cretæ eſt, inde dicta quòd aliquando Sirenes cum Muſis de cantu contendentes & victæ, iſtic pennas abiecerint, quum prius volucres & pennatæ eſſent, vt Etymol. & Suid. docent. Ciuis huius oppidi Ἀπτεραῖος vel Ἀπτεραλς, quorum prius apud Suidam, poſterius apud Heſych. eſt: apud quem repone Ἀπτεραλς pro Ἀπταραλς, & Ἄπτερα pro Ἄπτα. AT Ἀπτερέως, Celerrimè, τάχιστα. vt Apoll. ſchol. exponit lib. vlt. Κεῖθεν δ᾽ ἀπτερέως διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον. Sunt qui exponant ἑτοίμως, ἐλαφρῶς, ἢ ἀδεῶς: alii προθύμως, ἢ μελημένως, vt tradit Etymol. dicens Herodianũ apud Heſiod. exponere ἀπόπτερον. Ex Lycophrone verò citatur ETIAM Ἀπτέρως, quod regularius ab ἄπτερος formatur. in ἀπτερέως autem ε inſertum videtur, vt carmini heroico ſeruire poſſet. Sed ET Πτερέως affertur pro Celeriter, ταχέως. E F G

C. Δερμόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membranis volãs, Cui membranaceæ pinnæ ſunt. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 1, cap. 5, τὰ δὲ [τῶν πτηνῶν ἐστὶ] δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Vbi fortaſſis pro ἀλώπηξ legendum πτίλξ, quum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, ſicut alibi tradit veſpertilioni membranaceas pinnas eſſe.

C. Δίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bipennis, Duas habens pennas. Ariſtoteles De hiſtor. anim. l. 1, cap. 5; δίπτερα δὲ ὅσα ἢ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ἐμπροσθόκεντρά ἐστιν. & paulo pòſt, τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα. Vnde Plin. lib. 11, cap. 28, Nullũ cui aculeus in aluo, bipenne eſt. Et paulo antè, Nullum cui telum in ore, pluribus quàm binis aduolat pennis. ‖At Δίπτερος ναὸς, apud architectos, ædes duo habens ptera, Ædes diptera. Vitruuius l. 3, c. 1, Dipteros autem octaſtylos & pronao & poſtico, ſed circa ædem duplices habet ordines columnarũ. AT Ψευδοδίπτερος ναὸς (vt ibidem docet Vitruu.) ſic collocatur vt in fronte & poſtico ſint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ. H

C. Εὔπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene alatus ſeu pennatus, Pẽnis plurimùm potens. Apud Ariſtophanem autem in Neb. — Ἀσώματοι γὰρ καὶ σφριγῶντες, ἐκ γυμνασίων ἀπτέρων τῶν Κοισύρας, metaph. eſt pro Ex ditioribus & nobilioribus, quæ pennis ſuis cæteras quaſi anteeunt: id eſt ἀγλαῶν. aut etiam ἐπηρμένων καὶ μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων: aut κούφων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. tot enim modis à ſcholiaſte exponitur.

C. Κακόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum præcedenti, Malè pennatus, Cui alæ ſeu pennæ malæ ſunt, Malè volãs. idem quod κακοπτης. Ariſtot. ἄπους δὲ καὶ κακόπτερος. vbi Budæo legendum videtur ἄπους.

C. Μακρόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas alas ſiue pinnas habens.

C. Μελανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nigræ alæ aut pinnæ ſunt, vt μελανόπτερος νὺξ apud Ariſtoph. ſicut μελανοπτερύγων ὀνείρων apud Euripid. à πτέρυξ. quæ atris circumuolat alis, vt de morte Horat. dicit.

C. Μονόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicã pinnam habens. Et Monopteros ædes apud Vitruu. Quæ vnicum pteron habet. lib. 4, c. 7, Fiunt autem ædes rotundæ, è quibus aliæ monopteræ ſine cella columnatæ conſtituuntur, aliæ peripteræ dicuntur.

C. Ὀλιγόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui paucæ pennæ ſeu pinnæ ſunt.

C. Ὁλόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totus pennatus eſt, Cuius vniuerſum corpus pennis tectũ eſt. Itẽ, Integras alas habens, Cuius alæ fiſſæ nõ ſunt. oppoſitum τῷ σχιζόπτερος. tales autem ſunt muſcæ & apes.

C. Ὁμοιόπτεροι, Quibus ſimiles pennæ ſunt. ‖Ὁμοιόπτερα in vulg. lex. ſunt etiam Volatilibus ſimilia. AT Ὁμόπτεροι Heſychio ſunt non ſolùm ὅμοιοι, ſed etiã ὁμότειχες, ὁμόχρονοι ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ πεζηνέμοι. at tunc metaphora eſſet. ac fortaſſis exponi poſſet Simul volantes, vt ὁμόπτεροι eſſent Qui ita eandem agunt ætatem vt aliquæ aues quæ ſimul volant.

C. Ὀρθόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui rectæ pinnæ ſũt, Surrectas pinnas habens.

C. Περίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca pinnas habẽs. Dicitur de ædificiis quæ vndiquaque eminentias habent, ὁ πανταχόθεν ἐξέχων. Athenæus libro 5, in deſcriptione nauis Philopatoris, συνῆπτο δὲ τούτοις ὁ μέγιστος οἶκος, περίπτερος δ᾽ ἦν, εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος. Et paulo pòſt, κατεναντίον δὲ τούτου ἄλλο συμπόσιον πολυτελὲς περίπτερον. οἱ γὰρ κίονες αὐτοῦ ἐκ λίθων Ἰνδικῶν. Et peripteros ædes apud Vitruu. lib. 3, cap. 1, Quæ habet in fronte & poſtico ſenas columnas, in lateribus, cum angularibus, vndenas. ‖Περίπτερα Heſychio & Suidæ ſunt etiam ὑπομνήματα τοσμοί. ſed tunc ſubſtãtiuum erit: ſicut idẽ Heſych. περίπτερον eſſe tradit στύλον ἔχουσαν ἐξοχὴν, itidem ſubſtantiuè, ſed ſecundũ primã huius vocabuli ſignificationem. AT Ψευδοπερίπτερος, Qui peripteri formam ſimulat & quaſi mentitur. Vitruu. l. 4, c. 7.

C. Πολύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas pẽnas ſeu pinnas habens. oppoſitum τῷ ὀλιγόπτερος.

C. Σχιζόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas fiſſas habens. vt σχιζόπους, habens pedes fiſſos: cui opponitur στεγανόπους. Dicitur autem hoc σχιζόπτερος ad differentiam earum volucrium quarum alæ diuiduæ non ſunt, vt veſpertilionis alæ: at σχιζόπτεροι aues erunt quarũ alæ pluribus pennis diſcretæ ſunt, vt pedes hominis pluribus digitis. Ariſtot. l. 4 De hiſt. anim.

C. Τανύπτερος, ET Τανυσίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius alæ extentæ ſunt, Ingentibus alis patulus atque porrectus præuolans. vt loquitur Gell. Heſiodus, αἰετὸν ὕψι τανύπτερον. Idem in Ergois, ὥς φάτο ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις, paſſis volãs alis.

C. Τετράπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quaternas gerens pinnas. Ariſtoteles lib. 1, De hiſt. anim. cap. 5, τετράπτερα μὲν ὅσα μέγεθος

ἔχει ὅσα ὀπισθόκεντρά ἐστι. id eſt (Plin.interpr.) Quaternas [pinnas]habent quæ aculeis in aluo armantur.

C.Ὑπόπτερος,ου, ὁ καὶ ἡ, Alatus, Alas habens quibus ſubuehitur. Luc.in ſomn. δείξασά τι σχῆμα ὑποπτέρων ἵππων ἐζευγμένων τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων. Ariſtoph.Auib. Ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον.

C.Φοινικόπτερος, ου,ὁ καὶ ἡ, Rubeas alas ſeu pinnas habens. Eſt nomen auis quam Plinius quoque Phœnicopterum nominat,retento Græco vocabulo.Ariſtoph.Auibus,βαβαί,καλός γε ἢ φοινικοῦς. Quibus verbis alter ſubiicit,Εἰκότως·καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος.

C.Ὠκύπτερος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cui pernices ſeu veloces alæ ſunt, Celeres habens alas. Idem quod ὠκυπέτης vt ὠκύπτερος ἴρηξ apud Hom.quē ὠκυπέτην vocat Heſiod. ‖Ὠκύπτερα dicuntur etiam ipſæ pinnæ alarum prominētiores, quibus volandi celeritas iuuatur, aut etiam ipſæ alæ. Ariſtoph.Auibus,Ἐπὶ τῷ γελᾷς; reſpondet alter, ἐπὶ τοῖσι τοῖς ὠκυπτέροις, quippe cuius pinnæ ſiue alæ ſimiles eſſent εἰς ἀπόλειαν χηνὶ γεγραμμένῳ. vbi ſchol. facit tres πτερῶν ſpecies,πτίλα,πτερά,ὠκύπτερα. Apoll.Argon.2, C ὠκύπτερα πάλλον,quatiebat alas,ſeu pinnas. Plutarch.Apophth. de Pyrrho, τῶν δὲ στρατιωτῶν αὐτὸν ἀετὸν προσαγορευόντων,Τί γὰρ (εἶπεν)οὐ μέλλω,τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὥσπερ ὠκυπτέροις αἰρόμενος; Pro ipſis pinnis accipitur apud Strattin comicum, Πολλῶν φλυαρῶν καὶ πάνυ ἀπάξια,Οἷς βόσκεσθ' ὑμεῖς ἕνεκα τῶν ὠκυπτέρων.

Πτερόεις,εντος,ὁ, Alatus, Pennatus, Volucris. Epigr.lib.1, Μύρμηκος πτερόεντος ἐπὶ νώτοισι καθεζόμενος, ſuper tergum formicæ penniferæ,ſeu alatæ. Apud Homerum dicitur de ſagittis,ſiue quòd pennatæ ſint,ſiue quòd celeriter ferantur inſtar auium volantium. Il.ε,πτερόεντες ὀϊστοί.Il.δ,ἰὸν ἄελπτα,πτερόεντα.Il.π,Τοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. D Latini quoque poetæ penniferas ſagittas dicunt: item volucres & volantes. Vnde & Cicero apud Aratum πτερόεις οἰστὸς vertit Volucris ſagitta. Heſiodus verò in Clypeo Herculis, dicit etiam πτερόεντα πέδιλα, calceos aligeros,aut volucres. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. Apud Homerum autem dicuntur etiam ἔπεα πτερόεντα,volucria verba aut pennigera. Sic apud poetā Lat.—ſed non replenda eſt curia verbis Quæ tibi magna volant. Aut verba quæ ex ore emiſſa,vt auis è manibus, reuocari nequeūt:(ſicut & Horat.dicit,—ſemel emiſſū volat irreuocabile verbū.) Sic intelligit etiam Plutarch.in lib.De garrulitate,quū ideo à poeta ἔπεα πτερόεντα appellari ait, quoniam οὔτε πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις κατασχεῖν,οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προεξελθόμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατόν.

Πτερόω,ῶ,Alas addo,Alas accommodo,Alitem facio.Lucian.ἡ φύσις τὴν μέλισσαν πτερώσασα. Ariſtoph.Auibus, Ἀλλ' οὐκ ἔτ' ἔργ' οὐ παύσομαι,πρὶν ἴδω γ' ἔτι,Γέλν ἂν πτερωθεὶς διαδραμὼν τὸν αἰθέρα. Apud eundē ἐπτερωμένος, Pennatus,Alatus, Οἷα ὦ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος,Quam maximè auem alæ tuæ ſimulēt, aut etiam pinnæ tuæ:cui maximè pennæ tuæ aſſimiles ſint,videlicet Ἐς ἀπόλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.Sic ἐπτερωμένη ὄρνις,pennata. Itē Alis ſubueho. Ariſtoph.Ran.Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, Siquis Cleocritum Cineſia quaſi alis ſubuehat,Siquis Cleocrito Cineſiam loco alarum ſupponat. Dicitur enim leuis admodum fuiſſe Cineſias. de quo idem Ariſtophanes in Auibus,ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν ἀναβολάς.Paulo antè verò dicit, G ὄρνις γενέσθαι βούλομαι. Transfertur etiam ad naues, quas πτερῶσαι dicimur quum expaſſis velis quaſi volucres facimus, quum vela eis quaſi alas accommodamus,quum velorum expādimus alas, vt Virgil.loquitur:aut etiam quum remos vtrinque quaſi alas aptamus quibus volare poſſint, quum remos erigimus in modum expanſarum alarum. Plutarch.in Antonio, ἐπὶ παρούσας τῶν νεῶν εἰρεσίας καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν. Polyb. lib.1,[illegible] ναῦν,remos erectos retineri iubens & ad remigium paratos. Idem,αἱ δὲ νῆες ἐπεῖχον ἐπτερωμέναι πρὸς τὴν ἐμβολὴν,id eſt ἐπὶ κώπαις & inſtructæ ad irruendum,ſeu remigio inſtructæ ad irruendum. Velo etiam πτεροῦσθαι dicuntur, vt apud Gregorium, ἡ ναῦς ἐκ τῶν λιμένων ἀνάγεται καὶ τῷ ἱστίῳ πτεροῦται. Apud

A Platonem autem πολιτείας libro 5, πρὸς ἵππους τὰ παιδία πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα ἀθεῖν,ἵν', ἄν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι,Bud.exponit Equites è peditibus facere: propterea quòd quum alter interrogans quomodo hoc intelligi velit,dicat πῶς λέγεις,reſpondet alter,ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβιβαστέον. ita vt πτεροῦν hoc in loco idem ſit cum ἀναβιβάζειν ἐπὶ τοὺς ἵππους,qui & ipſi alipedes à poetis appellantur. Secundum alteram ſignificationem τοῦ πτερόω(id eſt Alis ſubueho, Alis in altum eueho & attollo)itidem metaphoricè accipitur.Philo De mundo,πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων,ἃ ὑπὸ πολλοῦ τοῦ ἐν κἀνθεῖν τηλαυγῶς ἱμέρου πτερωθέντα,πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται,Ingenti deſiderio perſpicuè cernēdi illud vnum,quaſi alis ſubuecti, vel Præ ingenti illo B deſiderio alites facti. Gregorius,καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπτέρου, μεμνημένους τῶν ὑποσχέσεων,id eſt Bud.interpr. Spe obiecta & pollicitando erigebat animos eorum, & ſuſpenſos tenebat ſublimeſq;: vt πτεροῦσθαι ἐλπίσιν, idem ſit quod ἐπαιωρεῖσθαι,ἐπαίρεσθαι,ſpe erigi & gaudio exultare,quaſi volucrem & alitem fieri: quia animus ſic geſtiens conſiſtere neſcit & ſibi conſtare. Bud. Πτεροῦσθαι in rebus aduerſis aut difficilibus eſt quaſi Reſumere alas,Excitari,aut Colligere animum,quo veluti alis rurſus eleuentur qui prius oneri ſuccumbebant. Plutar. Artox.ὥστε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι καὶ συνεπικουφίζεσθαι ἐκείνου προθυμίαν καὶ ῥώμην ὁρῶντας.

Πτέρωμα,ατος,τὸ, Pennoſum in auibus tegmen, vt τρίχωμα pilloſum villoſumque tegmen in beſtiis, inquit Camerarius. Dicitur certè πτέρωμα de tota pennarum multitudine, vt ſi Gallicè dicas, plumage, vel pennage. Ariſtot.ἅπαντα τὰ τριχώματα καὶ τὰ πτερώματα τοῖς δέρμασι συνακολουθεῖ. Idē,γίνονται δὲ καὶ τὰ πτερώματα τῶν μελάνων ὀρνίθων,τὰ μὲν πρὸς τῷ σώματι μελαίντερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaphoricè autem Syneſius dicit τοῦ νοῦ πτέρωμα,alas mentis. ‖Πτερώματα pinnæ & muri in ædificiis.Strabo libro 17,πτερώματα vocat muros æquè altos ex vtraque pronai parte ad templorum altitudinem ſurgentes. Sed illam quoque quæ fit columnis,ædium circumuallationem,& potiſſimùm in cellæ lateribus,πτερώματος nomine intellexit Vitruu.q alarum ſpecie protegat. v.l.Vitruuii verba ſunt lib.3.c.2,Pteromatos ratio & columnarū circū ædem diſpoſitio ideo eſt inuenta vt aſpectus propter aſperitatem intercolumniorum haberet autoritatem: Et l.4,c.7,Alii verò remouentes parietes ædis,& applicantes ad intercolumnia pteromatos, ſpatio parietis ſublati efficiunt amplum laxamentum cellæ.

Πτέρωσις,εως,ἡ,Pennarum productio,vt τρίχωσις,Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα, vt apud Ariſtophanem, πτέρωσιν ἀναλαμβάνει,Pēnas recipit,aut etiam Iterum plumeſcit,αὖθις πτερὰ φύει,vt idem Ariſtoph.loquitur.Luc.πτερώσεως διαλυθείσης,pennis diſſolutis. In vulgatis lexicis exponitur etiam Remigium alarum.

Πτερωτής,οῦ,ὁ,Qui alas addit,Qui alis ſubleuat. Sicut verò πτερόω metaphoricè capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Greg.τῆς ἐρημίας τὸν πτερωτὴν,τῆς ἐπιμιξίας τὸν νομοθέτην,id eſt Exhilaratorem & confirmatorem,Qui ſpe bona impler & ſubleuat.B.

Πτερωτὸς,οῦ,ὁ,Alatus,Pennatus.Ariſtot.De hiſt.anim.lib. 1,cap.5,τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν,οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα,οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς.Et apud Pollucem,πτερωτὰ & πτιλωτὰ προσκεφάλαια,puluinaria ſeu ceruicalia plumatilia,ſeu plumea.i.pennis volucrium ſeu plumis farta. Et πτερωτοὶ calices apud Plinium lib.36,cap.27,alati aut pennati calices.

C.Ἀπτέρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alatus aut pennatus non eſt. idem quod ἄπτερος.

H C.ἈΝΑπτερόω,ῶ, Alatum facio, Alis inſtruo,ſiue pennis. Sed metaphoricè capitur vt plurimum pro Excito quempiam ad aliquid agendum,aut ad rei alicuius deſiderium,Inſtigo, Animum addo,In ſpem erigo. Eur. in Oreſte,—μή τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν; vbi ſcholiaſtes ἀνεπτέρωσε(ſiue ἀνεπτέρωκε, vt apud eum legitur)exponit διήγειρε. Eraſmus prouer-

bium facit Alas addere, quod exponens ait, Ἀναπτερῶν A
vulgò dicebantur qui verbis alicui adderent animum,
inque bonam ſpem erigerent. citátq; locum hunc ex
Auibus Ariſtophanis, Δεινῶς τε μου τὸ μειράκιον ὁ Διοπείθης
Λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥς θ' ἱππηλατεῖν. Ita enim legitur
apud Eraſmum ἀνεπτέρωκεν, tanquam videlicet à verbo
ἀναπτερεῖν, quod ipſe ponit. Sed nuſquam inuenio ἀναπτερέω,
at paſſim ἀναπτερόω, à quo & ἀνεπτέρωκεν legitur
in emendatis Ariſtophanis exemplaribus. Cæterùm
videtur hîc ἀνεπτέρωκεν eſſe Incendit eum ad cupiditatem
equorum. B

Ἀναπτερόομαι, οῦμαι, paſſ. Alis inſtruor, propriè. Et per
metaphoram, Excitor ad aliquam rem agendam, vel
ad rei alicuius cupiditatem, Accendor ad rei alicuius
deſiderium. In ſpem erigor, vel In ſpem bonam erigor.
nam Suidas ἀνεπτερωθη exponit ἐλπίσι χρησταῖς ἤρθη, in
hoc loco, ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτερώθη καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι.
Apud Xenophontem itidē ἀνεπτερωμένοι dici mihi
videntur In ſpem erecti, vel Erecti ſpectatione. Plato
in Phædro, ὅταν τὸ τῇδέ τις ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς
ἀναμιμνησκόμενος ἀναπτερῶται, ἀναπτερούμενος δὲ προθυμούμενος
ἀναπτέσθαι. vbi addens ἀναπτέσθαι (id eſt volare) alludit
ad propriam verbi ἀναπτεροῦσθαι ſignificationem. C
atque hîc ἀναπτεροῦσθαι eſt propemodum quod Latini
dicunt Geſtire. Cicero De orat. lib. 2, Animi forenſibus
negotiis defeſſi geſtiunt ac volitare cupiunt. Hoc enim
in loco puto Geſtiunt idem ferè eſſe quod ἀναπτεροῦνται.
& Platonis verba retinendo, reddi poſſe hæc
Tullii verba, geſtiunt ac volitare cupiunt, ἀναπτεροῦνται
καὶ προθυμοῦνται ἀναπτέσθαι. Quod idem dicit Ardentes
& erectos, fortaſſe ἀνεπτερωμένους aptè reddiderim, D
Philipp. 4, Ego vos ardentes & erectos ad libertatem
recuperandam adhortabor.

C. Διαπτερόω, ῶ, Alas explico, aut etiam diſpando, Expando
alas. Item generalius pro διαπτύσσω.

Πτέρινος, ου, ὁ, Alatus, Pennatus. πτερίνοις θεοῖς, Ariſtoph.
Pennatis ſeu alatis diis. Item πτέρινος στέφανος apud
Polyb. idē quod πτερωτός, Corona pēnata. Apud Suid.
ἐπικοσμοῦνται οἱ Ῥωμαῖοι πτερίνῳ στεφάνῳ, πτεροῖς φοινικίοις
ἢ μελαινόρθοις πέλσιν, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. Vbi pro
μελαινόρθοις videtur legendum μέλασιν ὀρθοῖς, aut μελανόχροις. E

Πτερύσσομαι, Fut. ξομαι, Alis latera ferio, vt gallinacei ante
cantum. Luc. ὅ, τε γὰρ ἐν φρυμίῃ ἀλεκτρυὼν ἄφνω ἐπτερύξατο
καὶ ἀνεβόησε, latera quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis,
Diem venientem nuntiant cantu, ipſum verò
cantum plauſu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Budæus. Huc
pertinet quod Ezech. cap. 1 legimus, ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν
πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, quum alis plauderent.
(ſcribitur tamen ibi etiam πορεύεσθαι) & paulo antè,
αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ.
Exponi etiam poteſt Geſtio alis, Paſſis alis geſtio.
Capitur verò & metaphoricè, vt apud Athenæum lib.
6, ex Diphilo comico, de paraſito quodam, Ἀτενὲς δὲ τηρῶ
τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν
τρέχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω γε καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu
auis geſtiens, Alis geſtio. Philo De vita Moſis, libro 1,
εἰ δέ που διακινηθεὶς μόνον ἡσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβριθεστέρας
παρείχετο ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, ſi paulùm modo
ſe commoueret & tanquam alis geſtiret, Turn. interpr.
loquitur autē ibi περὶ παθῶν μεμηνότων καὶ λελυττηκότων.
Itē, Alis ſtrepo & pugnā meditor, vt galli inter
ſe dimicaturi. Sic interpr. Bud. apud Laert. in Socr. p. 76,
δείξας αὐτῷ τοῦ κουρέως Μειδίου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου
πτερυξαμένους.

Πτέρυξις, εως, ἡ, Alarum plauſus. Vide in Πτερύσσομαι.

C. Ἐκπτερύσσομαι, Alas expaſſas concutio. Luc. in encomio
muſcæ, Καὶ μὴν ἰδεῖν ὥσπερ κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι
ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται,
pauonum inſtar variegata eſt, ſiquis attentius in eam
oculos defigat, quum expanſis ad ſolem alis ſeſe verberitat.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Il. β, de dracone & paſſerculo, πτέρυγος
λαβὼν ἀμφιαχυῖαν. Plut. de voluptatibus quæ ex virtutis
operibus percipiuntur, οὐ ταῖς Εὐελπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν,
ἀλλὰ τοῖς Πλατωνικοῖς ἐκείνοις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τῆς ψυχῆς

διαφέρουσιν, aureis alis. Theophil. comicus apud Athenæum A
libro 13, Τὰς δὲ πτέρυγας ἀξίως τῇ νικηφορεῖν Ἔδωσαν,
πελφαεῖς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων, de Cupidine, ὁ ἀπεικάσαντα
πτερά, vt paulo antè loquitur. ita vt πτέρυξ & πτερὸν
idem ſint. Et lib. 5, in deſcriptione pompæ Ptolemæi
Philadelphi, νῖκαι χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. Metaphoricè
apud Sophoclem Electra, ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων
γόων, alas luctuum acutiſonorum. vbi celeritatem
exprimi ſchol. vult: quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμός,
οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. Item, Pinna. Theophraſt.
De hiſt. plant. lib. 3, cap. 10, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ
ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον
μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Plinius quoque abietis folium
pinnatum eſſe ſcribit. Dicitur item de pinnis
natatilium. Nicand. χελώνης γυίοις, ἢ παχνήεσσι διαπλώει
πτερύγεσσιν. Sic apud Baſil. οἱ ἰχθῦς ὑδωρτέμνουσι, τῇ μὲν κινήσει
τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem & πτερύγιον
appellatur, vt videbis infrà. Sed & λόγχη πτέρυγας
habet, id eſt Pinnas: ſeu (vt Pollux exponit) τὰς ἑκατέρωθεν
προβολὰς ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. Πτέρυγες dicuntur
quoq; τῶν πεδιλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Heſychio, C
id eſt Pinnulæ. Bud. ſeu (vt Poll. tradit) τὰ τελευταῖα τοῦ
πεδιλίου. Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ κράσπεδα
τοῦ χιτῶνος. id eſt (vt vulg. lex. exponunt) Laciniæ, Partes
veſtium circa fimbrias lacinioſæ, quòd lacinioſo
procurſu & angulis alarum formam referant. Plut. in
Numa, αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et apud Suidam, Θετταλικαὶ
πτέρυγες: quas inde dictas ſcribit, διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς
Θετταλικὰς χλαμύδας, ἃ περ εἰσὶν ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐκκεῖναι
πτέρυξι. Hoc & Macedonicæ chlamydi laciniatim
diſperſæ tribuit Plinius lib. 25, cap. 10, quum de Alexandria D
ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato
lacinioſam, dextra læuáque anguloſo procurſu.
Hæc vulg. lex. At Pollux πτέρυγας & πτερύγια tradit eſſe
τὸ ἥμισυ τοῦ χιτωνίσκου. Habet verò & thorax πτέρυγας,
id eſt pinnulas. Xen. De re equ. ferè circa finem,
περὶ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰ κύκλῳ αἱ πτέρυγες τοιαῦται
καὶ τοσαῦται ἔστωσαν ὥστε στέγειν τὰ μέλη, ad inguen & verenda,
circúmque hæc, pinnæ applicentur tot & tales quæ
illas partes obtegant. Et paulo pòſt, τοῦ μὲν θώρακος τὸ κυκλοῦν
ταύτῃ ἀφαιρετέον, ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγας ὥσπερ ἐν τοῖς γιγλύμοις E
προσθετέον, ὅταν μὲν διαίρηται, ὁμοίως ἀναπτύσσονται,
ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπικλείωνται, Ab hac remouebitur quicquid
in thorace impedire illam poſſit: & huius loco in
nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intenſa cum manu
quaſi excurrant, reductáque cum illa rurſum iungantur.
Camer. Idipſum in ἀναβάσει vocat πτερύγια, vt
paulo pòſt dicam. Πτέρυξ dicitur etiam à quibuſdam
τὸ ἀσάλωνον. Gorr. ex Dioſcor.

C. Πτερυγοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Alæ formam habens. πτερυγώδης
ſiue πτερυγοειδεῖς dicuntur duæ apophyſes oſſis σφηνοειδοῦς,
quas ad cranii baſim extra ipſum emittit. Sic dictæ
ſunt quòd alarum modo promineant. Gorr.

C. Πτερυγοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger. At πτερυγοφόρον
ἤλεκτρον, ſuccinum plumas paleáſque attrahēs.
vulg. lex.

C. Πτερυγωκής, έος, ὁ, Alis celer. idē quod ὠκύπτερος. Æſchyl.

C. Διπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Binis alis volans, Bipennis,
idem quod δίπτερος. Epigr.

C. Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Extentis & patulis alis volans.
Il. τ, ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ. Gellius lib. 6,
cap. 6, Quum de iure augurio quæreretur & mentio
præpetum auium facta eſſet, [audiui Apollinarem
Sulpicium] è L. Claro præfecto vrbis dicere, præpetes
ſibi eſſe videri alites quas Homerus τανυπτέρυγας appellauerit:
quoniam iſtas potiſſimùm augures ſpectarent
quæ ingentibus alis patulæ atque porrectæ præuolarent.
atque ibi hos Homeri verſus ... Τύνη δ' οἰωνοῖσι
τανυπτερύγεσσι κελεύεις Πείθεσθαι, τῶν οὔ τι μετατρέπομ'
οὐδ' ἀλεγίζω.

C. Ἀπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas ſeu pennas non habens, Inuolucris.
idem quod ἄπτην ſiue ἄπτερος, ſuprà. Hedyli
poetria apud Athen. lib. 7, Ἢ ἢ τὰς ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτερύγους,
adhuc inuolucres ſeu implumes.

C. Ἑξαπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex alas habens, Senis alis volans.
Naz.

C.Μελανόπτερυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Nigras alas ſeu nigras pennas habens, Nigris alis volans. Euripid.Hecuba, ὦ πότνια χθὼν μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων, quæ atris circumuolant alis, vt de morte Horatius dicit. Idem ſignificat μελανόπτερος. A

Πτερυγώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Alæ ſpeciem gerens, Alam refereſ. Πτερυγώδης apud medicos dicitur is cui ſcapulæ ſine carne nudæque ſunt,& alarum inſtar prominẽt retrorſumque producuntur.Gorr.Et Galenus in Hippocratis lib.1 De morb.comm.1,ſect.18,de phthiſicis loquẽs,ὅταν ὁ θώραξ στενὸς ᾖ καὶ ἀβαθὴς εἰς τοὐπίσω [ἢ]ὡς τὰς ὠμοπλάτας ἐξέχειν ὀπίσω δίκην πτερύγων.ὀνομάζουσι δὲ καὶ πτερυγώδεις ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. At πτερυγώδης ἀπόφυσις quæ dicatur vide paulo antè in Πτερυγοειδής. B

Πτερύγωμα,ατος,τὸ, Ala,Pinna. At in pudendo muliebri τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη (quæ & μυρτοχειλίδες & κρημνοὶ dicuntur)πτερυγώματα nominantur, teſte Polluce, id eſt veluti alæ. In auribus autem ea quæ panduntur,πτερυγώματα, quaſi pinnæ,appellantur, vt tradit Camerarius ex libro qui inſcribitur περὶ ἰατροῦ. Idem habetur etiam apud Ruf.Epheſium. C

Πτερυγωτὸς,οῦ,ὁ, Alatus,Pennatus,Pinnatus. Ariſtoph.Eq. πτερυγωτὸς αἰετός.

Πτερυγίζω,Pennas roſtro purgo. Theophraſtus, αἴθυιαι καὶ νῆτται πτερυγίζουσαι ἄνεμον σημαίνουσι. Id eſt, Plinio interprete,Mergi anatéſque pennas roſtro purgantes,vẽtum præſagiunt. ‖Item, Alas pando, Alas explico,vt aues volaturæ. Ariſtoph. Auibus,ἐπεὶ αὖ πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσαι αἴτιατο. Metaphoricè autem πτερυγίζειν eſt Fruſtra & inaniter conari, more pullorum volare nondumvalentium,explicatis tamen alis volatum tentantium,Inaniter nitor,vt aues implumes quæ inaniter pandunt alas.τὸ πολλὰς ὁρμὰς ἀνηνύτους ποιεῖσθαι,καθάπερ οἱ νεοσσοὶ πτερύζοντες τὴν πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες, vt B. exponit hunc apud Ariſtoph.locum in Pluto, ἐλέγξαι μ' οὔπω δυνάσαι περὶ τούτου,ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις,Fruſtra nugaris, Nihil promoues, Nihil agis.B. Vſus eſt hoc verbo & Luc.in lib.De mercede ſeruientibus, vbi Eraſmus interpr.Indecorè & ſcurriliter geſticulari. D

Πτερύγιον,ου,τὸ,Alula.diminut.à πτέρυξ,pro quo frequenter vſurpatur. ‖In homine autem πτερύγια appellãtur,id eſt alæ,τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὠμοπλατῶν, vt Pollux tradit:quas Camerarius ſcapulas eſſe putat. ‖At in auribus πτερύγιον,id eſt ala,dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. ‖In naſo verò πτερύγια nominantur exteriores & infimæ partes motu præditæ. Sunt autem cartilagines,tenuiáque corpuſcula ab vtroque latere adnata : in quæ exigui duo muſculi à malis prodeuntes, vtrinque ſinguli inſeruntur. Hi naſi alas adaperiunt. Gorr. ὑπώπια quoque eadem appellantur. ‖Similiter & in mulierib⁹ πτερύγια appellari eminentias illas duas vteri ſinũ ambiẽtes,ſcriptũ reliquit Introductionis ſeu Medici autor.Gorr. ‖Ab eiuſdem etiam alæ ſimilitudine πτερύγιον duplex & in diuerſa humani corporis parte factum malum indicat. Vt enim alæ in volantibus ab humeris extenſæ aperiuntur, ſic in his ab angulo clauſuráve aliqua progredientes inutiles membranæ & carunculæ oculis & digitis nocẽt. Ac πτερύγιον quidem oculi eſt neruoſa adnata oculi membranæ excreſcẽtia, exoriens ab angulo & ad pupillam inde perueniens, eámque obtenebrans. Sæpius à narium,interdum etiam à temporum parte naſcitur, rariſſimè à ſuperna aut inferna palpebra. Aetius autem libro 7, tradit πτερύγιον eſſe quum album in oculo ſupra modum augeſcit, aut caro ſupercreſcit, ex ſcabra quadam lippitudine aut aſſiduis fluxionibus.Latini id mali genus vnguem vocant,vt ait Celſus lib. 7,cap.7, quòd humano vngui (vt credimus) progrediens neruoſa membrana ſimilis ſit.Gorr. In hac ſignificatione Plinius vocabulum Græcum retinet. nam quod Dioſc.περὶ ἁλῶν tradit,στέλλουσι δὲ καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπεροχὰς καὶ πτερύγια τήκουσι,ipſe ſic tranſtulit,Item oculorum remediis,& ad excreſcentes ibi carnes, totiuſque corporis pterygia,ſed in oculis peculiariter. Quod verò in hominis pedibus manibuſque fit πτερύγιον, eſt incrementum carnis quæ partem vnguis integit.Naſcitur potiſſimùm in pollicibus, pedũ quidem,ex offenſione plerunque,manuum autem,ex neglecta reduuia & poſt inflammationem in pus mutata. Eſt quum & os corrumpit, graui cum odore, digitúſque per ſumma dilatatur & liuet.Gorr. πτερύγιον hoc Celſo eſt quũ caruncula ab vngue recedit,cum magno dolore. Hæc quoque Plinius Græco vocabulo retento,pterygia appellat.nam quod Dioſcorides de œnãthe dicit, καυθεῖσα δὲ παρωνυχίας τε καὶ πτερύγια θεραπεύει, ipſe Plinius ita reddidit,Cinis eius ad paronychias & pterygia probatur.Rurſum quod idem de alumine tradit,ἁρμόζει ὄνυξί τε λεπροῖς καὶ πτερυγίοις καὶ χιμέτλοις, idem Plinius ita reddidit,Compeſcit & vnguium ſcabritias & pterygia, perniones.Cum Plinio autem Dioſcoridis interpretes vocem Græcam retinent. ‖In piſcibus verò πτερύγια pinnæ ſunt. Ariſtoteles de marinis animalibus, ἔνια οὐκ ἔχει πτερύγια,ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλατέσι. Vnde Plinius,E planis aliqua non habent pinnas,vt paſtinacæ. ipſæ enim latitudine natant. Aliud exemplum cum eiuſdem Plinii interpretatione inuenies in Θωῦνος. ‖In veſte πτερύγιον idem eſt quod etiã πτέρυξ.i. Lacinia, 1 Regum 15 & 24,πτερύγιον τῆς διπλοΐδος.vulg.lex. Budæus autem non laciniam hîc interpr. ſed Summitatem.Sicut Heſychio quoque πτερύγιον ſignificat ἀκρωτήριον. ‖Sic in thorace quoque πτερύγιον idem eſt quod πτέρυξ. Xenoph.Anabaſ.4, εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου ἀντὶ δὲ πτερυγίων, σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα,id eſt, loco pinnarum ſeu pinnularum. ſic enim Camerarius πτέρυγας interpr.eadem de re dictum. ‖In templo πτερύγιον dicitur Pinnaculum, vel Pinna. Lucæ 4,ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ. E F G H

¶Πτέρις, ſiue Πτερὶς,(vtraque enim ſcriptura reperitur: prior verò frequentius)ιδος,ἡ,Filix mas.à πτερὸν deriuatur,quòd(vt Dioſcorides ſcribit) folia habeat ὑπεστημένα καὶ ἀνεπτωμένα ὡς πτέρυξ,ſeu(vt ſchol. Theocriti)quòd ſimilis ſit πτεροῖς στρουθοκαμήλου : ſicut Plinius quoque ſcribit folia eius lateribus pinnata eſſe: atque inde nomen Græcos ei impoſuiſſe.Alio nomine vocatur πολύρριζον & βλῆχον, vt apud Dioſcoridem & Plinium ſcribitur:ſiue βληχρὸν, vt apud ſcholiaſtẽ Theocr.ſiue βλῆτρος,vt apud Nicandrum,quam ſcripturam ſchol.quoque agnoſcit.Theocr.Idyll.3,Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέριν.Nicand.Ther.de fugandis ſerpentibus, Ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου πτερὶ βάλλεο χαίτην. Plinius quoque eam vſtam ſerpentes nidore ſuo fugare tradit. ‖Πτερίδες vocantur etiam nymphæ quædam ab hac herba, vt annotat Heſych.

C.Θηλυπτερὶς, ἴδος,ἡ, Filix fœmina.alio nomine vocatur νυμφαία πτερὶς,vt Dioſc.docet & Plin.apud quos deſcriptionem & diſcrimen vtriuſque reperies.

ΠΤΙΛΟΝ,ου,τὸ,Penna ſeu Pinna. propriè inſectorum. nam Ariſtoteles tria τῶν πτηνῶν genera faciens, πτερωτὰ, πτιλωτὰ & δερμόπτερα,ſub πτιλωτοῖς inſecta collocat:licet alibi eis πτερὰ quoque tribuat. Ariſtoteles De ingreſſu animal,τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ἐκ τοῦ πλαγίου προσπέφυκεν,id eſt membranulæ pennarum,vt Camerarius interpr.Pinnas etiam vel Pennas ſimpliciter reddere aliquis poſſit qui Plinium ſequi velit. is enim inſectis (quæ ex ὁλοπτέρων genere ſunt) modò pennas, modò pinnas tribuit. Dicitur item de ſerpentium alis.Herodot.lib.2,de quodam ſerpente,πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει,ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά κῃ ἐμφερέστατα. Dicitur etiam de pinnis auium. vt apud Plut.in l.De ſolert.animaliũ,de hirũdinibus, λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ περιπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς,ſuperficiem cõtingunt extremis alarum pinnis. Dicuntur etiã πτίλα molliores auium pennæ,id eſt plumæ: item lanugines excluſos pullos veſtientes, quibus deinde cum incremento eorũ pereuntibus,legitimæ plumæ oriũtur. Apud Ariſtoph.autem Acharn.Πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου ποθὲν Πρὸς τοὺς πέτραισιν,δεινὸν ἐξήνυσα μέλος,ſchol. dicit intelligi τὴν περικεφαλαίαν,galeam,à cono pennato. At πτίλα νεὼς metaph.dicũtur Vela, ſicut & πτερὰ ſuprà. Poſui autem hîc πτίλον, quòd eiuſdem cũ πτερὸν originis id eſſe tradant grammatici.videlicet ab inuſitato themate πτῶ,vnde ἔπτην.

C. Ἄπτιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Implumis, Inuolucris. idem quod ἀπτέρωτος, vt tradit Suid.

C. Τετράπτιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quaternis pinnis volans, Quaternas pinnas ſiue pennas gerens. Ariſtoph. Acharn. Βέλει μαχέσθαι Γηρυόνη τετραπτίλῳ; vbi Lamachum intelligit quatuor pinnas in galeæ cono gerentem.

Πτίλωσις, εως, ἡ, Pennarum plumarúmque annua mutatio, vt Marcell. Dioſcor. interpr. tradit. ‖ Item, Defluuium pilorum è palpebris calloſis & rubentibus. Aetius ſcribit compoſitam eſſe affectionem ἐκ τῆς μαδαρώσεως καὶ τῆς σκληροφθαλμίας. non enim ſimplex pilorum defluuium eſt, ſicut μαδάρωσις, ſed præterea palpebris, & oris præſertim earum, accedit craſſities, calloſitas & rubor, quæ ſunt τῆς σκληροφθαλμίας συμπτώματα. Gorræus. Idem malum dicitur ETIAM Πτίλα βλέφαρα à Dioſcoride lib. 1, cap. 87, vbi Marcellus vertit Glabreſcẽtes ſimúlque naſcentes alias palpebras: huius ſuæ interpretationis rationem ex Galeni Iſagoge afferens, qui πτίλωσιν eſſe dicit quum aliæ ſubnaſcuntur palpebræ: quæ verò naturales antea erant, defluentes fractæve, dolores iis quæ punguntur ſimiles faciunt. At vocem hanc à πτίλον factam eſſe, quòd quemadmodum pulli auium πτίλα (id eſt lanugines quibus primùm excluſi veſtiuntur) ætate progredientes mutant, ac pennas aſſumunt, eáſque annuatim mutant: ſic etiam in palpebris pili mutentur, ac mutatis alii ſubnaſcantur. Poſſet tamen deriuari etiam à πτίλος. NAM Πτίλοι dicuntur (vt Galenus tradit libro 14 Method. medic.) quibus periere ex ciliis pili. Alii verò nõ omnes generaliter quibus ii pili deciderunt, πτίλους vocandos cenſent, ſed quibus præterea adiuncta eſt craſſities, calloſitas ac rubedo palpebrarum: quòd aliter inter eos qui τῇ πτιλώσει, & eos qui τῇ μιλφώσει laborant, non liceat diſtinguere. Gorr. Aetius libro 7, cap. 80, ὅτι δὲ τῶν πτίλων καλουμένων καὶ τυλοῦνται καὶ πτυλοῦται τὰ μέρη ταῦτα (id eſt οἱ ταρσοὶ τῶν ὀφθαλμῶν) ὡς εἶναι συνθετόν τι πάθος ἐκ μαδαρώσεως καὶ σκληροφθαλμίας: loquens περὶ πτιλώσεως. Diuerſis autem modis ſcribitur hoc vocabulum. apud Heſychium enim eſt πτιλός, cum accentu in vltima: apud Suidam πτίλλος, duplici λ & accentu in penultima, at in medicorũ libris πτίλος etiã. Sunt verò & qui à τίλλω deriuatum exiſtiment, ſecundum quos geminatum λ fuerit.

Πτιλωτὸς, οῦ, ὁ, Pennatus, ſeu Pinnatus. Ariſtot. De hiſt. animal. libro 1, cap. 5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα. alia alis volãt, vt aquila & accipiter: alia pinnis. Ibidem, πτιλωτὰ δὲ, ὅσα ἄναιμα, οἷον τὰ ἔντομα. Et πτιλωτὰ προσκεφάλαια, ceruicalia plumea: de quibus vide in πτερωτός.

Πέτομαι, ET Πέταμαι, ET Πετάομαι, idem quod ἵπταμαι, id eſt Volo: eiuſdémque originis. videlicet ab inuſitato themate πέω. Iliados β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, de apibus. Iliad. μ, de dracone, Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Ariſtot. De mundo, τὸ ἀέριον ζῶον οἰχήσεται πετόμενον, aerium animal volabit. Plutarch. De ſolert. animal. οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ ἴυγγες, οὐδὲ ἀετοὶ πέτονται καὶ πέρδικες. Ariſtot. in 3 Metaph. τὰ πετόμενα διώκειν. Apud eundem reperitur πετῶνται, non ſemel, vt teſtatur Bud. Metaphoricè dicitur de iis quæ rapido curſu aut impetu feruntur, tam inanimis quàm animatis, ſicut & ἵπταμαι: Iliados π, de equis, – ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. Et Il. ψ, – τὼ δὲ ἀσπουδὶ πετέσθην. Il. γ, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Αὐτὸς δ' ὡς ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Epigramm. libro 2, Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος· ἀλλ' ὅτι δεῖπνον Ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται.

C. Κακοπέτης, Malè volans. idem quod κακόπτερος. Budæus ex Ariſtot.

C. Ταχυπέτης, Celeriter volans.

C. Ὑψιπέτης, Altiuolans, Cic. Altiuolus, Plin.

C. Χαμαιπέτης, Humi volans. contr. præcedenti.

C. Ὠκυπέτης, Celeriter volans. idem quod ταχυπέτης & ὠκύπτερος. Heſiodus Erg. ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις. Opp. lib. 3 De venat. νώτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτησιν Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος, dorſis volucribus. AT Ὠκυπέτη, ἡ, Harpyiæ nomen apud Heſiodum Theog.

Πετεινὸς, οῦ, ὁ, Volucris. idẽ quod πτηνός. Et πετεινὰ plur. numero ſubſtant. Volucres, Aues. Ariſtoteles Polit. 1. Pro quo poeticè reſoluta vocali, & verſo ι in η, DICITVR Πετεηνός. Iliad. β, ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά. Heſiod. Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Et plurali numero ſubſtantiuè τὰ πετεηνὰ, Volucres. Iliad. φ, κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, de aquila: quam Iliad. θ, & Il. ω vocat τελειότατον πετεηνῶν. Il. ρ, ὑψιπετηέων? πετεηνῶν. Aliqua tamen exempl. habent πετεινῶν cum ει in penultima, quam ſcripturam Euſt. non agnoſcit, agnoſcit autem priorẽ. Ex Epigr. citatur. ETIAM Πετηνὸς, ſed videtur ſcribendum πετεινός.

C. ἈΝΑπέτομαι, Subuolo, Surſum volo, In altum volo. Ariſtoph. Aνib. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις, Subuolo in cælum.

C. ἈΠΟπέτομαι, Auolo. Dion lib. 43, p. 152, οἱ δὲ δὴ ἀετοὶ τῶν στρατοπέδων αὐτοῦ τὰς πτέρυγας σείσαντες, πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπέπτοντο. Citatur item pro Reuolo ex Plutarcho. ſed locus non profertur.

C. ΔΙΑπέτομαι, Peruolo, Volando pertranſeo. idem quod διίπταμαι ſuprà.

C. ΕἸΣπέτομαι ET Εἰσπέταμαι, Inuolo, Volando introeo. Pro quo dicitur ETIAM Εἰσπετάομαι. Ariſtot. De hiſt. lib. 9, cap 40, οὐ διαλείπει ἄλλον γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπετασθῇ, donec in alueum inuolarit. id eſt, ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος ἀφίκηται, vt paulo pòſt ſequitur.

C. ἘΚπέτομαι ET Ἐκπέταμαι, Euolo. Theophr. in 1 De cauſ. pl. de ſemine cupreſſi, ἀπὸ τ' ἐκπέτεται διαχασκόντων τῶν σφαιρῶν, euolant dehiſcentibus pilulis. Bud. Ariſtoph. Auibus, Ἐκπεπόμενος ἂν οὗτος πεινήσειεν ἐλθὼν οἴκαδε. Ariſtot. De Animal. l. 9, cap. 40, ἃ πτερούμενα ἐκπέταται. Dicitur verò ET Ἐκπετάομαι pro eodem. Ariſtot. ibidem de fucis, ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὅτι δινοῦντες αὑτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. id eſt ἔξω πετασθῶσι vt paulo pòſt loquitur.

C. ἘΠΙπέτομαι ET Ἐπιπετάομαι, Aduolo, Inuolo. Volo ſuper aut aduerſum.

C. ΚΑΤΑπέτομαι, ET Καταπέταμαι, Deuolo, Volando deſcendo ſeu delabor. oppoſitum τῷ ἀναπέτομαι.

C. ΠΑΡΑπέτομαι ET Παραπετάομαι, Aduolo (ſi modò accipi hoc poteſt pro Iuxta volo, ſeu A latere volo) Item Præteruolo.

C. ΠΕΡΙπέτομαι, Circumuolo. Luc. περιπέτεσθαι τὰ πελάγη.

C. ὙΠΕΡπέτομαι, Superuolo, Superuè volo. Ariſtoteles l. 5 De hiſt. anim.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, Volatus, à πέτομαι, vt νομὴ à νέμομαι. Odyſſ. ε, Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, mergo volatu ſimilis. Euſtathius ibi annotat poſſe etiam in nominatiuo legi ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης, id eſt Volans: ſcribi verò & ποτῆ, ſubaudito κατὰ, vt ſit κατὰ πτῆσιν.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι ſeu πετάομαι. Iliad. β, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, de auib⁹. Eodẽ in libro, αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, partim huc volãt, partim illuc. Scribitur ETIAM Ποτάομαι, ſicut σρωφάω & τρωπάω, teſte Euſtathio.

Ποτητὸς ET Ποτηνὸς, οῦ, ὁ, Volucer. idem quod πτηνὸς & πετεινὸς ſuprà. Et ποτητὰ plurali numero ſubſtantiuè Volucres, vt πετεινὰ & πετεηνὰ ſuprà. Odyſſ. μ, Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι. At ποτηνὸς, Alatus, Volucer, citatur ex Euripide. Pro quo Doricè DICITVR Ποτανὸς, vt teſtatur Euſtathius, citans ex Lamprocle de Pleiadibus, αἳ ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν ἐν αἰθέρι κεῖνται.

C. ἈΜΦΙποτάομαι, Circumuolo. Iliad. β, Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Vbi tamen Cicero vertit non Circumuolabat ſed Superuolabat, fortaſſis metri cauſa. Verba eius ſunt, Nona ſuper tremulo genitrix clangore volabat.

C. ἘΚποτάομαι & Ἐκποτέομαι, Euolo. At metaph. Iliad. τ, ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, pro Decidunt. ſcribitur verò ET Ἐκποτάομαι per ω in penultima, teſte Euſtathio, ſicut & in ποτάομαι.

C. ἘΠΙποτάομαι, Aduolo, Superuolo. Apud Dioſcoridem

A libro 5,cap.85, de pompholyge, ἐπὶ δὲ κουφοτάτη, ὡς δύναϑαι ἐπιπτῆναι τῷ ἀέρι, Ruell. interpretatur, Vt in auras euolare poſſit. Notandũ verò eſſe vocabuli huius terminationem ποιητικωτέραν, ideóque ſcripturam huius loci poſſe eſſe ſuſpectam.

ἼΠΤΩ, ſive ἴπω, Fut. ἴψω, Noceo, Damnum infero, Lædo, βλάπτω. Paſſiua quoque vox eiuſdem eſt ſignificationis. Iliad.β, de mente Atridæ, Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν. Iliad.α, in precatione Chryſæ ad Apollinem, Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, id eſt ἔβλαψας. Sunt autem qui ab ἴψ (de quo in col. ſequenti hoc verbum deriuent: alii contrà nomen illud ab hoc verbo deducunt. Inuenitur autem ETIAM ἐξίπτεται apud Heſychium, expoſitum ἐκπιέζεται, tanquam videlicet à themate ἴπω. B

ἶπος, ου, Muſcipula. ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μυάγρα, Euſt. & Pollux: ab ἴπτω, quòd muribus noceat & perniciem afferat, aut eos opprimat. Nam ἶπος accipiendum hîc eſt pro eo muſcipularum genere quo mures opprimuntur. vnde ἰπούς (ſcribitur enim & oxytonωs) Heſychius eſſe dicit τὸ ἐμπῖπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. Item, Officina fullonis, Fullonica. τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον, vt Pollux exponit, ex Archilocho citans, κεῖται ἐν ἴπῳ. Exponitur etiam κόλασις, τιμωρία, Pœna, Supplicium: item, Prætorium. Item, Potus, πόσις, vt apud Hippocratem in μοχλικῷ Galen. exp. Scribitur verò & ἶπος, cum circumflexo, quod exponitur πιεσμός, Preſſus, ſiue Preſſura. Pind. Olymp. Ode 4, ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, Onus ventoſum quo centiceps Typhon premitur. Apud Pollucem autem aſpero ſpiritu ſcribitur ἵπος & ἱπόω, contrà quàm in aliis libris: apud Heſychium autem eſt etiam ἰπούμενος & ἰπούμενος, idque ſuo loco, id eſt poſt ἰπνίτης: Apud eundem eſt ETIAM εἶπος, itidem παγὶς, καὶ πᾶν βάρος. C D

Ἰπόω, ῶ, Premo, more fullonũ aut muſcipulæ. πιέζω. Suid. ex Ariſtoph. Eq. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς. Pollux ex Cratino, δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, Dabis mihi luculentas pœnas preſſus miſeriis. Annotat Pollux verbum ἰποῦν & ἰποῦσθαι acceptum pro ἀποθλίβεσθαι & πιέζεσθαι, & κναφεύειν, fullonum eſſe propriũ. apud eum, ſed perperam, ſcribitur ἱππούμενος. Ex Ariſtoph. Euſtath. citat, ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς, exponens βλαπτόμενος.

C. Ἐξιπόω, ῶ, Exprimo. Dioſcorides lib.5, ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. Idẽ, εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πλάκα ἐξίπου. & libro 1, capite 54, καὶ πάλιν ἐξίπου. paulo antè verò dixerat, ἐάσας τὴν νύκτα ἔκθλιβε: & paulo pòſt dicit ἐκπίεζε. Galenus libro 1 De loc. aff. σκύλλας εἰς κάμινον ἐγκρίψας ὥσπερ κολοκύνθην, ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπωσον, quùm que mollis fiet, exprimito. Et in paſſ. Ἐξιπόομαι, Exprimor. Dioſcor. ἐξιπωμένα ῥόδα, Intritu preſſa, ſeu expreſſa. & ἐξιπωθὲν ἔλαιον, idem quod ἐκπιεσθέν, vt ipſe idẽ inquit. B. Medicamenta autẽ aliqua dicũtur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt & expurgant. Vnde & ἐξιπούμενος ab Heſychio exponitur καθαιρόμενος. Aetius libro 13, capite 2, de emplaſtrorum quæ à cane morſis adhibentur, facultate, καὶ γὰρ τὸν ἰώδη χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ ἐκπυλοῦσι τὸν τῶν ὀδόντων ἐπίπαγον, venenoſum humorem ex dentium morſu relictum expurgant & quaſi exprimunt. VNDE Ἐξιπωτικός, ή, όν, Cui exprimendi vis ineſt. Item Extrahendi & expurgandi vi præditus. vt ἐξιπωτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus ineſt vis extrahendi & expurgandi, ac velut exprimendi malos humores: eadem ferè quæ διαφορητικὰ & ἐπισπαστικά, id eſt diſcuſſoria atque attractoria. Galen. κατὰ γένη, libro 7, θεραπεύεται ταῦτα διὰ φαρμάκων διαφορούντων μὲν δηλονότι τὸ παχυνθὲν ὑγρόν, οὐ μὴν ἰσχυρῶς γε καὶ ἀθρόως, τῶν τοιούτων, ὡς τὰ διαφορητικὰ τοιοῦτα φάρμακα. καλοῦσι δὲ ἐπισπαστικά τε καὶ ἐξιπωτικὰ τὰ δίαιτα.

Ἰπνός, ſiue ἶπνος, ου, ὁ, Furnus, Teſtus ſiue Teſtum, φοῦρνος, κλίβανος, vt Heſychius & Euſtathius exponunt. Sic accipit Erotianus hunc Ariſtoph. locum in Auibus, [τὴν πανοπλίαν ταύτην] κρεμάσατον τύχἀγαθῇ εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοῦ πιστάτου. at ſcholiaſtes ibi annotat, ἰπνὸν propriè eſſe Caminum: καταχρηστικῶς autem poni pro ἐσχάρα, id eſt focus. Item, Caminus, κάμινος, καπνοδόκη, vt idem Heſychius & Ariſtoph. ſchol. & Erotianus apud Hippocratem exponit: (apud quem tamen eſſe qui ἰπνὸν pro furno accipiant, idem Erotianus annotat.) Item, Culina, μαγειρεῖον. Ariſtoph. Pluto, ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Et in Veſpis, εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσεληλυθὼς καὶ μικρὸν πολεῖ τις ὄρνις καταδεδυκώς. In eadem comœdia, ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνόν, ἁρπάσας τροφαλίδα τυροῦ σικελικὴν, κατεδήδοκε. In his tribus locis & apud ſcholiaſtẽ & in textu oxytonωs ſcribitur. Item, Lampas, Lychnus. λαμπτήρ, φανός, λύχνος. Ariſtoph. Pace, ἀπὸ δείπνου τινὲς τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων, ἰπνούς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Apud eundem in Pace, κόλπου γυναικῶν διατρέχουσιν ἐς ἰπνόν, ſcholiaſt. ἰπνὸν poſitum annotat pro ἀγγεῖον. Idem Ariſtoph. in Cocalo, ἰπνὸν appellauit τὸν κοπρῶνα, id eſt Sterquilinium, teſte Polluce & Heſychio. Apud quem Heſychium in hac ſignificatione ſcribitur ἰπνός, at apud Pollucem ἶπνος cum accentu & ſpiritu leni in penultima. Eſt etiam pars nauis, vt docet idem Heſych. Notandum verò, Cyrillum inter ἶπνος & ἰπνός hanc conſtituere differentiam, vt quum oxytonum eſt, Furnum ſignificet: quum paroxytonum, Laternam ſiue Lampadem, τὸν φανόν. Quæ tamen ſcriptura non obſeruatur. Cæterùm quod ad etymon attinet, Euſt. ab ἴπτω deriuat, vnà cum ἶπος & ἰπόω, etymologiæ autem rationem non adfert. A B C

C. Ἰπνολέβης, ητος, ὁ, ET Ἰπνολέβητιον, ου, τὸ, Vas ſeu lebes ad aquam in furno ſeu teſto calefaciẽdam. Lucianus Lexiph. ὁ μὲν τοι ἰπνολέβης ὑποπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπίτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Polluci lib.10, θερμαντῆρες, θερμασείδες, θερμαντήρια, χαλκία, ἐσχαρίδες, λέβητες, λεβητάρια, ἰπνολεβήτια, vaſa ſunt in quibus calefit aqua, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνηται. D

C. Ἰπνοποιός, οῦ, ὁ, Qui furnos fabricatur. Luc. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ ἁπάντας ὅσοι πηλουργοί, προμηθέας ἀπεκάλουν.

Ἰπνόω, ῶ, In furno ſeu camino vro, Aut In furnum ſeu caminum conijcio. Æſchyl. Prometheo, de ipſo Prometheo, κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, Ardens ſub Ætnæ radicibus velut in camino. Sic legit etiam Ariſtoph. ſcholiaſt. Poſſet tamen fortaſſis legi etiam ἰπούμενος ab ἶπος: quo vocabulo in eadem re vſus eſt Pindarus, vt paulo antè in ἶπος videre potes. E

Ἰπνίτης, ου, ὁ, Furnaceus, Teſtuaceus. vt ἰπνίτης ἄρτος, apud Athenæum libro 3, Panis furnaceus, Panis in furno coctus. Ex Timocle, καταμαθὼν δὲ κειμένην θερμὴν σκάφην θερμῶν ἰπνιτῶν ἡδίον.

Ἴπνιος, ου, ὁ, Qui ex furno eſt, Qui furni eſt. vt ἴπνια λύματα, purgamenta & ſordes ex furno. Ariſtophanis ſcholiaſt. ex Callimacho, σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Quo tamen in loco ipſe ſcholiaſt. intelligit τὴν κόπρον τῶν ζώων. Idem ſchol. ἴπνια ſubſtantiuè accipi tradit pro τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα, Furni ſeu camini ſordes: aut Quæ in camino accendi & vri poſſunt. F

Ἴψ, ἰπός, Vermis ſpecies qui cornua corrodit. Homerus Odyſſ.φ, de Vlyſſe arcum inſpectante, πάντη ἀναστρεφέων, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Deriuatur autem ab ἴπτω, id eſt βλάπτω, quòd cornibus ſua corroſione noceat. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites ſeu vitium oculos infeſtant: licet eos proprio nomine ἶκας Alcæus nominaſſe exiſtimetur. Vide Ammonium. VNDE Ἰποκτόνος, Qui vermiculos vitium oculos infeſtantes occidit. Euſtath. Ἐρυθραῖοι δὲ Ἡρακλῆν ἰποκτόνον σεβάζονται, ὡς φθείροντα τοὺς ἀμπελοφάγους ἶπας. G

ἼΣΟΣ, vel ἶσος (nã & producta & correpta priore ſyllaba reperitur) Æqualis, Par. Homerus Iliad.υ, — εἰ δὲ θεὸς περ ἶσον τείνειεν πολέμοιο τέλος. Apud eundem, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι: non ſemel: item ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, (vbi aduerbialiter accipi dicere poſſumus.) Idem Iliad.ε, — μηδὲ θεοῖσιν ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Apud eundem non ſemel, ὥς μή τις ἀτεμβόμενος κί- H

οἱ ἴσης, ſubaudito ſubſtantiuo: pro ἰσομοιρίας, id eſt Virili parte. Budæus. Vtitur verò idem poeta ſæpe pro ὅμοιος, id eſt Similis. vt Iliados λ, Ἐν δ' ἔστω ὑσμίνη, ὑπαραί ἴσας ἀέλλη. vbi ſcribit Euſtathius accipi manifeſtè pro ὅμοιος. At verò interdum pro ὅμοιος quidem ſumi ab Hom. ſed ita tamen vt ſit ἐμφατικώτερον, idem grammaticus alibi annotat. Exponit certè ἴσα, ὅμοια, in illo etiam loco quem ex Il. ε protuli. ſed ego non video quid obſtet quominus in altera ſignificatione ibi ſumatur. Annotat verò idem ab Homero quidem priorem huius nominis produci, à tragicis autem corripi. Quibus addo, proſæ ſcriptores hos potius ſequutos eſſe quàm illum, vtpote apud quos ἴσος frequentius reperiatur quàm ἶσος. Inuenitur autem apud Heſiodum vtraque ſyllabæ quantitas in hoc vocabulo. videlicet ἶσος, vt in hoc verſu, Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον: & alic ubi ἴσος, vt Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.

At in ſoluta oratione ἴσος, Æqualis, Par: (interdum verò & Æquus, vt paulo pòſt docebo) ἴσον μέρος, Ariſtophani, Æqualis portio. Apud Athenæum ex quibuſdam comicis, ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, ſubaudi οἶνος ὕδατι: vt ſit ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι: de vino pari aquæ menſura temperato. Dicitur etiam κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ab Ariſtophane. At verò ἴσον & πλέον opponuntur. Iſocrates, οἱ μόνον ἴσον ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπέρχεσθε. Sic Xenophon, ἴσον τυγχάνειν & πλεονεκτεῖν inter ſe opponit. Et quod Latini dicunt Par pari referre, Græci dicunt τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Sunt verò & qui interpretentur ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν. (Et illud τοῦ ἴσου τυγχάνειν apud Strabonem, eſt etiam Pœnam parem, id eſt pœnam meritam & condignam, vel damnum accipere, vt inquit Budæus.) Interdum cum datiuo perſonæ: vt ἴσον σοι εἰσφέρω ex Demoſthene, pro Confero paria tibi, id eſt tantum quantum tu. Apud eundem τὸ ἴσον, ſequente ὅσον: vbi ſcribit, τὸ ἴσον τοῦ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τοῦ ἰδιώτῃ. id eſt, Tanti publicè damnare, quanti priuato damnatus eſt, Budæo interprete. Et Xenoph. Pædiæ 1, εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Interdum ἴσον & δίκαιον copulant (vbi meminiſſe oportet vocabuli Latini Æqualis deducti ab Æquus iuſtum itidē ſignificante) vt in epiſt. Philippi, πῶς ἐπὶ τοῦτ' ἴσον ἢ δίκαιον; Et ἴσην καὶ δικαίαν εἰρήνην, Demoſtheni. Idem, ἐκ ποίας γὰρ ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως ξένος ἢ φίλος Αἰσχίνη τοῦ Γλαυκοθέας ἦν Φιλίππος; id eſt Æqua, Non culpanda. Bud. (Sed & ἴσον pro δίκαιον apud Thucydidem, ſi eius ſcholiaſtæ credimus) Frequenter verò ὅμοια quoque iungitur cum ἴσα. vt Xenoph. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquis conditionibus. Et in ſingulari ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thucydidem ſæpe, & reliquos, (vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ cum articulo) Pari iure & conditione. vel Æquali vtrinque conditione iuris ſui obtinendi. Sed hîc ſubauditur ſubſtantiuū, vt tradit B. pag. 976. vbi affert & ἴσης ex Homero pro ἰσομοιρίας. Apud Thucydid. alicubi cum ἀπὸ τῆς ἴσης ſubaudiendum putatur ſubſtant. μοίρας: alibi πολιτείας. quum dicit τῆς ἴσης μετέχων: at verò συμπλείας, vbi ſcribit, ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. Denique cum hoc nomine ſubauditur etiam interdum τιμή: interdum verò & δίκη. Subſtantiui autem locum ſæpe obtinet ἴσον, & exponitur non ſolùm Æqualitas, item Æqualis portio ſeu Æqua: ſed etiam Æquabilitas, item Iuris æquabilitas, item Ius. vt τὸ ἴσον ἔχω, Ius meū obtineo, (quod & τοῦ ἴσου τυγχάνω, interdum.) Et ἀπὸ τοῦ ἴσου Thucyd. itidem, vt ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, pro Pari iure & conditione: interdum verò Ex æquo iure. At σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνονται apud eundem redditur Cum ipſis exæquarentur. In vulg. lexicis affertur & δι' ἴσου pro Per æquas portiones: & ἐν ἴσῳ pro In pari conditione. Item, ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδε ex Euripide pro Id ex æquo ad omnes pertingebat. Et ex Thucydide, ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, pro Perinde ac ſi. Dicunt autem interdum ἴσα ſequente καὶ, aduerbialiter, hac in ſignificatione, id eſt pro Perinde, Æquè. Thucyd. libro 3, καὶ Δία τὸν ὀλύμπιον, ἐν οὗ τοῦ ἱεροῦ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, perinde vt ſupplices, æquè atque ſupplices. vt Budæus vertit, afferens & ex Laertio in Polemone, pag. 189, Νικόστρατον γοῦν ποτε ἀναγινώσκοντά τι τοῦ ποιητοῦ αὐτῷ τε καὶ Κράτητι, τοὺς μὲν συνδιαπιθεῖν, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι, hunc autem, perinde ac ſi non audiiſſet. (quibus verbis ſignificat ἀσυμπάθειαν eius) Et ex Gregorio, ἴσα καὶ παῖδων ὁ τιμιώτατος. Apud eundem autem ἴσα δύνασθαι exponit Idem poſſe. Et ἴσα ἔρρωσθαι τοῖς σώμασι, æquè pollent ac corpora. Itidē cum datiuo, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Pari gradu incedens cū Pythocle. quod prouerbiale eſt. ἴσον autē aduerbialiter: vt apud Homerum Iliad γ, Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Æquè ac. Et ἴσον ἀπέχειν, Thucydidi, Æqualiter abeſſe, Tantundem abeſſe.

Ἴσα κῶλα apud rhet. vide in Ἰσόκωλον.

Ἴσαι μαρτυρίαι Marci cap. 14, v. 56, Paria teſtimonia, id eſt cohærentia. Vet interpr. Conuenientia.

Ἴσος de numero etiam dicitur. nam (vt ſcribit Ariſtoteles Polit. 5, pag. 157) ἴσον eſt διττὸν, τὸ μὲν ἀριθμῷ, τὸ δὲ, κατ' ἀξίαν. Sic igitur Xenophon dixit τὰς ἴσας ναῦς, totidem naues, Hell. 1, Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς. Et Herodotus ἴσα ἔτεα, Totidem anni. Gregorius verò ſingulari etiā numero ἴσην pro ἰσάριθμον dixit. nam vno in loco ſcribit ἐγνωσ τὴν πεισθεῖσαν ἐμφύσησιν τοῦ Ἡλίου προφήτου, καὶ τῷ αὐτῷ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐπίκλισιν: in altero autem, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, totidem inclinationes & incuruationes (q. d. totam. vt dicitur Totam quotam) pro τοσαύτας διακάμψεις. B. Frequenter verò dicitur ἴσος vel ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ſeu τῷ ἀριθμῷ, pro ἰσάριθμος & ἰσάριθμοι. Ariſtoteles, ἐπεὰ τούτοις ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκόμισαν. Idem, ἴσα τῷ ἀριθμῷ ἃ ὡς πάντες ἔχουσι καὶ πτερά.

Ἴσως, aduerb. Æqualiter, Æquè, Æquabiliter, Cum æquabilitate. cui opponitur ἀνίσως. Demoſthenes Olynth. 3, ἐκ δὲ τοῦ τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν. Sed rarum eſt ἴσως in huiuſmodi ſignificatione. (EST ENIM ἴσως Fortaſſe, in ea quæ paſſim obuia eſt ſignif. Ariſtoteles Rhet. 2, καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασι ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Xenophon Pæd. 4, ἴσως μὲν οὖν οὕτως ἔχει. Et ἴσως μὲν, cui redditur ἴσως δὲ, apud Platonē in Apol. Item ἴσως geminatum apud Demoſthenem Olynth. 3, ἴσως ἂν ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν. Plato in vno membro ἴσως, in altero τάχα poſuit in Minoe, καὶ ἴσως καλῶς λέγεις, τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα. Sæpe verò adiungitur hoc ipſum τάχα, & ἴσως τάχα dicitur ἐκ τοῦ παραλλήλου. vt ab eodem Platone in Apol. ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι, ῥᾳδίως ἄν με ἀποκτείνοιτε. Item τάχα præcedente. vt τάχα πλείω ἴσως, in vulgatis lexicis. Et ἴσως δήπου, eadem ex Platone De leg. Dicitur & ἴσως που, ſicut τάχα που, vacante particula που. Sciendum eſt autem & ab Ariſtotele & ab aliis interdū ἴσως adhiberi locis quibuſdam vbi alioqui de re minimè dubia agitur: adeo vt addi videatur ad loquendum modeſtius. Cæterùm ἴσως hac in ſignificatione à nomine ἴσος fieri minimè cenſeo: de eo tamen hîc dixi, quòd nullum aptiorem locum inuenirem.)

ADVERBIALITER autem ponitur non ſolùm ἴσα, de quo iam dixi: ſed ETIAM Ἐξίσης, Ἐπίσης. (quæ & disiunctim Ἐξ ἴσης ET Ἐπ' ἴσης.) ITEM Ἐξίσου quod & ipſum ſæpe disiunctim Ἐξ ἴσου ſcriptum inuenitur. Chryſoſtomus, ἐπειδὴ μήτε ἐπί τις οὕτω μέλει τῆς σῆς εὐδοκιμήσεως, ἐξίσης ἐμοὶ, Æqualiter mihi, Æquè ac mihi. Apud Libanium autem ἐξίσης ἀπῆλθον οἱ δικασταὶ, pro Adæquarunt ſententiæ iudicū. Bud. Et ἐπίσης apud Xen. dictum pro Æquè ac, vel Perinde, eodem modo quo ἐξίσης in illo Chryſoſtomi loco: itidémque cum datiuo, ἐπίσης ἐμοί. Eſt autem medium τοῦ ἐπ' ἔλαττον & ἐπὶ πλέον, vt annotat Budæus: qui etiam affert ex Alex. in Topic. 35, ἐπίσης λεγόμενον eſſe τὸ ἀντικατηγορούμενον. At ἐξίσου vel ἐξ ἴσου (de vtroque enim ſimul agam) aliis etiam modis & conſtruitur & exponitur quàm præcedentia. In vulgatis lexicis ἐξίσου, Æqualiter, Ex æquo, Tātundem. Et οἱ ἐξίσου ex Plat. De leg. Æquales, Pares. Item ex Lucian. ἐξίσου κατασήσονται τοῖς φιλοσόφοις, In eodem quo philoſophi ordine habebuntur. Et ex Demoſth. ἐξίσου ποιεῖν, Exæquare. Budæus autem ἐξ ἴσου

diſiunctim affert cum eodem verbo, ex Ariſtide, ἐξ ἴσου ποιεῖν τινὰ ἑαυτῷ, pro Æquare ſibi aliquem, Æqualem facere. At τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι, pro Iisq nobis ſunt æquales: in hoc Xenophontis loco, διαλεγόμενοί τε ἀγαλλόμεθα τοῖς προτιμημένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. Affert verò & ἐξίσου coniunctim, pro Ex æquo, in hoc loco Lyſiæ, ἐξίσου τοῖς πλουσιωτάτοις σωζών. At ex Andocide diſiunctim rurſus, ἐξ ἴσου χρῆται τοῖς πολίταις. A

C. Ἰσοσκελής, Ἰσοσκελής, Ἰσόσταθμος, ponenda erunt in σθένος, in σκέλος, in σταθμός. Quod & de aliis huiuſmodi dici intelligendum eſt. B

C. Ἄνισος, ου, ὁ & ἡ, Inæqualis, Impar. Ariſtot. Polit. 7, αἴτε ἴσον, αἴτε ἄνισον μεταλαμβάνωσι. Idem libro 5, πανταχοῦ γὰρ διὰ τὸ ἄνισον ἡ στάσις. Et ἄνισος apud eundem, de perſona dictum, Non æqualis, ſed ſuperior, vel inferior. HINC Ἀνίσως, Inæqualiter. ET Ἀνισότης, Inæqualitas. Vt apud eundem Ariſtot. ἀνισότης κτήσεως & τῶν τιμῶν.

C. Πάρισος, Æqualis, vel Compar, vt Budæus exponit, afferens ex Polybio, πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς στρατοπέδοις τὸ τῶν συμμάχων. ‖ Πάρισον apud rhetores, Propè æquatum, Quod conſtat ſimilibus membris, teſte Aquila. Quintilianus libri 9, capite 3, quum dixiſſet ſimilium ferè quadruplicem rationem eſſe, inter alia ſubiungit, Aut certè par eſt extremis ſyllabis conſonans, Non verbis ſed armis. Et hoc quoque quoties in ſententias acres incidit, pulchrum eſt, Quantum poſſis in eo ſemper experire vt proſis. Hoc eſt πάρισον, vt pleriſque placuit. Cleoſteleus πάρισον exiſtimat quod ſit è membris non diſſimilibus. Hermogenes autem, πάρισον eſſe ait σχῆμα λόγου ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ προσκλαζόν συλλαβῇ, διαφόροις διανοίας ἔχῃ. vt apud Iſocratem, ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής. Et apud Thucydidem, καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν. Euſtathius pag. 1577, καί γε μὲν δὲ καὶ ἐπιφανῆ πάρισα, ὡς ἐν πλείστοις χων κείμενα, τὸ ἐξισωσαίμην καὶ τὸ μυθησαίμην. C D

Παρίσως, Æqualiter. B. ex Demoſth.

Παρισόω, ῶ, Adæquo, Æquale reddo, ſeu par, aut compar, Item Æquiparo. Plato De republica libro 6, ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως οὐ πώποτε ἑωράκασι. id eſt Adæquatum. B. VNDE Παρίσωσις, Adæquatio. Apud rhetores autē ſignificat peculiariter ſtructurā orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur, (de quibus modò dictum fuit) Ariſtoteli in Rhet. 184, παρίσωσις & παρομοίωσις & ἀντίθεσις, ſtructuræ ſunt orationis, inquit Budæus. Quidam παρίσωσιν ex Quintil. interpr. Pares eloquutionum tractus. E

Ἰσόω, ῶ, Æquo, Adæquo. Xenoph. Pædiæ 7, pag. 116, in fine, εἰ δέ τι ἄρα τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοῦσθαι δοκοῦσιν, ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. ‖ Item, ἰσώσασθαι pro Æquiparare ſe, vel Æquiparari. Homer. Odyſſ. η, verſu 207, — τοίσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. (Legitur tamen ἐξισωσαίμην non ſolùm in textu commentariis Euſtathii inſerto, ſed etiam apud ipſum Euſtathiū. quod valde miror, quum hanc lectionem verſus nullo pacto admittat) Arat. ἐπεὶ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλεν ἐκείνη Δωρίδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἀπὸ ἰσώσασθαι. F

C. ἈΝισόω, ῶ, Exæquo, Adæquo. vnde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodoto, Exæquatus numero, Adæquatus numero, Par numero. ‖ Exponitur etiam Ad æqualitatem redigo. ‖ Item pro Permuto, Commuto. Budæus ex Platone in Politico 175, καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα διαλλάζοντες ἐπ᾽ ἀλλήλοις καὶ ἀνισοῦντες, οἱ μὲν, κατ᾽ ἀγρούς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες, νόμισμά τι πρὸς τἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες. Animaduertendum eſt autem non eſſe hoc ἀνισόω ab ἄνισος (quum repugnet ſignificatio) ſicut eſt παρισόω à πάρισος: ideóque ſeorſum poni[illegible] G

C. Ἐπανισόω, ῶ, idem. Exponitur & Compenſo. H

C. ἈΝΤισόω, Adæquo, Exæquo, Æquo, Æquale reddo. Et paſſ. Ἀντισοῦμαι, οῦμαι. Adæquor, &c. Greg. πόσον γὰρ εἰσισούμενον δάκρυον, ἵν᾽ ἀντισωθῇ τῇ πηγῇ τοῦ βαπτίσματος;

C. ἈΠισόω, ῶ, idem quod præcedētia ἀνισόω & ἀντισόω, Adæquo, Exæquo, Ad æqualitatem redigo. VNDE Ἀπίσωσις, Adæquatio.

C. Ἐξισόω, Æquo, Adæquo, Æquiparo. vnde ἐξισοῦμαι, Æquor, Æquiparor. Thucydides 2, ὅτι δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι. Budæus tamen ἐξισοῦσθαι reddit etiam Adæquare, dicens idem eſſe quod ἰσάζειν, & Homero ἰσοφαρίζειν. Polit. apud Herodianum vertit etiam Conferri. At in hoc Plutarchi loco in Themiſt. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero. Apud Sophoclē autem in Electra p. 132, Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ᾽ οὐδὲν ἐξισοῖ, ſunt qui ἐξισοῖ neutrum eſſe velint pro ἴσον ἐστί. ſchol. exponit οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι. In v. l. redditur, Nihil matris nomini reſpōdet, nec quicquā matre dignum facit. Ego verò arbitror οὐδὲν ἐξισοῖ. poſſe reddi (ſeruando receptam huius verbi ſignificationem) Nulla in re officium maternum adæquat, vel affectum.

Ἰσάζω, Æquo, Adæquo. vt ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Ariſtot. Polit. 2, pag. 111. Sed interdum abſolutè etiam ponitur, vt Adæquare apud Ciceronem. Sic ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant iudicum ſententiæ. Alia exempla vide apud Budæum pag. 735. vbi & ἰσάζοντα ζυγά pro æquilibrio ex Ariſtophane. COMPOS. Ἀντισάζω, Æquo, Adæquo, Compenſo. Apud Ariſtotelem ἀντισάζειν & ἐπανισοῦν idem ſignificāt, vt ait Budæus, adſcribens hunc Ariſtotelis locum, ex lib. De part. anim. 2, ἵνα ἀντισάζῃ τὴν τῆς ὑπερβολήν. Paſſiua vox eſt ἀντισάζομαι, Æquor, Adæquor, Compenſor. ITEM Ἐξισάζω, quod (ſicut ἰσάζω) interdum verbum neutrū eſt, pro ‖ Adæquo, item pro Idem polleo apud Themiſt. vt inquit Budæus: quem vide & pag. 618. vbi etiam ſcribit ἐξισάζοντα dici apud dialecticos (ſicut ἀντιστρέφοντα) ea quæ ἀντικατηγορεῖται. id eſt quæ inter ſe viciſſim prædicati & ſubiecti vicem obtinent.

Ἰσάκις, Æqualiter, Pariter. Vel Totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, Pariter. Item Totidem modis. Ariſtoteles Ethic. 1, cap. 6, τἀγαθὸν ἰσαχῶς λέγεται τῷ ὄντι, Bonum totidem modis dicitur quot modis id quod eſt.

Ἐΐσος, η, ὁ, pro ἴσος, poeticum eſt. Iliad. β, de equabus, σφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Item, ἀγχιάλους νῆας ἐΐσας, id eſt ἰσοπλεύρους, quarum latera æqualia erant. Sic Odyſſ. ο, ἀσπίδος ἐΐσης. Et δαὶς ἐΐση aliquoties apud eundem pro dapibus quæ æqualiter omnibus diſtribuuntur. vt Iliad. α, Δαίνυντ᾽. οὐδ᾽ ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. id eſt ἰσομοίρου. Et ἐΐσαι φρένες apud eundem, Animus moderatus & ſtabilis, Suique ſemper ſimilis, ἀκραιφνεῖς καὶ ἀγαθαὶ φρένες. Odyſſ. ξ, Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Vbi ſunt etiam qui exponant ταχεῖς, ac deriuent ab ἱέναι.

ἭΜΙΣΥΣ, εος, ους, (non enim Atticè declinatur, ἡμίσεως, ἡμίσεων, ſed ἡμίσεος & ἡμισέων, vt Euſtathius tradit) ὁ, f. g. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, Dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, Dimidius murus. Ariſtoteles ἥμισυ μέρος, Dimidia pars. Thucydides lib. 1, τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μάλιστα ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο, Dimidia ex parte altitudo illa abſoluta eſt quam animo conceperat. Plutar. Fab. αὐτοῖς δὲ οὐδ᾽ ἥμισυ μέρος ὄντας, ne dimidiam quidem partem numero explentes. Ἡμίσεις, Dimidia pars. Odyſſ. γ, Ἡμίσεες δ᾽ ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες, Ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Xenophon, ἱππέας ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Thucydides, ἡμίσεις ἡγησάμενοι, Dimidia pars exiſtimans. Athenæus lib. 15, de corollis, τῷ δευτέρῳ δίδωσι τοὺς ἡμίσεις, Dimidiā partem ex ſexaginta coronis. Sic neutro genere apud Athenæum lib. 12, ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση κατέλιπεν. Τὸ ἥμισυ, Dimidium, vel Dimidia pars. Iliad. ν, τὸ δ᾽ ἥμισυ κεῖτ᾽ ἐπὶ γαίης. Heſiod. Erg. οὐδ᾽ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Et apud Athenæum ἐκ τοῦ ἡμίσεος, Dimidia ex parte. Apud Thucydidem ὑπὲρ ἥμισυ, ſupra dimidiam partem. Et apud Dioſcoridem ἄχρι ἡμίσεος ἑψηθέν, Ad dimidias decoctū. Item aduerbialiter pro Dimidia ex parte. Idem Heſiodus Theog. de echidna, Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ᾽ αὖτε πέλωρον ὄφιν.

Ἡμισυς, ἡμίσεια & ἥμισυ, vel plur. ἡμίσεις &c. aliquādo cū

genit.cōſtruitur:& tunc Lat.redduntur Dimidia pars. A
Plato De leg. τοῖς ἡμίσεσι τούτων, horum dimidium. Et neutro genere apud Homerum Il. ι, ἥμισυ μείρεο τιμῆς. Et in prouerb. ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Herodotus, ἥμισυ ἀσπίδος. Idem ἥμισυ ἡμέρης. Thucyd. libro 8, ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ χρόνου ὄντος. Xenoph. ἥμισυ αὐτῶν, dimidia ipſorum pars. Sic accipitur etiam plur. ἡμίσεα & ἡμίση, pro ἥμισυ ſimpliciter. Demoſth. τὰ ἡμίσεα τῶν φανέντων, dimidiam partē eorū quæ detuliſſet. Ariſtot. Œc. 2, τὰ ἡμίσεα ὧν εἶχεν, dimidiā partē eorū quæ quiſque haberet. Plato De leg. τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας, dimidium choreæ. At apud Xeno- B
phontem, τὰ ἡμίσεα τῶν ἄρτων, panes dimidiatos. Dicitur etiam eleganter, ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, & ἡ ἡμίσεια τῆς γῆς, pro Dimidia pars temporis, & Dimidia ſoli pars: ſeu τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, & τὸ ἥμισυ τῆς γῆς. Demoſth. ad Lept. ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ, ὥστε τὸν ἡμίσεω ἔστ' ἀτελὴς τοῦ χρόνου, Dimidiatum tempus: vt Cicero dicit Dimidiati menſis cibaria. Thucyd. τῷ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ, dimidiæ exercitus parti. Sic apud Demoſthenem in plur. ἡμίσεσι τῶν ἱππέων, dimidiæ parti equitum. Et apud Xenophontē, τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. B. Ma- C
ſcul. & fœm. genus ſic vſurpatum habes in hoc loco Alexidis apud Athenæum libro 2, Τὸν μὲν ἰδιώτην, τοῦ βίου τ' ἡμίσεω ἀπολωλεκέναι νόμιζε. τὸν δὲ [ποιητὴν] τῆς τέχνης τὴν ἡμίσειαν. Thucyd. ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς, ob dimidii ſoli vſumfructum. Xenoph. Pæd. 5, τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς ἐξάγει, dimidiam partem excubiarum. Plato epiſt. 7, τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας, τὴν Δίωνος, τὴν δὲ ἡμίσειαν, τοῦ υἱέος, dimidiam fortunarum partem. Sunt tamen qui hîc ſubſtantiuè capi velint. NAM Ἡμίσεια accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, dimidia pars (ſicut ἥμισυ pro D
ἥμισυ μέρος) vt quum dicitur ἐξ ἡμισείας, dimidia ex parte: & ἐφ' ἡμισείᾳ. quorum priori Plato, altero Demoſth. vtitur. Synesius epiſt. 10, ἐξ ἡμισείας αὖ ἐνεργεῖν πονήρως, ex dimidia parte agitarē miſerè & infeliciter. Sic verò dicitur etiam ἐξ ἡμιολίας.

Ἥμισυ, Semis. Athen. 97, ὀψωνεῖν δὲ πλείονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic Plut. in Cat. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς προσεβαλέσθαι δραχμὰς ἕκαστον ἀργυρίου, δεκαδύο ἥμισυ μυριάδας. Bud.

Deriuant autem ἥμισυς ex ἅμα & ἴσος, quòd duæ dimi- E
diæ partes ſimul coniunctæ ipſum totum æquent.

Ἡμισεύω, Dimidius ſum, Dimidia ex parte æquo. Itē, Ad dimidiam partem redigo, ſeu Ad dimidias decoquo. Bud. ex Hippiatr. ἕως ἡμισευθῇ. VNDE Ἡμίσευμα, ατος, τὸ, Dimidium, Dimidia pars. Gregorius De homine.

ἽΣΤΗΜΙ, ET Ἱστάω, ῶ, ET Ἱστάνω, Statuo, Erigo. Lubenter autem à verbo Statuo incipio, tum vt in compoſitis ab ἵστημι incipiam itidem à compoſ. verbi Statuo, vbi id fieri poterit: tum quòd vi- F
deam Virgilium duobus in locis dixiſſe Statuere crateras, pro eo quod Homerus κρητῆρα στήσασθαι, Il. ζ, in penult. verſu. Dico autem, vbi id fieri poterit, quia nōnulla compoſita reddenda potius erunt compoſitis à Siſto: aliqua verò nec his nec illis vertere licebit. Sed quod dico de iis quæ interpretabimur per compoſita à Siſto, id de paſſiua voce potius intelligendum eſt: in qua interpretatione locum alioqui habebunt & cōpoſita à Sto.

Vt igitur στήσασθαι κρητῆρα apud Homerum poſſu- G
mus ex Virgil. interpretari Statuere craterem (obiter autem ibi obſerua στήσασθαι vocem mediam pro actiua στῆσαι) ſic & στῆσαι τρόπαιον, quod paſſim legitur, & quidem apud Xenophontem præſertim (qui & στήσασθαι τρόπαιον dicit) eſt M. Tullio Statuere trophæum. Quò pertinet ἱστάναι χαλκοῦν apud Dem. pro Statuā æream alicui ſtatuere. Sed rurſus quod Homerus Iliad. α, & alibi dicit ἱστὸν στήσασθαι, redditur vel Malum ſtatuere, vel Malum erigere. At Od. α, v. 127, Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν, ſunt qui ἔστησε vertant itidem Statuit, alii ſim- H
pliciter Poſuit. ego priorem interpr. malim: aut certè eodem ſenſu, Erectam collocauit. ſequitur enim itidē περὶ ἐγχέων dictum ἵστατο. pro quo habet Euſtath. πρὸς ὀρθότητα ἵσταται. Pro Erigo autem poſuit & Ariſtoteles apud quem horror ἵστησι τὰς τρίχας, pro Erigit, id eſt Facit vt erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, quod Latinè eſt potius Arrigere aures. Sed Sophocles addidit ὀρθὸν minimè neceſſarium, in Electra, ὀρθὸν οὖς ἵστησι. Referendum huc & στῆσαι τεῖχος quod ex Thucydide affertur pro Extruere murum, ſiue Excitare murum. Habet verò & alteram excitandi ſignificationē, ſecundū quoſdam qui Odyſſ. ξ, στῆσαι νεφέλην interpr. Excitare nubem. Sed & στῆσαι φυλόπιδα apud eundem poetam ſunt qui Excitare pugnam vertant, alii Committere pugnā: quidam verò & compoſito à Statuo (de quo antea dixi) vtentes, interpr. Inſtituere pugnam. quod neſcio an ſatis Latinum ſit hac in ſignificatione. nam Certamen inſtituere apud Ciceronem aliud eſt quàm Certare. (Sed & ἵστησι βοὴν apud Euripidem reddi fortaſſe poſſit itidem Excitat clamorem.) Et quoniam in mentionem verbi Inſtituo incidi, Budæus ἱστάναι χορὸν vertit Inſtituere, apud Plutarchum. ſed Inſtituere accipiēs pro παιδεύειν. vt videbis pag. 470. Eſt certè locus & alii compoſito à Statuo, in ἱστάναι βασιλέα apud Herodotum: id enim eſt quod Cicero Conſtituere regem dicit, & quidē ipſum Herodoti locum interpretans, vt oſtendet pag. 137 mei Cic. lexici.

Ἵστημι, Siſto. Item Colloco. Xenophon πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Idem Pæd. 6, πλουσιωτάτους μὲν τοι στῆσαι τοὺς ἐπὶ πᾶσι καλουμένους. Plato Pol. 2, τοῦτον δὲ τοιοῦτον ὄντα, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ. quo dicit modo & in Theæteto στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plutarchus in Themiſt. ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτόν.

Ἵστημι, Siſto: ſed in altera ſignif. qua videlicet dicitur aliquis Siſtere curſum. vnde & Inhibeo, Reprimo, redditur. Philoſtr. in epiſt. πόσους ἵστας ἐπιτρεχομένους; πόσους κατέχεις προβλέποντας; Dioſcor. l. 1, κοιλίας ἱστῶσι. Syneſ. epiſt. 73, στήσατε τὸ κακόν. Item στῆσαι νέας apud Homerum Odyſſ. ρ, Appellere naues, Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας. Includi autem & hîc verbo ἵστημι quandam ſiſtendi ſignif. docebo in Καθίστημι, quo eadem in re idem poeta vtitur.

Ἵστημι, Appendo, Pondero. (hinc, vt opinor, ducta ſignif. quòd erigi ſoleant quæ appenduntur) Xenophon Pæd. 8, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες τὰ χρήματα ἔχοιεν. Idem Apomn. 1, ὡς ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. vbi obſerua eundem quem & in altero loco ſeruari horum trium ordinem. Eſt autem Homerica & hæc ſignificatio.

AT Ἔστην ET Ἕστηκα AC Ἕστα, vide partim cum Ἵσταμαι, partim poſt: quòd hæc ſtandi ſignificationē itidē habeāt, aliáſque neutras. AT Στήσασθαι viciſſim, quia ſignif. actiuam habet, quære cum Ἵστημι.

P. Ἵσταμαι, Sto. vt Il. β, Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, propè ſtans. (quod hemiſtichium alibi repetitur) Sic apud Soph. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἵστω. id eſt ἵστασο. Sic & στῆναι ſæpe ponitur tam in proſa quàm in carm. vt Il. δ, Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες. Soph. Trach. Καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός. Xen. Pæd. 4, στὰς εἰς τὸ μέσον. Athen. μόνος Σωκράτης βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων εἱστήκει. vbi Bud. reddit Conſtiterat. Et ὀρθὸς στῆναι ποσί Hom. Stare erectus in pedes, Odyſſ. σ. quum tamē alioqui & στῆναι per ſe Erectum ſtare reddi poſſit. In v. l. legitur & ἵσταται ὀρθός pro In pedes erigitur. Item ἵστανται τρίχες apud Ariſtot. Stant arrecti. Apud Thucyd. autem ἵστασθαι πρός τινα p. 195, Stare aduerſus aliquem, id eſt Reſiſtere ſeu Obſiſtere alicui. Virgil. dixit itidem Cōtrà ſtare. Alicubi ἵσταμαι redditur etiam compoſito verbo à Sto, vt ἱσταμένου δὲ χρόνου Ariſtot. in Œcon. Inſtante tempore, vt interpr. Bud. qui tamen ἱσταμένοιο μηνὸς apud Hom. (quo genere loquendi vtuntur & proſæ ſcriptores) vertit Ineunte menſe: & ἔαρος νέον ἱσταμένοιο apud Heſiodum, Vere nuper ineunte. Item Ἵσταμαι pro Perſto, in v. lex. Nonnūquam ἵσταμαι redditur etiam aliquo cōpoſito à Siſto, videlicet aut Deſiſto, aut Cōſiſto, aut Perſiſto, aut etiam Inſiſto. quarum ſignif. exempla ſubiungam. Demoſthenes Philipp. 4, οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, Non deſiſtet ab inferenda iniuria, vel, Non deſinet inferre iniuriā. Sed frequentius eſt cū genit.: vt ἐνταῦθα

A ϛησόμεϑα τοῦ λόγου. Sic Chryſoſt. οἱ γὰρ πλούσιοι οὐδαμοῦ τῆς ἀπόρου ταύτης ἵςανται ἐπιθυμίας, Deſiſtũt ab hac cupiditate. Vel, Finem imponunt huic cupiditati. At pro Conſiſto, id eſt Quieſco, apud Demoſthenem Philipp. 4, ὡς οὐ ςήσεται τοῦτο ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Et apud eundem in Midiam, οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕςηκε τὸ πρᾶγμα. licet. n. ſciã B. vertere, Nec tamẽ hîc res inſiſtit, ſed porro progreditur: malo reddere Conſiſtit, ſeu Conſtitit. Herodianus, ἔςη γὰρ οὕτω τὸ δεινόν, Ita conſtitit, Ita quieuit, Ita ſedatum fuit. Ἵςαμαι pro Perſiſto, ex vulg. lex. accipio, in quibus affertur ex Greg. ἱςάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, pro In paucis verbis perſiſtens. B Denique pro Inſiſto, ex Galeno ad Glauconem, ἵςαϑαι πρὸς τὸ σφοδρότερον Inſiſtere aduerſus id quod vehementius eſt. Hic autẽ meminiſſe oportet eius ἵςαϑαι Thucydidis, quod eidẽ præpoſitioni iunctum, dixi poſſe verti Obſiſtere vel Reſiſtere.

Ἵςαμαι actiua etiam ſignif. poſuit Xen. Hell. 7, τρόπαιον ἵςατο, trophæum ſtatuebat.

Σταϑῆναι autem paſſiuè ponitur. vt ςαϑῆναι ἐν ἀγορᾷ dicitur ab Ariſtot. id eſt (ad verbum) Statui ſeu erigi in C foro, is cui ſtatuitur ſeu erigitur ſtatua. Virgil. autem eadem de re Stare dixit Georg. 3, Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna.

Ἑςηκέναι quoque interdum verbo Stare vel Iacere, interdum paſſ. Situm eſſe, vel Poſitum eſſe, redditur. ἑςηκὼς κατὰ βορέαν, Thucyd. Et τὰ γράμματα ἕςηκε apud Demoſthenem. quod Bud. vertit, Literæ poſitæ ſunt. Item ἑςηκὼς nomen participiale, pro Conſtans, Firm⁹, Stabilis. Vide Budæum p. 483. Dicitur verò & Ἑςᾶσι pro ἑςήκασι, ſicut ἑςάναι pro ἑςηκέναι. Et ἑςασαν pro εἱςήκεισαν, D ſtabant, apud Homerum. Idem verò, ſicut & cæteri poetæ ἑςαότα dicit ab ἑςαὼς pro Stantem, at proſæ ſcriptores ἑςῶτα, ſicut & in ſing. ἑςώς.

Vſus verbi Ἱςάω, ῶ, exẽpla attuli ſuprà. volunt autem grammatici ἵςημι ab illo ἱςάω deriuatum eſſe, vt pleraque alia verba in μι, ex verbis in αω deducta eſſe conſtat. AT Ἱςάνω in compoſ. potius vſurpatur: vt Καϑιςάνω, Συνιςάνω.

Στάσις, εως, ἡ, StatS, ſiue Statio, ſi hæc dicere liceat pro ipſo ſtãdi actu. vt ςάσις τοῦ χοροῦ, chori ſtat⁹, quũ ſtãs carmina E recitat. v. l. Greg. καί μοι προσεοικέναι δοκεῖ πύκτῃ καὶ κακῷ τὴν τέχνην, καὶ πρὶν τὴν ςάσιν εὖ θέσθαι προβαλλομένῳ, Mihique aſſimilis eſſe videtur pugili artis ignaro, qui priuſquã ſtatum ſtabilito pede compoſuit, pugnos in aduerſarium intendit quaſi aduerſarii petitiones excepturus, Bud. interpr. Idem, ἡ ςάσις ἣν αὐτίκα ςήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα, Statio qua ſtabis. Vel etiam Poſitio & Collocatio, quaſi Siſtentia qua ſiſtêris ante altare. Bud. ‖Στάσις παννυχος, Statio per totam noctem, Statio nocturna, Ex F cubiæ. ‖Στάσις id eſt Status, opponitur aliquando τῇ κινήσει, id eſt motui, ac pro Quies ponitur. Plutarch. De procreat. animi, πρὸς δὲ τούτοις ςάσιν καὶ κίνησιν, Statũ & motum, Turnebo interprete. Ibidem μονὴν dicit: ac pariter ſibi opponit ἵςαϑαι & κινεῖσθαι. Idem De primo frigido, initio, ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρότης ςέρησίς ἐστι θερμότητος, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν ςάσιν, vt lucis tenebras aiunt, motus quietem, ita frigus quoque caloris priuatio fuerit, Turn. interpr. Ita ςάσις eſt quies qua aliquid quod antè mouebatur, ſubſiſtit. Et ςάσις ἀνέμου apud Thucydidem, Tranquillitas qua ventorũ G furor quaſi ſubſidit. Synesius epiſt. ad Euoptium, ἡ δὲ ςάσις ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων, Priores verò ſubſtiterunt & cõticuerunt venti ſeptentrionales, Priores quieuerunt. Ibidem dicit τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς: item ἔπειτα ηὐκόσμει τὰ πνεύματα. Dioſcorides, ςάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα, Venti flatus conſiſtit ſeu ſubſiſtit, Ventus quieſcit. Ita ςάσιν λαμβάνειν pro Subſiſtere ponitur ab Alexandro Aphrodiſeo in Probl. Et Deuteronomii 28, & ad Hebræos 9, οὐ μὴ γένηται ςάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, Non conſiſtet pes tuus. ‖In contraria tamen H ſignificatione etiam dicitur ἀνέμου ςάσις, videlicet ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου, vt Suidas in hoc à ſe citato loco exponit, γίνεταί τις ἀνέμου ςάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τὰς ςοὰς σαλεύειν. Vbi fortaſſis poſſit eſſe etiam

A metaph. à ςάσις quod pro ſeditione capitur. ‖Exponitur etiam Stabilitas, Firmitas, Conſtantia, Perſeuerantia. διαμονή. ‖Στάσις accipitur etiam pro loco in quo ſtatur aut conſiſtitur, quemadmodũ Statio apud Latinos. Æſchines contra Cteſiphontem, ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς ςάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, de ſtatione & loco inter ſe contendere. Ariſtoph. Pluto, Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑςηκὼς θέρου, caleſce: Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν ςάσιν ταύτην ποτὲ, Hanc ſtationem & locum obtinebam. verba ſunt τοῦ δικαίου πρὸς τὸν συκοφάντην, qui pauper erat factus per Plutum. Polybius libro 2, κατὰ B τὴν ἐξ ἀρχῆς ςάσιν ἔμενον ἐπὶ τῶν ἄκρων, veteri loco & ſede remanebãt, Cam. interpr. Ephippus apud Ath. l. 9, Ἔνϑ' ὄνων ἵππων τε ςάσις, Aſinorum & equorum ſtabula. compoſita voce hinc Xenoph. dicit ἱπποςάσις. Synonymũ autem huic eſt ςαθμός, de quo ſuo loco. ‖Sicut verò Statio Latinè accipi etiam putatur pro officina, aut conſeſſu eorum qui de aliqua re decernunt: ita ςάσις Heſychio eſt ἐργαςήριον, συνέδρα. ‖Στάσις, Status, vocabulum rhetorum. Quintilianus lib. 3, c. 6, Quod nos C ſtatum, id quidam conſtitutionem vocant, alii quæſtionem, alii quod ex quæſtione appareat. Theodorus generale caput (id eſt κεφάλαιον γενικώτατον) ad quod referuntur omnia. Et paulo pòſt, Græci ςάσιν vocãt, quod nomen primùm ab Hermagora traditum putant: quãquam videtur Æſchines quoque in oratione contra Cteſiphontem vti hoc verbo, quum à iudicibus petit ne Demoſthenem permittant euagari, ſed eum dicere de ipſo cauſæ ſtatu cogant. Quæ appellatio dicitur ducta, vel ex eo quòd ibi ſit primus cauſæ congreſſus, vel D quòd in hoc cauſa conſiſtat. Ibidem ſtatum eſſe dicit Id quod ex prima conflictione naſcitur, id eſt Genus quæſtionis, Feciſti, Non feci: atque in hoc partem vtranque inſiſtere. Aliquanto pòſt dicit in eo ſtatum cauſæ conſiſtere quod ſit in ea potentiſſimum & in quo maximè res vertatur: idque generalem quæſtionem & caput generale dici poſſe. Cicero in Topicis, circa finem, Refutatio aũt accuſationis, in qua eſt depulſio criminis, quæ Græcè ςάσις dicitur, Latinè appelletur Status, in quo primùm inſiſtit quaſi ad repugnã- E dum congreſſa defenſio. ‖Στάσις, Conſtitutio, σύςημα. Ariſtophanes Ran. Μὴ πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν ςάσιν μελῶν. (Malit tamen fortaſſis aliquis hîc accipere in prima ſignificatione, & per ςάσιν μελῶν intelligere ςάσιμα μέλη, carmina quæ ſtando concinuntur.) Sic χοροῦ ςάσις dicitur etiam actio illa qua chorus conſtituitur & cogitur. Vide Budæum p. 470. ‖Στάσις, Conſtitutio & temperies. vt apud Hippocratem, ἀέρος ςάσις, aeris conſtitutio & temperies. ſeu διάθεσις καὶ πάθος. Et apud Galenum τὴν ςάσιν παχὺ, ſubſtantia craſſum: cui oppo- F nitur ἡ λεπτομέρεια ςάσεως, conſtitutionis temperies tenuitáſque. ‖Στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ, τὰ ἀναχώματα τῶν ποταμῶν, vt Suidas exponit. Ariſtoph. Equ. Εἶτα Κρατίνου μεμνημένος ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς ςάσεως παρασύρων, Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους. ‖Στάσις tranſitiuè etiam accipitur pro Collocatio, Poſitus: ſicut ἵςημι interdum pro Statuo, Colloco, id eſt ἵδρυμι. vt ςάσις ἀνδριάντων apud Poll. Sic accipi poteſt locus etiam Naz. quem ab initio ferè citaui, vnà cum B. interpr. ‖At ςάσις pro ſeditione poſitum, cum ſuis deriuatis & compoſitis, reperies poſt omnia ab ἵςημι compoſita.

G C. Ἀςασία, ας, ἡ, Inſtabilitas, apud Areop. teſte Bud. Item Inconſtantia.

C. Ὀρθόςασις, εως, ἡ, Status rectus, Corporis habitus quo ſurrecti ſtamus neruis poſterioribus contractis. v. l.

C. Διχοςασία, ας, ἡ, Diſſenſio, Seceſſio, Quum in duas partes factiones ſecedunt, Quum in contraria ſtudia aliqui ſcinduntur, vt Virgilius loquitur. Apud Plut. De frat. charitate, verſus prouerbialis, Ἐν δὲ διχοςασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. cui ibidem opponit τὴν ὁμοφροσύνην τῶν ἀδελφῶν.

H Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stabilis, Firmus, Conſtans. Plutarchus De primo frig. οὐδὲ ὡς βραδεῖα καὶ ςάσιμος πρὸς ὀξύρροπον καὶ κινητικὸν ἀντίκειται, Nec vt tarda & ſtabilis veloci & mobili contraria eſt. Athen. libro 2, τὰ δὲ τῶν ὑδάτων ςά-

σιμα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη, aquæ ſtantes, vel A
potius ſtagnantes. nam & ipſū ſtagnū à ſtando dicitur.
Et metaph. apud Plutarchum Artox. οὐδ᾽ ἄλλως στάσιμος
ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ᾽ ἀνώμαλος καὶ παράφορος, Minimè ſtabili
ingenio, ſeu Minimè ſtabili & firmo (vt Cicero vocat a-
nimum ſtabilem & firmum) de quo dicit ibidem, οὐδε-
μίαν ἔφερεν ἐμμελῶς μεταβολὴν. Sic etiam στάσιμον ἦθος a-
pud Heſychium, τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. Et τὸ στάσιμον, Sta-
bilitas, Conſtantia. Plut. De primo frigido, καὶ τὸ στάσι-
μον αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, nec eiꝰ ſtabilitas & pi-
gritia iners cenſeri debet. ‖ At στάσιμον μέλος, Car B
men quod ſtans chorus canit, Quum chorus poſt πάρο
δον recitat carmen argumento conueniens, immotus
& ſtabilis permanens: ſicut contrà in parodo ambulās.
Idipſum indicat Ariſtophanes Veſpis, quum ait, ἀλλά
μοι δοκεῖ, στάντας ἐνθάδ᾽, ὦ ἄνδρες, ᾄδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν τὸ τι
πῶς ἀκούσας τοῦ μὲν μέλους, ὑφ᾽ ἡδονῆς ἐξέρπύσῃ θύραζε. ac ſta-
ſtim poſt hæc verba ſequitur χοροῦ μέλος. Στάσι-
μος, Quietus, Tardus, Grauis. eiuſmodi enim quæ ſunt,
ſtabilia videntur, id eſt non moueri, aut tardè & graui-
ter moueri. Plutar. De primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον C
εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, Frigus quietum, calor mobilis e-
ſſe videtur. Pro Grauis autem ſeu Tardus, (in bonam
partem) ponitur apud Ariſtotelē Probl. ſect. 19, quæſt.
48, ἡ δὲ ὑποδωριστὶ [ἁρμονία μέλος ἔχει] μεγαλοπρεπὲς καὶ
στάσιμον. De qua harmonia Polit. 8, itidem, περὶ δὲ τῆς δω-
ριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς στασιμωτάτης οὔσης καὶ μάλιστ᾽ ἦθος
ἐχούσης ἀνδρεῖον. Huc pertinere videtur quod apud eun-
dem eſt de arte poetica, στάσιμον δὲ μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀ-
ναπαίστου καὶ τροχαίου. Et iterum, τὸ γὰρ ἡρωικὸν στασιμώτα-
τον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ἐστί. Alicubi verò στάσιμος D
habet ſignificationem mixtam ex præcedentibus. vn-
de nonnunquam exponitur Stabilis & ſedatus, non-
nunquam Stabilis & pacatus. Ariſtot. Ethic. 4, capite
3, καὶ κίνησις δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ
βαρεῖα καὶ λέξις στάσιμος, oratio ſtabilis & ſedata. Idem
in Rhet. libro 2, de familiarum diuerſa natura, ἐξίσταται
δὲ τὰ μὲν εὐφυᾶ γένη εἰς μανικώτερα ἤθη, (οἷον οἱ ἀπ᾽ Ἀλκιβιά-
δου καὶ οἱ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ προτέρου) τὰ δὲ στάσιμα εἰς ἀβελτη-
ρίαν καὶ νωθρότητα, οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σω-
κράτους, quæ ſtabili pacatóq; ingenio ſunt, ad ſtolidita- E
tem ignauiámque delabuntur. ‖ Accipitur etiā
in malam partem pro Tardus, Hebes, Stupidus: vnde
à Polluce copulatur cum ἀπόπληκτος & ἀνόητος. ‖ At
στάσιμον ἀργύριον, pecunia vſuraria. Lyſias p. 115, exponens
quædā verba ātiquarū legū, τὸ ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ᾽ ὁπό-
σῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στάσιμον τοῦτό ἐστιν, ὦ βέλτιστε, οὐ ζυ-
γῷ ἱστάναι, ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσον ἂν βούληται. ‖ Στά-
σιμα, Pondera. Pollux, στάσιμα δὲ τὰ σταθμία Κηφισόδωρος
κέκληκε.

Στατὸς, οῦ, ὁ, Qui ſtetit, ſeu ſtat. vt στατὸς ἵππος apud Home- F
rum, Equus qui in ſtabulo continetur, nec ad equarias
admittitur. Il. ζ, Ὡς δ᾽ ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φά-
τνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων. Et στατὸν ὕδωρ,
Aqua ex imbribus conſtans, aut Stagnans: ſicut στάσι-
μον ὕδωρ paulo antè ex Athenæo citaui. Soph. Philoct.
ὃς μηδ᾽ οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτη χρόνον, λεύσσων δ᾽ ὅπου
γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα, ſtagnantem aquam
Sunt tamen qui intelligant etiam Fontanam: vt στατὸν
ὕδωρ ſit Aqua ſtabilis & quæ à vētis non agitatur, qua-
lis eſſe fontium ſolet. ‖ Item στατὸς θώραξ & χιτὼν, G
Thorax & tunica recta. idem quod στάδιος. Aliquan-
do verò ſubſtantiuè dicitur στατός. Plutarchus Alcib. στα-
τοὺς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἀγωνιον ἀμπεχόμενος κόσμον,
de Callippide tragœdo. vbi ſūt qui cothurnos vertāt.
ſed quum στάδιος χιτὼν Euſtathio ſit ὁ στατὸς, hîc χιτὼν
ſubaudiendum videtur. Vice ὀρθοστάδιος & στάδιος.

C. Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſtabilis, Inconſtans. oppoſitum præ
cedentibus στάσιμος & στατός. Theoph. epiſt. 76, δυσχερὲς
ἄστατον, κοῦφον τι, quod ibidem ὑπεναντίον εἶναι τοῖς ἄφρο-
σιν videri ſcribit. Philo De mundo, ἐνδόντες ἀστάτοις καὶ
τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτούς, ſemetipſos fluxis rebꝰ dedide H
runt. Et τὸ ἄστατον ſubſtantiuè, Inſtabilitas, Inconſtan
tia. VNDE Ἀστάτως, Inconſtanter, Non firmiter. ET
Ἀστατέω, Inſtabilis & inconſtans ſum, Vacillo, Titubo.
Exponitur etiam Incertis ſedibus vagor.

C. Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, Qui à ſiniſtra ſtat. Vide ſequens.

C. Δεξιοστάτης, ου, ὁ, Qui à dextra ſtat. Sic dicebatur qui in
dextra chori parte præſidebat, vt tradunt vulg. l. Poll.
τάχα δὲ καὶ ὁ ἀριστεροστάτης ἐν χορῷ πρόσθεν ἂν τῇ ἀριστερᾷ, ὡς
ὁ δεξιοστάτης τῇ δεξιᾷ.

C. Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, Qui erectus ſtat. Ὀρθοστάται, vocabulum
eſt architectonicum. In v. l. interpr. Arrectaria, Arrecta-
ria tigna. Quæ interpretatio non videtur conſentanea.
niſi ὀρθοστάται & σκέλη idem ſignificent. nam quæ Vitru-
uius appellat Arrectaria, ea Græci σκέλη, vt alibi dicen-
dum erit. Satius igitur fuerit Græcū vocabulum cum
Vitruuio retinere. Vtitur autem eo vocabulo lib. 2, c. 7,
vbi de generibus ſtructurarū ac earū qualitatibus tra-
dit, Medio cauo ſeruato, ſecundum orthoſtatas intrinſe
cus ex rubro ſaxo quadrato aut ex teſta aut ex ſilici-
bus ordinariis ſtruat bipedales parietes. Et lib. 10, c. 19,
in deſcriptione terebræ bellicæ, Ipſam machinam vti
teſtudinem in medio habentem collocatum in ortho-
ſtatis canalem faciebat. ‖ Ὀρθοστάτης eſt etiam panis
ſacri ſpecies, Poll. teſte: ſeu ſpecies placentæ, πέμματος,
vt Heſych. tradit: apud quem SCRIBITVR Ὀρθοστάδην.

C. Πρωτοστάτης, ου, ὁ, Qui primus ſtat. In acie προτοστάτης idē
eſt qui λοχαγὸς & ἡγεμὼν, Anteſignanus, aut primipila-
ris, & ſic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vo-
cant. (Secundum alios autem προτοστάτης eſt qui ante
ἐπιστάτην ſtat: ac ante eum iterum ἐπιστάτης, ante quem
rurſus προτοστάτης. ita vt totus ordo cōſtet ἐκ προτοστατῶν
καὶ ἐπιστατῶν) Xen. in Polit. Laced. εἰσὶ μὲν γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ
τάξει οἱ προτοστάται ἄρχοντες. Idem Pæd. 6, ἔργον γάρ ἐστι τοῖς
μὲν προτοστάταις θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.
Eodem libro, τούτους γὰρ προτοστάτας μὲν ἄν τις εὕροι, οἱ καὶ αὐτοὶ
ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μάχην ἂν ὑπομεῖναι ἐκ χειρὸς, id eſt
anteſignanos, vt Bud. interpr. Et cum genitiuo apud
Thuc. προτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro
cornu ſtat. Poll. ſcribit προτοστάτην eſſe τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ
πρώτου ζυγοῦ: ſed & πάντα τὸ μέτωπον appellari προτοστάτην,
totā aciei frōtem. Metaph. autem dicitur Act. Apoſt.
24, πρωτοστάτης τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Anteſignanus
hæreſis, Primos quaſi ordines ducens, Primipilaris.
In iudicio προτοστάτης idem eſt qui προτόβαθρος, Qui pri
mo in ſubſellio ſedet. In conuiuio autē προτοστάτης
idem qui πρωτοκλίτης, Qui primus accumbit, Cui primus
in accumbendo locus datur. ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων: qui
πρωτοκλίτης teſte Poll. dicitur. Item generaliter pro
Antiſtitor, Præſtes ſeu præſes. VNDE Πρωτοστατέω,
ῶ, Primus in ordine ſto, Antiſtitor ſeu anteſignanus
ſum. Metaph. apud Philonem De vita Moſis lib. 1, ἡ γὰρ
ὁδηγὸς νεφέλη προτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον, quæ ante prin-
cipia antecedebat, Turn. interpr.

C. Διχοστατέω, ῶ, Diſſideo, q. d. Diuiſus ſto, Diſcordo, Euri-
pides, διχοστατῶ φρεσί. Pro στασιάζω citat Budæus ex Pla
tone l. 5 De rep. ‖ Item Ambigo, Dubito. Alex.
Probl. 1, ὅσοι δὲ διχοστατοῦσιν εἰ συμφύτως τῷ πνεύματι σώζεσθαι
ἡ θερμότης, ἀπλῶς αἰσθήσεως εἰσιν ἐνδεεῖς.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, Siſtendi vim habens. oppoſitum τῷ κινητικός.
vt στατικὰ κολλούρια apud Aetium, Collyria quæ inordi-
natum fluxionis impetum ſiſtunt. Eſt & Statice herba
apud Plinium lib. 26, cap. 8, quam aluo ſiſtendæ vtilem
eſſe ſcribit: ac certè inde nomen & ipſa accepit. ‖ Στα-
τική, Scientia ponderum, Scientia de ratione ponderū.
Et στατικὸς, οῦ, ὁ, Huius ſcientiæ peritus. VNDE Στα-
τικῶς, More eorum qui pōderant, aut More eorum quæ
ponderantur.

Στατίζω, Siſto. Item, Sto, Conſiſto. Item Stabulor.

Στατηρὸς, οῦ, ὁ, Stabilis, Firmus. idem quod στάσιμος & στε-
ρεός. B.

Στάδην, Statim, id eſt Stando, More eorum qui ſtant. Eu-
ſtath. AT Στήδην, Pondere. q. d. Appenſione. Lycand.
Alex. v. 327, Ἠὲ νέον σήδην ὀβελὸς πόρε τρίπλοον ὄχθος Εὐβοί-
εος. Dicitur autem στήδην ab ἵστημι, vt βλήδην à βάλλω ſeu
βάλλω.

C. Ὀρθοστάδην, Stando erecto corpore, More eorum qui e-
recti ſtāt. VNDE Ὀρθοστάδιος ET Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, Ere-
ctus ſtans. Ὀρθοστάδιας ſiue ὀρθοστάδιος χιτὼν, Tunica recta,

vt Plinius appellat lib.8,cap.48,ſcribens, tales cum pu A ra toga tyroni indui nouæq; nuptæ. Poll.χιτὼν ὀρθοσάδιος,ὁ ὐ ζωννύμενος,(Tunica recincta, ſeu laxa & fluens, vt ex Ouidio v.l.exponunt) Ibidem tradit Ariſtophanē eiuſmodi χιτωνίσκους vocare ὀρθοστάδιας.Et apud Euſt. ὀρθοστάδιοι μὲν[χιτῶνες]οἱ στατοὶ,συρτοὶ δὲ,οἱ συρόμενοι.Idē apud Heſych.eſt:apud quem tamē poſt στατοὶ additur,ἀπόκομμα ἔχοντες.Dicitur idem & στάδιος χιτὼν, vt infrà videbis. ET Ὀρθοσταδὸς,Erectus ſtās,Rectus. ὀρθοσταδὸν Aphrodiſienſibus idem quod ὀρθὸν,teſte Heſych.

Σταδαῖος,ου,ὁ,Stans,Erectus. nam σταδαῖα Heſychio ſunt B ἑστηκότα,ὄρθια.Et σταδαῖος μαχητὴς, Statarius miles. Qui ſtans pugnat, non excurrens modò, modò fugiens: ſed firmus & immotus depugnat. At σταδαῖον μέλος apud Heſychium τὸ στερεὸν. Fortaſſe quod τὸ στάσιμον ſuprà.

Στάδιος,ου,ὁ, Stabilis,Statarius. vt σταδίη μάχη,ſtataria pugna,in qua non excurſionibus aut leuibus præliis,ſed collato vtrinque pede firma contentione decertatur, Pugna quæ manu cominus initur. quæ & συστάδην μάχη & σταδιαία dicitur,item μόνιμος καὶ βέβαια:cui opponitur δρομικὴ & πελταστικὴ apud Plutarch. Il.η,Οἶδα δ᾽ ἐνὶ C σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.vbi ſubaud.μάχῃ,aut ὑσμίνῃ,aut tale quid. Legitur tamen ibi in quibuſdam exemplaribus σταδίῳ,ac tunc ſubſtantiuè capitur: vt dicat no uiſſe ſe modos martios in ſtadio hoſtili.ſed altera ſcriptura melior eſt,eámque Euſtathius quoque agnoſcit. Iliados ο,– ἐπισταμένος μὲν ἄκοντι, Ἐσθλὸς δ᾽ ἐν σταδίῃ.Integrum autem poſuit Il.ν,– ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Thucyd.lib.4,p.134,ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἦν. Στάδιος D θώραξ,Thorax longus & rectus, vt Camer. interpr.apud Apollonium l.3,περὶ μὲν στήθεσσι ἕεστο θώρηκα στάδιον. Vbi annotat ſchol.eſſe qui exponant ἀπαγῆ,id eſt Firmum & bene compactum.Heſychius appellat θώρακα στατόν.Alio etiam nomine σταδιαῖος appellatur. Dicitur autem ad differentiam τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, loricæ hamis conſertæ,quæ complicari poteſt, quum hic flecti nequeat,ſed depoſitus ſubſtet erectus. Statarium quidam dici poſſe putant. Sic vocatur etiam στάδιος χιτὼν(qui & ὀρθοστάδιος & ὀρθοστάδιας,vt paulo antè dictum eſt)Tunica recta,vt Plinius appellat. Callim.στάδιον δ᾽ E ὑφέεστο χιτῶνα.id eſt ποδήρη,vel τέλειον, vt Suidas exponit. ‖Τὸ στάδιον,Immota ſtabilitas, qua aliqs ſubſiſtit,nec lo co mouetur.Dion hiſtoricus apud Suidam,τῷ δὴ σταδίῳ τῶν σκαφῶν πεπιστευμένοι,δεινῶς ἤχαλλον.id eſt τῇ στάσει καὶ ἀκινησίᾳ,vt ipſe exponit. ‖Στάδιος, Appenſus,Pōdere demenſus.Nicand.Alexiph.– πολλάκι μὲν σταδίην ἐλαίης ναρδου ῥίζαδα θυλακόεσσαν ὀπάζεο.‖id eſt σταθμηθεῖσαν, vt ſchol.exponit. ‖At στάδιος ſiue στάδιον ſubſtantiuè, pro ſtadio,vide infrà,vnà cum ſuis.

Σταδιαῖος,ου,ὁ,idem quod στάδιος.vt σταδιαία μάχη apud Lu F cianum,Pugna ſtataria. de qua vide in Στάδιος præcedente,& Bud. pag. 95. Apud Suidam, οὐδενὸς δὲ αὐτῶν ἐν σταδιαίᾳ μάχῃ ἱσταμένου. Item σταδιαῖος θώραξ, idē qui στάδιος paulo antè.

Σταθερὸς,οῦ,ὁ,Stabilis,Firmus. idem quod στάσιμος,στατηρὸς, & ἀσταθὴς,quæ eiuſdem cum hoc ſunt originis.Ioſeph. apud Suidam,καὶ σταθερὰν τὴν ἡλικίαν μετ᾽ ἐμπειρίας ὁρῶν, προβάλλεται στρατηγόν,id eſt μόνιμον. Eunapius apud eundem,ὁ δὲ πόλεμος τῇ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατηνέχθη ἐπὶ τὸ σταθερὸν τε καὶ ἀσφαλέστερον.id eſt(vt ipſe Suid. G exponit)ἰσχυρὸν,βέβαιον. ‖Aliquando verò dicitur σταθερὸν θέρος,μεσημβρία, aut ἦμαρ, pro feruentiſſima æſtate,meridie,die: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino ſubſiſtit feruor eius, tunc ſit maximus & quaſi ſtabilis. Antimachus apud Suidam,θέρεος σταθεροῖο. Apollon.Rhod.libro 1.Ἦμος δ᾽ ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ. Plato Phædro,μή πως ὦ Σώκρατες,πρὶν αὖ τὸ καῦμα παρέλθῃ.οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ καλουμένη σταθερά.Sic apud Syneſiū epiſt.58,καὶ ταῦτα κατὰ τὸ τῆς μεσημβρίας ἵδρατο σταθερώτατον,Feruentiſſimo ſole,Bud.interpr. Sed ſunt q σταθερὸς H in hac ſignif. à σταθεύω deriuent,quæ deriuatio durior foret. At in hoc loco Cratini,οὕτω σταθερὸς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πτωσσεῖ παφλάζει, Suidas exponit ὀξὺς, aut ἰσχυρός. Reperitur ETIAM Σταθηρὸς,quod eiuſdem cum σταθερὸς eſt ſignificationis. σταθερὰ βούλησις, Conſtans, Budæus ex Pandect. Et in altera ſignificatione τὸ σταθερὸς apud Baſilium in Hexaem.ἐν σταθηρᾷ μεσημβρίᾳ.

VNDE Σταθηρότης,ητος,ἡ, Stabilitas,Conſtantia, Firmitas.

C.Ἀσταθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Inſtabilis.idem quod ἄστατος,ἀβέβαιος, Heſych.

C.Εὐσταθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Stabilis,Firmus,Conſtans.idē quod στάσιμος & σταθερός. Apud Suidam, αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν ἀκινδυνότερον πλέων, Ventum ſtabilem & firmum, & qui flare non deſiſtebat.Niſi aliquis malit Secundum,aut Lenem & placidum,vt dicitur εὐσταθοῦς πέλαγος. Apud Homerum εὐσταθὲς μέγαρον,Ædes ſtabili & firmo fundamento nitentes,aut Bene fundatæ. Odyſſ.σ,Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον εὐσταθέος μεγάροιο.Alibi εὔπηκτον dicit. Apud Herodianum autem libro 2,οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς,Politianus vertit Grauitate & autoritate præditi. VNDE Εὐσταθῶς,Conſtanter,Firmiter, Tutò. Appian.apud Suidam, ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν εὐσταθῶς ἧπερ ἐβούλετο.id eſt ἀσφαλῶς,βεβαίως,Tutò,&ita vt loco nullis incōmodis moueretur. Herodian.lib.7,προσθέντες ὅπλα ἐκείνοις ἐς τὴν ἀπόστασιν εὐσταθῶς ὡρμήνθησαν Λίβυες.

ET Εὐστάθεια, SIVE Εὐσταθία,ας,ἡ,Stabilitas,Firmitas, Item,Conſtantia. Plutar.Conſol.ad vxorem,ἤδη δὲ καὶ περὶ τὰ δίαιτα πολλὴν εὐστάθειαν ἐπιδείξω τοῖς πρεσβύταις τῶν τέκνων ἀποβαλούσαις. ‖Item, Bona conſtitutio,Bona habitudo.idem ferè quod εὐεξία.ſic enim accipi videtur apud Plutarch.in libro De præcept.ſanit.loquētem de Epicureis,περὶ τὴν ὑμνουμένην σαρκὸς εὐστάθειαν. At εὐστάθεια pro ſtabilimento citatur ex libro Sapient. cap.6. ET Εὐσταθέω,ῶ,Stabilis ac firmus ſum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillū ſtat, nec vllo ventorum impetu agitatur.Luc.καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.

C.Νεοσταθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Recēns conſtitutus ſeu inſtitutus. idem quod νεοκατάστατος. vt νεοσταθὴς δῆμος,recēns inſtitutus populus. in v.l.

Σταθμὸς,οῦ,ὁ,Stabulum. Iliad.α,– κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον. Il. τ,Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ.Odyſſ.ρ,– σταθμῶν ῥυτῆρα φυλάσσειν.Itē, σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ἔναιον. Sic & Iliad.α, Ὅν ῥά κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ,à ſtabulo,ſeu ſpecialius à caula.Sic apud Euripidem Androm.σταθμοῖς ἐπὶ βούτα, ad ſtabula bubulci,ſeu paſtoris,Paridis. Eadem ſignificatione accipitur apud Xenoph.De re equeſtri, ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν σταθμὸν εἶναι ὅπῃ πλειστάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. Ibidē ſpecialiori vocabulo vocat ἱππῶνα,alibi ἱπποστασίας.Hoc tamē intereſt inter locos citatos quòd σταθμοὶ apud Homerum & Euripidem dicuntur τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια καὶ ἐπαύλεις, de ſtabulis quæ ruri ſunt. at apud Xenoph.de domeſtico ſtabulo,αὐλὴ τῆς τῶν ὑποζυγίων στάσεως,vt Poll. vocat. Imò Euſt.latius extendit, ac σταθμοὺς eſſe dicit κατοικίας ἀγροικάς, ſeu τὰς ἐν ἀγροῖς καταγωγὰς,caſas & tuguria ruſtica.generalius autem eſſe hoc vocabulum q οἰκός:vnde & Homerus diſcrimen facit inter hæc duo, Il.σ,Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν[νομὸν]οἰῶν ἀργεννάων Σταθμούς τε, κλισίας τε,κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς. ‖Item, Statio, Manſio.στάσις,μονή,Euſtath.ſeu Statiua,id eſt certa & definita loca in quibus ſubſiſtunt qui iter faciunt,ſiue pedites ſiue equites,ſiue milites,ſiue duces.vnde idem Euſtathius σταθμοὺς eſſe dicit τὰς ὡρισμένας εἴτουν τεταγμένας ὁδοῖς ἀναπαύλας τοῖς εἴτε ἱππεῦσιν εἴτε πεζοδρόμοις: alio autem nomine vocari ἀλλαγάς: vt quum apud hiſtoricos dicuntur τοσοίδε σταθμοὶ ὁδοῦ ἐνθένδε πρός τινων,vel τοσοίδε σταθμοὶ εἰσὶ ἀπὸ τοῦδε τινὸς τόπου εἰς ἄλλον. Sic apud Athenæum aliquoties, Βαίτων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας: item, Ἀμύντας ἐν τοῖς σταθμοῖς: item,Ἀμύντας ἐν σταθμοῖς Γ Περσικοῖς; itē Ἀμύντας ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς Ἀσίας σταθμῶν. Herodian.lib.2,τῆς μὲν ὁδοιπορείας τοῖς σταθμοῖς, quibus locis itinere illo remoratus ſit,vt Politianus interpr. Philo De vita Moſis lib.1, ἀφικνοῦνται δ᾽ εἰς σταθμὸν δεύτερον εὔυδρόν τε καὶ εὔδενδρον,ad ſecunda ſtatiua.Lucianus De hiſt.ſcrib.περὶ γὰρ τόπους ἀφ

τοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους. Et apud Herodotum in Terpſichore, σταθμοὶ βασιλήϊοι, καὶ καταλύσιες κάλλισται. in quibus videlicet ſubſiſtunt & diuerſantur ii qui ad regem Perſarum proficiſcũtur, diſpoſitis per omnes regiones & prouincias. Quid autem diſcriminis ſit inter σταθμοὺς & παρασάγγας, ibidem declaratur, vt quum inter alia dicit, διὰ τῆς Κιλικίης ὁδὸν ποιευμένῳ, τρεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἥμισυ. Ibidem dicit σταθμοὺς καταγωγέων, ſicut σταθμοὶ καὶ καταλύσιες paulo antè. ἐν δὲ τῇ Ἀρμενίῃ σταθμοὶ μέν εἰσι καὶ καταγωγέων πεντεκαίδεκα, παρασάγγαι δὲ ἕξ καὶ πεντήκοντα καὶ ἥμισυ. Aliquanto pòſt omnibus his manſionibus enumeratis, inuerſo ordine dicit σταθμῶν καταγωγαί, vt antè καταγωγέων σταθμοὺς dixerat, καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσαῦταί εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι, tot diuerſoria mãſionum: ſicut σταθμοὶ καταγωγέων, manſiones diuerſoriorum. Hos σταθμοὺς nõnulli (vt Bud. poſt Vallam) Manſiones, nonnulli Caſtra, nõnulli Statiua interpretãtur. Non incommodè autem vti vocabulo Manſio poſſumus, quum Plinius quoque dicat, Aquarum ratione manſionibus diſpoſitis, loquens de itinere Indiæ ab Alexandria. Sic etiam in Pandectis dicuntur Manſionum curatores, id eſt τῶν σταθμῶν καὶ στρατιωτικῶν καταλύσεων καὶ καταγωγίων τῶν ἀγγελιαφόρων, qui præerant ordinandis per manſiones dimetiendiſque militum itineribus, & eorum qui diplomatibus vtebantur, & curſu vehiculari: qui curſus publicus appellatur, vt tradit Budæus in Pand. qui ex Herodoto huiuſmodi manſionũ id eſt σταθμῶν, ſpatium, centum & quinquaginta ſtadia facit, ſeu millia vigintiocto ſemis. Ibidem σταθμοὺς vocat diuerſoria tabellariorum, hoc eſt certa quædam ſpatia quæ curſores vno actu conficere debent: & eſſe quas hodie poſtas vocant, à pegaſariis curſoribus impoſito nomine, qui ſtatis locis manſiones ſuas poſitas habent. Militariũ autem manſionum meminit Lamprid. in Alexand. vbi de principe expeditionem parante, & edicta de exitu ex vrbe proponente ait, Deinde [proponebantur] per ordinem manſiones, deinde ſtatiua, deinde vbi annona eſſet accipiẽda: & id quidem quouſque ad fines barbaricos deueniretur. Et alibi, Milites expeditionis tempore ſic diſpoſuit vt in manſionibus annonas acciperent. ‖ Σταθμὸς, Poſtis, τὸ ἑκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, vt Pollux explicat. alio nomine vocatur παραστάς. Od. ρ, Ἷζε δ᾽ ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, dorſum inclinans ad poſtem cypariſſinum. Od. η, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. Eſaiæ 60, σταθμοὶ τῆς θύρας. Ea πήγματα ſuo tempore vocata fuiſſe tradit Heſych. ‖ Σταθμὸς, Statera, Libra. Il. μ, de muliere quæ manu victum quærit, Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσ᾽, ſtateram & lanam. (niſi aliquis pro ipſo pondere accipere malit) Et ἀγαγεῖν ἐπὶ τὸν σταθμὸν, Ad staterã redigere, Ad ſtateram examinare. Ariſtoph. Ranis, Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι, Ὅσπερ γ᾽ ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος. Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων, de Æſchylo qui ſua & Euripidis verba pondere explorari volebat. Sic apud Euſtathium, οἱ πλάστιγγες τοῦ σταθμοῦ. Vtroque vocabulo vtitur Ariſtophan. loco citato. Σταθμὸς dicitur etiam ipſum pondus. Thucyd. lib. 2, de ſtatua à Phidia fabricata, ἀπέφαινε δ᾽ ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, ponderare quadraginta talenta. Herodot. σταθμὸν διτάλαντος, Ponderans duo talenta, Pondere æquans duo talenta. Idem, ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα: qui locus Thucydideo ſimilis eſt. Ariſtot. Polit. 1, ὁρίζειν μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sicut verò ἀριθμεῖν & ἱστάναι à Xenophonte coniungi ſuprà dictum fuit, ita ab eodem coniunguntur ἀριθμὸς & σταθμὸς, in Sympoſ. οὔτ᾽ ἀριθμῷ οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ᾽ ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Sic apud Plutarchum in Apophth. in pollicitationibus quibus Cyrus Lacedæmonios ad amicitiam inuitabat, ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Ab eodem dicitur de pondere & grauitate, vt quum in Lycurgo de moneta ferrea ait, ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου. At in hoc loco Athenæi libro 4, ſi non pro Pondo ſeu Libra accipiatur, ſaltem de certo pondere dici videtur, ἔλαιον τι μικρὸν, ἔχον σταθμὸν ὡς τέταρτον μάλιστα. Et paulò pòſt, de iis loquens quæ ad φιδίτια apud Lacedæmonios cõferebantur, οἴνου δὲ χοὰς ἕνδεκά τινας ἢ δώδεκα. παρὰ δὲ ταῦτα, τυροῦ σταθμόν τινα καὶ σύκων. Vbi quum addat τινὰ, generalius fortaſſe capi poteſt. Apud Myrepſum autẽ in panchreſto antidoto pro γράμμα ſeu ſcripulum accipi tradunt vulg. lex. Reperitur ETIAM Σταθμὰ in plurali numero à σταθμὸς, ſicut ζυγὰ à ζυγὸς, per metaplaſmum, vt grammatici tradunt. In prima autẽ τοῦ σταθμὸς ſignif. σταθμὰ apud Sophoclẽ pro ſtabulis, teſte Euſtathio. Sic etiam apud Xenophontem, τὰ τοιαῦτα σταθμὰ στερεοῖ τοὺς πόδας τῶν ἵππων. Vnde compoſita voce βούσταθμα. Item τὰ σταθμὰ Poſtes. Heſychio tamen τὰ θύρετρα. In poſteriore autem ſignificatione qua pro libra & pondere accipitur vocabulum σταθμὸς, apud Demoſthenem ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Cæterùm deriuatur σταθμὸς ab ἵστημι, vt βαθμὸς à βῆμι ſeu βαίνω, μηνιθμὸς à μηνίω, & ſimilia.

C. Σταθμοδότης, ου, ὁ, Qui σταθμοὺς, id eſt manſiones, diſtribuit & ſuam cuique aſſignat, Manſionum curator. vel (vt Bud. interpretatur) Qui hoſpitia diſtribuit in comitatu principum. Plutarch. Demetr. 287.

C. Σταθμοῦχος, ου, ὁ, Qui habet σταθμοὺς, Hoſpes apud quem ſtabulari & diuerſari aliquis poteſt. πανδοκεύς, Suid. Sic appellari per iocum poſſe patrem quoque familiâs, τὸν οἰκοδεσπότην, tradit Poll.

C. Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, Præfectus τῶν σταθμῶν, Manſionum curator. Iſocr. Paneg. de rege, μονονοὺκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς. Aliquando (vt Bud. in Pandect. annotat) ἐπίσταθμοι appellantur ii qui ſuper hoſpitia ſunt in comitatu principis aut legati duciſve exercitus. Hodie Mareſchalli hoſpitiorum noſtra lingua vocitantur: qui eorũ miniſterio vtuntur quos deſignatores manſionarios Latinè appellare poſſumus, & Cretarios deſignatores, à creta qua vtuntur. Apud Iſocratem autem in Paneg. Ἑκατόμνος ὁ τῆς Καρίας ἐπίσταθμος, ſatrapam intelligit. Vnde & Suidas huic loco hanc expoſitionem ſubiicit, ὃς οὐδὲν ὕστερος ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. VNDE Ἐπισταθμία, Munus τοῦ ἐπισταθμου.

Σταθμεύω, Stabulor, Statiua habeo, Diuerſor. Appianus in Mithrid. ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον κατέλυσεν, αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθμεῦσαι, ad Alexandri hoſpitium diuertit, in fauſtum vtique omen vertens quòd in qua Alexander manſione requieſſet, Mithridates diuerſorium habuiſſet. Bud. Et apud Suidam, σταθμεύσας ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, Statiua habens, vel Caſtra metans. στρατεύσας, vt ipſe exponit.

C. Ἀστάθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν. B. ex Plut. Vide Ἐπισταθμεία & Ἀνεπιστάθμευτος.

C. ἘΠΙσταθμεύω, Stabulor alicubi, Statiua habeo, Diuerſor. idem quod σταθμεύω & καταλύω. Plutarch. Sylla, τοὺς οἴκους ἐξέτριψεν ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, id eſt τῶν καταλυόντων. Bud. At ἐπισταθμεύομαι, Ad manſiones comitatus principis deſignor. Plutarchus Antonio, οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι. id eſt (Bud. interpr.) Ad ſtationes & noctes muliercularum deſignatæ ab iis qui ἐπίσταθμοι dicuntur. Sic apud Suidam, οἱ Φωκεῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν, ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ, τὰς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες, ἐστασίαζον, partim quòd hoſpitio recipere iuſſi eſſent relictos in nauibus Romanos, ſeu Quòd relictis in naue Romanis manſiones apud eos deſignatæ eſſent. Et iterum, ἐπισταθμευομένους τε ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους, quibus, vt hoſpitia eis præberent, impoſitum erat, ſeu A quibus ad ſtatiua ibi habenda deſignati erant.

Ἐπισταθμεία, ας, ἡ, Stabulatio, Diuerſatio. Diodor. in hiſtor. Alexandri, ἀδοκήσας τῷ ξένῳ παρ᾽ ᾧ τὴν ἐπισταθμείαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, apud quem iucundè diuerſatus fuerat, Bud. ‖ Item Neceſſitas hoſpites recipiendi, ſeu Neceſſitas hoſpitio recipiendi comitatum principis aut legati. Cic. ad Atticum lib. 13, in fine, Hoſpitium ſine ἐπισταθμείαν odioſam, mihi duxi non moleſtam. Plutar. Sertor. τῶν ἐπισταθμειῶν ἀπαλλάξας. cuius rei quum immunitatẽ beneficio principali cõſequuti ſunt, ii ἀστάθμευτοι dicuntur. Hoc autem in loco ſignificari puto inferioris muneris officium, operum reficiendorum curatoris qui

ἐργεπιστάτης dicitur. Hæc Bud. Notandum tamen, locum A
Ciceronis aliter legi in bonis exemplaribus quàm à Bud. adducitur, ita videlicet, Habes hoſpitium ſiue ἐπισταθμίαν, quam odioſam mihi duxi, non moleſtam. Vbi ἐπισταθμία idem ferè eſſe videtur quod σταθμὸς, id eſt Manſio.

Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ & ἡ, Immunis ab hoſpitiis præbendis, Immunis à præbendis diuerſoriis principis comitatui vel exercitui in tranſitu. idem quod ἀσταθμευτος. Polyb. συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασίοις ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, Bud. At Suidas, quum expoſuiſſet, σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν, addit, ἢ σταθμὰ B
δεχομένους, τουτέστι ζυγοστατουμένους. in qua tamen ſignific. σταθμεύω vſurpatum non reperitur.

ΚΑΤΑσταθμεύω, In ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio colloco. Strabo de Britanis, ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσι. Bud. Varro dicit, Alienum pecus in ſuo fundo paſcat & ſtabulet: & Silius, Pecus ſtabulare ſub Hæmo: vterque tranſitiua ſignif. vt κατασταθμεύειν hoc in loco.

Παρασταθμίδες, Poſtes cardinum, Antæ. vulg. lex. τῆς θύ- C
ρας τὰ πρὸς τῇ στροφιγγι, Heſych. A σταθμὸς, quod & ipſum, poſtem ſignificat.

Compoſita & deriuata à σταθμὸς in poſter. ſignif.

Ἀντίσταθμος, ου, ὁ & ἡ, Æquale pondus habens, Æqualis ponderis. Et per metaph. Æquè pollens, Æquiualens, Æqualis momenti, ſeu Paris momenti.

Βαρύσταθμος, ου, ὁ & ἡ, Ponderoſus, Grauis pondere. Ariſtophanes Ranis, Ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων, Ὅ, τι σοι καθέλξει καρτερόν τε καὶ μέγα. quibus poſterioribus verbis exprimit quid ſit βαρύσταθμον. Et apud Ariſtot. Ethic. 6, cap. 8. βαρύσταθμα ὕδατα. VNDE Βαρυ- D
σταθμίζω, Graui pondere ſum. Dioſcor. συντεθειμένου εἰς τὸ βαρυσταθμίσαι, λιθαργύρου ἢ μολυβδαίνης. Bud. In vulg. lex. exponitur, Grauitatem & pondus adiicio, Grauius reddo. In iiſdem eſt etiam βαρυσταθμῆσαι, A Βαρυσταθμέω: eodémque modo exponitur quo βαρυσταθμίσαι.

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ & ἡ, Qui ponderi adiicitur. Et plur. num. τὰ ἐπίσταθμα apud Cephiſodorum comicum, eadē quæ σταθμά, σταθμία ſeu στάσιμα. Poll.

Ἰσόσταθμος, ου, ὁ & ἡ, Par pondere, Qui æqualis ponde- E
ris eſt. idem quod ἰσοστάσιος & ἰσοβαρής.

Σύσταθμος, ου, ὁ & ἡ, Eiuſdem cum alio ponderis. Idem quod præcedens, vt teſtatur Gal. in lex. Hipp.

[Στ]αθμίον, ου, τὸ, forma diminutiuorum factum à σταθμὸς, idémque ſignificans: id eſt, non ſolùm Statera, Libra, ſed etiam Pōdus. Vſitatius tamen eſt plur. σταθμία. Excēpla habes apud Bud. p. 470, ex Prouerb. Solom. Luciano & Greg.

[Στ]αθμίζω, F. ίσω, Pondero. à σταθμός. Exponitur etiam Ad amuſſim examino atque exigo, Expendo, δοκιμάζω. F
[Q]uæ ſignificatio referenda eſt ad στάθμη. Annotāt Suid. [&] Euſtath. futurum & tempora quæ inde formantur, [n]on reperiri.

[Α]ΝΤΙσταθμίζω, Rependo, vt aurum pro Gracchi capite [r]epenſum Cicero dicit, & Auro rependere Plinius: idē [q]uod ἀντιταλαντεύω & ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι. Bud. Vel, Pari pondere retribuo. Exponitur etiam In æquilibrio pono.

ΚΑΤΑσταθμίζω, Appendo, Pondere demetior. VNDE Κατασταθμισμὸς, οῦ, ὁ, Appenſio, Hermol. Singulorū per ſua pondera adiectio, Marcell. apud Dioſc. G

ΠΑΡΑσταθμίζω, Præpondero. v. l.

[Α]Τ VERO Στάθμη, ης, ἡ, Amuſſis, Regula ad quam aliquid exæquatur, vt Feſtus exponit: Funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbutum, & ex vtroque materiæ angulo alligatū, inteſūmq; fabri paulū eleuatum demittunt: qui demiſſus lineam rectam vtrinque ducit, cuius ductum ſequuntur in materia exæquanda & complananda, Funiculus regularis, Eraſm. Quem quoniam fabri materiarii & carpentarii rubrica (vt dictum eſt) oblinunt, Rubrica à Perſio appellatur: Linea à Gellio, ob rectitudinem. Iliad. ο, — στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, nauale lignum amuſſis ſeu rubrica dirigit. Plutarchus Polit. præc. γωνίαις χρω- H
μένου καὶ κανόσι καὶ στάθμαις, ὑφ' ὧν διαστρέφεσθαι τὸ ἔργον ἔμελλεν, de imperito fabro lignario. Ammon. in Prædicam. Ariſtot. ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ἐργαλείῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων id eſt (Budæo interprete) Vt faber vtitur amuſſi inſtrumento ad exigendam materiæ rectitudinem, ſic ſtructor vtitur perpendiculo ad parietes dirigendos. Vbi nota diſcrimen inter στάθμην & κάθετον. Luc. in Zeux. [τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφος] πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μεμετρημένη. Et metaph. apud eundem Luc. κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν ποιούντων. Apud eundem De vera hiſtoria, κανὼν καὶ σταθμὸς ἱστορίας δικαίας. Et in prouerb. στάθμης ἀκριβέστερος, q.d. Ipſa rectitudine rectior. Euſt. Quod verò Latini dicunt Ad amuſſim, Examuſſim, Amuſſatim, & Examuſſatim, id Græci ἐπὶ στάθμην, κατὰ στάθμην, & παρὰ στάθμην, & πρὸς στάθμην. Od. ε, de fabro complanante ligna, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Et Iliad. ρ, de poſte cypariſſino quem σταθμὸν appellat, ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Et Sophocl. apud Athen. lib. 13, ὡς τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Cui ſimile eſt quod legitur apud Theogn. Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε κλινόμενος. (Apud Æſchylum autem in Agamemnone, pag. 107, παρὰ στάθμην ſcholiaſtes exponit παρὰ τὸ πρέπον.) Et in prouerb. πρὸς στάθμην πέτρον ἄγειν, Amuſſi lapidē applicare: in eos qui præpoſterè aliquid agunt. Quod Plutarchus mutata conſtructione dicit, πρὸς στάθμην πέτρον τίθεσθαι, μὴ τι πρὸς πέτρῳ στάθμην. At mutato vocabulo Baſil. De leg. poet. τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπάρτην ἄγοντες, ad funiculum, id eſt amuſſim. At λευκὴ στάθμη, Alba amuſſis, ſeu Alba linea, (vt Gellius loquitur poſt Lucil.) hoc eſt Nullo delectu ac citra diſcrimē, Eraſm. Chil. & Bud. in Pand. At Pauſan. apud Euſtath. λευκὴν στάθμην eſſe dicit τὴν ἄδηλον (quoniam ſi lapidi faber ſimilis coloris lineam inducat, non apparebit quod ſequatur, aut certè vix apparebit) ac prouerbium in eos qui incerta incertis ſignificant aut nihil intelligunt, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Item λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, In albo lapide alba linea. De quo itidem prouerb. apud eoſdē. Quod verò dicitur de albo lapide & alba linea, idem etiam de aliis coloribus dici poteſt, vt annotat Euſtath. vt ἐν ἐρυθρῷ λίθῳ ἐρυθρὰ στάθμη, & ſic in ſimilibus. ‖ Erat etiam στάθμη ἱππική ἐν διάρεσις ἐπὶ τῶν δρομέων, vt Euſtath. tradit: dicens ſic accipi tum apud alios tum apud Oppianum. ‖ Στάθμη videtur poni etiam pro perpendiculo, αὐτὴ κάθετος, (licet diuerſa hæc duo eſſe ex præcedentibus conſtet) in hoc apud Suidā loco, στάθμην ἴθυνεν μολιβαχθέα. nam in funiculo illo regulari qui minio tingitur, plūbum non appenditur, ſed tantùm in funiculo perpendiculari. niſi fortè ferream amuſſim ſeu ferream regulam hic accipias qua materiarii ligna & lapides ſecundum latitudinem exæquant: vt ea propter pondus dicatur μολιβαχθής. Suidas σπαρτίον exponit, quod ambiguum eſt. ‖ Στάθμη, Enſis capulus, quia ſuo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit. Ita v. l. citantia hunc Diod. Siculi locum, τὰς στάθμας τῶν δοράτων τύπτοντες. Cæterùm in σταθμὸς & στάθμη eam accentus eſſe rationem Euſt. ſcribit, quæ eſt in κακὸς & κάκη, ὀρθὸς & ὄρθη, κολωνὸς & κολώνη.

Σταθμάω vel potius Σταθμάομαι, Ad amuſſim exigo, Amuſſatim ſequor. Luc. De hiſt. ſcrib. οὕτως σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι. ‖ Σταθμάω eſt etiam idem quod Pondero, Libro. vnde σταθμῆσαι Euſtath. exponit ζυγοστατῆσαι, & Heſych. ἐν ζυγῷ στῆσαι. Eadem ſignif. eſt vocis paſſiuæ. Pauſanias Achaicis, κάτοπτρον καλωδίῳ δήσαντες καθιᾶσι, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου, ita librantes ne vltra aquæ ſuperficiem demittant, ſed eatenus demum vt ſummam aquā ſtringant. Bud. Idem Bud. exponit Libro, Modulor, Modum adhibeo, Ad certum modum facio. ‖ Item Æſtimo, Perpendo, Examino. vt Budæus apud Platonem interpr. Comm. pag. 471. ‖ Item Coniecturam facio,

Argumentum duco. Theophr. lib. 9 De cauſis pl. cap. 4, εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ, Si quidem oporteat ex eo coniecturam facere & argumētum ducere. Bud. Idem porro apud Herodotum in Thalia, σταθμώσασθαι Ionicum eſſe dicit pro σταθμήσασθαι: Euſtath. tamen inter σταθμῆσαι & σταθμώσασθαι diſtinguit, ſicut inter πολεμῆσαι & πολεμῶσαι: ac σταθμῆσαι eſſe dicit τὸ ζυγοστατῆσαι, at σταθμώσασθαι apud Herodotum, τὸ στοχάσασθαι. videtur igitur σταθμώσασθαι deriuare A Σταθμόομαι, vt πολεμώσω à πολεμόω. A

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, Ad amuſſim exactus, Vel, Qui ad amuſſim & lineam exigi ac dirigi poteſt. Item μετρητὸς, vt Suidas exponit apud Arrianum, ἦν δὲ καὶ καμήλων οὐ σταθμητὸν τὸ πλῆθος. Item, πέτραι τι οὐ σταθμηταὶ τὸ μέγεθος. At apud Plat. ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν, mihi quidē, ô ſocie, nihil penſi. B

C. Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inconſideratus, Improuidus, Qui res perpendere non didicit, ſed temere agere. Bud. pag. 471, ex Plutarcho. Item, Inſtabilis, Incertus, ἄστατος, ἄδηλος, vt ſcholiaſtes apud Thucyd. exponit lib. 4, p. 141, τὸ δὲ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπὶ πλεῖστον κρατεῖ· πάντων δὲ σφαλερώτατον ὑπάρχον, ὅμως καὶ χρησιμώτατον φαίνεται. vbi σφαλερὸν & ἄσταθμον ſynonyma ſunt. C Philo De vita Moſis lib. 1, τὰ δ' ἀνθρώπινα καὶ μᾶλλον [μεταβάλλειν] ὅσῳ καὶ ἀσταθμητότερα, quo incertiora ſunt. Eurip. βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν, id eſt (vt Euſtathius exponit) ὧδε κἀκεῖ ῥέπων καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ. Apud Demoſthenem quoque, ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων, καὶ ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, omnium leuiſſimum ac maximè inſtabile. (niſi quis in prima ſignificatione accipere malit) Et apud Plutarchum Themiſtocle, ἀνώμαλος καὶ ἀστάθμητος, Nec ſui ſemper ſimilis, nec ſtabilis ac ſibi conſtans. ſic ſuprà, οὐδ' ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος, idem Plutarchus dixit eodem ſignificatu. D At ἀστάθμητοι ἀστέρες, vagi & errones, vt B. apud Xenophontem interpr. πλανῆταί τε καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας γνῶναι. Non incōmodè interpretetur aliquis, Stationem non facientes, vt Plinius de Martis ſidere (quod ipſum quoque ex planetarū numero eſt) dicit, nunquam id ſtationem facere, lib. 2, c. 17. E

C. Ἀντισταθμῶ, Rependo, E contrario pondero. Baſil. οὐκ ἀντεστάθμησαν τὴν περὶ τοῦτον δουλείαν ἡμῶν, Rationem non habuerunt exhibiti à nobis officii ſeruilis & addicti, Non compenſandum duxerunt quòd ipſis ſeruiuimus, Bud.

C. ἈΠΟσταθμάω, Dependo, Appenſum trado. σταθμῷ ἀποδίδωμι. Euſt.

C. ΔΙΑσταθμάομαι, Metor, Diſpono. Eurip. διεσταθμήσατο, Metatꝰ eſt, Diſpoſuit. v. l. Διασταθμῆσαι Heſych. eſt διελεῖν.

¶Στῆμα, ατος, τὸ, Stamen. Dicitur de planta, vt Heſych. annotat: fortaſſis eo ſenſu quo Stamen apud Latinos. In vulgatis autem lex. στῆμα dicuntur omnes herbæ marinæ. Eſt etiam vocabulum nauticum, teſte Heſych. F ‖ At in membro virili στῆμα dicitur pendula virgæ pars, τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ, vt Pollux exponit. Rufus Epheſius quoque στῆμα vocari ſcribit τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ αἰδοίου, hoc eſt partem pudendi pendulam & prominentem: AT Ὑπόστημα & ἀδέναιον (& κύστεως τράχηλον, vt Pollux addit) appellari partem ei ſubiectam quæ non propendet, τὸ μὴ ἐκκρεμάμενον αὐτοῦ.

Στήμων, ονος, ὁ, Stamen. Heſiod. Erg. β, Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco ſtamine multam tramam intexito. G Plutarch. De ſolertia anim. loquens de alcyone nidificante, συλλέξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας, συντίθησι καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα, τὰς μὲν ὀρθίας, τὰς δὲ πλαγίας, ὥσπερ ἐπὶ στήμονι κρόκην ἐμβάλλουσα. Plato Cratylo, κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; ſtamina & ſubtegmina ſeu tramā diſcernimus. Sunt enim ſtamina in tela fila recta & ſtabilia quibus ſubtegmina intexuntur. Στήμων (vt Stamen apud Latinos) dicuntur etiam ipſa fila quæ è colo ducuntur. Vnde Pollux ſcribit Platonem στήμονα vocare τὸ νῆμα. Apud Lucianum, κρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα H κλώθουσα, Stamina nēs, vt Tibullus loquitur, ſeu Stamina torquens, vt Ouid. Et apud Pollucem eſt, στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere ſtamina, id eſt fila è colo ducta, ad ordiendam telam. & προσφορεῖσθαι στήμονα, idem

A quod διάζεσθαι. Item συνδῆσαι τὸν στήμονα καὶ καιρῶσαι. Apud eundem ἄκλωστοι στήμονες ex Plat. comico: & στήμων ἰξεσμένος, id eſt ὁ ἰσχνὸς & λεῖος, ex Ariſtoph. VNDE Ὁλοστήμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ὁλοστήμονες πολύπαι, id eſt αἱ ταινίαι. Pollux ex Sophocle. ET Στημονητικός, οῦ, ὁ, vt στημονητικὴ κρόκη apud Poll. Trama quæ ſtamini intexitur. ET Στημόνιος, ου, ὁ, Stamineus. Theophraſtus lib. 3 De hiſt. plant. cap. vltimo, de ſmilace, τὴν τε διὰ μέσου ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφερεῖς, & interualla ſta- B minea non ex eo porrecta, vt cætera, ſed circa eum in orbem circumacta, vt Gaza interpreScribitur tamen ibi στημιωνίους. AT Στημονίαι, Cincinni ſtaminibus ſimiles, vt Heſych. exponit. Cincinni prolixi & teneri, Camer. ET Στημόνιον, ου, τὸ, Stamen. idem quod στήμων, vt paulo antè ex Polluce, στῆσαι τὸν στήμονα, ἢ στημόνια. Ariſtoteles Polit. 2, cap. 4, ἐξ ἑτέρου τὸ στημόνιον ἐρίου γίνεται τῆς κρόκης, ex alia lana ſtamen fit, ex alia trama. ET Στημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Stamineus, Stamen referens. Plutarchus De ſolertia anim. loquens de aranea, ἡ τοῦ νήματος ἀκρίβεια καὶ C τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ στημονῶδες. ET Στημονίζομαι, Stamen duco, Stamen tendo, Ordior. idem quod στήμονα ἵστημι. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, cap. 39, de phalangio, ὑφαίνει δὲ πρῶτον μὲν διατείνασα πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, deinde ſtamina à medio ducit, atque his ſubtegmina annectit. Plinius de hoc araneorum genere ſcribit, Texere à medio incipit, circinato ordine ſubtegmina adnectens. Paulo antè verò, Tereti filo & æquali deducit ſtamina.

D Στήσιος, ου, ὁ, vt στήσιος Ζεὺς, Iupiter Stator, apud Plutarch. in Cicerone.

C. ἈΜΦίσταμαι, Circumſto. Il. σ, φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι Μυρόμενοι. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστη. ‖ At Heſych. ἀμφίστασθαι exponit ἐξετάζειν.

C. ἈΝΘίστημι, Contrà ſtatuo, Oppono, Ex aduerſo pono, Aduerſarium ſtatuo. Ariſtoph. in Ranis, Ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω. E

Ἀνθέστηκα & ἀντέστην ab ἀνθίστημι, vſurpantur neutraliter pro ἀνθέσταμαι ab ἀνθίσταμαι, Repugnaui, Reſtiti, Reluctatus ſum. Itidem infinitiui ἀνθεστηκέναι, & ἀντιστῆναι. Paul. ad Rom. cap. 9, τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; & ad Gal. 2, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Sic & participia ἀνθεστηκὼς & ἀντιστὰς pro ἀνθιστάμενος. Dicitur etiam ἀνθεστὼς interdum pro ἀνθεστηκώς. ‖ Apud Thucydidem lib. 5, ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος, Quum ei res non ſuccederet. nam res non ſuccedens, veluti repugnat deſiderio noſtro. Apud eundem ibidem ſine datiuo perſonæ, ὡς δὲ ἀντέστη τὸ πρᾶγμα. id eſt ἄλλως ἀπέβη, vt ſchol. exponit.

Ἀνθίσταμαι, Reſiſto, Obſiſto, Repugno, Reluctor, Renitor, Aduerſor. F Apud Xen. hoſtis dicitur ἀνθιστάμενος, Pæd. 1, καὶ ἣν μὲν ἀνθίστηται, δῆλον ὅτι μάχεσθαι δεήσει. Dicitur & ἀνθίστασθαι πρός τινα: vt apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, Reſiſtentia, Reluctatio. Ἀντίστασις, (inquit Bud.) Reſiſtentia, Obnixus, vt apud Ariſtot. περὶ κόσμου, vbi de mundi harmonia loquens ſcribit, τὴν γὰρ ἴσην ἀντίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα, καὶ τὰ θερμὰ πρὸς τὰ θάτερα. Quo in loco ἴσην ἀντίστασιν alii interpretati ſunt æquilibrium. ‖ Ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, Pede collato & acie non aperta, apud Herodianum, G qui alibi ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι pro eodem dixit teſte eodem Budæo. Apud eūdem Herodianum legimus ἐξ ἀντιστάσεως μάχας θηρίων ἐπαιδεύετο.

Ἀντίστασις apud rhetores, Comparatio, Comparatiuū genus apud Quintilianum lib. 7, cap. 5. Hermogenes, γίνεται ἀντίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι ὡς ἀδίκημα, αὐθις ἀντέτερόν τι εὐεργέτημα μεῖζον δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον, Id eſt, Fit ἀντίστασις, quum reus confitēs feciſſe ſe aliquid tanquam maleficium, ex aduerſo opponit maius aliquod beneficium, cuius autor fuerit maleficium illud committendo. Exponitur ἀντίστασις & Intentio, ex Iulio Firmiano. H

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, Reluctator, Aduerſarius.

Ἀντιστατέω, ῶ, Obſiſto, Reſiſto, Reluctor, Obluctor. Gregor. μάχη καὶ μῖξις καὶ στάσις ἀλλήλοις ἀντιστατούντων. ‖ Item Ἀντιστατῶ, Obſiſto, Partes facio vel cogo, id eſt fa-

ctioſus ſum.Budæus ex Herodoto. A

Ἀντιστατικός,ού,ὁ, Reluctatiuus, Ad reluctandum ſeu reſiſtendum valens,vel Reſiſtendi vim habens. Apud Hermogenem περὶ στάσεων, dicitur ἀντίθεσις ἀντιστατική oppoſitio quæ ἀντίστασιν habet, accipiendo ἀντίστασιν in ea ſignificatione quam apud rhetores habere, modò docuimus ex eodem Hermogene.

C. Ἀνίστημι, Surgere facio,Erigo,Excito iacētem. Plato in Charmide, τὸν μὲν ἀνιστάσαμεν,τὸν δὲ πλάγιον καταβαλόμενοι. Homerus Odyſſeæ ξ, χειρὸς ἀναστήσας. Iliad. ω, κήρυκα δ' ἀνίστη. Et Excito,quod eſt Reuiuiſcere facio, Excito mortuū. B Iliad.ω, Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Itē ἀνίστημι,Erigo,Extruo. vt ἀναστῆσαι πόλιν,& ἀναστῆσαι στήλας,apud Herodotum.Excitare ædificium dicitur itidem Latinè.Budæus primas huius verbi ſignificationes ponit Erigo & Exuſcito. Nonnus dixit etiā ἀναστῆσαι βασιλῆα, Excitare regem, quaſi ſurgere facere ad regiæ dignitatis faſtigium. Dicitur & ἀναστῆσαι eo ſenſu quo Latinè dicitur ab oratoribus Excitare in concionem.

Ἀνίστημι,Moueo: (vt ἀνέστησε τὸν στρατὸν, Caſtra mouit.) C Migrare cogo, Sedibus pello, vel excio. Pauſanias in Cor. Ἀργεῖοι δὲ ὕστερον τούτων Ὀρνεάτας ἀνέστησαν.Idem, ἀνέστησε δὲ καὶ Τιρυνθίους Ἀργεῖοι.quod & ἐξανίστημι dicitur.Hactenus Budæus. Sciendū eſt autem dici etiam ἀναστῆσαι τὸ στρατόπεδον à Thucydide pro Mouere caſtra. & pro Migrare cogo dici etiam Sedibus excio, & quidem frequentius (vt opinor)quàm Sedibus excio. Verbum autem ἀναστῆσαι hanc ſignificationem habens poni interdum ſimpliciter cum accuſatiuo, vt in locis modò citatis:interdum cum genitiuo, conſtructo cum præpoſitione ἐξ. D Nonnunquam,præter accuſatiuum,cum præpoſitione ἐξ iuncta genitiuo,additam habere & aliam,videlicet εἰς,cum accuſatiuo. Sophocles, ὑμᾶς ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Plutarchus in Pericle,Ἐσταιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Cum vtraque autem præpoſitione,vt ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τῶν πόλεων εἰς ὄρη,Excito homines ex vrbibus in montes, vel Excio. pro Excitatos ſiue excitos ex vrbibus,traduco in montes. Cæterùm exiſtimo ἀναστῆσαι interdum tam latè patere quàm Submouere apud Latinos (cuius tamen E ſignificationis Budæus non meminit) nec inuenio verbum quo poſſit commodius reddi in hoc Demoſthenis loco Pro corona, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. In iſto quidem Homeri verſu, Iliad. α, Τοῖς μὲν ἀναστήσειεν ὁ δ' Ἀτρείδῃ ἐναρίζοι,ſunt qui ἀναστήσειεν exponant Submoueret: de qua expoſitione in proximè ſequenti annotatione dicam.

Ἀνίστημι,Euerto,Subuerto.vt πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστῆσαι, quū vrbes fūdit⁹ euertiſſet. Sic πόλιν ἀναστῆσαι,pro ἀνάστατον, F ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Euſtathius, exponens verſum Homeri modò citatum ex Iliad.α,vbi ait ἀναστήσειεν eſſe pro παρεξάξας ἐγείρει, vel, ἄνω κάτω ποιήσῃ, ἀνάστατον ποιήσῃ, ἀνάστατος ποιήσῃ. Heſychius ἀναστήσειεν,non aliunde, vt opinor,quàm ex illo Homeri loco ſumptū)explicat ἀναστάτους ποιήσειεν. In vulgatis lexicis ἀναστήσειεν exponitur Submoueret:& ſubiungitur,id eſt ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειεν, τουτέστι φυγάδας καταστήσειεν. quæ explicatio habetur in breuibus ſcholiis in Homerum.Sed ego non video quomodo Submoueret ſignificare poſſit ἀναστάτους ποιήσειεν: quum potius Submoueret G reſpondeat alteri expoſitioni φυγάδας καταστήσειεν. quod videtur dictum ab autore illorum ſcholiorum pro εἰς φυγὴν τρέψαιτο. quem vix credo poſt ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειεν ſubiunxiſſe, τουτέστι φυγάδας καταστήσειεν, ſed aliam aliquam particulam quàm τουτέστι ſcripſiſſe. ſunt enim hæc diuerſa. Euſtath. obiter declarans quo ſenſu ἀναστάτους poſſit accipi,dicit ἀναστάτους καὶ ἀβασιλεύτους. quaſi videlicet illi,amiſſo ſuo rege, velut euerſi futuri eſſent, eorum rege, tanquam propugnaculo quodā,euerſo & perdito.nam tale quidpiam Euſtathium reſpe- H xiſſe puto. Præterea quod attinet ad verbū Submouere,ſcio eſſe Arcere potius quàm Fugare,quod ſonat, εἰς φυγὴν τρέπειν. ideò fortaſſe mallet aliquis interpretari Submoueret fugans,vel in fugam vertens.

Ἀνέστην & Ἀνέστηκα quæ ſignificationem τοῦ Ἀνίσταμαι ſequuntur,vide poſt ipſum. A

Ἀνίσταμαι, Paſſ. Exurgo, Surgo(ſicut ἀνίστημι, Surgere facio.)Il. α, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Plutarchus in Alcibiade, ἀνιστάμενος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Ariſtophanes in Pluto ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Inuenitur & ἀνιστάμενος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, eadem metaphora qua ἀναστῆσαι βασιλῆα apud Nonnum, vt antea docuimus. Apud Plutarchum ταῖς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας, vulgò exponunt Naues puppibus inſurgentes. id eſt altis puppibus. Habet autem ἀνεστώσας nominatiuū ſingularem maſculinum ἀνεστώς, quod dicitur vt ἑστώς, cuius formationem vide apud grammaticos. Homerus autem αὖτις ἀναστήσονται dixit pro Reſurgent, cum ὑπὸ iuncta genitiuo. Iliad. φ, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Ex Thucydide citatur ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης pro Diſcedo ab Ægina. ſed videdū annō melius exponeretur, Excitor ab Ægina, Migrare cogor ab Ægina. | Ἀνίσταμαι item pro Euertor. quam ſignificationem habet potiſſimùm in aor. 1, ἀνεστάθην. Demoſthenes De falſ. leg. πεπόνθατε ἀναστάθέντες, Paſſi eſtis euerti.

At pro exēplo ſignificationis actiuæ verbi ἀνίσταμαι citatur hic locus in vulg. lex. Græcol. ἀνιστάμενος κόνιν ἐκ τοῦ πλύματος. ſed autor non additur. ac certè rariſſimū eſſe puto hunc verbi iſtius vſum , ſicut & cæterorum cōpoſitorū, vt videlicet in voce paſſ. actiuè vſurpentur.

Ἀνέστην, aoriſtus ſecundus ab ἀνίστημι & præteritum ἀνέστηκα ſignificationem verbi Ἀνίσταμαι ſequūtur(quod itidem de eorum participiis ἀναστὰς & ἀνεστηκὼς intellige) ideóq; hic à me ponūtur. quod in cæteris cōpoſitis itidē faciendū erit. Apud Hom. non ſemel, τοῖσι δ' ἀνέστη. Inter eos autē ſurrexit, verba facturus videlicet. Sic paſſim & apud ſcriptores proſæ: vt apud Xenoph. Hell. 6, τούτων δὲ διαλεγομένων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀνέστη Κλειτέλης, καὶ εἶπε. Demoſthenes Pro corona, ἀλλ' ἀναστὰς ἀντεῖπον. Idem Philippica quarta, εὐθὺς ἀναστάς τις λέγει. Interdum genitiuo iungitur, cum præpoſitione ἐξ, vel ſine ea. Homerus Iliad. α, —θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. & Iliad. τ, Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Apud Plutarchum ἐξ in eodem genere loquendi ſine præpoſitione, ἀναστάντες τῶν βάθρων, At Plato in Lachete dixit cum præpoſitione ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, pro A morbo reſurgere, vel, De morbo. Liuius dicit Aſſurgere ex morbo: vt & noſtrates dicūt, *Releuer de la maladie*. hoc eſt Conualeſcere. Hæc enim verba, εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσαγάγῃς τὸν ἰατρὸν, ἐάν τε μὴ εἰσαγάγῃς, ἀναστήσῃ, Cicero ita vertit , Si fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſiue tu medicum adhibueris, ſiue non adhibueris, conualeſces. | Item ἀνέστην pro Excitatus ſum ſedibus, ſiue expulſus, Migrare coactus fui, vel Ad migrandū compulſus fui. Thucydides initio libri 6, ὑπὸ Λεοντίνων ἀναστάντες. Et ἀναστάντες ἐς τὴν Θάψον, ex eodem citatur pro Caſtra mouentes in Thapſum. ſed fortaſſe melius exponeretur, Quum emigraſſent in Thapſum, ſedibus ſuis pulſi. nam ſi eſſet ἀναστήσαντες, diceremus ſubaudiri nomen στρατόπεδον: quod poſt ἀναστάντες ſubaudiendum minimè videri poſſit. | Inuenitur etiam ἀνέστη πόλις, pro ἀνάστατος γέγονε, euerſa eſt. Sed & de hominibus apud Thucydidem dicitur ἀνέστησαν, vbi itidem hoc verbum explicatur à ſcholiaſte , ἀνάστατοι ἐγένοντο: ego tamen ἀνάστατοι illic non accipio vt in præcedente loco (vbi dicitur πόλις ἀνάστατος)ſed pro Sedibus pulſi fuerunt. nam vtranque ſignificationem habet ἀνάστατος, vt paulo pòſt docebo. Thucydidis autem locus eſt hic libro primo, οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτε περ καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κατῴκιζε. | In hoc autem loco Odyſſ. σ, Μή πού τι τάχα Ἶρον ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, Budæus ἀναστῇ exponit ἀνταγωνίσηται, Certaturus exiſtat.

Ἀνέστηκα itidem capitur interdum pro ἀνάστατος γέγονα. Eurip. Hecuba, Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί. Et in participio, ἀνεστηκυῖα πόλις, Euerſa ciuitas. Rarius autem ponitur pro ἀνέστην, id eſt Surrexi.

Ἀνάστασις, εως, ἡ, Surrectio, Reſurrectio. Intellige autem

ſurrectionem à ſedili (quum videlicet aliquis ſurgit qui antea ſedebat) vel ſurrectionem à cubili, ſiue à ſomno, quum nimirum quiſpiam de ſomno excitatur. Sophocles Philoctete, — ποίαν ἀνάςασιν δοκεῖς Αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου ςῆναι τότε. In Nouo teſtamento frequens eſt pro reſurrectione à morte in vitam: & interdum dicitur ἀνάςασις ſimpliciter, vt Matth. cap. 22, Σαδδουκαῖοι οἱ λέγοντες μὴ εἶναι τὴν ἀνάςασιν. & Ioann. cap. 11, οἶδα ὅτι ἀναςήσεται ἐν τῇ ἀναςάσει: & CHRISTI ſalutifera reſurrectio, itidem ἀνάςασις. Act. cap. 2, περὶ μὲν ἀναςάσεως Ἰησοῦ Χριςοῦ: & 1 Petri capite tertio, δι' ἀναςάσεως Ἰησοῦ Χριςοῦ. Interdũ verò ἀνάςασις νεκρῶν, (& alicubi etiam ἀνάςασις ἡ ἐκ νεκρῶν) Act. cap. 23 & 24, περὶ ἀναςάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. Sic alibi ſæpe. & Rom. cap. 1, ἐξ ἀναςάσεως νεκρῶν Ἰησοῦ Χριςοῦ. At Ioann. cap. 5, habemus ἀνάςασιν ζωῆς. ‖ Reperitur verò & ἀνάςασις pro reſurrectione à lapſu, Lucæ cap. 2, εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάςασιν.

Ἀνάςασις, Euerſio. Demoſthenes Olynthiaca 1, ἀλλ' ἀναςάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος. Pollux, καὶ πόλεως ἀνάςασις καὶ ἀναςάτωσις, παρὰ Δημοσθένει. ‖ Eſt item Sedibus expulſio vel euocatio, vt ait Bud.

Ἀνάςασις τῆς εἰκόνος citatur ex Phalaride pro erectione ſtatuæ. quam autem ſignificationem habet hoc in loco, eandem videtur & in illo habere debere, ἀγαλμάτων ſiue ἀνδριάντων ἀνάςασις. Exponitur tamen vulgò Simulacrorum conſecratio. A Polluce ponitur ἀνδριάντων ςάσις καὶ ἀνάςασις, ſed ſine explicatione. Ab eodem, ἀνάςασις τειχῶν, & οἰκοδομήματος ἀνάςασις. vbi videri poteſt accipere ἀνάςασιν pro euerſione: ex eo quòd poſt ἀνάςατα ἐποίησε τὰ ταύτης χωρία, ſubiungat, καὶ ἀνάςασις ὁμοίως τειχῶν. In vulgatis tamen lexicis ἀνάςασις τῶν τειχῶν exponitur Murorum inſtauratio: ſed commodius ἀνάςασιν interpretaremur extructionẽ quàm inſtaurationem, vt ἀναςῆσαι antea extruere vertimus. Virgilius Latinum verbum ad rem eandem tranſtulit, quum dixit, Non cœptæ aſſurgunt turres.

Ἀναςάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Reſurrectiuꝰ, Reſurrectorius. Scriptores eccleſiaſtici ἀναςάσιμον dicunt (quaſi reſurrectiuum) Quod pertinet ad CHRISTI reſurrectionem. quam ἀναςάσιμον μυςήριον Syneſius vocat. Et apud Nazian. habetur ἀναςάσιμος ἡμέρα, Reſurrectoria dies, Dies reſurrectionis.

Ἀναςατικός, οῦ, ὁ, Exuſcitatiuus, Reſurrectorius. Theodorus Gaza ἀναςατικὰ ὄργια vocat precationes & hymnos de Chriſti exuſcitatione ſiue reſurrectione.

Ἀναςατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reſurrectorius. vt ἀναςατήριοι θυσίαι, Sacrificia quæ fiebant ad reſurgendum è morbo, vel Ob reſurrectionem è morbo. nam ἀναςῆναι ἐκ τῆς νόσου pro Reſurgere à morbo ex Platone protulimus. Vide Heſychium.

Ἀναςατήρ, ῆρος, ὁ, Euerſor, Vaſtator. Æſch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. p. 120, Ὡς ὄντ' ἀναςατῆρα Καδμείων χθονός.

Ἀνάςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Euerſus, vel Vaſtatus. ἀνάςατον ποιεῖν, Euertere, Vaſtare, & ἀνάςατον γίνεσθαι, Euerti, Vaſtari, paſſim apud proſæ ſcriptores. Inuenitur autem ἀνάςατος πόλις ſiue χώρα, item ἀνάςατον πεδίον. Æſchines in Cteſiphontem, καὶ τὰς ἐν Φωκεῦσι πόλεις παραδόξως ἀναςάτους ἐποίησε. Iſocrates, καὶ τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς ἰδίους ἀναςάτους γίνεσθαι. Idem ad Philippum, ἀνάςατον ποιῆσαι τὴν Σπάρτην. Apud Platonem, ἀνάςατον ὅλην Σικελίαν γίνεσθαι. Apud Herodotum ἀνάςατα ἦν exponitur Vaſtabantur. Iſocrates in Panathenaico alias πόλεις facit παντάπασιν ἀναςάτους γεγενημένας, alias πεπορθημένας.

Ἀνάςατος, Sedibus pulſus. Sophocles Trachin. p. 332, Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάςατοι Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. Reperitur & ἀναςάτους ποιῆσαι τοὺς ὁμόρους, quod vulgò exponitur Summouere vicinos: & ex Herodoto citatur ἀναςάτους ἐποίησε pro Exterminauit.

Ἀνάςατοι, Placentarum genus, Heſychio, Suidæ, Euſtathio.

Ἀναςατόω, ῶ, Fut. ώσω, Euerto, Vaſto, Diripio, ἀνάςατον ποιῶ. In Nouo teſtamento capitur pro Conturbo, Seditionem vel tumultum concito, aut Ad ſeditionem ſeu tumultum concito. ‖ Formatur autem ab hoc VERBALE Ἀναςάτωσις, quod itidem euerſionẽ, item conturbationem aut huiuſmodi concitationem ſignificat. Budæo eſt ἀνάςασις.

Ἀναςαδὸν, Surgendo, More eorum qui ſurgunt.

Ἀνάςημα, ατος, τὸ, Erectio, Aſſurrectio. vel potius Aſſurgimentum, ſi Latinè dici poteſt, pro eo quod aſſurgit, & in altum tendit. vt ἀνάςημα γῆς, Terræ agger in altum aſſurgens: vel (Budæi verbis) Terræ eminentia, Locus editus. ‖ Item ἀνάςημα, Statura, Proceritas. Theophr. περὶ χαμαίδρυος, l. nono, τὸ δὲ ἀνάςημα τῆς ὅλης ὡς σπιθαμιαῖον, εὔοσμον δέ. Exponit Budæus ἀνάςημα ἡλικίας itidem ſtaturam in hoc loco qui citatur à Suida, θαυμαςὸν ὁ θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάςημα. Subiungitur autem ab eodẽ Suida, ἀνάςημα ψυχῆς, quod exponit, τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτηδευμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Eadem autem forma dicitur ἀνάςημα ψυχῆς, qua παράςημα ψυχῆς, & parum diſſimili ſignificatione.

c. 2. Ἀπανίςημι, & interdum Ἀπανιςάω, ῶ, Excito alicunde, vel Exurgere facio. Item Erigo ad vitam. Gregorius, ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀπανιςῶν καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπανάγων νενεκρωμένους. Idem, καὶ τῶν παρόντων ἀπανίςησι, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα μετοκίζει. Budæus vertit Inde excito, Inde exurgere facio, oſtendere volens vim præpoſitionis ἀπό. Exponitur etiam ἀπανίςημι, Submoueo, Sedibus pello, apud Thuc. Herodoto autem in Thalia ἀπανιςάναι τὴν ςρατιὰν eſt Abducere exercitum.

P. Ἀπανίςαμαι, Surgo ex [aliquo loco,] Exurgo. Chryſ. τῆς κλίνης ἀπανίςασθαι ὀφείλεις φθάνειν ἀεὶ τὸν ἥλιον, De lecto ſurgentes prauenire ſemper ſolem. id eſt Ante ſolis ortum ſemper cubili exurgere. ‖ Eſt etiã Sedibus pellor, Emigro, Cõmigro. Thucydides, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίςαντο. Et apud Herodotum cum præpoſitione ἀπὸ iuncta genitiuo, ἀπανίςασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et cũ aduerbio motum ad locum ſignificante, vt ἀπανίςαντο ἐκεῖσε.

Ἀπανέςην quoque aoriſtus ſecundus vocis actiuæ vſurpatur paſſiuè, (ſicut ἔςην & ἀνέςην ac reliqua) vt ἀπανέςη ἐκ χωρῶν. Itidem participium ἀπαναςᾶσα. vt apud Gregorium, ἡ μέλισσα ἄρτι τῶν σμήνων ἀπαναςᾶσα, τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται, Migrãs ex alueis, vel Poſt quam migrauit aut diſceſſit.

Ἀπανάςασις, εως, ἡ, Migratio. ἀποικία, μετάςασις, Suidas & Heſych.

c. 2. Διανίςημι, Excito, Exurgere facio. Budæus exponit Exuſcito, ex Gregorio citans, διανίςησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. & ſic ſæpe apud eum accipi annotat. Affertur autem & hoc exemplum, μὴ τοῦτον τοῦ ὕπνου διαναςήσῃς, ne hunc è ſomno excites. ‖ Διανίςαμαι, Exurgo. Quam ſignificationem retinet & aoriſtus διανέςην, itidemque participium διαναςάς. vnde διαναςὰς ἐς τὸ ... οἰκίαν.

c. 2. Ἐξανίςημι Excito, Exurgere facio. Euripides, Κάθησ' ἑδραία. καὶ γὰρ εἰ πέτρας σ' ἐγὼ Τηκτῆς μολυβδίδος, ἐξαναςήσω γ' ἐγώ. id eſt (Turn. interprete) Stabilis ſedeto. nanque te excitauero Etiam liquato vincta ſi plumbo hæreas. ‖ Item Surgere iubeo, Surgere cogo, Expello, Eiicio. Xenophon Pædiæ 4, οὐ βουλοίμην ἂν ἔγωγε νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους, ἐξαναςήσαι ἀναγκάζειν κινδυνεύοντας ἰέναι, Eos excitans, Eos mouere & ad expeditionem ſe parare iubens. Plato in Protagora, καθεζόμενος ἐν τούτοις, ἐξαναςῆσαι τὸν παῖδα πουνεί. Herodotus lib. primo, ἐξανέςησαν αὐτοὺς ἐκ τῶν νήσων, ex inſulis eos eiecerunt. Thucydides libro quarto, ὅσοι ἐξαναςάντες τινα, βίᾳ νέμονται γῆν, ſedibus ſuis emouentes. Antiphon, καὶ ἡμῶν τοὺς προγόνους ἐξαναςήσαντας, κατανέμασθαι τὴν χώραν, ſede expellentes. Et in paſſiuo apud Iſocratem Panathenaico, μήτε ἀφαιρουμένους ὑπὸ ἀσεβειῶν, μήτ' ἐξανιςαμένους αὐτῶν, μήθ' ὑπερηφάνους γιγνομένους, ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει τῶν εὖ φρονούντων, Vbi legendum videtur μήτ' ἐξαιρομένους ὑπ' αὐτῶν, & ſignificare Qui eriguntur, id eſt quorum animi attolluntur, & velut aſſurgunt. ‖ Itẽ Euerto. Eurip. ἐξαναςήσας βάθρα Ἰλίου, euertens Ilii fundamẽta. ‖ At verò Ἐξανίςαμαι, Exurgo, Loco me moueo. Iſocrates, ἐξανίςασο πρὸ μάχης, exurge ſeu ſurge priuſquã ine-

brieris. Apud Xenoph. in Symp. ἐξανίςατο εἰς περίπατον, A
ſurgebat ſeu exurgebat vt deambularet. Et ἐξανίςαϑαι τῶν ϑάκων, E ſedib⁹ exurgere, Aſſurgere honoris gratia, Xenoph. pro quo dicit & ὑπανίςαμαι. Vſurpatur etiam de athletis ad certandum è ſuo loco ſurgentibus. Qua metaphora dixit Alexander Problem. lib. 2, τοὺς μῦς ἐξαναςῆναι πρὸς ἄμυναν τοῦ λυποῦντος, muſculos exurgere ſeu excitari ad noxia & lædentia depellenda. Impropriè verò de monte dicitur. vt apud Polybium lib. 1, ἔςι γὰρ ὄρος περίτομον ἐξανεςηκὸς ἐκ τῆς περιεχούσης χώρας εἰς ὕψος ἱκανὸν, Aſſurgens in altitudinem: vt Plinius & B
Columella de monte itidem dicunt. At ἐξανίςαϑαι τῆς ὁδοῦ, Deuia decedere. Xenoph. ὑπανίςανται δέ μοι ἤδη καὶ ϑάκων καὶ ὁδῶν ἐξανίςανται, de via decedunt. Bud. ‖ Ἐξαναςάντες ξενικῶν, è ſedibus emoti & exacti. Herodot.

VNDE Ἐξανάςασις, εως, ἡ, Expulſio è ſede, Eiectio qua loco ſuo aliquem emouemus & exigimus, Euerſio. Polyb. lib. 2, οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἔτι τῶν Ῥωμαίων πρὸς αὐτοὺς ποιήσαϑαι πόλεμον, ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναςάσεως αὐτῶν καὶ καταφϑορᾶς, de eis funditus euertendis & delendis. ‖ Item Reſurrectio, videlicet mortuorum. C

c.3. Κατεξανίςαμαι cum genitiuo, Contra aliquem inſurgo. Bud. pag. 477 & 478, ex Baſilio, Chryſoſtomo & Gregorio. Et apud Laertium, ὁ δὲ διαλεκτικὸς κατεξανίςαται τοῦ Κλεάνϑους. Et Gregor. οὐδὲν ἀναδυόμενοι οὐδὲ τοῦ καιροῦ κατεξαναςάς, In aduerſitatem aduerſarii inſurgens, (vt Budæus interpretatur, dicens idem eſſe quod ἐπαίρομαι, & Inſulto per occaſionem) Idem, Ἰησοῦς βαπτίζεται ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ σὺ κατεξανίςασαι τοῦ σοῦ κήρυκος. Idem Budæus interpretatur etiam Non cedo, apud Plutarchum in Alexandro pag. 218, à tergo. vbi de bucephalo loquitur, οὔτε ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑπομένων τινὸς τῶν περὶ τὸν Φίλιππον, ἀλλ᾽ ἁπάντων κατεξανιςάμενος. D

c.3. Προεξανίςαμαι, Prior exurgo, vel Ante aliũ ſurgo. Sicut verò ἐξανίςαϑαι dici de athletis ad certandum ſuo loco ſurgentibus, paulo antè annotaui, ita etiam hoc. vt apud Plutarchum in Apophth. τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιςαμένους μαςιγοῦσιν ἀεί. Legitur tamen & προεξιςαμένους, vt videbis in Προεξίςαμαι. At apud eundem Plutarchum in Rom. προεξανέςη τῷ πολέμῳ, v.l. interpr. Bellũ præoccupauit. E

c.3. Συνεξανίςαμαι, Vnà conſurgo, Vnà exurgo. Plutarchus in Politicis præceptis, οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίςανται, hederæ præualidas arbores circumplexæ, vnà conſurgunt. Apud Polybium autem libro 16, ἠνάγκασε μὲν τὴν φύσιν παρ᾽ ἐλπίδα συνεξαναςῆναι τοῖς καιροῖς, Bayf. vertit, Temporis occaſionem ſequi.

c.3. Ὑπεξανίςαμαι, Aſſurgo, vt ii qui honoris cauſa alicui aſſurgunt. Plutarchus Lycurgo, ὑπεξαναςῆναι πρεσβυτέρῳ, aſſurgere ſeniori. Idem dicitur & ὑπανάςῆναι. F

c.2. Ἐπανίςημι, Excito, Erigo. vulg. lex. A Budæo exponitur, Excito, Sollicito, in hoc loco quem ex Gregorio citat, διὰ τοῦτο ἐπανίςησιν αὐτῷ ὁ ἐϑνος τὸν ἀποςάτην βασιλέα. ‖ Item, Antepono, Præfero. Gregorius de iis qui cælum & ſidera colebant, τῇ χρήσει τὴν κτίσιν ἐπανιςάντες. Bud. ‖ Item Præficio. Gregorius, ἀνϑρώπους ἡμῖν ἐπανίςησι πλείω τῶν ἐπιτιϑεμένων ὑπηρετοῦντας. ‖ Neutraliter autem capitur pro Aſſurgo: idémque ſignificat quod præcedens, ſeu ſimplex ἀνίςαμαι. Il. β, Οἱ δ᾽ ἐπανέςησαν, πείϑοντο τε ποιμένι λαῶν, honoris cauſa aſſurgebant. nam ἐπανίςαϑαι apud veteres ſignificaſſe τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίςαϑαι, teſtatur Euſt. qui præterea annotat, legem fuiſſe apud Lacedæmonios, ἐπανίςαϑαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. ‖ Apud recentiores verò (vt idem tradit) μάχιμος ἡ λέξις, præpoſitione ἐπὶ ſignificãte κατὰ (queadmodũ apud Æſchylum & Euripidem, Ἥκεις ἐφ᾽ ἡμᾶς) idémque quod κατεξανίςαμαι, ſeu Surgo aduerſus, vel Inſurgo aduerſus. Thucydides libro tertio, τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέςησαν μᾶλλον ἢ ἀπέςησαν, quid aliud iſti quàm inſidiati ſunt & in nos ſurrexerunt? Et libro primo, πρότερον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέςησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείςων, inſurrexerunt aduerſus populum. Et libro octauo, ἐπαναςάντες τοῖς δυνατοῖς. Eodem libro, ἐπαναςάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις. In eadem ſignificatione capitur apud Herodotum H

Thalia, οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπαναςάντες, qui aduerſus te inſurrexerunt. Et apud Plutarchum in Publicola, ἐπανέςη τῷ Ταρκυνίῳ, in Tarquinium inſurrexit. In eadem ſignificatione paſſiuè quoque capitur. vt, δοῦλον γὰρ κακὸν ἐπανίςαϑαι τῇ κυριότητι. ‖ Item, Poſtea ſurgo. Sic exponitur in vulgatis lexicis locus Homeri paulo antè citatus. item hic Demoſthenis De falſa legatione, ἐπαναςὰς δ᾽ ὁ Φιλοκράτης, poſtea ſurgens. ‖ Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè, vt ἐξανίςημι ſuprà de monte in altum aſſurgente. Vnde apud Dioſcoridem libro 5, cap. 85, de bullis in aqua feruente ſurgentibus dicitur, ταῖς ἐπανιςαμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς, erumpentibus aquarum bullis, vt Ruellius vertit. Poteſt etiam reddi Emineo. Ariſtoteles libro ſecundo De hiſtoria animalium, ἐπανεςηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, Criſta, pennarum quædam eminentia extructa. Apud eundem libro 2, cap. 11, de chamæleonte, καὶ ἡ ῥάχις ἐπανέςηκεν ὁμοίως τῇ τῶν ἰχϑύων. de quo Plinius dicit, Spina ſimili modo eminet [vt in piſcibus.] Idem de piſcibus, καὶ ἀκοῆς [δὲ ὄργανα ἔχουσι τὰ] ὦτα, πλὴν οὐκ ἐπανεςηκότα, Sublatas, Eminentes, vt Budæus interpretatur. Poſſit verò aliquis his in locis vti etiam vocabulo Aſſurgo, aut ſimplici Surgo: ſicut Celſus dicit tumorem aſſurgere, & Plinius ac Columella, Aſſurgit in altitudinem. ‖ Pro ſimplici autem Surgo accipitur apud Ariſtophanem in Pluto, ἐπανίςω, Surge, pro ἐπανίςασο. ‖ At verò apud Xenophontem Hellenicῶν 1, de Alcib. ἐπαναςὰς ἐπὶ τοῦ καταςρώματος, quũ conſtitiſſet in tranſtris. ‖ Ἐπανέςησαν οἱ ὀφϑαλμοὶ αὐτοῦ, caligauerant oculi eius. vulg. lex. ex 1 Regum, cap. 4.

VNDE Ἐπανάςασις, εως, ἡ, q.d. Aſſurrectio vel Inſurrectio. Demetrius Phalereus, οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἡ ἐπανάςασις, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τοῦ δεινὸν, non enim inſurgit vt reddat orationem magnam, verùm vt vehementem reddat & acrem. Aſſurgere verò oratorem eo ſignificatu dicit Quintilianus. ‖ Item Rebellio qua aduerſus aliquem inſurgimus. Thucydides libro ſecundo, τῶν εἱλώτων τὴν ἐπανάςασιν. Et libro octauo, ἐπανάςασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores inſurgebat. Vbi nota verbale retinere caſum verbi. Lucianus, μεγάλων ἐπανάςασις, ſeditio, ἐπανάςτασις. Bud. Cæterùm inter ἐπανάςασιν & ἀπόςασιν ſcholiaſtes Thucydidis ita diſtinguit, vt ἀπόςασις ſit ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποςῶσιν: at ἐπανάςασις, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι ςασιάσωσι καὶ ἐχϑρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι. Ita vt ἐπανάςασις ſit ſeditio qua aduerſus eos inſurgitur qui nulla iniuria laceſſiuerunt: at ἀπόςασις, defectio ob iniuriam illatam. ‖ Sicut verò ἐπανίςαμαι interdum capitur pro Emineo: ita ὄρους ἐπανάςασις, Eminentia montis, vel potius Eminentia qua mons aſſurgit in altum. nam aſſurgere in altum de monte dicunt Plinius & Columella. ‖ Ἐπανάςασις φλυκταινῶν, Eruptio puſtularum, ex Dioſcoride, libro 8, cap. 6. ‖ At ἐπαναςάσεις ϑρόνων, Inſidias regni dixit Sophocles in Antigone, vt tradunt vulgata lexica. Fortaſſis tamen eſt Rebellio ſeu ſeditio qua aduerſus thronum regium inſurgitur. AT Ἐπανάςημα, Tumor, Tuber, Grumus, ἔπαρμα, φλύκταινα. Bud. Poſſit tamen aliquis non incommodè reddere Tumor aſſurgens, vt Celſus loquitur. Apud Ariſtoph. ἐπαναςήματα exponitur Bullæ, Papulæ, φλύκταιναι.

c.2. Μετανίςημι, Sedibus pello, Migrare facio. ‖ Μετανίςαμαι autem Sedibus pellor, Migro, Emigro. Thucydides libro 3, ὥςπερ καὶ μετανέςησαν τῶν Σαλυνϑίων καὶ Ἀγραίους, migrarunt. Philo De mundo, loquens de Abrahamo, εἰ δὲ μεταναςαίη, μεταναςῆναί τι καὶ τῆς διανοίας τὴν ἀπάτην, ſin inde migrare inſtituiſſet, emigraturam quoque ab ſe rationis impoſturam. Idem De vita Moſis lib. 1, κατὰ ζήτησιν τροφῆς εἰς Αἴγυπτον πανοικὶ μεταναςάντων, Cum omni familia ad alimenta quærenda domo profecti, vt Turnebus interpretatur. Eadem ſignificatio eſt vocis paſſiuæ. Philo De mundo, πρὸς ἣν ἀπιδόντα μετανίςαται, demigrant. Apud eundem De vita Moſis lib. 1, ὥςπερ μετανιςαμένου τοῦ λογισμοῦ ὑπὸ βαρείας ἀπαλλάξει, Turnebus interpr. Ceu mente capti.

VNDE Μετανάστασις, εως, ἡ, Migratio, Emigratio. Thucydides lib. 1, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, difficulter emigrabãt. Philo De vita Moſis lib. 1, τὴν ἐνθένδε μετανάστασιν εἰς ἀμείνω χώραν ὁμολογῶν αὐτοῖς ἔσεσθαι, illinc demigrationem in meliores partes pollicitus. (A QVO Μεταναστάσιος, ου, ὁ, vt μεταναστάσιον ὕδωρ apud Nonnum, Aqua quæ de loco in locum transfertur, quaſi migrans.) ET Μετανάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui demigrat. Ocellus De vniuerſo. Pertinet huc ETIAM Μετανάστης, ου, ὁ, idem quod μέτοικος, Qui ſolum vertens aliò commigrat. Iliad. ι, Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Euſtath. μετανάστην eſſe dicit τὸν μετὰ τὸ φονεῦσαί που ἀναστάντα ἐκεῖθεν. Vtitur eo vocabulo Syneſ. quoque epiſt. 67, αὐθαίρετοι μετανάσται γινόμενοι, Voluntarii exules facti, Sua ſponte ſolum vertentes. Apud Aratum verò ἐπὶ πάντας μετανάσται, Cicero vertit, — malunt errare vagæ per nubila cæli, Atque ſuos vario motu metirier orbes.

VNDE Μεταναστεύω, Exulo, Solum mutans aliò commigro. B. in Pandectas, Licebat reis poſt primam actionem exilium ſibiconſciſcere ante iudicium peractum, idque appellabant exilii cauſa ſolum vertere, μεταναστεύειν, μετοικίζεσθαι. Syneſ. epiſt. 124, δέδοικα μοι δοκῶ μόνον ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύειν, & ſi conſequar otium, emigraturus eſſe.

¶ Συνανίστημι, Vnà exurgere facio. Xenophon Sympoſ. circa finem, ὁ Διόνυσος ἀφιστάμενος συνανίστησι μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. |Neutraliter autem acceptum ſignificat Vnà conſurgo. vnde συναναστῶμεν, vnà ſurgamus, vel reſurgamus.

¶ Ὑπανίσταμαι, Aſſurgo, vt ii qui honoris cauſa alicui aſſurgunt. idem quod ὑπεξανίσταμαι ſuprà, & ἐξανίσταμαι, ac ἐπανίσταμαι apud Homerum. vt ὑπανίσταμαί σοι τῆς καθέδρας. Xenophon Sympoſ. ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Ariſtoph. Nebulis, καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, aſſurgere de ſella ſenioribus, vel Sedibus aſſurgendo, ſenioribus cedere. Et cum præpoſitione ἀπὸ, Xenoph. in Hierone, ὑπανίστανται δὲ ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Surgere de ſella, caput aperire ſolitũ, dicit Saluſt. Vſurpatur etiã de iis quæ eminẽt, vt ἐξανίσταμαι & ἐπανίσταμαι. Philo ex Theophr. εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ὑπανεστὼς οὐδὲν ἂν ἑωρᾶτο, ἀλλὰ χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη ἐγεγένητο, nulla eius pars aſſurgeret & emineret. Alia autẽ ſignificatione apud Xenoph. Pædiæ 2, πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγὼς, ei proficiſcenti, continuo in primo agro exurgit lepus. VNDE Ὑπανάστασις, εως, ἡ, q. d. Aſſurrectio. Budæo interpr. Honor habitus in cedendo loco. Ariſtoteles in libro 9 Ethicῶn, παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει, aſſurgendo locũmque cedendo.

¶ Ὑπερανίσταμαι, Præſto, Antiſto, i. Supero, Excello. Gregorius, δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός. Idem, ὑπερανεστώσης αὐτῶν δυναστείας διαφορᾶς. Idem ἡ πνευματικὸς τύπου ὑπερανέστηκε. Arethas in Apocalypſin, ἐκ τῶν φύσεων ὑπερανεστηκός. Budæus interpretatur Longè ſublimior ſum, Valde antecello, Longè præſto, Comm. pag. 519. |Apud Philoſtratum autem, ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης, vulg. lexica interpretantur Animi faſtus. VNDE Ὑπερανάστης, ου, ὁ, Suidæ idem quod μετανάστης, & μεταβάτης.

¶ Ἀφίστημι, Abſiſtere facio, Abduco, Deduco, Deterreo, vt inquit Budæus, afferens ex Laertio, Γλαυκῶνα θέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε, vbi ei opponitur ἐπέστησε ibidem, vt videbis Comm. pag. 481. At eorundem pag. 472, poſtquam ἀφίστημι expoſuit Dirimo, Diſſocio, Fide abduco, Ad defectionem ſolicito & impello, ſubiungit ex Herodiano, εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτοῦ τὰ ἔθνη, & alia eiuſdem ſignificationis exempla. Addit verò, ἀφίστημι eſſe Separo, Seiungo: afferens ex Baſilio χωρίζειν αὐτὴν καὶ ἀφιστᾶν ἔμελλε τῆς κοινῆς σημασίας. Hactenus B. Ego ἀφίστημι (ſicut δίστημι) propriè ſonare puto q. d. Seorſũ ſtatuo, ſeu colloco: aut Procul ſtatuo, (vnde etiam Abſiſtere facio pro prima interpretatione poſui) ideóque commodè reddi Dirimo, Diſiungo, ſeu Seiungo, cum in illo Baſilii loco, tum in aliis huiuſmodi. ex quibus eſt hic Luciani in lib. De hiſtoria ſcrib. vbi ἀφιστάναι & ἀπαρτᾶν opponit τῷ συνάπτειν: pag. 143, καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων ἄκρατος καὶ μέση χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. Vt autem hic ἀφίστημι exponitur Dirimo, ſic & Eximo alicubi. vt apud Dioſcoridem ἀφιστᾶσι λέπρας. (Sed & Pellere, item Inhibere, Cohibere, in aliis eiuſdem locis huic ſimilibus redditur. vt ἀφίστησι νομὰς, & ἀφιστᾶσι λειχῆνας. itidémque apud Thucydidem Arcere, Summouere.) Interdum verò eſt Auerto, Abduco, Auoco (quæ ſunt illi dirimendi ſignificationi vicina) quo referendus eſt ille Laertii locus, initio citatus. Sed frequentius addito genitiuo hanc ſignificationem habet, vt ἀποστῆσαι τινὰ τῶν πολεμικῶν. Sic Chryſoſtomus, οὐ δύναμαι τὸ κριτὸς τῆς ἀδικίας ἀποστῆσαι τὴν διάνοιαν. At omnium frequentiſſima apud veteres præſertim ſcriptores ſignificatio, eſt Abſiſtere facio per defectionem, ſi ita loqui liceat: id eſt Ad defectionem ſolicito, ſeu impello. ſiue (vt quidam interpretãtur eodem alioqui ſenſu) Fide abduco, ſeu deduco. Thucydides, τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι, & τὴν Ἰωνίαν ἀποστῆσαι, item ἀφιστάντες τὰς πόλεις, & alibi paſſim.

Ἀποστῆσαι ſeu ἀποστήσασθαι, Appendere, Reddere aut recipere appenſum, ſeu appendendo, Bud. Vide Harpocrationẽ & Heſychium in Ἀφίστησι, & in Ἀποστήσασθαι, item in Ἀποστήσονται. Meminit & Suidas.

Ἀπίστησι vide in Ἀφίσταμαι.

¶ Ἀφίσταμαι, Abſiſto, Abſum. Item Abſcedo, Secedo. Pro Abſum apud Homerum, πολλὸν ἀφεστάτης, de iis qui longè aberant. Sic Ariſtoteles, τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, Quæ longiſſimè abſunt, Longiſſimè remota. Et apud eundem in Problem. τοῖς δὲ μακροτέρω ἀφεστηκόσιν ἀεὶ λεπτοτέρα ἡ φωνὴ ἀφικνεῖται. At Thucydides lib. 1, ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, pro Seceſſerunt. Herodianus lib. 1, ἡ μὲν δακρύουσα ἀπέστη. Itidem ἀφιστάμεναι σάρκες apud Dioſcoridem exponitur Carnes quæ abſcedunt, ſolutæ videlicet à continuitate ſua. Iam verò & pro Abſcedo, id eſt Suppuro & colligor, (vnde ἀπόστημα, abſceſſus) Galen. τέμνειν χρὴ τὸ οὕτως ἀφιστάμενον. Et τὰ ἀφιστῶντα apud eundem, Abſcedentia, id eſt Collecta & apoſtema facientia. Bud. Eſt etiam Abſiſto [re aliqua,] vel Abſtineo. Item Non ſum particeps [alicuius rei.] Interdum & Cedo. De quibus ſignificationibus lege Budæum pag. 473. Vbi & ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς ex Platone pro Abdicare ſe magiſtratu, abire. Apud eundem verò in fine epiſtolæ 8, μὴ ἀποστῆτε iunctum participio exponitur Ne deſinatis. Apud Syneſium quoque ἀπέστη τοῦ διαμαχομένου exponitur Deſiit decertare. |Præterea vt ἀφίστημι, eſt Ad defectionem impello, & Deficere facio, Abduco à fide, ſic ἀφίσταμαι eſt Deficio, Diſcedo à fide: iungitúrque itidem genitiuo, qui tamen ſæpe ſubaudiẽdus relinquitur. Interdũ verò dicitur ἀφίσταμαι πρός τινα. vt à Xenoph. Pæd. 3, ὧν δὲ καὶ πρὸς πολεμίους αὐτὸν γινώσκῃς ἀφιστάμενον. |Ἀφίσταμαι, Abhorreo, Alienus ſum. (nam qui ab aliquo ſeu à re aliqua abhorret & alienus eſt, ab ea abſiſtit ſeu abſcedit) vt apud Demoſthenem, τῶν πεπραγμένων ἀφιστᾶσιν. & Lucianus, τοῦ μάχεσθαι τῆς χαριτικῆς καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. |Item Diſto. vt τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, Ariſtot. De mundo. Et ὁπόσον ἀφέστηκε ... τῆς συμμετρίας, Gal.

Interdum autem paſſiuo redditur verbo, Dirimor, Diſiungor. vnde ἀφεστηκὼς oppoſitum τῷ προσηρτημένῳ, Diuulſus, Exemptus, Diſiunctus, apud Ariſtot. De qua ſignif. lege Bud. p. 473.

Ἀπόστασις, εως, ἡ, Abſceſſio, Diſtantia. B. Theophr. in 3 De cauſ. plant. de ſpatiis conſitarum arborum loquẽs, διὸ δὴ καὶ πρὸς τὸν τόπον ὁρῶντα ποιεῖσθαι τὰς ἀποστάσεις. Ariſtoteles De mundo, τὰ δὲ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀσθενῆ εἶναι, terrena quàm longiſſimè à diuino adminiculo abſcedentia. Et ἐξ ἀποστάσεως, Eminus: cui opponitur πλησίον, Propè, Cominus. Theophraſtus De cauſ. pl. lib. 6, cap. 25, ἵνα τῶν αἰτίων ἐξ ἀποστάσεως, (ſic enim ibi emendandum pro ὑποστάσεως) ἢ πλησίον ἐλθόντων ... |Itẽ Receſſus, vt ἀπόστασις

τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Budæus ex Xenoph. ‖ Ἀπόστασις βίου, Diſceſſus è vita, vulg. lex. ex Euripide. ‖ Ἀπόστασις κτημάτων, Detractio facultatum, ex Demoſthene. ‖ Eſt & figura quam Separationem nonnulli vocarũt. De hac intellexiſſe videtur Philoſtratus epiſt. 12, ad Iuliam, αἱ δὲ ἀποστάσεις ἐπὶ προσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπιχωριάζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. A

‖ Ἀπόστασις, Defectio. quæ quid ab ἐπανάστασις differat, ſuprà dictum fuit. Thucydides l. 3, pag. 59, ἀπόστασις μὲν γὰρ τῶν βίαιόν τι πασχόντων ἐστί. Plutarchus Fabio, συμμάχοις ἐπιχειροῦντες καὶ ταῖς ἀποστάσεις κωλύοντες, & ne deficerent impedientes. Herodianus lib. 3, ἀγανακτήσας δὲ ἐπὶ εἰκότως ἐπὶ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, defectione illorum contumaciáque concitatus. Et lib. 6, ἀποστάσεις στρατιωτῶν, defectiones militum. Et lib. 7, εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοῖς ὄχλοις παρώξυνον, ad odium & defectionem populos irritabant. In vulgatis lexicis ex Thucydide, ἀπόστασις τῶν Ἀθηναίων, defectio ab Athenienſibus. Ex eodem, ἀπόστασις συμμάχων, ſolicitatio ſociorum ad defectionem. B

‖ Apud medicos verò ἀπόστασις eſt Abſceſſus, idem quod ἀπόστημα. Gorr. vt νόσου ἀποστάσεις apud Aretæum. C

‖ Ἀποστάσιος nomen Hippocrates vſurpat non modò in eiuſmodi abſceſſibus cuiuſmodi in ἀπόστημα dicentur, ſed etiam in fracturis: in quibus quia quæ fracta ſunt, ἀφίστανται ἀλλήλων, hoc eſt, ab inuicem diſcedunt, meritò affectus iſte ἀπόστασις vocatur. Verùm Galenus non ἀπόστασιν, ſed vſitato nomine τὴν λύσιν τῆς συνεχείας, id eſt continui ſolutionem, appellat. ‖ Verùm quibuſdam in locis Hippocrates appellat ἀπόστασιν vnius morbi in alterum μετάστασιν id eſt tranſitionem, quam etiã medici μετάπτωσιν vocant. ‖ Idem verò ita vocat τὴν κατ' ἔκρουν κένωσιν, hoc eſt vacuationem quæ per effluxum fit, vt lib. 1 τῶν ἐπιδημ. ſicut in Comm. annotat Gal. Hæc Gorr. D

Ἀποστασία, ας, ἡ, Defectio. idem quod ἀπόστασις. Plut. Galba, ἡ ἀπὸ Νέρωνος ἀποστασία, defectio à Nerone. Vtitur etiam in Fabio.

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, Repudium. Matth. cap. 19, ἀποστασίου βιβλίον, libellus repudii. Et apud Heſychium χάρτης ἀποστάσιον, id eſt ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα. in quibus verbis videtur ſubaudiri βιβλίον, vt ſit ſcribere libellum repudii. E

‖ Item, Defectio. idem quod ἀπόστασις. ἀποστασίου δίκη eſt ἡ κατὰ τῶν ἀποστάντων ἀπελευθέρων, vt Pollux ſcribit. Harpocration eſſe annotat δίκην κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένην τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι, i. actionẽ in libertos qui à patronis deſciuiſſent aliumque ſibi adoptaſſent, aut aliquid neglexiſſent quod leges iuberent. In qua lite qui vicissent, prorſus liberi erant: qui verò cauſa cecidiſſent, in ſeruitutem redigebantur, vt idem addit. Eadem, & alia quadam Suidas recitat. ‖ Ἀποστασίου δίκη erat etiam actio in eos qui in periculo reipubl. ſubterfugiſſent, quos πολέμαρχος ad Areopagitas deferebat condemnandos. v. l. ex Harpocr. F

Ἀποστατήρ, ῆρος, ὁ, Qui deficit, Qui ſeceſſionem facit. Plutarchus Lyc. ex rhetris, αἱ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕροιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας ἦμεν. τοῦτ' ἔστι, μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον, ſin prauum quid populus ſtatuerit, ſeniorum regumque eſto diſceſſionem facere. hoc eſt, vt ne ratum id faciant, ſed protinus concionem dimittant. G

Ἀποστάτης, ου, ὁ, idem. ſeu Qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit, id eſt Transfuga & defector. Vnde ἀποστάται dicti fuerunt peculiari ſignificatione, Religionis Chriſtianæ quam profeſſi erant, deſertores, quo ſenſu Iulianus Imperator dictus fuit apoſtata. Gallica autem lingua *Apoſtat* appellat monachum monachatus deſertorem: formans hinc & verbum *Apoſtater*: vt & Cyprianus dixit Apoſtatare. Fœminin. genus EST Ἀποστάτις, ιδος, ἡ, vt ἀποστάτις πόλις, ciuitas quæ deſciſcit. Ab Ἀποστάτης autem DERIVATVR Ἀποστατικὸς, οὗ, ὁ, Qui defectorum & transfugarum eſt. Dionyſius ἀποστατικὴν πληθὺν pro ſtygiis copiis dixit, quæ etiã ἀποστατικαὶ δυνάμεις dicuntur, quaſi virtutes transfugæ. Bud. pag. 474, H

ex Gregorio. ‖ Ἀποστατικὸν ἐπίρρημα dicitur τὸ ὥστε à Gaza lib. 2 Grammat. id eſt Digreſſiuum aduerbium. vulg. lex. VNDE Ἀποστατικῶς, More eorum qui deſciſcunt. ἐν σάλῳ γὰρ ὄντα μὲν ἀποστατικῶς, Plutarchus Galba, Rebellando fluctuantem. vulg. lex. ‖ Ἀποστατικῶς autem apud grammaticos idem eſt quod ἀσυνδέτως. Euſtath. ET Ἀποστατέω, Abſum, Non adſum, Non præſto ſum, vt res quæ non ſtatim in loco ſuo reperiuntur. Xenoph. πῶς κεῖται πᾶν ἐν τῇ νηΐ, ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ εἰ εὐτρεπῶς ἢ συγκεῖται, An quid deficiat, id eſt Non præſto ſit. Plato Cratylo, μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ, vbi nota ἀποστατεῖν & παρεῖναι ſibi opponi. ‖ Item, Deficio, Deſero. Xenophon Pædiæ 4, ὅπως τῶν μὲν τῶν παρόντων μηδεὶς ἀποστατήσῃ ὑμῖν συμμάχων, nullus deficiat, aut etiam Non præſto ſit, Abſit: ſiquis malit retinere præcedentem ſignificationem. Vbi itidem παρεῖναι & ἀποστατεῖν oppoſita eſſe vides. Philo De mundo, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρων ἐγκατειλημμένων εἴσω, quum nulla pars mundi ab eius compage deſciſcat. Plutarchus Pericle, τὴν ἰδὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν, Non deſerentem, Non abſcedentem, Non abſiſtentem. Arrianus apud Suidam, ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου, incœpto non abſiſtam, vt Liuius loquitur. Apud eundem, οὐδ' ἐστὶν ὅστις ἀποστατήσας τοῦ τείχους ἐλέγετο, Qui à muro diſceſſiſſet, Qui muro abſceſſiſſet.

Ἀποσταδὸν ET Ἀποσταδὰ, Eminus, Ex interſtitio, ἐκ διαστήματος, vt Euſtathius exponit. Iliad. ο, Οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι μάχεσθαι. Odyſſ. ζ, Ἠ' αὕτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι λίσσοιτ'. AT Ἀποσταδὸν, ου, τὸ, Rete plumbo & calamis circumueſtitum. v. l. ex Heſych.

Ἀπόστημα, ατος, τὸ, Abſceſſus, vt vocat Celſus, Apoſtema, Plin. Eſt autem humor omnis qui digeri nõ potuit, in ſuppurationem conuerſus, nõ tam perfectè quidem vt pus iam factum ſit, ſed vt vitari non poſſit. nanque vbi perfectum eſt, non ſimpliciter ἀπόστημα, ſed πεπεμμένον ἀπόστημα appellatur: ab ἀφίσταμαι (vt Galenus ad Glauconem ſcribit) dictum. quoniam partes quæ humorẽ præter naturam in ſe recepere, reſoluuntur à ſeinuicem, & quæ prius contigua erant, diſparantur. Gorr. Et aliquãto pòſt, tradita duplici ἀποστημάτων ſpecie, addit, τῷ ἀποστήματι κόλπος ſuccedit. quandiu enim humor in medio carnoſarum partium ſpatio conſiſtit & putreſcit, nec pars ipſa affecta aperta eſt, Græcis ἀφίστασθαι dicitur, id eſt abſcedere, ipſumque vitium ἀπόστημα nominatur: verùm ſiqua aperiatur, vt humor qui intus continetur, exitum habeat, vitium non iam amplius ἀπόστημα, ſed κόλπος, hoc eſt ſinus, appellatur, vt annotat Galenus comment. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem appellatur & ἀπόστασις, de quo ſuprà. ‖ Item Spatium & interuallum quo abſiſtimus ſeu quo abſumus. Ariſtoteles Ethic. 1, cap. 10, δῆλον δ' ὅτι καὶ τοῖς ἀποστήμασι πρὸς τοὺς γονεῖς παντοδαπῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐνδέχεται, magno ſpatio interiecto magnam diſſimilitudinem ac varietatem, ſi cum parentibus conferantur, euenire poſſe. Polybius lib. 2, in fine, ἐν ἀποστήματι συνεῖχε, progredi vetuit & operiri euentum pugnæ, Bud. interpr. ‖ Ponitur ab eodem pro loco remotiore & ſecretiore, ἐν ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας, in ſeceſſu, vt Virgilius loquitur. VNDE Ἀποστηματίας, ου, ὁ, Qui abſceſſu laborat, Qui apoſtemate laborat. Aretæus lib. 1 De affect. diut. ἢν δὲ τῇσι κοιλίῃσι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἴξιν τοῦ θώρηκος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πύου ἀποστάσιες γίγνονται, ἢν μὲν ἀναχρέψῃ, ἔμπυοι οἵδε καλέονται· ἢν δὲ τὸ πύον διεξίῃ κάτω, ἀποστηματίαι κικλήσκονται, ſi per aluũ pus deiicitur, ἀποστηματίας appellatur. ET Ἀποστηματικὸς, οὗ, ὁ, Separatiuus. vt ἀποστηματικὰ ῥήματα apud Gazam l. 4, Verba ſeparatiua. vt χωρίζομαι, ἀπέχω, στέρομαι, διαφέρω. quæ & στερητικὰ appellantur. ET Ἀποστηματίζω, Reſiſto ſeu Subſiſto. vnde ἀποστηματιστέον. Reſiſtendum, Cunctandum, Immorandum. Differt à διαστηματιστέον, quod ſignificat Pauliſper ſubſiſtendum. Bud. ex Gazæ lib. 4, in fine.

c. 2 Ἐξαφίσταμαι, Abſcedo, Abſiſto, Diſcedo. Euripides, ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri ſententia decedo, ſeu deducor.

c.2.Προαφίστημι,Prior abſcedo,ſeu abſiſto,vel Ante tempus abſcedo.προαφίστασθαι in Politico Platonis, Prius abſiſtere,Prius deſinere, vt Bud.interpr.δέον,ὅταν τις τὴν τῶν πολλῶν αἴσθηται κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας ὁπόσαι περ ἐν εἴδεσι κεῖνται. ‖Item Prior deficio.Thuc.lib.3,προαποστάντες,διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν,τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, Qui antè deſciuerimus, ſeu Qui defecerimus ante noſtram calamitatem, propter illorum cunctationem. A

c.2.Προσαφίστημι, Præterea ad defectionem ſolicito. Thuc. lib.5, νομίσαντες οὐκ αὖ ἔτι τὴν Βρασίδαν σφῶν προσαποστήσαι οὐδέν, Braſidam nihil amplius earum rerum quæ ipſorum eſſent,ad defectionem tracturum. B

c.2.Συναφίστημι,vel Συναφίσταμαι,Vnà deficio,Simul deſciſco. Vnde eſt participium συναποστάς apud Thucydidem,& συναπίστασθαι apud Herodotum pro συναφίστασθαι. HINC Συναποστάτης,ου,ὁ,Qui ſimul deſciſcit, Defectionis ſocius.Syneſ.epiſt.66,τὰ μὲν δὴ μέχρι τοῦ νῦν Ἀλεξάνδρῳ πρὸς τοὺς συναποστάτας κοινά,cum illis qui ſimul defecerũt, communia ſunt.

C.Διΐστημι,(q.d.Seorſumſtatuo)Dirimo,Separo,Diſſocio. Plutarchus De oraculorum defectu,ἀλλὰ χωρίζει καὶ διΐστησιν.Idem Sympoſ.4,ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονὴν διϊστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας. Ex eodem affertur διϊστάναι ἄλλους ἡμῶν,pro à nobis alios diſſociare. Plato De rep.lib. 2,ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον,vbi exponitur,Si ſecreuerimus & ſeiunxerimus. ‖Διΐστημι, Ad diſſidium impello,inquit Bud. ſed exemplum non afferens. nec dubium eſt quin potius vox paſſiua διΐσταμαι diſſidii ſignificationem habeat,vt paulo pòſt docebo. C

Διΐσταμαι,Seorſum ſto, ἰδίᾳ ἵσταμαι, vt quidem Euſtathius exponit in iſto Homeri loco, Iliad. φ, verſu 436, Φοῖβε,τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; id eſt (inquit ille) ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν; Rurſum in hoc eiuſdem poetæ verſu,Iliad.ρ,v.391,Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι κυκλόσ',exponit διαχωρισθέντες, & ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες.vt ſit Separati,vel potius Seiuncti.(ſic autem vſus eſt Herodianus) Interdum verò exponitur & Dirimor, vel potius Diremptus ſum, ſeu Diſtractus ſum & diuiſus, atque ita Budæus pag.474 exponit:ſubiungens tamen Ariſtotelis locos in quibus non ipſum præſens, ſed præteritum & aoriſtus habentur. Apud Thucydidem verò lib.1,καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη,redditur, Reliqua Græcia ad auxilium vtrorumque diuiſa eſt. At quum terra dicitur διΐστασθαι,tunc redditur Diſcedere(vt apud Ciceronem, Quum terra diſceſſiſſet)vel Dehiſcere:potius quàm Dirimi, &c. Affert autem ille huius ſignificationis exemplum ex ſolo Libanio: ſed inuenitur & apud antiquiores ſcriptores. Nec verò terra tantùm ſed & mare ab illis dicitur διΐστασθαι. vt à Philone De vita Moſis lib.1,ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διΐσταται.Sic Gregorius in Encomio Maccab.οἷς θάλασσα διΐστατο,καὶ ποταμὸς ἵστατο.Sic autem loquentes Homerum imitati ſunt,apud quem legimus Iliad.ν,circa principium,Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. vbi tamen exponitur potius Diducebatur,& quidem à Budæo quoque. ‖Διΐστασθαι dicuntur & qui alii ab aliis dirimuntur & ſeparantur, vt alicui de via cedant.ad quam ſignificationem pertinet quod ille ex Plutarcho affert, ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, interpretans, Poſtquam autem turba plebeia ei per medium viã fecit. Sed apud eundem διέστησαν vertit etiam, Dirempti ſunt,item Per medios admiſerunt. Vt autem proximè præcedentem verbi διΐστασθαι vſum ab Homero manaſſe docui, ſic & iſtum ab eodem originem ſumpſiſſe arbitror.ita enim ille Iliad.ω,v.718,—οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.vbi annotat Euſtathius, ὅτι τὸ τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ἐκεῖ χωρισθῆναι, οὐ μόνον διαχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἴκειν καὶ διαστῆναι. ‖Διΐσταμαι,Diſſideo.Demoſth.ἐπειδὴ ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διέστηκε.Plutarchus in Apophthegmatis, Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων,quum inter Pompeium & Cæſarem diſſidium ortum eſſet.Sic apud Thucydidem lib.1, εἴ τινές που διαστῶεν πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, redditur, Si qui vſquam diſſidebant. In alio quodam loco eiuſdem διέστησαν vertere malim,Diſceſſionem fecerunt. Quò pertinet quod ex Liuio affert Budæus pag.474,In duas par- D E F G H

tes diſceſſit ciuitas.Vbi etiam citat ex Homero pro huius ſignificationis exemplo,quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. ſed non video quid obſtet quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponam ſimpliciter,Diſiuncti ſunt alter ab altero,ſeu Segregati ſunt,aut Diuiſi ſunt,orta inter eos contentione. ‖Διΐσταμαι, Diſcrepo,Differo. Budæus ex Ariſtot. διέστηκε πρὸς ἄλληλα. ‖Διΐσταμαι,Dimenſionem habeo.Idem ex Aphrodiſæo.Vide Comm.p.474.

Διαστασμός,οῦ,ὁ,Diſtantia,Separatio.v.l.

Διάστασις,εως,ἡ,Diſtantia,Interſtitium,Interuallum.Nonnunquam reddi etiam poteſt Secretio ac Direptus, vt Cicero loquitur.Plutarchus De defectu oraculorum, αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, Locorum interualla, Loci diſtantia,Diſtantia & diſiunctio ratione loci. Plat. Tim. ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων,Seſquialteris autem interuallis & ſeſquitertiis & ſeſquioctauis ſumptis, Cic.interpr. pag. 22 Ciceroniani lexici. Ariſtoteles Metaph.10,σῶμα μὲν γάρ ἐστι τὸ πάντῃ ἔχον διάστασιν, quoquouerſus dimenſionem habens & interuallum, vt Budæus interpretatur. Alibi pro eodem dicit πανταχῇ διεστηκός.Idem in 5 Ethic. μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετῇ καὶ κακίᾳ,εἶτα πλούτῳ καὶ πενίᾳ, Maximum interuallum inter virtutem & vitium, Magno interuallo dirempta ſunt & diſſident. Plutarchus De defectu oraculorum,εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν καὶ ἕν, οὐδὲ ὅλως εἶχεν ἡ ὕλη διάστασιν, nullum prorſus materia diſceſſum ſecretionémque haberet,Turnebo interpr. Ibidem διαίρεσιν idipſum appellat, id eſt diuiſionem ſeu partitionem. Ariſtoteles Polit.[ἀκολουθεῖ] κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τὴν περὶ εἶναι φέδιάστασιν ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας,conſequutionem habet proportione reſpondentem ad differẽtiam quam habent res ipſæ mutuò compoſitæ,quarum affectiones eſſe dicimus: Budæo interprete, qui βραχυλογίαν peripateticam hoc in loco eſſe dicit. Vide pag.994. Idem Ariſtot.in 3 De part.anim.de iecore loquens,ἡ τοῦ σώματος διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντείνουσα ἀρχήν,bipartita corporis compoſitio. Et in vulgatis lexicis,ἐν διαστάσει τῶν συλλαβῶν, in diuerſis ſyllabis. Item, ἐν διαστάσει κεῖται,dirimitur ac diſſidet. Aliquando videtur actiuè accipi pro Diremptio, Diſtractio in duas partes. Plutarchus Coriolano, κατὰ ῥῆξιν καὶ διάστασιν μορίων βιαιοτέραν.Idem De defectu oraculorum, καὶ φθέγγει, ὡς αἴτιον ἐστι, τομὴν ἅπασαν καὶ διάστασιν, diuiſionem diſtractionémque,vt Turnebus interpretatur. ‖Διάστασις,Diſſidium, Animorum diſiunctio.Ariſtoteles Politic.4,ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. Et apud Thucydidem lib. 6, μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ, nec auocare vos à propoſito debet oratio Niciæ,quæ quietem ſuadet, diſſidiúmque interiuuenes & ſenes quærit. ‖Διάστασις in vulgatis lexicis idem etiam eſſe dicitur quod ἔκστασις, Mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura deſciſcunt, ἐκτροπή, μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις.ſicque interpretatur apud Theophraſtum De cauſis plantarum lib.4,cap.6, ὥστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις,de [illegible] quod ſcribit διαιροῦσθαι,id eſt ἐκστῆναι τῆς φύσεως, eiúſque naturam mutare: vt διάστασις hîc ſit quam alibi μετάστασιν appellat. (At paulo antè μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις, in prima accipitur ſignificatione pro διάστημα,generum diſtantia,differentia.) ‖Διάστασις, apud Antiphontem pro διακρίσεως accipi tradit Suidas. ‖Διάστασις vocabatur etiam (vt Pollux tradit) ἡ δραχμὴ ἣν ἐλάμβανον οἱ διαιτηταὶ παρὰ τοῦ κρίνοντος, ἐγγράψαντος αὐτοῖς γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ τίμημα.

Διαστατός,οῦ,ὁ,Diſtans,Diremptus. Philopon. τὸ τριχῇ διαστατὸν σῶμα.id eſt(vt alibi explicet) τὸ ταῖς τρισὶ διαστάσεσι ὁριζόμενον.B.p.475. VNDE Ἀδιάστατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Nullam habens dimẽſionem. Bud.ibidem.Ἀδιάστατον Suid. apud Antiph.exp.τὸ μήπω διεστηκός, μηδὲ διακεκριμένον, nullis interuallis diſcretum. A QVO Ἀδιαστάτως, Sine interuallo & diſtantia. ‖Item,Sine controuerſia,ἀναμφιλόγως.v.l.

Διαστατικός,ή,όν,Dirimendi vim habens. Plut.De pr.frig. τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικόν,dirimit ac diſſipat ignis,Turn.interpr.

Διαϛατίω, Diſto. Exponitur etiam διαϛασιάζω, Diſſidiis implico, Ad diſſidia concito. A

Διαϛαδὸν, Interiecto ſpatio, Intercedente & dirimente vtrinque interuallo, Eminus. κεχωρισμένως, πόρρω, μακράν. Apollon. Argon. 2, ἱμᾶσι διαϛαδὸν ἠρτύναντο, de duobus pugilibus qui eminus, ſeu interſtitio vtrinque aliquo intercedente, cæſtus ad pugnam ineundam parabant.

Διάϛημα, ατος, τὸ, Interſtitium, Interuallum. idem quod διάϛασις. Plato Timæo, διπλάσια καὶ τριπλάσια διαϛήματα, dupla & tripla interualla, ut Cicero interpr. Ibidem διαϛάσεις nominat. Chryſoſt. ἐκ πολλοῦ τῷ διαϛήματος νικᾶν, longo interuallo ſuperare. Athen. libro 5, ταῖς ἐν διαϛήμασι βάσεσι, certis interſtitiis firmati. Plutarch. De defectu orac. ὅσα μέλεσιν σύμφωνα διαϛήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον, modulata quoque tot interualla ſunt, dieſis, hemitonium, tonus, ſeſquitonus, ditonum. Diaſtemata etiam quidam ex Latinis ea vocant, interualla & ſpatia vocis quibus acuta & grauis includitur: ex quibus fiunt ſyſtemata. Sicut verò idem Plutarchus dicit διαϛήματι περιγεγραμμένον, ita Lucian. διαϛήματι περιωρισμένῳ. Διάϛημα, Interſtitium, Interuallum, dicitur apud Hippocratē quum oſſa quæ citra commiſſuram naturaliter ſe contingunt, affectu aliquo diducuntur & diuelluntur. Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit διάϛημα corporum ipſorum compoſitionem lanis ſimilem. Gorr. VNDE Διαϛηματικὸς, ἡ, ὁ, Interuallatus, Interuallis diſcretus. vt διαϛηματικὴ φωνὴ, vox interuallata, hoc eſt quæ cum interuallo ſuſpenditur, quemadmodū in cantionibus & in legendis verſibus heroicis: cui opponitur συνεχὴς, vt tradit Cælius Rhod. lib. 5, cap. 24. Martian. Capella libro 9, triplicem eſſe vocis rationem ſcribit, Continuam, velut colloquium: diuiſam, ſiue diaſtematicam, quam in modulatione ſeruamus: & mixtam, qua carmina recitantur. ET Διαϛηματίζω, F. ίσω, Pauliſper ſubſiſto & ceſſo. Differt ab ἀποϛηματίζω, quod eſt Reſiſto, Abſiſto, vt fit in fine periodi. B. ex Gaza. B C D

C. 2. Ἀποδιΐϛημι ET Ἀποδιϊϛῶ, Dirimo, Diſtinguo, Diſcrimē facio. Areth. in Apocalypſin, οὐ διαιροῦν καὶ ἀποδιϊϛῶν τὴν εἰς Θεὸν πίϛιν τῆς τοῦ Κυρίου πίϛεως. Idem & ἀφιϛᾶν dicitur & διϊϛᾶναι. nam vt Gregorius copulat χωρίζειν καὶ ἀφιϛᾶν, ita Plutarchus χωρίζει καὶ διΐϛησι. Et apud Heſych. διϊϛῶνται, idem quod χωρίζονται. ‖ At ἀποδιΐϛημι neutraliter etiam capitur pro Interuallo ſeiungor, Interuallo dirimor ab aliquo. E

C. 2. Καταδιΐϛημι, Dirimo, Interuallo ſeparo & ſeiungo. καταδιϊϛᾶσι idem quod καταχωρίζουσι, vt tradit Heſych. & Suidas.

C. 2. Προδιΐϛημι, Prius dirimor. Προδιέϛη in v. l. Diſcordare iā cœperat.

C. ἘΝίϛημι, Statuo ſeu colloco inter, Interpono. Xen. in Hipparch. εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνιϛαίης. Et apud eundem ſimpliciter pro Colloco. Vide p. 108. F

Ἐνϛῆσαι, (ſub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) pro Adhibere mentem, Aduertere animum. vt Ariſtoteles Ethic. 7, in fine, ὕϛερον δ' ἐνϛήσαντας δεῖ διορίσαι μᾶλλον, (quod ante dixerat ἐπιϛήσαντας, de quo vſu verbi ἐφίϛημι dicetur in illo.) Budæus vertit Animo incumbere: at ego, ſi verbo neutro explicādum eſſet ἐνϛῆσαι hac in ſignificatione, malim reddere Inſiſtere mente in rem aliquam, vel Inſiſtere animo: (quum alioqui hoc verbum in paſſ. voce inſiſtendi ſignificationem habere, ſequentia exempla doceant) aut etiam Inſiſtere mente & animo, vt Cæſar loquitur. G

C. Ἐνίϛαμαι, Inſiſto. Autor Axiochi, φροντίδες αὐτὸν κρίσεως πε... καὶ διαλογισμοὶ ἵνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνϛήσονται, Quam vitæ viam inſiſtent, Quod vitæ iter tenebunt, ſeu ſequentur. ‖ At ἐνίϛασθαι rem aliquam, nō eſt Perſequi eam (vt apud Plautum quidā exponunt Inſiſte hoc negotium:) ſed potius Inſtituere, Incipere, Incœptare. Cuius ſignificati exemplum vide apud Budæum p. 107. Sic ἐνϛήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog. pro Inſtituiſſe accuſationem, vt loquitur Vlpianus. Sed ἐνίϛασθαι τὴν δίκην vel τὸν ἀγῶνα, redditur Actionem [ſeu crimen] intendere, Iudicium dictare. Et ἐνεϛηκυῖα δίκη, Iudicium cōſtitutū, Lis cōteſtata. Itē ἐνεϛηκὼς πόλεμος, Bellū cōmiſſum, i. (ſuſcitatū ſeu inceptum) Demoſth. (interdū verò ἐνεϛηκὼς πόλεμος, Bellum nondū finitū, ſed durans adhuc ac vigens) Item θέρους ἐνιϛαμένου pro Incipiente æſtate, id eſt ineunte. ‖ Item ἐνιϛάμενος, Inſtans. pro qua ſignificatione affert ἐνϛάσης τῆς ὥρας, ex Plutarcho. Sed & ἐνεϛὼς χρόνος pro Præſens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέϛη τῶν μυστηρίων apud Hermog. exponitur Tempus aduenit vel Tempus adeſt. ‖ Itē pro Inſto, in altera ſignificatione, videlicet pro Immineo, Obſeruo, & quaſi capto. Plutar. ἐνεϛησόμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege eundem pag. 107, item 108. H A

Ἐνίϛαμαι, Obſiſto, Reſiſto, Repugno, Renitor. Thuc. pag. 284 καὶ ἤν τις ἐνίϛηται τοῖς ποιουμένοις. Lyſ. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην ἐνϛὰς, ἔβαλλέ με λίθοις. Apud Plutarchum ἐνίϛασθαι τῇ αὐξήσει vel πρὸς τὴν αὔξησιν, Creſcenti potentiæ alicuius aduerſari. Et à Dioſcoride ἐνίϛασθαι dicuntur remedia vt quum ſcribit, ἐνίϛανται ἰοῖς, & ἐνίϛανται ἑρπυσιν πλάσι. ‖ Item ἐνέϛηκε Platoni pro Controuerſiam efficit & aduerſatur, Cōtrouerſiā manet. ‖ Exponitur & Intercedo apud Plutarchum eo ſenſu quo tribuni apud Romanos dicebantur intercedere. Vide Budæum pag. 108. B C

Ἐνίϛαμαι, Conſiſto. Alex. Aphr. ἐκεῖ ἐνίϛαται. Et ἐνιϛάμενον γάλα Dioſc. Lac concretum, q. d. Conſiſtens lac. (vt Conſtitiſſe glacie, dicitur & Concretum eſſe glacie eadem ſignificatione) lib. 6, ἐνιϛάμενον γάλα ἐπὶ τὰ τοῦ ϛομάχου ϛενὰ θρομβούμενον πνίγει.

Ἔνϛασις, εως, ἡ, Exordium & auſpicatio rei quæ inſtituitur. Budæus pag. 108. ex Æſchine περὶ παραπρ. Quò referri poteſt quod apud Herodianū legimus, ἐλέγετο δὲ τῇ ἐνϛάσει τοῦ πολέμου ἐμμεμενηκέναι, in perſequēdo bellum inchoatū perſeueraſſe. Ἔνϛασις, Inſtitutio hæredis, B. ex Pand. ‖ Signif. etiam inſtantiā litis & cauſæ. B. ibidē ex Æſchine. Pro eadem ſignificatione citat ex Codice. ‖ Ἔνϛασις eſt quoque Pugnax contentio inſtantis aduerſario, hoc eſt ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία. B. ibidem ex Gregorio. Ἔνϛασις apud Ariſtotelē in primo Analyt. prior. circa finem, eſt πρότασις προτάσει ἐναντία. Item Intētionis depulſio. quomodo exponitur apud Philopon. in Procl. τοῦτο δὲ δεικνύουσι αἱ πρὸς αὐτὸν ἄλλων τε τινῶν καὶ Ἀριστοτέλους μυρίαι ἐνϛάσεις. Eſt verò & figura oratoria, de qua infrà in ἀντιπαράστασις. ‖ Ἔνϛασις, Propoſitum, Inſtitutum. Syneſ. ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀπόδοσιν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνϛασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοὶ τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, propoſitum & conſtitutum. Apud Suidam ſimile eſſe videtur, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνϛασιν τῆς ζωῆς, vitæ inſtitutum. Hæc Bud. Quibus addi poteſt ex eodē Syneſio epiſt. 66, τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπρεσβευούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνϛάσεως, cum ætate autem vnà progrediente ſolitariæ vitæ inſtituto. In priore autē Syneſii loco quem Budæus citauit, τὴν ἔνϛασιν ἡμῶν exponitur etiam Studium noſtrum. ‖ Ἔνϛασις (vt idem Budæus annotat) ab inſidendo dicitur in Hippiatr. μάλιϛα δὲ συμπιπτόντων χυμῶν διαφόρων ἡ ἔνϛασις καθ' ὃ μέρος ἐνίϛαται τοῦ σώματος, ἐκεῖθεν τὴν εἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα. D E F

Ἐνϛάτης, ου, ὁ, propriè qui alicui in via obſtat aut reſiſtit, Obuaricator, vt Feſtus appellat: vt ſiquis Œdipodem Laii ἐνϛάτην fuiſſe diceret: generaliter verò, ὁ κατὰ πάντα ἐνιϛάμενος, Aduerſarius. Soph. Aiace, — Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνϛάτην λέγω. id eſt, ἀντίπαλον, ἐχθρόν. Ælian. apud Suidam κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἱλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνϛάτην δαίμονα. Syneſ. epiſt. 67, ἧκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος πάλιν πάλιν ἐνϛάτης καὶ ἐναγώνιος, aduerſarius & reclamare paratus. Peculiariter verò in iudicio ἐνϛάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In cauſa aduerſarius, Qui aduerſus aliquem litigat. G

Ἐνϛατικὸς, ἡ, ὁ, Peruicax, Acriter obſiſtens, Inſtans & vrgens. Dicitur de diſputatoribus, qui aduerſario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Apud Suidam, ὁ δὲ Γοῦδαρος ἐνϛατικὸς ὢν, ἀήττητος ἔμενεν. id eſt (vt ipſe exponit) ἔνϛασιν πρός τινα ποιούμενος. Ariſtot. 2 De cælo, διὸ δεῖ τὸν μέλλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνϛατικὸν εἶναι διὰ τῶν οἰκείων ἐνϛάσεων ἐν τῷ γένει. VNDE Ἐνϛατικῶς, Hermog. Peruicaciter, Inſtāter & pugnaciter, vt Quintil. loquitur. H

Ἐνϛατὸς, ου, ὁ, Inſtitutus hæres, vt ὑποκατάϛατος, Subſtitutus. Bud.

c.2.Διενίσταμαι,Refragor diſſerendo.B.108,ex Baſil. A

C.Ἐξίστημι,q.d. De ſtatu deiicio,ſeu Facio vt [aliquid] in ſtatu ſuo manere deſinat.Sed peculiariter pro De ſtatu mentis deiicio, Facio vt aliquis mente non conſtet, Mente emoueo, Mente alieno. Demoſthenes in Mid. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. Quaſi hyperbole dicitur Gall. *Cela les fait enrager.* Sed interdũ etiã ἐξίστημι pro Percello, Perterrefacio(ἐκπλήττω,Suid.)Obſtupefacio.quoniam animus eius qui perterrefactus eſt,ſeu obſtupefactùs,velut loco & certo de ſtatu dimouetur, vt Cicero loqui- B tur.Lucas Act.Apoſt.cap.8,ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας. & paulo pòſt,ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Quibus tamen in locis redditur Obſtupefacere:ſed à vet.interpr. Dementare,in poſteriore loco redditur,non tam infideliter,(meo iudicio) quàm non Latinè. (at in priore perperam Seducere) Idem Lucas Euang.cap.vlt.verſu 22,ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς,γενόμεναι, &c.Obſtupefecerunt nos.Sed ſi vis verbi ſpectetur,intelligendum puto, Ad mentis vſque alienationem nos obſtupefecerunt. vt videlicet hic quoque ſubſit hy- C perbole.(Sed malè Budæus ἐξ ἡμῶν iungi putauit cum ἐξέστησαν, eodem modo quo αὐτῶν in illo Demoſthenis loco iungitur cum ἐξίστησι:quum ἐξ ἡμῶν cohæreat cũ nominatiuis γυναῖκές τινες,& γυναῖκες ἐξ ἡμῶν ſignificet Mulieres è nobis,id eſt è noſtro cœtu: quo ſenſu dicit ſtatim pòſt,de viris loquens, τινὲς τῶν σὺν ἡμῖν.) Cicero tamen ἐκστῆσαι apud Ariſtot.vertit ſimpliciter, Ad admirationem traducere, vt te docebit pagina 50 mei Cicer.lexici. Cæterùm cur hunc ordinem in exponẽdis verbi ἐξίστημι ſignificationibus tenuerim,docebo D in Ἐξίσταμαι.

Ἐξίστημι,Deciſcere facio,Degenerare facio,Immuto, Corrumpo.Qui autem rem aliquam degenerare facit, aut immutat, ſeu corrumpit, is eam in ſuo vt ita dicam,ſtatu manere nõ ſinit,ſed de eo velut deiicit. adeo vt hæ quoque ſignif.bene cum prima illa mea interpr.conuenire videantur. Tribuit autem Budæus has ſignif.iſti verbo,cum in aliis Ariſtot.locis, tum in iſto qui eſt Ethic.3,καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν· ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτο ποιεῖ. Sed interdum E iungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti poſſe arbitror, Degenerare facio & traduco, vel Degenerare faciens traduco:aut etiam Corrumpendo traduco, ſeu Corrumpens traduco.Alicubi verò ſimplicius, Immutando traduco. vt apud Plutarch.in Publ.πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν: & ibidem,ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. Item, Ad tabem & interitum perduco.B.ex Ariſtot.Phyſ.l.3. Poteſt autem hæc ſignific. ſub corrumpendi ſignificatione includi.

Ἐξέστην & Ἐξέστηκα,vide in Ἐξίσταμαι. F

P.Ἐξίσταμαι,q.d.De ſtatu deiicior &c. ſequendo analogiã ſignificationis vocis actiuæ.nam itidem capitur peculiariter pro De ſtatu mentis deiicior,&c.Vel,A mente diſcedo, ſeu A me diſcedo, Aut potius, Mente non conſto. Quam tamen expoſitionem nec Budæus,nec alii afferunt: ſed nulla mihi aptior videtur, quum & ipſe Cicero ita loquatur:& quum dicimus Non conſto, verbo quidem Coſto reddatur ἵσταμαι, at negatiua particula Non,exprimatur priuatiua particula ἐξ. Ideo & in ἐξίστημι ad cæteras ſignific.hanc addidi, Facio vt ali- G quis mente non conſtet. Itidem verò ἐξίσταμαι in eo ſenſu quo vſus eſt Thucydides, (ſcribens,καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι,καὶ οὐκ ἐξίσταμαι,)aptiſſimè verti dico Non cõſto:ſed ita vt hic addatur datiuus pronominis, ſicut illic ablatiuus mente. Quod tamen nomen interdum in Græca loquendi formula ponitur,itidem vt in Latina,ſed in alio caſu.nam quod dicunt Græci νοῦς ἐξίσταται,vel διάνοια ἐξίσταται, dicitur itidem à Latinis,Mens non conſtat.id eſt(vt apud eoſdem legitur)Mens labat. Quæ quum ita ſint,in exponendis verbi ἐξίστημι ſignific.eum ordinem tenendum exiſtimaui, vt primùm H interpretarer generaliter,De ſtatu deiicio,ſeu Facio vt [aliquid] in ſtatu ſuo manere deſinat:deinde in reſtringenda generali illa ſignif.ab eo huius verbi vſu inciperem,quem exprimere poſſumus illo ipſo loquendi ge-

A nere:ſed addendo genitiuum Mentis,(& dicendo Deiicio de ſtatu mentis) ſicut & cum Non conſtare(quũ de perſona dicitur)addi ablatiuum Mente,modò vidẽdi. Sed ad exẽpla venio. Sophocl.Antigona,— οὐδ᾽ ὃς ἂν βλαστῇ μένει Νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ᾽ ἐξίσταται,id eſt,(ad verbum,vt antè docui) Non conſtat mens iis quos miſeriæ premunt. Itidem ἡ διάνοια ἐξίσταται apud Dioſcoridem libro 5. Ipſa autem perſona dicitur ἐξίστασθαι,id eſt Non conſtare mente, vt apud Ariſtot.de hippomane ita ſcribẽtem,ὅταν ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρῆ- B ται ἡ ἵππος,ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. Sæpe autem hac in ſignif.vſurpatur ἐξέστηκα & ἐξέστην. Et quidem hoc poſterius in ipſis etiam Teſt.noui ſcriptis habemus, Marci cap.3,v.21: & apud Paulum 2 Corin. 5,v.13,vbi τῷ ἐξέστημεν opponit σωφρονοῦμεν. Sed interdum additur genitiuus huic verbo pro eadem ſignif. vt γνώμης ἐξέστην apud Euripid.& ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν apud Iſocr.(nam τοῦ φρονεῖν pro genitiuo cẽſeri debet) ac tum ἐξέστην ſeu ἐξέστηκα eſt ſimpliciter Emotus ſum,vel Diſceſſi. de qua ſignif.dicam poſtea. Ponitur verò ἐξίστα- C μαι & pro Percellor, Perterrefio (ἐκπλήττομαι Suidæ,) Obſtupeſco ſeu Obſtupefio.Et propriè quidem Obſtupeſco ad mentis alienationem vſque,(ſequendo analogiam ſignificationis verbi ἐξίστημι) ſeu Præ ſtupore aut admiratione dimoueor mente,ſeu de ſtatu mentis deiicior. Quæ ſignif.in Teſt.noui ſcriptis eſt frequentiſſima.Matth.12,v.23,καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι.Sic Marci 2,v.12,ὥστε ἐξίστασθαι πάντας Sed & cum ſuo verbali iunxit idem,c.5,v.42,καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ,q.d.Obſtupefacti fuerunt obſtupefactione magna.

D Ἐξίσταμαι,Non conſto mihi(de quo & ſuprà aliquid dixi)q.d. Sententia mea in eodem ſtatu non manet. Thucyd.lib.2,καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε,Non diſcedo à mea ſententia,Aliud propoſitum non ſequor. Itidem verò apud Xenoph. ἐξεστηκέναι τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non conſtare vultum,(quod alii vertunt Immutatum eſſe vultum) Pædiæ 5, ἐκ πολλῶν ἐξεστηκότων προσώπων. Accipio autem meam hanc interpretationẽ ex iſto Liuii loco,Primò adeo perturbauit ea vox regem,vt non color,non E vultus ei conſtaret.

Ἐξίσταμαι,Degenero,Immutor, Corrumpor. Item Mutor & tranſeo. Theophr.De cauſ.pl.lib.6, διόλου δὲ μεταφυτευομένην καὶ μυρρίνην διαφέρειν τινὲ φασίν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δ᾽ ἐξίστασθαι καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. Et ἐξιστάμενα τέκνα,liberi degenerãtes. (vnde & ἔκστασις,illa degeneratio,apud Ariſtot.4 De gen.anim.p.339) Hæc Budæus, qui & pag.220 ἐξίστασθαι(oppoſitum verbo παρίστασθαι) exponit Exoleſcere & fugere, & à natura ſua deſciſcere.vt quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος. Ab eodem ἐξεστηκὼς F οἶνος alibi redditur vna voce Vappa, apud Demoſth. ὀγδοήκοντα [illegible] ἐξεστηκότος οἴνου. [illegible] v.lex.ex eodem Theophr.affertur ἐξίσταται τοῦ γένους,itidem pro Degenerat.Et ex incerto loco, ἐξιστάμενος ἐκ φύσεως, pro Degeneraus à natura,Gaza interpr. Item ex Ariſtot.in 4 De gen.anim. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχόν, pro In quodlibet mutatur & tranſit.Ex eodem Polit.5, ἐξίστανται εἰς ἐναντίας πολιτείας.

Ἐξίσταμαι,cum genit. Alienor, Abdicor. vt Plato in Phæd.ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων.[illegible] apud Xen.non ſolùm pro Abdicor & Alienor,ſed & pro Ob- G liuiſcor:ἰόντων δὲ εἰς μάχην σὺν ὅπλοις πολλοὶ καὶ τῶν μαθημάτων ἐξίστανται.. vide B.p.476.

Ἐξίσταμαι,cum genitiuo,Deſciſco,Deficio,vt Plato De rep.2,ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας. Demoſth. Philipp.4, ἐξέστητε,ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,τῆς ὑποθέσεως ἐφ᾽ ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον.vbi Budæus non ſolùm Deſciuiſtis,ſed & Degeneraſtis interpr.(de qua ſignific.proximè dictum fuit.)Syneſ.ὡς ἄρα ἐκστήσῃ σαυτοῦ καὶ ὁμότροπος ἔσῃ τοῖς ἀδοκιμωτάτοις τῶν γραμματέων. Vbi ἐκστήσῃ σαυτοῦ reddere poterimus etiam ex Cicer.A te diſcedes, pro A te ipſo deſci- H ſces,id eſt à tua natura,& à te degenerabis.Plato autem in eadem re addidit genitiuo præpoſ.εἰς cum ſuo accuſat.De leg.ἐξίστασθαι ἑαυτῶν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀσεβεῖς. Cæterùm ἐξίσταμαι non ſolùm Diſcedo,(& quidem in alia etiam ſignif.quàm in illo loquendi genere) ſed & Re-

A cedo alicubi redditur: vt reddi poſſe arbitror & in hoc Dem. loco, Pro cor. νῦν δ' ἐκστῆναι τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. vbi metaph. ponitur. At in propria ſignif. apud Herodot. in Thalia, ἐνθαῦτα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digreſſi de via. Exponitur & Quum ſeceſſiſſent è via.

Ἐξίσαμαι, itidem cum genit. Cedo. Thucyd. 1, ἧς [τῆς ἀρχῆς] οὐκ ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν, quo imperio ne cedere quidem vobis licet. Demoſth. Pro Phor. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus ceſſerunt. Philo, μικρὸν ὕστερον ὧν ἐξίστη μεταποιεῖται. vbi reddi poteſt verbo Cedere & cũ accuſatiuo, Quod ceſſerat, & quidem vltró. Additur B verò & datiuus (& dicitur ἐξίσταμαί σοι τούτου, pro eo quod Is cedo tibi hac re. vt ἐκστῆναι τοῦ στεφάνου ἑτέρῳ, Philoſtratus in Heroic. Sic ἐξίσταμαί σοι τῆς τιμῆς. ‖ Et pro Cedo id eſt Concedo, & me tibi ſubmitto, Bud. ex Iul. Et cum genit. ὁδοῦ, ac datiuo perſonæ, vt Lat. Cedere via alicui: Plutar. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξί. Tale apud eundem in Publ. ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς πράξεως. Item, Cedo tibi aliqua in re: pro qua ſignific. affertur ex Chryſ. ἑτέροις τῶν καρπῶν ἐκστῆναι φορᾶς. Ex C Sophocle & cum datiuo, quem ſequitur infinit. in Aiace, ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cũ ſolo datiuo, in Philoct. νῦν δέ σοι γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.

Ἐξίσταμαι cum datiuo, in v. l. ex Ariſtoph. ἐξίστασθαι χοροῖσι pro Cedere, Procul abeſſe, Abſtinere. At Camer. vertit, Locum dare, in Ran. εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσι.

Ἐξίσταμαι cum accuſat. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto. Soph. Aiace, Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Bud. hac in ſignif. & conſtruct. affert ex Plutar. οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Sed debuit potius ex Demoſth. afferre, qui ante Plutarchum ita vſus eſt his ipſis verbis, & quidem aliquoties. vt in orat. aduerſus Lept. ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. Sic alibi, ὑπὲρ δὲ δόξης, εἰσφέρων ἐκ τῶν ἰδίων, οὐδένα πώποτε ἐξέστη κίνδυνον. Apud Sophoclẽ autem Antig. p. 259, — καρδίας δ' ἐξίσταμαι Τὸ δρᾶν, exponitur Hoc perpetrare animus refugit atque abſiſtit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re. Ego alteram lectionem καρδίᾳ malim, vt in meis annot. docui.

Ἐξίσταμαι cum infin. pro Abſtineo, Caueo. vt ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Bud. p. 476, ex Gal. E

Ἔκστασις, εως, ἡ, Dimotio rei alicuius è ſtatu in quo erat. Plut. De primo frigido, ἐκστάσεις γάρ εἰσιν εἰδῶν καὶ ἀναιρέσεις οὐσιῶν, formarũ à ſuo ſtatu dimotiones & naturæ euerſiones. ‖ Ἔκστασις plerunque dicitur de mentis emotione, idque variis modis: quum videlicet furore aut alio caſu à mente diſcedimus. Apud Hippocr. enim dicitur de vehementi motione & aberratione mentis, eadem prorſus ſignificatione qua μανίαν & ἐκμαίνεσθαι vſurpat. atque hæc morbus animi eſt. Galen. in 1 Prorrhet. Hippocr. Comm. 1, ſect. 14, μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἀκούσιον τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη. Quò referri poteſt quod apud Ariſtot. reperitur, μανικὴ ἔκστασις, & ἔκστασις φρενῶν apud Chryſoſt. Sic apud Plut. ἐσχηματίσατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere ſe ſimulauit, Mente ſe captum ſimulauit. At apud Alex. Aphr. εἰς ἔκστασιν τραπῆναι, Cõcidere mente, vel Alienari mente, vel A mente diſcedere, vt Cicero etiam loquitur: non tamen de furore, ſed caſu aliquo ſubito qui mentem quaſi abripit. Dicitur G etiam ἔκστασις, quum aliquis à ſeſe diſcedit, hoc eſt quũ animus eius extra ipſum rapitur. quod ἀναγωγὴ etiã appellatur, vt iis accidit qui ad cæleſtium & diuinarum rerum contemplationem abripiuntur: in qua ſignificatione frequenter à Dionyſio Areop. vſurpatur. Act. Apoſt. cap. 22, ἐγένετο δὲ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, vt raperer extra me. Et cap. 10, de Petro ſupra domum aſcendente vt precaretur, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mẽtis exceſſus. Dicitur etiam ἔκστασις, quum animus admiratione percellitur & apud ſe non eſt. vnde à Suida redditur θαυμα- H σμός. Sic accipitur apud Dionyſ. Long. οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Et Marci c. 5, ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, obſtupuerunt ſtupore magno, poſtquam videlicet puellam reſuſcitatam viderunt. Sic Lucæ cap. 5, poſt hiſtoriam de ſanato paralytico, καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, ſtupor cepit omnes. Interdum verò ἔκστασις dicitur quum mens partim admiratione partim timore quaſi è ſtatu ſuo dimouetur & diſcedere videtur. idem ferè quod θάμβος: Marci 16, de mulieribus quæ Chriſti ſepulchrũ viſentes, angelũ viderant, εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, tremor & ſtupor cepit omnes (quò pertinet apud Cic. Magnitudine timoris à mente diſcedere) & paulo ante ἐξεθαμβήθησαν, & paulo pòſt, ἐφοβοῦντο. ‖ Ἔκστασις, Abſceſſus, Diſceſſus. Plutarchus De primo frig. αἱ τῶν θερμῶν καταψύξεις, οὐδεμιᾶς παρουσίᾳ γίνονται δυνάμεως, ἀλλ' ἐκστάσει θερμότητος, calidorum feruor nullius rei acceſſu ſed caloris abſceſſu refrigeſcit. ‖ Ἔκστασις, Mutatio qua res aliqua à ſeſe ſuáque natura diſcedens, in aliam degenerat: quũ videlicet aliqua ἐξισταμένη τῆς προτέρας αὐτῆς οὐσίας, μεταβάλλει εἰς ἑτέραν, vt Themiſtius loquitur. Sic ἔκστασις φύσεως apud Theophr. lib. 3 De cauſ. plant. Apud eundem eodem in libro cap. 6, φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam eſt: de tranſitu ſpeciei in ſpeciem. quam paulo antè vocat ἐξαλλαγὴν εἰς ἕτερον γένος, & paulo pòſt μεταβολὴν, atque μετάστασιν, itẽ & διάβασιν. Quidã interpr. Egreſſionem è natura propria. Et Ἔκστασις οἴνου, de vino quod pereunte ſapore, vappæ accipit nomẽ, vt Plin. loquitur. quo ſignificatu ἐξίστασθαι quoque οἶνος dicitur. vt dictum eſt in Ἐξίσταμαι. Plutarchus Sympoſ. 8, καὶ τὰ περὶ φαρμάκων ἐκστάσεις αὐταὶ καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων. Apud Ariſtotelẽ autem lib. 1 Rhet. vbi de honoris qui exhibetur partibus loquitur, τὰ βαρβαρικά, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, interpres vertit, Conſpectus euitationes.

D Ἐκστατικός, ἡ, ὁ, Cui vis eſt dimouendi rem aliquam è ſtatu in quo erat. Plutarchus De primo frig. ἐκστατικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Vtrunque enim motus exturbat, Vtrunque enim motus à ſtatu ſuo dimouet. Et apud grãmaticos ἐκστατικὰ ῥήματα, q. d. Verba emotiua: Gaza l. 4. ‖ Item Mentem de ſtatu ſuo dimouens (ac interdum pro Furorẽ concitans) Alienãs mutánſque mentem, Virgil. Faciens vt quis non ſit ſuæ mentis, Cic. vel Dementans, Apul. Vnde ἐκστατικαὶ δυνάμεις apud medicos, Facultates quæ vim habent abalienandi animum, qualis eſt in hyoſcyamo, coriandro viridi & ephemero, vt Gorr. tradit. Plutarchus De def. orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, qui partim mentem è ſua ſede & ſtatu dimouent, morbos & lethum inferunt. Idem ad Colot. ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς. Et Theophr. lib. 9, cap. 13, de ſuccorum in radicibus differentiis ſcribens, quaſdam eſſe radices ex dulcium genere tradit ἐκστατικάς, quaſdam θανατηφόρους. F Item Mentem è ſtatu ſuo dimouens, ac à ſeſe ad cæleſtia rapiens. vt apud Dionyſium de diuo Paulo, ὡς κάτοχος τοῦ θείου γεγονὼς ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς. ‖ Item, Qui mutari ac deſciſcere à ſe facit, vt apud Themiſtium 4 Phyſic. μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατικόν. quod probans & declarans, ſubiicit, καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὑτὴν μὲν ἐξίστησι τοῦ προϋπάρχοντος. ita vt ἐκστατικὸν hoc in loco ſit τὸ ἐξιστὰν τοῦ προϋπάρχοντος. Aliam explicationem huius ſignificationis habes in ἔκστασις præcedenti.

Paſſiuè etiam capitur, ac eaſdem ſignificationes ſequitur quæ in præcedenti ſectione poſitæ ſunt. Interdũ enim Ἐκστατικός eſt ſimpliciter Qui dimotus eſt à, ſeu Qui diſcedere ſolet aut diſceſſit à. vt apud Ariſtotelem lib. 7 Eth. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ: cui opponitur ibidem ὁ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. Eodem libro, de iis qui incontinentes ſunt, diſſerens, αὐτῶν δὲ τούτων βελτίους οἱ ἐκστατικοί, ἢ οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὲν, μὴ ἐμμένοντες δέ, horum enim ii ſunt meliores qui facilè de ſententia & de gradu deiiciuntur quàm qui ratione in conſilium adhibita, in ea non perſtant. Interdum verò pro eo accipitur qui à mentẽ diſceſſit, vt Cicero loquitur, ſeu Qui alienatus mente eſt, vt Plinius: & aliquando Furioſus, ὁ ἐκμανείς. Vide Budæum pag. 477. Plutarchus De lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, puerum mente alienatum & deſipientem. Nonnunquã copulatur cum θυμώδης, ſeu θυμικός, ac tunc ſignificat eum qui

pronus eſt ad iracundiam furibundam, quiq; facilè ad A
impotentiam animi erumpit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales ſunt quos Cicero effrænatos appellauit. Ariſtoteles 2 De part. θυμώδη τὸ ἦθος καὶ ἐκστατικά. Hæc & alia Bud. ibidem. VNDE Ἐκστατικῶς, aduerb. quod nominis ſignif. ſequitur. Plutar. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικώς, De mentis ſtatu dimotus ac timore perculſus, vel, Qui magnitudine timoris à mente atque à ſe ipſe diſceſſit, vt Cic. loquitur. Idem De Socr. dæm. ὡς ἐμοῦ παντάπασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος, Me de mentis ſtatu dimoto, B
Me mente alienato.

c.2. Ἀντεξίσταμαι, Contrà inſurgo. idem quod κατεξανίσταμαι. Plutarchus De primo frigido, οὐδὲ ποιεῖ κοινωνόν, ἀλλ' ἀντεξίσταται, neque communionem patitur, ſed cõtrà inſurgit.

c.2. Προεξίσταμαι, Prior excitor, aut exurgo. Plutar. Apophtheg. ὦ Θεμιστόκλεις τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεί, id eſt Properè ſurgentes & excitatos ad certamen. Bud. ‖ Προεξεστηκώς, Prominens, Proiectus, Protectus, Eminens. Ariſtot. de leone, πρόσωπον οὐκ ἄγαν ὀστῶδες, τὸν αὐχένα τε ἔχειν οὐ προεξεστηκυῖαν ἀλλ' ἰσορρόπου- C
σαν τῇ κάτω. B.

c.2. Ὑπεξίσταμαι, Cedo. Philo De vita Moſis lib. 1, οὐχ ὑπεκστήσεσθε τοῖς πρότερον ἡκούσαις, non cedetis prioribus. ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via, id eſt Decedo: quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, Hoc eſt παραχωρῶ. Bud. vt apud Philoſtr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei de via decedebant. Plutar. Apophth. ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, aſſurgẽs è ſede, locum cedo. ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, imperii iure cedo. Budæus exponit etiam Exce- D
do, & Cedo inimicis, apud Antiph. 115, ὁ μὲν ἀνὴρ οὐ κατηγορεῖ αὐτῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν σπουδὴν τῶν κατηγόρων φοβηθεὶς, ὑπεξίστη. ‖ Item, Declino, Vito: cum accuſatiuo. Plato in Philebo, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον τοῦτον ἐπιφερόμενον βούλομαι· τῇ δ' οὖν διανοοῦμαι φθέγξειν. B. ‖ At ex Plut. in Sol. citatur ὑπεκστῆναι τῆς ἀπορίας, pro Difficultatibus ſe liberare.

C. Ἐφίστημι, q.d. Siſto iuxta, Colloco iuxta. vnde exponitur & Appono, Admoueo, Adhibeo. vt ἐφιστάναι ταῖς πύλαις vel ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Publ. ἐπιστῆσαι ταῖς θύραις E
φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. Idem in Fabio, ἐπιστῆσαι τετρακισχιλίους ὁπλίτας, τὴν δ' ἔξοδον ἐνέφραξε. Sic Thucyd. lib. 2, ξύλινον τεῖχος συνθέντες καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει. Lucian. in Caucaſo, δέκα γύπας αἱ ἐπιστησόμεθα σοι. Rurſum Plut. in Lycurgo, ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν. vbi exponitur Quum adhibuiſſet. At ἐφίστων Bud. vertit Admouebant, in hoc loco Galeni, οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν. Et ἐφίστημι τέλος, ex Platone, Impono finem. (At pro Superimpono, vide in Ἐφίσταμαι.) ‖ Item pro Siſto aliquem, & vt F
præſto ſit facio, atque vt inter tractandũ negotium adueniat. Bud. pag. 477 ex Demoſthene. ‖ Item, ἐφιστάναι pro Præficere, (quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut ſiſtimus iuxta illam, & illi admouemus) vel Adhibere. Iſocr. ad Nicocl. ἐλευθέρους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Sic Plutarch. Solone, ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον. Et in Lycurgo, ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. ‖ Item ἐφίστημι τὴν γνώμην, vel τὴν διάνοιαν, vel τὸν νοῦν, pro Adhibeo mentem ſeu animum, Applico mentẽ, (qua in ſignific. ponitur & ἐπέχω) Iſocrat. in encomio Euag. G
καθ' ὅ, τι ἂν αὐτῷ ἐπιστήσω τὴν γνώμην. Sed vtplurimùm omittitur accuſat. diciturque ἐφιστάναι ſinè adiectione, pro Animum intendere, Intentũ eſſe, Animaduertere. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς &c. Baſil. παντὶ γινώσκειν τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι. Ariſtot. Polit. 7, ποίων δὲ τινῶν τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον, Accuratius & exquiſitius commentantibus & animaduertentibus, Bud. interpr. Et cũ datiuo rei, Ariſtot. De mundo, τούτοις ἐπιστήσαντες, Animo & ſtudio ad hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. Vbi animũ appulit ad poemata. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος. Polyb. δεῖ δὲ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, diligentius conſiderare talia, & animaduerſione accuratiore perſequi. Ariſtoteles

autem addidit & accuſ. διάνοιαν, qui alioqui ſubauditur, vel alius ei ſynonymus: περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, incumbens animo ad definitiones explicandas vel tractandas. Hæc Budæus. pag. 478 & 479, & 480. Vbi reddit hanc iſtius formulæ dicendi rationem, vt videlicet ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν ſit quaſi Siſtere intelligentiã: vnde (inquit) lingua vernacula noſtra hominem mentis compotem ſignificare volens, ſiſtendi verbo vtitur. (intelligit autem quod dicimus *un homme arreſté*) atque hinc eſſe dictam ἐπιστήμην, teſte Ariſtotele in Probl. Sed idem Budæus paulo poſt non ſatis ſibi cõſtat, quippe qui exponat ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν, eo quo ipſe expoſui modo: qui etiam deductionem illam nominis ἐπιστήμη magis ſubtilem quàm grammaticam exiſtimat. Cæterùm quantum ad ἐφίστημι attinet iunctum cum περί, ſciendum eſt exponi & aliter, vt mox docebo, vbi de ἐφίστημι agam habente alteram verbi Siſto ſignific. Ἐφίστημι, pro ἐπιτάττω, item Ἐπίστασις in eadem ſignific. q.d. Subſtitutio. B. p. 481, ex Polyb. Eſt autẽ vicina hæc ſignif. ſuperiori qua exponebatur Colloco.

Ἐφίστημι, Siſto, id eſt Reprimo, Inhibeo, Coerceo. vt τὴν πορείαν ἐπιστῆσαι, Plut. Et cum accuſat. ac genitiuo, ἐπέστησε τοὺς ἵππους τοῦ πρόσω. Vide Bud. 480 & 481. Cæterùm huc pertinet altera illa expoſitio huius dicendi generis ἐπιστῆσαι περί τινος, pro ἐπέχειν, id eſt Aſſenſionẽ retinere. vt Athenag. in Legat. pro Chriſt. καὶ πάντα μὲν καὶ φιλόσοφοι οὐκ ἔδοξαν αὐτοὶ ἐπιστήσαντες περὶ Θεοῦ. ET Ἐφιστάω itidem pro Cohibeo, apud Dioſc.

Ἐφίστημι, Aſciſco, Adduco. oppoſitum τῷ ἀφίστημι. Bud. p. 481, ex Laertio.

DE Ἐπίστη autem ET Ἐφίστημι vide cum Ἐφίσταμαι.

P. Ἐφίσταμαι, Inſto, Aduento, Aduenio, Superuenio, Interuenio. Herodianus, τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. Idem, ὡς δὲ ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, quum aduenit in palatium. Et ſic ſubinde. (Apud eundem verò ἐφεστώς exponit alicubi Polit. Stans, item Qui adeſt) ‖ Ἐφίσταμαι & pro Repentè ex inſidiis prodeo, apud Luc. Vide Bud. pag. 4, 8. vbi tamen ipſum Luciani locum non affert: ſed hic fuerit fortaſſe, aut aliquis certè ei non diſſimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte, ſcribit, ἐπὶ δὲ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐγγύς [illegible] περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος.

Dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς ab Iſocrate, & ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους à Plutarcho, de ſuperueniente in ſomnis.

Ἐφίσταμαι, item pro Inſto, id eſt Vrgeo. Demoſth. ἐφεστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. Et pro Inſtare operi alicui, vt qui ſunt curatores. vnde apud Ariſtot. De mundo ἐφιστάμενον διοικεῖν, à Budæo redditur, Operibus faciendis inſtare, Perſungi officio curatoris operum. Sic apud Philonem ἐφεστηκότες, Curatores, De vita Moſis libr. 1. Item, ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Demoſth. Inſtans periculum, id eſt Imminens, Impendens. ‖ Ἐφίσταμαι, Præfectus ſum: (vt ἐφίστημι, Præficio) vnde οἱ ἐφεστῶτες τοῖς πράγμασι, ſummæ rerum præfecti. Ariſtoph. Veſpis, de cane, Οἷός τε πολλοῖς προβάτοις ἐφεστάναι, qui multis ouibus præeſſe poſſit.

‖ Ἐφίσταμαι, Adhibeo mentem, ſeu Adiicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut inſiſto in ea cõmentanda. Iſocrates in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ‖ Ἐφίσταμαι, Reſiſto, Reſtito, Progredi nequeo. Syn. Vide Bud. p. 480.

Ἐφίσταμαι, Supernato. ad verbum, Superſto. Dioſc. libro 1, cap. 96, ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀῤῥὸς γάλακτι, ſupernatat pici, ſicut ſerum lacti, Ruell. interpr. Eſt autẽ ad verbum Superſto, Sto ſuper. Sic autem ἐπὶ ſignific. Super & in actiuo ἐφίστημι pro Superimpono, vt columnã baſi, quam etiam interpr. affert B.

Ἐπίστασις, εως, ἡ, Animaduerſio, Conſideratio, Commentatio, Cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνοφθῆναι, Quapropter non mediocri animi intentione & cõmentatione opus eſt ei qui ea intelligere cõtẽdit quæ in ipſa eximia ſunt & præſtantia, Bud. interpr. Idem alibi, οὐκ ἐκ παρέργου καὶ διερριμμένως, ἀλλ' ἐξ ἐπιστάσεως,

attentè & accuratè. Idem, τηλικαύτη γὰρ ἡ διαφορὰ γέγονε τῆς διαλέκτου τῆς παρὰ Ῥωμαίοις τοῖς νῦν πρὸς ἀρχαίαν, ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἔνια μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν, vt vix attenta animaduerſione & commentatione dignoſcant & intelligant. Idem, ἄξιος ἐπιστάσεως καὶ ζήλου, dignus cui attendamus animum, & quem imitemur. eſt enim idem hîc quod προσοχή, vt Suidas annotat. Alex. κρυπτὸν δὲ παῦ ὅταν ἀπάγῃ τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, quod auocat reſpondentem ab animaduerſione & cautione in reſpondendo, Budæo interpr. Ruſus apud Polybium, τὴν ἐπίστασιν παρ' ἑκάστοις ὑπὲρ μέλλοντος οὐκ ἀκαταφρόνητος, attentio & cura. In hoc autem Diodori Siculi loco, πολλοῖς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν καὶ φόβον, v.l. interpr. Multis ſolicitudinem metúmque attulit. ¶ Ἐπίστασις, q.d. Subſtitutio. Bud. 481, ex Polybio. ¶ Ἐπίστασις, Cura, Curatio, Inſpectio. Budæus. vt ἐπίστασις ἔργων, Operum cura. ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, operum curam demandare, ex Xenophonte. ¶ Ἐπίστασις, Cohibitio, Coerctio, Impetus. Theophr. lib. 2 De cauſis plant. cap. 11, de arboribus, πτώματα τραχύνει, καὶ ὄζους ἐμποιεῖ διὰ τὴν ἐπίστασιν, nodos faciũt propter inſultum validámque impreſſionem. vulg. lex. ¶ Ἐπίστασις τῆς κακίας, Malorum incurſio. ex libro 2 Macc. cap. 6. ¶ Ἐπίστασις τῶν πολλῶν, idem quod προστασία, vt quidã exp. apud Chryſoſt. De off. ep. ¶ Ἐπίστασις γίνεται περὶ τοὺς ὄρχεις, protrahitur in teſtes. vulg. lex. ex Ariſtot. lib. 1 De gen. animal. ¶ Ἐπίστασις, idem quod ἔνστασις, vt ſchol. Soph. exponit in hoc loco Antigones, Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ enim mihi curæ inſtabant, ſeu incumbebant. ¶ Ἐπίστασις apud Hippocr. Aphor. 34 & 35, libro 7, Id quod inſidet & ſupernatat vrinæ, ſiue bulla, ſiue pinguedo, ſiue quid aliud. Gorr. ¶ Heſychio ἐπίστασις eſt pars nauis. ¶ Ἐπίστασις Suidæ eſt etiam γνῶσις: at tunc ab ἐπίσταμαι deriuatum videtur. HINC Ἐπιστασία, ας, ἡ, idem quod ἐπίστασις. Polyb. libro 2, ἅπερ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ἐπιστασίας θεωρητέον, Attento animo conſideranda ſunt, Diligenti animaduerſione contemplanda. ¶ Item, Præfectura, Imperium. Plutarch. De virt. mor. ὡς ἐπιστασίᾳ τινὶ χρώμενον ἢ ἀρχῇ. Idem in Lucullo, οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὐ πράσσειν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ δεκτικώτερον ἐπιστασίας, συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus ſecundis elato, nihil rurſus imperii auſcultantius homine deiecto rebus aduerſis, Budæo interpr. Syneſ. epiſt. 145, τραφεὶς δ' ἐμμελὴς καὶ ἀνάγωγος, φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκεν, Laconicum. (i. ſeuerũ) imperium ferre non potuit. ¶ Ἐπιστασία τῶν πραγμάτων, Actus rerum, vt Bud. tradit p. 227. Vnde quod Paulus iuriſconſ. dicit, Diſpenſatori qui ab actu remotus eſt, idem Bud. Græcè reddit, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ἐπιστασίας. Ab eodẽ exponitur Cura, Curatio, Inſpectio. AT Ἐπιστάσιος Ζεὺς, Iupiter ſtator. Plutar. Rom. τοῦ Διὸς τοῦ στάτωρος, ὃν ἐπιστάσιον ... τις ἑρμηνεύσειεν. Fecit autẽ hoc vocabulum Plut. ab ἐφίστημι ſignificãte Siſto, quòd videlicet eum ſublatis ad cælũ manibus Romulus orabat στῆσαι τὸ στράτευμα, vt ſiſteret exercitum fugientem.

Ἀνεπιστασία, ας, ἡ, Inconſiderantia, Incogitantia. idem quod ἀπροσεξία, ſeu (vt Bud. ſcribit) ἀνεπισκεψία, id eſt, De aliqua re non cogitare & eam non conſiderare. ex Philop. Et in Axiocho, συνάπτεις γὰρ ὦ Ἀξίοχε παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, inconſideratè. ET Ἀνεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui animũ non aduertimus, Qui nulla animaduerſione conſideratur. In hoc autem Polybii loco, πανηγυρικώτερον δ' ἦγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀνεπίστατον καὶ δυσέντευκτον αὐτὸν παρασκευάζων τοῖς περὶ τὴν αὐλὴν, v. lex. interpr. Seipſum comparans incognitum & inacceſſum. VNDE Ἀνεπιστάτως, Sine animaduerſione & commentatione. Bud. p. 480 ex Polyb. Et apud Suid. οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων. i. (vt ipſe exponit) ἄνευ ἐπιστασίας.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, Qui præfectus eſt rei alicui, Qui præeſt, Curator. Vt apud Plutarchum De def. orac. δαίμονας ἐπιστάτας καὶ περιπόλους καὶ φύλακας, genios laréſque præfectos, curatores, cuſtodes. Sophocles Aiace, ποιμνίων ἐπιστάταις, Gregis curatoribus, Ouilium magiſtris. Plato

Apol. ἐπιστάτης μόσχων ἢ πώλων. Xenophon Pæd. 8, ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Sic apud Æſchinem ἐπιστάτης τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων. Item apud Sophoclem Elect. — καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Et γυμνασίου ἐπιστάτης apud Euſtathium, Gymnaſii curator, ἐπιμελητής. Et τῶν Ἀθήνησιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, curandis aquæ ductibus præfectus Athenis, in v. lex. ex Themiſt. Et ἐπιστάτης τοῦ ἐλέφαντος, elephãti magiſter ſeu rector, apud Plut. & apud Suidam ex Dione, οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον. Ἐπιστάται dicuntur etiam pædagogi, & παιδοτρίβαι, vt ex antiquis grãm. tradit Euſt. Sed & ii qui reipubl. curam gerunt, ἐπιστάται dicuntur. Vnde Suid. ἐπιστάτην dictum tradit τὸν ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστηκότα πράγμασι ὁντινοῦν. Ariſtoteles Polit. 4, c. 15, ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται. Athenis autem duo erant ἐπιστάται, quorum alter ἐκ τῶν προέδρων, alter ἐκ τῶν πρυτανέων ſorte eligebatur. Vide Suidam, Euſtath. & Poll. Præerat hic ἐπιστάτης decemuiris, qui πρόεδροι ab oratoribus appellantur: quorum illi ſeptenos dies imperabant, hic vnum ſolummodo, quòd claues arcis & ærarii penes eum eſſent. Demoſthenes contra Androt. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, Huius autor ſuaſórque pſephiſmatos princeps ſenatus præſidéſque populum in ſuffragium miſerũt, Bud. interpr. quem vide pag. 163 & 164. Ἐπιστάται dicũtur & οἱ βραβευταὶ, vt Pollux annotat. ¶ In acie Ἐπιστάτης dicitur ὁ τοῦ λόχου ὄπισθεν τεταγμένος: quem ſequitur προτοστάτης, atque hunc iterum ἐπιστάτης: ita vt totus ordo conſtet ex epiſtatis & protoſtatis. Alii verò λοχαγὸν appellant τὸν προτοστάτην, οὐραγὸν autem τὸν ἐπιστάτην. At Pollux ἐπιστάτην eſſe dicit τὸν ὑπὸ τὸν προστάτην ἐξόπισθεν. Budæus ἐπιστάτας ex Gaza interpr. Subſtites. ¶ Ἐπιστάτης, Mendicus, Qui ad fores ſtãs ſtipem petit: aut Supplex. ὁ ἱκέτης, ὁ προσαίτης, vt Euſtathius exponit: ὁ μεταίτης, vt Heſychius explicat. Odyſſeæ ρ, Vlyſſes ad Antinoum, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτι μοι ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. ¶ Apud Ariſtophanem autem in Auibus, κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοὐπιστάτου, ſunt qui ἐπιστάτην exponant Tripodem æreum cui lebes ſuperponitur: alii Vulcani effigiem ex luto quæ ad focum ſtatuebatur veluti ignis præſes & curatrix: alii lignum oblongum paxillis multis confixum, vnde ſuſpendebantur carnes & vaſa culinaria. At Calliſtratus, τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον, vt partim Suidas & Ariſtoph. ſchol. partim Euſtath. tradunt. (Sunt tamen qui hîc nominatiuum ἐπίστατος faciant, ET Ἐπίστατον eſſe velint τὸν πυρίστατον λεγόμενον, ὃν δηλαδὴ πυροστάτην οἱ ἀγροικότεροι λέγουσι, vt Euſtathius tradit.) ¶ Ἐπιστάτης eſt quoque idẽ cum εἰδήμων: vt Ἰχνολέκτης τῶν γραφῶν ἐπιστάτης. Suidas ex Piſide. Cæterùm vt maſculini generis eſt Ἐπιστάτης, SIC Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, fœm. Quæ curandis & adminiſtrandis negotiis præeſt. vt ἐπιστάτις ἀρχὴ apud Suidam, de qua in Ἐπιστατῶ. Epiſtatam Varro cap. 56, fœminino gen. dixit, ac pro villica accepit. Ab Ἐπιστάτης autẽ DERIVATVR Ἐπιστατικὸς, οῦ, ὁ, Ad curatorem & præfectum pertinens, vel Pertinens ad eum qui cum imperio eſt, Syneſ. De inſomn. πρὶν τῷ κοινῷ τὴν ἐπιστατικὴν δύναμιν ἀπαγγεῖλαι, priuſquam princeps facultas nuntiet. ET VERB. Ἐπιστατέω, ῶ, Præfectus ſum, Præſum. Herodot. ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου operi inſpiciẽdo præfecti erant. Sic Xen. Apomn. 2, ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et cum datiuo apud Euſtathium ἔργοις ἐπιστατεῖν, præeſſe, προΐστασθαι. Et ſimili conſtructione apud eundem ex Sophocle, ποίμναις ὀρείαις ἐπεστάτουν. Sic apud Plutarchum Pericle, ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Rurſum cum genitiuo apud Athenæum, τῶν λαῶν δοκεῖ σκληρῶς ἐπεστατηκέναι, præfuiſſe ſeu rexiſſe. Diuerſa cõſtructione citatur ex Plutar. in Pericle, ἐπιστατοῦντος τούτου Περικλέους, pro Duce & autore Pericle. Apud Ariſtophanem verò in Theſmophor. Τιμόκλεις ἐπεστάτει. Λύσιλλ' ἐγραμμάτευε, Suid. ἐπιστάτην δὲ ἀρχὴν eſſe dicit τὴν ἀνισταμένην συμβουλεύειν περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινος. Fortaſſis tamen poſſet exponi Epiſtatam age, referendo ad illius ἐπι-

στάτου munus q̃ Athenis præerat τοῖς προέδροις. VNDE Ἀνεπιστάτης, ου, ὁ & ἡ, Cui curator & inſpector nullus præeſt, Qui ſine curatore eſt. ἀνεπιστάτην Heſychio eſt τὸ ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον. Ponitur verò ET Ἐπιστατεύω, quod eiuſdẽ ſignificationis eſt. VNDE Ἐπιστατεία, ας, ἡ, Functio τοῦ ἐπιστάτου, Curatio, Præfectura.

Ἐπιστατὴρ, ῆρος, ὁ, Roſtrum nauis. τὸ στόμα τῆς νεώς, Heſych.

Ἐπισταδὸν, Conſtanter, vel Inſtanter, vel Stando. ἑστηκότως, vt Euſtathius exponi poſſe annotat, Od.μ, Νείκεον ἀλλόθεν ἄλλον ἐπισταδόν. Et Odyſſeæ ν, initio, — μελίφρονα οἶνον ὤτρυνε. Νώμησεν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. Priori autem loco ſimilis eſt hic Apollonii Argon. lib. 2, οὐκ ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες. vbi ſchol. exponit ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως, id eſt inſtando & incumbendo, nec pedem loco mouendo. Exponitur etiam Scitè, Scienter, ἐπιστημόνως, quam ſignif. Euſt. frequentiorem apud alios eſſe annotat: ac fortaſſe ſic accipi poſſit locus ex Od.ν citatus: ſed tunc ad ἐπίσταμαι pertinet.

Ἐπίστημα, τὸ, Columna quæ erigi defunctis ſolet, Stela ſepulchralis. στήλη ἐπιτάφιος, vt Suidas exponit in hoc loco, ἔθαψαν δ᾽ ἐκείνους αὐτόθι, σεμνῶς τε καὶ σοβαρῶς ἐπιστήματα ἐπέστησαν. AT Ἐπίστημος, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæſitãs, vt Gorr. apud Hippocr. interpr. ἐπιστατική, συνέτους, ἐφεκτική, Galen.

c.2. Κατεφίστημι, Inſurgo contrà. Act. Apoſt. 18, κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, inſurrexerunt concorditer Iudæi in Paulum.

c.2. Συνεφίστημι, Vnà præficio. Vnde συνεφεστὼς, Vnà præfectus, Qui vnà præeſt. Thucydides lib. 2, Λακεδαιμονίων δὲ, οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἐπέσπευδον ἐς τὸ ἔργον, Præpoſiti autem erant operi Lacedæmonii qui peregrinis ſingularum ciuitatum militibus duces erant, atque opus vrgebant. ‖ Item, Vnà animum attendo, Vnà animum aduerto. Polybius libro 3, ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸν τὸν λέγοντα.

Συνεφίσταμαι, Vnà adſiſto, Vnà adſto, Vnà adſu. Dioſcorides libro 7, cap. 1, τὸ συνεφιστάμενον τῷ ἀποτελεσματικῷ, quod adeſt cauſæ finẽ & effectũ per ſe facienti. v.l. ‖ Item Vnà inſurgo. Act. Apoſt. cap. 16, καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ᾽ αὐτῶν, Vnà inſurrexit turba aduerſus eos.

C. ΚΑΘίστημι, Conſtituo. Nam vt Cic. dicit In locum alicuius quempiam conſtituere, ſic καθιστάναι τινὰ ἀντί τινος dicitur: itidémq; quod ab eo dicitur Conſtituere regẽ, eſt καθιστάναι βασιλέα: reſpondétque hoc Græcum illi Latino in aliis etiam loquendi generibus: ſed primam huius ſignif. affinem eſſe arbitror ei quam habet verbum Conſtituo, quum dicitur à Cicerone, Conſtituere quempiam ante pedes alicuius. & à Virg. Conſtituere taurum ante aras. Inuenio enim apud Hom. Od. ν, v. 274, Τούς μ᾽ ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Eadémque & conſtruct. & ſignif. apud Thuc. 4, pag. 147, κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δῖον τῆς Περδίκκου ἀρχῆς. Sic & apud Plutar. in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον. nam hiſce tribus in locis καταστῆσαι eſt Siſtere, Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Euſtath. ait eſſe καταστῆσαι in illo Homeri verſu quod ſuo tempore diceretur ἀποκαταστῆσαι: in qua expoſitione planè mihi videor Gallici ſermonis eadem in re metaphoram agnoſcere. nam vt ἀποκαταστῆσαι εἴς τινα τόπον eſt ad verbũ Reſtituere & reddere in locum aliquem, ſic dicimus *Rendre en quelque lieu*. vt quũ dicit nauta vectori, *Ie vous rendray à tell' heure à la ville.* At verò apud eundem poetam Od.μ, v. 185, Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ᾽ ἀκούσῃς, incluſa quidem eſt huic verbo eadem ſignif. ſic tamẽ vt non tam aptè νῆα κατάστησον reddere poſſimus Nauẽ tuam huc ſiſte, quàm ſi cum accuſ. perſonæ diceretur Huc te ſiſte. Cic. quidem certè interpr. Flectere, ſcribens, Quin puppim flectis. Scholiaſtæ Græco κατάστησον idẽ eſt quod καθόρμισον, i. Appelle. At Euſtathius vult κατάστησον eſſe pro ſimplici στῆσον, intelligens, vt opinor, στῆσον pro Siſte: ſed ita ſumpto vt quum dicitur Siſtere curſum, vt ſit Siſte nauem, id eſt Curſum tuæ nauis. Quæ expoſitio diuerſum ſenſum non reddet. ſiſtimus enim curſum eo in loco in quem appellimus. Poſſit tamen aliquis magis etiam proprio verbo vtens, illud στῆσον Euſtathii reddere Appelle, vt idipſum ſit quod breuium ſchol. autor ſignif. verbo καθόρμισον. ‖ Sed καθίστημι ſimpliciter etiam pro Statuo, ſeu Colloco, ex Plut. in Numa affertur, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης. Apud Ariſtidem quoque καταστῆσαι aliud non videtur eſſe quàm Collocare, vbi ſcribit de Hercule, ἣ μετὰ τῶν θεῶν αὐτὸν καταστήσασα ἔχει.

Καθίστημι autem ſignificantis Conſtituo in illis dicẽdi formulis quas protuli, necnon in aliis nõnullis, exempla ſunt hæc. Xenoph. Pædiæ. 3, πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ᾽ αὐτοῦ; id eſt, An alium in eius locum conſtituis? vel, An alium pro illo ſubſtituis? vtroque enim modo Cicero quoque loquitur. Tale eſt καταστήσας ἀνθ᾽ ἑαυτοῦ ἄρχοντα. Vt verò Conſtituere regem dicit Cæſar, ſic Demoſth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. Atque vt his βασιλέας, ſic τυράννους καταστῆσαι in orat. Pro cor. dicit, ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Tale eſt νομοθέτας καθιστάναι apud eundem: & alibi δικαστὰς καθιστάναι: itémq; ἱππέας καθιστάναι, Xenoph. & καθιστάναι τὰς ἀρχὰς, Ariſtot. & ἐπάρχους καθιστάναι, Herodian. vbi non ſolùm Conſtituere, ſed & Creare reddi poteſt. Iſocr. autem dixit etiã καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, in Panath. & καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, in orat. De pace. At cum eadẽ quidem præpoſitione, ſed aliis caſibus iuncta, videlicet genit. & datiuo, in Teſt. noui ſcriptis. vt Matthæi cap. 24, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. & capite 25, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Act. cap. 6, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Cum datiuo autem, vt Lucæ 12, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Quibus in locis non Conſtituere ſolùm, ſed & Præficere verti poteſt, & quidem aptius, eodem alioqui ſenſu, (dixit tamen Cic. Conſtituere in aliquo munere) Affertur autem & καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς ex Ariſtotele, pro Sunt præfecti conſiliariis. Item καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν ex Plut. in Romulo, pro Conſtituti iudices de cæde.

At καθίστημι cum præpoſ. εἰς latius extenditur, vt ſequentia docebunt exempla: in quibus licet aliquam conſtituendi ſignificationem retineat, commodius tamen vertitur Redigere. Plut. in Publ. κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν. Plato epiſt. 7, ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic In tranquillum remp. redigere dixit Liuius, In concordiam redigere, dixit Plautus, & In gratiam redigere, Terent. Sed pro καθιστάναι εἰς εὐδαιμονίαν apud Iſocr. malim Perducere, vel Adducere ad felicitatẽ q̃ Redigere ad felicitatẽ. licet Redigere ad miſeriam dicatur. Aptiſſimum verò eſt Redigere & in iſtis dicẽdi formulis: Καθιστάναι εἰς ἀπορίαν, Καθιστάναι εἰς ἀπόνοιαν, Καθιστάναι εἰς ἀνάγκην: ſic enim Lat. dicitur Redigere ad inopiam, Redigere ad deſperationem (vel Cõpellere ad deſperationem) Redigere ad neceſſitatẽ. Sed in his Iſocratis, εἰς ὀνείδη vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, (quibus addẽdum εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι ex Demoſthene) & εἰς ταραχὰς καθιστάναι: (ſicut & paſſiuè καθίσταμαι εἰς ταραχήν) item εἰς πολέμους καὶ στάσεις καθιστάναι, non video quod aptius eſſe poſſit Lat. verbum reddendo Græco καθιστάναι quàm Conicere. Sic enim Latini dicunt (niſi me memoria fallit) Coniicere in ignominiam, Coniicere in turbas, Coniicere in ſeditionem: ſicut & Coniicere in tumultum, apud Liuium. Quibus tamen frequentius eſſe fateor, Coniicere in metum, Coniicere in periculum, Coniicere in fugam: in quibus itidem verbo καθιστάναι vtentes Græci dicunt, καθιστάναι εἰς φόβον, & καθιστάναι εἰς κίνδυνον, & καθιστάναι εἰς φυγὴν, vt exemplis oſtendam in Φόβος, in Κίνδυνος, in Φυγὴ, ſi recordatus fuero. At quum dicitur à Xenoph. εἰς τοὺς ἀρχαίους καθιστάναι, eſt Collocare inter eos, vel Referre inter eos, id eſt Referre in numerum eorum qui &c. Inuenitur & καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, quod exponitur Offero me iudicio, & Exhibeo me iudicio: fortaſſe autẽ & verbo Siſtere (ſicut in aliis loquendi gen. ſuprà) locus eſſe hîc poteſt. ‖ Nec verò καθιστάναι cum εἰς tantùm ſed & cum ἐν iungitur. vt Xenoph. Pæd. 4, τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. eodémque modo cum καθίστασθαι, quod eſt paſſiuæ ſignific. ibidem, ἐν κινδύνῳ καθίστασθαι. Quinetiam affertur ex Dem. καθιστάναι τὴν πόλιν ἐν ταπεινότητι, vbi exponitur Redigere.

Καθίστημι,vel καθίσαμαι, Conſtituo, vel Compono, A
Moderor, Ordino. Thucyd.libro 3,καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ
στρατόπεδον καθίστατο. Ibidem, καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μιτυ
λήνην καὶ τὴν ἄλλην Λέσβον ᾗ αὐτῷ ἐδόκει. Plutarchus in
Pompeio, διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Item κα-
θίσαμαι pro Conſtituo , id eſt Ad meliorem ſtatum re-
digo,Bud. Affert verò & Compono,id eſt σχηματίζω,
ex Theophraſto 163.Denique & pro Compono(eo ſen
ſu quo dixit Virgilius, —motos componere fluctus)
ſeu Placidum reddo,Sedo. Vide Comm.p.483:ſed in
loco Plut.qui ibi affertur, repone καταστῆσαι pro καταλῦ B
σαι. (Sic apud Iſocratē ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα,quū
cōpoſita omnia fuerint & reddita trāquilla.Itidē καθε-
στηκότα πράγματα apud Lyſiam pro Res pacatæ) Grego
rius oppoſuit etiam ταράττειν τὴν πόλιν & καθιστάναι(quo
dicitur modo aqua turbida καταστῆναι, quum eius cra-
ſſamentum ſubſedit)Baſilius autem dixit ἐκ τῆς μανίας
καθιστάναι pro Componere , id eſt Ad ſeſe reducere: &
q.d.Inſanos motus ſedare & compeſcere. Et paſſ.a-
pud Ariſtotelem Polit.8,ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τού- C
τους,ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι,καθι-
σταμένους. Et καθίστασθαι pro Componi mente & ſedari
poſt trepidationem,apud eundem in Problem.51. Sed
& mulierem καθίστασθαι dixit pro Componi & ad fru-
gem bonam reduci, in 7 De hiſt.animalium,pag.97.
Vtuntur porro & medici hoc verbo , de ſedandis in-
flammationibus atque aliis doloribus loquentes : vt
καθιστῶντες ἐμπνευμάτωσιν,Galen. Idem,οἴδημα καθίστασθαι
dixit paſſiua ſignificatione. At verò apud Dioſcor.
καθιστάναι ἴκτερον redditur Diſcutere morbum regium:& D
καθιστάναι ἰκτεριῶντας, Recreare laborantes regio mor-
bo. Vbi tamen fortaſſe aptius reddi poſſit In priſtinū
ſtatum reſtituere,id eſt ſanitati reſtituere. Habet au
tem hoc verbum quandam ſedandi ſignif. & quum di
citur καθιστάναι τὸν ἵππον pro Equum concitatum ſiſtere.
nam & Horatius ſedatum celeri oppoſuit.

Καθίστημι,Conſtituo, id eſt Firmo & ſtabilio, Bud.ex
Gregorio. Affert verò & paſſ.καθίστασθαι ex Iſocrate.
item ex Theophraſto pro Roborari,Confirmari,&fru
ctuoſum robur aſſequi. Vide pag.484 Commēt. Idem
pag.486,καθίστημι exponit Compono & quod labat ſta- E
bilio.Item,[illegible] qui labat vel pauet confirmo. Α-
pud Lucam autem Act.cap.17, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦ-
λον,dicit fortaſſe intelligi poſſe Qui Paulum comitatu
ſuo confirmabant, ſecuritatem ei præſtantes. I-
dem ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι apud Lyſiam ſcribit reddi
poſſe Tueri, & Confirmare, vel Inſtituere. Et
apud Galenum ἄνδρα καθεστώσης ἡλικίας eſſe hominem
plena & confirmata ætate. Idē verò partic. ab Ariſtot.
accipi de eo quod ſit iā iuſtæ magnitudinis & plenæ.

Καθίστημι vel Καθίσαμαι, Reſtituo,aut Conſtituo,vt F
interpr.Bud.apud Ariſtoph.Veſpis, ἤρετ' ἢ τὴν Ἱππίου
καθίσαμαι τυραννίδα. Sed non minus fortaſſe conue-
nire poſſit Inſtituo.pro quo apertè ponitur & apud I-
ſocratem in Panegyr.pag.161, vbi dicit τὸν λόγον κατε-
στησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. Alicubi verò καθίστημι po-
teſt vtrolibet verbo reddi:vt apud Ariſtotelem de So-
lone,τὴν δὲ δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. Vi-
de & καταστήσασθαι ὀλιγαρχίαν, paulo antè, ex Lyſia.
Quod autem ad reſtituendi ſignificationem attinet,
ſciendum eſt apud Thuc.quoque εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι G
exponi itidem,In eundem ſtatum reſtituere. ſed nihil
obſtat quominus & hîc καταστῆσαι alio verbo interpre-
temur,quum addatur εἰς τὰ αὐτά. Sed huc referri po-
teſt & καθίστασθαι oppoſitum τῷ ἐξίστασθαι: quum hoc ſi-
gnificet Deſciſcere à natura ſua, illud autem, Ad ſuam
naturam redire:ex Theophraſto,ὅταν ἀποψύχηται,καθίστα
σθαι,καὶ τὴν αὐτὴν χρόαν λαμβάνειν. Nam Ad ſuam na-
turam redire,eſt veluti Suæ naturæ reſtitui,aut Sibi re-
ſtitui.At Iſocr.dixit εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι,in Hel.
enc. Idem in Panath.καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν H
ἕξιν,& ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς pro eodem poſuit.Huc per-
tinet etiam καθιστάναι ἰκτεριῶντας, quod ex Dioſc.paulo
antè protuli.

Καθίστημι τὸν πόλεμον,Committo bellum,συμβάλλω. Et
καθιστάμενος πόλεμος,Bellum cœptum, vt apud Thucyd.
initio hiſtoriæ.Ita Budæus , qui & εἰς μάχην καθίστανται
apud eundem vertit Prælium conſeruerunt.Sed ſcien
dum eſt ab eodem Thucydide dici etiam καθίστασθαι εἰς
πόλεμον,& καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι pro Capeſſere bel-
lum cum aliquo,ſeu aduerſus aliquem. In vulg.lex.
καθίστασθαι ἐς μάχην vertitur Ad pugnam deſcendere:&
καθίσταντο ἐς πόλεμον,pro Bellum ſuſcipiebant, In bellum
deueniebant.

Καθίστημι,Efficio,Reddo.Thuc.2.καὶ τὴν ἀλογίαν ἅ-
μα ἐφ' οἷς νῦν λέγω,φανερὰν σημείοις καθιστάς. Iſocr.ad Ni-
cocl.τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας. (vbi καθίστη eſt
pro καθίσταθι.) Idem,τὰ μὲν ἄλλοις ἀδύνατα,δυνατὰ καθιστῶ-
σα.Sic apud eundem in Hel.encomio, τὸν μὲν ἐπίπονον καὶ
φιλοκίνδυνον κατέστησε τὸν βίον. Itidē apud Xenoph.δεσπότην
ἑαυτοῦ καθιστάναι redditur Efficere:ſed verti etiam poteſt
Conſtituere.de qua ſignif.antea dixi.Bud.ſimul ponit
καθιστῶ pro Efficio,& pro Afficio,ac Redigo,p.481,quā
vide.Ego de redigendi ſignific.egi ſuprà.

DE Κατέστην autem ET Καθέστηκα vide partim cum
paſſ.Καθίσαμαι,partim etiam pòſt.

P. Καθίσαμαι, Conſtituor,Redigor, Componor: item,
Inſtituor.&c.ſequēdo ſignificationes quæ actiuæ voci
datæ fuerunt,cum qua nonnulla & huius exempla po
ſuimus. Quinetiam vt illa præpoſitioni εἰς iungitur
cum variis accuſat. ſic quoque καθίσαμαι,& frequetius
etiā κατέστην. Ac dictū quidem iam eſt de καθίστασθαι εἰς
μάχην,vel εἰς πόλεμον,& quidem interdum addito per-
ſonæ datiuo:ſed eis ex Iſocrate addendum eſt καταστὰς
εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ,quod eadem forma dicitur:expo-
nitur autem Regi factus inimicus.de qua expoſ. mox
dicā. (ſimilia autem loquendi genera vide & paulo
pòſt) At καταστὰς εἰς φόβον,pro Coniectus in metum,ea-
dem forma qua ſuprà καθιστάναι εἰς φόβον, Coniicere
in metum. Sed poteſt καταστὰς εἰς φόβον reddi etiam
(& quidem vſitatiore dicendi formula) Metu percul-
ſus,vel vno verbo Terrefactus,ſeu Perterrefactus. Af-
fertur & καθιστάναι ἐν φόβῳ,q.d.Conſtitutum eſſe in me
tu,aut Verſari in metu,pro Metuere. Iam verò &
motus ſignificationem incluſam habet nonnunquam
hoc verbum : vnde καταστὰς redditur Quum veniſſet,
aut Quum appuliſſet.vt Thuc.3,καταστάντες οὖν ἐς Ῥήγιον
τῆς Ἰταλίας.Tale eſt apud eum,καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Ta
le apud Herodot.quoque,καταστὰς ἐς Αἴγιναν.Quo expo-
nitur modo & in his phraſibus, καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινί,
aut etiam πρός τινα: vel καταστὰς εἰς διαφορὰν apud Plut.
Quum in certamen veniſſet, Quum in diſcordiam ve-
niſſet. Quibus ſimile eſt quod ſuprà attuli, καταστὰς εἰς
ἔχθραν τῷ βασιλεῖ : licet alia interpretationis forma red-
ditum,videlicet Factus inimicus. Ac certè Bud.quoq;
καταστὰς vertit Factus in hoc Dem.loco, δίκαιος λογιστὴς
τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστάς: ſed diuerſum
eſt loquendi genus. at verò vt καταστὰς reddetur cum
εἰς ἀγῶνα, & cum εἰς διαφορὰν, ſic reddendum fuerit &
cū illo accuſ.ἔχθραν. Quin autē verbo Venire in illis
interpretādis vtamur,nihil prohibet,quū à Latinis nō
ſolùm res dicatur in contentionem ſeu diſceptationē
venire(de qua videlicet contenditur & diſceptatur)ve-
rumetiam dicant in contentionem venire, eum qui
contendit. In hac autem ſignificatione paſſiui verbi
καθίστασθαι,meminiſſe oportet illius ſignific.actiui κα-
θίστημι,qualem eſſe docui tum apud Homerū tum apud
Thucydidem pro Siſtere aliquem, aut Deducere in ali
quem locum,& in eo velut collocare. Cæterùm κα-
θίστασθαι εἰς ἀγῶνα alia etiam ſignific. dicitur,ſicut & κα-
θιστάναι εἰς ἀγῶνα, de quo Bud.p.99 & 482.

Peculiare autē id habet καθίσαμαι, quòd pro Fio,&
Sum,vel Exiſto,dicitur. vt Iſocr.πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται
καθίστανται.cuius ſignif.plura exempla Bud.affert p.482.
Idem p. 485 rurſum idem exemplum Iſocratis affert,
in quo καθίστανται vertit Exiſtunt & fiunt.(Quò per-
tinet καταστὰς pro Factus , de quo ſuprà.) Attulerat
autem antea ex Thucydide κατέστη pro Extitit , vel pro
Enatum eſt , ſeu Cœptum eſt : item τοῖς νῦν καθεστηκό-
σιν ἐχθροῖς ex eodem Thucyd.pro Hoſtibus qui nunc

eſſe.l.

ſunt, aut Hoſtibus qui nunc eſſe cœperunt. Sed A
& τὰ καθεςῶτα dicit eſſe Præſentia: & τοῖς καθεςῶσι καιροῖς reddit apud Plutarchum in Phoc. Statu præſentiū temporum. (Vbi addit, Καθεςηκὼς & Καθεςὼς ſignif. habere paſſiuam, itidémque Καταςὰς, videlicet pro καταςαθεὶς & καθεςαμένος, VT Μεθεςηκὼς & Μεθεςὼς AC Μεταςὰς, ITEM Ἀφεςηκὼς, & alia compoſita. ATVERO Ἕςακα, cum actiua voce vnà ſignif. habere actiuā, VT Ἀνεςακέναι ἑαυτὸν, Greg. ET Ἐφεςάκει ἄνδρας ἐπιμελεῖς, apud Polyb. ET Ἐξεςακέναι αὐτοὺς, Act. Apoſt. cap. 8.)
‖Quod autem ad aliam peculiarem ſignif. attinet, ſcribit quæ ſequuntur, Καθέςαται & Καθέςηκεν & Καθέςη dicunt pro νενόμιςαι, In more poſitum eſt, Moribus receptum eſt, Solenne eſt. Et καθεςηκὸς, quod iam receptū eſt ac moribus comparatum. Pauſ. ἐν ὅσοις καθέςηκεν θεοὺς ἄλλους σέβειν ἐν δήμοις, &c. Idem, θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρὸς τοῖς Ὠρωπίοις καθέςη νομίζειν. Et apud eundē καθέςηκεν vertit, Legitimum eſt, Moribus bonis conuenit, Natura comparatum eſt. Vnde & παρὰ τὸ καθεςηκὸς dici pro Indecorè, Illicitè. Item καθεςηκυῖαν τιμὴν à Demoſth. vocari legitimum & moderatum pretium iuſtúmque. Item C
καθεςηκὸς dici Conſtitutū, Statū & fixū, (ea autē quā ſub iungit ſignif. ad illam pertinet quam habet καθέςηκε & καθέςη apud Pauſ. vnde & ibi eam poſui) de quibus lege plura p. 481 & 484 & 485. Sed p. 481 τῶν καθεςηκότων μεταβολὴ exponit etiam Rerum nouarum molitio. Eodémque modo ςέργειν τὰ καθεςηκότα redditur Non ſtudere rebus nouis. Addo autem exemplis quæ de καθεςηκὸς ex Pauſ. affert pro eo quod moribus receptum eſt, hoc ex Thucydide ſumptum de καθεςὼς, l. 1, ἀλλ᾽ ἀεὶ καθεςῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι. i. Quòd ita D
ſemper moribus receptum fuerit. Vbi tamen & Legibus receptum, aut ſimul Legibus ac moribus receptū, vertere non dubitem. Quòd ſi & Conſtitutum pro Receptum dici poſſit, melius expreſſum iri vim Græci verbi exiſtimo. Hoc certè extra controuerſiā eſt, apud eundem καθεςῶτα νόμον verti poſſe vel Receptam legem, vel Conſtitutam.

Κατάςασις, εως, ἡ, Conſtitutio, & collocatio cuiuſque rei in ſuam ſedem, vt annotat Gorr. ex Gal. 3, εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ‖Κατάςασις exponitur, Conſtitutio, in alia E
etiam ſignificatione. vt κατάςασις τῶν ἀρχόντων apud Ariſtotelem in Polit. ea ſignificatione qua καθιςάναι τὰς ἀρχὰς idem Ariſtoteles dicit, id eſt Cōſtituere ſeu creare. Sic exponitur etiam apud Polybium μετὰ τὴν κατάςασιν θύσας τοῖς θεοῖς, inito magiſtratu. Niſi fortè ſit Poſt conſtitutam rempublicam. ‖Κατάςασις, Cōſtitutio, ſed in alia præterea ſignific. vt quum conſtituere rempublicam dicimus. κατάςασις τῆς πολιτείας, Plato. Et apud Polybium τοιαύτης ἔτυχε διορθώσεως καὶ καταςάσεως. vbi Bud. eſſe dicit compoſitionem & rerum F
conſtitutionem in meliorem ſtatum. Dicitur etiā de cōſtitutione iudicii apud Harp. in verbo Εἰσαγγελία. πρὸς τὴν βουλὴν ἢ δῆμον ἡ πρώτη κατάςασις ἔςω. Bud.
‖Κατάςασις, Conſtitutio, in paſſiua ſignificatione: interdum & Status: vt quum dicitur de conſtitutione corporis humani, aeris, & ſimilium. Dioſcorides in præf. lib. 7, φασὶ γίνεσθαι τρεῖς καταςάσεις ἀνθρωπίνοις σώμασι. Galenus, ἐπὶ μὲν τῶν θνιόντων διαθέσεων ἡ νεκρώδης ἐν τῷ προσώπῳ κατάςασις ἐν τάχει γίνεται, ῥὶς ὀξεῖα, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι. vbi Bud. interpr. Conſtitutionem corporis & habitum. G
Idem, ὅςις εὔχυμος φύσει, εἰς χεῖρον ὑγρὸν καὶ θερμὸν ἐν ἦρι μετέλθοι, καταςάσεως οὔσης θερμῆς καὶ ὑγρᾶς. Idē, κατὰ διαφερούσας ὥρας καὶ καταςάσεις, diuerſis temporibus anni & temporis qualitatibus. Idem alibi, καλῶ δὲ κατάςασιν τὴν τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος κρᾶσιν, ἐν ᾗ ἢ ὥρα ἢ χώρα περιείληπται, Bud. interpr. Temperaturam aeris, Qualitatem cæli: item ex Celſo Qualitatem cæli, Tempeſtatem & Habitum tempeſtatis. Et apud Hippocr. lib. 3 Aphor. τῶν ὡρέων κατάςασις, item, τοῦ ἀέρος κατάςασις καὶ φύσις, Cæli habitus, vt ex Colum. interpr. v. l. Cæli affectio vel cōditio, vt ex Cic. At Gorr. κατάςασιν in aere eſſe H
dicit τὴν παρὰ φύσιν ἐν τῷ περιέχοντι κρᾶσιν, hoc eſt tēperiē aeris præter naturā. quæ enim ſecundū naturā eſt, ὥραν dici, id eſt anni tempus: eiuſque (videlicet τῆς ὥρας) quatuor eſſe differentias propriis tēperamētis & nominibus deſignatas, ver, æſtatem, autumnū, hyemem: inquit ſi aliqua præter naturam temperies inciderit, eam non iam ὥραν ſed κατάςασιν propriè nūcupari. Et apud Lucianum κατάςασις εὐδίας, ſerenitatis temperies, μετὰ μικρὸν θαυμαςή τις κατάςασις εὐδίας ἐγένετο. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάςασις, peſtilens aeris cōſtitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάςασις, victus ratio. Pro ſtatu etiā accipitur, vt dixi, atque ſic exponi quidā ex præcedētibus etiā locis poſſunt. Herodot. Euterpe, ἐχρῆτο δὲ καταςάσει πρηγμάτων τοιῇδε, hoc rerū ſtatu vtebatur, i. hæc erat ratio vitæ ipſius. Sic apud Polyb. 2, τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνας τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κατάςασιν, quo in ſtatu tunc fuerint res Macedonum & Græcorum. Hæc Cam. Dicitur etiā de reip. ſtatu. vt ab Iſocrate ad Nic. διαφυλάττειν τὴν παροῦσαν κατάςασιν, καὶ μηδεμιᾶς ἐπιθυμεῖν μεταβολῆς. Et in Paneg. τίς γὰρ ἂν τοιαύτης καταςάσεως ἐπιθυμήσειε; Item Status, de ipſa ſtandi actione, aut loco in quo conſiſtitur. Soph. Aiace, Κατάςασις γένοιτ᾽ ἂν οὐδενὸς νόμου, nullæ leges poſſint cōſiſtere. Polyb. τὴν κατάςασιν ἐλάμβανον, locū ceperunt. Camer. ‖In morbis verò Gorr. κατάςασιν vocari tradit quandā veluti formā morborū, ſecundū quā ex tātis & talibus cōſtituitur vniuerſalibus tēporibus, ſeu qualecunq; ex totius morbi temporibus cōpoſitionē, quēadmodū Gal. docuit l. 1 τῶν κρίσεων. hanc autē non aliud eſſe quàm totius morbi durationē circumſcriptā temporibus quatuor, quæ totius morbi tēpora ſeu vniuerſalia à medicis appellātur. Ab Hipp. quoque κατάςασιν vocari omnem cuiuſque rei formā, idem Gorr. tradit ex Gal. comm. 3 in Epidem. ‖In hoc autem Plutar. loco, τῇ τε καταςάσει τοῦ προσώπου καὶ τῷ χόλῳ τοῦ βαδίσματος γενναῖόν τι ἐνιδών, Bud. interpr. Cōſtantiā. videtur certè idē eſſe quod κατάςημα. ‖Κατάςασις, Sedatio. Ariſtot. Rhet. ἔςω δὴ πραΰνσις, κατάςασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ‖Κατάςασις dicebatur etiam pecunia quæ iis ex ærario perſoluebatur qui in equitum ordinem aſſumebantur, Stipendium equeſtre, Camer. Harpocration ἀργύριον id eſſe dicit ὅπερ οἱ καταςαθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταςάσει· quod ἀπεδίδοτο ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων ὅταν ἀντ᾽ αὐτῶν ἕτεροι καθίςαιντο· ἀπῄτουν δὲ οἱ φύλαρχοι. Exemplum autem hoc citat ex Lyſia, ψηφίσασθαι δὲ τοὺς φυλάρχους ἐπιδεῖξαι τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταςάσεις ἀναπράξητε παρ᾽ αὐτῶν. Citat etiam ex Eupolide locum. Camer. interpr. Conſtitutum ſtipendiū in hoc Lyſiæ loco, οὐ τὴν κατάςασιν παρέλαβον. ‖Κατάςασις apud rhetores Exhibitio. Camer. ex orat. πρὸς Νικος. ‖Δαιμόνων κατάςασις, Fortuna diuina, Camer. ex Euripidis Phœniſſis. ‖Apud Theophr. legitur etiam κατάςασις τῶν δένδρων καὶ θεραπεία. quod idem eſſe putatur cum χημαλισμὸς καὶ ἀναγωγή.

C. Ἀκαταςασία, ας, ἡ, Tumultuatio, Agitatio quâ res in quiete aliqua conſiſtere non poteſt; 1 Cor. 14, οὐ γάρ ἐςιν ἀκαταςασίας ὁ θεὸς, ἀλλ᾽ εἰρήνης. 2 Corinth. capite 12, καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀκαταςασίαι. Camerario interprete, ἀκαταςασίαι, Ordinis turbationem & turbulentiam.

Καταςάτης, ου, ὁ, Inſtaurator. Sophocles Electra, ἀρχέλαον ... καὶ καταςάτην δόμων, de Oreſte, id eſt ἀρχηγέτην, vt ſchol. exponit. VNDE Καταςατικὸς, οῦ, ὁ, Certo ſtatu præditus. Bud. ‖Item Sedandi vim habens. Plutarchus Lycurgo, de carminibus & rhythmis quibus vtebantur Lacones, πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ καταςατικὸν, ὧν ἀκροώμενοι κατεπραΰνοντο λελοιπότως τὰ ἤθη.

C. Ἀκατάςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incompoſitus; Confuſus, Certo in loco ſeu ſtatu non collocatus. Vel, Non ſedatus, Tumultuans. Plut. De defectu orac. ἐμπαθὴς καὶ ἀκατάςατον, perturbationis tumultuationiſq; plenum. VNDE Ἀκαταςάτως, Incompoſitè, Confuſè, Quum res certo loco conſtituta aut ſedata non eſt. Iſocrates ad Euthyn. ἀκαταςάτως ἐχόντων τῶν ἐν τῇ πόλει. Et apud Galenū πλανῆται πυρετοὶ, οἱ μὴ ὡρισμένως ἀλλ᾽ ἀκαταςάτως γινόμενοι, in certis vicibus.

C. 2. Δυςκατάςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sedatu difficilis. X. Pæd. 5, δυςκατάςατος ὄχλος. Idē, καὶ τὸ παραχθῆναι δ᾽ ἐν νυκτὶ, πολὺ μεῖζόν ἐςι πρᾶγμα ἢ ἐν ἡμέρᾳ, καὶ δυςκαταςατώτερον.

c.2.Εὐκατάστατος,ου,ὁ,ἡ, Bene conſtitutus, Bene compoſitus, Sedatus, vel Stabilis. A

c.2.Νεοκατάστατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Nuper conſtitutus, Nuper fundatus. vt νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι apud Thuc. lib.3, Noui coloni, Qui recens in aliqua ſede collocati fuerunt.

Κατάστημα,ατος,τὸ, Conſtitutio, Status. Dioſcorides libro 6, κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis conſtitutio & habitus corporis. Et libro 1, κατάστημα αἴθριον, ſerena cæli conſtitutio, ſeu temperies. αἰθρίου γὰρ ὄντος τοῦ καταστήματος συλλέγειν δεῖ τὰ φάρμακα. Et κατάστημα ἀέρος νεφελῶδες. Et σώματος εὐσταθὲς κατάστημα, Stabilis corporis habitus. B. ex Gell. Sic κατάστημα σαρκός. B Itē, Cōſtātia, & habitus vultúſque hominis compoſitæ mentis nec conturbatæ. B. ex Plut. in Marcello, οὔτε θυμοῦ πρὸς τοὺς Συρακουσίους τοῦ συνήθους μεταβαλὼν καταστήματος, ἀλλὰ πράως πάνυ καὶ κοσμίως τὸ τῆς δίκης τέλος ἐκδεχόμενος. Idē B. interpr. Cōſtantem mentis hilaritatem in hoc loco Baſ. De vita ſolit. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κατάστημα αἱ τῶν ὕμνων παρηγορίαι χαρίζονται. Exponitur ab eodem Æquabilitas. Κατάστημα pro σχῆμα & καταστολή, Chryſoſt. ad Timoth. C 101. Et καταστήματα eadem quæ τὰ περιβόλαια, apud Œcumen. teſte B. Κατάστημα, τὸ δὲ καταστήριγμα καὶ ἀπόσκημμα, hoc eſt quædam veluti confirmatio & animaduerſio, apud Hippocr. l.2 Epidem. Gorr. ex Gal. Lex. Hipp. VNDE Καταστηματικός,οῦ,ὁ, Sedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. Gracch. in principio, βλέμματι καὶ κινήματι πρᾶος καὶ καταστηματικός. Laert. libro 2, p.102, τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν τὴν ἐπ᾽ ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ δὴ ἀοχλησίας.

c.2.Ἀντικαθίστημι, Contrà ſtatuo, Aduerſus aliquem ſtatuo ſeu conſtituo, Oppono. vnde paſſiua vox Ἀντικαθίσταμαι D capitur pro Obſiſto, Sto contrà, quaſi Contra ſeu aduerſus ſtatuor. Xen. πρὸς τὸ παρὸν στράτευμα κινδυνεύειν, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις ἤλκοι ἀντικαθίστασθαι. Thuc. l.3, καὶ τῆς ἀντικαθισταμένης πόλεως τὸ πλῆθος σύμμαχον ἔχοντες. i. ἐναντιουμένης. Apud eundem verò lib.7, ἀντικαθιστάντες τὰς ναῦς, ſchol. exponit παρατάξοντες ἀλλήλοις διὰ τῆς πληρώσεως.

Ἀντικαθίστημι, Subſtituo, quaſi Statuo pro alio, Sufficio in locum alterius. ἀντικαταστῆσαι apud Plut. eſt In locum demortui ſubſtituere, teſte Budæo. Itidem in paſſiua voce Ἀντικαθίσταμαι, Subſtituor. ἀντικαθιστάμενοι (inquit idem) ſunt Sublecti. i. demortuorum loco lecti: ſicut προσκαταλεγόμενοι, allecti. i. numero additi. E

c.2.Ἀποκαθίστημι, Fut. στήσω, Reſtituo, Reddo. Apud Demoſthenem ex pſephiſmate Byzantiorum, καὶ ἀποκατέστασε τὰν πάτριον πολιτείαν καὶ τὼς νόμως. Polyb. lib.4, ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἀντίγονος Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. Item, Reſtituo. i. In locum priſtinum repono. Athen. de delphino, καὶ ἀναλαμβάνων ἐπὶ τὰ νῶτα ἔφερεν ἐπὶ πλεῖστον νηχόμενος, καὶ πάλιν ἀπεκαθίστα εἰς τὴν γῆν. Item, Reſtituo in priſtinū ſtatum, vt apud Herodianū, τὰς τοῦ Κομμόδου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντος ἃς ἡ σύγκλητος καθεῖλε. Obſeruandum eſt autem in loco illo Athenæi præteritum imperfectum ἀπεκαθίστα à themate Ἀποκαθιστάω, quo vtitur & Ariſtot. in Metaphyſ. Inuenitur etiam thema Ἀποκαθιστάνω, & infinit. ἀποκαθιστάνειν. F

Ἀποκαθίστημι, Reſtituo ſanitati, Sano. Dioſc. lib.4, ἐχιοδήκτους ἀποκαθίστησι. Idem lib.1, ἀποκαθίστησι δασυσμοὺς φωνῆς. Eſt autem affinis hæc ſignificatio proximè præcedenti. nam quem ſanitati reſtituimus, eum in priſtinū ſtatum reſtituere dici poſſumus. G

Ἀποκαθίστημι pro καθίστημι, Efficio, Reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, Te effeciſſē vel reddidiſſem inuictum imperatorem.

Ἀποκαθίστημι, Contrarium τῷ καθίστημι, Diſſoluo, διαλύω, apud Ariſtot. teſte Bud.

Ἀποκαταστῆναι autem dicitur neutra ſignificatione pro καταστῆναι, Conſidere, Subſidere, vt aqua turbulēta, apud Dioſc.

Paſſiuum eſt Ἀποκαθίσταμαι, & paſſiuam ſignific. habens pro Reſtituor, Reddor. Apud Theophraſt. De plantis l.7, τὸ ἐξιστάμενον dicitur ἀποκαθίστασθαι, id eſt reddi ſibi, quod ad naturam ſuam redit, inquit Bud. ſubiūgens hæc eius verba, αἳ δ᾽ ἐπικείρωσιν ἅπαξ μόνον, ἐξίσα- H

A ται τὴν πυρὸν φασι καὶ γίνεται μακρὸν, ὃν καλοῦσι καμανίαν, καὶ οὐκ ἀποκαθίσταται πάλιν ἀπειρόμενον. Secundum quā Budæi interpretationem, ἀποκαθίσταται ſine adiunctione idem valet quod ἀποκαθίστασθαι πρὸς τὴν φύσιν, quod alibi ab eodem Theophr. vſurpatur.

Ἀποκαθίστασθαι dicitur à Plutarcho quod eſt τεταραγμένον, in hoc loco, De ſera numinis vindicta, μικτήν τινα φέρεσθαι καὶ τεταραγμένην κίνησιν, καὶ πολλῷ πάνυ χρόνῳ καὶ μόλις ἀποκαθισταμένην. Sic aqua turbulenta à Dioſcoride dicitur ἀποκαταστῆναι, vt paulo antè annotatum eſt.

B Ἀποκαθίσταμαι, Redigor, Euado. Theophr. De plant. lib.4, τῶν δὲ σκωλήκων οἱ μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς συκῆς γίνονται, οἱ δ᾽ ἐντίκτονται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου. πάντες δ᾽ εἰς τὴν κεράστην ἀποκαθίστανται. i. Rediguntur. vel Conformātur, vt Bud. vertit. Gaza autem reddit, Figurantur.

Ἀποκατάστασις,εως,ἡ, Reſtitutio, Redditio. Item, Reſtitutio in priſtinam formam, vel ſtatum. Greg. De baptiſmo, καὶ ταῦτα, οὐκ οὔσης δευτέρας γεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως, οὐδ᾽ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσεως. i. Natalium reſtitutionis. Idem, μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀποκατάστασιν, Poſt reſurrectionem. C Ad verbum, Poſt reſtitutionem Seruatoris. id eſt Poſt ſeruatorem vitæ reſtitutum ſeu redditum.

Ἀποκατάστασις, Circuitus ſolis & lunæ & aliorum errantium, anno vertente in eodem ſigno, inquit Bud. Plut. in Cæſare, de faſtis loquens, ὃν μόνα Νομᾶς ὁ βασιλεὺς πρῶτος λέγεται ἐμβαλεῖν, μικρὰν βοήθειαν ἐξευρὼν τῆς περὶ τὰς ἀποκαταστάσεις πλημμελείας. Cui loco Plutarchi ſubiungit Bud. hūc Columellæ l.4, Tēpus quo ſol in eandē partem ſigniferi per eoſdem numeros redit, per quos curſus ſui principium ceperat, ἀποκατάστασιν vocāt ſtudioſi rerum cæleſtium. D Dicitur & ἀποκατάστασις περιοδικὴ à Dionyſio Areop. vbi ſcribit, ἐκ τῆς τῶν δύο φωστήρων, οὓς τὰ λόγια καλεῖ μεγάλους, ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ περιοδικῆς ἀποκαταστάσεως. Eius autem ſchol. hæc alibi annotat, κατάστασις ἐστὶν ἀπὸ σημείου τινὸς ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπαναδρομή. οἷον ὁ ἥλιος δι᾽ ἐνιαυτοῦ περιπολεῖ τοὺς ιβ οἴκους, ἀπὸ τοῦ λεγομένου κριοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κριὸν διερχόμενος. A quibuſdam exponitur Anniuerſarius reditus in idem ſignum. Quum enim ſol & luna in idem ſignum redeunt, tum velut in priſtinum locum reſtituuntur & reponuntur. Diximus autem ἀποκαθιστάναι inter cætera ſignificare In E locum priſtinū reponere, ſeu reſtituere. At Honoratus Seruius longè aliter videtur hanc vocem accepiſſe, (niſi fortè ea perperam à librariis pro alia poſita eſt) quum ſic ſcribit in Eclog.4 Virg. Videtur tamen locus hic dictus per ἀποκατάστασιν. i. per omnium rerum volubilitatem, ex ſiderum ratione venientem, vt diximus ſuprá.

Ἀποκατάστασις ab Heſych. exponitur πλείωσις. F Reperitur etiam alia expoſitio incerti autoris, τέλος τῆς καταστάσεως. Et quidam putant Act. Apoſt. c.3, vbi dicitur ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως, ſignificare πλειώσεως.

c.2.Ἐγκαθίστημι, Colloco. Iſocrates, φρουρὰς μείζους ἢ νῦν ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Sic apud Plutarchum, καὶ ἐκκρούσας τὴν τοῦ Σελεύκου φρουρὰν, καὶ κρατήσας, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἐπιμαχίμους ἄνδρας. Item, Conſtituo (idem quod καθίστημι) vel potius Conſtituo in. Thucyd. libro 1, Κᾶρας ἐξελάσας καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, & ſuos filios duces ſeu principes conſtituens. Eodem libro, τύραννον δὲ ἐάσομεν ἐγκαταστῆναι πόλει, τοὺς δ᾽ ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν, tyrannum ſinimus conſtitui in ciuitate. G

c.2.Ἐπικαθίστημι, Subſtituo, Sufficio. Polybius libro 1, μετὰ τὴν μάχην ταύτην Αὐλίου τοῦ στρατηγοῦ πλωθέντος, Μάρκον ἐπικατέστησαν τὸν Κόρον. Eodem libro pag.22. à tergo, ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς, ὁ δ᾽ ἀεὶ ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς κρατήσῃ τῆς πόλεως, κοινὴν ποιεῖν τὴν περὶ τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν λαφύρων, Subſtitutus, Suffectus, Succeſſor magiſtratus, Budæo interpr. Apud Plat. autem in Timæo ἐπικαθιστάναι προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις. v.l. interpr. Prophetarum genus præeſſe vaticiniis. H

c.2.Παρακαθίστημι, Iuxta colloco ſeu appono. Demoſth. παρακαταστήσας ἵνα τὸν οἰκέτην φυλάττειν, Apponens cuſtodē, Apponens aſſeruatorem. Idem, παρακατέστησε φυλακήν. Lucianus, τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι

κολακεύοντα. Plutarch. ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ τῷ ἀδελφῷ Λευκίῳ συγκατέστησεν, conſiliarium & quaſi conſortem imperii appoſuit, hoc eſt, ſub perſona legati, quaſi cuſtodem & moderatorem. Budæus. Item, Altrinſecus colloco, ἐξ ἐναντίας καὶ συμπεφυκυιμένως καθίστημι. Budæus p. 683, ex Iſocrate.

c.2. Προκαθίστημι, Prius conſtituo ſeu colloco. Thucydides libro 2, ῥᾶον ἔλαθον εἰσελθόντες φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, Nulla præpoſita cuſtodia, ſeu, Quũ nulli ibi cuſtodes ante ipſos collocati fuiſſent. Exponitur etiam Præparo. B VNDE Προκατάστασις, εως, ἡ, apud Hermogenem lib. 1 De inuent. Narrationis præparatio, ἡ προδιήγησις. v. lex.

c.2. Συγκαθίστημι, Vnà cõſtituo, Confirmo. Thucyd. libro 4, παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας ἄθις μετὰ τῶν ἄλλων, ξυνεκαθίστη ταῦτα. id eſt συνεβεβαίου, vt ſchol. exponit. Apud Polybium autem libro 16, τῶν μὲν τοῦ Φιλίππου τῶν νεῶν τὸ πλῆθος τὸ συγκαταστὰν εἰς τὸν ἀγῶνα, Bayf. interpr. Nauium numerus prælio aptarum. C

c.2. Ὑποκαθίστημι, Subſtituo, Sufficio. idem quod ἐπικαθίστημι. Herodian. καὶ ἐφοβεῖτο αὐτοὺς ὑποπτεύων, εἴ πως δόλῳ ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι καὶ ἀπὸ παρόντος ὑποκατασταθεῖεν, ſi ipſi dolo quodam exautorarentur, ne illi præſentes protinus ſubſtituerentur. B. VNDE Ὑποκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subſtitutus. idem ex Pand.

c.3. Ἀνθυποκαθίστημι, In locum alicuius ſubſtituo, Loco alicuius ſubrogo. Vnde ἀνθυποκατασταθεὶς apud Plut. In locũ demortui vel abeuntis magiſtratu ſuffectus.

C. ΜΕθίστημι, Statuo aliud pro alio. Ariſtot. Ethic. 5 σκευάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. B. D Huc autem pertinere videtur μεθισταίη πόλιν apud Thucyd. Sed generalius pro Muto accipi ſciendũ eſt, (vt qui aliud pro alio ſtatuit, mutationem facit.) Ariſtot. οὐ γὰρ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι. Plut. De def. or. καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας, καὶ τὴν μαθηματικὴν φρόνησιν ἀναιροῦντας. Et apud Antiphontẽ, γνώμην ἐξ ὀργῆς μεταστῆσαι, Bud. vertit, Conceptam ab ira ſententiam mutare. Affertur & cum genitiuo Attico, ex Ariſtophane, μεθίστημι τοῦ χρώματος, pro Muto colorem. A Platone accipi pro Muto & degenerare facio, teſtatur idẽ Bud. E ‖ Et quoniam locum mutare facit qui ex vno loco in alium trãsfert, ſeu traducit, aut ſubmouet, ſeu expellit, ſic etiam accipitur μεθίστημι. Pauſan. ἐς Ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχήν, tranſtulit imperiũ. Gregor. de Iuliano inuadente imperium, ὡς μεταστήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. (Apud Xenophontem tamen, ὁ δὲ Ἐτεόνικος δέκα ναυσὶ πάντα τὰ ἐκεῖ χωρία πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μετέστησεν, Bud. μετέστησεν exponit non ſimpliciter Tranſtulit, ſed In ditionem & imperium ſubegit & ſubiugauit.) Syneſ. ἄγων καὶ μεθιστὰς οὐχ ᾗ λυσιτελέστερον ἦν, ἀλλ' ᾗ κερδαλεώτερον, ducens & traducens. Greg. καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς πλάνης μεταστῆσαι εἰς σωτηρίαν. F Apud Platonem cum αὐτὴ in Epiſt. τὴν ἀρχὴν αὐτὴν τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι, (vbi tamen non ſolum Traducere ſed & Mutare vertitur.) At pro Submoueo, ſeu Expello, aut Faceſſere iubeo: vt μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. ſed frequẽtius etiam ſine genitiuo, & quidem in aoriſto medio interdum. vt Thuc. 5, εἰ μὴ μεταστησάμενοι ἐπ' ἡμᾶς, ἀλλό τι τῶνδε σωφρονέστερον γνώσεσθε. Æſchines, καὶ τοὺς μὲν ἐναγεῖς μεταστήσαντες, τοὺς δὲ δι' ἀσέβειαν φυγόντας κατηγόρων. Lucian. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρός με. G Nonnunquam verò magis peculiarem ſignificationem habet, videlicet pro In exilium mitto, (ad quam ſignificationem Summoueo quoque & Expello alicubi reſtringuntur) apud Plutar. in Ariſtide. Ex Chryſoſt. etiam affertur pro eadem ſignificatione, πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆσαι. Apud Iſocratem autem Budæus exponit item Migrare cogo. ‖ Μεθίστημι, Dimoueo, Retraho, Reuoco. Gregorius, ὃν καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. In quodam autem Thucydidis loco μεθισταίη legiſſe mihi videor pro Dimouere de ſententia, quod potius Deducere dicitur. H ‖ Μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, ex Euripide, in vulg. lex. pro Arceo, ſeu Prohibeo ſtatuam à cæde.

Μετέστην ET Μεθέστηκα vide in Μεθίσταμαι.

Μεθίσταμαι, Statuor pro alio. Item Mutor. Ariſtophanes, ὡς πολυμαθὴς ὢν πρότερον εἶχε τρόπον. Plato, λοιπὸς δὴ ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ σκέψασθαι πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ. Ex Herodoto affertur μεθίστασθαι & pro Mutari animo, id eſt Mutare ſententiã. Pro Degenero autem ſicut ἐξίσταμαι, (mutantur autem quæ degenerãt) Bud. ex Polybio profert, μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. Μεθίσταμαι, Trãsferor, Traducor. Plutarchus in Apophth. μετέστησαν εἰς δουλείαν. vbi tamen redditur & aliis verbis. ‖ Interdũ Submoueor, vel Amoueor. vt Lucæ c. 16, v. 4, ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, Amotus fuero, vt vetus quoque interpres reddidit. Sic apud Æſchinem μεθίστασθαι Bud. vertit Submoueri. vt ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐξ ἀνθρώπων μεθίσταται τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν μεθέστηκε. Sæpe autem legitur verbo neutro, Migro aut Faceſſo, aut Secedo. Bud. ex Athen. 215. Sic μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, apud Plat. Migrare. Et cum ἀπὸ vel ἐκ habentibus ſuum genitiuũ: vt ἐκ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς, Soph. Digreſſus, Quum receſſiſſet. Sic, μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, Migrare è regione, Migrare è patria, ſeu Demigrare. Et ſine præpoſ. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, Migrare è vita. (ſed interdum μεθίσταμαι, ſine adiectione etiam, vtranque harum ſignificationum habet: & quidem in participio præſertim. dicuntur enim μεθιστάμενοι exules qui migrant è patria, & ſolum vertunt. vnde ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ μεθεστηκότες. Demoſth. Et ψηφίσασθαι τοῖς μεθεστῶσι κάθοδον, Plutar. A quo μεθεστῶτες dicuntur etiam pro μεθεστῶτες τοῦ βίου, Qui migrarunt è vita, Defuncti) Μεθίσταμαι redditur etiam Tranſeo. item Deficio. Plato in epiſt. ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετέστη. Xenoph. Hellen. 1, χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defecerãt. Qua dixit ſignif. Chryſoſt. ἐπὶ τὸ διάβολον μεταστῆναι. Sic & apud Plutarchum in Demetrio 288, Bud. exponit Deficio, item Tranſitionem facio: ſed & Seceſſionem facio exponit idem apud eundem Plutarchum. ‖ Μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, Retrocedere, Se recipere. Cam. ex Polybio. ‖ Μεθίσταμαι inuenitur & cum genitiuis diuerſis à ſuperioribus, vt cum λύπης & φόβου. Exponitur autem μεθίστασο λύπης apud Euripidem, Depone mœrorem: & μετέστημεν φόβου apud eundem, Deſiimus timere: ſed ſi verbum verbo reddendum ſit, crediderim μεθίστασθαι λύπης eſſe Diſcedere à mœrore, itidémque μεθίστασθαι φόβου eſſe Diſcedere à metu, id eſt Liberari mœrore, ſeu ſolui, Liberari metu ſeu ſolui. ‖ Μεθίσταμαι apud Homerum, Sto inter, Verſor vel ſum inter. vt ἑτάροισι μεθίστατο, verſabatur inter ſocios.

Μετάστασις, εως, ἡ, Mutatio, qua videlicet aliud pro alio ſtatuitur, vel qua ſtatus alicuius rei in alium traducitur. Demoſthenes Olynth. 2, πολλὴν δὲ τὴν μετάστασιν καὶ μεγάλην δεικτέον τὴν μεταβολήν. ‖ Item Submotio, Amotio. Aphr. loc. 20, τὴν τάχιστα τῶν τότε παρόντος κακοῦ μετάστασιν. Sic ἡ εἰς τὸ δαιμόνιον μετάστασις τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, qua in diuinum numen cauſa malorum remouetur. Vnde apud rhetores inter ſex ſtatus genera numeratur. Quintilianus libro 3, cap. 5, Et tranſlationem: cuius ab hoc nouum nomen inuentum eſt μετάστασις: nouum tanquam in ſtatu, alioquin ab Hermagora inter ſpecies iuridiciales vſitatũ. Eſt verò & figura oratoria, de qua Aquila, Μετάστασιν (inquit) quidã inter figuras nominant, quũ res à nobis alió tranſmouemus in aliqua parte orationis, non ita vt ibi cauſam conſtituamus: alioqui iam non figura erit, ſed ſpecies quædam eius, ſtatus quẽ qualitatis aut ex accidenti appellant, ſecundum Hermagoram. Rurſus Quintil. lib. 9, c. 2, De figuris ſententiarum, ſcribit μετάστασιν propriè eſſe tranſlationem temporum. ‖ Item Tranſitus, idem quod μετάβασις. Pro tranſitu ab hac luce in aliam, ponitur apud Gregorium, teſte Budæo. Sic apud Lucianum ἡ ἐκ βίου μετάστασις. In hac ſignificatione, figuræ quoque oratoriæ nomen eſt, quæ & μετάβασις dicitur. Vnde Iulius Rufus, Metaſtaſis eſt, vel Metabaſis, quum à perſona ad perſonam tranſitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Quidã Trãſitum interpret. & Variationem. ‖ Μετάστασις idem quod μετανάστασις, Migratio qua è loco in locum imus: interdum

Exilium, aut Exilii ſpecies quædam. Plato epiſt. 7, Δίωνα δὲ ἠξίου διανοεῖσθαι μὴ φυγὴν αὐτῷ γεγονέναι τότε, μετάστασιν δέ, non exilium, ſed ſedis mutationem. Idem libro 9 De leg. μετάστασιν εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτῷ γίγνεσθαι διὰ βίου, in vicinam vrbem per totam vitam relegetur. Plut. Ariſtide 103, ἐξοστρακισμός, μετάστασις δέκα ἐτῶν, exilium decennale. Sicut verò in ſuperiori loco Platonis differentia ſtatuitur inter φυγὴν & μετάστασιν, ita & in hoc Plutarchi De orac. Pyth. vbi loquitur de quodam qui περὶ φυγῆς αὐτοῦ καὶ μεταστάσεως oraculum ſciſcitabatur, ἀνεῖλεν οὕτω ὁ θεός, δίδοναι Γρηκὶ φυγὴν καὶ μετάστασιν ὅπου τὸν φορμὸν ἐκέλευσε καθέζεσθαι τὸν Αἰγινήτην ξένον, id eſt εἰς τὴν θάλατταν. In hoc Polybii loco, libro 2, δεῖν τὸ μὴ λιπέσθαι χώραν, ... χώρησιν καὶ μετάστασιν αὐτοῖς, Cam. interpr. Ad recedendum & recipiendum ſeſe. ‖ Μετάστασις, Sublatio de medio. Polyb. lib. 5, p. 95, πάντων κατὰ τὴν δίοδον ἐπισημαινομένων τὴν Ἑρμείου μετάστασιν, id eſt Tranſeunte rege plauſu approbantium mortem Hermiæ. Bud. ‖ Apud Soph. autem in Antig. Ἀλλ' εἶκε θυμῷ, καὶ μετάστασιν δίδου, ſchol. exponit μετάνοιαν. Cam. ait illum his verbis iuberi, concedere iracundiæ, & mutare quaſi ſtatū cogitationū. ‖ Ariſt. l. 5 De gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἰτίαι γίνονται, Paruæ commotiones, cauſæ magnarum eſſe ſolent. Cam. In ſcenicis autem, ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, πάροδος vocatur: (vt Poll. tradit) ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετάστασις. A B C

Μεταστατικός, ἡ, ὁ, Tranſlatiuus. Vocabulum rhetoricum.

C. Ἀμετάστατος, Immutabilis, Conſtans, Qui de ſtatu in ſtatum traduci non poteſt. Plato Polit. 2, ἔστω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. Idem eodem libro de adoleſcente loquēs, ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Sic ἐπιστήμη ἀμετάστατος καὶ βεβαία. D

c. 2. Ἀντιμεθίστημι, In contrariam partem transfero, vel Viciſſim loco moueo. At Ἀντιμεθίσταμαι, In locū diſcedentis ſubeo. Ariſtot. in Meteorolog. 192. Et Themiſt. in princip. 4 Phyſ. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα, Alterum in alterius locum ſubit, Aliud pro alio ſubit. Bud.

VNDE Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ, In contrariam partem trāſlatio ſeu transmutatiō.

C. ΠΑΡΊΣΤΗΜΙ (itemq́ue & Παριστάω, ac Παριστάνω) Siſto prope, ſeu iuxta, (vt παρίσταμαι eſt Sto prope, Adſto: de quo infrà.) Luc. σὺ δὲ ὦ Τρίτων δελφῖνά τινα τῶν ὠκίων παράστησον· ἐφιππασόμεθα γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Vbi de delphine, vtpote equi vicem præbente, loquitur vt de equo: dicimus enim παραστῆσαι τὸν ἵππον τινί, pro Siſtere equum alicui aſcenſuro. Sic apud Lucam Act. Apoſt. cap. 23, κτήνη παραστῆσαι. ‖ Item pro Siſto, quod eſt forenſe verbum vt in Pand. Græcis, πολλοὺς δούλους παρέστησαν. Quod Vlpianus dixit Iudicio ſiſtere. Act. Apoſt. capite 23, verſu 33, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ, videlicet τῷ ἡγεμόνι. Chryſoſtomus, τῷ κριτῇ παραστήσας τὴν χρέαν. Item παραστῆσαι ἑαυτόν, Præſto ſe exhibere ad mandata accipienda. Bud. pag. 219. ‖ Ponitur etiam generaliter pro In medium produco, (nec enim placet cum Budæo, reſtringere ſignific. exponendo In iudicium produco) Repræſento, Exhibeo. Demoſth. in Midiam, παιδία γὰρ παραστήσεται (vbi obſerua futurum medium in actiua ſignificatione: ſicut & παραστησάμην ſæpe pro παρέστησα, ponitur.) Herodianus libro 1, καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος. vbi vertit Politian. Conſtituto in eorum conſpectu filio. Lucian. De ſacrif. ὁ μὲν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Quidam apud Athenæum lib. 4, πᾶσι δὲ λαμπηφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρίστησι. Sed accipitur & pro Repræſento metaphoricè ſumpto, quum videlicet animo alicuius ita repræſentamus rei cuiuſpiā imaginem, vt quaſi in rem præſentem eum perducamus. Dem. in Midiā, τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι, rei atrocitatem animis audientium repræſentare, & quaſi ante oculos ponere. Syneſ. ἵνα τὴν ὠκίων κακίαν ἐμφανέστερον παραστήσαιμι. vbi exponi etiam poteſt Demonſtrem, Oſtendam. Sic & apud Plut. in vita Homeri, de eo dicitur, ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παραστὰς διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, ἀνδρίαν σώματος, διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα. Hermog. σαφῶς παραστήσω, apertè oſtendam. Interdum & Expri- E F G H

mo, Significo: item Doceo: quæ affines ſunt ſignificationes verbo Repræſento. Baſil. ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστάντα, multam ſententiam exprimentia ſeu ſignificantia. Themiſt. in Phyſ. lib. 4, ταῦτα δὲ Εὔδημος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ἑαυτοῦ φυσικῶν παρίστησι. His autem accenſendum videtur παρίστημι quod apud Lucam redditur Probo, (nam qui aliquid probat, illud oſtendit, & docet tale vel tale eſſe) Act. cap. 24, οὐδὲ παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν κατηγοροῦσί μου. Nec verò ſeparandum videtur ab his παρίστημι quo Plato vtitur lib. 10 De rep. ita ſcribens, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι, ἰδίᾳ συγγιγνόμενοι, ὡς &c. Exponitur autem hic Perſuadere, ſed poſſumus etiam reddere Probare, aut certè Perſuadere probando. At verò apud Plut. cū accuſat. perſ. & infin. pro Perſuadere, παρέστησεν Ἀθηναίοις τὸν Θησέα τιμᾶν, ſi locus mendo caret. Huc autem pertinet παρίστημι pro Cieo voluntatem rei alicuius faciendæ. de qua ſignif. dicam paulo pòſt.

Παρίστημι, Siſto ad latus, παραστάτης appono, id eſt Ad latus admoueo. Vide B. p. 217 ex Polybio & Appiano.

Παρίστημι, Siſto, ſed pro Inhibeo, Reuoco. vt παραστῆσαι τὸν ἵππον, Siſtere equum currentem. B. p. 221 ex Xenoph.

Παρίστημι, Confero, Contendo, vel Res inter ſe compoſitas æſtimo, vt interpr. Budæus p. 221, ex Iſocrate, τῇ πόλει παριστάναι δεῖ τοῖς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσαις. Vide ibidem & Platonis locum. Hanc autem verbi παρίστημι ſignific. ab ea quam primam illi dedi, pendēre arbitror. ſiſtimus enim vnū prope alterum, vt conferri poſſint.

Παρίστημι, Cieo, Commoueo, Excito. Demoſth. in Midiam, οὐ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτῷ παρέστησε τὴν ὀργήν. Æſchin. De falſa leg. ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησι, Ratiocinandi vim excitat & comminiſcendi, in v. l. Exponitur & Stimulo, Concito. vt παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Dioſcor. Plura harum ſignificationum exempla habet Bud. pag. 219 & 220. Item παριστάναι pro Ciere voluntatem conſiliúmque rei alicuius faciendæ, ſeu Admonere, pag. 219, ex Pauſania. Sed poteſt fortaſſe ad illam perſuadendi ſignificationem referri, de qua paulo antè. Puto autem ſimilem ſignificationem habere παρίστημι in hoc Demoſth. loco, ei quam habet in illo Pauſaniæ: videlicet vbi ſcribit, (in exordio orationis Pro corona) ἔπειθ' ὅ, τι μέλλει συνοίσειν καὶ πρὸς δόξαν κοινῇ καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἑκάστῳ, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι. Vide Παρίσταται pro In mētem venire.

Παρίσταμαι actiua ſign. (in futuro medio præſertim, & aoriſto) interdum quidem, ſicut & παρίστημι, In medium produco, vt ſuprà dictum eſt. Sed peculiariter etiam Produco in medium aliquem vt teſtimonium dicat. παρίστασθαι μάρτυρας (inquit B.) Teſtes corrogare & conuocare, vt conteſtari faciunt. Sed hoc debuit addere Bud. interdum quidem addi accuſ. μάρτυρας, interdum non addi. certè quum additur, nō video cur Bud. alia quā per verbū Producere interpr. quæſierit. Vtriuſque autem vſus exempla leguntur apud eum, ex duobus Dem. locis, in quorum tamen altero fateor poſt πολλοὺς παρέστησαι ſequi ἐπιμαρτυρόμενοι, quod accuſ. illius defectum quodammodo ſupplere videri poſſit. Sed & non ſequente hoc aut ſimili participio, in ea ſignif. poſitum obſeruaui. ‖ Eſt præterea παραστήσασθαι Ad deditionem compellere, Subigere, Diripere. Thuc. lib. 1, pag. 40, καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον παραστησώμεθα ἐπελθόντες. i. δουλωσώμεθα, inquit ſchol. Ex aliis autem ſcriptoribus exempla Bud. affert pag. 220. & inter alia ex Plat. παραστήσασθαι cum præpoſitione εἰς pro ℘ degit.

P. Παρίσταμαι neutris verbis Latinis redditur: & quidē in prima ſimpliciq́; ſignif. verbo Adſto, Propè ſto, Aſſiſto. Homerus Iliad. σ, verſu 70, Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρέστη πότνια μήτηρ. (Alicubi tamen addit ἄγχι. Demoſthenes in Midiam, οὐδένα οὔτε χαλκευμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα.) Sed interdum παρίσταμαι non eſt ſimpliciter Adſto, ſed Præſto ſum, Appareo, Apparitoris munere fungor. vt apud Lucianum oportet Mercuriū

παρεϛάναι τῷ Διΐ: item παρεϛάναι τῷ δικαϛηρίῳ, In foro ap- A
pariturus facere. Sæpe verò & pro Opitulor, Auxilior, Subſidio ſum, Faueo. quæ affinis eſt ſignificatio. Hom. Il. κ, ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίϛασο, καί με φύλαξον. Sic & Odyſſ. ν, — ἥ τέ τοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίϛαμαι, ἠδὲ φυλάσσω. Sæpe verò copulat & cum ἀμύνειν, alicubi & cum ἀρήγειν, ſed huic verbo priorem locum dans. Sic Heſiodus, Ἔνθα λέ οἱ ἵπποισι παρεϛάμεν. Sophocl. ἢ τῷ μόνος παρέϛης χερί, pro συμμαχήσας. vnde παραϛάτης. In ſoluta autem oratione dicitur παρίϛασθαι βοηθόν. Xenophon Pæd. 5, οἵ σοι, ἣν σωζώμεθα, πειρασόμεθα μὴ χείρους B
βοηθοὶ παραϛῆναι. Sic Plut. in Themiſt. παρεϛᾶσιν ὑμῖν βοηθοί. Xenophon tamen vſus eſt & ſine hoc nomine, Hellen. 6, ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίϛαντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Ariſtoph. Veſpis, ἴθι μοι παράϛηθ', αἰτησόμενός σε πρὸς τῶν θεῶν. Demoſthenes, οὐ παρέϛη πώποτε, οὐδ' εἰσῆλθεν. Sic Plut. in Pol. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίϛασθαι. Et παρίϛασθαι τῷ ἀπολογουμένῳ, vel τῷ φεύγοντι, Reo adeſſe & fauere, Patronum eſſe cauſæ. Vt autem Lat. verbum Adeſſe hanc auxiliandi ſeu fauendi ſignificationem habet, ſic Gallicum *Aſſiſter* (id eſt Aſſiſtere, παρίϛασθαι, C
in prima ſignif.) vnde & *Aſſiſtance*, Auxilium. Sed alicubi redditur παρίϛαμαι, vel Auxilior, Patrocinor, &c. vel Aſtipulor, Aſſentio, Subſcribo, vt in hoc loco Philoponi, τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραϛησάμενος δόξῃ. At apud Alex. Aphrodiſeum, παρίϛασθαι βουλόμενος τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, eſt potius Patrocinari quàm Aſtipulari. quum tamen alioqui illud ex hoc pendeat.

Παρίϛαμαι alicubi apud Homerum motus etiam ſignif. habet, (ſicut apud Latinos interdum Adſum) vt D
Iliados γ, — δεῦρο δολοφρονέουσα παρέϛης, Huc acceſſiſti, Huc adueniſti. Budæus autem Aduentare exponit: afferens etiam ex Plutarcho, ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεϛῶτος, pro Iamiam affuturo diſcrimine. A Budæo apud Gregorium exponitur etiam In naturã rerum prodire. qua in ſignif. habet itidem aliquam motus ſignificationẽ. Vide pag. 221, in principio.

Παρίϛασθαι eſt etiam Animo obuerſari, In mentem venire, Subire. Pauſanias, παρίϛαται οὖν Ἀργείοις, τὸ μὲν, Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τὸν λύκον, ſubitò in mentem E
venit aſſimulare. Et apud Platonem, ὥστε μοι παρίϛασθαι, ita vt mihi videatur. Quarum ſignificationum exempla vide apud Budæum pag. 217 & 218. (Sed quod affert ex Homero, — τῷ δ' οὔτ' ἂρ γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίϛαται, οὐδὲ γάνυνται, minimè huc pertinet, & perperam ab eo redditur, Liberorum & vxoris ſurrepit obliuio. Significat. n. Hom. Non adſtant ei reuerſo vxor & liberi, neque gratulantur, id eſt non reuertitur. Quo dicitur modo Iliad. ξ, circa finem, Οὐδὲ γὰρ ἡ Θεστορίδαο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.) Huc pertinet ἐκ τοῦ παριϛαμένου λέγειν, pro Dicere quicquid in mentem ſubitò venit, Ex tempore dicere. de quo loquendi genere lege quæ traduntur ibidem. Animaduertendum eſt autem, ſicut παρίϛασθαι dicitur pro In mentem venire, ita παριϛάναι, pro Menti alicuius velut indere, In mentem dare, Mentem alicuius velut impellere ad aliquid, Ciere voluntatẽ rei alicuius faciendæ, & Perſuadere. vt dictum eſt in Παρίϛημι. ❙ Παρίϛασθαι de animo dicitur & in alia ſignificatione, ab hac diuerſa: videlicet pro Animi fiducia præditum eſſe, Confirmari animo, Non labaſcere, Non linqui animo. vt oſtendit Bud. afferens tamen ex Diodoro exempla in quorũ altero datiuus ψυχῇ, in altero datiuus θυμῷ, adiungitur verbo παρίϛασθαι. Vide eundem Bud. p. 221. Hanc ſignif. ſequitur verbale παράϛημα.

Παρίϛασθαι, q. d. Conſiſtere & abſolui, de iis quæ naturæ ſuæ perfectionem & vigorem adepta ſunt: poſt quem ſtatum dicuntur ἐξίϛασθαι quaſi Exoleſcere. Theophraſt. in 6 De cauſ. plant. loquens, περὶ τοῦ οἴνου (id H
eſt de vino) καὶ γὰρ παριϛάμενος καὶ ἐξιϛάμενος, καὶ ἔτι γηράσκων, ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει καιροῖς. Ibidem θᾶττον παρίϛασθαι τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἴνων, vertit Budæus Celerius perfici: addens, ſtatum rerum inter incrementum & decrementum, hoc verbo παρίϛασθαι ſignificari, id eſt ἀκμήν.

Παρίϛασθαι, Conari, Eniti. In v. l. ex Polybio, ὅπερ ἡμεῖς αὐτοί τι παραϛησόμεθα ποιεῖν.

Παράϛασις, εως, Exhibitio eius pro quo interceſſit quis in vadimonio promittendo. Budæus pag. 222. vbi locum ex Pand. & Vlp. confert. In lexico autem παράϛασιν eſſe dicit quum quis ſiſtit ſe iudicio: citans ex Pand. ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραϛάσει. Et ἐπερωτηθεὶς παράϛασιν ἐπὶ τῷ αὐτὸν δικάζεσθαι. Vide apud eundem in Comm. pag. 22, in παρακαταβολὴ & πρυτανεῖα, locum ex ſchol. Ariſtoph. ❙ Παράϛασις dicebatur etiam drachma quã litigatores in exordio litis deponebant in cauſis priuatis: nomine inde tracto quòd [illegible] merces erat apparitorum qui ſiſtebant homines in iudicio, hoc eſt euocabant. Bud. pag. 222, ex Andoc. At Demetr. Phaler. apud Harpocr. & Suid. ſcribit, τοὺς διαιτητὰς λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράϛασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην. Apud eoſdem habes locũ ex Menãdro & Ariſtot. De polit. Athen. Præmiũ iudiciorũ interpr. Cam. ❙ Παράϛασις Repræſentatio, qua quid velut præſens oſtẽditur, i. repræſentatur. Porphyrius, περὶ τῆς κοινωνίας παράϛασιν, ad communionis repræſentationem. Vnde παράϛασις de iis dicitur quæ præ ſe ferunt ſplendorem, atque auguſtam magnificentiã repræſentant. Maccab. lib. 1, cap. 15, καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον χρυσωμάτων μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων, καὶ παράϛασιν ἱκανὴν, ſplendoris atque magnificentiæ ſumptuoſum apparatum. v. l. ❙ Exponitur etiam Documentum, Demonſtratio, à Budæo p. 223. vbi exemplũ habes ex Alex. in 5 Topic. ❙ Item Significatio, vt Bud. apud eundem in 6 Top. interpretatur. ❙ Παράϛασις eſt etiam Impetus animi fiducia ſui præditi, Animi præſentia, vt παράϛημα. Bud. ibidem ex Polyb. lib. 4. Et apud Suidam, καὶ λαβόντες παράϛασιν εἰς τὸ γενναίως ἀποθανεῖν. i. ὁρμὴν, τόλμαν, vt ipſe exponit. Vnde Παραϛατικὸς, quod vide. At Polyb. alibi pro fiducia poſuit & perſuaſione, καὶ μεγίστη δὲ παράϛασις ἐπὶ πᾶσιν εἶχε τότε βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν φίλους, ὡς δικαίως πάντα περαίνοντας, animi inductio & credulitas. v. l. ❙ Itẽ Vehementia. Camer. ❙ Significat etiam Exilium & fugam eius qui extorris eſſe iuſſus eſt. Ariſtoteles in 5 Polit. εἰ δὲ μὴ, ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι τὰς παραϛάσεις αὐτῶν, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul ſubmouere. ſignificãs ſimile quippiã, ὀστρακισμοῦ & relegationis, vt Budæo videtur. ❙ Παράϛασις, Vilis ac ſtataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Ariſtot. Polit. 1, cap. 7, τῆς δὲ μεταβλητικῆς, μέγιστον μὲν ἐμπορία. καὶ ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορτηγία, παράϛασις. vulg. lex.

Παραϛάτης, ου, ὁ, Qui iuxta aliquem ſtat, Qui à latere ſtat. Vocabulum eſt militare quo ſignificatur is qui latus alicui[9] cingit, ὁ παρ' ἕκαστον πολεμῶν. Adſtes, vt Gaza vertit. Exẽpla habes apud B. p. 216, ex Herodoto, X. & Chryſoſtomo. Ariſtot. Eth. 5, cap. 2, εἰ ἐγκαταλείπει τὸν παραϛάτην. Arrian. apud Suidam ἐν τῷ ὕδατι δεσμεύειν τὸν παραϛάτην οἱ ἑσπόμενοι. Quidam (vt tradit Cam.) interpr. Manipularem. In lib. περὶ τάξεως ἀλλαγῆς, παραϛάται eſſe dicuntur, οἱ ὁμόλοχοι, (id eſt alarii milites, vt vulg. lex. interpretatur) numero 64, eorúmque dux, πτέραρχης. Apud Xenophontem παραϛάται ſunt etiam pedites qui equitibus auxiliares dantur, teſte Bud. Inde παραϛάτης metaphoricè, pro ſocio, auxiliario & opitulatore, ponitur, qui alicuius latus veluti ſtipat. Cuius ſignificationis exempla ex Xenophonte & Gregorio habes apud Budæum p. 216. Sic apud Plutarchum in Alcibiade, de illo Potidæam bello petente, Σωκράτη σκηνῆς εἶχε καὶ παραϛάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι. Plut. De frat. charit. ἀλλὰ καὶ νῦν τοι πολλαχοῦ σύμβωμος ἐστὶν Ἰόλαος αὐτῷ, καὶ συνκατεύχονται, παραϛάτην Ἡρακλέους ὀνομάζοντες. Eodem modo apud Syneſ. ποῦ δὲ ἴδω δήπου καὶ Ἡρακλέους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἰόλεω, συμμάχου καὶ παραϛάτου. ❙ In choreis etiam παραϛάτης dicitur qui præſultori ſecundus eſt: qui præſultor, etiã κορυφαῖος dicitur & ἐξάρχων & κατάρχων & χοροστάτης. Eſt enim hic ordo, vt præcẽtori proxim[9] ſit ὁ παραϛάτης, & huic deinceps proxim[9] ſit ὁ τριτοστάτης. Exẽpla

ex Ariſtot.& Baſil.habes apud Bud.p.217. Cam.interpr. adiunctum. | Eſt etiam vocabulum architectoni- cum. Apud eos enim paraſtatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum aſtantes lateribus: prominentibus ipſis columnis partibus duabus, aut ſecundum alios, tãtùm ſui medietate. De quibus vide Vitruu.lib.5,cap.1. A quorum ſimilitudine, alterum cruris os, paraſtates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παραστήμιον appellatur Polluci. In catapulta autem παραστάται vocantur arrectariæ tabulæ, dextra ac ſiniſtra, vt Turnebus annotat Aduerſar. lib.2,cap.4, vbi catapultæ deſcriptionem quæ eſt apud Vitruuium lib.10, cap.15, explicat. | Apud anatomicos autem [illegible] ſunt παραστάται, (id eſt, vt Camer.ex Poll.tradit, meatus quibus de teſticulis ad cannalem virgæ ſemen deriuatur) quorum alter κιρσοειδὴς dicitur, hoc eſt varicoſus: corpus id quod vtrique teſti anteſtat in modum pyramidis efformatum, incipiens paulo ſupra teſtem, quà venæ & arteriæ ſpermaticæ coeunt & commiſcentur, deinde poſt multos gyros & circumuolutiones, varicum in modum paulùm lateſcens, & in ſuperiorem teſtis partem inſertum. alter ἀδενοειδὴς, glandulosus: corpus ſeu glandula meatui vrinario ſuprapoſita, vaſorum ſemen deferentium inſertionem excipiens. Eſt autem ad humillimam veſicæ partem ſita, media quodammodo inter veſicæ corpus & eius ceruicem. Verùm hanc aliqui non παραστάτην ſed προστάτην appellant, quò vitent ambiguitatem. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις annotauit παραστάτας ab Hippocr. ἐν τῷ περὶ φλεβῶν vocari τὰς ἐπιδιδυμίδας. Hæc inter alia Gorr. improbans παραστατῶν definitionem apud Paulum Æginetam. Quos intellexit Athen.lib.9, παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται. de quibus paulo pòſt, εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. Eorũdem fit mentio apud eundem lib. 10, ex Platone comico. vbi & πλακοῦντος ἐνόρχου meminit. |Παραστάτης dicitur etiam officulũ laryngis quod à ſimilitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὲς, Os gutturis tõſiliis ſubiectum, ταῖς ἀντιάσι ὑποκείμενον ὀστοῦν, περιειληφὸς τὴν τοῦ βρόγχου κεφαλὴν, vt Pollux tradit: Herophilus autẽm (vt idem annotat) παραστάτην appellauit [illegible] παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσι. |Παραστάται Hesychio ſunt οἱ περὶ τὰς ὤας σήμονες: at Etymologico οἱ ὑπηρετοῦντες βασιλεῖ. Fœmininum à παραστάτης EST Παραστάτις, ιδος, ἡ, quod metaphoricè accipitur pro ſocia & auxiliatrice, ſeu opitulatrice. Greg. in Epitaph. patris, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν παραστάτις. Bud. Et apud Xenoph. Apomnemon.2, virtus eſt ἀγαθὴ παραστάτις τοῖς οἰκέταις, benignè illis adeſt. Camer. COMP. Συμπαραστάτης, ου, ὁ, Qui vnà à latere adſtat, Socius, Adiutor. Ariſtoph. Ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντες οὗ ἔχω, id eſt ξύμμαχοι, vt ex ſequentibus patet. hoc eſt, Vt mihi adſitis & opem feratis, Simul vindices & defenſores ſitis. Bud. ET Παραστατέω, ῶ, A latere ſto, Adſiſto, Sto apud ſeu iuxta. Sophocl. Œdip. Tyr. Ὅν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντίοις πέλας. Et metaphor. Adſum, Auxilior, Opitulor. Ariſtoph. in Theſmoph. ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν, deos nobis auxilio affuturos. COM. Συμπαραστατέω, Vnà à latere ſto, Vnà adſiſto. Item, Vnà auxilior, Vnà adſum & opitulor. συμμαχῶ. Ariſtoph.

Παραστατικός, οῦ, ὁ, q.d. Exhibitiuus, Repræſentatiuus. Syn. De inſomn. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἡμῖν παρειλήφθω παραστατικὸν τῆς ἀξίας τῆς κατὰ τὴν ἐν φαντασίᾳ ζωήν, Iſtud quidem nobis ademptum ſit ad oſtendedã dignitatem. δίκη παραστατική, Actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præſentem vindicaturus eſt, Bud. |Παραστατικοὶ ἄνδρες, Qui præſentia animi præditi ſunt: quæ dictio non ſolùm robur animi καὶ τὸ εὐθαρρὲς τοῦ φρονήματος ſignificat, ſed etiam extemporalem exprom ptámque ſolertiam, ac nuſquam deprehẽſam, ſed vbique inſtructam & conſultam. Sunt igitur παραστατικοὶ, οἱ περὶ τὰ παρὰ τοὺς χρόνους πρόθυμοι καὶ σκεπτικοὶ, καὶ ἐν τῷ παραχρῆμα βουλευτικοὶ, Qui nunquam ſibi deſunt, Qui aut animi præſtantiam, aut conſultæ mentis copiam tanquam in numerato habent, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ διανοητικοὶ, οἱ ἐπὶ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ἐπινοητικοὶ, οἱ ἐν τῷ παραυτίκα ἐνθυμηματικοί. B. Et παραστατικὴ διάθεσις, Præſentis animi affectio, quæuis pericula ſubire parata. At in malam partem accipi videtur apud Polybium lib.1, ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ πλεῖστον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν τὴν διάθεσιν. vbi Camer.interpr. Efferari tandem, & induere animum immanem. |Item Excitandi vim habens & irritandi. idem quod διεγερτικὸς, παροξυντικὸς, παρορμητικός. Plutarchus Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους. Et in Inſtit. Lacon. eadem de re, κίνησιν δ' εἶχε ταῦτα ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πρακτικῆς. Vbi poſſit etiã exponi Addens animo impetũ (vt addere animum Lat.dicũt) aut Excitãs in animo impetũ: ſicut res παραστάνουσα θάρσος πρὸς τὸν κίνδυνον, apud Polyb. VNDE Παραστατικῶς, Præſenti animo, Prompto animo, Intrepido & fidenti animo. Polyb. παραστατικῶς καὶ δαιμονίως ἐνήρμοσεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς, præſenti animo atque admirando ſeſe præſentibus temporibus accommodabat. Et apud Suidam, ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλαζόνας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς. Apud eundem, διελέχθη παραστατικῶς ἅμα καὶ παρρησιαζόμενος. Itẽ, παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν. |A Camerario exponitur Vehementer.

C. Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, Figuræ rhetoricæ nomen: Trapezũtius vertit Obſiſtentiam: alii Depulſionem dici poſſe exiſtimant. Similis eſt (vt Budæus ſcribit) ἐνστάσει, & quaſi ἔνστασις ſecundaria. Vide Cõm. pag.223. Cam. eam ſcribit pertinere ad tranſlationes rhetorum, ſeu commutationes, ad μετάληψις. eſſéque enſtaſin vehementiorem, quæ refutat ſimpliciter factum: vt, Non decet honeſtos iuuenes ornatus varius & lenocinium formæ: at ἀντιπαράστασει eſſe mitiorem: vt, Concedantur ſanè & viris munditiæ, ac liceat illis vti exquiſitiore ornatu: ta lis tamen eſt inhoneſtus. Apud dialecticos autem enſtaſin eſſe dicit obiectionem contra argumentum, mutata concluſione. vt ſi inferatur, Ergo eruditi philoſophia ſunt viri boni: per enſtaſin ἐξ ἀντιφάσεως opponatur, Quidam non ſunt boni, vt Alcibiades & Critia. VNDE Ἀντιπαραστατικός, οῦ, ὁ. vt ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non ſimpliciter, ſed addita circunſtantia. v.l.

Παραστάς, άδος, ἡ, Poſtis, Lignum aut lapis ab vtroque ianuæ latere ſtans. vnde & nomen habet. idem quod σταθμὸς apud Homerum. Poll.lib.1, σταθμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ Παραστάδας φασίν. Greg. αἱ τῶν ὑμετέρων θυρῶν παραστάδες. Latini vocant etiam Antas: id eſt (vt Feſt. exponit) latera oſtiorum. Citat & Pollux ex Cratini Dionyſalexandro, Παραστάδας βούλει καὶ πρόθυρα ποικίλα. Vitruuius quoque lib. 6, cap. 9, vbi de Græcorum ædificiorum eorúmque partium diſpoſitione atque nominibus differit, quæ ab Italicis moribus & vſibus diſcrepãt, hoc vocabulo vtitur: at in diuerſa ſignificatione. Locus (inquit) inter duas ianuas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde eſt introitus in περίστυλον. id περίστυλον in tribus partibus habet porticus: in ea parte quæ ſpectat ad meridiem, duas antas inter ſe ſpatio amplo diſtantes, in quibus trabes inuehuntur: & quantum inter antas diſtat, ex eo tertia dempta, ſpatium datur introrſus. Hic locus apud nonnullos προστὰς, apud alios παραστὰς nominatur. Sic ille. | Item Porticus. Euripides Phœniſſ. Νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας, Nox erat, Adraſti acceſſerámque ad porticus, vt Camer. interpretatur. Ex eodem Eurip. Euſt. παραστὰς citat in priori ſignificatione ſumptum: locũ tamen non adſcribit. Quòd ſi de hoc loco intellexit, ſynecdochicè caperetur pro tota domo, aut oſtio aut limine. Xenophon Hierone, τὴν πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς καὶ παραστάσι καὶ ἀγοραῖς καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην, Vrbis præclarè facta mœnia, tẽpla, porticus, forũ multiplex, portus, Cam. interpr. Quidã tamen hîc interpretantur exhedras, qui hunc locum à Polluce innui putant lib. 7, cap.27, vbi ſcribit, παραστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. Sic enim legendum ibi exiſtimant pro παστάδας: propterea quòd quum mentionem feciſſet τῶν τῆς θύρας ξύλων, locúmque ex Cratino citaſſet de παραστάσι, ſtatim quaſi de diuerſa ſignificatione ſubiiciat, παραστάδας δέ.

Παραςαδὸν, Aſtando, Stando à latere, Propè ſtãdo: Od.κ. A
ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα
ἕκαστον. id eſt παρεςὼς πλησίον, vt ſchol. exponit.

Παράςημα, ατος, τὸ, Præſidentia & robur animi. vt Bud. interpr. pag. 222. Latinè Præſens animus & animi præſentia dicitur, vt à Terentio in Eunucho. At Cicero dicit Animus acer & præſes. Idem De officiis, dicit, Præſentis animi vti conſilio, quod Bud. ibidem reddit, συμβουλεῖν ποιεῖσθαι τῷ θυμοῦ τὸ παράςημα. (Synonymum vocabulum eſt λῆμα) Idem Bud. interpr. Animi præſtantia, Honeſta generoſáque fiducia. Diodor. in hiſt. Alex. ὄντι δὲ τῷ παραςήματι τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐν καρτερότεροι τοῖς δεινοῖς, animi fortitudine & præſtantia præditi & excellentes. Bud. B

C.2. Ἐκπαρίςαμαι, Propè adſto, Aſſiſto. v.l. Eadẽ apud Demoſth. ἐκπαρεςῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ interpr. Ad animũ eius ſubire.

C. Περιΐςημι, (q.d. Statuo circum, ſeu colloco, aut circumquaque, Circumſtare facio) Circumpono. Item Circundo, Cingo. Thucyd. lib. 8, pag. 297, τρήσας ἀριςοποιουμένους, καὶ περιςήσας τὰς ἑαυτοῦ, κατηκόντισε. Sic Herodian. περιςήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους. Plutarch. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέςησε, Capitolio præſidium circumpoſuit, ſeu circundedit, Capitoliũ præſidio cinxit. Alia conſtructione, Appian. Bell. ciuil. 3, φρουρὰν περιςήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, cuſtodes ſibi apponere, & corpori circundare, Bud. interprete. Sunt & qui περιςῆσαι φρουρὰν alicubi vertant, Circunſtatione militum munire, ex Gellio, ad magis exprimendam vim verbi. Περιΐςημι non ſolùm Circundo exponit Bud. ſed & Circumuenio, & Vndiq; immitto, afferens ex Polybio, ταχὺ πάντοθεν περιςήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. ‖ Dicitur verò & περιςῆσαι φόβον πᾶσι à Plutarcho in Fabio, pro Inijcere metum omnibus, & quaſi circumiijcere: vel Inijcere, quaſi eum illis circundando. Eadémque forma dicitur ab eo in Lycurgo, περιςῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. Gregor. autem dixit etiam περιςῆσαι ἀνάγκην ἡμῖν τοῦ λέγειν. C D

Περιΐςημι, Redigo. Herodian. lib. 7, ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων εἰς πενίαν περιέςησε, quum plurimas illuſtres familias ad egeſtatem redegiſſet. Ariſtoteles Polit. 5, εἰς ἑαυτὸν περιέςησε τὴν πολιτείαν, in poteſtatẽ ſuam redegit. Chryſoſtomus De ſacerdotio, ὁ μὲν γὰρ εἰς τὸν ἀσκὸν, εἰς ἑαυτὸν περιέςησε τὴν πολιτείαν. ‖ Itẽ pro Circũago in contrarium, Commuto in contrarium, Bud. p. 416 ex Æſchine & Athen. Affertur verò & ex Demoſth. aduerſus Bœotum, περιςῆσαι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ, pro In me deriuare & deuoluere calamitates ſuas. E

Περιέςην vide in Περιΐςαμαι.

P. Περιΐςαμαι, Circunſto, Circunſiſto. Hom. Iliad. ρ, v. 95, — μήπως με περιςήσωσ' ἕνα πολλοί. Hac autem in ſignificatione ſæpe περιέςην & περιςῆναι ac περιςὰς inueniuntur, itidémque participium περιεςώς. Thucyd. lib. 7, καὶ περιςάντες πανταχόθεν. Luc. κόπτονται περιςάντες ἤδη πεφονευμένον. Syneſ. καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεςώτων καὶ περιεςώτων λαῶν. Atque vt dicitur περιςῆσαι τινὶ κίνδυνον, ſic etiam κίνδυνος περιςῆναι τινά, id eſt, ad verbum, Periculum circunſtare aliquem (vt loquitur Virgilius) Thucyd. ὅτι ὁ μέγιςος κίνδυνος περιέςη τὴν πόλιν. Item ἀνάγκην περιςῆσαί τινι, ſic ἀνάγκη περιςῆναί τινα, aut etiam τινὶ dicitur, vel περιΐςασθαι. Demoſth. ἀνάγκη περιΐςατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. vbi non malè fortaſſe reddetur, Neceſſitate conſtringebatur. (Sic autem & Baſil. dixit cum datiuo perſonæ, μυρίων περιϊςαμένων ἡμῖν ἀβουλήτων κακῶν) Sed apud eundem cum accuſ. περιςάσης ὑμᾶς αἰσχύνης. F G

Περιΐςαμαι, Redigor, Cedo, Euado, Deuenio. Demoſthenes, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερδεινόν μοι περιέςη, res mihi atrociſſimè ceſſit. Iſocrates, ἐνταῦθα περιέςηκε τὰ πράγματα. & alibi, εἰς τοῦτο περιέςηκε τὰ πράγματα, Eò tandem res deuenerunt, ſeu deductæ ſunt. Sic περιέςηκεν εἰς τοῦτο τὰ πράγματα, Demoſth. Item dicitur aliquid περιΐςασθαι εἰς τοὐναντίον. vt à Plutarcho in Pericle, περιέςη τὰ τῆς πίνης ἐλπίσαντι εἰς τοὐναντίον ἡ πεῖρα, contrarium ei quem ſperabant exitum habuit. Sic Syneſ. ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιΐςαται, omnia mihi in contrarium cedunt. Thucyd. 1, καὶ περιέςηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, &c. νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη. id eſt, Et H

quæ videbatur antea noſtra moderatio & prudentia eſſe, eò redacta eſt, vel eò deducta eſt, aut eò deuenit, vt nunc imprudentia & imbecillitas videatur. Dicitur verò & de perſona, vt à Syneſio, καὶ περιέςημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὴ ἠδικηκόσι φαίνεσθαι φιλάνθρωποι, &c. Eo deuenimus vt, &c. vel, Eò iam mores nobis euaſerunt, vt Bud. vertit, pag. 416. Vbi verbum περιΐςασθαι vult etiam eſſe alicubi In contrarium cedere, (quod Plutar. & Syn. εἰς τοὐναντίον περιΐςασθαι) vt in eo quem modò ex Demoſthene protuli loco. Affert autẽ ex eodem, καὶ περιέςηκεν τῆς βοηθείας δεῖσθαι δοκοῦντες, pro Adeóque res in contrarium circumactæ ſunt, vt qui eò redacti eratis, alieni vt præſidii egentes eſſe videremini, &c. Ex [illegible] autem affertur εἰς τὸ αὐτὸ ὁ λόγος σοι περιέςη pro Oratio ad idem circũagatur, ceu reuoluatur. ‖ Περιΐςασθαι non ſolùm Deuenio, ſed & Peruenio, alicubi redditur, vt apud Plutarchum in Pericle, εἰς ἕνα περιςήσεται τὸ κράτος, ad vnum perueniet imperium. Nec minus incommodè fortaſſe εἰς ἕνα περιςήσεται τὸ κράτος reddi poſſit, Ad vnum pertinebit imperium, quàm apud Syneſium, τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιΐςαται, vertitur, Purgatio ad me pertinet. Apud eundem Plutarchum redditur & Deſino, (quæ interpretatio affinis eſt ſuperioribus) vt quum dicit, τὸ μὲν γὰρ εἰς ἀναγχωνίαν, τὸ δὲ εἰς ἀνδραποδωδίαν περιΐςαται.

Περιΐςαμαι, Vito, Declino. Luc. in fine Hermotimi, φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιςήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν. Ioſephus autem vſus eſt cum particula μὴ, ita loquens de Moſe, περιΐςατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γένωνται. vbi exponitur etiam Metuebat.

Περίςασις, εως, ἡ, Circunſtantia. Ariſtot. Problem. Segm. 2, quæſt. 29, διὰ τί ἐν τοῖς πνιγηροῖς μᾶλλον ἱδροῦσιν ὅταν ᾖ ψῦχος; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἔξω διὰ τὴν τοῦ ψύχους περίςασιν; Propter frigoris circunſtantiam, Propterea quòd frigus circunſtet. Seneca Natur. quæſt. lib. 2, cap. 8, probãs aeris vnitatem, contra eos qui ideo vacuum in eo ponebãt quòd auibus in illo tam facilis motus, quòd maximis minimiſque per illum tranſcurſus ſit, Aquarum quoque ſimilis facilitas eſt, nec de vnitate illarum dubium eſt: quæ ſic corpora accipiunt vt ſemper in contrarium acceptis refluant. Hanc noſtri circunſtantiam, Græci autem περίςασιν appellant: quæ in aere quoque ſicut in aqua fit. circunſtat enim omne corpus à quo impellitur. Exemplum huius ſignificationis ab Harpocrat. & Suida citatur ex Dinarchi Tyrrhenico. ſed in quibuſdam exemplaribus παράςασιν legi annotant. Eſt & vocabulũ oratorium apud Hermog. & Aphthonium. Latini itidem rhetores circunſtantiam appellãt. Quintil. lib. 5, cap. 10, Hoc genus argumentorum ſanè dicamus ex circunſtantia: quia περίςασιν dicere aliter non poſſumus: vel ex iis quæ cuiuſque cauſæ propria ſunt. At l. 3, cap. 5, per περίςασιν ſcribit ſe intelligere negotium. Negotium autem ex Valgio definit congregationem perſonarum, locorum, temporum, cauſarum, modorum, caſuum, factorum, inſtrumentorum, ſermonum, ſcriptorum & non ſcriptorum: ſicut Hermogen. quoque περίςασιν eſſe dicit τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ βίῳ, τόπον, χρόνον, τρόπον, πρόσωπον, αἰτίαν, πρᾶγμα. Cicero autem quas περιςάσεις vocant hi rhetores, appellat Attributa perſonarum & rerum, ſeu negotiorum. Autor ad Herenn. Res circunſtantes. Quintil. etiam Adiuncta & accidentia. ‖ Περίςασις, Corona, id eſt Turba circumfuſa & circulum efficiens, vt Bud. interpr. apud Polyb. lib. [illegible] διὰ τὴν περίςασιν τῶν Ξανθίππου λόγων διαδοθέντων εἰς τὰ πλήθη, i. Peruulgato ſermone per eos qui ipſum loquentem circũſteterant. Quibus addendum quod ex quodam grãm. Bud. citat, περίςασιν antiquis dictã τὴν διὰ παράδοξον περιουσίαν πλήθους, afferente hoc exemplum, ἡ δὲ κραυγὴ καρδίαν περιςάσεως, Populi circunſtantis corona. Sic etiam accipi putat Budæus apud Athenæum lib. 5, τὸ δὲ μέγεθος τῶν μελλόντων λέγεσθαι διὰ τὸ παράδοξον τῆς περιςάσεως, ἐμποδίζει με: vt idem ſit quod ibidem, τὸ κυκλόθεν περιεςηκὸς πλῆθος. ſed tunc παράδοξον acciperetur actiuè pro in-

credulus. commodius igitur referri poteſt ad rem ipſam & argumentum de quo verba facturus erat. Quò pertinet illud Gellii libro 7, capite 4, explicantis cur dictum ſit captiuos ſub corona venundari, Quòd milites cuſtodiæ cauſa captiuorum venalium greges circunſtarent, eáque circunſtatio militum, corona appellata ſit. Vbi itidem circunſtatio eſt περίστασις, id eſt ipſi circunſtantes. ‖ Item Caſus circunſtans aliquem, Neceſſitas circunſtans: ſeu (vt Budæus interpr.) Caſus incommodus, Clades & Status afflictio. (nam plerunque de rebus aduerſis dicitur, quæ hominem quaſi circunſtare videntur, & certo ſpatio circunſcribere è quo euadere nequeat, aut in arctum redigere & opprimere) ξυμφοράν, & apud Stoicos præcipuè accipi teſtantur grãmatici. Apud Phalar. in Epiſt. νέον δ᾽ ὄντα, κατὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, caſu quodam aduerſo quaſi circunuentum. licet hîc nõnulli ſeditionẽ intelligi iſto vocabulo exiſtiment. Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, ad verbum, Quum vrgent res circunſtantes (vt quidẽ in rhetorũ ſcholis loquuntur) hoc eſt, quũ pericula quæ circunſtant, vrgent. vel, Quum neceſſitas vrget. id eſt (vt idem Polyb. loquitur lib. 3): αἱ περιεστῶτες καιροί, neceſſitas & temporum difficultas: ſeu (vt Thuc.) ὁ περιεστὼς ἤδη κίνδυνος. Et lib. 2, de Arato, ἄνδρα δυνάμενον πάσης ἀνέχειν περιστάσεως, Qui opprimi nullo aduerſo caſu poſſit: vel, Qui perſpicere poſſit quid potiſſimum agendum ſit in vnaquaque neceſſitate. Idem in 1, εἰς τοῦτ᾽ ἤγαγε περιστάσεως, ὥστε, &c. Laert. in Zenone, γεύσεσθαι δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν τὸν σοφὸν κατὰ περίστασιν, ſi circunſtantis temporis neceſſitas vrgeat. id eſt, ſi neceſſe ſit, vt B. interpr. Apud eundem Dionyſius τέλος εἶπε τὴν ἡδονὴν διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας, quòd eum quaſi circunſtans oculorum dolor ad id faciendum adigeret, ſeu Afflictio & caſus aduerſus, vt Bud. interpr. Et apud Alexandr. Aphrod. in Problem. τέρψεις σκηνικαὶ excogitatæ ſunt χάριν τῶν περιστάσεων. Interdũ verò additur nomen adiectiuum, vt apud Polyb. 19, διωσάμενοι δεινοτάτας καὶ μεγίστας περιστάσεις, depulſis à ſe grauiſſimis maximiſque periculis quæ eos circunſtabant. Et in lib. 2 Maccab. περιέσχον αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, grauibus circunuenti ſunt neceſſitudinibus. vt Saluſt. dicit, Omnibus circunuentus neceſſitudinibus: & Cicero, Periculo circunuenti, & Horatius, Incommoda multa circunueniunt ſenem. Similiter apud Dioſcor. lib. 7. in præfat. οἱ διὰ μοχθηρὰν συνείδησιν ἢ χαλεπὴν περίστασιν ἑκουσίως προσενεγκάμενοι θανάσιμα, mala conſcientia adacti, aut grauibus circunuenti neceſſitudinibus ac periculis. Aut, Grauibus eos circunſtantibus calamitatibus (vt Liu. Tot circunſtantibus malis) vel (vt Ruell. interpr.) Triſti aliquo euentu oppreſſi. Et aliquanto pòſt, ἐν ταῖς λοιμικαῖς περιστάσεσι, ſi peſtilens aer corpora quaſi circunſtet. id eſt tempore peſtilẽtiæ. Alex. Aphrod. dicit λοιμικὴ κατάστασις. Et apud eundem, ἐν νοσώδει περιστάσει τὸ σῶμα καθεστώς. Aliquando exponitur Rerum euentus, Viciſſitudo. vt apud Baſilium epiſt. ad Patroph. οὔτε καιροῖς οὔτε περιστάσεσι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων συμμεταβάλλοντας. Laert. in Herillo. μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, pro caſuum varietate & rerum euentu mutari. Bud. Accipitur etiam in bonam partem pro Occaſionis opportunitas, Temporis circunſtantis ſeu rerum circunſtantium opportunitas. idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. At in hoc eiuſdem autoris loco, ἐπιγενομένου δὲ χειμῶνος καὶ περιστάσεως προφαινομένης ἐκ πελάγους ὁλοσχερεστέρας, interpres vertit, Quum iam hyems ſuperueniſſet, & ſignificationes de mari accederent. At quidam ibi accipiunt pro tempeſtate & maris commotione, figuratè. Generaliter autem capi pro Rebus circunſtantibus, etiam in bonam partem (ſicut in ſuperioribus ferè in malam) oſtendit hic eiuſdem Polybii locus, lib. 3, de Abilyge, κατὰ μὲν τὴν δόξαν καὶ τὴν τοῦ βίου περίστασιν οὐδενὸς δεύτερος Ἰβήρων, Gloria & vitæ commodis nulli Iberorum ſecundus: ſeu Si vitæ circunſtantias ſpectes, ad verbum. Dioſcor. ἐπειδὴ δὲ καὶ περιστάσεις τινὲς ἐν ἐπιδημίᾳ ὁμοίους κινδύνους ἐπιφέρουσι, Caſus qui hominem circũſtare poſſunt, Caſus quidam & res circunſtantes. Syneſ. χάριν ἂν εἰδείη ταῖς ἑλκούσαις αὐτὸν ἐφ᾽ ἑαυτὰς περιστάσεσι, gratiam habeat rebus circunſtantibus à quibus diſtrahitur. Ita vt hoc vocabulo ſignificentur omnia quæ hominem circũſtare poſſunt ſiue proſpera ſiue aduerſa, ſiue tempus ſiue locus. nam ea omnia τῶν περιστάσεων nomine in rhetorum ſcholis comprehenduntur, vt ſuprà dictum eſt. At in hoc eiuſdem Polybii loco, διὰ τὴν περίστασιν τοῦ κήρυκος φωνήσαντος, Suidas exponit ἐπίτασιν. ‖ Περίστασις, Circuitus. Athen. lib. 5, αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι, θυρίσι κατακεκολλημέναις στοιχεῖς, portæ quæ in circuitu erant, hoc eſt quæ circumcirca erant.

Περίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circunſtatur, ſi ita loqui liceat. id eſt, Qui circunſtantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circunſtant. Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Θαυματοποιΐαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γιγνομέναις, id eſt (vt Suid. eum locum citãs exponit) περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται θεώμενοι.

C. Ἀπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem nihil circunſtat. Apud rhetores ἀπερίστατος, Circunſtantiis carens, Circunſtãtias non habens. Aphthon. διενήνοχε δὲ θέσις ὑποθέσεως, τῷ τὴν μὲν ὑπόθεσιν ἔχειν περίστασιν, τὴν δὲ θέσιν ἀπερίστατον εἶναι. vbi oppoſita ſunt, ἔχειν περίστασιν & ἀπερίστατον εἶναι. Sic ἀπερίστατον ζήτημα apud Hermog. Quæſtio circunſtantiã non habens: qualem eſſe dicit ſiquis filium ſine cauſa ἀποκηρύττῃ. ‖ Ἀπερίστατος, Deſertus, Qui nulla circunſtantium, à quibus auxilium ei ferri poſſit, corona cingitur. Phocylid. σῶσον δ᾽ ἀπερίστατον ἄνδρα. ‖ Ἀπερίστατος, Quem nulla circunſtant pericula, vt Virgil. loquitur, vt ἀπερίστατος ῥαστώνη apud Polyb. Status rebus ſecundis florens, in quem nulla clades aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Bud. pag. 427, ex Polyb. Nec abſimili ſignificatu apud Galenum lib. 2 κατὰ γένη, ἀπερίστατα ἕλκη, hulcera quæ, quia magna non ſunt, nec vlla grauior ea circunſtat incommoditas ſeu noxa, periculo vacant atque diſcrimine, hoc eſt (vt Gorr. explicat) quæ nec vitioſi humoris influxu impetuntur, nec ſordida nec inflammata ſunt, nec in circumpoſita carne intemperiem vllam habent.

C. Εὐπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ. In Epiſt. ad Hebr. 12, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, & peccatum ad nos circuncingendos procliue, vt Beza interpretatur: intelligens naturæ humanæ prauitatem, qua nihil æquè aptum eſt ad nos circunſiſtẽdos, ac proinde ad curſum noſtrum impediendum. (Sic verò paulo antè dicit, περικείμενον ἡμῖν νέφος) vt εὐπερίστατον hîc actiuam ſignif. habeat. alioqui ſi analogiam præcedentis compoſiti ſequamur, εὐπερίστατος eſt Qui facilè circunſiſtitur, aut Bonas habens circunſtantias.

Περιστατικός, οῦ, ὁ, Circunſtantias habens, aut ad circunſtantias pertinens. vocabulum rhetoricum. Et περιστατικὰ apud eoſdem rhetores, ipſæ περιστάσεις, circunſtantiæ. ‖ Item Aduerſus, Calamitoſus, Minus ſecundus. Bud. p. 426, ex Baſilio. Sic accipitur etiam (vt idem Bud. tradit) apud Diog. Laert. in Zenone, pag. 359, καὶ τῶν καθηκόντων τὰ μὲν ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ, περιστατικά. καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, οἷον ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαρριπτεῖν. vbi τὰ περιστατικά, & τὰ κατὰ περίστασιν, ſunt oppoſita τοῖς ἄνευ περιστάσεως, ac illa ſunt calamitoſa & affligentia & ad neceſſitatem adigentia, vt Budæus interpretatur: hæc autem, illis contraria.

Περιστατέω, ῶ, idem quod περιΐσταμαι, Circunſto. Et περιστατέομαι, Circũſiſtor, ſeu Circundor. Areth. in Apocal. καὶ τοῦ περιεστῶτος τῆς διαθέσεως μεταλαμβάνει τὰ περιστατούμενα καὶ περιεζωσμένα, id eſt ii quos ille circunſtat. vt apud Virgilium, Nec quæ circunſtant te deinde pericula cernis? Bud.

Περισταδόν, Circunſtando, Circumcirca. Herodot. in Polymn. περιελθόντες πάντοθεν περισταδόν, quum cinxiſſent illos circumquaque aſtantes. Thucyd. lib. 7, pag. 262, ἐβάλλοντό τε περισταδόν, iaculis petebantur à circunſtantibus, ſeu circumcirca, quos antè dicit κεκυκλῶσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων: & paulo pòſt de ipſis inimicis dicit, προσπεσόντες καὶ περιστάντες πανταχόθεν, ἔβαλλον. ita vt ἐβάλλοντο περισταδόν idem ſit quod ἐβάλλοντο πανταχόθεν ὑπὸ τῶν περιστάντων καὶ κυκλουμένων αὐτοὺς πολεμίων. Et apud Theocritum in Phar-

maceutr. τὰ δὲ πικα πολλὰ μβ ἄλλα θηεία πομπεύοντα περισαδὸν ἐν δὲ λέαινα, tum multæ aliæ belluæ eam circumſiſtentes, tum verò inter eas leæna. Apollonius Arg.2, περισαδὸν ἠγερέθοντο, circumcirca.

c.3.Ἀντιπερίστημι, Comprimo, Coarcto, Intrò cohibeo. vt exponit Budæus, citans ex Ariſtotele in Probl. ſect.13, διὰ τί ἐν τῇ ψυχροτάτῃ χώρᾳ οἱ καῦσοι μᾶλλον γίνονται; ἢ διότι, ἀντιπεριίστησι τὸ ψῦχος εἴσω τὴν θερμότητα;

Ἀντιπερίσταμαι, paſſ. Cohibeor, & coerceor vndique, vt exponit Budæus. A nonnullis redditur Reſiſto contrario modo: item Circumobſiſto. Theophraſtus in 6 De cauſ. plant. πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον. quod Budæus interpretatur, Concoquit enim calor intra terrā compreſſus & cohibitus coactúſque. Plutarch. in cauſis naturalibus ex eodem Theophraſto, τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ὑποχωροῦν ἀντιπερίσταται. Ariſtot. in Problem. ſect. 24, ἢ διότι ψυχροῦ μὲν ὄντος τοῦ ὕδατος ἐγκατακλείεται τὸ θερμὸν, καὶ ἀντιπερίσταται εἴσω, κωλυόμενον ἐξιέναι. Itidem Sect. 33, καὶ αἱ νόσοι ἀντιπερίστανται αἱ τοῦ ὠτὸς εἰς τὰ τοῦ πνεύμονος πάθη. Bud. ἀντιπερίστασθαι exponit etiam Obſiſtere ex aduerſo in hoc loco Ariſtotelis De mundo, μία δὲ ἐκ πάντων περαινομένη σωτηρία διὰ παντὸς ἀντιπεριϊσταμένων ἀλλήλοις. Gaza non ſatis felix fuit in verbo hoc interpretando, vt docet Bud. in Comm.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, Circumobſiſtentia, Cohibitio & compreſſio vndique circunfuſa. quæ fit non minus à calore quàm à frigore, vt ait Budæus, citans ex Theophraſto De cauſ. plant. lib. 2, τῶν δὲ ποτίμων ὑδάτων τὰ ψυχρὰ βέλτιστα. καὶ γὰρ τὴν πέψιν ποιεῖ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θερμοῦ καὶ κατάψυξιν ταῖς ῥίζαις, id eſt (vt idem vertit) Propter cohibitum & coarctatum calorem à circunfuſo frigore. Ariſtot. Probl. ſegm. 2, quæſt. 16, cur dormientes magis ſudent, ἢ διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν; ἀθροισθὲν γὰρ τὸ θερμὸν ἔσω, ἐξελαύνει τὸ ὑγρόν. Camer. interpr. ἀντιπερίστασιν, In contrarium ſubitò adactum ſenſum, vt eſt cutis horror in aqua calida. Vide Budæum in Comm. Vulg. lex. ἀντιπερίστασιν in corpore humano dici ſcribunt quum è loco ſuperiore ſpiritus infrà coercetur, & viceuerſa: idque fieri per cōſenſum & cognationem partium, id eſt per συμπάθειαν.

C.ΠΡΟΐστημι, q.d. Statuo ante, ſeu colloco. Sed exponitur Propono, item Præpono, Antepono, Antefero. Nonnunquam verò & Præ me fero. Præterea Prætendo, Prætexo. Sæpe etiam Præficio. De quibus ſignificationibus ſigillatim dicam, ſed prius admoneo, προΐστασθαι voce paſſ. potius vſurpari, aut in aor. medio προστήσασθαι. Propono, vt apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησαίμην; quódnam autem exemplum melius proponerem? Præpono, ſeu Antepono: vt apud Gregor. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προστήσαντο. Præ me fero: vt apud Ariſtidem, εἰ μή τι προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. At Prætendo, Prætexo: vt in hoc Demoſthenis loco Pro corona, καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται. Syneſ. ὁ δ' αὖ τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξῃ βαλάντιον, eccleſiam prætexens. nec enim dubiū cuiquam eſſe poteſt quin hoc ſignificare voluerit Syneſius. adeo vt mirer Bud. putauiſſe pro Moderari etiam ac regere hîc accipi poſſe. Idem προΐσταμαι accipi ait & pro In primis pono, In principiis loco, afferens hæc ex Gregorio, αὐτὸν προστησαμένοις τοῦ λόγου τὸν ἐκείνου θεόν: & ſubiungens hanc interpretationem, Defenſorē & protectorē moderatorémque orationis huius Deū in primis locantes. Hæc autem ad ſignificationem verbi Præficio accedunt: quam in iſto Herodiani loco habere videtur, lib. 7, προστησαμένους ἑαυτῶν χρόνῳ προήκοντας βασιλέας. ſimul verò defenſionis protectioníſque (vt in illo Gregorii loco) ſignificationem incluſam habet. quod & de iſto Syneſii loco dici poteſt, καὶ τὴν ἤδη στρατοπέδου θρυλλουμένην ὑπ' αὐτῶν δυναστείαν προστησαμένους. Itidem certè Budæus quum προΐσταμαι dixiſſet poni etiam pro Præficio, Præfecturam confero, & ex Demoſthene, κατὰ Νεαίρας attuliſſet, προστήσασθαι Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, ſubiungit tamen hanc expoſitionem, Hunc ſibi Stephanum tutorem & defenſorem vindicémque aſſumit. Addit autem ex Andocide, σφῶν δι' αὐτῶν προυστήσαντο τιμωρὸν γενέσθαι Κηφίσιον. Affertur verò & ex Plutarcho in Solone,

A προστησάμενοι τὸν Σόλωνα pro Qui ducem Solonem ſibi præfecerunt. Accipitur προΐστημι & pro Proſtituo, προΐστημι γυναῖκα, (pro quo mendoſè in vulg. lex. ſicut & in Cōm. Budæi legitur προαγορεύω) vt προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον, in Pand. Itidémque προΐστασθαι dicitur mulier pro Proſtare, vt docebo infrà.

Προΐσταμαι, q.d. Sto antè, vel compoſitè, Anteſto, aut Antiſto: ſicut dicitur Antiſtes, quod & compoſitionem verbi προΐσταμαι ſequi videri poteſt. id eſt, eadem forma dici προΐσταμαι pro Præſum, Præfectus ſum, B &c. qua dicitur à Latinis Antiſtes ceremoniarum pro Præfectus ceremoniis. Thucydides lib. 2, ὅσον τε γὰρ χρόνον προύστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν. Idem, οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκεισαν τῆς μεταβολῆς. (vbi προεστήκεισαν exiſtimo verti etiam poſſe Autores erant: vt Budæus apud Themiſtium, οἱ προϊστάμενοι τῆς δόξης, reddit, Qui autores ſunt & aſſertores huius opinionis) Demoſth. Pro corona, καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστάς, id eſt Curæ & adminiſtrationi præfectus, & Summam curam ac poteſtatem habens, vt vertit Budæus, qui & apud Herodianū, C τῆς βασιλείου μνήμης προεστώς reddit Qui erat principi à memoria. Affertur verò ex Thucydide rurſum, προεστάναι τοῦ δήμου: & ex Herodoto, προστὰς τῆς σφωυτοῦ πατρίδος. Plato Epiſt. 7, μεγάλης προεστὼς πόλεως. Item ex Plut. in Pericle, οὐ κοσμίου προεστῶσαν ἐργασίας, οὐδὲ σεμνῆς, Quæ parum honeſto quæſtui præeſſet. Sed & diuerſa conſtructione ex Xenoph. Œcon προεστῶσα πρὸς τὸν ἱστόν.

‖Huic autem affinis eſt, atque adeo ſæpe annexa ſignificatio qua ponitur pro Tueor, Defendo, Patrocinor, D (ſicut & in ſignificatione actiua oſtendi) nam & qui aliquem tueri vult, ſolet ἔμπροσθεν ἵστασθαι. (vnde & πρόσθεν ἵστασθαι apud Hom. in hac verbi προΐσταμαι ſignificatione) Demoſth. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, iura veſtra tueri & defenſitare. Bud. Chryſoſt. οὐ προΐστηται αὐτοῦ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐν πάλαιον εἶχεν. Huc pertinet quod apud Sophoclem legitur in Aiace, pag. 48, — φίλοι προύστητ' ἀναγκαίας τύχης. Sed & magis peculiariter ſignificat hoc verbum Defenſionem cauſæ alienæ ſuſcipere, euentúmque præſtare, Liti pro alio ſe opponere. cuius ſignificationis exempla profert ex Demoſthene Bud, pag. 488. ‖ Προΐσταμαι, Proſto (vnde Proſtibulum) Æſchines, προεστάναι τὴν μητέρα. Athen. προεστηκυῖαι ἐπ' οἰκήματος. Et cum genitiuo apud eundem, καὶ ἠργυρίσαντο προεστῶσαι τῶν οἰκημάτων. vbi Bud. vertit itidem Quæ proſtabant in fornicibus. Videtur tamen & ſimplicius poſſe accipi propter additum genitiuum.

Προΐσταμαι, pro Antecello, ex Platone in Timæo, πάντων προεστὰς ἄψυχα. Eadem planè forma qua dixit Cato braſſicam antiſtare omnibus oleribus: & Tacitus, Locis, ordinibus, dignationibus antiſtare.

Προΐσταμαι ſimpliciter pro Sto ante: ex Plut. in Publ. τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι.

Προΐσταμαι pro Obſto, Obſiſto, in vulg. lex. affertur ex hoc Sophoclis loco in Aiace, pag. 64, Ἤ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προύστη ποτέ; At Scholiaſtes huic expoſitioni non aſtipulatur, quippe qui explicat, προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. Illam certè obſiſtendi ſignificationem verbo προΐσταμαι potius conuenire, ſatis notum eſt.

Προστασία, ας, ἡ, Imperium quo aliquibus præſumus, Præfecturæ dignitas, Præfectoria dignitas. Thucydides lib. 2, G de Chaonibus, ὧν ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίᾳ προστασίᾳ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, Quorum duces erant annuam præfecturam gerentes Photius & Nicanor ex principe familia orti. Suid. ex Polybio, ὁ δὲ ἐξέπεμψε τὸν Ποπλίου μετὰ μεγάλης προστασίας, id eſt δυνάμεως, ἐξουσίας, cum maximis copiis quibus præerat. Niſi aliquis malit, Cum maximis copiis auxiliaribus. nam βοήθεια ab eodem exponitur. At in hoc eiuſdē Polyb. loco, Γυνὴ πρεσβυτέρα, καὶ ἔχουσα προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα. vulg. lex. H interpr. Mulier autoritatem cum dignitate præ ſe ferens. ‖Item Cura, Tutela, Patrocinium. quo ante aliquem nos ſtatuimus ad eius contra aduerſarium aut res aduerſas defenſionem. interdum & Auxilium. Polyb. lib. 5, Ἀντίοχος δὲ προσδεξάμενος τὴν παρθένον, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας, excipiēs illā & cu-

ram eius gerẽs vt decuit. Demoſth.contra Onetorem, A ταῦτ' οὐ πολλὴ περιφάνεια ἐςὶ; ταῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη προςασία; id eſt(Bud.interpr.) Nónne his planum fit, iſtos liti alienæ ſe opponere, ſéque eius tutores, vindices, aſſertores ingerere? Ex Ariſtide itidem pro tutela & protectione idem Bud.citat. At προςασίαν & Patrocinium idem eſſe teſtantur hæc verba Plut.in Romulo, vbi diuerſas etymologias affert nominis Patriciorum, οἱ δὲ [Πατρικίους κληθῆναι λέγουσιν] ἀπὸ τῆς πατρωνείας. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὴν προςασίαν, καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, οἰόμενοι Πάτρωνά τινα τῶν σὺν Εὐάνδρῳ παραγενομένων, κηδεμονικὸν τῶν ὑποδεεστέρων ὄντα καὶ βοηθητικόν, ἀφ' αὐτοῦ τῷ πράγματι ταύτην τὴν προσηγορίαν ἀπολιπεῖν. ita vt προςασία ſit κηδεμονία τῶν ὑποδεεστέρων καὶ βοήθεια. Syneſius epiſt.57, ἀπογνῶναι δὲ προςασίας ἀδικουμένων, patrocinium eorum qui iniuriam patiuntur. ‖ At in hoc loco Æſchin. De falſa leg. δεῖ τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξ ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προςασίαν τῆς Καδμείας, Didymus, teſte Harpocr.& Suida, exp. προςασίαν, id eſt, vt nonnulli vocant, προςάδα.

Προςατήριος, ου, ὁ, Præſes, vt in vulg.lex.exponitur. Apollo C autem προςατήριος dicitur (teſte ſchol. Soph.) quòd ante fores ſtatueretur, ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται, ſeu (vt Camer.interpr.) Patronus, cuius ſtatuam ante ædes conſecratam ponebant. Bud.eum dici ſcribit quaſi Veſtibularium & liminarem, quaſique ianitorem. Soph. Electr. Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προςατήριε. Demoſth.contra Midiam, καὶ εὔχεσθαι Ἀπόλλωνι προςατηρίῳ περὶ τύχης ἀγαθῆς. Pauſ. Att.31, Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ προςατηρίου. Et προςατήριος μὴν apud Plutarch. Symp.3, quæſt.7, menſis quo Athenis muſtum bibere incipiebant ac libabant, vt in- D noxius & ſalutaris eius vſus ipſis deûm beneficio concederetur.

Προςάτης, ου, ὁ, Præfectus, Præſes, Dux, Qui rei alicui præeſt, eámque adminiſtrat. Xenoph. Pæd.7, pag.108, εἰλόντο με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προςάτην τοῦ πολέμου, vt bello iſti dux præeſſem: id eſt ςρατηγὸν, vt ibidem vocat. Et Hell.3, initio, πάσης τῆς Ἑλλάδος προςάται εἰσί. Chryſoſt. δεῖ δὲ αὐτὸν [τὸν νόμον] προςάτην εἶναι τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, honeſtorum ac turpium præſi- E dem, principem ac imperatricem. Sic apud Ariſtoph. Equit. βούλομαι τρέφειν ἕνα προςάτην, ſchol. exponit τὸν προεςῶτα τοῦ δήμου, hoc eſt δημαγωγόν. ‖ Item, Patronus, Tutor. Plutarch. in Romulo, de potentioribus, πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐςὶ προςάτας, ἐκείνους δὲ κλίεντας, ὅπερ ἐςὶ πελάτας. de quibus paulo pòſt, προςάτας δικαζομένοις, συμβούλους τε πάντων καὶ κηδεμόνας ἑαυτοῖς παρεῖχον. Et in Mario, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προςάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic accipit Bud. apud Appian. lib.2 Bell. ciuil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προςάτης, In cuius clientela erant Allobroges: ὥσπερ ἁπάσαις πόλεσιν ἐστί τις ἐν Ῥώμῃ προςάτης. Sic accipi F poſſit etiam locus Xenoph. πάσης τῆς Ἑλλάδος προςάται εἰσί, Totius Græciæ tutores & patroni, Tota Græcia in ipſorum tutela & clientela eſt: ſc. Lacedæmoniis. Sophocl. Œdip. tyran. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προςάταν ἴσχων, ſemper mihi patronus & defenſor Deus ſit, Cam. interp. Sic apud Greg. θεὸν ποιεῖται προςάτην κατὰ τῆς ἐπηρείας, Vindicem, Defenſorem. Bud. Peculiariter autem Athenis προςάται dicebantur οἱ τῶν μετοίκων προεςηκότες, peregrinorum & incolarum patroni. vnuſquiſque enim incola tenebatur ciuem quendam νέμειν προςάτην, adoptare ſibi patronum, vt Suidas tradit, & Harpocr. qui G Hyperidem & Menandrum autores citat. ex quo videntur eſſe quæ apud Suidam ſunt, ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω βαρέως τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ὁρῶ γὰρ αἰτῶν προςάταις χρωμένην ἀεὶ πονηροῖς καὶ τῆς ἡμέρας μιᾶς χρηςοὺς γίνονται, δέκα πονηροὺς γίγνεται. Ariſtot. Polit.3, πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ τούτων τελέως οἱ μέτοικοι μετέχουσι τῆς τοιαύτης κοινωνίας, ἀλλ' ἀνάγκη νέμειν προςάτην. Et apud Heſych. ὡς τοῦ Κρέοντος προςάτου γεγράψομαι. Vnde ἀπροςασίου δίκη, de quo paulo pòſt. Vide etiam ſequens προςάτις. Fœm. EST Προςάτις, ιδος, ἡ, Patrona, Suffragatrix. Bud. pag.488, ex Chryſoſtomo H in Epiſt. ad Hebr. At in Epiſt. ad Rom.16, προςάτις πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ, Beza interpr. Tum multis hoſpitiũ præbuit, tum mihi: non aſſentiens iis qui putãt eam ſuo patrocinio & defenſione multis adfuiſſe, eò

quòd grauius hoc ſit quàm vt mulieri conueniat: ita vt προςάτις eadem ſit quæ πρόξενος. προξένους autem & προςάτας dictos fuiſſe qui à ciuitate aliqua deligebantur vt hoſpites ac peregrinos domum ſuam atque adeo in fidem ſuam reciperent. VNDE Προςατικός, ή, όν, Ad προςάτην pertinens, Qui προςάτου eſt. aut Peritus muneris τοῦ προςάτου. ET Προςατέω SIVE Προςατεύω, Præſum, Præſideo, Syneſ. ep.57, δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προςατεῖν, & epiſcopi eſſe & ciuitatibus præeſſe, ſeu magiſtratus eſſe. Sic etiam apud Xen. τῆς πόλεως προςατεῖν. Et ſine caſu apud Plat. Polit.8, κακῶν οἰνοχόων προςατούντων, præſidentibus, vt Camer. vertit. Xenoph. ἐπὶ οἴκου, ἐπὶ πόλεως, ἐπὶ ςρατεύματος προςατεύει, præeſt, præfectus eſt. Bud. interpr. Item cum præpoſ. ἐν. vt οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προςατεύοντες, qui in ciuitatibus præſunt.

‖Προςατεῖν, Patrocinari, Defendere, προΐςασθαι. Sic Naz. alicubi ait ſe habere προςατεῦσαι νόσον, id eſt ſibi patrocinari, vel ſe ſubleuare aduerſam valetudinem, vt Camerarius interpr. Sic apud Syneſ. epiſt.79, φήσειεν ἔχεις προςατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος, diceris patronus eſſe viri rabioſi, & eum tueri. ‖ Apud Soph. autem in El. ὁ προςατῶν χρόνος, eſt ὁ ἐπιγινόμενος, vt ſchol. exponit. Procedẽs tempus, Camer. A προςατεύω autem DERIVATVR Προςατεία, ας, ἡ, Præfectura, Procuratio. Bud. ex Xenoph. χορηγίας, γυμνασιαρχίας, προςατείας. Bud. Ita προςατεία idẽ erit quod προςασία, id eſt, Munus & dignitas τοῦ προςάτου, ſeu τοῦ προςατεύοντος. ‖ Item Cura, Patrocinium, Defẽſio. Polyb. lib.5, προσδεξάμενος τὴν παρθένον μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προςατείας. Sed Cam. ibi legit προςασίας, quod eiuſdem ſignif. eſt. vide προςασία. ET Ἀπροςάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nemo præeſt: vel Cui tutor & patronus non eſt. ὁ μὴ ἔχων προςασίαν τινός, Heſych.

C. Ἀπροςάσιον, ου, τό, Quum quis patronum & tutorem non habet. dicebatur Athenis de incolis qui ſibi è ciuibus nullum adoptarant patronum. Vnde ἀπροςασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem ſibi non quæſierant, κατὰ τῶν οὐ πλουσίων τὸ μετοίκιον, ἢ προςάτην μὴ νεμόντων (vt Poll. tradit, publicam eſſe ſcribens, ſicut & τὴν τῆς ἐπιτροπῆς) ſeu κατὰ τῶν μὴ ἀπογραφομένων προςάτην, vt Heſych. Vnuſquiſq; enim τῶν μετοίκων ex legis præſcripto habebat προςάτην ciuem aliquem, δι' οὗ τό, μετοίκιον ἐτίθετο κατ' ἔτος, καὶ τὰ ἄλλα διῳκεῖτο. quum igitur aliquis qui μέτοικος eſſe videbatur, προςάτην nõ habebat, aut non dabat τὸ μετοίκιον, aut ciuem ſe eſſe dicebat, falſò in album ciuitatis inſcriptus, inſtituebatur cõtra eum actio ἀποςασίου ab eo qui vellet, vt tradit Suidas: apud quem pro ἀποςασίου legendum ἀπροςασίου.

Προςάς, άδος, ἡ, Heſychio idem quod πρόθυρον, Porticus veſtibulum. Pro ipſa verò porticu ſeu ςοᾷ accipi tradunt Budæus & Camer. ac ille ex Plutarcho citat. Athen. lib.5, in deſcriptione nauis Philopatoris, μετὰ δὲ, τὸν ἀνδρῶνα ἐξεδέχετο, τὴν ἐπαίω τῆς ὑποκειμένης προςάδος τάξιν κατέχον. Vitruuius quoque in ædificiis Græcorum προςάδος meminit, quam παραςάδα quoque appellari tradit, vt ſuprà indicatum eſt. ‖Προςάδες affertur ex Athen. pro ſcortis quoq; (qua planè forma proſtibula Latinè dicuntur.) Erit igitur προςὰς ſynonymum τῷ προςάσα γυνή.

C. ΠΡΟΣίςημι, Siſto & inhibeo, Obicem oppono. Ariſtot. Probl. καὶ τὸ πνεῦμα προΐςησι, & ſpiritum inhibet ac cõmeare vetat. Idem, ἱδρῶτας τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι, καὶ τὸ πνεῦμα προΐςησιν. Vſus eſt & cum alia conſtructione, ſcribens, συμβαίνει δὲ τι ἐν ταῖς πορείαις καὶ ἡ τοῦ σώματος σύγκαμψις, πρὸς τὸ μὴ διαθυρεῖν τὸ πνεῦμα προΐςασα, inhibẽs quominus rectà commeet. Sic enim (addit Bud.) vbique legi atque intelligi oportet.

Προΐςημι, Affirmo, id eſt Firmiter colloco. Antiphõ in Apologia, τοῦ δὲ παιδὸς ὑπὸ τὴν ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶμα προςήσαντος τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη. id eſt, Et corpus affirmante, vt in ſcopum collimaret, vt certius iacularetur.

Προΐςαμαι, Obſiſto, Aduerſor, Obſtrepo. vt apud Chryſoſtomum, ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐχ οὐ πάθη μόνον καὶ ἐφίςασθαι τοῖς ἀκούουσι ἀλλὰ καὶ προΐςασθαι πᾶσι τῷ ἱκανά. id eſt ἐμποδίσαι, ἐναντιοῦσθαι. Et προΐςαμαί σοι pro ἐχθρός σου

ϊμι, apud Polybium. Dionyſ. Halic. de rhythmis Iſocr. A loquens & nimio eorum vſu, καὶ πῶς ὁ τῶν σχημάτων κόσμος πολὺς ὢν παρ' αὐτῷ, κ) λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην κατασκευὴν, προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, obſidens aures & offendens. Ariſtot. De gen. anim. καὶ κεναὶ δ' οὖσαι αἱ ὑστέραι, ἄνω προσιστάμεναι πνίγουσι, ſurſum verſus obſidentes, & moleſtæ, & obſtruentes. Idem in Problem. rurſus, χολή τι προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, Bilis moleſta eſt & malè afficit. Ita Bud. At in vulg. lex. legitur προσίσταται χολὴ αὐτοῖς, (ideóque in verbo Προΐσταμαι locus hic affertur) exponitúrque ex Gaza, Eis bilis proſiſtit. B

Προσίσταμαι, Adſum, Proximus ſum, vt παρίσταμαι. Æſchin. in Timocr. ὁρῶ δὲ πολλοὺς μὲν νεωτέρων προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς δὲ τῶν πρεσβυτέρων. Demoſth. τοὺς δὲ ταῖς προσκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προσστάντας, teſtes fortuitos, qui fortè interim adfuerunt. ‖ Apud Platonem autem in Philebo, προσιστώμεθα δὲ, καθάπερ ἀθληταὶ, πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque diſputationem.

C. ΣΥΝίστημι, Conſtituo. Plato in Timæo, ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, quum conſtituiſſet. Cicero paſſiua voce reddidit, Toto igitur omni conſtituto. Polyb. lib. 2, ἐξαπέλειπον αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες. vt dicitur Lat. Conſtituere regem, Conſtituere iudicem, &c. Idem ibidem, Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum iam cōſtituiſſent & firmaſſent res Italiæ. Itē pro Cōſtituo, id eſt Aſtruo, vt inquit Bud, afferens ex Baſilio, ποτὲ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ: & reddens, Aſtruit, Confirmat. Sic apud Aphrod. τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Ad hanc ſignificationem refert & hoc Pauli ad Rom. 3, εἰ δὲ ἀδικία ἡμῶν, Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι. (Affert verò & ſimplex ἱστῶμεν ex eodē pro συνιστῶμεν, ita dictum vt Lat. Conſtituere rempubl. pro Stabilire labantem, & Conſtituere maieſtatem) ‖ Συνίστημι, Conſtituo, in ea ſignificatione qua ponitur pro In vnum concilio & cōnſocio. vt συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, Iſocr. Cæterùm vt συνίστημι pro Aſtruo & Confirmo accipitur, ſic etiam pro Conſtituo in loco & firmo. cuius ſignif. exemplum affert idem pag. 498. ex Polybio.

Συνίστημι, vt Aſtruo, ſic & Conſtruo interdum ſonat: quam ſignificationē habet & ſub voce paſſiua nonnūquā. vt in hoc Ariſtotelis loco, καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς οἳ τετραθύρους, conſtruunt fauos ſuos quadrifores. Sed & Fingo, Formo, Creo: itē Coagmēto & Cogo redditur. Plato in Timæo, de mundi creatione loquens, τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε. vbi Cicero ξυνιστάναι vertit Fingere: ita reddēs hunc locum, Cuiúſnam animantium deus in fingendo mūdo ſimilitudinem ſequutus ſit. Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῶά τινα συστήσασθαι. ‖ Συνίστημι, Cōcreſcere facio, apud Ariſtot. Poteſt verò alicubi & Spiſſo verti. nam hæc Hippocratis, αἱ βόρειοι καταστάσιες τά τε σώματα συνιστῶσι, καὶ εὔτονα καὶ εὐκίνητα ποιέουσι, Celſus vertit, Aquilo ſanum corpus ſpiſſat, & mobilius atque expeditius reddit. ‖ Nec ſolùm Coagmento, Cogo, & Cōcreſcere facio, Spiſſo: ſed etiam Contraho, Corrugo, Obduco: alicubi ſonat: vt apud Plutarchum in Sympoſ. ſeptem ſapient. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον.

Συνίστημι, Conflo, Communi conſenſu comparo, Vnanimiter molior. vt Iſocr. in Helene, ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον, tantum conflauerunt bellum. Demoſth. in orat. quæ περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας inſcribitur, καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν πλευταῖον τουτονὶ πόλεμον. (At Plutarch. in Fabio, τοῦ πρὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμου συνίστατο ταῖς προτέραις ἀρχαῖς, pro Prima belli certamina inibat. Et Polyb. 3, ὁλοσχερῶς μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι: quod redditur, Nequaquam de ſumma rerū vno prælio periclitari.) Sic paſſ. ſignificatione συνεστηκέναι πόλεμος dicitur, Cōflatum eſſe bellum ſeu exortum eſſe, aut exarſiſſe. quarum ſignificationū exempla habes apud Bud. pag. 498. (vbi & συνεστήσαντο πόλεμον ex Maccab. 2, pro Conſeruerut pugnam) Vt autem συνίστασθαι πόλεμον, vel ἀγῶνα, aut μάχην, ſic etiam συνίστασθαι πολιορκίαν legitur apud Polybium: quod expo-

nitur πολιορκεῖν, Obſidere. ‖ Συνίστημι de coniuratione etiā vſurpari oſtēdit Bud. ibidē, atque hinc συνισταμένους vocari coniuratos, & coeuntes, ac fœdus ineuntes, & cōſociatos. Sequēte autem pag. ab Æſchine συνεστηκότα docet appellari Coniuratum, & qui conſilium proditionis iniit. Huc pertinet apud Plutarch. συνιστάναι τοὺς ἀναιρήσοντας pro Conflare interfectorum manum, (cui dicto ſubeſt aliqua coniurationis ſignificatio) vel vt quidam vertunt, Apponere interfectores. Budæus Decuriare ex Cicerone reddit. Idem συνίστημι ait ſignificare interdum Ad defectionem vel ad res nouas ſolicito: vt in hoc Pauſaniæ loco, τοῦτον συνέστη ἐν Αἰθίοπας, καταγνωσθέντα Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τὸν βασιλέα συνιστάναι.

Συνίστημι, Commendo. Plutarch. in lib. qui περὶ δυσωπίας inſcribitur, Ξενοκράτει δὲ ἔγραψε παραινῶν ἐπιμελέστερον τὸ λοιπὸν ἐξετάζειν οὓς συνίστησι. Syneſ. καὶ χαίρει εἰδέναι τοὺς συνισταμένους δικαίως. Et apud Baſil. διαβάλλειν & συνιστᾶν opponuntur. (Frequens eſt certè & συνιστάνειν apud Paulum in hac commendandi ſignif.) In hoc autem Laertii loco, ἀπαγαγὼν συνίστησι τῷ φιλοσόφῳ, Bud. συνέστησε vertit Conciliauit & commendauit. Exponitúrque verbum συνιστάναι illis duobus Latinis & apud Demoſthenem, πρὸς Τιμόθεον, vbi ſcribit, ὃν συνίστησί σοι τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ: item, ὦ συνέστησεν σοι τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Sed vt plurimum redditur ſolo verbo Commendare. (pro quo & Tradere affertur non ſolùm ex Cicerone, ſed etiam ex Horatio) Metaphoricè quoque dixit Syneſius, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, Simonides Hieronem poſteritati commendauit: eo modo quo Cicero dicit Commendare ſempiternæ gloriæ & immortalitati. ‖ Συνίστημι exponitur etiam Notum facio, ſeu nobilem. quæ ſignificatio velut annexa eſt proximè præcedenti: adeo vt etiam poſteriorem illum Syneſii locum in quo dicitur Simonides Hieronem συστῆσαι poſteritati, Budæus afferat in exemplum illius ſignificationis, qua videlicet ponitur pro Notum facio. ſic tamē vt illi loco hæc ſubiūgat, His verbis ſignif. poemate Simonidis Hierona illuſtratum & poſteritatis memoriæ commendatum. ¶ Quoniam item qui aliquem commendant, de eo teſtificari ſolent, eiúſque mores ac facta probare, hinc quidam factum eſſe annotant vt pro Teſtificari accipiatur, itēm pro Approbare (eo ſenſu quo dicitur Aliquid approbare alicui.) Ac pro Teſtificari quidem Bud. pag. 500 ex Demoſth. affert: at pro Approbare in illa ſignificatione ſumpto, citatur ex Paulo 2 ad Cor. cap. 6, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, nos approbantes aliis, id eſt noſtra facta ac dicta, ſeu vitam noſtram. Sic verò & cap. 7 eiuſdem epiſtolæ, ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, quidam Approbaſtis, itidem interpr. ſed rectius alii, Teſtatum feciſtis.

F. Συνίσταμαι, Cōſto. vt ἐκ διαφόρων συνίσταται, diuerſis ex rebus conſtat. Ariſtot. De poetica, καὶ ἅπαν πρᾶγμα ὃ συνέστηκεν ἔκ τινων. Eſt συνίσταμαι (inquit Bud.) ἀρχὴν λαμβάνω, & ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶναι, id eſt Conſto, Componor. quæ ſignificatio nota eſt. Hæc Bud. Quidā συνεστάναι exponunt etiam Compactum eſſe, vel coagmentatum. & apud Ariſtotelem De poetica, τοὺς συνεστῶτας δὲ μύθους, ritè compoſitas fabulas. Apud Polyb. autem lib. 2, δεξάμενοι δ' ἀκεραίους καὶ συνεστώσας σπείρας, conſtantes & conſiſtentes cohortes, id eſt non diſſipatas, ſed plenas & integras. Et apud Platonem Polit. 8, χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω συστᾶσαν, ita conſtantem & conſtitutam ciuitatem. Hæc illi. At ego in hoc poſtremo loco πόλιν οὕτω συστᾶσαν vertere malim Vrbem quæ ita coaluit. Fortaſſe autem & συνεστώσας σπείρας aliter potius reddi debuit quàm Conſtantes cohortes. Huc certè pertinere videtur apud Herodianum, στρατὸς μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστὼς, ἀλλ' ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Quo dicit modo idem alibi συνεστὼς στρατιωτικὸν, quod à Politiano redditur Ordinatum. Hoc tamen eiuſdem οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, vertit, Neque ſtatiuis caſtris exercitus habent. At verò συνεστῶσαν δύναμιν apud eundem interpr. Incolumem potentiam. ‖ Sed hæc Theophraſti de culicibus, ἐκ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπό τι

ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης, vertit Plinius, Videtur naſci ex humore tunc dulci ſubdito corticibus.

Συνίσταμαι, Conſto, Coeo, Cœtus habeo. (Affertur autem Conſto ad hanc ſignificationem pertinens, ex Plauto in Capt. Conſtant, conferunt ſermones inter ſe. Item ex Saluſtio, Multitudinem procul hoſtium conſtare viderunt. Thucydides lib. 2, κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι. Idem lib. 3, ξυνίσταντό τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια (&c.) τόν τε Πειθίαν κτείνουσι. Qui locus ſimilis eſt omnino iſti l. 8, ξυστάντες τινὲς τῶν νεωτέρων, κρύφα ἀποκτείνουσι. Xenoph. ἀναβάσεως 5, σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο. Quò pertinet Συνίσταμαι pro Coniuro, Conſpiro: vt οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ apud Plutarchum. (Alicubi verò συνίστασθαι ſimpliciter pro Congregari. vt apud Syneſium, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν) ‖ Συνίσταμαι eſt item Conſocior ad bellum: vt Thucydides initio libri primi, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους. (vbi tamen exponitur & ſimplicius Cum alterutris ſe Coniungere, item Coniurare) Xenophon Hellenicῶn lib. 7, συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur verò & ipſum bellum συνίστασθαι (vt docui in Συνίστημι) pro Conflatum eſſe. Dicitur itidem ἀγῶν συνίστασθαι. Polybius lib. 2, περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, quod redditur, De eorũ libertate certamen conſtare: (ego malim, Certamen inſtitutum eſſe, vel ſuſceptum, aut certamen iniri. Apud Plutarchum autem in Romulo, συνισταμένων ἀγώνων exponitur, Collato prælio: & Pugna commiſſa. Sed apud Herodianum, ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, Politianus vertit Stante adhuc acie. Sic verò συνίστασθαι redditur ſimplici Stare & apud Thucydidem lib. 1, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον ὅσοις ξυνειστήκει ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους.

Συνίσταμαι, Conſiſto. Et συνεστικὸς quod conſiſtere poteſt. vt συνεστικὸς ζήτημα, Quæſtio quæ conſiſtere poteſt, id eſt, ita controuerſiam facere in iudicio vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci poſſint, & inde exiſtere id quod κρινόμενον dicitur. ‖ Συνεστικὼς eſt etiam Compactus, Solidus, Non fluxus. Budæus ex Ariſtotele, διὸ καὶ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν πελαγίων ἰχθύων. ‖ Cicero præterea ξυνίστασθαι in Plat. Timæo reddit Cohærere.

Συνίσταμαί σοι, (q. d. Sto tecum) Sto à te, ſeu à partibus tuis. Budæus vertit Aſtipulor tibi, & Sto à partibus tuis, afferens ex Themiſtio in Phyſ. lib. 4, ἐπισκεπτέον τίνα ἃ λέγουσιν οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ. Huic συνίσταμαι (id eſt habenti iſtam ſignificationem) opponuntur ἀνθίσταμαι & ἐνίσταμαι.

Συνίσταμαι, Commendor (vt συνίστημι, Commendo.) Iſocrates ad Philippum, μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν συσταθῆναι δι' ἡμῶν. Syneſius, ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus eſt ſenatu. In illo autem Iſocratis loco datur τῷ συσταθῆναι conciliationis etiam ſignificatio: (ſicut συνίστημι non ſolùm Commendo, ſed & Concilio ſignificare dictum eſt) ſic enim redditur, Imprimis optaſſem eum tibi per nos commendatum eſſe & conciliatum. ‖ Συσταθῆναι exponitur etiam Studioſe excipi, coli atque in contubernium admitti. vt apud Laertium, ἐλθόντα δ' εἰς Ἀθήνας ὑπὸ μὲν Πλάτωνος προσφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι. vide Σύστασις.

Σύστασις, Conſtitutio. Galenus, ταύτην γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης τέχνης συστάσεως. id eſt, methodum conſtitutionis artis cuiuſlibet, (vt Cicero dicit Conſtituere artem.) Sic exponitur & in hoc Platonis loco Politicῶn 8, οὐδὲ ἡ τοιαύτη σύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον. Et in Sympoſ. ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις, conſtitutio temporum anni. Apud eundem De legibus, συστάσεις πόλεων & φθοραὶ opponuntur. Budæo eſt etiam Conſtitutio corporis, in hoc Aphrodiſæi loco, ὁρῶμεν γοῦν ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῷ ποῖον ἢ ποῖον εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ ἐν φθοραῖς ἀκολούθως τῇ φυσικῇ συστάσει γίνεται. Paulo pòſt (inquit) φυσικὴν κατασκευὴν pro eodem dixit.

Σύστασις, Coagmentatio, Structura, Compoſitio. vt Plato in Timæo, ἡ τοῦ κόσμου σύστασις. (In alio autem eiuſdem Timæi loco redditur Coniunctio à Cicerone) Idem De legibus, λιθολόγοις ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις συστάσεως. Ibidem, συστάσεις ἁρμονιῶν, vbi exponitur Compoſitiones concentuum. Sic autem Budæus σύστασιν vertit Compoſitionem in iſto Ariſtotelis loco, De poet. μέγιστον δέ ἐστιν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις. In vulgatis lexicis ex Plutarcho in Pericle affertur etiam σύστασις προσώπου pro Compoſitio oris, Cõformatio oris. & tamen ex eodem ſuprà fuit prolatum συνιστάναι τὸ πρόσωπον pro Contrahere ſeu Corrugare. ‖ Σύστασις, Coagmentum, Concrementum, Craſſitudo. quarum ſignificationum exempla Budæus ex Ariſtotele & Galeno affert partim pag. 500, partim pag. 501. Vbi exponit etiam Concretionem & Corpus. Pro Craſſitudo autem ſunt qui Craſſamentum etiam vertant, ex Seneca, in hoc Galeni loco, lib. ad Glauconem 2, μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἑψηθέν. Ibidem quum dicit τῇ συστάσει μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δυνάμει δὲ ξηρόν, ſunt qui σύστασιν verti poſſe exiſtiment vel Concretione, vel etiam Subſtantia.

Σύστασις, Aſtructio, Confirmatio, Aſſertio. Alexander Aphrod. τὸ γὰρ εἰς τὴν τούτου σύστασιν χρήσασθαι τῷ λέγειν, &c. ad hæc aſtruenda & confirmanda, ſeu probanda.

Σύστασις, Apparatus bellicus, qui fit communi conſenſu, (vt συνίστημι eſt Budæo, Communi cõnſenſu comparo) ex Plutarcho in Publicola, μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατασκευὴ τῶν πολεμίων καὶ σύστασις. ‖ Et ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodiano, Prælíũ collato pede pugnatũ. Hinc ἡ σταδίην μάχη, & σταδίην μάχεσθαι, quod & σταδόν. ‖ Σύστασις redditur etiam Turma: quod in libello De vocabulis militaribus σύστασις dicatur eſſe numerus militum XXXII.

Σύστασις, Coitio, Coniuratio, Conſpiratio, Sodalitium in perniciem legum. Budæus ex Demoſthene, καὶ τὰς ἑαυτῶν συστάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι. Thucydides, κατὰ συστάσεις γινόμενοι. vbi συστάσεις appellari mihi videntur Cœtus eorum qui coeunt & conſpirant, ſeu conſpirationem moliuntur. (Quidam tamen interpretantur In ſtationibus & circulis conſiſtentes conſtantéſque, id eſt Vnà ſtantes & circulantes: vt ſtationes ac circuli ſint loca in quæ conuenitur confabulandi cauſa.) Plutarchus in Numa, ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν. Idem in Coriolano, ἐν δὲ συστάσει καὶ λόγοις στασιαστικοῖς ὁσημέραι πρὸς ἀλλήλους ὄντων. ‖ Σύστασις generalius etiam pro Cœtus, Conuentus populi. vt quum Xenophon in Hipparch. de equis agitatis deſcenſionem fieri non vult παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, id eſt in cœtu hominum. Camer. Et pro συνάθροισμα ex Polluce, καὶ καπήλων σύστασις, καὶ ναυτῶν συναγωγή. ‖ Sunt qui alicubi exponant etiam Congreſſus, Colloquium. vt apud Plutarchum in Themiſtocle, τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς βασιλέα ἔντευξιν καὶ σύστασιν γενέσθαι. ‖ Affertur in vulgatis lexicis & pro Diſſenſio, Diſſidium, ex Thucydide, σύστασιν τῆς γνώμης ἔχει: quæ ſuſpecta ſunt. Itidémque quod ex Ariſtotele citatur, videlicet σύστασις pro Suſtentatio, διὰ τὸ κάμνειν τῇ συστάσει, quòd feſſus ſuſtinere nequeat.

Σύστασις, Commendatio, (vt συνίστημι, Commendo: & συνίσταμαι, Commendor.) Sed latius etiam extenditur, & quidem ad ἀγάπην vſque, ſi Suidæ credimus, ita exponenti in hoc Polybii loco, ὁ δὲ οἰκείως διέκειτο πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, πατρικὴν ἔχων σύστασιν. & addenti eſſe metaphoram ab equis qui vnà aluntur ὁμοῦ ἱστάμενοι. Exponitur ergo Affectus, Amor, Studium erga aliquem. Sed Suidas poſt ἀγάπη addit & ὁμόνοια. Itidémque Bud. σύστασιν vult eſſe Conciliationem & reductionem ad concordiam, in hoc Iſocratis loco in Paragr. πρὸς μὲν γὰρ τὸν πόλεμον πολλαὶ πόλεις ἂν εὑρεθεῖεν καλῶς ἠγωνισμέναι· περὶ δὲ συστάσεως οὐκ ἔστιν ἥν ἄν τις ἐπιδείξειεν ἄμεινον τῆς ἡμετέρας βεβουλευμένην.

Σύστασις in Pand. dicitur Quum contrahitur, id eſt contractus initur: & λύσις, quum diſſoluitur. B.

Συστατικός, οῦ, ὁ, Conſtituendi vim habens & compingẽdi, Faciens vt res conſiſtat. ‖ Item Commendatitius. 2 Cor. 3, εἰ μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν, literis commendatitiis.

Συςάτης, ου, ὁ, Qui ſimul ſtat. In ædificiis συςάται dicuntur A Trabes ſeu tigna tectum ſuſtinentia: ἀμείβοντες Homero. δοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλοις προσεπίπτουσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφήν, vt ſchol. Homeri exp.

Συςατέω, Commendo, Probo, συνίστημι. v.l.

C. Ἀσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui conſiſtere nequit, Qui non poteſt eſſe in rerum natura. (In vulgatis lexicis exponitur etiam Qui ſtare nequit, Parum ſibi conſtans) Plutarchus, ἀσυςάτου καὶ ἀνυπάρκτου γινομένης. Idem De primo frigido, αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ ἀδιάλυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύςατόν ἐςι. quæ Turnebus ita vertit, Humor enim omni concretione vacans & ſoliditate, ſuaptè natura liquefactus & dilapſus diffunditur. B Budæus pag. 499, συνεςικὸς, inquit, dicitur Quod conſiſtere poteſt: vt συςατικὸν ζήτημα, quæſtio eſt quæ ita controuerſiam in iudicio facere poteſt, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci poſſint (&c.) ἀσύςατον autem ζήτημα eſt in quo τὸ κρινόμενον conſiſtere non poteſt. Exemplum autem ibi vide. Ἀσύςατα (inquit Camerarius) ſunt apud rhetores quæ non veniunt in diſceptationem, vel vbi cauſa non poteſt explicari, C vt ſi fur furem furti accuſet.

Τὸ ἀσύςατον refertur etiam inter vitia orationis, ſimile ei quod appellatur ψευδόμενον. Fit autē quoties eiuſmodi res proponitur vt ne poſſit quidem eſſe quod fingitur. Eraſm. Ab Ariſtophane Æſchylus vocatur ἀσύςατος, in Nebulis. id eſt (vt quidem ſcholiaſtes exponit) οὐ συνεςώς, οὐδὲ πυκνὸς ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸς καὶ κομπώδης. affertur autem & alia expoſitio, videlicet ἀδιάθετος, ἀπιθάνοις σύνιςας τοῖς μύθοις.

C. Ἰδιοσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ſe conſiſtens. ET Ἰδιοσυςάτως, D q.d. Ex propria conſiſtentia: quorum vtrunque Budæus affert ex hoc Damaſceni loco, pag. 71, οὐ γὰρ ἰδιοσυςάτως ὑπέςη ἡ τοῦ θεοῦ σάρξ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὴν τοῦ θεοῦ λόγου ὑπόστασιν· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑποστᾶσα, ἐνυπόςατος μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' αὐτὴν ἰδιοσύςατος γέγονεν. In vulgatis lexicis exponitur Propriam habens hypoſtaſin, apud Cyrillum.

C. Κακοσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè conſiſtens. In vulgatis lexicis ex Trapez.

C. Νεοσύςατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper concretus, Qui nuper coaluit. E In vulgatis lexicis annotatur νεοσύςατα dici nuper concreta, ſeu quæ nuper coaluerunt: & ſubiungitur ex Galeno κατὰ τόπους libro 5, de lichenibus, συγκρίνοντες ἀπὸ τῶν κεχρονισμένων τὰ νεοσύςατα, diſcernentes recentes ab inueteratis. pro τὰ νέως συςάντα. Ibidem νεοσύςατοι, Qui recens profeſſi erant ſectam Phariſæorum, ex Ioſepho.

Συςάδες ἄμπελοι, Vites ordine non plantatæ. Putat enim Heſychius ita dici τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας, potius quàm τὰς πυκνάς. Ariſtoteles Politicῶn 7, ἐνδέχεται F γὰρ ἄν τις οὕτω κατασκευάζῃ, καθάπερ ἐν τοῖς γεωργοῖς, ἃς καλοῦσί τινες τῶν ἀμπέλων συςάδας. Meminit & Pollux, ſed nullam addens explicationem. AT VERO Συςαδὸν ET Συςάδην aduerbia ſunt ſignificantia Cominus. vt συςαδὸν μάχεσθαι vel συςάδην, cominus pugnare. Et ἡ συςαδὸν μάχη vel συςάδην, Pugna quæ committitur cominus, Pugna ſtataria. Thucydides lib. 7, τοιαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυςαδὸν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. Galenus, τῶν συςάδην κρατεῖν δυναμένων τὸ νικᾶν.

Σύςημα, ατος, τὸ, Coagmentatio, Concretio, Compages. G Exponitur etiam Compoſitio, item Collectio, vel Congregatio. Item, Aceruus, Cumulus. Ariſtoteles De mũdo, κόσμος ἐςὶ σύςημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. quod Budæus vertit, Mundus eſt compages è cælo terráque coagmentata, atque ex iis naturis quæ intra ea continentur. (Fortaſſe autem ſic quoq; reddi poteſt ſimplici⁹, Mundus è cælo terráq; cõſtat. Nam quod Stoici dicebant, τέχνη ἐςὶ σύςημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων, Cicero interpretatur, Ars ex multis animi perceptionibus conſtat) Plutarch. in Numa, λοιπαὶ τέ- H χνας εἰς ταὐτὸ συναγαγὼν, ἓν αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σύςημα. Ariſtoteles καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύςημα τραγῳδίας.

¶ Σύςημα, Cœtus, Conuentus. Item peculiariter, Turma, Globus, Manus militum. Polybius de copiis Gallicis loquens, lib. 2, τίς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὴν αὐτοῦ τοῦ συςήματος ἐκείνου προαίρεσιν; Idem lib. 1, τῆς γε μὴν ὅλης τάξεως τὸ σύςημα, διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεςώτων, ἕως τινὸς ἀδιάσπαςον ἔμενεν. quem locum Camerarius ita vertit, Copiæ tamen vniuerſæ ordines aliquantiſper ſeruabant, & ſuum quiſque locum tenebat: quòd agmen denſum eſſet, & præcedētes vrgerētur à ſequētibus. Idem Pol. alibi velitationem tantùm extitiſſe ſcribens, non conflictum pleno exercitu collectiſque in vnū copiis, his vſus eſt verbis, ὁλοσχερεῖ μὲν οὐδενὶ προσπιπτόντων ἐπισυςήματι τῶν βαρβάρων. In vulgatis lexicis, ſubiungitur his locis Polybii, σύςημα ſumi etiam pro quauis collecta multitudine & cœtu: adeo vt idem Polybius armenta regia vocarit συςήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποτροφιῶν. ¶ Ibidem ſcribuntur quæ ſequuntur, Σύςημα pro conſtitutione vox eſt propriè muſicorum: à quibus interualla dicuntur διαςήματα, id eſt vocis ſpatia, quibus acuta & grauis includitur. Ex eis fiunt conſtitutiones quæ συςήματα appellantur, vt ipſa interualla conſtāt ex phthongis (hi ſunt ſonitus Vitruuio) qui elementorum vice in muſica funguntur, autore Adraſto Peripatetico. Vel ſic ex Chalcidio, Apud muſicos συςήματα principales partes vocantur. hæc autem ipſa conſtant ex certo tractu pronuntiationis: quæ dicuntur διαςήματα διαςημάτων. Porro ipſorum partes ſunt φθόγγοι, qui ſonitus dicuntur: ſuntque cantus elementa atque fundamenta. Ibidem hæc ſubiunguntur, συςήματα alii ἁρμονίας & τρόπους exponunt, id eſt modos: Boetius conſtitutiones vocauit. Eſt autem conſtitutio (inquit lib. 4. Muſ. cap. 14) plenum veluti modulaminis corpus ex conſonantiarum coniunctione conſiſtens, quale eſt διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. HINC Συςηματικὸς, Collectitius, & q.d. Acerualis. vt συςηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulſuum quaſi aceruo conſtat. Eſt autem pulſus inæqualis, in pluribus pulſationibus magnitudinem non parem retinens. Et συςηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulſus dicti συςηματικοῦ. Galenus lib. 2 De prænotione ex pulſibus, ἐν ἀθροίσματι σφυγμῶν ἀνωμαλία, ἀνωμαλία συςηματικὴ καλεῖται. & ſubiungit, ideo ſic vocari quòd recentiores medici ἄθροισμα appellarint σύςημα.

c. 2. Διασυνίςημι, Conſtituo, Inſtituo. V. lex. ſine exemplo.

c. 2. Ἐπισυνίςαμαι, ſicut & συνίςαμαι (vt ſuprà dictum fuit) Coeo, Conſpiro, Inſurgo in aliquem. Plutarchus, πρὸς οὓς τὰ πολλὰ τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἔφοροι ἐπισυνέςησαν. Affertur & pro Concreſco, ex Dioſcoride.

VNDE Ἐπισύςασις, Cõſpiratio, Coitio factioſa. Act. Ap. 24, ἐπισύςασιν ποιοῦντα ὄχλου, turbæ coitionem.

C. Ὑφίςημι, (q.d. Statuo ſub, Colloco ſub, Suppono, Subiicio. Pindar⁹ Olymp. ode 6, in principio, χρυσέας ὑποςάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας. Athenæus libro 6, ὑποςήσαντα τὴν ἀριςερὰν χεῖρα ὥσπερ αἱ καρυάτιδες. Plutarchus in Othone, ὑποςήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Aliud exemplum eiuſdē ſign. habes in ſτηλ... ex eodē. ¶ Interdum verò pro Subſtituo, id eſt Sufficio in locum alterius. Xenophon Hellen. 4, ὑποςήσας δὲ Ἡριππίδας ταξιάρχας καὶ λοχαγούς.

¶ Atque vt Suppono in locis præced. ſic & Propono in nonnullis exponitur, vt apud Soph. Aiace, μὴ γνώμας ὑποςήσαι σοφάς. Sic apud Nazianzenum, ὁ πίνων ἐςὶ θεὸς, πρότερον ὑποςησόμεθα, redditur Proponemus. Sed videtur accipi pro Supponemus tanquam fundamentum. At verò apud Athenæum, quum dicit, οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποςησάμενοι, καὶ τὰς περὶ τὰς ἑορτὰς διετάξαντο, Bud. exponit, Supponentes, item Ponentes. (accipit autem Supponere pro eo quod vernaculo ſermone dicitur Preſuppoſer: qua in ſignificatione licet vulg⁹ vtatur verbo Supponere, Latinum tamen non eſſe, ſatis conſtat) At pro eo quod habemus apud Laertium, οἱ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς Ἀριςίππου μείναντες, καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαγορευθέντες, τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑφίςαντο, dixerat Cicero Tuſc. quæſt. lib. 3, At qui ab Ariſtippo Cyrenaici philoſophi nominati, omne bonum in voluptate poſuerunt.

Ὑφίςημι, In naturam rerum produco. vt ὁ θεὸς ὑπέςησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. Vide Bud. p. 494 & 495.

Ὑφίσαμαι, (quaſi dicas, Statuor ſub, Collocor ſub,) A Supponor. Item Subſtituor, Sufficior. quarum tamen ſignificationum exempla non afferuntur. Frequenter autem dicitur ὑφίσασθαι quod extat, & in natura rerum eſt: q.d. Subſtare, (ſicut ὑπόστασις interdum redditur Subſtantia) ſeu Subſiſtere. Sed vertitur etiam In naturam vel in naturam rerum produci. vt Bud. vertit apud Gregorium De baptiſmo, ἀλλ᾽ ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, ſic in naturã productos denuo finxit. ὑφεστηκὸς (vt idem ſcribit) dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquutus eſt. Philo De mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, Nihil in naturam rerum proditum eſt, Nihil extitit. B

Ὑφίσαμαι, Subeo, Succedo. vt ὑπὸ πύργον ὑποστάς, Plato apud eũdẽ. Item Subeo, i. Suſtineo, Suſcipio. vt ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lyſias apud eũdẽ. Et ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. pro Facinus ſibi depoſcit, Aggreditur rem audendam: vt reddit idem Budæus: (ſed malim Suſcipit. Sic apud Thucydidem, ὑφίσταται τὸν πλοῦν: & apud Syneſium, ὑφίστασθαι ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν. quinetiam ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud Thucyd. C cui opponitur ὁ φυγών) At Budæus addit ſignificare etiam Suſcipio, id eſt Aggredior, Inſtituo, Incepto. vt ὑπέστημεν ποιοῦντες ἀγῶνα, apud Ariſtidem. Item Recipio, Polliceor. vt ὑφίσαμαι ἔχειν, Xenoph. Pæd. 6, Recipio & polliceor me habiturum. ſed dicit Budæus ὑφίσαμαι poni poeticè pro ὑπισχνοῦμαι, legique in hac ſignificatione apud hiſtoricos quoque: ego contrà non apud ſolos hiſtoricos, verumetiam apud cæteros proſæ ſcriptores rarò quidem, ſed legi tamen puto. At Thomas Magiſter ὑφίσαμαι pro ὑπομένω in vſu eſſe apud λογογράφους tradit, ſubiungens ex Luciani Timone, ὑπέστηθι ὦ Τίμων δι᾽ ἐμέ. At pro ὑπισχνοῦμαι vſos eſſe poetas dicit, & cum illis Thucydidẽ ſemel, ſcribentẽ, ἤγαγεν τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. qui locus habetur lib. 4, pag. 135. Ariſtophanes cũ infinitiuo (qui etiam ſubauditur in proximè præcedente loco Thucydidis) in Veſpis, καὶ ἔπειτ᾽ ὑφίσταται χ᾽ ἡμέραις πεντήκοντα μεδίμνους ποιεῖν. Apud Homerum autem interdum cum accuſatiuo perſonæ, interdum cum infinitiuo. vt Iliad. φ, Μισθοῦ χωόμενοι τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Sic Odyſſ. γ, Ἤ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε. Et cum accuſatiuo ὑπόσχεσιν, Iliad. β, Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν. Et Odyſſeæ κ, — τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέστης. At cum accuſatiuo in vna parte orationis, cum infinitiuo in altera, Iliad. ψ, circa principium, Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, (id eſt, omnia iam tibi præſto quæ pollicitus ſum: videlicet) Ἕκτορα δεῦρ᾽ ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν, &c. ‖Ὑφίσαμαι, Suſtineo, id eſt δέχομαι, Excipio, Non cedo irruenti. (ad verbum Subſiſto, vt quidem vſus eſt Liuius) Plutarch. μαχόμενοι οὐ φείδονται τῶν ἐνδιδόντων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισαμένους. Idem in Demetrio, οὐδενὸς ὑφισαμένου τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ φευγόντων καὶ προϊεμένων τὰς πόλεις. Quæ exempla Budæus affert, addens & tertium ex eodem Plutarcho, itémque vnum ex Syneſio: ſed veteres quoque ſcriptores ita vſos eſſe hoc verbo ſciendum eſt. Thucydides lib. 1, ὑποστάντες Μήδους. Vſus eſt autem & cum datiuo, lib. 2, χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. Vbi tamen datiuus eſt rei, non perſonæ. at Xenophon vſus eſt & cum datiuo perſonæ, Hellen. 7, ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Vtroque autem in loco non incommodè fortaſſe reddetur ὑφίστασθαι verbo Reſiſtere, ſi conſtructionem illam Græcam retinere libeat. Euripides vno eodémque in loco vtranque conſtructionem huic verbo dedit. nam quum dixiſſet ταῖς συμφοραῖς ὑφίσταται, (ſicut loquutum eſſe Thucydidem oſtendi modò) ſubiunxit ὑποστῆναι βέλος. Locus eſt in Hercule furente, Τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται, Οὐδ᾽ ἀνδρὸς ἄν δύναιτ᾽ ὑποστῆναι βέλος; quos verſus ita quidã reddidit, Nam ſuſtinere aduerſa ſiquis nõ valet, Quo tela pacto ſuſtinebit hoſtiũ? Sed videtur quærendum eſſe aliquod aptius verbum quàm Suſtinere, quum ὑποστῆναι βέλος dicatur qui telis ſe offert impauidus, ad differentiam eius qui teli metu, hoſtis impetum nonſuſtinet. At ὑφίσαμαι cum accuſatiuo rei, vertitur non ſolùm Subeo, ſed & Tolero, Suffero. vt ὑφίσαμαι πόνους apud Hermog. & apud Plut. πράως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. Affertur prætereà ex Alex. Aphrodiſæo de vitro, θλᾶσιν οὐχ ὑφίσταται, Problem. libro primo, τὸ μαλακὸν τῆς ὑέλου ἔχον τῇ ἡρμοσμένῃ παχύτητι, θλᾶσιν οὐχ ὑφίσταται. Cæterùm affinitatẽ magnam habent inter ſe iſtæ ſignificationes, Subeo, Suſcipio, Aggredior, item Suſtineo, vel Non cedo, item Polliceor. (hanc enim ſignificationem poſteriorem illis eſſe puto, ſed ordinem Budæi ſequutus ſum paulo antè) eandémque omnes originem habent. ſiquis enim rem aliquam aggreſſurus eſt, ſeu onus aliquod ſubiturus, ſi irruentem ſuſtinere paratus futurus ſit, eique minimè cedere, ſi denique polliceri aliquid velit, & fidem ſuam de eo obſtringere, oportet animi robur ὑφίστασθαι ei, id eſt ſubſiſtere: eo ferè modo quo dixit Tibullus vires ſubſiſtere. At Liuius imitatione Græcorum accuſatiuo iunxit, dicens (ſi non mentiuntur exemplaria) Non feras tantùm ſubſiſtere: item, Et poſteaquam præpotentem armis Romanũ nec acies ſubſiſtere vllæ nec caſtra poterant. At Cæſar ſine caſu vſus eſt, alioqui pro ὑφίστασθαι & ipſe, ſeu ὑπομένειν: ita ſcribens, De Gallico bello lib. 1, Quo prælio ſublati Heluetii, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius ſubſiſtere: nonnunquam ex nouiſſimo agmine prælio noſtros laceſſere cœperunt. Sic Thucydides ὑφίστασθαι ſine caſu poſuit libro 4, pag. 138, καὶ μάχῃ ἡσσώμενος ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι, ἔπειτα τραπόμενοι, &c. ‖His autem addo, verbum ὑφίσαμαι interdum alteram quoque verbi Subſiſto ſignificationem habere. vt in hoc Ariſtotelis loco, de ceruis loquentis, ἐν δὲ τῇ φυγῇ, ἀνάπαυσιν ποιοῦνται τῶν δρόμων, καὶ ὑφιστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν πλησίον ἔλθῃ ὁ διώκων, τότε δὲ καὶ πάλιν φεύγουσι. Plinius tamen Stantes maluit reddere, quàm Subſiſtentes, quum hunc locum ita interpretatus eſt, Et aliàs ſemper in fuga acquieſcunt, ſtantéſque reſpiciunt: quum propè ventum eſt, rurſus fugæ præſidia repetentes.

Ὑφίσαμαι, Subſideo, Sido, Peſſum eo, cui opponitur ἐπιπολάζω. Ariſtoteles Problem. ἐπεὶ τὰ μὲν ἀπόρρυπτα δινεῖται διὰ τῆς γῆς· δινουμένων δὲ, ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἐκκρίνεται δὲ τὸ κοῦφον. Apud eundem opponitur ὑφιστάμενον & ἐπιπολάζον, De cælo libro 4, πρότερον μὲν διελώμεθα, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ, τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον. Hinc & ὑπόστασις, Sedimentum, vt infrà dicetur.

Ὑφίσαμαι eſt etiam κρυφίως ἵσαμαι & ὑποχωρῶ, vt inquit idem Budæus, exemplum tamẽ non afferens: ſed habetur apud Thomam Magiſtrum, ex quo has expoſitiones deſumpſit. hic enim poſtquam dixit ὑφίσαμαι inter alia ſignificare κρυφίως ἵσαμαι, addit ex Luciano, in Philopſeude, ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. Quibus ſubiungit, accipi & pro ὑποχωρῶ: ex eiuſdem Luciani Timone afferens, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De illa autẽ expoſitione κρυφίως ἵσαμαι (quod ad verbum ſonat, Occultè ſto) dicam & in Ὑπόστασις.

Ὑφίσαμαι actiua ſignif. Suppono, Pono, vide in Ὑφίστημι, vbi afferuntur exempla huius ſignificationis in aoriſto medio. G

Ὑπόστασις, Subſtantia, ſeu Naturæ ſubſiſtentia, vt Budæus vertit in hoc Ariſtotelis loco De mundo, συνελόντι δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστι κατ᾽ ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ᾽ ὑπόστασιν. hæc enim ille ſic reddit, Ad ſummam, eorum quæ in aere apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia etiam habent naturæ ſubſiſtentiam. Idem Budæus in Comm. poſtquam dixit ὑπόστασιν eſſe rem natura & re vera ſubſiſtẽtem, illum Ariſtot. locũ profert, itémque hunc Themiſtii in Phyſ. 2, οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. H Ibidem docet ὕπαρξιν interdum & ὑπόστασιν pro eodem accipi. In alio autem eiuſdem libri loco ὑπόστασιν rurſus Subſiſtentiam reddit apud autorẽ epiſt. ad Hebr. cap. 11, ἔστι δὲ πίστις, τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγ-

χεως οὐ βλεπομένων. id eſt, Eſt autem fides, ſubſiſtentia eorum quæ ſperantur. Sunt & qui ita reddant, Eſt autem fides, illud quod facit vt extent quæ ſperantur. Scholiaſtes Græcus ὑπόστασιν & οὐσίαν coniungit, in exponendo hoc loco, quum dicit, ἐπειδὴ γὰρ τὰ ἐν ἐλπίσιν ἀνυπόστατά ἐστιν ὡς πῶς μὴ παρόντα, ἡ πίστις οὐσία τις αὐτῶν καὶ ὑπόστασις γίνεται, [illegible] αὐτὰ καὶ παρεῖναι [illegible] τινὰ [illegible]ζουσα. Cæterùm ſunt qui his in locis nomine Extantia vti malint, ex Columella & Vitruuio. ‖ Ὑπόστασις in Trinitate diuina (inquit Bud.) idem eſt quod ἰδιότης & quod πρόσωπον. Greg. in Epiph. Θεὸς δὲ ὅταν εἴπω, ἐνὶ φωτὶ περιλαμβάνεσθε καὶ τρισί· τρισὶ μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτουν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτουν θεότητος. Et Dionyſius de Deo loquens, ἑνάδα τρισυπόστατον dicit, id eſt τριπρόσωπον. Sacroſancta enim concilia ſtatuerunt vnam in Trinitate eſſe οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Baſilius. Hæc Bud. quibus ſubiungit, interdum tamen οὐσίαν & ὑπόστασιν dicta pro eodem fuiſſe, vt ſubſtantia & eſſentia apud Latinos: affertque exemplum ex decreto Sardicenſis concilii, quod exemplum ſimúlque alia de differentia quæ alioqui ſtatuitur inter hæc duo, habes pag. 496. Apoſtolus ad Hebr. cap. 1, de Filio ſic loquitur, ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. vbi vetus interpr. ὑποστάσεως vertit Subſtantiæ. Quidam Perſonæ vertere maluerunt (ſequendo eum vocis πρόσωπον vſum qui modò ex Gregorio allatus fuit, & qui apud cæteros quoque inuenitur) ne Subſtantia cum Eſſentia confunderetur, & ὑπόστασις pro οὐσία accipienda putaretur. abſurdum enim eſſe dicere eſſentiam Patris impreſſam eſſe in Chriſto, quum eadem ſit & quidem ſimplex vtriuſque eſſentia: contrà verè aptéque dici, quicquid Pater proprium habet, in Chriſto eſſe expreſſum: vt qui Chriſtum videt, videat & Patrem, Ioan. 14. Præterea hoc commodi habere iſtam interpretationem, in qua vtimur voce Perſonæ, quòd hypoſtaſes aduerſus Sabellium apertè diſtinguat, & τὸ ὁμοούσιον confirmet aduerſus Arianos. Arius enim impiè deitatis eſſentiam trifariam diuidēs, tres deos ſtatuebat: Sabellius autem impiè & ipſe perſonis Trinitatis in vnam conflatis, ὑποστάσεις confundebat. Greg. τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑποστάσεων ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος. Plura de hac voce apud eum cæteróſque theologos, necnon apud Suidam legenda tibi relinquo.

Ὑπόστασις, (ab ea verbi ὑφίστασθαι ſignificatione quâ reſpondet verbo Subſiſtere, eo ſenſu quo dicuntur vires ſubſiſtere, aut quo dicitur Subſiſtere feras: vt ſit quaſi Subſiſtentia quædam animi) Præſentia animi & fortitudo, Audacia. Polybius de Coclite loquens, οὐχ οὕτω τὴν δύναμιν ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ἐναντίων. Sic apud Paulum 2 ad Corinth. cap. 9, verſu 4. itidémque cap. 11, verſu 17, ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως, redditur, In iſta gloriationis confidentia, ſeu In confidente iſta gloriatione, aut præfidente. Quidam etiam, In imperterrita iſta gloriatione. At vet. interpr. malè vtrobique ὑπόστασιν, Subſtantiam, malè Eraſmus Argumentum, malè quidam alius Materiā eſt interpretatus.

Ὑπόστασις, Sedimentum, & quod ex vrina ſubſidit, vt Celſus loquitur. Bud. Ὑπόστασις (inquit Gorr.) eſt craſſior vrinæ portio ſecreta & ſubſidens. Sed generalius etiam ὑπόστασις, ſicut ὑπόστημα, exponitur Alicuius rei fæx ſubſidens, Craſſamen vel Craſſamentum, ex Colum. affertúrque non ſolùm οὔρων ὑπόστασις, ſed etiam ὑπόστασις ἱδρῶτος, ex Aphrod. Probl. Et ὑπόστασις τοῦ περιττώματος, ex Ariſtotele. Item, ὑπόστασιν γλώδη ἔχουσα σύρρευσις. ‖ Ὑπόστασις aliquando Hippocrati eſt Humorum conſiſtentia ſeu ſtatus, & concretio. hoc eſt, quum humores intus manēt quos vacuari oportebat. vt annotauit Galenus Comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Gorr.

‖ Ὑπόστασις in vulg. lexicis exponitur etiam Compages. vt Ὑπόστασις κοιλώδης, apud Theophraſtum lib. 5, De cauſis plant.

Ὑπόστασις, Inſidiæ quæ ſtruuntur ab eo qui ὑφίσταται, id eſt κρυφίως ἵσταται (vt exponit Thomas magiſter) id eſt ſtat in latebris. In vulgatis lexicis exponitur Inſidiæ, item Subſeſſæ ex Seruio & Vegetio. Quo fortaſſe modo ὑφίστασθαι in illa τοῦ κρυφίως ἵστασθαι ſignif. reddi poſſit Subſidere.

Ὑπόστασις, Statio militum, vide in Ὑπόστημα.

Ὑπόστασις, Suid. exp. ἀπόστασις in hoc Æliani loco, vbi videtur eſſe Defectio, Rebellio: ἀπέστη τὸ ἔθνος τῶν Σύρων, καὶ Φοινίκων τὰς γείτονας προσέλαβεν εἰς τὴν αὐτὴν ὁρμὴν τε καὶ ὑπόστασιν. Sed ego non dubito quin mendosè ὑπόστασιν pro ἀπόστασιν hîc ſcriptum fuerit.

Ὑποστάτης, ου, ὁ, Qui in naturam rerum produxit, & ſubſiſtere fecit, Qui condidit & in naturam rerum edidit. ΕΤ Ὑποστάτις, fœminino gen. Vtrunque Bud. ex Areopagita affert. ‖ Ὑποστάτης, Furca qua quid fulcitur, teſte Plutarcho in Coriolano, vbi ſcribit, ὃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτ' οἱ Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι.

Ὑποστατός, Tolerabilis, Ferendus. ἀνασχετός. v. l. ex Euripide.

C. Ἀνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subſiſtentiam non habens. cui opponitur ἐνυπόστατος, quod vide. ‖ Item Intolerabilis, Cuius impetus ſuſtineri nequit, Cui reſiſti non poteſt. Polybius, κατ' ἴλην μὲν καὶ φαλαγγηδὸν ἀνυπόστατοι. Hieronymus enarrans quod Græci Bibliorum interpretes reddiderunt ὕδωρ ἀνυπόστατον, Verbum, inquit, ἀνυπόστατον apud Græcos ambiguum eſt, & poteſt ſonare Quod non ſubſiſtat: (ita enim ibi legendum eſt, non autem Quod ſubſiſtat) & quod intolerabile ſit. id eſt, quod nemo ferre queat.

C. Δυσυπόστατος, Cuius impetus vix ſuſtineri poteſt. vt ἀνυπόστατος, eſt Cuius impetus ſuſtineri non poteſt.

C. Ἐνυπόστατος, Subſiſtentiam habens. oppoſitum præcedenti. Damaſc. ἀεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον, ἀνυπόστατον καὶ εἰς ἀέρα χεόμενον ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον. & identidem apud eum hoc vocabulum legitur pro perſona. B.

C. Ὁμοϋπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eandem hypoſtaſin habens. accipiendo hypoſtaſin in ea ſignificatione qua accipi dictum eſt quum de Trinitate diuina loquimur.

C. Τρισυπόστατος, Tres hypoſtaſes habens, vel In tres hypoſtaſes diuiſus. vt Dionyſius ἑνάδα τρισυπόστατον vocat, quod exponitur τριπρόσωπον.

Ὑποστατικός, Autor & conditor ſubſtātiæ. Budæus ex Dionyſio Areopagita, μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑποστατικήν. ‖ Ὑποστατικός, Præfidens. vt ὑπόστασις eſt Præfidentia, ſeu Animi præſentia, &c. ΕΤ Ὑποστατικῶς, Præfidenter, Confidenter. Item Aſſeueranter, Affirmatè, vt quidam interpr. in hoc Polybii loco, τοῦ δὲ βασιλέως ὑποστατικῶς αὐτοῦ φήσαντος συμπεπτωκέναι. At Suidas exponit ὑπομονητικῶς & καρτερικῶς, in hoc quem affert loco, ὁ δὲ ὑποστατικῶς κεχρημένος τοῖς ἐπικειμένοις κινδύνοις, δόξαν ἀνδρείας ἀπήνεγκατο.

‖ Ὑπόστημα, ατος, τό, Sedimentum, (&c. vt in ὑπόστασις) vt ὑποστήματα τῆς κοιλίας, Ariſtoteles De animalibus libro 1. ‖ Ὑπόστημα pro hypoſtaſis, (in ea ſignificatione qua ſumitur hoc vocabulum à theologis) Gregorius in libro De theologia, de prophetis loquens, πλὴν ὅπερ οὖν ἐστὶν ὁ λόγος, οὔτε τις ἄλλος τῶν κατ' αὐτοὺς ἔστιν ἐν ὑποστήματι καὶ οὐσίᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ γεγραμμένον, οὐδὲ Θεοῦ φύσιν εἶδεν ἢ ἐξηγόρευσε. ‖ Ὑπόστημα, Statio militum. pro qua ſignificatione affertur ex Græcis Bibliorum interpret. lib. 1 Regum cap. 23. Itidem verò ὑπόστασιν Budæus pro eadem ſignificatione affert ex 1 Reg. cap. 13, in fine, item ex 14, ἐξῆλθε Ἰωνάθαν διαβῆναι εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀλλοφύλων. ‖ Ὑπόστημα, Pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula eſt, apud anatomicos, vt ait Rufus: addens, alio nominē πρόσθιον vocari. στῆμα autem idem dici teſtatur partem eam pudendi quæ propendet: inde quod ei ſubeſt, ὑπόστημα nuncupatur. ‖ Ὑπόστημα eſt etiam πλῆθος, ſi Heſychio & Suidæ credimus. affertque hic exemplum iſtud, τῷ δὲ ὑποστήματι τῶν ἀνδρῶν ἀντεῖχον ἐρρωμένως οἱ Ῥωμαῖοι.

C. 2. Παρυφίσταμαι, Subſiſto vnà, vel Exiſto vnà, Vnà ſum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, (vt παραδυναστεύω accipitur pro συνδυναστεύω) vel idem quod κατ' ἀκολουθίαν ὑφίσταμαι. Damaſc. de libero arbitrio loquens, εἰ δέ τι, ὡς

ἀνάγκης παρυφίσαται ὦ λογικῷ τὸ αὐτεξούσιον. Alia exẽpla vide ex Baſil. apud B.497. vbi tamẽ παρυφίσαϑαι paulo aliter ſumi videtur. ‖Παρυφίσαμαι, Propemodũ ſubſiſto, Ferè in natura ſum rerum. eſt enim minus quàm ὑφίσαμαι, vt inquit idem Budæus, huius quoque ſignif. exemplum afferens pag.497, ex Dionyſio. (Alibi autem παρυφίσαϑαι ait poſſe etiam ſignificare Obiter ſubſiſtere: accipiendo præpoſitionem παρὰ vt in παρενάλωμα) VNDE Παρυπόστασις, quod itidem minus eſt quàm ὑπόστασις apud eundem Dionyſium, διὸ οὐχ ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γιγνόμενον.

Παρυφίσαμαι, Significor, Demõſtror, Repræſentor. vt quidem Budæus exponit in hoc loco Apollonii grammat. τὸ γὰρ ἐξ ἑκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητὸν, τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου. Sed ita exponendo, vacaret præpoſitio ὑπό.

c.2. Προϋφίστημι, Prius in naturam rerum produco, ſicut ὑφίστημι ſignificat In naturam rerum produco apud Gregorium. Qui & hoc bicompoſito vtitur, ſcribens, τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας. Itidem verò Προϋφίσαμαι, Prius in naturam rerum producor, ſeu prodeo. Prius ſubſiſtentiam habeo. προϋπόκειμαι. nam προϋποκείμενα vocantur τὰ πρότερον φύσει ὄντα. quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις cenſentur, & τοῖς προκαταβεβλημένοις. quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici poſſunt, vt προϋφεστηκότα præorſa & primordia naturæ. B. Alicubi tamen etiã προϋφεστηκὸς, ſeu προϋφεστὼς, exponitur Antegreſſus, vt in hoc loco Hermogenis, μὴ γὰρ προϋφεστώσης τῆς ὕβρεως, οὐδὲ τὸ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικεῖν συνίσταται. Sic προϋφεστάναι redditur Antegredi, Antecedere, in hoc Plutar. loco, in libro De fato, πέφυκε δὲ τὸ δυνατὸν, ὡς γένος, προϋφεστάναι τοῦ ἐνδεχομένου. Sed Bud. vertit Prius eſſe natura.

HINC προϋπόστασις, q.d. Præſubſiſtentia, ſeu Præexiſtentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit. At ex Dioſcoride affertur pro Antecedens corporis compages. ſed aliter pro hac ſignific. ſcripſiſſe Dioſcoridem veriſimile eſt.

c.2. Συνυφίσαμαι, Vnà ſubſiſto. i. Vnà ſum in rerum natura. Pro quo συνυφίσαμαι dici aliquando & παρυφίσαμαι, (vt παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω) ſcribit Bud.

¶ Στάσις, εως, ἡ, Factio. (hinc, vt ſuſpicor, orta hac ſignificatione, quòd in factione pars vtraque ſuam veluti στάσιν ſeorſum habeat, id eſt ſtationem. Viderit tamen lector an aptiorem aliquam huius ſignificationis rationem excogitare poſſit) Ariſtot. Œcon.2, ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Plut. in Sertorio, Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν. id eſt (Budæo interprete) Cinna autem labantem iam Marii factionem rerum nouarum molitione reparabat. Sæpe redditur voce Seditio habente affinem ſignificationẽ. Plato libro 5 De republica, ἐπὶ μὲν τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος ὀνομάζεται. Thucydides lib.4, τῶν Μεγαρέων στάσεις φοβούμενοι. Iſocr. De pace, σφαγὰς καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο (Seditionem facere itidẽ Lat. dicunt.) Apud eũdẽ legitur, στάσεις ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ſeditioſè inter ſe certare. Idem ad Nicocl. στάσεις καὶ διαφορὰς copulat. Plato autem dicit αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ διαφοραί. Et εἰς στάσιν ἐμβάλλειν apud Xenophontẽ, Ad ſeditionem concitare, vel inuerſo ordine, Inducere ſeditionem in. Item, τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν στασιάζειν apud Plut. Veterem ſeditionem redintegrare: vt Tacitus dicit Redintegratur ſeditio. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thuc. Seditionibus agitari.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Seditioſus. Xen. στασιώδης τί ἐστι καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.

Στασιώτης, ου, ὁ, Qui factionis alicuius eſt. Ex Herodoto, στασιῶται ἐκείνου, qui ſunt contrariæ illi factionis. Item στασιῶται σφι γενόμενοι, coniurantes inter ſe. v. lex. ‖Στασιῶται, Seditioſi, Qui ſeditiones concitant, οἱ στάσεις ἐγείροντες. Suid. ‖Στασιῶται, Qui eiuſdem ordinis ſunt. οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, Heſych. ‖Apud Antiphontem autem στασιώτης videtur accipi pro δορυφόρος, Satelles, vt Harpocr. & Suidas tradũt, apud quos locum reperies. ‖At στασιώτας τοῦ ὅλου Plato in Theæteto iocans appellauit Parmenidem & Meliſſum qui vniuerſitatem rerum conſiſtere perhiberent: vt docent v.l. COMP. Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, Qui contrariæ factionis eſt: vt Bud. interpr. citans Appian. in Parth. ET Συστασιώτης, ου, ὁ, Factionis ſocius ſeu particeps. Luc. De ſalt. DERIV. Στασιωτικὸς, οῦ, ὁ, Factioſus. Item Seditioſus. Thucydides l.8, pag.292, πολλῶν καὶ στασιωτικῶν λόγων καὶ ὑποψιῶν προσγενομένων, ſeditioſis & turbulentis orationibus. Ex eodem στασιωτικὸς καιρὸς, Seditionis reipublicæ tẽpus. A Bud. exponitur nõ ſolùm ſeditioſus, ſed etiam Seditioni obnoxius, citante ex Ariſtot. Eth.5, στασιωτικὸν δ' ἐστὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ. At κατὰ τὸ στασιωτικὸν, Seditioſè, More eorũ qui ſeditiones faciunt, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, vt Thucyd. ſchol. exponit in hoc loco lib.4, pag.163, καὶ τινος αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἀντειπόντος κατὰ τὸ στασιωτικόν. AT Στασιωτεία, ας, ἡ, Seditioſus ſtatus, vt apud Platonem exponitur, lib. 4 De rep. στασιωτείας ἀλλ' οὐ πολιτείας τούτους τοὺς νόμους φαμέν. Idem lib.8 De rep. pag.295, de ſtatu populari, ſtatu optimatum & tyrannide, τούτων γὰρ δὴ πολιτεία μὲν οὐδεμία, στασιωτεῖαι δὲ πᾶσαι λέγοιντ' ἂν ὀρθότατα. Vbi non incommodè videtur verti poſſe Factiones.

Στασιάζω, Factionibus contendo. vel Seditioſè diſſideo. Plato epiſt. στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, ciuitas inteſtinis ſeditionibus laborans. Et ex Thucydide, στασιάζοντες ἐν ἀλλήλοις. Item ex Xenophonte Apomn.2, cum datiuo στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα apud Plutarchum. Et in paſſ. apud Nanzianzenum, ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἐκείνων ἐστασιάσθη, in ſeditionem res eorũ verſæ ſunt. B. Interdum commodius exponitur Diſſideo, vt apud Herodianum lib.3, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοὶ, inter ſe diſſidebant. Sic apud Syneſium epiſt.105, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. Interdum Contendo, Certo. Vnde quod Plato dicit de nautis, στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, Cicero vertit, Si nautæ certarent quis eorum potiſſimùm gubernaret. Sic apud Thucydidem lib.4, pag.148, περὶ τοῦ δέχεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασίαζον, de recipiẽdo eo ſeditioſè certabant, vel Seditio inter eos orta erat. VNDE Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, Seditio, vel potius Seditionis concitatio. Ariſtoteles in 2 Œcon. διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γενομένης, quum per ciuilem diſcordiam ager non coleretur. ET Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui ſeditiones concitat, Seditioſus. A QVO Στασιαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſeditiones concitandas aptus, ſeu Seditioſus. vt στασιαστικοὶ λόγοι apud Plutarchũ & Æſchinẽ. VNDE Στασιαστικῶς, Seditioſè, Factioſè. Ariſtot. Polit. στασιαστικῶς ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς. Demoſthenes Phil.3, ἀπίστως καὶ στασιαστικῶς ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, Inter ſe diſſident, πρὸς ἀλλήλους στασιάζουσι. Sic Pro cor. κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στασιαστικῶς.

C. Ἀντιστασιάζω, Cõtrariã factionem moueo, vel ſequor, Contrariam partem ſequor in ſeditione. VNDE Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui eſt cõtrariæ factionis, Qui ſequitur contrariam partem in factione, ſeu ſeditione. In vulgatis lexicis Græcol. exponitur Qui eſt in ſeditione partis aduerſæ.

C. ΔΙΑστασιάζω, Factionibus & ſeditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito. Plutarchus ὁ δὲ Μάλλιος διεστασίασε τὴν πόλιν. Idem in Romulo διεστασίασε τοὺς Σαβίνους. Ariſtoteles Polit.5, διεστασίασεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, Ad ſeditionem contra opulentiores concitãdam induxit. Item, Diſſidiis ſeiungo ac ſegrego, vt Lucr. loquitur. Syneſ. epiſt.95, διεστασίασεν ἡμᾶς, ad diſſenſionem nos induxit.

C. ΚΑΤΑστασιάζω, Seditione opprimo & affligo, Seditione circumuenio. Budæus ex Plutarcho, ταῦτα πράγματα καταστασιάσασαν καὶ καταβαλοῦσαν ἀνανταγώνιστον ῥοπὴν ἐποίησε. Apud Plut. autem in Pericle, κατεστασίασε τὴν βουλὴν, vulg. lex. interpr. Concitata ſeditione ſenatum delere geſtiebat. At Καταστασιάζομαι, Factione vincor, Seditionibus premor. Xenophon, καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων. Plutarchus Them. καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, factione vict⁹ à Themiſtocle.

C. ΣΥστασιάζω, Seditionis vel potius factionis ſocius ſum,

Factionē aliquam adiuuo. Thucyd. lib. 4, pag. 149, οὐ γὰρ συςασιάσων ἥκω. Poteſt tamen & aliter hîc accipi.

ΣΤΑ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, ET Στάδιος, ου, ὁ, Stadium, Menſura pedum ſexcentenûm, vt Budæus tradit ex Herodoto lib. 2, de labyrintho loquente, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης καὶ τετραπήχεος, τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίστων ὄντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίστου, id eſt Budæo interpr. Iuſtæ orgyiæ centum, ſtadium implent ſex plethrorum, ita vt orgyia ſenûm ſit pedum & quaternûm cubitorum, cubitum verò ſenûm palmorum, & pes quaternûm. Plinius autē, Stadium (inquit) centum & vigintiquinque noſtros efficit paſſus, hoc eſt pedes ſexcentos vigintiquinq;. Suidas ſcribit ſeptem ſtadia & ſemis, facere milium, ſeu miliare: vnum autem ſtadium πόδας χ, milium autem πόδας ͵δσ, pedē verò δακτύλους ις. Thuc. l. 4, p. 123, καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Xenoph. Hellen. 3, πλέον ἢ στάδιον ὑπόψαμμος. Ariſtophan. Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem ſuperantes ſtadio vno & amplius. Idem in Nebulis, Τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, vt dicatis me Græcis omnibus præſtantia antecedere centum ſtadiis. id eſt, vt dicatis me Græcorum omnium præſtantiſſimum. Archeſtr. apud Athenæum libro 3, κατορωρύχθαι σταδίους ἀναριθμους. Eodem genere apud Plutarchum, σταδίους πεντακοσίους. Polybius de Hannone, ποιησάμενοι τὴν πορείαν ἐναντίοι τῷ ῥεύματι παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπὶ διακόσια στάδια. quod Liuius de eodem dicit, Aduerſo flumine ire iter vnius diei. Interdum dicitur de curriculo quod hoc ſpatium æquabat. Sic legerunt quidam apud Homerum Il. η, Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῳ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, vt dicat nouiſſe ſe modos martios in hoſtili ſtadio. ſed melior ſcriptura eſt σταδίῃ, vt ſuprà annotaui. Herodotus Terpſich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. Xenoph. Hellen. 2, τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας. Epigramm. libro 1, ἔδραμε τὸ στάδιον. Lucianus, πῶς γὰρ ἤδη στάδιον ἦλθον φοβερὸν τοῖς ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκόσι. Pro loco etiam certaminis accipi apud Theophilum libro 2 Inſtitut. annotant v. l. Deriuant autem hoc vocabulum à στάδην, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀθροισθῆναι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε πρὸς ἆθλα ἱστάναι. Euſt. Pro στάδιον autem Dores DICVNT Στάδιον.

C. Σταδιοδρόμος, ου, ὁ, Qui ſtadium ſeu ſpatium ſexcentenûm pedum decurrit, Curſor ſtadii, ſeu Stadiodrom⁹, vt quidam etiam Latini appellant, inter quos Plinius. Strattis comicus apud Pollucem, Τί ὅτι ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι; Lucill. Epigramm. libro 2, Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχε. Vtitur & Plato De leg. VNDE Σταδιοδρομέω, ῶ, Stadiū curro. Demoſth. Ἀντιπαρείδην τὸν σταδιοδρομοῦντα.

C. Σταδιάρχης, ου, ὁ, Stadio ſeu curriculo præfectus, ſeu Præfectus certamini ſtadii. Poll.

C. Ἑξαστάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſex ſtadiorum eſt.

Σταδίας, ου, ET Σταδιεὺς, έως, ὁ, idem quod σταδιοδρόμος, Qui ſtadium currit, Qui ſtadio certat. Lucill. Epigramm. libro 2, Τὸν σταδιῆν πρώην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ Πάντων σειομένων οὐκ ἐσάλευσε μόνον. Idem eodem lib. Καὶ πένταθλος Ὕλας καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, Stadii menſuram æquans. Athen.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, Dimenſio terræ per ſtadia. B. ex Ptolem. 6.7. Videtur autem dici quaſi à σταδίζω, quod ſignificaret Dimetior per ſtadia.

ΣΤΑΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, Stater, Pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi ſiclum dicebant, vt Budæus tradit, ſcribens alibi, ſtaterem à menſoribus vocari ſemunciam. Varii autem erant ſtateres. Aureus minam argenti valebat, vt idem Budæus ex Polluce tradit, ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, Aureus ſtater minam valebat. nam & in iis quæ appenduntur, pōdus minæ ſtaterem nominauerunt. vndé colligit, ſtaterem aureum quaternos aureos numos Romanos valuiſſe, vt fuerint ſtateres aurei vnciales, cuiuſmodi ferè Luſitanici aurei viſuntur, denis aureis æſtimabiles. At Cyzicen⁹ 28 drachmas Atticas, vt Demoſth. tradit in orat. πρὸς Φορμ. 1. paulo minus trib⁹ aureis coronatis. Sed Attici ſtateres &

Perſici hoc Cyziceno multo vberiores fuerunt & pondere & indicatura, & præſertim Perſici, quum Babylonium talentum ephectam proportionem ad Atticum habuerit. At Daricus non minus denis aureis Franciſcis, id eſt Argenti mina. Plutarchus Κροισείων etiam meminit, ſcribens, Κροισείων αἱρετώτερος στατήρων. Thuc. libro 4, pag. 138, nominat etiam στατῆρας Φωκαΐτας. Et Athenæus libro 4, ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα. Item Φιλίππειοι nominantur & Ἀλεξάνδρειοι: Philippos Horatius & Plautus nomināt. At pro στατῆρες χρυσοῖ, Syneſius dicit στατῆρες χρυσίου, ſiue ἐκ χρυσίου, epiſt. 127, τοῖς μὲν ἀνέθηκεν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τοῖς δὲ, στατῆρας χρυσίου. Deriuāt autem ab ἵστασθαι, quod appendere ſignificet. VNDE Πεντεστάτηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque ſtaterum eſt, ſeu quinque minarum. idem quod πεντάμνος, teſte Poll. ET Στατηρίδιος, ου, ὁ, Statere valens, Qui ſtateris pretio æſtimatur. στατῆρος ἄξιος.

ΣΤΑΜΙ'Ν, ῖνος, ὁ, Lignum in naui rectum ſtamini ſimile, vt Ariſtarch. apud Etymologiſten docet. Euſtathius ex veteribus grammat. tradit eſſe ξύλα ἐπιμήκη, ἃ στήμονος τρόπον ἔχοντα, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἱστᾶσι ποιοῦσιν αὐτά, quamobrem ab ἵστημι deriuant. alii eſſe volunt ligna recta quibus τὰ πηδάλια προσεμπήγνυνται: alii verò τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίπλουν τόπου. Hæc verò ad ſuam vſque ætatem σταμινάρια vocata fuiſſe in Lycia, idem Euſtathius tradit. Sūt qui Statumina à Cæſare nominari ſcribant. Odyſſeæ ε, Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι. Athenæus libro 5, γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμίνας καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην. (quem locum Euſtath. quoque citat.) Et paulo pòſt, de clauis æreis, διὰ πρυμνῶν δὲ ἦσαν οὗτοι ἡρμοσμένοι τοὺς σταμίνας συνέχοντες. vbi notandus articulus maſc. g. AT Σταθμίδες, itidem Ligna in naui quibus tabulæ ſuperimponuntur, quæ & κανόνια: τὰ ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, vt Poll. tradit.

Σταυρός, οῦ, ὁ, Vallus, Palus ligneus acutus & erectus, ab ἵστασθαι dictus, quoniā ἵσταται εἰς ἀέρα ἠρμένος, vt Euſt. tradit. οὗ ἀποξυμμένου κατ' ἀθέρα γραμμὴν στάσις ἔοικεν ἠπλωμένη πτέρυγι. vnde quidam σταυροῖσι κορωνὴν πτέρυγα dixit τὴν τούτων ἔκτασιν, vt Euſtathius tradit, idem eſſe dicens quod σκόλοπα. Il. ω, de tentorio Achillis, Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. Odyſſeæ ξ, de ſtabulo porcorum, Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. quales eſſe videntur apud Virgilium, —acuto robore valli, 2 Georg. & ſudes præuſtæ, Æneid. 7. nam vallos & ſudes idem eſſe tradit Seruius. Thuc. libro 4, pag. 150, καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες. Idem libro 7, pag. 240, σταυροὺς πρὸ τῶν παλαιῶν νεωσοίκων ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβαλόντες. Et paulo pòſt, ἦσαν τῶν σταυρῶν οὓς οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης κατέπηξαν, pali qui è mari non extarent. quam appellat κρύφιον σταύρωσιν. Ibidem, σταυροὺς ἀνέλκων καὶ κατακολυμβῶντες ἐξέπριον. Sic dicitur etiam Crux, ſeu palus erectus, plerunque cū ligno in ſuperiori parte transuerſo, è quo malefici ſuſpendebantur. Lignum figuræ literæ T, ἐφ' ὃ ἄνθρωποι ἀνασκολοπίζουσι, vt tradit Lucianus in Δίκη φωνηέντων. Plut. De iis qui tardius à diuino numine puniuntur, καὶ τῷ μὲν σώματι τῶν κολαζομένων ἕκαστος τῶν κακούργων ἐκφέρει τὸν αὐτοῦ σταυρὸν, vnuſquiſque crucē ſuam. Idē in Artox. 307, ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, tribus palis affigere. At apud Ariſtophanem Auibus, de aucupe, Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, pro ῥάβδους ſcholiaſtes annotat in quibuſdam exemplaribus ſcribi σταυροὺς, eſſéque εἶδος δικτύου ὃ χρίουσιν ἰξῷ. Sed quid ibi veret in propria ſignific. accipere hoc vocabulum, non video. nec enim retia viſco oblinuntur, ſed calami, & fortaſſis etiam valli quibus retia ſuſpenduntur.

C. Σταυροειδὴς, έος, ET Σταυρότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Crucis formam & typum gerens. VNDE Σταυροειδῶς, ET Σταυροτύπως, Forma & typo crucis. IDEM Σταυρηδὸν quoque dicitur, aduerbio à nomine ſubſtantiuo formato: vt βοτρυδὸν à βότρυς.

Σταυρόω, ῶ, Vallum ſeu palum depango. σταυρὸν καταπηγνύω.

Thucyd.lib.7,pag.241,ὅμως δ' αὖθις οἱ Συρακούσιοι ἐσταύρωσαν, palis in terram depactis ſe munierunt. ‖Item Palo ſeu cruci affigo.idem quod σκολοπίζω. quod periphraſticè Alexis dicit ἀναπηγνύω ἐπὶ τοῦ ξύλου. Ioann.19, ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν. Apoc.11,ὁ Κύριος ἐσταυρώθη. VNDE A

Σταύρωμα,ατος,τὸ,(q.d.Vallamētū)Plures valli ſeu pali ĩterrādepacti,ſeu,Munimētū ex vallis ſeu palis in terrā depactis.Thucyd.libro 6,pag.219, παρὰ τὰ ταῖς ναῦς σταυρώματα ἔπηξαν,videlicet ex cæſis arboribus, id eſt (vt Valla vertit) Ex illis cancellatim fixis naues prætexuerunt. X.Hell.4,pag.206, σταυρώματα ἐπεποίηντο καὶ τάφρον οἵαν ἐδύναντο περὶ αὐτῶν. ET Σταύρωσις,εως,ἡ, Vallorum ſeu palorum depactio. Thucyd.libro 7,pag.240,χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς σταυρώσεως ἡ κρύφιος. vide Σταυρός. ‖Item,Crucifixio. ET Σταυρωτής,οῦ,ὁ, Qui vallos ſeu palos depangit.Item,Qui cruci affigit, Qui in palū attollit. B

ΑΝΑσταυρόω,ῶ,Iterum crucifigo. In epiſt.ad Hebræos cap.6.ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ,denuò crucifigentes. ‖Item,In palum ſeu crucem attollo.idē quod σταυρόω. niſi ꝙ præpoſitio ſignif.euectionem ſeu eleuationem in altum. idem quod ἀνασκολοπίζω. Plut. Fabio,ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς, de Annibale, pro eo quod Liuius dicit, Virgis cæſo duce,& ad reliquorum terrorem in crucem ſublato. Thucydid.libro 1,παραδοθεὶς ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη,in crucem ſublatus eſt.Herodian.libro 3,τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ δημοσίᾳ προτεθῆναι ἀνασταυρωθεῖσαν,in palum ſeu crucem attolli. Plutar.De fort.Rom.κύων ἀνεσταυρωμένος. C

ΑΠΟσταυρόω,ῶ,Fut.ώσω, Vallis in terram depactis munio,ſeu cingo.Thucyd.lib.4,κόψαντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴπη δέοιτο.vbi ſcholiaſtes ἀπεσταύρουν exponit χαρακώματα ἐποίουν.Xenoph.Hellen.libro 7,ἐκκόψαντες τὰ δι' ἀπὸ πωλημένα σκηνώματα καὶ ἀποσταυροῦντες. Plut.in Dione,τοὺς δὲ ξένους ἐπιστήσας,λαθὼν ἀποσταυρώσας τὴν ἀκρόπολιν.Vulgò exponitur etiam Cancellis firmo. ‖Ἀποσταυρῶ, Affigo cruci, Crucifigo. Idem quod ſimplex σταυρῶ. D

ΠΑΡΑσταυρόω,ῶ,Palos ſeu vallos depango,vel,Iuxta aut à latere palos figo.

ΠΕΡΙσταυρόω, Vallis ſeu palis in terram depactis circūcirca munio,ſeu circundo.Thuc.l.2, περιεσταύρωσεν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι,eos arborum cancellato vallo circundedit. VNDE Περισταύρωμα,ατος,τὸ,Munimentum ex vallis circumcirca depactis. E

ΠΡΟσταυρόω, Vallis ſeu palis in terram depactis præmunio,aut antè munio. Thucydides libro 4, προεσταύρωσαν τὰς ναῦς,id eſt σταυροὺς πρὸ τῶν νεῶν κατέπηξαν, vt alibi loquitur.

ΣΥσταυρόω, Vnà crucifigo, Vnà in crucem tollo. Marci c.15,καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν. Et apud Nazianz.συσταυρούμενοι Χριστῷ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat.2,ἵνα Θεῷ ζήσω, Χριστῷ συνεσταύρωμαι.

Στήλη,ης,ἡ, Lapis è terra extans, vel munitionis gratia,vel ſigni,erectus: ab ἵστημι quod eſt Statuo. Iliados μ,Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλευσαν ἃς Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων. vbi quidam ἀντηρείδας intelligunt,quidam πέτρας μεγάλας περὶ τὸ τεῖχος, προβεβλημένας τοῦ ἐδάφους καὶ συμπεπηγμένας ἀλλήλοις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους ἀντὶ ἐρύματος. Sophocl.Electra, Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,ſub ipſam ſtelen extremā. vbi loquitur de lapide in ſtadio erecto. Plerunque accipitur pro cippo ſeu columna quæ in ſepulchris ſtatuebatur,aut in qua fœdera inſcribebantur, aut alia quæ poſteritati mandare cuperent. Stelen Plinius appellat : nonnulli Lapidem titularem. Suidas eſſe dicit lapidem aut æs in altum euectum figura quadrata : apud quem diuerſorum illuſtrium virorum ac fœminarum στῆλαι commemorantur.Iliados ρ,— ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον,ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος,ἠὲ γυναικός.Sic Iliad.ν,ὥστε στήλην ἢ δένδρεα ὑψιπέτηλα Ἀτρέμας ἑσταότα. & Il.π.Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε Τύμβῳ τε στήλῃ τε.τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Thuc.lib.1,πολλαὶ τε στῆλαι ὑπομνημάτων. Apud eundem libro 2, στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ ἐπιγραφὴ virorum fortium & illuſtrium memoriam celebrat. Pauſanias Atticis, καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι. Has ſtelas Horatius vocat cippos,& Cic.Columnas. Columnarū autem quibus fœdera inſcribebātur meminerunt frequenter Æſchin.& Demoſth.vt in orat.Pro cor. στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρκους.Idem contra Phil.γράμματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων δεικνύων,ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν. Plinius dicit, Stelæ lapideæ literis incognitis ſcriptæ.Æſchin.εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγραφῆναι,id eſt ἔνορκον καὶ ἐναντίον ψεύδεσθαι,vt Bud.exp. Et Ἡράκλειοι στῆλαι apud Iſocratē Ariſtot.& hiſtoricos ac chorographos:item Διονύσου στῆλαι,Columnæ Herculis & Bacchi, quas ſuorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus ſtatuerunt. Στήλην ἀναγράφειν,In cippo proſcribere,vt Bud.interpr.apud Iſocr. περὶ ζεύγους,Ἐς τοσοῦτον ὕβρεως ἦλθον ὥστ' ἐπιστῆσαι ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ στήλην ἀναγράφειν.Pro στηλίτευμα & στηλίτευσις accipi,apud Greg.in fine ſecundi στηλιτευτικοῦ teſtatur idem Bud. F

C.Στηλογραφία,ας,ἡ,Inſcriptio in cippo ſeu ſtele. ET Στηλογραφέω,ῶ.In ſtele ſeu cippo,inſcribo.

C.Στηλοειδής,vide infrà in Στηλοειδής.

C.Στηλοκοπέω,ῶ,In ſtele ſeu cippo incido. Pro Infamia noto citatur ex Hermogene.Et apud Pollucem ἐστηλοκοπημένος ſynonymum τῷ ἐστηλιτευμένος.

C.Ἄστηλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Stelen ſeu cippum nō habens. aut Cui ſtele ſeu cippus erectus & poſitus non eſt.

Στηλόω,ῶ,Stelen ſeu cippum erigo.Item Erigo & ſtabilio vt cippum,vel Statuo & pono.Thren.Ierem.cap.3,ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος, Poſuit me quaſi ſignum ad quod ſagittæ mittūtur.2 Reg.18,ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων,poſuit ſuper eū aceruū lapidū. Metaph.verò στηλοῦν eſt Affigere ſe alicui rei,Ita alicui rei dedere ſe & quaſi iuxta eam ſtatuere vt ab ea non diſcedas, perinde ac ſtele alicubi conſtituta,firma & immota in loco ſuo manet,μένουσα ἔμπεδος & ἀτρέμας ἑστηκυῖα, vt Homerus de ea paulo antè dixit. Gregorius in Epitaph. patris,τῆς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσε,dedidit,vt Budæus interpr.Idē,ἐστηλωμένος(ἵν' οὕτως εἴπω) Θεῷ, Deditus, ſeu Affixus, Fixus & hærens Deo in modum cippi firmus & conſtans:de Baſilio reſiſtente tyranni violentiæ,ἄκλινης καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ὄψιν,ἐστηλωμένος(ἵν' οὕτως εἴπω)τῷ Θεῷ καὶ τῷ βήματι. Στηλοῦσθαι neutraliter etiam capitur, pro Immotus ſto inſtar cippi.Interdum etiam ſimpliciter pro Sto. vt 1 Reg.17,ἐστηλωμένοι παρὰ τὴν θύραν, immoti & cipporū inſtar ad ianuam ſtantes, aut etiam ſimpliciter Stantes. vnde & ἐστήλωται Heſ.eſt ἕστηκεν. G

C.ΑΝΑστηλόω,ῶ,Erigo ſuper cippū, Statuo ſuper cippum. Plutarchus, εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας,i. ſtatuens ſuper cippo,inquit Bud.

Στηλίτης,ου,ὁ,In ſtelen ſeu cippum inſcriptus. ἐστηλοκοπημένος.Accipitur plerunque in malā partem,& de iis dicitur qui ob crimina aliqua ſua in cippo infamiæ cauſa proſcribebantur. Dem.contra Phil.3,ἐν ὀλίγοις δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν,ita vt ſtelis ſeu cippis eorū nomina inſcriberent, ὥστε καὶ στηλοῦσθαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ſeu στήλῃ ἐγγράψαι , vt Poll.loquitur. Apud Ariſtotelem autem Rhet. 2, οἷον Λεωδάμας ἀπολογούμενος, ἔλεγε, κατηγορήσαντος Θρασυβούλου ὅτι ἦν στηλίτης γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἀλλ' ἐκκόψαι ἐπὶ τῶν τριάκοντα οὐκ ἐνδέχεσθαι ἔφη· μᾶλλον γὰρ ἂν πιστεύειν αὐτῷ τοὺς τριάκοντα,ἐγγεγραμμένης τῆς ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον,Quibuſdā στηλίτης ἐν τῇ ἀκροπόλει γεγονὼς eſt idem qui Dem.γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει,Ærarius factus,Relatus inter ærarios, Relatus in Cærites tabulas, ὀφλὼν τῷ δημοσίῳ καὶ καταδίκους. ſicque interpr.Quemadmodū Leodamas dixit ſe defendens, quum eum Thraſybulus accuſaret ꝙ in columna ærariorum inſcriptus eſſet in arce, Sed eximi (inquit)tyrannorum tempore non conducebat, quòd plus fidei ſibi triginta tyrāni haberent cognito ac perſpecto eius in populum odio. Alii tamē generaliter accipiūt,ac aliter interpr.hoc modo,Vt Leodamas in ſua defenſione dixit.quū enim Thraſybulus eū accuſaret ac diceret,eius nomen tanquam infamis & hoſtis in columna quæ in arce erat,olim inciſum fuiſſe, ſed ab H

eo quũ Triginta tyrãni potirẽtur rerũ, fuiſſe abraſum: reſpondit, illud non eſſe veriſimile. Nam mihi (inquit) triginta tyranni magis crediidiſſent, ſi, quas cum populo geſſiſſem inimicitias, in columna ſcriptas vidiſſent. Στηλίτης à Budæo exponitur Proſcriptus in cippo in arce. Atticum autem eſſe Heſychius tradit, exponens ὁ ἐπ' αἰτίαι τινὰ ἐστηλογραφημένος. VNDE Στηλιτεύω, Fut. εύσω, In cippo inſcribo. idem quod στηλοκοπέω & στηλογραφέω, vt apud Pollucem ἐστηλίτευσαν, idem quod ἐν στήλῃ ἐνεχάραξαν. Budæus citat ex quodam autore, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν, καὶ τῶν κτείναντα κατ' ἄνδρα ἐκηρύχθη τάλαντον, nomina eorum in cippis proſcripta fuerunt. Στηλιτεύω, metaphoricè plerũq; capitur, pro Memoriæ prodo & innoteſcere facio omnibus velut in columna & cippo inſcriptum, ita vt à quouis prætereunte cognoſcatur. δημοσιεύω, φανερόω, vt Suidas exponit, metaphorã eſſe dicens à ſtelis quæ publicè proponebantur. Gregorius de Maximino cæſare, οὗ τὰ σύμβολα τῆς ἐπὶ τούτῳ πληγῆς αἱ εἰκόνες φέρουσιν ἐπὶ δημοσίᾳ προκείμεναι, καὶ στηλιτεύουσι τὴν λώβην τοῦ σώματος, notam facientes & velut inſcriptam cippo omnibus teſtantes. Idem in or. de Cypr. μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν περὶ ἑαυτοῦ κακίαν, longa oratione prauitatem ſuam, veluti cippo erecto inſcriptam, omnibus notam faciens & diuulgans. Hiſtor. eccleſ. libro 4, τὴν Ἀρειανὴν σοφωτάτῳ λόγῳ στηλιτεύοντες αἵρεσιν, Arianæ hæreſis impietatem oratione accuratiſſima, omnium oculis, quaſi cippo inſcriptam, exponentes. Syneſ. epiſt. 58, τῶν πρῴην ἐστηλιτευμένων βαρύτερα, grauiora iis quæ non ita pridem promulgata fuerãt. Et in bonam partem apud Gregorium de paralytico, ἥρθης ἀπὸ τοῦ κραββάτου, μᾶλλον δὲ ἦρας τὸν κράββατον, καὶ ἐστηλίτευσας τὴν ἐνέργειαν, peruulgaſti, ac vt innoteſceret omnibus, quaſi cippo inſcriptum, feciſti. Idem in encomio Maccab. ἑπτὰ τροπαίοις σε στηλιτεύσοντας, ſeptẽ trophæis te notaturos. Et in paſſ. apud Philonem De vita Moſis libro 3, ὡς τὸ ἀχάριστον ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ Θεῷ, & apud Deum in tabulas refertur. In quibus locis in bonam partem accipitur. Frequentius tamen in malam partem. Gregor. ξένῳ μὲ θανάτῳ τὴν πονηρίαν, ξένῃ δὲ ὕβρει τὸν θάνατον στηλιτεύσαντες, inſueto genere iniuriæ infamãtes & famoſã facientes, vt Bud. interpr. Idem de ſerpente à Moſe excitato loquens, quem vult eſſe typum dæmonis, ἄπνους, νεκρὸς, ἀκίνητος, ἀνενέργητος, καὶ εἰ τὸ σχῆμα σώζεις ὄφεως, ἐν ὕψει στηλιτευόμενος, omniũ oculis expoſitus & infamia affectus, vt Bud. interpr. A QVO Στηλίτευσις, εως, ἡ, Inſcriptio in cippum ſeu ſtelam. Item, Inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, eius ſcelera omnibꝰ proponentes. ET Στηλιτευτικὸς, ή, όν. vt στηλιτευτικὸς λόγος, Oratio infamatrix, vt Budæus interpr. Alijs Inuectiua. Cui, velut cippo, alicuius facinora & flagitia inſcribimus, ac omnium oculis exponimus. metaphora ſumpta à ſtelis in quibus ſceleratorum nomina proſcribebantur. Eiuſmodi orationes duæ extãt Gregorii contra Iulianum apoſtatam. ET COMP. Καταστηλιτεύω, In ſtela noto, In ſtela proſcribo, ſeu in cippo. Idem ferè quod ſimplex στηλιτεύω, niſi quòd præpoſitio aliquid ſignificationi addit. Lucianus in dialogo meretr. qui Μέλιττα καὶ Βακχὶς inſcribitur, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Et apud Pollucem, κατεστηλιτευμένος idẽ quod ἐστηλοκοπημένος.

Στηλὶς, ίδος, ἡ, ET Στηλίδιον, ου, τὸ, Parua ſtela ſeu cippus, Columella. Στηλίδες Heſychio ſunt etiam Limites, Termini, οἱ πεπηγμένοι ὅροι.

¶ Στῦλος, ου, ὁ, Columna. idem quod κίων, vt Pollux tradit. videtur autem propriè eſſe columna quæ in ædificiis & machinis ſtatuitur, ad ea fulcienda & ſuſtinenda: at στῆλαι plerunque in locis publicis, inſcriptionum maximè gratia: licet apud Homerum quoque pro lapidibꝰ in quibus fundamentum ædificii innititur, ſecundum quoſdam accipiatur. Apocal. cap. 3, ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ. Et cap. 10, οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στύλοι. Et 1 Corinth. c. 3, στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. vbi metaphoricè vſurpatur, ſicut & à Chryſoſt. quũ Petrũ & Paulum vocat τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, eccleſiæ colũnas. qualis metaphora

A eſt in hoc celebri ſenario, Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Exemplũ autẽ propriæ ſignif. habes in Περίστυλος infrà. ‖ Exponitur etiam Pertica, in vulgat. lex. Eiuſdem autem cum στήλῃ eſſe originis, teſtantur grammatici. ‖ Στῦλος pro graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex στυλοειδὴς, quod Galeno idem eſt quod γραφιοειδής. Apud Vitruuium autem in cochlea aquaria ſtyli ferrei ſunt qui tignis vtrinque poſitis infiguntur ad eam ſuſpendendam, ſiue à columnæ ſiue à graphii ſimilitudine ita dicti.

B C. Στυλοβάτης, ου, ὁ, Columnæ baſis, ſeu pes. At Pollux ſtrictius accipit, & στυλοβάτην eſſe vult columnæ Doricæ baſin, σπεῖραν autem Ionicæ. Græcum vocabulum Vitruuius retinet. vt libro 3, cap. 3, Extructis autem fundamentis, ad libramentum ſtylobatæ ſunt collocandi: ſupra ſtylobatas columnæ diſponendæ. Et libro 4, cap. 7, Inſuper ſtylobate columnæ conſtituantur tam altæ quanta ab extremis ſtylobatarum parietibus eſt diametros. Ex eodem tria præcipuè ſtylobatarum genera tradunt v. l. Tuſcanum, Doricum, Ionicum: ideóque Pollucem indiligentiæ arguunt, qui vt ſuprà dictũ

C eſt, στυλοβάτην Doricæ tantùm columnæ baſin eſſe tradit. Varro quoque hoc vocabulo vtitur.

C. Στυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Columnæ formam habens. Στυλοειδὴς dicitur proceſſus oſſis petroſi ab inferiori eius ſede exoriens, ſolidus, tenuis, & oblongus inſtar ſtyli, ſeu graphii vel acus. vnde Galenus γραφιοειδῆ & βελονοειδῆ eum ſe appellare ſcribit libro De oſſibus. Hæ στυλοειδεῖς per υ vocantur apud Ruffum Epheſium, itidem λεπταὶ καὶ ὑπομήκεις καὶ κάτω πρὸς τὸ φάρυγγα ἐντείνουσαι: quas ab Eudemo aſſimilari τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων πλήκτροις

D annotat. Dicitur verò hoc nomine & ἀπόφυσις (hoc eſt proceſſus) cubiti qui in eo (vt inquit Galenus) ἐκ τοῦ πέρατος innaſcitur. ille carpo per διάρθρωσιν inarticulatur, eiuſque opus eſt, motus carpi obliquos dirigere, & firmare tum ligamentis tũ etiã occurſu oſſis carpi ipſum parua cauitate excipientis. alioqui lubrica & errabunda & parum firma fieret hæc motio ſi ſoli radii cauitati, quãquã σκαφοειδεῖ, cõmitteretur. Dicitur autẽ interdum στηλοειδὴς per η, quod columnã repræſentat. Gorr.

E C. Ἀραιόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Raras columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 2, de quinque ædium ſpeciebus, Rarius quàm oportet inter ſe diductis [columnis ædes,] ἀραιόστυλος. Cui opponitur πυκνόστυλος infrà.

C. Δεκάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decem columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 1.

C. Διάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amplius patentibus columnis eſt, vt interpr. Vitruu. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòſt, Diaſtyli autem [ædis] hæc erit compoſitio, quũ trium columnarum craſſitudinem intercolumnio interponere poſſumus.

F C. Ἑξάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex columnas habens. Vitruuius libro 3, cap. 1.

C. Εὔστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius columnæ iuſtis interuallis diſtributæ ſunt, ideóque columnarum ſpecie decorus. Vitruu. l. 3, c. 2, initio, Euſtylos [ædes, in qua colũnæ ſunt] interuallorum iuſta diſtributione. Quomodo autẽ ea facienda ſit vt figurationis aſpectum venuſtum habeat, (vnde εὔστυλος dicitur) aliquanto pòſt explicat.

C. Ὀκτάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octo columnas habens. Vitruuius lib. 3, cap. 1.

G C. Περίστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca columnatus, Colũnis in ambitu cinctus. vt περίστυλος αὐλή. & περίστυλος σῦριγξ, apud Athenæum lib. 5, τούτων δ' ἐκτὸς περίστυλος ἐπῆν σῦριγξ ταῖς τρισὶ τὰ θυραὶς καμαρωτὴν ἔχουσα στέγην. Et περίστυλοι δόμοι apud Euripidem, Quæ per ambitum foris habent pilas, vt vulg. lex. interpr. Apud Ezechielẽ autem cap. 42, αἱ περίστυλοι τῆς αὐλῆς, ſubſtantiuè, pro οἱ στύλοι οἱ περὶ τὴν αὐλήν, columnæ aulam ambientes.

H AT Περίστυλον, ου, τὸ, Locus columnis cinctus. Vitruuius libro 6, cap. 9, de Græcorum ædificiorum diſpoſitione, & nominibus ab Italicis vſibus diſcrepantibus, Locus inter duas ianuas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde eſt introitus in periſtylon. id periſtylum in tribus partibꝰ habet porticus. Et paulo pòſt, Id autem periſtylum quod vnam altiorem habet porticum, Rhodiacum appellatur.

appellatur. Ath. l. 5, in deſcriptione nauis Philopatoris, ἡ δὲ διάθεσις τῆς μὲν καταγείου, περίςυλος παραπλήσιος. Ezech. capite 42, ἐξεῖχε τὸ περίςυλον ἐξωθεν τοῖς ςύλοις τοῖς κατωτέροις. ET Περιςύλιον, ου, τὸ, idem. Vitruuius loco citato, Domus ampliores, habentes latiora periſtylia, in quibus pares ſunt quatuor porticus altitudinibus, aut vna quæ ad meridiem ſpectat, excelſioribus columnis conſtituitur. Paulo pòſt, Habent hæ domus veſtibula egregia, & ianuas proprias cum dignitate, porticúſque periſtyliorum albariis & tectoriis & ex inteſtino opere lacunariis ornatas. Item, Hæc autē periſtylia, andronitides dicuntur. Et ſub finē, Inter hæc periſtylia & hoſpitalia, itinera ſunt quæ meſaulæ dicuntur. Et libro 1, cap. 1, de æde hypæthro, Interiore parte columnas [habet] in altitudine duplices, remotas à parietibus, ad circuitionem (vt porticus) periſtyliorum. A

C. Πολύςυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens columnas. Plutarchus Pericle, τὸ δ᾽ ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει, πολύεδρον καὶ πολύςυλον.

C. Πρόςυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab anteriore parte columnas habēs. Vitruuius libro 3, cap. 1, Proſtylos [ædes] omnia habet, quemadmodum in antis, columnas autem contra antas angulares, duas, ſupráque epiſtylia. Idem in præf. libri 7, Philon ante templum in fronte columnis conſtitutis, proſtylon fecit. vbi ſubſtantiuè accipi videtur (vt περίςυλον) pro loco columnas in fronte conſtitutas habente. AT Ἀμφιπρόςυλος omnia habet ea quæ proſtylos, prætereáque habet in poſtico ad eundē modum columnas & faſtigium. Vitruu. ibidem. C

C. Πυκνόςυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt crebris columnis, vt Vitruuius interpr. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòſt, Pycnoſtylos eſt cuius intercolumnio vnius & dimidiatæ columnæ craſſitudo interponi poteſt. Quæ oppoſita eſt τῷ ἀραιοςύλῳ. D

C. Σύςυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui columnis eſt paulo remiſſiorib⁹, vt Vitruu. interpr. loco citato. Ibidem, Syſtylos eſt in qua duarum columnarū craſſitudo in intercolumnio poterit collocari, & ſpirarum plinthides æquè magnæ ſint eo ſpatio quod fuerit inter duas plinthidas.

C. Τετράςυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor columnas habens. Vitr.

C. Ἐπιςύλιον, ου, τὸ, Trabs aut lapis qui ſupra columnas ponitur. Epiſtylium Vitruu. appellat ſeruata voce Græca: vt lib. 3, cap. 2, In aræoſtylis autem [ædibus] nec lapideis nec marmoreis epiſtyliis vti datur, ſed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Vbi vides epiſtylion & trabem quæ columnæ imponitur, idem eſſe, ſed materia tantùm differre. Et lib. 5, cap. 1, de foro Græcorum, Crebriſque columnis, & lapideis aut marmoreis epiſtyliis, adornant. Et libro 6, cap. 4, In Ægyptiis autem [œcis] ſupra columnas epiſtylia, & ab epiſtyliis ad parietes qui ſunt circa, imponenda eſt contignatio. deinde ſupra epiſtylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ ſunt minores quarta parte columnæ. Plutarch. Pericle, de Corœbo qui Eleuſine templum extruere cœpit, καὶ τοῖς ἐπ᾽ ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος, καὶ τοῖς ἐπιςυλίοις ἐπέζευξε, & epiſtyliis iunxit. Athen. lib. 5, κίονες διεςάθησαν ξύλινοι ἐφ᾽ ὧν ἐπιςύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου ςέγην. Eodem lib. de œco bacchico in naui Philopatoris, ἐπίχρυσον ἔχον τὸ γεῖσον, ἕως τοῦ περιέχοντος ἐπιςυλίου. Notandum tamen Vitruuium ἐπιςύλια ſeruata voce Græca vocare id quod ex lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur: quum verò ex ligno eſt, vocare trabes. id quod partim ex ſuperius citatis eius verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hegetor Byzantius in deſcriptione teſtudinis, ἐπιζεύγνυνται ἐπ᾽ αὐτῶν [τῶν κιόνων] ἐπιςύλια κύκλῳ. Et aliquanto pòſt, εἶχε δὲ καὶ μέσην ςέγην ἐπὶ τῶν ἐπιςυλίων ἀναπαυομένην, ὅπως ἡ βελοςασία ἐπ᾽ αὐτῆς εἴη. id eſt, (interprete Vitruu. lib. 10, cap. 21) Supra eos [poſtes] trabes circuncluſæ continebant totam compactionem. Et aliquanto pòſt, Habuerat autem mediam contabulationem ſupra trabiculas vbi ſcorpiones & catapultæ collocabantur. Pro βελοςασία autem videtur legendum βελοςάσια. Sunt qui ἐπιςύλια putent eſſe Capitula ſiue capitella columnarum: ſed exemplum huius ſignif. non afferunt. E F G H

C. Διαςυλόω, ῶ, Columnis fulcio. Bud. ex Polybio lib. 5, p. 84, ὁμοῦ πᾶν τὸ διεςυλωμένον κατέβαλε τεῖχος. vt Bud. interpretatur, citās ex eodem Pol. p. 104, δύο πλέθρα τοῦ τείχους ὑπορύξαι καὶ διεςυλῶσαι.

Στυλίτης, ου, ὁ, Supra columnam locatus. ὁ ἐπὶ κίονος ἱςάμενος, Suid.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, Columella. Eſt etiā pars nauis ἡμιολίας, vt Heſych. tradit. Plutarch. in Pomp. de luxu piratarum loquēs, ςυλίσι χρυσαῖς, καὶ παραπετάσμασιν ἁλουργοῖς, καὶ πλάταις ὑπαργύροις. Sic dicitur etiā illud quod nares (ſeu naſi foramina) inſtar muri diſpeſcit: alio nomine κίων & διάφραγμα appellatum. Poll. B

Στυλίσκος, ου, ὁ, Columella.

Στηρίζω, Statuo firmiter, Figo. nam plus eſt quàm ἵςημι à quo deriuatur. Heſ. Theog. de ſaxo quodam, Τὸν μὲν Ζεὺς ςήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο, Σῆμ᾽ ἔμεν ἐξοπίσω, quod Iupiter ſtatuerat & fixerat in terra. (Apud Lucam autem cap. 16, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐςήρικται, redditur ſimpliciter, Hiatus ingens conſtitutus eſt) ‖ Item Stabilio, Firmo, Fulcio. In qua ſignificatione metaphoricè etiam capitur, vt Stabilio apud Latinos, & Confirmo. Lucæ 22, ςήριξον τοὺς ἀδελφούς. 2. Theſſ. 2, ςηρίξαι ἡμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Interdū idē quod πιςόω, Fidē facio, Cōfirmo quod dubiū eſt. Et ςηρίζομαι, Stabilior, Firmor, Nitor aliqua re ceu ſtabilimento & fulcro. Il. π, de Aiace qui à Troianis impetebatur, οὐδέ τι εἶχεν Ἀμπνεῦσαι, πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐςήρικτο. Heſiod. Aſpid. Θαῦμα μέγα φράσσασθ᾽. ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐςήρικτο: de Perſeo, de quo dicit, Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ᾽ ἑκὰς αὐτοῦ. Et apud eundem, κίοσιν ἐςήρικται. Ariſtot. De mundo, τῶν σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ ςηρίζεται, per cælū aut iaculari ſpecie tranſmeans, aut vno loco fixus, vt Bud. interpr. Et metaph. 2 Petri 1, ἐςηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ, ſtabilitos & confirmatos. ‖ Στηρίζω neutraliter etiam capitur pro Sto ſeu Conſiſto. Firmo pedem, Siſto gradum. Od. ι, οὐδέ τι εἶχον Οὔτε ςηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ᾽ ἐπιβῆναι. In qua ſignif. apud mathematicos quoq; vſurpatur teſte Plut. qui τοὺς πλανήτας ςηρίζειν λέγουσι παυσαμένους τῆς εἰς τοὔμπροσθεν αὐτῶν πορείας. ‖ Morb⁹ quoque in partē aliquam corporis ςηρίζειν dicitur pro in eā incumbere ac ea ceu fulcimento niti. Thucyd. lib. 2, καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν ςηρίξαι, ἀνέςρεφέ τε αὐτήν, quum in cor incubuerat. Sic apud Dioſc. lib. 6, cap. 1, διὰ τὸ ὑπὸ τῆς φθειρομένης θερμασίας κατέχεσθαι τὸ δοθὲν, ςηρίζον ἐπὶ τοὺς τόπους ὄντας κυρίους. idem ἐπισκήπτειν dicitur. C D E

Στήριγμα, ατος, τὸ, Fulcimentum, Stabilimentum. Id quo res aliqua ſtabilitur & firmatur, & cui innititur. Plutar. Sympoſ. 3, probl. 2, de hedera, περιπλοκῆς δεῖται καὶ ςηρίγματος, αὐτὴ ἑαυτὴν ἀνέχειν καὶ προσάγειν ἀδυνατοῦσα. Ioſeph. De captiuit. ὑποκαέντων δὲ τῶν ςηριγμάτων, ὁ μὲν πύργος ἐξαίφνης καταπίπτει, aduſtis fulcimentis. Firmamina Ouidius dicit. Ab Hippocr. quoque ὁ ἐν τῷ κατ᾽ ἰητρεῖον, ςήριγμα dicitur parti ægræ adhibitum firmamentū, quod iniecta quidem faſcia fit, ſed ſine vinculo. Cōuenit partibus illis quarum motus neceſſarius eſt, à quo ceſſatio nō eſt in nobis, eóque differt ab ἔρεισμα, vt annotauit Gal. teſte Gorr. Στήρισμα & ὑποςάτην Græcis idem eſſe quod Furcam Latinis, teſtatur Plut. in Coriol. vt in Ὑποςάτης ſuprà annotatum eſt. Infrà ςήριγγα vocat. At Lyſias (ſi Polluci credimus) ςήριγμα vocauit etiam temonem currus, τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, hoc eſt τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον ὅταν ἄζυγος ᾖ: Plutarcho autem eſt τὸ ἀνέχον τὴν ἅμαξαν ξύλον, ſeu ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφίςαται, furca quæ curribus (ſeu curruum temonibus) ſubiicitur & quæ eos ſuſtinet. F G

Στηριγμὸς, οῦ, ὁ, Actio ipſa ſtabiliendi & firmandi: idē quod ἑδρασμὸς, vt Suidas tradit. ‖ Item Stabilitas. 2 Petri 3, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου ςηριγμοῦ, excidatis à propria ſtabilitate. In vulgatis lexicis interpr. Statum fixum. Qua ſignificatione apud mathematicos ςηριγμοὶ ſtellarū, quaſi inſiſtentiæ, quum neque progredi neque recedere videntur. Camer. H

Στήριγξ, Fulcrum, idem quod ςήριγμα. Metaphoricè autem Xenophon tibias equi vocauit ςήριγγας. De re equ.

τῶν γεμόντων κνημῶν τὰ ὀστᾶ, παχέα χρὴ εἶναι. ταῦτα γάρ ἐστι στήριγγες τοῦ σώματος, Stabilimentum corporis, vt Camer. interpr. Cuius loci Pollux quoque meminit, apud quem ſunt qui στήριγγας vocent τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον: quæ & περόναι dicuntur & παρακερκίδες, vt ibidem annotatur: quos proceſſus Cam. quaſi Fulcra nominari tradit. Στήριγγα apud Græcos idem eſſe quod furcam, teſtatur Plutarch. in Problem. Rom. τὸ δὲ ξύλον [δίπλουν ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν], ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ FVRCAM ὀνομάζουσι. Mendoſè tamen ibi στήριπτα ſcribitur. Interpres verò ita legit, eáque lectio rationi conſentanea eſt. niſi quis malit στήριγμα legere hoc in loco, ſicut apud eundem in Coriolano: vt in ὑποστάτης videre potes. VNDE Βαθυστήριγξ, Fulcimentum profundum habens, vel Profundè defixus. In Epigr. λᾶα βαθυστήριγγα.

C. Ἀστήρικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtabilitus & firmatus non eſt. idem quod ἀνέρμαστος. 2 Petri cap. 3, de iis quæ in epiſtolis Paulinis difficilia ſunt, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, indocti parúmque ſtabiles. vel potius, In religione Chriſtiana nondum ſtabiliti & firmati. Citatur etiam ex Nonno.

C. ἈΝΤΙστηρίζω, Contrà fulcio, Protego quaſi fulciendo, Fulcimentum aduerſus aliquid præbeo & firmamentum. Citatur ex Bibliorum interpretibus Græcis, vt Pſalmo 37, ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ. Suidas ἀντιστηρίζει exponit ἀντιλαμβάνεται. Alicubi à Gaza vertitur Renitor. HINC Ἀντιστήριγμα, Fulcimentum ſeu Firmamentum aduerſus quidpiam, vt aduerſus calamitates, vel hoſtes. Exponitur etiam Protectio. vt Pſal. 17. ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου.

C. ἈΠΟστηρίζω, Fut. ξω, Inniti facio, Fulcio, Suſtento. ἀπερείδω. Sicut & paſſiua vox ἀποστηρίζομαι & ἀπερείδομαι in eadem ſignificatione ponuntur: videlicet pro Fulcior, vel Innitor. Ariſtot. in Problem. ἐν δὲ τοῖς καταντέσι, διὰ τὸ ὑποφέρεσθαι, τοῖς σκέλεσι τοῖς μηροῖς ἀποστηριζόμενοι, πονοῦσι μὲν αὐτοῖς. Vide aliud exemplum in Ἐπιστηρίζομαι. Ἀποστηρίζομαι actiua etiam ſignificatione dicitur pro ἀποστηρίζω, ſicut ἀπερείδομαι pro ἀπερείδω. Themiſt. De anima libro 1, οὐδὲν γὰρ τούτων οἷά τέ ἐστι ποιεῖν ἡ ψυχή, μὴ τὸ σῶμα ἐφελκομένη. εἰς ὃ καὶ τὰς ἐνεργείας ἑαυτῆς ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται. HINC Ἀποστήριγμα, ατος, τὸ, Suſtentaculum, Fulcimen ſeu Fultura, Res quæ aliquid fulcit, vel Res cui aliquid innititur. AT Ἀποστήριξις, Suſtẽtatio, Innixus.

C. ΔΙΑστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo.

C. ἘΠΙστηρίζω, Denuo ſtabilio, Inſuper confirmo. Vel, Stabilio & firmo ſuper. At paſſ. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio & firmo me ſuper, id eſt Innitor, Incumbo, vt B. interpr. in hoc Ariſtot. loco in Probl. ὁ νέων ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι νεῖ· ἐν δὲ τῷ σωματωδεστέρῳ μᾶλλον ἀποστηρίζεσθαι δυνάμεθα. vbi ſynonyma ſunt ἀποστηρίζομαι & ἐπιστηρίζομαι. Ex 2 libro Regum, ἐπεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, incubuit ſuper haſtam. Et cap. 8, Cantici Salomonis, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, ſuper fratrem ſuum innixa.

C. ὙΠΟστηρίζω, Suffulcio, Alicui ſtabiliendo & firmando ſeu fulciendo aliquid ſubſtituo & ſuppono. VNDE Ὑποστήριγμα, ατος, τὸ, Suffulcimentum, Quod rei alicui firmãdæ & fulciendæ ſubſtituitur & ſupponitur. 2 Regum 9.

ἸΣΧΥ`Σ, ύος, ἡ, Robur, Vires. Xenoph. Pæd. 1, οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι. Idem Pæd. 2, ἐν τούτῳ ἐπεμελεῖτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Ariſtoteles Ethic. 2, cap. 2, ὁμοίως ἐπὶ τῆς ἰσχύος. γίνεται γὰρ καὶ ἐκ τοῦ πολλὴν τροφὴν λαμβάνειν, καὶ πολλοὺς πόνους ὑπομένειν. Et paulo antè dixerat, τά τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Interdum autem additur genitiuus σώματος, (ſicut Latinè interdum Robur ſine adiectione, interdum Robur corporis dicitur) Syneſ. καὶ πείσει μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν. Legitur verò & ἰσχύος ῥώμη apud Philonem de mundo, quod exponitur Vis roboris. ‖Ἰσχὺς, Robur, id eſt generaliter Potentia. item Vis. Sophocl. Aiace, Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση; Thucyd. libro 1, ἰσχύϊ χρήσασθαι, vi vti. Xen. Hellen. 1, ὡς οὐδὲν ἠδυνάσθη διαπράξασθαι κατ' ἰσχύν. Item Pæd. 4, αὐτίκα οὐδεμίαν ἔχοντος ἰσχὺν ἀναφανούμεθα. Etymologiſtes ἰσχυρὸς deducit ab ἴσχω, vt ſit ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος: ſed debuit ἰσχυρὸς ab ἰσχὺς deriuare, deinde huius nominis etymologiam excogitare. ‖Ἴσχυς autem nomen eſt proprium, retracto accentu in priorem.

Ἰσχύω, Robuſtus ſum, Sum robuſto corpore, ſeu valido. Sed frequẽter dicitur aliquis τῷ σώματι ἰσχύειν, ſicut & ipſũ σῶμα interdũ ἰσχύειν. Xen. ἰσχύειν τοῖς σώμασι. At Demoſth. in Midiam, οὔτε τῷ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν καὶ μάλιστα ἰσχύειν τοὺς δικάζοντας, οὔτε τῷ τὴν ἡλικίαν εἶναι νεωτάτην, ἀλλὰ τῷ τοῖς νόμοις ἰσχύειν. Itẽ Potens ſum, Potentia præditus ſum, Polleo. B. in illo Demoſth. loco, μάλιστα ἰσχύειν vertit Præualentem eſſe: at ἰσχύειν τοῖς νόμοις, Legibus potentes eſſe, vel Vi legum pollere. Thuc. 3, τῆς ἔπειτα προσόδου δι' ἣν ἰσχύομεν, τὸ λοιπὸν στερήσεσθε. Frequẽter etiam additur datiuus rei qua quis potens eſt. vt ab hoc ipſo Thucydide, l. 2, ἰσχύειν ναυτικῷ. Itẽ l. 3, ἰσχύομεν δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους τῷδε. quibus in locis reddi etiã poteſt Polleo. Apud Demoſth. ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις: & in loco paulo antè citato, ἰσχύειν τοῖς νόμοις. Interdum verò cõmodè redditur & verbo Poſſe. vt apud Ariſtoph. μεῖζον ἰσχύειν, Plus poſſe. Et vt Lat. dicitur, Plurimum poſſe apud aliquem, pro Plurimum autoritate valere, ſic accipi & ἰσχύειν puto in hoc Plutarchi loco, Δημητρίου τοῦ ἀπελευθέρου πλεῖστον ἰσχύσαντος παρ' αὐτῷ. Sed & pro Poſſe, cum infinitiuo: vt Philo De mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι. (ſic autem & in hoc Chryſoſtomi loco ſubaudiendus videtur infinit. ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε. licet & Latinè reddi ſine infinitiuo poſſit, Quod non potuit metus, id potuerunt preces) Ex Ariſtotele autem affertur in v. l. ἴσχυσαν τοὺς τριάκοντα δημαγωγοῦντας pro Poterant tantum quantum &c.

C. ἈΝΤΙσχύω, Obnitor viribus, ſeu Cõtra nitor, Reluctor, Reſiſto, quaſi vires viribus opponendo.

C. ΔΙισχύω, quod exponitur, Viribus ſuperior ſum, Viribus vinco. & à quodam gramm. Græco, κρατῶ & ἄρχω, vt inquit Bud. illius tamen non addens nomen.

C. ἘΝισχύω, Vires ſumo, Inualeſco. Accipitur verò & actiuè pro Corroboro, Validum reddo. vt apud Gennadiũ, διὰ δὲ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε.

C. ἘΠΙσχύω, idem quod proximè præcedens ἐνισχύω, Vires ſumo: Inualeſco. Affertúrque itidem pro Corroboro, Validum reddo, ex Xenoph. Œcon. Item paſſ. voce Ἐπισχύεσθαι pro Inualeſcere, teſte Bud. qui tamen autorem non nominat.

C. 2. Συνεπισχύω, pro Viribus meis aliquem adiuuo, Auxilior. Suidas συνεπισχύσαι exponit συναγωνισάμενος & δύναμιν παρασχών, in hoc quẽ ex anonymo autore profert loco, ἀλλ' ὑφορώμενος μὴ Φιλίππῳ συνεπισχύσαι, ἐμπόδιον γένηται τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ. Sed malè apud eũm vtrobique LEGITVR συνεπισχύσας cum η. Apud Xen. autẽ B. exponit Cõfirmare, Suppetias ferre. vbi ille ſcribit, de vero amico loquens, καὶ αὖ τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει· αὖ τέ τις [illegible], συμβοηθεῖ, Vires ſufficit amico ad beneficium conferendum.

C. ΚΑΤισχύω, (q. d. Validus [illegible], ſeu Viribus præditus aduerſus aliquem) A Budæo exponitur Præualeo, in hoc Syneſii loco, μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσειε. Quo interpretatus eſt modo vet. interpr. in hoc Matthæi loco, cap. 16, v. 18, καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Eraſmus, Valebunt aduerſus illam: Beza, Non ſuperabũt eam. quã interpretationẽ aũt illã vet. interpr. potius ſequi debemus, quàm Eraſmicam, hoc quidem loco. In v. l. affertur ex Græcis Bibl. interpr. pro Enitor, Conor, ſequente infinitiuo, Eſaiæ cap. 22, μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με, ne conemini me conſolari. Rurſum ex iiſdem, actiua ſignif. pro Roboro. vt κατίσχυσον αὐτὸν, ex Deuter. cap. 1. Item pro Circumuenio, ex lib. Sap. cap. 10, ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτόν.

Κατισχύομαι, Viribus alicui⁹ opprimor. Vel, Vincor, Cedo. vt Bud. vertit in hoc Diodori loco, ὁ δ' Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τῶν Τυρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας.

C. ΣΥΝισχύω, Corroboro, Confirmo, Suppetias ferendo roboro. v. l.

C. ὙΠΕΡισχύω, Præualidus ſum, Præpotens ſum. Pro

Præualeo accipi ab Areopag. teſtatur B. qui & affert ex Theophraſto, οὐ γὰρ ποσοῦτον ὑπερισχύουσιν ὅσῳ πλείω τοῦ συμμέτρου τὸν καρπὸν ἴσχουσι. At in v. l. affertur ex eodem Theophr. De cauſ. pl. l. 1, ὑπερισχύω τῇ ἰσχύει, pro Præualeo viribus.

Ἰσχυρὸς, ᾶ, ὁ, Robuſtus, Validus. Xenoph. ἰσχυροὺς & ἀσθενεῖς inter ſe opponit, id eſt Validos & Inualidos: ὁ σίδηρος αἰτίους τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Soph. in Philoctete p. 416, Ὡς ἀνδρ' ἑλὼν μ' ἰσχυρὸν ἐκ βίας ἄγει. vbi obſerua υ produci, ſicut & in hoc ſenario qui prouerbialis eſſe videtur, Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, νοῦν ἔχει δὲ οὐ. quem olim ita reddidi, Robuſta res eſt turba, mente ſed caret. Itidem in iſto, Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν ἢν ἄρχοντ' ἔχῃ: quem ita verti, Res valida lex eſt quum magiſtratus habet. Necnon in hoc, Ἰσχυρότερον οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου. Annotatur tamen habere ſecundam breuem apud Ariſtoph. in Pluto. Quod Theophr. dixit βάρος δ' ἐπενεγκεῖν ἰσχυραὶ καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, Plin. vertit, Podus ſuſtinere validæ, abies, larix. Sæpe verò reddi debet Potens. quo reddi modo poteſt & in illis ſenariis. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid eſt firmum, & in quo præſidium collocari poteſt. vt ἰσχυραὶ φυλακαὶ, & χωρίον ἰσχυρὸν apud Xenoph. Apud Thuc. autem ὁρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Λεσβίων, pro Nullum acre certamen à Leſbiis cernentes. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ ſubſtantiuè Robur. Xenoph. de robore exercitus, ταχὺ μὲν διώκων ἐν ᾧ ἂν ᾖ τὸ ἑαυτοῦ ἰσχυρὸν, ταχὺ δὲ ἀποχωρῶν ἀπὸ τῶν τοῖς πολεμίοις ἰσχυρῶν. Sic & alibi vtitur. Itidem verò apud Æſchinem τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ exponitur Vires, Robur. In alio certè eiuſdem loco reddendum potius videtur Præſidia. ADVERB. autem Ἰσχυρῶς ſæpe reſpondet omnino Latino Valde, (dico autem huic reſpondere, quia hoc licet ponatur pro Vehementer, Admodum, Multum, eſt tamen ex Validè per ſyncopen factum: imò verò & hoc ipſum Validè alicubi ita poſitum reperitur, vt Amare validè meretricem, apud Plautum. Plinius verò in epiſt. dixit etiam Validiſſimè cupere, & Validiſſimè diligere: necnon Cælius in epiſt. ad Cicer. Validiſſimè fauerem ei) Redditur etiam Vehementer, Admodum, Enixè. Hippocrates de oculis, ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γινόμενοι, quod Celſus vertit, Qui vehementer ſubſederunt. Xenoph. Pædiæ 8, ὅστις οὖν ἰσχυρῶς χρήμασιν ἥδεται, οὗτος ἴσθι τοῦτον καὶ δαπανῶντα, ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Idem ἰσχυρῶς φοβεῖσθαι (ſicut Æſchines ἰσχυρῶς δεδιέναι.) At verò apud eũdẽ libro 1 eiuſdem Pædiæ pag. 3, πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς, redditur aptius ἰσχυρῶς, Acri ſtudio, vel Magno ſtudio, ſeu Studioſè, alióve ſimili modo. Alicubi etiam aduerbio Acriter commodè reddi poteſt.

C. Ἰσχυρογνώμων, vide in Γνώμη.

C. Ἰσχυροποιέω, ῶ, Robuſtum ſeu validum reddo, Corroboro. Et paſſiuum Ἰσχυροποιοῦμαι apud Hermog. Corroboror.

C. Ἀνίσχυρος, Minimè robuſtus, Inualidus.

C. Ἐπίσχυρος, Auxiliator. Qua in ſignificatione idem fuerit ἐπίσχυρος quod participium ἐπισχύων. nam συνισχύω accipi pro Auxilior dictum eſt.

C. Ὑπέρισχυρος, Robuſtus ſuprà quàm dici poſſit, Præpotẽs.

Ἰσχυρόω, ῶ, idem quod præcedens ἰσχυροποιῶ, Robuſtum reddo, ſeu validum, Corroboro.

Ἰσχυρίζω, idem, in vulg. lex. ſed ſine exemplo. At Ἰσχυρίζομαι, pro Viribus vtor, ſeu Viribus contendo, ex Ariſtotele affertur Ethicῶν 4, ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere aduerſus imbecilles. ‖ Sed accipitur potius pro Nitor, id eſt Fiduciam colloco: eo modo quo Gallicè dicitur *Ie me tien fort de cela.* (nam *Ie me fay fort* aliò pertinet) Demoſth. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, Non nitor hoc, In hoc fiduciam cauſæ non colloco, In hoc cardinem cauſæ non pono. ‖ Ab Æſchine pro Contendere dicendo & conniti ponitur, teſte B. Ita certè apud Thuc. ἰσχυρίζεσθαι, Contendere, & ἀντισχυρίζεσθαι Contrà contendere, verti, (quum Valla ἰσχυρίζεσθαι vertiſſet Niti cum ablatiuo) in hoc loco lib. 3, p. 98, καὶ τοῦτο μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι πρὸς τὸ ἧσσον ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν προθεῖσι, καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ ἐς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀντισχυριζόμενος τἀναντία γιγνώσκω. Alicubi verò accipi videtur ab eodem pro illo altero loquendi genere Gallico, *Ie me fay fort.* qui eadem planè metaphora ſubeſt, quum *fort* ſignificet ἰσχυρόν. ‖ Ἰσχυρίζομαι, Aſſeuero, Affirmo, Βεβαιοῦμαι. Syneſius, ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἐστιν οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει.

C. ΑΝΤισχυρίζω, E contrario firmo, ſeu munio, aut corroboro, Obfirmo. Paſſiuum Ἀντισχυρίζομαι, E contrario firmor. Item, Obnitor. vt apud Plut. περὶ δυσωπίας, Δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Capitur etiam pro E contrario affirmo, ſeu aſſeuero. vel Contrà contendo. vide Ἰσχυρίζομαι.

C. ΑΠισχυρίζομαι, Obnitor, Ad fortitudinem me compono. vt Budæus vertit in hoc Plutarchi loco, ἐν τῷ Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος &c. Ἀπισχυρισάμενος πρὸς ἔντευξιν πλουσίου τινὸς, καὶ δωρεὰς ὑπεριδών. Ab eodem verò accipi ait pro Omni ope reſiſtere, de hoc ipſo loco fortaſſis intelligens. Idem in Comm. poſtquam ἰσχυρίζομαι expoſuit Nitor, In hoc fiduciam colloco, &c. addit, hoc idem ſignificare ἀπισχυρίζομαι, niſi quòd maiorem conatum in aggrediendo, maiorémque fiduciam in tuendo ſignificat. Idem alibi ἀπισχυρίζεσθαι tradit accipi etiam pro Omni ope & conatu efficere. Apud Syneſium redditur Firmiter retinere, ſcribentem, ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται. ‖ Thucydidi verò, & poſt eum Plutarcho, ἀπισχυρίζεσθαι eſt Acriter denegare, ſeu Abnuere, Pernegare. lib. 1, p. 46, vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυρίζεσθαι inter ſe opponit, ita ſcribens, οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες· ἀπισχυρισάμενοι δὲ, σαφὲς ἂν καταστήσαιτε αὐτοῖς. Scholiaſtes exponit ἰσχυρῶς ἀπαγορεύσαντες. Ex quo perperam affertur in vulg. lex. Ἀπισχυρίζω pro ἰσχυρῶς ἀπαγορεύω, quum legatur apud eum (ſicut & in textu Thucydidis) ἀπισχυρισάμενοι, non ἀπισχυρίσαντες.

C. ΔΙισχυρίζομαι, Affirmo, Contendo. Plato in Phædone, νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διισχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Vtitur Iſæus p. 48: itẽ Lyſias pag. 133, ἀκούω δὲ αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι &c. Sic Demoſthenes pag. 148, ἐγὼ μὲν ὅτι εἰρήσεται (&c.) οὐ πάνυ διισχυρίζομαι, non admodum contendo. Plato in epiſt. περὶ σοῦ διισχυριζόμενον ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο αὐταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

C. ΕΝισχυρίζομαι, Nitor, Fiduciam colloco. vt de ἰσχυρίζομαι dictum fuit. nam ἐνισχυρίζεσθαι quoque à Demoſthene ita poni teſtatur B. p. 98. qui alibi ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ ex eodem affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere.

C. ΕΠισχυρίζω, Corroboro, in vulg. lex. Subiungitur tamen ibi hic Plutarchi locus in Othone, πρὸς τοὺς ἐνισταμένους καὶ παρακαλεῖν ἐπιχαιροῦντας ἐπισχυρισάμενος. & exponitur, Vbi eos refelliſſet. At ego accipi potius exiſtimo ἐπισχυρίζεσθαι hîc vt alibi apud eundem ἀπισχυρίζεσθαι, videlicet pro Obniti, Omni ope reſiſtere, &c. Niſi fortè ἀπισχυρισάμενος & hîc legendum eſt pro ἐπισχυρισάμενος.

C. ΣΥΝισχυρίζω, ſicut & Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, in vulgatis lexicis, ſed ſine exemplo. alioqui idem vſus eſt præpoſitionis, & eadem compoſitionis forma, quæ in Lat. Corroboro.

ΊΤΗΣ, ου, ὁ, Temerarius, Audax, & præceps periculorum facinorúmque ſuſceptor. interdum etiam in bonam partem pro Magnanimus, Animoſus. Pollux enim tradit eſſe κοινὸν ἐπί τε τοῦ ῥιψοκινδύνου καὶ τοῦ εὐψύχου. Sed perperam apud eum SCRIBITVR Δείτης pro δὲ ἴτης. Plato Sympoſ. de amore, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protagora, πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, Atque etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Bud. Vtitur hoc vocabulo etiam Ariſtophanes in Nebulis de Strepſiade, Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής. vbi ſcholiaſtes exponit ἀναιδὴς, διὰ τῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων, Impudens, & qui nullo cuiuſpiam habito

reſpectu aliquid audet aut facit. Suidæ eſt etiam ὁρμητικός, Qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. Item, Mendicus, Pauper. πτωχός. vnde ἄλφιτον quidam deriuari exiſtimant, παρὰ τὸ ἀλφιτεύεσθαι ἴτας, quòd ob ſuam vilitatem vel à quouis pauperum inueniatur. Huius tamen ſignif. exempla nō afferunt.

Ἰτητικός, οῦ, ὁ, itidem Temerarius, Præceps. Vel etiam Temerarium & præcipitem reddens. Ariſtot. Ethic. cap. 8, ἰτηΐκώτατον γὰρ ὁ θυμὸς πρὸς κινδύνους. vbi interpr. Maximum ad adeunda pericula calcar admouet iracundia. Legitur verò eo in loco etiam ὁρμητικώτατον, item κινητικώτατον, in quibuſdam exemplaribus. ſed eodem res redit. Vtitur hoc vocabulo etiam Euſt vbi ϑύμιον apud Ariſtophanem dicit eſſe τὸν πανοῦργον καὶ ἰτητικόν, vafrum & impudentia audaci præditum. In vulg. lex. eſt ETIAM Ἰτικός, quod, ſi mendoſum non eſt, idē ſignificat.

Ἰταμός, οῦ, ὁ, idem quod ſuperiora. Ariſtot. Problem. 102, de vino, μικρὸν μὲν πλείω ποιεῖ λαλιστέρους ποιεῖ· ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους· προϊόντες δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Plutar. Galba, pag. 339, initio, οὐ κατὰ τὴν τοῦ σώματος μαλακίαν καὶ θηλύτητα τῆς ψυχῆς διατεθρυμμένος, ἀλλὰ ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄτρεπτος. Idem De aud. παντάπασιν ἰταμοὶ καὶ θρασεῖς ὄντες. Idem in Fabio, de Minutio, φύσει τοιοῦτος ὤν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπολέμους καὶ ἀγερώχους ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ. Sicut verò paulo ante copulauit ἰταμὸς καὶ ἄτρεπτος, ita etiam in Public. de Mutio Scæuola, ἰταμῷ καὶ ἀτρέπτῳ προσώπῳ πρὸς τὸν Πορσίναν ἀποβλέπων, audaci. vbi tamen in bonam partem accipi etiam poteſt ἰταμὸς, ſicut Budæus accipit apud eundem in Catone, pag. 114, τῷ μὲν ἰταμῷ καὶ θαρροῦντι τῆς ὄψεως ἀθιγῆ ἐκράτησε τοῦ θορύβου. Ex eodem in Rom. τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς. Interdum exponitur Impudens, Inuerecundus. Syneſius ep. 4, τὸ δὲ οὕτω σοι σφόδρα ἰταμὸν ἦν ὥστε καὶ ἀποδύσασθαι, proteruū & impudens. Et epiſt. 72, ἀλλ' ἰταμὸν γὰρ αἰτιᾶσθαι ἕνα πολλοῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, inuerecundum. Sic apud Ariſtophanem, ἰταμαῖς κυσίν.

Ἰταμῶς, Temerario & præcipiti animo. Item Impudēter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, Temeritas, Præceps audacia. Item, Impudentia.

ἸΧΘΥ΄Σ, ύος, ὁ, Piſcis. Heſ. Erg. ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Iliados φ, — ἔγχελυές τε καὶ ἰχθύες. Od. ο, φώκησι καὶ ἰχθύσι. Antiphanes apud Athenæum, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον τῶν ἰχθύων Ἀτυχέστερον. Ἰχθῦς apud Atticos dicuntur etiam τὰ ἰχθυοπωλεῖα, Piſcariæ, Loca ipſa vbi piſces veneūt. Heſych. Sic verò & ἔλαιον pro loco ipſo in quo venditur oleum apud eoſdē Atticos accipitur, teſte Euſt. Eſt etiā nomen promontorii in Elide apud Thucyd. l. 2, p. 57. Plin. Ichthyn nominat, Valla Piſcē vertit. Deriuat autem Euſtath. ab ἰκμάδα καὶ θύειν, id eſt ὁρμᾶν, quia animal ſit πολυκίνητον.

C. Ἰχθυοβόλος, ου, ET Ἰχθυοβολεύς, έως, ὁ, Qui tridente piſces figit, Piſcator. ET Ἰχθυοβολέω, ῶ, Piſcor.

C. Ἰχθυόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A piſcibus depaſtus, aut depaſcendus. Plut. Sympoſ. 4, μηδὲ ἡμᾶς πείσῃς ἡμᾶς ἰχθυοβρώτους.

C. Ἰχθυόθηρος dicitur prima cyclaminus autore Dioſcoride: vt autem ſcribit Plin. tertia, quam ſibi monſtratam aſſerit vno omnino folio, radice ramoſa, qua piſces necabantur. Sic enim à piſcium venatu dicta eſt. Gorr. Romani vocant Rapum terræ, Vmbilicum terræ, vt in appendice Dioſcor. annotatur. A Plinio autem Græcum hoc vocabulum nō ponitur, ſed χαμαίκισσος. Perperam autem in v. l. ſcribitur Ἰχθυοτιέλον. Ambiguum verò eſt in verbis Græcis an ἰχθυόθηρον nominatiuus ſit vel Ἰχθυόθηρος.

C. Ἰχθυόκεντρον, ου, τὸ, Stimulus quo piſces figuntur, Fuſcina, Tridens. Σίαινα, Suid. Infrà Ἰχθύκεντρον.

C. Ἰχθυοκόλλα, Ichthyocolla, Piſcis cui glutinoſū eſt coriū, vt tradit Plin. l. 32, c. 7. Idem nomen eſt glutino eius piſcis, vt ibidē Plin. docet. Dioſc. eſſe ſcribit κοιλίαν ἰχθύος κητώδους, ventrem piſcis cetacei: qualem Gorr. eſſe putat quem vulgus moruam vocat, e cuius glutinoſo ventre & corio glutinum fieri inter omnes conuenit. indē que veriſimile eſſe piſcem illum ἰχθυοκόλλαν fuiſſe olim dictum.

A C. Ἰχθυολόγος, ου, ὁ, Qui de piſcibus diſſerit. ET Ἰχθυολογέω, ῶ, De piſcibus diſſero, vel Piſces commemoro & recenſeo. Athen. l. 7, vbi de piſcibus ſermo eſt, ἐπεὶ πάντα σιωπᾶτε, ἡμεῖς μὲν ἄλλους ἰχθυολογήσομεν.

C. Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, Qui ex piſcibus futura prædicit. Athenæus lib. 8, τοὺς ἰχθυομάντεις ἄνδρας. Quibus autem ceremoniis diuini iſti vtantur, ibidem narrat ex Polycharmo. non procul ab initio lib. 8.

C. Ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, Piſcium venditor, Piſcarius, vt Varro vocat. Amphis apud Athenæum libro 6, Πρὸς τοὺς κατεσθίοντας ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ. Antiphanes ibidem, Τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις. VNDE Ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, Piſcium venditrix. Pherecr. apud Athenæum libro 14, — οὐδεὶς οὔτε μαγείραιναν εἶδε πώποτε, Οὔτ' οὖν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν. ET Ἰχθυοπωλεῖον, ου, τὸ, Piſcaria, vt Varro vocat. id eſt Forum piſcarium, Locus vbi piſces venduntur. Plut. Symp. 4. Scribitur tamen apud eūdem eodem libro ἰχθυοπώλια, per ι, & cum accentu in antepenultima, περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε.

C C. Ἰχθυόρρους, ου, ὁ, Piſcibus fluens, Piſcibus abundans. Timocles apud Athen. l. 8, Τόν τ' ἰχθυόρρουν ποταμόν.

C. Ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ, Qui piſces alit, Piſcinarius, vt Cicero appellat. Quū verò de loco aliquo dicitur, ſignif. Piſcoſum. ἰχθυόεν, ἰχθῦς ἔχον, vt Heſych. exp. VNDE Ἰχθυοτροφικός, οῦ, ὁ, Qui piſcibus alendis delectatur. in Geopon. Piſcinarium Cicero dicit. Poteſt etiam idem eſſe qui ἰχθυοτρόφος. ET Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, Piſcium viuarium, Piſcina, Locus vbi piſces aluntur. ſeu (vt apud Gell. eſt) Lacus aut ſtagnum quæ piſcibus viuis coercētur clauſa. Athen. lib. 12, de κολυμβήθρα Gelonis, εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον ἦν.

D Columella lib. 8. cap. 1, In villa eſt quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ περιστερεῶνας, atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα ſedula cura exercentur. Citat B. ex Strabone etiam ἰχθυοτροφία. quod eadem forma dictum erit, qua ἰχθυοπώλια.

C. Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ, Qui piſces comedit, Qui piſcibus victitat. Athen. l. 8, de Pſametticho Ægyptiorum rege, παῖδας θρέψαι ἰχθυοφάγους. Sunt etiam populi quidam qui ἰχθυοφάγοι nominantur, quos Plin. retento Græco vocabulo Ichthyophagos nominat. Pauſ. Att. p. 25, αἰθίοπες

E δὲ τὸ ὑπὲρ Συήνης ἐπὶ θάλασσαν ἥκουσι τὴν Ἐρυθρὰν κατοικοῦσιν ἰχθυοφάγοι. Hos vnà cum ſuis iumentis victitare piſcibus, aquas pluuiales & foſſiles potare, pecorum autem carnes piſcibus obiicere, ſcribit Strabo libro 15. VNDE Ἰχθυοφαγέω, ῶ, Piſcib⁹ victito. Ariſtot. ζῇ γὰρ ἁλκυὼν ἰχθυοφαγοῦσα. i. Plin. interpr. Piſcibus enim alcyones viuunt.

C. Ἰχθυβόλος, idem quod ἰχθυοβόλος. Epigr. Εὐστιβέες αἴθυιαι, ἰχθυβόλοισι λέπας, mergis qui ſuis roſtris piſces impetūt, Mergis piſcatoribus. Idem EST Ἰχθυβολεύς, έως. Nic. Ther. Τοὺς ἅλὸς ἐξερύουσι δελεαστέες ἰχθυβολῆες.

C. Ἰχθύκεντρον, idem quod ἰχθυόκεντρον, hoc eſt vt Pauſ. apud Euſt. exp. τρίαινα ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων χρώνται.

C. Ἰχθυπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Piſci hærens. ex Epigr.

C. Ἰχθυφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Piſces deuorans, Piſcibus viuens. idē quod ἰχθυοφάγος. In Epigr. ἰχθυφάγοι σκύλακες.

C. Ἰχθυουλκός, οῦ, ὁ, Qui piſces [reti è mari aut flumine] trahit, Piſcator. Suid. Apud Heſ. SCRIBITVR Ἰχθυολκός.

G C. Ἀπιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, Qui piſcibus abſtinet, Qui piſcibus non veſcitur. Ἄπιχθυς (inquit B.) apud Ariſtoph. ὁ ἰχθύων ἄγευστος, ea forma qua ἄποπτος, ἀπόνυμφος.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, Piſcoſus, Piſculentus. Od. γ ἰχθυόεντα κέλευθα. Πίδραμον, loca piſculenta, vt Plautus loquitur. Od. ι, πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα. AT Ἰχθυόεσσα nomen proprium eſt inſulæ. Athen. l. 1, ἐκαλεῖτο δὲ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, dicta (vt Euſt. tradit) ob piſciū copiā, διὰ τοὺς ἐκεῖ πολυπληθεῖς ἰχθύας. Ichthyoeſſam Plin. quoque nominat.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē. Interdū & Piſcis ſimilitudinē habēs, Piſcē referēs. VNDE Ἰχθυωδῶς, Piſciū modo.

H Ἰχθυϊκὴ πύλη, Piſcaria porta. Ex 2 Paralip. 15.

Ἰχθυηρός, οῦ, ὁ, Piſculentus, vel Piſcarius. Ariſtoph. Plut. apud Athen. l. 6, τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς, Τοὺς ἰχθυηρούς, ἀργυροῖς παρέθηκεν. vbi ἰχθυηροὺς videtur dicere Piſcium impoſitorū ſordibus inquinatos, ſeu, Qui piſces olebant, Piſculentos. niſi ſint Piſcarii, In quibus

piſces apponuntur aut reponuntur.ſchol.exp. τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθύων χωρῆσαι.

Ἰχθυάω,ῶ, Piſcor. Od.δ, Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι, ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, piſcabantur vncis hamis. Heſiodus Aſpide, πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες Νηχομένοις ἴκελοι. Interdum verò caſum adiunctum habet ſicut Piſcor apud Latinos. vt Odyſſ. μ, de Scylla, Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα, Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Vbi annotat Euſtath. impropriè accipi hoc vocabulum, eo quòd delphines & canes marini ac cete piſcium numero non contineantur.

Ἰχθυήματα videntur propriè eſſe piſcium ſquamæ. Apud Hippocratem autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, vt Galenus tradit, id eſt vt Gorr. interpretatur, Corticum fragmenta lib. περὶ ἑλκῶν: quæ etiam ab aliis πλεκύσματα hoc eſt præſegmina vocari idem Gorræus annotat.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, Piſciculus. Mneſimach. apud Athen. lib.8, Ἐπιξαπάτα με. τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι κάλει Ἰχθύδιον. Plutarch. κωφῶδες ἰχθύδιον, mutus piſcis, vt apud Latinos dicitur. Chryſippus apud Athen. de pinna, ἡ πίννα διαστήσασα τὸ ὄστρακον, ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπιειόντα ἰχθύδια. ὁ δὲ πιννοτήρης παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων. ἡ δὲ δηχθεῖσα συμμύει. De qua Cicero, Quum piſciculi parui in cõcham hiantem innatauerint, tum admonita à ſquilla pinna morſu, comprimit conchas.

Ἰχθύα vel Ἰχθύη, ης, ἡ, Squatinæ marinæ pellis arida. Poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare quo in extractione ſectionéque fœtus vtimur propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem. Ita Gorr. Sic idem fuerit quod ἐμβρυοθλάστης, ἐμβρυουλκὸς & ἑλκυστὴρ, ac fortaſſis commodius ab hami piſcatorii ſimilitudine ita dictum videtur hoc vocabulum. Erotianus autem ἰχθύην apud Hippocratem exponit ῥίνημα, πρίσμα, Limatura, Scobs, Ramentum. Citatur verò ex Hippocr. libro qui περὶ ἐγκατατομῆς τοῦ ἐμβρύου inſcribitur, ἰχθύην περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο, ὅκως μὴ ἀπολισθαίνῃ ἡ σάρξ.

ἼΧΝΟΣ, εος, τὸ, Veſtigium, id eſt Ima pedis pars, ſeu (vt Galen. tradit comm. 2 in l. Hipp. De fracturis) Cutis pedi ſubiecta. Sic verò Gell. dicit Stirpem ingentem veſtigio pedis hærentem reuulſi. Et Virgil. — veſtigia primi Alba pedis. Sed frequentius accipitur pro veſtigio, id eſt ſigno quod pes incedentis ſolo imprimit. σημεῖον ποδὸς, σύμβολον ἀποτυπωμένον τῇ γῇ. Plutarch. De fort. Rom. ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις. Xenoph. De venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγωοῦ. Et cum verbis: vt apud Heſiodum Erg. — ἴσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν. Et Xenoph. Cyneg. de canibus veſtigantibus, ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους περιϊᾶσιν ἐξιλλουσαι τὰ ἴχνη. Et apud Soph. κατ' ἴχνος ἄϊσσω, Feror per veſtigia, id eſt Veſtigia ſequor. vel E veſtigio, vt Cam. interpr. Metaphoricè etiam capitur, ſicut Veſtigium apud Latinos. vt ἴχνη χειρῶν, & ἴχνη ἀγαλμάτων, καὶ πάντων τῶν ἀμυδρῶς καὶ ἐν τύπῳ φαινομένων, vt Euripid. ſchol. annotat. Item apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut. Lyc. ἐν τούτοις οὐδέν ἐστιν ἀδικίας ἴχνος οὐδὲ πλεονεξίας. vt apud Virgil. — ſceleris veſtigia. Antiphon, φανερῶς τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, planè ſuſpicionis veſtigia in hũc hominẽ tẽdũt. Rurſum apud Plut. De def. orac. loquentẽ de virtutũ & affectuum reliquiis in homine, ὧν ἴχνη καὶ σύμβολα πολλαχοῦ θυσίαι καὶ τελεταὶ, veſtigia & notæ. Et in libro De Herod. ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Sic apud Plat. Polit. 2, ταύτῃ ἴτεον ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. Apud eundem in Epiſt. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, Reip. veſtigiis inſiſtere, ſeu Reipubl. veſtigia ſequi. Et apud Luc. in Herm. ἐκείνοις ἕψῃ κατὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη περιϊών. Et Dem. Epitaph. ὥσπερ ἴχνη γνωρίζουσα νῦν ἡ τῶν οἰκείων αὐτῆς καὶ φίλων μνήμη πᾶσαν ὥραν ἐπὶ τούτοις φέρεται τῷ πόθῳ. Quod verò Statius dicit Delere veſtigia, id Plut. De Herodot. πᾶν τὸ μνῆμα καὶ πᾶν ἴχνος ἐξαλείφειν. ‖ Pro ipſo autem pede accipi apud Eurip. Or. ſchol. tradit, hoc in loco, σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τίθετε, μὴ κτυπεῖτε. Sed quid hîc vetet in propria ſignificatione accipere, (vt Ponere veſtigium apud Latinos) non video. Idem ſcholiaſtes non ſolùm pro pede ſed etiam ἀντὶ τῆς πορείας, (id eſt pro inceſſu) apud eundem in Hecuba vſurpari tradit, hoc in loco, ποῖ βῶ; ποῖ στῶ; ποῖ κέλσω; τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος, id eſt (vt ipſe explicat) ποιούμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος (ἤτοι κατὰ τοὺς πόδας) βάσιν καὶ πορείαν θηρὸς ὀρεινοῦ.

C. Ἰχνοβάτης, ου, ὁ, Qui veſtigiis inſiſtit, Qui veſtigiis conſequitur. Nomen canis Actæonis apud Ouid.

C. Ἰχνογραφία eſt quæ vulgo plana forma vocatur. Hæc circini regulæque modicè continet vſus. ex ea enim capiuntur formarum deſcriptiones in ſolis arearum: ichnographiáque dicitur quaſi veſtigii deſcriptio, in quo quaſi totum opus inſiſtit. Bud. Pand. Hanc Cælius vocat deſcriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam. Definitio autem illa apud Bud. petita eſt ex Vitruuio lib.1, cap.2.

C. Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, Laqueus pedum, Rete, Caſſis. Sic Laſcar. in quodam Epigr. vbi alii ἰχνοπέδη.

C. Ἰχνοσκοπῶ, Alicuius veſtigia luſtro, vt Virgil. loquitur. Plut. De orac. Pyth. ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι διὰ τῶν εἰκότων τὸ μέλλον, ὅμοιός ἐστι. VNDE Ἐξιχνοσκοπέω, ῶ, idem. Soph. Aiace, τὸν σὸν ὡς ἐπηρτημένην Μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος. vbi ſchol. exponit, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, E veſtigio ſequẽs.

C. Ἰχνελάτης, ου, ὁ, Qui veſtigia luſtrat ſeu ſcrutatur, Veſtigator. ſeu Qui veſtigiis aliquem vel aliquid conſequitur. Epigr. ET Ἰχνηλάτης, ου, ὁ, idem. Plut. Erot. ἰχνηλάτου δεινοῦ δέονται. VNDE Ἰχνηλατέω, ῶ, Veſtigiis aliquid conſequor, Veſtigo, κατ' ἴχνη ἀναζητῶ. Philo De mundo, κἀκεῖνό μοι δοκεῖ μὴ ἀπὸ σκοποῦ τοῖς ἰχνηλατοῦσι τἀληθὲς, εἰρῆσθαι, non longè à propoſito qualique ſcopulo abſcedere eorum qui verum veſtigare inſtituerunt. Idem, πρεσβυτάτην ἡγουμένης ἀλήθειαν ἰχνηλατεῖν, quæ antiquiſſimam curam habet veritatis inueſtigandæ. Bud. ET Ἰχνηλασία, ας, ἡ, Veſtigatio, Indagatio. Apud Poll. collocatur inter ἴχνος, ἴχνη, σημεῖα ποδῶν: adeo vt videatur accepiſſe pro Veſtigii impreſſione. at ἴχνευσις quod Veſtigationem ſignificat, aliquanto pòſt ponit. Scribitur autem apud eum, & in v.l. perperam ἰχνηλατία. nã ſcribendum eſſe ἰχνηλασία, probant ſimilia compoſita, vt ἁρματηλασία, ἱππηλασία, βοηλασία & quæ eiuſmodi ſunt.

Ἰχνάομαι, ῶμαι, Veſtigo, Veſtigiis conſequor. idem quod ἰχνοσκοπῶ & ἰχνηλατέω. Vnde ἰχνᾶται apud Heſych. ἰχνοσκοπεῖ. Plut. de daſypodibus, πολλαχόθι ταῖς μεταδρομαῖς ἰχνηθεῖσαι, in lib. De ſolert. anim.

Ἰχνεύω, F. εύσω, idem. Xen. Cyneg. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν ἐστι καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς, montes enim promptum eſt veſtigare canibus, & vſquequaque perſequi leporũ cubilia. Et ἰχνευτέον, apud eundẽ, Veſtigiis indagari, διωκτέον, ἀναζητητέον, vt Poll. exp. ἰχνευτέον δὲ τοὺς λαγῶς [χρὴ] ὅταν νίφῃ ὁ θεός, veſtigãdi lepores ſunt quũ ningit, ſeu indagãdi veſtigiis, vt Cic. loquitur. VNDE Ἴχνευμα, ατος, τὸ, Indago. niſi fortè ſit veſtigiũ terræ impreſſum. A Poll. ponitur medium inter σύμβολον ἀποτυπωμένον τῇ γῇ & ἴχνιον. ET Ἴχνευσις, εως, ἡ, Veſtigatio, Indagatio, Indago. Xen. Cyneg. εἰσὶ δὲ τῆς ἰχνεύσεως πολλοὶ τρόποι. Idem, ἐπειδὰν δὲ λάβῃ αὐτοῦ τὰ ἴχνια [ἡ κύων, χρὴ] ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει ἡγουμένῃ ἀκολουθίᾳ, indagine perſequi. ET Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, Veſtigator, Indagator. ἰχνευτὴς ἀνὴρ καὶ κύων, ἐπὶ τοῦ θηρῶντος. Poll. ‖ Ἰχνευταὶ (inquit Heſychius) dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. Sic accipitur apud Herodot. lib.2, vbi loquitur de animalibus quæ in Ægypto ſepeliuntur, ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται, ichneumones ſepeliuntur eodem modo vt canes. (Vbi malè Valla vertit Indagatores.) A Nicandro quoque ſic accipitur, in loco quodam Theriacωn quem paulo pòſt adducam. Sed frequentius EST Ἰχνεύμων, quem Latini quoque ichneumonem Græco vocabulo retento appellant. Videtur autem nomẽ eſſe ſortitus ab inſidiis, in quibus latens, hoſtes inuadit tanquam veſtigia eorũ perſequens: aſpidem videlicet & crocodilum. Ac certè vocabulo τῆς ἐπιβουλεύσεως vtitur Plut. in lib. De anim. ſolert. quum eum dicit crocodilo dormiẽti ἐπιβουλεύειν καὶ ἐπιτίθεσθαι. Idipſum Plinius quoque indicare videtur, quum eum in pugna cum aſpide ſcribit auerſum irritos ictus excipere, donec obliquato capite ſpeculatus, inuadat in fauces. Sic & crocodilum ad dul-

cedinem quam ex trochilo dentes & fauces illi ſcabente percipit, quammaximè hiantem, inque ea voluptate ſomno preſſum conſpicatus, per fauces vt telum aliquod immiſſus, erodit ei aluum, teſte eodem Plinio. Nicand. Ther. v.190, Ἰχνεύμων δ' ἄρα μούνος ἀκήδεος ἀσπίδος ὁρμὴν — ἀλεύαται. Paulo pòſt ἰχνευταὶ appellat vt Herodotus ſuprà, Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπέτου οὐκ ἀμυδρῆς ἰκτίδος. ‖ Eſt verò & veſpæ genus, minus cæteris, & ipſum à phalangiis aſtutè venandis ita appellatum. de quo Ariſtot. lib.5, initio cap.22. Vnde & apud Plin. lib. 10, cap.74, [Diſſident inter ſe] ichneumones veſpæ, & phalangia aranei. (nec enim poſt veſpæ diſtinguẽdum eſt: quaſi ichneumones, veſpæ, & phalãgia inter ſe diſſideant) Porro ab ἰχνεύω eſt ETIAM Ἰχνεία, idem ſignificans quod ἴχνευσις, id eſt Veſtigatio, Indagatio. Xenoph. Cyneg. de canibus veſtigantibus, τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς περιέχουσαι.

C. Ἀνιχνεύω, Perueſtigo, Diligenter inueſtigo. B. interpr. Indago, Perſequor, in hoc loco Plutarchi in Cæſ. de eius genio loquens, διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων, μέχρι τοῦ μηδένα λιπεῖν τῶν ἀπεκτονότων. Et ἀνιχνευθεὶς dicitur fera, quũ à veſtigantibus venatoribus quæritur, i. veſtigiis ſuis indagari. διώκεται καὶ ἀναζητεῖται vt Poll. docet. ‖ Capitur etiã metaph. aliquando ſicut Veſtigo, Perueſtigo & Indago à Latinis, pro Perſcrutor. VNDE Ἀνιχνευτής, οῦ, ὁ, Perueſtigator, Indagator, Perſcrutator.

C. Ἐξιχνεύω, idem, hoc eſt Veſtigo vel Inueſtigo, Veſtigiis conſequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβάνων. Et alibi Diligenter inquiro, de coniuratione loquens. B. Sic ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας apud eundem. Et in paſſ. apud Luc. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, veſtigandæ & indagandæ ſunt feræ.

¶ Ἴχνιον, ου, τὸ, Veſtigium. idem quod ἴχνος, vt αὔλιον, item οἰκίον (à quo οἰκία plur. apud Hom.) diminutiua eſſe negat Euſt. Od. ε & η, μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Il. ν, de deo q. Græcos pugnare iubebat, ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. Il. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν Εἴ ποθεν ἐξεύροι, omnibus indagans veſtigiis, vt Cicero loquitur: Veſtigia luſtrans, vt Virgil. Exemplũ ex Xen. habes in ἰχνείαις paulo antè.

C. Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω. v.l. VNDE Ἐξιχνιασμός, οῦ, ὁ, Inueſtigatio, Indagatio. ET Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui inueſtigari nequit, Qui nullis veſtigiis indagari poteſt, Quem nullis veſtigiis conſequi poſſumus. Areopag. & Naz.

¶ Ἰχνοῦσα vocabatur olim inſula Sardo ſeu Sardinia, διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι τῷ περιμέτρῳ ὁμοιότατα ἀνθρώπου ἴχνει, à ſimilitudine veſtigii humani, vt tradit Ariſtoteles περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Vnde & Plin. lib.3, cap.7, Sardiniam ipſam Timæus σανδαλιῶτιν appellauit ab effigie ſoleæ: Myrſilus Ἰχνοῦσαν à ſimilitudine veſtigii. AT Ἴχναι eidem Plinio oppidũ in ora Macedoniæ: cui aſſentitur Steph. citãs Herodoti l.7: (ab Eratoſthene verò VOCARI Ἄχναι annotat. Philetas autẽ aliã eſſe vrbẽ Ἴχναι, aliã Ἄχναι apud eundẽ aſſerit.) Cuius gentile nomen EST Ἰχναῖος. Vnde Ἰχναία Νέμεσις, quòd à Ioue eam perſequente in Ichnæorum ſolo cõprehenſa fuerit: vel ἀπὸ τοῦ διώκεσθαι κατ' ἴχνος, vt ibidem docet Steph. Malè igitur in v.l. ἰχναίη Νέμεσις, ſequax ſeu quæ per veſtigia ſequitur. Suidæ eſt ἡ Μακεδονία, Macedonia, ſynecdochicè.

ἸΧΩΡ, ῶρος, ὁ, Tenuis & aquoſa humiditas cuiuſcunque ea ſit facultatis, ſiue in corpore adhuc contineatur, ſiue ab hulcere emanet, ſiue etiam à mortuis corporibus profluat. Habent enim ſinguli ferè humores corporis, ſed maximè ſanguis, tenues quaſdam & aquoſas ſuperfluitates, eiuſdem ferè facultatis cum iis humoribus à quibus proficiſcuntur. Vnde Diocl. apud Paul. Ægin. lib.1, cap.100, ſcribit ſub æquinoctium vernũ γλυκεῖς ἰχῶρας τοῦ αἵματος, at circa vergiliarũ ortũ πικροὺς ἰχῶρας augeri. Similiter Galen. lib.6 De ſanitate tuenda, ſcribit, in temperie corporis biliosa, ſi aluus ſit ἀπεωτέρα, eam cibis ſtomacho commodis eſſe firmandam: ſinminus, defluere in ipſam ἰχῶρας οὓς ἀθροίζει τὸ σῶμα περιττούς. Et paulo pòſt, ἡ κεφαλὴ θερμοὺς ἰχῶρας ἐπιπέμπει τοῖς κατὰ γαστέρα χωρίοις. Idẽ rurſum de frigidis, εἰς θερμὴν γαστέρα καταῤῥέουσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς οἱ ψυχροὶ καὶ φλεγματώδεις ἰχῶρες. Plato verò ἰχῶρα tribuit non ſolùm ſanguini, ſed & bili. vt in Tim. pag.175, τὰ δὲ ἄλλα ὅσα χολῆς εἴδη λέγεται, κατὰ τὰς χρόας ἔσχε λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον. ἰχὼρ δὲ ὁ μὲν αἵματος ὀῤῥὸς, πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, ἄγριος, vbi interpres, At ſeroſus ſanguinis humor, mitis eſt: nigræ verò & acerbæ bilis, ferus. Hippocr. etiã libro 4 de ratione victus in morbis acutis, δριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας dixit: de quibus Galen. ait, ὅτι δὲ ἰχῶρας ὀνομάζει τὰς λεπτὰς ὑγρότητας, εὔδηλον. Idem lib. 3 Methodi med. καὶ δὴ κἀν τοῖς ἕλκεσιν ἰχὼρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν περίττωμα, ῥύπος δ' ἕλκους, τὸ παχύ. Præterea Ariſtot. lib.3, De hiſt. anim. ἰχῶρα definit, ſanguinem crudum qui vel nondũ concoctus ſit vel in ſerum verſus. A quo non diſcrepat Galeni ſententia, qui lib.2 De elem. ἰχῶρα appellat id quod ſero lactis reſpondet. Itaque quid ἰχὼρ Græcis ſignificet, non eſt dubium: ſed quomodo Latinè reddi debeat, paulo magis incertum eſt. Alii ſeroſos humores, alii aquoſos, alii tenues, alii verò ſaniem interpretantur. Corn. Celſus lib.5, cap.26, dicit ἰχῶρα ſaniei ſpeciem eſſe, tenuis, ſubalbidæ, & ex malo hulcere exeuntis, maximéque vbi neruo læſo inflãmatio ſequuta eſt. Verùm ſunt qui ita diſtinguẽdũ cẽſeãt, vt intra corpus quidem ἰχὼρ, aquoſa vel ſeroſa humiditas, ſiue ſanguinis ſiue alterius humoris, Latinè reddi poſſit: extra corpus verò, ſanies verti debere. Sic Plinius inaſſati iecinoris ſaniem dixit quod Dioſcorides lib.2, τοῦ ἥπατος τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου τὸν ἀποῤῥέοντα ἰχῶρα: (Celſus ſanguinem quoque appellat, quum ait lib.6, De imbecill. ocul. Sanguis iecinoris, vbi id coquitur, exceptus) eum humorẽ ſignificans qui à iecinore, dum aſſatur, emanat. Itaque apud Galenum, tenue in hulceribus excrementum nõ abſurdè ſanies exponitur. Et in capitis vitiis quæ ἀχῶρες vocantur, ἰχῶρες ſanies non ineptè verti poteſt. Hæc ferè ex Gorr. Ariſtot. de leone, ὅσα δ' ἂν δάκῃ ἢ τοῖς ὄνυξιν ἑλκώσῃ, ἐκ τῶν ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ὠχροὶ σφόδρα. Pro quo Plinius, Ex omni vulnere, ſiue vngue impreſſo, ſiue dente, ater profluit ſanguis. Poll. lib.4, καλεῖται δὲ καὶ ῥεῦμα ὕδωρ, ὅ ἐστιν ὑδατώδης ἰχὼρ, ὅταν ἤδη τὰ ἕλκη καθαίρηται. Bud. vertit cruorem in hoc loco Gregorii in Maccab. encom. εἴθε μὲν καὶ διὰ πασῶν ἦλθον τῶν κολάσεων, ἵνα τοῖς ἐμοῖς ἰχῶρας ἀναμίξω τοῖς ἐκείνων ἰχῶρσι, καὶ ταῖς σαρξὶ τὰς γηραιὰς σάρκας. Apud Homerum autem ἰχὼρ eſt humor qui è deorum cute vulnerata effluit. nec enim eos ſanguinem habere, ſed ἀναίμονας eſſe docet, ſicut nec σῖτον ἔδειν nec πίνειν αἴθοπα οἶνον, ſed ambroſia & nectare victitare. vnde Il. ε, de Venere vulnerata à Diomede dicit, ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα, Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. (Ad quem locum reſpiciens Alexander apud Plutarch. ad adulatores qui deũ eũ eſſe dicebãt, Τοῦτο μὲν, εἶπεν, ὦ φίλοι, τὸ ῥέον, αἷμα, καὶ οὐκ ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι) Et paulo pòſt Dione poſtquam filiam conſolata eſt, — ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, à filiæ vulneratæ manu ambabus manib' ἰχῶρα abſtergebat. (Eſt autem ibi ἰχῶ accuſatiuus ab ἰχὼρ per ἀποκοπήν, vt ἱδρῶ ab ἱδρῶς, teſte Euſtathio. Sed quædam exemplaria habent ἰχῶρ, inter quæ & textus Euſt. ſcholiis inſertus.) Tribuitur etiam rebus inanimis. vt apud Dioſcor. de corno, ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καιομένων ἰχὼρ ἁρμόζει πρὸς λειχῆνας καταχριόμενος. vbi Plinius vertit Sudor, libro 13, cap.8. Gorræus ibi putat non ineptè verti poſſe Sanies. Et lib.5, cap.1, περὶ τοῦ δακρύου τῆς ἀμπέλου, de lacryma vitis, ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ καιομένου κλήματος ἀφιδρούμενος ἰχώρ. id eſt (Plinio interprete) lib. 23, initio, Pſilothri effectum habet, maximéque aqua quam virides accenſæ vites exudant. Sed & lacti ἰχὼρ tribuitur: id autem eſt ſerum. Ariſtoteles De hiſtoria animalium lib.3, cap.20, πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥός· καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρός. Quod verò ad etymon attinet, Euſtath. ſcribit antiquos deriuare ab ἴσω.

C. Ἰχωροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Humoris aquoſi & ſeroſi ſpeciem habens, Saniem referens. vt ἰχωροειδὲς αἷμα apud Ariſtot. ὑγραινομένου δὲ λίαν τοῦ αἵματος, νοσοῦσι. γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς καὶ διαῤῥεῖ οὕτως πως. Apud Hippocr. verò ἰχωροειδὲς αἷμα non accipiendum eſt pro λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες, ſed

τὸ μετά τινος ἰώδους καὶ κακοήθους δυνάμεως: vt Galen. tradit Comm. 2, ſect. 28, in Hippocr. lib. 6 De morb. vulg. Et paulo pòſt, ἰχωροειδὲς οὖν αἷμα καλεῖται τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτὴν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη καὶ διαβρωτικήν.

C. Ἰχωῤῥοέω, ῶ, Humore ſeroſo aut ſanie fluo. ἰχωῤῥοοῦντα ὦτα, aures ſanioſæ. Dioſcor. lib. 3, cap. 26, de abſinthio, καὶ πρὸς ἰχωῤῥοοῦντα ὦτα ὁμοίως· καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι᾽ αὐτοῦ ἀφεψήματος πρὸς ὠταλγίας. Pro quibus Plinius lib. 27, c. 7: Aures decoctum eius vaporis ſuffitu ſanat: aut, ſi manat ſanies, cum melle tritum.

C. Ἐξιχωρίζω, Humorem ſeroſum aut ſaniem exprimo. nam ἐξιχωρίζεσθαι Suidæ eſt ἐκπιέζεσθαι τὸν ἰχῶρα, ἐκβάλλειν: addenti exemplum, εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. quæ verba leguntur apud eundem & in Ταριχεύειν.

LECTORI HVIVS THESAVRI,

LINGVAE GRAECAE.

QVVM quarto & vltimo huius operis tomo colophonem impoſuiſſem, & voces quæ eo continentur recenſuiſſem, vel potius index, alphabetica ſerie digeſta vocabula habens, eas mihi recenſuiſſet, id eueniſſe comperi quod euenturum eſſe iam inde ab initio præuideram: nimirum vt præter vocabula quæ conſultò à me prætermittebantur, & in indicem reiiciebantur, aliqua ex iis quoque quæ prætermiſſa minimè vellem, me ſubterfugerent, aut (ſi potius ita loquendum eſt) mihi tanquam è manibus elaberentur. Vocabula quæ conſultò prætermittebam, & in indicem reſeruanda iudicabam, erant ea quæ omni ſiue ſocio ſiue comite carebant, & ſoliuaga animantia (ſi hoc vti exemplo licet) imitabantur: aut ſaltem quæ huiuſmodi erant vt eorum origo OEdipo quopiam inueſtigatore opus haberet. quod non ſolùm de peregrinis & γλωσσηματικοῖς, ſed & de pleriſque aliis dici poteſt. Quum enim mihi propoſitum eſſet ea demum vocabula intra huius operis (vt ita loquar) pomœria recipere, quorum vnumquodque pro ſtirpe haberi poſſet, eíque omnia quæ inde proueniſſent germina ſurculóſque omnes, tanquam ſuam familiam ſuúmque comitatum, adiungere, minimè profectò conſentaneum huic meo inſtituto fuiſſet locum hîc dare vocibus huiuſmodi quales ſunt (vt eas duntaxat quæ in alphabetica ſerie primæ occurrunt, commemorem) Αα, Αάβακτος, & Αάβυκτος, Ααναίμα, Αβάγητρον, Αβάθματα, Αβαλαία, Αβαλις, Αβαρλεῖται, Αβαρκνα, Αβάρνου. Vt autem & horum ſignificationes noris, quas quidem eis Heſychius adiungit, (talia enim haud facilè apud alium inueniri queant) en tibi illas ſingulas ſingulis nominibus ſubiunctas. Αα, σύστημα ὕδατος: Αάβακτοι, ἀβλαβεῖς. (at in quodam meo lexico vet. incerti autoris, habetur, Αάβυκτον, μέλαν, ἀβλαβές. Varinus autem vtranque vocem itidémque ſignificationem vtranque coniungens, ſcribit, Αάβακτοι καὶ Αάβυκτοι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες) Sequitur illud præ quouis alio admirationem mihi afferens, Ααναίμα, πολλαχὴ χάρις. Proximum illi Αβάγητρον ab eodem lexicographo exponitur λεπτόν: Αβάθματα, στρέμματα: Αβαλαία, συγγραφὴ, ὁμολογία: Αβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία: Αβαρλεῖται, ταράσσεται, κροτεῖ: Αβαρκνα, λιμός: Αβάρνου, στένε, οἴμωζε, βόα. Quarum vocum (nam hoc vnum in præſentia quod de illis dicam occurrit) bonam partem γλωσσηματικὴν eſſe exiſtimo, licet ipſe lexicographus minimè hac de re nos admoneat. In multis enim prætermiſſam ab eo admonitionem hanc fuiſſe, vel illæ voces ſuſpicandum nobis relinquunt quas eo etiam tacente tales eſſe compertum habemus. Tale enim eſt apud eum, non procul ab ea voce cui vltimum locum dedi, nomen Αβελ, quod exponit πένθος, nihil addens. Quis enim hoc Αβελ, eſſe Hebraicum אבל ignorat? Sed qualeſcunque & ex quibuſcunque ſcriptoribus petitæ ſint illæ voces, (peregrinas enim eſſe certò pronuntiare non auſim) ex earum ſunt numero quæ prorſus incomitatæ & velut ſoliuagæ apud Græcos lexicographos, præſertímque Heſychium, nobis occurrunt. Súntque illæ ipſæ voces quas prudens ſciénſque prætermiſi, vel potius quas hinc excluſi, ſedem tamen illis in indice daturum me promittens. At verò quæ me ſubterfugerunt, ſunt, magna quidem ex parte, compoſita vel verba vel nomina, (nec certè mirum, in tanta compoſitorum multitudine, quantam habent nonnullæ voces, aliquas ſe velut è grege ſubduxiſſe) aut etiam deriuata ſimplicia: verùm elapſa mihi ſunt & paucula quædam vocabula ex iis ex quibus, tanquam ſtirpibus, multa germina multóſque ſurculos prouenire videmus. Quid? (dicet aliquis) potuerúntne vocabula hæc tanto comitatu ſtipata tuos oculos itidem ſubterfugere? Imò verò de his nequaquam idem quod de illis dico, ſed vt & ipſa prætermiſſa fuerint, aliunde accidiſſe aio. Exempli gratia, in tomo ſecundo quum diu de nominibus Κράτος & Κάρτος dubitaſſem, vtri priorem ſedem dare deberem, tanquam magis ea digno, & quum vtrinque rationes propemodum ἰσοκρατεῖς & ἰσορρόπους habere mihi viderer: accidit tandem vt quum nomen Κράτος priorem locum occupare permiſiſſem, tanta ſtipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meam in inſtruendis ſuis ordinibus detinet, competitorem ſuum ex memoria velut detruſerit. Sic in tomo primo, quum poſt Νοῦς collocandum cenſuiſſem, primùm quidem Αγνοῶ, deinde verò & Γινώσκω, (tanquam & ipſum ex illo nomine habens originem, ſi quidem Heraclidi grammatico credere dignum eſt, cuius, licet magna autoritate præditi, pleraque alia commenta parum fidei apud me impetrant) contigit vt aliorum nominis Νοῦς deriuatorum ingens numerus memoriam meam quodammodo obrueret, adeo vt finito illo Αγνοῶ, deriuata omnia ad finem perduxiſſe mihi viderer. In huius autem generis voca-

bulis non idem quod in aliis feci, vt ea indici infererem: ſed ſingula ſuis tomis adiungere viſum eſt: id eſt, iis ad quos pertinent. In quorum tamen verborum nonnullis ſi ſeries alphabetica non ſeruetur, (eum enim locum hîc illis dedi quem dare totius operis index coegit: nimirum vt inter illa quæ deeſſe oſtenderet, ea quæ prima eſſent, prima adderentur. verbi gratia, propter Ἀγνώμων & ab hoc deriuata, Ἀγνωμόνως, Ἀγνωμοσύνη, Ἀγνωμονῶ, quæ in principio aut certè circa principium indicis deſiderabantur, incipio à verbo Γινώσκω, ex cuius deriuato γνώμη ortum eſt illud Ἀγνώμων) id ſine vlla prorſus tua iactura, atque adeo nullo id tuo incommodo fiet: quippe qui ipſum indicem habiturus ſis, qui te rectà ad ea verba quæ hîc reponuntur, ſicut & ad reliqua, ſit deducturus.

TVVS

ADDENDA TOMO I. HVIVS Theſauri linguæ Græcæ.

ΓΙΝΩ΄ΣΚΩ, VEL Γιγνώσκω, (de qua A ſcripturæ diuerſitate dicam infrà, vbi agam & de huius verbi deriuatione à Νοῶ) Præt. ἔγνωκα, Fut. γνώσομαι. Præt. paſſ. ἔγνωσμαι. quæ ſunt tanquam à Γνόω, ῶ. (vnde etiam aor. 1, ἔγνωσα. cuius partic. legitur apud Herodotum, ἄλλον γνώσας Κροῖσον. Sed ex Heſychio videri potius legendum ἀλλογνώσας, docebo poſt Ἀλλόγνωτος) At verò aor. 2, EST Ἔγνων. vnde ETIAM Γνῶθι, in imper. ITEM Γνοίην, in optatiuo: ET Γνῶ in coniunctiuo, tanquam à Γνῶμι. Lat. Noſco (detracta priore ſyllaba) item Cognoſco, Noui. Alicubi & pro Agnoſco. Hom. Odyſſ. λ, B Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν. Xenoph. Pæd. 8, ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν. ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Cic. apud Democritum, οὔτις με ἔγνωκε, vertit, Non me quiſquam agnouit. Idem illud Apollinis celeberrimum dictum, γνῶθι σαυτὸν, vertit, Noſce te. Apud Platonem autem in Gorg. diuerſis modis verbum hoc reddit, vt videbis pag. 6, mei Cic. Lexici. Ibi autem animaduerte ſimul diuerſas huius verbi γινώσκω conſtructiones: videlicet, ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; C & cum participio, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Et γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, apud Xenophontem. Habet verò & aliam cum hac eadem parte orationis, nimirum cum participio, conſtructionem: quum dicitur ab Ariſtoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ὤν, pro Cognoſco me inferiorem eſſe. Vbi reddi etiam poteſt Intelligo, vel Animaduerto. Tale eſt apud eundem comicum, χρυσῷ πάττων μ' οὐ γινώσκεις, Non cognoſcis te conſpergere me auro. vel, Non intelligis, Non animaduertis. Quidam interpr. etiam, D Non ſentis. Apud Lucianum, πάντως δὲ γίνωσκε ἔχων Ἐρμῆν: eodem modo quo dicitur ἴσθι ἔχων. Itidem cum A participio paſſiuo, vt ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem, Cognouerunt ſe dimitti. Dicitur etiam οὐ γινώσκω σε τίς εἶ, vt ſi dicas Latinè, Non cognoſco te, vel, non noui te quis ſis. vt Terent. dixit, Scin' me in quibus ſim gaudiis? Item, Neque eius patrem ſe ſcire qui fuerit. Sed & alia vôce ſequente quàm τίς. vt Iliad. χ, — οὐδέ νύ πώ με Ἔγνως ὡς θεός εἰμι. Et Iliad. ε, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Apud eundem aliquoties legimus γινώσκειν adiecto datiuo φρεσί. Interdum hoc B verbũ vel Cognoſco vel Intelligo reddi poteſt, (vt dixi) ſed alicubi non vtrunque itidem admittit, verùm hoc poſterius duntaxat. veluti quum Thucyd. ſcribit τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω.

Γινώσκω, Cenſeo, Exiſtimo, Iudico, Statuo. Item Sentio. Iſocr. in Archidamo, τὸ τοίνυν μαντεῖον ἔγνω τοῦτο ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσσήνην. Xen. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦν, viri virtutem eſſe cenſes, vel exiſtimas, aut iudicas. (nam hîc ἔγνωκας eſt pro γινώσκεις. itidémque PARTICIP. Ἐγνωκὼς pro γινώσκων, C Cenſens, Iudicans, Exiſtimans, Sentiens, Statuens: quas interpretationes ei dat Bud. in iſto Demoſthenis loco, Philipp. 3, τὸν χρόνον κερδᾶναι τοῦτον ὃν ἄλλοι ἀπόλλυνται, ἕκαστος ἐγνωκὼς, ὥς γέ μοι δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, οὐδὲ πράττων) Affert etiam ex Plutarcho hoc participium ἐγνωκὼς pro Certus, Cui certum eſt & decretum aliquid facere: μάχης μὲν ἐγνωκὼς ἀπέχεσθαι. Sic ἐγνώκασι aut ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreuerunt hoc non facere, vel ſtatuerunt, vel, Statuerunt hoc ſibi faciendum non eſſe. Nonnunquam cum aduerbio iungitur: vt ὀρθῶς γινώσκειν, Bene ſentire: & contrà κακῶς γι-D γνώσκειν, malè ſentire. Sæpe verò οὕτω γινώσκω, Ita ſen-

tio, Hæc eſt mea ſententia. Xenoph. Pæd. 4, ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω γιγνώσκω· εἰ δὲ ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. (Apud Thucydidem, οὕτω γνούς, pro Quum hoc decreuiſſet, vel ſtatuiſſet) Interdum additur περὶ cum ſuo genitiuo: dicitúrque, οὕτω γινώσκω περὶ τούτου, ſiue τούτων. Xenophonti autem familiare eſt οὕτω γιγνώσκω ſequente ὡς cum participio. vt Pæd. 2, γίνωσκε οὕτως ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου. Sed in huiuſmodi locis paulo aliam interpretationem poſcere videtur. Bud. totum illum Xenoph. locum affert, qui ita ſcriptus extat, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ, ὁποῖός τις ἂν ὦ κατὰ τὴν ἀξίαν, τιμᾶσθαι ἀξιοῦντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε γίνωσκε. vbi vertit, Compertum omnino hoc habe, Certum habe, me ſic acturũ. Simile eſt hoc Luciani in Dialogo qui Πλούτων, ἢ κατὰ Μενίππου inſcribitur, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου. Et ſequente participii præſentis nominatiuo, apud eundem in Scytha, οὕτω τοίνυν γίγνωσκε ὡς εὐδαιμονέστατος ὤν. (Scribo autem diuerſe apud vnum eundémque autorem hoc verbum, prout diuerſam apud eum ſcripturam inuenio) Venio ad γινώσκω cum περί, cuius conſtructionis paulo antè facta fuit à me obiter mentio. Dicitur οὕτω γινώσκω περὶ τούτου vel τούτων: item τοῦτο vel ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου. interdum quidem eadem ſignificatione, interdum verò diuerſa. Nam περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, cum apud alios, tum apud Xenophontem ſonat, Ita ſentio de his rebus, Hæc mea eſt de hiſce rebus ſententia, ſeu opinio. Eadémque ſignif. dixit Lucian. initio libelli De ſacrificiis, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, Quæ ſit eorum opinio de ipſis, Quæ ſentiant de ipſis. Vbi genitiuus αὐτῶν de re dicitur, ſicut τούτων apud Xenophõtem. At verò in hoc eiuſdem Luciani loco, in Prom. ἄδικα ἔγνω περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, ſignificationem illam minimè admittit verbum ἔγνω: ſed ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνω reddendum eſt Iniqua de me ſtatuit, vel potius in me, vel, Iniquum in me iudicium tulit. Bud. ἔγνωσαν eandem conſtructionem habens, vertit Pronuntiarunt, in iſto Demoſth. loco, οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς οὓς ἐφῆκε, ταὐτὰ καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτοῦ ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, Iudices porro ad quos prouocauerat, quum cauſam cognouiſſent, eadem ipſi cum arbitris compromiſſariis iſtius amicis, cumipſoque ſorte dato arbitro, pronuntiarunt, litémque homini talentis decem æſtimauerunt.

Γινώσκω obſeruaui in quadam ſignificatione apud ſolum Plutarch. ex omnibus profanis ſcriptoribus: ſed eam antea apud Matthæum me vidiſſe memineram: cap. 1, in fine, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. Atque vt hîc vir dicitur mulierem γινώσκειν, id eſt cognoſcere, pro cum ea conſuetudinem habere, ita viciſſim à Luca mulier virum γινώσκειν: cap. 1, Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω. Hunc autem vſum verbo γινώσκειν dediſſe exiſtimantur exemplo Hebræorum qui itidem ידע hac de re honeſtè vſurpant. Sed Plutarchum vnde accepiſſe dicemus? Vereor certè ne Græcum etiam loquendi genus fuiſſe dicendum ſit: qua de re tamen ἐπέχω, & ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alexandro, οὔτε τούτων ἔθιγεν, [videlicet τῶν γυναικῶν] οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. ſiue Βαρσήνης. Itidémque in Eumene, non procul ab initio, Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσίᾳ γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν εἶχεν Ἡρακλέα, &c. Itidémque in vita Pompeii, pag. 1166, meæ editionis, ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀπέπεμψεν.

MONOSYLL. Γνῶ non ſolùm eſt coniunctiui modi (& tum exiſtimatur potius debere SCRIBI Γνῷ cum i ſubſcripto, præſertim in tertia perſona) ſed inuenitur & pro ἔγνω. Affertur enim ex Heſiodo, γνῶ δ', οὐδ' ἠγνοίησε.

PASS. Γινώσκομαι, Noſcor, Cognoſcor. Xenoph. Hell. 5, Θετταλῶν γε ἱππεῦσι γνωσθῆναι τῇ Λυκοπόλιδι βουλόμενοι. Ariſtophan. Nub. γνωσθήσῃ Ἀθηναίοισι οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους. Vide & γνωσθῆναι pro Innoteſcere, in Γνῶσις. Herodianus libro 4, οὐδεὶς δὲ περιελείφθη τῶν κἂν μετρίως οἰκείως γνωσθέντων, Nec quiſquam ſuperfuit ex iis qui leuem modò cum Geta notitiam habuiſſent. Res autem aliqua dicitur etiam ἐγνῶσθαι, quæ conſtituta eſt, ſeu decreta. Thucyd. libro 3, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. SIC PARTICIP. Ἐγνωσμένος, Decretus, Statutus. Lucian. εἴργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις. Apud eundem, ἐγνωσμένον ἐστὶ σιγᾶσθαι. Bud. ἐγνωσμένην vertit Iudicatam, in iſto Iſocr. loco in Archidamo, καίτοι πῶς ἂν περὶ τοῦ δικαίου κρίσιν ἀκριβεστέραν ταύτης εὕροιμεν, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, ὑπὸ δὲ ταῖς ἡμετέραις δυσπραξίαις γεγενημένης; Sed inueniri ſciendum eſt hoc participium in actiuæ etiam ſignificatione, apud Demoſthenem in orat. Pro corona, οὐ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου πράγματος, ὡμολόγηκε νυνὶ ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δὲ ὑπὲρ Φιλίππου. pro ὑπάρχειν ἐγνωκότας. quem paſſiuæ vocis vſum rariſſimum eſſe arbitror.

Γιγνώσκω, & Γιγνώσκομαι, alicubi, contrà alibi Γινώσκω & Γινώσκομαι ſcripta inueniuntur. De hac autem ſcripturæ diuerſitate ita Euſtath. Attici (inquit) cum vno & altero γ dicunt γιγνώσκειν: ſicut etiam comicus declarat: eodem modo quo γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Homerus tamen ἀρχαϊκώτερον in neutro duplex γ agnoſcit. quum alioqui ſit ἀκριβέστερον illud quo vſi ſunt illius poſteri, vt viciſſim ἀρχαιότερον quo ipſe eſt vſus. Quibus addit, ex Heraclide, à verbo Νοῶ fieri Νοίσκω, & per ſynæreſin Νώσκω, & addito Æolicè γ, Γνώσκω (quia & pro Νοῶ Æoles DICVNT Γνοῶ). vnde cum priuatiua particula, VERB. Ἀγνοῶ: ex Γνώσκω autem omnino per reduplicationẽ fieri Γιγνώσκω. De additio autem γ vide plura ibidem. Quinetiam γνώμη dici pro νώμη ibidem traditur.

Γνῶσις, εως, ἡ, Cognitio. Ariſtot. Ethic. 1, ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις ἀλλὰ πρᾶξις. Theophyl. in epiſt. 22, εἰ μὲν οὖν ἠγνόησας τὰς σοφιστὰς τὴν φύσιν ὡς γένεσαι, μετ' οὐ πολὺ τὴν πεῖραν ὄψει διδάσκαλον, καὶ τῆς γνώσεως ἕξεις πρεσβύτερα τὰ μαθήματα. Inuenitur etiam plur. hac in ſignificatione, quum videlicet de cognitione agitur quæ ad doctrinam pertinet. Herodian. de Marco imperatore, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις, οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δὲ ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιστοῦτο, Philoſophiam non perdiſcendis philoſophorum decretis, cæterùm vitæ temperantia ſe colere, præ ſe tulit, fidémque fecit, vt Bud. vertit. Politian. autem hoc modo, Solúſque imperatorum ſapientiæ ſtudium non verbis aut decretorum ſcientia, ſed grauitate morum vitǽque continentia vſurpauit. At verò in hoc eiuſdẽ hiſtorici loco, lib. 7, ἔν τε συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος καὶ τιμὴ ἔνδοξος ἀεί, [potius quàm τιμῆς] habet γνῶσις aliam ſignif. nimirum qua dicitur aliquis innoteſcere. vt apud Ouidium, — noſtris innotuit illa libellis. Sic & apud Lucianum in Herodoto, ſeu Aetione, circa initium, ὕστερον καταστήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν. vbi poſſis ἐς γνῶσιν exponere ἐς τὸ γνωσθῆναι, ſiue ἅπασι γνωσθῆναι. vt circa finem eiuſdem opuſculi dicitur, καὶ ὁ μὲν ἔρως ἐστὶ ἑνὶ, ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλεῖστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μά.

Γνῶσις, Cognitio, de iudice. vt κυρίαν γνῶσιν appellat Demoſth. ratam iudicis cognitionem: ἄκυρον verò, irritam. Sic Bud. Comm. p. 40. Idem p. 401, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Iudiciorum cognitiones.

Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, apud Græcos Bibliorum interpretes. Itidémque apud Paulum redditur Scientia, ad Corinth. 1, initio cap. 8, ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Ex vet. autem ſcriptoribus non habeo γνῶσις ſine adiectione ita poſitum, ſed potius cum genitiuo aut ſubaudito, aut adiecto: vt ſuprà, δογμάτων γνώσεσι.

HINC VERB. Γνωσιμαχέω, ῶ, de quo quæ ex Budæo habeo, deinde & meam ſententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσιμαχεῖν, κυρίως τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν, εἶτα μετανοεῖν τι καὶ ἡσυχάζειν. propter quod pro Reſipiſcere poſt cœptum bellum ponitur. Herodot. lib. 3, εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῆθεν γενομένῃ ἁμαρτάδι, ἦν ἂν σοφὸς ἀνήρ· νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιεύμενος, ἤιε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Cui loco ſubiungit

hunc eiuſdem hiſtorici, ex libro 8, ὦ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. Affert verò & ex aliis exempla, nimirum ex Pauſan. & Iſocrate. Ex Pauſ. in Bœoticis, Σύλλα δὲ ἐσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δεῖμα ἔσχε τοὺς Θηβαίους· καὶ ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα, καὶ ἐτράποντο αὖθις εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Iſocr. autem ad Philippum hunc locum profert, πεύσῃ δὲ ὄντων τῶν πόλεων τῶν λεγομένων ἡμῖν, ἢν πείσῃς, ὡς συμφέρον αὐταῖς, διαλυθέντος τοῦ λόγου διαλύσασθαι τὸν πόλεμον ἡμᾶς· καὶ γνωσιμαχήσαντας βουλεύσασθαί τι κοινὸν ἀγαθὸν περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Hactenus Bud. in Comm. Supereſt vt dicam quid & ipſe de hoc verbo ſentiam. Dico igitur videri quidem habere illam reſipiſcendi ſignificationem quam ei dat Bud. poſt Heſych. Suidam, & ſchol. Ariſtophanis: ſed propriè γνωσιμαχεῖν eſſe Repugnare ſuæ ſententiæ, ſeu priori ſententiæ, & eam veluti reprehendere. vt γνῶσις in hoc verbo idem valeat quod γνώμη. Quoniam autem qui repugnat priori ſuæ ſententiæ, eam mutat, commodè etiam reddi poteſt Mutare ſententiam: ſic tamen vt hoc tenendum ſit, γνωσιμαχεῖν, multo ἐμφατικωτέραν ſignificationem habere, quum propriè id ſignificet quod dixi: nec eſſe Mutare ſententiam, eo modo quo leues & inconſtantes eam mutant, ſed mutare ſententiam velut præcedente quadam in animo noſtro diſceptatione. Quod autem addunt quidam lexicographi & ſcholiaſtæ, γνωσιμαχεῖν, eſſe Cognoſcere vires ſuas infirmas, & aduerſariorum robur, ſiue Cognoſcere & perpendere quanto vires noſtræ ſint inferiores aduerſariorum viribus: vel, Vbi cognoueris tibi μάχην eſſe aduerſus potentiorem, quieſcere, ſeu ſententiam mutare: hæc inquam, quæ inter alios affert Heſychius, nimium reſtringunt huius verbi ſignificationem, habita ratione (vt opinor) duorum locorum Herodoti. Niſi potius propter verbum μάχεσθαι incluſum hoc in verbo, imaginati ſunt hanc expoſitionem: quum alioqui minime eò ſpectet, vt apparet ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum eſt ſuperioribus quæ de ſignificatione huius verbi diſſerui, quum Herodotus ei infinitiuum addit (& ſiquis præterea ſic vtitur) tunc vt cohæreat oratio, verti non poſſe Mutare ſententiam, ſed debere verti, Mutata ſententia cognoſcere, ſeu agnoſcere, aut etiam fateri. vt in illo loco libri 8, pag. 199, meæ editionis, ὦ Φωκέες, ἤδη τι μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν. Hæc enim ita vertenda cenſeam, Nunc Phocenſes, mutata ſententia, magis etiam quàm prius vos nobis nequaquam pares eſſe agnoſcite. At Valla duobus modis in huius loci interpretatione peccauit: tum quòd interrogatiuè hæc legerit, tum quòd verbo γνωσιμαχέετε interpretationem planè ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid diſſimulatis amplius Phocenſes agnoſcere non eſſe vos nobis pares? Sed vnum peccatum ex altero eſt ortum: quum enim hæc interrogatiuè legeret, verbo iſti interpretationem ab eo alienam excogitare neceſſe habuit. Suſpicor autem Ionum fuiſſe hoc vocabulum, ideóque libenter Herodotum eo vti ſolitum, à quo cæteri mutuati ſint.

SVBSTANTIVVM. Ἀγνωσία huc ad locum pertinet, ſiue ex γνῶσις facta ſit, ſiue cõmunem ſaltem cum ea formationem habeat. Eſt autem Ἀγνωσία, Ignoratio. Eurip. Medea, Πατὴρ δ᾽ ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ, Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ. Dion hiſtoricus, τὴν γὰρ ἀγνωσίαν τῶν χωρίων ἐδεδίει. Affertur ex Thucyd. libro vltimo, διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, itidem pro ignoratione. Sed dicemus potius Quòd ſeſe mutuò non cognoſcerent, vel agnoſcerent: quàm, Quòd ſeſe ignorarent. Sic certè apud Lucianum in Timone ἀγνωσία videtur eſſe Non cognoſcere, potius quàm Ignorare: vbi ſcribitur, δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. Exiſtimo enim ἀγνωσία hic eſſe Neminem cognoſcere: ideóque parum probo Eraſmi interpretationem, quæ habet Ignorantia. Fortaſſis actiuè ſimul & paſſiuè ſumi poſſet, pro Neminem cognitum habere & nemini cognitum eſſe. Apud Pollucem Ἀγνωσία eſt etiam Ignobilitas, ſeu Ignobilem eſſe, inglorium, incelebrem. Siquidem huic voci

Ἀγνωσία ſubiungit, Ἀδοξία, Κακοδοξία, Δυσκλεία.

Γνωστέον, Cognoſcendum eſt, Cognoſcere oportet.

Γνώστης, ου, ὁ, Cognitor, item Gnarus. Compoſita vox eſt Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor, ſeu cordium, Act. apoſt. cap. 1. Sic autem & cum aliis nominibus iungi per compoſitionem poteſt.

Γνώστης, pro ariolo, apud Græcos Bibl. interpretes aliquoties, in libris Regum.

Γνωστήρ, ῆρος, ὁ, Cognitor, Explorator, vt in V. L. redditur, autorem Xenophontem nominantibus, ſed eius locum non indicantibus. Non alium autem eſſe exiſtimo quàm hunc, Pæd. 6, pag. 96, meæ editionis, circa finem, εἰ δέ τις χρήματα προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγών, καὶ ἐγγυητὰς ἦ μὴν πορεύεσθαι σὺν στρατιᾷ, λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Vbi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus eſt notus: ſed dura eſt hæc per paſſiuum verbum interpretatio. Philelphus autem verterat, Qui ſui notitiam faciant. Videndum annon γνωστῆρας vocet qui eum in poſterum agnoſcant. vt ſi dicas Gallicè, *Qui le recongnoiſſent*. vel *Qui le puiſſent recongnoiſtre*.

Γνωστός, οῦ, ὁ, (q. d. Cognoſcibilis) Qui cognoſci poteſt, vel Cognitu facilis. Xenoph. Hellen. 2, εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὧδε ἐπισκέψασθε. Nam Bud. huic loco vtranque expoſitionem conuenire poſſe exiſtimat: at ego priore contentus fuiſſem. Idem annotat γνωστὸν & νοητὸν pro eodem poni à Platone, De rep. lib. 7. differre autem τοῦ δοξαστοῦ. Affertur verò & pro Cognitus, Notus: ex Gregor. μηδενὶ γνωστὸν τοῦτο. Dicam porrò de hoc deriuato & vbi agam de Γνωτός, quod poeticum potius eſt. Nunc ad compoſita venio ex illo Γνωστός facta.

COMP. Ἄγνωστος, Δύσγνωστος, Εὔγνωστος. Eſt Ἄγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Incognitus, Ignotus. Homer. Odyſſ. ζ, Ἄγνωστον πάντεσσι τεύξω βροτοῖσι. Idem eiuſdem poematis libro ν, — ὄφρα σε τεύξω ἄγνωστον πάντεσσι. Lucill. in Epigramm. Οὐ κωφὸν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας. Apud Pauſaniam quidam perhibentur dii ἄγνωστοι, in Atticis, circa principium, βωμοὶ δὲ θεῶν τε ὀνομαζομένων ἀγνώστων, καὶ ἡρώων, &c. Sic apud Lucam Act. apoſt. cap. 17, mentio fit ἀγνώστου θεοῦ. apud Lucianum autem in Philopatride (ſi modò is eſt eius autor: quoniam νόθος à nonnullis exiſtimatur) habemus etiam τὸν ἄγνωστον, ſine adiectione ſubſtantiui θεόν. Ibi enim quidam ita iurat, νὴ τὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς. Idem in fine eiuſdem dialogi, ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι. vbi planè exiſtimo illum irriſoriè alludere ad illum Actorum locum: quoniam vult Paulus Athenienſes credere ab illis eſſe inuentũ (& quidem ipſo indicante) quem antea vt ignotum quærebant. nam περὶ τοῦ ἀγνώστου θεοῦ dicit, ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Sed hæc obiter. Ἀγνωστότατος ſuperl. apud Thucydidem extat, lib. 3, & quidem cum accuſatiuo (ſubaudita nimirum præpoſitione κατά) ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν, Ignotiſſimi lingua, ſiue incognitiſſimi: vel, quod ad linguam attinet. Id eſt, Ignotiſſima lingua vel ignotiſſimo ſermone vtentes. Item aliquid dicitur eſſe ἄγνωστον, Ignotum, Incognitum. Herodian. lib. 8, cum ἄπυστα coniunxit, ὡς ἄπυστα καὶ ἄγνωστα εἶναι Μαξιμίνῳ τὰ ἐν Ῥώμῃ πραττόμενα. Nonnunquam autem Ἄγνωστος de perſona dictum, eſt Ignobilis, Inceleber, Inglorius. nam Pollux inter Ἄδοξος & Ἀκλεής, atque alia huiuſmodi, ponit etiam Ἄγνωστος. itidémque ADVERB. Ἀγνώστως inter Ἀδόξως & Ἀκλεῶς. vt ſit Ἀγνώστως, Ignobiliter, Ingloriè. Poſſumus autem Ἄγνωστος hac quoque in ſignificatione interpretari Ignotus, ex Horatio: quippe qui mortes ignotas appellarit ignobiles, inglorias, incelebres: Serm. lib. 1, ſat. 3, — ſed ignotis perierunt mortibus illi. id eſt, ignobilibus. quemadmodum Silius dixit Lethum ignobile. Liuius, Ignobili atque inhoneſta morte occubuit. Cui opponitur clara mors: quod & apud Ciceronem extat. Sed enim nomen Ἄγνωστος actiuam quoque ſignificationem habet apud Lucianum in Al-

cyone, circa principium, δοκιμάζομεν γὰρ κατὰ δύναμιν A ἀνθρωπίνην, ἄγνωτον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον. vbi redditur Ignaram. Sic certè alia pleraque verbalia actiuam ſignificationem interdum accipiunt, quum paſſiua ſit eorum propria. Puto tamen in hoc Ἄγνωστος id eſſe rariſſimum: licet & ἀγνὼς pro ignaro itidem & inſcio inueniatur apud Xenophontem, vt docebo quum de illius nominis ſignificatione agam. Secundum COMPOS. Δυσγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Cognitu difficilis, apud Polybium. Cui opponitur tertium ILLVD Εὐγνωστος, Cognitu facilis. In v. l. redditur etiam Bene B notus, item Nobilis.

COMP. Ἀγνὼς & Ἄγνωτος eandem cum ἄγνωστος ſignificationem habent: ſed de Ἀγνὼς nunc dicendum cenſeo, at de Ἄγνωτος, in Γνωτός: quod præter ſignificationem τοῦ Γνωστός, aliam etiam accipit. Ideo autem prius de ἀγνὼς dicam, quòd & ipſum literam σ retineat, quam illa duo amittunt. Alioqui dubiam mihi eſſe eius formationem fateor. Poteſt enim eſſe ab ἔγνωσμαι, (& quidem potius quàm ab ἔγνωσμαι aut ἔγνωσται) poteſt etiam fortaſſe exiſtimari factum ex Ἄγνωστος, per ſyn- C copen. Quod ſi verum eſſet, hic locus poſt Ἄγνωστος ei optimè conueniret: quem certè dare cogor, quoniã aptiorem non inuenio. Sonat autem Ἀγνὼς (itidem vt ἄγνωστος) Ignotus, Incognitus. Homer. Odyſſ. ε, Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται Ἀθάνατοι. Atque vt hîc cum datiuo, ſic apud Xenophõtem Hell. 1, ἀγνῶτας τοῖς οἴκοι. Itidémque apud Platonem, αὐτόθι κατέλαβον πάνυ πολλούς, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοί, τοὺς δὲ πλείους, γνωρίμους. Atque vt hîc ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις, ſic apud Ariſtotelem aliquoties, ſed abſque datiui adiectione. D (vt ſi Latinè opponas virum ignotum viro noto & familiari) Exemplum habes Polit. libro 7, φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας, ἀγρίους. Item Ethic. 4, ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Sic & libro 5, eiuſdem operis, ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις. Inuenitur autem Ἀγνὼς & in fœm. genere. vt ἀγνὼς δόκησις apud Sophoclem. (quod exponitur Incerta ſuſpicio) Sic ἀγνῶτα φωνὴν dixit Æſchyl. in Agam. pag. 208, meæ editionis, Ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Lucianus quoque E ἐν τῷ περὶ ἀποφράδος in fœminino genere hoc nomine vſus eſt. Interdum ἀγνὼς (ſicut ἄγνωστος) ponitur pro Ignobilis, Inglorius, Inceleber. (quam ſignificationem habere itidem Ignotus apud Horatium, docui ſuprà) Eurip. Iphigenia in Aulide, Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνώς, ἀκλεής. id eſt, Inglorius atque ignobilis, vt Cic. vertit. Vide pag. 147 & 148 Cicer. lexici, à me editi. Atque vt hîc ἀγνὼς cum ἀκλεής, ſic cũ ἀφανής copulatur à Luciano, De ſomnio, οὐδ' ὅτι τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ. F

Ἀγνὼς actiua ſignif. (cuius exemplum & in ἄγνωστος allatum fuit) Ignarus, Inſcius. apud Xenophontem, εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη τί δυνατὸς ἢ μὴ φέρειν. Apud Platonem quoque ἀγνῶτες crediderim poſitum actiuè: in hoc loco qui ex eius opere De legibus affertur, ἀγνῶτες ἀλλήλων. vt videlicet ſint ἀγνῶτες ἀλλήλων qui ſe inuicem non norunt. In vulg. lex. tamen per paſſiuum participium exponitur, Sibi inuicem incogniti: perinde acſi legeretur, ἀγνῶτες ἀλλήλοις: manente alioqui eodem ſenſu. G

Subiungendum huic nomini ADVERB. Ἀγνῶς, pro Ignoranter, Inſcienter, Per ignorantiam, Per imprudentiam. Phocylides, Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκόντι. Vbi quum ἀγνῶς & ἑκόντι inter ſe opponantur, patet ἀγνῶς exponi ἀκουσίως. Sic Xenophon dicit quæ peccantur ἀγνοίᾳ, (quod valet idem cum illo ἀγνῶς) eſſe ἀκούσια. Ariſtot. quoque Rhet. 1, ἀγνοοῦντος cum ἄκοντος, vt ἑκόντος cum εἰδότος copulat. Cæterùm pro ἀγνῶς ſciendum eſt legi etiam ἀγνὼς, vt ſit H nomen: ſed longè melior eſt altera ſcriptura per circumflexum, vtpote cum ἑκόντι cõueniens: quam etiam in editione mea alteri prætuli. Alioqui legendo ἀγνώς, eſſet ἑκόντι pro ἑκών.

Etiam VERBO Ἀγνώσσω locum hîc dabo: quòd fortaſſis ex hoc Ἀγνὼς (quatenus quidem & actiuam ſignificationem habet) factum fuerit. Non ignoro alioqui aliam deductionem afferri: vt videlicet ex Γνώσω futuro verbi Γνῶ ſit præſ. temporis VERBVM Γνώσσω: vnde Ἀγνώσσω. Sed illius Γνώσσω (quod eſſe dicitur ſimile τῷ Κνώσσω) exemplum nullum affertur. At hoc Ἀγνώσσω pro Ignoro, Neſcius ſum, inuenitur apud autorem poematii quod vulgò Muſæo inſcribitur: hoc in verſu, Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης; Ab Heſychio ἀγνώσσει exponitur ἀγνοεῖ. Ex hoc Ἀγνώσσω factum fuit παράγωγον, ſiue κατὰ παραγωγὴν, VERBVM Ἀγνωσσάσκω, vnde eſt apud Homerum ἀγνώσσασκε, Odyſſ. ψ, Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσσασκε, κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. id eſt ἠγνόει, vt habet breuium ſcholiorum autor. Sed perperam in quibuſdam editionibus legitur ἀγνώσασκε pro ἀγνώσσασκε.

NVNC AD Γνωτὸς venio, ſequens à me paulò antè propoſitum ordinem: vt ab eo ad Ἄγνωτος, aliáque compoſita, Ἀλλόγνωτος, Ἀείγνωτος, Πολύγνωτος, tranſeam. Sciendum eſt igitur inueniri Γνωτὸς pro γνωστὸς apud poetas, (quod γνωτὸς eſt αἰολοφάντερον quàm γνωστός, ſi Euſtathio credimus) Notus, Cognitus. Sophocl. in OEdipo tyranno, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. ita enim legit etiam Euſtath. Sed huic Γνωτὸς non contenti poetæ eam ſignificationẽ dare quam apud proſæ ſcriptores habet Γνωστός, reſtringunt interdum ad ſignificationem conſanguinei, ſeu propinqui, interdum verò fratris. vel (ſi ita mauis) reſtringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis eſt cum conſanguineis, aut etiam peculiarius cum fratribus. Homer. Iliad. ο, circa finem, — τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. id eſt ἀδελφὸν, pro quo dixerat κασίγνητον. Sic eiuſdem poematis libro χ, — ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα Γνωτῶν οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας. Sic exponitur & libro γ, — θάλαμον γνωτοῖς τε λιποῦσα. In hoc autem Apollonii loco, Argon. 2, γνωτοὶ πατρῴϊοι ἄμμιν ἐόντες, expon. συγγενεῖς.

FOEMIN. Γνωτὴ, Soror. Aut etiam Amica, inquit Heſych. Sed quin poſſit & propinquam ſeu conſanguineam ſignificare, ſequendo illum maſculini γνωτὸς vſum, minimè dubitandum eſt. I. COMPOS. eſt Ἄγνωτος, ου, ὁ & ἡ, idem valens quod ἄγνωστος, Incognitus, in illo Sophoclis loco quem protuli in Γνωτός.

II. COMPOS. eſt Ἀλλόγνωτος, quod exiſtimo ſonare potius Aliis cognitus, ſiue notus, quàm Alibi notus, vt vulgò exponitur. Ex eo enim velut conſequitur, Nobis ignotus. Vnde ponitur pro extraneo ſiue peregrino. Homer. Odyſſ. β, — ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Vbi inuenio tam Euſtathium quàm autorem breuium ſcholiorum mihi de illa expoſitione aſſentiri. Neque enim expon. ἀλλόθι γινωσκομένῳ, ſed ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ. Afferunt tamen & alias explicationes huius vocabuli: ac præſertim Euſtath. cui ἀλλόγνωτος eſt ὁ πολέμιος, (ſic autem exponens, minimè eius etymon aperit) vel ὁ ἄλλα γινώσκων παρ' ἡμᾶς. Quibus addit illam expoſ. quam modò attuli, & quæ mihi itidem in mentem venerat: videlicet, ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκόμενος. Deinde admonet hoc ἀλλόγνωτος eſſe compoſitum ex γνωτὸς, pro quo dicitur γνωστὸς ab Homeri poſteris. Quæ tamen velut retractans, ſubiungit, videri ἀλλόγνωτος eſſe potius ὁ ἄλλοις γνωτὸς, id eſt κατὰ γένος οἰκεῖος, nimirum à γνωτοὶ ſignificante τοὺς ἀδελφούς. Alioqui enim nihil prohibebat quin diceret ἀλλογνώστῳ ἐνὶ δήμῳ, vt paulo antè dixerat ἀγνώστῳ πάντεσσιν. Itidémque breuium ſcholiorum autor, poſtquàm ἀλλογνώτῳ dixit eſſe ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ, ἢ (quæ disiunctiua particula nõ aptum hîc locum habet) ἄλλοις γνωτῷ: ſubiũgit, ἢ κατὰ γένος οἰκείῳ. Rationémque eandem affert quam Euſt. ſed quæ niſi ex huius verbis intelligi vix poſſit. Ad me autem quod attinet, nimis longè petitam expoſitionem hanc eſſe, & parum valida niti ratione exiſtimo: quum Γνωτὸς etiã dici pro γνωστὸς, ipſemet Euſtathius fateatur: addẽs, ὅτι δὲ ὅμως καὶ γνωτὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς.

ὁ τῷ, Γνωτά κ' οὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες; Quid A verò obſtat quominus dicamus ἀλλογνώτῳ viſum fuiſſe Homero ἀφωνότερον quàm ἀλλογνώσῳ. (Antequam ad tertium compoſitum digrediar, dicam de PARTICIP. Ἀλλογνώσας quòd nullam ei aptiorem ſedem habeam. Extat id apud Heſychium, exponentē ἀγνοήσας. ſed aut Herodotum, id eſt Herodoti exemplar, ex Heſychio, vel contrà hunc ex illo emendandum eſſe ſuſpicor. Legitur enim apud Herodotum, lib. 1, ἁλισκομένου δὲ τοῦ τείχεος, ἤιε γὰρ τις Περσέων ἄλλον γνώσας Κροῖσον ὡς ἀποκτενέων. Cui loco optimè conuenire Heſychii expoſitionem exiſtimo, ſiue ἀλλογνώσας ſiue ἄλλον γνώσας legamus: ſed lectionem Heſychianam fide digniorem eſſe perſuaſum habeo: quòd ἄλλον γνώσας pro ἀγνοήσας durum eſſe videatur: at vtendo compoſitione, nō item: præſertim ſi hoc cum aliis huiuſmodi compoſitis cōparetur) Sed venio ad III. COMPOS. Ἀρίγνωτος. Id poeticum eſt itidem, ſignificans Valde notus vel celeber. Hom. Odyſſ. ρ, Ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα. vbi tamen ironicè ponitur. Ita enim malo quàm vt Euſtath. ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρεία τέχνῃ. ſiue, ὃν πάντες συβώτην οἴδασιν. C aut ὦ τὸ σημεῖον γνώρισμα, τὸ συβώτην εἶναι. Affertur & FOEMIN. Ἀριγνώτη, ab Euſtathio. Heſych. autem HABET Ἀρίγνωστοι cum σ, quod exponit εὔγνωστοι, item πάνυ ἐγνωσμένοι. ita enim legendum eſt, non ἀγνωσμένον. IIII. COMPOS. eſt Πολύγνωτος, Multis notus, ſeu cognitus: ſequendo expoſitionem aliis compoſitis datam, atque adeo ſignificationem quam habent. In v.l. tamen redditur Multiſcius. Eſt præterea nobilis pictoris nomen.

QVINETIAM Γνωτίδια ET Ἀγνωτίδια aliquem ſibi angulum hîc poſtulant, ob ſimilem deriuationem: licet eius ratio minimè inueniatur. D Sunt enim hæc ambo vocabula piſcium nomina apud Athenæū: niſi potius ex vno facta fuerunt duo, quum ille vtrobique vel γνωτίδια vel ἀγνωτίδια ſcripſiſſet. Siquidem lib 3, quum dixiſſet, τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι γνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατιστακούς· paucis interiectis ſubiungit, οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατίστακοι· οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι· οἱ δὲ βαιοὶ τοῖς μεγέθεσιν, ἀγνωτίδια. Vbi obſerua ſimul VOCEM E Πλατιστακοί, nomen eiuſdem piſcis: in cuius ſcriptura vno eodémque loco variant exemplaria: vtpote priore quidem loco πλατιστακούς, poſteriore autem πλατίστακοι habentia.

Γνωστικός, οῦ, ὁ, Cognoſcendi facultate præditus, ſeu vi. Ex Gregor. Naz. γνωστικὸν γὰρ ἐννοιῶν. Item τὸ γνωστικὸν, Potentia & vis cognoſcendi, in v.l. Ibidem γνωστικὰ ῥήματα, verba cognitionē ſignificantia. Item, γνωστικοὶ hæretici quidam ſic dicti ob inſignem eruditionem quam ſibi vēdicabant. Hinc ADVERB. Γνωστικῶς, Cum cognoſcēdi facultate, Ita vt adſit cognoſcendi facultas, ſeu vis. F γνωστικῶς εἰδέναι & αἰσθητῶς, differre apud Dionyſ. Areop. teſtatur Bud.

IN NOMEN Γνώμη in hunc locum reſeruaui, partim quòd ſub ſe deriuata multa habeat, quæ ſecundæ & tertiæ perſonæ præt. paſſiui verbalia (id eſt, quæ à ſecunda & tertia perſona ſunt formata) nimis procul à verbo remouiſſent: partim quòd σ non habeat tanquam ab ἔγνωσμαι, vt habent reliqua. Longè tamen magis conſentaneum rationi videtur vt γνώμη ab ἔγνωσμαι G eſſe dicamus, quàm vt Heraclidi aſſentiamur, dicenti poni pro νώμη. Scribit enim is apud Euſtathium in γνώμη abundare γ. ſiquidem à νοῶ, νοήσω, eſſe νώμη. ex quo γνώμη. Eſt autem Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem enim valent, ἡ ἐμὴ γνώμη, & ὃ γινώσκω, quod ſentio. Sed pro loco alias etiam admittit interpretationes nomen hoc γνώμη: redditúrque interdum Propoſitū, aliquando Voluntas, interdum Conſilium, nonnunquam Cogitatio, aliíſque modis, vt ex ſequentibus patebit. Pro ſententia variis verbis iungitur. Dicitur enim, ταύτην H τὴν γνώμην ἔχω, ſequēte præpoſitione περὶ cum ſuo genitiuo: ad verbum, Hanc habeo ſententiam, pro Hæc mea eſt ſententia, vel In hac ſum ſententia, Ita ſentio. Itidémque τίνα γνώμην ἔχεις & τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Xenoph. Pæd. 6, τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος. Iſocr. Archidamo, περὶ τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν. Ibidem, μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν περὶ τῶν πραγμάτων. Apud Ariſtoph. Nub. ſequente infinitiuo, ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Apud Thucyd. ſequente itidem infinitiuo, lib. 1, γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν. vbi reddi poteſt, Sentientes non eſſe nauigandum. vel, Statuentes nō nauigare. Apud eundem ſcriptorem τὴν γνώμην ἔχειν, cum præpoſ. πρὸς, alium vſum habet, de quo alibi dicam: quòd in eo loquendi genere nomen γνώμη aliam ſignificationē habeat. Quinetiam quum dicitur γνώμην ἔχειν ſine adiectione, tum aliud declarat γνώμη, vt ſuo loco docebo. At verò οὕτω τὴν γνώμην ἔχω, ſequente aut etiam præcedente ὡς, prout interpretabimur, ita vel locū hîc habebit, vel non. quod exemplis declarabo. Thucyd. lib. 7, pag. 237, meæ editionis, καὶ νῦν ὡς ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τὸ πρῶτον, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε· ἐπειδὴ δὲ &c. Hîc certè οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε, eſt Ita ſentite, Ita exiſtimate, In ea opinione eſtote. Nec malè reddetur etiam, Hoc perſuaſum habetote: vt olim reddidi in iis quæ adſcripſi interpretationi Vallæ, in margine meæ editionis. Ibi enim totum hunc locum ita ſum interpretatus, Et hoc quidem perſuaſum habetote, ita milites pariter & duces officio ſuo functos eſſe in iis rebus quarum cauſa huc veneramus, vt nullus ſit vobis de iis conquerendi locus. Sic apud Xenoph. cum οὕτως, ſequente ὡς cum præterito, necnon cum præſenti: Pæd. 6, pag. 93, meæ editionis, circa finem, καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat vt plenam victoriam ſe adeptam eſſe crederet. Minus enim commodè hîc voce ſententia vtemur. Sed & ſimplicius ac breuius interpretari poſſimus, non minus rectè tamen, vt opinor, Exiſtimabat ſe &c. Id certè eſt quod Gallicè dicimus, *Il faiſoit ſon comte d'auoir tout gaigné*. Vel (vt nunc loquuntur quidam, formula dicendi vtentes magis recenti) *Il faiſoit eſtat d'auoir tout gaigné*. Philelph. quoque ſatis aptè reddidiſſe videtur, Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tanquam omnino iam viciſſet, eſſéntque res hoſtium nihil. Neque verò prætermittendum eſt, ſubiungi à Xenophonte, ἐπεὶ δὲ οὕτω διακειμένων ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ &c. vbi ſi dicamus οὕτω διακειμένων eſſe idem quod οὕτως ἐχόντων τὴν γνώμην, vel potius hoc eſſe idem quod illud, quoniam ei ſubiungitur, alia interpretatio quærenda videri poſſit. Verùm vt idem vtroque loquendi genere ſignificetur, neceſſe non eſt: ſed potius dicendum, οὕτω διακειμένων, vt videlicet διάκεινται illi οἱ οὕτως ἔχοντες τὴν γνώμην ὡς παντελῶς κεκρατηκότες. Eſt certè οὕτω διακειμένων, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquendi genus οὕτω γνώμην ἔχω, non cum præterito ſed cum futuro iunctum. Thucyd. lib. 7, pag 258, meæ editionis, καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον. In hoc certè loco aliiſque huiuſmodi aliam interpretationem poſcit iſtud loquendi genus, οὕτω γνώμην ἔχω, quàm in præcedentibus. Valla reddidit, Ita cuncti ad diſcedendum terreſtri itinere animum adiecerunt. Exiſtimo autem & his modis poſſe reddi, De diſcedendo cogitabant, Diſcedere in animo habebant, Ea mente erant vt diſcedere vellent, Vel, diſceſſum pararent, Eorum conſilium erat diſcedere. Valebit autem & hîc illud loquendi genus Gallicum, licet in diuerſa conſtructione, *Ils faiſoyent leur comte de ſe retirer*. Antequàm verò diſcedam ab accuſatiuo γνώμην cum verbo ἔχω, dicam & de genitiuo γνώμης cum ἔχομαι: afferens exempla ex Thucydide. Is igitur libro 8, pag. 287, circa finem, ἀεί τι τῆς αὐτῆς γνώμης ἐχόμενος, Suam ſententiam retinens, In ſua ſententia permanens. vel, In propoſito manens, ſeu permanens. Apud eundem ſcriptorem dicit Pericles, libro 1, τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, ſequēte infinitiuo, μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχεσθαι, ſic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι, ſed alia ſignificatione. nā τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι eſt Idem ſentire cum alio.

ad verbum, Eiuſdem eſſe ſententiæ. nam & Latini hac conſtructione vtuntur. Vtitur autem lib. 1, καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot eiuſdem ſententiæ erãt. Sed redditur etiam, Earundẽ partiũ erant. Pendet certè vnum ex altero. Apud eundem ſcriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιοῦμαι, ſequente infinitiuo. vbi γνώμην licet nemo negare poſſit habere ſententiæ ſignificationem, ſiue propoſiti, aut conſilii, potius tamẽ vnico verbo illum accuſatiuum vnà cum ſuo verbo interpretamur: videlicet Statuo, Delibero, Cogito: aut certè Statui, Decreui. Thucyd. lib. 1, καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καί σοι δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι, Decreui, Statui. Idem lib. 2, γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, κηρύγμασι τε χρῆσθαι ἐπιτηδείοις, Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallicè verbum ποιοῦμαι ad verbum reddi poſſit in hoc loquẽdi genere, ſi γνώμην interpretemur deliberationem. Eſt enim γνώμην ἐποιοῦντο, quod dicimus, *Ils faiſoyent leur deliberation*. Vſus eſt hoc loquendi genere eodem modo Arrianus: vt quum ſcripſit lib. 3, γνώμην δὲ ἐποιεῖτο Δαρεῖος, εἰ μὲν ἐπὶ Σούσων καὶ Βαβυλῶνος μένοι Ἀλέξανδρος, αὐτοῦ περιμένειν καὶ αὐτὸς ἐν Μήδοις. Sic & Plutar. in Themiſt. γνώμην ἐποιεῖτο λύειν. Quàuis porro dixerim γνώμην ποιοῦμαι reddi potius vnico verbo, ex eorum numero quæ paulo antè protuli: poſſumus tamen & nomine vti, habente nominis γνώμη ſignificationem. vt in illo Arriani loco, γνώμην ἐποιεῖτο περιμένειν, Conſilium eius erat manere, vel In animo habebat. At verò, Ita ferebat ſententia, eſt ποιητικώτερον. Sed poſſit reddi etiam, Certum illi erat. Cæterùm quoniam in exemplis omnibus quæ attuli, γνώμην ποιοῦμαι iungitur infinitiuo, addam vnum in quo accuſ. plural. γνώμας cõſtruitur cum præpoſ. περί: ex eodem Thucyd. lib. 3, περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο. vbi aliam interpretationem iſtud loquẽdi genus poſtulat. Dicitur enim γνώμας ἐποιοῦντο, tanquam de iudicibus. Bud. vertit Cenſebant, In ſuffragia ibant. Sequendo autẽ Vallam, redderemus, Ad conſilium referebant. Quidam interpr. etiam Conſultabãt. Vt autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus in quibus γνώμη de iudice aut tanquam de iudice vſurpatur: ſciendũ eſt dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, & γνώμην λέγειν, ſiue εἰπεῖν, necnon γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην θέσθαι. Apud Demoſth. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sentẽtiam pronuntiare. Ex eodem Bud. γνώμην θέσθαι affert, γνώμην θέσθαι περὶ τοῦ τῶν Φωκέων ὀλέθρου. (At verò γνώμας προθεῖναι producit ex Thucydide, pro In conſilium mittere, Cenſendi poteſtatẽ facere. ſed ego προθεῖναι apud Thucydidem repono, & quidem ex aliis eius ipſius locis) Illud denique γνώμην λέγειν ſiue εἰπεῖν, (quod eſt ad verbum, Sententiam dicere) idem reddit Cenſere, necnon Autorem ſententiæ eſſe, (ſicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην) afferens ex Plutarcho in Demetrio, pag. 287, ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος ἀνθεστηριῶνα τὸν μουνυχιῶνα ἐψηφίσαντο καλεῖν. Venio tandem ad eum vſum quem habet γνώμη cum præpoſitionibus, aut etiam abſque illis, vbi itidem voce Sententia, ſimul verò & aliis reddi poteſt. Dicitur aliquis à Demoſthene facere quidpiam ἀπὸ γνώμης huius vel illius, quum ex ſententia huius vel illius id facit, & eum autorem habet. Quidam interpr. etiam Iuſſu, quæ interpretatio minimè placet. At verò apud Thucydidem libro 4, pag. 143, meæ editionis, in fine, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης vix reddi itidem queat Ex ſua ſententia, propter ambiguitatem. Ita enim ſcribit, ξυνέπεσε γὰρ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης κηρύξαι, τὸν βουλόμενον ἰέναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησόμενον τὰ ὅπλα. Vbi Valla vertit Suopte conſilio, ita hunc locum interpretans, Contigit enim vt præco Athenienſium ſuopte conſilio denuntiaret, Quiſquis vult Megarenſium ad Athenienſes tranſeat armis depoſitis. Fortaſſis reddi poſſit Suo ipſius impulſu, aut etiam Sua ſponte. Videtur certè hic ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης eſſe quod Gallicè dicimus *De ſon propre mouuement*. In alio autem eiuſdem ſcriptoris loco ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης commodius reddi poſſe non videtur quàm Iſto conſilio: nimirum libro 3, vbi ſcribit, ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχινίαις ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης. Vbi tamen Valla vertit, Hac de cauſa. Vt porro cum ἀπό, ſic cum ἐκ iungitur genitiuus γνώμης: ſed in diuerſo loquendi genere, quũ videlicet dicitur ἐκ μιᾶς γνώμης, pro Vno conſenſu. Demoſth. Philipp. 4, ἐὰν μὴ ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φιλίππῳ ἀμύνησθε. Sed poſſet videri abundare ἐκ μιᾶς γνώμης poſt ὁμοθυμαδόν, præſertim quum particula copulatiua non inſeratur: quæ præfigi ſolet iis quæ velut per epexegeſin ponuntur. Quidam hæc interpr. Concorditer vnóque animo: quidam ſimpliciter, Cõmuni conſenſu. Accuſatiuus γνώμην iungitur frequenter cum κατά, itémque cum παρά, in cõtraria ſignificatione. cum quibus præpoſitionibus habet γνώμη eum vſum quem Latinis Sententia, præfixo genitiuo Animi: qui tamen non ſemper præfigitur. Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi ſententia: at παρὰ γνώμην, Cõtra animi ſententiam, à Polit. in hoc loco Herodiani, lib. 6, καλούντων δ᾽ αὐτὸν καὶ τῶν ἐκεῖσε ἡγεμόνων, ἄκων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ᾽ ἔγνω περὶ ἔξοδον, Vocantibus illuc ſe ducibus, ægrè ſcilicet tandem contráque animi ſententiam ad expeditionem ſe præparat. Legitur παρὰ γνώμην non rarò & apud Thuc. ſed qui videtur non vna in ſignificatione vti. nam quum dicit lib. 5, παρὰ γνώμην μὲν ἀποβαίνοντος σφίσι τοῦ πολέμου, non idem ſonat παρὰ γνώμην hoc in loco quod lib. 1, οἱ μὲν παρὰ δύναμιν τολμηταί, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί. Nam παρὰ γνώμην ἀποβαίνειν dicitur bellum quod non habet exitum ex animi ſententia, ſiue cuius exitus eſt contra opinionem à nobis conceptam: at verò παρὰ γνώμην κινδυνευταί, ſunt qui periclitantur præter conſilium etiam. id eſt, etiam vltra id quod initum conſilium ſuadet. Vel (vt expoſui in iis quæ adſcripſi margini interpretationis Vallæ) Quum ad rem ventum eſt, etiam maiora aliquando iis quæ deliberarint gerunt. Valla reddiderat, Maiora hominum opinione pericula ſubeuntibus. Alicubi autem παρὰ γνώμην apud eundem ſcriptorem idem propemodum eſſe videtur quod ἀπροσδοκήτως. Sed vt reuertar ad illud huic oppoſitum, κατὰ γνώμην, ſciendum eſt, quum inſeritur pronomen ἐμήν, & dicitur κατ᾽ ἐμὴν γνώμην, tunc id eſſe quod Latinis eſt Mea quidem ſententia, vel Meo quidem iudicio. Verùm omiſſa interdum præpoſitione dicitur ἐμὴν γνώμην, ſiue γνώμην ἐμήν. vt γνώμην ἐμὴν ἐξεῖναι μέλλει, quod ex Ariſtophane affertur. Datiuus autem γνώμῃ quũ iungitur particulæ μιᾷ, idem valet quod ἐκ μιᾶς γνώμης: & ſignificat Vno conſenſu. Quidam interpr. etiam Vna eadémque ſententia, apud Iſocratem. At γνώμῃ ſine adiectione, nonnunquã ſonat, Conſultò, De induſtria. Lyſias, ὅσοι δὲ ταῦτα γνώμῃ ἔπραξαν, οὐδεμιᾶς συγγνώμης ἄξιοί εἰσι.

Γνώμη, Decretum, Senatuſconſultum, B. ex Plut. Pertinet autem hæc ſignificatio ad proximè præcedentem, qua vſurpatur pro Sententia: atque adeo ſub ea tanquam generaliori includi poteſt. Huc referri debet & illa interpretatio loci Thuc. quam ſuprà ex eo attuli: videlicet, περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο, In ſuffragia ibant.

Γνώμη, Conſilium, Prudentia, vt idem interpr. afferens ex Demoſth. τοῦτο δὲ γνώμη χρωμένων ἀνθρώπων ἐστί. (fuit quidẽ & ſuprà reddita hæc vox nomine iſto Conſilium: ſed in ea potius ſignificatione qua dicitur Cõſilium eſt hoc facere) at in v.l. γνώμῃ χρωμένων apud Demoſth. redditur Ratione vtentium. quum alioqui in iiſdem afferatur ex Ariſtoph. Acharn. εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρόνιμος εἶ καὶ συνετός. ibidémque ex Sophocle pro Prudentem eſſe. Additur tamen expoſitio Græca non omnino alteri illi ſimilis. nã οὐ γνώμην ἔχεις apud eum exponitur οὐ νοεῖς, οὐ γινώσκεις.

Γνώμη, Ingenium. Ariſtoph. ἀνακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Hoc enim exemplum affert idem illius ſignificationis.

Γνώμη, Mens, Animus. Demoſth. in Philipp. δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. Lyſias, ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, hæc mentẽ ſubibant. Quemadmodũ autem accuſ. γνώμην, ſignificans ſententiam, ſeu conſilium (id eſt quam vocamus vulgò deliberationem) iungitur verbo ποιεῖν, ita etiam quum mentẽ ſignificat, ſiue

animum. vt γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην apud Thucyd. lib. 5 (quod nos diceremus *Auoir le cueur à la paix*) Eſſe animo ad pacem propenſo, Inclinare ad pacē. Redditur etiam Spectare ad pacem. Idem dixit lib. 3, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν. vbi Valla reddit, Minus ad Athenienſes animo inclinabātur, vt cum eis conuenirent. Dubito certè an reddi poſſit, Minus Athenienſibus mentem adhibebant, vt tranſigerent cum illis. vel, vt componerent. Affertur ex eodem ſcriptore, γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmoniis. (Huc pertinet & προσέχειν τὴν γνώμην: atq; adeo poſſit in huiuſmodi locis videri ἔχειν ſimplex fungi officio compoſiti προσέχειν: niſi quod hoc datiuū potius habet) Sunt & alii duo vſus præterea huius accuſatiui γνώμην cum verbo ἔχειν. duo, inquam, quorum exempla proferre poſſum. (fieri enim alioqui poteſt vt plures ſint duobus) Vnus extat apud Demoſthenem Pro cor. οὐχ ὡς αὐτοὺς οὐδὲ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην, οὐδ᾽ ἐδάκρυσεν, οὐδ᾽ ἔπαθεν οὐδὲν τοιοῦτον τῇ ψυχῇ. Vbi reddendum cenſuerim, Non ita fuit affectus animo. Alter vſus eſt apud Iſocratem in Trapezitico, πανταχόθεν δέ μοι τοσούτων κακῶν προσπεπτωκότων, τίν᾽ οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Qui locus mihi in memoriam aliquot Naſonis locos reuocat, ex quibus interpretandum illud loquendi genus lectori relinquam. Ita enim ille, Metam. lib. 5. Quid mihi tunc animi miſeræ fuit? ánne quod agnæ, Siqua lupos audit circum ſtabula alta frementes? Idem in alio eiuſdē operis loco, Quid mihi tunc animi fuit? aut quid debuit eſſe? Et in quadam epiſt. Quid mihi tunc animi credis germane fuiſſe? Nec verò dicit ſolùm Quid animi, verumetiam Quem animū, (vbi ipſa quoq; orationis forma Græcæ reſpondet. nam Quem animum eſt τίνα γνώμην: at Quid animi, q. d. τί γνώμης) ita ſcribens, Quem mihi tunc animum dira in regione iacenti Inter Sauromatas eſſe Getáſque putas? Addam ex eodem illo ſcriptore, nimirum Iſocrate, hunc eundem accuſ. cum eodem verbo, ſed longè diuerſa ſignif. ob præpoſitionem περὶ quæ ei adiungitur. Locus eſt in orat. De pace, ταύτην γνώμην ἔχειν περὶ ἡμᾶς, ad verbum, Hunc animum habuerunt erga nos. pro, Eo animo fuerunt in nos, videlicet ita infenſo, Adeo male animati in nos fuerunt. ſiue, erga nos. Apud Thucyd. quoque γνώμη pro animo pleriſque in locis occurrit, necnon apud alios. Sed apud Herodianum aliquoties inueni γνώμην & ψυχὴν copulata: quod apud alium inuenire me non memini.

Γνώμη reddi Iuſtitia, à Polit. apud Herodianum, teſtantur v. l. ſed locum non afferunt: nec verò, etiamſi afferatur, ei poſſim hanc interpretationē concedere.

Γνώμη, Dictum aliquod inſigne, præſertim ex genere eorum quæ ad nos inſtituendos conducunt. Latinis itidem Sententia. Ideo autē contra morē meum, hanc ſignificationem ſententiæ non tractaui ſuprà vnà cū altera, quòd multa deriuata hinc manarint, quæ inter reliquas ſignificationes minimè miſcenda (ne ipſe veluti curſus tractationis interrumperetur) ſed potius ad calcem reiicienda exiſtimaui. Ab Aphthonio γνώμη definitur, λόγος ἐν ἀποφάνσεσι κεφαλαιώδης, ἐπί τι προτρέπων ἢ ἀποτρέπων. A Cornificio autem (ſi hic eſt autor rhetorices ad Herenniū) hoc modo, Oratio ſumpta de vita, quæ aut quid ſit aut quid eſſe oporteat in vita, breuiter oſtendit. Denique & Fabius ita de hac voce, Sed conſuetudo iam tenuit vt mente concepta, ſenſus vocaremus: lumina autem, præcipuéque in clauſulis poſita, ſententias. Paucis interiectis, Antiquiſſimæ ſunt quæ propriè, quamuis omnibus idem ſit nomen, ſententiæ vocantur, quas Græci γνώμας appellant. Vtrunque autem nomen ex eo acceperunt quòd ſimiles ſint conſiliis aut decretis. Reliqua apud eum videnda tibi relinquo, lib. 8, cap 5. Quid autem de præcedentibus illis definitionibus ſentiam, docui in tractatu quodam quem comicorū Græcorum ſententiis præfixi: mihi illa mea definitio, licet extēporalis, non pœnitenda videtur. Dicebant autē veteres ſcriptores pleruńque cum adiectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Iſocr. ad Nicoclem, ἔτι δ᾽ εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. additque, illos ἐπὶ ταύταις μάλιστα σπουδάσαι. Æſchines itidem in Cteſiph. διὰ τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν᾽ ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα. id eſt, Ideo enim nos in pueritia ſententias poetarum ediſcere exiſtimo, vt quum ad virilem ætatem peruenerimus, iis vtamur. Quo ex loco obiter & conſuetudinem illius temporis diſcere poſſumus. Eum genitiuum non addidit Xenoph. in ſuo De venatione libello, vbi in ſophiſtas inuehitur, ὅτι τὰ μὲν ῥήματα αὐτοῖς ἐζήτηται, γνῶμαι δὲ ὀρθῶς ἔχουσαι, αἷς ἂν παιδεύοιντο οἱ νεώτεροι ἐπ᾽ ἀρετήν, οὐδαμοῦ. Obſeruanda ſunt autem hæc verba quæ addit, ὀρθῶς ἔχουσαι. quæ an ad reſtringendam huius nominis ſignificationem, tanquam alioqui latius patentem, adiecta fuerint, dubium alicui fortaſſis videri poſſit. Sed ego mihi perſuadeo, potius verba illa adiici tanquam perpetuum illarum epithetum, vt ita dicam. Plut. in Homero, γνώμας & παραινέσεις apophthegmatis ſimiles eſſe ſcribit. Ad deriuata venio, deriuata inquam à γνώμη ſignificationē iſtam habente. Compoſ. NOMEN Γνωμολόγος, ου, ὁ, ſonat q. d. Sententiæ proloquutor, vel ſententiarum. A quo eſt FOEM. Γνωμολογία, ας, ἡ, Sententiarum proloquutio, ſiue ſententiæ. Aut etiā, Sententia quam aliquis loquitur. Plutar. καὶ πολλὰ μνημονευόμενα κατὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίαις τέτακται. Idē in Polit. præceptis, δέχεται δὲ ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μᾶλλον καὶ γνωμολογίας καὶ ἱστορίας καὶ μύθους καὶ μεταφοράς. Quidam annot. eſſe verbum ſophiſtarum Platoni in Phædro. In v. l. Γνωμολογία redditur Dictio ſententiæ, item Collectio ſententiarum, & Dicendi acrimonia. Quarum ſignificationū exempla deſidero. Apud Suidam quidem certè γνωμολογία de libro dicitur γνώμας complectente. nam de Theognide inter alia ſcribit, καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν [ἔγραψε] δι᾽ ἐλεγείων. Bud. vertit, Librū ſententiis confertum & coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι᾽ ἐλεγείας. quo magis mirū eſt addi γνωμολογίαν. HINC Γνωμολογικός, οῦ, ὁ, Gnomologiæ conueniens, ſeu Ad gnomologiā pertinens. Quoniam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, ſicut γνώμη, quidam γνωμολογικὸς interpr. Sententioſus. In Thucyd. vita legimus, τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετόν. vbi dicere poſſumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud eſſe quàm αἱ γνωμολογίαι: & hoc non aliud quàm γνῶμαι. Niſi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere rationem & methodū qua vtitur in vtendo γνώμαις, ſeu in adhibendis orationi γνώμαις. Apud Demetr. Phalereum autem γνωμολογικὸν eſt cōueniens gnomologiæ, ſeu conueniens γνώμαις, ſiue ſententiis: eodem modo quo ἀποφθεγματικὸν, Conueniens apophthegmatis: vbi ſcribit, ἔστι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἡ βραχύτης καὶ γνωμολογικόν. ADVERB. Γνωμολογικῶς, Sententioſè. Suid. γνωμοτυπικῶς exponit per hoc γνωμολογικῶς. Addendum his & VERBVM Γνωμολογέω ῶ, Sententiam eloquor, ſeu ſententias. vel, Sententias loquor, vt Terent. Vtitur Plut. in lib. De fraterna charitate, ποῖος δ᾽ ἂν ἦν ὁ Ἀτρεὺς εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν, ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας; Extat & apud Athen. lib. 10, ἐν τούτοις φαίνεται ἡ αὐτοῦ λαιμαργία, μετὰ τὸ μηδὲ ἐν δέοντι τὰ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν, ſententioſè loqui de ventre. Inuenitur item apud Diog. Laertium, in Epicharmo, οὗτος ὑπομνήματα καταλέλοιπεν ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ. A cōpoſito Γνωμολόγος tranſeo ad ſimplex NOMEN Γνωμικός: quod fortaſſis aliquis huic præfigi maluiſſet: nec ego quin hoc fiat valde repugnarim. Eſt autem Γνωμικὸς, Pertinēs ad γνώμας, id eſt ſententias, Conueniens ſententiis, vel Sententioſus: velut ſi dicam alicuius orationem eſſe γνωμικήν. In v. l. γνωμικὴ περίοδος, Sententioſa periodus, & arguta ſententiis: ſed abſq; autoris nomine. Donatus in illud Terentianū dictum, Andriæ Act. 3, ſcena 3, Amantium iræ, amoris redintegratio eſt, annotat, Sententia γνωμική, in qua à ſpecie receditur, & in omnes aliquid dicitur. παροιμία eſt autē ſine autore ſententia. Hæc ille. Ab Euſtathio τὸ γνωμικὸν ſubſtantiuè vſurpa-

tur pro γνώμη: cum alibi, tum com. in ℞rum α. hunc A
enim in verſum, Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, annotat primū hic eſſe Γνωμικὸν apud hunc poetam. (Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη ſignificatione ſumptum, vſurpat Damaſcenus, quum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod conſtituimus, Propoſitum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος) Apud eundem Euſtath. legitur ADVERB. Γνωμικῶς: vbi ſcribit, ὁ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅτι μάλα μέν τοι ἔργον ἔελπομαι καὶ αὐτὸς οὕτως εἶ, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι. Vtitur & Plut. in Homero, πάντων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γνωμικῶς τινα ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδευσάντων. Vtrobiq; γνωμικῶς reddi poteſt Sententioſè. Cæterùm pro illo γνωμολογῶ, verbo compoſito, inuenitur & ſimplex VERBVM Γνωματεύω, quo tamen an vſi ſint veteres, mihi dubium eſt: apud illum quidem certè grammaticum aliquoties occurrit. vt com. in lib. γ, p. 388, ἔνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. id eſt, Sententiam eloquitur, ſeu loquitur, Sententioſum dictum profert. Apud eundem habetur & huius VERBALE Γνωμάτευμα, in illo ipſo loco vnde attuli paulo C
antè vocem γνωμικόν. Poſtquam enim dixit, σημείωσαι ὅτι γνωμικὸν τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα, σοφὴ γνώμη σοφή: ſubiungit, ἤγουν γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ βιωτικοῦ τινος πράγματος. Vbi γνωμάτευμα nihil aliud eſt quàm Dictum ſententioſum. perinde acſi à γνωμολογέω formaretur γνωμολόγημα. Verùm ſciendum eſt, verbū hoc γνωματεύω aliam quoque ſignificationem habere: nimirum Dignoſco, Iudico: vt interpr. Bud. afferens ex Philoſtrato in vita Apollonii, lib. 2, D
πολλὰ μὲν ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἠθῶν ἑρμηνεύουσι, πολλὰ δ' ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κεῖται γνωματεύειν τι καὶ θεωρεῖν. Inuenitur etiam apud Syneſium, necnon apud Themiſtium. At in v. l. γνωματεύω redditur Diſcerno, Cōſilium capio: ſine vllo exemplo, aut autore.

Γνωμοδοτέω, ῶ, Sententiam do, Conſilium do. γνώμην δίδωμι, Suid.

Γνωμολογέω, ῶ, vide in Γνώμη ſignificante ſententiam, id eſt ſententioſum dictum.

Γνωμοτύπος, ου, ὁ, q. d. Sententiarum excuſor. Sic enim ad E
verbum reddi poſſe exiſtimo, quum ſimile ſit τῷ χαλκοτύπος, atque aliis huius generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In v. l. redditur Sententiarum effictor. Inuenitur apud Ariſtoph. hoc vocabulum: eumque eius inuentorem fuiſſe arbitror, ſuo more ludere volentem. in Ranis, Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Vbi Scholiaſt. γνωμοτύπων eſſe vult τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων. vel, τῶν τύποις αὐτὰς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων. vel, τῶν τὰς γνώμας ἀλλήλοις τυπούντων. Apud eundem comicum in Nubibus legimus γνωμοτύποις μερίμναις: vbi ſcribit, Τοῖς περιέξεσι λόγοισι, καὶ φρόντισι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις. vbi quis γνωμοτύποις interpretari fortaſſe poſſit Cum conſilio excuſas, ſeu fabricatas, vel cum prudentia. V. l. interpr. Animo impreſſas cogitationes. HINC EST Γνωμοτυπικός, ή, όν, quod in iiſdem redditur Qui animo ſententias imprimit, Facilè formans ſententias. Sed nullum exemplum, nullus autor producitur. Videtur certè γνωμοτυπικὸς eſſe Qualis eſt τῶν γνωμοτύπων. vt ſi dicas λόγοι γνωμοτυπικοί, Sermones tales quales ſunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, vel Conuenientes ἀνδράσι γνωμοτύποις, vt quidem vocat Ariſtoph. in loco quem modò protuli. Apud Suidam legitur ADVERB. Γνωμοτυπικῶς, & quidē expoſitū γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit ſuprà.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mente carens, Conſilio carens, Iudicio carens, Stolidus, apud Herodotum (ſicut ἀγνωμοσύνη eidem eſt Stoliditas) Apud Plut. Turn. interpr. Amens, in hoc loco libri De defectu orac. ἡ μὲν οὖν ἀπειρία παντάπασιν ἀγνώμων καὶ ἄλογος, καὶ μηδαμῇ προσιεμένη θεόν, Quo fit vt infinitas modis omnibus amēs ſit, H
& inconſiderata. Heſychius ἀγνώμονας inter cætera ſignificare vult ἀβούλους, id eſt conſilii expertes, & ἀναισθήτους, id eſt ſenſu carentes. Quo vſurpauit modo Æſchines contra Cteſiphontē, ligna, lapides, ferrū, appel

A lans muta & ἀγνώμονα. Vt autem ἀναίσθητος etiam de homine dicitur, ſtolidū & ſtupidum ſignificās: ita & ἀγνώμων apud Herodotum, vti dixi. Aliquando ἀγνώμων dicitur Imperitus rerum, in qua ſignificatione opponitur ei πολυγνώμων apud Platonem in Sympoſio, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες. Demoſthenes autem ἀγνώμονα & ἄποπα copulauit, aduerſus Phil. orat. 4. Iulius Pollux τῷ ἀνεπιστήμονι (id eſt imperito) proximum ſynonymum addit ἀγνώμων.

Ἀγνώμων, Improbus, Iniquus. vt ἀγνώμων κριτὴς, Iniquus iudex: apud Xenophontem, ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. Dicitur autem hac in ſignificatione non ſolùm B
de perſona, ſed etiam de re, vnde ἀγνώμονα ποιεῖν, cui opponitur εὐγνώμονα ποιεῖν, apud Athenæū. Cæterùm nō abſque ratione, meo quidē iudicio ἀγνώμων, quum propriè & iuxta ſuum etymum, mentis vel iudicii expertem hominem imperitúmque ſignificet, pro improbo & iniquo etiam capitur. quia verè dixit ille apud comicum, Homine imperito nunquā quicquam iniuſtius. Idem Xenophon ἀγνώμων cum ὠμὸς (id eſt crudelis) coniungit, Pæd. 4, λέγε ὠμὸς εἶ καὶ ἀγνώμων. Huic autem ſignificationi vicina eſt illa qua pro ἀσυγγνώμων ponitur, id eſt ἀσυγγνώμων, Qui veniam non dat, & per conſequens inclemens. ſic autem exponitur in loco Sophoclis quem mox proferā. Idem Xen. ἀχαριστότερα & ἀγνωμονέστερα copulat, de animalibus loquens, Pæd. 8. ſignificat autem ἀχάριστος ingratum, id eſt beneficii immemorem.

Ἀγνώμων, Non agnoſcens debitum, Inficians debitum, vel Inficiator debiti. Pollux. vide Ἀγνωμονεῖν.

Ἀγνώμων, Qui eſt eiuſdem ſententiæ. Nam ἀγνώμονες ab Heſychio explicatur etiā σύμφωνοι. Tunc autem α intellexit (vt opinor) denotare ὁμοῦ: vt ἀγνώμων idē valeat quod ὁμογνώμων. Idem planè oppoſitā dat huic voci ſignificationem, ἀγνώμονες exponens ἐναντιογνώμονες. id eſt, contrariam ſententiam habentes. Quæ explicatio habetur & apud Suidam, qui eam tribuit huic Sophoclis loco, qui eſt ex Col. Œdipo., Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες. Sed & altera expoſitio coniungitur & ab illo, & ab Heſychio, & ab ipſo Sophoclis Scholiaſte. ea eſt ἀσυγγνώμονες: quod vocabulum modò expoſui. Quomodo autem ἀγνώμονες exponendo ἐναντιογνώμονες, poſſit α ſignificare ἐναντίον, alii viderint. mihi certè violenta videtur huiuſmodi explicatio.

Ἀγνώμων, à γνώμων (quæ vox inter cætera dentem ætatis indicē in equis ſignificat) præfixo α priuatiuo: vnde ἀγνώμονες equi dicūtur ſine λειπογνώμονες, qui dentes amiſerunt ætatis indices, & per conſequēs annoſi. Iul. Pollux. Suidas. Vide Γνώμων.

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀγνώμων. Vſurpatur præſertim in genere neutro, & ſubſtātiuè, pro Res iniqua F
& iniuſta. Lucianus, ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. Sic τὸ ἄγνωμον ποιήσεις, Rem iniquam facies, Præter æquum & bonum facies. Nonnunquam ἄγνωμόν ἐστι dicitur pro Stultum eſt. Sic & Heſychius ἄγνωμον explicat ἀνόητον, ἀλόγιστον.

Ἀγνωμόνως, Sine cōſilio, Sine iudicio, Stultè, ἀνοήτως, Heſ. & Suidas, Sed hic exponit etiā ἀχαρίστως, id eſt Ingratè. Pro Stultè vſurpat Demoſth. Olynth. 2, εἴπερ οὕτως ἀγνωμόνως ἔχει ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥστε &c. Sic Xen. ἑλλ. 6, διὰ τὸ ἀγνωμόνως πραχθέντα. Aliquando etiā Iniquè ſonat: G
vnde ἀγνωμονέστερον, iniquius. vt, ἀγνωμονέστερον αὐτῷ προσφέρομαι, Iniquius erga eum me gero, Minus æquus ſum erga illum.

Ἀγνωμόνως, Non agnoſcendo debitum, Inficiando debitum. Pollux. vide Ἀγνωμονεῖν.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, q. d. Conſilii carentia. Pro quo dici fortaſſe poſſit Mens conſilii expers, ex Horatio. A Bud. redditur Stoliditas, in iſto Herodoti loco, in Melpom. pag. 159, meæ editionis, οἱ δὲ Γέται, πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι, αὐτίκα ἐδουλώθησαν. Item pro ἀνεπιστημοσύνη, id eſt, imperitia, vt vult Pollux: ſicut eum τῷ ἀνεπιστήμονι proximū ſynonymum addere ἀγνώμων dictū eſt.

Ἀγνωμοσύνη, Improbitas, Iniquitas. Demoſt. Pro corona, [illegible] τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν, οὐχ ἥκιστα &c. id eſt improbitatem, Bud.

interprete. Apud eundem ibidem, τύχης ἀγνωμοσύνη, fortunæ iniquitas. A

Ἀγνωμοσύνη, mihi videtur aliquando poni pro ipſo facto quod ἐξ ἀγνωμοσύνης prouenit: vt ſit Factum improbum & iniquum, aut Factum ſtultum, Quod ſtultè, ſine ratione & iudicio fit. Ariſtid. Panathenaico, προσθέντος δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην ἐπὶ μείζονα. Vnde & ἀγνωμοσύναι plurali numero apud Plutarchum in Pericle, ἀγνωμόνως facta. quum dicit, δύνασθαι φέρειν δῆμον καὶ συναρχόντων ἀγνωμοσύνας. vbi fortaſſe Indignitates pati, vertere poſſimus ex Liuio. nam Indignitates pati, ſonat apud eum, vt opinor, Indignè facta. Latinis autem indignè facta dicuntur nonnunquam, Præter ius & æquum, ſeu, Improbè & iniquè facta. B

Ἀγνωμοσύνη, Inficiatio debiti. Pollux. vide paulo pòſt in vltima ſignificatione verbi Ἀγνωμονέω.

Ἀγνωμονέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Ignoranter & imperitè ago, Imperitè verſor in re aliqua. Pollux.

Ἀγνωμονεῖν, Iniquè & improbè agere, inquit Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Camillo, τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων. C

Ἀγνωμονεῖν ſignificat etiã ἀχαριστεῖν, inquit Budæus: ſed exemplum nullum proferens. Videntur autem exempla huius ſignificationis apud Demoſthenẽ eſſe. vt Pro corona, περὶ ὧν ἠγνωμονήκασιν εἰς ἡμᾶς. Hîc cum præpoſitione εἰς. at cum πρὸς in alio eiuſdem orationis loco, ἡνίκα οὐδ' ἀγνωμονῆσαι τὸ θαυμαστὸν ἦν τοῖς πολλοῖς πρὸς ἐμέ. His enim in locis nullam aptiorem quàm τοῦ ἀχαριστεῖν ſignificationem reperio.

Ἀγνωμονεῖν habet & aliam ſignificationem, quam Bud. annotat in Gr. ling. Commentariis. ait enim Εὐγνωμονεῖν eſſe Fidem bonam agnoſcere, Eſſe bonæ fidei: D de debitore videlicet dictum. contrà Ἀγνωμονεῖν eſſe inficiatoris, quod & ἀπομνύναι dicitur & ἀποστερεῖν. Libanius, οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτο ὁμολογῶν ἠγνωμόνει πρὸς τὴν ἔκτισιν. Hæc ille. Notandum eſt autem hîc apud Libanium, ἀγνωμονεῖν abſolutè non poni, vt illic apud Plutarchum ἀγνωμονεῖν. Nec ἀγνωμονεῖν inficiari debitum ſignificare per ſe, ſed cum adiuncto πρὸς τὴν ἔκτισιν. vt hoc totum, ἀγνωμονεῖν πρὸς τὴν ἔκτισιν, ſit Non agnoſcere debitum. ad verbum, Iniquè agere circa ſolutionem. Videtur tamen E Iul. Pollux intellexiſſe ἀγνωμονεῖν per ſe id ſignificare. qui ἀγνωμονῆσαι, ἀποστερῆσαι, item ἀποστέρησις, ἀγνωμοσύνη coniungit, eandem ſignificationem tribuens nomini ἀγνώμων, & aduerbio ἀγνωμόνως. Vide ἀγνωμονεῖν & ἀγνωμονεῖσθαι in ſignificatione hinc accepta, in Cõſt. Nou. Iuſtiniani, pag. 65 meæ editionis.

PASS. Ἀγνωμονοῦμαι, Iniqua patior, interpr. Bud. in hoc Plutar. loco in Antonio, ἰσχυρὰ μετάνοια καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁμολόγησις τοῖς ἀγνωμονηθεῖσι. Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι. F

C. Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui contrariæ eſt ſententiæ, ſeu opinionis. Vnde VERB. Ἀντιγνωμονέω, ῶ, Contrariæ ſum ſententiæ, Contraria ſentio, Diſſentio, Refragor, apud Xenoph. illud autem nomen Ἀντιγνώμων nullius autoritate confirmatur. Ex Heſychio addere ei poſſumus SYNON. Ἐναντιογνώμων. Is enim Ἀγνώμονες exp. ἄβουλοι, item ἀσύγνωστοι, & ἐναντιογνώμονες. Cui opponitur apud eundem σύμψηφοι, ibidem. addit enim, ἀναίσθητοι, σύμψηφοι.

C. Ἀπογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, vide poſt Γνώμων, vbi & Λειπογνώμων. Dictum autẽ fuit & Ἀγνώμων pro illo Ἀπογνώμων. G

C. Αὐτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, q. d. Qui ſuæ eſt ſententiæ. id eſt qui ſuam duntaxat ſententiam ſequitur. Bud. αὐτογνώμων vertit, Qui ex ſui animi ſentẽtia iudicat, vel ex ſua conſcientia. Affértque ex Ariſtot. Polit. 2, ἔτι δὲ καὶ τὸ κρίσεων εἶναι μεγάλων κυρίους οἱ τύχοντες· διόπερ οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους. Sed quum hîc addatur verbum κρίνειν, dicere non poſſumus αὐτογνώμονας per ſe ſignificare, Qui ex ſui animi ſententia iudicant. Ego αὐτογνώμονας κρίνειν ſatis aptè reddi poſſe exiſtimem, In iudicando ſententiam ſuam ſequi. ſiue in ferendo iudicio. vel, In iudicando ex ſua duntaxat opinione pendere. vel, Ex ſua vnius ſententia iudicium ferre. Subiungit autem ex eodem libro, H καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἐπισφαλές.

Cui loco vnà ex præcedentibus interpretationibus accommodari queat, aut certè ad exemplum alicuius excogitari. Hinc & VERB. Αὐτογνωμονέω, ῶ, quod ille interpr. Ex mei animi ſenſu & meo arbitratu, non de conſilii ſententia, facio, vel iudico & decerno: αὐτοβούλως διαγινώσκω. Xenophon Hellen. libro 7, in Thebanorum oratione, οὗτοι δὲ τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, ὥστε παρ' αὐτοῖς τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ παρ' ἑαυτοῖς ὑμᾶς τοὺς κυρίους οὕστινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὕστινας μή, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα.

C. Διχογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cuius diuerſa eſt ſententia, Cuius ſententia diſſidet ab aliis ſententia. ° In v.l. redditur, Ancipiti tractus ſententia. Hinc VERB. Διχογνωμονέω, ῶ, Diſſentio, Diſſideo. B. ex Xenoph. καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται. Illa autem interpr. (ſequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων) Duplici ſententia diſtrahor, Diſſentio animo.

C. Ἐναντιογνώμων, vide in Ἀντιγνώμων.

C. Εὐγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Æquus & bonus vir, Vir proba mente præditus. Eſt enim Εὐγνώμων (inquit Æſchines) ὁ τὰ βέλτιστα προαιρούμενος. Hæc Bud. qui etiam ſubiungit ex Ariſtotele, Ethic. lib. 6, ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστι κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ. τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν καὶ ἐπιεικές, τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quo in loco vnus ex recentioribus interpretibus vertit εὐγνώμονας, In ſententia dicenda moderatos: alter, Bene ſentiẽtes. (Atq; vt obiter & NOMINIS Γνώμη vſus hîcquoq; obſeruetur, pro ἔχειν γνώμην hic habet Sententia præditi: ille, Sententia dicenda valere) at verò nomini ἐπιεικής eam interpretationem dat vnus quam Bud. voci Εὐγνώμων. itidem enim reddit æquum & bonum virum. Prior autem ille interpres vertit virum bonum & moderatum. Ego quidem certè alicubi cum Budæo verterem Εὐγνώμων Æquus & bonus vir. (quanuis & alia interpretatio poſſe afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam) ſed hoc in loco videtur iſta interpretatio reſeruanda fuiſſe nomini ἐπιεικής, præſertim quũ vocem illam Εὐγνώμων examinet Ariſtoteles ſubtilius, & ad ipſum etymum reuocet. Cui tamen in eo minimè aſſentior, quòd ex nominibus συγγνώμη & συγγνωμονικός probare vult quæ dicit. Neque enim eadem eſt illius quæ horum ratio: quum hæc verbi συγγινώσκω naturam (vt ita dicam) accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more ſuo facit Ariſtot. vt in examinanda vi vocabulorum grammaticam analogiam parum curet. Verùm vt hoc ſermone omiſſo, tandem & meam de interpretatione nominis Εὐγνώμων ſententiam proferam, exiſtimo Εὐγνώμων melius poſſe reddi Æquus rerum æſtimator, Qui ex æquo & bono res æſtimat. Ita enim interpretando habeo nominis etiam γνώμη hoc compoſito incluſi rationem: & quidem ſignificationem ei tribuendo illam quam & Ariſtoteles, quum κρίσιν ὀρθὴν eſſe dicit. Sed à Bud. in Lex. Εὐγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoſcit, item Candidus. quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοὺς εὐγνώμονας oppoſuiſſe videtur τοῖς φιλαιτίοις, quum ſcripſit, χρὴ πειρᾶσθαι τοὺς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. In v.l. ex Plut. in Numa, εὐγνώμων λόγος, Haud abſurda ratio. Cæterùm non tantùm de perſona dicitur Εὐγνώμων, verumetiam de re. Athen. lib. 12, ὁ δὲ Ἄνυτος πάνυ ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἴη πεποιηκὼς ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' εὐγνώμονα. ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση καταλέλοιπεν (vbi videri poſſit deeſſe particula γὰρ poſt ἔχων. niſi quis malit καὶ γὰρ ἔχων &c. Quinetiam articulus ὁ cõmodè præfigeretur participio ἔχων) Quòd ſi ἀγνώμονα hîc reddas Iniqua ſiue rem iniquam, neceſſe fuerit εὐγνώμονα viciſſim interpretari Æqua, ſiue rem æquam. Sed quomodo dicitur æquum facere qui aufert quæ ſua non ſunt, etiamſi dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferre potuit? In noſtro autem ſermone Gallico vocem habemus exprimendæ ſignificationi huius vocis valde accõmodatam: videlicet Raiſon: qua vtrobique aptiſſimè vti poſſumus. Eo-

dem enim modo ſiquis de quopiā quęrens quòd ab- A ſtulerit ... non eſſent, dicat, ἀγνώμονα πεποίηκε, *Il a faict contre droit & raiſon*: reſpōdebitur cōtrà, ab eo qui iocari volet, *Mais au contraire il s'eſt mis à raiſon. car ayant la puiſſance de prendre tout, il n'a pris que la moitié.* Hoc autē loquēdi genus *Se mettre à raiſon*, eſt potius Ex æquo & bono agere, quàm Æqua agere. Hinc ADVERB. Εὐγνωμόνως, Ita vt æquus rerum ſis æſtimator, Ita vt æquum & bonum virū te præbeas, Ita vt ex æquo & bono agas. Has enim periphraſes ad bene exprimendam vim huius aduerbii neceſſarias eſſe puto. Red- B ditur alioqui & aliis modis. Nā Bud. bona fide aliquid facere, ait eſſe ἀγνωμόνως πράττειν καὶ ἐπιεικῶς. Idémque in Lex. ἀγνωμονέστερον vertit Modeſtius: in iſto Luciani loco, ἐπεὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἱστορεῖν, ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολὺ τῶν ἄλλων ἀγνωμονέστερον. κἂν ἓν γάρ τι ἀληθεύσω λέγων, ὅτι ψεύδομαι, Multo modeſtius quàm alii. nam hoc ſaltem verè dico, quòd mentior. Is certè ἀγνωμονέστερον quàm alii facit aliquid, qui *ſe deſraiſonne moins.* (ſicut paulo antè oſtendi vocabulum *raiſon* interpretationi nominis ἀγνώμων optimè conuenire) At Mo- C deſtius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum eſſe poſſit: cenſerémq; potius eum ἀγνωμονέστερον facere aliquid à Græcis dici quem Latini dicerent maiorem rationem habere eius quod ius & æquum poſtulat. Atque hæc à me lector habeat, dum meliora aut à meipſo aut ab alio proferantur. Aliam apud Lucianum ſignificationem habet iſtud aduerb. vbi dicit φέρειν ἀγνωμόνως. Tale enim eſſe videtur quale Latinis Æquo animo ferre. Locus eſt in dialogo Alex. Annib. & Scipionis, καὶ ἰδιώτην ... παρέχον, καὶ καταδικασθεὶς D ἔφευγον ἀγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Dicam autē de hac ſignificatione & in verbo Εὐγνωμονεῖν. Nunc de NOMINE Εὐγνωμοσύνη. quod eſt Æquitas animi & probitas, Bona mens. Itē, Virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoſcit, vt Bud. reddit. Quidam interpr. etiā Æquanimitas, & Candor. (Vtitur Æſchines in Cteſiphontem) At VERBVM Εὐγνωμονῶ idem interpr. Fidem bonam agnoſco: hoc in loco Plutar. in Conſol. ad Apoll. οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται (καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις) ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι, Siquidem fidem bonam agno- E ſcant, Si ſint bonæ fidei debitores. (Ego εὐγνωμονεῖν eſſe puto aut idem aut proximum ei quod Latini dicunt Ex æquo & bono agere: licet in illo Plutar. loco interpretationem illam non improbem. Inuenitur autem apud eundem ſcriptorem in lib. De Socr. dæmonio, οὐδὲ γὰρ ἰατρὸν ἄνευ σιδήρου καὶ πυρὸς ὑπισχνούμενον τὸ νόσημα παύσειν, ἀγνωμονοίης ἄν, οἶμαι, τέμνειν ἢ ἀποκαίειν βιαζόμενος. vbi οὐδὲ γὰρ ἀγνωμονοίης putem reddi poſſe, Haud F æquum facias, vel faceres: aut etiam, rem minimè rationi conſentaneā. Senſus enim hic eſt illius loci, Neque enim æquum faceres, opinor, ſi medicum qui abſque ferro & igni ſanaturum ſe morbum polliceretur, ſecare aut vrere cogeres) Idem interpr. etiam Æquo animo eſſe, necnon Tolerare: ſed exemplum nullum affert. Poſſet alioqui referri hæc ſignificatio ad illud ἀγνωμόνως φέρειν, de quo paulo antè dictum eſt: aut certè illud huc referri.

Ἄγνωμον autem in neutro genere, (ſicut ἄγνωμον habuiſti G ſuprà) Plut. De def. orac. ἀλλ' ἴσως τὸ λέγειν περὶ μὴ παρόντας, οὐκ εὔγνωμον φαίνεται. quæ Turn. vertit, Sed in abſentes declamare, animi fortaſſe non ingenui nec æqui eſſe videatur.

Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui ſibi propriam & peculiarem ſententiam habet. Bud. quum de hoc compoſito nihil aliud dixiſſet, quàm eſſe fere idem quod αὐτογνώμων, aliquanto pòſt apud Ariſtot. ἰδιογνώμονας vertit, Qui ex ſuo arbitratu priuatóque ſenſu ſtatuunt. Locus autem eſt hic, Ethic. 7, cap. 9, εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες, οἱ ἰδιογνώμονες, H καὶ οἱ ἀμαθεῖς, καὶ οἱ ἄγροικοι. Vbi ἰδιογνώμονες vnus ex recentioribus interpret. vertit, Qui præcipuas quaſdam ſibi ſententias in animū induxerunt: alter, Qui ſuas quaſdam habent ſibi opiniones ac ſententias. Quæ interpretatio magis mihi placet quàm altera, propter vocem præcipuas: quippe quæ nominis illius ſignifica-

tionem reſtringere videatur. Vide compoſ. Ἰσχυρογνώμων quod proximè ſequitur.

C. Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Obfirmatus in ſua ſententia, ſiue pertinax. Bud. tamen propoſitum dicere maluit quàm ſententiam: interpretans, Peruicax, tenáxque propoſiti. Sed in loco Ariſtot. ἰσχυρογνώμονες reddit ſimpliciter Peruicaces. Quidam interpr. Pertinaces. Dixerat autem Ariſtot. paulo ante locum in Ἰδιογνώμων allatum, εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ. εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι.

HINC EST Ἰσχυρογνωμοσύνη, Pertinacia ſeu peruicacia in ſua ſententia. A Bud. redditur Propoſitum tenax & validum. nam hæc Ioſephi, παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς τῶν Ἰουδαίων ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς περὶ τὸν νόμον Ἑκαταῖος, vertit, Propoſiti tenacis & validi circa legem obſeruandam.

C. Λεπτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cuius ſubtilis eſt ſententia. In v. l. Subtilis, Acer, Argutus. Puto extare hoc compoſitum apud Ariſtoph.

C. Μαλακογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui molli eſt mente ſeu animo, id eſt miti. Vtitur Æſchylus, & quidem in Prom. ſi bene memini.

C. Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui magno eſt animo, Qui animo ſeu mente res magnas cōcipit. Redditur etiam Qui eſt animo *excelſo.* In v. l. ex Xen. in fine Œcon. affertur μεγαλογνώμονες ἄρχοντες, de iis qui ingenioſi & prudentes ſunt. Sed non ſatis attentè conſiderata fuerunt illius verba: qui quum dixiſſet, ἀλλ' οἱ ἂν [ἄρχοντες] δύνωνται ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ παντὸς κινδύνου, τούτους δὴ δικαίως ἄν τις καλοίη μεγαλογνώμονας: ſubiunxit, paucis interiectis, καὶ μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἀνήρ ὃς ἂν μεγάλα δύνηται γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Nam hic μέγας ponitur pro illo μεγαλογνώμων: ad vitandam enim huius compoſiti μεγαλογνώμων repetitionem, hoc ſimplici vtitur. Id autem ex eo apparet quòd dicat μεγάλα τῇ γνώμῃ διαπράξασθαι. Niſi fortè quis dicere malit quem μεγαλογνώμονα vocaſſet, voluiſſe vocare abſolutè μέγαν, perinde ac ſi diceret, eū demū eſſe μέγαν qui eſſet μεγαλογνώμων. Verùm vtrolibet modo ſe res habeat, μεγαλογνώμονα non poterimus dicere vocari ab illo eum ſimpliciter qui ſit ingenioſus & prudens, ſed qui ingenio ſuo ſeu prudentia ad res magnas gerendas vtatur: ſi tamē γνώμην ita hìc interpretari debemus.

Μεγαλογνώμων, Qui grandibus ſententiis vtitur. vtquidem interpretatur Budæus, afferens Philoſtrati locum in epiſtola ad Iuliam Auguſtam (hæc enim reponenda pro Iulium Auguſtum) vbi de Gorgia loquens, ſcribit, Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρὺν παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι, μεταποιοῦντες δὲ αὐτὸ εἰς τὸ οἰκεῖον, ὁ μὲν ὑπ' εὐγλωττίας, ὁ δ' αὖ ὑπὸ ῥώμης. Verùm hoc exemplum non vſquequaque conuenit: quum non dicatur hìc à Philoſtrato aliquis μεγαλογνώμων, ſed ſubſtantiuè τὸ μεγαλόγνωμον, pro ἡ μεγαλογνωμοσύνη, id eſt Granditas ſententiarum. vt Cic. dixit granditatem verborum. Obſeruandus eſt porro iſte vſus nominis γνώμη in hoc compoſito, qui haud facilè in aliis reperiatur.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, Magnitudo animi, Magnus animus. Aut certè, Animus magna cogitans, ſiue gerendis rebus magnis deditus: reſpiciendo ad ea quæ Xenophō de voce μεγαλογνώμων tradit. Alioqui eadem prorſus interpretatio videri poſſit huic nomini μεγαλογνωμοσύνη conuenire quæ & τῷ μεγαλόνοια: ſicut τῷ μεγαλογνώμων eadem quæ τῷ μεγαλόνους.

C. Ὁμογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui eiuſdem eſt ſententiæ. Vnde VERB. Ὁμογνωμονέω, ῶ, Eiuſdem ſum ſententiæ, Idem ſentio, Conſentio, Aſſentior. Nec dicitur ſolùm ὁμογνωμονῶ σοι, ſed interdum & cum accuſatiuo: vt ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο apud Xenoph. Hoc quoque tibi aſſentior: vel potius, de hoc quoque. Alioqui dicitur etiam ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου. vt legimus apud Ariſtot. Ethic. lib. 9, οὐδὲ τὰς περὶ ὁτουοῦν ὁμογνωμονοῦντας ὁμονοεῖν φασιν, οἷον τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων. οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτων ὁμονοεῖν. (vbi obiter obſerua etiam, licet VERB. Ὁμονοεῖν interdum ponatur pro ὁμογνωμονεῖν, vt hìc,

περὶ τούτων ὁμονοεῖν: propriè tamen latius patere: vt patet A
etiam ex proximè ſequentibus, ἀλλὰ τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι, καὶ ταὐτὰ προαιρῶνται, καὶ πράττωσι τὰ κοινῇ δόξαντα. At verò ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ dicitur aliquis ab eodem pro Conſtare ſibi: cui opponitur is qui ſecum diſſidet ipſe, vt loquitur Flaccus. id eſt ἑαυτῷ διαφέρεται. Cic. quoque dicit A ſeipſo diſſidere, ſecúmque diſcordare. Locus Ariſtot. eſt Ethic. 9, ἔοικε γὰρ (καθάπερ εἴρηται) μέτρον ἑκάστῳ ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ σπουδαῖος εἶναι. οὗτος γὰρ ὁμογνωμονεῖ ἑαυτῷ, καὶ τῶν αὐτῶν ὀρέγεται κατὰ πᾶσαν τὴν ψυχήν. B

C. Πολυγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui eſt multi conſilii. Hoc enim ſignificare videtur γνώμη in hoc compoſito, potius quam id quod in præcedentibus. Vulgo tamen ex Platone affertur, tanquam pro multum perito ſeu multarum rerum perito: quippe qui ei opponat ἀγνώμονα pro imperito. Tunc certè γνώμη alium vſum habebit quàm in vllo præcedentium: vel aliam huius compoſiti quàm illorum eſſe formationem dicendum erit. Platonis autem locus eſt hic in Sympoſio, πολυήκοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες, καὶ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. C

Γνωμίδιον, ου, τὸ, Sententiola: vt vertit Bud. in hoc Equitum Ariſtoph. loco, Ἦν γὰρ μεστὸς ὁ δῆμος πάντα ταυτὶ καταπάσσων βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων. Redditur etiam Ratiuncula, affertúrque & ex aliis eiuſdem comici locis.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, Cognitor, ſeu Cognitrix, Index. Xen. Apomn. lib. 1, τίς δ' αἰσθήσεις τῶν γλυκέων καὶ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Vbi non verear reddere D etiam Diiudicatrix, aut Exploratrix. Itidémque apud Plut. in lib. De prud. anim. ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος, verterim γνώμονα, exploratorem. Quibus in locis γνώμων genitiuum additum habet: ſed affertur & γνώμων ſine hac adiectione, ex Sophocle, pro συνετός, id eſt Prudens. Sic Athenis magiſtratus erant quidam dicti γνώμονες, quaſi accuratæ diligentiæ ac prudentiæ homines, vt ann. Bud. Idem γνώμονας vertit Inſpectores, in hoc Lyſiæ loco, pag. 109, γνώμονας αἱρούμενοι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. E

Γνώμων, (interdum addito genitiuo ὡρολογίου. vt in hoc Plutarchi loco, in Plat. quæſt. καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες, οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα γέγονον καὶ μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπίπεδον, θαλπομένης τῷ ἡλίῳ) Stylus horas indicans, Solis vmbilicus, cujus vmbra internoſcuntur horæ: quem Latini Græco nomine gnomonem vocant. Ita v. l. ex Plinio, ſcribente lib. 2, Solis itaque vmbilici (quem gnomonẽ appellant) vmbra in Ægypto &c. In iiſdem exponitur etiam, Veruculum quod ſtans in medio amuſio collocatur ad vmbras indagandas. Vnde & σκιαθήρας dicitur. Vitruu. lib. 1, cap. 6, Collocetur æneus gnomon, indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. Huius antemeridiana circiter horam quintam ſumenda eſt extrema gnomonis vmbra, & puncto ſignanda. Deinde &c. Additur ex eodem, γνώμονα eſſe etiam totam illam machinulam qua vtimur in deſignandis & metandis vrbium viis, ad auertendam eis vim ventorum moleſtam. eiúſque fieri mentionem & à Plinio, lib. 18, cap. 34. Eſt verò & Gnoma, teſte Sexto Pompeio, machinulæ genus quæ Græcis γνώμων. Γνώμων (inquit Bud.) rectè redditum eſt Norma à Laurẽtio apud Herodotum. Eſt enim norma Latinè (quemadmodũ Græcè γνώμων) pars & geometrici & architectonici inſtrumenti: qua norma vt recti anguli à geometris, ſic lapides ac ſtructuræ orthogonæ, id eſt rectis angulis exactæ, ab architectis & fabris deprehenduntur. Vulgo quadra vocatur, id eſt ſquierra: vt κανὼν id quod regula Latinè dicitur. Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem & gnomonem eſſe vitæ ſecundum virtutem degendæ. Item, ὁ γνώμων ἐστὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. F G H

Γνώμων, Dens pullinus, quòd ſit ætatis in iumentis index. ὁ ἐπιπιπτόντων ὀδοὺς, τῆς ἡλικίας ὢν γνωριστικός, inquit Pollux. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, quod & apud Xenoph. extat, de equis. Hinc ἀγνώμονες & ἀπογνώμονες equi dicuntur annoſi, aut verè γὰρ amiſſius iuuenes, vtpote qui γνώμονας amiſerint. Quibus opponuntur ἄβολοι, qui eos nondum amiſerunt. q. d. qui eos non eiecerunt. Sed equus dicitur quidem Ἀγνώμων (de qua ſignificatione huius vocabuli ſimúlque de cæteris quas à nomine γνώμη accipit, dictum & ſuprà fuit) quaſi Non habens gnomones, Carens dentibus qui gnomones appellantur: AT VERO Λειπογνώμων ſonat. q. d. Quẽ deficiunt gnomones, Deſtitutus dentibus qui gnomones dicũtur. Ita enim malo quàm, Qui reliquit gnomones. Vtrunq; autẽ apud Pollucẽ legitur coniungentem, πλεῖοι ἵπποι, & γηγεακότες & ἀγνώμονες, λειπογνώμονες. Sed Germanica editio habet γηγεακότι, ἀγνώμονε, λειπογνώμονι, ſine ς. errore forſitan nato ex quadam notula, quæ quum nihil aliud valeat quàm ς, exiſtimata fuit valere ες. Vtut ſit, errorem illum ſequentia, vel potius ex eo occaſionem alius ſumentia vulg. lex. annotant in voce Λειπογνώμων, dentes illos de qu bus dictum eſt, γνώμονε p urali numero dici. Atque vt ad Pollucem redeã, idem λειπογνώμονα vſurpari vult & περὶ βοός. Ita enim ſcribit, τὸν δὲ ἐπὶ τῶν ἄρτια, εἴποις ἂν ἀμφίον, ἢ ἄρτιον εἶτα εἴποις ἄρτιον (ὡς καὶ ἄρτιον παρὰ ποιηταῖς) εἶτα λειπογνώμονα. His porro compoſitis eſt addendum COMPOS. Ἀπογνώμων, eiuſdem ſignificationis, ſed mihi ſanè ſuſpectum. Quum enim apud Suidam in Ἀβολήτωρ legamus, καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογηγηρακότας, & his verbis ſubiungatur, οἷς ἐκλελοίπει τὸ γνώρισμα: ſuſpicor enim λειπογνώμονας non ἀπογνώμονας ſcriptum reliquiſſe. vel (quod mihi magis fit veriſimile) eum poſt ἀπογνώμονας addidiſſe λειπογνώμονας: dicendum eſt. De hoc certe cõpoſito ne dubitemus facit Heſychius, (præterquam quòd præpoſitio ἀπὸ in nonnullis aliis nominibus officio α στερητικοῦ fungitur) apud quem legitur, ἀπογνώμων, ἀποβεβληκὼς πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ.

Γνωμονικός, οῦ ὁ, Peritus, Sciens, Doctus, vt reddit Bud. afferens ex Xenoph. Apomnem. lib. 4, ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι, γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Videtur alioqui γνωμονικός aliam potius ἀπὸ τοῦ γνώμονος ſignificationem accipere: velut quum idem in Annot. γνωμονικὴν eſſe ſcribit partem aſtrologiæ quæ ſolariorum diſcriminatis vmbris horas gnomone pernotat. (Afferuntur enim iſta ex eius Annot. vbi alioqui & hæc verba inuenio, Gnomon pro vmbilico ſolis: à quo ars γνωμονικὴ dicta, quæ ſolariorum rationem perquirit. Et aliquot paginis antè, Solarium autem præter alia ſignificata, locum ſignificat in quo horæ ad ſolem denotantur, veruto vmbram faciente, vel pinnula. cuius rei inuentionem & rationem γνωμονικοὶ profitentur) Vitr. autem lib. 1, cap. 3, architecturæ partem facit gnomonicen. Partes ipſius architectura (inquit) ſunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio.

C. ἈΝΑγινώσκω, Agnoſco. ἀναγνωρίζω. Ariſtoph. in Ranis, εὐθὺς μου μετεσπούδακας, ὅπη κόθορνος εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι; Latini particula Re compoſitis verbis addi ſolita ſecus vtuntur in verbo Recognoſco: (quum alioqui in multis hæc Græcæ præpoſitioni reſpondeat) noſtri autem Galli in illo ipſo verbo hunc vſum ei particulæ tribuunt, quum dicunt Recognoiſtre pro Agnoſcere.

Ἀναγινώσκω pro διαγινώσκω, Dignoſco, Internoſco. Cuius ſignificatio nunquam rariſſimam (ſicque exiſtimo) exemplum extat apud Herodianum, lib. 7, αἵ τε ῥάβδοι ἐδαφηφόρουν. ὅπερ ἐστὶ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν.

Ἀναγινώσκω, pro ſimplici γινώσκω. vt in hoc hemiſtichio Il. — μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω pro ἔγνω, inquit Euſtathius: vel ἤδη, ἐπανελάμβανεν δηλαδὴ τὸ καλοῦ. καὶ ἐπερὼς δὲ &c.

Ἀναγινώσκω, Suadeo, item Perſuadeo. Sed hunc verbi iſtius vſum Ionicum eſſe puto, vtpote quem apud Herodotum frequenter reperiam, apud cæteros ſcriptores legere me non meminerim. (licet ex Antiphonte quoque & Iſæo afferatur, vt paulò pòſt docebo) Euſtathius quoque Ionibus adſcribendum putauit, quippe qui hæc tradiderit, τὸ δὲ ἀνέγνω Ἴωνες μὲν καὶ ἐπὶ πεισθῆναι τιθέασιν,

πείθουσιν, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, Ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι. ἤτοι ἀναπείθεις. Habes autem hunc locum pag. [?]6 meæ editionis: cui præfixa ſunt cum de aliis Ionicis vocabulis, tum de iſto quædam, quæ vide. Hoc certè conſtat, quemadmodum πείθω eſt vel ſimpliciter Suadeo, vel Perſuadeo, ita etiam ἀναγινώσκω vtrunque vſum habere. Nam in loco illo, ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, eſt potius Suades. tum enim ſuadebat quod poſtea tandem perſuaſit. At pag. 171, circa finem, ἑβδόμῳ δὲ σφέας ἔτεϊ παραιτησάμενοι Λίβυες ὡς ἀμείνονα χῶρον ἄξουσι, ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν, non eſt ſimpliciter Suaſerunt, ſed Perſuaſerunt. Eodémque modo, quum dicit ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, eſt Perſuaſit, non ſimpliciter Suaſit. Vbi redditur etiam, Pythiam corrupit ad dicendum. Sed ſi verbo hoc vti vellem, dicerem potius, Pythiam corrumpens, ei perſuaſit. Itidem ἀναγνωσθεὶς χρήμασι redditur apud eundem, Corruptus pecuniis. Sed & Heſych. ἀναγνῶσαι exp. ἀναπεῖσαι. Suidas itidem, poſtquam ἀνάγνωσις expoſuit ἀναγνώσεις, necnon ἀνάπεισις, addit, καὶ ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσιν, ὅτι τὸ ἀναπείθειν. Sed ratio quam ſubiungit, planè aliena eſt, meo quidem iudicio. Addit enim, ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν, τὸ γνῶναι διαλεχθέντα. Illud quoque non probo, vſum hunc verbi ἀναγινώσκειν, oratorium eſſe dici. Quanuis enim Harpocration ſcribat, (nam eò reſpexiſſe Suidam ſuſpicor) Ἀναγνωσκόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀναπειθόμενος, Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, non ob duos oratores iſtos (ſi verum eſt eos ita eſſe vſos) oratorius debet cenſeri hic verbi iſtius vſus: ſed potius ex Ionicæ linguæ conſuetudine mutuatos eum eſſe dixerim: ſicut γνωσιμαχεῖν, quod Ionum proprium eſt, ab iis quoq; qui Attica lingua vterentur, vſurpatum fuiſſe conſtat. Sed multo magis mirum videri poſſit quod apud Erotianum pariter & Galenum legitur: nimirum ἀναγνῶναι eſſe μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι, apud Hippocratem. Quum enim hunc ſcriptorem eadem qua Herodotum lingua vti ſciamus, qui fieri dicemus vt alium & quidem tam diuerſum vſum huic verbo, vel potius præpoſitioni hoc in verbo tribuat? Neque tamen video quid aliud ſtatui hac de re poſſit (ſi quidem Erotiano & Galeno fidem derogandam non eſſe cenſeamus) quàm verbum γινώσκειν hoc in compoſito eſſe quidem itidem πείθειν apud vtrunque: ſed in præpoſitione eos variare, quum vni quidem præpoſitio ἀνὰ velut ſuperuacanea ſit, eodem modo quo ἀναπείθειν non aliud eſt quàm πείθειν: alteri autem ἀνὰ in hoc cōpoſito idem ſignificet quod μετὰ in μεταπείθειν.

Ἀναγινώσκω, Lego. (ea ſignificatione qua dicitur legere librum) Xen. in Symp. τό, τι ὅτι τοῦ ἔργου ἅμα προσιδόντος γράφειν τι καὶ ἀναγινώσκειν, θαῦμα μὲν ἴσως τι ἐστίν.

Ἀναγινώσκομαι, Agnoſcor, ſequendo vſum illum quem habet ἀναγινώσκω apud Ariſtophanem. Eam autem ſignificationem ſequendo quam obtinet in illo Herodiani loco, eſſet Dignoſcor, Internoſcor. F ‖Item Perſuadeor. vnde ἀναγινωσκόμενον exponit Suidas ἀναπειθόμενον, vt dictum modò fuit. Sic etiam participium ἀναγνωσθεὶς vſurpatur hoc in loco, qui citatur à Suida. (eſt autem Herodoti, ſi bene memini) ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. Sunt qui ἀναγνωσθεὶς χρήμασι vertant Corruptus pecunia: vt & ἀναγινώσκειν corrumpere interpretantur: de qua interpretatione paulo antè dictum à me fuit. G

‖Ἀναγινώσκεσθαι etiam dicuntur quæ ſunt ſcripta, id eſt legi. Plut. in Public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, Literæ fuerunt lectæ. non (vt in v.l. habetur) apertæ ſunt.

Ἀναγνωστέον, aduerb. poſitionis, Legendū eſt, Legere oportet. vnde Ἀναγνωστέος, veluti gerūdiuum apud Latinos, Legendus. Athen. l. 11, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον.

Ἀνάγνωσμα, ατος, τὸ, Agnotio, ἀναγνώρισις. Item Lectio, id eſt Quod legitur. ſicut ἄκουσμα, Auditio, id eſt Quod auditur. Syneſius, οὐδὲν αὖ αὐτοῖς ἥδιον ἀνάγνωσμα ἡγοῦντο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων. A Budæo ἀνάγνωσμα exponitur Lectio, item Recitatio, ex Baſilio. H

Ἀνάγνωσις, Agnotio. ‖Item Lectio, id eſt Ipſa legendi actio. Plut. De præc. ſan. ὥσπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. ‖Item Perſuaſio. ἀνάπεισις, vt Suidas ex Herodoto.

A Ἀναγνώστης, ου, ὁ, Lector, Cuius eſt munus legere alicui ſcriptum quodlibet. vt τὸν ἀναγνώστην τοῦ Καλλισθένους, apud Plutarchum in Alexandro. Cicero vocem Græcam tanquam Latinam vſurpauit, ſcribens ad Atticum 1, Puer feſtiuus anagnoſtes noſter Soſitheus deceſſerat. Reperitur etiam ſcriptum ἀναγνωστής accentu in vltima, ſed malè. Hinc NOMEN Φιλαναγνώστης, Cupidus legendi, ſeu Studioſus legendi. Itidémq; VERBUM Φιλαναγνωστεῖν, Cupidum eſſe legendi, Libenter lectitare, ex Diodoro Siculo.

B Ἀναγνωστικός, ή, όν, Ad legendum aptus, vt quidem exponitur in vulg. lex. Ibidem eſt etiam NOMEN Ἀναγνωστήριον, quod interpr. Lectorium, quæ vox minimè Latina eſt. Videtur autem nomen illud locum in quo legitur ſignificare.

c. 2. Μεταναγινώσκω, De ſententia deduco. Vnde paſſ. Μεταναγινώσκομαι: ex quo μεταγνωσθῇ apud Sophoclem, de quo multa infrà in verbo Μεταγινώσκω: quoniam ibi μετεγνώσθη etiam legitur.

c. 2. Παραναγινώσκω, q. d. Iuxtà lego. Aut, Ex aduerſo &

C altrinſecus lego. vt apud Demoſthenem, quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum & παρεξετασμός. veluti in oratione aduerſus Timocratem, καὶ νόμον εἰσήνεγκεν ἅπασιν ἐναντίον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐ παραναγνούς, οὐ λύσας, οὐ δοὺς αἵρεσιν, οὐκ ἄλλο ποιήσας οὐδὲν τῶν προσηκόντων. Alibi, παρανάγνωθι, Lege alteram legem viciſſim. Æſchines, ὑπομνήσατ' αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοῖς νόμοις τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι.

C. ἈΠΟγινώσκω, Non agnoſco, Abnuo, οὐκ ἀποδέχομαι, οὐ προσίεμαι. Syneſ. κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς,

D καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, id eſt, Naturam humanam ipſe damno inopiæ, nec iſtam agnoſco heroicam cognationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo comparatus fuerat. Hæc Bud. Videtur autē ſic accipi ἀπογινώσκω & in hoc Plut. loco, vbi eandem quoque habet conſtructionem: in Romulo, ἀπογνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς ἀνόσιον. Sed & cum genitiuo iungitur pro οὐ προσίεμαι, ſeu ἀποδοκιμάζω, Improbo: vt docet idem Bud. hunc locum Syneſii citans, ex epiſtola ad Troilū, τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει

E τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. i. Iam primùm iſti ab hac ſorte reiiciendi. Suidas quoque ait ἀπεγνωκὼς genitiuo iūgi apud Demoſth. pro ἀποδοκιμάσαι. Eſt autē ἀποδοκιμάζω, Repudio, Reiicio. Eandem ſignific. habere quidā volunt & in hoc eiuſdē Demoſth. loco aduerſus Androtionē, ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην. vt ſit pro Si accuſationem hanc reieceritis, rationibus videlicet.

Ἀπογινώσκω, pro ἔγνωκα τοῦτο μὴ ποιεῖν, hoc eſt, Statui vel ſtatuo hoc non eſſe faciendū. Plut. Οὐεντίδιος δὲ Πάρθοις μὲν προσωτέρω διώκειν ἀπέγνω, φθόνον Ἀντωνίου δείσας. Hæc Bud. Sic autē cum infin. ponitur & eadē, vt opinor, ſignif. verbum ἀπογινώσκω, in hoc loco Demoſth. ἀπέγνω βοηθεῖν, Cenſuit nō eſſe ferendū auxiliū. & in hoc Plut. in Theſeo, ἀπέγνω πλεῖν. i. Statuit non eſſe nauigādum. Quod vulgò exp. Nauigare ſe pernegauit. Inuenitur itidem cum infin. pro Deſpero, vt paulo pòſt dicetur.

Ἀπογινώσκω, Abſoluo. Bud. poſtquam citauit illum Plutarchi locum vbi ἀπέγνω ponitur pro Statuit non facere, vel non eſſe faciendum: ſubiungit, Simile eſt ἀπογνῶναι pro Abſoluere, hoc eſt Iudicare non eſſe crimen perpetratum. Demoſthenes aduerſus Androtionem, εἰ μὲν ἀπογνώσεσθε, ἐπὶ τοῖς λέγουσι τὸ βουλευτήριον ἴσεσθαι. Quo ſenſu ἀπογινώσκω & καταγινώσκω inter ſe opponuntur. Æſch. aduerſus Cteſiphontem, μήτε ἀπογνῶτε μηδὲν, μήτε καταγνῶτε, πρὶν ἀκούσητε. Sic apud Demoſthenem iudices ἀπεγνωκότες & κατεγνωκότες inter ſe opponuntur: item ἀπογινώσκουσι φυλαί, & καταγινώσκουσαι. Cæterùm varia eſt huius verbi in hac ſignificatione conſtructio. iungitur enim & accuſatiuo & genitiuo: interdum vtrique ſimul. Demoſthenes, καὶ τοῖς βουλομένοις ἐπιορκεῖν οὐ καλῶς ἔχει ταύτην ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν. quem locū affert Budæus, vbi agit de ἀποδίκασις & καταδικάζω quibus iungit ἀπογινώσκω & καταγινώσκω. Videtur tamen eadem forma dictum ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν qua ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν in loco eiuſdem paulò antè citato. vt vtrobique ſignificet Abſoluere ab accuſatio-

Iiiiiiii. j.

ne, vel reiicere accuſationem. Cæterùm in his exemplis eſt ἀπογινώσκειν iunctum accuſatiuo rei: at quum dicitur ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, (id eſt Abſoluere aliquem à crimine) iungitur accuſatiuo quidem perſonæ, genitiuo autem rei. (Cui tamen cõſtructioni planè contraria eſt iſta verbi ſynonymi ἀποδιαιτᾶν, apud Demoſthenem, εἴ φασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, id eſt, Abſoluiſſe me controuerſiis) Certè Iulius Pollux genitiuo perſonæ iungit, in hac ſignificatione, libro 8, vbi ait ἐπὶ τοῦ κρινομένου νικήσαντος hæc dici, ἀπέφυγεν, ἀφείθη, ἀπέγνω αὐτοῦ τὸ δικαστήριον, ἀπεψηφίσαντο, ἀφῆκεν. Sic apud Gregorium, ἵνα σὺ μάθῃς σαυτοῦ ῥᾳδίως μὴ ἀπογινώσκειν. Lyſias autem dixit ἀπογινώσκειν τινὸς μὴ ἀδικεῖν, pro ἀπογινώσκειν τινὸς τὸ ἀδίκημα. vbi ſcribit, ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν. id eſt, Abſoluũt me leges hoc crimine, & inſontem iudicant, vt vertit Budæus.

Ἀπογινώσκω, Renuntio, Valere iubeo, Salutem vltimam dico. Syneſius, ἀπεπεμψάμην γὰρ τὴν ἱερωσύνην ἀπογνώσιον ἐπὶ καὶ τῆς πατρίδος. Sic & in tabula Cebetis Thebani, ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Eſt autem hæc ſignificatio affinis ei qua pro Reiicio ſeu Repudio vſurpatur. nam valedicimus iis quæ reiicimus.

Ἀπογινώσκω, Deſpero. quæ ſignificatio omnium frequentiſſima eſt. Conſtructiones autem habet in ea diuerſas, ſed præcipuè cum genitiuo conſtruitur. Demoſthenes, ἀπεγνώκασι ἑαυτῶν. Nazianzenus, ἀπογινώσκω ἐμαυτοῦ, Deſpero de meipſo. Plutarch. in Fabio, πρότερον εἰς τὸν οὐρανὸν ἄρας αἰαφέρει τὸν στρατὸν, ὡς γῆς ἀπεγνωκώς. Idem in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Syneſius, πείθειν ἀπεγνωκότες, αἰσχύνῃ ἤδη προσῄειμεν, Quum deſperaremus ei poſſe perſuadere. Diodorus Siculus de Alexandro loquens, ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω. Interdum cum futuro infinitiui, præcedente τοῦ, vt in hoc Xenophontis loco, ἀναβάσ. 1, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τοῦ μαχεῖσθαι. Nonnunquam & ſine genitiuo τοῦ iungitur infinitiuo. vt apud Plutarchum, ἀπεγίνωσκεν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, Deſperabat fieri poſſe vt &c. Simile eſt ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, Deſpero futurũ vt audiã. Affertur verò ex Ariſtide præfixa particula μὴ, hoc loco, ἀπέγνω μὴ διαβαίνειν, pro Deſperauit de tranſitu, vel de tranſeundo. Niſi fortè interpretandum ſit potius, Statuit non eſſe tranſeundũ. Lyſias quidem certè iunxit & ipſe infinitiuo, præfixa hac particula, ſed alio ſenſu: quum dixit, ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν. quem locum expoſui quum agerem de ἀπογινώσκω ſignificante Abſoluo. Porro ἀπογινώσκω declarans Deſpero, iungitur etiam accuſatiuo. Ariſtoteles Ethic. lib. 3, cap. 6, οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, καὶ τὸν θάνατον τὸν τοιοῦτον δυσχεραίνουσιν. Plutarchus in Fabio, τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίαν τηλικαύτην. Idem in Publicola, ἐκ προδοσίας ἀπογνοὺς τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν, Quum deſperare cœpiſſet de recuperãdo imperio. Vulgò tamen exponitur, Fruſtratus ſpe recuperandi imperii. Demoſthenes autem dixit ἀπογινώσκω σε, paulo alio ſenſu, videlicet pro Spem nullam in te habeo. nam in epiſtola περὶ τῆς ἰδίας καθόδου ita ſcribit, οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς, οὐδ᾽ ἑτέρωσε βλέπων οὐδαμοῦ, μετέστην. Plutarchus ἀπεγνωκότας vocauit ſine adiunctione, homines quos vocamus *deſeſperez*: quod ſonat deſperatos. id eſt, quos deſperatio ad perditã quãdam audaciã impellit: in Alexandro, ἐκεῖ συνέβη κινδυνεύειν καὶ πεσεῖν πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας καὶ μαχίμους συμπλεκόμενος.

PASS. Ἀπογινώσκομαι Deſperor: ſi vti liceret pro Deſperatur de me. Plut. in Galba, τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, Res Neronis prorſus deſperatæ erant. i. in deſperationem adductæ. Vſurpatur frequenter participium præteriti temporis. vt quum ægrotus dicitur ἀπεγνωσμένος, Deſperatus, Conclamatus, Deploratus, apud Lucianum. Et ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, Plutarcho in Pericle, A medicis deſperatus. Id eſt, De cuius ſalute medici ſpem omnem abiecerunt. Inuenitur etiam ἀπεγνωσμένη πρᾶξις pro deſperato incepto. id eſt, vecordi ac præcipiti, ſeu veſano. vt docet Budæus, citans hunc locum Herodiani, μὴ προσχωρούσης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη πρᾶξιν καὶ ἀπεγνωσμένην. Gallicè diceremus, *Vn acte d'un homme deſeſperé*. Huc pertinet ſuprà, ἄνθρωποι ἀπεγνωκότες, *gens deſeſperez*.

Ἀπεγνωκότως, Aduerb. Deſperatè, Per deſperationem. ἀπεγνωκότως ἔχειν, In deſperationem adductum eſſe, Spem omnem abiicere, Nihil ſpei reliquum habere, Animũ deſpondere.

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ, Deſperatio. ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, In deſperationem adducti, vel Ad deſperationem redacti. Interdum genitiuo addito dicitur ἐν ἀπογνώσει πάντων γενόμενοι, Quum res omnes in deſperationem adductæ eſſent. Dicitur & ἀπόγνωσις τῶν πραγμάτων, Deſperatio rerum, id eſt Status rerum deſperatus & deploratus, Res deſperatæ.

Ἀπογνώστης, ου, ὁ, ſequendo Heſychium, eſt ἀνέλπιστος: ſicut & ἀπόγνωσις exponit ἀνελπιστία. Videtur autem ἀνέλπιστος in actiua ſignificatione accipere. vt ſit ἀπογνώστης quaſi Deſperator, id eſt Qui deſperat vel Qui deſperare ſolet.

Ἀπόγνοια, ας, ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀπόγνωσις, ſed non ita regulariter formatum ab ἀπογινώσκω, quum potius eandem formationẽ habens quam ἄγνοια. Thuc. lib. 3. καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τῆς ἄλλοσε κρατεῖν τῆς γῆς. id eſt ἀπόγνωσις, inquit ſcholiaſtes. Sic μετάγνοια pro μετάγνωσις habebis infrà.

C. ΔΙΑγινώσκω, Dignoſco, Internoſco, Diiudico, Diſcerno. Hom. Il. ψ. — αὐτὰρ ἔπειτα Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, Εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται. Apud eundem in eodem libro legitur hoc verbum, & quidẽ cum eodem aduerbio: Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν. οὐ γὰρ ἔγωγε Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν. Ariſtoph. Pluto, — ὁ δέ μ᾽ ἐποίησεν τυφλὸν, Ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. Idem dixit διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιον. Plutarch. in Alcibiade, αὐλοῖς δὲ φυσῶντος ἀνθρώπου στόματι καὶ τοὺς συνήθεις αὖ πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sic & apud Lucianum, οὐ διαγνοίην ἄν, diſcernere nequeam. Legimus apud eundem, ἄδηλον ἐπ᾽ ἡμῖν εἰ ὁ ἐπιγνώμων ἐστὶ οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα.

Διαγινώσκω, Statuo, Delibero, Decerno. Herodian. 4, διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Luc. εἴγε καῦσαί με διέγνωκατε. Idem, εἰ κλαίειν διέγνωκας, Si flere ſtatuiſti, vel Si flere in animo habes, vt quidam interpr. Διαγινώσκειν (vt inquit Bud. ſed nullum afferens exemplum) eſt Pro poteſtate iudicare, & ius dicere, vt iudex in ſua prouincia. Eſt etiam Statuere & deliberare. Apud Thucydidem lib. 1, legitur paſſ. διέγνωστο: vbi ſcribit, αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο λελύσθαι τε τὰς σπονδάς. Vbi ſchol. vertit διεψήφιστο. At διεγνωσμένη δίκη ex eodem hiſtorico vide in Προκαταγινώσκω.

Διάγνωσις, Dignotio, Diiudicatio. Iſocr. ad Demon. τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἕξει τὴν διάγνωσιν. Apud eũdem dicitur aliquis λαβεῖν διάγνωσιν alicuius rei: in Helenes encomio, τῶν μὲν σωμάτων οὐ δυνηθεὶς λαβεῖν διάγνωσιν. Apud Thucyd. verò & Demoſthenem legimus ποιεῖσθαι διάγνωσιν pro διαγινώσκειν.

Διαγνώστης, ου, ὁ, Diiudicator, Qui dignoſcit, ſeu internoſcit. Vtitur Iſocr. Extat verò apud Lucianum & aliud VERBALE Διαγνωστικός: in libro De ſaltatione, ἔτι δὲ κριτικὸν τῶν ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Vbi διαγνωστικὸν vocari manifeſtum eſt eum qui eſt dignoſcendi & diiudicandi peritus.

Διαγνώμη, ης, ἡ, (ſequendo ſignificationem quæ poſteriore loco data fuit verbo διαγινώσκω) Statutum, Decretum, Scitum. Vel, Deliberatio, Diſceptatio, Conſultatio: vt Budæus vertit, afferens ex Thucydide, οὐ γὰρ τοὺς προθέντας αὖθις τὴν διαγνώμην περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Extat autem hæc vox & in aliquot aliis eiuſdem ſcriptoris locis.

Διαγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Idem quod διαγνώστης, paulo antè. A Suida exponitur διακρίνων, & διαγινώσκων: apud [illegible] exemplum tibi videndum relinquo.

C. 2. Ἐπιδιαγινώσκω, Recognoſco, Iterum decerno. v. l. abſque vllo exẽplo. At verò ſecundum BICOMP. Προδιαγινώσκω, apud Thucyd. [illegible], pro Antè conſidero ſeu perpendo, Animo præcipio: lib. 1, τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε. Apud

Dionyſ.autem Areopag. PARTIC. Προδιεγνωσμένον Bud.vertit,In primis cognitum: ἵνα δὲ σοι προδιεγνωσμένον ὡς αἱ τῶν &c. Tertium COMP. Συνδιαγινώσκω in iiſdem v.l.redditur Aſſentior.Affertur enim ex Herodoto συνδιαγινώσκω σοι pro Aſſentior tibi:ſed non indicato loco. A

C. ἘΠΙγινώσκω, Agnoſco. Thucyd.lib.1, καὶ σφραγῖδα ποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. Iul.imperator in epigrămate quod luſit in vinum hordeaceum, Τίς; πόθεν εἶς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον, Οὔ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον. vbi quidam Οὔ σ' ἐπιγινώσκω vertit Te ignoro: quum multo magis conueniat Nō te agnoſco. Valde propriè vſus eſt Baſilius in epiſt. De vita ſolitaria, ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολὴν ὥσπερ οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι. Quo in loco Bud. quoque ἐπιγινώσκειν ait eſſe Agnoſcere, addens & Noſcitare pro illius verbi Agnoſcere expoſitione.Idem in hoc Syneſii loco,(vbi animaduerte participio iungi) εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, itidem reddit verbo Agnoſcere. iſta enim ſic interpretatur, Si agnoſcis vera me cauſa deductum ad hanc ſuſpicionē quòd mei oblitus ſis. Sed vbi locū illum Baſilii affert, alios quoque verbi Agnoſcere vſus ineſſe iſti verbo docet: ita ſcribens, Agnoſcere autem verbum multis & aliis verbis à Græcis ſignificatur,non tamen vt vno ipſi verbo omnia Latini verbi ſignificata perinde complectatur. Et paucis interiectis, ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, Partū agnoſcere:quod iuriſperitorum verbum eſt. Et ἐπιγινώσκειν τὸν κίνδυνον, Agnoſcere periculum. quod venditor facit ante rei traditionem vel admenſionem, vel appenſionem ſpecierum. Syneſ. εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλέεις ἔτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ἐπιγινώσκω τοῦ θρυλοῦ τὴν ἀλήθειαν. In Pand.ita legitur, ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, ἔσθ' ὅτε ἐπιγινώσκειν ἀναγκάζεται τὸν τυχηρὸν κίνδυνον, Qui abſentis negotia gerit, agnoſcere interdum caſum fortuitū cogitur. Hæc ille: ſed fortaſſis locum illum Syneſii his immiſcere non debuit. B C D

Ἐπιγινώσκειν apud Thucyd. non videtur ſolùm eſſe Agnoſcere, (quā ſignificationem manifeſtè habet in eo quem ex eo protuli loco) ſed alicubi ſonare quaſi dicamus Poſt excogitare: de illis qui nouū conſilium pro re nata capiunt. E

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, Agnitio. Herodian.lib.7, διασχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιούμενοι ὡς δὴ ἐρωτῶσί τι, οἷς εἶχον ὑποκολπίοις ξίφεσιν φονεύουσι. id eſt,Dein ſignis agnoſcendis occupatum, pugionibus quos in ſinu occultos haberent,de improuiſo confoderent,vt vertit Polit. Eſt autem hoc in loco(vt iſtud obiter dicā)ſuſpectus datiuus διασχολουμένῳ. Apud Paulum aliquoties ἐπίγνωσις ἀληθείας. apud eundem ἐπίγνωσις ἁμαρτίας. F

Ἐπιγνώμη, accipiendo quidem pro ἐπίγνωσις, eſſet itidem Agnitio: ſed ab Heſychio exponitur διάγνωσις, quo aliud ſignificari vidiſti paulo antè. Bene tamen conuenit hæc expoſitio cum loco Luciani in quo διαγινώσκειν dicitur περὶ τοῦ ἐπιγνώμονος. quem locum in nomine illo Ἐπιγνώμων habebis. Sed idem lexicographus huic expoſitioni aliam præfigit, quæ magis mira videri poſſit. explicat enim per συγγνώμη, quo veniam declarari ſcimus: interdum verò & quod Latini conceſſionem vocant, item indulgentiam, vt ſuo loco oſtendemus. G

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cognitor, Inſpector, Qui ad cognoſcendum, iudicandū ſeu arbitrandū aliquid accitus eſt: vt inquit Bud.afferens hunc Luciani locum, ἄδηλον ἔτι εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα καὶ μή. Idē in hoc Demoſth.loco,orat. quæ πρὸς Πανταίνετον inſcripta eſt, ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶ τοῦ παιδὸς, vertit,Pretium ſerui arbitrio ſuo conſtitueres & æſtimares. A Plutarcho autem ἐπιγνώμονας dici teſtatur cognitores & arbitros, ſeu diſceptatores, vt fœciales rerum bellicarum. H

C. ΚΑΤΑγινώσκω, q.d. Statuo aduerſus, vel Decerno aduerſus: ſequente videlicet genitiuo. Alioqui tamē magis conuenit præpoſitionem κατὰ hîc reddere præpoſitione De,(vt alibi quoque ita reddi ſcimus)& tunc verbum γινώσκω ſentiendi ſeu exiſtimandi aut iudicandi ſignificationem potius habet. Neque tantùm dicitur καταγινώσκω σου, verùm plerunque καταγινώσκω σου τόδε. quod Bud.vertit, Hoc de te iudico & exiſtimo. Affertque ex Demoſthene, οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς περὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐσπουδάσατε αὐτοὶ πρότερον, ἂν ἀμελήσητε. Neque enim hoc arbitrari de vobis poſſum, Neque enim hoc mihi iudicare de vobis perſuaſerim. Ex eo fit vt & dicant, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, & ſimilia, pro Iudico te imperitū &c. vt idē Dem. Pro corona, καὶ μοι πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, Me per deos immortales nullus ineptum eſſe iudicet. Idem affert ex Thucydide, καὶ τῶν διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, ita vertens, Eóſque qui effugerant, morte dignos iudicantes, inſuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquā interfeciſſet. Hæc ille. Quod autem attinet ad præcedentem illum locum in quo legitur, καὶ μοι μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, ſciendum eſt Polit.in loco ſimili καταγινώσκειν reddere Arguere, in alio Contemptui habere. Hæc enim Herodiani, καὶ τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες, vertit, Ita timiditatis me arguere. Iſta autem eiuſdem, καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥαθυμίαν, reddit, Alterum quidem vt deſidem contemptui habuit. Sed ſciendum eſt, interdum quum interpretationi huius verbi adhibemus Latinum Arbitror, aut aliud huiuſmodi, accuſatiuum commodè in verbum infinitiui modi mutari. vt apud Syneſium φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν καταγνῶσι, fugiſſe nos & perterritos fuiſſe arbitrabantur. vel, Fugiſſe nos metu perculſos arbitrabantur. Verùm & cum accuſ. præfixum habente articulum, ex Æſchine affertur, καταγνῶναι τὴν ἀπειλὴν θέλειαν τοῦ δήμου. Sciendum eſt porro καταγινώσκειν ſæpe reddi verbo Damnare, ſeu Cōdemnare: eámq; interpr. poſtremo huic loco conuenire,(cum ablatiuo Capite, vel genit. Capitis) ſicut & iſti eiuſdem ſcriptoris, cum ſolo genitiuo, lib. 3, ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε, δικαίως αὐτῶν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι ἀσφαλέστερον τιμωρησόμενοι. Sic verò quum dicitur aliquis καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, reddi poteſt Seipſum damnare, id eſt factum ſuum, vt ille vertit apud Demoſth. κατεγνωκότα ἑαυτοῦ τοῦτον, hunc ſeipſum factúmque ſuum damnaſſe. Dixerat autem καταγινώσκειν ἑαυτοῦ eum quem facti ſui pœnitet, qui factum ipſe ſuum improbat. In v.l. datur verbo γινώσκω, in hoc compoſito, illa ſentiendi ſignificatio cuius facta paulo antè fuit mentio: In hoc Xenoph.loco, τί ἰδὼν ποιοῦντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; ita enim hæc redduntur, Quid agentem vidiſti vt ita de eo ſenſeris? In iiſdem ex Demoſth. καταγινώσκω σου κακίαν, malum te iudico. Et ex Phalaride, οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιοῦτον τι, pro Nō tamen hoc crimen vobis adſcribo. At verò θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, Capite damnare, ſeu ſupplicii capitalis, in iiſdem redditum eſt, item Adiudicare morti. (Apud Iſocratem cum duplici etiam genitiuo vnà cum accuſ. θάνατον, vbi ſcribit, καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν. id eſt, Ob id quòd cū Medis ſenſerunt, morte in eos animaduerterunt, Bud.) Verùm conſtructionem hanc cum accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ alicubi conuerti ſciendum eſt. vt enim dicitur καταγινώσκω σου φόνον, ita etiam καταγινώσκω σε φόνου. Lyſias, τοῦτον μὴ καταγινώσκειν φόνου &c. Nō damnare hunc homicidii, Non damnare vt homicidam. Huic autem ſimile eſt apud Latinos Damnare cum accuſ. rei & genitiuo perſonæ: vt apud Naſonem, Parce tuum vatem ſceleris damnare Cupido. Sed quod ad priorem illam conſtructionem attinet, videlicet καταγινώσκειν τινὸς θάνατον, vel φόνον, ſciendum eſt huic genitiuo inueniri præfixam præpoſitionem κατὰ, ſed cum accuſatiuo ſignificationem alius generis habente. Affertur enim ex Herodoto, οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμοῦ.

Καταγινώσκω alias etiam conſtructiones habet. Interdum enim huic verbo ſubiungitur infinitiuus: vt apud Thucyd.lib.3, καὶ οὐδεὶς που καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι

ἔσεσθαι τῷ προβουλεύματι, ἦλθεν ἐς τὸ δεινόν, Ratus ſeu ar- A
bitratus ſe ſuperiorem non fore. q.d. Concepta aduer-
ſus ſeipſum opinione. Aut certè quaſi dicat, Lata ad-
uerſus ſeipſum ſententiâ. Apud eundẽ cum infinitiuo
præſ. temporis, lib. 7, pag. 250, meæ editionis, ὡς καὶ αὐ-
τῶν κατεγνωκότων ἤδη μηκέτι κρεισσόνων εἶναι σφῶν. Ex Plato-
nis autem Timæo affertur cum infinitiuo itidem iun-
ctum hoc verbum, ſed præcedente accuſatiuo, κατέγνω-
κα ταῦτα ἐμαυτοῦ μὲν αὐτῆς, μήποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς
ἄνδρας ἐγκωμιάσαι. At in hoc Æſchinis loco τοὺς κατε-
γνωκότας ἀλλήλων ἀδικεῖν, infinitiuum quidem habet ſo- B
lum, ſed aliam quàm in præcedentibus locis interpre-
tationẽ admittere poteſt, videlicet per verbũ Damna-
re, ſeu Condẽnare. Cui loco ſimilis eſt hic Antiphon-
tis, εἰ μὴ κατεγνώκειτε αὐτοῦ προδεδωκέναι τὴν πατρίδα, καὶ
μεγάλα πάντας ἠδικηκέναι. His addendũ eſt, licet longè
diuerſum, quod affertur ex Græcis Bibl. interpr. in lib.
Iudith, κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. vbi κατέγνω-
σαν redditur Noluerunt: in hac interpretatione, Nolue
runt mihi venire obuiam. Sed hunc vſum minimè a-
pud probatos ſcriptores extare crediderim. Inue- C
nitur interdum καταγινώσκω ſequente particula ὡς. vt
in illo Demoſth. loco quem initio protuli, οὐ γὰρ ἂν κα-
ταγνοίην ὑμῶν οὐδενὸς ὡς &c. Quinetiam ex Ariſtot. Pro-
bl. affertur, καταγνῶναι τοῦ δούλου ὡς ἐλεύθερός ἐστι, pro Aſ-
ſeruiſſe liberum qui ſeruus eſt. Iam verò & cum
participio inuenitur apud Xenoph. & quidem non in
malam partẽ (ſicut in omnibus præcedentibus locis)
ſed potius in bonam: vbi ſcribit, τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταγ-
μένῃ ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον καὶ ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον
κατέγνων περαίνοντας. Quem locum Bud. affert poſtquã D
dixit καταγινώσκειν eſſe Intelligere, ſeu Percipere.

PASSIVE Καταγινώσκεσθαί τι itidem aliquis dici-
tur, vel aliquid καταγινώσκεσθαι αὐτοῦ. Greg. Naz. οἳ καὶ μέ-
θην καταγινώσκονται, quibus ebrietas obiicitur, vt Bud.
vertit. Ex eodem affert, μόνον μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶ-
μεν τοῦ μικρὰ αἰτεῖν, καὶ τοῦ διδόντος ἀνάξια. Sed & κατεγνωσμέ-
νος ſine adiectione affertur à Bud. pro ὑπόδικος, ſeu κα-
τάκριτος. Alterius autem conſtructionis exemplum eſt,
κατέγνωσαί σου θάνατος, Capitis damnatus es, ſiue capite.
Itidémque per participium, θάνατος κατεγνωσμένος τινός. E
Ab eodem affertur & καταγνωσθεῖσα δίκη, ex Antiphon-
te, Cauſa damnata: αὕτη δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα,
ἰσχυροτέρα ἐστὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς, id eſt, Sententia qua
iniuſtè reus damnatus eſt. Sed & τὸ καταγνωσθὲν ἐκπίπτειν
dicitur aliquis ab Iſocrate, in Panath. τοῖς μὲν γὰρ ἐκπίπτειν τὸ
καταγνωσθὲν ἐλπίδες ὑπεισιν. In v.l. autem poſt καταγινώ-
σκεσθαι expoſitum Contemni, affertur ex Polybio, με-
γαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντως.

Κατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio, vt interpr. Bud. afferens ex
Gregorio, ὁμοίως γὰρ κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατά- F
γνωσις ἀσυγχώρητος, id eſt Damnatio ſine clementia. Thu
cyd. αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας
σφῶν παρασκευαζομένους. id eſt, Propter ſui cõtemptum,
& ob id quòd eos imbecillitatis & infirmitatis opum
damnarent. Hæc ille. Sed ei non aſſentior in eo quòd
vtrique loco eandem interpretationem tribuit: quum
κατάγνωσις in illo quidem Gregorii loco ſit omnino
Damnatio ſiue Condemnatio: (ſicut & in iſto Thucy-
didis, lib. 3, καὶ ἡ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἢ χερσὶ
κτώμενοι τὸ κρατεῖν) at verò quum dicitur κατάγνωσιν ἀσθε- G
νείας σφῶν, debeamus interpretari hoc verbale, ſequen-
do formam interpretationis quæ verbo καταγινώσκειν
datur, quum dicitur, καταγινώσκω σου ἀσθένειαν. neque e-
nim aliud eſt διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν quàm διὰ τὸ
καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν.

C.2. Ἀκατάγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis eſt vt damnari non poſ-
ſit, aut etiam reprehendi, In quem reprehenſio non ca
dit. Paul. epiſt. ad Tit. cap. 2, λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον.

C.2. Προκαταγινώσκω, Antè damno, ſeu condemno. Luc. in
Ioue tragœdo, ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἀξιοῦντες μὴ προκατεγνωκέ- H
ναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν εἴ τι καὶ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.
Syneſ. οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν ἀξιοῦσι λανθάνειν, quum
ſuo ſe præiudicio iam damnauerint. Et paſſ. προ-
κατεγνωσμένη δίκη, quæ præſumpta opinione damnata
eſt, antequam cauſa agatur, inquit Bud. afferens tamen
A ex Demoſth. locũ in quo actiua voce vtitur: in princ.
orationis Pro corona, τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατε-
γνωκέναι μηδέν, οὐδὲ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι.
Sed nullam expoſitionem huius infinitiui προκατεγνω-
κέναι affert. Quidam interpr. Nihil præiudicaſſe: quidã,
Nullum præiudicium afferre: quidam, Nihil ex præ-
ſumptione contra quenquam iudicarẽ. Ego mallem,
Nihil præiudicatũ domo afferre. Perinde eſt certè ac-
ſi diceret, Nullam præmeditatam condemnationem
afferre. Sed quoniam dicit προκατεγνωκέναι, non προ-
B καταγινώσκειν, poſſit etiam videri ſonare, Iam domi &
antequam ad audiendam cauſæ actionem veniatur,
præiudicio ſuo condemnaſſe. Apud Thucydidem au-
tem cũ infinitiuo, in iſto libri 3 loco, καὶ δέδιμεν οὐχὶ μὴ
προκαταγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς κρείσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων,
ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, ἀλλὰ μὴ ἄλλοις χάριν φέροντες, ἐπὶ διε-
γνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα. Vbi προκαταγνόντες puto
eſſe, Cẽſentes, præoccupatis quodã præiudicio animis.
Sed & διεγνωσμένην κρίσιν quidam hîc exp. προκατεγνωσμέ-
νην: vt habuiſti paulo antè προκατεγνωσμένη δίκη.

C Προκατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio ſeù condemnatio quæ fit
quodam præiudicio, vel ex præſumpta opinione. Red-
ditur etiam Præiudicatio, item Præiudicium.

C. ΜΕΤαγινώσκω, Sententiam muto, ſiue quod decreui,
Conſilium aliud capio. Qui enim ſententiam mutat,
& aliud conſilium capit, veluti pòſt decernit ſiue ſta-
tuit. Poteſt tamen μετὰ, ſicut & in aliis multis compo-
ſitis, mutandi etiam ſignificationem habere. Inter-
dum verò reddi poteſt & Reſipiſco, item Me pœnitet.
Thucyd. lib. 3, οὔτι ἀνέλπιστον καταστῆσαι τοῖς ἀποστᾶσιν ὡς οὐκ
D ἔσται μεταγνῶναι. Idem lib. 1, ἐν δὲ τῇ ὑστέρᾳ μετέγνωσαν, [οἱ
Ἀθηναῖοι] Poſteriore autem concione conſilium aliud
ceperunt, vel Sententiam mutarunt. Idem lib. 3, rur-
ſum, καμφθῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι εἴ τι ὑπὸ Θηβαίων ἐ-
πείσθητε. Vbi tamen μεταγνῶναι crediderim non itidem
abſolutè poni, ſed iungi cum ſequente accuſatiuo: ſic-
ut & μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα ab eodem dicitur libro
eodem. Itidem apud Euripidem in Medea, μετέγνων καὶ
τὰ πρόσθ' εἰρημένα. Quibus in locis μεταγνῶναι non poſ-
ſumus reddere Mutare ſententiam, niſi accuſatiuum
E qui additur, in ablatiuum, præfixa præpoſitione De,
conuertamus. Veluti ſi μεταγνῶναι εἴ τι ἐπείσθητε (iungo
enim cum accuſ. & hoc in loco, vti dixi) reddamus,
Mutare ſententiam de eo quod perſuaſi fueritis face-
re. Itidémque μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα, Mutare ſen-
tentiam de iis quæ decreta fuerint. Alioqui ſi accuſa-
tiuus Græcus accuſatiuo Latino reddatur, còntenti eſ-
ſe debebimus verbo Mutare: hoc modo, Mutare quæ
decreta erant, ſiue antè decreta. Sed vt reuertar ad
μεταγινώσκειν neutraliter poſitum, ſciendum eſt inue-
F niri etiam μεταγινώσκειν ἐπὶ τινὶ, item ſine præpoſitio-
ne, μεταγινώσκειν τινί. Lucian. in lib. De cal. Πτολεμαῖος οὔ-
πω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν. Sic Herodian. lib.
2, μετεγίγνωσκον δ' ἐπὶ τῷ ἀνόπλως ἐλθεῖν. Rarior eſt altera
cõſtructio cum datiuo, præfixam præpoſitionem non
habente: cuius exemplum eſt apud Philoſtr. in epiſt.
25, κλαίει γοῦν καταπεσών, καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τει-
χῶν. His autem locis in quibus datiuum vel cum præ-
poſitione vel ſolum habet, optimè conuenit interpre-
tatio per verbum Pœnitere: licet Polit. in illo Hero-
G diani loco, μετεγίγνωσκον reddere maluerit, Pertæſi ac
dolentes. Apud Heſychium legitur aoriſt. PASS.
Μετεγνώσθη (ita enim ſcripſiſſe putandus eſt, aut μετα-
νεγνώσθη, non μεταγνώσθη) quod expon. μετανεπείσθη. Exi-
ſtimo autem ſumptum eſſe ex Sophocle hoc verbum,
in Aiace, pag. 43, meæ editionis. vbi tamen non μετε-
γνώσθη ſed μετανεγνώσθη legitur: hoc in loco, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλ-
πτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.
Sed quædam exempl. μετεγνώσθη habent. Vtram autem
lectionem ſequutus ſit Heſychius incertum eſt: ſic ta-
H men vt alphabetica ſeries pro lectione illa μετανεγνώσθη
potius quàm pro hac μετεγνώσθη faciat: præterquàm
quòd expoſitio quam ei dat, videlicet μετανεπείσθη, eam
comprobare videtur: quòd & hîc compoſito vti vo-
luerit illam præpoſitionem ἀνὰ habente. Verùm cur
multo pòſt eandem ſcripturam ab eo repeti dicemus

Poſt μετανεύου enim expoſitum μετῆρχου & μετῆκε, A legitur μεταγνῶθι cum eadem illa expoſitione. Cui ſubiungitur, τὸ ἀναπτῦξαι, ἀναγνῶναι φασί. Quæ verba addita lectionem illam μεταγνῶθι apertè & ipſa comprobant: ... exiſtimem priore in loco irreptitium eſſe μεταγνῶθι, quod ibi ſedem inuenerit ratione habita ſeriei alphabeticæ, quum per errorem prætermiſſa fuiſſet ſyllaba να. Ad illum autem Sophoclis locum credeam, (ex quo non dubium eſt quin lexicographus ille vocem hanc deprompſerit) ſcholiaſtes μεταγνῶθι legit, exponens μετεπείσθη καὶ μετ- B εβλήθη τὴν ψυχήν. Totius autem loci apud eum eſt hæc explicatio, ἐπεὶ ἐξ ἀνελπίστων καὶ μεγάλων νεικέων ὁ Αἴας μετεπείσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τοῖς Ἀτρείδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας. Sed (libet enim quædam obiter de hoc loco addere) non placet quòd ἐξ ἀέλπτων iungit cum νεικέων. exiſtimo enim ἐξ ἀέλπτων poni pro ἐξ ἀέλπτου, quod nihil aliud eſt quàm ἀέλπτως. Quòd autem θυμὸν legit, in eo lubenter illi aſſentior, præſertim ſi ſequatur τῶν μεγάλων νεικέων, vt ipſe bis ſcribit: quum alioqui, dicens ἐξ ἀνελπίστων μεγάλων τε νεικέων, non τῶν ſed τε agnoſcat: C ſi tamen hæc quæ ſubiunguntur, eiuſdem ſunt: quod vix credo. Legendo autem θυμόν, ita reddendum cenſuerim, Deductus eſt de ſententia erga Atridas. Vel, Mutata ſententia ſeu mutato animo factus eſt alius erga Atridas.

Μετάγνωσις, εως, ἡ, Mutatio ſententiæ, vel Pœnitentia. Legitur ETIAM Μετάγνοια apud Sophoclem pro pœnitentia: ſed quum ſit pro μετάνοια, minimè huc pertinet. Niſi fortè tale eſſe velimus quale ἄγνοια: cuius formam retinet etiam ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

ΠΑΡΑγινώσκω, Præter ius & æquum ſtatuo, vel Perperam ſtatuo & iudico, vt inquit Bud. afferens ex Xen. ἀπομν. lib. 1, de iudicio Socratis, ὅσα μὲν οὖν μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίνωσκεν, οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων δεῖ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς· ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; id eſt παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Apud Philoſtratum autem cum genitiuo παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου pro Iniquè ſtatuentes: quaſi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου ... Sed inter hunc locum Philoſtrati & illum Xenophōtis interſerit iſtum Iſocratis in Panath. ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων. Sed debuerat potius illis duobus locis tertium hunc ſubiungere, quum hîc alia prorſus ſit verbi ſignificatio: videlicet Perperam prælegere & recitare, vt ipſemet teſtatur: addens tamē, ſcribi etiam poſſe παραναγινώσκοντες. Quàm ego lectionem longè alteri præfero, imò verò hanc non illam eſſe genuinam exiſtimo. Apud Syneſium tamen putet aliquis fortaſſe F in παραγνοῦς aliquam legendi ſignificationem includi: epiſt. 67, circa finem, καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν ποτε γραφέντων ἐπέταξα· ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολήν, ἔχῃς παραγνοὺς αἰτῆσαί τι καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. Sed exiſtimo παραγινώσκειν hîc habere potius intelligendi ſignificationem: vt ſit, Re vtcunque intellecta. quaſi videlicet res ea non plenè ex illis quæ ἀντίτυπα vocat, intelligi poſſet, ſicut ex ea quam miſerat epiſtola. Quæ tamen à me obiter & ex tempore dicuntur, donec quis aliquam certiorem in- G terpretationem afferat.

C. ΠΡΟγινώσκω, Prænoſco, Præcognoſco. Vel Præſcio, Præſciſco. Itē, Præſentio, Præſentiſco. Hippocr. initio opuſculi quod προγνωστικὸν appellatur, προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖς νοσοῦσι τά τε παρεόντα καὶ τὰ προγεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Thuc. lib. 2, ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Gal. comm. 1, in προγνωσ. Hippocratis, ὥσπερ δυναμένου τινὸς προειπεῖν αὐτὸν τὸ προγνῶναι. A Petro apoſtolo dicitur προγινώσκειν qui de re quapiam præmonitus eſt: epiſt. 2, cap. 3, ὑμεῖς H οὖν ἀγαπητοὶ προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ &c. (niſi quis malit poſt φυλάσσεσθε diſtinguere) A Paulo autem tribuitur Deo verbum hoc aliquoties, & quidem cum accuſ. perſonæ. vt epiſt. ad Rom. cap. 11, οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Vbi vet. interpr. vertit Præſciuit: Eraſmus, Antè agnouerat: nouiſſimus A interpres, Præcognouit. Crediderim poſſe etiam exponi, Præſcientia ſua ſibi delegit. Legitur idem verbum eiuſdem epiſtolæ cap. 8, ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Secus verò homo hominem προγινώσκειν dicitur ab eodem Apoſtolo apud Lucam, Act. cap. 26, pro Iam antè cognoſcere, ſiue notitiam eius habere: vbi dicit, προγινώσκοντές με ἄνωθεν (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν) ὅτι &c.

PASS. Προγινώσκομαι, Prænoſcor, Præcognoſcor. Vnde προγνωσθὲν apud Herodianum, Præcognitum: ὅπως τὸ προειλημμένον μὴ προγνωσθὲν ἀναστραφῇ, ne præcognita res omne conſilium ſubuertat, vt reddit Polit. Apud Petrum apoſtolum, epiſt. 1, cap. 1, de Chriſto, προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς: vet. quidem interpr. reddit Præcogniti, ſed Eraſmus & alter interpr. nō itidem ad verbum, ſed rectius tamen, Præordinati.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, Prænotio, Præcognitio, Præſcientia, Præſagium. De huius vocabuli in arte medica vſu lege Galenum. (qui & πρόνοιαν pro eo vſurpaſſe Hippocratem teſtatur.) Sic de medico dixit Agathias in epigr. Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν. Hinc etiam medicinalia προγνωστικά, de quibus infrà. Sicut autem verbum προγινώσκειν tribui Deo vidimus, ſic quoque πρόγνωσιν ei tribui ſciendum eſt in iiſdem Teſtamenti noui ſcriptis, & reddi præcognitionem, item præſcientiam, necnon prouidentiam.

Προγνώστης, ου, ὁ, Præſcius futurorum, Cui eſt facultas præſciendi futura.

D Προγνωστικός, οῦ, ὁ, adiect. vt προγνωστικὴ δύναμις q.d. Præſagitiua virtus, ſeu facultas. id eſt, Præſagiendi virtus, ſeu vis, vel præſciendi. Niſi quis præſagitricē vim dicendā potius exiſtimet. Philo De vita Moſ. lib. 3, μεταδόντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως. Interdu verò προγνωστικός, Qui valet facultate præſagiendi, ſeu præſciendi. vt quum Galenus in hæc verba Hippocratis, δεῖ δὲ τὰ διαιτήματα σκοπεύμενον, ἐκ τούτων προσφέρειν, annotat, προγνωστικὸν εἶναί σε βούλεται τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων, ὅπως ἁρμόζουσαν αὐτοῖς τὴν δίαιταν προσφέρῃς.

E Subſtantiuè autem προγνωστικόν, Præſcitum, vt Plin. loquitur. Extat & opuſculum Hippocratis dictum προγνωστικόν. quidam interpr. prænotionum librum.

C. ΣΥΓγινώσκω, quaſi quis dicat, Simul ſentio. Id eſt, Eadem ſentio quæ & alius, Eiuſdem ſum ſententiæ. Thucyd. lib. 7, pag. 258, meæ edit. οἱ δὲ ξυνεγίγνωσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι. vbi ſchol. exp. τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον. τουτέστιν, ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ. Sed quū addatur accuſ. ab ipſo Thucydide, aptari nō poteſt iſta expoſitio huic eius loco. neque enim dicere F poſſis, τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνῳ. Ferri igitur nō poſſit hæc expoſitio, ſicut nec ſequēs, niſi illum dicamus ſenſum omnium illorum verborum Thucyd. ſimul declarare voluiſſe. Verùm quum nō dicat ſimpliciter Thucydides, ξυνεγίγνωσκον ταῦτα, ſed ξυνεγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, otioſa præpoſitio videri poſſit. nihil enim obſtabat quominus ſimplici verbo ἐγίγνωσκον vti poſſet. At in hoc Plut. loco in Coriolano, pag. 415, meæ editionis, συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαμαχὰς τοῦ Μαρκίου τραπέσθαι, rectè συνέγνωσαν in- G terpreteris Conſenſerunt, vel Aſſenſi ſunt: aut etiam Conſentientes dixerunt. quod accedit ad Bud. interpretationem. is enim in ſimili eiuſdem ſcriptoris loco vertit Fateri: αἱ δὲ ἀκούσασαι συνέγνωσαν βέλτιον αὐτῶν τὸν Κάτωνα λογίζεσθαι περὶ τοῦ πρέποντος. Sed illi fateri addit Agnoſcere.

Συγγινώσκω alium quoque vſum habet, cui fortaſſe primum locum aliquis dari maluiſſet. In eo certè vſu itidē præpoſitio Latina Græcæ reſpōdet. veluti quum ita loquor, συγγινώσκω ἐμαυτῷ οὐ ποιήσαντι ὀρθῶς, Conſcius H ſum mihi me non rectè egiſſe. Sic autem vtitur Herodotus iſto verbo, pagina 202, meæ editionis, συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. Itidémque Gregorius vſus eſt verbo συγγινώσκειν, ſed addito etiam accuſatiuo: ſcribens, ταῦτα γὰρ οἱ συνεγνωκέναι κακὰ καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. At verò apud Appianum

PARTIC. Συνεγνωκὼς præfixo articulo, abſque A vlla adiectione, pro conſcio itidem. ſed in plurali potius: vt, ληφθέντων τῶν συνεγνωκότων. Item, βασανιζόμενος ἐς τοὺς συνεγνωκότας. (In huiuſmodi autem locis poſſit, vt opinor, οἱ συνεγνωκότες reddi etiam Coniurationis participes, Sceleris participes) Iam verò vt dicitur non ſolùm, Conſcius ſum mihi huius rei, ſed etiam Conſcius ſum tibi: (quo in vſu, licet minus frequenti, & poetico potius quàm oratorio, præpoſitio vim ſuam magis retinet. Quum enim dico, Conſcius ſum tibi huius facti, perinde eſt acſi ita loquerer, Vnà tecum hoc ſcio) ita B etiam dixit idē ſcriptor, pag. 148, Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, quaſi quis dicat, Nō cōſcius illi veritatis. quod nihil aliud eſt quàm Conſcius illi mēdacii. (Sic tamen vt aliter etiā interpretari quis poſſit, infinitiuū infinitiuo reddens: videlicet, Nō aſſentiens ipſi vera dicere, ipſum videlicet) Poſſumus verò & in vocis **PASS.** Συγγινώσκομαι interpretatione apud eū vti itidem nomine Conſcius: ſed in illo priore vſu quo videlicet dicitur Cōſcius mihi ſum: vbi ſcribit, ἑωυτοῖς συγγινωσκόμενοι τι, καὶ τοῦτο εἶξαν, Sibi conſcii ſe inferiores C eſſe. Sic in Thalia, in fine pag. 115, & princ. pag. 116, meæ editionis, ἐπὶ δὲ τῷ χρόνου προβαίνοντος ὅ, τι Πεισίανδρος παρηνήκει, καὶ συνεγινώσκετο ἑωϋτῷ οὐκέτι τι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τι καὶ διέπειν. Nam hîc quoque non video quam vocem inuenire aptiorem poſſimus quàm illam Conſcius: non ignorans alioqui vocem iſtam de re grauiori potius vſurpari, ita vt & magis in malam partem accipiatur: quinetiam genitiuū illi aptiorē eſſe quàm infinitiuum: veluti ſi dicas, Imbecillitatis ſuæ ſibi conſcius, propter quam obeundis muniis par eſſe non po- D terat. Gallicè autem diceremus, *Il ſe ſentoit n'eſtre plus ſuffiſant pour exercer ſa charge.* Et quoniā ab iſtis Herodoti locis initium ſumpſi, alios eiuſdem ſubiungā, in quibus eadem voce ſed aliter vtitur. Sciendum eſt igitur apud eum pag. 247, legi, νῦν μέντοι συγγνοὺς, χρήσομαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ. vbi συγγνοὺς exiſtimo ſonare, Poſtquā mecum reputaui hanc rem, vel conſideraui, vel perpendi, ſeu expendi. (Licet ibi interpres vertat, Agnoſcens erratum meum) Sic & pag. 140, in fine, μαθόντες ὡς εἶσι ἡμέτεροι δοῦλοι, καὶ συγγνόντες τοῦτο. Hoc autem in loco, E συγγνόντες ἀδικῆσαι, ὡμολόγησαν, vel ſignificationē iſtam habere poteſt, vel certè ſumi pro Conſcii ſibi. in qua ſignificatione habuiſti ſuprà cum participio. Bud. vult συγγινώσκω accipi pro Agnoſco culpam & deprecor: ſed exemplum nullum affert. Paſſiuæ quidem voci conuenire videtur iſta interpretatio in hoc loco, οὔτι συνεγινώσκοντο, ἠσάν τι αὐθαδέστεροι. Ex eodem ſcriptore affertur, συγγινώσκομαι τούτου τι αἴτιος pro In me culpam huius rei eſſe agnoſco. Heſych. συγγινωσκόμενοι exponit πειθόμενοι. F

Συγγινώσκω in ſignificatione cui malè primus tribuitur locus, (licet vulgo ſit vſitata, & apud quoslibet ſcriptores, excepto tamen fortaſſis Herodoto, occurrat) eſt Ignoſco, Veniam do, vel tribuo, ſeu habeo. Tribus autem modis conſtruitur. Nam interdum dicitur συγγινώσκω σοι, ſine adiectione: interdum συγγινώσκω σοι τοῦτο, vel συγγινώσκω σοι τούτου. Exempla ſingularum conſtructionum hæc ſunt. σύγγνωθί μοι, Ariſtoph. Ignoſce mihi, Da mihi veniam. συγγνώσῃ μοι, Ignoſces mihi, Chryſ. De ſacerd. Adiecto autem accuſ. apud Euripi- G dem, συγγνῶναί σοι τὴν ἁμαρτίαν. (Sed apud Thucydidem longè alium vſum habet τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν: pag. 271, εἰ δέ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις τοῦ βίου παράλογοις ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν, οἷς τὰ αὐτὰ ἔδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθήσεσθαι, τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν. Vbi ſchol. exponit, εἴ τι παρὰ λόγον ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν συνεξήμαρτον. additque, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἁμαρτίαν συνέγνωσαν. Quam expoſitionem ſequutus interpres, ita reddidit, Et ſiquid opinione lapſi ſunt, prout in hominum vita contingere ſolet, tamē cum multis lapſi ſunt, quibus fore vi- H debatur vt ſtatus Athenienſium propediem euerteretur. Sed neque illa expoſitio, neque hæc interpretatio quæ ex illa profecta eſt, quid hoc loco ſignificet verbum συνέγνωσαν nobis indicant. Qua in ſignificatione quærenda multum me quoque laborare fateor: nihilque aptius mihi in mentem nunc venit quàm vt τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν dicamus ſonare, De peccato conſenſerunt: vt συγγινώσκω σοι τοῦτο, eſt De hoc tecum conſentio: ſequendo ſignificationem quæ antea verbo iſti data fuit, allato etiam ex hoc ipſo ſcriptore exemplo. Commodius tamen diceretur, Affines huic peccato ſeu huic culpæ fuerunt, quàm De peccato conſenſerunt. Et hæc quidem de iſto loquēdi genere haud ſcio an aliis ſatisfactura ſint, mihi certè parum ſatiſfaciūt) Tertia conſtructio eſt cum genitiuo. vt enim dicitur συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν, ita etiam συγγινώσκω σοι τῆς ἁμαρτίας. Tale eſt, συγγινώσκω σοι τῆς ἀμαθίας. Item, συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, quod ex Philoſtrato affertur pro Ignoſco quòd deceptus ſis.

PASS. Συγγινώσκομαι, ſequendo ſignificationem proximè præcedentem actiuæ vocis Συγγινώσκω, ſonat q.d. Ignoſcor: pro, Mihi ignoſcitur, Mihi venia datur. Aut (ſi impersonali verbo vti nolis) Veniam conſequor. Syneſ. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, Nec volo mihi ignoſci: ſeu, veniam mihi tribui, Nec dignum me venia exiſtimo. Sic in Pand. τῶν φονέων τινὲς πημφρουῦται, καί τινες συγγινώσκονται. Dicitur alioqui & συγγινώσκεταί μοι, Mihi ignoſcitur. Videndum autem an huius vſus exemplum ſit in iſto Xenophōtis loco, lib. 7, pag. 106, meæ editionis, τούτῳ γὰρ μόνῳ συγγινώσκεσθαι ἔφασαν. Philelphum certè veriſimile eſt aliud ſequutum eſſe: quippe qui verterit, Hanc vnam veniam ſibi dari poſtularunt. Nec fortaſſis improbanda nobis hæc interpretatio fuerit: vt videlicet τούτῳ non perſonæ ſed rei ſit datiuus. & tunc συγγινώσκεσθαι non impersonale fuerit, ſed perſonale, ſicut & in præcedentibus locis: vt ita interpretemur magis ad verbum, In hoc enim ſolo ſibi veniam dari dixerunt. id eſt, in hac vnâ re.

Paſſiuum autem **PARTIC.** Συνεγνωσμένος affertur à Bud. in ſignificatione cuius exemplum in ipſo verbo non ſuppetit: videlicet pro Comprobatus, Approbatus, ex Dion. Areop. Item Deprehenſus. Ex eodē affert συνεγνωσμένον pro Cognitum.

At Συγγινώσκομαι in ſignif. actiua potius quàm paſſiua, vide inter exempla actiui Συγγινώσκω, ex Herodoto petita.

Συγγνωστὸς, ὁ, ἡ, Ignoſcibilis, (quo vtitur Gellius, Græcam vocem, vt arbitror, aſſequi volens) Dignus cui ignoſcatur, Venia dignus. Plut. in Coriol. pag. 421, meæ editionis, τὸν Μάρκιον ὅμως οὐ πονηρὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ συγγνωστὸν, ἐκπλαγέντα ταῖς τηλικαύταις ἀνάγκαις. Idem in Marc. pag. 578, οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν Πελοπίδαν ποιεῖ συγγνωστὸν ἅμα τῷ τῆς μάχης καιρῷ παρὰ πρῆμαν ὄντα καὶ πρὸς τὴν ἄμυναν οὐκ ἀγεννῶς ἐκφέρων ὁ θυμός. Vbi perperam ſuperiores editiones habent σύγγνωστον, cum accentu in prima, pro συγγνωστὸν, vt habent in illo priore loco. (Ex Sapient. cap. 6, affertur cum genitiuo, συγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος pro Conceditur minimo miſericordia. Qui vſus a Græci ſermonis conſuetudine diſcedit) Itidem aliquid dicitur συγγνωστὸν, Venia dignum. Potiúſque, vt opinor, Gellius aliquid ignoſcibile, quàm aliquem ignoſcibilem dici voluit. Plut. aduerſus Coloten, συγγνωστὰ τὰ διὰ τῆς λέξεως. Item, συγγνωστὰ Atticè pro συγγνωστὸν (vt dicitur ἀδύνατα pro ἀδύνατον, atque alia) Venia dignū eſt, Veniam meretur, Ignoſcendum eſt: aut etiam Ignoſcibile eſt, ſequendo Gellium. Eurip. in Medea, Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι γύναι. Ibidem, — εἰ γὰρ τόδ' ἄπαις ἔτι, Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους, Venia tibi danda eſſet: vel, Venia tibi tribui poſſet: vel, Dignus venia eſſe poſſes.

Huic ſignif. contrariam habet **BICOMP.** Ἀσύγγνωστος, Non ignoſcibilis, Indignus cui ignoſcatur, Indignus venia. Heſychius tamē ſignificationem actiuam dare huic nomini videri poſſet, (vt idem eſſet quod ἀσυγγνώμων) quippe qui exponat μὴ ἔχων συγγνώμην: ſed συγγνώμην ἔχειν duobus modis vſurpari videbis. Hinc **ADVERB.** Ἀσυγγνώστως, Ita vt ignoſci nō poſſit, vel nō debeat, Ita vt venia dari nō poſſit: vel, danda nō ſit.

Συγγνώμη, ης, ἡ, Ignoſcentia. vt συγγινώσκω eſt Ignoſco. Sed Latinius Venia, nam Ignoſcentia ex Gellio duntaxat affertur. Redditur alicubi & Indulgētia. Variis au-

tem modis vtuntur hoc vocabulo. ex quibus frequentiſſimi ſunt cum verbo ἔχειν, & cum verbo τυγχάνειν: quæ ſibi mutuò reſpondent. Vt enim dicitur συγγνώμην ἔχειν qui veniam habet, id eſt veniam dat, ſeu tribuit: ita συγγνώμης τυγχάνειν, (ad verbum, Veniam conſequi) cui venia datur. Ariſtot. Rhet. lib. 2, ὅτι τοῖς μεθύουσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν. ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν. Iſocr. ad Phil. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν. In eiuſdem Panath. συγγνώμην ἔχειν & ἐλεεῖν inter ſe opponuntur. Legitur itidem apud Demoſth. in Midiam συγγνώμην ἔχειν, necnõ apud Thucyd. & Platonem, atque alios. Sed apud hunc dicitur aliquis ſibi etiam ipſi συγγνώμην ἔχειν, in lib. De rep. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσιν οἱ θεοί. Quod autem ad interpretationem Latinam attinet, συγγνώμην ἔχειν eſt quidem ad verbum Veniam habere: ſed frequentius occurrit Veniam dare, ſeu Veniam tribuere. nam illud Veniam habere, ex Fabio duntaxat affertur. Æmulari certè videtur hoc Latinum loquendi genus illud Græcum, & nouitatem aliquam redolet. Cæterùm dicitur etiam πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Plato De rep. lib. 2, πολλήν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Sic Iſocr. in Euagora, καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην. Idem in Areopag. οἷς ἄξιόν ἐστι πολλὴν συγγνώμην ἔχειν εἰ μηδὲν τῶν κοινῶν φροντίζουσιν. Vbi obſerua etiam, ſubiungi particulam εἰ. (Apud eundem, infinitiuo ſequente, in Helena, τοῖς μὲν οὖν τηλικούτοις πολλὴ συγγνώμη τοιαύτην ἔχειν τὴν διάνοιαν. Sic apud Plinium, Venia ſit, cum infinitiuo: Hæc bello quæſiſſe venia ſit) Hoc quoque ſciendum eſt, addi nonnunquã genitiuum huic loquendi generi συγγνώμην ἔχειν. vt apud Ariſtoph. in Veſpis, Διαβαγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστί μοι τὸ δίκτυον. — Ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Sic apud Sophocl. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει. Paulo pòſt autẽ habebis ex Herodiano, συγγνώμην τῶν ἁμαρτηθέντων. Habet porro verbum ἔχειν, cum hoc accuſatiuo συγγνώμην, alium quoque vſum, quo quis paſſiuè dicitur συγγνώμην ἔχειν, vt contrà actiuè in locis præcedentibus. Sed antequàm de hoc agere incipiam, addam duo loquendi genera quæ itidem Veniam dare, ſeu tribuere, ſignificant: ſed minus frequẽtia. Ea ſunt, συγγνώμην διδόναι & συγγνώμην νέμειν. Hoc συγγνώμην διδόναι cum apud alios, tum apud Polyb. legitur, & apud Herodianum lib. 8, διδόντες αὐτοῖς χρηστοῦ βασιλέως ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At συγγνώμην νέμειν ex Heliodoro affertur, quod ad verbum reſpondet Latinis verbis, Veniam tribuere. Non dubito autem quin & aliis minus recẽtibus ſcriptoribus in vſu fuerit hoc συγγνώμην νέμειν, (quamuis exemplum in præſentia nullũ ſuppetat) quum συγγνώμην ἀπονέμειν apud Lucianum legatur in Nigrino, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς τοιαῦτά γε ἁμαρτανομένοις. μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. Vbi animaduertendum eſt ſubiungi participium, ſicut ſuprà infinitiuum vno in loco, in altero autem particulam εἰ, ſequente verbo indicatiui modi, præſentis temporis. Poteſt certè illud participiũ in hanc particulam εἰ reſolui, ſequẽte verbo eiuſdem & temporis & modi: vt συγγνώμην ἔχειν τοιαῦτα ἁμαρτανομένῳ, perinde ſit ac ſi dixiſſet, συγγνώμην ἔχειν εἰ τοιαῦτα ἁμαρτάνεται. Venio ad alterum illum vſum huius loquendi generis συγγνώμην ἔχειν. Vt igitur συγγνώμην ἔχειν dicitur actiua ſignificatione qui veniam dat: (quod Fabius vocat itidem Veniam habere, vt ſuprà docui) ſic paſſiuè interdum συγγνώμην ἔχει is cui venia datur, qui veniam impetrat: aut certè qui veniam meretur, qui venia dignus eſt. Plut. aduerſus Coloten, ἐχέτω δὲ καὶ τοῦτο συγγνώμην, ὡς λέγουσι, Veniam impetret, Venia donetur. Apud Hermog. autem συγγνώμην ἔχει ſignificat potius, Veniam meretur, Venia dignus eſt: vbi ſcribit, χαλεπώτερός ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου. ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ ἔχθος συγγνώμην ἔχει, ὁ δὲ ἐπιτιμεῖ, διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι. Hunc certè vſum apud Thucydidem quoque habet verbum ἔχειν cum iſto accuſatiuo: lib. 3, pag. 98, ἢν τι καὶ ἔχοντες τι ξυγγνώμης εἶεν, Siqua venia digni ſint. Ita enim malo quàm, Siquid venia dignum ſit in eis. Quinetiam Euripides ita vſus eſt in Phœniſſis, — καὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοῦμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,

Προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο. Vbi συγγνώμην ἔχει nihil aliud eſt quàm συγγνωστόν ἐστι, ſequendo præcedens illud loquendi genus. Ex his porro Euripidis & Thucydidis locis vetus eſſe iſtud loquendi genus cognoſcimus. Nunc de genitiuo συγγνώμης iuncto cum verbo τυγχάνειν: quæ verba reſpondent illis συγγνώμην ἔχειν, ſed habentibus ſignificationem illam de qua priore loco egi: qua videlicet ponuntur pro Veniã dare, ſeu tribuere. Sonat enim συγγνώμης τυγχάνειν, ſiue τυχεῖν, Veniam conſequi, Veniam impetrare: vel Venia donari, minus ad verbum, ſed eodẽ ſenſu. Iſocr. Areopag. μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν, ἀλλὰ ταῖς μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν. Idem in Panath. οὐ συγγνώμης τυχεῖν ἀξιῶν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων. (vbi obſerua non genitiuum ſolum, ſed præfixa præpoſitione ὑπὲρ) Apud Thucydidẽ cum hoc genitiuo συγγνώμης, ſequente genitiuo perſonæ. Affertur enim ex eo, συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιοῖ. Alioqui dici etiam poſſet, συγγνώμης παρ' ὑμῶν τυγχάνειν. Dicitur quoque συγγνώμην λαμβάνειν à Demoſthene, ſe cui ignoſcitur: id eſt, Veniam accipere: vt viciſſim συγγνώμην διδόναι dicitur qui ignoſcit: id eſt, Veniã dare, ſeu tribuere. His opponitur συγγνώμης διαμαρτάνειν, q. d. A venia aberrare: pro Venia excidere, ſeu Spe veniæ excidere. Aut ſimpliciu s, Veniam non conſequi, Veniam non impetrare. At συγγνώμης δεῖσθαι & συγγνώμην ἀφαρπάζεσθαι priora ſunt quàm hæc συγγνώμης τυγχάνειν vel διαμαρτάνειν. Illud συγγνώμης δεῖσθαι apud Herodianum legitur, lib. 2, ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο. At ille recuſare inſtitit, tanquam rem inuidioſam, nomen imperii: excuſare ſenectutem, veniámque orare: vt Polit vertit. Illud autẽ συγγνώμην ἀφαρπάζεσθαι ex Polybio affertur pro Facere vt quis ignoſcat.

Frequens etiam eſt συγγνώμη ἐστὶ, interdum & συγγνώμη, pro Venia dignus eſt, vel dignũ eſt, (prout poſtulat locus) Veniam meretur, Venia tribuẽda eſt. Demoſth. Pro corona, ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. (Qui locus cum iſto Thucydidis pulchrè conuenit, libro 3, pag. 96, οὔκουν δεῖ προθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν οὔτε χρήμασιν ὠνητὴν, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται. ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν. ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. Vbi ξύγγνωμον ἐστὶ τὸ ἀκούσιον idem valet quod ξυγγνώμη ἐστὶ τῷ ἀκουσίῳ) Idem orator in Mediã, οὐδ' ὁμοίαν οὔσαν τούτῳ κἀκείνοις συγγνώμην εὑρήσομεν, hunc non eadem qua illos venia dignum eſſe. Thucyd. lib. 4, pag. 158, καὶ ξυγγνώμη εἶναι εἴ τι πιαποιοῦντο. Apud eundem cum infinitiuo, libro 8, pag. 279, ξυγγνώμην δ' εἶναι ἑαυτοῖς περὶ αἴδρος πολεμίου καὶ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀξυμφόρου κακόν τι βουλεύειν. Sic lib. 5, pag. 193, εἰκὸς καὶ συγγνώμη dicit, ſequente infinitiuo. At Lucillius participium ſubiunxit, quod eundem quem infinitiuus vſum præſtat: Epigr. lib. 2, titulo in auaros: Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου ταναὸν χρόνον ἢ κορώνης, Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ. Atque vt ſuprà oſtendi dici interdum πολλὴν συγγνώμην ἔχειν, ita etiam πολλὴ συγγνώμη dici ſciendum eſt: atque vnum ex Iſocrate huius loquendi generis exemplum attuli quum agerem de illo πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Cui addi poteſt ex Demoſth. in Mediam, καὶ τῇ Δία αὐτοῖς πολλὴ συγγνώμη. οὐ γάρ ἐστι φορητὸς ἄνθρωπος.

Συγγνώμη (inquit Ariſtot. Ethic. lib. 6, cap. 11) eſt γνώμη κριτικὴ τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθή. vbi quidam συγγνώμη non interpretantur nomine illo Venia, ſed Moderatio animi & æquitas. Verùm non dubium eſt quin ibi quoq; nomini συγγνώμη ſolita interpretatio conueniat. Perinde eſt enim ac ſi diceret Ariſtoteles, quòd nos alicui συγγνώμην ἔχομεν, id prouenire ἀπὸ τῆς γνώμης κριτικῆς τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθῆς, id eſt, à recta ſententia diiudicatrice eius quod æquum eſt & bonum. Totus autẽ Ariſtotelis locus eſt hic, ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ. τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. ἡ δὲ συγγνώμη &c. Quoniam tamen Ariſtot. ita συγγνώμην in illa ſua ſignificatione vſurpat vt interim ad eius originem reſpicere videatur, & eam ducere à γνώμη: quidam vt hoc ſua etiam interpreta-

tione declararent, ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην interpr. In A nonnullis delictis conſenſum accommodare: addẽtes, id eſſe ignoſcere ac veniam dare. Itidémque συγγνώμη quod ſtatim ſequitur, Hic conſenſus, id eſt venia. Sic συγγνωμονικὸν, Ad conſentiendum promptum ac propenſum, id eſt ad ignoſcendum. Sed videri poſſit Ariſtoteles, in illo quidem ἀγνώμων, ad originem ſignificationis quam habet illud vocabulum reſpicere, eam ducendo à γνώμη: at non idem in ſequentibus illis nominibus facere: ſed quoniã dixerit γνώμην eſſe τοῦ ἐπιεικοῦς κρίσιν ὀρθὴν vt hoc probet, addere quæ ſequuntur, B potius ad rem quàm ad verba reſpicientem. Ac profecto durum fuerit (licet Ariſtoteles paulo ſit in huiuſmodi quæ ad analogiam grammaticam ſpectant liberior, vt alibi docui) συγγνώμη ad γνώμη illud reuocare: quaſi συγγνώμη nihil aliud ſit quàm nomen illud γνώμη (à ſimplici γινώσκω) cui præfixa ſit præpoſitio. Contrà enim fateamur neceſſe eſt, vt γινώσκω verbale ſuum habet γνώμη, ita συγγινώσκω habere ſuum συγγνώμη. (Ac profectò ſi συγγνώμη verti deberet Cõſenſus, multo id maiori cum ratione fieret, deducendo à συγγινώσκειν, quod C conſentiendi ſignificationem alicubi habere oſtendi, quàm à γνώμη, præfixa præpoſitione, vti dixi) Hoc autem perinde eſt acſi quis nomen Συγγνώμων, quum apud Platonem pro conſentiente ponitur, non iam eſſe verbale à Συγγινώσκω, ſed ex γνώμη factum, præfixa præpoſitione, (eodem modo quo inde fiunt ἀγνώμων & εὐγνώμων, aliáque plurima) contenderet: at quum vſurpatur de eo qui ad veniam dandam propenſus eſt, aut ſimpliciter de eo qui dat veniam: (quæ ſignificatio D frequentiſſima eſt, quum altera illa contrà ſit rariſſima, ea nimirum qua pro conſentiente vſurpatur) tunc non amplius ad γνώμη pertinere, ſed ſui verbi ſignificationẽ ſequi diceret. In qua certè & ipſe opinione eſſem, niſi itidem verbum ipſum συγγινώσκειν pro Conſentire poſitum inueniſſem.

Συγγνώμη redditur etiam Indulgentia (vti dixi) item Conceſſio, necnon Permiſſio: in hoc loco Pauli ad Corinth. c. 7, vbi de coniugio diſſerit, τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Vbi vet. interpr. συγγνώμην reddit indulgẽtiam, itidémque Eraſm. Ideo autem quidã Conceſſionem aut Permiſſionem interpretari maluerunt, E quòd Indulgẽtia dicatur de iis quæ talia ſunt vt reprehendi poſſint. Sed ſunt qui contrà in bonã etiam partem vſurpari velint. Verùm hoc ſciendum eſt, inueniri & aliam lectionem, videlicet κατὰ γνώμην. quam ne omnino reiiciendam putem, facit eadem oppoſitio γνώμης & ἐπιταγῆς in eadem epiſtola. vt enim hîc ſcriptum eſt (ſequendo illam lectionem) τοῦτο δὲ λέγω κατὰ γνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν: ita ibi, περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι, &c. Illud tantùm iniicit mihi ſcrupulum quòd κατὰ γνώμην ea in ſignificatione F legere me non meminerim.

Συγγνώμη, Status vnus ex aſſumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut perſonam quæ iudicio nõ eſt obnoxia, vt ſcribit Hermog. Conceſſio à Trapez. exponitur. Latinè dici etiam poteſt Venialis ſtatus, & Deprecatio. Hæc ex vulg. lex. Vide Hermogenẽ ex quo affertur & συγγνωμονικὸν κεφάλαιον, quod huc pertinere videtur. Exponitur autem Venialis locus.

Συγγνώμων, ὁ & ἡ, (qui & συγγνωμονικὸς) Ad veniam dandã G propẽſus, Qui libenter dat veniã, Facilis in dãda venia, Facilis in condonãdis peccatis. Poſſis etiam exponere, Placidus, Faciliſque, veniæq; paratus, ex Naſone. (Redditur itẽ Indulgens, itẽ Clemẽs, Mitis, Miſericors) Sic in cõparatiuo gradu συγγνωμονεστέρα ψυχὴ apud Syneſium, Animus ad veniã dandam propenſior, vel Animus ad miſericordiam propenſior. Poſſit alioqui συγγνωμονέστερος reddi etiam vno verbo ex Terentio, Ignoſcentior. Atque adeo illud συγγνωμονεστέρα ψυχὴ ex eo verti poſſit H Ignoſcentior animus. Interdum verò συγγνώμονα εἶναι eſt ſimpliciter Veniam dare, Ignoſcere. Xenoph. τοὺς θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, deos precaberis vt tibi veniam tribuant. Apud Euripidem, ſequente etiam genitiuo (vt nimirum συγγνώμη genitiuum habet) συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Veniam dare eorũ quæ dicta ſunt, A Ignoſcere quæ dicta ſunt. Apud Thucyd. ξυγγνώμονες ἐστὲ pro Concedite, (vt Da mihi hanc veniam, pro Hoc mihi concede, Sine te hoc exorem. Gallicè, *Faite moy ceſte grace*) lib. 2, ξυγγνώμονές δὲ ἐστε, τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοὺς ὑπάρχοντας προτέρους, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοὺς ἐπιφέροντας νομίμως. Quanuis autem paulo aliter hîc ſumatur quàm in illo Xenoph. loco, itidem tamen diis tribuitur. (NEVTR. Σύγγνωμον ſiue ξύγγνωμον, apud Thucyd. ab illa ſignificatione diſcedit. ponitur enim paſſiuè pro συγγνώμης ἄξιον, Venia dignum. Locum B autem in quo vtitur, habuiſti ſuprà in Συγγνώμη, col. 1862, lit. E) Contrariam huic ſignificationem habet BICOMP. Ἀσυγγνώμων, Qui non eſt ad veniam dandam propenſus, ſeu ad ignoſcendum. Aut etiam ſimpliciter, Qui veniam non dat, apud Demoſth. Redditur item Immitis, Immiſericors: vt συγγνώμονα reddi etiã Mitem, Miſericordem, dictum eſt.

Συγγνώμων, Conſentiens, Qui eſt eiuſdem ſententiæ. Plato De leg. lib. 6, ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονάς τε C ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. Sic autem συγγινώσκειν pro Conſentire alicubi vſurpari, dictum fuit. Alioqui non tanquam verbale huius συγγινώσκω eſſet, ſed tãquam ex γνώμη factum, præfixa præpoſ. σύν. vt inde ſunt ἀγνώμων, εὐγνώμων, aliáque quamplurima. Præſertim verò ſi reddatur Qui eſt eiuſdem ſententiæ, deductio hæc cõuenire illi videbitur.

Συγγνωμονικὸς, οῦ, ὁ, idem quod συγγνώμων, in ea ſignificatione quæ prior illi data fuit, videlicet pro eo qui ad D veniam dandam propenſus eſt, &c. Ariſtot. συγγνωμονικὸν (qualem eſſe ſcribit τὸν πρᾶον) opponit τιμωρητικῷ Ethic. lib. 4, cap. 5, οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Idem Rhetor. 2, καὶ τοῖς μὴ συγγνωμονικοῖς τοῖς φαινομένοις ἁμαρτάνειν. Habuiſti hoc nomẽ ex eodem ſuprà, in loco quem protuli in Συγγνώμη. Sed συγγνωμονικὸς ab eodem vſurpatur etiam pro συγγνωστὸς, Venia dignus, Cui ignoſci debet. Rei tamẽ potius quàm perſonæ tribuitur, vt opinor. Sic Ethic. 7, οὐ γὰρ εἴ τις ἰσχυρῶν καὶ ὑπερβαλλουσῶν ἡδονῶν ἡττᾶται, ἢ λυπῶν, θαυμαστὸν, ἀλλὰ καὶ συγγνωμονικὸν εἰ ἀντιτείνων. Itẽ lib. 5, ὅσα μὲν μὴ μόνον ἀγνοοῦντες ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Ibidem, τῶν δ' E ἀκουσίων [ἀδικημάτων] τὰ μέν ἐστι συγγνωμονικὰ, τὰ δ' οὐ συγγνωμονικά. ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά· ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος δὲ μήτε φυσικὸν, μήτ' ἀνθρώπινον, οὐ συγγνωμονικά. Quod autem Ariſtoteli συγγνωμονικὸν, (ex quo ſolo huius ſignificationis exempla ſuppetũt) id Thucydidi eſſe σύγγνωμον oſtendi in loco quem ex eo attuli poſt Συγγνώμων. Videtur certè magis conuenire huic σύγγνωμον quàm illi συγγνωμονικὸν iſta ſignificatio. At de συγγνωμονικὸν κεφάλαιον dictum fuit ſuprà in nomine F Συγγνώμη ſignificante venialem ſtatum, vt quidem interpr. v. l. Vbi & συγγνωμονικὴ ἀντίθεσις dicitur eſſe cõceſſio. ADVERB. Συγγνωμονικῶς, Animo ad veniam dandam propenſo, Clementer. ſequendo non poſteriorem ſed priorem nominis Συγγνωμονικὸς ſignificationem.

¶ Γνωρίζω, Noſcito, Agnoſco. Ponitur autem & pro Notum facio, Notitiam do, ſiue præbeo. (vno verbo Notifico, quod apud Naſonem & Gellium inuenitur) dubitariq; poſſit vtra ſignificatio præcedere debeat. Sed G illi ſignificationi qua ponitur pro Noſcito ſiue Agnoſco, priorem locum dedi, quòd plura eius exẽpla (præterquam in Teſtam. noui ſcriptis, vbi altera perfrequẽs eſt) inueniſſe mihi viderer. Siquis tamen alterã præcedere malit, facilè cedã. Plut. in Amat. nar. τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, vocẽ illam, vt quæ Phoci eſſet, agnouiſſe: Polit. interprete. Herodian. lib. 1, γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε ὁ κξελθεῖν τὴν γραφὴν, Agnita dein Cõmodi manu, vt idem vertit. H Eodẽ modo dixit lib. 2, λαβὼν τινὶ τὸ γραμματεῖον (γνωρίζεις δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ὅσης σοι τῆς ἀναγνώσεως ἐν συνηθείᾳ) ἐπίσκεψαι. Sic & paſſ. Γνωρίζομαι, Agnoſcor, apud eundẽ, lib. 2, τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, Detõſa barba, ne agnoſceretur. Itidémque apud Lucianum in Timone, οὐκέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, Non amplius a-

gnoſcor ab eis. Ita enim malo quàm Cognoſcor ab eis, A vt habent v.l. (Licet alioqui, vt γνωρίζω, Cognoſco, ita γνωρίζομαι reddi alicubi poſſit Cognoſcor) Bud. quũ de ἐπιγινώσκειν loquutus eſſet, quod dicit ſignificare Agnoſcere, id eſt Noſcitare: ſubiunxit, Idem γνωρίζω ſignificat. Lucian. γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶ αὐτῷ. Cui loco addit illum Herodiani, (paulo antè à me allatum) γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα, Agnito Commodi chirographo. Quum alioqui (inquit) γνωρίζω ſignificet Cognoſco, & Indico, & Notum facio. Vnde γνώρισμα, Indicium, vt pulſus in febre. De quibus Budæi verbis dicam aliquãto poſt. Nunc redeo ad illũ B Luciani locum, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, &c. In hoc enim quũ γνωρίζω reddat Agnoſco, in iis verbis quæ modò ex eo protuli: alibi vertit etiam Non renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ ἀναίνομαι. Locus autem (vt melius de eo iudicari poſſit) eſt hic in principio libelli aduerſus eum ſcripti qui ipſum in verbis Prometheũ eſſe dixerat. ita enim illum orditur, Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο ὦ ἄριστε ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ. Occa- C ſionem autem ſumpſit Bud. interpretandi illud γνωρίζω, Non renuo, ex proximè ſequentibus ipſius Luciani verbis. nam ſubiũgit, οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν. Non dubium eſt certè quin & hîc locum habeat verbum Agnoſcere: ſed eum vſum habens quem in iſto Ciceronis loco De amicitia, Tu autem Fanni, qui mihi tantum tribui dicis quantum ego nec agnoſco, nec poſtulo. Sic apud eundem pro Milone, Facti illius gloriam libens agnouiſſet. Sed & apud Herodianum γνωρίζειν à vulgari verbi Agnoſcere ſignifica- D tione diſcedit, lib. 8, vbi ſcribit, προθέντες δὲ τὰς εἰκόνας Μαξιμίνου καὶ Βαλβίνου, Γορδιανοῦ τε καίσαρος, στεφάνοις καὶ δάφναις κατεσημασμένας, αὐτοί τε ἀφημίαν, καὶ τοὺς στρατιώτας ἠξίουν γνωρίσαι καὶ αἰνεῖν ἀφημίσαι τε τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων συγκλήτου αἱρεθέντας αὐτοκράτορας. Quæ Politianus ita vertit, Proponũt Maximini & Balbini ac Gordiani cæſaris imagines, coronis & lauro redimitas. Quibus ipſi acclamantes, etiam hortabantur exercitum vt agnoſcerent ſalutarentque & lætis exciperent vocibus quos ſenatus populuſque Romanus imperatores elegiſſet. E Hoc certè in loco non Latinum loquendi genus è Græco, ſed potius Græcum è Latino petitum eſſe crediderim. Exiſtimo enim hoc loco Herodianum vocem Agnoſcere, quia illi vt valde propria vſi erant, voluiſſe ita interpretari vt verbum verbo redditum eſſet: ideóque illo γνωρίζειν vti non dubitauiſſe, licet exemplum huius vſus fortaſſe non habentem. Itidem certè & alia Græca verba ad vſum Latinorum accommodaſſe illum memini me obſeruare. Habet porro noſtrum Gallicum verbum *Recognoiſtre* (quum propriè ſit Agno- F ſco, id eſt Noſcito) hanc quoque verborum Agnoſcere & γνωρίζειν ſignificationem. Dicimus enim, *Ie le recognoy ſeigneur*, vel *roy*, aut *empereur*: pro Agnoſco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen alia quoque conſtructione dicere ſolemus, *Ie le recognoy pour ſeigneur*, &c.

Γνωρίζω interdum non eſt Agnoſco, ſed potius Cognoſco. Bud. quum dixiſſet γνωρίζω eſſe Agnoſco, & huius ſignificationis exempla protuliſſet: ſubiunxit (vt ſuprà docui) Quum alioqui γνωρίζω ſignificet Co- G gnoſco, & Indico, & Notum facio. Quibus verbis videri poſſit ſignificationem illam qua pro Agnoſcere ponitur, nõ cenſere eſſe primam & maximè propriam. quod ego aliter ſe habere exiſtimo. Quòd autem ſubiungit, inde eſſe γνώρισμα, pro Indicium, ne hoc quidẽ affirmari poteſt: quum deriuando γνώρισμα ab ea verbi γνωρίζω ſignif. qua ponitur pro Agnoſco, poſſit exponi, Id quo aliquem ſeu aliquid agnoſcimus. Sed tamen de hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa cognoſcendi ſignificatio probari poteſt. H Ibi certè nullum ipſe affert: ſed alibi hoc producit ex Ariſtot. Metaph. lib. 9, καὶ τὴν ἐπιστήμην μέτρον τῶν πραγμάτων λέγομεν, καὶ τὴν αἴσθησιν, ὅτι γνωρίζομέν τι αὐταῖς. Ex eodem, ὥσπερ εἰ ἄλλου ἡμᾶς μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμέν. Quinetiam ex Demoſthene affert γνωρίζω, pro Cognoſco, Noui. Itidémque partic. ἐγνωρισμένος pro Cognitus, inueniri tradit. Ex Iſocrate quoque affertur γνωρίζειν pro Cognoſcere: vbi ſcribit, πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσί, Da operam vt noris eos qui & quales ſint qui loquuntur. Sic etiam ex Galeno pro Cognoſcere, ſeu Deprehendere: ad Glauc. lib. 1, ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖσδε αὖ μάλιστα γνωρίσαις. Item, γνωρίζεις δὲ τὰς βιαίας ἐμφράξεις τοῖς ἀνωμαλίαις τῶν σφυγμῶν. Ad hanc ſignificationem referẽda eſt ea quam dat Polit. iſti verbo in hoc loco Herodiani, lib. 2. ἤσαν δέ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, vertit enim, Qui conſuetum ipſius haberent ingenium. Miror tamen cur potius reddiderit Conſuetum haberent quàm Cognitum haberent: atque adeo ſuſpicari quis poſſit hoc, non illud, ab eo ſcriptum fuiſſe. Inuenitur alioqui & in v.l. γνωρίζω expoſitum Conſuetudinem ineo & familiaritatem. Cui ſignificationi ſubiungitur ex Ariſtide, οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνώριζον. Sed incertum eſt an hic Ariſtidis locus pro illius ſignificationis exemplo afferatur: quum ibidem illam proximè præcedat ea cui primum locum dedi: videlicet Agnoſco, Noſcito.

Γνωρίζω, Notum facio, Notum reddo. vel Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. Gregor. de Baſilio, Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν πλεῖον. Idem, ἵνα καὶ τὴν φύσιν παραδείξῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν. Idem, ἐκείνῳ γνωρίζεις τὴν ἁμαρτίαν. At in hoc Athenæi loco redditur Indicare: ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἆθλα ἐτίθει τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, iis præmia proponebat qui nouas voluptates indicabant. In Teſtamenti noui ſcriptis frequentiſſimum eſt hoc vocabulum (vnde etiam videri poſſint Gregor. & reliqui theologi libenter hoc fuiſſe vſi) in hac tranſitiua ſignificatione, videlicet pro Notum facio, Declaro. (qua vſi prius fuerant Græci Bibl. interpretes: vt videmus cum alibi, tum in hoc Pſalmi 15 loco, ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς) Ioann. cap. 17, verſ. 26, καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, Et notum feci eis nomen tuum, & notum faciam. Sic ad Romanos capite 9, de Deo, ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibidem, verſu proximè præcedenti, καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam ſuam. Aut etiam, Patefacere potentiam ſuam. Quo verbo reddi aptè poteſt & in iſto loco epiſt. ad Epheſ. cap. 1, γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Vtitur autem & alibi hoc ipſo verbo cum eodem accuſatiuo. Apud eundẽ frequens eſt γνωρίζω ὑμῖν ὅτι, quum dicturus eſt aliquid quod ab illis ſciri magni referre exiſtimat. perinde acſi diceret, Vos autem hoc ignorare nolim. Vel potius, Vobis autem apertè ſignifico. Non malè tamen interpr. qui & hîc reddunt Notum facio. Apud eundem verò vbi dicit, πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικός, reddi etiam poteſt, Omnia vobis exponet, vel De omnibus certiores faciet. Inuenitur tamen γνωρίζω & pro Cognoſco, vel Noui: epiſt. ad Philipp. cap. 1, v. 22, καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω. vbi οὐ γνωρίζω redditur etiam Ignoro, rectè. At de vſu quẽ habet apud eundẽ paſſiua vox γνωρίζομαι, dicã mox vbi de illa agã. Nũc de alia ſignificatione verbi huius γνωρίζω, quæ ad iſtam cuius exempla tot allata fuerunt, pertinet ſic tamen vt tanquam particularior ſub generaliori includatur. Ea eſt qua ponitur pro συνίστημι καὶ προξενῶ, vt expon. Bud. afferens ex Plutarcho in Fabio, καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἡ γυνή. Interpretationem autem ibi non addit, ſed alibi reddit, Conciliat illi & inſinuat. Quidam certè γνωρίζει & hîc ſimpliciter interpr. Notum reddit.

PASS. Γνωρίζομαι (ſequendo ſignificationes datas actiuæ voci Γνωρίζω) eſt Agnoſcor. cuius ſignificationis habuiſti duo exempla ſuprà in Γνωρίζω, vnum ex Herodiano, alterum ex Luciano. Item, ſicut Γνωρίζω pro Cognoſco etiam poni interdum dictum eſt, ita Γνωρίζομαι pro Cognoſcor poni ſciendum eſt. vnde ἐγνωρισμένος, Cognitus. Denique vt Γνωρίζω eſt Notum facio, ſic Γνωρίζομαι, Notus fio, Innoteſco, Pateſio. Quibus modis reddi poteſt apud Paulum: fortaſſe autem alicubi & Cognoſcor.

Γνώρισμα, ατος, τό, Id ex quo aliquem ſiue aliquid agnoſcimus, Indicium. Syneſ. καὶ καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου τὸ δέρμα λείπεται, γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου. Lucian. ἅπαντες φαλακροί εἰσι· ὥστε ἀπαίτων εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. Plutarch. οὐδ' ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Bud. (vt antea dixi) hoc verbale vult eſſe ab ea verbi γνωρίζω ſignificatione qua ponitur pro Indico, Notum facio: exponitque Indicium: addens, vt pulſus in febre: apud Galenum, ταῦτα μὲν αὐτῶν τῶν εἰρημένων γνωρίσματα. Apud eundem, μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἔν τε τοῖς σφυγμοῖς ἐστὶ καὶ τοῖς οὔροις γνωρίσματα. Apud Xenoph. quoque γνωρίσματα reddi poteſt Indicia, Pæd. 2, συναρμόσαι ταῦτα ἀκριβῶς, ὥστε ἔχειν γνωρίσματα, ὅτι πρόδηλον ἔστω ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστιν.

Γνώρισμα, Inſigne, Ornamentum, Decus, Id propter quod aut res aut ciuitas viſenda eſt. Ita Bud. afferens ex Gregorii oratione de Baſilio, ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν, ὅπως ἂν οἶμαι τῶν διηγημάτων ἔχωσιν ἢ τῶν ὁρωμένων· τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώρισμα. Id eſt, Propter literarum ſtudia viſitur: de Cæſarea Cappadociæ. Sic γνωρίσματα τῆς βασιλείας affertur pro inſignibus imperii. Item, φιλοσοφίας τὸ φέρει γνωρίσματα, ex Alexand. Aphrod. in præf. Probl. lib. 1, de medicina, Inſignia geſtat philoſophiæ.

Γνωρίσματα plurali numero, Monumenta: ſed accipiendo hanc vocem Latinam in certa & peculiari ſignificatione. Terent. in Eunucho, Act. 4, ſcena 6, Abi tu, ciſtellam Pythia domo effer, cum monumẽtis. Vbi Donatus, Monumenta ſunt quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ σπάργανα. Cuius ſignificationis aptiſſimum videtur exemplum habere iſte Pauſaniæ locus, in Atticis, κρηπῖδας Αἰγεὺς ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι, γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί. Pertinet autem potius hæc ſignificatio ad illam cui primus locus datus eſt, quàm ad eam cui ſecundus. Cæterùm (vt de hoc obiter lectorem moneam) conuenire optimè videtur ille Terentii locus cum iſto Plauti in Rudente, Quia leno ademit ciſtulam ei quam habebat, vbique habebat Qui ſuos parentes noſcere poſſet: veretur ne perierit. Vbi obſerua etiam verbum noſcere quod eſt γνωρίζειν, vnde γνωρίσματα.

Γνώρισις, εως, ἡ, Agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum, vt vertit Bud. Huic autem verbali ſubiungam COMPOS. Ἀγνώριστος, Δυσγνώριστος, Εὐγνώριστος. quoniam & ipſa, licet eis per compoſitionem α acceſſerit, magis formam verbalis retinent quàm nomen Γνώριμος: quod alioqui factum itidem ex hoc verbo eſſe cõſtat. Sicut enim Γνώρισμα ex ἐγνώρισμαι, Γνώρισις ex ἐγνώρισαι, ſic illa ex ἐγνώρισται fieri manifeſtum eſt, & quidem tanquam præcedente γνωριστός. Eſt igitur Ἀγνώριστος, Non agnitus, aut Qui talis eſt vt agnoſci nõ poſſit. Item, Non notificatus, ſeu Qui nõ innotuit, Qui in notitiam non venit. Vel, Qui talis eſt vt notificari ſeu innoteſcere non poſſit. At v.l. interpr. Incertus, Incognitus. Præceditque in iiſdem VERB. Ἀγνωρίζω pro Ignoro, quod mihi valde ſuſpectum eſt. Secundum COMPOS. eſt Δυσγνώριστος, Agnitu difficilis, Qui facilè agnoſci non poteſt. Vel, Qui non facilè notificari poteſt, ſeu innoteſcere. Cui contrariam ſignificationem habet tertium COMPOS. Εὐγνώριστος. Sonat enim, Agnitu facilis, Qui facilè agnoſci poteſt. Vel, Qui facilè notificari queat, ſeu innoteſcere. His addam & VERBALE Γνωριστικός, quo ſignificatur Notitiam præbens, & quaſi quis dicat Notificatorius. Sed apud Pollucem reddi poteſt Index, vbi ſcribit γνώμονας vocari τοὺς ἀποπίπτοντας ὀδόντας τῆς ἡλικίας ὄντας γνωριστικούς.

Γνώριμος, ου, ὁ & ἡ, Notus, Cuius notitiam habemus. Demoſth. Olynth. 3 ἔστι δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ὑμῖν ὁ λόγος. οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐδαίμοσιν ἔξεστι γενέσθαι. Plut. in lib. De Pyth. orac. ἀμείβειν γὰρ ἔοικε νομίσματος ἡ τοῦ λόγου χρεία· καὶ δόκιμον καὶ αὐτοῦ τὸ συνηθές ἐστι καὶ γνώριμον, ἄλλην ἐν ἄλλοις χρόνοις ἰσχὺν λαμβάνοντος. Alexander lib. 1 De anima, γνωριμωτάτην & ἀγνωστοτάτην inter ſe oppoſuit: eodémque in loco voci γνώριμον addidit ἀναμφίλεκτον, ita ſcribens, ἀλλ' ἔστι πολλὰ τῶν ὄντων ἃ τὴν μὲν ὕπαρξιν ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν· ὥσπερ ἥ τε κίνησις καὶ ὁ τόπος· ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ χρόνος. ἑκάστου γὰρ τούτων τὸ μὲν εἶναι, γνώριμον καὶ ἀναμφίλεκτον· τίς δέ ποτέ ἐστιν αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων ὀφθῆναι. quæ Bud. ita vertit, (ſenſum exponens, non ſingula verba interpretans) Tempus eſſe & locum omnes nouerunt, ſed quæ ſit eorum eſſentia ſiue natura, & definitio, ſcire difficillimum. Γνώριμος annotatur ſignificare etiam Cognitu facilis, ſed nullum ſignificationis huius exemplum additur: videndum autem annon illi Demoſthenis loco conuenire poſſit: vt videlicet γνώριμος ibi non ſit Notus ſed Cuius facilis ſit notitia, Cognitu facilis. Neque tamẽ & illam interpretationem ferri poſſe nego. Γνώριμον alicubi legiſſe mihi videor non ſimpliciter pro eo qui notus ſit, ſed pro eo qui ſit clarus & celeber. Apud Ariſtotelẽ Polit. lib. 4, οἱ γνώριμοι diſtinguuntur ἀπὸ τοῦ δήμου: dicuntúrque δήμου εἴδη eſſe, οἱ γεωργοί, τὸ περὶ τὰς τέχνας, τὸ ἀγοραῖον &c. at γνωρίμων εἴδη eſſe, πλοῦτος, εὐγένεια, ἀρετή, παιδεία. In v.l. ponitur & Γνώριμον, tanquam ſubſtantiuum, quod redditur, Fides, reique exploratæ & compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc expoſitio Græca, ſine autoris nomine, πιστὸν καὶ ἀσφαλές· ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. Sed quanuis de hac expoſitione, niſi locus adeatur, difficile ſit iudicare, quicunque eius eſt autor, non videtur γνώριμον illud pro ſubſtantiuo accipere.

Γνώριμος, Notus. Sed hîc me loqui ſcito non iam de participio Notus, quod eſt Cognitus: ſed de nomine Notus: id eſt de Notus quod ex participio in nomen, ſicut & alia quædam apud Latinos quoque, tranſit, & pro familiari ponitur. (Scio enim & extra hanc ſignificationem, nominis loco haberi nonnunquam) vt in hoc verſu Horatii, Sat. 1, lib. 1, Non vxor ſaluum te vult, non filius: omnes Vicini oderunt, noti, pueri atq; puellæ. Vſus eſt autem hoc γνώριμος & Homerus, ſed vno duntaxat (vt tradit ex aliis Euſtath.) in loco: videlicet Odyſſ. π, non procul à principio, Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Vbi annotat idem grammaticus, diſcrimen poni inter ἑταῖρον & γνώριμον: ac fortaſſe τιμιώτερον eſſe ἑταῖρον quàm eũ qui ſimpliciter ſit γνώριμος: fortaſſe etiam eſſe γνώριμον quiddam generalius, ſub quo comprehendantur & ἑταῖροι & alii quolibet modo συνήθεις. Ego certè illi in vtroque aſſentior: nam latius multo γνώριμον patere quàm ἑταῖρον, & maiore hũc quàm illum in pretio eſſe, varii ſcriptorum apertè oſtendunt loci. Apud Demoſthenem certè vt φίλος minus quàm ξένος, ita hoc φίλος plus eſſe quàm γνώριμος videmus, in iſto orationis Pro corona loco, ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, ξένος ἢ φίλος ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; q. d. Tantum abeſt vt iuſta aliqua de cauſa potuerit illi eſſe ξένος, vt nec φίλος, atque adeo ne γνώριμος quidem. Sæpe autem redditur hoc γνώριμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris & quicum conſueuimus: afferens ex Xenophonte, εἴ τις ὡς ἂν σὺ πρέψεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιήσει. Interdum οἰκεῖοι & γνώριμοι, nonnunquam γνώριμοι & συνήθεις copulantur. vtriuſque vſus exemplum extat apud Plat. Legitur enim apud eum De rep. lib. 1, ἀπεχθέσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις. Apud eundem libro eiuſdẽ operis 2, τοῖς γνωρίμοις καὶ συνήθεσι opponũtur οἱ ἀγνῶτες. Ita enim ſcribit, οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος· πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρᾳοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον. Itidẽ copulantur iſta duo nomina ab Ariſtotele: ſed duobus his alia duo opponuntur. neque enim ἀγνῶτας ſolum illis duobus opponit, ſed ἀγνῶτας & ἀσυνήθεις: ita ſcribens, Ethic. lib. 4, cap. 6, ὁμοίως γὰρ πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αὐτὸ ποιήσει. Rurſum autem Plato in Charmide ἀγνῶτας & γνωρίμους inter ſe oppoſuit, ſcribens, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοί, τοὺς δὲ πλείστους γνωρίμους. Nec verò ſolùm γνώριμός τινι, ſed & γνώριμός τινος dicebãt. vnde affertur etiam γνώριμος ἐ-

μις. Peculiari magis ſignificatione γνώειμοι appellabantur οἱ μαθηταί. Suidas poſtquam γνώειμοι expoſuit φοιτηταί, hunc locum affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωείμους ἔχε πλείους ἢ ἑξακοσίους. Quò pertinet hic Plutarchi locus in lib. De virtute morali, ἀπὸ γνωείμων καὶ μαθητῶν ἐξεταζ καλούμενοι καὶ ὄντες. A

ADVERB. Γνωείμως, Familiariter, More eorũ qui ſunt familiares. Poſſint verò & aliæ interpretationes huic aduerbio dari, ſequendo eas quæ nomini γνώειμος datæ fuerunt.

ἈΝΑγνωείζω, Agnoſco. Sonat q.d. Recognoſco, non in ea ſignif. quam habet apud veteres ſcriptores, ſed in ea potius quæ barbara eſt pro Gallico *Recognoiſtre*. Plato in Politico, δεῖ δὴ τοὺς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωείζειν. vbi Bud. vertit Agnoſcere, Noſcitare. B

Paſſ. Ἀναγνωείζομαι, Agnoſcor. At in v. l. Innoteſco. Ἀναγνωεισμός, οῦ, ὁ, ET Ἀναγνώεισμα, ατος, τό, Agnitio. Syneſ. epiſt. 100, ὦ πρὸ ὀλίγου ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωεισμὸν ποιησάμενοι. Interdum verò ἀναγνώεισμα eſt potius Specimẽ & documentũ, teſte B. Ἀναγνώεισις, εως, ἡ, apud Plat. idem quod ἀναγνωεισμός, Agnitio.

C. ΔΙΑγνωείζω, Dignoſco, Internoſco. Apud Lucam autem, cap 2, ἰδόντες δὲ διεγνώεισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου. pro Diuulgauerunt, Notum fecerunt, vt Bud. vertit: rectius quàm vet. interpr. Cognouerunt. Eraſm. tamen quum alioqui reddat & ipſe Diuulgauerunt, putat & pro Pernouerunt poſſe accipi. ſed perperam: quum cõſtet poſitum eſſe pro διεφήμισαν quo Marcus vſus eſt.

Quod ſequitur vocabulum δάπεδον, vel poſt πέδον, vel poſt ἔδαφος ponendum fuiſſet, prout quis ex duabus etymologiis quæ ei dantur, alterutram ſequi voluiſſet. Affertur verò & tertia, quam itidem declarabo. Cæterùm quòd non ſit πρωτότυπον, ſed aliunde deriuatum, (licet & ipſum non pauca ex ſe deriuata habens) ideo notulam ei, ſicut aliis pleriſque, præfixi.

-ΔΑΠΕΔΟΝ, ου, τό, Pauimentum. Generalius verò & Solum. Homer. Iliad. δ, in principio, Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pauimento. Quẽ locum affert & Cam. poſtquam dixit δάπεδον eſſe pauimentum, id eſt, complanatum & ſpatioſum locum in ædibus. Sed malim ſimplicius interpretari Pauimẽtum (non addita illa vocis huius expoſitione) tum in hoc tum in aliis eiuſdẽ poetæ locis. Ex quibus eſt hic, Odyſſ. κ, Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν, Καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν. Vbi Euſtath. annotat, δάπεδον non γῆν ὕπαιθρον videri ſignificare, ſed τὸ τοῦ δώματος ἔμβαδον. Apud eũdem eiuſdem operis lib. λ, Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. Vbi annotat idem ſcholiaſtes, ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ δάπεδον καὶ νῦν ἴσως τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος ..., ἔνθα καὶ αἱ τράπεζαι καὶ οἱ κρητῆρες. Vbi obſeruandũ eſt, eum, tanquam nõ affirmantem, addere ἴσως. i. fortaſſe. Sic quoq; in loco præcedẽte non dicit ſignificare, ſed videri ſignificare τὸ τοῦ δώματος ἔμβαδον. Qua voce alioqui vtitur in eiuſdẽ vocabuli expoſitione, in illo etiã loco quẽ primum protuli. Poſtquã enim dixit δάπεδον eſſe τόπον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸν μὴ ἔχοντα οἰκήματα: ſiue τόπον ἐν πόλει, ψιλὸν οἰκημάτων: (vt in hoc eiuſdem ſcriptoris loco, περιφέρων τὴν ἀσπίδα ἐπίχαλκον οὖσαν, προσῆγε τῷ δαπέδῳ ἐντὸς τοῦ τείχους) ſiue χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν ἀνεῖτον, (quod in Odyſſea vocari ab illo τυκτὸν δάπεδον, vbi proci ſe exercent) addit, poſſe & hîc, ſicut in quibuſdam Odyſſeæ locis, hac voce intelligi τὸ ἐντὸς οἰκίας ἔμβαδον. adeo vt δάπεδον non ſit αἴθριον dũtaxat, ſed ὑπόροφον quoque. Quibus hæc ſubiungit, quæ de etymo huius vocis diſſerit. Ortum eſt δάπεδον ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram ſignificat) & nomine πέδον. Idem enarrator in hunc locum qui extat Odyſſ. χ, Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον, annotat δάπεδον hîc quoque ſignificare τὸ ὑπόστεγον ἔδαφος. idque manifeſtum eſſe ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, nimirum ad differentiam τοῦ αἰθρίου. Sciendũ eſt porro vocem iſtam pro pauimento reperiri apud eos quoque qui ſoluta oratione ſcripſerunt. Athenæus lib. 12, ἔῤῥανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. Quinetiam apud Xenophontem vocẽ iſtam habemus, Pæd. libro 8, pag. 142, meæ editionis, vbi de Perſarum luxu & mollitie loquitur, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. C D E F G

Δάπεδον interdum eſt potius Solum: vt quum dicitur quis natus vel ἐν δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius humatus eſſe: cuius vſus exemplũ in Anthol. epigr. extat. Sed & pluralis pro ſingulari poſitus hunc eundem vſum obtinet. vt in hoc Biantis epitaphio, Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φύντα καλύπτει Ἥδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἴωσι μέγαν. Inuenitur & cũ aliis genitiuis, ſiquidẽ apud Eurip. legim' πεδίων δαπέδοις, periphraſticè pro πεδίοις. Eadem periphraſi dicitur γῆς δάπεδον, (vt Latini poetæ dixerunt Terræ ſolum) quod Ariſtophanes non tanquam comicum, ſed tanquam tragicum vſurpauit, in Pluto, Ἢ γῆς ἀρότοις ῥῆξαι δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Sic autem pleraque extant apud hunc comicum, quæ minimè ex comico ſermone ſumpta ſunt, quin potius ab eo abhorrent: ſed ad tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicuius tragici locum, iis vtitur.

Δάπεδον, (vti dixi) quidam ex πέδον, alii ex ἔδαφος deriuarunt. Euſtathius ex iis eſt qui ex πέδον deductum eſſe volunt: vt nimirum δάπεδον dicatur quaſi δᾶς πέδον, quod δᾶς eſt Doricum pro γῆς: à NOMIN. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quaſi quis dicat Terræ ſolum. Sic non ſolùm γῆς πέδον, ſed etiam χθονὸς πέδον inueniri apud tragicos, docui in πέδον: genitiuum illum ex Æſchylo, initio ſui Promethei vincti, hunc autem ex Sophocle afferens. Etymologus nomen hoc δάπεδον deducit quidem & ipſe ex πέδον, cui præfixa ſit particula δᾶ. ſed huic aliam hîc ſignificationem ineſſe exiſtimat. vult enim eſſe ἐπιτατικόν. id eſt, haberẽ vim intendendi. vt δάπεδον ſonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod eſt ἔδαφος. Fieri autem ait hoc δᾶ ex ζᾶ. per metatheſin literæ δ in ζ. vnde ζάπλουτος dicitur ὁ πάνυ πλούσιος. Vbi obſerua obiter eundem vſum PARTIC. Ζα, ET Δα, ſi eius ſententiã ſequamur. Ad ζα quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendæ ſignificationis vim habere cõſtat: at particulæ δα hunc vſum habentis, non obuia itidem exempla ſunt. Dicitur quidem in δάσκιος eſſe itidem ἐπιτατικὴ hæc vocula, ſed alii eſſe volunt per ſyncopen factum ex δασύσκιος. Sic & in δασπλῆτις vſum iſtum à quibuſdã habere exiſtimatur. Altera autem etymologia (cuius nullam ſcholiaſtes ille mentionem facit) ea eſt qua δάπεδον ab ἔδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minuſque veriſimilis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat VOX Ἐδάπεδον, quippe quæ habeat ε, & in qua aſpiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici poſſit: vt videlicet ex ἔδαφος primùm ἐδάπεδον pro ἐδάφεδον factum ſit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam ἐδάπεδον nullo teſtimonio nobis comprobant vulg. lex. ego autem nec apud Heſychium nec Suidam, nec Etymologum, nec alium quenquam, eam reperio: adeo vt valde ſuſpectã habeam, & verear ne, vt aliæ quamplurimæ, errore alicuius ex illorum vulg. lex. conſarcinatoribus in ea irrepſerit. Hæ ſunt illæ duæ etymologiæ quæ apud veteres grammaticos extant: ſic tamen vt prior magis apud eos recepta ſit. At Camer. hanc falſam eſſe arbitratur, (nam eſſe quaſi γάπεδον, id eſt γήπεδον, falſum eſt inquit) qui alterius ne mentiõnẽ quidem facit. Putátque δάπεδον eſſe potius à δάπτω ſignificante κόπτω: ſicut pa-

uimentum eſt à Paulo, quod eſt ferio. Ego autem non video cur ex duabus illis priorē repudiare debeamus: niſi infinitas alias, quæ alioqui recipi ſolēt, reiicere velimus. Sed vndecūque tandem originem habeat vox δάπεδον, ex ea orta eſſe conſtat nomina compoſita, Ἀλλοδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, aliaque de quibus ordine agam: atque ita ἀλλοδαπὸς dicetur tanquam ἀλλοδάπεδος, vel tāquam ἀλλέδαφος. idémque & de cæteris dicemus. Sed mirari quis poſſit, idque non immeritò, quomodo Euſtathius δάπεδον ex πέδον non ex ἔδαφος deducens, ἀλλοδαπὸς tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πέδου, ſiue ὁ τοῦ ἄλλοθεν πέδου, ſed ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Qua de re dicam & in compoſito ſecundo Ἡμεδαπός.

C. Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (ſiue tanquam ἀλλοδάπεδος ſiue ἀλλεδαφὸς, vt modò dicebam. nam à quibuſdam exponitur ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου, ab aliis ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους) Qui eſt ex alio ſolo, non ex noſtro, Qui eſt ex ſolo peregrino, Peregrinus, Alienigena, Extraneus, Exterus, Externus. Homerus Iliad. γ, Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ἐνθένδ' ἀνήγες. id eſt exteris. Euiſdem poematis libro π, — ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐών. Et lib. τ, ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ. pro eo quod alibi dicit, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Vſus eſt hoc nomine (licet alioqui ſit ποιητικώτερον) Xenophon quoque Pæd. 8, πολῖται τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκηνῶν. Xenophontem verò in vſurpanda voce iſta imitatus eſt Herodianus præſertim: apud quem pleriſque in locis occurrit ἀλλοδαπὴ, ſubaudito ſubſtantiuo χώρα, vel γῆ. vt libro 8, βιώσεσθαί τι καὶ κατὰ γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντας. Et libro 5, αὐτοὶ μὲν ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διαιτώμενοι. Sic in alio eiuſdem loco vſurpatur genitiuus ἀλλοδαπῆς. Vſi ſunt verò & alij eodem modo: ex quibus eſt Philo libro 1, De vita Moſis, καὶ ἄρτι πρῶτον εἰς ἀλλοδαπὴν ἀφιγμένος.

Ἀλλοδαπὸν, interdum aliquid vocatur quod eſt inuſitatum & inſolens, ſeu formæ inuſitatæ. (qua in ſignificatione videndum eſt an vſurpari Peregrinum poſſit) Interdum verò & Prodigioſum reddi poſſe videtur, ſicut ἀλλόκοτον. Herodianus lib. 1, ζῶά τε παντοῖα, καὶ τὴν ἑαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα, σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς, καὶ μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις πολλάκις ἀπεκυήθη. vbi Polit. σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς vertit figura prodigioſa: ita hunc locum interpretans, Præterea animalia omne genus, minimè naturam ſuam ſeruātia, cum figura corporis prodigioſa, tum membris haudquaquam congruentibus edebantur. In alio tamen eiuſdem hiſtorici loco eadem verba haud eodem interpretari modo poſſimus. haud enim liceat σχῆμα ἀλλοδαπὸν itidem reddere figuram prodigioſam, in iſto eiuſdem loco, libro 5 μὴ ἀλλοδαπὸν ἢ παντάπασι βάρβαρον τὸ σχῆμα ὀφθὲν, εὐθὺς λυπήσῃ τοὺς ἰδόντας. Hîc enim ἀλλοδαπὸν σχῆμα eſt ſimpliciter Peregrinus habitus, id eſt Peregrinæ genti vſitatus.

C. Ἡμεδαπὸς, οῦ, ὁ, Qui eſt è noſtro ſolo, id eſt noſtrate: (ſicut ἀλλοδαπὸς proximè præcedens, Qui eſt ex alio ſolo) Vno verbo reddi poteſt Noſtras. Sonat enim ἡμεδαπὸς, q.d. ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, quaſi diceretur ἡμεδάπεδος. Vel, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, ſequendo Euſtathium: qui poſtquam ſcripſit τηλεδαπὸν fieri ex τῆλε & ἔδαφος, & eſſe νήσους τηλεδαπὰς apud Homerum, ὧν τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφος ἐστί: addit talem deductionem habere etiam ἡμεδαπὸς & ἀλλοδαπός: vtpote ſignificantia, ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, & ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. Sic ποδαπὸς ſonare ποίου ἐδάφους, ἤτοι χώρας, γῆς. Iure autem optimo mirum alicui videatur (vt antea dixi) cur Euſt. alibi δάπεδον nō ex ἔδαφος deriuās, ſed ex πέδον, præfixā habente voculā δα quæ Doricè vſurpetur pro γῆ: in iſtis cōpoſitis non itidem genit. πέδου, ſed genit. ἐδάφους mentionem faciat. Non video certè quid aliud hîc dici poſſit quàm eum iſta compoſita non ex δάπεδον facta eſſe, ſed ſibi peculiarem deriuationē habere cenſuiſſe. Verùm hanc ſententiam nulla defendi poſſe ratione exiſtimo. Erat tamen alioqui dicendum, ἀλλοδαπὸς, ἡμεδαπὸς, & reliqua, ex δάπεδον fieri, quaſi ἀλλοδάπεδος, ἡμεδάπεδος: illud autem δάπεδον ex πέδον vel ex ἔδαφος eſſe ortum. Vnica eſſet excuſandi Euſtathii via: dicēdo nimirum eum, quum ſcripſit, ἡμεδαπὸς ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, intelle-

xiſſe ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, id eſt ἐδάφους: itidémque in cæteris. Sed vereor vt parum veriſimile iudicetur eum ita intelligendum relinquere nobis voluiſſe. Equidem Heſych. quoque & Suidas in expoſitione genitiui ὑμεδαπῶν afferūt illud ἐδάφους. Exponitur porro ἡμεδαπὸς, ἐγχώριος, ſiue ἐπιχώριος, necnon αὐτόχθων. Sæpe verò & ἡμέτερος, id eſt Noſter. vt ἡμεδαπῆς γῆς Heſych. exp. ἡμετέρας. item ἡμεδαποῖο, ἡμετέρου. Idem poſtquam dixit ἡμεδαπὸν opponi τῷ ἀλλοδαπῷ, & declarare τὸ ἐπιχώριον: addit, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον. Sic apud Ariſtophanem Suidas, Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, exponit ἡμέτερος. Et in alio eiuſdem loco, καί τι καὶ παιδικῶν πρόσωπον μνημονεύσαντες ἡμεδαπὸν, exponit ἡμέτερον. Sed pronomen ἡμέτερος, ſicut & Latinè Noſter, interdum & pro Noſtras accipitur.

COMP. Ὑμεδαπὸς illi Ἡμεδαπὸς proximè ſubiungendum eſt, vtpote ei reſpondens: ſicut Latinè ſibi reſpondēt Noſtras & Veſtras. Eſt igitur Ὑμεδαπὸς itidem Qui eſt è veſtro ſolo, Veſtras. Heſych. ὑμεδαπῶν exp. τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους. Suidas, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν ἢ τῆς αὐτῆς χώρας. vbi pro ἢ credo reponendū ἤγουν, aut ἤτοι: vt genitiuo χώρας exponatur ille ἐδάφους. At in v. l. legitur Ὑμεδαπὴς, έος, ὁ, quod interpr. Cōterraneus, Veſtras, quaſi Eodē vobiſcum loco natus. Hiſque ſubiungitur nomen Suidæ, tanquam teſtis. Vnde apparet eum qui hæc ſcripſit, exiſtimaſſe ὑμεδαπῶν, quod apud Suidam legitur, eſſe à nominatiuo contracto ὑμεδαπής. Sed miror cur potius ab ὑμεδαπὴς quàm ab ὑμεδαπὸς eſſe putauerit: præſertim quum non ἡμεδαπὴς in iiſdem, ſed ἡμεδαπὸς duntaxat legatur. Quòd ſi vſquam ὑμεδαπὴς extaret, & quidem apud idoneum quempiā autorem, non dubium eſt quin & ἡμεδαπὴς itidem dici poſſet: quinetiam reliqua compoſita fortaſſe eādem accipere formam poſſent. Inueniri quidē certè & παντοδαπὴς, mox docebo.

C. Παντοδαπὸς, οῦ, ὁ, q.d. Qui eſt ex omni ſolo: ſequēdo interpretationem quæ aliis compoſitis datur. Sed Latinè redditur, Omnifariu, Omnigenus, Omnis generis. Interdum Varius, Multiplex. Quas duas poſteriores interpretationes ei dat Bud. apud Platonem. Παντοδαπὴς, (inquit) Varius, Multiplex: vt χρήματα, & ſimilia, apud Platonem De rep. Sic παντοδαπώτατος vertit Valde multiplex, in iſto Theophraſti loco, ἄπιοι δὲ καὶ μηλέαι ἐν τῷ Πόντῳ καὶ παντοδαπώταται καὶ χρησταί. Apud Ariſtophan. in Ranis, θηρίον quoddam (cui nomen datur Ἔμπουσα) dicitur fieri παντοδαπόν: nimirum ποτὲ μὲν βοῦς, ποτὲ δὲ ὀρεὺς, ποτὲ δ' αὖ γυνή· quinetiam κύων. Vbi παντοδαπὸν γίνεται quidam interpr. Aliud atq; aliud fit, In omnes formas ſe commutat. Apud Syneſium, παντοδαπὴ ἀρετὴ, Omnifaria virtus, Virtus omnigena, ſeu omnis generis. Sæpe autem in plurali vſurpatur. vt παντοδαπὰ ζῶα apud Ariſtot. Animalia omnis generis, ſiue omnegenus, vt etiam loquuntur Latini interdum. Sic παντοδαπὰ νοσήματα, apud Ariſtoph. Morbi omnis generis: vel, mutata ſtructura orationis, Omne morborum genus. Ex Theophraſto affertur & παντοδαπαῖς ἐν ὥραις.

Affertur ETIAM Παντοδαπὴς, ex Ariſtot. in libello περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Sed addit Bud. (à quo affertur) Niſi ſit menda. Quibus verbis, ſuſpectum ſibi fuiſſe, apertè oſtendit. Verum ſuſpicionem eam ſi non tollunt, at certè minuunt Dionyſ. Areop. & Herodianus, apud quos etiam reperitur. Locus Herodiani eſt lib. 5, pag. 511, meæ editionis, ὁ δὲ δῆμος ἱκανῶς εὐθυμεῖτο παρέχει μετὰ παντοδαποῦς εὐωχίας. Poſſit tamen aliquis rurſum ſuſpicari ab ipſo autore παντοδαπὴς non παντοδαπὸς ſcriptum fuiſſe: præſertim quum in eadem pagina declinationem illam non hanc vſurpet, ſcribens, ἐσθῆτάς τε καὶ ἐσθῆτας παντοδαπάς. Alioqui pro illo παντοδαπὴς facere poſſet ὑμεδαπὴς quod ſuprà ex v.l. attuli, ſi aliquo teſtimonio confirmatum ibi eſſet.

Παντοδαπῶς, aduerb. Omnifariam, Omnibus modis, vel Omni modo. Vno verbo, Omnimodè, quo Lucretius vtitur. Extat apud Ariſtot. in Ethic. lib. 2, cap 6, pentameter, ſine autoris nomine, in quo ἁπλῶς & παντοδαπῶς inter ſe opponuntur. Eius enim pentametri verba hæc ſunt, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Vbi quidā παντοδαπῶς

παντοδαπῶς interpr. Multis modis: ego malim, magis ad verbum, Omnibus modis.

Ποδαπὸς, οὐ, ὁ, (q. d. ποίου δαπέδου) Ex quo ſolo, Cuias. Conuenientem ſignificationem habet cum Ἡμεδαπὸς & ὑμεδαπὸς, eodémque pertinentem. Xenophon, ἐρωτώμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶ). Plato in Apol. Socr. τίς καὶ ποδαπός. Ariſtoph. Nubibus, ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; Cuiates feræ? Quidam exponunt etiam, Quales feræ?

Inuenitur ETIAM Ποταπὸς, ſed ſignificās potius Qualis. Suſpecta autem hæc ſcriptura eſſet, niſi in variis locis reperiretur. Atque adeo quidam annot. ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου, ſicut ποδαπὸς ἐπὶ χώρας. Lucianus in dialogo qui περὶ παρασίτου inſcriptus eſt, ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, Ποταπὸς ᾗ ἐστὶν ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; Vbi ποταπὸς à quibuſdam redditur Qualis, ſiue Cuiuſmodi. Hermog. De inuentione, σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, καὶ ποταπὸν ὑπείληπται χρηστὸν, ἢ φαῦλον, Conſiderandum eſt qualis res ſit, & qualis exiſtimetur, bona an mala. Iulianus imperat. in Miſopogone, ὃς ὑπὸ ἀφροσύνης οὐ συνῆκα ποταπόν τι τὸ ἦθος τῆς πόλεως. Libanius, ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος. Inuenitur & in aliquot Teſtamenti noui ſcriptis. Lucas cap. 1, v. 29, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος. Cogitabat apud ſe qualis eſſet iſta ſalutatio, Quod eſſet iſtud ſalutationis genus. Ab eodem cap. 7, perſonæ tribuitur: ſubiungitúrque particulæ τίς: verſu 39, οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ. ὅτι ἁμαρτωλός ἐστι. Vbi ποταπὴ ſonat perinde acſi diceretur, Qualibus moribus prædita. Secus apud Matthæum cap. 8, vbi perſonæ itidem tribuitur, ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis eſt iſte? Sic ποδαποὶ εἰσιν οὗτοι; Quales ſunt iſti homines? vel, Quod genus hoc hominum? vt Maro loquutus eſt. Sciendum eſt autem, quamuis ποταπὸς reddatur Qualis, aliud tamen eſſe quàm ποῖος, aut ſaltem eſſe ſignificantius. perinde videlicet acſi non ſimpliciter interrogaretur qualis, ſed ſimul etiam ex quali regione ortus. Ideóque optimè reddi poſſunt illa Maronis verba, Quod genus hoc hominum, iſtis Græcis, ποταποὶ εἰσιν οὗτοι; ſiue οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. quoniam ſequitur, — quæve hunc tam barbara morem Permittit patria? Perinde eſt enim acſi dictum eſſet, Quales ſunt iſti homines? & ex qua regione orti, quæ tam babara eſt? Apud Petrum autem epiſt. 2, cap. 3, legimus ποταποὺς cum præpoſitione ἐν, habente ſuum datiuum, τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις; At Phrynichus hanc vocem reiicit, tanquam ἀδόκιμον. ποταπὸς (inquit) διὰ τοῦ τ, μὴ εἴπῃς. ἀδόκιμον γάρ. διὰ τοῦ δ δὲ λέγειν, ἐπὶ χώρας δηλοῖ. ποδαπὸς ἐστι, Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ ἐκ τίνος δαπέδου. Sed quamuis ἀδόκιμον eſſe dixerit illud ποταπὸς per τ, ſubiungit, ποταπὸς δὲ ἐστιν, εἰ ἐρωτοίης, ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος; ἐπιεικής. Quibus hæc addit, quæ non ſatis cum ſuperioribus conuenire videntur, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν, Ποῖός σοι τις δοκεῖ εἶ); Sed exiſtimo eum intellexiſſe, ποταπὸς non eſſe dicendum, niſi cum adiectione accuſatiui: ideóque quum adiiciendus accuſatiuus non eſt, vtendum eſſe nomine ποῖος. Mirum eſt interim, eum antea generaliter ἀδόκιμον pronuntiaſſe illud ποταπός: præſertim quum reperiatur tum in iis quos protuli locis, tum in aliis pleriſque, & quidem ſine accuſatiuo etiam. Lucianum quidem certè non vſurum fuiſſe, ſi ἀδόκιμον foret, perſuaſum habeo.

Ποταπὸς alicubi exiſtimatur reddendum potius Quantus. vt Marci 13, ποταποὶ λίθοι, & ποταπαὶ οἰκοδομαί. Sic 1 Ioann. cap. 13, in principio, ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ. Sed alii in huiuſmodi quoque locis interpretari malunt Qualis: poteſtque certè his etiam locis hæc interpretatio conuenire.

Τηλεδαπὸς, vide poſt Τῆλε, t. 3, c. 1461.

Ὑμεδαπὸς, vide ſuprà, poſt Ἡμεδαπός.

Quod ſequitur vocabulum, minimè πρωτότυπον eſt, ſed deriuatum: ideóque præfixa & illi lineola fuit. Quū autem duæ eius afferantur deriuationes ſiue etymologiæ; ſequendo eam quæ mihi magis probatur, ponendum fuiſſet tomi 3, col. 82, poſt verba ex Πάτω compoſita.

- ἈΠΑΤΆΩ, ῶ, F. ήσω, Fallo, Decipio, Impono. Magis tamen aptè Seduco; quòd in hac interpretatione retineatur idem metaphoræ genus: quum ἀπατῶ ſonet quaſi ἀπάγω τοῦ πάτου. qua de re fuſius diſſeram in ἀπάτη. Homerus Odyſſeæ ρ, — οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω. quibus verbis & alibi vtitur. Apud eundem legimus ἀπάτησεν præfixum habens datiuum δολοφροσύνῃ. In vulg. lexicis Ἀπατῶ exponitur etiam Dolo non malo decipio, ſine vllo exemplo. Quædam tamen quæ pro illa interpretatione facere poſſunt, afferam in nomine Ἀπάτη: ſed talia vt apud me parui ſint ponderis. Paſſ. Ἀπατάομαι, ῶμαι, Decipior, Fallor. vnde participium ἠπατημένη apud Sophoclem in Aiace, Ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη, pro ὑπὸ φωτὸς, Noui me à viro deceptā. Aliud particip. ἀπατηθέντες apud Thucyd. libro 1, ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐξ ὁμολογίας τινός. Cæterùm de verbi huius deriuatione dicam in Ἀπάτη. vbi etiam docebo non temerè à me poſitum fuiſſe Ἀπατῶ ante Ἀπάτη. quum enim verbale ſit Ἀπάτη, (quod ex verbali compoſito Ἐξαπάτη probabo) ſequi, non præcedere, debuiſſe conſtat.

D Ἀπάτημα, ατος, τὸ, Fallacia, Captio, Impoſtura. Atque vt ſubſtantiuum hoc formatum eſt ex ἠπάτημαι, ſic ex ἠπάτηται eſt formatum adiectiuum NOMEN Ἀπατητικός. quod ſonat, Qui talis eſt vt fallere poſſit. vel Fallendi vi ſeu arte præditus. Poteſt & vno verbo reddi Fallax, ſicut ἀπατηλός, quod proximè ſequitur.

Verùm eadem opera agendum & de nominibus COMPOS. Δυσαπάτητος ET Εὐαπάτητος: quòd & ipſa ab eadem illa tertia perſona fiant, tanquam videlicet præcedente ἀπατητός. quod tamen non dicitur. Sonat autem Δυσαπάτητος, Difficilis deceptu, Qui difficilè decipi poteſt: viciſſimque Εὐαπάτητος, Qui facilè decipi poteſt, Facilis deceptu, Qui talis eſt vt ei facilè imponi poſſit.

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, Fallax, Deceptorius. Exponitur in vulg. lex. Fraudulentus, non malè: ſed illa duo magis apta ſunt Græci huius nominis interpretationi: quòd verbalia ſint à Fallo & Decipio, eodem modo quo ἀπατηλὸς ab Ἀπατῶ. (Sic ἀπάτη commodius Fallacia vel Deceptio redditur quàm Fraus) Poſſit alioqui non ſolùm Fraudulentus reddi, ſed & Doloſus, necnon Captioſus. Homerus Iliad. α, — οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, Minimè fallax, Minimè fraudulentum, ſeu doloſum, Nihil fallaciæ aut fraudis habens. Plato in Cratylo, καὶ τὸ κλωπικόν τι καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν. Lucianus, γομίλω ἄδικον καὶ ἀπατηλὸν ἐποίησα. Inuenitur in eadē ſignificatione & QVINQVESYLL. Ἀπατήλιος, ſed apud poetas tantùm, vt opinor. Homer. Odyſſeæ ξ, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίγνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει. Quod acroſtichion habetur in alio eiuſdem libri loco, Ἐλθὼν ἐς δίαιταν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει. Apud eundem legimus etiam ἀπατήλια εἰδώς. Sed & aliquis vocatur ἀπατήλιος, id eſt, Fallax, Impoſtor: pro qua ſignificatione ex Nonno affertur. Cæterùm ex ἀπατήσω futuro verbi ἀπατῶ fieri ἀπατήλιος traditur: quod de ἀπατηλὸς potius dicendum fuerit, ex quo illud factum eſſe manifeſtum eſt.

Ἀπάτη, ης, ἡ, Deceptio, Fallacia, Fraus. Atque vt illa duo priora nomina verbalia ſunt à Fallo & Decipio, ita nomen iſtud ἀπάτη pro verbali habere malui. Etymologici autor quum nominis ἀπάτη etymologiam affert, non verbi ἀπατῶ, videtur hoc ex illo deducere: Euſt. contrà, quum verbi ἀπατῶ non nominis ἀπάτη etymum affert, videtur illud prius hoc velle conſtitue-

re. Sed idem alibi nominis ἀπάτη & verbi ἀπατᾶν etymologiam ſimul ponit. Verùm vt ἀπάτη verbale eſſe cenſerem, impulit me quædam non parui ponderis ratio, atque adeo plus apud me quàm illi grammatici autoritatis habens. Ea autem eſt, quòd inueniatur ἐξαπάτη: cui præfixam præpoſitionē quum ex verbo ἐξαπατῶ manaſſe, ita manifeſtum ſit vt controuerſum eſſe nequeat: quis ἀπάτη ex ἀπατῶ itidem factum, atque adeo formandi illius verbalis ἐξαπάτη exemplum præbuiſſe non fateatur? Vtrunque autem tam ipſam decipiendi ſeu fallendi actionem, quàm technam qua vtimur ad decipiendum, ſeu technam deceptoriam ſonat. quod itidem ſonat Latinis Fallacia. Nunc de deriuatione. Ἀπατᾶν (inquit ille ſcholiaſtes) τὸ ἀπάγειν τοῦ πάτου. quum antea dixiſſet, inde (videlicet à nomine πάτος) eſſe & ἀπάτη & ἀπατᾶν, quaſi μὴ εὐθείας ὁδοῦ ἔχεσθαι καὶ ὡς ἐπὶ ἀτραποῦ βαδίζειν, ἀλλὰ καμπὰς ἑλίττειν, καὶ περιάγειν ὧδε κἀκεῖ. Idem comment. in Iliad. librum ι, Ἀπάτη & ἀπατῶ ex α priuatiuo fiunt (inquit) & nomine πάτος, quo ſignificatur ἡ πεπατημένη ὁδός. Nam ἀπάτη eſt ἡ τοῦ ὀρθοῦ ἔκβασις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. Sequendo autem hoc etymum, optimè conueniet metaphora, id eſt metaphorica ſignificatio, verbi ἀπατῶ cum ea quā Latini dederunt verbo Seduco. Satis enim conſtat Seduco ſonare quaſi quis dicat Seorſum duco: atque hinc tamen ad decipiendi ſignificationē transferri apud claſſicos etiam autores videmus. Equidem tam bellè hoc Latinum cum Græco illo in iſta traſlatione conuenit, vt huius exemplo ſignificatio iſta illi data eſſe videri poſſit. Cæterùm quod dixi metaphoricam eſſe verbi ἀπατῶ ſignificationem pro Decipio, nō ita accipiendum eſt quaſi extra metaphoram quoque vſurpetur, ſicut Seduco: ſed ita loquens, reſpexi ad ſignificatum illud quod ei conuenit illam ἀπὸ τοῦ πάτου deriuationem ſequendo. Sed venio ad alteram illam deriuationem, ſiue etymologiam: quanuis multo minus mihi probetur, ac veriſimilis videatur. Ἀάτη, (inquit Etymologus) & per pleonaſmum literæ π, ἀπάτη. Ac ne ipſe quidem Euſtath. hoc etymum ignorauit. In illo enim quem ex comment. in librum ſecundum protuli loco, Fortaſſis (inquit) ἐκ τοῦ ἄτω quod eſt βλάπτω, & ἐκ τῆς ἄτης, fit ἀπάτη & ἀπατᾶν: ſicut ἀπιδεῖν fit ex ἰδεῖν. Sed ἀπάτη deducendo ex ἄτη, eſſet non tantùm literæ π, ſed ſyllabæ πα pleonaſmus. Omiſi autem verba quæ apud Etymologum præcedunt, tanquam nihil fide dignum habentia. Legitur enim apud eum, ἐκ τοῦ ἀπαφῶ, ἀπάτη καὶ ἀπατῶ. quibus ſubiunguntur illa, ἢ ἀάτη &c. Cæterùm vt ad exempla vſus illorum veniam, ſciendum eſt eum proſæ ſcriptoribus cum poetis communē eſſe. Homerus Iliad. δ, de Ioue, Τῆς δ' ἀπάτης κομίων. vbi ſcholiaſtes exponit, ὑπὲρ ταύτης τῆς πλάνης. Idem Odyſſeæ ν, genitiuum pluralem ἀπατάων copulat cum μύθων κλοπίων: vbi canit, — δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν; Apud eundem legimus ἀπάτην cum κακήν: Iliad. β, Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. Vbi Euſtathius exiſtimat ἀπάτην dictam eſſe κακὴν ad differentiam τῆς ἀγαθῆς. vt apud Æſchylum eſt ἀπάτη quædam δικαία, hoc in verſu, Ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. Fuerit autem ἀπάτη ἀγαθὴ (inquit) ἡ ἐν καιρῷ, καὶ οὐδ' ἐπιβλαβής. Additque huc pertinere quod apud Herodotum legitur, ἔνθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Hinc & Vlyſſem ita δόλιον appellari, in laudem, quinetiam quemlibet belli ducem. Atque hoc quod de imperatore dicit, cum illo Virgilii dicto couenit, — dolus an virtus, quis in hoſte requirat? Quinetiam in iſtum locum Iliadis ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε, καὶ ἤλιτεν. οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, annotat, optimè adiici ἢ ἤλιτε poſt ἀπάτησε. ſicut enim non omnis dolus, ita nec omnis ἀπάτη vituperanda eſt: ſed ea duntaxat quæ proficiſcitur ab iis qui ſunt ἀλιτροί. Quibus ſubiungit eundem illum Æſchyli ſenariū, perperam tamen ſcribens ἀγαθῆς ἀπάτης pro ἀπάτης δικαίας. Hæc Euſtathius: cui de expoſitione adiectiui illius κακὴν minimè aſſentior: potiùſque κακὴν ἀπάτην ita vocari, vt κακὴν νόσον ab eodem poeta, initio Iliad. exiſtimo. Neque enim appellari κακὴν νόσον ad diſcrimen τῆς ἀγαθῆς, quiſquam dicturus ſit. (Quomodo autem ibi interpretandum ſit κακή, ſuo loco docui. Exemplis tamen ibi allatis huius ſignificationis quam habet interdū NOMEN Κακός, hoc quoque diligens lector addere meminerit) At verò τὸ εἶδος τῆς ἐν καιρῷ ἀπάτης, cuius ab Euſtathio fit mentio, aliquid præterea mox dicam. Nunc exempla ex ſolutæ orationis ſcriptoribus proferam: primùm à Platone incipiens, apud quem legimus, libro 11, Legum, ψεῦδος μηδεὶς μηδέν, μηδ' ἀπάτην, μηδέ τι κίβδηλον, γένος ἐπικαλούμενος θεῶν, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ πράξειεν, ὁ μὴ θεομισὴς ἔσεσθαι μέλλων. Dixerat autem paulo antè, κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα ἄνδρα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην, ὡς ἕν τι γένος ὂν τοῦτο ᾧ τὴν φήμην ἐπιφέρειν εἰώθασιν οἱ πολλοί, κακῶς λέγοντες, ὡς ἐν καιρῷ γιγνόμενον ἑκάστοτε τὸ τοιοῦτον, πολλάκις ἂν ὀρθῶς ἔχοι. Libuit autem totum hunc locum afferre, vt cum eo poſſent conferri illa Euſtathii verba, ἡ ἐν καιρῷ ἀπάτη. Itidem enim hîc conſtituit Plato τὴν ἐν καιρῷ ἀπάτην, ſicut τὴν ἐν καιρῷ κιβδηλείαν, & τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος: quū tria hæc ſub illo quod γένος vocat comprehendantur: cuius meminit & quum dicit, ἐν καιρῷ γιγνόμενον τὸ τοιοῦτον. Ad tertium autem iſtud, τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος pertinet ille Herodoti locus, ἔνθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Sed de his alius fuerit philoſophandi locus. Venio ad Xenophontis locum, Pædiæ lib. 1, ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς καὶ ἀπάται, καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι. Sæpe etiam in re militari vſurpatur ἀπάτη. vt apud Plutarchum in Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπάγοντι πολλάκις. Apud eundem legimus in libello illo De ſuperſtitione, ἀπάτη φλεγμαίνουσα. Et in Apophthegm. δι' ἀπάτης τὰ πολλὰ φράσειν. Item ἀπατῶ τι ἀπάτην ex eodem dicere poſſumus. apud eum enim in libro qui πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν inſcribitur, Gorgias tradit tragœdiam eſſe ἀπάτην, quam [illegible] ὅ,τε ἀπατήσας δικαιότερος [illegible] καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Apud Alexandrum Aphrodiſ. ἀπάτη τῆς ὄψεως redditur Hallucinatio viſus.

Ἀπατεών, ῶνος, ὁ, Deceptor, Impoſtor. Xenoph. Pædiæ 1, δεῖ τὸν μέλλοντα τοῦτο ποιήσειν καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν, καὶ ἀπατεῶνα, καὶ κλέπτην, καὶ ἅρπαγα. Herodian. libro 3, ἄνδρα ἀπατεῶνα, [illegible] τι πρὸς ἐπιβουλήν. Plutarchus De Pyth. oraculo, ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις.

C. Ἀπατήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Virum fallens ſeu decipiens, Hominem decipiens, vel Hominis deceptor. Vtitur Nonnus. Item Iouis epithetum, de quo lege Etymologū, in Ἀπατούρια.

C. Διαπατάω, ῶ, Fallo, Decipio. pro ſimplici ἀπατῶ. Affertur ex Platone De legibus. Ab eius paſſiuo Διαπατῶμαι eſt præt. διηπάτημαι, cuius plur. perſona tertia eſt διηπάτηνται, Decepti ſunt.

C. Ἐξαπατάω, ῶ, Fallo, Decipio. Et ipſum ſignificationem ſimplicis habet: potius enim ornatum ſimplici, (vt fit & in aliis pleriſque) quàm [illegible] eius ſignificationi addere videtur. Eſt porrò in frequentiore vſu compoſitum hoc ἐξαπατῶ quàm illud διαπατῶ. Homerus Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἅλις δέ οἱ. Eſt enim iungenda præpoſitio cum ἀπάτησε. Xenoph. Pædiæ 3, σὺ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτόν, οὕτως ἐξαπατήσειν ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας ἐξαπατήσειεν. Vbi obſerua conſtructionem cum duplici accuſatiuo: ita vt liceat dicere, ἐξαπατῶ σε τοῦτο: ſubaudiendo videlicet præpoſitionem κατά. Apud eundem legimus ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ, Meipſum decipio, Meipſum fallo. (Cui ſimile eſt apud Demoſthenem, αὐτὸν ἐξαπατήσω, Olynth. 3) Idem Xen. de canibus vaniloquis ſæpe dixit, vt annot. Budæus. Item de mulierib' fucatis, & viris purpuriſſatis, in Œ-

conom. pag. 493, meæ editionis in fine, εἴ σοι μίλτῳ διηνθισμένος, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρείκελον, ἐπιδεικνύοιμι πειρώμενον, καὶ ἐμαυτὸν ἐξαπατῶν σε. Demoſth. ἐξηπατηκότα & παρακεκρουσμένον copulauit: Plato autem ἐξαπατῶντες & γοητεύοντες: ſicut antea ἀπατῶσι cum γοητεύουσι copulatum ex Plutarcho attuli. Demoſthenis locus eſt Philipp. 2, ὑμεῖς δέ, ἔφην ἐγώ, διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον θεωρεῖτε Φίλιππον ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθε, εἰ σωφρονεῖτ', ἰδεῖν. Platonis autem locus exſtat Politic. libro 2, non procul à fine, ἀλλ' ἆρα οἴει ἐγώ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι, ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Et ſtatim pòſt dicitur ψεύδεσθαι, φάντασμα προτείνων, qui hic ἐξαπατᾶν & γοητεύειν. Paſſ. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. Xenoph. Pædiæ 8, ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Plutarchus in libro De audiendis poem. τί δὴ μόνους οὐκ ἐξαπατᾷς Θετταλούς; ἀμαθέστεροι γάρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Sed actiuè etiam vſurpari ſciendum eſt ab Ariſtotele Problematũ ſect. 28, διὰ τί παρακαταθήκην αἴσχιον ἀποστερῆσαι μικρὰν, ἢ πολὺ δανεισάμενον. ἢ ὅτι ὁ παρακαταθήκην ἀποστερῶν, τὸν ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῆ ἐξαπατᾷ. C

Ἐξαπατᾶν τὴν νόσον dixit Lucianus pro παραμυθεῖσθαι, & auertere ſenſum doloris & morbi. Ita Budæus. At ego & hîc verbo Fallere vti nos poſſe exiſtimo, quemadmodum dicitur aliquis fallere laborem, ſeu curas: ſicut & fallere tempus.

Ἐξαπάτη, Fallacia, Deceptio, Impoſtura. Heſiod. in Theogon. μυθήματά τ' ἐξαπάτας τε. Gregor. Nazian. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἁπλουστέρων, Ad deceptionem ſimpliciorum, Ad decipiendos eos qui ſunt ſimpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita & hoc ἐξαπάτη interdum eſt ipſa decipiendi actio, interdum verò ipſa techna qua vtimur ad decipiendum ſeu fallendum, quod itidem ſonat Latinis Fallacia: vt dictum eſt & in Ἀπάτη. D

C. Δυσεξαπάτητος, ET Ἀνεξαπάτητος, οἱ, ἡ, idem quod δυσαπάτητος & ἀναπάτητος paulo antè. Sed inuenitur ETIAM Ἀνεξαπάτητος, Qui falli non poteſt, ſeu decipi. Ex Ariſtot. Polit. 5, pro eo qui non decipitur.

Pro Ἐξαπατῶ dicitur ETIAM Ἐξαπατίσκω, ſed poeticé. Heſ. Theog. Ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων, Iouis mentem decipiens, ſeu fallens. Sed ibi eſt & alia lectio, videlicet ἐξαπαφίσκων, quam magis receptam magiſque fide dignam eſſe puto. E

Ἀπατούρια, τά, Feſtum quoddam Athenienſium, dierum quatuor. quarum prima eſt DICTA Δόρπεια, ſicut SECVNDA, Ἀνάρρυσις, TERTIA Κουρεῶτις, QVARTA Ἐπίβδα. Dictum autem eſſe παρὰ τὴν ἀπάτην, ſeu ἀπατᾶν creditur. Ἀπατούρια, Fallaciarum ſolennitas Athenis, inquit Budæus ex Euſeb. chronic. Vide Suidam & Ariſtoph. ſcholiaſtem, duobus in locis: in quorum altero tradit placuiſſe quibuſdam dici ἀπατούρια quaſi ὁμοπατόρια. Vide & Etymologici autorem. Heſychius autem nullam deriuationis mentionem facit: ſed quatuor eius feſti dies enumerat, quum Suidas & ſcholiaſt. Ariſtoph. tres duntaxat recenſeant. F

ἈΠΑΦΩ, ET Ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ, Decipio, Fallo. Sed ἀπατῶ ab vtroque ſcriptorũ genere vſurpatur, ἀπάφω à poetis duntaxat: habens etiam quædam compoſita, vt paulo pòſt videbis. Ab hoc ἀπάφω eſt ἤπαφεν, quod Heſychius exponit ἠπάτησεν, & ἐχλεύασεν, & ἐσαλεύησεν. Quum autem apud Homerum legimus, παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων, ibi non eſt ἤπαφε accipiendum ſeorſim, ſed vnà cum præpoſitione παρά: vtpote à themate παραπάφω, de quo infrà. Habet & vocẽ PASS. Ἀπάφομαι, vnde ἀπάφοιτο, item ἐξαπάφοιτο apud Homerum, ſignificationẽ actiuam ſeruans. Sed quod ad deriuationem huius verbi attinet, ego ab Euſtathio & Etymologo diſſentio. Subiũgo enim ipſum verbo Ἀπατῶ, tanquam inde deriuatum: at Euſtathius vult Ἀπαφίσκεσθαι eſſe propriè διὰ ἀφῆς ἀπατᾶσθαι. ſcribit enim, κυρίως, τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι. quod κυρίως quum dicit, intelligit, ſequendo etymologiam. Paucis enim interiectis ſubiungit, ἀπάφεσθαι, eſſe Æolicum verbum, itidémque τὸ κατ' αὐτό: idque patere ex tenuatione literæ α. Nam τὸ κοινόν (inquit) eſſet ἀφάφοιτο & ἀφαφᾶσθαι (hoc enim repono apud eum pro ἐφαφᾶσθαι) Vbi τὸ κοινὸν ſignificat Communi linguæ conueniens. Quinetiam DEA Παφία, ſi ei credimus, hinc deductum nomen habet, per ἔλλειψιν literæ à qua præpoſitio incipit. (Sed dicit, κατ' ἔλλειψιν τοῦ τῆς προθέσεως ε. affértque nomina in quibus omiſſa eſt itidem hæc litera: quum tamen non ε ſed α ἐλλείπειν in Παφία, deducendo ab ἀπάφω, dicere neceſſe ſit. Fortaſſis autẽ aliquis perperam pro α repoſuit ε, ſequentium potius habens rationem, in quibus deeſt illa litera, quàm præcedentium: quum Euſtathius contrà cenſeret in Παφία ſic omiſſum eſſe α, vt in illis ε) Et hæc quidem Euſtath. Iam verò Etymolog. tantum abeſt vt Ἀπάφω ſeu Ἀπαφῶ, mecum deducat ab Ἀπατῶ, vt contrà in Ἀπάτη hoc nomen inde deriuet, ſicut & ipſum verbũ Ἀπατῶ. nã ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ, inquit, Ἀπάτη καὶ Ἀπατῶ. Apud eundem hæc legimus, Ἀπαφῶ, τὸ Ἀπατῶ. ἀφῶ, τὸ καλῶς λέγω. ὡς ἄμορφον λεγόμενον γυναῖκα. & per compoſitionem ἀπαφῶ: vnde ἀπαφίσκω. Sed hæc mendoſa eſſe, cuius manifeſtum eſſe poteſt: in quibus tamẽ nihil mutare auſus ſum, niſi quod ex λε feci λεγόμενον. Magnũ certè huic loco auxilium vetus meum lexicum afferre poterit: cuius hæc ſunt verba, Ἀπάτη, ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ. τοῦτο παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω· καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν, Ἀφῶ, καὶ Ἀπαφῶ. ὅθεν καὶ Ὅμηρος παρήπαφεν, αὐτὶ τοῦ ἠπάτησεν. Hinc certè perſpicere poſſumus vnde natus ſit error qui huic loco ſubeſt, τὸ καλῶς λέγω: & quorſum afferat nomen ἄμορφον. Aut enim valde fallor, aut κακῶς λέγω ſcriptum reliquerat etymologici autor. quum antea dixiſſet itidem ἀπαφῶ eſſe ex Φῶ ſignificante λέγω. ex quo Φῶ, accedente α, quo declaratur τὸ κακὸν, fieri ἀφῶ. His enim aptè ſubiungi potuit, Ἀφῶ ſonare κακῶς λέγω. At ea quæ proximè ſequuntur verba, ὡς ἄμορφον λεγόμενον γυναῖκα, ita intelligo, Quemadmodum dicimus mulierem ἄμορφον, litera α ſignificante τὸ κακόν. perinde acſi dixiſſet, ὡς ἄμορφον λεγόμενον γυναῖκα αὐτὶ τοῦ κακόμορφον. quæ poſteriora verba aut eum addidiſſe, aut certè ſubaudienda reliquiſſe veriſimile eſt. Ex his autem quid Etymologus quoque de huius verbi deriuatione cenſuerit, liquere poteſt. Sciendum eſt tamen adiici & aliam deriuationem, ἢ ἀπό (inquit) ſignificat ἀπόθεν. καὶ ἔγκειται τὸ φῶ, τὸ φαίνω: VNDE Φενακῶ & Φενάκη. Sed mea deductio omniũ ſimpliciſſima & maximè veriſimilis mihi videtur: qua mecum fruatur is cui magis quàm aliæ placebit.

CIRCVNFL. Ἀπαφῶ, quod apud Etymologum ſcribi vides, in eo loco quem protuli, apud Euſtathium quoque legitur. Verbo Ἀπάφοιτο (inquit) cuius aoriſt. 2 act. eſt ἤπαφον, prius eſt Ἀπαφῶ. vnde deriuatum Ἀπαφίσκω.

C. Ἐξαπάφω, SIVE Ἐξαπαφῶ, idem quod ἀπάφω, Decipio, Fallo, (ſicut ἐξαπατῶ pro ἀπατῶ ponitur) Apoll. l. 2, Ρεῖαν ἐξαπάφων παρελέξατο.

C. ΠΑΡαπάφω, SIVE Παραπαφῶ, idem quod præcedẽs. Apoll. Arg. l. 2, Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Homerũ per dialyſin, παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων.

Ἀπαφίσκω, itidẽ poeticũ, idẽ ſignificans quod Ἀπάφω. A quo eſt etiã VERB. Ἐξαπαφίσκω, per cõpoſitionem. Heſ. in Theog. Ζηνὸς νόον ἐξαπαφίσκων. (Sed inuenitur & alia lectio, videlicet ἐξαπατίσκων: quã antea habuiſti) Annotaui paulo antè ex Euſtath. verbo Ἀπάφοιτο, prius eſſe Ἀπαφῶ. vnde eſſe deriuatum Ἀπαφίσκω. Cur autem Ἀπαφίσκω ex Ἀπαφῶ potius quàm ex Ἀπάφω originem habere cenſeat, aliis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

Ἀτρεκὴς, de quo nunc agam, vix certò ſtatui poteſt vbi collocandum fuerit, quum de eius etymologia vix quicquam ſatis probabile afferatur. Eſt autem apud ſolos poetas, & quidē tragicos præſertim, vſitatum. In hexametro autem & pentametro carmine ἀτρεκὴς & aduerbiū ἀτρεκέως cōmodā ſedem habent.

Ἀ Τ Ρ Ε Κ Η Σ,

Ἀτρεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Verus, Certus. Heſychius ἀτρεκῆ exponit ἀληθῆ & ἀκριβῆ: itidémque ἀτρεκὲς, ἀληθές. Euſtathius ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν, in iſto Homeri loco, Iliad. β, — ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσυτα βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, Fama tam certa vt negari non poſſit. Interdum ἀτρεκὲς aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocritum, εἰδέναι ἀτρεκὲς ſcholiaſtes exponit ἀτρεκῶς: addens ἤγουν φανερῶς. Extat autem illius poetæ locus, Idyll. 2, quod Pharmaceutria inſcribitur, Κἤτι μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. Sic ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι in v. lex. aduerbialiter, pro Certò audire. ſed autoris nomen tacetur.

Ἀτρεκὴς valde dubiam etymologiam habet, vti dixi. Etymologici autor non vnam affert. A δέρκω, (inquit) ſignificante βλέπω. eſt nomen δερκὴς, & cum α epitatico, ἀδερκής. id eſt, ὁ λίαν ὑποβλεπόμενος. Deinde per traiectionem literæ ρ, & mutationem literæ δ in τ, fit ἀτρεκής. quoniam ὑπὸ πολλῆς ὀξυωπίας τὸ ἀληθὲς θεωρεῖται. Secunda etymologia eſt hæc apud eundem: A τρέχω fit τρεχὴς, & ἀτρεχὴς, id eſt, ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν. vel, ὃν οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν εὖ φρονῶν. Tertia eſt iſta: A τρέω ſignificante δέδοικα, fit τρεὴς & ἀτρεής: & per pleonaſmum literæ κ, ἀτρεκής. quoniam ὁ ἀθαρσὴς καὶ εὔτολμος τὴν ἀλήθειαν λέγει. Additur & quarta, à τρέπω, vt ſit ὁ μὴ τρεπόμενος. Hæc ſunt quæ illic leguntur. Quod autem ad quartā etymologiam attinet, eam ſequendo, ἀτρεκὴς exiſtimandum eſſet dici quaſi ἀτρεπής. At in meo veteri lexico vnica affertur, ea nimirum cui ſecundus apud Etymologum datus eſt locus, paucis mutatis. Ego in aduerbio Νητρεκῶς, (quod paulo pòſt ſequetur) quod etymum præ cæteris arrideat, docebo.

Ἀτρεκῶς, aduerbium, Verè, Certó. In hexametro autem & pentametro verſu DICITVR Ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ἀγορεύειν, apud Homerum non ſemel. Odyſſeæ α, Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Iliad. ο, ἐτεὸν & ἀτρεκέως coniunxit, hoc in verſu, Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Inuenitur & apud Herodotū hoc aduerbium ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, Compertum habeo. Vel potius, Certò compertum habeo, Certò ſcio. Heſychius ἀτρεκέως exponit ἀληθῶς & ἀκριβῶς.

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, Veritas. Inuenitur & ſcriptura IONICA Ἀτρεκίη, tum apud poetas, (vt apud Nonnum & Epigr lib. 1) tum apud Herodotum.

Ἀτρεκέω, ῶ, Verè dico. Ita vulg. l. ſed abſque vllo teſtimonio. Ab Heſychio autem ἀτρεκήσασα exponitur ἀκριβωσαμένη.

C. Παναρεκὴς, Omnino verus, Veriſſimus, Certiſſimus, in Epigr. eadem omnino forma & ſignif. qua dicitur πανaληθής. Hinc ADVERB. Παναρεκῶς, VEL Παναρεκέως, Omnino verè, Veriſſimè, Certiſſimé.

¶ COMP. Νητρεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτρεκὴς, Verus. Videndum eſt autem an dici poſſit νητρεκὴς ſonare quaſi ἀνατρεκὴς, particula νη augendi vim habente, ſicut & in aliis quibuſdam compoſitis: ex quibus eſt νήχυτος. Hoc enim NOMINE Νήχυτος declaratur διάβλυσμα κύματος, à Dionyſio De ſitu orbis, vbi κόλπος νήχυτος ab eo vocatur. (Eſtque obiter animaduertendus hic VOCVLAE Νη vſus. Alioqui enim plerunque non intendendi ſed priuandi vim habet. vt videmus in Νηλεὴς, in Νηπενθὴς, in Νήκεστος, in Νήελθμος, aliiſque quamplurimis) Videndum eſt inquam an νητρεκὴς dicendum ſit ſonare quaſi νηαρεκὴς, an potius eadem illi quæ & præcedenti ἀτρεκὴς etymologia tribuenda ſit: de qua diſſeram in proximè ſequente aduerbio Νηρεκῶς.

Νητρεκῶς, Verè, Certó. Lycophron initio ſuæ Alexādræ, Λέξω τὰ πάντα νηρεκῶς ἅ μ' ἱστορεῖς. Vbi Tzetzes, poſtquam νηρεκῶς expoſuit ἀληθῶς, ſubiungit, deriuari à νη priuatiua particula, & τρέω quod ſignificat φοβοῦμαι, quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehenſionem, ſicut ii qui mentiuntur. Hoc autem etymum non dubium eſt quin itidem præcedenti ἀτρεκὴς cōuenire poſſit, quantum ad deriuationem à verbo τρέω attinet: vt videlicet ἀτρεκὴς ſit ex α priuatiuo & verbo τρέω: ſicut νητρεκὴς eſt ex particula νη, priuandi vim habente, & verbo τρέω. Quod etymum lubentius dederim nomini ἀτρεκὴς, quàm reliqua quæ allata ante fuerunt. ſed ratio etymi quæ hic affertur magis mihi placet quàm quæ allata fuit. Addendum autem hoc eſſet, vt ἀτρεκὴς, ſequendo illud etymum, dicitur quaſi ἀτρεὴς: ſic νητρεκὴς quaſi νητρεής. Ac profectò inueniuntur & alia compoſita idem ſignificantia, quorum vnum α priuatiuum, alterum particulam νη habet. At νητρεκὴς dici quaſi νεατρεκὴς, parum veriſimile eſt.

Quod ſubiungitur compoſitum Ἄσωτος, locū habere potuit, atque adeo debuit, poſt deriuata ex verbo Σώζω, tam ea quæ deriuationem ſimplicem habent, quàm ea quæ ſunt compoſita.

Ἄ Σ Ω Τ Ο Σ,

Ἄσωτος, ου, ὁ καὶ ἡ. q. d. Qui ſeruari nequit. (vtendo hoc verbo in ea ſignificatione qua dicitur à Terentio, — ipſa ſi cupiat, Salus, Seruare prorſus non poteſt hanc familiam) Non malè fortaſſis eius vis exprimatur, reddendo Luxu perditus. Alioqui inuenitur etiā Perditus, ſine adiectione, ad eandem ſignificationem pertinens: vt quū dicitur Perditus ac diſſolutus adoleſcens, à Cicerone. Dicitur enim ἄσωτος παρὰ τὸ σῶσαι, à σέσωσαι tertia perſona præteriti verbi σώζομαι. Reperiuntur autem quidā qui ex α priuatiuo & voce actiua σώζειν factum eſſe putant, vt eum ſignificet qui nihil ſibi ſeruat. Ariſtot. Ethic. 4, cap. 1, de eo qui ἄσωτος appellatur, cum alia pleraque dicit, tum verò hoc nomine vocari ait δι' αὑτὸν ἀπολλύμενον, id eſt, qui per ſe ſuáque opera perit, vt quidam interpr. Quidam verò ſic, paulo liberius, Qui ſalutē ſuam negligens, per ſe ipſe perit. Subiungit Ariſtoteles, δοκεῖ δ' ἀπώλειά τις αὑτοῦ εἶναι καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορά, ὡς τοῦ ζῆν διὰ τούτων ὄντος. id eſt, Videtur autem ſeipſum quodammodo perdere qui facultates profligat, quòd harū adminiculo viuatur. Vulgò tamen ἀπώλεια hic redditur Interitus: ſed durè hoc dicitur Interitus ſuiipſius. Quidam verò, vt hoc vitent, ita interpr. quaſi non αὑτοῦ ſed αὐτοῦ legeretur, Ipſius interitus. Ego αὑτοῦ retinens, malim accipere actiuè vocem ἀπώλεια. q. d. Perditio ſuiipſius. Ibidem legimus, τοὺς γὰρ ἀκρατεῖς καὶ εἰς ἀκολασίαν δαπανηροὺς, ἀσώτους καλοῦμεν. Eodem capite ſcribit τοὺς πολλοὺς αὐτῶν eſſe ἀκολάστους: ſubiungens, ἀπαντηροὶ γὰρ ὄντες καὶ εἰς τὰς ἀκολασίας δαπανηροί εἰσι. Cæterùm ex his Ariſtotelis verbis, quis ἄσωτος vocetur, cognoſcere poſſumus: ſed quomodo Latinè reddi aptè verbo vno queat, ambigitur. A Cicerone vertitur Luxurioſus: quū hæc Epicuri verba, εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλυε τοὺς φόβους τῆς διανοίας, τούς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, &c. ſic interpretatur, Si ea quæ ſunt luxurioſis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu. Cætera vide in lexico meo Ciceroniano, pag. 55. Vide & 163 eiuſdem paginæ alium eiuſdem Ciceronis locum, in quo ἄσωτος ita interpretatur. Gellius libro 7, cap. 11, Et nequam hominem, nihili, neque rei neque frugis bonæ: quod genus Græci ferè, ἄσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακόσπορον, ἢ μιαρὸν dicunt. Hæc ille. Placet autem mihi ex his interpret. illa maximè qua redditur Nequā: quòd à Cicerone hominē nequā homini frugi non vno in loco opponi videam. A quibuſdā redditur etiā Prodigus, itē Decoctor. ſed prius illud malim. Nec dubitarim ex

Tacito vertere etiam Ganeo & profligator: ab eo enim hæc duo copulantur. Atque adeo ad hæc eius verba reſpiciens, in Ariſtot. loco qui modò allatus fuit, vbi φθορεῖν τῆς οὐσίας dicit, verti Facultates ſuas profligare: quum alioqui poſſem vti verbo Diſſipare, ſeu Dilapidare. Illud autem vocabulum Ganeo vel eâ ob cauſam conuenit, quòd itidem Ganeum ſit Latinis ſeu Ganea quod Græcis ἀσωτεῖον. Budæus ad ipſum nominis huius etymum reſpiciēs, & id exprimere conans, vertit ἀσώτους, luxu & ganeæ ſtudio perditos. Cicero De fin. lib. 2, vocem Græcam retinuit, ita ſcribens, Nolim enim mihi fingere aſotos, vt ſoletis, qui in menſam vomant, & de conuiuiis auferantur, crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitent: qui ſolem (vt aiunt) nec occidentem vnquam viderint, nec orientem: qui conſumptis patrimoniis egeant. Nemo noſtrûm iſtius generis aſotos iucundè putat viuere. Sed venio tandem ad exépla vſus nominis iſtius: cui quanuis Gellius aliquot alia tãquam ſynonyma adiungat, (vt vidiſti in loco quem ex eo paulo antè protuli) aliquam tamen vim ſibi peculiarem habere exiſtimo. Illa quidem certè ſynonyma quæ Pollux affert, aut ſaltem eorum aliqua, magis mihi conuenire videntur: ſunt autem hæc, Ἀφειδής, Ἀπαμίθυτος, Ἐκκεχυμένος, Ἀθησαύριστος, Ῥίπτων τὰ χρήματα, Καπηδηδοκὼς τὰ πατρῷα, καταναλίσκων, ἐκχέων, ἀπολλύς, &c. Sed excuſari poteſt Gellius, ſi dicamus, quanuis vtatur particula ἤ, non tamen eôdem illas omnes voces Græcas, ſed primam ἄσωτον, fortaſſe & ſecundam, ad Latinam vocem Nequam, cæteras autem ad ſequentes voces Latinas potius retuliſſe. Certè ἀκόλαστον quoque ἀπὸ τοῦ ἀσώτου differre, ita vt quicunque ſit ἄσωτος, non protinus etiã ἀκόλαστος, vel ex iis Ariſtot. verbis diſcimus, in quibus nõ πάντας τοὺς ἀσώτους, ſed τοὺς πολλοὺς τῶν ἀσώτων ait eſſe ἀκολάστους. Apud Ath. l. 4. Alexis hiſce duob⁹ verſibus ἄσωτον quendam, ſiue ἀσωτίαν cuiuſdam ita deſcribit, Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα καταβροχθίσατο. Dictum enim erat antequam afferrentur hi verſus, ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα τεθεωρηκὼς ἕνα μέν, ὃν μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Κνιδίᾳ. Quæ autem de aliis ἀσώτοις ſubiunguntur, illic videnda tibi relinquo. Ibidem legimus Areopagitas ſolitos ad ſe vocare & punire τοὺς ἀσώτους καὶ μὴ ἔκ τινος περιουσίας ζῶντας. Plutarch. in libro De diſcernendo amico ab adul. τοὺς ἀσώτους & πολυτελεῖς copulauit: ſcribens, ἢ τοὺς ἀσώτους αὖ πάλιν καὶ πολυτελεῖς εἰς μικρολογίαν καὶ ῥυπαρίαν ὀνειδίζωσιν. Ibidem legimus ἄσωτον καὶ ἄτακτον. Inuenitur & ſuperlatiuus gradus Ἀσωτότατος, apud Athenæum libro 4, ex Axionico comico, ἐπικαλούμενος ἀσωτότατος.

Ἄσωτος in propria ſignificatione, (ſic appellando eã quæ deriuationi omnino conuenit) pro eo qui ſeruari non poteſt: id eſt, de cuius ſalute nulla eſt ſpes, vide poſt deriuata ab eo Ἄσωτος de quo nunc agitur. Illud enim alterum cum Ἄσωστος coniungam.

C. Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Luxurioſorum magiſter, Luxurioſorum præceptor. Titulus eſt vnius ex comœdiis Alexidis, apud Athen. lib. 8.

C. Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, Luxurioſorum potatio, vel Luxurioſa potatio: ſeu, qualis eſt luxurioſorum. In v. l. redditur ſimpliciter Crapula.

Ἀσώτως, Luxurioſè, Luxurioſorum more. Athen. libro 4, ζῆν μὴ κοσμίως, ἀλλ' ἀσώτως. Cum eodem verbo, ſaltem cum eius participio, iunctum habemus apud Lucam, cap. 15, v. 13, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Quidam interpr. Profuſè viuendo. non malé: ſic tamen vt Luxurioſè magis mihi placeat. In vulg. lect. ἀσώτως redditur Turpiter, Immodicè, Prodigè, Perdité: quarum interpretationum vnicam tantùm admittendam cenſuerim, videlicet Prodigé: ſed ei vnã ex iis duabus proximè præcedentibus præferens, ac præſertim Luxurioſé. (Poſſit verò & Nequiter addi, quatenus ei Cicero opponit Frugaliter: ſicut homo nequam opponitur homini frugi) Ibidem ſubiungũtur illis interpretationib⁹ hæc Iſocratis, ἀσώτως πρὸς τὰ χρήματα διακείμενος. quarũ tamẽ nulla iſtis verbis aptari poſſe videtur. Ego vel hoc vel ſimili modo vertenda cenſuerim, Qui luxurioſè prodigit pecunias, vel diſſipat facultates: aut, Luxurioſorum more. Niſi fortè interpretandum ſit ſimplicius (locum enim non adii, vtpote non indicatum) de affectu, Qui ita eſt erga pecunias affectus vt eſſe ſolent luxurioſi.

Ἀσωτία, ας, ἡ, Luxuria, Prodigalitas, Profuſio. Aptè reddi poteſt & nomine Nequitia, (ſicut ἄσωτος, Nequam: ἀσώτως, Nequiter) id eſt, Luxus vitæ prodigus effuſúſque: vt Gellius apud Q. Claudium exponit, luxuriam cum nequitia copulantem. ita enim ſcribit, Sed luxuria & nequitia pecuniam magnam conſumpſerat. Bud. ἀσωτίαν à Gellio reddi Luxum & popinationem ſcribit: ſed locum eum apud Gellium nondum inueni. Ariſtot. Ethic. libro 4, cap. 1, ἡ μὲν οὖν ἀσωτία τῷ διδόναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, τῷ δὲ λαμβάνειν ἐλλείπει· ἡ δ' ἀνελευθερία τῷ διδόναι μὲν ἐλλείπει, τῷ λαμβάνειν δ' ὑπερβάλλει, πλὴν ἐπὶ μικροῖς. Sic verò & in aliis locis ἀσωτίαν ἀνελευθερίᾳ opponit, vt vitium vitio. at μεσότητα eſſe dicit τὴν ἐλευθεριότητα. vt Ethic. libro 2, cap. 7, περὶ δὲ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μεσότης μὲν, ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις, ἀσωτία καὶ ἀνελευθερία. Sic Plutarch. quoque hanc μεσότητα conſtituit: ſed τῇ ἀσωτίᾳ opponens μικρολογίαν, non ἀνελευθερίαν, in libello quem περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inſcripſit. (Obiter autem annotentur & hæc de NOMINE Ἐλευθεριότης) Athenæus libro 4, πάντα γὰρ ἀνήλωσε τὰ πατρῷα εἰς ἀσωτίαν. Apud eundem legimus de Apicio, ibidem, καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ἀσωτίᾳ διαβοήτου. Idem vſurpat ἀσωτίαν cum genitiuo τοῦ βίου. Polit. apud Herodianum ἀσωτίαν vertit Sumptus inſanos: l. 2, οὔτε μὴν δημοσιακοὶ θησαυροὶ εἶχον· ἀλλὰ πάντα πεφορημένα ἦν τῇ Κομμόδου ἀσωτίᾳ. Ita enim hæc reddit, Et ærarium publicum ſumptibus illis inſanis iampridem à Commodo exhauſtum. Quæ interpretatio minimè mihi probatur: quòd immanes ſumptus fieri poſſint ab iis etiam qui non ſint ἄσωτοι, nec luxurioſè viuant. Apud eundem ſcriptorem habemus pluralem numerum ἀσωτίας. vbi Politianus ἔν τε ἀσωτίαις καὶ κραιπάλαις vertit Inter vina & epulas, paulo liberius, nec ſatis expreſſa vi Græci vocabuli. Ego in huiuſmodi quidem loco ἀσωτίας exponendum cenſerem potius Luxurioſa conuiuia, vel Luxurioſas comeſſationes: vel Helluationes. Quæ autẽ interpretatio huic loco conuenit, eadem & iſti Athenæi conuenire exiſtimanda eſt, in quo itidem ἀσωτίας & μέθας copulat: lib. 11, vbi loquitur de poculo quod λεπαστὴ vocabatur: τοῦτο δὲ τὸ ποτήριον ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων· οὓς λαφύκτας καλοῦμεν.

Inuenitur etiã SCRIPTVM Ἀσωτεία, cũ ει: cum alibi, tũ in illo Herodiani loco quem protuli priorem. ſed multo magis recepta eſt ſcriptura cum ι ſolo. Alioqui ἀσωτεία per ει, eſſet tanquam à verbo Ἀσωτεύομαι.

Ἀσωτεῖον, ου, τό, (inuenitur etiam SCRIPTVM Ἀσώτιον, ſed minus mihi ſcriptura hæc probatur) Locus in quo luxurioſi & prodigi epulantur & comeſſantur: aut etiã ſuas libidines exercent. Aptè reddi poteſt Ganeum, ſiue Ganea: ſicut ἄσωτος, Ganeo. Redditur & Popina. Pollux lib. 9, inter partes vrbis, ſed minus honeſtas, enumerat ἀσωτεῖα, & πορνεῖα, & κυβευτήρια, atque alia. Altera autem ſcriptura quæ habet ι ſolum, apud Athenæum extat, in iſto Stratidis comici loco, Εἰ μηδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολὴ γενήσεται, Μηδ' εἰς ἀσώτιον πραπέσθαι. Extat & in alio eiuſdem libri loco, τί οὖν ταῦτα παραγίνεσθε, μηδὲ κληθέντες; ἢ ὡς εἰς ἀσώτιον, μαγειρικὰ σκεύη καταλέγειν μαθησόμενοι; Sed non dubito quin mendoſa hæc ſcriptura ſit pro ἀσωτεῖον: præſertim quum hoc admittat verſus, & nomina huiuſmodi ſignificationem habentia (id eſt, quibus ſignificantur loca in quæ aliqui congregantur) itidem per ει ſcribi ſoleant.

Ἀσωτεύομαι, idem quod ἀσώτως ζῶ, (quæ verba habuiſti ſuprà ex duobus locis) Luxurioſè viuo, Omnia per luxum profundo, ſeu in luxum, Prodigè viuo. Ariſtot. Polit. lib. 5, in fine, ὅτι ἀσωτευόμενοι, καταπτωχευόμενοι γίγνονται πένητες. Apud Athenæum l. 8, ἀσωτευόμενος νεανίσκος, Adoleſcẽs luxurioſè viuens, vel Luxurioſus, Nequã, &c.

ſequendo interpretationes quæ nomini ἄσωτος da- A tæ fuerunt. Libet verò hîc lectorem riſus mei participē facere. id eſt, eius quod me, licet occupatiſſimum, ridendi otium ſuffurari coegit. Ἀσωτεύομαι, (inquiunt vulgaria lexica) Luxu diffluo: ſumptum à populo Aſotorum, quòd eſſent luxu perditi, perpetuóque in comeſſationibus verſarentur. Meminit Cicero De fin. l. 2, Nolim enim mihi fingere aſotos, vt ſoletis, qui in menſam vomant, & de conuiuiis auferantur: crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitent. Hoc illud eſt, lector, quod tu, intellectis iis quæ iā de hac voce ἄσωτος eiúſq; origi- B ne dicta ſunt, ſi abſque riſu legere poteris, alterum Heraclitum eſſe putabo. Hîc autem conſidera quàm callidi fuerint vulgarium lexicorum conſarcinatores, qui, quum vocis huius etymologiam nullam inuenirent, populum à quo deriuaretur, commenti ſunt. In qua igitur orbis parte conſtituendus hic Aſotorum populus erit? in eadem in qua populi Heſſones & Hœtines, necnon Halees, vrbs Machus, mons Hirus, à Valla conſtituuntur. De quibus ſi conſulere non pigeat epiſtolā quam editioni Latinæ Herodoti præfixi, omnino eandem C riſus materiam inuenies, eúmque hîc inceptum, illic perſequi poteris.

C. ΚΑΤασωτεύω, in v. l. & quidem iis etiam quæ prima omnium in lucem edita fuerunt, exponitur Conſumo, Dilapido: ſine vllo autore. Ego (vndecunque ſumptū ſit) non dubito quin ſignificet, nō ſimpliciter Dilapido, ſed Dilapido luxurioſorum more, vel Dilapido ſeu profundo per luxum, ſeu in luxum. Eadémque forma dictum videtur qua καθηδυπαθῶ. eundem certè vſum præpoſitio κατ' habere dici poteſt. D

Βασκαίνω, de quo nunc dicturus ſum, vel in Φάος, vel in Καίνω collocari poſſet, ſequendo eam quæ illi à pleriſque tribuitur, etymologiam. quænā autem ea ſit, mox docebo.

ΒΑΣΚΑΙ΄ΝΩ, Faſcino. primum enim huic ſignificationi locū eſſe dandum cenſeo, quæ etiam cum etymo conuenire E videtur. Volunt enim plerique grammatici βασκαίνω dici quaſi φασκαίνω, id eſt φάεσι καίνω, oculis occido: id eſt aſpectu. Quò pertinet hic Virgilii locus, Ecloga 3, His certè neque amor cauſa eſt, vix oſſibus hærent. Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos. Sic & ὀφθαλμὸς βάσκανος, oculus faſcinator, apud Plutarchum, vt paulo pòſt docebo. Quinetiam & apud Horatium, epiſt. 14, lib. 1, Non iſtic obliquo oculo mea commoda quiſquam Limat, quidā obliquo oculo interpr. inuido. Sed interficiendi quoque vim oculis faſcinatoribus F ineſſe, diſcimus ex Plinio, ſcribente libro 7, cap. 2, Eſſe eiuſdem generis in Triballis & Illyriis, adiicit Iſigonus, qui viſu quoque effaſcinent, interimántque quos diutius intueantur, iratis præcipuè oculis. quod eorum malum facilius ſentire puberes. Proximè autem præcedentia verba ſunt hæc, In eadē Africa familias quaſdam effaſcinantium, Iſigonus & Nymphodorus tradunt: quarum laudatione intereant probata, areſcāt arbores, emoriātur infantes. De quo loco diſſeram mox quum agam de paſſiuo Βασκαίνομαι, pro Faſcinor. Βάσκανος (inquit ſchol. Theocriti) propriè ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁρατὸν ὑπ' αὐτοῦ. Sic & apud Etymol. ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quaſi φάσκανος. Et à βάσκανος vult eſſe verbum βασκαίνω. Sed crediderim potius βασκαίνω præcedere, præſertim quum in eo verbum καίνω incorruptum extet, & quædam à ſimilibus verbis ſimilem formam habentia nomina inueniantur. Parui alioqui refert vtri priorem locum demus. Quæcunque autem ſit huius verbi etymologia, accipi pro Faſcinare, conſtat, cum alibi, tum apud Ariſtotelem, vt ſect. 10, probl. H 34, [illegible] βασκαίνῃ με. Sic & apud Alex. Aphrod. lib. 2, problemate 53, [illegible] βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας. Quod autem addit ἢ μάλιστα παῖδας, pertinet ad hæc quæ ex Plinio attuli de faſcinatoribus, Quod eorum malum facilius ſentire puberes. Apud Plutarchum quoque Sympoſ. lib. 5, problem. 7, habes quæ huc pertinent. vbi extat & compoſitum ἐπιβασκαίνω in eadem ſignificatione. Sic [illegible]

Βασκαίνομαι, Faſcinor. Theocr. Idyllio 6, Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. vbi ſcholiaſtes ait [illegible] ſuo etiamnum tempore id ſolitas facere mulieres, nimirū ſinui ſuo inſpuere, [illegible]. Atque huc certè pertinet quod ī Plinii loco paulo ante habuimus, de illa laudatione familiarū quæ effaſcinant. Itidem enim hîc paſtor dicit, poſtquam ſibi [illegible] pulcher viſus fuiſſet, ſe ter in ſinum ſuum ſpuiſſe, ne faſcinari poſſet: quaſi laudatione illam de ſua forma opinionem conſequente, à qua laudatione periculum impenderet. Ita enim exiſtimo intelligendum eſſe hūc locum: eius tamen expoſitionem aliorum iudicio relinquens, quibus attentius eum expendere vacabit. Vtitur porro paſſiua illa voce & Ariſtot. Probl. 34, ſect. 20.

Βασκαίνω, Inuideo. quoniam videlicet qui faſcinant, id faciunt quòd inuideant. vt diſcimus ex iis etiā quæ C leguntur apud Alex. Aphrodiſ. libro 2, problemate 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, vel βασκαίνω σοι τοῦτο, aut τούτου. Item, βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ. Demoſth. εἰ μὴ γάρ πως ἐγὼ πολλὰ, μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχὶ δεῖ δήπου τούτῳ βασκαίνειν. Apud Philoſtratum epiſt. 12, duplicem conſtructionē habet hoc verbum, diuerſis in locis: in priore, cum datiuo perſonæ: in poſteriore, cum accuſatiuo rei. Itaenim orditur illam ſuam epiſtolā, Οὐδὲ ὁ θαυμάσιος Πλάτων τοῖς σοφισταῖς ἐβάσκηνε. καὶ σφόδρα ἐνίοις δοκεῖ τοῦτο. (ſed repono hîc, εἰ καὶ σφόδρα, &c.) Aliquanto pòſt, καὶ βασκαίνει D μὲν τις τὰ μὴ ἑαυτοῦ ἐφικτά· ἃ δὲ ἀμείνων ἢ μὴ χείρων ἐξαρκέσαι, φιλοτιμεῖται πρὸς ταῦτα. (Vbi obiter obſerua etiam quod ſit diſcrimen inter V E R B. Φιλοτιμεῖσθαι & verbum Βασκαίνειν. itidem certè [illegible] diſtinguitur ἀπὸ τοῦ φθόνου, vt ibi videbis) Sic apud Herodianum βασκαίνειν cum [illegible] rei: ἐβάσκηνε [illegible] τύχῃ. Sed & [illegible] perſonæ & accuſ. rei [illegible] iunctum reperitur [illegible] cum datiuo perſ. & genitiuo rei. Quinetiam cum genitiuo ſolo. Lucian. in Philopſeude, [illegible] E μι παρ' αὐτοῦ. ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, [illegible] ῥόπαπος ὤν. Sic autem vtitur & verbo φθονῶ, & quidem frequentius quàm hoc. Eodémque modo Latini verbum Inuideo vſurpant, ſed cū accuſatiuo. Quamuis autem in iſto Luciani loco non additus ſit ille datiuus perſonæ, ex eo tamen probari illa conſtructio poteſt: quòd relinqui ſubaudiendum, longè manifeſtiſſimum ſit. Apud eundem Luc. extat cum præpoſitione ἐπὶ, vbi ſcribit, βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς ἀτυχίαις. Libanius iunxit etiam accuſ. perſonæ hoc verbum, vt teſtatur Suid. F qui hanc conſtructionem improbare videtur. ſcribit enim, βασκαίνω σοι ἀεί· ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ, Τὸν [illegible] βασκαίνουσι.

Βασκαίνω, Criminor, Reprehendo, apud Demoſth. & Plutarch. vt teſtatur Budæus, qui ex illo affert, [illegible] hoc criminatur, ſeu reprehendit. Sic autem Harpocr. à Demoſthene poni teſtatur βασκαίνει pro αἰτιᾶται & μέμφεται, ac [illegible]. Heſych. βασκαίνει exp. [illegible], μέμφεται.

G Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Faſcinator, Faſcinatrix. vt βάσκανος ὀφθαλμὸς, Plut. Sympoſ. lib. 5, Probl. 7, Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν [illegible] λόγου [illegible]. Sic à Virgilio dicitur oculus faſcinare, vt antea docui. Apud Plutarch. in libro De virt. mulierum, Βασκάνου τάφος redditur Faſcinationis ſepulcrum: in Polycrita, de qua hæc inter alia ſcribit, [illegible] H [illegible] βασκάνου τάφος, [illegible] οἱ βασκάνῳ τινὶ τύχῃ τὴν Πολυκρίτην φθονήσαντος [illegible] τιμῶν. Ibi enim quidam interpretatus eſt Faſcinationis ſepulcrum, (quam interpretationem & v. lex. ſeruarunt) itidémque βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Inuidi cuiuſpiā faſcinatione. Alii βασκάνου τάφον reddere maluerunt In-

uidiæ ſepulcrum,ſeu liuoris: ſic tamen vt in βασκαίνω, quod ſequitur,faſcinationis & ipſi ſignificationem ineſſe voluerint. At ego non video cur huic datiuo potius quàm illi genitiuo ſignificatio iſta tribuenda ſit. [Q]ua de re dicam & in proximè ſequente tmematio, v[bi] agam de Βάσκανος ſignificante inuidum. Sed & illud ſ[u]ſpectum eſſe poſſit,quòd adiectiuo βασκάνου tribui[tu]r ſubſtantiui βασκανίας interpretatio. Quanuis e[nim] dici poſſit τὸ βάσκανον pro ἡ βασκανία,(vt paſſim adiectiuis hunc ſubſtantiuorum vſum dari videmus) no[n] fuerit tamen veriſimile βασκάνου itidem pro βασκανίας vſurpatum hîc fuiſſe.

Βάσκανος,Inuid⁹.Plutarch.in eo loco qui paulo antè allatus fuit,βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Inuida quadam fortuna, vel Inuidia quadam fortunæ. Quidam tamen interpr. Inuidi cuiuſpiam faſcinatione:quidam Inuidia quadā fortunæ faſcinata. Sed non magis crediderim nomini βάσκανος vllam hîc ſubeſſe faſcinationis ſignificationē, q̃ ineſt verbo βασκαίνω, in illo Herodiani loco quē paulo antè attuli,ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη. Redditur etiam Obtrectator,Maleuolus. Demoſthenes,πονηρὸν,ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν,ὁ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον,καὶ φιλαίτιον. Quo ex loco crediderim Harpocrationem ſumpſiſſe occaſionem exponendi apud eundem oratorem,βάσκανον πολίτευμα,φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν: vbi ille ſcribit, βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. In genere fœminino apud Ariſtoph.in Pluto,οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν,καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.

C. Ἀβάσκανος,& Ἀβάσκαντος,vide in Indice.

Βασκάνως,Inuidè,Inuido animo.φθονερῶς.

Βασκανία,ας,ἡ,Faſcinatio.(ſicut βάσκανος,Faſcinator) Ariſtot.ſect.20,probl.34, διὰ τί τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι. Sæpius autē Inuidia,ſeu Inuidentia. Philo De vita Moſ.lib.1,ἀλλ' ἐξῆγε τ... ...των βασκανίαν ὑποβαλὰς, ... τὸν ἄνδρα μιμνήσκ... Chryſoſt. De ſacerdotio,βασκανίας ἔφη αἱ τῶν πλη... ...μήσεις. Interdum etiam ... Obtrectatio ... συκοφαντία exponi[tur] in hoc Demoſthenis loco Pro corona, πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἄν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν. ETIAM Βάσκα ponitur pro βασκανία,ſi Heſychii exemplaria nō mentiuntur.In iis enim ſcriptum eſt,βάσκα,μακέλη,βασκανία. Sed ſuſpicor βασκανία cum illis verbis iungi nō debere: ſeorſim enim ab Heſychio cum ſua expoſitione ſcriptum fuiſſe. Apud eundem LEGITVR Βάσκας,ſed pro quodam auis genere.

Βασκάνιον,ου,τό,Faſcinum. Βασκάνιον dicunt antiqui,(inquit Phrynichus)non προβασκάνιον,cum præpoſ.πρός. Vbi ſimul obſerua iſtam VOCEM Προβασκάνιον, quam à nonnullis pro βασκάνιον vſurpatam fuiſſe,ex eius verbis colligimus. In vulg.lex. βασκάνιον redditur non ſolùm Faſcinum,ſed & Odium. In iiſdem annotatur ex Polluce, βασκάνια vocata fuiſſe quædam ridicula,quæ apud veteres fabri ferrarii ante fornaculam appendere ſolebant,inuidiæ auertendæ gratia. Affertur autem à Polluce & in numero ſingulari,ex Ariſtophane, πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Sed apud Pollucem pro βασκανίου legitur βασκαύου & βασκαύια pro βασκάνια,non ſine manifeſta deprauatione vtrobique.

Βασκοσύνη,Faſcinatio,Faſcinum.in v.l.

C.ΚΑΤΑβασκαίνω,idē quod Βασκαίνω, Faſcino. ſicut Effaſcino non plus eſt quàm Faſcino.Legimus apud Plut. Sympoſ.lib.5,problematis ſeptimi initio, Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου παρὰ δεῖπνον.

Γέφυρα,de qua nunc agetur,poſt alia à γῆ deriuata locum habere poſſet: ſiue id etymum quo dicitur eſſe quaſi γῆ ἐφ' ὑγρᾶς,ſiue id quòd à γῆ & φυρῶ deducit,ſequamur.Sed quàm tutū ſit hæc ſequi, aliorum eſto iudicium.

ΓΕΦΥΡΑ, ας,ἡ, Pons. Dicitur autē propriè γέφυρα,(vt Herodiano grāmatico apud Euſtathium credimus) γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, id eſt, terra ſuper aquam. Etymologus quoque huius deriuationis mentionem facit. ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ,(inquit)quaſi γέφυγρά τις οὖσα. Sed affertur & alia ab eodem, & quidem priorē locum apud eum habes:videlicet à γῆ & φυρῶ, vt ſit quaſi γήφυρα,id eſt, ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα. Quibus verbis ſubiungitur, καὶ ἐφ' ὑγροῦ πηγνυμένη. In meo autem vet.lexico additur, ἢ ἀπὸ τοῦ,ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν. Communis porro eſt huius nominis γέφυρα vſus proſæ ſcriptoribus cum poetis. Homer.Iliad.ε, Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον,ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας. Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. Apud Plutar. in Quæſt.Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Legitur ſæpe ζευγνύειν γέφυραν,eique oppoſitum λύειν,ſiue διαλύειν. Herodianus lib.7, τὴν τοίνυν τὴν γέφυραν ζεύξας, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι. Apud eundem legimus, λύσαντας τὴν γέφυραν. Apud Thucyd. τὴν γεφυρῶν διάλυσιν.

Γέφυραι apud Homerum ſunt etiam Interualla & ſemitæ inter binos aciei inſtructæ ordines, per quas vltrò citróque commeare licet. vt vulg. lex. annotant ex Euſtathio, in Iliad.δ.

Γέφυρα eſt item nomen vrbis Bœotiæ, quæ & Tanagra vocata fuit. Affert autem aliquam illius appellationis rationem Etymologus. Qui ex ea eſt, DICITVR Γεφυραῖος. Apud eundem LEGES Γεφυρεῖς eſſe δῆμον Ἀττικὸν,vnde Γεφυραία Δημήτηρ,de qua plura apud eum vide. Sed in meo vet.lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, ſed à Γέφυρα, quod eſt vrbis nomē,appellata eſſe traditur. ATVERO Γέφυροι vnde ſint dicti quidam fratres, te docebit Euſtathius,pag.933.

C.Γεφυροποιὸς,οῦ,ὁ, Pontifex, accipiendo in prima ſignificatione pro eo Qui pontē facit. ex Plutarch.in Numa. Vnde VERBVM Γεφυροποιῶ,Pontem facio,vel Pōte iungo. Polyb.l.3, Πόπλιος δὲ τὸν Τίκινον κρίνων εἰς τοὔμπροσθεν διαβαίνειν, τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρήγγειλε. Quem vſum frequentius habet verbum γεφυρόω.

C.Καλλιγέφυρος,ου, ὁ καὶ ἡ. vt ποταμὸς καλλιγέφυρος, Fluuius pulchrum pontem habens,Pulchro ponte iunctus. Affertur autem ex Eurip.hoc compoſitum.

Γεφυρότης, Pontium fabricator, vt quidem legitur in v.l. illis etiam quæ prima omnium in lucem prodierunt. Sed mendoſum eſſe ſuſpicor, pro γεφυρωτής, verbali à γεφυρόω.

Γεφυρόω,ῶ,Ponte ſeu pontibus iungo, Pontem impono. vt γεφυροῦν ποταμὸν, Ponte iungere fluuium, vt loquitur Curtius. Quidam interpr. Pontem imponere fluuio,& Pontem conſtruere ſupra fluuium. Herodianus lib.7, γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμῖνος, ἔμελλεν ἐπὶ Γερμανοὺς διαβήσεσθαι. Quæ Polit.vertit, Pontem cōſtruxerat Maximinus ſupra flumen,quo aduerſus Germanos tranſiret.(Legitur tamen in vulg.edit.quā : ſed eū ſcripſiſſe puto quo) Paulo pòſt dicit Herodianus τὴν γέφυραν ζεύξας,eadem de re loquens. Apud eundem γεφυροῦν τὸν ποταμὸν idem Polit.vertit Ponte iungere fluuium. Ex Polybio affertur etiam γεφυρῶσαι τὴν διάβασιν pro Firmare tranſitum. Inueniuntur autem illa verba & apud Plutarchum. Lucian.in Demonacte dixit etiam γεφυροῦν τὰ δύσπορα : ſcribens, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Apud eundem legimus etiam τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, Cadaueribus tanquā ponte ſeu pontibus iungere fluuios. vel, Corporibus cæſorum conſternere fluuios, vt vertit Budæus: qui affert etiam γεφυρῶσαι κέλευθον ex Homero,pro, Obruto foſſæ aggere muniit viam. Heſychius exponit διαβατὴν ἐποίησε.

Γεφυροῦσθαι dicitur itidē ποταμὸς, qui ponte iūgitur, ſeu cui pons imponitur. Herodian. τὸν τε ποταμὸν ταυτῇ διαλαμβάνων, ὡς πρὸς ἀλλήλας αὐθεντικῶν γεφυρωθέντα,&c. Atque vt habuimus ex Luciano, ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, ſic apud Plutarchum legi ſciendum eſt ποταμοὺς γεγεφυρωμένους νεκροῖς, De Alex.fortuna,aut virtute,lib.2, αἵματι κεκραμένους ποταμοὺς ἔπινε, καὶ νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη. id eſt, Amnes ſanguine mixtos bibebat, quos cæſorum corporibus iunctos traiiciebat: vt vertit Budæus.

Γεφύρωμα,ατος,τό, Ipſum opus iungendi fluuium ponte.

In vulg.lex.redditur Tranſitus. quum ſit potius, Pons tranſitum præbens.niſi & ipſe pons tranſitus appelletur. Atque vt hoc nomen Γεφύρωμα à prima præter. paſſiui perſona γεγεφύρωμαι formatum eſt, ſic à tertia γεγεφύρωται eſt NOMEN Γεφυρωτὴς, Qui pontē ſeu pōtes conſtruit. Pro qua ſignificatione in vulg.lexicis legitur Γεφυρότης: ſed non ſine mendi ſuſpicione, vt ſuprà declaraui.

Inuenitur etiã COMPOS. Ἀπογεφυρόω,ῶ, quod ſicut ſimplex Γεφυρόω, redditur Ponte iungo, ſeu pontibus.&c.

Γεφυρὶς, Extranea, Peregrina. Vide Suidã: quem ſi ſequaris, fuerit hoc nomen γεφυρὶς deductum à γέφυρα quod eſt vrbis nomen.Heſych.autem ſcribit, Γεφυρὶς, πόρνη τὶς ἐπὶ γεφύρας. Quod autem ſubiungit, videtur hoc γεφυρὶς cum nomine γεφυριστὴς confundere, vt docebo paulo pòſt, quum de hoc agam.

AT VERO Γεφυρίζω eſt propriè Ex ponte ſcōmata in aliquē ſeu aliquos iacio, Sedēs in ponte, inde aliquē dicteriis peto, vel ſcommatis inſector. De quo more dicam in verbali Γεφυριστὴς. Accipitur autem generaliter γεφυρίζω pro Scommata in aliquem iacio, ſeu probra, Derideo, Cauillor, Subſanno. Plutarch. ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Apud eundem legimus, ἔτι θυμῷ τὰ σκώμματα φέρων καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε καὶ τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάστοτε γεφυρίζων καὶ κατορχούμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀρίστων. Affertur verò & ex Polybio exemplum vſus verbi huius, à Suida, quē conſule.

Γεφυρισμὸς, οῦ, ὁ, Actio illa ita iaciendi ſcommata, & deridēdi. Sed affertur hoc nomen & cum α SCRIPTVM, Γεφυρασμὸς, ex eo libro in quo Atticæ voces annotantur: dicitúrque ſignificare σκῶμμα, & additur, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν τινὶ ἔμμετρα ἢ δίχα μέτρων, διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα. Habes autem hæc ipſa & apud Ammonium in voce Σκῶμμα.

Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, Qui ſcommata è ponte iacit in aliquem, &c. ſequendo expoſitiones quæ verbo γεφυρίζω datæ fuerunt. Γεφυρισταὶ, (inquit Heſych.) οἱ σκῶπται. quoniam ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed his addi poſſunt & quæ apud eū proximè præcedunt, in voce Γεφυρίς. quæ enim ibi adduntur, ἄλλοι δὲ οὐ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον, &c. perperam hîc collocata fuiſſe arbitror ab aliquo qui illud γεφυρὶς cū γεφυριστὴς cōfunderet. Interim verò & ex illis verbis poſſumus huius vocabuli ſignificationem certius cognoſcere. Generalius autem pro cauillatoribus, ſeu irriſoribus. Plutarch. in Sylla, circa principium, καὶ τῶν Ἀθήνησι γεφυριστῶν ἐπέσκωψέ τις εἰς τοῦτο ποιήσας.

Γόνυ, quod proximè ſequitur, varias etymologias habet: ex quibus maximè probabilis eſt quæ à verbo κανεῖν deducit: minus certè lōgè quàm cæteræ petita eſt. Siquis tamē προσπίπτειν eſſe malit, non minus quàm illud ipſum verbum κανεῖν, non valde repugnabo.

ΓΟΝΥ, genit. caſum habet Γόνυος, pro quo per metatheſin dicitur ET Γουνός. Sed in ſoluta oratione vſitatior genitiuus Γόνατος, tanquam à NOMINAT. Γόνας, quod alioqui in vſu minimè eſſe traditur. Eſt autem γόνυ Græcis quod Latinis Genu. Homer. Iliad. λ, Ἐν [illegible] ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. Apud eundem frequens eſt γόνυ κάμπτειν, genu flectere, ſeu incuruare. ἐπὶ τοῦ καθίζεσθαι, ad differentiam τοῦ ἵστασθαι, ſi Euſtathio credimus. At Heſych. exp. ἀναπαύσασθαι. Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc poeta nomen iſtud, & quidem in plurali præſertim: vt ex eius locis quos afferam patebit. Afferam autem eos primùm in quibus vigorem corporis è genuū vigore ſeu robore æſtimat. (vt Theocritus dixit, οἷς γόνυ χλωρόν, itidémque Horatius, dúmque virent genua. Quò pertinet & quod apud Plinium legimus, genibus ineſſe vitalitatē) Iliad. υ, — αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Εἰρύσατ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Sic omnino λαιψηρὰ γοῦνα & μένος coniunguntur, & quidem verbo eidem affixa, cum alibi tum Iliad. χ, Ὣς εἰ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Huc pertinent apud eundem γούνατα δ' ἐρρώσαντο, & γούνατ' ὀρώρῃ. ac quemadmodum μένος & γοῦνα illic copulat, ſic alicubi ἀρετὴν dicit, ſubiungens γούνατα cum illo verbo ὀρώρῃ. Odyſſ. σ, [illegible] ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. Inueniuntur coniuncta itidem γούνατα & βίη: vt Iliad. δ, Ὥς τοι γούνατ' [illegible] βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Huc pertinet Il. ρ, Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε. Atque vt hîc dicitur θεῖναι μένος ἐν γούνεσσι, ſic alibi βαλεῖν μένος ἐν γούνεσσι: ſed additur ἠδ' ἐνὶ θυμῷ. (vt in loco proximè præcedente βίη eſt in duob⁹, ἐν γούνεσσι, & ἐν ὤμοισι) Iliad. ρ, Στῆσεν δ' ἐν γούνεσσι βαλὼν μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ. Apud eundē legimus βλάβεται γούνατα, item λύτο γούνατα, καὶ φίλον ἦτορ. Atque vt alicui λύεσθαι γούνατα dicit, ita ſæpenumero aliquē alicui λῦσαι γούνατα, vel ὑπολῦσαι, etiam pro Vitam eripere. Habet alioqui nonnullis in locis ſimpliciorem ſignificationē iſtud γούνατα λῦσαι, & talem qualem γούνατα δαμνᾶν, aliquot in locis. Frequens eſt, vel potius frequentiſſimum, apud eundem poetam hoc nomen, vbi de precādo vel potius ſupplicando agitur. (vnde Plinius, Hominis genibus quædam & religio ineſt, obſeruatione gentium, hæc ſupplices attingunt, ad hæc manus tendunt: hæc, vt aras, adorāt: fortaſſis quia ineſt iis vitalitas) Iliad. λ, Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς Λισσομένους. Sic Iliad. ο, Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων, Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Apud eundem aliquis dicitur ἁψάμενος γούνων, non λισσόμενος, ſed ἱέμενος λίσσεσθαι. vt Iliad. υ, — ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων, Ἱέμενος λίσσεσθαι. In quibuſdam autem aliis locis vtitur verbo λιτανεύειν poſt γούνων ἁψάμενος ſeu ἁψάμενοι. Sic Iliad. [illegible] Γούνων ἁψάμενος [illegible], αἴκ' ἐλεήσῃ. Alicubi [illegible] verbo λαβεῖν cum coniungit genitiuo γούνων. vt Odyſſ. [illegible] Αὐτὰρ ὅγ' [illegible] λαβὼν [illegible]. Sic eiuſdem operis libro [illegible] γούνων λίσσετο λαβὼν [illegible]. Inuenitur apud eundem & participium ἑλὼν pro λαβὼν, vbi cætera alioqui ſunt præcedentibus ſimilia: Iliad. φ, Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων. Cæterùm ex his locis implere alios poſſumus quibus aliquid deeſt: id eſt, in illis ſubaudire (vt grammaticorum verbo vtar) quod ſubaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λίσσεσθαι, aut λιτανεύειν, vel ſiquod eſt apud hūc poetam ſynonymum, ſubaudiendum eſſe dico: nonnūquam contrà vnum aliquod ex illis participiis: ἁψάμενος videlicet, aut λαβὼν, aut ἑλών. Nam Odyſſeæ ζ, circa finem, (haud enim ſe offert in præſentia commodius exemplum) — μητρὸς τῆς γούνασι χεῖρας βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι. Hic enim puto ſubaudiri debere λισσόμενος, vel λιτανεύων, aut aliud ſimile: licet his vocib⁹ infinitiuum ſoleat ſubiungere, non particulā ἵνα, quod ſciam. Viciſſim autē ἁψάμενος, vel λαβὼν, vel ἑλὼν ſubaudiendum eſſe aio, cum alibi, tum hoc in loco, Odyſſ. κ, Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, Γούνων ἐλλιτάνευσα. Sic Odyſſ. χ, Ἠ γούνων λίσσετο προσαΐξας Ὀδυσῆα. itidémque in hoc loco, Iliad. ι, fœm. participium ἁψαμένη, vel λαβοῦσα ſiue ἑλοῦσα ſubauditur: — πολλὰ δὲ καὶ λισσέσκετο γούνων Παιδὸς [illegible]. Sed hoc in loco aptius poni poteſt participium quàm in duobus præcedētibus, quòd in vtroque iam aliud præcedat. Niſi quis participio particulam [illegible] præfigere velit: hoc modo, καὶ ἁψάμενος γούνων ἐλιτάνευσα: vel, καὶ λαβὼν γούνων. Quod tamen de altero loco dici itidem non poteſt, vtpote in quo participium non itidem præcedat, ſed ſequatur. Sed participia bina interdum à Græcis, non interiecta copula, poni ſciendum eſt. Omitto alia pleraque eiuſdē poetæ loquendi genera, eodem pertinentia, quibus nomen iſtud adhibetur: & ad longè diuerſum loquendi genus tranſeo: ſi prius ex poetis Latinis locos aliquot attulero cū Homericis illis conuenientes: in quibus nimirum itidem genua tangunt ſeu potius amplectuntur qui ſupplicant. Virgil. Æneid. 10, Et genua amplexus

plectens effatur talia ſupplex. Eiuſdem poematis lib.3, A
Dixerat:& genua amplexus, genibúſque volutans Hærebat. Naſo Metam.9, — tremit ille, pauétque Pallidus: & timidè verba excuſantia dicit. Dicentem, genibúſq; manus adhibere parantem Corripit Alcides. Eiuſdē operis lib. 13, hæc canit, — ſed crine ſoluto, Sicut erat, magni genibus procumbere non eſt Dedignata Iouis. Quinetiam dicunt aliquem ſupplicem genibus eius cui ſupplicat aduolui. In ſoluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis oſtendunt: è quibus eſt ille Taciti in quo dicit, Preſſare circumſtantium genua. B
Cicero in orat. poſt reditum, in Senatu, Tu meum generum, propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, ſuperbiſſimis & crudeliſſimis verbis à genibus tuis repuliſti. Dicunt verò & Accidere ad genua, quod eſt ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel τοῖς γόνασι. Plutarchus in Quæſt. Rom. ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Euripides autem vſus eſt & cum ſolo accuſatiuo, in Hecuba, Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τὸν Ὀδυσσέως γόνυ. At Homer. dicit ἱκάνειν γούνατα. vt Odyſſeæ η, — σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sic Odyſſeæ γ, Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ C
γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Eiuſdem operis libro ι, — ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον. Sed hoc loquendi genus nihilo plus quàm præcedentia, quæ ex eo attuli, habet affinitatis cum illo προσπίπτειν πρὸς γόνατα, ſiue γόνασι. At verò αἰτεῖσθαι πρὸς γονάτων, quod apud eundem tragicum legitur, ex Homero ſumptum videri poſſit, dicente Iliad.υ, — ὁ μὲν αὐτίος ἤλυθε γούνων, Εἴ πως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. Euripidis autem locus eſt in Medea, Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, Γονάτων τε D
τῶν σῶν, ἱκεσία δὲ γίγνομαι, Οἴκτειρον. Quanuis enim hic ἄντομαι accipiatur non in propria ſignificatione, ſed pro Obteſtor: poſſit tamen ita loquens Euripides, ad illum Homeri locum videri reſpexiſſe. Cæterùm poteſt his Eurip. locis adiici & iſtud ... ἑλίξας ἀμφὶ χεῖρας γόνυ, implicitis manibus circa tuum genu.

Venio nunc ad aliud genus loquendi quod Latinis haud itidem notum eſſe puto. id eſt, ἐν γούνασι κεῖται. pro Situm eſt in poteſtate. (Cui rei alioqui ſignificandæ adhibetur & χειρὸς ſeu χειρῶν appellatio à Græ- E
cis: eodémque modo dicunt Latini, In manu tua eſt, pro In poteſtate tua) Sic certè aliquoties dixit Homerus θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. vt Od.α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Et Iliad.ρ, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Quem verſum conſequitur hic, aliquid habens eodem pertinēs, Ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει. Alicubi verò cum adiectione partic. αἴ κε, vel ἤ κε. vt Iliad.υ, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Δουρὶ βαλών. Cum ἤ κε autem Odyſſ.α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤ F
κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. In eodem libro habetur ſequente ὅστις in altero verſu, cum futuro itidem: Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. Exponitur autem ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ καὶ τῇ δυνάμει, in deorum poteſtate. Affertur tamen ex Euſtathio, ἐν δυνάμει καὶ ἱκεσίᾳ. In qua expoſitione, θεῶν ἱκεσία accipiendum eſſet paſſiuè, de ea qua ſupplicatur ipſis. Sed durè hoc dici videtur, præſertim præcedente ſubſtantiuo δυνάμει. Potiúſque crediderim G
hæc duo nomina ad diuerſas expoſitiones pertinere. ſed, niſi inſpecto Euſt. loco, plura de his verbis diſſerere nolim. Hoc vnum addo, eleganter vſurpatum à Diogene fuiſſe hoc loquendi genus. Quum enim quēdam ἄσωτον popoſciſſet minam, iſque rogaſſet cur à ſe minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum ſpero: at verò à te, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro & in ſoluta oratione aliquæ ex hoc nomine ſumptæ phra- H
ſes: ex quibus ſunt hæ duæ, Εἰς γόνυ κλίνειν, & Εἰς γόνυ βάλειν: de quibus dicam in compoſito nomine Γονυκλινής. At de εἰς γόνυ πεσεῖν, verba faciam in compoſito Γονυπετῶ.

Γόνυ καλάμου, Herodot. Internodium arundinis, apud Plinium & Columellam. Sed & de vite dictum ex Philoſtrato in Heroicis aſſertur. Γόνατα (inquit Cam.) ſunt Genicula, & de vitibus, & de ariſtis, & de arundinibus. Herodot. Thalia, καλάμου δ' ἓν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται. Vnde Plin. lib.16, cap.36, de arundine loquens, Nauigiorúmque etiam vicem præſtant (ſi credimus) ſingula internodia. Idem paulo pòſt, Alia ſpiſſior denſiórque geniculis, breuibus internodiis. Ex quibus manifeſtum fit, genicula Latinos appellaſſe ipſos nodos: internodia verò, inter hos excreſcētes culmos. Sed Græcum nomen eſt commune. A geniculo, Geniculatus. vt radix geniculata, Plinio: & Culmus geniculatus, Ciceroni, diſtinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatū, Plinio. Poſſumus autem his participiis vti in interpretatione quorūdam compoſitorum, quæ hanc nominis γόνυ ſignificationem, ſed nominatiui γόνας declinationem ſequuta ſunt: cuiuſmodi ſunt ἀγόνατος & πολυγόνατος.

Γόνυ genitiuum habet Γουνός, factum ex γόνυος, per metatheſin, vt dictū fuit. Sic verò & plur. NOMIN. Γοῦνα, pro Γόνυα: GENIT. Γούνων, pro Γονύων: DAT. Γούνεσι, (ſiue Γούνεσσι, metri gratia) pro Γονύεσι dici exiſtimant quidam grammatici. Alii tamen malunt Γοῦνα pro Γούνατα dici per apocopen, itidémque Γούνων pro Γουνάτων per ſyncopen, & Γούνεσι pro Γουνάτεσι dici exiſtimandum erit. Affertur porro & tertius GENIT. ſingul. Γούνατος. At ILLVD Γούνατα, tanquam a nomin. ſingul. Γοῦνας, habuiſti in locis ſupra citatis. Idem & de cæteris caſibus cenſendum eſt.

A Γόνυ deriuata, compoſitionem habentia.

C. Γονυκλινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Genu flectens. In Eccleſ. hiſtoria. πάντοτε τὸν θεὸν ἐπικαλοῦμαι γονυκλινής. Γονυκλινεῖς (inquit Cam.) Qui prouoluuntur genibus, & abiiciūt ſe, atque iacent ante pedes ſupplices. Hinc VERB. Γονυκλινέω, ῶ, Genu flecto. κάμπτεται δὲ γόνυ (inquit Euſtath.) ἔστιν ὅτε ἱκετευτικῶς. ὃ καὶ γονυπετεῖν λέγεται, καὶ γόνυ κλίνειν, καὶ συνήθως γονυκλινεῖν. Inuenitur & nomen SVBST. Γονυκλισία, Genu flexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. Ex Baſilio. Affertur præterea ex Cyrillo, γονυκλισία ἀνυπερήφανος. Schol. Euripidis in hunc Phœniſſarum locum, Γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ' ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα, annotat, ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς βασιλεῖς. Vide aliquid de hac voce & in Γονυπετῶ. Sciendum eſt porro, quanuis hæc iſtam ſignificationem habeant, tamen εἰς γόνυ κλίνειν aliud ſonare: nimirum Proſternere, aut etiam Subigere: vt Budæus vertit in iſto Appiani loco, Ciu. bell. l.3, αὐτοῦ δὲ ἀπιστοῦσιν ὅτι οὐκ ἀπέκτεινε τὸν Καίσαρα, κατεστραμμένον τὴν Κελτικὴν καὶ ἐς γόνυ κλίναντα. Idem, ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν, vertit, Affectam admodum reddidit: in iſto Herodoti loco, ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν ἡ ναυμαχίη. (Quidam autem interpr. Proſtrauit) Ex eodem ſcriptore affert etymologici autor εἰς γόνυ πεσεῖν, quod illum metaphoricè dixiſſe tradit, ſignificare volentem ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἀπήγαγεν. (ita enim ſcribendum eſt, non ἐπήγαγεν) At compoſitum Γονυπετεῖν nihil cum hoc loquēdi genere commune habet.

C. Γονύκροτοι, ſunt οἱ βλαισοί: & apud Anacreontem, οἱ δειλοί. Vide Euſtath. p.932. Ariſtoteli in Phyſiognomonicis (inquit Cam.) γονύκροτοι ſunt impuri, quibus genua trepidant.

C. Γονυπετής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui genu ſucciduo procumbit, (vt loquitur Naſo) In genua procidens. Vel, Accidens ad genua alicuius, ſeu procumbens. Syneſ. epiſt 57, καὶ θρηνῆς καὶ γονυπετὴς ἱκέτης γενόμενος. Euripid. Phœniſſis, γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ' ἄναξ. Hinc VERB. Γονυπετέω, ῶ, Genu ſucciduo procumbo, In genua procido. Vel, Accido ad genua alicuius, ſeu procūbo. Redditur γονυπετῶ vno etiam verbo Ingeniculo, de quo dicā in Γονυάζομαι. Euſtath. ſcribit ex Homeri verbo Γουνάζομαι poſteros eius excogitaſſe hoc Γονυπετεῖν, componentes ex γόνυ & πίπτω: à quo πίπτειν deriuatur πιτνεῖν, ſicut ῥιπτεῖν à ῥίπτειν. Quibus addit, ἀκολούθως δὲ τούτῳ καὶ ἡ γονυκλισία ὠνόμασται. Conſtruitur porro cum datiuo perſonæ hoc verbum Γονυπετῶ, habétque hanc conſtructionem apud Matthæum: apud Marcum autem, cum accu-

ſatiuo, ἱκετεύσας αὐτόν.

Γόνυγρος autem ſuſpectum eſſe poteſt: quod in vulgat.lex. redditur Sterilis, Aridus: quoniam Heſychius poſt γόνυγρα, addit, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. Quibus verbis hæc ſubiungit, ἢ ἡ μὴ φέρουσα ἀπὸ τῶν γενέσεων, μηκέτι δύνασθαι ἐπὶ τοῖς γόνασι. vnde videri poſſit in priore expoſitione aliam quàm in hac deriuationem ſequi. Affertur ETIAM Γονοκρώτερος, ex Ariſtotele De animal. lib. 4, capite vltimo, pro eo cui ſunt genua planiora. Ariſtotelis locus eſt hic, καὶ ὑγροσαρκότερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, καὶ γονυκρώτερα, καὶ αἱ κνῆμαι λεπτότεραι. Quæ Theodorus ita vertit, Caro quoque humidior eſt fœminæ quàm maris, & genua planiora, & crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immeritò fortaſſe ſuſpectam quis habeat: poſſitque ſuſpicionem adiuuare litera ω: quippe quæ locum in hoc comparatiuo habere non videtur.

A γονάτα deriuata, & primùm ea quæ compoſitionem habent.

C. Γονατοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Genua craſſa habens, Qui craſſis eſt genibus. Item generaliter pro Craſſus. Ab Heſiodo ſic vocatur ἀχλὺς, loquente de ea tanquam de fœmina.

C. Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauis genibus, Cui grauia ſunt genua, ideóque tarda. Redditur etiam, Cui genua ſunt infirma.

C. Καμψίγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incuruãs genua. Sic dicta fuit Erinnys, quòd genua peccantium incuruet.

C. Ταχύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui velocia ſunt genua, Velox, Celer.

Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, SIVE Ἐπιγονατὶς, Os toti genu ſuperiectum, ſeu Os quo tegitur genu. q.d. Supergenuitas. Os eſt cartilaginoſum, latũ, rotundum, intus læue & cauum: quod contegit femoris tibiæque articulum, alioqui nimis patentem, prohibétque ne introrſum luxetur. Latinè Mola & Patella dicitur. nam & hoc vtitur Celſus.

Ἐπιγουνὶς, Muſculus ipſius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robuſtis corporibus apparent, bonæ conſtitutionis indices. Ita Camer. afferens ex Homeri Odyſſ. σ, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. In vulg. lex. hæc de iſta ſignificatione annotatur, Etiam corpulentiam (vt loquitur Plinius) vel corporaturæ amplitudinem (vt Columella) indicare volẽs Homerus, inquit Odyſſeæ ρ, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Serum lactis bibens, bonam firmámque corporis habitudinem aſſequeretur. τὴν τοῦ σώματος ἀξίαν, ſignificando à parte totum. Vel, In corpulentiã excreſceret, eſſétque robuſtus & validus. Roboris enim indicium, femorum genúque amplitudo. vt & Odyſſ. σ, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

Ἐπιγουνὶς, Genu, vt quidem à Cicerone redditur apud Aratum, duobus in locis: quos in meo Cic. lexico videndos tibi relinquo, pag. 76, 77: & 102, 103. Sic & apud Apollonium Argon. 2, — αἱ δὲ χιτῶνας Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειραν. Dicit enim famulas Medeæ ſuſtuliſſe veſtes vſque ad genua, affectantes eſſedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ἐπιγουνίδα in his quoque locis ſuam ſignificationem retinere, ſic tamen vt à parte totum ſignificari putandum ſit: ideóque non malè reddi Genu.

HINC Ἐπιγουνίδιος adiectiuè poſitum, & ſignificans Impoſitus genibus, (vt apud Pindarum Pyth. ode 9, ἐπιγουνίδιον θρέψαι) eam ſignificationem illius nominis ἐπιγουνὶς ſequitur qua pro genu ponitur, vt quidẽ nonnulli putant. Alioqui, quoniam ἐπιγουνὶς videtur potius ſuam ſignificationem retinere, vt docui, videri queat ἐπιγουνίδιος minimè inde deriuari, ſed ex ἐπὶ & nomine γόνυ fieri, vtpote quorum ſimpliciter ſignificationem habeat: illam autem terminationem ex obliquis caſibus nominis ἐπιγουνὶς mutuari. Idem enim & aliis quibuſdam eiuſdem formæ deriuatis vſuuenire obſeruaui.

Γουνοῦμαι, οῦσαι, Genua amplectens oro, Genua amplector ſupplex. Cum accuſ. iũo. Homer. Il. φ, Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Tale eſt Od. χ, Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. Apud eundem legimus Odyſſeæ δ, — πολλὰ θεοῖς γουνούμενος. Inuenitur etiam habẽs adiunctum infinit. futuri temporis, Il. κ, Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροισι. id eſt, Supplicíter vouebam, inquit Bud. Ac videtur certè rationi cõſentanea eſſe hæc interpretatio, niſi dicamus ſubaudiri verbum quo ſignificetur Pollicens.

Γουνάζομαι, idem quod proximè præcedens, & in vſu apud eundem poetam. vt Odyſſ. ν, Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et cùm genitiuõ γούνων, Iliad. χ, Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. Dixi autem antea, in Γόνυ videlicet, de hoc loquendi genere quid mihi videretur. Euſtathius autem vult phraſin eſſe ſimilem illi qua dicitur οἶνον οἰνοχοεῖν, & πόλεμον πολεμίζειν. Cæterùm (vt annot. vulg. lex.) Diomedes teſtatur à priſcis dictum Ingeniculare: quod & Congenulare dicitur, autore Nonio: legit tamen Egnatius Congenudare, hoc eſt, Ingeniculari, & Ad genua accidere, Flectere genua, inde orare ſuppliciter.

A genitiuo γόνατος, aut alio ex obliquis nominatiui γόνας, alioqui inuſitati, deriuata, quæ compoſitionem habent. Vel ita, Compoſita quæ nominis γόνας declinationem ſequuntur.

C. Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carens, Cui non eſt genu. Ariſtot. in lib. περὶ πορείας ζώων hoc compoſito vtitur, δεῖ εἶν ἀγόνατον εἶν τῶν βαδιζόντων. At verò ἀγόνατος ab illa altera nominis γόνας ſignificatione, reddendum potius Non geniculatus, de qua voce dictum fuit ſuprà.

C. Διγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, In vulg. lex. Duplici geniculorum nodo cinctus, tanquam ab illa nominis γόνας ſignificatione qua pro internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quiſquis is eſt illius interpretationis autor, videtur LEGISSE Διγόνατος, aut certè illud probè malè accepiſſe. Ab illa nominis γόνας ſignificatione ſunt & iſta COMPOS. Εὐγόνατος, Ὀλιγογόνατος, Πολυγόνατος. Nam Εὐγόνατος redditur Pulchra geniculata ſeu internodia habens, Pulchrè ſeu bene geniculatus. Sic COMP. Ὀλιγογόνατος, vt ὀλιγογόνατος κάλαμος, ex Theophr. De hiſt. plant. lib. 12, Arundo paucioribus geniculis, & longioribus internodiis. Vide Plinium libro 16, cap. 36. CONTRA Πολυγόνατος, Multa genicula ſeu internodia habens, Multum geniculatus, Frequentib' geniculis cinctus. ET SVBST. Πολυγόνατον, ου, τὸ, Polygonaton, herba, à geniculorum frequentia. Officinæ & herbarii ſigillum Salomonis appellant.

C. Μεσογονάτιον, ου, τὸ, SIVE Μεσογόνιον, q.d. Quod eſt inter genicula (ab illa nominis γόνυ ſignificat. metaphorica) Internodium calami ſeu arundinis, Theophr. libro 4, Hiſt. plant. c. 12.

C. Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, (q.d. Subgenuale) Quod genibus ſubiicitur. Ita v. l. ex libello Chryſoſtomi De re diuina.

C. Ἐπιγονατὶς, vide in Ἐπιγουνίς.

Alia deriuata, compoſitione carentia.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Geniculatus, Geniculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur apud Theophr. Hiſt. plant. l. 4, cap. 12, ex Plinio.

Γονατίζω, Ingeniculo, Genua flecto. Affertur autẽ ex Cratino comico à Poll. In v. l. exp. Geniculor, κάμπτω, & γουνάζομαι.

Γονατόομαι, οῦμαι, Geniculor, In geniculum nodor. Camer. Affertur ex Theophr. Hiſt. plantarum lib. 8, cap. 1. Et PARTIC. Γεγονατωμένος, Geniculatus, ex Dioſcor. lib. 4, cap. 58.

AT VERO Ἐν γόνασι, (quod ad verbum ſonat In genibus) videtur potius diſiunctim ſcribendum eſſe Ἐν γόνασι. Sic autem dicitur ſtella, (vt vulg. lex. ait) quam Iulius Firmicus Ingeniculum vocat, Ouid. Metamor. 8, Nixum genu, Vitruuius Nixum in genibus, Cicero Nixum, Manilius Nixam genu ſpeciem. Sic dictus ab Eratoſthene Hercules in cælo ſupra draconẽ collocatus. Alii Thamyrin eſſe aiunt, à Muſis excæcatum, vt ſupplicem ad genua iacentem: alii Ceteum ſeu Cetea

eſſe affirmant. Vide Aratum in Phænomenis. Apud Ciceronem in eorum interpretatione extat hic verſus, (proximè præcedentes & proximè ſequentes deſiderantur) Ἐγγόνασιν vocitant, genibus quòd nixa feratur. vel potius Ἐν γόνασιν, disiunctim. Apud Hyginum tamē legitur Engonaſin, coniunctim, libro 2: vbi ſcribit, Nā qui dicitur in aſtris Engonaſin, is Theſeus eſſe exiſtimatur. Et paulo pòſt, capue cui titulus eſt Engonaſin, ita orditur, Hunc Eratoſthenes Herculem dicit ſupra draconem collocatum, de quo antè diximus: eúmque paratum vt ad decertandum, ſiniſtra manu pellē leonis, dextra clauam tenentem. Paulo pòſt, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis eius dextram partem opprimere conatur: dextra manu ſublata, vt feriens, ſiniſtra proiecta cum pelle leonis, vt is quammaximè dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipſum Engonaſin nominari. Sed non video quomodo hæc ſcriptura ferri poſſit ἐγγόνασιν coniunctim. præſertim quū nominatiuum non eſſe ἐγγόνασις (vt quidam exiſtimarūt) oſtendat ſuperior ille locus, Nam qui dicitur in aſtris Engonaſin.

Addendum his cenſui & ADVERB. Γνὺξ. eo enim ſignificatur ἐπὶ γόνυ, ſiue ἐπὶ τὰ γόνατα, (vt exponit Heſychius) id eſt In genu, ſiue In genua. vt πεσὼν γνὺξ, vel ἐριπὼν γνὺξ, Lapſus in genu, ſeu in genua, Qui cecidit in genua. Adeo vt non dubitem quin γνὺξ dictum fuerit quaſi γονὺξ. Extat autem apud Homerum iſtud aduerbium, cum alibi, tum Iliad. υ, Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. quod exponitur ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic Iliad. ε, Ἔστη γνὺξ ἐριπών. Apud eundem poetam cum genitiuo, eodem libro, Ἡ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο. vbi genitiuus huic aduerbio additur, perinde ac ſi dictum eſſet πρὸς γόνατα, vel ἐς γόνατα, aut etiam ἐν γόνασι: vt ipſe poeta paulo pòſt loquitur, hoc in verſu, Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης Ἀφροδίτη, μητρὸς ἑῆς. Reddi... alioqui γνὺξ & a... Genu flexo. Sed flexus in genua potius declaratur ADVERBIO Ὀκλὰξ, ad... prolapſus iſto γνὺξ. Cæterùm in vulg. lex. inuenitur NOMEN Γνύα, pro poplite: cui ſubiūgitur hoc aduerbium Γνὺξ. Ac poſſet certè Γνὺξ ab illo Γνύα deriuatum videri: ſed alibi nuſquam nomen iſtud inuenio: verùm Ἰγνύα tantùm, & Ἰγνύς. adeò vt per errorem hoc vocabulum, ſicut alia quamplurima, in vulgaria lexica irrepſiſſe crediderim.

VERB. Γνυπτεῖν, quum ab Heſychio exponatur γνυπετεῖν, ab illo Γνὺξ originem habere manifeſtum eſt. Affertur & VERB. Κατηγνυπῶσθαι, dictum pro παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν. nimirum ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Ita enim lego apud Varinum, Κατηγνυπῶσθαι, αἰτία τοῦ παρειμένον εἶναι καὶ μαλακόν. quum alioqui apud eum ſcriptū ſit, ἀντὶ τοῦ παρειμένος εἶναι καὶ μαλακός. Vnde autem expoſitionem illam ſumpſerit, incertū mihi eſt: ſed ſuſpicor eum illam ex Heſychio excerpſiſſe, aliam quàm apud eum habetur lectionem ſequendo. Siquidem in vulg. huius lexicographi editionibus eſt NOMEN Γνυπῶνες, expoſitum ἄγροι, & κατηφεῖς, & ἄτολμοι. Quibus additur παρειμένοι καὶ μαλακοὶ. ἀπὸ τοῦ (ita enim ſcribendum, non ἐπὶ τοῦ) εἰς γόνυ πεπτωκέναι. Quinetiam NOMEN Γνυπποὶ, apud eum exponitur ἐκπεπληγμένοι, & δειλοί: item κατηφεῖς. Quibus additur verbum illud Κατηγνυπῶσθαι, ſed expoſitū μεταγυμνάσαι, haud certè ſine mendi ſuſpicione. Vt verò γνυπῶνες ei ſunt μαλακοὶ, ſic VERB. Γνυπεῖν eſt μαλακίζεσθαι, ſicut & ἀσθενεῖν. Habet ETIAM Γνύποντι, quod itidē exp. ἀσθενοῦντι. His addendū & NOMEN Γνυπετὸς, pro ..., vel ἔκλυτος. Quinetiam videndū an PARTIC. Γνύων huc pertineat, quod exponit νωθραίνων. ADVERB. Πρόχνυ eſt itidē à nomine γόνυ deriuatum. Exiſtimatur .n. πρόχνυ dictū quaſi προγόνυ: ex quo πρόχονυ. & per ſyncopen πρόχνυ. Redditurque In genua, ſicut & γνὺξ. Homer. Iliad. ι, de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη. vbi autor breuium ſchol. exponit εἰς γόνατα. Accipitur alioqui πρόχνυ & pro Funditus, Radicitus: vt ὀλέσθαι πρόχνυ Interire funditus. Odyſſ. ξ, ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Vbi Euſtathius exp. παντελῶς: addens, Vel προγόνυ, quod eſt προῤῥίζον. Et aliquanto pòſt ſcribit, hæc verba, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, videri poſita αἰτιωδῶς ad illud πρόχνυ. vt dicat, ὡς ἐπὶ γόνυ πέσοι τὸ τῆς Ἑλένης φῦλον, ἐπεὶ πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. Hìc autem obſerua obiter quæ ſit huius quoque ſignificati ratio, aut ſaltem quam Euſtath. eſſe putauerit. Inuenitur & Il. φ, — οὐδ' εἰ μεθ' ἡμέων Πειρᾶ κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισι.

Ἔρανος, quod proximè ſequitur, an ponendum fuiſſet inter deriuata à verbo Ἐρῶ, ſequendo etymum id quod ab Etymologo ei tribuitur, & Athenæi quoque teſtimonio comprobatur, incertū mihi eſt: iudicet ipſe lector ex iis quæ de illo etymo diſſera.

ἜΡΑΝΟΣ, ὁ, Collatitia cœna, Conuiuiū ex collecta, Conuiuium quod inſtruitur à ſymbolarū collatoribus, vt loquitur Plaut. (ita enim apud eū legendum eſt, non ſymbolorum) Conuiuium in quod ſuam quiſque ſymbolam confert, ſiue ſuam partem. (Niſi tamen illa ſignificatio qua ſimpliciter pro ipſa ſymbola ponitur, prior eſt hac) Redditur à Bud. Collecta. Exponitur τὸ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον, in illo Homeri loco, Odyſſ. α, Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Apud eundem poetam, Odyſſ. λ, habemus tria hæc itidem coniuncta, Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Euſtath. in Iliad. π, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος ἔφη. ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος. Idē in illum locum qui ex Iliad. α ſumptus eſt, annotat itidem ἔρανον eſſe τὴν ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς ἤγουν καταβολῆς καὶ δαπάνης εὐωχίαν. Vbi annotat etiam, ἐράνους fuiſſe κοσμίους, ac minimè πολυτελῆ. ſolitos enim fuiſſe τοὺς ἐρανιστὰς vt plurimū φειδωλῶς ἐσθίειν: quoniam vnuſquiſque τὸ ἴδιον ἐδαπάνα. Idem alibi ex Athenæo ſcribit, ἐράνους eſſe, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγάς. additque, ἀπὸ τοῦ συνεράσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Dicam autem infrà de hoc etymo plura. Vide Ἐρανιστής.

Ἔρανος, generalius Collatio, Cōtributio, Quod quis pro virili parte cōfert. Redditur etiā Symbola. Apud Antiph. pro eo quod ſodales ſeu amici cōferūt ad leuandā ſodalis inopiā: καὶ ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ αὖ εἰς τὰ ἔργα κακὰ ἦλθον. Sic Lucilius eſt in Tim. Πυθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἐράνισαι αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν ξένον. Optimè autem cum his locis conuenit (quod ad ſignificationē attinet) iſte ex Anthologia epigrammatum in quo ἔρανος ponitur cum genitiuo δυστυχίης: libro 3 Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος οὐδ' ὀρέγοντος Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον. Quæ ita verti, (in libro quem nuper edidi, cui titulus, Epigrammata Græca, ſelecta ex Anthologia, interpretata ad verbum & carmine) Quum me pauperies premeret, paritérque ſenectus, Nec qui porrigeret vel ſtipis æra foret. In interpretatione autem quæ eſt ad verbum, verti, Infelicitatis [ſuſtentatricem] ſtipem. Demoſth. περὶ Νικόστρ. Χιλίας τὰς δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσειν. id eſt, Collationem, donum munuſque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda, vt vertit Bud. Apud eundem in orat. κατὰ Νεαίρας legitur, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. Ab eodem redditur etiam Beneficium, Beneficentia, Munificentia. item Gratia. Demoſth in epiſt. ad Heracleodorum, καλὸς οὖν ἔρανος ... Honeſtum igitur eſt beneficiū gratia iure inita. Verba ſunt Demoſthenis pro homine reo deprecantis: ac ſi diceret, Honeſt... amico, id eſt à me, gratiā iure non potes, quam ſi inſonti reo mea cauſa negotium faceſſere deſieris. Gregor. in orat. qua περὶ τῆς φιλοπτωχίας ſcripta eſt, καὶ ... ἀνθρώποις ... Benignitas humanitatis conferenda ... & Beneficentia. Hoc,

in Buſiride, ἡγοῦμαι γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσιν, ἐκ τῆς φι- A λοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ἅπαντας τοὺς πλεῖω πεπραγματευμένους καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους προσήκειν ἐθέλοντας τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον. quæ idem ita reddit, Exiſtimo enim bonis moribus conuenire, vt iis qui fortunæ iniuria facultatibus lapſi ſunt, & vitæ ſubſidium ex literarum ſtudio ſibi comparare inſtituerũt, cuncti qui in literis amplius commentando profecerint, & exactius eruditi ſint, hanc munificentiam conferant & gratiã. Apud eundem in Plataico, itidem pro gratia, ὀφείλετε δὲ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τοῦτον τὸν ἔρανον, ἀναστάτοις ἡμῖν γεγενημένοις ἐπαμῦναι, Huius gratiæ ſuppetias eundo hominibus ineundæ ſedibus ſuis eiectis, ſolis nobis Græcorũ debitores eſtis. B Apud Demoſthenem in orat. aduerſus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, Parem gratiam referre. Alicubi redditur etiam Præmium, Merces, (quæ interpretatio extat in lexicis quæ prima omniũ in lucem prodierunt, ſed abſque exemplo) vt in iſto Iſocratis loco, in Hel. enc. νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον αὐτὸ ἂν ἐκεῖνος αὐτῷ συνευκαιδύνευσεν. Sed nihil obſtat quominus vt in præcedente huius ſcriptoris loco, ſic & in C iſto, ὀφείλειν ἔρανον reddamus Debere gratiam. Poteſt alioqui hic reddi etiam Beneficium, vt in aliis qui paulo antè allati fuerunt locis.

Ἔρανος in quibuſdam vulgat. lexicis redditur etiam Mandatum. quam interpretationem planè falſam eſſe exiſtimo. Sumpta eſt tamen ex Etymologo, exponente, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον, ἢ ἐντολή, ἢ συλλογή, ἢ εἰσφορά. Sed non dubium eſt quin vox iſta ἐντολή, (quæ in illis lex. reddita fuit Mandatum) alienam ſedem occupauerit: licet apud Suidam quoque legatur. Idem tradit Etym. D ἔρανος dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις, καὶ ἀπαρχίζεσθαι. Quibus ſubiungitur, ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ὁ μέλλων ἐράσω· ἐξ αὐτοῦ ἔρανος. Sed malim meum vetus lexicum ſequi, in quo eadem quidem etymologia affertur, ſed melius declaratur: vel potius, quæ ad eam pertinent, emendatius ſcribuntur: hoc videlicet modo, Ἔρανος, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ ἀπαρχίζεσθαι. vt dicatur ἔρανος, quia eſt illorum qui ἐρῶσι καὶ ἐπιθυμοῦσι συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις. ideóque omnino tollenda ſit particula copulatiua quæ E apud Etymologum habetur inter ἐπιθυμεῖν & συνεισφέρειν. At verò Athenæus quum hanc vocem ἔρανος à συνερᾶν deducit, haud itidẽ addit ἐπιθυμεῖν, ſed συμφέρειν. Eius verba ſunt Dipnoſoph. libro 8, ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκαστον. At Euſtathius hanc deductionem ex eo afferens, paſſiua voce συνερᾶσθαι vtitur. Non video autem quid potius, hoc quidem in loco, vel actiua voce, (quã malo) vel paſſiua intelligere poſſimus, (ſi verbi ἐρᾶν paſſim obuiã ſignificationẽ ſequamur) quàm inter ſe F colere amicitiam. Eſtque obiter hic VERBI Συνερᾶν vſus animaduertendus: ſi modò is eſt quem Athenæus ei dare voluit. De hoc enim pronuntiare non auſim: quum conſtet, in pleriſque etymologiis non exactè ſeruari ſignific. eius vocabuli à quo deductio petitur. Longè aliam certè Budæus huic verbo ſubeſſe putauit: quippe qui συνερᾶν & συμφέρειν tanquam ſynonyma poni annotauerit. In qua ſignificatione deducẽdum eſſe ab ἔρα dicerem, ſi admittendam eſſe cenſerẽ. G vnde fortaſſe ſunt etiam ἐράσαι, ἐξεράσαι, atque alia: in quorum claſſe videndum eſt an & hoc collocari poſſet.

Ἔρα plur. numero tanquam ab Ἔρανον, ου, τό, vide in Ἐράνιον.

C. Ἐρανάρχης, ου, ὁ, Qui ſtipibus erogandis præeſt. Ita v. l. At Budæus reddit, Qui eſt caput collectæ: affertque hunc Diog. Laert. locũ, ἔρανον ἀποδιδοὺς πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοῖς ἄλλοις ἐράνιζε. Ab Artemidoro quoque vſurpari teſtatur. M

C. Ἐρανέμπορος, ου, ὁ, Qui circa ἐράνους mercaturam exercet, Qui ἐράνους quæſtui habet. Ἐρανέμποροι, οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες. Heſych. Videri autem poſſet ſcribendũ ἐρανέμποροι, ea forma qua dicitur ⟨...⟩, itemque ⟨...⟩, atque alia. Sed apud Suid. eadem illã ſcripturã extat: qui etiam illis Heſ. verbis addit ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἐρανικός, Pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικόν, Cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, Siue quod fit ad corrogandos ἐράνους, vel ad corrogandam ſtipem. Apud Suidam, ἐμμελῶς δίκαι, αἱ τε ⟨...⟩ ποιηταὶ καὶ ἐρανικαί. Athen. libro 5, ὁπότε Ἀ⟨...⟩ τὰς ἐρανικὰς ποιούμενος ἀκροάσεις, διὰ τὸν βασιλέα ⟨...⟩ δοῦ διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύει.

Ἐράνιον, ου, τό, diminutiua forma, q. d. Parua ſymbola, aut Exigua ſtips. Heſych. exponit, ἐκ συνεισφορᾶς ⟨...⟩, itidémque Suidas. In vulg. lex. perperam in hac voce Ἐράνιον exempla vſus vocis Ἔρανος afferuntur. Sciendum eſt porro apud Suid. inueniri plur. NOMEN Ἔρανα, quod exponit δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς, vt Heſych. Ἐράνιον, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἐρανίζω, Fut. ίσω, Pr. ικα, Collationem obtineo, ſeu impetro, Facio vt amici aliquid in me conferant. Vel, Peto ab amicis vt aliquid in me conferant: ſequendo eam expoſitionem qua dicitur eſſe ἔρανον αἰτῶ. Cuius exemplum manifeſtum habes in Ἐρανάρχης. ſed videndũ eſt pro loco, quomodo interpretari debeamus ἐρανίζειν. Generalius, Corrogo, Emendico, Colligo: quæ interpretationes Budæi ſunt, afferentis ex Æſchine in Cteſiphõtem, ὅπως οὖν τοῖς δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ φυλετῶν ἀπείπῃ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα, ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται, τί τὸ καταλειπόμενόν ἐστι; In eo autem quem huic ſubiungit loco, habetur quidẽ accuſatiuus itidem, ſed diuerſæ, vt ita dicam, naturæ. eſt enim perſonæ accuſatiuus: ex Demoſth. in epiſtola quæ περὶ τῶν Λυκούργου παίδων inſcribitur, ἵνα οἷός τε ὦ, τὰ προσοφειλόμενα εἰσπράξας, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικῆσαι, Vt poſſim, quum nomina mea exegero, & ab amicis collationem coegero, publico debito ſatiſfacere. Id eſt, iudicatum facere. Eſt autem ſimilis hic vſus ei quem apud Platonem habet, ſed cum diuerſa conſtructione, de legibus libro 11, ἐράνου δὲ πέρι, ⟨...⟩ λόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις. Niſi forte legendum ſit potius ⟨...⟩. Inuenitur porro & PASS. Ἐρανίζεσθαι in hac ſignificatione paſſiua interdum. Luc. ⟨...⟩ ἐρανίζεσθαι πλείω ⟨...⟩, Vndique colligere, ſeu corrogare, Vndique emendicare. Themiſt. in 3 Dynamica, καὶ τί δεῖ καὶ τὰ δύο καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν αἰσθητῶν ⟨...⟩ ἐρανίζεσθαι. Idem in 1, ἀεὶ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῶν ⟨...⟩ ἐρανίζεται. Sic & apud Laertium in Eudoxo, καὶ παρὰ τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπᾶραι, putat Budæus ἐρανισθέντα accipi pro ἐρανίσαντα. (Sed fortaſſis ἐρανίζεσθαι dicitur etiã pro Donari aliquo munere quod ἐράνου nomine cenſeatur) Ex eodem affert ἐρανίζεσθαι pro Quæſtum facere, Capturas ſectitare: in Protagora, ⟨...⟩ καὶ Πρόδικος λέγεις ⟨...⟩.

Ἐρανίζω non ſolùm eſt ἔρανον αἰτῶ, ſed etiam ἔρανον δίδωμι. Videturque hoc cenſuiſſe Harpocration. poſtquam enim dixit ἐρανίσαι ſignificare ἔρανον αἰτῆσαι, in epiſtola περὶ τῶν τοῦ Λυκούργου παίδων: ſubiungit, ἐν δὲ τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος φησί. Affert enim locum ex oratione quæ inſcribitur ⟨...⟩ περὶ τοῦ ὀνόματος λέγει, in quo ſignificatio hæc optimè verbo illi conuenit, videriq; poſſint deeſſe aliqua ad ſecundam hanc expoſitionem pertinentia verba. Meminit huius loci Demoſth. & Budæus: cuius comment. vide, pag. 354. Redditur etiam Confero ſymbolam, aut generalius, Confero, Contribuo.

Ἐρανιστής, οῦ, ὁ, Qui eſt ex eorũ numero qui ἔρανον in cœnã ſeu conuiuium dederunt, Vnus ex iis quibus ſtructa eſt collatitia cœna. tanquam ab ἐρανίζω ſignificante peculiariter, Confero ἔρανον in cœnam ſeu conuiuium: id eſt ſymbolam. Ariſtot. Ethic. libro 4, cap. ⟨...⟩ περὶ τοῦ βαναύσου loquens, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος, οἷον ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν. Ex eodem affert Bud. ἐρανιστὰς & θιασώτας pro iis qui ſacrificiorum & cultus deorum obtentu, ſodalitates temporarias quotannis coibant, in iiſque vino & epulis indulgebant. Athen. libro 8, poſtquam dixit ἔρανον & θίασον pro eodem poni, addit, καὶ συνόντες ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται. Apud eundem comicus quidam dicit, ὅταν ἐρανισταῖς καρύκην ⟨...⟩.

C. ΑΝΤερανίζομαι.

A C. ἈΝΤΕρανίζομαι, Viciſſim ἔρανον cōfero, ſeu ſymbolam. Aut etiam, Beneficium in me collatum alio beneficio compenſo. Exponitur & vno verbo, Retribuo. Item participium ἀντερανιζόμενος paſſiuè, Repenſus, Relatus.

C. ΣΥΝερανίζω, ſicut & ſimplex ἐρανίζω, interdum eſt Colligo: item Cogo, Congero. Iſocrates ad Philippum, ὅπως αὖ συνερανίσαιμι τοὺς λόγους πάντας. Idem putat Budæus ſignificare & in iſto Gregorii loco, vbi de autoritatibus propheticis loquens, quibus in oratione ſua vtitur, hæc ſcribit, ὅπως ἂν ἕκαστον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν συμπληρωσάντων μοι εἰσαγάγω, καὶ συνερανιζόντων τὸν χαριστήριον λόγον. B ſed non libenter Budæo de illa ſignificatione iſti loco danda aſſentior. Ariſtoteles De generatione animalium, lib. 3, cap. 1, κἂν πολλὰ συνερανίσας τις ᾠὰ εἰς κύστιν, ἢ τι τοιοῦτον, ἕψῃ πυρί, Siquis oua multa in folliculum congeſſerit

Συνερανίζω habet & alteram verbi ἐρανίζω ſignificationem, qua ponitur pro Confero ſymbolam: vel generalius, Confero, Contribuo. Affertur autem & ſine accuſatiui adiectione poſitum, ex Diogene Laertio in C Arceſila, vbi de ei⁹ liberalitate loquitur, συχνοῖς τι φίλοις ἐπήρκει, καὶ πολλοῖς συνηράνιζε. Vbi Budæus vertit, Pecuniam neceſſariam conficiebat. Idem interpr. Opitulor ad aliquid conficiendum: afferens ex Appiano, ταῖς χρείαις ἀλλήλοις συνηράνιζον, Inter ſe ita coniuncti erant vt quod vni opus eſſet, alii ad id perficiendum operas darent, & conficerent. In vulg. lex. Συνερανίζω redditur etiam Mutua conuiuia agito, & vno verbo Mutito ex Gellio. Sed illa ſignificatio verbi συνερανίζειν nullo nec exemplo nec teſte ibi probatur. Sicubi autem extat, dicendum erit ſequi eam nominis ἔρανος ſignificationem cui primus locus datus fuit, & qua Homerus vtitur.

PASS. Συνερανίζομαι, Congeror, Colligor. Au- B tor dialogi qui Axiochus inſcribitur, ὡς αὖ συνηρανισμένον ἐκ συγκλύδων ὄχλου. Dionyſius Halic. de Iſocrate, τοσοῦτον δὲ Λυσίου λείπεται κατὰ ταύτην τὴν ἀρετήν, ὅσον τῶν φύσει καλῶν σωμάτων τὰ συνερανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις. id eſt, Congeſta, Adornata, Compoſita, quaſique coagmentata, inquit Budæus. Sed parum mihi iſtæ interpretationes placent: ac potius mutata orationis forma vertendum ita cenſuerim, Corpora in quæ corrogati fuerunt ornatus aſcititii: Vel, Corpora corrogatis ornatibus & emendicatis prædita. Dicitur item aliquid συνερανίζεσθαι pro Conferri, vt apud Philonem De mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ [videlicet τοῦ κόσμου] συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum eius collata fuerint. Bud. autem verbo neutro vtens, vertit, Quum omnia ad complemētum eius in vnū coierint.

Quod proximè ſequitur vocabulum, meum quidem etymum ſequendo, poſt Εἴρω ponendum fuiſſet, (de quo agitur priore loco, t. 1, c. 1142) at ſequendo id quod Etymologus affert, alius ei locus dandus fuiſſet.

ΕἾΡΟΣ, εος, τὸ, Lana. Hom. Odyſſ. δ, — αὐτὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. D Etymologus εἶρος fieri ex ἔρος tradit, per pleonaſmum literæ ι. vel ex ἔῤῥω ſignificante κάμνω, fieri ἔῤῥος, deinde mutando ρ in ι, εἶρος: vt ſit ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Quæ poſtrema verba ſequendo, dicendum eſſet εἶρος maſculini eſſe generis. aliòqui enim reſpiciēdo ad neutrum genus nominis εἶρος, ſcribere debuiſſet, τὸ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενον. Verùm illa verba nequaquam hoc mihi perſuaſerint, nimirum εἶρος in E maſculino etiam genere vſurpatum reperiri: ſiue librarii incuriæ ſiue etiam ipſius Etymologi fallaci memoriæ error ille imputādus ſit. Sed (quod maioris eſt momenti) etymum hoc, ſicut alia quamplurima, nimis longè petitum, & coactum, vt ita dicam, mihi videtur: de meo autem etymo, quod εἶρος à verbo εἴρω deducit, nihil tale dici poſſe exiſtimo: ſic tamen vt aliorum iudicio id relinquam. Vide Εἰροπόκος, quod eſt ſecundum compoſitum.

Εἶρος ab Heſychio exponitur non ſolùm ἔριον, ſed etiam πτωχός. quod corruptè ſcriptum eſſe pro πόκος an- F not. v. l. Sed contrà mendo carere hanc ſcripturam, & de eo mendico id intelligendum eſſe dico qui potius Ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortaſſe etiam de quouis mendico vſurpari hanc vocem ſignificare voluit: vt Latinis quoque Irus interdum eſt quiuis mendicus: vt viciſſim Crœſus vocatur quilibet qui ſit prædiues.

C. Εἰροκόμος, ου, ὁ & ἡ, Lanam tractans, vel potius Lanam excolens. (vt Ouidius dixit Rudem lanam excolere) In v. l. redditur Lanarius, ex Plauto, item Cui lanificium G curæ eſt. Hom. Iliad. γ, ἀσκεῖν εἴρια καλὰ tribuit ei quam εἰροκόμον appellat. vbi Euſtath. annotat, κομεῖν & ἀσκεῖν idem valere, & addit verba illa ab Homero nequis intelligat τὴν εἴρουσαν κόμας, ἤτοι πλέκουσαν. Heſych. εἰροκόμῳ (ſumptum, vt opinor, ex illo Homeri loco) exponit ἐριουργῷ.

C. Εἰροπόκος, ου, ὁ & ἡ, epithetum ouis, apud Homerum pariter & Heſiodum, ſicut à Latinis poetis dicitur lanigera. Hom. Iliad. ε, — ἐπ᾽ εἰροπόκοις ὀΐεσσι. Heſiod. in Theogo- H nia, Ποίμνας τ᾽ εἰροπόκων ὀΐων. Idem in Ergois, Εἰροπόκοι δ᾽ ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Cæterùm huius compoſiti duæ ſunt expoſitiones. quidam enim putarunt ei ineſſe duo eiuſdem ſignificationis nomina, εἶρος & πόκος, idque ἐκ παραλλήλου. alii autem ex εἶρος & πέκω factum eſſe dixerunt. Quinetiam tertia deductio afferri poſſit, ad quam reſpexerunt qui εἰροπόκος expoſuerūt, Habens vellera innexa. Si enim hanc expoſitionem ſequamur, ex πόκος & verbo εἴρω deductum dicemus illud vocabulum: conueniétque hîc verbi εἴρω ſignificatio cum illa quam habet quum εἶρος ex eo deducitur. Sed minimè dubium eſt quin optima omnium deductio ſit ea quæ ex εἶρος & verbo πέκειν deducit. Pro qua voce actiua tamen, afferenda potius paſſiua fuerit: vt εἰροπόκος ſit ἡ πέκεται εἰς εἶρος, ſiue ἡ πεκομένη. Heſych. quoque paſſiuo verbo in hac expoſitione vtitur: quum εἰροπόκοις exponit ἔρια κειρόμενα ἔχουσι. At verò Heſiodi ſchol. Tzetzes εἰροπόκοι exponere maluit, πόκους ἐρίων τρέφοντες.

Εἰροπόκος eſt etiam ἐριουργός Heſychio. Apud eum enim legitur εἰροπόκῳ, ἐριουργῷ. pro quo εἰρουργῷ eum ſcripſiſſe ἐριουργῷ, aut illi nomini ſignificationem huius dare voluiſſe, perſuaſum habeo. Sed quid ſi aliquis hanc expoſitionem non datiuo εἰροπόκῳ ſed datiuo εἰροπόνῳ Heſychium dediſſe ſuſpicetur? Is certè facilè in ſuam ſententiam vel potius ſuſpicionem me pertrahet.

C. Εἰροπόνος, ου, ὁ, Cui labor eſt circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit.

C. Εἰρόπους, in v. l. dicitur eſſe itidem ouis epitheton, & ſignificare Lanigera: ſed vereor ne hoc vocabulum multis ſuppoſititiis & ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat.

Εἰρίνεος autem, quo ſignificatur Laneus, fortaſſis ab εἰρίον potius fuerit, quod lanam itidem declarat.

TRISYLL. Εἰρίον, idem quod εἶρος, Lana. Sed εἰρίον dicitur forma diminutiua, vt τειχίον à τεῖχος. & quum vulgatæ editiones habeant εἴρια cum accentu in prima ſyllaba, Iliad. γ, Ἤσκει (ſiue ἤσκειν) εἴρια καλά: in meo veteri codice ſcriptum eſt contrà εἰρία. Quinetiam quanuis Euſtàth. ſuis in eum locum commentariis vbique εἴρια ſcribat, (ſi tamen hanc eius ſcripturam eſſe putandum eſt) apud eundem tamen in expoſitione huius verſus Odyſſ. δ, Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, legimus, τὸ δὲ εἶρος, παρὰ τὸ πρωτότυπόν ἐστι τὸ εἰρίον, ὡς τειχίον. ὅθεν ἔριον, ὡς τεῖχιον. Legitur alioqui & apud Suid. εἴρια, aſſentiente vulgatis editionibus meo etiam exemplari manuſcripto.

HINC Εἰρίνεος, Laneus. nam hinc potius quàm ab εἶρος deducendum mihi videri, antea docui.

¶ Ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶρος ſiue εἰρίον. ſed poetica ſunt iſta, at illud proſæ ſcriptoribus cum poetis eſt commune. Fieri autem εἰρίον quidem ex εἶρος, ſicut τειχίον

ex πῆχος: at ἔριον ex εἶρίον fieri, & ſequi formam nominis ἴχιον, paulo antè docui. Fortaſſe tamen malit aliquis, ſicut εἰρίον, ita etiam ἔρεον ex εἶρος deducere. Cui deductioni non valde refragabor: præſertim quum vt πηχίον à πῆχος, ita etiam ἴχιον (quanuis accentu differens) ab ἶχος deriuari conſtet. Homerus Odyſſeæ δ, Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Plato in Sympoſ. ὥσπερ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. Plutarchus De audiendo, μηδὲ ἱμάτιον περιβαλέσθαι χλανῶος, εἰ μὴ προβάτων Ἀττικῶν εἴη τὸ ἔρεον. Apud eundem legimus ἔρεον eſſe φθοποιόν. Frequens eſt & pluralis numerus. vt apud eundem, τῶν ἐρέων τοῖς πόκοις. Et alibi, τῶν θρεμμάτων τοῖς δέρμασιν αὐτοῖς τῶν ἐρέων ἀμφιέννυνται. Lucianus De ſacrificiis, ὅτι πᾶσι δὲ τὸ πῦρ ἀνακαύσας, ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. vbi obſerua eum de vnica etiam loquentem, maluiſſe dicere τὰ ἔρεα quàm τὸ ἔρεον. Legimus hunc pluralem & apud Xenoph. ἐωνήθη τὰ ἔρια.

Ἔριον, id eſt Lana, magni in medicina eſt vſus. Eius duæ differentiæ ſunt: vna pura eſt, altera ſordida. Pura dicitur quæ lota eſt: ſordidą verò, illota. quam Græci ἔριον ῥυπαρὸν & οἰσυπηρὸν, Hippocrates verò πινόεν & πινώδες appellat. Eſt autem πίνος idem quod ῥύπος. Gorr.

Ἔριον redditur & Lanugo à Plinio: vt quum pro his Theophraſti, ὅταν δὲ ὡραῖον ᾖ, ἐκπετάννυται καὶ ἐξαίρει τὸ ἔριον, ἐξ οὗ τὰς σινδόνας ὑφαίνουσι πολυτελεστάτας, iſta ſcribit, de laniferis arboribus loquens, Ferunt cucurbitas, quæ maturitate ruptæ oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſo linteo faciunt.

C. Ἐριόξυλον, ου, τὸ, Lana ſiue lanugo xyli, id eſt goſſipii fruticis: de quo Plinius lib. 19, cap. 1. Sed & de goſſampinis arboribus lanigeriſque ſcribit, lib. 12, cap. 10, & 11. vt & Theophraſt⁹ περὶ ἐριοφόρων δένδρων, Hiſtor. l. pl. 9, cap. 4. Vlpianus in Lege, Sicui lana legetur, ff. De legatis, 3, Lana legata, etiam leporinam lanam & anſerinam & caprinam credo contineri: & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον, hoc eſt ligneam lanam appellant. Quod ἐριόξυλον huic iuriſconſulto, DICITVR Βομβάκιον Nicolao Myrepſo, at SVIDAE Βάμβαξ ET Πάμβαξ, id eſt goſſipium. Ita vulg. lex. Sciendum eſt autem apud Suidam extare & tertium NOMEN Παμβακίς: atque adeo & QVARTVM Βαμβάκιον. ſed hoc tanquam ex vulgi ſermone petitum affert. Scribit enim, Βάμβαξ, ἢ Πάμβαξ, καὶ Παμβακίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Et alibi itidem, Πάμβαξ καὶ Παμβακίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Obſerua autem Βαμβάκιον ibi ſcribi, quum ex Nicolao Myrepſo afferatur Βομβάκιον, per ο in prima ſyllaba. Qua ſcriptura cum appellatione Italica conuenit, Bombazo. (at nobis Bombazin aliud eſt: vocantibus Cotton quod illi Bombazo) Quinetiam cum nomine Bombyx ſcriptura illa conuenit. Tribuit autē bombycē Plinius xylo ſiue goſſipio, quod idem cum bōbace ſeu bābace eſſe exiſtimatur. Ita enim ſcribit, lib. 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui goſſipium vocant, plures xylon: & ideo lina inde facta, xylina. Paruus eſt, ſimilémque barbatæ nucis defert fructum: cuius ex interiore bombyce lanugo netur. nec vlla ſunt eis in candore mollitiáve præferenda. Veſtes inde ſacerdotibus Ægypti gratiſſimæ. Sed quanuis bombycem tribuat Plinius huic xylo, aliud tamen ESSE Βόμβυξ conſtat. (Alioqui eum Propertius Arabium vocat, ſicut Plinius xylon naſci tradit in ſuperiore parte Ægypti quæ in Arabiam vergit) Vnde fit vt apud Dioſcoridem, lib. 3, c. 18, pro βαμβακοειδὴς reponendum eſſe putem βομβυκοειδής. miterque interpretes, lectionē illam ſequendo, vertiſſe Veſtes bombycinis ſimiles. Nam Plinium quidem ita reddidiſſe fateor, ſed βομβυκοειδὴς legiſſe perſuaſum habeo. (licet xylo quoque bombycem tribuat vt dixi) Siquidem vt hoc ADIECT. Βομβυκοειδὴς ſonat Bombyci ſimilis, ita alterum ILLVD Βαμβακοειδὴς ſonare debere Bābaci ſimilis, nemo negauerit. Adde quòd recentem eſſe hanc βάμβακος ſiue βαμβάκιον & πάμβακος appellationem conſtat: quod de βόμβυκος appellatione

minimè dici poteſt. Cæterùm obſeruādum eſt Vlpianum VOCEM Ξύλον in hoc etiam compoſito pro ligno accepiſſe, quippe qui ἐριόξυλον ligneam lanam reddiderit: quum alioqui Plinius vocem Græcam xylum retineat. Pollux pro ἐριόξυλον dixit, ἀπὸ ξύλου ἔριον: ſcribens l. 7, c. 17, ἤδη δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις ἀπὸ ξύλου τὸ ἔριον γίγνεται, ἐξ οὗ τὴν ἐσθῆτα λινοῦ ἄν τις μᾶλλον φαίη προσεοικέναι πλὴν τοῦ πάχους. (vbi ſuſpectum eſt illud vocabulum λινοῦ) Sic autem ſcribens, videtur & ipſe voci ξύλον ſuam illam generalem ſignificationem dediſſe. Ibidem autem qui ſint βύσσινοι declarat.)

C. Ἐριοπλύτης, Qui lanam ſeu lanas lauat, Fullo. vtitur Dioſc.

C. Ἐριοπώλης, ου, ὁ, Lanæ venditor, ſeu lanarum. VNDE Ἐριοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo lana venditur, Emporium lanæ. Item VERBVM Ἐριοπωλέω, ῶ, Lanam vendo, Sum lanæ venditor. Quinetiam ADVERB. Ἐριοπωλικῶς, More eorum qui lanam vendunt. Ex quo intelligitur Doloſè: quoniam illi eā humectant, vt pondus augeant. Vide quæ Suidas de hoc metaphorico iſtius aduerbii vſu tradit.

C. Ἐριουργὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium exercet. Vnde VERB. Ἐριουργέω, ῶ, Lanificium exerceo. Xen. in Laced. polit.

C. Ἐριοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Laniger, ſeu potius Lanifer. vt arbores dicuntur laniferæ, potius quàm lanigeræ. ſic enim ἐριοφόρα δένδρα apud Theophr.

C. Ἐριώλη, iocoſè ab Ariſtophane vocatur ἐρέων ἀπώλεια, in Veſpis: vbi quum περὶ καυνάκης quidam dixiſſet, — αὕτη γέ τοι ἐρέων τάλαντον καταπίνουσα ῥαδίως, reſpondet alter, Οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν, Δικαιότερόν γ' ἢ καυνάκην. Alioqui Ἐριώλη non ex ἔρια, ſed ex particula ἐρι, (quæ vim augendæ ſignificationis habet, vt antea dictum eſt) & verbo ἄω, ſi Etymologo credimus. Eſt autem ἄω idem quod πνέω. Significatur certè hoc nomine ἐριώλη impetuoſus ventus præceps, ſeu Turbo. qua in ſignific. vſus eſt hic ipſe poeta in Equitibus, καὶ ſ[illegible] τὴν ἐριώλην. Hinc eſt DICTVS Ἐριώλης vnus ex equis Neptuni, vt annotat Euſt. (ſecundum quem eſt etiam alius quidā equus habens NOMEN Σθένων, in quo reſpicitur ad τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐννοσιγαίου: QVIDAM Ἐγκέλαδος, propter pontum κελάδοντα) idque διὰ τοὺς ὑγρὸν δέντας ἀνέμους. ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. Intelligit autem (vt opinor) illum ipſum Ariſtophanis locum, quem modò ex eius Equitibus protuli. Solet enim comici appellatione Ariſtophanem ſignificare.

Ἐριώδης, εος, ὁ & ἡ, Cui lana ineſt. Ex Plinio & Colum. Lanatus, ex Varrone Lanaris.

Ἐριοῖς, vide in Ἐρεοῖς, poſt Ἐρέα, quo itidem lana ſignificatur.

Ἐριόω, ῶ, Laboro circa lanificium. Ita vulg. lex. niſi quòd addunt aduerbium Maximè poſt verbum Laboro: hoc modo, Laboro, maximè circa lanificium. Sed nullum affertur teſtimonium.

AT VERO Ἔριθος an ab ἔριον deriuatum ſit, controuerſum eſſe poteſt, quanuis eo ſignificetur Qui vel quæ lanificium exercet, Lanifica. Si enim Heſychio credimus, ἔριθοι ſunt οἱ γεωργοὶ, (id eſt agricolæ) παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, id eſt τὴν γῆν: per catachreſin autem, etiam οἱ ἐριουργοὶ, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοὶ, mercenarii. Alii [illegible] contrà propriam eſſe illam ſignificationem qua περὶ τῶν ἐριουργῶν vſurpatur. Quidam (ex quibus eſt Euſtathius) quum περὶ τῶν ἐριουργῶν dicitur, ab ἔριον quum περὶ τῶν γεωργῶν, ab ἔρα deriuari. Etymologiſtes tradit ſignificare τὸν ἔργα τὴν, καὶ τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια, afferens & ipſe duplex etymum. Homero Iliad. σ, ἔριθοι appellantur ii qui metunt: — Ἔνθα δ' ἔριθοι Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Vbi Euſtathius admonet ἐρίθους eſſe non ſolùm τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, ab ἔριον: ſed etiam τοὺς μισθοῦ ἐργαζομένους, vt meſſores eo in loco, à nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic Scholiaſtes, non ſolùm ſignificare τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, hanc ſignificationem magis vſitatam ac receptam eſſe colligere poſſumus.

(Quò pertinentia quædam afferam ex eodem in compoſito Συνέριθος) Apud Heſiodũ ἔριθος pro famula, in Ergis, Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον Δίζεσθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος. Extat verò & χερνῆτις ἔριθος in hoc Eratoſthenis loco, qui à ſcholiaſte Apollonii affertur, —ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δειδαλίδας πύγουσα καλὰς ἤειδεν ἰούλους. Chryſoſt. ὑφαίνει καὶ ἔριθοι. Affertur verò & ex Eſaiæ capite 19, ἔριθος de textrice, ἰσὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, Tela à textrice proximè ſuccidenda. Hoc certè obſeruandum eſt, quum dicitur de exercente lanificium, potius fœminino genere vſurpari. Cæterùm aliã præterea nominis huius ἔριθος expoſitionem, ex tertia quadã etymologia profectam vide in Ἐριθεύομαι.

COMP. Συνέριθος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium ſimul exercet, Lanificii ſocius, ſeu In lanificio ſocius: vel potius ſocia, ſequendo id quod modò dixi in ἔριθος. Interdum verò generalius Socia alicuius operis, ſiue in aliquo opere, quodcunque ſit. Ab Heſychio συνέριθοι exponitur συνυφαίνουσαι, id eſt Simul texentes: item συνεργοί. (In qua expoſitione VOCAB. Συνεργοὶ ſonat Simul opus facientes) Homerus Odyſſ. ζ, non procul ab initio, Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι. vbi Euſtathius annotat, συνέριθον propriè, ſicut & ἔριθον, eſſe τὴν συνεργαζομένην ἔριον: ſed καταχρηστικῶς ita vocari καὶ τὴν ἁπλῶς συνεργαζομένην. Obiter autem obſerua & quæ ad ſimplex ἔριθος pertinentia hîc ab Euſtathio dicuntur: nimirum ἔριθον propriè eſſe τὴν ἐργαζομένην τὸ ἔριον. Quod enim ſcribit, συνέριθον propriè, ſicut & ἔριθον, eſſe τὴν συνεργαζομένην ἔριον, ita intelligi debet.

COMP. Φιλέριθος, Lanificii ſtudioſus, in vulg. lex. ex Epigramm. Propriè tamen φιλέριθος ſonare deberet Studioſus eorum qui lanificium exercent, Studioſus lanificorum, ſeu lanificarum.

His addendum VERBVM Ἐριθεύω, vel potius Ἐριθεύομαι, ea præſertim ſignificatione quam habet apud Græcos Bibliorum interpretes, in hoc loco qui ex Tobiæ libro affertur, ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις: quum in Latino textu ſit, Ibat ad opus textrinum. Apud Heſychium legimus hoc ἠριθεύετο, (dubium vnde ſumptũ) expoſitum εἰργάζετο. (quod conuenit cum ἔριθος expoſito ἐργάτης) quum alioqui ſcribat alibi, ἐριθεύει, εἰκῆ ἐργάζεται, μάτην. Vnde vulg. lex. ἐριθεύω interpretantur Temerè laboro & in vanum. Sed ibidem redditur & Seruio. Suidas ἐριθεύεσθαι ſimile eſſe tradit τῷ δικάζεσθαι. Legitur apud Ariſtotelem hoc vocabulum, Polit. lib. 5, cap. 3, μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἄνευ στάσεως, διά τε τὰς ἐριθείας, ὥσπερ ἐν Ἡραίᾳ. ἐξ αἱρετῶν γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίησαν κληρωτάς, ὅτι ᾕρουν τοὺς ἐριθευομένους. vbi quædã vetus interpr. participii ἐριθευομένους eſt Turpes & pudendos. cui interpretationi, (quamuis ineptiſſimæ & à vocabuli ipſius origine alieniſſimæ) vulg. lexica tradunt ſenſum ipſum aſſentiri. Vulgò autem recepta eſt ea huius vocabuli expoſitio quæ ei contendendi ſignificationem dat: (vt apud Paulum ἐριθεία redditur Contentio) ego aliquid amplius ſignificare putarem, quale eſt quod vulgò dicimus Briguer. Interim tamen fateor poſſe & aliam quampiam ſignificationem huic verbo ſubeſſe. Budæus, allato illo Ariſtotelis loco, remittit ad quendam Suidæ qui extat in nomine Φιλοτιμίαν: quòd in eo legatur COMPOS. Ἐξεριθεύεσθαι: tanquam videlicet huius ſignificatione affinitatem aliquam cum ſignificatione illius habente, aut etiam cum illa conueniente. interpretatur tamen ibi Redimere, Autorare: quidam verò Quaſi mercede allicere. Pertinent autem hæ interpretationes ad illam Suidæ expoſitionem qua ἐριθεύεσθαι ſimile eſſe tradit τῷ δικάζεσθαι: & ἐριθεία dictam eſſe ἀπὸ τῆς μισθοῦ δόσεως. Quinetiam ἐριθεία postquam dixit eſſe τὴν διὰ λόγων φιλονεικίαν, (vt ἐριθευόμενος ab eo exponitur etiã διὰ λόγων φιλονεικῶν) addit ita vocari καὶ τὴν μισθαρνίαν. Sciendum eſt porro has diuerſas ſignificationes ad diuerſas deriuationes referri debere. eam videlicet qua pro Contendere ponitur, ad nomen ἔρις ἔριδος referendam eſſe: alteram autem, vel potius reliquas duas, ad ἔριθος, vtpote quo inter alia μισθωτὸν declarari dictum ſit. Ad illam autem priorem etymologiam pertinent hæc quæ ab Euſtathio ſcribuntur in hunc locum Odyſſeæ ζ, — ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ· Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι. Hæc verba (inquit) θοῶς ἔριδα προφέρειν, videntur eſſe etymologia vocum ἔριθος & συνέριθος. quamuis enim ab ἔριον fieri dictum ſit ἔριθος, non abſimile vero eſt ἔριθον dici etiam τὴν προφέρουσαν θοῶς ἔριδα.

HINC Ἐριθεία, ας, ἡ, Contentio, vt quidem exponitur in Ariſtotelis loco quem protuli in ipſo verbo Ἐριθεύομαι: ſed eadem expoſitio illi datur & apud Paulum aliquot locis. ego certè ſonare exiſtimo alicubi quod vulgò dicimus Brigue: ſicut ἐριθεύεσθαι dixi ſuprà mihi videri ſignificare Briguer. Inueniuntur etiam copulata ζῆλος & ἐριθεία. vt epiſt. Iacobi, cap. 3, ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. vbi quidam ἐριθεία interpretatur Irritatio. Sic copulantur illa vocabula à Paulo, ad Corinth. cap. 12, in fine, μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, καταλαλιαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Vbi obſerua addi cæteris ἀκαταστασίαι, vt in illo Iacobi loco dicitur eſſe ἀκαταστασία vbi eſt ζῆλος καὶ ἐριθεία. Alteram autem ſignificationem huius nominis ἐριθεία, quæ cum altera deriuatione conuenit, vide paulo antè in ipſo verbo Ἐριθεύεσθαι. Cæterùm quod ad nominis huius accentum attinet, eum illi in penultima, potius quàm in antepenultima dandum eſſe cenſui, tanquam verbali.

C. Ἐξεριθεύομαι vide ſuprà in Ἐριθεύομαι, in loco qui ex Suida allatus fuit.

Ἔρεα etiam dicitur in ea ſignificatione qua ἔριον, & illa duo quæ hîc ipſum præcedunt. Athenæus lib. 5, τάπησι δ' ἀμφιτάποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. In quo Athenæi loco (vt hoc obiter annotem) pro ἁλουργεῖς reponendum vel ἁλουργοί, vel ἁλουργέες.

Ἐρεοῦς adiectiuum ex illo ſubſtantiuo ἐρέα factum, ſignificans Laneus. Factum eſt autem per contractionem ex ἔρεος, vt alia pleraque adiectiua. Apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 18, ἐρεοῦν ὕφος, Laneum textum, ſeu Lanea veſtis. Sed ibi legitur etiam ἐριοῦν. quæ tamen lectio nullo modo mihi probatur: atque haud ſcio an vllo exemplo confirmari poſſit, quod quidem è loco mendi non ſuſpecto petitum ſit: alteram autem alii loci confirmant. Apud Suidam legimus ἐρεοῦν, κλῶσμα τοῦ μαλλίου.

Quod ſequitur verbum Ἐρωτῶ, ſequendo Etymologum, inter deriuata à nomine ἔρως ponendum fuiſſet: inde enim deductum eſſe tradit: ſed ab Ἔρομαι potius deriuari, & poſt ipſum collocandum fuiſſe exiſtimo.

ΕΡΩΤΑΏ, ῶ, Rogo, id eſt Interrogo, Sciſcitor, Percontor. (Ab Homero autem & aliis poetis dicitur potius Εἰρωτῶ, aſſumpto ι, ad producendam primam ſyllabam) Cum accuſ. perſonæ cõſtruitur, cui interdum & accuſatiuus rei adiungitur. dicitur enim ἐρωτῶ σε, vel ἐρωτῶ σε τοῦτο. Thuc. lib. 8, ἠρώτα ἵνα ἕκαστοι ἀπέχωσιν τῶν αἰτιαθέντων ὧν ποιεῖ ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας τῇ πόλει. Interdum autem accuſ. perſ. ſubaudiendus relinquitur, vt & in aliis verbis frequenter fieri videmus. Xen. Pæd. 2, ὧν δ' ἔμαθον ὅπου εἰμί, λέγε, ἀληθῆ, ὅτι ἐπὶ τοῖς οἰκείοις, ὧν δ' ἐρωτᾷ με καὶ αὐτὸς ἔρχομαι, &c. Cum duplici autem accuſ. perſonæ videlicet & rei. vt in hoc Plut. loco De garrul. πῶς οὖν οὐκ ἀληθῆ ἔφρασας; ὅτι τοῦτό με οὐκ ἠρώτησας. Sed frequentius cum ſolo rei accuſ.

relinquendo ſubaudiendum alterum, vti dixi. Lucianus, δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. Alibi, δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Apud eundem, τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν. Sic ἐρωτᾷν ἐρωτήματα, Plutarcho in Colotem. Vt autem Latinè Interrogare & Reſpondere ſunt relatiua, (ſi ita vocare licet) ſic apud Græcos ἐρωτᾷν & ἀποκρίνεσθαι. vt legimus apud eundem Lucianum, καὶ τὸν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Sic Plutarchus De garrulitate, τοῦ δὲ ἀποκρινομένου μέτρον ἔσω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις.
Vt porro dicitur ἐρωτῶ τοῦτο, ſic ETIAM Ἐρωτῶμαι cum accuſatiuo eodem. Xenophon Pæd. lib. 1, καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Sic ἐρωτῶμαι λόγον, apud Platonem De legibus.

Ἐρωτῶ cum illo accuſatiuo rei, interdum quidem commodè reddi poteſt verbo Interrogo habente eundem caſum, vt in ſuperioribus exemplis: nonnũquam verò potius reddendum eſt verbo Interrogo, aut alio eiuſmodi, cum præpoſitione de, vt apud Ariſtophanem, ἐρωτᾷν πόλιν, interrogare de ciuitate, ſeu percontari aut ſciſcitari. Apud Platonem autem De republ. lib. 6, eſt aliquantum etiam diuerſus accuſatiui vſus. ibi enim dicitur τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, pro Interrogas de ſole: ſignificando, Is de quo me interrogas, ſeu percontaris, eſt ſol. Vel, Is quem hac tua interrogatione ſignificas, ſiue innuis. Ad iſta enim, τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾷν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὁρώμενα ὁρᾶσθαι; ita reſpondetur, ὅνπερ καὶ σύ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. Eſt autem diligenter obſeruandus hic accuſatiui vſus, vel potius hic vſus verbi ἐρωτᾷν cum ſuo accuſatiuo: quippe qui haud temerè apud alium (vt opinor) inueniatur.

Ἐρωτῶ apud dialecticos peculiarem quendam vſum habet, (cuius à nemine factam mentionem inuenio) pro Argumentum proponere vel quæſtionem. Quinetiam interdum dicunt οὕτως ἠρώτα, pro Hoc argumento vtebatur, vel potius Hoc argumentum proponebat, ſeu hanc quæſtionem. Aut etiam, Ita ratiocinabatur. Memini certè hoc verbum multum negotii mihi faceſſere, quum Sexti philoſophi Pyrrhonia interpretarer, donec hunc eius vſum perſpexiſſem. Afferam autem aliquod ex illo exemplum in compoſ. Συνερωτῶ. Cicero verbo Interrogare talem vſum tribuit, in libro De fato, quum ſcribit, Nec nos impediet illa ignaua ratio quæ dicitur. appellatur enim quidam à philoſophis ἀργὸς λόγος: cui ſi pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant, Si fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſiue medicum adhibueris, ſiue non adhibueris, conualeſces. Item, Si fatum tibi eſt ex hoc morbo non conualeſcere, ſiue tu medicum adhibueris, ſiue non, non conualeſces. Et alterutrum fatum eſt. Medicum ergo adhibere nihil attinet. Rurſumque hunc λόγον interrogationem appellat Cicero, ita ſcribens, Rectè genus hoc interrogationis ignauũ atque iners nominatum eſt, quòd eadem ratione omnis è vita tollatur actio. At quidam qui hunc Ciceronis librum commentario illuſtrauit, vir alioqui & doctiſſimus & acutiſſimo iudicio præditus, quum non animaduerteret Ciceronem, dicentem, Sic interrogant, ſuam huic verbo ſignificationem non dediſſe, ſed eam potius quam apud Græcos dialecticos habet interdum verbum ἐρωτᾷν, & miraretur eum à Cicerone dici interrogare, cuius oratio nullam interrogationis formam habet, atque adeo qui potius ratiocinatur ſeu argumentatur: annotauit illum dixiſſe Interrogant, quoniam interrogat is cui reſpondẽdum eſt, vt reſpondendum eſt iſta ratiocinanti. Equidẽ vt hoc verũ eſſe detur, Ciceronem tamen non eò, ſed ad Græci verbi vſum reſpexiſſe conſtat: an autem ipſe eum illuc reſpexiſſe putauerit, quum illi vſum ei tribueret, incertum eſt. Sed & hoc obiter hic obſeruandum fuerit, NOMEN λόγος à Cicerone reddi Ratio: quum videamus verba illa quibus ἀργοῦ λόγου appellatio tribuitur, ſyllogiſmum potius & ratiocinationem efficere: & λόγον alibi quoq; hoc ſignificare ſciamus. Ad me quidẽ quod attinet, ita potius interpretandum cenſerem, nimitum ratiocinationem. Ciceronem autem ſi vocabulũ Græcum generalius, Latino, quod itidem generalius eſſet, reddere voluit, miror non potius vertiſſe Orationem: vel potius vereor ne illud vocabulum ſedem huius occupauerit: vt alibi apud hunc ſcriptorem vnum alterius loco poſitum fuiſſe ſatis notum eſt. Alioqui obſeruatione digniſſimus fuerit hic nominis Ratio vſus, pro Ratiocinatione: & in pleriſque philoſophorum locis, eorum præſertim qui dialectica tractant, λόγον ita interpretari nobis quoque licebit, veluti quũ λόγου θεωροῦντος, & λόγου ἐγκεκαλυμμένου, aliòſ ùmque id genus mentionem faciunt. At de illa verbi ἐρωτῶ ſignificatione dicam aliquid & in compoſito συνερωτῶ, exemplum vtriuſque afferens.

Ἐρωτῶ, Rogo: ſed in ea ſignificatione qua ponitur pro Oro. Eſt autem frequens hic verbi ἐρωτῶ vſus apud Euangeliſtas: idque varia conſtructione. Interdum enim accuſatiuo ſubiungitur infinitiuus, nonnunquam ſubiunctiuus, interiecta particula ὅπως, vel ἵνα. Aliquando autem dicitur ἐρωτῶ σε, ſequente præpoſitione περὶ, cum ſuo genitiuo. Quinetiam inuenitur cum accuſatiuo perſonæ habens & accuſatiuum rei. Eſt denique & quintus huius verbi vſus, nimirum cum accuſatiuo perſonæ, ſequente imperatiuo: qui alioqui reſolui poſſet in ſubiunctiuum, cum ὅπως vel ἵνα, vt in aliis quibuſdam locis vſurpari dixi. Harum autem omnium conſtructionum exempla proferam, ſi prius lectorem monuero, idem ſentiendum de hoc verbi ἐρωτῶ quod de aliarum quarundam vocum apud Euangeliſtas & alios teſtamenti noui ſcriptores vſu: nimirum quanuis hic ex illis tantùm afferatur, fortaſſe autem & reperiatur duntaxat apud illos, non eſſe tamen exiſtimandum eos vel primos vel ſolos illis vocabulis vſos fuiſſe, ſed ea ſine delectu ex iis potius quorum minus purus ſermo eſſet, quàm ex aliis ſumpſiſſe. Exeplo erit verbum ἐρωτῶ de quo nunc agitur. id enim quanuis in illa rogandi, id eſt orandi ſeu precandi, ſignificatione, ex Teſtamenti noui ſcriptis duntaxat afferatur, ac fortaſſis vix in aliis vllis extet eorum quæ hodie in luce verſantur, (de multo recentioribus non loquor) alios tamen ita fuiſſe vſos, ex Hermogene colligere poſſumus, meo quidem iudicio. quippe qui in libro περὶ μεθόδου δεινότητος, non procul ab initio, loquens περὶ τῆς κατὰ λέξιν ἁμαρτημάτων, duobus ea modis admitti ſcribit, nimirum κατ' ἀκυρίαν & παραχάραξιν. Et eſſe ἀκυρίας, veluti ſi quis vtatur verbis ἐρωτῶ & παρακαλῶ pro δέομαι. ſiquidem παρακαλεῖν eſſe καλεῖν, vel προτρέπεσθαι: at ἐρωτᾷν, eſſe πυνθάνεσθαι. Hinc, inquam, colligere nos poſſe arbitror, fuiſſe & tunc temporis qui verbum ἐρωτῶ, ſicut & παρακαλῶ, ita vſurparent. Cur verò potius de illo quàm de hoc dubitemus? (Eſtque obiter annotandum quod de hoc VERBO παρακαλῶ itidem dicitur) Hæc præfatus, ad exempla venio. Primæ igitur conſtructionis, (id eſt cui primum locum dedi) qua ſubiungitur accuſatiuo infinitiuus hæc ſunt exempla. Ioann. cap. 4, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς. Lucæ cap. 8, ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν. Secundæ autem, qua iungitur ſubiunctiuo, inſerta particula ὅπως, vel ἵνα, hæc exempla habeto. Lucæ cap. 7, ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Apud eundem Act. cap. 13, ἐρωτῶσι ... κατήγορος. Rurſum in illo cap. 7, euangelii eius, ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. Extat & apud Ioannẽ aliquot locis hæc conſtructio. At tertiæ conſtructionis teſtes ſunt hi loci. Ioannis cap. 16, ... ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν. Apud eundem, ἐγὼ ... Venio ad quartam, eámque ſequentibus locis probo. Ioannis cap. 16, ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Perperam enim omnes hic reddiderunt Interrogabitis: quum verbum ἐρωτᾷν ſit Rogare. i. Orare, vt in proximè præcedentibus locis. Quod vel ex iis quæ ſubiunguntur, ſatis liquet, ... ἐρωτῶ ... τὸν Πατέρα, &c. (Habet autẽ Rogare apud Latinos duplicem itidẽ accuſatiuũ nonnunquã, vnũ perſ. alterũ rei)

Apud Lucam cap.14,eadem conſtructione dictum eſt, πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην. id eſt, Legatione miſſa rogat [vel petit] ea quæ ad pacem pertinent. Breuius, Mittit legatos de conditionibus pacis, ſeu de pace. (At longè aliter redduntur hæc, libro 1, Regum, cap.30, ἠρώτησεν αὐτοὺς τὰ εἰς εἰρήνην : videlicet, Salutauit eos. Quæ expoſitio reuocat mihi in memoriam quoddam Anthologiæ epigrammatum diſtichum, lib.2, pag.130, meæ editionis : vbi NOMEN Εἰρήνη eſt itidem ſalutantis, Εἰρήνη πᾶσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει; Sed qui epigramma ſcripſit, ludit in ambigua huius nominis εἰρήνη ſignificatione: quum hæc quidem verba, εἰρήνη πᾶσιν, ſalutationem Iudaicam complectantur, in poſteriore autem verſu Εἰρήνη nomẽ ſit mulieris quam ille πάντων eſſe nolebat, ſed ſibi propriam habebat) Quinta autem illa & vltima conſtructio, earum quidem quæ à me propoſitæ fuerunt, (fieri enim poteſt vt aliquam prætermiſerim) eſt ea qua ſubiunctum habet imperatiuum. Id autem fit duobus modis: interdum enim interiicitur participium verbi λέγω inter hoc verbum & imperatiuum, nonnunquam autem ſequitur imperatiuus, nullo participio nec vllo alio verbo interiecto. Matthæi cap.15, ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτήν. Sic Ioannis cap.12, καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At ſine participio: vt Lucæ cap.14, ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Sed in hac prima perſona locum non habuiſſet participium: vt in tertia habere potuiſſet, hoc modo, ἠρώτα αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρῃτημένον.

Ἠρώτα αὐτὸς διὰ τοῦ Θεοῦ, in vulg. lex. aſſertur ex Reg. lib.1, cap.23, & redditur Conſuluit Deum pro eo. Sed in Complut. editione legitur ἐπηρώτα : itidémque cap.30, eiuſdem libri, καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Conſuluit Dauid Dominum, ſiue interrogauit. Verùm aliena prorſus eſt à Græci ſermonis conſuetudine hæc conſtructio, ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον. adeò vt ipſos Bibliorum interpretes aliter ſcripſiſſe, vel nouam quampiam ſignificationem iſti verbo dare voluiſſe exiſtimem.

Ἐρωτῶ (de eius enim etymologia dicendum eſt antequam ad verbalia veniam) deriuatum eſt à nomine ἔρως, nimirum ab eius genitiuo ἔρωτος, ſi Etymologo credimus. Cur verò inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὃ βούλονται μαθεῖν, τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασι. hoc eſt, Quoniam qui ἐρωτῶσι, (id eſt interrogant) de eo quod ſcire optant, ſimiles ſunt ἐρῶσιν, id eſt amantibus, ſeu amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam eſſe exiſtimans, ex ἔρομαι ortum eſſe dico.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, Id de quo quis interrogat, ſeu interrogatur, Interrogatio, Quæſtio. Æſchines in Cteſiphontem, ἐρώτημά τι ἐρωτᾷ, προειπὼν μὲν ἃ ἐρήσεται. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἐρώτημά τι προβάλλε πεφροντισμένης δεόμενον ἀποκρίσεως. Apud eundem in Alexandro, λαβὼν δέκα δ' αὐτοὺς δοκοῦντα...περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προύγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Apud Lucianum autem legimus, προτείνοντος ἐρώτημά τι συνετικόν.

HINC Ἐρωτηματικός, οῦ, ὁ, Interrogatorius ſeu Interrogatiuus. vt ἐρωτηματικὸς λόγος, Interrogatiua oratio, Oratio quæ per interrogationem effertur, ſeu enuntiatur, Oratio interrogationem habens. Alioqui ἐρωτηματικὸς reddi etiam poteſt alicubi Ad interrogationem pertinens. Eſt autem ab hoc nomine & ADVERB. Ἐρωτηματικῶς, Interrogatiuè, Per interrogationem.

Item VERBVM Ἐρωτηματίζω, pro Interrogo, in vulgaribus lexicis: ſed tantùm ex Theodoro Gaza, lib.4, Gramm.

Necnon DIMINVT. Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, Interrogatiuncula: quo diminutiuo Cicero vtitur.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, Interrogatio, id eſt Ipſa interrogandi actio. Sæpe verò eſt idem quod ἐρώτημα, Id de quo interrogamus. quam etiam ſignificationem habet Latinum vocabulum Interrogatio. Redditur etiam Quæſtio, item Propoſitio. Xenophon Pæd. lib.8, ὡς ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. Atque vt habuiſti ἐρωτήματα ἄπορα ex Plutarcho, ſic ἐρωτήσεις ἀπόρους legimus apud eundem: itidémque apud Lucianum, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Ex Hermog. ἐρώτησις ἐλεγκτική.

C. ἈΝερωτάω, ῶ, pro ſimplici ἐρωτῶ, Interrogo, Percontor. Cum accuſatiuo rei & perſonæ, ſicut illud. Ariſtophanes, μηδὲν τοῦτό γ' ἀνερώτα. Nihil hanc interroges, id eſt nullam rem: pro De nulla re. Alioqui μηδὲν accipiendum eſſet aduerbialiter. Apud Homer. εἰρωτῶν ab εἰρωτάω, vide in Εἰρωτάω, ῶ.

C. ἈΝΤερωτάω, ῶ, Viciſſim interrogo, Viciſſim percontor. VNDE Ἀντερώτησις, Interrogatio quæ fit viciſſim, Mutua interrogatio. In v.l. Contraria interrogatio, ſeu repetita.

C. ΔΙερωτάω, ῶ, pro ſimplici ἐρωτῶ, Interrogo. Aſſertur ex Platone, διηρώτων αὐτούς τι λέγοιεν.

C. ἘΠερωτάω, ῶ, itidem pro ſimplici ἐρωτῶ, Interrogo. Sed frequentior eſt huius compoſiti vſus quàm præcedentium ἀνερωτῶ & διερωτῶ, Apud Demoſthenem oratione aduerſus Androtionem, ambo de eadem re dicta, & in locis omnino vicinis extant. vbi ſcribit, πρότερον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. καίτοι τοῖς γε μὴ αἰτοῦσι μηδ' ἀξιοῦσι λαβεῖν, τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπερωτᾶν προσῆκε. quæ Budæus ita vertit, Primùm huius autor ſuaſórque ψηφίσματος princeps Senatus præſidéſque populum in ſuffragium miſerunt, atque vnumquenque ſuffragio ſuo cenſere permiſerunt rectè nécne curia éque republica conſuluiſſe ei videretur, eóque nomine coronam meruiſſe. Qui ſi nec petendum id à populo exiſtimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo vtique populum rogare omnino non oportebat. Apud Thucydidem ἐπερωτᾶν τὸν θεὸν, conſulere deum: eo ſenſu quo dicitur conſulere oraculum. At verò Græci Bibliorum interpretes, ἐπερωτᾶν διὰ θεοῦ pro Deum conſulere, mira conſtructione dixerunt: de qua ſuprà in ſimplici Ἐρωτῶ.

Ἐπερώτημα, ατος, τὸ, ET Ἐπερώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις, ſuprà. Apud Petrum, epiſt.1, cap.3, συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν. vbi Eraſmus hoc verbale reſpondẽdi ſignificationem habere exiſtimauit: vertit enim, Quo fit vt bona conſcientia bene reſpondeat apud Deum. At vltima interpretatio habet, Quo fit vt bona conſcientia Deum interroget: annotatúrque, poſſe etiam reddi Deum interpellet, vel inquirat, aut conſulat. Siquidem ἐπερώτημα vocari τὴν ἔντευξιν, ſiue αἴτησιν, poſtulationem & interpellationem: quæ ab Hebræis שאלה dicitur. Atque adeo addi εἰς Θεὸν, ex ratione conſtructionis apud Hebræos vſitatæ. quippe qui dicant שאל באלהים id eſt Poſtulauit apud Deum, pro Poſtulauit à Deo, ſiue Quæſiuit ex Deo.

C.2. Προσεπερωτάω, ῶ, Inſuper interrogo, Præterea interrogo.

C. ΠΡΟερωτάω, ῶ, Prius interrogo, Antè interrogo.

C. ΣΥΝερωτάω, ῶ, q.d. Simul interrogo. Sed hoc compoſitum eam ſignificationem verbi ἐρωτῶ habere comperi quam dialecticis peculiarem eſſe antea docui. Sextus philoſophus Πυρρωνείων ὑποτυπώσεων lib.3, capite 13, quo diſputat an ſit ἀπόδειξις, hæc inter alia ſcribit, ὅθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις. εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις. ἤτοι δὲ ἔστιν ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Eundémque prorſus vſum dans ſimplici verbo ἐρωτᾶν, quem dedit illi compoſito συνερωτᾶν, ſubiungit, ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσιν τὸν λόγον, ... οὐ μόνον ἀληθὲς ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον. ἀντίκειται δὲ ταῦτα ἀλλήλοις, ἔστιν ἀπόδειξις, οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ... ἀκολουθεῖ τὸ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Videmus autem his in lo-

cis ἐρωτᾷν & συνερωτᾷν de eo dici qui ſyllogiſmo ſeu ratiocinatione vtitur. Poſſe tamen ἐρωτᾷν ad verbum reddi Interrogare, patet ex loco Ciceronis quē attuli quũ de illo ἐρωτᾷν agerē. Ibi enim, Sic interrogant, nõ aliud eſt quàm τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, vel συνερωτῶσι. Cur autē hoc vocent ἐρωτᾷν, non liquet. ſuſpicor quidem certè eò reſpici quòd is qui ſyllogiſmo vſus eſt, ſeu per ſyllogiſmũ aliquid propoſuit, ſolitus ſit interrogare, id ſibi tanquã verum cõcedatur, nécne. Fortaſſis etiam ἐρωτᾷν primò dici ſolebat tũ demũ quũ oratio eius qui ratiocinatione vtebatur, ab interrogatione incipiebat. vt apud Diog. Laertium in Stilpone, p. 90, meæ editionis, τοῦτον φασὶ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τοῦ Φειδίου τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι, ἆρά γε ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, θεός ἐστι; φήσαντος δὲ, ναί· Αὕτη δέ γε (εἶπεν) οὐκ ἔστι Διὸς, ἀλλὰ Φειδίου. συγχωρουμένου δὲ, Οὐκ ἄρα (εἶπεν) αὕτη θεός ἐστιν. Vbi τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι interpres reddidit, Ita compellaſſe quendam: Eraſmus, Ita percontatum eſſe: ego malim, Talem interrogationem propoſuiſſe. Cæterùm quandoquidem & de verbo ἐρωτῶ hîc ago, addendum eſt hoc quoque iis quæ de hac eius ſignificatione dicta ſunt, quam cũ compoſito συνερωτῶ communem habet: eius etiam paſſiuum verbum hanc illius ſignificationem ſequi. Vnde eſt apud Sextum philoſophum in illo eodem loco, οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἠρωτημένοι λόγοι, Argumenta aduerſus demonſtrationem allata: ſeu Syllogiſmi allati, &c. Aut etiam, Quæ aduerſus demonſtrationem propoſita fuerunt. Quanuis enim Cicero ἐρωτᾷν ad verbum verterit Interrogare, de ratiocinante loquens, ſeu vtente ſyllogiſmo: vereor tamen vt poſſint illa verba ἠρωτημένοι λόγοι κατὰ τῆς ἀποδείξεως, reddi itidem, Quæ aduerſus demonſtrationem interrogata fuerunt. Quod ego tamen aliorum iudicio relinquo. Interim autem obſeruetur hic vſus PARTIC. Ἠρωτημένος.

C. Ὑπερωτάω, ῶ, q.d. Subinterrogo. In v.l. redditur Clam interrogo, & adſcribitur hic verbi iſtius vſus Demoſtheni Olynthiaca 1. Sed vidĕdum eſt ne falsò nominetur Demoſthenes pro Libanio in argumento illius Olynthiacæ primæ. Is enim ibi hoc verbo vel potius huius verbi participio vſus eſt, circa finem: διὸ ὁ Δημοσθένης ἀλλαχοῦ ἀπὸ τῆς περὶ τούτου συμβουλῆς, καὶ ὑπερωτήσας ἑαυτὸν, ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα τὰ στρατιωτικά; ἐπιφέρει, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Cui tamen loco interpretatio illa parum conuenire videtur.

B POETICE, aut etiam Ionicè, Εἰρωτάω, ῶ, quo Homerus vti ſolet. vt Od. ο, Εἰρώτα δ' ἤπειτα τίς εἴη. Od. ι, Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν· αὐτὰρ ἐγώ σοι ἐξερέω. Vbi obſerua duplicem accuſatiuum, ſicut & in ἐρωτῶ huius conſtructionis exempla allata fuerunt. Apud eundem legitur Odyſſ. δ, & alibi, eadem conſtructione, Ταῦτα δ' ἅμ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. ſed in pleriſque exemplaribus mendosè legitur ἀμ', tanquam pro ἅμα. Cæterùm inuenitur & apud Herodotum hoc verbum: quod pro iis faciet qui Ionicã eſſe hanc literæ ι epentheſin dixerint.

C Εἰρώτων in v.l. dicitur eſſe imperf. ab ἐρωτάω, pro ἠρώτων. Hoc autem εἰρώτων illud ipſum eſſe puto cuius Euſtath. Odyſſ. δ mentionem facit. ſed is contrà, vt à diphthongo incipit, ita eſſe à themate tradit quod diphthongum in principio habet, videlicet εἰρωτῶ. In eo tamen loco non eſt ſimplex εἰρώτων, ſed compoſitum ἀνειρώτων: & quidem mutatum etiam in ἀνηρώτων, in pleriſq; exẽplaribus. Vide quæ proximè ſequuntur.

COMP. Ἀνειρωτάω, ῶ, idem quod εἰρωτῶ, Interrogo. Hom. Odyſſ. δ, Καί μιν ἀνειρώτων. Sed pro ἀνειρώτων legitur in pleriſque codicibus ἀνηρώτων, tanquam ab ἀνερωτάω. D agnoſci tamen illam lectionem, non hanc, ab Euſtathio, docui in proximè præcedente tmematio.

Ἔσθω, de quo nunc agam, poſt verbum Ἔδω collocari potuiſſet, ſequendo deriuationem quæ ab Etymologo traditur, & Euſtathii autoritate comprobatur: ſic tamen vt alias quoque afferat.

–ΈΣΘΩ,

Edo, Comedo. apud poetas vſitatum: at in ſoluta oratione dicitur ἐσθίω. Homer. Od. ε, — νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν, ἔσθειν καὶ πίνειν. Ibidem legimus, Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης. Itidémque alibi hæc copulat. Infinitiuus ἐσθέμεναι extat eiuſdē poematis libro κ, Ἐσθέμεναι δὲ κέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ. At linguæ communis infinitiuus E ἔσθειν, apud Heſiodum, ἔσθειν ἀλλήλους. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, eam eſſe ab ἔδω, non ſolùm Etymologus tradit, ſed Euſtathius quoque, vel potius Heraclides apud eum. Verùm de formatione inter eos non conuenit. Nam Etymologus ab ἔδω fieri ſcribit ἐστός: vnde ſit ἔσθω. vt ex ἐγείρω fit ἐγερτός: vnde ἐγέρθω. (Quæ & in meo vet. lexico habĕtur, ſed cum alio etiam exemplo: hoc modo, Ab ἔδω, ἐστός: vt βιβάζω, βιβαστός: ἐγείρω, ἐγερτός. Atque vt à βιβαστὸς formatur βιβάσθω, ex ἐγερτὸς item ἐγέρθω, ſic ἔσθω ex ἐστός) At verò He- F raclides grammaticus vult hoc ἔσθω eſſe ab ἔθω. quod ἔθω eſſe ex ἔδω, more Dorico: quo etiam dicitur μαθὸς pro μαζός. Atque in exemplum vſus huius VERBI Ἔθω, affert Euſtath. hunc verſum, Οἳ πίνουσι μόνον, βαβὰ χῶν ἔθοντες, οὐδὲν ἔθοντες. cuius autorem non nominat: ſed eum eſſe puto Panyaſin. Verùm apud Athen. affertur idẽ verſus ἀνωνύμως itidẽ, cum ἔδοντες, nõ ἔθοντες. Apud Homerum autem Il. ι, ἔθων Οἰνῆος ἀλωάν, longè aliam ſignif. habet. (exponitur enim ἐξ ἔθους βλάπτων, aliiſque modis) Exiſtimatur porro analogiam nõ ſeruaſſe hoc ἔσθω, in deriuatione ab ἔδω. debuiſſe enim dici ἴσθω: ſicut ἴσχω ab ἔχω, & ἵστω ab ἕπω dicitur. Sed Euſtath. nõ ſatis eſt in hac deriuatione conſtans: quin potius alicubi dubitare ſe dicit vtrum ex vtro ortum ſit: ἔσθω ex ἔδω, an contrà ἔδω ex ἔσθω. Quinetiam alicubi annotat, ex ἔσω futuro verbi ἔδω, factum eſſe ἔσθω, adiectione literæ θ. Affertúrq; ibi ab ipſo exemplum illud verbi ἔσθω, quod & ex meo veteri lexico protuli. Loquens enim de participio ἀΐσθων, quod exponit ἀποπνέων apud Homerum, — ὁ δ' ἤϊσθε θυμὸν ἀΐσθων: ſcribit, verbi ἄω futurum eſſe ἄσω, inuſitatum: vnde per pleonaſmum literæ θ, eſſe PRAESENS Ἄσθω: vt βιβῶ, βιβάσω, βιβάσθω, (vnde μακρὰ βιβάσθων) itidémque ἔδω, ἔσω, ἔσθω.

(AT VERO Ἐσθῶ circunflexum minimè huc pertinet, vtpote ab alia origine profectum, & aliam ſignificationem habens. de illo tamen hîc monĕdus eſt lector. In meo vet. lexico, vbi dictũ fuit de verbi Ἔσθω deriuatione, additur, Ἐσθῶ περισπώμενον, ὅτι τὸ ἐνδύομαι. Quibus ſubiungitur, ὥσπερ ἀνάλογον τὸ Ἔσθω, τὸ σημαίνοντος τὸ ἐσθίω. Ad deriuationem autem quod attinet, annotatur fieri ab ἕω quod eſt ἐνδύομαι. Eſſe porro hoc Ἐσθῶ primæ coniugationis circumflexorum, apparet ex paſſiuo PARTIC. Ἐσθημένος, quod apud Herodotum habetur pro Ἠσθημένος. Vtriuſque exempla vide ſupra, tomo 1, col. 1382)

COMP. Κατεσθω in v.l. vnà cum Κατεσθίω, ſed abſque vllo exemplo, & ſine vllo etiam teſtimonio.

¶ Ἐσθίω, idem quod ἔσθω, Edo, Comedo. ſed hoc quidem ἔσθω poetis ſolis (vt opinor) in vſu eſt: at ἐσθίω poetis cum cæteris ſcriptoribus commune eſt. Hom. Odyſſ. κ, Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Apud eundem legimus Odyſſ. ξ, Ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τάπερ δμώεσσι πάρεστι χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. Vbi vides ἐσθίειν & ἔδειν eſſe ſynonyma. Xenoph. Pæd. [illegible] ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ περιβαλόμενος μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. Apud eundem legimus eodem libro, ὧν ἐσθίουσι πλεῖον ἢ δύνανται φέρειν. διαρραγῆναι γε ἄν. Vbi quemadmodum διαρραγῆναι dicitur περὶ τοῦ ἐσθίοντος, ſed vltra modum: ſic apud Lucianum, in lib. De hiſt. ſcrib. [illegible] τινος πρὸς ἢ πλείω, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. Apud Galen. legitur etiam ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Quidam grammatici annotant dici ἐσθίειν τὸ ἄρτου potius quàm ἐσθίειν τὸν ἄρτον, itidémque cum aliis nominibus: ſed in Teſt. noui

ſcriptis paſſim conſtructio hæc, nō illa, reperitur. Vbi legitur & cum præpoſ. ἐκ præfixâ genitiuo: vt apud Paulum, 1. epiſt. ad Cor. cap. 9, τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ibidem legitur, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sed dubito an apud veteres ſcriptores huius conſtructionis exempla extent.

Ἐσθίειν de homine propriè dici annotant grammatici, vt τρώγειν de brutis. Inuenitur tamen ἐσθίειν & de brutis dictum: non ſolùm apud Lucam, ſed & apud Plutarchum. Nec dubito quin & apud alios inueniatur: ſed in præſentia aliorum exempla mihi non ſuppetunt. B Quinetiam inuenitur ἔσθων apud Heſychium expoſitū τρώγων. Quòd ſi verbo ἔσθειν tribuitur ille vſus, etiam iſti ἐσθίειν tribui poſſe conſtat. (Verùm & ipſum ἔσθει idē lexicogr. exponit τρώγει: præfigens huic expoſitioni aliam, videlicet ἀναλίσκει. Fieri tamen poteſt vt ille non vſus ſit verbo τρώγειν tanquam illam peculiarem ſignificationem, ſed potius tanquam generalem habente) Adde quòd Hom. compoſitum κατεσθίειν ita vſurparit.

Ἐσθίειν dicitur etiam ignis. Hom. Il. ψ, Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Sic apud Latinos ignis ſeu flamma dicitur C edere, & vorare: vnde ignis edax, ſeu vorax, itidémque flamma.

Ἐσθίειν curæ etiam & mœrori tribuitur. quod conuenit cum epitheto eo quod Latini poetæ tribuunt interdum curis, quum videlicet eas appellant edaces. Dicitur verò & rodere cor: quo modo Græcè ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Sed & aliquis ſuam ipſius καρδίαν, id eſt ſuū ipſius cor, dicitur rodere, quum ſe curis & mœroribus excruciat ac macerat. Sic in vno ex ſymbolis Pythagoricis iubemur μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν. quod vulgò redditur, D Nō edere cor. Eſt certè ἐσθίειν τὴν καρδίαν, nō angi ad tempus, ſed ita nos mœrori tradere, vt eo tandem, ceu lenta quadam tabe, cor noſtrum abſumatur. Apud Ariſtophanem legimus ἐσθίειν in hac ſignificatione: in Veſp. ἀλλ' ὦ 'γαθ' αἴσθου, μηδ' οὕτω σαυτὸν ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει, Neque te macerato dolore, ac conficito.

Ἐσθίειν, Abſumere. ἀναλίσκειν. vt Heſych. ἔσθει exp. ἀναλίσκει. Sic autem exponi poteſt quum de igni dicitur: licet alioqui & ad verbum reddi poſſit Edere, ſeu Vorare, vt docui in proximè præcedente tmematio. Vide E Ἐσθίεσθαι, quod proximè ſequitur.

F PASS. Ἐσθίεσθαι, Edi. Huius particip. ἐσθιόμενος ex Gal. affertur pro Idoneus cibo. Et quemadmodum ἐσθίειν vſurpatur etiam pro ἀναλίσκειν, Abſumere, Conſumere: ſic paſſ. ἐσθίεσθαι pro Abſumi. Hom. Odyſſ. δ, Ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα.

Quum autem dicitur ἐσθιόμενος ἕρπης à medicis, participium ἐσθιόμενος actiuam ſignificationem habet. Eſt enim vlcus quod ita vocatur à Græcis, quoniam celeriter ſerpendo penetrandóque vſque ad oſſa, corpus vorat. vt teſtatur etiam Celſus. Vide in Ἕρπης, t. 1, col. 1258. Noſtrates chirurgi vocem Græcam retinentes appellant itidem vn eſtiomene. licet potius ignis ſacer, qui Græcis eſt ἐρυσίπελας, eo nomine intelligatur. Verùm A & ignis ſacer ἕρπητος appellatione comprehenſus fuiſſe exiſtimatur.

C. ἈΠεσθίω, Abedo, Exedo. A Theodoro Gaza redditur alicubi Erodo. Reddi etiam poſſit Abrodo, eodem modo quo Abedo. Vtuntur Græci verbo ἀπεσθίειν pro ἀπὸ τινος ἐσθίειν, inquit Athen. lib. 14. vt Hermippus ἐν στρατιώταις dixit, οἴμοι τάλας, δάκνει, ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν.

Ἀπεσθίω τι eſt etiam Eſu huius rei abſtineo. vt præpoſitio ἀπὸ priuandi vim hoc in verbo obtineat. Mira autem & vix fide digna videri poſſet hæc ſignificatio, niſi apud Athenæum eius exemplum ex Theopompo comico depromptum extaret, in eodem illo libri 14 loco. Ibi enim quum Democritus Vlpiano hæc dixiſſet, ἀπέχεις ὦ καλέ μου λογιστὰ Οὐλπιανὲ τὴν κοιλίαν· ἧς συμβουλεύω σοι ἀπεσθίειν, hic nihilominus οὐδὲν μελήσας, ἀπελόμενος ἔσθιε. Quum autem omnes ridere cœpiſſent, dixit Democritus, ἀλλ' οὐκ ἐσθίειν σε προσέταξα, καλὲ ὀνοματοθήρα, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδοποιὸς Θεόπομπος. Additúrque hic ipſius Theopompi locus, in quo vſurpat ἀπεσθίειν in illa ſignificatione, Παύσαι κυβεύων μετεμένων, καὶ τοῖς βλίτοις Διαχέου πολυτὸν κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις. Τὰ πτερὰ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀπεσθίε. In v. l. annotatur hic poni pro Cibum ab ore depellere & regerere. at ego exiſtimo eſſe ſimpliciter cōtrarium τοῦ ἐσθίειν: Non comedere, Eſu alicuius rei abſtinere, vt modò expoſui.

C. ΔΙεσθίω, Exedo, Erodo, Corrodo. Ita v. l. in quibus additur etiam, διεσθίω στόματι, Lacero dentibus.

C. ἘΠεσθίω, Superedo, (vt in hoc Plinii loco, Menander è Græcis autor eſt, allium edentibus, ſi radicem betæ in pruna toſtam ſuperederint, odorem extingui) Poſt aliud edo. Aut etiam, Inſuper edo. Xenoph. ἐπεσθίειν μικρὸν σίτῳ πολὺ ὄψον, Poſt paulum panis multum obſonii edere. Apud Athenæum lib. 4, leguntur ἐπεσθίειν & ἐπιφαγεῖν coniuncta, ſed abſque exemplo, & ita vt aliquid ei loco deeſſe videatur. Paſſ. itidē dicitur aliquid ἐπεσθίεσθαι, Superedi, &c. Poſſunt etiam ἐπιχορηγήματα vocari (inquit Bud.) ea quæ poſtremo loco præbentur ſodalibus: vt τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ vltimo loco eduntur: & quæ ἐπιδορπίσματα, & ἐπίδειπνα, & ἐπιφορήματα dicuntur, vt inquit Athen.

C. ΚΑΤεσθίω, Edo, vel Peredo, Prorſus edo, vt κατὰ hîc ἐπίτασιν indicet. redditur etiam Voro, Deuoro. Hom. Il. φ, circa principium, de delphine, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν. Apud eundem Il. β, legimus de dracone, Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, Vorauit, Deglutiit. Pro eodem dicit ſtatim pòſt κατέφαγε. Plutarch. aduerſus Colotem, πολλοὺς δείσομεν ἀλλήλους κατεσθίειν, καὶ θηρίων βίον ζῆν.

C. ΠΡΟεσθίω, (q. d. Præedo) Ante edo, Ante comedo. Et τὰ F προεσθιόμενα, quæ ante alios cibos eduntur.

C. ὙΠΕΡεσθίω, Supra modum edo, Edo vltra modum, Nimium edo, Cibo nimio me onero. Redditur etiam Superedo, ex Plinio: ſed illi aliud hanc vocem ſignificare videmus, in loco qui in cōpoſito Ἐπεσθίω allatus fuit.

Quæ ſequuntur nomina, Ζόφος & Δνόφος ac Γνόφος, eandem ſignificationem habentia, ab eadem etiam origine eſſe videntur, nimirum à nomine Νέφος. Sed quum incertum ſit an ex vno horum reliqua facta ſint: atque vt hoc detur, quódnam ſit illud, ignoretur: maiorem tamen Δνόφος & Γνόφος affinitatem inter ſe habere conſtet quàm cum illo Ζόφος: de hoc Ζόφος primùm dicetur ſeorſim, deinde de illis Δνόφος & Γνόφος ſimul.

ΖΟΦΟΣ, ὁ, Caligo, Tenebræ. Heſiodus Aſpide, — νυκτὸς ζόφον ἀμφὶς ἔχουσαι. Apud Homerum Il. o, ſicut Iupiter οὐρανὸν, Neptunus πολιὴν ἅλα ναιέμεν, ſic Pluto dicitur λαχεῖν ζόφον ἠερόεντα. Eodémque modo alibi has orci tenebras, ſeu tenebricoſa hæc loca & caliginoſa (quæ Euripides νεκρῶν κευθμῶνα & σκότου πύλας appellat, initio Hecubæ) vocat ζόφον ἠερόεντα. vt Odyſſ. λ, Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα ζωὸς ἐών; Sic Il. φ, legimus, non procul à princi- G pio, Ἦ μάλα δὴ Τρῶας μεγαλήτορας οὓς ἐπέφνον, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Apud eundem ζόφος eſt occaſus, ſeu pars occidentalis: vt ἠὼς, oriens, ſeu pars orientalis. Odyſſ. κ, — οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς. Quinetiam in hoc eiuſdem loco qui legitur eiuſdem poematis libro γ, — κοίτοιο μεδώμεθα. ἤδη γὰρ ὥρη. Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον, videtur eodem modo poſſe exponi ζόφος: vt dicatur videlicet lux ſolis ad occaſum abire, ſeu occaſum ſubire: ſicut ipſe ſol dicitur occaſum petere, vel ad occaſum vergere. Sic etiam præcipitantem in occaſum diem dixit Tacitus. Legitur porro & δειελινὸς ζόφος apud Apoll. Rhodium pro veſpertinis tenebris. Cæterùm eſt aliquis huius nominis ζόφος vſus & in ſoluta oratione pro tenebris ſeu caligine. Plutarchus in Alcibiade, πολλοῦ ὄμβρου ... ἐξαίφνης ἐπιπεσόντος ... minimum. iii.

βρον πεζ, καὶ ζόφον, συνεργῆσαι καὶ συνεπικρύψαι τὴν παρα- A
σκευήν. Vſus eſt & Lucianus.

Ζόφος à nomine νέφος deducit Etymologus: ſubiungitque, μετὰ τὸ ζᾶ, ζάνοφος, & per ſyncopen ζόφος. Affert verò & aliã deriuationem à nomine φάος: vt acceſſione literæ ο ſit ὄφαος: deinde per pleonaſmum literæ ζ, ζόφος: abiecto videlicet α. Vel (inquit) à Γνόφος fit Δνόφος & Ζόφος, abiectione literæ ν. Sed mihi parum fit veriſimile, ζόφος ex γνόφος vel δνόφος ortũ eſſe: potiúſque communem cum illis originem habere perſuaſum habeo. In meo veteri lexico legitur, Παρὰ τὸ νέφος, νόφος. καὶ μετὰ τὸ ζα, ζάνοφος. deinde ζόφος per ſyncopen, & abiectio- B nem literæ ν. quoniã hæc litera duplici conſonanti non ſubiungitur. Quinetiam quod ad tertiam etymologiã attinet, multo magis rationi conſentanea ſunt quæ ibi leguntur quàm quæ apud Etymologum. Quale enim hoc eſt quod ille tradit, ex Γνόφος, reliqua duo Δνόφος & Ζόφος eſſe deriuata? Cur, quæſo, potius Δνόφος ex Γνόφος, quàm vice verſa Γνόφος ex Δνόφος deduci dicendum eſſet, ſi vnum ex altero deriuandũ foret? (licet & Euſtath. quodam in loco, quem afferam in adiectiuo Δνο- C φερός, dubitet nũ facta ſit mutatio literæ γ, in δ, addátque, συνήθως) Idem verò & de Ζόφος obiici poteſt. cur enim minus πρωτότυπον eſſe quàm Γνόφος cenſebitur? Rectius igitur in illo vet. lexico ſcriptum eſt, A νέφος, Νόφος, & Γνόφος, & Δνόφος. interdum verò & Ζόφος, per ζ, abiecta litera ν. Sed fortaſſis mendoſa ibi ſunt Etymologi exemplaria, & apud ipſum quoque ita legendum eſt, ἀπὸ τοῦ νέφος, Γνόφος, Δνόφος, καὶ Ζόφος.

C. Ζοφοδορπίας, Nocturna cœna: ſi quidem ſequamur hanc Suidæ expoſitionem, ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. vt intelligatur D de epulis quæ celebrantur ortis iam tenebris. Quidam interpr. ex Plauto, Veſperna: qua voce redditur & VOCAB. Ἑσπέρισμα: vt Veſperna ſit ſerotina cœna. A Feſto tamẽ exponitur ſimpliciter nomine Cœna. Veſperna (inquit) apud Plautum cœna intelligitur. Idem alibi, Cœna apud antiquos dicebatur quod nunc eſt prandium: Veſperna, quam nunc cœnam appellamus. Sed ἑσπέρισμα (cuius etymologia optimè reſpondet etymo nominis illius Veſperna) antecedit δεῖπνον apud Athenæum: in his quæ ex Philemone affert, Φιλήμων δὲ E φησιν ὅτι τέτρασιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ. Sed ζοφοδορπίας contrà videtur de epulis debuiſſe dici quæ ſequerentur ipſum δεῖπνον, non præcederent. At ſi verum ſit quod ſcribit Feſtus, veſpernã fuiſſe antiquis quod eorum poſteri vocarint cœnam, quum ζοφοδορπίας interpretabimur Veſpernam, perinde fuerit acſi interpretaremur Cœnam. A Suida tamen non ſimpliciter δεῖπνος exponitur, ſed ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Quum autem ex Plutarcho conſtet, δεῖπνον eſſe quam Latini appellarint cœnam, ſonabunt illa Suidæ verba, F Cœna quæ celebratur in tenebris. q.d. Tenebroſa cœna. quo forſan pl⁹ aliquid indicetur quàm ſi diceretur Nocturna: quòd & veſpertinæ epulæ, nocturnæ dici poſſint latius vocis huius ſignificationem extendendo.

Sed alius hic oritur ſcrupulus: quòd nimirũ apud Heſychium ſit SCRIPTVM Ζοφοδερκίας: & expoſitũ σκοτοδείπνοις, item λαθροφάγοις. quinetiam (quod magis mirum eſt) in meo veteri exemplari Suidæ non ſcriptum eſt Ζοφοδορπίας, vt in vulg. editionibus, nec Ζοφοδορπία, (vt habent v.l.) ſed eadem ferè quæ apud Heſy- G chium ſcriptura habetur, VIDELICET Ζοφοδερκίας, vnica litera ab illa differens: quum alioqui eadem detur huic nomini expoſitio quæ in vulgatis editionib⁹ datur voci Ζοφοδορπίας: nimirum ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Ego autem, vt vera lectio habeatur ſimulque expoſitio, alterum ex altero emendandum eſſe arbitror. vocem enim ipſam apud Suidam, & quidem in vulgatis editionibus, rectius ſcriptam eſſe puto quàm apud Heſychium, [illegible] expoſitionem eius ex Heſychio eſſe petendam. vt nimirum Ζοφοδορπίας retineatur apud Sui- H dam, [illegible] pro ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος (præſertim quũ vel hoc NOMEN δεῖπνος maſc. gen. meritò ſuſpectum eſſe debeat) reponatur σκοτοδείπνοις: Heſychio autem relinquamus itidem ſuã expoſitionem, ſed Ζοφοδερκίας mutemus in Ζοφοδορπίας, quod ſit nomen pluralis numeri, accuſ. A caſus: vt apud Suidam ſing. numeri, nominatiui caſus. Non ignoro alioqui Ζοφοδερκίας poſſe compoſitum eſſe ex ζόφος & δέρκω: & Ζοφοδερκίας dici eadem forma qua Ὀξυδερκίας & Πολυδερκίας, à nominatiuis Ὀξυδερκὴς & Πολυδερκής: quinetiam illud Ζοφοδερκίας poſſe ab eadẽ origine duci. ſed Ζοφοδερκὴς ſeu Ζοφοδερκίας ſignificabit Qui in tenebris cernit: quæ ſignificatio cur τοῖς σκοτοδείπνοις potius quàm aliis pleriſque conuenire dicetur? Iam verò & quod in vetere illo Suidæ exemplari legitur Ζοφοδερκίας, medium quodammodo inter Ζοφοδερ- B κίας & Ζοφοδορπίας, (vtpote ex quo literam ι ſeruarit) ad tuendam illam ſententiam audaciorẽ me reddit. Verùm quod ad Heſychii expoſitiones attinet, earum poſterior aliam ſignificationem huic nomini videri poteſt tribuere quàm prior. Alioqui ſi σκοτοδείπνοι & λαθροφάγοι ad eandem ſignificationem referenda exiſtimẽtur, σκοτοδείπνοι erunt potius Qui in tenebris cœnant, id eſt in tenebroſo loco, quàm Qui cœnant tenebris ortis.

Quum autem præcedentia in quibus de nomine ζοφοδορπίας diſſero, iam typographicæ compoſitioni tradita eſſent, (ſic autem appellamus typorum elementariorum coagmentationem) venit in mentem Plutarchi Sympoſiac. locus, vbi ζοφοδορπίδας legitur. Is extat libri 8, quæſtione 6, cuius hoc eſt initium: Τοὺς γὰρ μὲν C τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ προςδιατρίψαντας ἀκροάμασι, καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κυλικοδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας, καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἐσκωπτον. οἱ δὲ ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους πρεςχεδείπνους ἀπεκάλουν. Hic certè non dubium eſt quin Plutarchus voce vti voluerit illam ipſam ſignificationem habente quam habet illud D quod attuli ex Suida vocabulũ. Sed an Plutarchus ζοφοδόρπιδας ſcripſerit, dubitari poteſt: ego vel ζοφοδορπίας, (quod cum illa quæ apud Suidam legitur ſcriptura cõueniret) aut certè ζοφοδορπίδας cũ accẽtu in penultima ſcripſiſſe arbitror: vt ſit nominatiuus ζοφοδορπίδης, non ζοφοδόρπιδς. Verùm vtrocunque modo ſcribendũ ſit, habemus ſaltem quod illi lectioni quam defendebam, patrocinetur: alteram contrà, quæ & apud Heſychium extat, magis etiam quàm antea ſuſpectam red- E dat, vel reddere debeat.

Apud Eraſmum autem in Chiliad. legitur Ζοφοροδόρπιδις. Plutarchus (inquit) in Sympoſiacis oſtendit olim cognomina quædam prouerbiali ioco iactata fuiſſe in eos qui ſerius ac cunctantius ad conuiuium accederẽt. Dictos enim tum κυλικοδείπνους, tum ζοφοροδόρπιδας, tum πρεςχεδείπνους. Quorum nominum rationem ſi conjectare licet, hanc eſſe puto, quòd qui cunctarentur adire, hi, quòd aliis eſſent in mora, impedimento eſſe videbantur quominus illis accumbere liceret: deinde quòd len- F titudine ſua efficerent vt conuiuium ad noctem vſque proferretur. Hæc Eraſmus: [illegible] ſcriptura minimè ſequendus videtur: ſi tamen eius eſſe putanda eſt, ac non potius alicuius amanuenſis incuriæ imputanda. Equidem ſi ex adiectiuo ζοφερὸς factum hoc compoſitum eſſet, ſaltem ζοφεροδόρπιδας ſcribendum foret, non ζοφοροδόρπιδας: ſed videmus reliqua compoſita ex ſubſtantiuo ζόφος non ex illo adiectiuo eſſe facta: adeo vt minimè dubitandum eſſe videatur quin ζοφοδόρπιδας à Plutarcho ſcriptum ſit, aut po- G tius ζοφοδορπίδας, (vt paulo poſt ζοφοδορπίδας apud eũ legimus, in loco quem mox afferam) [illegible] ζοφοδορπίας, ſequẽdo ea quæ paulo ante dixi. [illegible] verò quod ad expoſitionem illam attinet quam [illegible] huic vocabulo tribuit, ea minimè iis quæ à [illegible] illius ſignificatione dicta fuerunt, repugnat [illegible] cum Heſychiana conuenit, ex qua [illegible] cui poſteriorẽ locum tribuit, vtens [illegible]. At conuenire poſſit fortaſſis cum illa expoſitione quam Plutarch. huic ipſi voci tribuit: quum [illegible] ζοφοδορπίδας H (obſerua autẽ hunc accuſ. à nominatiuo ζοφοδορπίδας, qua declinatione videtur legendũ itidẽ ſuprà in accuſ. plur. ζοφοδορπίδας) appellatum ait ab Alcæo, (perperam enim ſcriptum eſt apud eum Ἄλκαιος pro Ἀλκαῖος) non quòd ſerotinæ eſſent eius cœnæ, ſed quòd plerunque conuiuas haberet qui ignobiles & nihili homines erant. Cõ-

uenire inquam poſſe videtur illa Heſychii expoſitio λαθροφάγοι, cum iſta quæ hîc à Plutarcho affertur: quòd veriſimile ſit Pittacum, quum principatu potiretur, minimè palàm tales conuiuas ſuis epulis adhibere ſolitum. Cæterùm quod tradit Eraſmus ex Plutarcho, cognomina illa prouerbiali ioco iactata fuiſſe, id ex eius verbis elici poſſe non videtur. A

C. Ζοφοειδελος, ου, ὁ & ἡ, Tenebroſus, Caliginoſus, Obſcurus. Redditur & Ater, apud Nic. in Theriacis: vbi ſchol. exp. ζοφοειδής.

C. Ζοφοειδής, itidem Tenebroſus, Caliginoſus, Obſcurus. ſicut & ζοφώδης, quod vide. B

C. Ζοφομηνία, ας, ἡ, Obſcuritas lunæ. Vel, Defectus lunæ. ex Suida: apud quem legitur, ζοφομηνία, ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ab Heſychio autem ζοφομηνία eſſe dicitur ὅταν κρυφθῇ ἡ σελήνη, id eſt, quum abſconſa fuerit luna.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, Tenebroſus, Caliginoſus, Obſcurus.

Ζοφερὸς, idem quod ζοφόεις proximè præcedens, & ζοφοειδής ac ζοφοείδελος. Sed hæc ſunt potius poetica, (præſertim ζοφόεις & ζοφοείδελος) at ζοφερὸς in ſoluta etiam oratione vſurpatur: vt apud Lucianum legimus, in Nigrino, ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. C

Ζόφιος etiam dicitur eadem ſignificatione. Nam Heſych. ζόφιον exp. μέλαν & σκοτεινόν.

Ζοφώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod ζοφερὸς, & cætera quorum modò mentionē feci. Ζοφώδης, ὁ σκοτεινός. καὶ ζοφοειδής, inquit Suid. Apud Herodian. l. 1, ζοφώδεις εἴσοδοι, obſcura.

Ζοφόω, ῶ, Obtenebro, Tenebras offundo, Tenebroſum reddo. vel Obſcuro. Damaſcen. 101, ἐπειδὴ διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοὺς τῆς θείας εἰκόνος χαρακτῆρας ἐζοφώσαμέν τε καὶ συνεχέαμεν. Paſſ. Ζοφοῦμαι, vnde PARTICIP. Ἐζοφωμένος apud Lucianū, de Æthiopibus, ἀνδράσι μελανόχροις καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις. Cui ſimile eſt apud Ouidium Metamorph. Obſcura forma. adeo vt Obſcuratis ibi reddi poſſe videatur. Niſi malis Fuſcatis. nam Æthiopes ſicut & Indi interdum fuſci dicuntur ἐπιθετικῶς. D

HINC Ζόφωσις, Obtenebratio, Obſcuratio. Aut etiam Tenebræ, Obſcuritas.

AT VERO Δνόφος, ET Γνόφος, de quibus hîc me dicturum promiſi, magis poetica ſunt: eandem alioqui quam ζόφος ſignificationem habentia, tenebrarum & caliginis. De deriuatione autem vide quæ in Ζόφος à me allata fuerunt. Quibus tamen addendum eſt quod apud Euſtathium legitur, nimirum γνόφος habere γ ex Æolica dialecto. ἀπὸ τοῦ νέφος (inquit) νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικόν: ὁ ἄλλως δνόφος. Sed δ quod habetur in iſto δνόφος, ex verbo δεύω manare exiſtimauit, vt apparet ex ea expoſitione quam adiectiuo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo pòſt, quum eius exempla proferam. Etymologus quoque huius deriuationis meminit. nam in γνόφος poſtquam expoſuit, ἡ συννεφία, & ὁ ζοφώδης ἀήρ: addit, παρὰ τὸ κνὸς φάους τι, κνόφος καὶ γνόφος: vel à νέφω, νόφος, & γνόφος, per pleonaſmum literæ γ. Adiicit verò & tertiam deriuationem, vtrique communem. A δεύειν (inquit) & νέφος fit δενόφος, & per ſyncopen δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam (vt de reliquis taceam) adiici videtur hîc γνόφος: quum ex δένοφος per ſyncopen fieri poſſit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque apud eum videri mirum queat, quòd de adiectiuo δνοφερὸν ita loquitur acſi nō extaret eius ſubſtantiuum δνόφος. Scribit enim à νέφος fieri νεφερὸν, deinde interuenire mutationem & pleonaſmum. (Intellige autem, ad formandum hoc δνοφερὸν) Vel à γνόφος fieri γνοφερὸν & δνοφερόν. Quinetiam adiungit, vel κνόφος, κνοφερόν. Sed puto eum ſcripſiſſe ἢ παρὰ τὸ κνόφος, κνοφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερόν. Ego certè mutationem à κνόφος in γνόφος facilē fuiſſe non negauerim, quum & in aliarū quarundam vocū initiis hanc iſtarum literarum κ & γ permutationem videamus: ſed de mutatione in δ haud ſcio an idem dici poſſit: licet Euſtath. ſcribat, τρέπεται τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Adde quòd illius NOMINIS Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantùm formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda eſſet illa deriuatio: nimirū à NOMINE Κνέφος, (quod dici ſicut & κνέφας, Etymol. teſtatur: quemadmodum οὖδας & οὖδος) ex quo fingendum eſſet illud Κνόφος. Quæ quū ita ſint, ab illa deriuatione à νέφος nolim diſcedere, ac potius ſicut γνόφος habet γ ex dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepiſſe δ dixerim. Sed quid certi de his afferri poteſt? Euſtath. enim γνόφος Æolicum eſſe tradit, at Heſychius δνόφος nō γνόφος Æolibus adſcribit. Venio tandem ad exempla vſus horū nominum. Huius quidē δνόφος nullū in præſentia ſe offert: ſed ex eo facti nominis ADIECT. Δνοφερὸς exemplum in promptu eſt: Iliad. ι, — ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Vbi Euſtath. exp. τὸ μέλαν, διὰ ὁμοιότητος γνόφου· τραπέντος τοῦ γ εἰς δ, συνήθως. Vel, inquit, ὡς ἐν σχήματι συνθέτῳ, τὸ μετὰ δονήσεως φερόμενον καὶ ψόφου τινός. Ab Heſychio autem δνοφερὸν exponitur σκοτεινὸν, & μέλαν. additurque, ἀπὸ τοῦ δνόφου. quod ſubſtantiuum δνόφος vult eſſe Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Contrà autem non δνόφος ſed γνόφος Euſtath. Æolicum eſſe tradit, vt antea docui. Sed quæcunque ſit illius δνόφος origo, huius adiectiui δνοφερὸς ex eo facti ſignificatio minimè dubia eſt. Poteſtque reddi Tenebroſus, Caliginoſus, vel Ater, non ſolùm Euſtathii & Heſychii, ſed & Suidæ teſtimonio: qui hūc locum affert, — ὀλοφύρετο χερσὶν ἀμήσας Ἀνδροφόνοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν. Cæterùm vt nō ζοφερὸς ſolùm dicitur à ζόφος, ſed ζόφεος etiam, ſic à δνόφος nō tantùm δνοφερὸς, ſed ETIAM Δνόφεος, eadem ſignificatione. Nam Heſych. habet δνοφέη, quod exp. σκοτεινή. Altero SVBST. Γνόφος vſi ſunt Græci Bibliorū interpretes, Exodi c. 10, καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ἐπὶ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. Quæ tria itidem coniunguntur ab autore epiſtolæ ad Hebræos, cap. 12, οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ. vbi γνόφον vetus interpres reddidit turbinem. quam interpretationem & alii retinuerunt. In eo tamē Exodi loco, qui hiſtoriam continet cuius ibi fit mentio, Græci illi Bibl. interpretes non habent tria illa vocabula, ſed tantùm νεφέλαι γνοφώδεις, id eſt Nubes caliginoſæ. Plur. γνόφοι apud Ariſtot. De mundo, πλῶσις κεραυνῶν, μυελῶν τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aeriæ caliginis vel opacitatis. Bud. ADIECT. Γνοφώδης eſt Caliginoſus, Tenebroſus: vt vides in loco quē modò attuli. Affertúrque & pro Ater, ex Euripide. Ab eodem illo ſubſtantiuo γνόφος eſt etiam VERB. Γνοφόω, ῶ, Caligine tego, Obtenebro, Obſcuro. Affertur & Γνοφέω in v. l. pro eadem ſignif. ſed Γνοφόω magis placet, vt ζοφόω à ζόφος.

Ἰθὺς de quo nunc agendum eſt, poſt deriuata ab Εὐθὺς ponendum fuiſſet, ſequendo eos qui inde deriuant: at qui Etymologum ſequi volet, poſt Ἵεναι collocandum fuiſſe dicet. Euſtath. autem ab Ἰθύσω futuro verbi Ἰθύω deducendum putauit Ἰθὺ aduerbium, pro quo ſcribitur & Ἰθύς.

ΙΘΥΣ, ἰθεῖα, ἰθύ, Rectus, (id eſt Non obliquus ſeu tortuoſus) Directus, In rectū tendens. Ab Heſychio ἰθὺς exponitur εὐθὺς, & ὀρθός. Sic ἰθὺ σχῆμα Hippocrati ὀρθόν. Superlat. ἰθύτατα ex Theophr. affertur, De cauſis plant. lib. 3, ὅλως δὴ λεῖα ταῦτα δεῖ λαμβάνειν καὶ ἰθύτατα, καὶ ὡς κάλλιστα. Eodem libro legitur & FOEMIN. Ἰθεῖα. Anthol. epigr. lib. 1, pag. 54, meæ editionis, Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν Στείχοις, εἴτε νέκυς νίσεαι ἐκ Μερόης. Μή σε γ' ἀνιάτω, &c. quod diſtichū ita ſum interpretatus, in libro quem edidi ſelectorum epigrammatum Græcorum: Rectus ad orci vmbras deſcenſus: ſeu quis Athenis, Lumine caſſus vt eſt, ſeu venit à Meroe. Ex Herodoto, ἰθεῖαν ἔπλεον, (rectius ἰθέαν Ionicè) Rectà nauigabant, Rectum curſum tenebant.

Vbi videtur ſubaudiri ὁδὸν. Ex eodem, ἰθείη τέχνη, recta diſciplina: vbi metaphoricè ponitur. Sic per metaphoram ἰθεῖα δίκη, apud Homerum pariter & Heſiodum, Rectum iudicium, Recta ſententia, quæ fertur ab eo qui iudicat. Homeri locus eſt Iliad. ψ, Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινά φημι Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Hic enim cum ἰθεῖα relinquitur ἀπὸ κοινοῦ ſubaudiendum nomen δίκη, ex verbo δικάσω, vt etiam Euſt. annotat. Apud Heſiodum autem legimus in Ergois, libro 1, δίκας ἰθείας, & illis oppoſitas δίκας σκολιάς. vbi canit, Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου: quæ poſteriora verba veluti ad epexegeſin addita ſunt. Atque illos verſus præcedunt iſti, Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Quibus in locis ἰθείας δίκας, recta iudicia vel iuſta iudicia, ſeu iuſta iura: σκολιὰς δίκας contrà praua iudicia vel iniuſta, aut iura iniuſta, interpretari poſſis. Nam iniuſtum ius legimus apud Naſonem, Triſtium lib. 5, Adde quòd iniuſtum rigido ius dicitur enſe. Silius itidem improba iura dixit. Sed quod apud eundem poetam legitur in verſibus qui illis interiecti ſunt, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν, aliud interpretationis genus poſtulat: ſi ibi δίκην vertamus Iuſtitiam, vt certè debet verti. Euſtath. exp. τὴν ἀδικοῦσαν τὴν δίκην: in qua expoſitione non fuiſſe præcedentium ibi verborum memorem manifeſtum eſt. Quum enim dicatur δίκη exitium afferre hominibus qui ipſam expellunt, & ipſam οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν, non cohæret illa expoſitio, τὴν ἀδικοῦσαν τὴν δίκην. hæc enim eſſet orationis ſtructura, δίκη φέρουσα κακὸν ἀνθρώποισιν, οἵ τὴν ἀδικοῦσαν δίκην οὐκ ἔνειμαν. Ego autem nullam commodiorem expoſitionem animaduerto quàm ſi ἰθεῖαν in aliquod aduerbium loco aptũ reſoluamus, aut in ſubſtantiuum pariter & adiectiuum ablatiui caſus.

Ex τῆς ἰθείης apud Herodotum, (ſubaudiendo ὁδοῦ, vt opinor) Apertè, Aperto Marte: οὐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἐδόκεε πέμπειν, Non videbatur apertè mittẽdus exercitus aduerſus ipſum, Non videbatur aperto Marte oppugnandus miſſo exercitu. Suidas exponit ἐκ τοῦ φανεροῦ, & παρευθύ. Quidam interpretantur Ex profeſſo. Vide Ἰθυμαχία. Apud eundem legimus, ἐκ τῆς ἰθείης ἀπίστασαν. Denique ἐκ τῆς ἰθείης aliquid facere, eſt abſq; vlla diſſimulatione, & apertè voluntatẽ ſuam profitendo. Quare ἐκ τῆς ἰθείης ἀπίστασαν aliter potius reddendum videtur fuiſſe quàm Ingenuè deſciuerunt. Sed nec illa verba Aperto Marte, ei loco conueniunt: quibus tamen quidam ibi vſi ſunt.

Quæ ſequuntur compoſita, partim ex nomine præcedente ἰθύς, partim ex aduerbio ἰθὺ ſunt compoſita: plura tamen ex nomine eſſe videntur, ideóque hic, non poſt aduerbium ἰθὺ, poſita fuerunt.

C. Ἰθύβολος, ου, ὁ & ἡ, Rectus, Directus in v. l. ſine vllo teſtimonio. Videtur ſonare propriè Qui rectà iacitur, ſeu proiicitur. Sic Ὀρθόβολος in Ἰθυπτίων, aliquanto poſt.

C. Ἰθυδίκης, ου, ὁ, Cuius recta ſunt iudicia & iuſta, Qui rectè & iuſtè fert iudicium. Poſſit exponi ὁ ἰθείας δίκας διδούς, ex loco Heſiodi quem protuli in nomine Ἰθύς. Vtitur verò idem, eodémque loco, hoc compoſito, Οὐδέποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ. His opponuntur apud eundem σκολιοδίκαι: quales ſunt apud Naſonem ii à quibus rigido ius dicitur enſe.

C. Ἰθύδρομος, ου, ὁ & ἡ, Qui rectum curſum tenet, Qui rectam viam in currendo tenet, Rectè currens. Ex Anthol. Epigr.

C. Ἰθύθριξ, vide in Θρίξ.

C. Ἰθυπορέω ... ου, ὁ & ἡ, Qui recta via incedit, Qui rectam viam tenet, Rectà ambulans.

C. Ἰθυμαχία, & IONICE Ἰθυμαχίη, Recta pugna: id eſt Aperto conſertis, inquit Bud. Ex ἰθυμαχίην ... Aperto Marte pugnare, & ſtataria pugna. in hoc loco quem ex Herodoto affert, ἰθυμαχίην ... ... Vbi obſcura ... ... addi: quod confirmare vi-

detur illam expoſitionem quam Suidas dat apud eundem illi loquendi generi, ἐκ τῆς ἰθείης.

C. Ἰθυπτίων, Rectà volare, vt in v. l. redditur, nimirum tanquam ex ἰθὺ & verbo πέτεσθαι. At Heſych. exponit ἐπ' ἀ-θείας ὁρμῆσαι. Vnde ſequens compoſ. Ἰθυπτίων.

C. Ἰθυπόρος & Ἰθύπορος vide ſuprà, t. 3, c. 181, g.

C. Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ & ἡ, Rectà volans, Qui rectò curſu fertur, eóque valde citato, vt volare videatur. Hom. Il. φ, Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μεμαώς. Vbi Euſtath. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην, id eſt κατευθὺ & ἀπλανῶς. vt alicubi ipſe poeta διαμπερέως dixit ipſam ἰθὺ πέτεσθαι. Vt autem dicitur Haſta πέτεσθαι, ſic à Latinis poetis Volare. vt apud Virgilium Æneid. lib. 9, — haſta volans noctis diuerberat vmbras. Et lib. 10, — illa volans clypei tranſuerberat æra Mæonis. aliiſque in locis. Magis tamen propriè ſagitta dicitur volare: vnde & volatile ferrum ab eodẽ poeta vocatur. Cæterùm Heſych. itidem exponit ἰθυπτίωνα (pro quo perperam apud eum habes ſcriptum ἰθυπτύωνα) τὴν ἐπ' ἀθείας πετομένην καὶ καταντικρύ: item ὀρθόβολον, & κατευθὺ φερομένην. Sed apud eum perperam legitur ὀρθόβουλον, pro quo repono iſtud ὀρθόβολον. Signif. autem hoc COMP. Ὀρθόβολος idem quod ἰθύβολος, de quo paulo antè dictum eſt: Qui rectà iacitur, ſeu proiicitur. Fieri poteſt tamen vt ab ipſo Heſychio fictum ſit (vt alia multa fingere ſolet) expoſitionis cauſa. Cæterùm quanuis ἰθυπτίωνα exponant ἰθὺ πετομένην, magis tamen commoda eſſe videtur à verbo ἴπταμαι idem ſignificante deductio, cuius participia ſunt ἰπτάμενος & πτάμενος.

Sed pro ἰθυπτίωνα fertur Ariſtarchus legiſſe ἰθυκτίωνα. Significaret autem hoc COMPOS. Ἰθυκτίων ἐπ' ἀθείας ἔχουσα τὰς κτηδόνας. id eſt, τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, inquit Euſtathius. Fortaſſe verò huic ſimile vocabulum apud Heſychium reponi debet, vbi legitur, ἰθὺ κτίαιον, τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. At in v. l. ἰθυκτίων redditur Rectè vel obuiam iens. quam interpretationem planè falſam eſſe arbitror.

C. Ἰθυτενής, έος, ὁ & ἡ, In rectum extenſus, Rectus. vt ἰθυτενὴς ὁδὸς, cui opponitur λοξή. Ptolem. διὰ τὸ ἀνωμαλῶς ταῖς ἰθυτενέσι ἀπειπεῖν πορείαις. Apud Heſychium, Ἰθυτενὴς, ἐπ' ἀθείας τεταμμένος. In vulg. lex. Ἰθυτενὴς, εἰς ἀθείας πεπαμμένος. Sed reponendum ibi eſt τεταμένος, itidémque apud Heſych. τεταμένον pro τεταμμένον, ex Suida. Eſt autem ab Ἰθυτενὴς & SVBSTANT. Ἰθυτένεια, q. d. In rectum extenſio, Via in rectum extenſa, Via recta. Huic autem ἰθυτένεια apud eundem Ptolemæum opponitur ὁ κάμπη.

C. Ἰθύτμητος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. In rectum ſectus) Rectus. vt ἰθύτμητος οἶμος, recta via, Dionyſ. Areop.

C. Ἰθύτειχες, vide vnà cum nominatiuo ſingulari Ἰθύτριξ, inter deriuata à nomine Θρίξ, t. 1, c. 1586, c.

C. Ἰθύφαλλος pertinet potius ad nomen Φαλλός.

Ἰθὺ ET Ἰθὺς, aduerb. Rectà, vel Rectà in, aut Rectà ad: aut etiam Rectà aduerſus. Redditur etiam Obuiam & Ex aduerſo. Hom. Odyſſ. ο, Ἠ' ἰθὺς σῆς μητρὸς ἰέναι καὶ σὸν δόμον, recta ad matrem tuam eam & domum tuam. Sic Iliad. ω, — γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Ex Herodoto, ἰθὺ τῆς Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Iſtrum nauigarũt. Ex eodẽ, ἰθὺς τῆς ἀρχῆς ἐλᾷς, rectà pergas ad occupandũ regnum. At pro Rectà aduerſus. vt Iliad. β, βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος, iuit rectà aduerſus Diomedem. Sic, βαν δ' ἰθὺς Δαναῶν μεμαῶτες, Il. π. Ibidem, Σὺς ἰθὺς Λυκίων Γλαύκῳ ... Τρώων. Ibidem, — οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ... ... ἀλλ' ἰθὺς φέρεν αὐτῶν. Vbi Euſtath. annotat, ex hoc loco cognoſci non eſſe intelligendum ... Δαναῶν, in hemiſtichio quod allatum modò fuit: ſed ... ἰθὺς τῶν Δαναῶν id eſt ἀντικρὺ ... id eſt ... μεμαῶτες μάχης. vel αὐτοὶ δὲ τὸ βῆναι ἰθὺς Δαναῶν. Quibus adiungit, ἰθὺς βῆναι πεδὸς, & μένος ἰθὺς φέρειν, eſſe contraria τῷ ὑποχωρεῖν, & τῷ ἀναχωρεῖν. Interdum verò ... ἰθὺς abſque caſu. vt ἰθὺς μαχέσασθαι apud Homerum, vnde eſt ἰθυμαχία. Item ἰθὺς φέρειν ... quod exponitur ... Item ἰθὺς πεφάσθαι, quod apud Homerum dicitur ... κατευθὺ μαχομένου. Ab Heſychio exponitur ἐπ' ἀθείας ὁρμᾶν. Eidem poetæ in

vſu eſt ἰθὺς φρονεῖν: quod exponitur προθυμεῖσθαι καὶ εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ πρὸς ἰθὺ καὶ πρόσω θρασύνεσθαι. A

SVPERL. Ἰθύτατα, Rectiſſimè. (vt à nomine ἰθὺς eſt ἰθύτατος) Hom. Il. σ, Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ.

Inuenitur & ADVERB. Ἰθέως expoſitum ὀρθῶς ab Heſychio & Suida: id eſt Rectè. Apud Herodotum autem pro ἰθέως, Confeſtim, Statim.

Ἰθύνω (vt ab ἰθὺς fit ἰθύνω) Dirigo, Rego. (ea propriè ſignif. qua dicitur regere nauim. Quem vſum habet interdum & verbum Dirigo. vt apud Naſonem, initio Faſtorum, — & timidæ dirige nauis iter. Apud Lucanū, Dirigit huc puppim. Habet alioqui & alteram regendi ſignificationem interdum) Homerus Iliad. ψ, Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Sic Odyſſ. λ, — τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν. Cui ſimile eſt Od. ξ, — τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆται τ' ἴθυνον. Itidem de nauigio vſus eſt Theodoritus, Eccleſ. hiſt. lib. 4, allegoricè loquēs, Εὐδόξιος γὰρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεῖχε τοὺς οἴακας, οὐκ ἰθύνων ἀλλὰ βαπτίζων τὸ σκάφος. Quemadmodum autem vſurpat de naui verbum ἰθύνειν Homerus, ſic etiam de curru, atque adeo de mulis qui ipſum trahunt: Iliad. ω, — ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον. Apud eundem, ἐπὶ στάθμην ἰθύνειν, quod vide in comp. Ἐξιθύνω. Præterea βέλος ἰθύνειν apud eum legimus: qua etiā in re cōuenit verbū Dirigere cum iſto ἰθύνειν. nam & illud hunc vſum habet. Vtitúrque hac in ſignif. & paſſiua voce pro actiua. vt initio libri ζ Iliad. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. pro ἰθυνόντων κατ' ἀλλήλων, ſeu ἐπ' ἀλλήλους. id eſt ἐπ' ἀξίας βαλλόντων, vt in mei exemplaris vetuſti margine annotatum eſt. Sed apud eundem dicitur deus aliquis vel dea quæpiam ἰθύνειν telum eius qui ipſum iacit. vt Iliad. ρ, Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, Ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει· Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. At cum duplici accuſatiuo apud eundem, in eadem re ſignificanda, Iliad. ε, Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Sed ante poſteriorem accuſatiuum ſubaudiri præpoſitionem manifeſtum eſt. In meo vet. exemplari huius poematis Homerici, ſcholium hoc verbis illis ſuperpoſitum eſt, (ſunt enim ibi ſcholia ſuperlinearia, vt ita loquar) τὸ δὲ βέλος ἐφορμηθῆναι ἐποίησεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὴν ῥῖνα, πλησίον τοῦ ὀφθαλμοῦ. Paſſ. Ἰθύνομαι itidem pro Dirigor, Regor. Sed Heſiodus actiuam ſignificationem ei dedit in hoc verſu, Δίφρου ἐπεμβεβαώς, ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα. vt ἰθύνειν ἅμαξαν in Homeri loco quem protuli. Sic autem & Homerus verbo ἰθύνεσθαι actiuam ſignif. alicubi dedit. Sed actiuæ voci ἰθύνειν Heſych. neutralem etiam ſignificationem tribuit, quum exponit εἰς ὀρθὸν ὁρμῆσαι. B C D E

Ἰθύνειν μύθους, apud Heſiodum exiſtimo poſſe reddi Ad rectam æquitatis normam dirigere, in Ἔργοις, Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. Apud eundem initio illius operis habemus idem verbum in eadem ſignificatione, ſed cum datiuo δίκῃ: in iſto hemiſtichio, — δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. F

Ἰθύνειν interdum eſt Corrigere, in ſignificatione metaphorica, qua dicimur aliquem qui peccat corrigere. Quam metaphoram damus itidem verbo noſtro Redreſſer: veluti quum dicimus, *S'il fait du mauuais, on le redreſſera bien.* Vel, *S'il ne ſe gouuerne ſagement, on le redreſſera bien.* Heſiodus initio ſuorum Ergōn, de Ioue, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Facilè corrigit tortuoſum. Quidam tamen interpretantur, In rectam viam adducit: ſed alteram interpretationem huic præfero. Sic etiam Tzetzes, τοῦτον οὖν (inquit) ἰθύνειν τὸν Δία πάλιν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἐπαγαγόντα ἦθος, διὰ τοῦ κολάζειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ. Conuenítque optimè hæc expoſitio cum ea ſignificatione quam habet ἰθύνειν apud Herodotum pro Mulctare. Sic & paſſ. ἰθύνεσθαι apud eundem: vt ἰθύνεσθαι θανάτῳ, mulctari morte. G H

Ἰθύνειν interdum eandem ſignificationem habet quam ἰθύειν. inuenitur enim loco huius ſcriptum, vt dicetur in Ἰθύειν. Inde eſt VERBALE Ἴθυνσις, εως, ἡ, Directio. At in v. lex. Ἰθύνσις, ET Ἰθύνη, Directio.

ἰθυνσεληξις, Ad amuſſim directio. Sed nullus autor nominatur.

ITEM Ἰθυντής, οῦ, ὁ, Director, Rector. Vtitur autem hoc compoſito Heſych. in expoſitione compoſiti Διϊθυντής. Dicitur ETIAM Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ, eadem ſignificatione. Cuius FOEMIN. Ἰθύντειρα, ας, ἡ, Rectrix. Sed ἰθυντὴρ eſt etiam Dux viæ. nec de gubernatore ſolùm, ſed de gubernaculo quoque dicitur. Interdum & de fræno, quia videlicet eo ἰθύνομεν equum, vt gubernaculo nauim. (vnde apud Homerum Od. ε, Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως Ἥμενος. vbi eſt ἰθύνετο pro actiuo ἴθυνε) Sic etiam vocatur quicquid eſt ἰθύνον, κανονίζον, καὶ ἰσότητα παρέχον, inquit Heſych. (Inuenitur verò & NOMEN Ἰθύντωρ, ορος, ὁ, itidem pro rectore & moderatore) At VERBALE Ἰθυντήριον, ου, τό, ſignif. Sceptrum è lauro quod vates geſtabant, vt ſcribit Heſych.

COMP. Διϊθύνω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Itidémque paſſ. Διϊθύνομαι, Dirigor, Regor. Nam διϊθυνόμενοι Heſych. exponit διοικούμενοι & κυβερνώμενοι. Eſt autem à διϊθύνω & VERBALE Διϊθυντής, οῦ, ὁ, Rector, Gubernator. διοικητής, ἰθυντής, Heſych.

COMP. Ἐξιθύνω, pro ſimplici ἰθύνω, Dirigo, apud Apoll. Rhodium. Vſus eſt ante illum Homerus, Il. ο, de amuſſi, Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Alibi autem dicit ipſum fabrum ἰθύνειν ἐπὶ στάθμην: Odyſſ. ρ, — ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Sic & lib. ε, eiuſdem poematis.

COMP. Κατιθύνω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Quinetiam pro Modulor v. l. affert ex Anthol. Epigramm.

Ἰθύω, (verbum poet.) Rectà feror, ſeu Rectà tendo, Rectà pergo. Item Impetu feror, Prorumpo. Homerus Il. μ, Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Apud eundē Il. λ, Ἴθυσαν δὲ πολὺ πρόσω. Eiuſdem poematis libro ο, Ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο Ἀντίος ἀΐξας. Vbi Euſtath. exponit ὥρμησε κατ' ἰθὺ νεὼς, item κατ' ἰθὺ ὥρμησε. Idem ait poſſe etiam intelligi, νεὸς ἀντίος ἀΐξας. Idem poeta hoc verbum vſurpat de leone, eiuſdem operis libro ρ, — ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων Ἰθύει ἀλλ' οὔ τι πρήσσει. Cum impetu fertur in ſepta, aut etiam impetum facit. Sed videndum eſt ánnon reddi etiam poſſit Graſſatur. (Neque hoc ſilentio prætereundum eſt, legi etiam ἰθύνει in hoc loco: atque adeò ab Euſtathio hanc lectionem agnoſci: ſcribente, τὸ δὲ ἰθύνειν, ὁμώνυμος οὖσα λέξις, τὸ μᾶλλον ἰθύειν λέγεται δίχα τοῦ ν. Dixerat tamen antea, quum verba textus recitaret, ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύνει, ἤ μάλιστα ἰθύει. Atque adeo libro λ, eiuſdem poematis, vbi vtitur eadem comparatione, hic ſcholiaſtes agnoſcit ἰθύει, nullam alterius lectionis mentionem faciens. Quinetiam in meo veteri exemplari vtrobique ἰθύει legitur) Dicitur & μάχη ἰθύειν ab hoc poeta initio libri ζ, eiuſdem poematis, Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο, Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Vbi fortaſſe conuenire poſſit idem illud verbum Graſſari: præſertim ſiquis carmine reddens μάχην interpretetur Martem. Aptè enim dici queat Mars graſſari, ea in ſignificatione. In v. l. ἴθυσε μάχη redditur Rectà ferebatur: ſed hoc ineptè dici videtur de pugna. Quidam interpr. Progreſſum eſt prælium. Ego malim, Cum impetu commiſſum fuit prælium, vel Prælii impetus inualuit. Cæterùm quanuis verbum Ἰθύω verbo Ἰθύνω poſtponam, non ignoro Euſtathium velle Ἰθύω prius eſſe: vt δύω prius eſt quàm δύνω, & χύω quàm χύνω: item πλύω quàm πλύνω: ſed quoniam ἰθύνω ab ἰθὺς tale eſt quale ἰθύνω ab ἰθὺς, & in eo analogiam ſequitur, præponendum eſſe putaui.

Ἰθύω iungitur etiam infinitiuo, vt ἐμῷ: cuius alioqui ſignificationem & in locis præcedentibus habet. Eſt autem ἰθύω ποιεῖν τοῦτο, Impetus me capit hoc faciendi: vel Impetum capio hoc faciendi. Et q. d. Impetu feror ad hoc faciēdum, aut etiam Toto animo impetu feror. Interdum tamē poteſt & ſimpliciùs reddi Animatus ſum ad hoc faciendum, Animus eſt hoc facere, In animo habeo hoc facere. Redditur & Geſtio: vt in iſto Homeri loco, Odyſſ. χ, de Tantalo, Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,

Quum prehendere geſtiret poma, Quum manibus appeteret poma, vt Budæus vertit. Idem alioqui in iſto Herodoti loco, ὅκως ἰθύσειε στρατεύεσθαι, (ne mireris autē Herodotum hoc verbo vti quod poeticum eſſe dixi. habet enim multa hic ſcriptor vel potius huius ſcriptoris dialectus cū poetis cōmunia) reddit, Quum impetū caperet. Rurſum apud Homerū, Od. χ, Ἴθυσεν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. Vbi exiſtimo reddi poſſe, Incitata fuit ad vlulandum: Aut, Prorumpere voluit ad vlulatum. Non enim ſatis ſignificanter redderetur, Voluit vlulare. Neq; etiā probarim, In animo habuit vlulare: vel Parata fuit vlulare. Sed tolerabiles tamen hæ interpretationes ſunt præ illis quibus redditur Cœpit vlulare: itē Prorupit vlulādo. Hæ enim interpretationes planè diſcedunt à mente poetæ. nam eas ſequendo, factum id eſſet quod poeta factum eſſe negat, ac ne fieret ipſe Vlyſſem obſtitiſſe ſcribit: addens, Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ. Vbi obſerua participium ἱεμένην de re eadem dici: ſic tamen vt verbo ἰθύειν aliquid maius exprimi putandum ſit. Inuenitur autem hoc verbum & cum accuſatiuo pro Deſiderio alicuius rei feror, ſeu agor, Incendor deſiderio. Apollon. Argon. lib. 2, — νεῦσε δ' ὅ γ' αὐτῇ Δωσέμεναι ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειε. Neque enim placet quæ vulgo affertur interpretatio, Quicquid animo deſtinaret.

PASS. Ἰθύομαι ab Euſtathio affertur ex Herodoto, ἰθύοντο στρατεύεσθαι (eadem forma eadémque ſignificatione qua habuiſti ſuprà ex eodem ἰθύσειε στρατεύεσθαι) exponitúrque ὡρμῶντο.

HINC EST Ἰθύς, ἰθύος, ἡ, Impetus eius qui rectà fertur ad aliquid, ſeu prorumpit. Hom. Od. δ, — αὐτὰρ ἑταίρους Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν. Vbi Euſtath. exp. πᾶσαν ὁρμὴν πράξεως. quod poſſimus interpretari Quemuis conatum. Ipſi certè loco Homeri non malè conuenire hæc interpretatio videtur. Poſſet etiam fortaſſis reddi Quoduis inceptum: ſed maior vis ineſt alteri verbo, ideóque melius veri Græci vocabuli exprimit. Eſt etiam Impetus animi: ἡ κατὰ ψυχὴν ὁρμή, vt ab eodem ſcholiaſte exponitur in hoc verſu Od. π, v. 304, Ἀλλ' οἷοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν. Crediderim autem hunc ipſum locum eſſe in quo ἰθύν Heſych. exponendum putauerit φρόνησιν, ὁρμήν, βούλησιν, διάνοιαν. Sed ex his omnibus vnum tātùm deligo quod cōuenire videatur: videlicet διάνοιαν. Cæterùm quòd nomen hoc ἰθύς tanquam verbale ſubiunxi verbo Ἰθύω, id Euſtathii etiam autoritate comprobatur: quippe qui hoc nomen ab illo verbo deriuet.

Nomen Ἴλλος, quod proximè ſequitur, à verbo Ἴλλω deducendum alicui videri poſſit. Quum autem vnum ab altero deriuatum eſſe perſuaſum haberem, ſed vtrum ab vtro, ignorarem: mei veteris lexici autoritatem ſequutus ſum, in quo Ἴλλω dicitur ortum ex Ἴλλος, quo ſignificatur ὀφθαλμός.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, Oculus. Pollux Ionicum eſſe tradit, ſcribens, lib. 2, οἱ δὲ καὶ ἴλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν. ſed Euſtath. hac de re tacet, quum differentiam huius ἴλλος ab ἰλλός annotat. Cæterùm quum ex verbis hinc deriuatis nonnulla ſint quæ ab vtro deriuari debeant, dubium eſſe poſſit, antequam ad verba illa hinc deriuata veniam, etiam de altero illo nomine dicam. Vt igitur Ἴλλος dicitur eſſe ὀφθαλμός, id eſt Oculus: ſic alterum ILLVD Ἰλλός traditur ſignificare eum cui diſtorti & ſtrabi ſeu ſtrabones ſunt oculi: id eſt ſtrabonem, vno verbo. Euſtath. καὶ ἴλλος μὲν, ὁ ὀφθαλμός· ἰλλὸς δὲ, ὁ στραβός. Idem in Iliad. ι, loquens de vocabulo Χωλός, tradit παρὰ τὸ φύσει κῶλον dici Κωλός & Χωλός, quo ſignificetur ὁ τὸ ποδὸς τὸ κῶλον πεπηρωμένος: ſicut παρὰ τὸν εὖ ἔχοντα ἴλλον vocatur ἰλλὸς oxytonῶς ὁ τὸν ἴλλον διάστροφος. Itidemque in hunc locum Iliad. ι, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, annotat δενδίλλειν eſſe Ionicum, & eſſe δινεῖν ἴλλους ὧδε καὶ ἐκεῖ. additq; ἐξ ὧν (videlicet ἴλλων) ſunt ἰλλοὶ apud comicum οἱ στραβοί. Idem tamen alibi à ſe ſuo more diſſentiens, à verbo ἴλλω deductum eſſe ait hoc ἰλλός, quo ſignificatur στραβός. Cæterùm habet hoc Ἰλλός & COMPOS. Ἔπιλλος, quo ſignificatur ὁ παράστραβος, vt idem ſcribit. Eſt autem obiter notādum & hoc COMPOS. Παράστραβος, quod minus eſſe videtur quàm στραβός. Apud Heſychium legitur etiam FOEMIN. Ἰλλίς, expoſitum στρεβλή, & διεστραμμένη.

Ἴλλω quanuis ſimpliciorem (vt ita dicam) formam habeat quàm quæ ſequūtur, id eſt, minus ab Ἴλλος immutatam, & illorum πρωτότυπον eſſe videri poſſit: quoniā tamen huius ſignificatione, ſicut illorum, vox illa Ἴλλος non includitur, (quanuis quædam eius compoſita incluſam habeant) illa huic præponenda eſſe cenſui.

Ἰλλίζω & COMPOS. Ἐπιλλίζω, Strabis oculis ſeu cōtortis intueor. Illud quidē certè ab Euſtathio, ex quorundam autoritate, redditur στραβίζω. (Sonat autem VERB. Στραβίζω, Sum ſtrabis oculis ſeu diſtortis, Sū ſtrabo, Oculis diſtortis intueor. Atq; hoc ipſo verbo στραβίζω Etymol. exp. verbum ἰλλαίνω, vt poſtea docebo, [illegible] quem tamen Ælius Dionyſius exponit, [illegible] καὶ κατασκικλαμμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν. Itidemque Heſych. ἰλλώπτειν eſſe ait κατασκικλαμμένως [illegible] Sed addit etiam καταμωκᾶσθαι: itidem participium [illegible] exponens καταμυκτηριζόμενος. Itidemque COMP. Καπιλλώπτειν ibi à Pauſania

exponitur καταμυκτηρίζειν: vt ſimplex Ἰλλώπτειν & Ἐπιλλοῦν, μυκτηρίζειν. Apud Suid. verò LEGITVR Ἐπιλλωπῶ, ET Ἐπιλλώπτω: (pro quo reponendum puto illud Ἐπιλλώπτω, quod ex aliis attuli) quæ exponit, τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω. id eſt, Oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo. At v. l. interpretantur, Contortè & ſtrabonis more intueor.

Ἰλλωπίω, ῶ, apud ſchol. Ariſtophanis. (vt ἐπιλλωπῶ attuli ex Suida) ITEM Ἰλλωπίζω apud eundē legitur, ſed potius pro eo quod Latini Nictare vocant. At v. l. exp. etiā Conniuere & Hallucinari, ex Poll. qui tamen exponit παραβλέπειν: de cuius verbi ſignificatione ſuo loco dictum fuit. Cæterùm apud eum legitur Ἰλλώπτειν non Ἰλλωπιῶν: at ego hoc reponendum in illius locum exiſtimo. Atque vt Ἰλλωπιῶν pro Ἰλλώπτειν, ſic etiam COMPOS. Καπιλλωπιῶν pro Καπιλλώπτειν reponendum apud eum cenſeo. quod ille exponit καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ. id eſt, (vt eadem lex. interpretātur) Deiectis oculis irridere. Sed malit quis fortaſſe, Deiectis oculis intuendo irridere. (Significat certè COMP. Καταβλέπειν, Deorſum aſpicere, & defixis in terram oculis. ἀναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανόν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν, vt inquit idem Pollux. Et ita reſpondebit τὸ καταβλέπειν verbo Deſpicere, ſicut ἀναβλέπειν verbo Suſpicere. Quæ obiter de verbo καταβλέπειν hic dixi, oblata occaſione, quòd inter alia ex βλέπω compoſita collocatum non fuerit.) Apud Heſychium legimus Καπιλλωπῶ expoſitum κάτω βλέπω: quod κάτω βλέπω in propria ſignificatione, ſi præpoſitionis ratio habeatur, cum καταβλέπειν cōuenit. Sed vel Καπιλλωπῶ itidem, vel Καπιλλώπτω reponēdum apud eum fuerit. Cæterùm & COMP. Ἐπιλλωπῶ habui paulo antè ex Suida: ſed cum veriſimile eſt, vt compoſitum, ita & ipſum ſimplex verbum aliter quàm ſcholiaſtem Ariſtophanis expoſuiſſe.

Ἰλλαίνω, eſt etiam Oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo. διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, vt Gal. apud Hippocratē exp. At Pollux ſcribit ὀφθαλμὸν ab Hippocrate ἰλλαίνειν dici τὸν διαστρεφόμενον. quam expoſitionem ſequendo eſſet neutrum hoc verbum ἰλλαίνειν. Ex eodē Hippocr. in lib. 3, De morbis, affertur PASS. Ἰλλαίνεσθαι: vbi ſcribit, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουσί τε καὶ ἰλλαίνονται. Legitur etiam COMP. Καπιλλαίνω in v. l. cui datur eadē illa ſignificatio quæ verbo καπιλλωπῶ data modò fuit: videlicet Deiectis oculis irrideo. Conuenit autem cum expoſitione quam habet apud Heſych. καπιλλαίνει. ait

enim

enim eſſe καπμυκτήειν. quo verbo exponi etiam κα-πμώπειν à Pauſania lexicographo, dictum paulo antè fuit. A

At vero Σιλλαίνω, vt eiuſdem formæ, ita eiuſdē deriuationis eſt: (ac, ſi Etymologo credimus, eandem etiam cum ἰλλώπτω ſignificationem habet. exponit enim σραβίζω, id eſt Sum ſtrabo, Oculos diſtortos habeo, ſeu Oculis diſtortis intueor) ſed quum Ἰλλαίνω fiat ex ſolo nomine Ἴλλος ſignificante oculum, videtur Pollux exiſtimaſſe Σιλλαίνω fieri ex σείω & nomine ἴλλος. Poſtquā enim ſcripſit, οἱ δὲ καὶ ἴλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν. σιλλαίνειν δὲ, τὸ ἐπὶ χλευασμῷ σείειν τοὺς ὀφθαλμούς. vnde, inquit, τὸ χλευαστικὸν ποίημα σίλλος. Quam Pollucis expoſitionem ſequentes quidam interpretātur σιλλαίνω, Irridendo ſeu per ludibrium oculos agito, ſeu motito. Cæterùm quod Pollux ſcribit σιλλαίνειν eſſe σείειν τοὺς ὀφθαλμούς, facit vt minus dubitem reponere ἴλλους (id eſt ὀφθαλμούς) apud Suidam: vbi ſcribit σιλλαίνω eſſe τὸ τοὺς ἵππους κινῶ. At Heſychius σιλλαίνειν & σιλλῶ exponens διασύρειν & μωκᾶσθαι, ait dici ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις ἀντᾶσθαι, id eſt τοῖς ὀφθαλμοῖς. Et paulo antè apud eundem, σιλλαίνει, σκώπτει, ὑβρίζει. Hoc certè conſtat, generaliter accipi σιλλαίνω pro Dicteriis irrideo, Dicteriis & conuitiis aliquē proſcindo, Dicteria & conuitia in aliquē iacio, Dicaciter alicui illudo, ſeu ſalſé. Diog. Laert. de Timone Phliaſio, qui illud poematis gen⁹ ſcripſit, ἐν οἷς [id eſt, in quibus σίλλων libris] ὡς ἂν σκεπτικὸς ὤν, πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. Euſtathius de Homero, ἐν οἷς αὐτός τι τὸν Θερσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θερσίτης τοὺς βασιλεῖς. Ex Luciano affertur verbum hoc σιλλαίνειν copulatum cum ἐπιχλευάζειν. Apud eundem extat & compos. Διασιλλαίνω, quod eandem illam irridendi ſignificationem habet: in fine Lexiphanis, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. Vt porro Σιλλαίνω, ac Διασιλλαίνω, ita etiam Σιλλόω, ῶ, et Διασιλλόω, ῶ, dici ſciendum eſt. atque adeo idem Pollux alio in loco cum Κωμῳδεῖν, Διακωμῳδεῖν, Διασύρειν, Διασκώπτειν, Χλευάζειν, aliiſque nonnullis huiuſmodi ponit hæc tria, Σιλλαίνειν, Σιλλοῦν & Διασιλλοῦν. Sed ποιητικώτερον eſſe tradit Σιλλαίνειν: addens, καὶ Σιλλοῦν, Διασιλλοῦν. Apud Heſychium legimus σιλλοῖ expoſitum μωκᾶται, & ψέγει, necnon κακολογεῖ. Etymum autem illud quod modò ex eo attuli, commune, vt opinor, eſſe voluit huic verbo σιλλῶ cum illo σιλλαίνω. Nam præterquam quòd rationi conſentaneum eſt vt eandem vtriuſque deriuationem eſſe dicamus, ita ſcriptum eſt apud eum, σιλλαίνειν, σιλλοῦν, τὸ διασύρειν, &c. Si enim σιλλαίνειν per hoc σιλλοῦν exponere voluiſſet, dixiſſet σιλλαίνειν, τὸ σιλλοῦν. Fortaſſe autem ſcripſerat σιλλαίνειν καὶ σιλλοῦν. Suidas habet Σιλαίνει vnico λ ſcriptum, & exponit ριγμαίνει, item διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει. Sed non dubito quin librarii incuria alterum λ eo in verbo prætermiſſum fuerit. Verùm dicam de hac ſcriptura & infrà, vbi agam de nomine Σιληνός. (De σιλλαίνω autē expoſito τοὺς ἵππους κινῶ, dixi ſuprà) Affert alioqui & Ælius Dionyſius apud Euſtathium verbum Σιλοῦν ſcriptum vnico λ: quod exponit τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν ἐν τῷ διαχλευάζειν καὶ διασύρειν. Vbi forſitan aliquis reponendum exiſtimet σιλλοῦν cum λλ. verùm ſciendum eſt proximè præcedere apud Euſtathium nomen Σιληνοί, quod itidem vnico λ ibi ſcribitur, (licet à σιλλαίνω hoc quoque deriuet) ſicut & ab aliis ſcribi conſueuit. Sunt autem σιληνοί, vt ille ait, δαίμονές τινες κομψοὶ τὰ εἰς ὄρχησιν καὶ εἰς Διονύσου πλεταί. Ab Heſychio autem σιληνοὶ exponitur Satyri: licet apud Platonem tanquam diuerſi ponantur. Scimus alioqui paſſim ſcribi Σειληνός, & hoc nomine illum bellum Bacchi nutricium ſeu pædagogum vocari. Itidémque σιληνοὶ plur. de illis dæmonibus ſaltatoribus, vt σιληνοὶ καὶ σάτυροι apud Platonē. Atque adeo altera etymologia quæ nomini illi tribuitur, poſtulat vt prima ſyllaba cum ει ſcribatur. dicitur enim ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐπὶ τῇ ληνῷ. Sed apud Suidam legimus, Σειληνός ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῇ ληνῷ. At vero Σειληνός, ὁ γέρων, διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ σιλαίνω, ἄλις. Extat & tertia B C D E F G H

illa ſcriptura apud eundem, Σιληνός. verùm hoc exponit σαλὸς & φλύαρος: à verbo σιλαίνω, quod eſt φλυαρῶ, quæ etiam expoſitio verbi σιλαίνω ſuperioribus addenda eſt. Verùm, vt ad verbum σιλλαίνειν redeam, ſciendum eſt, quum Pollux à σιλλαίνω velit eſſe nomen Σίλλος, contrà Euſtathium exiſtimare verbum illud ab hoc nomine originem ducere. Qui tamen non habet ſingul. Σίλλος, ſed plur. Σίλλοι, cum accentu in poſteriore. Σιλλοί, inquit, ſunt quoddam genus poeſis comicæ: & qui hanc tractabant, σιλλογράφοι vocabantur. Atque ita ludere, appellabatur σιλλαίνειν. Equidem magis analogiam ſeruare videtur formatio verbi σιλλαίνω à nomine σίλλος ſeu σίλλοι, quàm contrà formatio nominis σίλλος à verbo σιλλαίνειν: ſed viciſſim, ſiue etymum ſpectes quod à Polluce, ſiue id quod ab Heſychio affertur, minus veriſimiliter nomini tribuetur. At verò etymologici autor huic nomini illud etymum tribuit quod Pollux ipſi verbo ἰλλαίνειν. Poſtquam enim ſcripſit σίλλοι de ſcommatibus dici, (nam apud eum reponendum eſt ἐπὶ σκωμμάτων, aut certè ἐπὶ σκώμματος) perinde ac ſi diceretur ἴλλοι, (quòd verbo Ἰλλαίνειν vſus ſit Anacreon pro σκώπτειν) addit ſignificare etiam irriſorium poema, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν. Cæterùm quum prius numerum pluralem σίλλοι afferat, poſtea ſingulari σίλλος vtitur: ſcribens, ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς περιεσμένως ἀνθρώπων ἔχ. μέλος δ' ἐστί. Habet & Suidas σίλλος ſingul. num. à quo exponitur μῶμος, & μῦθος, & κακολογία, & χλευασμός. Quod autem ad deductionem attinet, magis mihi quoque placet, verbum illud ab hoc nomine deriuari, quamcunque originem habeat. quæ enim affertur, in dubium vocari poſſe videtur. Interim inter has diuerſas de deriuatione illa opiniones hoc ſaltem conſtat, à nomine Σίλλοι eſſe factum illud comp. Σιλλογράφος, Sillorum ſcriptor: id eſt, carminum dicaciū ſeu mordacium, & dicteriis ac conuitiis atque adeo maledicentia refertorum. A quo erit nomen Σιλλογραφία, Sillorum ſcriptio. Fuit autem inter σιλλογράφους celeberrimus Timon Phliaſius, philoſophus ſcepticus ſeu Pyrrhonius, cuius poema vocabatur σίλλοι, vt apud Athenæum, Euſebium, Diogenem Laertium, videre eſt. ex quibus hic σίλλων tres libros commemorat, in quibus, vtpote ſcepticus, omnes dogmaticos philoſophos λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει, idque per parodiam.

Nunc de verbo Δενδίλλω agere non incommodum eſſe videtur, & interiecta de verbo σιλλαίνειν diſquiſitione, aliam de verbo δενδίλλειν interiicere: quoniam vt σιλλαίνειν deduxerunt quidam ἀπὸ τοῦ σείειν τοὺς ἴλλους, ita δενδίλλειν nonnulli deriuatum dixerunt ἀπὸ τοῦ δινεῖν τοὺς ἴλλους. Pollux exponit τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλειν. (ita enim apud eum legendum eſt, non τοῖς ὀφθαλμοῖς, vt habent typographicæ editiones, éſtque commiſſus idem error & in vulg. lexicis, in verbo Παραβάλλω) Eſt autem τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλειν, (quod ex Ariſtophane puto ſumpſiſſe Pollucem, ſed mutantem τὠφθαλμῷ in τῷ ὀφθαλμῷ, & vocem paſſiuam in actiuam: quum legatur apud eum, καὶ τὠφθαλμῷ παραβάλλει, per ει Atticè pro παραβάλλῃ) Limis oculis toruiſque aſpicere, Oculos intorquere, vt Bud. vertit. Quidam verò interpretātur etiam Conniuere oculis. quam interpretationem non ita facilè admittere poſſim. Sed vtramcunque demus illis verbis, nō videtur apta fore verbo δενδίλλειν, quod per illa exponitur: quum δενδίλλειν ſit apud Homerum Circumſpectare, & oculos huc illuc vertere: περιβλέπεσθαι καὶ δινεῖν τοὺς ἴλλους (id eſt τοὺς ὀφθαλμούς) ὧδε καὶ ἐκεῖ. vt inquit Euſtathius in hunc locum Homeri, Iliados ι, Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γέρων ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Oculos in vnumquemque vertens, ſeu flectens, per vices videlicet. At breuium ſcholiorum autor vult eſſe vel τοῖς ὄμμασι διανεύειν, vel διαβλέπειν. Additque, ἀπὸ τοῦ διινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. quod διινεῖν mihi ſuſpectum eſt. Sequendo autem illam priorem expoſitionem, tale eſſet quale Nictare Latinis. At ex Apollonio affert Cam. δενδίλλειν pro Conniuere, vt ſagittarii ſolent quò certius colliment: Arg. lib. 3, ὀξέα δενδίλλων.

Ἰλλόω, ῶ, de re eadem dictum fuiſſe videtur de qua præ- A cedentia, ἰλλώπτω (cum ſuis compoſitis) & ἰλλωπῶ, necnō ἰλλαίνω. Inuenitur enim nomē verbale apud POLL. Ἀνίλλωμα: & verbum comp. apud EVST. Ἐπιλλοῶ. Exponit autem ἀνίλλωμα Poll. ἀνάβλεμμα: quo videtur voluiſſe ſignificare intuitum eius qui oculos cælum verſus attollit: quum ipſemet aliquanto antè dixiſſet καπιλλώπτειν (pro quo legendum puto καπιλλώπτειν) eſſe καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ. Et paucis verbis interiectis, καὶ ἀναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν. Fuerit igitur ἀνίλλωμα tāquam ab Ἀνιλλόω, ῶ. At verò com B poſitum illud Ἐπιλλοῶ dubitari poſſit an ab ἰλλὸς deduci debeat, (ſi tamen ab ἴλλος diſcedendum ſit) an potius ab Ἔπιλλος, quod Euſtath. παράστραβον ſignificare tradit. illud autem ἐπιλλοῶ exp. μυκτηρίζειν.

Ἴλλω quoque, quum compoſita habeat ad eandem ſignificationem pertinentia quam in præcedentibus verbis vidimus, atque adeo ipſum ſonet interdum Oculis cōniuere, (vt quidē Cam. tradit, vbi compoſitū ὑπίλλειν exponit, nullo tamen teſtimonio eam expoſit. confirmans) eòdem meritò referetur: licet alioqui ei inſit a- C lia ſignificatio minimè huc pertinens, de qua dicendum poſtea erit. Sciendū eſt igitur extare apud Euſtathium COMPOS. Ἐνίλλω, quod exponit, ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι, id eſt, oculis irrideo. Hanc autem ſignificationem cum multis præcedentibus communem habere videmus. Ab eodem COMPOS. Ἐπιλλίζω, (quo vtitur Homerus, Odyſſ. σ, in principio, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;) exponitur ὀφθαλμοῖς ἐννεύω, id eſt Oculis innuo. Sic autem & breuium ſcholiorum autor ἐπιλλίζουσιν in illo Homeri loco exponit τοῖς ὄμμασι D διανεύουσι. at Heſychius ſimpliciter διανεύουσιν: item ἐξκαλοῦνται. quod poſterius verbum ei loco minimè conuenire poteſt: quum ipſemet poeta addat proximè ſequente verſu, Ἐλκέμεναι δὲ κέλονται. Camerarius putat exponi poſſe Nutu inſtigant, aut etiam Sibilis inſtigant. Sed poſterior hæc interpretatio etymologiæ huius verbi minimè quadraret. Cæterùm apud eundem lexicographum (Heſychium dico) legitur participium ἐπιλλίζουσα expoſitum καταμωκωμένη. (vt paulo antè ἐνίλλω exponebatur ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι) Eſt autem il- E lud ipſum participium, id eſt ex eodē loco ſumptum, vnde & illud quod Suidas exponit ἐπιγελῶσα, & ἐπιμύουσα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Additque, id proprium eſſe noctuarum, quòd interdiu non cernant. Sed mendoſè apud eum legitur ἐπιλλύζουσα per υ in tertia ſyllaba: quum tamen paulo antè habeatur ibi recta ſcriptura, vbi ἐπιλλίζω exponit διανεύω. Eſſe autem ab ἴλλω verbum iſtud teſtatur etiam Euſtathius. Idem tamen alibi, exponens verbum ἐνδίλλειν, & dicens eſſe δινεῖν ἴλλοις: addit, ἐξ ὧν ἰλλοὶ, οἱ στραβοί· ἀφ' ὧν τὸ ἰλλίζειν καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπιλλίζειν. F At ego, ſi ἐπιλλίζω non aliam haberet quàm eam quæ ex Homero allata fuit ſignificationem, nimirum τὸ διανεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, non video cur ab ἰλλοὶ potius quàm ab ἴλλω deduci hoc verbum deberet. Ideóque non dubito quin Euſtathius hoc ſcribens, ad illam τὸ καταμωκᾶσθαι ſignificationem reſpexerit, quæ tam apud Heſychium quàm Suidam extat: vt nimirum ſit καταμωκᾶσθαι, id eſt deridere ſeu ſubſannare, oculos intorquendo, ſtrabonum more: aut (ſi malis) Oculos in ſubſannando intorquere. Camer. interpretatur, Ocu G los in ſubſannando vel indignando comprimere, aut peruertere: affertque ex Apollonii Arg. lib. 1, Καί μιν ἐπιλλίζων ... Et libro 3, Ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένη μοι ἐπιλλίζουσιν ... Sed mihi illud comprimere minimè placet, vtpote cum deriuatione non conueniens. Sciendum eſt porro Euſtathium annotare poſteros Homeri verbo iſto ἐπιλλίζειν vſos eſſe ἐπὶ βασκανίας: quod ſi verum ſit, dicendum erit, meo quidem iudicio, ἐπιλλίζειν ... Intueri oculo obliquo, more eorum qui inuident; & inde accipi pro Inuidere. H Quum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii locum reſpicio, epiſtolarum lib. 1, Non iſtic obliquo oculo mea cōmmoda quiſquam Limat. Scio alioqui βασκανίαν & faſcinationem poſſe ſignificare: ſed pro inuidia potius accepiſſe illum ſcholiaſtem exiſtimo. Hoc etiam addo: Si tantùm ἐπιλλίζω inueniretur, dici poſſet eſſe ab ἔπιλλος quod παράστραβον ſignificat: ſed quum & ſimplex VERB. Ἰλλίζω apud Suidam extet, expoſitum διανεύω, & Euſtathius quoque eius mentionem faciat, rectè ex ἰλλὸς aut certè ἴλλος, ἰλλίζω, ex hoc autem ἐπιλλίζω factum dicemus. Iam verò & id quod Euſtath. dicit, ἴλλειν eſſe πρωτότυπον verbi ἐπιλλίζειν, excuſari poteſt, & cum illis quæ alibi dicit, conciliari: ſi intelligamus ex ἰλλὸς fieri ἴλλειν, vnde ἰλλίζειν, & per compoſitionem ἐπιλλίζειν. Nam & hæc à nomine illo fieri dicentur: ſed non immediatè, vt ita loquar.

Ἴλλω alioqui ſignificationem ab hac diuerſam habet: ſic tamen vt ea qua ponitur pro εἱλῶ ſeu συστρέφω, videatur occaſionem deducendi ipſum ab ἴλλος præbuiſſe, quo ſignificatur oculus: aut certè ab ἰλλὸς, quod de ſtrabone dicitur. Verùm huic deductioni melius conuenit generalis verbi εἱλῶ ſignificatio, (vt intelligatur in ea quoque ſignificatione voluendi, qua dicitur aliquis oculos voluere. præſertim quū Ariſtoteles ἰλλομένην putarit etiam ſignificare κινουμένην, vt docebo infrà) quàm illa verbi συστρέφω quam ei tribuit Euſtathius, pro Conuoluo & velut conglobo in faſcem: vt apparet ex iis quæ ſubiungit. Poſtquam enim dixit ἴλλω eſſe συστρέφω, addit, Vnde ἰλλὰς apud Iones, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμός. item ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. Confirmatur tamen aliquot deriuatis iſta verbi συστρέφω ſignificatio in ἴλλω. Nam apud Heſychium eſt SCRIPTVM Ἴλλαι, cum λλ: quod exp. τάξεις, & συστροφαὶ, & δεσμοί: necnon ἀγέλαι. (quum tamen ſciamus alioqui inueniri & vnico λ ſcriptum ἴλη, ad quod te remitto) Apud eundem legitur Ἰλλάζει: cuius prima PERS. Ἰλλάζω, exponenda fuerit ex eo, δεσμεύω, συστρέφω, ἀγελάζω. Quod autem apud eundem extat PARTICIP. Ἰλλούμενος, expoſitum περιστρεφόμενος, ſuſpectum eſſe poteſt. Verùm vt ad ἴλλειν reuertar, legimus apud Nicandrum in Theriacis, Φεῦγε δ' αἰεὶ σκολιήν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. vbi huic participio voluendi ſignificationem potius quàm aliam vllam ineſſe puto. Nec verò nimis nouum videri debet Voluere iter, quū apud Virgil. legamus Reuoluere iter. Qui autem non rectam viam conficit, ſed tortuoſam & multos anfractus habentem, is quodammodo in orbem ſua veſtigia voluere videri poteſt. At ſcholiaſtes poſtquam dixit ſignificari οὐκ εὐθεῖαν ὁδὸν βαδίζει: addit, τὸ δὲ ἴλλων σημαίνει καὶ τὸ συγχεῖν (ita enim reponendum putatur pro συσχεῖν) καὶ συντηρεῖν. Sed quum ita ſcribit, Significat etiam συγχεῖν, (ſi tamen ita ſcriptum reliquit) non videtur velle indicare ſignificationem iſtam hoc loco habere. Vt porro ἴλλω eſt hîc Voluo, (ſequēdo ea quæ dixi) ſic ἴλλομαι dicere poſſumus accipi pro Voluor, ſeu Moueor: ſequendo eam Ariſtotelis expoſitionem quam dat participio ἰλλομένην apud Platonem in Timæo: vbi exiſtimauit terram ἰλλομένην περὶ τὸν πόλον dici τὴν κινουμένην. Non ignoro alioqui Proclum, ſequendo eam ſignificationem de qua dictum fuit, exponere σφιγγομένην, improbantem illam Ariſtotelis expoſitionem: & dicere ἴλλομαι eſſe σφίγγομαι, ac συνέχομαι. Suidas quoque ἰλλόμενος eſſe dicit δεσμευόμενος. quos ſequēdo, redditur Ἴλλομαι, Vincior, Conſtringor, Contineor. Pro Vinciri apud Apollonium Rhodium legitur, Argon. lib. 2, — πέτρῃσιν γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Itidémque libro 1, δεσμοῖς ἰλλόμενον. (At verò apud eundem lib. 2, de leone, — ὁ δ' ἰλλόμενος περὶ ὁμίλῳ, ſcholiaſtes exponit συνειλούμενος, & συστρεφόμενος. quæ ad illam alteram verbi Volui ſignificationem potius pertinent) Sic actiuum Ἴλλω, Vincio, Conſtringo. Item συνέχω, (vt ſcholiaſtes Ariſtophanis exponit) Contineo. Eodémque modo ἰλλέσθαι affertur ex Platone pro Contineri. nam apud eum in Timæo, ἰλλέσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας redditur Pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Sed alia fortaſſe quærenda interpretatio fuerit. Ab illa porro verbi ἴλλειν ſignificatione qua pro δεσμεύειν ponitur, ſeu συστρέφειν, id eſt In faſcem conuoluere, eſt illud NOMEN

Ἰλλὰς, ἀδος, ἡ, quo ſignificatur vinculum contortum, ſeu A contorquendo factum: δεσμὸς συνεστραμμένος. Sed propriè dici exiſtimatur de vinculo quod eſt ἐκ λύγου. Hom. Iliad. ν, — ὡς ὅτε βοῦς τὸν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσι. Quinetiam Ionicum eſſe tradit Euſtath.

Ἰλλὰς eſt etiam genus κιχλῆς, id eſt turdi. quædam enim κίχλη ἰξοφάγος: quædam, πιλιάς: quædam, eáque omnium minima, ἰλλὰς & ab aliis τυλάς. Hæc Euſtath. ex Athenæo, Athen. ex Ariſtot.

Ἴλλω habet & aliū vſum. nam Gal. apud Hippocr. ἴλλειν poni tradit pro συγκλείειν, poſtquā ἀπιλλῆσι apud eū ex- B poſuit συγκλεῖσαι. (Sed ibi quædam exemplaria habent CIRCVNFL. Ἰλλεῖν) Euſtathius autem paſſ. ἴλλεσθαι exponit non συγκλείεσθαι, ſed ἐκκλείεσθαι: quum ſcribit, ἔλλοψ dictum eſſe de piſce διὰ τὸ ἴλλεσθαι, quod eſt ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι ὀπός. Sic autem apud ATTIC. Ἐξούλης δίκη (quod ille hinc deducit) eſt ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν τέμεται, vt idem tradit. Nam κύματος εἶλαρ apud Hom. Od. ε, exponēs, πρὸς ἀσφάλειαν, ἢ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρόν: addit, ex hoc εἶλαρ ἢ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης. C quum autē dicit καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, nō dubiū eſt quin intelligat ἴλλειν, vel potius ἐΐλλειν, quod per compoſitionem ex eo factum eſt: præſertim quum alibi ſcribat, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἴλλειν γίνεται καὶ τὸ ἐξίλλειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη. fateor alioqui eum alibi ab εἰλόμενος deducere hoc ipſum vocabulum ἐξούλης. Nam in Iliad. ν, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, exponēs εἰλόμενος, & ſubiungens ſignificari ἐκκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν: paucis interiectis adiicit, hinc deriuari τὴν ἐξούλης δίκην apud Atticos, κρατουμένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεταί τις ὧν εἶχε. Cæterùm vt eadem opera D de hoc deriuato nomine ἐξούλης dicantur cætera quæ dicenda ſunt, ſciendum eſt, Pauſaniæ apud eūdem eſſe δίκην τῆς ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης eſt actio quam intendunt ii qui dicunt ſe ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων, κατὰ τῶν ἐξειργόντων. id eſt, Actio quam intendunt ii qui dicunt ſe prohiberi ſuis, (id eſt, poſſeſſione rerum ſuarum) aduerſus eos qui prohibent. Additque, eſſe dictum à verbo ἐξίλλειν, (hoc enim reponendum eſſe pro ἐξέλλειν, vel ex Suida diſci poteſt) quo ſignificari ἐξείργειν & ἐξωθεῖν & ἐκβάλλειν. addo autem ἐξείργειν ex eodem E lexicographo. Apud Heſychium mendoſè, ὅπερ ἔλλειν λέγεται, ὅπερ ἐστὶν ἐκβάλλειν. quum alioqui apud eundem habeatur ſuo loco VERBVM Ἐξιλλεῖν, (ita enim legitur ibi, non Ἐξίλλειν) expoſitum ἀπείργειν, κωλύειν, κτείνειν, ἐκβάλλειν. Etymologus autem affert & ipſe verbum illud ἐξίλλειν tanquam originem vocabuli ἐξούλης. quod ἐξίλλειν exponit κωλύειν & ἀπελαύνειν, vocabulum antiquum eſſe tradens. Verùm ſciendum eſt, inueniri ETIAM Ἐξείλλειν cum ει in ſecunda ſyllaba, (AT HESYCH. Ἐξειλεῖν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet & al- F tera ſcriptura apud eum extet, vt modò dixi, accentus tantùm ſede differens) & exponi Poſſeſſione eiicere. Inuenitur autem apud Demoſth. in oratione quæ inſcripta eſt παραγραφὴ πρὸς Πανταίνετον, pag. 81, οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ· ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τοῦτον, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τούτων ἐκράτη καταστήσας, καὶ παρέδωκα. Quæ Bud. ita vertit, Ego verò non ſolùm ipſum non eieci, ſed vnde ab alio eiectus erat, ipſum in poſſeſſionem reſtitui. Ab eodem ἐξούλης δίκη redditur Interdictum vnde vi, & Iudicium G de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut ſi creditor in bonorum poſſeſſionem miſſus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur, inde iam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentem: cumulabatúrque iudicium priuatum iudicio publico. Erat enim ἐξούλη quaſi vis publicæ iudicium: non quòd publicum per ſe crimen eſſet, ſed quòd mulcta in publicum committebatur. vt fit hodie, quum ex diſceptationibus priuatis enaſcitur actio procura- H tori regis: cuius damnatio & mulcta cedit in fiſcum. Inde illud à Demoſthene dictum, oratione in Midiam, τί γὰρ δή ποτε, ἄν τις ὀφλὼν δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; id eſt, Quānam enim de cauſa, ſiquis debitor eſt ob rem iudicatam, & non ſoluerit, lex iudicium de vi non iam priuatum eſſe voluit, ſed in eum animaduertendum eſſe mulcta iuſſit in publicum ceſſura? Et inferius, ſibi reſpondens, δῆλον ὅτι πάνθ' ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγεῖτο ὁ νομοθέτης, quoniam quæcunque quis violenter facit, communes ex eo iniurias legiſlator eſſe cenſuit, aduerſúſque eos perpetratas ad quos res ipſa non pertinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris loci, hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præſtituebatur. quo elapſo, ſi iudicatum non faciebat, is ſecundum quem iudicatum fuerat, in poſſeſſionem bonorum damnati mittebatur. Qui ſi inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum ſed publicum eſſe incipiebat. hoc eſt ἐξούλης δίκη quæ actio erat pœnalis. Huc autem pertinent iſta Harpocrationis, δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γινομένων τῶν καταδικασθέντων. οἱ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες, καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτὸν, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Iūgitur interdū hic genit. ἐξούλης verbo λαχεῖν, & dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro Alicui intēdere iudicium vnde vi, Cum aliquo agere vnde vi. Ariſtides in Panegyrico metaphoricè vſus eſt, οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ἐστὶν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς μητρός τινι, Id eſt, Quo fit vt vni (ſi dici poteſt) ipſi ſimus, quibuſcum nemo vnde vi agere poſſit ob regionem quam incolimus: non magis quàm matris cuiuſque nomine experiri quiſquam cum filio ipſius iure poteſt. Vel ita, Proinde vnis nobis hoc contigit vt iure nemo ipſis intēdere iudicium vnde vi poſſit: non magis quàm cuipiam ob id quòd in poſſeſſione matris ſuæ ſit. Quibus verbis ſignificatur Athenienſes αὐτόχθονας eſſe Atticæ, nec alios vnquam homines inde ab ipſis eiectos eſſe, vt aliis regionibus contigit. Perinde acſi diceretur, Cæteri mortales ita vrbes ſuas & agros ab ſe denominatos poſſident vt tamen in agrum alienum olim venerint, indéque antiquiores poſſeſſores eiecerint: Athenienſes ſoli, vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita ſolo ſuo incumbunt vt vtero materno. Quibuſcum nemo ambigere de ipſo ſolo poteſt, quaſi iniuria occupauerint: vt non idem etiam conqueri poſſit, quemuis nobiliſſimo vtero editum, primùm eam ſortem occupaſſe. Hæc Budæus: à quo affertur & hic Baſilii locus, vbi eſt, ἐξούλης γραφὴν φεύγειν: ex epiſtola quadam ad Olympium, οἷα ποιεῖς, ὦ θαυμάσιε, τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων. οἶμαι γὰρ ἄν σε καὶ ἐξούλης γραφὴν ὑπ' αὐτῆς φεύγειν, εἴ τις αὐτῇ προσγένοιτο λόγος.

Venio ad alia duo COMP. Κατίλλω & Ὑπίλλω. ex quibus prius illud ex Pauſania lexicographo accipio, quum κατουλάδα dici ſcribit quaſi κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν. vbi καὶ καθείργουσαν ad participium κατίλλουσαν exponendum additur. Et quoniam hoc participio vtitur ad exponendum NOMEN Κατουλάς, tanquam inde deriuatum, de hoc quoque dicendum hîc fuerit. Legimus ergo apud Apollonium Rhodium, Argonauticon lib. 4, Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, Νύκτ' ὀλοήν. eámque noctem quam κατουλάδα vocari dicit, deſcribens, adiungit, — οὐκ ἄστρα διίσχεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ μήνης, οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἄλλη ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων. Euſtathius autem in hos verſus, qui leguntur Odyſſ. ξ, Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, annotat, talem noctem vocari etiam κατουλάδα, teſte Pauſania: nimirum ὡς κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν. Sic tamen dicit τὴν τοιαύτην νύκτα, id eſt talem noctem, (qualis nimirum ibi ab Homero deſcribitur) vocari κατουλάδα: vt addat, fortaſſe tamen potius eſſe τὴν πηγυλίδα & χιονοβόλον, cuius in ſequentibus fit mentio. Verùm nequaquam hæc adieciſſet Euſtathius ſi hunc Apollonii locum legiſſet: niſi fortè ab eo diſſentire voluiſſet. Apertè enim videmus, noctem quam κατουλάδα vocat, deſcri-

bi σκοτομήνιον, ſicut eſt illa Homerica: cæteráque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πηγυλίδος & χιονοβόλου νυκτὸς deſcriptionem pertinere. Sed & poetæ illius enarrator non aliam quàm σκότους ſignificationem voce illa includi exiſtimauit, quippe qui καπυλάδα exponat σκοτεινήν. Sed apud eum eſt NOMINAT. Καπυλαξ, cum ξ. qui quanuis apud Etymologum & Suidam itidem extet, non dubito tamen quin mendoſe ſit ſcriptus pro καπυλαὶ, quod in meo veteri lexico legitur. Etymologi quidem certè & Suidæ teſtimonia pro vno eodémq; haberi debent, quum ea quæ B de illa voce traduntur, vnum ex altero deſcripſiſſe manifeſtum ſit: potius tamen Suidã ex Etymologo ſumpſiſſe, vel potius Suidæ collectaneis iſtud à quopiam infartum fuiſſe, ex eo conijcio quòd in meo vet. ipſius Suidæ exemplari non habeatur. Sic verò & alia pleraque ex eodem Etymologo huic adiecta eſſe arbitror. Alioqui certè illum ex hoc ſumpſiſſe dicendum foret, quum eadem planè ſint. Verùm vt ad etymologiam veniam, (in qua à Pauſania diſſentiunt) eandem affert ſchol. Apollonii quam & ipſe Etymologus, nimirum à C voce ὅλοός. Sed ille dicit παρὰ τὸ ὀλοόν: hic autem, παρὰ τὸ ὀλέλυ αὐτίω εἶναι. Heſychius verò affert primum etymum illud quod ex Pauſania attuli: (niſi quòd habet καπνλοῦσαι, tanquam à verbo CIRCVNFL. Καπλαίω, ῶ. vt ſuprà ἐξιλλεῖν itidem apud eum legi docui: habet item ſimplex εἴργουσαι, non compoſitum καθείργουσαι) ſed addit rectius exponi τὴν καπίλεθρον, vel ζοφώδη, καὶ συνέχουσαν ἀνέμων. Cæterùm à ſcholiaſte Apollonii ex Sophocle quoque afferri καπυλάδη νυκτὶ ſciendum eſt. Alterum autem illud COMP. Ὑπίλλω, extat apud Sophoclem in Antigone, pag. 134, meæ editionis, Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα. quo in loco Euſtath. vult hoc verbo includi itidem ſignificationẽ τοῦ κλείειν. exponit enim, ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα ὀδὰξ ὃν χείλεσι φωνῆς. At ipſius Sophoclis enarrator putat ſignificare, διὰ σὲ τὸ σῶμα συνέλκουσι καὶ σιωπῶσι: vel, στρέφουσι διὰ σὲ τοῦ σώματος λόγους. Verbum ἴλλειν (inquit Camer.) eſt Conniuere oculis. ita nunc tranſlatè dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, ſed non audere proferre: verùm in illius gratiam os continere. Idem alibi ſcribit ὑπίλλειν huic poetæ ſignificare Muſſitare, (ſed addendum eſt nomen στόμα ipſi verbo, vt conueniat illa interpretatio) additque has expoſitiones: Tua gratia os comprimunt. Vel, Tibi peruerſo ſermone aſſentantur. quod aliquos maluiſſe dicit. Mihi ſimpliciſſima omnium videtur illa claudendi ſignificatio, & maximè tuta: quum & ipſum ſimplex alicubi eam habere dictum ſit.

C Extat verò & aliud COMP. Ἀπιλλέω, ῶ, circumflexè: vt nimirũ antea ex Galeno habuiſti CIRCVNFL. Ἰλλεῖν: (ſequendo quædam exemplaria) ex Heſychio itidem CIRCVNFL. Ἐξιλλεῖν, necnon Καπιλλεῖν. Seruat autem & hoc Ἀπιλλῶ illam verbi κλείειν ſignificationem quæ ſimplici ἴλλω & quibuſdam compoſitis data fuit. Nam paſſ. aor. ἀπιλλήθη, Gal. apud Hippocr. exponit συνεκλείσθη.

Quod ſequitur vocabulum, poſt verbum Εἰλύω ponendum fuiſſet, ſequendo meum vetus lexicum, pariterque Euſtathium: huic autem Εἰλύω poſt Ἕλος, (id eſt, inter deriuata ab Ἕλος) ſi eidem lexico creditur, dandus locus fuiſſet: vt ex iis quæ inde proferam verbis apertè cognoſces.

ἸΛΥΣ, ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum: D ſed magis propriè Limus: quum dicatur de paludibus & fluuiis. Homerus Iliad. φ, Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Quem in locum annotat Euſtath. hoc vocabulum producere hic penultimam, quum alibi corripiat: & deriuari à verbo εἰλύω εἰλύσω, quod διφορεῖται. Quum autem ſcribit, ὃ διφορεῖται, perinde eſt ac ſi diceret οὗ ἡ γραφὴ διφορεῖται. (Obiter autem obſerua hunc vſum VERBI Διφορεῖσθαι, grammaticis vſitatum, ac præſertim iſti ſcholiaſtæ. Videtur autem ſumpta hæc ſignifi- E catio ex eo verbi φέρεσθαι vſu quem habet quum dicitur, φέρεται ἡ τοιαύτη γραφὴ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel apud alium. id eſt extat. Neque enim à ratione abhorret, vt φορεῖσθαι in compoſitione talem ſignificationem verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certè hic verbi φέρεσθαι vſus in eodem illo Euſtathii loco, paulo poſt illud verbum διφορεῖται. vbi de εἰλύω loquens, dicit, φέρεται αὐτὸ ἐν τοῖς τεχνικοῖς. Legitur porro apud eundẽ & γραφὴ διφορουμένη) Quomodo autem ſcriptura huius verbi ſit διφορουμένη, paulo pòſt docet: ex autoritate cu F iuſdã veteris lexici, in quo hæc tradi ait: Ἰλύσω, περικαλύψω ἰλύϊ. De qua ſcriptura ſuam hanc coniecturã profert, ... γραφή, ἐκ τοῦ δοκεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ... καὶ τὸ εἰλύσω· κἀντεῦθεν δόξαι ταύτην γραφῆναι ... ἰλύϊ. Id eſt, Profecta eſt autem fortaſſe talis ſcriptura ex eo quòd in iis quæ retuli, viderentur ἰλύος & εἰλύσω efficere parecheſin: adeo vt exiſtimata ſint eodẽ ſcribi modo ἰλύειν & ἰλύς. (Vbi obſerua obiter & ſignificationem VERBI Παρηχεῖν, à quo Παρήχησις figura, quæ qualis ſit, ſuo loco declaratum G fuit: adeoque ... parecheſin, Græcam illam appellationem retinens. Poſſit alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parecheſin, vel Dici per parecheſin. Aut denique non retinendo vocem Græcam, Sono eſſe aſſimilia, vel Sonum aſſimilem habere. Poſſis fortaſſis reddere etiam Sono inter ſe conuenire) Cæterùm quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, in iis quæ retuli, ſeu quæ relata fuerunt, aut etiam recitata: intelligit verba ex Homerico contextu ſumpta. (ibi enim poſt Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, ſequitur, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι) Verùm quum Euſtathius deriuet nomen iſtud ἰλὺς à verbo εἰλύω, quidam contrà εἰλύω ab ἰλὺς deductum eſſe exiſtimabunt fortaſſe. Euſtathii tamen ſententia autoritate mei vet. lexici comprobatur: ac poſſit etiam (meo quidem iudicio) nominis ἰθὺς exemplo comprobari, quod itidem ab ἰθύω deriuatum eſt. Sed quid viciſſim pro altera deriuatione facere videatur, docebo in Ἰλύω, poſt Ἰλύς. Quod autem attinet ad alteram huius verbi SCRIPTVRAM, Ἰλύσω, ſciendum eſt eam apud Heſychium quoque extare, vndecunque eam ſumpſerit. Legitur enim apud eum ἰλύσαι, expoſitum κρύψαι & καλύψαι. Atque adeo illud ipſum futurum quod in illo Homeri loco legitur, apud eum ι ſolo ſcriptũ eſt, nõ ει. Habet enim, ἰλύσω, ἰλύϊ περικαλύψω, κρύψω. neque enim dubium cuiquam eſſe debet quin hoc futurum ex eo loco depromptum fuerit. Sed enim idem lexicographus alteram quoque ſcripturam & indidem ſumptam affert, videlicet εἰλύσω, per ει: exponens ἐν ἰλύϊ κρύψω. In F meo certè veteri exemplari illius poematis Homerici ſcriptura hæc, nõ illa, extat: & explicatur εἰλύσω, ἰλύϊ περιχώσω. Sciendum eſt autem, quemadmodum inuenitur altera illa ſcriptura cum ἰλὺς conueniens, vtpote habens ι ſolum: ita viciſſim inueniri per ει ſcriptũ NOMEN Εἰλὺς, conueniente hac ſcriptura cum εἰλύσω habente ει. Legimus enim apud Heſychium, Εἰλύς, εἰλύος, τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ. item Εἰλύος, πηλώδους. Habet aliqui & alteram ſcripturam idem lexicographus: ſed ſeptius exponit eo in loco quàm in ἰλὺς, ſicut paulo poſt G docebo. (Vt autem minus duplicem illam ſcripturam mirer, facit compoſitum εἰλυσπῶμαι, nam & ſic inuenitur ſcriptum ἰλυσπῶμαι, vt annotabo & paulo pòſt) Hoc quoque ſciendum eſt, inueniri hoc futurum in quibuſdam Homeri exemplaribus aſpiratum, quum alioqui magis recepta ſit eius aſpiratio. Conuenit tamen tenuatio cum ea deriuatione quæ in illo meo lexico traditur: ab ἕλος nimirum: quanuis ne ibi quidem aſpiretur, ſed tenuetur. Ita enim ſcriptum eſt, Ἰλὺς, ὁ πηλώδης

καὶ κάθυγρος τόπος, ἤγουν ἡ ὑπόσταθμη τῶν ὑδάτων. ἀπὸ τοῦ ἕλος A γίνεται ἐλύω καὶ εἰλύω, εἶτα ῥηματικὸν ὄνομα ἰλύς. Vbi obſerua inter alia vocabulũ ὑπόσταθμη in expoſitione, quod & apud Heſychium habetur. Nam ἰλὺς apud eum eſt τὸ πηλὸς & ὑπόσταθμη. Quibus hæc ſubiunguntur, ἰλύος, ὑλώδους ὑποστάθμης ποταμοῦ. Sed his expoſitionibus præferenda videtur illa quæ datur ab eodem nomini εἰλὺς, ſcripto per ει. videlicet τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ. ſic tamen vt quamuis dicatur τοῦ ποταμοῦ, non minus intelligendum ſit τοῦ ἕλους, ſiue τῆς λίμνης, vt in illo Homeri loco quem paulo antè protuli. At ἰλὺν τοῦ ποταμοῦ legimus B cum alibi, tum apud Cteſiã, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic apud Plutarchum, in libro De exilio, ἰλὺν νεοπαγῆ τοῦ Ἀχελώου. Et Herodian. lib. 3, poſtquam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπικλυζόμενα ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτεσιν ἑλώδη γίγνεσθαι, ſubiungit, οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν βρεχομένοις μέχρις ἰξύος. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος καταφρονοῦσι. vbi Polit. vertit Cœnum. Suidas datiui etiam pluralis ἰλύσι meminit. poſtquam enim ἰλὺς expoſuit βόρβορος, addit, καὶ ἰλύσι τὸ πληθυντικόν.

Ἰλύς, Fæx vini. Ariſtot. De gener. anim. lib. 3, ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ὀξύνονται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. C Idem, διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. At in vulg. lex. cõtrà annotatur, (ſed non addito autoris nomine) vini fæcem non rectè dici ἰλύδα, ſed τρύγα. Vbi etiam accuſ. ἰλύδα pro ἰλὺν mihi valde ſuſpectus eſt.

(ETIAM Ἰλὸς apud Heſychium legitur, eandem cum ἰλὺς ſignificationem habens. Exponit enim illud ἰλὸς per hoc ἰλύς: cui ſubiungit βόρβορος. Sed addit ſλοιός)

C. Ἰλυσπάομαι, ῶμαι, locum hic habet, ſi verum eſt quod in D meo lexico veteri legitur: nimirum dici quaſi ἐν ἰλύϊ σπᾶσθαι. Poſtquam enim ibi traditum eſt, ἰλυσπᾶσθαι eſſe παραπλησίως τοῖς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφεσιν ἰέναι, additur, οἱονεὶ ἐν τῇ ἰλύϊ σπᾶσθαι. τουτέστιν ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι. At ſuprà, nimirum tomi 1, col. 1128, eſt SCRIPTVM Εἰλυσπᾶσθαι cum ει. quæ ſcriptura apud Heſychium extat, & quidem cum illa ipſa expoſitione quam ex meo lexico attuli: videlicet παραπλησίως τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἰέναι. (Sed habet etiam Εἰλυσπώμενος expoſitum εἰλούμενος: & Εἰλυσπῶνται, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρέφονται μετὰ καμάτου. necnõ E Εἰλυσπᾶτο, συνεσπᾶτο) Euſtathius quoque ὄφεσιν & σκώληξιν hoc verbum tribuit, id eſt ſerpẽtibus & vermibus, ſed ita vt ex εἰλεῖσθαι & σπᾶσθαι compoſitum eſſe velit. exponit enim, ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι ἤγουν κινεῖσθαι. Affert tamen ἰλυσπᾶσθαι ſolo ι ſcriptum: ſed tanquam vnum ex iis quæ duplicem ſcripturam admittunt, nimirum & per ει & per ι ſimplex. In vulg. l. affertur itidem hæc ſcriptura ἰλυσπᾶσθαι, & exponitur Serpentium inſtar aut vermium progredi. Additúrque, expreſſiſſe id Virgilium, vbi canit, Nec rapit immenF ſos orbes per humum, neque tanto Squameus in ſpirã tractu ſe colligit anguis. Item vbi canit de anguibus itidem, — pars cætera pontum Ponè legit, ſinuátq; immenſa volumine terga. Alibi verò dicit, Longos dat corpore tortus. necnon, Nexantem nodis ſéque in ſua mẽbra plicantem. Verùm iſti verbo cõuenire videtur præſertim ille primus locus in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Conuenit item verbum volui, quod alibi de angue itidem vſurpat. (à quo verbo eſt nomen Volumen, cuius ablatiuus & hîc de illo vſurG patur) Reſpondet enim verbo εἰλεῖσθαι. (ſi tamen deriuationem hanc potius ſequi oportet) Quòd verò dicit In ſpiram ſe colligere, eo videri poſſit exprimi σπᾶσθαι. parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινεῖσθαι, cum Euſtathio. In iiſdẽ lex. ἰλυσπᾶσθαι redditur Contrahi, & Prouolui: affertúrque ex Ioſepho, De captiuitat. Iud. ὑπὸ τὸ τεῖχος αἰτεῖ, ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων κατέπεσεν, præ vulneribus reuolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpretatio. crediderim enim potius ἰλυσπώμενος dici de eo qui præ vulneribus firma H veſtigia figere non valens, reperet ſeu reptaret ſerpentum more. Sic certè apud Gregorium rependi ſignificationem habere videtur, licet ad animum tranſlatum, περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, de eo qui nihil myſteriis diuinis dignum, ſed terrena tantùm & humilia ſapit. Sed & Horat. ſerpere humi dicit eum cuius poeſis humilis eſt: eodémque ſenſu ſermones repentes per humum appellat. In iiſdẽ lexicis ἰλυσπώμενος redditur Contractus per limum. Sed parum aptè ſubiungitur hic Platonis locus in Timæo, ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς quum reddat Serpentia humi. de qua ſignificatione dictum modò fuit. At in iſto loco quem Suidas affert, εἰς πέλμα (hoc enim reponendum eſt pro πέρμα) βοσκῶ ἔμπεσόντα καὶ ἰλυσπώμενον, ἕως πεδαίας, non malè quis ſuſpicetur, meo quidem iudicio, ἰλύος, id eſt limi, ſignificationem hoc participio incluſam eſſe: quamuis ipſe Suidas exponat ſimpliciter συνειλούμενον.

Ἰλυόεις, εσσα, εν, ὁ, Limoſus. Qua in ſignificatione dicitur ETIAM Ἰλυώδης: éſtque hoc magis in ſoluta oratione receptum. Apud Galen. autem αἷμα ἰλυῶδες redditur Sanguis fæculentus: ad Glauconem, αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυῶδες.

Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, Limo obuoluo ſeu inuoluo.

Vnde COMP. Καπλύω. ex cuius paſſ. Καπλύομαι eſt part. apud Xenophontem in Œconom. καπλυθείς, Limo obductus. vbi ſcribit, τί οὖν καπλυθέντι σίτῳ τί ποιοῦντες δοκοῦσιν ἂν ἐπικουρῆσαι; Quum ſeges oblimata eſt, Quũ ſeges limo obducta eſt. Cæterùm quamuis antea dictum ſit quoſdam gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω deriuaſſe, & pro hoc εἰλύω ſcriptum etiam fuiſſe ἰλύω, minimè tamen dubium eſt quin ἰλύω, de quo nunc agitur, collocari hîc poſſit poſt ἰλύς, atque adeo collocari debuerit. De his enim deriuationibus hoc ſentio: ἰλύω quod ab ἰλὺς deriuatur, eius ſignificationem ſequi, vel potius ab eo ſignificationẽ ſuam accipere: εἰλύω autẽ, à quo deriuatur ἰλὺς, non item: ſed in ſua ſignificatione manere, ea quidem qua ponitur pro Inuoluo. vt ideo ἰλὺς, id eſt limus, deducatur ab εἰλύειν, (pro qua deductione facit etiam altera ſcriptura illius nominis, VIDELICET Εἰλύς) quòd alicuius pedes inuoluat, ita vt in eo hærere cogatur. Ideóque minimè probare poſſum illam expoſitionem quam illi dant qui alioqui hanc ipſam deriuationem afferunt: vt videlicet ſit ἰλὺς ab εἰλύειν ſiue ἰλύειν, ſignificãte ἰλύϊ κρύπτειν, ſeu καλύπτειν, aut compoſ. περικαλύπτειν. Atque adeo miror quomodo in eo quoq; Homeri loco quem attuli ex Il. φ, futurum εἰλύσω expoſuerint ἰλύϊ κρύψω, ſeu περικαλύψω, quum à poeta adiungatur datiuus ψαμάθοισι. Ita enim ibi legitur, — κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χεράδος περιχεύας. Quomodo autem duo hi datiui, ἰλύϊ, ψαμάθοισι, ſtare ſimul poterunt? Concurrere tamen eos neceſſe eſt, ſequendo illam expoſitionem: hoc modo, κρύψω, ſeu περικαλύψω, ἰλύϊ, ψαμάθοισι. Sed hæc expoſitio cuius verba cum verbis textus non cohærent, minimè mira mihi aut noua eſt, quòd alias huiuſmodi obſeruare me meminerim, in quibus videlicet verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obſtabat quominus aptari textui illæ expoſitiones poſſet. Quòd ſiquis in retinẽda illa de qua nunc agitur expoſitione pertinacior eſſe vellet, ad eam quã affero rationẽ oculos claudens, eum interrogarẽ cur non itidem apud hunc poetam, vbi εἴλυτο iungitur datiuis βελέεσσι & αἵματι & κονίῃσι, vno eodémque in loco, (Iliad. π, — βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους) addendus his ſit datiuus ille ἰλύϊ, & dicendum, ἐνεκαλύπτο ἰλύϊ, βελέεσσι καὶ αἵματι, &c. Sic vbi ſcribit, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, item εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ, item σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους: vbi denique alii cuipiam datiuo hoc verbum iungit. Cæterùm apud Heſych. legitur & præterit. PASS. Ἴλυται, expoſitum κέκρυπται, & καλύπτεται. ITEM Ἰλύαται, περιειλυμένοι εἰσί. Apud eundem alteram ſcripturam habent actiuum FVT. Εἰλύσω, (cuius antea memini) expoſitum ἐν ἰλύϊ κρύψω. PASS. Εἴλυται, καλύπτεται. ITEM Εἴλυτο, κατεκεκάλυπτο. (ſed huic expoſitioni præfixa eſt alia haud itidem præcedentibus conſentanea: videlicet κατεσκεύαστο) ET PARTICIP. Εἰλυθέντες, καλυψάμενοι. Quinetiã ACTIVE Εἰλύειν paſſiuè exponit ἐκρύπτετο. Apud eundem habemus Εἰλύεται, expoſitum non ſolùm εἴργεται, & συστρέφεται, & κρύπτεται, verùm etiam κακουργεῖ, & πτερνίζει. de quibus expoſitionibus diſſeram paulò pòſt, vbi agam de

Γλύει, cui itidem valde remotas à præcedentibus ſigni- A ficationes tribuit.

Γλύσω ab Heſychio exponitur ἰλυῖ περικαλύψω, apud Hom. vti dixi. item Γλύσαι, κρύψαι, καλύψαι. Sed habet præterea Γλύει expoſitum κοιμᾶται, & κτυπεῖ, item ὀκρίφει, διατρίβει. At quid de his expoſitionibus tam diuerſis à præcedēte ſentiendū eſt? Equidē ad hoc Γλύω, quod ab ἰλὺς deriuatum eſt, eas minimè pertinere exiſtimo: ſed quódnam ſit illud ἰλύω (id eſt quam deriuationem habeat) quod ſibi illas vendicare poſſit, mihi ignotum eſſe, & fortaſſe ipſis etiam veteribus gram- B maticis fuiſſe dico. Præſertim tamē de duabus expoſitionibus id à me dictum intelligi volo, nimirum κτυπεῖ & ὀκρίφει. Nam quod attinet ad primā & vltimam, κοιμᾶται & διατρίβει, eas ſuſpicor eſſe à NOMINE Γλυὸς, SIVE Γλύα, quibus ſignificatur latibulum ferarum, ſeu luſtrum. Neque enim dubium eſſe poteſt quin Γλυὸς ſcribi poſſit, aut etiam ſcriptum fuerit, non minus quàm Εἰλυός: tum quòd pro Εἰλύω ſcriptum fuerit itidē Γλύω, vt abundè antea docui: tum verò quòd Γλύαι apud Heſychium extet, expoſitum, ἔνθα τὰ θηρία C αὐλίζεί), & φωλεοί. Quinetiā VERBVM Εἰλύει, (habens ει in prima) ab eo expoſitum itidem κοιμᾶται, ſententiam meam, vel coniecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo: quippe quod exponatur ab eodem lexicographo, non ſolùm εἰλεῖται, συστρέφεται, κρύπτεται, ſed quoq; κακουργεῖ & πετραποδίζει. Si tamen & hic coniectura locum habet, dixerim πετραποδίζει quidem dici quatenus ii qui βαδίζουσι πετραποδιστὶ, reptātia imitantur quodammodo: at verò κακουργεῖ, quòd οἱ κακοῦργοι ſoleant irrepere in ea loca vbi volunt D κακουργεῖν. Sed ne mihi quidem hæc mea coniecturalia commenta ſatis placent: qui tamen hoc addo, poſſe facilius aliquam idoneam excogitari harum ſignificationum rationem, quàm illarum duarum quæ dantur eidem voci ἰλύει, nimirū κτυπεῖ, & ὀκρίφει. Verùm cur magis has expoſitiones quàm alias plurimas quæ apud eundem lexicographum extant, mirabimur?

C. ΕΓΧΕΛΥΣ, υος, & εως, Anguilla. A nomine ἰλὺς & verbo χέεσθαι, vel ἔχεσθαι. Nam Euſtath. vult hoc nomen ἔγχελυς eſſe dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλυῖ χέεσθαι, Etymol. E autem, ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλυῖ ἔχεσθαι. Athenæus libro 7, ἐκ τῆς ἰλύος eſſe deductum ſcribit, ſed non addit quónam verbo huic nomini præfixo fiat iſta compoſitio. Affert enim locum ex Ariſtophanis Equitibus, de anguillarum piſcatoribus, quibus ad capturam aqua turbida & limoſa ſeu cœnoſa cōmodiſſima eſt. (Qui locus planè conuenit cum Gallico prouerbio, *Il fait bon peſcher en eau trouble*. neque enim dubium eſt quin hoc ab iiſdē piſcatoribus originem duxerit) eique loco hæc ſubiungit, σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ἰλύος λαμβάνεται· F ὅθεν καὶ ὠνόμασται εἰς τὸ ἐπιεικέστατον. Quibus ſubiungit, poetam (id eſt Homerum) volentem oſtendere fundum ipſum fluuii comburi, dixiſſe, Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Mentionem enim ἐγχελύων factam ab eo eſſe, ἰλυοφάγων & κατ' ἰλύος τρεφομένων, vt fundum ardentis ſeu incenſæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Homericus Iliad.φ. vbi annotat Euſtath. huius nominis ἔγχελυς nominatiuum ſingularem eſſe ἔγχελυς, proparoxytonè: & ita dictam fuiſſe παρὰ τὴν ἰλὺν, ſonare enim ἔγχελυς quaſi quis dicat ἐν ἰλυῖ χεομένη. generari enim ἐκ τῆς G ἰλύος, idque ſcribere Oppianum. Quod autem ad declinationem huius nominis attinet, eadem tradit quæ & Athenæus: vel potius affert quæ ab eo traduntur: nimirum vt nominatiuum eſſe ἔγχελυς, ſic accuſatiuum ἔγχελυν. ſed pluralem ſequi declinationem nominis πῆχυς, cuius genitiuus eſt πήχεως. dici enim ἐγχέλεων in genitiuo, ἐγχέλεις in accuſatiuo. Apud ipſum Athenæum tamen legimus in plurali tam ἐγχέλυς, quàm ἐγχέλεις. vt lib. 8, circa principium, ἐν τῷ Ἐλαιώνι [illegible] (Νυμφόδωρος videlicet) καὶ H ἐγχέλεις μεγάλας. Sic ſtatim poſt autem ipſe Athen. non [illegible] ſed ἐγχέλεις dicit) Sic ἐγχέλεις Βοιωτίαι apud eum, libro [illegible]. Inuenitur etiam ἐγχέλυες: vt apud Ariſtot. De hiſtoria animalib. [illegible] ζῶον δ' [illegible] ἐγχέλυες καὶ ἄλλα καὶ [illegible] (quum aliquot paulo antè dixiſſet, [illegible]

ὅτι αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπλάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων: itidémque genitiuum ἐγχέλεων paulo antè vſurpat) Quinetiam ex Luciano afferunt v. lex. nominatiuum hunc ἐγχέλυες, itidémque accuſatiuum ἐγχέλυας, & datiuum ἐγχέλεσι: & quidem partim fœminino partim maſculino genere. Nomin. ἐγχέλυες maſc. vbi ſcribit, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες δι' τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. At verò datiuum, fœminino genere, ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες: itidémque accuſ. τὰς ἐγχέλυας. Reperio alioqui apud eūdem alteram illam declinationem qua dicitur ἐγχέλεις, cum alibi, tū in hoc Timonis loco, οὐδὲ μίαν αἰτίαν παρεχόμενος βιβλίων, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων διαπιπτούσας οὐκ οἶδα ὅπως. Sic & apud Plutarchum ἐγχέλεις in accuſ. legimus, in lib. De prud. animalium, πολλὰς μὲν ἐγχέλεις ἱερὰς λεγομένας, ἀνθρώποις χειροήθεις, ὥσπερ τὰς ἐν τῇ Ἀρεθούσῃ. Vbi obſerua ſimul genus fœmininū: quod etiā multo frequentius me inuenire paſſim apud autores memini. Affert verò idē Athen. ex Ariſtotele & NOMEN Ἔγχελις, cum ι. (neque tamen genitiuus ἐγχέλεως inde eſſe putandus eſt, ſi ea quæ ex Euſtathio modò allata ſunt, ſequi volumus: nimirum ita ab ἔγχελυς dici ἐγχέλεως, vt dicitur πήχεως à πῆχυς) At verò ſcholiaſtes Ariſtoph. in hunc Acharnenſium verſum, Σχάψαι δὲ παῖδες τὴν ἐσχάραν ἐγχέλεων, annotat, Atticos ἐγχέλεων, Bœotos ἐγχελεῖν appellare. Scribo autem ἐγχέλεων cum accentu in penultima, ſicut apud vtrūque ſcriptū eſt, nimirum apud poetam & apud ſcholiaſtem. Quæ ſcriptura ſi mendoſa non eſt, fuerit itidem NOMINAT. Ἐγχέλις, cum accentu in penultima ſcribendus. Sed eam ſuſpectam mihi reddunt Suidas & Euſtath. Ille enim eadem tradens, (vt alibi docui multa illum cum ſchol. Ariſtoph. habere communia) non ἐγχέλις habet, ſed ἔγχελις. ita enim ſcriptum eſt apud eum, ἔγχελυς Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελις. Hic autem illum ipſum huius comici verſum afferens, (in quo non ἐσχάραν ſed κραταῖαν legit) habet ἐγχέλεων proparoxytonè ſcriptum: ſicut etiam dixerat paulo antè hoc nomen ἀπεντευξόμεθα. Sed non tam Euſtathii quàm Athenæi autoritate hîc nitendum eſt, quum ille ex hoc eum locum ſumpſerit, ſicut & alios in quibus itidem ἐγχέλεων & ἔγχελις inuenies, libro 7. Putauit tamen Bud. veram eſſe illam, non hanc, ſcripturam: quippe qui illam in huius locum reponat, id eſt accentum ex antepenultima in penultimā transferat. Sed fieri poteſt vt ille idem Ariſtoph. & eius ſcholiaſtæ locus iſtud ei perſuaſerit. Habes porro apud eundem illum poetam, paucis verſibus antè, ἐγχέλεις Κωπαΐδας, item τὰς ἐγχέλεις. Sic & in variis locis quos Athenæus profert, fœminino genere, non maſculino, vſurpatum eſt hoc nomen.

Cæterùm ex illo Ariſtophanis loco cuius antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida & limoſa piſcantur, manauit prouerbium ἐγχέλεις θηρώμενος, id eſt Anguillas venans, ſeu captans, vt vertit Eraſmus: qui etiam docet eos dici anguillas venari qui priuati compendii cauſa tumultus cient. Sumpſit autem hanc prouerbii iſtius expoſitionem ex Suida. ἐγχέλεις θηρώμενος, (inquit) ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. Non dubium eſt certè (vt antè dixi) quin & Gallicum illud prouerbium, *Il fait bon peſcher en eau trouble*, eandem originem habeat.

C. Ἐγχελυοτρόφος, VEL Ἐγχελεοτρόφος, Anguillarum nutritor, Qui habet viuarium ſeu viuaria vbi aluntur anguillæ. Athen. lib. 7, Ἀριστοτέλης δὲ χαίρειν φησὶ τὰς ἐγχέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι· ὅθεν τοὺς ἐγχελυοτρόφους καθαρὸν αὐταῖς ἐπιχεῖν· πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ. At verò apud Ariſtotelem, (in vulgatis quidem certè editionibus) non hæc, ſed altera ſcriptura habetur. Nam lib. 8. De hiſt. anim. legimus in illis, καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελυοτρόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ, ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον [illegible] νων, ἢ κονιῶνται τὰς ἐγχελεῶνας. ἀποπνίγονται γὰρ [illegible] μὴ καθαρὸν ᾖ τὸ ὕδωρ. Sed quemadmodum ἐγχέλεις & ἐγχέλυας, item ἐγχέλεων & ἐγχελύων, ſic ἐγχελεοτρόφος & ἐγχελυοτρόφος dici poſſe conſtat. Theodorus Gaza eo in loco ἐγχελεοτρόφοι vertit, Qui viuariis anguillariis dant operā.

C. Ἐγχελυωπὸς, οῦ, ὁ, Anguillæ aſpectum habens. In v. l. eſt ἐγχελύωπος, (ita enim ibi ſcriptum eſt, non ἐγχελυωπὸς)

genere neutro: eique tribuitur illa expoſitio, ſed abſq; autoris nomine. Eſſe quidem certè poeticum potius quàm ſolutæ orationi vſitatum conſtat. A

Ἐγχέλειος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Anguillaris, ſeu Anguillarius. vt ἐγχέλειον κρέας, Anguillaris caro, ſeu anguillaria, Anguillæ caro. Ex Ariſtoph. Acharn. ὀπτῶν τὰ 'γχέλεια, ſiue τὰς χέλεια, pro τὰ ἐγχέλεια, ſubaudiendo κρέα.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, Viuarium anguillarium, vt vertit Gaza apud Ariſtot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγχελυοτρόφος.

Verbum ἱμείρω quod ſequitur, quidam à nomine ἵμερος deductum eſſe putauerunt, quum ego contrà nomen iſtud ab illo verbo deriuatum eſſe arbitrer. Vtrocunque modo ſe res habeat, etymologia ab ἵημι ſi nomini ἵμερος conuenire poteſt, (nam hæc datur illi in meo veteri lexico) non minus verbo ἱμείρω conuenire queat. Sed & alias nominis huius etymologias afferam vbi de ipſo agam.

ἹΜΕΊΡΩ, ET Ἱμείρομαι, Deſidero, Cupio. B Interdum cum genitiuo, nõnunquam cum infinitiuo. Homerus Odyſſ. κ, circa finem, Ὅς μοι αὖθι ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Sic apud Heſiodum, ἱμείρων φιλότητος. Et in Epigr. χύματος ἱμείρων. Itidémque apud Ariſtophanẽ, in Nubibus, πύξει ὅπως γ' ὢν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. vbi obſerua ἱμείρειν & ἐπιθυμεῖν de vna eadémq; re dici. (Sed & cum accuſatiuo apud Sophoclem, in Œdipo tyrãno, pag. 151, meæ editionis, — γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες. Memini tamen C me alicubi hunc locũ legere citatum cum alio participio) Cum infinitiuo autem, vt Odyſſ. lib. α, θανέειν ἱμείρεται. At voce actiua itidem vſus eſt Solon, Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω. Sic Epigramm. lib. 1, Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. In ſoluta autem oratione aut nunquam aut rarò inuenitur ἱμείρω: at paſſiuo ἱμείρομαι vſus eſt Theodoritus, Eccleſ. hiſt. lib. 1, ἱμειρόμενος τῆς τῶν Ἱεροσολύμων θέας σκηψάμενος, καὶ ἐν ταύτῃ τὸν βασιλέα βουκολήσας. Et lib. 5, de martyribus loquens, αὐτόματοι γὰρ ἔτρεχον, τὸν τῆς αἰωνέθρου ζωῆς D πρόξενον λαβεῖν ἱμειρόμενοι θάνατον. Apud Herodot. autem legitur etiam paſſ. AORIST. 1, Ἱμέρθην, Deſideraui, Concupiui. vt ἱμέρθη ἰδέσθαι, Videre deſiderauit, Subiit eum deſiderium ſpectandi, ſeu cupiditas.

Ἵμερος, ου, ὁ, Deſiderium, Cupiditas, Cupido. A poetis ἵμερος dicitur αἱρεῖν aliquem, id eſt Deſiderium capere aliquem, vel (mutata forma orationis) Aliquis teneri deſiderio ſeu cupiditate rei alicuius. Heſiodus Erg. Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ. Hom. Il. λ, Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Apud eundem non infre- E quens eſt ἵμερον ὦρσε, & quidem cum genitiuo γόοιο. vt Il. ψ, circa principium, — μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. Apud eundem Odyſſ. δ, legimus, — τοῖσι δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Alicubi autem ab eodem poeta dicitur ἵμερος ὦρτο, aut ὑπῶρτο. vt Odyſſ. π, Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. Vbi annotat Euſtathius ἵμερον nõ eſſe ἁπλῶς ἀλλοίαν ὄρεξιν, ſed ἐπιθυμίας ἐπίτασιν: Latinè fortaſſis vſurpetur Libido hîc potius quàm Deſideriũ, aut Cupiditas, & quidem cum gerundio Flendi: vt ἵμερος γόοιο, ſit libido flẽdi. Statius dixit etiam voluptatem F flendi, Epicedio in Glauciam Melioris: Iam flendi expleta voluptas? Sunt autem hoc vocabulo vſi quidam etiam ſolutæ orationis ſcriptores. Philo De mundo, πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι τὸν δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἅτε ὑπὸ πολλοῦ τοῦ τὸ ἓν κατιδεῖν τηλαυγῶς ἱμέρου πτερωθέντα, οὐ μόνον, &c. quæ Bud. ita vertit, Cuius tandem eſſe modi oculorum animæ curſum exiſtimare debemus, qui prægenti ipſi deſiderio perſpicuè cernendi illud vnum, [illegible]ſi alites facti, &c. Apud eundem aut certè alium eiſdem nominis ſcriptorem, legimus, lib. 1, De vita G [illegible]ſis, ὡς πολὺν ἵμερον ἐνεργάσασθαι τοῦ ξένου τῷ πατρί.

[illegible] eſt etiam peculiariter Deſideriũ amatorium, [illegible] eſt, quo [illegible] tenentur amatores. Hom. Iliad. ξ, Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Eurip. Medea, Καινῆς δὲ [illegible]φης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Ariſtophanes in Ranis, Τοιοῦ[illegible] ἵμερός με διαλυμαίνεται. (vbi ἵμερος vocatur quod an[te]a dictum fuit πόθος. Quum autem dixiſſet Dionyſius, [illegible]ξαίφνης πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, interrogat Hercu[le]s, ſitne γυναικὸς πόθος, an παιδός) Latinè aptè reddi po[sse] exiſtimo cupidinem, non fœminino genere ſolùm, [se]d & maſculino. dando videlicet huic nomini eum v- B ſum quem Latini dant quum genitiuum perſonæ ei tribuunt, aut certè ſubaudiendum relinquunt. Atque adeo poſſimus, vt opinor, ἵμερος αἱρεῖ με in illo Homeri loco reddere Capit me cupido, vt dicitur à Virgilio Capta cupidine coniux, Æneid. 7. Sic apud Ouidium legimus, Quid ſit amor, ſentit, noſtrique cupidine captus Vritur. Idem alibi, Viderat hanc Ianus, viſæque cupidine captus. Alioqui dici etiam poteſt aliquis vel aliqua tangi cupidine, & tactus ſeu tacta cupidine. vt Metamorph. lib. 10, — ũtque rudis primóque cupidine ta- C cta, Quod facit, ignorans, amat, & non ſentit amorem. Dicitur etiã Correptus vel correpta cupidine: vt hoc in verſu, Arſit enim magna correpta cupidine regis. vbi notãdus eſt ablatiuus Magna, genere fœminino: quum alibi ſæpe maſculinum genus locis huiuſmodi adhibeat. vt in eo quem paulo antè protuli, habes, primo cupidine, (falſò enim credita eſt hîc vox Primo eſſe aduerbium) & Metamorph. lib. 8, Altera iamdudum ſuccenſa cupidine tanto, Perdere gauderet quodcunque obſtaret amori. Vbi etiam obſerua cupidinem & amo- D rem de vna eadémque re dici. vt in loco alio quem paulo antè attuli, Quid ſit amor ſentit, noſtrique cupidine captus Vritur. Item in loco qui ex eiuſdem poematis lib. 10, allatus fuit. Obiter autem animaduertendus eſt hic vſus nominis Cupido hac in ſignif. genere maſculino: (quem quidam ignorans, putauit Primo eſſe aduerbium in loco illo, — primóque cupidine tacta) quum vulgò afferãtur quidem exempla ex Horatio nominis huius maſculino itidem genere ab eo vſurpati, verùm non ſignificantis τὸν ἐρωτικὸν ἵμερον, ſeu τὴν ἐρω- E τικὴν ἐπιθυμίαν, id eſt amatoriam cupiditatem, ſed ſimpliciter cupiditatem. vt quum ſcribit Carm. lib. 2, Nec leues ſomnos timor aut cupido Sordidus aufert. Et l. 3, Eradenda cupidinis praui ſunt elementa. Itidémque in aliis aliquot locis ita vtitur. Quod ſi Seruius obſeruaſſet, nequaquam, poſtquam ſcripſerat genera plerunq; confundi aut metri ratione, aut hiatus cauſa: in exemplum attuliſſet illum Horatii locum, Nec cupido ſordidus aufert. Atenim dicet forſitan aliquis, in his quidem Horatianis locis eſſe apertã generis mutationẽ, F & quandam in hac mutatione κακοπρέπειαν: at verò apud Ouidium, vbi Cupido vſurpatur ἐπὶ τοῦ ἐρωτικοῦ ἱμέρου, perinde eſſe acſi Bacchum pro vino, Cererem pro frumento vſurparemus. Verùm quòd & altero genere interdum eadem in re vtitur, facit vt credã potius ſimpliciter pro cupiditate accipi, ſed peculiariter pro cupiditate amatoria: vt ἵμερος eſt peculiariter ἐπιθυμία ἐρωτική. Vtrocunque tamen modo ſe res habeat, ſatis conſtat, meo quidem iudicio, ex locis quos protuli, (quibus addere poſſem multos in quibus cupidus dicitur is G qui amore captus eſt, tanquam ἐπιθετικῶς) aptè nos redditurios ἵμερον, cupidinem, in iſto Homeri verſu, (quem & antea protuli) Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Vbi hoc quoque obſeruandum eſt, de re eadem vſurpari verbum ἔραμαι & nomen ἵμερον, vt cupidinem & amorẽ vidiſti cõiungi in quibuſdã locis quos ex [Na]ſone protuli. Nec verò apud Hom. de re eadẽ tantũ do (vt in loco illo, ἔραμαι & ἵμερος de re eadẽ ſed ſeparatim dicũtur) dicta, ſed copulata etiã inueniũtur φιλότης & ἵμερος, perinde acſi amorem & cupidinem coniungeres: Iliad. ξ, Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. Vt autem in iſto

A meri loco dicitur Venus donare ἵμερον, quo non ſolùm homines ſed deos etiam domat, ſic & apud Euripidem in Medea legimus hæc chori ad eandem deam verba, Μήποτ' ὦ δέσποιν' ἐπ' ἐμοὶ Χρυσέων τόξων ἐφίης (ſed repono ἐφιῇς) Ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν. Quinetiam in alio Homeri loco eidem deæ vel potius eiuſdem deæ ceſto illa duo φιλότης & ἵμερος tribuuntur: Iliad. ξ, Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, Ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Vbi Euſtathius B ex veterum quorundam autoritate tradit, φιλότητα quidem, eſſe præſentium: at ἵμερον, abſentium. Sed eos id non dixiſſe Homericé: id eſt, hoc non conuenire cum eo vſu quem apud Homerum habet nomen ἵμερος. Iouem enim dicere in ſequentibus, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ: Iunonis videlicet ἵμερος, præſentis tamen. Potius igitur videri NOMINE Φιλότης ſignificari ſimpliciter φιλίαν: & interdum quidem Veneream, vt iſto in loco: nonnũquam verò τὴν ὁμονοητικήν. vt in verſu hoc, φιλότητι μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. At verò ἵμερον dici κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας: ideóque videri ineſſe huic C nomini Æolicam vocem ἔρος: vt ἵμερος dictus ſit quaſi ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Sed quod ad hanc deductionem nominis ἵμερος attinet, in ea ludere voluiſſe Euſtathium ſuſpicor: pro ludicra certè habendam cenſeo, etiamſi ab illo tanquam ſeriam allatam eſſe conſtaret. Sed in eo quoq; ab eo diſſentio quòd ἵμερον vult propriè de amatoria cupiditate vſurpari. quum enim extet & verbum ἱμείρειν, ſeu paſſ. ἱμείρεσθαι, quo generaliter ſignificatur Cupere, Deſiderare, vt ipſum etiam nomen generalem cupiditatis ſeu deſiderii ſignificatio- D nem habeat, deinde peculiariter de amatoria cupiditate dicatur (id eſt, qualis eſt eorum qui amore capti ſunt ſeu earum quæ amore captæ ſunt) rationi conſentaneũ eſſe videtur. Cæterùm quod de deriuatione nominis ἵμερος tradit, ἐκ τοῦ ἱμάντος, idem & de verbo ἱμείρειν: quũ tamen vnum quidem inde deriuatum eſſe, (fingamus enim veram eſſe illam deriuationem) deinde alterum ex eo factum dicendum foret. Verùm vt ad alias nominis ἵμερος deriuationes ſeu etymologias veniam, in E meo vet. lexico ab ἵημι deductum eſſe traditur: quoniã ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸ ποθούμενον. Sed non ſatis inter ſe cõuenire videtur quæ ibi ſcripta ſunt: quia primùm dicitur ἵμερος, quo ſignificatur ἐπιθυμία, eſſe à VERBO Ἵημι, quod eſt ἐπιθυμοῦμαι: deinde in huius etymologiæ ratione quæ ſubiungitur, verbi illius ἵημι locum occupat verbum ἵεμαι, quod ſignificationem illam nõ admittit quæ verbo ἵημι tribuitur. (cuius tamen exemplum deſidero) Neque enim quum dicit ὁ ποθῶν ἵεται ἐπὶ τὸ ποθούμενον, poſſis ἵεται exponere itidem ἐπιθυμεῖ- F ται. Ibidem dicitur ἱμείρω eſſe ab hoc ἵμερος, quum ego contrà hoc ab illo deductum eſſe & pro verbali haberi debere cenſeam. Quinetiam differentia nominis ἵμερος à nomine ἔρως ibidem hæc traditur: vt ἔρως quidem ſit τὸ ἀεὶ τῆς ἐρωμένης ἐρᾶν: at ἵμερος ſit, τὸ μετὰ τὴν ὄρεξιν ἐπιθυμεῖν. Quid verò Plato in ſuo Cratylo de nominis huius etymologia? Ex eo dictus eſt (inquit) ὅτι ἱέμενος ῥεῖ, καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς. Repono autem ibi ἕσιν ſpiritu aſpero pro ἔσιν quod tenuatum eſt: vt conue- G niat hoc NOMEN Ἕσις (quod an vſitatum ſit, dubium eſſe queat) cum præcedente participio ἱέμενος, & eo ſignificetur Cupiditas ſeu Deſiderium: ſicut ἱέμενος aſpiratum pro ἐφιέμενος poni ſcimus. Atque adeo hoc ipſum ἐφιέμενος legit Ficinus, non ἀφιέμενος. cui libenter de hac lectione aſſentior, ſed de præcedentis participii ἱέμενος interpretatione ab eo diſſentio. Exiſtimo enim illud ſimplex ἱέμενος non aliud eſſe quàm compoſitum ἐφιέμενος: & addi à Platone καὶ ἐφιέμενος tanquam per epexegeſin. At ille ἱέμενος vertit Incita- H tur: itemque verbale ἕσιν Incitamentum, ſeu impetum: vel illud legit ſpiritu tenui, vel certè differentiam [illegible] ſtatuitur inter VERB. Ἵεμαι aſpiratum, & inter VERB. Ἴεμαι tenuatũ, confundens. quum ἵεμαι potius ſcribendũ exiſtimetur in cupiẽdi ſignificatione, at ἴεμαι pro Incitatus feror, ſeu impetu feror. Illud autem

A verbale nomen Ἕσις inuenitur & in alio eiuſdem libri loco: vbi nimirũ dicitur νόησις eſſe τοῦ νέου ἕσις. Ibique rectius quàm hic ab eodem interprete redditur, videlicet Deſiderium. Verùm ibi quoque perperam ſcriptũ eſt ἔσις ſpiritu tenui. Cæterùm ab ipſo Platone hæc vocis ἵμερος à VOCE Πόθος differentia ſtatuitur, quòd qui ἵμερος vocabatur ὅταν παρῇ οὗ τις ἐφίετο, vocetur πόθος, ἀπογενομένου.

Ἵμερος, Cupido, deus. Apud Lucianum in dearum iudicio, Venus duos filios ſe habere dicit, Ἵμερον & Ἔρωτα. B Eius hac de re verba ſunt hæc ad Paridem, παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως, τούτω σοι παραδώσω, ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. Deinde vtriuſque officium deſcribens, ſimulque ad horum nominum originem reſpiciens, addit, καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον. Apud Pauſaniã non ſolùm coniunguntur Ἔρως & Ἵμερος, ſed illis additur Πόθος: in Atticis, pag. 32, Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος, εἴ δὴ διάφορα ἐστι κατὰ ταὐτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφί- C σι. Apud Platonem quoque in illo Cratyli loco horum trium itidem mentio fit ſimul, verùm non itidem de perſonis ſed de rebus dicuntur. Vbi tria illa nomina ἔρως, ἵμερος, πόθος, tribus Latinis cõmodè reddi poſſunt, amor, cupido, deſiderium. At quum perſonarum (deorum videlicet) nomina ſunt, tum NOMEN Πόθος aliam interpretationem poſtulat, quam fortaſſis in illa lingua reperire haud poſſit. intelligitur enim (vt opinor) ille deus qui deſiderium eius quæ amatur excitat, & dulci eius recordatione animum velut titillat. Quum D autem idem cum ipſa actione deſiderandi (vt ita loquar) nomẽ habeat, ne idem in Latina lingua fieri poſſit, obſtat generis differentia: quum deſiderium neutrius, non maſculini, vt illud, generis eſſe ſciamus: maſculinum autem nomen eandem omnino vim habens nullum afferatur.

Ἵμερος eſt etiam id in oculis quo intuentium amor conciliatur. Pollux libro 2, de oculis loquens, poſtquã docuit oculos poſſe deſcribi cum aliis appellationibus E tũ his: πυρώδεις, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, ſeu αἴγλην aut αὐγὴν ἀφιέντες, ἡδεῖς, ἐπαγωγοὶ, ἐπίχαριν: ſubiungit, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἵμερος. id eſt, Et quod ab illis defluit, ἵμερος. Sed debuit fortaſſis alio potius vocabulo vti quàm iſto ἀπορρέον: præſertim quum poſtea περὶ δακρύων loquens, dicat itidem τὸ καταρρέον ἐκ τῶν ὀμμάτων. debuit inquã potius (meo quidem iudicio) illud ἀπορρέον expoſitioni vocis δάκρυον reſeruare: ne quis putaret intelligi illud ἀπορρέον, eſſe aliquid ὑγρόν: ſicut de lacryma dicit τὸ καταρρέον ἐκ τῶν ὀμμάτων ὑγρόν. Minimèque ad hoc ὑ- F γρὸν pertinere exiſtimandi ſunt qui DICVNTVR Ὑγροὶ ὀφθαλμοί. vel lubrici & mobiles, vt Cicero loquitur: vel quales ſunt oculi hominum qui ὑγροὶ vocantur, id eſt ἀκατάφοροι εἰς τὰς ἡδονάς, ſequendo Heſychii & Suidæ expoſitionem: (niſi quod ex Heſychio ſcribendum eſſet εὐκατάφορεῖς) cum qua optimè cõuenit quod apud Pollucem legimus, de cinædo, ei cum alias multas appellationes tribui, (quas recenſet) tum has, ὑγρὸς & ὑγρόνους. (Vbi obiter obſeruandũ etiã eſt hoc COMPOS. Ὑγρόνους, vtpote in quo nomen ὑγρὸς ipſi etiam animo tribuitur, ſeu ipſi menti. eſt enim ὑγρόνους cui eſt G ὑγρὸς νοῦς, ſeu habens ὑγρὸν νοῦν. adeo vt non malè conueniat ὑγρόνους cum ὑγρὸς τὴν ψυχήν: quod ab eodem Polluce de cinædo itidem dicitur: ſicut & γυναικίας ac γύννις) Oculus mollis non malè redditur, meo quidem iudicio. licet aliam ſignificationem habeant oculi molles in iſto Naſonis loco, De remedio, lib. 1, Si malè dentata eſt, narra quod rideat illa: Mollibus eſt oculis quod fleat illa, refer. Neque enim dubium eſt quin molles oculi hic dicantur qui facilè ad lacrymas mo- H uẽtur: ſiue oculis tribuatur mollitia quæ à corde proficiſcitur, (vt apud eũdem poetam legimus molle cor) ſiue molles oculi eo dicantur modo quo à noſtratibus teneri. vox enim noſtra *tendres* eſt Latina Teneri, id eſt facta ex hac. Vocamus autem *des yeux tendres*, vel *tendres à pleurer*, qui facilè ad lacrymas mouentur ſeu impelluntur. quod ſcimus à natura muliebri ſexui multo magis

magis quàm virili eſſe inſitum. Legitur porro illud ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ cum alibi tum apud Ælium Dionyſium, vbi exponens ἰλλώπτειν & ἐνιλλώπτειν, dicit eſſe, ὑγροῖς καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Quocunque autem nomine Latino debeant exponi ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ, videntur eſſe ii qui aliquid procacitatis ſeu petulantiæ habent: & quales appellamus noſtrate lingua *Des yeux attrayans*, vel *Des yeux affettez*. Ac certè conuenit illa ſignificatio verborum ἰλλώπτειν & ἐνιλλώπτειν (id eſt quam illis tribuit Ælius Dionyſius) cum ea quã habet COMPOS. Καπιλλώπτω, in iſto epigrammat. verſu, Τὸ γλυκερὸν καὶ θῆλυ καπιλλώπτοντι Πελιήτω. neque enim hic καπιλλώπτειν de eo geſtu oculorum dicitur quo vtuntur οἱ μυκτηρίζοντες ſeu καταμωκώμενοι, (de qua ſignificatione dictum antea fuit) ſed potius καπιλλώπτοντι exponere hic debemus eodem modo quo Ælius Dionyſius ἰλλώπτειν & ἐνιλλώπτειν exponit. Certè quòd addatur θῆλυ, eo magis impellor vt credam iſtud καπιλλώπτειν illis ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς conuenire, ſequendo ea quæ de nominis ὑγρὸς ſignificatione diſſerui. Iam verò & limi oculi videntur poſſe ὑγρῶν appellatione comprehendi: ita quidem accipiẽdo illam vocem vt ab Ouidio accipitur, vbi dicit, Limis ſubriſit ocellis. Ipſum certè etymum (ſi ab ἰμὸς verba illa deducamus) planè interpretationem huiuſmodi requirere manifeſtum eſt. Et hæc quidem obiter de his dicta ſint: quibus quamuis non ſuus datus ſit locus, id eſt is quem ſeries alphabetica poſtulat, non minus tamen lectori quàm ſi ibi dicta eſſent, ſunt profutura.

Ad ἵμερον autẽ vt reuertar, variis modis eũ poetæ deſcribunt. neq; enim dubiũ eſt quin illi, quum canunt oculos eſſe in amore duces, (vt legimus apud Propertium, Si neſcis, oculi ſunt in amore duces) quum canunt oculos eſſe fores ſeu feneſtras quibus intrat amor, quum ſagittis quæ ex oculis puellarũ prodeunt, peti ſe conqueruntur, (quò pertinent illi Anacreontis verſiculi, Στρατὸς δὲ κρυφὸς ἄλλος Ἀπ' ὀμμάτων βαλλόμενα) quũ alicuius puellæ oculos vocant loquaces, vel dicunt eos non tacere, (vt Naſo, Non oculi tacuere tui) quum dicũt oculos fateri ignem, quũ dicunt puellam oculis aliquid promittere, (quorum vtrũque apud eũdem poetam legimus) quum puellam quampiam ſuos oculos rapuiſſe queruntur, (vt Naſo, Tu quoque quæ noſtros rapuiſti nuper ocellos) aut quum inducunt viciſſim puellam raptos ſeu ablatos ſibi oculos querentem, (vt Medea Iaſoni apud eũdem, Abſtulerant oculumina noſtra tui) quum denique oculos alicuius puellæ vocant ſua ſidera, (quod argutis oculis præſertim conuenire, oſtendit ille Naſonianus verſus, Argutos habuit, radiant vt ſidus ocelli) non dubium eſt, inquam, quin poetæ quum hæc aliáque id genus plurima de oculis dicũt, ἵμερον illum de quo nunc agitur, deſcribant. Verùm ex huiuſmodi locis potius quid valeat vox ἵμερος, quàm quo nomine eã debeamus interpretari diſcimus: ac profectò quum exiſtimem fruſtrà quæſitum iri vocabulum Latinum quod vnum vni Græco reſpõdeat, ſi duobus aut etiã tribus vim eius expreſſero, lectori ſatiſfeciſſe me putabo. Reddo igitur hic ἵμερος Amoris illicium in oculis, Amoris illices oculi, (aut ſimpliciter Illices oculi) Oculorum philtrum, ſeu Philtrum ab oculis prodiens, Aſpectus amoris conciliator.

Ἵμερος tanquam venenũ quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Euſtathius, afferens hunc eius locum, μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίης (niſi potius ſcribendum ἐφίῃς) ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν. Qui locus ex Medea huius poetæ eſt ſumptus. Inde enim & ipſe eum antea protuli: ſcribens μή ποτ' ὦ δέσποινα, vt ibi legitur. Eſt porro hæc δέσποινα, Venus, ad quam ſermo dirigitur. Non malè autem fortaſſis hunc etiam locum aliis quæ ſupra ἱμέρου in proximo themate dicta fuerunt, retexemus: vt intelligamus, ἵμερον, id eſt amoris illicium, quod ex oculis alicuius emanat, eſſe venenum quo Venus ſuas ſagittas tingit. Alioqui poteſt etiam generalius accipi pro cupidine, (ſicut antea hanc illi ſignificationem dedi) eo ſenſu quo dicitur Captus vel capta cupidine, Tactus vel tacta cupidine: aut etiam cum aliis verbis, vt in præcedentibus docui.

Ἵμερος, eſt etiam certa quædam ᾠδή, id eſt cantilena, ſeu canticum: ſiue certæ cuiuſdam cantilenæ nomen, aut cantici. Vide Pollucem lib.4, cap.7.

ADIECT. Ἵμερος eſt Deſiderabilis, Deſiderium excitans, Dignus qui deſideretur. Sed reddi etiam poteſt Amabilis, Suauis. Affertur ex Anthol. epigrammatum & in ſuperlatiuo gradu, ἱμερότατον κάλλος. Ab Heſychio ἱμέρων exponitur ἐρασμίων, ποθεινῶν. ἵμεροι autem, ποθεινοὶ & ἐπιθυμητοί: necnon ἀγαθοί, ἐρατοί, ἀγαπητοί, ἀγαστοί. Rarum tamen eſſe puto vocis huius vſum pro adiectiuo nomine: licet inueniatur & COMPOSI. Ἱμερόφωνος, in eodem libro, pro Dulciloquus.

Eſt denique & proprium NOMEN Ἵμερος, vnius ex tyrannis Seleuciæ. Inuenitur alioqui & VOCAB. Ἱμέριος proprium itidem nomen. Apud Plutarchum De diſcern. adul. ab amico, eſt cuiuſdam κόλακος nomen. Sic vocatus fuit & quidam rhetor aut ſophiſta, cuius declamationes à me editæ fuerunt cũ Polemonis & aliorum quorundam declamationibus. Meminit Suidas: apud quem legitur ETIAM Ἱμέρα, & dicitur eſſe fluuius. (Sed perperã in Germanica editione pro Ἱμέρα ſcriptum eſt Ἱμέραι)

Ἱμερόεις, εσσα, εν, Deſiderabilis, Optabilis. Item Amabilis, Suauis, Gratus. In Anthol. epigrammat. ἱμερόεις dicitur ceſtus Veneris, (cui Homerus ἵμερον ineſſe perhibet) Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαζῶν Κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν. Homerus Iliados ε, valde apto epitheto, ἔργα γάμοιο appellauit ἱμερόεντα, hoc in verſu, Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Apud eundem legimus ἱμερόεν κιθάριζε, Iliad.σ, vbi ἱμερόεν aduerbialiter ponitur, Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Quod verò apud eundem legitur Odyſſ.κ, Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, mirum videri poſſit, propter hoc adiectiuum ἱμερόεις. quomodo enim γόος poteſt ἱμερόεις appellari? Sed ego exiſtimo Homerum, cui frequens eſt ἵμερος ὦρτο γόοιο, hoc loquendi genus voluiſſe in illud reſoluere.

Ἱμερόεις eſt etiam ἐπιθυμητικός, ſi Suidæ, vel potius ſi vulgatis exemplaribus operis illius credimus. Eum enim ἐπιθυμητὸς ſcripſiſſe (quo & ἱμερτὸς ab Heſychio exponitur) magis veriſimile eſt. Alioqui retinendo ἐπιθυμητικὸς, actiuam etiam ſignificationem habere nomen illud ἱμερόεις dicendum erit.

Ἱμερτός, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Sed hoc ἱμερτὸς habet potius formam nominis verbalis ab ἱμείρομαι. Euſtathius illud ἱμερόεντα quod paulo antè ex Homero attuli, exponit ἱμερτά. Heſychio ἱμερτὸν eſt ἐπέραστον, & καλόν, ποθεινόν, ἐπιθυμητόν, ἐράσμιον. Itidémque Suidæ ἱμερτὸς eſt καλός, ἐπέραστος, ποθεινός. Quas expoſitiones ſequẽdo, ἱμερτὸς erit (ſicut & ἱμερόεις) Deſiderabilis, Optabilis: item Amabilis, Suauis, Gratus: necnon Pulcher, ſeu Venuſtus. At vulg. lex. ἱμερτοῖσιν ὑδάτεσι interpretatur liquidis aquis, in iſto Apollonii loco, Ὃν δίνας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι. Sed fidem huic interpretationi non adhibeo. In iiſdem eſt SUBST. Ἱμέρτης, redditum Deſideratus: ſubiungitúrque Suidæ expoſitio ὁ ἐπιθυμητής: quum tamen hoc vocabulum ἐπιθυμητὴς minimè ſonet Deſideratus, ſed potius Deſiderator, Concupitor, ſi his vti liceat. Sed ἱμάρτης ſcribendum potius eſſet, meo quidem iudicio, in hac nominis ἐπιθυμητὴς ſignificatione: at ἱμερτὴς ſonaret ἐπιθυμητός: atque vt ἱμάρτης, ἱμάρτου, ita ἱμερτὴς, ἱμερτοῦ, declinandum eſſet. AT VERO Ἱμερτὴ nomen Leſbi inſulæ, eſt fœmin. illius Ἱμερτός: ſed ex appellatiuo nomine in proprium quodammodo tranſibat quum ita vocaretur Leſbus. Huius autem appellationis meminerunt Heſychius & Euſtathius. In iiſdem illis vulg. lex. eſt NOMEN Ἱμεραῖος expoſitum Deſiderabilis & Optabilis: quum tamen reperiam duntaxat hoc Ἱμεραῖος pro eo qui eſt ex Siciliæ, vrbe cui NOMEN Ἱμέρα. Redditúrque Himeræus, & Himerenſis. Eſt verò & heroinæ cuiuſdam nomen Ἱμέρα.

Sed à Suida affertur ETIAM Ἱμεραία tanquam nomen cuiuſdam anus, necnon ciuitatis.

Ab ἵμερος eſt etiam VERBVM ἱμείρω, idem ſignificans quod ἱμείρω. (ex quo factum eſſe nomen illud ἵμερος antea docui) Legitur enim apud Heſychium & alium quempiam, ἱμείρει, ἐπιθυμεῖ, θέλει. Suſpecta tamē eſſe poteſt vtrobique exemplaris fides. Nam ad Heſych. quod attinet, Germanica editio ex Aldina emendari poteſt. (Alioqui nō minus nouum videri queat ἱμείροις quod apud eum legimus, idem valens quod ἱμέροις, quàm ἱμέρει, idem valens quod ἱμείρει. Eſtque notandus ibidem ille accuſatiuus ἱμείροις: habens NOMINAT. Ἵμειροι, ſignificans ἔρωτας & πόθοι: ſicut ille ἱμείροις exponit ἔρωτας & πόθοις) AT VERO Ἱμερωθῆναι peculiarem quandam ſignificationem habet, de puella dictum pro Rem habere cū viro, Coire cū viro: quòd videlicet coitus ſeu concubitus ab amore proficiſci ſoleat: vnde etiam amoris opus interdum à poetis appellatur. Sic apud Hippocrat. ἱμερωθῆναι Galenus exponit ἀνδρὶ μιγῆναι. Sed in vulgatibus lexicis affertur VERBVM Ἱμέρομαι, tanquam thema illius ἱμερωθῆναι: dicitúrque eſſe, prima ſignificatione, Induco ad deſiderium. Cui interpretationi fidem derogandam eſſe cenſeo.

Ἵμερα autem in hūc locum reſeruaui quòd dubium cuipiam eſſe poſſit vtrum in numero deriuatorum an ex nomine ἵμερος cenſeri debeat. Significantur enim hac voce ἵμερα flores & coronamenta quæ ad expiationes luſtrationéſque adhibebantur. Quæ expoſitio petita eſt ex Heſychio.

Nomen ἰξὸς, de quo nunc agere oportet, valde dubium eſt vbi poni debuerit: quum tres eius afferantur deriuationes ſeu etymologiæ, ſed tales vt nulla earum fide digna eſſe videatur. Verùm qualeſcunque illæ ſint, (quarum alioqui duæ Etymologi ſimul & mei veteris lexici autoritate nituntur: tertia autem ſolo lexici illius teſtimonio confirmatur, quod ſciam) poſt tria hæc verba, vel potius poſt vnum ex his tribus, ponendum fuiſſet,

Ἄγω, Ἵκω, Ἔχω.

ἸΞΌΣ, οῦ, ὁ, Viſcum. Plutarchus in Coriolano, θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰξόν. Heſychio ἄσυλις eſt φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξός, id eſt, Planta è qua prouenit viſcum. A Luciano metaphoricè vſurpatur in libro De ſcribenda hiſtoria. quum enim dixiſſet, μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν ἢ τειχῶν ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν: ſubiunxit, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν. Vbi Micyllus interpres metaphoram retinuit, interpretans ἰξὸν non ſolùm viſcum ſed & glutinum. ita enim locum hunc reddidit, Maximè autem temperantia quædam adhibenda eſt in deſcriptionibus montium, aut murorum, aut fluuiorum: vt ne vim ac poteſtatem verborum ineptè ac præter rem oſtentare velle videaris, tuúmque ipſius negotium agere, hiſtoria omiſſa: ſed modicè adhibitis illis, vtilitatis & perſpicuitatis tantùm gratia, mox inde digrediaris, viſco ſeu glutino quod in hac re eſt, atque vniuerſa tali guloſitate euitata. Ego autem exiſtimo ἰξὸν, id eſt viſcum, vocari à Luciano materiam quam res ipſa præbet oſtentādæ facultatis dicendi: quæ materia talis eſt vt quū quis in eius tractationem ſe immiſerit, inde orationē ſuam expedire ſeu extricare non poſſit, ſed ita hæc illi tenaciter adhæreat vt viſco aues adhærere ſolent. Et quoniam in huiuſmodi deſcriptionibus ſibi placere & indulgere plerique hiſtorici ſolebāt, atq; auidè hanc oſtentandæ λόγων δυνάμεως, id eſt, facultatis dicendi, ſiue eloquentiæ, (nō poteſtatis verborum, vt interpres reddit) occaſionem arripiebant, ideo λιχνείαν quoque vocat. Hæc mea eſt de iſto loco ſententia, dum aliquis meliorem quampiam proferre viſus fuerit. Eſt autem obiter notandus & NOMINIS λιχνεία metaphoricus iſte vſus.

Ἰξὸς eſt etiam planta quædam, teſte Heſychio. Itidem certè à Latinis frutex quidam appellatur viſcum.

Ἰξὸς redditur etiam Arundo aucupatoria: quòd ab Heſychio exponatur κάλαμος ἰξευτικός. Vide Ἰξευτής.

Ἰξὸς, ſicut & ἰξία, pro varice. vide Ἰξία.

Ἰξὸς tres habet etymologias, ſed tales vt nulli earū multum fidei adhibeam. Ἰξὸς (inquit Etymologus) eſt ἡ πάγη τῶν στρουθίων, id eſt, pedica paſſerum. (ſic autem appellat quòd viſco velut pedica ſeu compedibus irretiti teneantur. Et quòd peculiariter mentionem facit στρουθίων, conuenit cum ea expoſitione quam Heſychius nomini ἰξευτὴς tribuit, exponens στρουθοπάστης) Quibus adiungit, quaſi ἄξος τις ὤν. nimirum παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα. Vel (inquit) ab ἵκω, ἵξω, ἰξός: videlicet ὁ φθάνων μέχρις αὖ ἡ ἴπτασθαι τὰ ὄρνεα μέχρις ὧν αὖ φθάνωσι τὰ πτιλωτὰ πίπτειν. αὐτὶ τοῦ ἔνθα ἱκνοῦνται καὶ παραγίνονται. Hactenus Etymologus. At in meo veteri lexico additur tertia deriuatio, à verbo ἔχω, ſignificante κρατῶ. vt ab eius futuro ἕξω fiat ἑξός, quod mutetur in ἰξός.

VERVM Ἰξοὶ Heſychio ſunt etiam οἱ γλίσχροι καὶ φειδωλοί, id eſt tenaces & parci. In qua ſignificatione minimè neceſſe puto aliam nominis illius deriuationem quærere. exiſtimo enim eſſe metaphoricam, & vocari hominem parcum ἰξὸν, id eſt viſcum, quòd manus tenaces habeat tāquam viſcum, ſiue quòd omnia eius manibus, tanquam viſco inhæreſcant. Tale eſt quod noſtrate lingua de quibuſdam dicimus, *Ils ont les mains gluantes*: id eſt, Habent manus viſcatas: de iis quorum manus quicquid attingunt, ad ſe attrahunt tanquam viſcatæ. Atque adeo optimè conuenit & Græci vocabuli γλίσχροι & Latini Tenaces metaphora cum ea de qua nunc agitur: quum ipſum quoque viſcum γλίσχρον & tenax appellari poſſit. Quæ quum ita ſint, nón video cur aliam hæc ſignificatio deriuationem ſibi poſtulet. quanuis enim non dicatur pluraliter ἰξοὶ, vt nec viſca Latinè, à ratione tamen non abhorret vt ſi ἰξὸς vocetur aliquis qui tenax ſit & parcus, perinde acſi nominaretur viſcum: itidem plurali numero ἰξοὶ nuncupētur qui tenaces ſunt & parci. Siquis tamen aliquid melius hac de ſignificatione attulerit, id lubenter amplectar.

C. Ἰξοβόρος, ου, ὁ & ἡ, VEL Ἰξιβόρος (q. d. Viſciuorus) Viſco veſcens. Valétque idem & ἰξοφάγος, ſeu ἰξιφάγος, de quibus mox dicetur.

C. Ἰξοφάγος, ου, ὁ & ἡ, SIVE Ἰξιφάγος, idem quod ἰξοβόρος ſeu ἰξιβόρος, quæ proximè præcedunt. Sed quum generalem ſignificationem hæc habeant, & de omnibus auibus dicantur quæ viſco veſcuntur, (quæcunque illæ ſint) peculiariter de quibuſdam turdis dicuntur. Nam ex tribus κιχλῶν (id eſt turdorum) generibus, vnū eſſe earum quæ ἰξοφάγοι appellantur, dictum antea fuit: ab Ariſtotele autem ἰξοβόροι, nomine idem ſignificante, nuncupantur. Κιχλῶν δ' εἴδη τρία (inquit, libro 9. De hiſt. anim.) ἡ μὲν, ἰξοβόρος· αὕτη δ' οὐκ ἐσθίει ἀλλ' ἢ ἰξὸν καὶ ῥητίνην.

C. Ἰξοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Viſcum ferens, ſeu gerens. Apud Sophoclem in Meleagro, ἰξοφόροι δρύες [illegible] φύουσαι, teſte Heſychio. Apud Oppianum autem legimus ἰξοφόρους δόνακας, ſignificantem τοὺς [illegible], vt ſcribit Euſtathius. Neque tamen affirmat, ſed dicit videri hoc velle ſignificare.

Ἰξώδης, εος, ὁ & ἡ, Viſcoſus, Viſci modo lentus, Tenax.

Ἰξιόεις, εντος, ὁ, Viſcoſus. quo vocabulo vtitur Palladius, licet in vulgatis dictionariis non extet. Redditur etiam Lethalis: de qua ſignificatione dicam infrà, vbi agam de nomine Ἰξίας.

Ἰξεύω, Viſco aues capio. Sed generalius Capto aues, Venor aues, (nam verbum venor ad eas etiam extenditur) Aucupor. VNDE EST Ἰξευτής, οῦ, ὁ, Auceps. Magis propriè q. d. Viſcator. (ſicut ἰξεύτρια redditur Viſcatrix) Qui viſco aues capit. Ab Heſychio exponitur VOCE Στρουθοπαστής, quæ ſonat (vt opinor) Paſſerum captor, Qui paſſeres capit. Videtur enim compoſitum eſſe hoc nomen (quod vix antiquum eſſe credo) ex nomine στρουθός & verbo πάσαι. Et quòd paſſerum hîc peculiariter mentio fit, conuenit (vt antea docui) cum eo quod apud Etymologum legimus, ἰξὸν eſſe τῶν στρουθίων παγίδα. Vtuntur autem οἱ ἰξευταὶ, id eſt aucupes, καλάμοις ſiue δόναξιν, (id eſt calamis ſiue arundinibus) qui itidem ἰξευταὶ appellantur. Legimus enim in Anthol. epigramm. ἰξευταῖς καλάμοις, necnon ἰξευτᾷ δόνακι. (Quibus in locis ἰξευτὴς ponitur pro ἰξευτικός: de qua voce dicetur infrà) Horum autem calamorum fit mentio & à Bione in quodam elegantiſſimo idyllio, cuius initium eſt, Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος. (quod NOMEN Ἰξευτὰς Doricum eſt pro ἰξευτής) Sed afferam primos huius idyllii verſus, vtpote aliquid etiam habentes ad ἰξευτῶν τέχνην pertinens: Ἰξευτὰς ποτὶ κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα Εσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. ὡς δ' ἐνόασε, Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ, Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων, Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μεταλλόμενον ἀμφεδόκευεν. Quos verſus olim Venetiis ita reddidi, primis ferè iuuentutis annis, Auceps fortè puer dum venaretur opaca In ſylua volucres, infelix omen, Amorem Fronde ſuper buxi vidit pallente ſedentem. Tunc puer exultans, magna velut alite viſa, Continuò viſcum calamóſque recolligit omnes, Inſidiáſque omnes volitanti tendit amori.

FOEM. Ἰξεύτρια, ET Ἰξευτρεία, Viſcatrix. Sed crediderim, vt ἰξεύτρια eſt tanquam ab ἰξευτής, (ſicut ποιητὴς habet fœmininum ποιήτρια) ita ἰξευτρεία eſſe tanquam ab adiectiuo maſcul. ἰξευτήριος. Plutarchus in libro De fort. Rom. καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστιν ἐν παλατίῳ καὶ τὸ τῆς ἰξευτρείας, εἰ καὶ γελοῖον, ἀλλ' ἔχον ἐκ μεταφορᾶς ἀναθεώρησιν, οἷον ἑλκούσης τὰ πόῤῥω, καὶ κρατούσης συμπροσισχόμενα. Quæ Budæus ita reddidit, in ea quam edidit illius libelli interpretatione, Iam primùm igitur idiæ [id eſt priuatæ] fortunæ delubrũ in palatio ſitum eſt. eſt & ixeutriæ, [id eſt viſcatricis] tametſi id nominis ridiculum eſt, ſed non abs re tamen, tranſlatione id dante, ac ſi dicas, tenaciter attrahentis quicquid illi hæſiſſet. Et hoc quidem in loco (vti vides) extat prior illa ſcriptura ἰξεύτρια, quæ magis mihi placet. At in alio eiuſdẽ Plutarchi reperitur poſterior ἰξευτρεία, vbi ipſemet interpretatur Viſcata. Is legitur in Rom. quæſt. ſeu problem. καὶ τί ἂν τις ἐπιζήτοι τὰς ἄλλας ἐπωνυμίας, ὅπου τύχης ἰξευτρείας ἱερόν ἐστι, ἣν βισκάταν ὀνομάζουσιν, ὡς πόῤῥωθεν ἡμῶν ἁλισκομένων ὑπ' αὐτῆς, καὶ προσισχομένων τοῖς πράγμασιν; Extat verò & ſubſtantiuum NEVTRVM Ἰξευτήριον, quod redditur Aucupium. In vulg. lexicis habetur ETIAM Ἰξευτεία, quod exponitur, Quæ, tanquam viſcum, procul exiſtentia detinet. Sed mendoſam eſſe hanc ſcripturam arbitror, & pro ἰξευτρεία per errorem irrepſiſſe, ex illo Plutarchi loco quem paulo antè protuli: præſertim quum expoſitio etiam cum illa cõueniat. Credibile eſt certè aliquem ex illo Plutarchi loco margini ſui dictionarii adſcripſiſſe, deinde alium inde hoc vocabulum deſcribentem, non ἰξευτρεία (vt erat huius linguæ rudis) ſed ἰξευτεία ſcriptum eſſe credidiſſe.

Ἰξευτικὸς, οῦ, ὁ, Ad aucupes ſeu ad aucupum artem pertinens. vt ἰξευτικὸς κάλαμος apud Heſychium: vbi ſcribit, Ἰξὸς, εἶδος φυτοῦ, καὶ κάλαμος ἰξευτικός. Sonat autem κάλαμος ἰξευτικὸς, q. d. Calamus viſcatorius, ſeu Arundo viſcatoria. (nam viſcatrix arundo reſponderet potius illi præcedenti ἰξευτὴς κάλαμος) Ex Ouidio autem reddi poteſt Viſcata arundo: vt ille dicit Aues fallere viſcata virga.

Ἰξευτικὸς, ſi Suidam ſequimur, capitur etiam pro ἰξευτὴς, id eſt Auceps, Qui viſco capit aues. Nam ἰξευτὴς ab eo exponitur hoc nomine ἰξευτικός: & additur, ὁ δι' ἰξοῦ τοὺς ὄρνεις θηρῶν, ἤτοι κόλλης τινός. Sonabit autem propriè ἰξευτικὸς (dãdo illi eum etiam vſum quem alia eodem modo terminata obtinent) Peritus capiendi viſco aues.

Ἰξία, ας, ἡ, etiam dicitur, eadem ſignificatione qua ἰξὸς, pro Viſco. Theophraſt. De cauſ. plant. lib. 5, cap. 22, ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν. Legitur apud eundem hac in ſignificatione cum alibi, tum verò l. 3, De cauſ. plant. c. 16, vbi diſſerit de arbore quæ πρῖνος vocatur, id eſt ilex: φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον, κόκκον τινὰ φοινικοῦν. ἴσχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὑφέαρ. ὥστε ἐνίοτε συμβαίνει τέτταρας ἅμα καρποὺς ἔχειν αὐτόν· δύο μὲν, τοὺς ἑαυτῆς, δύο δ' ἄλλους, τόν τε τῆς ἰξίας, καὶ τὸν τοῦ ὑφέαρος. καὶ τὴν μὲν ἰξίαν &c.

Ἰξία vocata fuit & quædam planta, quæ alio nomine chamæleon albus. Ideo autem ἰξίαν vocauerũt quia ἰξὸς (id eſt viſcum) quibuſdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro maſtiche vtuntur mulieres. Dioſcorides l. 3, c. 10, Χαμαιλέων λευκός. ἰξίαν τοῦτον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι περὶ τὰς ῥίζας αὐτοῦ. ᾧ καὶ ἀντὶ μαστίχης χρῶνται αἱ γυναῖκες. Dubium porro eſſe poſſet vtrum à nominato ἡ ἰξία eſſet ille accuſatiuus ἰξίαν, an potius ὁ ἰξίας pro eius nominatiuo haberi deberet: ſed Plinius nominatiuum facit Ixia, non Ixias: ſi vulgatæ eius editiones non mentiuntur. Legimus enim l. 22, c. 18, ex Dioſcoride, Chamæleonem aliqui ixiam vocant. Et paulo pòſt, Quibuſdam in locis viſcum gignit album ſub alis foliorum, maximè circa canis ortum: (quomodo thura naſci dicuntur) vnde & ixia appellatur. Hoc vt maſtiche vtũtur mulieres. Galenus quoque in lexico vocum Hippocrat. ἰξίον interpretatur φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος. Quæ VOX Ἰξίον ſuſpecta eſſe poſſit: atque adeo in vulg. lex. alia affertur lectio, nimirum ἰξιῶν, & φύλλων: non addito tamen vllius veteris exemplaris teſtimonio. Ego ex quodam annotatũ reperio ἰξίον quidem eodem modo, ſed φύλλα pro φύλλον. Sciendum eſt porro Theophraſtum lib. 9, cap. 13, De hiſt. plant. chamæleonis duo genera deſcribentem, ἰξίας non meminiſſe, (vt annot. vulg. lex.) nec ἰξοῦ, id eſt viſci, quod chamæleonis albi, vt tradit Dioſcorides, vel vtriuſque radicibus, Plinio teſte, innaſcitur. AT VERO ὁ Ἰξίας alia eſſe videtur radix, (vt in iiſdem annotatur) licet Galen. Simpl. lib. 8, chamæleonis nigri radicem aliquid δηλητήριον habere ſcripſerit. Inter lethales enim radices ſeparatim enumerari à Dioſcoride τὸν ἰξίαν, ſcribente lib. 6, cap. 21, ἰξίας δὲ, ὃς καὶ οὐλόφονον καλεῖται, ἐν τῷ πίνεσθαι ὅμοιόν τι ὠκίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἐμφαίνει. (ita enim ſcribendum eſt, non εἶδός τι ὠκίμῳ) Nicander autem ἰξίαν periphraſticè appellauit ἰξιόεν πῶμα, in Alexipharm. Ἰξιόεν δέ σε μή τι δόλῳ παρὰ χείλεσι πῶμα Οὐλοφόνον λήσειεν, ὅ, τ' ὠκιμοειδὲς ὄδωδε. (Vbi obſerua obiter, ὠκιμοειδὲς ὄδωδε, conueniens cum eo quod Dioſcorides dixit, ὅμοιόν τι ὠκίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν ἐμφαίνει. Obſerua item VOCEM Οὐλοφόνον, quæ itidem apud Dioſcoridem eſt nomen quo à quibuſdam vocatur ὁ ἰξίας. adeo vt non ſimpliciter conſiderandum ſit hoc vocabulum οὐλοφόνον tanquam epithetum, vt cenſuiſſe videtur ſcholiaſtes: quum exponit, τὸ οὖλα βλάπτον, ἢ ὅλως φονευτικόν. De hac autem voce οὐλοφόνον hæc Gorr. ſcribit: Οὐλοφόνον dicitur chamæleo herba: non omnis tamẽ chamæleo ita vocatur, vt quibuſdam placet, ſed tantùm is qui viſcũ profundit. vnde Nicander in Alexipharm. οὐλοφόνον ἰξιόεν dixit, quaſi viſcoſum. Hæc ille: cuius de adiectiuo ἰξιόεν ſententia animaduertenda eſt: quum alioqui illi à quibus ἰξιόεις redditur etiam Lethalis, ex hoc loco iſtius interpretationis occaſionem ſumpſiſſe videri poſſint. Niſi potius quoniam ἰξία erat nomẽ certi cuiuſdam medicamenti lethalis ſiue lethiferi, ideo ἰξιόεις generaliter pro lethali accipi putauerunt. Scribit

verò εὐλόφιον, cum accentu in antepenult. quæ ſcriptura apud Dioſcoridem extat: quum apud Nicādrum alteram illam ſcripturam εὐλοφόνον habeamus) Reprehenditur porro Nicandri ſcholiaſtes, qui in illum eius locum annotarit ἰξίαν eſſe γένος τῆς σίλφης, τῇ χροιᾷ μέλαν: quum poſt Dioſcoridem Aetius lib. 13, cap. 71, ἰξίαν non inter blattas ſed inter radices venenatas repoſuerit: itidémque Paulus libro 5, cap. 29, ſcribens, τῶν δηλητηρίων δὲ ῥιζῶν, χαμαιλέων, ἀκόνιτον, θαψία, ἰξίας. Dicitur porro hoc venenum non ſolùm ὁ ἰξίας, ſed etiam ἡ ἰξία. Affertur enim ex Galeno lib. 2 De antidotis, τοῖς δὲ τὴν ἰξίαν πεπωκόσι βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ᾽ οἴνου καὶ καστορίου. & ex Theophr. lib. 9, De hiſt. plant. ἔχει δὲ δάκρυον καὶ ἡ ἰξία ἡ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἡ τραγάκανθα καλουμένη. Plinius ἰξίαν interpretatur viſcum, cum alibi paſſim, tum in hoc loco, vbi diſſerit de fibris qui caſtores appellantur, & caſtorea, teſtes eorum: ſcribens, Auxiliantur priuatim contra viſcum ex aceto. In qua interpretatione Pliniū lapſum eſſe quidam exiſtimant, quòd venenum quod ἰξίας dicitur, chamæleonis albi viſcum eſſe falſò crediderit. Alii (quibus potius aſſentior) mirantur quidem Plinium maluiſſe interpretari viſcum, quàm Græcam vocem, cum Scribonio Largo, retinere: ſed ex magna ſimilitudine quam ἰξίας cum aucupatorio viſco habet, effectum eſſe putant vt Plinius viſcum reddiderit: quoniam ſicuti viſcum, cuiuſque rei, cui hæſerit, tenax eſt, ita, ſi deuoretur ἰξίας, omnia glutinat interanea, omnéſque contrahit & colligat excrementorum exitus. Tale quid autem de eo teſtatur Nicandri ſcholiaſtes, qui alioqui blattæ genus eſſe exiſtimauit, vti dictum eſt. Addam porro his & Gorræi περὶ τοῦ ἰξίου verba, tanquam corollarium: Ἰξίας dicitur chamæleo, vt patet ex Scribonio Largo, vbi de venenis agit, ſimiliter ex Heſychio. Verùm non omnis chamæleo eſt, ſed qui viſcum fert: cuiuſmodi habetur qui in Creta prouenit, quem Theophraſtus lacrymam reddere ſcripto teſtatus eſt. Dioſcorides autem ad radices eius profundi viſcum quibuſdam in locis affirmat, quo mulieres vtātur pro maſtiche. Itaque non omnis chamæleo, ſed qui viſcū remittit, ἰξίας dicitur. Quod diſcrimen intelligens Nicander, quum in Alexipharmacis vlophoni veneni (quod omnium conſenſu chamæleo cenſetur) meminit, adiecta nota εὐλοφόνον ἰξόεν, quaſi viſcoſum, dixit: quod idem erat atque ἰξίαν dicere. Non eſt igitur idem chamæleo & ἰξίας: hoc ſpeciei, illud generis rationem habet. Ac quum chamæleonem veteres in duo genera diſtinxerint, album & nigrū, & videatur Dioſcorides ἰξίαν ſpeciem albi facere, (quod tamen mirum eſt, quum album bibi poſſe conſtet, ἰξίαν verò longè pernicioſiſſimum eſſe venenum) attamen patet ex eorum dictis chamæleonem ἰξίαν multum eſſe differētis naturæ à chamæleone viſcum non ferente. Nam qui viſcum non fert, ſi albus quidem eſt, nō eſt venenatus: (quòd Dioſcorides, Galenus & Plinius eum propinent aduerſus interaneorū animalia, hydropas & dyſuriam) ſi verò niger eſt, venenatam quidem & lethiferam radicem habeat, autore Galeno: (qui propterea ſuadet tantùm ea foris vtendum eſſe, aduerſus ſcabiem, impetiginem & vitiliginem) ſed longè variis ab ixia modis nocentem, multumque diuerſa ſymptomata inuehentem, & proinde ſimiliter differentes, & alia quoque remedia poſcentem. Teſtis Paulus Ægineta, qui ſeorſum de ixia atque chamæleone ſcripſit, quòd differant tum ſymptomatis tum curatione. Ex eo enim iudicari poteſt, Dioſcoridem in prooemio libri ſexti, venena in ſuas quæque claſſes digerentem, non temerè chamæleonem & ixiā inter radices ſeparatim recenſuiſſe. Cæterùm ἰξίας dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, hoc eſt à viſco, quaſi viſcaria planta. Nanque viſco redundat tam tenaci & pernicioſo, vt nonniſi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur. Hæc Gorr. apud quem plura vide.

Ἰξία (ſicut & ἰξὸς interdum) Varix. Poll. Onomaſt. lib. 4, Κιρσός, ἢ κριξός, οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην τοῖς, παιδίων ἐπιγαστρίων, μηροῖς, ὄρχεσι. Vocatur autem & ἰξία, (inquit) ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίων ἐκφυομένων necnon ἰξός. Itidémque à Galeno apud Hippocratem, ἰξίαι exponitur κιρσοί. Sed affertur alia etiam SCRIPTVRA, Ἰξαί: ex Plut. in Mario, Ἰξῶν καὶ ἀτελῶς, vbi tamen meritò ſuſpectus fuerit genitiuus ἰξῶν, quòd facilis fuerit alicui librario lapſus ex ἰξιῶν in ἰξῶν.

Inuenitur ETIAM Ἰξίνη, SIVE Ἄκανθα ἰξίνη, ſed non de eadem planta. Fert tamen ἰξίνη quoque maſtichen. Theophr. De hiſt. pl. l. 9, de iis quæ lacrymam ferunt, συνίσταται καὶ ἐπὶ τῆς χίου καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης ἐξ ὧν ἡ μαστίχη. Ab eodem eiuſdem operis l. 6, c. 3, inter aculeatas reponūtur ἰξίνη & χαμαιλέων. (Reprehenditur autem Gaza qui ἰξίνην carduum pineam interpretatus ſit) Idem l. 6, c. 4, hanc deſcribens, ait, ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυλλον δέ ἐστιν. ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὥσπερ μῆλον ἐκφύεται, ὥστε μάλιστα ἐπικεκρυμμένον ἐπὶ τῶν φύλλων. οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ δάκρυον εὔστομον· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀκάνθη καὶ ἡ μαστίχη. Quæ verba Plinius interpretans habet Hexine: ſed nemo dubitat quin Ixine (ex illo ἰξίνη) reponi hic debeat pro Hexine, & alibi itidem pro Helxine. Verba ipſius Plinii ſunt lib. 21, cap. 16, Hexine rara viſu eſt, neque in omnibus terris eſt: radice folioſa, ex qua media veluti malum extuberat, cōtectum ſua fronde. Huius vertex ſummus lacrymam continet iucundi ſaporis, acanthicen appellatam. Viciſſim autem ex poſtremis hiſce Plinii verbis rectè emendantur poſtrema Theophraſti verba, reponendo ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη.

In deriuatione verbi ſequentis ἰύζω, illorum autoritate nitor quibus placet ab aduerbio ἰοὺ eſſe deductum. Fateor alioqui, ſignificationem illius verbi quæ vulgò affertur, nō ſatis cum illa deriuatione conſentire. Sed fieri poteſt vt ἰύζω primò dictū fuerit de eo qui clamaret ἰοὺ, (ſicut αἰάζω ſcimus dici de illo qui clamat αἶ) licet exemplum huius ſignificationis nullum nobis extet.

ἸΟΥ, aduerb. Hei, Heu, Eheu. ſicut οἴμοι. Sed geminari ſolet hoc aduerb. ἰοὺ: ſicut & cætera id genus. Habes in Aiace Soph. p. 44, meæ editionis. Apud Lucianum is qui vapulat, clamat, ἰοὺ, ἰοὺ: in Timone, τί δέ, ... ὦ Τίμων; ... Ἡράκλεις. ἰοὺ, ἰού. ... Plutarchus in libro De def. orac. ... ἰοὺ, ἰοὺ· διεκρίνετο ... καὶ ζητή... ἡμῖν. Legitur & apud Platonem in Gorgia, ἰοὺ, ἰού. Non ſolùm autē geminatum, ſed multoties repetitum inuenitur apud Ariſtophanem. Ex Luciano affertur & genitiuo iūctum, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ... τῶν ... ματων.

Ἰοὺ interdum non gementis eſt, ſed contrà exultātis. Sed hac in ſignificatione quidam SCRIBI Ἰοῦ cum circunflexo tradunt. ... ἐπὶ χαρᾷ, (inquiūt) ἰοῦ ... δὲ ἐπὶ θλίψεως. Neque tamen hæc ſcriptura vulgatis Platonis editionibus confirmatur: vtpote apud quem De rep. libro 4, ſit vox exultantis propter rem deprehenſam quæ inueſtigabatur, ... ſcripta: ἰοὺ, ἰοὺ, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ... καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ... Nam autem valde mirer particulam iſtam, quæ ... eſt, exultationis contrà indicem ... eſſe, facit particula ἰοὺ, quæ itidem contrarium ... interdum obtinet.

¶Ἰύζω, Clamo ἰοὺ: ſi quidem verum ſit ab ἰοὺ eſſe deductum hoc verbum, vt αἰάζω ab αἶ. Sed nullum affertur huius ſignificationis exemplum: ac fieri poteſt vt ob-

ſoleuerit. Alioqui pro ea videri queat facere copulatio verbalis ἰυγὴ cum στόνος apud Sophoclem. A grammaticis dicitur eſſe, Vocem talem edo qualis eſt ſibilantis. Homerus Iliad. ρ, de leone loquens bouem ex armẽto raptum vorante, — ἀμφὶ δέ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπὸ προσθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀντίον ἐλθέμεναι. Vbi Euſtathius annotat ἰύζειν eſſe εἶδος συριγμοῦ. Apud eundem poetam legimus Odyſſ. ο, Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Vbi idem ſcholiaſtes annotat duntaxat ἰύζειν eſſe φωνὴν ἄσημον. In quendam autem locum libri σ Iliadis, vbi poeta verbali ἰυγμὸς vtitur, ſubiungens nomini μολπῇ, annotat idem enarrator, ἰυγμὸν & ἰύζειν eſſe φωνὴν ἄσημον, ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. Autor breuium ſchol. in illo loco libri ρ Iliadis, ἰύζουσιν exponit ἀγροικικῇ φωνῇ προσφωνοῦνται, item προσφωνοῦσι. addens factũ eſſe hoc verbum ex aduerbio ἰού. At verò idem ſcholiaſtes (ſi tamen eiuſdem & hæc ſcholia eſſe credendum eſt) in illo altero loco qui legitur Od. ο, ἰύζοντες exponit βοῶντες, id eſt clamantes. Sed magis mihi placet expoſitio quæ apud Etymologũ legitur, videlicet συρίζοντες, (nã reponi debet συρίζοντες pro συρίζοντος, vt ἰύζοντες pro ἰύζοντος) ac melius cum iis quæ ab Euſtathio traduntur conuenit. Quæ autem apud eundem grammaticũ (Etymologum dico) ſubiunguntur, καὶ ἰύζουσιν, ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται &c. eadem ſunt cum illis quæ modò ex ſcholiaſte Homeri attuli: atque adeò inde à quopiam adiecta fuiſſe puto: vt alia pleraque apud eum legi exiſtimo, quæ illius non ſunt, ſed hinc inde addita. In vulg. lex. redditur Fiſtula cano, item Agreſti voce profero. quæ ſecunda expoſitio ex illis ſcholiaſtæ verbis ſumpta eſt. At prima neſcio cuius autoritate citatur, eſtque mihi ſuſpecta. Aliud enim eſt Sibilo, aliud, Fiſtula cano. Additur verò & tertia interpretatio, Clamo vt mulieres. Cui interpretationi occaſionem putarem præbuiſſe locum Homericum qui ex Odyſſ. ο, allatus fuit, niſi ibi non γυναικῶν tantùm, ſed ἀνδρῶν etiam, & quidem priore loco, fieret mentio. Illi certè interpretationi videri queat patrocinari expoſitio quæ à ſcholiaſte Sophoclis datur nomini ἰυγὴ, videlicet ὀξεῖα βοή. Quinetiam ſchol. Theocriti ait eſſe τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulierib⁹ dici. Non minus tamẽ tutũ fuerit ſimpliciter & generaliter interpretari Clamo: poteſt enim hæc interpretatio Heſychii pariter & Suidæ teſtimonio confirmari. Sed apud Heſych. legitur ἰυζῶ, tanquam à prima circumflexorum coniugatione: quam ſcripturam mendoſam eſſe puto pro ἰύζω. In iiſdem illis lexicis affertur ex Callimacho, ἰύζων δ' ἂν ὄρος. ſubiungitúrque mira expoſitio, λαχὼν καὶ κληρωθείς. Verùm non mira tantùm ſed prorſus aliena eſſe hæc expoſitio, atque adeò alienum locum occupare facilè iudicari poteſt. Indicabo autem huius tã craſſi erroris originem in Ἰυκτής: vbi & de ipſo verbo ἰύζω aliquid addam.

Ἰυγμός, οῦ, ὁ, Vox tanquam ſibilantis, ſeu Vox ſibilo ſimilis. Aut etiam Sibilus. Reddi poteſt & Clamor, ſequẽdo ea quæ de verbo ἰύζω dicta fuerunt. Homerus Iliad. σ, — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Vbi annotat Euſtathius μολπῆς & ἰυγμοῦ eam eſſe differentiam quæ ſit λόγου ἐμμελοῦς & βοῆς ἀμελοῦς. nam μολπὴν eſſe μεμελισμένον ἔπος: at ἰυγμὸν, eſſe φωνὴν ἄσημον, ὁποῖον καὶ τὸν συριγμόν. In vulg. lex. exponitur etiã Fiſtulæ cantus. Vide Ἰυγή. Apud Heſych. legitur ETIAM Ἰυχμός.

Ἰυκτής, οῦ, ὁ, Sibilator, Qui ſibilat: aut certè, Qui vocem edit ſibilo ſimilem: ſequendo ea quæ in ἰύζω dicta fuerunt. In v. l. redditur Edens ſibilum, item Vocalis. ad[illegible] expoſitiones Græcæ, συρικτὴς, ὁ λιγύφθογγος. quæ ex ſcholiaſte Theocriti ſumptæ ſunt, in hunc verſum Id[illegible]od βουκολιασταὶ inſcribitur, Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας. Ita enim verſum illum explanat ſcholiaſtes, πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας συρικτὴς, ὁ λιγύφθογγος. Et addit, ὅτι γὰρ σημαίνει τὸ ἰυκτής. Καλλίμαχος, Ἰύζων δ' ἂν ὄρος. Quoniam autem illis Callimachi verbis ſubiunguntur iſta λαχὼν καὶ κληρωθείς, inde factum eſt vt in poſtrema vulgarium lexicorum editione (qui error tam fœdus támque craſſus eſt vt fœdior & craſſior vix vllus eſſe poſſit) ita poſita ſint quaſi iis exponeretur verbum ἰύζων. Atqui ſatis ſupérque manifeſtum eſt ſcholiaſtem non iam de participio ἰύζων loqui, ſed exponere illam Theocriti vocem λαχὼν, voce κληρωθείς: vtentem particula καὶ, quæ & alibi ſæpe hunc vſum habere cõperitur. Verùm & iis quæ de ipſo verbo ἰύζω dicta fuerunt ſuprà, hoc addẽdum eſt, ſcholiaſtem illum ibi ſcribere ἰύζειν eſſe τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici. Legitur porro in v. l. & Ιυγκτής.

Ἰυγή, ῆς, ἡ, idem quod ἰυγμός, de quo paulo antè dictum fuit. Soph. in Philoctete, pag. 411, meæ editionis, Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου Τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; Vbi ſcholiaſt. ἰυγὴν exponit ὀξεῖαν βοήν. Obſeruandum eſt autem copulari ἰυγὴν & στόνον. hæc enim copulatio pro ea ſignificatione verbi ἰύζειν cui primũ locum dedi, facere videri poteſt. Atque vt ἰυγὴν ſcholiaſtes Sophoclis tradit eſſe ὀξεῖαν βοήν, ita ἰύζειν exponi poſſet ὀξέως βοᾶν. Extat & apud Nicandrum illud verbale ἰυγὴ, in Theriacis, de baſiliſco, Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειράγμονα κνώδαλα γαίης Ἰυγὴν μίμνουσιν. vbi ſcholiaſtes ἰυγὴν eſſe ait φωνήν τινα vel βοὴν ἀδιάρθρωτον, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τεκμηράμενος. Cæterùm ſi ἰυγμὸς reddi poſſit Fiſtulæ cantus, (quæ interpretatio habetur in vulg. lex.) non dubium eſt quin & hoc ἰυγὴ ita interpretari poſſimus. Sed hæc interpretatio cõuenit cum ea quæ in iiſdem tribuitur verbo ἰύζω, videlicet Fiſtula cano: cuius ſignificationis exemplum deſidero.

AT VERO Ἴυγξ, γγος, ἡ, (quod itidem ab ἰύζω deriuatũ exiſtimatur) nomen eſt auiculæ quam Torquillã necnon Verticillam quibuſdam appellare placuit. Eam deſcribit Ariſtoteles Hiſt. anim. l. 2, cap. 12. A quibuſdã dicta etiam fuit Motacilla, tanquam vna eadémque cum illa quæ σείσουρα ſiue σεισοπυγὶς nominatur, (aſſentitúrque illis Suidas, ſcribens, ἴυγξ τὸ ὄρνεον τὸ καλούμενον σεισοπυγίς) ſed reprehenduntur qui illam cum hac confundunt: quam κιναίδιον etiam vocatam fuiſſe Heſych. & Suidas autores ſunt. A Galeno autem libro 4, κτ̄ τόπους fertur dicta κίναιδος.

Ἴυγξ, (vt quædam poetica fabula perhibet, cuius meminerunt ſcholiaſtæ Pindari & Theocriti, necnon Suidas) mulier quædam fuit quæ quum Iouem incantamentis quibuſdam & magicis artibus ad amorem ſui vel ad amorem Iûs pellicere conaretur, à Iunone in auem mutata fuit, ſeruato eodẽ nomine. Hinc autem factum eſt vt auem iſtam ad amatorias illecebras iuuare, eáque magas ad ſuas incantationes ſuáque veneficia vti creditum ſit. Bud. ἴυγγας vertit Veneficia illecebroſa, in hoc Syneſii loco, ποιοῦ ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς. καὶ οὐ πάντα Ὅμηρος ψεύδεται, ὅτι καὶ αὐτῆς ἰύγγων πλήρεις ἐπιστολὰς ἐκπέμπεις ἀπ' Αἰγύπτου. Cui loco hunc Xenophontis ſubiungit, οὐκ ἄλλως τοι μάτην φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων. Vtitur autẽ Syneſius & aliis in locis voce ἴυγγες pro illecebris. Itidémque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Ex Xenophontis Apomnemon. affertur ἴυγγα ἔχειν pro Habere illecebram, & pelliciendi artificium tenere. Exẽpla huius metaphoricæ ſignificationis & apud Suidam inuenies. Apud Pindarum Nem. ode 4, ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ ſcholiaſtes exponit ἐπιθυμίᾳ.

Ἴυγξ fertur dictus & ipſe magarum turbo ſeu th[illegible]bus. Vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari verſu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ ſignificationem illam habere crediderint. Sed ſcholiaſtes Veneream auem eſſe tradit, quam magæ ad ſuas incantationes adiutricem habeant. Vide plura de eadem voce ibidem.

00142561

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 05 January, 2016